Thần Thám

- ĐẾN TỪ TƯƠNG LAI -

TÁC GIẢ: BÁO BẠN

Thần Thám Đến Từ Tương Lai

Nhân viên cảnh sát Hàn Bân, ngoài ý muốn thu được cảnh huy tới từ tương lai. Học xong kỹ năng của hình sự trinh sát tương lai, nhiều lần phá được kỳ án, giữ gìn chính nghĩa, trở thành truyền kỳ của giới cảnh sát…

THẦN THÁM ĐẾN TỪ TƯƠNG LAI

Tác giả: Bào Bàn

Thể loại: Đô Thị

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Table of contents

Chương 1: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 2: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 3: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 4: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 5: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 6: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 7: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 8: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 9: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 10: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 11: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 12: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 13: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 14: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 15: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 16: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 17: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 18: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 19: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 20: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 21: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 22: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 23: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 24: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 25: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 26: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 27: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 28: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 29: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 30: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 31: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 32: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 33: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 34: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 35: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 36: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 37: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 38: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 39: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 40: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 41: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 42: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 43: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 44: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 45: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 46: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 47: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 48: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 49: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 50: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 51: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 52: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 53: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 54: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 55: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 56: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 57: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 58: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 59: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 60: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 61: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 62: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 63: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 64: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 65: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 66: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 67: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 68: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 69: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 70: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 71: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 72: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 73: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 74: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 75: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 76: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 77: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 78: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 79: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 80: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 81: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 82: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 83: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 84: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 85: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 86: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 87: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 88: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 89: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 90: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 91: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 92: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 93: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 94: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 95: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 96: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 97: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 98: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 99: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 100: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 101: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 102: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 103: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 104: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 105: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 106: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 107: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 108: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 109: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 110: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 111: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 112: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 113: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 114: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 115: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 116: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 117: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 118: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 119: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 120: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 121: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 122: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 123: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 124: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 125: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 126: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 127: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 128: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 129: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 130: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 131: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 132: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 133: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 134: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 135: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 136: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 137: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 138: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 139: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 140: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 141: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 142: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 143: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 144: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 145: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 146: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 147: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 148: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 149: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 150: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 151: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 152: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 153: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 154: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 155: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 156: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 157: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 158: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 159: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 160: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 161: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 162: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 163: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 164: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 165: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 166: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 167: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 168: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 169: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 170: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 171: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 172: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 173: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 174: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 175: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 176: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 177: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 178: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 179: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 180: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 181: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 182: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 183: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 184: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 185: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 186: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 187: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 188: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 189: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 190: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 191: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 192: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 193: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 194: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 195: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 196: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 197: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 198: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 199: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 200: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 201: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 202: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 203: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 204: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 205: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 206: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 207: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 208: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 209: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 210: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 211: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 212: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 213: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 214: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 215: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 216: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 217: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 218: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 219: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 220: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 221: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 222: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 223: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 224: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 225: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 226: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 227: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 228: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 229: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 230: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 231: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 232: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 233: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 234: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 235: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 236: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 237: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 238: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 239: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 240: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 241: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 242: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 243: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 244: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 245: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 246: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 247: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 248: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 249: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 250: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 251: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 252: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 253: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 254: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 255: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 256: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 257: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 258: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 259: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 260: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 261: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 262: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 263: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 264: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 265: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 266: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 267: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 268: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 269: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 270: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 271: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 272: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 273: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 274: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 275: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 276: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 277: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 278: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 279: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 280: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 281: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 282: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 283: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 284: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 285: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 286: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 287: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 288: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 289: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 290: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 291: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 292: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 293: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 294: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 295: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 296: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 297: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 298: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 299: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 300: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 301: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 302: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 303: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 304: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 305: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 306: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 307: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 308: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 309: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 310: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 311: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 312: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 313: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 314: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 315: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 316: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 317: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 318: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 319: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 320: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 321: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 322: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 323: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 324: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 325: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 326: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 327: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 328: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 329: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 330: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 331: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 332: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 333: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 334: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 335: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 336: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 337: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 338: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 339: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 340: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 341: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 342: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 343: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 344: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 345: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 346: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 347: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 348: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 349: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 350: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 351: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 352: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 353: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 354: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 355: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 356: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 357: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 358: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 359: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 360: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 361: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 362: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 363: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 364: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 365: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 366: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 367: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 368: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 369: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 370: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 371: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 372: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 373: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 374: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 375: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 376: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 377: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 378: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 379: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 380: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 381: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 382: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 383: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 384: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 385: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 386: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 387: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 388: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 389: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 390: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 391: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 392: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 393: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 394: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 395: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 396: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 397: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 398: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 399: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 400: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 401: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 402: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 403: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 404: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 405: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 406: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 407: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 408: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 409: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 410: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 411: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 412: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 413: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 414: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 415: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 416: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 417: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 418: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 419: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 420: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 421: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 422: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 423: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 424: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 425: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 426: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 427: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 428: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 429: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 430: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 431: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 432: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 433: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 434: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 435: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 436: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 437: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 438: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 439: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 440: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 441: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 442: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 443: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 444: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 445: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 446: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 447: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 448: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 449: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 450: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 451: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 452: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 453: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 454: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 455: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 456: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 457: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 458: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 459: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 460: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 461: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 462: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 463: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 464: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 465: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 466: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 467: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 468: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 469: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 470: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 471: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 472: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 473: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 474: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 475: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 476: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 477: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 478: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 479: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 480: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 481: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 482: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 483: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 484: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 485: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 486: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 487: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 488: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 489: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 490: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 491: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 492: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 493: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 494: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 495: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 496: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 497: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 498: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 499: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 500: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 501: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 502: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 503: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 504: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 505: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 506: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 507: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 508: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 509: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 510: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 511: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 512: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 513: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 514: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 515: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 516: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 517: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 518: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 519: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 520: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 521: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 522: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 523: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 524: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 525: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 526: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 527: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 528: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 529: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 530: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 531: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 532: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 533: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 534: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 535: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 536: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 537: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 538: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 539: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 540: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 541: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 542: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 543: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 544: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 545: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 546: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 547: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 548: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 549: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 550: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 551: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 552: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 553: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 554: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 555: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 556: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 557: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 558: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 559: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 560: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 561: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 562: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 563: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 564: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 565: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 566: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 567: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 568: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 569: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 570: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 571: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 572: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 573: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 574: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 575: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 576: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 577: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 578: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 579: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 580: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 581: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 582: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 583: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 584: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 585: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 586: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 587: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 588: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 589: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 590: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 591: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 592: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 593: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 594: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 595: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 596: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 597: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 598: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 599: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 600: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 601: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 602: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 603: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 604: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 605: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 606: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 607: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 608: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 609: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 610: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 611: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 612: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 613: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 614: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 615: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 616: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 617: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 618: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 619: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 620: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 621: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 622: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 623: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 624: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 625: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 626: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 627: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 628: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 629: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 630: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 631: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 632: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 633: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 634: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 635: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 636: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 637: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 638: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 639: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 640: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 641: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 642: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 643: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 644: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 645: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 646: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 647: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 648: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 649: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 650: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 651: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 652: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 653: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 654: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 655: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 656: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 657: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 658: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 659: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 660: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 661: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 662: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 663: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 664: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 665: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 666: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 667: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 668: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 669: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 670: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 671: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 672: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 673: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 674: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 675: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 676: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 677: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 678: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 679: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 680: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 681: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 682: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 683: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 684: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 685: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 686: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 687: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 688: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 689: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 690: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 691: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 692: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 693: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 694: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 695: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 696: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 697: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 698: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 699: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 700: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 701: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 702: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 703: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 704: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 705: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 706: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 707: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 708: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 709: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 710: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 711: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 712: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 713: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 714: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 715: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 716: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 717: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 718: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 719: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 720: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 721: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 722: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 723: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 724: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 725: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 726: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 727: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 728: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 729: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 730: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 731: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 732: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 733: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 734: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 735: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 736: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 737: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 738: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 739: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 740: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 741: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 742: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 743: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 744: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 745: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 746: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 747: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 748: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 749: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 750: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 751: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 752: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 753: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 754: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 755: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 756: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 757: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 758: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 759: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 760: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 761: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 762: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 763: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 764: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 765: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 766: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 767: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 768: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 769: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 770: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 771: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 772: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 773: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 774: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 775: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 776: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 777: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 778: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 779: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 780: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 781: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 782: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 783: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 784: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 785: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 786: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 787: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 788: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 789: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 790: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 791: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 792: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 793: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 794: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 795: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 796: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 797: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 798: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 799: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 800: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 801: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 802: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 803: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 804: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 805: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 806: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 807: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 808: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 809: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 810: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 811: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 812: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 813: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 814: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 815: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 816: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 817: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 818: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 819: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 820: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 821: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 822: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 823: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 824: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 825: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 826: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 827: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 828: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 829: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 830: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 831: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 832: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 833: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 834: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 835: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 836: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 837: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 838: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 839: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 840: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 841: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 842: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 843: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 844: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 845: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 846: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 847: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 848: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 849: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 850: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 851: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 852: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 853: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 854: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 855: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 856: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 857: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 858: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 859: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 860: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 861: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 862: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 863: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 864: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 865: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 866: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 867: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 868: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 869: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 870: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 871: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 872: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 873: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 874: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 875: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 876: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 877: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 878: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 879: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 880: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 881: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 882: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 883: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 884: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 885: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 886: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 887: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 888: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 889: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 890: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 891: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 892: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 893: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 894: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 895: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 896: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 897: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 898: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 899: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 900: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 901: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 902: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 903: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 904: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 905: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 906: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 907: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 908: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 909: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 910: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 911: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 912: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 913: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 914: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 915: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 916: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 917: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 918: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 919: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 920: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 921: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 922: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 923: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 924: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 925: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 926: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 927: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 928: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 929: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 930: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 931: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 932: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 933: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 934: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 935: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 936: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 937: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 938: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 939: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 940: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 941: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 942: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 943: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 944: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 945: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 946: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 947: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 948: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 949: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 950: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 951: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 952: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 953: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 954: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 955: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 956: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 957: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 958: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 959: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 960: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 961: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 962: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 963: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 964: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 965: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 966: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 967: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 968: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 969: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 970: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 971: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 972: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 973: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 974: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 975: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 976: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 977: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 978: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 979: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 980: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 981: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 982: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 983: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 984: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 985: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 986: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 987: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 988: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 989: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 990: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 991: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 992: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 993: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 994: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 995: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 996: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 997: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 998: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 999: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1000: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1001: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1002: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1003: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1004: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1005: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1006: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1007: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1008: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1009: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1010: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1011: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1012: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1013: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1014: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1015: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 1016: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1017: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1018: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1019: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1020: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1021: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1022: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1023: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1024: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1025: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1026: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1027: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1028: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1029: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1030: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1031: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1032: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1033: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1034: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1035: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1036: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1037: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1038: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1039: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1040: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1041: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1042: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1043: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1044: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1045: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1046: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1047: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1048: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1049: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 1050: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1051: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1052: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1053: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1054: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1055: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1056: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1057: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1058: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1059: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1060: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1061: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1062: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1063: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1064: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1065: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1066: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1067: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1068: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1069: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1070: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1071: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1072: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1073: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1074: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1075: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1076: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1077: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1078: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1079: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1080: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1081: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1082: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1083: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 1084: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1085: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1086: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1087: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1088: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1089: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1090: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1091: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1092: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1093: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1094: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1095: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1096: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1097: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1098: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1099: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1100: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1101: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1102: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1103: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1104: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1105: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1106: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1107: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1108: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1109: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1110: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1111: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1112: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1113: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1114: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1115: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1116: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1117: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 1118: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1119: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1120: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1121: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1122: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1123: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1124: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1125: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1126: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1127: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1128: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1129: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1130: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1131: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1132: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1133: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1134: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1135: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1136: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1137: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1138: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1139: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1140: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1141: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1142: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1143: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1144: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1145: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1146: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1147: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1148: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1149: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1150: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1151: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 1152: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1153: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1154: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1155: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1156: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1157: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1158: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1159: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1160: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1161: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1162: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1163: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1164: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1165: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1166: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1167: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1168: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1169: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1170: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1171: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1172: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1173: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1174: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1175: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1176: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1177: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1178: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1179: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1180: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1181: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1182: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1183: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1184: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1185: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 1186: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1187: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1188: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1189: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1190: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1191: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1192: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1193: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1194: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1195: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1196: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1197: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1198: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1199: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1200: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1201: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1202: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1203: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1204: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1205: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1206: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1207: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1208: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1209: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1210: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1211: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1212: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1213: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1214: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1215: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1216: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1217: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1218: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1219: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 1220: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1221: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1222: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1223: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1224: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1225: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1226: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1227: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1228: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1229: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1230: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1231: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1232: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1233: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1234: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1235: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1236: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1237: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1238: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1239: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1240: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1241: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1242: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1243: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1244: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1245: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1246: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1247: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1248: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1249: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1250: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1251: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1252: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1253: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 1254: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1255: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1256: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1257: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1258: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1259: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1260: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1261: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1262: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1263: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1264: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1265: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1266: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1267: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1268: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1269: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1270: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1271: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1272: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1273: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1274: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1275: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1276: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1277: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1278: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1279: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1280: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1281: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1282: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1283: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1284: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1285: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1286: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1287: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 1288: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1289: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1290: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1291: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1292: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1293: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1294: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1295: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1296: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1297: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1298: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1299: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1300: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1301: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1302: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1303: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1304: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1305: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1306: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1307: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1308: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1309: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1310: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1311: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1312: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1313: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1314: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1315: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1316: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1317: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1318: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1319: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1320: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1321: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 1322: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1323: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1324: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1325: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1326: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1327: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1328: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1329: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1330: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1331: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1332: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1333: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1334: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1335: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1336: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1337: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1338: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1339: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1340: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1341: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1342: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1343: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1344: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1345: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1346: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1347: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1348: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1349: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1350: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1351: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1352: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1353: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1354: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1355: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 1356: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1357: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1358: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1359: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1360: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1361: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1362: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1363: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1364: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1365: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1366: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1367: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1368: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1369: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1370: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1371: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1372: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1373: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1374: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1375: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1376: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1377: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1378: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1379: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1380: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1381: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1382: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1383: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1384: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1385: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1386: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1387: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1388: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1389: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 1390: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1391: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1392: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1393: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1394: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1395: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1396: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1397: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1398: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1399: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1400: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1401: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1402: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1403: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1404: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1405: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1406: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1407: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1408: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1409: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1410: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1411: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1412: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1413: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1414: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1415: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1416: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1417: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1418: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1419: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1420: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1421: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1422: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1423: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 1424: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1425: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1426: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1427: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1428: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1429: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1430: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1431: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1432: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1433: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1434: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1435: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1436: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1437: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1438: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1439: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1440: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1441: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1442: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1443: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1444: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1445: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1446: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1447: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1448: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1449: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1450: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1451: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1452: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1453: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1454: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1455: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1456: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1457: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 1458: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1459: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1460: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1461: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1462: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1463: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1464: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1465: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1466: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1467: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1468: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1469: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1470: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1471: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1472: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1473: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1474: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1475: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1476: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1477: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1478: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1479: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1480: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1481: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1482: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1483: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1484: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1485: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1486: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1487: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1488: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1489: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1490: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1491: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 1492: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1493: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1494: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1495: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1496: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1497: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1498: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1499: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1500: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1501: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1502: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1503: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1504: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1505: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1506: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1507: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1508: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1509: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1510: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1511: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1512: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1513: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1514: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1515: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1516: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1517: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1518: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1519: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1520: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1521: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1522: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1523: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1524: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1525: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 1526: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1527: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1528: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1529: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1530: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1531: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1532: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1533: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1534: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1535: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1536: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1537: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1538: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1539: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1540: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1541: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1542: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1543: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1544: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1545: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1546: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1547: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1548: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1549: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1550: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1551: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1552: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1553: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1554: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1555: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1556: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1557: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1558: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1559: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 1560: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1561: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1562: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1563: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1564: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1565: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1566: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1567: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1568: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1569: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1570: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1571: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1572: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1573: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1574: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1575: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1576: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1577: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1578: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1579: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1580: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1581: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1582: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1583: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1584: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1585: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1586: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1587: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1588: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1589: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1590: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1591: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1592: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1593: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chương 1594: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1595: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1596: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1597: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1598: Tiêu Đề 《Ẩn》
Chương 1599: Đại Kết Cục (Hoàn)

Chương 1: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Cảnh huy tương lai đã được liên kết, mã số cảnh viên 577533.”

Trong đầu Hàn Bân vang lên một giọng nói, tay hắn đang chơi đùa với một chiếc huy hiệu cảnh sát. Đây là vật hắn nhận được cách đây hai ngày, nhỏ hơn một chút so với huy hiệu thông thường, trông rất tinh xảo.

“Đây là chuyện gì?” Hàn Bân ngơ ngác.

“Huy hiệu cảnh sát tương lai được chế tạo vào năm 2170, là trang bị hỗ trợ cảnh sát mới, có thể truyền kiến thức qua sóng điện não để học kỹ năng nhanh chóng.” Giọng nói trong đầu vang lên, giải thích về huy hiệu.

“Năm 2170! Chẳng phải là 150 năm sau sao, tại sao lại quay về hiện tại?” Hàn Bân kinh ngạc.

“Một sự cố thí nghiệm đã khiến huy hiệu này vượt qua không gian song song.” Huy hiệu giải thích.

Hàn Bân cảm thấy khó tin, nhưng thông báo trong đầu lại hiện rõ ràng.

“Cảnh viên 577533 nhận được gói quà nhập chức.” Huy hiệu thông báo.

Kỹ năng: Giám định dấu vết.

Cấp độ: Cao cấp.

Tác dụng: Có thể dựa vào dấu chân, dấu vớ, dấu giày tại hiện trường để tìm ra tung tích và đặc điểm thể chất của nghi phạm.

“Vù…”

Trong đầu hắn vang lên tiếng ồn, một lượng lớn kiến thức và dữ liệu tràn vào đầu, giống như được truyền thụ một cách thần kỳ.

Hàn Bân cảm giác như đã trôi qua rất lâu, nhưng khi tỉnh lại vẫn thấy mình đang ở văn phòng của Đội điều tra hình sự số 3.

Văn phòng vẫn như lúc đầu, dường như chỉ qua một khoảnh khắc, nhưng trong đầu hắn đã lưu trữ một lượng lớn kiến thức về giám định dấu vết.

Hàn Bân đã tìm hiểu qua về giám định dấu vết, đó là một kỹ năng điều tra hình sự rất phức tạp, cần dựa vào nhiều quan sát, dữ liệu và kinh nghiệm mới có thể nắm vững.

Chỉ có rất ít chuyên gia có thể nắm vững kỹ năng này.

Một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, cầm túi bước vào văn phòng, thấy Hàn Bân đang ngẩn ngơ:

“Tiểu Hàn, điều đến đội 3 chúng ta có quen không?”

Hàn Bân quay đầu lại nhìn, đó là Tằng Bình, đội trưởng nhóm 2 của Đội điều tra hình sự số 3.

“Rất tốt.”

“Vào đội điều tra hình sự rồi thì sẽ bận rộn lắm đấy.” Tằng Bình nói.

“Ta đã chuẩn bị rồi.”

Trước đây, Hàn Bân là cảnh sát ở đồn, mới được điều đến đội điều tra hình sự không lâu.

“Làm cảnh sát thì khi còn trẻ phải làm cảnh sát hình sự, tuy vất vả nhưng có nhiều cơ hội lập công, sau này con đường

phát triển sẽ rộng hơn.” Tằng Bình nói với giọng của người từng trải.

“Vâng, sau này nhất định sẽ học hỏi Tằng đội thật tốt.” Hàn Bân đáp.

Tằng Bình kiêm nhiệm phó đội trưởng Đội điều tra hình sự số 3.

“Đinh đinh đinh…” Tiếng bước chân vang lên.

Một nữ cảnh sát khoảng hai mươi tuổi nhanh chóng bước tới: “Tằng đội, ở Nhà máy bia Cầm Đảo xảy ra vụ trộm!”

Nữ cảnh sát tóc ngắn, dáng vẻ thanh tú, cao ráo, hành động nhanh nhẹn, đó là Điền Lệ của nhóm 2.

“Có ai bị thương không?”

“Không có.”

“Tổn thất bao nhiêu tài sản?”

“Ước tính khoảng hơn một triệu.”

“Gọi Lý Huy đến hiện trường.” Tằng Bình ra lệnh.

“Vâng.”

…

Bia Cầm Đảo là thương hiệu bia nổi tiếng nhất trong nước, cũng là một trong những ngành công nghiệp chủ chốt của Thành phố Cầm Đảo, có nhiều nhà máy bia tại thành phố này.

Nửa tiếng sau, nhóm 2 đến nhà máy bia ở ngoại ô.

Đây là một phân xưởng không lớn lắm, lúc này trong xưởng đã được phong tỏa, các đồng chí ở đồn đang duy trì an ninh.

Sau khi chào hỏi, Tằng Bình dẫn ba người đi vào xưởng.

“Cái mùi này thật khiến người ta say mê.” Lý Huy hít một hơi thật sâu.

“Ngươi làm bộ dạng thèm thuồng này để Trịnh đội nhìn thấy, chắc chắn ngươi sẽ đau lòng.” Hàn Bân cười.

Trịnh Khải Hoàn là đội trưởng Đội điều tra hình sự số 3.

Lý Huy tỏ vẻ khinh thường, hai người là bạn học cùng tốt nghiệp trường cảnh sát, ai mà không biết ai?

Tằng Bình liếc nhìn hai người: “Muốn uống bia không vấn đề, phá án xong thì uống thoải mái.”

Hàn Bân và Lý Huy cười gượng, không nói thêm lời nào, những người làm cảnh sát đều hiểu ý nghĩa ngầm của câu nói này, án chưa phá được thì hãy im lặng.

Tằng Bình đi đến bên cạnh một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, mặt vuông, chào hỏi: “Lưu sở.”

“Đội trưởng Tằng, ngươi đến rồi.” Sở trưởng Lưu bắt tay, hai người bắt tay nhau.

“Tình hình cụ thể thế nào?” Tằng Bình hỏi.

“Sáng sớm năm giờ, đồn nhận được điện thoại của bảo vệ Chu Kiến Quốc, nói Nhà máy bia Cầm Đảo xảy ra vụ trộm, chúng ta cử người đến, phát hiện cửa văn phòng và cửa phòng tài chính trên tầng hai bị phá, két sắt cũng bị cạy mở, thiệt hại tài sản lớn, nên đã báo cáo.” Sở trưởng Lưu tóm tắt.

“Có nhân chứng nào không?”

“Không có.”

“Đêm qua Chu Kiến Quốc trực?”

“Đúng, nhưng hắn cũng không phát hiện điều gì bất thường.” Sở trưởng Lưu đáp.

“Điền Lệ, ngươi đi kiểm tra camera giám sát trong nhà máy; Lý Huy đi thăm dò nhân viên, xem có manh mối gì không; Hàn Bân cùng ta lên phòng tài chính.” Tằng Bình ra lệnh.

“Vâng.”

…

Văn phòng là cửa kính, rất dễ bị phá hoại, chỉ cần đập vỡ kính gần khóa là có thể mở cửa.

Mảnh kính vỡ rơi vào bên trong cửa, chứng tỏ kính bị đập từ bên ngoài, phù hợp với đặc điểm của vụ phá cửa.

Hàn Bân mang bao giày, tránh những mảnh kính vỡ, vừa quan sát vừa lên phòng tài chính trên tầng hai.

Chương 2: Tiêu Đề 《Ẩn》

Cửa phòng tài chính có camera giám sát, nhưng đã bị phá hoại.

Cửa phòng tài chính bị cạy mở, phòng không lớn, khoảng hơn mười mét vuông, trong góc có một cái két sắt, cửa két mở, bên trong chỉ còn một tập tài liệu, không có vật có giá trị nào, bên cạnh có một cây xà beng.

Hàn Bân đeo găng tay, cầm cây xà beng lên quan sát: "Xà beng rất phổ biến, không có dấu hiệu đặc biệt."

Tằng Bình lắc đầu: "Thứ này ở công trường nhiều lắm."

Tằng Bình cúi người, nhìn mép két sắt: "Két này có nhiều dấu vết cạy, chắc mất nhiều thời gian, giống như người mới làm."

Hàn Bân lộ vẻ nghi hoặc: "Cạy két sắt chắc tạo ra tiếng động không nhỏ, Chu Kiến Quốc sao không phát hiện?"

"Lát nữa, gặp hắn sẽ rõ." Tằng Bình nói.

…

Phòng bảo vệ nhà máy.

Tằng Bình và Hàn Bân đến phòng bảo vệ, đứng ở cửa quan sát.

Phòng bảo vệ không lớn, có một cái bàn, một cái giường, một cái tủ và vài thứ lặt vặt, một ông lão khoảng sáu mươi tuổi ngồi ở đầu giường.

Thấy hai người bước vào phòng bảo vệ, Chu Kiến Quốc vội đứng dậy: "Các đồng chí cảnh sát."

Tằng Bình gật đầu, vừa bước vào phòng, dưới chân phát ra tiếng kêu ken két.

Giẫm lên một ít vỏ đậu phộng.

“Xin lỗi, chưa kịp dọn dẹp.” Chu Kiến Quốc có chút ngượng ngùng.

Tằng Bình nhăn mũi, ngửi thấy mùi rượu: “Đậu phộng và rượu là cặp đôi hoàn hảo.”

Hàn Bân hiểu ý, tìm kiếm trong phòng, tìm thấy một nửa chai Nhị Quách Đầu dưới gầm giường.

“Đêm qua uống không ít nhỉ.” Hàn Bân lắc lắc chai rượu.

“Không nhiều lắm, không nhiều lắm.” Chu Kiến Quốc cười gượng.

“Ông Chu, ngươi làm bảo vệ ở nhà máy bia mà lại uống rượu trắng, không được hay lắm đâu.” Tằng Bình trêu chọc.

“Lúc còn trẻ ta cũng thích uống bia, giờ già rồi, hay phải thức đêm không chịu nổi.” Chu Kiến Quốc nói.

“Đêm qua ngươi không nghe thấy tiếng động gì sao?”

“Không, sáng dậy ta mới phát hiện cửa văn phòng bị phá.”

“Ngươi làm ở đây bao lâu rồi?”

Chu Kiến Quốc nghĩ một chút: “Được bảy, tám năm rồi.”

“Trước đây có xảy ra chuyện gì không?”

“Không có.”

“Nếu nhớ ra manh mối gì, hãy liên hệ với chúng ta.” Hàn Bân dặn dò.

“Vâng.”

Sau khi xem xét một lúc, không tìm thấy manh mối hữu ích nào, Tằng Bình và Hàn Bân rời khỏi phòng bảo vệ.

“Tằng đội, ngài thấy bảo vệ có nghi ngờ gì không?”

“Phòng bảo vệ cách văn phòng gần trăm mét, Chu Kiến Quốc lớn tuổi rồi, thính lực cũng suy giảm, lại còn uống rượu thì chắc chắn sẽ gây ra sai sót.” Tằng Bình ngừng một chút, rồi tiếp tục nói:

“Tất nhiên, đây chỉ là phỏng đoán của ta, không thể hoàn toàn loại trừ nghi ngờ của hắn.”

“Chu Kiến Quốc làm bảo vệ như vậy, có phần không xứng đáng nhỉ.” Hàn Bân nói.

“Hắn là một ông lão đã có tuổi, mỗi tháng chỉ kiếm được hai nghìn tệ, việc canh cửa thì tạm ổn, chứ bảo hắn bắt trộm thì thật không đáng tin.” Tằng Bình tỏ vẻ không lạ gì.

Điền Lệ bước tới: “Tằng đội, trong nhà máy có tổng cộng năm camera giám sát, trong đó camera ở cổng nhà máy, bãi đỗ xe và nhà xưởng không ghi lại được hình ảnh nghi phạm; camera trước cửa văn phòng và cửa phòng tài chính đều bị phá hủy.”

Tằng Bình suy nghĩ một lúc: “Bên trong văn phòng còn phòng nào bị trộm không?”

“Không có.”

“Tên nghi phạm này biết vị trí của camera, và trực tiếp nhắm đến phòng tài chính, có lẽ là người quen thuộc với địa hình, liệu có phải là nhân viên nội bộ gây án không?” Hàn Bân suy đoán.

“Tằng đội, phát hiện dấu chân.” Lý Huy đứng gần bức tường kêu lên.

Mọi người đến gần bức tường, đây là một khoảng đất trống, trước đây có trồng một số hoa cỏ, giờ đã bỏ hoang.

Trên đất bùn có thể nhìn thấy rõ một loạt dấu chân, là từ hướng gốc tường đi tới.

Điền Lệ cúi xuống nhìn: "Lý Huy, ngươi nghĩ dấu chân này là của nghi phạm?"

Lý Huy nhún vai: "Dù sao ta cũng không phải người trèo tường vào."

Điền Lệ liếc mắt.

"Camera ở cổng không phát hiện nghi phạm, đối phương chắc chắn là trèo tường vào."

Hàn Bân nhìn thấy loạt dấu chân này, kiến thức về giám định dấu vết ngay lập tức hiện lên trong đầu, giống như một đầu bếp nhìn thấy nguyên liệu tươi mới…

"Hàn Bân, ngươi ngồi xổm xuống nhìn cả buổi, có phát hiện gì không?" Lý Huy cười nói.

Hai người là bạn học cùng trường cảnh sát, quen biết nhiều năm, quan hệ rất tốt.

Hàn Bân biết đối phương hay nói móc, liền bỏ qua: "Dấu chân này chắc chắn là của nghi phạm để lại."

"Ồ, nói nghe xem ngươi nghĩ gì." Tằng Bình hỏi.

"Dấu chân này không bị phủ lấp, chắc mới để lại không lâu, kéo dài đến tường, đặc biệt là dưới gốc tường, có một đôi dấu chân rất nặng, chắc là từ trên tường trèo xuống, đặt chân mạnh." Hàn Bân phân tích.

"Các chỗ khác đều lát gạch, nhảy từ đây xuống có tác dụng giảm chấn." Tằng Bình gật đầu.

Hàn Bân chỉ vào dấu chân, tiếp tục nói:

"Cỡ giày 42, đế cao su, giày giải phóng, hoa văn lượn sóng, hoa văn niêm phong, đối xứng, gót giày có lỗ thông

hơi.”

“Loại giày giải phóng này bền bỉ và dễ lau chùi, nhiều công nhân thích đi, rất khó tìm người qua giày.” Lý Huy nói.

“Dấu giày để lại manh mối không chỉ có thế.” Hàn Bân đứng lên.

“Còn manh mối gì nữa?” Lý Huy hỏi.

“Ta đoán nghi phạm là nam giới, khoảng bốn mươi tuổi, cao khoảng một mét bảy tư, người hơi gù.” Hàn Bân nói.

Chương 3: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Làm sao ngươi biết?” Điền Lệ vẻ mặt khó hiểu.

Hàn Bân chỉ vào dấu chân trên đất.

“Chỉ với mấy dấu chân này, có thể thấy nhiều điều vậy sao?” Lý Huy không tin.

“Hàn Bân, ngươi biết giám định dấu chân?” Tằng Bình hỏi.

“Biết chút ít.” Hàn Bân gật đầu: “Chiều dài bàn chân và chiều cao cơ thể có tỷ lệ nhất định, biết chiều dài dấu chân có thể suy ra chiều cao.”

“Thế tuổi thì sao? Cũng có thể thấy từ dấu chân sao?” Điền Lệ nói.

“Việc phán đoán tuổi phức tạp hơn, cần dựa vào hình thái bàn chân, đặc điểm bước đi, đặc điểm dáng đi, trong đó liên quan đến góc bước, chiều rộng bước, chiều dài bước, trọng lực khi đặt chân, vết ép, vết nhấc, vết đẩy, vết đạp, vết nảy, v.v.” Hàn Bân nói như đọc thuộc lòng, những kiến thức này như khắc vào đầu hắn.

“Hàn Bân, ngươi nói nhiều thế, ta nghe mà rối tung lên, nói đơn giản thôi.” Lý Huy nghe mà phát mệt.

“Cách phán đoán đơn giản và phổ biến nhất là phương pháp phán đoán vết ép, vết ép liên quan chặt chẽ đến giới tính, tuổi tác, chiều cao, thể trạng; tuổi càng nhỏ, trọng lực ép trước bàn chân càng tiến về phía trước; tuổi càng lớn, trọng lực ép trước bàn chân càng lùi về sau và di chuyển sang bên ngoài.” Hàn Bân nói, ngồi xuống chỉ vào dấu chân:

“Ngươi xem dấu chân này, trọng lực ép trước bàn chân lùi ra sau, vết ép trước nhẹ sau nặng, bên trong nhẹ bên ngoài nặng, diện tích ép gót chân lớn và rõ ràng, thường xuất hiện vết chọn và vết xước, theo kinh nghiệm của ta, người này khoảng bốn mươi tuổi.”

“Vậy làm sao biết nghi phạm bị gù lưng?” Điền Lệ hỏi.

“Điều này liên quan đến đặc điểm sinh lý thân thể người, đứng thẳng từ bên cạnh nhìn vào, đầu và cổ thẳng hàng trên vai, độ cong của cột sống trong phạm vi bình thường, nếu vượt quá phạm vi bình thường thì là gù, dáng đi, trọng tâm bàn chân đều bị ảnh hưởng.” Hàn Bân nói.

“Vậy từ dấu chân làm sao nhìn ra?”

“Chủ yếu dựa vào mối quan hệ giữa điểm giao nhau của đường chân giả (điểm lưng) và đường trung tâm dấu chân, điểm lưng trên đường trung tâm là người thẳng, lệch vào trong nhiều là ưỡn ngực, lệch ra ngoài nhiều là gù, lệch ra ngoài càng lớn, gù càng nặng.” Hàn Bân nói như giáo sư.

“Điểm giao nhau của đường chân giả là gì?” Lý Huy vẫn không hiểu.

“Hàn Bân, ngươi chuyên nghiệp quá, học ở đâu ra thế?” Điền Lệ nhớ lại, hồi học ở trường cảnh sát, dường như không học kiến thức cao siêu thế này.

Tin hay không là chuyện khác, chỉ nghe những thuật ngữ này đã thấy rất lợi hại.

“Ta gần đây có xem một số tài liệu về giám định dấu chân, có một chút kinh nghiệm.” Hàn Bân nói qua loa.

Tằng Bình khẽ lắc đầu, giám định dấu chân là một môn khoa học rất phức tạp, hiện tại chưa có sách giáo khoa hệ thống, và cần nhiều quan sát, dữ liệu, kinh nghiệm, nếu dễ học như vậy, hắn đã học từ lâu rồi.

Không chỉ ở đội hình sự, mà cả Sở Công an tỉnh Lỗ cũng chưa chắc có nhiều người hiểu được kỹ năng này.

Ngươi một thanh niên, chỉ đọc vài tài liệu, đã dám nói có kinh nghiệm?

Nực cười.

"Tằng đội anh minh, Hàn Bân thằng nhóc này miệng còn hôi sữa, làm việc không đáng tin, ngài nghe cho vui thôi, đừng coi là thật."

Lý Huy cười, nhìn như phá đám, thực ra là bảo vệ Hàn Bân.

Cung cấp manh mối sai, phải chịu trách nhiệm.

"Phân tích của Hàn Bân, và dự đoán về chiều cao, tuổi tác, gù lưng của nghi phạm, tạm thời không đưa vào hồ sơ điều tra, nhưng có thể làm tài liệu tham khảo, gặp người phù hợp thì hỏi." Tằng Bình nói.

"Khụ…" Hàn Bân hắng giọng, đây là lần đầu hắn dùng kỹ năng của cảnh huy tương lai, cũng không chắc có đúng không.

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên vội vã bước tới: "Đội trưởng Tằng, chào ngài, ta là giám đốc Nhà máy bia Cầm Đảo, Ngô Minh Dũng."

"Giám đốc Ngô, ta đang muốn hỏi ngươi vài điều."

Ngô Minh Dũng đưa ra một điếu thuốc: "Ngài nói đi."

"Thuốc thì miễn đi, đừng phá hiện trường."

"Đúng đúng."

"Giám đốc Ngô, số tiền mất trộm cụ thể là bao nhiêu?" Tằng Bình hỏi.

"Một tấm séc tám mươi vạn và hơn ba mươi vạn tiền mặt."

“Nhà máy các ngươi có bao nhiêu nhân viên?”

“Hơn hai trăm người.” Ngô Minh Dũng ngạc nhiên: “Ngài hỏi để làm gì?”

“Theo các manh mối hiện tại, nghi phạm rất quen thuộc nhà máy, chúng ta nghi ngờ có thể là nhân viên của nhà máy hoặc từng làm việc ở đây.” Tằng Bình mô tả sơ qua tình hình.

“Giám đốc Ngô, nhà máy các ngươi có biến động nhân sự lớn không?” Hàn Bân hỏi thêm.

“Không ít, riêng năm nay đã có mười mấy người nghỉ, đều là công nhân tạm thời.”

“Tổng cộng hơn hai trăm nhân viên, thêm người đã nghỉ việc, việc điều tra sẽ rất khó khăn.” Điền Lệ thở dài.

Tằng Bình cau mày, tình hình này quả thật hơi rắc rối, nếu kéo dài, nghi phạm sẽ xử lý số tiền trộm được, công cụ gây án, giày dép, có thể dẫn đến thiếu chứng cứ, không thể kết án.

“Giám đốc Ngô, nhà máy các ngươi có ai bị gù lưng không?” Hàn Bân ôm chút hy vọng.

Ngô Minh Dũng không do dự: “Có.”

“Ngài nhớ rõ vậy sao?”

Ngô Minh Dũng sờ cằm: “Tuần trước có một nam nhân viên nghỉ việc, bị gù lưng.”

“Người đó bao nhiêu tuổi?”

“Nhìn khoảng hơn bốn mươi tuổi.”

“Cao bao nhiêu?”

“Cao gần bằng ta, khoảng một mét bảy tư.” Ngô Minh Dũng ước chừng.

Lập tức, xung quanh im lặng.

Chương 4: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nam, gù lưng, khoảng bốn mươi tuổi, cao khoảng một mét bảy tư, đúng là hình dáng nghi phạm mà Hàn Bân xác định qua giám định dấu chân?

Tằng Bình, Điền Lệ, Lý Huy đều ngẩn người.

Quá đỉnh!

"Tằng đội, ta đề nghị điều tra người này làm trọng tâm." Hàn Bân nói chắc nịch.

"Được." Tằng Bình đồng ý: "Giám đốc Ngô, ngươi biết tên và địa chỉ của người này không?"

"Ồ, ta không nhớ, chỉ có thể đến phòng nhân sự tra cứu."

"Ta cần toàn bộ thông tin về hắn, càng chi tiết càng tốt."

"Ta đi ngay." Ngô Minh Dũng vội vã rời đi.

"Giỏi lắm Hàn Bân, nếu bắt được nghi phạm, ngươi sẽ được ghi nhận công đầu." Tằng Bình vỗ vai hắn.

"Đó là công lao của mọi người." Hàn Bân cười.

"Ngươi giỏi thật, chỉ cần nhìn dấu chân đã có thể xác định đặc điểm hình dáng nghi phạm, sau này cần gì camera nữa, có ngươi là đủ rồi." Lý Huy nói đùa.

Lý Huy cũng thấy lạ, sao chỉ sau một thời gian ngắn không gặp, thằng nhóc này lại giỏi đến vậy.

Hàn Bân cũng phấn khích, kiến thức giám định dấu chân được cảnh huy tương lai truyền thụ thực sự hữu dụng, lần này hắn được lợi lớn.

“Đinh đong, lần đầu sử dụng kỹ năng dấu chân trong vụ án, kỹ năng thành thạo +1, thưởng 2 điểm công trạng.” Trong đầu Hàn Bân, giọng nói của cảnh huy vang lên.

“Điểm công trạng là gì?” Hàn Bân thắc mắc.

“Điểm công trạng có thể đổi lấy kỹ năng mới!”

“Có những kỹ năng gì?” Hàn Bân tò mò.

“Đánh võ”

“Phân tích vi biểu cảm”

“Kỹ năng chống trộm”

“Theo dõi”

…

“Các kỹ năng ẩn khác cần tiêu điểm công trạng để mở khóa.” Cảnh huy giải thích.

Những kỹ năng này đều hữu ích cho một cảnh sát hình sự, Hàn Bân đều muốn học, một lúc không quyết định được.

Đang lúc điều tra vụ án, Hàn Bân đành tạm gác lại, chờ kết thúc vụ án rồi nghiên cứu kỹ hơn.

Giám đốc Ngô Minh Dũng nhanh chóng tìm được thông tin về nghi phạm.

Họ tên: Lâm Trường Thắng

Dân tộc: Hán

Tuổi: 41

Chiều cao: 1.74m

Đặc điểm: Thân hình chắc, gù lưng.

Tình trạng gia đình: Vợ và con.

Địa chỉ: Thành phố Cầm Đảo, thôn Hạ Hà.

Theo phán đoán từ dấu chân, Lâm Trường Thắng có nghi ngờ gây án, Tằng Bình lập tức dẫn người đến thôn Hạ Hà để bắt giữ.

"Điền Lệ, gọi Triệu Minh, bảo hắn đến sở xin lệnh khám xét và lệnh bắt, đến thôn Hạ Hà gặp chúng ta."

"Vâng."

Triệu Minh cũng là cảnh sát của nhóm 2, hôm nay được nghỉ.

…

Thôn Hạ Hà không xa, khoảng hai mươi phút lái xe.

Mang theo hai cảnh sát quen thuộc tình hình địa phương để hỗ trợ bắt giữ.

Mọi người vào thôn Hạ Hà, đến ủy ban thôn để hiểu tình hình.

Trưởng thôn Vương Tiến Hỷ đích thân đến nhà Lâm Trường Thắng gần đó, hỏi thăm hàng xóm.

Tằng Bình dẫn người bố trí kiểm soát xung quanh nhà Lâm Trường Thắng.

Không lâu sau, trưởng thôn trở lại: "Đội trưởng Tằng, ta đã hiểu rõ."

"Lâm Trường Thắng có ở nhà không?"

"Hàng xóm thấy hắn sáng nay về từ ngoài, hiện đang ở nhà." Trưởng thôn nói.

"Thời gian trùng khớp."

"Tuy nhiên, ta nhìn qua nhà Lâm Trường Thắng thì thấy cửa đóng."

“Ở nông thôn, ban ngày rất hiếm khi đóng cửa, điều này chứng tỏ Lâm Trường Thắng đang lo sợ.” Lý Huy cười nhạt.

Tằng Bình suy nghĩ một lúc: “Trưởng thôn Vương, phiền ngài giúp chúng ta gõ cửa.”

“Được.”

“Ù ù…” Lúc này, một chiếc BMW x5 đến gần, dừng lại bên cạnh mọi người.

Một thanh niên khoảng hai mươi tuổi bước xuống xe, là Triệu Minh của nhóm 2.

“Ngươi giỏi thật, lái cả BMW đến.” Lý Huy tỏ vẻ ghen tị.

“Ta sợ không kịp, nên lái xe của mình đến.” Triệu Minh khóa xe.

“Ồ, không ngờ ngươi hào phóng thế, hóa ra là cậu ấm.” Lý Huy vỗ xe, lẩm bẩm: “Thật tốt.”

“Đừng nói lung tung.” Tằng Bình giơ tay: “Triệu Minh, lệnh khám xét và lệnh bắt có mang theo không?”

“Có rồi.”

“Hành động.”

…

“Thình thình thình…” Tiếng gõ cửa vang lên.

“Ai đó?”

“Ta Vương Tiến Hỷ.”

“Ồ, trưởng thôn, ngài đến đây làm gì, lại còn dẫn theo nhiều người.” Một phụ nữ trung niên mở cửa, vẻ ngạc nhiên.

“Trần Quyên, đây là cảnh sát điều tra, họ muốn gặp chồng ngươi để hỏi vài điều.” Vương Tiến Hỷ giới thiệu.

“Cảnh sát? Các người tìm Lâm gia nhà ta hỏi gì?” Trần Quyên có vẻ hoảng sợ.

“Đây là lệnh khám xét.” Tằng Bình đưa lệnh khám xét, dẫn người vào trong.

“Ấy, các người làm gì thế, Lâm gia, Lâm gia…” Người phụ nữ hốt hoảng kêu lên.

Một người đàn ông hơi gù bước ra: “Các ngươi là ai? Đến nhà ta làm gì?”

“Chúng ta là cảnh sát, nghi ngờ ngươi liên quan đến một vụ trộm, mong ngươi hợp tác điều tra.” Hàn Bân đưa thẻ cảnh sát.

“Cảnh sát, các người nhầm rồi, Lâm gia nhà ta sao có thể là tội phạm?” Trần Quyên lớn tiếng hỏi.

“Cảnh sát, các người nhầm rồi, đừng vu oan cho người tốt.” Lâm Trường Thắng nói.

“Chúng ta điều tra vụ án, để chứng minh sự trong sạch của ngươi, mong các ngươi hợp tác.” Tằng Bình ra lệnh.

Hàn Bân, Điền Lệ, Triệu Minh, Lý Huy bắt đầu lục soát.

Tằng Bình nhìn chằm chằm vào Lâm Trường Thắng: “Tối qua ngươi ở đâu?”

“Ở nhà.”

Tằng Bình cười nhạt: “Nói dối, sáng nay, hàng xóm thấy ngươi từ ngoài về.”

“À, ta nhớ rồi, ta định đi gặp bạn ở nơi khác, giữa đường đổi ý nên về nhà.” Lâm Trường Thắng biện hộ.

“Cảnh sát, Lâm gia nhà ta gặp bạn cũng phạm pháp sao?”

“Ngươi gặp bạn ở đâu?” Tằng Bình hỏi.

Chương 5: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Trong thành phố.”

“Nhà máy bia Cầm Đảo?”

“Không biết ngươi đang nói gì.”

“Thành thật sẽ được khoan hồng, chống đối sẽ bị nghiêm trị, nếu tìm thấy chứng cứ ở nhà ngươi, thì đã muộn.” Tằng Bình cảnh cáo.

Lâm Trường Thắng cố gắng nói: “Ta không làm gì sai.”

Một lúc sau, các cảnh sát lần lượt đi ra.

“Tằng đội, không tìm thấy tiền ở nhà vệ sinh và nhà bếp.” Lý Huy nói.

“Phòng phía đông cũng không có gì bất thường.” Điền Lệ nói.

Triệu Minh cũng lắc đầu: “Xe cũng không có gì.”

Tằng Bình cau mày, nếu không tìm thấy chứng cứ, việc điều tra sẽ khó khăn.

Lúc này, Hàn Bân từ phòng khách đi ra, đeo găng tay, cầm một đôi giày: “Đây là giày của ai?”

Lâm Trường Thắng hơi sững sờ, rồi nói: “Giày của ta, có vấn đề gì?”

“Tằng đội, so với dấu chân tại hiện trường, ta chắc chắn, đây là giày của nghi phạm.”

“Lâm Trường Thắng, ngươi giải thích thế nào?” Tằng Bình hỏi gắt.

Lâm Trường Thắng ban đầu hơi lo lắng, sau đó khinh thường: "Loại giày giải phóng này nhiều người đi, ở nhà máy không có trăm thì cũng có tám mươi đôi, đều giống nhau, sao lại là của ta."

"Đúng vậy, giày bây giờ đều do máy sản xuất, đều giống nhau." Trần Quyên phụ họa.

"Giày khi xuất xưởng có thể giống nhau, nhưng thể trạng, hình dáng chân, cách đi của mỗi người khác nhau; sau một thời gian đi, giày sẽ có dấu mòn đặc trưng, giống như vân tay của người, là duy nhất." Hàn Bân tự tin nói:

"Dấu chân tại Nhà máy bia Cầm Đảo khớp hoàn toàn với dấu mòn của đôi giày này, ngươi chắc chắn đã đến Nhà máy bia Cầm Đảo!"

Lâm Trường Thắng lộ vẻ lo lắng, cúi đầu không nói.

"Lâm gia nhà ta từng làm việc ở nhà máy bia, có dấu chân cũng bình thường mà?"

"Bình thường?" Lý Huy cười nhạt: "Ngươi không đi cửa chính, mà trèo tường vào?"

"Lâm gia, ngươi nói đi?" Trần Quyên kéo tay chồng.

"Ta bị oan, ta không biết gì." Lâm Trường Thắng nói xong, cúi đầu.

Chỉ với đôi giày, muốn kết tội ta?

Buồn cười!

"Tằng đội, có bắt hắn về sở không?" Triệu Minh sốt ruột.

"Không vội." Tằng Bình lắc đầu.

Giám định dấu chân khác với giám định DNA, cái sau là giám định máy móc, có dữ liệu chính xác, làm tiêu chuẩn giám định.

Giám định dấu chân là dựa vào trình độ chuyên môn và kinh nghiệm để đánh giá, không có tiêu chuẩn rõ ràng, hệ thống đặc điểm giám định chưa hoàn thiện.

Theo quy định, giám định dấu chân chỉ có thể làm căn cứ cho hướng điều tra, không thể làm chứng cứ kết tội.

Nếu bắt người về, nếu Lâm Trường Thắng không chịu nhận tội, vẫn không thể kết án, chỉ khi tìm thấy tang vật, mới hoàn thiện chứng cứ.

"Hàn Bân, còn phát hiện gì khác không?"

"Đế giày của Lâm Trường Thắng có than."

"Than?" Tằng Bình nhìn quanh, trong nhà Lâm Trường Thắng không thấy có than, mà trong ấn tượng của hắn, Nhà máy bia Cầm Đảo cũng không có than.

Hàn Bân phân tích: "Không tìm thấy tang vật ở nhà và xe, Lâm Trường Thắng chắc chắn giấu tang vật ở ngoài, nơi đó có thể có than."

Tằng Bình chỉ vào xe: "Xem lốp xe có than không."

Lý Huy và Triệu Minh lập tức kiểm tra.

"Lốp trước không có."

"Lốp sau cũng không có."

"Vậy có nghĩa là nơi giấu tang vật có than, nhưng than không nhiều, nếu đến nơi như mỏ than, lốp xe chắc chắn sẽ dính bụi than." Tằng Bình phân tích.

Hàn Bân đi quanh sân, tìm kiếm một lúc: "Tằng đội, đây có dấu chân."

Tằng Bình chạy tới nhìn: "Dấu chân này có vết than."

Hàn Bân theo dấu chân, đi về phía tây, đến gốc tường phía tây, đối diện là nhà khác.

“Hàng xóm phía tây có ai không?”

Trưởng thôn nghĩ một lúc: “Bên cạnh là nhà Lão Triệu, họ đi làm xa hết, không ai ở nhà.”

“Đưa thang qua đây.” Hàn Bân nói.

Nghe vậy, Lâm Trường Thắng run lên, suýt ngã.

Hàn Bân trèo qua tường, nhảy vào nhà hàng xóm Lão Triệu.

Hắn nhìn quanh, phát hiện góc tường có đống than, dấu chân có vết than từ đó.

Một góc đống than có dấu hiệu mới đào.

Hàn Bân lấy xẻng, đào vài cái, phát hiện một chiếc ba lô.

Mở ra xem, bên trong đầy tiền đỏ, cùng công cụ gây án, mũ, găng tay, đèn pin, v.v.

Kiểm tra sơ bộ, có hơn ba mươi vạn tiền mặt, và một tấm séc tám mươi vạn, khớp với tài sản bị mất ở Nhà máy bia Cầm Đảo.

“Lâm Trường Thắng, tang vật đã tìm thấy, ngươi còn gì để nói?” Tằng Bình hỏi gắt.

“Đó là từ đống than nhà Lão Triệu, không phải của ta.” Lâm Trường Thắng biện hộ.

“Trần Quyên, ngươi nhận ra cái ba lô này là của nhà ngươi không?”

Trần Quyên lo lắng, bước tới nhìn, run rẩy: “Không, không phải, ta chưa từng thấy.”

“Đèn pin này có dấu vân tay, chỉ cần kiểm tra, sẽ biết nghi phạm, ngươi không nhận cũng vô ích.” Hàn Bân nói.

“Bắt!” Tằng Bình ra lệnh.

Lý Huy và Triệu Minh lập tức khống chế Lâm Trường Thắng.

“Thả Lâm gia nhà ta…” Trần Quyên định ngăn cản, bị Điền Lệ chặn lại.

“Ngươi chăm sóc con tốt.” Lâm Trường Thắng thở dài.

“Còn đứng đó làm gì, dẫn đi!”

…

Về sở cảnh sát.

Phòng kỹ thuật so sánh dấu vân tay trên đèn pin với vân tay của Lâm Trường Thắng, hoàn toàn khớp.

Lâm Trường Thắng bị kết tội.

Dù không có lời khai, vẫn có thể kết án.

Lâm Trường Thắng biết không thể thoát, với chứng cứ rõ ràng, hắn đã nhận tội trong vòng thẩm vấn đầu tiên.

…

Hôm nay phá án thành công, nhờ công lao của Hàn Bân.

Công lao của hắn mọi người đều công nhận.

Chương 6: Tiêu Đề 《Ẩn》

Một công lao lớn không thể tránh khỏi.

Hàn Bân không tham gia thẩm vấn, mình ăn thịt cũng phải chừa cho người khác uống canh.

Nếu nhận hết công lao, sau này ai muốn hợp tác với ngươi.

Hàn Bân định nghỉ trưa, trong đầu vang lên tiếng nhắc nhở: "Chúc mừng, cảnh viên 577533, phá thành công vụ án hình sự đầu tiên."

"Kỹ năng thành thạo +2, điểm công trạng +5."

"Hỏi, có muốn đổi kỹ năng mới bằng điểm công trạng không?" Cảnh huy hỏi.

Hàn Bân suy nghĩ một lúc lâu: "Đổi."

"Cảnh viên 577533, muốn đổi kỹ năng gì?"

"Phân tích vi biểu cảm." Hàn Bân nói.

Kỹ năng: Phân tích vi biểu cảm.

Tác dụng: Thông qua biểu cảm nhỏ trên khuôn mặt, cử chỉ cơ thể, phán đoán cảm xúc thật của người.

Kỹ năng, phân tích vi biểu cảm.

Trình độ nhập môn: Cần một trăm điểm công trạng.

Trình độ cao cấp: Cần năm trăm điểm công trạng.

Chuyên gia: Cần một nghìn điểm công trạng.

"Kỹ năng thành thạo có tác dụng gì?" Hàn Bân hỏi.

“Khi nâng cấp kỹ năng, có thể dùng kỹ năng thành thạo để bù điểm công trạng.” Cảnh huy giải thích.

“Ta hiện có bảy điểm công trạng, không đủ đổi kỹ năng mới.” Hàn Bân nói.

“Có thể trả góp.”

“Còn thế nữa?” Hàn Bân ngạc nhiên.

“Đây là xu hướng của xã hội tương lai.”

Hàn Bân “…”

“Nếu ta muốn đổi kỹ năng phân tích vi biểu cảm trình độ nhập môn, cần trả góp bao lâu?”

“Mỗi tháng trả mười điểm công trạng hoặc kỹ năng thành thạo, mỗi năm trả một trăm hai mươi điểm công trạng.” Cảnh huy giải thích.

“Sao lại thêm hai mươi điểm?”

“Lãi suất.”

Hàn Bân “…”

Sau một lúc suy nghĩ, Hàn Bân quyết định học, phân tích vi biểu cảm rất hữu ích, có thể qua biểu cảm và cử chỉ, phân biệt thật giả trong lời khai của nghi phạm.

“Ta muốn học kỹ năng phân tích vi biểu cảm trình độ nhập môn.”

“Ù…”

Trong đầu Hàn Bân vang lên tiếng ồn, một lượng lớn kiến thức và dữ liệu về phân tích vi biểu cảm tràn vào, như được truyền thụ thần kỳ.

Phức tạp hơn kỹ năng giám định dấu chân nhiều.

Hàn Bân cảm giác đã lâu, mới tỉnh lại.

“Đinh đong, chúc mừng cảnh viên 577533, học kỹ năng mới thành công.” Cảnh huy nhắc.

Cảnh viên 577533

Kỹ năng: Giám định dấu chân (cao cấp), phân tích vi biểu cảm (nhập môn)

Điểm công trạng: +7

Giám định dấu chân: Thành thạo +3

…

Học kỹ năng mới, Hàn Bân muốn thử xem có hiệu quả không, gọi Lý Huy lại.

“Lý Huy, hỏi ngươi cái này?”

“Cái gì?”

Hàn Bân nhìn chăm chú: “Ngươi nói ai trong chúng ta đẹp trai hơn?”

“Bân Ca, sao tự nhiên hỏi chuyện sâu xa thế?”

“Hỏi cho vui.” Hàn Bân nhún vai.

“Cần gì hỏi, tất nhiên ta đẹp trai hơn!” Lý Huy vô thức sờ cổ.

Mỗi người nói dối có cử chỉ khác nhau.

Sờ cổ, là phản ứng máy móc cổ điển.

“Haha…” Hàn Bân cười, nghĩ thầm, kỹ năng này dùng được.

…

Phân cục Cầm Đảo, gần biển…

Buổi tối tan làm, Tằng Bình mời khách, nhóm 2 đến ăn quán vỉa hè bên bờ biển.

Đầu tiên gọi một thùng bia tươi, rồi gọi lạc, tôm tít, hàu, sò, mực, hàu, thịt xiên nướng, v.v.

“Rót bia rót bia.” Tằng Bình vui vẻ, gọi mọi người:

“Hôm nay đội ta nổi tiếng, từ lúc báo án đến lúc phá án chưa đến mười tiếng, phải ăn mừng một bữa.”

“Hôm nay thấy nhóm mình tan làm đúng giờ, người nhóm 1 trố mắt.” Lý Huy đùa.

“Haha…” Mọi người cười lớn.

“Đến, cạn ly với Hàn Bân, nếu không có hắn, không thể nhanh chóng xác định nghi phạm.” Tằng Bình nâng cốc.

“Không không.” Hàn Bân từ chối: “Đây là công lao của mọi người, Tằng đội lãnh đạo tài tình, nếu mời, phải mời ngài trước.”

“Thôi, đừng khách sáo, phá án, mọi người đều có công, nhưng ngươi là công đầu.” Tằng Bình vỗ vai Hàn Bân.

Hàn Bân không chỉ phá án giỏi, còn hiểu chuyện, Tằng Bình rất ấn tượng.

“Cạn ly.”

Mọi người cùng nâng cốc, uống vui vẻ.

Sau khi phá án, là lúc cảnh sát vui nhất, thoải mái nhất, ai cũng hưng phấn.

“Hàn Bân, kỹ năng giám định dấu chân của ngươi thật đỉnh.” Triệu Minh giơ ngón cái.

Nếu không có Hàn Bân, nhanh chóng xác định nghi phạm, đợi đến khi Lâm Trường Thắng chuyển tiền, sẽ rất khó kết tội hắn.

“Quen tay thôi.” Hàn Bân nói qua loa.

“Hàn Bân, hồi ở trường cảnh sát không thấy ngươi giỏi thế.” Lý Huy nói.

“Chứng tỏ ngươi mắt không tinh.”

“Haha…”

Mọi người cùng cười đùa.

Hàn Bân mới đến đội cảnh sát hình sự, nhân cơ hội này, làm quen với mọi người.

Gió biển thổi.

Mọi người vừa uống bia, vừa trò chuyện, tình cảm gần gũi hơn.

Đến khi ăn no uống đủ, mới về.

…

Sáng hôm sau.

“Reng reng…” Tiếng chuông điện thoại vang lên.

Hàn Bân tỉnh giấc, với tay lấy điện thoại trên đầu giường: “Alo.”

“Ta là Lý Huy.”

“Sớm vậy gọi làm gì?” Hàn Bân khó chịu.

“Tối qua, công viên trung tâm xảy ra vụ cưỡng hiếp.”

Công viên trung tâm.

Hàn Bân đến hiện trường, xung quanh đã được phong tỏa.

Bên ngoài có nhiều người tập thể dục buổi sáng đang quan sát.

Tằng Bình, Lý Huy, Triệu Minh đã có mặt.

Hàn Bân quan sát xung quanh: “Tằng đội, hiện trường thế nào?”

“Nạn nhân là Trịnh Văn, 31 tuổi, giáo viên, tối qua khoảng tám giờ rưỡi, chạy bộ trong công viên trung tâm, bị người từ phía sau làm cho bất tỉnh và tấn công.”

“Có phải ở vị trí này?” Hàn Bân chỉ vào dấu vết.

Tằng Bình gật đầu: “Nàng bị kéo đến con đường nhỏ bên bụi rậm, sau đó bị tấn công, sáng sớm khoảng bốn giờ tỉnh dậy và báo cảnh sát.”

Chương 7: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Nạn nhân thế nào?”

“Không nguy hiểm, ta bảo Điền Lệ đưa nàng về sở.”

“Nàng có thấy nghi phạm không?”

“Nghi phạm lúc đó chắc nấp sau bụi rậm, đợi nàng chạy qua, từ phía sau khống chế, làm cho bất tỉnh, nàng không thấy mặt nghi phạm.”

Hàn Bân suy nghĩ một lúc: “Không nghe thấy tiếng động gì lạ?”

“Nàng chạy bộ đeo tai nghe nghe nhạc.”

“Nghi phạm có để lại chứng cứ gì không?”

“Đùi nạn nhân có chất dịch trắng và hai sợi lông không rõ nguồn gốc, đã gửi đi giám định.” Tằng Bình nói.

“Chỉ cần DNA trong cơ sở dữ liệu là đủ.” Lý Huy giang tay.

“Có kết quả DNA là tốt nhất, nếu không, vẫn phải tìm manh mối khác.” Tằng Bình dặn dò: “Lý Huy, hỏi nhân viên công viên và người tập thể dục buổi sáng.”

“Triệu Minh, kiểm tra camera gần đó, xem có người khả nghi không.”

“Hàn Bân, kiểm tra hiện trường, xem có manh mối mới không.”

“Vâng.” Mọi người đáp.

…

Mọi người tách ra hành động, bận rộn cả buổi sáng.

Chiều hai giờ, trở lại văn phòng họp.

Tằng Bình ngồi trên bàn: "Nói xem, có phát hiện gì không."

"Hỏi nạn nhân hết điều cần hỏi, nhưng tâm lý vẫn không ổn định, ta bảo nàng nghỉ trong phòng tiếp khách." Điền Lệ nói.

"Hiện trường không có dấu vết rõ ràng, xung quanh công viên cũng không có dấu vết leo trèo rõ ràng." Hàn Bân không tìm thấy manh mối.

"Còn về camera?"

"Trước và sau công viên đều có camera, người ra vào nhiều, rất khó xác định từng người, ta đã sao chép dữ liệu, có thể xem bất cứ lúc nào." Triệu Minh nói.

"Lý Huy, còn ngươi thế nào?"

"Tằng đội, nhân viên công viên tối qua hầu hết nghỉ, chỉ có hai người trực, họ không phát hiện điều gì bất thường." Lý Huy nói.

"Người tập thể dục buổi sáng có manh mối không?"

"Người tập thể dục buổi sáng và người chạy bộ buổi tối không liên quan." Lý Huy cười khổ.

"Vậy là vụ án không có manh mối mới." Tằng Bình nhíu mày, lấy hộp thuốc Yuxi chia cho mọi người.

Hàn Bân châm thuốc, hít một hơi: "Phòng giám định có tin gì không? Nếu kết quả DNA có, thì không cần tìm lung tung."

"Điền Lệ, đi hỏi phòng giám định."

…

Không lâu sau, Điền Lệ trở lại, dẫn theo một người đeo kính, mặc áo khoác trắng.

“Ôi, kính, hiếm thấy, cuối cùng cũng rời phòng thí nghiệm.” Tằng Bình cười.

Người kia đẩy gọng kính: “Tằng đội, ta đặc biệt đến báo cáo tiến triển vụ án, ngài nói thế, ta đi đây.”

“Quay lại, đùa thôi.”

Người đeo kính, tên Lỗ Văn, là kỹ thuật viên phòng giám định, cũng là một trong số ít người cận thị ở sở cảnh sát.

“Nghi phạm không để lại nhiều chứng cứ, chỉ thu thập được dịch trắng và hai sợi lông, đã lấy mẫu dịch trắng, gửi đi so sánh DNA.”

Hàn Bân gạt tàn: “Nghi phạm dùng gì để làm nạn nhân bất tỉnh?”

“Ether.”

Tằng Bình nhíu mày: “Ether là chất cấm, hắn lấy đâu ra?”

“Đó là việc của các ngươi.” Lỗ Văn nhún vai.

Tỏ vẻ không liên quan đến mình.

“Không thu thập được dấu vân tay nghi phạm sao?” Hàn Bân hỏi.

“Không.”

“Ta hỏi nạn nhân, khi bị bất tỉnh, nghi phạm đeo găng tay, còn về sau nàng không biết.” Điền Lệ nói.

Tằng Bình đưa cho Lỗ Văn điếu thuốc: “Kết quả so sánh DNA khoảng bao lâu có?”

“Không thể nói chắc, còn tùy, có thể không so sánh được.” Lỗ Văn từ chối thuốc: “Cảm ơn, ta cai rồi.”

“Có tin gì, báo ngay cho ta.” Tằng Bình nói.

“Được.” Lỗ Văn đáp, rời văn phòng nhóm 2.

Tằng Bình dập thuốc: “Mọi người đã biết tình hình và manh mối vụ án, có ý kiến gì thì nói.”

“Ether là chất cấm, cửa hàng thuốc thông thường không có, có thể điều tra nguồn gốc ether.” Điền Lệ đề xuất.

Triệu Minh nói: “Có thể tiếp tục kiểm tra camera, những người xuất hiện trong khoảng thời gian gây án, đều có nghi ngờ.”

“Hỏi thăm người tập thể dục buổi tối, xem có nhân chứng hoặc manh mối mới không.” Lý Huy bổ sung.

Tằng Bình gật đầu: “Tóm tắt tốt, hướng điều tra hiện tại là từ ba điểm này, nếu không còn gì, bắt đầu phân công nhiệm vụ.”

“Ngài chờ chúng ta?” Lý Huy cười khổ.

“Điều tra nguồn gốc ether, ta đích thân làm.” Tằng Bình nhìn mọi người: “Bốn người các ngươi ban ngày xem camera, tối đến công viên trung tâm điều tra, hỏi thăm người dân.”

Lý Huy nhíu mày: “Nhiệm vụ nặng nhỉ, điều tra thế nào?”

“Thời gian gây án là khoảng tám rưỡi tối qua, sau thời gian này, người rời công viên có nghi ngờ, đều phải điều tra.” Tằng Bình nói.

“Tằng đội, ta muốn nói chuyện với nạn nhân, xem còn manh mối gì không.” Hàn Bân nói.

“Được.”

Tằng Bình dặn: “Tâm lý nạn nhân chưa hồi phục, để Điền Lệ đi cùng.”

“Vâng.”

…

Phân cục Cầm Đảo, phòng tiếp khách.

“Cạch…” Cửa mở.

Điền Lệ và Hàn Bân vào phòng tiếp khách.

Trên sofa có một phụ nữ trí thức, khuôn mặt đoan trang, dáng người cân đối, trên mặt vẫn còn dấu lệ.

“Cô Trịnh.”

Trịnh Văn ngẩng lên, nhìn Điền Lệ và Hàn Bân, khẽ gật đầu.

“Cô Trịnh, đây là cảnh sát Hàn của đội hình sự, hắn muốn hỏi cô vài điều.” Điền Lệ giới thiệu.

“Hỏi gì?”

Hàn Bân ngồi đối diện: “Cô Trịnh, cô thường đến công viên tập thể dục?”

“Đúng.”

“Thường đi một mình hay cùng bạn?”

“Tùy lúc.”

“Trước đây khi chạy bộ, cô có bị ai theo dõi hay dòm ngó không?”

“Không.”

Hàn Bân tiếp tục hỏi: “Cô nghĩ kỹ xem còn manh mối gì khác không?”

“Không, không còn manh mối nào khác.” Trịnh Văn lắc đầu.

Theo phân tích vi biểu cảm, lặp lại câu hỏi một cách cứng nhắc là biểu hiện điển hình của nói dối.

Chương 8: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nhíu mày, nếu nạn nhân giấu manh mối, sẽ rất bất lợi cho điều tra.

"Cô Trịnh, cô có giấu manh mối nào chưa nói với cảnh sát không?"

"Những gì biết, tôi đã nói hết." Trịnh Văn ngả lưng, khoanh tay.

Đây là biểu hiện phòng thủ, Hàn Bân càng chắc chắn Trịnh Văn giấu manh mối.

"Tôi biết việc này gây tổn thương lớn cho cô, có thể cô không muốn nhớ lại, nhưng nếu giấu manh mối, không thể bắt nghi phạm, hắn còn gây hại cho người khác."

Trịnh Văn nhắm mắt, biểu cảm thay đổi: "Hắn cướp áo ngực của tôi."

Tám giờ tối, cổng sau công viên trung tâm.

"Phì, tên biến thái này!" Lý Huy nhổ nước bọt.

Hàn Bân tránh xa: "Chú ý nước bọt."

"Ngươi nói Trịnh Văn, lại giấu chứng cứ quan trọng thế?" Lý Huy giận dữ.

"Việc này gây sốc lớn cho cô ấy, lúc đó có thể không để ý, sau đó lại khó nói ra."

"Công viên có người."

Hàn Bân và Lý Huy, tay cầm xấp ảnh, đứng ở cổng công viên điều tra.

Nhờ xử lý kỹ thuật, có một số ảnh đối tượng cần điều tra, nhiều ảnh khác đang xử lý, có ảnh sau xử lý vẫn khó nhìn rõ.

May có đèn chiếu sáng ở cổng, nhìn rõ người ra vào, nếu không, ảnh còn mờ hơn.

Thấy ai giống ảnh, họ sẽ dừng lại hỏi, ghi tên, danh tính, điện thoại, dấu vân tay.

Dù không phải người trong ảnh, hai người cũng hỏi thăm theo lệ, hỏi xem có phát hiện gì bất thường vào đêm xảy ra vụ án.

Việc này không nặng, nhưng nói nhiều, là công việc tỉ mỉ.

Triệu Minh và Điền Lệ ở cổng trước, cũng làm như vậy.

Nhiều ngày liên tiếp.

Bốn người điều tra ở công viên trung tâm, tìm ra hơn hai mươi người có thời gian gây án, có người dù không đến công viên những ngày qua, trong mạng lưới hệ thống công an vẫn có thông tin.

Chiều một ngày khác, Hàn Bân nằm nghỉ trưa trong văn phòng.

"Vỗ vỗ…" Tiếng vỗ tay vang lên, Tằng Bình gọi: "Tập hợp."

"Tằng đội, lại điều tra công viên trung tâm?" Lý Huy chán nản.

"Hôm nay không điều tra nữa."

"Sao vậy?"

"Kết quả so sánh DNA có rồi." Tằng Bình lấy tập tài liệu từ túi ra.

"Trong cơ sở dữ liệu?" Hàn Bân hỏi.

“Có, nghi phạm từng bị bắt vì gây rối, đây là thông tin của hắn.” Tằng Bình mở máy chiếu, chiếu thông tin nghi phạm.

Họ tên: Trần Quân

Dân tộc: Hán

Tuổi: 28

Chiều cao: 1.77m

Nghề nghiệp: Công ty Công nghệ Cầm Đảo.

Tình trạng gia đình: Độc thân.

Địa chỉ: Thành phố Cầm Đảo, Đường Dục Tân, khu dân cư Giang Tâm, 6-703.

“Tằng đội, còn chờ gì nữa, bắt người thôi.” Triệu Minh hào hứng.

……

Một nhóm người lái xe đến khu dân cư Giang Tâm.

Họ giả dạng thành nhân viên công ty quản lý để lừa mở cửa.

Rất nhanh chóng, họ đã khống chế được nghi phạm Trần Quân.

Trần Quân là một người nghiện ở nhà, nhà cửa rất bừa bộn, căn hộ là thuê, chỉ có hắn sống một mình.

Hàn Bân cùng những người khác tìm kiếm kỹ lưỡng, không tìm thấy công cụ gây án, nên trước tiên đưa hắn về sở cảnh sát.

Để có thể nhanh chóng phá án, Tằng Bình quyết định thẩm vấn ngay trong đêm.

…

Phân cục Cầm Đảo, phòng thẩm vấn.

Nghi phạm ngồi trên ghế thẩm vấn, Hàn Bân và Lý Huy phụ trách thẩm vấn.

Tằng Bình, Điền Lệ, Triệu Minh ở phòng quan sát bên cạnh, lắng nghe qua kính một chiều.

"Họ tên, tuổi, quê quán…" Hàn Bân theo thông lệ bắt đầu hỏi.

"Trần Quân, 28 tuổi, người Thành phố Cầm Đảo…"

"Ngươi có biết vì sao bị gọi đến đây không?" Lý Huy hỏi.

"Không, không biết." Trần Quân lắc đầu.

"Chúng ta nghi ngờ ngươi liên quan đến một vụ cưỡng hiếp, mong ngươi hợp tác điều tra."

"Sao có thể! Ta chưa bao giờ làm chuyện đó." Trần Quân tỏ vẻ kinh ngạc.

"Tối thứ Hai tuần trước, ngày mười tám tháng Sáu, ngươi ở đâu?" Lý Huy nói.

"Ta không nhớ rõ."

"Nghĩ kỹ lại xem."

Trần Quân hồi tưởng một lát: "Ta ở nhà."

"Có ai chứng minh không?"

"Ta sống một mình."

"Nói cách khác, tối đó không ai có thể chứng minh ngươi luôn ở nhà?" Lý Huy phản bác.

"Cảnh sát, ta thật sự bị oan." Trần Quân kêu lên.

"Mỗi nghi phạm vào đây đều nói mình bị oan, không phải nói to là chứng minh được trong sạch."

"Ta thật sự bị oan!"

“Vậy ta hỏi ngươi, vì sao vật chất di truyền trắng của ngươi lại xuất hiện ở hiện trường vụ án?” Hàn Bân hỏi.

“Ngài nói hiện trường ở đâu?”

“Công viên trung tâm.”

“Ta chưa từng đến công viên đó.”

Lý Huy cười khẩy: “Ngươi đừng giả vờ, nếu ngươi chưa từng đến hiện trường, sao vật chất di truyền trắng của ngươi lại có ở đó, thứ này không thể làm giả.”

“Ta thật sự bị oan, chắc chắn có sự nhầm lẫn ở đây.” Trần Quân kêu lên.

Hàn Bân lắc đầu: “Vật chất di truyền trắng là chứng cứ định tội, nếu ngươi không thể giải thích tại sao vật chất di truyền của ngươi lại xuất hiện ở hiện trường vụ án, không ai có thể giúp ngươi.”

“Ta thật sự không biết.” Trần Quân khóc ròng.

…

Một giờ sau, Hàn Bân và Lý Huy ra khỏi phòng thẩm vấn.

Tằng Bình hỏi thẳng: “Thẩm vấn thế nào?”

“Nghi phạm không có chứng cứ ngoại phạm.”

“Có manh mối mới không?”

“Nghi phạm nói mình không biết gì.” Lý Huy thở dài.

“DNA đã xác định rồi, hắn dù không nhận cũng vô ích.” Triệu Minh nói.

Hàn Bân suy nghĩ một lát: “Tằng đội, ta nghĩ vụ này còn điểm nghi ngờ.”

“Nghi ngờ gì?”

“Trần Quân không giống đang nói dối.”

Trong khi thẩm vấn, Hàn Bân dùng phương pháp phân tích vi biểu cảm để quan sát từng động tác của Trần Quân, phát hiện Trần Quân có sự sợ hãi, nhưng không có dấu hiệu nói dối.

Chương 9: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đây không phải là biểu hiện của kẻ thủ ác.

Tằng Bình ngạc nhiên: "Có chứng cứ không?"

Hàn Bân lắc đầu, đó chỉ là phân tích của hắn.

"Hàn Bân, cảnh sát cần chứng cứ." Tằng Bình nói nghiêm túc:

"Chỉ cần trong thời gian xảy ra vụ án, Trần Quân không có chứng cứ ngoại phạm, không thể giải thích vật chất di truyền của hắn tại hiện trường, nghi ngờ của hắn không thể xóa bỏ."

"Vâng."

"Được rồi, mọi người hôm nay cũng mệt rồi, dừng ở đây, ngày mai tiếp tục thẩm vấn."

Về nhà, Hàn Bân vẫn suy nghĩ về vụ án.

Phân tích vi biểu cảm sai?

Hay có kẻ thủ ác khác!

Mang theo câu hỏi này, Hàn Bân dần dần thiếp đi.

…

Sáng hôm sau.

Khu dân cư Hoa Uyển, phòng 1201.

Hàn Bân sau khi thức dậy, rửa mặt, thay quần áo sạch sẽ, rồi xuống dưới nhà ăn sáng.

Bố mẹ Hàn Bân cũng sống ở tòa nhà này, phòng 601.

Bố Hàn Bân tên là Hàn Vệ Đông, cũng là cảnh sát, làm việc ở Đồn công an Quảng An.

Mẹ hắn là Vương Huệ Phương, nghỉ hưu ở nhà.

Hàn Bân vào nhà, thấy bố ngồi bên bàn uống trà, đọc báo.

"Bố, ở đồn chưa đọc đủ sao?" Hàn Bân cười.

"Ngươi biết gì, sống đến già học đến già, ta đang học chính sách nhà nước, tích cực hưởng ứng phong trào của nhà nước."

"Mẹ đâu?"

"Đi chợ mua đồ rồi."

"Sáng ăn gì?" Hàn Bân ngáp dài.

"Đi rửa tay, ta lấy cơm cho ngươi."

"Ta có đặc quyền này sao?" Hàn Bân ngạc nhiên.

"Mẹ ngươi nói, ngươi làm cảnh sát hình sự bận rộn, bảo ta là cảnh sát dân sự ủng hộ công việc của ngươi." Hàn Vệ Đông hừ một tiếng.

Hàn Bân cười lớn: "Mẹ ta thức thời hơn."

"Đừng tự mãn."

Hàn Bân rửa tay xong, vào phòng ăn, trên bàn có đĩa cơm chiên trứng, bát cháo ngô, đĩa dưa muối và thịt bò sốt.

"Thức ăn ngon đấy." Hàn Bân cũng đói, ăn hai miếng cơm chiên, như nhớ ra gì đó: "Bố, cơm này là cơm thừa hôm qua?"

"Cơm để qua đêm ít nước, chiên lên ngon hơn." Hàn Vệ Đông cũng thỉnh thoảng nấu ăn.

Hàn Bân nghĩ ngợi: "Qua đêm? Không phải cơm hôm nay."

"Ăn từ từ, trong nồi còn." Hàn Vệ Đông nói xong, trở lại phòng khách đọc báo.

Hàn Bân ăn hết cơm chiên, không kịp uống cháo ngô, vội vã đến phân cục.

Hắn có một suy đoán, có thể giải thích tại sao vật chất di truyền của nghi phạm lại xuất hiện ở hiện trường vụ án…

Phân cục Cầm Đảo, phòng thẩm vấn.

Trần Quân ngồi trên ghế thẩm vấn, mắt thâm quầng, vẻ bất an.

Người thẩm vấn vẫn là Hàn Bân và Lý Huy, trước mặt có một máy ghi hình.

“Trần Quân, ở trại giam một đêm, có nghĩ ra manh mối mới không?” Hàn Bân hỏi.

“Ta không làm gì, tối mười tám tháng Sáu thật sự ở nhà, các ngươi phải tin ta.”

Hàn Bân đổi câu hỏi: “Tối mười bảy tháng Sáu, ngươi ở đâu?”

Trần Quân ngạc nhiên, lắc đầu: “Ta không nhớ.”

“Ngươi muốn minh oan thì phải hợp tác điều tra.”

“Ta nghĩ lại…” Trần Quân lẩm bẩm, hồi tưởng: “Tối đó… ta…”

Trần Quân nói nhỏ dần, sau không nghe rõ.

“Trần Quân, đến lúc này rồi, ngươi còn lẩm bẩm, muốn ngồi tù cả đời?” Hàn Bân quát.

“Không, ta nói.” Trần Quân nuốt nước bọt: “Tối mười bảy, ta đi làm tóc.”

“Làm tóc, ngươi là đàn ông làm tóc gì…” hỏi nửa chừng, Lý Huy nhận ra: “Ngươi đi tìm gái?”

“Giống như vậy.” Trần Quân ấp úng.

“Nhớ rõ, ta cần câu trả lời chính xác.”

Trần Quân cúi đầu: “Đúng, ta đi chỗ đó.”

“Biết xấu hổ sao?” Lý Huy cười khẩy.

“Ta biết sai, không nên đi chỗ đó, nhưng ta thật sự không cưỡng hiếp ai, thật sự không.” Trần Quân kêu lên.

“Địa chỉ.”

“Ở tiệm ngâm chân Ngân Đô, đường Hội Nguyên.”

“Cô gái làm tóc tên gì?”

“Mộc Lệ.”

“Tên đầy đủ.”

“Ta không biết, lần đầu đến, chỉ biết tên nàng là Mộc Lệ.”

“Ngươi muốn minh oan thì phải nhớ kỹ, ngươi cung cấp càng nhiều manh mối, chúng ta điều tra càng chính xác.” Hàn Bân nhắc nhở.

“Vâng, vâng.”

…

Ra khỏi phòng thẩm vấn.

Lý Huy hỏi: “Bân Tử, ngươi tin hắn vô tội?”

“Thứ nhất, phản ứng của hắn không giống kẻ giết người; thứ hai, ngoài vật chất di truyền của Trần Quân, không có chứng cứ nào cho thấy Trần Quân liên quan đến vụ án, nhà hắn cũng không tìm thấy công cụ gây án hay đồ vật của nghi phạm.”

“Kẻ giết người vào tối mười tám, hỏi hắn tối mười bảy có ích gì?” Lý Huy không hiểu.

“Chưa thể nói, phải đến tiệm ngâm chân Ngân Đô.” Hàn Bân xoa cằm, tất cả vẫn chỉ là phỏng đoán của hắn.

“Tiệm này có hoạt động phi pháp, có cần gọi đội an ninh không?”

Hàn Bân do dự: “Tốt hơn nên liên hệ đồn công an địa phương.”

Đường Hội Nguyên thuộc khu vực quản lý của Đồn công an Quảng An, Hàn Vệ Đông là sở trưởng.

Hàn Bân gọi điện, mô tả tình hình, Hàn Vệ Đông cử vài cảnh sát, tối sẽ hỗ trợ họ đến tiệm ngâm chân Ngân Đô điều tra.

Bắt trộm bắt tang, ban ngày không có ý nghĩa.

…

Mười hai giờ đêm, tiệm ngâm chân Ngân Đô.

Vài cảnh sát vào trước, khống chế nhân viên tiệm, bắt quả tang.

Hàn Bân và Lý Huy là cảnh sát hình sự, việc bắt tội phạm mại dâm không thuộc trách nhiệm của họ.

Vào tiệm, Hàn Bân chào một cảnh sát trưởng: “Thôi ca, cảm ơn các ngươi.”

Thôi Hạo là cảnh sát trưởng của Đồn công an Quảng An, dẫn đội bắt tội phạm mại dâm lần này.

“Bân Tử, khách sáo gì, đây là nhiệm vụ của chúng ta.”

Hàn Bân nhìn quanh, thấy mấy người ngồi dưới đất: “Ai là Mộc Lệ?”

“Ta.” Một cô gái đáp nhỏ.

Chương 10: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đứng dậy.”

“Cảnh sát, ta mới đến, lần đầu làm việc…” Mộc Lệ trẻ, trang điểm đậm, có lẽ còn nhỏ hơn.

Hàn Bân nhìn cô: “Chúng ta là cảnh sát hình sự, cần ngươi hợp tác điều tra vụ án.”

“A, cảnh sát hình sự, ta không phạm tội.” Mộc Lệ lùi lại, ngạc nhiên.

Lý Huy đưa ảnh: “Ngươi nhận ra hắn không?”

“Cái này, ta…”

“Chúng ta là cảnh sát hình sự, không bắt mại dâm, nhưng nếu ngươi giấu chứng cứ sẽ bị phạt nặng.”

“Ta nhớ hắn.” Mộc Lệ nói.

Hàn Bân ngạc nhiên: “Chỉ nhìn một cái đã chắc?”

“Hắn rất nhanh.” Mộc Lệ nói.

“Nói rõ?”

“Hắn vào ra chưa đến năm phút.”

“Phì…” Lý Huy cười: “Nhanh vậy?”

“Nên ta nhớ rõ.” Mộc Lệ đỏ mặt.

“Ai là người quản lý tiệm?” Hàn Bân hỏi.

“Ta.” Một người đàn ông có hình xăm đứng lên.

Hàn Bân nhìn hắn: “Trong phòng có camera không?”

“Không, trước sau cửa có.” Người đàn ông nói.

“Lấy camera ngày mười bảy và mười tám ra.”

“Được.” Người đàn ông đáp.

Một lát sau, người đàn ông lấy camera tối mười bảy ra, quả nhiên thấy Trần Quân.

Xác nhận hắn từng đến tiệm.

“Bân Tử, chỉ camera ngày mười bảy có ích gì?” Lý Huy hỏi.

Hàn Bân không đáp, hỏi Mộc Lệ: “Rác các ngươi đổ đâu?”

“Phía sau có thùng rác, chúng ta đổ đó, sáng hôm sau có người dọn.”

“Camera sau có thấy không?”

“Thấy.”

“Lấy ra.”

Người đàn ông có hình xăm bắt đầu kiểm tra camera sau, không thấy điều gì bất thường vào tối ngày 17 tháng Sáu.

Vào rạng sáng ngày 18 tháng Sáu, có người ra khỏi cửa sau tiệm ngâm chân và ném vài túi rác vào thùng rác.

Vào khoảng 5 giờ sáng ngày 18 tháng Sáu, có một người đàn ông vào ngõ sau, tiến gần thùng rác, thò tay vào thùng rồi nhanh chóng rời đi.

“Dừng lại.” Hàn Bân giơ tay, chỉ vào màn hình camera: “Lý Huy, ngươi nói người này đang làm gì?”

Lý Huy nhìn một lúc, đoán: “Chắc là đang vứt rác.”

“Ngươi nhìn kỹ đi, người này đeo găng tay.”

“Hắn đang nhặt đồ?” Lý Huy chợt hiểu ra: “Ta hiểu rồi, ngươi nghĩ hắn nhặt lấy vật chất di truyền trắng của Trần Quân từ thùng rác.”

“Đây chỉ là suy đoán của ta, hiện chưa có chứng cứ.”

Lý Huy di chuyển chuột, xem lại video vài lần: “Người nhặt đồ từ thùng rác này, ta cảm giác đã gặp qua.”

“Ở đâu?”

“Nhớ rồi, trong video giám sát của công viên trung tâm, hắn xuất hiện trong thời gian gây án, nhưng sau đó không quay lại công viên, chúng ta chưa xác định được danh tính của hắn.” Lý Huy nói.

Hàn Bân quan sát kỹ, quả thật có chút quen.

“Người này có thể nhặt được vật chất di truyền của Trần Quân, lại từng đến hiện trường vụ án, có phải hơi quá trùng hợp không?”

Lý Huy phân tích: “Ngươi nghi ngờ hắn mới là nghi phạm thật sự của vụ án này?”

“Quay về sở tìm đội kỹ thuật, xem video có thể xử lý rõ hơn không.” Hàn Bân nói.

“Bân Ca, đã quá nửa đêm rồi, đội kỹ thuật đã tan ca từ lâu, ngươi mang video về sở cũng không ai xử lý.” Lý Huy chỉ vào đồng hồ.

Hàn Bân cười gượng: “Được, để mai tính.”

Sáng hôm sau.

Hàn Bân đến sở cảnh sát từ sớm, đưa bản sao video cho đội kỹ thuật xử lý.

Trở lại văn phòng, thấy Tằng Bình đang ăn sáng trên bàn, có dầu cháo quẩy, trứng trà, tào phớ và dưa muối, nhìn khá thịnh soạn.

“Tằng đội.”

“Hàn Bân, ăn cùng không?” Tằng Bình mời.

“Ta ăn rồi.”

Tằng Bình vừa ăn vừa hỏi: “Hôm qua ngươi và Lý Huy điều tra thế nào?”

“Đang định báo cáo ngài đây.” Hàn Bân đưa ra một bức ảnh chụp từ video: “Tối ngày 17 tháng Sáu, Trần Quân đã đến tiệm ngâm chân Ngân Đô.”

“Điều này không thể làm chứng cứ ngoại phạm, thời gian gây án là tối ngày 18 tháng Sáu.”

“Đây là một bức ảnh khác, chụp vào rạng sáng ngày 18 tháng Sáu.” Hàn Bân nói.

Tằng Bình nhìn qua, lập tức hiểu ra: “Ngươi nghi ngờ có người nhặt lấy vật chất di truyền của Trần Quân, cố tình đặt tại hiện trường vụ án.”

“Người đeo găng tay này, rời khỏi công viên trung tâm lúc 9 giờ tối ngày 18 tháng Sáu, đây là ảnh chụp từ video.” Hàn Bân đặt thêm một bức ảnh lên bàn.

Tằng Bình xếp ba bức ảnh lại, xoa cằm: “Quả thật là một người, thú vị đấy.”

Hàn Bân chỉ vào ảnh: “Ta nghĩ, người đeo găng tay này rất khả nghi.”

“Điều này chỉ chứng minh hắn có nghi vấn, muốn định tội cần có chứng cứ trực tiếp.”

“Tằng đội, hiện trường còn phát hiện hai sợi lông mu, ta đề nghị kiểm tra DNA của hai sợi lông này.”

“Lông không nhất thiết là của nghi phạm, có thể là của nạn nhân, và cũng không chắc sẽ thu được mẫu sinh học từ lông.”

“Lông rất nhỏ, khó thấy trong đêm, nếu rơi ra, nghi phạm cũng khó phát hiện, xét về một khía cạnh nào đó, còn chính

xác hơn DNA.” Hàn Bân nói.

Tằng Bình do dự một lát: “Được, ta sẽ đề nghị kiểm tra.”

“Tằng đội anh minh.” Hàn Bân cười.

“Đừng nịnh ta.” Tằng Bình cười mắng: “Giao cho ngươi và Lý Huy nhiệm vụ, tìm ra danh tính người đeo găng tay và lấy mẫu sinh học của hắn.”

“Rõ.”

…

Đội kỹ thuật xử lý video, lấy được bức ảnh rõ nét khuôn mặt nghi phạm, sau đó đối chiếu trong cơ sở dữ liệu, kiểm tra suốt nửa ngày mới xác định được danh tính nghi phạm.

Họ tên: Lý Phi Phàm

Dân tộc: Hán

Tuổi: 25

Chiều cao: 1.74m

Nghề nghiệp: Nhân viên bán ô tô

Tình trạng gia đình: Chưa kết hôn

Địa chỉ: Thành phố Cầm Đảo, Đường Hoa Cương, khu dân cư Vinh Hân, phòng 4-2003.

“Có nên triệu tập hắn, giả vờ hỏi theo thủ tục để lấy mẫu sinh học không?” Lý Huy đề nghị.

Chương 11: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Triệu tập đến sở, có thể sẽ làm hắn cảnh giác.” Hàn Bân nói.

“Vậy ngươi định làm sao?”

“Theo dõi hắn, tìm cách lấy mẫu sinh học.”

“Ngươi cũng có sở thích này à.” Lý Huy cười.

…

Nơi ở của Lý Phi Phàm cách cửa hàng 4S không xa, chỉ ba trạm xe buýt.

Để tránh bị phát hiện khi theo dõi, họ chia làm hai đoạn, Hàn Bân theo dõi đoạn đầu, Lý Huy theo dõi đoạn sau.

Từ khu dân cư Vinh Hân, Hàn Bân bắt đầu theo dõi Lý Phi Phàm, hắn ăn mặc bảnh bao, tóc chải chuốt kỹ lưỡng, mùi keo xịt tóc nồng nặc từ xa cũng ngửi thấy.

Khi đến trạm xe buýt, hắn mua một chiếc bánh rán và một cốc sữa đậu nành.

Hàn Bân giả vờ xem điện thoại, thi thoảng liếc nhìn để tránh bị nghi ngờ.

Xe buýt đến, hai người lên xe, một trước một sau.

Lý Phi Phàm lên xe, mắt thường xuyên nhìn vào những cô gái trẻ ăn mặc thời trang.

Sau ba trạm, Lý Phi Phàm xuống xe, nhưng Hàn Bân không xuống theo, để tránh bị nghi ngờ, hắn sẽ đi thêm một trạm.

Việc theo dõi tiếp theo do Lý Huy đảm nhận.

Mục tiêu của họ là cốc sữa đậu nành và ống hút của Lý Phi Phàm.

Hàn Bân đi thêm một trạm, sau đó xuống xe và đi đến gần cửa hàng 4S để gặp Lý Huy.

Từ xa, Hàn Bân đã thấy Lý Huy đứng bên thùng rác hút thuốc: "Thế nào?"

Lý Huy cười, cầm một túi nhựa, bên trong là cốc nhựa và ống hút.

"Tốt lắm."

Hai người lập tức trở về sở cảnh sát, đưa cốc nhựa và ống hút cho đội kỹ thuật kiểm tra.

Việc so sánh có mục tiêu sẽ nhanh hơn nhiều.

……

Ngày hôm sau, buổi sáng.

Tằng Bình cầm báo cáo kiểm nghiệm, trở lại văn phòng.

"Bốp bốp……" Tằng Bình vỗ tay vài cái: "Mọi người dừng công việc lại một chút, chúng ta họp."

"Tằng đội, kết quả đối chiếu DNA đã có chưa?"

"Có rồi." Tằng Bình đưa báo cáo kiểm nghiệm cho mọi người:

"Trong một sợi lông mu đã chiết xuất được mẫu DNA, sau khi so sánh, khớp với DNA của Lý Phi Phàm."

"Vậy có nghĩa là, nghi ngờ của Lý Phi Phàm rất lớn, hắn vào thời gian xảy ra vụ án, lại đang ở công viên trung tâm." Điền Lệ nói.

“Quan trọng hơn, hắn có thể đã lấy được chất di truyền của Trần Quân, mưu đồ hãm hại Trần Quân để xóa bỏ nghi ngờ cho bản thân mình.” Hàn Bân bổ sung.

Tằng Bình cười: “Hàn Bân, ngươi lại lập công rồi.”

“Nhờ vào sự ủng hộ của ngài.”

“Vụ án này kéo dài không ít thời gian, chúng ta phải nhanh chóng làm rõ, nếu không, nghi phạm rất có thể sẽ xử lý hết công cụ gây án.”

“Tằng đội, xin lệnh khám xét đi.”

“Điền Lệ, ngươi đi xin lệnh khám xét và lệnh bắt giữ, những người khác theo ta đi bố trí.” Tằng Bình phân công.

“Rõ.”

……

Khu dân cư Vinh Hân, nhà của Lý Phi Phàm.

Hôm nay Lý Phi Phàm nghỉ, ngủ đến chín giờ sáng vẫn lười không muốn dậy, ăn vài chiếc bánh quy, nằm trên giường chơi điện thoại.

Đến trưa, đặt đồ ăn qua dịch vụ giao hàng.

“Cốc cốc cốc……” một hồi tiếng gõ cửa vang lên.

“Ai đấy?”

“Ta là người ở dưới, nhà ngươi nhà vệ sinh bị rò nước, làm thấm cả trần nhà chúng ta rồi.” một giọng nam đáp.

“Không thể nào, nhà ta nhà vệ sinh không có đọng nước mà.” Lý Phi Phàm nói.

“Không tin, ngươi đi theo ta xuống dưới xem.”

“Két……” Lý Phi Phàm mở cửa, chưa kịp nói gì.

Mấy người đàn ông xông vào, dẫn đầu là một người đàn ông trung niên, đưa ra thẻ cảnh sát: "Chúng ta là cảnh sát."

"Các ngươi đến nhà ta làm gì?"

"Chúng ta nghi ngờ, ngươi có liên quan đến một vụ án hiếp dâm, đây là lệnh khám xét." Hàn Bân nói.

Lý Phi Phàm tỏ vẻ oan uổng: "Ở đây có nhầm lẫn gì không?"

"Chúng ta lần này đến điều tra, là để minh oan cho ngươi, hy vọng ngươi hợp tác."

Tằng Bình vẫy tay: "Khám xét, kỹ lưỡng một chút."

"Ta không làm gì, sao có thể liên quan đến vụ án này được." Lý Phi Phàm biện hộ.

Tằng Bình nhìn chằm chằm đối phương: "Lý Phi Phàm, tối ngày mười tám tháng sáu ngươi ở đâu?"

"Lâu thế rồi, ta không nhớ nổi."

"Để ta nhắc ngươi một chút, ngươi đã đến công viên trung tâm."

"Ồ, ta nhớ ra rồi, dạo trước, hình như có nghe nói ở công viên trung tâm xảy ra một vụ hiếp dâm." Lý Phi Phàm như vừa mới nhớ lại:

"Nhưng mà, người đến công viên trung tâm nhiều lắm, không thể đại diện cho việc ta liên quan đến vụ án."

"Chúng ta tại hiện trường, đã phát hiện mẫu DNA của ngươi." Tằng Bình nói.

Lý Phi Phàm lộ ra vẻ kinh ngạc: "Không thể nào!"

"Haha, đừng tự tin quá." Tằng Bình cười, không nói thêm.

Từ tình hình vụ án hiện tại, Lý Phi Phàm có khả năng chống đối điều tra nhất định, muốn kết tội hắn, vẫn phải dựa vào chứng cứ.

Một lát sau, Điền Lệ đi tới: "Phòng ngủ chính không phát hiện công cụ gây án."

Triệu Minh cũng lắc đầu: "Nhà vệ sinh cũng không có."

Lý Huy nói: "Nhà bếp cũng không có."

Nghe vậy, Lý Phi Phàm cười: "Ta đã nói rồi mà, ta không liên quan gì đến vụ án này, ta vô tội."

Hàn Bân hừ một tiếng: "Câu này, ngươi nói hơi sớm đấy."

Tằng Bình nhướng cằm: "Hàn Bân, bên ngươi có phát hiện gì không?"

Hàn Bân không trực tiếp trả lời, quay sang nhìn Lý Phi Phàm: "Đồ lót trên ban công, của ai vậy?"

"Của ta."

Hàn Bân cười: "Ngươi mặc đồ lót nữ?"

"Là của bạn gái ta." Lý Phi Phàm sắc mặt có chút khó coi.

"Trong nhà ngươi, ngoài một chiếc đồ lót nữ, không có một vật dụng nào của nữ giới, ngươi lừa ai chứ."

Chương 12: Tiêu Đề 《Ẩn》

Điền Lệ chụp một bức ảnh, gửi cho nạn nhân nhận dạng.

Một lát sau, Điền Lệ nhận được phản hồi.

“Tằng đội, chiếc đồ lót này cùng kiểu với chiếc nạn nhân mặc hôm đó.”

“Điều đó chứng minh được gì, cùng một kiểu đồ lót, không chỉ có một chiếc.” Lý Phi Phàm hét lên.

Lý Huy đi tới, đeo găng tay lấy xuống, ngửi ngửi: “Mùi nguyên bản, chưa giặt mà đã treo lên.”

“Ngươi còn có sở thích này?” Hàn Bân châm chọc.

“Bắt về.” Tằng Bình vung tay, chỉ cần trên đồ lót có mẫu sinh học của nạn nhân, chứng cứ đã đầy đủ.

……

Phân cục Thành phố Cầm Đảo, phòng thẩm vấn.

Lý Phi Phàm ngồi trên ghế thẩm vấn, bất an nhìn quanh.

Hàn Bân và Tằng Bình phụ trách thẩm vấn, bên cạnh có đặt máy quay.

“Họ tên, tuổi, quê quán……”

“Lý Phi Phàm, 25 tuổi, Thành phố Cầm Đảo……”

“Lý Phi Phàm, tối ngày mười tám tháng sáu ngươi ở đâu?”

“Ta ăn xong cơm, đi dạo ở công viên trung tâm.” Lý Phi Phàm nói.

“Ngươi đã từng gặp nạn nhân chưa?”

“Chưa.”

“Có đến hiện trường vụ án không?”

“Không.”

“Vậy tại sao tại hiện trường, lại để lại chất di truyền của ngươi.” Hàn Bân nói.

Lý Phi Phàm chắc chắn: “Không thể nào, chất di truyền đó, không phải của ta.”

“Ngươi sao dám chắc chắn như vậy?”

“Vì ta không làm.”

“Đồ lót tìm thấy trong nhà ngươi giải thích thế nào?” Hàn Bân truy hỏi.

“Là ta nhặt được.”

“Ngươi không nói là chưa từng đến hiện trường vụ án sao?”

Lý Phi Phàm ngập ngừng: “Ta nhặt ở gần cổng công viên, có thể là nghi phạm vứt ở đó.”

“Lý Phi Phàm, ngươi tự tin quá rồi, chúng ta thực sự tại hiện trường vụ án, đã phát hiện mẫu sinh học của ngươi, có thể chứng minh, ngươi đã đến hiện trường vụ án.”

“Ngươi đừng gạt ta, ta không đến hiện trường vụ án, ở đó cũng không thể có chất di truyền của ta.”

“Mẫu sinh học, không chỉ đơn giản là chất di truyền.” Hàn Bân nói.

“Ngươi ý gì?”

“Chúng ta tại hiện trường vụ án phát hiện lông mu của ngươi.”

“Ta…” Mặt Lý Phi Phàm lập tức tái nhợt.

“Chúng ta có đầy đủ chứng cứ, ngươi có chối cũng vô ích.” Hàn Bân đứng dậy, cầm vài bức ảnh đặt trước mặt Lý Phi Phàm:

“Rạng sáng ngày 18 tháng 6, vào lúc 5 giờ sáng, ngươi đã đến tiệm ngâm chân Ngân Đô và lấy được chất di truyền của một người xui xẻo.”

“Khoảng 8 giờ tối, ngươi đã đến công viên trung tâm, hình ảnh video của ngươi đã được ghi lại ở cửa ra vào.”

“Sau khi gây án, ngươi đã đặt chất di truyền lấy được lên người nạn nhân, nhằm hãm hại người khác, nhưng trời quá tối, ngươi không phát hiện ra lông của mình cũng rơi lại hiện trường.”

Lý Phi Phàm nhìn chằm chằm vào mấy bức ảnh, siết chặt nắm tay.

Giọng Hàn Bân nghiêm nghị: “Lý Phi Phàm, thành thật sẽ được khoan hồng, chống đối sẽ bị nghiêm trị, chỉ khi ngươi khai hết sự thật, mới có thể được giảm nhẹ hình phạt.”

Cuộc thẩm vấn kéo dài thêm hai tiếng đồng hồ, Lý Phi Phàm không chịu nổi áp lực, đành thừa nhận toàn bộ tội trạng.

Đồng thời, hắn còn khai ra nơi cất giấu công cụ gây án, và việc lấy chất di truyền từ tiệm ngâm chân nhằm hãm hại Trần Quân.

Biết vụ án đã được phá, nghi phạm đã bị bắt giữ.

Nạn nhân Trịnh Văn đã đến đồn cảnh sát để cảm ơn Hàn Bân và các thành viên của đội hai.

……

Đội điều tra hình sự số ba, văn phòng đội hai.

“Hàn Bân, ngươi giỏi thật, lại phá được một vụ án hóc búa.” Tằng Bình đưa tay vỗ vai Hàn Bân.

“Tất cả là nhờ công sức của mọi người.”

“Đừng khiêm tốn nữa, như một phần thưởng, ngày mai ta cho ngươi nghỉ một ngày, về nhà nghỉ ngơi đi.”

“Thật không?” Hàn Bân hỏi.

“Ta khi nào nói mà không giữ lời?” Tằng Bình làm mặt nghiêm nói.

Các thành viên khác tỏ vẻ ngưỡng mộ.

Cảnh sát rất bận rộn, khi có án thì bận rộn phá án.

Khi án kết thúc, họ vẫn không rảnh rỗi.

Ở văn phòng phải ký tên, đóng dấu, các loại dấu từ đội trưởng đến đồn cảnh sát, phòng kỹ thuật hình sự, pháp lý luôn giục giã…

In và điền các báo cáo hàng tháng, viện kiểm sát nhận hồ sơ trả về hoặc bắt giữ (không bắt), cấp giấy chứng nhận…

Đi đến tòa án nhận phán quyết…

Khi Hàn Bân nghỉ, những việc này sẽ do các thành viên khác đảm nhận.

Không còn cách nào, ai bảo hắn phá án giỏi.

……

Tối về nhà, Hàn Bân bật TV, chiếu một bộ phim, trên bàn có đĩa lạc, tai heo, dưa chuột và hai chai bia.

Hàn Bân rất hưởng thụ thời gian nhàn rỗi này.

Ngày mai không phải đi làm, tối nay uống chút rượu, ngủ một giấc thật ngon.

“Đinh đong, chúc mừng cảnh viên 577533, phá án thành công.” Trong đầu Hàn Bân vang lên âm thanh từ huy hiệu cảnh sát.

“Trình độ kỹ năng +2, điểm công huân +7.”

“Được sự biết ơn của nạn nhân, nhận được một gói quà lớn.”

“Gói quà lớn gì vậy?”

Kỹ năng sống: Nấu ăn

Loại hình: Ẩm thực Sơn Đông

Cấp độ: Trung cấp

Trong đầu Hàn Bân vang lên một trận ù tai, một lượng lớn kiến thức và kinh nghiệm về nấu ăn truyền vào đầu hắn.

“Trời ạ, ta trở thành đầu bếp rồi.” Hàn Bân ngạc nhiên nói.

Cấp độ đầu bếp chia làm năm cấp, sơ cấp, trung cấp, cao cấp, kỹ sư và kỹ sư cao cấp, sinh viên tốt nghiệp trường nấu ăn thường ở mức trung cấp và có chứng chỉ cấp độ trung cấp.

Chương 13: Tiêu Đề 《Ẩn》

Có trình độ trung cấp, Hàn Bân đã rất vui mừng rồi, sau này, có thời gian có thể nấu ăn cho gia đình, khi có khách cũng có thể trổ tài.

……

Sáng hôm sau, Hàn Bân ra ngoài mua sắm, chuẩn bị một bữa tiệc lớn cho bố mẹ vào buổi trưa.

Hàn Bân luôn bận rộn công việc, ít có thời gian ở bên bố mẹ, hôm nay lại học được kỹ năng nấu ăn, quyết định tận dụng thời gian này để hiếu kính với bố mẹ.

Ẩm thực Sơn Đông là một trong tám nền ẩm thực lớn của Trung Quốc, là nền ẩm thực có lịch sử lâu đời nhất, kỹ thuật phong phú nhất và thể hiện được nhiều nhất.

Ẩm thực Sơn Đông có rất nhiều món ăn kinh điển, phổ biến nhất là thịt heo xào mộc nhĩ, cá chép sốt chua ngọt, hải sâm nấu hành, bắp cải xào giấm. Hôm nay Hàn Bân sẽ nấu bốn món này cho bữa trưa.

Mang các nguyên liệu mua được về nhà bố mẹ.

Mẹ của Hàn Bân, Vương Huệ Phương, nhìn đầy ngạc nhiên: “Con trai, ngươi mang nhiều nguyên liệu thế để làm gì?”

“Hôm nay ta được nghỉ, có thời gian, nấu cho hai người một bữa ngon.”

Hôm nay là cuối tuần, Hàn Vệ Đông cũng ở nhà nghỉ, tò mò hỏi: “Ngươi học nấu ăn từ khi nào?”

“Khi còn đi học, thuê nhà bên ngoài, thường tự nấu ăn.”

“Là nấu cho bạn gái nhỏ của ngươi ăn đúng không?” Hàn Vệ Đông trêu đùa.

Hàn Bân nghiêm mặt: “Bố, sao cứ nhắc chuyện này mãi.”

“Đúng vậy, con trai ta đẹp trai thế này, sau này chắc chắn sẽ tìm được người tốt hơn.” Vương Huệ Phương liếc nhìn.

“Ta đi nấu ăn đây.” Hàn Bân đeo tạp dề.

“Con trai, có cần mẹ giúp không?”

“Không cần.” Hàn Bân bước vào bếp.

“Thế thì hôm nay đợi ăn sẵn thôi.” Vương Huệ Phương vui vẻ nói.

Hàn Vệ Đông có chút không tin tưởng vào khả năng nấu ăn của con trai, nhìn vợ với ánh mắt ra hiệu: “Ngươi thực sự không vào xem sao?”

Trong bếp.

Hàn Bân rửa rau, cắt rau, chuẩn bị hết nguyên liệu, loại bỏ gân cá, ướp thịt và cá trước.

Sau đó, làm nóng chảo, cho dầu vào, đầu tiên xào món thịt heo xào mộc nhĩ.

Tiếp theo là cá chép sốt chua ngọt, hải sâm nấu hành và bắp cải xào giấm.

Mỗi món ăn được bưng ra từ bếp, Hàn Vệ Đông đều nếm thử.

Ban đầu còn nghi ngờ, nhưng khi ăn vào, ông tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Ồ, món thịt heo xào mộc nhĩ này ngon đấy.” Hàn Vệ Đông ngạc nhiên nói.

“Đúng thật, tay nghề nấu ăn sắp bằng ta rồi.” Vương Huệ Phương khen ngợi.

“Thằng nhóc này còn giấu tài, lâu vậy mới trổ tài, ta làm cha cũng không biết.”

Cá chép sốt chua ngọt được bưng ra, nhìn hình thức và mùi hương đã thấy rất hấp dẫn.

“Có vài phần giống đầu bếp nhà hàng rồi.” Hàn Vệ Đông cười, gắp một miếng: “Ừ, ngươi đừng nói, nước sốt nêm vừa miệng đấy.”

“Để ta thử.” Vương Huệ Phương cũng gắp một miếng cá.

“Sao rồi, tài nấu nướng của con trai có vượt qua ngươi không?” Hàn Vệ Đông cười hỏi.

Món cá chép sốt chua ngọt khá cầu kỳ và tốn dầu, Vương Huệ Phương ít khi làm ở nhà.

“Đừng vội nói, xem món tiếp theo đã, nếu hải sâm không xử lý tốt sẽ rất tanh.” Vương Huệ Phương không phục.

Nàng đã nấu ăn cả đời, không muốn bị con trai vượt mặt ngay lần đầu vào bếp.

Hàn Bân tuy lần đầu nấu ăn nhưng kỹ năng như khắc sâu trong đầu.

Hải sâm là hải sản, mùi tanh là không thể tránh khỏi, việc sử dụng hành để khử mùi tanh và tăng hương vị là rất quan trọng, khi chiên dầu hành phải dùng lửa nhỏ, để hương hành từ từ thấm vào dầu, sau khi hành chuyển màu vàng thì vớt ra.

Sau đó cho hành trắng vào, xào cùng hải sâm, nêm gia vị là được.

Hải sâm nấu hành được bưng lên, Vương Huệ Phương ăn một miếng liền im lặng.

Hàn Vệ Đông ăn một miếng, tỏ vẻ ngạc nhiên, nháy mắt: "Sao rồi?"

"Cũng tạm được."

"Haha…" Hàn Vệ Đông cười, nghĩ thầm, không chỉ tạm mà còn mở được quán ăn nhỏ rồi.

Tất nhiên, Hàn Bân dù sao cũng lần đầu nấu ăn, tốc độ và kỹ năng nấu nướng vẫn chưa bằng đầu bếp nhà hàng.

Món cuối cùng bắp cải xào giấm được bưng lên, cả nhà bắt đầu ăn cơm.

"Bố mẹ, các món ăn thế nào?" Hàn Bân lần đầu nấu ăn nên hơi lo lắng.

"Ngon, đặc biệt là món hải sâm nấu hành, rất tươi." Hàn Vệ Đông không ngớt lời khen ngợi.

"Con trai, ngươi đổi nghề làm đầu bếp đi, tài nấu ăn này chắc chắn là di truyền từ mẹ."

"Haha…" Hàn Bân cười lớn.

Hắn nấu ăn giỏi nhờ phần thưởng từ việc phá án, tất nhiên không thể bỏ nghề chính.

Cả nhà hiếm khi ăn trưa cùng nhau, vừa ăn vừa trò chuyện, rất vui vẻ.

Ăn cơm cùng bố mẹ, Hàn Bân ăn rất ngon miệng, cả ba người ăn sạch các món trên bàn.

Từ góc độ khách quan, chứng minh tay nghề nấu ăn của Hàn Bân.

"Đinh đong."

Trong đầu Hàn Bân vang lên âm thanh từ huy hiệu cảnh sát: "Cảnh viên 577533, món ăn được gia đình công nhận, trình độ nấu ăn +3."

“Ta là cảnh sát, học kỹ năng sống có ích gì?”

“Cảnh sát cũng là người, cần kết hợp làm việc và nghỉ ngơi, mới có sức khỏe tốt hơn để phục vụ nhân dân.” Huy hiệu cảnh sát thông báo.

Hàn Bân nghĩ ngợi, thấy cũng có lý, nghèo thì giữ mình, giàu thì giúp người, sắp xếp cuộc sống của mình tốt, mới có tâm hồn trong sáng để phục vụ nhân dân tốt hơn.

Sau bữa cơm, Hàn Bân cùng bố pha một ấm trà, chuẩn bị uống trà, tiêu hóa thức ăn.

“Đinh linh linh…” Chuông điện thoại reo.

Chương 14: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nhìn, là Tằng Bình gọi: "Tằng đội."

"Hàn Bân, hôm nay ngươi chỉ được nghỉ nửa ngày thôi."

"Có án rồi à?"

"Ta gửi ngươi địa chỉ, nhanh chóng đến hiện trường."

"Rõ."

Cúp điện thoại, Hàn Vệ Đông không khỏi hỏi: "Sao thế?"

"Đi hiện trường."

"Đi đi, chú ý an toàn." Hàn Vệ Đông dặn dò.

"Con trai, ngươi hôm nay nghỉ mà, sao lại phải đi?" Vương Huệ Phương từ bếp bước ra.

"Có án, ta phải đi ngay bây giờ."

"Rầm!" Cửa phòng đóng lại, Vương Huệ Phương thở dài: "Nhìn xem, còn bận hơn cả ngươi là sở trưởng."

"Khi ta còn trẻ, cũng thế mà." Hàn Vệ Đông cười nói.

……

Khu dân cư Hoa Thúy.

Đây là khu dân cư cũ, những tòa nhà thấp tầng, nằm gần trung tâm thành phố, thuộc khu vực trường học, giá nhà không thấp.

Hiện trường vụ án là căn nhà 201.

Hàn Bân có chút bất ngờ, trước cửa không có giăng dây phong tỏa, cũng không có cảnh sát gác.

Vừa bước lên tầng hai, cửa đã mở, Lý Huy ló đầu ra: "Bân Tử, vào đi."

"Rốt cuộc là vụ gì mà bí mật thế?"

"Vụ bắt cóc."

Hàn Bân gật đầu, thường thì vụ bắt cóc đều phải điều tra kín, tránh kích động kẻ bắt cóc, làm hại con tin.

Hàn Bân đeo bọc giày, bước vào căn hộ 201.

Trong phòng khá đông người, ngoài Tằng Bình, Điền Lệ, Triệu Minh, còn có đội kỹ thuật đang giám sát điện thoại.

Một người đàn ông trung niên lạ mặt ngồi trên sofa, trước mặt là chiếc bàn với điện thoại, vẻ mặt lo lắng, dường như đang chờ đợi gì đó.

Hàn Bân quan sát một lượt: "Tằng đội, tình hình thế nào?"

"Nạn nhân 13 tuổi, là một học sinh trung học." Lý Huy chỉ vào người đàn ông lạ mặt:

"Đây là cha của nạn nhân Tào Hoa, hôm nay ông ta nhận được tin nhắn nói con trai mình bị bắt cóc, ông ta vội về nhà, phát hiện cửa mở, bàn ghế trong phòng khách bị lật đổ, liền báo cảnh sát."

"Điện thoại của nạn nhân được tìm thấy chưa?"

"Là điện thoại của nạn nhân."

"Có manh mối về kẻ bắt cóc không?" Hàn Bân hỏi.

Lý Huy tiếp lời: "Chúng ta ước tính, kẻ bắt cóc có khả năng là nam, cao khoảng 1m80."

"Có tìm thấy camera không?"

"Không, đây là khu dân cư cũ, không có công ty quản lý, cũng không có camera." Lý Huy lắc đầu.

“Sao biết kẻ bắt cóc cao?” Hàn Bân hỏi.

“Ngươi nhìn xem, cạnh bàn có hai dấu giày.” Điền Lệ chỉ vào góc phòng khách.

Hàn Bân quay đầu nhìn, nước trái cây đổ trên sàn, hai dấu giày nông sâu khác nhau, một dấu giày khá rõ, một dấu khác mờ hơn.

Lý Huy đi tới, chỉ vào dấu giày: “Dựa vào đường nét của đế giày, đây có thể là đôi giày da số 44, từ chiều dài giày có thể suy đoán, hắn cao khoảng 180.”

Nói xong, Lý Huy xòe tay, như muốn nói, thấy chưa, không chỉ ngươi biết nhận dạng dấu giày, ta cũng biết!

Tằng Bình không để ý đến Lý Huy, quay đầu nhìn Hàn Bân: “Ngươi nghĩ sao?”

Hàn Bân đi tới, quan sát kỹ hai dấu giày: “Đã tìm thấy dấu vết kẻ bắt cóc chưa?”

“Chưa.”

“Khi điều tra, các ngươi có định hướng kẻ bắt cóc là nam cao khoảng 180 không?”

“Phụ nữ không mang loại giày da này.” Lý Huy nhún vai.

Hàn Bân đứng dậy, lắc đầu: “Hướng điều tra sai rồi.”

“Sai chỗ nào?”

“Kẻ bắt cóc không cao 1m80, mà chỉ cao khoảng 1m60.”

“Không thể nào, ngươi nhìn kỹ lại xem, người cao 1m60 làm sao mang giày số 44?” Lý Huy nghi ngờ.

Hàn Bân cười, giải thích: “Đây là một cách ngụy trang vụng về, chân nhỏ mang giày lớn.”

“Chân nhỏ mang giày lớn?” Lý Huy lẩm bẩm: “Sao ngươi nhìn ra được?”

“Thứ nhất, phần gót giày thường xuất hiện dấu đè mạnh; thứ hai, ngón chân cái đè mạnh vào mép trước giày, bốn ngón còn lại ép lên; thứ ba, gót giày đè mạnh vào phần vòng cung của đế giày.”

“Vậy là chúng ta điều tra sai hướng hoàn toàn?” Điền Lệ xòe tay.

Hàn Bân đưa tay, vỗ vai Lý Huy: “Ngươi còn thiếu chút kinh nghiệm.”

“Nếu kẻ bắt cóc chỉ cao khoảng 1m60, không cao hơn nạn nhân bao nhiêu, khả năng bắt cóc không lớn, giống dụ dỗ hơn.” Triệu Minh phân tích.

Tằng Bình nhíu mày: “Kiểm tra lại từ đầu!”

“Có thể từ dấu giày nhận ra đặc điểm nhận dạng khác của kẻ bắt cóc không?” Tằng Bình hỏi.

“Chân nhỏ mang giày lớn sẽ ảnh hưởng đến nhận dạng, cần thời gian nghiên cứu kỹ hơn.”

“Tức là, hiện tại chỉ biết chiều cao, độ tuổi và giới tính của nghi phạm, tạm thời chưa xác định được?”

“Cho ta chút thời gian, có thể loại bỏ ảnh hưởng của chân nhỏ mang giày lớn, tìm ra thêm manh mối.”

Kỹ năng nhận dạng dấu giày của Hàn Bân mới đạt trình độ cao cấp, nếu lên chuyên gia, có thể ngay lập tức phân tích được đặc điểm nhận dạng của kẻ bắt cóc, nhưng hiện tại chưa đạt được trình độ đó.

“Dựa vào manh mối hiện tại, phân công lại nhiệm vụ.” Tằng Bình phân công: “Điền Lệ, kiểm tra lại camera quanh khu dân cư, tìm người cao khoảng 1m60.”

“Lý Huy, ngươi đi hỏi thăm người xung quanh, xem có ai thấy người khả nghi không.”

“Triệu Minh, liên hệ với bạn học của nạn nhân Tào Thiên Hữu, xem mấy ngày trước Tào Thiên Hữu có biểu hiện gì lạ không.”

“Hàn Bân, ngươi tiếp tục nghiên cứu dấu giày.”

“Rõ.”

Mọi người đồng loạt đáp lời, chia nhau hành động.

“Rè…” Lúc này, điện thoại reo lên.

Cha nạn nhân, Tào Hoa, tỏ vẻ hoảng loạn: “Đội trưởng Tằng, kẻ bắt cóc nhắn tin đến?”

Chương 15: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hắn nói gì?”

“8 giờ tối, để mẹ của đứa bé mang 200 ngàn tiền chuộc đến, không được báo cảnh sát, nếu không đừng mong gặp lại đứa bé.”

“Gọi điện thoại lại, phải nghe thấy giọng đứa bé.”

Tào Hoa vội gọi điện, nhưng nhận được thông báo tắt máy.

Tằng Bình quay đầu, nhìn đội kỹ thuật: “Có xác định được vị trí gửi tin nhắn không?”

“Cần chút thời gian.”

“Tằng đội, người của chúng ta có vẻ không đủ.”

Dấu giày đã thu thập xong, Hàn Bân chuẩn bị mang về cục nghiên cứu.

“Hay là nhờ đồn cảnh sát địa phương cử vài cảnh sát viên hỗ trợ.” Điền Lệ đề nghị.

Tằng Bình ngần ngừ: “Đây là vụ bắt cóc, cảnh sát địa phương quá dễ nhận ra, nhờ đội một đi.”

Đội hai của đội điều tra hình sự số ba mới thành lập không lâu, nhân lực ít hơn đội một nhiều.

“Các ngươi, làm theo lệnh trước đó của ta, kiểm tra lại, báo cáo kết quả lúc 5 giờ chiều.”

“Rõ.”

Mọi người chia nhau hành động.

……

Nửa giờ sau, đội trưởng đội một của đội điều tra hình sự số ba, Triệu Anh, dẫn ba thành viên đến hiện trường.

“Triệu đội, ngươi đến rồi.” Tằng Bình đứng dậy đón tiếp.

Triệu Anh tóc ngắn, phong thái nhanh nhẹn, quét mắt nhìn quanh phòng: “Lão Tăng, người của ngươi đâu?”

“Đều đi điều tra manh mối rồi, nếu không thiếu người cũng không nhờ đội một hỗ trợ.” Tằng Bình thở dài.

“Có manh mối về kẻ bắt cóc không?”

Tằng Bình tóm tắt tình hình.

Triệu Anh suy nghĩ một lúc: “Xác định được vị trí gửi tin nhắn chưa?”

“Gần trạm phát sóng ở ngoại ô.” Người của đội kỹ thuật nói.

“Ngoại ô ít camera, hy vọng tìm được manh mối không lớn.” Tằng Bình nói.

“Vẫn nên cử người đi xem.” Triệu Anh chọn hai người, nhờ đội kỹ thuật cung cấp vị trí cụ thể, đi điều tra.

“Ông Tào, mẹ của đứa bé chưa về sao?”

“Ta và mẹ của đứa bé đã ly hôn, nàng đi xa.”

“Tối nay có về kịp không? Kẻ bắt cóc yêu cầu rõ ràng mẹ đứa bé mang tiền chuộc.” Tằng Bình nói.

“Ta đang nhờ bạn bè cũ liên hệ, nhưng chưa có tin tức.”

“Có vấn đề gì với số tiền 200 ngàn không?” Triệu Anh hỏi.

Tào Hoa không chút do dự: “Không có vấn đề gì lớn, ta đi vay cũng sẽ lo đủ.”

“Vậy ngươi lo chuẩn bị tiền, còn lại để cảnh sát chúng ta xử lý.”

……

5 giờ chiều.

Lý Huy, Hàn Bân, Điền Lệ, Triệu Minh lần lượt trở lại khu dân cư Hoa Thúy.

“Còn ba tiếng nữa đến giờ giao tiền chuộc, chúng ta họp nhanh xem có manh mối mới không.” Tằng Bình gọi mọi người.

“Camera quanh đây không tìm thấy dấu vết kẻ bắt cóc và Tào Thiên Hữu.” Điền Lệ nói.

“Người xung quanh cũng không thấy điều gì bất thường.” Lý Huy nói.

“Ta cử người đến ngoại ô, gần trạm phát sóng không có camera, không tìm thấy dấu vết nghi phạm.” Triệu Anh nói.

“Ta hỏi thăm vài bạn học của Tào Thiên Hữu, một bạn thân nói rằng mấy ngày trước Tào Thiên Hữu đi học, nói sắp được gặp mẹ, ta nghi ngờ có liên quan đến vụ bắt cóc.” Triệu Minh nói.

Tằng Bình chỉ vào Triệu Minh: “Đây là manh mối quan trọng, kẻ bắt cóc cao 1m60, không có ưu thế về thể hình, khả năng dụ dỗ lớn hơn.”

“Tức là, kẻ bắt cóc có thể lợi dụng tâm lý muốn gặp mẹ của đứa bé, để lên kế hoạch vụ bắt cóc.” Triệu Anh phân tích.

“Vấn đề hiện tại là, mẹ của đứa bé không về kịp, tối nay ai đi giao tiền chuộc.” Điền Lệ nói.

“Ta đi.” Triệu Anh xung phong.

“Ngươi?”

“Có ai phù hợp hơn ta?”

Triệu Anh hơn 30 tuổi, phù hợp với độ tuổi của mẹ, lại điềm tĩnh, có kinh nghiệm, quả là lựa chọn tốt.

Tằng Bình luôn thấy thiếu một người, quay đầu nhìn, thấy Hàn Bân ngồi xổm bên kệ giày, không biết đang nghiên cứu gì.

"Hàn Bân."

"Tằng đội, ngài gọi ta."

"Mọi người đang thảo luận vụ án, ngươi làm gì đó?"

"Tằng đội, ta có phát hiện."

Tằng Bình vẫy tay: "Lại đây nói."

Hàn Bân bước lại, ngồi xuống sofa: "Ta không đề nghị Triệu đội đi giao tiền chuộc."

Triệu Anh nhíu mày: "Vì sao?"

"Triệu đội đi sẽ bị nhận ra là giả." Hàn Bân khẳng định.

"Không thể nào, ta và mẹ Tào Thiên Hữu ly hôn xong, nàng chưa bao giờ về, nhà cũng không có ảnh." Tào Hoa nói.

"Ta nghiên cứu dấu giày cả buổi chiều, loại bỏ ảnh hưởng của chân nhỏ mang giày lớn, xác định kẻ bắt cóc là nam, chính xác là cậu bé, khoảng 13-14 tuổi."

Triệu Anh tỏ vẻ nghi ngờ: "Không thể nào."

"Khi đến đây, ta tìm giày cũ của Tào Thiên Hữu, so sánh dấu mòn, thấy rất khớp với đặc điểm dấu giày nhỏ mang giày lớn."

"Ngươi nói là Tào Thiên Hữu mang giày lớn, ngụy tạo hiện trường bắt cóc!" Tằng Bình kinh ngạc.

"Không thể nào." Tào Hoa càng sốc.

"Vậy đây có phải là vụ bắt cóc không?" Điền Lệ hỏi.

“Tào Thiên Hữu tự biên tự diễn, gọi là bắt cóc cũng không đúng?” Lý Huy nói.

“Ta chỉ có thể xác định người mang giày lớn là Tào Thiên Hữu, còn bị dụ dỗ hay không chưa rõ.” Hàn Bân nói.

Mọi người im lặng, manh mối Hàn Bân đưa ra quá quan trọng.

“Thảo nào, chúng ta điều tra mãi không thấy dấu vết kẻ bắt cóc, hóa ra kẻ bắt cóc chưa từng đến khu dân cư Hoa Thúy.” Điền Lệ nhận ra.

“Không thể nào, con trai ta luôn ngoan ngoãn, sao có thể làm thế?” Tào Hoa không tin.

Tằng Bình bước qua bước lại, phân tích: “Theo manh mối từ bạn học, Tào Thiên Hữu nói sẽ gặp mẹ.”

Chương 16: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Có phải vì Tào Thiên Hữu chưa gặp mẹ, rất nhớ mẹ, nên tự biên tự diễn vụ bắt cóc.” Triệu Anh nói.

“Điều này giải thích vì sao tin nhắn yêu cầu mẹ Tào Thiên Hữu mang tiền chuộc.” Hàn Bân nói.

“Rè…”

“Lại có tin nhắn.” Thứ Hai lên bảng. Giai đoạn đầu sách mới, phiếu đề cử rất quan trọng. Các bạn đọc, hãy mạnh tay bỏ phiếu!

“Kẻ bắt cóc nói gì?”

“Tám giờ tối, đến Quảng trường Taylor giao tiền chuộc, chỉ mẹ của Tào Thiên Hữu được đi, nếu có người khác đi theo, đừng mong gặp lại đứa bé.” Tào Hoa tỏ vẻ lo lắng:

“Còn gửi một bức ảnh của Thiên Hữu, bị trói, bịt miệng, có vết máu trên người.”

“Cảnh sát các anh, Thiên Hữu không tự biên tự diễn, hắn thực sự bị bắt cóc.” Tào Hoa xúc động.

“Ông Tào, đừng xúc động.” Tằng Bình an ủi: “Tào Thiên Hữu có thể ngụy tạo hiện trường bắt cóc, cũng có thể ngụy tạo hiện trường bị trói.”

“Chỉ dựa vào dấu giày, các anh nói con ta tự biên tự diễn, nếu con ta thật sự gặp chuyện, các anh cảnh sát có chịu trách nhiệm nổi không?” Tào Hoa lớn tiếng chất vấn.

“Ông Tào, để chúng tôi xử lý, nhiệm vụ của ông là liên hệ mẹ của đứa bé.” Triệu Anh nói.

“Ta tin Thiên Hữu bị dụ dỗ, hắn là đứa con duy nhất của ta, là tất cả của ta, mong cảnh sát chú trọng ý kiến của ta.” Tào Hoa nói xong, bước vào phòng ngủ.

Tằng Bình cầm điện thoại, nhìn ảnh: “Từ bối cảnh ảnh, không nhận ra manh mối gì, khó xác định vị trí con tin.”

“Hàn Bân, ngươi chắc chắn người mang giày lớn là Tào Thiên Hữu.” Triệu Anh xác nhận.

“Chắc chắn.”

“Có thể ai đó lợi dụng tâm lý muốn gặp mẹ của Tào Thiên Hữu, dụ hắn ngụy tạo hiện trường bắt cóc, sau đó lừa hắn đi, thực hiện bắt cóc thật sự.” Lý Huy phân tích.

Tằng Bình gật đầu: “Cũng có thể.”

“Vậy vẫn theo kế hoạch, tối nay ta đi giao tiền chuộc.” Triệu Anh nói.

“Tất cả chúng ta đều biết Tào Thiên Hữu muốn gặp mẹ, trong điện thoại của hắn có thể có ảnh mẹ, kẻ bắt cóc giữ điện thoại của Tào Thiên Hữu, cũng có thể đã thấy ảnh mẹ hắn.” Hàn Bân nói.

“Hàn Bân nói đúng, Quảng trường Taylor rất rộng, có thể nhìn thấy từ xa.” Tằng Bình cũng thấy không ổn.

“Rầm!” Cửa phòng ngủ mở.

Tào Hoa chạy ra: “Đội trưởng Tằng, liên lạc được với mẹ của đứa bé rồi.”

“Ở đâu?”

“Thành Dương.”

Thành Dương nằm ven biển phía Nam đất nước.

Tằng Bình nhíu mày: “Còn hơn hai tiếng nữa đến giờ giao tiền chuộc, chắc chắn không về kịp.”

“Có thể nói với kẻ bắt cóc, giao tiền chuộc ngày mai.”

“E sợ kích động kẻ bắt cóc, làm hại con tin.”

Sau một lúc im lặng, Hàn Bân đề nghị: “Ta có cách, có thể kéo dài thời gian giao tiền chuộc, đồng thời xác định tính chất vụ án.”

“Cách gì?”

“Có thể nhắn tin cho kẻ bắt cóc, nói rằng mẹ của Tào Thiên Hữu biết tin, vội đến thành phố Cầm Đảo, gặp tai nạn, đang cấp cứu trong bệnh viện.”

Triệu Anh đập đùi: “Cách này hay, dùng lý do bất khả kháng kéo dài thời gian giao tiền chuộc.”

“Kẻ bắt cóc có tin không?” Tào Hoa vẫn lo lắng.

“Để mẹ đứa bé đến bệnh viện địa phương, lấy ít máu, quấn vài vòng băng, nói là cấp cứu ở Bệnh viện thành phố Cầm Đảo, gửi ảnh cho kẻ bắt cóc, hắn sẽ tin.” Hàn Bân nói.

“Cách hay, nếu Tào Thiên Hữu tự biên tự diễn, biết tin sẽ đến bệnh viện ngay.” Lý Huy nói.

“Nếu không đến, chứng tỏ Tào Thiên Hữu bị dụ dỗ, bị kẻ đứng sau kiểm soát, là vụ bắt cóc thật sự.” Tằng Bình phân tích.

Triệu Anh gật đầu: “Xác định rõ tính chất vụ án, rất quan trọng để giải cứu con tin.”

Tào Hoa suy nghĩ hồi lâu, thấy đây là cách an toàn nhất.

……

Hơn 7 giờ tối.

Bệnh viện thành phố Cầm Đảo.

Một cậu bé khoảng 13-14 tuổi, vội vã chạy vào bệnh viện.

Cậu bé mặt đầy lo lắng, chạy đến quầy tiếp nhận: “Chị y tá, ta tìm người.”

Y tá nhìn cậu bé: “Em nhỏ, tìm ai vậy?”

“Tìm mẹ ta?”

“Mẹ em tên gì?”

“Vương San.”

“Em đợi chút, ta kiểm tra.” Y tá lật sổ, một lúc sau: “Ồ, chiều nay có bệnh nhân tên Vương San, bị tai nạn, đang truyền máu trong phòng bệnh.”

“Mẹ ta ở phòng nào?”

“Em tên gì?”

“Tào Thiên Hữu.”

“Đi, ta đưa em.”

“Cảm ơn cô.”

Dưới sự dẫn dắt của y tá nhiệt tình, Tào Thiên Hữu được đưa đến một phòng ở tầng hai, đẩy cửa vào, Tào Thiên Hữu vội vã chạy vào.

Trong phòng có khá nhiều người, nhưng không thấy mẹ hắn.

Tào Hoa bước nhanh tới: “Con trai, ngươi làm cha lo quá.”

“Bố, mẹ ta đâu, mẹ đâu?” Tào Thiên Hữu gấp gáp hỏi.

“Mẹ ngươi không sao, ở xa, không về được.”

“Mẹ không gặp tai nạn sao?”

“Không, mẹ vẫn ở xa.”

“Ngươi gạt ta, ta muốn gặp mẹ, ta muốn mẹ!” Tào Thiên Hữu khóc.

“Được rồi, đừng la nữa, đây là bệnh viện, có gì về đồn nói.” Triệu Anh nghiêm mặt.

“Ngươi là cảnh sát sao?” Tào Thiên Hữu ngẩng lên, nhìn những người lạ.

“Tào Thiên Hữu, ta biết ngươi nhớ mẹ, nhưng không thể dùng cách này.” Triệu Anh nghiêm mặt quát:

“Ngươi như thế là lãng phí lực lượng cảnh sát, chúng ta đến cứu ngươi, làm chậm các vụ án khác, để kẻ xấu nhởn nhơ, hại người.”

Tào Thiên Hữu cúi đầu: “Cảnh sát chú, dì, xin lỗi, ta không cố ý lừa các ngươi, ta đã bảo bố đừng báo cảnh sát.”

Chương 17: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Tào Hoa, ngươi là cha, cũng có trách nhiệm lớn.” Tằng Bình hừ.

“Xin lỗi, ta quá lo lắng.”

“Ngươi báo cảnh sát là đúng, nhưng không nên không cho con gặp mẹ, không muốn thấy điều này lần nữa.” Tằng Bình cảnh cáo.

“Đúng, ta biết sai rồi, sẽ sửa.”

“Về đồn làm biên bản.”

……

Tại đồn cảnh sát, sau khi làm biên bản.

Vẫn chưa cho cha con Tào về.

Làm việc nửa ngày, hóa ra vụ án giả, ai cũng bực bội.

Các cảnh viên thay nhau giảng giải cho cha con Tào.

Giảng giải kéo dài hơn hai tiếng.

Lý Huy, người nhiều lời, nói một mình nửa tiếng, bắn nước bọt đầy mặt cha con Tào.

Giảng giải xong đã 11 giờ đêm.

Cha con Tào ngồi im như học sinh, cam đoan không dám báo án giả nữa.

Hàn Bân cũng giảng vài câu, tìm cớ lẻn về nhà.

“Đinh đong…”

Lúc này, âm thanh từ huy hiệu cảnh sát vang lên.

“Cảnh viên 577533, kịp thời phát hiện bất thường, cung cấp manh mối quan trọng, tiết kiệm lực lượng cảnh sát.”

“Kỹ năng nhận dạng dấu giày, trình độ +2; điểm công huân +2”

Hàn Bân vui mừng, dù vụ án giả, nhưng trình độ kỹ năng và điểm công huân là thật.

Hôm nay, hắn coi như có thu hoạch.

Bệnh viện số 3 thành phố Cầm Đảo.

Mấy ngày nay, đội cảnh sát không có vụ án, Lý Huy không khỏe, xin nghỉ đi khám bệnh.

Vừa vào bệnh viện, Lý Huy đã thấy khó chịu, xung quanh đầy người, đi lại khó khăn.

Không biết có phải di chứng của việc tiêm thuốc khi nhỏ, vào bệnh viện là thấy không thoải mái, người mềm nhũn.

Lý Huy xếp hàng rất lâu, cuối cùng cũng đến lượt.

Quầy đăng ký, một y tá nhỏ hỏi: “Bệnh gì.”

“Khụ, làm ơn đăng ký khoa hậu môn trực tràng.”

“Ta hỏi ngươi bệnh gì?”

“Bệnh trĩ.”

“Đăng ký thường hay chuyên gia?”

“Chuyên gia.”

Dường như cân nhắc đến sự riêng tư của bệnh nhân, văn phòng khoa hậu môn trực tràng nằm ở tầng bốn.

Ban đầu, Lý Huy định đi thang máy, thấy đông người đứng chờ, cả người già lẫn bệnh nhân.

Là cảnh sát nhân dân, Lý Huy ngại chen lấn với những người này.

Đành leo cầu thang.

Lý Huy là cảnh sát hình sự, thể lực tốt, leo vài tầng cầu thang không là gì.

Nhưng hôm nay, chỗ nào đó trên cơ thể đau, leo cầu thang càng đau.

Leo đến tầng hai, hắn hối hận, mình cũng là bệnh nhân, có tinh thần gì mà phát huy.

"Ôi, cố chịu thôi."

Lý Huy tiếp tục leo, chỉ vì đau mà bước đi hơi kỳ quặc.

Ở khúc cua cầu thang, có người đứng hút thuốc, thấy Lý Huy bước đi lạ, nhìn vài lần, cố nhịn cười.

Lý Huy càng thấy xấu hổ.

Cố chịu đau, lên tầng bốn, tầng này là các khoa ít gặp, tương đối yên tĩnh.

Lý Huy liếc nhìn bảng tên, phòng tài vụ cũng ở tầng này, khoa hậu môn trực tràng ở cuối hành lang, hắn phải đi một đoạn.

Lý Huy vừa đi vừa nghe tiếng động lạ, theo trực giác cảnh sát, hắn dừng bước, lắng nghe kỹ, phát hiện âm thanh từ phòng tài vụ, đi lại gần nghe, âm thanh lớn hơn.

"Ư ư…"

"Bịch bịch…"

Lý Huy nhướng mày: "Có chuyện!"

……

Mấy ngày nay không có vụ án nào xảy ra.

Hàn Bân cảm thấy hơi nhàm chán, liếc nhìn đồng hồ trên tường, đã hơn năm giờ, sắp hết giờ làm việc.

Kỹ năng phân tích vi biểu cảm của Hàn Bân là học trả góp, mỗi tháng phải trả 10 điểm công huân.

Áp lực thật lớn.

Hiện tại hắn có ba loại kỹ năng:

Kỹ năng thưởng: Nhận dạng dấu giày (cao cấp), trình độ +7.

Kỹ năng trả góp: Phân tích vi biểu cảm (sơ cấp), trình độ +2; hóa đơn trả góp (120 điểm công huân).

Kỹ năng sống: Ẩm thực Sơn Đông (trung cấp), trình độ +3.

Hiện tại, Hàn Bân có tổng cộng 16 điểm công huân, kỹ năng phân tích vi biểu cảm trình độ +2 có thể đổi thành 2 điểm công huân, đủ để trả khoản trả góp tháng sau, không đến mức quá căng thẳng.

"Cảm giác nợ nần thật không dễ chịu chút nào."

"Bốp bốp…" Một tràng tiếng vỗ tay vang lên.

Tằng Bình bước vào văn phòng: "Mọi người lại đây, có vụ án rồi."

"Tằng đội, vụ án gì vậy?" Hàn Bân hỏi.

Có vụ án là có cơ hội kiếm điểm công huân, hắn muốn nhanh chóng trả xong hóa đơn trả góp.

"Vụ cướp."

"Là ngân hàng hay tiệm trang sức?"

"Không phải." Tằng Bình lắc đầu: "Lên xe rồi nói."

"Có cần thông báo đội kỹ thuật không?"

"Ta đã liên lạc, họ sẽ đến sau."

Mọi người thu dọn trang thiết bị cảnh sát, lên một chiếc xe SUV. Triệu Minh ngồi vào ghế lái: "Tằng đội, đi đâu?"

“Bệnh viện thành phố số ba.”

“Vụ cướp xảy ra ở bệnh viện, đúng là hiếm thấy.” Điền Lệ ngạc nhiên.

“Thời buổi này, ngoài ngân hàng thì bệnh viện là nơi nhiều tiền nhất.” Tằng Bình hừ nhẹ.

“Người ra vào bệnh viện rất đông, cơ bản đều là người lạ, khó bị phát hiện, mặc áo blouse trắng, đeo khẩu trang càng dễ ngụy trang.” Hàn Bân phân tích.

“Cũng tại bệnh viện không linh hoạt, không thể thanh toán bằng điện thoại di động, nhiều bệnh nhân chỉ có thể trả bằng tiền mặt, không tiện và dễ bị kẻ xấu nhắm vào.” Triệu Minh tra cứu lộ trình nhanh nhất, khởi động xe.

“Thất bại là mẹ thành công, họ sẽ thay đổi thôi.” Tằng Bình cảm thán.

“Tằng đội, có cần gọi Lý Huy đến hỗ trợ không?” Điền Lệ đề nghị.

“Không cần, thằng nhóc đó đang ở hiện trường, lại lập công rồi.”

“Sao cơ?”

“Thằng nhóc đó nhiều chuyện, đến hiện trường để hắn kể cho, khỏi mất công nghe hai lần.” Tằng Bình cười.

Chương 18: Tiêu Đề 《Ẩn》

……

Đến bệnh viện, mọi người lên thẳng tầng bốn.

Ngoài phòng tài vụ đã được phong tỏa, cảnh sát địa phương cũng đến giúp duy trì trật tự.

“Tằng đội.” Lý Huy vẫy tay.

Hàn Bân tò mò: “Lý Huy, sao ngươi lại ở hiện trường?”

“Hehe, chuyện này dài lắm.”

“Vậy nói ngắn gọn.” Tằng Bình biết tật của hắn.

“Khụ…” Lý Huy hắng giọng:

“Hôm nay ta đi khám bệnh, đúng lúc đi ngang qua phòng tài vụ, nghe thấy trong đó có tiếng động, đầu tiên là tiếng ú ớ như bị bịt miệng, sau đó là tiếng đập tường…”

“Lý Huy, nói trọng điểm.” Tằng Bình nhắc nhở lần nữa.

“Ta hỏi thăm một chút, tiếng động lớn hơn, gọi y tá và phó viện trưởng cầm chìa khóa dự phòng mở cửa, thấy một phụ nữ trung niên bị trói, két sắt bị mở.”

“Nạn nhân là ai?”

“Nạn nhân tên Trương Hân, là kế toán phòng tài vụ của bệnh viện.”

“Thời gian chính xác vụ án xảy ra là khi nào?” Hàn Bân lấy bút và sổ tay, chuẩn bị ghi chép.

“Trương Hân bị thương ở đầu, nhiều chi tiết và manh mối chưa kịp hỏi, đã phải đưa đi cấp cứu.”

“Cướp bao nhiêu tiền?”

Lý Huy nhớ lại: “Hơn bốn mươi vạn tiền mặt.”

Hàn Bân phân tích: “Hơn bốn mươi vạn không phải số tiền nhỏ, nếu mang đi sẽ khá rõ ràng.”

“Khi đến, ta để ý, hành lang và sảnh bệnh viện đều có camera, rất có thể ghi lại dấu vết nghi phạm.” Triệu Minh nói.

“Tình hình cơ bản mọi người đều đã rõ, ta phân công nhiệm vụ, mọi người thu thập manh mối.” Tằng Bình quét mắt nhìn mọi người:

“Điền Lệ, ngươi lấy lời khai của nạn nhân, hỏi kỹ đặc điểm và quá trình gây án của nghi phạm.”

“Hàn Bân, ngươi ở lại hiện trường, xem có dấu giày hay manh mối khác không.”

“Lý Huy, ngươi kiểm tra camera bệnh viện, xem có người khả nghi không.”

“Triệu Minh, ngươi đi hỏi nhân viên y tế, xem có ai chứng kiến không.”

“Rõ.” Mọi người đồng thanh đáp.

……

Hàn Bân đeo găng tay và bọc giày, vào phòng tài vụ, kỹ thuật viên Lỗ Văn đang cùng trợ lý thu thập vật chứng.

Hàn Bân quét mắt một lượt, cửa két sắt mở, bên cạnh có một vết máu, có lẽ của kế toán Trương Hân.

Ngoài ra, không có dấu giày hay công cụ gây án nào rõ ràng.

“Lỗ Văn, có dấu vân tay của nghi phạm không?”

“Không có.”

“Manh mối khác thì sao?” Hàn Bân hỏi.

Lỗ Văn dùng ngón tay phải đẩy kính: “Hiện trường có lẽ đã bị dọn dẹp, cả dấu vân tay của nạn nhân cũng không có.”

Trong phòng bệnh.

Trương Hân mặt mày tái nhợt, nằm trên giường bệnh, đầu quấn băng, tay phải đang truyền dịch.

“Cộc cộc.”

Điền Lệ gõ cửa bước vào, liếc nhìn phòng bệnh, ánh mắt dừng lại trên người Trương Hân: “Ta là Điền Lệ của đội cảnh sát hình sự, muốn hỏi ngươi vài điều.”

“Được, ngươi hỏi đi.”

Điền Lệ mở máy ghi âm, lấy bút và sổ tay, bắt đầu ghi chép: “Họ tên?”

“Trương Hân.”

“Ngươi làm gì ở bệnh viện?”

“Kế toán phòng tài vụ.”

“Ngươi có quen nghi phạm không?”

“Không quen.”

“Có thể kể lại quá trình xảy ra vụ án không?”

Trương Hân gật đầu, cắn môi, như đang hồi tưởng:

“Hơn ba giờ chiều, ta xuống quầy thu phí ở tầng một, khoảng bốn giờ trở về phòng tài vụ tầng bốn, vì thang máy quá đông, ta định đi cầu thang bộ lên, đến khúc cua tầng ba, thấy một người đàn ông mặc áo blouse trắng, quay lưng lại hút thuốc, ta không để ý lắm, vừa đi qua thì bị hắn bịt miệng, dùng dao kề vào lưng.”

Nói đến đây, Trương Hân tỏ vẻ hoảng sợ: “Hắn bắt ta dẫn hắn lên phòng tài vụ, không được la hét, nếu không sẽ đâm ta một nhát.”

“Ta thật sự rất sợ, thật sự.”

“Ta tin ngươi rất dũng cảm, manh mối ngươi cung cấp sẽ giúp chúng ta bắt giữ hung thủ.” Điền Lệ động viên.

“Khi đó, hành lang không nhiều người, hắn áp sát người ta, hai người một trước một sau vào phòng tài vụ, ép ta mở két sắt, sau đó đánh ngất ta.”

Điền Lệ hỏi thêm: “Hắn dùng gì đánh ngất ngươi?”

“Ta không biết.”

“Ngươi thấy mặt hắn không?”

“Ta không dám nhìn.”

“Giọng hắn thế nào?”

“Là giọng nam, âm điệu rất lạ, như cố ý che giấu.”

“Hắn có đeo găng tay không?”

“Không có.”

“Còn manh mối nào khác không?”

Trương Hân lắc đầu: “Ta không nhớ nổi, lúc đó đầu óc ta rất loạn, chỉ nghĩ làm sao sống sót, đừng để hắn làm hại ta.”

……

Phòng nghỉ của bệnh viện.

Một giờ sau, Tằng Bình triệu tập mọi người lại.

Tằng Bình quét mắt nhìn mọi người: “Tổng hợp lại manh mối nào.”

Hàn Bân báo cáo đầu tiên: “Tằng đội, tên cướp có khả năng chống điều tra, hiện trường đã bị dọn dẹp, ta và đội kỹ thuật không tìm thấy manh mối.”

“Ta đã lấy xong lời khai của nạn nhân, giới thiệu qua cho mọi người.”

Điền Lệ nói, mô tả lại lời khai, giúp mọi người hiểu rõ quá trình gây án.

“Theo mô tả của nạn nhân, kẻ cướp hút thuốc ở khúc cua cầu thang, có thể nạn nhân xác định được vị trí, ở đó có thể còn đầu lọc thuốc và manh mối khác.” Tằng Bình phân tích.

“Ta cảm thấy khả năng đó không cao, vì khi đến bệnh viện, ta cũng đi cầu thang, thấy có người hút thuốc ở khúc cua, chỗ đó có một cái hũ chứa đầu lọc thuốc và tàn thuốc, rất nhiều.” Lý Huy leo cầu thang, đi chậm, quan sát kỹ.

“Lý Huy, ngươi kiểm tra camera có manh mối gì không?”

Chương 19: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Có, ta thấy video nạn nhân bị bắt cóc vào phòng tài vụ.”

“Chiếu lên xem.”

Lý Huy lấy một chiếc máy tính bảng, bắt đầu phát video, thời gian hiển thị là 4:05, đầu tiên là nạn nhân thò đầu ra từ cầu thang, quan sát một chút rồi bước vào hành lang tầng bốn, sau đó có một người mặc áo blouse trắng đi theo.

Video không rõ nét, nhưng từ vóc dáng, có thể nhận ra là nam giới, tiếc là hắn luôn quay lưng vào camera, không thấy được mặt.

“Còn một đoạn video, ghi lại lúc hắn rời đi sau khi gây án.”

Lý Huy phát lại video, thời gian hiển thị là 4:15, một người mặc áo blouse trắng bước ra từ phòng tài vụ, cúi đầu, đeo khẩu trang và kính râm, tay xách một chiếc túi.

Triệu Minh lắc đầu: “Không thể nhìn rõ mặt tên cướp.”

“Có video nào khác của nghi phạm không?” Hàn Bân hỏi.

“Chưa tìm thấy.”

“Lý Huy, cầu thang có mấy lối ra, có lắp camera không?” Tằng Bình hỏi.

“Từ tầng năm trở lên là khu điều trị nội trú, cầu thang bị khóa, chỉ có thể đi thang máy; chỉ có một lối ra ở tầng một, không lắp camera.”

“Còn hành lang mỗi tầng thì sao?”

“Hành lang mỗi tầng đều có camera, thời gian gây án không thấy ai mang túi từ cầu thang vào hành lang bệnh viện.”

“Tức là, khả năng lớn nhất là tên cướp xuống cầu thang tầng một rời đi, nếu hắn ra khỏi bệnh viện, chắc chắn phải qua cửa trước hoặc cửa sau, kiểm tra camera cửa trước và cửa sau bệnh viện, chắc sẽ có manh mối.” Tằng Bình nói.

“Người ra khỏi viện đều mang hành lý, kiểm tra cũng khá khó khăn.” Lý Huy nói.

“Ta có một số phát hiện, có thể tìm được manh mối.” Triệu Minh nói.

“Phát hiện gì?”

“Ta hỏi y tá ở quầy tiếp nhận tầng bốn, gần đây có ai khả nghi không, một y tá tên Phùng Nhiên nói có một người hay lén lút lên tầng bốn, rất đáng nghi.”

“Người đó làm gì?”

“Là nhân viên y tế, tên Đoàn Kế Lượng.”

“Hướng điều tra hiện tại tập trung vào camera và Đoàn Kế Lượng.” Tằng Bình suy nghĩ một lúc:

“Hàn Bân, Triệu Minh, các ngươi tiếp cận Đoàn Kế Lượng, xem hắn có đáng nghi không; Lý Huy, Điền Lệ, các ngươi tiếp tục kiểm tra camera.”

“Rõ.”

……

Hàn Bân và Triệu Minh tìm đến y tá Phùng Nhiên.

Y tá nhỏ cao khoảng 1m60, dáng người nhỏ nhắn, rất đáng yêu.

Triệu Minh vào đề luôn: “Y tá Phùng, manh mối ngươi cung cấp rất hữu ích, chúng ta muốn nhờ ngươi nhận diện nhân viên y tế Đoàn Kế Lượng.”

Phùng Nhiên hơi do dự: “Hắn là kẻ cướp sao?”

“Đang trong giai đoạn điều tra, hắn thường làm việc ở tầng mấy?” Hàn Bân hỏi.

“Tầng ba.”

“Hắn xuất hiện ở tầng bốn, rất có thể để do thám.” Triệu Minh phân tích.

“Y tá Phùng, hôm nay ngươi có thấy hắn không?”

“Thấy vào buổi sáng.”

“Chúng ta muốn nhờ hắn hợp tác điều tra, ngươi có thể giúp chúng ta nhận diện không?” Triệu Minh nói.

“Ta… hắn sẽ không trả thù ta chứ.” Phùng Nhiên lo lắng.

Triệu Minh vỗ ngực: “Yên tâm, ta sẽ bảo vệ ngươi.”

Triệu Minh đẹp trai, nhưng không cao, chỉ khoảng 1m70, thân hình mảnh khảnh, lời nói không tạo được niềm tin.

Phùng Nhiên liếc nhìn Hàn Bân bên cạnh, dáng người cao lớn, ánh mắt kiên định, khiến người khác cảm thấy yên tâm hơn.

“Được.”

Dưới sự dẫn dắt của Phùng Nhiên, mọi người đến tầng ba, Phùng Nhiên chỉ vào một người đàn ông đang lấy nước nóng ở hành lang: “Người đó chính là hộ lý Đoàn Kế Lượng.”

Nói xong, Phùng Nhiên lùi lại, nàng không muốn dính vào rắc rối.

Hàn Bân và Triệu Minh trao đổi ánh mắt rồi tiến đến.

“Đoàn Kế Lượng.” Triệu Minh cất tiếng.

“Ơi.” Đoàn Kế Lượng theo phản xạ đáp lại.

“Chúng ta là công an, muốn hỏi ngươi một số chuyện.”

Đoàn Kế Lượng sững lại, nhìn hai người một chút rồi đột ngột ném cốc nước về phía Triệu Minh, quay người bỏ chạy.

“Mẹ kiếp!” Triệu Minh bị bỏng đến nhe răng trợn mắt.

Hàn Bân đã chuẩn bị từ trước, lao tới tung cú đá, đá trúng lưng Đoàn Kế Lượng…

“Bịch!” một tiếng, Đoàn Kế Lượng ngã sấp mặt.

“Cảnh sát đây, không được động đậy.”

Hàn Bân tiến lên, đè hắn xuống, sử dụng kĩ thuật khống chế, bắt hắn lại.

“Mẹ nó, cảnh sát mà ngươi cũng dám tấn công à?” Triệu Minh lao đến, túm tóc hắn kéo dậy.

“Không sao chứ?” Hàn Bân quan tâm hỏi.

“Không sao, may mà nước đổ ra không nhiều.” Triệu Minh lấy còng tay còng Đoàn Kế Lượng lại.

Sau đó đi vào nhà vệ sinh bên cạnh, dùng nước lạnh rửa chỗ bị bỏng.

Hai người áp giải Đoàn Kế Lượng về phòng nghỉ.

Hàn Bân nhìn hắn một lúc: “Ngươi tên gì?”

“Đoàn Kế Lượng.”

“Vừa nãy tại sao ngươi chạy?”

“Nợ tiền người ta, tưởng các ngươi là đến đòi nợ.” Đoàn Kế Lượng gãi mũi.

Hàn Bân khẽ nhíu mày, gãi mũi là biểu hiện phổ biến của việc nói dối.

Khi một người căng thẳng, tuần hoàn máu sẽ tăng lên, làm mô xốp trong mũi sưng lên, gây ngứa, và người đó sẽ gãi mũi.

“Bịa đặt, ta đã nói là công an.” Triệu Minh phản bác.

“Ta tưởng các ngươi đang lừa ta.”

“Đây là thẻ cảnh sát, nhìn kỹ đi.”

Hàn Bân lấy thẻ ra, giơ cho hắn xem: “Trên tầng vừa xảy ra vụ cướp, ngươi biết không?”

“Nghe nói rồi.”

“Nghe nói hay là tham gia?” Triệu Minh hừ lạnh.

“Cảnh sát, các ngươi không thể nói năng bừa bãi, ta cả buổi chiều nay chăm sóc bệnh nhân, không có thời gian gây án.”

Chương 20: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi không có thời gian gây án không có nghĩa là đồng bọn của ngươi không có, ngươi phụ trách do thám, hắn phụ trách cướp, chẳng có gì mâu thuẫn cả.” Triệu Minh nói.

“Ta không có, chuyện này thật sự không liên quan gì đến ta.” Đoàn Kế Lượng vội phủ nhận.

“Vậy giải thích đi, tại sao thường xuyên lên tầng bốn, lén lút thăm dò?” Hàn Bân hỏi.

Đoàn Kế Lượng sững lại: “Là Y tá Phùng nói đúng không?”

“Ngươi quen nàng?”

“Không tính là quen, chỉ gặp vài lần trong phòng bệnh, ta nghĩ nàng hiểu lầm rồi.”

“Hiểu lầm gì?”

“Ta lên tầng bốn không phải để thăm dò phòng tài vụ, càng không phải để do thám, mà là muốn nhìn thấy Y tá Phùng nhiều hơn.”

“Ngươi nhìn nàng làm gì?”

“Ta… ta thích nàng.” Đoàn Kế Lượng mặt đỏ bừng.

Triệu Minh hỏi: “Ngươi thích nàng, cứ nói thẳng ra, lén lút làm gì!”

“Ta sợ nàng không thích ta, cũng không hy vọng gì, chỉ muốn thấy nàng, nhìn thấy nàng là vui rồi.” Đoàn Kế Lượng vẻ mặt phức tạp.

Hàn Bân luôn nhìn chằm chằm hắn, phát hiện khi Đoàn Kế Lượng nói về vụ cướp và Phùng Nhiên không có dấu hiệu nói dối hay căng thẳng, liền đổi đề tài hỏi về chuyện chạy trốn.

"Ngươi vừa nói chạy là vì nợ tiền, ngươi nợ ai?"

"Ta…" Đoàn Kế Lượng do dự một chút: "Nợ một người bạn."

"Bạn ngươi tên gì, số điện thoại là gì?"

"Hắn tên Lâm Vĩ, số điện thoại ta không nhớ." Đoàn Kế Lượng lại gãi mũi.

"Nói dối." Hàn Bân lạnh giọng: "Ngươi có tiền án phải không?"

"Không, ta không có tiền án!" Đoàn Kế Lượng vội vàng phủ nhận.

Hàn Bân càng tin vào suy đoán của mình.

……

Hỏi xong, còng tay Đoàn Kế Lượng lại, Hàn Bân và Triệu Minh ra ngoài, báo cáo tình hình với Tằng Bình.

Gặp nhau, Tằng Bình quan tâm hỏi: "Triệu Minh, nghe nói ngươi bị thương, có nghiêm trọng không?"

"Không sao, chỉ bị bỏng chút thôi."

"Đi khám bác sĩ xem, đừng coi thường." Tằng Bình vỗ vai hắn.

"Cảm ơn Tằng đội đã quan tâm."

"Đoàn Kế Lượng có vấn đề không?"

"Có vấn đề." Hàn Bân nói.

Triệu Minh đoán: "Ta nghĩ hắn là kẻ tham gia vụ án này."

"Có chứng cứ không?"

“Thấy chúng ta là chạy, nếu không chột dạ thì đâu đến nỗi.” Triệu Minh nghĩ đến vết bỏng, càng tức giận.

“Tại sao hắn thường xuyên lén lút lên tầng bốn?”

“Hắn nói thích Y tá Phùng Nhiên, nhưng không dám tỏ tình, lên tầng bốn để nhìn nàng nhiều hơn, nhưng ta thấy đó chỉ là cái cớ, thích ai thì cứ nói thẳng, làm gì phải lén lút như trộm.” Triệu Minh nói.

Tằng Bình gật đầu, nhìn Hàn Bân: “Ngươi nghĩ sao?”

“Ta thấy Đoàn Kế Lượng thật sự thích Y tá Phùng, không liên quan đến vụ cướp.”

“Bân Ca, vừa nãy ngươi còn nói Đoàn Kế Lượng có vấn đề mà?” Triệu Minh ngạc nhiên.

“Thấy cảnh sát là chạy, hắn đúng là chột dạ, nhưng nếu hắn tham gia vụ cướp, hắn đã chuẩn bị tâm lý, sẽ không phản ứng lớn vậy, ngược lại sẽ cố tỏ ra bình tĩnh.” Hàn Bân phân tích.

“Ngươi nghĩ hắn có tiền án?” Tằng Bình hỏi.

“Điều này cũng giải thích tại sao hắn thích Y tá Phùng nhưng không dám tỏ tình; thấy cảnh sát hỏi thăm, tưởng chuyện cũ bị phát hiện, nên hoảng sợ bỏ chạy.” Hàn Bân nói ra suy đoán của mình.

“Dù sao đi nữa, tên này chắc chắn có vấn đề, chỉ riêng tội tấn công cảnh sát cũng đủ cho hắn lãnh án.” Tằng Bình suy nghĩ một lúc, phân công: “Triệu Minh, ngươi dẫn một cảnh sát áp giải Đoàn Kế Lượng về đồn thẩm vấn, xem hắn có vấn đề gì.”

“Hàn Bân, ngươi ở lại bệnh viện, cùng Điền Lệ và Lý Huy tiếp tục kiểm tra camera.”

“Rõ.”

……

Lúc này đã tám giờ tối, bệnh viện đã qua giờ ăn tối.

Điền Lệ từ bên ngoài mua ít bánh mì nhân thịt lừa, uống chút nước nóng, mấy người tiếp tục điều tra vụ án.

Hàn Bân cũng đến phòng camera, chuẩn bị cùng Điền Lệ và Lý Huy kiểm tra camera.

Lý Huy cười: "Bân Tử, ngươi đến đúng lúc, chúng ta chia nhau ra làm, ta kiểm tra camera cửa trước, ngươi kiểm tra cửa sau, Điền Lệ kiểm tra bãi đỗ xe."

"Cách kiểm tra thế nào?"

"Kẻ cướp xong lúc 4:15, cảnh sát đến khoảng 6 giờ, trong khoảng thời gian này ai rời khỏi bệnh viện đều là nghi phạm." Lý Huy nói.

"Chúng ta nghi kẻ cướp để che mắt, sẽ đổi túi đựng tiền, nên chỉ cần ai mang túi rời khỏi đều là đối tượng kiểm tra." Điền Lệ nói.

"Nếu kẻ cướp lái xe rời đi thì sao?"

"Bãi đỗ xe đến cửa bệnh viện đều có camera, nếu ai để túi vào xe rồi lái đi, chúng ta sẽ thấy, sau đó tìm người qua biển số xe." Điền Lệ nói.

Hàn Bân nghĩ một lúc: "Trong sân bệnh viện đã kiểm tra chưa? Có phát hiện gì không?"

Điền Lệ lắc đầu: "Không, Tằng đội cùng cảnh sát đồn đã kiểm tra hết rồi."

"Được, bắt đầu thôi."

Hàn Bân phụ trách kiểm tra camera cửa sau, thấy ai rời đi trong thời gian gây án sẽ kiểm tra camera khác, xem người đó

ra từ đâu, nếu ra từ tòa nhà bệnh viện thì rất dễ kiểm tra vì bên trong có đầy đủ camera.

Hàn Bân kiểm tra một giờ, vài người khả nghi lần lượt bị loại bỏ.

Hàn Bân duỗi người, vặn cổ: "Các ngươi có manh mối gì không?"

"Không." Lý Huy xoa mắt: "Xem đến mỏi mắt rồi."

"Ta cũng không có, có cần kéo dài thời gian kiểm tra không?" Điền Lệ hỏi.

Hàn Bân xoa cằm, cảm thấy có chỗ nào đó chưa kiểm tra…

Chương 21: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lúc này đã 9 giờ tối.

Lý Huy không nhịn được ngáp một cái: "Buồn ngủ quá."

"Ngươi không phải tự xưng là cú đêm sao? Sao buồn ngủ rồi?" Hàn Bân cười.

"Bân Ca, ngươi không biết, ta bây giờ là bệnh nhân, cần nghỉ ngơi." Lý Huy hừ nhẹ.

"Lý Huy, ngươi bị bệnh gì, có nghiêm trọng không?" Điền Lệ quan tâm hỏi.

Lý Huy gãi đầu: "Không sao, chuyện nhỏ thôi."

"Cạch…" một tiếng, cửa phòng camera mở ra.

Tằng Bình bước vào: "Các đồng chí vất vả rồi, xem ta mang gì cho các ngươi này."

"Cà phê, khoai tây chiên, hamburger." Điền Lệ cười khổ: "Tằng đội, ngài tối nay định không cho chúng ta ngủ rồi?"

"Ôi, cũng không còn cách nào khác, nghi phạm của vụ án này không để lại nhiều manh mối, kéo dài thời gian, để hắn tẩu tán tang vật và công cụ gây án thì rất khó định tội, phải tranh thủ thời gian."

"Được, ăn khuya của Tằng đội rồi thì tối nay đừng mong ngủ." Lý Huy than thở.

"Đừng nói nhảm nữa, tối nay ta cùng các ngươi kiểm tra, các ngươi không ngủ, ta cũng không ngủ."

"Tằng đội, ngài cứ thế này, chị dâu sẽ có ý kiến đó." Lý Huy nháy mắt.

“Đi, chỉ có ngươi là lắm lời.” Tằng Bình cười mắng, bước đến bên máy camera:

“Thế nào? Có manh mối gì không?

“Không.” Lý Huy và Điền Lệ lắc đầu.

“Hàn Bân, còn ngươi?”

Hàn Bân đang suy nghĩ: “Ta nghĩ, hướng kiểm tra của chúng ta có thể bỏ sót chỗ nào đó.”

“Chỗ nào bỏ sót?”

“Chúng ta chỉ kiểm tra camera lối ra, nếu kẻ cướp không chạy đi mà vẫn ở trong bệnh viện thì sao?”

“Không thể nào, cảnh sát đến, ồn ào như vậy, hắn sao có thể không chạy.” Điền Lệ ngạc nhiên.

“Ta cũng thấy không thể, hắn không chạy mà ở lại bệnh viện để bị bắt sao.” Lý Huy cắn một miếng hamburger, nói không rõ ràng.

“Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, mà chúng ta lại chưa kiểm tra trong bệnh viện.” Hàn Bân phân tích.

Tằng Bình rút điếu thuốc, đưa lên mũi ngửi: “Cảnh sát đồn đã kiểm tra sân bệnh viện, không phát hiện người khả nghi.”

Hàn Bân lấy sơ đồ bệnh viện, nghiên cứu: “Kẻ cướp có thể từ cửa cầu thang vào tòa nhà bệnh viện.”

“Tòa nhà bệnh viện có camera, vào đó là để lại chứng cứ, dù chưa kiểm tra, sau này kiểm tra cũng không thoát.” Điền Lệ nói.

“Nếu kẻ cướp vào tòa nhà với lý do chính đáng thì sao?” Hàn Bân hỏi lại.

“Hàn Bân nói có lý, nếu kẻ cướp gây án xong vào tòa nhà với lý do chính đáng, đợi khi kiểm tra lỏng lẻo rồi rời bệnh

viện tẩu tán tang vật, dù có kiểm tra camera cũng không có chứng cứ định tội.” Tằng Bình nói.

“Nếu đúng như Hàn Bân nghĩ, có thể nào là bác sĩ gây án?” Lý Huy đoán.

Tằng Bình nhíu mày: “Kiểm tra camera lối vào tòa nhà bệnh viện.”

“Tòa nhà bệnh viện có ba lối vào, cửa trước, cửa sau và cầu thang, cửa trước và sau có camera, cầu thang không có nhưng hành lang mỗi tầng đều có, đã kiểm tra rồi.” Lý Huy nói.

“Vậy kiểm tra camera cửa trước và sau tòa nhà bệnh viện.”

Bốn người chia thành hai nhóm, bắt đầu điều tra những người vào Tòa Nhà Phòng Khám trong khoảng thời gian có khả năng phạm tội.

Chỉ cần trong khoảng thời gian này, nếu có ai mang theo túi hoặc kéo vali vào bệnh viện, sẽ bị liệt vào đối tượng điều tra. Nếu người đó vừa vào từ cửa chính bệnh viện và được camera an ninh ghi lại mà không có thời gian phạm tội, thì sẽ không bị nghi ngờ.

Nửa giờ sau, Điền Lệ đứng dậy nói: “Đội trưởng Tằng, phát hiện một người khả nghi.”

“Ở đâu?”

Điền Lệ chỉ vào màn hình giám sát: “Ngài nhìn người đàn ông này, bốn giờ hai mươi phút, hắn mang theo một cái túi đan vào tòa nhà bệnh viện.”

Hàn Bân liếc nhìn: “Dáng người của hắn có vài phần giống nghi phạm.”

“Người này từ đâu đến?”

Điền Lệ tua lại video: “Ta phát hiện lúc ba giờ rưỡi, hắn từ trong tòa nhà bệnh viện đi ra, tay cũng xách theo một cái túi đan, sau đó không xuất hiện trong camera nữa.”

“Vậy có nghĩa là, từ ba giờ rưỡi đến bốn giờ hai mươi, hắn không nằm trong phạm vi giám sát?” Tằng Bình nói.

“Đúng vậy.”

“Điền Lệ, bây giờ hắn ở đâu?” Hàn Bân hỏi.

“Hắn đã lên tầng tám bằng thang máy, vào phòng bệnh 805 và không ra ngoài.”

Tằng Bình đứng dậy: “Còn chờ gì nữa, hành động thôi.”

…

Trong phòng bệnh 805.

Đây là một phòng bệnh hướng sáng, có sáu giường, vị trí gần cửa sổ có một bà lão đang nằm, bên cạnh giường có một nam một nữ đang ngồi.

Bà lão nhìn đồng hồ trên tường: “Vương Kiệt, không còn sớm nữa ngươi về đi.”

“Ngươi về đi, để ta ở lại với mẹ là được rồi.” Người phụ nữ bên cạnh nói.

Vương Kiệt đi đến cửa sổ, nhìn ra sân, thở phào nhẹ nhõm:

“Tiểu Phương, quần áo bẩn của mẹ và ngươi đâu, ta mang về giặt, ngày mai mang lại.”

Người phụ nữ được gọi là Tiểu Phương lấy vài bộ quần áo từ trong tủ đưa cho Vương Kiệt.

Vương Kiệt tiện tay bỏ vào cái túi đan bên cạnh.

Tiểu Phương liếc nhìn: “Ngươi lấy cái túi to vậy làm gì?”

“Ta còn vài việc, tối mang về làm.”

“Ta đưa ngươi đi.” Tiểu Phương không nghĩ nhiều.

“Mẹ, ngài nghỉ đi, ta đi trước.” Vương Kiệt nói xong rồi rời phòng bệnh.

Đến cửa phòng bệnh, Tiểu Phương kéo Vương Kiệt lại: “Ngày kia, mẹ ta sẽ phẫu thuật, ngươi có thể góp được bao nhiêu tiền?”

“Ta lấy mười vạn, đủ không.” Vương Kiệt tự tin nói.

Chương 22: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đừng đùa nữa, ngươi lấy đâu ra nhiều tiền vậy, ta nói nghiêm túc mà.” Tiểu Phương thở dài.

“Tiểu Phương, chuyện tiền bạc ngươi không cần lo, ta có đi vay cũng sẽ giúp mẹ chữa bệnh.”

“Vương Kiệt, cảm ơn ngươi.” Tiểu Phương xúc động.

“Nói gì ngốc vậy, mẹ ngươi không phải mẹ ta sao.” Vương Kiệt đưa tay, vuốt ve mặt Tiểu Phương.

“Ngươi về sớm đi, làm ít lại, đừng quá mệt mỏi.” Tiểu Phương dặn dò.

“Ừ, sáng mai, ta sẽ nấu ít cháo nhỏ, mua ít bánh bao và trứng trà mang đến cho ngươi.” Vương Kiệt đáp: “Ngươi vào đi, tối có giường gấp, ngươi cũng nằm nghỉ, đừng thức khuya.”

“Ừm.” Tiểu Phương gật đầu.

Vương Kiệt quay người, chuẩn bị đi về phía thang máy thì thấy hai người đàn ông đi song song, mắt dường như đang nhìn hắn.

Vương Kiệt quay người lại, thấy phía sau cũng có một nam một nữ đi tới, chặn đường phía sau.

Vương Kiệt nuốt nước bọt, cố gắng cười gượng: “Tiểu Phương, vào đi.”

“Ta nhìn ngươi đi rồi mới vào.”

Vương Kiệt đẩy nhẹ: “Vào đi, nghe lời.”

Thấy sắc mặt chồng không tốt, Tiểu Phương truy hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Không có gì, mẹ ngươi không thể thiếu người chăm sóc, vào đi." Vương Kiệt thúc giục lần nữa.

"Ồ." Tiểu Phương đáp, rồi đi vào phòng bệnh.

Ngay lúc đó, bốn người Hàn Bân đã chia thành hai phía trước sau, chặn đường Vương Kiệt.

Vương Kiệt hít một hơi sâu, cúi đầu đi về phía trước.

Hàn Bân giơ tay, chặn hắn lại: "Đồng chí, chúng ta là cảnh sát, có một vụ án cần ngươi hỗ trợ điều tra."

"Đồng chí cảnh sát, vụ án gì vậy?"

Hàn Bân nhìn đối phương: "Phòng tài chính ở tầng bốn bệnh viện xảy ra vụ cướp, ngươi có biết không?"

"Nghe người khác nói qua một câu, không hiểu rõ lắm." Vương Kiệt trả lời qua loa.

"Từ ba giờ rưỡi đến năm giờ hai mươi, ngươi ở đâu?"

"Ồ, mẹ vợ ta đang nằm viện, ta ở bệnh viện chăm sóc nàng."

"Cụ thể ở chỗ nào trong bệnh viện?"

"Ta cũng không nhớ rõ lắm."

Hàn Bân chỉ vào túi: "Trong đó đựng gì?"

"Quần áo bẩn, phải mang về nhà giặt."

"Quần áo nặng vậy sao? Túi đan còn bị biến dạng."

"Còn vài tài liệu công việc, khá nặng, ta mang về làm thêm." Vương Kiệt đặt túi ra sau.

"Mở túi ra, chúng ta cần kiểm tra." Hàn Bân nói.

“Cảnh sát cũng không thể tùy tiện khám người, có lệnh khám không?” Vương Kiệt hỏi lại.

“Luật Tố Tụng Hình Sự quy định, ‘khi bắt giữ, tạm giam, gặp trường hợp khẩn cấp, có thể khám người mà không cần lệnh khám’.” Hàn Bân nói.

“Ta không chống cự, luôn phối hợp với các ngươi, không tính là trường hợp khẩn cấp.” Vương Kiệt biện giải.

“Ta nghi ngờ ngươi mang theo hung khí, có thể gây nguy hiểm cho những người xung quanh, đây chính là trường hợp khẩn cấp.” Hàn Bân khẳng định.

“Các ngươi không thể đối xử với ta như vậy, ta vô tội, không làm gì sai cả.” Vương Kiệt nói.

“Chúng ta đến đây là để làm rõ ngươi vô tội.” Hàn Bân ra lệnh: “Mở túi ra.”

Trán Vương Kiệt đã đầy mồ hôi, tay cũng run rẩy.

Lý Huy giật lấy túi, kéo khóa, bên trong là vài bộ quần áo phụ nữ và một ba lô đen giống như trong video.

Lý Huy mở ba lô, bên trong là các cuộn tiền đỏ, một áo khoác trắng, kính râm, khẩu trang và một con dao dính máu.

“Đây là tài liệu công việc của ngươi?” Tằng Bình hừ lạnh: “Bắt lấy hắn!”

Vương Kiệt không kháng cự, để Hàn Bân và Lý Huy còng tay hắn lại.

“Các ngươi làm gì? Dựa vào đâu mà bắt chồng ta!” Tiểu Phương nghe tiếng động, chạy ra từ phòng bệnh.

“Chúng ta nghi ngờ chồng ngươi có liên quan đến một vụ cướp.” Điền Lệ ngăn Tiểu Phương lại.

“Không thể nào, chồng ta không phải người như vậy.” Tiểu Phương hét lên.

“Vậy đây là gì?” Lý Huy lấy tiền mặt và dao từ trong ba lô ra.

“Điều này… sao có thể…” Tiểu Phương bàng hoàng.

Vương Kiệt khóc lóc, giọng khàn khàn: “Tiểu Phương, xin lỗi, ta không thể lấy tiền giúp mẹ ngươi chữa bệnh nữa.”

“Kiệt, ngươi… sao lại ngốc như vậy!” Tiểu Phương khóc nức nở.

…

Trong xe cảnh sát.

“Phù…” Lý Huy thở phào nhẹ nhõm: “Suýt nữa để hắn chạy thoát.”

“Ai mà nói không phải, nếu chúng ta chậm thêm một chút, hắn đã mang theo tiền và dụng cụ gây án, tránh được thời gian gây án, với lý do chính đáng rời khỏi bệnh viện, lúc đó, rất khó truy ra hắn.” Điền Lệ nói.

“Hàn Bân, nếu không phải ngươi đề xuất hướng điều tra mới, thật sự bị Vương Kiệt lừa rồi.” Tằng Bình đưa tay vỗ vai Hàn Bân.

“Đều là công lao của mọi người, ta chỉ là góp thêm phần thôi.”

“Loại công lao này, ta rất thích, sau này nhiều thêm càng tốt.” Tằng Bình cười nói.

Lý Huy ghé lại gần: “Đội trưởng Tằng, ngài cũng khen ta một chút, ta làm việc khi đang bệnh đấy.”

“Phải rồi, ngươi đã khám bệnh chưa?” Tằng Bình quan tâm hỏi.

“Chưa kịp, vừa phát hiện ra vụ án.” Lý Huy nhún vai.

“Ngươi bị bệnh gì, ta có người quen trong bệnh viện, muốn ta giới thiệu bác sĩ cho ngươi không?” Tằng Bình nói.

“Không cần, không cần.” Lý Huy vội xua tay.

“Có gì mà phải bí mật vậy? Đội trưởng Tằng hỏi mà ngươi cũng không nói.” Điền Lệ cũng là phụ nữ, thỉnh thoảng thích chút chuyện phiếm.

Lý Huy cười gượng: “Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ.”

“Haha.” Hàn Bân cười to: “Thật ra, muốn biết Lý Huy bị bệnh gì, không khó?”

“Ngươi biết?” Điền Lệ hỏi.

“Ngươi thật là tưởng mình là Sherlock Holmes sao?” Lý Huy hừ một tiếng, chuyện bị bệnh trĩ, hắn chưa nói với ai.

Chương 23: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Tầng bốn không nhiều khoa, đều là một số bệnh khá riêng tư, trong đó phần lớn là bệnh phụ khoa, còn lại là bệnh trĩ.” Hàn Bân nói.

Lý Huy là người hay nói nhiều, bình thường không ít lần châm chọc người khác, có cơ hội làm hắn ngượng, Hàn Bân sẽ không bỏ qua.

“Ồ.” Điền Lệ kéo dài âm điệu, lộ ra vẻ mặt hiểu rõ.

Lý Huy đỏ mặt, trừng mắt nhìn Hàn Bân, ngẩng đầu nhìn trần xe, không nói gì.

“Có gì mà ngại, đàn ông mà, bị trĩ có gì to tát.” Tằng Bình cười nói.

…

Cầm Đảo phân cục.

Vừa trở lại văn phòng, Triệu Minh liền đến đón: “Đội trưởng Tằng, điều tra thế nào rồi?”

“Bắt được kẻ cướp rồi, uống ngụm nước nghỉ ngơi một chút, rồi thẩm vấn.”

“Triệu Minh, nghe nói ngươi cũng bắt được một nghi phạm, thế nào rồi?” Lý Huy uốn éo bước vào.

Triệu Minh lắc đầu: “Bân Ca nói đúng, thằng nhóc này có tiền án, nhưng có lẽ không liên quan nhiều đến vụ cướp này.”

“Bân Tử, ngươi giỏi đấy, gần đây phá án, càng ngày càng thuận lợi, có chút truyền thụ của ta rồi.” Lý Huy tự khen.

Hàn Bân lườm một cái, trực tiếp lờ đi lời hắn.

Tằng Bình pha một tách trà, làm ướt cổ họng: “Hàn Bân, Lý Huy, nghỉ một chút, rồi các ngươi vào thẩm vấn.”

“Dạ.”

…

Trong phòng thẩm vấn.

Hàn Bân và Lý Huy ngồi trước bàn thẩm vấn, đối diện là nghi phạm.

“Tên họ, tuổi, quê quán…”

“Vương Kiệt, 32 tuổi, Ký Châu…”

“Chiều nay, từ bốn giờ đến bốn giờ mười lăm, ngươi ở đâu?”

“Ở bệnh viện.”

“Làm gì?”

“Không nhớ rõ.”

Hàn Bân nghiêm mặt: “Vương Kiệt, thành thật sẽ được khoan hồng, chống đối sẽ bị nghiêm trị, khai thật ra, cố gắng nhận sự khoan hồng, mới sớm ngày gặp lại người thân.”

Vương Kiệt nhắm mắt lại, biểu cảm trên mặt thay đổi nhiều lần, rất lâu sau, mở mắt: “Muốn hỏi gì, cứ hỏi đi.”

“Chiều nay, vụ cướp ở phòng tài chính tầng bốn, có phải ngươi làm không?”

“Đúng, ta làm.”

“Làm thế nào?”

“Ta trốn trong cầu thang, thấy người của phòng tài chính đi qua, liền khống chế nàng, rồi vào phòng tài chính.”

“Ngươi có đồng bọn không?”

“Không, chỉ mình ta.”

“Nạn nhân bị thương như thế nào?”

“Sau khi cướp xong, ta sợ nàng hét lên, nên cầm chuôi dao, đập ngất nàng.”

Lý Huy hừ lạnh: “Bệnh viện là nơi cứu người, tại sao ngươi lại phạm tội ác này ở đây, lương tâm ngươi không yên sao?”

“Ngươi nói đúng, bệnh viện là nơi cứu người; nhưng cũng là nơi kinh doanh, không có tiền, họ sẽ không giúp ngươi chữa bệnh.” Vương Kiệt nắm chặt tay, cảm xúc rất kích động.

“Ngươi cướp phòng tài chính, là để trả tiền viện phí?”

“Mẹ vợ ta phẫu thuật, cần tiền, ta có thể làm gì khác?” Vương Kiệt bất lực nói.

Hàn Bân thở dài: “Làm như vậy có đáng không?”

Vương Kiệt lắc đầu, mắt đỏ hoe: “Ta không còn lựa chọn.”

Sáng hôm sau, Hàn Bân vừa đến sở cảnh sát, đã nghe tiếng chuông nhắc nhở của huy hiệu cảnh sát.

“Đinh đong, cảnh sát 577533, phá án cướp, giữ gìn bình an cho một phương.”

“Kỹ năng thành thạo +2, điểm công huân +6.”

“Mở khóa thư viện kiến thức hình sự.”

“Thư viện kiến thức hình sự là gì?”

“Thư viện kiến thức hình sự, lưu trữ một lượng lớn kiến thức hình sự, có thể giúp cảnh sát phá án.”

“Làm thế nào để lấy kiến thức từ thư viện hình sự?”

“Có thể dùng điểm công huân để đổi, điểm công huân càng nhiều, đổi được càng nhiều kiến thức.”

Kỹ năng phân tích biểu cảm vi mô của Hàn Bân là kỹ năng học kỳ hạn, mỗi tháng phải trả mười điểm thành thạo công huân.

Hiện tại Hàn Bân có 22 điểm công huân, kỹ năng biểu cảm vi mô thành thạo +4.

Tháng này, Hàn Bân chỉ cần lấy ra 6 điểm công huân và 4 điểm thành thạo, có thể trả được hóa đơn tháng này, vậy Hàn Bân còn lại 16 điểm công huân.

"Dùng mười sáu điểm công huân, đổi kiến thức từ thư viện hình sự."

"Ong…"

Trong đầu một hồi ong ong, lượng lớn kiến thức, dữ liệu hình sự truyền vào não.

Những kiến thức hình sự này, khác với kỹ năng hệ thống như giám định dấu chân và phân tích biểu cảm vi mô, mà là một số điểm kiến thức lẻ tẻ, nhưng nếu ứng dụng thích hợp, có thể đóng vai trò then chốt trong việc phá án.

"Pạ pạ…"

Một loạt tiếng vỗ tay vang lên, Tằng Bình bước vào văn phòng: "Đồng chí, tạm dừng công việc đang làm, họp một chút."

"Đội trưởng Tằng, lại có nhiệm vụ mới?" Lý Huy hỏi.

"Đội trưởng Trịnh biết chúng ta đã phá án cướp ở bệnh viện, đã công khai khen ngợi chúng ta, muốn đến tổ chúng ta để động viên mọi người."

"Thật không?" Điền Lệ vui mừng hỏi.

"Cái gì mà thật hay không?" Một người đàn ông trung niên bước vào văn phòng.

Người đàn ông có thân hình cao lớn, mặt vuông, tay cầm một ly giữ nhiệt, chính là đội trưởng đội điều tra hình sự số ba, Trịnh Khải Hoàn.

“Đội trưởng Trịnh.” Mọi người đứng dậy chào hỏi.

Trịnh Khải Hoàn phất tay: “Ngồi xuống.”

“Đội trưởng Trịnh, nghe nói dạo này ngài đi học ở sở tỉnh.” Lý Huy bước qua một bên, nhường chỗ cho Trịnh Khải Hoàn.

“Đúng vậy, trên đường về, nghe nói các ngươi phá một vụ án lớn, tổ đội trưởng cũng có mặt, làm rạng danh ta không ít.” Trịnh Khải Hoàn cười nói.

“Đội trưởng Trịnh, tổ chúng ta tuy ít người, nhưng ai cũng là tinh anh.” Tằng Bình nói.

Trịnh Khải Hoàn gật đầu, nhìn về phía Hàn Bân: “Nghe đội trưởng Tằng nói, ngươi làm rất tốt, lập được không ít công lao.”

Chương 24: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đều là nhờ đội trưởng Trịnh và đội trưởng Tằng dạy bảo tốt." Hàn Bân khiêm tốn nói.

"Láu cá." Trịnh Khải Hoàn cười một tiếng:

"Tổ hai các ngươi, gần đây phá được không ít vụ án, nói đi, muốn ta thưởng gì cho các ngươi?"

"Đội trưởng Trịnh, tuy rằng tổ chúng ta ai cũng là tinh anh, nhưng tổng cộng chỉ có năm người, vẫn là ít, ngài có thể giúp chúng ta thêm nhân sự không." Tằng Bình mở miệng xin người.

Đội hai tổ ba thành lập thời gian ngắn, nhân số cũng ít.

"Không vấn đề." Trịnh Khải Hoàn vui vẻ đồng ý: "Còn yêu cầu gì khác không?"

"Đội trưởng Trịnh, gần đây án vụ không ít, lâu rồi không được nghỉ, ngài xem, có thể sắp xếp tổ chúng ta nghỉ luân phiên không." Triệu Minh đề nghị.

"Chỉ cần không có vụ án quan trọng, có thể nghỉ luân phiên."

"Đội trưởng Trịnh anh minh!" Mọi người vui mừng nói.

Có thể yên tâm nghỉ một ngày, đối với cảnh sát hình sự, là điều hiếm có.

"Khụ…"

Trịnh Khải Hoàn khẽ ho một tiếng, thay đổi đề tài: "Cục vừa nhận được một vụ án, tổ các ngươi đang rảnh, phân hai người xử lý một chút."

“Đội trưởng Trịnh, ngài thay đổi cũng nhanh quá, vừa động viên hai câu, đã giao nhiệm vụ cho chúng ta rồi.” Điền Lệ cười khổ nói.

“Ngươi tiểu nha đầu, nói nhiều.” Trịnh Khải Hoàn chỉ Điền Lệ:

“Là vụ trộm cắp, đối với tổ các ngươi, chỉ là chuyện nhỏ.”

“Trộm vào nhà?”

“Một người đàn ông bị trộm điện thoại.” Trịnh Khải Hoàn giới thiệu.

Lý Huy có chút bối rối: “Trộm điện thoại là chuyện nhỏ, đưa đến đồn cảnh sát là được rồi, sao lại đến phân cục?”

“Là một du khách mới đến Cầm Đảo, hắn không quen thuộc với môi trường, liền trực tiếp đến phân cục, tuy không phải án lớn, nhưng cũng phải xử lý cẩn thận.”

“Rõ.” Mọi người đồng ý.

Trịnh Khải Hoàn gật đầu, sau đó rời đi.

Thành phố Cầm Đảo là một thành phố du lịch, mỗi năm đến mùa du lịch, sẽ có lượng lớn du khách đổ vào, an ninh và môi trường của thành phố trở nên đặc biệt quan trọng.

An ninh không tốt, sẽ ảnh hưởng đến lượng du khách, dẫn đến kinh tế du lịch giảm sút, lãnh đạo thành phố rất coi trọng vấn đề này.

Du khách không có chuyện nhỏ!

…

Hàn Bân và Lý Huy được chỉ định chịu trách nhiệm vụ này.

Điền Lệ dẫn người báo án đến, Hàn Bân và Lý Huy chịu trách nhiệm ghi lời khai.

Người báo án khoảng hai mươi tuổi, cao và gầy, đeo một kính không tròng, mặc một bộ đồ thể thao.

“Ngồi đi.”

“Cảnh sát, các ngươi chịu trách nhiệm vụ án của ta sao?”

“Đúng, trước hết làm biên bản.” Lý Huy mở máy ghi hình thực thi pháp luật.

“Họ tên?”

“Vương Hải Đống.”

“Thời gian báo án?”

“Chiều ba giờ.”

“Ngài muốn báo án gì?”

“Điện thoại của ta bị trộm, là mẫu mới nhất, tốn hơn tám nghìn mua.” Vương Hải Đống mặt đầy đau khổ.

“Bị mất ở đâu?”

“Ta cũng không biết cụ thể ở đâu mất, hai mươi phút trước, ta không tìm thấy điện thoại, mới biết bị trộm.”

“Phải chăng để quên ở đâu, ngươi tự quên?” Hàn Bân hỏi.

“Không, thật sự bị trộm, ta gọi vào điện thoại của mình, người lạ bắt máy.”

“Nói gì?”

“Ta bảo hắn trả điện thoại lại, hắn không chịu, còn tống tiền ta, ta không cho, hắn liền cúp máy, ta mới báo cảnh sát.”

“Hắn đòi bao nhiêu tiền?”

“Lúc đầu nói vài trăm, sau đó đòi vài nghìn, hoàn toàn là kẻ vô lại.” Vương Hải Đống hừ một tiếng.

“Số điện thoại?”

Vương Hải Đống đọc số điện thoại của mình.

Hàn Bân gọi vào số điện thoại, một lát sau, điện thoại được kết nối: "Alo."

"Nói chuyện."

"Điện thoại này là của ngươi sao?"

"Ta nhặt được, ngươi là ai?"

"Cảnh sát hình sự Cầm Đảo phân cục."

"Cảnh sát?"

"Có người báo án, nói điện thoại của hắn bị trộm, ngươi đến đồn cảnh sát một chuyến, giải quyết việc này." Hàn Bân nói.

"Cảnh sát, ngài đừng hiểu lầm, ta không trộm đồ, ta là tài xế Didi, là hắn để quên điện thoại trên xe ta." Người nhặt điện thoại kêu oan.

"Ngươi tên gì?"

"Lâm Cương."

"Chuyện này không lớn, đến đồn nói rõ là được, nếu ngươi không đến, ta chỉ có thể lập án."

Người nhặt điện thoại hơi hoảng: "Đừng đừng đừng, ta sẽ đến ngay."

…

Lý Huy vẫn đứng bên nghe, nhếch cằm: "Vương Hải Đống, ngươi chắc chắn điện thoại bị trộm không?"

"Chắc chắn." Vương Hải Đống quả quyết.

Lý Huy bĩu môi: "Ta lần đầu thấy trộm dễ nói chuyện như vậy."

“Chưa biết chừng, hắn chỉ kéo dài thời gian, miệng đối phó, thực ra không dám đến đồn, ta nói, ngài nên mau bắt hắn đi.” Vương Hải Đống giục.

Hàn Bân cau mày, cảm thấy lời của Vương Hải Đống không thực tế: “Cảnh sát phá án, không cần ngươi dạy, chờ đi.”

Một giờ sau, Lâm Cương vội vã đến Cầm Đảo phân cục.

Lâm Cương vào văn phòng tổ hai, liền thấy Vương Hải Đống, trừng mắt nhìn đối phương một cái.

“Cảnh sát, ta là Lâm Cương nhặt được điện thoại.”

“Ngồi đi.”

“Cảm ơn.”

“Trả điện thoại lại cho ta!” Vương Hải Đống quát.

“Ngươi cũng ngồi xuống, nói rõ chuyện này.” Hàn Bân phất tay.

“Cảnh sát, còn nói gì nữa, chính hắn trộm điện thoại của ta, tống tiền ta.”

“Cảnh sát, ngài đừng nghe hắn nói bậy, điện thoại này thật sự ta nhặt được.” Lâm Cương vội bào chữa.

“Lâm Cương, ngươi nói xem, chuyện này là sao?” Hàn Bân sẽ không chỉ nghe một phía, nghe cả hai người nói, mới có thể chính xác hơn trong việc điều tra.

Chương 25: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta là tài xế Didi, khi đón khách, khó tránh có người để quên đồ, hắn đi xe ta, điện thoại để quên ở ghế sau.”

“Ngươi nhặt được điện thoại, sao không trả lại cho hắn, còn tống tiền hắn?” Lý Huy hỏi.

“Oan quá, ta là người dân chính trực, sao có thể tống tiền hắn.” Lâm Cương vừa bực vừa giận, như bị xúc phạm.

“Đừng kích động, nói thật là được.”

“Khi ta phát hiện điện thoại, hắn đã xuống xe, ta không biết hắn ở đâu?” Lâm Cương nhớ lại:

“Sau đó ta đón khách, điện thoại reo, nói là điện thoại của hắn, bảo ta đưa lại, lúc đó trên xe ta có khách, sao có thể lập tức đưa cho hắn.”

Lý Huy hỏi tiếp: “Đưa khách xong, sao không đưa điện thoại cho hắn?”

“Ta vừa đưa một khách ra sân bay, hắn lại gọi, bảo ta lập tức đưa điện thoại, ta nói được, có thể đưa, nhưng không tiện đường, hắn phải trả tiền xe hai chiều, 200 đồng.”

“Sao lại không tiện đường, ngươi không thể đón khách từ sân bay về phía hắn sao?” Vương Hải Đống bĩu môi.

Lâm Cương phản bác: “Ngươi nói đón là đón, dễ vậy sao?”

“Đừng cãi, sau đó thì sao?”

“Hai trăm đồng, hắn không chịu trả, ta nói không cách nào giúp hắn đưa, hắn tự đến lấy, hắn liền nổi giận, nói điện thoại

có định vị, nếu không đưa, sẽ nói điện thoại bị trộm, báo cảnh sát."

Lâm Cương hừ một tiếng: "Ta không coi trọng, liền cúp máy."

"Là vậy sao?" Hàn Bân quay đầu, nhìn Vương Hải Đống.

"Không phải, hắn sau đó còn nói, điện thoại tốt như vậy, đòi năm trăm đồng cũng không nhiều, nếu không, sẽ ném điện thoại vào cống, cho yên thân, ta mới báo cảnh sát."

"Cảnh sát, ta chỉ nói khí giận, chỉ cảm thấy người này quá ghê tởm, hắn nhặt được điện thoại của ngươi, không có lời cảm ơn, còn bắt ngươi tự trả tiền xăng, làm lỡ việc, đưa lại, sao có chuyện như vậy." Lâm Cương nói.

Qua cuộc đối thoại của hai người, Hàn Bân đại khái hiểu tình hình: "Vương Hải Đống, hắn không muốn đưa lại, sao ngươi không tự đến lấy?"

"Cảnh sát, ta là người ngoài, không quen thuộc, hắn nói chỗ, ta cũng không biết ở đâu?" Vương Hải Đống xòe tay.

"Vậy ngươi báo án giả." Lý Huy mắng.

"Ta không báo án giả, ta tưởng điện thoại bị trộm, bị tống tiền, chỉ cần hắn trả điện thoại, ta có thể rút án."

"Ngươi tưởng đồn cảnh sát là nhà ngươi, nói rút án là rút sao?" Hàn Bân hừ một tiếng.

"Ta… ta chỉ muốn lấy lại điện thoại." Vương Hải Đống có chút lo sợ.

Hàn Bân giơ tay phải: "Điện thoại đâu?"

Lâm Cương vội lấy điện thoại ra, đưa qua: "Đây."

Hàn Bân cầm lấy, lắc lắc: "Đây là điện thoại của ngươi?"

"Là, là." Vương Hải Đống giơ tay muốn lấy.

“Ngươi nói là, thì là? Mật khẩu.”

“1524”

Hàn Bân nhập mật khẩu, điện thoại mở ra.

“Ngài xem, cảnh sát, thật là điện thoại của ta.”

“Ta kiểm tra, nếu điện thoại có chứng minh nhân thân của ngươi, sẽ trả lại.” Hàn Bân nói, mở thư viện ảnh, muốn xem có ảnh của chủ nhân không, để xác minh.

“Cảnh sát, ngài có thể xem WeChat, có ảnh ta trong đó.” Vương Hải Đống nhắc.

Hàn Bân không để ý hắn, tiếp tục xem thư viện ảnh, lần này xem không sao, lại phát hiện điều bất ngờ.

Có những bức ảnh váy trắng, đỏ, chân dài, trong điện thoại có không ít ảnh chụp trộm dưới váy phụ nữ.

Hàn Bân càng xem, mặt càng khó coi.

Bên cạnh, Vương Hải Đống cũng hơi căng thẳng: “Cảnh sát, thật là điện thoại của ta, trả lại đi.”

“Bốp!” một tiếng, Hàn Bân đập điện thoại lên bàn: “Đây là gì?”

“Đây… đây là ta tải từ mạng về, xem chơi thôi.” Vương Hải Đống mặt biến sắc.

Hàn Bân mở một đoạn video, trên thang cuốn, chụp trộm dưới váy một phụ nữ, khi phụ nữ lên thang, camera chuyển hướng, chụp đến Vương Hải Đống.

Hắn lộ nụ cười hèn mọn: “Haha, màu hồng ta thích nhất, tối nay tha hồ xem.”

“Cái này không phải tải từ mạng về chứ.” Hàn Bân lạnh giọng nói.

“Ngươi đồ vô liêm sỉ, ta ghét nhất loại người như ngươi.” Lý Huy mắng.

“Hứ, đây là trung tâm thương mại Taylor Cầm Đảo, ta biết, tên này dám đến thành phố Cầm Đảo, chụp trộm váy, nếu gặp ta, ta đánh chết hắn.” Lâm Cương mắng.

“Nói chuyện cẩn thận, đây là đồn cảnh sát.”

“Vâng, quen miệng.” Lâm Cương vỗ miệng.

“Được rồi, bây giờ có thể xác nhận, đây là điện thoại của ngươi.” Hàn Bân hừ một tiếng, đổi giọng:

“Theo quy định của Luật xử lý vi phạm hành chính, hành vi nhìn trộm, chụp trộm, nghe lén, phát tán thông tin cá nhân của người khác, phạt giam giữ dưới 5 ngày hoặc phạt tiền dưới 500 tệ; trường hợp nghiêm trọng, phạt giam giữ từ 5 ngày đến dưới 10 ngày, có thể kèm phạt tiền dưới 500 tệ.”

Vương Hải Đống cầu xin: “Cảnh sát, lần đầu đến Cầm Đảo du lịch, cho ta cơ hội, ta sẵn sàng nộp phạt, đừng giam giữ có được không?”

Lý Huy giơ tay, vỗ vai Vương Hải Đống: “Đi thôi, ta dẫn ngươi đi đổi chỗ nghỉ.”

Vương Hải Đống như quả cà bị đánh, cả người đều ỉu xìu.

Hắn tự biết, chuyện này không vẻ vang, cũng không thể cãi được.

“Hứ, vì hai trăm tệ, mất cả chính mình, đáng đời.” Lâm Cương mắng.

Hàn Bân nhìn Lâm Cương: “Ngươi chạy xe không công một chuyến, còn cần tiền xăng không?”

“Không cần, ta không thiếu chút tiền đó, chỉ thấy bực mình, làm việc tốt còn bị người ta đe dọa, giờ thì sướng rồi,

hai trăm tệ là gì.” Lâm Cương cười nói.

“Sau này gặp chuyện thế này, giải thích với khách rõ ràng, đừng nói chuyện gay gắt.” Hàn Bân dạy.

Chương 26: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Được, sau này sẽ chú ý.”

“Đi đi.” Hàn Bân nói.

“Cảm ơn ngài.” Lâm Cương gật đầu, sau đó hát khẽ, rời văn phòng.

“Đinh đong, chúc mừng cảnh sát 577533, giải quyết tranh chấp của người dân, bắt được một tên chụp trộm.”

“Thưởng điểm công huân +1.”

Hàn Bân cười, không tệ, ngồi văn phòng cũng có thể kiếm điểm công huân!

Những ngày này không có vụ án, tổ hai có thể tan làm đúng giờ.

Hàn Bân cùng cha mẹ ăn tối, đeo tai nghe, nghe tiểu thuyết, đi dạo trong khu dân cư.

Khu dân cư Hoa Uyển có không gian xanh tốt, Hàn Bân rất hưởng thụ sự thư thái này.

Đi mệt, hắn ngồi trên ghế, nghe tiểu thuyết, thỉnh thoảng cười ngốc, thu hút ánh mắt tò mò của người qua đường.

Ba người từ xa bước tới, người đàn ông ở giữa rất quen, Hàn Bân nhìn kỹ, chính là đồng nghiệp Lý Huy.

Hai người bên cạnh, nam mặc sơ mi trắng và quần tây, nữ mặc váy công sở, đeo thẻ nhân viên, nhìn như người của công ty môi giới.

Hàn Bân đứng dậy: “Yo, đây không phải Cảnh sát Lý sao? Sao lại đến đây?”

“Lâu không gặp, Cảnh sát Hàn sao lại ở đây?” Lý Huy tỏ vẻ ngạc nhiên.

Hàn Bân nhìn đồng hồ: “Đúng là lâu, gần hai tiếng rồi.”

Nhân viên môi giới bên cạnh cười khổ.

“Bân Tử, ngươi sao lại ở khu dân cư này?”

“Nhà ta ở đây.”

“Chà, chẳng phải sau này sẽ làm hàng xóm với ngươi?” Lý Huy ngạc nhiên.

“Ngươi muốn mua nhà ở đây?”

“Đùa à, giá nhà cao vậy, ta sao mua nổi.” Lý Huy lắc đầu: “Ta định thuê một phòng đơn.”

“Khu này không tệ, ta dẫn ngươi đi xem.”

Nhà Hàn Bân ở tòa sáu, nhà Lý Huy định xem ở tòa chín, số phòng là 801, cùng kiểu nhà với Hàn Bân, ba phòng hai sảnh, hai vệ sinh.

Vào nhà, nữ nhân viên giới thiệu sơ qua, có hai phòng cho thuê, một phòng ngủ chính có vệ sinh riêng, còn lại là phòng ngủ hướng nam, Hàn Bân chỉ nhìn thoáng qua không hứng thú, kiểu nhà giống nhà hắn.

“Hai phòng này, giá bao nhiêu?” Lý Huy hỏi.

“Phòng ngủ chính có vệ sinh riêng 1200, phòng ngủ hướng nam 1000.” Nữ nhân viên nói.

“Có giảm giá không?” Lý Huy nói.

“Lý Tiên Sinh, đây là giá thấp nhất rồi.”

Lý Huy nhìn quanh nhà: “Phòng kia có người ở chưa?”

“Có rồi, là nữ thuê.” Nữ nhân viên chỉ hướng phòng ngủ phụ.

“Ừm, ta hiểu sơ rồi, xem xét thêm.” Lý Huy nói.

Xuống lầu, hai nhân viên môi giới rời đi, Hàn Bân và Lý Huy ở lại trò chuyện.

“Bân Tử, ngươi thấy giá có đắt không?” Lý Huy hơi do dự.

“Cũng được.”

“Ngươi thấy, nên thuê phòng nào?”

“Ngươi thích phòng nào?”

“Tất nhiên là phòng ngủ chính, nhưng giá cao.”

“Thuê phòng chính đi, có vệ sinh riêng tiện hơn, riêng tư hơn.”

Lý Huy gật đầu, hơi đau lòng, đó là 1200 tệ.

“Thuê ở đây cũng tốt, gần nhau dễ chăm sóc.” Hàn Bân nói.

“Còn có thể đến nhà ngươi ăn ké.” Lý Huy cười.

…

Nhà Hàn Bân không phải ngày nào cũng nấu ăn, đôi khi sáng sớm, hắn cũng đến nhà ăn phân cục ăn.

Một bánh kẹp thịt, một phần bánh bao, một hộp sữa, cảnh sát không biết khi nào ra nhiệm vụ, không ăn nhiều không chịu nổi.

Hàn Bân ăn xong, đến văn phòng, thấy Lý Huy, Điền Lệ, Triệu Minh đã có mặt.

Chào hỏi xong, Hàn Bân pha một tách trà.

Tằng Bình bước nhanh vào, vỗ tay: “Pạ pạ pạ…”

“Dọn dẹp, ra hiện trường.”

“Đội trưởng Tằng, vụ gì?” Hàn Bân hỏi.

“Án mạng.”

Đã là án mạng, chắc chắn không phải chuyện nhỏ, mọi người thu xếp, lập tức lên xe đến hiện trường.

Cùng đi còn có đội kỹ thuật.

“Đội trưởng Tằng, sao người của khoa pháp y chưa đến?” Điền Lệ nói.

“Pháp y Trần đi học ở sở tỉnh; đội một cũng có án mạng, pháp y Ngô chưa về, sẽ đến sau.”

“Đội trưởng Tằng, tình hình cụ thể thế nào?” Hàn Bân hỏi.

“Người báo án Lý Ngọc là nhân viên thu phí cao tốc, đêm qua trực đêm, sáng về nhà, thấy chồng Hình Kiến Bân treo cổ.”

“Hắn sát hại? Hay tự sát?”

“Không rõ.” Tằng Bình nói.

Treo cổ thuộc loại tử vong bất thường, cần báo cảnh sát, sau khi cảnh sát điều tra loại trừ vụ án hình sự, mới xử lý hậu sự.

…

Hiện trường ở ngoại ô, thôn trong thành phố.

Cảnh sát đồn đã giăng dây phong tỏa, xung quanh có không ít người xem, chỉ trỏ vào ngôi nhà ba tầng.

Hàn Bân xuống xe, quan sát xung quanh, không thấy camera.

Vào cổng, bên trong là sân nhỏ, giữa sân là ngôi nhà ba tầng, xây rất đẹp.

Hàn Bân mang giày và găng tay, vào phòng khách tầng một liền thấy trên quạt trần buộc sợi dây, một người đàn ông tóc

ngắn, thấp đang treo trên đó.

Bên cạnh sofa, có một phụ nữ ngoài ba mươi, cúi đầu che mặt khóc.

Lỗ Văn nhìn lên: "Đội trưởng Tằng, có thể đưa thi thể xuống không, chúng ta cần chụp ảnh, lấy chứng cứ."

Tằng đội gật đầu: "Đưa xuống, cố gắng không phá hoại thi thể."

Triệu Minh gan lớn, xung phong cùng Lỗ Văn đưa thi thể xuống, đặt thi thể nằm trên mặt đất.

Tằng Bình ngồi xổm quan sát thi thể, phải xác định là tự sát hay bị sát hại, đội hình sự mới tiến hành điều tra bước tiếp theo.

Nếu là tự sát, sẽ thu đội.

Nếu là bị sát hại, sẽ truy tìm manh mối.

Hàn Bân cũng ngồi xổm quan sát, sau đó lớn gan, dùng ngón tay chạm vào thi thể.

"Ta nghĩ thời gian tử vong của nạn nhân, chắc trên chín giờ."

"Ngươi sao biết?" Lý Huy ghé lại.

"Người thường chết sau nửa đến hai giờ sẽ bắt đầu cứng, 9-12 giờ sau toàn thân cứng đơ."

Những kiến thức phá án này, Hàn Bân dùng điểm công huân từ thư viện kiến thức hình sự đổi, như khắc vào đầu, dùng rất nhuần nhuyễn.

Chương 27: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Vậy là tự sát hay bị sát hại?” Điền Lệ hỏi.

Hàn Bân quan sát kỹ vết thương trên cổ: “Bị sát hại.”

“Sao biết?”

“Chủ yếu có hai điểm, điểm thứ nhất là vết hằn, vết hằn khi treo cổ khoảng 45 độ nghiêng lên, còn bị sát hại, vết hằn thường hướng ra sau.” Hàn Bân giải thích.

Mọi người gật đầu, điều này họ hiểu.

“Điểm thứ hai?”

“Treo cổ không phải chết do ngạt thở, mặc dù trong quá trình treo, khí quản bị chặn, khiến nạn nhân cảm thấy không thở được; nhưng thực ra nguyên nhân tử vong khi treo cổ là mạch máu ở cổ bị chặn, khiến não không nhận được oxy và máu từ phổi, dẫn đến thiếu máu não.” Hàn Bân nói.

“Khác gì với siết cổ?” Lý Huy vẫn không hiểu.

“Treo cổ mạch máu bị chặn, đầu không nhận đủ máu, nên mặt người tự sát thường tái nhợt.”

Hàn Bân vừa nói, vừa chỉ vào mặt nạn nhân: “Còn đối với người bị siết cổ, mặt và cổ sẽ có nhiều máu tụ, màu đỏ sẫm.”

“Đúng thật!” Triệu Minh nói.

“Phân tích không tệ.” Một giọng nam vang lên.

Mọi người quay đầu nhìn, thấy Trịnh Khải Hoàn đứng bên quan sát.

“Đội trưởng Trịnh, ngài đến khi nào?” Lý Huy ngạc nhiên.

Trịnh Khải Hoàn hừ một tiếng: "Có án mạng, ta ngồi yên trong cục được sao?"

"Đội trưởng Trịnh, có ngài ở đây, lòng ta yên tâm hơn nhiều." Tằng Bình cười nói.

"Ngươi là tổ trưởng, cứ làm việc, ta chỉ giúp ngươi giám sát." Trịnh Khải Hoàn nói, nhìn thi thể:

"Hàn Bân nói đúng, dựa theo kinh nghiệm nhiều năm phá án, nạn nhân chắc bị sát hại."

"Kiến Bân, ngươi chết oan quá." Người phụ nữ bên sofa nghe nói chồng bị sát hại, liền lao tới khóc: "Để lại chúng ta mẹ góa con côi, sống sao đây!"

"Bà Lý hãy nén đau thương, chồng ngài nếu có linh thiêng, chắc không muốn thấy ngài buồn như vậy." Điền Lệ nói.

"Huhu…" Lý Ngọc vẫn khóc.

"Đưa Bà Lý ra ngoài, đừng phá hoại hiện trường." Tằng Bình ra lệnh.

Trịnh Khải Hoàn cũng ngồi xuống, quan sát kỹ: "Nạn nhân chắc bị siết cổ từ phía sau."

"Thời gian tử vong?"

"Ít nhất chín giờ."

"Có thể xác định hung khí không?"

Ngô Hà bóp cằm nạn nhân, quan sát kỹ: "Chờ về cục khám nghiệm mới có báo cáo chi tiết."

Trịnh Khải Hoàn không thúc giục, biết chuyện này không gấp được, nói với đội viên tổ hai: "Tiếp tục."

"Đội trưởng Trịnh, không có dấu vết phá cửa, kẻ tình nghi rất có thể quen biết nạn nhân." Tằng Bình nói.

“Ngụy trang thành tự sát, khả năng quen biết rất lớn.” Trịnh Khải Hoàn nói.

Tâm trạng Lý Ngọc ổn định, Hàn Bân và Điền Lệ chịu trách nhiệm lấy lời khai.

Hàn Bân mở máy ghi hình, Điền Lệ cầm sổ tay.

“Họ tên?”

“Lý Ngọc.”

“Ngươi với nạn nhân là quan hệ gì?”

“Vợ chồng.”

“Quan hệ vợ chồng các ngươi thế nào?”

“Được, thỉnh thoảng có cãi nhau.” Lý Ngọc nói.

“Chồng ngươi Hình Kiến Bân, hôm qua có gì bất thường không?”

“Không, như mọi ngày, ăn cơm tối, ta đi trực đêm, hắn rửa bát.”

“Ngươi đi lúc mấy giờ?” Hàn Bân hỏi.

“Tám giờ tối.”

“Hắn có nói gặp ai không?”

“Không.”

“Chồng ngươi làm gì?”

“Hắn không có việc chính thức, làm vài việc lặt vặt.” Lý Ngọc mím môi, giấu môi đi.

Hàn Bân luôn quan sát đối phương, mím môi giấu môi, chứng tỏ nàng rất căng thẳng, không tự tin.

Hơn nữa, Lý Ngọc còn lặp lại câu hỏi của hắn, có dấu hiệu nói dối.

“Ta hỏi lại, ngươi phải trả lời thật, chồng ngươi làm gì?”

Mắt Lý Ngọc liếc phải: “Hắn lái xe tải.”

Mắt liếc trái là hồi tưởng, liếc phải là nghĩ lời nói dối.

Hàn Bân hừ một tiếng: “Lý Huy, kiểm tra Hình Kiến Bân, xem có tiền án không.”

“Đừng… đừng kiểm tra.”

Lý Ngọc hoảng hốt, vội ngăn: “Hắn trước đây… làm đa cấp.”

Hàn Bân mắng: “Sao nói dối?”

“Ta chỉ nghĩ, không liên quan đến vụ án.” Lý Ngọc nói.

“Có liên quan hay không, không do ngươi quyết định, hỏi thì trả lời thật, rõ chưa?” Điền Lệ cảnh cáo.

“Rõ rồi.”

“Chồng ngươi có kẻ thù không?”

“Có.”

“Họ tên?”

“Ta không nhớ hết, ra tù, nhiều người đa cấp đến gây phiền, nhiều lắm.”

“Vào nhà, ngươi có đụng gì không, hiện trường thế nào?”

“Cửa lớn đóng không khóa, cửa nhà khóa, ta mở ra, thấy… Kiến Bân treo cổ.”

“Ta không dám đụng, liền báo cảnh sát.”

“Trong nhà còn mất gì không?”

“Có, tiền mặt cất trong phòng ngủ, cũng không thấy.”

“Bao nhiêu?”

“Hai trăm ngàn đô, hơn ba mươi vạn tệ.”

“Nhà ngươi sao giữ nhiều tiền vậy!” Điền Lệ kinh ngạc.

Hai trăm ngàn đô, tương đương một trăm bốn mươi vạn tệ, cộng hơn ba mươi vạn, tổng cộng một trăm bảy mươi vạn tệ.

“Hắn sợ bị đòi nợ, không dám để ngân hàng, đều giấu ở nhà.” Lý Ngọc thở dài.

“Còn manh mối nào không?”

“Không.”

“Nghĩ ra, liên hệ đội hình sự.”

…

Hiểu tình hình vụ án, kiểm tra hiện trường, Trịnh Khải Hoàn gọi mọi người lại, họp trong sân.

“Tình hình vụ án hiện tại, mọi người đều rõ, ai phát hiện manh mối khác không?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

Không ai trả lời.

Trịnh Khải Hoàn chỉ Lỗ Văn: “Kính cận, đội kỹ thuật phát hiện gì không?”

“Chỉ có vân tay nạn nhân, Lý Ngọc và một trẻ con, vân tay trẻ con chắc của con Lý Ngọc, không thấy vân tay nghi phạm.” Lỗ Văn nói.

“Manh mối khác?”

“Ta kiểm tra, bề mặt thi thể không có dấu vết vật lộn rõ ràng, nhưng tình hình cụ thể, cần giám định pháp y.” Lỗ Văn nói.

Lúc này, một mùi thuốc khử trùng thoảng đến.

Trịnh Khải Hoàn cười: “Nói Tào Tháo, Tào Tháo đến.”

Chương 28: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lát sau, một phụ nữ mang hộp bước vào, tóc ngắn, cao và gầy, đeo găng trắng, là pháp y Ngô Hà của phân cục.

Sau Ngô Hà, là trợ lý Kiều Tử Minh hơn hai mươi tuổi.

"Pháp y Ngô, ngươi đến rồi." Tằng Bình đùa.

"Xin lỗi, vừa xong thi thể bên đội một." Ngô Hà nói.

"Ngươi vất vả rồi."

"Chuyện nên làm." Ngô Hà gật đầu, sau đó vào nhà.

Ngô Hà kiểm tra, kêu lên: "Bị sát hại, chắc bị siết cổ từ phía sau."

"Thời gian tử vong?"

"Ít nhất chín giờ."

"Xác định hung khí được không?"

Ngô Hà bóp cằm nạn nhân, quan sát: "Chờ về cục khám nghiệm, sẽ có báo cáo chi tiết."

Trịnh Khải Hoàn không thúc giục, biết chuyện này không gấp được, nói với đội viên tổ hai: "Tiếp tục."

"Đội trưởng Trịnh, hai trăm ngàn đô và ba mươi vạn tệ, không phải số tiền nhỏ, ta nghĩ nghi phạm có thể có phương tiện giao thông, có thể tìm người qua xe." Hàn Bân đề xuất.

"Thôn không như thành phố, ít camera." Lý Huy nói.

"Có thể hỏi thăm dân, có khi có manh mối." Điền Lệ nói.

"Ta nghĩ, có thể điều tra cách thức giết người, nghi phạm giết nạn nhân, ngụy trang thành treo cổ, tuy không cao minh,

nhưng là giết người có kế hoạch, có thể có tiền án.” Tằng Bình nói.

“Hiện manh mối quá ít, mọi người chia ra thu thập, xem ai có nghi ngờ lớn.” Trịnh Khải Hoàn nói, quay sang Tằng Bình: “Lão Tằng, ngươi sắp xếp nhiệm vụ.”

“Đội trưởng Trịnh, ngài ở đây, sao đến ta?”

Trịnh Khải Hoàn phất tay: “Đừng đùa, ra lệnh đi.”

“Rõ.” Tằng Bình đáp, bắt đầu sắp xếp.

“Triệu Minh, ngươi xem quanh đây, có camera nào ghi được xe nghi ngờ, chú ý đừng bỏ qua camera nhà dân.”

“Điền Lệ, ngươi đến cục lấy hồ sơ Hình Kiến Bân, tìm cảnh sát phụ trách vụ đa cấp, xem trong nhóm đó có ai thù hận Hình Kiến Bân không.”

“Hàn Bân, Lý Huy, ngươi đến hỏi dân quanh đây, xem họ từ tám giờ tối đến mười hai giờ có thấy người hoặc xe nghi ngờ.”

“Rõ.” Mọi người đồng ý.

Mọi người hành động.

Lý Huy vỗ vai Hàn Bân: “Bân Tử, ta quyết rồi.”

“Quyết gì?”

“Ta thuê nhà ở khu Hoa Uyển.”

“Được đấy, sau này đi làm chung xe với ngươi.” Hàn Bân cười.

“Nói trước, anh em rõ ràng, chúng ta đi chung, tiền xăng ngươi chịu một nửa.”

“Keo kiệt.” Hàn Bân hừ.

“Không bằng ngươi, ta còn phải dành tiền mua nhà.” Lý Huy nhún vai.

“Hóa ra ngươi có ý này, muốn làm hàng xóm để tiết kiệm tiền xăng?”

“Không hẳn.” Lý Huy gãi đầu, mắt sáng: “Ta chỉ muốn, thỉnh thoảng đến nhà ngươi ăn, nghe Hàn sở giáo huấn.”

“Ngươi sẽ nghe nhiều.” Hàn Bân cười.

Hàn Vệ Đông khi trẻ, cũng làm cảnh sát hình sự, phá một số vụ án, lập công, mới điều đến đồn làm sở trưởng.

Theo lời ông, nếu làm ở đồn cảnh sát, không chừng giờ vẫn là cảnh sát cơ sở.

Với ông, thời gian làm cảnh sát hình sự, ông tự hào, mỗi lần uống rượu đều kể, những chuyện đó, Hàn Bân gần thuộc lòng.

…

Hai người ra khỏi sân, ngoài dây phong tỏa, đầy người xem.

Có người là hàng xóm, có người đi qua, xem náo nhiệt.

Lý Huy quét nhìn: “Các anh đẹp trai, chị đẹp gái, chú, bác, ta là cảnh sát Lý, muốn hỏi các ngươi vài việc.”

“Cảnh sát, Hình Kiến Bân chết rồi sao?” Một người đàn ông lùn mập hỏi.

“Đúng vậy.” Lý Huy đáp, hỏi lại: “Ngươi quen hắn?”

“Chúng ta là hàng xóm, ta ở bên cạnh.” Người đàn ông lùn mập chỉ.

Lý Huy gật đầu, nói: “Tối qua từ tám giờ đến mười hai giờ, các ngươi có thấy người hoặc xe nghi ngờ, quanh nhà Hình Kiến Bân không?”

“Không thấy.”

“Tối ta không ra ngoài.”

“Ta không để ý.”

…

Người xem nói.

Hàn Bân luôn quan sát mọi người, phát hiện sau câu hỏi của Lý Huy, mắt người đàn ông lùn mập trợn to, mí và lông mày hơi nhướn, đó là biểu hiện điển hình của ngạc nhiên.

Nghe Hình Kiến Bân chết, người đàn ông lùn mập không ngạc nhiên; ngược lại khi hỏi có người hay xe nghi ngờ, ông ta hơi ngạc nhiên.

Hàn Bân thấy có vấn đề.

“Anh, ngươi tên gì?”

“Ta.” Người đàn ông lùn mập ngạc nhiên: “Ta tên Hình Tự Cường.”

“Ngươi với Hình Kiến Bân quan hệ thế nào?” Hàn Bân đánh giá đối phương.

“Tốt.” Hình Tự Cường theo phản xạ, sờ mũi.

Sờ mũi là biểu hiện thường thấy của nói dối.

Trước là ngạc nhiên, sau nói dối, Hàn Bân thấy Hình Tự Cường có vấn đề.

“Hình Tự Cường, ngươi theo ta vào, ta có chuyện hỏi ngươi.” Hàn Bân giọng nghiêm.

“Cảnh sát, ngài hỏi ta làm gì?” Hình Tự Cường lùi một bước.

“Vào.” Hàn Bân không thể nghi ngờ.

Hình Tự Cường do dự, theo Hàn Bân vào sân nhà Hình Kiến Bân.

Lý Huy cũng theo: "Bân Tử, sao thế?"

"Người này có vấn đề." Hàn Bân nói.

"Cảnh sát, ngài không thể vu oan người tốt, ta bình thường không dám giết gà, có gì vấn đề?" Hình Tự Cường nói.

"Tối qua từ tám giờ đến mười hai giờ, ngươi ở đâu?" Hàn Bân hỏi.

"Tối qua bảy giờ, ta ra ngoài nhậu với bạn, họ có thể làm chứng."

"Mấy giờ về?"

"Ta… ta…"

"Nói!"

"Mười một giờ, khoảng mười một giờ về."

Lý Huy cười: "Vậy là ngươi không có chứng cứ vắng mặt."

"Lý Huy, ngươi hỏi Lý Ngọc, bình thường Hình Tự Cường quan hệ thế nào với Hình Kiến Bân?"

"Đừng… đừng, ta thừa nhận, ta nói dối." Hình Tự Cường giơ tay.

"Sao nói dối?" Hàn Bân hỏi.

"Ta quan hệ không tốt với Hình Kiến Bân, hắn trước đây làm đa cấp, lừa tiền ta, làm ta mất mấy vạn, ta mong hắn chết sớm." Hình Tự Cường nắm đấm, nghiến răng nói.

"Quan hệ không tốt, sao nói dối?"

Chương 29: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta sợ.” Hình Tự Cường thở dài, nhìn hai người: “Sợ các ngươi nghi ta.”

“Lý Huy vừa hỏi, sao ngươi ngạc nhiên vậy?” Hàn Bân nói.

“Tối qua, ta về thấy cạnh nhà Hình Kiến Bân, đậu một xe, nên ngạc nhiên.” Hình Tự Cường giải thích.

“Ngươi đã thấy, ta hỏi, sao không nói?” Lý Huy bực.

“Ta không muốn tìm phiền, Hình Kiến Bân chết là đáng, ta cũng không muốn giúp.”

“Chính vì có người như ngươi, tội phạm mới nhởn nhơ, hôm nay hắn giết Hình Kiến Bân, mai có thể giết ngươi.” Lý Huy chỉ mũi Hình Tự Cường, dạy dỗ.

“Ta biết sai rồi, sau này, nhất định hợp tác cảnh sát.” Hình Tự Cường khóc.

Hàn Bân lấy sổ tay: “Biển số xe?”

Hình Tự Cường nhớ: “Tối qua nhậu, chỉ liếc một cái, không nhớ.”

“Xe gì?”

“Xe van.”

“Chắc?”

Hình Tự Cường nhớ: “Chắc, là xe van.”

“Màu?”

“Màu xám bạc.”

“Đặc điểm khác?”

“Kính sau xe van, dán quảng cáo.” Hình Tự Cường cố nhớ.

“Viết gì?”

“Không nhớ.”

“Lát theo chúng ta về cục, làm biên bản.” Lý Huy nói.

“Dạ dạ.” Hình Tự Cường đồng ý.

…

“Đội trưởng Trịnh, đội trưởng Tằng, chúng ta phát hiện manh mối mới.” Hàn Bân nói.

“Manh mối gì?”

“Hàng xóm nạn nhân Hình Tự Cường, tối qua nhậu về, thấy gần nhà Hình Kiến Bân, đậu một xe van màu xám bạc, kính sau dán quảng cáo.”

“Mấy giờ phát hiện?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Mười một giờ tối.” Hàn Bân đáp.

“Tốt, manh mối quan trọng, chờ Triệu Minh lấy camera quanh đây, có thể kiểm tra mục tiêu, phát hiện dấu vết nghi phạm.” Trịnh Khải Hoàn nói.

…

Về phân cục.

Triệu Minh, Hàn Bân, Lý Huy ba người, vào phòng camera, bắt đầu tìm người qua xe.

Triệu Minh chịu trách nhiệm camera nhà dân và cửa hàng quanh đó.

Hàn Bân và Lý Huy, chịu trách nhiệm camera đường của trung tâm camera giao thông gần hiện trường.

Nhắc đến cảnh sát hình sự, nhiều người nghĩ đến kích thích, mạo hiểm, thực ra phần lớn công việc cảnh sát hình sự rất cực và nhàm chán.

Xem camera, là điển hình công việc nhàm chán.

Mắt Hàn Bân phải dán vào camera, không bỏ sót xe nào, không bỏ sót chi tiết.

Tối ánh sáng kém, camera không rõ, phải xem kỹ, hơi phân tâm, có thể bỏ lỡ manh mối quan trọng.

"Ta có phát hiện." Triệu Minh kêu lên.

Hàn Bân chạy qua: "Thấy xe nghi ngờ?"

"Bân Ca, ngươi xem xe này, có phải xe nhân chứng thấy?" Triệu Minh chỉ màn hình.

Hàn Bân nhìn video, trời tối, lờ mờ nhận ra là xe xám bạc, video tiếp tục, chụp kính sau xe, lờ mờ thấy chữ.

"Xe này đi đâu?" Hàn Bân hỏi.

"Rời nhà Hình Kiến Bân, là đường nhỏ, chắc cố ý tránh camera đường." Triệu Minh nói.

Hàn Bân nhìn giờ, mười một rưỡi.

"Đúng giờ!"

Ba giờ chiều.

Văn phòng tổ hai, đội hình sự số ba.

Mọi người ngồi quanh.

Trịnh Khải Hoàn cầm ly trà, uống một ngụm, làm ướt cổ họng: "Mọi người báo cáo tiến triển."

"Đội trưởng Trịnh, chúng ta đã tìm được xe nghi ngờ, gửi biển số cho trung tâm camera giao thông, lấy thông tin nghi phạm." Hàn Bân nói.

“Triệu Minh đâu?”

“Hắn đến trung tâm camera, tìm dấu vết xe nghi phạm.”

“Có tin gì?” Trịnh Khải Hoàn nói.

Hàn Bân lắc đầu:

“Nghi phạm có khả năng phản giám sát, không xuất hiện trong camera đường quanh nhà Hình Kiến Bân, mà chọn đường nhỏ, chúng ta phát hiện dấu xe trong camera cửa hàng, hiện không rõ tung tích, camera đường cần thời gian.”

“Chạy trời không khỏi nắng.” Trịnh Khải Hoàn gật đầu, tiếp:

“Pháp y đã có báo cáo, thời gian tử vong tối qua khoảng mười một giờ, nghi phạm dùng dây siết cổ nạn nhân, sau đó treo lên, ngụy trang thành treo cổ.”

“Ta nghĩ, có thể loại nghi ngờ của Lý Ngọc, phụ nữ khó treo thi thể.” Điền Lệ phân tích.

“Cũng có thể đồng phạm.” Hàn Bân đoán.

“Nạn nhân thấp nhỏ, một người đàn ông to khỏe, đủ sức treo lên.” Lý Huy ra dáng lực lưỡng.

“Điền Lệ, ngươi điều tra thế nào?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Hình Kiến Bân hai lần tiền án đa cấp, lần đầu là đầu nhỏ, không giam lâu; lần hai là nhân vật chủ chốt bị bắt, bị tù.”

“Trong nhóm đa cấp đó, có ai thù hắn không?”

“Cái đó chưa điều tra ra, nhưng ta có danh sách đa cấp, có thể điều tra thêm, nhưng số người nhiều, khó điều tra.”

“Hiện tại xem, vẫn là manh mối tìm người qua xe, đáng tin hơn.” Tằng Bình nói.

“Ta gọi điện cho trung tâm camera, giục họ.” Trịnh Khải Hoàn nói, đứng dậy đi.

…

Mười phút sau.

Trịnh Khải Hoàn cầm tờ giấy mới in, vào văn phòng.

“Tiểu Điền, cho lên máy chiếu.” Trịnh Khải Hoàn đưa giấy qua.

Tằng Bình nhìn qua, giơ ngón cái: “Đội trưởng Trịnh, vẫn ngài có uy.”

Trịnh Khải Hoàn phất tay: “Gặp may thôi.”

Chủ xe: Tôn Kỳ Phong.

Dân tộc: Hán

Tuổi: 28

Chiều cao: 1,79m

Địa chỉ: Thành phố Cầm Đảo, khu dân cư Hội Long Quan, phòng 4-201.

Còn có ảnh chứng minh thư của Tôn Kỳ Phong.

“Tôn Kỳ Phong, cái tên này hình như ta nghe quen.” Điền Lệ nói khẽ, lấy từ túi ra một tập giấy.

“Ở đây, Tôn Kỳ Phong cũng là người đa cấp, lần trước bị bắt cùng Hình Kiến Bân, nhưng hắn chỉ là người đa cấp bình thường, thả ngay.”

“Bộp!” Trịnh Khải Hoàn vỗ bàn: “Được, khớp rồi.”

“Đội trưởng Trịnh, ta đề nghị đừng chờ tin của Triệu Minh, trực tiếp khám nhà nghi phạm, có khi bắt gọn.” Tằng Bình đề nghị.

“Được.”

……

Khu dân cư Hội Long Quan là nhà tái định cư.

Ban đầu có công ty quản lý tài sản, nhưng sau đó xảy ra mâu thuẫn với cư dân, bị cư dân đuổi đi và thành lập ban quản lý tự quản.

Chương 30: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đội hình sự số ba đến ban quản lý trước, để Điền Lệ xem camera giám sát, những người còn lại đến phòng 4-201 để bố trí giám sát, nhờ người phụ trách ban quản lý giúp mở cửa.

Người phụ trách ban quản lý họ Chu, là một phụ nữ trung niên.

Chu đại tỷ là người nhiệt tình, nghe nói bắt người xấu, liền đồng ý giúp ngay.

Theo lời nàng, phần lớn người ở đây đều là người trong làng, hàng xóm láng giềng, không thể để người xấu ở trong khu dân cư.

Tôn Kỳ Phong không phải chủ nhà, mà là người thuê.

Chu đại tỷ dẫn Hàn Bân và mọi người đến phòng Tôn Kỳ Phong thuê, gõ cửa nhưng không ai đáp lại.

Gọi thêm vài tiếng, vẫn không ai trả lời.

Trịnh Khải Hoàn quyết định phá cửa xông vào.

Lý Huy cầm dụng cụ phá cửa, đập mạnh vào cửa.

“Bốp!”

“Bốp!”

“Bốp!”

……

Liên tục đập vài lần, làm hỏng khóa, phá cửa xông vào.

Đội viên tổ hai cảnh giác tìm kiếm trong nhà, nhưng không thấy Tôn Kỳ Phong.

Mọi người thở phào, nhưng cũng có chút thất vọng.

“Mọi người tìm xem, nghi phạm có để lại manh mối gì không.” Trịnh Khải Hoàn ra lệnh.

“Đội trưởng Tằng, có một thùng mì ăn liền ăn dở, có thể là của nghi phạm.” Lý Huy sờ thùng mì: “Không còn ấm.”

Trịnh Khải Hoàn đi qua, kiểm tra, thấy có một bình giữ nhiệt, mở nắp thử nhiệt độ: “Nước trong bình cũng không nóng, chắc đã lâu rồi, có lẽ là ăn từ tối qua.”

“Vậy là nghi phạm sau khi gây án có thể chưa quay về.” Tằng Bình phân tích.

“Đội trưởng Trịnh, ta tìm thấy một đoạn dây thừng.” Lỗ Văn từ đội kỹ thuật nói.

Trịnh Khải Hoàn kiểm tra: “Đóng gói lại, giám định chất liệu dây, xem có giống với dây giết nạn nhân không.”

“Đội trưởng Trịnh, trong phòng ngủ có ảnh của Tôn Kỳ Phong và chứng minh thư của hắn.” Tằng Bình nói.

“Tốt.”

Thấy mọi người đều có phát hiện, chỉ có Hàn Bân từ lúc vào cứ ngồi bên tủ giày, xem đế giày.

Trịnh Khải Hoàn ngạc nhiên: “Hàn Bân, ngươi phát hiện gì không?”

“Từ vết mòn của giày, có thể suy ra tuổi và chiều cao của nghi phạm, khớp với thông tin trong hồ sơ.”

“Từ những manh mối hiện tại, nghi ngờ Tôn Kỳ Phong ngày càng lớn, phải nhanh chóng tìm ra hắn.” Tằng Bình nói.

“Đi đến ban quản lý, xem Điền Lệ có manh mối gì không.” Trịnh Khải Hoàn ra lệnh, rời khỏi nhà Tôn Kỳ Phong.

……

Phòng giám sát ban quản lý.

Điền Lệ đang xem camera, thấy Trịnh Khải Hoàn và Tằng Bình vào, vội đứng dậy: "Đội trưởng Trịnh, đội trưởng Tằng."

"Camera có thấy Tôn Kỳ Phong không?" Trịnh Khải Hoàn hỏi thẳng.

"Ta xem camera tối qua, khoảng mười giờ tối, Tôn Kỳ Phong lái xe van rời khỏi cổng khu dân cư." Điền Lệ vừa nói, vừa chiếu lại camera:

"Phóng to camera, có thể thấy rõ mặt tài xế, khớp với Tôn Kỳ Phong."

"Mười giờ rời khỏi khu dân cư, vụ án xảy ra lúc mười một giờ, Tôn Kỳ Phong có thời gian gây án." Tằng Bình nói.

"Tôn Kỳ Phong có quay lại khu dân cư không?" Trịnh Khải Hoàn hỏi.

"Ta luôn xem camera cổng khu dân cư, không thấy xe van của Tôn Kỳ Phong quay lại."

"Trước đây chúng ta tìm người qua xe, giờ có thể xác định người lái xe là Tôn Kỳ Phong, khớp với phán đoán của chúng ta, hắn cũng là người đa cấp, phù hợp với điều kiện gây án của người quen, trong thời gian gây án còn lái xe đến hiện trường." Tằng Bình phân tích.

Trịnh Khải Hoàn gật đầu: "Có thể xác định hắn là nghi phạm."

"Tôn Kỳ Phong chưa về nhà, giết người cướp của rồi có thể trốn khỏi thành phố, có cần truy nã toàn thành không?" Tằng Bình hỏi.

Trịnh Khải Hoàn báo cáo với lãnh đạo phân cục, xin truy nã toàn thành Tôn Kỳ Phong.

Đội hình sự số ba tổ hai, là người xử lý vụ án, cũng tham gia nhiệm vụ truy nã.

Điền Lệ ở lại phòng giám sát ban quản lý khu dân cư Hội Long Quan, tuy khả năng nghi phạm quay lại không lớn, nhưng vẫn để một người canh giữ.

Hàn Bân và Lý Huy đến trung tâm camera giao thông, cùng Triệu Minh xem camera đường.

Trịnh Khải Hoàn và Tằng Bình dẫn cảnh sát đồn chốt chặn trên các tuyến đường chính.

Bến xe buýt và nhà ga cũng phát lệnh truy nã nghi phạm.

Để không gây hoảng loạn cho người dân, toàn bộ hành động đều được thực hiện kín đáo, giảm cảnh giác của nghi phạm, có lợi cho việc bắt giữ.

Mười giờ tối.

Trung tâm camera giao thông.

Hàn Bân và Lý Huy mang mì ăn liền và xúc xích đến phòng giám sát.

Triệu Minh vui mừng như gặp người thân: "Các ngươi đến rồi, mắt ta sắp hoa."

"Ngồi nghỉ chút, ăn chút đồ." Hàn Bân nói.

Triệu Minh mở mì, đổ nước nóng: "Tôn Kỳ Phong như biến mất, ta xem từ lúc xảy ra vụ án đến giờ nhưng không thấy manh mối, các ngươi nói, hắn trốn đâu?"

Hàn Bân bận rộn cả ngày, chưa kịp ăn, cũng tự pha một thùng mì: "Xe Tôn Kỳ Phong lần cuối xuất hiện trong camera, là ở con đường nhỏ gần nhà nạn nhân, nhưng chỉ đi đường nhỏ không thể rời khỏi thành phố Cầm Đảo."

"Nghĩa là nghi phạm có thể trốn." Lý Huy nói.

“Cũng không loại trừ khả năng, nghi phạm đã chuyển sang phương tiện khác.” Hàn Bân đoán.

“Nếu Tôn Kỳ Phong bỏ xe rời đi, việc tìm kiếm càng khó hơn.” Triệu Minh buồn bã.

“Ta nghĩ, vẫn nên tìm người qua xe, nếu Tôn Kỳ Phong không chuyển phương tiện, sẽ tìm được hắn; nếu chuyển, chúng ta cũng kịp điều chỉnh hướng truy bắt.” Hàn Bân nói.

“Hay báo cáo với đội trưởng Trịnh, tìm quanh con đường nhỏ chỗ thấy xe van, có thể có manh mối.” Triệu Minh đề xuất.

Chương 31: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nhìn đồng hồ: "Đã tám giờ hơn, trời tối đen, chúng ta lạ đường, tìm kiếm rất khó, vứt xe trong đồng rất khó phát hiện."

"Cũng đúng, để mai báo cáo."

"Nếu là Tôn Kỳ Phong, các ngươi sẽ chạy hướng nào?" Lý Huy hỏi.

Hàn Bân suy nghĩ, lắc đầu: "Từ những manh mối hiện có, rất khó suy đoán."

Ba người ăn xong mì, lại lao vào công việc…

Một giờ, hai giờ, ba giờ…

Xem camera liên tục, Hàn Bân mệt, ngáp liên tục.

Không chịu nổi, hắn gục xuống bàn chợp mắt.

Không biết bao lâu, một tiếng gọi làm Hàn Bân tỉnh giấc.

"Các ngươi xem, xe này có giống xe Tôn Kỳ Phong không?" Lý Huy kêu lên.

Hàn Bân ngồi dậy, ngáp một cái, nhìn đồng hồ treo tường, đã hai giờ sáng.

"Phát hiện gì?"

Lý Huy chỉ màn hình: "Xe này, có giống xe nghi phạm?"

Hàn Bân nhìn, kiểu dáng và màu xe giống, nhưng kính sau không có quảng cáo, biển số không rõ.

"Tìm camera ngã tư khác, rõ hơn, thấy được biển số."

Lý Huy chuyển sang camera ngã tư khác, ba người dán mắt vào màn hình, không lâu sau, lại thấy xe van, lần này biển số rõ B.N6572.

“Đúng nó!” Triệu Minh vỗ bàn, phấn khích.

“Tên này, dám xé quảng cáo sau xe, khó tìm là phải.” Lý Huy càu nhàu.

“Camera này ghi lúc nào?” Hàn Bân hỏi.

“Khoảng một giờ sáng.”

“Từ lúc đó đến giờ, một giờ trôi qua.”

Triệu Minh chỉ màn hình: “Xe van đi từ đông sang tây, tại ngã tư đường Khải Minh và Khai Bình Nhai, cách đây khoảng bốn, năm mươi phút đi xe.”

“Lúc này không kẹt xe, ta đoán nửa giờ là đến.” Hàn Bân nói.

“Nhưng nghi phạm cũng đang chạy, không đợi chúng ta.” Lý Huy nói.

“Báo với đội trưởng Trịnh.”

……

Trịnh Khải Hoàn nghe tin này rất vui, lập tức ra lệnh điều chỉnh nhiệm vụ.

Triệu Minh ở lại phòng giám sát, tiếp tục theo dõi xe nghi phạm.

Hàn Bân và Lý Huy lái xe truy bắt xe van nghi phạm.

Trịnh Khải Hoàn và Tằng Bình dẫn người hỗ trợ.

“Bân Ca, Huy Ca, ta cũng muốn đi bắt nghi phạm, các ngươi đổi ta đi.” Triệu Minh cười khổ, cảm thấy mắt mình sắp sưng.

“Đây là lệnh của đội trưởng Trịnh, ngươi ngoan ngoãn ở đây, báo cáo động tĩnh mới nhất của xe nghi phạm, bắt được Tôn Kỳ Phong, không thiếu công của ngươi.” Lý Huy cười.

Hàn Bân vỗ vai Triệu Minh, ra khỏi phòng giám sát.

“Haiz…” Triệu Minh thở dài, ngồi phịch xuống ghế: “Xem đến bao giờ mới xong!”

Hàn Bân và Lý Huy lên xe, lái theo hướng xe nghi phạm.

Lúc này, đường vắng tanh, gần như không thấy xe nào.

“Bân Tử, ngươi nói qua một giờ, chúng ta có bắt được không?”

“Chỉ cần Triệu Minh, theo dõi được xe mới nhất, xác định hướng chạy, báo cảnh sát địa phương chặn trước, chắc không vấn đề.”

Lát sau, Triệu Minh gọi: “Bân Ca, xe nghi phạm vào đường Hằng Định.”

“Hằng Định là vùng núi, cây cối rậm rạp, vào rừng khó tìm.” Lý Huy nói.

Hàn Bân và Lý Huy lái xe, phóng nhanh.

Lái vào Hằng Định, Triệu Minh lại gọi.

“Bân Ca, xe nghi phạm qua ngã tư Hằng Định và thôn Đại Chương, không thấy trong camera nữa, có thể trốn gần đó.”

“Xe nghi phạm lần cuối trong camera lúc mấy giờ?”

“Hai giờ rưỡi.” Triệu Minh nói.

“Bây giờ là ba giờ.”

Lý Huy nhíu mày: “Xe nghi phạm không thấy trong camera nửa giờ, có thể lại trốn.”

“Chú ý quan sát xe xung quanh.”

Hàn Bân kiểm tra đèn pin, thứ cần thiết khi tác chiến ban đêm.

Lấy khẩu súng 64, lắp đủ bảy viên đạn, lần này là vụ án mạng, hung thủ xảo quyệt hung ác, phải chuẩn bị chiến đấu.

Lái xe thêm nửa giờ.

"Bân Tử, phía trước là ngã tư Hằng Định và thôn Đại Chương, chú ý quan sát." Lý Huy giảm tốc.

"Qua ngã tư này, Triệu Minh không phát hiện xe nghi phạm, Hằng Định là đường chính, mỗi đoạn có camera, xe nghi phạm có thể rời đường chính, hoặc bỏ xe trốn." Hàn Bân đoán.

Lái không xa, Lý Huy kêu: "Bân Tử, bên trái đường, đậu xe van."

Hàn Bân nhìn, xe khớp đặc điểm nghi phạm, tháo dây an toàn, lên đạn súng.

"Dừng xe."

Hàn Bân và Lý Huy xuống xe, cả hai cầm súng.

Tay trái cầm đèn pin, tay phải cầm súng, hai cổ tay giao nhau.

Quan sát xung quanh, không thấy động tĩnh.

Một trái một phải tiếp cận xe, biển số khớp, xác định là xe nghi phạm.

Lúc này, cả hai đều căng thẳng, bước nhẹ, mắt nhìn bốn phía, tai nghe tám hướng, đề phòng Tôn Kỳ Phong tấn công.

Tiếp cận xe, chiếu đèn vào trong, không thấy Tôn Kỳ Phong.

Thất vọng nhưng cũng thở phào.

“Ngươi cảnh giác quanh đây, ta kiểm tra.” Hàn Bân nói.

Lý Huy gật đầu, cảnh giác quanh xe van.

Hàn Bân đeo găng tay, mở cốp sau, không thấy gì bất thường.

Bên trái đường là rừng.

Nửa thân xe đậu trên đất bùn.

Chuẩn bị mở cửa, thấy ngoài buồng lái, có vết chân, kéo dài vào rừng.

Hàn Bân lấy điện thoại, chụp vết chân, không kịp xem kỹ, tiếp tục kiểm tra xe.

Trong ghế phụ có mũ, giữa hai ghế có bằng lái và đăng ký xe của Tôn Kỳ Phong.

Ngoài ra, không thấy gì.

“U u…”

Lúc này, tiếng còi xe cảnh sát vang lên.

Hàn Bân nhìn ra, thấy đèn cảnh sát nhấp nháy, chắc đội hỗ trợ đến.

……

“Đội trưởng Trịnh, đội trưởng Tằng.” Hàn Bân và Lý Huy chào.

“Hai ngươi nhanh đấy.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Xe nghi phạm phải không?” Tằng Bình hỏi.

“Đúng xe nghi phạm, nhưng không có Tôn Kỳ Phong.” Hàn Bân đáp.

Trịnh Khải Hoàn nhìn quanh: “Có manh mối gì không?”

Lúc này, quanh đó đã giăng dây phong tỏa.

Lý Huy dẫn Trịnh Khải Hoàn đến xe: “Đội trưởng Trịnh, nghi phạm đậu xe bên trái, không phải làn xe chạy, ta nghĩ là bỏ xe, trốn vào rừng bên trái.”

Chương 32: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Có phải nghi binh không?" Tằng Bình nói.

"Bân Tử thấy ngoài buồng lái, có vết chân, chắc không sai." Lý Huy nói.

Tằng Bình nhìn: "Đội trưởng Trịnh, có nên tổ chức người vào rừng tìm?"

Trịnh Khải Hoàn không trả lời ngay, chỉ vào vết chân hỏi: "Hàn Bân, theo vết chân, tìm được nghi phạm không?"

Hàn Bân mới đến, chưa kịp nghiên cứu kỹ: "Vết chân trên đất bùn nhìn rõ, nhưng mùa này vào rừng, đầy lá rụng, không để lại vết."

"Đội trưởng Trịnh, có nên xin điều động chó nghiệp vụ?" Tằng Bình đề xuất.

Trịnh Khải Hoàn nghĩ: "Ta xin lãnh đạo điều động chó nghiệp vụ, nhưng cũng không thể chờ, phải tổ chức người vào rừng tìm nghi phạm."

"Đội trưởng Trịnh, ta xin dẫn đội vào rừng." Tằng Bình xung phong.

"Cẩn thận."

"Ngài yên tâm, lần này, nhất định không để Tôn Kỳ Phong thoát."

……

Tằng Bình mượn thêm vài người từ đồn công an địa phương, rồi hỏi Hàn Bân và Lý Huy: "Hai ngươi ở lại nghỉ ngơi hay đi cùng ta bắt người?"

“Còn phải hỏi, ta tất nhiên đi cùng ngài bắt người.” Lý Huy đập ngực, tràn đầy năng lượng.

“Tằng đội, ta không đi, ở lại nghiên cứu vết chân.” Hàn Bân nói.

“Được, có gì mới thì báo ta.”

Qua thời gian tiếp xúc, Tằng Bình hiểu rõ Hàn Bân, biết hắn không phải là người lười biếng.

“Rõ.”

…

Hàn Bân ngồi xuống cạnh vết chân, bắt đầu nghiên cứu.

Vì giẫm lên bùn đất nên vết chân khá rõ, Hàn Bân quan sát một lúc, không khỏi nhíu mày.

Vết chân này có vấn đề!

Lúc đó, Trịnh Khải Hoàn đến: “Hàn Bân, nghe Tằng đội nói ngươi giỏi nhận dạng dấu chân, có phát hiện gì không?”

Hàn Bân đứng dậy: “Trịnh đội, quả thực có phát hiện mới.”

“Nói nghe xem.”

“Từ vị trí và điểm đặt chân, vết chân này là của tài xế xe van.”

“Điều này ta cũng nhìn ra, nói cái gì hữu ích đi.” Trịnh Khải Hoàn vẫy tay.

“Qua quan sát và nghiên cứu, vết chân ngoài buồng lái không phải của Tôn Kỳ Phong.”

“Tài xế không phải Tôn Kỳ Phong? Sao có thể?” Trịnh Khải Hoàn ngạc nhiên.

“Khi chúng ta khám nhà Tôn Kỳ Phong, ta ngồi cạnh tủ giày, kiểm tra giày của Tôn Kỳ Phong, tất cả giày đều có dấu

mòn giống nhau, nhưng khác với vết mòn của dấu chân này, ta có thể khẳng định, không phải cùng một người.” Hàn Bân chắc chắn.

“Tài xế không phải Tôn Kỳ Phong? Chẳng lẽ hắn có đồng phạm?” Trịnh Khải Hoàn đoán.

“Ta đề nghị báo ngay cho Tằng đội.”

“Ừm.” Trịnh Khải Hoàn gật đầu, nếu Tôn Kỳ Phong có đồng phạm, mức độ nguy hiểm tăng lên, phải cẩn thận hơn khi tìm kiếm.

Hai giờ sau, chó săn cũng đến hiện trường, tham gia tìm kiếm.

Xe có mũ của Tôn Kỳ Phong, không thiếu mùi để chó săn theo.

Mũi chó săn rất nhạy, có chúng tham gia, xác suất thành công tăng lên nhiều.

Mặt trời dần lên cao.

Công việc tìm kiếm trong rừng kéo dài cả buổi sáng, nhưng vẫn không thấy Tôn Kỳ Phong.

Gần trưa, đội tìm kiếm đầu tiên trở về, là đội của Tằng Bình.

Đi bộ bảy tám giờ, mọi người đều kiệt sức, vừa khát vừa đói.

Hàn Bân mang nước khoáng và hộp cơm đến cho họ.

“Con mẹ nó, tên Tôn Kỳ Phong này giỏi trốn thật, chúng ta không thấy bóng dáng hắn.” Lý Huy uống một nửa chai nước.

“Không chỉ các ngươi, chó săn cũng chưa có tin gì.” Hàn Bân nói.

“Bân Tử, ngươi nói Tôn Kỳ Phong có đồng phạm, chắc chắn không?” Tằng Bình nhận hộp cơm.

“Chắc chắn, tài xế không phải Tôn Kỳ Phong.”

“Nếu là đồng phạm, vụ này phức tạp hơn.” Tằng Bình mở hộp cơm, không có khẩu vị, để sang một bên.

“Trước giờ, chúng ta không phát hiện Tôn Kỳ Phong có đồng phạm, đồng phạm này giấu kỹ thật.” Lý Huy nói.

Tằng Bình châm một điếu thuốc, hít một hơi: “Đúng, cả hiện trường vụ án, cả nhà Tôn Kỳ Phong, cả trong xe, đều không thấy manh mối về đồng phạm của hắn.”

“Điều này cho thấy, đồng phạm của Tôn Kỳ Phong có khả năng phản giám sát rất mạnh, có thể hắn mới là chủ mưu vụ án, luôn ẩn sau lưng Tôn Kỳ Phong.” Hàn Bân nói.

“Đáng tiếc ngoài dấu chân, không có manh mối nào khác về đồng phạm, vẫn phải từ Tôn Kỳ Phong mà điều tra.” Tằng Bình nói.

Lý Huy xúc mấy miếng cơm, nói không rõ: “Tìm được Tôn Kỳ Phong, không sợ hắn không khai đồng phạm.”

“Hy vọng chó săn bên kia có tin vui.” Tằng Bình nói.

Hàn Bân hơi nhíu mày, nghe hai người nói chuyện, hắn có cảm giác không lành.

Xe van là của Tôn Kỳ Phong, mọi manh mối đều chỉ về hắn, còn đồng phạm giấu rất kỹ, không để lại manh mối nào.

Nếu không tình cờ phát hiện dấu chân không khớp, e rằng không ai nghĩ có người khác tham gia.

Hàn Bân suy nghĩ một lúc: “Tằng đội, nếu không tìm được Tôn Kỳ Phong thì sao?”

“Tôn Kỳ Phong bỏ lại xe, không thể chạy xa.” Tằng Bình nói.

“Giả sử hắn chết rồi thì sao?”

“Chết rồi!” Tằng Bình ngạc nhiên.

Lý Huy lau miệng: “Sao có thể?”

“Ta nói là giả sử.” Hàn Bân nói.

“Ngươi nói, đồng phạm của Tôn Kỳ Phong có thể giết hắn.” Tằng Bình đoán.

“Nếu là đồng phạm của Tôn Kỳ Phong, hiện Tôn Kỳ Phong đã lộ, nhưng không ai biết sự tồn tại của đồng phạm, ngươi sẽ làm gì?” Hàn Bân đặt mình vào hoàn cảnh đó.

Trán Tằng Bình nhăn lại, lẩm bẩm: “Giết Tôn Kỳ Phong, hết mọi chuyện.”

“Còn được chiếm hết tiền.” Lý Huy bổ sung.

“Ta nghĩ, đồng phạm của Tôn Kỳ Phong, ngay từ đầu đã định để hắn làm kẻ chịu tội thay, mọi manh mối đều chỉ vào Tôn Kỳ Phong, chỉ cần giết hắn, dù cảnh sát có cố gắng cũng không tìm ra Tôn Kỳ Phong.” Hàn Bân nói.

Chương 33: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tằng Bình tiếp lời: "Không tìm được Tôn Kỳ Phong, vụ này sẽ thành vụ án treo, không ai nghi ngờ đến hắn."

"Tất nhiên, đó chỉ là suy đoán của ta."

"Muốn chứng minh suy đoán, phải tìm được Tôn Kỳ Phong." Lý Huy uống nước, tiếp tục ăn cơm.

"Nhưng hướng tìm khác nhau, giờ cảnh sát tìm Tôn Kỳ Phong sống, chúng ta tìm Tôn Kỳ Phong chết." Hàn Bân nói.

"Dù chỉ là suy đoán, chúng ta không thể bỏ qua manh mối nào, đội tìm kiếm không thiếu hai người các ngươi, bên này có ta và Điền Lệ, bắt được nghi phạm cũng có phần của tổ hai, các ngươi theo hướng của Hàn Bân mà điều tra." Tằng Bình nói.

"Đội trưởng Trịnh?"

"Ta sẽ báo đội trưởng Trịnh, hắn chắc chắn sẽ đồng ý."

"Rõ."

…

Được Tằng Bình đồng ý, Hàn Bân và Lý Huy rời đội tìm kiếm, bắt đầu điều tra riêng.

"Bân Tử, giờ chúng ta bắt đầu từ đâu?"

"Đội tìm người sống, chúng ta tìm người chết."

"Ngươi nghĩ, Tôn Kỳ Phong có thể bị giết lúc nào?" Lý Huy hỏi.

“Khoảng mười giờ tối hôm trước, camera cổng khu dân cư Hội Long Quan chụp rõ tài xế là Tôn Kỳ Phong, nghĩa là hắn tham gia vụ án và lúc đó chưa chết.” Hàn Bân nói.

“Tôn Kỳ Phong và đồng phạm gây án tối hôm trước, có thể trốn ngay sau đó, nhưng họ lại đợi một ngày, tối hôm sau mới trốn, hơi lạ.” Lý Huy không hiểu.

“Điều này không khó giải thích, họ cũng quan sát xem cảnh sát có phát hiện ra manh mối xe van không, nếu không phát hiện, khó truy ra Tôn Kỳ Phong, không cần trốn, Tôn Kỳ Phong có thể không chết.” Hàn Bân nói.

“Xem ra, đồng phạm của Tôn Kỳ Phong cũng có chút tình nghĩa.”

“Chưa chắc là tình nghĩa, nếu cảnh sát không tìm ra manh mối xe van mà Tôn Kỳ Phong bị giết, xử lý xe van sẽ là vấn đề, xử lý không tốt bị phát hiện manh mối xe van, rước họa vào thân.”

Lý Huy vuốt cằm: “Theo suy luận này, Tôn Kỳ Phong bị giết sau khi bị truy nã.”

“Đến trung tâm camera, xem tối qua có chụp được hình tài xế không.”

Lý Huy vỗ đùi: “Đúng, ta quên mất.”

……

Trung tâm giám sát cảnh sát giao thông.

Triệu Minh vẫn luôn ở lại đây, xem xét các đoạn đường xung quanh hằng định tuyến và Thôn Đại Chương, để kiểm tra xem có xe cộ nào khả nghi và dấu vết của Tôn Kỳ Phong.

Một tiếng động “két…”.

Hàn Bân và Lý Huy đẩy cửa bước vào.

“Bân Ca, các ngươi sao lại đến đây?” Triệu Minh lộ vẻ vui mừng, cuối cùng cũng gặp được người quen.

“Không hoan nghênh à?”

“Các ngươi chẳng phải đang ở hằng định tuyến, truy bắt nghi phạm sao?”

“Người bên đó khá nhiều, chúng ta đến đây điều tra thêm manh mối.” Hàn Bân giải thích.

“Manh mối gì?”

“Ngươi lấy đoạn video giám sát xe van của nghi phạm tối qua ra đây, chúng ta cần xem lại từ đầu đến cuối.”

“Phát hiện ra manh mối mới sao?”

“Chúng ta nghi ngờ Tôn Kỳ Phong có đồng phạm, và người lái xe tối qua có thể chính là đồng phạm của hắn.” Hàn Bân nói.

“Ta hiểu rồi.” Triệu Minh ở trong phòng giám sát đã lâu, thao tác cũng trở nên thành thạo, nhanh chóng mở đoạn video giám sát chiếc xe van của nghi phạm.

Tìm được vài đoạn giám sát từ xa, có thể quay được tình hình buồng lái nhưng không thể quay được hàng ghế sau.

“Tài xế đội mũ lưỡi trai, còn hạ tấm che nắng, cộng thêm hình ảnh hơi mờ, không thể nhìn rõ khuôn mặt.” Triệu Minh chỉ vào màn hình giám sát.

Lý Huy hồi tưởng: “Chiếc mũ lưỡi trai này, hình như để ở ghế phụ lái.”

“Tiếp tục phát video.”

Ba người xem xong một lượt video, vẫn không thể nhận diện khuôn mặt tài xế.

“Chết tiệt!” Lý Huy có chút bực bội, cứ nghĩ đây là một manh mối, nhưng đáng tiếc nghi phạm đã chuẩn bị từ trước.

Hàn Bân không nản chí, xem lại tất cả các đoạn giám sát một lần nữa.

Sau đó, lại xem lần thứ ba.

Xem xong, Hàn Bân xoa cằm, lộ vẻ trầm tư.

“Lý Huy, từ giao lộ Đường Khải Minh và Khai Bình Nhai đến hằng định tuyến và Thôn Đại Chương, chúng ta mất bao lâu?”

“Khoảng một giờ, sao vậy?”

“Nghi phạm lái xe từ giao lộ Đường Khải Minh và Khai Bình Nhai đến hằng định tuyến và Thôn Đại Chương, mất một tiếng rưỡi.”

“Chạy chậm như vậy, có phải là người mới chưa quen xe không?” Triệu Minh nói.

“Rất có thể không phải chủ xe lái, Tôn Kỳ Phong trước đó đã bị khống chế.” Lý Huy đoán.

“Ta xem lại lần thứ hai cũng nghĩ vậy, nhưng khi xem lần thứ ba, ta lại phát hiện ra điều mới.” Hàn Bân nói.

“Phát hiện gì?”

“Từ giao lộ Đường Khải Minh và Khai Bình Nhai đến hằng định tuyến và Thôn Đại Chương, có khoảng mười camera giám sát, khoảng cách giữa các camera gần như nhau, theo lý mà nói thì thời gian giữa các đoạn giám sát cũng gần nhau.”

Hàn Bân chỉ vào video giám sát, tiếp tục nói: “Thực tế cũng đúng như ta đoán, phần lớn các đoạn giám sát có thời gian cách nhau 5 phút, 6 phút, 7 phút, chỉ có một đoạn giám sát cách nhau tới bốn mươi phút.”

“Thời gian dài như vậy, đủ để giết người chôn xác.” Lý Huy nói.

“Các ngươi nghi ngờ, Tôn Kỳ Phong bị giết rồi!” Triệu Minh kinh ngạc.

“Có bị giết hay không, đến hiện trường xem không phải sẽ rõ sao?”

“Đợi gì nữa, mau đi thôi.” Lý Huy thúc giục.

Hàng chục cảnh sát đang tìm kiếm Tôn Kỳ Phong trong rừng núi, chậm trễ một phút là lãng phí một phần sức lực.

“Đợi ta, ta cũng đi, ta cũng đi!” Triệu Minh chạy theo, hắn không muốn tiếp tục ở lại đây xem giám sát nữa.

Địa điểm mà nghi phạm dừng xe lâu là ở gần Thôn Cao Dương thuộc hằng định tuyến.

Chương 34: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hai camera cách nhau vài kilomet, nghi phạm lái xe mất tới bốn mươi phút, chắc chắn là có vấn đề.

Ba người Hàn Bân lái xe, qua hai camera chỉ mất sáu phút.

Phía đông đường là ruộng, phía tây là rừng cây.

Hàn Bân đoán, nếu muốn chôn xác thì đối phương sẽ chọn chôn ở rừng phía tây, như vậy khó bị phát hiện hơn.

Ba người Hàn Bân lái xe quay lại, bật đèn cảnh báo, tốc độ xe rất chậm để quan sát xem rừng phía tây có gì bất thường không.

Nghĩ đến vị trí xe van dừng trước đó, Hàn Bân nhắc nhở: "Chú ý quan sát đất ven đường, xem có dấu vết lốp xe mới không."

Hàn Bân giảm tốc độ để quan sát kỹ hơn.

Khi lái xe đến giữa hai camera, phát hiện có dấu vết lốp xe chéo, ba người nhanh chóng xuống xe kiểm tra.

"Dấu vết lốp xe đều giống nhau, có phải là của xe van không?" Lý Huy xoa cằm, lẩm bẩm.

Hàn Bân quan sát kỹ: "Nhìn góc độ của dấu vết lốp xe, xe cũng đỗ ngược chiều, giống như tình huống xe van bị bỏ rơi."

"Hay chúng ta kiểm tra xung quanh xem?" Triệu Minh chỉ vào rừng cây.

"Bốn mươi phút, dù đủ để giết người chôn xác, nhưng cũng rất gấp, ta đoán nơi chôn xác có thể để lại manh mối." Hàn Bân nói.

Lý Huy lấy đôi giày bọc ra mang vào: “Được rồi, bắt đầu thôi.”

Hàn Bân quan sát xung quanh, không có dấu chân rõ ràng, chỉ có thể lấy dấu lốp xe làm trung tâm, tìm kiếm xung quanh.

Ba người chia ra tìm kiếm, Hàn Bân tìm rất kỹ, sợ bỏ sót chi tiết nào.

Sau một hồi tìm kiếm, Hàn Bân không phát hiện gì.

Ngược lại, Lý Huy bên cạnh vẫy tay: “Bân Tử, bên này có manh mối.”

Hàn Bân vội chạy đến, đây là một mảnh đất trống, bùn mềm, bên cạnh chỗ Lý Huy đứng có một vết kéo lê.

“Có thể là Tôn Kỳ Phong bị giết rồi, bị đồng phạm kéo đến đây.” Lý Huy đoán.

Hàn Bân gật đầu, có khả năng này, nếu là kéo ngược lại thì dấu chân của đồng phạm Tôn Kỳ Phong sẽ bị dấu vết kéo lê che lấp.

Hai người theo dấu vết kéo lê tiếp tục đi tới, đi khoảng mười mấy mét thì dấu vết kéo lê biến mất.

Xung quanh lại có nhiều dấu chân.

Những dấu chân này rải rác, không thẳng hàng.

Hàn Bân tìm ra hai dấu chân rõ ràng hơn, quan sát một lúc, vui mừng nói: “Đúng rồi, đây là dấu chân của đồng phạm Tôn Kỳ Phong.”

“Bân Tử, ngươi xem mảnh đất này, hình như là lớp đất mới.”

Phạm vi lớp đất mới rộng khoảng sáu bảy mươi cm, dài hơn một mét.

Hàn Bân gọi lớn: “Triệu Minh.”

“Bân Ca, bên ngươi phát hiện gì vậy?” Triệu Minh đáp.

“Đi lấy xẻng.”

“Được.” Triệu Minh đáp một tiếng, chạy về xe lấy hai cái xẻng.

Lý Huy nhận lấy một cái, chuẩn bị cùng Triệu Minh đào.

Hàn Bân đưa tay, lấy cái xẻng của Lý Huy: “Ngươi nghỉ đi, ta đào.”

Lý Huy cũng không từ chối, hắn đã tìm kiếm cả buổi sáng, thật sự rất mệt.

Bùn khá mềm, đào không tốn sức.

Đào khoảng hai mươi cm, Hàn Bân cảm thấy xẻng không cắm sâu được nữa, lại không giống như đá cứng.

Gạt lớp bùn bên trên ra, trong hố lộ ra một bàn tay người.

Lý Huy lùi lại một bước: “Quả nhiên là xác chết.”

Gạt lớp bùn trên đầu ra, lộ ra một khuôn mặt trắng bệch, là một nam nhân, trông khá đáng sợ.

Triệu Minh cúi xuống, cầm nhánh cây gạt lớp bùn bên trên: “Là Tôn Kỳ Phong!”

“Giống với trong ảnh.” Hàn Bân đặt xẻng sang một bên, phủi tay.

“Bân Tử, báo cho Đội trưởng Tằng đi.” Lý Huy đề nghị.

Hàn Bân gật đầu, lấy điện thoại gọi cho Tằng Bình.

Tôn Kỳ Phong chết rồi, manh mối cũng đứt, không cần tiếp tục truy bắt trong rừng nữa.

……

“Hú… hú…”

Hai mươi phút sau, Trịnh Khải Hoàn, Tằng Bình cùng những người khác lái xe cảnh sát đến nơi chôn xác.

Hai người nhìn qua xác chết, sắc mặt đều khó coi.

Ban đầu, mọi manh mối đều chỉ hướng Tôn Kỳ Phong, chỉ có tìm được Tôn Kỳ Phong còn sống mới làm rõ được vụ án, giờ Tôn Kỳ Phong chết rồi, vụ án cũng rơi vào bế tắc.

"Bân Tử, làm tốt lắm." Trịnh Khải Hoàn vỗ vai Hàn Bân.

Hàn Bân kịp thời tìm được xác, tiết kiệm nhiều sức lực cảnh sát.

Pháp y và đội kỹ thuật cũng đã đến, xác chết được đào lên khỏi hố.

Pháp y Ngô Hà kiểm tra xác chết: "Thời gian tử vong của nạn nhân khoảng từ mười hai giờ đến ba giờ đêm qua."

"Vết thương chí mạng ở đâu?"

Ngô Hà chỉ vào cổ nạn nhân: "Bị bóp chết, cách giết giống như Hình Kiến Bân."

"Còn phát hiện gì khác không?"

"Dưới móng tay nạn nhân có da vụn, có thể là do giãy dụa để lại."

"Nghĩa là da vụn có thể là của nghi phạm?" Trịnh Khải Hoàn hỏi.

"Cái này các ngươi phải tự điều tra." Ngô Hà nói.

"Có thể trích xuất được DNA không?" Tằng Bình hỏi.

Ngô Hà đứng dậy: "Cố gắng thử xem."

……

Trở về phân cục, đã hơn năm giờ chiều.

Trong phòng làm việc của đội hai.

Mọi người ngồi quanh, từ Trịnh Khải Hoàn đến đội viên, ai nấy đều mắt gấu trúc.

Từ lúc vụ án xảy ra đến giờ, không ai trong số họ được về ngủ.

Trịnh Khải Hoàn nhìn mọi người một lượt: "Tình hình hiện tại mọi người đều rõ rồi, Tôn Kỳ Phong chết rồi, chúng ta phải xác định lại hướng điều tra."

"Nếu pháp y Ngô có thể trích xuất được DNA của nghi phạm từ dưới móng tay nạn nhân, vụ án này sẽ dễ dàng hơn." Điền Lệ nói.

"Đừng đặt hết hy vọng vào việc đối chiếu DNA, nếu nghi phạm chưa từng có tiền án, dù trích xuất được DNA cũng không đối chiếu được." Trịnh Khải Hoàn nói.

Chương 35: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đội trưởng Trịnh nói đúng, chúng ta nên rà soát lại những người xung quanh Tôn Kỳ Phong.” Tằng Bình đề nghị.

“Triệu Minh, ngươi đến công ty viễn thông tra xem số điện thoại của Tôn Kỳ Phong, xem trước khi chết hắn thường liên lạc với ai.” Trịnh Khải Hoàn phân công.

“Điền Lệ, ngươi phụ trách rà soát những người tham gia lừa đảo, xem ai gần đây tiếp xúc nhiều với Tôn Kỳ Phong, có khả năng gây án.”

“Lý Huy, ngươi phụ trách rà soát bạn bè thân thích của Tôn Kỳ Phong.”

“Hàn Bân, bố mẹ Tôn Kỳ Phong sẽ đến nhận xác, ngươi tiếp đón họ.”

“Rõ.” Mọi người đồng thanh.

Phân công xong nhiệm vụ, Trịnh Khải Hoàn ngáp một cái: “Còn manh mối gì muốn bổ sung không?”

“Đội trưởng Trịnh, theo ta phán đoán nghi phạm là nam, cao khoảng 1m80, tuổi chừng 35, cơ thể khá cường tráng.” Hàn Bân nói.

Trịnh Khải Hoàn có chút ngạc nhiên: “Phán đoán chi tiết như vậy, ngươi dựa vào đâu?”

“Ta đã nói với ngài rồi mà, Hàn Bân này giỏi phân tích dấu chân.” Tằng Bình nói.

Trịnh Khải Hoàn gật đầu, dường như vẫn còn bán tín bán nghi: “Như vậy, coi như manh mối bổ sung, khi rà soát có thể

tham khảo.”

Triệu Minh ngáp một cái, nhìn đồng hồ: “Đội trưởng Trịnh, công ty viễn thông giờ này chắc đã tan ca rồi.”

Trịnh Khải Hoàn cười: “Vậy ta thống nhất phân công nhiệm vụ, tất cả đội viên đội hai tan ca, về nghỉ ngơi đi.”

“Rõ.” Mọi người vui vẻ đáp.

Làm việc liên tục hơn ba mươi giờ, đến sắt thép cũng không chịu nổi.

Làm việc liên tục hai ngày một đêm, Hàn Bân đã kiệt sức, về nhà nằm xuống ngủ ngay.

Hàn Bân ngủ một giấc liền mười hai giờ.

Sáng hôm sau thức dậy, Hàn Bân xuống lầu, đến nhà bố mẹ ăn cơm.

Biết Hàn Bân mấy ngày qua vất vả, Vương Huệ Phương chuẩn bị bữa sáng thịnh soạn cho con trai.

Sữa, bánh trứng, xúc xích chiên, xà lách, táo, dinh dưỡng rất đầy đủ.

“Bân Tử, nghe nói vụ giết người ở thành phố cũ, do các ngươi phụ trách à?” Hàn Vệ Đông hỏi.

“Sao ngài biết?”

“Hôm kia lục soát toàn thành phố, bên sở chúng ta cũng có người tham gia.”

“Đi lục soát hằng định tuyến, các ngươi cũng cử người à?” Hàn Bân hỏi.

Hàn Vệ Đông gật đầu, lại có chút nghi hoặc: “Sao lại đột ngột dừng lục soát, có manh mối mới à?”

Hàn Bân há miệng, đang định nói thì ngập ngừng: “Đồng chí Hàn Vệ Đông, ngươi là cảnh sát lão làng rồi, trước đây cũng làm cảnh sát hình sự, quên quy định bảo mật rồi à.”

“Tiểu tử thối, còn đùa giỡn với ta.” Hàn Vệ Đông hừ một tiếng, cũng không hỏi nữa.

Ăn xong, Hàn Bân rời khỏi nhà, đi đến cổng khu dân cư.

Không lâu sau, từ gara ngầm bên cạnh, một chiếc xe QQ màu đỏ chạy ra, bấm còi: “Bíp bíp.”

Hàn Bân mở cửa ngồi vào ghế phụ, người đàn ông ngồi lái chính là đồng nghiệp của hắn, Lý Huy.

Hai người bắt đầu đi làm chung.

“Thật là, hôm qua mệt vậy, ngươi còn chuyển nhà được.”

“Hết cách rồi, nhà cũ hết hạn thuê.” Lý Huy vỗ vô lăng, dùng ngón cái chỉ vào ngực: “Vả lại, ta có xe rồi, lái xe chuyển nhà cũng không tốn sức.”

“Xe nhỏ thế này, chở hết đồ đạc một chuyến được à?” Hàn Bân có chút không tin.

“Câu này ta không thích nghe, xe nhỏ thì sao, không phải chở được ngươi à.” Lý Huy hừ một tiếng.

Hàn Bân lùi ghế ra sau, duỗi chân: “Thế này mới tạm được.”

“Chà chà, ngươi biết hưởng thụ đấy.” Lý Huy nói.

“Đương nhiên, tiền đi xe chung không thể trả vô ích được.”

“Hừ!”

“Lái xe cẩn thận, ta chợp mắt chút.” Hàn Bân nói.

……

Đến sở cảnh sát, mọi người lại bắt đầu bận rộn.

Điền Lệ đi rà soát những người tham gia lừa đảo.

Lý Huy đi điều tra bạn bè của Tôn Kỳ Phong.

Triệu Minh đi công ty viễn thông tra thông tin điện thoại.

Hàn Bân ở lại sở, uống trà, chờ bố mẹ Tôn Kỳ Phong đến nhận xác.

Điền Lệ ba người, chạy ngoài trời cả buổi sáng, đến trưa mới quay lại, thấy Hàn Bân nhàn nhã trong văn phòng, đều không khỏi ganh tị.

Nhưng ganh tị thì ganh tị, mọi người cũng không có ý kiến gì.

Vai trò và đóng góp của Hàn Bân trong đội hai, mọi người đều thấy rõ, trong đội cảnh sát, mọi người phân công khác nhau, mỗi người một việc.

Hàn Bân giỏi kỹ thuật, họ không có khả năng đó, chỉ có thể chạy nhiều một chút.

Ăn trưa xong, Tằng Bình xách cặp bước vào văn phòng.

"Đội trưởng Tằng, ngài đi đâu vậy?"

"Lãnh đạo cấp trên rất coi trọng vụ án này, gọi ta lên, hỏi về tình hình vụ án." Tằng Bình đặt cặp xuống, nghiêm túc nói: "Các đồng chí, cách mạng chưa thành công, mọi người cần cố gắng, tranh thủ một hơi phá được vụ án này."

"Đội trưởng Tằng, ta tin rằng, dưới sự chỉ đạo sáng suốt của ngài, vụ án này nhất định sẽ được phá." Hàn Bân cười nói.

Tằng Bình chỉ vào Hàn Bân: "Ngươi tiểu tử, không chỉ giỏi phá án, mà nịnh hót cũng nhất."

"Đều nhờ đội trưởng Tằng chỉ dạy." Hàn Bân đùa.

"Thôi, đừng đổ lên đầu ta." Tằng Bình cười mắng.

“Ha ha…”

Các đội viên xung quanh cũng cười rộ lên.

Công việc của cảnh sát nặng nề, khổ cực, đôi khi đùa một chút cũng làm không khí vui lên.

“Bốp bốp…” Tằng Bình vỗ tay: “Đừng đùa nữa, chúng ta nói chính sự, báo cáo tiến độ điều tra.”

“Đội trưởng Tằng, ta sáng nay đi công ty viễn thông, in ra danh sách điện thoại và tin nhắn của Tôn Kỳ Phong, hắn gọi điện không nhiều, không có liên hệ nào thường xuyên.” Triệu Minh nói.

Chương 36: Tiêu Đề 《Ẩn》

Điền Lệ đặt nghi vấn: "Vậy Tôn Kỳ Phong liên lạc với đồng phạm thế nào?"

"Có thể là dùng WeChat hoặc QQ." Lý Huy đoán.

"Ta liên hệ với Công ty Chim Cánh Cụt rồi, QQ của Tôn Kỳ Phong lâu rồi không dùng, số WeChat là số điện thoại, cũng không phát hiện người khả nghi." Triệu Minh nói.

"Có thể họ gặp mặt trao đổi?" Hàn Bân nói.

"Gặp mặt trao đổi cũng phải hẹn giờ, trừ khi, họ thường xuyên gặp nhau." Tằng Bình xoa cằm, hỏi Lý Huy bên cạnh: "Quan hệ xung quanh Tôn Kỳ Phong điều tra thế nào rồi?"

"Tôn Kỳ Phong là người nơi khác, đến thành phố này làm việc, làm công nhân bốc xếp ở một chợ lương thực, ta đã đến nơi hắn làm việc, ông chủ nói hắn người này khá kín đáo, không tiếp xúc nhiều người."

"Trong số đồng nghiệp của Tôn Kỳ Phong, có ai phù hợp với độ tuổi 35, cao 1m80 không?" Tằng Bình hỏi.

Đây là đặc điểm hình thể mà Hàn Bân suy ra từ dấu chân nghi phạm.

"Không có."

"Điền Lệ, bên ngươi có phát hiện gì không?"

"Ta đối chiếu danh sách những người lừa đảo bị bắt cùng lúc với Tôn Kỳ Phong, lấy đặc điểm hình thể của những người này, có một người đúng 35 tuổi, cao 1m81, nhưng hiện đang làm việc ở miền nam."

“Người này có khả năng, lén về gây án rồi rời đi không?” Lý Huy hỏi.

Điền Lệ lắc đầu: “Ta đã xác nhận với cảnh sát địa phương, hắn không có thời gian gây án.”

“Hàn Bân, ngươi liên hệ với bố mẹ nạn nhân thế nào rồi?” Tằng Bình hỏi.

“Họ đang đến, chắc chiều nay sẽ tới.”

Tằng Bình thở dài: “Nói vậy, điều tra hiện tại vẫn không có tiến triển.”

“Đội trưởng Tằng, bên pháp y có tin gì chưa?”

“Đã trích xuất được DNA của nghi phạm, gửi đi đối chiếu với cơ sở dữ liệu rồi.”

“Đối chiếu cần bao lâu mới có kết quả?” Triệu Minh kinh nghiệm ít, không rõ lắm về mặt này.

“Chưa biết được, nếu nghi phạm không có tiền án, cũng có thể không đối chiếu được.” Tằng Bình trả lời.

Lý Huy duỗi lưng: “Bực mình quá.”

“Vì vậy mới bảo các ngươi tranh thủ điều tra, nhanh chóng xác định thân phận nghi phạm, để đối chiếu DNA.” Tằng Bình nói.

“Đội trưởng Tằng, có nên điều chỉnh lại hướng điều tra không.” Hàn Bân đề nghị.

“Điều chỉnh thế nào?”

“Tôn Kỳ Phong trước khi hợp tác với hung thủ gây án, nhất định có liên lạc, nhưng chúng ta không phát hiện ra phương thức liên lạc của họ, ta nghĩ, có thể điều tra hành tung của Tôn Kỳ Phong trước khi gây án, xác định phương thức liên lạc của họ.”

“Đề nghị của Hàn Bân hay đấy, đây là một đột phá khẩu.” Tằng Bình suy nghĩ một lúc, tiếp tục nói:

“Ta sẽ sắp xếp lại, Điền Lệ, chiều nay đến khu dân cư Hội Long Quan lấy giám sát, tra hành tung của Tôn Kỳ Phong mấy ngày trước khi gây án.”

“Lý Huy, đến nơi hắn làm việc lấy giám sát, xem trước khi gây án hắn thường tiếp xúc với ai.”

“Triệu Minh, đi khảo sát khu dân cư.”

“Hàn Bân, liên hệ với bố mẹ Tôn Kỳ Phong nhận xác.”

“Rõ.” Mọi người đồng thanh.

“Còn vấn đề gì khác không?”

“Đội trưởng Tằng, khi bố mẹ Tôn Kỳ Phong tới, ta muốn hỏi họ một số tình hình.” Hàn Bân nói.

“Bố mẹ nạn nhân có thể sẽ khá kích động, nhất định phải chú ý cách nói chuyện.” Tằng Bình nhắc nhở.

“Rõ.”

Bốn giờ chiều.

Bố mẹ Tôn Kỳ Phong hối hả đến phân cục.

Cùng đến còn có chị gái Tôn Kỳ Phong, phụ trách chăm sóc hai ông bà.

Hàn Bân trước tiên quan tâm tình hình sức khỏe hai ông bà.

Hai ông bà tuy đau lòng nhưng sức khỏe vẫn ổn, không có bệnh nặng gì.

Hàn Bân mới dẫn ba người đi nhận xác ở phòng pháp y.

Vừa mở tấm vải trắng, hai ông bà đã nhào lên xác chết, khóc lớn.

Hàn Bân muốn khuyên nhưng không biết nói gì, thở dài, xem ra hắn thích hợp điều tra vụ án hơn.

Phải mất cả tiếng, Hàn Bân mới dẫn ba người rời khỏi phòng pháp y.

Mẹ Tôn Kỳ Phong ngồi trên ghế, vẫn che mặt khóc.

Nghe tiếng khóc một giờ, Hàn Bân đã cảm thấy phiền.

Hàn Bân để bà Tôn ở lại phòng nghỉ, gọi bố và chị Tôn Kỳ Phong, đến văn phòng hỏi chuyện.

Vừa ngồi xuống, chị Tôn Kỳ Phong đã không kiềm được hỏi: "Cảnh sát Hàn, em trai ta rốt cuộc chết thế nào?"

"Bị người bóp chết."

"Ai mà tàn nhẫn, làm ra chuyện này." Bố Tôn Kỳ Phong, nắm chặt tay, mắt đỏ ngầu.

"Tôn Kỳ Phong bị nghi ngờ tham gia một vụ cướp giết người, chúng ta nghi ngờ, hắn bị đồng phạm giết chết." Hàn Bân nói thật.

"Sao có thể, Kỳ Phong là người hiền lành, sao có thể làm chuyện này!" Chị Tôn Kỳ Phong không tin.

"Cảnh sát Hàn, con ta có phải bị oan không, hắn không thể làm chuyện này." Bố Tôn Kỳ Phong càng kích động.

Để tránh kích động thêm hai người, Hàn Bân đổi cách nói:

"Muốn làm rõ sự thật, phải tìm được hung thủ giết hắn, mới chứng minh được sự trong sạch của Tôn Kỳ Phong."

"Cảnh sát Hàn, các ngươi chưa bắt được hung thủ giết con ta?" Bố Tôn Kỳ Phong chất vấn.

"Đã có manh mối, giờ mời hai vị đến, là hy vọng có thể cung cấp thêm manh mối."

“Cảnh sát Hàn, ngài hỏi đi, chỉ cần tìm được hung thủ giết Kỳ Phong, chúng ta nhất định phối hợp.” Chị Tôn Kỳ Phong nói.

Hàn Bân gật đầu, đối phương chịu phối hợp, cuộc nói chuyện mới có hiệu quả: “Gần đây Tôn Kỳ Phong có biểu hiện gì bất thường không?”

“Đứa trẻ này rất quan tâm gia đình, mỗi tuần đều gọi điện về nhà, lần trước còn nói, hắn sẽ làm một vụ làm ăn lớn, đợi kiếm được tiền, sẽ xây lại nhà, cho hai chúng ta ở nhà mới, ai ngờ… lại xảy ra chuyện này.” Bố Tôn Kỳ Phong nói rồi khóc.

Chương 37: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hắn có nói, làm ăn gì, với ai không?” Hàn Bân hỏi.

“Không.”

“Theo ngươi biết, Tôn Kỳ Phong ở thành phố này, có quen biết ai, hoặc nói tiếp xúc nhiều với ai không.”

Bố Tôn Kỳ Phong lau nước mắt: “Có vài người cùng quê ở đây, nhiều hay ít ta không rõ.”

“Trong những người cùng quê này, có ai tuổi khoảng 35, cao 1m80 không.”

“Chuyện này… ta không nhớ ra.” Bố Tôn Kỳ Phong nhíu mày.

“Ba, ở đầu thôn, con trai lớn của nhà Lão Lưu, Lưu Chí Tân không phải mở quán ăn ở đây sao?” Chị Tôn Kỳ Phong nhắc.

“Đúng rồi, ngươi nói ta mới nhớ ra, Kỳ Phong có nhắc tới hắn.” Bố Tôn Kỳ Phong nhớ ra, tiếp tục nói:

“Ta nghe Kỳ Phong nói, Lưu Chí Tân mở quán ăn, ở gần chỗ hắn ở, hắn thường đến, còn rẻ hơn nhiều.”

“Quán ăn tên gì?”

“Không biết.”

“Vị trí cụ thể?”

“Không biết.”

“Loại quán ăn gì?” Hàn Bân hỏi.

“Hình như là quán mì.”

Chị Tôn Kỳ Phong lấy điện thoại: “Hay ta gọi điện, để chồng ta hỏi trong thôn.”

“Tạm thời không cần, tránh rút dây động rừng, khi nào cần, ta sẽ nói.” Hàn Bân giơ tay ngăn.

……

Tiễn gia đình Tôn Kỳ Phong xong, đã hơn năm giờ.

Hàn Bân trở về văn phòng, thấy Tằng Bình và những người khác ngồi quanh, dường như đang thảo luận vụ án.

“Tiễn rồi?”

“Ừ.” Hàn Bân đáp, ngồi xuống ghế: “Đội trưởng Tằng, chuyện tiễn gia đình nhận xác, sau này ngài giao người khác làm đi, ta thích điều tra vụ án hơn.”

“Ha ha, không để ngươi trải nghiệm một chút, ngươi làm sao biết, làm việc ở văn phòng cũng không dễ dàng.”

“Bân Tử, bố mẹ Tôn Kỳ Phong có cung cấp manh mối gì không?” Lý Huy không kiềm được hỏi.

“Theo bố Tôn Kỳ Phong nói, có một người cùng quê tên Lưu Chí Tân, phù hợp với đặc điểm hình thể của nghi phạm, mở quán mì ở gần Hội Long Quan, Tôn Kỳ Phong thường đến ăn.”

“Quán mì tên gì?”

“Họ cũng không biết.”

“Các ngươi điều tra được manh mối gì liên quan đến quán mì không?” Tằng Bình hỏi.

“Ta đã xem giám sát mấy ngày trước khi vụ án xảy ra, phát hiện Tôn Kỳ Phong sau khi tan ca về nhà, thay quần áo sạch, sẽ đến phố sau khu dân cư, ở đó có nhiều quán ăn.” Điền Lệ nói.

Tằng Bình dùng ngón tay gõ bàn: “Biết hắn đến quán nào ăn không?”

“Giám sát không thấy được.”

“Đội trưởng Tằng, ta nghĩ, nghi ngờ của Lưu Chí Tân rất lớn, chúng ta mãi không tìm được phương thức liên lạc của Tôn Kỳ Phong và đồng phạm, có khi quán mì này, chính là điểm liên lạc của họ.” Hàn Bân nói.

Tằng Bình đứng lên, vận động một chút: “Được, đoán chừng mọi người cũng mệt rồi, nghỉ một chút, ta mời mọi người ăn cơm.”

“Đội trưởng Tằng, ngài hiếm khi chủ động mời khách.” Lý Huy cười.

“Tối nay ăn gì, ta đói lắm rồi.” Triệu Minh vỗ bụng.

“Ăn gì?” Tằng Bình cười: “Đương nhiên là ăn mì.”

……

Gần khu dân cư Hội Long Quan.

Có một phố tiện lợi, hai bên phố đều là cửa hàng, bán trái cây, rau, thịt, quán ăn v.v.

Năm người Hàn Bân lái xe, đến gần Hội Long Quan.

Tằng Bình lấy súng ra, kiểm tra đạn: “Chút nữa tùy cơ ứng biến, cố gắng không nổ súng.”

Mọi người vào phố tiện lợi, đi một vòng, tổng cộng có ba quán ăn, chỉ có một quán mì.

Trước cửa treo biển, Quán mì Lưu Nhất Thủ.

Tằng Bình lấy một điếu thuốc, để dưới mũi ngửi: “Triệu Minh, ngươi ra sau quán mì xem, có cửa sau không, có thì canh chừng.”

“Điền Lệ, ngươi đến cửa hàng trái cây bên đông, mua ít trái cây.”

“Hàn Bân, ngươi đến cửa hàng tạp hóa bên tây, mua bao thuốc.”

“Lý Huy, cùng ta vào quán mì ăn cơm.”

“Rõ.” Ba người Hàn Bân đáp.

Lý Huy có chút do dự: “Đội trưởng Tằng, chúng ta thật sự ăn mì hắn nấu?”

“Sợ à?” Tằng Bình hỏi.

“Ăn thì ăn, ai sợ ai.” Lý Huy ngẩng đầu.

“Bảo ngươi ăn mì, đừng làm như lên pháp trường.” Tằng Bình cười mắng.

Hàn Bân cười, vỗ vai Lý Huy, đi vào cửa hàng tạp hóa bên cạnh quán mì.

Trong quầy đứng một phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, bên cạnh máy tính còn chiếu phim thần tượng.

“Bà chủ, cho bao thuốc.”

“Loại nào?”

Hàn Bân chỉ vào tủ kính.

“Hai mươi đồng.” Bà chủ nói.

Hàn Bân trả tiền, mở hộp thuốc: “Bà chủ, hỏi chút việc được không?”

“Việc gì?”

Hàn Bân hất cằm: “Quán mì bên cạnh mở bao lâu rồi?”

“Hai ba năm rồi, sao vậy?”

“Ngươi biết chủ quán mì bên cạnh tên gì không?”

“Ngươi hỏi làm gì?” Bà chủ liếc Hàn Bân, lộ vẻ nghi hoặc.

Hàn Bân lấy thẻ cảnh sát ra, để lên tủ kính: “Cảnh sát.”

“Đồng chí, đừng dọa ta, rốt cuộc có chuyện gì?” Bà chủ lùi một bước.

“Không liên quan đến ngươi, chỉ hỏi chút chuyện.” Hàn Bân cất thẻ cảnh sát vào túi.

“Ngươi hỏi đi.”

“Chủ quán mì tên gì?”

“Họ Lưu, hình như tên Lưu Chí Tân.”

“Bao nhiêu tuổi?”

“Khoảng hơn ba mươi.”

“Cao bao nhiêu?”

“Khoảng 1m80.”

“Quán có mấy người?”

“Hai, chỉ vợ chồng hắn kinh doanh, không thuê người.”

“Gần đây, quán có mở cửa hằng ngày không?”

Bà chủ nghĩ: “Hôm kia nghỉ một ngày, không mở cửa.”

“Họ vợ chồng thường ở đâu?”

“Tối ở luôn trong quán, chịu khó lắm, ngươi nghĩ xem cái quán nhỏ như vậy, mùi dầu mỡ nhiều, nếu là ta, chịu không nổi.” Bà chủ cảm thán.

“Được rồi, ngươi tiếp tục làm việc đi.” Hàn Bân nói xong, ra khỏi cửa hàng.

Hàn Bân mở điện thoại, gửi tin nhắn trong nhóm đội hai: “Xác nhận, chủ quán mì là Lưu Chí Tân, hôm kia nghỉ bán, nghi ngờ lớn.”

Gửi xong tin nhắn, Hàn Bân cùng Điền Lệ vào quán mì.

Vào quán mì, Hàn Bân quan sát một lúc, bên trong có hai bàn khách, một bàn là cặp vợ chồng trung niên, bàn kia là Lý Huy và Tằng Bình.

Chương 38: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân ra hiệu cho Điền Lệ, không ngồi cùng Lý Huy và Tằng Bình, mà ngồi vào bàn phía sau.

“Bên này gọi món.” Điền Lệ gọi.

Một phụ nữ hơn ba mươi, dáng người đầy đặn, đi tới, cầm một cuốn sổ: “Hai vị muốn ăn gì?”

Hàn Bân nhìn thực đơn trên tường: “Ta ăn mì trộn.”

“Mì cà, không cho ngò.” Điền Lệ dặn.

Bà chủ ghi lại, gọi vào bếp: “Một bát mì trộn, một bát mì cà không ngò.”

Điền Lệ gửi tin nhắn trong nhóm: “Đội trưởng Tằng, khi nào hành động?”

“Biết sau bếp mấy người không?” Tằng Bình nhắn chậm.

Hàn Bân gửi tin: “Chắc chỉ có Lưu Chí Tân.”

“Trong bếp có dao, có ga, ra tay không tiện.” Tằng Bình lo lắng.

“Hay gọi Lưu Chí Tân ra bếp rồi hành động.” Lý Huy cũng tham gia.

“Nếu đúng là Lưu Chí Tân gây án, hắn sẽ rất căng thẳng, gọi hắn ra, có khi hắn nổi điên.” Tằng Bình có kinh nghiệm phong phú, hiểu rõ tình huống này.

“Vậy lừa hắn ra.” Lý Huy nói.

“Lừa thế nào?”

“Ngài cứ chờ xem, đảm bảo không làm hắn nghi ngờ.” Lý Huy gửi icon tự tin.

“Ngươi thu hút sự chú ý, ta ra tay từ phía sau.” Hàn Bân nói.

“Các đại ca, vậy ta làm gì?” Triệu Minh gửi icon dễ thương.

“Ngươi canh cửa sau, nếu hắn chạy từ cửa sau, chính là lúc ngươi lập công.” Tằng Bình nhỏ giọng, gửi tin nhắn thoại.

“Phía sau mùi thối quá.” Triệu Minh gửi icon nôn.

“Nói ít thôi, chúng ta còn ăn cơm.” Điền Lệ nói.

Triệu Minh: “……”

Nhanh chóng, mì của Tằng Bình và Lý Huy được đưa lên.

Tằng Bình cũng ăn mì trộn, Lý Huy ăn mì bản thêm trứng.

Lý Huy cắn nửa quả trứng, nói không rõ: “Bận cả ngày, ta đói chết được.”

“Ăn từ từ, ngươi húp một cái, nước mì văng ra rồi.” Tằng Bình nhíu mày.

Lý Huy đáp một tiếng, nhưng tốc độ ăn mì không giảm.

Mì trộn của Hàn Bân cũng được đưa lên, có thịt bò, ớt xanh, hành tây, suất không nhỏ, khá rẻ.

Hàn Bân trộn đều, ăn một miếng, khá ngon.

Hắn cũng đói, ăn từng miếng lớn.

Nghi phạm bị chặn trong quán mì không chạy được, ăn no mới có sức bắt người.

Lý Huy ăn rất nhanh, không bao lâu mì đã hết, gãi đầu, lau miệng, gọi lớn: “Chủ quán qua đây chút.”

Bà chủ đi tới, nhìn bàn: “Ngươi ăn xong rồi, tính tiền chung hay riêng?”

Lý Huy mặt lạnh: “Tính gì, ngươi xem trong bát là cái gì?”

“Sao vậy?” Bà chủ ngạc nhiên, mì bản ăn hết rồi, chỉ còn lại nước.

“Ngươi nhìn kỹ, trong bát có tóc.” Lý Huy nói.

Bà chủ nheo mắt nhìn hồi lâu, mới thấy sợi tóc dài bốn năm cm trong bát: “Ngươi ăn hết rồi.”

“Ăn hết thì sao, nghĩ đến mì có tóc là ta buồn nôn.” Lý Huy tỏ vẻ bất mãn.

“Thế này, chúng ta kinh doanh nhỏ, giảm ngươi một đồng, thu bảy đồng, được không?”

“Đừng một đồng bảy đồng, miễn phí luôn.” Lý Huy khoát tay.

“Không được, chúng ta kinh doanh nhỏ, không chịu nổi.” Bà chủ mặt lạnh.

“Hóa ra, ăn ra tóc, ngươi còn lý lẽ.” Lý Huy ngồi dựa lưng vào ghế, khoanh tay trước ngực.

“Ngươi nói lý, chúng ta nói lý, ngươi xem, tóc ta dài, tóc trong bát ngươi ngắn, không phải của ta, có khi là của ngươi.”

“Nói gì, ta tự bỏ tóc vào bát!” Lý Huy vặn cổ, trợn mắt: “Gọi đầu bếp ra, chắc chắn là tóc của hắn.”

“Không phải của chủ quán thì sao?” Bà chủ bĩu môi.

“Không phải thì tính bao nhiêu, ta trả bấy nhiêu.”

Lý Huy vỗ ngực: “Không thiếu tiền.”

“Ngươi đợi.” Bà chủ nói xong, gọi vào trong: “Chí Tân, ngươi ra chút.”

“Gì vậy?” Một người đàn ông đầu trọc bước ra, lau tay vào tạp dề xám xịt.

“Bàn kia ăn mì, trong bát có tóc, nói là của ngươi.” Bà chủ nói.

“Haha.”

Lưu Chí Tân xoa đầu, đi đến trước mặt Lý Huy: “Anh bạn, ăn xong rồi nói có tóc, không muốn trả tiền chứ gì, vì người như ngươi, ta mới cạo đầu, biết không.”

“Chàng trai, kinh doanh nhỏ không nhiều tiền, chủ quán cũng không dễ dàng, trả tiền đi.” Người đàn ông trung niên bên cạnh không nhìn được.

Lý Huy mặt đỏ, lần đầu làm chuyện này.

Chưa luyện được da mặt.

“Haha…”

Hàn Bân cười, đứng lên, đi đến đứng sau Lưu Chí Tân: “Này anh bạn, bát mì không nhiều tiền, đừng làm mất mặt Cầm Đảo.”

“Liên quan ngươi gì.” Lý Huy đứng dậy, tức giận, chỉ vào Hàn Bân, như muốn đánh nhau.

“Đừng gây chuyện trong quán mì ta, trả tiền rồi đi.” Lưu Chí Tân gạt tay Lý Huy.

Lúc này, Hàn Bân ra tay.

Hắn nắm tay phải Lưu Chí Tân, bẻ ra sau, đè người xuống, ép vào bàn: “Cảnh sát, không được động đậy.”

Lý Huy nắm tay còn lại của Lưu Chí Tân, còng lại: “Lưu Chí Tân, ngươi bị bắt.”

Chuyện xảy ra quá bất ngờ.

Vợ Lưu Chí Tân và cặp vợ chồng trung niên đều sững sờ.

“Các ngươi làm gì, sao bắt chồng ta!” Bà chủ hét lên.

Điền Lệ ngăn bà chủ: “Chúng ta là cảnh sát hình sự, nghi ngờ chồng ngươi liên quan đến một vụ giết người, mời hắn về hỗ trợ điều tra.”

Lúc này, Trịnh Khải Hoàn cũng dẫn hai đội viên đội một, đến hiện trường.

Tằng Bình đón: “Đội trưởng Trịnh, lệnh khám xét đã có chưa?”

“Đã có lệnh khám xét và tạm giữ, sợ các ngươi không đủ người, nên điều thêm hai đội viên đội một.”

“Vẫn là Đội trưởng Trịnh chu đáo.”

Trịnh Khải Hoàn gật đầu, đi đến bên cạnh Lưu Chí Tân: “Ngươi là Lưu Chí Tân?”

“Là ta.”

“Biết sao bắt ngươi không?” Trịnh Khải Hoàn quan sát đối phương.

“Không biết.”

“Miệng cứng nhỉ.”

Lưu Chí Tân trợn mắt: “Ngài bắt nhầm người rồi, ta chỉ là đầu bếp.”

“Cảnh sát, các ngươi chắc chắn bắt nhầm người, chồng ta là người đàng hoàng, sao có thể giết người.” Vợ Lưu Chí Tân túm tay Trịnh Khải Hoàn.

Chương 39: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tằng Bình nhìn đồng hồ: "Đội trưởng Trịnh, không nên chậm trễ, khám xét ngay thôi."

"Lưu Chí Tân thường ở đâu?"

"Ở luôn trong quán." Hàn Bân nói.

Hiểu rõ tình hình, Trịnh Khải Hoàn sắp xếp nhiệm vụ: "Hàn Bân, ngươi và Lý Huy, dẫn nghi phạm về thẩm vấn."

"Điền Lệ, ngươi dẫn vợ Lưu Chí Tân về sở hỗ trợ điều tra."

"Mọi người còn lại đi khám xét!"

"Rõ." Mọi người đáp, chia nhau hành động.

……

Về phân cục.

Hàn Bân lấy DNA của Lưu Chí Tân, đi đối chiếu.

Sau đó, Lưu Chí Tân được đưa vào phòng thẩm vấn.

Hàn Bân chính thẩm, Lý Huy ghi chép.

"Họ tên, giới tính, tuổi, quê quán…"

"Lưu Chí Tân, nam, 36 tuổi…"

"Ngày 22 tháng 7 lúc mười một giờ, ngươi ở đâu?" Hàn Bân hỏi.

"Ở quán." Lưu Chí Tân xoa mũi.

"Ai có thể chứng minh?"

"Vợ ta."

“Còn ai khác không?”

“Không.”

“Ngày 23 tháng 7, sao quán không mở cửa?”

“Hôm đó ta không khỏe, nghỉ một ngày.”

“Ngươi quen Tôn Kỳ Phong không?” Hàn Bân hỏi.

“Quen.”

“Ngươi có quan hệ gì?”

“Đồng hương.”

“Ngươi biết hắn chết không?” Hàn Bân truy hỏi.

“Không biết, chuyện gì xảy ra!” Lưu Chí Tân lộ vẻ ngạc nhiên.

Cảm xúc ngạc nhiên thường rất ngắn ngủi, thoáng qua.

Không kéo dài, trừ khi chuyện bất ngờ liên tiếp, nếu không thì sau biểu cảm ngạc nhiên sẽ là biểu cảm khác, không kéo dài vẻ ngạc nhiên.

Vẻ ngạc nhiên của Lưu Chí Tân vẫn trên mặt.

Hàn Bân nhìn là biết đối phương giả vờ.

“Lưu Chí Tân, chúng ta bắt ngươi, là có đủ chứng cứ, hy vọng ngươi phối hợp.” Hàn Bân cảnh cáo.

“Cảnh sát, ngài hỏi, ta trả lời, không phải phối hợp sao?” Lưu Chí Tân hừ.

“Ngay từ đầu ngươi đã nói dối, gọi là phối hợp à?” Hàn Bân lạnh giọng.

“Nói ta nói dối, ngài có chứng cứ không?” Lưu Chí Tân trợn mắt, không phục.

“Cốc cốc.” Ngoài phòng thẩm vấn có tiếng gõ cửa.

Sau đó, cửa mở, Tằng Bình đứng ở cửa, ra hiệu Hàn Bân ra.

“Canh chừng hắn.” Hàn Bân nói rồi ra khỏi phòng thẩm vấn.

“Đội trưởng Tằng, trong quán mì có phát hiện gì không?” Hàn Bân hỏi, nếu tìm được tang vật và công cụ gây án, Lưu Chí Tân không thể chối.

“Không có.” Tằng Bình thở dài, chỉ vào phòng thẩm vấn: “Các ngươi sao rồi?”

“Hắn không khai, rất cứng miệng.”

“Vợ Lưu Chí Tân cũng vậy, không chịu khai gì.” Tằng Bình nói.

“Giờ chỉ trông chờ vào da vụn trong móng tay Tôn Kỳ Phong, có thể đối chiếu với DNA của Lưu Chí Tân.”

Theo quy định, giám định dấu chân chỉ làm căn cứ cho hướng điều tra, không làm chứng cứ định tội.

“Trước khi có kết quả, không tiết lộ.” Tằng Bình nhắc nhở.

“Rõ.”

Nói xong, Hàn Bân quay lại phòng thẩm vấn…

Thẩm vấn kéo dài vài giờ, dù Hàn Bân và Lý Huy nói thế nào, Lưu Chí Tân vẫn không khai.

Đến hơn mười một giờ đêm dừng thẩm vấn.

Hàn Bân và Lý Huy về nhà nghỉ.

……

Sáng hôm sau.

Đội cảnh sát hình sự ba, phòng làm việc đội hai.

Tằng Bình tập hợp mọi người, họp buổi sáng.

“Hàn Bân, thẩm vấn tối qua, có tiến triển không?”

“Không, hắn không khai.”

Tằng Bình cầm bút, xoay xoay: “Lưu Chí Tân khả năng phản trinh sát rất mạnh, nghĩ rằng vụ án của hắn hoàn hảo, hắn khai ngay mới không bình thường.”

“Để đấy đã, chờ kết quả đối chiếu DNA, rồi thẩm vấn tiếp.” Hàn Bân đề nghị.

“Vợ Lưu Chí Tân thế nào?”

“Cũng không khai.” Điền Lệ lắc đầu.

“Vợ Lưu Chí Tân chắc chắn biết, ít nhất cũng tội bao che, làm chứng giả.” Lý Huy phân tích.

Tằng Bình đứng lên: “Ta đi báo cáo với Đội trưởng Trịnh, lãnh đạo cấp trên rất coi trọng vụ án này, bắt được người, các ngươi không được lơ là.”

“Rõ.”

……

Ba giờ chiều, đội kỹ thuật gửi kết quả đối chiếu DNA.

DNA của Lưu Chí Tân hoàn toàn trùng khớp với da vụn trong móng tay Tôn Kỳ Phong.

Hàn Bân và Lý Huy tiếp tục thẩm vấn Lưu Chí Tân.

“Lưu Chí Tân, tối qua ngủ ngon không?”

“Rất ngon.”

“Hy vọng tối nay, ngươi cũng ngủ được.” Lý Huy hừ.

“Cảnh sát, các ngươi bắt ta lúc hoàng hôn hôm qua, sắp 24 giờ rồi, có phải nên thả ta.” Lưu Chí Tân cười, tiếp tục: “Mì quán ta không ngon, một ngày không gặp, cũng nhớ.”

“Lưu Chí Tân, ngươi và Tôn Kỳ Phong có quan hệ gì?”

“Hôm qua ta nói rồi mà, đồng hương.”

“Quan hệ thế nào?”

“Bình thường, hắn thỉnh thoảng ăn mì quán ta, đồng hương ta giảm giá.”

“Tối 23 tháng 7, ngươi gặp hắn không?” Hàn Bân hỏi.

“Không.”

“Ngươi và hắn có mâu thuẫn không.”

“Không.”

“Xung đột chưa?”

“Chưa.”

“Đánh nhau chưa?”

“Chưa.”

Hàn Bân chỉ camera bên cạnh: “Đây là ghi hình làm chứng, ngươi nghĩ kỹ rồi hãy nói.”

“Ta và hắn không xung đột.” Lưu Chí Tân cứng miệng.

Hàn Bân đứng lên, đi đến bên Lưu Chí Tân, nắm tay hắn: “Vết xước trên cổ tay phải ngươi, từ đâu ra?”

“Ồ, bị vợ ta cào.” Lưu Chí Tân dùng tay trái che.

“Chúng ta tìm thấy xác Tôn Kỳ Phong, trong móng tay hắn, có da vụn nghi phạm, qua kỹ thuật đối chiếu, hoàn toàn khớp với DNA của ngươi, ngươi giải thích sao?” Hàn Bân nói.

Lưu Chí Tân trước ngạc nhiên, sau bình tĩnh: “Ngươi không cần lừa ta.”

“Lừa ngươi?” Hàn Bân cười lạnh, lấy tài liệu trên bàn, đặt trước mặt Lưu Chí Tân: “Ngươi xem đi.”

Tay Lưu Chí Tân run, cầm tài liệu xem: “Hắn là khách quán ta, thường ăn mì, có thể vô ý cào ta.”

“Da vụn trong móng không chỉ cào nhẹ, mà là đánh nhau, da bị rách, giống vết xước trên cổ tay ngươi.”

“Có thể… ta…” Trán Lưu Chí Tân đầy mồ hôi.

Chương 40: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân đập bàn, nghiêm giọng: "Ta vừa hỏi ngươi, ngươi nói không mâu thuẫn, không xung đột, không đánh nhau; mà đối chiếu DNA chứng minh ngươi nói dối." Những người chưa lưu sách, nhớ lưu lại, tiện lần sau xem.

"Có thể ta nhớ sai." Lưu Chí Tân quanh co.

"Lưu Chí Tân, ngươi coi chúng ta là trẻ con à, lời khai của ngươi đã được ghi hình, không để ngươi quanh co." Lý Huy quát.

"Ta bị oan."

Hàn Bân cười lạnh: "Ngươi bị oan thế nào?"

"Dù trong móng Tôn Kỳ Phong có da vụn của ta, chỉ chứng minh hắn cào ta, không đại diện ta là hung thủ."

Hàn Bân đổi chủ đề: "Lưu Chí Tân, ngươi gần đây đến hằng định tuyến không?"

"Không."

Hàn Bân dựa bàn: "Ngươi muốn biết, sao chúng ta bắt ngươi không?"

"Muốn."

"Dấu chân."

"Dấu chân?" Lưu Chí Tân ngạc nhiên, định gãi đầu, nhưng không với tới.

"Ở hiện trường bỏ xe, có dấu chân của ngươi, khác với dấu chân Tôn Kỳ Phong."

“Ngươi xác định là dấu chân ta?” Lưu Chí Tân hỏi lại.

“Dáng người khác nhau, dáng đi khác nhau, dấu mài mòn giày cũng khác, giống vân tay, đều độc nhất.”

“Chỉ dựa vào dấu chân, các ngươi tìm được ta.” Lưu Chí Tân lẩm bẩm.

“Hiện trường chôn xác, khắp nơi là dấu chân của ngươi, ngươi không chối được.” Hàn Bân nghiêm túc.

“Haha, dấu chân, chỉ vì dấu chân…” Lưu Chí Tân cười quái dị.

“Lưu Chí Tân, thành thật thì nhẹ, chống cự thì nặng.” Lý Huy nói.

“Haha, nhẹ? Nặng?” Lưu Chí Tân lắc đầu: “Với ta còn ý nghĩa sao?”

“Nhớ vợ ngươi, ngươi không khai, nàng cũng chịu tội, tội nàng sẽ nặng hơn.” Hàn Bân nói.

Lưu Chí Tân chống đầu, im lặng hồi lâu.

Khi Lý Huy không kiên nhẫn, định thúc.

Lưu Chí Tân lên tiếng.

“Là ta làm.”

“Nói rõ.”

Lưu Chí Tân đan tay: “Hình Kiến Bân và Tôn Kỳ Phong đều ta giết, tiền cũng ta lấy.”

“Sao giết Hình Kiến Bân?”

“Hắn đáng chết.”

“Ngươi và hắn thù hận gì?”

“Tôn Kỳ Phong theo hắn lừa đảo, tiền mượn của ta, đều đổ hết, đến giờ chưa trả, nói gì lãi.” Lưu Chí Tân nói.

“Tôn Kỳ Phong có xe van, sao không dùng trả nợ?” Lý Huy hỏi.

“Xe van đó dùng nhiều rồi, đáng bao nhiêu.” Lưu Chí Tân khinh thường.

“Sao giết Tôn Kỳ Phong?”

“Gây án cần phương tiện, nhưng phương tiện dễ bị tra ra, ta không muốn, tra đến ta.”

“Ngươi ác đấy.” Lý Huy nói.

Lưu Chí Tân cười: “Cảnh sát, mì quán ta ngon không?”

“Sao hỏi thế?”

“Các ngươi ăn mì rồi, hình như chưa trả tiền.”

“Chúng ta không quỵt tiền, Đội trưởng Tằng đã trả tiền vợ ngươi.”

“Cảm ơn.” Lưu Chí Tân nói.

Lý Huy gõ bàn: “Lúc nào rồi, còn nghĩ mấy đồng lẻ.”

“Mở quán mì, kiếm tiền khổ cực, nhất là mùa hè bếp nóng như lò, tiền ta là tiền mồ hôi, bị lừa lấy, khác gì lấy mạng ta.” Lưu Chí Tân kích động, đập ghế hét:

“Kẻ lừa đảo, mới là sói đói giết người không thấy máu!”

“Tang vật ở đâu?”

Lưu Chí Tân dựa ghế: “Không biết.”

“Giờ này, không khai tang vật ở đâu?”

“Hỏi vợ ta đi.” Lưu Chí Tân nói xong, nhắm mắt.

Hàn Bân và Lý Huy nói thế nào, hắn không nói.

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Lý Huy không kiềm hỏi: “Gã này sao vậy, đã khai, lại không nói tang vật giấu đâu?”

Hàn Bân thở dài: “Hắn tạo điều kiện lập công cho vợ.”

“……” Lý Huy há miệng, không biết nói gì.

……

Lưu Chí Tân đã nhận tội, vợ hắn cũng không tiếp tục che giấu.

Để được giảm tội, nàng đã khai ra chỗ giấu tang vật.

Tang vật được chôn trong một khu rừng nhỏ ở công viên gần đó.

Hai trăm nghìn đô la Mỹ và ba trăm nghìn nhân dân tệ đã được tìm lại, vụ án hoàn toàn khép lại!

Đội hình sự ba, tổ hai đã được lãnh đạo khen thưởng.

……

“Chúc mừng, cảnh sát 577533, đã phá thành công vụ án giết người đầu tiên.”

“Kỹ năng nhận diện dấu chân, trình độ +3; phân tích vi biểu cảm, trình độ +3.”

“Thưởng điểm công trạng 10 điểm.”

Hàn Bân mỉm cười, cuối cùng công sức của hắn cũng được đền đáp.

Vụ án lần này là phức tạp và gian khổ nhất, nhưng phần thưởng cũng rất phong phú.

Chỉ riêng vụ này đã đủ để thanh toán hóa đơn trả góp của kỹ năng phân tích vi biểu cảm, thậm chí còn dư dả.

Hàn Bân có thể thả lỏng một chút, không cần ngày đêm lo nghĩ về hóa đơn trả góp nữa.

……

Sau khi hoàn thành vụ án, đã là chín giờ tối.

Để khen thưởng tổ hai, Trịnh Khải Hoàn mời mọi người đi ăn.

Về việc ăn gì, mọi người đã thảo luận sôi nổi.

Lý Huy đề nghị ăn đồ nướng.

Điền Lệ đề nghị ăn món xào.

Triệu Minh đề nghị ăn lẩu.

Tằng Bình bỏ phiếu trắng.

Hàn Bân đã lâu không ăn lẩu, nên có chút thèm.

Cuối cùng, đề nghị của Triệu Minh thắng với đa số phiếu.

Gần trụ sở có một quán lẩu Cửu Môn.

Sáu người thuê một phòng riêng, chọn lẩu uyên ương, thịt cừu, thịt bò, dạ dày, cá viên, rau cần, cải thảo, nấm kim châm, mộc nhĩ, v.v.

Họ đã gọi đầy một bàn thức ăn.

Mọi người cùng nhau ăn uống, ban đầu muốn uống chút rượu nhưng Trịnh Khải Hoàn, Tằng Bình, và Lý Huy đều lái xe nên bỏ qua.

Nồi lẩu sôi, Hàn Bân lấy đĩa thịt cừu, chia đều vào cả hai phần nồi.

“Bân Tử, ngươi ăn như vậy có quá mạnh tay không, cả đĩa thịt bỏ vào hết.” Lý Huy nhai nhồm nhoàm.

“Ngươi miệng to như vậy, một gắp hết nửa đĩa, người khác còn ăn không?” Hàn Bân hừm.

“Hàn Bân nói đúng, thịt cừu phải ăn miếng lớn mới ngon.” Trịnh Khải Hoàn nói, đưa tay gắp thịt: “Thịt chín rồi, gắp đi.”

Mọi người đều ăn rất nhiều, mỗi người gắp một đũa, cả đĩa thịt đã hết.

Chương 41: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Thịt cừu ở đây ngon thật.” Trịnh Khải Hoàn khen.

“Nghe nói là thịt cừu từ Nội Mông.” Triệu Minh vừa ăn vừa kêu nóng.

Tằng Bình cười: “Thịt cừu này cắt tay nên dai hơn.”

“Nồi lẩu cay này cay quá, chắc chủ quán là người Trùng Khánh.” Điền Lệ nhanh chóng uống sữa chua.

“Cay mới ngon mà.” Hàn Bân chỉ vào nồi lẩu, cười: “Mùa hè ngồi điều hòa ăn lẩu, thật là sảng khoái.”

……

“Xin chào, đây là trung tâm dịch vụ báo án 110.”

“Alo, ta muốn báo án.” Trong điện thoại là giọng một người phụ nữ.

“Ngài cần giúp đỡ gì?” Người tiếp nhận hỏi.

“Con trai ta bị người ta đánh chết rồi.” Người phụ nữ khóc.

“Thưa bà, bà nói con trai bà bị giết sao?” Người tiếp nhận xác nhận.

“Đúng vậy, các ngươi mau cho cảnh sát hình sự đến, bắt kẻ giết con ta trả thù cho con ta.” Người phụ nữ khóc lớn.

“Bà phát hiện con trai mình bị giết khi nào?”

“Vừa mới đây.”

“Bà ở đâu?”

“Tường Thành Quốc Tế, xác con trai ta ở trong khu cây xanh của khu dân cư, hu hu…” Người phụ nữ lại khóc.

“Bà đừng lo, ta sẽ lập tức báo cảnh sát đến xử lý.” Người tiếp nhận không nhận được phản hồi.

Người phụ nữ báo án dường như quá đau lòng, không thể nói thêm gì.

Trong chiếc xe QQ màu đỏ.

Lý Huy lái xe, Hàn Bân ngồi ghế phụ.

“Tối nay ăn ngon thật, đội trưởng Trịnh đúng là rộng rãi, mời chúng ta ăn lẩu.” Lý Huy vỗ bụng.

“Bụng ngươi sắp đụng vô vô-lăng rồi, chú ý an toàn.” Hàn Bân nhắc.

“Bân Tử, hôm nay ngươi được khen ngợi nhiều, đội trưởng Trịnh và đội trưởng Tằng lần lượt khen ngươi.”

“Ghen tị à?”

“Nghe đội trưởng Trịnh nói, ngươi chắc có tiền thưởng.” Lý Huy nháy mắt.

“Thật có tiền thưởng, chắc chắn mời ngươi ăn một bữa.”

“Đợi ngươi nói đó.” Lý Huy cười.

“Vù…” Điện thoại Hàn Bân vang lên, mở ra xem, là tin nhắn trong nhóm WeChat tổ hai.

Tằng Bình gửi tin nhắn thoại: “Nhiệm vụ khẩn cấp, Tường Thành Quốc Tế xảy ra một vụ giết người, ai nhận được trả lời ngay.”

“Nhận được.” Điền Lệ trả lời đầu tiên.

“Hàn Bân nhận được, Lý Huy nhận được.”

“Điền Lệ, gọi điện cho Triệu Minh.”

“Rõ.”

Hàn Bân nhìn ra ngoài cửa sổ: "Đội trưởng Tằng, ta và Lý Huy đang gần Tường Thành Quốc Tế, khoảng năm phút là tới."

"Tới nơi, phong tỏa hiện trường ngay, chúng ta sẽ tới ngay."

"Rõ."

"Haizz…" Lý Huy thở dài: "Vừa ăn no chuẩn bị về ngủ, ai ngờ lại có vụ mới."

Tằng Bình lại gửi tin nhắn thoại, tóm tắt tình hình báo án.

"Lại vụ án mạng, lại bận rồi." Hàn Bân thở dài.

"Giữa khu dân cư mà dám đánh chết người, đúng là gan to." Lý Huy nói.

"Quẹo góc trước là tới Tường Thành Quốc Tế."

"Bân Tử, ngươi quen chỗ này?"

"Vài năm trước, bố mẹ ta định mua nhà ở đây, nhưng ta thấy tên khu này dở quá, không cho họ mua."

"Không mua là đúng." Lý Huy nói.

Hai người đậu xe trước cổng khu dân cư, vừa xuống xe, một bảo vệ đã đến: "Không được đậu ở đây, mau dời xe."

"Cảnh sát, chúng ta đến điều tra." Hàn Bân xuất trình thẻ cảnh sát.

"Điều tra? Cảnh sát đến khu chúng ta điều tra gì?" Bảo vệ ngạc nhiên.

Gọi là bảo vệ nhưng thực ra chỉ là người trông cửa, khoảng năm mươi tuổi, gặp kẻ xấu cũng khó mà đuổi kịp.

"Có chủ hộ báo án, nói trong khu cây xanh có vụ giết người, dẫn chúng ta qua đó."

“Án mạng!” Bảo vệ há hốc miệng.

Hàn Bân thắc mắc: “Ngươi không nghe thấy gì sao?”

“Có nghe, hình như bên khu cây xanh có người khóc, một đồng nghiệp của ta đã qua đó xử lý.”

“Còn đứng đó làm gì, mau dẫn chúng ta đi.” Lý Huy thúc giục.

Cả nhóm vào khu dân cư, tới gần khu cây xanh, đã nghe tiếng phụ nữ khóc.

“Hu hu…”

Vào khu cây xanh, thấy phía trước có mấy người đang tụ tập, chắc là hiện trường án mạng.

“Chúng ta là cảnh sát, mọi người tránh ra.” Hàn Bân nói.

“Cảnh sát đến rồi.”

“Ôi, chuyện này lớn rồi.”

“Dù sao cũng là một mạng người mà.” Người xem tránh ra một lối.

Hàn Bân và Lý Huy đi qua, quan sát hiện trường, thấy một phụ nữ trung niên ngồi dưới đất, ôm một con chó đầy máu khóc.

Hàn Bân cau mày, lớn tiếng: “Ai báo án, nói con trai mình bị đánh chết?”

“Là ta, là ta báo án.” Người phụ nữ ngồi dưới đất khóc nói.

Lý Huy thắc mắc: “Xác nạn nhân đâu?”

“Đây, ngươi xem toàn thân đầy máu, bị người ta đánh chết.” Người phụ nữ vuốt ve con chó.

“Đây chẳng phải con chó sao? Ngươi báo án nói con trai bị giết, còn gọi cảnh sát hình sự tới.” Hàn Bân không hài lòng.

“Ta luôn coi nó là con, ăn cùng ta, ngủ cùng ta, trong lòng ta nó là gia đình.”

“Ngươi tên gì?”

“Lý Vĩ Na.”

“Có tiền sử bệnh tâm thần không?” Lý Huy hỏi.

“Ngươi nói gì đó, ngươi mới có bệnh tâm thần.” Lý Vĩ Na chửi.

“Lý Huy, báo tình hình cho đội trưởng Tằng.” Hàn Bân nói.

Lý Huy gật đầu, cầm điện thoại đi ra một bên.

Lúc này, cảnh sát đồn Quảng An đến, dẫn đầu là cảnh trưởng Thôi Hạo.

“Bân Tử, các ngươi đến nhanh thật.” Thôi Hạo chào.

“Đúng lúc ở gần đây.”

“Nghe nói có người bị đánh chết, đâu rồi?” Thôi Hạo nhìn quanh.

Hàn Bân chỉ cằm: “Chết một con chó.”

“Báo án giả?” Thôi Hạo cau mày.

Hàn Bân gật đầu.

“Hay là đưa nàng về đồn, giao cho chúng ta xử lý?” Thôi Hạo đề nghị.

“Chờ chút, dù sao cũng giao cho tổ chúng ta, xem đội trưởng Tằng xử lý thế nào.”

“Được.”

Lát sau, Lý Huy trở lại: “Đã báo tình hình cho đội trưởng Tằng.”

“Đội trưởng Tằng nói sao?”

Chương 42: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hắn nói đã đến thì xử lý luôn, hắn không đến nữa.”

“Vậy Lý Vĩ Na xử lý sao?”

“Đội trưởng Tằng nói, việc nào ra việc đó, xử lý theo quy định.” Lý Huy nói.

“Hiểu rồi.” Hàn Bân có phương án trong đầu.

“Lý Vĩ Na, chó nhà ngươi chết, có thể báo cho cảnh sát khu vực, sao lại báo án giả, gọi cảnh sát hình sự đến?”

“Cảnh sát khu vực đến thì làm được gì? Chỉ biết hòa giải, có bắt được kẻ giết con trai ta không.”

“Lý Vĩ Na, ta nói cho ngươi biết, hành vi của ngươi là báo án giả, lãng phí nguồn lực cảnh sát.” Thôi Hạo cau mày, nói:

“Theo điều 25 luật xử phạt vi phạm hành chính, phạt giam từ năm ngày đến mười ngày, có thể phạt tiền dưới năm trăm tệ; trường hợp nhẹ, phạt giam dưới năm ngày hoặc phạt tiền dưới năm trăm tệ.”

“Chỉ cần bắt được kẻ giết con trai ta, ta chịu nộp phạt.” Lý Vĩ Na không sợ.

Hàn Bân cười lạnh, gây chuyện cả buổi, xem cảnh sát như trò đùa, tưởng nộp vài trăm tệ là xong?

Tưởng là trò đùa sao?

Lý Vĩ Na chắc chắn phải xử lý nặng, không trị được nạn báo án giả, sau này đừng làm việc gì khác, cả ngày xử lý án giả cũng không hết việc.

“Trễ rồi, mọi người đừng tụ tập, về nghỉ ngơi đi, mai còn phải đi làm.” Thôi Hạo nói với cư dân.

“Không sao, mai thứ bảy, nghỉ.”

“Đúng, cảnh sát đến rồi, có bắt kẻ giết chó không.”

“Dù là mạng sống, con chó cũng đáng thương.”

Vài người xem không đi, tiếng ồn thu hút thêm người đến.

“Bân Tử, xử lý sao? Nhiều người dân theo dõi, không tiện rút quân.” Thôi Hạo hỏi.

“Để ta xử lý.” Hàn Bân nói.

Đánh chết chó không phải chuyện lớn, nhưng gần gũi cuộc sống dân cư, nhiều người cả đời chưa gặp án mạng, nhưng xung đột giữa người và thú cưng rất phổ biến.

Dù là chuyện nhỏ nhưng ảnh hưởng lớn.

Vụ án phải xử, Lý Vĩ Na cũng phải xử, mới không bị bắt lỗi.

“Chó bị ai đánh chết?” Lý Huy hỏi.

Lý Vĩ Na vẻ mặt uất ức: “Ta không thấy.”

“Ngươi khi đó ở đâu?”

“Ta gặp người quen, nói chuyện ở cổng khu, nó tự chạy vào khu cây xanh chơi, nghe tiếng chó kêu, ta chạy tới, nó đã bị đánh chết.”

“Sao ngươi không buộc dây dắt chó?” Hàn Bân hỏi.

“Chó nhỏ mà, chó Teddy.”

“Dù nhỏ hay lớn, cắn người đều có thể bị bệnh dại.”

“Chó nhà ta không cắn người.” Lý Vĩ Na phản bác.

“Cắn rồi thì đã muộn.”

“Tiêm vắc-xin thôi, ta trả tiền.” Lý Vĩ Na không để tâm.

“Đó không phải là vấn đề tiền.” Hàn Bân nói.

“Không buộc dây, là lỗi của ta, nhưng cũng không thể đánh chết chó ta.”

“Đúng, dù là một mạng sống, đánh chết quá tàn nhẫn.” Một ông dắt chó qua xem.

Vài chủ chó khác đồng ý.

Những người không nuôi chó chỉ đứng nhìn, vẻ hả hê.

Không phải vì họ tàn nhẫn, chỉ vì vài chủ chó quá không văn minh.

Lý Vĩ Na là ví dụ điển hình.

Nhiều cư dân không dám đi đường đêm, vì ánh sáng yếu, bất cẩn đạp phân chó, ngươi nói xem có tức không.

Không biết tìm ai nói lý, chỉ tự tức giận.

Hàn Bân không phản đối nuôi chó, nhưng nên văn minh.

“Gần đây, ngươi và chó ngươi có xung đột với ai không?” Hàn Bân hỏi.

“Có.” Lý Vĩ Na trả lời ngay: “Ta nghi ngờ hắn làm.”

“Ai, sao xung đột?”

“Hắn tên Ngụy Minh Triết, cũng là cư dân ở đây, gần đây, chó nhà ta lỡ cắn mẹ hắn một cái, mẹ hắn ở bệnh viện không ra, đòi mấy vạn tệ viện phí, ngươi nói có phải lừa đảo không.”

“Cắn nặng không?”

“Chó nhỏ, có bao nhiêu sức, chỉ xước da, ta đưa hắn năm trăm tệ tiêm vắc-xin, không ít đâu, mà hắn không chịu.” Lý Vĩ Na càng nói càng giận, như còn lý.

“Có liên lạc của Ngụy Minh Triết không?”

“Một đời không quên.” Lý Vĩ Na nói, lấy điện thoại tìm một lúc, đọc: “138xxxx…”

Hàn Bân gọi, một giọng đàn ông: “Ai vậy?”

“Ta là cảnh sát, ngươi là Ngụy Minh Triết?” Hàn Bân hỏi.

“Là ta.” Giọng đàn ông: “Ngươi thật là cảnh sát, không phải lừa chứ?”

“Chúng ta đang điều tra vụ cố ý phá hoại tài sản, hy vọng ngươi hợp tác điều tra.”

Ngụy Minh Triết phản bác: “Cảnh sát, ngươi nhầm rồi, ta không trộm không cướp, sao lại phá hoại tài sản?”

“Ngươi biết Lý Vĩ Na không?”

“Biết.”

“Chó nhà nàng bị đánh chết, xác ở khu cây xanh, nàng nghi ngờ ngươi làm, mời ngươi xuống hỗ trợ điều tra.”

“Chỉ là con chó chết, cảnh sát cũng lo?” Ngụy Minh Triết nói.

“Theo điều 275 bộ luật hình sự, cố ý phá hoại tài sản công tư, số lượng lớn hoặc nghiêm trọng, phạt tù dưới ba năm, giam giữ hoặc phạt tiền. Cố ý phá hoại tài sản công tư, số lượng cực lớn hoặc đặc biệt nghiêm trọng, phạt tù trên ba năm đến bảy năm.”

Hàn Bân dùng điều luật, nói rõ mức độ nghiêm trọng: “Thành thật thì nhẹ, chống cự thì nặng, ngươi hợp tác điều tra, có thể xử nhẹ.”

“Ngài… ngài đợi chút, ta xuống ngay.” Giọng Ngụy Minh Triết run.

Vài phút sau, một người đàn ông chạy đến khu cây xanh.

Lý Vĩ Na thấy đối phương, mắt đỏ, mắng: "Ngụy Minh Triết, đồ khốn, sao ngươi giết chó nhà ta."

"Ta không giết." Ngụy Minh Triết nói.

"Đều bình tĩnh, chúng ta đến xử lý, đừng gây chuyện." Hàn Bân nghiêm mặt.

Hàn Bân, cảnh sát hình sự, vẫn có vài phần uy nghiêm, Lý Vĩ Na và Ngụy Minh Triết chỉ trừng mắt, không đánh nhau.

Hàn Bân nhìn người đàn ông: "Ngươi là Ngụy Minh Triết?"

"Ta là."

"Ngươi và Lý Vĩ Na có xung đột gì?" Hàn Bân không tin lời một phía của Lý Vĩ Na.

Nàng vừa nói chó nhà không cắn người, lại lôi ra chuyện này, Hàn Bân sao tin được?

Chương 43: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Người phụ nữ này nuôi chó không buộc dây, cho chạy lung tung, dạo trước, mẹ ta đi chợ về bị chó nhà nàng đuổi, cắn mẹ ta một cái, còn đuổi theo không buông, đẩy mẹ ta ngã, chữa ở bệnh viện lâu.”

“Nói bậy, chó nhỏ thế sao đẩy ngã người lớn được.” Lý Vĩ Na nói.

“Mẹ ta bảy mươi tuổi, chân không tốt, sao so với người trẻ?” Ngụy Minh Triết hỏi lại.

“Đó là tự bà ấy ngã, liên quan gì chó nhà ta?” Lý Vĩ Na biện minh.

“Ngươi nói lý sao vô lý, ai nuôi chó như ngươi, cắn người, đưa vài trăm tệ, ai thiếu tiền đó.” Ngụy Minh Triết giận.

“Cảnh sát, ngươi xem hắn hung dữ, chó nhà ta chắc chắn hắn đánh chết.” Lý Vĩ Na nhảy lên nói.

Tình hình Hàn Bân đã hiểu, chỉ là xung đột vì chó.

Dù không phải chuyện lớn, nhưng đã báo cảnh sát, chắc chắn phải giải quyết.

“Ngụy Minh Triết, qua đây, ta hỏi ngươi vài câu.”

Hai người qua một bên, Ngụy Minh Triết hỏi: “Cảnh sát, gì vậy?”

Hàn Bân quan sát đối phương: “Chó là ngươi đánh chết?”

“Không.” Ngụy Minh Triết chớp mắt.

“Ta vừa hỏi bảo vệ, khu cây xanh không có camera, không thấy ai đánh chết chó; nhưng đường xung quanh, cổng trước

sau và khu nhà có camera.” Hàn Bân chỉ vào camera, phân tích:

“Nếu, người đánh chết chó mang hung khí vào khu cây xanh, camera đường có thể thấy.”

“Ngài nói mấy cái này làm gì?” Giọng Ngụy Minh Triết khàn.

“Đánh chó không phải chuyện lớn, ta đoán người đánh không coi trọng, chắc tiện tay vứt hung khí, hoặc vào thùng rác, hoặc trong khu cây xanh, nhưng trên đó có dấu vân tay, và máu, chỉ cần kiểm tra là tìm ra.”

“Ta không giết chó.” Ngụy Minh Triết lại chớp mắt.

Mỗi người nói dối có biểu hiện khác.

Có người thích sờ mũi, có người nhắc lại câu hỏi, có người căng thẳng, nói dối thích chớp mắt.

Biểu hiện của Ngụy Minh Triết làm Hàn Bân nghi ngờ hơn.

Hàn Bân quan sát Ngụy Minh Triết, cố phá vỡ tâm lý.

“Vụ này có hai kết quả, thứ nhất, nếu là ngươi làm, ngươi khai, thái độ nhận tội tốt, có thể xử nhẹ, nếu hòa giải thành công, thậm chí không xử phạt.”

“Thứ hai, nếu không phải ngươi, chúng ta đổi hướng điều tra, thu thập chứng cứ, kiểm tra vân tay, kiểm tra camera, xét nghiệm DNA, lãng phí cảnh lực, lãng phí tiền thuế, thì nghiêm trọng hơn.”

Hàn Bân nhìn thẳng Ngụy Minh Triết: “Hậu quả ta nói rõ rồi, ngươi tự cân nhắc.”

“Cảnh sát, chỉ đánh chết con chó, có cần vậy không?” Giọng Ngụy Minh Triết run.

“Chó là tài sản tư nhân, ngươi đánh chết chó người khác, là cố ý phá hoại tài sản, chúng ta làm theo luật.”

“Ta nuốt không trôi cục tức này, người phụ nữ họ Lý, quá bắt nạt người.” Ngụy Minh Triết nghiến răng.

“Lý Vĩ Na báo án giả, cũng là tội, tình hình của nàng ta sẽ xử lý.” Hàn Bân nói.

“Thật? Xử lý sao?” Ngụy Minh Triết hỏi.

“Lo chuyện của ngươi trước.” Hàn Bân nói.

Ngụy Minh Triết im lặng một lúc: “Nếu ta nhận tội, có thể không giam không?”

“Chỉ cần ngươi nhận tội tốt, không vấn đề gì, ta sẽ giúp ngươi.”

Ngụy Minh Triết hít sâu: “Ta nhận, chó là ta đánh chết.”

Hàn Bân gật đầu, Ngụy Minh Triết chủ động nhận tội, tốt cho mọi người, có thể xử nhẹ.

Dù không cam lòng, Ngụy Minh Triết vẫn nhượng bộ, để đạt hòa giải, chủ động xin lỗi Lý Vĩ Na.

Lý Vĩ Na không dễ chọc, chỉ vào mặt Ngụy Minh Triết, mắng.

“Đừng mắng, chúng ta đến giải quyết việc, không nghe ngươi mắng.” Hàn Bân nói.

“Lý Vĩ Na, ngươi nói đi, muốn giải quyết sao?” Thôi Hạo hòa giải.

“Đánh chết chó ta, phải bồi thường.” Lý Vĩ Na khoanh tay, nói.

“Bao nhiêu?”

“Hai vạn.”

“Ngươi đùa à, chó Teddy sao đáng hai vạn.” Ngụy Minh Triết phản bác.

“Chó nhà ta ăn đồ tốt nhất, mua đồ chơi, thuốc diệt ký sinh, tiêm vắc-xin, chuồng chó, đồ ăn vặt, chữa bệnh, nuôi lớn dễ không? Ngươi tính xem một năm bao nhiêu tiền, ta nuôi mấy năm rồi.” Lý Vĩ Na đếm ngón tay, liệt kê:

“Và ta dành tình cảm, coi nó là người thân.”

“Ngụy Minh Triết, ngươi nói sao?”

“Chó nhà hắn đẩy mẹ ta ngã, viện phí chưa trả, cũng nên tính.” Ngụy Minh Triết không ngốc, nhắc lại chuyện cũ.

“Có thật không?” Hàn Bân hỏi.

“Ta cho người kiểm tra, đúng vậy, đồn đã hòa giải nhiều lần.” Thôi Hạo nói.

Liên quan bồi thường loại này, đồn chỉ hòa giải.

Nếu không thành, đồn không có quyền, chỉ ra tòa.

“Mẹ ngươi viện phí bao nhiêu?”

“Gần hai vạn.”

“Ngươi thật dám nói, ở viện mấy ngày hai vạn.” Lý Vĩ Na nói.

“Chó nhà ngươi, tốn hai vạn, người không quý bằng chó.” Ngụy Minh Triết nhổ nước bọt.

“Lý Vĩ Na, sao ngươi không trả bồi thường?”

“Ta không tiền, muốn thì kiện ra tòa.” Lý Vĩ Na mặt lì.

“Ngươi vô lý.” Ngụy Minh Triết tức.

“Đừng cãi, chúng ta đến giải quyết việc.” Thôi Hạo ngăn hai người:

“Việc từ chó, chó chết, bồi thường gần bằng, huề nhau, coi như bồi thường qua lại.”

“Ta không ý kiến.” Ngụy Minh Triết nói.

Tiền này khó đòi, hắn đánh chết chó, trong lòng thoải mái.

“Cảnh sát, bồi thường ta không tính, nhưng chó nhà ta chết, không thể xong vậy.” Lý Vĩ Na biết, chuyện bồi thường không hợp lý, lại tìm chuyện khác.

“Ngươi muốn sao?”

Lý Vĩ Na chỉ mặt Ngụy Minh Triết: “Giam, phải giam hắn.”

“Giam không do ngươi quyết, là dựa vào tính chất vụ án, thái độ nhận tội, và bồi thường, chúng ta sẽ cân nhắc.” Hàn Bân nói.

Ngụy Minh Triết thở phào, nhìn Hàn Bân cảm kích.

Tiền mất còn kiếm, không ngồi tù là được.

“Vậy chó nhà ta chết oan.”

Chương 44: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi làm gì đi, sớm bồi thường, có vậy không?”

“Ta đâu biết, hắn tàn nhẫn vậy.” Lý Vĩ Na nói, lại khóc.

Chỉ là giả vờ.

Hàn Bân bực, chỉ Lý Vĩ Na: “Chó ta giải quyết, tìm hung thủ, giờ giải quyết ngươi.”

“Ta làm gì?” Lý Vĩ Na không hiểu.

“Báo án giả.”

“Chó nhà ta bị hắn đánh chết.”

“Chúng ta bảo vệ người dân, không phải bảo vệ chó, ngươi thuộc loại báo án giả.” Lý Huy đã bực.

“Thôi, ta nhận phạt, bao nhiêu tiền.” Lý Vĩ Na nói.

“Cục công an thiếu ngươi mấy đồng?” Hàn Bân cười lạnh: “Còng, giam.”

“Giam, sao các ngươi giam ta!” Lý Vĩ Na lo, nhảy lên.

“Theo điều 25 luật xử phạt vi phạm hành chính, báo án giả phạt giam từ năm ngày đến mười ngày, có thể phạt tiền dưới năm trăm tệ; trường hợp nhẹ, phạt giam dưới năm ngày hoặc phạt tiền dưới năm trăm tệ.” Hàn Bân nói.

“Cảnh sát, ta sau không dám, tha ta một lần.” Lý Vĩ Na khóc.

“Thôi ca, giao cho ngươi.”

“Không vấn đề, vào rồi, nàng sẽ ngoan.” Thôi Hạo cười, gặp nhiều loại người này.

Những người khác không sợ chuyện lớn, bàn tán.

“Ôi, Lý Vĩ Na báo án, lại bị bắt.”

“Lý Vĩ Na rảnh gây chuyện, báo cảnh sát khu vực hòa giải không được à, gọi cảnh sát hình sự, thấy chưa, lớn chuyện rồi.”

“Xong vụ này, khu ta yên tĩnh được rồi.”

“Cảnh sát trẻ này giỏi thật, làm việc nhanh gọn.”

“Người ta phá án mạng, án giết chó, chẳng là gì.”

……

Phá án có thời gian vàng, quá thời gian đó, nhiều manh mối và chứng cứ có thể bị đứt.

Một khi có án, cảnh sát hình sự đều quay cuồng làm việc không ngừng.

Phải phá án trong thời hạn, đừng nói là 24 giờ, dù có một tháng cũng phải tăng ca.

Tất nhiên, khi không có vụ án, cũng có thể nghỉ vào thứ Bảy, Chủ nhật và các ngày lễ.

Tằng Bình đã phát lịch trực trong nhóm, Triệu Minh trực thứ Bảy, Điền Lệ trực Chủ nhật.

Hiếm khi không bận rộn vì án, Hàn Bân có thể nghỉ ngơi một ngày cuối tuần, tâm trạng vô cùng vui sướng.

Hiếm khi được nghỉ, Hàn Bân quyết định, ngày mai sẽ ngủ nướng, tự nhiên tỉnh dậy.

……

Sáng hôm sau, chín giờ.

“Đinh dong……” Một tiếng chuông cửa vang lên, đánh thức Hàn Bân khỏi giấc mơ.

“Ta chết tiệt.” Hàn Bân vỗ đầu, than thở.

Hắn không hiểu, ai lại nhấn chuông cửa sớm thế này.

Người thường đến nhà hắn nhất là mẹ hắn, Vương Huệ Phương, nhưng Vương Huệ Phương chưa bao giờ nhấn chuông cửa.

Là ai?

“Đợi chút, đừng gõ nữa.” Hàn Bân gọi một tiếng, mặc quần áo, mắt ngái ngủ bước ra cửa, nhìn qua mắt mèo.

Một gương mặt quen thuộc hiện lên trước mắt.

Hàn Bân mở cửa, không vui nói: “Ngươi đến đây sớm thế làm gì?”

“Ngươi còn chưa dậy à?” Lý Huy nói.

“Khó khăn lắm mới được nghỉ một ngày, muốn ngủ nướng, lại bị ngươi làm phiền.”

“Ta không phải đến thăm ngươi, ta mới chuyển đến mấy ngày, vì bận việc án, chưa đến chào chú dì, hôm nay đúng lúc nghỉ, nên đến đây.” Lý Huy hai tay cầm ba thứ, trái cây, sữa chua, trứng gà.

“Ngươi đến nhầm chỗ rồi, ba mẹ ta ở 601.”

“Vậy nghĩa là, ngươi sống một mình.” Lý Huy có chút ngạc nhiên.

“Ta làm cảnh sát hình sự, đi sớm về khuya, sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của họ.”

“Nói như thể ta không phải là cảnh sát hình sự.” Lý Huy cười khổ: “Nhà to thế này, một mình ngươi ở, cũng quá xa xỉ rồi.”

“Ngươi tự ngồi một lát, ta rửa mặt, lát nữa đưa ngươi xuống.” Hàn Bân ngáp.

“Ngươi không đủ nghĩa khí rồi, lúc ta thuê nhà, ngươi sao không nói để ta ở một phòng, tiền thuê còn rẻ hơn, không phải nhàn rỗi?” Lý Huy bĩu môi.

“Huy Ca, chúng ta là đồng nghiệp, đi làm gặp nhau mỗi ngày, tan làm còn sống chung, ngươi thấy hợp lý không?” Hàn Bân cười khổ.

“Cũng đúng.” Lý Huy lẩm bẩm.

“Khoảng cách tạo ra vẻ đẹp, ok.”

……

Hàn Bân rửa mặt xong, dẫn Lý Huy đến nhà ba mẹ.

Nghe nói là đồng nghiệp của mình, Hàn Vệ Đông và Vương Huệ Phương rất vui, tiếp đãi Lý Huy nhiệt tình.

Biết Hàn Bân nghỉ, Vương Huệ Phương vốn đã mua một đống đồ ăn, đúng lúc dùng để đãi khách.

Sau một lúc trò chuyện.

Lý Huy chơi cờ tướng với Hàn Vệ Đông, Hàn Bân thì vào bếp giúp Vương Huệ Phương.

Trong bếp có thể nghe Hàn Vệ Đông vừa chơi cờ, vừa kể chuyện xưa, nói về kinh nghiệm làm cảnh sát hình sự.

Hàn Bân nhìn ra một cái, Lý Huy nghe chăm chú, thỉnh thoảng còn hỏi hai câu.

Đúng là Chu Du đánh Hoàng Cái, một người nguyện đánh, một người nguyện chịu.

Chủ nhật, Hàn Bân cuối cùng cũng được ngủ đến tự nhiên tỉnh.

Sướng quá.

Dậy rồi, đã hơn chín giờ.

Hàn Bân ăn một quả táo, nằm trên giường vừa xem tivi, vừa chơi điện thoại.

Hàn Bân cũng là một thanh niên, cũng có thói quen nướng.

Giờ này rồi, cũng lười làm bữa sáng, chờ đến trưa ăn luôn thể.

Đến hơn mười một giờ mới dậy, sang nhà ba mẹ ăn cơm.

Sau bữa cơm, Hàn Bân dọn dẹp bát đũa, vào bếp rửa bát.

Gần xong thì Vương Huệ Phương bước vào: "Con trai, điện thoại của ngươi kêu."

"Ai vậy?"

"Lý Huy."

Hàn Bân lau tay, bấm nghe: "Alo"

"Bân Tử, bận gì thế? Không xem WeChat à?"

"Rửa bát."

"Có án rồi, xuống lầu đi, ta đến lái xe."

"Biết rồi."

Hàn Bân đáp một tiếng, cầm điện thoại đi ra ngoài: "Mẹ, có án rồi, hai cái đĩa còn lại, mẹ giúp ta rửa nhé."

"Con trai, tạp dề."

"Chút nữa quên." Hàn Bân tháo tạp dề treo lên tường, chào ba một tiếng, rời khỏi nhà.

Chương 45: Tiêu Đề 《Ẩn》

……

Lên xe.

Hàn Bân xem nhóm WeChat, hiểu sơ về vụ án.

Đó là một vụ tống tiền.

Người báo án là một nữ nhân viên văn phòng, tên Trần Lộ Nghiên, ở phòng 408, Chung cư An Dương.

Thành phố Cầm Đảo hạn chế mua nhà, nhiều người có tiền nhàn rỗi, không có kênh đầu tư tốt, nên mua căn hộ.

Đỗ xe bên ngoài, hai người vào sảnh chung cư, Lý Huy nhìn quanh: "Môi trường ở đây không tệ."

"Lại nghĩ đến chuyện mua nhà rồi?"

"Chuyện này không thể vội, phải hỏi thăm nhiều, tìm hiểu nhiều." Lý Huy nói.

"Ở Cầm Đảo, loại căn hộ thương mại này thường có quyền sở hữu 40 năm, ưu điểm là không hạn chế mua, không hạn chế vay; nhược điểm là tiền đặt cọc cao, phí điện nước cao, thuế phí khi bán rất cao."

"Bân Ca, ngươi giỏi quá, chuyên nghiệp thật." Lý Huy giả vờ ngạc nhiên nói.

"Biết chút đỉnh."

Hai người nói chuyện, lên đến tầng bốn.

Phòng 408 mở cửa, Tằng Bình và Điền Lệ đã đến.

Hàn Bân mang giày bảo hộ, cũng bước vào.

Căn hộ không lớn, bên trái là nhà vệ sinh, bên phải là bếp mở, bên trong là một không gian lớn, chỉ có một số đồ nội thất đơn giản, tủ quần áo, bàn làm việc, ghế sofa đơn, giường gỗ, tường treo tivi, trang trí khá tinh tế, rất phù hợp với người trẻ tuổi.

Trên giường ngồi một cô gái, hơn hai mươi tuổi, không cao, hơi mập, mặt tròn, còn vệt nước mắt.

"Đến rồi?" Tằng Bình nói.

"Tằng đội, có phát hiện gì không?"

"Chúng ta cũng vừa đến, chuẩn bị lấy lời khai của nạn nhân."

Vì nạn nhân là nữ, để Điền Lệ lấy lời khai phù hợp hơn.

Điền Lệ cầm sổ tay bước tới: "Trần tiểu thư, ta sẽ lấy lời khai cho ngươi."

Trần Lộ Nghiên gật đầu.

"Họ tên?"

"Trần Lộ Nghiên."

"Tuổi?"

"25."

"Ngươi là người bản địa à?"

"Người ngoại tỉnh, học ở đây, tốt nghiệp xong ở lại."

"Ngươi báo án nói có người tống tiền ngươi, có thể miêu tả lại quá trình không?" Điền Lệ nói.

"Hôm nay ta nghỉ, dậy muộn, sau khi dậy phát hiện trước cửa có một lá thư, mở ra thấy một phong bì chứa usb, không biết là gì, cắm vào máy tính xem, bên trong có ảnh ta tắm và một bức thư tống tiền."

“Ngươi nói trước cửa, là bên trong hay bên ngoài cửa?” Tằng Bình hỏi.

“Bên trong cửa.”

“Phong bì và usb đâu?”

“Ở đây.” Trần Lộ Nghiên mở ngăn kéo, lấy ra một phong bì.

Hàn Bân đeo găng tay, nhận lấy, quan sát: “Độ dày này, hoàn toàn có thể đút qua khe cửa.”

“Thư tống tiền nói gì?”

“Nói muốn mượn chút tiền tiêu, bảo ta mau chóng gom tiền, khi nào có tiền sẽ trả; nếu ta không đưa thì sẽ đăng ảnh lên mạng.”

“Khi đó ta rất sợ, gọi điện báo cảnh sát.”

“Ngươi dậy lúc mấy giờ?” Điền Lệ hỏi.

“Hơn mười một giờ.”

“Phát hiện thư tống tiền lúc nào?”

“Khoảng mười một giờ bốn mươi.”

“Ngươi về nhà lúc mấy giờ tối qua?”

“Chưa đến mười hai giờ.”

“Lúc đó có thấy thư này không?”

“Ta không nhớ rõ.”

“Tức là, ngươi không thể xác định, thư là để từ hôm qua hay hôm nay?” Điền Lệ nói.

“Đúng vậy.”

“Ngươi nói là ảnh tắm, tức là nơi quay lén ở trong phòng tắm.” Hàn Bân nói.

“Có lẽ, ta không rõ lắm.”

“Hàn Bân đi kiểm tra nhà vệ sinh, Lý Huy kiểm tra camera.” Tằng Bình ra lệnh.

“Rõ.”

Lý Huy đi ra ngoài, Hàn Bân vẫn đứng yên.

“Sao vậy?”

“Trần tiểu thư, có thể nói cho ta vị trí quay lén không? Như vậy dễ tìm hơn.” Hàn Bân nói.

Trần Lộ Nghiên gật đầu, đến cửa nhà vệ sinh, chỉ vào góc đông nam trên trần nhà: “Chắc là từ hướng này quay lén.”

Hàn Bân nhìn, chỗ đó có quạt thông gió.

Hàn Bân đứng lên ghế, tháo quạt thông gió, bên trong lộ ra một chiếc camera siêu nhỏ.

“Ồ, camera nhỏ như vậy, thật khó phát hiện.” Tằng Bình liếc nhìn.

Trần Lộ Nghiên mặt đầy sợ hãi, không ngờ nhà vệ sinh của mình lại có camera, sự riêng tư của mình bị quay hết.

Hàn Bân quan sát một vòng, lắp lại quạt thông gió, rời khỏi nhà vệ sinh.

“Cảnh sát, ngài không tháo camera ra à?” Trần Lộ Nghiên nghi hoặc.

“Ta đề nghị, tạm thời không động vào camera này.” Hàn Bân nói.

“Tại sao?” Trần Lộ Nghiên không hiểu.

“Người quay lén không thể lúc nào cũng theo dõi camera, nên hắn chưa biết ngươi báo án, nhưng nếu ngươi tháo camera ra, một khi hắn kiểm tra định kỳ, sẽ phát hiện bất thường.”

“Hàn Bân nói đúng, camera tạm thời không động, cố gắng không để nghi phạm phát hiện, tránh hắn tiêu hủy chứng cứ.” Tằng Bình đồng tình.

“Ta hiểu rồi.” Trần Lộ Nghiên đáp.

“Người quay lén có thể lắp camera trong nhà vệ sinh, khả năng là người quen gây án.” Điền Lệ phân tích.

“Nhà ngươi có bao nhiêu chìa khóa?”

“Tổng cộng bốn chìa, ta một cái, bạn trai ta một cái, văn phòng một cái, nhà ta một cái.”

“Nhà thuê hay mua?” Tằng Bình nói.

“Thuê.”

“Chủ nhà có chìa khóa không?”

“Không, ta thuê nhà xong, bạn trai ta thay khóa giúp.”

“Ngoài bạn trai ngươi, còn ai đến nhà vệ sinh nhà ngươi không?”

“Nhà ta thuê không lớn, không có cả phòng khách, rất ít mời người đến, gặp bạn bè đều hẹn bên ngoài.”

Tằng Bình suy nghĩ một lát: “Bạn trai ngươi biết chuyện ngươi bị quay lén không?”

“Không biết.”

“Quan hệ hai người thế nào?”

“Cũng được.”

“Đã quan hệ chưa?”

“Chưa.” Trần Lộ Nghiên lắc đầu: “Khi đi học, ta sống chung với bạn trai cũ, kết quả sống chung không những không tốt hơn mà còn cãi nhau thường xuyên, bây giờ về phương diện này ta khá cẩn thận.”

Chương 46: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Cái này không cần trả lời.” Hàn Bân nói.

“Ồ.” Trần Lộ Nghiên đáp, rồi phản ứng lại: “Các ngươi không phải nghi ngờ bạn trai ta chứ?”

“Hắn có chìa khóa nhà ngươi, chúng ta cần loại bỏ nghi ngờ của hắn.” Điền Lệ giải thích.

“Hiểu rồi.”

“Nhà ngươi có đồ của bạn trai không?”

“Ngài hỏi cái này làm gì?”

“Ta phát hiện dấu vân tay trên camera.” Hàn Bân nói.

Chẳng bao lâu sau, Triệu Minh và đội kỹ thuật đến hiện trường.

“Tằng đội xin lỗi, đến muộn.” Triệu Minh gãi đầu.

“Ngươi làm gì mà lâu thế mới đến.”

“Đi chơi CS thực tế với bạn, sân bắn xa khu trung tâm.”

“Giỏi nhỉ, cuộc sống phong phú đấy.” Tằng Bình cười nói.

“Ta muốn luyện tập kinh nghiệm bắn súng, sau này bắt tội phạm sẽ cần.” Triệu Minh nói.

Tằng Bình không truy cứu nữa, tìm đội kỹ thuật Lỗ Văn, bảo hắn vào nhà vệ sinh thu thập dấu vân tay trên camera.

“Nhà ngươi có đồ của bạn trai không?”

“Dưới bàn có cốc nước của hắn.” Nói xong, Trần Lộ Nghiên định đưa tay lấy.

“Đừng động, để ta.” Hàn Bân đeo găng tay, lấy cốc nước từ dưới bàn.

“Có dấu vân tay.” Hàn Bân đưa cốc nước cho người khác trong đội kỹ thuật, thu thập dấu vân tay.

“Tằng đội, phong bì và usb có dấu vân tay không?”

“Không có dấu vân tay rõ ràng.”

Sau một lúc, Lỗ Văn và đồng nghiệp đội kỹ thuật đều thu thập xong dấu vân tay, dùng máy so sánh vân tay cảnh sát di động, kiểm tra tại chỗ.

Như vậy có thể nhanh chóng xác định hướng điều tra, rút ngắn thời gian phá án.

“Tằng đội, dấu vân tay trên camera và trên cốc nước không cùng một người.”

Tằng Bình đáp một tiếng, đưa phong bì và usb cho Lỗ Văn, có những dấu vân tay không rõ, mắt thường không thấy, nhưng không có nghĩa là không có, có thể thông qua hóa chất và thiết bị kiểm tra.

Tất nhiên, nếu đeo găng tay, hoặc bị lau qua, thì sẽ không để lại dấu vân tay.

“Cảnh sát, bạn trai ta có thể loại bỏ nghi ngờ rồi chứ.” Trần Lộ Nghiên thở phào.

Nếu chuyện này thực sự do bạn trai làm, nàng sẽ thấy đáng sợ hơn.

Tằng Bình không trả lời, tuy dấu vân tay không khớp, nhưng không loại trừ đồng phạm, bạn trai nàng có chìa khóa nhà, vẫn có nghi ngờ.

“Tằng đội.”

Lúc này, Lý Huy kiểm tra camera quay lại.

“Có phát hiện gì không?”

“Ta đến phòng camera hỏi, trước cửa, sảnh tầng một và trong thang máy đều có camera, nhưng cầu thang, cửa sau và hành lang của chung cư không có camera.” Lý Huy nói.

“Tức là, chỉ cần nghi phạm hiểu rõ tình hình chung cư, hoặc khảo sát trước, hoàn toàn có thể tránh camera.” Điền Lệ phân tích.

“Chung cư khác với khu dân cư, thường chỉ có một hai tòa nhà, an ninh kém hơn.” Hàn Bân nói.

“Trong camera hiện tại, có phát hiện người khả nghi không?” Tằng Bình nói.

“Không có.”

“Ta nghĩ, nên để Trần tiểu thư xem camera, xem có ai quen không.” Hàn Bân đề xuất.

Tằng Bình gật đầu: “Vụ án này, khả năng người quen gây án khá cao.”

“Video ta đã sao chép.” Lý Huy lấy ra một usb.

Sau đó, Trần Lộ Nghiên dùng máy tính, ngồi bên xem camera.

Hàn Bân và những người khác thảo luận vụ án nhỏ.

“Tằng đội, camera có nhiều lỗ hổng quá, nghi phạm có chút đầu óc, sẽ leo cầu thang, khả năng kiểm tra camera không cao.” Lý Huy thảo luận.

“Ta thấy, bạn trai nàng vẫn có nghi ngờ, khóa không có dấu vết bị cạy, không có chìa khóa không thể vào nhà lắp camera.” Điền Lệ nói.

“Dấu vân tay không khớp mà?” Triệu Minh nói.

“Camera trước khi lắp, có thể người khác đã chạm vào, thậm chí có thể là dấu vân tay của người bán camera.” Điền Lệ giải thích.

“Nếu vậy, vụ án phức tạp rồi.” Lý Huy nói.

“Hàn Bân, nói thử xem ngươi nghĩ thế nào.”

“Ta vừa xem camera, ta nghĩ có thể lấy camera làm hướng điều tra.”

“Điều tra thế nào?”

“Đã lắp camera, chắc chắn phải xem, video trong camera, hoặc sao chép, hoặc tải lên mạng, như vậy mới đến tay nghi phạm.” Hàn Bân nói.

“Góc độ này không tệ.” Tằng Bình gật đầu, phân tích:

“Nếu sao chép, cần thường xuyên thay usb, nghi phạm có thể không chỉ đến nhà nạn nhân một lần; nếu tải lên mạng, camera phải kết nối mạng không dây.”

“Ta vừa xem qua, camera đó có lẽ tải video qua mạng, nghi phạm dùng điện thoại hoặc máy tính, đều có thể theo dõi.” Hàn Bân nói.

“Camera giấu kín như vậy, xung quanh đều là tường, tín hiệu mạng quá xa không thể tới, tức là nghi phạm sử dụng mạng gần đó.” Lý Huy nói.

Hàn Bân lấy điện thoại, chụp vài bức ảnh của camera, quan sát kỹ: “342”

“Ý gì?”

“Tài khoản mạng sử dụng cho camera.”

“Ngươi nói 342 à?” Trần Lộ Nghiên bên cạnh nói.

“Ngươi biết, đây là mạng của nhà ai gần đây không?”

Trần Lộ Nghiên há hốc: “Đây là nhà ta, mạng ta kết nối là 342.”

“Ai biết mật khẩu mạng nhà ngươi?” Lý Huy hỏi.

“Chỉ ta và bạn trai ta.”

“Mạng cũng là bạn trai ngươi lắp à?”

“Cái này thì không, lúc ta đến, chủ nhà đã lắp đặt sẵn.” Trần Lộ Nghiên nói, nhớ ra gì đó: “Đúng rồi, mật khẩu cũng do chủ nhà đặt, hắn cũng biết.”

“Vậy ngoài bạn trai Trần tiểu thư, chủ nhà cũng có nghi ngờ.” Tằng Bình nói.

“Nhưng chủ nhà không có chìa khóa.” Điền Lệ nói.

“Vậy là có thành kiến rồi, chủ nhà hiện không có chìa khóa, nhưng trước đây có, Trần tiểu thư vào ở trước, có thể đã lắp camera.” Hàn Bân nói.

Chương 47: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đúng vậy.” Điền Lệ bừng tỉnh: “Nên dùng dấu vân tay trên camera, so sánh với dấu vân tay của chủ nhà.”

Tằng Bình đi qua, kiểm tra một lượt: “Trần tiểu thư, router ngươi có lau không?”

“Router để trên bàn, mở cửa sổ sẽ bụi, ta thường xuyên lau.”

“Router thường được người lắp mạng giúp lắp, dấu vân tay thu được, chưa chắc là của người lắp.” Hàn Bân nói.

“Ngươi nghĩ thử, nhà có đồ của chủ nhà, hoặc dấu vân tay của hắn không?” Điền Lệ nói.

Trần Lộ Nghiên nhíu mày suy nghĩ một lúc, lắc đầu: “Nhà thuê đã hai tháng rồi, thuê xong ta dọn dẹp kỹ, nhất thời ta không nhớ ra.”

“Lúc ký hợp đồng thuê nhà, có in dấu tay không?” Hàn Bân nói.

“Ta nhớ ra rồi, lúc ký hợp đồng, ta vốn không muốn in, chủ nhà đề nghị hai bên in dấu, hắn nói như vậy an toàn, yên tâm hơn.”

“Lấy hợp đồng ra.”

Một lát sau, Trần Lộ Nghiên mang hợp đồng thuê nhà, dấu vân tay dính mực, không cần thu thập, so sánh trực tiếp là được.

Sau khi so sánh, Lỗ Văn xác nhận: “Dấu tay trên hợp đồng thuê và dấu vân tay trên camera hoàn toàn trùng khớp, người

này có nghi ngờ lớn.”

Vì trên camera, chỉ thu thập được một nửa dấu vân tay, Lỗ Văn không thể xác định hoàn toàn, đó là dấu vân tay của cùng một người.

Nhưng với Tằng Bình và Hàn Bân, thế là đủ rồi.

Trong một vụ án, khả năng hai người có dấu vân tay nửa trùng khớp, gần như có thể bỏ qua.

Khu dân cư Đông Phương Uyển.

Phòng 3-502.

Chủ nhà tên Vũ Hòa Phong, năm nay 50 tuổi, là quản lý trung cấp của một công ty.

Vợ chồng thu nhập khá, chỉ có một con gái, không có áp lực cuộc sống.

Có tiền nhàn rỗi, đầu tư một căn hộ.

Ăn xong cơm, Vũ Hòa Phong ngồi trên sofa, vừa dùng tăm xỉa răng, vừa xem tivi.

Con gái về phòng, vợ một mình dọn dẹp trong bếp.

Cuộc sống của Vũ Hòa Phong rất an nhàn, nhưng quá bình lặng, cũng khiến người ta thấy nhàm chán.

“Cốc cốc.” Bên ngoài vang tiếng gõ cửa.

“Ai đó?”

“Kiểm tra gas.” Bên ngoài vang tiếng phụ nữ.

“Vũ Vi mở cửa đi.”

“Sao ngươi không mở?” Giọng không hài lòng truyền từ phòng ngủ.

“Vì ta là cha ngươi, ha ha.”

“Mãi nói những câu cũ kỹ, tục không chịu nổi.” Cửa phòng ngủ mở ra, một cô gái hơn hai mươi bước ra, mặt đầy vẻ miễn cưỡng đi mở cửa.

Vừa mở cửa, Vũ Vi ngạc nhiên: “Các ngươi là ai?”

“Cảnh sát.”

Điền Lệ vào nhà trước, sau đó là Lý Huy, Hàn Bân, Tằng Bình, Triệu Minh và những người khác.

“Các ngươi đến nhà ta làm gì?” Vũ Hòa Phong đứng dậy, tăm trong miệng rơi xuống đất.

“Chúng ta là đội cảnh sát hình sự.” Tằng Bình lấy thẻ cảnh sát, đưa ra: “Ngươi là Vũ Hòa Phong?”

“Là ta, sao vậy?”

“Chúng ta nghi ngờ ngươi liên quan đến một vụ án tống tiền, mời ngươi về hợp tác điều tra.”

“Các ngươi bắt nhầm người rồi, ta sao có thể tống tiền người khác.” Vũ Hòa Phong biện hộ.

“Đây là lệnh bắt.”

“Ta bị oan.”

“Chúng ta chỉ mời ngươi hợp tác điều tra, ngươi thật sự oan, càng nên hợp tác với chúng ta, như vậy mới sớm giúp ngươi loại bỏ nghi ngờ.” Hàn Bân nói.

“Còng tay lại.”

“Người khác lục soát, đồ dùng cá nhân của Vũ Hòa Phong, máy tính, điện thoại không được bỏ qua.”

“Các ngươi dựa vào đâu mà lục soát đồ nhà ta?” Vũ Vi lớn tiếng hỏi.

Hàn Bân từ túi lấy lệnh khám xét: “Mời các ngươi hợp tác.”

“Các ngươi chắc chắn nhầm rồi, chồng ta bị oan, hắn không thể tống tiền người khác.” Vợ Vũ Hòa Phong, Dương Lâm, đứng trước mặt chồng.

“Vũ Hòa Phong, ngươi làm gì trong căn hộ tự biết chứ? Có cần ta nói với vợ ngươi về ngươi không.” Tằng Bình nghiêm giọng.

“Đừng, ta sẽ hợp tác điều tra.” Mặt Vũ Hòa Phong lập tức biến sắc, cúi đầu, không dám nhìn vợ và con gái.

“Hòa Phong, ngươi làm gì vậy?” Dương Lâm hỏi.

Vợ chồng mấy chục năm, thấy thần thái của chồng, nàng cảm thấy có gì không ổn.

“Tằng đội, tìm được một laptop trong phòng làm việc.” Hàn Bân nói.

“Của ai?”

“Của ta.” Giọng Vũ Hòa Phong hơi run.

“Điện thoại của ngươi đâu?” Tằng Bình nói.

“Trên sofa.”

Điện thoại và máy tính của Vũ Hòa Phong đều bị Hàn Bân thu giữ.

Lý Huy và hai người khác không tìm thấy vật khả nghi.

……

Vũ Hòa Phong bị đưa về đồn thẩm vấn.

Tằng Bình thẩm vấn chính, Triệu Minh ghi chép.

Hàn Bân, Điền Lệ, Lý Huy ngồi trong phòng quan sát.

“Họ tên, giới tính, tuổi, quê quán……”

“Vũ Hòa Phong, nam, 50 tuổi……”

“Vũ Hòa Phong biết vì sao chúng ta bắt ngươi không?” Tằng Bình vào thẳng vấn đề.

“Ta…… không biết.”

“Ta nói cho ngươi, chúng ta đã bắt ngươi, tức là có đủ chứng cứ, đừng ôm tâm lý may mắn, không hợp tác điều tra chỉ làm ngươi thêm tội.” Tằng Bình nói.

Vũ Hòa Phong dò xét: “Ngài chỉ chuyện gì?”

“Nghe ngươi nói, phạm tội không ít, từng chuyện khai ra, ta có thời gian.”

“Không, chỉ một chuyện, ta chỉ phạm một chuyện.” Vũ Hòa Phong vội sửa lời.

“Ta lắp camera trong nhà cho thuê.”

“Lắp ở đâu?”

“Nhà vệ sinh.”

“Ngươi cũng lớn tuổi, có công việc tử tế, ngươi làm gì thế này.” Tằng Bình hỏi.

“Ta nhất thời hồ đồ, muốn tìm chút kích thích, không định hại ai.”

“Ngươi quay lén video cô gái, còn dùng chuyện này tống tiền, không phải hại người là gì?”

“Tống tiền?” Vũ Hòa Phong ngạc nhiên: “Ta không có, ta chỉ quay lén, thỉnh thoảng xem lại, thật không tống tiền ai.”

Chương 48: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Giỏi nhỉ, cứng miệng, chơi trò tránh nặng tìm nhẹ với ta.” Tằng Bình hừ một tiếng.

“Cảnh sát, ta nói thật, ta không thiếu tiền, sao phải tống tiền người khác.”

“Ngươi vừa nói, chỉ muốn tìm kích thích mà?” Triệu Minh nhắc.

“Ta thật không có, ta bị oan.”

Tằng Bình cầm ảnh đi tới: “Phong bì này từng thấy chưa?”

“Chưa.”

“Còn usb này?”

“Cũng chưa thấy.”

Tằng Bình cười lạnh, giả vờ: “Còn dám nói dối, dấu vân tay trên phong bì, so với dấu tay trên hợp đồng thuê hoàn toàn giống nhau, không phải của ngươi là của ai?”

Vũ Hòa Phong nhìn kỹ, lắc đầu: “Sao có thể, ta chưa bao giờ thấy phong bì này!”

“Nói lại lần nữa, chúng ta đã có đủ chứng cứ, cho ngươi cơ hội khai báo, là tạo cơ hội giảm án cho ngươi, hiểu không?” Tằng Bình nhắc nhở.

“Lãnh đạo, chuyện quay lén ta nhận, nhưng ta thật không tống tiền, ta không làm, ngài bảo ta khai sao đây.”

“Ngươi có cho người khác xem video quay lén không?”

“Không có.”

“Máy tính có ai khác dùng không?”

“Không có.”

Thẩm vấn kéo dài hơn hai giờ, mặc kệ Tằng Bình nói thế nào, Vũ Hòa Phong chỉ nhận tội quay lén, không nhận tội tống tiền.

Thẩm vấn xong.

Tằng Bình và Triệu Minh ra khỏi phòng thẩm vấn, gặp Hàn Bân và hai người khác trong văn phòng.

“Chết tiệt, phí lời nửa ngày, khát chết ta rồi.” Tằng Bình cầm cốc, uống một ngụm lớn.

“Vũ Hòa Phong miệng cứng thật, Tằng đội đích thân thẩm vấn, chỉ mở được một nửa.” Lý Huy nói.

Tằng Bình đặt cốc mạnh lên bàn: “Không cần biết hắn nói gì, nhất quyết không nhận tội tống tiền.”

“Ta đoán, Vũ Hòa Phong chắc hiểu luật, biết tội quay lén nhẹ, tội tống tiền nặng, ôm tâm lý may mắn, muốn lừa qua.” Điền Lệ nói.

“Đội kỹ thuật có tiến triển không?”

“Máy tính đã kiểm tra, bên trong có phần mềm quay lén và video của Trần Lộ Nghiên, chứng cứ quay lén không thể chối cãi.” Hàn Bân đáp.

“Bân Tử, ngươi cẩn thận, nói như có ý gì.” Tằng Bình nói.

“Ta vừa xem qua quá trình thẩm vấn Vũ Hòa Phong trong phòng quan sát, ta thấy Vũ Hòa Phong không giống nói dối.”

“Bân Tử, ngươi vừa nói, chứng cứ quay lén của Vũ Hòa Phong không thể chối cãi mà?” Lý Huy hỏi.

“Hiện tại tất cả chứng cứ, đều cho thấy Vũ Hòa Phong có nghi ngờ quay lén; nhưng không có chứng cứ cho thấy, tống

tiền cũng là Vũ Hòa Phong; nghiêm túc mà nói, đây là hai vụ án.”

“Có chứng cứ không?” Tằng Bình hỏi.

Hàn Bân lắc đầu: “Cảm giác cá nhân.”

Sáng hôm sau.

Vì có án, Hàn Bân, Lý Huy đến sớm, ăn sáng trong căng tin của đồn.

Lý Huy vừa bóc trứng vừa hỏi: “Bân Tử, ngươi nói Vũ Hòa Phong, nhìn vẻ ngoài đàng hoàng, sao làm chuyện bỉ ổi vậy.”

“Thế giới rộng lớn, loại người nào cũng có.”

“Ngươi nói vợ và con gái hắn biết, sẽ nghĩ sao về hắn?” Lý Huy tò mò.

“Đến lúc thẩm vấn, ngươi có thể tự hỏi hắn.” Hàn Bân lười để ý, chỉ toàn nói những lời không đâu.

Lý Huy không biết nghĩ gì, cười ngốc hai tiếng, cắn nửa quả trứng, hai miếng là ăn hết.

Ăn xong, hai người vào văn phòng nhóm hai, thường khi có án, Tằng Bình sẽ họp buổi sáng, điều chỉnh hướng điều tra, sắp xếp nhiệm vụ.

Đến văn phòng, Hàn Bân pha ấm nước, uống cốc trà xanh, ngồi ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Hắn làm việc bằng đầu óc, lúc rảnh rỗi nghỉ ngơi nhiều, mới có thể giữ trạng thái tốt nhất khi phá án.

Điền Lệ, Triệu Minh, Tằng Bình và những người khác lần lượt đến văn phòng.

Tằng Bình ngáp, cũng rót cốc trà.

“Tằng đội, Trịnh đội không phải nói sẽ thêm người cho nhóm chúng ta sao? Sao chưa có tin tức?” Hàn Bân thổi lá trà nổi trên cốc.

“Nhóm chúng ta chỉ năm người, vụ án bình thường còn được, gặp đại án chắc chắn thiếu người.” Lý Huy phụ họa.

“Chuyện này ta luôn để ý, Trịnh đội cũng nhớ, người thì phải chọn đúng, phù hợp mới được.”

“Tằng đội, ngươi thấy người thế nào thì phù hợp nhóm ta?” Điền Lệ nói.

“Một đội ngũ hoàn chỉnh phải mỗi người một việc, phân công rõ ràng, nhóm chúng ta mới lập không lâu, dù ít người, nhưng hoàn toàn phù hợp cơ cấu này.”

Lúc này, Lỗ Văn vào văn phòng: “Tằng đội, báo cáo kiểm tra xong rồi.”

“Lỗ Văn, sao ngươi có hai mắt gấu trúc thế?” Triệu Minh cười nói.

Lỗ Văn tháo kính, xoa mắt: “Không phải vì vụ án của nhóm ngươi, ta tăng ca mới làm xong kiểm tra.”

“Kính vất vả rồi, hôm khác mời ngươi ăn bữa, bồi bổ.” Tằng Bình kéo ghế, để hắn ngồi.

“Có câu này của ngài, ta vui rồi.” Lỗ Văn lấy tập tài liệu, đưa cho Tằng Bình.

“Cái này đọc mệt lắm, ngươi nói trọng điểm thôi.” Tằng Bình xua tay.

“Điện thoại không phát hiện video của nạn nhân.” Lỗ Văn nói.

“Có phải bị xóa không?”

Lỗ Văn lắc đầu: “Ta đã thử khôi phục.”

“Phong bì và usb có manh mối gì không?” Tằng Bình nói.

“Không có dấu vân tay, không có dna, rất sạch.”

“Có cách nào truy xuất nguồn gốc phong bì và usb không?” Điền Lệ hỏi.

“Đó là công việc của các ngươi.” Lỗ Văn nhún vai, rời văn phòng.

“Phong bì và usb hãng nhiều, sản lượng lớn, tìm nguồn rất khó.” Tằng Bình nhìn phong bì và usb, đều là loại phổ biến.

“Theo ta, vẫn nên thẩm vấn Vũ Hòa Phong, video là hắn quay lén, nghi ngờ tống tiền cũng lớn nhất.” Triệu Minh nói.

“Ta đồng ý với Triệu Minh.” Điền Lệ nói.

Chương 49: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Không thì, lần này để ta và Hàn Bân thẩm vấn?" Lý Huy đề nghị.

Tằng Bình quay đầu, nhìn Hàn Bân: "Ngươi thấy sao?"

Hàn Bân nhíu mày suy nghĩ, vụ quay lén đã giải quyết, nhưng vụ tống tiền lại bế tắc.

"Đinh linh linh……" Tiếng chuông điện thoại phá tan im lặng.

Điền Lệ lấy điện thoại xem: "Điện thoại của Trần Lộ Nghiên."

"Nghe đi."

Điền Lệ nghe điện thoại, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Cúp điện thoại, Triệu Minh không nhịn được hỏi: "Sao vậy? Có manh mối mới à?"

Điền Lệ thở dài: "Sợ rằng bị Hàn Bân đoán đúng."

"Ý gì?" Lý Huy nói.

"Trần Lộ Nghiên lại nhận thư tống tiền."

……

Nửa tiếng sau.

Đội hai nhóm ba và đội kỹ thuật, lại đến Chung cư An Dương.

Hàn Bân và những người khác đến tầng bốn, cửa phòng 408 mở.

Mọi người mang giày bảo hộ, vào phòng.

Trong phòng có hai người, Trần Lộ Nghiên ngồi trên giường, sắc mặt khó coi.

Còn một nam nhân, ngồi trên sofa bên cạnh.

“Tằng đội, các ngài đến rồi.” Trần Lộ Nghiên đứng dậy, như nhìn thấy chỗ dựa.

“Chúng ta nhận điện thoại, lập tức đến.”

“Đây là bạn trai ta, Hướng Thiệu Minh.” Trần Lộ Nghiên giới thiệu.

Tằng Bình quan sát, chàng trai cao gầy, nhìn khá thần khí.

“Thư tống tiền đâu?”

“Trên bàn, ta nhớ ngài nói không chạm vào, ta dùng đũa gắp lên.”

Tằng Bình bước tới, kiểm tra phong bì, giống hệt phong bì lần trước, mở ra, bên trong vẫn là usb.

Hàn Bân cũng cầm xem: “Khi nào phát hiện phong bì?”

“Ta tối qua không ở căn hộ, sáng nay Thiệu Minh theo ta, muốn lấy ít quần áo thay, vừa mở cửa phát hiện trước cửa có phong bì.”

“Xem ra thủ đoạn giống hôm qua, đều đút qua khe cửa.” Lý Huy nói.

“Tằng đội, không phải các ngươi đã bắt chủ nhà sao? Sao còn có thư tống tiền?” Trần Lộ Nghiên hỏi.

“Khụ……” Tằng Bình ho khan, có chút xấu hổ.

“Theo chứng cứ hiện tại, quay lén và tống tiền không phải một người, là hai vụ án.” Hàn Bân nói.

“Nghĩa là ảnh của Lộ Nghiên vẫn có thể bị đăng lên mạng?” Hướng Thiệu Minh lo lắng.

“Chúng ta sẽ nhanh chóng phá án, bắt nghi phạm.”

Để giảm không khí lúng túng, Tằng Bình trực tiếp phân công nhiệm vụ:

“Điền Lệ, cắm usb vào máy tính, xem có gì.”

“Được.”

“Lý Huy, đi phòng camera xem, có người khả nghi không.”

“Rõ.”

Dù khả năng chụp được nghi phạm không cao, nhưng việc phải làm vẫn phải làm.

“Hàn Bân, ngươi ra cửa xem, có manh mối gì không.”

“Rõ.”

Hàn Bân mang giày bảo hộ, ra cửa, cẩn thận quan sát, lát nhà đều là gạch, nếu đế giày không bẩn, gần như không để lại dấu giày rõ ràng.

Hàn Bân đi một vòng, không phát hiện dấu vết rõ ràng.

“Tằng đội, nội dung usb giống hôm qua, vẫn mấy bức ảnh tắm và một thư tống tiền.” Điền Lệ nói.

“Đọc thư tống tiền đi.”

“Tối nay bảy giờ, chuẩn bị năm vạn tệ, đặt ở thùng rác thứ ba, phía bắc, quảng trường Nhân Dân phía đông; tiền là ta mượn ngươi, có sẽ trả ngươi, nếu tối nay không nhận được tiền, hoặc báo cảnh sát bắt ta, sẽ đăng ảnh ngươi lên mạng.”

Nghe thư tống tiền, Trần Lộ Nghiên gần như sụp đổ: “Năm vạn, ta ngay lập tức kiếm đâu ra nhiều tiền vậy.”

“Lộ Nghiên, ngươi đừng vội, chúng ta cùng nghĩ cách.” Hướng Thiệu Minh đưa tay vỗ vai bạn gái.

“Trần tiểu thư, nhận lại thư tống tiền, nghĩa là nghi phạm chưa biết cảnh sát đã can thiệp, chỉ cần chúng ta bố trí trước, tối nay chắc chắn bắt được nghi phạm.” Tằng Bình an ủi.

Sau khi điều tra hiện trường xong, mọi người trở lại đồn.

Trần Lộ Nghiên và bạn trai Hướng Thiệu Minh cũng đến đồn.

Tâm trạng Trần Lộ Nghiên không ổn định, Tằng Bình sắp xếp nàng vào phòng nghỉ.

Văn phòng nhóm hai.

Tằng Bình xem đồng hồ: “Bây giờ mười một giờ, từ giờ đến bảy giờ tối còn tám giờ.”

“Thời gian bố trí, khá dư dả.” Hàn Bân nói.

“Quảng trường Nhân Dân vào buổi tối, nhiều người dạo, sân rộng, bắt giữ khó khăn.” Lý Huy phân tích.

Tằng Bình vẫy tay: “Bất kể khó khăn, tối nay nhất định phải bắt nghi phạm.”

“Chúng ta còn không rõ đặc điểm nghi phạm.” Điền Lệ giơ tay.

“Đúng vậy, nghi phạm giỏi che giấu mình.” Tằng Bình nói.

“Ta nghĩ, có thể để đội kỹ thuật, kiểm tra dấu vân tay trên máy tính.” Hàn Bân nói.

Lý Huy nghi hoặc: “Máy tính không phải của Vũ Hòa Phong à? Còn phải kiểm tra.”

“Ta muốn xem, có người khác động vào máy tính của hắn không.”

“Hàn Bân nói đúng, ta xem qua ảnh tống tiền, cũng xem video quay lén, những ảnh tắm đó, chắc là ảnh chụp từ video máy tính.” Điền Lệ phụ họa.

Lý Huy nói tiếp: “Nghi phạm lấy ảnh tắm từ máy tính của Vũ Hòa Phong, sau đó tống tiền Trần Lộ Nghiên.”

Tằng Bình như nhớ ra gì đó: “Đúng rồi, camera của chung cư có manh mối không?”

“Không.” Lý Huy nói.

“Vẫn như hôm qua, sao chép video camera, để Trần Lộ Nghiên xem, có người khả nghi không.” Tằng Bình ra lệnh.

“Rõ.”

“Camera của chung cư không chụp được nghi phạm, chúng ta có thể mở rộng phạm vi camera không.” Điền Lệ đề nghị.

“Điền Lệ nghĩ không tệ, nghi phạm không thể đột ngột xuất hiện, chúng ta kiểm tra camera xung quanh chung cư, chắc chắn phát hiện được.” Tằng Bình nói.

“Phương tiện giao thông của nghi phạm, hoặc ô tô, taxi, xe buýt, tàu điện ngầm, xe đạp, đi bộ, chỉ cần chúng ta kiểm tra kỹ, chắc sẽ tìm được hành tung của nghi phạm.” Hàn Bân nói.

Chương 50: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Vậy, ta bố trí lại nhiệm vụ.” Tằng Bình suy nghĩ một lát:

“Việc thu thập dấu vân tay trên máy tính, giao cho đội kỹ thuật.”

“Triệu Minh, ngươi đến Chung cư An Dương giám sát, dù khả năng nghi phạm quay lại không cao, nhưng không thể lại xảy ra chuyện hôm nay, nhận được thư tống tiền lần ba, ta làm tổ trưởng cũng không còn mặt mũi.”

“Trịnh đội, một mình ta đi không dễ làm.” Triệu Minh cười khổ.

“Ngươi có thể đến đồn cảnh sát địa phương, gọi hai cảnh sát hỗ trợ giám sát.”

“Rõ.”

“Lý Huy, Điền Lệ, hai người đi thăm hỏi quanh chung cư, kiểm tra camera xung quanh, xem có thể phát hiện hành tung nghi phạm không.”

“Rõ.”

“Hàn Bân, cùng ta đến quảng trường Nhân Dân bố trí.”

“Tằng đội, chỉ hai người bố trí, không ít người quá sao?” Điền Lệ nói.

“Ta sẽ nhờ đồn cảnh sát địa phương hỗ trợ, họ hiểu rõ tình hình bên đó, trước sáu giờ, ngươi và Lý Huy đến quảng trường Nhân Dân hỗ trợ.”

“Rõ.”

Tằng Bình ra nhiệm vụ, đội viên nhóm hai chia nhau hành động.

……

Thành phố Cầm Đảo, Quảng trường Nhân Dân.

Hàn Bân không lạ gì Quảng trường Nhân Dân, hồi nhỏ khi ba mẹ có thời gian rảnh, họ cũng thường đưa hắn đến đây chơi, nơi này được coi là một trong những công trình biểu tượng của địa phương.

Đối diện Quảng trường Nhân Dân có một quán ăn tên là Quán mì Tương Đại Cốt.

Quán chuyên bán hai món chính: sườn om xì dầu và mì dao cạo.

Khi còn nhỏ, Hàn Bân ít khi ăn ngoài, nhưng có lần theo ba ăn thử một lần, hắn thấy rất ngon, luôn nhớ mãi hương vị đó.

Hôm nay, đúng lúc đến đây.

Hàn Bân và Tằng Bình đến Quảng trường Nhân Dân đã là buổi trưa, Hàn Bân đề nghị ăn trưa tại quán ăn này.

Tằng Bình là tổ trưởng tổ hai, nếu hiện trường có sơ suất, trách nhiệm đầu tiên thuộc về hắn, trong lòng đang lo nghĩ, ăn gì cũng không quan trọng.

Hàn Bân gọi một phần sườn om xì dầu.

Không lâu sau, nhân viên phục vụ bưng ra một khay sắt hình chữ nhật lớn, bên trên là những miếng sườn om xì dầu nóng hổi, phần ăn rất đầy đặn.

Hàn Bân gắp một miếng sườn, cắn một miếng thịt: "Vẫn là hương vị đó."

"Ngươi từng ăn ở đây à?"

"Hồi đi học, ba ta dẫn ta đến đây."

“Gu của ba ngươi không tệ, ta cũng thử xem.” Tằng Bình gắp một miếng sườn, cắn một miếng: “Thơm quá!”

Hàn Bân cầm bình giấm, rưới một ít lên sườn: “Tằng đội, có muốn thử không, thêm một hương vị nữa.”

“Cho ta chút.”

Đa số cảnh sát hình sự đều ăn được, Tằng Bình cũng không ngoại lệ, vốn đang lo nghĩ, nhưng ăn sườn thì quên hết một nửa, tốc độ ăn không thua gì Hàn Bân.

Đang mùa hè, trong quán mở điều hòa, ăn sườn om xì dầu, thật tuyệt vời.

Sau khi ăn gần hết sườn, Hàn Bân gọi thêm hai phần mì dao cạo.

Ăn no rồi, hai người cũng không vội đi, ngồi ở bàn gần cửa, nhìn sang Quảng trường Nhân Dân đối diện.

“Tằng đội, lát nữa chúng ta sẽ bố trí thế nào?” Hàn Bân hỏi nhỏ.

Lúc này, trong quán chỉ còn lại hai người họ.

“Không vội, chờ người bên đồn công an đến rồi bàn, họ quen thuộc khu vực này hơn.”

Khu vực này thuộc sự quản lý của Đồn công an đường Ninh Bắc, người phối hợp bố trí là trưởng đồn Tôn Hạo.

Tôn Hạo gọi điện cho Tằng Bình, hỏi địa chỉ của hai người.

Chẳng bao lâu, Tôn Hạo tìm đến quán ăn, hắn quen thuộc tình hình nơi này hơn Hàn Bân nhiều.

Ngoài Tôn Hạo, còn có ba cảnh sát đi cùng.

“Lão Tăng, ngươi biết hưởng thụ thật, trốn trong phòng điều hòa.” Vừa vào cửa, Tôn Hạo đã cười chào hỏi.

“Lão Tôn, ngươi cũng là nửa chủ nhà, không bắt ngươi đãi là may rồi.” Tằng Bình bước tới, vỗ vai Tôn Hạo.

Có vẻ hai người khá thân.

“Ta giới thiệu với ngươi, đây là Hàn Bân của tổ chúng ta.”

Tôn Hạo cũng giới thiệu ba cảnh sát đi cùng, mọi người làm quen, dễ phối hợp hơn.

Tằng Bình mời bốn người ngồi xuống: “Lão Tôn, ngươi quen thuộc khu vực này, chúng ta tìm chỗ kín đáo, bàn cách bố trí.”

Đang mùa hè, mặt trời chói chang, quanh quảng trường không có chỗ nào che chắn, nếu đứng ngoài sẽ rất nóng và nổi bật.

Đợi đến khoảng sáu giờ, trời mát hơn, quanh quảng trường sẽ có người, lúc đó bố trí cũng không bị chú ý.

Lúc này, nhân viên phục vụ bước tới:

“Mấy vị muốn ăn gì không? Bếp sắp nghỉ rồi, muộn nữa sẽ không làm được.”

“Gọi chủ quán ra đây.” Tôn Hạo nói.

“Ngài tìm chủ quán có việc gì?” Nhân viên phục vụ nghi hoặc hỏi.

“Đồn công an, hỏi chút tình hình.” Tôn Hạo lộ thẻ cảnh sát.

Nhân viên vội chạy vào bếp.

Chẳng bao lâu, một người phụ nữ trung niên bước ra: “Mấy đồng chí đồn công an, tìm ta có việc gì?”

“Ngài là chủ quán?” Tôn Hạo mặc thường phục, lộ thẻ cảnh sát.

“Ta là, có việc gì ngài cứ nói.”

“Quán ngài mấy giờ đóng cửa?”

“Khoảng hai giờ chiều, không có khách thì nghỉ, đến hơn năm giờ chiều mở lại.” Chủ quán nói.

“Ngài xem thế này được không, chúng ta có nhiệm vụ, muốn sử dụng tạm quán ngài, đến năm rưỡi chúng ta sẽ đi, không ảnh hưởng đến việc kinh doanh của ngài.” Tôn Hạo nói.

“Không vấn đề, nhất định phối hợp công việc của đồn công an.” Chủ quán thông minh, gọi nhân viên: “Tiểu Á, mang bình trà ngon, rót cho các đồng chí đồn công an.”

“Vâng.”

“Chủ quán, nhờ ngài giữ bí mật, tránh lộ thân phận, ảnh hưởng đến nhiệm vụ.” Tôn Hạo nói.

Chương 51: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngài yên tâm, đây là cháu gái ta, rất kín miệng.”

“Cảm ơn.” Tôn Hạo nói.

Tôn Hạo cười: “Lão Tăng, chỗ này bố trí thế nào, đối diện là Quảng trường Nhân Dân, lại không bị nắng.”

Tằng Bình giơ ngón tay cái: “Chỗ này tuyệt, chủ quán cũng là người sảng khoái!”

Trong quán chỉ còn lại sáu người gồm Tằng Bình.

“Lão Tôn, ngươi quen thuộc khu vực Quảng trường Nhân Dân, ngươi nói xem bố trí thế nào?” Tằng Bình hỏi.

Tôn Hạo từ túi lấy ra một bản đồ: “Đây là sơ đồ khu vực quanh Quảng trường Nhân Dân.”

“Ồ, không tệ, có bản đồ này, tình hình quanh đây rõ ràng.”

“Lão Tăng, với loại vụ án này, ngươi nhiều kinh nghiệm hơn ta, vẫn là ngươi bố trí cảnh lực, ta chỉ đề xuất một điều, góc đông bắc Quảng trường Nhân Dân có một cửa tàu điện ngầm, lưu lượng người rất lớn, tuyệt đối không để nghi phạm chạy vào tàu điện ngầm, nếu không chúng ta sẽ rất bị động.” Tôn Hạo nói.

Tằng Bình gật đầu: “Đề xuất này rất quan trọng, ta nghĩ chúng ta có thể bố trí hai cảnh sát, canh giữ gần cửa tàu điện ngầm, chỉ cần hắn chạy về phía đó, chúng ta sẽ chặn trước và sau, lập tức bắt giữ.”

“Tằng đội, nếu nghi phạm ẩn nấp, thuê người khác đến lấy tiền, lập tức bắt người, nghi phạm sẽ bỏ trốn.” Hàn Bân nói.

Tằng Bình suy nghĩ một lát, ngón trỏ tay phải gõ lên bàn: "Thế này, chỉ cần người lấy tiền không chạy về phía cửa tàu điện ngầm, chúng ta sẽ theo dõi, xem tình hình rồi quyết định bắt hay không."

"Nếu vậy, khó bắt hơn, chúng ta đủ người không?" Tôn Hạo hỏi.

"Tổ chúng ta còn hai người, lát nữa sẽ đến hỗ trợ, cảnh lực đủ rồi, nhưng gần điểm giao tiền cần bố trí hai xe ô tô, hai xe điện, chuẩn bị đầy đủ." Tằng Bình nói.

"Vậy những cảnh lực khác bố trí thế nào?" Tôn Hạo hỏi.

"Chúng ta có tám cảnh sát, trong đó hai người canh giữ cửa tàu điện ngầm, sáu người còn lại bố trí quanh thùng rác thứ ba phía bắc, chia làm hai người một nhóm, hỗ trợ lẫn nhau, bên trong chặt chẽ, bên ngoài lỏng lẻo."

Mọi người thảo luận chi tiết, khoảng năm giờ chiều, Trịnh Khải Hoàn dẫn Trần Lộ Nghiên và Hướng Thiệu Minh đến Quảng trường Nhân Dân.

Trịnh Khải Hoàn là đội trưởng đội ba, xảy ra vụ án tống tiền, hắn ở đồn cũng không yên, sợ vụ án có sai sót, đến kiểm tra.

Sáu giờ chiều, Điền Lệ và Lý Huy cũng đến Quảng trường Nhân Dân.

Số cảnh sát bố trí hiện trường là chín người.

Trong đó, hai người canh cửa tàu điện ngầm, cách xa thùng rác để tiền.

Những người khác phân tán quanh thùng rác, có sự ngụy trang riêng.

Hàn Bân ở phía tây nam thùng rác, hai ông lão đang đánh cờ tướng, quanh đó có đám đông vây quanh, Hàn Bân cũng

hòa vào, không nổi bật.

Mỗi cảnh sát đều đeo tai nghe, Trịnh Khải Hoàn chỉ huy từ xa, có thể nắm rõ tình hình quanh đó.

Bố trí từ sáu giờ, Trần Lộ Nghiên chưa giao tiền chuộc, Hàn Bân và mọi người đã quan sát, xem quanh quảng trường có ai khả nghi không.

Thời gian từng phút trôi qua, sáu giờ năm mươi, theo sắp xếp của Trịnh Khải Hoàn, Trần Lộ Nghiên đi taxi đến Quảng trường Nhân Dân, đặt túi đen bọc bên ngoài vào thùng rác.

Dù biết cảnh sát quanh đó, Trần Lộ Nghiên vẫn lo lắng, bỏ tiền vào thùng rác, rồi đi taxi rời đi.

Tiền đã để vào thùng rác chỉ định, nghi phạm có thể đến lấy bất cứ lúc nào, không khí càng căng thẳng.

Hàn Bân dù đứng bên cạnh bàn cờ, nhưng chú ý lại ở thùng rác, mỗi người đi qua đều làm hắn cảnh giác.

Tuy nhiên, người qua lại chỉ có người vứt đồ hoặc đi qua.

Tám giờ tối, trời đã tối, đèn quanh quảng trường bật sáng, các ông lão đánh cờ đã thay đổi, quanh thùng rác vẫn không có động tĩnh.

Hàn Bân nhìn đồng hồ, bấm tai nghe: "Trịnh đội, đã qua một giờ từ thời gian giao tiền."

"Đừng vội, kiên nhẫn chút, nghi phạm cũng đang quan sát."

"Rõ."

Hàn Bân còn đỡ, có đám ông lão làm ngụy trang, không cần đổi vị trí giám sát, các cảnh sát khác để tránh lộ ngụy trang, phải thay đổi vị trí giám sát liên tục.

Bất giác, lại qua hơn một giờ.

Hơn chín giờ tối, đa số người ở quảng trường đã về nhà, nhạc khiêu vũ quảng trường cũng tắt, các bà dì rời đi từng nhóm ba năm người.

Bàn cờ chỉ còn bốn ông lão, thêm Hàn Bân là năm người, người ít đi, Hàn Bân bắt đầu nổi bật.

Bố trí từ sáu giờ, đã hơn ba giờ, cảnh sát thực hiện nhiệm vụ bắt đầu mất kiên nhẫn, tiếng trong tai nghe cũng càng lúc càng nhiều.

Nhưng Trịnh Khải Hoàn vẫn đáp như trước, chờ.

Lại qua nửa giờ, các ông lão đánh cờ về hết, Hàn Bân không thể ở lại đó, chỉ có thể về xe giám sát.

Các cảnh sát khác cũng giống Hàn Bân, lần lượt về xe, người ở quảng trường càng ít, đứng gần thùng rác sẽ rất nổi bật.

Dễ bị nghi phạm phát hiện sơ hở.

Lúc này, một bà lão kéo xe hai bánh, đến gần quảng trường, lần lượt nhặt rác trong thùng.

“Trịnh đội, có ngăn bà lão này không, để bà nhặt thế này, có khi lấy cả tiền.” Lý Huy nói.

Trịnh Khải Hoàn suy nghĩ một lát, mở tai nghe: “Không lệnh của ta, không ai được hành động.”

Chẳng bao lâu, bà lão đến thùng rác thứ ba phía bắc.

“Trịnh đội, không ngăn lại, bà lão sẽ lấy tiền mất.” Điền Lệ không nhịn được nhắc.

“Các ngươi lo lắng, nghi phạm càng lo lắng, nếu ở gần quan sát, chắc chắn không để người khác lấy tiền.”

Chương 52: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Trịnh đội muốn ép nghi phạm hiện thân.” Lý Huy hiểu ra.

“Không chỉ thế, làm sao các ngươi biết bà lão không nghi ngờ, chúng ta có thể ngụy trang, nghi phạm cũng vậy.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Trịnh đội nghĩ chu đáo.” Lý Huy nịnh nọt.

Tuy nhiên, Trịnh Khải Hoàn không phải biên kịch, kịch bản không như hắn nghĩ, khi bà lão nhặt rác trong thùng thứ ba phía bắc, không ai ngăn, mở túi đen ra xem, vội đóng lại.

Bà lão sức khỏe tốt, để túi đen vào xe đẩy, nhìn quanh, rồi bước nhanh đi.

“Trịnh đội, đó là năm vạn tệ.” Lý Huy nhắc.

“Lý Huy, Điền Lệ, hai ngươi giả làm cặp đôi, theo dõi.”

“Hàn Bân, ngươi đi xe điện, giữ khoảng cách.”

“Tằng Bình, ngươi lái xe, chặn bà lão phía trước.”

“Cảnh trưởng Tôn, ngươi tiếp tục canh ở đây, khả năng không lớn, nhưng nếu chúng ta đi mà nghi phạm đến, sẽ phiền phức lớn.”

“Rõ.” Mọi người đáp.

Theo dõi mà đông, dễ bị phát hiện.

Hàn Bân đi xe điện, theo không nhanh không chậm, bố trí cả ngày, không ngờ lại thế này.

“Trịnh đội, khi nào hành động?” Hàn Bân hỏi trong tai nghe.

“Tiếp tục theo, xem bà lão đi đâu? Có gặp ai không?” Trịnh Khải Hoàn chưa bỏ cuộc.

“Trịnh đội, bà lão đi nhanh thật, thoáng chốc đã đến ngã tư rồi… ô, vượt đèn đỏ.” Tằng Bình nói.

Trịnh Khải Hoàn cười khổ: “Thật khó cho bà lão.”

Hàn Bân mở tai nghe: “Trịnh đội, cứ theo mãi thế này không ổn.”

“Ngươi có ý kiến gì?” Trịnh Khải Hoàn hỏi lại.

“Ta đề nghị, Cảnh trưởng Tôn kiểm tra camera quanh quảng trường, nếu bà lão nhặt rác thật, chắc chắn thường đi quanh đó.”

“Ừ, ý này không tệ.” Trịnh Khải Hoàn đồng ý, bảo Tằng Bình: “Lão Tăng, liên hệ Cảnh trưởng Tôn, bảo hắn kiểm tra camera quanh đó, xác minh thân phận bà lão.”

“Rõ.”

Năm người theo dõi, bà lão không phát hiện gì bất thường.

Hàn Bân và mọi người cũng không thấy ai theo.

Bốn mươi phút sau.

“Đinh linh linh…”

Điện thoại Tằng Bình reo, Tôn Hạo gọi.

“Lão Tăng, ta kiểm tra camera quanh quảng trường, bà lão đó gần như mỗi tối đều quanh đó nhặt rác, không có gì bất thường.”

“Ta biết rồi, cảm ơn ngươi.”

“Nên mà.” Tôn Hạo nói rồi cúp máy.

“Sao rồi?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Tôn Hạo kiểm tra camera, bà lão thường nhặt rác quanh đó, không có nhiều nghi ngờ.”

“Trịnh đội, bà lão đi vào ngõ, chắc sắp về nhà.” Tiếng Lý Huy trong tai nghe.

“Trịnh đội thu lưới thôi, để bà lão mang tiền về nhà, chuyện sẽ rắc rối.” Tằng Bình đề nghị.

Trịnh Khải Hoàn do dự: “Thu lưới.”

…

Cách xe không xa.

Hàn Bân đi xe điện, đuổi kịp bà lão, vượt vài mét rồi chặn trước.

“Sao thế, đường rộng thế này, ngươi chắn đường ta làm gì?” Bà lão lớn tiếng hỏi.

Lý Huy và Điền Lệ cũng theo kịp, một trái một phải chặn bà lão.

“Các ngươi là ai?” Bà lão có chút lo lắng, để xe đẩy ra sau.

“Bà ơi, ngài đừng sợ, chúng ta là cảnh sát.” Lý Huy lộ thẻ cảnh sát.

“Cảnh sát? Các ngươi có việc gì?” Bà lão bán tín bán nghi, trời tối không nhìn rõ, ban ngày cũng không nhận ra thẻ.

“Bà ơi, tối nay đi quảng trường nhặt rác, là ngài tự đi hay có người kêu đi?” Lý Huy hỏi.

“Nhặt rác cần dạy à, ngươi muốn học, theo ta vài ngày là biết.” Bà lão nói.

Lý Huy cạn lời, mình là cảnh sát tốt, sao lại đi nhặt rác.

“Bà ơi, chúng ta đang điều tra vụ án tống tiền, năm vạn ngài cầm là tiền chuộc.” Điền Lệ giải thích.

“Ây dà, năm vạn gì, không biết các ngươi nói gì?” Bà lão vội phủ nhận.

“Không cầm năm vạn, sao đi nhanh thế?” Lý Huy hỏi.

“Ta rèn luyện sức khỏe, không được à.” Bà lão chối.

“Phiền ngài theo chúng ta về đồn, phối hợp điều tra.” Thấy bà lão không hợp tác, Điền Lệ chỉ có thể làm theo quy trình.

“Vì sao, ta không đi.” Bà lão lớn tiếng, muốn người khác chú ý.

“Bà ơi, ta biết ngài có thể vô tội, nhưng số tiền đó là tiền chuộc, ai cầm cũng phải theo chúng ta về ghi lời khai.”

Lý Huy và Điền Lệ vừa dỗ vừa dọa, cuối cùng bà lão đồng ý, theo họ về đồn.

……

Đồn cảnh sát Cầm Đảo.

Lý Huy và Điền Lệ phụ trách ghi lời khai của bà lão.

Trịnh Khải Hoàn pha một ấm trà, mặt nghiêm túc ngồi bên bàn.

“Các ngươi lại đây, chúng ta họp một chút.”

Tằng Bình và Hàn Bân đi tới, ngồi bên cạnh Trịnh Khải Hoàn.

“Bên Tôn Hạo đã rút chưa?”

“Tôn Hạo đã rút, để lại hai cảnh sát trong xe canh giữ.” Tằng Bình đáp.

“Bên Chung cư An Dương thì sao?”

“Triệu Minh đã gọi điện cho ta, bên đó không có gì bất thường, ta bảo hắn tiếp tục theo dõi.”

Trịnh Khải Hoàn uống một ngụm trà để làm ẩm cổ họng: "Tên tống tiền này tại sao không xuất hiện, hắn đang định giở trò gì, ta thật không hiểu nổi."

"Hắn có thể phát hiện ra chúng ta, nên không dám xuất hiện." Hàn Bân đoán.

"Không thể nào, hôm nay chúng ta đã rất cẩn thận rồi."

Hàn Bân hồi tưởng lại: "Thật sự không thấy ai khả nghi."

"Ngày mai, phải kiểm tra lại camera quanh Quảng trường Nhân Dân, xem từ sáu giờ chiều đến mười hai giờ đêm có ai khả nghi xuất hiện không." Trịnh Khải Hoàn ra lệnh.

"Vâng."

Lúc này, Lý Huy và Điền Lệ bước vào.

"Tiền đã lấy lại chưa?"

"Đây ạ." Lý Huy đặt túi nhựa đen lên bàn.

"Bà lão này thật không có tinh thần trả lại của rơi." Tằng Bình cười đùa.

Chương 53: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trịnh Khải Hoàn kiểm tra tiền mặt: "Các ngươi thấy, bà lão này có nghi ngờ không?"

"Đã lấy lời khai, bà lão tên là Lý Viện Phương, người địa phương Cầm Đảo, thường nhặt rác quanh Quảng trường Nhân Dân, không liên quan gì đến nạn nhân, cơ bản có thể loại trừ nghi ngờ." Lý Huy đáp.

"Trịnh đội, bà lão cũng tội nghiệp, theo chúng ta cả đêm, hay là cho bà ấy một trăm tệ." Điền Lệ nói với lòng nhân ái.

"Một trăm tệ này ta chi." Trịnh Khải Hoàn nói.

"Nếu bà lão không có vấn đề, tức là manh mối lại đứt." Tằng Bình thở dài.

"Trịnh đội, ta muốn thẩm vấn lại Vu Hòa Phong, xem hắn có thể cung cấp manh mối gì không."

"Có thể là một đột phá." Trịnh Khải Hoàn đồng ý, chỉ vào Lý Huy và Điền Lệ:

"Hôm nay các ngươi đi kiểm tra quanh Chung cư An Dương, có manh mối gì không?"

"Chúng ta đã kiểm tra camera xung quanh, hiện tại chưa phát hiện người khả nghi." Lý Huy đáp.

"Ngày mai tiếp tục kiểm tra."

"Vâng."

"Trịnh đội, ta muốn xem ảnh tống tiền." Hàn Bân nói.

"Ta đã xem ảnh, đều khá nhạy cảm, ngươi là đàn ông xem không tiện, có gì cần hỏi cứ hỏi ta." Điền Lệ nói.

“Được rồi, lúc này đừng phân biệt nam nữ nữa, để Hàn Bân xem.” Trịnh Khải Hoàn vẫy tay, manh mối đã đứt, phải nhanh chóng tìm manh mối mới.

Giống như bác sĩ và bệnh nhân, đã bệnh nặng rồi, có chữa được không còn chưa chắc, phải tìm bác sĩ phù hợp nhất.

Nếu không, nghi phạm đăng ảnh lên mạng sẽ gây hại lớn cho nạn nhân.

“Được rồi, muộn rồi, tối nay đến đây thôi, mọi người về ngủ một giấc.”

Trịnh Khải Hoàn nói, lấy ra một trăm tệ: “Đưa tiền cho bà lão, bảo bà ấy bắt xe về.”

“Vâng.”

…

Sáng hôm sau.

Hàn Bân với đôi mắt thâm quầng đến văn phòng.

Tối qua về nhà đã hơn hai giờ, dọn dẹp một chút là ba giờ.

Chỉ ngủ vài tiếng đã phải dậy đi làm.

Lý Huy và Hàn Bân đều dậy muộn, cả hai không ăn sáng, trực tiếp đến văn phòng.

Ngoại trừ Triệu Minh, mọi người đều có mặt.

Điền Lệ mang hai phần ăn sáng, đặt trước Hàn Bân và Lý Huy: “Ăn đi, Tằng đội mua cho các ngươi.”

“Tằng đội, ngài thật thần, sao biết chúng ta chưa ăn sáng.” Lý Huy nuốt vội một cái bánh bao, nói mơ hồ.

Tằng Bình châm điếu thuốc, hút một hơi: “Ta cũng từ thời của các ngươi mà qua, ăn nhanh khi còn nóng.”

Ăn xong, mọi người lại bắt tay vào công việc căng thẳng.

Theo nhiệm vụ Trịnh Khải Hoàn giao tối qua, chia nhau điều tra.

Tương đối mà nói, công việc của Hàn Bân vẫn nhẹ nhàng hơn, ở lại văn phòng nghiên cứu ảnh.

Những bức ảnh này rõ ràng thấy được khuôn mặt nạn nhân, nếu lan truyền trên mạng, hậu quả không thể tưởng tượng.

Hàn Bân tỉ mỉ quan sát từng bức ảnh, rồi so sánh với video trên máy tính, sau khi nghiên cứu kỹ, hắn phát hiện ra manh mối mới.

Một bằng chứng quan trọng để kết tội.

Phòng thẩm vấn.

Tằng Bình thẩm vấn chính, Điền Lệ ghi chép.

"Họ tên, giới tính, tuổi, quê quán…"

"Vu Hòa Phong, nam, 50 tuổi…"

"Lãnh đạo, những gì cần nói ta đã nói, ta thật bị oan."

Vu Hòa Phong bị bắt, nạn nhân lại nhận được thư tống tiền, từ điểm này cho thấy, Vu Hòa Phong thật sự không liên quan đến vụ án tống tiền.

Tất nhiên, cũng có thể là đồng phạm, Vu Hòa Phong không hoàn toàn loại bỏ nghi ngờ.

"Vu Hòa Phong, ở phòng giam có quen không?" Tằng Bình hỏi.

"Không quen."

"Sao không nghĩ sớm, ngươi nếu không quay lén, tống tiền, sao phải ở đây."

"Lãnh đạo, ta nhận quay lén video, nhưng thật không tống tiền." Vu Hòa Phong tỏ vẻ oan ức.

“Video trong máy tính của ngươi, không phải ngươi tống tiền là ai?” Tằng Bình đập bàn, muốn dọa hắn, xem có thể moi ra manh mối về kẻ tống tiền không.

“Cái này ta thật không biết.”

“Ngươi có sao chép video trong máy tính không.” Tằng Bình đổi câu hỏi.

“Không, ta luôn xem trên máy tính.” Vu Hòa Phong chắc chắn.

“Có ai khác dùng máy tính của ngươi không?”

Vu Hòa Phong nhớ lại một lát: “Ta… ta nhớ rồi, trước đây máy tính bị hỏng, ta nhờ người sửa.”

Tằng Bình nhíu mày: “Manh mối quan trọng vậy, sao không nói trong lần thẩm vấn trước?”

“Lần thẩm vấn trước ta bị dọa sợ, sao nhớ nổi.” Vu Hòa Phong thở dài.

Bị bắt vì quay lén, lại trước mặt vợ và con gái, hắn lúc đó hoảng loạn, đầu óc trống rỗng.

“Khi nào sửa máy tính?”

“Hơn một tháng trước.”

“Sửa ở đâu?”

“Đường Vi Minh, Tiệm Sửa Máy Tính Hội Kiệt.”

“Người sửa máy tính tên gì?”

“Không nhớ rõ, nhưng tiệm sửa không lớn, chỉ có một người.” Vu Hòa Phong nói.

“Nói cho ngươi biết, ở phòng giam không phải để hưởng phúc, suy nghĩ kỹ, còn manh mối nào khác không.” Tằng Bình nói.

“Vâng, lãnh đạo.”

Có được manh mối quan trọng, Tằng Bình ra khỏi phòng thẩm vấn, chuẩn bị triệu tập người sửa máy tính.

Vừa ra khỏi phòng thẩm vấn, thấy Lỗ Văn đi tới.

“Tằng đội, ta đang định tìm ngài.”

“Sao thế?”

“Ta thu thập dấu vân tay trên máy tính, ngoài Vu Hòa Phong, còn phát hiện dấu vân tay của người khác.”

“Đối chiếu chưa?”

“Trong cơ sở dữ liệu không có đối chiếu.” Lỗ Văn lắc đầu.

“Dấu vân tay thứ hai xuất hiện nhiều trên máy tính không?”

“Trên bàn phím, chuột đều có dấu vân tay thứ hai, chắc chắn đã sử dụng máy tính.”

“Tốt, manh mối này rất quan trọng, cảm ơn ngươi.”

Chương 54: Tiêu Đề 《Ẩn》

Có nghi phạm mới, Tằng Bình lập tức triệu tập đội viên, chuẩn bị bắt giữ.

…

Nửa giờ sau, đội hai tập trung tại Đường Vi Minh.

Quầng mắt Triệu Minh còn thâm hơn Hàn Bân, tối qua hắn canh ở Chung cư An Dương cả đêm, không thu được gì.

"Tằng đội, khẩn cấp gọi chúng ta tới, có việc gì?" Lý Huy hỏi.

"Sáng nay, ta thẩm vấn lại Vu Hòa Phong, biết được một nghi phạm mới, Trịnh đội đã đi xin lệnh khám xét và lệnh bắt giữ."

"Nghi phạm nào?"

"Máy tính của Vu Hòa Phong, một tháng trước đã sửa chữa, người này có khả năng đã xem video." Tằng Bình phân tích.

"Ngài nói đúng, nghi phạm sửa máy tính rất lớn."

"Tằng đội, tiệm sửa máy tính gần đây không?" Hàn Bân hỏi.

Tằng Bình chỉ phía trước: "Tiệm Sửa Máy Tính Hội Kiệt, theo chỉ dẫn của điện thoại, đi năm trăm mét nữa là đến."

"Để ta và Hàn Bân đi trinh sát." Lý Huy đề nghị.

"Cũng được, hai ngươi vào kéo dài thời gian, đợi lệnh bắt giữ và khám xét đến, chúng ta sẽ vào bắt người."

“Rõ.”

…

Hàn Bân và Lý Huy đi theo vỉa hè.

“Bân Tử, sáng nay ngươi làm gì?”

“Nghiên cứu ảnh và video tống tiền.”

“Ngươi nghiên cứu cả sáng.” Lý Huy giọng kỳ lạ.

“Ngươi muốn nói gì?” Hàn Bân liếc hắn.

“Ta…” Lý Huy ngẩn ra, đổi lời: “Có phát hiện gì không?”

“Tất nhiên có.”

“Phát hiện gì?” Lý Huy tỏ vẻ tò mò.

“Việc này để sau, hoàn thành nhiệm vụ bắt giữ trước.” Hàn Bân nhăn nhó, trước mặt là một tiệm sửa máy tính.

“Tiệm Sửa Máy Tính Hội Kiệt.” Lý Huy thì thầm.

Hàn Bân bước vào, tiệm không lớn, khoảng hơn hai mươi mét vuông, một người đàn ông đang lau tủ kính.

“Ngài cần gì?”

“Ngài là chủ tiệm?” Hàn Bân quan sát người đàn ông.

“Đúng.”

Hàn Bân nhìn tủ kính: “Ngươi bán chuột máy tính giá bao nhiêu?”

“Muốn chuột không dây hay có dây?” Chủ tiệm hỏi.

“Loại nào tốt hơn?”

“Ngươi dùng văn phòng hay chơi game?”

“Có khác biệt gì?”

“Ngươi dùng văn phòng, chuột không dây tiện hơn, chơi game thì chuột có dây ổn định hơn.” Chủ tiệm giải thích.

“Vậy lấy loại có dây đi.”

“Chuột có dây, ta giới thiệu ba loại, loại này 60, loại này 89, loại này 168.”

“Ôi, đắt quá.” Lý Huy xen vào.

“Ta bán hàng thương hiệu lớn, đắt hơn, hàng thương hiệu nhỏ rẻ nhưng không bền.”

“Chủ tiệm, ngươi có sửa máy tính không?” Hàn Bân đổi chủ đề.

“Có chứ, máy tính để bàn hay xách tay?” Chủ tiệm hỏi.

“Máy tính xách tay.”

“Không vấn đề, ngươi mang đến đây.”

“Giá bao nhiêu?” Hàn Bân kéo dài thời gian, chờ lệnh bắt giữ và khám xét.

…

Sau vài phút.

Chủ tiệm hơi mất kiên nhẫn: “Ngươi mua chuột không, chuột giá 168, đã giảm xuống còn 140, thấp hơn nữa không được.”

“Đúng lúc này, Trịnh Khải Hoàn dẫn Tằng Bình và ba người bước vào.

Chủ tiệm ngạc nhiên: “Các ngươi sửa máy tính hay mua đồ?”

“Chúng ta là cảnh sát, muốn ngươi hỗ trợ điều tra vụ án.” Trịnh Khải Hoàn nói thẳng.

“Vụ án gì?”

“Người này tên Vu Hòa Phong, ngươi biết không?” Trịnh Khải Hoàn đưa ảnh Vu Hòa Phong.

“Có quen, nhưng không nhớ rõ.”

“Hơn một tháng trước, hắn đến sửa máy tính.” Trịnh Khải Hoàn nhắc.

“Ngài nói vậy ta nhớ rồi, máy tính Apple trắng, làm lại hệ điều hành.”

“Nhớ rồi thì tốt, theo chúng ta về.”

“Cảnh sát không thể bắt người bừa bãi, các ngươi có giấy tờ không?” Chủ tiệm lùi lại, phát hiện không biết từ lúc nào, Hàn Bân và Lý Huy đứng sau lưng hắn.

“Đây là thẻ cảnh sát và lệnh bắt giữ.” Tằng Bình đưa giấy tờ.

Thấy chính thức như vậy, chủ tiệm hoảng: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Chúng ta nghi ngờ ngươi liên quan đến vụ án tống tiền, mời ngươi về đồn hỗ trợ điều tra.”

“Vụ án tống tiền!” Chủ tiệm ngạc nhiên: “Ta… ta… ta sao có thể liên quan đến vụ án tống tiền.”

“Nhìn kỹ, còn có lệnh khám xét.” Trịnh Khải Hoàn đưa giấy tờ, ra lệnh:

“Tìm kiếm!”

Do tính chất vụ án và chứng cứ đặc thù, thời gian tìm kiếm không lâu, mang theo máy tính, điện thoại, usb của nghi phạm, trở về đồn.

Tới đồn, thu thập dấu vân tay và dna, cùng với điện thoại, máy tính, usb, giao cho đội kỹ thuật.

Nghi phạm đưa thẳng vào phòng thẩm vấn.

Hàn Bân thẩm vấn chính, Lý Huy ghi chép.

“Họ tên, giới tính, tuổi, quê quán…”

“Trần Hội Kiệt, nam, 34 tuổi…”

“Ngươi và Vu Hòa Phong quen biết thế nào?” Hàn Bân hỏi.

“Trước đây, hắn đến tiệm ta sửa máy tính.”

“Sao đó, các ngươi có liên lạc không?”

“Không.”

Hàn Bân thử dò: “Ngươi có phát hiện video quay lén trong máy tính của hắn không?”

“Ta chỉ sửa máy tính, không xem đồ của khách.”

“Ngươi nghĩ kỹ rồi nói, giấu cảnh sát, tội sẽ nặng hơn.”

“Ta nói thật, ta chưa bao giờ xem video quay lén, càng không tống tiền ai.”

Hàn Bân đổi câu hỏi: “Tối hôm kia ngươi ở đâu?”

“Ở nhà.”

“Ai chứng minh?”

Trần Hội Kiệt suy nghĩ: “Vợ và con ta.”

“Tối hôm kia?”

“Cũng ở nhà.”

“Có chứng cứ không?”

“Không.”

“Từng đến Chung cư An Dương chưa?”

“Ta còn không biết đó ở đâu?”

……

Việc thẩm vấn kéo dài hơn một giờ đồng hồ.

Sau khi kết thúc, Hàn Bân và Lý Huy trở về văn phòng.

Tằng Bình ở trong phòng quan sát, đã nhìn thấy toàn bộ quá trình thẩm vấn: “Tên tiểu tử này miệng thật kín.”

Chương 55: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Tằng đội, ta nghĩ Trần Hội Kiệt không giống như đang nói dối.” Hàn Bân nói.

“Bân Tử, ngươi đừng quên chuyện của anh Quan Hy.” Lý Huy nháy mắt.

“Người sửa máy tính cho anh Quan Hy đã bán video cho phóng viên giải trí, nhưng người tống tiền trong vụ này lại trực tiếp tống tiền nghi phạm. Làm sao Trần Hội Kiệt biết nạn nhân sống ở chung cư An Dương?” Hàn Bân phản bác.

“Hay là Vu Hòa Phong vô tình tiết lộ?” Điền Lệ đoán.

“Có nên thẩm vấn lại Vu Hòa Phong không?” Triệu Minh nói.

“Cốc cốc.” Lỗ Văn gõ cửa tượng trưng rồi bước vào: “Tằng đội, kết quả so sánh dấu vân tay trên máy tính với dấu vân tay của Trần Hội Kiệt đã có.”

“Có khớp không?”

“Hoàn toàn không khớp.”

“Trong máy tính và điện thoại của hắn có video và ảnh của nạn nhân không?” Hàn Bân hỏi.

“Không có.”

“Có thể hắn đã xóa rồi chăng?” Tằng Bình phân tích.

“Ta đang cố gắng khôi phục, nếu có, ta sẽ thông báo cho các ngươi.” Nói xong, Lỗ Văn rời đi.

Phòng làm việc của đội hai rơi vào im lặng ngắn ngủi.

Một lát sau, Hàn Bân phá vỡ sự im lặng: "Tằng đội, xem ra chúng ta rất có thể bắt nhầm người rồi."

"Rốt cuộc là ai đây?" Lý Huy bây giờ hoàn toàn không có manh mối.

"Sáng nay ta phân tích xong ảnh và video, rồi xem lại tình tiết vụ án, cảm thấy có vài điểm đáng suy ngẫm." Hàn Bân nói.

"Nói thử xem."

"Nghi phạm rõ ràng đã gửi thư tống tiền, tại sao hôm qua lại không xuất hiện?" Hàn Bân nói.

Lý Huy xoa cằm: "Có phải phát hiện ra chúng ta đã giăng lưới?"

"Ta cẩn thận nhớ lại, bố trí của đội Trịnh và Tằng đội không có chỗ nào sơ hở."

"Hàn Bân, vậy ngươi nghĩ tại sao nghi phạm không xuất hiện?" Tằng Bình phản vấn.

"Nếu ngay từ đầu nghi phạm đã biết nạn nhân báo cảnh sát, chúng ta chắc chắn sẽ đến hiện trường bố trí, hắn đương nhiên sẽ không ngốc mà đến để bị bắt."

"Bân Ca, đây chẳng phải là mâu thuẫn sao, nếu hắn biết nạn nhân báo cảnh sát, thì tại sao lại mạo hiểm bị bắt lần thứ hai để gửi thư tống tiền?" Triệu Minh có chút không hiểu.

"Chẳng mâu thuẫn chút nào, có tồn tại thì mới có lý do, hắn làm như vậy có mục đích."

"Chẳng lẽ hắn muốn giúp Vu Hòa Phong rửa sạch nghi ngờ?" Tằng Bình đoán.

"Tằng đội thật lợi hại, lập tức đã tìm ra điểm mấu chốt." Hàn Bân cười nói.

“Đã đến lúc rồi mà còn nịnh hót.” Tằng Bình cười mắng một câu.

“Ý là Vu Hòa Phong có đồng bọn, hắn cũng tham gia vào vụ tống tiền.” Lý Huy nói.

“Đó chỉ là một khả năng.”

“Khả năng khác là gì?” Điền Lệ nghi ngờ hỏi.

“Người này không muốn Vu Hòa Phong thay mình ngồi tù, muốn dùng cách này để cứu hắn.” Hàn Bân nói ra suy đoán của mình.

Tằng Bình rút ra một điếu thuốc, ngậm vào miệng: “Dù là khả năng nào thì quan hệ giữa hai người bọn họ cũng rất thân thiết.”

“Ta đề nghị rà soát lại mối quan hệ xung quanh Vu Hòa Phong, xem hắn có quan hệ thân thiết với ai.” Hàn Bân nói.

“Hiện tại, vợ và con gái Vu Hòa Phong có quan hệ mật thiết với hắn. Hàn Bân và Lý Huy một nhóm, Điền Lệ và Triệu Minh một nhóm, thu thập dấu vân tay của bọn họ, so sánh với dấu vân tay trên máy tính.” Tằng Bình nói.

“Rõ.”

……

Hàn Bân và Lý Huy chịu trách nhiệm theo dõi con gái Vu Hòa Phong, Vu Vi.

Sáng hôm sau, hai người chờ ở cửa nhà Vu Hòa Phong.

Để tránh bị Vu Vi nhận ra, hai người còn đặc biệt cải trang.

Hàn Bân đeo kính râm, đội mũ lưỡi trai, mặc quần áo thường ngày; Lý Huy dán râu, mặc quần đùi, hình ảnh hai người khác hoàn toàn thường ngày.

Vu Vi vừa ra cửa, hai người liền theo sát.

Vu Vi học đại học ở thành phố này, nhưng sáng nay nàng không đến trường.

Vu Vi bắt một chiếc taxi, trên đường đón một nam thanh niên, rồi lái xe thẳng đến Quảng Trường Taylor.

Xuống xe, hai người khoác tay nhau, bước vào tòa nhà.

"Chà, bố cô ta bị bắt rồi mà Vu Vi còn tâm trạng dạo quảng trường, xem ra quan hệ với Vu Hòa Phong cũng không thân thiết." Lý Huy hừ một tiếng.

"Ta không nghĩ vậy." Hành động của Vu Vi khiến Hàn Bân cảm thấy nàng nghi ngờ nhiều hơn.

"Sao ngươi nói vậy?"

"Nàng đã giúp cha mình rửa sạch nghi ngờ tống tiền, đương nhiên không có gì phải lo lắng."

Lý Huy gật đầu, cảm thấy có lý: "Nhìn kìa, hai người đó đang dạo quanh cửa hàng nam."

"May mà là cửa hàng nam, chứ cửa hàng nữ thì ta không vào được." Hàn Bân cười nói.

Lý Huy vào cửa hàng, nhìn giá cả quần áo, liền chép miệng: "Chà, quần áo này giá cũng không rẻ đâu."

"Giới trẻ bây giờ rất chịu chi, nhớ lại hồi chúng ta đi học." Hàn Bân cảm thán.

"Đừng nói nữa, bạn trai của Vu Vi nhìn cũng đẹp trai, ngang ngửa ta." Lý Huy nói với vẻ nghiêm túc.

Hàn Bân cười mà không nói.

Hai người giả vờ xem quần áo, thực chất là đang theo dõi Vu Vi.

Sau một lúc, Vu Vi và bạn trai chọn xong quần áo, hai người tiến tới quầy thanh toán.

Điều khiến Hàn Bân bất ngờ là người thanh toán lại là Vu Vi.

Sau khi hai người rời khỏi, Hàn Bân tiến đến quầy, lúc Vu Vi thanh toán, tay nàng đặt trên mặt đá cẩm thạch, để lại dấu vân tay rõ ràng.

Hàn Bân xuất trình thẻ cảnh sát, thuận lợi lấy mẫu vân tay.

Lý Huy lấy ra máy thu thập và so sánh vân tay di động của cảnh sát, dấu vân tay trên máy tính đã được nhập vào đó, rất nhanh sẽ có kết quả so sánh.

“Đinh, dấu vân tay đã thu thập.”

“Đang so sánh……”

Hàn Bân và Lý Huy hai người lo lắng chờ đợi.

“Đinh, kết quả so sánh dấu vân tay, hoàn toàn khớp!”

Chương 56: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhà hàng Hòa Vị.

Gần trưa, các thành viên của đội hai hẹn nhau tại nhà hàng, vừa ăn cơm, vừa báo cáo công việc, thật tiện lợi đôi đường.

Năm người lấy một phòng riêng gần cửa sổ trên tầng hai, mở điều hòa, đóng cửa, uống trà, còn thoải mái hơn ở văn phòng.

“Mọi người đừng khách sáo, muốn ăn gì cứ gọi, hôm nay ta mời.” Triệu Minh vỗ ngực, bao trọn.

Mọi người ở chung một thời gian, cũng hiểu rõ về Triệu Minh.

Đừng nhìn Triệu Minh nhỏ tuổi nhất, nhưng nhà hắn có tiền, được xem là phú nhị đại, nên mọi người cũng không khách sáo.

Tằng Bình gọi một món lòng già xào khô.

Hàn Bân gọi sườn cừu nướng.

Điền Lệ gọi rau cải xào.

Lý Huy gọi lòng heo hầm.

Triệu Minh gọi một món canh và một món hấp, hải sản hấp nồi lớn và viên thịt nấu nước.

Cuối cùng, còn gọi sáu bát mì, năm bát cơm và một đĩa sủi cảo.

“Triệu Minh, ngươi gọi một món thôi đã đắt hơn tất cả món của chúng ta cộng lại.” Tằng Bình cười nói.

“Mọi người mấy ngày nay vất vả rồi, ăn chút đồ ngon bồi bổ.” Triệu Minh cũng thèm, mấy ngày nay bận rộn, không ăn uống tử tế.

“Triệu Minh, nhà ngươi làm gì mà giàu thế? ” Lý Huy như một đứa trẻ tò mò.

“Không có làm gì cả, chỉ là được phân mấy căn nhà khi giải tỏa, cha mẹ ta làm chút kinh doanh nhỏ.” Triệu Minh nhún vai.

“Ồ……”

Mọi người tỏ ra vẻ hiểu rõ.

“Nhà ngươi giàu vậy, còn làm gì cảnh sát, theo cha mẹ kinh doanh là được rồi.” Lý Huy đùa.

“Chuyện này nói ra dài lắm, hồi ta học trung học……” Triệu Minh hào hứng, chuẩn bị kể chuyện, bị Tằng Bình ngắt lời.

Tằng Bình vẫy tay: “Thôi, đợi lúc nào rảnh rỗi hãy tán gẫu, hôm nay nói chuyện vụ án trước.”

“Hàn Bân, Lý Huy, hai ngươi không phải có manh mối sao.”

“Để ta nói.” Lý Huy có chút hưng phấn: “Tằng đội, sáng nay ta và Bân Tử theo dõi Vu Vi, ngài đoán xem, Vu Vi bắt một chiếc xe……”

“Ngươi dài dòng quá.” Tằng Bình ngắt lời: “Hàn Bân nói.”

“Chúng ta thu thập dấu vân tay, so sánh với dấu vân tay trên máy tính, hoàn toàn khớp.” Một câu của Hàn Bân, tổng kết lại toàn bộ.

“Bốp!” Tằng Bình vỗ tay: “Thế là xong rồi.”

“Vì dấu vân tay khớp, điều đó chứng minh Vu Vi đã sử dụng máy tính, rất có thể đã xem video quay lén, nàng cũng có khả năng phạm tội, có nên xin lệnh bắt giữ không?” Điền Lệ hỏi.

“Chắc chắn là cần, nhưng…” Tằng Bình xoa cằm, ngừng lại.

“Tằng đội, dấu vân tay khớp rồi, đây không phải là chuyện tốt sao, còn chờ gì nữa?” Triệu Minh không hiểu.

“Là chuyện tốt, nhưng thời gian xảy ra vụ án đã ba ngày, chúng ta đã bắt Vu Hòa Phong trước mặt Vu Vi, nàng đã cảnh giác, rất có thể đã xử lý hết chứng cứ. Dù có bắt được nàng, không có đủ chứng cứ, cũng khó mà định tội.” Tằng Bình nói ra mối lo ngại của mình.

Hàn Bân uống một ngụm trà: “Tằng đội nói đúng, vụ án này khá đặc biệt, không để lại dấu vân tay và DNA, chứng cứ có thể dùng là video, ảnh, phong bì, USB.”

“Bân Tử, hôm qua ngươi nghiên cứu ảnh và video cả buổi sáng, có phát hiện gì không?” Lý Huy hỏi.

Hàn Bân đặt tách trà xuống: “Thực sự có vài phát hiện, ta cá nhân cho rằng có thể dùng làm chứng cứ định tội.”

“Phát hiện gì?” Điền Lệ cũng xem video và ảnh.

“Những bức ảnh tống tiền đó, thực sự được lấy từ video.”

“Điều này ta cũng phát hiện, chắc là ảnh chụp từ video.” Điền Lệ gật đầu.

“Không phải ảnh chụp từ video, mà là ảnh chụp màn hình máy tính.” Hàn Bân sửa lại.

“Chụp màn hình và ảnh chụp khác nhau ở chỗ nào? Không phải đều là ảnh tống tiền sao?” Triệu Minh rót trà cho Tằng Bình, Hàn Bân và mọi người.

“Nếu là ảnh chụp từ video, có thể truyền trực tiếp vào USB, USB không có dấu vân tay, hoặc vứt đi, rất khó làm chứng cứ.” Hàn Bân tiếp tục nói:

“Nhưng ảnh chụp thì khác, bây giờ các ngươi dùng gì để chụp ảnh?”

“Chắc chắn là điện thoại, ngoài một số người đam mê nhiếp ảnh, thời nay ai còn mua máy ảnh.” Lý Huy trả lời.

“Ảnh chụp khác với ảnh chụp từ video, góc chụp, ánh sáng đều là duy nhất, ảnh chụp cũng là duy nhất. Chỉ cần tìm thấy ảnh của nạn nhân trong điện thoại của Vu Vi, có thể làm chứng cứ định tội quan trọng.” Hàn Bân nói.

“Điền Lệ học tập đi, đây gọi là chuyên nghiệp.” Tằng Bình tỏ vẻ khen ngợi.

Điền Lệ cười gượng, công việc kỹ thuật này trước giờ đều do Hàn Bân làm, chỉ vì ảnh chụp khá đặc biệt, mới giao cho Điền Lệ.

Đội hai không nhiều người, nhưng phân công rất rõ ràng, Điền Lệ không có thế mạnh trong lĩnh vực này.

Đừng nhìn Điền Lệ là phụ nữ, nàng rất chịu khó, thường chia sẻ những công việc vụn vặt.

Tìm lãnh đạo ký tên, đóng dấu của cục, in báo cáo, lấy hồ sơ, mở lệnh trao đổi, đến tòa án lấy bản án, v.v.

Đều là Điền Lệ và Triệu Minh chạy chân, đôi khi Lý Huy cũng chia sẻ.

Khi mới vào đội cảnh sát hình sự, Hàn Bân cũng làm một số việc chạy chân, sau này vì kỹ thuật điều tra hình sự vững vàng, được đội trưởng Tằng Bình coi trọng, không phải làm những việc vụn vặt nữa.

Vụ án khó khăn, Hàn Bân phụ trách công kích, không có vụ án, Hàn Bân nghỉ ngơi.

Về phân công này, Hàn Bân rất hài lòng.

Giống như chơi game, luôn có người hỗ trợ, mới có môi trường xuất sắc để phát huy.

“Cốc cốc.” Bên ngoài phòng riêng vang lên tiếng gõ cửa, mọi người không nói gì nữa.

Nhân viên phục vụ đẩy cửa vào, bắt đầu dọn món.

Chương 57: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trước tiên là ba món, rau cải xào, lòng già xào khô, sườn cừu nướng.

Tằng Bình gắp một miếng lòng già, nếm thử: "Đúng là vị này, lòng già xào giòn giòn là ngon nhất, kèm thêm nửa cân Nhị Quách Đầu, thật tuyệt."

"Tằng đội, hôm nào không có vụ án, chúng ta uống vài chén." Lý Huy cũng thích uống rượu, khi không có nhiệm vụ, thích uống vài chén.

Tằng Bình cười, nhân viên phục vụ ra ngoài, bắt đầu thảo luận về vụ án.

"Trong điện thoại có ảnh, đích thực có thể làm chứng cứ quan trọng, nhưng chuỗi chứng cứ này vẫn chưa đủ." Tằng Bình đặt đũa xuống, phân tích: "Chỉ có thể chứng minh nàng đã chụp ảnh, không thể chứng minh nàng có liên quan đến vụ tống tiền."

Lý Huy suy nghĩ một lát: "Sáng nay Vu Vi bắt taxi ra ngoài, nếu nàng đã đến chung cư An Dương, rất có thể cũng đi taxi, có thể lấy ảnh của nàng, đến công ty taxi hỏi, biết đâu có manh mối."

"Ý kiến này hay, nếu có thể chứng minh nàng đã đến hiện trường, chuỗi chứng cứ sẽ đầy đủ hơn." Tằng Bình nói.

"Tằng đội, ta nhớ nhà Vu Hòa Phong hình như chỉ có một chiếc máy tính." Hàn Bân đổi giọng.

"Sao vậy?"

“Thư tống tiền và ảnh đều được sao chép vào USB, thường cần máy tính để thao tác. Thư tống tiền đầu tiên, Vu Vi có thể đã sử dụng máy tính của Vu Hòa Phong để viết thư tống tiền và sao chép ảnh từ điện thoại vào USB.” Hàn Bân nhớ lại:

“Thư tống tiền thứ hai, là sau khi Vu Hòa Phong bị bắt, máy tính bị thu giữ, mới đặt vào nhà nạn nhân. Vậy thư tống tiền thứ hai rất có thể không được hoàn thành trên máy tính của Vu Hòa Phong, nàng sẽ đi đâu để hoàn thành thư tống tiền thứ hai?”

“Nhà bạn trai của nàng?” Lý Huy đoán.

“Ta nghĩ, giới trẻ thích đi quán net hơn.” Triệu Minh đưa ra ý kiến khác.

“Ta già lắm sao?” Lý Huy phản vấn.

“Đừng nói lệch chủ đề.” Tằng Bình khiển trách, tiếp tục nói: “Chuyện này không vinh quang gì, nàng chắc không muốn bạn trai biết, khả năng đi quán net cao hơn.”

“Trong quán net có camera giám sát, nếu nàng vào quán net để tạo thư tống tiền, rất có thể sẽ bị quay lại.” Triệu Minh nói, tuy nhà có máy tính nhưng đôi khi hẹn bạn đi chơi, vẫn thích đến quán net chơi game, khá quen thuộc với tình hình ở quán net.

Tằng Bình suy nghĩ một lát: “Ta sẽ điều chỉnh lại nhiệm vụ, Hàn Bân và Lý Huy đi điều tra công ty taxi.”

“Triệu Minh và Điền Lệ điều tra các quán net gần nhà Vu Vi.”

“Chiều nay ta về cục, báo cáo tình hình với đội Trịnh, xin lệnh khám xét và bắt giữ.”

“Rõ.”

Thành phố Cầm Đảo có hơn hai mươi công ty taxi.

Sau bữa trưa.

Hàn Bân hai người cầm ảnh Vu Vi, đi khắp các công ty taxi trong thành phố Cầm Đảo, nhờ các tài xế taxi nhận diện, xem có ai đã đón Vu Vi ở chung cư An Dương trong những ngày trước không.

Sáng hôm sau, có hai công ty taxi hồi âm.

Một công ty tên Công ty Taxi Thuận Hòa, có hai tài xế taxi từng đón một cô gái trẻ giống Vu Vi ở gần chung cư An Dương.

Một công ty khác tên Bắc Thông, có một tài xế taxi từng chở một cô gái giống Vu Vi đến chung cư An Dương.

Hàn Bân mời ba tài xế taxi này đến chi nhánh Cầm Đảo.

Hàn Bân lần lượt ghi lại lời khai của ba người, trong đó hai tài xế của công ty Thuận Hòa đã đón Vu Vi vào tối ngày 3 tháng 8.

Tài xế của công ty taxi Bắc Thông đã đón Vu Vi vào tối ngày 4 tháng 8.

Như vậy có thể xác định, Vu Vi thực sự đã đến chung cư An Dương trong thời gian xảy ra vụ án.

Điều này rất quan trọng để bổ sung chuỗi chứng cứ.

……

Khoảng hai giờ chiều, Triệu Minh và Điền Lệ cũng từ quán net trở về.

Người đã đông đủ, Tằng Bình tổ chức cuộc họp phân tích vụ án.

Tằng Bình dựa vào bàn, ngậm điếu thuốc: “Lệnh khám xét và bắt giữ đã xin được rồi, chỉ chờ các ngươi thu thập chứng cứ.”

“Hôm nay có ba tài xế taxi chứng minh họ đã đón Vu Vi ở gần chung cư An Dương vào tối ngày 3 và 4 tháng 8.” Lý Huy nói.

“Có xác định được danh tính của Vu Vi không?”

“Có, trong taxi có camera giám sát, chúng ta đã so sánh, đúng là Vu Vi.” Lý Huy lấy ra vài tấm ảnh, chia cho mọi người.

“Chứng cứ này rất quan trọng.” Tằng Bình quen thói hút thuốc, kết quả là thuốc chưa châm.

“Tằng đội, chúng ta cũng có phát hiện.” Triệu Minh trẻ, đầy sức sống, không chịu thua.

Tằng Bình cười: “Tốt, nói nghe xem.”

“Chúng ta điều tra các quán net gần nhà Vu Vi, phát hiện ngày 4 tháng 8, Vu Vi đã đến một quán net tên Quán Net Huyễn Phong, chúng ta đã lấy camera giám sát của quán net đó, phát hiện nàng nghi ngờ đang tạo thư tống tiền.” Triệu Minh nói.

“Camera có rõ không?”

“Không rõ nội dung của thư.” Triệu Minh có chút tiếc nuối, tiếp tục nói: “Nhưng USB và phong bì sao chép thư tống tiền giống hệt với những gì phát hiện tại hiện trường.”

“Tốt.” Tằng Bình khen ngợi: “Có hai chứng cứ quan trọng này, chúng ta có thể bắt người rồi.”

“Tằng đội, chúng ta sẽ giăng lưới ở trường hay ở nhà Vu Vi?” Hàn Bân hỏi.

“Chờ một chút, ta gọi điện thoại.” Tằng Bình nói, đi đến góc văn phòng.

Gọi một cuộc điện thoại, Tằng Bình chỉ nói vài câu, rồi đi tới: “Ta có tin tức, Vu Vi đang ở quán cà phê La Hoa trên đường Thắng Lợi Đông, chúng ta lập tức đến đó.”

“Tằng đội, sao ngài biết được?” Triệu Minh ngạc nhiên.

“Với thân phận của Tằng đội, làm sao không có người đưa tin, ngạc nhiên cái gì.” Lý Huy nhún vai.

“Người đưa tin? Ngươi có không?” Triệu Minh tò mò.

“Liên quan gì đến ngươi.” Lý Huy hừ một tiếng.

Chương 58: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Bân Ca, ngươi có không?”

Hàn Bân cười mà không nói.

“Thôi, đừng hỏi mấy chuyện linh tinh nữa, hành động.” Tằng Bình mặt lạnh, khiển trách.

……

Năm người chia thành hai nhóm.

Tằng Bình dẫn Hàn Bân và Điền Lệ, đến quán cà phê La Hoa trên đường Thắng Lợi Đông để bắt Vu Vi.

Lý Huy, Triệu Minh và đội kỹ thuật đến nhà Vu Vi, tiến hành lục soát lần thứ hai.

Lần trước, chủ yếu là lục soát Vu Hòa Phong, lần này là nhằm vào Vu Vi.

……

Nửa giờ sau.

Hàn Bân ba người đến quán cà phê La Hoa.

Vu Vi và một nam thanh niên đang ngồi gần cửa sổ, trò chuyện thân mật.

Hàn Bân nhận ra ngay, nam thanh niên này là người lần trước gặp, có lẽ là bạn trai của Vu Vi.

Ba người Tằng Bình dù mặc thường phục, nhưng khí chất khác với người thường.

Vừa đến gần, Vu Vi đã cảnh giác ngẩng đầu lên, lộ vẻ kinh ngạc: “Các ngươi đến đây làm gì?”

“Vu Vi, chúng ta nghi ngờ ngươi liên quan đến một vụ tống tiền, mời ngươi về đồn cảnh sát hợp tác điều tra.” Hàn Bân xuất trình lệnh bắt giữ.

“Các ngươi nói bậy gì vậy, ta là nữ sinh đại học sao có thể liên quan đến tống tiền.” Vu Vi thay đổi sắc mặt.

“Vu Vi, bây giờ là xã hội bình đẳng giới, phụ nữ không khác gì đàn ông, hiểu không?” Điền Lệ nói thẳng.

“Các ngươi điều tra nhầm rồi, ta không làm gì cả.” Vu Vi kêu oan.

“Ngươi tự đi với chúng ta hay để ta phải ra tay.” Điền Lệ lấy còng tay ra.

“Các ngươi chắc chắn nhầm rồi, ta bị oan.” Vu Vi không chịu thua.

“Đúng vậy, Vi Vi rất tốt bụng, các ngươi chắc chắn nhầm rồi.” Bạn trai của Vu Vi mơ màng, nhưng vẫn chọn tin Vu Vi.

Hàn Bân hỏi: “Ngươi và Vu Vi quan hệ thế nào?”

“Ta là bạn trai của Vu Vi.”

“Vừa hay, chúng ta cũng có vài câu muốn hỏi ngươi, đi theo chúng ta về làm ghi chép.” Hàn Bân nói.

“Chuyện này không liên quan đến ta, ta không biết gì cả.” Bạn trai Vu Vi vội phủi sạch.

“Lằng nhằng gì, đưa đi.” Tằng Bình mất kiên nhẫn.

……

Hàn Bân và mọi người đưa Vu Vi và bạn trai về đồn cảnh sát, gửi dấu vân tay, DNA và điện thoại của Vu Vi đến đội kỹ thuật.

Vu Vi bị đưa vào phòng thẩm vấn.

Hàn Bân chính thẩm, Điền Lệ ghi chép.

“Họ tên, giới tính, tuổi, quê quán……”

“Vu Vi, giới tính tự xem, tuổi mười tám, quê quán trái đất……”

“Bốp!” Điền Lệ đập bàn, giận dữ: “Có ý nghĩa gì không? Ngươi nghĩ đây là nhà ngươi à, thái độ đàng hoàng cho ta.”

“Ta đã học luật, nghi phạm cũng có quyền con người, các ngươi dữ dằn cái gì.” Vu Vi lườm một cái.

Hàn Bân cười: “Ngươi đã học luật, tại sao lại phạm pháp, tống tiền người khác.”

“Chú, ngươi có bằng chứng không?” Giọng Vu Vi có chút thách thức.

“Trước khi bắt ngươi, chúng ta đã điều tra rất rõ, bỏ qua hy vọng hão huyền, thành thật thẩm vấn mới là lựa chọn đúng đắn.” Hàn Bân tự tin.

“Hừ.” Vu Vi hừ lạnh.

“Ngươi nghĩ ta đang lừa ngươi?”

“Có bằng chứng thì đưa ra, không thì thả ta, như vậy có ý nghĩa không?”

“Được, ngươi không nói ta nói, đừng trách ta không cho ngươi cơ hội giảm án.” Hàn Bân đứng dậy, bước đến bàn thẩm vấn:

“Tối ngày ba tháng tám, ngươi đi taxi đến chung cư An Dương, đặt thư tống tiền vào nhà nạn nhân. Hôm sau, nạn nhân báo cảnh sát, chúng ta bắt cha ngươi.”

“Để giúp cha mình rửa sạch nghi ngờ tống tiền, ngày bốn tháng tám, ngươi đến quán net Huyễn Phong tạo thư tống tiền

thứ hai, tối đi taxi đến chung cư An Dương, đặt thư tống tiền thứ hai, giúp cha mình rửa sạch nghi ngờ."

Hàn Bân nhìn chằm chằm, hỏi: "Ta nói có đúng không?"

Vu Vi không còn bình tĩnh, tay vặn vào nhau, như có mười lăm thùng nước đổ, không biết đâu mà lường.

Mô tả của Hàn Bân giống hệt quá trình phạm tội của nàng.

Phòng thẩm vấn rơi vào im lặng.

Hàn Bân nhướng cằm: "Sao không nói gì?"

Vu Vi cắn môi: "Ngươi có bằng chứng gì? Chứng minh ta đến chung cư An Dương?"

"Trong taxi có camera giám sát, ngươi là người thông minh, biết điều đó nghĩa là gì."

Hàn Bân luôn quan sát đối phương, một số người khi lo lắng, không thoải mái, thất vọng hoặc bối rối, thường cắn môi.

"Ta đến quán net Huyễn Phong, cũng không có nghĩa là đang tạo thư tống tiền." Vu Vi đổi chủ đề.

Thái độ của Vu Vi cho thấy nàng đã dao động.

Hàn Bân tiếp tục đánh gục ý chí của nàng: "Quán net cũng có camera, ngươi viết thư tống tiền, USB, phong bì nhìn rõ mồn một, đó đều là chứng cứ."

"USB và phong bì giống nhiều lắm, không thể vì giống mà nhận là thư tống tiền." Vu Vi cãi.

"Những ảnh tống tiền đó, ngươi dùng điện thoại chụp phải không, đó là duy nhất." Hàn Bân phản vấn.

Vu Vi biến sắc, hít sâu: "Trong điện thoại ta không có ảnh tống tiền."

"Ta mà tìm được thì sao?" Hàn Bân thách thức.

“Ngươi có bản lĩnh tìm ra, ta nhận.” Vu Vi lườm lại.

“Điện thoại của ngươi đã gửi đến đội kỹ thuật, dù ngươi có xóa ảnh, cũng có thể khôi phục.” Hàn Bân nói.

Vu Vi run người, lộ vẻ hoảng sợ.

“Nhận không?”

Vu Vi không trả lời.

“Vậy chờ đi, chờ đội kỹ thuật khôi phục ảnh trên điện thoại ngươi.” Hàn Bân ngồi lại ghế, đổi tư thế thoải mái: “Nhưng, lúc đó có giảm án không thì khó nói.”

“Nếu không giảm án, thời gian phạt sẽ dài, bạn trai ngươi có đợi ngươi ra không thì càng khó nói.” Điền Lệ cười.

“Hừ, dù có giảm án, hắn cũng không đợi ta.” Vu Vi cười lạnh.

“Hắn có đợi ngươi, ta không biết, nhưng mẹ ngươi chắc chắn sẽ.” Điền Lệ nghiêm túc.

Chương 59: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vu Vi nghẹn ngào: "Mẹ ta biết chuyện ta bị bắt không?"

"Nàng ở ngoài, muốn gặp không?"

Vu Vi lắc đầu, tay che mặt, khóc thút thít: "Ta không ngờ, các ngươi lại bắt được ta."

"Ngươi dùng ảnh tống tiền Trần Lộ Nghiên, cha ngươi có biết không?" Hàn Bân thuận đà hỏi.

"Không biết, hắn chỉ là một kẻ chỉ biết quay lén biến thái." Vu Vi khinh bỉ.

"Ngươi còn trẻ, có cả tương lai tươi đẹp, tại sao làm vậy?" Điền Lệ thở dài.

Vu Vi lau nước mắt: "Tiền, ta cần tiền."

Điền Lệ đưa cho nàng một tờ giấy: "Ngươi chỉ có một mình, cần tiền có thể nói với cha mẹ, tại sao tống tiền người khác?"

"Ở quán cà phê, ngươi thấy bạn trai ta, ngươi thấy hắn đẹp không?" Vu Vi hỏi ngược.

"Khá ổn." Điền Lệ gật đầu.

"Ta bình thường, nhiều người nói ta không xứng với hắn, ngươi nghĩ sao?" Vu Vi hỏi lại.

"Để giữ hắn, ngươi tốn nhiều tiền?" Hàn Bân nhớ lại cảnh mua quần áo lần trước.

"Đúng, ta nợ nhiều tiền trên mạng."

“Dùng tiền giữ đàn ông, đó là điều ngươi muốn?” Điền Lệ hỏi.

“Ở bên hắn, ta rất hạnh phúc, vậy là đủ.” Vu Vi cười.

……

Vu Vi bị bắt, gia đình cũng tan nát.

Mẹ Vu Vi, Dương Lâm, cũng đến đồn cảnh sát.

Trong phòng nghỉ khóc không ngừng.

Nàng làm vợ hiền mẹ tốt cả đời, chỉ mong chồng con bình an, gia đình hạnh phúc.

Bây giờ, chồng bị bắt vì quay lén, bị công ty sa thải.

Con gái bị bắt vì tống tiền, còn bị phạt tù.

Nàng cảm thấy trời sụp đổ.

Điền Lệ an ủi nửa giờ, mới đưa nàng lên taxi.

Vụ án xong, thành viên đội hai đều thở phào nhẹ nhõm.

Những bi kịch nhân gian như vậy, họ đã thấy nhiều.

Người nhạy cảm, dễ bị cảm xúc ảnh hưởng không làm cảnh sát hình sự được, gia đình nạn nhân khóc, họ cũng khóc, còn làm gì được vụ án.

Xong vụ án, đội hai cũng không cần làm việc liên tục, có thể nghỉ ngơi.

Hàn Bân pha một tách cà phê, ngồi trên ghế, chân đặt lên bàn, nhấp một ngụm cà phê, tỏ vẻ thưởng thức.

“Bân Tử, ngươi thường uống trà, sao hôm nay đổi cà phê.” Tằng Bình ngáp.

“Thỉnh thoảng đổi khẩu vị, nâng cao tinh thần.” Hàn Bân cười.

“Ngươi nghĩ cà phê hay trà nâng cao tinh thần tốt hơn?” Tằng Bình uống một ngụm trà.

“Tằng đội, ngài chắc có kinh nghiệm hơn chúng ta.” Lý Huy đùa.

“Ta không uống nhiều cà phê, không quen.”

“Dù là cà phê hay trà, uống nhiều đều có kháng, mới vào đội cảnh sát hình sự, uống một tách trà cả đêm không ngủ, bây giờ uống cả ấm vẫn ngủ ngon.” Điền Lệ phàn nàn.

“Điền Lệ nói đúng, ta thường uống cà phê khi rảnh rỗi, khát thì uống trà, ít nhất không bị nóng.” Hàn Bân nói.

Triệu Minh làm cảnh sát chưa lâu, không thể thản nhiên như người khác, bị vụ án ảnh hưởng, không nhịn được hỏi: “Các ngươi nghĩ Vu Vi có hối hận không?”

“Nàng hối hận hay không, đã phạm tội rồi, nói gì cũng muộn.” Điền Lệ nói.

“Vụ án này, ta cũng thấy lạ, hồi ta đi học, nam sinh tiêu tiền cho nữ sinh, vậy mới tán được bạn gái. Bây giờ lại ngược lại, nữ sinh tiêu tiền cho nam sinh, còn vay nợ, ngươi nghĩ có phải ngốc không.” Lý Huy không hiểu.

“Huy Ca, ngươi không hiểu rồi, bây giờ cô gái trẻ thích đẹp trai, chỉ cần đẹp trai, còn lại không quan trọng.” Triệu Minh vỗ ngực.

“Được, thầy Dư lại ghi điểm.” Lý Huy kéo dài giọng.

“Lý Huy, ngươi nói ta không thích, đừng gây xích mích.” Điền Lệ giơ nắm đấm.

Lý Huy nhanh chóng lùi lại: “Nữ quân tử nói miệng không động tay.”

“Huy Ca, ngươi làm quá lên.” Triệu Minh cười, Điền Lệ một phụ nữ yếu ớt, chịu hai đấm được gì.

“Với tư cách tiền bối, Huy Ca nhắc ngươi, trong đội, đừng chọc ‘Chị Điền’, coi chừng bị đánh.” Lý Huy nghiêm túc.

“Thôi nào, dọn dẹp đi.” Tằng Bình vẫy tay, hào sảng nói: “Tối nay ta mời.”

“Yeah, Tằng đội muôn năm.”

“Tằng đội, chờ câu này của ngài.”

“Bỏ phiếu, tối nay ăn gì!” Văn phòng đội hai trở nên náo nhiệt.

“Ê, các ngươi làm gì vậy? Biết là giờ làm việc không?” Lúc này, Trịnh Khải Hoàn mặt nghiêm, tay cầm cốc giữ nhiệt bước vào.

“Đội Trịnh.”

“Đội Trịnh, ngài đến rồi.” Mọi người dừng ồn ào, chào hỏi.

“Sao ai cũng hưng phấn vậy?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Không có gì, phá được án, mọi người vui mừng.” Tằng Bình nói lảng: “Ngài đến đây làm gì?”

Trịnh Khải Hoàn mặt nghiêm dần lộ ý cười:

“Ta đến ăn chực.”

“Huýt!”

Mọi người biết bị trêu, huýt sáo.

“Chúc mừng cảnh sát 577533 phá án tống tiền đầu tiên.” Thanh âm huy hiệu vang lên.

“Phương pháp phân tích vi biểu cảm: độ thành thạo +3.”

“Thưởng bảy điểm công trạng.”

Tháng trước, Hàn Bân dùng điểm công trạng còn lại, đổi kiến thức cơ sở dữ liệu điều tra hình sự, có tác dụng lớn trong phá án.

Tháng này, phương pháp phân tích vi biểu cảm, độ thành thạo +3, cộng thêm bảy điểm công trạng, vừa đủ trả nợ phân kỳ kỹ năng phân tích vi biểu cảm.

Tức là, tháng này phá án, Hàn Bân có thể tự do chi phối điểm công trạng.

Đối với phân tích vi biểu cảm, Hàn Bân đã có hiểu biết hệ thống.

Phương pháp phân tích vi biểu cảm: là thông qua biểu cảm khuôn mặt, động tác cơ thể nhỏ, phán đoán cảm xúc thật của người.

Hàn Bân mới chỉ đạt cấp nhập môn phương pháp phân tích vi biểu cảm, dừng lại ở động tác cơ thể.

Mà tinh hoa của vi biểu cảm, là thông qua biểu cảm khuôn mặt, phán đoán cảm xúc thật của người.

“Vi biểu cảm” ngắn nhất có thể duy trì 1/25 giây, là biểu hiện bản năng, không bị kiểm soát bởi suy nghĩ, rất khó nắm bắt, hiện tại Hàn Bân thỉnh thoảng mới bắt được.

Chương 60: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chỉ khi đạt cấp "cao cấp", mới có thể tiếp tục nắm vững.

Chỉ tiếc, Hàn Bân hiện tại không đủ điểm công trạng, học kỹ năng cao hơn.

……

Vài ngày sau không nhận vụ án.

Hàn Bân không có cơ hội kiếm điểm công trạng.

Đội hai thả lỏng vài ngày, đóng dấu, chạy thủ tục, xử lý hồ sơ.

Thứ bảy Điền Lệ trực, chủ nhật Lý Huy trực.

Người khác nghỉ hai ngày.

Thứ bảy Hàn Bân không làm gì, ngủ đến khi tự tỉnh, nằm ỳ trên giường hơn một giờ.

Hơn mười một giờ, đi ăn ở tầng dưới.

Buổi chiều cũng không có việc gì, vừa chơi cờ tướng với cha, vừa xem chương trình Phi Thành Vật Nhiễu với mẹ.

Hàn Bân hoàn toàn có thể một tâm hai dụng, vừa đánh cờ với cha không thua, vừa trò chuyện về khách mời nam nữ với mẹ.

Vương Huệ Phương dùng tăm ăn táo: "Ngươi nói khách nam này thật không biết nói chuyện, nói thích nữ có kinh nghiệm yêu đương, tốt nhất là 3-5 lần, vậy nữ chưa yêu bao giờ nghĩ sao?"

“Tham gia chương trình này, có mấy người thật lòng tìm đối tượng, xem tạm thôi.” Hàn Vệ Đông hừ một tiếng.

“Ta nói với con trai, không nói với ngươi, chen vào làm gì.” Vương Huệ Phương lườm.

“Khách nam này có chút làm quá.” Hàn Bân đồng ý.

“Ta nói với ngươi, hắn chắc chắn không dẫn khách nữ đi được, không hy vọng.” Vương Huệ Phương xem một nửa, kết luận.

“Con trai, ngươi đừng đổi quân mãi, có thể bố trí dài hạn, nói chút chiến thuật không.” Hàn Vệ Đông không hài lòng.

“Ta gọi là chiến thuật đổi quân, cũng là một chiến thuật.”

“Chiến thuật quái gì, một xe, hai mã ngươi đều đổi, không mấy chốc thành cờ tàn.”

“Ngươi nói nhỏ thôi, ảnh hưởng ta xem TV.” Vương Huệ Phương tăng âm lượng.

“Ngươi xem chương trình Phi Thành Vật Nhiễu này suốt, phần lớn là phát lại, có gì hay?” Hàn Vệ Đông hỏi lại.

“Hay, sau này con trai tìm vợ, ta có thể làm quân sư.”

“Ngươi có tâm tư đó, tìm vài người quen giới thiệu đối tượng cho con trai, thực tế hơn.”

Hàn Bân không nhịn được cười, chuyện gì tự nhiên kéo đến mình.

Gia đình ba người ồn ào, một ngày trôi nhanh……

Chủ nhật.

Hàn Bân đi tắm nắng biển.

Hắn đi một mình, không hẹn bạn bè.

Chủ yếu vì tính chất công việc, lỡ có vụ án, Hàn Bân phải đến hiện trường ngay.

Lỡ hẹn một hai lần thì được, lỡ nhiều lần, ai còn chơi với ngươi.

Vì vậy, Hàn Bân đi một mình, uống bia, tắm nắng, đọc sách tạp, ngắm mỹ nữ, trắng ngần một vùng.

Thật tuyệt.

Gió biển mùa hè rất dễ chịu, xa xa có người lướt sóng.

Đón gió biển, cưỡi sóng biển, rất đẹp.

Thu hút không ít cô gái chú ý và hò reo.

Hồi đi học, Hàn Bân cũng muốn học lướt sóng, nhưng chuyện này cần thiên phú, ngã mấy lần, sặc mấy lần, Hàn Bân ngoan rồi.

Một ngày Hàn Bân không làm gì, ngoài bơi lội……

Đối với hắn, sự yên tĩnh, thư giãn này là một sự hưởng thụ hiếm có.

……

Chủ nhật, không có vụ án khẩn cấp xảy ra, Hàn Bân có một kỳ nghỉ trọn vẹn.

Nghỉ hai ngày, giống như sạc đầy điện, Hàn Bân cảm thấy tràn đầy sức sống, nhiệt huyết.

Đối với cụm từ "lao động nghỉ ngơi kết hợp", có trải nghiệm sâu sắc.

Đến đồn cảnh sát, Hàn Bân dọn dẹp một chút, có môi trường tốt, làm việc sẽ thuận lợi hơn.

Triệu Minh tính cách hoạt bát, ngồi trên bàn, chán nản: "Các ngươi nói, có vụ án thì muốn nghỉ, không có vụ án lại

chán, tại sao?”

Lý Huy giơ hai ngón tay: “Hai chữ.”

“Gì?”

“Hèn.”

Triệu Minh nhếch môi: “Ta là miệng hèn, không nên hỏi ngươi.”

“Ê, hai ngươi đừng đùa, đã chín giờ, Tằng đội sao chưa đến?” Điền Lệ hỏi.

“Không biết.” Lý Huy nhún vai: “Ai biết?”

“Có phải họp không?” Triệu Minh đoán.

“Ta vừa giặt khăn, đội Trịnh đứng ngoài nói chuyện, Tằng đội họp ở đâu?” Hàn Bân phản vấn.

“Vậy đi đâu?” Lý Huy lấy điện thoại: “Hay ta gọi.”

“Gọi gì, giờ làm ít gọi điện thoại riêng.” Trịnh Khải Hoàn bước vào văn phòng đội hai.

“Đội Trịnh, ngài hiểu lầm, ta định gọi Tằng đội.” Lý Huy giải thích, sợ bị lãnh đạo để ý.

“Không cần gọi, hắn có việc, xin phép rồi.”

“Tằng đội có việc gì, chưa từng xin phép.” Điền Lệ ngạc nhiên.

“Chuyện riêng, ta không tiện nói, chờ hắn tự hỏi.” Trịnh Khải Hoàn rót nước: “Hắn không ở đây, ta dẫn đội.”

“Đội Trịnh, có vụ án?” Lý Huy hỏi.

“Đúng.” Trịnh Khải Hoàn phất tay: “Lên xe, vừa đi vừa nói.”

Trịnh Khải Hoàn dẫn đầu ra khỏi văn phòng.

Đội hai nhìn nhau, trước giờ đều Tằng Bình dẫn đội, giờ đổi Trịnh Khải Hoàn, họ chưa quen.

“Sao đứng đờ ra, nhanh lên!” Trịnh Khải Hoàn thúc giục.

“Đội Trịnh, vụ án gì mà gấp?” Hàn Bân hỏi.

Trước giờ Trịnh Khải Hoàn luôn chậm rãi, hôm nay có gì khác thường.

“Đúng vậy, ngài cho ta biết chút.”

Trịnh Khải Hoàn dừng chân: “Một vụ trộm.”

“Ngài đã gặp chuyện lớn gì, chỉ là vụ trộm, cần thế sao?” Lý Huy ở đội cảnh sát lâu nhất, hiểu Trịnh Khải Hoàn nhất.

“Cha nạn nhân bị bệnh tim nặng, phải mổ gấp, tiền bị trộm là tiền cứu mạng, nếu không phá án kịp thời, không có tiền mổ, người có thể chết.” Trịnh Khải Hoàn nghiêm mặt.

“Khi nào mổ?”

“Ngày kia.”

“Thời gian quá gấp!”

Mọi người cảm thấy áp lực lớn.

Bốn mươi phút sau.

Ngoại ô, khu dân cư Lâm Phường.

“Đậu xe ngoài, chúng ta đi bộ vào, xem tình hình khu dân cư.” Trịnh Khải Hoàn nói.

Cổng khu dân cư, có nhiều người hóng mát, đa số là phụ nữ đưa con nhỏ.

Chương 61: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vào khu dân cư, mọi người vừa đi, vừa quan sát môi trường.

“Bân Tử, ngươi nghĩ giá nhà khu này bao nhiêu?” Lý Huy hỏi.

“Muốn mua nhà ở đây?”

“Vị trí trung tâm đắt quá, giá chắc hai mươi nghìn, ngoại ô dù xa, nhưng đi xe bốn mươi phút là đến chi nhánh, cũng được.” Lý Huy vỗ ngực: “Ta cũng có xe.”

“Giá ngoại ô, chắc khoảng mười nghìn.” Triệu Minh nói.

“Sao ngươi biết?”

“Nhà ta có căn ở đây, ta cho thuê.” Triệu Minh chỉ: “Phía trước không xa.”

Lý Huy “……”

“Triệu Công Tử, ngài nói ít thôi, đừng chọc bọn ta vô sản.” Điền Lệ lườm.

“Khu này không đắt, mỗi mét vuông sáu bảy nghìn.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Thật sao? Rẻ thế!” Lý Huy mừng rỡ.

“Đất này của làng Lâm Phường, khu này nhà tự xây.” Trịnh Khải Hoàn giải thích.

“Nhà tự xây là sao?”

“Là nhà làng cấp, không có giấy tờ nhà, không được vay, không bán làm nhà thương mại.” Hàn Bân dùng điểm công

trạng đổi kiến thức dự trữ.

Những kiến thức này tưởng như tạp nham, nhưng đôi khi trong phá án, có tác dụng bất ngờ.

“Bân Ca, có mua được không?” Lý Huy vẫn không hiểu.

“Mua được, nhưng không đảm bảo, có tranh chấp, hợp đồng không được bảo vệ pháp luật.”

“Bân Ca, ngươi giỏi, cái này cũng biết.” Điền Lệ nói.

“Biết chút ít.”

Trịnh Khải Hoàn nhắc nhở: “Các ngươi nói chuyện nhà, đừng quên chính sự.”

“Ngài nói, sao vậy, chúng ta đi quanh khu, đã xem xong.” Lý Huy chỉ cổng: “Có camera, trong khu không có.”

Điền Lệ bổ sung: “Khu này chỉ có một cửa, cửa sau khóa.”

Vừa nói, mọi người vào lầu 5, khu nhà 2, nhà nạn nhân 2704.

“Quản lý nhà làng kém hơn, chỉ có camera trong thang máy, cửa khu nhà không có, nếu trộm leo cầu thang, camera không thấy.” Lý Huy phân tích.

“Đinh đông……” Thang máy vang, mọi người lên tầng 27.

Cửa 2704 khép hờ, Hàn Bân tượng trưng gõ cửa, đi vào.

Một phụ nữ hơn ba mươi, ngồi trên ghế sô pha ngây người, nghe động tĩnh, vội đứng dậy: “Các ngươi là?”

Hàn Bân xuất trình thẻ cảnh sát: “Đội cảnh sát hình sự.”

“Các ngươi đến rồi, mời vào.” Phụ nữ vội mời vào nhà.

“Ngươi là người báo án Từ Diễm?” Trịnh Khải Hoàn đánh giá.

“Đúng, ta báo cảnh sát.”

“Ta họ Trịnh, là người phụ trách đội cảnh sát hình sự.”

“Đội trưởng Trịnh, ngài phải tìm ra tiền, đó là tiền mổ cha ta.” Phụ nữ nắm tay Trịnh Khải Hoàn.

“Chúng ta sẽ cố hết sức.” Trịnh Khải Hoàn an ủi, nói với Điền Lệ:

“Ngươi ghi khẩu cung bà Từ, người khác xem hiện trường.”

Điền Lệ mở camera, lấy sổ, ghi khẩu cung Từ Diễm.

Bắt đầu vẫn là hỏi thường lệ.

“Họ tên?”

“Từ Diễm.”

“Công việc.”

“Bán hàng.” Từ Diễm giọng khàn.

“Ngươi phát hiện tiền bị trộm khi nào?”

“Sáng nay, ta từ bệnh viện về, lấy tiền trả phí mổ cha, mở tủ quần áo phát hiện mất túi tiền.”

“Túi thế nào?”

“Màu đen, buộc dây đỏ để tránh nhầm.”

“Bên trong bao nhiêu tiền?”

“Gần hai trăm nghìn.”

“Trong nhà có dấu vết lục lọi không?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Ta……ta không biết, hôm qua bảy giờ sáng ta đi bệnh viện, khi đó chồng ta còn ở nhà, ta không biết lúc hắn rời đi thế nào.”

“Chồng ngươi đâu?”

“Công tác.”

“Đi khi nào?”

“Sáng qua.” Từ Diễm không chắc.

“Tiền để trong nhà bao lâu?”

“Phần lớn tiền là vay, ban đầu trong tài khoản ngân hàng, chiều kia, ta và chồng rút tiền từ ngân hàng.”

“Chỉ có hai người biết trong nhà có tiền?”

“Đúng.”

Trịnh Khải Hoàn nhíu mày: “Ngươi từ bệnh viện về, mở cửa thấy khóa có bị phá, có khác trước không.”

“Ta không nhớ, hôm qua ở bệnh viện cả ngày, đầu óc rối bời, không để ý.” Từ Diễm xoa trán.

“Chồng ngươi khi nào về, hắn rời nhà sau cùng, biết chi tiết hơn, chúng ta cần ghi khẩu cung, giúp xác định thời gian phạm tội.”

“Ta liên lạc, trưa hắn về.”

……

Hàn Bân đi giày vào nhà, không thấy dấu vết lục lọi rõ ràng.

Đương nhiên, đây cũng là một manh mối, hoặc là người quen phạm tội, hoặc là tay lão luyện.

Người mới không có kinh nghiệm, phạm tội căng thẳng, sẽ lục tung nhà.

Hàn Bân đến cửa, thấy Lỗ Văn đang thu thập chứng cứ: “Có phát hiện gì không?”

Lỗ Văn đẩy kính: “Tạm thời không.”

“Vân tay?” Hàn Bân hỏi.

“Trên cửa có nhiều vân tay, phải từng cái đối chiếu.” Lỗ Văn nói.

“Có tin báo ta.”

Lỗ Văn ra hiệu ok.

……

Trịnh Khải Hoàn cho nạn nhân vào phòng ngủ, gọi đội viên đến sô pha bàn vụ án.

“Điền Lệ, khẩu cung bà Từ giới thiệu.”

“Rõ.”

Điền Lệ mở sổ, tóm tắt tình hình vụ án.

Điền Lệ nói xong.

Trịnh Khải Hoàn nhìn mọi người: “Các ngươi nói điều tra của mình.”

“Trong nhà không có dấu vết lục lọi lớn, không để lại chứng cứ rõ ràng, giống tay lão luyện.” Hàn Bân phân tích.

“Đây có tính là trộm trong phòng không?” Triệu Minh cười.

“Ngươi xem Conan nhiều, trong phòng còn mở cửa sổ, sao là phòng kín?” Lý Huy phản vấn.

Triệu Minh chỉ cửa sổ: “Anh, đây là tầng hai mươi bảy, ai leo cửa sổ, khác gì phòng kín.”

“Này, hai ngươi nghiêm túc, ta bảo thảo luận vụ án, không phải bàn kịch.” Trịnh Khải Hoàn nghiêm mặt, ngắt lời:

“Điền Lệ, ngươi nghĩ sao?”

Điền Lệ gấp sổ, chậm rãi nói: “Khẩu cung bà Từ tiết lộ một thông tin, ta thấy rất quan trọng.”

“Gì?”

“Trước kia, bà Từ và chồng cùng rút tiền, hôm qua chồng bà Từ rời nhà sau cùng, chỉ hai người biết việc rút tiền……” Điền Lệ ngừng.

Trịnh Khải Hoàn uống nước: “Ngươi nghi chồng bà Từ?”

Chương 62: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta không có chứng cứ, chỉ là suy đoán.” Điền Lệ nói.

Trịnh Khải Hoàn đặt cốc: “Các ngươi nghĩ sao?”

“Số tiền thuộc về hai vợ chồng, nếu là chồng lấy, chúng ta không có quyền can thiệp.” Hàn Bân nhún vai.

“Nếu thế, thật vớ vẩn.” Lý Huy nói.

“Gọi bà Từ hỏi, chồng có động cơ không?” Triệu Minh đề nghị.

Trịnh Khải Hoàn xoa cằm, suy nghĩ: “Lỗ Văn, ngươi tra sao?”

“Trên cửa và tủ quần áo chỉ có hai người vân tay, một là bà Từ, còn lại chắc là chồng bà Từ.” Lỗ Văn nói.

“Thú vị.” Trịnh Khải Hoàn lẩm bẩm.

“Không phải nghi phạm đeo găng tay.” Hàn Bân đoán.

Triệu Minh cười: “Cũng có thể, nghi phạm không cần đeo găng tay.”

Trịnh Khải Hoàn chỉ phòng ngủ: “Điền Lệ, mời bà Từ.”

“Rõ.”

Lát sau, Từ Diễm ra, mặt lo lắng: “Đội trưởng Trịnh, có manh mối không? Bắt trộm được không?”

“Bà Từ, đừng lo, chúng ta toàn lực điều tra.” Trịnh Khải Hoàn an ủi.

“Ta không thể không lo, ngày kia cha ta mổ, không có tiền, cha ta sẽ mất, ngài hiểu cảm giác của ta không?” Từ Diễm

khóc.

“Ta hiểu.”

“Ngài không hiểu, không ai hiểu.” Từ Diễm nghẹn ngào.

“Bà Từ, bình tĩnh, ngươi kích động, không giải quyết được, chỉ làm chậm thời gian.” Điền Lệ nói.

“Ta biết, xin lỗi……”

Một lúc, Từ Diễm mới bình tĩnh: “Đội trưởng Trịnh, ngài cần gì hỏi?”

Trịnh Khải Hoàn không nói, ra hiệu Điền Lệ.

Điền Lệ gật đầu: “Ta có vài câu hỏi.”

“Ngươi nói.”

“Ngươi nói trong khẩu cung, chỉ ngươi và chồng biết chuyện tiền?”

“Đúng.”

“Có thể chồng ngươi giấu tiền, quên nói.”

Từ Diễm lắc đầu: “Không, ta hỏi, hắn nói không động vào tiền.”

“Ngươi nói phần lớn tiền là vay.”

“Đúng.”

“Chồng ngươi đối với chuyện vay tiền trị bệnh? Thái độ thế nào?”

“Ngươi có ý gì?” Từ Diễm ngạc nhiên.

“Ý ta đơn giản, phá án nhanh, giúp ngươi lấy tiền mổ cho cha.” Điền Lệ nói.

Từ Diễm xoa trán: “Chồng ta có ý kiến chuyện vay tiền trị bệnh.”

“Tại sao? Trị bệnh cha là đúng.” Điền Lệ hỏi lại.

“Chồng ta suy nghĩ cũ, nghĩ con trai chăm sóc cha, muốn em trai ta trả, nhưng em mới mua nhà, chưa trả hết nợ, không có khả năng trả phí mổ.” Từ Diễm thở dài.

“Có khả năng vì lý do đó, chồng ngươi lấy tiền.” Điền Lệ nói ra suy đoán.

Từ Diễm nhắm mắt, im lặng lâu: “Nếu chồng ta lấy tiền, có phạm pháp? Các ngươi bắt hắn không?”

“Nếu thế, là tranh chấp nội bộ, chúng ta không có quyền.” Trịnh Khải Hoàn giải thích.

Từ Diễm vẻ phức tạp: “Nói thật, ta không biết phải, ta xin các ngươi, giúp ta tra rõ.”

“Quan hệ vợ chồng thế nào?”

“Được, chúng ta ít cãi.”

“Thúc hắn nhanh về ghi khẩu cung.” Trịnh Khải Hoàn nói.

Từ Diễm cầm điện thoại vào phòng.

“Đội trưởng Trịnh, ta tra thế nào?”

Trịnh Khải Hoàn nghĩ: “Hàn Bân, Triệu Minh, tra camera, tìm người khả nghi.”

“Tra thời gian nào?”

“Sáng hỏi, chồng bà Từ rời nhà lúc chín giờ.” Điền Lệ nói.

Trịnh Khải Hoàn nhìn đồng hồ: “Vậy tối chín giờ đến sáng chín giờ.”

“Rõ.”

“Lý Huy, Điền Lệ, các ngươi hỏi quanh, tìm người thấy.”

“Rõ.”

……

Hàn Bân và Triệu Minh hai người xuống tầng.

“Bân Ca, chồng nàng lấy tiền không?”

“Không biết.”

“Camera một là thang máy, một là cổng, tra đơn giản.” Triệu Minh nói.

“Ngươi nghĩ đơn giản, thời gian 24 giờ, người ra vào nhiều, khối lượng lớn.” Hàn Bân lấy thuốc, đưa Triệu Minh.

“Bân Ca, hút của ta.” Triệu Minh lấy thuốc trung hoa.

“Chà, được.” Hàn Bân nhận thuốc, ngửi.

Triệu Minh châm lửa cho Hàn Bân.

Hàn Bân hút một hơi, nuốt, xịt qua mũi, thơm, không cay: “Được, thuốc tốt.”

Hai người định đi công ty quản lý, hỏi ra biết khu không có công ty quản lý, ủy ban thôn thu phí, quản lý.

Ủy ban thôn ở tầng một lầu 11 khu, hai người nói ý định, người phụ trách phối hợp, dẫn hai người đến phòng camera.

Hàn Bân xem camera thang máy, Triệu Minh xem camera cổng.

Lầu 5, khu nhà 2 là hai thang bốn hộ, 32 tầng, tổng 128 hộ.

Nếu tính trung bình mỗi hộ ba người, có ba trăm người.

Đó chỉ là công việc của Hàn Bân.

Camera cổng nhiều người hơn.

Một lầu, hai khu nhà, tổng mười lầu, hai nghìn hộ, bảy tám nghìn người.

Triệu Minh ít kinh nghiệm, nghĩ chỉ tra hai camera, công việc đơn giản, thật ra mới biết lượng lớn.

“Bân Ca, người nhiều quá, một ra một vào, ta hoa mắt.” Triệu Minh than.

“Ngươi phân loại, giảm khó.” Hàn Bân nói.

“Phân loại?”

“Trộm cần dụng cụ, thêm hai trăm nghìn tiền mặt, người đó cần túi xách.” Hàn Bân đoán.

“Ta nghĩ, ai tay không ra vào, có thể loại nghi ngờ.” Triệu Minh nói.

“Không thể hoàn toàn loại, chỉ là nghi ngờ ít hơn.” Hàn Bân phân tích: “Còn thời gian, tối, đặc biệt nửa đêm.”

“Bân Ca nói đúng, tìm đối tượng nghi ngờ.” Triệu Minh gật đầu.

Hàn Bân như nhớ ra: “Chúng ta bỏ qua một hướng tra.”

“Hướng nào?”

Hàn Bân ra phòng camera, hỏi một người: “Khu có hầm xe không?”

“Có.”

“Có camera không?”

“Mười mấy cái.”

“Mẹ nó.” Triệu Minh xoa trán: “Hai người sao xem hết?”

“Vẫn là có trọng điểm.” Hàn Bân thở dài.

Khu có ít camera, lại khó tra, nếu cửa khu nhà có camera, không cần tra camera cổng.

Hai người từ mười giờ sáng bắt đầu, xem đến trưa.

Điền Lệ gọi về ăn trưa.

……

Lầu 5 khu nhà 2, nhà 2704.

Hành lang, mùi thức ăn thơm, để không phá hiện trường, cảnh sát ngồi ăn hành lang.

Có người ngồi bậc thang, có người ngồi đất, một hộp cơm, một chai nước.

Hàn Bân nhận hộp cơm, mở: “Chà, cơm khá, có đùi vịt, trứng, rau, đậu, cơm.”

Chương 63: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Bân Tử, nói cơm trưa là được.” Lý Huy lườm.

Hàn Bân uống nước: “Ngươi à, ăn mì tôm suốt, suốt ngày ăn.”

“Mì tôm sao, hôm nay ăn vị bò, mai vị gà nấm, mốt vị dưa cải, ngày kia vị sườn, không trùng.” Lý Huy ngẩng.

“Khá, ta thích.” Trịnh Khải Hoàn cười, đùa: “Điền Lệ, sau này chuẩn bị cơm cho Lý Huy như vậy.”

“Rõ.”

“Ha ha……” Mọi người cười.

……

Sau ăn, dọn hộp cơm.

Trịnh Khải Hoàn và mọi người vào phòng khách, họp phân tích vụ án.

“Nói, sáng điều tra có manh mối không?”

“Đội trưởng Trịnh, camera nhiều, ta và Bân Ca không xem kịp.” Triệu Minh than.

“Hàn Bân, ngươi nghĩ sao?”

“Tra trọng điểm, tìm hướng mới, tìm thêm thông tin nghi phạm.” Hàn Bân đề nghị.

“Camera, có người nghi ngờ không?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Sáng tám giờ năm mươi lăm, chồng bà Từ đi thang máy, mang túi du lịch.” Hàn Bân nói.

“Túi to không?”

Triệu Minh nói: “Đựng hai trăm nghìn không vấn đề.”

Trịnh Khải Hoàn gật, hiểu.

“Điền Lệ, Lý Huy, các ngươi hỏi, có manh mối?”

“Khu này đất làng Lâm Phường, nhà tự xây, dân cư đa số làng, có tính bài ngoại, chúng ta hỏi, không thấy người ngoài.” Lý Huy nói.

“Tối cửa có bảo vệ?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Có, gọi bảo vệ, thật là gác cổng, hơn năm mươi, chắc nửa đêm ngủ, không cung cấp gì……” Lý Huy chưa nói xong, cửa phòng ngủ mở.

“Cạch……”

Từ Diễm ra: “Đội trưởng Trịnh, chồng ta về.”

“Đâu?”

“Mới vào khu.”

“Cho hắn lên, chúng ta ghi khẩu cung.”

Hiện tại chưa tìm người khả nghi, chồng bà Từ khả nghi nhất.

……

Chẳng bao lâu, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi bước vào nhà, nhìn thấy nhiều cảnh sát như vậy thì có vẻ không quen.

“Kim Xương, ngươi về rồi.” Từ Diễm đứng dậy, bước đến.

“Diễm Tử, đã tìm thấy tiền chưa?” Người đàn ông hỏi.

“Chưa.” Từ Diễm chỉ vào Trịnh Khải Hoàn đứng bên cạnh: “Ta giới thiệu với ngươi, đây là Cảnh sát Trịnh của đội hình sự.”

“Cảnh sát Trịnh, chào ngài.” Người đàn ông đưa tay, bắt tay Trịnh Khải Hoàn.

Trịnh Khải Hoàn đánh giá đối phương: “Về đúng lúc, ta muốn hỏi ngươi vài điều.”

“Chuyện gì?”

“Hôm qua, ngươi là người cuối cùng rời khỏi nhà?”

“Đúng, là ta.”

“Lý Huy, ngươi ghi chép lại.” Trịnh Khải Hoàn ra lệnh.

“Rõ.”

Lý Huy mở thiết bị ghi âm, lấy sổ tay ra bắt đầu ghi chép.

“Họ tên?”

“Tống Kim Xương.”

“Nghề nghiệp.”

“Bán hàng.”

“Hôm qua ngươi rời nhà lúc mấy giờ?”

“Khoảng chín giờ sáng.”

“Ngươi đi đâu?”

“Thành Phố Hán Ba.”

“Khi ngươi đi, túi tiền mặt còn ở đó không?”

“Còn, tất nhiên còn.”

Lý Huy đổi cách hỏi: “Ngươi có đụng đến túi đó không?”

“Không.”

“Ngươi có nghi ngờ ai không?”

Tống Kim Xương lắc đầu: “Đó không phải là việc của các ngươi sao?”

“Nghe giọng ngươi, có vẻ có gì đó?” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Không có.”

“Chúng ta từ camera thấy ngươi cầm một túi du lịch rời khỏi nhà, trong đó có gì?”

Tống Kim Xương chất vấn: “Ý ngươi là gì?”

“Như ngươi nói, tìm đối tượng nghi ngờ là việc của chúng ta.” Lý Huy nói.

“Ngươi nghi ngờ ta?” Tống Kim Xương đứng bật dậy.

“Không phải nghi ngờ, chỉ là hỏi thăm thôi.”

“Đây là nhà ta, đó là tiền của ta, ta tự lấy tiền của mình, ngươi nói ta điên hay sao.” Tống Kim Xương nói lớn.

“Kim Xương, nếu ngươi thật sự đã lấy tiền, thì trả lại đi, coi như ta cầu xin ngươi.” Từ Diễm nói.

“Ngươi cũng không tin ta?” Tống Kim Xương chỉ vào mình.

“Kim Xương, ta biết ngươi không vui khi vay tiền chữa bệnh cho cha ta, nhưng đó là cha ta, ta là con gái, sao có thể nhìn hắn chết được.” Từ Diễm nghẹn ngào.

“Diễm Tử, chúng ta có tiền không? Vừa mua nhà, con sắp vào trung học, hôm nay học thêm, ngày mai học ngoại khóa, đều cần tiền.”

“Tiền có thể kiếm lại, gia đình mới là quan trọng.” Từ Diễm nói.

“Sao ngươi không để em trai ngươi trả, hắn là con trai mà.”

“Hắn cũng đã đóng hơn mười nghìn rồi.”

“Hơn mười nghìn thì làm được gì?”

“Em trai ta cũng vừa mua nhà, mỗi tháng phải trả hơn ba nghìn tiền vay, lấy đâu tiền chữa bệnh cho cha, còn thua chúng ta.”

“Nhưng phải công bằng chứ.”

“Cha nuôi ta lớn, hắn bệnh ta không nên giúp?” Từ Diễm hỏi lại.

“Cha ngươi cũng làm việc cả đời, đâu phải không có tiền, tiền hắn đâu?”

“Đó…” Từ Diễm nghẹn lời.

“Đều cho em trai ngươi mua nhà, căn nhà lớn, không ít tiền đâu.” Tống Kim Xương cười lạnh: “Từ Diễm, ngươi nên suy nghĩ kỹ.”

“Kim Xương, ngươi nói thật với ta, ngươi có lấy tiền không?”

“Đừng nói ta không lấy, dù lấy cũng không nói với ngươi.” Tống Kim Xương nói xong, cúi đầu, giọng nghẹn ngào:

“Cảnh sát, ta vừa rồi hơi nóng, không phải nhằm vào các ngươi, mong bỏ qua.”

Lý Huy thở dài: “Đều không dễ dàng.”

Tống Kim Xương ra khỏi nhà, dùng tay xoa mặt.

“Tống tiên sinh, có thể nói chuyện với ngươi không?” Hàn Bân đưa một hộp thuốc lá Ngọc Khê, mời đối phương một điếu.

“Ngươi cười ta.”

“Nam nhi có lệ không dễ rơi, chỉ là chưa đến lúc đau lòng.”

Tống Kim Xương hít một hơi thuốc: “Ta thật không lấy tiền.”

“Ta tin.” Hàn Bân nghiêm túc.

“Cảm ơn.”

“Ngươi có vẻ rất áp lực?”

“Hai mươi nghìn, phần lớn là vay, ta phải bán bao nhiêu hàng, nói bao nhiêu lời tốt mới kiếm được.” Tống Kim Xương cười.

Chương 64: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nụ cười không chút vui, giống như bất lực.

"Hiểu."

"Các ngươi nghi ngờ ta, ta không giận, đó là việc của các ngươi, cho thấy ngươi có trách nhiệm." Tống Kim Xương hít một hơi thuốc nữa:

"Nhưng nàng cũng nghi ngờ ta, cùng sống mười mấy năm, không có lòng tin cơ bản, ta vất vả vì ai?"

Hàn Bân vỗ vai hắn: "Ta biết ngươi không lấy tiền, nhưng ngươi là người cuối cùng rời hiện trường, khẩu cung của ngươi giúp chúng ta hiểu vụ án."

"Dù có tìm lại được tiền hay không, với ta không khác biệt." Tống Kim Xương lắc đầu.

"Ít nhất chứng minh được ngươi trong sạch."

"Quan trọng sao?"

"Với vợ ngươi, rất quan trọng."

Tống Kim Xương im lặng lâu, hít vài hơi thuốc: "Được, ta đồng ý hợp tác điều tra."

Hàn Bân dẫn Tống Kim Xương về phòng khách, đích thân ghi khẩu cung.

……

Ghi xong, Tống Kim Xương ra ăn trưa, Từ Diễm cũng theo.

Trịnh Khải Hoàn và mọi người ở phòng khách, tiện thảo luận vụ án.

“Nhà nào cũng có chuyện khó nói, đặc biệt là cảnh sát chúng ta, chọn bạn đời rất quan trọng.” Trịnh Khải Hoàn cảm thán.

“Đội trưởng Trịnh, vợ ngài không phải rất tốt sao, vừa đẹp vừa hiền.” Lý Huy nói.

“Thôi, đừng nịnh nữa.” Trịnh Khải Hoàn vẫy tay: “Ngươi nghĩ sao về Tống Kim Xương?”

“Hắn cảm xúc lớn, động cơ rõ, không chịu trách nhiệm pháp luật, là người cuối cùng rời hiện trường, ta thấy nghi ngờ lớn.” Điền Lệ phân tích.

“Nếu là hắn, chúng ta đỡ việc.” Triệu Minh nhún vai.

“Hàn Bân, ngươi nói chuyện với hắn, nghĩ sao?”

Hàn Bân suy nghĩ: “Dù động cơ rõ, nhưng không có dấu hiệu nói dối, ta thấy ít nghi ngờ.”

“Đội trưởng Trịnh, sao ngài không hỏi ý kiến ta?” Lý Huy chen vào.

“Ngươi lắm lời, nói đi.” Trịnh Khải Hoàn cười mắng.

“Vụ này có thể chia ra, nếu tiền Tống Kim Xương lấy, là mâu thuẫn nội bộ, cảnh sát không can thiệp, để Từ Diễm tự giải quyết.” Lý Huy dừng, nói tiếp:

“Chúng ta tập trung nhân lực, điều tra các hướng khác, đó là phân công hợp lý.”

Trịnh Khải Hoàn kinh nghiệm, hiểu ý Lý Huy.

“Reng reng……”

Điện thoại reo, Trịnh Khải Hoàn, Triệu Minh, Hàn Bân đều nghĩ là điện thoại mình.

“Của ta.” Trịnh Khải Hoàn đứng dậy, ra ban công nghe.

“Này.” Lý Huy đụng vào chân Hàn Bân; “Đội trưởng Trịnh càng nghe càng nghiêm, ngươi đoán gì không?”

“Thật muốn ta đoán?”

“Đoán!”

“Khụ……” Hàn Bân ho, giả giọng Trịnh Khải Hoàn:

“Ừ, ngài nói đúng, Lý Huy ham ăn lười làm, không có chí tiến thủ, nên chuyển khỏi đội hình sự, hay để hắn gác cổng.”

“Đi đi, chỉ biết nói bậy.” Mặt Lý Huy đen lại.

“Ha ha……” Mọi người cười vang.

Lát sau, Trịnh Khải Hoàn quay lại, mặt nghiêm: “Cười gì? Nói ta nghe.”

Thấy Trịnh Khải Hoàn nghiêm mặt, mọi người im lặng, giả vờ câm.

“Tất cả ra ngoài.” Trịnh Khải Hoàn ra lệnh.

“Đội trưởng Trịnh, sao vậy?”

“Trên cục phân cho ta vụ khác, đến hiện trường.”

Lý Huy không hiểu: “Chúng ta chỉ có vài người, vụ này chưa xong, sao nhận vụ khác?”

“Vụ khác cũng trộm, ở tầng 29.”

“Cùng tòa nhà này.”

“Ừ.” Trịnh Khải Hoàn đáp.

Điền Lệ ngạc nhiên: “Thật trùng hợp.”

“Có thể là một người làm?” Hàn Bân đoán.

“Nếu cùng một người, không phải trộm nội bộ, Tống Kim Xương sẽ không nghi ngờ.” Triệu Minh nói.

“Đừng đoán nữa, lên hiện trường xem.” Trịnh Khải Hoàn nói, bước ra ngoài.

……

Mọi người leo thang lên tầng 29.

“Cộc cộc……” Lý Huy gõ cửa phòng 2903.

“Ai đấy?”

“Đội hình sự.”

“Gạt ai, ta vừa gọi, cảnh sát đã đến.” Trong nhà giọng phụ nữ.

“Có phải nhà ngươi báo cảnh sát?”

“Cạch……” Một người đàn ông mở cửa: “Các ngươi là cảnh sát?”

“Đây là thẻ.” Lý Huy xuất trình thẻ cảnh sát.

“Các ngươi đến nhanh vậy?”

“Chúng ta gần đây, nhận nhiệm vụ, lập tức đến.”

“Thì ra vậy, mời vào, vào.” Người đàn ông mời.

Trong nhà còn một phụ nữ và một đứa trẻ khoảng tám chín tuổi.

Hàn Bân và mọi người mang giày vào nhà.

“Ai báo cảnh sát?” Điền Lệ hỏi.

“Ta, ta báo.” Người phụ nữ bước tới.

“Ra sô pha, ta ghi khẩu cung.”

“Được.”

“Họ tên?”

“Trương Cầm.”

“Lý do báo án?”

“Nhà ta bị trộm.”

“Mất những gì?”

Trương Cầm đếm trên tay: “Hơn mười nghìn tiền mặt, một dây chuyền vàng, nhẫn vàng, khóa vàng của con trai, tổng hơn hai mươi nghìn.”

“Tài sản bị trộm khi nào?”

“Đang nghỉ hè, chúng ta dẫn con về thăm ngoại, đi ba ngày, về thì phát hiện ra.” Trương Cầm chỉ vào vali bên cạnh.

“Nghĩa là, ngươi không rõ thời gian mất trộm chính xác.”

“Đúng vậy.”

……

Đội viên đội hai xem xét nhà.

Hàn Bân đến cửa, quan sát, không thấy dấu vết cậy khóa, giống tầng dưới.

Hàn Bân nhìn kỹ, ngạc nhiên.

Hắn thấy, bên dưới cửa có dán một đoạn băng dính, dài khoảng bốn cm, rộng chưa đến một cm, vì trong suốt, khó phát hiện.

Hàn Bân cũng thấy đoạn băng dính tương tự ở phòng 2704, nhưng cửa phòng 2704 dán câu đối, cũng dán bằng băng dính, Hàn Bân nghĩ là băng dính thừa, không để ý.

Giờ thấy băng dính tương tự ở phòng 2903, có thể rất quan trọng…

Nửa giờ sau.

Trịnh Khải Hoàn gọi mọi người ra hành lang, lấy một hộp thuốc phát cho mọi người.

Phát hết hộp thuốc rỗng, Trịnh Khải Hoàn xé hộp làm gạt tàn, để trên bàn cạnh cửa sổ.

Chương 65: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trịnh Khải Hoàn hút thuốc: "Hiện trường, ngươi nghĩ sao."

"Đội trưởng Trịnh, ta nghĩ gộp hai vụ điều tra." Hàn Bân đề nghị.

"Lý do."

"Thứ nhất, hai vụ gần thời gian, thứ hai cả hai đều dán băng dính." Hàn Bân nói.

"Hai lý do đơn giản quá." Điền Lệ nhíu mày: "Vụ hai chưa rõ thời gian cụ thể, chỉ nói thời gian gần."

"Đây là hai ảnh ta chụp, một là cửa phòng 2704, hai là cửa phòng 2903." Hàn Bân lấy điện thoại, cho mọi người xem.

Cửa do nhà thầu lắp, hình dạng giống nhau, và băng dính dán ở góc dưới bên trái, vị trí tương tự.

Trịnh Khải Hoàn xem, lập tức cầm điện thoại, phóng to ảnh, quan sát: "Hỏng rồi."

"Đội trưởng Trịnh, sao vậy?"

Trịnh Khải Hoàn không nói, đi nhanh đến cửa 2901, 2902, 2904, xem, cả ba cửa đều dán băng dính, đều ở góc dưới bên trái.

"Các cửa này đều dán băng dính trong suốt!" Lý Huy ngạc nhiên.

Trịnh Khải Hoàn nghiêm mặt: "Có thể là loạt vụ trộm."

"Đội trưởng Trịnh, ngài nói còn vụ khác?" Triệu Minh không hiểu.

“Nếu ta đoán đúng, các cửa tầng này đều dán băng dính, băng dính rộng chưa đến một cm khó phát hiện, vì dán ở góc dưới bên trái, mở cửa khó thấy.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Nếu không cẩn thận, hoặc không có ý thức phòng bị, thấy băng dính cũng không để ý.” Hàn Bân bổ sung.

Lý Huy đoán: “Nghi phạm dùng băng dính để xem nhà có người không?”

Trịnh Khải Hoàn gật: “Nếu ta đoán đúng, tầng này còn vụ trộm chưa phát hiện.”

“Làm sao đây?”

Trịnh Khải Hoàn nghĩ: “Triệu Minh, ngươi đến ủy ban thôn, bảo họ báo cho chủ nhà, nhất là nhà không có người, về xem có mất trộm không.”

“Đội trưởng Trịnh, ta còn chưa báo cáo tình hình, đi ngay hay báo cáo?” Triệu Minh nói.

“Tình hình gì?”

“Ta khảo sát phòng ngủ, có một cửa kính bị vỡ.”

“Có dấu vết đánh nhau không?”

“Không.”

“Có máu không?”

“Không.”

“Thấy dùng gì phá cửa?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Ta không rõ, gọi đội kỹ thuật?”

“Đội trưởng Trịnh, đây là tầng 29, nghi phạm vào bằng cửa sổ ít khả năng.” Điền Lệ nói.

“Đội kỹ thuật kiểm tra xem, kính có vân tay.”

“Ta biết.” Điền Lệ đáp.

“Đội trưởng Trịnh, ta đề nghị đội kỹ thuật thu băng dính, có thể có vân tay.” Hàn Bân nói.

“Được.” Trịnh Khải Hoàn đáp, nói Hàn Bân: “Ngươi cùng Triệu Minh đến ủy ban thôn, bảo họ nhanh chóng báo từng nhà.”

“Rõ.”

……

Với sự hối thúc của Hàn Bân và Triệu Minh, ủy ban thôn cử vài người, hỗ trợ đội hình sự điều tra.

Người của ủy ban đi từ trên xuống, hỏi từng nhà, nhà nào có người nói tình hình, bảo họ chú ý trộm.

Nhà nào không có người, thì gọi điện, nói tình hình mất trộm, bảo họ về xem.

Ba giờ chiều, phát hiện vụ trộm thứ ba, phòng 503.

Ba giờ bốn mươi, phát hiện vụ thứ tư, phòng 2001.

Bốn giờ, phát hiện vụ thứ năm, phòng 1803.

……

Vụ trộm liên tiếp được phát hiện, đến sáu giờ tối, đã có tám vụ.

Đội hình sự ba, vài người đội hai không kịp làm, Trịnh Khải Hoàn khẩn cấp điều đội một hỗ trợ.

Triệu Anh đích thân dẫn bốn người đội một đến khu dân cư Lâm Phường.

Bảy giờ tối, phát hiện vụ thứ chín, phòng 702.

Đến chín giờ tối, đội hình sự ba khảo sát xong tất cả hiện trường.

Lúc này, tất cả mọi người chỉ nghĩ một điều, mệt.

Rất mệt!

Trịnh Khải Hoàn bao cả quán mì, mười mấy người ngồi chật kín, mỗi người một bát mì lớn, bốn phần gà to, bốn món lạnh, một trăm xiên thịt nướng, bốn cái bánh.

Lý Huy ngáp: "Ngươi đùa, xong rồi."

Lý Huy ngồi phịch xuống ghế, định cầm bát mì ăn.

Hàn Bân gõ tay vào hắn: "Làm gì?"

"Ăn mì." Lý Huy rụt tay theo bản năng.

"Mì của ngươi bên kia? Một bát bò hầm, một bát gà nấu nấm, đội trưởng Trịnh vừa pha." Hàn Bân nói.

"Ha ha……"

Đội viên hiểu chuyện cười vang.

"Bân Ca, đừng đùa, ta đói lắm rồi." Lý Huy xoa bụng, xin tha.

"Hàn Bân, Lý Huy, Lỗ Văn, ba ngươi ngồi đây." Trịnh Khải Hoàn gọi.

"Đội trưởng Trịnh thương ta." Lý Huy giả đáng thương.

Vì đặt trước, món đã sẵn, mì bỏ vào ăn được ngay.

Mọi người đói, ăn mì rào rào.

Trịnh Khải Hoàn, Triệu Anh, Hàn Bân, Lý Huy, Lỗ Văn ngồi một bàn.

Đội một, đội hai, đội kỹ thuật đủ, ai có mắt đều biết, không chỉ là ăn, chắc là bàn vụ án.

Trịnh Khải Hoàn nói: "Đừng ngại, ăn đi, vừa ăn vừa bàn."

Hàn Bân đói lắm rồi, ăn hai miếng mì, hai xiên thịt, thêm một miếng gà với khoai, uống ngụm canh, mới dễ chịu.

Người khác ăn cũng không khác gì Hàn Bân, đói.

Lại ăn vài xiên thịt, no hơn, Hàn Bân mới chậm lại.

Ăn một lúc, thấy mọi người không đói lắm, Trịnh Khải Hoàn nói: "Đừng chỉ ăn, bàn vụ án."

Triệu Anh uống trà: "Đội trưởng Trịnh, ta nói trước."

"Ừ."

"Đội một khảo sát ba hiện trường, không thấy dấu vết xâm nhập, trong nhà không có dấu đánh nhau, nhưng hai nhà kính vỡ, nghi phạm có thể vào từ cửa sổ." Triệu Anh nói.

"Tình hình đó, đội hai cũng thấy, hoặc kính vỡ, hoặc chủ nhà để mở." Lý Huy thêm.

Triệu Anh mặc kệ Lý Huy, tiếp: "Đội trưởng Trịnh, ngài nhớ ba năm trước, vụ trộm trên cao không?"

"Ngươi nói 'người nhện'?"

"Ta nhớ nghi phạm đó nhỏ con, thể chất tốt, leo ống nước ngoài, leo vào ban công hoặc điều hòa, mở cửa vào nhà tầng cao." Triệu Anh nhớ lại.

Chương 66: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đúng, hai vụ này rất giống.” Trịnh Khải Hoàn gật: “Nghi phạm đó giờ đâu?”

“Ta nhớ, bị xử hơn ba năm, nếu cải tạo tốt, có thể đã ra.”

“Ngươi cho người tra lại, điều tra tình hình của hắn một chút.”

“Vâng.”

Manh mối mà Triệu Anh cung cấp rất quan trọng, không có nhiều người có thể thực hiện vụ án từ trên cao, theo manh mối này điều tra, khả năng tìm ra nghi phạm rất lớn.

“Lỗ Văn, đội kỹ thuật bên đó có phát hiện gì không?”

Lỗ Văn uống một ngụm canh mì:

“Đội kỹ thuật đã khám nghiệm hiện trường, chụp ảnh lấy chứng cứ, nhưng không phát hiện bằng chứng nào có hiệu lực.”

“Về dấu vân tay thì sao?”

“Đã thu thập hết, phần lớn đã đối chiếu, đều là dấu vân tay của các thành viên trong gia đình, không phát hiện dấu vân tay đáng ngờ, phần còn lại vẫn đang đối chiếu.”

“Hoàn thành đối chiếu càng sớm càng tốt, một khi phát hiện dấu vân tay nghi phạm, phải thông báo ngay lập tức.”

“Dạ.”

Trịnh Khải Hoàn lại hướng ánh mắt về phía Hàn Bân và Lý Huy: “Nhóm hai có phát hiện gì không?”

“Trịnh đội, nghi phạm này trong thời gian ngắn đã thực hiện chín vụ án liên tiếp, ta nghĩ hắn phải là một kẻ gan dạ cẩn thận, có kinh nghiệm.” Lý Huy nói.

“Ừ.” Trịnh Khải Hoàn đáp lại một tiếng, điều này giống với phán đoán của hắn.

“Hơn nữa, người này có lẽ khá quen thuộc với tình hình khu dân cư, hoặc là hắn đã khảo sát trước, hoặc là hắn sống gần đó.”

“Ngươi có đề xuất gì không?”

“Điều tra những người có tiền án trộm cắp ở gần đó, xem có khả năng tái phạm không.”

“Có thể xem đây là một hướng điều tra.” Trịnh Khải Hoàn gật đầu, quay sang hỏi Hàn Bân: “Ngươi có phát hiện gì không?”

Hàn Bân ăn hết nửa xiên thịt cừu: “Trịnh đội, ta nghĩ có thể xác định thời gian gây án chính xác hơn, điều này sẽ giúp ích lớn cho việc kiểm tra camera, tìm kiếm nghi phạm và thẩm vấn.”

“Không tồi, điều này rất cần thiết.” Trịnh Khải Hoàn khá đồng tình:

“Chín vụ án, các chủ nhà đều không ở nhà tối qua, người cuối cùng rời khỏi nhà vào mười giờ sáng hôm qua, nghĩa là trước mười giờ sáng hôm qua, nghi phạm vẫn chưa dán băng dính.”

“Nếu ta là nghi phạm, sẽ dán băng dính trước buổi trưa.” Hàn Bân nói.

“Có căn cứ gì không?” Triệu Anh hỏi tiếp.

“Mục đích dán băng dính của nghi phạm là để xem trong nhà có người ở hay không, nếu dán băng dính quá muộn, thời

gian ngắn sẽ mất tác dụng phân biệt.” Hàn Bân phân tích:

“Buổi trưa và chiều tối là thời gian ra vào thường xuyên hơn, ăn trưa bất kể mua rau hay gọi đồ ăn đều phải mở cửa, chiều tối thì không cần nói, mọi người thường tan làm vào buổi trưa, dán băng dính lên cửa trước buổi trưa sẽ chọn lọc chính xác hơn.”

“Đó chỉ là thời gian dán băng dính, còn thời gian gây án thì sao?” Lý Huy hỏi.

“Ta đã đi thăm một số hộ gia đình không bị trộm, có một hộ rời nhà lúc chín giờ sáng, về nhà lúc mười một giờ đêm, nhưng nhà họ không bị trộm, cũng không có dấu hiệu bị xâm nhập, có nghĩa là lúc đó nghi phạm vẫn chưa kiểm tra băng dính, nếu tính cả thời gian kiểm tra băng dính, thời gian gây án phải sau mười hai giờ đêm.” Hàn Bân suy đoán.

“Phụp phụp…” Triệu Anh vỗ tay: “Ngươi khá lắm, phân tích rất hợp lý, có hứng thú về đội của chúng ta không?”

Hàn Bân cười mà không nói.

“Ê ê, chú ý chút, trước mặt ta mà bắt đầu lôi kéo người, Lão Tăng không có ở đây, tên nhóc này bị ngươi dụ dỗ về đội, Lão Tăng không liều mạng với ngươi à.” Trịnh Khải Hoàn đùa giỡn.

Triệu Anh nhún vai, tiếp tục phân tích:

“Theo suy đoán của Hàn Bân, nghi phạm bắt đầu gây án từ mười hai giờ, leo lên ba mươi tầng, trộm chín nhà, công việc này rất lớn, theo suy đoán kinh nghiệm của ta, ít nhất cần ba bốn giờ, khoảng năm giờ trời sáng, nếu leo ngoài tòa nhà rất dễ bị phát hiện, nên thời gian gây án của nghi phạm có thể từ mười hai giờ đến bốn giờ.”

“Phụp phụp phụp…” Mấy đội viên đội một bên cạnh vỗ tay:

“Chị Triệu thật giỏi.”

“Trịnh đội phân tích thật hay.”

“Chị Triệu quá lợi hại.”

Trịnh Khải Hoàn liếc mắt một cái, cười mắng: “Một đám nịnh bợ!”

“Khụ…”

Triệu Anh khẽ ho một tiếng, có chút ngượng ngùng.

“Phụp phụp…” Lý Huy cũng vỗ tay theo:

“Trịnh đội thật giỏi, nhìn thấu bản chất của đám này.”

“Lý Huy, ngươi còn dám nói chúng ta, không phải ngươi cũng là kẻ nịnh bợ.” Một đội viên đội một phản bác.

“Hahaha…” Mọi người cười ầm lên.

Sau một hồi cười đùa, mọi người lại bắt đầu bàn về vụ án.

Trịnh Khải Hoàn ăn no rồi, lấy ra một điếu thuốc:

“Nếu thời gian gây án của nghi phạm là từ mười hai giờ đêm đến bốn giờ sáng; vậy thì, từ mười một giờ sáng đến mười một giờ tối là giai đoạn chuẩn bị.”

“Dán băng dính mất khoảng một giờ, kiểm tra băng dính nửa giờ, vậy thì thời gian còn lại nghi phạm ở đâu?” Lý Huy nhún vai.

“Hoặc là rời khỏi khu dân cư, hoặc là ẩn nấp trong khu dân cư.” Triệu Anh suy đoán.

“Nếu rời khỏi khu dân cư, camera cổng hoặc camera tầng hầm có thể phát hiện dấu vết nghi phạm.” Lý Huy đoán.

“Nếu nghi phạm không rời khỏi khu dân cư, hắn sẽ trốn ở đâu?”

“Đây là khu dân cư tự xây của Lâm Phường, hầu hết cư dân đều quen biết nhau, nếu nghi phạm ở lâu bên ngoài khu nhà của khu dân cư, rất dễ bị chú ý, vì vậy, nếu ta là nghi phạm, ta sẽ trốn trong cầu thang.” Hàn Bân phân tích.

Chương 67: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Nếu nghi phạm leo vào nhà, cần giữ cho cơ thể ở trạng thái tốt, trong mười một giờ cần ăn, uống, đi vệ sinh, cầu thang có thể sẽ có rác của hắn.” Triệu Anh nói.

“Hướng điều tra hiện tại chủ yếu có hai mặt, thứ nhất là kiểm tra camera, thứ hai là kiểm tra những người có tiền án trộm cắp, nhiệm vụ chi tiết sẽ được sắp xếp vào sáng mai, hôm nay mọi người đều mệt rồi, về nghỉ ngơi trước đi.” Trịnh Khải Hoàn dặn dò.

“Trịnh đội, chủ nhà 2704 ngày kia phải nộp tiền phẫu thuật.” Lý Huy nhắc nhở.

“Ngươi quay đầu nhìn trạng thái mọi người, dù tối nay có thể kiên trì, nhưng ngày mai thì sao? Có tinh thần không?” Trịnh Khải Hoàn hỏi lại.

“Trịnh đội, ta đề nghị chia thành ca đen trắng, cử hai đội viên thu thập tài liệu của những người có tiền án trộm cắp trong đêm, sáng mai có tài liệu chính xác, chúng ta có thể kiểm tra ngay.” Triệu Anh đề nghị.

Trịnh Khải Hoàn gật đầu: “Ý kiến này hay, ngươi sắp xếp.”

“Dạ.”

Sáng hôm sau, Hàn Bân dậy sớm, xuống lầu về nhà bố mẹ ăn cơm.

Vương Huệ Phương biết con trai có vụ án, chắc chắn rất vất vả, sáng sớm đã chuẩn bị bữa sáng phong phú.

Lý Huy cũng được gọi đến ăn cùng.

Lý Huy ban đầu ngại ngùng, từ chối một hồi.

Nhưng thấy Hàn Bân thành khẩn, hơn nữa hắn thực sự đói, cuối cùng hắn vẫn đến.

Vương Huệ Phương sáng nay làm sandwich.

Bánh mì, trứng rán, thịt xông khói, rau xà lách, cà chua, rất phong phú.

Hai người Hàn Bân ăn khá nhiều, mỗi người ăn hai cái sandwich, uống thêm một cốc sữa.

Sau bữa ăn, họ vội vã rời đi.

"Ớ."

Lý Huy đánh một cái ợ, xoa bụng: "Lần này ăn ngon quá, tay nghề của dì không chê vào đâu được."

"Ăn no là tốt, bữa sau chưa biết lúc nào." Hàn Bân ngáp một cái, vẫn chưa ngủ đủ.

Lý Huy vừa khởi động xe vừa hỏi: "Ngươi nói Đội trưởng Tăng hôm nay có đến không?"

"Không biết, ta cũng đang nghĩ chuyện đó."

"Hắn trước đây ít khi xin nghỉ, không biết có chuyện gì ở nhà không?" Lý Huy nói.

"Trịnh đội không chịu nói, chúng ta cũng không tiện hỏi trực tiếp.

"Hay tối nay sau giờ làm, chúng ta đến nhà Đội trưởng Tăng xem sao." Lý Huy đề nghị.

"Chúng ta tan làm, chưa biết đến mấy giờ, chi bằng chúng ta bốn người bàn nhau, có thời gian thì video call với Đội trưởng Tăng, xem hắn bận gì."

"Ý kiến này hay, ai cũng không bị bỏ lỡ." Lý Huy đồng ý.

“Đến lúc đó bàn với Điền Lệ và Triệu Minh vậy.”

……

Cầm Đảo phân cục

Vì đây là vụ án do ba đội phối hợp điều tra.

Trịnh Khải Hoàn gọi tất cả các đội viên của hai đội vào phòng họp.

Nhóm hai vẫn là bốn người của Hàn Bân, còn Tằng Bình vẫn chưa đi làm.

Nhóm một do Triệu Anh dẫn đội, có sáu người, trong đó có hai người không tham gia vụ án hôm qua.

“Các tài liệu về những người có tiền án trộm cắp đã thu thập đến đâu rồi?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Chúng ta đã tập trung vào khu dân cư Lâm Phường và đã tìm được một số người có tiền án trộm cắp.” Triệu Anh lấy ra một tập tài liệu: “Tài liệu này do Tôn Hưng và Đỗ Kỳ thu thập, có đầy đủ thông tin liên hệ và địa chỉ, có thể tiến hành điều tra trực tiếp.”

“Tôn Hưng, Đỗ Kỳ, các ngươi đã vất vả rồi, hôm nay nghỉ ngơi đi.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Dạ.”

“Được rồi, ta sẽ phân công nhiệm vụ.” Trịnh Khải Hoàn sắp xếp ngôn từ: “Nhóm một phụ trách kiểm tra những người có tiền án trộm cắp, đặc biệt là những người không có chứng cứ ngoại phạm trong khoảng thời gian gây án.”

“Nhóm hai phụ trách kiểm tra camera, đặc biệt là những người ra vào khu dân cư trong khoảng thời gian gây án.”

“Phụp phụp!” Trịnh Khải Hoàn vỗ tay: “Bắt đầu làm việc, hôm nay chuẩn bị cho cuộc chiến 24 giờ.”

“Dạ.”

Sau khi họp xong.

“Trịnh đội, ta có việc muốn báo cáo với ngài.” Hàn Bân nói.

“Chuyện gì?”

“Ta muốn quay lại hiện trường một lần nữa.”

“Có manh mối gì bỏ sót không?”

“Hôm qua có hai nhà báo cáo muộn, khi khám nghiệm hiện trường thì trời đã tối, ta muốn hôm nay đến xem lại, xem có thể phát hiện dấu chân không.”

“Đi đi.”

“Dạ.”

“Bân Tử, ngươi lại muốn đến hiện trường sao?” Lý Huy hơi ngạc nhiên.

“Đúng vậy.”

“Bân Ca, ngươi muốn ta đi cùng không?” Triệu Minh hăng hái.

“Ngươi ở lại xem camera đi, ta đi một mình được rồi.” Hàn Bân vỗ vai hắn.

“Đúng vậy, ngươi đừng nghĩ đến việc trốn, có bao nhiêu camera cần xem, nếu chỉ còn Điền Lệ và ta, thì không thể xem hết.” Lý Huy nói.

“Trong các ngươi ai có máy bay không người lái?” Hàn Bân hỏi.

“Ta có.” Triệu Minh nhanh nhảu nói.

“Vậy ngươi giúp ta lấy một chiếc, đưa đến khu dân cư Lâm Phường.”

“Được thôi.” Triệu Minh cười toe toét, chỉ cần không phải xem camera, làm gì cũng được.

“Đừng lười biếng, giao máy bay xong, quay lại ngay.” Điền Lệ giơ nắm đấm đe dọa.

Bàn về Triệu Anh, nàng có kinh nghiệm phong phú, làm việc nhanh chóng.

Nàng lấy được tài liệu của những người có tiền án, tiến hành sàng lọc và tìm ra một số mục tiêu đáng ngờ.

Nàng cử ba đội viên ra ngoài, nhờ cảnh sát khu vực giúp đỡ, triệu tập những người có tiền án trộm cắp để điều tra.

Triệu Anh và một đội viên khác ở lại phân cục để thẩm vấn.

Triệu Anh cầm ba tài liệu, đều là những người có tiền án trộm cắp.

Một người tên Trương Đức Thủy, một người tên Trần Khang Ninh, và một người tên Chu Bằng.

Trương Đức Thủy là nghi phạm trộm cắp trên cao mà nàng bắt giữ ba năm trước.

Chương 68: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trần Khang Ninh sống ở khu dân cư Lâm Phường, cũng là đối tượng bị nghi ngờ trọng điểm.

Chu Bằng đã vào tù bốn lần, không cải tà quy chính, lần cuối cùng bị kết án bốn năm tù vì tội trộm cắp, là người có bản chất tồi tệ nhất trong ba người.

Trương Đức Thủy là người bị nghi ngờ lớn nhất, cũng là người đầu tiên bị triệu tập, Triệu Anh tự mình lấy lời khai cho hắn.

Đội viên Ngụy Tử Mặc của nhóm một phụ trách ghi chép.

Ngồi bên cạnh là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, dáng người thấp bé, gầy gò, trên tay đầy chai sạn.

"Họ tên, giới tính, tuổi, quê quán…"

"Trương Đức Thủy, nam, 33 tuổi…"

"Trương Đức Thủy, ngươi còn nhớ ta không?" Triệu Anh hỏi.

"Nhớ chứ, ngài là lãnh đạo Triệu."

"Lần trước, ngươi bị ta bắt vào, có hận ta không?"

"Mới vào, lòng ta buồn bực, từng trách ngài, sau đó ta nghĩ thông rồi, đó là số phận của ta, ngài bắt ta vào có khi lại là việc tốt, nếu không ta sẽ phạm tội lớn hơn, lúc đó liệu ta có thể ra ngoài hay không cũng chưa biết."

"Ngươi tự nghĩ thông được thì tốt."

"Ngài hôm nay tìm ta có việc gì?" Trương Đức Thủy thăm dò.

“Hôm qua, ở một khu dân cư ngoại ô, đã xảy ra một vụ trộm cắp trên cao, muốn nhờ ngươi giúp đỡ điều tra.”

“Ngài ơi, chuyện này không liên quan đến ta, từ khi ra tù, ta luôn sống đúng mực, không làm điều xấu gì cả.” Trương Đức Thủy vội vàng biện hộ.

“Ngươi đừng lo lắng, ta chỉ muốn ngươi giúp ta tham khảo, xem có thể tìm ra manh mối gì không.”

“Ta thực sự không làm, không thể giúp ngài.”

“Ngươi còn liên lạc với những bạn cũ không?”

“Không.”

“Nghĩ kỹ rồi nói, đừng nói dối.”

Triệu Anh hừ một tiếng, thay đổi cách hỏi: “Từ 11 giờ sáng ngày 11 tháng 8 đến 5 giờ sáng ngày 12 tháng 8, ngươi ở đâu?”

“Lãnh đạo ơi, ta không nhớ rõ.”

“Chuyện ba hôm trước mà ngươi không nhớ, lừa ai chứ?” Ngụy Tử Mặc phụ trách ghi chép quát.

“Lãnh đạo Triệu, thật sự mà nói, thấy ngài ta sợ, cái gì cũng không nhớ.”

“Thư giãn đi, suy nghĩ kỹ, ta không phải hổ, không ăn ngươi đâu.”

“Lãnh đạo, ta thực sự đã cải tà quy chính, không muốn trở lại đó nữa.” Trương Đức Thủy nói.

“Ta hiện giờ chỉ làm ghi chép, không phải thẩm vấn, ngươi sợ gì?”

“Đúng, ngài nói đúng, ta đang làm ghi chép, không phải thẩm vấn.” Trương Đức Thủy nuốt khan.

“Trả lời thành thật câu hỏi của ta, ngươi có thể rời đi.”

“Để ta nghĩ lại…” Trương Đức Thủy hồi tưởng một hồi: “Ta nhớ rồi, ba hôm trước ta không ở trong thành phố, hôm qua trưa ta mới về thành phố Cầm Đảo.”

“Ngươi đi đâu?”

“Ta đi núi Phù Bình.”

“Nơi đó toàn núi, ngươi đến đó làm gì?” Triệu Anh truy hỏi.

“Hiện giờ ta là huấn luyện viên leo núi, dạy học sinh leo núi.”

Triệu Anh cười: “Công việc này, khá hợp với ngươi.”

Dù vụ án trộm cắp hàng loạt phức tạp, nhưng dưới sự chủ trì của Trịnh Khải Hoàn, cuộc điều tra diễn ra trật tự.

Trong thời gian đó, người báo án đầu tiên là Từ Diễm đã hai lần đến hỏi về tiến triển của vụ án.

Cha của nàng ngày mai phải phẫu thuật, nàng rất lo lắng, hy vọng vụ án sẽ được giải quyết trong hôm nay.

Đội cảnh sát hình sự đã chia nhau điều tra, nhưng chưa qua phân tích và tổng hợp, Trịnh Khải Hoàn cũng không thể cho nàng thời gian phá án chính xác.

Ba giờ chiều, những người có tiền án bị nhóm một triệu tập đều đã hoàn thành ghi chép.

Nhóm hai, Lý Huy, Triệu Minh và Điền Lệ cũng đã xem xong camera.

Trịnh Khải Hoàn triệu tập mọi người vào phòng họp để tổng hợp tình hình vụ án, các manh mối không phải lúc nào cũng đơn lẻ, đôi khi cần phải đối chiếu để tìm ra nghi phạm chính xác hơn.

Thời gian gấp rút, Trịnh Khải Hoàn không có lời mở đầu nào, trực tiếp hỏi: "Lý Huy, nhóm hai kiểm tra camera có phát hiện gì không?"

"Chúng ta đã xem camera thang máy, cửa chính và hầm để xe trước và sau thời gian gây án, nhưng không phát hiện người khả nghi." Lý Huy nói.

"Đã kiểm tra kỹ chưa?"

"Rồi." Lý Huy gật đầu, phân tích: "Chúng ta suy đoán, nghi phạm không xuất hiện trong camera có hai khả năng, khả năng thứ nhất là nghi phạm không rời khỏi khu dân cư, thậm chí có thể là cư dân trong khu dân cư."

"Nói tiếp."

"Khả năng thứ hai là do người nhện gây án, khu dân cư Lâm Phường xung quanh là các cửa hàng hai tầng, nếu nghi phạm có thể leo lên tòa nhà hơn 30 tầng, thì khi rời đi hoàn toàn có thể không qua cửa chính, mà leo ra từ các cửa hàng xung quanh." Lý Huy giải thích.

"Triệu đội, ngươi nghĩ sao?" Trịnh Khải Hoàn hỏi.

"Chúng ta đã lấy lời khai của những người có tiền án trộm cắp, trong đó có người nhện Trương Đức Thủy, chúng ta đã kiểm tra hành tung của hắn theo lời khai, thời gian gây án hắn không ở trong thành phố, mà đi dạy leo núi trên núi, có thể loại trừ nghi ngờ của hắn." Triệu Anh nói.

"Hiện tại còn nghi phạm nào khác không?" Trịnh Khải Hoàn hỏi tiếp.

"Theo manh mối Trương Đức Thủy cung cấp, sau khi hắn ra tù có người tìm đến hắn, hỏi hắn về kinh nghiệm trộm cắp trên cao và leo trèo, ta nghĩ người này cũng rất đáng nghi."

"Biết danh tính người này không?"

“Trương Đức Thủy không quen hắn, chỉ biết hắn có biệt danh là Dũng Tử.”

“Ngươi nghĩ sao?”

“Theo manh mối hiện tại, nghi phạm có thể vào nhà từ cửa sổ, mà trộm cắp trên cao yêu cầu nghi phạm có kỹ năng rất cao, ta nghĩ đây là hướng điều tra quan trọng.” Triệu Anh phân tích.

Chương 69: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ừm." Trịnh Khải Hoàn gật đầu: "Tra xem người có biệt danh Dũng Tử."

"Ta đã cho người điều tra rồi."

Trịnh Khải Hoàn nhìn quanh, đội viên nhóm một đều có mặt, Triệu Anh chắc đã sử dụng người trong ngành, hắn không hỏi thêm.

"Cốc cốc."

Tiếng gõ cửa vang lên ngoài phòng họp, sau đó Hàn Bân mở cửa bước vào.

"Trịnh đội, Triệu đội."

"Ngươi về rồi." Trịnh Khải Hoàn chỉ vào ghế bên cạnh bàn họp, ra hiệu Hàn Bân ngồi xuống: "Lần nữa khám nghiệm hiện trường, có phát hiện gì không?"

Hàn Bân cầm chai nước khoáng bên cạnh, uống một hơi: "Không có phát hiện gì."

"Không phát hiện, ngươi còn chạy ra ngoài lâu như vậy." Trịnh Khải Hoàn hừ một tiếng.

"Lần này ta đến hiện trường, kiểm tra lại khu vực gần cửa sổ, muốn xem khi nghi phạm leo trèo có để lại dấu chân rõ ràng không, nhưng sau khi kiểm tra kỹ, cả bệ cửa sổ và tường bên ngoài đều không có dấu chân." Hàn Bân nói.

"Tường ngoài của tòa nhà khá cứng, chỉ cần đế giày không bẩn, rất khó để lại dấu chân rõ ràng." Triệu Anh, một cảnh sát lâu năm, cũng có hiểu biết về nhận dạng dấu chân.

“Ngài nói đúng, ta ban đầu cũng nghĩ vậy.” Hàn Bân trả lời, rồi chuyển lời:

“Sau đó, ta cho Triệu Minh dùng máy bay không người lái chụp bên ngoài tòa nhà, phát hiện tường ngoài rất sạch, không có bất kỳ dấu vết leo trèo nào.”

Trịnh Khải Hoàn, có kinh nghiệm phong phú, ngay lập tức nhận ra vấn đề; “Nghi phạm trong quá trình leo trèo, chắc chắn cần có điểm tựa, dù không để lại dấu chân rõ ràng, cũng sẽ có dấu vết leo trèo.”

“Dựa vào manh mối này, ta suy đoán, nghi phạm không phải leo vào nhà.” Hàn Bân chắc chắn.

Đội viên Ngụy Tử Mặc của nhóm một tỏ vẻ nghi ngờ: “Nếu không phải vào từ cửa sổ, thì tại sao mọi cửa sổ đều bị mở hoặc bị phá vỡ.”

“Có thể là để đánh lừa cảnh sát, dẫn dắt điều tra sai hướng, chỉ cần theo hướng điều tra leo trèo, sẽ không tìm ra hắn.” Trịnh Khải Hoàn phân tích.

“Video chụp từ trên không đâu?” Triệu Anh hỏi.

“Ở đây.” Hàn Bân đưa một chiếc máy tính bảng cho Triệu Anh.

Triệu Anh xem kỹ một lượt, thở dài: “Thật sự không có dấu vết leo trèo, có lẽ nghi phạm không vào từ cửa sổ.”

Nhìn thấy Hàn Bân có công trạng, Lý Huy và ba người khác thẳng lưng lên nhiều, Tằng Bình không có mặt, ba người vốn đã thiếu tự tin.

Thêm nữa, nhóm hai mới thành lập, dù là số vụ phá án hay tỷ lệ phá án, trước đây luôn bị nhóm một áp đảo, cho đến khi Hàn Bân gia nhập nhóm hai, tình hình mới thay đổi.

“Trịnh đội, theo kiểm tra camera, không phát hiện thấy nghi phạm, suy đoán trước đó là nghi phạm có thể không rời khỏi khu dân cư, hoặc là người nhện.”

Lý Huy hắng giọng, tiếp lời: “Hiện giờ đã có thể loại trừ khả năng người nhện, ta đoán nghi phạm có thể trốn trong khu dân cư, hoặc là cư dân của khu dân cư.”

“Ta hôm nay kiểm tra một người có tiền án trộm cắp, hắn hiện sống ở khu dân cư Lâm Phường.” Triệu Anh nói.

“Người đâu?”

“Thả rồi.” Triệu Anh thở dài, giải thích:

“Hắn tên Trần Khang Ninh, cao 1m76, nặng khoảng 190 cân, vì lúc đó điều tra hướng nghi phạm leo vào nhà từ cửa sổ, nên tạm thời loại trừ nghi ngờ của hắn.”

“Điều chỉnh video ghi chép của camera hành trình.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Dạ.” Ngụy Tử Mặc đứng dậy, rời khỏi phòng họp.

Chẳng bao lâu sau, Ngụy Tử Mặc quay lại, cầm theo một cái USB, cắm vào máy tính và chiếu lên máy chiếu.

Video ghi lại cảnh một người béo ngồi trên ghế, dường như thấy ghế hơi nhỏ, xoay người một chút.

“Họ tên, giới tính, tuổi, quê quán…”

“Trần Khang Ninh, nam, 29 tuổi…”

“Trần Khang Ninh, hôm nay mời ngươi đến, có việc muốn ngươi hợp tác điều tra.”

“Chuyện gì?”

“Khu dân cư Lâm Phường xảy ra vụ trộm, ngươi biết không?”

“Chưa nghe nói, khi nào?”

“Vừa rạng sáng hôm qua.”

“Cảnh sát, các ngươi tìm ta là có ý gì?” Trần Khang Ninh tỏ vẻ không hài lòng.

“Chúng ta muốn hỏi ngươi từ 11 giờ sáng ngày 11 tháng 8 đến 5 giờ sáng ngày 12 tháng 8, ngươi ở đâu?”

“Các ngươi đang nghi ngờ ta?”

“Chỉ là hỏi theo quy trình.”

“Ta thừa nhận, trước đây ta đã phạm sai lầm, nhưng ta đã dừng rồi, hiện giờ ta là công dân hợp pháp, có nghề nghiệp chính đáng.” Trần Khang Ninh tỏ vẻ phẫn nộ.

“Ngươi đừng kích động, chúng ta chỉ làm biên bản, không phải thẩm vấn.” Ngụy Tử Mặc trấn an.

“Có chuyện gì các ngươi liền điều tra ta, còn bảo ta không kích động, ta chỉ muốn làm người bình thường, có khó vậy không?” Trần Khang Ninh nắm chặt tay, tỏ vẻ ấm ức.

Lời nói của Trần Khang Ninh khiến không ít cảnh sát động lòng.

Đặc biệt là những cảnh sát trẻ như Triệu Minh, Điền Lệ, sắc mặt đều có chút khó coi.

Triệu Anh với ánh mắt kiên định, từ dấu vết hiện trường, cho thấy đây chắc chắn là hành động của người có kinh nghiệm, điều tra những người có tiền án là hướng điều tra đúng đắn.

Khi mới làm cảnh sát, nàng sẵn lòng cho những người có tiền án một cơ hội, cũng sẵn lòng tin tưởng họ.

Nhưng nhiều năm kinh nghiệm cho thấy, khả năng những người có tiền án tái phạm cao hơn nhiều so với người bình

thường.

Với một cảnh sát, lý tính quan trọng hơn cảm tính.

Muốn đánh bại tội phạm, phải càng lý tính.

Để bảo vệ an toàn cho dân chúng.

“Phụp phụp.”

Trịnh Khải Hoàn vỗ tay, thu hút sự chú ý của mọi người.

“Các ngươi đã xem biên bản, nói ra ý kiến của mình.”

Chương 70: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta ban đầu loại trừ nghi ngờ của Trần Khang Ninh, chủ yếu vì hắn quá béo, không phù hợp với điều kiện leo trèo trên cao, dựa vào manh mối của Hàn Bân, đã loại trừ khả năng vào nhà từ cửa sổ, ta nghĩ nên đưa hắn vào danh sách nghi ngờ lại.” Triệu Anh nói.

“Trần Khang Ninh thái độ đủ kiêu ngạo, không phải đi làm biên bản, mà giống như đến để chất vấn cảnh sát.” Lý Huy nói.

“Ta nghĩ, Trần Khang Ninh rất đáng nghi, hắn sống ở khu dân cư Lâm Phường, quen thuộc môi trường khu dân cư, hơn nữa không cần ra vào khu dân cư trong thời gian gây án, hoàn toàn có thể tránh camera thang máy, cửa chính và hầm để xe, không để lại bất kỳ chứng cứ nào.” Hàn Bân nghiêm túc nói.

Trong quá trình xem video, Hàn Bân sử dụng phân tích vi biểu cảm, phát hiện Trần Khang Ninh trong quá trình làm biên bản, dù tỏ ra rất giận dữ, nhưng sự giận dữ này dường như là giả, không có ngạc nhiên, cũng không có căng thẳng.

Điều này không phù hợp với phản ứng của người bình thường.

Trịnh Khải Hoàn quay sang nhìn Triệu Anh bên cạnh: “Lần trộm trước, Trần Khang Ninh vào nhà thế nào?”

“Theo tài liệu, Trần Khang Ninh tinh thông kỹ năng mở khóa, sử dụng công cụ trộm cắp và chìa khóa vạn năng, có thể mở khóa trong một phút.” Triệu Anh nói.

“Điều này giải thích được, Trần Khang Ninh tinh thông kỹ năng mở khóa, lại quen thuộc môi trường khu dân cư, để không bị nghi ngờ, hắn cố ý phá kính, tạo giả cảnh tượng vào nhà từ cửa sổ.” Trịnh Khải Hoàn phân tích.

“Tặc, người này cũng giỏi, suýt thành công rồi.” Lý Huy chép miệng.

“Trịnh đội, vấn đề hiện giờ là, tất cả đều là suy đoán của chúng ta, không có chứng cứ trực tiếp chứng minh hắn liên quan đến vụ án.” Triệu Anh giang tay.

“Nên hắn mới kiêu ngạo như vậy.” Trịnh Khải Hoàn hừ một tiếng.

“Trịnh đội, ta đề nghị xin lệnh bắt và lệnh khám xét, tranh thủ khi nghi phạm chưa chuyển đồ trộm, bắt quả tang.” Lý Huy đề xuất.

“Từ khi xảy ra vụ án đã hơn ba mươi giờ, nghi phạm có thể đã chuyển đồ trộm.” Đội viên nhóm một nói.

“Sớm một phút, thêm một phần hy vọng, ta vẫn nghĩ nên bắt giữ nghi phạm trước.” Lý Huy nói.

Trịnh Khải Hoàn suy nghĩ một lúc: “Vậy thế này, Triệu Anh, ngươi dẫn người đến nhà Trần Khang Ninh, mai phục chờ lệnh của ta.”

“Nhóm hai kiểm tra camera, xem sau vụ án, Trần Khang Ninh có rời khỏi khu dân cư không.”

“Ta đi xin lệnh khám xét và lệnh bắt.”

“Dạ.”

Bốn mươi phút sau.

Triệu Anh dẫn nhóm một và Hàn Bân, Lý Huy đến khu dân cư Lâm Phường.

Triệu Anh dẫn nhóm một phụ trách mai phục.

Hàn Bân và Lý Huy đi đến ban quản lý khu dân cư, kiểm tra camera từ 9 giờ tối hôm qua đến giờ.

Điền Lệ và Triệu Minh ở lại phân cục, kiểm tra camera ngày hôm qua, tiết kiệm được bốn mươi phút.

Trần Khang Ninh khá béo, trong camera rất dễ nhận ra, đội viên nhóm hai tăng tốc video, trong một giờ đã kiểm tra xong video cửa chính và hầm để xe.

Một lúc sau, Trịnh Khải Hoàn mang lệnh khám xét và lệnh bắt đến khu dân cư, gọi Triệu Anh, Hàn Bân và Lý Huy đến.

“Nhiệm vụ tiến hành thế nào rồi?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Trịnh đội, chúng ta kiểm tra lại camera, từ sau vụ án, Trần Khang Ninh chỉ rời khu dân cư một lần, là khi bị triệu tập đến đồn làm biên bản, trong thời gian đó không mang theo hành lý, chúng ta suy đoán đồ trộm chưa được chuyển đi.” Hàn Bân phân tích.

“Trần Khang Ninh có ở nhà không?”

“Trong camera cửa chính thấy, hắn về khu dân cư lúc một giờ hơn, rồi không rời đi nữa.” Hàn Bân nói.

“Ta đã cho người canh giữ thang máy và lối ra vào.” Triệu Anh nói.

Trịnh Khải Hoàn phất tay: “Không chờ gì nữa, bắt người.”

Trần Khang Ninh sống ở tòa nhà số ba, khu nhà một, phòng 1702.

“Cốc cốc…” Tiếng gõ cửa vang lên.

“Ai đấy?”

“Ban quản lý khu dân cư.”

“Có chuyện gì?”

“Khu dân cư xảy ra nhiều vụ trộm, chúng ta đến tìm hiểu.”

“Nhà ta không sao, ngươi đi đi.” Trần Khang Ninh nói.

“Không sao thì tốt, ngươi ký cho ta cái.”

“Phiền thật.” Trần Khang Ninh lẩm bẩm, không vui mở cửa.

“Không được động đậy, cảnh sát!”

Đội viên nhóm một ùa vào, vây quanh Trần Khang Ninh.

“Các ngươi làm gì vậy?” Trần Khang Ninh hỏi.

“Trần Khang Ninh, chúng ta nghi ngươi liên quan đến vụ án trộm hàng loạt, mời ngươi về hợp tác điều tra.” Triệu Anh giơ lệnh bắt.

“Cảnh sát Triệu, ngươi nhầm rồi, sáng nay ta vừa làm biên bản, chẳng phải ngươi bảo ta đi sao?” Trần Khang Ninh hỏi lại.

“Lúc đó chứng cứ không đủ, giờ chúng ta cần điều tra lại.” Triệu Anh ra hiệu cho đội viên bên cạnh: “Khám xét.”

“Ê, các ngươi dựa vào gì mà khám nhà ta, lệnh bắt không có quyền khám nhà.” Trần Khang Ninh kêu lên.

“Ngươi biết nhiều phết nhỉ.” Triệu Anh hừ.

“Lần trước ta bị thiệt vì không hiểu luật, nếu không…”

Triệu Anh lại giơ lệnh khám xét: “Nhìn cái này, giờ chúng ta có quyền khám xét rồi.”

“Tùy các ngươi.” Trần Khang Ninh giang tay, vẻ mặt bất cần.

“Trần Khang Ninh, ngươi không hề căng thẳng.” Hàn Bân quan sát đối phương.

“Ta làm đúng, không thẹn với lòng!” Trần Khang Ninh nói chắc chắn.

Trịnh Khải Hoàn nhíu mày, Trần Khang Ninh quá tự tin, không hề căng thẳng, theo kinh nghiệm của hắn, điều này không phải dấu hiệu tốt.

Một lúc sau, đội viên khám xét lần lượt ra ngoài.

“Trịnh đội, không có phát hiện.”

“Không phát hiện bất thường.”

“Không có đồ trộm.”

“Không phát hiện gì.”

Nhìn mọi người trở về tay không, mặt Trịnh Khải Hoàn khó coi.

Chương 71: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngài là Trịnh đội phải không?” Trần Khang Ninh cười: “Chuyện này không liên quan đến ta, các ngươi bắt nhầm người rồi.”

“Bây giờ nói vậy còn sớm.” Trịnh Khải Hoàn hừ một tiếng.

“Ta nhìn ra rồi, ngài và cảnh sát Triệu đều có thành kiến với ta.” Trần Khang Ninh quay đầu.

Trịnh Khải Hoàn vẫy tay: “Đưa đi.”

Sau khi Trần Khang Ninh bị đưa đi, Triệu Anh đến: “Nhà Trần Khang Ninh không phát hiện đồ liên quan đến vụ án.”

“Nhóm hai có phát hiện gì không?” Trịnh Khải Hoàn nhìn Hàn Bân và Lý Huy.

“Tạm thời chưa phát hiện.” Lý Huy nói.

Trịnh Khải Hoàn suy nghĩ một lúc: “Ta cho các ngươi mười hai giờ, phải tìm ra đồ trộm và chứng cứ.”

“Dạ.”

Triệu Anh đáp: “Trịnh đội, ta muốn tự thẩm vấn Trần Khang Ninh.”

“Trịnh đội, ta muốn thẩm vấn Trần Khang Ninh.” Hàn Bân xung phong.

Hai người gần như đồng thời mở lời.

Trịnh Khải Hoàn gật đầu, liếc nhìn hai người, ánh mắt dừng trên Hàn Bân, vỗ vai hắn: “Đợi tin ngươi.”

“Dạ!”

Cầm Đảo phân cục, phòng thẩm vấn.

Hàn Bân phụ trách thẩm vấn chính, Lý Huy ghi chép.

Trần Khang Ninh ngồi đối diện, thân hình mập mạp làm chật ghế thẩm vấn.

"Họ tên, giới tính, tuổi, quê quán…"

"Trần Khang Ninh, nam, 29 tuổi…"

"Trần Khang Ninh, biết tại sao gọi ngươi đến không?" Hàn Bân hỏi.

"Các ngươi nghi ta liên quan đến vụ trộm ở khu dân cư Lâm Phường."

"Ngày 11 tháng 8 từ 11 giờ sáng đến 5 giờ sáng ngày 12 tháng 8 ngươi ở đâu?"

"Ở nhà."

"Ai có thể chứng minh?"

"Ta ở nhà mình, cần ai chứng minh?"

"Tức là thời gian gây án, ngươi không có chứng cứ ngoại phạm?" Hàn Bân hỏi lại.

"Người ở nhà nhiều, không có chứng cứ ngoại phạm cũng nhiều, các ngươi dựa vào gì nghi ta?" Trần Khang Ninh nói.

Hàn Bân chuyển lời: "Cửa sổ hiện trường là ngươi cố ý phá phải không?"

"Ta không hiểu ngươi nói gì." Trần Khang Ninh nhún vai.

"Thân hình ngươi không thể leo trèo tầng cao, nên ngươi dùng cách này để dẫn dắt điều tra sai hướng."

"Ta tuy không hiểu ý ngươi, nhưng khá tò mò, với thể hình của ta, không thể leo trèo tầng cao, tại sao các ngươi còn nghi ta?" Trần Khang Ninh tò mò thật sự, không phải giả vờ.

“Giả, dù sao cũng là giả, ngươi phá kính, nhưng quanh cửa sổ và bên ngoài tòa nhà, không có dấu vết leo trèo, không hợp lý.” Hàn Bân nói.

Trần Khang Ninh cười khổ, thầm nghĩ lần này gặp đối thủ đáng gờm.

“Ngươi giấu đồ trộm ở đâu?” Hàn Bân hỏi đột ngột.

“Ta không có đồ trộm.”

“Rất cảnh giác.”

“Lòng thật.”

Thẩm vấn kéo dài hơn bốn mươi phút, nhưng Trần Khang Ninh luôn khăng khăng vụ án không liên quan đến hắn, thẩm vấn không có tiến triển.

Trong phòng quan sát.

Trịnh Khải Hoàn và Triệu Anh luôn ở bên cạnh.

Triệu Anh nhìn đồng hồ: “Thẩm vấn gần một tiếng, vẫn chưa tiến triển.”

“Trần Khang Ninh quả thực khó đối phó.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Trịnh đội, hay để ta thẩm vấn, đổi người.” Triệu Anh đề xuất.

“Chờ thêm chút nữa.”

Một lúc sau, bên ngoài phòng thẩm vấn vang tiếng gõ cửa: “Cốc cốc.”

Hàn Bân quay lại, thấy Điền Lệ đứng ngoài cửa.

Hàn Bân đứng dậy, rời phòng thẩm vấn.

Ánh mắt Trần Khang Ninh luôn nhìn cửa.

“Thẩm vấn có tiến triển không?” Điền Lệ hỏi.

Hàn Bân lắc đầu: “Miệng hắn cứng lắm, không có chứng cứ trực tiếp, khó mà hắn nhận tội.”

“Đội kỹ thuật kiểm tra điện thoại và máy tính của Trần Khang Ninh, không phát hiện manh mối liên quan đến vụ án.” Điền Lệ nói nhỏ.

“Có mua dụng cụ gây án trên nền tảng trực tuyến không?” Hàn Bân hỏi.

“Không.”

“Ta hiểu rồi.” Hàn Bân tỏ vẻ suy nghĩ.

“Ngươi có tự tin không?”

“Cố gắng thôi.” Hàn Bân để lại một câu, quay lại phòng thẩm vấn.

“Cảnh sát này, có thể thả ta ra không?” Trần Khang Ninh lắc còng tay.

“Ra ngoài ngươi đừng mong, chuẩn bị vào tù đi.” Hàn Bân cười.

“Ngươi nói vậy là sao?” Trần Khang Ninh mím môi.

“Chúng ta đã tìm thấy đồ trộm, trên đó có dấu vân tay của ngươi.” Hàn Bân bước đến trước ghế thẩm vấn, ánh mắt sắc bén nhìn Trần Khang Ninh.

“Đồ trộm gì, nhà ta không có.” Trần Khang Ninh nhíu mày, mắt mở to, miệng há hốc.

“Nhà ngươi không có thật, vì ngươi đã chuyển đồ trộm ra ngoài khu dân cư.” Hàn Bân nói.

“Hừ hừ.” Trần Khang Ninh cười, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Tạm dừng ở đây.” Hàn Bân cũng cười, rời phòng thẩm vấn.

“Bân Tử, sao không thẩm vấn nữa?” Lý Huy chạy theo.

“Thằng nhóc này miệng rất cứng, ta đã cố hết sức, moi lời từ miệng hắn.” Hàn Bân nói.

“Ngươi moi được gì? Ta không biết?” Lý Huy ngạc nhiên.

“Đồ trộm vẫn còn trong khu dân cư, hắn chưa chuyển.” Hàn Bân chắc chắn.

“Sao biết?”

“Ta vừa giả vờ nói hắn chuẩn bị vào tù, Trần Khang Ninh mím môi, đây là biểu hiện điển hình của căng thẳng và lo lắng.

Lần hai, ta nói tìm thấy đồ trộm, trên đó có dấu vân tay của hắn, Trần Khang Ninh nhíu mày, mắt mở to, miệng há hốc, đây là biểu hiện điển hình của sợ hãi.

Lần ba, ta nói đồ trộm được chuyển ra ngoài khu dân cư, Trần Khang Ninh cười nhếch mép, đây là biểu hiện điển hình của khinh thường.

Từ căng thẳng đến sợ hãi, cuối cùng là khinh thường, từ ba biểu hiện này có thể suy đoán Trần Khang Ninh thực sự có đồ trộm, nhưng chưa chuyển ra ngoài khu dân cư.”

“Ngươi nói vậy, cũng có lý.” Lý Huy sờ cằm, nhớ lại.

Hàn Bân cười, phân tích vi biểu cảm không đơn giản như hắn miêu tả.

Hàn Bân thử nghiệm qua ba bước.

Chương 72: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thứ nhất, Hàn Bân giả vờ dọa Trần Khang Ninh, bảo hắn chuẩn bị vào tù, Trần Khang Ninh mím môi, biểu hiện điển hình của căng thẳng và lo lắng.

Thứ hai, Hàn Bân tiếp tục dọa, bảo đã tìm thấy đồ trộm, trên đó có dấu vân tay của hắn, Trần Khang Ninh nhíu mày, mắt mở to, miệng há hốc, biểu hiện điển hình của sợ hãi.

Từ căng thẳng, lo lắng đến sợ hãi, là một quá trình tích lũy cảm xúc.

Lần ba, Hàn Bân lại dọa, nói đồ trộm đã chuyển ra ngoài khu dân cư, Trần Khang Ninh cười nhếch mép, biểu hiện điển hình của khinh thường.

Từ căng thẳng đến sợ hãi, cuối cùng là khinh thường, từ ba cảm xúc này có thể suy đoán Trần Khang Ninh thực sự có đồ trộm, nhưng chưa chuyển ra ngoài khu dân cư.

Chỉ cần xác định đồ trộm còn trong khu dân cư, công việc tìm kiếm tiếp theo sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Hàn Bân báo cáo suy luận của mình cho Trịnh Khải Hoàn.

Trịnh Khải Hoàn tuy bán tín bán nghi, nhưng không từ chối đề xuất của Hàn Bân, để hắn dẫn đội viên nhóm hai đến khu dân cư Lâm Phường tìm kiếm, nếu cần có thể huy động cảnh sát địa phương.

Tuy nhiên, nhóm một không tham gia tìm kiếm, Triệu Anh tiếp tục thẩm vấn Trần Khang Ninh, nàng tin vào năng lực của mình hơn là phán đoán của Hàn Bân.

Hàn Bân, Lý Huy, Điền Lệ và Triệu Minh ngồi ô tô đến khu dân cư Lâm Phường.

“Bân Ca, ngươi có chắc đồ trộm còn trong khu dân cư không?” Triệu Minh hỏi.

“Chắc.”

“Vụ án xảy ra hơn ba mươi giờ, hắn có thể đã chuyển đồ trộm ra ngoài khu dân cư.” Điền Lệ suy đoán.

“Ta chắc đồ trộm còn trong khu dân cư.” Hàn Bân chắc chắn, nếu chính hắn còn không tự tin, làm sao để người khác tin.

“Khu dân cư không nhỏ, ngươi nghĩ hắn giấu ở đâu?” Lý Huy tỏ vẻ nghi ngờ.

“Nếu các ngươi, các ngươi giấu ở đâu?” Hàn Bân hỏi lại.

Triệu Minh suy nghĩ một lúc: “Nếu là ta, ta sẽ giấu trên mái nhà, ít ai lên đó.”

“Cầu thang cũng tốt, không có camera, ít người đến.” Điền Lệ nói.

“Ta sẽ đào hố trong khu vườn, chôn xuống.” Nói rồi, Lý Huy không biết nghĩ gì, cười hì hì.

“Ba hướng tìm kiếm này không tệ, ta đề nghị chúng ta theo ý riêng mà tìm.” Hàn Bân cười.

“Xùy…”

Ba người đồng loạt xùy.

Khu dân cư Lâm Phường.

Giờ đã tám giờ tối.

Để phối hợp công việc của cảnh sát, ban quản lý bật hết đèn trong khu dân cư.

Hàn Bân và ba người, cộng thêm bốn cảnh sát khu vực, tổng cộng tám người tham gia tìm kiếm.

Điền Lệ và Triệu Minh mỗi người dẫn một cảnh sát, vì khu vườn rộng, Lý Huy dẫn hai cảnh sát.

Hàn Bân ngồi trên ghế khu dân cư, suy nghĩ Trần Khang Ninh có thể giấu đồ ở đâu.

Ba người Lý Huy mỗi người một hướng tìm kiếm, đều là những chỗ giấu phổ biến, khả năng tìm thấy đồ trộm cũng cao.

Hàn Bân muốn tìm hướng mới không dễ.

"Vù vù…" Ngoài tiếng muỗi, xung quanh im lặng.

Hàn Bân ngồi trên ghế, nhớ lại vụ án, tự đặt mình vào Trần Khang Ninh, nếu là mình, sẽ giấu đồ ở đâu.

Người của đội cảnh sát đã khám xét nhà Trần Khang Ninh, không phát hiện gì.

Hàn Bân đã thử nghiệm, đồ trộm chưa chuyển ra ngoài, mà giấu trong khu dân cư.

Khu dân cư tuy không nhỏ, nhưng không nhiều chỗ giấu đồ, Hàn Bân nhớ lại chi tiết vụ án…

Một lúc sau, Hàn Bân bất chợt ngẩng đầu, lẩm bẩm: "Băng keo…"

Hàn Bân đến tòa ba, khu nhà một, Trần Khang Ninh sống trong tòa này.

Hắn đi thang máy lên tầng thượng, rồi kiểm tra từng tầng xuống, tìm xem nhà nào dán băng keo.

Khi đến tầng hai mươi, hắn thấy dưới cửa phòng 2004 dán một mảnh băng keo trong suốt, dài khoảng ba, bốn centimet, rộng chưa đến một centimet, rất giống băng keo phát hiện ở tòa năm.

Hàn Bân quan sát kỹ, băng keo nguyên vẹn.

“Cốc cốc.” Hàn Bân gõ cửa, không có hồi đáp.

Hàn Bân bật bộ đàm: “Mọi người có phát hiện gì không?”

“Không.”

“Đang leo tầng.”

“Đang đào hố.”

“Ta ở tòa ba, khu nhà một, phòng 2004, Lý Huy, ngươi đi hỏi ban quản lý, hỏi chủ nhà này, tốt nhất lấy được thông tin liên hệ.”

“Hàn Bân, ngươi có phát hiện gì?” Điền Lệ hỏi.

“Ngươi và Triệu Minh đến đây, gặp mặt nói.”

“Nhận.”

Chẳng bao lâu sau, Điền Lệ và Triệu Minh, dẫn hai cảnh sát đến.

“Bân Ca, ngươi nghĩ Trần Khang Ninh giấu đồ ở nhà này?” Triệu Minh hỏi.

“Nhìn bên trái cửa.”

Triệu Minh cúi xuống, nhìn: “Băng keo.”

“Có phải Trần Khang Ninh biết chủ nhà này không có ai, nên giấu đồ ở đây?” Điền Lệ suy đoán.

“Trần Khang Ninh chắc đã tìm sẵn chỗ giấu trước khi trộm, giấu đồ ở đây, rồi dán lại băng keo, chỉ cần băng keo không rách, tức là không ai về, hắn có thể lấy đồ bất cứ lúc nào.” Hàn Bân phân tích.

“Ái chà, lắm chiêu trò thật.” Triệu Minh hừ một tiếng.

Một lúc sau, Lý Huy dẫn người của ban quản lý đến, như Hàn Bân đoán, chủ nhà không có ai, ban quản lý đã liên hệ,

chủ nhà ở xa, chưa thể về.

Bàn bạc với chủ nhà, cảnh sát và ban quản lý cùng vào nhà, bồi thường chi phí thay khóa.

Ban quản lý gọi thợ khóa, chưa đến hai phút đã mở cửa.

Nhà này có cấu trúc giống nhà người báo án đầu tiên là Từ Diễm, Hàn Bân và người khác không xa lạ.

Hai phòng ngủ, bếp và nhà vệ sinh nhỏ, tìm kiếm đơn giản.

Vừa vào sảnh, Hàn Bân ra hiệu cho mọi người dừng lại.

Trên nền gạch có bụi dày, chắc lâu rồi không ai dọn.

Hàn Bân cúi xuống, quan sát kỹ, thấy rõ một hàng dấu chân: “Trên nền có dấu chân, người khác đừng vào.”

Chương 73: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Gọi Trịnh đội, điều đội kỹ thuật khám nghiệm hiện trường.”

Hàn Bân mang giày bảo hộ, đi theo dấu chân, thấy dấu chân đi một vòng quanh phòng khách, rồi vào phòng ngủ phụ, đi vòng quanh rồi quay lại cửa ra.

Hàn Bân đoán đồ trộm có thể giấu trong nhà: “Điền Lệ, ngươi kiểm tra phòng khách, ta xem phòng ngủ phụ.”

“Biết rồi.” Điền Lệ cẩn thận hơn, công việc này hợp với nàng.

Hàn Bân vào phòng ngủ phụ, có giường, tủ quần áo, bàn trang điểm, bụi dày, có vẻ lâu không ai ở.

Hàn Bân đeo găng tay, tìm trong tủ và bàn trang điểm, không thấy đồ trộm.

Sau đó, hắn nhìn giường, giường phủ khăn trải giường, Hàn Bân chạm tay vào, cũng có bụi.

Sau khi quan sát, Hàn Bân nhấc giường lên, bên dưới có nhiều đồ, phủ khăn, Hàn Bân kéo một cái khăn, bên dưới là một bọc đồ, bên trong là chăn mền.

Hàn Bân kéo tấm khăn bên trong, thấy một túi dụng cụ màu xám, Hàn Bân lấy ra, mở, bên trong có túi đen, túi đeo hông, đèn pin, dao ngắn.

Túi đen buộc dây đỏ, mở ra thấy nhiều tiền mặt, vàng bạc trang sức và đồ có giá trị.

Túi đeo hông chứa băng keo, dụng cụ mở khóa và vật dụng khác.

“Tìm thấy rồi!” Điền Lệ vui mừng.

Lý Huy và Triệu Minh nghe động, cũng đến.

“Bân Ca, ngươi lại lập công đầu.” Triệu Minh ghen tỵ.

“Không chỉ vậy, lần này là Trịnh đội dẫn đội, Bân Tử lần này nổi danh rồi.” Lý Huy chép miệng.

“Không phải công ta, là công sức của cả đội.” Hàn Bân cười.

……

Nửa giờ sau, Trịnh Khải Hoàn đã đến hiện trường.

Nhìn thấy tang vật, Trịnh Khải Hoàn vỗ vai Hàn Bân: “Làm tốt lắm, ngươi lần này lập công lớn.”

“Cảm ơn Trịnh đội.”

Trịnh Khải Hoàn gật đầu, ra lệnh cho Lỗ Văn bên cạnh: “Đi kiểm tra tang vật, xem có dấu vân tay và DNA không.”

“Rõ.”

Lỗ Văn lấy dụng cụ ra để thu thập dấu vân tay, xung quanh có một vòng người đứng xem.

Trịnh Khải Hoàn lập tức đuổi người: “Đứng vây quanh làm gì, lùi ra xa chút.”

Chốc lát sau, Lỗ Văn lấy dấu vân tay từ con dao ngắn và đèn pin, dùng máy đối chiếu vân tay cầm tay để so sánh ngay tại chỗ.

“Đinh, dấu vân tay đã thu thập.”

“Đang đối chiếu…”

Mọi người đều im lặng, cùng nhìn về phía Lỗ Văn.

“Đinh, kết quả đối chiếu dấu vân tay, hoàn toàn khớp!”

“Cuối cùng cũng có chứng cứ trực tiếp, lần này bắt được hắn rồi.” Lý Huy vui mừng nói.

“Để xem hắn còn kiêu ngạo được không.” Triệu Minh nói.

Điền Lệ hừ một tiếng: “Trần Khang Ninh giả vờ ủy khuất, kết quả vẫn như cũ…”

Trịnh Khải Hoàn gật đầu, khích lệ: “Nhóm hai lần này làm rất tốt, ta sẽ đề xuất khen thưởng.”

“Cảm ơn Trịnh đội.”

Triệu Anh cũng đến nhưng chỉ đứng phía sau, vẻ mặt phức tạp.

Đột nhiên cảm thấy ganh tị với Tằng Bình, luôn ở nhà nghỉ ngơi, không cần lộ mặt mà đội viên vẫn phá được vụ án.

Đúng là thế nào đây!

“Trịnh đội, giờ đã có chứng cứ, có phải nên thẩm vấn ngay Trần Khang Ninh không?” Hàn Bân hỏi.

“Đúng vậy, lúc này không thể lơ là.” Trịnh Khải Hoàn còn lo lắng một việc: “Người báo án đầu tiên là Từ Diễm còn cần tiền gấp, chỉ khi nhanh chóng kết án, số tiền này mới có thể trả lại cho cô ấy.”

“Ta muốn thẩm vấn lại Trần Khang Ninh.”

“Được.”

Trịnh Khải Hoàn gật đầu, tiếp tục nói: “Ta sẽ xin phép lãnh đạo, tình hình gia đình Từ Diễm đặc biệt, chỉ cần nghi phạm thú nhận, sẽ làm thủ tục để cô ấy nhận lại số tiền bị mất.”

“Rõ.”

Cha của Từ Diễm ngày mai sẽ phẫu thuật, nếu chậm trễ có thể nguy hiểm đến tính mạng, và số tiền bị mất là để chi trả phí phẫu thuật.

…

Hàn Bân quay lại đồn cảnh sát, lập tức thẩm vấn Trần Khang Ninh.

Với tang vật và dấu vân tay làm chứng cứ, Trần Khang Ninh không còn bình tĩnh như trước.

Dưới sự thẩm vấn liên tục của Hàn Bân, cuối cùng Trần Khang Ninh cũng khai nhận.

Vẻ kiêu ngạo ban đầu biến mất hoàn toàn.

Hắn như biến thành người khác, khóc lóc thảm thiết, liên tục gọi Hàn Bân là lãnh đạo, cầu xin giúp giảm án.

Hắn còn nói mình bị quỷ ám nhất thời, sau này sẽ không phạm lỗi nữa.

Hàn Bân cười khinh bỉ, không tin vào lời dối trá của hắn.

…

Sau khi hoàn thành công việc ở đồn cảnh sát.

Khi trở về nhà, đã là một giờ sáng.

Hàn Bân tắm rửa, nằm trên giường mệt mỏi và đói, lúc này mà có một bát mì gói thì đúng là mỹ vị nhân gian.

Nhưng hắn mệt đến không muốn động đậy, ngáp một cái.

“Chúc mừng, cảnh sát 577533, đã phá được vụ án trộm cắp đầu tiên.” Giọng nói quen thuộc vang lên.

“Phân tích vi biểu cảm +4.”

“Thưởng 10 điểm công trạng.”

Hàn Bân nở nụ cười mãn nguyện, việc trả hết nợ kỹ năng lại gần thêm một bước.

Chỉ cần trả hết nợ kỹ năng, hắn có thể học kỹ năng phá án mới.

Hàn Bân mang theo hy vọng, hài lòng chìm vào giấc ngủ…

Sáng hôm sau, tại phân cục Cầm Đảo.

Văn phòng nhóm hai, đội cảnh sát hình sự số ba.

Lý Huy ngáp dài, nằm trên bàn ngủ bù.

Triệu Minh rót nước nóng, chuẩn bị ăn mì gói.

Hàn Bân dựa lưng vào ghế chơi điện thoại, công việc cảnh sát hình sự có vụ án thì bận rộn không ngừng, ngày đêm làm việc.

Không có vụ án, Hàn Bân rất thích tranh thủ nghỉ ngơi.

Hắn không phải máy móc, không thể làm việc mãi mãi.

Con người đều có cảm xúc tiêu cực, người biết cân bằng công việc và nghỉ ngơi mới có thể lâu dài thích ứng với cường độ công việc của cảnh sát hình sự.

Chương 74: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Triệu Minh, sao sáng sớm đã ăn mì gói?" Hàn Bân hỏi.

"Tối qua tan làm ăn chút cơm, về đến nhà đã gần hai giờ sáng, sáng nay ngủ quên, không kịp ăn sáng." Vừa nói, Triệu Minh vừa xé một cây xúc xích, ăn ngấu nghiến.

Điền Lệ bước vào văn phòng, cầm một xấp tài liệu: "Tằng đội chưa đến sao?"

Hàn Bân ngước nhìn đồng hồ treo tường: "Giờ này rồi, có lẽ hôm nay cũng không đến."

"Vậy những tài liệu này, ai ký?" Điền Lệ có chút bất lực.

"Giao cho Trịnh đội đi." Triệu Minh đề xuất.

"Hôm qua chúng ta định gọi video cho Tằng đội hỏi thăm tình hình, nhưng bận quá không làm được, hôm nay sao nhỉ, gọi video hay đến thăm?" Lý Huy ngẩng đầu, hỏi ý kiến mọi người.

"Ngươi từng đến nhà Tằng đội chưa?" Hàn Bân hỏi.

"Chưa."

"Ngay cả ngươi chưa đến, chúng ta làm sao biết Tằng đội sống ở đâu?" Điền Lệ nhún vai.

"Phải nhỉ!" Lý Huy hơi ngượng.

"Được, lúc này không bận, gọi video cho Tằng đội, gặp chuyện chúng ta còn giúp đỡ." Hàn Bân nhìn ba người: "Ai gọi?"

"Ngươi lại lập công đầu, được Trịnh đội khen ngợi, ngươi không gọi ai gọi?" Lý Huy nói.

“Đúng vậy, Tằng đội chắc chắn hỏi về vụ án, Hàn Bân gọi là hợp lý.”

“Bân Ca, ngươi gọi đi.”

Hàn Bân không khách sáo, mở WeChat, gọi video cho Tằng Bình.

“Đang kết nối…”

Chốc lát sau, cuộc gọi video kết nối, màn hình điện thoại hiện lên hình ảnh Tằng Bình.

“Tằng đội, chào buổi sáng.” Hàn Bân cười.

“Tằng đội.”

Lý Huy ba người cũng xuất hiện sau lưng.

“Ngươi mấy đứa, hôm nay sao rảnh rỗi, sáng sớm gọi video cho ta.” Tằng Bình gượng cười.

“Hôm qua vừa phá xong vụ án, hôm nay không bận, muốn xem ngài đang bận gì.”

“Cũng không có gì, chỉ là chút việc riêng.”

Hàn Bân ngập ngừng: “Tằng đội, có cần chúng ta giúp không?”

“Không cần, ta tự giải quyết được.” Tằng Bình khoát tay.

“Tằng đội, ngài đừng khách sáo với chúng ta.” Lý Huy nói.

“Đúng vậy, chúng ta luôn sẵn sàng.” Triệu Minh nói.

“Tằng đội, ngài không ở đây mấy ngày, chúng ta không quen.” Điền Lệ cười.

“Không quen? Là cảm thấy thoải mái, không ai giám sát chứ gì.” Tằng Bình đùa.

“Ngài nói gì thế.”

“Làm gì có.” Mọi người vội vàng phủ nhận.

“Thôi, tận hưởng thời gian tự do đi, vài ngày nữa ta trở lại, đến lúc đó có ngươi bận rộn.” Tằng Bình nói.

“Chúng ta sẽ ở văn phòng, đợi ngài đến.”

…

Hai ngày liên tiếp không có vụ án, Tằng Bình cũng không đi làm, Hàn Bân bốn người không bị giám sát, khá nhàn nhã.

Đặc biệt là Hàn Bân, ngồi trong văn phòng, uống trà hoặc cà phê, chơi điện thoại, thư giãn thoải mái.

Sau khi ăn trưa, Hàn Bân quay lại văn phòng, cảm thấy buồn ngủ, chuẩn bị chợp mắt.

“Cạch cạch…”

“Cốc cốc… cốc cốc…”

Bên ngoài vang lên tiếng trống chiêng.

“Quái, chuyện gì vậy!” Lý Huy tò mò.

“Nghe như ngoài kia đang gõ trống.” Triệu Minh đi tới cửa sổ, nhìn ra ngoài.

“Ai mà gan to, dám chạy vào đồn cảnh sát gõ trống.” Lý Huy cũng chạy tới cửa sổ nhìn.

“Có phải đoàn đón dâu, đi qua đồn cảnh sát?” Điền Lệ suy đoán.

Hàn Bân chỉ vào đồng hồ treo tường: “Chị Điền, ngài xem mấy giờ rồi, cô dâu đã được đón về nhà từ lâu rồi.”

“Chị Điền, ngươi không phải muốn kết hôn chứ.” Triệu Minh đùa.

“Đi đi đi, đừng nói nhảm.” Điền Lệ cầm quyển sách trên bàn, định ném qua.

Triệu Minh hoảng sợ, né tránh: “Chị Điền tha mạng, ta biết sai rồi.”

“Đừng đùa nữa, này, đoàn gõ trống đã vào sân đồn cảnh sát.” Lý Huy nói.

“Thật, đông người ghê.”

“Sao thấy giống như đoàn tặng cờ lưu niệm.” Điền Lệ nói.

“Đội một và đội hai gần đây có phá vụ án lớn nào không?”

“Không nghe nói.”

“Huy Ca, ngươi có nhiều người quen trong phân cục, ngươi biết không?” Triệu Minh hỏi.

Hàn Bân tinh mắt, chỉ ra ngoài cửa sổ: “Ta thấy, mấy người đi đầu trông quen lắm.”

“Trùng hợp, ta cũng thấy vậy…” Lý Huy nói một nửa, đột nhiên nhớ ra: “Đây không phải cư dân khu dân cư Lâm Phường sao?”

“Chẳng lẽ, cờ lưu niệm là tặng cho chúng ta!”

Phân cục Cầm Đảo.

“Cạch cạch…”

“Cốc cốc cốc…”

Tiếng trống chiêng vang to hơn, đã làm kinh động lãnh đạo đồn.

Trưởng đồn Đới Minh Hàm, đích thân ra xem.

Đội trưởng đội cảnh sát hình sự số một, Lý Chiếm Khôn và đội trưởng đội hai, Tôn Thừa Anh cũng ra ngoài.

Không ít cảnh sát cũng ra xem.

“Chiếm Khôn, Lão Tôn, chuyện gì vậy?” Đới Minh Hàm hỏi.

“Đới cục, ta cũng thắc mắc.” Lý Chiếm Khôn lắc đầu.

“Nhìn giống như đoàn tặng cờ lưu niệm.” Tôn Thừa Anh nói.

“Nói thừa! Ta không nhìn ra sao?” Đới Minh Hàm hừ một tiếng, hắn muốn biết, cờ lưu niệm tặng ai?

Hai người cười gượng, cùng nghĩ, chẳng lẽ tặng đội ba?

Trong đoàn người gõ trống, dẫn đầu là Từ Diễm của khu dân cư Lâm Phường, nàng cầm một lá cờ lưu niệm, trên đó viết hai hàng chữ lớn: “Cảnh sát nhân dân vì dân, sấm sét phá án ấm lòng dân.”

Góc trên bên phải có hàng chữ: “Tặng phân cục Ngọc Hoa Cầm Đảo.”

Bên trái có hai hàng chữ nhỏ: “Khu dân cư Lâm Phường Từ Diễm, Tống Kim Xương, năm 2019, tháng 8.”

Từ Diễm bước ra khỏi đám đông, thấy Đới Minh Hàm đứng giữa, đi về phía hắn: “Ngài là lãnh đạo phân cục?”

“Đây là Đới cục của phân cục chúng ta, ngươi có chuyện gì?” Lý Chiếm Khôn hỏi.

“Cục trưởng Đới, ta là cư dân khu dân cư Lâm Phường, đến tặng cờ lưu niệm, cảm ơn phân cục kịp thời bắt được kẻ xấu, cứu cha ta.” Từ Diễm nói.

Chương 75: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đới Minh Hàm hơi bối rối, chưa hiểu chuyện gì.

Người phía sau cũng tiến lên, một người đàn ông bắt tay Đới Minh Hàm: "Cục trưởng Đới, ta cũng là cư dân khu dân cư Lâm Phường, cảm ơn phân cục giúp chúng ta bắt trộm."

"Không có gì, đó là việc chúng ta phải làm." Đới Minh Hàm bắt đầu hiểu, hắn nhớ vài ngày trước có vụ trộm liên hoàn, hắn đã nhắc Trịnh Khải Hoàn, dân là gốc, phải kịp thời phá án.

Bên cạnh lại có hai chủ nhà, cầm cờ lưu niệm đến, một mặt viết: "Tận tâm tận lực, phá án thần tốc."

Cờ khác viết: "Toàn tâm vì dân, cảnh sát nhân dân."

Nhìn ba lá cờ lưu niệm, Đới Minh Hàm rất vui, lộ vẻ hài lòng.

"Đới cục, ta muốn tặng lá cờ này cho cảnh sát Trịnh và cảnh sát Hàn, đích thân cảm ơn họ." Từ Diễm chân thành nói:

"Nếu không có họ, kịp thời bắt trộm, tìm lại tiền phẫu thuật của cha ta, giờ chắc đã…"

Từ Diễm cảm kích, càng nói càng xúc động, mắt đỏ hoe.

"Ngươi đừng lo, ta sẽ gọi họ đến." Đới Minh Hàm an ủi, vụ án này do Trịnh Khải Hoàn phụ trách, cảnh sát Trịnh chắc chắn là hắn, nhưng cảnh sát Hàn là ai?

"Trịnh Khải Hoàn." Đới Minh Hàm gọi.

"Đới cục, ngài tìm ta." Trịnh Khải Hoàn từ đám đông bước ra.

“Án làm tốt lắm, dân tặng cờ lưu niệm cho ngươi.” Đới Minh Hàm vỗ vai hắn.

“Cảnh sát Trịnh, cảm ơn ngài và cảnh sát Hàn cứu cha ta.” Từ Diễm tự tay trao cờ lưu niệm cho Trịnh Khải Hoàn.

“Bà Từ, đây là việc chúng ta phải làm.” Trịnh Khải Hoàn đáp, rồi gọi vào đám đông:

“Hàn Bân, lại đây!”

“Có mặt.”

Hàn Bân từ xa đi tới, chào hỏi: “Bà Từ, mọi người đều đến rồi…”.

“Bà Từ cảm ơn anh đã bắt tên trộm, kịp thời giúp chúng tôi lấy lại tiền phẫu thuật. Tôi cũng chẳng có gì đáng cảm ơn, chỉ muốn đích thân tới để bày tỏ lòng biết ơn.” Từ Diễm nói.

“Cha của bà đã phẫu thuật rồi à?”

“Phẫu thuật rồi, rất thành công, hiện đang hồi phục.”

“Vậy thì tốt.” Hàn Bân cười, xem như công sức không bị uổng phí.

Các chủ nhà khác cũng lần lượt bày tỏ lòng biết ơn.

Lúc này, bộ phận tuyên truyền của cảnh sát đã mang máy quay và máy ảnh ra, ghi lại cảnh nhộn nhịp này.

Hàn Bân cũng được tặng một lá cờ lụa và chụp vài tấm ảnh với các chủ nhà của khu dân cư Lâm Phường, coi như trở thành người nổi tiếng.

Dưới đề nghị của bộ phận tuyên truyền, Đới Minh Hàm, Trịnh Khải Hoàn và Hàn Bân cùng cư dân tặng cờ chụp một bức ảnh kỷ niệm.

Cuối cùng, nhóm điều tra hình sự ba người cầm ba lá cờ chụp một bức ảnh chung, Trịnh Khải Hoàn đứng giữa, Hàn

Bân và Triệu Anh đứng hai bên, các thành viên đội một và hai lần lượt xếp hàng.

Hoạt động tặng cờ lần này khiến đội hình sự ba trở nên nổi bật, đội một và đội hai không khỏi cảm thấy có chút buồn bã, hai đội trưởng lặng lẽ trở về sở cảnh sát.

Sau khi cảnh tượng nhộn nhịp kết thúc, Trịnh Khải Hoàn, Hàn Bân và Triệu Anh cùng đưa các chủ nhà của khu dân cư Lâm Phường đến cổng chi nhánh.

Tống Kim Xương có vẻ trầm lặng, bước chậm hơn mọi người một bước, đi tới bên cạnh Hàn Bân, bắt tay Hàn Bân: "Cảnh sát Hàn, cảm ơn anh đã bắt được tên trộm, giúp tôi rửa sạch hiềm nghi."

"Không có gì, đó là trách nhiệm của tôi."

"Tôi chỉ muốn đích thân cảm ơn anh."

Hàn Bân gật đầu, nhận ra đối phương có điều gì đó muốn nói: "Trước đây nghi ngờ anh là do cảnh sát chúng tôi đưa ra, hy vọng anh và vợ anh đừng để bụng."

Tống Kim Xương ngập ngừng một lúc, cười khổ: "Tôi và Từ Diễm đã thỏa thuận ly hôn rồi."

Hàn Bân kinh ngạc: "Vì chuyện mất tiền tiết kiệm sao?"

Tống Kim Xương lắc đầu: "Chúng tôi đã có mâu thuẫn từ lâu, dù tiền tiết kiệm không bị mất cũng sẽ xảy ra mâu thuẫn vì chi phí phẫu thuật."

"Thật đến mức đó sao?" Hàn Bân nhíu mày.

"Cảnh sát Hàn, anh chưa kết hôn đúng không."

"Chưa."

"So với gia đình nhỏ của mình, Từ Diễm quan tâm đến gia đình bên ngoại hơn." Tống Kim Xương thở dài: "Tôi lớn hơn

anh vài tuổi, khi anh kết hôn rồi sẽ tự nhiên hiểu.”

Hàn Bân mở miệng định khuyên, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, giống như Tống Kim Xương nói, bản thân anh chưa kết hôn, cũng không có kinh nghiệm trong lĩnh vực này, lấy gì để khuyên đối phương.

Tống Kim Xương cũng không biết tại sao lại kể chuyện này với Hàn Bân, có lẽ chỉ muốn tìm người tâm sự.

Hắn và Từ Diễm đã có mâu thuẫn, thay vì suốt ngày cãi vã, tổn thương nhau, chi bằng chia tay trong hòa bình, bắt đầu lại từ đầu…

Văn phòng trưởng cục.

Đới Minh Hàm ngồi ở bàn làm việc, xem máy tính.

Trên màn hình hiển thị trang web nội bộ của đội cảnh sát, góc trên bên trái còn có ảnh của Hàn Bân.

Đới Minh Hàm vừa xem vừa gật đầu: “Thằng nhóc này không tồi, vừa vào đội cảnh sát hình sự đã lập được vài công đầu.”

“Ha, hóa ra là con trai của lão Hàn, tôi nói sao trông quen quen.”

“Thật là sinh được một đứa con giỏi.”

“Cốc cốc.” Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Đới Minh Hàm tắt màn hình: “Vào đi.”

“Cạch…” Cửa mở, Trịnh Khải Hoàn và Hàn Bân bước vào.

“Đới cục.” Hai người chào.

“Ngồi đi.” Đới Minh Hàm chỉ vào ghế đối diện.

“Đới cục, ngài tìm tôi có việc?” Trịnh Khải Hoàn đi thẳng vào vấn đề.

“Gần đây tỉ lệ phá án của đội ba các cậu không tồi, thắng không kiêu, bại không nản, cứ giữ vững phong độ.”

“Vâng.”

Đới Minh Hàm quay đầu nhìn Hàn Bân: “Cậu là Hàn Bân?”

Chương 76: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Vâng.”

“Chàng trai này không tồi, là một nhân tài của đội cảnh sát hình sự, tôi kỳ vọng cao ở cậu, làm tốt nhé.” Đới Minh Hàm khích lệ.

“Vâng, nhất định không phụ sự kỳ vọng của lãnh đạo.” Hàn Bân nghiêm túc nói.

“Đội ba các cậu thời gian này biểu hiện không tồi, tháng này đội các cậu được tôi đề cử là ngôi sao của đội cảnh sát.” Đới Minh Hàm nói.

Phân cục đã mở phần “Ngôi sao của đội cảnh sát” trên mạng nội bộ và bảng thông báo, phát huy vai trò của các điển hình tiên tiến.

“Ngôi sao của đội cảnh sát” được bình chọn mỗi tháng một lần, mỗi lần bình chọn một cá nhân tiên tiến và một tập thể tiên tiến, trở thành hình mẫu cho toàn đội học tập.

Đới Minh Hàm chỉ vào Trịnh Khải Hoàn: “Về cá nhân tiên tiến, do đội trưởng các cậu đề cử.”

Hàn Bân thần sắc bình tĩnh rời khỏi văn phòng cục trưởng, còn trong lòng nghĩ gì thì không ai biết.

Trở về văn phòng.

Lý Huy, Điền Lệ và Triệu Minh liền vây quanh.

“Anh Bân, đội trưởng Trịnh gọi anh ra làm gì vậy?”

“Không có gì.” Hàn Bân nhún vai.

“Anh Bân, không thẳng thắn rồi.”

“Anh Bân, chúng ta đều là cảnh sát, đừng có gạt chúng tôi.”

Ba người không chịu buông tha, gặng hỏi đến cùng.

“Đội trưởng Trịnh đưa tôi đến gặp Đới cục.”

“Đới cục!”

“Đới cục nói gì?” Lý Huy tò mò.

Anh ta đến phân cục bao lâu nay mà chưa từng đến văn phòng của Đới Minh Hàm.

“Việc này đáng ra là đội trưởng Trịnh nói.” Hàn Bân có chút khó xử.

“Anh Bân, sớm muộn gì cũng phải nói, anh nói sớm cho chúng tôi biết đi.”

“Đúng rồi, anh nói đi.”

“Nhanh lên, sốt ruột chết mất.” Ba người thúc giục.

“Vì các cậu thành tâm thành ý hỏi, tôi sẽ rộng lượng trả lời. Để ngăn chặn sự phá hoại của thế giới, để bảo vệ hòa bình thế giới, thực hiện tình yêu và sự thật…”

“Dừng, nói tiếng người đi.” Lý Huy làm động tác tạm dừng.

“Nghe quen quen.” Triệu Minh vuốt cằm.

“Là đội Hỏa tiễn.” Điền Lệ nhớ lại.

“Đúng rồi, thưởng cho một suất đề cử ngôi sao của đội cảnh sát.” Hàn Bân nói.

“Chúng tôi không hứng thú với phần thưởng của anh, nhanh nói chính sự…” Nói được một nửa, Lý Huy ngừng lại, ngạc nhiên: “Anh nói gì ngôi sao của đội cảnh sát, đội chúng ta được bình chọn tập thể tiên tiến rồi.”

“Suỵt…”

Hàn Bân làm động tác im lặng: “Nhỏ tiếng thôi, chưa chắc chắn mà để cậu lớn tiếng nói ra, không chừng lại hỏng.”

“Hàn Bân, là cả đội điều tra hình sự ba, hay chỉ tổ chúng ta?” Điền Lệ hỏi.

“Là đội ba.”

“Tuyệt, đội trưởng Trịnh lần này được nổi tiếng rồi.” Lý Huy cảm thán.

“Được lợi còn giả vờ khiêm tốn.” Điền Lệ nói.

“Chị Điền, có lợi ích gì, tôi thật chưa chú ý đến.” Triệu Minh mới vào làm chưa lâu, tổ của anh ta chưa từng được giải tập thể tiên tiến.

“Ngôi sao của đội cảnh sát” mỗi tháng bình chọn một lần, mỗi lần chọn một cá nhân tiên tiến và một tập thể tiên tiến, trở thành hình mẫu cho toàn đội học tập.” Điền Lệ giải thích.

“Ngôi sao của đội cảnh sát” được thưởng không chỉ danh dự, mà còn có tiền thưởng. Thành viên của tập thể tiên tiến được nhận 600 đồng, cá nhân tiên tiến nhận 3000 đồng.”

“Trời, được đấy.” Triệu Minh nói.

“Cậu là con cháu nhà giàu không để ý mấy đồng tiền nhỏ này, nhưng với chúng tôi sống bằng lương chết, đó là khoản bất ngờ. Nếu được cá nhân tiên tiến, 3600 đồng đến tay, thật tuyệt…” Lý Huy khao khát.

“Đúng rồi, cá nhân tiên tiến là ai?” Triệu Minh hỏi.

Hàn Bân nhún vai: “Đới cục chưa nói.”

“Chết tiệt!”

Lý Huy bừng tỉnh, ghen tỵ nhìn Hàn Bân: “Không cần nói, chắc chắn là cậu, không thì Đới cục sao gọi cậu vào văn phòng

mà không gọi chúng tôi?”

Điền Lệ và Triệu Minh cũng hiểu ra, nhìn Hàn Bân với vẻ như đã rõ.

Thấy ba người cùng nhìn tới, Hàn Bân buông tay: “Có lương rồi, mời các cậu đi ăn lớn!”

…

Hai ngày liên tiếp, không có vụ án mới.

Lại đến cuối tuần.

Lần này Triệu Minh trực thứ bảy, Lý Huy trực chủ nhật.

Hàn Bân và Điền Lệ được nghỉ hai ngày.

Thứ bảy, Hàn Bân dậy sớm, không ngủ nướng.

Lái chiếc Passat đen của ông Hàn, thẳng tới chợ tổng hợp ngoại ô.

Hàn Bân ngồi ở ghế lái, Hàn Vệ Đông ngồi ghế phụ, Vương Huệ Phương ngồi phía sau.

“Ông Hàn, sao ông không lái xe?” Vương Huệ Phương không hài lòng.

“Tìm được tài xế miễn phí, tôi ngốc sao mà lái?” Hàn Vệ Đông hừ một tiếng.

“Con trai bận rộn mấy ngày, hiếm khi được nghỉ, ông lái xe thì sao?”

“Đồng chí Vương Huệ Phương, bà nói vậy tôi không thích nghe, tôi cũng làm việc cả tuần, còn là người già, sao tôi không thể hưởng thụ cuối tuần.” Hàn Vệ Đông phản bác.

“Các ông ở đồn cảnh sát có việc gì, uống chút trà, xem tin tức, nói chuyện phiếm, một ngày trôi qua, tan làm uống chút

rượu, sống còn thoải mái hơn tôi không đi làm.” Vương Huệ Phương hừ một tiếng.

“Đồng chí Vương Huệ Phương, bà hoàn toàn tưởng tượng, công việc ở đồn cảnh sát cơ sở là gần dân nhất, chúng tôi phải duy trì an ninh trật tự, đảm bảo an toàn cho người dân, nhiệm vụ rất nặng nề.” Hàn Vệ Đông nghiêm túc nói.

“Đó là cảnh sát cơ sở vất vả, ông chỉ nói suông.” Vương Huệ Phương nói.

“Đồng chí Vương Huệ Phương, tôi cũng từng là cảnh sát cơ sở, khi còn trẻ cũng chạy rạc chân, không thể làm nửa đời mà không tiến bộ.”

“Được, tôi không tranh cãi với ông, dù sao…” Vương Huệ Phương định phản bác.

Chương 77: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân thấy phiền, liền cắt ngang: "Được rồi, phía trước là chợ tổng hợp, nghĩ xem mua gì đi."

Nhà cũ của Hàn Bân ở Thôn Bắc Doanh, cách Khu vực Thành phố Cầm Đảo khoảng 30 phút lái xe. Hàn Bân cùng bố mẹ dự định mua ít đồ, về thăm ông nội Hàn Đình Khiêm.

"Ông nội thích ăn bánh bao nhân nghêu và cá trích, nhớ mua nhiều chút." Hàn Vệ Đông dặn.

"Không quên đâu."

Ba người đỗ xe ngoài chợ.

Chợ tổng hợp này diện tích rất lớn, chia thành năm khu vực, có chợ rau, chợ hoa quả, chợ thịt, chợ hải sản, chợ chim cảnh…

Vương Huệ Phương đi chợ rau, Hàn Vệ Đông và Hàn Bân đi chợ hải sản và thịt.

Hai người mua năm cân thịt bò, năm cân thịt cừu, năm cân sườn, sáu cái thận dê, một túi cánh gà.

Sau đó đi chợ hải sản, mua nghêu, cá trích, tôm hùm, hàu, tôm tích…

Vương Huệ Phương mua thêm nhiều loại rau khác nhau.

Chất đồ lên xe, đi thêm mười phút đến Thôn Bắc Doanh, nhà cũ của Hàn Bân nằm ngay mặt đường, ra khỏi cổng là đường cái, rất thoáng đãng.

Nhà ông Hàn Vệ Đông có hai mảnh đất ở, để liền nhau đã đổi ra mặt đường, thành một mảnh đất dài 12 mét, rộng 18

mét, xây một ngôi nhà ba tầng, sân rộng rãi.

Hàn Bân đỗ xe trước cổng, vào nhà gọi: "Ông nội, con về rồi."

Ông nội sức khỏe tốt, chỉ bị lãng tai, Hàn Bân gọi vài lần mới nghe thấy.

"Bân Tử về rồi." Hàn Đình Khiêm vội đi ra, vui mừng không tả.

"Hôm nay nghỉ, con mua ít đồ ông thích ăn." Hàn Bân cười nói.

"Tốt, tốt, vào nhà." Ông nội nắm tay Hàn Bân.

"Bố, ngồi nghỉ chút đã, để thằng bé chuyển đồ xong rồi nói chuyện." Hàn Vệ Đông nói.

"Chuyển đồ có gì gấp, không vội, nghỉ ngơi trước." Ông nội không buông tay cháu.

"Có khi này, tôi tự chuyển xong rồi." Hàn Vệ Đông cười khổ, ông nội xem cháu như sinh mạng.

Từ khi mẹ mất, Hàn Vệ Đông muốn đón cha lên thành phố, nhưng Hàn Đình Khiêm không chịu đi.

Theo lời ông, nhà không có sân, ông không quen.

Hàn Đình Khiêm rảnh rỗi thường ngồi trong sân nghỉ, phía tây sân có một giàn nho cao, trời nắng che mát, trời mưa nghe tiếng mưa dưới giàn nho, rất thư thái.

Quả nho chín vào tháng 8-9, hái xuống ăn hoặc làm rượu, cây nho thích hợp trồng ở vùng khô ráo, thích hợp với miền Bắc.

Dưới giàn nho có một cái bàn tròn, ông nội thường ngồi ăn cơm ngoài sân.

Phía đông sân có một cái lồng chim, nuôi hai con chim lông xanh rất đẹp, ríu rít không ngừng.

Bên cạnh lồng chim có hai bể cá xanh trắng, bể phía nam nuôi vài con cá vàng, bể phía bắc nuôi một cặp rùa.

"Meo…"

Góc sân có một con mèo vằn tam thể, lông mượt mà, bóng bẩy, lông nâu đen xen kẽ, trông rất đáng yêu.

Hàn Bân và mọi người về nhà dường như làm phiền đến nó, lười biếng, lăn một vòng, liếm móng.

Hàn Vệ Đông không cãi nổi cha, mời một bảo mẫu trong thôn, hàng ngày giúp dọn dẹp, giặt đồ, nấu một bữa trưa.

Sáng, Hàn Đình Khiêm tự đi mua bữa sáng, nhà cũ ra cổng là đường lớn, đi vài trăm mét có quán ăn sáng, bánh bao, quẩy, đậu hũ, bánh trứng, cháo tám bảo, muốn ăn gì cũng có.

Buổi tối, ông ăn nhẹ, thường tự nấu cháo ngô hoặc cơm tiểu mạch, ăn cùng dưa muối, thịt nguội, bữa ăn đơn giản.

Hôm nay Hàn Vệ Đông về, bảo mẫu được nghỉ, dọn đồ mua về xong bắt đầu chuẩn bị bữa trưa.

Hôm nay trời âm u, mát mẻ.

Hàn Bân quyết định ăn đồ nướng, ông nội đương nhiên đồng ý.

Hàn Vệ Đông và Vương Huệ Phương chỉ việc nghe theo.

Món nướng có rau, nấm kim châm, cà tím, hẹ.

Thịt, thịt cừu xiên, thận dê, thịt bò xiên, cánh gà nướng.

Hải sản, nghêu, tôm hùm, hàu, tôm tích…

Bốn người cùng làm, Vương Huệ Phương rửa rau, cắt thịt, Hàn Vệ Đông và Hàn Bân xiên thịt, Hàn Đình Khiêm phụ

trách nhóm lửa.

Chuẩn bị xong, Hàn Bân dựng bếp nướng, bắt đầu nướng.

Sân có gió nhẹ, mưa nhỏ, ăn đồ nướng, uống rượu nho tự làm, mọi người cười nói vui vẻ.

…

Phân cục Cầm Đảo.

Đội điều tra hình sự ba, văn phòng tổ hai.

Hàn Bân ở nhà cũ hai ngày, sáng thứ hai trở về thành phố, Hàn Vệ Đông đưa anh đến cổng phân cục.

“Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Các đồng nghiệp chào.

“Chào buổi sáng.” Hàn Bân gật đầu.

Không biết có phải hôm tặng cờ trở nên nổi tiếng, Hàn Bân thấy nhiều người chào mình hơn.

Vào văn phòng, Điền Lệ đang dọn dẹp, Lý Huy đang bóc trứng trà.

Hàn Bân cười: “Huy Ca, cậu sống tốt quá, sáng ăn trứng trà.”

“Anh Bân, thời đại nào rồi, trứng trà đã lỗi thời, giờ người giàu ăn mì gói kèm dưa chua.” Lý Huy cười.

“Đợi tôi có lương, mời mọi người ăn mì gói dưa chua, trải nghiệm cuộc sống người giàu.” Hàn Bân nghiêm túc.

“Thôi đi, chúng ta chỉ là cảnh sát quèn, gói mì của người giàu quá xa xỉ, bị đưa lên mạng không chừng bị gọi lên uống trà.” Điền Lệ đùa.

“Haha…”

Ba người cười lớn.

“Cười gì vậy?”

Triệu Minh mang mì gói bước vào, đặt trên bàn, lấy thêm dưa chua thịt nguội.

“Cậu xem, tôi nói gì mà đúng vậy…” Lý Huy vỗ đùi: “Ngoài dưa chua, còn thịt nguội, thật là sang trọng.”

Triệu Minh ngơ ngác: “Cái gì… ăn mì gói mà cũng thành chuyện sao?”

Mọi người lại cười đùa.

“Chúng ta thương lượng xem đi đâu đón gió cho Tằng đội.” Hàn Bân cười nói.

“Nghe lời này tôi thích.” Tằng Bình vỗ vai Hàn Bân:

“Nghe nói lúc tôi đi vắng, cậu làm tốt, được Đới cục khen.”

“Tất cả nhờ ngài và đội trưởng Trịnh chỉ bảo, anh em giúp sức, nếu không sao tôi có cơ hội nổi bật.” Hàn Bân khiêm tốn.

Chương 78: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Lời này tôi thích, Bân Tử là Jordan của đội, tôi là Pippen.” Lý Huy tạo dáng tự cho là ngầu.

“Cậu là Pippen hả.” Điền Lệ đùa.

Lại khiến mọi người cười rộ.

…

11 giờ trưa, mọi người đang thương lượng đón gió cho Tằng Bình ở đâu.

Trịnh Khải Hoàn cầm bình giữ nhiệt, bước vào văn phòng: “Lão Tằng, công việc sắp xếp xong chưa?”

“Hồ sơ đã xử lý.” Tằng Bình đứng lên.

“Đúng lúc, có vụ án cần cậu tiếp nhận.”

“Không vấn đề.” Tằng Bình nghiêm túc.

“Không hỏi xem là vụ gì?” Trịnh Khải Hoàn vỗ ngực Tằng Bình.

“Không quan trọng, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.”

“Tốt.” Trịnh Khải Hoàn cười: “Vụ này xử lý xong, đội ba chúng ta chắc chắn được bình chọn ngôi sao của đội cảnh sát.”

“Vâng, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.”

“Đội trưởng Trịnh, là vụ gì?” Hàn Bân hỏi.

“Án mất tích.” Trịnh Khải Hoàn chỉ vào Điền Lệ: “Người báo án ở phòng tiếp dân, đưa vào đây.”

Điền Lệ nhận lệnh, ra ngoài.

Không lâu sau, Điền Lệ dẫn một người phụ nữ vào.

Người phụ nữ khoảng hai mươi tuổi, nhỏ nhắn, da hơi đen, xinh xắn, trông có vẻ lo lắng.

“Ngồi đi, tôi ghi lời khai.” Điền Lệ chỉ vào ghế.

“Cảm ơn.” Người phụ nữ ngồi xuống.

Điền Lệ mở máy ghi âm, lấy sổ hỏi: “Họ tên, giới tính, tuổi, quê quán…”

“Tôi tên Hạ Như, nữ, 25 tuổi…”

“Tại sao báo án?”

“Chị tôi mất tích.”

“Mất tích khi nào?”

“Sáng hôm qua.”

“Có để lại lời nhắn hay tin tức gì không?”

“Lúc chị đi tôi không có ở đó, chị giao con cho mẹ chồng, nói đi làm việc, rồi không trở về.” Hạ Như nhớ lại.

“Chị cô đi bằng gì?”

“Tôi không biết.”

“Chị cô tên gì? Bao nhiêu tuổi?”

“Chị tôi tên Hạ Yến, lớn hơn tôi ba tuổi.”

“Brmmm…”

Lúc này điện thoại Hạ Như reo, cô nhìn, ngạc nhiên nói:

“Là tin nhắn của chị.”

“Nói gì vậy?”

“Tôi rất ổn, mọi người đừng lo cho tôi, tôi an toàn, tôi muốn ly hôn với chồng, sẽ sống ngoài một thời gian.” Hạ Như đọc.

Trịnh Khải Hoàn quyết đoán: “Gọi cho chị.”

“Vâng.” Hạ Như gọi.

“Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi đã tắt máy.”

“Xin lỗi…”

“Tắt máy rồi.”

“Gọi đội kỹ thuật đến, tìm vị trí gửi tin nhắn.” Trịnh Khải Hoàn ra lệnh.

“Vâng.” Triệu Minh nhận lệnh, ra ngoài.

“Cô thấy tin nhắn này có phải của chị mình không?” Hàn Bân nhìn điện thoại.

“Tôi không biết.”

“Chị cô trước đây từng bỏ nhà đi chưa?”

Hạ Như nhớ lại: “Tôi nhớ nhiều năm trước, hình như chị từng bỏ đi.”

“Cụ thể khi nào?”

“Vài năm trước, lúc đó chưa kết hôn.”

“Chị cô và chồng tình cảm thế nào?”

“Tạm được, chưa nghe nói đến ly hôn.” Hạ Như nói.

“Con chị bao nhiêu tuổi?” Hàn Bân hỏi.

“5 tuổi.”

“Gửi lại tin nhắn, bảo chị rất lo lắng, gọi lại để yên tâm, không thì sẽ báo cảnh sát.”

“Vâng.” Hạ Như nhận lệnh, soạn tin.

Triệu Minh và Lỗ Văn bước vào.

“Đội trưởng Trịnh, ngài tìm tôi.”

Trịnh Khải Hoàn chỉ vào ghế, ý bảo Lỗ Văn ngồi:

“Người nhà báo án, nhận được tin nhắn của người mất tích, giờ đã tắt máy, đội kỹ thuật giúp định vị tin nhắn.”

“Đội trưởng Trịnh, không phải án bắt cóc, phải do đội cảnh sát yêu cầu, đội kỹ thuật mới tra.” Lỗ Văn khó xử.

“Thủ tục nhanh nhất cũng mất nửa ngày, lúc đó đã quá muộn, anh cứ tra đi, thủ tục sau đó bổ sung.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Cái này…” Lỗ Văn do dự.

“Đừng dây dưa, quyết đoán đi.”

“Số điện thoại là gì?” Lỗ Văn bất đắc dĩ.

“Được rồi.” Trịnh Khải Hoàn cười, cho Lỗ Văn số điện thoại của Hạ Yến.

“Phù…”

Lỗ Văn thở dài, đứng lên, đi vài bước, quay đầu dặn: “Đừng quên nộp đơn.”

“Yên tâm, tôi làm ngay.”

…

“Có trả lời không?” Hàn Bân hỏi.

“Không.” Hạ Như lắc đầu.

“Khi đi, chị mang theo đồ không?”

“Tôi không biết.”

“Chị cô sống với ai?”

“Chồng và con, còn có mẹ chồng.” Hạ Như trả lời.

Hàn Bân nghi ngờ: “Chồng sao không báo cảnh sát?”

“Anh ta đi tìm chị tôi, nói đi nơi chị hay đến hỏi thăm, bảo tôi đến báo án.”

Hàn Bân suy nghĩ: “Gửi tin nữa, bảo rất lo lắng, không báo cảnh sát, muốn gọi điện thoại.”

Điền Lệ nhíu mày: “Có mạo hiểm không, nếu bị bắt cóc sẽ nguy hiểm.”

“Gửi đi, phải xác định rõ tính chất vụ án, nếu không có thể nguy hiểm hơn.” Trịnh Khải Hoàn nói.

Hạ Yến đã gửi tin, nếu là cô ta gửi, chứng tỏ không nguy hiểm, là mâu thuẫn gia đình bỏ đi, cảnh sát không thể can thiệp.

Nếu bị bắt cóc, tin nhắn là của kẻ khác gửi, rất có thể là án bắt cóc, tính chất khác, cách xử lý cũng khác.

Hạ Như theo lời Hàn Bân, gửi tin nhắn.

Đợi một lúc, không có phản hồi.

“Đội trưởng Trịnh, đội trưởng Tằng, cứ đợi không được gì, tôi đề nghị đến nhà mất tích, hỏi chồng và mẹ chồng hiểu rõ hơn.” Hàn Bân đề nghị.

“Cậu và Lý Huy đi.” Tằng Bình dặn: “Ghi lời khai chồng và mẹ chồng.”

“Rõ.”

…

Nhà Hạ Yến ở khu thành thị hóa vùng ngoại ô.

Trong xe SUV.

Lý Huy lái, Hạ Như chỉ đường, Hàn Bân ngồi ghế sau.

“Cảnh sát Lý, rẽ phải phía trước là đến.” Hạ Như chỉ đường.

“Hạ tiểu thư, nhà chị cô là thuê hay mua?”

“Thuê, mẹ chồng cũng là người ngoại tỉnh.”

“Hạ tiểu thư, cô kết hôn chưa?” Lý Huy hỏi.

“Kết hôn rồi.”

“Kết hôn sớm.”

“Phụ nữ càng lớn tuổi càng khó.” Hạ Như nói.

“Xin lỗi, cô kết hôn, chồng có nhà ở đây không?” Lý Huy liếc nhìn.

“Không, chúng tôi cũng thuê nhà, ở gần.” Hạ Như nhún vai.

Chương 79: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Thuê nhà tốt, tôi cũng vậy.” Lý Huy cười.

Một lúc sau, ba người đến nhà Hạ Yến.

Hàn Bân xuống xe, quan sát xung quanh, đây là nhà hai tầng, sân nhỏ chỉ mười mấy mét vuông, nhà vệ sinh trong sân, nhà trông cũ.

“Tầng một là ông già chủ nhà, chị tôi ở tầng hai.” Hạ Yến giới thiệu.

Nhà hai tầng diện tích nhỏ, cầu thang bên ngoài, cầu thang xi măng, lan can sắt đã rỉ sét.

Tầng hai có ba phòng, hai phòng ngủ, một phòng tạp.

Phòng phía đông, bà già khoảng 60 tuổi, bế một bé gái, đồ đạc đơn giản.

“Hạ Như đến rồi, tìm thấy chị chưa?” Bà già hỏi.

“Dì, đây là cảnh sát Hàn và cảnh sát Lý, họ giúp tìm chị tôi.” Hạ Như giới thiệu.

“Là cảnh sát à, mời ngồi.” Bà già mời.

“Dì.” Bé gái chạy tới, ôm chân Hạ Như.

“Viên Viên ngoan.” Hạ Như bế cháu.

“Cảnh sát, khi nào tìm thấy con dâu tôi?” Bà già hỏi.

“Dì, chúng tôi tới để tìm con dâu dì, một số tình huống chưa rõ, mong dì hợp tác cung cấp manh mối.” Hàn Bân mở máy ghi âm.

“Ý gì?” Bà già không hiểu.

“Dì, hỏi vài câu về con dâu, giúp chúng tôi sớm tìm thấy.” Lý Huy giải thích.

“À, hỏi đi.” Bà nói.

Hàn Bân: “…”

“Dì, tên và tuổi?”

“Tôi là Vương Chiêu Đệ, 61 tuổi.” Bà trả lời, ngạc nhiên: “Không phải hỏi về con dâu sao?”

“Thủ tục.” Hàn Bân ghi lại, tiếp tục hỏi: “Gần đây Hạ Yến có gì bất thường?”

“Không.”

“Hạ Yến và con trai quan hệ thế nào?”

“Liên quan gì con trai tôi?” Bà hỏi.

“Chị nói muốn ly hôn, không muốn sống với chồng.” Hạ Như xen vào.

“Không thể.” Vương Chiêu Đệ ngạc nhiên.

“Hạ tiểu thư, đang ghi lời khai, đừng nói xen.” Hàn Bân cảnh báo.

“Biết rồi.”

“Dì Vương, con trai và con dâu quan hệ thế nào?” Hàn Bân hỏi.

“Vẫn tốt.” Vương Chiêu Đệ chớp mắt.

Mỗi người nói dối cử chỉ khác nhau.

Nếu chớp mắt liên tục, cảm xúc không ổn định, biểu hiện thường thấy của nói dối.

Hàn Bân đánh dấu, hỏi tiếp:

“Dì Vương, quan hệ của dì và Hạ Yến thế nào?”

“Tốt lắm.” Vương Chiêu Đệ chớp mắt: “Như con gái ruột.”

Hàn Bân nhíu mày, phán đoán lời Vương Chiêu Đệ có nước, thậm chí không thật.

“Hạ Yến rời nhà thế nào?”

Vương Chiêu Đệ suy nghĩ: “Cô ấy để con rồi đi, tôi không nhìn theo.”

“Đi cụ thể giờ nào?”

“Chín giờ hơn.”

“Nói đi làm gì, mấy giờ về?”

“Không, nói đi làm việc.” Vương Chiêu Đệ nói.

“Mang theo đồ không?”

“Hình như không.”

“Trước đây thường đi một mình không?”

“Có, đôi khi.” Vương Chiêu Đệ trả lời qua loa.

“Đi bao lâu về?”

“Vài giờ, chưa đi lâu như này.”

…

Hàn Bân hỏi vài câu, Vương Chiêu Đệ không cung cấp được manh mối gì hữu ích, đổi chủ đề: “Con trai dì hôm qua làm gì?”

“Đi làm.”

“Làm ở đâu?”

“Hạ Yến mất tích, liên quan gì con trai tôi.”

“Liên quan hay không, do cảnh sát phán đoán, bà trả lời thật.” Hàn Bân cảnh báo.

“Con trai làm ở công ty chuyển phát nhanh.”

“Giao hàng?”

“Không biết, hắn nói vậy.”

Hàn Bân phát hiện, hỏi về con trai, Vương Chiêu Đệ phản kháng.

Hàn Bân cất sổ ghi, lấy thuốc, ra hiệu cho Lý Huy: “Tôi ra ngoài hút thuốc, cậu tiếp tục ghi.”

“Được.”

Hàn Bân ra ngoài, nhắn tin cho Hạ Như, bảo cô mang cháu ra.

Hàn Bân chờ ngoài cổng, hút vài hơi, Hạ Như bế cháu ra.

Hàn Bân dụi thuốc, nhìn bé gái: “Hạ tiểu thư, chị và mẹ chồng quan hệ thế nào?”

“Cãi nhau nhưng không gay gắt, quan hệ bình thường.”

Hàn Bân chưa kết hôn, không hiểu rõ quan hệ mẹ chồng: “Cô bé tên gì?”

“Viên Viên.”

“Tôi hỏi vài câu được không?”

“Được.” Hạ Như trả lời, ngồi xuống: “Viên Viên, đây là chú cảnh sát, chú muốn hỏi con vài câu.”

“Chú cảnh sát, Viên Viên ngoan, đừng bắt con.” Bé gái lùi lại, trốn sau Hạ Như.

“Ý gì?” Hàn Bân nhìn Hạ Như.

“Trẻ con hay nghịch, không nghe lời, chị tôi dọa, khóc thì chú cảnh sát tới bắt đi, không về nhà được, không gặp bố mẹ nữa.” Hạ Như giải thích.

Hàn Bân lắc đầu, trẻ gặp nguy hiểm phải tìm cảnh sát, giáo dục như vậy là sai, gặp nguy hiểm thật có thể lỡ cơ hội cứu.

Đó là cách giáo dục của bố mẹ, Hàn Bân không thể can thiệp, vài câu không thay đổi được suy nghĩ trẻ.

“Viên Viên, con có nhớ mẹ không?” Hàn Bân hỏi.

Bé gật đầu: “Nhớ.”

“Chú cảnh sát tới giúp tìm mẹ.” Hàn Bân lấy kẹo cao su, đưa bé.

Viên Viên nhận kẹo, ngửi: “Chú cảnh sát, mẹ khi nào về?”

“Muốn mẹ về sớm, phải trả lời thật câu hỏi của chú.”

“Hỏi đi, Viên Viên muốn mẹ về sớm.”

“Mẹ con và bà quan hệ thế nào?”

Bé hiểu không hết, dường như không hiểu.

“Mẹ và bà cãi nhau không? Hay nói xấu nhau?” Hàn Bân giải thích.

“Không cãi nhau, nhưng bà hay nói xấu mẹ.”

“Nói gì?”

“Mẹ không làm gì, chỉ biết chơi điện thoại, bảo sau này đừng học theo mẹ.” Viên Viên nghiêm túc nói.

“Mẹ không đi làm?” Hàn Bân hỏi.

“Không biết.”

“Tôi biết, chị nghỉ việc cuối thai kỳ, sau sinh con, mẹ chồng không lo được, chị không đi làm, cùng chăm Viên Viên.” Hạ Như nói.

“Viên Viên đi học mẫu giáo, sao Hạ Yến không đi làm?”

“Chị tìm việc, nhưng nghỉ lâu, không quen việc bên ngoài, mở cửa hàng online, nhưng thua lỗ.”

“Vậy là không việc, không thu nhập, cả nhà dựa vào chồng kiếm tiền.”

“Có thể nói vậy.” Hạ Như gật đầu.

Hàn Bân nhìn Viên Viên:

“Bố mẹ cãi nhau không?”

Viên Viên gật đầu.

“Khi nào?”

“Bố mẹ cãi nhau.”

“Sao cãi nhau?”

“Không biết, lúc đó con ngủ, cãi to lắm, đập đồ.”

“Mẹ mất tích, bố lo không?” Hàn Bân hỏi.

Chương 80: Tiêu Đề 《Ẩn》

Viên Viên gật rồi lắc, bé nhỏ, không nói rõ.

“Gọi chồng chị về.” Hàn Bân nói.

“Vâng.” Hạ Như nhận lệnh.

“Chú cảnh sát, khi nào giúp con tìm mẹ?” Bé mong chờ.

“Chú sẽ cố gắng hết sức, giúp con tìm mẹ.”

“Cảm ơn chú.” Bé nói xong, chạy đi.

“Đây.”

Lý Huy từ tầng hai xuống, xoa bụng, đã 1 giờ chiều, chưa ăn.

“Hỏi được gì không?” Hàn Bân hỏi.

“Không? Bà già nói nhiều, không gì hữu ích.” Lý Huy nhún vai, hỏi: “Cậu thì sao?”

“Tôi hỏi bé gái, tuy nhỏ, nhưng tình hình cơ bản đã rõ, gia đình khó khăn, mâu thuẫn nhiều, người mất tích và chồng trước đó cãi nhau.”

“Vậy có thể vì mâu thuẫn bỏ đi.” Lý Huy phân tích.

“Nhưng không lý gì tắt máy, không nghe điện thoại em gái.”

“Muốn yên tĩnh, suy nghĩ rõ ràng.”

“Con thì sao? Lặng lẽ bỏ đi, tổn thương con thế nào.” Hàn Bân thở dài.

“Bân Tử, thế giới này người gì cũng có, trong làng tôi nhiều cô dâu ngoại tỉnh, thấy khó khăn bỏ con đi.” Lý Huy

không ngạc nhiên.

“Lấy lời khai chồng xong, rồi tính.”

“Tôi nghĩ, khả năng bỏ đi lớn, một là mâu thuẫn gia đình, hai là người nhà không nhận được thư đòi tiền chuộc.” Lý Huy nhún vai.

“Cảnh sát Hàn, cảnh sát Hàn.” Hạ Như cầm điện thoại, vội chạy đến.

“Sao vậy?”

“Tôi gọi mấy lần, nhưng không được, không liên lạc được chồng chị.” Hạ Như lo lắng.

“Chẳng lẽ, chồng chị cũng mất tích?”

“Không thể, lúc tôi đi đồn, anh ta bảo đi tìm chị.” Hạ Như nhíu mày.

“Số điện thoại?”

“138xxxxxxxx.”

Hàn Bân gọi số.

Một lúc sau, máy báo: “Xin lỗi, số máy quý khách gọi đã tắt.”

Lý Huy lắc đầu: “Lúc này tắt máy, chồng chị lớn gan nhỉ.”

“Đúng, không hợp lý.”

“Chị mất tích một ngày, chồng không liên lạc được, giờ sao?” Lý Huy nhún vai.

“Cảnh sát Hàn, cảnh sát Lý, tôi không có cách, các anh nghĩ cách.”

Hàn Bân do dự: “Viên Viên, con ăn chưa?”

“Ăn rồi, với bà.”

“Vậy về chơi với bà, không bà một mình cô đơn.”

“Được.” Viên Viên đồng ý, nói chuyện với dì, rồi về.

Nhìn theo, Hàn Bân hỏi: “Chị và con quan hệ sao?”

“Tốt.”

“Chị bỏ được con?”

“Chị rất thương con, chưa từng bỏ, càng không nói đến một ngày một đêm không về.” Hạ Như thở dài, hỏi:

“Cảnh sát Hàn, giờ tìm thế nào?”

“Ăn xong, đến nơi chồng làm hỏi thăm.” Hàn Bân bất lực.

Hạ Yến chưa tìm thấy, chồng lại không liên lạc được.

Không rõ tính chất vụ án, không biết làm gì tiếp.

Điều tra huy động nhiều lực lượng, cuối cùng vợ chồng không hòa bỏ đi, chỉ phí sức và tiền thuế dân.

Ba người đi ăn gần đó.

Hàn Bân gọi cơm sườn, Lý Huy gọi mì hải sản, hai người ăn nhiều, gọi thêm bánh, đồ nguội, Hạ Như lo lắng, không đói, gọi hoành thánh.

Ăn xong, Hạ Như muốn trả tiền, Hàn Bân từ chối.

Hàn Bân không thiếu tiền, không cần người báo án trả.

Ăn xong, Hạ Như đưa Hàn Bân đến chỗ chồng làm.

Chồng Hạ Yến tên Trần Tự Lực, làm ở công ty chuyển phát nhanh Hoa Phi.

Quản lý họ Lý, thấp, đầu đinh.

“Cảnh sát, có việc gì?” Quản lý Lý hỏi.

“Trần Tự Lực làm ở đây?” Lý Huy hỏi.

“Trước làm phân loại, giờ nghỉ rồi.”

“Nghỉ khi nào?” Hàn Bân bất ngờ.

“Mấy hôm trước.”

“Sao nghỉ?”

“Người này làm không đàng hoàng, thỉnh thoảng không thấy bóng, chậm trễ công việc, tôi cho nghỉ.” Quản lý Lý hừ một tiếng.

“Chồng tôi không lười biếng, có hiểu lầm?” Hạ Như xen vào.

“Mới đến chăm chỉ, việc gì cũng làm.” Quản lý Lý cười: “Sau không được.”

“Đừng úp mở, nói luôn, sau sao?” Lý Huy hỏi.

“Nhìn kia.” Quản lý Lý chỉ bên kia đường: “Đi 100 mét, có quầy vé số, hắn tám phần ở đó.”

“Ý anh là, nghiện vé số, trễ công việc.”

“Đúng.” Quản lý Lý giơ ngón cái: “Người ta, có sở thích là tốt, sống phải có mục tiêu, nhưng mê mẩn, thì hỏng.”

“Cảm ơn, anh bận, chúng tôi đi kia xem.” Hàn Bân nói.

“Mời đi.” Quản lý Lý vẫy tay, hát nhỏ trở lại.

“Cô biết chồng mê vé số?” Hàn Bân hỏi Hạ Như.

“Chị nói, nhưng vé số giá bao nhiêu, tôi không để tâm, mười đồng mua chơi thôi.” Hạ Như nói.

“Nghe quản lý nói, không phải chơi.” Lý Huy lắc đầu, thứ gì đã nghiện, không phải chơi nữa.

Ba người đến quầy vé số, trong có bảy tám người, khói thuốc mịt mù, phụ nữ hơn ba mươi, ngồi chọn số.

“Chị chủ?” Hàn Bân hỏi.

Chị chủ liếc: “Chờ chút, đến lượt anh.”

Lý Huy đưa thẻ cảnh sát: “Cảnh sát.”

Người mua vé đứng xa, nhìn Hàn Bân, rồi nhìn chị chủ.

Chị chủ dừng việc, đứng lên: “Đồng chí, có việc gì?”

“Đánh xong rồi nói.” Hàn Bân phẩy tay.

“Cảm ơn.” Người mua vé nói.

Chị chủ nhanh chóng đánh vé số, đưa cho người bên cạnh: “Đồng chí, có việc gì?”

“Trần Tự Lực?”

“Biết, thường đến.”

“Hôm nay đến chưa?”

“Hôm nay chưa, nhưng…” Chị chủ ngập ngừng.

“Sao?”

Chị chủ nhìn quanh, nói nhỏ: “Có người tìm hắn.”

“Ai?”

“Không rõ.”

“Khi nào?”

“Khoảng 12 giờ, đang ăn cơm.”

Hàn Bân nhìn quanh, chỉ vào camera bên quầy: “Sao chép video.”

“Cái này… đồng chí, tôi chỉ buôn bán, không muốn phiền.” Chị chủ khó xử.

“Yên tâm, nội dung video, cảnh sát bảo mật, không ai phiền chị.” Hàn Bân thuyết phục.

Chị chủ do dự, cuối cùng đồng ý, sao chép video.

Ra khỏi quầy vé, Lý Huy nhổ một bãi nước bọt: “Khỉ thật, một vụ mất tích, dính líu nhiều chuyện.”

“Cảnh sát Hàn, anh nói mất tích, có liên quan chồng?” Hạ Như nhíu mày.

“Chị rõ hơn, chị nghĩ sao?” Hàn Bân hỏi.

“Không, không thể.” Hạ Như lẩm bẩm, tự an ủi.

Chương 81: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Brmmm…” điện thoại reo.

Hạ Như nhìn: “Chị lại gửi tin.”

“Nói gì?”

Hạ Như mở tin, đọc: “Em gái, chị đi làm xa, gửi cho chị 6000 đồng.”

“Gọi lại.”

Hạ Như gọi lại, bị cúp máy.

Hàn Bân nhìn tin: “Chị cảm thấy tin này của chị?”

Hạ Như suy nghĩ, nói: “Nhà không khá giả, chị biết, không thể mượn tiền.”

“Vậy là người khác dùng điện thoại chị gửi tin?” Hàn Bân đoán.

“Tôi nhớ ra, thấy lạ, chị không gọi tôi là em gái, gọi là Tiểu Như.”

“Nhắn lại, bảo tiền không vấn đề, chỉ cần gọi điện thoại.” Hàn Bân nói.

“Vâng.” Hạ Như nhận lệnh, căng thẳng, lòng bàn tay ướt đẫm.

Hít sâu, bình tĩnh lại, soạn tin.

Lần này, nhanh có phản hồi.

Hạ Như đọc: “Tôi và chị cô ở cùng nhau, cô ấy an toàn, đừng lo.”

Đọc xong, Hạ Như hoảng loạn: “Cảnh sát Hàn, chị tôi thật bị bắt cóc?”

“Brmmm…”

Lại một tin.

Là ảnh chứng minh thư của Hạ Yến, kèm dòng chữ: “Chuẩn bị 30000 đồng, chuyển vào tài khoản này, chị cô sẽ về.”

“Cảnh sát Hàn, giờ sao?” Hạ Như lo lắng.

“Bảo chuyển tiền không vấn đề, nhưng phải gọi điện cho chị.” Hàn Bân muốn xác định Hạ Yến an toàn.

Hạ Như gửi tin.

“Reeng reeng…” điện thoại Hạ Như reo, cô nhìn: “Chị gọi.”

“Nghe đi.”

Hạ Như nghe: “A lô.”

“Chị cô ở tôi, chuẩn bị 30000 đồng, không thì nhặt xác.” Giọng đàn ông nói.

“Anh là ai, cho chị nghe điện.”

“Chị cô không tiện, tiền đến thả người, đừng giở trò.” Người đàn ông nói rồi cúp.

“Cảnh sát Hàn, chị tôi không sao?” Hạ Như nắm tay Hàn Bân, lo lắng.

“Cứ chuẩn bị tiền, còn lại cảnh sát xử lý.”

“Nhưng… tôi không có đủ tiền.” Hạ Như khó xử.

“Brmmm…”

Chuông tin nhắn.

Hạ Như nhìn, là số tài khoản ngân hàng.

“Gọi lại chị.” Hàn Bân ra lệnh.

“Vâng.” Hạ Như gọi.

“Xin lỗi, số quý khách gọi đã tắt.”

“Lại tắt máy.” Hạ Như bất lực.

“Liên lạc chồng chị, và mẹ chồng, bảo họ cùng nghĩ cách.” Hàn Bân nói, bảo Hạ Như lên xe, anh và Lý Huy đứng ngoài.

“Bân Tử giờ sao?”

“Chúng ta xem xét, nghĩ cách báo đội trưởng Trịnh và đội trưởng Tằng.”

“Đúng, tôi cũng rối.” Lý Huy gãi đầu: “Cảm giác vụ này không giống bắt cóc bình thường.”

“Điện thoại và chứng minh thư Hạ Yến, ở tay người gọi, chứng tỏ có thể bị bắt cóc.” Hàn Bân phân tích.

“Bắt cóc, sẽ đòi tiền ngay, nhưng kẻ này đòi tiền sau một ngày, lạ.” Lý Huy thắc mắc.

“Kẻ này không chuyên, lúc đầu chỉ đòi 6000, sau 30000, có thể thiếu kinh nghiệm, hoặc bộc phát.” Hàn Bân lấy thuốc, đưa Lý Huy một điếu, châm một điếu.

“Mạo hiểm vậy, chỉ đòi 30000, ít.” Lý Huy hút một hơi.

“Kẻ này còn gửi tài khoản ngân hàng, không sợ chết?” Hàn Bân gạt tàn thuốc.

“Anh báo đội trưởng Tằng, hay tôi?”

“Anh nói, tôi nghĩ tiếp.”

…

Một giờ sau.

Nhà Hạ Yến có thêm xe phòng.

Hàn Bân và Lý Huy đỗ xe phía sau.

Cửa xe mở, hai người lên.

Trong xe khác xe thường, là xe chỉ huy.

Thiết bị đầy đủ.

Nhà Hạ Yến hai tầng, ra vào nhiều người dễ bị thấy.

Bị kẻ bắt cóc biết báo cảnh sát, Hạ Yến nguy hiểm.

Trong xe có sáu người, Trịnh Khải Hoàn, Tằng Bình, Hàn Bân, Lý Huy, Điền Lệ, Triệu Minh.

Trịnh Khải Hoàn uống trà, chỉ vào Hàn Bân và Lý Huy: "Hai cậu nói tình hình chi tiết."

"Tôi nói."

Lý Huy kể chi tiết.

Nghe xong, Trịnh Khải Hoàn suy nghĩ: "Vụ này không giống bắt cóc đơn thuần."

"Đội trưởng Trịnh, tôi và Lý Huy cũng nghĩ vậy." Hàn Bân đồng ý.

"Vụ này nhiều hướng điều tra, nhân lực không đủ." Tằng Bình nói.

"Đội một cũng có vụ, chỉ có thể nhờ dân cảnh địa phương." Trịnh Khải Hoàn đưa trà cho Triệu Minh:

"Rót nước."

"Đội trưởng Trịnh, đã qua một giờ từ khi kẻ bắt cóc gọi, tôi đề nghị nhanh xác định hướng điều tra." Hàn Bân đề nghị.

"Hạ Yến đi làm gì, các cậu biết không?" Trịnh Khải Hoàn nhìn Hàn Bân.

“Bà mẹ chồng luôn lảng tránh, chồng tắt máy, không liên lạc được.”

“Không nên chậm trễ, tôi phân công.” Trịnh Khải Hoàn bảo Tằng Bình:

“Lão Tằng, đến ngân hàng tra số tài khoản kẻ bắt cóc.”

“Triệu Minh, tra camera quanh đây, xem Hạ Yến đi phương tiện gì, đến đâu?”

“Điền Lệ, đến công ty viễn thông, phần mềm chat, tra liên hệ gần đây của Hạ Yến.”

“Hàn Bân, Lý Huy, tìm Trần Tự Lực, hắn mất tích, không loại trừ liên quan bắt cóc, có thể nhờ dân cảnh địa phương.”

“Đội kỹ thuật, tôi phụ trách, xác định vị trí kẻ tình nghi, sẽ thông báo, bắt ngay.”

“Rõ.” Mọi người nhận lệnh.

“Ai bổ sung gì không?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

Lý Huy do dự: “Kẻ bắt cóc liên lạc với Hạ Như, chắc sẽ liên lạc tiếp, có gọi cô ấy vào xe chỉ huy không?”

“Được, bảo cô ấy đến, kẻ bắt cóc có động thái mới, tôi sẽ xử lý ngay.”

“Rõ.”

…

Phân công xong, mọi người hành động.

Hàn Bân và Lý Huy xuống xe, gọi Hạ Như ra.

Dặn cô cẩn thận không bị theo dõi.

Không lâu sau, Hạ Như đến, lo lắng.

Lên xe, hỏi: “Cảnh sát Hàn, cảnh sát Lý, đã tìm thấy kẻ bắt cóc?”

“Chưa, cần thêm manh mối.” Hàn Bân nói.

“Biết gì, tôi đều nói.” Hạ Như thở dài.

“Chồng chị liên lạc được?”

“Không, tắt máy.”

Hàn Bân lấy điện thoại, thêm Wechat Hạ Như: “Gửi tôi số và ảnh Trần Tự Lực.”

“Anh tìm chồng tôi?”

Hàn Bân gật đầu.

“Chị thì sao?”

“Có đồng nghiệp lo.” Hàn Bân trả lời, hỏi: “Tiền đã đủ?”

Hạ Như lộ vẻ khổ sở: “Chị chồng ta không ở nhà, mẹ chồng ta cũng không giúp được gì, ta chỉ tìm được hơn mười ngàn đồng.”

Chương 82: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nghe những lời này, Hàn Bân càng cảm thấy vụ án có vấn đề, gia đình này không giàu có, vậy tại sao bọn bắt cóc lại chọn Hạ Yến?

Sau khi hiểu rõ một số tình hình từ Hạ Như, hắn đưa nàng vào xe chỉ huy.

Nếu bọn bắt cóc liên lạc, Trịnh Khải Hoàn có thể phản ứng kịp thời.

Cùng lúc đó, Trịnh Khải Hoàn cũng liên lạc với đội kỹ thuật, yêu cầu họ đến xe chỉ huy, để khi bọn bắt cóc gọi điện lại, có thể thử định vị điện thoại theo thời gian thực, mặc dù không chắc chắn thành công, nhưng vẫn phải thử.

Về phần Hàn Bân và Lý Huy, hai người bắt đầu tìm kiếm Trần Tự Lực.

Vụ án Hạ Yến không giống như một vụ bắt cóc đơn thuần, nhưng dù xảy ra chuyện gì, Trần Tự Lực vẫn là nhân vật then chốt.

Hàn Bân suy nghĩ một lúc, có ba cách để tìm Trần Tự Lực, cách thứ nhất là gọi điện cho Trần Tự Lực, chỉ cần hắn mở máy, có thể liên lạc được.

Đây là cách đơn giản nhất nhưng cũng bị động nhất, nếu Trần Tự Lực luôn tắt máy, Hàn Bân sẽ không thể liên lạc được.

Cách thứ hai, Trần Tự Lực thích chơi vé số, có thể tìm hắn ở quầy vé số.

Cách thứ ba, khi điều tra gần công ty chuyển phát nhanh Hoa Phi, Hàn Bân từ chủ quầy vé số biết được còn một nhóm người khác cũng đang tìm Trần Tự Lực. Hàn Bân đã sao chép một video về nhóm người đó, việc tra ra danh tính của họ không khó.

Chỉ hai người Hàn Bân và Lý Huy thì việc tìm Trần Tự Lực khá khó khăn, nên họ đến đồn công an nhờ dân cảnh hỗ trợ điều tra.

Tại đồn, Hàn Bân giao video quầy vé số cho dân cảnh, nhờ họ giúp tìm nhóm người đang tìm Trần Tự Lực.

Dân cảnh phụ trách an ninh khu vực này, hiểu rõ tình hình địa phương hơn.

Sau đó, Hàn Bân đưa ảnh Trần Tự Lực cho dân cảnh nhờ giúp tìm.

Hàn Bân không ngồi yên, tra cứu các quầy vé số gần đó, chuẩn bị tìm từng nơi một.

Lý Huy vừa lái xe vừa hỏi: "Bân Tử, vợ Trần Tự Lực đã mất tích, ngươi nghĩ hắn còn tâm trạng chơi vé số không?"

"Trần Tự Lực tắt máy, mẹ và em vợ cũng không biết hắn ở đâu, hắn cũng đã nghỉ việc, ngươi nghĩ có thể tìm hắn ở đâu?" Hàn Bân hỏi lại.

"Ngươi nghĩ hắn cũng bị bắt cóc?" Lý Huy đoán.

"Hạ Yến đã bị bắt cóc, bọn bắt cóc lại bắt hắn để làm gì? Không có ai gom tiền."

"Bân Tử, ngươi nghĩ việc bắt cóc Hạ Yến có liên quan đến Trần Tự Lực?"

"Ngươi có phát hiện gì?" Hàn Bân hỏi.

“Chỉ là phỏng đoán, ta thấy việc hắn tắt máy lúc này thật không bình thường.”

“Người gọi đòi tiền là gọi cho Hạ Như, nếu là Trần Tự Lực thì Hạ Như sẽ nhận ra.” Hàn Bân nói rồi chỉ về phía trước:

“Dừng xe, phía trước có quầy vé số.”

Hai người xuống xe, vào quầy vé số nhưng không thấy Trần Tự Lực. Hàn Bân đưa ảnh cho chủ quầy, người này không nhận ra.

Ra khỏi quầy vé số, họ nhận được cuộc gọi từ đồn công an, nói đã tìm được nhóm người trong video.

Theo nhóm người đó, Trần Tự Lực nợ họ tiền, đến hạn không trả nên họ tìm hắn, cảnh cáo rồi thả đi.

Họ còn gửi cho Hàn Bân vị trí đã gặp Trần Tự Lực.

“Bân Tử, đi đâu?” Lý Huy hỏi.

Hàn Bân kiểm tra vị trí: “Gần ngã tư Đường Kiến An và Phố Tứ Minh.”

“Họ gặp hắn lúc mấy giờ?”

“Lúc một giờ.”

“Giờ đã gần năm giờ, không phải là quá muộn sao.” Lý Huy càu nhàu.

“Lái xe đi.” Hàn Bân dặn dò, tra cứu: “Gần đó cũng có quầy vé số, qua đó xem.”

“Ta thấy hy vọng không nhiều.”

“Thử xem, không được thì tính sau.”

Mười mấy phút sau, hai người đến quầy vé số gần ngã tư Đường Kiến An và Phố Tứ Minh.

Hàn Bân đứng ngoài cửa, Lý Huy vào tìm người.

Trong quầy cũng đầy khói thuốc, hơn mười người đang nghiên cứu vé số.

Lý Huy liếc nhìn, rồi nhìn ảnh trên điện thoại, thấy một người đàn ông giống, liền lớn tiếng: "Trần Tự Lực!"

Người đó giật mình, nhìn lại, thấy Lý Huy đến gần, hoảng sợ bỏ chạy.

"Tránh ra!" Trần Tự Lực hét lên, chạy ra ngoài.

Hàn Bân né sang bên, Trần Tự Lực vừa chạy qua, Hàn Bân giơ chân ra.

Trần Tự Lực vấp chân, ngã nhào, kêu lên đau đớn:

"A!"

Lý Huy đuổi theo, rút còng, còng hắn lại.

"Cảnh sát, không được cử động!"

"Cảnh sát, các ngươi là cảnh sát, sao bắt ta?" Trần Tự Lực ngạc nhiên.

"Sao ngươi chạy?"

"Ta không chạy, chỉ là cần đi vệ sinh." Trần Tự Lực chối.

"Nói nhảm, cần đi vệ sinh mà chạy vậy thì đã tè ra quần." Lý Huy kéo hắn dậy.

Lúc này, xung quanh đã có nhiều người xem.

"Tránh ra, cảnh sát đang làm việc."

Hàn Bân bảo mọi người tránh, Lý Huy đưa Trần Tự Lực lên xe SUV.

"Cảnh sát, các ngươi bắt nhầm người rồi?"

"Bắt nhầm? Nếu không có tật sao phải chạy?" Lý Huy hừ một tiếng.

“Ta tưởng các ngươi là người đòi nợ, lại đến tìm ta.” Trần Tự Lực giải thích.

“Dù là người đòi nợ, ngươi cũng không cần phải chạy.”

“Ngươi nhìn vết thương trên mặt ta, còn có trên tay và lưng, sẽ hiểu vì sao ta phải chạy.” Trần Tự Lực nói khổ.

“Nợ bao nhiêu?”

“Tiền gốc và lãi khoảng hơn mười ngàn.”

“Hạ Yến biết ngươi nợ nhiều vậy không?” Lý Huy hỏi.

Trần Tự Lực lắc đầu: “Cảnh sát, các ngươi là do Hạ Như nhờ tìm Hạ Yến?”

“Ta không biết chúng ta đến làm gì, chồng còn không lo, chúng ta vất vả làm gì.” Lý Huy tự giễu.

“Xin lỗi hai vị.”

“Trần Tự Lực, ngươi có manh mối gì về việc Hạ Yến mất tích không?” Hàn Bân hỏi vào vấn đề.

“Không có.”

Chương 83: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi biết Hạ Yến ở đâu không?”

“Không.”

“Ngươi lo cho nàng không?” Vừa hỏi, Hàn Bân vừa quan sát hắn.

“Lo.”

“Đừng lừa ai, nếu lo, ngươi đã không ở quầy vé số nghiên cứu vé.” Lý Huy hỏi.

“Đồng chí, ta cũng bất đắc dĩ, ngươi nhìn vết thương trên người ta, nếu không tìm cách trả nợ, họ không tha cho ta.” Trần Tự Lực nói.

“Sao trả nợ?”

“Mua vé số, chỉ cần trúng, trả hết nợ, còn dư.” Trần Tự Lực mắt lóe sáng.

Hoặc có thể gọi là hy vọng.

“Ngươi không lo vợ gặp nguy hiểm?”

“Lo, nên sáng sớm ta đã đi tìm nàng, nếu không bị đòi nợ, ta giờ vẫn tìm.” Trần Tự Lực nói.

“Vợ ngươi bị bắt cóc.”

“Gì!” Trần Tự Lực ngạc nhiên: “Không thể nào.”

Hàn Bân nhíu mày: “Nghe ngươi nói, có vẻ biết nàng ở đâu?”

Trần Tự Lực lắc đầu: “Không biết.”

“Vậy sao ngươi ngạc nhiên vậy, mất tích lâu vậy ngươi phải chuẩn bị tâm lý chứ.” Lý Huy nghi ngờ.

“Ta tưởng, nàng cùng với tên đàn ông khác chạy.” Trần Tự Lực hừ một tiếng.

“Đàn ông nào?”

“Chuyện gia đình, không định nói.” Trần Tự Lực thở dài.

“Có người dùng điện thoại vợ ngươi, gọi đòi tiền, còn có chứng minh thư của nàng, khả năng bị bắt cóc cao, mong ngươi cung cấp manh mối hữu ích.” Hàn Bân càng nói, càng thấy kỳ lạ.

Hạ Yến là vợ Trần Tự Lực, gặp chuyện, lại phải người ngoài khuyên.

“Đời nghèo khó, vợ chồng mâu thuẫn.”

“Mâu thuẫn gì?”

“Chuyện vặt, cuối cùng là tiền.” Trần Tự Lực cười, đầy bất lực.

“Liên quan gì đến việc Hạ Yến bị bắt cóc?”

“Trước đó, ta thấy nàng dùng phần mềm gọi là Bubbles.”

“Phần mềm gì?”

“Bubbles.”

“Làm gì?”

“Kết bạn, chat.”

“Phần mềm này có gì đặc biệt?”

“Người lạ, nhiều người hẹn hò.”

“Ngươi nghi Hạ Yến có tình nhân?”

“Phải.”

“Lâu chưa?”

“Không rõ.”

“Biết tên người đó không?”

“Không.” Trần Tự Lực lắc đầu: “Chúng ta cãi nhau, nàng đặt mật khẩu.”

“Đã thế, sao không ly hôn?” Lý Huy không hiểu.

“Dù sao Hạ Yến cũng là mẹ con ta, ly hôn…” Trần Tự Lực tự giễu: “Với điều kiện ta, có tư cách gì…”

Trần Tự Lực cúi đầu, không biết nói gì thêm.

Hàn Bân hỏi tiếp: “Ngươi nghĩ Hạ Yến ở với tình nhân?”

“Ừm.”

“Biết tình nhân của Hạ Yến ở đâu không?”

“Không biết.”

“Cách liên lạc?”

“Chỉ thấy dùng Bubbles, không rõ.” Trần Tự Lực nhún vai.

“Sao tắt điện thoại?”

“Sợ người đòi nợ, nên tắt.”

“Bật lại, thời gian này, họ không làm phiền ngươi nữa.”

“Vậy phải cảm ơn vợ.” Trần Tự Lực tự giễu.

“Ngươi, làm ăn chân chính mới đúng, đừng nghĩ không làm mà hưởng, chỉ sa lầy.” Lý Huy cảnh cáo.

“Muộn rồi, giờ ta nợ đầm đìa, làm công phải trả đến bao giờ.”

“Xã hội này không ai chết đói, dù làm lao động, một tháng cũng kiếm được vài ngàn, một năm là vài chục ngàn, cố vài năm là trả hết.” Lý Huy nói.

“Nói dễ, làm khó.” Trần Tự Lực lắc đầu.

“Làng ta, cưới vợ cho con, mua xe, xây nhà, sính lễ, ba khoản, nhà nào không vay nợ, ai mà không có lỗ hổng, đều sống qua vậy.” Lý Huy hừ một tiếng, thấy Trần Tự Lực lười.

Ham ăn biếng làm.

“Đừng nói chuyện này nữa.” Hàn Bân hỏi tiếp: “Tài khoản Bubbles của vợ ngươi là gì?”

“Không biết.”

“Đăng ký thế nào?”

“Ta chưa dùng.”

…

Hàn Bân ghi lời khai Trần Tự Lực xong, cho hắn đi.

Trần Tự Lực xuống xe, đứng ngoài quầy vé số do dự, không biết có phải lương tâm, cuối cùng gọi taxi, rời đi.

“Bân Tử, để hắn đi?”

“Không thì sao?”

“Ta thấy hắn có vấn đề.”

“Có bằng chứng?”

“Không.”

“Vậy là được.”

Ghi lời khai, Hàn Bân luôn quan sát Trần Tự Lực, không thấy dấu hiệu nói dối.

“Giờ sao?”

“Tra tài khoản Bubbles, xem có thể lấy thông tin chat của Hạ Yến không.” Hàn Bân đề nghị.

“Báo cáo đội trưởng Trịnh trước, không có giấy tờ, công ty phần mềm chưa chắc hợp tác.” Lý Huy nói.

“Tra công ty phần mềm, rồi báo cáo, để khỏi không biết gì.”

Hàn Bân tra thông tin công ty phần mềm, công ty này ở Bằng Thành, kinh tế Bằng Thành phát triển, ngành công nghệ cao, nhiều công ty công nghệ nổi tiếng trong nước.

Lên diễn đàn, xem đánh giá phần mềm, nói chung là phần mềm nhỏ, quản lý lỏng lẻo, nhiều thú vui.

Lý Huy thử đăng ký tài khoản, tên Cầm Đảo Huy Ca, trải nghiệm tính năng phần mềm.

“Có phát hiện?” Hàn Bân hỏi.

“Phát hiện lớn.” Lý Huy khoe.

“Nói nghe.”

“Đăng ký tài khoản phải dùng số điện thoại để nhận mã xác nhận, tài khoản không cần tên thật, nhưng có thể tra số điện thoại.” Lý Huy giải thích.

Hàn Bân hiểu ý, chỉ cần dùng số điện thoại Hạ Yến, sẽ tìm được tài khoản Hạ Yến, rồi lấy lịch sử liên lạc, xem nàng liên lạc với ai.

Tìm tài khoản nghi ngờ, tài khoản này cũng đăng ký bằng số điện thoại, tìm được chủ số, tìm được nghi phạm.

Hai người bàn bạc, quyết định về xe chỉ huy báo cáo Trịnh Khải Hoàn, công ty phần mềm ở Bằng Thành, cần nhờ cảnh sát địa phương điều tra, hai người Hàn Bân không đủ sức.

Hai người lái xe, về xe chỉ huy đã hơn 6 giờ tối.

Ngoài Trịnh Khải Hoàn, Hạ Như, Triệu Minh và Điền Lệ cũng đã về.

“Về đúng lúc, ta đã gọi đồ ăn.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Đội trưởng Trịnh, gọi gì ngon vậy?” Lý Huy tò mò.

“Yên tâm, chắc chắn chặn được miệng cậu.”

Hạ Như nói: “Cảnh sát Hàn, chồng ta vừa gọi, nói đã về nhà.”

“Ừm, chúng ta đã ghi lời khai.”

“Chồng ta liên quan vụ này không?” Hạ Như lo lắng.

Chương 84: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Tạm thời không nghi ngờ.”

Hạ Như thở phào nhẹ nhõm.

“Trần Tự Lực và chị ngươi có chút mâu thuẫn, tốt nhất ngươi nên khuyên hắn, dù quan hệ của họ thế nào, ngay cả khi sau này ly hôn, ít nhất nàng vẫn là mẹ của Viên Viên, vì con, hy vọng Trần Tự Lực sẽ hợp tác với cảnh sát điều tra.” Lý Huy đề nghị.

“Chị ta và anh rể ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Trần Tự Lực nghi ngờ chị ngươi có tình nhân bên ngoài.” Lý Huy nói.

“A, sao có thể?” Hạ Như không tin.

“Đây là một manh mối, chúng ta đang điều tra.”

“Ta muốn về nhà hỏi rõ anh rể.” Hạ Như không ngồi yên được.

“Được, nếu Trần Tự Lực có thể cung cấp thêm manh mối, hãy thông báo ngay cho chúng ta.” Hàn Bân dặn dò.

“Được.” Hạ Như gật đầu, sau đó đứng dậy rời khỏi xe chỉ huy.

Sau khi Hạ Như rời đi, Trịnh Khải Hoàn hỏi: “Chuyện tình nhân của Hạ Yến là sao?”

Hàn Bân kể lại lời khai của Trần Tự Lực cho Trịnh Khải Hoàn nghe.

Trịnh Khải Hoàn nhìn đồng hồ: “Đã hơn 6 giờ rồi, hôm nay nhờ cảnh sát Bằng Thành hỗ trợ điều tra chắc không kịp.”

“Tốt nhất là xin phép đêm nay, sáng mai bắt đầu điều tra.” Hàn Bân đề nghị.

Trịnh Khải Hoàn gật đầu, thấy manh mối này rất quan trọng, đứng dậy nói: “Ta đi báo cáo lãnh đạo phân cục.”

Điền Lệ đưa cho Hàn Bân và Lý Huy mỗi người một chai nước khoáng.

Lý Huy mở chai, uống hết nửa chai ngay lập tức.

“Huy Ca, đừng uống nhiều quá, một hơi uống nhiều nước quá sẽ gánh nặng cho thận.” Triệu Minh nhắc nhở.

“Không có bạn gái, chẳng có gánh nặng gì.” Lý Huy cười khẩy.

“Ha ha…” Mọi người cười ầm lên.

Hàn Bân uống vài ngụm nước, làm ẩm cổ họng: “Hai ngươi điều tra thế nào?”

“Không tốt lắm.”

Triệu Minh lắc đầu: “Khu vực xung quanh nhà Hạ Yến ít camera quá, rất khó xác định nàng đi bằng phương tiện gì.”

“Ngươi đừng có làm qua loa, để Trịnh đội biết thì mắng cho đấy.” Lý Huy cảnh cáo.

“Đâu có?” Triệu Minh kêu lên:

“Nếu muốn kiểm tra thật sự, khối lượng công việc lớn lắm, phải kiểm tra tất cả các xe trong khung thời gian đó, ta một mình làm sao được, nhóm mình lại thiếu người, ngươi bảo làm sao đây?”

“Điền Lệ, ngươi thì sao?”

“Ta đã đến công ty viễn thông địa phương, ngoài mấy tin nhắn tống tiền, không có cuộc gọi hay tin nhắn nào đáng ngờ.” Điền Lệ nói.

“Còn WeChat và QQ?”

“Đã kiểm tra lịch sử trò chuyện, gần đây không có liên lạc bất thường.” Điền Lệ nói.

“Có vẻ nghi phạm đã chuẩn bị từ trước, luôn dùng Bubbles để liên lạc với nạn nhân. Phần mềm này không phổ biến, cảnh sát điều tra sẽ gặp khó khăn.” Hàn Bân phân tích.

“Rẹt…” Cửa xe mở, Trịnh Khải Hoàn bước vào.

“Trịnh đội, lãnh đạo nói gì?”

“Đang liên lạc, chờ xem.” Trịnh Khải Hoàn đáp, chỉ vào Hàn Bân: “Ta đã cho họ số điện thoại của ngươi, cảnh sát Bằng Thành có thể sẽ liên hệ với ngươi.”

“Vâng.”

“Xuống xe, Lỗ Văn gọi cho ta, đã xác định được vị trí gửi tin nhắn của nghi phạm.”

“Ở đâu?” Mọi người đều hào hứng.

Chỉ cần biết vị trí của nghi phạm, có thể triển khai theo dõi và bắt giữ.

“Định vị trạm phát sóng gần ga tàu hỏa.”

“Chết tiệt!” Lý Huy đập bàn.

Cầm Đảo là thành phố du lịch, lượng người qua lại gần ga tàu hỏa rất đông.

“Nghi phạm có thể đã lên tàu, rời khỏi Thành phố Cầm Đảo?” Điền Lệ đoán.

“Nghi phạm có ý thức chống truy tìm, dù biết ở ga tàu cũng khó kiểm tra, cần nhiều cảnh sát và chưa chắc tìm được.” Hàn Bân phân tích.

“Hàn Bân nói đúng, thay vì kiểm tra gần ga tàu, tốt hơn là điều tra manh mối khác, đỡ mất thời gian quan trọng.” Trịnh Khải Hoàn gật đầu đồng ý.

Lúc này, đồ ăn được giao đến.

Triệu Minh xuống xe lấy đồ ăn.

Mọi người đều đói, cùng nhau mở gói đồ ăn.

Mỗi người một phần bánh bao thịt cừu, một cái bánh mì kẹp thịt.

Có thịt, có súp nóng, nhiều và no.

Hàn Bân uống một ngụm súp nóng: “Ngon thật.”

Lý Huy cắn một miếng bánh mì kẹp thịt: “Ngon!”

“Bánh mì kẹp thịt, có loại cay và không cay, tự chọn.” Trịnh Khải Hoàn nhắc.

“Mặc kệ, no là được.” Triệu Minh đói quá, nói không rõ ràng: “Khi vụ này xong, ta mời mọi người bữa ngon.”

“Ngươi chờ đó, ta còn đợi ăn bữa thịnh soạn của Bân Ca.” Lý Huy nháy mắt.

“Không vấn đề, khi vụ này xong, thịt ngon, rượu ngon có đủ.” Hàn Bân cười, hắn đang độc thân, có chút tích lũy.

Gia đình Hàn Bân khá, cha làm ở đồn công an, mẹ có lương hưu, ông nội cũng có lương hưu, hắn lại bận rộn, ít chi tiêu.

“Cộc cộc…” Ngoài xe có tiếng gõ cửa, Tằng Bình bước vào.

“Tằng đội.” Mọi người chào.

“Ồ, mọi người ăn uống vui vẻ nhỉ.” Tằng Bình hít mũi.

“Đã mua phần cho ngươi.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Ta ăn sau, báo cáo trước.” Tằng Bình nuốt nước miếng, cũng đói.

Trịnh Khải Hoàn uống một ngụm súp: “Ngân hàng thế nào rồi?”

“Chạy cả buổi chiều, làm nhiều thủ tục, cuối cùng tra được thông tin chủ thẻ.” Tằng Bình cảm thán:

“Hiệu suất này, thật là…”

Trịnh Khải Hoàn lau miệng bằng khăn ướt: “Phải theo quy định, thông cảm chút, nói đi.”

“Trịnh đội, sao ngươi ăn nhanh hơn ta?” Lý Huy không phục.

“Nói nhảm, ta luyện bao năm.” Trịnh Khải Hoàn cười mắng.

Tằng Bình lấy ra một tài liệu, đọc:

Tên: Lưu Cảnh Tường

Giới tính: Nam

Tuổi: 45

Liên hệ: 134552xxxxx

Địa chỉ: Thành phố Cầm Đảo, quận QD, đường Quang Minh, khu dân cư Liễu An, tòa nhà 1, phòng 602.

Chương 85: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ai ăn xong rồi?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Ta.” Lý Huy lau miệng.

“Lái xe đi.”

“Rõ.”

Trịnh Khải Hoàn gọi đội kỹ thuật đến hiện trường và nhờ đồn công an địa phương hỗ trợ bắt giữ.

Tằng Bình, Hàn Bân, Điền Lệ và Triệu Minh tiếp tục ăn.

Xe chỉ huy có bàn, giống xe ăn di động, bốn người ăn thoải mái.

Vụ án hàng ngày, bận rộn không dứt, rồi cũng quen.

Khi xe chỉ huy đến khu dân cư Liễu An, dân cảnh địa phương cũng đến.

Trịnh Khải Hoàn triển khai kiểm soát, xác định nghi phạm có ở nhà, rồi lên kế hoạch bắt giữ.

Đội kỹ thuật đến muộn hơn chút, mang theo lệnh bắt và lệnh khám xét.

Hành động bắt giữ chính thức bắt đầu.

…

Khu dân cư Liễu An, tòa nhà 1, phòng 602.

Trong phòng khách, một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, trần truồng ngồi trên ghế sofa xem TV, trên bàn trước mặt có vài món ăn.

Dưa chuột, món từ vịt, tôm, sườn hầm đậu đũa.

Người đàn ông rót một ly rượu nhỏ, uống ngon lành.

Người đàn ông này là Lưu Cảnh Tường, chủ nhà.

“Đang đằng…”

Một phụ nữ trung niên bước vào, tay cầm đĩa trứng xào hẹ: “Cảnh Tường, nấu mì bây giờ hay lát nữa?”

“Lát nữa nấu, ngươi cũng ngồi xuống ăn đi.” Lưu Cảnh Tường vẫy tay.

Người phụ nữ là Thôi Hiểu Phương, vợ Lưu Cảnh Tường.

Thôi Hiểu Phương cúi xuống, đặt đĩa trước mặt chồng.

Lưu Cảnh Tường vỗ vào mông Thôi Hiểu Phương một cái: “Bốp!”

“Ngươi làm gì vậy?”

Lưu Cảnh Tường cười: “Người đẹp, tối nay vui vẻ chứ?”

“Nói gì vậy, già rồi.” Thôi Hiểu Phương xì một tiếng.

“Sao già, ta còn trẻ mà.” Lưu Cảnh Tường khoe cơ bắp.

“Không nói nhảm với ngươi.”

“Được rồi, coi như ngươi đồng ý.” Lưu Cảnh Tường cười, ăn một miếng trứng xào hẹ.

“Cộc cộc…” Có tiếng gõ cửa.

“Ai đấy?”

“Kiểm tra gas.”

“Đợi chút.” Thôi Hiểu Phương đáp, đi ra cửa: “Ngươi tìm thẻ gas đi.”

“Ở đâu?”

“Ngăn kéo dưới bàn.”

“Két…” Thôi Hiểu Phương vừa mở cửa, một nhóm người ập vào.

“Cảnh sát, không được động đậy!”

Hai vợ chồng chưa kịp phản ứng đã bị khống chế.

“Sao các ngươi bắt ta?” Lưu Cảnh Tường lớn tiếng hỏi.

“Ngươi nói sao? Ngươi làm gì, không biết sao?” Trịnh Khải Hoàn lớn tiếng hỏi.

Mặt Lưu Cảnh Tường biến sắc, giọng run: “Ta… không thể nào!”

“Đưa đi!”

Lưu Cảnh Tường bị đưa về phân cục.

Phòng thẩm vấn.

Lưu Cảnh Tường ngồi trên ghế, Tằng Bình và Hàn Bân thẩm vấn.

“Tên, tuổi, giới tính, quê quán…”

“Ta tên Lưu Cảnh Tường, 45 tuổi, nam…”

“Biết sao bị bắt không?” Tằng Bình hỏi.

“Ta, ta…” Lưu Cảnh Tường đan tay vào nhau, trông căng thẳng.

“Đừng vòng vo, nói nhanh, sẽ được khoan hồng.”

“Ta thật không biết nói gì.”

“Vậy sao ngươi căng thẳng?”

“Ta nhát gan.”

“Đừng lảm nhảm, muốn giảm án, hay ngồi tù cả đời?” Tằng Bình đập bàn.

“Cảnh sát, ngài đừng hù ta, ta không làm gì lớn, sao ngồi tù.” Lưu Cảnh Tường cãi.

“Đang tránh né à?” Tằng Bình đứng dậy, bước đến trước mặt Lưu Cảnh Tường: “Biết tội bắt cóc phạt bao nhiêu năm không? Muốn ta giải thích không?”

“Bắt cóc? Bắt cóc gì, ngài đừng hù ta.” Lưu Cảnh Tường ngạc nhiên.

“Còn giả ngu, không muốn giảm án à?” Tằng Bình lấy tờ giấy, đặt lên bàn: “Đây có phải số tài khoản của ngươi không?”

Lưu Cảnh Tường nhìn thoáng qua, gật đầu: “Đúng vậy.”

“Chúng ta nghi ngờ ngươi liên quan đến một vụ bắt cóc, tài khoản ngân hàng này chính là tài khoản do bọn bắt cóc chỉ định để nhận tiền chuộc.”

“Không có, ta thật sự không có, các ngài không thể vu oan cho ta.” Lưu Cảnh Tường kêu lên.

“Vu oan ngươi?” Tằng Bình cười lạnh: “Nếu không có chuyện gì, tại sao ngươi lại căng thẳng? Ta nhìn qua là biết ngươi có điều gì đó giấu giếm.”

“Đồng chí cảnh sát, ta có phạm tội, nhưng không phải là vụ bắt cóc, việc này ta tuyệt đối không dám làm.”

“Ngươi tự nói, đã phạm tội gì?”

“Vài ngày trước, ta che biển số xe, ta thừa nhận ta sai, ngài muốn phạt tiền, trừ điểm ta chấp nhận, nhưng ngài nói ta liên quan đến vụ bắt cóc, ta bị oan uổng mà.”

Tằng Bình nhíu mày: “Che biển số xe?”

“Ta lái xe tải lớn, làm nghề vận chuyển.”

Tằng Bình xoa trán, cảm giác như đánh vào bông, đưa mắt ra hiệu cho Hàn Bân: "Bân Tử."

Hàn Bân gật đầu, hỏi: "Sáng ngày 18 tháng 8 đến trưa ngày 19 tháng 8, ngươi ở đâu?"

"Ta ở ngoài tỉnh."

"Làm gì?"

"Lái xe."

"Ai có thể chứng minh?"

"Đồng nghiệp của ta, chúng ta cùng nhau lái xe, có cả camera hành trình, nơi ta ăn uống dọc đường đều có thể chứng minh cho ta."

"Ngươi đừng nói dối, chúng ta sẽ điều tra."

"Không dám nói dối, ta nói thật, chiều nay khoảng hai giờ ta mới về đến Thành phố Cầm Đảo, bốc dỡ hàng gần bốn giờ, về đến nhà tắm rửa, cho đến khi các ngươi bắt ta, ta luôn ở nhà."

Hàn Bân cảm thấy đối phương không giống đang nói dối, đổi cách hỏi: "Nếu ngươi không liên quan đến vụ bắt cóc, tại sao bọn bắt cóc lại dùng tài khoản ngân hàng của ngươi, vô duyên vô cớ đưa tiền cho ngươi?"

"Ta không biết, ta thật sự không biết, ta chỉ là một tài xế xe tải lớn."

"Thẻ ngân hàng đó của ngươi đâu?"

"Ta không biết."

"Sao lại không biết, muốn chứng minh sự trong sạch của mình thì nghĩ kỹ đi!"

"Ta… ta nghĩ rồi."

Suy nghĩ một lúc, Lưu Cảnh Tường nói: “Thẻ ngân hàng đó chắc là ở nhà.”

Chương 86: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Vị trí cụ thể?"

"Ta thật sự không nhớ rõ, đồ trong nhà đều do vợ ta cất giữ, khi ta tìm thì hỏi nàng."

Hàn Bân sững người một chút, đổi giọng: "Biết phần mềm gọi là 'Bubble' không?"

"Ta… ta có chút ấn tượng."

"Là cái gì?"

"Ta không nhớ rõ."

Hàn Bân nhắc: "Có thấy trên điện thoại của người khác không?"

"Điện thoại?" Lưu Cảnh Tường suy nghĩ một lúc: "Hình như trên điện thoại của vợ ta có một phần mềm gọi là 'Bubble'."

Hàn Bân quay đầu, nhìn Tằng Bình.

Tằng Bình đập bàn: "Chết tiệt."

…

Lưu Cảnh Tường bị còng trên ghế thẩm vấn, Tằng Bình và Hàn Bân lần lượt ra khỏi phòng thẩm vấn.

Điền Lệ, Lý Huy, Triệu Minh cũng từ phòng quan sát bên cạnh đi ra.

Tằng Bình đi thẳng vào vấn đề: "Vợ của Lưu Cảnh Tường, Thôi Hiểu Phương đâu?"

"Không biết."

“Chúng ta bắt Lưu Cảnh Tường xong là quay lại ngay.”

“Có thể ở nhà không?” Ba người đồng thanh trả lời.

Họ cũng không nghĩ Thôi Hiểu Phương có liên quan đến vụ án này.

“Điền Lệ, Lý Huy, hai ngươi lập tức đến nhà Thôi Hiểu Phương, triệu tập nàng ngay lập tức.” Tằng Bình nói.

“Rõ.” Hai người nhận lệnh, lập tức hành động.

Nhìn theo hai người rời đi, Tằng Bình hỏi: “Bân Tử, ngươi nghĩ Thôi Hiểu Phương có khả nghi không?”

“Ta đã nghe giọng của kẻ tống tiền, là giọng nam, nhưng không phải của Lưu Cảnh Tường, nếu Thôi Hiểu Phương liên quan, chắc chắn sẽ có đồng bọn.” Hàn Bân phân tích.

“Chúng ta đã kinh động đến rắn, ta đoán Thôi Hiểu Phương đã chạy rồi.” Tằng Bình thở dài.

“Ta đề nghị, định vị và theo dõi điện thoại của Thôi Hiểu Phương, đồng thời tiếp tục thẩm vấn Lưu Cảnh Tường, dù sao họ cũng là vợ chồng, không chừng hắn biết Thôi Hiểu Phương đang trốn ở đâu.”

“Hàn Bân, Triệu Minh, hai ngươi tiếp tục thẩm vấn Lưu Cảnh Tường, tìm ra nơi Thôi Hiểu Phương có thể trốn.” Tằng Bình ra lệnh.

“Rõ.”

Tằng Bình nói xong, vội vàng đến đội kỹ thuật, giờ này phần lớn kỹ thuật viên đã tan ca, liệu có thể định vị điện thoại hay không cũng chưa biết.

Hàn Bân và Triệu Minh lại bước vào phòng thẩm vấn.

Lưu Cảnh Tường lo lắng: “Đồng chí cảnh sát, rốt cuộc là chuyện gì, chẳng lẽ vụ này liên quan đến vợ ta?”

“Ngươi nghĩ sao?” Hàn Bân hỏi ngược lại.

Lưu Cảnh Tường lắc đầu: “Không thể nào, vợ ta sao có thể dính líu đến vụ bắt cóc.”

“Nếu ngươi nghĩ vợ mình trong sạch, thì hãy hợp tác với chúng ta điều tra, đợi khi vụ án được làm rõ, chúng ta sẽ trả lại sự trong sạch cho vợ ngươi.”

Hàn Bân đổi giọng, hỏi: “Số điện thoại của vợ ngươi là bao nhiêu?”

“Ta…” Lưu Cảnh Tường có chút do dự.

“Ngươi không tin vợ mình?”

“Tin chứ.”

“Vậy thì nói đi.”

“132548xxxxx.”

Hàn Bân lấy điện thoại, gửi số điện thoại cho Tằng Bình.

“Vợ ngươi ở thành phố này có những người thân bạn bè nào?” Hàn Bân hỏi.

“Đồng chí cảnh sát, ngài hỏi cái này làm gì?”

“Muốn rửa sạch hiềm nghi của mình, muốn trả lại sự trong sạch cho vợ không?” Hàn Bân hỏi gắt.

“Muốn.”

“Vậy thì thành thật trả lời câu hỏi của ta, đừng hỏi vì sao, hiểu chưa?”

“Hiểu rồi, hiểu rồi.” Lần đầu tiên Lưu Cảnh Tường đến phòng thẩm vấn, đã có chút căng thẳng, bất an, bị Hàn Bân hét một tiếng, lập tức ngoan ngoãn.

“Vợ ta có một em họ, cũng sống ở Thành phố Cầm Đảo, bình thường qua lại khá thân.”

“Còn ai nữa không?”

“Còn một người hàng xóm, quan hệ cũng tốt, hai người thường đi chợ cùng nhau.”

“Nói rõ địa chỉ và thông tin liên lạc của họ.”

“Em họ của vợ ta là Thôi Hiểu Phân, sống ở khu dân cư Tần Lĩnh, tòa nhà số 5, khu nhà 1, phòng 501, số điện thoại ta không nhớ.”

“Ngươi có số điện thoại của nàng trong điện thoại không?”

“Có.”

“Chúng ta sẽ tự kiểm tra, tiếp tục đi.”

“Hàng xóm của chúng ta cũng sống ở khu dân cư Liễu An, tòa nhà số 3, khu nhà 2, phòng 1203, số điện thoại ta cũng không nhớ.”

“Ngày 18 tháng 8 từ sáng đến trưa ngày 19 tháng 8, vợ ngươi ở đâu?” Hàn Bân hỏi.

“Ta không biết, ta thường không ở nhà, cũng không biết nàng ở đâu.”

“Ngươi có phát hiện gần đây Thôi Hiểu Phương liên lạc với người đàn ông lạ nào không?” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Người đàn ông lạ?” Lưu Cảnh Tường nhíu mày: “Chắc là không, vợ ta rất lo cho gia đình, sẽ không làm chuyện gì sau lưng ta.”

“Ngươi chỉ cần nói có hay không?”

“Ta thường xuyên không ở nhà, ta cũng không rõ lắm.”

Triệu Minh không nhịn được xen vào: “Nàng là vợ ngươi, chẳng lẽ không phát hiện điều gì bất thường sao?”

“Đã là vợ chồng già, con cái cũng lớn rồi, ta không nghĩ đến điều đó, ta… ta nghĩ là không có…” Lưu Cảnh Tường tay phải chống trán, không biết nói sao.

“Nếu nghĩ ra manh mối gì, lập tức báo cho chúng ta, hiểu không?” Hàn Bân nhắc.

“Hiểu rồi.”

Nói xong, Hàn Bân đứng dậy rời khỏi phòng thẩm vấn.

Triệu Minh cũng theo ra ngoài: “Bân Ca, giờ chúng ta đi đâu?”

“Đi bắt người!”

Khu dân cư Tần Lĩnh, nhà Thôi Hiểu Phân.

“Chị, đến mà không báo trước, để ta chuẩn bị cơm cho chị.”

“Không cần, ta ăn rồi mới đến.” Thôi Hiểu Phương cố gượng cười.

“Anh rể lại đi lái xe rồi?” Thôi Hiểu Phân hỏi.

“Đúng vậy, lại là ta một mình, tối ở nhà trống trải, có chút sợ, nên qua đây tìm ngươi làm bạn.”

Chương 87: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Được rồi, chúng ta nói chuyện, trò chuyện cũng tốt, ở một mình trong nhà rất chán, ở đây cũng có chỗ ở, rất tiện.” Thôi Hiểu Phân nói.

“Không làm phiền ngươi và chồng ngươi chứ?”

“Ngươi nói gì vậy, đã là vợ chồng già, còn gì mà phiền.”

“Reng…” Điện thoại của Thôi Hiểu Phương reo, nàng liếc nhìn, đứng dậy nói: “Ta đi vệ sinh một chút.”

“Ta đi gọt ít hoa quả.” Thôi Hiểu Phân đứng dậy vào bếp.

Thôi Hiểu Phương vội vào nhà vệ sinh, mở điện thoại, trên ‘Bubble’ có một tin nhắn.

“Chị Phương, gấp vậy để ta hồi âm, nhớ ta à?”

“Tiểu Khải? Ngươi đang ở đâu?” Thôi Hiểu Phương nhắn lại.

“Ta ở khách sạn.” Tiểu Khải gửi một biểu tượng cười gian: “Giường đôi.”

“Đừng đùa nữa, ta có chuyện cần ngươi.”

“Chuyện gì?”

“Ngươi có phải đã dùng tài khoản ngân hàng ta đưa ngươi làm chuyện xấu?”

“Không có.”

“Thật chứ?”

“Ta đã nói rồi, ta làm bảo lãnh cho người khác, kết quả người đó bỏ trốn, tài khoản ngân hàng của ta bị đóng băng,

mượn thẻ ngân hàng của ngươi dùng tạm.” Tiểu Khải giải thích.

“Thẻ ngân hàng đó là của chồng ta, hôm nay cảnh sát đến nhà, bắt chồng ta đi.” Thôi Hiểu Phương nói.

“Ồ, có khi chồng ngươi phạm tội, ngươi không hỏi rõ à?” Tiểu Khải quan tâm.

“Ta hỏi rồi, cảnh sát không chịu nói.”

“Vậy chắc chắn là chồng ngươi phạm tội.”

“Không thể nào?” Thôi Hiểu Phương nhíu mày, Lưu Cảnh Tường là người thật thà, nhiều năm nay không phạm sai lầm gì.

“Ta chỉ mượn tài khoản ngân hàng của ngươi, thẻ ngân hàng vẫn trong tay ngươi, có ai chuyển tiền cho ngươi không?”

“Không.”

“Vậy thì không sao, liên quan gì đến ta.” Tiểu Khải nói.

“Cũng đúng.”

“Thôi, ta còn việc, hôm khác nói chuyện.” Tiểu Khải nói xong, liền offline.

Thôi Hiểu Phương thở dài, trong lòng vẫn không yên, thầm nghĩ, chẳng lẽ thật sự là Lưu Cảnh Tường phạm tội bên ngoài, mới bị bắt.

Nếu thật vậy, sao ta phải trốn?”

“Chị, ngươi làm gì lâu vậy, không khỏe à?” Thôi Hiểu Phân gõ cửa.

“Ta ra ngay.” Thôi Hiểu Phương xả nước, rửa mặt, giả vờ như không có chuyện gì, ra khỏi nhà vệ sinh.

“Cốc cốc…” Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Ai đó?” Thôi Hiểu Phân hỏi.

“Người tầng dưới, nhà ngươi bị rò rỉ nước.”

“Chị, nhà vệ sinh bị rò rỉ?”

“Chắc là không.” Thôi Hiểu Phân không chắc, nàng vừa mải nhắn tin, không chú ý có rò rỉ hay không.

“Đợi chút.”

Thôi Hiểu Phân không làm việc xấu, không có tâm lý đề phòng, sợ nhà thật sự rò rỉ nước làm ngập nhà dưới, liền đi mở cửa.

Cửa vừa mở, hai người đàn ông xông vào: “Cảnh sát.”

“Các ngươi đến nhà ta làm gì?” Thôi Hiểu Phân kinh ngạc.

Hàn Bân không để ý, tiến thẳng đến Thôi Hiểu Phương: “Thôi Hiểu Phương, ngươi chạy nhanh thật.”

“Đồng chí cảnh sát, sao các ngươi lại đến?” Thôi Hiểu Phương run rẩy, nhận ra Hàn Bân.

“Ngươi chạy, chúng ta đến, ngươi muốn tự đi hay để chúng ta đưa đi.” Hàn Bân lấy còng ra.

“Chị, chuyện gì xảy ra?”

“Ta không biết.” Thôi Hiểu Phương lắc đầu: “Đồng chí cảnh sát, các ngươi bắt ta vì chuyện gì? Liên quan đến chồng ta à?”

Hàn Bân lấy tờ giấy, trên đó có số tài khoản ngân hàng: “Thẻ ngân hàng này của chồng ngươi, có phải ngươi đang sử dụng?”

Thôi Hiểu Phương biến sắc: “Ta… ta không biết gì cả, ta chỉ…”

Triệu Minh hừ lạnh: “Đi thôi, giờ không biết, đến đồn sẽ rõ.”

…

Mười giờ tối.

Phân cục Cầm Đảo, phòng thẩm vấn.

Thôi Hiểu Phương ở ngoài phòng thẩm vấn, gặp chồng trong chốc lát, chưa kịp nói gì, đã bị đưa vào phòng thẩm vấn.

Hàn Bân chủ trì, Điền Lệ ghi chép, trên bàn thẩm vấn có máy quay.

“Họ tên, giới tính, tuổi, quê quán…”

“Ta tên Thôi Hiểu Phương, nữ, 44 tuổi…”

“Thôi Hiểu Phương, biết vì sao chúng ta đưa ngươi đến đây không?”

“Không biết.”

“Không biết hay không muốn nói?” Hàn Bân hỏi lại.

“Đồng chí cảnh sát, ta thật sự không biết, sao các ngươi lại bắt ta?” Thôi Hiểu Phương cắn môi.

Hàn Bân lấy túi nhựa trong suốt, bên trong là một chiếc iPhone.

“Đây là điện thoại của ngươi?”

“Đúng.”

Hàn Bân mở điện thoại, tìm phần mềm ‘Bubble’, xem lịch sử trò chuyện: “Tiểu Khải là ai?”

Thôi Hiểu Phương run rẩy, giọng run: “Ta… một người bạn.”

“Ngươi đã đưa số tài khoản ngân hàng của chồng ngươi cho hắn?”

“Đúng.”

“Hắn hiện đang ở đâu?”

“Ta không biết.”

“Tên thật của hắn là gì?”

Thôi Hiểu Phương lắc đầu: “Ta không biết.”

“Số điện thoại của hắn?”

“Ta thật không biết, chúng ta chỉ liên lạc qua ‘Bubble’.”

“Hắn trông như thế nào?”

“Hắn khoảng hai mươi mấy tuổi, khá đẹp trai, giống diễn viên Hàn Quốc Kim Dân Dũng.”

“Ồ, ngươi nhớ rõ nhỉ.” Hàn Bân hừ lạnh: “Có ảnh của hắn không?”

Thôi Hiểu Phương nhớ lại: “Hình như lần trước chat video, ta đã chụp lại một tấm.”

Hàn Bân lấy điện thoại của nàng, mở thư viện ảnh, để nàng nhận dạng từng tấm, không lâu sau tìm thấy một tấm ảnh chụp thanh niên cởi trần.

“Hắn là Tiểu Khải?”

Thôi Hiểu Phương gật đầu.

“Trừ tài khoản ‘Bubble’, về hắn ngươi còn biết gì không?” Hàn Bân hỏi.

“Không.”

“Thôi Hiểu Phương, ta thông báo chính thức, ngươi bị nghi ngờ liên quan đến một vụ bắt cóc, hy vọng ngươi thành thật khai báo, phối hợp điều tra.” Hàn Bân nghiêm túc nói.

Chương 88: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Vụ bắt cóc? Sao có thể!” Thôi Hiểu Phương hoảng hốt, vội nói: “Ta không làm gì cả, sao có thể bắt cóc.”

“Tài khoản ngân hàng này là do bọn bắt cóc cung cấp, dùng để tống tiền, nếu không giải thích rõ ràng, chúng ta sẽ coi ngươi là nghi phạm.”

“Đồng chí cảnh sát, ngươi phải tin ta, ta thật sự trong sạch, ta chỉ cho Tiểu Khải mượn tài khoản ngân hàng, ta không biết gì về vụ bắt cóc.” Thôi Hiểu Phương kêu lên.

“Nếu ngươi không liên quan, tại sao đưa tài khoản ngân hàng của chồng mình cho một người đàn ông lạ sử dụng?”

“Tiểu Khải bảo bạn làm ăn, nhờ hắn bảo lãnh, hắn không nỡ từ chối nên giúp, kết quả bạn hắn làm ăn thua lỗ, bỏ trốn, Tiểu Khải là người bảo lãnh phải chịu trách nhiệm, tài khoản ngân hàng của hắn bị đóng băng.” Thôi Hiểu Phương nghẹn ngào, tiếp tục nói:

“Tiểu Khải làm ăn, không dám dùng tài khoản của mình, nên nhờ ta giúp, ta nghĩ thẻ đó không có tiền, mình cũng không thiệt, nên đưa cho hắn.”

Hàn Bân suy nghĩ một lúc: “Tức là, Tiểu Khải có một khoản tiền muốn gửi vào tài khoản ngân hàng này.”

“Đúng.”

“Ngươi định đưa tiền cho hắn bằng cách nào?”

“Hắn nói khi tiền vào tài khoản, bảo ta rút ra, khi gặp mặt sẽ đưa cho hắn.”

“Gặp ở đâu?”

“Ở khách sạn.”

“Khách sạn nào?” Hàn Bân mở ‘Bubble’, lịch sử trò chuyện trước đó đã bị xóa.

“Ta… ta không biết khách sạn nào?” Thôi Hiểu Phương nói cứng.

Hàn Bân cảm thấy đối phương đang nói dối, đưa điện thoại của Thôi Hiểu Phương cho Điền Lệ: “Đi hỏi Lưu Cảnh Tường, quanh nhà họ có khách sạn nào không.”

Thôi Hiểu Phương hoảng sợ, vội ngăn cản: “Đừng, đừng đi.”

“Không đi, làm sao tìm ra nghi phạm ở khách sạn nào.” Hàn Bân hỏi lại.

Thôi Hiểu Phương cắn môi, do dự một lúc: “Ta biết khách sạn nào?”

“Nói.”

“Khách sạn Vi Giai trên đường Trường Phong.”

“Phòng nào? Ai đặt phòng?” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Ta đặt phòng, phòng 408.”

“Ngươi đặt phòng khi nào?”

“Sáng ngày 17 tháng 8 lúc 10 giờ.”

“Tại sao giúp hắn đặt phòng?”

“Chúng ta quen nhau trên ‘Bubble’, hắn nói do chuyện bảo lãnh mà tâm trạng không tốt, muốn đến Thành phố Cầm Đảo giải sầu, nhờ ta đặt khách sạn.”

“Vừa rồi ta hỏi, tại sao ngươi không nói?” Hàn Bân chất vấn.

“Ta… ta không muốn liên quan nhiều đến hắn.”

“Hắn giờ ở khách sạn không?”

“Lúc nãy chat trên ‘Bubble’, hắn nói vẫn ở khách sạn.”

“Trừ hắn, trong phòng khách sạn còn ai không?”

“Không biết.

“Hạ Yến ngươi biết không?”

“Không.”

“Về Tiểu Khải, ngươi còn biết gì nữa không?” Hàn Bân hỏi.

“Không.”

“Thôi Hiểu Phương, ngươi hiện bị tình nghi cản trở công vụ, nếu còn giấu giếm manh mối, chỉ làm tội thêm nặng, hai tội cộng phạt, hiểu không?” Hàn Bân nghiêm khắc.

“Đồng chí cảnh sát, lần này ta thật không nói dối, nói đều là sự thật.”

Hàn Bân đứng dậy rời phòng thẩm vấn.

Tằng Bình từ phòng quan sát đi ra.

“Tằng đội, ngài nghe hết rồi, có cần bắt nghi phạm không?”

“Việc không thể chậm trễ, lập tức đi, mang theo Thôi Hiểu Phương nhận diện nghi phạm.”

“Rõ.”

…

Mười phút sau, Trịnh Khải Hoàn đích thân dẫn đội, đến khách sạn Vi Giai bắt nghi phạm.

Ngoài nhóm 2 đội hình sự 3, còn gọi thêm đồng nghiệp đội kỹ thuật trực ca.

Lưu Cảnh Tường đã được thả, thấy vợ bị cảnh sát áp giải, ngồi lên xe cảnh sát, vội chạy đến hỏi.

"Đồng chí cảnh sát, vợ ta sao vậy? Các ngươi định đưa nàng đi đâu?"

"Không nên hỏi thì đừng hỏi, làm thủ tục xong, về nhà chờ tin."

"Bịch bịch bịch…"

Lưu Cảnh Tường đập vào xe cảnh sát, gọi với vào trong xe: "Vợ ơi, ngươi làm gì vậy, sao cảnh sát bắt ngươi?"

Thôi Hiểu Phương cúi đầu, không dám nhìn ra ngoài, càng không dám nhìn Lưu Cảnh Tường.

Lưu Cảnh Tường bị cảnh sát kéo ra, sau đó xe rời phân cục Cầm Đảo.

Lưu Cảnh Tường thoát khỏi tay cảnh sát, cũng chạy theo ra ngoài.

…

Trên xe cảnh sát, Hàn Bân liên hệ với quản lý khách sạn, hỏi kỹ càng, phát hiện phòng 408 chưa trả.

Điều này chứng tỏ, nghi phạm có thể vẫn ở khách sạn.

Trịnh Khải Hoàn thúc giục, đoàn xe tăng tốc, đến khách sạn Vi Giai càng sớm càng tốt.

Lúc này, gần 11 giờ đêm, xe cộ trên đường rất ít, không tắc nghẽn, đi khoảng mười mấy phút đã đến khách sạn Vi Giai.

Điền Lệ chịu trách nhiệm canh giữ Thôi Hiểu Phương, cùng người của đội kỹ thuật chờ trong xe.

Trịnh Khải Hoàn dẫn nhóm 2 thực hiện bắt giữ.

Dưới sự hướng dẫn của quản lý sảnh khách sạn, Hàn Bân và mọi người lên tầng 4, bật đèn pin, lên đạn súng, chặn cửa phòng 408.

Khi nhân viên cầm thẻ phòng dự bị, mở khóa cửa phòng, Tằng Bình dẫn đầu, nhóm 2 nhanh chóng xông vào phòng.

“Cảnh sát, không được động đậy!”

Đèn phòng bật sáng, Hàn Bân và mọi người nhanh chóng tìm kiếm nghi phạm, nhưng trong phòng và nhà vệ sinh đều không có người.

“Cẩn thận, kiểm tra tủ quần áo và giường.” Trịnh Khải Hoàn dặn dò.

Hàn Bân và Lý Huy phối hợp, một người mở cửa tủ, một người cầm súng cảnh giới, nhưng trong tủ trống rỗng: “Tủ an toàn.”

“Giường cũng không vấn đề.”

“Bịch!” Trịnh Khải Hoàn đấm vào tường: “Hụt rồi!”

Lý Huy nhìn quanh phòng: “Không thấy hành lý của nghi phạm, có thể đã rời đi.”

Chương 89: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đóng cửa lại, nếu nghi phạm quay lại khách sạn, đừng để hắn chạy mất.” Trịnh Khải Hoàn ra lệnh.

“Trịnh đội, có cần gọi đội kỹ thuật lên không?” Tằng Bình đề nghị.

Trịnh Khải Hoàn suy nghĩ một lúc, ra lệnh: “Hàn Bân, Lý Huy, hai ngươi đi phòng giám sát, kiểm tra camera.”

“Tằng Bình, ngươi đi sảnh hỏi nhân viên phục vụ và lễ tân xem có ấn tượng gì về khách phòng 408 không.”

“Triệu Minh, ngươi và Điền Lệ mang Thôi Hiểu Phương lên, xác nhận có phải phòng này không, tiện thể gọi đội kỹ thuật lên.”

“Rõ.” Mọi người nhận lệnh, chia nhau hành động.

…

Phòng giám sát khách sạn Vi Giai.

Bảo vệ phòng giám sát chắc đã nhận được thông báo trước, khi Hàn Bân xuất trình thẻ cảnh sát, lập tức tiếp quản phòng giám sát.

“Bân Tử, chúng ta kiểm tra thế nào?” Lý Huy hỏi.

“Bắt đầu từ 10 giờ sáng ngày 17 tháng 8.”

“Ta kiểm tra camera tầng 4, ngươi kiểm tra camera sảnh.” Lý Huy cười nói.

“Tùy, dù sao chút việc này ngươi kiểm tra xong, cũng phải giúp ta kiểm tra, đừng nghĩ lười.” Hàn Bân hừ.

Hàn Bân được bảo vệ giúp đỡ, tìm camera sảnh lúc 10 giờ sáng ngày 17 tháng 8.

Xem một lúc, phát hiện Thôi Hiểu Phương, nàng đi một mình, lượn lờ rất lâu, mới đến quầy lễ tân đặt phòng.

Nhưng đặt phòng xong, Thôi Hiểu Phương rời đi, không lên tầng.

Chiều ngày 17 tháng 8 khoảng 2 giờ, thanh niên gọi là Tiểu Khải đến khách sạn, cầm theo một túi du lịch.

Hàn Bân lại tìm camera ngày 18 tháng 8, khoảng 10 giờ sáng, một cô gái không cao lắm, có chút giống Hạ Như, đi vào khách sạn, chính là Hạ Yến bị bắt cóc.

Hạ Yến đến quầy lễ tân, nói vài câu, rồi vào thang máy, camera sảnh không nhìn thấy nữa.

"Huy Tử, ngươi kiểm tra camera tầng 4 lúc 10 giờ sáng ngày 18 tháng 8." Hàn Bân nhắc.

"Được rồi." Lý Huy trả lời.

Mở camera lúc 10 giờ sáng ngày 18 tháng 8, quả nhiên thấy Hạ Yến trong camera tầng 4, thấy nàng vào phòng 408.

"Bân Ca, ngươi nói họ vào đó làm gì." Lý Huy nháy mắt.

"Chơi bài." Hàn Bân đoán.

"Chơi bài?"

Lý Huy lườm: "Trai đơn gái chiếc đến khách sạn, như lửa gần rơm, sao có thể chơi bài, chắc chắn là làm chuyện yêu thích."

"Biết rồi còn hỏi nhảm." Hàn Bân không để ý hắn.

Lý Huy cười hì hì, không giận: "Ngươi đoán Hạ Yến ra ngoài khi nào?"

Hàn Bân dở khóc dở cười: “Kiểm tra camera đi, đừng hỏi linh tinh.”

“Chậc.” Lý Huy bĩu môi, tiếp tục kiểm tra camera.

Nhưng miệng hắn không ngừng, thỉnh thoảng lẩm bẩm:

“Ngươi nói Hạ Yến đã kết hôn, thế này có ổn không?”

“Cũng không trách chồng nàng thất vọng, thà đi sòng bạc còn hơn tìm nàng.”

…

“Chậc chậc, hai tiếng rồi mà chưa ra, thanh niên này giỏi thật.”

Lý Huy tua nhanh video, cửa phòng không ai ra vào, ngạc nhiên: “Cả chiều không ra.”

“Dừng lại!” Hàn Bân gọi: “Tên Tiểu Khải ra ngoài.”

Lý Huy tiếp tục chiếu: “Nhưng Hạ Yến vẫn chưa ra.”

“Có lẽ ở lại khách sạn qua đêm, chiếu tiếp.” Hàn Bân nói.

Lý Huy tiếp tục chiếu camera, chỉ thấy Tiểu Khải ra vào phòng 408, nhưng không thấy Hạ Yến xuất hiện lại…

“Bân Tử, tình hình có chút không ổn.” Lý Huy thắc mắc: “Camera tầng 4 chiếu đến hiện tại, vẫn không thấy Hạ Yến.”

“Tiểu Khải rời khách sạn khi nào?” Hàn Bân hỏi.

“Rạng sáng ngày 19 tháng 8, kéo theo vali, rồi không quay lại.” Lý Huy vừa nói vừa chiếu lại camera.

“Ta nhớ khi hắn đến không có vali lớn như vậy.” Hàn Bân nhớ lại.

“Chiều hắn ra ngoài một chuyến, khi đó mang về.” Lý Huy trả lời, đột nhiên nhận ra:

“Ngươi nói hắn bắt cóc Hạ Yến, dùng vali chuyển Hạ Yến ra ngoài.”

“Hạ Yến vào phòng rồi không ra nữa, còn cách giải thích nào khác?” Hàn Bân hỏi lại.

“Bỏ người vào vali, vậy Hạ Yến sống hay chết?”

Hàn Bân lắc đầu: “Không biết.”

…

Nửa giờ sau.

Trịnh Khải Hoàn gọi đội viên nhóm 2 đến phòng 407 họp.

Phòng 407 là phòng đôi, có người ngồi trên giường, có người ngồi trên ghế.

Trịnh Khải Hoàn uống ngụm trà: “Thời gian cấp bách, không nhiều lời, ai có manh mối gì báo ngay.”

“Chúng ta dẫn Thôi Hiểu Phương đi phòng 408, nàng nói sau khi đặt phòng, không vào lại phòng 408.” Điền Lệ báo cáo đầu tiên.

Trịnh Khải Hoàn nhìn Hàn Bân và Lý Huy: “Thôi Hiểu Phương nói thật chứ?”

“Camera không thấy nàng vào phòng 408.” Lý Huy nói.

“Gọi là quay đầu là bờ.” Triệu Minh cười.

“Đừng nói nhảm, nói cái có ích.” Tằng Bình hừ.

“Bân Ca gửi ảnh chụp video nghi phạm, chúng ta để Thôi Hiểu Phương nhận diện, đúng là Tiểu Khải liên lạc với nàng.” Triệu Minh nói.

“Camera có phát hiện gì không?”

“Chúng ta kiểm tra camera, chỉ có hai người vào phòng 408, một là Tiểu Khải, một là Hạ Yến.” Hàn Bân nói.

“Vậy bắt cóc Hạ Yến đúng là liên quan đến Tiểu Khải?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Hiện tại, Tiểu Khải rất đáng nghi.”

“Hạ Yến và Tiểu Khải rời khách sạn khi nào?”

“Tiểu Khải rời lúc 1 giờ sáng ngày 19, không thấy Hạ Yến rời khách sạn.” Hàn Bân nói.

Trịnh Khải Hoàn nhíu mày: “Phòng 408 tìm khắp, không có ai, Hạ Yến có thể bay ra sao.”

Lý Huy lấy điện thoại, chiếu ảnh, một người đàn ông kéo vali ra khỏi phòng 408, vali lớn, trông cồng kềnh.

“Ta mẹ nó!” Triệu Minh ngạc nhiên kêu lên: “Hạ Yến không phải bị nhét vào vali chứ.”

“Xem từ camera, khả năng rất cao.” Hàn Bân nói.

Chương 90: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Thời gian này, có nhân viên vào phòng 408 không?”

“Tiểu Khải vào phòng rồi không cho ai dọn dẹp, cũng không có nhân viên khách sạn vào.” Hàn Bân xác nhận.

Triệu Minh xoa cằm, suy nghĩ một lúc, đột nhiên đứng dậy nói: “Tầng 4 không cao, có thể trèo ra cửa sổ không?”

“Không thể.” Tằng Bình khẳng định.

“Tằng đội, sao ngài biết?”

Tằng Bình kéo rèm cửa sổ, phía sau là bức tường.

“Ta…” Triệu Minh há hốc: “Cái này là sao.”

“Phòng 407 và 408 giống nhau, không có cửa sổ.” Tằng Bình xòe tay.

“Vậy mắc rèm làm gì? Thật thừa thãi.”

“Vấn đề này ngươi hỏi ông chủ khách sạn.”

“Trịnh đội, đội kỹ thuật có phát hiện gì không?” Hàn Bân hỏi.

“Phòng đã được dọn, không phát hiện máu, dấu vân tay, hay vật chứng minh danh tính nghi phạm.”

“Tức là, Hạ Yến có thể còn sống.” Hàn Bân suy đoán.

“Chúng ta bắt Thôi Hiểu Phương, nghi phạm đã biết gia đình Hạ Yến báo cảnh sát, hiện giờ nàng rất nguy hiểm.” Trịnh Khải Hoàn lo lắng.

“Trịnh đội nói đúng, chúng ta phải nhanh chóng tìm Hạ Yến, đồng thời bắt Tiểu Khải.” Tằng Bình nói.

“Giờ chỉ biết mặt nghi phạm, không biết tên thật, số điện thoại, địa chỉ, tìm không dễ.” Điền Lệ lắc đầu.

“Vậy đi, đêm nay mọi người vất vả chút, chuẩn bị tác chiến thâu đêm.” Trịnh Khải Hoàn nhìn mọi người, thấy ai cũng còn tỉnh táo, nói tiếp:

“Đêm nay, có bốn hướng điều tra chính, thứ nhất là truy nã toàn thành phố nghi phạm Tiểu Khải, đặt chốt chặn ở đường ra, đồng thời gửi ảnh Tiểu Khải đến ga tàu và bến xe, nhờ cảnh sát khu vực hỗ trợ truy bắt.”

“Thứ hai, kiểm tra camera quanh khách sạn Vi Giai, xem có tìm được dấu vết nghi phạm rời đi không.”

“Thứ ba, đội kỹ thuật cầm ảnh Tiểu Khải, so sánh dữ liệu trong kho, xem có tìm được danh tính thật không.”

“Thứ tư, để gia đình Hạ Yến đến phân cục, nếu kẻ bắt cóc gọi lại, để đội kỹ thuật định vị và giám sát điện thoại.”

Phân công xong, Trịnh Khải Hoàn hỏi: “Ai có bổ sung gì không?”

“Trịnh đội, nhiệm vụ lớn như vậy, chỉ nhóm 2 chúng ta, khó hoàn thành.” Tằng Bình cười khổ.

“So sánh ảnh để đội kỹ thuật làm; truy nã toàn thành phố, ta sẽ báo lãnh đạo phân cục, xin thêm cảnh lực hỗ trợ; nhóm 2 giờ chịu trách nhiệm kiểm tra camera, tìm tuyến đường nghi phạm chạy trốn.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Rõ, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!”

…

Trịnh Khải Hoàn phân công xong, dẫn đội kỹ thuật và Thôi Hiểu Phương về phân cục.

Đội viên nhóm 2 ở lại.

“Bốp bốp…”

Tằng Bình vỗ tay: “Trịnh đội chỉ đạo toàn cục, ta sẽ chia nhiệm vụ cụ thể.”

“Hàn Bân và Lý Huy, kiểm tra camera quanh khách sạn.”

“Triệu Minh và Điền Lệ, đến trung tâm giám sát giao thông, kiểm tra hệ thống Thiên Võng.”

“Rõ.” Mọi người chia nhau hành động.

Hàn Bân và Lý Huy đầu tiên lấy camera cửa khách sạn.

Giao cho Tằng Bình xem, hai người kiểm tra camera cửa hàng xung quanh, lúc này phần lớn cửa hàng đóng cửa, xin camera không dễ.

“Bân Tử, chiều nay định vị tin nhắn, nghi phạm ở gần ga tàu, ngươi nói hắn đã rời Thành phố Cầm Đảo chưa.” Lý Huy hỏi.

“Khả năng không cao.”

“Tại sao?”

“Theo lời Thôi Hiểu Phương, nghi phạm còn chờ gia đình Hạ Yến chuyển tiền vào tài khoản, khi đó bảo Thôi Hiểu Phương rút tiền cho hắn.” Hàn Bân nhớ lại, phân tích:

“Ta nghĩ, trước khi bắt Lưu Cảnh Tường, nghi phạm chưa rời thành phố.”

Hàn Bân hai người đi quanh một vòng, sao chép tất cả camera cửa hàng xung quanh, mang về khách sạn hội họp với Tằng Bình.

Ba người cẩn thận xem camera quanh khách sạn Vi Giai, cuối cùng phát hiện hành tung của nghi phạm ‘Tiểu Khải’…

Camera cửa khách sạn thấy Tiểu Khải kéo vali rời khách sạn, đi một đoạn thì biến mất khỏi camera.

Hàn Bân hai người tìm trong camera quán nướng gần đó, lại thấy Tiểu Khải, hắn kéo vali nặng, bỏ lên xe ba bánh điện.

Xe ba bánh có mui che, vào trong là không thấy người và vali nữa.

Tìm được phương tiện của nghi phạm, công việc tiếp theo dễ hơn.

Hàn Bân gửi ảnh xe ba bánh cho Điền Lệ ở trung tâm giám sát giao thông, nhờ họ dùng hệ thống Thiên Võng tìm dấu vết xe ba bánh này.

Chẳng bao lâu, Điền Lệ gọi điện báo, ở camera ngã tư phía trước phát hiện xe ba bánh này, đi về hướng nam, trông như muốn ra khỏi thành phố.

Hàn Bân ba người lái xe jeep, theo chỉ dẫn của Điền Lệ, bắt đầu truy đuổi xe ba bánh.

Đây là camera của 24 giờ trước, Hàn Bân không mong tìm được nghi phạm qua truy đuổi camera, nhưng có thể tìm được Hạ Yến.

Hàn Bân ba người, theo dõi xe ba bánh, dọc đường Trung Tâm ra khỏi khu vực Thành phố Cầm Đảo…

Điền Lệ lại gọi: "Tằng đội, xe nghi phạm qua ngã tư đường Trung Tâm và phố Hồng Kỳ, không thấy ở camera ngã tư tiếp theo."

"Biết rồi."

Tằng Bình trả lời, nói với Hàn Bân và Lý Huy: "Nghi phạm có thể bỏ xe sau ngã tư đường Trung Tâm và phố Hồng Kỳ."

"Tằng đội, giờ đã hơn 1 giờ sáng, quanh đường Trung Tâm và phố Hồng Kỳ là ruộng, tối om, dù đến nơi cũng khó tìm xe nghi phạm." Hàn Bân nói.

“Vậy, lái xe đến ngã tư đường Trung Tâm và phố Hồng Kỳ, ngủ một giấc, trời sáng tìm xe nghi phạm.” Tằng Bình nói.

“Rõ.”

Ba người ngủ trong xe, tuy chật chội nhưng họ mệt mỏi cả ngày, sớm đã kiệt sức.

Chẳng mấy chốc tiếng ngáy vang lên.

Chương 91: Tiêu Đề 《Ẩn》

…

Sáng hơn 5 giờ, trời sáng rõ.

Hàn Bân ba người lần lượt tỉnh, dùng nước khoáng rửa mặt.

Gần ngã tư có quầy bán đồ ăn sáng.

Ba người gọi ba cái bánh quẩy, ba lồng bánh bao, ba quả trứng trà, và ba ly sữa đậu nành, ăn no, tinh thần cũng phục hồi.

"Tằng đội, xung quanh toàn là ruộng, trống trải, không có camera, tìm xe ba bánh không dễ, hay nhờ cảnh sát địa phương hỗ trợ tìm kiếm." Lý Huy đề nghị.

Tằng Bình nhìn đồng hồ: "Mới 6 giờ, đồn cảnh sát trừ trực ban, chắc không còn ai, chúng ta đi quanh xem có manh mối không, lát nữa báo Trịnh đội xin hỗ trợ."

Hàn Bân ba người lái xe, đi quanh đường lớn, hai bên không thấy xe ba bánh.

"Tìm ba mươi mấy giờ, không dễ." Lý Huy lái xe, cảm thán.

"Dễ thì không cần cảnh sát hình sự ra tay." Tằng Bình hừ.

"Ngươi nói nghi phạm có thể là dân làng quanh đây, đưa xe và Hạ Yến về nhà không." Lý Huy đoán.

"Có thể, cũng có thể vứt xe rồi." Hàn Bân phân tích.

"Quanh đây trống trải, nếu nghi phạm vứt xe, dễ thấy lắm." Lý Huy nói.

“Qua ba mươi mấy giờ rồi, nếu dễ thấy đã bị dân làng lấy về rồi.” Hàn Bân nói.

Ba người lái xe, đi quanh một vòng, không thấy xe ba bánh, nhưng có vài con đường nhỏ dẫn đến làng gần đó.

“Đường làng nhiều đất, nếu thấy dấu vết lốp xe, có thể tìm ra dấu xe ba bánh?” Tằng Bình nói.

“Xe ba bánh điện rẻ, che mưa nắng, ở nông thôn rất phổ biến, nhiều ông bà dùng chở trẻ con, cách này không được.” Lý Huy là dân nông thôn, hiểu tình hình thực tế.

Hàn Bân suy nghĩ: “Ta nghĩ, sức dân là lớn nhất, nếu nghi phạm vứt xe quanh đây, dân sẽ thấy trước chúng ta.”

“Hàn Bân nói đúng, qua ba mươi mấy giờ rồi, nếu xe không người lái ven đường, dân đã lấy về nhà rồi.” Tằng Bình đồng ý.

“Ta đề nghị, cầm ảnh xe đi hỏi quanh làng, có thể tìm ra manh mối.” Hàn Bân phân tích.

“Ý hay, nếu nghi phạm không bỏ xe, mà ở quanh đây, dân làng sẽ quen xe ba bánh này.” Lý Huy nói.

“Trước mắt, đây là hướng điều tra chính, ta báo Trịnh đội, nhờ điều phối cảnh sát địa phương.” Tằng Bình nói, xuống xe jeep, báo cáo Trịnh Khải Hoàn.

Lý Huy ngáp: “Bân Tử, ngươi nói lệnh truy bắt đêm qua của Trịnh đội, có bắt được nghi phạm không?”

“Không biết.” Hàn Bân nói xong, ngả ra ghế: “Ngủ một lát đi, lát nữa bận đấy.”

Nửa giờ sau, Điền Lệ và Triệu Minh đến hội họp.

Một giờ sau, cảnh sát địa phương đến hỗ trợ.

Người phụ trách đồn cảnh sát, là phó sở trưởng họ Triệu, Hàn Bân lần đầu gặp, Tằng Bình và Lý Huy đều quen.

Quanh con đường này, hai bên là hai thôn, lần lượt là thôn Bắc Tô, Hàn thôn, thôn Lầu Thượng, thôn Quách Trang, bốn thôn này có khả năng nhất.

Tằng Bình dẫn hai cảnh sát, đi thôn Bắc Tô điều tra.

Phó sở trưởng Triệu dẫn hai cảnh sát, đi Hàn thôn điều tra.

Hàn Bân và Lý Huy đi thôn Lầu Thượng điều tra.

Điền Lệ và Triệu Minh dẫn một cảnh sát, đi thôn Quách Trang điều tra.

Loại điều tra này khá tẻ nhạt, nhưng là công việc thường ngày của cảnh sát hình sự, không hoàn toàn dựa vào may mắn, cũng có kỹ năng.

Lý Huy và Hàn Bân mua bốn gói thuốc lá Hadmen, vào thôn Lầu Thượng, thấy đàn ông rảnh là đưa điếu thuốc, trò chuyện vài câu.

Sau đó, lấy ảnh xe ba bánh ra, hỏi họ có nhận ra không.

Xe ba bánh điện của Tiểu Khải, thân xanh, mui xanh, kính phải nứt, rất dễ nhận ra.

Thấy phụ nữ thì nói vài câu hay, khen trẻ đẹp, ăn mặc đẹp, rồi hỏi về xe ba bánh.

Hàn Bân hai người đi quanh thôn, hỏi mấy chục người, cuối cùng từ ông lão hói nghe được có xe ba bánh tương tự.

Hàn Bân tiếp tục hỏi thân phận người lái xe ba bánh, lão hói không chịu nói, bảo không muốn đắc tội người trong thôn.

Đến khi Hàn Bân đưa hai hộp thuốc lá Hadmen, ông mới vui vẻ đồng ý…

Dưới chỉ dẫn của lão hói, Hàn Bân tìm thấy manh mối xe ba bánh.

Theo ông, chiều hôm qua khoảng 5 giờ, thấy Trần Chiếm Lương, lái xe ba bánh về thôn, thân xanh, mui xanh, giống xe nghi phạm.

Hàn Bân hai người dưới chỉ dẫn của ông, tìm đến nhà Trần Chiếm Lương, thấy vết lốp xe ba bánh ở bờ đất trước nhà, càng khẳng định lời ông.

"Chúng ta vào xem." Hàn Bân đề nghị.

"Đừng, chờ Tằng đội đến." Lý Huy ngăn lại.

Lý Huy sống ở nông thôn lâu, hiểu tình hình.

Không liên quan lợi ích thì ngươi đưa điếu thuốc, gọi ông, tán gẫu được lâu.

Nhưng giờ liên quan lợi ích thật, gặp dân làng nói lý, có thể chịu phối hợp điều tra.

Gặp người không nói lý, bảo xe ba bánh là của mình, ngươi cũng hết cách.

Tuy đa số dân làng, là tình lý rõ ràng, nhưng cũng có ngoại lệ, nên thận trọng.

Hàn Bân quê cũng ở nông thôn, nhưng lớn lên ở Thành phố Cầm Đảo, không quen tình hình làng quê.

Ở khía cạnh này, vẫn tin tưởng phán đoán của Lý Huy.

Gần nhà Trần Chiếm Lương, hai người tìm chỗ râm mát, Lý Huy đi mua hai chai nước khoáng, hai người uống nước, hút thuốc, nghỉ ngơi thoải mái.

Hai mươi phút sau, Điền Lệ, Triệu Minh dẫn một cảnh sát, đến trước.

Hàn Bân hai người phủi bụi, đón tiếp.

“Chúng ta vội vã đến, hai ngươi lại thong dong.” Điền Lệ nói.

“Chị Điền, chờ ngươi đấy, ngươi đến, chúng ta yên tâm.” Lý Huy cười.

Triệu Minh vỗ ngực: “Ta không phải người à.”

Hàn Bân vứt thuốc lá, dẫm lên: “Đi thôi.”

Cửa nhà Trần Chiếm Lương hé mở, nhưng năm người không vào, Lý Huy đứng ngoài gọi: “Có ai không?”

Chương 92: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ai đó?” Tiếng đàn ông vang lên.

Chẳng mấy chốc, một người đàn ông ra cửa, nghi hoặc nhìn Hàn Bân hai người.

“Chúng ta là cảnh sát hình sự, muốn hỏi ngài chút chuyện.” Hàn Bân cười chuyên nghiệp.

“Cảnh sát hình sự?” Người đàn ông nghi hoặc: “Hỏi gì?”

“Ngài tên gì?”

“Trần Chiếm Lương.”

“Vào nói đi.”

“Các ngươi là cảnh sát thật không? Đừng là lừa đảo.”

Lý Huy xuất trình thẻ cảnh sát: “Đây là thẻ của ta.”

Trần Chiếm Lương xem thẻ, rồi trả lại, tin vài phần: “Vào đi.”

“Gâu gâu…”

Vào sân, nghe tiếng chó sủa.

Trần Chiếm Lương quát mấy tiếng.

Hàn Bân quan sát sân, bên phải có chuồng chó, một con chó vàng bị xích, trông bẩn thỉu, bên trái là xe ba bánh xanh, mui xanh.

“Lão Trần, ai đến nhà?” Một phụ nữ từ trong nhà đi ra.

“Cảnh sát.”

Người phụ nữ ngạc nhiên: “Cảnh sát đến nhà làm gì?”

“Ai đó?”

“Vợ ta.” Trần Chiếm Lương trả lời.

Hàn Bân đến bên xe ba bánh, quan sát kỹ, giống hệt trong camera, kính phải nứt, lấy ảnh so sánh, vết nứt hoàn toàn khớp.

Xe có thể cùng loại, nhưng vết nứt kính không thể giống hệt.

Có thể khẳng định, xe ba bánh này là của nghi phạm.

“Xe ba bánh này từ đâu ra?”

“Là của ta.” Vợ Trần Chiếm Lương nói.

“Dì tên gì?” Điền Lệ hỏi.

“Gì mà dì, gọi chị được rồi.”

“Xe ba bánh này của ngươi thật? Đừng nhận bừa?” Hàn Bân nhắc.

“Đồ nhà mình sao nhận nhầm, không sai được.” Vợ Trần Chiếm Lương chắn trước xe.

“Xe ba bánh này mua khi nào?” Hàn Bân hỏi.

Trần Chiếm Lương do dự, nhìn vợ, rồi nói: “Mua vài năm rồi, sao vậy?”

Hàn Bân hỏi lão hói, nhà Trần Chiếm Lương trước đây không có xe ba bánh, hôm qua lần đầu thấy hắn lái.

“Xe ba bánh này gần đây ai dùng?”

“Xe nhà ta, tất nhiên ta dùng.” Vợ Trần Chiếm Lương nói.

“Xác nhận không cho ai mượn?”

“Không.” Trần Chiếm Lương trả lời.

“Rạng sáng ngày 19 tháng 8 khoảng 1 giờ, ngươi ở đâu?” Hàn Bân hỏi.

Trần Chiếm Lương không nghĩ: “Ở nhà.”

“Ai có thể chứng minh?”

“Ta có thể.” Vợ Trần Chiếm Lương nói.

Hai vợ chồng ăn ý.

“Có ai khác chứng minh không?”

“Không.”

“Ta nghi ngờ, vợ chồng ngươi liên quan vụ bắt cóc, mời hai ngươi về đồn phối hợp điều tra.” Hàn Bân nghiêm túc nói.

“Gì, bắt cóc? Chúng ta là nông dân thật thà, sao liên quan bắt cóc.” Trần Chiếm Lương hoảng sợ.

“Bắt lại.”

Hàn Bân vung tay, năm người xông tới, còng vợ chồng họ lại.

“Thả chúng ta ra, các ngươi nhầm người rồi, chúng ta là người tốt, không làm điều xấu.” Vợ Trần Chiếm Lương kêu lên.

“Chúng ta không oan người tốt, khi điều tra rõ sẽ thả các ngươi.” Hàn Bân nói.

“Chúng ta không đi, đi là không ra được.” Trần Chiếm Lương đẩy qua đẩy lại, muốn thoát ra.

“Ngoan ngoãn đi.”

“Mọi người ơi, cứu mạng.” Vợ Trần Chiếm Lương ngồi xuống đất, gào lên.

“Gào đi, gào to vào.”

Lý Huy hừ: “Gọi cả thôn đến, để mọi người biết tội xấu các ngươi, nhìn các ngươi bị cảnh sát bắt, xem sau này sống thế nào.”

“Đừng gào nữa.”

Trần Chiếm Lương biến sắc, quát vợ.

Vợ hắn không cần thể diện, nhưng đàn ông thì cần: “Đồng chí cảnh sát, chúng ta sai, vừa rồi chúng ta nói dối.”

“Vậy, ngươi thừa nhận liên quan bắt cóc.” Triệu Minh hỏi.

“Không, ta không nói việc này, ta nói xe ba bánh không phải của chúng ta, là ta nhặt được.”

“Nhặt được là của chúng ta.” Vợ Trần Chiếm Lương nói.

Hàn Bân cười khổ: “Nếu là của các ngươi, về đồn đi.”

Trần Chiếm Lương đá vợ: “Đàn bà biết gì, câm miệng!”

“Á, sao ngươi đánh ta.” Vợ Trần Chiếm Lương kêu.

“Ơ, làm gì vậy, trước mặt chúng ta hống hách à? Không được đánh người.” Điền Lệ quát.

“Dạ dạ.”

Trần Chiếm Lương trả lời: “Đợi cảnh sát đi, ta đóng cửa rồi đánh tiếp.”

“Phụt…”

Triệu Minh không nhịn được, cười thành tiếng.

“Đồng chí cảnh sát, vừa rồi ta nói thật, xe này ta nhặt được, không phải của ta.” Trần Chiếm Lương nói.

“Ngươi nói nhặt là nhặt, chứng minh sao?”

“Ta… Ta nghĩ…”

Trần Chiếm Lương nhớ lại: “Hôm qua, khi ta nhặt xe ba bánh, Tôn Dân Kiệt trong thôn cũng ở gần, hắn là người thứ hai thấy, ta để hắn im miệng, còn cho hắn 100 tệ.”

“Tôn Dân Kiệt ở đâu?” Hàn Bân hỏi.

“Đầu thôn, đối diện trạm xăng, nhà có cột điện.” Trần Chiếm Lương nói.

“Ta đi hỏi.” Triệu Minh nói, rời sân.

“Xe này nhặt ở đâu?” Hàn Bân hỏi.

Trần Chiếm Lương nhớ lại: “Đi về phía bắc đầu thôn, có đường đất rộng hai mét, ruộng nhà ta ở đó, xe ba bánh này ở đó, ta đến thấy, làm xong vẫn thấy.”

“Nên ngươi trộm xe về.”

“Không trộm, là nhặt.” Trần Chiếm Lương giơ tay, chỉ vào xe: “Khi đó chìa khóa cắm trên xe, không khóa, ta nghĩ người ta không cần, nên lái về.”

“Bịch bịch bịch…”

Tiếng bước chân vang lên, Tằng Bình dẫn cảnh sát địa phương đến.

“Ồ, bắt rồi à.”

“Tằng đội.” Mọi người chào.

“Lãnh đạo, ta oan, ta không liên quan bắt cóc.” Trần Chiếm Lương kêu lên.

Tằng Bình gọi Hàn Bân ra: “Sao vậy?”

Hàn Bân tóm tắt.

“Ngươi nghĩ, hai người này liên quan vụ án không?”

“Có thể không, ta để Triệu Minh xác nhận.” Hàn Bân đáp.

“Vậy, hắn nói xe ba bánh nhặt được, bảo hắn dẫn đi xem, có tìm được manh mối gì không.” Tằng Bình đề nghị.

Chương 93: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Rõ.” Hàn Bân đáp.

……

Một nhóm người xuất phát đi về hướng đông làng, giữa đường Triệu Minh gọi điện báo rằng dân làng Tôn Dân Kiệt đã xác nhận việc Trần Chiếm Lương nhặt được chiếc xe ba bánh.

Cả hai cũng chỉ ra cùng một vị trí, khẩu cung đã khớp nhau.

Dưới sự chỉ dẫn của Trần Chiếm Lương, nhóm người đến con đường nhỏ ở phía đông làng.

“Đây là ruộng của ta, chiếc xe ba bánh điện cách không xa, chỉ khoảng ba bốn mươi mét.”

“Mọi người đợi ở đây, Hàn Bân, chúng ta đi xem.” Tằng Bình ra lệnh.

“Rõ.”

Hai người đi theo hướng mà Trần Chiếm Lương chỉ, đi được vài bước đã thấy dấu vết của chiếc xe ba bánh điện trên con đường đất. Vì đã qua một thời gian, dấu vết bánh xe bị phá hủy khá nhiều.

Hai người đi theo dấu bánh xe thêm khoảng ba mươi mét thì dấu vết hoàn toàn biến mất.

Lúc này, cả hai đều đeo ủng bảo hộ. Hàn Bân quan sát xung quanh, thấy có nhiều dấu giày, lớn nhỏ, rõ ràng chồng lên nhau, ít nhất là của bốn hoặc năm người.

Trong đó, có hai vết song song rộng bằng ngón tay, thu hút sự chú ý của Hàn Bân: "Tằng đội, ngươi thấy giống như vết kéo của vali không?"

Tằng Bình quan sát một lúc: "Có thể, trên mặt đường bằng phẳng, để lại hai vết song song rộng bằng ngón tay, trên mặt đường không bằng phẳng, để lại vết kéo rộng khoảng sáu mươi centimet."

Hai người đi theo dấu vết vào một cánh đồng dưa hấu. Khác với đường đất, ở đây ít bị can thiệp hơn nhiều.

Vẫn còn thấy một hàng dấu chân, có lẽ là dấu vết của nghi phạm khi kéo vali.

Hai người đi theo dấu vết thêm bốn năm mươi mét, dấu chân biến mất, dấu bánh xe của vali cũng biến mất, dường như mọi thứ dừng lại tại đây.

Hai người dừng lại, quan sát xung quanh.

Hàn Bân chỉ về phía trước không xa: "Tằng đội, đất bên đó như bị lật lên."

"Ôi…"

Tằng Bình thở dài: "Ta đi thông báo đội kỹ thuật và phòng pháp y, ngươi dẫn mọi người vòng qua hướng khác, đừng phá hỏng dấu vết của nghi phạm."

"Rõ." Hàn Bân gật đầu.

…

Một giờ sau, Trịnh Khải Hoàn đích thân dẫn đội đến hiện trường.

Dưới sự chỉ huy của Tằng Bình, mọi người đã đào được một chiếc vali màu đen.

Tằng Bình nói ngắn gọn về tình hình, hiện trường được giao lại cho đội kỹ thuật và phòng pháp y.

Đội kỹ thuật chụp ảnh, thu thập một số mẫu đất gần đó, rồi mới mở vali đen ra, một mùi hôi thối bốc lên, bên trong là một người phụ nữ gầy nhỏ.

Quần áo trên người đã không còn, để có thể nhét vào vali, cơ thể đã bị vặn thành những tư thế khó tin.

Triệu Minh tiến lại gần, cầm bức ảnh đối chiếu một lúc lâu: "Là Hạ Yến."

"Khoảng bao lâu rồi?" Trịnh Khải Hoàn hỏi.

Pháp y Ngô cúi xuống, xem xét kỹ lưỡng, rồi sờ vào thi thể: "Thi thể cứng, đã có dòi bọ, bụng thối rữa đổi màu, ước chừng khoảng bốn mươi giờ."

"Chết như thế nào?"

Pháp y Ngô xem xét cằm của nạn nhân: "Theo những vết thương hiện có, là bị bóp cổ chết, để xác định thêm cần phải khám nghiệm tử thi."

"Trước khi chết có bị xâm hại không?"

"Không có dấu vết xâm hại rõ ràng, cần xem xét thêm mới biết được." Pháp y Ngô nói.

"Chờ tin của ngươi." Trịnh Khải Hoàn nói, rồi đi sang bên cạnh: "Điền Lệ, thông báo cho gia đình nạn nhân nhận xác."

"Rõ."

…

Một giờ sau.

Phân cục Cầm Đảo, văn phòng đội 2.

Lý Huy uống một ngụm nước lọc, ngồi phịch xuống ghế, thở dài: "Bận rộn cả nửa ngày, người vẫn không cứu được."

"Không thể trách chúng ta, nạn nhân chết đã bốn mươi giờ, chúng ta nhận báo án mới hơn hai mươi giờ, tức là trước khi báo án nạn nhân đã chết." Triệu Minh phân tích.

"Nói là thế, nhưng vẫn có chút thất vọng." Điền Lệ nói.

"Nàng còn có một đứa con, biết tin này chắc sẽ rất đau lòng." Lý Huy nói.

"Thôi, thay vì than thở, nghĩ cách bắt nghi phạm còn hơn." Trịnh Khải Hoàn bước vào văn phòng đội 2, đi tới bên máy lọc nước, rót một cốc trà.

"Trịnh đội, tối qua bố trí có phát hiện nghi phạm không?" Tằng Bình hỏi.

"Không." Trịnh Khải Hoàn lắc đầu: "Qua hôm nay, hy vọng cũng không nhiều."

"Ta vừa đi phòng pháp y, trong thi thể nạn nhân phát hiện có tinh dịch." Tằng Bình nói.

"Được rồi." Triệu Minh nói.

"Có chứng cứ kết tội rồi." Lý Huy cười.

"Đừng vội mừng, phải bắt được người đã, nếu nghi phạm trốn ra ngoài, ba năm không xuất hiện, vụ án này làm sao phá?" Trịnh Khải Hoàn hừ.

"Trịnh đội nói đúng, thời gian xảy ra vụ án không ngắn, nghi phạm có thể đã trốn thoát." Tằng Bình lo lắng.

"Còn manh mối nào khác không?"

"Dấu chân, số điện thoại." Hàn Bân nói.

"Bân Tử, nghiên cứu dấu chân thế nào rồi?" Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Nghi phạm là nam, khoảng hai mươi tuổi, cao khoảng 175.”

“Số điện thoại thì sao?”

“Cảnh sát Bằng Thành sáng nay liên hệ với ta, họ sẽ đến trụ sở công ty Bubble, nhờ người phụ trách liên lạc trực tiếp với ta.” Hàn Bân nói.

“Ngươi thúc giục thêm, nếu nghi phạm trốn khỏi Cầm Đảo, chỉ có thể dùng định vị điện thoại tìm vị trí hắn.”

“Rõ.”

Nửa giờ sau, điện thoại của Hàn Bân reo, là số lạ từ Bằng Thành…

Thông qua liên lạc với công ty phần mềm Bubble, đã tìm ra số điện thoại đăng ký của Tiểu Khải.

Chương 94: Tiêu Đề 《Ẩn》

Họ tên: Ngô Trạch Khải

Tuổi: 21

Giới tính: Nam

Chiều cao: 176

Địa chỉ: Nam Châu, Thành phố Huệ Cẩm, Đường Tề Trạch số 105.

CMND: 110120xxx

Nhìn thông tin nghi phạm trên máy chiếu, Tằng Bình đập bàn: "Cuối cùng cũng tìm ra danh tính thật của hắn."

"Tằng đội, tên này là người Nam Châu, chắc chắn quen thuộc nơi đó, có thể đã trốn về Nam Châu." Lý Huy đoán.

"Ta đã liên hệ đội kỹ thuật, theo dõi định vị điện thoại nghi phạm, chắc sẽ sớm có tin."

"Nếu hắn tắt điện thoại thì sao?" Triệu Minh nhún vai.

"Miệng quạ đen."

"Tằng đội, ta đề nghị đến công ty viễn thông, kiểm tra liên lạc và tin nhắn của Ngô Trạch Khải, có thể sẽ có phát hiện khác." Hàn Bân nói.

"Vậy, Hàn Bân và Điền Lệ đi kiểm tra liên lạc điện thoại của Ngô Trạch Khải." Tằng Bình nói.

"Tằng đội, chúng ta làm gì?" Lý Huy hỏi.

"Một khi định vị điện thoại thành công, nếu nghi phạm ở ngoài thành, ta, Lý Huy, Triệu Minh lập tức đi bắt." Tằng Bình

nói.

“Tằng đội, ba người có được không?” Điền Lệ hỏi.

“Đến nơi sẽ nhờ cảnh sát địa phương hỗ trợ, không vấn đề.” Tằng Bình nói.

“Chúng ta giữ liên lạc, có gì ta sẽ gọi cho các ngươi, hậu cần giao cho các ngươi.”

“Rõ.”

……

Một giờ sau, Hàn Bân và Điền Lệ mang theo giấy tờ đến công ty viễn thông.

Với sự giúp đỡ của nhân viên công ty viễn thông, họ đã truy xuất lịch sử cuộc gọi và tin nhắn của Ngô Trạch Khải, in thành hai bản danh sách.

Hàn Bân còn đặc biệt xin thêm số liên lạc của người phụ trách công ty viễn thông.

Mang theo danh sách liên lạc, vừa bước ra khỏi cửa công ty, điện thoại của Hàn Bân đột nhiên reo lên.

“Reng reng…” Hàn Bân lấy điện thoại ra xem, màn hình hiển thị tên Tằng Bình.

“Tằng đội.”

“Bân Tử, đã định vị thành công số điện thoại của nghi phạm rồi.” Giọng Tằng Bình có phần hưng phấn.

“Ở đâu?”

“Thạch Môn Ký Châu.”

“Cũng không quá xa.”

“Chúng ta thu xếp xong sẽ chuẩn bị đi bắt người.” Tằng Bình nói.

“Tằng đội, chúc lên đường thuận lợi.”

“Chờ tin tức nhé.” Tằng Bình nói xong, cúp máy.

Điền Lệ đứng bên cạnh tò mò hỏi: “Tằng đội nói gì vậy?”

“Đã định vị thành công, ở Thạch Môn Ký Châu, họ chuẩn bị xuất phát.”

“Thạch Môn cách Cầm Đảo xa không?” Điền Lệ có chút lạ lẫm với thành phố Thạch Môn.

“Khoảng sáu bảy giờ đi xe thôi.”

“Nếu nhanh thì hôm nay có thể bắt được.”

“Hy vọng vậy.”

…

Phân cục Cầm Đảo.

Văn phòng đội hình sự số ba, nhóm hai.

Hàn Bân và Điền Lệ quay lại văn phòng, Tằng Bình cùng hai người khác đã rời đi.

Văn phòng trở nên trống trải, Hàn Bân cảm thấy hơi không quen.

Hàn Bân pha một ly trà, dựa vào ghế ngáp một cái, từ khi nhận vụ án đến giờ, hắn chỉ ngủ được ba tiếng trên xe, đầu óc có chút mơ màng.

“Hàn Bân.”

Lúc hắn mơ màng, Điền Lệ gọi bên cạnh.

“Sao vậy?” Hàn Bân tỉnh lại.

“Gia đình Hạ Yến đến rồi, ngươi đi hay ta đi?” Điền Lệ nhún vai hỏi.

Hàn Bân cười gượng: “Chị Điền, ngươi đi đi, việc này không hợp với ta.”

“Biết ngay ngươi sẽ nói vậy.” Điền Lệ hừ một tiếng, quay người ra khỏi văn phòng.

“Cảm ơn nhé.” Hàn Bân nói.

“Nếu ngươi ngủ, nhớ đóng cửa.” Điền Lệ nhắc nhở.

“Biết rồi.”

Hàn Bân đáp, cổ họng hơi khô, uống vài ngụm nước trà, ngược lại không còn thấy buồn ngủ nữa.

Vươn vai, hắn lấy danh sách số điện thoại ra, xem qua các liên hệ, phát hiện Ngô Trạch Khải ít gọi điện, không có người liên lạc thường xuyên.

Cuộc gọi cuối cùng là vào khoảng 11 giờ sáng nay, một cuộc gọi nhỡ.

Hàn Bân tra cứu số điện thoại này trên mạng, là số của Thạch Môn, được đánh dấu là số của một nhân viên giao hàng.

Theo định vị số điện thoại, nghi phạm hiện đang ở Thạch Môn.

Hàn Bân do dự, muốn gọi thử số này, nhưng lại sợ sẽ làm kinh động nghi phạm.

Tuy nhiên, thông qua nhân viên giao hàng này, rất có thể sẽ tìm được địa chỉ chính xác của nghi phạm.

Suy nghĩ một lúc, Hàn Bân quyết định gọi số này.

“Alo, chào ngài.”

“Chào ngươi.”

“Ta là chủ số 13825xxxxxx, ngươi có gọi cho ta sáng nay, ta đang ở ngoài tỉnh, không tiện dùng số đó.” Hàn Bân nói.

“Đợi chút, để ta kiểm tra.” Nhân viên giao hàng đáp, một lát sau nói:

“À, là thế này, ngài có gửi một kiện hàng ngày 19, số điện thoại người nhận là số không tồn tại, không có địa chỉ nhận hàng chi tiết, muốn hỏi ngài có viết nhầm không.”

“Là từ Cầm Đảo gửi đến Thạch Môn phải không?”

“Đúng vậy.”

“Hiện tại kiện hàng ở đâu?” Hàn Bân hỏi.

“Ở trung tâm phân phối Đường Dụ Thông, Thạch Môn.”

“Ngươi đợi chút, ta xác nhận lại số điện thoại với bạn rồi sẽ gọi lại.” Hàn Bân nói.

“Ngài nên dùng số 13825xxxxxx gọi lại, như vậy chúng ta mới dễ thay đổi địa chỉ và số điện thoại người nhận, công ty chúng ta quy định chỉ người gửi mới được thay đổi thông tin.”

“Ta hiểu, sẽ liên lạc lại sau.”

Hàn Bân suy nghĩ một lúc, tra cứu trung tâm phân phối Đường Dụ Thông, rồi gọi cho Tằng Bình.

“Alo, Tằng đội.”

“Bân Tử, có chuyện gì?”

“Các ngươi đi đến đâu rồi?”

“Đã ra khỏi thành phố, chuẩn bị lên cao tốc.” Tằng Bình nói.

“Vị trí chính xác của nghi phạm có phải ở Thạch Môn, khu Tây, gần Đường Dụ Thông không?”

Chương 95: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ơ, sao ngươi biết?” Tằng Bình ngạc nhiên.

“Đừng lên cao tốc.”

“Sao vậy?”

“Ta vừa xem lịch sử cuộc gọi của nghi phạm, cuộc gọi cuối là một số không nhấc máy, ta tra trên mạng là số của nhân viên giao hàng ở Thạch Môn.” Hàn Bân nói.

“Điều này càng chứng tỏ, nghi phạm ở Thạch Môn.” Tằng Bình nói.

“Ban đầu ta cũng nghĩ vậy, sau đó ta nói chuyện với nhân viên giao hàng, phát hiện số điện thoại và địa chỉ nhận hàng không rõ ràng.”

“Có thể nghi phạm lo sợ lộ chỗ ẩn náu, chờ đến khi hàng tới sẽ thay đổi địa chỉ nhận.” Tằng Bình đoán.

“Nghi phạm gửi kiện hàng hôm qua, nếu hắn cũng đi Thạch Môn, tại sao không mang theo, lại gửi hàng?” Hàn Bân hỏi.

Tằng Bình suy nghĩ một lúc: “Có lẽ mang theo không tiện?”

“Từ camera khách sạn, thấy nghi phạm không mang nhiều đồ, ta cho rằng không cần mạo hiểm gửi hàng, nếu là đồ quan trọng, tại sao hắn không nhận cuộc gọi sáng nay?” Hàn Bân phân tích.

“Ngươi nghĩ nghi phạm không ở Thạch Môn?” Tằng Bình hỏi lại.

“Đúng vậy.”

“Vậy tại sao định vị điện thoại nghi phạm lại…” Tằng Bình nói đến đây, chợt dừng lại.

“Chết tiệt.”

Tằng Bình chửi một tiếng: “Đừng vào làn thu phí, bật xi-nhan, đỗ xe.”

Hàn Bân đoán, nghi phạm không đi Thạch Môn, mà gửi điện thoại tới Thạch Môn.

Mục đích là thu hút cảnh sát, lợi dụng cơ hội trốn thoát.

Để chứng minh khả năng này, Hàn Bân gọi lại cho nhân viên giao hàng, bảo hắn tìm gói hàng, cầm trên tay.

Điền Lệ gọi số điện thoại nghi phạm, gói hàng trong tay nhân viên giao hàng rung nhẹ.

Tắt điện thoại, rung dừng lại.

Suy đoán của Hàn Bân đã được xác nhận.

…

Một giờ sau, Tằng Bình và hai người khác quay lại phân cục với vẻ mặt chán nản.

Trịnh Khải Hoàn cũng đã đến văn phòng nhóm hai.

Nhanh chóng tổ chức cuộc họp phân tích vụ án.

Sắc mặt Trịnh Khải Hoàn không tốt, sau khi định vị thành công điện thoại nghi phạm, Cầm Đảo đã gỡ bỏ lệnh truy nã.

Thấy Trịnh Khải Hoàn chưa mở lời, Tằng Bình hắng giọng: “Trịnh đội, lần này lỗi tại ta, chưa xác minh độ chính xác của định vị đã vội đi bắt nghi phạm.”

“Giờ đổ lỗi cũng không ích gì, phải mau bắt được nghi phạm, nếu hắn trốn thoát, công sức trước đây coi như đổ sông

đổ bể.” Trịnh Khải Hoàn nói.

Vụ án điều tra đến giờ, đã cơ bản xác định Ngô Trạch Khải là nghi phạm bắt cóc giết người, nhưng chỉ cần chưa bắt được, vụ án vẫn chưa kết thúc.

“Tên Ngô Trạch Khải này thật xảo quyệt.” Lý Huy chửi.

“Định vị điện thoại giả, giờ không còn hướng điều tra.” Điền Lệ nói.

“Hàn Bân, điện thoại nghi phạm giờ ở đâu?”

“Ta bảo nhân viên giao hàng gửi đến đồn cảnh sát Thạch Môn, tin rằng họ sẽ xử lý tốt.”

“Điện thoại này là vật chứng quan trọng, Triệu Minh, mai ngươi đi lấy về.” Tằng Bình ra lệnh.

“Rõ.”

Trịnh Khải Hoàn nhìn mọi người, gõ bàn: “Mọi người cùng nghĩ cách, làm sao bắt được nghi phạm.”

“Nghi phạm chắc nghiện điện thoại, cách thức phạm tội cơ bản đều qua điện thoại và phần mềm, ta nghĩ có thể bắt đầu từ đây.” Hàn Bân nói.

“Hắn gửi điện thoại đi rồi, còn bắt đầu từ đâu.” Lý Huy lắc đầu.

“Ngô Trạch Khải năm nay 21 tuổi, thế hệ trẻ này lớn lên với điện thoại, nói thẳng ra, phần lớn đều nghiện điện thoại, cách thức phạm tội của hắn cũng chứng minh điều này, ta tin, hắn không thể rời điện thoại.” Hàn Bân phân tích.

“Hàn Bân nói đúng, ta cũng nghĩ nghi phạm, chắc chắn còn một chiếc điện thoại.” Trịnh Khải Hoàn đồng tình.

“Giờ chỉ có điện thoại không đủ, cần có số, nếu không không thể nhắn tin, cũng không thể đăng ký phần mềm, thiếu

những tính năng này, điện thoại khác gì cục gạch.” Hàn Bân tiếp tục phân tích.

“Tức là, Ngô Trạch Khải có thể còn số khác.” Lý Huy nói.

“Ta có số liên lạc của người phụ trách công ty viễn thông, nhờ hắn kiểm tra xem Ngô Trạch Khải có số nào khác không.” Hàn Bân nói.

“Có không?” Mọi người mong đợi.

Hàn Bân lắc đầu: “Không có.”

“Thế là lại đứt manh mối.” Triệu Minh thở dài.

Những người khác cũng thất vọng.

“Ta chưa nói xong.” Hàn Bân cười:

“Nhân viên giao hàng Thạch Môn đã gửi điện thoại đến đồn cảnh sát, ta liên lạc với đồn, nhờ kiểm tra lịch sử nạp tiền của ví điện tử, phát hiện Ngô Trạch Khải thường nạp tiền cho hai số, một số là số lần này đã định vị.”

“Số kia thì sao?”

“Ta nhờ công ty viễn thông tra, chủ số là Tôn Lệ Na, cũng người Nam Châu, hiện chưa rõ quan hệ hai người.”

“Bao nhiêu, ta đi xin định vị.” Tằng Bình đứng dậy.

Hàn Bân lắc đầu: “Ta liên lạc với công ty viễn thông, số này đã tắt máy, không thể định vị trực tiếp.”

“Nói chung, manh mối lại đứt.” Lý Huy nói.

“Chưa đứt.”

“Sao vậy?”

“Ta nhờ công ty viễn thông in lịch sử cuộc gọi và tin nhắn của Tôn Lệ Na, chụp ảnh gửi ta, phát hiện sáng 19 còn nhận

tin nhắn, đều là tin nhắn đăng ký phần mềm, có bubble, game, đồ ăn, live stream, v.v.” Hàn Bân giải thích.

“Lúc này đăng ký phần mềm, rất có thể Ngô Trạch Khải đang dùng.” Điền Lệ đoán.

“Đúng vậy.”

“Ta có ý này, hắn không đăng ký bubble sao? Ta cũng đăng ký bubble, rồi giả làm nữ, hẹn hắn ra.” Lý Huy đề xuất.

“Huy Ca, ý ngươi cũng mưu mô đấy.” Triệu Minh cười.

Chương 96: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trịnh Khải Hoàn suy nghĩ một lúc, mặt nở nụ cười: "Hàn Bân phân tích rất đúng, coi như cung cấp hướng điều tra mới, nhưng ta không đề nghị dùng bubble."

"Trịnh đội, ta thấy ý này rất hay, sao không làm?" Lý Huy hỏi.

"Theo kinh nghiệm của ta, nói đến kết bạn online, đàn ông chủ động hơn, phụ nữ ít khi đặc biệt chủ động, nếu quá chủ động, có thể khiến nghi phạm cảnh giác."

"Trịnh đội nói đúng, chúng ta có thể giăng bẫy, Ngô Trạch Khải cũng có thể giăng bẫy, hắn đăng ký bubble, có thể để cảnh báo, nếu gặp người như Lý Huy chủ động hẹn, hắn có thể cảnh giác, không dùng phần mềm liên quan số này nữa, khi đó sẽ mất dấu hắn." Hàn Bân nói.

…

Vùng lân cận Đào Huyện, Nam Châu.

Gần trưa, trong một căn nhà một tầng.

Một thanh niên hơn hai mươi tuổi, ngồi dậy từ giường, ngáp một cái, cầm điện thoại bên cạnh nhìn một cái;

"Mẹ kiếp, ngủ đến 11 giờ, cuối cùng cũng ngủ được giấc ngon."

Người thanh niên này chính là Ngô Trạch Khải, từ Cầm Đảo trốn về Nam Châu.

Hắn không dám về chỗ ở cũ, mà chạy đến huyện xa xôi, không có người quen, không lo bị nhận ra, dùng một trăm tệ

làm chứng minh giả, thuê căn nhà có sân nhỏ.

Ngô Trạch Khải định ở đây một thời gian, chờ qua cơn gió rồi đi nơi khác.

"Ọt ọt…"

Ngô Trạch Khải đói bụng, mở phần mềm đặt đồ ăn, gọi món sườn om mì và thịt cá sốt chua ngọt.

Lang thang mấy ngày, lo lắng, cũng phải ăn chút ngon bù đắp.

Gọi xong, Ngô Trạch Khải mở phần mềm bubble, xem qua rồi chơi game.

Đang chơi hăng say, một pha di chuyển né được kẻ địch, Ngô Trạch Khải đắc ý.

"Reng reng…" Đúng lúc này, chuông điện thoại reo.

"Ai vậy?"

"Giao đồ ăn."

"Đợi chút." Ngô Trạch Khải không tắt điện thoại, nếu không game sẽ mất kết nối, vừa chơi vừa ra cửa.

Đến cửa, nhìn qua lỗ nhòm thấy đúng là người giao đồ ăn.

Ngô Trạch Khải mở cửa: "Đưa ta."

"Anh ơi, chỗ anh khó tìm, làm ơn cho năm sao." Người giao đồ ăn nói.

"Được rồi." Ngô Trạch Khải đáp, giọng hơi khó chịu.

Đúng lúc này, mấy bóng người bên ngoài xông vào, khống chế hắn.

"Cảnh sát đây, không được động đậy!"

Qua phần mềm giao đồ ăn, tìm được địa chỉ Ngô Trạch Khải.

Hàn Bân cùng mọi người lập tức đến Nam Châu, tiến hành bắt giữ.

Thuận lợi áp giải Ngô Trạch Khải về Thành phố Cầm Đảo để thẩm vấn.

Phân cục Cầm Đảo, phòng thẩm vấn.

Hàn Bân chịu trách nhiệm thẩm vấn chính, còn Lý Huy ghi chép lại.

Hai người phải vượt đường xa để bắt hung thủ, trở về chưa kịp nghỉ ngơi, lập tức tiến hành thẩm vấn, cả hai đều mệt mỏi nhưng tinh thần rất phấn chấn.

Ngô Trạch Khải rất xảo quyệt, sau bao nhiêu khó khăn, cuối cùng đã bắt được hắn, cả hai thở phào nhẹ nhõm.

Hàn Bân mở camera, hỏi theo quy trình:

"Họ tên, giới tính, tuổi, quê quán…"

"Ngụy Khởi Lâm, nam, 18 tuổi, người Thạch Môn…"

Hàn Bân lấy ra một chiếc túi trên bàn thẩm vấn, bên trong là một chứng minh thư: "Chứng minh thư này làm quá sơ sài, nhìn một cái là biết giả ngay, có ý nghĩa gì không?"

"Cảnh sát ơi, nếu lần sau làm chứng minh thư, nhờ ngươi giới thiệu chỗ làm tốt nhé." Ngô Trạch Khải cười nói.

"Ngươi hãy thành thật đi, hợp tác với chúng ta điều tra, còn có lần sau hay không thì chưa biết được đâu."

"Cảnh sát ơi, ngươi đừng dọa ta, ta chỉ hẹn gặp một cô gái thôi mà, có gì lớn lao đâu." Ngô Trạch Khải làm ra vẻ nhẹ nhàng.

"Ta không phải là cha ngươi, ta không quản chuyện đời tư của ngươi, gọi ngươi đến đây là để điều tra một vụ án." Hàn Bân đứng dậy, cầm tấm ảnh của Hạ Yến, đi tới:

“Ngươi có nhận ra người này không?”

“Nhận ra, đó là người yêu của ta.” Ngô Trạch Khải nói.

“Lần cuối cùng ngươi gặp nàng là khi nào?”

“Ta không nhớ rõ.”

“Ngô Trạch Khải, ngươi là một người thông minh, chúng ta đã bắt được ngươi, chứng tỏ chúng ta có đủ bằng chứng, không cần phải tiếp tục nói dối nữa.”

“Ta không hiểu ngươi đang nói gì.” Ngô Trạch Khải nhún vai.

Hàn Bân không muốn vòng vo thêm: “Hạ Yến có phải do ngươi bắt cóc giết hại không?”

“Hạ Yến chết rồi sao? Sau khi ta chia tay nàng, nàng đã về nhà.”

“Chúng ta đã tìm thấy thi thể của Hạ Yến, nằm trong vali, giống hệt vali ngươi sử dụng trong khách sạn.” Hàn Bân nói.

“Ngươi đừng hòng dọa ta, ta sẽ không mắc lừa đâu.” Ngô Trạch Khải cười lạnh.

Hàn Bân lấy ra một vài tấm ảnh từ trên bàn, đặt trước mặt Ngô Trạch Khải: “Đừng tự huyễn hoặc mình nữa, chúng ta đã tìm thấy thi thể của Hạ Yến, có đủ bằng chứng để truy tố ngươi.”

Nhìn thấy ảnh thi thể của Hạ Yến, sắc mặt Ngô Trạch Khải trở nên khó coi.

“Bây giờ nói hay không?” Hàn Bân hỏi.

“Ha ha, nói gì? Nói rồi, ta có được thả không?”

“Đừng tự làm khó mình, hiểu chứ?”

Ngô Trạch Khải nhìn chằm chằm Hàn Bân, một lúc lâu sau hỏi: “Các ngươi bắt ta thế nào?”

“Ngươi nói về quá trình phạm tội của mình trước, ta sẽ nói cách chúng ta bắt ngươi.”

“Được, chết cũng phải rõ ràng.”

Ngô Trạch Khải hít một hơi sâu, ngập ngừng một lúc: “Ta không biết phải nói gì?”

“Ta hỏi, ngươi trả lời.”

“Họ tên, giới tính, tuổi, quê quán…”

“Ngô Trạch Khải, nam, 21 tuổi…”

“Hạ Yến có phải do ngươi giết không?”

Chương 97: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Phải.”

“Ngươi quen Hạ Yến bao lâu rồi?”

“Hơn một tháng.”

“Quen thế nào?”

“Chuyện này dài dòng lắm.” Ngô Trạch Khải nói.

“Không sao, ta có nhiều thời gian.”

“Hơn một tháng trước, khi chơi bubble, ta đã kết bạn với nhiều cô gái, nàng phản hồi ta, rồi chúng ta bắt đầu nói chuyện.”

“Khi nào ngươi có ý định giết Hạ Yến?”

“Ta chưa bao giờ định giết nàng.” Ngô Trạch Khải lắc đầu:

“Ta có hai người bạn trên mạng ở Cầm Đảo, một là Hạ Yến, một là Thôi Hiểu Phương, cả hai đều trò chuyện rất hợp với ta, ta định đến Cầm Đảo chơi, kiếm chút tiền tiêu.”

“Vậy ngươi đã bắt cóc Hạ Yến.” Lý Huy nói.

“Đó là hiểu lầm, Hạ Yến không có tiền, ta mạo hiểm bắt cóc nàng làm gì.” Ngô Trạch Khải cười gượng:

“Ta muốn kiếm tiền từ Thôi Hiểu Phương.”

“Kiếm tiền thế nào?”

“Chồng Thôi Hiểu Phương lái xe tải lớn, gia đình khá giả, nhưng chồng nàng rất bận, thường xuyên vắng nhà, con cái cũng đi học xa, nàng cảm thấy rất cô đơn, không nhận được tình yêu và sự ấm áp từ chồng.”

“Ngươi lợi dụng tình huống đó.” Lý Huy hừ một tiếng.

“Con người ai cũng cần sự quan tâm, nhất là phụ nữ ở độ tuổi của nàng.”

“Ngươi định kiếm tiền từ Thôi Hiểu Phương thế nào?”

“Dù chúng ta trò chuyện rất hợp trên mạng, nhưng chưa gặp mặt, ta định lần này đến Cầm Đảo gặp nàng, sau đó có quan hệ, nàng sẽ càng phụ thuộc vào ta, ta có thể mượn tiền nàng.” Ngô Trạch Khải nói.

“Đã mượn được tiền chưa?”

“Thôi Hiểu Phương đã giúp ta thuê phòng, ta đến Cầm Đảo hẹn nàng gặp ở khách sạn, ban đầu nàng đồng ý, sau đó nói có việc, không đến, phụ nữ không thể nuông chiều, càng nói tốt, nàng càng không đến, ta nghĩ đợi vài ngày, nàng sẽ chủ động tìm ta.”

“Điều đó liên quan gì đến Hạ Yến?”

“Ta đã hẹn Thôi Hiểu Phương, nhưng không gặp, đang bực bội, nên tìm đến Hạ Yến.”

“Ngươi và Hạ Yến quen thế nào?” Lý Huy hỏi.

“Cảnh sát ơi, không ngờ ngươi cũng tò mò đấy.” Ngô Trạch Khải đùa.

“Bớt nói nhảm, ta đang hỏi về vụ án.” Lý Huy hừ.

“Hạ Yến khác Thôi Hiểu Phương, nàng thiếu tiền, không phải tình yêu.” Ngô Trạch Khải cười, tiếp tục:

“Nàng thấy chồng mình không có khả năng, mỗi tháng chỉ kiếm được bốn, năm nghìn, nuôi bốn người, sống rất khó khăn, gần đây chồng nàng mang về ít tiền hơn, vì chuyện đó hai người cãi nhau nhiều.”

“Ngươi đúng là người bạn tâm giao.” Lý Huy chế giễu.

“Ngươi nói sai rồi, ta không trò chuyện nhiều với Hạ Yến, chỉ thỉnh thoảng gửi phong bao lì xì, nói rằng mình vừa kiếm được một khoản lớn, nàng ngưỡng mộ người như vậy.” Giọng Ngô Trạch Khải mang vài phần mỉa mai.

“Ngươi và Hạ Yến xung đột thế nào?” Hàn Bân hỏi.

“Hôm đó sau khi quan hệ, cũng gần trưa, ta đói bụng muốn gọi đồ ăn, nàng ngồi chơi điện thoại, hai người trò chuyện khá vui vẻ, ta còn định sau khi ăn trưa sẽ tiếp tục.”

Lý Huy gõ bàn: “Nói vào trọng điểm.”

“Hạ Yến dùng điện thoại iPhone cũ, ta dùng loại mới nhất, nàng thấy vậy đòi ta tặng một chiếc mới, ta không đồng ý, nàng đòi đổi điện thoại với ta, ta không thể đổi, ta còn phải dùng điện thoại để giữ thể diện.” Ngô Trạch Khải cười lạnh:

“Con đàn bà đó đánh ta, còn dám dùng điện thoại đập ta, tức giận quá, ta đã bóp chết nàng.”

“Chỉ vì một chiếc điện thoại mà giết người?” Hàn Bân nói.

“Cảnh sát ơi, ngươi từng dùng iPhone chưa? Biết giá của chiếc mới nhất không? Ta đến Cầm Đảo là để kiếm tiền, mất một chiếc iPhone, ta lỗ to.”

“Vậy bây giờ ngươi thấy mình lãi không?” Hàn Bân hỏi.

“Ta, ta mẹ kiếp…”

Ngô Trạch Khải mắt đỏ hoe, giọng nghẹn ngào:

“Thà bắt Thôi Hiểu Phương còn hơn.”

“Được rồi, chỉ là chiếc điện thoại, bớt khoe đi, tiếp tục kể vụ án.” Lý Huy hừ lạnh, tỏ vẻ khinh thường.

Hắn là người có xe, sao phải để ý một chiếc điện thoại?

“Ta đã thừa nhận giết người, còn gì để nói nữa?” Ngô Trạch Khải hừ lạnh.

“Làm thế nào mà ngươi đưa thi thể ra khỏi khách sạn?”

“Ta mua một cái vali lớn, bỏ nàng vào bên trong, rồi dùng xe ba bánh điện kéo đi.”

“Ngươi kiếm đâu ra xe ba bánh điện?”

“Thuê đó, mỗi ngày năm mươi tệ, ta đặt điện thoại của Hạ Yến làm tin, coi như tận dụng đồ phế thải.”

“Ngươi cũng biết tiết kiệm thật đấy.” Lý Huy cười lạnh.

“Không có cách nào khác, ai bảo chúng ta phạm tội, phải chuẩn bị chút tiền để chạy trốn.”

“Vậy nên ngươi tống tiền người nhà Hạ Yến?”

“Cảnh sát, có thể cho ta điếu thuốc không?”

Lý Huy đứng lên, châm một điếu thuốc rồi đưa cho hắn.

Ngô Trạch Khải hít một hơi, nhả ra một vòng khói:

“Lúc đầu ta cũng hoảng sợ, chỉ muốn chạy ngay lập tức, để tranh thủ thời gian bỏ trốn, ta đã nhắn tin cho em gái Hạ Yến, muốn an ủi họ, không ngờ vẫn bị phát hiện.”

“Ta đe dọa họ không được báo cảnh sát, bảo họ mang tiền chuộc Hạ Yến, tiện thể kiếm chút tiền chạy trốn, ta đã lấy một tài khoản từ Thôi Hiểu Phương, như vậy cảnh sát sẽ không tìm ra ta ngay lập tức.”

“Thôi Hiểu Phương có biết tài khoản này dùng để tống tiền người nhà nạn nhân không?”

“Không biết.”

“Nàng có tham gia vào vụ án này không?”

“Không, nàng chỉ là một quân cờ của ta.”

Chương 98: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi thông minh như vậy, sao không dùng vào việc chính đáng.” Hàn Bân nói.

“Kiếp sau đi.” Ngô Trạch Khải nhún vai, hỏi lại: “Cảnh sát, các ngươi bắt được ta như thế nào?”

“Không đoán được à?”

“Ta chỉ không hiểu, làm sao các ngươi biết số điện thoại thứ hai của ta.”

“Số điện thoại thứ hai từ đâu mà có, liên quan gì đến ngươi?” Hàn Bân truy hỏi.

“Là của bạn gái cũ ta, khi chúng ta quen nhau, ta đã mua cho nàng một chiếc điện thoại, cửa hàng còn tặng thêm thẻ SIM, khi chia tay, nàng trả lại điện thoại cho ta, thẻ SIM vẫn được sử dụng, có lẽ nàng cũng không biết.”

Nói đến đây, Ngô Trạch Khải càng tò mò: “Rốt cuộc các ngươi điều tra ra thế nào?”

“Ngươi gửi điện thoại có thẻ SIM của mình đến Thạch Môn, nhằm đánh lạc hướng cảnh sát, chúng ta đã tìm ra chiếc điện thoại đó, từ ví điện tử tìm ra lịch sử nạp tiền, có số điện thoại thứ hai của ngươi.” Hàn Bân giải thích.

“Ồ…”

Ngô Trạch Khải vỗ trán, cười tự giễu: “Mẹ kiếp, hóa ra là vì lý do này.”

Lý Huy hừ một tiếng: “Cáo già lắm mưu cũng không đấu lại thợ săn lão luyện.”

“Phải nói là thợ săn giỏi.” Hàn Bân chỉnh lại.

…

Vụ án này rất khó phá, lại phải truy bắt liên tỉnh, được nhiều lãnh đạo các phân cục quan tâm, người nhà nạn nhân cũng thường xuyên đến đồn cảnh sát hỏi thăm tiến độ, Trịnh Khải Hoàn chịu áp lực rất lớn.

Giờ vụ án đã phá xong, Trịnh Khải Hoàn thở phào nhẹ nhõm, tối hôm đó đã mời khách, tổ chức tiệc mừng công cho tổ hai.

“Đội trưởng Trịnh, hôm nay để ta mời đi.” Hàn Bân nói.

“Sắp tới còn nhiều dịp để ngươi mời, hôm nay là để thưởng cho các ngươi, ai cũng không được tranh với ta.” Trịnh Khải Hoàn vẫy tay.

“Thế là mất cơ hội ăn món thận của Bân Ca rồi.” Lý Huy than thở.

“Ngươi yếu đến mức ngày nào cũng nghĩ đến thận à.” Hàn Bân trêu.

“Ha ha…” Mọi người cười ầm lên.

Lần này Trịnh Khải Hoàn mời khách, ngoài tổ hai còn có Lỗ Văn của đội kỹ thuật và Ngô Hà của phòng pháp y, người đông, ăn gì lại trở thành vấn đề, mỗi người một ý kiến.

Sau một hồi bàn bạc, cuối cùng quyết định ăn món lẩu gang.

Lần này theo ý Trịnh Khải Hoàn, mọi người đều đi taxi, tối có thể uống chút rượu.

Theo lời Trịnh Khải Hoàn, tổ một mấy ngày nay không có gì, dù có vụ án cũng có tổ một trông coi.

Mọi người bận rộn nhiều ngày, nên thả lỏng một chút, không thể căng mãi được, dù là người sắt cũng không chịu nổi.

Trịnh Khải Hoàn để ý đến nữ đồng nghiệp, đề nghị nam uống rượu trắng, nữ uống bia.

Nhưng đề nghị là một chuyện, thực hiện lại là chuyện khác.

Lỗ Văn không uống được rượu trắng, đành uống bia cùng các nữ đồng nghiệp.

Hành động này khiến Lý Huy và những người khác la ó.

Ngô Hà thì không uống bia, muốn uống rượu trắng.

Triệu Minh giơ ngón tay cái, khen nàng là nữ trung hào kiệt.

Quán lẩu gang của Lão Tăng nằm ở ngoại ô thành phố Cầm Đảo, dù hơi xa nhưng hương vị rất ngon, nồi lẩu đun củi chính hiệu, dù bếp gas và điện tiện lợi, nhưng không có mùi thơm đặc trưng của nồi củi.

Quán lẩu gang nằm trong một sân nhà nông, Hàn Bân cùng mọi người ngồi quanh một bàn lớn, gọi một nồi lẩu gang thập cẩm, lẩu gang ngỗng lớn, bánh hấp, sườn cừu nướng, lạc rang, dưa chuột trộn, rau xào.

Chủ quán là người thành phố Băng, khoảng năm mươi tuổi, rất thật thà, đã sống ở đây hơn hai mươi năm, lẩu gang rất phải chăng, lượng cũng nhiều, chủ quán sợ mọi người ăn không hết, khuyên chỉ nên gọi một nồi lẩu gang.

Trịnh Khải Hoàn cười ha ha, từ chối ý tốt của chủ quán, hắn hiểu rõ cấp dưới của mình, đều là những người sành ăn, ai cũng ăn nhiều, một nồi lẩu gang không đủ.

Rượu là do Hàn Bân mang từ nhà đi, một thùng Lỗ Châu Lão Diếu.

Triệu Minh mở một chai rượu, rót cho mọi người: “Bân Ca, rượu này ngon thật, có thể đổi lấy hai bữa thận lớn.”

“Rượu cứ uống, thận cứ mời.” Hàn Bân cười nói.

“Nhìn xem, vẫn là Bân Ca của chúng ta hào phóng.” Lý Huy giơ ngón tay cái.

“Hào phóng cái gì, chỉ để bịt miệng ngươi thôi.” Hàn Bân cười mắng.

Mọi người vừa ăn thịt, vừa uống rượu, nâng ly đổi cốc, cười nói rôm rả.

Điều bất ngờ là, người uống giỏi nhất trong nhóm là Lý Huy và Ngô Hà.

Lý Huy uống giỏi, Hàn Bân biết, hồi đại học, rượu trắng hắn uống cả cân, bia uống nửa thùng, Hàn Bân và một bạn khác gộp lại mới bằng hắn.

Gã này đúng là thùng rượu.

Ngô Hà uống giỏi khiến phần lớn mọi người ngạc nhiên.

Ngô Hà làm ở khoa pháp y, trong công việc thường xuyên gặp mặt, nhưng ít có cơ hội ăn uống cùng, đây là lần đầu tiên Hàn Bân thấy khả năng uống rượu của Ngô Hà.

Uống hết một cân rượu mà như không.

Hàn Bân thầm nghĩ, đúng là một kiểu người khác nhau, bản thân hắn uống hơn nửa cân là hơi nhiều, phản ứng sẽ chậm lại, tai kém đi, nếu uống cả cân chắc sẽ say.

Người uống ít nhất là Lỗ Văn, hắn và Điền Lệ uống bia, Điền Lệ tự uống hai chai, ngoài việc nói nhiều hơn bình thường, cũng không có gì.

Lỗ Văn uống một chai đã đỏ mặt, mắt lờ đờ, nói chuyện lắp bắp.

Bữa tiệc kéo dài ba tiếng.

Đến mười giờ tối mới tan, mỗi người về nhà, ăn uống no say, thật vui vẻ.

Uống chút rượu, tối ngủ ngon giấc, thật sảng khoái.

Chương 99: Tiêu Đề 《Ẩn》

Sáng hôm sau.

Một tiếng chuông báo thức làm Hàn Bân tỉnh giấc.

Tối qua Hàn Bân uống nửa cân rượu, không nhiều cũng không ít, vừa đủ, về nhà tắm xong, ngủ ngon giấc.

Thật giải tỏa!

Hàn Bân rửa mặt, xuống nhà cha mẹ ăn sáng.

Vừa mở cửa, Vương Huệ Phương trong bếp đã nghe động: "Bân Tử đến rồi?"

"Ừ."

"Rửa tay chuẩn bị ăn sáng."

"Ăn gì?" Hàn Bân hỏi.

"Há cảo."

"Xa xỉ thật, sáng sớm ăn há cảo?" Hàn Bân ngạc nhiên.

"Hôm qua làm, ngươi không về, còn nhiều lắm, sáng nay chiên lại." Vương Huệ Phương nói.

Há cảo chắc chắn là ngon nhất khi mới làm, nhưng há cảo chiên lại cũng không tệ.

"Ba đâu?"

"Ông ấy nói mấy ngày nay khách du lịch đông, khu vực cũng nhiều việc, không ăn sáng đã đi rồi."

"Lão Hàn cũng có lúc bận rộn, làm ta thấy cân bằng hơn nhiều." Hàn Bân cười nói.

“Trong nồi có cháo ngô, tự múc đi, há cảo chiên sắp xong rồi.”

Hàn Bân cầm bát múc cháo ngô, đổ một đĩa giấm.

Không lâu sau, Vương Huệ Phương bưng một đĩa há cảo chiên và một cây xúc xích đến, loại xúc xích này dễ bảo quản, ăn cũng tiện, tối để vào tủ lạnh, sáng chiên lại là ăn được.

Hàn Vệ Đông thích ăn xúc xích, nhưng Vương Huệ Phương thấy không sạch, theo bà thịt ngon đã bán hết, xúc xích mua ngoài chắc chắn không phải thịt tốt, từng từ chối không cho xúc xích lên bàn ăn.

Thực sự là trên có chính sách, dưới có đối sách, Lão Hàn là cán bộ kinh nghiệm, đương nhiên không để chuyện nhỏ này làm khó, ông tìm được một cửa hàng làm xúc xích, tự mua thịt, nhìn người ta làm, đảm bảo nguyên liệu sạch, ăn cũng yên tâm.

Vấn đề vệ sinh đã giải quyết, Vương Huệ Phương không cấm xúc xích lên bàn ăn nữa, một phần vì ngon, chồng và con trai đều thích, một phần làm cũng đơn giản, tối để vào tủ lạnh, sáng chiên lại là ăn được.

“Con trai, hôm nay là thứ bảy nghỉ không?”

“Không nghỉ, hôm qua vừa bắt được nghi phạm, vụ án đã kết, hồ sơ, cung khai, biên bản, thủ tục đều chưa xử lý xong, hôm nay phải bận rộn nửa ngày.”

“Ăn nhiều chút, bận lên lại không lo ăn uống được.”

Hàn Bân gật đầu, bắt đầu ăn ngon lành.

Hàn Bân tự sáng tạo ba cách ăn há cảo chiên, cách đầu tiên, thưởng thức hương vị nguyên bản của há cảo chiên, cách thứ hai, chấm giấm Lão Trần Tấn Châu, cách thứ ba, thả há cảo chiên vào cháo ngô, mỗi cách có hương vị khác nhau.

Chẳng mấy chốc, một bát cháo ngô, một cây xúc xích, một đĩa há cảo chiên đã hết sạch.

Hàn Bân ăn rất thỏa mãn, dù ngoài kia có bao nhiêu sơn hào hải vị, vẫn không gì bằng cơm mẹ nấu.

Đến phân cục, lại là một ngày bận rộn, ký tên, đóng dấu, thủ tục rất phức tạp, không phải do cảnh sát cố tình kéo dài, mà mỗi vụ án đều quan trọng, sai sót nhỏ cũng gây hậu quả lớn.

Làm xong đã ba giờ chiều, Hàn Bân pha một tách trà, duỗi người, chuẩn bị ngồi nghỉ ngơi một chút.

"Đinh đông." Tiếng chuông quen thuộc vang lên trong đầu:

"Chúc mừng cảnh sát 577533, phá được một vụ án giết người."

"Kỹ năng vi biểu cảm: thành thạo +5"

"Thưởng công huân 12 điểm."

Đây là vụ án thứ ba trong tháng được tổ hai phá.

Trong tháng này, Hàn Bân tổng cộng được thưởng 29 điểm công huân.

Kỹ năng vi biểu cảm tăng thêm 11.

Nếu theo đà này ba, bốn tháng nữa, Hàn Bân có thể trả hết nợ kỹ năng vi biểu cảm.

Tâm trạng Hàn Bân rất tốt, mai là chủ nhật, nếu không có vụ án đột xuất, có thể nghỉ một ngày, đang nghĩ đến việc đi đâu chơi, thưởng cho bản thân.

Nhưng chưa được yên ổn lâu, bên ngoài có tiếng ồn ào, cắt đứt suy nghĩ của Hàn Bân.

……

Sảnh cảnh sát.

Lưu Cảnh Tường đi qua đi lại, trông có vẻ lo lắng bất an.

Trước đó, Lưu Cảnh Tường đã hoàn tất việc ghi lời khai, chứng minh vụ án không liên quan đến hắn và được thả ra khỏi phân cục.

Nhưng chưa kịp vui mừng thì hắn thấy vợ mình bị bắt.

Về lý do vợ bị bắt, thông qua cuộc thẩm vấn của cảnh sát, Lưu Cảnh Tường cũng đoán được phần nào, nhưng khi hỏi các cảnh sát phụ trách vụ án, họ không chịu nói, chỉ bảo hắn về nhà đợi tin.

Làm sao Lưu Cảnh Tường có thể ngồi yên, về đến nhà hắn đã dùng hết mọi quan hệ có thể, tìm hiểu xem vợ mình liên quan như thế nào đến vụ án. Vì toàn bộ quá trình bắt giữ Ngô Trạch Khải đều được giám sát, nên có khá nhiều cảnh sát biết về vụ này và hắn cũng tìm hiểu được chút ít.

Biết càng nhiều, Lưu Cảnh Tường càng tức giận.

Hôm qua, Lưu Cảnh Tường nhận được tin có thể đến phân cục nhận người.

Tối qua, Lưu Cảnh Tường uống khá nhiều rượu, sáng nay dậy vẫn còn hơi chếnh choáng, hắn do dự rất lâu, không biết có nên đến đồn cảnh sát nhận người hay không.

Cuối cùng, hắn vẫn đến, hắn muốn làm rõ rốt cuộc vợ mình và tên nghi phạm kia có mối quan hệ như thế nào, hai người đã tiến triển đến đâu.

Những năm qua, hắn vất vả, không quản ngày đêm, không màng nắng mưa chạy xe đường dài, rốt cuộc là vì ai?

Không biết đợi bao lâu, Điền Lệ dẫn Thôi Hiểu Phương đi ra.

Lưu Cảnh Tường vừa nhìn thấy nàng, sắc mặt liền tối sầm lại.

Thôi Hiểu Phương cúi đầu, không dám nhìn chồng, há miệng mấy lần mới phát ra tiếng nói nhỏ: “Cảnh Tường.”

Lưu Cảnh Tường nhìn chằm chằm nàng, nghiến răng nói: “Nói đi, ngươi có liên quan gì đến vụ án này?”

Chương 100: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta vô tội, không liên quan đến vụ án, các cảnh sát có thể chứng minh sự trong sạch của ta.” Thôi Hiểu Phương vội nói.

“Cảnh sát, nàng nói đúng không?” Lưu Cảnh Tường hỏi.

Điền Lệ liếc nhìn Lưu Cảnh Tường, nhàn nhạt nói: “Nàng không có nhiều liên quan đến vụ án, cũng đã phối hợp với cảnh sát, tạm thời không rời khỏi địa phương, 24 giờ phải có mặt khi được triệu tập.”

“Cảnh sát, ta hỏi không phải chuyện đó.”

“Thế ngươi hỏi gì?”

Lưu Cảnh Tường do dự một lúc, nhìn xung quanh, rồi nghiến răng nói: “Ta muốn biết giữa nàng và tên nghi phạm có quan hệ trong sáng không, Thôi Hiểu Phương có làm chuyện gì phản bội ta không.”

“Ta là cảnh sát, không phải phóng viên giải trí, những chuyện cá nhân thế này không thuộc thẩm quyền của ta. Muốn biết thì về nhà hỏi đương sự cho rõ.” Điền Lệ nói.

“Cảnh sát, chuyện này ngài biết mà, xin ngài chứng minh giúp ta, ta và Tiểu Khải thật sự trong sạch.” Thôi Hiểu Phương nắm tay Điền Lệ, trên mặt lộ vẻ cầu xin.

“Còn gọi Tiểu Khải nữa, lão tử đánh ngươi!” Lưu Cảnh Tường giận dữ, lao tới tát vào mặt Thôi Hiểu Phương.

“Chát!” Một tiếng vang giòn.

“Dừng tay!” Điền Lệ trừng mắt, quát lớn: “Ở đồn cảnh sát mà ngươi dám đánh người, ngươi muốn làm loạn à?”

Lưu Cảnh Tường không để lời cảnh cáo của Điền Lệ vào mắt, một nữ cảnh sát gầy yếu, chỉ cần va vào là ngã, làm gì được hắn?

“Hu hu…” Thôi Hiểu Phương khóc lớn.

“Ngươi còn mặt mũi để khóc!” Lưu Cảnh Tường càng tức, giơ tay định tát nàng thêm lần nữa.

Điền Lệ ánh mắt sắc bén, nhanh chóng nắm lấy tay Lưu Cảnh Tường, dùng động tác võ thuật, vặn cổ tay, bẻ tay, dùng chân quét, các động tác liền mạch và gọn gàng.

“Bịch!” Một tiếng vang trầm.

Lưu Cảnh Tường bị quật ngã xuống đất.

“Chồng ơi, chồng ơi, ngươi có sao không?” Thôi Hiểu Phương lo lắng hỏi.

Lưu Cảnh Tường nhắm mắt, vừa giận vừa đau, khóe mắt rơi một giọt nước mắt, dù bị vợ phản bội hay bị nữ cảnh sát quật ngã, đều khiến hắn mất mặt, không còn chỗ dung thân.

Cuộc sống này không thể tiếp tục được nữa!

Cầm Đảo, Bãi Biển Kim Sa.

Bãi biển này nằm ở phía Nam Hoàng Hải, trải dài hình bán nguyệt từ Đông sang Tây, dài hơn 3500 mét, rộng 300 mét.

Nước biển xanh trong, sóng trắng xóa, cát mịn như bột, màu sắc như vàng, được mệnh danh là “bãi biển đẹp nhất châu Á”.

Cuối năm 2008, được đánh giá là khu du lịch cấp aaaa.

Hôm nay là cuối tuần, Hàn Bân, Lý Huy, Triệu Minh đều nghỉ, cả ba đều độc thân, chẳng có việc gì nên hẹn nhau ra

ngoài chơi.

Công việc của cảnh sát rất bận rộn, áp lực cũng lớn, có vụ án là bận tối mắt tối mũi, thỉnh thoảng ra ngoài thư giãn một chút cũng rất cần thiết.

Ba người trải một tấm thảm, mặc quần bơi nằm trên thảm, đón gió biển, tắm nắng, nghe tiếng sóng vỗ, mỗi người một chai bia lạnh, nhìn như đang đi nghỉ mát.

Lý Huy uống một ngụm bia, cảm thán: "Sướng thật, đón gió biển, ngắm mỹ nhân, đây mới gọi là cuộc sống."

Một cô gái dáng người xinh đẹp đi qua trước mặt ba người, Triệu Minh nhìn theo: "Cô gái này trông khá đấy."

"Độc thân lâu ngày, cô nào cũng thấy đẹp." Hàn Bân trêu.

"Bân Tử, ngươi chia tay bạn gái khi nào?" Lý Huy tò mò hỏi.

"Huy Ca, nghe giọng ngươi, sao giống đang vui sướng khi người khác gặp họa." Triệu Minh nói.

"Không chỉ giống mà chính là thế." Hàn Bân hừ.

Lý Huy cười hì hì: "Có chuyện gì không vui, nói ra cho mọi người cùng vui nào."

Nhìn hai người mặt đầy tò mò, Hàn Bân có chút dở khóc dở cười, cũng không có gì phải giấu: "Mấy tháng trước rồi."

"Có liên quan đến việc ngươi điều đến đội hình sự không?" Lý Huy hỏi.

"Liên quan gì đến ngươi." Hàn Bân chửi.

"Huy Ca, ngươi độc thân bao lâu rồi?" Triệu Minh hỏi.

"Chuyện này…" Lý Huy lúng túng.

“Chuyện này ta biết.” Hàn Bân đếm ngón tay, nghiêm túc tính toán: “Khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm năm rồi.”

“Phụt…” Triệu Minh không nhịn được cười: “Trai tân.”

Lý Huy mặt mày u ám, trừng mắt nhìn Hàn Bân và Triệu Minh: “Ngươi xem Conan thám tử lừng danh chưa?”

“Xem mấy tập hoạt hình rồi, sao vậy?” Triệu Minh hỏi.

Lý Huy nghiêm mặt: “Ta xem hết rồi.”

Triệu Minh: “…”

Hàn Bân: “…”

Rồng có vảy ngược, chạm vào là chết.

Hiểu rõ Lý Huy, Hàn Bân đổi chủ đề: “Chúng ta ba người già đầu rồi còn độc thân, có cơ hội phải giải quyết chuyện cá nhân đi.”

“Hừ, làm cảnh sát bận rộn thế này, thời gian đâu mà yêu đương?” Lý Huy hừ.

“Chu Thụ Nhân từng nói, thời gian như nước trong miếng bọt biển, chỉ cần vắt là sẽ có.” Triệu Minh cười.

“Phì, đó là Lỗ Tấn nói.” Lý Huy bĩu môi, vẻ mặt khinh thường.

Triệu Minh: “…”

Hàn Bân cười ha ha: “Ngươi bắt là Chu Thụ Nhân, có liên quan gì đến Lỗ Tấn.”

Lý Huy cũng nhận ra, lúng túng chuyển chủ đề, chỉ vào một cô gái bên bờ biển:

“Kia có cô nàng đẹp, dáng chuẩn, chân dài, ngon thật.”

Là bộ ba độc thân, chủ đề này rất hấp dẫn, dù biết Lý Huy chuyển chủ đề, Triệu Minh vẫn không nhịn được nhìn theo,

khen ngợi:

“Ừm, cô ấy xinh thật.”

“Nhìn có ích gì, thích thì tán đi.” Hàn Bân cổ vũ.

“Bân Ca, ngươi quen à?” Triệu Minh nháy mắt.

“Không quen.”

“Xì, thế làm sao mà tán?” Lý Huy hừ.

Chương 101: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Anh bạn, thời đại nào rồi, cứ đến xin số WeChat, cô ấy đồng ý thì nói chuyện, không đồng ý thì thôi.” Hàn Bân nói.

“Bân Ca, chúng ta là cảnh sát.”

“Đúng, thế này ổn không?”

“Cảnh sát cũng phải lấy vợ, không thể độc thân mãi được.” Hàn Bân có chút dở khóc dở cười.

Triệu Minh và Lý Huy nhìn nhau, lại ngắm cô gái thêm một lúc, nhưng cũng chỉ ngắm mà không hành động.

“Được rồi, các ngươi không đi ta đi.” Hàn Bân đứng dậy, vươn vai.

“Bân Tử, ngươi làm được không?”

“Xem đây.”

Hàn Bân chuẩn bị làm gương cho Lý Huy, hai người từ thời đại học đã là anh em, hắn ta chưa từng có bạn gái, không thể để hắn ta độc thân mãi được.

Hàn Bân đi tới bờ biển, nhìn về phía cô gái đang quay video, nghĩ xong lời chào, hắn tiến lại gần.

“Chào cô gái.” Hàn Bân gọi.

Ở xa, Lý Huy và Triệu Minh đều đứng dậy, trông còn căng thẳng hơn Hàn Bân.

Cô gái nghe tiếng, quay lại nhìn Hàn Bân, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó lộ vẻ kinh hãi, hét lên một tiếng “Á!” rồi bỏ

chạy.

"Quái lạ!" Hàn Bân ngạc nhiên.

Mình đâu có xấu, sao phải thế?

"Ha ha…"

Ở xa, Triệu Minh và Lý Huy cười nghiêng ngả.

Cô gái chạy thở hổn hển, đứng ở xa trên bãi biển, chỉ vào phía sau Hàn Bân: "Có người chết đuối!"

Hàn Bân quay đầu nhìn, không xa là một người phụ nữ trôi nổi theo sóng, đầu tóc rũ rượi, thân thể trắng bệch, không còn sinh khí.

Nghe thấy tiếng kêu, nhân viên cứu hộ chạy đến, kéo xác người phụ nữ lên bãi biển, Hàn Bân lập tức chạy tới kiểm tra.

Người phụ nữ còn trẻ, dung mạo thanh tú, mặc váy xanh không tay, váy bị sóng đánh lên người, cánh tay và đùi lộ ra, chân không đi giày, ngón út tay phải đeo nhẫn bạc, cổ tay trái đeo vòng tay vỏ sò.

"Cảnh sát đây, mọi người tránh ra, đừng vây quanh." Triệu Minh bảo vài người xem náo nhiệt, duy trì trật tự hiện trường.

Lý Huy nhìn thi thể, cau mày hỏi: "Bân Tử, gọi điện báo cảnh sát hay gọi Tằng đội?"

"Gọi Tằng đội trước."

Lý Huy gật đầu, đi sang bên gọi cho Tằng Bình.

"Bân Ca, vừa rồi không nghe ai nói có người đuối nước, sao lại có người chết đuối?" Triệu Minh ngạc nhiên.

Hàn Bân lắc đầu: "Người này không phải vừa chết đuối."

"Ngươi sao biết?"

“Dù chưa rõ ràng lắm, nhưng thi thể đã bắt đầu trương phình, nước biển có muối, có thể ức chế xác chết phân hủy, thời gian tử vong chắc đã khá lâu.” Hàn Bân nói.

Triệu Minh ngồi xuống, nhìn kỹ: “Thật sự có mùi hôi thối.”

“Ta gọi cho Tằng đội, hắn sẽ báo lãnh đạo, vụ án này chúng ta tiếp nhận.” Lý Huy nói.

“Vừa xong vụ án bắt cóc giết người, lại phát hiện một xác chết trên biển, lại bận rồi.” Triệu Minh cảm thán.

“Bân Tử, người này chết bao lâu rồi?” Lý Huy hỏi.

“Ít nhất mười tiếng.” Hàn Bân phân tích.

Khi người ngừng thở, do mật độ cơ thể người và nước tương đương, nên thi thể sẽ chìm xuống đáy nước.

Khi xác chết dần thối rữa, khí thối ngày càng nhiều, cơ thể chứa đầy khí thối, xác sẽ nổi lên mặt nước.

“Tại sao là mười tiếng?” Triệu Minh hỏi.

“Miền Nam và miền Bắc có sự chênh lệch nhiệt độ lớn, thời gian xác nổi trên mặt nước cũng khác nhau, không thể có tiêu chuẩn thống nhất. Theo khí hậu của Cầm Đảo, thời gian ít nhất là mười giờ.” Hàn Bân giải thích.

“Bây giờ là mười giờ sáng, có nghĩa là người này bị giết trước mười hai giờ đêm qua.” Lý Huy nói.

“Huy Ca, sao ngươi biết là giết, không phải tự sát hay tai nạn?” Triệu Minh hỏi.

“Khụ…”

Lý Huy ho nhẹ, chỉ vào xác chết trên bãi biển, dùng giọng dạy dỗ: “Ngươi nhìn kỹ, tay chân xác chết có vết thương.”

“Thật vậy.” Triệu Minh nói.

Hàn Bân lắc đầu: “Ta vừa kiểm tra, những vết thương đó là sau khi chết.”

“Làm sao phân biệt được vết thương trước và sau khi chết?” Triệu Minh không có kinh nghiệm, những điều quá chuyên môn, hắn không hiểu rõ.

“Khi sống bị thương, do sự co rút của da thịt xung quanh sẽ lật ra hai bên; nếu bị thương sau khi chết, vết thương không bị lật ra.” Hàn Bân giải thích.

Triệu Minh lại quan sát thi thể, quả nhiên như Hàn Bân nói, hắn lộ vẻ kính phục: “Vẫn là Bân Ca chuyên nghiệp!”

Hàn Bân cười: “Những kiến thức này ta dùng công huân để đổi từ cơ sở dữ liệu hình sự.”

Lý Huy trợn mắt: “Bân Tử, đừng phá đám chứ?”

“Sợ ngươi dạy hư lính mới.” Hàn Bân nghiêm túc.

“Huy Ca, chỉ có ba người chúng ta ở đây, ngươi còn giả vờ gì nữa.” Triệu Minh buồn cười.

Lý Huy gãi đầu, nhìn xung quanh, đúng là… chỉ có ba người.

Chẳng mấy chốc, cảnh sát khu vực đã đến, kéo dây cảnh giới xung quanh.

Cảnh sát dẫn đầu tên là Tôn Kiến Nghĩa, trưởng đồn khu vực, hai bên giới thiệu qua, ánh mắt đối phương có chút khác thường.

Hàn Bân cúi đầu nhìn, mới nhớ ra, cả ba người chỉ mặc quần bơi.

Án mạng không phải chuyện nhỏ, nhất là đối với thành phố du lịch như Cầm Đảo, phát hiện thi thể trên bãi biển sẽ ảnh hưởng rất lớn đến kinh tế của thành phố Cầm Đảo.

Pháp y và đội kỹ thuật chưa đến, không thể tùy tiện di chuyển thi thể, cũng chưa phát hiện vết thương chí mạng, dựa vào tình hình hiện trường, khó mà xác định là tự sát hay giết người.

Bốn mươi phút sau, Trịnh Khải Hoàn dẫn đội đến bãi biển Kim Sa.

Cùng đến có Tằng Bình, Điền Lệ, Ngô Hà, trợ lý pháp y Kiều Tử Minh, cùng đội kỹ thuật Lỗ Văn.

Chương 102: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Sao ba đứa các ngươi lại ở đây?" Trịnh Khải Hoàn hỏi.

Lúc này, Hàn Bân ba người đã thay đồ, vẻ mặt nghiêm túc, không dám mặc quần bơi trước mặt Trịnh Khải Hoàn.

"Chúng ta nghỉ, hẹn nhau ra biển chơi, không ngờ gặp thi thể." Hàn Bân bất đắc dĩ.

Vừa thương xót người chết, vừa tiếc nuối vì ngày nghỉ bị hủy.

Hiện trường đã giao cho pháp y và đội kỹ thuật, Trịnh Khải Hoàn không tham gia, tiếp tục hỏi ba người: "Các ngươi phát hiện gì không?"

"Chúng ta phát hiện thi thể khoảng mười giờ, không thấy vết thương chí mạng, có khả năng chết đuối, còn là tự sát hay giết người, bây giờ khó mà xác định."

"Có gì chứng minh danh tính người chết không?"

Hàn Bân nghĩ một lúc: "Ta nghĩ người chết có thể là khách du lịch."

"Sao biết?"

"Cổ tay trái người chết đeo vòng tay, có ngọc trai và vỏ sò trang trí, là quà lưu niệm thường thấy ở Cầm Đảo, người địa phương ít khi mua." Hàn Bân phân tích.

Điền Lệ đến gần thi thể, quan sát: "Hàn Bân nói đúng, các cô gái địa phương rất ít khi mua vòng tay kiểu này."

Trịnh Khải Hoàn gật đầu, ra lệnh:

“Điền Lệ, Triệu Minh, các ngươi đến đồn khu vực kiểm tra người mất tích, nhất là nữ du khách.”

“Rõ.”

Pháp y và đội kỹ thuật bận rộn.

Trịnh Khải Hoàn, Tằng Bình, Hàn Bân, Lý Huy bốn người thảo luận nhỏ.

Trịnh Khải Hoàn nghiêm mặt: “Bãi biển Kim Sa là điểm du lịch nổi tiếng của Cầm Đảo, phát hiện thi thể trên biển ảnh hưởng xấu đến hình ảnh của Cầm Đảo, nếu người chết tự sát, hãy nhanh chóng xác minh danh tính, hỗ trợ gia đình nhận xác; nếu là giết người, phải nhanh chóng phá án, giảm thiểu ảnh hưởng của vụ án mạng.”

“Trịnh đội, ngài yên tâm, bất kể vụ án nào giao cho chúng ta, chúng ta đều hết sức phá án.” Tằng Bình nói.

“Ta biết, nhưng cần nói rõ.” Trịnh Khải Hoàn cười.

“Ngươi cứ lo làm tốt vụ án này, đợi qua một thời gian không bận nữa, ta sẽ bù ngày nghỉ cho các ngươi.”

“Cảm ơn đội trưởng Trịnh.”

Hàn Bân và Lý Huy nhìn nhau, cả hai đều nở một nụ cười gượng gạo. Nghe cho vui vậy thôi, chứ cảnh sát nào có lúc nào rảnh rỗi.

Một lúc sau, Ngô Hà và đội kỹ thuật đã hoàn thành công việc. Trịnh Khải Hoàn đi tới hỏi: “Lão Ngô, là tự sát hay giết người?”

“Ta chỉ có thể nói rằng nạn nhân chết đuối, không có dấu vết bị trói buộc hay đánh đập rõ ràng. Việc là tự sát hay bị giết thì phải để các ngươi điều tra.” Ngô Hà đáp.

“Nạn nhân có phát hiện gì đặc biệt không?” Hàn Bân hỏi.

“Dưới móng tay nạn nhân có một số mảnh vụn, là gì thì phải mang về kiểm tra thêm.”

“Thời gian tử vong chính xác thì sao?”

“Vì thi thể bị ngâm trong nước biển, điều này sẽ ảnh hưởng đến độ chính xác của khám nghiệm tử thi. Thời gian tử vong khoảng từ 10 đến 14 tiếng trước.”

“Nạn nhân có đặc điểm gì khác để giúp xác định danh tính không?”

“Tạm thời chưa tìm thấy.” Ngô Hà lắc đầu, tháo găng tay ra. “Các chi tiết và báo cáo kiểm tra sẽ có sau khi giải phẫu thi thể.”

“Cảm ơn đã vất vả.”

“Lỗ Văn, bên ngươi thế nào?”

“Nạn nhân chết đuối, bị ngâm trong nước biển quá lâu nên nhiều chứng cứ đã mất. Hơn nữa đây không phải hiện trường đầu tiên, việc thu thập chứng cứ rất khó khăn.” Lỗ Văn đẩy kính, đề nghị: “Tốt nhất là tìm được vị trí nạn nhân rơi xuống nước, như vậy mới có thể tìm được thêm manh mối.”

“Chúng ta sẽ cố gắng.” Trịnh Khải Hoàn đáp.

“Đã chụp ảnh lấy bằng chứng, lấy mẫu DNA và dấu vân tay, chuẩn bị mang về phân cục để đối chiếu.” Lỗ Văn nói.

“Tìm ra danh tính nạn nhân, báo ngay cho ta.”

“Rõ.”

…

Thi thể nạn nhân được đặt vào túi xác và mang đi, đội kỹ thuật và pháp y cũng rời đi.

“Đội trưởng Trịnh, bây giờ chúng ta làm gì?” Lý Huy hỏi.

Trịnh Khải Hoàn nhìn đồng hồ: “Đã hơn mười một giờ rồi, các ngươi đi ăn gì đó đi, đợi Điền Lệ hoặc đội kỹ thuật xác nhận danh tính nạn nhân xong, rồi sắp xếp hành động tiếp theo.”

“Rõ.”

“Bân Tử, chúng ta ăn gì đây?”

“Chuyến nghỉ dưỡng coi như xong, tìm chỗ nào ăn cho đỡ đói. Khu này chẳng có gì ngon.”

“Đúng thế, chưa bắt đầu đã kết thúc rồi.” Lý Huy nhún vai.

“Công việc của chúng ta là vậy.” Hàn Bân vỗ vai Lý Huy.

Không biết là an ủi Lý Huy hay tự an ủi mình.

“Bân Tử, nghĩ cũng thấy tiếc.” Lý Huy thở dài.

“Tiếc gì?”

“Cô gái chết đuối đó trông khá xinh, dáng cũng đẹp, còn trẻ như vậy đã chết, ngươi nói có phải tiếc không?” Lý Huy cảm thán.

“Ngươi không phải là muốn lấy vợ đến phát điên rồi chứ.” Hàn Bân lo lắng nói.

“Nói gì vậy, là ta tự không muốn tìm, được không?” Lý Huy đính chính.

“Được rồi, ngươi vui là được.” Hàn Bân nhún vai.

Hai người lên xe, Lý Huy vừa khởi động xe vừa hỏi: “Ăn gì?”

“Không biết nữa.”

Vừa xem xong thi thể, làm gì có tâm trạng ăn uống.

“Về phân cục đi, đói thì ăn mì tôm.” Hàn Bân đề nghị.

“Có thêm trứng không?” Lý Huy hỏi.

“Thêm cho ngươi gói dưa muối.”

“Xa xỉ thật!”

Hai người vừa đi không xa, thì thấy Điền Lệ gửi tin nhắn vào nhóm chat: đã xác định được danh tính nạn nhân, có người đến đồn khu vực báo mất tích.

Hàn Bân vung tay, học theo giọng Trịnh Khải Hoàn: “Huy Tử, quay xe lại!”

Chương 103: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đồn cảnh sát khu vực bãi biển Kim Sa.

Trưởng đồn họ Tống, để thuận tiện cho đội hai làm việc, ông sắp xếp một phòng làm văn phòng tạm thời.

Khi Hàn Bân và Lý Huy đến đồn, Điền Lệ đang chuẩn bị ghi lời khai của người báo án.

Người báo án là một phụ nữ, khoảng hơn hai mươi tuổi, mặc áo thun trắng và quần jean xanh, tóc ngang vai đen mượt, trông khá xinh đẹp.

Lý Huy có chút bực bội, gãi đầu: "Quái thật, hôm nay sao gặp toàn mỹ nhân."

Mỹ nhân nhiều, nhưng hắn vẫn là kẻ độc thân, lòng sao mà vui được.

Hàn Bân liếc nhìn Lý Huy, có chút lo lắng. Là cảnh sát cần có tâm lý vững vàng, giải quyết tốt chuyện riêng tư mới có thể tập trung vào công việc.

Lý Huy không còn trẻ, chưa từng có bạn gái, tâm lý ít nhiều cũng ảnh hưởng.

Điền Lệ bắt đầu ghi lời khai, thu hút sự chú ý của Hàn Bân.

"Họ tên, giới tính, tuổi, quê quán…"

"Cảnh sát, ta là người báo án?"

"Ngươi đừng lo, ta chỉ làm bản ghi chép, hỏi theo lệ thôi." Điền Lệ an ủi.

“Ta tên Đường Ngọc, nữ, 26 tuổi, người thành phố Cao Long…”

“Nạn nhân tên gì?”

“Hà Thi Nhụy.”

“Hà Thi Nhụy là người ở đâu, năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Nàng cũng là người thành phố Cao Long, bằng tuổi ta.”

“Các ngươi có quan hệ gì?”

“Chúng ta là bạn học cấp ba, quan hệ rất thân thiết, ta thật không ngờ…” Đường Ngọc che mặt, khóc thút thít.

Hàn Bân lấy một gói khăn giấy, đưa cho Đường Ngọc: “Cô Đường, xin hãy nén đau thương.”

“Cảm ơn cảnh sát.” Đường Ngọc nghẹn ngào, lau nước mắt: “Xin lỗi, đã để mọi người thấy cảnh này.”

“Cô Đường, chúng ta hiểu cảm xúc của ngươi, nếu bạn thân của ta chết, ta cũng sẽ rất đau lòng, không ai cười ngươi đâu.” Hàn Bân an ủi.

Lý Huy liếc Hàn Bân, thầm nghĩ, tên này từ khi nào trở nên ân cần thế, chẳng lẽ muốn tìm bạn gái thứ tư?

“Ngươi phát hiện Hà Thi Nhụy mất tích khi nào?” Điền Lệ tiếp tục hỏi.

“Sáng nay, ta nhắn WeChat hẹn nàng ăn sáng nhưng không thấy trả lời. Ta nghĩ nàng ngủ quên, nên đến phòng nàng tìm, gõ cửa không mở, gọi điện không ai nghe, sau đó ta nhờ nhân viên khách sạn mở cửa, mới phát hiện nàng không có trong phòng.”

“Lúc đó là mấy giờ?”

“Khoảng chín giờ sáng.”

“Hôm qua các ngươi có gặp nhau không?” Điền Lệ hỏi.

“Có, cả ngày chúng ta chơi cùng nhau, ăn tối xong mới chia tay.”

“Ăn tối ở đâu, chia tay lúc mấy giờ?”

“Ở nhà hàng khách sạn, khoảng tám giờ chia tay.”

“Ngươi biết nàng đi đâu không?”

“Nàng nói muốn ra ngoài dạo chơi, mua ít quà lưu niệm.”

“Các ngươi ở khách sạn nào?”

“Ở khách sạn Càn Hào gần bãi biển Kim Sa.”

“Trừ ngươi ra, còn ai ở đó không?”

“Có bạn trai ta.”

“Cô Đường, bạn trai ngươi sao không đi báo án cùng ngươi?”

“Sáng nay bạn trai ta đi làm việc, không có ở khách sạn.” Đường Ngọc thở dài: “Ta không nghĩ Thi Nhụy xảy ra chuyện, ta tưởng nàng buồn, muốn yên tĩnh một mình, có lẽ trưa sẽ về. Ai ngờ mãi không liên lạc được, ta không thể ở yên khách sạn, ra ngoài tìm nàng thì nghe nói có người chết đuối ở biển, ta…”

Đường Ngọc lại nghẹn ngào không nói được.

“Sao ngươi nghĩ Hà Thi Nhụy buồn?” Hàn Bân hỏi.

“Gần đây, Thi Nhụy chia tay bạn trai, nàng cùng chúng ta đến Cầm Đảo để thư giãn, quên đi bạn trai cũ.”

“Bạn trai cũ của nàng tên gì? Sao chia tay?”

“Bạn trai nàng tên Mao Nghị Nhiên, cũng là người thành phố Cao Long. Họ yêu nhau nhiều năm, quan hệ tốt, đã bàn chuyện cưới xin. Ta không biết rõ tại sao họ chia tay.” Đường Ngọc nói.

“Tối qua chia tay xong, các ngươi có liên lạc không?” Hàn Bân hỏi.

“Có, ta nhắn WeChat hỏi nàng làm gì. Lúc đầu nàng không trả lời, đến mười giờ tối nàng mới trả lời là đang uống rượu ở quán bar.” Đường Ngọc nhớ lại: “Ta hỏi nàng uống với ai, nàng nói đi một mình. Ta bảo nàng về sớm, nàng nói biết rồi. Sau đó chúng ta không liên lạc, ta mệt, ngủ thiếp đi.”

“Quán bar nào?”

“Ta không rõ.”

“Hai ngày nay nàng có hành động gì bất thường không?”

“Hành động bất thường?” Đường Ngọc lẩm bẩm: “Nàng vừa chia tay, chắc chắn sẽ buồn, còn gì khác thì không thấy.”

“Nàng có biết bơi không?”

“Không.”

“Ngươi nghĩ Hà Thi Nhụy có tự sát không?”

“Chắc là không.” Đường Ngọc lắc đầu: “Mao Nghị Nhiên liên lạc với nàng, có vẻ muốn quay lại.”

“Cô Đường, ngươi nghĩ họ có thể quay lại không?” Hàn Bân hỏi.

Đường Ngọc suy nghĩ một lúc: “Khả năng không lớn, Thi Nhụy bị tổn thương sâu, chắc sẽ không dễ dàng tha thứ.”

“Hà Thi Nhụy có mang theo tài sản quý giá không?”

“Ta không rõ.”

“Nàng có thù oán với ai không?”

“Nàng tính hiền lành, ít khi cãi vã với ai. Chúng ta mới đến Cầm Đảo, không quen ai, làm sao có thù?”

“Hà Thi Nhụy có những người thân nào?”

“Bố mẹ, anh trai và em gái.”

“Ngươi có số liên lạc của họ không?”

“Ta có WeChat của em gái nàng.”

…

Trong lúc ghi lời khai, Trịnh Khải Hoàn và Tằng Bình cũng đến, đứng một bên không ngắt lời.

Ghi lời khai xong, sắp xếp Đường Ngọc vào phòng nghỉ, Trịnh Khải Hoàn mới hỏi: “Các ngươi nghĩ sao về vụ này, tự sát hay giết người?”

“Đội trưởng Trịnh, ta nghĩ còn một khả năng khác.” Lý Huy nói.

“Nói.”

“Nạn nhân Hà Thi Nhụy không biết bơi, khu vực gần biển sóng lớn. Nếu nàng uống rượu đi dạo bờ biển, một con sóng mạnh có thể cuốn nàng xuống biển.”

Chương 104: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đúng, có thể là tai nạn.”

Trịnh Khải Hoàn gật đầu: “Nhiệm vụ của chúng ta bây giờ là loại trừ khả năng bị giết.”

Nói đến giết người, có thể là thù hận, tình yêu, cướp của, cưỡng bức, v.v.

Hàn Bân lấy một điếu thuốc, chơi đùa trong tay: “Hiện tại xác định nạn nhân chết đuối, nhưng vị trí rơi xuống nước không rõ, manh mối quá ít, khó mà phán đoán.”

“Vậy chia nhau thu thập manh mối, nếu là tự sát hay tai nạn, thì hỗ trợ gia đình xử lý hậu sự; nếu là giết người, thì toàn lực điều tra.” Trịnh Khải Hoàn lấy một điếu thuốc kẹp trong tay:

“Điền Lệ, ngươi báo cho gia đình nhận xác, rồi đi công ty viễn thông, in ra bản ghi chép cuộc gọi của Hà Thi Nhụy.”

“Triệu Minh, ngươi cùng đội kỹ thuật đến khách sạn, kiểm tra phòng của Hà Thi Nhụy xem có manh mối gì không.”

“Lão Tằng, ngươi liên hệ bộ phận mạng, lấy lịch sử trò chuyện trên các phần mềm chat mà Hà Thi Nhụy thường dùng.”

“Hàn Bân, Lý Huy, các ngươi đến gần khách sạn xem camera giám sát, xem có thể tìm được manh mối nào về cái chết của Hà Thi Nhụy không.”

“Rõ.”

Mọi người đồng thanh, chia nhau hành động.

Ra khỏi đồn, đã một giờ chiều, nắng gay gắt. Lý Huy lấy tay che nắng: "Bân Tử, ta phải điều tra thế nào đây?"

"Theo thời gian, theo dõi từ lúc nạn nhân rời khách sạn." Hàn Bân lấy ra chiếc kính râm đen đeo vào: "Theo lời Đường Ngọc, nạn nhân rời khách sạn khoảng tám giờ, nhắn tin lúc hơn mười giờ từ quán bar, tử vong trước mười hai giờ. Ba mốc thời gian này rất quan trọng."

Đồn cảnh sát cách bãi biển Kim Sa không xa, còn khách sạn Càn Hào chỉ cách bãi biển hơn trăm mét. Hai người ra khỏi đồn, đi thẳng đến khách sạn Càn Hào.

Khách sạn Càn Hào là khách sạn năm sao, cảnh quan không cần bàn, sảnh khách sạn xa hoa lộng lẫy, khách du lịch tấp nập, có người còn bàn tán về vụ nữ thi thể.

Hàn Bân đi đến quầy lễ tân, gõ nhẹ: "Quản lý đại sảnh đâu?"

Một nữ lễ tân ngẩng lên, hỏi: "Chào ngài, có việc gì không?"

Hàn Bân lấy thẻ cảnh sát: "Cảnh sát."

Nữ lễ tân đứng dậy, ghé sát tai Hàn Bân hỏi: "Ngài đến điều tra vụ thi thể nữ ở bãi biển phải không?"

"Đúng, chúng ta cần xem camera giám sát khách sạn." Hàn Bân nói.

"Vị cảnh sát, ngài xưng hô thế nào?"

"Họ Hàn."

"Cảnh sát Hàn, để ta gọi người dẫn ngài đến phòng nghỉ, đợi liên lạc với quản lý sẽ tới ngay."

"Được."

Một nữ phục vụ bước đến, làm động tác mời, dẫn Hàn Bân và Lý Huy đến phòng nghỉ, rót trà cho hai người.

Chờ phục vụ rời đi, Lý Huy hỏi: "Sao nàng biết ta đến điều tra vụ thi thể nữ?"

"Không có chút nhanh nhạy sao làm lễ tân được."

Lý Huy uống ngụm trà: "Cảm giác như gặp ôn thần vậy."

"Giờ ta và ngươi đúng là ôn thần, đến khách sạn nào cũng thế." Hàn Bân cười.

Không lâu sau, cửa phòng nghỉ mở, một người đàn ông ngoài bốn mươi bước vào, mặt mang nụ cười chuyên nghiệp:

"Hai vị cảnh sát, chào các ngài. Ta là La Hồng Sướng, quản lý khách sạn."

"Quản lý La, chắc ngài biết về thi thể nữ ở bãi biển rồi chứ?"

"Có nghe nói."

"Chúng ta là đội hình sự, phụ trách vụ này, mong khách sạn hợp tác điều tra." Hàn Bân nói.

"Không vấn đề gì, khách sạn Càn Hào chúng ta sẽ hết sức hỗ trợ." La Hồng Sướng đảm bảo.

"Chúng ta cần xem camera giám sát tối qua."

"À!"

La Hồng Sướng nghe ra ý tứ trong lời: "Cảnh sát, không chắc thi thể nữ đó ở khách sạn chúng ta, hay là ngài cho ta tấm ảnh, ta để lễ tân nhận diện?"

"Chúng ta không đến đây để kiểm tra, mà đã xác định, nạn nhân đã ở khách sạn các ngươi, chúng ta đến điều tra." Hàn Bân giải thích.

Sắc mặt La Hồng Sướng trở nên rất khó coi: “Cảnh sát, chuyện này không nhỏ, có thể cho ta chút thời gian, báo cáo lãnh đạo không?”

“Ngươi vừa nói hết sức hợp tác, giỡn chơi à?” Lý Huy hừ.

“Không không không, ta không có ý đó.”

La Hồng Sướng vội giải thích: “Ta dù là quản lý khách sạn nhưng không có quyền xem camera, cần phải báo cáo lên cấp trên.”

“Có thể báo cáo, nhưng ta nhắc ngươi một câu, làm chậm trễ điều tra sẽ ảnh hưởng đến tiến độ phá án. Vụ này kéo dài càng lâu thì ảnh hưởng đến khách sạn các ngươi càng lớn.” Hàn Bân nói.

“Ta hiểu ý ngài, ngài chờ chút, ta sẽ quay lại ngay.” Nói xong, La Hồng Sướng bước nhanh ra khỏi phòng nghỉ.

“Khách sạn lớn phiền phức thật, nếu là nhà trọ nói với bà chủ một tiếng, camera có ngay.” Lý Huy lẩm bẩm.

Hàn Bân châm điếu thuốc, từ từ hút một hơi: “Yên tâm, không kéo dài lâu đâu, họ còn gấp hơn ta.”

Quả nhiên chưa đến hai phút, La Hồng Sướng quay lại, thái độ càng cung kính hơn: “Xin lỗi, đã để hai vị cảnh sát chờ lâu.”

“Lãnh đạo các ngươi nói gì?”

Thấy Hàn Bân hút thuốc, Lý Huy cũng châm điếu.

La Hồng Sướng lấy bật lửa ra, vội vàng châm cho Lý Huy: “Lãnh đạo chúng ta nói sẽ hết sức hợp tác với cảnh sát, các ngài có thể xem camera bất cứ lúc nào.”

“Được, thay mặt ta cảm ơn lãnh đạo các ngươi.”

“Còn một chuyện, muốn nhờ hai vị cảnh sát giúp đỡ.” La Hồng Sướng nói, lấy ra hai phong bì đặt lên bàn.

“Làm gì vậy?” Hàn Bân lạnh lùng nói.

“Đừng làm trò này, cất đi.” Lý Huy quát.

La Hồng Sướng ngập ngừng một chút, rồi thu lại phong bì, giải thích: “Ta không có ý gì khác, chỉ mong hai vị cảnh sát không nói ra việc nạn nhân ở khách sạn chúng ta.”

Chương 105: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Được rồi, chúng ta có quy định bảo mật, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, ngươi còn rõ hơn ta."

"Vâng."

"Đừng làm mấy việc vô ích này nữa, dẫn chúng ta đến phòng giám sát, sớm làm rõ vụ án thì mọi chuyện sẽ ổn thôi."

La Hồng Sướng làm động tác mời: "Mời theo ta."

Dưới sự dẫn dắt của La Hồng Sướng, Hàn Bân và Lý Huy đến phòng giám sát. Thấy La Hồng Sướng không có ý rời đi, Hàn Bân liền đuổi hắn ra ngoài.

Chưa đầy một lúc, một nhân viên phục vụ bước vào, mang theo hai ly cà phê và một đĩa trái cây.

Hàn Bân giữ lại cà phê, còn đĩa trái cây thì bảo mang đi.

Để tăng hiệu quả, Lý Huy trực tiếp kiểm tra camera từ khoảng tám giờ tối qua. Quả nhiên, trong nhà hàng khách sạn xuất hiện Hà Thi Nhụy, Đường Ngọc và một thanh niên.

Thanh niên kia khoác vai Đường Ngọc, chắc là bạn trai Đường Ngọc.

Hàn Bân đặt ly cà phê xuống, chỉ vào màn hình: "Chiếc váy xanh không tay, giống như khi nàng chết."

Lý Huy theo dõi hành trình của Hà Thi Nhụy qua camera, thấy ba người rời nhà hàng rồi chia tay, Hà Thi Nhụy đi một mình ra hướng biển.

Hàn Bân bảo nhân viên an ninh khách sạn sao chép lại đoạn ghi hình, rồi cùng Lý Huy rời khách sạn.

Khách sạn Càn Hào gần biển, xung quanh có nhiều cửa hàng, siêu thị, quầy quà lưu niệm và một số khách sạn khác.

Hàn Bân và Lý Huy đi quanh khu vực, điều tra camera của các cửa hàng và điểm du lịch, mang về khách sạn Càn Hào xem lại từng đoạn.

Xem camera là một công việc tẻ nhạt, mắt phải dán vào màn hình. Hàn Bân uống hai tách trà, một ly cà phê và hút năm điếu thuốc, mắt đã bắt đầu mỏi.

"Bân Tử, lại thấy Hà Thi Nhụy rồi." Lý Huy chỉ vào màn hình, phấn khích nói.

Hàn Bân nhìn lên, thấy trên màn hình hiện ra một bóng dáng nữ, vì là buổi tối nên không rõ mặt, chỉ thấy được quần áo và dáng người.

Trong camera, cô gái đội mũ rộng vành, mặc váy xanh không tay, nhìn không rõ mặt, dáng người giống Hà Thi Nhụy.

"Xem tiếp xem nàng đi đâu?" Hàn Bân nói.

Lý Huy tiếp tục phát video, thấy Hà Thi Nhụy vào một quán bar gần đó, là quầy bar ngoài trời, bán nguyệt, chỉ cách biển vài chục mét, có thể vừa uống rượu vừa ngắm biển.

"Sao lại đội thêm mũ, che mặt rồi."

"Chắc là mua kỷ niệm." Lý Huy chỉ vào góc trái trên màn hình: "Giờ là mười giờ mười phút, trùng với lời Đường Ngọc kể."

Hà Thi Nhụy đi đến gần quán bar, camera không còn theo dõi được nữa.

Hai người xem thêm các camera khác, nhưng không thấy dấu vết của Hà Thi Nhụy.

“Có thể đây là camera cuối cùng ghi lại hình ảnh Hà Thi Nhụy trước khi chết không?” Lý Huy đoán.

Hàn Bân đứng dậy, vươn vai: “Đi, ta đến quán bar hỏi xem.”

“Đúng vậy, nên đi lại chút.” Lý Huy chống tay lên bàn, chầm chậm đứng lên.

Hàn Bân cười: “Lại đau lưng à.”

“Xì, chỉ là ngồi lâu không thoải mái thôi.” Lý Huy hừ.

“Thanh niên nên vận động nhiều, ngồi lâu không tốt cho cả sau và trước đâu.” Hàn Bân nháy mắt.

“Cút, ta còn chưa dùng lần nào, mới tinh, sao mà không tốt.” Lý Huy như bị chạm nọc, kêu lên.

“Ha ha…”

Hàn Bân cười lớn, bước ra khỏi phòng giám sát.

Lý Huy càng nhăn nhó: “Ngươi đứng lại, giải thích rõ ràng ngươi cười cái gì!”

Hai người ra khỏi khách sạn, đi không xa đã đến quán bar nhỏ.

Hàn Bân hay ra biển chơi nhưng chưa bao giờ vào quầy bar ngoài trời như thế này, lý do rất đơn giản, chỉ một chữ: ‘Đắt’.

Lúc này, xung quanh quầy bar không có mấy người, Hàn Bân ngồi lên ghế cao trước quầy, định thử một chút.

Lý Huy do dự một chút, rồi đứng bên cạnh Hàn Bân.

“Hai anh đẹp trai, muốn uống gì?” Một nữ pha chế trẻ tuổi hỏi.

Hàn Bân nhìn quanh một vòng: “Em đẹp, chỉ có mình em à?”

“Thường thì giờ này có hai người, hôm nay khách ít, mình em là đủ rồi.” Nữ pha chế nói.

“Tối qua em có ở đây không?” Hàn Bân hỏi.

“Hỏi chuyện đó làm gì?” Nữ pha chế hỏi lại.

Hàn Bân lấy thẻ cảnh sát: “Cảnh sát.”

“Cảnh sát, các anh đến điều tra vụ thi thể nữ ở bãi biển phải không?” Nữ pha chế hỏi.

“Nghe giọng em như biết gì đó?”

“Em biết chuyện này không giải quyết sớm, kinh doanh của chúng em sẽ ế ẩm.” Nữ pha chế thở dài.

“Em làm công việc này mà lo gì, không có khách thì nghỉ ngơi.” Lý Huy nói.

“Anh à, anh ăn lương nhà nước, bọn em làm thuê không như thế, khách đông, bán nhiều rượu mới có hoa hồng. Chỉ trông vào lương chết, ăn ở còn không đủ.” Nữ pha chế thở dài.

“Quán em có camera không?”

“Không, chủ quán nói, không muốn rước thêm phiền phức.”

“Nếu ai cũng nghĩ như chủ em, tỷ lệ tội phạm không cao mới lạ.” Lý Huy hừ.

“Tối qua em có ở đây không?” Hàn Bân hỏi.

“Nạn nhân chết đuối tối qua sao?” Nữ pha chế hỏi lại.

Hàn Bân nhíu mày: “Có muốn chúng ta sớm phá án không?”

Nữ pha chế không ngần ngại: “Muốn.”

“Ta hỏi em trả lời, ok?”

“Ok.” Nữ pha chế giơ tay làm động tác ok.

“Tối qua em có ở đây không?”

“Không, em làm ca ngày.”

“Tối qua ai ở đây?”

“Trước chín rưỡi có hai người, sau chín rưỡi khách ít, thường chỉ một người ở lại.”

“Sau chín rưỡi ai ở đây?”

“Tưởng An Dương.”

“Có số điện thoại hắn không?”

“Chúng ta đều liên lạc qua nhóm WeChat, nhưng giờ này có lẽ đang ngủ, có thể sẽ không trả lời.”

“Reng…” Điện thoại của Hàn Bân vang lên, mở ra xem là tin nhắn từ nhóm WeChat nhóm hai.

Chương 106: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tin nhắn của Tằng Bình: "Có manh mối mới, tập hợp ở đồn cảnh sát."

Hàn Bân lấy giấy và bút, viết số điện thoại của mình: "Tưởng An Dương đi làm rồi, để hắn liên lạc với ta."

…

Mười phút sau, Hàn Bân và người kia trở lại đồn cảnh sát, Điền Lệ và Triệu Minh cũng lần lượt tới.

Trịnh Khải Hoàn và Tằng Bình đang nói chuyện nhỏ, thấy mọi người đến đông đủ thì bước tới.

Trịnh Khải Hoàn nhìn đồng hồ, nói: "Bây giờ là bốn giờ chiều, mọi người ra ngoài điều tra ba tiếng, vừa lúc tổng hợp manh mối."

"Đội trưởng Trịnh, ta đã liên lạc với cha mẹ của nạn nhân, họ đang trên đường đến đây." Điền Lệ nói.

"Ừm." Trịnh Khải Hoàn gật đầu, hỏi tiếp: "Bên công ty viễn thông có phát hiện gì không?"

"Ta đã in một bản ghi chép cuộc gọi và tin nhắn của nạn nhân, có vài người liên lạc thường xuyên với nạn nhân, ta đã tra ra thông tin của họ." Điền Lệ nói, lấy tài liệu ra và đặt lên máy chiếu.

"Trong đó có một số điện thoại khá đặc biệt, trong ba ngày trước khi Hà Thi Nhụy chết, số này đã gọi 11 cuộc, Hà Thi Nhụy chỉ nghe một cuộc, còn lại 10 cuộc đều bị cắt đứt."

“Chủ nhân của số điện thoại đó là ai?”

“Bạn trai cũ của nạn nhân, Mao Nghị Nhiên.”

“Ba ngày gọi 11 lần, bị cắt 10 lần, không khác gì cái gọi điện đoạt mạng từ xa.” Triệu Minh nói.

“Nếu có ai cắt điện thoại của ta như vậy, ta chắc chắn sẽ tức chết.” Lý Huy nhún vai.

“Triệu Minh, có phát hiện gì trong phòng của Hà Thi Nhụy không?”

“Đội kỹ thuật không phát hiện gì đặc biệt, nhưng ta thì có chút phát hiện.”

“Đừng giấu giếm nữa, nói đi.”

“Nhà Hà Thi Nhụy có vẻ rất giàu, phòng cô ấy ở là phòng view biển, đứng trên ban công có thể nhìn thấy biển, giá thuê một ngày kèm bữa sáng là 1800 tệ.” Triệu Minh nói.

“So với nhà ngươi thì sao?” Lý Huy nháy mắt.

“Huy Ca, nhà ta là dân tái định cư, không phải nhà giàu mới nổi, nếu tiêu tiền như vậy, cha ta chắc chắn sẽ đánh ta một trận.” Triệu Minh cười nói thêm:

“Tất nhiên, trừ khi là đi tuần trăng mật.”

“Ngươi còn độc thân mà nghĩ xa thế.” Lý Huy cười khẩy.

“Đừng nói đùa nữa.” Trịnh Khải Hoàn vẫy tay: “Lý Huy, ngươi nói về tình hình vụ án đi.”

“Đội trưởng Trịnh, chúng ta đã xem xét camera giám sát của khách sạn và khu vực xung quanh, phát hiện lời mô tả của Đường Ngọc là chính xác, tối qua lúc tám giờ Hà Thi Nhụy rời khách sạn, khoảng mười giờ mười phút xuất hiện ở một quán bar gần đó, từ đó về sau không thấy xuất hiện trên camera nữa.” Lý Huy nói.

“Giữa tám giờ và mười giờ nạn nhân làm gì?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Không thấy trên camera.” Lý Huy nhún vai.

Trịnh Khải Hoàn suy nghĩ một lúc, chỉ vào Tằng Bình: “Ngươi nói về phát hiện của ngươi đi.”

“Ta đã tới công ty mạng để lấy lại lịch sử trò chuyện trên WeChat của nạn nhân, phát hiện tin nhắn cuối cùng của nạn nhân vào lúc mười giờ rưỡi tối qua, người nhận là bạn trai cũ của nàng, Mao Nghị Nhiên.” Tằng Bình nói, đặt bản sao của cuộc trò chuyện lên máy chiếu:

“Đây là nội dung cuộc trò chuyện, Hà Thi Nhụy mời Mao Nghị Nhiên ra biển, muốn nói chuyện rõ ràng về mối quan hệ của họ.”

“Chậc chậc, có vẻ tối qua Hà Thi Nhụy uống khá nhiều.” Lý Huy nói.

“Ban đầu ta cũng nghĩ vậy, sau đó, ta xem lại lịch sử trò chuyện trước đó, phát hiện Mao Nghị Nhiên đã đến Thành phố Cầm Đảo vào ngày 23 tháng 8, tức là ngày hôm trước.” Tằng Bình nói.

“Mao Nghị Nhiên đến Cầm Đảo ngày 23 tháng 8, Hà Thi Nhụy chết vào ngày 24 tháng 8, quá trùng hợp.” Điền Lệ ngạc nhiên nói.

Tằng Bình chỉ vào nội dung cuộc trò chuyện trên máy chiếu: “Điều trùng hợp hơn là, tối hôm qua lúc mười một giờ, Mao Nghị Nhiên đến Bãi Biển Kim Sa.”

“Nếu Mao Nghị Nhiên ở Cầm Đảo, có thể triệu tập hắn để lấy lời khai.” Hàn Bân nói.

“Ta đã kiểm tra, Mao Nghị Nhiên mua vé tàu hỏa sáng 23 tháng 8 đến đây, hôm nay trưa mua vé tàu bốn giờ rưỡi chiều

để về Thành phố Cao Long.” Tằng Bình nói.

“Chưa đầy nửa tiếng nữa, chúng ta có cần đến ga tàu không?” Lý Huy hỏi.

“Không cần, ta đã liên hệ với cảnh sát ở ga tàu, họ đã tìm được Mao Nghị Nhiên và triệu tập hắn miệng, sẽ đưa hắn trực tiếp đến Phân Cục Cầm Đảo.” Tằng Bình nói.

“Đội trưởng Tằng suy nghĩ chu đáo.” Điền Lệ nói.

“Suýt chút nữa để thằng nhóc này chạy mất.” Triệu Minh nói.

“Vậy có khả năng hắn là kẻ giết người không?” Lý Huy hỏi.

“Dù hắn giết hay tự sát, trước hết phải tìm hắn lấy lời khai, nếu Mao Nghị Nhiên rời Thành phố Cầm Đảo, mọi chuyện sẽ phức tạp hơn.” Trịnh Khải Hoàn lấy ra một hộp thuốc lá đưa cho mọi người.

Hàn Bân lấy một điếu, do dự nói: “Nhưng dù bắt được Mao Nghị Nhiên, cũng không có đủ chứng cứ để chứng minh hắn giết Hà Thi Nhụy.”

“Bân Tử nói đúng, vấn đề bây giờ là chứng cứ quá ít, thậm chí không thể chứng minh Hà Thi Nhụy bị hắn giết.” Tằng Bình nói.

“Từ camera giám sát có thể thấy, khi Hà Thi Nhụy rời khách sạn, cô ấy không mang nhiều đồ, có lẽ chỉ mang theo điện thoại, nếu Hà Thi Nhụy tự đuối nước, điện thoại có thể rơi xuống biển; nếu cô ấy bị giết, điện thoại có thể rơi vào tay nghi phạm, đây là một chứng cứ khá quan trọng.” Hàn Bân phân tích.

Chương 107: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Điền Lệ, ngươi gọi điện thoại cho Hà Thi Nhụy xem bây giờ tình trạng thế nào.” Trịnh Khải Hoàn nói.

Điền Lệ gật đầu, lấy điện thoại gọi số của Hà Thi Nhụy, một lát sau điện thoại vang lên.

“Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy.”

“Rất tiếc, số quý khách gọi hiện không liên lạc được…”

“Nếu bên Bãi Biển Kim Sa không có manh mối rõ ràng, hãy về phân cục lấy lời khai của Mao Nghị Nhiên, coi hắn là đột phá khẩu điều tra tiếp theo.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Đội trưởng Trịnh, ta có một đề nghị nhỏ.” Lý Huy cười hề hề.

“Nói đi.”

“Trước khi về phân cục có thể ăn chút gì không?” Lý Huy xoa bụng, chưa ăn trưa, lại bận cả buổi chiều, đã đói cồn cào.

Trịnh Khải Hoàn cười: “Các ngươi đều chưa ăn trưa phải không?”

Hàn Bân, Điền Lệ, Triệu Minh đều cười gượng gạo.

Tằng Bình châm một điếu thuốc, cười nói: “Dần dần sẽ quen thôi.”

“Được rồi, ta và Lão Tằng về trước, các ngươi ăn chút gì rồi hãy về phân cục.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Vâng.”

…

Lúc này, hầu hết các nhà hàng chưa mở cửa, Hàn Bân bốn người tìm được một quán ăn nhanh, không quan tâm ngon hay không, ít nhất cũng lấp đầy bụng, không biết bữa tiếp theo là khi nào.

Về đến phân cục, Mao Nghị Nhiên cũng được triệu tập đến đồn cảnh sát.

Triệu Minh dẫn hắn vào văn phòng, Hàn Bân và Lý Huy phụ trách lấy lời khai.

Hàn Bân bật máy ghi hình, lấy bút và sổ ghi chép hỏi theo thường lệ: “Họ tên, giới tính, tuổi, quê quán…”

“Mao Nghị Nhiên, nam, 27 tuổi, người Thành phố Cao Long…”

“Biết tại sao chúng ta tìm ngươi không?” Hàn Bân hỏi.

Mao Nghị Nhiên lắc đầu: “Không biết.”

“Ngươi có biết Hà Thi Nhụy không?”

“Không muốn biết cũng khó.”

“Quan hệ của các ngươi là gì?”

“Cô ấy là bạn gái ta, không, bạn gái cũ.”

“Lần cuối cùng các ngươi gặp nhau là khi nào?”

“Có lẽ nửa tháng rồi.”

“Chắc chắn chứ?”

“Chắc chắn.” Mao Nghị Nhiên đáp, hỏi lại: “Cảnh sát, các ngài tìm ta có chuyện gì, ta và Hà Thi Nhụy đã chia tay rồi, hơn nữa chuyện này không liên quan đến cảnh sát chứ.”

“Hà Thi Nhụy đã chết.” Hàn Bân nghiêm mặt nói.

“Cái gì! Ngài không đùa chứ, hôm qua cô ấy còn…” Mao Nghị Nhiên kinh ngạc.

“Hôm qua có chuyện gì?”

“Không, không có gì.” Mao Nghị Nhiên lắp bắp, xác nhận: “Thi Nhụy thực sự chết rồi sao?”

“Điều này ngươi phải rõ hơn chúng ta chứ.”

“Ý các ngài là sao, ta vừa mới biết chuyện này thôi.” Mao Nghị Nhiên nói.

“Chúng ta đã kiểm tra lịch sử trò chuyện WeChat, tối hôm qua khoảng 11 giờ, ngươi đến Bãi Biển Kim Sa gặp Hà Thi Nhụy.”

“Là cô ấy mời ta đi, ta cũng khá bất ngờ, nhưng vẫn hy vọng có thể tái hợp với cô ấy, nhưng khi đến Bãi Biển Kim Sa không thấy cô ấy, gọi video không trả lời, gọi điện thoại cũng tắt máy, ta tưởng cô ấy đang trả thù ta, nên mới mua vé tàu về Thành phố Cao Long.” Mao Nghị Nhiên giải thích.

Hàn Bân nhíu mày, biểu hiện của Mao Nghị Nhiên rất tự nhiên, không có dấu hiệu nói dối.

“Những ngày gần đây Hà Thi Nhụy có gì khác thường không?”

“Ta không biết, cô ấy không thèm để ý đến ta.” Mao Nghị Nhiên thở dài, giọng nghẹn ngào:

“Ai biết cô ấy đột ngột chết, nếu mọi chuyện suôn sẻ, chúng ta có thể đang chọn nhẫn cưới hoặc thử váy cưới, ta…ta thật sự không…”

Lý Huy đưa cho đối phương một tờ giấy: “Vậy sao ngươi biết cô ấy ở Thành phố Cầm Đảo?”

Mao Nghị Nhiên nhận tờ giấy, lau mắt: “Ta xem qua vòng bạn bè của cô ấy, có định vị điện thoại nên biết cô ấy ở gần đây.”

“Tại sao các ngươi chia tay?” Hàn Bân hỏi.

Mao Nghị Nhiên cười khổ: “Người đã chết, nói những điều này còn có ý nghĩa gì.”

“Ngươi không muốn biết cô ấy chết thế nào sao?” Hàn Bân truy hỏi.

“Ta đã nói, không liên quan đến ta, ta thật sự không biết gì cả.”

“Vậy ngươi càng nên hợp tác với cảnh sát, để nhanh chóng loại bỏ nghi ngờ về ngươi.”

Mao Nghị Nhiên suy nghĩ một lúc: “Chúng ta đã chuẩn bị kết hôn, gặp mặt cả hai bên gia đình, nhưng khi bàn về sính lễ, hai bên xảy ra mâu thuẫn, nhà Thi Nhụy điều kiện bình thường, anh trai cô ấy chưa kết hôn, cha mẹ cô ấy muốn gia đình ta chi thêm sính lễ.”

“Thực tế vậy sao?” Lý Huy nói.

“Trước đây ta cũng nghĩ quan hệ với Thi Nhụy rất tốt, chúng ta đã yêu nhau nhiều năm, có tình cảm chân thật, nhưng khi đến lúc kết hôn mới phát hiện mọi chuyện không đơn giản như ta nghĩ, kết hôn không phải chuyện của hai người, mà là liên quan đến hai gia đình.” Mao Nghị Nhiên cúi đầu, giọng đầy bất lực:

“Nhà Thi Nhụy muốn thêm sính lễ, ta không muốn cha mẹ gánh nặng, trách ta không có bản lĩnh, nếu không, sẽ không đến mức này.”

Hàn Bân xoa cằm, hỏi: “Ngươi nói điều kiện nhà Hà Thi Nhụy bình thường?”

“Đúng vậy.”

“Với hiểu biết của ngươi về cô ấy, cô ấy có thuê phòng view biển 1800 tệ một ngày khi du lịch ở Cầm Đảo không?” Hàn Bân hỏi.

“Không thể nào, đừng nói là 1800 tệ, ngay cả phòng 500 tệ cô ấy cũng thấy đắt.” Mao Nghị Nhiên chắc chắn nói.

“Nhưng chúng ta đã kiểm tra khách sạn, Đường Ngọc đã dẫn chúng ta vào, phòng đó là phòng view biển 1800 tệ một ngày.” Triệu Minh nói.

Hàn Bân nhíu mày, có vẻ cái chết của Hà Thi Nhụy phức tạp hơn tưởng tượng.

Chương 108: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nguyên nhân cái chết của Hà Thi Nhụy không có kết luận, không thể lập án.

Làm xong biên bản, Mao Nghị Nhiên rời khỏi phân cục.

Trịnh Khải Hoàn châm một điếu thuốc, kẹp trong tay hỏi: "Các ngươi thấy Mao Nghị Nhiên có tình nghi không?"

"Từ thông tin trên WeChat, Mao Nghị Nhiên tối qua đúng là có đến Bãi Biển Kim Sa, so sánh lịch sử trò chuyện WeChat và ghi chép cuộc gọi, có thể thấy sau khi Mao Nghị Nhiên đến Bãi Biển Kim Sa cũng đã gọi cho Hà Thi Nhụy, nhưng không kết nối được, lời giải thích của Mao Nghị Nhiên cũng hợp lý." Hàn Bân phân tích.

"Cũng có thể Mao Nghị Nhiên đã khống chế nạn nhân, gọi điện chỉ để tạo bằng chứng giả." Lý Huy phỏng đoán.

"Bây giờ đều chỉ là phỏng đoán, không có chứng cứ thực chất, thậm chí không thể chứng minh nạn nhân bị hắn giết, quá bị động." Tằng Bình nói.

"Nếu giả sử nạn nhân bị giết, mà nghi phạm không phải Mao Nghị Nhiên, thì là ai?" Điền Lệ nói.

"Ta nghĩ nên làm biên bản cho bạn trai Đường Ngọc, xem ai là người đã thanh toán chi phí phòng của Hà Thi Nhụy." Hàn Bân đề nghị.

"Mao Nghị Nhiên thì sao? Hắn có thể là người cuối cùng gặp nạn nhân, nếu hắn là kẻ giết người mà chạy mất thì sao?"

Triệu Minh nhắc nhở.

“Không có chứng cứ hắn giết người không thể lập án, cảnh sát không có lý do để khống chế Mao Nghị Nhiên.” Trịnh Khải Hoàn trầm ngâm một lát, ý tứ nói:

“Lão Tằng, chuyện này giao cho ngươi xử lý.”

“Rõ.”

“Reng reng…” một hồi chuông điện thoại vang lên, Điền Lệ lấy điện thoại ra nghe.

Một lát sau, Điền Lệ bước tới, mặt có vẻ nghiêm túc: “Là cha của nạn nhân, họ sắp tới Cầm Đảo, muốn đến phân cục nhận xác.”

“Reng reng…” điện thoại của Hàn Bân cũng vang lên, hắn lấy điện thoại ra nhấn nút nghe: “Alo.”

“Xin hỏi có phải Cảnh sát Hàn không?”

“Ngươi là ai?”

“Ta là Tưởng An Dương, bartender của Quán Bar Bãi Biển Kim Sa, nghe nói ngài có việc tìm ta.”

“Chúng ta có một vụ án muốn nhờ ngươi hỗ trợ điều tra.”

“Là vụ thi thể nữ bên bờ biển?” Tưởng An Dương hỏi.

“Đúng, ngươi ở đâu?”

“Ta đang ở quán bar.”

Hàn Bân nhìn đồng hồ: “Được, chúng ta sẽ đến ngay.”

“Hàn Bân, ngươi bên đó có manh mối?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Người gọi là bartender của quán bar, tối qua có thể đã tiếp đón Hà Thi Nhụy, thậm chí có thể là người cuối cùng gặp Hà Thi Nhụy, ta muốn tìm hắn hỏi thăm tình hình.” Hàn Bân nói.

“Đi đi.” Trịnh Khải Hoàn gật đầu, chỉ vào Điền Lệ và Lý Huy:

“Các ngươi đến Khách sạn Càn Hào, làm biên bản cho bạn trai Đường Ngọc, đồng thời hỏi xem ai đã thanh toán chi phí phòng cho Hà Thi Nhụy.”

“Thế còn việc người nhà nạn nhân đến nhận xác thì sao?” Điền Lệ nói.

“Có ta và đội Tằng ở đây, đi đi.” Trịnh Khải Hoàn vẫy tay.

“Vâng.”

…

Bốn mươi phút sau, bốn người lái xe đến Bãi Biển Kim Sa.

Hàn Bân và Lý Huy vào quán bar.

Điền Lệ và Triệu Minh đến Khách sạn Càn Hào.

Lúc này đã bảy giờ tối, Bãi Biển Kim Sa chỉ có vài bóng người lẻ loi.

Hai người nhanh chóng đến quán bar, sau quầy bar là một thanh niên trẻ, tóc buộc một đuôi, cạo hai bên, kiểu tóc rất cá tính.

“Hai vị muốn uống gì?”

“Tưởng An Dương?”

“Ngươi là?”

“Chúng ta là cảnh sát, vừa gọi điện.”

“Ta nhận ra rồi, ngài là Cảnh sát Hàn phải không.” Tưởng An Dương nói.

“Không phải nói trước chín giờ quán bar có hai người sao? Sao hôm nay chỉ có mình ngươi?” Lý Huy hỏi.

“Ngài nhìn xem hôm nay có ai đâu, từ lúc ta vào ca đến giờ, hai ngài là khách đầu tiên, nghe nói có người chết đuối, ai mà không lo lắng, trời chưa tối đã đi hết.” Tưởng An Dương thở dài.

Hàn Bân lấy ra một tấm ảnh của Hà Thi Nhụy: “Hôm qua ngươi có thấy người này không?”

“Đây là người phụ nữ chết đuối hôm qua?” Tưởng An Dương lùi một bước.

“Đây là ảnh sinh hoạt trước đây, không có gì phải sợ, nhìn kỹ đi.” Hàn Bân nói.

“Tối qua khách rất đông, ta tiếp đón mấy chục người, không nhớ ra được.” Tưởng An Dương lắc đầu.

Hàn Bân lấy thêm một bức ảnh: “Đây là ảnh giám sát tối qua, nạn nhân đội mũ tròn, mặc váy xanh không tay.”

“Bộ váy và mũ này ta có ấn tượng, lúc đó ta cũng thắc mắc, tối thế này đội mũ che nắng làm gì…” Tưởng An Dương nhớ lại.

Vì camera không ghi lại mặt, Hàn Bân chỉ vào tấm ảnh sinh hoạt: “Có phải người này không?”

Tưởng An Dương suy nghĩ một lát, nhăn mày: “Ta chỉ gặp một lần, lại là buổi tối, đối phương đội mũ che nắng, không chắc chắn.”

“Nghĩ kỹ xem, dáng vẻ, giọng nói, phụ kiện, cách thanh toán.” Hàn Bân nhắc.

“Hình như nàng dùng WeChat để thanh toán.” Tưởng An Dương vỗ nhẹ trán: “Đúng, ta nhớ rồi, nàng sơn móng tay.”

“Chắc chắn?”

“Khách đến cầm ly rượu ta sẽ chú ý.” Tưởng An Dương nói.

“Màu móng tay gì?”

“Hồng? Vàng? Ta không rõ màu gì, giữa hồng và vàng, không quá nổi.”

Hàn Bân quay đầu thì thầm với Lý Huy: “Gọi đội Tằng, bảo hắn liên lạc với công ty mạng, xem tối qua Hà Thi Nhụy có dùng WeChat thanh toán không.”

Lý Huy gật đầu, đi ra một bên gọi điện.

“Khi nàng cầm ly rượu, tay có đeo nhẫn không?” Hàn Bân tiếp tục hỏi.

“Không nhớ rõ.”

“Cổ tay có đeo vòng không?”

“Cảnh sát Hàn, ta thật sự không để ý, còn phải lấy rượu, rót rượu, quầy bar không lớn nhưng rất lộn xộn.” Tưởng An Dương giang tay.

Chương 109: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi nghĩ kỹ, nhớ ra gì thì liên hệ với ta.” Hàn Bân dặn dò.

“Yên tâm, số điện thoại ta đã lưu rồi, ta cũng mong vụ án sớm được phá, xong chuyện này, kinh doanh của ta mới khá lên được.”

“Cảm ơn ngươi.” Hàn Bân đứng lên rời khỏi quầy bar.

“Đội Tằng có tin tức chưa?”

“Chưa, ta đã nói với đội Tằng, chắc hắn đang liên hệ với công ty mạng.” Lý Huy nhún vai.

“Bân Tử, ngươi nghĩ người phụ nữ tối qua đến quán bar có phải là Hà Thi Nhụy không?”

“Tưởng An Dương nói người phụ nữ tối qua sơn móng tay màu nhạt, nhưng khi kiểm tra thi thể Hà Thi Nhụy, ta không thấy nàng sơn móng tay.” Hàn Bân nói.

“Có thể do bị ngâm trong nước biển, sơn móng tay đã bị rửa trôi, phân hủy.” Lý Huy phỏng đoán.

“Có thể, nhưng bề mặt móng vẫn còn dư lượng, dù không thấy bằng mắt thường cũng có thể kiểm tra hóa học.” Hàn Bân nói.

“Reng reng…”

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Lý Huy nhìn xuống: “Đội Tằng gọi.”

“U u…”

Lý Huy bật loa ngoài, một tiếng khóc vang lên từ điện thoại.

“Đội Tằng, bên ngươi có chuyện gì?”

“Người nhà nạn nhân đến nhận xác.” Tằng Bình thở dài, nói lớn:

“Công ty mạng đã tan làm, phải đợi đến ngày mai mới kiểm tra được lịch sử thanh toán.”

Hàn Bân tiếp lời: “Đội Tằng, có việc cần ngươi giúp.”

“Chuyện gì?”

“Theo bartender quán Bar Kim Sa, tối qua có một người phụ nữ giống Hà Thi Nhụy đến quán bar, hắn không nhớ rõ mặt nhưng nhận ra mũ và quần áo, còn nói người phụ nữ này sơn móng tay màu nhạt.” Hàn Bân nói.

Tằng Bình chần chừ một lát: “Ta nhớ, thi thể nạn nhân không sơn móng tay.”

“Ta và Lý Huy phỏng đoán, hoặc sơn móng tay đã bị phân hủy, hoặc người phụ nữ đó không phải Hà Thi Nhụy.”

“Đúng lúc ta đang ở pháp y, lát nữa ta nhờ bác sĩ Ngô kiểm tra xem có dư lượng sơn móng tay không.” Tằng Bình giàu kinh nghiệm, không cần Hàn Bân nhắc.

“Chờ tin ngài.” Hàn Bân nói.

“Kiểm tra xong việc ở quán bar, các ngươi đến Khách sạn Càn Hào làm biên bản cho Đường Ngọc.” Tằng Bình chỉ thị.

“Rõ.”

“Đường Ngọc đã làm biên bản rồi sao lại phải làm lại?” Lý Huy thắc mắc.

“Nếu pháp y kiểm tra thấy móng tay Hà Thi Nhụy không có dư lượng sơn móng tay, ngươi nghĩ vụ án tiếp theo sẽ thế nào?” Hàn Bân không trả lời mà hỏi lại.

“Vậy chứng tỏ người đến quán bar không phải Hà Thi Nhụy, mà có người cố ý giả mạo Hà Thi Nhụy để đánh lạc hướng cảnh sát, tạo giả vờ như Hà Thi Nhụy chưa chết, chắc chắn phải truy tìm người giả mạo Hà Thi Nhụy.” Lý Huy phân tích.

“Ngươi nghĩ ai có khả năng giả mạo Hà Thi Nhụy nhất?” Hàn Bân truy vấn.

Lý Huy nói luôn: “Đường Ngọc?”

Hàn Bân châm một điếu thuốc:

“Đường Ngọc đã nhắc đến quán bar trong biên bản, nếu không chúng ta cũng không biết nạn nhân đến quán bar, sẽ không nhanh chóng tìm được camera gần quán bar.”

“Thứ hai, khi Điền Lệ làm biên bản, hỏi mục đích Hà Thi Nhụy đi ra ngoài, Đường Ngọc nói nàng đi mua quà lưu niệm, trong camera gần quán bar, Hà Thi Nhụy đội mũ tròn, mối quan hệ nhân quả này có vẻ hợp lý nhưng giống như để che đậy hành vi bất thường trong video giám sát.”

“Quan trọng nhất, khi ta đưa khăn giấy cho Đường Ngọc, ta thấy nàng sơn móng tay màu nhạt, tất nhiên đây chỉ là phỏng đoán của ta, không thể làm bằng chứng.”

“Ngươi nói vậy, nghi ngờ Đường Ngọc rất lớn.” Lý Huy thì thầm.

“Lát nữa làm biên bản với Đường Ngọc, nhớ chụp ảnh gửi cho bartender Tưởng An Dương nhận diện.”

“Tại sao ngươi không chụp?”

“Ta còn việc khác phải làm.” Hàn Bân hút một hơi thuốc sâu, bề ngoài có vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng có chút rối loạn.

Từ những manh mối hiện có, Đường Ngọc bị nghi ngờ lớn, nàng quen Hà Thi Nhụy, hai người có thân hình tương tự, là người có khả năng giả mạo Hà Thi Nhụy nhất.

Nhưng vấn đề hiện tại là, khi Đường Ngọc đến đồn báo án, mặc dù Điền Lệ làm biên bản, nhưng Hàn Bân cũng ở đó, hắn không phát hiện Đường Ngọc có dấu hiệu nói dối.

Phân tích vi biểu cảm thất bại?

Hay oan cho Đường Ngọc?

…

Mang theo những nghi vấn, Hàn Bân và Lý Huy đến khách sạn.

Khách sạn Càn Hào để hỗ trợ cảnh sát điều tra, chuẩn bị một phòng họp cho Điền Lệ và Triệu Minh sử dụng.

Điền Lệ và Lý Huy đã đến một lúc, nhưng Đường Ngọc và bạn trai đang ăn tối, chưa đến phòng họp làm biên bản, hai người chỉ đành ngồi đợi.

Triệu Minh tựa vào ghế, có chút buồn chán, ngáp dài: “Bân Ca, bên ngươi có phát hiện gì không?”

“Làm xong biên bản rồi nói.” Hàn Bân nói.

Đường Ngọc có chút nghi ngờ, nếu thảo luận vụ án mà nàng đột nhiên vào, chẳng phải làm kinh động kẻ tình nghi sao.

Không lâu sau, nhân viên phục vụ khách sạn bước vào, đưa cho Hàn Bân và Lý Huy mỗi người một ly nước nóng.

Buổi chiều xem camera, trà và cà phê uống quá nhiều, uống thêm là muốn ói rồi.

“Lộp cộp…” tiếng bước chân vang lên, cửa phòng họp mở ra.

Đường Ngọc bước vào, trên mặt có chút áy náy: “Xin lỗi, chúng ta vừa ăn tối, trễ một chút.”

“Không sao, mời ngồi.” Điền Lệ nói.

“Các cảnh sát, ta xin giới thiệu, đây là bạn trai của ta, Hướng Hồng Ba.”

Chàng trai gật đầu chào.

“Hướng tiên sinh, mời ngồi, ta sẽ làm biên bản cho ngươi.” Triệu Minh lấy ra bút và sổ tay.

Chương 110: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hướng Hồng Ba ngồi vào vị trí đối diện.

Điền Lệ bật máy ghi hình, hỏi theo thông lệ:

"Họ tên, giới tính, tuổi, quê quán…"

"Ta…ta tên Hướng Hồng Ba, năm nay 25 tuổi, nam, quê ở Thành phố Cao Long."

"Ngươi đừng căng thẳng, chỉ là làm biên bản." Điền Lệ nói.

"Được."

"Hướng Hồng Ba, ngươi và nạn nhân Hà Thi Nhụy có quan hệ gì?"

"Quan hệ bạn bè."

"Ngươi và nàng quen nhau thế nào?"

"Hà Thi Nhụy là bạn học của Đường Ngọc, chúng ta quen nhau qua Đường Ngọc."

"Có liên lạc riêng không?"

Hướng Hồng Ba lắc đầu: "Không."

"Lần cuối ngươi gặp Hà Thi Nhụy là khi nào?"

"Tối qua ăn tối cùng nhau, sau đó không gặp nữa."

"Sau bữa tối, Hà Thi Nhụy đi đâu?" Hàn Bân xen vào hỏi.

"Nàng nói sắp về nhà, muốn mua vài món quà lưu niệm." Hướng Hồng Ba mắt liếc qua liếc lại.

Đây là biểu hiện nói dối thường gặp.

“Phí phòng của Hà Thi Nhụy là ai thanh toán?”

“Phí phòng của Hà Thi Nhụy là ta thanh toán.” Hướng Hồng Ba lặp lại.

“Ngươi biết Hà Thi Nhụy chết khi nào?”

“Trưa nay Đường Ngọc gọi điện báo ta.” Hướng Hồng Ba mắt nhìn sang phải.

Mắt nhìn sang trái là nhớ lại, nhìn sang phải là nghĩ ra lời nói dối.

Hàn Bân liên tiếp hỏi ba câu, Hướng Hồng Ba đều có dấu hiệu nói dối.

Làm xong biên bản cho Hướng Hồng Ba, Hàn Bân nhìn sang Đường Ngọc: “Đường tiểu thư, biên bản trước có chỗ chưa rõ ràng, ta muốn hỏi thêm vài câu.”

“Đường tiểu thư, tối qua sau bữa tối, ngươi làm gì?”

Đường Ngọc liếc nhìn Hướng Hồng Ba bên cạnh, mặt hơi đỏ: “Ta ở cùng Hồng Ba.”

“Tối qua, ngươi rời khỏi khách sạn không?”

Đường Ngọc lắc đầu: “Không.”

“Hà Thi Nhụy có nói với ngươi về việc Mao Nghị Nhiên đến Cầm Đảo không?” Hàn Bân hỏi.

“Mao Nghị Nhiên đến Cầm Đảo? Khi nào vậy?”

“Khoảng hai, ba ngày rồi.”

“Hắn đến Cầm Đảo làm gì?” Đường Ngọc ngạc nhiên.

“Dựa theo điều tra của chúng ta, tối qua Hà Thi Nhụy hẹn Mao Nghị Nhiên, hai người có thể đã gặp nhau ở Bãi Biển Kim Sa, thời gian này gần với thời gian chết của Hà Thi

Nhụy.” Hàn Bân ánh mắt sắc bén, quan sát biểu hiện của Đường Ngọc.

“Đây…”

Đường Ngọc nhăn mày, nói nhỏ: “Không ngờ tối qua Thi Nhụy muộn vậy còn đi ra ngoài, hóa ra là đi gặp Mao Nghị Nhiên.”

“Đường tiểu thư, ngươi nghĩ cái chết của Hà Thi Nhụy có liên quan đến Mao Nghị Nhiên không?” Hàn Bân hỏi.

Đường Ngọc mặt ngơ ngác: “Ta cũng không biết…”

Làm xong biên bản, Đường Ngọc và Hướng Hồng Ba cáo từ rời đi.

Hàn Bân tiễn hai người ra khỏi phòng họp, nhìn theo họ rời đi rồi đóng cửa phòng họp, chỉ còn lại Hàn Bân và ba người kia.

“Hướng Hồng Ba khi làm biên bản, rõ ràng có chút căng thẳng.” Điền Lệ nói.

“Bị cảnh sát hỏi, có mấy ai không căng thẳng?” Triệu Minh ngáp dài.

Hàn Bân ngậm điếu thuốc, hắn dùng phân tích vi biểu cảm thấy Hướng Hồng Ba có vấn đề.

Làm biên bản lại cho Đường Ngọc, vẫn không phát hiện vấn đề, Đường Ngọc biểu hiện, cử chỉ rất tự nhiên.

“Căng thẳng cũng không thể làm chứng cứ, nếu hai người này đã thông cung, hỏi thế nào cũng vô ích, đừng quên tối qua họ ở cùng nhau.” Lý Huy nói.

“Huy Ca, ngươi đừng lúc nào cũng nói bậy, ta theo không kịp.” Triệu Minh trêu chọc.

“Hai người nghiêm túc chút, đang thảo luận vụ án, nói linh tinh gì.” Điền Lệ quở trách.

Hàn Bân châm điếu thuốc, hút một hơi: “Ta nghĩ Hướng Hồng Ba có vấn đề.”

“Vấn đề gì?” Điền Lệ truy hỏi.

“Cảm giác.”

“Đại ca, cảm giác làm chứng cứ được sao? Đừng quên, cái chết của Hà Thi Nhụy đến giờ còn chưa lập án.” Lý Huy nhắc nhở.

Điền Lệ lật sổ tay, nhìn qua nội dung: “Hướng Hồng Ba nói trong biên bản, phí phòng của Hà Thi Nhụy là hắn thanh toán, chúng ta có thể kiểm tra từ đó.”

“Điền Lệ nói đúng, có thể kiểm tra ở quầy tiếp tân.” Hàn Bân nói.

“Ta sẽ gọi La Hồng Sướng qua, có hắn ở đó dễ làm việc.” Lý Huy lấy điện thoại, gọi La Hồng Sướng.

Một lát sau, bốn người đến quầy tiếp tân, nhân viên tiếp tân đã nhận ra bốn người, không cần xuất trình thẻ cảnh sát.

La Hồng Sướng đã tan làm, nhưng hắn gọi điện cho quầy tiếp tân, bảo nhân viên hết sức hợp tác với Hàn Bân và những người khác điều tra.

Không lâu sau, nhân viên tiếp tân lấy ra hồ sơ phòng và thông tin đặt phòng của ba người.

“Hà Thi Nhụy, Đường Ngọc và Hướng Hồng Ba thuê hai phòng, người đặt phòng là La Tinh Hoa, chi phí phòng cũng do La Tinh Hoa thanh toán.” Nhân viên tiếp tân nói.

“Sao lại có thêm La Tinh Hoa nữa?” Lý Huy thì thầm.

Lấy thông tin của La Tinh Hoa, bốn người rời khỏi khách sạn.

“Ta tra trên mạng, số điện thoại của La Tinh Hoa là địa phương.” Điền Lệ nói.

“Ba người ngoại tỉnh đến du lịch, một người bạn địa phương tiếp đón, cũng hợp lý.” Triệu Minh nói.

“Bạn tốt đến mấy cũng có giới hạn, ngươi nhìn xem hóa đơn chi phí, phòng của Hà Thi Nhụy nhìn ra biển mỗi ngày 1800 tệ, phòng Đường Ngọc và Hướng Hồng Ba mỗi ngày 800 tệ, tổng cộng mỗi ngày 2600 tệ, người có tiền không phải ngu, tiền không phải từ trên trời rơi xuống, không có lợi ích sao phải bỏ tiền ra cho ngươi.” Lý Huy hừ một tiếng.

“Xem ra quan hệ giữa La Tinh Hoa và Hà Thi Nhụy không đơn giản.” Điền Lệ nói.

“Một người có tiền, một người có sắc, ta đoán La Tinh Hoa theo đuổi Hà Thi Nhụy.” Lý Huy tự tin nói, như nắm chắc trong tay.

Chương 111: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Huy Ca, ngươi đoán xem Hà Thi Nhụy chết thế nào?" Triệu Minh chớp chớp mắt.

"Xì." Lý Huy đảo mắt.

"Thay vì đoán bừa, chi bằng tìm La Tinh Hoa làm biên bản." Điền Lệ nói.

"Ta đề nghị triệu tập miệng." Hàn Bân nói.

Điền Lệ cầm bản in, nhìn qua: "Thông tin đặt phòng của khách sạn chỉ có số điện thoại và căn cước của La Tinh Hoa, không có địa chỉ cụ thể."

Triệu Minh nhìn đồng hồ: "Vậy để ngày mai tính."

Hàn Bân bóp trán: "Chuyện La Tinh Hoa tạm gác, ta vẫn nghĩ Hướng Hồng Ba có vấn đề."

"Vụ án chưa lập, có vấn đề chúng ta cũng không thể hành động." Lý Huy nhún vai.

Hàn Bân thở dài, không lập án rất bị động: "Báo cáo đội Tằng, không có nhiệm vụ khác thì về nhà ngủ."

Đề nghị của Hàn Bân, lập tức được mọi người hưởng ứng.

Lý Huy đi lái xe, Điền Lệ gọi điện báo cáo, Triệu Minh đứng bên xem điện thoại.

Hàn Bân đi ra một góc, gọi một cuộc điện thoại.

Lát sau, điện thoại kết nối, giọng một chàng trai vang lên: "Bân Ca, ngài tìm ta?"

"Trần Tam ở đâu?"

“Ở nhà.”

“Thật ngoan.”

“Ta giờ đã cải tà quy chính, hưởng ứng lời kêu gọi của nhà nước, ngủ sớm dậy sớm tốt cho sức khỏe, học tập tích cực, cố gắng phấn đấu, góp phần vào sự phát triển của đất nước.”

“Được rồi, đừng lảm nhảm với ta.”

“Hì hì, nghe nói ngài chuyển qua đội cảnh sát hình sự, oai ghê.” Trần Tam nói.

“Đều là phục vụ nhân dân, ở đâu cũng như nhau, ngươi ra đây giúp ta một việc.” Hàn Bân nói.

“Bân Ca, ngài giúp dân, ta giúp ngài, vậy ta có được tính là phục vụ nhân dân không.”

“Tính, Bãi Biển Kim Sa Khách sạn Càn Hào, đến ngay.” Hàn Bân nói xong, cúp điện thoại.

Lý Huy lái xe tới, thò đầu ra: “Lên xe đi.”

“Các ngươi đi trước, ta có việc.”

“Việc gì?”

“Ngươi gửi ảnh Đường Ngọc và Hướng Hồng Ba cho ta, ta nhờ bartender Tưởng An Dương nhận diện.”

“Hay chúng ta cùng đi?”

“Không cần, ta đi một mình, nhiều người dễ gây chú ý, để Hướng Hồng Ba và Đường Ngọc thấy sẽ nghi ngờ.”

Thấy Lý Huy định nói gì, Hàn Bân vẫy tay: “Đi đi, nhanh lên.”

Nhìn theo ba người lái xe rời đi, Hàn Bân đến quán bar bên bãi biển, khu vực này đèn sáng nhưng không có ai, quán bar cũng lạnh lẽo.

“Cảnh sát Hàn, ngài quay lại rồi?” Tưởng An Dương nghi hoặc.

“Tìm ngươi nhận diện người.”

“Không phải thi thể nữ nữa chứ, tối thế này không có khách, ngài đừng dọa ta.”

“Lần này là mỹ nữ.”

“Thật không?”

Hàn Bân lấy điện thoại, mở ảnh Đường Ngọc: “Ngươi thấy quen không?”

Tưởng An Dương nhìn kỹ: “Có chút quen.”

“Nhìn kỹ.” Hàn Bân nói.

“Ta không nhớ rõ.” Tưởng An Dương lắc đầu.

Hàn Bân chuyển ảnh khác, phóng to phần móng tay: “Móng tay này ngươi thấy chưa?”

“Đúng đúng, chính màu này, ta nhớ rõ.” Tưởng An Dương chắc chắn.

“Màu này gọi là màu đào mật, nhớ kỹ.” Hàn Bân cười nói.

“Cảnh sát, ngài cũng biết?”

“Bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hai mươi.”

Hàn Bân cười cười: “Trẻ thì trải qua vài ngày lễ tình nhân sẽ biết.”

Tưởng An Dương lắc đầu: “Thôi, ta thà không biết.”

Hàn Bân thu điện thoại, hỏi: “Bia các ngươi bao nhiêu một chai?”

“Mười lăm, ba mươi, năm mươi, ngài muốn loại nào?” Tưởng An Dương đưa menu.

Hàn Bân gập menu: “Ngươi không muốn bán ta đi ngay.”

“Đừng, anh đừng đi, ta bán giá nội bộ, coi như ta uống.”

“Tính bao nhiêu?”

“Năm tệ.”

“Bao nhiêu?”

“Ba tệ.”

Hàn Bân phẩy tay: “Lấy hai chai.”

“Anh, gặp anh có cảm giác thân quen, người khác chết cũng không bán giá này.”

Hàn Bân cười, ngẫm, ngươi nhát gan.

Bốn mươi phút sau.

Một thanh niên đến Bãi Biển Kim Sa, mặc áo thun bó, cổ đeo dây chuyền vàng, miệng ngậm tăm, đeo kính râm.

Hàn Bân nhìn hắn, cười khổ: “Trần Tam, ngươi mặc gì vậy?”

“Bân Ca, đẹp không?” Trần Tam tạo dáng.

“Quê.”

“Đừng đùa.”

“Thật quê.” Hàn Bân kéo dây chuyền vàng của hắn: “Giờ ai còn đeo thứ này.”

“Bân Ca, ngài kéo nhẹ thôi, dây chuyền này mạ vàng, trầy hết không đeo được.”

“Tháo kính râm, tối thế này không thấy à.” Hàn Bân không biết nói gì.

Trần Tam tên thật là Trần Đức Phúc, vì trộm bình ắc quy bị bắt, thằng này không biết chừa, bị bắt nhiều lần, thuộc loại không làm chuyện lớn nhưng chuyên làm chuyện nhỏ.

Hàn Bân khi còn làm cảnh sát ở đồn, tham gia hoạt động giáo dục và hỗ trợ tù nhân mãn hạn, giúp đỡ giải quyết khó khăn trong cuộc sống, công việc, học tập, giúp tù nhân tái hòa nhập xã hội.

Trần Tam là đối tượng Hàn Bân hỗ trợ, tiếp xúc lâu ngày, Hàn Bân biết Trần Tam tái phạm vì thiếu tiền, nguyên nhân là cảm thấy cuộc sống quá bình thường, luôn muốn tìm cảm giác kích thích, nếu không thấy khó chịu.

Để tránh tái phạm vì tìm kích thích, Hàn Bân phát triển hắn thành người chỉ điểm, vừa có kích thích, vừa không phạm pháp, lại có tiền tiêu, có thể nói một mũi tên trúng ba đích.

Trần Tam sao mà không vui.

Hàn Bân ném cho hắn chai bia, chào Tưởng An Dương, rồi đi ra hướng biển.

Trần Tam cắn nắp chai bia, uống một ngụm: "Bân Ca, nghe nói đây có nữ chết đuối, rất đẹp, không mặc quần áo phải không?"

"Nghe đâu mà bậy bạ?" Hàn Bân cười khổ.

"Nghe nói lúc đánh mạt chược chiều nay."

Trần Tam uống một ngụm bia, gần hết: "Bia này vị cũng được, ít quá, không đã."

Chương 112: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hôm khác đổi chỗ, mời ngươi uống thoải mái.” Hàn Bân nói.

“Ha ha.” Trần Tam cười: “Bân Ca, hôm nay ngài tìm ta có việc gì?”

“Chính là vụ nữ chết đuối.”

“Ối trời, vụ này ngài làm à.”

“Đúng.”

“Nữ chết đuối mặc đồ không?” Trần Tam tỏ vẻ tò mò.

Hàn Bân: “…”

“Đùa chút, ta không ngờ trùng hợp vậy.”

“Không sớm, nói việc chính.” Hàn Bân và Trần Tam đã đi đến biển, khu vực này không một bóng người, không sợ ai nghe lén.

…

Sáng hôm sau.

Nhà ăn Phân Cục Ngọc Hoa.

Một bàn dài gần cửa sổ, Hàn Bân, Tằng Bình, Lý Huy, Điền Lệ ngồi cùng ăn sáng, không phải họ hẹn mà vì giờ ăn, giờ làm việc trùng nhau.

Mỗi ngày ăn ở nhà ăn có nhiều người, bữa sáng rất phong phú, Hàn Bân gọi một phần súp thịt dê và bánh đá.

Súp thịt dê rất nhiều, dưới là bún gạo, trên là vài miếng thịt dê; bánh đá có ớt xanh, trứng, đậu phụ, giăm bông, hai phần này đủ no, chống đói.

Hôm nay phải chạy vụ án, không ăn nhiều không chịu được.

“Đội Tằng, mắt ngươi sao đỏ vậy?” Điền Lệ tinh ý, thấy bất thường ở Tằng Bình.

“Thức đêm.” Nói rồi, Tằng Bình ngáp.

“Tối qua, ngài không nói không có nhiệm vụ sao?” Điền Lệ hỏi.

“Các ngươi không có nhiệm vụ, ta và đội Trịnh làm đến mười hai giờ, ăn chút gì về nhà, đã hơn một giờ.”

“Sao vậy?” Hàn Bân cũng nghi hoặc.

“Người nhà Hà Thi Nhụy đến nhận xác, một lúc bốn người, cha mẹ, anh trai, em gái Hà Thi Nhụy, khóc thảm thiết, ta và đội Trịnh khuyên người này, người kia, chắc nửa phân cục nghe thấy.” Tằng Bình cảm thán.

“Giờ đó chắc phân cục không có mấy người.” Lý Huy nói.

“Ngươi bớt hả hê, lần sau có người nhận xác để ngươi làm.”

“Ta đồng ý.” Điền Lệ giơ tay.

“Ta cũng đồng ý.” Hàn Bân cười nói.

“Đừng vậy đội Tằng, việc này ta không làm được, ngài rộng lượng đừng chấp ta.” Lý Huy cầu xin.

Tằng Bình lười để ý, nói tiếp: “Người nhà Hà Thi Nhụy nói chuyện với ta và đội Trịnh lâu, họ tin rằng Hà Thi Nhụy không tự tử, nhờ chúng ta bắt kẻ giết người.”

“Ta mềm lòng, không chịu được cảnh đó.” Lý Huy nói.

Điền Lệ nghe thấy liền giận, hầu hết việc nhận xác là nàng phụ trách: "Ngươi nói gì? Ý là ta nhẫn tâm?"

"Chị Điền, ta không có ý đó, ta nói ngài là nữ trung hào kiệt, không dám so với ngài." Lý Huy cười nói.

"Đội Tằng, ngài có làm biên bản tối qua không?" Hàn Bân hỏi.

Tằng Bình lắc đầu: "Lúc đó không thể làm biên bản, cha mẹ Hà Thi Nhụy quá kích động, đều quỳ xuống với chúng ta, họ rất hối hận, rất đau lòng, làm ta cũng khó chịu."

"Họ hối hận gì?"

"Hối hận vì chuyện sính lễ, không để Hà Thi Nhụy và Mao Nghị Nhiên kết hôn, nếu Hà Thi Nhụy không đến Cầm Đảo sẽ không chết." Tằng Bình thở dài:

"Ta nhớ rất rõ, cha Hà Thi Nhụy lúc đó nắm tay ta, nói rằng ông hại chết con gái; mẹ Hà Thi Nhụy ngồi dưới đất tự tát vào mặt."

Bầu không khí trên bàn ăn, nhất thời trầm lặng.

Ăn xong, Tằng Bình đứng lên, nói một câu: "Hôm nay mọi người vất vả, tìm đủ chứng cứ lập án, trước tiên cho cha mẹ Hà Thi Nhụy một lời giải thích."

Nhìn theo Tằng Bình rời đi, Lý Huy giang tay: "Hà Thi Nhụy không có vết thương chí mạng, không có nhân chứng và video giám sát, tìm chứng cứ lập án sao dễ?"

"Không có chứng cứ trực tiếp, có thể tìm chứng cứ gián tiếp." Hàn Bân nói.

"Chứng cứ gì?"

Hàn Bân suy nghĩ một lát, mới nói một chữ: "Đợi."

"Đợi gì?"

Hàn Bân đứng lên: “Đợi ngươi ăn xong, giúp ta rửa bát.”

Lý Huy: “…”

“Reng reng…”

Hàn Bân vừa ra khỏi nhà ăn, điện thoại liền vang.

Hàn Bân lấy điện thoại ra nhìn, là Trần Tam gọi, nhấn nút nghe: “Alo.”

“Bân Ca, ngài đâu?”

“Trong cục.” Hàn Bân đáp, nhìn quanh không thấy ai, hỏi tiếp: “Tối qua hai người đó có động tĩnh không?”

“Tối qua không có, giờ có, ngài đến không?”

“Động tĩnh gì?”

“Họ cùng ra khỏi khách sạn.”

“Theo dõi xem họ làm gì?”

“Bân Ca, ta theo dõi cả đêm, mệt chết.”

“Đừng bỏ giữa chừng, theo dõi.”

“Họ đi taxi thì sao?”

“Ngươi cũng đi taxi theo.” Hàn Bân nói.

Trần Tam cười: “Tiền taxi có được bồi hoàn không?”

Hàn Bân cười, biết rõ hắn nghĩ gì: “Không chỉ bồi hoàn tiền taxi, nếu ngươi cung cấp chứng cứ hữu dụng, ta sẽ báo cáo lãnh đạo xin thưởng cho ngươi.”

Trần Tam đập ngực: “Được, ngài cứ yên tâm.”

Ăn xong, Hàn Bân và những người khác về văn phòng.

Hàn Bân rót một cốc trà, uống trà ngồi trên ghế đờ đẫn.

Điền Lệ là người không chịu ngồi yên, lấy giẻ lau dọn vệ sinh.

Lý Huy cúi đầu chơi điện thoại, không ngừng cười ngớ ngẩn.

“Cót két…” cửa mở.

Triệu Minh bưng một xô mì ăn liền, giăm bông, dưa chua bước vào.

“Triệu Minh, biết ngươi có tiền, không cần ngày nào cũng khoe.” Lý Huy nói.

“Ngỡ ta muốn à, dậy trễ không kịp ăn.” Triệu Minh ngáp dài.

“Triệu Minh, sau này dậy sớm nửa tiếng, toàn ăn mì ăn liền không chịu được đâu.” Tằng Bình vỗ vai hắn.

“Cảm ơn đội Tằng quan tâm, ta nhất định sửa.” Triệu Minh cười.

Triệu Minh là thanh niên thời nay, không chơi điện thoại trước khi ngủ không ngủ được, chơi điện thoại thì không biết giờ, không đặt báo thức, hôm nay chắc chắn muộn.

“Bốp bốp…” Tằng Bình vỗ tay: “Họp sáng.”

Chương 113: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Tối qua, các ngươi đến Khách sạn Càn Hào có phát hiện gì?”

“Chúng ta phát hiện hai người khả nghi, đầu tiên là bạn trai Đường Ngọc, Hướng Hồng Ba, thứ hai là La Tinh Hoa.” Hàn Bân nói.

“Hướng Hồng Ba có vấn đề gì?” Tằng Bình truy vấn.

“Hướng Hồng Ba làm biên bản rất căng thẳng, sau đó ta hỏi vài câu, phát hiện hắn có dấu hiệu nói dối.”

Tằng Bình sờ cằm suy nghĩ một lát: “Có chứng cứ không?”

“Ta hỏi ai thanh toán phí phòng cho Hà Thi Nhụy, Hướng Hồng Ba nói hắn thanh toán, sau đó, chúng ta kiểm tra ở quầy tiếp tân phát hiện người thanh toán là La Tinh Hoa.” Hàn Bân nói.

“La Tinh Hoa là ai?”

“Chúng ta có số điện thoại và thông tin căn cước của La Tinh Hoa, nhưng chưa kịp tra địa chỉ và thông tin cụ thể.”

“Tra, nhất định phải tra rõ La Tinh Hoa, hắn chịu chi trả phí phòng cao, chắc chắn có quan hệ không bình thường với Hà Thi Nhụy.” Tằng Bình chỉ Điền Lệ:

“Ngươi tra thông tin cá nhân của La Tinh Hoa từ hệ thống.”

“Rõ.”

“Đội Tằng, ta đề nghị tra thông tin cá nhân của Hướng Hồng Ba và Đường Ngọc, Hướng Hồng Ba cố tình che giấu La Tinh Hoa, chứng tỏ quan hệ của họ không bình thường.” Hàn Bân nói.

“Cứ làm vậy.”

Điền Lệ vừa ra ngoài, bác sĩ Ngô Hà bước vào: “Đang họp à?”

“Pháp y Ngô đến, mời ngồi, ta đang định tìm ngươi.” Tằng Bình đứng lên mời.

“Đội Tằng không cần khách sáo, ta đến đưa báo cáo.” Ngô Hà cầm một tập tài liệu.

“Báo cáo khám nghiệm đã có?”

“Đều trong này.” Ngô Hà đưa tài liệu cho Tằng Bình.

“Pháp y Ngô, ngươi cứ nói ngắn gọn, cái này không dễ hiểu ngay.”

“Báo cáo có ba điểm, thứ nhất Hà Thi Nhụy chết đuối.”

“Thứ hai, trong kẽ móng tay Hà Thi Nhụy có mảnh vụn của một loại sơn.”

“Thứ ba, trên móng tay Hà Thi Nhụy không có dư lượng sơn móng tay.”

“Hà Thi Nhụy trước khi chết có hành vi tình dục không?” Lý Huy hỏi.

“Không.”

“Ngươi nói sơn này là sơn xe, hay sơn dầu?” Hàn Bân truy vấn.

“Đều không phải.” Ngô Hà lắc đầu, giải thích:

“Loại sơn này chứa một chất hóa học đặc biệt fesoco3, có khả năng chống ăn mòn cao, thường dùng cho tàu thuyền và du thuyền, sơn xe không yêu cầu cao như vậy.”

“Vậy là Hà Thi Nhụy có thể không chết đuối ở biển, mà rơi từ tàu hoặc bị đẩy xuống biển.” Hàn Bân phân tích.

Ngô Hà giang tay: “Ta không biết.”

“Pháp y Ngô vất vả.” Tằng Bình nói.

“Nên làm, báo cáo khám nghiệm ở đây, có gì không hiểu cứ hỏi ta.” Ngô Hà nói xong, đứng lên rời đi.

“Pháp y Ngô thật là cứu tinh, cung cấp cho chúng ta một manh mối quan trọng.” Hàn Bân cười nói.

“Nếu biết người phụ nữ tối kia đến quán bar không phải Hà Thi Nhụy, chứng tỏ có người giả mạo Hà Thi Nhụy, chúng ta lập án được rồi?” Lý Huy nói.

Tằng Bình trầm ngâm một lát: “Chờ đã.”

“Đội Tằng, còn chờ gì?” Triệu Minh không hiểu.

“Ngươi có chứng cứ người đến quán bar tối đó giả mạo Hà Thi Nhụy?” Tằng Bình hỏi lại.

“Họ mặc cùng bộ quần áo, thời gian đến quán bar cũng khớp.” Lý Huy nói.

“Cùng bộ quần áo nhiều lắm, quán bar ở Cầm Đảo không chỉ một, tối đó người phụ nữ đến quán bar không nói mình là Hà Thi Nhụy, đều là suy đoán của chúng ta, lập án phải có chứng cứ, hiểu không?” Tằng Bình nói.

“Vậy chúng ta chờ chứng cứ gì?” Triệu Minh nhất thời không hiểu.

“Chờ tin từ công ty WeChat, chỉ cần xác định điện thoại Hà Thi Nhụy tối đó tiêu dùng ở quán bar, mà người dùng điện

thoại không phải nàng, thêm chứng từ bartender, đủ chứng minh có người giả mạo Hà Thi Nhụy.” Tằng Bình giải thích.

“Bốp bốp…” Hàn Bân vỗ tay, giơ ngón cái: “Quả nhiên gừng càng già càng cay.”

“Ma bợ đít.” Lý Huy hừ một tiếng.

“Ha ha…” Tằng Bình cười lớn, người khác nói thế là nịnh, Hàn Bân nói hắn rất thích.

“Đội Tằng, giờ chúng ta làm gì, không thể ngồi đợi.” Triệu Minh nói.

“Hàn Bân, ngươi nghĩ sao?”

“Nếu đã suy đoán có người giả mạo Hà Thi Nhụy, mục đích giả mạo là gì?” Hàn Bân hỏi.

“Để chứng minh Hà Thi Nhụy còn sống, che đậy thời gian chết thật sự.” Lý Huy nói.

“Vậy là, khoảng mười giờ tối kia Hà Thi Nhụy đã chết, thời gian chết là từ tám giờ đến mười giờ tối đó, người cuối cùng gặp nàng không phải Tưởng An Dương, cũng không phải Mao Nghị Nhiên, hướng điều tra chính là làm rõ nàng gặp ai, đi đâu trong thời gian này?” Hàn Bân phân tích.

Tằng Bình gật đầu, chỉ Triệu Minh: “Ngươi đến công ty viễn thông, lấy lịch sử cuộc gọi của La Tinh Hoa, Hướng Hồng Ba, Đường Ngọc.”

“WeChat thì sao?”

“WeChat ta phụ trách.” Tằng Bình nói.

Hàn Bân uống trà, hút thuốc, lặng lẽ đợi chứng cứ lập án.

Đồng thời, Hàn Bân cũng suy nghĩ, theo suy đoán của hắn, người có khả năng giả mạo Hà Thi Nhụy nhất là Đường Ngọc,

nhưng qua hai lần làm biên bản, không phát hiện Đường Ngọc nói dối, làm hắn bối rối.

Chẳng lẽ phân tích vi biểu cảm quá kém?

"Cót két…"

Không biết bao lâu, cửa văn phòng mở, Điền Lệ bước vào.

"Hướng Hồng Ba ba người có thông tin chưa?" Tằng Bình hỏi.

"Đều ở đây." Điền Lệ bật máy chiếu, chiếu thông tin Đường Ngọc lên.

Họ tên: Đường Ngọc

Tuổi: 25

Dân tộc: Hán

Chiều cao: 165

Quê quán: Thành phố Cao Long.

Nghề nghiệp: Diễn viên kịch nói

Số điện thoại: 134624xxxxx

Chương 114: Tiêu Đề 《Ẩn》

Địa chỉ: Thành phố Cao Long, Khu Thượng Bối, Phố Tây Phong 117.

“Diễn viên kịch nói.” Hàn Bân lẩm bẩm.

Phân tích vi biểu cảm của Hàn Bân là cấp nhập môn, trên có cao cấp và chuyên gia.

Phân tích vi biểu cảm là thông qua biểu cảm nhỏ trên khuôn mặt, cử chỉ, để phán đoán cảm xúc và tình cảm thật sự của con người.

Phân tích vi biểu cảm cấp nhập môn chỉ qua cử chỉ để phân biệt.

Cấp cao và chuyên gia là qua biểu cảm nhỏ trên khuôn mặt để phán đoán cảm xúc.

“Vi biểu cảm” ngắn nhất kéo dài 1/25 giây, là biểu hiện bản năng, không bị kiểm soát bởi suy nghĩ, rất khó nắm bắt.

Làm diễn viên phải học cách kiểm soát cảm xúc, nhập vai, diễn sao cho giống.

Phân tích vi biểu cảm của Hàn Bân chỉ là cấp nhập môn, nếu diễn xuất của Đường Ngọc đủ tốt, có thể lừa hắn, biên bản của Đường Ngọc không có giá trị.

Thông tin của Đường Ngọc, Hướng Hồng Ba, La Tinh Hoa lần lượt chiếu trên máy chiếu, địa chỉ của La Tinh Hoa cũng có ghi cụ thể.

“Reng reng…” điện thoại của Tằng Bình vang.

Tằng Bình đứng ra một bên nghe điện.

Quay lại, Tằng Bình mỉm cười: "Công ty WeChat có tin, họ kiểm tra lịch sử thanh toán của Hà Thi Nhụy, mười giờ tối trước tiêu dùng ở Quán Bar Kim Sa, số tiền 48 tệ."

Có thể lập án rồi!

……

Quán cà phê này nằm gần nhiều tòa nhà văn phòng, để phù hợp với sở thích của giới nhân viên văn phòng, nội thất của quán chủ yếu là màu trắng tinh tế, tạo nên một không gian đầy phong cách tiểu tư sản.

Bên trong, ở vị trí gần tường có ba người ngồi, gồm hai nam một nữ. Đôi nam nữ ngồi cùng nhau chính là Đường Ngọc và Hướng Hồng Ba, người đàn ông đối diện khoảng hai mươi mấy tuổi, đeo kính gọng đen.

"Hồng Ba, cảnh sát có tìm ra gì ở ta không?" Người đàn ông đeo kính hỏi.

"Không có." Hướng Hồng Ba đáp.

"Vậy thì tốt." Người đàn ông đeo kính thở phào nhẹ nhõm.

La Tinh Hoa nói, cúi người nhấc một chiếc túi du lịch từ dưới lên, đặt lên bàn cà phê.

"Đường Đường, ngươi tiếp xúc với cảnh sát nhiều, để ngươi nói đi." Hướng Hồng Ba nói.

Đường Ngọc gật đầu, kể lại toàn bộ cuộc tiếp xúc với cảnh sát hôm qua.

La Tinh Hoa vừa nghe vừa thỉnh thoảng hỏi vài câu, ba người trò chuyện khoảng nửa tiếng rồi rời khỏi quán cà phê.

Ba người vừa ra khỏi quán, có một người đàn ông theo sau, người này còn trẻ, đội mũ lưỡi trai, chính là Trần Tam, người

chỉ điểm của Hàn Bân.

Hắn xoa cằm, lẩm bẩm: "Trong túi du lịch đó có gì nhỉ?"

…

Sau khi báo cáo tiến triển của vụ án cho Trịnh Khải Hoàn, Tằng Bình được Trịnh Khải Hoàn chính thức đề nghị phân cục lập án điều tra.

Lúc này, Triệu Minh gửi hồ sơ liên lạc của Hướng Hồng Ba và hai người khác vào nhóm chat.

Công ty WeChat cũng rất hợp tác, gửi lịch sử trò chuyện của ba người đó.

Tằng Bình cầm tập hồ sơ đã in bước vào văn phòng: "Hồ sơ liên lạc và lịch sử trò chuyện WeChat đều ở đây, xem xem họ có mối quan hệ gì."

"Vâng."

Bốn người dùng các phương tiện liên lạc khác nhau, sắp xếp khá lộn xộn, dưới sự gợi ý của Hàn Bân, họ sắp xếp theo dòng thời gian.

Phải mất nửa giờ, Hàn Bân và những người khác mới làm rõ được mạch lạc.

"Đập đập đập…" tiếng bước chân vang lên, Trịnh Khải Hoàn bước vào văn phòng.

"Trịnh đội, đơn xin lập án đã được duyệt chưa?" Tằng Bình hỏi.

"Mặc dù không tìm thấy vết thương chí mạng trên thi thể nạn nhân, nhưng dựa vào lịch sử thanh toán WeChat và lời khai của bartender, đủ để xác định đây không phải một vụ tai nạn đơn giản, phân cục đã phê duyệt lập án điều tra."

“Thật tốt, coi như có lời giải thích cho gia đình nạn nhân.” Điền Lệ nói.

“Đừng vội mừng, nếu lập án mà không bắt được hung thủ, trách nhiệm là của các ngươi.” Trịnh Khải Hoàn cảnh báo.

“Trịnh đội nói đúng, lập án chỉ là bước khởi đầu thành công, thách thức thực sự của chúng ta còn ở phía trước.” Tằng Bình đồng tình.

Trịnh Khải Hoàn kéo ghế ngồi xuống: “Vụ án có tiến triển mới không?”

Tằng Bình chỉ về phía Hàn Bân: “Ngươi nói đi.”

“Chúng ta đã lấy thông tin liên lạc của Hà Thi Nhụy, Đường Ngọc, Hướng Hồng Ba, La Tinh Hoa, qua so sánh phát hiện một số điểm bất thường.” Hàn Bân cầm bút bi, xoay vài lần rồi nói tiếp:

“Trước khi Hà Thi Nhụy chết, La Tinh Hoa liên lạc rất nhiều với Hướng Hồng Ba và Hà Thi Nhụy, nhưng sau khi Hà Thi Nhụy chết, La Tinh Hoa rất ít liên lạc với Hướng Hồng Ba, nếu có cũng chỉ gọi điện, không dùng WeChat nữa.”

“Bốn người này có mối quan hệ gì?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“La Tinh Hoa và Hướng Hồng Ba là bạn, Hướng Hồng Ba và Đường Ngọc là người yêu, La Tinh Hoa đang theo đuổi Hà Thi Nhụy, vì vậy mới sẵn sàng trả phí phòng cao cho nàng.”

“Theo đuổi thành công chưa?”

“Chắc là chưa.” Hàn Bân nói.

“La Tinh Hoa có liên quan đến cái chết của Hà Thi Nhụy không?”

“Trước khi Hà Thi Nhụy chết, Hướng Hồng Ba biết Mao Nghị Nhiên đến Cầm Đảo, còn nói chuyện này với La Tinh

Hoa, khiến La Tinh Hoa vừa tức giận vừa lo lắng, thậm chí muốn tìm người dạy cho Mao Nghị Nhiên một bài học.” Hàn Bân nói.

“Hướng Hồng Ba biết Mao Nghị Nhiên đến Cầm Đảo bằng cách nào?” Lý Huy hỏi.

“Ta nghĩ Đường Ngọc đã nói dối.” Hàn Bân cầm bút gõ lên bàn:

Chương 115: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Mao Nghị Nhiên đến Cầm Đảo, Hà Thi Nhụy chắc chắn đã nói với nàng, thậm chí bàn bạc, Đường Ngọc kể lại với bạn trai, rồi Hướng Hồng Ba nhắn tin cho La Tinh Hoa."

Trịnh Khải Hoàn sờ cằm, suy nghĩ một lát: "Ngày Hà Thi Nhụy chết, La Tinh Hoa ở đâu?"

"Từ lịch sử trò chuyện giữa La Tinh Hoa và Hướng Hồng Ba, có thể thấy Mao Nghị Nhiên đến đây gây áp lực lớn cho hắn, để theo đuổi Hà Thi Nhụy, La Tinh Hoa chuẩn bị chi tiền lớn thuê du thuyền đưa Hà Thi Nhụy ra biển chơi, thời gian hẹn là 8 giờ tối ngày 24 tháng 8." Hàn Bân nói.

"Thời gian chết của Hà Thi Nhụy là từ 8 đến 10 giờ tối, có nghĩa là rất có thể nàng chết trên du thuyền." Trịnh Khải Hoàn suy đoán.

"Hà Thi Nhụy không biết bơi, rơi xuống nước cố bám vào du thuyền để tự cứu, vì vậy móng tay mới có mảnh sơn, điều này phù hợp với kết luận của pháp y Ngô." Tằng Bình phân tích.

Trịnh Khải Hoàn gật đầu: "Cuối cùng cũng có chút manh mối."

"Reng reng…"

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Tằng Bình đi sang một bên nghe điện thoại.

Một lát sau, Tằng Bình cau mày quay lại:

“Trịnh đội, lại có chuyện rồi!”

“Chuyện gì?”

“Khách sạn Càn Hào ở Bãi Biển Kim Sa vừa xảy ra vụ trộm.”

“Ai gọi?”

“Sở trưởng Sở Cảnh sát Bãi Biển Kim Sa, ông Tống, người phụ trách khách sạn báo cảnh sát, đội trưởng Tôn Kiến Nghĩa đã đến hiện trường.” Tằng Bình nói.

“Sở trưởng Tống muốn chúng ta hỗ trợ điều tra?”

“Có hai phòng trong khách sạn bị trộm, một trong số đó là phòng của Đường Ngọc và Hướng Hồng Ba, sợ ảnh hưởng đến việc điều tra của chúng ta nên gọi báo trước.” Tằng Bình nói.

“Phòng của Đường Ngọc và Hướng Hồng Ba bị trộm lúc này, thật trùng hợp.” Lý Huy lẩm bẩm.

“Trịnh đội, để ta và Lý Huy đến hiện trường xem sao?” Hàn Bân đề nghị.

“Lão Tằng, ngươi dẫn đội đi, nếu vụ trộm liên quan đến vụ nữ thi, tiếp nhận và xử lý cùng một lúc.” Trịnh Khải Hoàn chỉ đạo.

“Rõ.”

…

Trong chiếc xe địa hình chạy nhanh, Lý Huy lái xe, Hàn Bân ngồi ghế phụ, Tằng Bình ngồi ghế sau.

“Nếu Hà Thi Nhụy thật sự rơi xuống biển từ du thuyền, các ngươi nghĩ hung thủ có phải La Tinh Hoa không?” Lý Huy hỏi.

“Khả năng lớn, thường thì người ta thuê du thuyền ra biển vào ban ngày, La Tinh Hoa lại chọn thuê buổi tối, hoặc là buổi tối thuê rẻ, hoặc là có ý đồ khác.” Hàn Bân phân tích.

“Ý đồ gì?” Lý Huy nháy mắt.

“Là ý ngươi nghĩ đó.” Hàn Bân khinh thường nói.

“Theo phân tích của ngươi, trên du thuyền chỉ có Hà Thi Nhụy và La Tinh Hoa, không có ai làm bóng đèn, cái chết của Hà Thi Nhụy không liên quan trực tiếp đến Hướng Hồng Ba và Đường Ngọc, tại sao họ lại làm chứng giả cho hắn.” Tằng Bình hỏi lại.

“Có thể ba người họ liên kết giết Hà Thi Nhụy.” Lý Huy suy đoán.

“Động cơ là gì?”

“Vấn đề lớn nhất là chúng ta không có chứng cứ, tất cả đều là suy đoán.” Tằng Bình nói.

“Chúng ta tìm đột phá.”

“Đột phá gì?”

“Tối đó ai giả mạo Hà Thi Nhụy đến quán bar?” Hàn Bân hỏi.

“Ta nghĩ là Đường Ngọc.” Lý Huy nói.

“Ta cũng nghĩ Đường Ngọc khả nghi nhất, việc cần làm là tìm chứng cứ, chỉ cần chứng minh tối đó Đường Ngọc giả mạo Hà Thi Nhụy, sẽ tìm được điện thoại Hà Thi Nhụy, Đường Ngọc sẽ không thoát khỏi vụ này.” Hàn Bân nói.

Lý Huy lắc đầu: “Bartender Tưởng An Dương chỉ nhớ móng tay, không nhớ mặt Đường Ngọc, không thể chỉ dựa vào màu móng tay mà kết tội Đường Ngọc.”

“Chúng ta nhầm Đường Ngọc là Hà Thi Nhụy không phải vì móng tay.” Hàn Bân lấy hộp thuốc lá, đưa Tằng Bình một điếu, tiếp tục nói:

“Tối đó, người giả mạo Hà Thi Nhụy mặc váy xanh không tay giống y, Hà Thi Nhụy chết đuối, nghĩa là kẻ giả mạo không mặc đồ của Hà Thi Nhụy, có thể hai người họ có cùng bộ đồ.”

Tằng Bình châm thuốc, rít một hơi: “Ừ, có thể là hướng điều tra.”

“Còn cái mũ.” Lý Huy nói.

“Hàn Bân, ngươi nhắn trong nhóm, bảo Điền Lệ và Triệu Minh điều tra theo hướng này.” Tằng Bình nói.

“Rõ.”

……

Nửa giờ sau, ba người họ lái xe đến Khách sạn Càn Hào.

Vừa bước vào sảnh khách sạn, nhân viên lễ tân nhận ra ngay Hàn Bân và vội vàng đứng lên: “Cảnh sát Hàn, ngài đến rồi.”

“Người của đồn cảnh sát đâu?”

“Đang khám nghiệm hiện trường tại các phòng bị mất cắp, ta sẽ dẫn ngài qua đó.” Nhân viên lễ tân rất nhiệt tình.

Hàn Bân gật đầu, biết rằng khách sạn không muốn cảnh sát ở lại sảnh quá lâu để tránh gây nghi ngờ không cần thiết cho khách.

Khi bốn người họ đến tầng nơi Đường Ngọc và Hướng Hồng Ba ở, thấy hai phòng đã được giăng dây cảnh sát, vài cảnh sát địa phương đứng ở hành lang.

“Đội trưởng Tôn.” Tằng Bình chào.

“Đội trưởng Tằng, ngài đến nhanh quá.” Tôn Kiến Nghĩa chủ động bắt tay với Tằng Bình.

“Người bị mất cắp đâu?”

“Chủ phòng 405 đã quay lại, còn chủ phòng 406 đang trên đường về.”

Đường Ngọc và Hướng Hồng Ba ở phòng 406.

“Mất cắp nhiều không?” Tằng Bình hỏi.

“Phòng 405 bị mất một chiếc đồng hồ, vài món đồ trang sức và hơn một ngàn tệ tiền mặt, còn thiệt hại của phòng 406 chưa được xác nhận.” Đội trưởng Tôn nói.

“Ai báo án?”

“Nhân viên vệ sinh phát hiện cửa hai phòng mở, khóa cửa có dấu hiệu bị cạy, liền báo cho quản lý khách sạn.”

Chương 116: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đội trưởng Tôn, chúng ta có thể vào phòng 406 xem xét không?” Hàn Bân hỏi.

“Đương nhiên rồi.”

“Cảm ơn.” Hàn Bân mang giày bảo hộ vào phòng.

Không lâu sau, Tằng Bình và Lý Huy cũng vào theo.

Lý Huy nhìn quanh một lượt: “Chà chà, phòng này bừa bộn thật.”

“Không giống dấu vết của kẻ trộm lục lọi, mà giống như họ không dọn dẹp.” Hàn Bân nói.

“Sao ngươi biết?”

“Chân ngươi đang đứng gần một bao cao su đã dùng.” Hàn Bân nhắc nhở:

“Nếu là dọn dẹp phòng, họ sẽ dọn cái đó trước, những thứ cá nhân thế này mà còn không dọn, ngươi nghĩ họ có dọn thứ khác không?”

“Lạy trời.” Lý Huy nhảy lùi lại như thể vừa dẫm phải mìn, điều này đối với một người độc thân thì thật đáng ghét.

“Đây cũng là điều ngươi học từ sách?”

“Sách không viết những điều này, kinh nghiệm thực tiễn thôi.” Hàn Bân đáp hời hợt.

Lý Huy đứng như trời trồng, cảm giác như bị một cú đánh vào lòng tự trọng!

Hắn còn chưa từng yêu đương.

“Thôi đùa, làm việc đi.” Tằng Bình quát.

Bên trong phòng có một gian phụ, có gương, bồn rửa, tủ quần áo, két sắt. Cuối gian phụ bên phải là nhà vệ sinh, bên trái là phòng tắm.

Tằng Bình quan sát kỹ, ánh mắt dừng lại ở két sắt: “Két sắt bị cạy, chắc là tay chuyên nghiệp.”

Hàn Bân đến bên tủ quần áo, thấy cửa tủ mở, liền lấy điện thoại chụp vài tấm ảnh, rồi cẩn thận xem từng bộ quần áo của phụ nữ trong đó.

“Đội trưởng Tằng, chúng ta đã kiểm tra kỹ căn phòng, không tìm thấy manh mối gì có giá trị, kiểm tra camera có lẽ nhanh hơn.” Tôn Kiến Nghĩa nói.

Hàn Bân mỉm cười, biết rõ hành lang, sảnh, cổng khách sạn đều có camera, nhưng hắn và Tằng Bình cần một cái cớ để xem phòng của Đường Ngọc và Hướng Hồng Ba.

“Camera quay được nghi phạm không?” Tằng Bình hỏi theo hướng đó.

“Phát hiện hai nghi phạm, một kẻ canh gác, một kẻ thực hiện trộm cắp.” Tôn Kiến Nghĩa lấy điện thoại ra, cho xem ảnh chụp từ camera.

Ảnh chụp đầu tiên là một nam cao ráo, đội mũ lưỡi trai trắng, cúi đầu, không thấy rõ mặt, chỉ thấy dáng người, áo phông xanh, quần jeans.

Ảnh chụp thứ hai là một nam đội mũ lưỡi trai đen, mặc áo phông bó, ngậm tăm, đeo kính râm.

Lý Huy liếc qua, lắc đầu: “Không nhận ra.”

Hàn Bân khẽ nhíu mày, bức ảnh thứ hai chính là Trần Tam.

Hàn Bân kéo Tằng Bình qua một bên: "Đội trưởng Tằng, người đeo kính râm là chỉ điểm của ta."

"Chỉ điểm của ngươi sao lại đến Khách sạn Càn Hào?" Tằng Bình nhíu mày.

"Ta bảo hắn theo dõi Đường Ngọc và Hướng Hồng Ba."

"Có đáng tin không?"

"Đáng tin."

"Liên hệ với hắn, hỏi rõ tình hình."

"Rõ."

Tằng Bình suy nghĩ một lát, đi đến bên Tôn Kiến Nghĩa: "Đội trưởng Tôn, vụ trộm này có thể liên quan đến vụ án nữ thi, chúng ta muốn tiếp quản vụ này nếu được."

Tôn Kiến Nghĩa ngập ngừng, nói: "Ta không có vấn đề gì, sẵn sàng phối hợp với đội hình sự, nhưng phải báo cáo lên sở trưởng."

"Đương nhiên." Tằng Bình gật đầu.

…

Hàn Bân bước sang một bên, gọi điện cho Trần Tam: "Alo, ngươi ở đâu?"

"Bân Ca, khách sạn xảy ra chuyện rồi phải không?"

"Sao ngươi biết?"

"Ta theo dõi hai người đó, thấy họ nhận cuộc gọi, vội vàng bắt taxi về khách sạn, người đàn ông còn chửi bới."

"Ngươi đoán đúng, khách sạn xảy ra chuyện, ngươi về rồi nói."

"Được, lát nữa gặp."

Hàn Bân cúp máy, quay lại chỗ Tằng Bình: "Đội trưởng Tằng, ta đã liên hệ, lát nữa gặp."

Tằng Bình gật đầu: "Ta đã nói với đội trưởng Tôn, chúng ta sẽ tiếp quản vụ trộm này."

"Đội trưởng Tằng, ngài thật sự giúp ta nhiều quá." Hàn Bân cười khổ.

Tằng Bình nắm tay, đấm nhẹ vào ngực Hàn Bân: "Ngươi khách sáo gì chứ."

"Đội trưởng Tằng, ta có một đề nghị."

"Nói đi."

"Nếu chúng ta tiếp quản vụ này, khi Đường Ngọc và Hướng Hồng Ba về, đừng cho họ xem hiện trường, bắt họ đi làm biên bản riêng, có thể tìm ra manh mối giá trị." Hàn Bân đề xuất.

"Được." Tằng Bình hỏi: "Ngươi chọn ai?"

"Hướng Hồng Ba."

"Tưởng ngươi chọn mỹ nhân chứ." Tằng Bình cười.

"Mỹ nhân này khó đối phó, để ngài xử lý." Hàn Bân lắc đầu cười khổ.

Kỹ năng phân tích biểu cảm của Hàn Bân chưa đạt trình độ cao cấp hay chuyên gia, khó lòng nhìn thấu cảm xúc thực của Đường Ngọc.

Không lâu sau, Hướng Hồng Ba và Đường Ngọc vội vã chạy đến, mồ hôi trên trán Đường Ngọc làm nhòe cả kẻ mắt.

Hàn Bân và Tằng Bình chặn họ lại, dẫn vào hai phòng khác nhau để làm biên bản.

Hàn Bân và Lý Huy làm biên bản cho Hướng Hồng Ba.

Hàn Bân bật máy ghi hình, hỏi vài câu thường lệ, sau đó vào vấn đề chính.

“Hướng Hồng Ba, sáng nay ngươi đi đâu?”

“Cảnh sát Hàn, chuyện này có liên quan đến vụ mất trộm sao?” Hướng Hồng Ba hỏi lại.

“Đương nhiên có liên quan, vì ngươi rời khỏi phòng mới tạo cơ hội cho kẻ trộm, có thể kẻ trộm cố tình dụ ngươi ra ngoài.” Hàn Bân nghiêm giọng:

“Trả lời câu hỏi của ta.”

“Chúng ta đi gặp một người bạn.”

“Bạn nào?”

“Một người bạn ở Cầm Đảo.”

“Tên gì?”

Hướng Hồng Ba xoắn tay lại, hắn và Đường Ngọc về quá vội, không kịp thống nhất lời khai, hắn muốn nói dối, nhưng sợ nói không khớp với Đường Ngọc.

“Có phải vụ trộm liên quan đến bạn ngươi?” Hàn Bân hỏi.

“Không, không, không liên quan.”

“Vậy sao ngươi không nói?”

“La Tinh Hoa, bạn ta tên La Tinh Hoa.”

Chương 117: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi làm gì?”

“Một số chuyện riêng tư không liên quan đến vụ trộm.” Hướng Hồng Ba trả lời qua loa.

“Các ngươi biết phòng bị trộm lúc nào?”

“Ngay vừa mới đây, cảnh sát ở đồn gọi điện thoại nói phòng 405 bị trộm, từ camera giám sát phát hiện kẻ trộm cũng đã vào phòng 406, chúng ta liền vội vã trở về.”

“Phòng của các ngươi có những vật dụng quý giá nào?”

“Không có vật gì quý giá cả.”

“Thử nghĩ kỹ xem, ví dụ như điện thoại, máy tính, trang sức các loại?” Hàn Bân dò hỏi.

Ánh mắt Hướng Hồng Ba lấp lánh, lắc đầu nói: “Ta không nhớ ra.”

“Trong két sắt chứa cái gì?”

“Cảnh sát Hàn, hay ngài để ta về phòng xem một chút, ta còn chưa xem phòng, cũng không biết mình mất cái gì.” Hướng Hồng Ba nói.

“Ngươi không rõ mình có cái gì sao?” Hàn Bân phản vấn.

“Ta… ta thật sự không nhớ ra.” Hướng Hồng Ba dùng cánh tay lau mồ hôi trên trán.

“Lúc rời khách sạn, ngươi có thấy người nào khả nghi không?” Hàn Bân hỏi.

“Không có.”

“Có đối tượng nào khả nghi không?”

“Không có đối tượng khả nghi.” Hướng Hồng Ba lặp lại.

“Ngươi nghĩ La Tinh Hoa có nghi vấn không?”

“Ta nghĩ hắn không có nghi vấn.” Hướng Hồng Ba liếc mắt sang bên phải.

Hàn Bân cười nhẹ, Hướng Hồng Ba không phải Đường Ngọc, không thể kiềm chế cảm xúc của mình.

“Ngươi không muốn về phòng xem sao, đi đi.”

“Cảm ơn cảnh sát Hàn.” Hướng Hồng Ba đứng lên bước nhanh về phòng.

Hàn Bân luôn đi theo sau hắn, phát hiện sau khi hắn về phòng việc đầu tiên là kiểm tra két sắt, lục lọi một hồi, trên mặt lộ ra vẻ thất vọng và giận dữ.

“Mất cái gì?” Hàn Bân nhạt nhẽo hỏi.

“Ơ.” Hướng Hồng Ba giật mình, quay đầu nhìn Hàn Bân phía sau, trả lời qua loa: “Hình như mất ít tiền mặt.”

“Còn cái gì khác không?”

“Ta là người dễ hoảng, hoảng lên thì cái gì cũng quên.” Hướng Hồng Ba cúi đầu nói.

“Nghĩ ra manh mối gì thì gọi cho ta.”

“Được, được.”

Hàn Bân ra khỏi phòng, phát hiện Tằng Bình và Đường Ngọc cũng đi ra, Đường Ngọc gật đầu ra hiệu rồi cũng vội vàng quay lại phòng.

“Hỏi được gì không?”

Hàn Bân nhún vai: “Cứ ấp a ấp úng, không chịu nói.”

“Ta cũng thế, người phụ nữ này rất khôn khéo, ta hỏi nàng đi đâu, nàng nói cùng Hướng Hồng Ba gặp một người bạn, hỏi tên bạn đó là gì, nàng nói là bạn của Hướng Hồng Ba, nàng không quen, không biết tên là gì.” Tằng Bình hừ một tiếng.

“Ta vừa hỏi Hướng Hồng Ba, họ gặp người là La Tinh Hoa, hơn nữa ta cố ý dò hỏi, La Tinh Hoa rất có thể liên quan đến vụ trộm.” Hàn Bân phỏng đoán.

“Thế thì thú vị rồi.” Tằng Bình xoa cằm: “Bọn họ xảy ra nội chiến, đối với chúng ta cũng là chuyện tốt.”

“Vù…” Điện thoại của Hàn Bân kêu lên.

Hàn Bân xem WeChat: “Người của ta đến rồi.”

“Đi thôi, ta cũng muốn gặp.” Tằng Bình nói.

Trần Tam đã dính líu đến vụ án, Tằng Bình không thể giả vờ không biết.

“Ta nói với hắn trước đã.”

“Đi đi.”

Hàn Bân đi sang một bên, gọi số của Trần Tam: “Đến đâu rồi?”

“Ngay bên ngoài khách sạn.” Trần Tam đáp, tò mò hỏi: “Anh Bân, trong khách sạn xảy ra chuyện gì?”

“Ta còn muốn hỏi ngươi đây?” Hàn Bân phản vấn.

“Ta không biết phân thân, theo dõi hai người kia ra ngoài, đâu biết trong khách sạn xảy ra chuyện gì.”

“Khách sạn xảy ra vụ trộm, người phụ trách đi báo cảnh sát ở đồn gần đó, cảnh sát phát hiện hai nghi phạm, ngươi là một trong số đó.” Hàn Bân nói.

“Anh Bân, ngài đừng đùa, ta đâu có làm gì.” Trần Tam vội vàng giải thích.

“Ta đương nhiên tin ngươi, hơn nữa đã báo cáo với đội trưởng của chúng ta, đội trưởng Tằng rất chiếu cố ta, trực tiếp tiếp nhận vụ trộm, ngươi tự báo cáo với đội trưởng Tằng về tình hình theo dõi, giải thích rõ ràng là được.” Hàn Bân nói.

“Ui, sợ chết ta, may mà có anh Bân che chở.” Trần Tam thở phào nhẹ nhõm.

“Ngươi gặp đội trưởng của chúng ta thì đừng nói bậy bạ.” Hàn Bân dặn dò.

“Sao có thể.”

Trần Tam cười hì hì: “Anh Bân, chuyện người chỉ điểm, ta có thể nói với đội trưởng Tằng không?”

Hàn Bân: “…”

Vài phút sau, Hàn Bân gọi Trần Tam vào xe việt dã.

Trần Tam cũng là người lanh lợi, vừa lên xe đã vội vàng chào hỏi: “Đội trưởng Tằng, anh Bân.”

Tằng Bình đánh giá đối phương một hồi, cảnh cáo: “Chuyện của ngươi Hàn Bân đã nói với ta, muốn cải tà quy chính, lập công chuộc tội là chuyện tốt, nhưng ta vẫn phải nhắc một câu, đừng đi lại con đường cũ.”

“Phải phải, hồi đó ta còn nhỏ không hiểu chuyện, sau này được anh Bân giáo dục và giúp đỡ, ta đã sửa chữa, sau này không dám phạm lỗi nữa.” Trần Tam vỗ ngực, cam đoan.

“Hy vọng ngươi nói được làm được.” Tằng Bình nói.

“Nhất định.” Trần Tam vội gật đầu.

“Nói xem tình hình theo dõi thế nào.” Hàn Bân nhắc nhở.

“Sáng nay khoảng chín giờ, hai người ta theo dõi ra ngoài, ta báo cáo với anh Bân rồi bám theo, đi đến Quán cà phê Zero,

họ gặp một người đàn ông, hơn hai mươi tuổi, trông như người có tiền.” Trần Tam thuật lại.

“Có ảnh không?”

“Có.” Trần Tam lấy điện thoại ra cho hai người xem.

Hàn Bân nhìn một cái, nói với Tằng Bình bên cạnh: “Là La Tinh Hoa.”

“Ba người họ làm gì?” Tằng Bình truy hỏi.

“Ta không dám lại gần, nghe không rõ họ nói gì, nhưng La Tinh Hoa cầm một túi du lịch giao cho hai người kia.” Trần Tam nói, đồng thời cho xem ảnh trong điện thoại.

Chương 118: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Biết trong đó là gì không?"

"Lúc đầu không biết, chỉ cảm thấy cái túi không nhẹ."

Trần Tam lắc đầu, sau đó lộ ra vẻ ngưỡng mộ: "Sau đó, hai người rời quán cà phê đi đến ngân hàng, ta cũng bám theo lấy số, ngươi đoán xem?"

"Trong đó là tiền?" Hàn Bân phỏng đoán.

"Năm mươi vạn."

Trần Tam giơ một bàn tay, nhấm nháp miệng: "Hai nhân viên ngân hàng đếm tiền 'thình thịch' nhanh không tưởng, tờ tiền đỏ một tờ nối tiếp một tờ, đặt thành năm mươi chồng, ta lần đầu tiên trong đời thấy nhiều tiền thật như vậy, không sợ hai vị cười mắt ta gần như hoa lên."

"Ngươi nói trong điện thoại, Hướng Hồng Ba nhận một cuộc gọi, liền vội vã bắt taxi về hướng khách sạn, miệng còn lẩm bẩm, biết hắn nói gì không?" Hàn Bân hỏi.

"Hắn khi đó hét rất to, trước tiên là chửi mấy câu, sau đó nói chắc chắn là hắn làm, tên khốn phá cầu, dám trộm điện thoại, dám động đến Lão Tử thì cùng hắn liều mạng."

Hàn Bân lấy điện thoại ra, mở một bức ảnh giám sát: "Nhìn kỹ bức ảnh này."

"Chính là người này trộm đồ trong khách sạn?" Trần Tam hỏi.

Hàn Bân gật đầu: "Nhận ra không?"

“Tên này che rất kỹ, đội mũ, cúi đầu, căn bản không thấy rõ mặt, nếu không phải người quen, khó mà nhận ra.” Trần Tam xoa cằm, nói:

“Hay là, ta đi điều tra thử xem.”

“Không cần, chúng ta tìm cách khác.” Hàn Bân nói.

“Đội trưởng Tằng, anh Bân, hai vị còn chỉ thị gì không?” Trần Tam hỏi.

Hàn Bân nhìn Tằng Bình, thấy đối phương không có ý kiến, nói: “Không có, ngươi cũng theo dõi một đêm rồi, về nghỉ ngơi đi.”

“Hai vị đại ca bận, tiểu đệ đi trước.” Trần Tam chào một tiếng, qua cửa sổ xe quan sát một hồi rồi mới xuống xe rời đi.

Tằng Bình lấy ra hai điếu thuốc, đưa cho Hàn Bân một điếu: “Năm mươi vạn không phải số tiền nhỏ.”

Hàn Bân lấy bật lửa, châm thuốc cho Tằng Bình trước: “Quay lại ngân hàng lấy bản ghi giám sát.”

“Dựa vào mô tả của Trần Tam, Hướng Hồng Ba khi biết phòng bị trộm có nhắc đến điện thoại, có phải điện thoại của nạn nhân Hà Thi Nhụy?” Tằng Bình phân tích.

“Nếu trong điện thoại có bằng chứng La Tinh Hoa giết người, Hướng Hồng Ba và Đường Ngọc lấy đó để tống tiền hắn, mọi chuyện liền hợp lý.” Hàn Bân nói.

“Vụ trộm này có lẽ sẽ là bước đột phá cho vụ án nữ thi.” Tằng Bình nói.

“Cộp cộp” Lý Huy gõ cửa sổ xe, sau đó mở cửa bước vào, tò mò hỏi:

“Đội trưởng Tằng, hai người đang bàn gì thế?”

“Thảo luận cách bắt trộm.” Hàn Bân nói.

“Theo ta, người của tổ ta không đủ, nên tập trung vào vụ nữ thi, để đồn cảnh sát tiếp tục điều tra vụ trộm, nếu Cảnh trưởng Tôn phát hiện manh mối liên quan đến vụ nữ thi, chắc chắn sẽ báo cho chúng ta.” Lý Huy nói.

“Manh mối quan trọng của vụ nữ thi, rất có thể liên quan đến vụ trộm này, bây giờ phải tập trung lực lượng nhanh chóng phá vụ trộm, đợi đồn cảnh sát phá án cung cấp manh mối, có thể đã muộn.” Tằng Bình nói.

“Manh mối quan trọng gì?” Lý Huy tò mò hỏi.

Hàn Bân hút một hơi thuốc: “Chúng ta nghi ngờ mục tiêu của tên trộm rất có thể là điện thoại của Hà Thi Nhụy.”

“Ai muốn trộm điện thoại của Hà Thi Nhụy? Chẳng lẽ là La Tinh Hoa?” Lý Huy phỏng đoán.

“Dựa vào chứng cứ hiện tại, La Tinh Hoa rất khả nghi.”

“Vậy chẳng phải nói ba người họ đang nội chiến?”

“Chính vì họ nội chiến, chúng ta càng nên chuyển hướng điều tra, lúc này càng ép chặt, họ càng đoàn kết, nếu chúng ta điều tra manh mối khác, có lẽ họ sẽ tiếp tục đấu đá, giữa ba người có rạn nứt, chúng ta có thể lần lượt phá giải.” Tằng Bình cười nói.

“Vẫn là đội trưởng Tằng lợi hại, nhìn thấu được trọng điểm.” Hàn Bân giơ ngón cái.

“Có thể bố trí trước, ngươi cũng không tồi.” Tằng Bình cười nói.

Lý Huy lườm một cái, lẩm bẩm: “Để chúng ta khen lẫn nhau, đạt đỉnh cao cuộc đời.”

“Ngươi lẩm bẩm gì đó?” Tằng Bình nói.

Lý Huy gãi đầu, cười nói: “Ta nói phải lấy các ngươi làm gương học tập, nâng cao trình độ điều tra hình sự, trở thành cảnh sát toàn diện.”

Tằng Bình và Hàn Bân đồng thanh nói: “Kẻ nịnh bợ!”

Lý Huy vừa cười vừa khóc, các ngươi khen nhau, sao đến ta lại thành nịnh bợ.

Ta oan quá.

Tằng Bình hít sâu một hơi thuốc, dập tắt đầu thuốc còn lại: “Không đùa nữa, chúng ta nói xem bắt trộm thế nào?”

“Tra mạng lưới, nhiều camera như vậy, chắc chắn có thể tìm thấy dấu vết tên trộm.” Lý Huy đề nghị.

Tằng Bình gật đầu, mặc dù Lý Huy lặp lại điều cũ, nhưng quả thực là hướng điều tra an toàn, chỉ là tốn thời gian hơn.

Hàn Bân cảm thấy trong xe hơi nóng, bật máy lạnh lớn hơn một chút: “Phòng 405 có manh mối gì không?”

“Ta đã điều tra phòng 405, cũng xem ghi chép của đồn cảnh sát với chủ phòng, không phát hiện manh mối rõ ràng.” Lý Huy nói.

Hàn Bân suy nghĩ một lúc: “Đội trưởng Tằng, ta có một đề nghị chưa trưởng thành.”

“Ngươi cứ nói ra, mọi người thảo luận một chút không phải trưởng thành rồi sao.”

“Nếu kẻ trộm được La Tinh Hoa chỉ đạo, chắc chắn họ có liên lạc, ta đề nghị tra xem La Tinh Hoa trong khoảng thời gian phạm tội trước và sau có liên lạc với ai.” Hàn Bân nói.

Tằng Bình cười nhẹ: “Ý kiến hay, người liên lạc rất có thể là kẻ trộm, chúng ta chỉ cần lần theo là có thể bắt được đối phương.”

Chương 119: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Huy sáng mắt, thầm nghĩ, ồ, vụ án có thể điều tra như vậy sao, sao ta không nghĩ ra?

Trong một căn phòng thuê rộng hơn chục mét vuông ở khu làng thành thị.

Một người đàn ông mặc áo phông xanh đang ngồi trên giường, đổ ra những thứ trong ba lô bên cạnh, hai chiếc điện thoại iPhone, một chiếc dây chuyền, một đôi bông tai, và hơn một nghìn nhân dân tệ tiền mặt.

Nhìn vào điện thoại của mình, người đàn ông áo phông xanh thở dài ngưỡng mộ: "Bọn nhà giàu này dùng tới hai cái điện thoại iPhone."

"Reng reng…"

Điện thoại của người đàn ông áo phông xanh kêu lên, hắn liếc nhìn màn hình điện thoại, nheo mắt cười nói: "Ồ, ông chủ gọi rồi."

"Alo."

"La công tử, chào ngài."

Người gọi điện chính là La Tinh Hoa.

"Hà Tử, lấy được đồ chưa?"

"La đại công tử, ngài yên tâm, cả hai cái điện thoại đều ở đây." Hà Tử cười nói.

“Tiền đã chuẩn bị xong, tối nay ta lái xe đến gặp ngươi, một tay giao tiền, một tay giao hàng.” La Tinh Hoa nói.

“La công tử, ngài chuẩn bị bao nhiêu tiền?”

“Năm vạn.”

Hà Tử nhấm nháp miệng: “Chậc chậc, có phải ít quá không.”

“Đây là giá chúng ta đã thỏa thuận lúc đầu.”

“Lúc đầu ta cũng không biết giá cả, hôm nay mới tìm hiểu, loại việc này ít nhất cũng phải mười vạn trở lên.”

“Ngươi nghĩ Lão Tử là kẻ ngốc à.” La Tinh Hoa chửi.

“Ngài đừng nóng, ta không có ý đó, chỉ là tay này đang hơi chặt, ngài coi như giúp đỡ ta đi.” Hà Tử nịnh nọt.

La Tinh Hoa do dự một lúc: “Ngươi muốn bao nhiêu?”

“Năm mươi vạn.”

“Năm mươi vạn.” La Tinh Hoa cười lạnh: “Số tiền đó đủ để ta thuê người xử ngươi, tin không?”

“Ta tin, ngài là người rộng lượng, đừng chấp nhặt với kẻ nhỏ như ta, năm mươi vạn đối với ngài chỉ là hạt mưa, coi như là chút tiền lẻ để đuổi ăn mày.” Hà Tử nói.

“Nhiều nhất là mười vạn.”

“Ít nhất bốn mươi vạn.”

“Hai mươi vạn.”

“Ba mươi vạn, ít hơn một xu ta sẽ mang đồ này đến đồn cảnh sát.” Hà Tử đe dọa.

“Ngươi bị ngốc à, đồ là do ngươi trộm, cảnh sát điều tra đến ta, ngươi trốn nổi không?” La Tinh Hoa gằn giọng.

“Ta mạng mọn, không phải lần đầu vào tù, còn La đại công tử ngài da trắng thịt mềm, không biết có chịu nổi không, hơn nữa ta tự thú trước, chắc chắn sẽ ra trước ngài.” Hà Tử cười.

“Có ý nghĩa không?”

“Có người sinh ra đã có lòng đố kỵ mạnh, ta chính là loại đó, chỉ cần nghĩ ngài khốn khổ hơn ta, ta liền vui.”

“Ta khốn nạn…” La Tinh Hoa chửi tục.

“Hì hì.” Hà Tử cười hì hì, không để ý nói: “Chửi thì chửi rồi, một câu tiền có cho không?”

“Cho, ta cho ngươi, nhưng ngươi nhớ kỹ, nếu ngươi không giữ lời, ta lập tức dùng một triệu thuê người xử ngươi.” La Tinh Hoa đe dọa.

“Ta chỉ là một con cá thối, không đáng để ngài bẩn tay, một triệu ngài để lại mà xài, ta biết chừng mực, không nhìn những thứ không nên nhìn, không nhận tiền không nên nhận.” Hà Tử nói.

“Nhớ lời ngươi nói.” La Tinh Hoa nói xong liền cúp máy.

“Phù…”

Hà Tử thở phào, lau mồ hôi trên trán, nhổ một cái: “Chết tiệt, Lão Tử là người ngoài đời, sợ gì hắn một công tử nhà giàu.”

Nghĩ tới đây, Hà Tử thoải mái hơn, không nhịn được cất tiếng hát: “Ta kiếm được tiền, kiếm được tiền rồi, ta còn không biết tiêu sao, ta mua Nokia bằng tay trái, mua Motorola bằng tay phải… ặc, Lão Tử phải mua Apple, mua Samsung.”

Hà Tử thu dọn đồ đạc, cất hai chiếc iPhone, vừa hát vừa rời khỏi phòng thuê: “Ta kiếm được tiền rồi, kiếm được tiền rồi, hôm nay ăn gì nào…”

Hà Tử lang thang đến nhà hàng Một Nồi Tươi gần đó, đây là nhà hàng hải sản cao cấp nhất gần đó, trước đây Hà Tử không dám đến.

Một nữ phục vụ cầm sổ nhỏ đi tới: "Ngài muốn ăn gì."

Hà Tử liếc mắt nhìn nữ phục vụ: "Cho một nồi tươi."

"Tiên sinh, ngài mấy người?"

"Chỉ mình ta."

"Tiên sinh, một nồi tươi có mười loại hải sản, một mình ngài ăn không hết." Nữ phục vụ tốt bụng nhắc nhở.

"Ăn là để có tâm trạng, nhiều ít không quan trọng, mang lên đi." Hà Tử phẩy tay, chỉ là tiền thôi, anh có mà.

Nhà hàng mở cửa làm ăn, khách hàng muốn tiêu tiền, phục vụ đương nhiên không khuyên lần hai.

"Ngài còn muốn gì khác không?"

"Có rượu Ngũ Lương Dịch không?"

"Có."

"Có Mao Đài không?"

"Có."

"Có rượu Cầm Đảo tám độ không?"

"Có."

"Mỗi thứ một chai, đều mở hết."

"Ngài chờ chút, sẽ có ngay."

Nữ phục vụ vừa đi, Hà Tử vỗ trán: "Nhìn trí nhớ của ta này, quên mất rượu Bordeaux."

"Rượu không nên pha trộn, dễ say." Một người đàn ông hơn hai mươi tuổi bước tới, khuyên nhủ.

“Không pha trộn sao biết rượu nào ngon.” Hà Tử hừ một tiếng.

“Chàng trai trẻ, nghe lời khuyên, ăn no, ăn hải sản uống ít bia thôi.” Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi cũng mở miệng khuyên.

“Ngươi là ai, nói thật cho ngươi biết, đừng nhìn Mao Đài và Ngũ Lương Dịch giá cao, anh chưa chắc uống được, anh thích uống bia thì sao?”

Hà Tử nói rồi đứng dậy, từ túi lấy ra một hộp thuốc: “Chết tiệt, ra ngoài hút điếu thuốc, lát lên món ta quay lại.”

Phía sau Hà Tử lại có thêm một người đàn ông, dáng người không cao, trông khá tinh nhanh, giữ lấy vai Hà Tử, để hắn ngồi lại chỗ.

“Ngồi yên đó, đừng gây rắc rối.”

Chương 120: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hà Tử chia thuốc cho mọi người: "Các đại ca, ta thật sự ra ngoài hút điếu thuốc."

Vây quanh Hà Tử là Hàn Bân, Tằng Bình, Triệu Minh, Lý Huy và những người khác.

"Bốp!"

Lý Huy vung tay tát vào đầu Hà Tử: "Ngươi còn khá lanh lẹ, định chạy à."

"Đại ca, các ngươi có việc gì không? Ta đâu có đắc tội các ngươi." Hà Tử cười nịnh nọt.

Hắn bị bốn người vây quanh, muốn chạy cũng không được.

"Ngươi có quen La Tinh Hoa không?" Triệu Minh hỏi.

Hà Tử do dự một chút, lắc đầu: "Không quen."

"Bốp!"

Lý Huy vung tay tát vào đầu Hà Tử lần nữa: "Đừng giả vờ, là La ca bảo chúng ta đến."

"Thật là La công tử bảo các ngươi đến?"

Tằng Bình hút một hơi thuốc: "Ngươi đừng tự chuốc khổ vào thân, đưa điện thoại ra, không chúng ta xử ngươi."

"Tiền đâu, hắn hứa cho ta tiền đâu?" Hà Tử hỏi.

Hàn Bân lấy ra một túi du lịch: "Tiền đây, đồ đâu?"

"Bao nhiêu tiền?"

“Túi là của La Tinh Hoa đưa, các ngươi thỏa thuận thế nào chúng ta không biết, chúng ta chỉ làm việc theo tiền.” Hàn Bân đặt túi du lịch lên bàn.

“La công tử sao biết ta ở đây?”

“Không biết ngươi ở đâu, sao tìm ngươi làm việc.” Hàn Bân nói.

“Vẫn là La công tử lợi hại.” Hà Tử nịnh nọt.

“Bớt nói nhảm, đưa đồ ra.” Lý Huy gắt gỏng.

Hà Tử theo phản xạ rụt cổ: “Ta đưa các ngươi đi lấy, hai cái điện thoại ta cất ở nhà.”

Hai cái!

Hàn Bân và Tằng Bình nhìn nhau, lần này có thu hoạch bất ngờ rồi.

Hải sản là không ăn được.

Hà Tử dù không muốn, nhưng trước sự đe dọa của bốn người cũng chỉ đành thỏa hiệp, dẫn bốn người trở về phòng thuê của mình.

“Các đại ca, các ngươi xưng hô thế nào? Đều là dân giang hồ, có lẽ có bạn chung.” Hà Tử dò hỏi.

“Bốp!”

Triệu Minh vung tay tát vào đầu Hà Tử: “Ngươi một tên trộm vặt cũng muốn xưng huynh đệ với chúng ta.”

“Không dám, không dám.” Hà Tử miệng nói dối, mắt không ngừng nhìn xung quanh.

Tằng Bình vỗ nhẹ lên cổ hắn: “Ngoan ngoãn, đừng nghĩ chạy, để đỡ rắc rối cho mình, cũng để chúng ta dễ làm.”

“Hiểu, hiểu.”

Đi tới cửa sân phòng thuê, Hà Tử dừng bước: "Các đại ca, ta muốn gọi cho La công tử được không?"

"Bốp!"

Lý Huy lại vung tay tát vào đầu Hà Tử, gắt gỏng: "Bớt nói nhảm, mau đưa điện thoại ra."

Hà Tử xoa xoa đầu sưng tấy: "Đại ca, ta biết sai rồi, ta lấy ngay."

Phòng thuê là một ngôi nhà ba tầng tự xây, Hà Tử chỉ thuê một phòng trong đó.

Hà Tử dẫn bốn người đi đến sân sau, bên trong lộn xộn chất đầy đồ vật, Hà Tử đi đến gần tường, theo chân tường đào một cái hố, từ trong lấy ra một túi nhựa đen.

Lý Huy đeo găng tay cướp lấy túi nhựa, mở ra thấy bên trong có hai chiếc iPhone, một dây chuyền vàng và một đôi bông tai.

"Ngươi giỏi giấu đấy."

"Kiếm miếng cơm." Hà Tử chỉ vào túi đen: "Điện thoại là của La công tử muốn, dây chuyền vàng và bông tai là của ta."

Tằng Bình không để ý đến hắn, hỏi lại: "Ngươi quen La Tinh Hoa thế nào?"

"Trước đây, ta làm ở vũ trường, từng chạy việc cho La công tử, gặp vài lần liền quen."

"Việc này hắn bảo ngươi làm thế nào?"

Hà Tử do dự, nhìn chằm chằm vào bốn người: "Cảm giác bốn vị không giống dân giang hồ, các ngươi rốt cuộc là ai?"

Tằng Bình lấy ra thẻ cảnh sát: "Cảnh sát."

Hà Tử chân mềm nhũn, suýt ngã ngồi xuống đất.

Giờ không chỉ tiền không còn, tự do cũng mất.

……

Phân Cục Ngọc Hoa.

Sau khi bắt Hà Tử về phân cục, họ đã lấy dấu vân tay và DNA của hắn, sau đó trực tiếp đưa hắn vào phòng thẩm vấn.

Với bằng chứng xác thực, cuộc thẩm vấn Hà Tử không gặp nhiều khó khăn, hắn nhanh chóng thú nhận và còn chủ động đề nghị chỉ điểm La Tinh Hoa để lập công chuộc tội, hy vọng được khoan hồng.

Đội kỹ thuật rất dễ dàng bẻ khóa mật khẩu của hai chiếc điện thoại.

Hàn Bân tự mình kiểm tra hai chiếc điện thoại, trước tiên là điện thoại của Hà Thi Nhụy, phát hiện trên đó có một đoạn video quay trên du thuyền, ngoài Hà Thi Nhụy còn có La Tinh Hoa, khi đó Hà Thi Nhụy trông rất vui vẻ.

Mặc dù đoạn video này không thể chứng minh La Tinh Hoa đã giết Hà Thi Nhụy, nhưng ít nhất nó cho thấy hai người họ thực sự đã lên du thuyền, cũng coi như là một bằng chứng gián tiếp.

Sau đó, Hàn Bân mở chiếc điện thoại khác, dựa vào các bức ảnh bên trong suy đoán rất có thể là điện thoại của Đường Ngọc, Hàn Bân cẩn thận xem xét và tìm thấy một đoạn ghi âm cuộc gọi.

Đoạn ghi âm bắt đầu với tiếng sóng biển, sau đó là giọng Đường Ngọc: “Alo, Thi Nhụy, chơi trên du thuyền có vui không?”

Sau giọng Đường Ngọc, ngay lập tức có thể nghe thấy tiếng cãi nhau của một đôi nam nữ.

“La Tinh Hoa, ngươi thả ta ra, ngươi định làm gì?”

“Thi Nhụy, ngươi nói ta định làm gì? Ngươi còn không biết ta có ý gì với ngươi sao?”

“Tinh Hoa, ta biết ngươi tốt với ta, nhưng ngươi không thấy như vậy quá nhanh sao.”

“Chỉ cần đôi bên thích nhau là được rồi, nghĩ nhiều làm gì.”

“Ta vừa chia tay bạn trai, ta cần thời gian để vượt qua.”

“Bạn trai gì chứ, ngươi có phải vẫn chưa quên được Mao Nghị Nhiên.”

“Ngươi làm sao biết hắn tên Mao Nghị Nhiên?”

“Ta còn biết, hắn cũng đã đến Cầm Đảo đúng không?”

“Ngươi… là Đường Ngọc nói cho ngươi?”

Chương 121: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi đừng quan tâm ai nói, chỉ cần nói cho ta biết, chọn Mao Nghị Nhiên hay chọn ta?”

“Tinh Hoa, ngươi nghe ta nói, ta biết ngươi tốt với ta, nhưng tình cảm của ta với hắn đã bao năm, đến mức nói chuyện hôn nhân rồi, không phải nói bỏ là bỏ được.” Hà Thi Nhụy khóc.

“Vậy ta là gì, ta tốt với ngươi thì sao?”

“Ta đều nhớ trong lòng, ta biết ngươi là người tốt, ta luôn coi ngươi là bạn, nhưng ta…”

“Được rồi, ngươi đang phát thẻ người tốt cho ta phải không? Ngươi nếu không thích ta, tại sao còn hẹn hò riêng với ta?” La Tinh Hoa chất vấn.

“Ta chưa bao giờ thấy du thuyền, chỉ muốn trải nghiệm thôi, ta…” Hà Thi Nhụy lại khóc.

“Ngươi đừng khóc nữa!” La Tinh Hoa có chút không kiên nhẫn: “Ta hỏi lại lần nữa, chọn Mao Nghị Nhiên hay chọn ta?”

“Ngươi đừng ép ta, ta chưa quyết định, cho ta chút thời gian được không.”

“Lại là câu này, ngươi có phải đang cố tình đùa giỡn ta?” La Tinh Hoa tức giận.

“Ta không có đùa giỡn ngươi…” Hà Thi Nhụy vừa định giải thích, sau đó hoảng sợ nói: “Ngươi buông ta ra, như vậy không được, ta đã gọi điện…”

La Tinh Hoa dường như không để nàng nói, hai người vật lộn với nhau.

“Ôi trời, nữ nhân thối, ngươi dám cắn ta!” La Tinh Hoa hét lên một tiếng, sau đó là tiếng ‘bõm’ rơi xuống nước.

“Cứu mạng.” Hà Thi Nhụy kêu cứu.

“Phì!” La Tinh Hoa nhổ một cái: “Lão Tử đẩy ngươi xuống, không có ý định cứu ngươi.”

“Cứu… ta không biết bơi…”

“Hà Thi Nhụy ngươi đáng đời!”

La Tinh Hoa như tự nói với mình: “Đây là biển, ngươi có kêu cũng vô ích, không ai có thể cứu ngươi.

“Ta gọi cho Đường…” Giọng Hà Thi Nhụy ngắt quãng, đã bị sóng biển nuốt chửng.

…

Nghe xong đoạn ghi âm cuộc gọi, mọi người trong đội đều hít một hơi lạnh.

Sau một lúc im lặng, Tằng Bình lên tiếng: “Đây có lẽ là cuộc gọi cuối cùng Hà Thi Nhụy gọi cho Đường Ngọc, và Đường Ngọc đã ghi âm lại.”

“Nghe đoạn ghi âm, Hà Thi Nhụy trước khi chết cố gắng cảnh báo La Tinh Hoa rằng mình đã gọi cho Đường Ngọc, chỉ tiếc là sự cố xảy ra quá đột ngột, Hà Thi Nhụy bị đẩy xuống biển, sóng quá lớn không kịp nói.” Lý Huy thở dài.

“Không lạ khi La Tinh Hoa tìm mọi cách để trộm lại điện thoại, thứ bên trong có thể lấy mạng hắn.” Triệu Minh cảm thán.

“Hai chiếc điện thoại ban đầu nằm trong tay Đường Ngọc và Hướng Hồng Ba, năm mươi vạn đó có lẽ là hai người họ

tống tiền La Tinh Hoa.” Tằng Bình phân tích.

“Dựa vào bằng chứng trong đoạn ghi âm, chúng ta có thể kết tội La Tinh Hoa không?” Triệu Minh hỏi.

Hàn Bân đặt điện thoại lên bàn: “Vẫn thiếu một chứng cứ.”

“Chứng cứ gì?”

“Dấu răng.”

Tằng Bình đứng dậy: “Việc không nên chậm trễ, bắt người ngay, đợi đến khi vết thương của La Tinh Hoa lành, chúng ta sẽ thiếu chứng cứ quan trọng.”

“Chúng ta bắt La Tinh Hoa, còn Hướng Hồng Ba và Đường Ngọc thì sao?” Lý Huy lo lắng sẽ đánh động.

Tằng Bình do dự một chút, rồi kiên quyết nói: “Bắt hết.”

Đại Lộ Trường Giang.

Trong một chiếc xe Land Rover màu trắng, La Tinh Hoa ngồi trong ghế lái hút thuốc, vẻ mặt có chút lo lắng bất an, tay trái gác ra ngoài không ngừng gõ tàn thuốc, ánh mắt nhìn xung quanh.

Tối nay, hắn và Hà Tử hẹn nhau ở đây giao dịch.

Nghĩ đến tên thất bại đó, La Tinh Hoa giận không chịu nổi, hắn vì bị Đường Ngọc và Hướng Hồng Ba tống tiền, mới tìm tên thất bại đó để giúp mình trộm lại điện thoại.

Ai ngờ tên thất bại này làm việc không thành lại gây chuyện, còn học theo hai tên kia tống tiền mình.

La Tinh Hoa cảm thấy rất bực bội, trong lòng nghẹn lại, kiếp trước hắn làm gì nên tội mà gặp phải ba tên này, không biết nghĩa khí, không biết giữ lời, ba kẻ tồi.

La Tinh Hoa quyết định, sau khi việc này qua đi, nhất định phải dạy cho ba người họ một bài học, để họ biết rằng mình

không phải là kẻ dễ bị bắt nạt.

Chuyện này chưa xong đâu.

"Bộp!"

Thân xe lắc một cái, La Tinh Hoa giật mình, vội vàng kiểm tra xung quanh xe.

Qua gương chiếu hậu trong xe, hắn thấy chiếc Land Rover của mình bị một chiếc xe máy điện tông vào phía sau, người lái xe máy điện lộ vẻ hoảng loạn.

"Chết tiệt, người xui rồi, uống nước lạnh cũng bị nghẹn." La Tinh Hoa chửi bới, bước xuống xe.

Trên xe máy điện có hai người, ngoài người đàn ông lái xe, phía sau còn có một cô gái.

"Ngươi đỗ xe kiểu gì vậy, đây có phải chỗ đỗ xe không?" Người đàn ông lái xe máy điện hét lên.

Nghe vậy, La Tinh Hoa giận quá hóa cười: "Ngươi nói đạo lý không, là ngươi đâm vào xe ta."

"Đường này là của nhà ngươi, muốn đỗ đâu thì đỗ, ngươi không đỗ bừa bãi ta có đâm vào không?" Người đàn ông lái xe chất vấn.

"Ngươi cũng biết đây là đường, một chiếc xe máy điện mà còn đi trên đường, ngươi tự tìm chết à."

"Ngươi nói chuyện kiểu gì vậy, chúng ta đi xe máy điện thì sao, liên quan gì đến ngươi, ngươi lái Land Rover thì giỏi à." Cô gái ngồi sau xe máy điện tức giận bước tới.

La Tinh Hoa nhìn chiếc xe, không bị hư hỏng nặng: "Hôm nay ta có việc, không có thời gian cãi vã với các ngươi, đi mau."

Người đàn ông lái xe đưa tay phải, chỉ vào mũi La Tinh Hoa: “Ngươi nói ai nói nhảm, nói thêm một câu thử xem.”

“Ngươi tưởng ta sợ à, đợi đấy.” La Tinh Hoa nói xong quay về ghế lái.

Chương 122: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tuy nhiên, La Tinh Hoa chưa đi được mấy bước, cô gái ngồi sau xe máy điện đã đuổi theo, đá vào sau chân La Tinh Hoa.

"Bộp!" một tiếng, La Tinh Hoa ngã xuống đất.

Sau đó, tay trái bị người ta bẻ ngược, ép lên lưng, cả người bị đè xuống không thể động đậy.

"Chết tiệt, các ngươi dám tấn công ta, ta @#% ¥ amp;…" La Tinh Hoa tức giận chửi bới.

"Cảnh sát, không được động đậy." Một tiếng quát vang lên.

La Tinh Hoa run rẩy, lập tức im lặng, như bị ai bóp cổ, sau đó hai tay bị còng lạnh ngắt khóa lại.

"Các ngươi tại sao bắt ta?" La Tinh Hoa cố nắm lấy một chút hy vọng.

"Ngươi biết Hà Tử không?" Điền Lệ hỏi.

"Không biết." La Tinh Hoa chối cãi.

"Vậy Hà Thi Nhụy thì sao?" Lý Huy cười lạnh.

"Hà Thi Nhụy tự đuối nước, không liên quan đến ta." La Tinh Hoa hét lên.

Lý Huy nhấc hắn lên, lạnh lùng nói: "Không thấy quan tài không đổ lệ, không thấy Sông Hoàng Hà không hết hy vọng phải không."

"Ta thật là oan."

“Được, về cục nói tiếp, chúng ta có đủ thời gian.”

Bãi Biển Kim Sa, Khách sạn Càn Hào.

Hướng Hồng Ba ngồi trên giường hút thuốc, Đường Ngọc mặc váy ngủ dây kéo đang thu dọn đồ đạc.

“Khụ khụ…”

Đường Ngọc bị khói thuốc làm nghẹt thở, dùng tay xua xua khói: “Ngươi hút ít thôi, sắp làm ta chết ngạt rồi.”

“Ta đã đủ phiền rồi, ngươi bớt quản.” Hướng Hồng Ba cằn nhằn.

“Chỉ ngươi phiền, ta không phiền.” Đường Ngọc bước tới, giật điếu thuốc của Hướng Hồng Ba, ném xuống đất và dập tắt: “Giúp ta dọn đồ, ngày mai chúng ta đi.”

“La Tinh Hoa thằng nhãi đó chơi chúng ta như vậy, cứ thế mà bỏ qua sao?”

“Không thì ngươi muốn sao? Đánh hắn một trận.”

“Ta @# ¥ %amp;…”

Hướng Hồng Ba tức giận chửi bới, La Tinh Hoa không nhận điện thoại, hắn ở Cầm Đảo người đất lạ, thậm chí không biết đối phương ở đâu.

“Chửi cũng vô ích, La Tinh Hoa biết chúng ta không dám báo cảnh sát.” Đường Ngọc thở dài, trong lòng nàng còn thất vọng hơn Hướng Hồng Ba.

“Biết trước không nên giúp hắn làm giả chứng cứ.” Hướng Hồng Ba gắt gỏng.

Đường Ngọc nhắc nhỏ: “Ngươi đừng quên, chúng ta đã nhận năm mươi vạn của hắn, dù không làm giả chứng cứ thì tội tống tiền cũng không tránh được.”

“Biết thế đã báo cảnh sát, để thằng khốn đó vào tù.”

“Ban đầu ngươi nói rằng La Tinh Hoa là bạn tốt, nghĩa khí, chỉ cần giúp hắn lần này, sau này không thiếu gì cho chúng ta.” Đường Ngọc cười khẩy.

“Nói thế có ích gì? Ngươi không muốn hắn cho ngươi tiền sao? Nếu ngươi không tham, hắn chưa chắc dám làm liều.”

“Cạch…”

Trong lúc hai người cãi nhau, cửa vang lên tiếng quẹt thẻ, sau đó cửa phòng bị đẩy mở.

Vài người từ bên ngoài xông vào:

“Cảnh sát, không được động đậy!”

“Đừng động, ngoan ngoãn.”

Đường Ngọc và Hướng Hồng Ba còn chưa kịp phản ứng, đã bị mấy người đàn ông xông vào khống chế.

“Các ngươi làm gì? Tại sao bắt ta?” Đường Ngọc chất vấn.

“Chúng ta nghi ngờ các ngươi tham gia vào một vụ giết người cố ý, mời các ngươi về đồn hỗ trợ điều tra.” Hàn Bân nói.

Đường Ngọc và Hướng Hồng Ba nhìn nhau, mặt mày đều tái mét.

“Hồng Ba, ta yêu ngươi.

“Ta cũng yêu ngươi.”

“Chậc chậc, đến lúc này rồi mà hai người vẫn còn tình cảm.” Triệu Minh bĩu môi.

“Hai người họ đang thông cung, sợ một người đầu hàng trước.” Hàn Bân nói.

Phân Cục Ngọc Hoa.

La Tinh Hoa, Hướng Hồng Ba và Đường Ngọc đều bị đưa về đồn và giam riêng.

Trịnh Khải Hoàn bước vào văn phòng đội hai, nói với Hàn Bân và những người khác: "Lần bắt giữ này gọn gàng sạch sẽ, làm rất tốt."

"Đội trưởng Trịnh, chứng cứ đã thu thập gần đủ, ta nghĩ có thể thẩm vấn." Tằng Bình nói.

"Muốn thẩm vấn thế nào?"

"Ba người này tuy đã nội bộ chia rẽ, nhưng ta tin rằng đến thời điểm quan trọng họ vẫn sẽ bao che lẫn nhau, cách tốt nhất là để một người thú nhận trước, rồi lôi hai người còn lại." Tằng Bình nói.

Trịnh Khải Hoàn mở nắp bình giữ nhiệt, uống một ngụm nước: "Ngươi muốn bắt đầu từ ai?"

"La Tinh Hoa phạm tội giết người, hắn chắc chắn không dễ nhận tội; chứng cứ tội phạm của Hướng Hồng Ba ít hơn, để hắn đầu hàng trước cũng không dễ; ta nghĩ nên lấy Đường Ngọc làm đột phá khẩu." Tằng Bình đề nghị.

"Các ngươi nghĩ sao?" Trịnh Khải Hoàn quét mắt nhìn mọi người trong phòng.

"Ta đồng ý với đề nghị của đội trưởng Tằng." Lý Huy nói.

"Phụ nữ đến lúc quan trọng dễ lo lắng, ta cũng nghĩ thẩm vấn Đường Ngọc hợp lý." Triệu Minh nói.

"Các ngươi đừng coi thường phụ nữ, khi ta ghi chép cho Đường Ngọc, không thấy nàng có chút lo lắng nào." Điền Lệ nói.

Hàn Bân nhíu mày, im lặng không nói.

Trịnh Khải Hoàn giơ cằm lên: "Hàn Bân, ngươi nghĩ sao?"

Hàn Bân lắc đầu: “Đường Ngọc giỏi ngụy trang, muốn mở miệng nàng không dễ, khi bắt giữ nàng và Hướng Hồng Ba có biểu hiện thông cung.”

“Bân Ca nói đúng, khi bắt giữ hai người họ còn quấn quít nhau, không dễ chỉ điểm nhau.” Triệu Minh nói.

Nghe ý kiến của mọi người, Trịnh Khải Hoàn suy nghĩ một lúc, nói:

“Vậy chúng ta hãy tránh nặng tìm nhẹ, khi thẩm vấn Đường Ngọc, cố gắng không đề cập đến Hướng Hồng Ba; khi thẩm vấn Hướng Hồng Ba, cố gắng không đề cập đến Đường Ngọc; để hai người họ chỉ điểm La Tinh Hoa, sau khi giải quyết La Tinh Hoa, mới để La Tinh Hoa chỉ điểm hai người này.”

Chương 123: Tiêu Đề 《Ẩn》

Phân Cục Ngọc Hoa, phòng thẩm vấn.

Hướng Hồng Ba ngồi trên ghế thẩm vấn.

Hàn Bân là người chủ thẩm, Lý Huy phụ trách ghi chép.

"Họ tên, giới tính, tuổi, quê quán…"

"Cảnh sát Hàn, ngài quên rồi, trước đó đã ghi chép cho ta." Hướng Hồng Ba nói.

Hàn Bân chỉ vào camera bên cạnh: "Việc nào ra việc đó, trước là ghi chép, giờ là thẩm vấn, hiểu không?"

"Không hiểu, ta không phạm tội, ngài bắt ta làm gì?" Hướng Hồng Ba phản đối.

"Hà Thi Nhụy là bị giết, chúng ta đã lập án." Hàn Bân nghiêm túc nói.

"Dù là bị giết, cũng không liên quan đến ta." Hướng Hồng Ba định giơ tay, nhưng phát hiện tay bị còng.

"La Tinh Hoa đã thú nhận, là ba người các ngươi hợp mưu giết Hà Thi Nhụy." Hàn Bân nói.

"Hắn nói dối, liên quan gì đến ta, Hà Thi Nhụy rõ ràng là bị hắn giết." Hướng Hồng Ba phản bác.

Hướng Hồng Ba nói xong mới hối hận.

"Ngươi làm sao biết là La Tinh Hoa giết?" Hàn Bân truy hỏi.

"Ta đoán."

“Có chứng cứ không?”

Hướng Hồng Ba ánh mắt dao động: “Không có.”

“Ngươi không có, ta có.” Hàn Bân đứng dậy, lấy ra một tấm ảnh đặt lên ghế thẩm vấn.

Hướng Hồng Ba nhìn một cái, sắc mặt tái đi, đó là ảnh ba người trong quán cà phê.

“Biết ảnh này từ đâu mà có không?” Hàn Bân hỏi.

Hướng Hồng Ba cúi đầu không nói.

“La Tinh Hoa thuê người chụp, hắn đã phòng ngừa ngươi và Đường Ngọc từ trước, để giảm án, hắn đã khai hết, bao gồm cả việc các ngươi tống tiền hắn.”

“Ta không tống tiền hắn.”

“Chúng ta có lời khai, ảnh, giám sát, và tài khoản của ngươi cùng Đường Ngọc đều có khoản tiền hai mươi lăm vạn, đúng bằng số tiền La Tinh Hoa khai bị tống tiền.” Hàn Bân nói.

Lý Huy chen vào: “Hướng Hồng Ba, tội tống tiền không nhẹ, hai mươi lăm vạn đủ để kết án mấy năm rồi.”

“Đó không phải tống tiền, là hắn tự đưa cho chúng ta.” Hướng Hồng Ba biện minh.

“Hắn không ngốc, tại sao phải đưa tiền không lý do? Nếu không có lý do hợp lý, chúng ta chỉ có thể xử lý theo tội tống tiền.”

“Đó là phí bịt miệng.” Hướng Hồng Ba tránh nặng tìm nhẹ.

“Phí bịt miệng gì?”

“Hắn giết Hà Thi Nhụy.”

“Ai giết Hà Thi Nhụy?” Hàn Bân ép hỏi.

“La Tinh Hoa giết Hà Thi Nhụy.”

“Giết thế nào?”

“La Tinh Hoa theo đuổi Hà Thi Nhụy, thuê du thuyền hẹn nàng ra biển, hai người cãi nhau trên du thuyền, La Tinh Hoa đẩy Hà Thi Nhụy xuống biển.” Hướng Hồng Ba nói.

“Ngươi làm sao biết?”

“Điện thoại.”

“Nói rõ.”

“Hà Thi Nhụy trước khi chết, gọi cho Đường Ngọc, ta cũng nghe thấy, sau đó La Tinh Hoa xin chúng ta không nói ra, hắn là bạn tốt của ta, ta không nỡ từ chối, số tiền đó cũng là hắn tự đưa.” Hướng Hồng Ba giải thích.

“Ngươi chắc chắn La Tinh Hoa giết Hà Thi Nhụy?” Hàn Bân hỏi.

“Chúng ta đã ghi âm cuộc gọi, các ngươi không tin có thể kiểm tra.” Hướng Hồng Ba nói.

“Điện thoại đâu?”

“Bị trộm rồi.”

“Ngươi kể lại chi tiết vụ án này.”

……

Nửa giờ sau, Hàn Bân và Lý Huy ra khỏi phòng thẩm vấn.

“Bân Tử, ngươi có tin vào việc phí bịt miệng không?” Lý Huy hỏi.

“Bây giờ nói điều đó còn quá sớm, phải đợi La Tinh Hoa thú nhận mới có thể xác định đó là phí bịt miệng hay tống tiền.” Hàn Bân đáp.

“Đúng vậy, nếu La Tinh Hoa không ra mặt chỉ điểm, thì chỉ có thể dựa vào lời khai của hai người kia mà xử lý.” Lý Huy nói.

“Nếu La Tinh Hoa chỉ điểm hai người tống tiền, thì đồng nghĩa với việc hắn thừa nhận đã giết Hà Thi Nhụy, mà để hắn nhận tội không phải chuyện dễ dàng.” Hàn Bân thở dài.

Mặc dù đã tìm được đoạn ghi âm cuộc gọi khi La Tinh Hoa giết Hà Thi Nhụy, nhưng loại bằng chứng ghi âm này có những hạn chế nhất định, thậm chí ngay cả khi có dấu vết cắn làm bằng chứng bổ sung, tòa án có chấp nhận hoàn toàn hay không cũng không ai dám chắc.

Viện kiểm sát cho rằng sự việc phạm tội không rõ ràng, bằng chứng chưa đủ, có thể sẽ trực tiếp trả lại cho cơ quan công an để bổ sung điều tra, khi đó vụ án sẽ trở nên phức tạp hơn.

Nhân chứng là một manh mối rất quan trọng, cùng với bản ghi âm có thể tạo thành một chuỗi bằng chứng hoàn chỉnh, vì vậy lời khai của Đường Ngọc và Hướng Hồng Ba là rất quan trọng.

Chỉ cần hai người đồng ý chỉ điểm La Tinh Hoa, bằng chứng ghi âm sẽ trở nên đáng tin cậy hơn.

“Đi thôi, xem đội trưởng Tằng thẩm vấn thế nào rồi?” Hàn Bân đề nghị.

Cách đó không xa, hai người đi đến phòng quan sát bên cạnh phòng thẩm vấn.

Phòng quan sát có một tấm kính trong suốt, có thể nhìn thấy tình hình trong phòng thẩm vấn, Trịnh Khải Hoàn đang khoanh tay quan sát qua kính.

Ở phía bên kia kính, Tằng Bình và Điền Lệ đang ngồi sau bàn thẩm vấn, Đường Ngọc thì ngồi trên ghế thẩm vấn.

“Đội trưởng Trịnh.” Hai người chào hỏi.

“Kết thúc chưa, khai rồi chứ?” Trịnh Khải Hoàn đi thẳng vào vấn đề.

“Khai rồi.”

“Giỏi lắm.” Trịnh Khải Hoàn cười toe toét, vỗ vai Hàn Bân và Lý Huy.

“Triệu Minh đâu?”

“Ta cử cậu ấy đi biển tìm manh mối về du thuyền rồi.” Trịnh Khải Hoàn nói.

Ánh mắt Hàn Bân hướng về phòng thẩm vấn, hỏi: “Đội trưởng Tằng thẩm vấn thế nào rồi?”

“Giống như ngươi đã nói, người phụ nữ này rất giỏi ngụy trang, không dễ đối phó.” Trịnh Khải Hoàn hừ một tiếng: “Nàng kiên quyết không khai.”

“Người phụ nữ này còn khó đối phó hơn cả Hướng Hồng Ba.” Lý Huy lẩm bẩm.

Chương 124: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chỉ điểm La Tinh Hoa là hung thủ, Hướng Hồng Ba không phải chịu trách nhiệm quá lớn, nhưng người phụ nữ này khác, nàng làm giả chứng cứ đã cấu thành tội phạm, phải chịu trách nhiệm hình sự.” Hàn Bân nói.

“Vì thẩm vấn của các ngươi đã có tiến triển, vào giúp đội trưởng Tằng đi, đừng đứng đây xem nữa.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Ta sẽ đi.” Hàn Bân tình nguyện.

Trong phòng thẩm vấn.

Đường Ngọc với vẻ mặt tội nghiệp, cộng thêm nhan sắc vốn có, trông rất đáng thương.

Tằng Bình mặt mày nghiêm nghị, nhìn không dễ gần, lạnh lùng nói: “Chúng ta đã bắt ngươi, tức là có đủ chứng cứ, nếu đưa ra chứng cứ rồi, ngươi không khai thì đã muộn.”

“Ta thực sự không biết nói gì.” Đường Ngọc nghẹn ngào.

“Bốp!”

Điền Lệ đập bàn, quát: “Đừng giả vờ nữa, chúng ta đã tìm thấy điện thoại của ngươi, ghi âm cuộc gọi trong đó, ngươi rõ ràng hơn chúng ta.”

“Ghi âm gì chứ, ta không rõ, liệu có phải là chỉnh sửa, ghép không?” Đường Ngọc nói.

Điện thoại là của nàng, nếu ngay cả nàng cũng không thừa nhận cuộc gọi ghi âm, khả năng thẩm phán chấp nhận rất thấp.

“Đường Ngọc, thế có ý nghĩa gì?” Điền Lệ hỏi.

“Cảnh sát Điền, ta thực sự không biết, ngài nói gì vậy?” Đường Ngọc mím môi, trông như sắp khóc.

“Hừ, ngươi giả vờ giỏi thật.” Điền Lệ cười lạnh.

“Cốc cốc.”

Tiếng gõ cửa vang lên bên ngoài phòng thẩm vấn, Hàn Bân bước vào.

“Ngươi không phải đang thẩm vấn Hướng Hồng Ba sao? Sao lại qua đây?” Tằng Bình ngạc nhiên hỏi.

Hàn Bân nhìn Đường Ngọc, cười nhẹ:

“Hướng Hồng Ba đã khai rồi.”

“Ồ, đây không phải là cảnh sát Hàn sao, ngài phải nói giúp ta, ta bị oan.” Đường Ngọc nói.

Hàn Bân đóng cửa phòng thẩm vấn, bước vào: “Tiểu thư Đường, Hướng Hồng Ba đã khai rồi, ngươi đừng cố chống cự nữa.”

“Ngươi không cần lừa ta, ta không biết gì, ta vô tội.”

“Hướng Hồng Ba thực sự đã khai, còn tường thuật chi tiết vụ án, ngươi không hợp tác chỉ càng làm tội mình nặng thêm.”

Đường Ngọc cắn môi: “Ta tưởng rằng, ngươi khác những người khác.”

“Để ta nhắc ngươi một chút.” Hàn Bân suy nghĩ một lúc, nói:

“Tối hôm đó, sau khi ăn tối, ngươi và Hướng Hồng Ba về phòng tắm rửa, chuẩn bị làm chuyện riêng, thì điện thoại reo, là Hà Thi Nhụy gọi đến, ta nói đúng không?”

Sắc mặt Đường Ngọc tái nhợt, những chi tiết này chỉ có nàng và Hướng Hồng Ba biết, nàng chưa từng nói với ai khác, cũng không thể nói ra.

“Hắn còn nói gì nữa?” Đường Ngọc hỏi.

“Những gì cần nói hắn đã nói hết, nếu để ta nói ra, ngươi sẽ không còn cơ hội.” Hàn Bân nói.

“Đường Ngọc, có Hướng Hồng Ba làm nhân chứng, ngươi có cãi cũng vô ích.” Tằng Bình nói.

Đường Ngọc dùng hai tay che mặt, im lặng một lúc: “Các ngươi muốn ta nói gì?”

“Ai giết Hà Thi Nhụy?”

“La Tinh Hoa.” Đường Ngọc nói.

“Ngươi làm sao biết?”

“Hà Thi Nhụy gọi điện, chúng ta nghe được quá trình nàng bị giết, sau đó La Tinh Hoa cũng thừa nhận.”

“Tại sao phải che giấu cho La Tinh Hoa?”

“Hướng Hồng Ba là bạn tốt của hắn, chúng ta chỉ muốn giúp bạn.” Đường Ngọc nói.

“Vậy Hà Thi Nhụy thì sao, nàng không phải bạn của ngươi?” Điền Lệ phản vấn.

“Người đã chết rồi, nói những điều này có ích gì?” Đường Ngọc nói.

“Hà Thi Nhụy chết lúc nào?”

“Khoảng chín giờ tối.”

“Hơn mười giờ tối, người mặc váy xanh không tay, giả làm Hà Thi Nhụy là ngươi đúng không?” Hàn Bân chất vấn.

“Hướng Hồng Ba nói cho ngươi?”

“Ngươi nói cho ta, có đúng không?”

Đường Ngọc do dự rất lâu: “Đúng.”

“Tống tiền La Tinh Hoa năm mươi vạn cũng là chủ ý của ngươi?” Hàn Bân thử thăm dò.

“Chúng ta không tống tiền La Tinh Hoa, đó là phí bịt miệng hắn tự đưa.” Đường Ngọc nói.

“Hướng Hồng Ba không nói như vậy.”

“Ngươi không cần lừa ta.”

“Hướng Hồng Ba chắc chắn nói vậy.” Đường Ngọc khẳng định.

Ở điểm này, lợi ích của hai người là nhất quán.

“Ngươi là bạn của Hà Thi Nhụy, nàng bị La Tinh Hoa giết, ngươi không những không báo cảnh sát, mà còn giúp La Tinh Hoa làm giả chứng cứ, ngươi không thấy lương tâm cắn rứt sao?” Điền Lệ chất vấn.

Đường Ngọc thở dài một hơi: “Mỗi người đều phải chịu trách nhiệm về việc mình làm, Hà Thi Nhụy cũng vậy.”

“Nàng đã làm gì?”

“Nàng theo chúng ta đến Cầm Đảo, hầu như không tốn tiền gì, đều do La Tinh Hoa chi trả, không có gì sai khi tiêu tiền của đàn ông, miễn là ngươi muốn ở bên người ta, ngươi tiêu tiền của người ta, lại không muốn ở bên người ta, có chuyện tốt như vậy sao, xảy ra chuyện còn có thể trách ai?” Đường Ngọc hừ lạnh:

“Trên đời này không có bữa trưa nào miễn phí, ai cũng vậy.”

Đã lấy được lời khai của Đường Ngọc, đã là mười hai giờ đêm.

Có lời khai của nàng và Hướng Hồng Ba, đã đủ để kết tội La Tinh Hoa.

Hàn Bân và mọi người bận rộn cả ngày, cũng đã mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần, không đủ sức để tiếp tục thẩm vấn.

Trịnh Khải Hoàn bảo mọi người về nhà nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, Hàn Bân đã hồi phục sức khỏe, tiếp tục thẩm vấn La Tinh Hoa.

"Họ tên, giới tính, tuổi, quê quán…"

"La Tinh Hoa, nam, 24 tuổi, người địa phương."

Hàn Bân vào thẳng vấn đề: "La Tinh Hoa, có phải ngươi giết Hà Thi Nhụy không?"

"Không phải."

"Tối ngày 24 tháng 8 từ tám giờ đến mười giờ, ngươi ở đâu?"

"Không nhớ."

"Là không nhớ hay không dám nói?"

Chương 125: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Không nhớ.”

“Vậy để ta giúp ngươi nhớ, tối ngày 24 tháng 8, ngươi thuê một du thuyền chở Hà Thi Nhụy ra biển, vì cãi nhau mà ngươi đẩy nàng xuống biển chết đuối.” Hàn Bân nói.

La Tinh Hoa cúi đầu, nghiến răng nói: “Ta không làm.”

“Dưới móng tay Hà Thi Nhụy phát hiện mảnh vụn, qua kiểm tra là sơn của du thuyền, chúng ta đã cử người kiểm tra du thuyền ngươi thuê, vết cào dưới đáy du thuyền hoàn toàn khớp.” Hàn Bân nói.

La Tinh Hoa hít sâu một hơi: “Là nàng tự ngã xuống, không liên quan đến ta.”

“Dấu răng trên cánh tay trái ngươi từ đâu ra?” Hàn Bân hỏi.

“Bị chó cắn.”

“Vớ vẩn.”

Lý Huy quát: “Khi ngươi bị bắt vào phân cục, pháp y đã kiểm tra, vết thương trên cánh tay ngươi và dấu răng của Hà Thi Nhụy hoàn toàn giống nhau, rõ ràng là do Hà Thi Nhụy cắn.”

“Ồ, ta nhớ rồi, hình như nàng có cắn ta một lần.”

“Nàng tại sao cắn ngươi?”

“Đánh là thương, mắng là yêu, có lẽ là nàng quá thích ta.” La Tinh Hoa giễu cợt.

“La Tinh Hoa, thành thật thì được khoan hồng, chống đối thì nghiêm trị, ngươi nếu còn nói láo, không hợp tác với cảnh sát chỉ có đường chết.” Lý Huy cảnh báo.

“Hừ.” La Tinh Hoa cười lạnh.

“Đừng ôm hy vọng nữa, Hướng Hồng Ba và Đường Ngọc đã khai rồi, họ nói rất rõ trong lời khai, là ngươi giết Hà Thi Nhụy.” Hàn Bân nói.

“Không thể nào.” La Tinh Hoa lắc đầu, không tin hai người dám chỉ điểm hắn.

“Họ còn nói, để che đậy tội giết người, ngươi tự đưa cho họ năm mươi vạn phí bịt miệng.” Hàn Bân nói.

“Đó là họ…” La Tinh Hoa rất muốn nói đó là họ tống tiền, nhưng hắn vẫn kìm lại.

“So với ngươi, tội của họ không đáng kể, và chỉ điểm ngươi còn có thể lập công chuộc tội, họ không có lý do gì phải chống đỡ.” Hàn Bân tiếp tục phá vỡ tâm lý đối phương.

“Phì, đừng hòng gài ta.” La Tinh Hoa nhổ một cái.

“La Tinh Hoa, chú ý thái độ của ngươi.” Lý Huy quát.

“Thái độ chó gì, các ngươi muốn giết ta.” La Tinh Hoa nói.

“Ngươi không tin Đường Ngọc và Hướng Hồng Ba đã khai sao?” Hàn Bân hỏi lại.

“Không tin.”

Hàn Bân đứng dậy, đi đến cạnh ghế thẩm vấn: “Ngươi giết Hà Thi Nhụy xong, gặp Đường Ngọc và Hướng Hồng Ba ở bãi biển, xin họ đừng báo cảnh sát, hứa hẹn lợi ích, để Đường

Ngọc giả làm Hà Thi Nhụy đến quán bar tạo giả tượng nàng chưa chết.”

“Đây là suy đoán của ngươi sao?” La Tinh Hoa hừ lạnh.

“Đường Ngọc nói, nàng tối đó đội chiếc mũ ngươi định tặng Hà Thi Nhụy, để tránh bị camera ghi lại, ngươi bảo Đường Ngọc đội chiếc mũ đó giả làm Hà Thi Nhụy, cái này chắc không phải là suy đoán.” Hàn Bân nói.

Sắc mặt La Tinh Hoa rất khó coi, chi tiết này chỉ có ba người trong cuộc biết, nghĩa là ít nhất một trong hai người Đường Ngọc đã khai.

Một khi có người chỉ điểm, cộng với chứng cứ hiện có, La Tinh Hoa có thể thực sự xong đời.

“La Tinh Hoa, đến lúc này rồi, ngươi cố chịu đựng có ý nghĩa gì?” Hàn Bân hỏi.

La Tinh Hoa cúi đầu không nói.

“Nói hay không?”

La Tinh Hoa vẫn im lặng.

“Vì ngươi không muốn nói, để chúng ta nghe đoạn ghi âm.” Hàn Bân lấy điện thoại của Đường Ngọc, phát đoạn ghi âm cuộc gọi.

‘La Tinh Hoa, ngươi buông ta ra…’

‘Thi Nhụy, ngươi nói ta muốn làm gì…’

‘Tinh Hoa, ta biết ngươi tốt với ta…’

……

Ta hỏi ngươi lần nữa, chọn Mao Nghị Nhiên hay chọn ta?’

‘Đáng chết, nữ nhân thối, ngươi dám cắn ta!’

…

“Đừng phát nữa, tắt điện thoại đi.” La Tinh Hoa hét lên.

“Ngươi nói hay không?” Hàn Bân ép hỏi.

“Phì.”

“Nếu ngươi không nói, điện thoại sẽ phát mãi, để ngươi nhớ lại.” Hàn Bân nói.

Lần phát đầu tiên, La Tinh Hoa nắm chặt tay, mặt mày rất khó coi.

Lần thứ hai, La Tinh Hoa mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cơ thể run rẩy.

Đến lần phát thứ ba, La Tinh Hoa không chịu nổi nữa, hét lên: “Tắt điện thoại đi, ta khai, ta sẽ nói hết!”

Hàn Bân thừa thắng xông lên hỏi: “Hà Thi Nhụy chết thế nào?”

“Là ta giết.”

Cuộc thẩm vấn kéo dài thêm hai giờ nữa mới kết thúc.

Hàn Bân trở về văn phòng, cảm thấy vừa mệt mỏi vừa nhẹ nhõm, định nghỉ ngơi một chút để đầu óc thư giãn.

“Chúc mừng cảnh sát 577533, đã thành công phá án vụ án xác nữ.” Âm thanh thông báo vang lên.

“Phân tích vi biểu cảm; độ thành thạo +10.”

“Thưởng công huân 12 điểm.”

Hàn Bân có chút ngạc nhiên: “Lần này độ thành thạo sao cao vậy.”

“Cảnh sát 577533 đã phá án bằng năng lực cá nhân khi kỹ năng thất bại, sự lĩnh hội kỹ năng phân tích vi biểu cảm tiến thêm một bước.” Hệ thống thông báo.

“Nếu kỹ năng phân tích vi biểu cảm đạt cấp cao, liệu có thể nhìn thấu lời nói dối của Đường Ngọc không?” Hàn Bân hỏi.

“Điều này cần cảnh sát tự mình thử nghiệm.”

“Ta bây giờ có thể học kỹ năng phân tích vi biểu cảm cấp cao không?” Hàn Bân hỏi.

“Có thể, nhưng vẫn phải trả nợ hóa đơn kỹ năng phân tích vi biểu cảm cấp nhập môn, bao gồm cả lãi suất.” Hệ thống trả lời.

“Ta có thể học thẳng kỹ năng phân tích vi biểu cảm cấp chuyên gia không?” Hàn Bân hỏi.

“Không thể học vượt cấp.”

“Nếu ta học kỹ năng phân tích vi biểu cảm cấp cao, cần trả nợ trong bao lâu?” Hàn Bân hỏi.

“Kỹ năng phân tích vi biểu cảm cấp cao cần 500 điểm công huân, có thể trả góp, bao gồm cả lãi suất.”

“Có thể trả trong mấy năm?”

“Có thể trả trong ba năm, mỗi năm trả 200 điểm công huân hoặc độ thành thạo kỹ năng.”

Hàn Bân do dự, mỗi năm trả 200 điểm công huân hoặc độ thành thạo kỹ năng, tức là mỗi tháng gần 17 điểm.

Chương 126: Tiêu Đề 《Ẩn》

Và hóa đơn kỹ năng phân tích vi biểu cảm cấp nhập môn, cũng cần trả trong mười tháng, tổng cộng mười tháng đầu tiên, mỗi tháng phải trả 27 điểm công huân hoặc độ thành thạo kỹ năng.

Hàn Bân trong tháng này đã phá bốn vụ án, kỹ năng phân tích vi biểu cảm thu được 21 điểm, công huân được 41 điểm, trả 27 điểm công huân hoặc độ thành thạo kỹ năng không khó.

Nhưng Hàn Bân không chắc mỗi tháng đều phá được nhiều vụ án như vậy, vẫn có áp lực nhất định.

Sau khi cân nhắc kỹ, Hàn Bân quyết định học kỹ năng phân tích vi biểu cảm cấp cao, vì trong số các kỹ năng hình sự, đây là kỹ năng được sử dụng rộng rãi và hữu dụng nhất.

"Ta quyết định đổi kỹ năng phân tích vi biểu cảm cấp cao."

"Rè rè…"

Trong đầu Hàn Bân một trận ong ong, lượng lớn kiến thức và dữ liệu về phân tích vi biểu cảm truyền vào đầu, phức tạp hơn nhiều so với kỹ năng phân tích vi biểu cảm cấp nhập môn.

Kỹ năng phân tích vi biểu cảm cấp nhập môn, chủ yếu là phân tích động tác cơ thể.

Kỹ năng phân tích vi biểu cảm cấp cao, là phân tích biểu cảm nhỏ trên khuôn mặt, đánh giá cảm xúc chính xác hơn.

Sau một lúc lâu, Hàn Bân mới mở mắt, cảm thấy bản thân thêm phần tràn đầy.

“Xin hỏi cảnh sát 577533 có muốn trả nợ hóa đơn kỹ năng tháng này không?”

“Trả.”

“Đã trừ 21 điểm độ thành thạo kỹ năng phân tích vi biểu cảm, 6 điểm công huân, cảnh sát 577533 còn lại 35 điểm công huân.” Hệ thống thông báo.

Hàn Bân cảm thấy áp lực đè nặng, phải liên tục chín tháng trả 27 điểm công huân hoặc kỹ năng, thêm hai năm nữa trả 17 điểm công huân và kỹ năng, từ giờ phải nỗ lực phá án nhiều hơn, mong sớm trả nợ xong.

“Đã đã…” Tiếng bước chân vang lên.

Hàn Bân quay đầu lại, thấy Trịnh Khải Hoàn bước vào.

“Đội trưởng Trịnh.” Hàn Bân đứng dậy chào.

Trịnh Khải Hoàn nhìn quanh văn phòng: “Sao chỉ có mình ngươi ở đây?”

“Đội trưởng Tằng đi thẩm vấn Đường Ngọc rồi.”

“Đường Ngọc không phải đã thẩm vấn xong rồi sao?” Trịnh Khải Hoàn ngạc nhiên.

“La Tinh Hoa sau khi thú nhận, khai ra manh mối mới, nói hắn bị Đường Ngọc và Hướng Hồng Ba tống tiền, muốn ra mặt chỉ điểm hai người đó.” Hàn Bân giải thích.

“Có chút thú vị.” Trịnh Khải Hoàn kéo ghế ngồi xuống: “La Tinh Hoa có bằng chứng không?”

“Thằng nhóc đó cũng không phải dạng vừa, đã ghi âm lại cuộc nói chuyện giữa hai bên, tống tiền gồm hai phần, một là 50 vạn tiền mặt, do Hướng Hồng Ba ra mặt yêu cầu, đã chuyển vào tài khoản của Đường Ngọc và Hướng Hồng Ba.”

“Đã xác minh chưa?”

“Đã xác minh, đã điều tra thông tin từ ngân hàng.” Hàn Bân đáp, tiếp tục nói:

“Đường Ngọc không hài lòng chỉ làm diễn viên sân khấu, nàng cho rằng mình xinh đẹp, có tài diễn xuất, muốn trở thành diễn viên thực sự, yêu cầu La Tinh Hoa bỏ ra 10 triệu đăng ký công ty điện ảnh, để đầu tư sản xuất phim truyền hình cho nàng.”

“Trời, không ngờ, nữ nhân này tham vọng lớn thật.” Trịnh Khải Hoàn ngạc nhiên, không ngờ lại có tình tiết này.

“10 triệu không phải con số nhỏ, La Tinh Hoa không có khả năng chi trả, nên mới nhờ Hà Tử trộm điện thoại, nhưng Hà Tử thất bại, thấy khách phòng 405 khách sạn ra ngoài, liền tiện tay trộm luôn phòng 405, khách sạn phát hiện khóa bị phá, liên hệ với khách phòng 405, khách hàng phòng 405 báo cảnh sát, điện thoại của Hà Thi Nhụy và Đường Ngọc mới rơi vào tay chúng ta.” Hàn Bân nói.

“Tại sao Đường Ngọc ra ngoài không mang điện thoại mà để lại khách sạn?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Điện thoại của Đường Ngọc có ghi âm lại lúc Hà Thi Nhụy chết, La Tinh Hoa sợ bị cảnh sát phát hiện, bảo Đường Ngọc xóa nhưng nàng không chịu, sáng hôm sau La Tinh Hoa mua điện thoại mới gửi cho Đường Ngọc, khi Đường Ngọc báo cảnh sát, dùng chính chiếc điện thoại mới mua.” Hàn Bân giải thích.

“La Tinh Hoa thông minh thật, hắn mua điện thoại mới cho Đường Ngọc, có thể là chuẩn bị cho việc trộm điện thoại.” Trịnh Khải Hoàn suy đoán.

“Thằng nhóc này ăn sung mặc sướng, vốn có tiền đồ sáng lạn, vì một lúc bốc đồng mà hại mình hại người, đời này coi như xong.” Hàn Bân lắc đầu.

“Vụ án này phá xong, ta cũng nhẹ nhõm được chút.” Trịnh Khải Hoàn thở dài.

Vụ án xác nữ gây chấn động, nhận được sự quan tâm đặc biệt từ lãnh đạo, nếu phá án thành công, đó là thành tích lớn, Trịnh Khải Hoàn cũng được tiếng; nhưng nếu không phá được, người đầu tiên bị truy cứu trách nhiệm là Trịnh Khải Hoàn.

Áp lực của hắn rất lớn, đã hai ngày liền không nghỉ ngơi tốt.

“Đội trưởng Trịnh, để phá vụ án này, đội ta không ít lần làm thêm giờ, cục có khen thưởng gì không?” Hàn Bân cười nói.

“Ta vừa từ chỗ cục trưởng Đới về, cục trưởng nói, tháng này ngôi sao của đội cảnh sát đã được chọn xong, đội hình sự 3 của chúng ta giành được tập thể xuất sắc, mỗi người thưởng 600 tệ; ngươi được chọn là cá nhân xuất sắc, thưởng thêm 3000 tệ.”

” Cảm ơn Trịnh đội.”

Trịnh Khải Hoàn đưa tay, vỗ vỗ vai Hàn Bân: “Ngươi tiểu tử này làm việc chăm chỉ, nếu hai tháng liên tiếp đạt được thành tích cá nhân xuất sắc, ta sẽ giúp ngươi xin một phần thưởng cá nhân hạng ba.”

“Trịnh đội, ngài nói thật chứ?” Hàn Bân lộ ra vẻ vui mừng.

Phần thưởng hạng ba ngoài tiền thưởng ra, còn được ghi vào hồ sơ cá nhân, vừa là một vinh dự tinh thần, cũng là cơ hội thăng tiến.

Chương 127: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trịnh Khải Hoàn cười cười, giọng mang theo vài phần khích lệ: "Ta nói lời giữ lời, chỉ sợ ngươi tiểu tử không có bản lĩnh này."

Hôm nay không có vụ án mới, tối sáu giờ đúng giờ tan ca về nhà.

Đối với một cảnh sát mà nói, có thể tan ca đúng giờ cũng là một loại hạnh phúc.

Vừa mở cửa nhà cha mẹ, Hàn Bân liền cảm thấy không khí có chút không đúng, trong nhà so với thường ngày náo nhiệt hơn nhiều.

Hàn Bân cúi đầu nhìn, ngoài tủ giày thêm một đôi giày vải, chỉ nhìn thoáng qua, Hàn Bân đã biết là của ai.

"Ô, Bân Tử về rồi à." Một giọng nam vang lên.

Sau đó, một bóng dáng mập mạp từ phòng ăn bước ra, người đàn ông này cao bằng Hàn Bân nhưng vòng eo rộng hơn nhiều, để một cái đầu trọc lớn, hai tay còn dính bột mì.

"Chú, ngài về khi nào vậy?" Hàn Bân chào hỏi.

Người đàn ông này tên Vương Khánh Thăng, là em trai của Vương Huệ Phương, tuy thân hình khác xa Hàn Bân nhưng trong mắt có vài phần giống nhau.

"Hôm nay vừa về, đặc biệt chạy đến thăm ngươi tiểu tử này, còn mang cho ngươi một món quà." Vương Khánh Thăng cười nói.

“Khánh Thăng, ngươi tiểu tử này không phải nói là đặc biệt chạy đến thăm ta sao?” Hàn Vệ Đông gọi.

Vương Khánh Thăng nhỏ hơn Hàn Vệ Đông mười tuổi, khi Hàn Vệ Đông và Vương Huệ Phương kết hôn, Vương Khánh Thăng vẫn còn là một đứa trẻ mười tuổi, luôn coi hắn như một nửa tiểu bối.

“Đều thăm cả, còn có ta chị, mỗi người một món quà.” Vương Khánh Thăng vung tay, khá hào sảng nói.

“Chú, lần này ngài đi không ngắn, đã đi đâu vậy?” Hàn Bân hỏi.

“Ài, số mệnh lao lực, vòng quanh vài tỉnh lân cận, nhận được vài món đồ cổ đều không nhiều.” Vương Khánh Thăng thở dài:

“Làm nghề này còn phải xem vận may.”

Vương Khánh Thăng làm nghề buôn bán đồ cổ, thường phải đi ngoại tỉnh lấy hàng, ít thì một tuần, nhiều thì một hai tháng, chỉ là không quan trọng đi lại thế nào, cũng không thấy hắn gầy đi.

“Khánh Thăng, nói chuyện sau, lại đây cán mì, đều không đủ dùng.” Vương Huệ Phương gọi.

“Ô, hôm nay nhờ phúc của chú, được ăn há cảo rồi.” Hàn Bân cười nói.

“Lời này nói, ngươi lần nào nghỉ ta không làm đồ ngon cho ngươi.” Vương Huệ Phương hừ nói.

“Ngươi hôm nay sao về sớm vậy, vụ án phá xong rồi?” Hàn Vệ Đông hỏi.

“Phá xong rồi.”

“Tội gì?”

“Cố ý giết người.”

“Ngươi đội các ngươi giỏi thật, vụ này động tĩnh không nhỏ, nghe nói làm kinh động cả lãnh đạo cục.” Hàn Vệ Đông cười nói.

“Vụ gì vậy? Nói ta nghe.” Vương Khánh Thăng hỏi.

“Bãi Biển Kim Sa bên đó phát hiện một xác nữ.”

“Bân Tử, vụ này do ngươi phụ trách?”

“Đúng.”

“Ta trên tàu về nhà đã nghe người nói qua, nói cô gái đó tóc xõa vai, dọa người lắm, khách du lịch Bãi Biển Kim Sa chạy đi một nửa.” Vương Khánh Thăng nói.

“Làm gì mà phóng đại vậy.” Hàn Bân cười nói.

Hàn Vệ Đông vừa gói há cảo vừa nói: “Có thể phá được vụ này, Đội trưởng Trịnh của ngươi xem như nổi danh rồi, không cho các ngươi chút phần thưởng?”

“Tháng này đội chúng ta được đánh giá là tập thể xuất sắc, ta được đánh giá là cá nhân xuất sắc, tiền thưởng cũng hơn ba nghìn.”

“Ô, giỏi đấy, tháng này lương của ngươi còn cao hơn ta rồi.” Hàn Vệ Đông đùa.

“Trịnh đội nói, chỉ cần ta hai tháng liên tiếp đều đạt cá nhân xuất sắc, sẽ giúp ta xin phần thưởng hạng ba.” Hàn Bân nói.

“Bân Tử làm tốt lắm, mới điều về đội cảnh sát hình sự hai ba tháng đã được đánh giá xuất sắc, ta ban đầu còn lo ngươi không thích nghi được.” Vương Khánh Thăng khen ngợi.

“Từ khi làm cảnh sát hình sự, ngày nào cũng tăng ca, nếu không cho chút thành tích, còn không bằng về đồn công an

làm cảnh sát khu vực.” Vương Huệ Phương hừ nói.

“Ngươi hiểu gì? Tại đồn công an phải kiên trì bao lâu mới có thể có được phần thưởng hạng ba.” Hàn Vệ Đông trách mắng, rồi quay sang Hàn Bân dặn dò:

“Con trai làm việc chăm chỉ, có thành tích mới có thể tự tin.”

Hàn Bân cười cười, phải làm việc chăm chỉ thôi, còn nợ một đống điểm công trạng đây.

Gói xong há cảo, còn làm thêm bốn món lạnh nhỏ, dưa chuột trộn, lạc, tai heo, tôm hùm, Hàn Bân lấy ra một chai Lư Châu Lão Kiệu, cùng cha và chú uống vài ly.

Vương Khánh Thăng ăn một con tôm hùm, nói: “Vẫn là tôm quê béo, bên ngoài không có vị này.”

“Biết ngươi thích ăn tôm này, ta đặc biệt chạy một chuyến ra chợ hải sản.” Hàn Vệ Đông cười nói.

“Anh rể, vì điều này, ta cũng phải kính anh một ly.” Vương Khánh Thăng nâng ly.

Hàn Vệ Đông không từ chối, hiện giờ hắn rất ít tham gia tiệc bên ngoài, cũng hơi thèm rượu rồi.

Hàn Bân lại rót rượu cho hai người: “Chú, ngài lần này ra ngoài thuận lợi không?”

“Cũng tạm, ta lại chạy một chuyến Phan Gia Viên, nhìn thị trường bên đó sôi động, suýt chút nữa không muốn về, nếu không phải luyến tiếc các ngươi, ta đã không quay về rồi.” Vương Khánh Thăng cảm thán.

“Ngài à, lòng quá lớn, Trung Quốc có bao nhiêu Phan Gia Viên, có thể đứng vững ở Phố Cổ Cầm Đảo cũng là tốt rồi.” Hàn Vệ Đông nói.

“Anh rể ngài nói đúng, đừng nghĩ những thứ lớn, cưới vợ, an ổn mà sống mới là thật.” Vương Huệ Phương từ cửa bếp bước ra, tay cầm cái muôi.

“Ta chỉ nghĩ thôi, ở Cầm Đảo thị trường đồ cổ buôn bán bao nhiêu năm, các mối quan hệ đều quen thuộc, thật sự đến Phan Gia Viên hai mắt tối đen, bị người bán cũng không biết.” Vương Khánh Thăng cười nói.

Chương 128: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Khánh Thăng, ngươi đi nói chuyện khác, lại đây cán mì, không đủ dùng.” Vương Huệ Phương gọi.

“Ô, hôm nay nhờ phúc của chú, được ăn há cảo rồi.” Hàn Bân cười nói.

“Lời này nói, ngươi lần nào nghỉ ta không làm đồ ngon cho ngươi.” Vương Huệ Phương hừ nói.

“Ngươi hôm nay sao về sớm vậy, vụ án phá xong rồi?” Hàn Vệ Đông hỏi.

“Phá xong rồi.”

“Tội gì?”

“Cố ý giết người.”

“Ngươi đội các ngươi giỏi thật, vụ này động tĩnh không nhỏ, nghe nói làm kinh động cả lãnh đạo cục.” Hàn Vệ Đông cười nói.

“Vụ gì vậy? Nói ta nghe.” Vương Khánh Thăng hỏi.

“Bãi Biển Kim Sa bên đó phát hiện một xác nữ.”

“Bân Tử, vụ này do ngươi phụ trách?”

“Đúng.”

“Ta trên tàu về nhà đã nghe người nói qua, nói cô gái đó tóc xõa vai, dọa người lắm, khách du lịch Bãi Biển Kim Sa chạy đi một nửa.” Vương Khánh Thăng nói.

“Làm gì mà phóng đại vậy.” Hàn Bân cười nói.

Hàn Vệ Đông vừa gói há cảo vừa nói: “Có thể phá được vụ này, Đội trưởng Trịnh của ngươi xem như nổi danh rồi, không cho các ngươi chút phần thưởng?”

“Tháng này đội chúng ta được đánh giá là tập thể xuất sắc, ta được đánh giá là cá nhân xuất sắc, tiền thưởng cũng hơn ba nghìn.”

“Ô, giỏi đấy, tháng này lương của ngươi còn cao hơn ta rồi.” Hàn Vệ Đông đùa.

“Trịnh đội nói, chỉ cần ta hai tháng liên tiếp đều đạt cá nhân xuất sắc, sẽ giúp ta xin phần thưởng hạng ba.” Hàn Bân nói.

“Bân Tử làm tốt lắm, mới điều về đội cảnh sát hình sự hai ba tháng đã được đánh giá xuất sắc, ta ban đầu còn lo ngươi không thích nghi được.” Vương Khánh Thăng khen ngợi.

“Từ khi làm cảnh sát hình sự, ngày nào cũng tăng ca, nếu không cho chút thành tích, còn không bằng về đồn công an làm cảnh sát khu vực.” Vương Huệ Phương hừ nói.

“Ngươi hiểu gì? Tại đồn công an phải kiên trì bao lâu mới có thể có được phần thưởng hạng ba.” Hàn Vệ Đông trách mắng, rồi quay sang Hàn Bân dặn dò:

“Con trai làm việc chăm chỉ, có thành tích mới có thể tự tin.”

Hàn Bân cười cười, phải làm việc chăm chỉ thôi, còn nợ một đống điểm công trạng đây.

Gói xong há cảo, Hàn Bân lại chuẩn bị bốn món nguội nhỏ: dưa chuột trộn, lạc, tai heo, tôm hùm. Hàn Bân lấy ra một chai Lư Châu Lão Kiệu, cùng cha và chú uống vài ly.

Vương Khánh Thăng ăn một con tôm hùm, nói: “Vẫn là tôm quê béo, bên ngoài không có vị này.”

“Biết ngươi thích ăn tôm này, ta đặc biệt chạy một chuyến ra chợ hải sản.” Hàn Vệ Đông cười nói.

“Anh rể, vì điều này, ta cũng phải kính ngài một ly.” Vương Khánh Thăng nâng ly.

Hàn Vệ Đông không từ chối, hiện giờ hắn rất ít tham gia tiệc bên ngoài, cũng hơi thèm rượu rồi.

Hàn Bân lại rót rượu cho hai người: “Chú, ngươi lần này ra ngoài thuận lợi không?”

“Cũng tạm, ta lại chạy một chuyến Phan Gia Viên, nhìn thị trường bên đó sôi động, suýt chút nữa không muốn về, nếu không phải luyến tiếc các ngươi, ta đã không quay về rồi.” Vương Khánh Thăng cảm thán.

“Ngươi à, lòng quá lớn, Trung Quốc có bao nhiêu Phan Gia Viên, có thể đứng vững ở Phố Cổ Cầm Đảo cũng là tốt rồi.” Hàn Vệ Đông nói.

“Ngươi anh rể nói đúng, đừng nghĩ những thứ lớn, cưới vợ, an ổn mà sống mới là thật.” Vương Huệ Phương từ cửa bếp bước ra, tay cầm cái muôi.

“Ta chỉ nghĩ thôi, ở Cầm Đảo thị trường đồ cổ buôn bán bao nhiêu năm, các mối quan hệ đều quen thuộc, thật sự đến Phan Gia Viên hai mắt tối đen, bị người bán cũng không biết.” Vương Khánh Thăng cười nói.

“Ngươi bị người bán còn ít à, ta cũng không buồn nói ngươi.” Vương Huệ Phương hừ một tiếng, rồi quay lại bếp.

“Anh rể, ngươi nhìn chị lại nhắc chuyện này rồi.”

“Ăn đi, ăn đi, nàng nói ngươi cứ nghe, đừng cãi lại.” Hàn Vệ Đông cũng rất bất đắc dĩ, hắn biết làm sao đây?

Vương Khánh Thăng ăn một miếng tai heo, đặt đũa xuống: “Suýt chút nữa quên, còn chưa cho cháu trai lớn của ta món

quà.”

Nói rồi, Vương Khánh Thăng đi đến cửa, lấy từ túi ra một cái hộp gỗ, cẩn thận mở hộp ra, bên trong là một chuỗi hạt màu nâu.

Vương Khánh Thăng lấy chuỗi hạt ra, đưa cho Hàn Bân: “Công việc của cảnh sát hình sự thường xuyên tiếp xúc với tội phạm, dù có lập công hay không thì an toàn vẫn là trên hết. Chuỗi hạt này là đồ cổ, ta đã đặc biệt mang đến chùa khai quang, ngươi đeo vào người cầu bình an.”

“Cảm ơn chú.”

Hàn Bân nhận lấy, ngắm nghía một chút, chuỗi hạt đều đặn, màu sắc đẹp, có mười hai hạt, một hạt còn có trang trí tháp Phật, tổng thể nhìn rất đẹp.

Hàn Vệ Đông nhận lấy, ngắm một chút: “Chuỗi hạt này nhìn còn tinh xảo hơn món quà ta nhận.”

“Gần như vậy, đều gần như vậy.” Vương Khánh Thăng miệng thì nói vậy nhưng trong lòng nghĩ, đây là cháu trai ruột của ta.

“Ăn há cảo thôi.” Vương Huệ Phương mang hai đĩa há cảo từ bếp ra: “Con trai, chú cho ngươi thì ngươi đeo, không quan trọng có tác dụng hay không, miễn tâm an là được.”

Hàn Bân không khách sáo, nhận chuỗi hạt từ cha, đeo vào tay trái, rồi đứng dậy định vào bếp lấy há cảo.

“Đừng nấu thêm, hai mẹ con ăn trước, ta và Khánh Thăng uống thêm chút nữa.” Hàn Vệ Đông khoát tay.

“Đúng vậy chị, ngươi cũng ngồi xuống ăn, ta có chuyện quan trọng cần thông báo.” Vương Khánh Thăng đứng thẳng người, khuôn mặt nghiêm túc.

Vương Huệ Phương nhìn em trai một cái, vui vẻ nói: “Khánh Thăng, ngươi có bạn gái rồi?”

Chương 129: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân cười, chú vừa về nhà đã có người đỡ đạn thay cho mình.

"Chị, ngài đừng đùa nữa, ta nói là chuyện quan trọng."

"Ta nói cũng là chuyện quan trọng mà, ngươi đã ly hôn mấy năm rồi, cũng nên tìm người mới, vài năm nữa thành ông già rồi, ai còn thèm ngươi." Vương Huệ Phương nói.

"Ê, ngươi nói gì vậy, chẳng lẽ ta bây giờ thành ông già rồi?" Hàn Vệ Đông gõ bàn.

"Không thì sao, ngươi nghĩ mình vẫn còn trẻ à." Vương Huệ Phương phản lại.

"Ta…"

Hàn Vệ Đông bị chặn họng, nâng ly rượu: "Khánh Thăng, uống một ly."

Vương Khánh Thăng nhấp một ngụm rượu, nói: "Chị, ta nói là chuyện công việc, ngài nghe trước."

Hàn Vệ Đông liếc nhìn Vương Huệ Phương: "Đàn ông nói chuyện, phụ nữ đừng chen vào."

Vương Huệ Phương hừ nhẹ một tiếng: "Ngươi làm giỏi lắm."

"Thôi, ngươi hai đừng nói nữa, nghe xem chú có gì muốn nói." Hàn Bân khoát tay, không biết có phải đến tuổi mãn kinh, Hàn Vệ Đông và Vương Huệ Phương gần đây thường cãi nhau.

Vương Khánh Thăng nhìn cháu trai với ánh mắt khen ngợi, hắng giọng nói: "Chị, anh rể, Bân Tử, ta bây giờ chính thức thông báo, ta muốn mở một cửa hàng đồ cổ của riêng mình."

"Khánh Thăng, ngươi không phải đã mở cửa hàng trên phố đồ cổ rồi sao?" Vương Huệ Phương nghi ngờ hỏi.

"Chị, ngươi đừng chỉ quan tâm đến đời sống của ta, cũng nên để ý công việc của ta một chút. Ta trên phố đồ cổ, nơi làm việc hiện tại chỉ tính là một quầy hàng."

"Vẫn là một quầy hàng." Hàn Vệ Đông bổ sung.

"Ngươi sao biết?" Vương Huệ Phương hỏi.

"Ta là anh rể, cũng rất quan tâm đến công việc của Khánh Thăng, đã đến xem qua."

Hàn Bân cúi đầu im lặng, hắn cũng đã đến.

Mặc dù công việc không phân sang hèn, nhưng nhìn thấy chú với thân hình mập mạp ngồi xổm bán hàng, cúi xuống còn khó khăn, hắn cảm thấy không vui.

"Vậy mở một cửa hàng đi, không có cửa hàng đàng hoàng sao buôn bán được." Vương Huệ Phương nói nhỏ.

"Khụ…"

Vương Khánh Thăng ho nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: "Ta mấy năm qua cũng tiết kiệm được ít tiền, vài ngày trước nghe bạn nói có cửa hàng trên phố đồ cổ muốn sang nhượng, ta đang định hẹn thời gian qua xem."

"Mua cửa hàng này cần bao nhiêu tiền?" Vương Huệ Phương hỏi.

"Ta đã hỏi giá, chắc có thể thương lượng bớt chút, tiền tiết kiệm của ta có lẽ đủ cho phí sang nhượng." Vương Khánh Thăng cười nói:

“Sau này, các ngươi phải gọi ta là Ông chủ Vương.”

“Ngươi khoe khoang cái gì, chuyện chưa chắc chắn, lần này đừng để người ta lừa nữa.” Vương Huệ Phương nhắc nhở.

“Chị, ngươi đừng cứ nhắc lại chuyện cũ.” Vương Khánh Thăng bất lực nói.

“Hay là thế này, lúc đó để anh rể ngươi cùng đi, giúp ngươi kiểm tra.” Vương Huệ Phương đề nghị.

Hàn Vệ Đông ăn một miếng thức ăn, do dự một lúc: “Ta đi không tiện, ngươi đi cùng thì hơn.”

“Ta đi làm gì, cũng không hiểu.” Vương Huệ Phương nói.

“Để Bân Tử đi cùng ta.” Vương Khánh Thăng đề nghị.

Mở cửa hàng không phải chuyện nhỏ, có người nhà đi cùng, hắn yên tâm hơn.

“Được thôi.”

Hàn Bân cũng không sao, coi như đi chơi, còn được ăn ngon.

“Vậy quyết định vậy, khi nào xong, ta sẽ gọi cho ngươi.”

“Chú, phải là cuối tuần, ngày thường ta không có thời gian.” Hàn Bân nói.

“Biết ngươi bận rộn, ta hiểu rõ mà.” Vương Khánh Thăng không bận tâm.

Một nhà lâu ngày không tụ họp, vừa ăn vừa uống rượu trò chuyện, Hàn Bân lại mở thêm một chai rượu, Vương Huệ Phương cũng uống vài ly.

Bữa ăn kết thúc, bốn người uống hết hai chai rượu, vì sợ buổi tối có vụ án khẩn cấp, Hàn Bân uống không nhiều, chủ yếu là Hàn Vệ Đông và Vương Khánh Thăng uống, uống xong cả hai đều có chút say.

Nhà có phòng trống, Vương Khánh Thăng cũng không về, buổi tối ngủ lại đó.

……

Hôm sau.

Hàn Bân đến phân cục từ sáng sớm, bắt đầu chuẩn bị tài liệu kết án.

Sau khi La Tinh Hoa thú nhận, hắn đã tiết lộ thêm manh mối mới, hắn sẽ ra mặt làm chứng cáo buộc Đường Ngọc và Hướng Hồng Ba tống tiền.

Tằng Bình và những người khác đã tiến hành thẩm vấn lại Đường Ngọc và Hướng Hồng Ba. Dưới áp lực của bằng chứng nhân chứng, ghi âm, camera giám sát và tài khoản ngân hàng, Đường Ngọc và Hướng Hồng Ba đã thừa nhận hành vi tống tiền.

Chứng cứ, lời khai và hồ sơ vụ án cần được sắp xếp lại, làm việc gần như cả ngày mới hoàn thành xong vụ án.

Lúc này, mọi người trong đội hai mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Tằng Bình duỗi lưng một cái: "Vụ này cuối cùng cũng phá được, thật không dễ dàng gì."

Tằng Bình là đội trưởng đội hai, người chịu trách nhiệm trực tiếp về vụ án, áp lực của hắn rất lớn. Trước khi phát hiện điện thoại di động của Hà Thi Nhụy và Đường Ngọc, thiếu bằng chứng đủ để kết án, hắn thậm chí lo rằng vụ án này sẽ trở thành án treo.

May mắn thay, nhờ sự nỗ lực của các thành viên trong đội hai, vụ án này đã thành công phá giải.

Vụ án nữ thi gây ảnh hưởng lớn, giống như một con dao hai lưỡi. Nếu không phá được, chắc chắn sẽ bị lãnh đạo chỉ

trích, nhưng một khi phá giải thành công, phần thưởng sẽ rất phong phú.

Tối qua, một vị lãnh đạo phân cục đã gọi điện, riêng tư khen ngợi đội hai và Tằng Bình, đồng thời dặn Tằng Bình không được lơ là, tiếp tục nỗ lực, chuẩn bị sẵn sàng nhận thêm nhiệm vụ từ tổ chức.

Chương 130: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nghe những lời này, Tằng Bình phấn khởi đến nửa đêm không ngủ được. Vì vụ án nữ thi khá đặc biệt, xem xét đến các tác động từ nhiều phía, vụ án này sẽ không được công khai tuyên truyền, nhưng chỉ cần lãnh đạo hiểu rõ và công nhận công lao này, Tằng Bình đã hài lòng.

Sự vất vả này không uổng phí.

"Các bạn nhanh đến xem, kết quả bình chọn 'Ngôi sao cảnh đội' tháng này đã có rồi." Điền Lệ gọi.

Tằng Bình, Lý Huy, Triệu Minh và những người khác đều tụ lại, Hàn Bân thì không vội, đổ một cốc trà rồi từ từ bước qua.

Màn hình máy tính của Điền Lệ hiển thị giao diện mạng nội bộ của phân cục, phần 'Ngôi sao cảnh đội' ghi nhận đội hình sự ba là tập thể tiên tiến, bên dưới là bức ảnh chụp tập thể đội hình sự ba.

"Tập thể tiên tiến là đội ba của chúng ta." Triệu Minh nói.

"Còn phải nói, chúng ta vừa phá án nữ thi, không trao cho chúng ta thì trao cho ai." Lý Huy cười khẩy, trong lòng đã bắt đầu tính toán sẽ chi tiêu số tiền thưởng hơn sáu trăm đồng như thế nào.

"Cá nhân tiên tiến là ai?" Tằng Bình hỏi.

Điền Lệ di chuyển chuột, trang web hiện ra danh sách cá nhân tiên tiến 'Ngôi sao cảnh đội'.

Người đoạt giải không ai khác chính là Hàn Bân.

Dưới là một bức ảnh Hàn Bân mặc cảnh phục, thân hình thẳng tắp, dung mạo anh tuấn, có phong cách!

Nhiều cô gái có sở thích mặc đồng phục đều thích kiểu này.

"Chậc chậc." Tằng Bình bĩu môi, trêu chọc: "Đây là ai nhà nhỏ, thật giống ta hồi trẻ!"

Lý Huy hai tay ôm má, giả vờ giọng phụ nữ: "Ôi, vị cảnh sát oppa này đẹp trai quá, người ta thích quá đi."

Điền Lệ lật mắt: "Biến thái!"

"Biến thái+1." Triệu Minh phụ họa.

Lý Huy giơ tay phải, chỉ ngón giữa về phía hai người.

"Khụ."

Hàn Bân hắng giọng: "Đừng ghen tị, đừng đố kị, giữ một trái tim bình thường, chỉ cần siêng năng, chăm chỉ, nỗ lực, mọi người đều có cơ hội."

"Xì…"

Lời Hàn Bân vừa dứt, lập tức bị một trận la ó.

Lý Huy đột nhiên giơ cao tay phải, hô: "Đại thận."

Triệu Minh và Điền Lệ lập tức hưởng ứng: "Đại thận."

Lý Huy lại hô: "Chúng ta muốn ăn đại thận."

Hàn Bân: "…"

Lần này mời khách, hắn không thoát được rồi.

Thứ bảy.

Nhà Hàn Bân.

"Ha…"

Hàn Bân ngáp một cái, từ từ mở mắt, cầm điện thoại trên đầu giường xem, đã hơn tám giờ.

Tối qua, Hàn Bân mời khách ăn thịt nướng, Lý Huy gọi bốn cái thận dê nướng, Hàn Bân không hiểu sao hắn là một kẻ độc thân mà ăn nhiều thận vậy?

Buổi tối có thể ngủ được không?

Hàn Bân dậy tắm rửa, dọn dẹp nhà cửa rồi mới xuống nhà bố mẹ.

Vừa vào cửa, Hàn Bân liền gọi: "Mẹ, có gì ăn không?"

"Ăn chút hoa quả đi, đã chín giờ rồi, trưa mẹ sẽ làm cho con món ngon." Vương Huệ Phương bỏ cây lau nhà qua một bên: "Qua đây, mẹ có chuyện muốn nói với con."

Hàn Bân đi tới bàn trà, cầm một quả táo cắn một miếng: "Chuyện gì?"

Vương Huệ Phương lấy ra một bức ảnh, đặt lên bàn trà: "Con trai, con thấy cô gái này có đẹp không?"

Hàn Bân liếc nhìn, cô gái trong ảnh có khuôn mặt trái xoan, ngũ quan tinh tế: "Rất xinh đẹp."

"Thích không?"

"Mẹ không phải định giới thiệu đối tượng cho chú sao? Sao lại định cho con?"

"Chú con để sau, hắn bận mở cửa hàng đồ cổ, đợi cửa hàng mở xong, coi như có công việc ổn định, khi đó mới giới thiệu." Vương Huệ Phương nói.

"Mẹ thật có kinh nghiệm."

"Người ta con gái để ý cái gì, hoặc là nhan sắc, hoặc là sự nghiệp, ít nhất phải có một cái."

"Hay để con đợi đi."

“Con có gì mà đợi, đẹp trai, công việc ổn định, lúc nào tìm cũng như nhau.” Vương Huệ Phương nói.

Hàn Bân vuốt cằm, hình như cũng đúng.

Vương Huệ Phương lật ảnh ra, phía sau viết vài số bằng bút than: “Đây là số điện thoại của cô gái, con liên lạc đi, vừa hay cuối tuần hẹn gặp mặt; được thì làm bạn, không được mẹ sẽ tìm người khác.”

“Rất chuyên nghiệp.”

“Bớt nói nhảm, nhanh liên lạc đi, con gái thường hay ngại, con chủ động chút.” Vương Huệ Phương thúc giục.

“Vù…”

Điện thoại của Hàn Bân reo, là tin nhắn trong nhóm WeChat đội hai, Hàn Bân mở xem, là tin nhắn thoại của Tằng Bình.

‘Có vụ án, mọi người trong đội lập tức đến cục cảnh sát.’

“Nhận lệnh.”

Hàn Bân trả lời một tin nhắn WeChat, ghi lại số điện thoại trong ảnh:

“Mẹ, có vụ án, con phải về cục cảnh sát, có thời gian sẽ liên lạc với cô ấy sau.”

“Đi đi.”

Vương Huệ Phương vẫy tay, tiễn Hàn Bân ra khỏi cửa, cầm ảnh ngắm: “Nhìn xem cô gái này đẹp chưa!”

…

Nửa tiếng sau.

Hàn Bân đi taxi đến Phân Cục Ngọc Hoa, vừa vào cổng đã thấy Tằng Bình đứng trong sân hút thuốc.

“Tằng đội.”

Tằng Bình hít một hơi thật sâu, rồi dập tàn thuốc: “Chờ ngươi đấy, lên xe.”

Hàn Bân lên chiếc xe cảnh sát tám chỗ, xe này rộng rãi hơn xe jeep, Lý Huy lái, Tằng Bình ngồi ghế phụ, Hàn Bân ngồi hàng ghế thứ hai, Triệu Minh và Điền Lệ ngồi phía sau.

Tằng Bình thắt dây an toàn: “Khởi hành.”

“Tằng đội, chúng ta không chờ đội kỹ thuật à?” Lý Huy hỏi.

“Chúng ta đi trước, đội kỹ thuật sẽ đến sau.”

“Vụ gì vậy?”

“Sáng nay khoảng bảy giờ, một người phụ nữ tên Tạ Dung gọi điện báo án, nói chồng nàng bị người đánh ngất, đồ đạc trên người cũng bị cướp, xảy ra ở lô 4, khu nhà 3 khu dân cư Thanh Viên, các đội khác đều có vụ án, nên phân công cho chúng ta.” Tằng Bình giới thiệu.

Chương 131: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Sáng sớm đã có vụ cướp, thật không phổ biến.” Hàn Bân nói.

“Có thể xảy ra tối qua, chỉ là nạn nhân bị đánh ngất, không ai phát hiện ra đầu tiên, đến bảy giờ sáng nay mới biết.” Điền Lệ đoán.

“Xem này, vẫn là Điền tỷ của chúng ta giỏi, nhìn một cái đã thấy rõ trọng điểm vụ án.” Lý Huy trêu chọc.

“Đúng thế, ta cũng muốn được bầu cá nhân tiên tiến.” Điền Lệ cười nói.

“Bân Tử, cầm ba nghìn sáu trăm đồng tiền thưởng cảm giác thế nào?” Lý Huy ngưỡng mộ hỏi.

“Sao thế, sao lại nhắm vào ta, tối qua ăn thận dê đều uổng phí sao?” Hàn Bân bực bội nói.

“Đừng nhắc tới thận dê nữa, tối qua ta không ngủ được nửa đêm, phiền chết đi được.” Lý Huy cười khổ.

Điền Lệ nhổ một bãi: “Xì, đồ không biết xấu hổ.”

“Haha…”

Hàn Bân ba người cười lớn.

…

Khu dân cư Thanh Viên cách Phân Cục Ngọc Hoa không xa, thuộc loại khu dân cư cũ, nhà thấp tầng, mật độ xây dựng thấp, mật độ dân cư thấp, có nhiều người không thích sống ở

tầng cao, lại không thích bị quản lý bởi ban quản lý khu dân cư, rất thích loại khu dân cư này.

Sau khi Hàn Bân và mọi người đến nơi, thấy một xe cảnh sát đậu trong khu dân cư, chắc là cảnh sát phường đã đến.

Nhưng đến lô 4 khu nhà 3, không thấy có dây phong tỏa hiện trường.

Hàn Bân và mọi người đang chuẩn bị lên lầu, thấy mấy người mặc đồng phục cảnh sát đi xuống, người dẫn đầu là Trưởng cảnh sát phường đường Trung Sơn, Chu Yến Quân.

"Trưởng cảnh sát Chu, tình hình ở đây thế nào?" Tằng Bình hỏi.

"Đội trưởng Tằng, ta định liên lạc với ngươi đây, để các ngươi tốn công một chuyến rồi." Chu Yến Quân xuống cầu thang, bắt tay với Tằng Bình.

"Vụ án có biến?"

"Đã giải tỏa báo động."

"Báo án giả?" Triệu Minh nhíu mày, hắn đã hy sinh ngày nghỉ thứ bảy để tới xử lý vụ án.

Nếu thực sự xảy ra cướp, hắn sẽ không phàn nàn gì, vì công việc hắn là vậy; nhưng nếu ai đó báo án giả, thì lại khác.

Cảnh sát cũng là người, ai cũng có cảm xúc.

"Cũng không phải báo án giả, nạn nhân lúc đó bị ngất, người báo án không biết tình hình cụ thể, bây giờ nạn nhân tỉnh lại rồi, mới biết hắn không bị đánh ngất mà là say rượu ngất." Chu Yến Quân cũng bất đắc dĩ, không ai muốn tốn công vô ích.

"Thế được, các ngươi rút quân trước, chúng ta lên làm biên bản." Tằng Bình nói.

“Được, nạn nhân ở phòng 301.” Chu Yến Quân đáp một tiếng, dẫn cảnh sát phường rời đi.

Lên đến tầng ba, Tằng Bình ra hiệu mọi người không nói chuyện, áp tai nghe một lúc, không phát hiện động tĩnh gì, mới gõ cửa:

“Cốc cốc.”

“Ai đấy?” Trong nhà vọng ra giọng nữ.

“Cảnh sát.”

“Các ngươi không phải vừa tới rồi sao?”

“Ta là cảnh sát hình sự, mở cửa ra.”

“Cạch…”

Tiếng mở cửa, cánh cửa mở ra, một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi đứng ở cửa.

“Ngươi tên gì?”

“Tạ Dung.”

“Ngươi báo án nói chồng ngươi bị người đánh ngất, bị cướp.”

“Ta nhầm rồi, chồng ta là say rượu ngất thôi.” Tạ Dung vô thức sờ lông mày.

Có người vì nói dối mà xấu hổ, vô thức sờ lông mày.

Hàn Bân xuất trình thẻ cảnh sát, cả đoàn người bước vào phòng.

Một người đàn ông từ phòng ngủ bước ra, khoảng bốn mươi tuổi, toàn thân mùi rượu, đầu quấn băng, sắc mặt khó coi.

“Ngươi là nạn nhân?”

“Đúng, ta tên Vương Đức Lợi.” Người đàn ông đáp.

Hàn Bân quan sát, chỉ vào băng trên đầu đối phương: "Vết thương là thế nào?"

"Ngã khi say rượu." Vương Đức Lợi nói xong, môi mím chặt, đôi mày nhíu lại, trán cau có.

Biểu hiện vi mô này thể hiện sự giận dữ.

Biểu hiện vi mô kéo dài rất ngắn, chưa đến một phần mười giây.

Nếu là trước đây, Hàn Bân rất khó phân biệt, nhưng bây giờ kỹ năng nhận diện vi mô của hắn đã đạt cấp cao, không còn như trước nữa.

Biểu hiện vi mô không thể trực tiếp xác định người đó có nói dối hay không, nhưng có thể xác định cảm xúc của người đó.

Nếu Vương Đức Lợi thực sự bị ngã khi say rượu, biểu hiện của hắn nên là hối hận, xấu hổ, chứ không phải là giận dữ.

Giận dữ, thường là cảm xúc sau khi bị người khác ức hiếp, xâm hại.

Hàn Bân phỏng đoán, vụ cướp này có thể là thật.

Điền Lệ, Triệu Minh, các ngươi làm biên bản cho Tạ Dung; Hàn Bân, Lý Huy, các ngươi làm biên bản cho Vương Đức Lợi." Tằng Bình mặt nhăn lại.

Ngày nghỉ mà lại phải làm những việc này, thật phiền phức.

"Tằng đội, ta đề nghị chia ra làm biên bản." Hàn Bân nói.

"Điền Lệ, đưa Tạ Dung vào phòng ngủ làm biên bản."

"Vâng."

Điền Lệ, Triệu Minh, Tạ Dung ba người vào phòng ngủ.

Hàn Bân mở máy ghi hình, bắt đầu làm biên bản cho Vương Đức Lợi.

“Họ tên, giới tính, tuổi, dân tộc…”

“Ta tên Vương Đức Lợi, nam, 41 tuổi, dân tộc Hán…”

“Vương Đức Lợi, vợ ngươi sáng nay báo án, nói ngươi bị người đánh ngất, bị cướp, có chuyện này không?”

“Là vợ ta nhầm, ta uống say, ngất thôi.” Vương Đức Lợi cúi đầu nói.

“Vết thương trên đầu là thế nào?”

“Tự ngã.”

“Ngã ở đâu?”

“Ở hành lang.”

“Vị trí cụ thể.”

“Không nhớ rõ.”

“Ngươi đi đâu uống rượu?” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Đi nhà bạn.”

“Đi khi nào, về lúc mấy giờ?”

Vương Đức Lợi lắc đầu: “Tối qua chín giờ đi, về lúc nào ta không nhớ.”

Chương 132: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Hỏi gì ngươi cũng không nhớ, tối qua uống bao nhiêu rượu?" Tằng Bình hỏi.

"Uống rượu trắng trước, sau lại uống bia, ta uống hơn một cân, vài chai bia." Vương Đức Lợi nói.

"Tối qua uống rượu với ai, còn nhớ không?" Hàn Bân hỏi.

"Để ta nghĩ." Vương Đức Lợi nghĩ một lúc: "Nhớ rồi, uống với Đào Tráng."

"Đào Tráng là ai? Làm ở đâu?"

"Là đồng nghiệp, làm ở Cục Thủy Lợi."

"Liên lạc và địa chỉ nhà của Đào Tráng?"

"Hắn sống ở khu dân cư Bách Tử Loan, số điện thoại ta không nhớ."

"Các ngươi thường không dùng điện thoại liên lạc?"

"Có." Vương Đức Lợi lấy điện thoại ra, xem một lúc: "1345759xxxx."

"Các ngươi tối qua uống rượu gì?" Hàn Bân hỏi.

Vương Đức Lợi mồ hôi lạnh, tay phải ôm trán: "Ta không nhớ."

"Ăn món gì?"

"Tối qua uống nhiều quá, thật sự không nhớ."

Hàn Bân quét mắt nhìn quanh phòng, ánh mắt dừng lại ở album trên bàn trà: "Nhà ngươi có mấy người?"

"Ba người, ngoài vợ ta, còn có một con trai."

"Con trai ngươi tên gì, bao nhiêu tuổi?"

"Con trai ta tên Vương Đông Phương, năm nay 20 tuổi, học đại học tại thành phố này."

"Chắc chưa khai giảng, người đâu?" Hàn Bân hỏi.

"Ồ, hắn đi chơi với bạn rồi."

"Ngươi bị thương, hắn còn đi chơi, tâm lý cũng lớn nhỉ."

"Ta không sao, chỉ trầy xước chút, không cần thiết để con lo lắng."

"Vợ ngươi báo án nói đồ của ngươi bị cướp, mất gì?" Hàn Bân hỏi.

"Không mất gì, là nàng nhầm, phụ nữ thường hay hoảng hốt." Vương Đức Lợi cười gượng, chối quanh.

…

Làm xong biên bản, Tằng Bình gọi Hàn Bân ra một góc: "Bân Tử, ngươi thấy sao?"

"Ta nghĩ, hai người này đang nói dối."

"Ngươi nghĩ Vương Đức Lợi thực sự bị cướp?" Tằng Bình hỏi.

"Đúng vậy."

"Lạ thật, hắn bị cướp sao không báo án?" Tằng Bình hơi bối rối.

Dựa vào nhiều năm kinh nghiệm điều tra hình sự, hắn cũng cảm thấy đôi vợ chồng này có vấn đề, nhưng cụ thể là gì, trong lúc nhất thời không thể nói ra.

“Cạch…”

Tiếng mở cửa, Điền Lệ và Triệu Minh từ phòng ngủ bước ra.

“Tằng đội, đã làm xong biên bản cho Tạ Dung rồi.”

Tằng Bình gật đầu, nói với Vương Đức Lợi: “Gọi con trai ngươi, hỏi xem hắn ở đâu?”

“Cảnh sát, việc này liên quan gì đến con trai ta?” Tạ Dung nói.

“Có liên quan hay không, không phải do ngươi quyết định, rõ chưa?”

“Cảnh sát, vợ ta chỉ nhầm báo án, không cần phiền phức thế.” Vương Đức Lợi nói.

“Các ngươi đã báo án, chúng ta phải làm theo quy trình, điều tra rõ ràng, mới là trách nhiệm với nhân dân.” Hàn Bân nghiêm túc nói.

“Con ta đi chơi với bạn, ta không biết hắn đi đâu.” Vương Đức Lợi nói.

“Nếu hắn không tiện về, chúng ta có thể đến tìm hắn.” Tằng Bình nghiêm mặt, chỉ tay vào Vương Đức Lợi nói:

“Gọi điện.”

Vương Đức Lợi đi ra một góc, gọi điện thoại, một lúc sau quay lại: “Cảnh sát, ta liên lạc được con rồi, hắn đang về nhà, chắc một lát sẽ đến.”

“Chúng ta đợi trong xe cảnh sát ngoài kia, khi Vương Đông Phương về, báo chúng ta một tiếng.” Tằng Bình nói xong, dẫn Hàn Bân và mọi người ra ngoài.

…

Xuống tầng, trong sân không có ai, Tằng Bình cũng không vội vào xe, lấy một bao thuốc chia cho mọi người.

Triệu Minh lấy bật lửa, châm thuốc cho Tằng Bình, than thở: "Hôm nay xui thật, tốn công vô ích."

"Các ngươi làm biên bản có phát hiện gì?" Tằng Bình hỏi.

"Trừ việc Tạ Dung nói chuyện lấp lửng, không phát hiện vấn đề gì." Điền Lệ nói.

"Từ lúc báo án, đã qua hơn hai giờ, hai người này luôn ở cùng nhau, chắc đã bàn bạc trước." Hàn Bân hút một hơi thuốc.

"Bân Ca, ngươi nói họ có vấn đề?" Triệu Minh hỏi.

"Đúng vậy."

"Có chứng cứ không?" Điền Lệ hỏi.

"Ta hỏi Vương Đức Lợi vết thương trên đầu là thế nào, hắn nói ngã ở hành lang, nhưng từ lúc lên lầu đến lúc xuống lầu, ta đã quan sát kỹ hai lần mà không thấy vết máu, điều này nói lên điều gì?" Hàn Bân hỏi.

"Vết thương trên đầu hắn có thể không phải ngã ở hành lang." Lý Huy phỏng đoán.

"Nếu là vậy, chứng tỏ đôi vợ chồng này nói dối." Hàn Bân giải thích.

"Cũng có thể, vợ hắn đã lau vết máu ở hành lang." Điền Lệ nói.

"Vết máu rất khó lau sạch, người bình thường chỉ lau vết máu rõ ràng; muốn hoàn toàn xóa sạch vết máu, chắc chắn phải mất công sức, trừ khi cố tình che giấu, nếu không không cần phải làm vậy." Hàn Bân phân tích.

“Theo phân tích của Bân Ca, đôi vợ chồng này thực sự rất khả nghi.” Triệu Minh hơi bối rối, hỏi tiếp:

“Nhưng nếu họ thực sự bị cướp, họ là nạn nhân của vụ án, tại sao lại giấu diếm?”

Hàn Bân gạt tàn thuốc: “Đây chính là vấn đề then chốt, tại sao họ lại giấu việc mình bị cướp.”

“Tạ Dung báo án chỉ nói chồng mình bị cướp, nhưng không nói cướp gì, có thể liên quan đến đồ bị cướp?” Tằng Bình phỏng đoán.

“Có phải đồ bị cướp là hàng phi pháp.” Điền Lệ nối lời.

“Nếu vậy, phản ứng của đôi vợ chồng này hợp lý rồi.” Tằng Bình nói.

“Có thể kiểm tra camera giám sát, xem trước khi về nhà Vương Đức Lợi mang theo gì.” Hàn Bân nói.

Lý Huy suy nghĩ một lúc, búng tay một cái: “Còn một khả năng, có phải kẻ cướp là người đặc biệt, Vương Đức Lợi cố tình che giấu cho đối phương.”

Chương 133: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Huy Ca phỏng đoán này, khá táo bạo.” Triệu Minh nói.

Tằng Bình nhíu mày: “Vụ án này có lẽ phức tạp hơn tưởng tượng.”

Hàn Bân ngẩng lên, nhìn về phía nhà Vương Đức Lợi: “Hiện giờ quan trọng nhất là tìm được chứng cứ, chứng minh đôi vợ chồng này nói dối, mới có thể lập án điều tra.”

…

P.S: Sách mới lên kệ, mong các bạn mua ủng hộ!

Thảo luận xong tình hình vụ án, Tằng Bình bắt đầu phân công nhiệm vụ.

Hàn Bân và Lý Huy đi lấy lời khai Đào Tráng.

Triệu Minh kiểm tra camera giám sát khu dân cư và xung quanh.

Tằng Bình và Điền Lệ ở lại, đợi lấy lời khai Vương Đông Phương.

Hàn Bân lấy điện thoại, gọi cho Đào Tráng, chuông điện thoại reo lâu nhưng Đào Tráng không nghe.

Điện thoại tự ngắt, Hàn Bân gọi lần hai.

Chuông reo rất lâu, đầu dây bên kia mới nghe máy: “A lô.”

“Là Đào Tráng tiên sinh phải không?” Hàn Bân hỏi.

“Là ta, ngươi là ai?”

“Ta họ Hàn, cảnh sát hình sự.”

“Cảnh sát hình sự, tìm ta có việc gì?”

“Ngươi có biết Vương Đức Lợi không?”

“Biết, chúng ta là đồng nghiệp.”

“Tối qua ngươi có gặp hắn không?” Hàn Bân hỏi.

“Có gặp, tối qua chúng ta uống rượu cùng.”

“Mấy giờ uống rượu?”

“Không nhớ rõ.”

“Hắn về lúc mấy giờ?”

“Tối qua ta cũng uống nhiều, không nhớ, nhưng hắn thực sự uống rượu ở nhà ta, giờ ta bận, nếu không có việc gì khác, ta cúp máy đây.” Đào Tráng nói.

Hàn Bân cảm thấy đối phương thái độ có vấn đề: “Tiên sinh, chúng ta muốn mời ngươi lấy lời khai.”

“Lấy lời khai gì, ta không phạm tội.”

“Vợ Vương Đức Lợi báo án, nói chồng bị đánh ngất, bị cướp, đã báo án, chúng ta phải điều tra, lấy lời khai là quy trình bình thường.” Hàn Bân giải thích.

“Hắn ngất, ta không ở hiện trường, lấy lời khai ta có ích gì?”

“Có ích.”

“Nhưng ta giờ không có thời gian, ta có việc cần làm.”

“Vậy ngài lúc nào có thời gian?” Hàn Bân lịch sự hỏi.

Đào Tráng im lặng một lúc: “Cái này khó nói, hay để hôm khác liên lạc lại.”

“Ngài chắc là nghỉ cuối tuần, dù hôm nay có việc, ngày mai cũng không?”

“Ta định đưa vợ con đi chơi, chắc tối mai mới về.”

“Vậy để thứ hai, chúng ta đến đơn vị ngài lấy lời khai.”

“Ôi trời, không cần đâu, cảnh sát không cần phiền thế, hơn nữa giờ làm việc, ta không tiện.” Đào Tráng từ chối.

“Vậy ngài nghĩ lúc nào tiện?”

“Khó nói, phải xem lãnh đạo sắp xếp thế nào.” Đào Tráng bắt đầu đùn đẩy.

“Ngài làm việc ở Cục Thủy Lợi?”

“Đúng.”

“Vậy thế này, để đội trưởng chúng ta gọi cho lãnh đạo quý cục, xem ngài lúc nào có thời gian, chúng ta đến lấy lời khai.” Hàn Bân nói.

“Ôi trời, không cần đâu, việc nhỏ mà, sao phải phiền đến lãnh đạo.”

“Không sao, ta với lãnh đạo chúng ta quan hệ tốt, nếu đội trưởng không được, ta nhờ cục trưởng chúng ta gọi cục trưởng quý cục, được không?”

“Cảnh sát, ngài đừng gọi lãnh đạo, không phải lấy lời khai sao, ta làm, ta làm.”

“Giờ ngươi ở đâu?”

“Ở nhà.”

“Nửa tiếng nữa có mặt dưới lầu nhà Vương Đức Lợi, không đến, lập tức gọi cho lãnh đạo ngươi.” Hàn Bân nói xong, cúp máy.

Hạng này, trị không nổi sao!

“Chậc chậc.”

Lý Huy lắc đầu: “Ngươi xem hạng người này, đều là công chức, chúng ta thứ bảy chủ nhật còn phải làm thêm, hắn đùn đẩy không chịu hợp tác.”

Tằng Bình châm một điếu thuốc: “Liên lạc được Đào Tráng chưa?”

“Liên lạc rồi.”

“Vậy các ngươi không đi lấy lời khai.”

“Ta bảo hắn đến đây làm lời khai.”

“Các ngươi đừng lười, chậm trễ điều tra vụ án.” Tằng Bình nhắc nhở.

Có cảnh sát để tiết kiệm thời gian, đều gọi người liên quan đến cục làm lời khai, vì không bắt buộc, có người liên quan cố tình kéo dài, không chịu đến cục làm lời khai, tiến độ vụ án cũng bị kéo dài.

Tằng Bình làm lâu trong cục, chuyện gì cũng gặp, thấy cảnh này chướng mắt, nếu là vụ nhỏ không sao, nhưng nếu là vụ lớn bị chậm trễ điều tra, rất có thể dẫn đến thiếu chứng cứ, vụ án không phá được.

Hàn Bân nhìn đồng hồ: “Ngài yên tâm, nửa tiếng Đào Tráng chắc chắn đến.”

Tằng Bình không nói thêm, hắn tin tưởng Hàn Bân và Lý Huy.

Vì Hàn Bân và Lý Huy ở đây, làm lời khai đủ người, Tằng Bình cho Điền Lệ ra ngoài cùng Triệu Minh kiểm tra camera giám sát xung quanh.

Hàn Bân lấy một bao thuốc, chia cho Tằng Bình và Lý Huy, ba người đứng trong sân vừa hút thuốc vừa nói chuyện.

Bên cửa sổ phòng 301 lô 4 khu nhà 3, thỉnh thoảng có bóng người thoáng qua.

Tằng Bình cười: "Xem kìa, chúng ta nhìn họ, họ cũng nhìn chúng ta."

…

Hơn mười phút sau, một người đàn ông trung niên vội vàng đi vào khu dân cư Thanh Viên, vừa đi vừa gọi điện thoại.

"Reng reng…"

Điện thoại Hàn Bân reo, nhìn, là Đào Tráng gọi.

Hàn Bân tắt máy, vẫy tay với Đào Tráng: "Tiên sinh Đào."

"Là ta, là ta." Người đàn ông trung niên thở hổn hển chạy lại.

"Tiên sinh Đào, đến nhanh thật." Lý Huy cười nói.

"Hợp tác với cảnh sát là nghĩa vụ của một công dân, phải thế thôi." Đào Tráng lau mồ hôi trên trán, bình thường ít vận động, lần này vội vàng thật mệt.

"Lên xe cảnh sát, chúng ta làm lời khai." Hàn Bân dập điếu thuốc, ném vào thùng rác.

"Được." Đào Tráng đáp, động tác hơi do dự, ngập ngừng một lúc mới vào xe cảnh sát.

Chương 134: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vào xe, Lý Huy mở máy ghi hình, theo trình tự hỏi.

"Họ tên, giới tính, dân tộc, tuổi, quê quán…"

"Đào Tráng, nam, dân tộc Hồi, 42 tuổi, người địa phương…"

Hàn Bân chỉ vào máy ghi hình: "Đào Tráng, trước khi làm lời khai, ta nhắc ngươi, mỗi lời ngươi nói đều được ghi lại, nếu ngươi nói dối, làm chứng giả, phải chịu trách nhiệm hình sự tương ứng."

"Cảnh sát, không nghiêm trọng thế chứ." Đào Tráng cười gượng.

"Điều 305 Bộ luật Hình sự quy định, nhân chứng, giám định viên, ghi âm viên, dịch giả đối với các tình tiết quan trọng của vụ án, cố ý làm chứng giả, giám định giả, ghi âm giả, dịch giả, có ý đồ hãm hại người khác hoặc che giấu tội phạm, bị phạt tù dưới ba năm hoặc bị tạm giam; tình tiết nghiêm trọng, bị phạt tù từ ba đến bảy năm." Hàn Bân giải thích điều luật, hỏi:

"Ngươi nói xem nghiêm trọng không?"

Đào Tráng sắc mặt thay đổi, lông mày nhíu lại, mí mắt cũng nhíu theo.

Dù rất ngắn nhưng vẫn bị Hàn Bân phát hiện.

Biểu hiện vi mô này thể hiện sự sợ hãi.

Điều này cho thấy hắn sợ, lời nhắc nhở của Hàn Bân đã đánh vào điểm yếu của hắn.

“Cảnh sát, ta không muốn làm lời khai.” Đào Tráng nói.

“Tại sao?”

“Có thể tắt cái đó được không, nhìn cái đó ta không biết nói gì.” Đào Tráng chỉ vào máy ghi hình.

“Máy ghi hình để đảm bảo lời khai trung thực, ngươi cứ mạnh dạn nói, chỉ cần ngươi nói thật, không cần lo.” Hàn Bân nói.

“Ta thật không biết nói gì.”

“Ta hỏi ngươi đáp, nhìn vào máy mà nói, rõ chưa?”

“Rõ.”

“Tối qua, Vương Đức Lợi có đến nhà ngươi uống rượu không?”

Đào Tráng do dự một lúc, nhìn máy ghi hình, nghiến răng nói:

“Không.”

Người vì mình, trời kinh đất nghĩa.

Hàn Bân cười, tiếp tục hỏi: “Nhưng Vương Đức Lợi nói, tối qua chín giờ, hắn đến nhà ngươi uống rượu.”

“Không có chuyện đó, tối qua ta ở nhà xem tivi, không có người ngoài đến.” Đào Tráng nói.

“Có chứng cứ không?”

“Nhà ta nuôi chó, có người ngoài đến chó sẽ sủa, hàng xóm đều biết, tối qua chó rất yên lặng, hàng xóm đều làm chứng được.”

“Chứng cứ này cũng lạ nhỉ.” Lý Huy cười nói.

“Đúng, ta nhớ ra rồi, tối qua chín giờ ta còn đi dắt chó đi dạo, nếu Vương Đức Lợi đến nhà ta, ta có thể ra ngoài dắt chó sao, đó không phải là cách đãi khách.” Đào Tráng nói.

“Vậy tại sao Vương Đức Lợi nói, tối qua đến nhà ngươi uống rượu?” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Cụ thể tại sao ta không rõ.” Đào Tráng do dự, lại nhìn máy ghi hình, nói: “Sáng nay tám giờ, hắn gọi điện cho ta, bảo ta giúp hắn đối phó.”

“Nói rõ, đối phó thế nào, đối phó ai?”

“Hắn nói cảnh sát có thể điều tra hành tung tối qua của hắn, bảo ta giúp hắn nói dối, nói tối qua uống rượu ở nhà ta, lúc đó ta còn chưa dậy, mơ màng đồng ý, ta vô tình, thật sự không muốn lừa cảnh sát.” Đào Tráng vội giải thích.

Hàn Bân chỉ vào máy ghi hình: “Đừng lo, lời khai làm chuẩn.”

“Vâng, vâng.”

“Vương Đức Lợi có nói cho ngươi biết, tối qua hắn đi đâu không?”

“Không.”

“Tại sao hắn nhờ ngươi giúp nói dối? Chắc phải có lý do?”

“Ta có hỏi, hắn nói thứ hai đi làm sẽ nói cho ta biết, đồng nghiệp với nhau, ta nhất thời mềm lòng…” Đào Tráng thở dài, hắn không ngờ mọi chuyện lại thế này.

Ban đầu Vương Đức Lợi liên lạc với hắn, chỉ nói cảnh sát có thể điều tra, chỉ là có thể, hai người quan hệ tốt, Vương Đức Lợi gần đây hay mời hắn uống rượu, Đào Tráng không nỡ từ chối, liền đồng ý.

Dù sau có chút hối hận, nhưng là đồng nghiệp, cũng không muốn gọi điện từ chối, không ngờ mọi chuyện càng ngày càng lớn, hắn không chịu nổi nữa.

Không giúp được bạn, còn suýt làm hại mình.

"Ngươi và Vương Đức Lợi là đồng nghiệp, chắc hiểu rõ nhau, hắn gần đây có gì khác thường không?" Hàn Bân hỏi.

"Không thấy gì khác thường, chỉ thấy gần đây hắn tiêu xài rộng rãi, hay mời chúng ta ăn." Đào Tráng nói.

"Hắn ngoài công việc còn làm gì khác không?"

"Không nghe nói."

"Được rồi, lời khai hôm nay tạm dừng đây, có gì bổ sung sẽ liên lạc." Hàn Bân thu dọn sổ sách.

"Phù…" Đào Tráng thở phào: "Cảnh sát, rốt cuộc Vương Đức Lợi phạm tội gì?"

"Lo việc của ngươi, không nên hỏi đừng hỏi." Hàn Bân nói.

"Vâng."

Đào Tráng đáp, đưa Hàn Bân một điếu thuốc: "Cảnh sát, cảm ơn ngài, nếu không có lời nhắc của ngài, chắc ta đã phạm lỗi."

Nghĩ lại lời mình nói trong điện thoại, Đào Tráng sợ, nếu trong lời khai cũng nói vậy, chưa chừng giờ đã bị còng tay.

Hàn Bân hút một hơi thuốc, nói: "Sau này phải biết từ chối người khác."

"Ngài nói đúng, ta người thế đấy, tự làm khổ mình, người khác chưa chắc ghi nhận." Đào Tráng cười khổ.

Tiễn Đào Tráng xong, Hàn Bân cười nói: "Tằng đội, ta làm xong lời khai rồi, bên ngài có tin gì không?"

“Ta vừa gọi điện, Vương Đông Phương tắt máy.” Tằng Bình châm một điếu thuốc, hút mạnh hai hơi.

Hắn vừa cảnh báo Hàn Bân và Lý Huy không được lơ là, phải lấy lời khai ngay, giờ thì hay rồi, người hắn cần lấy lời khai không đến.

Bị vả mặt rồi.

“Tằng đội.”

Lúc này, Điền Lệ và Lý Huy trở lại, giải vây cho Tằng Bình.

“Kiểm tra camera thế nào?”

“Khu dân cư này chỉ có hai camera trước và sau, camera trước hỏng, chúng ta chạy hết một dãy phố mới tìm được video của Vương Đức Lợi.” Điền Lệ than phiền.

Chương 135: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Có manh mối không?”

“Đã sao chép, ngài tự xem.” Điền Lệ đưa một cái usb.

“Xem thế nào, ta giờ không có máy tính.” Tằng Bình giơ tay.

Triệu Minh chui vào xe, chẳng mấy chốc đã lấy ra một chiếc máy tính bảng: “Ở đây có này.”

“Ngươi nhóc không nói sớm, còn giấu giếm.” Tằng Bình nói.

“Ta sợ ngài hiểu lầm ta lén chơi mà.”

“Ngươi có thời gian lén chơi thì cũng giỏi đấy.” Tằng Bình cười mắng, mở máy tính bảng và cắm USB vào.

Tằng Bình ngồi ở hàng ghế thứ hai trong xe, Hàn Bân và Lý Huy cũng xúm lại.

“Để ta tìm.” Triệu Minh cầm lấy máy tính bảng, thành thạo mở video, tìm đến đoạn giám sát lúc hơn sáu giờ.

Một lát sau, trong video giám sát xuất hiện một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, đeo một cái túi trên vai, chính là nạn nhân Vương Đức Lợi.

“Vương Đức Lợi bước đi rất vững vàng, trông không giống người say rượu chút nào.” Hàn Bân nói.

Triệu Minh dừng video lại, có một hình ảnh khá rõ ràng: “Ngươi xem, mặt Vương Đức Lợi cũng bình thường, không

giống lúc chúng ta gặp.”

“Nhưng khi lấy lời khai, Vương Đức Lợi toàn mùi rượu.” Lý Huy lẩm bẩm.

“Rượu lúc nào cũng uống được, không chừng hắn uống nửa chai trước khi chúng ta đến.” Hàn Bân đoán.

“Hay lắm, đầu tiên báo án, đợi chúng ta đến rồi nói báo nhầm, thực chất là tạo chứng cứ giả, giúp nghi phạm che giấu tội phạm, cặp vợ chồng này thú vị thật.” Tằng Bình nói.

Hàn Bân xuống xe, vươn vai: “Tằng đội, bắt người thôi.”

“Tội danh gì, báo án giả?” Điền Lệ nói.

“Tình hình của họ nghiêm trọng hơn báo án giả, thực chất coi chúng ta như khỉ mà đùa giỡn.” Lý Huy bực tức nói.

“Bắt vì tội cản trở công lý.” Tằng Bình lạnh lùng nói.

“Có cần báo cáo với đội trưởng Trịnh không?”

“Cứ triệu tập bằng lời, đưa về đồn rồi tính.”

“Cạch cạch…”

Triệu Minh đan tay vào nhau, bẻ ngón tay kêu răng rắc: “Được rồi, làm thôi.”

…

Dưới sự dẫn dắt của Tằng Bình, mọi người quay lại phòng 301, lô 4, khu nhà 3.

“Cộc cộc.” Hàn Bân gõ cửa.

“Ai đó?”

“Cảnh sát hình sự, mở cửa.”

“Cạch…”

Tạ Dung mở cửa, nhìn Hàn Bân và những người khác: “Cảnh sát, sao các ngươi lại quay lại?”

“Con trai ngươi đâu?” Tằng Bình vẫn nhớ điều này.

“Chắc sắp về rồi.” Tạ Dung lảng tránh nói.

“Chồng ngươi đâu?”

Tằng Bình xông thẳng vào nhà, thấy Vương Đức Lợi ngồi trên sofa.

“Cảnh sát.” Vương Đức Lợi đứng dậy chào.

Tằng Bình chỉ vào đồng hồ của mình: “Ngươi không nói con trai ngươi sắp về sao? Ta đã đợi cả tiếng rồi.”

“Ngài cũng biết, giao thông ở Cầm Đảo không tốt, giờ này chắc đang kẹt xe.”

“Gọi cho hắn.”

Vương Đức Lợi thở dài: “Điện thoại hắn hết pin, không gọi được.”

“Vương Đức Lợi, ngươi vẫn coi chúng ta là khỉ sao?” Tằng Bình chất vấn.

“Không có, không có, ngài xem thế này được không? Chúng ta ở đây cũng không có chuyện gì, các vị cứ về trước, khi nào con trai ta rảnh, ta bảo hắn đến đồn làm lời khai.” Vương Đức Lợi nói.

“Vương Đức Lợi, ta đã cho các ngươi cơ hội, chính các ngươi không biết trân trọng.”

“Cảnh sát, ngài có ý gì?” Tạ Dung lo lắng hỏi.

Tằng Bình rất giận dữ, hậu quả rất nghiêm trọng: “Ta nghi ngờ các ngươi cản trở công lý, mời các ngươi đến đồn hỗ trợ điều tra.”

Phân Cục Ngọc Hoa, phòng thẩm vấn.

Hàn Bân chịu trách nhiệm chính, Lý Huy ghi chép.

Vương Đức Lợi ngồi trên ghế thẩm vấn, trông có vẻ lo lắng bất an.

"Họ tên, giới tính, tuổi, dân tộc, quê quán…"

"Cảnh sát, trước khi lấy lời khai, ta đã nói hết rồi mà."

"Lúc lấy lời khai, ngươi là nạn nhân; giờ là thẩm vấn, ngươi là nghi phạm, mỗi chuyện mỗi khác."

"Cảnh sát, ta không báo án nữa, không được sao, sao lại thành nghi phạm rồi." Vương Đức Lợi không hiểu.

"Sáng nay, ngươi gọi cho Đào Tráng, bảo hắn giúp ngươi làm chứng giả, đó là hành vi phạm tội." Hàn Bân nói.

"Ta… ta không có." Vương Đức Lợi nghĩ Hàn Bân đang lừa hắn.

"Đào Tráng đã quay đầu kịp, không giúp ngươi làm chứng giả, chính vì có lời khai của hắn, chúng ta mới có thể bắt ngươi về thẩm vấn." Hàn Bân nói.

Vương Đức Lợi cúi đầu, im lặng.

"Cứ cố mà gắng, đợi khi chúng ta tìm được con trai ngươi, làm lời khai cho hắn, nếu hắn cũng giúp ngươi làm chứng giả, gia đình các ngươi sẽ đoàn tụ." Hàn Bân đứng dậy, đi đến bàn thẩm vấn.

"Còn nửa tháng nữa là Trung Thu nhỉ, cả nhà đón Tết trong phòng tạm giam, cũng lạ đấy chứ." Lý Huy nói đùa.

"Đừng gọi con trai ta làm lời khai, ta khai, ta khai." Vương Đức Lợi mặt mày rầu rĩ, chửi: "Đào Tráng ngươi là thằng khốn, ta coi ngươi là bạn, thằng nhãi con lại hại ta."

"Đào Tráng hại ngươi thế nào."

“Ta nhờ Đào Tráng giúp, bảo hắn đối phó giúp ta, nếu hắn thật sự không muốn thì cứ nói thẳng, tại sao phải nói xấu ta trước cảnh sát, đó không phải là hại ta sao?”

“Ngươi thú vị thật, sao không nhờ con trai làm chứng giả, hắn chắc chắn không hại ngươi, lại đẩy con trai đi xa.” Hàn Bân cười nhạo, tiếp tục nói:

“Nếu Đào Tráng giúp ngươi làm chứng giả, hắn cũng sẽ bị bắt, không chỉ đón Tết trong phòng giam, mà còn mất việc, đáng không?”

Lý Huy cũng chen vào: “Xem ra Đào Tráng lựa chọn đúng, ngươi đáng đời.”

“Ngươi muốn ta khai, được, có thể thả vợ ta không.” Vương Đức Lợi nói.

Hàn Bân dựa vào bàn, nói: “Thả hay không thả vợ ngươi, không phải ta quyết định, phải xem thái độ nhận tội của nàng, nếu ngươi không khai, vợ ngươi cũng cố chịu, tội của nàng sẽ càng nặng.”

Chương 136: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta thật không ngờ các ngươi tận tâm thế, ta nghĩ chỉ cần nói báo nhầm, tìm lý do đối phó qua loa, các ngươi cũng sẽ bỏ qua, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, ai ngờ sự việc thành ra thế này.” Vương Đức Lợi thở dài, tỏ vẻ hối hận.

“Ta thật không ngờ, không thì ta đã tự chịu.”

“Ngươi nói thế ta không thích, đều là công chức, chúng ta cũng làm năm ngày rồi, cũng muốn nghỉ ngơi hai ngày, ai muốn làm thêm thứ bảy chủ nhật, mệt chết, được cái gì?” Lý Huy phản hỏi.

“Ừ, đều không dễ dàng.” Vương Đức Lợi thở dài.

“Vợ ta mất việc, nhà chỉ còn mình ta kiếm tiền, con trai đi học tốn kém, không muốn nó thiếu thốn so với người khác, ta không có bản lĩnh, gần đây chức danh cũng không được, khó khăn lắm!”

“Vụ cướp có thật không?” Hàn Bân vào thẳng vấn đề.

“Có.”

“Cướp cái gì?”

“Hơn năm vạn tệ và một chiếc đồng hồ.”

“Tại sao che giấu vụ cướp?”

“Số tiền đó… không chính đáng.”

“Do đâu mà có?” Hàn Bân truy hỏi.

“Ta… ta… cái đó…” Vương Đức Lợi ấp úng một lúc mới nói thành câu:

“Đánh bạc mà có.”

“Hơn năm vạn tệ, vốn bao nhiêu, thắng bao nhiêu?”

“Vốn một vạn, thắng bốn vạn sáu.”

“Tuyệt thật, ngươi đánh lớn nhỉ, bao nhiêu người tham gia?” Lý Huy kinh ngạc hỏi.

Vương Đức Lợi nhớ lại: “Chắc khoảng hai ba mươi người.”

Hàn Bân và Lý Huy đối mắt nhìn nhau, không ngờ lại bắt được một “con cá lớn”, quy mô này đã được coi là tụ tập đánh bạc rồi.

“Các ngươi đánh bạc ở đâu?”

“Trong núi.”

“Nói cụ thể vị trí?”

“Ta cũng không rõ, chúng ta tập hợp ở bến xe, sau đó có một người của Đao Tử dẫn chúng ta đi, rồi lên xe buýt vào núi.”

“Người phụ trách sòng bạc tên gì?”

“Bưu ca.”

“Tên thật?”

“Không biết.”

“Ngươi gia nhập sòng bạc này thế nào?” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Bạn bè giới thiệu.”

“Tên là gì?”

“Mã Cao Trì.”

“Ngươi và hắn có quan hệ gì?”

“Bạn chơi bài, trước đây cùng chơi ở phòng chơi bài.”

“Ngươi đã tham gia mấy lần sòng bạc này?”

Vương Đức Lợi cúi đầu suy nghĩ một lát rồi nói: “Ba bốn lần.”

“Sòng bạc mở hàng ngày hay cách vài ngày mới mở một lần?”

“Điều này không chắc, có khi liên tục mở, có khi cách vài ngày một lần.”

“Thông báo các ngươi thế nào?”

“Chúng ta có một nhóm bạn chơi bài, thông qua nhóm đó để thông báo.”

“Nói về hành tung của ngươi tối qua.” Hàn Bân nói.

“Tối qua chín rưỡi, ta từ nhà ra ngoài, mười giờ tập hợp ở gần bến xe, lên xe buýt mười rưỡi đến gần sòng bạc, mười một giờ chính thức bắt đầu đánh bạc.” Vương Đức Lợi nhớ lại, rồi tiếp tục nói:

“Sáng nay năm giờ kết thúc, năm rưỡi xe buýt rời khỏi núi, khoảng sáu giờ về đến thành phố, sau đó ta đi taxi về nhà, khoảng sáu rưỡi thì bị tấn công trong hành lang.”

“Ngươi có nhìn thấy kẻ tấn công không?”

“Lúc đó ta thắng tiền, rất vui vẻ, vừa lên lầu vừa ngâm nga, nghe thấy phía sau có tiếng động, quay đầu lại thì thấy có người đội mũ bảo hiểm đỏ, sau đó bị nắm cát ném vào mặt, tầm nhìn mờ đi, cảm thấy đau ở ngực rồi mất ý thức.” Vương Đức Lợi thở dài.

“Cởi áo ra để ta xem.” Hàn Bân nói.

Vương Đức Lợi cởi cúc áo sơ mi, lộ ra một vết thương dài ba centimet, da sưng đỏ, nhìn giống như bị điện giật.

“Lúc đó ngươi có cảm thấy bị theo dõi không?”

“Không.”

“Ngươi bị tấn công ở tầng mấy?”

“Tầng một.”

“Bậc thang thứ mấy?”

“Điều này ta không nhớ rõ.”

“Ngươi bị thương ở đầu cũng vào lúc đó?”

“Đúng vậy.”

“Vết máu đâu?”

“Ta đã nhờ vợ lau sạch.”

“Ngươi thật là, manh mối vụ án chỉ có chút này mà ngươi cũng phá hỏng.” Lý Huy lắc đầu.

“Lúc đó ta hoảng sợ, không muốn rắc rối cho mình.” Vương Đức Lợi thở dài.

Sau khi tỉnh lại, Vương Đức Lợi biết vợ đã báo cảnh sát, hoảng sợ một trận, tuy hắn đau lòng vì bị cướp tiền, nhưng biết rằng số tiền đó sẽ không bao giờ lấy lại được.

Dù bắt được kẻ cướp, cảnh sát cũng sẽ tịch thu tiền đánh bạc, và hắn sẽ bị xử lý vì tụ tập đánh bạc, thậm chí có thể mất việc, và hắn sẽ hoàn toàn bại hoại.

Sau khi cân nhắc lợi hại, Vương Đức Lợi quyết định mạo hiểm giấu tội, không ngờ bị Hàn Bân nhìn thấu, vì tội cản trở tư pháp mà bị bắt vào đồn cảnh sát.

Hàn Bân gõ bàn: “Vương Đức Lợi, ngươi có nghi ngờ ai trong vụ cướp này không?”

Vương Đức Lợi suy nghĩ một lát rồi nói: “Có.”

“Ai?”

“Hắn tên Vinh ca, gặp trong sòng bạc.”

“Hắn cũng tham gia đánh bạc?”

“Đúng vậy.”

“Tên thật là gì?”

Vương Đức Lợi lắc đầu: “Ở sòng bạc không ai dùng tên thật, đều dùng biệt danh.”

“Biệt danh của ngươi là gì?”

“Tam Đức Tử.”

“Tại sao ngươi nghi ngờ hắn?”

“Tối qua, ta thắng nhiều tiền của nhiều người, trong đó có Vinh ca, sau đó hắn thua hết tiền, đến mượn ta, ta không cho, chúng ta cãi nhau, hắn còn tát ta một cái.”

“Vì xảy ra xung đột, ngươi nghi ngờ hắn?”

“Chuyện này chưa xong, vì hắn gây rối trong sòng bạc, phá quy tắc, bị Bưu ca trừng phạt, tát hai cái, trên đường về hắn dọa ta, bảo ta cẩn thận.” Vương Đức Lợi thở dài.

“Ngươi còn biết gì về Vinh ca không?” Hàn Bân hỏi tiếp.

Vương Đức Lợi suy nghĩ rồi lắc đầu: “Không biết.”

“Ngươi nhớ kỹ, có gì manh mối lập tức báo cho chúng ta.” Hàn Bân nói.

Chương 137: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Được."

Sau đó, Hàn Bân và Lý Huy rời khỏi phòng thẩm vấn.

Lý Huy xoa bụng: "Bân Tử, vụ này phức tạp quá."

"Vụ án phức tạp liên quan gì đến bụng ngươi?" Hàn Bân đùa.

"Ngươi không thấy giờ đã mấy giờ rồi, đã đến lúc ăn trưa từ lâu."

"Ngươi nói đến bữa trưa, ta nhớ rồi, mẹ ta hôm nay bảo sẽ nấu cho ta món ngon." Hàn Bân giơ tay:

"Hết phần rồi."

"Ta đói lắm rồi, cho ta một bát mì gói, ta cũng ăn ra vị tôm hùm." Lý Huy nuốt nước bọt.

"Đừng nhắc đến tôm hùm nữa, càng nói càng đói."

Hai người vừa nói vừa về đến văn phòng đội hai.

Vừa vào cửa, mùi thức ăn đã xộc vào mũi.

"Ôi, mùi gì thơm quá." Lý Huy trố mắt, kêu lên.

"Đến đúng lúc, ăn nhanh đi, ta cũng vừa từ phòng quan sát về." Tằng Bình đưa cho Hàn Bân và Lý Huy đôi đũa.

"Ngon quá, chín vị lòng, thịt chiên, đậu hũ kho, cải xào tỏi, cơm chiên, hôm nay ăn uống phong phú nhỉ." Lý Huy ngạc nhiên.

“Qua giờ ăn, căng tin đã đóng cửa, đây là Trịnh đội gọi đồ ăn ngoài, biết các ngươi làm việc vất vả vào cuối tuần, nên đặc biệt chiêu đãi các ngươi.” Tằng Bình nói.

“Xem kìa, vẫn là Trịnh đội quan tâm chúng ta.” Lý Huy vừa nói, tay vừa gắp miếng lòng chín vị, bỏ vào miệng.

“Thơm ngon!”

Hàn Bân gắp một miếng thịt chiên, nếm thử: “Đồ ăn ngoài này ngon thật.”

“Ta thấy, món đậu hũ kho này ngon nhất, có vị của hồi nhỏ.” Triệu Minh cười nói.

Tằng Bình nhìn đồng hồ trên tường, đã gần hai giờ, biết mọi người đói lắm, cười nói: “Ăn nhanh đi, ăn xong còn phải làm việc.”

Hàn Bân ăn vài miếng cơm chiên, lót dạ rồi nói: “Tằng đội, chuyện tụ tập đánh bạc, ngài đã nghe rồi chứ.”

“Nghe rồi, đây là hai vụ án đan xen, phải làm cẩn thận, cố gắng phá cả hai vụ.”

“Theo Vương Đức Lợi, có hai ba chục người tham gia đánh bạc, chúng ta không đủ người để bắt hết.” Lý Huy vừa ăn vừa nói.

“Vấn đề này, ta đã báo với Trịnh đội, lúc đó hắn sẽ điều phối lực lượng cảnh sát.” Tằng Bình nói.

“Tằng đội, chúng ta nên bắt bạc trước hay bắt nghi phạm cướp trước?”

Tằng Bình cũng chưa quyết định, nói: “Ăn xong rồi thảo luận tiếp.”

Chưa đầy hai mươi phút, mọi người đã ăn xong, hộp cơm ngoài vứt vào thùng rác.

Hàn Bân pha một ly trà xanh, Tằng Bình rót một ly hồng trà, Điền Lệ và Triệu Minh uống nước lọc.

“Bân Tử, trà của ngươi thơm thật.” Lý Huy nói.

“Muốn uống thì tự pha.” Hàn Bân cười, Long Tỉnh là loại trà có vị nhạt, không hợp với mùi thơm.

“Đã tháng chín rồi, tưởng học sinh đi học, khách du lịch giảm, vụ án cũng ít đi, ai ngờ cuối tuần vẫn phải làm thêm giờ.” Triệu Minh thở dài.

“Ngươi là kẻ phá hoại, không ở nhà hưởng phúc, ai bảo ngươi làm nghề này.” Lý Huy uống hết ly nước lọc, chạy đến xin Hàn Bân trà.

Triệu Minh cười: “Làm cảnh sát là ước mơ của ta, ngươi hiểu không.”

“Vậy thì ngươi đừng phàn nàn.”

“Như mẹ nấu cơm, dù phàn nàn nhưng vẫn phải ăn, mấy ngày không ăn lại thèm.” Triệu Minh nhún vai.

“Ngươi nói phải, ngươi học cái này từ Hàn Bân phải không.” Lý Huy nói đùa.

“Không sai, không hổ là Bân Ca, nói trúng tim đen.” Triệu Minh giơ ngón cái.

Mọi người tán gẫu một lúc, cũng coi như đổi ý, đầu óc lúc nào cũng nghĩ đến vụ án, đôi khi lại rơi vào ngõ cụt.

Uống một lúc trà, Tằng Bình gọi: “Ngồi xuống, thảo luận vụ án.”

Hàn Bân và mọi người đều lấy sổ tay, ngồi quanh Tằng Bình.

“Điền Lệ, nói về tình hình thẩm vấn Tạ Dung.” Tằng Bình yêu cầu.

Vừa rồi cả hai bên cùng thẩm vấn, ở các phòng khác nhau, Tằng Bình luôn theo dõi phòng thẩm vấn của Hàn Bân và Lý Huy, không có mặt ở phòng thẩm vấn Tạ Dung.

"Tạ Dung trước đây làm ở một công ty, sau đó công ty đó phá sản, nàng thất nghiệp, ở nhà chăm sóc chồng và con, thỉnh thoảng bán hàng online qua WeChat." Điền Lệ dừng lại, mở sổ ghi chép rồi tiếp tục:

"Tạ Dung phát hiện chồng nằm trong hành lang lúc bảy giờ sáng, nên gọi điện báo cảnh sát, sau khi chồng nàng biết chuyện, trách mắng nàng, nhưng lúc đó đã qua bốn mươi phút, không thể hủy báo án, nên mới có tình cảnh hôm nay."

"Tạ Dung biết chuyện chồng nàng đánh bạc không?" Tằng Bình hỏi.

"Biết." Điền Lệ đáp, lật qua ghi chép: "Theo nàng, Vương Đức Lợi đã đi bảy tám lần."

"Ồ, phát hiện bất ngờ." Hàn Bân cười.

Theo lời Vương Đức Lợi, hắn chỉ đi ba bốn lần.

"Thật là, Vương Đức Lợi không thành thật, đến giờ vẫn không nói thật." Lý Huy lắc đầu.

Tằng Bình cười, kiểu tránh nặng tìm nhẹ này, hắn đã quen thuộc.

"Tạ Dung không có nhiều thông tin, chủ yếu vẫn là thẩm vấn Vương Đức Lợi."

Theo chỉ dẫn của Tằng Bình, Hàn Bân kể lại quá trình thẩm vấn Vương Đức Lợi cho Điền Lệ và Triệu Minh nghe.

"Có hai ba chục người trong sòng bạc, lớn thật." Triệu Minh ngạc nhiên.

“Đúng vậy, đội chúng ta lại gặp vụ lớn.” Tằng Bình cảm thán.

Vụ lớn như con dao hai lưỡi, phá được thì vui, nhưng vụ lớn thường nguy hiểm, khó khăn, nhiều vụ trở thành vụ treo do thiếu manh mối, lúc đó mất cả mặt mũi lẫn uy tín.

Tằng Bình nhìn mọi người: “Mọi người đã hiểu rõ tình hình vụ án, có ý tưởng gì cứ nói.”

Lý Huy suy nghĩ một lát, xoa cằm: “Tằng đội, ta có ý tưởng, có thể một mũi tên trúng hai đích, phá cả hai vụ.”

Chương 138: Tiêu Đề 《Ẩn》

Triệu Minh cười: "Huy Ca, không hổ là người xem hết Conan!"

……

Lý Huy chỉ vào Triệu Minh: "Ngươi đúng là ghen tị."

Tằng Bình ra hiệu dừng nói đùa: "Nói đi, làm sao để một mũi tên trúng hai đích."

"Kẻ cướp Vương Đức Lợi có thể là bạn bạc, chúng ta chỉ cần cử người đi nằm vùng, vừa nắm rõ tình hình sòng bạc, vừa điều tra kẻ cướp Vương Đức Lợi." Lý Huy đề nghị.

Tằng Bình suy nghĩ một lúc, nhìn Hàn Bân: "Ngươi nghĩ sao?"

"Chọn người nằm vùng phải thích hợp, ngài nghĩ ai trong đội hai phù hợp?" Hàn Bân hỏi lại.

Tằng Bình do dự, lắc đầu: "Thôi, nằm vùng nguy hiểm cao, nếu bị lộ, không chỉ đánh động, mà người nằm vùng cũng gặp nguy hiểm."

Trong đội không ai thích hợp làm nằm vùng.

"Tằng đội, để ta thử?" Triệu Minh háo hức.

"Lý Huy xem phim nhiều quá, ngươi cũng điên theo à." Hàn Bân ngăn lại.

Triệu Minh dũng cảm nhưng thiếu kinh nghiệm.

Hàn Bân đã làm cảnh sát ba năm, Triệu Minh vừa tốt nghiệp trường cảnh sát.

“Tằng đội, Bân Ca, không thử sao biết không được?” Triệu Minh không cam lòng.

“Thôi, đừng gây rối.” Tằng Bình lườm Lý Huy, ý tưởng tồi tệ.

Nằm vùng cần đào tạo chuyên nghiệp, cần tâm lý vững vàng, kinh nghiệm hiện trường, ứng biến linh hoạt, không phải ai cũng làm được.

Hàn Bân rót thêm trà, đi qua Lý Huy, vỗ vai hắn: “Ý tưởng của Lý Huy mạo hiểm, nhưng có một điểm đúng, kẻ cướp Vương Đức Lợi có thể là người tham gia sòng bạc.”

“Có manh mối không?” Điền Lệ hỏi.

“Có hai ba chục người trong sòng bạc, có người thắng, có người thua, cướp người thua không ý nghĩa, chỉ có người trong sòng bạc mới biết ai thắng.” Hàn Bân phân tích.

“Vậy à.”

Điền Lệ lẩm bẩm, rồi đổi giọng: “Nhưng có thể Vương Đức Lợi bị cướp là ngẫu nhiên, không liên quan đến sòng bạc.”

Hàn Bân đặt ly trà xuống, chậm rãi nói: “Ta nghĩ khả năng ngẫu nhiên không cao.”

“Tại sao?”

“Thời gian xảy ra vụ cướp không đúng, cướp ngẫu nhiên thường xảy ra vào đêm khuya, nơi hẻo lánh, dễ dàng hành động và trốn thoát.”

Hàn Bân dừng lại một chút, tiếp tục: “Vụ này xảy ra lúc bảy giờ sáng, thời điểm xảy ra cướp rất thấp, trừ khi có mục

tiêu rõ ràng, chọn thời điểm để phạm tội."

Tằng Bình gật đầu, đồng ý với phân tích của Hàn Bân, thời điểm phạm tội rất quan trọng, nếu xảy ra vào đêm khuya, có thể là ngẫu nhiên.

Nhưng, sáng sớm bảy giờ xảy ra vụ cướp ngẫu nhiên, lại cướp được hơn năm vạn, khả năng này quá thấp.

"Vương Đức Lợi khai, có một người tên Vinh ca có xung đột, có động cơ phạm tội, chúng ta có nên điều tra hắn." Lý Huy nói.

"Có manh mối gì về Vinh ca không?"

"Không."

Lý Huy lắc đầu: "Vương Đức Lợi chỉ biết đối phương, từng chơi bài, không tiếp xúc sâu, không biết họ tên."

Hàn Bân xem lại sổ ghi chép: "Cũng không phải không có manh mối, chúng ta có thể kiểm tra nhóm chat, yêu cầu WeChat lấy thông tin đăng ký."

"Ý hay, biết ngay danh tính, không lo sót người." Triệu Minh khen ngợi.

"Đây là một hướng điều tra." Tằng Bình đồng ý, tiếp tục phân tích:

"Nhưng bắt kẻ phải bắt tang chứng, chỉ có nhóm chat không đủ tội, và nếu ai đã quyết làm điều xấu, chưa chắc dùng WeChat thật."

Điền Lệ gõ máy tính bảng của Triệu Minh: "Cách trực tiếp nhất vẫn là kiểm tra camera, qua video giám sát tìm manh mối."

"Theo lời Vương Đức Lợi, kẻ tấn công đội mũ bảo hiểm đỏ, kiểm tra camera chú ý điều này." Lý Huy nhắc nhở.

“Vậy là, kẻ tấn công có thể đi xe máy.” Điền Lệ suy đoán.

Tằng Bình suy nghĩ một lúc, gõ bàn: “Đã có hướng điều tra camera, Điền Lệ và Triệu Minh chịu trách nhiệm, một kiểm tra camera giám sát, một kiểm tra camera cửa hàng xung quanh, đối chiếu.”

“Rõ.” Điền Lệ và Triệu Minh đồng ý.

“Tằng đội, chúng ta làm gì?” Lý Huy hỏi.

“Các ngươi đến hiện trường, xem có manh mối nào khác, nếu gặp Vương Đông Phương, làm biên bản.” Tằng Bình vẫn còn băn khoăn.

“Còn nghi phạm Vinh ca?”

“Ta sẽ liên hệ WeChat, xem có thể tìm được danh tính hắn.” Tằng Bình đã nhiều lần làm việc với WeChat, quen thuộc, dễ liên lạc hơn người khác.

Hàn Bân nhíu mày suy nghĩ lâu: “Tằng đội, ta có đề nghị.”

“Nói đi.”

“Có thể thả Vương Đức Lợi và vợ, cho họ hợp tác điều tra, chuộc tội, không làm động đến kẻ tình nghi, Vương Đức Lợi giúp xác định vị trí và tình hình sòng bạc.” Hàn Bân nói.

“Ta sẽ xem xét.”

Tằng Bình nhíu mày, hiểu ý Hàn Bân, nhưng thả tội phạm không phải chuyện nhỏ, cần báo cáo với Trịnh Khải Hoàn và lãnh đạo.

“Ngài nên quyết định nhanh, ta nghĩ có thể xảy ra vụ cướp khác.” Hàn Bân nghiêm túc nói.

“Ngươi nghĩ kẻ tình nghi sẽ tiếp tục phạm tội?” Tằng Bình hỏi.

“Không dám đâu.” Lý Huy không biết từ đâu tìm được cây tăm, xỉa răng:

“Kẻ tình nghi cướp được nhiều tiền, đủ tiêu một thời gian, theo kinh nghiệm của ta, kẻ tình nghi sẽ tránh gió, đợi tiền hết mới làm tiếp.”

“Đừng quên, kẻ tình nghi có thể còn là con bạc.” Hàn Bân thói quen lấy thuốc lá ra.

Nhưng chưa kịp hút, Điền Lệ đã giật lấy, nhìn mọi người: “Không được hút thuốc trong văn phòng.”

Văn phòng là nơi công cộng, Hàn Bân tự biết mình sai, không nói gì.

Chương 139: Tiêu Đề 《Ẩn》

Điền Lệ lấy một hộp kẹo cao su, đặt lên bàn: "Sau này, ai thèm thuốc, nhai cái này."

Hàn Bân không khách sáo, lấy hai viên bỏ vào miệng, tiếp tục nói: "Với con bạc, tài sản chỉ có hai trạng thái, thắng hoặc thua, thắng tiền tiêu xài, thua tiền có thể tiếp tục phạm tội, mục tiêu phạm tội sẵn có."

Tằng Bình nghiêm mặt, đội hai đã tiếp nhận vụ này, nếu kẻ tình nghi tiếp tục phạm tội, hắn là đội trưởng cũng có trách nhiệm.

"Hàn Bân ở lại, những người khác điều tra." Tằng Bình dẫn Hàn Bân vào văn phòng đội trưởng hình sự đội ba.

Trịnh Khải Hoàn vừa từ đội một về, họ cũng có vụ án.

Hàn Bân trình bày vụ án, đề xuất cho Vương Đức Lợi hợp tác điều tra, Trịnh Khải Hoàn cũng chưa quyết định được.

"Chuyện này chưa báo cáo lãnh đạo, các ngươi đi thẩm vấn Vương Đức Lợi, xem thái độ hắn thế nào, nếu tích cực hợp tác, ta sẽ báo cáo lãnh đạo."

Tằng Bình nghe chăm chú, gật đầu: "Trịnh đội vẫn chu đáo."

"Nói thật, mới nghĩ ra ý này, ta cũng không chắc, lo xảy ra sự cố, giờ có hai lãnh đạo bảo vệ, ta yên tâm hơn." Hàn Bân cười.

Trịnh Khải Hoàn cười: “Lần sau nịnh bợ, nhắc trước, ta ghi lại, gặp lãnh đạo không chỉ nói về công việc, phải học tập các ngươi.”

Tằng Bình vỗ vai Hàn Bân: “Giao cho ngươi nhiệm vụ này, khi Trịnh đội thăng chức, chúng ta cũng tiến bộ.”

Hàn Bân cười khổ, tin lời ngươi, lão già gian xảo.

Ba người nói chuyện một lúc, ra khỏi văn phòng đội trưởng, Tằng Bình và Hàn Bân thẩm vấn Vương Đức Lợi.

Trịnh Khải Hoàn vào phòng quan sát.

Lần thẩm vấn này, Vương Đức Lợi ngoan ngoãn hơn, khai tên, tuổi, giới tính, quê quán.

Hắn còn hỏi họ của Hàn Bân và Tằng Bình.

Trước đó, Vương Đức Lợi không phải không biết điều, chỉ cố tình giữ khoảng cách với cảnh sát.

“Cảnh sát Tằng, cảnh sát Hàn, hai ngài có gì muốn hỏi, cứ hỏi, ta sẵn sàng hợp tác, mong được khoan hồng.”

“Nếu ngươi có thái độ này sớm, đâu đến mức này.” Tằng Bình nói.

“Đúng, là ta hồ đồ.” Vương Đức Lợi vội gật đầu.

Hàn Bân nhếch cằm: “Vương Đức Lợi, ngươi muốn đón Trung thu ở đâu?”

“Hả.” Vương Đức Lợi bối rối: “Cảnh sát Hàn, ngài nói gì?”

“Ngươi muốn ở trại giam, hay ở nhà?”

“Ta… ta muốn về nhà đón Trung thu.” Vương Đức Lợi rất kích động, tay bám vào ghế thẩm vấn, thân mình nghiêng tới:

“Cảnh sát, thật sự thả ta sao?”

“Đồn cảnh sát không phải nhà ngươi, cũng không phải nhà ta, ta không quyết định được, không phải ngươi muốn đi là được.”

Vương Đức Lợi xìu xuống: “Cảnh sát Hàn, ngài có ý gì?”

“Ta không thể thả ngươi, nhưng ngươi có thể lập công chuộc tội, xin giảm án, thậm chí hưởng án treo.”

“Ta sẵn sàng lập công chuộc tội, giảm án!” Vương Đức Lợi như bắt được cọng rơm cứu mạng.

“Ngươi dính vào hai vụ, một là tụ tập đánh bạc, một là cướp, chỉ cần ngươi giúp cảnh sát phá án, dù bắt được kẻ tổ chức đánh bạc, hay bắt kẻ cướp, đều được tính là lập công.” Hàn Bân khích lệ.

“Ta phải làm sao để giúp cảnh sát?”

“Chúng ta muốn ngươi tiếp tục tham gia sòng bạc, giúp xác định vị trí sòng bạc, nắm rõ tình hình và nhân sự, chỉ cần bắt được toàn bộ người đánh bạc, ngươi lập công.”

“Làm nội gián!” Vương Đức Lợi kinh ngạc.

“Nội gián ngươi không làm được, chỉ là chỉ điểm.”

“Chỉ điểm, ta chưa làm bao giờ, có được không?”

“Ngươi không cần lo lắng, chúng ta không cần ngươi làm nhiều, chỉ cần đeo máy nghe lén và camera, ghi lại những gì ngươi thấy và nghe, cứ tham gia đánh bạc như bình thường, hoàn thành quy trình là được.” Hàn Bân giải thích.

Vương Đức Lợi đã tham gia sòng bạc, hắn làm chỉ điểm an toàn hơn gửi người mới, không gây nghi ngờ, tỉ lệ thành công cao hơn.

“Nhưng, nếu ta bị phát hiện thì sao? Họ có giết ta không?” Vương Đức Lợi lo lắng.

“Luật hình sự điều 303 quy định, mở sòng bạc bị phạt tù dưới ba năm, quản chế hoặc phạt tiền; tình tiết nghiêm trọng, phạt tù từ ba năm đến mười năm, phạt tiền.” Hàn Bân dừng lại, tiếp tục:

“Mở sòng bạc chỉ bị phạt vài năm, so với tội giết người khác xa, dù bị phát hiện, họ không dám giết, cùng lắm là đánh một trận.”

“Nhưng nếu họ mất lý trí, giết người diệt khẩu thì sao?” Vương Đức Lợi lo lắng.

“Cảnh sát sẽ bảo vệ ngươi, nếu ngươi bị lộ, chúng ta sẽ cứu ngay, tất nhiên, vẫn có nguy hiểm, nếu ngươi không muốn mạo hiểm, có thể từ bỏ.” Hàn Bân không lừa đối phương, nêu rõ tình hình xấu nhất, để Vương Đức Lợi tự quyết định.

“Nếu ta từ bỏ làm chỉ điểm, bị phạt bao lâu?”

“Tụ tập đánh bạc vì mục đích lợi nhuận, phạt tù dưới ba năm, quản chế hoặc phạt tiền.”

“Nếu thêm tội cản trở công vụ?”

“Cản trở công vụ phạt tù dưới ba năm, quản chế hoặc phạt tiền.”

“Ngươi giỏi đấy, nhớ rõ vậy.” Tằng Bình ngạc nhiên.

Hàn Bân cười, đây là kiến thức hắn đổi từ cơ sở dữ liệu hình sự, không có thời gian nhớ luật pháp.

“Hai tội này cộng lại, ta bị phạt bao lâu?” Vương Đức Lợi hỏi.

“Cụ thể tùy vào mức độ gây hại, thái độ nhận tội, có lập công hay không, nếu có lập công lớn, có thể giảm nhẹ hoặc miễn tội.” Hàn Bân nói.

Vương Đức Lợi lo lắng: “Cho ta một điếu thuốc được không?”

Chương 140: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tằng Bình gật đầu.

Hàn Bân đứng lên, châm một điếu thuốc, đưa cho đối phương.

“Cảm ơn.” Vương Đức Lợi nhận thuốc, hít một hơi.

Hàn Bân và Tằng Bình không thúc giục, ngồi yên, chờ Vương Đức Lợi quyết định.

Dù muốn Vương Đức Lợi làm chỉ điểm, nhưng không ép buộc, ép buộc không tốt, chỉ khi Vương Đức Lợi muốn giảm án, mới hợp tác tốt với cảnh sát.

Nếu Vương Đức Lợi miễn cưỡng, Hàn Bân thà không dùng chỉ điểm, sợ làm hỏng vụ án, chịu trách nhiệm.

Tại sao phải làm thế?

Hút xong điếu thuốc, Vương Đức Lợi mới nói: “Cảnh sát Tằng, cảnh sát Hàn, nếu ta làm chỉ điểm, có thể chỉ phạt tiền, không giam giữ, không án không?”

“Chúng ta không thể đảm bảo.” Hàn Bân nói thật.

“Ta chỉ mong giữ được việc, nếu không cuộc đời ta coi như xong.” Vương Đức Lợi thở dài.

“Lập công giảm án, đó là chắc chắn, cảnh sát sẽ giúp ngươi, sẽ cố gắng giúp ngươi; nhưng nếu ngươi muốn không bị phạt, không thể.” Tằng Bình nói.

Hàn Bân biết rõ, hai tội của Vương Đức Lợi, không thể giữ được việc, người phải chịu trách nhiệm với hành động của mình.

"Cho ta thêm điếu thuốc."

Hàn Bân đứng lên, châm điếu thuốc nữa.

Thời gian trôi qua, hút xong điếu thuốc thứ hai, Vương Đức Lợi mới quyết định, nghiến răng nói:

"Làm, ta sẵn sàng làm chỉ điểm."

Hàn Bân dặn Vương Đức Lợi vài câu, rồi ra khỏi phòng thẩm vấn.

Trịnh Khải Hoàn cũng từ phòng quan sát bước ra, đấm vào ngực Hàn Bân: "Ngươi giỏi lắm, phá án cho ngươi đứng đầu công lao."

Hàn Bân cười khổ, không cố gắng không được, hắn còn nợ công lao.

Thuyết phục Vương Đức Lợi làm chỉ điểm chỉ là bước đầu thành công.

Vương Đức Lợi đã phạm pháp, theo quy trình phải giam giữ, dù hắn muốn làm chỉ điểm, cũng cần lãnh đạo phê duyệt, làm thủ tục tương ứng.

Thả tội phạm không phải chuyện nhỏ, Hàn Bân cũng có áp lực.

Hắn không ở lại phòng thẩm vấn tiếp tục nói chuyện với Vương Đức Lợi, chờ lãnh đạo phê duyệt, đồng thời, cho Vương Đức Lợi thêm thời gian suy nghĩ, để hắn không hối hận, không lãng phí nhân lực, vật lực và thời gian.

Bốn giờ chiều, WeChat thông báo tìm được số điện thoại đăng ký của Vinh ca.

Hàn Bân lại đến công ty viễn thông, điều tra thông tin chủ thuê bao.

Khi Hàn Bân trở lại phân cục, đã gần sáu giờ.

Lý Huy, Điền Lệ, Triệu Minh cũng đã về văn phòng.

Cả buổi chiều bận rộn, Hàn Bân chưa kịp uống nước, rót một ly nước lạnh uống cạn.

“Tằng đội, mọi người đã về, tổng hợp manh mối.” Tằng Bình vỗ tay gọi mọi người.

Điền Lệ lấy hộp kẹo cao su, chia cho mọi người.

“Điền Lệ, ngươi giỏi lắm, người ta phát thuốc lá, ngươi phát kẹo cao su.” Lý Huy cười.

“Thích thì ăn.” Điền Lệ nói, đi qua Lý Huy.

“Ta thấy nhai kẹo cao su tốt, thứ nhất là sức khỏe, thứ hai không ảnh hưởng người khác, thứ ba nếu thèm thuốc ở hiện trường, cũng có thể nhai.” Tằng Bình nói.

“Xem, Tằng đội thật hiểu biết.” Điền Lệ nói.

Lý Huy không giận, đi đến bàn, lấy hai viên bỏ vào miệng, không ăn phí lắm.

Tằng Bình nhai kẹo cao su, hỏi: “Triệu Minh, ngươi điều tra thế nào? Có manh mối nghi phạm không?”

“Vương Đức Lợi đi taxi về nhà, chúng ta đối chiếu mô tả và tìm được taxi đó.” Triệu Minh lấy máy tính bảng, kết nối máy chiếu, bật video giám sát:

“Đây là camera gần khu dân cư Thanh Viên, sáu giờ 27 phút taxi đi qua, vài giây sau, có xe máy bám theo, trên xe có hai người, một đội mũ bảo hiểm đen, một đội mũ bảo hiểm đỏ.”

Lý Huy chỉ vào màn hình: “Bám sát như vậy, rất có thể là nghi phạm, và Vương Đức Lợi khai, kẻ tấn công đội mũ bảo hiểm đỏ, điều này khớp.”

“Hai nghi phạm có vào khu dân cư không?” Tằng Bình hỏi.

“Đây là khu dân cư cũ, camera ở cổng hỏng, không quay được xe máy vào.” Điền Lệ nói.

“Xe máy bắt đầu bám theo từ khi nào.”

“Chúng ta kiểm tra giám sát Thiên Võng, phát hiện xe máy bám theo từ đầu, khả năng lớn là kẻ tấn công Vương Đức Lợi.”

“Có quay được xe máy rời đi không?”

“Có.” Triệu Minh chuyển cảnh:

“Bảy giờ ba mươi lăm, xe máy quay lại, lần này, người đội mũ bảo hiểm đỏ cầm túi đựng, có thể là tiền cướp.”

“Xe máy đi đâu?”

“Xe vào thôn Hàn Gia, rẽ vào ngõ, không xuất hiện ở camera xung quanh.” Triệu Minh nói.

“Vậy hai nghi phạm có thể trốn quanh thôn Hàn Gia.” Lý Huy nói.

“Thôn Hàn Gia là thành phố trong làng, có chợ thôn Hàn Gia, tình hình phức tạp, người lao động nhập cư nhiều, không dễ điều tra.” Triệu Minh giải thích.

“Xe máy khác ô tô, nếu đi đường nhỏ, rất khó tìm, cần điều tra rộng, chúng ta không đủ người.” Điền Lệ nói.

“Ta sẽ xin lãnh đạo điều động, gửi thông báo điều tra đến đồn công an địa phương, tìm kiếm xe máy và nghi phạm, họ hiểu rõ hơn.” Tằng Bình nói.

“Có ảnh rõ biển số xe máy không?” Hàn Bân hỏi.

Triệu Minh phóng to ảnh xe máy: "Ngươi nhìn kỹ, xe máy không có biển số."

"Không có biển số sao vào thành phố?" Lý Huy ngạc nhiên.

"Thực tế, Cầm Đảo đã cấm xe máy vào thành phố, nhưng quy định này chỉ trên lý thuyết, thực tế không quản lý nghiêm, chỉ cần không vào ven biển, khả năng bị bắt không lớn." Triệu Minh nói.

"Ngươi nói vậy, ngươi có kinh nghiệm?" Lý Huy nháy mắt.

"Ta không làm chuyện này."

Chương 141: Tiêu Đề 《Ẩn》

Triệu Minh giải thích: "Nghe bạn ta nói, chỉ cần không lái xe máy gây rối, không vào trung tâm, ở ngoại ô không sao."

"Điền Lệ nói, xe điện không kém xe máy, đi khắp nơi, tai nạn cao hơn xe máy, muốn đăng ký xe điện, người ta có đồng ý không?" Điền Lệ nói.

"Được rồi, đây là việc của cảnh sát giao thông, không liên quan chúng ta, tiếp tục nói vụ án." Tằng Bình ngắt cuộc tranh luận vô nghĩa, chỉ vào Lý Huy:

"Ngươi đi hiện trường có phát hiện gì?"

"Tạ Dung dọn sạch hành lang, còn gì để phát hiện." Lý Huy giơ tay.

"Đi vô ích?"

"Không hẳn, ta hỏi hàng xóm, có ông cụ họ Trần đi tập thể dục, thấy người đội mũ bảo hiểm đỏ đi về cổng khu dân cư, còn ngạc nhiên, thắc mắc người này làm gì, giữa trời nóng đội mũ bảo hiểm, nhìn kỹ." Lý Huy nói.

"Ông cụ có ấn tượng gì về nghi phạm không?"

"Ông nói, nghi phạm mặc áo thun xanh, chiều cao giống con trai ông, con trai ông cao một mét tám, còn lại không nhớ." Lý Huy nói.

"Trang phục khớp với mô tả, nhưng chiều cao một mét tám, có nước, nghi phạm đội mũ bảo hiểm, nhìn cao hơn, thực tế cao một mét bảy." Hàn Bân phân tích.

“Người dân không phải cảnh sát, không được đào tạo chuyên nghiệp, manh mối họ cung cấp có thể mang tính chủ quan, phải xác định trước khi sử dụng.” Tằng Bình nói kinh nghiệm, chỉ vào Hàn Bân:

“Ngươi nói về thông tin từ công ty viễn thông.”

Hàn Bân đứng lên, cầm tập tài liệu, đặt dưới máy chiếu: “Từ WeChat có số điện thoại đăng ký, ta đến công ty viễn thông điều tra thông tin chủ thuê bao.”

Tên: Chu Thiên Vinh

Giới tính: Nam

Tuổi: 31

Dân tộc: Hán

Số điện thoại: 1383xxxxxxx

Địa chỉ: Thành phố Cầm Đảo, thôn Hàn Gia 107

“Chu Thiên Vinh sống ở thôn Hàn Gia, trùng với nơi xe máy biến mất, nghi ngờ lớn.” Lý Huy nói.

“Bân Ca, manh mối quan trọng vậy, ngươi không nói sớm, bắt người đi.” Triệu Minh nói.

Tằng Bình cười: “Hàn Bân gửi thông tin Chu Thiên Vinh cho ta, ta đã xin lệnh khám xét và bắt người, xong thủ tục là đi bắt.”

Lý Huy cười khổ: “Tằng đội, chúng ta như người thừa.”

Khám xét thôn Hàn Gia.

Chiếc SUV di chuyển chậm, giờ cao điểm, không thể chạy nhanh.

“Chúng ta vừa qua chợ thôn Hàn Gia, nhiều chỗ ăn uống, có hàng bán gà nướng, không tệ, có không khí sống.” Lý Huy

nuốt nước bọt.

“Triệu Minh, đoán xem, câu nói của Lý Huy, điểm chính là gì.” Hàn Bân cười.

“Đoán gì nữa, giờ xuống xe mua năm con gà nướng, mỗi người một con.” Triệu Minh đề nghị.

“Muốn ăn gà nướng được, bắt người xong về.” Tằng Bình dập tắt.

Hàn Bân và Triệu Minh cười, không nói gì.

Lý Huy cũng không phản đối, thật sự đói.

Xe đi một đoạn, qua trạm xăng, Lý Huy dừng xe, không xa có người mặc cảnh phục.

Thôn Hàn Gia địa chỉ lộn xộn, không quen khó tìm chính xác, Tằng Bình gọi điện đồn công an thôn Hàn Gia, nhờ một cảnh sát địa phương dẫn đường.

Tằng Bình, Hàn Bân giới thiệu nhau, xác nhận danh tính.

Cảnh sát tên Dương Hoằng Ích, hơn ba mươi tuổi, làm ở đồn công an thôn Hàn Gia vài năm, quen thuộc địa phương.

Tằng Bình đưa hộp thuốc, đưa Dương Hoằng Ích một điếu: “Ngươi biết nhà Chu Thiên Vinh ở đâu không?”

Dương Hoằng Ích nhận thuốc, bật lửa cho Tằng Bình: “Đội trưởng Tằng, nói địa chỉ, ta biết ngay, ta biết tên này.”

“Hắn có tiền án?”

“Chu Thiên Vinh là kẻ lưu manh, không phạm tội lớn, tội nhỏ liên miên, là khách quen đồn công an.” Dương Hoằng Ích nói.

“Gần đây gặp hắn không?”

“Không.”

Dương Hoằng Ích dẫn đường, Hàn Bân và mọi người tìm nhà Chu Thiên Vinh dễ dàng.

Nhà ở thành phố trong làng có ba loại, loại thứ nhất nhà cũ nát, không có tiền xây mới; loại thứ hai, nhà càng cao càng tốt, miễn được cấp phép, vay tiền cũng xây cao; loại thứ ba, xây hai ba tầng, sân rộng, gọn gàng.

Loại thứ nhất không có tiền, không xây nổi.

Loại thứ hai có tiền rảnh rỗi, không quá giàu, xây cao nhiều phòng, cho người lao động nhập cư thuê.

Một tầng bảy tám phòng, theo kích thước, ánh sáng khác nhau, tiền thuê từ vài trăm đến một ngàn; xây bốn năm tầng, ở một tầng, mỗi năm chỉ thu tiền thuê cũng hai ba mươi vạn, sống nhàn nhã.

Loại thứ ba giàu thật, xây như biệt thự nhỏ, phòng không cần lớn, sân rộng, thoải mái.

Nhà Chu Thiên Vinh thuộc loại thứ nhất, tường gạch đã phong hóa, chạm vào rụng, ít nhất hai ba mươi năm.

Đối hai bên cửa, màu bạc phếch, gần như giấy trắng chữ đen, ít nhất hai ba năm không thay.

May cửa không khóa.

“Cốc cốc.” Dương Hoằng Ích gõ cửa.

“Ai đấy?”

“Kiểm tra giấy tạm trú.”

“Lại đến, nói bao nhiêu lần rồi, nhà ta không cho thuê.” Một phụ nữ phàn nàn.

“Cạch” cửa mở, một phụ nữ năm mươi tuổi đứng ở cửa, nhìn Dương Hoằng Ích, nhìn Hàn Bân:

“Kiểm tra giấy tạm trú, cần nhiều người thế?”

“Chu Thiên Vinh ở nhà không?” Dương Hoằng Ích hỏi.

“Chu Thiên Vinh là chủ nhà, không cần giấy tạm trú, các ngươi đi nhà khác đi.” Phụ nữ nói, định đóng cửa.

“Dì, đợi chút, ta muốn hỏi vài điều.” Tằng Bình cười nói.

Phụ nữ nhíu mày, nhìn Tằng Bình: “Ngươi bao nhiêu tuổi, gọi ta là dì?”

“Ta…” Tằng Bình bối rối, điều này quan trọng sao?

Ta là cảnh sát, đến bắt người.

Hàn Bân đưa thẻ cảnh sát, hỏi: “Dì tên gì?”

Phụ nữ nhìn Hàn Bân: “Chu Lệ Hà.”

Chương 142: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Dì và Chu Thiên Vinh quan hệ gì?”

“Các ngươi kiểm tra giấy tạm trú?” Chu Lệ Hà hỏi.

“Chúng ta chỉ đi điều tra.”

“Ta là mẹ Chu Thiên Vinh, đây là nhà ta, các ngươi đi nhà khác kiểm tra.” Chu Lệ Hà chỉ vào nhà đối diện:

“Nhà này, cao gần đến mặt trăng, nhiều người thuê nhất, phức tạp, kiểm tra chắc chắn.”

“Nhà đó, đồn công an sẽ xác minh, chúng ta tìm Chu Thiên Vinh, hắn ở nhà không?” Hàn Bân hỏi.

“Hừ.”

Chu Lệ Hà cười lạnh: “Tốt, ta cũng đang muốn tìm hắn, ngươi tìm được hắn, báo ta.”

“Dì nói, Chu Thiên Vinh là chủ nhà?” Hàn Bân đổi giọng.

“Sao?”

Hàn Bân đưa lệnh khám xét: “Đây là lệnh khám xét nhà Chu Thiên Vinh, nếu hắn là chủ nhà, mời dì hợp tác.”

“Hắn lại phạm tội?” Chu Lệ Hà nhíu mày.

“Trong quá trình điều tra không tiện nói.” Tằng Bình chen vào, cùng mọi người vào sân.

“Đừng lục tung đồ đạc.” Chu Lệ Hà kêu lên.

Hàn Bân không vào khám xét, hỏi Chu Lệ Hà: "Dì, gần đây liên lạc với Chu Thiên Vinh không?"

"Không."

"1383xxxxxxx là số của hắn?" Hàn Bân hỏi.

"Số này ta dùng." Chu Lệ Hà nói.

"Dì dùng?"

"Đúng, hắn cho ta."

Hàn Bân nhíu mày, lấy điện thoại, gọi số này.

"Reng reng…"

Chu Lệ Hà cười lạnh: "Nhìn ngươi đàng hoàng, tâm cơ không ít."

"Dì, ngươi hiểu lầm ta, con trai ngươi dính vào vụ án, ta chỉ muốn điều tra rõ ràng, trả lại sự trong sạch." Hàn Bân giải thích.

"Ta thay hắn cảm ơn ngươi." Chu Lệ Hà lạnh nhạt.

"Chu Thiên Vinh kết hôn chưa?"

"Ta muốn thế, nếu hắn kết hôn, cũng có người quản." Chu Lệ Hà thở dài.

"Hắn có bạn gái không?"

"Nếu có cũng không nói với ta, mấy người đàn bà không ra gì, ta không cho hắn dẫn về nhà." Chu Lệ Hà nói.

"Ngoài đây, hắn có chỗ ở khác không?"

"Không biết."

"Hắn có xe máy không?"

"Chưa thấy hắn đi."

Hàn Bân hỏi lâu, không được thông tin hữu ích, đưa danh thiếp cho Chu Lệ Hà: "Đây là danh thiếp của ta, khi con trai dì về, báo ta, ta thật sự muốn giúp hắn."

"Được, ta thà hắn vào tù, không muốn hắn gây chuyện ngoài xã hội." Chu Lệ Hà bực bội.

Hàn Bân định hỏi tiếp, bị Chu Lệ Hà ngắt lời.

"Đừng hỏi nữa, ta không biết gì." Chu Lệ Hà vẫy tay, không kiên nhẫn:

"Các ngươi khám xong chưa? Xong rồi đi đi, đừng làm lỡ cơm tối của ta."

Dưới sự thúc giục của Chu Lệ Hà, Tằng Bình và mọi người buồn bã ra ngoài.

"Tằng đội, tìm được gì không?" Hàn Bân hỏi.

Tằng Bình lắc đầu: "Chu Thiên Vinh gần đây chưa về."

"Đội trưởng Tằng, ngươi tin lời Chu Lệ Hà?" Dương Hoằng Ích hỏi.

"Cơm chỉ nấu một người; cốc đánh răng hai cái, nhưng chỉ một cái dùng thường xuyên, cái kia có bụi; không có thuốc, không có trà, không có rượu, không có mạng, khả năng Chu Thiên Vinh ở đây rất thấp." Tằng Bình phân tích.

"Giỏi, không hổ là cảnh sát hình sự." Dương Hoằng Ích khen.

"Nhưng điều này không có nghĩa, nàng và Chu Thiên Vinh không liên lạc." Lý Huy nói.

"Đáng tiếc công ty viễn thông nghỉ làm, không thì định vị số của Chu Thiên Vinh, biết hắn ở đâu." Điền Lệ thở dài.

"Số chúng ta có không phải Chu Thiên Vinh dùng, là mẹ hắn Chu Lệ Hà." Hàn Bân giải thích.

“Thật sao?” Triệu Minh vào nhà khám xét, không nghe cuộc nói chuyện của Hàn Bân và Chu Lệ Hà.

“Ta đã gọi, Chu Lệ Hà dùng.”

“Vậy không còn manh mối gì về Chu Thiên Vinh?” Điền Lệ giơ tay.

Hàn Bân suy nghĩ, lắc đầu: “Chưa chắc.”

“Ngươi có cách gì?” Tằng Bình hỏi.

“Chu Thiên Vinh ghi địa chỉ là nhà mẹ hắn, số đăng ký cũng cho mẹ hắn dùng, ngươi không thấy quá trùng hợp sao.” Hàn Bân phân tích.

“Ngươi nghĩ, hắn cố tình làm vậy?”

“Chu Thiên Vinh phạm tội, cảnh sát sẽ tìm mẹ hắn, như báo động, tất nhiên, chỉ là suy đoán.” Hàn Bân lấy thuốc lá, phát cho mọi người, trong văn phòng không hút, ngoài trời không kiêng kỵ.

“Nếu đúng, Chu Thiên Vinh giỏi chống điều tra, không dễ bắt.” Lý Huy nói.

Tằng Bình hút một hơi: “Nếu Chu Lệ Hà thực sự báo động, chúng ta theo dõi Chu Lệ Hà, khi bà liên lạc với Chu Thiên Vinh, sẽ tìm được.”

“Theo dõi thế nào?”

“Chỉ có hai cách, qua điện thoại, hoặc ra ngoài liên lạc, tối nay chúng ta theo dõi nhà bà, sáng mai kiểm tra lịch sử cuộc gọi, tìm ra cách liên lạc.” Hàn Bân nói.

Tằng Bình nhìn đồng hồ: “Bây giờ hơn bảy giờ, Hàn Bân theo dõi nửa đêm, Điền Lệ và Triệu Minh theo dõi nửa đêm, đổi ca lúc hai giờ, có vấn đề không?”

“Tằng đội, trước khi theo dõi có thể ăn không?” Lý Huy hút vài hơi, càng đói.

“Hai ngươi không rời khỏi nhà Chu Lệ Hà, Triệu Minh đi mua đồ ăn.”

“Được, ta đi ngay.” Triệu Minh đáp, quay đi.

“Ngươi biết ta muốn ăn gì, không hỏi mà đi.” Lý Huy gọi.

Hắn tự cho là sành ăn.

Triệu Minh quay đầu: “Gà nướng.”

Lý Huy nhíu mày, rõ vậy sao?

……

Hai mươi phút sau, gần nhà Chu Lệ Hà, Hàn Bân và Lý Huy ngồi xổm ăn gà nướng.

“Gà nướng này nhỏ quá.” Lý Huy phàn nàn.

“Gà bây giờ nuôi một hai tháng đã bán, mong gì to.” Hàn Bân ăn đùi gà, khá ngon.

“Trước đây ở quê nấu gà, nuôi thả, gà chạy trong sân, cho ăn ngô, rau, mùa hè bắt dế, châu chấu cho gà ăn, nuôi một hai năm, thịt gà mới thơm.” Lý Huy vừa ăn vừa nói.

“Có ăn là tốt rồi, biết đủ là vui.”

“Bân Tử, ngươi nói chúng ta thường làm thêm giờ, có vụ án không ngày không đêm, sau này bạn gái có hiểu không.” Lý Huy lo lắng.

Chương 143: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ngươi lo xa quá, đó là phiền muộn hạnh phúc, phải có bạn gái trước." Hàn Bân muốn vỗ vai Lý Huy.

"Đừng đụng, dính dầu!"

Lý Huy tránh: "Còn dám nói ta, ngươi cũng là kẻ độc thân."

"Ngươi nhắc ta nhớ, ta có cô gái có thể nói chuyện." Hàn Bân có số một cô gái đi xem mắt.

"Thật không?" Lý Huy nghi ngờ.

Hàn Bân không trả lời, nhấc cằm.

Lý Huy hiểu ý, nhìn về trước, thấy Chu Lệ Hà mở cửa, ngó nghiêng, lén ra khỏi nhà.

Hàn Bân và Lý Huy trốn trong góc, Chu Lệ Hà không phát hiện.

"Muộn vậy, bà đi đâu?" Lý Huy hỏi.

Hàn Bân ăn nốt đùi gà, nhai sạch thịt, vứt xương: "Đi, theo dõi."

Lý Huy cũng ăn nốt đùi gà: "Mẹ kiếp, ăn thế này mới sướng."

Hai người không theo sát, sợ lạc, chỉ có thể cẩn thận, trời tối, ánh sáng yếu, không bị phát hiện.

Chu Lệ Hà rẽ vào ngõ, đi đến nhà treo đèn lồng, vào trong.

“Đây là đâu?” Lý Huy nhíu mày, không quen, tối, không chắc tìm được nhà Chu Lệ Hà.

Hàn Bân chụp ảnh cổng, và xung quanh, rồi tìm chỗ ẩn nấp, tiếp tục theo dõi.

“Bân Tử, bà Chu Lệ Hà đến đây làm gì?” Lý Huy hỏi.

Hàn Bân không trả lời, chờ xem.

……

Một lúc sau, người đàn ông năm sáu mươi tuổi, ra khỏi nhà bên cạnh nhà treo đèn lồng, đi đến tường phía nam nhà treo đèn lồng, ngồi xổm.

Một phút, năm phút, người đàn ông ngồi xổm bất động, nhắm mắt.

“Chu Lệ Hà vừa vào nhà treo đèn lồng, người đàn ông ngồi xổm bên tường nghe lén, có bí mật?” Lý Huy suy đoán.

Hàn Bân ngạc nhiên: “Nếu bí mật, không ai nói to, hắn sao biết Chu Lệ Hà đến?”

“Hay hai nhà thông nhau, thực ra là một nhà, người đàn ông ra ngoài canh chừng.” Lý Huy đoán.

Hàn Bân nghĩ không ra.

“Chúng ta vào xem thì tốt.” Lý Huy nói.

“Không có lệnh khám xét sao vào?” Hàn Bân hỏi.

“Chúng ta đứng nhìn à?” Lý Huy thở dài.

Hàn Bân bất lực.

“Ngươi nói người đàn ông ngồi xổm, có biết gì không?”

“Ta qua xem.” Hàn Bân đứng dậy, đi đến gần nhà treo đèn lồng.

Người đàn ông khoảng năm sáu mươi tuổi, vẫn nhắm mắt, chỉ cần Hàn Bân đi nhẹ, không bị phát hiện.

Hàn Bân nhẹ nhàng, đến gần người đàn ông, nghe thấy tiếng động.

"Cạch cạch…"

"Ừ… a…"

Tiếng giường và tiếng phụ nữ.

Hàn Bân cười, Chu Lệ Hà không yên phận, tìm người tình.

Người đàn ông nghe lén thành thạo, chắc không phải lần đầu.

Chu Lệ Hà đang ở phòng phía nam, chỉ cách một bức tường, Hàn Bân không gọi người đàn ông, lặng lẽ quay về.

"Bân Tử, tình hình thế nào?" Lý Huy hỏi.

Hàn Bân nhìn hắn, do dự có nên nói, người anh em này còn chưa trải sự đời, nghe chuyện này không vui.

"Đi, chúng ta vòng qua, đừng làm kinh động người đàn ông, đến cửa nhà hắn chờ." Hàn Bân nói.

"Sao vậy?"

"Đến đó rồi nói." Hàn Bân bảo Lý Huy theo.

Người đàn ông vẫn nhắm mắt nghe lén, không phát hiện.

Một lúc sau, đến cửa nhà người đàn ông, Hàn Bân và Lý Huy ẩn nấp xa hơn, Lý Huy hỏi khẽ: "Chuyện gì?"

"Chu Lệ Hà đến gặp người tình." Hàn Bân nói.

"Họ làm gì?"

"Ngươi nghĩ gì." Hàn Bân cười.

“Mẹ kiếp, thật là…” Lý Huy đỏ mặt: “Người đàn ông ngồi xổm nghe họ làm gì.”

Hàn Bân gật đầu.

Lý Huy bóp trán: “Biến thái.”

“Chu Thiên Vinh ít khả năng ở nhà này.” Hàn Bân nói.

“Không chắc, kiểu nhà này, phòng phía nam và bắc cách sân, không dễ nghe thấy.” Lý Huy nói.

……

Một lúc sau, người đàn ông thở dài, mở mắt, đứng dậy, đi về nhà.

Thấy Hàn Bân và Lý Huy đứng gần cửa, hắn ngạc nhiên, khẽ nói: “Các ngươi làm gì ở nhà ta?”

Lý Huy đưa điếu thuốc: “Nói chuyện.”

Người đàn ông sợ tiếng lớn, làm hàng xóm kinh động, đến nhận thuốc: “Các ngươi làm gì?”

“Ngươi làm gì?”

“Ta không làm gì!” Người đàn ông cứng cổ.

“Không làm gì, ngươi ngồi xổm tường nhà người ta, có muốn vào nói với người ta không.” Lý Huy nói.

“Việc gì của ngươi, ngươi cũng nghe lén.” Người đàn ông sợ.

“Đừng nói bậy, nghĩ chúng ta như ngươi.” Lý Huy khinh bỉ.

“Vậy các ngươi làm gì?”

“Chúng ta là cảnh sát.” Hàn Bân đưa thẻ cảnh sát.

“Ta… ta không làm gì, các ngươi đến…” Người đàn ông lắp bắp như trẻ con mắc lỗi.

“Tên?”

“Bao Học Tập.”

“Bao gì?”

“Bao Học Tập.”

Lý Huy chỉ vào góc tường: “Ngươi đúng là học từ đây mà ra.”

“Ta đây là lần đầu, lần đầu thật đấy.”

“Lần đầu mà ta thấy ngươi rất thành thạo đấy.” Lý Huy hừ lạnh.

“Thật sự là lần đầu, thật sự là lần đầu.”

“Dù là lần thứ mấy, ngươi làm vậy đều không đúng, hiểu không?”

“Đúng đúng, ta sẽ sửa.” Bao Học Tập liên tục gật đầu.

“Nhà này có mấy người?” Hàn Bân hỏi.

“Bốn người, con trai cùng vợ con ở miền Nam, chỉ còn lại Trâu Hoài Viễn.”

“Trâu Hoài Viễn và Chu Lệ Hà quan hệ thế nào?”

“Còn gì nữa, là nhân tình, cứ mười ngày nửa tháng lại đến một lần.” Bao Học Tập thở dài, sắc mặt có chút phức tạp, vừa ghen tỵ, vừa đố kỵ.

“Ngươi có biết Chu Lệ Hà không?”

“Cùng làng mấy chục năm rồi, không biết mới lạ.”

“Con trai nàng là Chu Thiên Vinh thì sao?”

“Gặp mặt biết mặt, nhưng chưa nói chuyện bao giờ.”

“Chu Thiên Vinh từng đến nhà Trâu Hoài Viễn chưa?” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Chưa thấy.” Bao Học Tập lắc đầu: “Cảnh sát, các ngươi rốt cuộc có việc gì?”

Chương 144: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đi nào, vào trong với chúng ta.” Hàn Bân chỉ vào nhà Trâu Hoài Viễn.

“Đi làm gì?”

“Đi xin lỗi người ta, ngươi nghe lén bên ngoài nhà người ta, không thấy hổ thẹn sao.” Hàn Bân nói.

“Ta… ta oan mà, ta không cố ý nghe lén.” Bao Học Tập sợ hãi lùi một bước, nếu hắn thừa nhận chuyện này, sau này còn mặt mũi nào ở đây?

“Vậy ngươi ngồi xổm bên tường nhà người ta làm gì?”

“Ta ở nhà cũng nghe thấy, chỉ là…” Bao Học Tập muốn nói nhưng lại thôi.

“Chỉ là nghe không rõ đúng không?” Lý Huy chế giễu.

“Không, không phải vậy, ta ban đầu cũng không định nghe lén, ngươi hỏi thăm đi, ta Bao Học Tập là người rất chính trực.” Bao Học Tập dùng tay chỉ vào ngực mình, mặt đầy vẻ ủy khuất:

“Họ thường làm ồn, ta ở sân nhà mình cũng nghe thấy, ta là một lão độc thân… ngươi nói xem có đau lòng không.”

Lý Huy thở dài, đột nhiên có chút đồng cảm với đối phương.

Hắn cũng ở nhà thuê, chỉ thuê một phòng, hiểu rõ nỗi khổ này.

“Nếu họ làm ảnh hưởng đến cuộc sống của ngươi, ngươi có thể khiếu nại.” Hàn Bân đề nghị.

“Chuyện này cũng khiếu nại được?”

“Luật phòng chống ô nhiễm tiếng ồn điều 46 quy định, khi thực hiện các hoạt động giải trí trong nhà, phải kiểm soát âm lượng hoặc có biện pháp hiệu quả khác.” Hàn Bân dừng lại, tiếp tục giải thích:

“Nếu vi phạm quy định này, sẽ bị xử phạt theo điều 18 của Luật xử lý vi phạm hành chính, gây tiếng ồn làm phiền người khác, sẽ bị cảnh cáo; nếu sau cảnh cáo không sửa, sẽ bị phạt từ 200 đến 500 tệ.”

“Cảnh sát có thể quản chuyện này?” Bao Học Tập vẫn không tin.

“Chúng ta cảnh sát phục vụ nhân dân mà.”

“Vậy ta có cần xin lỗi không?” Bao Học Tập hỏi.

“Nếu họ ảnh hưởng đến cuộc sống của ngươi, ngươi khiếu nại, thì không cần xin lỗi; nếu không ảnh hưởng gì, thì ngươi nghe lén trước, tất nhiên phải xin lỗi.” Hàn Bân nói.

Bao Học Tập ngớ người, rồi hiểu ra: “Ta muốn khiếu nại họ, gây tiếng ồn làm phiền ta.”

“Không vấn đề gì, sáng mai ta sẽ giúp ngươi xử lý.” Hàn Bân nghiêm túc nói.

Chu Lệ Hà và Trâu Hoài Viễn có quan hệ gần gũi, rất có thể thông qua đó liên lạc với Chu Thiên Vinh, tìm lý do chính đáng vào nhà Trâu Hoài Viễn để điều tra thêm.

“Vậy ta đi được chưa?” Bao Học Tập cẩn thận hỏi.

“Được.” Hàn Bân vẫy tay.

“Khoan đã.” Lý Huy ngăn lại.

“Cảnh sát, còn gì nữa?” Bao Học Tập rụt rè hỏi.

“Về tắm rửa, đừng nghĩ nhiều, ngủ một giấc thật ngon.” Lý Huy dặn.

“Vâng.”

Dù không hiểu sao vị cảnh sát này lại quan tâm mình, Bao Học Tập vẫn vội vã đáp lời.

Khu dân cư Khang Bình.

Chu Thiên Vinh ngáp, ngồi trên giường đi tất, vừa làm vừa thúc giục: “Đồ đạc chuẩn bị xong chưa?”

“Hôm nay ngươi thật sự phải đi à?” Một phụ nữ khoảng ba mươi tuổi bước đến.

“Tối qua mẹ ta gọi, ngươi cũng nghe rồi, cảnh sát đang tìm ta, phải tránh mặt thôi.” Chu Thiên Vinh nói.

“Ta đi làm chút đồ ăn cho ngươi.” Người phụ nữ thở dài, không giấu nổi vẻ thất vọng.

“Lý Phân đừng làm nữa, đồ đạc chuẩn bị xong rồi, ta phải đi thôi.”

“Thiên Vinh, ngươi khi nào về, ta thật không muốn ngươi đi.” Lý Phân lưu luyến.

“Cảnh sát tìm ta, chắc cũng không phải chuyện lớn, tránh mặt một thời gian, họ không tìm thấy ta, thì không sao, lúc đó ta sẽ về.” Chu Thiên Vinh an ủi.

Lý Phân không xinh đẹp, lớn tuổi hơn Chu Thiên Vinh, thậm chí đã có con, lẽ ra Chu Thiên Vinh có thể tìm người tốt hơn.

Nhưng hắn lại thích Lý Phân, nàng biết quan tâm, chăm sóc, ở bên nàng thoải mái, dễ chịu.

Lý Phân nắm chặt tay Chu Thiên Vinh: “Thiên Vinh, ta chờ ngươi.”

“Ừ.”

Chu Thiên Vinh cảm thấy ấm lòng: “Chăm sóc bản thân, ta sẽ sớm về.”

Với sự giúp đỡ của Lý Phân, Chu Thiên Vinh chuẩn bị xong, xách túi du lịch ra ngoài, nhưng vừa mở cửa, chưa kịp bước ra, đã thấy một nhóm người đứng ngoài.

Mọi người nhìn chằm chằm hắn, như đại bàng nhìn con mồi.

Chu Thiên Vinh kinh nghiệm đầy mình, lập tức nhận ra thân phận những người này: “Ngươi… sao các ngươi tìm được ta?”

……

Phân cục Ngọc Hoa.

Hàn Bân ngả người trên ghế, duỗi chân: “Cuối cùng cũng được nghỉ, mệt chết ta rồi.”

“Đúng vậy, tối qua canh đến nửa đêm, sáng nay dậy sớm, mắt ta sưng cả lên.” Lý Huy xoa thái dương.

“Bắt được người, công sức của chúng ta không uổng phí.” Điền Lệ nói.

“Chu Thiên Vinh thật lắm mưu, suýt nữa trốn thoát dưới mũi chúng ta.” Triệu Minh cảm thán.

“Hôm qua Chu Lệ Hà nói hay lắm.” Lý Huy bắt chước:

“‘Ta thà hắn vào tù, còn hơn hắn gây chuyện ngoài xã hội.’ Kết quả, tối lại báo tin cho con.”

“Lý Huy, sao ngươi tìm được số điện thoại của Chu Thiên Vinh?” Triệu Minh tò mò.

“Nói ra dài lắm…” Lý Huy chuẩn bị kể, bên ngoài vang lên tiếng bước chân.

Tiếp theo, Trịnh Khải Hoàn và Tằng Bình bước vào.

“Nghe nói, các ngươi đã bắt được người?” Trịnh Khải Hoàn đi thẳng vào vấn đề.

“Vừa bắt về, chưa kịp thẩm vấn.” Hàn Bân nói.

“Tốt lắm.” Trịnh Khải Hoàn gật đầu, lần này bắt người do Hàn Bân dẫn đội.

Lý Huy vào đội hình sự sớm, nhưng cấp bậc tương đương Hàn Bân, kỹ năng điều tra không bằng Hàn Bân, nên hành động do Hàn Bân chủ trì.

“Báo các ngươi tin vui, lãnh đạo phân cục đã phê duyệt kế hoạch sử dụng Vương Đức Lợi làm chỉ điểm.” Trịnh Khải Hoàn thông báo.

Chương 145: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Xem ra kế hoạch làm nội gián của ta coi như xong.” Triệu Minh thở dài.

“Làm nội gián không dễ, không có người giới thiệu, ngươi không tham gia được sòng bạc.” Tằng Bình nói.

“Trịnh đội, có cần thẩm vấn Vương Đức Lợi lần nữa không?” Hàn Bân hỏi.

“Vương Đức Lợi do ta và Lão Tằng thẩm vấn.”

Tham gia sòng bạc có hơn hai mươi người, địa điểm trong núi, lại vào ban đêm, bắt giữ rất khó khăn, cần nhiều cảnh sát phối hợp, Trịnh Khải Hoàn phải nắm rõ chi tiết sòng bạc.

Nếu sai sót trong quá trình bố trí bắt giữ, sẽ gây hậu quả lớn.

“Hàn Bân, Lý Huy, các ngươi thẩm vấn Chu Thiên Vinh.”

“Rõ.”

……

Hai mươi phút sau.

Hàn Bân trong phòng thẩm vấn, lại gặp Chu Thiên Vinh.

Hàn Bân bật máy ghi âm, mở sổ ghi chép, chuẩn bị hỏi, Chu Thiên Vinh đã mở lời.

“Chu Thiên Vinh, nam, 31 tuổi, dân tộc Hán, người thôn Hàn Gia, thành phố Cầm Đảo.”

“Ngươi tự giác đấy.”

“Hợp tác với cảnh sát là nghĩa vụ của công dân, cũng là điều ta nên làm.” Chu Thiên Vinh cười.

“Đừng cười đùa, nghiêm túc nào.” Lý Huy quát.

Thẩm vấn cần người đóng vai ác.

“Dạ.” Chu Thiên Vinh đáp: “Hai vị lãnh đạo xưng hô thế nào?”

“Ta họ Hàn.”

“Chào cảnh sát Hàn.”

“Chu Thiên Vinh, biết vì sao bắt ngươi không?”

“Ta thật không rõ, nhờ lãnh đạo gợi ý.” Chu Thiên Vinh dò xét.

“Nghe giọng ngươi, có vẻ phạm nhiều tội, không biết nói cái nào?”

“Không không, gần đây ta rất ngoan, sống cuộc sống nhỏ của mình, không phạm tội.” Chu Thiên Vinh biện hộ.

Hàn Bân biết đây là kẻ gian xảo, không tiết lộ gì hắn sẽ không khai.

“Tam Đức Tử ngươi biết không?”

“Ngài nói Tam Đức Tử trong ‘Khang Hy vi hành ký’?”

“Bốp!” Lý Huy đập bàn, trừng mắt: “Chu Thiên Vinh, ngươi nói linh tinh, có muốn khai thật không?”

“Muốn muốn.” Chu Thiên Vinh vội gật đầu, chần chừ: “Ngài nói Tam Đức Tử đánh bạc với ta.”

“Đúng, là hắn.”

“Khỉ thật, tên đó bán đứng ta, đúng là không ra gì.” Chu Thiên Vinh nhổ nước bọt.

“Xem ra, quan hệ hai người không tốt.”

“Quan hệ tốt, hắn bán đứng ta à.” Chu Thiên Vinh thở dài: “Ta xui xẻo, không chỉ thua tiền, còn bị hắn hại, đợi ta ra ngoài, hừ…”

“Chu Thiên Vinh, ngươi nói cho ai nghe?” Hàn Bân hỏi lại.

“Ta không có ý gì khác, chỉ thấy tên đó vô liêm sỉ.” Chu Thiên Vinh cười nịnh.

“Tối đó, ngươi thua nhiều tiền phải không.”

“Đúng, đều bị thằng nhãi đó ăn, lại còn bán đứng ta.” Chu Thiên Vinh không phục.

“Nên ngươi cướp của hắn.”

“Hả! Ngài nói gì?” Chu Thiên Vinh tưởng mình nghe nhầm.

Hàn Bân đứng dậy, đi tới trước bàn, hỏi: “Sáng hôm qua, có phải ngươi cướp Tam Đức Tử?”

Chu Thiên Vinh nhíu mày, mắt trợn to, miệng hơi hé, kéo dài chưa đến nửa giây.

“Tam Đức Tử bị cướp!”

Trong biểu hiện vi, đây là biểu hiện kinh ngạc điển hình.

Cho thấy trước đó, Chu Thiên Vinh không biết Tam Đức Tử bị cướp, nói cách khác, Chu Thiên Vinh không phải là nghi phạm cướp Tam Đức Tử.

“Ngươi giả vờ gì, có xe máy không?” Lý Huy hỏi.

“Không.” Chu Thiên Vinh lắc đầu: “Việc này không liên quan đến ta, ta không cướp Tam Đức Tử.”

“Sáng hôm qua từ 6:20 đến 6:40, ngươi ở đâu?”

“Ăn sáng, dưới lầu nơi ta ở, nhiều người có thể chứng minh.”

“Cảnh sát Hàn, lần này các ngươi thật sự oan cho ta, chuyện cướp không liên quan đến ta.” Chu Thiên Vinh nhún vai.

“Còn đánh bạc thì sao?”

“Chuyện này ta nhận, ta sai.” Chu Thiên Vinh nhận tội.

Mặc dù có thể Chu Thiên Vinh không phải là kẻ cướp, nhưng Hàn Bân vẫn hy vọng có thể từ hắn biết thêm nhiều về sòng bạc.

“Vậy ngươi nói về sòng bạc đi.”

“Ngươi muốn triệt phá sòng bạc này?” Chu Thiên Vinh hỏi ngược lại.

“Ngươi nói nhảm à, chuyện này cảnh sát chúng ta không thể không xử lý.” Lý Huy hừ lạnh.

“Haha, cho ta nói thẳng, sòng bạc này ngài thật sự không thể triệt phá.” Chu Thiên Vinh tự tin nói.

“Tại sao?”

“Cái này…” Chu Thiên Vinh do dự, mắt đảo qua: “Ta nói ra, có được coi là lập công không?”

“Chỉ cần cảnh sát chấp nhận, sẽ được tính là lập công.”

Chu Thiên Vinh cười: “Ta muốn hỏi hai vị lãnh đạo, các ngươi định triệt phá sòng bạc này như thế nào?”

“Cảnh sát làm gì, không cần báo cáo với ngươi.” Lý Huy cười lạnh.

“Ta ở đây không chạy đi đâu được, ngài còn sợ ta nói ra sao.” Chu Thiên Vinh nhún vai.

Lý Huy suy nghĩ một chút, nói: “Chúng ta sẽ huy động lực lượng cảnh sát, bao vây quanh sòng bạc.”

Lý Huy biết rõ, chuyện liên quan đến chỉ điểm, hắn tự nhiên sẽ không tiết lộ.

“Ta nói thẳng, sòng bạc đó ở trong núi, ngài đến chưa chắc đã tìm được đường.” Chu Thiên Vinh cười.

Lý Huy không quan tâm: “Ngươi không cần lo, chúng ta sẽ nhờ cảnh sát địa phương hỗ trợ.”

“Ha!” Chu Thiên Vinh vỗ tay, làm ra vẻ bí mật: “Trúng rồi.”

“Ý ngươi là sao?”

“Ngài biết ai là người tổ chức sòng bạc không?” Chu Thiên Vinh không trả lời mà hỏi lại.

“Bưu ca.”

“Ngài không biết tên thật của hắn đúng không?” Chu Thiên Vinh cười.

“Ngươi biết?”

“Ta tất nhiên biết, và ta còn biết hắn có một người chị họ xa, mở một tiệm tạp hóa gần đồn công an địa phương, mỗi khi đồn công an có động tĩnh gì, nàng đều biết ngay.” Chu Thiên Vinh nói.

“Ngươi nói thật chứ?” Hàn Bân nghiêm nghị hỏi.

Thông tin này quá quan trọng, sòng bạc đặt ở nơi hẻo lánh, chắc chắn phải nhờ cảnh sát địa phương hỗ trợ bắt giữ, nếu huy động lực lượng cảnh sát quy mô lớn, chị họ của Bưu ca sẽ cảnh giác.

Chương 146: Tiêu Đề 《Ẩn》

Một khi động tĩnh, muốn bắt lại sẽ rất khó…

“Thông tin này ngươi biết từ đâu?” Hàn Bân truy hỏi.

“Cái này…” Chu Thiên Vinh do dự.

“Nói đi, nếu thông tin này là thật, sẽ được coi là lập công lớn, sẽ xem xét giảm nhẹ hình phạt.” Hàn Bân nói.

“Có lời này của ngài, ta yên tâm rồi.” Chu Thiên Vinh tổ chức lời nói, tiếp tục:

“Khi sòng bạc mới bắt đầu, không có nhiều người, Bưu ca không dám quảng bá, chủ yếu nhờ một số người quen giới thiệu, mới phát triển được sòng bạc.”

“Ngươi cũng là một trong những người quen đó?” Hàn Bân cười.

“Đúng, ta cũng coi như là người trong giang hồ, quen Bưu ca đã hai ba năm.”

“Bưu ca tên thật là gì?”

“Trương Hải Long.”

“Đi kiểm tra người này.” Hàn Bân nói.

Lý Huy lấy điện thoại, nhắn tin cho Điền Lệ.

“Ngươi và Trương Hải Long quen nhau thế nào?”

“Chơi bài mà quen, lúc đó đều là chơi nhỏ, hắn là người có dã tâm, muốn làm việc lớn.”

“Quan hệ hai người thế nào?”

“Bạn nhậu thôi, khi sòng bạc mới mở, toàn gọi ta là anh em, nhờ ta giới thiệu một số con bạc đáng tin, giờ làm lớn rồi, đâu còn nhớ anh em này.” Chu Thiên Vinh nghiến răng.

“Chuyện Tam Đức Tử bị cướp, ngươi có nghe qua không?”

“Không.” Chu Thiên Vinh lắc đầu: “Cảnh sát Hàn, có thể cho ta một điếu thuốc không?”

Hàn Bân châm một điếu thuốc, đưa qua.

Chu Thiên Vinh hít một hơi, hỏi: “Các ngươi làm sao tìm được ta?”

“Chúng ta tìm ra số điện thoại khác của ngươi.” Hàn Bân nói.

“Ta nói mà.” Chu Thiên Vinh lẩm bẩm, hít thêm một hơi: “Từ lão Trâu Hoài Viễn mà có?”

“Ngươi biết Trâu Hoài Viễn?”

“Haha.” Chu Thiên Vinh cười tự giễu: “Ta lăn lộn bao năm, không có tài cán gì lớn, nhưng thông tin vẫn rất linh thông.”

“Vậy ngươi đồng ý cho hắn và mẹ ngươi ở bên nhau?”

“Haizz, ta là đứa con bất hiếu, không có bản lĩnh, không thể ngày nào cũng bên mẹ, chỉ cần nàng vui, ta không quan tâm.” Chu Thiên Vinh nhún vai.

“Trâu Hoài Viễn không biết chúng ta điều tra ngươi.” Hàn Bân nói.

Chu Thiên Vinh gật đầu: “Cảm ơn.”

“Ngươi nghỉ ngơi đi, có gì cần, có thể gọi chúng ta.” Hàn Bân nói xong, rời khỏi phòng thẩm vấn.

“Bân Tử, ngươi tin lời hắn không?”

“Trước tiên xác thực đã.” Hàn Bân nói.

Qua phân tích vi biểu cảm, Hàn Bân cảm thấy lời Chu Thiên Vinh khá đáng tin, nhưng mọi thứ vẫn cần chứng cứ.

“Vậy ta với Triệu Minh đi điều tra quanh khu dân cư Khang Bình, xem Chu Thiên Vinh có thời gian gây án không, ngươi đi báo cáo với Trịnh đội và Tằng đội.” Lý Huy đề nghị.

“Ừ.” Hàn Bân gật đầu, thông tin vừa nhận được rất quan trọng, cần báo cáo ngay cho Trịnh Khải Hoàn và Tằng Bình.

…

Ở một diễn biến khác.

Trong một phòng thẩm vấn khác.

Vương Đức Lợi ngồi trên ghế thẩm vấn, đối diện là Trịnh Khải Hoàn và Tằng Bình.

“Vương Đức Lợi, chính sách đã nói rõ, ngươi bây giờ cho ta một câu trả lời chính xác, có đồng ý làm chỉ điểm cho cảnh sát không?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Lãnh đạo, ta đồng ý.” Vương Đức Lợi nghiêm túc nói.

Vương Đức Lợi ở Cục Thủy Lợi nhiều năm, không có tài cán lớn, nhưng rất tinh ý, nhìn hai người này biết ngay không phải hạng thường, không thể so với hai người trẻ trước đó.

“Đã đồng ý rồi thì không còn đường lui, hiểu không?” Trịnh Khải Hoàn xác nhận lần nữa.

Tham gia sòng bạc nhiều người, tham gia bắt giữ cảnh sát ít nhất phải vài chục người, đến lúc Vương Đức Lợi mà rút lui, Trịnh Khải Hoàn cũng bị liên lụy.

Hắn phải đích thân xác nhận.

“Lãnh đạo yên tâm, ta muốn lập công chuộc tội.”

“Biểu hiện tốt, chúng ta sẽ giúp ngươi giảm án.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Vâng.”

Trịnh Khải Hoàn mở sổ ghi chép, hỏi: “Địa điểm tập hợp của các ngươi ở đâu?”

“Bến xe.”

“Nói cụ thể, bến xe nào?”

“Bến xe Vân Tường.”

“Địa điểm về thì sao?”

“Gần siêu thị Blue Star Megamall trên đường Kiến Bắc.”

“Kể lại quá trình tham gia sòng bạc của các ngươi, chi tiết một chút.”

“Chúng ta họp vào lúc 10 giờ tối, tại Bến xe Vân Tường, sau đó cùng nhau đi xe buýt, khi lên xe, có người sẽ thu điện thoại, khi về sẽ trả lại.” Vương Đức Lợi nhớ lại.

“Địa điểm cụ thể của sòng bạc ở đâu?”

“Cái này ta không rõ lắm, chỉ biết đi về phía nam, khoảng nửa giờ, xung quanh toàn là núi đen ngòm, quẹo tới quẹo lui, ta không phân biệt được.”

Trịnh Khải Hoàn sờ cằm, suy nghĩ, Bến xe Vân Tường đã ở ngoại ô, nửa giờ không lâu, nhưng ban đêm không tắc đường, đi cũng nhanh, khó xác định vị trí cụ thể.

“Trịnh đội, khu vực đó thuộc địa bàn Đồn công an trấn Nam Kiều.” Tằng Bình nhắc nhở.

Trịnh Khải Hoàn gật đầu, hắn không quen thuộc khu vực đó, muốn bắt người trong núi, chỉ có thể nhờ cảnh sát địa phương hỗ trợ.

“Vù…” Lúc này, điện thoại trên bàn thẩm vấn reo lên.

Điện thoại bọc trong túi, âm thanh có chút trầm.

Tằng Bình nhìn điện thoại: “Là tin nhắn nhóm.”

“Nhóm nào?” Vương Đức Lợi hỏi.

“Nhóm bạn bài Thiên Sơn.”

“Lãnh đạo, đây chính là nhóm bạn bài, trước khi mở sòng, Bưu ca sẽ gửi tin nhắn trong nhóm này.” Vương Đức Lợi nói.

Tằng Bình mở WeChat, xem tin nhắn.

‘Tối nay Thiên Sơn luận kiếm, kiếm trong tay ta, quần hùng thiên hạ, ai dám tranh phong.’

“Cái quái gì, chẳng vần gì cả.” Tằng Bình lẩm bẩm.

“Có nghĩa là tối nay sẽ mở sòng.” Vương Đức Lợi giải thích.

Trịnh Khải Hoàn cười: “Thật tốt.”

“Trịnh đội, tối nay chúng ta hành động không?” Tằng Bình hỏi.

Chương 147: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trịnh Khải Hoàn do dự, lần bắt giữ này không chỉ là việc của đội hình sự ba, còn phải xem xét tình hình của các đơn vị anh em khác.

"Ta sẽ liên lạc với trưởng đồn công an trấn Nam Kiều, xem họ tối nay có thể điều bao nhiêu cảnh sát."

"Cốc cốc."

Tiếng gõ cửa vang lên, Hàn Bân bước vào.

"Trịnh đội, Tằng đội, ta có tình hình cần báo cáo."

Trịnh Khải Hoàn đứng dậy, dặn Tằng Bình: "Ngươi hỏi thêm một số chi tiết, ta đi liên lạc."

"Được."

Trịnh Khải Hoàn vẫy tay, ra hiệu Hàn Bân theo mình ra ngoài.

"Thẩm vấn Chu Thiên Vinh thế nào rồi?"

Hàn Bân đóng cửa phòng thẩm vấn, nói: "Trịnh đội, hay là về văn phòng rồi nói."

"Xem ra thu hoạch không nhỏ." Trịnh Khải Hoàn cười, cùng Hàn Bân về văn phòng đội hai.

Vào văn phòng, trong phòng trống trải, mọi người đều đang bận.

Hàn Bân nói ngay: "Theo lời Chu Thiên Vinh, Bưu ca tên thật là Trương Hải Long, chị họ của hắn mở tiệm tạp hóa gần

đồn công an địa phương, chỉ cần đồn công an huy động lực lượng, Trương Hải Long sẽ cảnh giác."

Trịnh Khải Hoàn ngạc nhiên, vội hỏi: "Thông tin chính xác chứ?"

"Đang xác minh."

Trịnh Khải Hoàn hít sâu một hơi, không khỏi có chút sợ hãi, nếu chậm thêm chút nữa, hắn có thể đã liên lạc đồn công an địa phương, một khi huy động lực lượng cảnh sát bị Trương Hải Long phát hiện, mọi nỗ lực sẽ thành công cốc.

Chiều 1 giờ.

Lý Huy, Điền Lệ và những người khác lần lượt về văn phòng.

Trịnh Khải Hoàn quét mắt nhìn mọi người, nói: "Mọi người ngồi lại đây, chúng ta bàn về vụ án."

Mọi người lập tức ngồi lại, Hàn Bân cũng kéo ghế ngồi cạnh Trịnh Khải Hoàn.

Điền Lệ cầm hộp kẹo cao su đi đến, đưa cho Trịnh Khải Hoàn.

Trịnh Khải Hoàn vô thức hỏi: "Có nghĩa gì đây?"

"Trịnh đội, đội chúng ta có một quy định bất thành văn, trong văn phòng không được hút thuốc, nếu ngài thèm thuốc, thì ăn kẹo cao su." Điền Lệ giải thích.

"Đi, ngươi cái cô gái nhỏ này, sao lại nói chuyện với Trịnh đội như vậy." Tằng Bình vẫy tay.

Trịnh Khải Hoàn cười: "Ý kiến hay, nên duy trì, ta cũng ăn hai viên."

Trịnh Khải Hoàn ăn kẹo cao su, những người khác cũng lấy một hoặc hai viên.

“Không tồi, đã lâu không ăn, mùi vị khá ngon.” Trịnh Khải Hoàn khen, rồi thu lại nụ cười, nghiêm túc:

“Chúng ta quay lại vấn đề chính, Chu Thiên Vinh và Bưu ca, điều tra đến đâu rồi?”

“Trịnh đội, ta và Triệu Minh đến khu vực nhà Chu Thiên Vinh, kiểm tra camera giám sát sáng hôm qua, phát hiện khoảng 6:30, hắn thực sự ăn sáng gần nhà, và nhà hắn cách nhà Vương Đức Lợi khoảng nửa giờ lái xe, lúc xảy ra vụ cướp, hắn không thể có mặt tại hiện trường.” Lý Huy nói.

“Nếu vậy, tạm thời có thể loại trừ hắn khỏi nghi ngờ cướp.” Tằng Bình nói.

“Vậy có khả năng nào hắn hợp tác với người khác, hắn chọn mục tiêu, đồng bọn thực hiện cướp.” Triệu Minh phỏng đoán.

“Nếu theo cách ngươi phỏng đoán, mỗi người trong sòng bạc đều có thể là nghi phạm.” Hàn Bân lắc đầu, phân tích:

“Và nếu là hành vi có mưu đồ, không cần thiết gây mâu thuẫn với Vương Đức Lợi, vì vậy ta cho rằng khả năng hắn tham gia cướp là không lớn.”

Trịnh Khải Hoàn gật đầu: “Điền Lệ, điều tra thân phận Bưu ca thế nào rồi?”

“Theo lời Chu Thiên Vinh, Bưu ca tên thật là Trương Hải Long, ta tra cứu trong hệ thống cảnh sát, có nhiều người tên này, sau đó cho Chu Thiên Vinh và Vương Đức Lợi nhận diện, họ đều chỉ ra cùng một người.”

“Vậy là tìm ra rồi.” Trịnh Khải Hoàn vui mừng.

Điền Lệ đặt một tập tài liệu lên máy chiếu.

Họ tên: Trương Hải Long.

Giới tính: Nam.

Tuổi: 33.

Quê quán: Thị trấn Đại Lưu, thành phố Cầm Đảo.

Điện thoại: 13825465xxx

Địa chỉ: Thị trấn Nam Kiều, thành phố Cầm Đảo.

Điền Lệ giới thiệu: "Trương Hải Long có tiền án, từng bị bắt vì tổ chức đánh bạc, gây rối trật tự công cộng và trộm cắp."

"Nói vậy, lời Chu Thiên Vinh cũng có phần đáng tin." Trịnh Khải Hoàn nhíu mày.

"Vậy tức là Trương Hải Long thực sự có thể có một chị họ, mở tiệm tạp hóa gần đồn công an Nam Kiều, theo dõi và thông báo." Tằng Bình phân tích.

"Vậy chẳng lẽ không thể nhờ đồn công an Nam Kiều hỗ trợ bắt giữ?" Điền Lệ ngạc nhiên.

"Không đến mức đó, chỉ là không như trước, huy động lực lượng cảnh sát lớn, sẽ dễ bị phát hiện." Trịnh Khải Hoàn lẩm bẩm.

"Vậy sòng bạc tối nay, chúng ta có hành động không?" Lý Huy hỏi.

"Tất nhiên là có, đây là cơ hội để nắm tình hình sòng bạc, nếu không chúng ta làm sao bắt người?" Trịnh Khải Hoàn nói.

"Trịnh đội, ý ngài là lần này chúng ta không bắt người ở sòng bạc?" Triệu Minh ngạc nhiên.

Trịnh Khải Hoàn cười: "Ngươi biết vị trí cụ thể của sòng bạc không?"

"Không biết."

“Ngươi biết sòng bạc có bao nhiêu bảo vệ không?”

Triệu Minh lắc đầu.

“Ngươi không biết, ta cũng không biết, vậy chúng ta bắt người thế nào?” Trịnh Khải Hoàn nhún vai.

“Trịnh đội, mục đích hành động lần này là gì?”

“Hai mục đích, thứ nhất là nắm tình hình sòng bạc, ví dụ tổ chức có bao nhiêu người, vũ khí gì, môi trường sòng bạc thế nào.”

“Thứ hai, nghi phạm cướp Vương Đức Lợi rất có thể cũng tham gia sòng bạc, để Vương Đức Lợi lưu ý ai có nghi vấn, đồng thời ai thắng nhiều nhất, ai thua nhiều, đều là manh mối để phân tích.”

“Trịnh đội, có nên lắp đặt thiết bị ghi hình và theo dõi cho Vương Đức Lợi không?” Triệu Minh hỏi.

Chương 148: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi không cần lo, ta đã xin từ phân cục, thiết bị ghi hình, ghi âm, theo dõi đều có, và đều là loại hiện đại nhất, Vương Đức Lợi không chỉ nắm tình hình, mà còn giúp thu thập chứng cứ.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Trịnh đội, là những loại công nghệ gì, ngài nói cho chúng ta biết đi.” Triệu Minh tò mò.

“Để Tằng đội nói, tối nay ngoài đội của các ngươi, còn cần phối hợp với các bộ phận khác, ta phải đi liên lạc trước.” Trịnh Khải Hoàn nhìn đồng hồ, đứng dậy rời đi.

……

Mười giờ tối.

Một chiếc xe SUV màu đen đang đậu.

Hàn Bân, Lý Huy và Triệu Minh ngồi trong xe.

Lý Huy lái xe, Hàn Bân ngồi ở ghế phụ, cẩn thận lắp đạn vào băng đạn từng viên một. Nhiệm vụ lần này có mức độ nguy hiểm nhất định, cả Hàn Bân và Lý Huy đều được trang bị súng.

Triệu Minh ngồi ở hàng ghế sau, đang mày mò điều khiển từ xa.

Điều khiển từ xa gồm hai phần, phía dưới là tay cầm, phía trên là màn hình hiển thị.

“Triệu Minh, ngươi có làm được không?” Lý Huy hỏi.

“Huy Ca, ta chơi drone mấy năm rồi.”

“Đây là drone của cảnh sát, không giống cái của dân thường đâu.” Lý Huy hừ lạnh.

“Cũng tương tự thôi, quen một chút là được.”

“Đã mười giờ rồi, xe buýt chắc cũng sắp đến, ngươi đừng để đến lúc quan trọng lại gặp trục trặc.” Lý Huy nhắc nhở.

Triệu Minh không nói gì thêm, điều khiển tay cầm, drone từ từ bay lên. Tốc độ bay không nhanh nhưng rất ổn định, đảm bảo hình ảnh video rõ nét.

“Ngươi nghiêng người cho ta nhìn chút.” Lý Huy đưa tay đẩy cánh tay Triệu Minh.

“Đinh đinh đinh…”

Điện thoại của Hàn Bân reo lên, hắn nhấc máy, nói: “Là đội trưởng Tằng gọi, xe buýt đang trên đường tới, khoảng năm phút nữa sẽ đến.”

“Đêm nay có bao nhiêu người tham gia hành động?” Lý Huy hỏi.

“Có đội của chúng ta, một đội ba người, thêm hai cảnh sát của đồn công an trấn Nam Kiều, tổng cộng khoảng mười người.”

“Đội trưởng Trịnh gọi người của đồn Nam Kiều, không sợ bị lộ tin tức sao?” Lý Huy lo lắng.

“Hai cảnh sát tham gia nhiệm vụ là chuyện bình thường, cho dù chị họ của Trương Hải Long nhìn thấy, cũng không nghĩ là đến bắt đánh bạc. Hơn nữa, hai người này đều là cảnh sát lâu năm, quen thuộc địa bàn, thuận lợi cho việc tìm ra vị trí cụ thể của sòng bạc.” Hàn Bân giải thích.

“Đúng vậy, giữa đêm khuya trời đã tối, vào núi lại càng tối đen, đám con bạc này đúng là rảnh rỗi tìm kích thích.” Lý Huy hừ lạnh.

“Một lát nữa ngươi lái xe, đừng theo quá sát, tránh để bọn chúng phát hiện.” Hàn Bân dặn dò.

“Yên tâm đi, ta có kinh nghiệm mà.” Lý Huy nháy mắt.

Triệu Minh nhìn chằm chằm vào màn hình giám sát, nói: “Bân Ca, Huy Ca, xe buýt đến rồi.”

Một chiếc xe buýt màu xanh đang vào núi.

“Bốp bốp…”

Một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, nhuộm tóc vàng, đứng ở đầu xe buýt, vỗ tay nói: “Các vị lão thiết, như thường lệ, tắt điện thoại, giao cho ta.”

“Đao Tử, đây là điện thoại mới mua, ngươi đừng làm hỏng nhé.” Một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, đầu hói nói.

“Lão Mã, ngươi bày đặt cái gì, chỉ là điện thoại hàng nhái thôi mà.” Đao Tử hừ lạnh.

Người được gọi là Lão Mã không giận, cười hì hì, hỏi Vương Đức Lợi bên cạnh: “Lão Vương, hôm nay mang bao nhiêu tiền?”

Vương Đức Lợi đang lơ đãng, liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, Lão Mã tên thật là Mã Cao Trì, chính là người đã giới thiệu hắn tham gia sòng bạc.

“Lão Mã, ngươi nói gì?”

“Ta hỏi ngươi mang bao nhiêu tiền?”

“Một vạn.”

“Sao ít vậy?” Mã Cao Trì truy hỏi.

Trương Hải Long có quy định, người tham gia sòng bạc phải mang ít nhất một vạn tiền vốn.

“Ta muốn mang nhiều hơn, nhưng không có tiền.” Vương Đức Lợi thở dài.

“Lão Vương, ngươi còn bày đặt gì nữa? Lần trước ngươi thắng không ít mà?”

“Đừng nhắc chuyện đó nữa.” Vương Đức Lợi khó chịu nói.

“Sao vậy?”

“Bị cướp rồi.”

“Thật không?”

“Lừa ngươi làm gì, nghĩ đến chuyện đó ta lại tức, nếu gặp lại thằng khốn đó, ta nhất định đánh chết hắn.” Vương Đức Lợi nghiến răng.

Hắn thật sự tức giận.

Nếu không bị cướp, tiền của hắn sẽ không mất.

Vợ hắn cũng sẽ không báo cảnh sát.

Hắn cũng sẽ không trở thành chỉ điểm chó má gì đó.

Nghĩ đến trên người còn mang thiết bị của cảnh sát, hắn lại cảm thấy sợ hãi. Nếu bị Bưu Ca phát hiện, hắn chắc chắn sẽ bị đánh đập dã man, ném vào núi.

“Ngươi thật sự bị cướp? Không báo cảnh sát à?”

“Báo cảnh sát?” Vương Đức Lợi hừ một tiếng: “Ngươi nghĩ ta ngu à, báo cảnh sát không chỉ mất tiền, còn mất luôn mạng.”

“Cũng đúng.” Mã Cao Trì cười.

Vương Đức Lợi không ngu, cũng không nghĩ đến báo cảnh sát, tất cả là do vợ hắn làm.

…

Trong một chiếc SUV tắt máy, đậu bên đường.

Hàn Bân nhìn qua cửa sổ, thấy một chiếc xe buýt chạy qua.

“Bân Tử, có cần bám theo không?” Lý Huy háo hức hỏi.

“Triệu Minh, ngươi nói sao?” Hàn Bân quay đầu nhìn Triệu Minh ở hàng ghế sau.

Triệu Minh đang chăm chú nhìn màn hình, thỉnh thoảng điều chỉnh: “Đợi thêm một chút cũng được, dù ban đêm khó nhìn, nhưng chỉ cần xe buýt bật đèn, không thể lạc được.”

Đúng lúc này, bộ đàm của Hàn Bân vang lên, giọng Trịnh Khải Hoàn truyền đến: “Bân Tử, chúng ta sẽ đi trước, các ngươi theo sau.”

Chương 149: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Rõ.”

Bộ đàm vừa dứt, một chiếc sedan màu đen chạy qua.

“Mẹ kiếp.” Lý Huy không hài lòng, phàn nàn: “Chuyện gì vậy, sao lại không cho chúng ta đi trước.”

“Trên xe đội trưởng Trịnh có hai cảnh sát địa phương, có lẽ vì họ quen thuộc địa hình hơn.”

“Không sao, chúng ta có drone, dù là xe thứ hai cũng không lạc được.” Triệu Minh tự tin nói.

Lý Huy khởi động xe, cũng bám theo.

Chạy vài phút, đã vào đường núi quanh co, xung quanh tối đen, ngoài đèn xe không thấy ánh sáng nào khác. Hàn Bân nhìn ra ngoài, cảm thấy có chút rùng mình.

“Huy Ca, phía trước có ngã rẽ, rẽ phải.” Triệu Minh nhắc.

“Đường này quanh co thật, biết thế chúng ta lái xe gầm thấp.” Lý Huy lẩm bẩm.

“Không sao, xe buýt còn chậm hơn ngươi, chỉ cần chạy bình thường là không lạc.” Hàn Bân nhìn chằm chằm phía trước.

“Giữa đêm khuya, dám lái xe buýt trên đường này, cũng thật gan dạ.” Lý Huy nói.

“Ơ.” Triệu Minh ngạc nhiên: “Đội trưởng Trịnh đã vượt qua rồi.”

“Không thể nào, vượt qua rồi làm sao theo dõi?” Lý Huy không hiểu.

Ngay lúc đó, bộ đàm lại vang lên giọng Trịnh Khải Hoàn: “Bân Tử, giảm tốc độ ngay.”

“Đội trưởng Trịnh, có chuyện gì vậy?”

“Xe buýt có thể đã phát hiện chúng ta, cố tình giảm tốc độ, để tránh nghi ngờ, chúng ta buộc phải vượt qua, các ngươi còn xa, giảm tốc độ vẫn kịp.”

“Rõ.” Hàn Bân đáp.

Lý Huy cũng nghe thấy, đã giảm tốc độ: “Mẹ kiếp, xe buýt này cảnh giác thật.”

“Chúng ta cũng phải cẩn thận, thà lạc còn hơn bị phát hiện.” Hàn Bân nghiêm túc nói.

“Yên tâm đi Bân Ca, có ta ở đây, không lạc được đâu.”

Triệu Minh cười hì hì: “Huy Ca, ngươi có thể chạy chậm thêm chút, tín hiệu drone tốt, khoảng cách điều khiển xa hơn ta tưởng.”

“Ngươi giỏi thật, nếu theo đến sòng bạc, đội trưởng Trịnh chắc chắn cho ngươi công đầu.” Lý Huy cười.

Hàn Bân không lạc quan như vậy, đám người này rất cảnh giác, muốn theo đến sòng bạc phải cực kỳ cẩn thận.

Có drone giám sát phía trước, khoảng cách giữa xe của Hàn Bân và xe buýt khá xa, không bị phát hiện, Tằng Bình dẫn người theo sau, bám đuôi xe Hàn Bân.

“Phía trước có ngã rẽ, rẽ phải.” Triệu Minh nhắc.

Vì khu vực này khá hẻo lánh, Lý Huy lần đầu lái xe đến đây, nên Hàn Bân luôn quan sát tình hình đường. Khi gần đến

ngã rẽ, Hàn Bân đột nhiên thấy trên dốc phía sau ngã rẽ có một tia phản quang.

Ống nhòm? Điện thoại?

Hay chỉ là ảo giác?

Hàn Bân không chắc chắn, do dự một chút: "Đi thẳng, đừng rẽ phải."

"Bân Tử, sao vậy?"

"Ta vừa thấy trên dốc phía sau ngã rẽ có tia phản quang."

"Ta không thấy gì cả." Lý Huy nhíu mày.

Gần đến ngã rẽ, Hàn Bân thúc giục: "Đi thẳng."

"Vậy là lạc mất."

"Thà lạc còn hơn để sòng bạc nghi ngờ." Hàn Bân thở dài.

Hắn cũng không biết phán đoán của mình có đúng không, chỉ là lựa chọn an toàn nhất.

"Chết tiệt." Lý Huy hơi bực bội, nhưng vẫn nghe theo Hàn Bân, lái theo đường chính.

"Bân Ca, drone thì sao?" Triệu Minh buồn bã.

"Thu lại."

"Hay nhắc đội trưởng Tằng, để họ bám theo." Triệu Minh đề nghị.

Bọn họ đi ngược hướng với xe buýt, dù ngã rẽ có người canh, cũng không nghi ngờ nữa, cách một xe bám theo, khả năng bị phát hiện không lớn.

"Không có drone dẫn đường, họ không bám lâu được." Hàn Bân bất lực nói.

Bám quá gần có thể bị xe buýt phát hiện, bám xa thì có thể lạc.

“Thôi, ba xe đều không được.” Lý Huy vỗ tay lái.

“Tìm chỗ an toàn, đỗ xe bên đường.” Hàn Bân nói, rồi dùng bộ đàm báo cáo tình hình cho Tằng Bình và Trịnh Khải Hoàn.

Ba người xuống xe, Triệu Minh vừa thu drone, vừa hỏi: “Bân Ca, vậy là đêm nay chúng ta bận rộn công cốc?”

Hàn Bân châm điếu thuốc, nỗi buồn ban nãy đã tan biến, cười nói: “Đêm nay mới chỉ bắt đầu, thủ đoạn của chúng ta không đơn giản vậy đâu…”

Mười mấy phút sau, Hàn Bân, Tằng Bình và Trịnh Khải Hoàn gặp nhau.

Hàn Bân tiến đến, nói: “Đội trưởng Trịnh, không hoàn thành nhiệm vụ theo dõi, làm ngài thất vọng rồi.”

Trịnh Khải Hoàn vỗ vai Hàn Bân, khích lệ: “Nếu ta là ngươi, cũng sẽ làm như vậy.”

Hàn Bân cười: “Cảm ơn đội trưởng Trịnh.”

“Chỉ cần người của sòng bạc không cảnh giác, chúng ta vẫn còn cơ hội.” Trịnh Khải Hoàn nói rồi đi sang bên, trao đổi với người khác.

Chẳng bao lâu, Trịnh Khải Hoàn điều các cảnh sát của đồn Nam Kiều và đội viên đội một rời đi, chỉ còn lại đội viên đội hai.

Trịnh Khải Hoàn lấy ra một điếu thuốc, phát cho mọi người một vòng, cười nói với Điền Lệ: “Tiểu Điền, hút thuốc ở đây không vi phạm quy định chứ?”

Điền Lệ cười khổ: “Đội trưởng Trịnh, ngài là lãnh đạo lớn, không chấp nhận mấy chuyện này đâu.”

“Ha ha…”

Trịnh Khải Hoàn cười, châm thuốc, hít một hơi sâu, vẻ mặt thỏa mãn: “Mọi người đều đi rồi, chỉ còn lại đội hai của chúng ta, chúng ta bàn xem tiếp theo làm gì?”

“Đội trưởng Trịnh, chúng ta còn kế hoạch dự phòng không?” Triệu Minh tò mò hỏi.

“Vương Đức Lợi còn mang theo camera và máy ghi âm, nếu mọi chuyện suôn sẻ, hắn sẽ quay lại được cảnh trong sòng bạc.”

“Nói vậy, dù chúng ta không tìm ra vị trí sòng bạc, video và ghi âm vẫn có thể làm chứng cứ.” Triệu Minh nói.

“Tất nhiên.” Trịnh Khải Hoàn gật đầu.

Chương 150: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nếu có thể tìm ra vị trí sòng bạc, bắt người tại chỗ là chứng cứ tốt nhất, nhưng nếu không tìm ra, video và lời khai nhân chứng cũng đủ để kết tội Trương Hải Long và những người tổ chức sòng bạc.

“Nói vậy, việc theo dõi của chúng ta không quan trọng?” Triệu Minh là người mới, nghĩ chưa thông suốt.

“Theo dõi rất cần thiết, một là để đảm bảo an toàn cho chỉ điểm, nếu có sự cố xảy ra, chúng ta có thể đến cứu viện kịp thời.” Hàn Bân gạt tàn thuốc, giải thích:

“Hai là, nếu bắt quả tang khi đang đánh bạc, chứng cứ sẽ đầy đủ hơn, dễ dàng hơn để kết án.”

“Để dao sắc không làm chặt củi, nếu ban đầu dao không sắc, khi kết án sẽ tốn công tốn sức.” Tằng Bình nói.

Điền Lệ tìm một chỗ ngược gió, nói: “Chúng ta không theo dõi được, nếu chỉ điểm bị phát hiện thì sao?”

“Chúng ta ngừng theo dõi kịp thời, để tránh người của sòng bạc nghi ngờ, tương đương với bảo vệ chỉ điểm.” Trịnh Khải Hoàn có kinh nghiệm nhiều hơn mọi người.

“Đội trưởng Trịnh, tiếp theo làm gì?” Tằng Bình hỏi.

“Chúng ta có hai vụ án cần điều tra, ngoài sòng bạc còn có vụ cướp, nếu kẻ cướp là người trong sòng bạc, mục tiêu tiếp theo của họ có thể là người thắng bạc.” Trịnh Khải Hoàn phân tích.

“Đội trưởng Trịnh, ngài định canh ở chỗ xe buýt về?” Hàn Bân đoán.

“Đúng.” Trịnh Khải Hoàn gật đầu, tỏ vẻ khen ngợi, tiếp tục nói:

“Theo lời Vương Đức Lợi, sòng bạc sẽ kết thúc lúc năm giờ, năm rưỡi xe buýt rời núi, sáu giờ về đến thành phố, dừng ở gần Blue Star Megamall trên đường Kiến Bắc.”

Hàn Bân cười khổ, đúng như hắn đoán, một khi sòng bạc kết thúc, mọi người tản ra, người thắng bạc có thể bị cướp.

“Đội trưởng Trịnh, ngài phân công nhiệm vụ đi.” Triệu Minh hăng hái nói.

Trịnh Khải Hoàn gật đầu, tỏ vẻ hài lòng: “Mọi người đêm nay vất vả một chút, Hàn Bân và Lý Huy canh nửa đêm đầu, Điền Lệ và Triệu Minh canh nửa đêm sau.”

“Ta bổ sung thêm, dù theo kinh nghiệm trước đây, xe buýt có thể về lúc sáu giờ, nhưng không ai chắc chắn thời gian không thay đổi.” Tằng Bình cảnh báo trước để mọi người không lơ là:

“Theo giám sát, kẻ cướp có hai người, nếu một trong số họ là người trong sòng bạc, người còn lại có thể đến Blue Star Megamall phục kích trước, các ngươi phải luôn quan sát xung quanh, xem có ai khả nghi không.”

“Rõ.” Bốn người Hàn Bân đáp.

…

Nửa giờ sau, cả nhóm trở về thành phố, hai xe đều đậu gần Blue Star Megamall.

Hàn Bân và Lý Huy một xe, canh nửa đêm đầu, từ mười một giờ đêm đến hai giờ sáng.

Điền Lệ và Triệu Minh một xe, canh nửa đêm sau, từ hai giờ sáng đến năm giờ sáng.

Tằng Bình và Trịnh Khải Hoàn bắt xe rời đi.

Hàn Bân xuống xe, vào cửa hàng tiện lợi mua ít nước và đồ ăn, ở trong xe cả đêm không chuẩn bị gì thì không chịu nổi.

Trở lại xe, Hàn Bân và Lý Huy uống nước, ăn chút đồ.

"Bân Tử, đêm nay chúng ta canh thế nào?" Lý Huy hỏi.

"Ngươi nói đi."

Lý Huy nhìn điện thoại, nói: "Ngươi canh trước, mười hai giờ rưỡi đổi ca."

Người canh trước, sau đó có thể ngủ trọn giấc, Hàn Bân không có ý kiến.

"Vậy ngươi ngủ đi."

"Không vội." Lý Huy cười hì hì, đeo tai nghe, cắm vào điện thoại: "Ta xem điện thoại một lát rồi ngủ."

"Có cơ hội không ngủ, còn xem điện thoại, ngươi không thấy mệt à?" Hàn Bân hỏi.

Lý Huy đã đeo tai nghe, dường như không nghe thấy lời Hàn Bân, cứ lắc lư đầu vui vẻ.

Hàn Bân liếc nhìn, trên điện thoại là một cô gái khoảng hai mươi tuổi, khá xinh đẹp, trông như đang phát trực tiếp.

Hàn Bân lắc đầu, cũng không nói gì thêm.

Có lẽ sức hút của mỹ nữ lớn hơn giấc ngủ.

Hàn Bân không bị ảnh hưởng bởi Lý Huy, thỉnh thoảng quan sát xung quanh, xem có gì bất thường, đồng thời chú ý đến người đi xe máy.

Kẻ cướp có thể sẽ sử dụng cùng phương tiện như lần trước.

Khoảng mười hai giờ, Lý Huy tắt điện thoại, chợp mắt nửa giờ.

Mười hai giờ rưỡi, đổi ca cho Hàn Bân.

Hàn Bân ngả ghế xe, đã mệt cả ngày, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

…

Năm giờ sáng.

"Cộc cộc." Tiếng gõ cửa kính vang lên.

Hàn Bân giật mình tỉnh dậy, thấy bên ngoài có một người đàn ông, nhìn kỹ thì nhận ra là Tằng Bình.

Hàn Bân mở cửa xe, xuống xe, duỗi người một cái: "Đội trưởng Tằng, ngài đến khi nào vậy?"

"Vừa đến, ăn sáng chút đi." Tằng Bình đưa một túi, bên trong có bánh kếp và một túi sữa.

Hàn Bân thấy đói, cắn một miếng bánh: "Hai quả trứng?"

"Trứng nhỏ, một quả không đủ cho các ngươi." Tằng Bình cười, đưa túi khác cho Lý Huy vừa tỉnh dậy.

"Ra ngoài hít thở rồi vào xe ăn, đừng để kẻ cướp phát hiện bất thường."

Hàn Bân và mọi người ăn sáng xong, tiếp tục quan sát từ trong xe, giờ còn quá sớm, xung quanh không có ai, ra ngoài quan sát quá nổi bật.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Hàn Bân và mọi người không phát hiện gì bất thường.

"Ù ù…"

Khoảng năm giờ năm mươi, điện thoại Tằng Bình reo lên, hắn mở ra xem: "Là tin nhắn của Vương Đức Lợi."

“Nói gì vậy?”

Tằng Bình nhíu mày, do dự một chút, nói: “Gửi ảnh một người, phía dưới viết hai chữ, Kiếm Thần.”

Lý Huy thắc mắc: “Nghĩa là gì?”

Hàn Bân xem qua thông tin liên lạc của nhóm Thiên Sơn, đoán: “Có thể là người thắng bạc nhiều nhất đêm qua?”

Chương 151: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tằng Bình vuốt cằm, nhớ lại: "Tối nay Thiên Sơn luận kiếm, kiếm trong tay ta, quần hùng thiên hạ, ai dám tranh phong."

"Sao hắn không nói thẳng, là người thắng bạc nhiều nhất." Lý Huy nói.

Hàn Bân cầm điện thoại, quan sát kỹ: "Bức ảnh chụp trên xe buýt, chụp từ trước ra sau, hình ảnh hơi mờ, có lẽ vừa lấy lại điện thoại, vội vàng gửi tin."

"Có thể, có lẽ không tiện nói thẳng." Tằng Bình không bận tâm chuyện này, lập tức phân công nhiệm vụ giám sát.

"Giờ gần sáu giờ rồi, bên ngoài cũng có người qua lại, Bân Tử và ta xuống xe giám sát, xem có phát hiện ai khả nghi không."

"Rõ." Hàn Bân kiểm tra súng, sau đó xuống xe.

Hàn Bân đưa Tằng Bình một điếu thuốc, mình cũng châm một điếu, hai người vừa trò chuyện vừa quan sát xung quanh.

Một lát sau, Hàn Bân thấy một chiếc xe buýt màu xanh chạy tới, qua ngã tư đèn đỏ, dừng gần Blue Star Megamall.

"Mọi người chú ý, xe đến rồi."

Tằng Bình nhắc nhở trong nhóm: "Hàn Bân, Lý Huy giám sát Kiếm Thần; Điền Lệ, Triệu Minh chú ý quan sát xung quanh, xem có xe máy khả nghi không."

"Rõ." Mọi người đáp.

Xe buýt dừng chưa lâu, một nhóm người lần lượt xuống xe, có nam có nữ, khoảng hơn hai mươi người.

“Đội trưởng Tằng, để đám người này đi thật tiếc.” Lý Huy nói qua giọng nói.

“Yên tâm đi, đến lúc bắt, bọn chúng không thoát được ai.” Tằng Bình đáp.

“Phát hiện Kiếm Thần, đang chờ xe ở ngã tư, có vẻ định bắt taxi rời đi.” Hàn Bân nhắc.

“Bân Tử, ngươi cũng lên xe, cùng Lý Huy bám theo.” Tằng Bình chỉ đạo.

Hàn Bân đáp, lên ghế phụ xe SUV: “Lý Huy, có chắc không để đối phương phát hiện.”

“Cố gắng thôi.” Với chuyện đêm qua, Lý Huy không dám nói lớn, nếu không với tính cách của hắn, chắc chắn sẽ nhận trách nhiệm.

Kiếm Thần mặc áo phông trắng, đeo balo xanh, giao thông đông đúc, nhanh chóng bắt được taxi, biển số Lu b3549, lên xe rời đi.

Lý Huy đạp phanh, khởi động xe.

Hàn Bân nhắc: “Khoan đã, xem có xe máy bám theo không.”

Hàn Bân mở WeChat, gửi giọng nói: “Có phát hiện xe máy khả nghi không?”

“Không có.” Tằng Bình, Điền Lệ, Triệu Minh cùng đáp.

Hàn Bân nhìn chiếc taxi đang đi, không thấy xe máy bám theo, định bảo Lý Huy bám theo thì thấy một chiếc taxi khác đang đón khách, đi cùng hướng.

Vì người lên taxi cũng vừa xuống xe buýt, Hàn Bân chú ý nhưng không để tâm lắm, dù sao có bốn hướng, trùng hợp là bình thường.

Nhưng khi chiếc taxi Lu b3549 rẽ trái ở ngã tư, chiếc taxi thứ hai cũng rẽ trái, Hàn Bân cảnh giác.

"Lý Huy, nếu chiếc taxi thứ hai cùng hướng với Kiếm Thần, tạm thời không vượt qua taxi thứ hai." Hàn Bân dặn.

"Ngươi nghĩ chiếc taxi này có vấn đề?"

"Ta không chắc." Hàn Bân lắc đầu: "Cẩn thận thì hơn."

"Nhưng lần trước nghi phạm đi xe máy mà?" Lý Huy hỏi.

"Không chắc, nghi phạm có thể thay đổi phương tiện để tránh bị theo dõi."

"Nhìn kìa, taxi đầu rẽ phải rồi." Lý Huy nhắc.

Hàn Bân nhìn chiếc taxi thứ hai, thấy nó chiếm làn phải, bật đèn xi nhan, Hàn Bân cầm bộ đàm: "Đội trưởng Tằng, có một chiếc taxi theo Kiếm Thần."

"Chắc chắn không?" Tằng Bình hỏi.

"Qua hai ngã tư rồi, vẫn bám theo."

"Cẩn thận, đừng để đối phương phát hiện, chúng ta sẽ theo sau." Tằng Bình dặn.

"Đội trưởng Tằng, có phát hiện xe máy khả nghi không?"

"Không có."

"Rõ." Hàn Bân buông bộ đàm: "Đội trưởng Tằng không phát hiện xe máy khả nghi, nghi phạm có thể đã thay đổi phương tiện."

"Mẹ kiếp, lần này chúng ta lập công rồi." Lý Huy phấn khởi, nhấn ga, tốc độ cũng nhanh hơn vài phần.

Qua vài ngã tư, hai chiếc taxi đi trước sau, cơ bản có thể xác định, chiếc taxi sau đang theo dõi chiếc trước.

Hàn Bân sờ cằm, nói: "Hành khách trên chiếc taxi sau cũng vừa xuống xe buýt, tức là vừa tham gia sòng bạc, hắn không mang theo vũ khí, có lẽ có đồng bọn."

"Lái taxi có thể là đồng bọn của hắn không?" Lý Huy đoán.

"Không chắc."

"Có thể đồng bọn của hắn đón taxi trước, thấy mục tiêu lên xe, bảo lái xe qua đón." Lý Huy đoán.

"Nghe cũng hợp lý." Hàn Bân gật đầu.

"Vậy tức là, kẻ cướp có thể có hai người."

Hàn Bân cầm bộ đàm, báo cáo với Trịnh Khải Hoàn.

Vài phút sau, taxi phía trước dừng lại, Kiếm Thần đeo balo, xuống xe.

Lý Huy cũng giảm ga, giảm tốc độ.

Đồng thời, chiếc taxi thứ hai cũng dừng lại, một người đàn ông cao lớn xuống xe, không rõ diện mạo.

Nhưng từ bóng dáng có thể nhận ra, chính là người vừa xuống xe buýt.

"Đội trưởng Tằng, Kiếm Thần và hành khách khả nghi đã xuống xe, tạm thời chỉ thấy một nghi phạm." Hàn Bân báo cáo.

"Các ngươi bám theo, chúng ta kiểm soát taxi." Tằng Bình chỉ đạo.

"Huy Tử xuống xe." Hàn Bân tháo dây an toàn, xuống SUV trước.

Kiếm Thần và nghi phạm cao lớn vào đường phụ, hai người nhanh chóng theo sau, sợ chậm sẽ bị nghi phạm làm hại Kiếm Thần.

Dù là Kiếm Thần cũng không biết có khả năng tự vệ hay không.

Vào đường phụ, Kiếm Thần dừng lại, châm điếu thuốc, nghi phạm bước nhanh hơn, đã gần đối phương.

Trong tình huống nguy hiểm này, Hàn Bân và Lý Huy ra hiệu, nhanh chóng đuổi theo.

Khi nghi phạm chỉ cách Kiếm Thần chưa đến một mét, Lý Huy lao tới ôm chặt, đè hắn xuống, giữ chặt tay trái hắn, Hàn Bân cũng theo sau, giữ tay phải, còng tay.

“Không được động đậy! Cảnh sát.”

Chương 152: Tiêu Đề 《Ẩn》

Kiếm Thần đứng im sợ hãi, quên cả bỏ chạy, điếu thuốc trong miệng cũng rơi xuống đất.

Chỉ có hai tay vẫn nắm chặt quai balo.

"Cảnh sát, các ngươi làm gì vậy?"

Lý Huy túm tóc nghi phạm, kéo hắn dậy: "Ngươi biết mình phạm tội gì không."

Lúc đó, Tằng Bình cũng đến, kiểm soát Kiếm Thần, nhưng không quá mạnh tay.

"Khám người hắn." Tằng Bình chỉ đạo.

"Đứng yên." Hàn Bân quát, giữ chặt tay nghi phạm, để Lý Huy khám.

Lý Huy khám xét một lượt, lắc đầu: "Không thấy dụng cụ gây án."

"Cảnh sát, các ngươi bắt nhầm người rồi?" Nghi phạm la lớn.

"Họ tên?"

"Lý Chí Siêu."

"Đồng bọn của ngươi đâu?"

"Đồng bọn gì?"

"Đừng giả vờ, ngươi với ai là đồng bọn." Hàn Bân kéo tay hắn lên.

“Ái, đau đau đau.” Lý Chí Siêu ngửa đầu, chỉ Kiếm Thần: “Ta với hắn là đồng bọn, chúng ta cùng phe.”

Hàn Bân thấy có gì đó không đúng: “Đội trưởng Tằng, taxi của nghi phạm đâu?”

“Triệu Minh và Điền Lệ đang đuổi theo.” Tằng Bình đáp, hỏi nghi phạm: “Chúng ta nghi ngờ ngươi liên quan đến vụ cướp, mời ngươi về đồn hỗ trợ điều tra.”

“Ta… cướp, ta oan quá, ta cướp ai?” Nghi phạm la lớn.

“Cảnh sát, các ngươi bắt nhầm người rồi, chúng ta không liên quan đến vụ cướp?” Kiếm Thần nói.

“Ngươi tên gì?”

“Trần Kim Ba.”

“Ngươi với hắn quan hệ thế nào?”

“Chúng ta… là bạn.”

Tằng Bình nhíu mày, cảm thấy có gì đó không đúng: “Đưa về thẩm vấn.”

“Rõ.”

Dù Lý Chí Siêu có phải là nghi phạm vụ cướp hay không, cả hai đều tham gia đánh bạc, không tránh khỏi phải đến đồn cảnh sát.

…

Hàn Bân cảm thấy có gì đó không đúng, về đồn, lập tức thẩm vấn Lý Chí Siêu.

Hàn Bân mở máy ghi âm, mở sổ, bắt đầu hỏi.

“Họ tên, giới tính, tuổi, dân tộc, quê quán…”

“Ta tên Lý Chí Siêu, nam, 33 tuổi, người địa phương…”

“Lý Chí Siêu, ngươi biết tại sao bị bắt không?” Hàn Bân vào thẳng vấn đề.

“Ta không rõ, ta luôn tuân thủ pháp luật, không làm gì xấu, các ngươi bắt nhầm người rồi.” Lý Chí Siêu biện bạch.

“Chúng ta đã bắt ngươi, tức là có chứng cứ, ngươi ngồi đây, lựa chọn thông minh nhất là thành thật khai báo, đừng làm khó mình, cũng đừng làm khó chúng ta.” Hàn Bân cảnh báo.

“Ta…” Lý Chí Siêu lắp bắp, dường như đang phân vân.

“Ngươi và Trần Kim Ba quan hệ thế nào?”

“Bạn chơi bài.”

“Tại sao ngươi theo dõi hắn?”

“Không phải theo dõi, chúng ta hẹn gặp.” Lý Chí Siêu giải thích.

“Bốp!”

Lý Huy đập bàn, hỏi: “Nói bậy, hai ngươi vừa xuống xe buýt, nếu muốn nói chuyện riêng, đi chung taxi không được à, sao phải đi hai xe?”

“Chúng ta… không muốn người khác thấy.” Lý Chí Siêu lắp bắp.

“Các ngươi có chuyện gì giấu diếm, nói ta nghe.” Lý Huy hứng thú nói.

“Cũng không có gì giấu diếm, chỉ là chúng ta chơi thân, sợ người khác nghi ngờ.” Lý Chí Siêu qua loa nói.

“Ta nói cho ngươi biết, các ngươi đánh bạc, chúng ta biết rõ ràng, giờ chúng ta nghi ngờ ngươi liên quan đến vụ cướp, nạn nhân là Trần Kim Ba, nếu ngươi không nói rõ quan hệ với

Trần Kim Ba, chúng ta chỉ có thể nghi ngờ ngươi liên quan đến vụ cướp.” Hàn Bân cảnh báo.

“Cảnh sát, các ngươi thật sự hiểu lầm, ta và Trần Kim Ba cùng phe, sao ta có thể cướp hắn.”

“Cùng phe thế nào?”

“Chúng ta đánh bài… cố tình nhường bài cho đối phương, tiền hắn thắng đêm qua có một nửa của ta, ta cướp làm gì?”

“Chết tiệt, các ngươi gian lận à.” Lý Huy kinh ngạc.

“Sòng bạc nhỏ, cũng không chính quy, chơi bừa thôi.” Lý Chí Siêu cười khổ:

“Chúng ta biết việc này dễ bị phát hiện, nên cố tình giữ khoảng cách, hẹn địa điểm chia tiền.”

Hàn Bân gãi đầu, dù đã đoán trước đối phương có thể không phải kẻ cướp, nhưng giờ xác định, vẫn có chút thất vọng.

“Ngươi tham gia mấy lần?”

“Lần đầu.”

“Nghĩ kỹ rồi nói.”

“Thật là lần đầu.” Lý Chí Siêu tỏ vẻ chân thành.

“Vinh ca biết ngươi không? Hắn không chỉ gặp ngươi một lần.” Hàn Bân hỏi.

“Vinh ca cũng bị bắt à.”

“Không chỉ Vinh ca, nếu ngươi nói dối, ta tin bọn họ rất sẵn lòng chỉ điểm ngươi.” Hàn Bân hừ lạnh.

“Ta… ta đi bốn năm lần rồi.”

“Bốp!” Lý Huy đập bàn, quát: “Cụ thể mấy lần.”

“9 lần.”

“Ngươi tham gia sòng bạc thế nào?”

“Bưu ca kéo ta vào.”

Hàn Bân hứng thú: “Ngươi biết Bưu ca?”

“Trước đây từng đánh bài cùng.”

“Biết hắn tên thật là gì không?”

Lý Chí Siêu lắc đầu: “Không biết.”

“Về Bưu ca, ngươi biết gì?”

“Bưu ca, người trấn Nam Kiều, ta biết hắn sống ở đâu.” Lý Chí Siêu nói.

Đây là thông tin ngoài dự kiến.

“Cụ thể địa chỉ.”

“Bưu ca đã kết hôn nhưng ít khi về nhà, hắn sống một mình bên ngoài, nếu các ngươi đến nhà bắt, không gặp hắn, hắn biết tin chắc chắn sẽ trốn.” Lý Chí Siêu ám chỉ.

“Chúng ta sẽ coi trọng manh mối ngươi cung cấp, sẽ có chính sách giảm nhẹ hình phạt.” Hàn Bân hiểu ý.

“Cảm ơn cảnh sát.” Lý Chí Siêu cười:

“Bưu ca rất cẩn thận, muốn làm chuyện lớn, phải bắt đầu từ chuyện nhỏ, hắn thuê một căn nhà bên ngoài, rất ít người biết.”

“Sao ngươi biết?”

“Ta sống gần đó, từng gặp hắn, uống rượu cùng, lần đó hắn kéo ta vào sòng bạc.” Lý Chí Siêu nói.

Hàn Bân gõ bàn, thúc giục: “Ở đâu?”

Chương 153: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Trấn Liên Bắc, khu dân cư Thôn Bắc Oa."

"Nói cụ thể."

"Ta chỉ biết hắn sống trong khu dân cư, không dám hỏi thêm, đó là quy tắc, hỏi nhiều là không biết điều." Lý Chí Siêu tỏ vẻ nghiêm túc.

"Đừng tự tâng bốc mình, ngươi nếu biết quy tắc, sao lại gian lận?" Lý Huy hừ lạnh.

Lý Chí Siêu cười ngượng: "Cảnh sát, ta vừa cung cấp manh mối, có được giảm hình phạt không?"

"Chúng ta sẽ báo cáo trung thực, giảm hình phạt bao nhiêu còn tùy vào thái độ hợp tác của ngươi." Hàn Bân ghi địa chỉ vào sổ.

"Cảnh sát, ta sẵn sàng hợp tác điều tra, lập nhiều công trạng."

"Ngươi biết vị trí cụ thể của sòng bạc không?"

Lý Chí Siêu nhíu mày: "Biết đại khái, nhưng mọi người đều chơi, không chú ý, chỉ nghĩ đến đánh bạc, hơn nữa ban đêm tối om, lại là đường núi quanh co, đi một vòng là mơ hồ, khó tìm."

"Ban ngày ngươi tìm được không?" Hàn Bân hỏi.

"Sòng bạc trong núi, ta biết đại khái vị trí, nếu cử nhiều cảnh sát tìm, chắc chắn tìm được, nhưng…" Lý Chí Siêu ngập ngừng.

“Nói.”

“Có lần ta uống rượu, hỏi Bưu ca, sòng bạc có an toàn không, ngươi đoán Bưu ca nói gì?” Lý Chí Siêu hỏi lại.

“Đừng vòng vo nữa, nói nhanh.” Lý Huy không hài lòng.

“Bưu ca nói, hắn luôn cử người canh gác quanh núi, chỉ cần có người đến gần sòng bạc, hắn sẽ nhận được tin, nếu cảnh sát xuất hiện xung quanh, hắn sẽ không tổ chức đánh bạc, chờ yên ắng mới làm.” Lý Chí Siêu nói xong, không khỏi thở dài.

Hắn nghe câu này, nghĩ sòng bạc an toàn, mới tham gia, không ngờ vẫn bị cảnh sát bắt.

Hàn Bân thầm nghĩ may mắn, nếu đêm qua hắn không cẩn thận, có thể bị người của sòng bạc phát hiện, không chỉ không tìm được chứng cứ, Vương Đức Lợi cũng gặp nguy hiểm.

Chỉ cần đêm qua Vương Đức Lợi lấy đủ chứng cứ, có thể bắt Bưu ca…

Một giờ sau khi xem video.

Bên trong văn phòng của đội 2.

Hàn Bân duỗi người, pha một tách cà phê. Tối qua ngủ không ngon trong xe, hôm nay hắn không có tinh thần. Không chỉ riêng Hàn Bân, Tằng Bình, Lý Huy, Điền Lệ và Triệu Minh còn mệt mỏi hơn hắn.

Tằng Bình bước đến bàn, cầm hộp kẹo cao su lên, thấy trống rỗng, đành đặt lại: “Các ngươi thẩm vấn thế nào rồi?”

Hàn Bân và Lý Huy thẩm vấn Lý Chí Siêu, Điền Lệ và Triệu Minh thẩm vấn Trần Kim Ba.

Tằng Bình cũng không rảnh rỗi, hắn đưa Vương Đức Lợi đến đồn cảnh sát để kiểm tra chứng cứ mà hắn thu thập được.

“Dựa theo lời khai của Lý Chí Siêu, hắn và Trần Kim Ba cùng nhau gian lận, nên mới chia nhau đi trước sau để không bị phát hiện.” Lý Huy nhún vai:

“Bọn này không có ai tốt cả.”

“Trần Kim Ba cũng nói vậy, có vẻ đây là một sự hiểu lầm, hai người này không liên quan đến vụ cướp.” Điền Lệ đồng tình.

“Còn manh mối nào khác không?” Tằng Bình hỏi.

“Trần Kim Ba nói hắn có khả năng định vị tốt, luôn chú ý đến vị trí của sòng bạc, và sẵn sàng hợp tác với cảnh sát để tìm vị trí cụ thể của sòng bạc.” Triệu Minh nói.

“Hắn có chắc không?” Tằng Bình hỏi.

“Hắn nói chỉ cần cho hắn thêm chút thời gian, đi lại con đường đó hai lần, chắc chắn có thể tìm ra vị trí cụ thể của sòng bạc.” Triệu Minh nói.

“Đây là manh mối rất quan trọng, nếu có thể bắt quả tang thì việc kết án sau này sẽ đơn giản hơn nhiều.” Tằng Bình mỉm cười.

“Tằng đội, ta khuyên ngài nên cẩn trọng.” Hàn Bân nhíu mày.

“Ý ngươi là gì?”

“Dựa theo lời khai của Lý Chí Siêu, Bưu ca rất cẩn thận, hắn cho người canh gác xung quanh sòng bạc, chỉ cần có ai đến gần, hắn sẽ biết ngay.” Hàn Bân giải thích.

“Ngọn núi đó đâu phải của hắn, người khác cũng có thể đi qua đó, chúng ta không đi xe cảnh sát, sao hắn biết chúng ta là cảnh sát?” Triệu Minh hỏi.

“Xe đi qua và xe có mục đích tìm kiếm chắc chắn khác nhau.” Hàn Bân uống trà, giải thích:

“Hơn nữa, dù có tìm được sòng bạc, một khi cảnh sát bố trí xung quanh, sẽ tạo ra tiếng động lớn, bọn chúng vẫn có thể phát hiện, và chúng ta sẽ làm chúng cảnh giác.”

Tằng Bình lấy một điếu thuốc ra, nhưng không châm, chỉ đặt dưới mũi ngửi: “Hàn Bân nói đúng, nếu quanh sòng bạc luôn có người canh gác, cảnh sát thực sự khó có thể bố trí bắt giữ.”

“Chúng ta vất vả cả đêm, không lẽ lại phí công?” Triệu Minh thở dài.

“Không hẳn vậy, Lý Chí Siêu cũng đã khai một số thông tin.” Lý Huy cười, ra vẻ bí ẩn.

“Huy Ca, ngài đừng vòng vo nữa, nói đi.”

Lý Huy mở sổ tay: “Dựa theo lời khai của Lý Chí Siêu, Bưu ca sống ở Trấn Liên Bắc, khu dân cư Thôn Bắc Oa. Chỉ cần bắt được hắn, chúng ta có thể bắt gọn bọn đánh bạc.”

“Ta không hiểu, sao Lý Chí Siêu thua bạc lại biết nhiều hơn Trần Kim Ba thắng bạc?” Triệu Minh thắc mắc.

“Hắn không chỉ thua bạc, mà còn giúp Trần Kim Ba gian lận, không có chút nhạy bén thì không làm được.” Hàn Bân từng có kinh nghiệm bắt đánh bạc.

“Tằng đội, Vương Đức Lợi sao rồi, có thu thập được chứng cứ gì không?”

Tằng Bình lấy một chiếc USB, ném cho Triệu Minh: “Đây là video Vương Đức Lợi quay lén.”

Triệu Minh cắm USB vào laptop, sau đó kết nối với máy chiếu.

Video bắt đầu từ Bến xe Vân Tường, vì có máy ghi âm nên có thể nghe thấy tiếng nói, đầu tiên là Vương Đức Lợi đang nói chuyện với vài người bạn chơi bài quen thuộc.

Không lâu sau, dưới sự dẫn dắt của một thanh niên tóc vàng, Vương Đức Lợi và những người khác lên xe buýt. Không lâu sau, thanh niên tóc vàng thu điện thoại của mọi người, trên đường đi họ trò chuyện tán gẫu.

Chương 154: Tiêu Đề 《Ẩn》

Khi xuống xe buýt, xung quanh tối om, dưới sự dẫn dắt của thanh niên tóc vàng, họ đi vào rừng, đi khoảng hơn trăm mét, phát hiện một dãy nhà trong thung lũng.

Xung quanh ngôi nhà cũng tối om, đứng xa thì khó thấy, đến khi vào trong thì đèn sáng rực, bên trong đặt nhiều bàn đánh bạc, đủ loại trò chơi, xung quanh bàn có bánh mì, trái cây, đói thì có thể ăn tiếp tục chơi.

Không lâu sau, Bưu ca xuất hiện, khoảng hơn ba mươi tuổi, cổ đeo dây chuyền vàng, đầu húi cua, người to béo, giọng nói to, nói chuyện rất khí thế.

Theo chỉ thị của Trịnh Khải Hoàn, Vương Đức Lợi lần này có nhiệm vụ, hắn đi quanh sòng bạc hai vòng, quay toàn bộ môi trường và người trong sòng bạc.

Video khá dài, khoảng hơn hai giờ, từ 9 giờ 50 phút tối, đến 12 giờ đêm, từ khi tụ tập, lên xe, đến khi bắt đầu đánh bạc đều được ghi lại.

Xem sơ qua nội dung video, Lý Huy mỉm cười: “Trịnh đội, có video làm chứng, cộng với lời khai của Vinh ca và Vương Đức Lợi, chúng ta có thể kết tội Bưu ca.”

“Đã biết địa chỉ của Bưu ca, chúng ta có thể bắt hắn ngay không?” Điền Lệ đề xuất.

“Một khi bắt được Bưu ca, vụ án đánh bạc cũng được giải quyết.” Triệu Minh tỏ ra phấn khởi.

Tằng Bình nhìn biểu hiện của mọi người, ánh mắt dừng lại ở Hàn Bân: "Bân Tử, ngươi nghĩ sao?"

Hàn Bân suy nghĩ một lúc, nói: "Lần này, chúng ta xử lý hai vụ án, ngoài vụ đánh bạc còn có vụ cướp, ta nghĩ thứ tự xử lý rất quan trọng."

"Bân Ca, ngươi nói là nếu chúng ta xử lý vụ đánh bạc trước, sẽ ảnh hưởng đến vụ cướp?"

"Nếu kẻ cướp Vương Đức Lợi cũng là người tham gia đánh bạc, một khi sòng bạc bị phá, những người tham gia đánh bạc bị bắt, sẽ khiến chúng không dám hành động." Hàn Bân hút một điếu thuốc, nhưng không châm lửa, tiếp tục:

"Manh mối của vụ cướp rất ít, Đồn công an thôn Hàn Gia vẫn chưa tìm ra chiếc xe máy gây án, nếu nghi phạm không hành động thêm lần nữa, vụ án này có thể trở thành án treo."

"Ta và Trịnh đội cũng lo điều này, vụ đánh bạc liên quan đến nhiều người, chúng ta đã có đủ chứng cứ, chỉ cần có lời khai của con bạc, có thể kết tội Bưu ca và những kẻ khác, nhưng không thể xác định có ảnh hưởng đến vụ cướp không." Tằng Bình nghiêm mặt nói.

"Nhưng nếu nghi phạm cướp không hành động nữa thì sao? Hoặc hai vụ án không liên quan." Triệu Minh hỏi.

"Sẽ không kéo dài quá lâu, tối đa mở thêm hai ba lần sòng bạc nữa, nếu kẻ cướp hành động, chúng ta sẽ bắt gọn cả hai; nếu kẻ cướp không xuất hiện, chúng ta sẽ xử lý vụ đánh bạc trước." Tằng Bình nói.

"Ta đồng ý, mở thêm vài lần sòng bạc, có thể thu thập thêm nhiều chứng cứ, tìm ra nhiều kẻ đánh bạc hơn, giảm thiểu kẻ lọt lưới." Hàn Bân đồng tình.

Thấy Hàn Bân, Trịnh Khải Hoàn và Tằng Bình đồng ý, những người khác không phản đối.

Dù sao, phản đối cũng có ích gì?

“Vụ đánh bạc không có vấn đề lớn, mục tiêu chính giờ là vụ cướp.” Tằng Bình nhìn quanh mọi người, xác định:

“Ai có manh mối mới về vụ cướp?”

Mọi người đều im lặng, vụ này thực sự ít manh mối.

“Ta nghĩ vẫn nên tập trung vào việc tìm xe máy.” Điền Lệ nói.

“Nhưng Đồn công an thôn Hàn Gia vẫn chưa có tin gì, tình hình ở đó khá phức tạp, dù chúng ta có tìm hết sức cũng khó tìm ra xe máy.” Lý Huy nhún vai.

“Ta nghĩ vẫn nên kiểm tra camera.” Triệu Minh đề xuất.

“Điền Lệ, Triệu Minh, các ngươi đến trung tâm giám sát giao thông kiểm tra xe máy gây án, không chỉ trong khoảng thời gian gây án, mà cả khu vực gần Thôn Hàn Gia, kiểm tra xem trước đó có ai từng lái xe này.” Tằng Bình chỉ đạo.

Điền Lệ và Triệu Minh nhìn nhau, không hẹn mà cùng cười khổ, kiểm tra camera không phải việc dễ dàng, hai người tự đào hố chôn mình.

“Nói đến công cụ gây án, ta nghĩ có thể kiểm tra nguồn gốc gậy điện, xem có thể tìm ra nghi phạm không.” Lý Huy nói.

“Kiểm tra thế nào?” Triệu Minh hỏi.

Lý Huy gãi đầu, cũng chưa nghĩ ra cách cụ thể.

“Gậy điện có thể làm người bất tỉnh đều là hàng cấm, kênh mua bán khá kín đáo, không biết rõ loại nào, kiểm tra cũng rất khó.” Tằng Bình lắc đầu.

“Ta nghĩ, đề xuất của Lý Huy rất tốt, kinh nghiệm của Tằng đội cũng rất quý giá.” Hàn Bân cười nói.

“Bân Ca, ngài không đắc tội ai, không phải không nói gì sao.” Triệu Minh đùa.

“Thực ra có thể nghĩ từ góc độ khác, như Tằng đội nói, gậy điện làm người bất tỉnh chắc chắn là hàng cấm, cảnh sát khó tìm nguồn mua, nghi phạm cũng phải tốn công tìm.” Hàn Bân nhìn sang Lý Huy:

“Nếu ngươi là nghi phạm, sẽ mua gậy điện qua kênh nào?”

Lý Huy suy nghĩ một lúc: “Ta sẽ hỏi người quen xem có kênh mua không; nếu không tìm được sẽ tìm trên mạng, có thể ai đó bán lén.”

“Triệu Minh, ngươi thì sao?”

“Ta cũng vậy thôi.”

“Nghi phạm chuẩn bị làm việc phi pháp, sẽ không hỏi quá nhiều người về kênh mua gậy điện; nên khả năng lớn là hắn tìm trên mạng, nếu nghi phạm tham gia đánh bạc, chúng ta có thể kiểm tra lịch sử truy cập của họ, xem ai tìm kiếm gậy điện.” Hàn Bân đề xuất.

“Ý kiến của Hàn Bân rất tốt, có thể giúp xác định nghi phạm.” Tằng Bình đồng ý.

“Nhưng để thực hiện kế hoạch này, cần phải phá vụ đánh bạc trước, nếu không, không thể kiểm tra lịch sử truy cập của những người đó.” Lý Huy nói.

Chương 155: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Vì vậy Trịnh đội và Tằng đội đã bàn, giới hạn số lần mở sòng bạc trong hai ba lần là hợp lý, liệu có phá được cả hai vụ án hay không, một phần còn phải dựa vào may mắn.” Hàn Bân kết luận.

Cảnh sát giỏi đến mấy cũng không thể phá được tất cả vụ án, dù có huy hiệu tương lai, Hàn Bân cũng không dám chắc mọi vụ án đều phá được.

Dĩ nhiên, may mắn cũng là một phần của thực lực.

Điều này không thể ganh tỵ.

…

Tiếp theo, đội 2 tập trung vào vụ cướp.

Điền Lệ và Triệu Minh chịu trách nhiệm kiểm tra camera, tìm xe máy gây án.

Hàn Bân và Lý Huy đến Thôn Hàn Gia, dù khả năng tìm ra ít, nhưng không từ bỏ hướng điều tra này.

Chợ Thôn Hàn Gia có nhiều quán bán đồ ăn, gà nướng, hạt dẻ rang đường, khoai lang nướng, bánh trứng, đậu phụ thối, thạch, bánh rán v.v., Lý Huy ăn thử từng món, có phần không muốn về.

Hai ngày sau, nhóm bài Thiên Sơn lại gửi tin.

“Tối nay Thiên Sơn luận kiếm, kiếm trong tay ta, thiên hạ quần hùng, ai dám tranh phong.”

…

Mười giờ tối, Hàn Bân và đồng đội đưa Vương Đức Lợi đến Bến xe Vân Tường, sau khi xe buýt rời đi, họ không theo sau, mà về nhà ngủ.

Nếu bị phát hiện trong quá trình theo dõi, không chỉ làm bọn đánh bạc cảnh giác, mà còn gây nguy hiểm cho Vương Đức Lợi.

Sáng hôm sau, năm giờ, Hàn Bân và đồng đội tập trung ở Blue Star Megamall.

Lần này mọi người nghỉ ngơi tốt, tinh thần khá hơn.

Năm giờ năm mươi, Vương Đức Lợi lại gửi tin nhắn, kèm theo ảnh người phụ nữ và hai chữ kiếm thần.

Người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, tầm trung, thân hình đầy đặn, mặc váy đen, ngồi trên xe buýt, rất vui vẻ trò chuyện với người bên cạnh.

“Theo quy tắc cũ, Hàn Bân, Lý Huy theo dõi kiếm thần, Triệu Minh và Điền Lệ chú ý xe máy nghi phạm.” Tằng Bình chỉ đạo.

Không lâu sau, xe buýt dừng ở Blue Star Megamall, Hàn Bân và Lý Huy lái xe đến, tìm người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, kiếm thần.

Kiếm thần nữ mặc đồ và ngoại hình dễ nhận biết, đeo túi xách căng phồng, chắc chắn chứa đầy tiền.

Kiếm thần nữ đến lề đường, gọi taxi rời đi, Hàn Bân và Lý Huy theo sau.

Hai người giữ khoảng cách nhất định với kiếm thần nữ.

Ngoài năm người theo dõi hiện trường, Trịnh Khải Hoàn đã đến trung tâm giám sát giao thông từ sớm, Hàn Bân báo cho

hắn biết taxi của kiếm thần nữ, hắn giám sát từ trung tâm, không cần theo quá gần cũng không dễ bị lạc.

Xe tiếp tục chạy, Hàn Bân và Lý Huy giữ khoảng cách nửa dãy phố, không quá chậm cũng không quá nhanh, Tằng Bình và ba người khác theo sau.

Đột nhiên, tiếng Tằng Bình vang lên trong bộ đàm: "Bân Tử, nghi phạm xuất hiện, chú ý phía sau bên trái xe."

Hàn Bân ngồi ghế phụ, quay đầu kiểm tra phía sau, sợ bị nghi phạm phát hiện, không dám nhìn lại, nói với Lý Huy: "Chú ý phía sau bên trái."

Lý Huy nhìn gương chiếu hậu, dễ dàng thấy tình hình phía sau: "Mẹ kiếp, có một chiếc xe máy theo sau."

"Là chiếc xe máy nghi phạm dùng lần trước không?" Hàn Bân hỏi.

"Giống, nhưng cũng khác, cả hai đều đội mũ bảo hiểm đen, không thấy mũ bảo hiểm đỏ." Lý Huy không chắc chắn.

"Vù…" Xe máy chạy rất nhanh, nhanh chóng đuổi kịp.

Hàn Bân nhìn thấy xe máy từ phía trước, kiểu dáng giống, chở hai người, nhưng hoa văn khác, cả hai đội mũ bảo hiểm đen.

"Nhìn kìa, đã đuổi kịp rồi." Lý Huy chỉ phía trước.

"Tốc độ xe máy rõ ràng nhanh hơn taxi của kiếm thần nữ, một lúc nữa xem xe máy có vượt qua không, sẽ biết có phải nghi phạm không." Hàn Bân suy đoán.

Gần hơn.

Năm mươi mét.

Bốn mươi mét.

Ba mươi mét.

…

Xe máy giảm tốc, giữ khoảng cách với taxi trước, luôn cách hai xe, qua đèn đỏ vẫn tiếp tục theo sau.

Lý Huy kích động đập vô lăng: “Chết tiệt, đúng bọn chúng rồi!”

Taxi tiếp tục đi qua hai ngã tư, xi nhan dừng lại, kiếm thần nữ xuống xe, bên cạnh có quầy bán đồ ăn sáng, dầu cháo quẩy thơm phức vừa ra lò.

Vương Đức Lợi rời xe buýt, gửi thông tin về kiếm thần nữ, biệt danh là Kim Hoa, tối qua thắng hơn sáu mươi nghìn nhân dân tệ, tổng cộng gần tám mươi nghìn.

Kim Hoa nuốt nước bọt, liếc nhìn túi xách, tối qua vận may đặc biệt tốt, thắng liền mấy ván, không muốn rời bàn, đừng nói đến ăn, uống nước cũng không dám.

Giờ đây, Kim Hoa vừa khát vừa đói, nhưng túi xách đầy tiền làm nàng không yên tâm ăn uống, đến gần quầy ăn sáng: “Ông chủ, hai cái dầu cháo quẩy, một ly sữa đậu nành, một chén tào phớ mang đi.”

Người đàn ông chiên dầu cháo quẩy không ngẩng đầu, nói với người phụ nữ trung niên phía sau: “Một chén tào phớ, một cái dầu cháo quẩy mang đi.”

“Ông chủ, tổng cộng bao nhiêu?” Kim Hoa hỏi.

“Dầu cháo quẩy hai đồng một cái, tào phớ hai đồng, sữa đậu nành một đồng rưỡi, tổng cộng bảy đồng rưỡi.”

Kim Hoa mua xong bữa sáng, hài lòng xách về nhà, từ ngã tư rẽ phải vào đường phụ, lúc này mới sáu giờ sáng, đường phụ chỉ có một hai người đi bộ.

Một chiếc xe máy theo sau, sau khi qua người đi đường, một người trên xe bước xuống, nhanh chóng đuổi theo Kim

Hoa.

Người đàn ông thọc tay phải vào túi, mắt nhìn chằm chằm vào túi xách của Kim Hoa.

Đèn đỏ ở ngã tư, phía trước có xe cản, Lý Huy bóp còi vài lần không được, xe phía trước không vượt đèn đỏ, bất đắc dĩ, Hàn Bân và Lý Huy bỏ xe chạy vào đường phụ.

Lý Huy đậu xe bên lề, theo Hàn Bân nhanh chóng đuổi theo người đàn ông đội mũ bảo hiểm.

Chương 156: Tiêu Đề 《Ẩn》

Kim Hoa một tay xách túi, một tay cầm bữa sáng, vui vẻ đi trên đường, đột nhiên cảm thấy có người giật túi xách, nàng hoảng hốt quay đầu lại.

"A, cướp!" Kim Hoa hét lên, hai tay giữ chặt túi.

Người đàn ông đội mũ bảo hiểm chỉ dùng một tay giật, lực không mạnh bằng nàng.

"Muốn chết!" Người đàn ông đội mũ bảo hiểm rút gậy điện từ túi, đâm mạnh vào ngực Kim Hoa.

"Ô… ô… ô…"

Kim Hoa bị điện giật toàn thân run rẩy, tay mềm nhũn, túi xách bị cướp đi.

"Muốn tiền không cần mạng." Người đàn ông nhổ một bãi nước bọt, đá Kim Hoa ngã xuống đất, mang túi chạy về phía xe máy.

"Cảnh sát, đứng lại!"

Hành động điên cuồng này làm Hàn Bân và Lý Huy kinh ngạc, lần trước còn cướp trong hành lang, lần này dám cướp giữa đường, kẻ cướp ngày càng táo tợn.

Kẻ cướp cầm gậy điện thấy Hàn Bân và Lý Huy, nghe tiếng cảnh sát, rõ ràng có chút chột dạ, nhanh chóng chạy về phía đồng bọn, chuẩn bị lên xe máy tẩu thoát.

Cả hai bên đều tranh thủ từng giây, nếu để chúng lên xe máy chạy thoát, Hàn Bân và Lý Huy không thể đuổi kịp, lần

bắt giữ này có thể thất bại.

Hàn Bân khôn ngoan, dùng súng chĩa vào kẻ cầm gậy điện hét: "Không được động đậy, cảnh sát đây!"

Kẻ cầm gậy điện giật mình, đối diện với súng, hắn hơi run, động tác chậm lại.

"Ngươi ngây ra làm gì, cảnh sát không dám bắn đâu, mau lên!" Người lái xe máy thúc giục.

Hắn thường nghe người trong giang hồ nói, cảnh sát không dám bắn, một là do quy định, hai là do dư luận, ba là do bắn không chuẩn.

Kẻ cầm gậy điện tỉnh ra, vội vàng trèo lên xe máy: "Lên xe, lên xe!"

Lúc này Lý Huy cũng kịp thời đến, một cú đá vào kẻ cầm gậy điện, xe máy nghiêng, cùng ngã xuống.

Lý Huy lăn một vòng dưới đất, đá văng gậy điện, hai tên cướp muốn đứng dậy chạy, Lý Huy cũng đứng dậy, đè kẻ cướp giật túi xuống đất.

Hai người đánh nhau, lăn lộn.

Tên cướp còn lại đến giúp, muốn cứu đồng bọn, nhấc chân đạp mạnh vào đầu Lý Huy.

Cú đạp này có thể làm Lý Huy ngất xỉu.

Chỉ có cách làm Lý Huy bị thương, chúng mới có cơ hội tẩu thoát.

Về phần cảnh sát cầm súng, hắn không sợ.

"Mẹ kiếp!" Hàn Bân thấy vậy lập tức nổi giận, bấm cò súng bắn một phát, rồi bắn tiếp phát thứ hai.

"A!"

Tên cướp lái xe máy bị bắn trúng bụng, ngã ngửa ra sau, cú đạp Lý Huy cũng hụt.

Hai tiếng súng vang lên, xung quanh im lặng, tên cướp đánh nhau với Lý Huy cũng sợ ngây người, không dám phản kháng, bị Lý Huy đè xuống đất, còng tay lại.

"A…" Tên cướp bị bắn, hai tay ôm bụng, đau đớn rên rỉ.

"Bân Tử, cảm ơn." Lý Huy tỏ vẻ biết ơn.

"Cảm ơn cái gì." Hàn Bân hừ một tiếng, tay phải hơi run.

"Thằng nhãi này dám tấn công cảnh sát, đáng đời!" Lý Huy nhổ một bãi nước bọt, kết tội hắn.

Lý Huy quyết định, không buộc tội hắn tấn công cảnh sát, mình cũng không mặc đồng phục nữa.

Không phải vì bản thân, mà vì Hàn Bân.

Hàn Bân lấy một điếu thuốc, nhờ Lý Huy châm lửa, hít vài hơi sâu, tâm trạng mới bình tĩnh lại, lần đầu tiên hắn bắn bị thương người.

Lúc này, Tằng Bình và những người khác cũng đến hiện trường, thấy cảnh tượng này có chút ngạc nhiên.

Nhưng trước đó tiếng súng đã khiến ba người đoán được.

"Các ngươi không sao chứ?" Tằng Bình có chút tự trách, hắn không ngờ kẻ cướp dám cướp giữa đường, phản ứng chậm hơn.

Điền Lệ và Triệu Minh cũng có chút bàng hoàng.

Nhất là Triệu Minh, tỏ ra tự trách: "Lỗi tại ta, không kịp hỗ trợ."

"Không sao." Hàn Bân lắc đầu: "Xảy ra quá nhanh."

Thời gian thực chiến rất ngắn, chưa đến nửa phút, họ hỗ trợ không chậm.

“Không sao, chỉ bị trầy xước chút, còn thằng nhãi dưới đất, suýt nữa đá chết ta.” Lý Huy tức giận.

“Tên này tấn công cảnh sát?” Tằng Bình chỉ vào tên cướp rên rỉ dưới đất.

“Đúng vậy.”

“Các ngươi không sao là tốt rồi.” Tằng Bình quay lại, nhìn Hàn Bân: “Bân Tử, ngươi bắn.”

“Đúng vậy.”

Tằng Bình bước đến, nhỏ giọng nhắc nhở: “Tự gọi 120.”

Hàn Bân hiểu, lấy điện thoại gọi 120 cầu cứu.

“Hai ngươi qua đây, kể rõ tình hình.” Tằng Bình cau mày.

Hàn Bân và Lý Huy kể lại sự việc với Tằng Bình.

Tằng Bình gật đầu, tổng kết: “Tên cướp tấn công Lý Huy, Hàn Bân để bảo vệ đồng đội, cảnh cáo, tên cướp không nghe, nên bắn trúng, đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Phát thứ hai ngươi bắn vào đâu?”

“Chân.”

Tằng Bình thở phào, đấm vào ngực Hàn Bân: “Ngươi không sao chứ, đừng có ám ảnh tâm lý.”

“Lúc đầu không quen, giờ không sao rồi.” Hàn Bân cười khổ: “Chỉ là cần luyện bắn nhiều hơn.”

Khi đó tình huống quá nguy hiểm, không kịp cảnh cáo, Hàn Bân thực ra bắn hai phát, đều nhắm vào ngực tên cướp, một phát trượt, một phát trúng bụng.

Về chuyện nhắm chân bắn chân, trừ khi khoảng cách rất gần, hơn 90% cảnh sát lão luyện không làm được, huống chi Hàn Bân là lính mới.

Lần đầu Hàn Bân bắn, làm được vậy đã không dễ.

Không lâu sau, hiện trường vụ cướp bị phong tỏa.

Cảnh sát đến rất đông, viện kiểm sát cũng đến, Lý Huy đếm khoảng mười mấy người.

“Chà, nếu đội ta đông vậy, vụ án sớm phá rồi.”

“Thôi, về viết báo cáo.” Hàn Bân duỗi người, hắn không hối hận.

Không bảo vệ được đồng đội, còn làm cảnh sát gì?

Chương 157: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân ăn chút gì đó, rồi về sở.

Trong lúc đó, Hàn Vệ Đông cũng gọi điện, Hàn Bân kể lại sự việc, Hàn Vệ Đông an ủi hắn, bảo hắn đừng lo, viết báo cáo rõ ràng, hợp tác điều tra, giải thích rõ với lãnh đạo.

Hàn Bân không muốn cha lo lắng, hứa hết lời.

Về sở, Tằng Bình và Triệu Minh thẩm vấn nghi phạm giật túi.

Điền Lệ đưa Kim Hoa đến bệnh viện.

Hàn Bân và Lý Huy về văn phòng viết báo cáo.

Lý Huy nhai kẹo cao su, hỏi: "Cái này viết thế nào?"

"Ta biết sao, ngươi làm cảnh sát hình sự bao năm, chưa viết bao giờ à." Hàn Bân hỏi lại.

Lý Huy cười gượng, có vẻ hơi ngại: "Thực ra, ta chưa từng bắn súng."

Lúc bắn súng, chỉ có hai cảnh sát Hàn Bân và Lý Huy ở hiện trường. Hàn Bân bắn súng để cứu Lý Huy, vì vậy Lý Huy cũng cần viết báo cáo.

"Hay là chúng ta tra trên mạng xem?" Hàn Bân hỏi.

"Chuyện này mà trên mạng có à?" Lý Huy không tin lắm.

"Tìm thử, tham khảo một chút." Hàn Bân không để ý, dù sao hắn cũng có thời gian, từ từ viết cũng được.

Viết càng lâu, thái độ càng chân thành, kiểm điểm càng sâu sắc.

Hắn ước chừng, tối nay mình có thể tan làm đúng giờ, không biết mẹ có nấu gì ngon không.

…

Văn phòng trưởng cục.

Đới Minh Hàm và Trịnh Khải Hoàn ngồi trên ghế sofa, Đới Minh Hàm lấy ra một hộp thuốc lá, đưa cho Trịnh Khải Hoàn một điếu.

Trịnh Khải Hoàn lấy bật lửa, châm thuốc cho Đới Minh Hàm.

Đới Minh Hàm hít một hơi thuốc, hỏi: "Tình hình điều tra rõ chưa?"

"Rõ rồi, nghi phạm tấn công Lý Huy, Hàn Bân bắn cảnh cáo, đối phương không nghe, Hàn Bân mới bắn bị thương nghi phạm." Trịnh Khải Hoàn chỉ ngồi nửa mông trên ghế sofa.

Đới Minh Hàm gạt tàn thuốc, cười: "Thằng nhóc này bắn chuẩn đấy, một phát trúng nghi phạm."

"Nhắm vào chân, trúng bụng."

"Thế cũng được rồi, nhớ lần đầu ta bắn súng, nhắm vào đây." Đới Minh Hàm chỉ vào ngực: "Không trúng một sợi lông nào."

"Thằng nhóc này có tố chất làm cảnh sát hình sự, cũng đủ quyết đoán." Trịnh Khải Hoàn đồng tình.

"Nghi phạm bị thương thế nào?"

"Đã được đưa đến bệnh viện cấp cứu, đang phẫu thuật."

"Tuy có phiền phức chút, nhưng nghi phạm bị thương còn hơn là người của ta bị thương, thằng nhóc này làm đúng." Đới

Minh Hàm bày tỏ quan điểm.

Trịnh Khải Hoàn thở phào, cười: "Đới cục, Hàn Bân bắn súng kịp thời, cứu đồng đội, ngài xem có nên khen thưởng hắn không."

"Ngươi đừng có mà được đà lấn tới, chỉ cần một phát súng là bao nhiêu truyền thông chú ý, bao nhiêu cư dân mạng sẽ đăng bài, chuyện này ầm ĩ lên, ai biết sẽ kết thúc ra sao." Đới Minh Hàm hừ một tiếng.

"Nhưng ngài cũng phải có thái độ chứ, Hàn Bân bắn súng là theo quy định của cảnh sát, nếu ngài không khen thưởng, không phê bình, không bày tỏ ý kiến, người khác sẽ nghĩ sao?" Trịnh Khải Hoàn phản bác.

"Ngươi đừng nói người khác, ngươi nghĩ sao?"

Trịnh Khải Hoàn ngập ngừng một lúc, nói: "Ta, nói thật, nhìn thấy súng, ta cũng lo."

"Lo thế nào, sao mà lo, nói rõ." Đới Minh Hàm dụi tàn thuốc, lại châm một điếu.

"Một là sợ mất, hai là sợ xảy ra chuyện, ba là sợ bắn súng."

Trịnh Khải Hoàn thở dài: "Bắn súng rồi, phải tìm lại vỏ đạn, viết báo cáo, xin chữ ký của lãnh đạo phụ trách, rồi báo cáo từng cấp lên sở, đăng ký…"

"Đủ rồi." Đới Minh Hàm giơ tay, ngắt lời Trịnh Khải Hoàn: "Sợ cái này sợ cái kia, không phải là cảnh sát đủ tiêu chuẩn."

"Ngài thấy không, chính ngài bảo ta nói mà." Trịnh Khải Hoàn nhún vai.

Đới Minh Hàm cũng biết, cảnh sát có chút e ngại súng, mang súng sợ, không mang súng cũng sợ.

Hắn cũng muốn thay đổi tình trạng này, nhưng đây không phải việc của một người, dù cố gắng theo hướng đó, cũng phải chịu trách nhiệm nhất định.

Đới Minh Hàm hút thêm một hơi thuốc, nói: "Thế này đi, chỉ cần hai vụ án này được giải quyết ổn thỏa, ta sẽ đề cử đội hai của các ngươi làm cảnh sát tiêu biểu tháng Chín."

"Thế còn cá nhân tiêu biểu?"

"Giống lần trước, ngươi tự đề cử."

"Cảm ơn Đới cục."

"Nói với Hàn Bân, không cần nghĩ nhiều, làm tốt vụ án, mọi chuyện sẽ ổn." Đới Minh Hàm nói.

"Rõ, Đới cục."

Đới Minh Hàm cầm ly trà, uống một ngụm: "Sao còn đứng đó."

"Ta hứa với Hàn Bân, nếu hắn đạt tiêu biểu cá nhân hai lần liên tiếp, sẽ xin cho hắn huân chương hạng ba." Trịnh Khải Hoàn cười khổ.

"Tháng này mới bắt đầu, ngươi nói chuyện tháng sau, cút đi." Đới Minh Hàm mắng.

Trịnh Khải Hoàn không dám cãi, lủi đi mất.

…

Hai giờ chiều.

Trịnh Khải Hoàn cầm bình giữ nhiệt, nghiêm mặt bước vào văn phòng đội hai.

Hắn quét mắt nhìn, chỉ có Hàn Bân và Lý Huy.

Hai người này đang gục xuống bàn ngủ.

“Ê, giờ làm việc, các ngươi làm gì thế.” Trịnh Khải Hoàn đập mạnh bình giữ nhiệt lên bàn.

Hàn Bân và Lý Huy giật mình, vội ngẩng đầu lên.

“Trịnh đội.”

“Trịnh đội, ngài đến rồi?” Hai người đứng dậy chào.

“Người khác đâu?”

“Tằng đội dẫn nghi phạm đi nhận diện hiện trường.” Hàn Bân nói.

“Hiện trường cướp Vương Đức Lợi?”

“Đúng.”

“Thế hai ngươi làm gì?”

“Viết báo cáo.” Hàn Bân cười gượng.

“Viết cái gì mà viết, gục đầu xuống bàn mà viết à, các ngươi tưởng ta chưa từng viết chắc?” Trịnh Khải Hoàn mắng.

Hàn Bân và Lý Huy cúi đầu, không dám đáp.

“Nhìn các ngươi xem, chỉ có chút chuyện mà định bỏ cuộc.”

Chương 158: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Không có.”

“Chúng ta chỉ là…” Hai người không biết trả lời sao.

“Được rồi, yên tâm, không sao đâu.” Trịnh Khải Hoàn ngồi xuống ghế, nói với Lý Huy: “Đi pha cho ta cốc trà.”

Lý Huy mừng rỡ kiếm cớ đi xa, cầm cốc chạy đi.

“Trịnh đội, chuyện ta bắn súng, thật sự không sao chứ?” Hàn Bân nhỏ giọng hỏi.

“Ta đã báo cáo với Đới cục, Đới cục rất thông cảm cho cảnh sát dưới quyền, nhất là đội cảnh sát hình sự chúng ta, việc của ngươi không phải vấn đề gì, Đới cục còn nói, chỉ cần giải quyết tốt hai vụ án này, sẽ đề cử đội hai làm cảnh sát tiêu biểu tháng này.”

“Thật không?” Lý Huy luôn để ý đến động tĩnh bên này, nghe tin lập tức phấn khởi, từ xa hét lên:

“Thế còn cá nhân tiêu biểu?”

Trịnh Khải Hoàn chỉ vào Hàn Bân: “Cá nhân tiêu biểu, ta định đề cử ngươi, được hay không, là do bản lĩnh của ngươi.”

Hàn Bân vừa vui mừng, vừa cảm động, một lãnh đạo có trách nhiệm còn quan trọng và đáng kính trọng hơn một lãnh đạo tài giỏi…

Hàn Bân thật may mắn, hắn đã gặp được!

…

Buổi chiều, Trịnh Khải Hoàn tổ chức cuộc họp phân tích vụ án, thời cơ bắt giữ Bưu ca đã chín muồi, tối nay bắt đầu triển khai.

Lần này tham gia bắt giữ có Trịnh Khải Hoàn, Tằng Bình, Hàn Bân, Lý Huy, Triệu Minh, không nhờ đồn cảnh sát địa phương hỗ trợ.

Khu dân cư Thôn Bắc Oa thuộc nhà tự xây, môi trường khu dân cư khá tốt, cũng có nhiều camera.

Hàn Bân và đồng đội đến ngay ban quản lý, kiểm tra camera khu dân cư, phát hiện dấu vết của Bưu ca, rời đi chiều hôm qua, sáng nay về một lúc, bốn giờ chiều lại ra ngoài.

Vì Bưu ca chưa về nhà, Hàn Bân và đồng đội đợi ở quanh khu dân cư, một khi Bưu ca trở về, sẽ thực hiện bắt giữ.

Triệu Minh canh ở cổng Đông, Lý Huy canh ở cổng Tây, Trịnh Khải Hoàn, Tằng Bình và Hàn Bân canh trong khu dân cư.

Kế hoạch không bằng thay đổi, đợi ba tiếng, Bưu ca chín giờ tối mới về, bên cạnh còn có một tên đàn em.

Tên đàn em chính là Đao Tử tóc vàng trong video.

Hai người xuống taxi, đi vào cổng Đông khu dân cư, Triệu Minh lập tức báo cho mọi người, Trịnh Khải Hoàn trả lời sáu chữ, hành động theo kế hoạch.

Lần này chỉ có Trịnh Khải Hoàn và Tằng Bình mang súng, Hàn Bân ba người mang dùi cui và bình xịt hơi cay.

Lý Huy sờ dùi cui trong túi: “Dùng cái này vẫn yên tâm hơn.”

Bưu ca và Đao Tử đi hơi loạng choạng, có vẻ đã uống rượu, hai người đi song song trên đường khu dân cư, chầm chậm về phía khu nhà ở.

Đồng thời, Triệu Minh và Lý Huy cũng trở lại khu dân cư, chuẩn bị hợp sức với ba người Trịnh Khải Hoàn.

Bưu ca mê tín, ở lầu số 6, cho rằng mở sòng bạc sẽ may mắn hơn.

Trịnh Khải Hoàn ba người ẩn nấp trên đường phải qua của lầu số 6, khi Bưu ca và Đao Tử đến, Lý Huy và Triệu Minh cũng theo sau.

Thấy thời cơ chín muồi, để tránh Bưu ca phát hiện, Trịnh Khải Hoàn ra hiệu, phát tín hiệu bắt giữ.

Năm người đồng loạt xông tới, đè Bưu ca và Đao Tử xuống đất: "Cảnh sát, không được động đậy!"

Bưu ca và Đao Tử chưa kịp phản ứng, đã bị đè chặt.

"Khách…" Tiếng còng tay vang lên, hai người bị còng lại.

"Các ngươi làm gì, sao bắt chúng ta?" Bưu ca hét lên.

"Ngươi tên gì?" Trịnh Khải Hoàn hỏi.

"Bưu ca."

"Ta hỏi tên thật?"

"Trương Hải Long."

"Còn ngươi?"

"Đao Tử."

"Bốp!"

Đao Tử bị tát vào sau đầu, Lý Huy mắng: "Đao cái gì, nói tên thật."

"Vương Tiểu Tùng."

"Kéo đi, mang đi." Trịnh Khải Hoàn nói, lấy điện thoại gửi tin nhắn: "Điền Lệ, ngươi có thể triển khai rồi."

“Vâng, ta sẽ báo với Sở trưởng Sở.”

Lúc này, Điền Lệ đang ở Đồn công an trấn Nam Kiều, sau khi bắt giữ Bưu ca thành công, nhờ sự hỗ trợ của Đồn công an trấn Nam Kiều, Điền Lệ cũng bắt luôn chị họ của Trương Hải Long.

…

Về đến đồn cảnh sát, lập tức thẩm vấn ba người.

Trịnh Khải Hoàn và Hàn Bân thẩm vấn Trương Hải Long.

Tằng Bình và Lý Huy thẩm vấn Vương Tiểu Tùng.

Điền Lệ và Triệu Minh thẩm vấn chị họ của Trương Hải Long.

Vào phòng thẩm vấn, Hàn Bân ngồi sau bàn thẩm vấn, trong lòng có chút cảm xúc.

Nói thật, hắn không ngờ mình có thể ngồi ở vị trí này nhanh như vậy, càng không ngờ mình còn có thể tiếp tục tham gia vụ án này.

Hàn Bân mở nhật ký, bật máy ghi âm.

Trương Hải Long ngồi trên ghế thẩm vấn, cúi đầu, không rõ biểu cảm.

“Họ tên, tuổi, giới tính, dân tộc, quê quán…” Hàn Bân hỏi.

“Trương Hải Long, 33, nam, Hán tộc, người thành phố này…”

“Trương Hải Long, ngẩng đầu lên.” Trịnh Khải Hoàn nghiêm giọng.

“Cảnh sát, các ngươi bắt nhầm người rồi à?” Trương Hải Long ngẩng đầu, hỏi lại.

“Trương Hải Long, ta thấy ngươi không thấy quan tài không đổ lệ, đã bị bắt vào đây còn không thành thật, muốn bị phạt thêm mấy năm!” Trịnh Khải Hoàn lạnh lùng.

“Lãnh đạo, ngài cho chút gợi ý, ta thật không rõ.” Trương Hải Long giơ tay.

“Tam Đức Tử, Vinh ca, Bố Tử, Đại Siêu, bốn người này ngươi quen chứ.” Trịnh Khải Hoàn hừ: “Cần ta nhắc thêm không?”

“Không, không cần.” Trương Hải Long hết hy vọng, thở dài: “Đám xương mềm này, chơi thì vui, gặp chuyện lại bán đứng ta, thật không ra gì.”

“Được rồi, bớt nói nhảm.” Trịnh Khải Hoàn ngắt lời hắn, hỏi: “Gồm ngươi, tổ chức sòng bạc có bao nhiêu người?”

Trương Hải Long ngập ngừng: “Chỉ có ta và Đao Tử.”

Trịnh Khải Hoàn trợn mắt, nhìn có vẻ hung dữ: “Muốn làm anh hùng, muốn tự chịu, đúng không?”

Chương 159: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Không, ta nói thật.”

“Đừng lôi thôi, chúng ta đều biết, sòng bạc lớn vậy, hai ngươi không quản nổi.” Giọng Trịnh Khải Hoàn ngày càng nghiêm khắc:

“Ta hỏi lại, tổ chức sòng bạc có bao nhiêu người, ngươi không nói, ta sẽ hỏi Đao Tử, không biết hắn có muốn cùng ngươi chịu không.”

Trương Hải Long cúi đầu, im lặng.

“Năm giây để suy nghĩ, không nói, nghĩa là ngươi không muốn khai, Đao Tử có thể đã khai rồi, ta sẽ đi nghe xem người ta thẩm vấn thế nào.” Trịnh Khải Hoàn đứng dậy, bước đến trước bàn:

“Năm.”

“Bốn.”

“Ba.”

“Hai.”

“Đừng, đừng đếm nữa, ta nói, ta nói.” Trương Hải Long ngẩng đầu, môi đã bị cắn chảy máu.

“Bớt lời, nói đi.”

“Tổ chức sòng bạc gồm ta, có sáu người.”

“Là ai?”

“Đao Tử, Nổ Tung, Đại Đầu…”

“Nói tên thật.”

“Vương Tiểu Tùng, Lý Kiệt Huy, Vương Dục Dân…”

“Còn khách bạc?”

“Khách thì nhiều, có hơn bốn mươi người.”

“Tên.”

“Khách bạc, ta không quen một nửa, chỉ biết biệt danh.” Trương Hải Long lắc đầu.

“Có liên lạc và địa chỉ của họ không?”

“Không có địa chỉ, đều liên lạc qua nhóm bài Thiên Sơn.” Trương Hải Long nói.

“Trương Hải Long, ngươi muốn lập công chuộc tội không?”

“Muốn.”

“Muốn thì giúp cảnh sát bắt giữ những người này.” Trịnh Khải Hoàn yêu cầu.

“Hơn bốn mươi người, ta muốn giúp cũng không bắt hết.” Trương Hải Long cười khổ.

“Trịnh đội, ta có cách, có thể bắt hết những người tham gia đánh bạc.” Hàn Bân đề xuất.

“Cách gì?”

Hàn Bân chỉ vào Trương Hải Long, nói: “Có thể để hắn mở lại một sòng bạc nữa.”

“Ngài đừng đùa ta, ta đã bị bắt rồi, làm sao mà…”

Nói được nửa chừng, Trương Hải Long như hiểu ra điều gì, liếc nhìn Hàn Bân, thầm nghĩ, tên trẻ này thật lắm mưu.

“Ý kiến này không tồi, có thể một lưới bắt hết, cảnh sát khỏi phải từng người một bắt nữa.” Trịnh Khải Hoàn cũng

hiểu ra, cười nói:

“Trương Hải Long, ngươi có muốn hợp tác với cảnh sát, tranh công chuộc tội, được xử lý khoan hồng không?”

“Muốn.” Trương Hải Long yếu ớt đáp.

Hắn vất vả kiếm được chút tiền, bây giờ đều mất sạch.

Hàn Bân trêu ghẹo: “Vậy thì tập hợp đám tay chân của ngươi, tối mai lại đến Thiên Sơn luận kiếm lần nữa, xem ai mới là kiếm thần thực sự!”

Cảnh bắt cướp như vớ cá trong chum, sáng hôm sau.

Hàn Bân xuống lầu sang nhà bố mẹ ăn cơm.

Trên bàn có trứng chiên, thịt bò sốt, bánh hấp.

Hàn Bân ăn một miếng thịt bò sốt: “Mẹ, ngài nấu ăn ngày càng ngon.”

“Ngon thì ăn nhiều chút.”

Vương Huệ Phương múc một bát cháo ngô, đặt lên bàn: “Hôm qua bố ngươi nói với ta, tối ngươi tan làm đúng giờ, còn dặn ta làm món ngon, kết quả ta làm một bàn đầy thức ăn, ngươi lại gọi điện bảo không về.”

“Đúng vậy, hôm qua tưởng rằng xong vụ án, ai ngờ lại có manh mối mới, lại bận rộn.” Hàn Bân qua loa đáp, biết rằng bố không nói chuyện bắn súng cho mẹ nghe, liền chuyển chủ đề:

“Sáng nay, sao không thấy thức ăn thừa đâu?”

“Ta nghe ngươi không về, liền gọi điện cầu viện binh.” Hàn Vệ Đông cười nói.

“Cậu ta đến à?”

“Đúng vậy, hai người lại uống rượu, ngươi nói uống nửa đời rồi, có gì mà ngon.” Vương Huệ Phương không hài lòng

nói.

Hàn Bân cười cười, không nói gì, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Sau bữa cơm, Hàn Bân giúp mẹ dọn dẹp, chưa dọn xong thì bị bố kéo ra ngoài.

“Bân Tử, tình hình giờ thế nào rồi?”

“Đội trưởng Trịnh đã tìm Đới cục, đoán là không sao, Đới cục bảo ta yên tâm làm việc, còn nói sẽ đề cử đội ta là đội hình cảnh xuất sắc trong tháng, đội trưởng Trịnh đề cử ta làm cá nhân tiên tiến.” Hàn Bân nói.

“Thế thì tốt, sẵn lòng đề cử ngươi làm tiên tiến, chứng tỏ đã công nhận hành động bắn súng của ngươi.” Hàn Vệ Đông thở phào nhẹ nhõm, nhắc nhở:

“Chỉ cần tội cản trở công vụ của cướp định xuống, chứng minh hắn có hành vi tấn công Lý Huy, bắn súng là hợp pháp hợp lý.”

“Đội trưởng Trịnh cũng nói vậy.” Hàn Bân đáp.

“Thôi được, đi làm đi.”

Hàn Vệ Đông vỗ vỗ vai con trai: “Là cảnh sát, sau này gặp chuyện còn nhiều, cái này không tính là gì.”

……

Phân Cục Ngọc Hoa, văn phòng đội 2.

Sau khi đội viên đội 2 đến đủ, Tằng Bình triệu tập mọi người họp sáng.

“Hôm qua mọi người bận rộn cả ngày, hai vụ án đều có đột phá lớn, ta tổng kết lại tiến triển của vụ án, nói về nhiệm vụ hôm nay.”

Công việc hôm nay không ít, Tằng Bình không dài dòng, trực tiếp vào vấn đề:

“Đầu tiên nói về vụ cướp, tên cướp giật túi gọi là Hồ Kim Đông, tên cướp bị bắn bị thương gọi là Trần Phương Chu; Trần Phương Chu hiện đã qua cơn nguy kịch, vẫn đang điều trị tại bệnh viện.”

“Hôm qua, đã thẩm vấn Hồ Kim Đông, hắn đã thừa nhận hành vi cướp giật Vương Đức Lợi và Tống Huệ Hân, đồng thời để lập công giảm án, nguyện đứng ra làm chứng Trần Phương Chu.”

“Tình hình của nạn nhân thế nào?” Lý Huy hỏi.

“Nạn nhân đã xuất viện sau khi điều trị, hiện đã bị giam giữ.” Nói đến đây, Tằng Bình nhắc nhở:

“Điền Lệ, ngươi chú ý đến tình hình của Tống Huệ Hân, người phụ nữ này rất thất thường, cảm xúc không ổn định.”

“Vâng.”

Triệu Minh cười nói: “Ta nghĩ chắc là thất thường, lúc đầu thắng bạc, chắc mừng rỡ vô cùng; kết quả chưa kịp tiêu, đã bị cướp giật mất; tỉnh lại nghe nói cướp bị bắt, chắc lòng nhẹ nhõm, vui sướng; nhưng vừa ra khỏi bệnh viện, lại bị tống vào đồn cảnh sát.”

Chương 160: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Biết rõ đánh bạc là phạm pháp, nhà nước cấm ngặt, nàng còn lén lút đánh bạc, trách được ai?” Điền Lệ hừ một tiếng.

“Chúng ta nói về vụ đánh bạc, theo lời Bưu ca thì có hơn bốn mươi người tham gia đánh bạc, và sáu người tổ chức sòng bạc, tất cả đều phải nhanh chóng bắt giữ.” Tằng Bình nói.

“Đây là năm mươi người, năm người chúng ta làm sao mà bắt hết?” Lý Huy giơ tay ra.

“Hàn Bân, nghe đội trưởng Trịnh nói ngươi có kế hoạch bắt giữ, nói nghe xem.”

“Ta nghĩ đơn giản, để Trương Hải Long mở lại một sòng bạc, hẹn tất cả các con bạc có thể đến, lần này sẽ bắt được nhiều người, cũng khỏi phải từng người một triệu tập.” Hàn Bân đề xuất.

“Ý hay, đám con bạc này vui lớn rồi.” Triệu Minh cười nói.

Tằng Bình gật đầu, lộ vẻ khen ngợi: “Vậy chúng ta bố trí, cố gắng tối nay tóm gọn bọn chúng.”

……

Tối mười giờ, bến xe Vân Tường.

Trên quảng trường bến xe tụ tập một đám người, dẫn đầu là một thanh niên tóc vàng.

Đao Tử cúi đầu, nhìn đồng hồ, vẫy tay: “Đến giờ rồi, lên xe.”

Đao Tử nói yếu ớt, so với thường ngày thiếu vài phần tinh thần.

Nhưng những con bạc này đều đến chơi, ba năm nhóm một, thầm thì về vận may, làm sao thắng tiền, không để ý đến Đao Tử.

Nhưng trong đám đông có vài gương mặt mới, lại thu hút sự chú ý của vài con bạc lâu năm, có người mới tham gia là chuyện tốt, lui tới đều là những người này, bọn họ thắng tiền ai?

Lên xe, Đao Tử như thường lệ bắt đầu thu điện thoại, mọi người cũng quen rồi, không ai dị nghị, phối hợp giao điện thoại cho Đao Tử.

Nhưng khi xe chạy một lúc, có người phát hiện vấn đề.

Mã Cao Trì đứng dậy, hô: "Đao Tử, chúng ta đang đi đâu vậy?

"Đến sòng bạc."

"Đường không đúng, đây không phải đường lên núi." Mã Cao Trì nghi ngờ nói.

"Đúng vậy, ta cũng thắc mắc, sao lại rẽ đường này."

"Đây là đường vào thành phố mà?"

"Rốt cuộc chuyện gì vậy?" Con bạc khác cũng phát hiện bất thường, hỏi.

"Bưu ca mở sòng bạc mới, cho các ngươi đổi chỗ chơi, đảm bảo còn vui hơn trước." Đao Tử giải thích.

"Lần trước tham gia sòng bạc, sao không nghe Bưu ca nói gì?"

"Chuyện quan trọng như vậy, Bưu ca có thể nói cho ngươi, ngươi nghĩ mình là Lão Kỷ?" Đao Tử hừ một tiếng.

“Đao Tử, dừng xe lại, ta đột nhiên nhớ ra hôm nay còn việc, không muốn chơi nữa.” Mã Cao Trì cầm túi, đi về phía trước xe.

“Ngươi nói chơi là chơi, nói không chơi là không chơi, đùa với chúng ta sao.” Đao Tử còn muốn lập công chuộc tội, sao để hắn đi, quát:

“Ngồi lại.”

“Ngươi có ý gì, ta hôm nay không muốn chơi, ngươi còn ép ta chơi, mọi người xem có chuyện này không?” Đối mặt Đao Tử một mình, Mã Cao Trì cũng sợ, bèn kéo thêm các con bạc khác.

Người đông rồi, không sợ nữa.

“Bốp!” Một tiếng vang giòn.

Mã Cao Trì bị tát một cái, Đao Tử chỉ vào mũi hắn mắng: “Ngươi cút lại cho lão tử, nói thêm câu nữa, chém chết ngươi.”

Mã Cao Trì ôm mặt, mắt đầy vẻ phẫn nộ, nhưng một cái tát này làm tan dũng khí của hắn, nhìn các con bạc khác, không ai dám bước lên giúp.

Hắn cúi đầu, xám xịt ngồi lại chỗ cũ.

Các con bạc khác, dù trong lòng cũng nghi ngờ, nhưng thấy bộ dạng của Mã Cao Trì, cũng không dám làm loạn.

Đao Tử không chỉ một mình, sau lưng còn có Bưu ca, là một kẻ ác, dưới tay có mấy tên tay chân, đều mang dao phay.

Nghĩ đến, trên xe đột nhiên có vài gương mặt mới, ai không sợ?

Mười mấy phút sau, xe trực tiếp đến phân cục Ngọc Hoa, ngoài đứng vài chục cảnh sát, đám con bạc đều ngớ người.

Không dám động đậy.

Ngỡ ngàng đến chết vài ngày tiếp theo, cuộc sống của Hàn Bân có thể tóm gọn trong một chữ.

Bận!

Sòng bạc mở liên tiếp hai đêm, bắt hơn ba mươi con bạc, lại thông qua WeChat, điện thoại triệu tập các con bạc còn lại.

Trong lúc này, phân cục Ngọc Hoa đông như kiến, ngoài lấy lời khai, thẩm vấn, đội 2 bận rộn không ngừng.

Đội 1 cũng bị Trịnh Khải Hoàn gọi đến giúp, xoay như chong chóng bốn năm ngày mới xử lý xong vụ tụ tập đánh bạc này.

Sòng bạc xây trong núi cũng bị niêm phong, nếu không có Bưu ca dẫn đường, chỗ đó thực sự rất khó tìm.

Bưu ca và vài tay chân vì tổ chức đánh bạc bị bắt, đều bị xử lý hình sự.

Con bạc tùy mức độ, bị giam giữ hoặc phạt tiền.

……

Thứ bảy, Hàn Bân cuối cùng có thể nghỉ ngơi một ngày, có thể ngủ nướng.

Dĩ nhiên đó là tưởng tượng của hắn.

Sáng hơn tám giờ.

“Cạch cạch…” Một loạt âm thanh mở cửa vang lên.

Hàn Bân đang nửa tỉnh nửa mê, nghe thấy tiếng mở cửa.

Do cảnh giác nghề nghiệp, Hàn Bân mở ngăn kéo đầu giường, lấy ra một cây dùi cui cảnh sát.

“Con trai, mấy giờ rồi, mau dậy đi.” Nghe tiếng quen thuộc này, Hàn Bân ngáp dài, đặt dùi cui lại ngăn kéo đầu giường.

Hàn Bân mặc áo ba lỗ, quần đùi ra khỏi phòng, thấy Vương Huệ Phương đang dọn dẹp phòng khách: "Mẹ, hôm nay là thứ bảy, ta khó khăn lắm mới được nghỉ một ngày, ngài không thể đổi ngày khác dọn dẹp sao?"

"Ngươi tưởng ta muốn dọn dẹp à, hôm nay có chuyện." Vương Huệ Phương hừ một tiếng.

"Ngài tìm ta có chuyện gì?" Hàn Bân cầm cốc nước, uống một ngụm nước lọc.

"Chuyện lớn." Vương Huệ Phương chỉ vào ghế sofa bên cạnh, ra hiệu Hàn Bân ngồi xuống.

Chương 161: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chuyện gì mà nghiêm trọng vậy?” Hàn Bân nghi hoặc hỏi.

“Số điện thoại ta đưa, liên lạc chưa?”

“Ta… mấy ngày nay bận quá.”

“Ta biết mà.”

Vương Huệ Phương thở dài, chán nản nói: “Mấy ngày rồi còn chưa liên lạc với cô gái, người ta nghĩ sao?”

“Những ngày này thực sự bận.” Hàn Bân thở dài, không chỉ bận vụ án, chuyện bắn nghi phạm cũng làm hắn đau đầu.

Làm gì có tâm trí tán gái.

“Hôm nay bận không?” Vương Huệ Phương hỏi dồn.

“Được rồi, ta gọi, bây giờ gọi được chưa?” Hàn Bân bất đắc dĩ nói.

Tâm tư của mẹ, hắn không muốn phụ.

“Đã mấy ngày không liên lạc, thái độ nhất định phải chân thành, biết không?” Vương Huệ Phương dặn dò.

Hàn Bân nghiêm túc nói: “Rõ, thưa lãnh đạo.”

“Đi, đừng giở trò với ta.” Vương Huệ Phương không dễ bị lừa.

“Lãnh đạo, cô gái đó tên gì?”

“Đàm Tĩnh Nhã.”

“Vậy ta gọi nàng Tiểu Nhã.” Hàn Bân cười nói.

“Còn chưa gặp mặt, nghiêm túc chút, đừng gọi thân mật.” Vương Huệ Phương quở trách.

Hàn Bân lấy điện thoại, gọi vào số của Đàm Tĩnh Nhã.

Lát sau, điện thoại kết nối, vang lên giọng ngái ngủ: “Alo.”

Hàn Bân nghe giọng, đối phương như chưa dậy: “Đàm tiểu thư, không quấy rầy ngài nghỉ ngơi chứ.”

“Ngài là ai?”

“Hàn Bân.”

Đàm Tĩnh Nhã ngập ngừng một chút: “Ngài làm gì? Ta mới mua xe, ta không mua nổi nhà.”

Hàn Bân “…”

“Không nói ta cúp máy.” Đàm Tĩnh Nhã ngáp.

“Đàm tiểu thư, ta là do Dì Lâm giới thiệu, mấy ngày trước bận quá, không liên lạc được với ngài.” Hàn Bân nhắc nhở.

“À, ta nhớ rồi, đúng vậy.” Đàm Tĩnh Nhã chợt hiểu ra.

“Trưa có thời gian không? Muốn hẹn ăn cơm.” Hàn Bân vào thẳng vấn đề.

“Ta đã hẹn bạn trưa ăn cơm rồi.” Đàm Tĩnh Nhã khéo từ chối.

“Vậy cùng uống cà phê đi.”

“Ở đâu?”

“Hai giờ chiều, Starbucks Quảng trường Lệ Thái được không?” Hàn Bân nói.

“Được thôi.”

“Chiều gặp.”

“Được.”

Cúp điện thoại, Hàn Bân quay đầu nhìn Vương Huệ Phương: “Lãnh đạo, nhiệm vụ hoàn thành thế nào?”

“Đừng nói nhiệm vụ, còn chưa thấy mặt, chiều nay ăn mặc đẹp, lái xe đi.”

“Ta như này cần ăn mặc sao, người đứng ở đó, cô gái không đổ dưới chân ta mới lạ.”

Vương Huệ Phương gật đầu: “Đúng vậy, giống hệt ta.”

Hàn Bân “…”

……

Chiều một giờ năm mươi bảy phút.

Hàn Bân đến đúng giờ tại Starbucks Quảng trường Lệ Thái.

Hàn Bân gọi một ly latte, ngồi ở chỗ gần cửa sổ, vừa uống cà phê, vừa thả hồn.

Những ngày này Hàn Bân mệt mỏi, đối với hắn ngồi thả hồn không làm gì cũng là hạnh phúc.

Thời gian từng phút trôi qua, cà phê uống hơn một nửa.

Hàn Bân nhìn điện thoại, đã gần hai giờ hai mươi phút.

Trước khi đến, Hàn Bân đã đoán, nhiều ngày không liên lạc, cô gái đó có thể sẽ giận dỗi, chuẩn bị sẵn sàng đợi lâu, nên hắn đến đúng giờ.

Đợi một phát hai mươi phút, cũng không có điện thoại.

Hàn Bân có chút khó chịu, lấy điện thoại gọi cho Đàm Tĩnh Nhã.

“Yêu cà phê, cảm giác khiêm nhường, yêu sưu tầm nhạc lạ…” Chuông điện thoại vang lên tự nhiên dừng, vẫn không

nghe máy.

“Móa, cô gái được lắm.” Hàn Bân có chút bực bội, không lẽ bị cho leo cây.

Lại đợi vài phút, đối phương vẫn không gọi lại, Hàn Bân cảm thấy không còn hy vọng.

Đợi mãi, dù gặp nhau, khí thế cũng thua một bậc.

Không hợp với cách tán gái.

Hàn Bân đã xem ảnh của Đàm Tĩnh Nhã, nàng rất xinh đẹp, có khí chất, đoán là có nhiều người theo đuổi nàng, một mực bợ đỡ nàng, cũng không có hy vọng.

Hàn Bân thanh toán, gửi cho Đàm Tĩnh Nhã một tin nhắn: “Xin lỗi, hôm nay có nhiệm vụ đột xuất, không thể gặp mặt, xin lỗi.”

Vài phút sau, Đàm Tĩnh Nhã nhắn lại: “Được lắm!”

“Ha ha…”

Hàn Bân cười, lòng thoải mái.

Cô gái này, có lẽ đang trên đường, tức giận.

Dù tin nhắn không thân thiện, nhưng tốt hơn không trả lời.

Hàn Bân lái xe về nhà, chuẩn bị chịu mắng từ lãnh đạo.

“Đinh linh linh…”

Vừa xuống xe, điện thoại Hàn Bân reo.

Hàn Bân nhìn điện thoại, nhấn nút nghe: “Cậu.”

“Bân Tử, mai nghỉ không?”

“Nghỉ.”

“Được rồi, mai ta hẹn đi xem cửa hàng, nhóc qua giúp ta xem sao.” Vương Khánh Thăng nói.

“Có mời cơm không?”

“Chắc chắn, mai muốn ăn gì, cậu mời cái đó.” Vương Khánh Thăng là một người sành ăn.

“Cậu, sao phải đợi đến mai, nếu không có việc, tối nay qua đi, ta vừa nghỉ, mình nhậu một bữa, sáng mai đi.” Hàn Bân cười nói.

“Cũng được, để mẹ ngươi làm món ngon.”

“Không vấn đề, ngài qua sớm, nói cho ta biết tình hình cửa hàng.”

“Được, xong việc ta qua.” Vương Khánh Thăng nói rồi cúp máy.

Hàn Bân nhấn khóa xe, thầm nghĩ, cậu đến có thể chia bớt sự chú ý của mẹ.

Nhà Hàn Vệ Đông.

Hàn Bân kể tình hình gặp mặt cho Vương Huệ Phương nghe.

Vương Huệ Phương nghe xong, mặt khó coi: “Ngươi nói hôm nay không có việc, vội gì, đợi thêm chút thì sao.”

“Mẹ, đây không phải đợi thêm hay không, người ta rõ ràng cho ta leo cây.” Hàn Bân nhún vai.

“Giờ hẹn hò chẳng phải đều thế sao, ngươi xem tivi, chẳng phải cũng diễn vậy.” Vương Huệ Phương nói.

“Mẹ, ngài thấy cô gái này đẹp không?” Hàn Bân hỏi lại.

“Đẹp, dáng người tốt, tốt quá.”

“Chính vì đẹp, có nhiều người theo đuổi nàng, bợ đỡ nàng, nhiều ta không nhiều, ít ta không ít, ngài nói đúng không?” Hàn Bân cười nói.

Chương 162: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Còn chưa gặp mặt, gặp rồi, người ta chưa chắc thích ngươi." Vương Huệ Phương nói.

"Chính vì chưa gặp mặt, càng không thể chiều nàng, ngài cũng không muốn con dâu cưỡi lên đầu mình chứ." Hàn Bân cười nói.

Vương Huệ Phương nhếch mép: "Lý lẽ cùn."

Hàn Bân nghiêm mặt nói: "Lý lẽ cùn cũng là lý lẽ."

"Lần này bỏ qua, ta không nói ngươi nữa, ngươi chưa nói hết mà, mai tiếp tục hẹn." Vương Huệ Phương nói.

"Mẹ, mai ta có việc, không hẹn được."

"Việc gì."

"Cậu gọi điện, nhờ ta cùng đi xem cửa hàng."

"Xem ngươi bận thế nào."

"Đúng rồi, cậu nói một lát qua ăn cơm, ngài làm món ngon." Hàn Bân chuyển chủ đề.

"Ăn gì mà ăn, béo thế rồi, còn muốn lấy vợ không." Vương Huệ Phương nói, chỉ vào Hàn Bân: "Ngươi đừng chuyển chủ đề, cô gái này vẫn phải tiếp tục hẹn."

Hàn Bân cười khổ: "Biết rồi."

……

Sáng hôm sau, Hàn Bân và Vương Khánh Thăng ăn sáng xong, đi đến Phố Cổ Cầm Đảo.

Hàn Bân định lái xe đi, Vương Khánh Thăng không đồng ý.

Trưa còn muốn dẫn cháu ăn ngon, có khi nhậu, lái xe lại không tiện.

Phố cổ ở ngoại ô, gần bãi biển Kim Sa, một mặt giáp núi, một mặt giáp biển, xung quanh có nhiều du khách, đảm bảo lượng khách nhất định.

Hai người xuống xe, đập vào mắt là một cổng chào đỏ, ngói xám, cổng có ba chữ vàng phố cổ.

Hàn Bân không lần đầu đến, không xa lạ, chỉ là từ khi đi làm bận rộn, ít có thời gian qua đây.

"Trước đây tu sửa, đẹp hơn trước." Vương Khánh Thăng vừa đi vừa giới thiệu:

"Ngươi không biết, bây giờ phí chỗ ngồi cũng tăng, tính theo mét vuông, giá thuê cũng gần như cửa hàng."

"Có lẽ là bày hàng rong, ảnh hưởng kinh doanh cửa hàng, người ta phản ánh với ban quản lý." Hàn Bân đoán.

Phố cổ lát gạch xanh, hai bên là nhà ngói xám tường trắng, cửa sổ, cửa gỗ chạm rồng phượng rất đẹp, cổ kính, là điểm tham quan không tồi.

"Hàng rong không phải ngày một ngày hai, nếu ảnh hưởng đã sớm ảnh hưởng, không quản ra quy củ." Vương Khánh Thăng thở dài.

"Phí chỗ ngồi tăng, ngài mới quyết định mở cửa hàng?" Hàn Bân hỏi.

"Đúng vậy, ta nghĩ giá thuê tương đương, chỗ trong cửa hàng rộng hơn, bày hàng nhiều hơn, nhìn cao cấp hơn, bán được nhiều tiền, cắn răng thuê cửa hàng." Vương Khánh Thăng nói.

“Cậu, phố cổ này vẫn còn cửa hàng trống, sao không thuê trực tiếp từ ban quản lý, mà nhận lại cửa hàng người khác chuyển nhượng.” Hàn Bân nghi hoặc.

“Phố cổ này, vẫn còn một số cửa hàng trống, nhưng những cửa hàng đó vị trí hẻo lánh, cửa hàng tốt sớm đã có người thuê, cửa hàng chuyển nhượng vị trí tốt hơn, và mọi thứ đã đầy đủ, hắn không dùng, ta cần, bán lại giá rẻ, hai bên đều có lợi.” Vương Khánh Thăng giải thích, chỉ vào phía trước không xa:

“Nhìn, cửa hàng treo biển Đường Ngọc Bảo đó.”

Cửa Đường Ngọc Bảo có ba cửa, đều mở rộng, từ ngoài đường có thể thấy hai dãy kệ, bày đủ loại đồ cổ.

Vương Khánh Thăng và Hàn Bân đi vào cửa hàng, một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi bước tới: “Ông chủ Vương đến, xin lỗi không đón từ xa.”

“Ông chủ Chu.” Vương Khánh Thăng chào.

“Mời vào, hai vị ngồi chút, ta đi pha trà.” Ông chủ Chu nhiệt tình nói.

“Ngài đừng bận, chúng ta không khát.” Vương Khánh Thăng nói.

“Ngài nói vậy, đã đến đây, không thể không uống nước.” Ông chủ Chu nói xong, đi vào sau đun nước.

Hàn Bân nhìn quanh: “Sao chỉ có hai dãy kệ có đồ cổ, các kệ khác đều trống.”

“Chuyển nhượng mà, tự nhiên không nhập hàng nữa.” Vương Khánh Thăng nói, cầm một cái chén ngọc, gõ gõ, xem màu sắc, rồi cười đặt lại.

“Cậu, cái này thật hay giả?” Hàn Bân hỏi.

“Không rõ.”

“Ý gì?”

“Về rồi, ta dạy ngươi quy tắc ngành đồ cổ.” Vương Khánh Thăng nói có ý.

“Ta học cái này làm gì? Vô ích.” Hàn Bân nhún vai, hắn không làm nghề này.

“Sao không có ích, đều là kiến thức.” Vương Khánh Thăng chỉ vào chuỗi hạt trên tay Hàn Bân:

“Như chuỗi hạt của ngươi, là ta nhờ người khai quang, nên phải đeo tay trái.”

“Ta tưởng nam trái nữ phải.” Hàn Bân cười nói.

“Không phải chuyện đó.” Vương Khánh Thăng lắc tay, nói tiếp: “Ngươi nhớ, không đeo chuỗi hạt cả hai tay.”

“Tại sao?” Hàn Bân nghi hoặc.

“Ngươi làm gì, trong lòng biết rõ.” Vương Khánh Thăng vỗ lưng Hàn Bân, chỗ đó treo một còng tay.

“Có lý.” Hàn Bân cười.

“Chuỗi hạt Phật này, sau này nhớ, Phật tháp nhất định hướng lên trên, biểu thị sự tôn kính Phật. Nếu hướng xuống, sẽ mất tác dụng hộ thân trừ tà.” Vương Khánh Thăng dặn dò.

Hàn Bân gật đầu, dù không tin lắm, nhưng nghề nào có quy tắc nghề đó, như uống rượu vang dùng ly chân cao, đều là quy tắc bất thành văn.

Dĩ nhiên, ngươi thích dùng chén trà uống, cũng là tự do của ngươi.

Vương Khánh Thăng còn muốn nói, bên ngoài vang lên tiếng bước chân, một đôi nam nữ trẻ đi vào, khoảng hai mươi tuổi, trông như một đôi tình nhân.

Ông chủ Chu dường như nghe thấy động tĩnh, chạy từ sau ra: "Hai vị cần gì?"

"Xem." Người đàn ông nói.

Người phụ nữ nhìn quanh, nhíu mày: "Chủ tiệm, cửa hàng ngươi trống trơn, chỉ có hai kệ có hàng."

"Là vì cửa hàng ta bán chạy, ngươi đến muộn, hai kệ này cũng trống." Ông chủ Chu cười nói.

"Ngài biết nói đùa."

Chương 163: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ta nói thật, cửa hàng chuyển nhượng, đồ đều rẻ hơn cửa hàng khác, người mua nhiều, ngài đến đúng lúc, mua không lỗ." Ông chủ Chu nghiêm túc nói.

Người phụ nữ đi quanh kệ, cầm chén ngọc Vương Khánh Thăng vừa xem, chơi một lúc, hỏi:

"Chủ tiệm, chén ngọc này bao nhiêu?"

"Ngài có mắt, trong tiệm này chén ngọc này quý nhất." Ông chủ Chu giơ ngón cái.

"Chủ tiệm, chén ngọc này thuộc loại ngọc gì?" Khách nữ hỏi.

"Hòa Điền."

"Là tử liệu sao?"

"Ta nói là, ngài tin không?" Ông chủ Chu hỏi lại.

Khách nam trầm ngâm: "Không tin, chén ngọc lớn như vậy, thật là tử liệu Hòa Điền giá trị liên thành, ngài không nỡ bán."

"Ngài là người trong nghề."

Ông chủ Chu khen, cười nói: "Là sơn liệu, dù không bằng tử liệu, nhưng chất lượng không tệ."

"Chủ tiệm, chén ngọc này bao nhiêu?" Khách nam hỏi.

Ông chủ Chu giơ ngón cái và ngón trỏ, làm thành số tám: "Số này."

“Tám trăm.” Khách nữ đoán.

“Ngài đùa à.” Ông chủ Chu chỉ chén ngọc, nghiêm túc nói:

“Ngài nhìn chất ngọc, chất lượng, còn chạm khắc trên chén, đều là hảo hạng, tám nghìn, ngài có bao nhiêu ta lấy bấy nhiêu.”

“Chủ tiệm, ngài nói thẳng giá, bao nhiêu?”

“Chén ngọc này thực sự tốt, nếu không chuyển nhượng, ta không nỡ bán.” Ông chủ Chu cảm thán.

“Hay vậy, sáu nghìn được không?” Khách nữ nói.

“Trước đây chén ngọc này ít nhất mười nghìn, nhưng giờ chuyển nhượng, ta cũng muốn lấy may tám nghìn tám trăm tám, ngài muốn thì lấy, không hợp thì xem đồ cổ khác.” Ông chủ Chu nói.

Đôi tình nhân đi qua, cúi đầu bàn bạc.

Lát sau nói: “Chúng ta muốn chén ngọc này, chúng ta cũng muốn lấy may, sáu nghìn sáu trăm sáu được không?”

“Nếu giá này, ta đập bát cơm, ngài thực sự muốn tám nghìn sáu trăm sáu ta cho ngươi, thiếu một xu không bán.” Ông chủ Chu trả giá.

Đôi tình nhân thì thầm, khách nam nói: “Chủ tiệm, ngài là người thật thà, tám nghìn sáu trăm sáu, chúng ta lấy chén này.”

“Được, ta gói cho ngươi.” Ông chủ Chu cười, nói với Vương Khánh Thăng và Hàn Bân: “Hai vị đợi chút, ta đi ngay.”

“Ngài tự nhiên.” Vương Khánh Thăng gật đầu.

Ông chủ Chu cầm chén ngọc, dẫn khách vào sau gói hàng.

Đồ cổ ngoài giá trị bản thân, đóng gói cũng rất quan trọng, đóng gói tinh xảo, cao cấp mới thể hiện giá trị đồ cổ.

Hàn Bân và Vương Khánh Thăng đi ra cửa hàng, thì thầm.

“Cậu, hai người khách này thật hay giả?” Hàn Bân hỏi.

“Ngươi tinh mắt, nhìn ra gì?” Vương Khánh Thăng ngạc nhiên.

“Không nhìn ra gì, chỉ thấy mình vừa đến, có khách, lại bán chén ngọc tám nghìn sáu trăm sáu, cửa hàng kinh doanh tốt thế, sao chủ tiệm phải chuyển nhượng?” Hàn Bân phân tích.

“Nói đúng, ta cũng thấy hai người này như diễn.” Vương Khánh Thăng nói.

“Ngài nhìn ra sao?”

Vương Khánh Thăng nhíu mày, nói: “Cảm giác.”

“Nếu diễn, hai người này diễn tốt.” Hàn Bân cười nói.

Người bình thường nói dối, có một số thói quen nhỏ như sờ mũi, chạm cổ, lặp lại câu hỏi, nhưng đôi tình nhân này rất tự nhiên.

“Ngươi đừng xem thường diễn viên, họ sống bằng diễn, và là diễn tại chỗ, diễn hỏng không chỉ không được tiền, có khi bị đánh, diễn kém không làm được.” Vương Khánh Thăng hừ một tiếng.

“Tặc tặc, ai cũng có tiềm năng làm ảnh đế.” Hàn Bân cười nói.

“Không đến nỗi, họ chỉ diễn vài đoạn, tập nhiều lần, bảo họ diễn đoạn mới, không ra hồn.” Vương Khánh Thăng nhỏ giọng nói.

“Vậy cửa hàng này có nhận không?” Hàn Bân hỏi.

“Nhận chứ, sao không?” Vương Khánh Thăng không để ý:

“Thời nay làm gì không có diễn viên, ăn bát mì cũng thuê người xếp hàng, nói gì ngành đồ cổ, rượu thơm sợ ngõ sâu, cửa hàng không vấn đề, có diễn viên không sao.”

Hàn Bân hiểu thái độ của cậu, cười nói: “Tức là, chủ tiệm biết có thể bị phát hiện, vẫn thuê.”

“Làm đồ cổ cần con mắt tinh tường, nhìn ra là bản lĩnh, bị lừa coi như học phí.” Vương Khánh Thăng cười nói.

“Ngài cũng trả không ít học phí nhỉ.” Hàn Bân nháy mắt.

“Phải, không thế, sao bị mẹ ngươi chửi suốt.” Vương Khánh Thăng thở dài: “May mà ta vượt qua, trả đủ học phí, có kinh nghiệm, nghề này vẫn có triển vọng.”

“Ngài phải làm tốt, học phí không thể trả vô ích.” Hàn Bân nói.

“Chắc chắn, ngươi cứ đợi mà xem.” Vương Khánh Thăng tự tin, lộ vẻ mong chờ.

Nói chuyện, đôi tình nhân cầm hộp quà gói xong, vui vẻ ra khỏi Đường Ngọc Bảo.

Ông chủ Chu cũng đi ra, vẻ áy náy: “Xin lỗi hai vị, để các vị đợi lâu.”

“Không sao.” Vương Khánh Thăng đáp, cười nói: “Ngài kinh doanh tốt, sáng sớm bán được đồ ngọc.”

“Hai vị khách quý đến, cửa hàng phú quý, cũng nhờ các vị mang tài đến.” Ông chủ Chu khách sáo nói.

Hàn Bân sờ cằm, thầm nghĩ, ông chủ Chu này rất giỏi kinh doanh, dù biết hắn bịa, vẫn nghe dễ chịu.

“Hai vị, mời sang phòng bên nghỉ ngơi, nước sôi rồi, pha trà ngay.” Ông chủ Chu làm động tác mời.

Phòng bên đặt bàn ghế gỗ, cổ kính, hợp với phong cách cửa hàng đồ cổ.

Lát sau, ông chủ Chu mang nước nóng, tự pha trà cho hai người.

"Xin lỗi hai vị, cửa hàng chỉ có một mình ta, một lúc hai khách, không thể tiếp."

"Hiểu."

Ông chủ Chu pha xong trà, rót cho Vương Khánh Thăng, Hàn Bân và mình, nói: "Ông chủ Vương, ngài thấy cửa hàng ta thế nào?"

Chương 164: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vương Khánh Thăng uống ngụm trà, biết lúc quan trọng đến: "Cửa hàng rộng, chỉ là…"

"Ngài nói thẳng."

"Ta nhờ người xem, cửa hàng này phong thủy bình thường, tài khí không vượng, đến nhanh, đi nhanh, giữ không được người." Vương Khánh Thăng thở dài.

"Vương lão đệ, thời đại nào rồi, ai tin phong thủy, các thầy phong thủy có mấy người giỏi, toàn lừa tiền." Ông chủ Chu khinh thường, vẫy tay chỉ cửa hàng:

"Hơn nữa, ngài thấy đấy, kinh doanh không tốt sao."

Hàn Bân cười, nói: "Ông chủ Chu, hỏi mạo phạm, kinh doanh tốt sao ngài chuyển nhượng?"

Ông chủ Chu cười lớn, chỉ Hàn Bân: "Tiểu huynh đệ hỏi đúng."

Vương Khánh Thăng cũng cười, thầm nghĩ, không xem cháu ngoại hắn làm gì.

Ông chủ Chu ngập ngừng: "Người xưa nói, người lên cao, nước chảy xuống; ta chuyển nhượng không vì không kinh doanh nổi, mà vì có đường tốt hơn."

"Ông chủ Chu, ngài dạy ta phát tài." Vương Khánh Thăng nói.

"Nhà ta chuẩn bị di cư."

“Ngài đi đâu?”

“Tân Tây Lan.”

“Tặc tặc, nơi tốt, nghe nói cừu nhiều hơn người, cảnh đẹp, nơi du lịch.” Vương Khánh Thăng ngạc nhiên, kiếm được bao nhiêu tiền, di cư ra nước ngoài.

“Đúng vậy, nhà ta đã mua nhà ở Tân Tây Lan, định cư lâu dài, mới chuẩn bị chuyển nhượng.” Ông chủ Chu nói.

“Ông chủ Chu, người ta nói giao tình ít, lời sâu, quân tử kính nhau, nhưng ta cảm thấy gặp ngài như cố nhân, vẫn muốn khuyên một câu.” Vương Khánh Thăng nhấp trà, cảm thán:

“Cuộc sống trong nước càng ngày càng tốt, không cần thiết di cư, ngài thích Tân Tây Lan, mỗi năm sang đó chơi vài lần, du lịch, nghỉ dưỡng được, thật định cư, ta nghĩ ngài chưa chắc thích ứng được.”

“Thật sự, ta cũng lo vậy, lúc đầu không muốn đi, nhưng vợ ta rất thích, nói suốt bên tai, Tân Tây Lan thế này, thế kia, giục ta di cư.” Ông chủ Chu rót trà cho Vương Khánh Thăng.

“Được, phu nhân thích, ta không nói nhiều, tránh ngài phiền.” Vương Khánh Thăng cười, chắp tay: “Ta chúc ngài thượng lộ bình an.”

“Cảm ơn.”

Ông chủ Chu cảm ơn, thở dài: “Ta không bỏ được, là Đường Ngọc Bảo, không nói tiền chuyển nhượng, hy vọng tìm được người thích hợp, giữ danh tiếng.”

“Ông chủ Chu, điều này ngài yên tâm, ta làm ở phố cổ nhiều năm, ngài đi hỏi, nhân phẩm Vương Khánh Thăng không có gì chê, ngài chuyển cửa hàng cho ta, chắc chắn như trước.”

Ông chủ Chu đập đùi: "Được, chỉ cần ngài nói, ta giảm chín phần."

"Ông chủ Chu, ngài muốn bao nhiêu phí chuyển nhượng?"

"Số này." Ông chủ Chu giơ ba ngón.

"Ba trăm nghìn."

"Đúng." Ông chủ Chu gật đầu, nói với Vương Khánh Thăng: "Gặp ngài như cố nhân, đã nói giảm chín phần, còn lại hai trăm bảy mươi nghìn."

Vương Khánh Thăng cười thầm, gặp cố nhân, bốn chữ này, hắn không ít lần trả học phí.

Chỉ là, ông chủ Chu nói giảm chín phần, làm hắn không thể trả giá, không tiện giảm tiếp.

"Bân Tử, ngươi thấy sao?"

Kinh doanh phải hai người, một người mặt trắng, một người mặt đỏ, vừa trả giá, vừa không nói chết.

"Ông chủ Chu, hai trăm bảy mươi nghìn phí chuyển nhượng, bao gồm gì?" Hàn Bân hỏi.

"Thuê cửa hàng, bài trí và đồ cổ, đều chuyển nhượng cho ông chủ Vương." Ông chủ Chu nói, vỗ ghế:

"Bao gồm cả bộ ghế này, khi trước để thành đôi, ta tốn không ít tâm tư."

Cửa hàng đồ cổ, Hàn Bân không hiểu, đồ cổ linh tinh không hiểu, nhưng biết mình đến để làm gì: "Ta thấy giá này cao."

"Ngài thấy bao nhiêu hợp?" Ông chủ Chu hỏi.

"Hai trăm nghìn." Hàn Bân nói.

Mặt ông chủ Chu biến sắc, rõ ràng giá này thấp hơn dự kiến: "Ngài quý tính?"

"Hàn."

"Ngài lạ mặt, không biết ngài làm cửa hàng đồ cổ nào?" Ông chủ Chu hỏi thăm.

"Ta không làm đồ cổ."

"Ngài làm gì?"

Hàn Bân nghiêm túc nói: "Ta là cảnh sát."

Ông chủ Chu run rẩy, mày nhíu, mắt cũng nhíu.

Dù ngắn ngủi, vẫn bị Hàn Bân bắt được.

Biểu hiện này là sợ hãi.

Thấy phản ứng của đối phương, Hàn Bân ngạc nhiên, ông chủ Chu rất sợ cảnh sát, rõ ràng không bình thường.

Người bình thường biết bên cạnh có cảnh sát, cùng lắm ngạc nhiên, nếu không phạm pháp, sao phải sợ.

"Cảnh sát, ngài đến cửa hàng chỉ giáo gì?" Ông chủ Chu hít sâu, bình tĩnh lại.

"Ông chủ Chu hiểu lầm, đây là cháu ta, hôm nay nghỉ, nghe ta thuê cửa hàng, đến giúp ta xem." Vương Khánh Thăng giải thích.

"Ra vậy."

Ông chủ Chu đáp, lén nhìn Hàn Bân, thấy hắn bình thường, không có hành động:

"Ông chủ Vương, phí chuyển nhượng, ngài nghĩ sao?"

"Một giá hai trăm ba mươi nghìn, ngài thấy được không?"

Vương Khánh Thăng do dự, rất thích cửa hàng này, vừa nói phong thủy không tốt, là để giảm giá.

“Ông chủ Vương, nói thật, trước ngài, có người khác xem, có người trả giá này.” Ông chủ Chu giơ hai ngón tay làm số hai mươi lăm:

“Dù gặp ngài như cố nhân, cũng không thể lỗ, ngài nói đúng không?”

Vương Khánh Thăng cười ngượng, không ngờ ông chủ Chu nói chết giá, không dễ giảm thêm.

Vương Khánh Thăng nói thêm vài câu, tăng năm nghìn, nhưng ông chủ Chu vẫn giữ giá hai mươi lăm nghìn, không giảm.

Vương Khánh Thăng bất đắc dĩ, đành cáo từ.

Hai người vừa rời cửa hàng, từ sau đi ra một phụ nữ, khoảng bốn mươi tuổi, tóc ngắn, trông lanh lợi.

“Không bàn xong?” Phụ nữ tóc ngắn hỏi.

“Ngươi nghe thấy?” Ông chủ Chu hỏi lại.

Chương 165: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Dù cách phòng, nghe không rõ, sao không bàn xong?"

"Ta đòi hai mươi lăm nghìn, hắn trả hai mươi ba nghìn năm trăm."

"Không khác bao nhiêu, đều lời, bán đi." Phụ nữ tóc ngắn nói.

"Ngươi không biết, đi cùng là cảnh sát."

"Cảnh sát làm gì!" Phụ nữ tóc ngắn ngạc nhiên, vội hỏi.

"Là cháu của béo, giúp hắn xem." Ông chủ Chu thở dài.

"Hết hồn, tưởng chuyện gì." Phụ nữ tóc ngắn thở phào, hỏi lại: "Chỉ vì cháu hắn là cảnh sát, ngươi không muốn bán."

"Ta không muốn phiền phức."

Phụ nữ tóc ngắn nói theo phản xạ: "Có gì mà sợ, là chuyện mua bán, ta không quay lại, hắn là cảnh sát thì sao? Ra ngoài bắt ta à."

"Vậy ta không nói chết, nếu muốn mua, hai mươi lăm nghìn ta bán, không mua, nể cháu hắn, ta giảm." Ông chủ Chu nói.

"Ngươi nể mặt, họ bắt ngươi, không nể mặt." Phụ nữ tóc ngắn cười.

Ông chủ Chu hừ: "Hừ, tưởng ngươi cắt tóc ngắn sẽ tốt."

Có chuyện ra khỏi Đường Ngọc Bảo, Vương Khánh Thăng nhịn không nổi hỏi: "Bân Tử, ngươi thấy cửa hàng này thế

nào?”

Hàn Bân nghĩ: “Cửa hàng được, chủ tiệm không.”

“Nói sao?”

“Nói đơn giản, cửa hàng có vấn đề, không nhận.”

“Có vấn đề gì?”

Hàn Bân nhíu mày: “Không rõ, cảm giác.”

“Tiểu tử thối, ngươi học ta à.” Vương Khánh Thăng vừa buồn cười vừa giận.

“Ngài làm đồ cổ nước sâu, nhiều quy tắc, bị lừa gọi là học phí, ta còn nói gì.” Hàn Bân bất đắc dĩ.

“Ngươi thấy cửa hàng này không nhận?” Vương Khánh Thăng xác nhận.

“Không.”

“Ông chủ Chu làm ngươi không thoải mái chỗ nào?” Vương Khánh Thăng hỏi.

“Khi ta nói là cảnh sát, ông chủ Chu sợ hãi, chứng tỏ hắn có tật, chắc chắn có chuyện.” Hàn Bân giải thích.

“Sao ta không thấy?” Vương Khánh Thăng thắc mắc, hắn làm đồ cổ lâu, có chút mắt nhìn.

“Nếu dễ nhìn, cần cảnh sát làm gì?” Hàn Bân nghiêm túc nói.

“Nói ngươi béo, ngươi thở phì phò.” Vương Khánh Thăng hừ.

“Cái này, ta chắc không bằng ngài.” Hàn Bân cười, vỗ bụng Vương Khánh Thăng.

“Đi.” Vương Khánh Thăng đập tay Hàn Bân: “Tiểu tử thối, không nghiêm túc.”

“Cậu, ta không đùa, cửa hàng này không nhận.” Hàn Bân nhắc nhở.

Vương Khánh Thăng buồn bực, tìm được cửa hàng vị trí tốt, giá không cao, cháu nói có vấn đề, làm Vương Khánh Thăng khó chịu.

Vương Khánh Thăng muốn nhận cửa hàng.

Hàn Bân là người thân, tin tưởng nhất, lời Hàn Bân nặng ký.

“Cậu, cơm ngon không sợ muộn, giờ còn sớm, ta cùng ngài xem quanh, có thể gặp cửa hàng hợp.” Hàn Bân đề nghị.

Vương Khánh Thăng thở dài: “Đi.”

Người trên phố cổ càng đông, nhiều khách du lịch, khách không phải người trong nghề, đến đây chơi, dễ bị lừa.

Hai người dạo một vòng phố cổ, cửa hàng trống, chuyển nhượng có, nhưng vị trí hẻo lánh, giá thuê cao, dạo một vòng không thấy hợp.

Vương Khánh Thăng dừng bước, Hàn Bân chỉ phía trước: “Cậu, phía trước còn vài cửa hàng, qua xem.”

“Không xem, mấy cửa hàng ta xem rồi, không được.” Vương Khánh Thăng vẫy tay, hắn mập, đi buổi sáng mệt:

“Được rồi, trưa rồi, tìm chỗ ăn.”

“Chỗ này ngài quen, ngài dẫn đường, ta chỉ ăn.” Hàn Bân cười nói.

“Nói phải, ngươi cậu ta, giỏi nhất đồ cổ, thứ hai là ăn, bạn bè ta, nói về ăn, không ai bằng ta.”

“Ngài mở nhà hàng, không làm đồ cổ.”

“Tặc tặc.”

Vương Khánh Thăng bĩu môi: “Ngươi nghĩ mở nhà hàng dễ, chín mươi phần trăm nhà hàng kiếm ít, thật làm tốt, kiếm lớn ít.”

“Mẹ ta nói ngài, chưa làm nghĩ lớn.” Hàn Bân cười nói.

“Đi đi, ngươi đừng nói vớ vẩn, mẹ ngươi không đây, nói ít.” Vương Khánh Thăng thở dài, thời này, làm gì không dễ.

Sau phố cổ là núi, dưới núi có nhà hàng, hai người đi tới, đến nhà hàng Sơn Lý Hồng.

Nhà hàng sân rộng, ngồi sân nhìn thấy núi xa, có vài phần thơ mộng, không khí tốt, ngồi dưới bóng cây ăn rất mát.

Nhà hàng Sơn Lý Hồng thực đơn đặc sắc, gà núi nấu nấm dại, tôm hải sản, mùa vụ bội thu, thịt lợn rừng, rau dại.

Hàn Bân và Vương Khánh Thăng gọi bốn món một canh, Vương Khánh Thăng gọi rượu trắng, nhờ Hàn Bân uống vài chén, nhưng Hàn Bân từ chối.

Ngày thường Hàn Bân không uống rượu, ngày nghỉ ban ngày không uống, tối rảnh uống vài chén.

“Được, ngươi không có phúc.” Vương Khánh Thăng uống rượu, ăn nấm, vẻ mặt thỏa mãn.

Hàn Bân cười, thử vài món, rất ngon, rất đậm đà.

Hàn Bân không uống rượu, nhưng gọi nước ngọt, uống nước ngọt thay rượu, kính Vương Khánh Thăng vài ly.

Uống vài ly, Vương Khánh Thăng nói chuyện: “Bân Tử, ta dạo cả buổi không thấy cửa hàng hợp, hay suy nghĩ Đường Ngọc Bảo.”

“Cậu, ngài bỏ ý nghĩ, ông chủ Chu chắc chắn phạm pháp, nếu không sao sợ cảnh sát.” Hàn Bân nói.

“Buồn.” Vương Khánh Thăng uống ly rượu, ăn miếng nấm.

“Cậu, nói ông chủ Chu phạm pháp, hắn phạm gì?” Hàn Bân hỏi.

“Bân Tử, ngươi nghĩ nhiều, sợ cảnh sát chỉ là có tật, không phải phạm pháp.” Vương Khánh Thăng nói.

“Sao vậy?” Hàn Bân hỏi.

“Ta nhớ hình như năm trước, có nhà giàu đến phố cổ, mua bức tranh Đường Bá Hổ, giá ba mươi vạn, ban đầu chỉ thích, muốn sưu tầm, nhưng bạn bè xúi, đi giám định.”

Vương Khánh Thăng cười:

“Giám định phát hiện, tranh giả, hiện đại làm, đẹp, đáng vạn, nhà giàu ngớ người, mất mặt, mất tiền.”

Chương 166: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Sau sao?” Hàn Bân tò mò.

“Ba ngày sau, nhà giàu báo cảnh sát, nói cửa hàng đồ cổ lừa đảo, muốn lấy lại ba mươi vạn, ngươi đoán sao?” Vương Khánh Thăng hỏi lại.

“Ngài đừng vòng vo, nói mau.” Hàn Bân rót rượu cho Vương Khánh Thăng.

“Cảnh sát đến, lấy lời khai, nhưng chứng cứ không đủ, không lập án.” Vương Khánh Thăng uống ly rượu, nói tiếp:

“Ông chủ cửa hàng nói, bức tranh Đường Bá Hổ do hắn mua, không phải truyền gia, không xác định thật giả, không lừa đảo; thứ hai, ba mươi vạn muốn mua tranh Đường Bá Hổ, chắc chắn không bán.”

Hàn Bân gật đầu, ngành đồ cổ, rủi ro cao, lợi nhuận cao, muốn mua giá hời, phải sẵn sàng bị lừa.

Lợi không thể một mình hưởng.

“Đinh linh linh…” Lúc này, điện thoại Hàn Bân reo.

Hàn Bân nhìn, màn hình hiển thị Tằng Bình: “Alo, Tằng đội.”

“Hàn Bân, có án…”

Tằng Bình chưa nói xong, điện thoại mất sóng.

Hàn Bân gọi lại, phát hiện không dùng được, sóng kém.

“Gì vậy?” Hàn Bân mở nhóm đội 2, thấy không có mạng, không nhận tin.

Hàn Bân mượn điện thoại Vương Khánh Thăng, thấy sóng kém, gọi ngắt.

“Cậu, chuyện cửa hàng để sau, chắc có chuyện, ta liên lạc cảnh sát.”

Bà chủ nhà hàng, khoảng ba mươi tuổi, cao lớn, đầy đặn, trông tháo vát.

Hàn Bân gọi.

Bà chủ cầm thực đơn: “Ngài gọi gì?”

“Bà chủ, wifi chỗ ngươi là gì?”

“Hai ff, một hai ba bốn năm sáu.”

Hàn Bân kết nối wifi, nhập mật khẩu, hỏi: “Sóng chỗ này luôn kém vậy?”

“Không, chỗ ta tuy hẻo lánh, sau là núi, nhưng có trạm phát, sóng không kém.” Bà chủ nói.

“Đúng vậy, ta cũng lạ, trước chỗ này sóng tốt, hôm nay sao vậy?” Vương Khánh Thăng uống rượu.

“Cụ thể không rõ, sáng nay, điện thoại sóng kém, khách đặt không gọi được, ảnh hưởng kinh doanh.” Bà chủ thở dài.

“Rè rè…” Hàn Bân vừa kết nối mạng, WeChat vang liên tục, Hàn Bân xem, có nhiều tin nhắn.

Lý Huy gửi: “Bân Tử, ngươi đâu, sao không liên lạc được?”

Tin nhóm nhiều.

Tin đầu là Tằng Bình: “Có án.”

“Rõ.” Lý Huy đáp.

“Rõ.” Điền Lệ trả lời.

“Tằng đội, án gì?” Triệu Minh hỏi.

“Trộm trạm phát, gần phố cổ.”

“Trộm thường không phải đồn công an xử?” Triệu Minh hỏi.

“Ban đầu đồn xử, nhưng không bắt được, chỗ khác cũng có, là chuỗi trộm, đồn không xử được, phải giao phân cục.” Tằng Bình nói.

“Trộm cả trạm phát, quá đáng.” Điền Lệ hừ.

“Trạm phát gần phố cổ, vừa trộm, hiện trường chưa phá, qua điều tra hiện trường.” Tằng Bình nói.

“Tằng đội, Bân Ca chưa trả lời.” Triệu Minh nói.

“Lý Huy, gọi Hàn Bân.”

“Gọi rồi, không được.”

“Qua đây, ta gọi.” Tằng Bình nói.

……

Xem hết, Hàn Bân hiểu tình hình, khó trách điện thoại không sóng, thì ra trạm phát bị trộm.

Hàn Bân nhắn: “Tằng đội, ta gần hiện trường, điện thoại không sóng, vừa kết nối mạng.”

“Gửi vị trí, qua đón ngươi.”

“Ok.” Hàn Bân gửi vị trí nhà hàng Sơn Lý Hồng.

Liên lạc xong, Hàn Bân tiếp tục ăn, bữa sau không biết khi nào.

“Bân Tử, chuyện gì?” Vương Khánh Thăng hỏi.

“Trạm phát gần đây bị trộm, án giao đội ta, chút nữa đội trưởng qua đón.” Hàn Bân nói.

“Ta nói sao, sóng kém, bọn chúng điên, trộm trạm phát, ảnh hưởng bao nhiêu người.” Vương Khánh Thăng bực.

Một mức nào đó, Hàn Bân và hắn đều là nạn nhân.

“Đúng, đáng ghét, có cô nào thầm thích ta, gọi không được.” Hàn Bân nhún vai.

Vương Khánh Thăng “…”

Mặt dày hơn hắn, không làm nghề này tiếc.

……

Bốn mươi phút sau, Tằng Bình đến nhà hàng Sơn Lý Hồng, đón Hàn Bân vào núi.

“Bân Tử, ngươi sao ở đây?” Lý Huy hỏi.

“Cậu muốn mở cửa hàng, nhờ ta xem.” Hàn Bân lấy nước khoáng, chia mọi người.

“Có làm lỡ việc không?” Tằng Bình hỏi.

“Không, sáng xem xong, chiều làm án, không cần về cảnh sát.” Hàn Bân cười, hỏi:

“Tằng đội, có mấy trạm bị trộm?”

“Cái này thứ bảy, Tằng Bình đưa tài liệu cho Hàn Bân: “Hồ sơ đồn công an giao, xem đi.”

Hồ sơ hai phần, một của Sở Cảnh Sát Bãi Biển Kim Sa, một của Đồn Công An Đường Đồng An, trộm liên vùng, đồn không bắt được, báo phân cục.

Vụ trộm đầu ngày 3/9, phạm tại Sở Cảnh Sát Bãi Biển Kim Sa;

Vụ hai, ba ngày 4/9, phạm tại Đồn Công An Đường Đồng An, liên trộm hai trạm.

Vụ bốn ngày 6/9, phạm tại Sở Cảnh Sát Bãi Biển Kim Sa.

Vụ năm ngày 7/9, vụ sáu ngày 8/9, phạm tại Đồn Công An Đường Đồng An.

Hôm nay 8/9, đồn báo trạm bị trộm.

Triệu Minh xem tài liệu, hỏi: "Nhiều vụ vậy, sao không tra camera?"

"Trạm xây chỗ hẻo lánh, nhất là vài chỗ nghi phạm chọn, cơ bản trong núi, nơi này ít người, sao có camera." Tằng Bình giải thích.

"Nghi phạm trộm trạm, có gì đáng tiền?" Điền Lệ không rõ về trạm phát.

"Trạm có dây điện, cáp, pin, đáng tiền nhất là bộ pin, giá vài vạn." Hàn Bân lấy kẹo cao su, bỏ vào miệng:

"Đây chỉ là giá pin, thiệt hại công ty thông tin và dân, không tính được."

"Đúng vậy, không nói khác, đội ta không bị ảnh hưởng sao? Liên lạc không được Bân Ca." Triệu Minh nói.

"Ta nhận án, lãnh đạo gọi, nhắc phải phá án nhanh, không để chuỗi trộm ảnh hưởng thành phố Cầm Đảo và dân." Tằng Bình nghiêm mặt.

Hàn Bân xem xong hồ sơ, tạm kết luận, nghi phạm có thể tiếp tục phạm.

"Việc ai nấy làm, đồn giỏi bảo vệ trật tự, phá án giao cảnh sát hình sự." Lý Huy cười nói.

Chương 167: Tiêu Đề 《Ẩn》

Điền Lệ không tự giác gật đầu, đồng ý.

Từ xa đã thấy tháp trạm cao, đi vài phút, xe đến gần trạm, mọi người xuống xe.

Tháp trạm trong sân, bên cạnh có phòng máy, cả nhóm đến cổng, một người đàn ông mặc áo xanh, đội mũ bảo hộ màu vàng bước tới.

“Mấy vị là cảnh sát?” Người đội mũ hỏi.

Tằng Bình cho xem thẻ cảnh sát: “Ngài là ai?”

“Nhân viên công ty thông tin, Lý Vĩ Lợi.”

“Trạm này ngài bảo trì?” Tằng Bình hỏi.

“Đúng, ta bảo trì định kỳ.” Lý Vĩ Lợi nói.

“Phát hiện trộm khi nào?” Hàn Bân hỏi.

“Sáng, dân báo công ty sóng yếu, công ty bảo ta xem, khoảng chín giờ sáng đến.” Lý Vĩ Lợi vai run.

Hàn Bân nhíu mày, biểu hiện nói dối.

“Giới thiệu tình hình hiện trường.” Hàn Bân nói không lộ vẻ.

Trải qua Đường Ngọc, Hàn Bân không võ đoán phán người nói dối qua cử động.

Lý Vĩ Lợi dẫn mọi người đến cổng, là cổng sắt thường gỉ, là lớp sắt mỏng, khóa bị đập.

Hàn Bân đeo giày, vào sân.

Sân lát gạch, bên trái là tháp sắt, bên phải là phòng máy, cửa dán biển nhựa: "Phòng máy, người không phận sự miễn vào."

Là cửa chống trộm màu xanh, khóa gỉ, quanh khóa bị cậy, như dùng xà beng cậy.

Vào cửa, thấy thiết bị xếp dãy, dừng hoạt động, đi vào có giá sắt cao hơn mét, màu xám đậm.

Lý Vĩ Lợi chỉ giá sắt: "Chỗ để pin, đến đã mất."

"Mất bao nhiêu pin?" Tằng Bình hỏi.

"Pin hai mươi bốn cái một bộ, ba bộ, hai bộ dùng, một bộ dự phòng."

"Pin tách được không?" Điền Lệ hỏi.

"Pin thường nối tiếp, nối hàn, nối vít, sau có thể nối, tách bằng tay, trước phải khoan, rồi hàn." Lý Vĩ Lợi nói, vỗ giá sắt:

"Pin này đều hàn."

"Điện mạnh không?" Hàn Bân hỏi.

"Rất mạnh, tương đương cao thế, nếu không biết, mạnh tách, có thể làm đoản mạch, tạo dòng điện mạnh, rất nguy hiểm." Lý Vĩ Lợi giới thiệu.

"Tức là, có thể là dân chuyên." Hàn Bân hỏi.

"Không rõ, nhưng người thường tách, khó." Lý Vĩ Lợi nói.

Hàn Bân nhìn kỹ giá sắt: "Bộ pin nặng bao nhiêu?"

Lý Vĩ Lợi nghĩ: "Gần một trăm cân."

Hàn Bân quan sát, không thấy dấu chân, dấu phạm tội rõ.

Cả nhóm ra ngoài, Lỗ Văn dẫn kỹ thuật lấy vân tay và chứng cứ.

Hàn Bân đến ngoài sân, đường đỗ xe tải công trình màu vàng.

“Lý Vĩ Lợi, xe này ngươi lái?”

“Phải, ta bảo trì, đều lái xe này.” Lý Vĩ Lợi đáp.

“Phát hiện trộm, ai ở hiện trường?” Hàn Bân hỏi.

“Chỉ mình ta.”

“Báo cảnh sát xong, ngươi có rời không?”

Lý Vĩ Lợi lắc đầu: “Không.”

“Công ty xác định được thời gian trộm cụ thể không?” Tằng Bình hỏi.

“Không rõ.”

“Sao quanh trạm không có camera?” Điền Lệ hỏi.

“Trạm nhiều, vài chỗ có, vài chỗ không, bọn ta nhân viên không quyết định được.” Lý Vĩ Lợi bất lực.

“Triệu Minh, Điền Lệ, ghi lời khai Lý Tiên Sinh.” Tằng Bình dặn.

“Rõ.” Điền Lệ đáp, gọi Lý Vĩ Lợi hỏi.

Chỉ còn Tằng Bình, Hàn Bân, Lý Huy, ba người bàn án.

“Án tình, hai ngươi rõ, nghĩ sao?” Tằng Bình hỏi.

Lý Huy lấy kẹo cao su, đưa Tằng Bình và Hàn Bân: “Trạm xây chỗ hẻo lánh, không có camera, lại đêm phạm tội, manh mối không nhiều.”

“Lỗ Văn tìm được vân tay nghi phạm, đỡ việc.” Hàn Bân cười.

Tằng Bình lắc đầu: “Không khả thi, mấy vụ trước, không thấy vân tay nghi phạm.”

“Phải tháo pin, cần biết chuyên môn, ta nghĩ nghi phạm có thể làm nghề này hoặc từng làm.” Hàn Bân đoán.

“Người làm nghề nhiều, điều tra khó.” Lý Huy nói:

“Ta nghĩ, nên điều tra xe, chỗ này hẻo lánh, pin nặng, cần xe.”

“Nếu Lý Vĩ Lợi nói, pin gần trăm cân, không nhỏ, không có dấu kéo, một người khó mang, ít hai người.” Tằng Bình nói.

“Thêm người cảnh giới, ít ba người, có thể là băng nhóm.” Hàn Bân nói.

“Chính là không có camera, án dễ xử.” Lý Huy cảm thán.

“Có camera, có thể nghi phạm đổi mục tiêu, chỉ cần có ý định, luôn tìm được kẽ hở.” Hàn Bân nói.

Lúc này Lỗ Văn tới: “Tằng đội, hiện trường xong.”

“Có vân tay?”

“Có một người, so là Lý Vĩ Lợi.” Lỗ Văn đẩy kính.

“Tìm thấy chứng cứ khác?” Tằng Bình hỏi.

Lỗ Văn lắc đầu: “Không có chứng cứ rõ.”

Tằng Bình vỗ vai Lỗ Văn: “Vất vả.”

“Là việc của ta.” Lỗ Văn nhún vai, dọn đồ.

“Chứng cứ hiện trường vậy, không đủ tìm nghi phạm, chỉ có tìm cách khác.” Tằng Bình nhún vai.

Hàn Bân dạo quanh xe công trình, nhìn kỹ.

“Phát hiện?”

“Không.” Hàn Bân nhíu mày, nói: “Tằng đội, ngài thấy Lý Vĩ Lợi nói thật không?”

Tằng Bình ngạc nhiên: “Ngươi nghi hắn?”

“Có chút.” Hàn Bân nói.

Lý Huy nói: “Có thể tự trộm.”

Tằng Bình nhìn Lý Vĩ Lợi: “Có chứng cứ?”

Hàn Bân nghĩ lâu, nói: “Cảm giác.”

Tằng Bình vỗ ngực Hàn Bân: “Cảm giác để đó, tìm chứng cứ.”

Lát sau, Điền Lệ và Triệu Minh ghi lời khai về, Tằng Bình hỏi: “Lý Vĩ Lợi sao?”

“Không vấn đề.” Điền Lệ nói.

Tằng Bình liếc nhìn Hàn Bân, thấy hắn không có ý kiến gì, tiếp tục nói: “Vậy ta sẽ phân công nhiệm vụ.”

“Hàn Bân, Lý Huy, hai người đi xung quanh một chút, xem có ai ở khu vực gần đây tối qua hoặc rạng sáng có thấy ai khả nghi không.”

“Điền Lệ, Triệu Minh, hai người kiểm tra các camera giám sát xung quanh và hệ thống Giám sát Thiên Võng, xem có xe cộ hay người nào khả nghi không.”

Tằng Bình nói xong, nhìn quanh mọi người: “Có gì cần bổ sung không?”

Chương 168: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Tằng đội, đây chỉ là một hiện trường, còn năm hiện trường khác, nhân lực nhóm chúng ta e là không đủ.” Lý Huy nói.

“Chuyện đó ngươi không phải lo, ta sẽ báo cáo với đội trưởng Trịnh, xin thêm người.”

Trạm phát được xây trên núi, xung quanh tự nhiên là không có người ở.

Việc điều tra cũng phải mở rộng ra khu vực lân cận trạm phát.

Hàn Bân cùng mọi người xuống núi, dưới chân núi có vài nhà hàng, tiếp theo là khu phố cổ.

Nhà hàng nằm hai bên đường, có cái còn lắp camera, Hàn Bân định hỏi thăm, tiện thể sao chép một bản giám sát.

Còn Điền Lệ và Triệu Minh thì chia ra, đi tìm hiểu nơi khác.

Hàn Bân và Lý Huy đầu tiên đến một nhà hàng tên Bàn đại tẩu, lúc này đã qua giờ ăn, khách không còn nhiều, chỉ có vài người đang dọn dẹp.

“Hai vị, muốn ăn gì?” Một người phụ nữ khoảng bốn mươi, đeo tạp dề hỏi.

“Chúng ta là cảnh sát, muốn hỏi một chút.” Hàn Bân xuất trình thẻ cảnh sát.

Nghe Hàn Bân nói, người phụ nữ sững lại, những người phục vụ khác cũng dừng công việc.

Người phụ nữ béo nhìn Hàn Bân: "Cảnh sát, có chuyện gì không?"

"Trạm phát gần đây bị trộm, các ngươi biết không?" Hàn Bân hỏi.

"Không biết, việc này liên quan gì đến chúng ta?" Người phụ nữ không để tâm.

"Mẹ, sao không liên quan? Điện thoại chúng ta không có sóng, chính vì trạm phát bị trộm." Một thanh niên khoảng mười bảy, mười tám nhắc.

"À, ra vậy, ta cứ thắc mắc sao gọi không được." Người phụ nữ ngộ ra.

"Chúng ta điều tra để bắt kẻ trộm, sớm khôi phục tín hiệu." Hàn Bân giải thích.

Con người là loài động vật cấp cao, ý thức chủ quan rất mạnh. Nếu nguyện ý hợp tác, sẽ hiệu quả hơn nhiều, nếu không muốn, đừng nói cung cấp thông tin, không cản trở đã tốt rồi.

Giải thích rõ ràng, để họ hiểu liên quan đến lợi ích của mình, sẽ tự nguyện hợp tác.

"Ngài hỏi đi, chúng ta sẵn sàng hợp tác." Người phụ nữ vui vẻ.

Điện thoại không có sóng cũng ảnh hưởng đến kinh doanh nhà hàng, nàng đương nhiên muốn trạm phát sớm hoạt động lại.

"Các ngươi biết chính xác lúc nào mất sóng không?" Hàn Bân hỏi.

“Tối qua, ta nhớ khoảng mười giờ còn gọi được, sáng nay tám giờ phát hiện không gọi được, cụ thể lúc nào mất sóng, ta không rõ.” Người phụ nữ nói.

“Ta biết chính xác.” Thanh niên nói.

“Mấy giờ?”

“Mười hai giờ hai mươi lăm phút.” Thanh niên nhớ lại.

“Sao ngươi nhớ rõ vậy?” Hàn Bân ngạc nhiên.

“Ta thích chơi Liên Quân, trò này kỵ nhất là giật, mạng nhà ta không tốt, thường giật, ta toàn dùng 3G chơi.” Thanh niên nói, liếc người phụ nữ, lấy can đảm:

“Tối qua không ngủ được, chơi Liên Quân, đang chơi hay, dẫn đội sắp thắng, đột nhiên giật, không dùng được 3G, ta chuyển sang Wi-Fi, nhìn đồng hồ là mười hai giờ hai mươi lăm, nên nhớ rõ.”

“Thắng hay thua?” Lý Huy cười hỏi.

Thanh niên cười: “Thắng, MVP.”

“Giỏi đấy.” Lý Huy giơ ngón cái.

Người phụ nữ không hài lòng: “Ngươi lại chơi khuya, không bảo ngủ sớm sao.”

“Tối qua khó ngủ.” Thanh niên nhát gừng.

“Đêm không ngủ, sáng không dậy, ngươi cứ thế đi.” Người phụ nữ hừ.

“Tối qua từ mười hai đến một giờ, các ngươi có thấy xe nào khả nghi lên núi không?” Hàn Bân hỏi.

“Ngài đùa à, giờ đó, chúng ta ra ngoài làm gì, ngủ hết rồi.” Người phụ nữ đáp.

“Nhà các ngươi có camera không?”

“Trong sân có.”

“Có quay được đường ngoài không?” Hàn Bân hỏi.

“Không, chúng ta sợ trộm vào sân, góc quay hạn chế, nếu quay đường, sân sẽ có điểm mù.” Người phụ nữ nói.

Hàn Bân hỏi thêm vài câu, rồi xin phép rời đi.

Rời nhà hàng này, Hàn Bân hỏi thêm vài hộ, xác nhận thời gian mất sóng.

Điện thoại mất sóng, tức là trạm phát bị trộm, có thể suy ra thời gian phạm.

Hỏi xung quanh, Hàn Bân không tìm được ai nhớ rõ như thanh niên, không phải ai cũng quan tâm tín hiệu, nhiều người phát hiện muộn.

Nhưng, hỏi thêm vài người, Hàn Bân phát hiện thời gian cuối cùng họ dùng điện thoại không quá mười hai giờ tối, và phát hiện mất sóng sau hai giờ sáng.

Gián tiếp xác nhận lời thanh niên, mười hai giờ hai mươi lăm mất sóng rất cao.

Từ đó suy ra, thời gian nghi phạm trộm trạm phát từ mười hai giờ đến một giờ, trọng điểm kiểm tra camera trong khoảng này.

……

Khi Hàn Bân và Lý Huy kết thúc, đã hơn ba giờ chiều, còn sáu vụ trộm chưa kiểm tra lại, khối lượng công việc rất lớn.

Trong xe cảnh sát gần nhà hàng, Tằng Bình, Hàn Bân, Điền Lệ hội ngộ.

“Tằng đội, giờ làm gì?” Lý Huy hỏi.

“Tổng kết thu thập, rồi đến Trạm Cơ Sở Bãi Biển Kim Sa kiểm tra, gần đây.” Tằng Bình mở cửa xe, lấy ra điếu thuốc.

Hắn là tay nghiện thuốc, vừa rồi ở hiện trường không hút được, suýt không chịu nổi.

Hàn Bân, Lý Huy, Triệu Minh cũng bắt chước, lấy thuốc.

“Tằng đội, Bân Ca, Huy Ca, hút thuốc của ta.” Triệu Minh đưa thuốc cho mọi người.

Hàn Bân bật lửa, châm thuốc cho Tằng Bình, rồi châm thuốc mình, rít một hơi.

Thuốc này, Hàn Bân không lạ, dịp lễ tết hay có người biếu, Hàn Vệ Đông thấy không tốt, không thích hút, cấm biếu.

“Triệu Minh, cho ta một điếu.” Điền Lệ đưa tay.

“Chị Điền, ngài hút thuốc làm gì?” Triệu Minh ngạc nhiên.

“Thử xem, thứ này có hấp dẫn không.”

Tằng Bình phẩy tay, quát: “Đừng cho nàng, phụ nữ hút thuốc gì, không muốn lấy chồng?”

Chương 169: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Tằng đội, ngài cổ hủ, giờ đầy phụ nữ hút thuốc.” Điền Lệ lắc đầu.

“Ngươi so với họ làm gì, phụ nữ hút thuốc, ai không có hình xăm, ngươi cũng xăm đi.” Tằng Bình hừ.

Điền Lệ làm mặt xấu, nàng là cảnh sát, không thể xăm.

“Tằng đội, ngài báo đội trưởng Trịnh chưa? Có tăng nhân lực, còn sáu hiện trường chưa xem?” Lý Huy làm dấu tay.

“Một nhóm cũng có án, không hỗ trợ được, đội trưởng Trịnh điều phối nhóm một, nhóm hai, có khả năng không cao, các ngươi đừng mong, phải tự làm.” Tằng Bình nói.

“Được, này thì bận rồi.” Điền Lệ than.

“Đừng mặt ủ rũ, cảnh sát hình sự sợ khổ?” Tằng Bình quát, rồi giọng dịu lại:

“Tin tốt, nhóm hai có người mới.”

“Nhóm ta có thêm người?” Điền Lệ ngạc nhiên.

“Đúng, nhóm ta lập muộn, người ít, đội trưởng Trịnh luôn để ý, giờ có người hợp, phân cho nhóm ta.” Tằng Bình nói.

“Nam hay nữ?” Lý Huy hỏi.

“Có phải mỹ nữ không?” Triệu Minh mong chờ.

“Ngươi suốt ngày nghĩ gì, đến đây để phá án, không phải tán gái.” Điền Lệ hừ.

“Chị Điền, ta đùa, ngài chẳng phải mỹ nữ sao.” Triệu Minh cười.

Điền Lệ không đẹp lắm, nhưng ngũ quan thanh tú, dáng cao, tóc ngắn năng động, trông cũng duyên.

“Hay lắm, ta nói sao ngươi ngày khoe giàu, thì ra nhắm đến Chị Điền.” Lý Huy nháy mắt.

“Huy Ca, đừng nói bậy, ta chỉ nói vậy…” Triệu Minh nói, hét lên:

“Á.”

Thì ra, Điền Lệ đạp lên chân hắn.

“Câm miệng.”

Điền Lệ quát, rồi vung nắm đấm với Lý Huy: “Còn ngươi, bậy nữa, ta đánh.”

“Chị Điền, bớt giận, đùa thôi.” Lý Huy vội xin lỗi, dường như thật sợ Điền Lệ đánh.

Hàn Bân nhìn ba người đùa, không xen vào.

Hắn biết Lý Huy hay châm chọc, ai cũng dám chọc, nhưng theo hiểu biết, Lý Huy có vẻ sợ Điền Lệ.

Lý do thì Hàn Bân không rõ.

“Khụ…”

Tằng Bình ho nhẹ, quát: “Đừng đùa, không nhìn xem lúc nào, án chưa phá, còn tâm trí.”

“Tằng đội, ta điều chỉnh không khí, để mọi người nghỉ, thay đổi tư duy, lao động kết hợp nghỉ ngơi.” Lý Huy cười ngượng.

“Dùng thành ngữ hay, vừa rồi ngươi nghỉ, giờ lao động, nói xem, ngươi điều tra được gì.” Tằng Bình hừ.

Lý Huy sắp xếp: “Chúng ta đi xung quanh, thời gian mất sóng rất có thể là mười hai giờ hai mươi lăm, ước đoán thời gian phạm là từ mười hai giờ đến một giờ.”

Tằng Bình gõ tàn thuốc: “Có ai thấy xe hay người khả nghi?”

“Nơi này hẻo lánh, núi rừng, tối đến mọi người ở nhà, ít ra ngoài, tạm thời không có nhân chứng.” Hàn Bân đáp.

“Ừ, xác định được thời gian phạm cũng quan trọng.” Tằng Bình gật đầu, hỏi Điền Lệ: “Các ngươi sao?”

“Chúng ta liên hệ trung tâm giám sát giao thông, xin bản sao giám sát quanh đây, camera cá nhân cũng có hai cái quay được đường, nhưng đoạn đường đó xa trạm phát, không phải đường chính.” Điền Lệ nói.

“Không sao, nếu là chuỗi án, có thể so sánh chéo video, dù không quay được xe nào ở hiện trường, chỉ cần xe xuất hiện quanh mỗi hiện trường, vẫn rất nghi ngờ.” Hàn Bân phân tích.

“Hàn Bân nói đúng, cố gắng thu thập giám sát quanh đây, dù xa chút.” Tằng Bình gật đầu, được gọi là chuỗi án, tức có nhiều điểm chung.

Chỉ cần so sánh các điểm chung, có thể làm manh mối, xác định hướng điều tra.

“Điền Lệ, Lý Vĩ Lợi có thời gian phạm không?” Hàn Bân hỏi.

Điền Lệ nghĩ: “Không, theo hắn, tối qua trực ở công ty thông tin, đồng nghiệp có thể làm chứng.”

“Tạm thời loại trừ hắn.” Triệu Minh nhún vai.

“Nếu nơi này xong, đến Bãi Biển Kim Sa kiểm tra.” Tằng Bình nói: “Triệu Minh, lái xe.”

“Tằng đội, Bãi Biển Kim Sa có hai hiện trường, đi cái nào?”

“Kiểm tra vụ ngày 3/9, đó là vụ đầu, nghi phạm có thể để lại chứng cứ.” Tằng Bình nói.

Nói chung, chuỗi án có ba giai đoạn: khởi đầu, phát triển, và điên cuồng. Giai đoạn đầu chưa có phong cách, ít kinh nghiệm, dễ sai sót nhất.

……

Đến Trạm Cơ Sở Bãi Biển Kim Sa, đã bốn giờ chiều.

Tằng Bình cùng cảnh sát Sở Cảnh Sát Bãi Biển Kim Sa kiểm tra lại hiện trường.

Vào phòng máy, Tằng Bình nhíu mày: “Hiện trường bị phá?”

Cảnh sát dẫn đường giải thích: “Chúng ta điều tra, chụp ảnh lấy chứng cứ xong, công ty thông tin xin sửa chữa phòng máy, xem xét đặc thù trạm phát, lãnh đạo đồng ý.”

“Nếu phòng máy khôi phục, hiện trường bị phá, xem lại không ý nghĩa.” Lý Huy ngậm điếu thuốc.

“Tư liệu chuyển giao có ảnh phòng máy, cơ bản góc nào cũng chụp.” Cảnh sát nói.

“Hai chuyện khác nhau.” Tằng Bình bỏ lại câu, rồi ra khỏi phòng.

Rõ ràng, Tằng Bình không hài lòng, Hàn Bân xã giao vài câu, đưa thuốc cho cảnh sát, bảo hắn về đồn.

“Tằng đội, giờ sao?” Điền Lệ hỏi.

“Điều tra, lấy giám sát.”

Hàn Bân cùng mọi người chia làm hai nhóm điều tra.

……

Điều tra đến hơn sáu giờ tối, Tằng Bình gọi mọi người lại, tổng kết án, kết thúc điều tra hôm nay.

Hàn Bân về nhà, Vương Huệ Phương đã nấu xong.

Hôm nay Hàn Bân định nghỉ, Vương Huệ Phương sáng đi chợ mua nhiều nguyên liệu, bốn món một canh, có thịt, cá, rất phong phú.

“Con trai, các ngươi không phải đi xem cửa hàng sao? Sao chiều lại đi làm?” Vương Huệ Phương bưng ba bát cơm ra bàn.

“Cần hỏi, chắc có án giữa chừng.” Hàn Vệ Đông cầm chai rượu đến.

“Lại uống, không uống ít đi?” Vương Huệ Phương hừ.

Chương 170: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Một ly, chỉ một ly.” Hàn Vệ Đông đáp, rồi nhìn Hàn Bân: “Cửa hàng sao rồi?”

“Vị trí tốt, giá chuyển nhượng cậu chấp nhận, chỉ là cảm thấy chủ cửa hàng có vấn đề.” Hàn Bân cầm đũa, ngồi cạnh bàn.

Hàn Vệ Đông rót rượu, hỏi: “Vấn đề gì?”

Hàn Bân ăn tôm: “Cụ thể gì, ta không rõ, nhưng chủ cửa hàng, nghe ta là cảnh sát, sợ run.”

“Đó là người tốt?”

Vương Huệ Phương nhíu mày, đặt đũa xuống bàn: “Cậu ngươi nói sao, thuê không?”

“Cậu thấy cửa hàng hợp, nhưng ta bảo không thuê.” Hàn Bân nói.

“Hắn nghe ngươi? Đừng bị lừa.” Vương Huệ Phương thở dài, lo lắng.

“Cậu lớn rồi, làm ngành này lâu, không dễ bị lừa.” Hàn Bân nói.

“Không được.”

Vương Huệ Phương vẫn không yên, đứng lên: “Ta phải gọi điện, hắn đáng bị mắng.”

Nhìn mẹ ra khỏi bếp, Hàn Bân nhướng mày: “Bố, ngươi không khuyên sao?”

“Khuyên gì, mẹ ngươi mãn kinh, tính khí lớn, đừng chấp, nhịn vài năm sẽ qua.” Hàn Vệ Đông cười, nói nhỏ:

“Có cậu ngươi chia sẻ, cha con ta dễ chịu, ít bị mắng.”

Hàn Bân giơ ngón cái, quả nhiên, vẫn là lão Hàn kinh nghiệm.

……

Sáng hôm sau.

Hàn Bân ngồi trên chiếc xe QQ màu đỏ, vội vàng đến Phân Cục Ngọc Hoa.

Hàn Bân và Lý Huy đi chung xe đi làm, cơ bản mỗi lần đều là Lý Huy lái, Hàn Bân đã đề nghị có thể đổi lái với Lý Huy, nhưng bị Lý Huy từ chối.

Đây là tài sản quý giá nhất của hắn, hắn không nỡ để người khác chạm vào.

Hàn Bân cũng vui vẻ hưởng thụ.

Khi đến văn phòng, Hàn Bân phát hiện trên bàn làm việc có một hộp kẹo cao su, chính xác mà nói thì trên bàn làm việc của mỗi người đều có một hộp kẹo cao su.

“Chuyện gì đây?” Lý Huy cầm hộp kẹo cao su, hộp của hắn cũng chưa mở.

“Đội Trịnh phát, không chỉ nhóm chúng ta có, mà nhóm một cũng có.” Điền Lệ cười nói.

“Xem ra, sau này trong văn phòng không được hút thuốc nữa rồi.” Triệu Minh cười khổ.

“Lãnh đạo phát phúc lợi, còn khách sáo gì nữa.” Hàn Bân mở hộp kẹo cao su, nhét vào miệng hai viên.

Tằng Bình bước vào văn phòng, nói với mọi người: “Các ngươi dọn dẹp văn phòng một chút, lát nữa đồng nghiệp mới

sẽ đến.”

“Phù phù.” Lý Huy vỗ tay: “Có thưởng cho ai đoán đúng, nam hay nữ?”

“Nam.” Hàn Bân đáp không chút do dự.

“Bân Ca, sao ngươi chắc chắn vậy, có thông tin nội bộ à?” Triệu Minh tò mò hỏi.

“Đoán thôi.” Hàn Bân đáp.

Tỉ lệ cảnh sát nam cao hơn nhiều so với nữ cảnh sát, đoán trúng xác suất sẽ cao hơn.

“Chậc chậc, ta nghĩ là nữ.” Lý Huy nói.

“Tại sao?”

“Hiện nay không phải là nam nữ bình đẳng sao, nữ cảnh sát cũng ngày càng nhiều, biết đâu sẽ phân cho chúng ta một người.” Lý Huy nhún vai.

“Được rồi, được rồi, vừa rảnh rỗi là bắt đầu nói nhảm, nhanh chóng dọn dẹp đi, lát nữa Đội Trịnh cũng đến.” Tằng Bình phất tay.

Phòng nhỏ như vậy, cũng không có gì nhiều để dọn dẹp, Điền Lệ quét sàn, Lý Huy lau bàn, Triệu Minh gom rác, cả phòng cơ bản đã dọn dẹp xong.

Mọi người vừa dọn dẹp xong chưa được bao lâu, cửa văn phòng liền vang lên.

“Cạch…”

Cửa từ bên ngoài mở ra, Trịnh Khải Hoàn bước vào, phía sau còn có một người.

“Đội Trịnh.”

Mọi người đứng dậy chào, nhưng ánh mắt đều hướng về người sau lưng Trịnh Khải Hoàn.

Đằng sau Trịnh Khải Hoàn là một nam nhân, dáng người rất cao, cơ thể vạm vỡ, so với Trịnh Khải Hoàn cao 1m8 thì lớn hơn một vòng, như một vị thần hộ mệnh.

"Các ngươi không phải ngày nào cũng than phiền trong nhóm người ít sao? Người ta đã mang đến cho các ngươi rồi." Trịnh Khải Hoàn vỗ vai nam nhân:

"Tiểu Tôn, tự giới thiệu đi."

"Tổ Trưởng Tằng, các sư huynh, sư tỷ, ta tên là Tôn Hiểu Bằng, sau này sẽ là người của nhóm hai, mong mọi người chỉ giáo." Nam nhân cao lớn hơi cúi đầu, vẫn cao hơn mọi người có mặt.

Triệu Minh ngẩng đầu, ngước nhìn đồng nghiệp mới, cao hơn mình gần một cái đầu, thầm nghĩ: "Mẹ kiếp, thân hình này lại gọi là Tôn Tiểu Bằng; vậy ta chẳng phải là Triệu Tiểu Tiểu Minh sao."

Trịnh Khải Hoàn dặn dò vài câu, bảo mọi người làm việc tốt, sớm phá án vụ trộm trạm cơ sở, rồi rời khỏi văn phòng.

Triệu Minh vẫn mang biểu cảm ngơ ngác: "Tôn… Tiểu Bằng, ngươi cao bao nhiêu?"

"Ta đoán khoảng một mét chín?" Lý Huy hỏi.

"Không tới một mét chín hai." Tôn Hiểu Bằng gãi đầu, tỏ vẻ hơi ngại ngùng.

Mặc dù trông cao lớn nhưng tuổi tác chắc cũng không lớn.

Triệu Minh vỗ trán, hắn cao chỉ 69,5 cm, người này cao hơn hắn hai mươi mấy cm.

Hàn Bân cao 1m8, trước đây là người cao nhất nhóm hai, bây giờ đột nhiên có người 1m92 đến, lập tức làm hắn bị lu mờ.

Nhưng Hàn Bân không quan tâm, loại nổi bật này chẳng có ý nghĩa gì.

“Tiểu Bằng, ngươi ngồi cạnh Hàn Bân đi, sau này có gì không hiểu thì hỏi hắn.” Tằng Bình nói.

“Vâng, Tổ Trưởng Tằng.” Tôn Hiểu Bằng đáp.

Triệu Minh thở phào, nếu người này ngồi cạnh hắn, hắn không định ngồi làm việc nữa.

Rõ ràng, quyết định của Tằng Bình cũng đã được cân nhắc.

“Hiểu Bằng vừa đến nhóm chúng ta, mọi người thường xuyên quan tâm, để hắn sớm thích nghi với nhịp độ của nhóm.” Tằng Bình đánh giá Tôn Hiểu Bằng, đối với người lao động mới này, hắn rất thích, nhìn là biết chịu khó, tiếp tục nói:

“Tiện thể phân công nhiệm vụ hôm nay.”

Chương 171: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hàn Bân và Lý Huy một nhóm, các ngươi đi kiểm tra hai trạm cơ sở bị trộm vào ngày 4 tháng 9, hai trạm cơ sở đó gần nhau, tiện cho việc đi lại.”

“Ta và Hiểu Bằng một nhóm, kiểm tra trạm cơ sở bị trộm ngày 5 tháng 9; hai trạm cơ sở còn lại, buổi chiều phân công tiếp.”

“Tằng đội, ta và Điền Lệ thì sao?” Triệu Minh không nhịn được hỏi.

“Các ngươi ở lại sở xem lại video giám sát, so sánh giám sát xung quanh các trạm cơ sở, xem có phương tiện hay người khả nghi không.” Tằng Bình nói.

Triệu Minh thở dài, xem giám sát là việc hắn không muốn làm nhất.

Hắn liếc nhìn Tôn Hiểu Bằng, may mà là ở cùng Chị Điền, nếu ở cùng người này…

Nửa giờ sau.

Hàn Bân và Lý Huy lái xe đến khu vực của Đồn Công An Đồng An, kiểm tra hai trạm cơ sở bị trộm.

Trong loạt vụ trộm trạm cơ sở này, Đồn Công An Đồng An có bốn trạm cơ sở bị trộm, là nơi áp lực lớn nhất trong ba sở công an, cũng là nơi chú trọng nhất.

Đi cùng Hàn Bân và Lý Huy ngoài một cảnh sát tham gia vụ án còn có nhân viên sửa chữa báo án.

Cảnh sát tên là Trương Thiết Trụ, nhân viên sửa chữa tên là Phùng Hưng Hoa.

Vì có bốn trạm cơ sở bị trộm, tín hiệu khu vực này đều bị cắt, để không ảnh hưởng đến cuộc sống của người dân, sau khi kiểm tra hiện trường, họ đã lần lượt sửa chữa, khôi phục tín hiệu.

Hiện trường đã bị phá hỏng, kiểm tra lại không còn ý nghĩa nhiều, Hàn Bân và Lý Huy chỉ xem qua loa, khóa cửa bị phá đã được thay mới, phòng máy gần đó cũng lắp đặt giám sát.

Lý Huy chỉ vào giám sát nói với Phùng Hưng Hoa: "Công ty các ngươi mà sớm làm thế này, cũng không cần phiền phức như vậy."

"Chúng ta cũng muốn, như vậy sẽ đỡ phiền phức, không cần có việc là chạy đến đây." Phùng Hưng Hoa nhún vai.

Hàn Bân quan sát xung quanh: "Thời gian chính xác hai trạm cơ sở gần nhau bị trộm là lúc nào?"

"Có lẽ là tối ngày 3 tháng 9 hoặc rạng sáng ngày 4 tháng 9." Phùng Hưng Hoa nói.

"Đồn công an có tìm ra thời gian cụ thể trạm cơ sở bị trộm không?" Hàn Bân quay đầu hỏi Trương Thiết Trụ bên cạnh.

"Dựa vào điều tra của chúng ta, có lẽ là từ 11 giờ đêm ngày 3 tháng 9 đến 6 giờ sáng ngày 4 tháng 9." Trương Thiết Trụ nhớ lại.

"Khoảng thời gian bảy tiếng, có phải là quá dài không." Lý Huy hỏi.

"Chúng ta cũng đã hỏi thăm nhiều người, nhưng nhiều người không để ý, chúng ta cũng chỉ có thể dựa vào biên bản suy đoán." Trương Thiết Trụ nói.

Hàn Bân không hỏi thêm, nếu lúc đó không hỏi rõ, bây giờ đã qua nhiều ngày, người nhớ rõ chuyện đêm đó chắc chắn càng ít.

“Trạm cơ sở bị trộm gì?” Hàn Bân hỏi.

“Bộ pin dự phòng.” Phùng Hưng Hoa đáp.

“Mấy bộ?”

“Ba bộ.”

“Một bộ là dự phòng?” Hàn Bân đoán.

“Đúng.”

“Cáp điện và dây điện có bị trộm không?”

Phùng Hưng Hoa nhớ lại: “Không có.”

Hàn Bân lộ vẻ suy nghĩ, chiều qua kiểm tra vụ trộm đầu tiên ngày 3 tháng 9, ngoài pin dự phòng bị trộm, cáp điện và dây điện cũng bị trộm, mà cáp điện và dây điện không có giá trị bằng pin dự phòng.

Vụ trộm ngày 4 tháng 9, nghi phạm không trộm cáp điện và dây điện, chứng tỏ phương pháp gây án của chúng ngày càng thành thạo, mục tiêu ngày càng rõ ràng, thời gian gây án ngắn hơn.

“Pin dự phòng của các ngươi là hàn cố định hay bắt vít?”

“Bắt vít, tháo gỡ sẽ tiện hơn.”

“Các trạm cơ sở của công ty các ngươi, đều là bắt vít sao?” Hàn Bân hỏi.

“Điều này không chắc, trước đây đều là hàn điện, giờ bắt vít nhiều hơn, mỗi trạm cơ sở mỗi khác.” Phùng Hưng Hoa nói.

Hàn Bân và Lý Huy lại kiểm tra một trạm cơ sở khác, tình hình cũng tương tự, không phát hiện manh mối hữu ích.

Sau khi để Trương Thiết Trụ và Phùng Hưng Hoa rời đi, Hàn Bân và Lý Huy đi thăm dò xung quanh, vì đã qua năm ngày, nhiều người đã quên mất, cũng không tìm được manh mối hữu ích, thu thập một số video giám sát dọc đường, gửi cho Điền Lệ, nhờ họ so sánh video.

Gần trưa, Hàn Bân và Lý Huy định ăn gì đó gần đó, buổi chiều đi kiểm tra một trạm cơ sở khác.

Hàn Bân gọi một phần gà om, Lý Huy gọi một phần mì.

Lý Huy ăn rầm rầm, nóng đến nhăn mặt nhăn mũi, trông rất thích thú.

Hàn Bân thì ăn từ từ, dường như hơi không tập trung.

"Ngươi đang nghĩ gì, có phải vì nhóm chúng ta không có cô gái nào, ngươi hơi thất vọng?" Lý Huy trêu.

"Ngươi nghĩ ta là ngươi, thấy con gái là không đi nổi." Hàn Bân hừ.

"Ngươi thấy gái đẹp, không phải cũng mắt tròn xoe." Lý Huy cầm đũa, gắp một miếng thịt gà từ nồi đá của Hàn Bân.

"Ta là thưởng thức, khác ngươi hoàn toàn, hiểu không?" Hàn Bân nhún vai.

"Ừ, thịt gà ngon đấy." Lý Huy khen.

Hàn Bân: "……"

Hàn Bân cảm thấy, mình đang đàn gảy tai trâu, hai người không cùng kênh.

"Ta đang nghĩ về vụ án, sao lại nói chuyện này với ngươi?" Hàn Bân bất đắc dĩ.

Nói chuyện với Lý Huy, rất dễ bị lạc đề.

“Ngươi vẫn nghi ngờ nhân viên sửa chữa trạm cơ sở Lý Vĩ Lợi hôm qua?” Lý Huy đoán.

“Giỏi đấy, thịt gà không uổng phí.” Hàn Bân cười.

“Ngươi nghĩ ta xem Conan không phí sao?” Lý Huy hếch cằm.

“Không dám đụng.” Hàn Bân cười, cúi đầu ăn vài miếng cơm.

Lý Huy uống ngụm nước súp, hỏi: “Lý Vĩ Lợi đã bị loại bỏ nghi ngờ rồi mà? Ngươi rốt cuộc nghi ngờ hắn cái gì?”

“Ta chỉ thấy có điểm nghi vấn.” Hàn Bân nói.

Chương 172: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ngươi là người nghĩ nhiều, đôi khi có manh mối, nhưng đôi khi chỉ là lo bò trắng răng." Lý Huy chỉ Hàn Bân bằng tay phải, tiếp tục nói:

"Lý Vĩ Lợi chỉ có một mình, bộ pin dự phòng nặng hơn trăm cân, hắn làm sao mang nổi?"

"Bộ pin dự phòng có hai loại, một loại là hàn chết, còn một loại là bắt vít; nếu là hàn chết, một người tự nhiên mang không nổi, nếu là bắt vít thì sao?" Hàn Bân hỏi lại.

"Ngươi nói Lý Vĩ Lợi nói dối?" Lý Huy nghiêm mặt.

"Theo Phùng Hưng Hoa nói, vụ trộm trạm cơ sở ngày 4 tháng 9, bộ pin dự phòng đều là bắt vít, chỉ cần là người chuyên nghiệp trong ngành sửa chữa viễn thông, một người cũng có thể tháo gỡ, vận chuyển." Hàn Bân nhớ lại.

Lý Huy nhíu mày suy nghĩ một lúc, lắc đầu: "Vẫn không đúng, Lý Vĩ Lợi ngày 3, ngày 5, ngày 7 tháng 9 đều trực đêm, Điền Lệ đã gọi điện cho công ty viễn thông xác nhận, thời gian trực đêm là từ 8 giờ tối đến 8 giờ sáng, hắn hoàn toàn không có thời gian gây án."

Hàn Bân nhíu mày, chẳng lẽ thật sự mình nghĩ nhiều?

Buổi chiều, Hàn Bân và Lý Huy lại đi kiểm tra một trạm cơ sở khác, tình hình trạm cơ sở cũng tương tự, phòng máy đã hoạt động bình thường, khóa cửa cũng được thay mới.

Hàn Bân và Lý Huy thăm dò xung quanh, gửi giám sát thu thập được cho Điền Lệ, rồi lái xe về Phân Cục Ngọc Hoa.

Hàn Bân mở cửa sổ xe, châm một điếu thuốc, dựa vào ghế, hút phì phèo.

“Bân Tử, ngươi thấy người mới thế nào?” Lý Huy hỏi.

“Dù sao cũng gọi ngươi là sư huynh, ngày đầu tiên đến, đã đặt biệt danh cho người ta?” Hàn Bân hỏi lại.

“Biệt danh không phải điều xấu, ta thấy rất hợp, tốt hơn nhiều so với tên Tôn Hiểu Bằng, ta luôn nghĩ mình không thấp, người này đứng bên cạnh ta, cao hơn ta nửa cái đầu.” Lý Huy cao 1m75.

“Ngươi sẽ quen dần, thế hệ sau càng ngày càng cao, có học sinh trung học đã cao 1m8 rồi.” Hàn Bân nói.

“Ngươi nói chỉ là trường hợp cá biệt.” Lý Huy bĩu môi, trong mắt nhiều người, đặc biệt là con gái, 1m8 là ranh giới.

Hai người tán gẫu vu vơ, thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến phân cục.

Trở lại văn phòng nhóm hai, Lý Huy và Điền Lệ đang ngồi trước máy tính xem giám sát, Hàn Bân và Lý Huy không làm phiền, rót hai cốc trà, tự mình uống.

“Thêm một người khác biệt, trước đây là xoay vòng, giờ ít nhất có thể nghỉ ngơi một chút.” Lý Huy cười.

Một người vì tư, hai người vì công.

Cảnh sát có quy định, ra ngoài điều tra lấy chứng cứ, cảnh sát nhân dân không được ít hơn hai người, và phải xác định danh tính thực thi pháp luật.

“Cộp cộp cộp…” Một loạt tiếng bước chân vang lên, Trịnh Khải Hoàn từ ngoài bước vào.

“Đội Trịnh.” Mọi người chào hỏi.

Trịnh Khải Hoàn nhìn quanh văn phòng: “Lão Tằng và người kia chưa về à?”

“Chắc cũng sắp rồi.” Lý Huy ngước nhìn đồng hồ.

“Nói với các ngươi một chuyện, nghi phạm bị thương Trần Phương Chu đã thừa nhận tội cướp và tấn công cảnh sát, sáng nay ta đích thân đưa hắn nhận diện hiện trường, vụ án này đã kết thúc.” Trịnh Khải Hoàn nói.

Trần Phương Chu bị Hàn Bân bắn bị thương, để tránh hiềm nghi, Trịnh Khải Hoàn giao cho nhóm một thẩm vấn Trần Phương Chu, tất nhiên, công lao chính vẫn là của nhóm hai.

Hàn Bân thở phào, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng hạ xuống.

Không lâu sau, Tằng Bình cũng dẫn Tôn Hiểu Bằng trở lại, Trịnh Khải Hoàn gọi Tằng Bình ra nói chuyện.

“Chúc mừng cảnh sát viên 577533 phá án cướp và đánh bạc.” Trong đầu Hàn Bân vang lên tiếng nhắc nhở của huy hiệu cảnh sát.

“Phân tích biểu cảm; thành thạo 8.”

“Thưởng công huân 14 điểm.”

“Cảnh sát viên 577533, khi bắt giữ nghi phạm đã không sợ hiểm nguy, hành động quả quyết, dám đảm đương, bảo vệ đồng đội, nhận được phần thưởng lớn.”

“Phần thưởng lớn gì?”

Kỹ năng: Kỹ thuật bắn súng

Loại: Súng ngắn

Cấp độ: Cao cấp

Tác dụng: Trong phạm vi bắn hiệu quả, có thể bắn trúng mục tiêu, khiến nghi phạm mất khả năng tấn công, ngăn chặn hành vi xâm hại hiệu quả.

Hàn Bân cười, hắn rất hài lòng với phần thưởng này, có thể nói là rất hậu hĩnh, huy hiệu cảnh sát rất hào phóng, coi như là sự công nhận hành động bảo vệ đồng đội của hắn.

……

Trịnh Khải Hoàn dặn dò vài câu rồi rời đi.

Điền Lệ và Triệu Minh vẫn đang so sánh video giám sát.

Tằng Bình gọi Hàn Bân, Lý Huy, Tôn Hiểu Bằng lại để tổng kết tình hình vụ án.

Tằng Bình theo thói quen mở nhật ký: "Các ngươi kiểm tra ba trạm cơ sở có phát hiện gì không?"

"Ba trạm cơ sở đã được sửa chữa, hiện trường đã bị phá hủy, chúng ta kiểm tra một lần, cơ bản không có manh mối gì." Lý Huy nhún vai.

"Chúng ta kiểm tra hai trạm cơ sở cũng vậy." Tằng Bình hơi bất lực.

"Tằng đội, ta muốn xem hồ sơ mấy vụ án trước, kết hợp với tình hình hiện trường trạm cơ sở, xem có manh mối mới không." Hàn Bân đề nghị.

Tằng Bình đứng dậy, đi về phía tủ, mở khóa, lấy ra hai túi giấy da bò, một cái ném lên bàn Hàn Bân, một cái để lại xem.

Trước đó, Hàn Bân đã xem qua hồ sơ, nhưng lúc đó chưa đến hiện trường, nhiều thứ còn mơ hồ, xem lại hồ sơ, không còn xa lạ như trước.

Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng cũng tham gia xem video giám sát, bốn người cùng xem, hiệu quả rõ ràng cao hơn nhiều.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, đến tám giờ tối, Tằng Bình đặt hồ sơ xuống, xoa mắt, nói:

Chương 173: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Tất cả dừng lại, chúng ta tổng kết tiến triển của vụ án.”

“A……”

Triệu Minh vươn vai, hai tay vươn lên: “Mệt chết ta rồi.”

“Ta nghĩ văn phòng chúng ta nên chuẩn bị một ít thuốc nhỏ mắt.” Điền Lệ xoa huyệt bên mắt.

Lý Huy vịn bàn đứng dậy, thở dài, vận động chân tay.

Hàn Bân cầm cốc, pha một cốc cà phê.

“Hiểu Bằng, ngày đầu tiên đến đội cảnh sát hình sự, cảm giác thế nào?” Tằng Bình cười hỏi.

Tôn Hiểu Bằng do dự một chút: “Cảm giác khác với lúc ta ở đồn công an.”

“Khác thế nào, nói nghe xem.”

“Trước đây ở đồn công an, công việc của ta rất nhiều, chủ yếu là tuyên truyền pháp luật, hòa giải tranh chấp, tuần tra, v.v. một ngày cũng bận rộn, nhưng đôi khi nghĩ lại, cũng không biết mình làm gì, không giống bây giờ là chuyên tâm phá án, tuy mệt nhưng thấy đầy đủ, biết mình đang làm gì.” Tôn Hiểu Bằng nói.

“Làm cảnh sát hình sự là đúng rồi, ngươi lớn thế này, ngày ngày tuyên truyền pháp luật, hòa giải tranh chấp, phí phạm rồi.” Tằng Bình trêu.

Hàn Bân cười không nói, đánh giá Tôn Hiểu Bằng.

Tằng Bình dẫn Tôn Hiểu Bằng ra ngoài làm nhiệm vụ, muốn quan sát xem hắn có hợp làm cảnh sát hình sự không, giờ xem ra rất hài lòng.

“Bốn người các ngươi xem video giám sát có phát hiện gì không?” Tằng Bình hỏi.

“Có một số manh mối.” Triệu Minh lấy máy tính bảng, mở video giám sát, chỉ vào màn hình nói:

“Đây là lúc 1 giờ 30 sáng ngày 3 tháng 9, giám sát gần Bãi Biển Kim Sa, phát hiện một chiếc xe tải nhỏ chạy từ đông sang tây, cách trạm cơ sở bị trộm khoảng 1,5 km.”

“Đây là hướng rời khỏi trạm cơ sở?”

“Đúng vậy.”

Triệu Minh đáp, lại mở một video khác, nói: “Đây là video gần trạm cơ sở bị trộm ngày 5 tháng 9, cũng gần Bãi Biển Kim Sa, giám sát lúc 1 giờ sáng, xe tải nhỏ cách trạm cơ sở bị trộm khoảng 2 km.”

“Mặc dù đều là màu xám bạc, nhưng giám sát không rõ, có thể xác định là cùng một chiếc xe?” Tằng Bình hỏi.

“Giám sát sáng ngày 3 tháng 9, chúng ta dựa vào tốc độ và hướng xe, suy đoán lộ trình di chuyển của xe, tìm được một bức ảnh rõ hơn, biển số xe là Lỗ B3Q15V.”

“Sau đó, chúng ta lại kiểm tra trong phạm vi 5 km xung quanh trạm cơ sở ngày 5 tháng 9, dựa vào tốc độ và lộ trình di chuyển, tìm được một camera giám sát cách trạm cơ sở 4 km, phát hiện chiếc xe tải nhỏ B3Q15V này.”

Điền Lệ bổ sung: “Mặc dù không thể chứng minh chiếc xe này xuất hiện tại hiện trường trạm cơ sở bị trộm, nhưng cùng một chiếc xe xuất hiện gần trạm cơ sở bị trộm vào thời gian gây án, ta nghĩ có nghi ngờ nhất định.”

“Trạm cơ sở bị trộm ở khu vực Đồn Công An Đồng An và gần Phố Cổ có phát hiện chiếc xe này không?” Hàn Bân hỏi.

“Tạm thời chưa phát hiện, chúng ta vẫn đang tìm.” Điền Lệ đáp, hỏi Tằng Bình:

“Tằng đội, có nên kiểm tra thông tin chủ xe này không?”

“Ta nói kiểm tra thông tin chủ xe xong, trực tiếp xin lệnh triệu tập, bảo hắn đến sở công an ghi lời khai.” Triệu Minh nói.

“Không có đủ chứng cứ, cảnh sát không thể tùy tiện triệu tập, chiếc xe này luôn xuất hiện gần Bãi Biển Kim Sa, không xuất hiện gần Phố Cổ và khu vực Đồn Công An Đồng An, cũng có thể chỉ là trùng hợp.” Tằng Bình phân tích, sắp xếp:

“Hàn Bân, trước tiên kiểm tra thông tin chủ xe này.”

“Người khác tiếp tục xem giám sát, chỉ cần chiếc xe tải nhỏ này xuất hiện gần khu vực Đồn Công An Đồng An hoặc Phố Cổ, chúng ta sẽ xin lệnh khám xét.”

Mọi người phân công hành động, bận rộn đến mười giờ mới tan làm.

……

Buổi sáng hôm sau.

Nhóm hai sau khi đi làm, tiếp tục kiểm tra video giám sát.

Mặc dù rất nhàm chán, nhưng đây là hướng điều tra đáng tin cậy nhất hiện nay.

Mười giờ sáng, Tôn Hiểu Bằng đột nhiên đứng dậy, phấn khích nói: “Tằng đội, ở khu vực Đồn Công An Đồng An phát hiện xe khả nghi!”

Tằng Bình vội đi đến: “Giám sát cách trạm cơ sở bị trộm bao xa?”

“Chưa đến 3 km, giám sát lúc 2 giờ sáng, phù hợp thời gian gây án.” Tôn Hiểu Bằng chỉ màn hình nói.

Tằng Bình quay sang nhìn Hàn Bân: “Thông tin chủ xe tìm được chưa?”

Hàn Bân tìm một tài liệu trên bàn, đặt lên máy chiếu.

Tên: Mạnh Kính Đông

Giới tính: Nam

Tuổi: 31

Dân tộc: Hán

Số điện thoại: 134524xxxxx

Địa chỉ: Thành phố Cầm Đảo, Thôn Đại Tây

Tằng Bình đứng dậy, dặn dò: “Điền Lệ, ngươi đi xin lệnh khám xét và lệnh triệu tập, người khác kiểm tra trang bị, năm phút nữa, đến Thôn Đại Tây thực hiện bố trí.”

Thôn Đại Tây.

Trên đường đi, Tằng Bình đã liên hệ với đồn công an địa phương, nhờ cảnh sát liên hệ với trưởng thôn, hỗ trợ đội viên nhóm hai bắt giữ.

Điền Lệ mang theo lệnh khám xét và lệnh triệu tập đến Thôn Đại Tây, Tằng Bình ra lệnh bắt giữ.

Dưới sự dẫn dắt của trưởng thôn, Hàn Bân và những người khác đến nhà Mạnh Kính Đông.

“Trưởng thôn Trần, nhà Mạnh Kính Đông thế nào, người này ra sao?” Tằng Bình hỏi.

“Ta không quen Mạnh Kính Đông lắm, nhưng quen cha hắn, nhà họ không khá giả, Lão Trần người rất thật thà, cũng không nghe nói Mạnh Kính Đông có chuyện gì xấu.”

Trưởng thôn Trần ngoài 50, tóc chải ngược, lộ vẻ tò mò: "Đội Trưởng Tằng, Mạnh Kính Đông rốt cuộc phạm tội gì?"

"Chúng ta có quy định, không tiện tiết lộ chi tiết vụ án, mong ngài thông cảm."

Chương 174: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hiểu, điều này ta hiểu, nhưng……” Trưởng thôn Trần ngập ngừng.

“Trưởng thôn Trần, có gì thì nói, đừng ngại.” Tằng Bình khích lệ.

“Mạnh Kính Đông có tình trạng, không biết các ngươi có biết không?”

“Tình trạng gì?”

“Chân hắn không tốt.” Trưởng thôn Trần nói.

“Chân không tốt cũng lái xe được?” Điền Lệ hỏi.

“Hắn bị tật chân trái, chân phải không sao, đi hơi khập khiễng, nhưng lái xe không ảnh hưởng nhiều.” Trưởng thôn Trần nói.

Nhà Mạnh Kính Đông ở phía nam thôn, nhà trông rất cũ, chỉ có hai phòng bắc, một phòng nam, phía đông có cổng sắt, có thể thấy bên trong có đỗ một chiếc xe tải nhỏ.

“Cộp cộp cộp…” Trưởng thôn Trần gõ cửa mạnh.

“Ai đó?”

“Ta là Trần Vĩ Quân.”

Một bà lão ngoài 60 bước ra, tóc đã bạc, người hơi còng, rất gầy, lộ vẻ lấy lòng:

“Trưởng thôn Trần, ngài sao lại đến?”

“Con trai ngươi ở nhà không?” Trần Vĩ Quân hỏi.

“Kính Đông ở nhà, ngài tìm hắn có chuyện gì?” Bà lão hỏi.

“Đây là cảnh sát, muốn tìm Kính Đông hỏi chút chuyện.” Trần Vĩ Quân nói.

Bà lão lộ vẻ kinh ngạc: “Tìm con ta, hỏi chuyện gì vậy? Sao thế?”

“Bà không cần lo lắng, chỉ hỏi một số việc thôi.” Tằng Bình an ủi.

“Chuyện này…” Bà lão chưa từng gặp chuyện này, nghe cảnh sát tìm con trai, đã hoảng hốt.

“Mẹ, ai đến vậy.” Lúc này, bên trong vang lên tiếng nam nhân.

Tiếp đó, một nam nhân khập khiễng bước ra, bên cạnh có một bé gái bốn, năm tuổi, tóc tết đuôi ngựa, gầy và đen.

“Ngươi là Mạnh Kính Đông?” Tằng Bình hỏi.

“Ta là, các ngươi tìm ta?” Mạnh Kính Đông có chút bất ngờ.

“Chúng ta là cảnh sát hình sự.” Tằng Bình xuất trình thẻ cảnh sát.

“Cảnh sát, các ngươi tìm ta có chuyện gì?” Mạnh Kính Đông tỏ vẻ căng thẳng.

“Chúng ta nghi ngờ ngươi tham gia một vụ trộm, muốn mời ngươi về sở công an hỗ trợ điều tra.”

“Trộm! Ta sao có thể……”

Mạnh Kính Đông nhướn mày, mắt trợn to, miệng hơi mở.

Đây là biểu cảm điển hình của sự kinh ngạc.

Hàn Bân luôn quan sát, biểu cảm của Mạnh Kính Đông là kinh ngạc chứ không phải sợ hãi, chứng tỏ hắn thật sự không

biết trước, không nghĩ mình tham gia vụ trộm.

Tất nhiên, điều này không thể chứng tỏ hắn hoàn toàn không liên quan, cũng có thể hắn cho ai mượn xe, có người lái xe của hắn gây án, hắn không biết.

Đó chỉ là suy đoán của Hàn Bân, vẫn phải dựa vào chứng cứ.

"Đây là lệnh khám xét, chúng ta muốn khám nhà ngươi, mong ngươi hợp tác." Tằng Bình ra hiệu, dẫn người vào nhà Mạnh Kính Đông.

Sân nhà Mạnh Kính Đông lộn xộn, chỉ có con đường gạch rộng một mét, xung quanh là đất trồng rau, chân tường chất đống đồ cũ.

"Cảnh sát, chắc chắn có hiểu lầm, ngài nhìn chân ta, sao có thể đi trộm." Mạnh Kính Đông nói.

"Chúng ta đến nhà ngươi, là để điều tra rõ ràng, trả lại sự trong sạch cho ngươi." Tằng Bình nói.

"Nhưng vụ án này thật sự không liên quan đến ta." Mạnh Kính Đông gấp gáp.

"Cha ta là người tốt." Bé gái bên cạnh hét lên.

"Bé con, chú cũng tin cha ngươi là người tốt, nhưng chú là cảnh sát, có nhiệm vụ của mình, mong ngươi tin chú, nhất định sẽ điều tra rõ ràng." Tằng Bình cúi xuống, xoa đầu bé gái.

Bé gái lùi lại, có vẻ sợ hãi.

Hàn Bân luôn quanh quẩn bên xe tải nhỏ, quan sát kỹ càng: "Mạnh Kính Đông, xe này ngươi có cho ai mượn không?"

"Không có." Mạnh Kính Đông khẳng định.

"Nghĩ kỹ rồi nói."

"Thật không có."

Mạnh Kính Đông lắc đầu: “Cũng không sợ ngài cười, nhà ta chỉ có món đồ giá trị này, bình thường coi như bảo bối, sao nỡ cho mượn.”

Một lúc sau, Lý Huy, Điền Lệ, Triệu Minh, Tôn Hiểu Bằng khám xong, lần lượt đến báo cáo với Tằng Bình, không phát hiện công cụ gây án và pin dự phòng.

“Mạnh Kính Đông, đi theo chúng ta một chuyến.” Tằng Bình xuất trình lệnh triệu tập.

“Đội Trưởng Tằng, ta thật sự trong sạch.”

“Vậy càng nên hợp tác với chúng ta, chỉ có vậy mới trả lại sự trong sạch cho ngươi.” Tằng Bình khuyên.

“Cảnh sát, không thể bắt con ta, chồng ta bệnh nằm liệt giường, ta không làm được gì, con dâu cũng đi rồi, cả nhà trông cậy vào hắn.” Bà lão lau nước mắt, cầu xin.

“Mạnh Kính Đông, chúng ta không muốn làm khó, mong ngươi hợp tác, đi theo chúng ta một chuyến.” Tằng Bình nói.

Mạnh Kính Đông nhìn mẹ, lại nhìn con gái, bất đắc dĩ: “Ta đi với các ngươi.”

“Cha, ta không muốn ngươi đi, ta không muốn…” Bé gái ôm chân Mạnh Kính Đông, khóc hét.

“Kỳ Kỳ ngoan, cha không sao, sẽ sớm về, ngươi ở nhà nghe lời bà.” Mạnh Kính Đông đỏ mắt dỗ dành.

“Đi thôi.” Tằng Bình ra hiệu mời, không còng tay Mạnh Kính Đông.

Hàn Bân và những người khác đưa Mạnh Kính Đông ra cửa, nghe thấy tiếng khóc trong sân: “Cảnh sát bắt cha, cảnh sát là người xấu, hu hu…”

Mọi người nghe, trong lòng có chút buồn.

Bé gái gầy và đen, không dễ thương, nhưng càng đáng thương.

Trên đường, trong xe có chút im lặng.

Một lúc lâu sau, Lý Huy thở dài: "Ôi… gia đình này thật đáng thương."

"Hy vọng Mạnh Kính Đông không tham gia vụ trộm, nếu không…" Điền Lệ ngập ngừng, nghĩ đến bé gái gầy và đen.

"Chiếc xe tải nhỏ B3Q15V này, ba lần xuất hiện gần trạm cơ sở bị trộm, hắn sao có thể không liên quan đến vụ án?" Lý Huy phức tạp.

Tằng Bình nghiêm mặt, trầm ngâm một lúc, dặn dò:

Chương 175: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Điền Lệ, lát nữa về phân cục, ngươi dẫn Triệu Minh và Tôn Hiểu Bằng tiếp tục kiểm tra giám sát, xem xe này có xuất hiện gần trạm cơ sở bị trộm khác không."

"Hàn Bân, Lý Huy, các ngươi phụ trách thẩm vấn Mạnh Kính Đông, đừng vì yếu tố bên ngoài mà có phán đoán chủ quan, ảnh hưởng đến thẩm vấn."

"Rõ." Ba người đáp.

Tằng Bình lại nhắc: "Nhớ, mọi thứ phải dựa vào chứng cứ."

Phân Cục Ngọc Hoa, phòng thẩm vấn.

Mạnh Kính Đông ngồi trên ghế thẩm vấn, tỏ vẻ bồn chồn.

Hắn liếc Hàn Bân, lại liếc Lý Huy, cuối cùng nhìn vào máy quay trên bàn.

Hàn Bân luôn quan sát, mở nhật ký hỏi theo thủ tục: "Tên, tuổi, giới tính…"

"Mạnh… Mạnh Kính Đông, nam, ta 31 tuổi…"

Hàn Bân đặt bút xuống, hỏi: "Ngươi sao lại căng thẳng vậy?"

"Cảnh sát, ta… ta lần đầu đến sở cảnh sát, chưa từng đến đồn công an, vừa đến đã đặc biệt căng thẳng." Mạnh Kính Đông cúi đầu.

Lý Huy gõ bàn: "Ngẩng đầu lên."

Hàn Bân viết hai chữ căng thẳng vào nhật ký.

Hàn Bân phụ trách thẩm vấn, Lý Huy phụ trách ghi chép, nhưng Hàn Bân thỉnh thoảng cũng viết vài từ quan trọng, không phải để ghi chép, mà là để tự xem, sau này khi nhớ lại nội dung thẩm vấn, sẽ nhanh chóng và chính xác hơn.

"Mạnh Kính Đông, hít thở sâu, đừng căng thẳng quá, mục đích chúng ta gọi ngươi đến, ngươi chắc đã rõ, ngươi có gì muốn nói?" Hàn Bân hỏi.

"Cảnh sát, ta bị oan, ta thật sự bị oan, mong các ngươi điều tra rõ vụ án, trả lại sự trong sạch cho ta." Mạnh Kính Đông tỏ vẻ rất kích động.

"Ngươi có đến gần Bãi Biển Kim Sa không?" Hàn Bân hỏi.

"Cảnh sát, nhà ta điều kiện thế nào, các ngươi cũng thấy, ta làm gì có tâm trạng ra biển chơi."

Hàn Bân đứng dậy, lấy hai tấm ảnh trên bàn, đi đến cạnh Mạnh Kính Đông, đặt một tấm lên ghế thẩm vấn:

"Bức ảnh này chụp lúc 3 giờ sáng ngày 3 tháng 9, gần Bãi Biển Kim Sa, xe tải nhỏ của ngươi ở hiện trường, ngươi giải thích thế nào."

Mạnh Kính Đông cầm ảnh, xem kỹ, lộ vẻ kinh ngạc: "Sao có thể, tối đó ta không lái xe ra ngoài, chắc chắn không phải xe ta."

Hàn Bân đặt ảnh khác lên ghế thẩm vấn: "Bức này có biển số rõ ràng, xem có phải của ngươi không?"

Mạnh Kính Đông hai tay cầm ảnh, lộ vẻ kinh ngạc: "Lỗ B3Q15V, sao có thể, biển số giống xe ta."

"Đừng hỏi ta, điểm này nên ngươi giải thích." Hàn Bân nghiêm mặt.

“Ta không biết, chân ta không tốt, tối không lái xe ra ngoài, chắc chắn có hiểu lầm.” Mạnh Kính Đông hét.

“Hiểu lầm gì?”

“Ta cũng không rõ.”

“Có ai dùng xe ngươi không?”

“Không có.”

“Ngươi nói tối không ra ngoài, ai có thể chứng minh?”

“Cha ta, mẹ ta, con gái ta đều có thể chứng minh.” Mạnh Kính Đông nói.

“Điều 70 Bộ Luật Tố Tụng Dân Sự quy định: Lời khai của nhân chứng cung cấp cho người thân hoặc người có quan hệ mật thiết với mình, giá trị chứng minh thường thấp hơn lời khai của nhân chứng khác.” Hàn Bân nói.

“Cảnh sát, điều này nghĩa là gì?” Mạnh Kính Đông không hiểu.

“Nói đơn giản, người thân tự chứng minh thì không có sức thuyết phục, tốt nhất tìm nhân chứng khác mới có sức thuyết phục.” Hàn Bân nói.

“Đêm khuya, nhà ta không có người ngoài, ai chứng minh được?”

“Ngươi xem kỹ, xe trong video có phải của ngươi không?” Hàn Bân chỉ ảnh.

Mạnh Kính Đông xem kỹ, khó nói: “Đêm khuya, ảnh không rõ, ta cũng không nhận ra.”

“Ngươi có làm việc liên quan ngành viễn thông không?”

“Ta đâu có khả năng đó.” Mạnh Kính Đông cười khổ: “Cảnh sát, ngài nghi ta trộm, rốt cuộc mất cái gì?”

“Phòng máy trạm cơ sở bị trộm, chúng ta kiểm tra video xung quanh, xe ngươi xuất hiện gần ba hiện trường trạm cơ sở bị trộm.”

“Không thể, ta không làm, có ai dùng biển số giả hãm hại ta không.” Mạnh Kính Đông đoán.

“Ngươi có thù oán ai không?”

Mạnh Kính Đông cúi đầu: “Ta thế này, người khác không bắt nạt ta đã tốt rồi, đâu dám thù oán ai.”

“Ngươi làm gì?”

“Làm ăn vặt.” Mạnh Kính Đông sợ hai người không hiểu, giải thích:

“Thôn ta có nhiều người lên thành phố dựng quán bán đồ, ta sáng đưa họ lên thành phố, rồi giúp người khác làm ăn vặt, tối lại đưa người dựng quán về thôn.”

“Thôn Đại Tây ngoài ngươi, còn bao nhiêu người có xe tải nhỏ.” Hàn Bân hỏi.

“Thôn nhiều người lái xe tải nhỏ, cụ thể bao nhiêu ta không biết, có thể nói ra vài người như Tôn Bảo Khánh, Tống Mạch Kiều, Mạnh Thành Dũng, Đường Chí Minh… còn Trương…”

Mạnh Kính Đông lộ vẻ suy nghĩ: “Ta nhất thời không nhớ ra.”

“Nhớ kỹ, chỉ có đủ chứng cứ, mới chứng minh được ngươi trong sạch.” Hàn Bân nhắc.

“Vâng.”

……

Văn phòng nhóm hai.

Tằng Bình đang xem hồ sơ vụ án, Điền Lệ, Triệu Minh, Tôn Hiểu Bằng đang xem video giám sát.

Thấy Hàn Bân và Lý Huy vào văn phòng, Tằng Bình đặt hồ sơ xuống: “Thẩm vấn xong rồi.”

“Xong rồi.” Lý Huy nhẹ ngồi ghế.

Hàn Bân rót cốc trà, mỗi lần thẩm vấn xong, hắn đều khô họng, phải uống vài ngụm trà.

“Hắn có nhận không.”

“Không.”

“Mạnh Kính Đông có bằng chứng ngoại phạm không?” Tằng Bình hỏi.

“Mạnh Kính Đông nói, hắn tối không ra ngoài, nhưng chỉ có cha mẹ và con gái chứng minh.” Hàn Bân đáp.

“Bằng chứng ngoại phạm của hắn chắc không có hiệu lực.” Triệu Minh nói.

Chương 176: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hắn giải thích sao về việc xe mình xuất hiện gần hiện trường?” Triệu Minh hỏi.

“Theo lời hắn, chưa từng cho mượn xe, hắn nghi ai dùng biển số giả, hãm hại hắn.”

“Hắn có đối tượng nghi ngờ không?”

“Không.”

“Theo chứng cứ hiện có, hắn vẫn rất nghi ngờ.” Điền Lệ nói.

“Giám sát có phát hiện mới không?” Hàn Bân hỏi lại.

“Đêm 4 tháng 9, gần trạm cơ sở bị trộm cũng phát hiện xe tải nhỏ này, đã phát hiện xe khả nghi gần bốn trạm cơ sở bị trộm, ta nghĩ không thể dùng trùng hợp giải thích, cơ bản có thể xác định xe này là phương tiện của nghi phạm.” Điền Lệ phân tích.

“Cũng có thể là xe biển số giả.” Lý Huy nói.

“Chứng cứ đâu?” Điền Lệ nhún vai: “Không thể vì gia đình Mạnh Kính Đông đáng thương, chủ quan loại trừ nghi ngờ của hắn.”

“Điền Lệ nói đúng, Mạnh Kính Đông không có bằng chứng ngoại phạm đủ, cũng không chứng minh được xe mình bị giả mạo, hắn vẫn là nghi phạm số một.” Tằng Bình đồng ý.

Là cảnh sát, phải đưa ra phán đoán khách quan.

Lúc này, Tôn Hiểu Bằng đột nhiên gọi: “Tằng đội, ta có manh mối mới.”

“Manh mối gì?”

“Ta vừa phóng to một ảnh, phát hiện xe nghi phạm có khác biệt với xe Mạnh Kính Đông.” Tôn Hiểu Bằng nói.

Mọi người lập tức vây quanh: “Khác thế nào?”

Tôn Hiểu Bằng chỉ vào ảnh video, là ảnh phía trước xe, cabin kéo rèm che nắng, vừa khéo che khuất mặt lái xe.

“Xe nghi phạm phía trước có đồ trang trí quả táo đỏ, xe Mạnh Kính Đông không có.”

Hàn Bân nhớ lại: “Đúng vậy, ta đã kiểm tra xe Mạnh Kính Đông, xe hắn phía trước không có đồ trang trí.”

“Có phải sau vụ án, sợ bị cảnh sát bắt, mới bỏ quả táo đỏ không.” Triệu Minh nói.

“Đồ trang trí xe thường dùng keo mạnh cố định, dù gỡ bỏ cũng khó xóa sạch keo, vẫn để lại dấu vết.” Hàn Bân uống ngụm trà, tiếp tục nói:

“Hơn nữa, Mạnh Kính Đông thật có tâm trí đó, đã sớm che biển số, chúng ta chưa chắc tìm ra hắn.”

“Hàn Bân phân tích đúng, xe này rất có thể là xe giả.” Tằng Bình đồng ý, chỉ Tôn Hiểu Bằng:

“Làm tốt lắm, cho ngươi điểm công.”

Tôn Hiểu Bằng cười hì hì: “Tằng đội, ngài quá khen.”

“Mẹ kiếp, nếu là xe giả, chẳng phải chúng ta lại mất manh mối.” Lý Huy nhún vai.

Mọi người nhất thời im lặng.

Một lúc sau, Hàn Bân mới chậm rãi nói:

“Cũng chưa chắc.”

“Bân Tử, ngươi phát hiện gì?” Tằng Bình hỏi.

“Xe giả không hiếm, nhưng xe giả của Mạnh Kính Đông có điểm khác.” Hàn Bân nói, lấy hai viên kẹo cao su, nhét vào miệng.

“Ngươi đừng vòng vo, nói nhanh đi.” Lý Huy giục.

“Phải đó, khác thế nào?” Triệu Minh nghi ngờ.

“Xe giả bình thường để tránh phạt, tùy tiện chọn biển số, hai xe không cùng loại, chứ đừng nói nhãn hiệu và màu sắc, xe giả xuất hiện gần hiện trường, giống xe Mạnh Kính Đông, chứng tỏ gì?” Hàn Bân hỏi lại.

“Chứng tỏ nghi phạm chắc đã thấy xe Mạnh Kính Đông, vì hai xe cùng loại, mới làm giả biển số xe Mạnh Kính Đông, mục đích có thể là hãm hại Mạnh Kính Đông.” Tằng Bình như bị lây, cũng nhai hai viên kẹo cao su, phân tích theo Hàn Bân.

“Nhưng theo lời Mạnh Kính Đông, hắn không thù oán ai, Mạnh Kính Đông trông có vẻ yếu đuối, thật đắc tội người khác hoặc có mâu thuẫn lợi ích, đối phương chắc chắn sẽ phát tác, Mạnh Kính Đông không thể không biết.” Lý Huy nói.

“Nếu không phải hãm hại, chứng tỏ nghi phạm làm vậy có mục đích khác.” Hàn Bân tiếp lời.

“Mục đích gì?” Mọi người đều tò mò.

“Ta nghĩ, rất có thể là để cảnh báo, chỉ cần chúng ta bắt Mạnh Kính Đông, nghi phạm thật có thể phát hiện, ngừng gây án, giảm nguy cơ bị bắt.” Hàn Bân suy đoán.

“Bân Ca thật lợi hại!” Tôn Hiểu Bằng lộ vẻ kính phục.

Những người khác đã quen.

“Nếu Hàn Bân suy đoán đúng, theo kinh nghiệm phá án của ta, nghi phạm thật chắc chắn có tiếp xúc với Mạnh Kính Đông, thậm chí có thể ở cạnh hắn.” Tằng Bình nói.

Hàn Bân gật đầu, nghiêm túc:

“Tằng đội, ta đề nghị điều tra Thôn Đại Tây, hướng điều tra là dân làng có xe tải nhỏ, những người này có khả năng là nghi phạm nhất.”

……

Buổi sáng hôm sau.

Nhóm hai lại về Thôn Đại Tây.

Tằng Bình dẫn Tôn Hiểu Bằng đến ủy ban thôn, tìm Trưởng thôn Trần hỏi thăm.

Điền Lệ và Triệu Minh thu thập giám sát gần đó.

Hàn Bân và Lý Huy đến nhà dân làng có xe tải nhỏ.

Danh sách điều tra do Mạnh Kính Đông cung cấp, Tôn Bảo Khánh, Tống Mạch Kiều, Mạnh Thành Dũng, Đường Chí Minh.

Thôn có xe tải nhỏ chắc chắn không chỉ bốn chiếc này, Tằng Bình nhờ Trưởng thôn Trần hỗ trợ điều tra.

Tình hình trong thôn, Hàn Bân và Lý Huy không quen, nhờ cán bộ ủy ban thôn dẫn đường, mới tìm được nhà Tôn Bảo Khánh.

Tôn Bảo Khánh không có nhà, vợ hắn ở nhà, là chị lớn hơn 30, nghe Hàn Bân và Lý Huy là cảnh sát, rất phối hợp.

Xe Tôn Bảo Khánh và xe Mạnh Kính Đông cùng loại, cùng màu, nhưng phía trước không có đồ trang trí quả táo đỏ, đồng thời, hai bánh xe trước còn buộc dây đỏ, đã phai màu, nhìn là biết lâu rồi.

Hàn Bân cúi xuống, xem kỹ dây đỏ, bất kể vết, màu, buộc đều không giống mới buộc, chắc là từ lâu.

Hàn Bân cảm ơn sự phối hợp, rồi rời nhà Tôn Bảo Khánh.

Nhà Đường Chí Minh gần nhà Tôn Bảo Khánh, Hàn Bân và Lý Huy đến nhà Đường Chí Minh, thấy cửa khóa, đành không công.

Chương 177: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng tình hình này, tăng nghi ngờ Đường Chí Minh, Hàn Bân ghi vào nhật ký, tình hình này khá quan trọng.

Sau đó, Hàn Bân đến nhà Mạnh Thành Dũng.

Mạnh Thành Dũng là nam nhân 27, 28 tuổi, tầm thước, rất khỏe, nói nhiều, rất phối hợp.

Xe Mạnh Thành Dũng và xe Mạnh Kính Đông cùng loại, cùng màu, Hàn Bân đi vòng xe một vòng, thấy phía trước có đồ trang trí quả táo đỏ.

Hàn Bân mặt không biến sắc, nhưng trong lòng đã cảnh giác.

Lý Huy cũng vậy, ra hiệu cho Hàn Bân.

Hai người quen nhau nhiều năm, hiểu nhau, không cần nói.

“Cảnh sát, các ngươi đến nhà ta rốt cuộc có chuyện gì, sao vừa vào đã xem xe ta?” Mạnh Thành Dũng tò mò.

“Chúng ta nhận nhiệm vụ cấp trên, đến Thôn Đại Tây kiểm tra xe tải nhỏ.” Hàn Bân giải thích.

“Xe tải nhỏ có gì mà kiểm tra?” Mạnh Thành Dũng móc thuốc lá, đưa Hàn Bân và Lý Huy.

“Ngươi đâu lắm lời vậy? Hỏi gì đáp nấy, ngươi là cảnh sát, hay chúng ta là cảnh sát?” Lý Huy hừ, mặt có chút ngạo mạn.

“Phải phải, ngài hỏi đi, ta nhất định trả lời.” Mạnh Thành Dũng nói.

“Từ 12 giờ đêm đến 1 giờ sáng ngày 3 tháng 9, ngươi ở đâu?” Hàn Bân hỏi.

Mạnh Thành Dũng gãi đầu: “Đã mấy ngày, ai nhớ được.”

“Nghĩ kỹ.”

Một lúc sau, Mạnh Thành Dũng vỗ tay: “Nhớ rồi, hôm đó ta ở nhà.”

“Ai chứng minh?”

“Cha ta, mẹ ta.”

“Không ai khác à?”

“Không.”

“Từ 12 giờ đêm đến 2 giờ sáng ngày 4 tháng 9, ngươi ở đâu?” Hàn Bân tiếp tục hỏi.

“Để ta nghĩ.” Mạnh Thành Dũng nhíu mày.

“Cha mẹ ngươi là thân trực hệ, chứng cứ của họ không có hiệu lực pháp luật.” Lý Huy nhắc.

Mạnh Thành Dũng nghĩ một lúc, nói: “Hôm đó, bạn đến nhà ta chơi, chúng ta uống nhiều rượu, họ ngủ lại, họ chứng minh được.”

“Mấy người bạn?”

“Mấy người lận.”

“Ngủ lại hết?” Hàn Bân hỏi.

“Không, chỉ hai người say ngủ lại.”

“Họ tên, địa chỉ, số điện thoại, chúng ta sẽ kiểm tra.” Hàn Bân nói.

“Diêu Sấm, số điện thoại 1342456xxxx, hắn ở thôn bên Thôn Mã Phường.

“Tôn Cát Tường, số điện thoại 138425xxxx, hắn ở thôn ta, phía tây thôn.”

Mạnh Thành Dũng nói xong, không nhịn được hỏi: “Cảnh sát, các ngươi sao lại kiểm tra ta?”

“Không kiểm tra ngươi, mà kiểm tra tất cả người có xe tải nhỏ ở Thôn Đại Tây.” Hàn Bân giải thích.

“Rốt cuộc sao, nghe nói Mạnh Kính Đông phía nam thôn cũng bị bắt.” Mạnh Thành Dũng dò hỏi.

“Ngươi quen hắn?”

“Hắn hơn ta ba, bốn tuổi, chúng ta coi như một thế hệ.” Mạnh Thành Dũng nói.

“Không nên hỏi đừng hỏi.” Lý Huy hừ.

“Ngày 5 tháng 9…” Hàn Bân chuẩn bị hỏi tiếp, bị điện thoại cắt ngang.

“Reng reng…”

Mạnh Thành Dũng xin lỗi, vào trong nghe điện thoại, nói vài câu, rồi trở ra, tay cầm bốn bao thuốc lá.

“Hai cảnh sát, thôn không có gì tiếp đãi, có bốn bao thuốc, đừng chê ít, cầm hút.” Mạnh Thành Dũng nói.

“Ê ê, làm gì vậy, hai bao thuốc mà muốn mua chuộc ta?” Lý Huy biến sắc, hừ.

“Nói gì vậy, ta không có ý đó, chỉ là chút lòng.” Mạnh Thành Dũng cười, dúi thuốc vào tay Hàn Bân.

Hàn Bân cười, nửa đẩy nửa nhận, cất thuốc vào túi.

“Được rồi, ngươi không giống người xấu, chúng ta chụp ảnh rồi đi.” Hàn Bân nói.

“Ngài tự nhiên.”

Hàn Bân đi đến xe, chụp ảnh, rồi rời nhà Mạnh Thành Dũng.

Mạnh Thành Dũng tiễn ra cổng, nhìn họ rời xa, thở phào, nhổ nước bọt:

“Phù, lại mất bốn bao thuốc, cái gì vậy!”

Hàn Bân và Lý Huy rời nhà Mạnh Thành Dũng.

Lý Huy sắc mặt khó coi, thỉnh thoảng liếc Hàn Bân, vẻ muốn nói nhưng không.

“Sao, nhìn ta làm gì?”

“Bân Tử, xe Mạnh Thành Dũng có đồ trang trí quả táo đỏ, ngươi thấy không?”

“Thấy.” Hàn Bân nói.

“Vậy ngươi còn nhận thuốc của hắn, đây là phạm lỗi.” Lý Huy hận sắt không thành thép.

Hàn Bân cười, không để ý:

“Ta nhận thuốc, hắn mới yên tâm, cảnh giác mới giảm, tiện cho chúng ta điều tra bí mật, hiểu không?”

Nửa giờ sau, Hàn Bân gặp Tằng Bình, báo cáo tình hình.

Tằng Bình nghe xong, cũng thấy Mạnh Thành Dũng khả nghi.

Nhưng, Mạnh Thành Dũng biết cảnh sát kiểm tra, nếu vừa kiểm tra xong hắn đã đi, có thể khiến hắn cảnh giác.

Hơn nữa, đồ trang trí quả táo đỏ ai cũng lắp được, không loại trừ trùng hợp, chỉ dựa quả táo đỏ, không có chứng cứ khác, không bắt được.

Trưởng thôn Trần đã giúp hỏi thăm người có xe tải nhỏ, đợi danh sách, Tằng Bình định đi từng nhà kiểm tra, xem xe trong

thôn có đồ trang trí quả táo đỏ không.

Tất nhiên, điều tra Mạnh Thành Dũng không thể bỏ qua.

Tằng Bình gửi thông tin Mạnh Thành Dũng và hai bạn hắn cho Điền Lệ và Triệu Minh, họ phụ trách điều tra tình hình và nhật ký cuộc gọi của ba người.

Buổi sáng, Hàn Bân đi thăm tất cả chủ xe tải nhỏ ở Thôn Đại Tây, nhiều xe có đồ trang trí, nhưng chỉ có Mạnh Thành Dũng có quả táo đỏ.

Nghi ngờ Mạnh Thành Dũng càng tăng.

……

Chiều, Hàn Bân về phân cục.

Hàn Bân ngồi ghế thở phào, buổi sáng kiểm tra nghi phạm, đi khắp Thôn Đại Tây, chân tay mỏi nhừ.

“Đi cả sáng, ngoài nghi phạm Mạnh Thành Dũng, xe khác không vấn đề, sớm biết chúng ta nên về.” Lý Huy vươn vai.

Hàn Bân cười: “Không có vấn đề, bản thân là manh mối.”

“Điều tra không dễ, chúng ta không phải Holmes, không có vấn đề thì tập trung vào Mạnh Thành Dũng.” Tằng Bình nói, chỉ Điền Lệ:

“Các ngươi điều tra thế nào?”

Chương 178: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Mạnh Thành Dũng, Diêu Sấm, Tôn Cát Tường liên lạc rất mật, từ 3 đến 8 tháng 9 ngày nào cũng gọi điện." Điền Lệ đưa tài liệu lên máy chiếu, là thông tin chi tiết của ba người, giới thiệu:

"Diêu Sấm là người Thôn Lưu Tập, gần Thôn Đại Tây, từng có tiền án trộm cắp."

"Tôn Cát Tường từng làm ở công ty viễn thông, giờ ở Khu Vực Thành Phố Cầm Đảo."

"Tình hình ba người, hoàn toàn phù hợp suy đoán nghi phạm của chúng ta."

"Còn chờ gì nữa, bắt hết, thẩm vấn riêng, chỉ cần một người không chịu nổi, vụ này phá." Lý Huy nói.

"Vấn đề là không có chứng cứ, nếu họ thông đồng trước, chịu qua 24 giờ, sau này bắt khó." Hàn Bân phân tích.

"Nếu tìm được tang vật, có tang chứng, họ không cãi được." Điền Lệ nói.

"Ta nghĩ, có thể điều tra từ hai hướng, một là thăm dò trạm thu mua gần đó, xem họ có thu tang vật không; hai, nếu ba người chưa kịp tẩu tán, tang vật có thể ở nhà một người." Hàn Bân nói.

Lý Huy tiếp lời: "Chúng ta đến nhà Mạnh Thành Dũng, không thấy pin dự phòng; Tôn Cát Tường từng làm viễn thông, nhưng ở Khu Vực Thành Phố Cầm Đảo, không tiện cất

pin dự phòng; nếu pin dự phòng ở nhà một người, rất có thể là Diêu Sấm.”

“Đoán đúng phân công ba người, Mạnh Thành Dũng có công cụ gây án; Tôn Cát Tường có kỹ thuật viễn thông; Diêu Sấm có kinh nghiệm trộm cắp, phụ trách tẩu tán.” Điền Lệ đồng ý.

“Hay chúng ta đến nhà Diêu Sấm khám xét?” Triệu Minh đề nghị.

“Tất cả là suy đoán, chỉ dựa đồ trang trí quả táo đỏ, không chứng minh họ liên quan vụ án, không xin được lệnh khám xét.” Tằng Bình nhíu mày.

Hàn Bân nghĩ một lúc, cười: “Ta có cách, nhưng cần chút kinh phí.”

……

Thôn Lưu Tập.

“Thu mua phế liệu!”

Nam nhân hơn 20, đạp xe ba bánh cũ, chở vài thùng giấy, đi khắp thôn.

Nam nhân không ai khác, là nội gián của Hàn Bân, Trần Tam Nhi.

Có việc cảnh sát không làm được, nhưng nội gián có thể.

Hàn Bân kể Trần Tam vụ trộm trạm cơ sở, lúc đầu Trần Tam không biết bắt đầu từ đâu, sợ mình không giúp được, sau được Hàn Bân gợi ý, đến Thôn Lưu Tập nghe ngóng.

Trần Tam không lạ gì việc trộm, trước kia hắn cũng làm nhiều, tự nhận có kinh nghiệm.

Trần Tam đạp xe ba bánh đến nhà Diêu Sấm, nhà Diêu Sấm khá lớn, cổng là hai cánh cửa sắt đỏ, Trần Tam đỗ xe, đến gần

cổng nghe ngóng.

Không có tiếng.

Trần Tam đẩy, cửa không khóa, chỉ khép hờ.

An ninh tốt, ban ngày nhà có người, thường không khóa cửa.

Trần Tam đẩy cửa, lén vào, nhìn quanh, sân không có ai, nhà bắc như nhà ở, nhà nam như nhà bếp, nhà đông trông cũ, chắc là kho.

Cửa kho khóa, cửa sổ là loại nhỏ cũ, Trần Tam nhòm vào, thấy kho chứa nhiều đồ, có thùng lúa, giường cũ, tủ, góc còn có pin dự phòng.

"Cộp cộp cộp…" Lúc này, có tiếng bước chân.

Trần Tam muốn chạy đã không kịp.

May mà hắn nhanh trí, vừa lùi vừa gọi: "Thu mua phế liệu."

Màn nhà bắc vén lên, nam nhân cầm ghế bước ra, gọi: "Ê, ngươi là ai, sao vào nhà ta."

"Ta thu mua phế liệu, ngài có bán gì không?" Trần Tam cười gượng.

"Mẹ kiếp, ngươi lừa ai, lén vào nhà, có ai thu mua phế liệu thế không." Nam nhân ném ghế, mặt không tốt.

"Ta thật sự thu mua phế liệu, xe phế liệu ngoài kia, thấy cửa ngài mở, vào xem có gì bán không." Trần Tam giải thích.

"Còn bịa, ngươi trẻ thế, trông còn nhỏ hơn ta, sao là thu mua phế liệu." Nam nhân xông lại, hung hăng nói.

"Ta thật thu mua phế liệu."

Trần Tam hơi căng thẳng, sợ lộ.

“Lén vào nhà người, có người thì thu mua phế liệu; không người thì lấy đồ, chiêu trò này tưởng ta không biết.” Nam nhân nhổ nước bọt, chửi.

“Đại ca, ngươi thật hiểu lầm.” Trần Tam vừa nói, vừa chạy ra.

Pin dự phòng đã thấy, hắn hoàn thành nhiệm vụ.

Nam nhân đuổi ra cổng, chỉ Trần Tam mắng: “Cút, thằng nhóc, để ta thấy lần nữa, đánh chết ngươi.”

Trần Tam đẩy xe chạy, thầm chửi: “Phù, dám mắng ta, đợi đi, có ngày ngươi vào tù.”

Có nội gián tố cáo, Tằng Bình xin được lệnh khám xét và triệu tập.

Diêu Sấm đầu tiên bị bắt, nhà khám xét thấy nhiều pin dự phòng.

Sau đó, thẩm vấn đột xuất Diêu Sấm, hắn không giải thích được nguồn gốc pin dự phòng, chứng cứ rõ ràng chỉ có thể khai, tố cáo Tôn Cát Tường và Mạnh Thành Dũng.

Tằng Bình, Điền Lệ, Triệu Minh phụ trách bắt Tôn Cát Tường.

Hàn Bân, Lý Huy, Tôn Hiểu Bằng phụ trách bắt Mạnh Thành Dũng.

Bắt xong, Hàn Bân và Tôn Hiểu Bằng thẩm vấn Mạnh Thành Dũng.

Phòng thẩm vấn.

Mạnh Thành Dũng ngồi trên ghế thẩm vấn, ngơ ngác, dường như chưa thể chấp nhận.

Sau khi hỏi thủ tục, Hàn Bân đánh giá đối phương, hỏi: “Mạnh Thành Dũng, còn nhớ ta không?”

Mạnh Thành Dũng hừ một tiếng: “Nhớ, ngươi hôm qua đến nhà ta, lấy bốn bao thuốc của ta.”

“Thuốc để ngươi, khi nào ra tù, ta sẽ trả.” Hàn Bân nói.

“Ta đâu phạm tội, ra tù gì.” Mạnh Thành Dũng phản bác.

“Bốp!”

Tôn Hiểu Bằng vỗ bàn: “Mạnh Thành Dũng, ngươi thái độ gì, chúng ta bắt ngươi, tức là có đủ chứng cứ.”

“Cảnh sát, ngài đừng dọa, có chứng cứ ngài đưa ra.” Mạnh Thành Dũng quay đi.

“Trước khi làm, các ngươi bàn nhau, không ai khai, cảnh sát không có chứng cứ không xử được, giờ là pháp trị, cảnh sát không xử các ngươi được.” Hàn Bân nhớ lại.

“Ngươi sao…” Mạnh Thành Dũng lộ vẻ kinh ngạc, vì đúng là hắn nói vậy.

Chương 179: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Diêu Sấm đã khai, chúng ta tìm thấy nhiều pin dự phòng trong nhà hắn, hắn tố ngươi và Tôn Cát Tường, ngươi lái xe, cảnh giới, Tôn Cát Tường và Diêu Sấm trộm, đúng không.” Hàn Bân hỏi lại.

Mạnh Thành Dũng mặt rất khó coi, há miệng, lại ngậm lại.

“Còn muốn chịu?”

Mạnh Thành Dũng cúi đầu, không đáp.

Hàn Bân bước tới bàn thẩm vấn, mỉm cười nói: “Bên kia cũng có một phòng thẩm vấn, ngươi biết ai đang ở trong đó không?”

“Có liên quan gì đến ta?”

“Tôn Cát Tường đang ở bên kia, đồng nghiệp của ta đang thẩm vấn hắn. Nếu Tôn Cát Tường cũng khai, vụ án này coi như đã được định đoạt, ngươi khai hay không cũng không còn quan trọng.” Hàn Bân ngụ ý.

“Tội phạm nhóm, luôn có một kẻ chủ mưu, hai kẻ còn lại là đồng phạm, ngươi nghĩ hắn sẽ chỉ ra ai là chủ mưu?”

“Ta không phải là chủ mưu.” Mạnh Thành Dũng hét lên.

“Ngươi có phải là chủ mưu hay không, ta nói không tính. Hoặc là ngươi tự khai, hoặc để hai người kia nói giúp ngươi.” Hàn Bân nói.

“Ta khai, ta thừa nhận, ta đã tham gia vào vụ trộm trạm cơ sở, nhưng ta chỉ là người cảnh giới, ta không hiểu kỹ thuật,

trước đây cũng chưa từng trộm cắp, hoàn toàn không có kinh nghiệm, ta thật sự không phải là chủ mưu.”

“Các ngươi có bao nhiêu người?”

“Ba người.”

“Là những ai?”

“Diêu Sấm, Tôn Cát Tường, và ta.”

“Ai là chủ mưu?”

“Tôn Cát Tường là chủ mưu, hắn từng làm việc trong công ty viễn thông, hiểu rõ tình hình của công ty, có một lần ba chúng ta uống rượu cùng nhau, hắn nói về chuyện các trạm cơ sở, nói rằng các trạm cơ sở thường được xây ở những nơi hẻo lánh, thậm chí trên núi, không có người, không có camera, không sợ bị bắt.”

“Ba người các ngươi phân công thế nào?”

“Tôn Cát Tường phụ trách kỹ thuật, Diêu Sấm phụ trách trộm cắp và tiêu thụ, ta chỉ phụ trách cảnh giới và lái xe, còn lại ta thật sự không làm gì.”

Hàn Bân cầm một bức ảnh, đặt trước mặt Mạnh Thành Dũng: “Xe trong ảnh có phải là của ngươi không?”

Mạnh Thành Dũng nhìn kỹ: “Phải.”

“Tại sao biển số là Lỗ B3Q15V?” Hàn Bân truy hỏi.

“Đó là ý tưởng của Diêu Sấm, hắn nói trước đây hắn bị bắt là do biển số xe của đồng bọn bị camera ghi lại, nên bảo ta thay biển số khác, vì vậy ta thay bằng biển số này.”

“Ngươi biết biển số này là của Mạnh Kính Đông không?”

“Biết.”

“Tại sao lại dùng biển số của hắn?”

“Xe của ta phải về làng, ta sợ các ngươi sẽ theo dõi qua camera và tìm đến làng của chúng ta, lúc đó có thể nghi ngờ cả ta, nên dùng biển số của Mạnh Kính Đông.” Mạnh Thành Dũng thở dài, nói tiếp:

“Hơn nữa chúng ta sống cùng làng, nếu hắn bị bắt, ta cũng có thể nghe được tin tức, lúc đó không dùng biển số này nữa, chúng ta cũng tạm thời lánh đi.”

“Ngươi cũng khôn ngoan đấy.” Hàn Bân cười lạnh.

Kiểm tra giám sát diện rộng, thực sự là phương pháp thường dùng của cảnh sát, chỉ là sẽ khó khăn hơn nhiều, nhưng nếu không có manh mối khác, cảnh sát sẽ dùng cách này để tìm kiếm, lo lắng của Mạnh Thành Dũng không phải là thừa.

“Biển số giả đâu?”

“Thấy Mạnh Kính Đông bị bắt, ta đã chôn biển số.”

“Chôn ở đâu?”

“Trong đất.”

“Ngươi đúng là khôn ngoan thật.” Hàn Bân hừ lạnh.

Nếu không phải vì đồ trang trí trên xe, có lẽ Mạnh Thành Dũng đã lừa được.

“Các ngươi đã trộm bao nhiêu trạm cơ sở?” Hàn Bân hỏi.

“Sáu.”

“Nghĩ kỹ rồi nói.”

“Thật là sáu.”

“Là sáu trạm nào?” Hàn Bân truy hỏi.

“Ở gần Bãi Biển Kim Sa có hai trạm, gần Đường Đồng An có bốn trạm, đều ở những nơi hẻo lánh, xung quanh không có camera.”

Hàn Bân xoa cằm, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Đêm ngày 8 tháng 9, các ngươi có đến gần phố cổ không?"

"Không."

"Tại sao?"

"Trạm thu mua không dám nhận nữa, chúng ta không có chỗ để bán, nên không tiếp tục trộm." Mạnh Thành Dũng giải thích.

"Ngươi chắc chắn, trạm cơ sở gần phố cổ không liên quan đến các ngươi?" Hàn Bân xác nhận lại.

"Dù sao, ta chưa từng đến đó, còn hai người kia có làm một mình hay không, ta không biết." Mạnh Thành Dũng lắc đầu.

Hàn Bân lộ vẻ nghi ngờ, liệu có uẩn khúc nào trong vụ án này.

…

Sau khi thẩm vấn, Hàn Bân quay lại văn phòng nhóm hai.

Vừa rót một cốc trà, uống vài ngụm.

Điền Lệ và Triệu Minh cũng bước vào văn phòng.

"Các ngươi thẩm vấn thế nào rồi?" Tằng Bình hỏi.

"Khá rồi, hắn thực sự từng làm việc trong công ty viễn thông, sau đó bị sa thải vì uống rượu, nên hắn có thù hận." Triệu Minh trả lời.

"Hắn khai bao nhiêu vụ?"

"Sáu vụ."

Triệu Minh nói, mở nhật ký ra kiểm tra: "Theo lời hắn, ngày 7 tháng 9 là vụ cuối cùng, hắn không tham gia vụ trộm trạm cơ sở gần phố cổ."

“Điểm này, lời khai của ba người nhất quán, đã khai sáu vụ, không cần giấu một vụ, ta nghĩ họ nói thật.” Hàn Bân nghiêm túc nói.

“Vậy ai trộm trạm cơ sở ở phố cổ, chẳng lẽ có nhóm trộm khác?” Điền Lệ đoán.

“Có thể là vụ án mô phỏng?” Lý Huy nói.

“Ta chỉ nghe nói về vụ án giết người mô phỏng, chưa nghe nói ai mô phỏng vụ trộm.” Triệu Minh cười.

“Cút, ngươi làm cảnh sát hình sự bao lâu rồi.” Lý Huy hừ.

“Gần phố cổ có phát hiện xe nghi ngờ biển số Lỗ B3Q15V không?” Tằng Bình hỏi.

“Không.” Điền Lệ lắc đầu.

“Có vẻ phải rà soát lại vụ trộm trạm cơ sở ở phố cổ, vụ này có khả năng là độc lập.” Sắc mặt Tằng Bình không tốt.

Lúc đầu, nghĩ là vụ án trộm liên hoàn, nên hướng điều tra cũng theo hướng liên hoàn, có thể bỏ qua một số chi tiết.

Chương 180: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Tằng đội, ta đề nghị hướng điều tra vào kỹ thuật viên Lý Vĩ Lợi, trước đó loại trừ nghi ngờ của hắn vì hắn không có thời gian gây án trong sáu vụ, nếu xem là hai vụ riêng, vụ trộm trạm cơ sở ở phố cổ có thể là hành vi tự trộm.” Hàn Bân nói.

“Bân Ca, pin dự phòng đều được hàn, hắn không thể tự mang đi.” Triệu Minh thắc mắc.

“Đó chỉ là lời một phía của hắn, nếu pin dự phòng không được hàn mà là ghép bằng bu lông, một kỹ thuật viên hoàn toàn có thể tự tháo dỡ.” Hàn Bân giải thích.

“Bân Tử, ngươi có quên không, thời gian gây án vụ thứ bảy là từ 12 giờ đến 1 giờ sáng ngày 8 tháng 9, đêm đó Lý Vĩ Lợi cũng làm thêm, vẫn không có thời gian gây án.” Lý Huy nhắc.

“Đây là điểm mù suy đoán, mất mạng không đồng nghĩa với bị trộm, chỉ là có khả năng bị trộm; đừng quên, Lý Vĩ Lợi đã đến hiện trường, hắn hoàn toàn có thể trộm pin dự phòng vào sáng hôm sau.” Hàn Bân nói.

“Vậy nếu Lý Vĩ Lợi không ở hiện trường, hắn làm sao mất mạng?” Triệu Minh thắc mắc.

“Đó không phải là trọng điểm, có thể là sự cố, có thể là hành vi cố ý, hắn là kỹ thuật viên viễn thông chuyên nghiệp, chắc chắn có nhiều cách hơn chúng ta.” Hàn Bân không để ý.

“Điền Lệ, Triệu Minh, các ngươi đến công ty viễn thông, hỏi rõ người phụ trách, pin dự phòng trong trạm cơ sở gần phố cổ là hàn hay ghép bu lông.” Tằng Bình dặn dò:

“Chú ý bảo mật, đừng để nghi phạm cảnh giác.”

“Rõ.”

Nếu pin dự phòng là ghép bu lông, chứng tỏ Lý Vĩ Lợi nói dối, có lý do điều tra lại hắn.

“Quan trọng là tìm bằng chứng trộm của Lý Vĩ Lợi, nếu không, hắn chỉ cần nói lúc đó căng thẳng nói sai, chúng ta không làm gì được.” Hàn Bân ngậm tăm, như vậy giúp hắn suy nghĩ.

“Đã ba ngày sau khi xảy ra vụ án, các ngươi nghĩ Lý Vĩ Lợi có bán pin dự phòng không?” Lý Huy vô thức hỏi.

“Theo kinh nghiệm của ta, khả năng không cao, hắn biết chúng ta điều tra, nếu vội bán, rất dễ bị cảnh sát phát hiện, ta nghĩ hắn sẽ tránh gió, chờ thời gian rồi mới bán.” Tằng Bình phân tích.

“Hắn sẽ giấu pin dự phòng ở đâu?” Triệu Minh nói.

“Có thể giống Diêu Sấm giấu ở nhà.” Điền Lệ đoán.

“Không thể, hắn và Diêu Sấm khác nhau, hắn là người liên quan, đã từng làm bản ghi, rất có thể bị cảnh sát coi là nghi phạm, sao có thể mạo hiểm giấu pin ở nhà.” Hàn Bân lắc đầu.

“Hắn giấu ở đâu?” Mọi người đều nghĩ vấn đề này.

Một lúc sau, Hàn Bân nói: “Ta nghĩ có hai khả năng.”

Mọi người chú ý, Tôn Hiểu Bằng tò mò: “Hai khả năng nào?”

“Thứ nhất, Lý Vĩ Lợi có đồng bọn, hắn tháo pin xong, để đồng bọn vận chuyển, đồng bọn chịu trách nhiệm giấu và tiêu thụ, có thể kiểm tra nhật ký cuộc gọi của Lý Vĩ Lợi, xem trước và sau thời gian gây án, có liên lạc với ai mật thiết không.”

“Thứ hai, Lý Vĩ Lợi có thể tự gây án, trước khi chúng ta đến hiện trường trạm cơ sở bị trộm, hắn cần tháo, chất lên xe, vận chuyển, hắn không có nhiều thời gian gây án, chứng tỏ nơi giấu pin không xa, ta đề nghị tìm kiếm xung quanh trạm cơ sở.”

“Hai đề nghị này không tồi.”

Tằng Bình gật đầu đồng ý: “Ta và Hiểu Bằng kiểm tra nhật ký cuộc gọi; Hàn Bân và Lý Huy tìm kiếm xung quanh trạm cơ sở.”

Mọi người phân công làm việc.

…

Hàn Bân và Lý Huy lái xe, đến trạm cơ sở gần phố cổ.

Hai người ăn chút gì đó ở nhà hàng Hồng Sơn trong núi, đỗ xe ở nhà hàng, đi bộ lên núi.

Hai người trước kiểm tra xung quanh trạm cơ sở, thấy bên cạnh trạm có camera, hai người đi một vòng xung quanh, không thấy gì bất thường.

“Bân Tử, ngươi nghĩ Lý Vĩ Lợi giấu pin ở đâu?” Lý Huy hỏi.

“Ta đâu biết.” Hàn Bân châm thuốc, hút một hơi: “Đi xung quanh xem, xem có dấu vết gì không.”

“Pin nặng thế, hắn không thể tự mang, chắc chắn vận chuyển bằng xe, chúng ta theo đường tìm, xem có manh mối gì không.” Lý Huy nói.

Hai người không vội, dạo dọc đường núi, cảnh đẹp, không khí trong lành, là nơi du lịch, dã ngoại, leo núi lý tưởng.

Lý Huy vừa đi vừa ngắm quanh, cười nói: “Sau này có bạn gái, ta sẽ đưa nàng đến đây picnic, yên tĩnh, lãng mạn, không

sợ ai quấy rầy.”

Hàn Bân vỗ vai hắn: “Sẽ có ngày đó.”

Lý Huy cười ngây ngô, dường như đã chìm vào mộng tưởng.

Hàn Bân lắc đầu, đã quen với hành vi vô tư của Lý Huy, tiếp tục đi dọc đường núi.

Đi một đoạn nữa, phía trước có bãi đất bằng phẳng, xe có thể vào, Hàn Bân thấy trên đất có dấu lốp, cúi xuống xem.

“Giống dấu lốp xe bán tải.”

“Vậy pin có thể giấu gần đây?” Lý Huy hỏi lại.

Hàn Bân không trả lời, theo dấu lốp đi, khoảng mười mét dấu lốp mất, nhưng có nhiều dấu chân.

Đi thêm, có mảnh đất bằng phẳng khác thường, nhìn kỹ có chút khác với đất xung quanh.

Hàn Bân búng ngón tay, chỉ vào mảnh đất bằng phẳng: “Bắt đầu thôi.”

Lý Huy lấy xẻng công binh trong túi, lắp ráp xong bắt đầu đào.

“Bân Tử, năm phút thay phiên được không?”

“Ngươi yếu quá.” Hàn Bân cười.

“Vậy mười phút thay, được không?”

“Ok.”

Lý Huy cầm xẻng công binh, bắt đầu đào, khoảng sáu bảy phút, cảm thấy đào trúng vật cứng, xẻng không vào được.

“Mẹ, chưa thay người đã xong rồi.” Lý Huy ngạc nhiên.

Hàn Bân đã đoán được, Lý Vĩ Lợi vội vàng, không thể đào sâu.

Gạt lớp đất trên, là tấm nhựa trắng, gỡ ra dưới là lớp vải dày, bọc pin dự phòng.

“Haha, lần này không uổng công, xẻng công binh lập công rồi.” Lý Huy cười, kéo pin dự phòng lên.

Chương 181: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Tạo dáng đi." Hàn Bân lấy điện thoại, chụp Lý Huy, gửi vào nhóm chat nhóm hai.

Nhóm chat sôi nổi hẳn lên.

Triệu Minh gửi biểu tượng ngạc nhiên: "Mẹ, đây là xẻng lưỡi hái truyền thuyết? Huy Ca, ngươi giỏi thật."

"Tiểu Minh, trọng điểm là pin dự phòng, ngươi nghĩ gì vậy?" Điền Lệ gửi biểu tượng khinh bỉ.

"Chị Điền, ta ngồi cạnh ngươi, ngươi nói thẳng không được à." Triệu Minh gửi biểu tượng đổ mồ hôi.

Điền Lệ: "…"

Một giờ sau, Tằng Bình dẫn đội kỹ thuật đến hiện trường, chụp ảnh lấy chứng cứ.

Hàn Bân ngậm tăm hỏi: "Tằng đội, các ngươi điều tra thế nào rồi?"

"Nhật ký cuộc gọi Lý Vĩ Lợi, không có liên lạc mật thiết, khả năng có đồng bọn không lớn." Tằng Bình nói.

Điều này phù hợp suy đoán của Hàn Bân.

"Về hàn hay ghép bu lông, công ty viễn thông chưa trả lời, họ cần kiểm tra tài liệu, không thể báo động Lý Vĩ Lợi, có thể mất thời gian." Tằng Bình có chút không hài lòng.

Điều này cho thấy quản lý nội bộ của công ty viễn thông khá hỗn loạn, gây rủi ro cho vụ trộm trạm cơ sở, cũng coi như

bài học cho họ.

Kết quả kiểm tra nhanh chóng có, dấu lốp là xe bán tải, dấu chân cũng thu thập được, dấu vân tay trên pin là của Lý Vĩ Lợi.

"Tằng đội, có bắt Lý Vĩ Lợi không?" Tôn Hiểu Bằng siết nắm đấm lớn như bát, háo hức nói.

Tằng Bình suy nghĩ: "Chưa đến lúc."

"Pin đã tìm thấy, còn dấu vân tay, dấu chân và dấu lốp, vẫn chưa đủ buộc tội Lý Vĩ Lợi?" Tôn Hiểu Bằng ít tiếp xúc vụ án, lý thuyết tốt, thực tế còn non.

"Lý Vĩ Lợi là kỹ thuật viên trạm cơ sở, dấu vân tay trên pin là bình thường, dấu chân và dấu lốp chỉ là căn cứ hướng điều tra, không thể làm chứng cứ kết án." Tằng Bình giải thích.

"Vậy làm gì bây giờ?" Tôn Hiểu Bằng hỏi.

Tằng Bình không trả lời, quay sang Hàn Bân: "Ngươi nghĩ sao?"

"Hắn giấu pin ở đây, che đậy kỹ, sẽ quay lại lấy, chúng ta cứ chờ hắn tới." Hàn Bân đề nghị.

Tằng Bình gật đầu, ý nghĩ trùng với Hàn Bân.

"Chia làm hai ca, ta, Điền Lệ, Tôn Hiểu Bằng trực ban ngày, Hàn Bân, Lý Huy, Triệu Minh trực ban đêm, chỉ cần Lý Vĩ Lợi tới, chúng ta bắt ngay, người tang cùng bắt." Tằng Bình sắp xếp.

Hàn Bân cười vỗ vai Lý Huy: "Được, lần này ngươi thực hiện giấc mơ picnic, lãng mạn, bất ngờ chứ?"

Tám giờ tối.

Trên núi chỉ còn ba người Hàn Bân trực.

Ba người nấp ở lưng núi, cách chỗ giấu pin vài chục mét, chỉ cần có động tĩnh, sẽ phát hiện ngay.

“Bân Ca, chúng ta trực đêm thế nào?” Triệu Minh ngáp hỏi.

“Hai người trực, một người nghỉ, các ngươi thấy sao?” Hàn Bân nói.

“Được.”

“Ok.” Lý Huy đồng ý.

Lý Huy nghỉ từ 8 giờ đến 12 giờ, Hàn Bân nghỉ từ 12 giờ đến 4 giờ, Triệu Minh nghỉ từ 4 giờ đến 8 giờ.

Công việc canh đêm rất tẻ nhạt, để tránh gây ra ánh sáng, không thể hút thuốc, không thể chơi điện thoại, chỉ có thể trò chuyện nhỏ nhẹ với nhau.

Lý Huy nằm trong túi ngủ, không quan tâm có ngủ được hay không, cứ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hàn Bân và Triệu Minh trò chuyện qua lại, 12 giờ thật khó qua.

“Anh Bân, chỉ cần chúng ta liên hệ với công ty viễn thông, sẽ biết được giờ làm việc của Lý Vĩ Lợi. Trong thời gian hắn làm việc không thể tới đây, chúng ta có thể giảm bớt giờ canh gác mỗi ngày.” Triệu Minh nói.

“Việc hắn không có đồng bọn chỉ là suy đoán của chúng ta. Thực sự có hay không không ai nói rõ được. Nếu lỡ hắn cho đồng bọn đến lấy pin trong lúc hắn đang làm việc, chúng ta chẳng phải sẽ ngớ người ra sao?” Hàn Bân đáp.

Triệu Minh suy nghĩ kỹ lại, đúng là có khả năng này. Canh gác 24 giờ luân phiên dù có ngốc nghếch nhưng thực sự là đáng tin cậy hơn.

Ít nhất có thể đảm bảo không ai có thể di chuyển pin dưới mắt cảnh sát.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, công việc canh đêm thực sự rất tẻ nhạt, buổi tối có nhiều muỗi, nếu không chuẩn bị gì, đừng nói là ngủ, đứng yên tại chỗ cũng bị muỗi cắn chết.

May mắn thay, Tằng Bình có kinh nghiệm phong phú, đã sớm bảo Điền Lệ và Tôn Hiểu Bằng xuống núi mua thuốc chống muỗi, có loại thoa lên người, loại rải trên mặt đất, loại xịt trong không khí và loại khói. Tất cả các biện pháp phòng ngừa đều đầy đủ.

Về điểm này, ba người canh đêm rất biết ơn Tằng Bình. Nếu không có hắn nhắc nhở, tối nay ba người họ chắc chắn sẽ không dễ chịu.

Lý Huy ngủ trước, sau đó là Hàn Bân, cuối cùng là Triệu Minh.

Một đêm yên tĩnh, không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm 8 giờ, ba người Tằng Bình đến thay ca, sau khi trao đổi ngắn gọn, ba người Hàn Bân xuống núi.

Ba người Hàn Bân lái xe đến quán ăn sáng gần phố đồ cổ, mỗi người gọi một bát sữa đậu nành nóng, vừa nhanh chóng, vừa giải khát, vừa no bụng.

“Sảng khoái.” Một bát sữa đậu nành uống hết, Lý Huy lộ vẻ hài lòng.

Quán ăn sáng là một dãy, vài quán xếp liền nhau, bán đủ loại, muốn ăn gì cứ tự nhiên mua.

Hàn Bân gọi một cái bánh dầu, một cái bánh thịt và một phần súp thịt cừu thượng hạng. Buổi tối nhiệt độ trên núi khá thấp, uống một bát súp thịt cừu nóng là ấm ngay.

Triệu Minh gọi một phần bánh bao nhỏ và một phần súp thịt cừu thượng hạng.

Lý Huy gọi một cái bánh dầu và một phần bánh mì ngâm thịt cừu.

Lý Huy quay đầu, nhìn bát của Hàn Bân, lại nhìn bát của Triệu Minh, bĩu môi, lẩm bẩm: “Đại gia đại gia.”

Chương 182: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân và Triệu Minh nhìn nhau không nói gì, chỉ là thêm vài miếng thịt cừu, cái miệng này thật là đáng ghét.

Lý Huy lấy điện thoại ra, vừa ăn vừa xem, thỉnh thoảng còn cười ngốc hai tiếng.

Hàn Bân ngồi bên cạnh cũng nghe được âm thanh trong điện thoại.

"Chào buổi sáng, chào mừng các bạn đến với phòng phát trực tiếp của Nữ Tử, ta sẽ hát một bài rap tự sáng tác." Tiếp đó là một đoạn nhạc sôi động:

"Bùm bùm bùm…"

"Các vị Lão Thiết lục lục lục, sáu bát bánh bao sáu bát thịt…"

"Phụt…" Triệu Minh phun ra ngay, ho khù khụ.

"Ngươi đang xem cái gì vậy?"

Hàn Bân cũng ngơ ngác, nhìn vào điện thoại của Lý Huy, thấy một cô gái trẻ ngồi bên bàn, làm động tác số sáu, rất khí thế.

"Xem trực tiếp." Lý Huy nháy mắt.

"Hoan nghênh Lão Lý ở nhà bên đến thăm." Nữ phát thanh viên nói.

"Cảm ơn Lão Lý nhà bên đã tặng tên lửa, Nữ Tử xin cảm ơn." Giọng nữ phát thanh viên hơi phấn khích: "Các vị Lão

Thiết, cùng nhau q666.”

“Lục lục lục.” Phụ đề chạy trên màn hình.

“Lão Lý nhà bên oai phong lẫm liệt.”

“Quỳ lạy.”

“Lão Lý giỏi quá.”

Lý Huy cũng đánh một dòng 666, lộ vẻ ngưỡng mộ, nhấp vài cái trên điện thoại.

Nữ phát thanh viên lại kêu lên: “Cảm ơn anh Huy ở đảo Cầm, tặng mười cây kẹo mút.”

“He he.” Lý Huy cười ngây ngô, trong lòng rất vui.

“Anh Huy, ngươi cũng xem trực tiếp.” Triệu Minh ngạc nhiên nói.

“Xem trực tiếp thì sao, lúc rảnh rỗi giải trí chút.” Lý Huy nói.

“Xem trực tiếp không có gì sai, ta cũng xem, chỉ là sở thích của ngươi… làm sao nói nhỉ.” Triệu Minh hơi khó xử, không tìm được từ ngữ phù hợp.

“Bình dân.” Hàn Bân nói.

“Đúng, từ của anh Bân dùng hay, chính là bình dân.” Triệu Minh búng ngón tay.

“Bình dân có gì không tốt, bây giờ phát thanh viên bình dân mới nổi.” Lý Huy bĩu môi.

“Ngươi này có hơi quá bình dân rồi.” Hàn Bân cười khổ.

“Chậc, ai không biết ai, ngươi cũng xem trực tiếp mà.” Lý Huy hừ một tiếng.

Hàn Bân lúc rảnh rỗi, thỉnh thoảng cũng xem phát trực tiếp game của Đại Tiên.

Lúc này, nữ phát thanh viên lại nói: “Hoan nghênh Thần Sáng Thế thép ngày tàu anh đến thăm phòng trực tiếp…”

Hàn Bân “…”

Triệu Minh “…”

Ba người Hàn Bân ăn sáng xong, về nhà nghỉ ngơi.

Khoảng bảy giờ tối, họ lại lên núi đổi ca.

Ba người Tằng Bình ở trên núi cả ngày, trông có vẻ uể oải.

“Đội trưởng Tằng, ta xem dự báo thời tiết, mấy ngày tới có thể sẽ có mưa.” Hàn Bân nói.

Tằng Bình cau mày, trời mưa sẽ tăng thêm độ khó cho việc canh gác.

“Ta đã xem chương trình sinh tồn nơi hoang dã, hay là chúng ta dựng một cái lều trú ẩn.” Triệu Minh đề nghị.

“Lều trú ẩn có lẽ sẽ dễ thấy, nếu nghi phạm nhìn thấy, có thể sẽ phát hiện ra chúng ta, lúc đó hắn sợ không dám lấy pin, chẳng phải chúng ta sẽ ngớ người ra sao.” Hàn Bân nói.

“Vậy làm sao đây, không thể để mưa ướt, cơ thể không chịu nổi đâu.” Triệu Minh nói.

“Luôn canh gác thế này cũng không phải cách hay, không biết Lý Vĩ Lợi khi nào sẽ đến lấy, quá bị động.” Tằng Bình không ngại khổ, chỉ sợ Lý Vĩ Lợi không gấp, nếu đợi một tháng mới đến, nhóm hai cũng phải ở trên núi một tháng sao?

“Hay là làm kế dụ rắn ra khỏi hang.” Hàn Bân đề nghị.

“Dụ rắn ra khỏi hang thế nào?” Lý Huy tò mò hỏi.

“Ta nghĩ Lý Vĩ Lợi có thể không phải không muốn đến, mà là không dám đến, sợ đến bất ngờ sẽ khiến cảnh sát chú ý, chúng ta có thể tạo cơ hội cho hắn, để hắn danh chính ngôn thuận đến lấy pin.” Hàn Bân phân tích.

“Ý kiến này hay.” Tằng Bình tán thành, nói:

“Lần trước Lý Vĩ Lợi trộm pin, lấy danh nghĩa công việc, điều này cho thấy hắn là người rất cẩn thận, không muốn chúng ta bắt được, lấy danh nghĩa công việc đến đây sẽ không gây nghi ngờ, dù sau này chúng ta nghi ngờ, hắn cũng có thể giải thích được.”

“Cụ thể thực hiện thế nào?” Tôn Hiểu Bằng hỏi.

“Rất đơn giản, liên hệ với cấp cao của công ty viễn thông, bảo họ tìm lý do hợp lý, để Lý Vĩ Lợi đến bảo trì trạm gốc ở phố đồ cổ, hắn tự nhiên sẽ có cơ hội lấy pin.” Hàn Bân chỉ vào khoảng trống đối diện, nói:

“Chúng ta nắm quyền chủ động, có thể định thời gian, hoàn thành việc giám sát, để hắn tự chui đầu vào lưới.”

Lý Vĩ Lợi lái chiếc xe công trình, dừng lại trước cổng trạm gốc.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên camera giám sát phía trên, cảm thấy có chút không thoải mái, như thể đang bị ai đó theo dõi.

May mắn thay, phạm vi camera quay được không lớn, ngoài phạm vi đó hắn vẫn tự do.

Con dấu phong tỏa phòng máy đã được tháo bỏ, nhưng chưa được sửa chữa. Hôm nay, công ty cử hắn tới để kiểm tra thiệt hại của phòng máy và các bộ phận cần thay thế, ngày mai sẽ có người tới lắp đặt sửa chữa.

Lý Vĩ Lợi đi một vòng quanh phòng máy, lấy sổ tay ra ghi chép đơn giản, sau đó rời khỏi phòng máy.

Trước khi đi, Lý Vĩ Lợi còn chuyển vài bao cát chống thấm đến cửa phòng máy. Mấy ngày tới có thể sẽ mưa, việc làm tốt công tác chống thấm là rất quan trọng, nếu không phòng máy bị ngập nước sẽ là rắc rối lớn cho hắn.

Nói đến chống thấm, Lý Vĩ Lợi nhìn về phía ngọn núi xa xa. Pin bị ẩm sẽ ảnh hưởng đến tuổi thọ, giá thu mua cũng sẽ giảm, điều này không phải là điều hắn muốn thấy.

Lý Vĩ Lợi không rõ liệu cảnh sát đã bắt được tên trộm trạm gốc hay chưa. Hắn ép mình phải kìm nén sự tò mò, không cố gắng tìm hiểu, để tránh gây sự chú ý của cảnh sát.

Chương 183: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nói là không lo lắng thì chắc chắn là nói dối, nhưng đã đến bước này, hắn không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể tiếp tục đi tiếp.

Dù biết là sai, nhưng không có đường lui.

Lý Vĩ Lợi dựa vào xe, châm một điếu thuốc, lại liếc nhìn camera, sau đó mới quyết định dập tắt điếu thuốc, lái xe sửa chữa rời khỏi trạm gốc.

Tuy nhiên, xe sửa chữa không đi xuống núi mà chạy dọc theo con đường lên núi. Đi chưa bao lâu, phía trước đã có một khoảng đất trống, Lý Vĩ Lợi lái xe vào khoảng đất trống đó.

Một lúc sau, hắn mới bước xuống xe sửa chữa, quan sát xung quanh, không phát hiện điều gì bất thường, cũng không thấy bóng dáng người nào, hắn mới yên tâm.

Sau đó, hắn lấy từ trên xe xuống một cái xẻng, bắt đầu đào đất, chẳng bao lâu đã đào được một cái hố lớn, bóc lớp nhựa và lớp vải bạt, lộ ra một hàng pin.

Lý Vĩ Lợi mỉm cười, lấy pin từ trong hố ra, đặt lên ghế sau của xe bán tải, một viên, hai viên, ba viên… tổng cộng có 48 viên.

Ghế sau của xe bán tải không chứa hết, hắn đặt vào thùng sau xe, phủ lên một tấm vải bạt, không ai biết bên trong là gì.

Lý Vĩ Lợi bận rộn một lúc, cuối cùng cũng chuyển hết số pin lên xe, lộ ra vẻ nhẹ nhõm. Những viên pin này đáng giá

không ít tiền.

Lý Vĩ Lợi cầm xẻng, định lấp đất lại, để không để lại dấu vết, tránh bị cảnh sát phát hiện.

Ngay lúc đó, một giọng nói vang lên trong rừng:

“Cảnh sát, không được động đậy!”

Lý Vĩ Lợi giật mình, xẻng rơi khỏi tay, hắn quay đầu nhìn quanh, thấy vài bóng người từ trong rừng bước ra, từ trước sau trái phải đều có người, bao vây hắn ở giữa.

Lý Vĩ Lợi mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất…

Phân cục Ngọc Hoa, phòng thẩm vấn

Trở về đồn cảnh sát, Hàn Bân và Lý Huy trực tiếp thẩm vấn Lý Vĩ Lợi.

Sau khi hỏi thăm một số câu hỏi thông thường, Hàn Bân ngáp một cái: “Lý Vĩ Lợi, mấy ngày nay để bắt ngươi, chúng ta không ít lần thức trắng đêm.”

Lý Vĩ Lợi đỏ mắt, cúi đầu thở dài, hắn không thể ngờ rằng mình đã bị cảnh sát chú ý.

“Ngươi còn dám thở dài, tự lấy cắp, ăn cắp tài sản của công ty, còn nói dối lừa dối cảnh sát, có chuyện nào làm ngươi oan ức không?” Lý Huy chất vấn.

“Ta… ta biết mình sai rồi, ta sẵn sàng hối cải, xin cảnh sát khoan hồng.” Lý Vĩ Lợi tỏ vẻ hối hận.

“Lúc trước ngươi làm gì?” Lý Huy hừ một tiếng.

“Ta…ta không muốn thế, là do hoàn cảnh bắt buộc.” Lý Vĩ Lợi lộ vẻ bất lực.

“Ngươi có đồng bọn không?” Hàn Bân hỏi.

“Không có.”

Hàn Bân ghi chép, tiếp tục hỏi: “Pin bị trộm từ trạm gốc vào lúc nào?”

“Khoảng 9 giờ sáng ngày 8 tháng 9.”

“Theo điều tra của chúng ta, trạm gốc bị mất mạng vào rạng sáng ngày 8 tháng 9, lúc đó ngươi đang làm thêm ở công ty viễn thông, làm sao ngươi làm được?” Hàn Bân truy hỏi.

“Đó là tai nạn, bộ pin của trạm gốc bị chập mạch, không liên quan gì đến ta; sáng hôm đó ta nhận được thông báo từ công ty, đến trạm gốc để sửa chữa.” Lý Vĩ Lợi giải thích.

“Vậy nghĩa là ngươi sáng ngày 8 tháng 9 đã nảy ra ý định lấy trộm pin từ phòng máy.”

Lý Vĩ Lợi lắc đầu: “Ta thật sự không muốn trộm pin, là hoàn cảnh bắt buộc, ta không còn cách nào khác.”

“Ngươi trộm đồ còn có lý à?” Lý Huy hừ một tiếng.

“Ta… ta đã nói, các ngươi có thể không tin, nhưng ta đến mức này, thật sự là hiểu lầm.” Giọng Lý Vĩ Lợi nghẹn ngào.

“Ngươi chỉ khai thác được hai bộ pin, bộ pin còn lại đâu?” Hàn Bân xoay bút chì trong tay.

“Đã bán rồi.”

“Khi nào bán?” Lý Huy ngạc nhiên.

Theo suy đoán của hắn, Lý Vĩ Lợi không có thời gian để vận chuyển pin, hơn nữa nếu muốn vận chuyển thì tại sao không vận chuyển hết.

“Bộ pin còn lại là pin dự phòng, đã bị ta bán từ một tháng trước, lúc đó ta thiếu tiền, nghĩ bán bộ pin dự phòng để tạm ứng, khi có tiền sẽ mua lại bộ pin cũ để thay thế, công ty thiếu nhân viên sửa chữa, quản lý lỏng lẻo, rất ít khi cử người khác

đến trạm gốc, chắc sẽ không ai phát hiện.” Lý Vĩ Lợi lộ vẻ hối hận, đấm vào ghế thẩm vấn, nói:

“Ai ngờ, rạng sáng ngày 8 tháng 9 bộ pin của trạm gốc hỏng, công ty cử ta đến trạm gốc sửa chữa, ban đầu chỉ cần thay bộ pin dự phòng là có thể khôi phục, nhưng bộ pin dự phòng đã bị ta bán, lúc đó ta hoảng loạn, nếu không thể sửa kịp thời, cần lý do hợp lý để báo cáo, công ty có thể cử thêm nhân viên sửa chữa, ta không muốn mất việc…”

Lý Vĩ Lợi lại cúi đầu, khóc nức nở…

Nửa giờ sau, văn phòng đội hai

Vừa rồi, Tằng Bình và mọi người đều ở phòng quan sát nghe, quá trình thẩm vấn rõ ràng.

Triệu Minh không khỏi cảm thán: “Không ngờ điều tra lâu như vậy, lại là vì lý do này.”

“Vì vậy đừng bao giờ tự cao, có bao nhiêu tiền thì tiêu bấy nhiêu, luôn nghĩ mình bây giờ tiêu nhiều, sau này kiếm lại được, không ngờ lại gây ra chuyện này.” Điền Lệ hừ một tiếng.

“Không nghi phạm nào thừa nhận mình làm việc xấu, luôn nói một nửa, giữ lại một nửa.” Tằng Bình cười khẩy một tiếng:

“Lý Vĩ Lợi buôn bán pin dự phòng, ta không rõ hắn nghĩ gì, nhưng hành vi của hắn vào ngày 8 tháng 9 chắc chắn không chỉ là hành động bộc phát, hắn chắc chắn biết về vụ trộm trạm gốc trước đó và cố ý gài tội cho Mạnh Thành Dũng và những người khác.”

“Ta đồng ý với phân tích của đội trưởng Tằng, vụ trộm trạm gốc trước đó chắc chắn đã lan truyền trong công ty viễn thông, thậm chí bao gồm cả một số chi tiết vụ án, không quan tâm thông tin này đúng hay sai, người nói vô tâm, người nghe

có ý, Lý Vĩ Lợi cố gắng bắt chước vụ trộm trước đó, điều này có thể thấy từ cách cạy cửa.” Hàn Bân nói.

Chương 184: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Điều này cũng coi như đáng đời.” Lý Huy nói.

“Dù sao đi nữa, vụ án này cuối cùng cũng kết thúc, trạm gốc có thể khôi phục liên lạc, tối nay ta mời mọi người ăn một bữa, cũng coi như đón tiếp Hiểu Bằng.” Tằng Bình đề nghị.

“Điều này sao mà dám, lẽ ra phải là ta mời mọi người mới đúng.” Tôn Hiểu Bằng có chút ngại ngùng.

“Lãnh đạo mời khách, không ăn thì phí.” Lý Huy cười nói.

“Đúng vậy, ăn cơm của lãnh đạo, ăn mới ngon.” Triệu Minh đùa giỡn.

“Đội trưởng Tằng… ta có một đề nghị nhỏ, không biết có nên nói không?” Điền Lệ ấp úng.

“Nói đi.”

“Mạnh Kính Đông tuy đã được thả, nhưng ta luôn cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, nhất là nghĩ đến cô con gái của hắn đen gầy bé nhỏ, hoàn toàn không dễ thương, lòng ta càng cảm thấy khó chịu hơn.” Điền Lệ thở dài, tiếp tục nói:

“Ta nghĩ chúng ta có thể góp chút tiền, mua một số vật dụng sinh hoạt, đến thăm họ, tỏ lòng biết ơn.”

“Lúc trung thu, ta cũng có ý nghĩ này, chỉ là không có thời gian.” Tằng Bình mặt mày nghiêm trọng, trầm ngâm một lúc: “Thế này, chúng ta tùy theo khả năng, có bao nhiêu thì đóng góp bấy nhiêu.”

“Ta đồng ý, dù chúng ta làm việc theo pháp luật, nhưng dù sao cũng bắt nhầm Mạnh Kính Đông, gây không ít rắc rối cho gia đình hắn.” Lý Huy nghĩ khác hai người kia.

Trong ấn tượng của nhiều người, nông dân thật thà, điều này đúng.

Nhưng nông thôn cũng có nhiều người nhàn rỗi, thích nói chuyện phiếm, nói xấu nhà này nhà kia, nhà ai có con gái điên, con trai hư hỏng, chuyện Mạnh Kính Đông bị cảnh sát bắt có lẽ đã truyền khắp nửa làng, dù hắn được thả ra, vẫn sẽ có người nói xấu.

Cảnh sát mang quà đến thăm hỏi, cũng coi như minh oan cho gia đình này.

“Ta đóng góp hai trăm.” Tằng Bình dẫn đầu đóng góp, lại dặn dò: “Theo khả năng của mình, ai không có tiền thì đừng góp, ở đây không có người ngoài, đừng giữ thể diện mà chịu khổ.”

“Ta góp một trăm.” Điền Lệ nói.

“Ta cũng góp một trăm.” Lý Huy thuộc dạng khó khăn, đội hai chỉ có mấy người, ai không biết ai, cũng không có gì phải ngại.

“Ta góp một trăm.” Tôn Hiểu Bằng nói.

Thấy không ai đóng góp nhiều hơn mình, Tằng Bình cười khổ: “Đóng góp không phải là việc để khoe mẽ, đừng sợ vượt qua ta, các ngươi có thể đóng góp nhiều hơn, đừng sợ ta mất mặt.”

“Vậy ta cũng góp hai trăm.” Tôn Hiểu Bằng là người mới, sợ mình làm không đúng.

“Hiểu Bằng, ngươi thôi đi.” Tằng Bình khoát tay, Tôn Hiểu Bằng mới đến đội hai, chưa hiểu rõ tình hình của mọi người.

Tằng Bình lại chỉ vào Hàn Bân bên cạnh: “Bân Tử, ngươi góp nhiều hơn chút.”

“Ta góp ba trăm.”

Gia đình Hàn Bân có điều kiện tốt, hắn lại không có bạn gái, gần như không tốn tiền, chắc chắn thoải mái hơn so với Tằng Bình và những người khác.

“Ta cũng góp ba trăm.” Triệu Minh không cần nói, người này còn giàu hơn.

Đội hai góp được một nghìn hai trăm đồng, mua một số vật dụng sinh hoạt, sau giờ làm, mọi người lái xe cảnh sát đến thôn Đại Tây…

Xe cảnh sát vừa vào làng, đã thu hút không ít dân làng chú ý, chuyện Mạnh Kính Đông và Mạnh Thành Dũng bị bắt vẫn là đề tài bàn tán của làng, cảnh sát lại đến thôn Đại Tây, lập tức thu hút sự chú ý của dân làng.

Xe cảnh sát dừng trước cửa nhà Mạnh Kính Đông, không ít dân làng kéo đến xem náo nhiệt, chỉ trỏ vào nhà Mạnh Kính Đông, bàn tán đủ chuyện.

“Xe cảnh sát dừng trước nhà lão Mạnh, lại có chuyện gì xảy ra?” Một dân làng tò mò hỏi.

“Mạnh Kính Đông mấy ngày trước vừa bị bắt, sau đó lại được thả ra, ta nói, chắc lại đến bắt hắn.”

“Đúng vậy, lần trước thả ra, mẹ hắn còn nói là bị bắt nhầm, bây giờ xem ra, chắc chắn có chuyện gì rồi.”

“Chậc chậc, Mạnh Kính Đông nhìn thì hiền lành, lại còn tàn tật, đúng là biết người biết mặt không biết lòng.”

Nghe động tĩnh bên ngoài, Mạnh Kính Đông và mẹ hắn cũng bước ra.

Mạnh Kính Đông có chút lo lắng, nhìn kỹ thì thấy tay hắn có chút run, hắn nhận được điện thoại của Điền Lệ, nói sẽ đến thăm nhà họ.

Thực sự thăm thế nào, Mạnh Kính Đông không rõ, lòng không khỏi lo lắng, sợ lại bị bắt như lần trước.

"Xì…"

Cửa xe cảnh sát mở ra, Tằng Bình bước xuống.

"Cảnh sát Tằng, chào ngài." Mạnh Kính Đông vội vàng chào hỏi.

"Cảnh sát Tằng, con trai ta thật sự bị oan." Mẹ của Mạnh Kính Đông có chút nghẹn ngào, nắm chặt tay con trai.

Một dáng người nhỏ bé gầy gò chạy ra, ôm lấy chân Mạnh Kính Đông, khóc lóc: "Chú cảnh sát, xin đừng bắt cha ta."

Tằng Bình có chút bối rối, quay sang nhìn Điền Lệ.

"Đội trưởng Tằng, ta đã nói là chúng ta đến thăm." Điền Lệ giơ tay ra.

"Bà ơi, đừng hiểu lầm, chúng ta không đến bắt Mạnh Kính Đông, chẳng qua sắp đến tết, chúng ta đặc biệt đến thăm, chỉ là mấy ngày trước bận quá, lỡ mất trung thu." Tằng Bình vội vàng giải thích.

Nói xong, Hàn Bân mang xuống một thùng trứng gà và một thùng sữa.

Lý Huy mang theo một thùng dầu và một hộp bánh trung thu.

Tôn Hiểu Bằng vác một bao gạo.

Điền Lệ lấy ra quần áo, đồ chơi và đồ ăn vặt cho trẻ em.

Nhìn thấy những thứ này, Mạnh Kính Đông ngẩn người, cơ thể run hơn: "Cảnh sát Tằng, cảnh sát Hàn, các ngươi đang

làm gì vậy?”

Tằng Bình nhìn quanh một lượt, lớn tiếng nói: “Kính Đông, chuyện lần trước, chúng ta đã điều tra rõ ràng, có người cố ý hãm hại ngươi, ngươi là người vô tội, không liên quan đến vụ trộm đó.”

Chương 185: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Cảm ơn, cảm ơn đội trưởng Tằng, cảm ơn các cảnh sát.” Mạnh Kính Đông quay đầu đi, lau nước mắt.

“Bà ơi, đây là tấm lòng của đội cảnh sát hình sự chúng ta, đừng chê ít.” Hàn Bân đặt trứng gà và sữa vào cửa.

“Cảm ơn.” Mẹ của Mạnh Kính Đông liên tục nói cảm ơn, mắt đỏ hoe, nắm chặt tay Tằng Bình không buông.

“Cô bé, lại đây, dì mua quần áo mới cho cháu, xem có thích không.” Điền Lệ ngồi xuống, vẫy gọi cô bé.

Cô bé muốn lại gần, nhưng có chút sợ người lạ.

“Kỳ Kỳ, cảm ơn dì.” Mạnh Kính Đông lau mặt, khích lệ.

Cô bé chạy lại, ôm lấy quần áo mới, mặt lộ vẻ vui mừng: “Cảm ơn dì, cảm ơn chú cảnh sát, các người là người tốt.”

Nghe câu này, đội hai đều nở nụ cười.

Hàn Bân và mọi người không ở lại lâu, khi ra về, họ để lại số tiền còn lại cho gia đình Mạnh.

Gia đình Mạnh rất cảm động, Mạnh Kính Đông và mẹ hắn đều khóc, vật dụng sinh hoạt và tiền bạc không quan trọng bằng thái độ của cảnh sát, một lần nữa làm cho gia đình này cảm thấy ấm áp, rất quan trọng đối với sự phát triển của cô bé…

Sau khi trở về từ nhà họ Mạnh, Tằng Bình mời mọi người ăn đồ nướng

Vụ án đã kết thúc, mọi người cũng thoải mái, gọi một bàn đồ nướng và một thùng bia.

Mọi người nói chuyện về vụ án, bàn luận về cuộc sống rất sôi nổi.

Có thêm Tôn Hiểu Bằng, bầu không khí cũng khác đi, ấn tượng của mọi người về đồng nghiệp mới này khá tốt.

Tuy nhiên, Tôn Hiểu Bằng cũng có vài hành động bất ngờ.

Tôn Hiểu Bằng không hút thuốc, được Điền Lệ hết lời khen ngợi.

Tôn Hiểu Bằng tuy cao lớn, nhưng uống một cốc bia đã đỏ mặt, nói không thể uống thêm.

Hàn Bân và mọi người không rõ tửu lượng của hắn, nên không ép, dù sao người to lớn thế này, nếu say thật, người khác cũng không kéo nổi.

Nhìn chung, bữa tiệc này mọi người ăn uống rất vui vẻ, qua vụ án này, Tôn Hiểu Bằng cũng coi như gia nhập vào đại gia đình đội hai.

Ngày hôm sau, Hàn Bân nghỉ phép

Hàn Bân uống khá nhiều rượu, ngủ một giấc ngon lành.

Đến 9 giờ sáng, Hàn Bân mới thức dậy, hôm nay coi như ngủ đủ giấc.

Hàn Bân, Lý Huy, Triệu Minh ba người trực đêm, đã đảo lộn lịch sinh hoạt, uống chút rượu giúp ngủ ngon, điều chỉnh lại thời gian sinh hoạt.

Hàn Bân dậy, rửa mặt đơn giản, ăn một cái bánh trung thu nhân táo tàu.

“Đinh đông, chúc mừng cảnh sát 577533, phá án trộm loạt.”

“Phân tích vi biểu cảm: Thành thạo +3.”

“Thưởng công huân 7 điểm.”

Nghe âm thanh quen thuộc, Hàn Bân cảm thấy nhẹ nhõm.

Người khác nợ tiền, hắn nợ một đống công huân, muốn sớm không nợ nần, phải cố gắng phá án.

Ăn xong cái bánh trung thu, Hàn Bân vẫn thấy đói, nghĩ thầm, không biết mẹ sẽ nấu gì ngon cho bữa trưa.

Nghĩ đến mẹ và đồ ăn, Hàn Bân thấy cần liên lạc với Đàm Tĩnh Nhã, nếu không buổi trưa không thể ăn yên ổn.

Hàn Bân nghĩ ra lời nói, lấy điện thoại gọi cho Đàm Tĩnh Nhã.

“Đứng trước Đại Hoàn, nhìn kỹ con đường của ta, sau đó xuống ga, đến Thiên Hậu tất nhiên là tốt nhất…” một hồi chuông quen thuộc vang lên, Hàn Bân nghe hết.

Nửa giờ sau, Hàn Bân lại gọi cho Đàm Tĩnh Nhã.

“… nhưng con đường ngôi sao rực rỡ, một khi sợ cao…”

Hàn Bân lại nghe một lần nữa, vẫn không có ai nghe máy.

“Ha ha, có thể, cô bé này khá có cá tính.” Hàn Bân cười.

Nghe hay không là chuyện khác, dù sao Hàn Bân cũng đã gọi, có thể báo cáo với mẹ, buổi trưa có thể ăn yên ổn.

Nhưng, cô bé này khá đẹp, đứt liên lạc cũng hơi tiếc…

“Vù…”

WeChat của Hàn Bân reo, mở ra xem, là một yêu cầu kết bạn.

Tên WeChat: Yên Nhiên một nụ cười.

Yêu cầu xác nhận: Công việc đừng làm phiền.

Hàn Bân cười: “Ta đã nói mà, anh vẫn rất có sức hút.”

Hàn Bân đồng ý yêu cầu, gửi một biểu tượng cười.

Sau đó… không có gì sau đó.

Đàm Tĩnh Nhã không trả lời.

Buổi trưa, Hàn Bân đến nhà bố mẹ ăn cơm

Hôm nay Hàn Vệ Đông đi làm, chỉ có hắn và Vương Huệ Phương ăn cơm cùng nhau.

Biết Hàn Bân đã kết bạn với Đàm Tĩnh Nhã trên WeChat, Vương Huệ Phương rất vui mừng, khen con trai không ngớt lời, còn hỏi buổi tối Hàn Bân muốn ăn gì.

Chỉ là kết bạn WeChat, Hàn Bân không cảm thấy mình có công trạng gì, tự nhiên không dám đòi hỏi món ăn.

Vương Huệ Phương tự quyết định, chiều đi chợ mua nhiều thức ăn, tối sẽ làm một bữa tiệc.

Hàn Bân hơi bất lực, hắn đâu phải chưa từng có bạn gái, cũng không phải không cưới được vợ, có cần phải thế không?

Vương Huệ Phương đã quyết định, Hàn Bân cũng không muốn nói nhiều, phụ nữ mãn kinh không thể đùa, hơn nữa, ăn thêm cũng không phải chuyện xấu, tại sao lại tự làm mình khó chịu.

Buổi chiều, Hàn Bân hẹn Trần Tam uống trà

Trần Tam vẫn là bộ dạng đặc trưng, áo thun bó sát, quần jean, đeo dây chuyền vàng, miệng ngậm tăm, còn đeo kính râm.

Hai người hẹn nhau ở Trà trang Cửu Long, nữ phục vụ mặc sườn xám, dáng người cao ráo, trông rất bắt mắt.

“Bân Ca, sao hẹn ta đến đây?” Trần Tam ngồi xuống ghế, mắt nhìn nữ phục vụ đang rửa trà.

“Chào cô, để tôi tự làm.” Hàn Bân nói với nữ phục vụ.

Nữ phục vụ cúi nhẹ người, rồi rời khỏi phòng.

Trần Tam nhìn theo nữ phục vụ rời đi, cười: “Bân Ca, ngươi tìm ta có chuyện gì?”

“Ngươi cô đơn, tìm bạn gái đi, đừng luôn nhìn chằm chằm vào các cô gái.” Hàn Bân nói.

Chương 186: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta muốn tìm, nhưng bây giờ con gái yêu cầu cao, không ai nhìn đến ta.” Trần Tam nhún vai: “Hơn nữa, nàng ăn mặc đẹp như vậy, chẳng phải để người khác nhìn sao.”

Hàn Bân cười, không bàn thêm chủ đề này, người yêu sắc đẹp.

Đa số đàn ông, thấy phụ nữ đẹp đều sẽ nhìn thêm vài lần.

Kể cả hắn.

“Bân Ca, lại có nhiệm vụ?” Trần Tam hào hứng.

“Hôm nay không có, chỉ là tìm ngươi uống trà nói chuyện.” Hàn Bân rót trà cho Trần Tam.

“Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây, ngươi bình thường bận rộn, sao lại nghĩ đến tìm ta uống trà nói chuyện.” Trần Tam ngạc nhiên.

Hàn Bân không trả lời, nhấp một ngụm trà: “Ngươi thử xem, trà này ngon.”

Trần Tam cũng uống một ngụm trà, chép miệng, rồi bắt đầu nói chuyện.

Từ vụ án nữ thi đến vụ án trộm trạm gốc, hắn kể lại quá trình tham gia vụ án từ đầu đến cuối.

Không thiếu thêm mắm dặm muối, nói hắn dũng cảm, thông minh, tình huống nguy hiểm ra sao, hắn làm thế nào để vượt qua.

Hàn Bân uống trà, kiên nhẫn lắng nghe, thỉnh thoảng hỏi vài câu.

Kể xong, cũng hơn một giờ đồng hồ.

Hôm nay Hàn Bân đến đây, thực sự không phải vì công việc hay nhiệm vụ, chỉ để nghe Trần Tam 'khoe khoang'.

Trần Tam làm chỉ điểm, chỉ muốn tìm kích thích, tham gia vụ án có mức độ nguy hiểm, nhiều là căng thẳng và kích thích, đó là điều hắn muốn.

Trần Tam tính cách thích khoe khoang, thích thể hiện, chắc chắn muốn chia sẻ sự ly kỳ trong vụ án, lâu dần sẽ không kìm nén được.

Hàn Bân tìm hắn uống trà, nghe hắn kể lại quá trình tham gia vụ án, để hắn có đối tượng khoe khoang, tránh cho hắn uống say nói lung tung với người khác.

Chiều tối, Hàn Bân đi dạo về nhà, chưa mở cửa đã nghe thấy tiếng ồn ào bên trong.

Không cần đoán cũng biết, chắc chắn là cậu hắn đến.

Quả nhiên, vừa mở cửa, Hàn Bân thấy Hàn Vệ Đông và Vương Khánh Thăng ngồi ở phòng khách uống trà, Vương Huệ Phương bận rộn trong bếp.

Mùi thơm từ bếp bay ra, Hàn Bân không khỏi hỏi: "Mẹ, nấu món gì ngon vậy?"

"Một lát nữa ngươi sẽ biết." Vương Huệ Phương cười nói.

"Bân Tử về rồi, qua đây ngồi." Vương Khánh Thăng vẫy tay.

"Cậu, có chuyện gì vui vậy?" Hàn Bân hỏi.

Vương Khánh Thăng rót trà, đưa Hàn Bân một tách trà: "Hôm nay cậu phải cảm ơn ngươi."

“Cảm ơn ta gì?” Hàn Bân ngạc nhiên.

Vương Khánh Thăng vẻ mặt phức tạp: “Ông chủ Chu của Đường Ngọc Bảo bị cảnh sát bắt!”

“Lão này một cửa nhiều hợp đồng thuê, đã đàm phán xong với hai người thuê, ta là người thứ ba, nghe nói hắn còn đàm phán với người thứ tư, định ký hợp đồng chuyển nhượng với bốn người, chỉ cần tiền về, hắn sẽ trốn.” Vương Khánh Thăng nói.

“Cậu, ngươi phát hiện ra thế nào?” Hàn Bân hỏi.

“Ta nghe lời ngươi, để ý nhiều hơn, hỏi han kỹ lưỡng ở phố đồ cổ, lão này giữ bí mật tốt, không nghe được gì. Ta chỉ còn cách khác.”

“Ngươi đừng vòng vo, nói đi, sao phát hiện?” Vương Huệ Phương từ bếp bước ra, lau tay vào tạp dề.

“Ta đứng canh ở cửa Đường Ngọc Bảo, xem ai vào ra, cách này tuy ngốc nhưng hiệu quả, ta thấy có ba người vào Đường Ngọc Bảo, ở trong hơn một giờ, ta chặn họ lại, lúc đầu ba người không nói làm gì, sau một lúc trò chuyện mới biết cũng định thuê Đường Ngọc Bảo, đã đặt cọc, nếu không họ cũng không nói.” Vương Khánh Thăng nói.

“Điều này không chứng minh được lão một cửa nhiều hợp đồng.” Vương Huệ Phương nói.

“Đừng vội, ta còn chưa nói hết.” Vương Khánh Thăng khoát tay, tiếp tục:

“Ta gọi điện cho ông chủ Chu của Đường Ngọc Bảo, hỏi hắn cửa hàng còn cho thuê không, hắn nói chỉ cần ta có 25 vạn, sẽ cho thuê, ba người đó lập tức đờ đẫn…”

Vương Khánh Thăng kể chi tiết câu chuyện, ông chủ Chu cũng coi như đáng đời, bị cảnh sát bắt với tội lừa đảo hợp

đồng, số tiền lớn nên sẽ bị truy cứu trách nhiệm hình sự.

“Chúc mừng cảnh sát 577533, vận dụng kỹ năng hình sự vào cuộc sống, ngăn người thân bị lừa, kịp thời ngăn chặn hành vi phạm tội, được người thân cảm kích.”

“Phân tích vi biểu cảm: Thành thạo +2.”

“Thưởng công huân 1 điểm.”

Mắt Hàn Bân sáng lên, đây là bất ngờ.

Hắn không ngờ hành động bất ngờ của mình còn được thưởng công huân và thành thạo kỹ năng.

“Khánh Thăng, cửa hàng này ngươi còn muốn thuê không?” Hàn Vệ Đông thay trà.

“Bỏ qua Đường Ngọc Bảo, hiện tại không có cửa hàng phù hợp, hơn nữa xảy ra chuyện này, ta thấy mình vội vàng, nếu không có Bân Tử đi cùng, có lẽ lại bị lừa, vẫn là bày bán một thời gian, chuyện thuê cửa hàng để sau.” Vương Khánh Thăng thở dài.

“Ăn một lần là khôn ra, may mắn lần này không bị lừa, ổn định một chút là đúng.” Vương Huệ Phương an ủi.

“Cậu, sau này có chuyện không chắc chắn, gọi ta, ngành cổ vật ta không hiểu, nhưng nói đến nhìn người, ta khá chính xác.” Hàn Bân cười nói.

“Ngươi giống hệt cha ngươi, nhìn ai cũng thấy là người xấu.” Vương Huệ Phương hừ một tiếng.

“Điều này không có gì sai, ngành cổ vật nước sâu, thà ít kiếm tiền, còn hơn bị lừa.” Hàn Vệ Đông nói.

“Anh rể nói đúng, ngành cổ vật giờ không như hai mươi năm trước, không có nhiều món hời, dù lợi nhuận vẫn cao hơn

các ngành khác, nhưng chỉ cần nhìn nhầm một lần, đủ để mất hết tiền kiếm mười lần.” Vương Khánh Thăng vẽ tay.

Chương 187: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hắn quyết định sau này gặp hàng không chắc chắn, thà mua muộn còn hơn, để Hàn Bân giúp xem xét, mình chuyên ngành, Hàn Bân phân biệt nói dối, nhận diện người, bảo đảm kép, giảm nhiều khả năng mua phải hàng giả.

Dù sao là cháu ruột, không dùng thì phí, mình lại là người độc thân, nói thật ra, sau này mình chết, tài sản cũng là của Hàn Bân.

Ngày hôm sau

Văn phòng đội hai

Buổi sáng không có vụ án, Hàn Bân uống một ly cà phê, vài ly trà, chơi điện thoại, thời gian rảnh rỗi, thoải mái rất quý giá.

Ăn trưa xong, Hàn Bân nằm trên bàn nghỉ ngơi.

Lý Huy ríu rít, luôn nói chuyện với Tôn Hiểu Bằng, thỉnh thoảng kể lại những câu chuyện anh hùng trong quá khứ.

Bao nhiêu phần sự thật không rõ, Hàn Bân cũng không muốn nghe kỹ.

"Đạp đạp…"

Tiếng bước chân vang lên, Tằng Bình bước vào: "Có vụ án."

Hàn Bân ngồi dậy, xoa cổ: "Đội trưởng Tằng, vụ án gì?"

“Đồn cảnh sát chuyển qua, vụ trộm vào nhà.” Tằng Bình lấy từ túi giấy da bò ra một tập hồ sơ.

Trộm cắp không đạt tiêu chuẩn khởi tố hình sự thuộc về vụ án an ninh hành chính, thường do đồn cảnh sát xử lý.

Nếu số tiền liên quan lớn hoặc có tình tiết nghiêm trọng khác, đạt tiêu chuẩn khởi tố trộm cắp, sẽ trở thành vụ án hình sự.

Tằng Bình liếc nhìn hồ sơ, sau đó đặt lên máy chiếu: “Đây là hồ sơ đồn cảnh sát chuyển giao, nghi phạm đột nhập qua cửa sổ, có thể mang theo vũ khí, khá nguy hiểm.”

Trộm vào nhà nghiêm trọng hơn các vụ trộm khác, vì nếu nạn nhân chống cự, rất có thể sẽ chuyển thành cướp, đe dọa đến tính mạng của nạn nhân.

“Là đồng bọn hay đơn độc?” Hàn Bân hỏi.

“Dựa trên bằng chứng hiện tại, khả năng đơn độc khá lớn.” Tằng Bình chỉ vào máy chiếu:

“Các ngươi xem…”

“Két…” tiếng, cửa văn phòng đội hai mở ra.

Trịnh Khải Hoàn bước vào.

“Đội trưởng Trịnh.” Mọi người chào.

Trịnh Khải Hoàn nhìn quanh: “Họp à.”

“Đội trưởng Trịnh, ngài đến đúng lúc, chúng ta chuẩn bị thảo luận vụ án mới, ngài đúng lúc giúp chúng ta xem xét.” Tằng Bình đứng dậy.

Trịnh Khải Hoàn khoát tay: “Vụ trộm của đội các ngươi ta không quan tâm, đội hình sự lập nhóm chuyên án tạm thời, cần lấy hai người từ đội các ngươi.”

“Đội trưởng Trịnh, đội chúng ta chỉ có mấy người, ngài lấy ngay hai người…” Tằng Bình chưa nói xong, đã bị Trịnh Khải Hoàn ngắt lời.

“Không có thời gian để ngươi mặc cả, người ta cần ngay, vụ trộm ngươi vẫn xử lý, có tình hình gì, nói sau.” Trịnh Khải Hoàn không cho phép từ chối:

“Hàn Bân, Lý Huy, các ngươi theo ta.”

Hàn Bân và Lý Huy thu dọn, theo Trịnh Khải Hoàn ra khỏi văn phòng, để lại Tằng Bình đầy bất lực.

“Đội trưởng Tằng, tình hình gì vậy?” Điền Lệ ngạc nhiên.

Tằng Bình cũng ngơ ngác, Trịnh Khải Hoàn trước đó không thông báo hắn.

“Đội trưởng Tằng, vụ trộm này chúng ta còn xử lý không?” Triệu Minh hỏi.

“Chuyện, tất nhiên phải xử lý.” Tằng Bình bực bội, mất hai người đắc lực, vụ án này xử lý thật khó chịu.

Lúc này, dưới lầu Phân cục Ngọc Hoa

Một chiếc xe cảnh sát đậu ở cửa, Ngụy Tử Mặc và Tôn Hưng của đội một đang chờ.

“Đội trưởng Trịnh.” Hai người chào.

“Tất cả lên xe.” Trịnh Khải Hoàn vẫy tay, năm người đều lên xe.

“Đội trưởng Trịnh, chúng ta đi đâu?” Lý Huy tò mò.

“Phải chăng là ba đội hợp tác điều tra?” Ngụy Tử Mặc hỏi.

“Đi đến Sông Nguyệt Lượng hiện trường, bờ sông phát hiện một xác nam không đầu.” Trịnh Khải Hoàn vừa thắt dây an toàn, vừa thúc giục lái xe:

“Phân cục vừa ra lệnh, lập tổ chuyên án 9.19, cục trưởng Đới làm tổ trưởng, ta và Lý Chiếm Khôn làm phó tổ trưởng, đội một và ba phối hợp điều tra.”

Sông Nguyệt Lượng cũng là một điểm tham quan của Cầm Đảo.

Hạ lưu Sông Nguyệt Lượng là một khu đất ngập nước sinh thái, môi trường xung quanh đẹp, cá tôm phong phú trong sông cung cấp thức ăn dồi dào cho các loài chim di cư, thường có người câu cá, cắm trại, chụp ảnh.

Khi Hàn Bân và mọi người đến nơi, hiện trường đã được phong tỏa, vì xung quanh là đất ngập nước, xe không thể đến gần, Hàn Bân và mọi người phải đi bộ, ngoài khu vực phong tỏa, nhiều dân làng đến xem.

Trong khu vực phong tỏa, có đội viên đội hình sự một, đội kỹ thuật và cảnh sát đồn gần đó, tổng cộng hơn mười người.

“Chậc chậc… vụ nữ thi trước đây, chúng ta không có trận lớn thế này.” Lý Huy chép miệng.

“Vụ nữ thi có khả năng tự sát lớn, giữa vụ án mới lập án, không thể so sánh với vụ này, hơn nữa, hung thủ vụ này tàn nhẫn hơn.” Hàn Bân nói.

“Đúng vậy, không có đầu, tàn nhẫn.” Lý Huy vô thức đi chậm lại, đi sau Hàn Bân một bước.

Giết người hắn không sợ, nhưng đối diện xác không đầu, luôn làm người ta khó chịu.

Trong đội hai, Lý Huy gan cũng bình thường, người gan dạ nhất lại là Triệu Minh nhỏ con.

Nếu là Triệu Minh ở đây, chắc chắn sẽ là người đầu tiên đi xem.

“Ồ, lão Trịnh, đội các ngươi không chậm đâu.” Lý Chiếm Khôn quay đầu, nhìn Trịnh Khải Hoàn, Hàn Bân và những người khác.

“Lão Lý, hiện trường thế nào?”

“Pháp y Ngô đang khám nghiệm tử thi, đội kỹ thuật đang chụp ảnh, xác ở đằng kia, tự ngươi qua xem.” Lý Chiếm Khôn chỉ.

Trịnh Khải Hoàn gật đầu, dẫn Hàn Bân và mọi người đi xem xác.

Chương 188: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bên bờ sông, một xác nam, đầu hướng đông, chân hướng tây, nằm ngửa bên bờ sông, quần áo đầy đủ, do xác ngâm nước lâu, đã phân hủy nghiêm trọng.

Ngụy Tử Mặc bịt mũi, lẩm bẩm: "Chậc, mùi này."

"Thân thể đã thối rữa, dù có đầu cũng không nhận ra." Lý Huy nhăn mặt.

"Khoa học tiến bộ, nghe nói Sở cảnh sát Thành Dương đã có thể phục hồi mặt mũi dựa trên hộp sọ, khôi phục đại khái mặt mũi của nạn nhân." Hàn Bân nói.

"Kỹ thuật này nghe cho vui, phân cục chúng ta không có khả năng." Lý Huy lắc đầu.

"Nói cho cùng là vấn đề kinh phí." Tôn Hưng nhún vai.

"Đừng nói nhảm, lại đây." Trịnh Khải Hoàn quát.

Hàn Bân đeo găng tay, bước đến gần xác, mùi thật khó chịu.

Hai tay nạn nhân bị trói bằng dây nylon xanh, chỉ có chân trái mang một chiếc giày thể thao màu xám, cổ chân phải buộc dây nylon xanh, đầu dây bên kia đã đứt.

Lúc này, Ngô Hà đã hoàn thành khám nghiệm sơ bộ, đang thu dọn dụng cụ.

Hàn Bân và Trịnh Khải Hoàn ngồi xổm xuống, cũng kiểm tra xác, không phát hiện chứng cứ nhận dạng và dấu vết có giá trị.

Lý Huy cũng lại gần, kiểm tra kỹ, không qua loa, chỉ là sắc mặt khó coi.

Tình trạng phức tạp thế này, từ khi làm cảnh sát, Lý Huy chưa từng gặp.

Xem xong, không ai muốn ở gần xác lâu, theo bản năng, mọi người đi thảo luận vụ án.

Trịnh Khải Hoàn và Lý Chiếm Khôn đứng cạnh nhau, những đội viên khác cũng vây quanh.

Trịnh Khải Hoàn tháo găng tay, hỏi: "Ai phát hiện ra xác?"

"Một đôi nam nữ đến đây câu cá, cắm trại, kết quả là chưa câu được cá, đã phát hiện xác nam không đầu, người nam sợ đến tè ra quần, người nữ khóc lóc đòi chia tay, làm xong biên bản, ta cho họ đi trước." Lý Chiếm Khôn cười.

"Đội Lý, thật tè ra quần?" Lý Huy ngạc nhiên.

"Nói nhảm, quần ướt, ngươi nói thật hay giả?" Lý Chiếm Khôn nói.

Lý Huy không tự chủ đứng thẳng hơn.

"Pháp y Ngô, khám nghiệm thế nào?" Trịnh Khải Hoàn hỏi.

"Mới khám nghiệm sơ bộ, nạn nhân là nam, khoảng 40 tuổi, chết khoảng 20 ngày, trên người không có vết thương chí mạng, không phải chết đuối, muốn rõ nguyên nhân phải tìm được đầu." Ngô Hà lật báo cáo, tóm tắt.

"Cổ nạn nhân đứt thế nào?" Lý Chiếm Khôn hỏi.

"Dựa trên hình dạng vết thương, có lẽ là dụng cụ sắc bén như rìu."

"Trên người nạn nhân không có vết thương do đánh nhau?" Hàn Bân hỏi.

“Không có.”

“Điều này cho thấy nạn nhân có thể quen biết nghi phạm, không đề phòng khi bị tấn công.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Đội kỹ thuật có phát hiện gì?” Lý Chiếm Khôn hỏi.

“Đã thu thập dấu vân tay, DNA, sợi vải quần áo và dây thừng của nạn nhân, và chụp ảnh hiện trường, nhưng không phát hiện vật chứng nhận dạng.” Lỗ Văn nói.

“Đưa dấu vân tay và DNA của nạn nhân đối chiếu với cơ sở dữ liệu, xem có tìm được nghi phạm.” Lý Chiếm Khôn nói.

“Vâng.”

Pháp y và đội kỹ thuật báo cáo xong, quay lại phân cục, hiện trường giao cho đội hình sự.

“Lão Lý, ngươi đến sớm hơn ta, hiện trường còn gì khác?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Chân phải nạn nhân buộc dây nylon xanh, đầu dây bên kia đứt, ta đoán ban đầu buộc vật nặng.” Lý Chiếm Khôn đoán.

“Ừ, rất có thể vật nặng đứt, xác mới nổi lên.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Đội các ngươi còn phát hiện gì không?” Lý Chiếm Khôn hỏi lại.

Trịnh Khải Hoàn không trả lời, quay đầu nhìn Hàn Bân: “Hàn Bân, ngươi phát hiện gì?”

Hàn Bân không rõ Trịnh Khải Hoàn không phát hiện gì, hay muốn mình thể hiện, sắp xếp từ ngữ nói:

“Thông thường, nếu là bắt cóc giết người hoặc thù oán, trói nạn nhân thường trói phía sau; mà nạn nhân bị trói tay trước, cho thấy nạn nhân có thể không phản kháng, nếu không sẽ không tự nguyện để người khác trói mình.”

Trịnh Khải Hoàn gật đầu, điều này giúp phân tích nguyên nhân tử vong và quá trình gây án.

Lý Chiếm Khôn cười, đánh giá Hàn Bân: "Chàng trai nói đúng, còn gì khác không?"

Hàn Bân không giấu diếm, nhìn quanh:

"Ta nghĩ đây không phải hiện trường ném xác đầu tiên."

Lý Chiếm Khôn nhìn Hàn Bân: "Lý do?"

"Thứ nhất, nước cạn, xác dễ nổi lên; thứ hai, quanh đây là đất ngập nước, khó dùng phương tiện giao thông ném xác; hơn nữa, quanh đây nhiều người du ngoạn, không phải nơi lý tưởng để ném xác." Hàn Bân nói.

"Hàn Bân nói có lý, tìm được hiện trường ném xác đầu tiên rất quan trọng, giúp tìm manh mối nạn nhân." Trịnh Khải Hoàn khích lệ.

Hàn Bân tiếp tục: "Ta nghĩ nơi ném xác có thể là thượng nguồn Sông Nguyệt Lượng, xác trôi theo dòng nước đến đây."

"Hàn Bân phải không, phân tích không tồi, rất có phong cách của ta năm xưa." Lý Chiếm Khôn cười, đề nghị:

"Thế này, hai đội phân công, đội hình sự một tìm nạn nhân, các ngươi đội ba tìm nơi ném xác, thế nào?"

"Được." Trịnh Khải Hoàn đáp.

"Lão Trịnh giữ liên lạc, có manh mối mới nhớ thông báo ta." Lý Chiếm Khôn nói, rồi dẫn đội một rời đi.

Nhìn theo đội một rời đi, Trịnh Khải Hoàn nói với mọi người: "Nghe rõ chưa, nhiệm vụ chúng ta bây giờ là tìm nơi ném xác."

"Đội trưởng Trịnh, xem ra, đội một muốn cạnh tranh với chúng ta." Ngụy Tử Mặc sờ cằm, lẩm bẩm.

“Bỏ ý nghĩ đó đi, chúng ta là phân công hợp tác, lấy hợp tác làm chính, hiểu không?” Trịnh Khải Hoàn hừ.

“Chúng ta hợp tác điều tra, phá án tính của ai?” Lý Huy hỏi.

Chương 189: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Các ngươi đừng nghĩ nhiều, tổ trưởng là cục trưởng Đới, ông ấy công minh, cố gắng phá án, thể hiện tốt, cũng là làm rạng danh đội ba.” Trịnh Khải Hoàn nói, liếc nhìn máy ghi âm, cái này không phải để trang trí.

Đới Minh Hàm không ở hiện trường, không có nghĩa là không hiểu tình hình…

Đội ba quay lại xe cảnh sát

Trịnh Khải Hoàn ngồi hàng thứ hai, mở bản đồ Sông Nguyệt Lượng, dùng bút chì khoanh tròn: “Đây là vị trí hiện tại, hạ lưu Sông Nguyệt Lượng, chiều rộng sông hơn 100 mét.”

Hàn Bân quan sát bản đồ, chỉ vào thượng nguồn:

“Sông Nguyệt Lượng dài hơn 30 km, dòng sông không thẳng, đi lên thượng nguồn 8 dặm, có góc gần 90 độ, diện tích lưu vực gần 200 km², xác định cụ thể nơi ném xác không dễ.”

“Hai bên dòng sông ít nhất có vài chục làng, công việc rà soát rất nhiều.” Lý Huy phụ họa.

“Rà soát khó khăn, chúng ta bắt đầu từ nơi ném xác khả thi nhất.” Trịnh Khải Hoàn dùng bút chì đánh dấu một cây cầu bắc qua sông thượng nguồn:

“Thượng nguồn Sông Nguyệt Lượng có hai cầu bắc qua sông, chúng ta bắt đầu từ hai cầu này.”

“Đội trưởng Trịnh, có bằng chứng gì hay manh mối gì sao, tại sao nghĩ nghi phạm ném xác từ cầu.” Tôn Hưng nghi ngờ.

Trịnh Khải Hoàn không phát hiện ra manh mối mới, đây chỉ là suy đoán dựa trên kinh nghiệm của hắn. Hắn hỏi ngược lại: “Tôn Hưng, nếu ngươi là nghi phạm, ngươi muốn vứt xác xuống sông, ngươi sẽ chọn vị trí nào?”

Tôn Hưng suy nghĩ một lúc rồi trả lời: “Như Hàn Bân đã nói, khu vực này là khu du lịch, có rất nhiều người qua lại, ta chắc chắn sẽ không vứt xác ở đây. Ta sẽ đi dọc theo dòng sông, tìm một nơi không có người rồi vứt xác xuống sông.”

“Cách vứt xác này khá khó khăn. Hai bên bờ sông Nguyệt Lượng không có đường thẳng, xe ngươi không thể lái qua, việc vận chuyển xác sẽ rất bất tiện. Hơn nữa, hai bên bờ sông Nguyệt Lượng rất dốc, ngươi dù cố gắng đưa xác đến bờ sông cũng chỉ có thể ném xuống mép sông, nơi mực nước cạn. Xác bị buộc với vật nặng có thể bị mắc kẹt và sớm bị phát hiện.” Trịnh Khải Hoàn phân tích cách vứt xác trên sông, rồi chỉ vào cây cầu bắc qua sông:

“Vứt xác từ trên cầu sẽ dễ dàng hơn nhiều. Xe ô tô có thể lái thẳng lên cầu, cốp xe chỉ cách mép cầu vài mét. Điều quan trọng nhất là có thể ném xác vào giữa dòng sông, nơi mực nước sâu, xác bị buộc với vật nặng sẽ chìm xuống đáy.”

Hàn Bân nghe rất chăm chú. Khả năng vứt xác từ cầu rất lớn. Nếu sợi dây buộc với xác không bị đứt, xác sẽ không bị dòng nước cuốn trôi xuống hạ lưu và vụ án sẽ không bị phát hiện.

“Tuyệt vời, không hổ danh là đội trưởng Trịnh, ta sao không nghĩ ra điều đó.” Lý Huy khen ngợi, không hề che giấu ý định nịnh nọt.

Trịnh Khải Hoàn không nói gì, hắn cảm thấy bất lực.

“Đội trưởng Trịnh, suy đoán của ngài rất hợp lý. Ta cũng nghĩ rằng nghi phạm có thể đã vứt xác từ trên cầu, nhưng để xác định điều này không hề dễ dàng.” Hàn Bân lấy ra điếu thuốc, phát cho mọi người.

“Có thể xuống sông tìm kiếm, biết đâu có thể tìm được đầu của xác chết.” Ngụy Tử Mặc đề nghị.

“Mực nước sông Nguyệt Lượng khá cao và dòng nước chảy xiết. Nếu muốn xuống sông tìm kiếm, chúng ta chắc chắn phải đóng cửa đập ở thượng nguồn. Nếu không có chứng cứ, chỉ dựa vào suy đoán của ta rất khó để xin phép cấp trên.” Trịnh Khải Hoàn nói.

Cửa đập có chức năng kiểm soát mực nước và xả lũ, nếu có vấn đề sẽ không phải là chuyện nhỏ, không thể muốn đóng là đóng.

“Không có gì ngạc nhiên khi nghi phạm thích vứt xác xuống sông, dòng sông chính là rào cản tự nhiên, chúng ta chỉ có thể đứng nhìn, muốn tìm kiếm cũng khó.” Tôn Hưng thở dài.

“May mà không phải là sông Hoàng Hà hay sông Trường Giang, nếu không chúng ta chỉ có thể chết tâm thôi.” Lý Huy cười nói.

“Biết vậy chúng ta nên tìm nguồn gốc của xác chết, có lẽ gia đình của người chết đã báo mất tích.” Ngụy Tử Mặc nói.

“Đừng nói những điều vô ích đó, nghĩ thêm manh mối đi.” Trịnh Khải Hoàn quát.

“Trên cầu chắc chắn có camera giám sát.” Tôn Hưng nói.

“Điều này không chắc, hơn nữa camera cũng có điểm mù, ai sẽ vứt xác đối diện với camera.” Ngụy Tử Mặc cảm thấy khả năng không cao.

Mọi người im lặng một lúc, Hàn Bân lên tiếng: "Ta có một cách dù ngốc nghếch nhưng có thể tìm được một số manh mối."

"Dù là cách khôn ngoan hay ngốc nghếch, chỉ cần tìm được manh mối thì cứ nói." Trịnh Khải Hoàn nói.

"Trên cầu có camera giám sát thì việc kiểm tra sẽ đơn giản nhất. Nhưng nếu không có camera trên cầu, chúng ta có thể kiểm tra camera xung quanh cầu, phân loại theo hướng đi khác nhau, ghi lại thời gian trung bình của các xe đi giữa hai camera. Dù vứt xác từ cầu dễ dàng hơn, nghi phạm cũng phải quan sát xung quanh, xe chắc chắn sẽ không chạy quá nhanh, đợi đến khi không có người mới vứt xác. Cộng thêm thời gian dừng xe, vận chuyển và ném xác xuống sông cũng cần một khoảng thời gian nhất định, chắc chắn sẽ mất nhiều thời gian hơn so với các xe đi cùng hướng." Hàn Bân nói.

"Phương pháp này thực sự ngốc nghếch." Lý Huy nhún vai.

"Dù ngốc nghếch nhưng nếu chúng ta kiểm tra kỹ lưỡng, biết đâu sẽ phát hiện được manh mối." Ngụy Tử Mặc lẩm bẩm.

"Trong điều tra hình sự không có nhiều phương pháp thông minh, nghi phạm cũng không ngốc, những phương pháp dễ dàng bị bắt chúng đã tránh từ lâu rồi." Trịnh Khải Hoàn đồng ý.

Chương 190: Tiêu Đề 《Ẩn》

Theo kinh nghiệm điều tra của hắn, hơn bảy mươi phần trăm các vụ án được phá bằng những phương pháp ngốc nghếch.

“Hai cây cầu này, một cây ở thượng nguồn khoảng 4 km, một cây khác ở thượng nguồn khoảng 11 km. Cách đây khoảng 8 km có một vịnh nước hồi, nếu vứt xác từ cây cầu 11 km thượng nguồn, có khả năng xác sẽ mắc cạn ở vịnh nước hồi. Vì vậy, khả năng vứt xác từ cây cầu cách đây 4 km lớn hơn. Chúng ta sẽ tập trung lực lượng kiểm tra cây cầu này trước.” Trịnh Khải Hoàn ra lệnh.

Mọi người đồng ý với sự sắp xếp của Trịnh Khải Hoàn.

“Đội trưởng Trịnh, ta đề nghị trước khi so sánh camera chính thức, hãy sao chép lại video giám sát xung quanh hai cây cầu. Thời gian nạn nhân bị giết là khoảng hai mươi ngày, thời gian vứt xác cũng có thể là hai mươi ngày, rất có thể dữ liệu trên ổ cứng camera sẽ bị ghi đè.” Hàn Bân lo lắng.

“Đúng, ngươi suy nghĩ rất chu đáo.” Trịnh Khải Hoàn gật đầu và ra lệnh:

“Hàn Bân và Lý Huy thu thập video giám sát gần cầu cách đây 4 km. Ta sẽ cùng Ngụy Tử Mặc và Tôn Hưng thu thập video giám sát gần cầu cách đây 11 km. Đồng thời, đi thăm dò người dân xung quanh, xem có ai thấy gì bất thường vào khoảng ngày 30 tháng 8 không.”

“Rõ.”

Mọi người đồng ý và chia thành các nhóm hành động.

Ngụy Tử Mặc lái xe, đưa Hàn Bân và Lý Huy đến gần cây cầu cách đó 4 km, trong khi Trịnh Khải Hoàn và hai người còn lại tiếp tục đến cầu thượng nguồn.

Hàn Bân và Lý Huy sau khi xuống xe đã quan sát cây cầu. Bên cạnh có một tấm bia đá ghi ba chữ "Cầu Thông An," bên cạnh có vài hàng chữ nhỏ giới thiệu về cây cầu và thời gian xây dựng.

Cầu Thông An dài gần trăm mét, hai bên có hai làn xe và có cả lối đi bộ. Ngoài cùng của cầu có một lan can cao khoảng một mét để ngăn người đi bộ không rơi xuống.

Hàn Bân và Lý Huy đi một vòng quanh cầu. Dưới cầu nước chảy xiết, thỉnh thoảng có thuyền đi qua nhưng không phát hiện điều gì bất thường.

Điều khiến Hàn Bân vui mừng là phía bắc cầu có lắp đặt một camera giám sát, rất có thể sẽ ghi lại hình ảnh xe của nghi phạm, nhưng camera này không thuộc đội cảnh sát giao thông mà thuộc quản lý của cục giao thông.

Hàn Bân lập tức liên hệ với Trịnh Khải Hoàn, nhờ hắn ra mặt xin trích xuất camera giám sát. Trịnh Khải Hoàn gọi điện cho cục giao thông có hiệu quả hơn là hắn và Lý Huy phải tự mình chạy tới.

Sau đó, Hàn Bân và Lý Huy lấy video giám sát từ các cửa hàng gần cầu.

Vụ vứt xác đã xảy ra hai mươi ngày trước, thời gian đã trôi qua khá lâu, hầu như không ai nhớ được đã xảy ra chuyện gì trong khoảng thời gian đó.

Khi họ trở về phân cục đã là hơn sáu giờ chiều.

Hàn Bân và Lý Huy không trở về văn phòng tổ hai mà đến văn phòng tạm thời của tổ chuyên án. Văn phòng này cũng nằm trong tòa nhà điều tra hình sự, nhưng tổ hai ở tầng hai, văn phòng tạm thời ở tầng ba, yên tĩnh hơn một chút.

Văn phòng rộng lớn, có hơn chục bàn làm việc. Trịnh Khải Hoàn và những người khác chưa trở về, những người của tổ một cũng không có mặt, văn phòng trống rỗng chỉ còn lại Hàn Bân và Lý Huy.

Hai người không ngồi yên, bắt đầu sắp xếp lại các video giám sát đã thu thập và lập một bản đồ địa hình xung quanh cây cầu, đánh số từng camera để dễ dàng so sánh.

Đây chỉ là các camera của các cửa hàng, họ còn phải trích xuất video từ hệ thống giám sát Thiên Võng. Nếu không tổ chức, phân loại cẩn thận, chính họ cũng sẽ bị lúng túng, chứ chưa nói đến việc so sánh thời gian của từng chiếc xe đi qua cầu.

Khoảng bảy giờ tối, Trịnh Khải Hoàn và hai người khác trở về văn phòng tạm thời. Ngoài việc mang về các video giám sát xung quanh cầu thứ hai, họ còn đến cục giao thông và mang về video giám sát của cầu Thông An.

Lý Huy lập tức kiểm tra video giám sát của cầu Thông An. Tuy nhiên, điều khiến người ta thất vọng là video giám sát của cầu Thông An hai mươi ngày trước đã bị ghi đè, video giám sát sớm nhất chỉ có thể xem được là từ ngày 4 tháng 9.

Đây chỉ là khởi đầu, Lý Huy kiểm tra một số video giám sát của các cửa hàng, hầu hết các video chỉ có thể lưu trữ khoảng mười lăm ngày, các video trước đó đều đã bị ghi đè.

Trịnh Khải Hoàn không thay đổi sắc mặt, hắn đã thấy nhiều trường hợp như vậy, nhiều manh mối của các vụ án bị đứt đoạn trong quá trình điều tra. Hắn bảo Tôn Hưng gửi video

đến đội kỹ thuật để cố gắng khôi phục các nội dung đã bị ghi đè, nhưng hắn cũng không kỳ vọng nhiều.

May mắn thay, hệ thống giám sát Thiên Võng có thể lưu trữ video trong khoảng một tháng, vẫn có thể tìm kiếm manh mối mới.

Kiểm tra khu vực phía nam cầu Thông An gần quốc lộ 307, tạo thành một ngã ba chữ T với cầu Thông An. Phía bắc cầu Thông An là một con đường huyện, đi về phía bắc sẽ đến huyện Bạch Xương.

Giữa cầu Thông An và huyện Bạch Xương có vài ngôi làng nằm dọc theo con đường huyện.

Ngã ba đường phía nam cầu Thông An có hệ thống giám sát Thiên Võng, rất gần cầu Thông An, dễ dàng xác định thời gian của các camera giám sát phía nam.

Khoảng ba km phía bắc cầu Thông An trên đường huyện cũng có hệ thống giám sát Thiên Võng. Các xe ô tô đi qua hai hệ thống giám sát Thiên Võng này có thể xác định chính xác thời gian di chuyển qua đoạn đường này.

Tuy nhiên, trên đoạn đường huyện dài ba km này có ba con đường làng, không có hệ thống giám sát Thiên Võng trên đường làng. Việc kiểm tra các xe ô tô từ đường làng vào đường huyện sẽ khá khó khăn.

Chương 191: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hai bên đường huyện phía bắc cầu Thông An có các cửa hàng, các camera của các cửa hàng này có thể ghi lại các xe ô tô từ đường làng vào đường huyện, nhưng hầu hết các video giám sát đã bị ghi đè.

Bận rộn đến hơn tám giờ tối mà vẫn không có đầu mối gì, Trịnh Khải Hoàn bảo mọi người về nhà nghỉ ngơi, sáng mai bảy giờ gặp lại tại văn phòng tổ chuyên án.

Buổi tối lúc chín giờ, Hàn Bân về nhà cha mẹ, Vương Huệ Phương để dành phần ăn cho hắn.

Ba món một canh, thịt bò nấu đậu phụ khô, rau chân vịt trộn miến, bạch tuộc xào, canh hoành thánh, món chính là bánh nướng.

"Hô, thịnh soạn thế này." Hàn Bân ngạc nhiên, thịt, rau, hải sản đủ cả.

"Chiều nay, cha ngươi gọi điện bảo ta làm món gì ngon để ngươi bồi bổ vì ngươi mấy hôm nay chắc rất mệt." Vương Huệ Phương nói.

Hàn Vệ Đông chỉ vào nồi đất: "Con trai, ngươi thử cái này, đậu phụ khô còn ngon hơn thịt bò."

Hàn Bân ăn một miếng đậu phụ khô, thực sự rất ngon. Hắn xé một miếng bánh nướng cho vào nồi đất, bánh nướng ngấm nước súp, ăn càng ngon hơn.

"Cha, ngươi biết ta tham gia tổ chuyên án 9.19 rồi sao?"

“Ta làm trong ngành cảnh sát nhiều năm như vậy, cũng không phải làm không công.” Hàn Vệ Đông cười.

“Xem ngươi giỏi quá, chỉ là một sở trưởng nhỏ mà.” Vương Huệ Phương nói mỉa mai.

“Sở trưởng cũng không phải ai cũng làm được. Lần trước họ muốn đề bạt ta vào phân cục, ta từ chối. Đây không phải chuyện tầm phào.” Hàn Vệ Đông tự hào.

“Theo ta nói, vào phân cục làm một phó chức còn hơn làm sở trưởng ở cơ sở.” Vương Huệ Phương tháo tạp dề, ngồi vào bàn ăn.

“Đầu óc dài mà kiến thức ngắn.”

Hàn Vệ Đông không phải không muốn thăng chức, quan trọng là phải có vị trí phù hợp. Hắn không muốn vào phân cục làm một chức vụ nhàn hạ, chỉ hưởng đãi ngộ và cấp bậc.

Đồn cảnh sát là cơ sở, nhưng liên quan đến nhiều mặt và sở trưởng là người đứng đầu, lời nói có trọng lượng.

“Con trai, vụ án này rất quan trọng, nếu ngươi làm tốt, có thể được khen thưởng ba hạng.” Hàn Vệ Đông nghiêm túc nói.

“Ngươi nghe được tin gì rồi?”

“Hình ảnh vụ án này đã được đưa lên mạng, mọi người trong đồn cảnh sát của chúng ta chiều nay đều bàn tán, không ít người biết.”

“Hình ảnh đó ta cũng đã xem, thực sự đáng sợ, chắc trang web đã gỡ xuống rồi.” Hàn Vệ Đông nói.

“Thôi, ta ăn cơm rồi nghỉ sớm, ngày mai chắc sẽ rất bận.” Hàn Bân tăng tốc ăn cơm.

Tối nay về nhà ngủ một giấc ngon, lần tới ngủ lúc nào còn chưa biết…

Sáng hôm sau.

Sáu giờ năm mươi phút sáng, Hàn Bân và Lý Huy đến văn phòng tổ chuyên án đúng giờ.

Trịnh Khải Hoàn và Lý Chiếm Khôn chưa đến, những người khác đều bận rộn, Hàn Bân ngồi trước máy tính tiếp tục xem lại video giám sát.

Bảy giờ sáng, cửa văn phòng mở từ bên ngoài, Đới Minh Hàm, Lý Chiếm Khôn và Trịnh Khải Hoàn cùng bước vào.

"Đới cục."

"Đới cục." Mọi người lập tức đứng lên chào.

"Ngồi xuống."

Đới Minh Hàm vẫy tay, tự kéo ghế ngồi xuống, quét mắt nhìn mọi người:

"Các ngươi đều là tinh anh của Phân Cục Ngọc Hoa, ta sẽ nói ngắn gọn. Việc các ngươi được điều động vào tổ chuyên án 9.19 là sự tin tưởng của phân cục. Tầm quan trọng của vụ án này ta không cần nói thêm, ta chỉ nhấn mạnh một điều, phải phá án trong mười ngày."

"Đới cục, mười ngày là quá ngắn." Lý Chiếm Khôn ngạc nhiên, có vẻ như trước đó không biết chuyện này.

"Đây là mệnh lệnh từ cục thành phố, các ngươi nếu không làm được thì đổi người; cả Phân Cục Ngọc Hoa không làm được, cục thành phố sẽ phái người tiếp quản vụ án." Đới Minh Hàm nghiêm nghị.

"Đới cục, trên rất coi trọng vụ án này sao?" Trịnh Khải Hoàn thăm dò.

"Còn mười ngày nữa là ngày gì các ngươi không cần ta nói thêm." Đới Minh Hàm ẩn ý.

Mọi người chợt nhận ra, kỳ nghỉ Quốc khánh sắp đến là đỉnh điểm của du lịch.

Thành phố Cầm Đảo là một thành phố du lịch, vụ án xác chết không đầu chắc chắn sẽ gây ra ảnh hưởng tiêu cực, phá án sớm mới có thể giảm thiểu ảnh hưởng.

"Là tổ trưởng chuyên án, áp lực của ta không kém các ngươi. Các ngươi cần gì cứ nói, thủ tục cần thiết chỉ cần hợp lý, ta sẽ làm ngay. Cần người có thể điều động từ các đội khác, tất cả lấy việc phá án làm trọng." Đới Minh Hàm nói.

"Rõ." Mọi người đồng thanh.

"Nhiệm vụ đã được sắp xếp, ta đã nghe Lý đội và Trịnh đội nói, tổ một phụ trách tìm nguồn gốc xác chết, tổ ba phụ trách tìm địa điểm vứt xác. Mọi người đều có mặt ở đây, hãy báo cáo tình hình điều tra và tổng hợp manh mối." Đới Minh Hàm nói.

"Đới cục, chúng ta tổ một chủ yếu điều tra theo ba hướng. Thứ nhất là kiểm tra người mất tích, thứ hai là điều tra quần áo và giày của nạn nhân, thứ ba là điều tra dây thừng buộc nạn nhân." Lý Chiếm Khôn nói.

"Hiện tại có tiến triển gì không?"

"Đã thăm dò hàng chục cửa hàng quần áo ở Cầm Đảo nhưng chưa tìm được manh mối. Chúng ta đã so sánh với cơ sở dữ liệu người mất tích, có hai người mất tích vào khoảng ngày 30 tháng 8 nhưng tuổi tác không phù hợp." Lý Chiếm Khôn nói.

"Đã so sánh ADN và dấu vân tay chưa?"

"ADN vẫn đang được so sánh, tạm thời chưa tìm ra. Nạn nhân do bị phân hủy nghiêm trọng, đội kỹ thuật vẫn đang xử lý dấu vân tay, tạm thời chưa thể so sánh."

Chương 192: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đới Minh Hàm nhíu mày: "Vậy tức là việc tìm nguồn gốc xác chết chưa có tiến triển."

"Đới cục, ta tin việc tìm nguồn gốc xác chết sẽ sớm có đột phá." Lý Chiếm Khôn tự tin.

"Ta đợi tin của ngươi." Đới Minh Hàm nói rồi nhìn sang Trịnh Khải Hoàn: "Tổ ba thì sao?"

"Chúng ta tổ ba sau một thời gian phân tích thấy địa điểm vứt xác rất có thể là cầu Thông An. Chúng ta đã trích xuất camera giám sát xung quanh cầu Thông An và đang tìm xe nghi phạm." Trịnh Khải Hoàn nói.

"Khả năng thành công cao không?" Đới Minh Hàm hỏi.

"Do thời gian vứt xác đã lâu, nhiều video giám sát bị ghi đè, tăng thêm không ít khó khăn trong việc kiểm tra." Trịnh Khải Hoàn thành thật.

Đới Minh Hàm gật đầu, suy nghĩ một lúc rồi nói:

"Ta đã hiểu tình hình điều tra, hướng đi lớn không có vấn đề, tiếp theo là xem các ngươi biểu hiện như thế nào. Mong các ngươi tiếp tục nỗ lực, sớm phá án, ta sẽ chiêu đãi các ngươi."

"Cảm ơn Đới cục." Mọi người mong chờ.

Đây là việc để phô trương thanh thế.

Đới Minh Hàm khích lệ thêm vài câu rồi rời khỏi văn phòng.

Hắn ở đây sẽ làm mọi người phân tâm.

Trịnh Khải Hoàn dặn dò vài câu, tổ ba tiếp tục kiểm tra camera giám sát.

Khoảng chín giờ sáng, Lỗ Văn mang một số video giám sát đã khôi phục đến văn phòng tổ chuyên án.

Video đã khôi phục một phần nhưng độ rõ nét giảm đi.

Tổ ba có năm người cùng kiểm tra video, tốc độ kiểm tra nhanh hơn nhiều. Cách cầu Thông An 300 mét về phía bắc có một quán ăn, trước cửa có lắp camera giám sát. Sau khi đội kỹ thuật khôi phục, đã tìm thấy video giám sát ngày 30 tháng 8.

Khoảng cách gần nhất từ cầu Thông An đến đường làng phía bắc là khoảng 500 mét.

Như vậy, từ ngã ba đường đến camera của quán ăn không bỏ sót bất kỳ xe nào. Chỉ cần tính toán thời gian xe đi qua vào các thời điểm khác nhau, những xe mất nhiều thời gian hơn sẽ có khả năng là nghi phạm.

Khoảng một giờ chiều, Hàn Bân và những người khác hoàn thành việc kiểm tra, tìm ra ba chiếc xe nghi ngờ…

Chiếc xe thứ nhất là xe hơi màu đen, biển số là Lư B41F32.

Chiếc xe thứ hai là xe SUV màu trắng, biển số là Lư B3G546.

Chiếc xe thứ ba là xe hơi màu trắng, biển số là Lư B7D14C.

Ba chiếc xe này đều đi qua cầu Thông An vào buổi tối và di chuyển chậm hơn nhiều so với các xe khác.

Từ ngã ba đường phía nam cầu Thông An đến quán ăn cách cầu Thông An 300 mét về phía bắc chỉ khoảng sáu bảy trăm mét. Chiếc xe thứ nhất mất năm phút, chiếc xe thứ hai và

thứ ba mất bảy phút, lâu hơn nhiều so với tốc độ trung bình của các xe qua cầu.

Video giám sát phía bắc cầu Thông An chưa được khôi phục, ngay cả khi đội kỹ thuật có thể khôi phục một phần video, phạm vi giám sát cũng có nhiều điểm mù, không chắc có thể quay lại ba chiếc xe đã làm gì.

Lý Huy từ hệ thống công an điều tra chi tiết về ba chiếc xe này.

Chiếc xe thứ nhất, biển số Lư B41F32

Chủ xe: Tống Chiếm Quân

Hiệu: Hyundai

Màu sắc: Xe hơi màu đen

Số điện thoại: 13400576xxx

Chiếc xe thứ hai, biển số Lư B3G546.

Chủ xe: Vương Tuyết Bình

Hiệu: Volkswagen

Màu sắc: Xe hơi màu trắng

Số điện thoại: 13824xxxxxx

Chiếc xe thứ ba, biển số Lư B7D14C.

Chủ xe: Triệu Húc

Hiệu: Hyundai

Màu sắc: SUV màu đen

Số điện thoại: 1381xxxxxx

Lý Huy kiểm tra xong, chỉ vào màn hình máy tính: "Đội trưởng Trịnh, thông tin của chiếc xe thứ ba có vấn đề, có thể là xe đeo biển số giả."

Trịnh Khải Hoàn so sánh một lượt, chiếc xe thứ ba trong video giám sát là xe hơi màu trắng, nhưng khi nhập biển số vào hệ thống công an để tra cứu, thông tin đăng ký là xe SUV màu đen.

"Đội trưởng Trịnh, chiếc xe thứ ba có khả năng là xe đeo biển số giả rất lớn." Lý Huy phấn khích.

"Hai chiếc xe trước cũng có nghi ngờ, cần kiểm tra." Trịnh Khải Hoàn nói.

"Đội trưởng Trịnh, bây giờ chúng ta đã tìm thấy xe nghi ngờ vứt xác, có thể xin Đới cục tìm kiếm tại cầu Thông An không?" Ngụy Tử Mặc hỏi.

Trịnh Khải Hoàn có chút do dự, ngẫm một lúc rồi quay sang Hàn Bân: "Ngươi nghĩ sao?"

"Ta đồng ý với đề nghị của Ngụy Tử Mặc. Nếu có thể tìm được đầu nạn nhân là tốt nhất. Nếu không tìm thấy gì, có thể hướng điều tra là sai, chúng ta có thể kịp thời thay đổi hướng điều tra." Hàn Bân nói.

Trịnh Khải Hoàn châm một điếu thuốc, hút hai hơi: "Được rồi, ta sẽ đi xin phép Đới cục, các ngươi cũng đừng nhàn rỗi, Hàn Bân và Lý Huy kiểm tra chiếc xe nghi ngờ thứ nhất; Ngụy Tử Mặc và Tôn Hưng kiểm tra chiếc xe nghi ngờ thứ hai."

"Đội trưởng Trịnh, chiếc xe nghi ngờ thứ ba thì sao? Chiếc xe đeo biển số giả này có nghi ngờ lớn nhất." Lý Huy hỏi.

"Giao cho tổ một, để Lý Chiếm Khôn đi kiểm tra, đỡ cho bọn họ như ruồi không đầu đi khắp nơi tìm nguồn gốc xác chết." Trịnh Khải Hoàn nói.

Sáng nay, tất cả mọi người trong tổ một đều ra ngoài điều tra manh mối về nguồn gốc xác chết.

“Đội trưởng Trịnh, người lái chiếc xe đeo biển số giả này có khả năng cao nhất là kẻ vứt xác, ngài làm vậy không phải nhường công lao cho tổ một sao?” Tôn Hưng không hài lòng.

“Chúng ta đều là một đội lớn, sao phải phân biệt rõ ràng như vậy?” Trịnh Khải Hoàn cười, có ẩn ý:

“Hơn nữa, có manh mối chưa chắc đã tìm ra được, còn phải xem họ có bản lĩnh không.”

Mọi người chia thành các nhóm hành động.

Chương 193: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân và Lý Huy phụ trách điều tra chiếc xe nghi ngờ thứ nhất.

Chủ xe tên là Tống Chiếm Quân, Hàn Bân và Lý Huy điều tra và phát hiện hắn mở một cửa hàng trà ở Cầm Đảo.

Hàn Bân và Lý Huy trực tiếp lái xe tìm đến.

Trên xe, Lý Huy không kìm được hỏi: "Bân Tử, ngươi nghĩ đội trưởng Trịnh tại sao giao manh mối quan trọng nhất cho tổ một điều tra?"

"Bởi vì việc điều tra hành tung của chiếc xe đeo biển số giả rất khó khăn, ít nhất trước khi tìm kiếm ở cầu Thông An, không thể tra ra thông tin thật của chủ xe. Một khi tìm thấy đầu nạn nhân, công lao vẫn là của tổ ba chúng ta." Hàn Bân giải thích.

Chiếc xe đeo biển số giả xuất hiện lần đầu trong video giám sát của quán ăn cách cầu Thông An 300 mét về phía bắc, sau đó qua cầu Thông An, rồi qua ngã ba đường; hơn một giờ sau quay lại và xuất hiện lần nữa trong video giám sát của quán ăn, sau đó biến mất hoàn toàn.

Hàn Bân suy đoán, chiếc xe này có thể đã từ đường làng vào đường huyện, sau đó lại từ đường làng rời đi, và không có hệ thống giám sát Thiên Võng trên đường làng. Ngay cả khi các camera của các cửa hàng gần đó vô tình ghi lại hình ảnh của chiếc xe nghi ngờ, cũng có thể đã bị ghi đè, khả năng khôi phục rất thấp.

Lấy ví dụ về video giám sát mà Hàn Bân và những người khác gửi đến đội kỹ thuật, tổng cộng đã gửi hơn mười video giám sát, nhưng chỉ khôi phục được video của quán ăn, rất khó khăn.

Hơn nữa, đó là chiếc xe đeo biển số giả, chỉ cần thay đổi biển số lần nữa, khó khăn trong việc điều tra sẽ tăng lên rất nhiều.

Vì vậy, giao việc điều tra chiếc xe khó khăn này cho tổ một để họ thử sức, nếu họ thành công cũng không ảnh hưởng đến tiến độ phá án; nếu họ thất bại, cũng không lãng phí thời gian của Hàn Bân và những người khác.

Trịnh Khải Hoàn hành động hợp lý và cũng vì đại cục.

Nửa giờ sau, Hàn Bân và những người khác đến cửa hàng trà Vũ Tiền.

Cửa hàng trà không lớn, hai bên có giá đặt trà, giá sau quầy để ấm trà và dụng cụ pha trà.

Một người đàn ông trung niên đang chơi điện thoại, thấy Hàn Bân và Lý Huy bước vào liền đứng dậy hỏi: "Hai vị muốn mua trà gì?"

"Tống Chiếm Quân?"

"Là ta, các ngươi là ai?" Người đàn ông trung niên thắc mắc.

Hàn Bân lấy ra thẻ cảnh sát: "Cảnh sát."

"Cảnh sát, các ngươi tìm ta có chuyện gì?" Tống Chiếm Quân nghi ngờ.

Lý Huy lấy ra bút và sổ ghi chép, hỏi: "Gần đây ngươi có đến cầu Thông An không?"

"Có."

“Đến đó làm gì?”

“Nhà ta ở Hác Trang, ra khỏi thành phố đi theo quốc lộ 308, phải đi qua cầu Thông An, đi như vậy nhanh hơn và không bị kẹt xe.” Tống Chiếm Quân giải thích.

“Lần gần nhất ngươi đi qua cầu Thông An là khi nào?”

Tống Chiếm Quân nhớ lại: “Hình như là ngày 1 tháng 9.”

“Qua nhiều ngày rồi, sao ngươi nhớ rõ vậy?” Lý Huy hỏi.

“Hôm đó thật xui xẻo, xe đi đến gần cầu Thông An thì hỏng, bánh trước tự động phanh. Ta dừng xe kiểm tra, chạm vào bánh xe thấy nóng, khiến ta đau lòng.” Tống Chiếm Quân sờ mũi.

“Hôm đó trên xe còn ai khác không?”

“Không có.”

“Bây giờ xe ở đâu?”

“Đang đậu ở khu dân cư nơi ta sống.”

Hàn Bân cau mày, hỏi tiếp: “Ngươi nói xe hỏng hôm đó, có ai có thể chứng minh không?”

“Hôm sau ta quay lại thành phố, giao xe cho một cửa hàng sửa chữa xe.” Tống Chiếm Quân lại sờ mũi.

“Cửa hàng sửa chữa xe ở đâu, dẫn chúng ta đến xem.”

“Cảnh sát, rốt cuộc là chuyện gì? Ta chỉ có một mình trong tiệm, không đi được.” Tống Chiếm Quân do dự.

“Chúng ta nghi ngờ ngươi liên quan đến một vụ giết người vứt xác, yêu cầu ngươi hợp tác điều tra.” Lý Huy nói.

“Cái gì, giết người vứt xác!” Tống Chiếm Quân run rẩy, lông mày nhướng lên, mắt mở to, miệng hơi hé.

Theo phân tích vi biểu cảm, đây là biểu cảm điển hình của sự ngạc nhiên.

Hàn Bân cau mày, trước đó Tống Chiếm Quân sờ mũi, là một hành động cơ thể thường gặp khi nói dối.

Điều này cho thấy Tống Chiếm Quân có nghi ngờ nhất định.

Tuy nhiên, vừa rồi Lý Huy nói vụ giết người vứt xác, Tống Chiếm Quân tỏ ra ngạc nhiên, chứng tỏ hắn không biết trước chuyện này.

Hàn Bân nghĩ, có chút thú vị.

"Dẫn chúng ta đến cửa hàng sửa xe xem." Lý Huy nói.

"Cảnh sát, ta thực sự không làm điều gì xấu." Tống Chiếm Quân nói run rẩy.

Hắn không ngờ rằng mình đang làm việc bình thường, lại gặp phải hai cảnh sát.

"Đừng lo, chúng ta không vu oan người tốt, lần này đến đây chỉ để loại trừ nghi ngờ của ngươi, ngươi chỉ cần hợp tác điều tra." Hàn Bân an ủi.

"Ta…ta, được rồi, ta sẽ đóng cửa." Tống Chiếm Quân thở dài, dọn dẹp một chút, đóng cửa tiệm trà.

Sau đó, mọi người lái xe đến cửa hàng sửa xe.

Tiệm sửa xe Lão Khoan không xa cửa hàng trà Vũ Tiền, qua hai ngã tư là đến.

Chủ tiệm khoảng bốn mươi tuổi, to béo, đeo tạp dề đầy dầu mỡ, tay cầm cờ lê.

Tống Chiếm Quân xuống xe, vẫy tay: "Lão Khoan."

"Ông chủ Tống, ngươi đến đây làm gì?" Chủ tiệm sửa xe nhìn Tống Chiếm Quân, lại liếc Hàn Bân và Lý Huy, cười:

“Ngươi dẫn bạn đến sửa xe sao?”

“Đừng đoán mò, hai người này là cảnh sát.” Tống Chiếm Quân giới thiệu.

“Cảnh sát.” Lão Khoan ngạc nhiên, đưa tay ra rồi rút lại: “Cảnh sát, các ngươi có chuyện gì không?”

“Chúng ta đang điều tra một vụ án, muốn hỏi ngươi một số chuyện, ngươi cứ nói thật.” Hàn Bân đi thẳng vào vấn đề.

Chương 194: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lão Khoan lau tay vào tạp dề: "Không vấn đề, các ngươi cứ hỏi."

Lý Huy bật camera ghi hình, hỏi: "Tống Chiếm Quân có đến cửa hàng ngươi sửa xe không?"

"Có."

"Xe gì?"

"Xe hơi màu đen."

"Khi nào?"

"Cụ thể ngày nào, ta không nhớ, để ta kiểm tra." Lão Khoan vào tiệm, lấy ra cuốn sổ, lật ra kiểm tra, nói:

"Chiều ngày 2 tháng 9 đến, ngày 5 tháng 9 lấy xe."

"Xe bị gì?"

"Phanh có vấn đề."

Hai người nói trùng khớp, Hàn Bân ngẫm nghĩ một lúc, ngẩng đầu nhìn xung quanh, chỉ vào camera trên cửa tiệm: "Lấy video giám sát, ta muốn xem."

"Được, video giám sát ở phòng sau." Lão Khoan mời, dẫn mọi người vào phòng sau.

Lão Khoan tìm video, video ngày 2 tháng 9 đã bị ghi đè, nhưng có video ngày 5 tháng 9, Hàn Bân kiểm tra, quả nhiên thấy xe của Tống Chiếm Quân.

Khi lấy xe, Tống Chiếm Quân nói chuyện với Lão Khoan vài câu, còn sờ mũi, sau khi trả tiền thì lái xe đi.

Video giám sát và lời khai của hai người khớp nhau, Tống Chiếm Quân không có nghi ngờ lớn.

“Cảnh sát, ta không nói dối.” Tống Chiếm Quân chỉ vào màn hình.

Hàn Bân nhìn hắn, hỏi: “Tống Chiếm Quân, tại sao ngươi hay sờ mũi?”

“Ta bị viêm mũi, luôn cảm thấy khó chịu, nên thích xoa.” Tống Chiếm Quân sờ mũi: “Bệnh lâu rồi.”

“Chúng ta đã hiểu tình hình của ngươi, tạm thời không có vấn đề, cảm ơn ngươi đã hợp tác.” Hàn Bân nói, rời cửa hàng sửa xe.

Hôm nay chứng minh rằng, phương pháp phân tích vi biểu cảm không chính xác hoàn toàn, nhất là khi phán đoán ai đó nói dối qua hành động cơ thể, độ chính xác thấp hơn.

Phán đoán cảm xúc của đối phương qua vi biểu cảm tạm thời chưa sai, nhưng cũng nhắc nhở Hàn Bân, sau này vẫn cần có chứng cứ.

Sau khi điều tra xong, Hàn Bân và Lý Huy trở về phân cục, báo cáo kết quả điều tra cho Trịnh Khải Hoàn.

Không lâu sau, Ngụy Tử Mặc và Tôn Hưng cũng trở về phân cục, họ đã tìm ra chủ xe nghi ngờ thứ hai và lấy lời khai.

Chủ xe nghi ngờ thứ hai tên Vương Tuyết Bình, tối hôm đó chồng nàng uống rượu, nàng lái xe đến đón chồng về nhà, chồng nàng say rượu ngồi xe lắc lư, nôn ở gần cầu Thông An nên mất thời gian.

Ngụy Tử Mặc và Tôn Hưng đến quán ăn lấy video giám sát và gọi điện hỏi người uống rượu cùng chồng Vương Tuyết

Bình, chứng minh sự việc, loại trừ nghi ngờ chiếc xe thứ hai.

Hai chiếc xe đầu tiên đã loại trừ, chỉ còn lại chiếc xe đeo biển số giả nghi ngờ lớn nhất.

Hàn Bân và những người khác cũng rất muốn biết, tổ một có điều tra ra manh mối gì không, nhưng tổ một mãi không trở về, đến hơn năm giờ chiều, Đới Minh Hàm đến.

"Ồ, các ngươi tổ ba nhàn rỗi thật." Đới Minh Hàm bước vào.

"Đới cục, chúng ta cũng vừa điều tra xong trở về." Trịnh Khải Hoàn cười.

Đới Minh Hàm chưa ngồi xuống đã hỏi: "Hai chiếc xe nghi ngờ còn lại điều tra thế nào rồi?"

"Đã loại trừ nghi ngờ của hai chiếc xe còn lại."

"Vậy tức là nghi ngờ lớn nhất là chiếc xe đeo biển số giả." Đới Minh Hàm vuốt cằm.

"Một tổ vẫn chưa trở về, ta tạm thời không rõ tiến độ điều tra của họ." Trịnh Khải Hoàn nói.

"Lý Chiếm Khôn vừa báo cáo, họ đang kiểm tra ở vài ngôi làng phía bắc cầu Thông An, trích xuất video giám sát xung quanh ba con đường làng, nhưng video ngày 30 tháng 8 đều đã bị ghi đè, tạm thời chưa tìm thấy chiếc xe đeo biển số giả." Đới Minh Hàm nói.

"Đới cục, chiếc xe đeo biển số giả này thực sự nghi ngờ rất lớn, cầu Thông An rất có thể là địa điểm vứt xác." Trịnh Khải Hoàn khẳng định.

"Ta biết ngươi muốn nói gì." Đới Minh Hàm liếc nhìn Trịnh Khải Hoàn, tiếp tục:

“Ta đã xin phép cấp trên, tìm kiếm thi thể tại cầu Thông An. Lãnh đạo rất coi trọng vụ án này, đã phối hợp với cục thủy lợi, nếu không có gì bất ngờ, tối nay sẽ đóng cửa đập thượng nguồn, sáng mai sẽ tìm kiếm.”

“Không hổ danh là Đới cục, ngài ra mặt là việc gì cũng xong.” Trịnh Khải Hoàn cười.

Đới Minh Hàm nhìn đồng hồ: “Hôm nay các ngươi về sớm nghỉ ngơi, sáng mai năm giờ tập trung tại phân cục, việc tìm kiếm ta sẽ sắp xếp.”

“Rõ.”

Sáng sớm hôm sau, mực nước trung tâm sông Nguyệt Lượng gần cầu Thông An đã hạ xuống dưới hai mét, dòng nước cũng bình ổn, đủ để đảm bảo an toàn cho người tìm kiếm dưới sông.

Sáu giờ sáng, gần cầu Thông An đã đậu vài chiếc xe, hàng chục người đứng quanh bờ sông Nguyệt Lượng, trong đó có người mặc cảnh phục.

Người dẫn đầu là phó cục trưởng phân cục Đới Minh Hàm, bên trái là một người mặc cảnh phục, sở trưởng đồn cảnh sát địa phương Trần, Lý Chiếm Khôn và Trịnh Khải Hoàn đứng phía sau hai người.

Hàn Bân cũng đứng trong đám đông, nhìn một cảnh sát đang mặc đồ lặn, lại nhìn mặt sông không xa.

Sông Nguyệt Lượng tại chỗ này rộng gần trăm mét, chỗ sâu nhất gần hai mét, người không biết bơi rất dễ bị chết đuối.

Nước nhìn có vẻ hiền hòa nhưng rất nguy hiểm, người cao một mét tám cũng có thể bị chết đuối trong sông sâu một mét rưỡi.

Người không biết bơi, khi vào nước sẽ nhận ra sự đáng sợ của nước, khi uống nước sẽ hoảng sợ, muốn đứng cũng không đứng được.

Cảnh sát mặc đồ lặn, ra hiệu ok rồi xuống nước, Tôn Hưng và một cảnh sát khác quen thuộc với nước, chèo thuyền đi theo xung quanh.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, thuyền đã đến giữa dòng, mọi người trên bờ đều chờ đợi trong lo lắng.

Chương 195: Tiêu Đề 《Ẩn》

Sau một lúc, cảnh sát lặn nổi lên, ra hiệu, Tôn Hưng đưa một cái móc sắt cho hắn, rồi kéo lên một cái lốp xe, vì khoảng cách xa, Hàn Bân nhìn không rõ.

Tôn Hưng gửi một bức ảnh vào nhóm tổ chuyên án.

Hàn Bân mở ra xem, trên vành lốp có buộc một sợi dây nilon màu xanh, đầu kia của dây bị đứt.

"Ta nhận ra sợi dây nilon màu xanh này, giống hệt sợi dây trên chân nạn nhân." Lý Huy hét lên.

Có chứng cứ này, mọi người tự tin hơn.

Sau vài phút, thuyền lại vớt được một cái bao tải, nhìn từ xa giống một cái bao tải.

Một lúc sau, người lặn lên thuyền, ba người chèo thuyền trở lại, đội kỹ thuật mang lốp xe và bao tải lên bờ, Lỗ Văn đích thân mở bao tải.

Trong bao tải chứa đá, bên dưới là một cái đầu người.

Lý Đào vớt cái đầu người, pháp y xác nhận, khớp với vết cắt trên thi thể, chứng minh đúng là của cùng một thi thể.

Nhưng đầu nạn nhân đã phân hủy nghiêm trọng, không thể nhận diện được, nhiều người thậm chí không dám nhìn thẳng.

Đầu người được đưa đến khoa pháp y để giám định, lốp xe được đưa đến đội kỹ thuật để kiểm tra có dấu vết khác không.

Bảy giờ sáng, trong một phòng làm việc của sở cảnh sát Thông An, tổ chuyên án 9.19 tổ chức cuộc họp phân tích tình hình.

Đới Minh Hàm chủ trì cuộc họp, tổ một và tổ ba ngồi hai bên bàn họp.

Đới Minh Hàm mở sổ ghi chép, nói: "Hiện tại tình hình các ngươi đã biết, địa điểm vứt xác đã xác định là cầu Thông An trên sông Nguyệt Lượng, thi thể nạn nhân đã tìm đủ, trọng điểm điều tra tiếp theo vẫn là hai hướng, thứ nhất là xác định danh tính nạn nhân, thứ hai là tìm nghi phạm giết người vứt xác."

"Trịnh Khải Hoàn, địa điểm vứt xác là do tổ ba các ngươi tìm ra, ngươi nói tiếp theo nên điều tra thế nào." Đới Minh Hàm trực tiếp chỉ định, cũng là khích lệ tổ ba.

"Khi đã xác định cầu Thông An là địa điểm vứt xác, chiếc xe đeo biển số giả có nghi ngờ rất lớn, người lái chiếc xe này rất có thể là hung thủ giết người vứt xác." Trịnh Khải Hoàn phân tích.

"Phân tích rất đúng, tìm ra chiếc xe đeo biển số giả cũng là tìm ra nghi phạm." Đới Minh Hàm đồng ý, nhìn sang Lý Chiếm Khôn:

"Tổ một không phải đang điều tra chiếc xe đeo biển số giả sao? Có manh mối không?"

"Thời gian đã lâu, hầu hết video giám sát đã bị ghi đè, tạm thời chưa tìm thấy dấu vết của chiếc xe đeo biển số giả. Chúng ta đang kiểm tra hệ thống giám sát Thiên Võng giữa cầu Thông An và huyện Bạch Xương, có thể tìm thấy dấu vết của chiếc xe nghi ngờ." Lý Chiếm Khôn nói.

"Cần bao lâu để kiểm tra hết video giám sát Thiên Võng xung quanh?" Đới Minh Hàm hỏi.

“Thứ nhất là xung quanh có nhiều camera Thiên Võng, thứ hai là thời gian đã lâu, cần kiểm tra video giám sát khoảng hai mươi ngày, quan trọng nhất là chiếc xe nghi ngờ rất có thể đã thay đổi biển số, tăng thêm khó khăn trong kiểm tra, cần nhiều thời gian và nhân lực.” Lý Chiếm Khôn nói.

Đới Minh Hàm im lặng một lúc: “Thời hạn điều tra vụ án, ta đã nói rõ với các ngươi, mười ngày; ngươi tự điều động nhân lực từ tổ một, nếu không đủ, có thể nhờ cảnh sát địa phương hỗ trợ.”

“Rõ.” Lý Chiếm Khôn nói.

“Tổ một đã điều tra, vậy các ngươi tiếp tục điều tra xe nghi ngờ; tổ ba phụ trách điều tra danh tính nạn nhân, có vấn đề không?” Đới Minh Hàm hỏi.

“Không.” Trịnh Khải Hoàn đáp.

“Vậy tạm thời sắp xếp như vậy, có manh mối mới, báo cáo ngay cho ta.”

“Rõ.” Mọi người đồng thanh.

Sau cuộc họp, Trịnh Khải Hoàn dẫn tổ ba đi ăn sáng.

Mọi người không có tâm trạng ăn uống, chỉ ăn qua loa.

Sau bữa ăn, mọi người tụ tập quanh xe cảnh sát hút thuốc, cửa xe mở, có người ngồi trong xe, có người đứng ngoài xe.

Tôn Hưng hút một hơi thuốc, phàn nàn: “Đội trưởng Lý thật khéo nói, khi báo cáo công việc đã chiếm luôn nhiệm vụ điều tra xe nghi ngờ, chỉ cần điều tra ra xe nghi ngờ là tìm ra nghi phạm, vụ án cũng sẽ được phá.”

“Ai nói không đúng, xe đeo biển số giả rõ ràng là do chúng ta tìm ra, manh mối quan trọng như vậy, nếu không điều tra được thì nên chuyển cho chúng ta.” Lý Huy nói.

“Đừng phàn nàn nữa, mọi người đều vì vụ án, điều tra rõ danh tính nghi phạm cũng quan trọng không kém.” Trịnh Khải Hoàn nhả khói, tiếp tục:

“Địa điểm vứt xác là do tổ ba tìm ra, Đới cục nhìn thấy, công lao của các ngươi không thiếu.”

“Đội trưởng Trịnh nói đúng, nhiều con đường dẫn đến La Mã, điều tra ra danh tính nạn nhân, chỉ cần biết nạn nhân gần đây đã đi đâu, liên lạc với ai, cũng có thể tìm ra danh tính nghi phạm.” Hàn Bân nói.

“Nhưng vấn đề là nạn nhân đã phân hủy nghiêm trọng, không thể nhận dạng, so sánh ADN chưa thành công, dấu vân tay mờ, muốn điều tra danh tính nạn nhân không dễ.” Lý Huy nói.

“Theo dự đoán của pháp y Ngô, thời gian tử vong của nạn nhân khoảng hai mươi ngày, gần với thời gian vứt xác, cho thấy hiện trường giết người không xa địa điểm vứt xác.” Hàn Bân hút hai hơi thuốc tiếp tục:

“Nếu ta là nghi phạm, sau khi giết người cũng sẽ chọn vứt xác gần đó, thứ nhất là quen thuộc tình hình xung quanh; thứ hai là nhiều xe kiểm tra, lại sử dụng xe đeo biển số giả, nếu bị cảnh sát giao thông kiểm tra sẽ hỏng việc; thứ ba nếu vứt xác ở nơi khác, sẽ bị nhiều camera giám sát, để lại nhiều manh mối cho cảnh sát.”

Chương 196: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trịnh Khải Hoàn mở bản đồ, lấy bút chì vẽ một vòng tròn, bao gồm các ngôi làng từ cầu Thông An đến huyện Bạch Xương, nói:

"Ngươi nghĩ nạn nhân có thể là người dân của các làng này."

"Nếu giết người ở gần các làng này, hoàn toàn có thể từ đường làng vào đường huyện gần cầu Thông An, phù hợp với hành trình của xe nghi ngờ." Hàn Bân nói.

"Tổ một đã xác minh người mất tích trong các làng gần đó, không có ai phù hợp với danh tính nạn nhân." Ngụy Tử Mặc thắc mắc.

"Ở đây có một điểm sai lầm, nạn nhân tử vong khoảng hai mươi ngày trước, có thể chưa được báo mất tích. Ở nông thôn có nhiều người đi làm xa, nếu nạn nhân bị giết sau đó, nghi phạm sử dụng điện thoại của hắn để nhắn tin báo bình an, nói mình đi làm xa, trong thời gian ngắn sẽ không bị phát hiện." Hàn Bân giải thích.

"Đúng, có khả năng này." Lý Huy vuốt cằm.

"Chúng ta kiểm tra trong các làng gần đó, không chỉ kiểm tra người mất tích, còn kiểm tra người rời làng khoảng ngày 30 tháng 8." Hàn Bân đề nghị.

Trịnh Khải Hoàn dập tắt điếu thuốc, đồng ý: "Ý tưởng này không tồi, chúng ta có thể thử."

Kiểm tra người mất tích trực tiếp trên hệ thống công an, nhưng kiểm tra người đi làm xa, phải đến từng nhà.

Kiểm tra vài làng, mỗi làng gần nghìn hộ, chỉ vài người không đủ.

Trịnh Khải Hoàn điều một người từ tổ một sang, tổ một cũng có vụ án phải xử lý, không thể điều thêm người. Tổ hai lại càng không thể.

Trịnh Khải Hoàn điều bốn cảnh sát từ đồn cảnh sát, tổng cộng mười người bắt đầu kiểm tra các làng gần đó.

Ngày đầu tiên ở thôn Bắc Trại, tìm được hai người đi làm xa khoảng ngày 30 tháng 8, nhưng hai người này vẫn liên lạc với gia đình và đã gọi video, loại trừ khả năng bị giết.

Ngày thứ hai, Tôn Hưng và Ngụy Tử Mặc kiểm tra ở thôn Na Độ, phát hiện một người đi làm xa khoảng ngày 30 tháng 8. Người này tên Lý Đào, 41 tuổi, tuổi tác tương đồng với nạn nhân, rời nhà chỉ nhắn tin nói đi làm xa với bạn, không gọi điện thoại, cũng không gọi video.

Theo yêu cầu của Tôn Hưng, mẹ Lý Đào gọi điện cho con trai, phát hiện điện thoại Lý Đào đã tắt máy.

Phân cục Ngọc Hoa, văn phòng tổ chuyên án.

Trên màn hình chiếu tư liệu nghi là nạn nhân.

Họ tên: Lý Đào

Giới tính: Nam

Tuổi: 41

Địa chỉ: Thành phố Cầm Đảo, thôn Na Độ

Thời gian mất tích: Sáng 30 tháng 8

Góc trên bên trái có ảnh của Lý Đào.

Đới Minh Hàm xem xong tư liệu, hỏi: "Người nhà nạn nhân đã nhận dạng chưa?"

"Nạn nhân đã phân hủy nghiêm trọng, khó nhận dạng bằng mắt thường. Xét thấy mẹ nạn nhân đã lớn tuổi, sức khỏe không tốt, sợ bà xúc động quá nên không để bà nhận dạng, mà làm xét nghiệm ADN, hiện chưa có kết quả." Trịnh Khải Hoàn nói.

"Lý Đào còn người thân hoặc bạn bè nào khác không?" Đới Minh Hàm hỏi.

"Chúng ta đã thăm hỏi, Lý Đào là người ham ăn lười làm, hay lợi dụng, tiếng xấu trong làng. Mẹ hắn cũng đã liên hệ với một số người thân gần gũi như anh họ và chị gái, nhưng không ai có tin tức của hắn gần đây, cũng không liên lạc được." Trịnh Khải Hoàn nói.

"Có ghi chép đi nơi khác không?"

"Đã kiểm tra hệ thống máy bay và đường sắt, không có thông tin mua vé của hắn." Hàn Bân nói.

"Đới cục, Lý Đào sau ngày 30 tháng 8 không còn tiếp xúc với người khác, ta nghĩ hắn là nạn nhân." Ngụy Tử Mặc khẳng định.

Đới Minh Hàm gật đầu, tiếp tục hỏi: "Việc điều tra Lý Đào có tiến triển gì không?"

"Trước ngày 30 tháng 8, Lý Đào có hai số liên lạc thường xuyên. Sau ngày 30 tháng 8, cả hai bên không liên lạc nữa." Hàn Bân nói, hiển thị thông tin chủ thuê bao lên màn hình.

Họ tên: Trương Hải Yến

Giới tính: Nữ

Tuổi: 36

Số điện thoại: 13438xxxxxx

Địa chỉ: Thành phố Cầm Đảo, thôn Bắc Trại

Mọi người xem xong, lại hiển thị thông tin chủ thuê bao thứ hai.

Họ tên: Tôn Thiếu Cường

Giới tính: Nam

Tuổi: 39

Số điện thoại: 15738xxxxx

Địa chỉ: Thành phố Quang An, thôn Tây Quan

Đới Minh Hàm xem xong, ghi vào sổ, hỏi: "Đã tiếp xúc với hai người này chưa?"

"Họ là những người liên lạc cuối cùng với Lý Đào, việc mất tích của Lý Đào rất có thể liên quan đến họ. Ta sợ rút dây động rừng, không gọi điện mà chuẩn bị xác định địa chỉ chính xác rồi đến nhà lấy lời khai." Trịnh Khải Hoàn nói.

Đới Minh Hàm suy nghĩ một lúc: "Được, các ngươi đến lấy lời khai Trương Hải Yến trước, xem nàng có nghi ngờ không; thành phố Quang An xa, ta sẽ liên hệ cảnh sát địa phương nhờ hỗ trợ điều tra."

"Rõ." Mọi người đồng thanh, lập tức hành động.

Hàn Bân không lạ gì thôn Bắc Trại, họ đã đến đây kiểm tra, dễ dàng đến ủy ban thôn, hỏi thăm tình hình của Trương Hải Yến.

Trương Hải Yến mở một cửa hàng tạp hóa ở thôn Bắc Trại, nhà có ba người, ngoài chồng, còn có con gái năm tuổi, tình hình gia đình không phức tạp.

Cửa hàng tạp hóa của Trương Hải Yến nằm ở đầu làng Bắc Trại, Trịnh Khải Hoàn dẫn người bao vây xung quanh, Hàn

Bân và Lý Huy giả làm khách hàng vào cửa hàng mua đồ, thăm dò tình hình bên trong.

Cửa hàng mở cửa, một bé gái ngồi chơi dưới hiên, Lý Huy cười: “Em gái, em dễ thương quá, mấy tuổi rồi?”

Bé gái liếc Lý Huy, đứng dậy chạy vào cửa hàng.

Lý Huy đứng đó, mặt ngượng ngùng.

Chương 197: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân lắc đầu, bước vào cửa hàng.

Cửa hàng rộng trăm mét vuông, bên trong có vài giá hàng, xếp đầy hàng hóa, một người đàn ông trung niên đứng sau quầy, liếc Hàn Bân và Lý Huy, hỏi:

"Hai vị muốn mua gì?"

Hàn Bân không trả lời, quan sát xung quanh, không thấy Trương Hải Yến.

Hắn giả vờ xem hàng, thực tế là kéo dài thời gian, xem Trương Hải Yến có xuất hiện không.

Đợi một lúc lâu, vẫn không thấy Trương Hải Yến.

Hàn Bân và Lý Huy ra hiệu, đi đến quầy, Hàn Bân hỏi: "Ông chủ, ngài tên gì?"

"Ta họ Tào, gọi ta là lão Tào, hai vị muốn mua gì để ta lấy." Người đàn ông trung niên nghi ngờ nhìn Hàn Bân.

Hàn Bân giơ thẻ cảnh sát: "Chúng ta là cảnh sát."

"Cảnh sát!" Ông chủ Tào ngạc nhiên: "Có chuyện gì vậy?"

"Trương Hải Yến có ở đây không? Chúng ta muốn gặp nàng." Hàn Bân nói.

"Vợ ta đang nấu ăn ở sau nhà."

"Chúng ta muốn gặp nàng, dẫn chúng ta đến."

"Nhà sau bừa bộn, hai vị đợi ở đây, ta đi gọi nàng." Ông chủ Tào nói, quay người chạy vào sau.

Hàn Bân và Lý Huy không đợi, theo sau ông chủ Tào vào sân, bên trái trồng rau thơm, hành lá, bên phải chất đống than.

Hai người vừa vào sân, ông chủ Tào đã dẫn một phụ nữ ra, người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, đeo tạp dề đỏ.

Hàn Bân đã thấy ảnh nàng, nhận ra ngay, nhưng vẫn hỏi theo lệ: "Ngươi là Trương Hải Yến?"

"Phải." Trương Hải Yến lau tay vào tạp dề, hỏi: "Cảnh sát, các ngươi tìm ta có việc gì?"

"Chúng ta nghi ngờ ngươi liên quan đến vụ mất tích, yêu cầu ngươi hợp tác điều tra." Hàn Bân nói.

"Ta sao có thể liên quan đến vụ mất tích, các ngươi nhầm rồi." Trương Hải Yến cúi đầu, vuốt tóc bên tai.

Nàng ngẩng đầu, Hàn Bân nhìn mặt nàng, hỏi: "Ngươi biết Lý Đào không?"

Trương Hải Yến tỏ vẻ sợ hãi: "Không…không biết."

"Chúng ta đã kiểm tra lịch sử cuộc gọi của Lý Đào, các ngươi đã gọi cho nhau, không chỉ một lần." Lý Huy nói.

"Ha ha, ta mở cửa hàng tạp hóa, có thể là khách hàng." Trương Hải Yến nháy mắt với Hàn Bân và Lý Huy.

"Có thể nói chuyện riêng không?" Hàn Bân hỏi.

"Lão Tào, ngươi vào nhà nấu ăn, ta ra trước trông tiệm, nói chuyện với cảnh sát." Trương Hải Yến sắp xếp.

"Ừ." Người đàn ông trung niên nhìn vợ, lại nhìn Hàn Bân và Lý Huy, dù không yên tâm nhưng vẫn vào nhà.

Trương Hải Yến thở phào, vẫy tay: "Hai vị cảnh sát, ra ngoài nói chuyện."

Ba người trở lại quầy, Trương Hải Yến lấy hai hộp thuốc lá dưới quầy, đưa cho Hàn Bân và Lý Huy:

“Cảnh sát, không có gì để tiếp đãi, hai vị hút thuốc.”

“Tâm ý đã nhận, trong khi thi hành công vụ, chúng ta không hút thuốc.” Hàn Bân từ chối.

Trương Hải Yến thu lại thuốc lá: “Cảnh sát, có gì cứ hỏi.”

“Ngươi biết Lý Đào không?” Hàn Bân hỏi lại.

Trương Hải Yến gật đầu: “Biết.”

“Tại sao vừa rồi nói dối?” Lý Huy hỏi.

Trương Hải Yến do dự: “Không phải nói dối, ta thường gọi hắn là Đào ca, nghe các ngươi gọi tên thật, ta không nhận ra.”

“Ngươi và hắn là quan hệ gì?”

“Bạn bè.”

“Bạn bè gì?”

“Quen biết, hắn thỉnh thoảng giúp ta vận chuyển hàng hóa.”

“Lần cuối ngươi gặp hắn là khi nào?”

“Không nhớ.”

“Nhớ kỹ.”

“Cảnh sát, ta mở cửa hàng tạp hóa, một ngày gặp hàng trăm người, làm sao nhớ hết.” Trương Hải Yến thở dài.

“Ngày 30 tháng 8, hắn gọi ngươi nói gì?”

“Hắn hỏi ta có cần vận chuyển hàng không, ta nói không cần.” Trương Hải Yến nhún vai.

“Ngày 30 tháng 8, các ngươi gặp nhau không?”

“Không.”

“Nhà ngươi có xe không?”

“Có, xe tải nhỏ.”

“Ngươi biết Tôn Thiếu Cường không?” Hàn Bân hỏi.

“Chưa nghe.” Trương Hải Yến lắc đầu, hỏi ngược lại: “Cảnh sát, các ngươi muốn gì?”

“Lý Đào mất tích.”

“Thật sao?” Trương Hải Yến hỏi.

“Tại sao ngươi không ngạc nhiên?” Hàn Bân hỏi.

“Hắn lâu không đến, ta đoán có thể xảy ra chuyện.” Trương Hải Yến thở dài.

“Các ngươi có quan hệ gì?” Lý Huy nhíu mày.

“Chỉ là bạn.” Trương Hải Yến nói.

“Chồng ngươi tên đầy đủ là gì?”

“Tào Dương, sao vậy?”

“Gọi Tào Dương ra, chúng ta muốn gặp hắn.” Lý Huy thấy người phụ nữ này không đáng tin.

“Cảnh sát, các ngươi hỏi gì ta trả lời, giờ lại gọi chồng ta, các ngươi muốn gì?” Trương Hải Yến bực mình.

“Hợp tác điều tra là nghĩa vụ của mỗi công dân biết về vụ án.” Lý Huy nói.

“Chồng ta không biết Lý Đào, không biết gì về hắn.” Trương Hải Yến nói.

“Ngươi không phải hắn, không thể trả lời thay hắn.” Lý Huy nói.

“Ngươi nói đúng, ta không thể trả lời thay hắn, ta có thể kiểm soát bản thân, nếu ngươi gọi chồng ta, ta sẽ không nói gì thêm.” Trương Hải Yến lạnh lùng.

“Ngươi…” Lý Huy bực mình.

Hàn Bân vỗ vai Lý Huy, nói: “Trương Hải Yến, nhà ngươi có xe không?”

“Có, xe tải nhỏ.”

“Cảm ơn ngươi đã hợp tác.” Hàn Bân nói, dẫn Lý Huy đi.

Ra khỏi cửa hàng, Lý Huy nói: “Bân Tử, người phụ nữ này chắc chắn có quan hệ không đơn giản với Lý Đào.”

“Nếu có quan hệ không đơn giản, ngươi nghĩ trước mặt chồng, nàng sẽ thừa nhận sao?” Hàn Bân hỏi.

“Nếu hai người thực sự có quan hệ đó, cái chết của Lý Đào chắc chắn liên quan đến nàng.” Lý Huy khẳng định.

“Báo cáo đội trưởng Trịnh trước đã.” Hàn Bân đề nghị.

Chương 198: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân và Lý Huy đi đến xe cảnh sát, gặp Trịnh Khải Hoàn và kể lại tình hình.

Nghe xong, Ngụy Tử Mặc nói: "Trương Hải Yến rất có thể là tình nhân của Lý Đào."

"Tào Dương có sừng trên đầu." Tôn Hưng cười.

"Nếu vậy, Tào Dương có động cơ giết Lý Đào." Lý Huy đoán.

Trịnh Khải Hoàn nghe mọi người thảo luận, sắp xếp: "Ngụy Tử Mặc và Tôn Hưng, các ngươi đến làng hỏi thăm, xem có manh mối gì không; Hàn Bân, Lý Huy, các ngươi đến công ty viễn thông kiểm tra lịch sử cuộc gọi của Trương Hải Yến và Tào Dương."

"Rõ."

Bốn giờ chiều.

Mọi người điều tra xong, lần lượt trở về phân cục Ngọc Hoa.

Trịnh Khải Hoàn triệu tập mọi người để tổng hợp vụ án.

"Nói xem, điều tra thế nào rồi?" Trịnh Khải Hoàn mở sổ ghi chép.

Ngụy Tử Mặc nói: "Ta và Tôn Hưng hỏi thăm, biết Lý Đào thường đến cửa hàng tạp hóa, quan hệ với Trương Hải Yến không đơn giản."

“Tào Dương biết không?” Lý Huy hỏi.

“Tào Dương thường đi làm xa, có lẽ không biết.” Tôn Hưng nói.

“Lịch sử cuộc gọi của Tào Dương và Trương Hải Yến có bất thường không?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

Lý Huy lắc đầu: “Lịch sử cuộc gọi đã in ra, nhưng không có liên lạc đặc biệt, vẫn đang kiểm tra.”

“Cốc cốc…” Lúc này, có tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

“Cạch…” Lỗ Văn bước vào, nói: “Đội trưởng Trịnh, kết quả xét nghiệm ADN của nạn nhân và mẹ Lý Đào đã có.”

“Là Lý Đào sao?”

“Kết quả cho thấy hai người không phải mẹ con.” Lỗ Văn nhún vai.

“Cái gì!” Tôn Hưng ngạc nhiên: “Không phải mẹ con, có nhầm không?”

“Máy móc sai sót rất nhỏ, gần như không thể.” Lỗ Văn đẩy kính.

“Chúng ta điều tra cả ngày, có nhầm không?” Lý Huy nói.

“Nếu Lý Đào không phải nạn nhân, thì loại trừ nghi ngờ của Trương Hải Yến và Tào Dương.” Ngụy Tử Mặc nói.

“Báo cáo đặt trên bàn, có vấn đề gì, tìm ta.” Lỗ Văn nói, chào Trịnh Khải Hoàn rồi rời văn phòng.

Mọi người im lặng, Trịnh Khải Hoàn vỗ tay: “Tinh thần lên, đừng ủ rũ, manh mối này đứt, điều tra hướng khác.”

Hàn Bân suy nghĩ, nói: “Đội trưởng Trịnh, ta nghĩ manh mối này chưa chắc đã đứt.”

“Sao vậy?”

“Nghi phạm vứt xác ngày 30 tháng 8, nạn nhân có thể bị giết ngày đó, Lý Đào mất tích ngày 30 tháng 8, có phải trùng hợp không.” Hàn Bân xoay bút.

“Nhưng kết quả xét nghiệm ADN đã có, Lý Đào không phải nạn nhân.” Ngụy Tử Mặc nói.

“Người mất tích không nhất thiết là nạn nhân, có thể là hung thủ.” Hàn Bân đoán.

“Mẹ kiếp, ngươi nói Lý Đào là hung thủ vứt xác! Sau khi gây án đã trốn.” Lý Huy ngạc nhiên.

“Chỉ là suy đoán của ta.” Hàn Bân nói.

“Có khả năng, nhưng chỉ suy đoán không đủ, cần chứng cứ.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Đội trưởng Trịnh, ngài bảo ta đến công ty viễn thông kiểm tra lịch sử cuộc gọi của Trương Hải Yến và Tào Dương, ta cũng đã kiểm tra lịch sử cuộc gọi của Tôn Thiếu Cường, phát hiện sau ngày 30 tháng 8, Tôn Thiếu Cường cũng không gọi điện nữa.” Hàn Bân nói.

“Đúng, ta xem lịch sử cuộc gọi cũng thắc mắc, Tôn Thiếu Cường chắc chắn liên quan đến vụ án, trước ngày 30 tháng 8 thường xuyên gọi cho Lý Đào, nhưng sau ngày 30 tháng 8 điện thoại gần như không sử dụng, người cũng như mất tích, trùng khớp với thời gian vứt xác.” Lý Huy nói.

“Có thể Tôn Thiếu Cường là nạn nhân thật, Lý Đào là hung thủ giết người vứt xác.” Ngụy Tử Mặc đoán.

“Giết người cần động cơ, Tôn Thiếu Cường và Lý Đào là gì, hai người có thù oán gì?” Hàn Bân nói.

“Lý Đào không có xe, chiếc xe hơi trắng vứt xác từ đâu ra?” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Có thể là xe của nạn nhân Tôn Thiếu Cường.” Lý Huy đoán:

“Lý Đào lấy danh nghĩa làm ăn, lừa Tôn Thiếu Cường đến Cầm Đảo, sau đó giết hắn để cướp tiền, cướp xe, giải thích được động cơ giết người của Lý Đào.”

“Có lẽ phải đến thành phố Quang An.” Trịnh Khải Hoàn nói.

Tối hôm đó, Trịnh Khải Hoàn, Hàn Bân, Lý Huy đi tàu đến thành phố Quang An.

Ba người lần đầu đến thành phố Quang An, hoàn toàn xa lạ, may Đới Minh Hàm đã liên hệ trước, ba người mượn xe cảnh sát, lái xe đến thôn Tây Quan, nhờ đồn cảnh sát địa phương hỗ trợ điều tra.

Hàn Bân và hai người khác đến thôn Tây Quan không lâu, nhận được điện thoại của Ngụy Tử Mặc, hắn và Tôn Hưng không ngồi không, vẫn đang truy tìm tung tích của Lý Đào.

Ngụy Tử Mặc phát hiện hai manh mối mới, thứ nhất là Lý Đào rút tiền ngày 30 tháng 8, có thể chuẩn bị trốn; thứ hai là Tôn Thiếu Cường không có xe.

Với sự giúp đỡ của cảnh sát địa phương, Hàn Bân và hai người khác đến ủy ban thôn hỏi thăm tình hình gia đình Tôn Thiếu Cường.

Tuy nhiên, ba người kinh ngạc phát hiện, Tôn Thiếu Cường không chỉ còn sống, mà còn ở nhà.

Trịnh Khải Hoàn và hai người ngơ ngác, Lý Đào không phải nạn nhân, Tôn Thiếu Cường còn sống, nạn nhân bị chặt đầu là ai?

Suy nghĩ một lúc, Hàn Bân và hai người không có manh mối, chuẩn bị điều tra nhà, xem tình hình thế nào.

Nhà Tôn Thiếu Cường ở phía nam thôn Tây Quan, có cán bộ thôn và cảnh sát địa phương đi cùng, Hàn Bân và hai người đến gần nhà Tôn Thiếu Cường, vào hẻm, nhà thứ hai là nhà Tôn Thiếu Cường, trước cửa đậu một chiếc xe hơi đen.

"Xe của ai?" Lý Huy hỏi.

"Để ta hỏi." Cán bộ thôn nói, đi đến nhà hàng xóm của Tôn Thiếu Cường.

Chương 199: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân tiến lên, kiểm tra chiếc xe hơi đen, sờ thân xe, nói: "Đội trưởng Trịnh, xe này dán một lớp decal."

Trịnh Khải Hoàn cúi xuống, kiểm tra biển số: "Biển số có dấu vết tháo gỡ."

"Xe này giống xe nghi ngờ vứt xác, có thể là xe nghi ngờ." Lý Huy nói.

"Đội trưởng Trịnh, ta đề nghị bắt giữ Tôn Thiếu Cường." Hàn Bân nói.

Một lúc sau, cán bộ thôn trở ra, từ miệng hàng xóm biết được, nhà Tôn Thiếu Cường không có xe, hắn đi vắng cuối tháng tám, vừa mới về, xe cũng mới mang về.

Biết được tin này, Trịnh Khải Hoàn quyết định bắt giữ Tôn Thiếu Cường.

"Bíp bíp…"

Tiếng còi xe vang lên, Lý Huy lái chiếc xe hơi xám, đậu sau xe hơi đen, hét lên:

"Ai để xe đen đây, chắn đường rồi, mau dời đi."

"Bíp bíp…" Lại tiếng còi xe.

"Cạch…" Cửa nhà Tôn Thiếu Cường mở, một người đàn ông trung niên bước ra.

Lý Huy nhìn lên, chính là Tôn Thiếu Cường.

"Ngươi la cái gì, xe đi đâu?" Tôn Thiếu Cường lớn tiếng.

“Xe ngươi?” Lý Huy hỏi.

“Vớ vẩn, đậu trước nhà ta, không phải xe ta là xe ai?”

“Dời đi, cho ta qua.”

“Dời cái gì, đây là hẻm nhà ta, không qua được thì đi đường khác.” Tôn Thiếu Cường chửi.

“Ngươi thật không biết điều.” Lý Huy nói.

“Làm gì, ta không biết điều, ngươi muốn gì.” Tôn Thiếu Cường trợn mắt, dáng vẻ sắp đánh nhau.

Trong khi hai người cãi nhau, Hàn Bân, Trịnh Khải Hoàn và cảnh sát địa phương đã vòng ra sau hắn, bao vây.

“Cảnh sát, không được động.” Hàn Bân hét.

Tôn Thiếu Cường ngạc nhiên, xoay người bỏ chạy, Trịnh Khải Hoàn xịt bình xịt hơi cay vào mặt hắn.

“A…” Tôn Thiếu Cường hét lên, lấy tay, rồi lấy áo lau mặt.

Hàn Bân và Lý Huy tiến lên, khống chế hắn.

Vợ Tôn Thiếu Cường nghe động tĩnh, chạy ra, thấy chồng bị còng tay, mặt rát, đau đớn, vội hỏi: “Các ngươi là ai, sao bắt chồng ta?”

“Cảnh sát.” Hàn Bân lại giơ thẻ cảnh sát.

“Cảnh sát cũng không thể bắt người bừa bãi, các ngươi dựa vào gì bắt chồng ta.” Vợ Tôn Thiếu Cường hỏi.

“Cầm Đảo xảy ra vụ giết người vứt xác, Tôn Thiếu Cường có nghi ngờ lớn, chúng ta phải đưa hắn về điều tra.” Hàn Bân nói, tìm chìa khóa xe trên người Tôn Thiếu Cường, mở chiếc xe hơi đen.

Từ chỗ lái xe tìm thấy giấy tờ xe, ghi là xe hơi trắng, biển số cũng giả; từ cốp xe tìm thấy hai biển số, một là biển số thật,

chính là biển số bị tình nghi.

Chứng minh xe này là xe vứt xác.

“Ha ha, tổ một luôn truy tìm xe nghi ngờ, không ngờ chúng ta tìm thấy trước.” Lý Huy cười.

“Đúng vậy, lần này về phải xem Lý Chiếm Khôn có vẻ mặt gì.” Trịnh Khải Hoàn cười.

Có thể thấy, hắn rất vui.

Hàn Bân cười, họ đến điều tra nạn nhân, không ngờ bắt được nghi phạm, quả thật bất ngờ.

Sau đó, Tôn Thiếu Cường bị áp giải lên xe cảnh sát, cảnh sát lái xe của Tôn Thiếu Cường về đồn.

“Các ngươi tìm ta thế nào?” Tôn Thiếu Cường ngạc nhiên, không ngờ bị bắt.

“Ngươi còn hỏi, đi xa đến Cầm Đảo giết người, nghĩ đầu chúng ta là bắp cải, ngươi muốn chặt là chặt.” Lý Huy chửi.

“Hừ, ta không chặt người Cầm Đảo.” Tôn Thiếu Cường nhổ nước bọt.

“Ngươi còn cứng đầu.” Lý Huy gõ đầu hắn.

Lời của Tôn Thiếu Cường, Hàn Bân ghi nhớ, nếu nạn nhân không phải người Cầm Đảo, vậy là ai?

Tối hôm đó, Trịnh Khải Hoàn và hai người áp giải Tôn Thiếu Cường về thành phố Cầm Đảo.

Phân cục Ngọc Hoa, phòng thẩm vấn.

Hàn Bân và Lý Huy phụ trách thẩm vấn, Tôn Thiếu Cường ngồi trên ghế thẩm vấn, làm dấu chữ thập, nhắm mắt, lẩm bẩm.

“Ngươi tín ngưỡng?” Hàn Bân hỏi.

“Phải.”

“Tôn giáo dạy người hướng thiện, ngươi phạm tội lớn, không thấy hổ thẹn?”

“Không hổ thẹn, tín ngưỡng làm gì?” Tôn Thiếu Cường hỏi lại.

“Ngươi thật giỏi ngụy biện.”

“Phật gia có câu nói rất đúng, buông dao đồ tể thành Phật, kẻ xấu không nhất thiết không thể thành Phật; ngược lại, nhiều người cả đời hành thiện, cuối cùng cũng không thành gì.” Tôn Thiếu Cường chắp tay.

“Ngươi lúc thì làm dấu chữ thập, lúc thì chắp tay, rốt cuộc tín ngưỡng gì?” Lý Huy tò mò.

“Cái gì có ích, có thể bảo hộ ta thì tín ngưỡng cái đó.” Tôn Thiếu Cường nói.

“Ngươi phạm tội giết người vứt xác, không ai có thể bảo hộ ngươi.” Hàn Bân nghiêm mặt.

Tôn Thiếu Cường cúi đầu, im lặng.

“Chúng ta đã xác định, xe ngươi lái là xe vứt xác, trong cốp xe phát hiện máu nạn nhân, tra được danh tính chủ xe, Trần Kiến Phi, hiện mất tích, người nhà đã đến nhận dạng thi thể.” Hàn Bân nói.

Tôn Thiếu Cường vẫn im lặng.

“Ngươi và Trần Kiến Phi là quan hệ gì?” Hàn Bân nói.

Tôn Thiếu Cường vẫn không nói.

“Rầm!”

Lý Huy đập bàn: “Tôn Thiếu Cường, đừng không biết điều, chúng ta có đủ chứng cứ chứng minh, ngươi là hung thủ giết người vứt xác.”

Tôn Thiếu Cường nhìn Hàn Bân, lại nhìn Lý Huy, vẫn không nói, ánh mắt còn có vài phần khiêu khích.

Hàn Bân cảm thấy, hắn như không còn hy vọng sống, hoặc khi bị bắt đã chuẩn bị tâm lý.

Tình huống như hắn, một khi không còn hy vọng sống, là một thách thức lớn cho công việc thẩm vấn.

Hàn Bân đổi hướng, đứng dậy đi đến bàn, châm điếu thuốc đưa cho hắn: "Ngươi không muốn biết sao bị bắt? Chúng ta nói chuyện."

"Ngươi muốn moi lời ta." Tôn Thiếu Cường nhận thuốc hút một hơi.

Chương 200: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi không sợ chết, còn sợ ta moi lời sao.” Hàn Bân cười.

“Cũng đúng.” Tôn Thiếu Cường thở ra vòng khói.

“Chúng ta tra từ điện thoại của Lý Đào mà tìm ra ngươi.” Hàn Bân nói.

“Chết tiệt, sớm biết tên đó không đàng hoàng, lẽ ra nên giết luôn.” Tôn Thiếu Cường nói.

“Ngươi quen Lý Đào thế nào?” Hàn Bân hỏi.

“Trên mạng.”

“Quan hệ gì?”

“Cầm Đảo ta chỉ đến một lần, lần trước đến làm việc, không biết có món gì ngon không?” Tôn Thiếu Cường hỏi.

“Hải sản, há cảo cá thu, lòng chín xoay, đều là đặc sản, nếu ngươi muốn, ta có thể gọi phần giao tận nơi, nếm thử.”

“Há cảo cá thu, ta chưa ăn.” Tôn Thiếu Cường nuốt nước bọt, dập tắt đầu thuốc: “Cho ta thêm điếu nữa.”

Hàn Bân lại châm thuốc cho hắn.

Tôn Thiếu Cường hút một hơi, dựa lưng vào ghế: “Lý Đào gọi ta đến Cầm Đảo.”

“Hắn gọi ngươi đến làm gì?”

“Giết người.”

“Giết ai?”

“Lý Đào có người tình, mở cửa hàng tạp hóa ở thôn Bắc Trại, Lý Đào muốn ta giết chồng người tình.”

“Người tình tên gì?”

“Tào Dương.”

“Ngươi sao không giết Tào Dương, lại giết Trần Kiến Phi?” Hàn Bân không hiểu.

“Trần Kiến Phi ta tìm làm đồng bọn, hai chúng ta định giết Tào Dương, đã động tay động chân trên xe tải của hắn, nhưng tên đó mạng lớn không chết, xe chỉ trầy xước, chúng ta ở thêm hai ngày, không tìm được cơ hội.” Tôn Thiếu Cường hút một hơi, tiếp tục:

“Trần Kiến Phi tên nhát gan, lúc quan trọng lại bỏ cuộc, nói không muốn làm, làm ta bực mình, ta khuyên hắn không nghe, sợ tên đó báo cảnh sát, định thu tay không làm nữa.”

“Vì vậy ngươi giết hắn?” Lý Huy hỏi.

“Ta không phải điên, không thể giết người không lý do.” Tôn Thiếu Cường nói, giải thích:

“Tào Dương không chết, Lý Đào chỉ chịu đưa nửa tiền, Trần Kiến Phi do ta tìm đến, ta định đưa hắn nửa tiền, Trần Kiến Phi không chịu, đòi đưa đủ như thỏa thuận, không thiếu xu nào.”

“Ta đã bực mình hắn làm việc không xong, giờ đòi thêm tiền, ta bực mình giết luôn.” Tôn Thiếu Cường làm động tác cắt cổ.

“Tại sao chặt đầu hắn?” Lý Huy hỏi.

“Vứt xác, nghĩ thì dễ, làm thì khó, xác nguyên khó cho vào bao, ta nghĩ chặt đầu, cho vào bao, bỏ đá cho chìm, không tìm

thấy đầu, các ngươi không tra được người.” Tôn Thiếu Cường giải thích.

“Ngươi biết Lý Đào ở đâu không?” Hàn Bân hỏi.

“Tên đó, chắc đi giết Tào Dương rồi, lúc nói không làm nữa, hắn còn chửi bới, nói chúng ta có tiền không kiếm là nhát gan, nói không có chúng ta, hắn cũng sẽ giết Tào Dương, nói Yến là người của hắn, chỉ hắn được.” Tôn Thiếu Cường chửi:

“Cũng là tên ngốc, vì một người phụ nữ đáng không.”

“Ngươi thì sao, ngươi thấy mình làm vậy đáng không?” Hàn Bân nói.

“Ta à, chỉ là mạng cùi, thật đầu thai tốt, ai muốn sống như thế này.” Tôn Thiếu Cường cười, nhưng tiếng cười nghe rất thê lương.

……

Hàn Bân và Lý Huy rời khỏi phòng thẩm vấn, vừa lúc gặp Đới Minh Hàm, Trịnh Khải Hoàn và Lý Chiếm Khôn bước ra từ phòng quan sát.

Đới Minh Hàm mỉm cười, vỗ vai Hàn Bân: “Hai ngươi làm rất tốt, ta, với tư cách là tổ trưởng tổ chuyên án, sẽ báo cáo công lao của các ngươi.”

“Cảm ơn Đới cục.” Hàn Bân và Lý Huy đáp.

Mọi người trở về văn phòng trọng án, các đội viên khác đều tỏ vẻ mong đợi, nhưng vì Đới Minh Hàm có mặt, không ai dám hỏi trực tiếp.

“Hàn Bân, thẩm vấn thế nào rồi? Nghi phạm đã khai chưa?” Tôn Hưng tiến đến gần, hỏi riêng Hàn Bân.

“Hắn đã khai rồi, Tôn Thiếu Cường chính là hung thủ giết người vứt xác.” Hàn Bân trả lời.

“Người bị giết là ai?” Một đội viên khác không kìm được hỏi.

“Trần Kiến Phi.”

“Trần Kiến Phi là ai?” Các thành viên đội một có vẻ bối rối.

“Đừng vội, mọi người ngồi xuống, để Hàn Bân kể lại toàn bộ quá trình vụ án.” Đới Minh Hàm lên tiếng.

Khi Đới Minh Hàm mở lời, mọi người lập tức làm theo.

Từ đội trưởng đến các đội viên đều ngồi ngay ngắn.

Có cơ hội được thể hiện, Hàn Bân không bỏ lỡ, kể lại toàn bộ vụ án từ đầu đến cuối.

Hàn Bân phân tích nguyên nhân vụ án bắt nguồn từ mối tình tay ba giữa Trương Hải Yến, Tào Dương và Lý Đào. Tào Dương thường xuyên đi làm xa, Trương Hải Yến và Lý Đào nảy sinh tình cảm, vì muốn chiếm đoạt Trương Hải Yến, Lý Đào đã nghĩ đến việc thuê người giết Tào Dương.

Tôn Thiếu Cường là người Lý Đào thuê, còn Trần Kiến Phi, nạn nhân, là trợ thủ của Tôn Thiếu Cường. Sau này, do mâu thuẫn chia chác, Tôn Thiếu Cường tức giận giết Trần Kiến Phi, dẫn đến vụ án giết người vứt xác.

Hàn Bân kể lại chi tiết từng tình tiết vụ án, mọi người nghe rất chăm chú, nhất là các thành viên đội một, họ đã theo dõi nghi phạm suốt thời gian qua, công lao cuối cùng lại thuộc về đội ba, trong lòng họ không khỏi uất ức.

Lý Chiếm Khôn cũng có chút tiếc nuối, vỗ đùi: “Thảo nào mãi không tìm được xe nghi phạm, tên này không chỉ thay biển số, còn dán lớp decal khác màu, thật quỷ quyệt.”

“Đới cục, bây giờ chúng ta coi như đã phá án đúng hạn chưa?” Lý Huy cười hỏi.

“Án giết người vứt xác đã phá rồi.” Đới Minh Hàm cười, sau đó nói tiếp: “Nhưng vẫn chưa trọn vẹn, Lý Đào vẫn chưa bị bắt.”

Thuê người giết thuộc tội đồng phạm, cả người thuê và người được thuê đều là chủ mưu, mức độ nguy hiểm xã hội như nhau.

Chương 201: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân cau mày, lời của Đới Minh Hàm nhắc nhở hắn, theo lời khai của Tôn Thiếu Cường, Lý Đào chắc chắn không từ bỏ ý định giết Tào Dương…

Với suy đoán này, Hàn Bân không đưa ra ngay, thứ nhất là không có bằng chứng; thứ hai là Đới Minh Hàm đã nói vụ án coi như đã kết thúc, Hàn Bân không muốn gây rắc rối.

Hành động cũng cần xem xét tình hình.

Vụ án xác không đầu ở Cầm Đảo gây chấn động lớn, không chỉ vì có người chết, mà còn vì phương thức phạm tội tàn nhẫn, làm nhiều người kinh sợ. Phá án sớm ngày nào, người dân sẽ yên tâm sớm ngày đó.

Sắp đến kỷ niệm 70 năm, cần để người dân có một lễ kỷ niệm an lành, thư thái.

Buổi trưa, Hàn Bân gọi một phần cơm hộp, đặt một số món đặc sản địa phương, mang đến cho Tôn Thiếu Cường. Tôn Thiếu Cường nói cảm ơn, rồi cúi đầu ăn, không nói thêm lời nào.

Hàn Bân hút một điếu thuốc, rồi rời đi.

Dù sao cũng là kinh phí của tổ chuyên án, Hàn Bân không cần thất hứa, giúp người cũng là giúp mình, Tôn Thiếu Cường ăn một bữa hay ít một bữa cũng không sao.

Chiều, Hàn Bân và những người khác áp giải Tôn Thiếu Cường đi chỉ điểm hiện trường, vụ án coi như đã kết thúc, vụ

án xác không đầu được tuyên bố phá giải, tổ chuyên án cũng giải tán tại chỗ.

Đội một lo thủ tục, sắp xếp hồ sơ.

Đội ba tiếp nhận vụ án thuê người giết, chịu trách nhiệm bắt giữ nghi phạm Lý Đào.

Tối.

Trịnh Khải Hoàn đãi khách, đội ba đến một nhà hàng gần đó, chuẩn bị ăn uống thoải mái.

Sau khi gọi món xong, Trịnh Khải Hoàn nâng tách trà:

"Mọi người vất vả rồi, vì sớm phá án, ăn không ngon, ngủ không yên, ta làm đội trưởng đều thấy, thay trà bằng rượu, kính mọi người một chén."

"Mời." Mọi người cùng nâng tách trà, uống một ngụm.

"Trịnh đội, lần này công lao thuộc về đội chúng ta, mặt đội trưởng Lý không vui chút nào." Ngụy Tử Mặc cười nói.

"Chỉ là may mắn thôi, nếu không có đội một, chúng ta cũng phải cử người truy tìm xe nghi phạm, có lẽ cũng đã bị trễ." Trịnh Khải Hoàn khiêm tốn, nhưng mặt vẫn tươi cười.

Phân cục Ngọc Hoa có một đội cảnh sát hình sự, dưới quyền có ba trung đội cảnh sát hình sự, từ khi đội trưởng trước chuyển đi, Đới Minh Hàm kiêm nhiệm chức đội trưởng, giữa các đội trưởng trung đội chắc chắn có cạnh tranh.

"Trần Kiến Phi bị giết, Lý Đào cũng mất tích, ngươi nói xem hắn trốn đâu rồi." Tôn Hưng tò mò hỏi.

"Có lẽ nghe được tin tức, trốn rồi." Lý Huy đoán.

Hàn Bân kịp thời lên tiếng: "Tôn Thiếu Cường giết người vứt xác, Lý Đào không tham gia, Tôn Thiếu Cường cũng

không chủ động nói, ta nghĩ khả năng Lý Đào trốn không cao."

Lý Huy tin vào suy đoán của Hàn Bân: "Vậy hắn trốn ở đâu?"

"Không biết." Hàn Bân lắc đầu, nói ra suy đoán trước đó:

"Qua lời khai của Tôn Thiếu Cường, Lý Đào rất có thể sẽ lại ra tay với Tào Dương, ta nghĩ nên bảo vệ Tào Dương."

"Ngươi nói đúng là xui xẻo, bị cắm sừng chưa đủ, còn suýt bị tình địch thuê người giết." Ngụy Tử Mặc vừa cười vừa khóc.

"Cốc cốc." Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, mọi người im lặng.

Tiếp theo, phục vụ mang vài món ăn vào.

Có rau câu rong biển, rau xào tỏi, gà nấu nấm, ốc xào, chân giò hầm, thịt dê, bánh xếp ba vị, mỗi người còn gọi một bát mì bò, chút nữa sẽ mang lên.

Mọi người vừa ăn vừa trò chuyện, đợi khi món ăn đầy đủ, phục vụ ra ngoài.

Hàn Bân mới tiếp tục đề tài: "Các ngươi nói Lý Đào thuê người giết này, Trương Hải Yến có biết không?"

Tôn Hưng gắp một con ốc bỏ vào đĩa, đáp: "Nếu Trương Hải Yến biết, thì thật đáng sợ, Tào Dương biết được, chắc mơ cũng giật mình tỉnh dậy."

"Trịnh đội, để đảm bảo an toàn cho Tào Dương, có nên gọi hắn đến đồn làm biên bản, nhắc hắn Lý Đào có thể hại hắn." Ngụy Tử Mặc đề nghị.

Trịnh Khải Hoàn châm thuốc, rít một hơi: "Đúng là cần thiết."

“Còn Trương Hải Yến thì sao, có nên làm biên bản cho nàng?” Hàn Bân hỏi.

“Bân Tử, ngươi nhìn người rất chuẩn, lần trước làm biên bản cho Trương Hải Yến, nàng có biểu hiện gì bất thường?” Trịnh Khải Hoàn hỏi lại.

Hàn Bân hồi tưởng một lúc, lắc đầu nói: “Từ khi ta và Lý Huy xuất hiện tại cửa hàng tạp hóa, Trương Hải Yến đã biểu hiện không bình thường, trước mặt chồng nàng lại hỏi hành tung của tình nhân nàng; nếu nàng biểu hiện bình thường, ngược lại sẽ không bình thường, vậy nên nàng chắc chắn có điều bất thường, nhưng lý do của điều bất thường này rất khó xác định.”

“Vậy chỉ có thể dùng chứng cứ mà nói.” Trịnh Khải Hoàn dụi tắt đầu thuốc, tiếp tục nói:

“Hiện tại trọng điểm điều tra nên là tìm ra hành tung của Lý Đào, phòng ngừa hắn lại ra tay với Tào Dương.”

“Ta đã gặp mẹ của Lý Đào, nàng khi nhận xác thì căng thẳng, sợ hãi, cảm giác lo lắng không phải giả vờ, nàng chắc không biết tung tích của con trai mình; ngoài mẹ của mình, người có quan hệ gần gũi nhất với Lý Đào là Trương Hải Yến, hắn và nàng có thể có liên hệ.” Hàn Bân phân tích.

Trịnh Khải Hoàn chần chừ một lúc, dặn dò:

“Vậy chúng ta chia thành ba hướng điều tra, thứ nhất là bảo vệ Tào Dương; thứ hai là tìm kiếm tung tích của Lý Đào; thứ ba là giám sát Trương Hải Yến.”

……

Chương 202: Tiêu Đề 《Ẩn》

Sáng hôm sau, cửa hàng tạp hóa ở thôn Bắc Trại.

Trương Hải Yến tuy đã hơn ba mươi tuổi, nhưng dáng người vẫn giữ được tốt, nàng cúi xuống chỉnh quần áo cho con gái trước cửa hàng tạp hóa, cũng là một cảnh đẹp.

Những người qua lại đều không khỏi nhìn nàng thêm vài lần.

“Mẹ, ta nóng.” Con gái của Trương Hải Yến, Nguyệt Nguyệt nói.

“Chúng ta phải ra ngoài, không mặc thêm làm sao được, thời tiết này thay đổi thất thường, lạnh rồi cảm, ngươi còn phải tiêm vào mông.” Trương Hải Yến dọa.

“Ta không muốn tiêm, ta không muốn.” Nguyệt Nguyệt lắc đầu nhỏ.

“Nguyệt Nguyệt ngoan, đến nhà bà ngoại nhớ ăn cơm ngoan, đừng như ở nhà.” Tào Dương cũng từ cửa hàng bước ra, đứng trước vợ mình.

“Biết rồi.” Nguyệt Nguyệt đáp.

“Vợ à, hôm nay trời âm u, sợ lát nữa mưa, hay là để ta đưa ngươi đi.” Tào Dương ngẩng đầu nhìn trời.

“Được rồi, ngươi cứ ở nhà trông cửa hàng, còn tốt hơn.” Trương Hải Yến có chút bực bội.

“Vậy các ngươi khi nào về? Ta sẽ đến đón các ngươi.”

“Đã nói không cần, chúng ta bắt taxi về rất tiện, có việc sẽ gọi ngươi.” Trương Hải Yến nói xong, nắm tay con gái, xách túi rời khỏi cửa hàng.

“Khi bắt taxi nhớ chú ý an toàn, nếu không bắt được xe, nhớ gọi ta.” Tào Dương gọi theo.

Trương Hải Yến không đáp lại, một tay dắt con, một tay xách túi, không quay đầu lại mà đi.

Tào Dương trở về cửa hàng, dọn dẹp một chút, khách hàng cũng không nhiều.

Thời này, điều kiện nông thôn ngày càng tốt, so bì cũng ngày càng nhiều, nhà nào trước khi cưới cũng mua xe, làng bên mở một Đại Siêu Thị, lái xe chỉ vài phút là tới, nhiều người thích đi siêu thị, hàng hóa đầy đủ, loại phong phú, thỉnh thoảng còn có giá rẻ, kinh doanh cửa hàng tạp hóa ngày càng khó khăn.

May mà Tào Dương chăm chỉ, thường xuyên ra ngoài làm việc, cuộc sống gia đình cũng tạm ổn.

“Đáp đáp…”

Tiếng bước chân vang lên, Tào Dương theo thói quen nhìn ra cửa, thấy hai bóng người quen thuộc mà lại xa lạ.

“Hai vị cảnh sát, sao các ngươi lại đến nữa?”

Người tới chính là Hàn Bân và Lý Huy.

“Chúng ta đến để tìm hiểu một chút.” Hàn Bân theo thói quen quan sát một vòng.

“Vợ ta nói rồi, nàng thật sự không quen với người tên Lý Đào đó, chỉ là đến cửa hàng giao hai lần hàng, nên lần trước các ngươi nói tên Lý Đào, nàng mới không nhớ ra.” Tào Dương nói.

“Nàng nói với ngươi như vậy?” Lý Huy cười nói.

“Đúng vậy.” Tào Dương gật đầu, lấy một hộp thuốc lá ra, vừa đưa cho Hàn Bân và Lý Huy vừa nói: “Hơn nữa, các ngươi đến không đúng lúc, vợ ta vừa ra ngoài không lâu.”

“Đi đâu rồi?”

Hàn Bân và người của hắn vẫn giám sát bên ngoài, đương nhiên biết Trương Hải Yến rời đi, chỉ không rõ đối phương đi đâu.

“Đi nhà bà ngoại, hôm nay sinh nhật ông ngoại, là một sự kiện vui.” Tào Dương nói.

Hàn Bân khoát tay, từ chối thuốc lá: “Vậy tại sao ngươi không đi?”

“Cửa hàng không thể không có người, không đi được.” Tào Dương cười khổ.

“Chúng ta không tìm Trương Hải Yến, là đến tìm ngươi.” Lý Huy chuyển giọng nói.

“Tìm ta?” Tào Dương chỉ vào mũi mình: “Tìm ta làm gì?”

Lý Huy thấy vừa bực vừa buồn cười, sống đến mức này cũng đủ rồi: “Cứu mạng ngươi.”

Tào Dương ngẩn ra, không hiểu nói: “Đồng chí cảnh sát, ngài đừng đùa, ta không phải đang rất tốt sao.”

“Cùng chúng ta đến đồn cảnh sát một chuyến, sẽ nói cho ngươi rõ ràng.” Lý Huy nói.

“Ta không đi được, còn phải mở cửa hàng.” Tào Dương có chút khó xử.

“Là mạng sống quan trọng, hay cửa hàng quan trọng, ngươi làm sao không biết điều.” Lý Huy hừ nói.

“Đồng chí cảnh sát, nếu ngươi thật sự có việc cứ nói, tại sao phải đến đồn cảnh sát.” Tào Dương nhăn mặt.

“Chúng ta phải nói về một vụ án hình sự, cửa hàng ngươi người qua lại, nếu bị nghe thấy thì sao?” Hàn Bân hỏi lại.

“Vậy được, các ngươi chờ một chút, ta đi thay bộ quần áo.” Tào Dương nói xong, quay người đi vào sân sau.

Hàn Bân và Lý Huy cũng một trước một sau theo vào sân sau.

Vừa vào sân sau, đi được vài bước, Lý Huy không nhịn được oán thán: “Đã cuối tháng rồi, sao vẫn nhiều ruồi thế này.”

Hàn Bân nhíu mày, phát hiện trong sân ruồi thật sự nhiều, nhìn kỹ, nhiều ruồi tập trung ở góc sân bên trái.

Phía bên trái sân là một mảnh vườn nhỏ, trồng rau mùi và hành lá, nhưng phía nam lại để trống một mảng, không trồng gì, nhưng ruồi lại nhiều.

Hàn Bân bước tới gần, mơ hồ ngửi thấy mùi hôi, trong đất còn thấy giòi.

Ruồi bay lượn, giòi bò trên đất, Hàn Bân nhạy bén nhận ra vấn đề, chỉ vào dưới đất, ra hiệu cho Lý Huy.

Lý Huy hiểu ý, cầm xẻng đứng dựa vào tường.

“Đồng chí cảnh sát, chúng ta đi thôi.” Tào Dương từ trong nhà bước ra.

“Tào Dương, tại sao mảnh vườn này lại để trống một mảng.” Hàn Bân hỏi.

“Ồ, trước đây trồng hẹ, con gái ta nghịch quá, nhổ hết hẹ, nên không trồng lại.” Tào Dương giải thích.

“Hành lá và rau mùi ngay bên cạnh, ta thấy mọc rất tốt, sao con gái ngươi không nhổ.” Hàn Bân hỏi lại.

“Con gái ta không thích ăn hẹ.” Tào Dương nói.

Lời này có vẻ quá qua loa, trẻ con nghịch nhổ cây có thể có, nhưng chỉ nhổ một loại cây, không phá hoại cây khác, khả năng rất nhỏ.

Sau khi phát hiện xác không đầu không lâu, tổ chuyên án vẫn đang tìm Lý Đào, nhưng Lý Đào không có tin tức, trước đó đội ba thảo luận phân tích, Lý Đào có thể sợ bị lộ tội giết người thuê, nên trốn chạy.

Chương 203: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân thấy khả năng này không lớn, Lý Đào rất cố chấp muốn giết Tào Dương, thuê giết không thành, có thể sẽ dùng cách khác.

Bây giờ có khả năng khác, Lý Đào đã chết.

Nghĩ đến đây, Hàn Bân nói với Lý Huy bên cạnh:

"Đào."

Lý Huy bước đến bên mảnh đất trống, cầm xẻng bắt đầu đào đất.

"Đồng chí cảnh sát, làm gì vậy? Tại sao đào đất nhà ta." Tào Dương nhanh chóng bước tới, hỏi.

"Chúng ta đang điều tra một vụ giết người thuê, xin ngươi hợp tác với cảnh sát." Hàn Bân nói.

"Ngươi đừng dọa người." Tào Dương nắm chặt xẻng, ngăn cản không cho đào.

Lúc này, không cần khách sáo, Hàn Bân đặt tay lên gậy, quát: "Đi ra tường bên kia."

"Đừng… đừng động tay động chân, có gì từ từ nói." Tào Dương vẫy tay, lui ra tường.

"Đưa tay lên đầu, ngồi xuống." Hàn Bân nói.

"Vâng vâng." Tào Dương sợ hãi, trán đã đẫm mồ hôi.

Hàn Bân giám sát Tào Dương, Lý Huy yên tâm đào tiếp, một xẻng xuống nhiều hơn giòi, Lý Huy đào thêm vài xẻng,

đào sâu khoảng nửa mét, xẻng không xuống được nữa.

Gạt đất sang một bên, lộ ra một túi nhựa đen, trên đó đầy giòi, dùng xẻng rạch túi nhựa, bên trong lộ ra một chân người thối rữa.

Dù Lý Huy đã chuẩn bị tâm lý, vẫn không nhịn được lùi lại vài bước, mùi thối quá nồng.

Thấy hành động của Lý Huy, Tào Dương đứng dậy, thò đầu nhìn.

"Bốp!"

Một tiếng, gậy của Hàn Bân trúng đích, chỉ vào mũi Tào Dương: "Không được cử động, nằm xuống."

"Ah! Chuyện gì vậy?" Tào Dương hoảng hốt.

"Nằm xuống." Hàn Bân lớn tiếng quát.

"Ta ta…"

Tào Dương muốn nói gì đó, nhưng, thấy gậy trong tay Hàn Bân vẫn sợ hãi, nằm xuống đất theo lời Hàn Bân.

Hàn Bân nhanh chóng bước tới, đầu gối đè lên lưng Tào Dương, khiến hắn không thể đứng dậy, còng tay hắn lại, mới thở phào nhẹ nhõm.

"Đứng dậy."

Tào Dương vừa đứng dậy, vừa kêu lên: "Các ngươi là cảnh sát, cũng không thể còng người lung tung, ta sẽ kiện các ngươi, các ngươi đang xúc phạm người!"

Hàn Bân kéo Tào Dương đến bên hố: "Đây là cái gì?"

Tào Dương liếc nhìn, thân mình mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất.

……

Nửa giờ sau, Trịnh Khải Hoàn dẫn pháp y và đội kỹ thuật đến hiện trường.

Thi thể đã thối rữa nghiêm trọng, không thể nhận dạng, chỉ có thể xác định danh tính qua xét nghiệm DNA.

Hàn Bân và những người khác áp giải Tào Dương về cục phân khu.

Thẩm vấn trong phòng.

Tào Dương có chút rối loạn, tay run rẩy dữ dội.

Hàn Bân mở sổ ghi chép, theo thông lệ hỏi: "Họ tên, tuổi, giới tính, dân tộc……"

"Ta… ta tên là Tào…"

Tào Dương ấp úng hồi lâu, không nói được câu nào.

Hàn Bân bước tới bàn, vẫy tay: "Đừng lo lắng, hít thở sâu vài lần."

Một lúc sau, Tào Dương mới bình tĩnh lại:

"Tào Dương, ta tên Tào Dương, ta thực sự không phạm tội, ta 40 tuổi rồi…"

"Xác trong sân nhà ngươi là của ai?" Hàn Bân hỏi.

"Không biết, ta thực sự không biết."

"Người chết có phải Lý Đào không?" Hàn Bân truy hỏi.

"Lý Đào, ta không quen, làm sao giết hắn được."

"Ngươi không quen hắn, nhưng hắn quen ngươi, còn thuê người giết ngươi, vậy động cơ ngươi giết hắn rất đầy đủ." Lý Huy xen vào.

"Ta thực sự không có, ta rất nhát gan, một mình buổi tối ngủ cũng không dám tắt đèn, sao ta có thể giết người." Tào Dương khóc lóc.

“Vậy ngươi giải thích cho ta, tại sao trong sân nhà ngươi lại có một xác chết.” Hàn Bân hỏi.

Tào Dương chần chừ một lúc, há miệng, sau đó cúi đầu.

“Nói đi.”

“Ta không biết phải nói gì.” Tào Dương nói.

“Cốc cốc.” Cửa phòng thẩm vấn vang lên hai tiếng, sau đó mở ra, Kiều Tử Minh từ phòng pháp y bước vào, đưa cho Hàn Bân một báo cáo.

“Cảm ơn.”

Kiều Tử Minh gật đầu, liếc nhìn Tào Dương, rồi bước ra.

Hàn Bân cúi đầu, xem kỹ báo cáo, đây là báo cáo khám nghiệm tử thi của người chết, thời gian tử vong khoảng ngày 30 tháng 8, nguyên nhân tử vong là do ngộ độc…

Hàn Bân xem xong báo cáo, trong lòng đã có tính toán, hỏi: “Ngày 30 tháng 8 ngươi ở đâu?”

“Không nhớ rõ.”

“Nghĩ kỹ lại.”

“Hôm đó, hôm đó… ta nhớ rồi, hình như đi làm việc ngoài tỉnh.”

“Đi đâu? Mấy giờ đi? Có ai chứng minh không?”

Tào Dương nhớ lại một lúc: “Đi từ 8 giờ sáng, cùng với hai người cùng làng, một người tên Triệu Húc Hâm, một người tên Vương Tử Sơn.”

“Khi nào về?”

“Khoảng mười ngày sau của tháng chín.”

Hàn Bân lại quay lại câu hỏi ban đầu, hỏi về xác chết, Tào Dương lại im lặng.

Hai mươi phút sau, Hàn Bân tạm dừng thẩm vấn.

Tổ chuyên án đã rút lui, nhưng vì còn phải điều tra vụ giết người thuê, văn phòng vẫn để đội ba sử dụng.

Vừa vào văn phòng, Trịnh Khải Hoàn đã vào thẳng vấn đề: "Thẩm vấn thế nào?"

"Tào Dương không chịu khai, đưa ra một bằng chứng ngoại phạm, cần xác minh tính thực." Hàn Bân nói.

"Hỏi về xác chết, tên này giả vờ, chắc chắn có vấn đề." Lý Huy hừ nói.

"Các ngươi nói, người chết có phải Lý Đào không?" Tôn Hưng hỏi, sau vụ nhầm lẫn lần trước, hắn trở nên cẩn thận hơn nhiều.

"Từ tình hình hiện tại, khả năng người chết là Lý Đào rất lớn, nhưng để xác định, phải chờ kết quả đối chiếu DNA." Trịnh Khải Hoàn giơ tay.

"Tặc tặc, nếu xác thực là Lý Đào, vụ này thật sự là lớn, Lý Đào thuê giết Tào Dương, kết quả không giết được Tào Dương, hai kẻ giết thuê lại giết nhau, cuối cùng mất mạng." Lý Huy nói.

Chương 204: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Tuy nhiên, Tào Dương trông rất nhút nhát, không giống người dám giết người." Ngụy Tử Mặc nói.

Lý Huy vỗ vai Ngụy Tử Mặc, cười nói: "Anh bạn, nhớ kỹ một câu, đừng bắt nạt người hiền, kẻo hối không kịp."

Khoảng năm giờ chiều, thôn Phúc Giang.

Nhà mẹ đẻ của Trương Hải Yến ở thôn Phúc Giang, thôn này không lớn, cách xa thành phố Cầm Đảo, không giàu có.

Trước đó không lâu, Trương Hải Yến nhận được cuộc gọi của hàng xóm, biết có một nhóm cảnh sát đến nhà, còn dẫn Tào Dương đi, sợ hãi mặt trắng bệch.

Nhanh chóng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị dẫn con gái rời khỏi nhà mẹ đẻ.

Cha của Trương Hải Yến không nhịn được hỏi: "Yến, rốt cuộc có chuyện gì mà gấp thế."

"Đúng vậy, mẹ vừa thay ga trải giường sáng nay, còn mong các ngươi ở lại vài ngày." Mẹ của Trương Hải Yến nói.

"Cửa hàng tạp hóa có chuyện, Tào Dương một mình không xử lý được, ta phải về gấp."

"Chuyện gì mà gấp thế."

"Ôi, một hai câu ta không nói rõ." Trương Hải Yến lấp liếm.

“Tào Dương thật vô dụng, việc gì cũng không làm được, còn để vợ lo lắng.” Cha của Trương Hải Yến trách.

“Mẹ, ta không muốn đi, ta muốn ở lại nhà bà ngoại, muốn theo ông ngoại xem lợn.” Nguyệt Nguyệt kéo tay Trương Hải Yến làm nũng.

Trương Hải Yến chần chừ một lúc, nói: “Nguyệt Nguyệt ngoan, vậy ngươi ở lại nhà bà ngoại, mẹ ngày mai sẽ đến đón ngươi.”

“Không, ta muốn mẹ ở lại cùng.”

“Mẹ có việc, về xử lý xong ngày mai sẽ đến đón ngươi, nghe lời.” Trương Hải Yến ngồi xuống, chỉnh quần áo cho Nguyệt Nguyệt, hôn lên má nàng.

“Nguyệt Nguyệt theo bà ngoại, mẹ ngươi ngày mai lại đến.” Mẹ của Trương Hải Yến khuyên.

Trương Hải Yến hứa mua đồ chơi trên mạng cho con gái, Nguyệt Nguyệt mới đồng ý ở lại.

Trương Hải Yến từ biệt mẹ và con gái, cha nàng dùng xe điện chở nàng đến bên đường, không nhịn được hỏi: “Yến, rốt cuộc có chuyện gì mà gấp thế, cần bố giúp không.”

“Không cần, chuyện buôn bán.” Trương Hải Yến lắc đầu.

“Thật sự có chuyện không giải quyết được, thì nói với gia đình, đừng tự chịu đựng.”

“Biết rồi.”

Thôn khó bắt xe, Trương Hải Yến dự định đi xe buýt đến đường chính rồi bắt taxi, nhưng nàng may mắn, một chiếc taxi vừa tới, nàng vẫy xe ngồi lên.

Ngồi vào xe, Trương Hải Yến vẫy tay tạm biệt cha, lại nhìn về phía thôn, nước mắt không ngừng chảy, lẩm bẩm:

“Nguyệt Nguyệt, mẹ xin lỗi ngươi, xin lỗi…”

“Cô gái, ngươi định đi đâu?” Tài xế hỏi.

“Bến xe.”

“Giờ này đi bến xe, có thể bị tắc đường giữa chừng.” Tài xế nói.

“Không sao, tắc đường cũng đi, càng nhanh càng tốt, ta trả thêm tiền.” Trương Hải Yến nói.

“Vậy ta nói trước, đi đường vòng nhanh hơn, không tắc đường, nhưng xa, ta sẽ tính theo đồng hồ.” Tài xế nhắc.

“Đắt một chút không sao, càng nhanh càng tốt.”

“Được rồi.” Tài xế tăng tốc, chạy nhanh hơn một chút.

Trương Hải Yến che mặt, nước mắt vẫn không ngừng chảy.

……

Xe chạy nửa giờ, Trương Hải Yến cảm thấy không ổn: “Tài xế, sao ngươi chạy vào thành phố? Ta muốn đi bến xe.”

“Ta biết, giờ này xe đều đi ra ngoài thành, đi vào thành không tắc, yên tâm đi, ta là người chuyên nghiệp, biết lái xe nhanh hơn ngươi.” Tài xế cười nói.

Trương Hải Yến lo lắng, không tranh cãi tài xế có cố tình vòng xa không, nàng chưa quyết định sẽ đi đâu, đành để đâu hay đó.

Thôn Bắc Trại gần Cầm Đảo, nhưng vì mở cửa hàng, Trương Hải Yến ít vào thành phố, nàng biết mình sau này khó có cơ hội trở lại, vừa hay nhân dịp này nhìn thêm một lần.

Đột nhiên, Trương Hải Yến rùng mình, nàng thấy phía trước có đồn cảnh sát, nghĩ đến việc xe chạy qua đồn cảnh sát, nàng cảm thấy sợ hãi.

“Mau đi, mau đi…”

Trương Hải Yến thầm nhủ, muốn xe chạy nhanh qua, đồng thời tự nhắc mình, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất.

Chốc lát sau, Trương Hải Yến sững sờ, xe chạy thẳng vào đồn cảnh sát.

Nàng ngẩn ngơ như xem phim, một nữ cảnh sát đến, còng tay nàng, rồi đưa nàng vào đồn cảnh sát, có người nói gì đó với nàng, nhưng tai nàng như bị điếc, không nghe được gì, đầu óc trống rỗng.

……

Nửa giờ sau, phòng thẩm vấn của Phân Cục Ngọc Hoa.

Trương Hải Yến ngồi trên ghế thẩm vấn, Hàn Bân thẩm vấn chính, Điền Lệ ghi chép.

Khi Trương Hải Yến bị đưa vào đồn, nghi ngờ của Tào Dương cũng được loại bỏ.

Hai nhân chứng mà Tào Dương cung cấp, một là Triệu Húc Hâm, một là Vương Tử Sơn.

Cảnh sát đã xác nhận, khoảng 8 giờ sáng ngày 30 tháng 8, ba người rời Cầm Đảo, suốt thời gian ở cùng nhau, Tào Dương trở lại thôn Bắc Trại sau ngày 10 tháng 9.

Sáng 30 tháng 8, khoảng 10 giờ, Lý Đào rút tiền từ ngân hàng, khoảng 11 giờ đưa tiền cho Tôn Thiếu Cường, chiều có người thấy hắn đến thôn Bắc Trại, còn mua một cặp thận lợn để xào làm mồi nhậu.

Khi Tào Dương rời Cầm Đảo, Lý Đào vẫn còn sống, khi Tào Dương trở lại Cầm Đảo, Lý Đào đã chết khoảng mười ngày, có thể loại trừ nghi ngờ của hắn.

Xác chết tìm thấy trong sân nhà Tào Dương, trước đó nghi ngờ lớn nhất là Tào Dương vì có động cơ gây án; nhưng nếu xét về cơ hội gây án, Trương Hải Yến ở nhà, lại có quan hệ gần gũi với Lý Đào, có cơ hội đầu độc nhiều hơn.

Trương Hải Yến có chút lơ đễnh.

Chương 205: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân gõ bàn, hỏi: "Họ tên, giới tính, tuổi, dân tộc…"

Trương Hải Yến từ từ ngẩng đầu, liếc nhìn Hàn Bân: "Ngươi đều biết rồi, còn hỏi gì nữa?"

"Trước là ghi chép, giờ là thẩm vấn, phải tách bạch rõ ràng." Hàn Bân nói.

"Trong mắt ta đều giống nhau, chỉ biết làm hình thức."

Hàn Bân đặt bút xuống, hỏi: "Ngươi có thái độ gì vậy?"

"Mẹ đây có thái độ vậy thì sao?" Trương Hải Yến thách thức.

"Đừng không biết điều, thẩm vấn theo quy định là để bảo vệ quyền lợi của ngươi, ta bỏ máy ghi hình ra, ngươi dám nói lại không?" Hàn Bân quát.

"Bỏ thì bỏ, ai sợ ai?"

"Ngươi không khai, chúng ta cũng có chứng cứ buộc tội ngươi, nếu bị buộc tội mà không có lời khai, ngươi chắc chắn sẽ bị tử hình." Hàn Bân lạnh lùng nói.

"Hừ." Trương Hải Yến hừ một tiếng, vẫn một vẻ không quan tâm.

"Hãy nghĩ đến con gái ngươi, còn muốn gặp nó không, nhìn nó lớn lên, đi học, kết hôn, sinh con." Hàn Bân hỏi.

Trương Hải Yến vẫn không nói gì.

“Ngươi trên taxi, luôn nói xin lỗi con gái mình, nếu ngươi thực sự chết, sẽ không có cơ hội nói lời xin lỗi.”

“Nói có ích không? Nó hiểu không? Có tha thứ không?” Trương Hải Yến hỏi lại.

“Tha thứ hay không là việc của nó, ít nhất, ngươi còn cơ hội nhìn nó.”

Trương Hải Yến do dự lâu: “Bao nhiêu năm?”

“Chỉ cần ngươi có cơ hội lập công, sẽ được giảm án.” Hàn Bân nói.

Nước mắt Trương Hải Yến chảy xuống má, khóc thút thít.

Một lúc sau, Trương Hải Yến lau nước mắt, nói: “Lý Đào là ta giết.”

Hàn Bân mở sổ, hỏi: “Tại sao giết Lý Đào?”

Trương Hải Yến thở dài, vuốt tóc: “Hắn đáng chết.”

“Ngươi và hắn có quan hệ gì?”

“Quan hệ nam nữ.”

“Việc Lý Đào thuê giết Tào Dương, ngươi có biết không?” Hàn Bân hỏi.

“Trước đó, nghe hắn nói có ý định này, ta tưởng hắn nói khoác, không ngờ hắn thực sự làm.” Trương Hải Yến có vẻ phức tạp.

“Khi nào ngươi biết chắc việc này?”

“Ngày 30 tháng 8, Tào Dương đi làm việc ngoài tỉnh, hắn đến nhà ta, nói đã tìm hai người giết Tào Dương, kết quả hai người đó thất bại, Tào Dương đi làm việc ngoài tỉnh, hai người đó cũng không muốn làm nữa.”

“Nếu ngươi yêu nhau, ly hôn với Tào Dương là được, sao phải giết hắn.”

“Ta khuyên Lý Đào, đừng làm chuyện dại dột, đừng tìm người giết Tào Dương, hắn không nghe; hắn nói chỉ khi Tào Dương chết, tài sản, cửa hàng và tiền mới thuộc về ta, ly hôn thì không có chỗ ở.” Trương Hải Yến cười khổ:

“Nghe hắn nói, ta cũng thấy ghê tởm, hắn muốn giết cha ruột của Nguyệt Nguyệt, rồi làm cha dượng, nếu Nguyệt Nguyệt biết sau này, làm sao đối mặt?”

“Ngươi giết Lý Đào để bảo vệ Tào Dương?”

“Lúc đó, ta không định giết Lý Đào, chỉ muốn khuyên hắn đừng làm vậy, trưa hắn ăn cơm ở nhà ta, uống vài ly, ăn xong nói nhớ ta, Nguyệt Nguyệt cũng ở nhà, ta nói không được, hắn bảo ta dỗ Nguyệt Nguyệt ngủ.” Trương Hải Yến nhắm mắt, thở dài, nói tiếp:

“Chiều, ta vất vả lắm mới dỗ Nguyệt Nguyệt ngủ, chúng ta bắt đầu vận động, kết quả động tĩnh quá lớn, làm con tỉnh dậy, ta phải chăm sóc con, hắn thấy bực mình, tối Nguyệt Nguyệt không chịu ăn cơm, hắn lại bực mình, còn đá con một cái.”

“Trước đây ta từng phá thai, sau đó khó mang thai, tưởng mình không thể sinh con nữa, nên mới lấy Tào Dương, hắn tuy không có bản lĩnh, nhưng không ghét bỏ ta, ai ngờ hơn ba mươi tuổi, ta bất ngờ có Nguyệt Nguyệt, ta thật sự rất vui, nghĩ là ông trời ban cho ta, ta giờ đã lớn tuổi, sau này khó có con nữa, Nguyệt Nguyệt với ta rất quan trọng.”

“Tào Dương đối xử với ngươi tốt, hai ngươi lại có con, tại sao còn qua lại với Lý Đào?” Điền Lệ không hiểu.

“Ta và Lý Đào quen lâu rồi, chưa kết hôn đã thân nhau, sau đó vì lý do nào đó chia tay; ta và Tào Dương sau khi kết hôn sống tạm ổn, nhưng đó không phải cuộc sống ta muốn, Tào

Dương là người thật thà, nhút nhát, cả đời thành tựu có hạn, không thể cho ta cuộc sống ta muốn, nhưng Lý Đào thì khác, hắn gan dạ, dám làm việc, chỉ cần có cơ hội thích hợp, hắn sẽ phát đạt, cho ta cuộc sống ta muốn.” Trương Hải Yến nói.

“Ngươi muốn cuộc sống như thế nào?” Điền Lệ hỏi.

“Cô gái, giờ nói những chuyện này còn ý nghĩa không?” Trương Hải Yến lắc đầu.

“Ngươi vì Nguyệt Nguyệt mà giết Tào Dương?”

“Khi hắn đá Nguyệt Nguyệt, ta đã nghĩ rõ, Lý Đào có thể phù hợp với ta, nhưng không phù hợp làm cha dượng của Nguyệt Nguyệt, dù sau này có tiền, Nguyệt Nguyệt cũng không hạnh phúc.” Trương Hải Yến cười lạnh:

“Ta rất hiểu Lý Đào, hắn muốn làm gì sẽ làm được, nếu giờ ta chia tay, hắn chắc chắn không đồng ý, lúc đó hắn không giết Tào Dương, mà giết chúng ta mẹ con.”

“Vậy ngươi quyết định giết hắn trước?”

“Đúng, ta mua thuốc từ nhà ông Triệu ở đầu làng, tối hôm đó đầu độc hắn, rồi đào hố trong sân chôn hắn.”

“Giải quyết việc này có nhiều cách, ngươi có thể báo cảnh sát, có thể dọn nhà, nhưng ngươi lại chọn cách sai lầm nhất.” Điền Lệ thở dài.

“Người ngoài cuộc luôn rõ ràng, người ngoài cuộc không bao giờ hiểu cảm giác của người trong cuộc, nếu mọi việc như ngươi nói, các ngươi đã thất nghiệp lâu rồi.” Trương Hải Yến cười nhạt.

“Ngươi là một người mẹ tốt, nhưng không phải là một người mẹ đủ tốt.” Hàn Bân nói.

Chương 206: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi nói đúng, ta trên đời này chỉ có lỗi với con gái ta.”

“Cha mẹ ngươi, và Tào Dương thì sao?”

“Ta không nợ họ, ta thành ra như vậy, chẳng phải cũng vì họ sao?” Trương Hải Yến nói.

“Cha mẹ ngươi nuôi ngươi lớn dễ dàng sao? Nghe lời ngươi nói, họ sẽ nghĩ gì?” Điền Lệ hỏi lại.

“Trên đời này không ai dễ dàng, ta dễ dàng sao? Ta muốn có cuộc sống tốt hơn có sai không? Ta không muốn con gái ta như ta, ta muốn cho nó điều kiện tốt hơn, trên đời này không có trắng đen tuyệt đối, trong mắt ta, sự tầm thường của cha mẹ cũng là một tổn thương cho con cái.” Trương Hải Yến càng nói càng kích động.

“Ngươi cũng là một người mẹ, ngươi cũng yêu con gái mình, sao không biết cảm ơn, sinh và nuôi một đứa con phải chịu bao nhiêu vất vả.” Điền Lệ nói.

“Ngươi chỉ thấy vất vả của cha mẹ, có thấy vất vả của con cái không, trước khi sinh con có nghĩ con có muốn không, nếu nói với con, sinh ra ngươi phải chịu nhiều khổ, vất vả, định sẵn là nghèo hơn người khác, ta tin nhiều người, thà không đến thế giới này, không phải ai cũng muốn làm nền.” Trương Hải Yến nói.

“Suy nghĩ của ngươi quá cực đoan, ta không đồng ý.” Điền Lệ giơ tay.

Trương Hải Yến cười khổ: “Chúc mừng ngươi, điều đó có nghĩa là ngươi sống tốt.”

……

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Điền Lệ thở dài, nói: “Suy nghĩ của Trương Hải Yến quá cực đoan.”

“Chính vì tính cách này, nàng mới ở đây.” Hàn Bân nói.

“Ngươi có hiểu lời nàng nói không?” Điền Lệ hỏi.

“Hiểu không có nghĩa là đồng ý.”

“Ta chỉ thấy, nàng quá lạnh nhạt với cha mẹ mình.” Điền Lệ nói.

“Ta nghĩ, Trương Hải Yến không phải không yêu cha mẹ, chỉ là không có khả năng, nàng biết điều này, nên muốn thay đổi tình trạng của mình, cho con gái có tương lai tốt, không muốn con gái mình giống như mình.” Hàn Bân phân tích.

“Ngươi hiểu rõ tình hình Lý Đào, hắn chỉ là một kẻ lưu manh, có thể tốt hơn Tào Dương bao nhiêu?” Điền Lệ nói.

“Mọi việc đều có hai mặt, chính vì Tào Dương tuân thủ quy tắc, Trương Hải Yến đã thấy được tương lai của hắn, tính cách của Tào Dương chỉ sống cuộc sống bình thường, định trước không thể giàu; Lý Đào vì đạt mục đích không từ thủ đoạn, bất chấp hậu quả, thật sự có khả năng phát đạt.” Hàn Bân nói.

“Dù sao, ta không thể đồng ý với Trương Hải Yến.”

“Điều đó có nghĩa, các ngươi không cùng loại người.” Hàn Bân cười.

“Chúc mừng cảnh sát 577533 phá vụ án hình sự lớn.” Thông báo huy hiệu vang lên.

“Phân tích biểu cảm khuôn mặt: Thành thạo cấp 7.”

“Thưởng điểm công trạng 20 điểm.”

“Cảnh sát 577533 nổi bật trong tổ chuyên án, được mọi người công nhận, được thưởng một phần quà lớn.”

Kỹ năng dạo bước trên biển: Quan sát

Cấp độ kỹ năng: Cao cấp

Tác dụng: Thông qua huấn luyện và kỹ năng có thể tăng cường khả năng chú ý, trí nhớ và tư duy, nhanh chóng nhận ra đặc điểm và sự bất thường của sự việc.

Khả năng quan sát rất quan trọng đối với cảnh sát.

Một người đi lướt qua ngươi, ngươi có thể chỉ nhớ giới tính, hình dáng đại khái, màu sắc quần áo, nhưng một số chi tiết cụ thể, khó có thể chú ý, dù chú ý, cũng khó nhớ rõ.

Nếu người này là nghi phạm cố ý ngụy trang, có thể bỏ lỡ cơ hội bắt giữ.

Nhưng người có khả năng quan sát tốt, nhìn kỹ hơn, suy nghĩ nhạy bén hơn, nhận ra những đặc điểm khó thấy, phán đoán chính xác danh tính đối phương.

Nhanh chóng bắt giữ nghi phạm.

Ví dụ đơn giản, ném bộ bài lên trời, trước khi rơi xuống tìm ra quân bích á từ 54 lá bài, với người bình thường, khi bài rơi sẽ hoa mắt, không thể tìm ra quân bích á từ hơn 50 lá bài.

Nhưng chỉ cần huấn luyện lâu dài, quan sát tốt, vẫn có thể làm được.

Huấn luyện quan sát thường có năm phương pháp, đây là một trong số đó gọi là ‘ném nhìn’, từ nhiều lá bài tìm ra một lá, chỉ là huấn luyện cơ bản, khi độ khó tăng lên, có thể cần nhớ vị trí rơi của nhiều lá bài.

Hàn Bân học được kỹ năng quan sát cao cấp, nhìn mọi thứ xung quanh, đã có chút khác biệt, cần thêm thời gian để thích nghi.

……

Ngày hôm sau, dẫn Trương Hải Yến nhận diện hiện trường, vụ án cơ bản kết thúc.

Đới Minh Hàm đến văn phòng tổ chuyên án, khen ngợi đội ba rất nhiều.

Đồng thời công bố, đội hình sự ba đạt danh hiệu tập thể xuất sắc của đội ngôi sao tháng này, Hàn Bân đạt danh hiệu cá nhân xuất sắc.

Đới Minh Hàm còn nói, sẽ xin một công trạng tập thể hạng ba cho đội hình sự ba, xin một công trạng cá nhân hạng ba cho Hàn Bân.

Công trạng cá nhân của Hàn Bân không cần nói, bất kể trong vụ án trước hay hai vụ giết người này, hắn đều có đóng góp lớn cho việc phá án.

Về công trạng tập thể của đội ba, một là dưới sự dẫn dắt của Trịnh Khải Hoàn, Hàn Bân và năm người phá được hai vụ giết người; thêm vào đó Tằng Bình và Triệu Anh cũng không rảnh, họ dẫn các thành viên còn lại của đội ba, phá được hai vụ án hình sự.

Có thể nói, công trạng tập thể hạng ba này, cả đội ba đều có công, không dễ có được.

Tất nhiên, đây mới là giai đoạn xin, cấp trên có phê duyệt hay không, chưa biết.

Tháng này với Hàn Bân, là một tháng thu hoạch, dù có được công trạng cá nhân hạng ba hay không, danh hiệu cá

nhân xuất sắc của đội ngôi sao tháng đã đủ cho hắn một khoản tiền thưởng không nhỏ.

Chương 207: Tiêu Đề 《Ẩn》

Không có vụ án, Hàn Bân có thể tan làm đúng giờ.

Ăn tối xong, cắt một đĩa trái cây, mở một lon bia, nằm trên sofa xem tivi, hiếm khi có thời gian thư giãn.

Hàn Bân tìm một bộ phim của Jason Statham, phim của Jason nhiều phim không chiếu ở trong nước, chỉ cần có chiếu, hắn sẽ dành thời gian đi xem.

Hắn xem một bộ phim cũ 'Crank', phần một và phần hai đều rất kinh điển, Hàn Bân đã xem vài lần, tuy nhớ tình tiết nhưng cảnh đánh đấm rất hấp dẫn.

Khi xem phim, Hàn Bân cũng dùng điện thoại, nhắn tin cho Đàm Tĩnh Nhã.

"Người đẹp làm gì vậy?"

Hai phút sau, Đàm Tĩnh Nhã trả lời: "Xem phim."

"Phim gì?"

"Bones."

"Khẩu vị nặng nhỉ." Hàn Bân nói.

"Cũng như nhau."

"Ngươi xem đến mùa nào rồi?"

"Bones có thai rồi."

"Vậy còn sớm, từ từ xem."

Hai người trò chuyện, tuy không có lửa nhưng ít nhất có chung chủ đề.

Dù chưa gặp mặt, trò chuyện một lúc cũng không có gì để nói, Hàn Bân thuận miệng mời: "Ngày mai rảnh không? Mời ngươi ăn cơm."

"Tấm lòng nhận, ăn cơm thì thôi, ngày nào cũng ăn ngoài, chán rồi, ta đã mua đồ ăn, trưa mai tự nấu." Đàm Tĩnh Nhã từ chối.

"Ngại không nếu thêm một đôi đũa?"

"Ngại."

Hàn Bân"……"

Im lặng một lúc, Đàm Tĩnh Nhã thở dài: "Gần đây bận công việc, lâu rồi không ra biển, hay là đi dạo biển."

"Được."

"Vậy tại bãi biển gần Trung tâm thương mại Lam Kình."

"Ok."

Không trò chuyện nữa, Hàn Bân tiếp tục xem phim, đến đoạn đua ngựa bà già, đoạn này kinh điển, xem một lần cười một lần.

……

Sáng hôm sau.

Hàn Bân bắt taxi đến gần Trung tâm thương mại Lam Kình, gần trung tâm là phố mua sắm, ăn uống, cách biển chỉ khoảng 100 mét.

Hàn Bân bắt taxi đến gần Trung tâm thương mại Lam Kình, đi ra biển, vài nhóm khách du lịch chụp ảnh bên biển, gió biển thổi, đã có chút lạnh.

Hàn Bân rất thích ngắm biển, so với biển rộng bao la, con người nhỏ bé, phiền muộn và tâm sự cũng trở nên nhỏ nhặt, theo gió biển mà đi.

“Đinh linh linh…” Tiếng chuông điện thoại vang lên, Hàn Bân cúi nhìn, người gọi là Đàm Tĩnh Nhã.

Hàn Bân quét mắt nhìn, xa xa một cô gái đang gọi điện thoại, mặc áo thun màu hồng, quần jean xanh nhạt ôm sát, dáng người cao, đường cong uyển chuyển, tóc đuôi ngựa, thời trang, duyên dáng, phong cách nữ thần.

Hàn Bân nhấn nút nghe: “Alo.”

“Ta đến rồi, ngươi ở đâu?”

“Đây.” Hàn Bân vẫy tay về phía người đẹp.

Người đẹp cất điện thoại, bỏ vào túi xách, đi về phía biển.

Hàn Bân cười, nghĩ lần này gặp may, không giống vụ án xác nữ ở biển lần trước.

Đàm Tĩnh Nhã bước tới gần, nhìn đồng hồ đeo tay màu xanh nhạt: “Hôm nay ta không trễ chứ.”

“Không, hôm nay ta đến sớm.” Hàn Bân nói.

“Hôm nay ta hơi lo, sợ lại bị ngươi cho leo cây.” Đàm Tĩnh Nhã đùa.

“Để tạ lỗi, mời ngươi uống cà phê.” Hàn Bân đề nghị.

“Lát nữa hãy nói, trước hết đi dạo biển, gần đây bận công việc, mệt chết đi được.” Đàm Tĩnh Nhã vươn người, thân hình gợi cảm, thu hút nhiều ánh nhìn.

Hàn Bân nghĩ, mẹ thật có mắt, sau này nên nghe theo ý mẹ.

Đàm Tĩnh Nhã bước vài bước, quay lại, hỏi: “Đúng rồi, nghe nói ngươi làm cảnh sát hình sự?”

“Đúng, ở Phân Cục Ngọc Hoa.”

“Trùng hợp, ta cũng là cảnh sát.” Đàm Tĩnh Nhã nói.

“Ngươi ở bộ phận nào?” Hàn Bân nghe mẹ nói một lần, Đàm Tĩnh Nhã là học viên mới tốt nghiệp trường cảnh sát.

“Ngươi đoán xem?”

“Hệ thống cảnh sát nhiều bộ phận, đoán không dễ, nhưng nếu dùng phương pháp loại trừ, ta nghĩ ngươi chắc chắn không phải cảnh sát hình sự.”

“Tại sao, ngươi nghĩ ta không làm cảnh sát hình sự được?” Đàm Tĩnh Nhã nhíu mày, có vẻ không phục.

“Thực sự không phù hợp tiêu chuẩn cảnh sát hình sự.” Hàn Bân nghiêm túc nói.

“Vậy ngươi nói xem, ta không phù hợp chỗ nào?” Đàm Tĩnh Nhã chớp mắt, lông mi dài rất đẹp.

“Thứ nhất tóc hơi dài, hành động bất tiện.” Hàn Bân nói.

“Ta đi làm sẽ búi tóc, không ảnh hưởng.”

“Thứ hai da quá trắng, cảnh sát hình sự phơi nắng, khó giữ tốt như vậy.”

Đàm Tĩnh Nhã nâng cằm trắng: “Ta trời sinh đẹp.”

“Thứ ba quá xinh, quá bắt mắt.”

Đàm Tĩnh Nhã: “……”

“Được rồi, ngươi thắng.”

Đàm Tĩnh Nhã nhún vai, cười: “Ta thực sự không phải cảnh sát hình sự.”

“Vậy Cảnh sát Đàm ở bộ phận nào?” Hàn Bân thuận miệng hỏi.

“Ta ở phòng tuyên truyền sở cảnh sát thành phố.”

“Kính chào lãnh đạo đơn vị cấp trên.” Hàn Bân cười.

“Đừng nói thế, ta vẫn là cảnh sát tập sự, dù sau này có cấp bậc, cũng không quản được các ngươi ở đội hình sự.” Đàm Tĩnh Nhã nói chuyện, cởi giày bệt trắng, chân nhỏ trắng muốt giẫm lên cát trắng.

“Phòng tuyên truyền rất tốt, sau này ngoài gặp riêng, mong có dịp gặp trong công việc.” Hàn Bân cười.

“Vậy xem ngươi có bản lĩnh không.” Đàm Tĩnh Nhã cười duyên, hỏi tiếp: “Nghe nói Phân Cục Ngọc Hoa vừa phá vụ án xác không đầu, ngươi biết không?”

“Việc này do ngươi phụ trách tuyên truyền?” Hàn Bân hỏi.

“Gần đến ngày Quốc Khánh, trọng điểm tuyên truyền không phải việc này, dù tuyên truyền vụ này, cũng phải sau một tháng.”

Hàn Bân lắc đầu: “Tiếc thật.”

“Nghe vậy, ngươi cũng tham gia vụ án này?” Đàm Tĩnh Nhã tò mò.

“Cục phân khu thành lập tổ chuyên án 919 để phá vụ án này, ta là một trong những thành viên, nghi phạm là do ta bắt giữ, và thẩm vấn.” Hàn Bân nói.

Chương 208: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ghê vậy, ngươi ở đội hình sự giỏi đấy." Đàm Tĩnh Nhã ngạc nhiên.

"Bình thường thôi, nằm trong top ba phân khu."

"Tặc tặc, tự tin nhỉ."

"Đùa thôi."

Hàn Bân cười, nói tiếp: "Chủ yếu là cục trưởng và đội trưởng muốn nâng đỡ hậu bối, cho ta cơ hội lập công và thể hiện."

"Ta nghe nói vụ án xác không đầu chưa kết thúc, còn vụ giết người sau đó, có đúng không?" Đàm Tĩnh Nhã nhìn Hàn Bân, có vẻ rất quan tâm vụ này.

Hàn Bân không vì đối phương xinh đẹp mà nói linh tinh, đính chính: "Vụ án xác không đầu không có sau đó, đã kết thúc; vụ giết người là vụ án khác."

"Nhưng ta nghe tin, không phải vậy." Đàm Tĩnh Nhã chớp mắt.

"Ta nói là, thì là." Hàn Bân khẳng định.

"Ngươi là cảnh sát bình thường, cấp bậc cao hơn ta không nhiều, sao tự tin thế." Đàm Tĩnh Nhã tưởng Hàn Bân đang khoác lác.

Khi đi học, nhiều nam sinh bình thường rất tốt, nhưng khi gặp nàng, lại thích thể hiện, khoác lác, muốn khoác lác đến nổ tung.

“Vụ giết người thứ hai, cũng do ta thẩm vấn chính, nhận diện hiện trường, kết án, tất nhiên là theo lời ta.” Hàn Bân nói.

“Thật không?” Đàm Tĩnh Nhã trắng mặt, ngạc nhiên.

“Ngươi đoán xem?”

“Ta không cần đoán, đừng quên ta làm gì, vài ngày nữa nếu nghe tên ngươi, thì là thật.”

Hàn Bân nghe ý ngầm, nếu nàng không nghe tên mình, sẽ nghĩ mình lừa nàng, có thể không bao giờ để ý nữa.

Hàn Bân không lo, đang xin công trạng cá nhân hạng ba không nói, danh hiệu cá nhân xuất sắc của đội ngôi sao tháng đã có.

Tháng này Phân Cục Ngọc Hoa vụ án nổi tiếng nhất là vụ xác không đầu và vụ chôn xác ở thôn Bắc Trại, nếu Hàn Bân không có đóng góp lớn trong hai vụ này, danh hiệu cá nhân xuất sắc không dành cho hắn.

Hai người đi thêm một đoạn, đều im lặng, lần đầu gặp mặt ngoài công việc, không có nhiều điều để nói.

Thà im lặng đi dạo, Hàn Bân nghĩ tốt hơn là nói chuyện gượng ép.

“Rầm…” Phía xa có tiếng huyên náo.

Hàn Bân nhìn, như là phía Trung tâm thương mại Lam Kình, mọi người đều đổ về phía đó.

“Trung tâm thương mại Lam Kình hôm nay có hoạt động?” Hàn Bân hỏi.

“Chưa sớm vậy, ta nhớ hoạt động bắt đầu lúc 6 giờ chiều, ta còn định sau khi ngươi về, đi mua sắm.” Đàm Tĩnh Nhã đi giày, thò chân nhìn.

“Thế này không tốt à.” Hàn Bân cười khổ, thì ra gặp mình chỉ là tiện đường.

“Chọc ngươi chơi thôi.” Đàm Tĩnh Nhã cười: “Ta không muốn giống ai đó, lần đầu hẹn còn cho leo cây.”

“Người đẹp, hay vạch khuyết điểm, không phải quân tử.” Hàn Bân giơ tay.

“Ta không phải quân tử, chỉ là cô gái nhỏ có chút bướng bỉnh, ngươi đừng chọc ta.” Đàm Tĩnh Nhã nửa đùa nửa thật.

“Có người nhảy lầu!”

“Trung tâm thương mại Lam Kình có người nhảy lầu!” Có người gọi.

“Ai nhảy lầu? Nam hay nữ?”

“Nữ, đứng trên tường mái, sắp nhảy rồi.”

“Nàng tại sao nhảy lầu?”

“Còn phải nói, hoặc vì tiền, hoặc vì đàn ông.”

Một nhóm người xem náo nhiệt, vừa nói vừa chạy về phía Trung tâm thương mại Lam Kình.

“A, có người nhảy lầu, chúng ta nhanh đi cứu người.” Đàm Tĩnh Nhã nói, chạy về phía trung tâm.

Hàn Bân cũng chạy theo, nhưng thật ra phá án hắn giỏi.

Khuyên người không nhảy lầu, hắn chưa từng làm.

Bên dưới trung tâm đã đông người, trung tâm ba tầng cao, trên tường ngoài mái một cô gái trẻ ngồi, trông khoảng hai mươi tuổi, bằng tuổi Đàm Tĩnh Nhã.

Cảnh sát đồn chưa đến, xung quanh hỗn loạn, đều là người xem náo nhiệt, Hàn Bân giơ thẻ cảnh sát duy trì trật tự.

“Cảnh sát, mọi người tránh ra!”

“Bảo vệ, bảo vệ đâu?” Hàn Bân gọi.

“Lại đây, dùng hàng rào bao quanh, không cho người xem lại gần.”

“Gọi quản lý, tìm vài tấm bạt và lưới chắc, bố trí quanh chỗ nhảy lầu.”

Hàn Bân tách mọi người, dưới sự giúp đỡ của bảo vệ kiểm soát hiện trường.

“Người phụ nữ đứng dậy rồi!”

“Nhìn kìa, nàng sắp nhảy rồi.”

“Nếu muốn nhảy thì nhảy đi, đừng lề mề, để ai xem.”

“Đúng vậy, chờ lâu không chắc lại không nhảy.”

Người xem nói đủ thứ, nhiều người xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn.

“Hàn Bân, chúng ta lên lầu.” Đàm Tĩnh Nhã đề nghị.

Như Hàn Bân nói, nàng trẻ đẹp, ăn mặc thời trang, không ai coi nàng là cảnh sát, Hàn Bân quát, mọi người nghe; nàng nói, không ai để ý.

Khuyên người không nhảy lầu, Hàn Bân không có kinh nghiệm, nhưng việc bất ngờ, hiện trường không có cảnh sát khác, Hàn Bân đành làm liều.

Hàn Bân gọi quản lý trung tâm, dẫn đường lên mái.

Quản lý trung tâm cũng rất lo, rất hợp tác với Hàn Bân, cô gái nhảy lầu thành công, quản lý cũng không giữ được.

Cửa mái đã khóa, may mà quản lý tìm chìa khóa, mới mở được cửa.

“Cạch…”

Cửa mở, cô gái nhảy lầu hét lên: “Các ngươi đừng lại đây, không ta nhảy xuống.”

“Ngươi đừng nhảy, ta là cảnh sát, có gì nói với ta.” Hàn Bân nghiêm túc nói.

“Nói với ngươi có ích không?” Cô gái nhảy lầu hừ.

“Có ích.”

“Ngươi thật sự làm được?”

“Ta sẽ hết sức.” Hàn Bân nói chân thành.

“Thật không?”

“Tin ta.”

Cô gái nhảy lầu nhìn Hàn Bân, không biết nghĩ gì, nhổ một bãi nước bọt:

“Phì, cặn bã!”

Đàm Tĩnh Nhã ngạc nhiên: “Các ngươi quen nhau?”

“Ngươi nghĩ vậy sao?” Hàn Bân hỏi lại.

“Cũng đúng, không có chuyện trùng hợp vậy.” Đàm Tĩnh Nhã nghĩ, may không quen, không thì mình cũng phải chửi cặn bã.

Chương 209: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Lạch cạch…” Tiếng bước chân vang lên, vài người mặc cảnh phục lên mái.

“Các vị là đồng chí đồn nào?” Hàn Bân hỏi.

“Đồn Cảnh Sát Đường Xương Thịnh.” Người dẫn đầu nói.

“Ta là cảnh sát hình sự Phân Cục Ngọc Hoa Hàn Bân, đây là Cảnh sát Đàm của phòng tuyên truyền sở cảnh sát thành phố, chúng ta đến làm việc, gặp phải cảnh này.” Hàn Bân giới thiệu, đây không phải địa bàn Phân Cục Ngọc Hoa.

“Ta là cảnh sát trưởng Đồn Cảnh Sát Đường Xương Thịnh Triệu Tử Khản.” Người dẫn đầu đưa tay phải, bắt tay Hàn Bân.

“Cảnh sát trưởng Triệu, ngươi đến rồi, hiện trường giao cho ngươi.” Hàn Bân nói.

“Cô gái này tên gì, tại sao nhảy lầu?” Triệu Tử Khản hỏi.

“Tâm trạng rất kích động, không hợp tác điều tra, thấy trai đẹp chửi cặn bã, có thể gặp trắc trở tình cảm.” Hàn Bân đoán.

“Ừ, vất vả hai vị.” Triệu Tử Khản nói một câu, không hỏi nhiều, dẫn người lên mái.

“Giờ chúng ta làm gì?” Đàm Tĩnh Nhã thấy bực, mình ở đây không xen vào được, không ai để ý.

“Hỗ trợ họ thôi.” Hàn Bân nhún vai, tuy không phải địa bàn mình, nhưng một cảnh sát thấy người dân gặp nguy hiểm, không thể bỏ đi tán gái.

Đàm Tĩnh Nhã gật đầu, cùng Hàn Bân đứng cửa mái, quan sát trên mái, Triệu Tử Khản đã bắt đầu nói chuyện với cô gái nhảy lầu.

Hai người đứng gần, Hàn Bân mơ hồ ngửi thấy mùi hương quyến rũ.

Đột nhiên, trên mái có tiếng quát: "Phì, lại là cặn bã, chỉ biết hứa hẹn, ngươi đấm ngực nói, hứa với ta làm được không?"

Đàm Tĩnh Nhã liếc Hàn Bân, nghiêm túc nói: "Bị chửi cặn bã, không phải vì đẹp trai."

Hàn Bân giả vờ không nghe, phớt lờ lời nàng.

"Các ngươi đều đi xuống, ta không muốn nói chuyện với đàn ông." Cô gái nhảy lầu hét.

"Cô gái, ngươi nhảy lầu chắc chắn có ấm ức, không nói nguyện vọng của mình, chúng ta sao giúp ngươi." Triệu Tử Khản bất đắc dĩ.

"Tìm nữ cảnh sát, ta không tin lời đàn ông." Cô gái nhảy lầu hét.

"Đừng nóng, ta gọi nữ cảnh sát đến." Triệu Tử Khản an ủi.

"Các ngươi mau xuống, không ta nhảy." Cô gái nhảy lầu lại đứng dậy.

"Đừng, ngươi đừng nhảy, chúng ta xuống." Thấy đối phương không ổn định, Triệu Tử Khản dẫn người lui ra.

Xuống mái, Triệu Tử Khản dặn: "Gọi Trần Quyên, bảo nàng nhanh đến, cô gái nhảy lầu này đề phòng nam cảnh sát quá lớn, không thể nói chuyện.

"Cảnh sát trưởng, Trần Quyên hôm nay nghỉ."

“Gọi nữ cảnh sát khác, sở không chỉ có nàng.” Triệu Tử Khản dặn.

“Cảnh sát trưởng Triệu, ta ở phòng tuyên truyền sở cảnh sát thành phố, ngươi thấy ta được không?” Đàm Tĩnh Nhã thử.

Triệu Tử Khản quay đầu, nhìn Đàm Tĩnh Nhã trẻ, đẹp, thời trang, làm hắn không chắc, không thể đưa một bông hoa lên, nói sai hai câu, kích thích cô gái nhảy lầu.

Triệu Tử Khản nhìn Hàn Bân, như hỏi ý.

Hàn Bân cười khổ, hôm nay lần đầu gặp Đàm Tĩnh Nhã, cô này là bình hoa, hay người đẹp tài giỏi, hắn không rõ.

“Cảnh sát trưởng Triệu, cô gái nhảy lầu còn đứng trên tường, chúng ta không thể đứng nhìn, để ta thử.” Đàm Tĩnh Nhã buộc tóc đen lên, dùng kẹp đen cố định, gọn gàng.

Đàm Tĩnh Nhã hít sâu, bước lên mái.

Hàn Bân chào Triệu Tử Khản, cũng theo Đàm Tĩnh Nhã lên mái.

“Ngươi lên đây làm gì?” Đàm Tĩnh Nhã ngạc nhiên.

“Hỗ trợ ngươi, nàng thực sự nhảy xuống, một mình ngươi không kéo nổi.” Hàn Bân nói.

Nếu Điền Lệ ở đây, Hàn Bân không theo, hắn tin Điền Lệ, là một đội viên cảnh sát hình sự đủ giỏi, có khả năng đảm bảo an toàn, nhưng, Hàn Bân không có niềm tin này với Đàm Tĩnh Nhã.

Đàm Tĩnh Nhã và Hàn Bân một trước một sau lên mái.

“Các ngươi lại đến làm gì?” Cô gái nhảy lầu hỏi.

“Ta cũng là cảnh sát, có yêu cầu gì nói với ta.” Đàm Tĩnh Nhã nói.

Cô gái nhảy lầu chỉ Hàn Bân hỏi: “Ta không nói không cho đàn ông lên sao? Ngươi cũng lên.”

“Đây là bạn gái ta, nàng một mình lên ta không yên tâm.” Hàn Bân vỗ vai Đàm Tĩnh Nhã.

Đàm Tĩnh Nhã“……”

“Nói dối, ngươi vừa nói là cảnh sát, sao là bạn trai nàng?” Cô gái nhảy lầu không tin.

“Cảnh sát không thể ế mãi, chúng ta hẹn hò ra biển, gặp chuyện này mới giúp.” Hàn Bân giải thích.

“Ta không tin lời đàn ông.” Cô gái nhảy lầu hừ, chỉ Đàm Tĩnh Nhã: “Ngươi nói, hắn là bạn trai ngươi?”

Nếu không phải mạng người, Đàm Tĩnh Nhã muốn hỏi, ngươi là do Hàn Bân mời đến sao?

Không có thời gian suy nghĩ, Đàm Tĩnh Nhã dứt khoát: “Đúng.”

“Ta tin ngươi được không?” Cô gái nhảy lầu giọng bình tĩnh hơn.

“Ta vừa là cảnh sát, vừa là phụ nữ, không lừa ngươi.” Đàm Tĩnh Nhã giọng dễ nghe, khiến người ta thoải mái.

“Nếu cả phụ nữ là kẻ lừa đảo, trên đời còn ai tin? Ta nhảy xuống ngay.” Cô gái nhảy lầu khóc.

Đàm Tĩnh Nhã sợ nàng không tin, ôm cánh tay Hàn Bân: “Ta không lừa ngươi, chúng ta thật sự hẹn hò.”

“Ngươi đừng quá tin lời đàn ông, không đáng tin.” Cô gái nhảy lầu nói.

Hàn Bân“……”

Nếu không phải nhiệm vụ, hắn thật sự muốn quay người xuống.

“Chị gái, trên đó nguy hiểm, xuống nói có được không?” Đàm Tĩnh Nhã khuyên.

“Ai là chị gái ngươi, ta mới hai mươi.” Cô gái nhảy lầu khóc, câu này làm nàng đau lòng hơn.

“Là ta lỡ lời, lau nước mắt đi.” Đàm Tĩnh Nhã lấy khăn giấy, muốn lại gần cô gái nhảy lầu.

Chương 210: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi tránh ra, để ta khóc.” Cô gái nhảy lầu lại đứng dậy.

“Ta không lại gần, ngươi ngồi nói, có yêu cầu gì cứ nói.” Đàm Tĩnh Nhã vội khuyên.

“Gọi Lỗ Phi Hàng cặn bã đến, ta muốn gặp hắn, bắt hắn xin lỗi ta.”

“Ngươi tên gì?”

“La Thụy San.”

“Lỗ Phi Hàng ngươi nói số bao nhiêu?”

“1345xxxxxx.” La Thụy San đọc số, tức giận: “Cặn bã chặn ta, thật không phải người.”

Triệu Tử Khản đứng ngoài cửa, ghi số của bạn trai La Thụy San, liên lạc.

“Lỗ Phi Hàng là bạn trai ngươi?” Đàm Tĩnh Nhã hỏi.

La Thụy San lườm: “Hắn là chồng ta.”

“Ngươi kết hôn rồi?”

“Chưa kết hôn thì sao, hắn luôn gọi ta là vợ, ta mỗi tháng kiếm được, phần lớn để hắn học, ai biết hắn vừa tốt nghiệp đã bỏ ta, còn nói ta không có văn hóa, chê ta ăn cơm ợ, đánh rắm trước mặt hắn, ta luôn như vậy, trước làm gì, ngươi nói hắn đặc biệt cặn bã không.” La Thụy San tủi thân.

“Hắn thực sự không đúng, nhưng ngươi không nên lấy lỗi của hắn, để trừng phạt ngươi.” Đàm Tĩnh Nhã nói.

“Ngươi cũng chú ý, đừng để đàn ông tiêu tiền của ngươi.” La Thụy San dặn.

Đàm Tĩnh Nhã dở khóc dở cười, ngươi sắp nhảy lầu còn lo chuyện của ta.

“La Thụy San, không phải tất cả đàn ông đều tiêu tiền của phụ nữ, ta có thưởng còn không biết tiêu thế nào.”

Hàn Bân thấy cần làm rõ, không thì, hắn và Đàm Tĩnh Nhã có thể chưa bắt đầu đã tan.

“Trên đời vẫn có đàn ông tốt, ngươi thấy Lỗ Phi Hàng không hợp, có thể tìm người tốt hơn.” Đàm Tĩnh Nhã an ủi.

“Nói dễ vậy, ngươi xinh đẹp, dễ tìm rồi.”

La Thụy San không mua, nói tiếp: “Ta không học, chỉ muốn tìm bạn trai đại học, để ở cùng hắn, ta thực sự đã cố gắng, dễ dàng sao ta.”

Triệu Tử Khản thò đầu, ra hiệu cho Hàn Bân.

Hàn Bân đi qua.

Triệu Tử Khản thấp giọng nói: “Lỗ Phi Hàng ở ngoài tỉnh, không đến.”

“Cảnh sát trưởng Triệu, ngươi định làm gì?” Hàn Bân hỏi.

“Tìm cơ hội, kéo nàng xuống.” Triệu Tử Khản nói.

“Cho ta hai chai nước khoáng.” Hàn Bân đề nghị.

“Được.” Triệu Tử Khản đáp, lại lui vào.

Hàn Bân quay lại mái, đến bên Đàm Tĩnh Nhã, nói nhỏ.

La Thụy San chỉ Hàn Bân hỏi: “Ngươi đi lại, đánh chủ ý gì?”

Đàm Tĩnh Nhã lanh lợi nói: “Hắn sợ ta khát, lấy nước cho ta.”

La Thụy San thở dài: “Trước đây, Lỗ Phi Hàng cũng chăm ta như vậy.”

“Ngươi gặp hắn thế nào?” Đàm Tĩnh Nhã vô thức hỏi.

“Chúng ta lần đầu gặp ở Trung tâm thương mại Lam Kình.” La Thụy San hồi tưởng.

“Ta nhớ hắn hôm đó mặc áo ba lỗ xám, rất quê, mời ta ăn bát mì, còn chay…” La Thụy San vừa cười vừa khóc:

“Hắn tuy nghèo, nhưng khi đó rất chăm ta, cũng luôn hỏi ta khát không…”

Hàn Bân“……”

Hắn cảm thấy La Thụy San xuất hiện, là để chia rẽ hai người.

Cuộc hẹn hôm nay, không thể là kỷ niệm đẹp.

La Thụy San nói dài, kể chuyện tình của mình và Lỗ Phi Hàng, nói xong hỏi lại: “Tên cặn bã đó khi nào đến?”

“Chắc sắp rồi.” Đàm Tĩnh Nhã không muốn lừa nàng, nhưng vì an toàn của đối phương, đành vậy.

“Nửa giờ, nếu hắn không đến, ta nhảy.” La Thụy San kiên quyết.

“Ngươi sao ngốc vậy, sao phải lấy lỗi của người khác trừng phạt mình.” Đàm Tĩnh Nhã thở dài.

“Ta không có cách khác, ta thực sự vì hắn cố gắng.” La Thụy San đỏ mắt, nước mắt đã khóc khô.

“Chỉ cần sống, còn có hy vọng.” Đàm Tĩnh Nhã khuyên.

“Chết là hết, đỡ phiền.” La Thụy San thở dài.

“Mới ba tầng, nhảy xuống không chết, có thể gãy tay gãy chân, Lỗ Phi Hàng chắc chắn càng coi thường ngươi.” Hàn

Bân nói.

Đàm Tĩnh Nhã: "……"

La Thụy San sững lại, nhìn xuống, rồi khóc lớn, lời của Hàn Bân đả kích nàng lớn:

"Hu hu…"

"Ngươi đừng nghe hắn, hắn là cảnh sát hình sự, ngày nào cũng đối tội phạm, nói gì hay ho." Đàm Tĩnh Nhã khuyên.

"Hu hu… ta cũng thành tội phạm sao?" La Thụy San khóc to.

Có thể thấy, lời Hàn Bân có tác dụng, nàng đặt chân vào tường, như không muốn nhảy.

Như Hàn Bân nói, nhảy xuống không chết, sống lại khổ, chẳng phải để cặn bã cười.

Nhưng nàng không thể tự xuống, bên dưới nhiều người xem náo nhiệt, nhiều người cổ vũ nhảy, nàng đã tiến thoái lưỡng nan, thế này xuống rất mất mặt.

Nàng không thể không nhảy, chỉ có thể được cứu.

Căng thẳng một lúc, Hàn Bân mang hai chai nước, đưa một chai cho Đàm Tĩnh Nhã: "Uống chút nước."

"Cảm ơn." Nói lâu, Đàm Tĩnh Nhã khát khô, mở nắp uống vài ngụm.

La Thụy San nuốt nước bọt, lộ vẻ ghen tị, nàng cũng khát, môi khô, nhảy lầu trước, đã ở mái ba giờ.

Hàn Bân giả vờ, mở nắp chai nước khác, La Thụy San liếm môi, nghĩ, quả nhiên là cặn bã, không muốn cho ta một chai sao.

"Ê, chỉ có hai chai sao?" Đàm Tĩnh Nhã hỏi.

“Đúng.” Hàn Bân gật đầu.

“Ngươi đừng uống, đưa La Thụy San.” Đàm Tĩnh Nhã nói.

Hàn Bân lắc lắc chai nước khoáng, hỏi: “La Thụy San, ngươi có khát không?”

La Thụy San quay đầu sang chỗ khác, không nhìn Hàn Bân.

Đàm Tĩnh Nhã cầm chai nước, bước về phía La Thụy San, vừa đi vừa nói nhẹ nhàng: “Thụy San, ngươi uống chút nước đi, môi ngươi khô nứt hết rồi, không đẹp đâu.”

“Ngươi ném qua đây đi.”

“Ta ném không chính xác, lỡ ném xuống dưới thì sao.” Đàm Tĩnh Nhã nói.

La Thụy San không nói thêm gì, dường như đồng ý để Đàm Tĩnh Nhã lại gần.

Chương 211: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đến gần, Đàm Tĩnh Nhã đưa chai nước ra: "Thụy San, nước đây."

La Thụy San do dự một chút, rồi cũng nghiêng người ra, chuẩn bị lấy chai nước.

Khi nàng vừa chạm tay vào chai nước, Đàm Tĩnh Nhã nhanh chóng nắm lấy tay nàng, kéo nàng khỏi bức tường.

"Á… buông ta ra, ta muốn nhảy lầu, ngươi đừng cứu ta." La Thụy San hét lớn.

Dưới sân trung tâm thương mại, mọi người đều nghe thấy rõ ràng, gây ra một trận hỗn loạn.

La Thụy San ngã xuống đất, cố gắng đẩy Đàm Tĩnh Nhã ra, muốn trèo lên tường lại.

La Thụy San có sức mạnh khá lớn, Đàm Tĩnh Nhã khó lòng kiểm soát nàng.

Lúc này Hàn Bân bước tới, nắm lấy vai La Thụy San, lấy còng tay ra 'cạch cạch' hai tiếng, còng La Thụy San lại, kéo nàng dậy.

"Buông ta ra, ngươi tại sao còng ta?" La Thụy San vùng vẫy, nhưng lực của Hàn Bân quá lớn, nàng không thể kháng cự.

"La Thụy San, để ngăn ngươi làm hại bản thân và những người xung quanh, ta tạm thời kiểm soát ngươi, mong ngươi hiểu." Hàn Bân nghiêm túc nói.

Đàm Tĩnh Nhã có chút ngẩn ngơ, không ngờ có thể làm vậy.

“Lỗ Phi Hàng cặn bã đó đâu, ta muốn gặp hắn, ngay bây giờ!” La Thụy San hét.

Triệu Tử Khản cùng mọi người cũng chạy lên mái, vây chặt La Thụy San.

Hàn Bân giao La Thụy San cho Triệu Tử Khản phụ trách.

“Cảm ơn Cảnh sát Hàn, Cảnh sát Đàm, nếu không có các ngươi giúp đỡ, thực sự khó giải quyết.” Triệu Tử Khản bắt tay Hàn Bân cảm ơn.

“Đều là anh em đơn vị, nên làm mà.” Hàn Bân nói.

Triệu Tử Khản cảm ơn thêm một lúc, lấy số hiệu của hai người, một là đội cảnh sát hình sự phân cục, một là phòng tuyên truyền sở cảnh sát thành phố, hắn không dám tranh công của hai người.

Người đã được cứu, đám đông dưới trung tâm thương mại cũng dần tản đi.

La Thụy San bị áp giải lên xe cảnh sát, đưa về đồn làm bản ghi.

Đàm Tĩnh Nhã thở phào, vỗ ngực: “Căng thẳng chết ta rồi.”

“Chúc mừng Cảnh sát Đàm, thành công giải cứu con tin.” Hàn Bân cười nói.

“Cảm ơn Cảnh sát Hàn, nếu không có sự giúp đỡ của ngươi, ta khó lòng hoàn thành nhiệm vụ.” Đàm Tĩnh Nhã chớp đôi mắt to tròn, như đang nói.

Hàn Bân cúi nhìn đồng hồ: “Thời gian không còn sớm, cùng ăn bữa cơm nhé.”

“Được, để cảm ơn sự giúp đỡ của ngươi, ta mời ngươi.” Đàm Tĩnh Nhã làm động tác mời, rất tự nhiên.

“Ngươi tự nấu à?” Hàn Bân cười.

“Mơ đi.” Đàm Tĩnh Nhã làm mặt quỷ, trông rất đáng yêu.

Hai người ăn chút gì đó ở gần trung tâm thương mại, khoảng tám giờ tối, Đàm Tĩnh Nhã lái chiếc xe Toyota trắng rời đi.

Hàn Bân cũng bắt taxi về nhà.

…

Trên đường về, Hàn Bân nhận được tin nhắn WeChat của mẹ, bảo hắn qua một chuyến.

Vương Huệ Phương biết chuyện hẹn hò, chắc muốn hỏi thăm tình hình.

Hàn Bân vừa mở cửa, đã thấy trong phòng khách ngồi ba người, Hàn Vệ Đông, Vương Huệ Phương, Vương Khánh Thăng.

“Làm gì thế này, muốn họp gia đình?” Hàn Bân cười khổ.

“Bân Tử về rồi, mở chai rượu vang ăn mừng.” Vương Khánh Thăng nói, mở nắp chai rượu.

“Cậu, ăn mừng gì?”

“Ăn mừng ngươi hẹn hò thành công.” Vương Khánh Thăng cười.

“Đừng nghe hắn, chỉ là muốn uống rượu, kiếm cớ thôi.” Vương Huệ Phương lấy ra bốn ly rượu, tối nay nàng cũng muốn uống chút.

Rót rượu vào bốn ly, một túi mực khô, một đĩa trái cây làm món nhắm.

Hàn Vệ Đông giơ ly, nói: “Nào nào, bốn chúng ta cùng cạn ly, mong rằng sang năm có thêm một thế hệ.”

Hàn Bân “…”

Vương Huệ Phương uống một ngụm rượu, đặt ly xuống: “Con trai, hôm nay hẹn hò thế nào?”

“Không sao cả.”

“Cô gái không đẹp?”

“Đẹp.”

“Khí chất không tốt?”

“Rất tốt.”

“Vậy ngươi có gì không hài lòng, hay là cô gái không thích ngươi?” Vương Huệ Phương hỏi tiếp.

“Chắc không đâu, hai người ở với nhau lâu thế, nếu cô gái không hài lòng đã về sớm rồi.” Hàn Vệ Đông phân tích.

“Thực ra cũng không sao, chỉ là trong lúc hẹn hò xảy ra chút sự cố.” Hàn Bân kể đơn giản chuyện xảy ra chiều nay với ba vị trưởng bối.

“Ái chà, có chuyện như vậy, đúng là làm người ta khó chịu.” Vương Huệ Phương thở dài.

“Chuyện này, thực ra không liên quan gì đến các ngươi, ngươi nên liên lạc với cô gái nhiều hơn, biết đâu người ta không để ý đến chuyện hôm nay.” Hàn Vệ Đông nói.

“Ngài không ở hiện trường, cô gái La Thụy San đó như đối đầu với ta, ta đưa Đàm Tĩnh Nhã chai nước, nàng cũng liên tưởng đến bạn trai cũ.” Hàn Bân cười khổ.

“Ngươi đừng nghĩ nhiều, có thời gian hẹn nàng lần nữa, nếu nàng đồng ý ra ngoài tức là có cơ hội.” Vương Khánh Thăng khuyên.

“Đúng vậy, dù sao đã bước bước đầu rồi, được thì được, không được, mẹ lại giới thiệu người khác cho ngươi, con trai mẹ tài giỏi thế này, nếu nàng vì chút chuyện nhỏ mà không để ý đến ngươi, đó là thiệt thòi của nàng.” Vương Huệ Phương nói chắc chắn.

…

Ngày hôm sau.

Phân Cục Ngọc Hoa, văn phòng nhóm hai đội ba.

Hàn Bân ngồi ở chỗ của mình, vẫn cảm thấy đây thoải mái nhất.

Triệu Minh bưng tô mì gói bước vào, vẻ mặt tò mò hỏi: “Anh Bân, cảm giác tham gia tổ chuyên án thế nào?”

“Sao ngươi toàn ăn mì gói?”

“Để điều tra vụ trộm, bốn người chúng ta thức mấy đêm, vất vả lắm mới phá được án, giờ ta còn chưa hồi sức, sáng nay dậy trễ, chỉ có thể ăn tạm.” Triệu Minh ngáp nói.

“Anh Bân, lần này ngươi liên tiếp phá hai vụ giết người, đúng là giỏi thật, kể cho chúng ta nghe đi.” Tôn Hiểu Bằng vẻ mặt khâm phục, hắn chưa từng tiếp xúc vụ giết người, luôn cảm thấy có chút bí ẩn.

Chương 212: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ê ê, vụ này ta cũng tham gia, chúng ta cùng phá án, các ngươi chỉ quanh quẩn bên hắn làm gì?" Lý Huy không hài lòng nói.

Điền Lệ vừa lau bàn làm việc vừa hỏi: "Lý Huy, ta nghe Đới cục muốn xin công trạng cá nhân hạng ba cho Hàn Bân, phải chăng cũng có phần của ngươi?"

"Khụ…"

Lý Huy ho khẽ: "Chuyện này, công không kể nhiều ít, lập công không kể lớn nhỏ, chỉ cần làm việc chăm chỉ, nỗ lực phá án đều là cảnh sát giỏi."

"Cảm ơn lời khen." Điền Lệ giơ tay.

Hàn Bân cười, nói: "Mọi người muốn nghe, để Lý Huy kể, hắn nói giỏi hơn ta."

"Tất nhiên, nói chuyện này cũng là thiên phú." Lý Huy vỗ ngực, bắt đầu kể quá trình phá án.

Điền Lệ rót cốc trà hoa cúc, chuẩn bị vừa uống trà vừa nghe, theo kinh nghiệm của nàng, đây sẽ là quá trình dài.

Hàn Bân rảnh rỗi, nhắn tin cho Đàm Tĩnh Nhã, mười phút sau nàng trả lời một chữ 'bận'.

Tán gái vốn là cuộc chiến lâu dài, Đàm Tĩnh Nhã lại là đại mỹ nhân, dáng đẹp, khí chất có, muốn tán đổ không dễ, Hàn Bân đã chuẩn bị tâm lý.

“Chúc mừng cảnh sát 577533, nhận được cảm kích của người muốn nhảy lầu.”

“Công huân 2.”

“Ồ, bất ngờ thật, cô nàng ở trại tạm giam một đêm đã nghĩ thông, đồn cảnh sát thật là nơi tốt.” Hàn Bân cười.

“Đùng đùng đùng…”

Tiếng bước chân vang lên, Tằng Bình từ ngoài bước vào, vỗ tay: “Bốp bốp, im lặng, có vụ án rồi.”

Triệu Minh uống ngụm cuối tô mì: “Đội trưởng Tằng, nhanh có án thế, ta còn chưa hồi sức.”

“Đừng nói những lời vô ích, Hàn Bân và Lý Huy bận trong tổ chuyên án mấy ngày cũng không than, ngươi ngoan ngoãn đi.” Tằng Bình chỉ Triệu Minh.

“Hì hì.” Triệu Minh cười trừ, không dám cãi.

“Đội trưởng Tằng, vụ gì?” Tôn Hiểu Bằng đứng dậy, hăng hái. Tằng Bình gật đầu hài lòng, đây là lý do đội cảnh sát cần người mới, tuy kinh nghiệm thiếu, nhưng nhiệt tình hơn đội viên cũ.

“Vụ bắt cóc.” Tằng Bình nói, gọi ngoài văn phòng: “Lý Cao Bác vào.”

Một lát sau, một cậu bé khoảng mười bốn, mười lăm bước vào, vẻ rụt rè, rất căng thẳng, đeo cặp sách sau lưng, cúi chào mọi người:

“Chào các chú, các cô cảnh sát.”

“Đội trưởng Tằng, ngài đùa chứ, đứa trẻ này là người báo án?” Lý Huy ngạc nhiên.

“Ngươi nghĩ ta đùa sao.” Tằng Bình kéo ghế, để Lý Cao Bác ngồi, nói tiếp:

“Lý Cao Bác là hàng xóm ta, sáng nay đến phân cục báo án, nói mẹ bị bắt cóc, Điền Lệ, lấy lời khai.”

Điền Lệ đến, mở máy ghi hình, hỏi: “Họ tên, tuổi, giới tính, dân tộc…”

“Ta tên Lý Cao Bác, 15 tuổi, nam, người Hán…”

“Lý Cao Bác, tại sao ngươi báo cảnh sát?”

“Mẹ ta bị bắt cóc.”

“Khi nào bị bắt cóc?”

“Tối hôm qua.”

“Thời gian cụ thể.”

“Khoảng tám giờ tối qua.”

“Bị bắt cóc ở đâu?”

“Gần nhà máy mẹ làm việc, tối qua mẹ tăng ca, ba lái xe đón, giữa đường kẹt xe, đến nơi mẹ đã mất tích, gọi điện không nghe.” Lý Cao Bác vẻ buồn bã.

“Làm sao ngươi biết mẹ bị bắt cóc, không phải bỏ nhà đi?”

“Tối qua tám giờ bốn mươi, kẻ bắt cóc gọi, đòi ba mươi triệu, chúng ta mới xác định mẹ bị bắt cóc.”

“Sao ba không đến báo án?”

“Ba sợ, kẻ bắt cóc đòi tiền chuộc nói đã theo dõi điện thoại của ba, nếu ba báo cảnh sát, sẽ giết người; ba lo kẻ bắt cóc theo dõi, bảo ta đến báo án.”

Lý Cao Bác dù sao cũng chỉ là một đứa bé, nói xong khóc lên. : “Các vị a di thúc thúc, van cầu các ngươi, nhất định phải cứu mẹ ta ra.”

Điền Lệ vội vàng an ủi: “Lý Cao Bác, ngươi kiên cường một chút, hãy kể rõ quá trình bị bắt cóc, chúng ta mới có thể

sớm lập án, giải cứu mẹ ngươi ra.”

“Ừm, ngài hỏi đi.” Lý Cao Bác lau nước mắt.

“Mẹ ngươi tên là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi, làm việc ở đâu?”

“Mẹ ta tên Cao Hiểu Vân, 46 tuổi, làm việc ở Nhà máy cửa Thiên Kim, số điện thoại là 1386xxxxx.”

“Bọn cướp liên lạc với cha ngươi bằng cách nào?” Điền Lệ hỏi tiếp.

“Dùng điện thoại của mẹ ta gọi, gọi xong thì tắt máy ngay.”

“Triệu Minh, ngươi đi tìm đội kỹ thuật, kiểm tra số điện thoại này.” Tằng Bình nói.

“Tằng đội, đứa trẻ này chưa thành niên, có nên thông báo cho người giám hộ đến để lấy lời khai rồi mới lập án không?” Triệu Minh đề nghị.

“Đừng, tuyệt đối đừng gọi điện cho cha ta, bọn bắt cóc đã nói rồi, chúng đang nghe lén điện thoại của cha ta. Chỉ cần cha ta nói chuyện với cảnh sát, chúng sẽ nghe được, lúc đó mẹ ta sẽ gặp nguy hiểm.” Lý Cao Bác vội vàng nói.

“Cha ngươi hiện giờ ở đâu?”

“Cha ta đi gom tiền rồi, ông nói khi tìm được cơ hội thích hợp, sẽ dùng điện thoại của người khác gọi cho ngài, lúc đó sẽ chứng minh những gì ta nói là sự thật.” Lý Cao Bác nói.

“Bọn nghi phạm có nói nơi giao tiền chuộc ở đâu không?”

“Chưa nói.”

“Mẹ ngươi gần đây có điều gì bất thường không?”

“Hình như không có, dù sao ta cũng không cảm nhận được.”

“Mẹ ngươi gần đây có đắc tội với ai không?”

“Ta không biết, ta thường đi học, dù nhà có chuyện gì thì cha mẹ cũng không nói với ta.” Lý Cao Bác bất lực nói.

“Reng reng…” Ngay lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Tằng Bình lấy điện thoại ra xem, là một số lạ, nhấn nút nghe: “A lô.”

“Cảnh sát Tằng, ta là hàng xóm Lý Vĩ Đông ở tầng 7, ngài có thấy con ta không?” Giọng một người đàn ông vang lên từ điện thoại.

Tằng Bình mở loa ngoài: “Thấy rồi, đang lấy lời khai, hắn nói vợ ngươi bị bắt cóc rồi.”

Chương 213: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đúng vậy, ta đang dùng điện thoại của người khác gọi cho ngài, bọn bắt cóc có thể đã giám sát điện thoại của ta."

"Đứa trẻ dù sao cũng còn nhỏ, có nhiều chuyện nói không rõ, ngươi tốt nhất đến đồn cảnh sát một chuyến, kể rõ quá trình bị bắt cóc." Tằng Bình nói.

"Ta không dám đi, bọn bắt cóc đã nói, chúng sẽ theo dõi ta, nếu ta đến đồn cảnh sát làm bản ghi, chúng nhất định sẽ biết ta đã báo cảnh sát." Lý Vĩ Đông lo lắng nói.

"Vậy chúng ta sẽ đến nhà ngươi, hỏi trực tiếp ngươi, để làm rõ một số chi tiết." Tằng Bình đề nghị.

Lý Vĩ Đông ngập ngừng một lát: "Các ngươi đến thì cẩn thận chút, đừng để bọn bắt cóc phát hiện."

"Chúng ta sẽ mặc đồ thường." Nói xong, Tằng Bình liền tắt điện thoại.

Sau đó, Tằng Bình bắt đầu sắp xếp nhiệm vụ: "Điền Lệ và Triệu Minh, đến Nhà máy cửa Thiên Kim để tìm hiểu tình hình và kiểm tra giám sát."

"Những người khác theo ta đến khu dân cư Phương Chu Thời Đại."

……

Tằng Bình cũng sống tại khu dân cư Phương Chu Thời Đại, rất quen thuộc với tình hình nơi này.

Một chiếc xe hơi màu đen dừng lại trước cổng khu dân cư, Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng xuống xe, đến công ty quản lý tài sản để xem giám sát khu dân cư, Tằng Bình lái xe thẳng xuống hầm đỗ xe, sau đó xe của đội kỹ thuật cũng đi theo xuống hầm.

Xe đỗ ở bãi đỗ xe của tòa nhà số 4, nhóm người chia thành hai nhóm đi thang máy lên tầng 13, nhà của Lý Vĩ Đông ở căn hộ 1302.

"Tằng đội, khu dân cư của ngươi cũng khá đấy?" Hàn Bân cười nói.

"Cũng được thôi, nhà ta ở khu nhà 903, khi nào rảnh đến chơi." Tằng Bình nhiệt tình mời.

"Được thôi." Hàn Bân đáp, nhưng mọi người đều rất bận rộn, cơ hội đến chơi cũng không nhiều.

Giống như hôm nay, dù làm việc ngay gần nhà, Tằng Bình cũng không có thời gian về nhà.

Lên đến tầng 13, Tằng Bình gõ cửa căn hộ 1302: "Cộc cộc."

"Rẹt…" Một tiếng mở cửa, một người đàn ông trung niên thò đầu ra: "Cảnh sát Tằng, ngài đến rồi, mời vào."

"Đừng đóng cửa, chúng ta còn đồng nghiệp ở phía sau." Tằng Bình nói.

Người đàn ông đáp một tiếng, mời hai người ngồi trên ghế sofa.

Người đàn ông này chính là chồng của người bị bắt cóc, Lý Vĩ Đông, hắn và Tằng Bình là hàng xóm cùng tòa nhà, khi đi thang máy gặp nhau, cũng lịch sự chào hỏi vài câu, nhưng không thể nói là quen thân.

“Hai vị ngồi trước, ta rót trà cho ngươi uống.” Lý Vĩ Đông nói.

“Không cần khách sáo, chúng ta vẫn là tranh thủ làm việc, cứu người là quan trọng.” Tằng Bình nói.

“Được rồi.” Lý Vĩ Đông đáp, cũng ngồi xuống một bên: “Cảnh sát Tằng, ngươi có gì muốn hỏi, cứ việc hỏi.”

“Rẹt…” Một tiếng, cửa nhà mở ra.

Lý Vĩ Đông giật mình đứng lên, nhìn về phía cửa.

“Đừng lo, là người của đội kỹ thuật chúng ta, ngươi không phải nói điện thoại của ngươi có thể bị kẻ xấu nghe lén sao, ta để bọn họ đến kiểm tra.” Tằng Bình giải thích.

Đợi Lý Vĩ Đông giao điện thoại cho đội kỹ thuật, Hàn Bân bắt đầu làm biên bản.

Ban đầu, vẫn là hỏi thăm theo thường lệ, hỏi lại những gì đã hỏi Lý Cao Bác, đồng thời thêm vào một số câu hỏi mới.

“Ngươi vợ bị bắt cóc chính xác vào giờ nào?” Hàn Bân hỏi.

“Ta cũng không rõ, khi ta đến cổng Nhà máy cửa Thiên Kim, khoảng 8 giờ một chút.” Lý Vĩ Đông nói.

“Ngươi lúc đó tại sao không báo cảnh sát?”

“Ta cũng không biết nàng bị bắt cóc, nàng là người có chút bướng bỉnh, ta tưởng nàng giận ta đến muộn, tự đón xe về nhà rồi.” Lý Vĩ Đông thở dài, tiếp tục nói:

“Ai biết, ta vừa về đến nhà, liền nhận được điện thoại của kẻ bắt cóc, bảo ta chuẩn bị hai trăm nghìn, thiếu một xu cũng đừng mong gặp lại vợ ta.”

“Khoảng cách từ 8 giờ tối qua đến bây giờ, đã qua 15 tiếng, ngươi nên sớm chọn báo cảnh sát.” Tằng Bình nhíu mày, vụ

bắt cóc cần tranh thủ từng phút từng giây, kéo dài thời gian càng lâu, khả năng sống sót của người bị bắt càng thấp.

“Kẻ xấu nghe lén điện thoại của ta, ta không dám gọi điện báo cảnh sát, cũng sợ ra ngoài báo cảnh sát bị phát hiện, nên nghĩ trước tiên gom tiền, biết đâu kẻ xấu nhận được tiền sẽ thả vợ ta.” Lý Vĩ Lợi giải thích.

“Vậy tại sao ngươi lại chọn báo cảnh sát?”

“Kẻ xấu bảo ta giao tiền chuộc vào ngày mai, nhưng ta tính toán kỹ, một thời gian ngắn không thể gom đủ số tiền này, chỉ có thể chọn báo cảnh sát.”

“Kẻ xấu đòi bao nhiêu tiền chuộc?”

“Hai trăm nghìn.”

“Chỉ đòi hai trăm nghìn?” Hàn Bân xác nhận.

“Vị cảnh sát này, hai trăm nghìn cũng không ít đâu, người bình thường làm sao gom đủ số tiền này, ta trừ khi bán nhà, nếu không cũng không thể kiếm được số tiền này, nhưng kẻ xấu đòi tiền chuộc vào ngày mai, nhà một thời gian ngắn không thể bán được.” Lý Vĩ Đông châm một điếu thuốc, hít một hơi mạnh.

“Kẻ xấu đa phần là nhóm tội phạm, thông thường ít nhất có hai kẻ xấu, chia tiền chuộc hai trăm nghìn, mỗi người chỉ được mười nghìn, tuy số tiền này cũng không ít, nhưng không tương xứng với mức độ nguy hiểm của hành động phạm tội.” Hàn Bân nói.

“Vị cảnh sát này, ngài có ý gì?” Lý Vĩ Đông ngơ ngác, nhất thời không hiểu.

“Ngươi nhà cũng không phải là nghèo khó, nhưng cũng chỉ là trung bình, kẻ xấu mạo hiểm lớn như vậy để hành động, tại

sao không chọn người giàu có, còn có thể đòi nhiều tiền hơn.” Hàn Bân nói.

Chương 214: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ý nghĩ của kẻ xấu ta làm sao biết được, nhà máy có nhiều công nhân như vậy, tại sao vợ ta lại xui xẻo như thế." Lý Vĩ Đông dùng lực đập trán.

Âm thanh "bốp bốp" nghe thật đau đớn.

Tằng Bình nắm lấy tay đối phương, ngăn chặn đối phương tự hại, hỏi: "Vĩ Đông, gần đây ngươi có đắc tội ai không?"

"Vợ ta làm việc ở nhà máy cửa, ta làm việc trong doanh nghiệp, cũng không phải công việc tốt, bình thường cư xử hòa nhã với mọi người, làm sao đắc tội ai." Lý Vĩ Đông lắc đầu.

"Ngươi suy nghĩ kỹ lại xem, vụ bắt cóc thường có hai mục đích, hoặc là tiền tài, hoặc là thù hận, cũng có thể là cả hai." Hàn Bân nói.

Lý Vĩ Đông nhíu mày, suy nghĩ một lúc lâu: "Ta… ta một lúc chưa nghĩ ra."

Người của đội kỹ thuật Nghiêm Lập Đông bước tới, nói: "Tằng đội, điện thoại đã kiểm tra xong, không có vấn đề."

"Ngươi nói, điện thoại của ta không bị nghe lén." Lý Vĩ Đông nhận lại điện thoại, tỏ ra kinh ngạc.

"Không."

"Nghiêm Lập Đông, các ngươi khóa điện thoại của Cao Hiểu Vân lại, một khi kẻ xấu gọi lại, xác định vị trí của đối phương." Tằng Bình nói.

"Hiểu rồi."

“Cảnh sát Tằng, điện thoại của ta không bị nghe lén, tức là kẻ xấu đang lừa ta.” Lý Vĩ Đông hỏi.

“Kẻ xấu có thể không muốn ngươi báo cảnh sát, nên dọa ngươi.” Tằng Bình phỏng đoán.

“Vậy bây giờ phải làm sao? Ta phải làm gì?”

“Gom tiền, đợi kẻ xấu gọi lại.” Tằng Bình nói.

“Chẳng lẽ cứ bị động đợi, không thể chủ động bắt chúng sao?” Lý Vĩ Đông hỏi.

“Đừng lo, đồng nghiệp của chúng ta đang điều tra, tổng hợp các manh mối thu thập được, mới có thể tìm ra hướng điều tra mới.” Tằng Bình an ủi.

“Tất cả đều do ta, do ta, ta tối qua thật sự hoang mang, nếu sớm báo cảnh sát…” Lý Vĩ Đông ôm mặt, khóc thút thít.

Hàn Bân gấp lại sổ ghi chép, dựa vào ghế sofa nhắm mắt nghỉ ngơi.

Một giờ sau, Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng cũng lên, mang theo video giám sát của khu dân cư.

“Giám sát có manh mối không?” Hàn Bân hỏi.

Lý Huy lắc đầu: “Ta và Tôn Hiểu Bằng đến công ty quản lý tài sản, kiểm tra video giám sát của Cao Hiểu Vân và gia đình khi ra vào khu dân cư, không phát hiện dấu vết theo dõi, cũng không thấy người khả nghi.”

“Băng nhóm kẻ xấu này có thể là dọa nạt.” Tôn Hiểu Bằng phỏng đoán.

Tằng Bình lấy ra bật lửa, châm một điếu thuốc: “Xem Điền Lệ và những người khác có manh mối gì không.”

Thời gian từng giây trôi qua, đã đến trưa, Tằng Bình gọi vài phần thức ăn, thức ăn vừa được giao đến, Điền Lệ và Triệu

Minh cũng tới.

“Các ngươi đến đúng giờ ăn, thật chuẩn.” Lý Huy trêu.

“Ha ha.” Triệu Minh cười cười nói: “Điều tra cả buổi sáng, bụng đói gần xẹp, có gì ngon không.”

“Mỗi người một phần mì xào, một bánh bao nhân thịt, còn có một phần rau lạnh.” Tằng Bình mời.

Triệu Minh mở túi nhựa, cắn một miếng bánh bao, giơ ngón tay cái: “Tuyệt.”

Sáng nay hắn chỉ ăn một gói mì, đã đói gần xẹp.

“Hai đồng chí cảnh sát, các ngươi điều tra được manh mối gì không?” Lý Vĩ Đông rót hai ly nước đưa cho Điền Lệ và Triệu Minh.

“Cảm ơn.” Triệu Minh nhận ly nước, uống một ngụm lớn, sau đó nói:

“Ngươi không phải nói sợ bị kẻ xấu phát hiện sao, chúng ta không đi dạo quanh, trực tiếp đến gặp giám đốc Nhà máy cửa Thiên Kim Nhậm Á Minh, nhờ hắn giúp điều tra giám sát cổng nhà máy.”

“Giám sát có phát hiện gì không?” Tằng Bình hỏi.

“Khoảng bảy giờ năm mươi lăm phút tối qua nhà máy tan ca, lần lượt có người ra khỏi, trong đó cũng phát hiện Cao Hiểu Vân, nàng đeo túi đứng ở cổng, khoảng tám giờ ba phút một chiếc xe tải nhỏ đến cổng, một người đàn ông xuống xe kéo nàng lên xe.” Triệu Minh nói.

“Có nhân chứng không?”

“Chúng ta gặp nhân viên bảo vệ, hắn nói khoảng bảy giờ rưỡi, có một chiếc xe tải nhỏ đỗ gần đó, nhưng lúc đó không để ý.” Điền Lệ nói.

“Tất cả đều do ta, nếu ta đến sớm vài phút, cũng không xảy ra chuyện này.” Lý Vĩ Đông nắm tay, đập vào ngực mình.

“Sự việc đã xảy ra, trách ai cũng không thay đổi được gì, ngươi cũng đừng tự trách quá, việc ngươi cần làm là hợp tác với cảnh sát, tìm ra tung tích kẻ bắt cóc, nhanh chóng giải cứu vợ ngươi.” Tằng Bình nói.

“Vâng, ta nhất định hợp tác.”

“Mau ăn đi, ăn xong nghiên cứu, xem có thể tra ra tung tích chiếc xe tải nhỏ không.” Tằng Bình nói.

Hàn Bân vừa ăn rau lạnh, vừa ăn mì xào và bánh bao nhân thịt, còn uống hai ly nước nóng, bụng no rồi, đầu óc mới minh mẫn.

Sau khi ăn, mọi người ngồi lại nghiên cứu video Cao Hiểu Vân bị bắt lên xe.

Một người đàn ông đội mũ trùm, tay cầm dao, kéo Cao Hiểu Vân lên xe, biển số xe không nhìn rõ, xe đi từ đông sang tây.

“Còn video khác không? Tốt nhất là nhìn rõ biển số xe.” Tằng Bình hỏi.

“Không phát hiện giám sát xung quanh, nhưng xe tải nhỏ chạy về phía tây sẽ vào đường chính phía trước, bên đó có thể có Giám sát Thiên Võng.” Điền Lệ nói.

Chưa đợi Tằng Bình sắp xếp, Triệu Minh đã chắp tay cầu nguyện: “Tằng đội, có thể đừng cho ta đi trung tâm giám sát giao thông không? Ta thật sự không muốn xem giám sát nữa.”

Tằng Bình liếc nhìn hắn, quay sang Điền Lệ bên cạnh, nói: “Ngươi dẫn Hiểu Bằng đi, dạy hắn cách xem giám sát.”

“Rõ.”

“Tra được thông tin biển số xe, nhớ báo ta ngay.”

Chương 215: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hiểu rồi.” Điền Lệ đáp, cùng Tôn Hiểu Bằng rời khỏi nhà Lý Vĩ Đông.

Những người khác thì đợi điện thoại của kẻ bắt cóc, theo chỉ dẫn của kẻ bắt cóc hành động.

Lúc này đã hơn một giờ chiều, đến giờ nghỉ trưa, Hàn Bân cũng có chút buồn ngủ, dựa vào ghế sofa nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Rrr…” Điện thoại của Hàn Bân reo lên, cầm điện thoại lên xem, là một tin nhắn WeChat.

Đàm Tĩnh Nhã gửi: “Bận không?”

Kể từ khi hai người kết bạn trên WeChat, đây là lần đầu tiên đối phương chủ động nhắn tin.

“Đang đợi lệnh.”

“Vụ gì?” Đàm Tĩnh Nhã gửi biểu tượng tò mò.

“Bí mật.”

“Quả thật vẫn là công việc cảnh sát hình sự các ngươi thú vị.” Đàm Tĩnh Nhã gửi biểu tượng ghen tỵ.

“Cảnh sát Đàm, chúng ta quen biết đã lâu, ngươi vẫn lần đầu chủ động nhắn tin, có phải bị tư thế anh dũng của ta hôm qua mê hoặc rồi.” Hàn Bân cười nói.

Đàm Tĩnh Nhã gửi biểu tượng khinh bỉ: “Ta bị da mặt dày của ngươi dọa rồi.”

Hàn Bân gửi biểu tượng đắc ý: “Có phải đẹp trai đến kinh ngạc.”

Đàm Tĩnh Nhã “…”

“Nói chuyện với ngươi vài câu, ta đột nhiên tinh thần phấn chấn, không còn buồn ngủ nữa.” Hàn Bân cười nói.

“Nói chuyện gì.”

“Chuyện gì?”

“La Thụy San muốn gặp chúng ta.”

“Tại sao?” Hàn Bân thắc mắc.

“Nàng muốn cảm ơn chúng ta đã cứu mạng nàng.”

“Nàng ra khỏi sở rồi?”

“Chưa.”

“Cảnh sát trưởng Triệu sợ nàng lại nhảy lầu, định giữ nàng thêm vài ngày, làm công tác tư tưởng, đảm bảo nàng không tự sát.” Đàm Tĩnh Nhã nói.

Thông thường nhảy lầu là gây rối trật tự công cộng, dù là nơi vắng vẻ, cảnh sát phải điều động lực lượng, chính quyền địa phương cũng phải điều động nhân viên cứu hộ, gây rối trật tự xã hội và cơ quan, có thể theo Luật Quản lý an ninh xử lý cảnh cáo, phạt tiền, giam giữ.

“Ngươi nghĩ sao?” Hàn Bân hỏi.

“Ta nghĩ, chúng ta đã cứu nàng, nên chịu trách nhiệm đến cùng, làm công tác tư tưởng, đảm bảo nàng không có ý định nhảy lầu nữa, nếu không, lần sau nàng nhảy từ tầng cao, chưa chắc thuyết phục được.” Đàm Tĩnh Nhã nói.

“Đi thăm nàng có thể, nhưng phải đợi ta xong việc.” Hàn Bân nói.

“Buổi tối không được sao?”

“Ta đang đợi lệnh, một khi có lệnh, không phân biệt ngày đêm.” Hàn Bân nói.

“Xì, càng nói ngươi càng tự cao.” Đàm Tĩnh Nhã gửi biểu tượng làm mặt quỷ.

“Có thời gian, ta sẽ liên lạc ngươi.”

Đàm Tĩnh Nhã bĩu môi: “Còn phải xem ta có thời gian không.”

“Rrr…”

Điện thoại của Lý Vĩ Đông đặt trên bàn trà reo lên, lập tức, thu hút ánh mắt của mọi người có mặt.

“Là điện thoại của vợ ta, có thể nghe điện thoại không?” Lý Vĩ Đông hỏi.

“Có thể nghe, ta đã nhận được ủy quyền từ công ty viễn thông, có thể xác định vị trí sử dụng dịch vụ mạng của người dùng theo mã định danh toàn cầu của điện thoại.” Đội kỹ thuật Nghiêm Lập Đông giải thích.

Tằng Bình gật đầu: “Nghe đi.”

Lý Vĩ Đông hít một hơi sâu, nhấn nút nghe: “Alo, ta là Lý Vĩ Đông.”

“Tiền chuẩn bị xong chưa?” Một giọng nam từ đầu dây bên kia vang lên.

“Chuẩn bị xong rồi, ta muốn nói chuyện với vợ ta.” Lý Vĩ Đông vội nói.

“Yên tâm, vợ ngươi rất ổn, chỉ cần ngươi giao tiền, ta tự nhiên sẽ thả vợ ngươi.” Kẻ bắt cóc nói.

Tằng Bình lấy ra giấy bút viết vài chữ: “Xác nhận người bị bắt còn sống.”

Lý Vĩ Đông thấy chữ trên giấy, giọng chắc chắn: “Ta muốn nghe vợ ta nói chuyện.”

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng quát: “Nói hai câu, để chồng ngươi nghe, không được nói điều không nên nói, nếu không, ta không cần tiền cũng giết ngươi trước.”

Không lâu sau, truyền đến tiếng kêu cứu của một phụ nữ: “Chồng ơi, mau cứu ta, làm ơn, ta không muốn chết…”

Chưa nói hết câu, giọng nói đột ngột dừng lại.

“Đừng làm hại vợ ta, tiền ta đã chuẩn bị xong, có thể giao bất cứ lúc nào.” Lý Vĩ Đông hét vào điện thoại.

“Chiều nay 5 giờ, đặt tiền vào túi màu đen, buộc dây lụa màu xanh, đặt trên xe buýt từ Cầm Đảo đi Huyện Tứ Môn lúc 5 giờ 20 phút.” Kẻ bắt cóc nói.

“Vậy ta tìm vợ ta ở đâu?”

“Đến lúc đó sẽ thông báo.” Kẻ bắt cóc nói xong, liền cúp điện thoại.

Tằng Bình quay sang hỏi Nghiêm Lập Đông: “Đã xác định được chưa?”

“Ở đâu?”

“Tín hiệu điện thoại phát ra từ Bến xe Vân Tường.” Nghiêm Lập Đông nói.

“Lượng người ở bến xe quá đông, e rằng rất khó tìm ra kẻ tình nghi.” Hàn Bân nói.

“Trước tiên nghĩ cách gom tiền chuộc.” Tằng Bình nói.

“Cảnh sát Tằng, số tiền này ta thật không kiếm đủ, có thể nhờ cảnh sát giúp ta gom tiền không.” Lý Vĩ Đông nói.

“Còn thiếu bao nhiêu?”

Lý Vĩ Đông tính toán một chút, nói: “Ta tự gom được mười hai nghìn, còn thiếu tám nghìn.”

“Tám nghìn không phải số nhỏ, chuyện này ta không thể quyết định, nhà nước cũng không có quy định liên quan, trước đây chưa có tiền lệ.” Tằng Bình nói.

“Giúp khẩn cấp không giúp nghèo khó, bây giờ ngươi gặp chuyện khẩn cấp, nhờ họ hàng bạn bè xung quanh, sau này trả lại.” Lý Huy nói.

“Ta ta… Ta thật khó khăn.” Lý Vĩ Đông ôm mặt khóc.

“Lý Vĩ Đông, ngươi không có bạn giàu sao?” Triệu Minh hỏi.

“Có, nhưng tám nghìn không phải số nhỏ, người ta cũng chưa chắc muốn cho ta mượn.” Lý Vĩ Đông thở dài.

Chương 216: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Nhà này của ngươi sao?”

“Là của ta.”

“Đưa sổ đỏ cho người ta cầm, cho người ta thêm chút lãi, sau này có tiền chuộc lại sổ đỏ, không phải được rồi sao.” Triệu Minh lắc đầu, cảm thấy Lý Vĩ Đông suy nghĩ không thông.

“Nhà này trị giá hơn một trăm nghìn, chỉ để mượn tám nghìn mà cầm sổ đỏ, ta cũng không yên tâm.” Lý Vĩ Đông do dự.

“Ngươi không có xe sao, cầm xe cho người ta.”

“Xe của ta mua vài năm rồi, bây giờ cũng không đáng tám nghìn.” Lý Vĩ Đông xua tay.

“Thôi, ngươi nói vậy, ta cũng không biết làm sao.” Triệu Minh cười khổ, không đáng giá thì không cầm được, đáng giá thì không muốn cầm, người này suy nghĩ quá nhiều.

Nhưng phù hợp với tính cách của hắn, nếu không phải suy nghĩ quá nhiều, không đủ quyết đoán, cũng không kéo đến ngày hôm sau mới báo cảnh sát.

Lý Huy nhíu mày, trực tính nói: “Ta thấy, ngươi vẫn không muốn cứu vợ ngươi.”

“Ta muốn cứu, ta thật muốn cứu, thế này đi, ta cầm sổ đỏ đưa cho cảnh sát, đợi khi có tiền, ta chuộc lại từ cảnh sát.” Lý Vĩ Đông đề nghị.

“Lý Vĩ Đông, lời này không thể nói lung tung, chúng ta thật làm vậy, không phải bị cư dân mạng chửi chết, chúng ta đến để cứu vợ ngươi, ngươi đừng hại chúng ta.” Lý Huy cảnh cáo.

“Không, ta không có ý đó.” Lý Vĩ Đông xua tay, dường như muốn giải thích thêm.

“Lý Vĩ Đông, chúng ta là cảnh sát đến để cứu người, kẻ bắt cóc đã nói địa điểm giao tiền chuộc, chúng ta còn phải đến hiện trường bố trí, ngươi xác định để cảnh sát lãng phí thời gian vào vấn đề tiền chuộc sao?” Hàn Bân nói.

Tằng Bình nhíu mày, cũng không vui: “Lý Vĩ Đông, nếu ngươi thật sự khó khăn, cảnh sát sẽ tìm cách giúp ngươi, nhưng nhà ngươi có nhà có xe, rõ ràng không thuộc trường hợp này.”

“Được được, ta hiểu rồi, ta đi cầm sổ đỏ, nhờ bạn bè mượn tiền.” Lý Vĩ Đông cuối cùng quyết định, vào phòng tìm sổ đỏ.

Lý Vĩ Đông lằng nhằng như vậy, mọi người có chút bực bội.

“Cả chuyện này, thật làm người ta nản lòng.” Triệu Minh nhún vai, nói ra suy nghĩ của đa số người có mặt.

“Đập tay.”

Tằng Bình vỗ tay, cổ vũ mọi người: “Đừng quên nhiệm vụ của cảnh sát, Cao Hiểu Vân còn đang chờ chúng ta cứu.”

“Tằng đội nói đúng, bây giờ Cao Hiểu Vân chỉ có thể dựa vào chúng ta cảnh sát.” Lý Huy nói.

“Tình hình Bến xe Vân Tường phức tạp, chúng ta phải đến hiện trường bố trí trước, tốt nhất có thể nhờ đồn công an địa phương giúp đỡ.” Hàn Bân nói.

Tằng Bình đứng lên, gọi điện cho Trịnh Khải Hoàn.

Một lát sau, Tằng Bình tắt điện thoại: "Đội trưởng Trịnh bảo chúng ta đến đó trước, hắn sẽ liên lạc với đồn công an địa phương."

……

Nửa giờ sau, Hàn Bân và mọi người đến Bến xe Vân Tường.

Giao thông gần bến xe rất đông, bên trong bến xe còn đông hơn, muốn tìm ra dấu vết của kẻ tình nghi không dễ.

Hơn nữa, kẻ tình nghi trong video đội mũ trùm, ánh sáng ban đêm không tốt, hầu như không thể nhận ra.

Điền Lệ cũng báo tin, sau khi kiểm tra Giám sát Thiên Võng, tìm thấy chiếc xe tải nhỏ bắt cóc Cao Hiểu Vân, cũng tra được biển số xe, nhưng là biển số giả.

Theo Giám sát Thiên Võng, xe tải nhỏ ra khỏi thành phố, mất dấu ở Đại lộ Thái Hành.

Đại lộ Thái Hành là một con đường mới xây, mặc dù đường đã hoàn thành nhưng giám sát chưa được đưa vào sử dụng, rất khó để tiếp tục truy tìm tung tích xe tải nhỏ.

Manh mối về xe tải nhỏ tạm thời mất, hướng điều tra chỉ còn lại giao tiền chuộc.

Từ Thành phố Cầm Đảo đi Huyện Tứ Môn mất khoảng một giờ, 5 giờ 20 phút có một xe buýt xuất phát từ Cầm Đảo.

Khoảng 4 giờ chiều, Lý Vĩ Đông mang tiền đến bến xe, mua vé trước.

Trịnh Khải Hoàn cũng đến bến xe, cùng với hắn là đồn trưởng đồn công an địa phương Phòng Cẩm Bằng, cùng bốn cảnh sát đồn công an địa phương.

Trong một văn phòng của bến xe, Trịnh Khải Hoàn triệu tập mọi người, thảo luận kế hoạch cụ thể.

Thời gian gấp rút, Trịnh Khải Hoàn đi thẳng vào vấn đề: "Ta vừa hỏi người phụ trách bến xe, xe buýt lúc 5 giờ 20 phút chưa đến bến xe, chúng ta còn đủ thời gian để bố trí."

"Đội trưởng Trịnh, ngài định bố trí thế nào, bắt ngay tại chỗ, hay theo dõi lâu dài, tranh thủ tìm ra nơi giam giữ con tin." Phòng Cẩm Bằng hỏi.

Trịnh Khải Hoàn không trả lời trực tiếp: "Lão Tằng, ngươi nghĩ sao?"

"Ta nghĩ nên làm rõ, tại sao kẻ tình nghi chọn cách giao tiền chuộc này, sẽ lấy tiền chuộc thế nào." Tằng Bình nói.

"Có phải kẻ tình nghi cũng trên xe buýt, chờ xe đến bến hoặc giữa đường, lấy tiền và chạy trốn, khiến chúng ta không thể theo dõi." Hàn Bân phỏng đoán.

"Nếu thật sự chạy trốn giữa đường, chúng ta thật sự khó theo dõi." Triệu Minh nói.

"Ta nói, chúng ta mua vài vé, cũng lên xe buýt, có thể giám sát túi đó, ai động vào túi đó, có thể là kẻ tình nghi, chúng ta trực tiếp bắt." Lý Huy đề nghị.

"Cách đơn giản vậy, kẻ tình nghi không nghĩ đến sao?" Hàn Bân hỏi ngược lại.

"Vậy ngươi có ý kiến gì hay?" Lý Huy hỏi lại.

"Từ Cầm Đảo đến Huyện Tứ Môn khoảng một giờ, trong khoảng thời gian này hành khách sẽ lên xuống liên tục, biến số quá lớn." Hàn Bân phân tích.

"Còn phải tính đến an toàn của con tin, nếu bắt kẻ lấy tiền chuộc, nhưng không kịp tìm nơi giam giữ con tin, có thể đe

dọa tính mạng con tin, một khi con tin bị kẻ xấu giết, mọi việc đều uổng công.” Trịnh Khải Hoàn nói.

Chương 217: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Kẻ lấy tiền chuộc sau khi lấy tiền, chắc chắn sẽ liên lạc với đồng bọn, nếu không liên lạc trong thời gian quy định, đồng bọn sẽ biết có chuyện xảy ra, bước tiếp theo có thể giết con tin.” Hàn Bân châm một điếu thuốc, hút một hơi rồi nói tiếp:

“Thời điểm tốt nhất để bắt là sau khi kẻ lấy tiền chuộc liên lạc với đồng bọn, sẽ có một khoảng thời gian tương đối an toàn, chỉ cần trong thời gian này có thể thuyết phục kẻ tình nghi, có thể tranh thủ lúc đồng bọn chưa nghi ngờ, kịp thời giải cứu con tin.”

“Cách này tuy tốt, nhưng thực hiện có khó khăn, một khi không kịp thuyết phục kẻ tình nghi, khiến đồng bọn nghi ngờ, tính mạng con tin có thể gặp nguy hiểm.” Tằng Bình nói.

“Hay để lâu dài, đợi kẻ xấu lấy tiền chuộc, thả con tin an toàn rồi bắt nhóm kẻ xấu.” Phòng Cẩm Bằng nói.

Trịnh Khải Hoàn lắc đầu: “Không ai đảm bảo kẻ xấu nhận được tiền sẽ thả người, đôi khi tiền chuộc lại trở thành lưỡi gươm giết người.”

Thời gian từng giây trôi qua, đến 5 giờ vẫn chưa bàn ra được kế hoạch hoàn hảo.

Chỉ có thể làm theo kế hoạch của Hàn Bân, đi bước nào tính bước đó.

Đồng thời, cũng tìm tài xế xe buýt, giải thích tình hình, tạm thời bố trí trong xe buýt.

Hàn Bân và một người mua hai vé xe buýt, lên xe trước, sau đó, Lý Vĩ Đông cũng lên xe, đặt túi màu đen lên giá hành lý đối diện phía trước.

Sau đó Lý Vĩ Đông xuống xe.

Nhiều người khi đặt hành lý, thích đặt trên đầu, thực ra đây không phải cách an toàn nhất, đặt trên giá hành lý đối diện phía trước dễ quan sát hơn.

Ngoài việc Hàn Bân hai người theo dõi trên xe, Tằng Bình, Triệu Minh, Điền Lệ, Tôn Hiểu Bằng bốn người chia làm hai xe theo sau, Trịnh Khải Hoàn đến Huyện Tứ Môn trước nhờ đồn công an địa phương giúp đỡ.

5 giờ 20 phút xe buýt xuất phát đúng giờ, Hàn Bân và Lý Huy luôn quan sát hành khách, nhưng không phát hiện người khả nghi.

Xe chạy suốt đến Huyện Tứ Môn, không có gì bất thường, hành khách xuống giữa chừng không ai động vào túi màu đen, nhưng Hàn Bân hai người cũng không lơ là, đích đến của xe buýt là Huyện Tứ Môn, kẻ tình nghi có thể lấy tiền ở đây.

Chẳng bao lâu, xe buýt vào Bến xe Huyện Tứ Môn, xe dừng lại sau khi hành khách xuống xe.

Để không khiến kẻ xấu chú ý, Hàn Bân hai người cũng theo người xuống xe, nhưng không rời bến xe, mà dừng lại cách xe không xa, vừa nói chuyện vừa hút thuốc, thực tế vẫn đang quan sát xe buýt, chỉ cần ai lấy túi màu đen buộc dây lụa xanh xuống xe, có thể là kẻ tình nghi.

Lúc này, Tằng Bình và mọi người cũng đến bến xe, hoặc gần hoặc xa bao quanh xe buýt, nơi này người đông, nhiều người qua lại, thêm vài người cũng không ai nghi ngờ.

Khi mọi người trên xe gần xuống hết, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi tay cầm túi dệt xuống xe.

Lúc này, điện thoại của Hàn Bân reo lên, hắn lấy điện thoại ra xem, màn hình hiển thị số của Trịnh Khải Hoàn.

“Alo, đội trưởng Trịnh.”

“Người đàn ông cầm túi dệt là người lấy tiền chuộc.” Trịnh Khải Hoàn nhắc.

Thực ra khi ở Thành phố Cầm Đảo, đã lắp camera ẩn trên xe buýt, Hàn Bân hai người xuống xe để tạo không gian an toàn cho kẻ tình nghi.

Người đàn ông cầm túi dệt xuống xe, vội vàng rời khỏi bến xe, lấy điện thoại gọi một cuộc, bắt một chiếc taxi rời đi.

“Ngài đi đâu?” Tài xế hỏi.

“Thôn Bảo Khê.”

Người đàn ông đáp, không nói thêm, hai tay nắm chặt túi dệt, mặt lộ vẻ vui mừng không thể che giấu, thỉnh thoảng quay lại nhìn, dường như sợ ai theo dõi.

Taxi chạy không nhanh, đi thêm một đoạn, phát hiện phía trước có hai xe đâm nhau, tốc độ taxi càng chậm.

Lúc này, hai cửa sau taxi đột nhiên mở, hai người đàn ông nhảy lên xe, hành khách giật mình, định phản kháng, đột nhiên cảm thấy eo tê liệt, một luồng điện tràn vào cơ thể.

“Ô ô ô…” Cả cơ thể người đàn ông run rẩy.

Lát sau, luồng điện biến mất, cơ thể vừa hồi phục cảm giác, đã bị hai người giữ chặt tay, còng tay lại.

Tài xế taxi là cảnh sát địa phương Huyện Tứ Môn, người giữ hành khách là Hàn Bân và Lý Huy.

Sử dụng gậy điện để khống chế đối phương, cũng là bất đắc dĩ, con tin còn trong tay kẻ xấu khác, nếu không kịp thời

ngăn kẻ lấy tiền chuộc, đối phương có thể phát tín hiệu cho kẻ xấu khác, ảnh hưởng đến an toàn của con tin.

Điền Lệ và Triệu Minh đóng cửa xe, taxi tiếp tục chạy, trực tiếp đến đồn công an gần đó.

Vụ bắt cóc liên quan đến an toàn của con tin, phải tranh thủ từng phút, nên nghi phạm không bị đưa về đồn Cầm Đảo, mà thẩm vấn tại chỗ ở Huyện Tứ Môn.

Trong phòng thẩm vấn.

Hàn Bân phụ trách thẩm vấn chính, Lý Huy ghi chép.

Hàn Bân liếc nhìn, người đàn ông ngồi trên ghế thẩm vấn, tăng tốc độ nói: "Họ tên, tuổi, giới tính, dân tộc…"

"Bao Chí Viễn, 29 tuổi, nam, Hán tộc…"

"Bao Chí Viễn, ta không có thời gian nói chuyện với ngươi, nói thẳng đi, ngươi muốn giảm án hay muốn ngồi tù suốt đời." Hàn Bân đi thẳng vào vấn đề.

"Vị lãnh đạo này, ngài đừng dọa ta, nước ta nói về pháp luật, ta không phạm pháp, tại sao lại ngồi tù."

"Ngươi đừng giả ngốc, túi đen trong túi dệt có phải của ngươi không?" Hàn Bân hỏi.

"Không."

"Từ đâu ra?"

"Ta nhặt trên xe buýt, tưởng là của ai bỏ, muốn mang về dùng."

Chương 218: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Nói dối, bên trong toàn là tiền, ai bỏ số tiền lớn như vậy, ngươi nghĩ chúng ta là đồ ngốc sao." Lý Huy hỏi.

"Ta không biết bên trong là tiền, ta tưởng là quần áo bẩn, nếu biết là tiền, ta đã không lấy." Bao Chí Viễn nói.

"Bốp!"

Lý Huy đập bàn, quát: "Trên xe có giám sát, ngươi rõ ràng mở túi kiểm tra, còn dám nói dối."

"Dù bên trong là tiền, ta nhặt không phạm pháp." Bao Chí Viễn cãi lại.

"Số tiền này là tiền chuộc trong một vụ bắt cóc, ai lấy số tiền này là đối tượng tình nghi." Hàn Bân cảnh báo.

"Ta không tham gia vụ bắt cóc nào, các ngươi đừng oan uổng người tốt." Bao Chí Viễn nhận ra tính nghiêm trọng của vụ việc, lo lắng.

"Chúng ta không oan uổng người tốt, nhưng cũng không bỏ qua người xấu, ta có thể nói rõ với ngươi, nếu con tin chết, ngươi chính là kẻ giết người." Hàn Bân nói.

"Ngài đừng đùa, ta nhặt một cái túi, sao thành kẻ giết người, ngươi không được oan uổng người." Bao Chí Viễn tỏ ra oan ức.

"Chúng ta có oan uổng ngươi không, ngươi rõ nhất, ta khuyên ngươi đừng nghĩ may mắn, nếu ngươi không giải thích

rõ, đừng mong ra khỏi phòng thẩm vấn này.” Hàn Bân lạnh giọng nói.

“Ngài đừng dọa ta, ta thật sự oan uổng, ta chỉ thích lợi nhỏ, thấy túi không ai lấy, muốn mang về, nhưng ta thật sự không tham gia vụ bắt cóc nào.” Bao Chí Viễn hét lên.

“Ngươi ra khỏi bến xe gọi ai?”

“Gọi mẹ ta, ta nói tối về ăn cơm, bảo mẹ làm món ngon, để hai chai bia trong tủ lạnh.”

“Tối qua tám giờ ngươi ở đâu?”

“Ta ở công trường xây dựng Cầm Đảo chơi bài, công nhân cùng chơi có thể làm chứng, chúng ta nhiều người, thật sự nhiều người, đều có thể làm chứng.” Bao Chí Viễn lo lắng, lời nói không mạch lạc.

“Người phụ trách công trường tên gì? Số điện thoại?”

“Ta chỉ biết số của công nhân trưởng, gọi hắn là Thôi ca, không nhớ số, nhưng trong điện thoại của ta có.” Bao Chí Viễn nói.

“Bao Chí Viễn, ta cảnh cáo ngươi, đừng giở trò, nếu làm chậm trễ thời gian cứu con tin, ngươi là kẻ giết người, đừng nghĩ ngươi có thể thoát tội.” Hàn Bân cảnh cáo.

“Ta không giở trò, ta thật sự oan uổng, thật sự.” Bao Chí Viễn mắt mở to.

Hàn Bân nói nhỏ với Lý Huy vài câu, sau đó rời phòng thẩm vấn, để Điền Lệ vào thay mình.

Lý Huy thẩm vấn, Điền Lệ ghi chép.

Để tranh thủ thời gian cứu con tin, chỉ cần nghi ngờ Bao Chí Viễn chưa hoàn toàn giải tỏa, thẩm vấn sẽ tiếp tục.

Hàn Bân rời phòng thẩm vấn, để xác minh lời khai của Bao Chí Viễn…

Lúc này, đã là bảy giờ tối.

Cuộc điều tra về Bao Chí Viễn phải được tiến hành suốt đêm, chủ yếu chia thành hai hướng: thứ nhất là Bao Chí Viễn có thời gian gây án không, thứ hai là Bao Chí Viễn có liên lạc bất thường nào không.

Lúc này, công ty viễn thông đã tan làm, nhưng do tính nghiêm trọng và cấp bách của vụ án, họ vẫn liên hệ với người phụ trách công ty viễn thông, nhờ họ hỗ trợ điều tra hồ sơ liên lạc của Bao Chí Viễn.

Hồ sơ liên lạc của Bao Chí Viễn nhanh chóng được trích xuất, gần đây hắn chỉ liên lạc với mỗi mẹ hắn, Hàn Bân cùng Tôn Hiểu Bằng đã tìm đến mẹ của Bao Chí Viễn và ghi lại lời khai của bà, nhưng không phát hiện điều gì bất thường.

Ngụy Tử Mặc và Đỗ Kỳ trong nhóm một bị Trịnh Khải Hoàn điều động tạm thời, đến nơi làm việc của Bao Chí Viễn để kiểm tra xem hắn có thời gian gây án hay không.

Đến chín giờ tối, Hàn Bân và Tôn Hiểu Bằng quay về văn phòng tạm thời của đồn cảnh sát huyện Tứ Môn.

Trịnh Khải Hoàn triệu tập mọi người họp, tổng hợp các manh mối.

Lúc này, Lý Huy và Triệu Minh từ phòng thẩm vấn bước ra, người trong phòng thẩm vấn đã thay đổi ba lần, nhưng Lý Huy vẫn ở lại, để có thể hiểu rõ hơn về quá trình thẩm vấn và trạng thái của Bao Chí Viễn.

Trịnh Khải Hoàn ngáp một cái, nói: “Ngụy Tử Mặc đã báo cáo với ta, đêm qua Bao Chí Viễn luôn ở công trường chơi bài, hắn có chứng cứ ngoại phạm.”

“Chúng ta cũng đã thăm hỏi mẹ của Bao Chí Viễn, không phát hiện điều gì bất thường.” Hàn Bân nói.

“Chẳng lẽ chúng ta bắt nhầm người rồi?” Điền Lệ nhíu mày.

“Hắn không trực tiếp gây án, nhưng không có nghĩa là hắn không tham gia vào vụ án, rất có thể hắn là người nhận tiền chuộc.” Tằng Bình nói.

“Tằng đội nói đúng, bất kể Bao Chí Viễn giải thích thế nào, hắn thực sự đã lấy tiền chuộc, trên xe có nhiều người như vậy, tại sao người khác không lấy?” Triệu Minh nói.

Trịnh Khải Hoàn xoa cằm, nói: “Ta đã cho người kiểm tra, Bao Chí Viễn có tiền án trộm cắp, hơn nữa không chỉ một lần, cho thấy hắn có thói quen trộm vặt, việc lấy trộm ba lô trên giá hành lý cũng phù hợp với tính cách của hắn.”

“Sao Bao Chí Viễn không làm ở công trường nữa?” Hàn Bân hỏi.

“Tên này lười biếng, tay chân không sạch sẽ, quan hệ với đồng nghiệp không tốt, sáng nay nói không muốn làm nữa, trưởng công trường cũng không giữ.” Trịnh Khải Hoàn giải thích.

“Nếu hắn bị trưởng công trường sa thải, có lẽ có thể chứng minh đây là tình cờ, nhưng hắn tự nguyện nghỉ việc, vẫn có chút trùng hợp quá.” Tằng Bình phân tích.

“Chúng ta đã thẩm vấn liên tục hơn hai giờ, tên này nhất quyết không chịu khai, nếu không có bằng chứng mới, khả năng hắn nhận tội là không lớn.” Lý Huy đã tham gia thẩm vấn, khá hiểu rõ tình hình của Bao Chí Viễn.

Chương 219: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Thế này, chúng ta chia thành hai hướng điều tra, Lão Tằng và Tôn Hiểu Bằng tiếp tục thẩm vấn Bao Chí Viễn; Hàn Bân, Lý Huy, Điền Lệ, Triệu Minh các ngươi bốn người kiểm tra các manh mối khác." Trịnh Khải Hoàn nghiêm nghị nói:

"Ta biết mọi người rất vất vả, nhưng tối nay liên quan đến sự an toàn của con tin, nếu chúng ta không kịp thời tìm được nơi giam giữ con tin, ta nghĩ mọi người đều biết hậu quả."

Sau khi phân công nhiệm vụ xong, Tằng Bình và Tôn Hiểu Bằng đi đến phòng thẩm vấn.

Trịnh Khải Hoàn đi an ủi Lý Vĩ Đông.

Hàn Bân bốn người cũng chuẩn bị bắt đầu cuộc điều tra mới.

Lý Huy theo thói quen lấy ra một hộp thuốc lá, vừa định rút một điếu, dường như nhớ ra điều gì đó, lại ném lên bàn, nói: "Điền Lệ, Triệu Minh, các ngươi định điều tra từ phương diện nào?"

"Không biết nữa, cứ tối đến là đầu óc có chút không tỉnh táo." Triệu Minh ngáp một cái.

"Ta thấy ngươi là buồn ngủ rồi." Lý Huy trêu chọc.

Điền Lệ cầm hộp thuốc lá trên bàn, rút ra vài điếu, phát cho mọi người trong phòng: "Sau này chỉ cần là làm thêm giờ, mọi người đều có thể hút thuốc."

“Chà, Chị Điền thật chu đáo, quá nhân văn rồi.” Triệu Minh cười cười, nhanh chóng rút bật lửa châm điếu thuốc.

Hàn Bân cũng châm một điếu, cười nói: “Đột nhiên cảm thấy đầu óc tỉnh táo rồi.”

Lý Huy có chút tiếc nuối nhận hộp thuốc lá, nói: “Chị Điền, không ngờ ngươi lại dùng thuốc lá của ta để làm việc tốt.”

Điền Lệ trợn mắt: “Ai là chị của ngươi?”

Lý Huy cười khúc khích: “Tôn trọng, tôn trọng.”

“Điếu thuốc này hút xong, đúng là ta có linh cảm.” Triệu Minh hút một hơi, thoải mái nói: “Chị Điền, chúng ta tiếp tục điều tra hành tung của chiếc xe bánh mì đi.”

Điền Lệ lấy ra một gói cà phê hòa tan từ ba lô, hỏi: “Đại lộ Thái Hành bên đó không có camera giám sát, làm sao điều tra?”

“Sau khi bắt cóc, dấu vết đúng là khó điều tra, nhưng chúng ta có thể điều tra từ đâu chiếc xe bánh mì đến, dù không thể tìm thấy nơi giam giữ con tin, nhưng có thể tìm ra danh tính của nghi phạm.” Triệu Minh nói.

Điền Lệ vỗ vai Triệu Minh, cười nói: “Tiểu Minh bạn học giỏi quá, thuốc không hút phí.”

“Đúng rồi.”

Lý Huy hút thêm một hơi, hỏi Hàn Bân bên cạnh: “Bân Tử, chúng ta điều tra từ đâu?”

Hàn Bân suy nghĩ một chút, hỏi Điền Lệ bên cạnh: “Bản sao camera giám sát vụ bắt cóc Cao Hiểu Vân mang theo chưa?”

“Mang rồi.”

“Ta muốn xem lại video bắt cóc của nàng, biết đâu có thể phát hiện manh mối mới.” Hàn Bân nói.

“Vậy bàn giao cho các ngươi, ta và Triệu Minh sẽ trở về thành phố Cầm Đảo.” Điền Lệ nói.

Muốn điều tra chiếc xe bánh mì từ đâu tới, chỉ có thể đến trung tâm giám sát của cảnh sát giao thông để kiểm tra.

“Đi đường cẩn thận.” Hàn Bân nói.

“Cảm ơn các ngươi.” Lý Huy nói.

Triệu Minh chào theo kiểu quân đội: “Phục vụ nhân dân.”

Sau khi tiễn Điền Lệ và Triệu Minh rời đi, Hàn Bân và Lý Huy mở máy tính bảng để kiểm tra camera giám sát.

Bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào, nghe có vẻ là giọng của Lý Vĩ Đông.

Tiền chuộc đã giao, người chưa được cứu ra, gia đình chắc chắn sẽ có phản ứng.

Trịnh Khải Hoàn nhìn bề ngoài có vẻ nhàn nhã, nhưng thực ra là người chịu áp lực lớn nhất, ngoài đối diện với sự chất vấn của gia đình, còn phải chịu áp lực từ cấp trên.

“Vù…” Điện thoại của Hàn Bân reo lên, mở ra xem thì thấy là tin nhắn WeChat của Đàm Tĩnh Nhã.

“Tan làm chưa?” Đàm Tĩnh Nhã hỏi.

Nếu là tình huống bình thường, Hàn Bân rất sẵn lòng trò chuyện với Đàm Tĩnh Nhã, đặc biệt là khi Đàm Tĩnh Nhã chủ động nhắn tin, nhưng hôm nay hắn không rảnh.

Hàn Bân nhắn sáu chữ: “Vụ án khẩn cấp, làm thêm giờ…”

“Bân Tử, ai gửi tin nhắn cho ngươi vậy?” Lý Huy tò mò hỏi.

“Một người theo đuổi.”

“Trời, thật hay giả vậy?”

“Đừng lắm chuyện, điều tra vụ án đi.” Hàn Bân mở video, bắt đầu kiểm tra camera giám sát vụ bắt cóc Cao Hiểu Vân.

Khoảng tám giờ, trời đã tối, nhưng bên ngoài Nhà máy cửa Thiên Kim có đèn, vẫn có thể nhìn rõ trang phục của Cao Hiểu Vân, nàng mặc một chiếc áo thun xanh và quần ống rộng màu đen, trên người còn mang một chiếc túi xách màu đen.

Hàn Bân và Lý Huy xem lại video nhiều lần, từ khi Cao Hiểu Vân xuất hiện ở cổng nhà máy đến khi bị kéo lên xe bánh mì, nhưng xem đi xem lại cũng không phát hiện được gì mới.

Xem xét khả năng nghi phạm có thể đã đi do thám trước, Hàn Bân kiểm tra camera giám sát từ nửa giờ trước, nhưng vẫn không phát hiện được manh mối, lại xem tiếp đoạn video sau đó một thời gian.

Ban đầu, Hàn Bân không hy vọng nhiều, nhưng sau vài phút từ khi Cao Hiểu Vân bị bắt cóc, một cô gái khác cũng mặc áo thun xanh và quần đen bước ra, trên người cũng đeo một túi xách, tuy kiểu dáng khác với của Cao Hiểu Vân, nhưng màu sắc cũng là màu đen.

Lý Huy mở to mắt, chỉ vào màn hình nói: “Trời, chuyện gì đây, trang phục của cô gái này sao giống Cao Hiểu Vân vậy?”

Hàn Bân di chuyển chuột, chụp lại màn hình, phóng to hình ảnh.

Lý Huy chỉ vào hình ảnh, hồi tưởng: “Cái logo trên túi xách đen này, trông có vẻ quen quen.”

Hàn Bân suy nghĩ: “LV.”

“Quả thật là túi LV, cô gái này còn giàu hơn Cao Hiểu Vân nhiều.” Lý Huy kinh ngạc.

Hàn Bân dập tắt điếu thuốc, gọi: “Trịnh đội, chúng ta có phát hiện mới.”

Trịnh Khải Hoàn từ bên ngoài bước vào, lau mồ hôi trên trán:

Chương 220: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chuyện gì vậy?”

“Ta và Lý Huy xem camera giám sát phát hiện được manh mối mới, ngài tự xem đi.” Hàn Bân đứng dậy, nhường chỗ cho Trịnh Khải Hoàn.

Trịnh Khải Hoàn nhíu mày, lấy một điếu thuốc ra, nhìn vào bức ảnh trên màn hình, nói: “Đây không phải là hình ảnh của Cao Hiểu Vân sao? Manh mối gì mới?”

“Ngài nhìn kỹ đi.” Hàn Bân nói.

“Ồ, mang túi LV, có vẻ như Cao Hiểu Vân giàu có hơn chúng ta tưởng.” Trịnh Khải Hoàn ngạc nhiên.

“Trịnh đội, ngài nhìn kỹ lại đi, cô gái này không phải là Cao Hiểu Vân.” Lý Huy nói.

Trịnh Khải Hoàn kiểm tra lại thời gian, là đoạn camera giám sát lúc tám giờ mười phút tối qua, nói: “Lúc này Cao Hiểu Vân đáng lẽ đã bị bắt cóc rồi, chẳng lẽ cô gái này mới là mục tiêu thật sự của bọn bắt cóc.”

“Ta trước đó đã có chút thắc mắc, tình hình kinh tế của gia đình Cao Hiểu Vân bình thường, cũng không đắc tội với ai, tại sao bọn bắt cóc lại chọn nàng làm mục tiêu, bây giờ có vẻ như là bắt nhầm người rồi.” Hàn Bân nói.

“Có thể tra được danh tính của cô gái này không?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Một nhà máy cửa có mấy người có thể dùng túi LV, cô gái này chắc là cấp cao của công ty.” Hàn Bân tìm kiếm từ khóa “Nhà máy cửa Thiên Kim”, tìm thấy trang web của công ty này, mở phần hình ảnh của ban quản lý, người đầu tiên là một phụ nữ trung niên.

Chủ tịch Công ty cửa Thiên Kim, Trầm Niệm Nhu.

“Tuy camera không rõ lắm, nhưng đặc điểm hình thể của cô gái trong video rất giống Trầm Niệm Nhu, mục tiêu thực sự của bọn bắt cóc rất có thể là nàng.” Hàn Bân suy đoán.

Trịnh Khải Hoàn lấy điện thoại, theo thông tin trên trang web gọi vào số của Trầm Niệm Nhu.

“Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được; sorry, thenumberyou…”

“Chú ta làm ăn nhỏ mà cũng mở điện thoại 24/24, sợ khách hàng không tìm được hắn, một ông chủ lớn lại tắt điện thoại công việc?” Hàn Bân đặt câu hỏi.

Trịnh Khải Hoàn xoa thái dương: “Gọi Lão Tằng và bọn họ qua đây, đầu óc ta hơi rối.”

Lý Huy lập tức chạy đến phòng thẩm vấn.

Chẳng bao lâu sau, Tằng Bình dẫn theo Tôn Hiểu Bằng chạy tới.

Tằng Bình xem video xong, đập bàn: “Bốp! Lại xảy ra chuyện này.”

Nhân lúc đó, Trịnh Khải Hoàn đã suy nghĩ rõ ràng: “Thu dọn đồ đạc, đưa Bao Chí Viễn về Cầm Đảo.”

…

Trên đường về Cầm Đảo, Ngụy Tử Mặc và Đỗ Kỳ đã tra được địa chỉ nhà Trầm Niệm Nhu, ngay gần Nhà máy cửa

Thiên Kim, tại Khu biệt thự Hương Tuyền, hai người lập tức đi tới để tìm hiểu tình hình.

Trịnh Khải Hoàn, Tằng Bình và Hàn Bân trực tiếp đến Khu biệt thự Hương Tuyền.

Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng đưa Bao Chí Viễn về Phân cục Ngọc Hoa.

Hàn Bân ba người đến Khu biệt thự Hương Tuyền, Ngụy Tử Mặc và Đỗ Kỳ đã cùng nhân viên công ty quản lý chờ ở cổng khu dân cư.

An ninh của Khu biệt thự Hương Tuyền rất nghiêm ngặt, xung quanh khu dân cư đều lắp camera giám sát, 24 giờ có bảo vệ tuần tra, khác với các ông bảo vệ già ở khu dân cư bình thường, bảo vệ ở đây đều là những thanh niên khỏe mạnh khoảng hai mươi ba mươi tuổi.

Người phụ trách ca trực của công ty quản lý họ Ngô, hắn giới thiệu sơ qua về tình hình khu dân cư, khu dân cư vào ra rất nghiêm ngặt, không có thẻ ra vào thì khó mà vào được, thêm vào đó bên trong khu dân cư có bảo vệ tuần tra 24 giờ, việc bắt cóc người trong khu dân cư là rất khó xảy ra.

Dưới sự dẫn dắt của Ngô quản lý, mọi người đến nhà của Trầm Niệm Nhu.

Đây là một biệt thự ba tầng độc lập, diện tích khoảng hơn hai trăm mét vuông, riêng sân vườn đã chiếm hơn một trăm mét vuông, bên trái sân vườn là một vườn hoa, bên phải có dựng một cái đình và bàn ghế, mùa hè ngồi trong đình hóng mát, ăn uống cũng là một cách tiêu khiển khá tốt.

Ngô quản lý bấm chuông cửa, một lúc sau, loa ngoài vang lên giọng một người đàn ông: “Ai đấy?”

“Ta là quản lý Ngô Xuân Lôi của công ty quản lý.”

“Muộn thế này, có việc gì không?”

“Trầm phu nhân có ở nhà không? Ta muốn nói chuyện với nàng.”

“Mẹ ta không có nhà, có việc gì ngươi nói với ta.” Người đàn ông nói.

“Mở cửa, chúng ta là cảnh sát.” Trịnh Khải Hoàn lên tiếng.

“Cảnh sát! Các ngươi đến làm gì?”

“Chúng ta có việc muốn tìm Trầm Niệm Nhu.”

“Mẹ ta không có nhà, để khi khác nói.” Người đàn ông trả lời qua loa.

“Ta nói lại lần nữa, mở cửa.”

“Ngươi hống hách gì chứ, có lệnh khám nhà không, dựa vào cái gì mà ra lệnh cho ta mở cửa.” Người đàn ông hỏi lại.

“Chúng ta không phải đến tìm ngươi, chúng ta tìm Trầm Niệm Nhu, nàng hiện đang liên quan đến một vụ án hình sự, chúng ta có quyền điều tra.” Trịnh Khải Hoàn cảnh báo.

“Ta đã nói là nàng không có nhà, các ngươi đi chỗ khác tìm nàng đi.” Người đàn ông nói xong liền cúp máy.

“Chết tiệt, thái độ gì vậy.” Đỗ Kỳ khinh bỉ.

“Trầm Niệm Nhu có con trai không?”

“Có, hai người con trai.” Ngụy Tử Mặc nói.

“Ngô quản lý, ngươi có thể xác nhận người vừa nói chuyện có phải là con trai của Trầm Niệm Nhu không?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Không thể.” Ngô Xuân Lôi lắc đầu, gặp mặt có thể nhận ra, nhưng nghe giọng thì không thể nhận ra được.

“Trịnh đội, hiện giờ là hai mạng người, ta đề nghị hành động khẩn cấp.” Tằng Bình nói.

Chương 221: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trịnh Khải Hoàn suy nghĩ một lát, nghiêm túc nói: "Ta nghi ngờ Trầm Niệm Nhu có thể đã bị bắt cóc, người trong nhà rất có thể là kẻ bắt cóc, để đảm bảo an toàn cho Trầm Niệm Nhu, năm phút nữa, chúng ta đột nhập vào nhà để giải cứu con tin."

"Vâng." Mọi người đáp.

Tội bắt cóc thuộc loại tội phạm do nhà nước truy tố, không cần người bị hại báo án cũng có thể khởi tố điều tra.

Trịnh Khải Hoàn, Tằng Bình và Hàn Bân đều mang súng, kiểm tra một lượt súng ống, đạn đã lên nòng, Ngụy Tử Mặc cầm dùi cui điện, Đỗ Kỳ mang bình xịt hơi cay và dùi cui.

Năm phút sau, Hàn Bân trèo tường vào sân, mở cửa từ bên trong, cho Trịnh Khải Hoàn và những người khác vào.

Mọi người băng qua sân vườn, rón rén đi đến cửa biệt thự.

Trịnh Khải Hoàn ra hiệu, nhắc mọi người chú ý ẩn nấp, sau đó áp tai vào cửa nghe một lúc, bên trong cách âm khá tốt, không nghe thấy động tĩnh gì.

Hàn Bân làm một động tác, chỉ vào cửa sổ bên cạnh, cửa sổ mở, chỉ có một lớp màn che.

Trịnh Khải Hoàn gật đầu, mọi người cúi người đi đến bên cửa sổ.

Hàn Bân nhìn vào bên trong một lúc, không thấy có gì bất thường, lấy từ túi ra một con dao đa năng, cắt một lỗ lớn trên

màn cửa.

Sau đó, Hàn Bân là người đầu tiên trèo vào nhà, tiếp theo là Tằng Bình, Ngụy Tử Mặc, Đỗ Kỳ, Trịnh Khải Hoàn.

Vào nhà, họ nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng khách.

"Anh hai, ngươi nói cảnh sát làm sao biết mẹ bị bắt cóc." Một giọng quen thuộc vang lên, chính là giọng của người đàn ông vừa nói chuyện với Ngô quản lý.

Sau một lúc im lặng, một người đàn ông khác nói: "Đừng quan tâm họ làm sao biết, để đảm bảo an toàn cho mẹ, đuổi họ đi là được."

"Ngươi nói bọn bắt cóc nhận được tiền, có thật sẽ thả mẹ không?"

"Chỉ cần mẹ chưa thấy mặt họ, chắc sẽ không gặp nguy hiểm." Người đàn ông kia nói.

"Haizz…" Một tiếng thở dài, căn phòng chìm vào im lặng.

Không thể nghe lén thêm được gì nữa.

Hàn Bân và mọi người xông vào phòng khách: "Cảnh sát! Không được động đậy!"

Thấy Hàn Bân và mọi người chĩa súng, hai người đàn ông sợ hãi: "Đừng bắn, chúng ta là người tốt."

"Là mẹ ta bị bắt cóc, chúng ta không phải là bọn bắt cóc."

"Đưa tay lên đầu, ngồi xuống." Ngụy Tử Mặc quát.

Hai người đàn ông không dám cãi, đều đưa tay lên đầu ngồi xuống.

Ngụy Tử Mặc và Đỗ Kỳ dùng còng tay còng hai người lại.

Ngụy Tử Mặc kéo một người đàn ông lên, quát: “Trong nhà còn ai khác không?”

“Không.”

Đỗ Kỳ hỏi người kia: “Ngươi nói sao?”

“Không, thật sự không còn ai.”

“Trông chừng họ.” Trịnh Khải Hoàn ra lệnh, sau đó ra hiệu cho Hàn Bân và Tằng Bình chia nhau đi tìm.

Ba người kiểm tra từng phòng, từng chỗ có thể ẩn nấp trong nhà.

“An toàn!”

“An toàn!”

“An toàn.” Ba người kiểm tra một lượt, không phát hiện có ai khác.

Trịnh Khải Hoàn thở phào nhẹ nhõm, không phải hắn làm quá, mà là đã từng gặp tình huống tương tự, hắn không thể chỉ dựa vào vài câu nói mà mù quáng tin tưởng vào thân phận của hai người kia.

Nếu nghi phạm giả làm người bị hại, mà đội trưởng như hắn không phân biệt kỹ, rất có thể sẽ đe dọa an toàn của đội viên và con tin, hậu quả không thể tưởng tượng nổi…

“Cảnh sát, các ngươi hiểu lầm rồi, chúng ta không phải là bọn bắt cóc.”

“Người bị bắt cóc là mẹ ta, các ngươi hiểu lầm rồi.” Hai người đàn ông nói.

“Họ tên?”

“Mã Vĩnh Phong.” Người đàn ông khoảng ba mươi tuổi nói.

“Mã Vĩnh Niên.” Người đàn ông khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi nói.

Hàn Bân dẫn quản lý Ngô Xuân Lôi vào, chỉ vào hai người hỏi: “Nhận ra họ không?”

“Ngô quản lý, ta là Mã Vĩnh Niên, vừa nói chuyện với ngươi.”

Ngô Xuân Lôi nhìn kỹ hai người: “Ta nhận ra họ, họ là con trai của Trầm phu nhân.”

“Cảnh sát, các ngươi thật sự bắt nhầm người rồi.” Mã Vĩnh Phong nói.

Trịnh Khải Hoàn ra hiệu cho người tháo còng cho hai anh em, hỏi: “Trầm Niệm Nhu đâu?”

“Mẹ ta bị bắt cóc rồi.” Mã Vĩnh Niên nói.

“Tại sao không báo cảnh sát.” Hàn Bân hỏi.

“Chúng ta lo lắng cho an toàn của mẹ, không dám báo cảnh sát.” Mã Vĩnh Phong nói.

“Lão Tằng, Hàn Bân, các ngươi phụ trách lấy lời khai của Mã Vĩnh Niên; Ngụy Tử Mặc, Đỗ Kỳ, dẫn Mã Vĩnh Phong lên lầu lấy lời khai.” Trịnh Khải Hoàn ra lệnh.

“Vâng.” Mọi người đồng thanh, chia nhau hành động.

Trịnh Khải Hoàn cúi đầu, dặn dò Tằng Bình vài câu, rồi cũng đi lên lầu.

Ngô Xuân Lôi là người biết nhìn tình hình, thấy cảnh sát sắp làm việc, liền chủ động cáo từ rời đi.

Hàn Bân ngồi trên sofa, bật máy ghi âm, Mã Vĩnh Niên ngồi đối diện hắn.

Tằng Bình đứng bên cạnh, châm một điếu thuốc, hút.

“Họ tên, giới tính, tuổi, dân tộc…”

“Mã Vĩnh Niên, nam, 26 tuổi, dân tộc Hán…”

“Ngươi có quan hệ gì với Trầm Niệm Nhu?” Hàn Bân hỏi.

“Ta đã nói rồi là quan hệ mẹ con.”

“Trầm Niệm Nhu bị bắt cóc khi nào?”

“Sáng nay.”

“Mấy giờ?”

“Khoảng chín giờ.”

“Cụ thể thời gian?”

“Lúc chín giờ năm phút ta nhận được cuộc gọi tống tiền, gọi từ điện thoại của mẹ ta, bảo ta chuẩn bị một triệu tệ tiền chuộc, nếu không giao tiền sẽ giết mẹ ta.” Mã Vĩnh Niên nói.

“Lúc đó ngươi ở đâu?”

“Ta ở nhà.”

Chương 222: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Tại sao không báo cảnh sát?”

“Lúc đó ta sợ quá, liền gọi cho anh trai, anh ấy bảo không nên báo cảnh sát, sợ mẹ bị bọn bắt cóc giết, chúng ta chuẩn bị gom tiền cứu người.”

“Một triệu tệ không phải số tiền nhỏ, các ngươi lấy đâu ra nhiều tiền vậy?” Hàn Bân hỏi.

“Trước đó không lâu, mẹ ta vừa bán căn biệt thự này, bán được khoảng hơn mười hai triệu, tiền chuộc không phải là vấn đề.” Mã Vĩnh Niên nói.

“Ai biết việc nhà ngươi bán nhà?”

“Mẹ ta, ta, anh trai ta, còn người mua và người trung gian.”

“Ngươi chắc chắn không có người khác biết?” Hàn Bân hỏi.

“Nói thật, nhà không phải ta bán, người khác biết hay không, ta cũng không rõ.” Mã Vĩnh Niên nhún vai.

“Nhà đã bán, tại sao các ngươi vẫn ở đây?”

“Mẹ ta chuẩn bị đầu tư bất động sản ở nước ngoài, nhà bên đó chưa chọn được, nên thỏa thuận với người mua ở thêm ba tháng.” Mã Vĩnh Niên giải thích.

“Các ngươi định di cư?”

“Có ý định đầu tư di cư.”

“Nhà ngươi mở công ty, ở biệt thự, điều kiện sống ở trong nước tốt như vậy, tại sao lại muốn sang nước ngoài?” Tằng Bình hỏi.

“Nhà ở nước ngoài rẻ, chúng ta xem được một biệt thự có bể bơi, lớn hơn vườn nhà ta, ngài đoán bao nhiêu tiền?” Chưa kịp để Tằng Bình trả lời, Mã Vĩnh Niên giơ ngón tay ra hiệu:

“Chỉ bốn triệu, nhà ta bán được, đủ để mua ba căn.”

“Mẹ ngươi có kẻ thù không?” Hàn Bân hỏi.

“Mẹ ta hiền lành, không chủ động gây xung đột với ai, nhưng làm ăn không thể tránh khỏi tranh chấp nợ nần, chuyện này ta không rõ lắm.”

“Ngươi có nghi ngờ ai trong việc mẹ ngươi bị bắt cóc không?” Tằng Bình hỏi.

Mã Vĩnh Niên lắc đầu: “Nếu biết, ta đã báo cảnh sát rồi.”

“Ngươi thật sự nghĩ, bọn bắt cóc nhận tiền chuộc sẽ thả mẹ ngươi?”

“Ta không có chính kiến gì, anh trai ta khuyên ta không nên báo cảnh sát, ta nghe theo.” Mã Vĩnh Niên nhún vai.

Hàn Bân xoay bút bi, hỏi: “Mã Vĩnh Phong quan hệ với mẹ ngươi thế nào?”

“Cảnh sát, ngài có ý gì?”

“Ta hỏi ngươi trả lời.”

Mã Vĩnh Niên nhìn Hàn Bân một cái, ngập ngừng: “Cũng được, nhưng…”

“Nhưng gì?”

“Anh trai ta và ta là cùng cha khác mẹ.”

“Trầm Niệm Nhu là mẹ ruột của ngươi?”

“Đúng.”

“Mẹ ngươi và anh trai ngươi có xung đột không?”

“Theo ta biết thì không, họ quan hệ khá tốt, nhưng ta luôn học ở nước ngoài, không rõ chi tiết.”

“Bọn bắt cóc có nói khi nào giao tiền chuộc không?”

“Không.”

“Các ngươi khi nào gom đủ tiền?”

“Sáng mai rút tiền ở ngân hàng là đủ.” Mã Vĩnh Niên nói.

“Mã Vĩnh Niên, cảnh sát chúng ta đến đây là để giải cứu mẹ ngươi, ngươi không nên có thái độ đối địch với cảnh sát, chỉ có hợp tác với cảnh sát, mới nhanh chóng giải cứu mẹ ngươi.” Tằng Bình cảnh báo.

“Ta biết.” Mã Vĩnh Niên gật đầu, hỏi ngược: “Đúng rồi, các ngươi làm sao biết mẹ ta bị bắt cóc?”

“Lúc ngươi cần biết, tự khắc sẽ nói cho ngươi.” Hàn Bân nói.

…

Không lâu sau, Trịnh Khải Hoàn và bốn người khác cũng lấy lời khai xong, từ trên lầu đi xuống.

Trịnh Khải Hoàn rút một bao thuốc, nói: “Tằng Bình, Hàn Bân, ra ngoài hút thuốc với ta.”

Ba người đến sân, ngồi trên ghế trong đình, Trịnh Khải Hoàn đưa Tằng Bình và Hàn Bân mỗi người một điếu thuốc, cười nói:

“Không nói ngoa, ngồi trong cái sân hơn mười triệu này hút thuốc, cảm giác khác hẳn.”

“Đáng tiếc Triệu Minh không có ở đây, nếu không mỗi người một điếu Trung Hoa thì thật là hợp cảnh.” Hàn Bân cười nói.

Trịnh Khải Hoàn lắc đầu cười, thở ra một hơi khói: “Hai ngươi thẩm vấn thế nào rồi?”

Tằng Bình gạt tàn thuốc: “Mã Vĩnh Niên không có vấn đề gì, nhưng từ lời khai của hắn biết được một số tình hình của Mã Vĩnh Phong.”

“Nói nghe xem, để so sánh.”

“Mã Vĩnh Phong và Mã Vĩnh Niên cùng cha khác mẹ, Trầm Niệm Nhu chỉ là mẹ kế của Mã Vĩnh Phong.” Tằng Bình nói.

Trịnh Khải Hoàn ngạc nhiên: “Điều này ngoài dự đoán của ta.”

“Theo lời khai của Mã Vĩnh Niên, Mã Vĩnh Phong đề nghị hắn không báo cảnh sát, mà chọn giao tiền chuộc cho bọn bắt cóc, mới kéo dài tới giờ.” Hàn Bân nói.

“Ngươi nghi ngờ Mã Vĩnh Phong có liên quan?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Hắn có liên quan hay không, tạm thời chưa rõ, nhưng ta nghĩ bọn bắt cóc có thể có nội gián, nhà Trầm Niệm Nhu tuy có công ty khá lớn, nhưng giá trị công ty và tiền mặt là hai chuyện khác nhau, nếu Trầm Niệm Nhu không vừa bán biệt thự, trong thời gian ngắn không thể gom đủ tiền.”

Hàn Bân phân tích, tiếp tục nói: “Bắt cóc Trầm Niệm Nhu, hoặc là người quen, hoặc là người luôn theo dõi nàng.”

“Một điều cần chú ý, tám giờ tối qua bọn bắt cóc bắt nhầm Cao Hiểu Vân, cho thấy nội gián không tham gia trực tiếp vào

vụ bắt cóc, nếu không, sẽ không mắc lỗi lớn như vậy.” Tằng Bình nói.

“Trịnh đội, ngài thẩm vấn Mã Vĩnh Phong phát hiện gì không?”

“Theo lời khai của Mã Vĩnh Phong, tối qua hắn không về nhà, mà làm việc ở công ty, tối ngủ lại văn phòng, đến khi Mã Vĩnh Niên gọi điện, hắn mới biết Trầm Niệm Nhu bị bắt cóc.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Ta nghĩ cần điều tra Mã Vĩnh Phong.” Tằng Bình nói.

Hàn Bân dập tắt điếu thuốc, nói: “Hiện trường bắt cóc Trầm Niệm Nhu chưa tìm được, có thể tại hiện trường sẽ tìm được manh mối khác.”

Chương 223: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Hai vụ án này báo án quá muộn, dù tìm được hiện trường, cũng bị phá hoại, nhiều manh mối đã mất." Tằng Bình bất lực nói.

Trịnh Khải Hoàn kiên quyết: "Chính vì vậy, vụ án này càng phải điều tra kỹ, chỉ khi giải cứu hai con tin an toàn, người dân mới tin tưởng chúng ta hơn."

"Vậy, ta phân công nhiệm vụ."

Trịnh Khải Hoàn sắp xếp từ ngữ: "Hiện tại chúng ta có ba hướng điều tra chính, thứ nhất là tìm hiện trường bắt cóc Trầm Niệm Nhu."

"Thứ hai là kiểm tra hành tung của Mã Vĩnh Phong, xem trong khoảng thời gian xảy ra vụ án hắn có chứng cứ ngoại phạm hay không, lần đầu bắt nhầm người, lần thứ hai nội gián rất có thể trực tiếp tham gia."

"Thứ ba là kiểm tra các con nợ và chủ nợ của Trầm Niệm Nhu, xem ai có động cơ phạm tội."

"Trịnh đội, hai hướng điều tra đầu có thể làm ngay trong đêm, nhưng hướng điều tra thứ ba, ban đêm không dễ hỏi thăm." Tằng Bình nói.

"Vậy chia làm hai ca, ca đêm do ta phụ trách, để Ngụy Tử Mặc và Đỗ Kỳ điều tra hành tung của Mã Vĩnh Phong; Điền Lệ và Tôn Hiểu Bằng tìm hiện trường bắt cóc, những người còn lại tạm thời không cần, về nhà ngủ, sáng mai ca khác tiếp tục." Trịnh Khải Hoàn nói.

Lúc này, đã mười hai giờ đêm, dù mọi người có thể thức đêm, nhưng ngày hôm sau điều tra sẽ không còn sức, hiện chỉ có hai hướng điều tra, không cần nhiều người, ban đêm làm việc không tiện, cách tốt nhất là chia ca ngày và đêm, hợp lý sử dụng nhân lực và thời gian.

Hàn Bân về nhà, rửa qua loa, đã một giờ sáng.

Ngày hôm đó từ Cầm Đảo đến Huyện Tứ Môn, rồi từ Huyện Tứ Môn trở về Cầm Đảo, điều tra hai vụ bắt cóc, Hàn Bân đã mệt và buồn ngủ, vừa nằm xuống giường đã ngủ ngay.

…

Sáng hôm sau.

Hàn Bân ngủ một mạch đến bảy giờ sáng, không kịp ăn sáng, trực tiếp đến phân cục Cầm Đảo.

Điền Lệ cũng trở lại sở, với hai mắt thâm quầng chia đồ ăn sáng cho mọi người.

Hàn Bân lấy một cái bánh trứng, một cái bánh mì kẹp thịt và một túi sữa.

“Bốp…”

Trịnh Khải Hoàn vỗ tay: “Mọi người ngồi xuống, vừa ăn vừa nói về vụ án.”

Có mặt tổng cộng chín người, ngoài Trịnh Khải Hoàn, nhóm hai, còn có Ngụy Tử Mặc và Đỗ Kỳ.

Hàn Bân cắn một miếng bánh mì kẹp thịt, thịt bảy phần nạc, ba phần mỡ, bánh ngoài giòn trong mềm, rất ngon.

Trịnh Khải Hoàn chỉ Điền Lệ: “Điền Lệ, nói tình hình điều tra của các ngươi.”

“Chúng ta kiểm tra giám sát Thiên Võng, sáng qua lúc chín giờ có một chiếc xe bánh mì xuất hiện gần Biệt thự Hương

Tuyền, biển số là giả, nghi là xe bắt cóc con tin.” Điền Lệ nói.

“Có tìm được camera quay cảnh bắt cóc không?”

“Không, cửa hàng tối đã đóng, chúng ta chỉ kiểm tra giám sát Thiên Võng.” Điền Lệ bất lực, nàng đã thử liên hệ với chủ cửa hàng, bị mắng hai lần, đành chịu.

“Có tra được hành tung của xe nghi phạm không?” Tằng Bình hỏi.

“Xe vẫn mất dấu ở Đại lộ Thái Hành.”

“Xe từ đâu tới?”

“Chúng ta tra ngược lại, phát hiện xe bánh mì từ Đại lộ Thái Hành, hai lần gây án đều dùng biển số khác nhau, khó mà đề phòng.” Điền Lệ nhún vai.

“Đại lộ Thái Hành dài bảy tám cây số, đi qua mấy ngôi làng, xe bánh mì đi vào làng, chỉ cần đổi biển số, như mò kim đáy bể.” Lý Huy nói.

Trịnh Khải Hoàn nhíu mày: “Ngụy Tử Mặc, nói tình hình điều tra của các ngươi.”

“Chúng ta đến Nhà máy cửa Thiên Kim lấy camera giám sát, phát hiện Mã Vĩnh Phong tối qua khoảng chín giờ đã rời khỏi nhà máy, tối đó không về nhà, cũng không quay lại nhà máy.”

“Vậy là Mã Vĩnh Phong nói dối.” Tằng Bình nói.

“Đúng, điều này mâu thuẫn với lời khai của hắn.” Ngụy Tử Mặc nói.

“Hiện tại xem ra, Mã Vĩnh Phong có phần nghi vấn.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Vì lời khai có giả, ta đề nghị thẩm vấn hắn lần nữa.” Hàn Bân đề xuất.

Trịnh Khải Hoàn suy nghĩ một lúc: “Lão Tằng và Triệu Minh đi kiểm tra camera gần hiện trường bắt cóc, xem có quay được cảnh bắt cóc không.”

“Hàn Bân và Lý Huy đến Biệt thự Hương Tuyền, thẩm vấn Mã Vĩnh Phong lần nữa.”

“Ca đêm về ngủ, sau khi ngủ dậy, tiếp tục điều tra.”

“Vâng.” Mọi người đáp, chia nhau hành động.

…

Bốn mươi phút sau, Lý Huy lái xe đến Khu biệt thự Hương Tuyền.

“Chà, khu này thật sang trọng.” Lý Huy lộ vẻ ngưỡng mộ.

“Biệt thự ở đây trung bình khoảng mười hai triệu.” Hàn Bân cười.

“Đúng là cuộc sống của người giàu khác hẳn.” Lý Huy cảm thán.

Hàn Bân vỗ vai hắn: “Đi thôi.”

Hai người đến nhà Trầm Niệm Nhu, ngoài anh em nhà họ Mã, còn có đội kỹ thuật, để kịp thời tìm ra dấu vết của bọn bắt cóc.

Thấy Hàn Bân vào, Mã Vĩnh Niên vội đứng dậy hỏi: “Cảnh sát, có tin tức của mẹ ta chưa?”

“Tạm thời chưa có.”

Hàn Bân đáp, nhìn về phía Mã Vĩnh Phong: “Mã Vĩnh Phong, lời khai hôm qua có chỗ không rõ, chúng ta muốn lấy lời khai lần nữa.”

“Có gì không rõ, ngươi cứ nói thẳng.” Mã Vĩnh Phong nói.

“Lấy lời khai tốt nhất không có ai khác, lên lầu nói.”

Mã Vĩnh Phong ngập ngừng, gật đầu, dẫn Hàn Bân và Lý Huy lên lầu.

Phòng bên phải lầu hai là một thư phòng, ba người vào ngồi trên sofa, Hàn Bân bật máy ghi âm bắt đầu thẩm vấn.

Sau đó Hàn Bân vào đề: "Mã Vĩnh Phong, biết tại sao lấy lời khai lần hai không?"

"Không."

"Ngươi thật không biết, hay giả vờ không biết?" Lý Huy hỏi lại.

Chương 224: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Các ngươi nói gì, coi ta là phạm nhân à.” Mã Vĩnh Phong bất mãn.

“Biết mẹ bị bắt cóc, Mã Vĩnh Niên muốn báo cảnh sát, tại sao ngươi ngăn hắn?”

“Ta chỉ đề nghị, không phải ngăn, hắn cũng đồng ý, giờ xảy ra chuyện, đổ hết lên đầu ta.” Mã Vĩnh Phong khinh thường.

“Tại sao ngươi làm vậy?”

“Nếu báo cảnh sát, bọn bắt cóc biết, có thể giết người, ta chỉ lo cho an toàn của mẹ.” Mã Vĩnh Phong thở dài.

“Ngươi lo an toàn cho mẹ, tại sao khai man.” Hàn Bân hỏi.

“Khai man gì?”

“Ngươi nói đêm qua ở công ty, chúng ta kiểm tra camera, ngươi nói dối.” Hàn Bân nói.

“Các ngươi nghi ngờ ta!” Mã Vĩnh Phong trừng mắt hỏi: “Ta điên rồi sao, tại sao bắt cóc mẹ mình?”

“Vậy đêm qua ngươi đi đâu?”

“Không liên quan các ngươi.”

“Ngươi khai man, phải chịu trách nhiệm pháp lý, chúng ta có quyền điều tra.” Lý Huy quát.

Mã Vĩnh Phong quay đầu, không nói gì.

“Ngươi không nói, chúng ta vẫn có thể điều tra, đừng tự làm khổ mình.”

“Haizz…”

Mã Vĩnh Phong thở dài: “Các ngươi giữ bí mật được không?”

“Được.”

“Ta có bồ nhí, đêm qua đến chỗ nàng.”

“Chuyện này tại sao phải giấu?” Lý Huy hứng thú.

“Nàng cũng làm ở Công ty cửa Thiên Kim… hơn nữa đã kết hôn.”

“Ngươi nói, lớn tuổi làm tổng giám đốc, làm chuyện thất đức.” Lý Huy khinh bỉ.

“Ta thật lòng với nàng, nàng cũng yêu ta, chỉ là gặp người đúng vào lúc sai, ngươi hiểu cảm giác đó không?” Mã Vĩnh Phong mắt đỏ, mặt đầy bất lực.

Lý Huy sững người, không hiểu là cảm giác gì, nhưng biết đại khái: “Ngươi không sợ chồng nàng biết?”

“Chồng nàng là quản lý kinh doanh của Công ty Thiên Kim, đi công tác.”

Lý Huy: “…”

Hàn Bân: “…”

“Ngươi tình nhân tên gì?”

“Trần Tử Nghiên.”

“Liên lạc?”

“1327xxxxxxx”

Mã Vĩnh Phong nhìn đồng hồ: “Hai vị cảnh sát, lời khai đủ chưa, chúng ta phải đi rút tiền.”

“Một triệu tệ?”

“Đúng.”

“Nhiều tiền mặt vậy, bọn bắt cóc có yêu cầu gì không?”

“Ta thuê xe bánh mì chở tiền, bọn bắt cóc yêu cầu tiền không liên tục số, không đánh dấu, nếu không giết người.” Mã Vĩnh Phong nói.

“Có cần cảnh sát giúp không?”

“Không cần, rút tiền gây chú ý, bị nghi phạm phát hiện, mẹ ta gặp nguy hiểm.” Mã Vĩnh Phong từ chối.

“Rút tiền xong, đưa đi đâu?”

Mã Vĩnh Phong suy nghĩ: “Đưa đến công ty, bên đó an toàn hơn.”

“Cần giúp đỡ liên hệ cảnh sát.” Hàn Bân nói.

“Cảm ơn.”

Mã Vĩnh Phong đứng dậy rời đi.

“Bân Tử, một triệu tệ không nhỏ, chúng ta thật không quản?” Lý Huy hỏi.

“Liên lạc Trịnh đội, nhờ hắn cử hai người lạ mặt bảo vệ ngầm.” Hàn Bân nói.

“Chúng ta tìm Trần Tử Nghiên lấy lời khai, xem Mã Vĩnh Phong có nói thật không.” Lý Huy đề nghị.

Hàn Bân liên hệ với Trần Tử Nghiên, hẹn gặp ở công ty không tiện, hẹn ở nhà Trần Tử Nghiên ngại, cuối cùng hẹn ở đồn cảnh sát.

Trong nhà nhóm hai.

Hàn Bân về đồn không lâu, Trần Tử Nghiên cũng đến Phân cục Ngọc Hoa.

Trần Tử Nghiên hơn ba mươi tuổi, dáng người cao, dung mạo đoan trang, không xinh đẹp lắm, khí chất trầm lặng, thuộc loại nhìn lâu không chán.

"Trần Tử Nghiên?"

"Ta là."

"Ngồi đi, làm bản ghi chép."

Lý Huy bật máy ghi âm, làm ghi chép.

Hàn Bân dựa vào bàn, châm thuốc, Điền Lệ về ngủ, hút thuốc cũng không ảnh hưởng gì.

"Họ tên, giới tính, tuổi, quê quán…" Lý Huy hỏi thường lệ.

"Ta tên Trần Tử Nghiên, ba mươi hai tuổi, nữ, là người địa phương…"

"Ngươi biết Mã Vĩnh Phong?"

"Biết."

"Quan hệ gì?"

"Đồng nghiệp."

Lý Huy nhìn đối phương một lúc: "Đêm qua ngươi ở đâu?"

"Ở nhà."

"Ngoài ngươi, còn ai?"

"Một người bạn."

"Tên."

Trần Tử Nghiên cắn môi, ngập ngừng: "Mã Vĩnh Phong."

"Ngươi ở đâu?"

"Khu dân cư Nhã Viện Tây Phong."

"Cụ thể địa chỉ?"

“Tòa số 2, khu nhà 3, phòng 1702.”

“Mã Vĩnh Phong khi nào đi?”

“Sáng chín giờ hơn, hắn nhận một cuộc điện thoại rồi đi.”

“Trong thời gian đó, hắn có rời khỏi nhà ngươi?”

“Không.”

“Chắc chắn?”

“Chắc chắn.” Lý Huy nói.

“Trần Tử Nghiên, cung cấp lời khai giả phải chịu trách nhiệm pháp lý.” Hàn Bân nhắc nhở.

“Ta nói thật, không có một lời giả dối.” Trần Tử Nghiên đáp, lo lắng: “Hai vị cảnh sát, hy vọng các ngươi không tiết lộ chuyện này, nếu không… các ngươi hiểu mà.”

“Ngươi có chồng, tại sao còn dính líu với Mã Vĩnh Phong, làm vậy có đáng với chồng ngươi không?” Lý Huy không nhịn được muốn dạy đối phương.

“Ta biết mình làm vậy không đúng, nhưng con người sống chỉ một lần, ta chỉ muốn ở bên người mình yêu, mấy chục năm sau, khi sắp chết, đúng sai còn quan trọng không?” Trần Tử Nghiên hỏi.

Lý Huy sững người, không ngờ người phụ nữ này lý lẽ như vậy.

“Ai cũng phạm sai lầm, phạm sai lầm không đáng sợ, đáng sợ là không nhận ra mình sai, ngươi và Mã Vĩnh Phong có phải là tình yêu thật không ta không rõ, mối quan hệ của ngươi ta không có tư cách bình luận, nhưng bắt cá hai tay không phải là chuyện hay, nếu thật sự yêu Mã Vĩnh Phong, có thể chọn ly hôn, không cần lừa dối chồng, đội mũ xanh cho hắn, đàn ông không chịu nổi.” Hàn Bân nghiêm túc nói.

Trần Tử Nghiên cúi đầu: “Cho ta thời gian, ta sẽ xử lý.”

Hàn Bân không nói nữa, đó là chuyện của Trần Tử Nghiên, không liên quan hắn.

Chương 225: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hai vị cảnh sát, nếu không có việc gì, ta đi trước.” Trần Tử Nghiên đứng dậy cáo từ.

Nhìn Trần Tử Nghiên rời đi, Lý Huy đập bàn: “Ngươi nói xem là chuyện gì, nói chuyện còn mạnh miệng hơn ta.”

Hàn Bân vỗ vai hắn, cười: “Đi thôi, xem camera giám sát khu Nhã Viện Tây Phong.”

…

Bỏ qua việc khác.

Điền Lệ ngủ một giấc, ăn chút gì, khoảng hai giờ chiều đến đồn cảnh sát.

Gặp Tôn Hiểu Bằng, rồi đến Nhà máy cửa Thiên Kim.

Nhà máy cửa Thiên Kim diện tích không nhỏ, có một tòa nhà văn phòng bốn tầng, cũng là trụ sở của Công ty cửa Thiên Kim, các quản lý cấp cao làm việc tại đây.

Vụ bắt cóc khác các vụ án khác, không thể đi hỏi thăm rộng rãi, Điền Lệ hẹn giám đốc nhà máy Nhậm Á Minh, hỏi hắn về tình hình nợ của công ty.

Trước đó, khi Cao Hiểu Vân bị bắt cóc, Điền Lệ đã gặp Nhậm Á Minh hỏi tình hình, văn phòng của Nhậm Á Minh ở tầng ba cuối hành lang, dễ tìm.

Gặp nhau, hai bên ngồi xuống.

Nhậm Á Minh khoảng bốn mươi tuổi, cao lớn, da đen, rót trà cho hai người, nói: “Cảnh sát Điền, ngài đến công ty vì Cao Hiểu Vân bị bắt cóc?”

Điền Lệ lắc đầu: “Chúng ta muốn hỏi về Trầm Niệm Nhu.”

“Chủ tịch?” Nhậm Á Minh ngạc nhiên: “Ngài hỏi về chủ tịch công ty chúng ta làm gì?”

“Hôm qua ngươi có gặp Trầm Niệm Nhu không?”

“Không.” Nhậm Á Minh đáp, hỏi lại: “Sao vậy?”

“Nàng không đến công ty, ngươi không ngạc nhiên?” Điền Lệ hỏi lại.

“Chủ tịch đã dần giao công việc cho Mã tổng, giờ chỉ quản lý tài chính, chúng ta không gặp nhau hàng ngày, có vấn đề gì sao?”

“Trầm Niệm Nhu bị bắt cóc.” Điền Lệ nói.

“Gì! Ngươi nói chủ tịch bị bắt cóc!” Nhậm Á Minh đứng bật dậy, vẻ kinh ngạc.

“Chín giờ sáng hôm qua bị bắt cóc.” Điền Lệ nói.

“Đây… bọn bắt cóc nhằm vào công ty sao? Trước bắt cóc nhân viên, giờ đến chủ tịch, thù oán gì mà lớn vậy.” Nhậm Á Minh nói.

“Mục tiêu thực sự là Trầm Niệm Nhu, trước đó bắt cóc Cao Hiểu Vân là nhầm.” Điền Lệ nói.

“Hóa ra nhằm vào chủ tịch.” Nhậm Á Minh thở dài.

“Giám đốc Nhậm, hiện Cao Hiểu Vân và Trầm Niệm Nhu rất nguy hiểm, chúng ta cần ngươi giúp.” Điền Lệ nghiêm túc nói.

“Không vấn đề, cần ta làm gì, ngài cứ nói.”

“Trầm Niệm Nhu có kẻ thù không?”

“Chủ tịch rất hòa nhã, gần gũi, hầu như không xung đột với ai.”

“Công ty có xung đột nợ nần không?” Điền Lệ hỏi.

“Ta phụ trách sản xuất, nợ nần do chủ tịch và tổng giám đốc phụ trách, ngài nên hỏi Mã Vĩnh Phong, hắn rõ hơn ta.” Nhậm Á Minh nói.

Mã Vĩnh Phong còn nghi vấn chưa rõ, Điền Lệ không tìm hắn, hỏi:

“Mã tổng do đồng nghiệp ta phụ trách, vụ này khẩn cấp, chúng ta phải hỏi nhiều nơi, thu thập manh mối, để giải cứu con tin nhanh nhất.”

“Ngành này, nợ là chuyện bình thường, khách hàng nợ ta, ta nợ nhà cung cấp, vòng vốn quay đi quay lại, thường mọi người thông cảm, nhưng có người đòi nợ gắt.”

“Ai?” Điền Lệ mở sổ tay.

“Miêu Tu Kiệt, ông chủ công ty gỗ Tu Kiệt, nhà cung cấp gỗ lớn nhất của công ty, cung cấp nguyên liệu làm cửa gỗ, thường một năm hoặc sáu tháng thanh toán một lần, hơn một tháng trước hắn đến công ty, dẫn theo nhiều người, làm ầm lên.” Nhậm Á Minh nhớ lại.

Điền Lệ ghi vào sổ, hỏi: “Công ty ngươi nợ hắn bao nhiêu?”

Nhậm Á Minh ngập ngừng: “Ta không rõ cụ thể, nhưng chắc khoảng hai ba triệu.”

Nhà máy cửa Thiên Kim。

Một phòng họp tạm thời được cảnh sát sử dụng.

Một triệu tiền mặt và anh em nhà họ Mã đều có mặt ở Công ty cửa Thiên Kim, hơn nữa nhân viên ở nhà máy rất đông, cảnh sát ra vào cũng không dễ bị phát hiện.

Hiện tại phải tranh thủ từng phút để cứu con tin, quay lại phân cục chỉ tốn thời gian vô ích.

Trong phòng họp chỉ có Trịnh Khải Hoàn và sáu người của đội hai.

Ngụy Tử Mặc và Đỗ Kỳ đang ở cùng anh em nhà họ Mã.

Trịnh Khải Hoàn châm một điếu thuốc, nói thẳng: "Nói về tình hình điều tra của các ngươi đi."

"Ta và Hàn Bân đã kiểm tra hành tung của Mã Vĩnh Phong tối hôm trước, hắn thật sự ở nhà bạn gái, sáng hôm sau khoảng chín giờ mới rời đi, vụ bắt cóc thứ hai hắn không có thời gian gây án." Lý Huy nói.

"Có tiến triển mới nào về việc điều tra Mã Vĩnh Phong không?" Tằng Bình hỏi.

"Theo lời khai của Mã Vĩnh Phong, Trầm Niệm Nhu đã chọn hắn làm người kế thừa, hiện tại hắn là người quản lý thực tế của Công ty cửa Thiên Kim, vậy nên động cơ bắt cóc Trầm Niệm Nhu của hắn cũng giảm đi nhiều." Lý Huy nói.

"Điều này cũng được giám đốc Nhậm Á Minh nói, công việc của công ty hiện tại phần lớn đều do Mã Vĩnh Phong quản lý." Điền Lệ nói thêm.

"Trầm Niệm Nhu thật kỳ lạ, không giao công ty cho con ruột mà lại giao cho con riêng." Triệu Minh không hiểu.

"Theo Mã Vĩnh Phong, Mã Vĩnh Niên cũng đã làm ở Công ty cửa Thiên Kim nhưng vì không phù hợp nên đã rời đi." Hàn Bân nói.

“Ta đã tra thông tin về anh em nhà họ Mã, phát hiện Mã Vĩnh Niên có tiền án lừa đảo, ta lại kiểm tra hồ sơ kỹ hơn, phát hiện Mã Vĩnh Niên đã từng thuê người bắt cóc mình, tự biên tự diễn một vụ bắt cóc để đòi tiền mẹ hắn.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Ôi trời, còn có chuyện này, thật là đồ vô dụng, chẳng trách Trầm Niệm Nhu thà giao công ty cho con riêng chứ không cho con ruột.” Triệu Minh tặc lưỡi.

“Mã Vĩnh Niên đã có tiền án bắt cóc, liệu lần này vụ bắt cóc cũng có liên quan đến hắn?” Điền Lệ đoán.

Chương 226: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Huy suy nghĩ một lúc, nói: "Hiện tại chưa có manh mối về việc này."

"Chính xác là chúng ta chưa nghi ngờ đến hắn." Tằng Bình nói.

"Vậy hãy liệt Mã Vĩnh Niên vào danh sách nghi phạm." Trịnh Khải Hoàn nói xong, lại chỉ Tằng Bình: "Đã tìm thấy hiện trường bắt cóc chưa?"

"Chúng ta dựa vào thời gian bắt cóc mà Mã Vĩnh Niên cung cấp và chiếc xe nghi phạm trong camera giám sát Thiên Võng, ước tính được phạm vi hiện trường bắt cóc, cũng đã kiểm tra tất cả camera xung quanh nhưng không thấy video bắt cóc." Tằng Bình lắc đầu.

"Có vẻ như lần thứ hai gây án, bọn cướp đã cẩn thận hơn." Trịnh Khải Hoàn gạt tàn thuốc, nói: "Điền Lệ, các ngươi điều tra được gì?"

"Có." Điền Lệ đáp, tóm tắt lời khai của Nhậm Á Minh.

Nghe xong, Tằng Bình nói: "Xem ra Miêu Tu Kiệt cũng có phần nghi vấn."

"Hai ba triệu không phải con số nhỏ, dưới sự thúc đẩy của lợi ích thì có động cơ gây án." Hàn Bân nói.

Trịnh Khải Hoàn hút vài hơi thuốc, nói: "Hàn Bân, Lý Huy, các ngươi liên lạc với Miêu Tu Kiệt, nhanh chóng lấy lời khai của hắn."

“Điền Lệ, Triệu Minh, các ngươi thẩm vấn lại Mã Vĩnh Niên, xem hắn có liên quan đến vụ án không.”

“Những người khác tạm thời chờ lệnh, anh em nhà họ Mã đã rút tiền từ ngân hàng, ta tin bọn cướp sẽ sớm hành động.”

“Rõ.”

…

Ra khỏi phòng họp, Lý Huy không nhịn được hỏi: “Bân Tử, lần trước là chúng ta lấy lời khai của Mã Vĩnh Niên, lần này Trịnh đội tại sao lại đổi người?”

“Một người nhiều lúc hay mắc cùng một lỗi, mặc dù phần lớn người không muốn thừa nhận điều này nhưng đó là sự thật, đổi người thẩm vấn có thể phát hiện điều mới.” Hàn Bân nói.

“Thật à, ta sao không nhớ mình từng mắc cùng một lỗi.” Lý Huy lẩm bẩm.

Hàn Bân nhếch mép: “Ngươi lần nào gặp rắc rối chẳng phải vì cái miệng, đã sửa chưa?”

Lý Huy cười gượng: “Ta chỉ thích nói thật thôi mà.”

Hàn Bân không muốn đôi co, lấy điện thoại gọi cho Miêu Tu Kiệt.

“Đinh… đinh… đinh…” Một lúc sau, điện thoại kết nối, giọng một người đàn ông vang lên: “A lô, ai vậy?”

“Là ông Miêu Tu Kiệt phải không? Chúng ta là cảnh sát hình sự.”

“Cảnh sát hình sự? Tìm ta có việc gì?”

“Chúng ta đang điều tra một vụ án hình sự, muốn tìm ngươi hỏi chút tình hình.” Hàn Bân nói.

“Đừng giỡn, ta sao có thể liên quan đến vụ án hình sự, ngươi không phải kẻ lừa đảo chứ.”

“Gặp nhau ta sẽ cho ngươi xem thẻ cảnh sát, ngươi đang ở đâu? Chúng ta đến gặp ngươi.” Hàn Bân nói.

“Rốt cuộc là việc gì, ngươi nói rõ đi?”

“Không tiện nói qua điện thoại, gặp rồi nói.”

“Ta nghe càng thấy ngươi giống lừa đảo, ta bận, cúp máy đây.” Miêu Tu Kiệt bỏ lại một câu.

“Miêu Tu Kiệt, chúng ta không phải lừa đảo, ta đang thông báo cho ngươi, đến Phân Cục Ngọc Hoa, đội hình sự ba, tổ hai ở thành phố Cầm Đảo lấy lời khai, nếu trong vòng bốn mươi phút không đến, chúng ta sẽ mang lệnh khám xét đến công ty ngươi.” Hàn Bân nghiêm túc nói.

“Thôi được, ta đến phân cục, cho yên tâm.”

“Được, ngươi đến nhanh nhé.”

“Rốt cuộc là vụ gì, ngươi tiết lộ chút được không?”

“Đến rồi ngươi sẽ biết.” Hàn Bân nói xong, cúp điện thoại.

“Chà chà, thằng này đúng là cáo già.” Lý Huy ngậm điếu thuốc, lẩm bẩm không rõ.

“Đi thôi, về phân cục.”

…

Bốn mươi phút sau.

Hàn Bân và Lý Huy vừa về đến phân cục, một người đàn ông trung niên đã đến văn phòng.

“Ngươi là ai?”

“Ta là Miêu Tu Kiệt, đây là đội hình sự ba, tổ hai phải không?”

Hàn Bân nhìn qua đối phương, áo thun màu xanh đậm, quần tây, giày da, tay cầm một cái cặp đen:

“Ngồi đi, chúng ta lấy lời khai.”

“Cảnh sát, nghe giọng chắc là ngài gọi ta lúc nãy?”

“Đúng.”

“Ngài tên gì?” Miêu Tu Kiệt đưa tay muốn bắt tay Hàn Bân.

“Ta họ Hàn.”

“Thì ra là Cảnh sát Hàn, hân hạnh.” Miêu Tu Kiệt lấy gói thuốc, mời Hàn Bân một điếu, rồi mời Lý Huy một điếu.

Lý Huy đưa lên mũi ngửi: “Thuốc Trung Hoa.”

Hàn Bân bật máy ghi âm, hỏi thường lệ: “Họ tên, giới tính, tuổi, dân tộc…”

“Cảnh sát Hàn, ngài đừng dọa ta, vừa vào đã chính thức thế này, ngài nói rõ, tìm ta có việc gì?” Miêu Tu Kiệt nói.

“Ngươi trả lời câu hỏi của ta trước.”

“Được, ta nói trước, Miêu Tu Kiệt, 41 tuổi, nam, Hán tộc…” Miêu Tu Kiệt nói xong, lại hỏi: “Cảnh sát Hàn, giờ ngài có thể nói, tìm ta có việc gì không?”

“Ngươi biết Trầm Niệm Nhu không?”

Miêu Tu Kiệt không chần chừ: “Biết, chúng ta làm ăn cùng, quan hệ tốt.”

“Nàng bị bắt cóc.”

“Bắt cóc! Chuyện xảy ra khi nào?” Miêu Tu Kiệt hỏi.

“Sáng hôm qua lúc chín giờ.”

“Ồ, có chuyện này thật.” Miêu Tu Kiệt sững người, hỏi: “Vậy ngài tìm ta có ý gì?”

“Ngươi và Trầm Niệm Nhu có tranh chấp nợ nần không?”

Miêu Tu Kiệt gật đầu: “Có, trước đó nàng nợ ta ba triệu tiền hàng.”

“Ta nghe nói gần đây, ngươi còn dẫn nhiều người đến Công ty cửa Thiên Kim đòi nợ?” Hàn Bân hỏi.

“Khoan đã, ngài nghi ngờ ta bắt cóc Trầm Niệm Nhu?” Miêu Tu Kiệt nói.

“Trầm Niệm Nhu bị bắt cóc, ba triệu đó có thể mất, ngươi không lo sao?”

“Không lo.”

Miêu Tu Kiệt lắc đầu, cười: “Ba triệu đó, Trầm Niệm Nhu đã trả ta từ lâu, chúng ta đã thanh toán xong.”

Hàn Bân ngạc nhiên: “Khi nào nàng trả ngươi?”

“Ồ, cụ thể ngày nào ta không nhớ, chắc khoảng nửa tháng trước.” Miêu Tu Kiệt nói.

“Bằng cách nào?”

“Tiền mặt.”

“Tiền mặt?” Hàn Bân ngạc nhiên, hỏi lại: “Cả ba triệu tiền mặt?”

Chương 227: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đúng.”

“Bây giờ chuyển khoản tiện lợi thế, tại sao phải dùng tiền mặt trả?” Hàn Bân không hiểu.

“Đó là ý của Trầm Niệm Nhu, ta không rõ.”

“Ngươi lúc đó không đề nghị cách trả khác?” Lý Huy hỏi.

“Ối trời, thời buổi này làm ăn ai cũng nợ, trả được là tốt rồi, còn kén chọn gì cách trả, miễn là tiền Nhân dân tệ là được.” Miêu Tu Kiệt cười khẩy:

“Dùng lời của Phạm Vỹ mà nói, cần gì xe đạp.”

“Tiền mặt nàng đưa cho ngươi, hay ngươi tự lấy?”

“Tất nhiên ta tự lấy, chuyện này không nhanh tay, nàng đưa cho người khác thì ta tức chết.” Miêu Tu Kiệt nói.

“Lấy thế nào?”

“Ta gọi hai chàng trai khỏe mạnh, lái một chiếc xe tải nhỏ, mang tiền về.”

“Hai chàng trai đó biết bên trong là tiền không?”

“Không nói với họ, tiền đựng trong vali du lịch, lòng người không thử được, đừng tạo cơ hội cho người ta phạm lỗi, đúng không?” Miêu Tu Kiệt nói.

“Cả ba triệu đều đựng trong vali du lịch?”

“Đúng.”

“Vali to cỡ nào?” Hàn Bân hỏi.

“Khá to.” Miêu Tu Kiệt dùng tay miêu tả.

Hàn Bân đứng dậy, thì thầm với Lý Huy, sau đó Lý Huy rời đi.

“Ngươi lấy tiền lúc đó, có ai khác ở đó không?” Hàn Bân hỏi.

“Không.”

“Lúc nãy ta nói Trầm Niệm Nhu bị bắt cóc, sao ngươi không ngạc nhiên?” Hàn Bân hỏi.

“Ta sống nửa đời người, chuyện gì chưa thấy, hơn nữa ta với Trầm Niệm Nhu chỉ làm ăn, không thân thiết, không quá quen.” Miêu Tu Kiệt nói.

“Ta tưởng ngươi biết chuyện này từ lâu rồi.” Hàn Bân thử thăm dò.

“Cảnh sát Hàn, ngài đùa sao, ta đâu phải thầy bói.” Miêu Tu Kiệt nói, nhìn đồng hồ:

“Ngài còn việc gì không? Nếu không, ta đi trước, ở xưởng còn nhiều việc.”

“Đừng vội, đợi chút.” Hàn Bân đưa cho đối phương một điếu thuốc, mình cũng châm một điếu.

“Cảnh sát Hàn, vụ Trầm Niệm Nhu bị bắt cóc, có manh mối chưa?” Miêu Tu Kiệt tò mò.

“Có quy định của cảnh sát, không tiện tiết lộ.”

“Vèo…” Lý Huy bước vào, tay cầm hai cái vali.

Một cái màu nâu, một cái màu đen.

“Ngươi xem hai vali này, cái nào giống vali đựng tiền ngươi dùng.” Hàn Bân nói.

“Cảnh sát Hàn, không cần thế này, ta là bên đòi nợ, nếu nàng không trả ta tiền, ta khăng khăng nói nàng đã trả, tiền của ta chẳng phải mất, ta đâu có ngốc.” Miêu Tu Kiệt nói.

“Ông chủ Miêu, mong ngươi hợp tác.” Hàn Bân nói.

“Được, ta xem.” Miêu Tu Kiệt bước tới, so sánh, chỉ vào cái vali đen lớn hơn:

“Cái này giống vali ta dùng đựng tiền.”

Hàn Bân tắt máy ghi âm, cười: “Thế là xong, chỉ cần hoàn thành ghi chép theo quy định, chúng ta hoàn thành nhiệm vụ, ngài cũng yên tâm.”

“Đúng đúng, ngài nói phải, đều là như vậy.” Miêu Tu Kiệt cười, hỏi: “Cảnh sát Hàn, giờ ta đi được chưa?”

“Được, ngài đi đi.” Hàn Bân nói.

“Được, hai vị cảnh sát bận, ta đi trước.” Miêu Tu Kiệt nói xong, rời văn phòng.

“Bân Tử, ngươi nói lời hắn có đáng tin?” Lý Huy nhíu mày hỏi.

“Báo cáo Trịnh đội, hắn ở Công ty cửa Thiên Kim dễ kiểm chứng.” Hàn Bân nói.

“Cũng đúng.” Lý Huy gật đầu, chỉ hai cái vali hỏi: “Còn dùng không, không ta trả lại.”

“Trả cái màu nâu, giữ cái vali đen.”

“Giữ làm gì?” Lý Huy không hiểu.

“Đem đến ngân hàng thử, xem có chứa được ba triệu không.” Hàn Bân nói.

……

Nhà máy cửa Thiên Kim

Trong văn phòng tổng giám đốc

Trịnh Khải Hoàn nghe xong báo cáo của Hàn Bân qua điện thoại.

Trịnh Khải Hoàn quay đầu, nhìn anh em nhà họ Mã và hỏi: "Các ngươi có biết Miêu Tu Kiệt không?"

"Biết, hắn có hợp tác với công ty chúng ta." Mã Vĩnh Phong trả lời.

"Công ty các ngươi có tranh chấp nợ nần với Miêu Tu Kiệt không?" Trịnh Khải Hoàn hỏi.

"Trước đây, công ty chúng ta có nợ Miêu Tu Kiệt một ít tiền hàng, nhưng cách đây không lâu đã trả hết." Mã Vĩnh Phong giải thích.

"Chuyện này ngươi chắc chắn chứ?"

"Chắc chắn."

"Ta cũng nghe mẹ ta nói là đã trả hết tiền cho Miêu Tu Kiệt." Mã Vĩnh Niên nói thêm.

Trịnh Khải Hoàn gật đầu, khả năng cả hai anh em cùng nói dối là rất thấp.

Nếu Trầm Niệm Nhu bị anh em nhà này bắt cóc cùng, thì cũng quá thất bại rồi.

"Đinh đinh đinh…" Lúc này, một tiếng chuông điện thoại vang lên.

Mã Vĩnh Niên cầm điện thoại lên nhìn, lộ ra vẻ căng thẳng: "Là số của mẹ ta, chắc là bọn bắt cóc gọi tới."

"Nhớ kỹ, bọn chúng muốn tiền thì có thể, nhưng ngươi phải nghe thấy giọng mẹ ngươi trước." Trịnh Khải Hoàn dặn dò.

"Được."

“Và nếu bọn chúng nói ngươi đã báo cảnh sát, rất có thể là đang lừa ngươi, tuyệt đối không được thừa nhận.”

“Ta hiểu rồi.”

“Nghe đi.”

Mã Vĩnh Niên hít một hơi sâu, sau đó nhấn nút nghe: “A lô, ta là Mã Vĩnh Niên.”

“Tiền đã chuẩn bị xong chưa?”

“Đã chuẩn bị xong.”

“Là một triệu không? Thiếu một đồng thì ngươi cứ chuẩn bị nhặt xác mẹ ngươi đi.”

“Là một triệu, không thiếu một đồng nào, chỉ cần thả mẹ ta an toàn, tiền sẽ ngay lập tức đưa cho các ngươi.”

“Ngươi đừng có giở trò, nếu dám báo cảnh sát, ngươi biết hậu quả.” Tên bắt cóc gằn giọng.

“Ta biết, ta không báo cảnh sát, cho ta nghe giọng mẹ ta được không?” Mã Vĩnh Niên nói.

Một lát sau, giọng nói của tên bắt cóc lại vang lên: “Nói chuyện với con ngươi, không được nói lung tung.”

“Vĩnh Niên, ta là mẹ, ngươi nhất định phải cứu ta…” Trong điện thoại vang lên giọng của một phụ nữ, nghẹn ngào đến mức không nói nên lời.

“Mẹ, ngài có bị thương không? Ngài yên tâm, ta nhất định sẽ cứu ngài.” Mã Vĩnh Niên kêu lên.

Chương 228: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Được rồi, nói ít thôi, khi nào nhận được tiền chuộc, tự nhiên sẽ thả ngươi và mẹ ngươi gặp nhau, lúc đó muốn nói bao lâu cũng không ai cản.” Tên bắt cóc nói.

“Tiền đã chuẩn bị xong, làm sao để giao cho các ngươi?” Mã Vĩnh Niên hỏi.

“Để tiền vào một chiếc xe tải nhỏ, đến chỗ giao nhau giữa Đại lộ Thái Hành và Đại lộ Hồng Kỳ lúc chín giờ tối, chờ ta gọi.”

“Ta biết rồi.”

“Nếu các ngươi dám báo cảnh sát, hoặc giở trò với tiền, cứ chuẩn bị nhặt xác đi.” Tên bắt cóc nói xong, lập tức ngắt điện thoại.

“Đã tìm được vị trí của bọn bắt cóc chưa?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Gần Đại lộ Thái Hành.” Nghiêm Lập Đông từ đội kỹ thuật nói.

“Lại là Đại lộ Thái Hành, bọn bắt cóc chắc chắn chỗ đó không có camera giám sát.” Trịnh Khải Hoàn thở dài.

Nếu thực sự để bọn bắt cóc cướp mất một triệu tiền chuộc, thì sẽ là chuyện lớn.

Lúc này đã là bốn giờ ba mươi lăm phút chiều, còn hơn bốn giờ nữa đến thời gian giao tiền chuộc.

Dưới sự chỉ huy của Trịnh Khải Hoàn, kế hoạch bố trí được triển khai khẩn trương.

Một triệu không phải con số nhỏ, số tiền này nếu bị cướp đi, có thể ngày mai sẽ trở thành tin tức số hai của thành phố Cầm Đảo.

Tin tức số một dĩ nhiên là lễ Quốc khánh.

Nếu vì phá án mà lên tin tức, Trịnh Khải Hoàn sẽ rất vui; nhưng nếu vì chuyện này mà lên tin tức, Trịnh Khải Hoàn cảm thấy mình mất mặt.

Việc bố trí trong các vụ bắt cóc là rất khó khăn.

Trước tiên phải đảm bảo an toàn cho con tin, nếu bố trí quá rộng, phạm vi quá lớn, rất có thể bị bọn bắt cóc phát hiện, lúc đó không chỉ kế hoạch bắt giữ thất bại mà còn nguy hiểm đến con tin.

Đại lộ Thái Hành là một con đường mới xây, rộng rãi và thông thoáng, tăng thêm độ khó cho việc bố trí, nếu ít người thì không thể vây bắt hiệu quả bọn bắt cóc.

Về việc bố trí cụ thể, Trịnh Khải Hoàn cũng đau đầu suy nghĩ, không chỉ điều động tạm thời nhân lực của tổ một, còn nhờ sự hỗ trợ của đồng chí Đồn công an Thái Hành.

Cuối cùng xác định ba phương án.

Thứ nhất, cho cảnh sát phục kích xung quanh chiếc xe tải nhỏ giao tiền chuộc, chỉ cần bọn bắt cóc xuất hiện lấy tiền, lập tức tiến hành bắt giữ, đồng thời ép hỏi nơi giam giữ con tin.

Thứ hai, bố trí trên các tuyến đường chính của Đại lộ Thái Hành, một khi phát hiện nghi phạm sẽ tiến hành chặn bắt.

Thứ ba, đặt thiết bị theo dõi vào túi tiền chuộc, nếu hai phương án trước không thành công, vẫn còn một lớp bảo hiểm.

Sau khi xác định ba kế hoạch, đã hơn sáu giờ tối, Trịnh Khải Hoàn đã gọi đồ ăn ngoài, cho các cảnh sát tham gia bắt giữ ăn tối.

Sau bữa ăn, bắt đầu triển khai bố trí.

"Đinh đinh đinh…" Lúc này, điện thoại của Trịnh Khải Hoàn vang lên.

Trịnh Khải Hoàn nhìn vào điện thoại, thấy số của Hàn Bân, nhấn nút nghe: "A lô, ngươi đang ở đâu?"

"Trịnh đội, chúng ta vừa từ ngân hàng ra."

"Đi ngân hàng làm gì?" Trịnh Khải Hoàn nghi ngờ, hắn đã bảo Điền Lệ thông báo Hàn Bân và Lý Huy, tối chín giờ giao tiền chuộc ở Đại lộ Thái Hành.

"Ta lấy lời khai của Miêu Tu Kiệt, luôn cảm thấy hắn giấu giếm điều gì, hơn nữa việc trả nợ có chút không hợp lý, nên đến ngân hàng điều tra."

"Chuyện trả nợ của Trầm Niệm Nhu cho Miêu Tu Kiệt, anh em Mã Vĩnh Phong và Mã Vĩnh Niên đều chứng minh được, Điền Lệ không nói với ngươi à?" Trịnh Khải Hoàn hỏi.

"Có nói, nhưng ta nghi ngờ độ tin cậy của lời khai hai anh em này." Hàn Bân nói.

"Nghi ngờ gì?"

"Ta từng lấy lời khai của Mã Vĩnh Niên, phần nào hiểu được tính cách hắn, hắn khá tự cao, không quan tâm đến những việc không liên quan, ta đã hỏi hắn về Công ty cửa Thiên Kim, hắn trả lời là không rõ, sao việc này lại nhớ rõ thế?" Hàn Bân phân tích.

"Ngươi điều tra ở ngân hàng có manh mối gì không?" Trịnh Khải Hoàn hỏi tiếp.

“Hai manh mối, thứ nhất, nửa tháng trước Công ty cửa Thiên Kim đã rút ba triệu tiền mặt.” Hàn Bân nói.

“Điều này khớp với chuyện trả nợ mà.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Ban đầu ta cũng nghĩ vậy, nhưng theo mô tả của Miêu Tu Kiệt, ta lấy một vali có kích thước tương tự đến ngân hàng, phát hiện không thể chứa nổi ba triệu tiền mặt.” Hàn Bân tiếp tục.

“Ngươi nói vậy, quả là có vấn đề, giờ chuyển khoản tiện lợi thế, nếu Trầm Niệm Nhu thật sự muốn trả nợ, sao lại tự làm khó mình thế này.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Ta nghĩ, Trầm Niệm Nhu tuy rút ba triệu, nhưng chưa chắc là để trả nợ Miêu Tu Kiệt, Miêu Tu Kiệt nói vậy để xóa đi động cơ bắt cóc của mình, khiến cảnh sát không nghi ngờ hắn.” Hàn Bân suy đoán táo bạo.

“Nếu Miêu Tu Kiệt là nghi phạm, sao anh em nhà họ Mã lại che giấu cho hắn, chẳng lẽ hai anh em này cũng là đồng phạm?” Trịnh Khải Hoàn nhất thời cảm thấy mơ hồ.

“Ta đề nghị cẩn trọng hơn, dù chỉ một trong hai anh em này là đồng phạm, hành động giải cứu con tin lần này cũng không thể thành công.” Hàn Bân nói.

Trịnh Khải Hoàn trầm ngâm một lát: “Để việc của anh em họ Mã cho ta xử lý, ngươi tiếp tục điều tra Miêu Tu Kiệt.”

“Rõ.”

“Ta sẽ để Điền Lệ và Tôn Hiểu Bằng hỗ trợ ngươi.” Trịnh Khải Hoàn nói xong liền ngắt điện thoại.

Thấy Trịnh Khải Hoàn có vẻ mặt khó chịu, Tằng Bình bên cạnh không nhịn được hỏi: “Trịnh đội, có chuyện gì sao?”

Trịnh Khải Hoàn nhìn quanh, kéo Tằng Bình ra một góc, kể sơ qua tình hình.

Chương 229: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Hãy tạm thời khống chế hai anh em này, nếu họ truyền tin, hành động bắt giữ của chúng ta không thể thành công." Tằng Bình đề nghị.

Trịnh Khải Hoàn nhìn đồng hồ: "Đừng ăn nữa, ngươi phụ trách thẩm vấn Mã Vĩnh Phong, ta thẩm vấn Mã Vĩnh Niên, để Triệu Anh phụ trách điều phối hiện trường."

"Ta đi sắp xếp ngay."

Nửa giờ sau, trong một chiếc xe tải nhỏ của cảnh sát.

Triệu Minh bật máy ghi âm, Trịnh Khải Hoàn ngồi bên cạnh hút thuốc.

Mã Vĩnh Niên ngồi đối diện, có chút lo lắng: "Cảnh sát Trịnh, ngài gọi ta lên xe có chuyện gì không?"

"Mã Vĩnh Niên, ngươi có muốn cứu mẹ ngươi không?"

"Muốn, tất nhiên muốn." Mã Vĩnh Niên không do dự trả lời.

"Vậy ngươi phải thành thật trả lời câu hỏi của ta."

"Cảnh sát Trịnh, lúc này ngài không đi Đại lộ Thái Hành bắt bọn bắt cóc, hỏi ta có ích gì?" Mã Vĩnh Niên không hiểu.

"Ta hỏi lại ngươi lần nữa, có muốn cứu mẹ ngươi không?"

"Muốn."

"Muốn thì thành thật trả lời, đừng nói linh tinh."

"Ta biết rồi, ngài hỏi đi." Mã Vĩnh Niên gật đầu.

“Ngươi có gặp Miêu Tu Kiệt không?”

“Không.”

“Ngươi biết Công ty cửa Thiên Kim nợ Miêu Tu Kiệt bao nhiêu tiền không?”

“Không biết.”

“Ngươi không biết nợ bao nhiêu, sao lại biết đã trả hết nợ cho Miêu Tu Kiệt?”

“Ta nghe mẹ ta nói.”

“Nói thế nào, kể lại.”

“Sáng hôm đó, chúng ta ba người cùng ăn sáng, anh ta hỏi mẹ ta, đã trả tiền cho Miêu Tu Kiệt chưa? Mẹ ta nói trả rồi; anh ta hỏi trả bao nhiêu, mẹ ta nói trả hết.” Mã Vĩnh Niên gãi đầu, cố gắng nhớ lại:

“Lúc đó, mẹ ta và anh ta nói chuyện công ty, ta không xen vào, chỉ nghe thấy.”

“Ta nói cho ngươi biết, nếu bây giờ ngươi nói dối, không chỉ không cứu được mẹ ngươi, mà còn phải chịu trách nhiệm pháp lý.” Trịnh Khải Hoàn cảnh báo.

Mã Vĩnh Niên giơ ba ngón tay phải lên trời, nói: “Ta thề, ta nói thật, nếu có một câu dối, trời tru đất diệt.”

Sau khi thẩm vấn xong, Trịnh Khải Hoàn và Triệu Minh xuống xe.

Triệu Minh không nhịn được nói: “Trịnh đội, nếu Mã Vĩnh Niên nói thật, sao ta thấy Mã Vĩnh Phong và Trầm Niệm Nhu như cố ý nói để hắn nghe.”

Trịnh Khải Hoàn suy nghĩ một lát: “Chuyện lớn như vậy, Trầm Niệm Nhu chắc chắn không tự bắt cóc mình, có lẽ Mã Vĩnh Phong cố ý dẫn dắt.”

“Tức là có thể Mã Vĩnh Phong tham gia bắt cóc.” Triệu Minh vô thức nói.

Trịnh Khải Hoàn vẫn thấy khó hiểu: “Nếu Trầm Niệm Nhu không trả tiền cho Miêu Tu Kiệt, sao lại nói dối?”

Triệu Minh suy đoán: “Có thể đó chính là lý do nàng bị bắt cóc?”

Trong khi đó, Tằng Bình và Ngụy Tử Mặc đang thẩm vấn Mã Vĩnh Phong.

“Mã Vĩnh Phong, ngươi có biết Miêu Tu Kiệt không?” Tằng Bình hỏi.

“Biết.”

“Ngươi biết công ty nợ Miêu Tu Kiệt bao nhiêu tiền không?”

“Biết.”

“Bao nhiêu?”

“Khoảng ba triệu.”

“Là khoảng nào?”

“Số cụ thể chỉ có mẹ ta rõ, tài chính luôn do bà quản lý.” Mã Vĩnh Phong nói.

“Ngươi có tham gia trả tiền cho Miêu Tu Kiệt không?” Tằng Bình hỏi tiếp.

“Không.”

“Vậy sao ngươi biết đã trả hết nợ cho Miêu Tu Kiệt?”

“Nghe mẹ ta nói.”

“Ngươi là tổng giám đốc công ty, chưa trả tiền, ngươi không biết sao?” Tằng Bình nói.

“Ta chủ yếu quản lý kinh doanh, tài chính mẹ ta quản, đều là người nhà, không cần phân rõ ràng.” Mã Vĩnh Phong không để ý nói.

“Nếu mẹ ngươi chưa trả tiền cho Miêu Tu Kiệt, ngươi nghĩ bà để tiền ở đâu?”

“Cảnh sát Tằng, ngươi nói vậy là sao, chẳng lẽ Miêu Tu Kiệt không thừa nhận sao?” Mã Vĩnh Phong hỏi lại.

Tằng Bình không biết trả lời thế nào.

Miêu Tu Kiệt nói đã nhận tiền, Trầm Niệm Nhu nói đã trả tiền, Mã Vĩnh Phong và Mã Vĩnh Niên cũng nói đã trả tiền, về mặt pháp lý, bằng chứng của Hàn Bân rất khó xác lập.

……

Miêu Tu Kiệt nhận được một tin nhắn trên điện thoại, vội vàng rời công ty.

Miêu Tu Kiệt đi quanh thành phố, xe lúc nhanh lúc chậm, cuối cùng rẽ vào Đại lộ Thái Hành từ một con đường nhỏ.

Vào Đại lộ Thái Hành, tốc độ xe của Miêu Tu Kiệt tăng lên rõ rệt, trời đã tối, lợi dụng bóng tối rẽ vào một con đường làng.

Xe chạy lòng vòng nửa giờ, đến một trại nuôi ngỗng ngoài làng, chỉ cần xe tới gần, đàn ngỗng trắng liền kêu lên.

“Gà gà…”

Từ trại ngỗng bước ra một người đàn ông, lớn tiếng hỏi: “Ai đó?”

“Là ta, Lão Miêu.”

“Ông chủ Miêu, ngài tới sao?” Người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, để ngực trần, đeo một dây chuyền vàng trên cổ.

“Vào trong nói.” Miêu Tu Kiệt cáu kỉnh.

Nếu có thể, hắn không muốn mạo hiểm đến đây, nhưng ai đó lại liều mạng, hắn không còn cách nào khác.

Căn nhà không lớn, chỉ có hai gian, không trang trí, chỉ có vài món đồ nội thất đơn giản và vật dụng sinh hoạt.

"Ông chủ Miêu, ngài đến rồi." Một người đàn ông đầu trọc, khoảng ba mươi tuổi nói.

"Người đâu?" Miêu Tu Kiệt hỏi.

"Dưới hầm, ngoan ngoãn." Người đàn ông đeo dây chuyền vàng nói.

"Không bị ngạt thở chứ."

"Không thể, chưa nhận được tiền, không chết được." Người đàn ông đeo dây chuyền vàng nói.

Miêu Tu Kiệt nhìn kỹ đối phương, hỏi: "Lôi Tử, ngươi đã liên lạc với Mã Vĩnh Niên để đòi tiền chuộc chưa?"

"Đúng vậy, đã bắt người, không đòi tiền chẳng phải vô ích." Lôi Tử cười nói.

"Ta đã nói với ngươi, bây giờ không phải lúc đòi tiền, cảnh sát đã vào cuộc, ngươi không muốn sống nữa sao." Miêu Tu Kiệt chất vấn.

"Ông chủ Miêu, vậy ngài nói phải làm sao?"

"Hai người phụ nữ đó thấy mặt các ngươi chưa?"

Chương 230: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lôi Tử suy nghĩ một lát: "Chắc là chưa."

"Thật không được thì thả họ ra." Miêu Tu Kiệt đề nghị.

"Ông chủ Miêu, ngài đừng đùa, dù họ luôn bịt mắt, nhưng tai không điếc, bên ngoài ta nuôi nhiều ngỗng thế, họ không biết sao?" Lôi Tử hỏi lại.

"Vậy ngươi nói làm sao?"

"Làm thế này." Lôi Tử làm động tác cắt cổ.

"Ôi…"

Miêu Tu Kiệt thở dài, ngẫm một lát: "Vì an toàn của mọi người, chỉ có cách này thôi."

"Nhưng trước khi giết, ta phải lấy được tiền chuộc." Lôi Tử nói.

"Ngươi sao lại cố chấp như vậy, cảnh sát đã điều tra vụ này rồi, ngươi đi lấy tiền chuộc chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao?" Miêu Tu Kiệt tức giận nói.

"Ông chủ Miêu, vậy ngài nói phải làm sao?"

"Ngươi chẳng phải vừa nói rồi sao, giết bọn chúng là xong."

"Ngài ra tay?" Lôi Tử hỏi.

"Ta không được, ta không làm được việc này." Miêu Tu Kiệt khoát tay.

"Ta cũng không thể ra tay."

“Lôi Tử, thời điểm quan trọng ngươi đừng có rút lui, trước kia ngươi không phải đã nói dám giết người sao, bây giờ sao lại sợ rồi.”

“Ông chủ Miêu, ta không phải không dám giết người, mà là không muốn giết, không đáng giết. Ta chưa lấy được một đồng nào, còn phải gánh thêm hai mạng người, dựa vào cái gì chứ.” Lôi Tử hừ lạnh.

“Không ai ngờ sự việc lại thành ra thế này, không ai muốn như vậy.” Miêu Tu Kiệt thở dài, sau một hồi ngập ngừng: “Vậy đi, ngươi giết hai người bọn họ, ta sẽ cho ngươi một khoản tiền công.”

“Bao nhiêu?”

“Hai mươi vạn.”

“Ông chủ Miêu, việc này ngài vẫn không nên nhúng tay vào, người là ta bắt, ta sẽ tự xử lý.”

“Lôi Tử, ngươi nói vậy là ý gì?”

“Số tiền chuộc này, các ngươi không dám lấy, ta dám lấy.”

“Ngươi còn muốn đi lấy tiền chuộc!”

“Đó là một triệu.”

“Ngươi không muốn sống nữa sao? Tiền quan trọng hay mạng quan trọng.” Miêu Tu Kiệt trợn mắt, túm lấy cổ áo Lôi Tử.

“Ông chủ Miêu, ta bán mạng này cho ngài, ngài cho ta bao nhiêu, một trăm vạn? Hay hai trăm vạn?”

“Ta muốn mạng ngươi làm gì.”

“Ngài nói đúng, ta chỉ là một mạng hèn, đừng nói là một trăm vạn, năm mươi vạn cũng không đáng.” Lôi Tử kéo sợi

dây chuyền vàng trên cổ xuống, ném vào thùng nước bên cạnh, sợi dây chuyền nổi lên.

"Một triệu, đánh cược mạng này của ta, đáng giá."

Miêu Tu Kiệt vò đầu, nhìn về phía một người đàn ông khác: "Cường Tử, ngươi nghĩ sao?"

"Ta cũng muốn liều một phen, thắng thì cả đời ăn sung mặc sướng; thua thì ta nhận mệnh." Người đàn ông đầu trọc nói.

Miêu Tu Kiệt nhìn hai người, sinh ra cảm giác bất lực, hai người này đều là kẻ liều mạng, chỉ cần tiền không cần mạng.

Hai người này thật sự chết rồi thì cũng coi như xong, nếu bị cảnh sát bắt, mình cũng có thể thoát.

Miêu Tu Kiệt trầm ngâm hồi lâu, giơ tay ra năm ngón: "Năm mươi vạn, giết hai người đó, ta cho các ngươi năm mươi vạn."

"Ông chủ Miêu, thế này thì khác quá."

"Có mạng tiêu tiền mới gọi là tiền, không mạng tiêu tiền, nhiều nữa cũng vô ích."

Lôi Tử và Cường Tử nhìn nhau, nếu không vì nghèo đến điên, ai lại muốn liều mạng với cảnh sát.

"Ông chủ Miêu, năm mươi vạn này bao giờ ngài đưa?"

"Xử lý sạch sẽ việc này, khi yên ổn ta sẽ đưa tiền."

"Ngài đừng lừa ta."

"Ta là người làm ăn, nói chữ tín."

"Ta tin ngài." Lôi Tử cười nhạt.

Miêu Tu Kiệt giật giật má, thầm nghĩ: "Hai tên khốn này có khi không thật sự muốn lấy tiền chuộc, mà chỉ muốn ép mình ra tiền."

Không cần biết là thật hay giả, đối mặt với hai kẻ liều mạng này, hắn cũng không có lựa chọn nào tốt hơn.

Huống hồ Trầm Niệm Nhu vừa chết, người kia có thể nhận được không ít di sản, lông cừu còn phải mọc trên lưng cừu…

Gần trang trại ngỗng, bốn người cúi thấp người đi tới.

“Hiểu Bằng, ngươi cúi đầu thấp hơn, đừng để ngỗng thấy.” Lý Huy nói.

“Huy Ca, ta gần như bò xuống đất rồi.” Tôn Hiểu Bằng bất lực nói.

“Nhìn kìa, cao như vậy cũng không có lợi.” Lý Huy lầm bầm.

“Im lặng, đừng nói những lời vô ích nữa.” Hàn Bân thấp giọng quát.

“Đêm hôm khuya khoắt, Miêu Tu Kiệt chạy đến nơi hẻo lánh thế này, chắc chắn có việc rất quan trọng, đây có phải là nơi giam giữ con tin không?” Điền Lệ nói.

“Có thể, nơi này gần Đại lộ Thái Hành, nếu tìm được chiếc xe bánh mì gây án thì có thể xác định được.” Hàn Bân nói.

“Trời đã tối, người lại không quen thuộc, tìm không dễ.” Tôn Hiểu Bằng nói.

Lý Huy cúi đầu nhìn đồng hồ: “Đã hơn tám giờ, tại sao bọn bắt cóc vẫn không động tĩnh, có đi lấy tiền chuộc không.”

“Ta báo cáo với đội trưởng Trịnh xem bọn bắt cóc có liên lạc với bọn họ không.” Hàn Bân nói xong, lùi lại phía xa.

Ba người còn lại tiếp tục nhìn chằm chằm vào trang trại ngỗng, chỉ là ngỗng là loại động vật giữ nhà tốt, cũng không dám lại gần quá.

Một lúc sau, Hàn Bân rón rén quay lại.

“Đội trưởng Trịnh nói gì?”

“Bọn bắt cóc không liên lạc lại với gia đình, đội trưởng Trịnh bảo chúng ta hành động tùy cơ.” Hàn Bân nói.

“Ý là gì?” Tôn Hiểu Bằng gãi đầu.

“Nếu xác định con tin tạm thời không nguy hiểm thì không động thủ, đợi đội trưởng Trịnh mang người đến chi viện; nếu con tin có nguy hiểm thì kịp thời giải cứu con tin.” Hàn Bân nói.

Chương 231: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Miêu Tu Kiệt đã làm biên bản, chắc chắn biết cảnh sát đang điều tra vụ án này, hắn đã đến báo tin, ta nghĩ bọn bắt cóc đi lấy tiền chuộc khả năng rất nhỏ.” Lý Huy phân tích.

“Ta đồng ý với Lý Huy, đã hơn tám giờ, nếu bọn bắt cóc muốn lấy tiền chuộc, giờ này đã có hành động rồi.” Điền Lệ nói.

“Bọn bắt cóc không lấy tiền chuộc, con tin cũng không còn giá trị.” Hàn Bân nghiêm mặt suy nghĩ:

“Nếu ta là bọn bắt cóc, nhất định sẽ xử lý con tin.”

“Hay chúng ta trực tiếp giải cứu con tin.” Lý Huy đề nghị.

“Không rõ bọn bắt cóc có bao nhiêu người, cứ xông vào như vậy có nguy hiểm quá không.” Tôn Hiểu Bằng lo lắng.

“Người khác không sợ, chỉ sợ bọn cướp có súng.” Điền Lệ nói.

Nhắc đến súng, mọi người đều nghiêm trọng.

“Miêu Tu Kiệt liều lĩnh đến đây, chắc chắn có việc rất quan trọng, cho thấy trước khi hắn đến, con tin chưa chết; và mục đích hắn đến là để xử lý con tin.”

Hàn Bân nói một nửa, nhưng ý còn lại rất rõ ràng, đợi Trịnh Khải Hoàn mang người đến chi viện, con tin có thể đã bị xử lý rồi.

Bốn người ở đây tuy là do Hàn Bân đứng đầu.

Nhưng Hàn Bân không phải đội trưởng, cũng không phải tổ trưởng, lời hắn nói vẫn thiếu một chút uy tín, thay vì ra lệnh, chi bằng để đồng đội tự chọn.

Mạng sống của con tin là mạng, mạng sống của cảnh sát cũng là mạng.

Lý Huy do dự một chút: "Bân Tử, cứ quyết định đi, ta nghe theo."

"Ta cũng vậy." Điền Lệ nói.

Tôn Hiểu Bằng cũng gật đầu.

Hàn Bân hiểu suy nghĩ của ba người, giải cứu cưỡng bức khó khăn lớn, tỷ lệ thương vong rất cao; nhưng nếu không kịp thời giải cứu nghi phạm, họ lại bất an, lo lắng con tin gặp chuyện.

Hàn Bân suy nghĩ một lúc: "Thực ra trang trại ngỗng mới là then chốt, nếu không có ngỗng cảnh báo, chúng ta xông vào giải cứu con tin có thể bắt nghi phạm bất ngờ."

Mọi người đồng ý, có ngỗng tồn tại, không thể tấn công bất ngờ, chỉ có thể tấn công trực tiếp, và tấn công trực tiếp sẽ có thương vong.

Lúc này trời đã tối, đất lạ người lạ, trong tình huống không rõ số lượng nghi phạm, vũ khí không biết, giải cứu con tin rất nguy hiểm.

Đợi Trịnh Khải Hoàn mang người đến chi viện, chắc chắn là cách làm thận trọng hơn.

Nhưng trong thời gian đó, con tin có gặp nguy hiểm hay không, ai cũng không dám chắc.

"Có ngỗng cảnh báo, dù đội trưởng Trịnh mang người đến chi viện, cũng không thể tấn công bất ngờ, chi bằng vây mà

không đánh, một khi hai bên đối đầu, bọn bắt cóc sẽ không có thời gian giết con tin.” Hàn Bân phân tích.

“Trời đã tối, bốn phía đều là đồng không mông quạnh, nếu bọn bắt cóc trốn thoát thì sao?” Lý Huy hỏi.

“Đó đúng là một vấn đề, chúng ta bốn người đứng ngoài trang trại ngỗng, nếu nghi phạm bỏ trốn thì bắt giữ sẽ khó hơn.” Hàn Bân đáp, tiếp tục nói:

“Rút lui một bước, dù nghi phạm trốn thoát, cũng hơn là con tin bị giết.”

Điền Lệ im lặng một lát rồi nói: “Ta đồng ý với đề nghị của Hàn Bân, chúng ta vào nhà cưỡng bức giải cứu, chẳng khác nào làm bia sống cho bọn bắt cóc; nếu chúng ta ở ngoài vây bắt, sẽ thành địch rõ ta tối, chủ động nằm trong tay chúng ta.”

“Đúng, chỉ cần làm lớn động tĩnh, để bọn chúng tưởng chúng ta có nhiều người, có khi chúng sẽ đầu hàng.” Tôn Hiểu Bằng nói.

……

“Cót két…” một tiếng, cửa hầm bí mật bị đẩy ra.

Trong hầm phát ra tiếng động.

Lôi Tử cầm đèn pin, chiếu vào trong hầm, tay vịn thang trèo xuống, tiện tay bật đèn trong hầm.

Hầm khoảng mười mét vuông, chất đầy thức ăn gia súc, góc hầm có hai người phụ nữ, tay chân bị trói, mắt bịt kín, miệng cũng bị nhét vải, miệng phát ra tiếng “ư ư”.

Sau đó, Miêu Tu Kiệt cũng bước xuống, quan sát một lúc tình hình trong hầm.

“Ông chủ Miêu, ngài với Trầm đổng cũng là người quen cũ, có cần nói vài câu không?” Lôi Tử cười nói.

“Đừng nói nhiều nữa, nhanh lên.” Miêu Tu Kiệt cúi đầu nhìn đồng hồ, nếu không phải vì lo lắng, hắn đã không ở lại đây thêm giây nào.

“Được rồi, nghe ngài.” Lôi Tử tháo dây lưng, đặt con dao lớn bên hông xuống một bên.

“Đến lúc này rồi, đừng có mà làm mấy chuyện linh tinh.” Miêu Tu Kiệt cau mày.

“Ha ha, ngài nghĩ đi đâu vậy.”

Lôi Tử kéo mạnh dây lưng, cười khổ nói: “Không phải ngài muốn ta xử lý sạch sẽ sao? Dùng cái này sẽ không có máu, dễ xử lý.”

Miêu Tu Kiệt phẩy tay, thúc giục: “Đừng nói nhảm, nhanh lên.”

“Chúng ta đã nói rồi, năm mươi vạn, thiếu một đồng cũng không được.” Lôi Tử xác nhận.

“Ta nói giữ lời.”

Lôi Tử cười nham hiểm, kéo Cao Hiểu Vân qua, “ư ư” Cao Hiểu Vân cố gắng giãy giụa, dùng hết sức lực kêu lên.

Chỉ tiếc miệng bị nhét kín, chỉ phát ra được tiếng “ư ư”.

“Ư ư…” Bên cạnh Trầm Niệm Nhu cũng ra sức giãy giụa, thỏ chết cáo thương.

“Đồ đàn bà thối, sống đến bây giờ là may mắn rồi, nếu không phải Trầm đồng che chở, đã sớm uống canh Mạnh Bà rồi.” Lôi Tử đè Cao Hiểu Vân xuống đất, ngồi lên lưng cô, dây lưng thít vào cổ cô.

Miêu Tu Kiệt nhìn Cao Hiểu Vân, rồi nhìn Trầm Niệm Nhu bên cạnh, nói: “Bà chủ Trầm, chuyện gì cũng phải nói đến chữ

tín, việc này không thể trách ta, là tự bà làm quá đáng, hơn nữa đây đều là ý của con trai bà, muốn trả thù thì đi tìm hắn.”

Chương 232: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ư ư…"

Cao Hiểu Vân bị thít chặt cổ, mặt đỏ bừng, họng phát ra âm thanh kỳ lạ, sức giãy giụa ngày càng yếu, hơi thở ngày càng nhỏ.

"Reng… Reng…" Một tiếng còi cảnh sát vang lên.

Như sét đánh giữa trời quang, bốn người trong hầm đều sững sờ.

"Quạc quạc quạc…" Tiếng ngỗng kêu vang lên.

Lôi Tử buông tay ra, đứng bật dậy: "Cảnh sát đến rồi?"

Cao Hiểu Vân thở phào, hít thở mạnh, cơ thể tuy mệt mỏi nhưng mắt lại lóe lên hy vọng.

"Chết tiệt, cảnh sát đến rồi, không phải là do ngài dẫn đến chứ." Lôi Tử túm cổ áo Miêu Tu Kiệt, chất vấn.

"Đừng có mà nói nhảm, ta dẫn cảnh sát đến, còn bảo giết người sao?" Miêu Tu Kiệt vùng ra, nhảy dựng lên mắng:

"Còn đứng đó làm gì, mau xử lý hai người bọn chúng."

"Người bên trong nghe đây, các ngươi đã bị cảnh sát bao vây, lập tức thả con tin, giao nộp vũ khí." Tiếng loa vang lên.

"Làm sao bây giờ? Chúng ta làm sao bây giờ?" Miêu Tu Kiệt hoảng loạn, tay chân luống cuống.

Lôi Tử lộ ra vẻ hung ác, cầm con dao lớn bên cạnh vung mạnh: "Lão tử sẽ đứng gác ở cửa hầm, thằng khốn nào dám

xuống đây, lão tử chém chết, chết một đủ vốn, chết hai còn lời."

"Đến lúc này rồi, còn bốc đồng, mau nghĩ cách thoát thân đi." Miêu Tu Kiệt nói.

"Cót két…" một tiếng, cửa hầm lại bị đẩy ra.

Lôi Tử tắt đèn, cầm chắc dao, đi về phía thang gỗ.

"Lôi Ca, là ta." Phía trên truyền đến giọng của Cường Tử.

"Cảnh sát đâu?"

"Cảnh sát chưa vào, chúng ta mau chạy thôi." Cường Tử nói.

"Chạy được sao?"

"Còn hơn ở đây bị bắt." Cường Tử nói.

"Nói đúng." Lôi Tử đáp, không để ý đến Miêu Tu Kiệt, leo thang lên.

"Đợi đã, muốn chạy, cũng phải xử lý hai người này trước." Miêu Tu Kiệt kêu lên.

"Ông chủ Miêu, tự ngài xử lý đi, năm mươi vạn ta cũng không cần." Lôi Tử một tay cầm dao, một tay leo thang lên.

Giết hay không giết hai người đó, với hắn đã không còn ý nghĩa, không cần phải gánh thêm hai mạng người.

"Ta ta…"

Miêu Tu Kiệt nói mấy chữ "ta ta", mắt nhìn chằm chằm Trầm Niệm Nhu, cuối cùng cũng không dám ra tay, cũng leo lên thang.

…

Trong bóng tối.

Lôi Tử, Cường Tử, Miêu Tu Kiệt ba người chia ra ba hướng chạy.

Lôi Tử vì báo động, cố tình cải tạo trang trại ngỗng, xung quanh nhà và hầm đều có vòng ngỗng bao quanh, Lôi Tử phân biệt một chút, tiếng ngỗng kêu ở phía tây nhỏ nhất, chứng tỏ bên đó ít người, Lôi Tử cúi người chạy về phía tây.

Lôi Tử vượt qua vòng ngỗng, nhìn xung quanh, không thấy ai, thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục chạy về phía trước.

Khi hắn nghĩ mình sắp thoát thân, thì đột nhiên một giọng nữ quát lên: "Cảnh sát, đứng lại."

Lôi Tử quay đầu, dưới ánh trăng mờ ảo nhìn thấy một cô gái, tay cầm súng chỉ vào mình.

Lôi Tử do dự một chút, rút con dao ở thắt lưng.

"Bỏ dao xuống, nếu không ta sẽ bắn." Điền Lệ quát.

Lôi Tử hít sâu một hơi, ném dao xuống đất: "Dao bỏ rồi, ta không có vũ khí khác."

"Đưa tay lên đầu, ngồi xuống." Điền Lệ quát.

"Hehe, có gan thì bắn, nhắm vào lưng ta, bắn chính xác nhé." Lôi Tử buông một câu, quay đầu chạy.

"Khốn nạn." Điền Lệ mắng một câu, nàng thật sự không dám bắn, nếu không sự nghiệp cảnh sát của nàng cũng kết thúc.

Điền Lệ thu súng, đuổi theo Lôi Tử.

"Đàn bà thối, còn dám đuổi theo lão tử." Lôi Tử mắng, tăng tốc muốn cắt đuôi Điền Lệ.

Chạy hơn trăm mét, Điền Lệ vẫn đuổi sát, Lôi Tử dù sao cũng có tuổi, dần dần mệt mỏi.

“Chết tiệt, để ta xem ta xử lý ngươi thế nào.” Thấy chỉ có một nữ cảnh sát đuổi theo, mà cô ấy đã thu súng, Lôi Tử không sợ lắm, cố tình giảm tốc độ.

Năm mét, bốn mét, ba mét…

Khi Điền Lệ sắp đuổi kịp, Lôi Tử dừng bước, quay ngoắt lại: “Đàn bà thối, lão tử liều với ngươi.”

Lôi Tử là một tên côn đồ có tiếng ở vùng này, từ nhỏ đã lang bạt trên phố, đánh nhau như cơm bữa, tay chân cũng có chút võ vẽ, thêm vào đó là dám ra tay, tàn nhẫn, người thường không phải đối thủ của hắn.

Lôi Tử quay người tung một cú đấm trái, đấm thẳng vào mặt Điền Lệ, cú đấm mạnh mẽ đủ để hạ gục một người phụ nữ.

Điền Lệ không ngồi yên, gập chân, hạ thấp người, né cú đấm mạnh mẽ của Lôi Tử.

Đó chỉ mới là bắt đầu phản công, Điền Lệ tung một cú đấm thẳng vào ngực trên gần họng của Lôi Tử.

“Bụp!” Cú đấm cực nhanh, Lôi Tử bị đánh đến ngẩn ngơ, nghẹt thở.

Cuộc tấn công của Điền Lệ chưa dừng lại, lợi dụng trọng lượng cơ thể lao tới, chân phải bước ngang, hạ gối sau, trực tiếp quật ngã Lôi Tử xuống đất.

“Bụp!” Một tiếng vang trầm.

Lôi Tử cảm thấy trời đất quay cuồng, chuỗi đòn tấn công liên hoàn làm hắn chưa kịp phản ứng đã mất khả năng chiến đấu.

Miêu Tu Kiệt quan sát trong sân một lúc, không thấy cảnh sát xông vào, hắn đoán số lượng cảnh sát không nhiều, nếu không đã xông vào trang trại ngỗng từ lâu.

Miêu Tu Kiệt không dám đứng thẳng, bò chầm chậm trên mặt đất, mặt đất có nhiều phân ngỗng, tay chân hắn bị dính đầy, mùi hôi thối xộc vào mũi.

Chỉ là bây giờ hắn chẳng còn quan tâm gì khác, chỉ muốn thoát thân.

Hắn chầm chậm bò ra khỏi trang trại ngỗng, vẫn không thấy bóng dáng cảnh sát, chỉ nghe tiếng loa từ phía đông.

Xe của hắn ở ngay gần đó, Miêu Tu Kiệt định lái xe trốn khỏi đây, nửa đời sau hắn chỉ có thể sống cuộc đời của kẻ chạy trốn.

Chương 233: Tiêu Đề 《Ẩn》

Miêu Tu Kiệt lắc đầu, bây giờ không còn cách nào khác, trước tiên phải thoát khỏi đây.

Miêu Tu Kiệt bò đến xe, mở khóa, chuẩn bị đứng dậy chui vào xe, thì phía sau truyền đến một giọng nói:

"Cảnh sát, đứng lại."

Miêu Tu Kiệt sững sờ, sau đó mắt trợn tròn, tay chống đất, chuẩn bị đứng dậy, hắn không muốn bị bắt dễ dàng như vậy, chỉ cần chui vào xe, hắn có cơ hội chạy thoát.

Hàn Bân giơ chân, đạp mạnh vào lưng Miêu Tu Kiệt.

"Bịch!" một tiếng, Miêu Tu Kiệt ngã đập xuống đất.

Thường thì cảnh sát hành động đều có mấy người bắt một, mà Hàn Bân lúc này chỉ có một mình, bắt giữ nghi phạm phải cực kỳ cẩn thận.

"Đưa tay ra sau lưng."

Hàn Bân gối vào lưng Miêu Tu Kiệt, dùng sức bẻ tay hắn, còng tay hắn lại.

Hàn Bân túm tóc hắn: "Các ngươi có bao nhiêu đồng bọn."

"Ta không biết, ta không biết ngươi đang nói gì." Miêu Tu Kiệt kêu lên.

"Ngươi muốn thêm tội cản trở công vụ, thì cứ tiếp tục câu giờ với ta." Hàn Bân quát.

"Ta ta…"

Miêu Tu Kiệt mặt mày tái nhợt, đã có phần nói năng lộn xộn: "Ta đến mua ngỗng, không phải, ta không có…"

"Bốp!" Hàn Bân tát một cái vào đầu hắn: "Ta hỏi ngươi, bọn bắt cóc tổng cộng mấy người."

Miêu Tu Kiệt hình như tỉnh ra, nói: "Có hai tên bắt cóc, ta không phải, ta cái gì cũng không biết."

"Bọn bắt cóc có vũ khí gì?"

"Dao lớn, dao lớn."

"Con tin ở đâu?"

"Dưới đất."

"Dưới đất nào, nói rõ." Hàn Bân truy hỏi.

"Hầm bí mật, trong hầm bí mật." Miêu Tu Kiệt lặp lại.

Hàn Bân lấy bộ đàm ra: "Ta là 001, tổng cộng có ba tên bắt cóc, ta đã bắt Miêu Tu Kiệt, còn lại hai tên bắt cóc, nghi ngờ có dao lớn, hết."

"Ta là 003, đã bắt một nam mang dao lớn, hết."

"Hự…"

Bộ đàm truyền đến tiếng thở gấp: "Ta là 002, ta và 004 đã bắt một nam đầu trọc, đang áp giải về hướng trang trại ngỗng."

"Ta là 001, theo kế hoạch gặp nhau, hết."

"Nhận được."

"Nhận được."

Một lát sau, mọi người trong đội gặp nhau ở vị trí cũ, Hàn Bân áp giải Miêu Tu Kiệt, Điền Lệ áp giải Lôi Tử, Lý Huy áp giải đầu trọc Cường Tử, Tôn Hiểu Bằng ôm cánh tay bị thương bước tới.

"Hiểu Bằng, ngươi bị thương à?" Hàn Bân quan tâm hỏi.

“Không sao, bị dao cắt trúng thôi.” Tôn Hiểu Bằng cười khổ.

“Xe có hộp cứu thương, ta băng bó cho ngươi.” Điền Lệ nói xong, quay lại xe cảnh sát.

“Các ngươi ở đây trông coi, ta đi giải cứu con tin.” Hàn Bân nói.

“Ta đi cùng ngươi.” Lý Huy đề nghị.

“Ta đi trước dò xét, đợi Điền Lệ trở lại, ngươi qua giúp ta.”

“Cẩn thận.”

Hàn Bân gật đầu, rút súng tiến vào trang trại ngỗng.

“Quạc quạc quạc…” Lúc này chỉ có tiếng ngỗng kêu inh ỏi, không nghe thấy tiếng động của người khác.

Hàn Bân quan sát xung quanh, không thấy bóng dáng ai, trang trại ngỗng khá rộng, một mình hắn khó mà tìm kiếm hết.

Lời Miêu Tu Kiệt nói, Hàn Bân không hoàn toàn tin tưởng, có khi trong góc tối nào đó còn có kẻ bắt cóc, hắn phải cực kỳ cẩn thận.

Hàn Bân chầm chậm tiến lên, nghe lờ mờ có tiếng khóc nức nở.

Hắn lắng nghe một lúc, phát hiện âm thanh phát ra từ dưới đất.

Lúc này, Lý Huy cũng đi tới, Hàn Bân ra hiệu bảo hắn yên lặng.

Hàn Bân tìm quanh một lúc, phát hiện một lối vào hầm, ra hiệu cho Lý Huy canh gác bên ngoài, còn hắn vào trong hầm xem xét.

Hàn Bân lấy đèn pin mạnh, Lý Huy mở nắp hầm, sau đó Hàn Bân bước vào, tiếng khóc nức nở trong hầm càng lớn,

Hàn Bân chiếu đèn xung quanh, phát hiện hai người phụ nữ bị trói.

Hầm không lớn, sau khi xác định không có nguy hiểm, Hàn Bân trèo xuống thang, bật đèn, gọi: "Ta là cảnh sát, các ngươi đừng sợ."

"Ư ư…" Hai người phụ nữ kêu lớn hơn.

Hàn Bân cúi xuống, tháo khăn bịt mắt của người gần mình nhất, hỏi: "Cao Hiểu Vân?"

Người phụ nữ gật đầu lia lịa.

Hàn Bân không vội tháo vải bịt miệng của cô, hắn biết rõ, một khi tháo ra sẽ là tiếng hét kinh thiên động địa, ngược lại khó xác định danh tính con tin.

Hàn Bân lại tháo khăn bịt mắt của người phụ nữ còn lại, hỏi: "Trầm Niệm Nhu?"

Người phụ nữ kia cũng gật đầu lia lịa.

"Ta là cảnh sát hình sự, ta tháo vải bịt miệng cho các ngươi, không được kêu lớn, ta hỏi gì trả lời nấy, hiểu không?" Hàn Bân nghiêm giọng nói.

Cả hai cùng gật đầu.

Sau đó, Hàn Bân tháo vải bịt miệng của Trầm Niệm Nhu, rồi tháo vải bịt miệng của Cao Hiểu Vân.

"Ư ư…" Trầm Niệm Nhu khóc nức nở.

"Á…" Cao Hiểu Vân hét lớn, như muốn lật tung cả nóc hầm.

Hàn Bân sợ nhất là điều này, hắn còn nhiều điều cần hỏi, nhét lại vải bịt miệng Cao Hiểu Vân.

"Ư ư…" Cao Hiểu Vân tiếp tục khóc nức nở, nhưng tiếng nhỏ hơn nhiều.

Hàn Bân quay sang Trầm Niệm Nhu: “Trầm Niệm Nhu, ta có chuyện hỏi ngươi.”

Trầm Niệm Nhu ngừng khóc, lau nước mắt: “Cảnh sát, ngài nói đi.”

“Trang trại ngỗng có bao nhiêu tên bắt cóc?”

“Chắc là ba người.”

“Tính cả Miêu Tu Kiệt à?”

“Tính cả, giọng của tên khốn này, ta nhận ra ngay.” Trầm Niệm Nhu nói.

“Ngoài ba người này, còn ai tham gia không?” Hàn Bân truy hỏi.

“Cái này…” Trầm Niệm Nhu mặt mày khó coi, ấp úng.

“Nếu chúng ta đến trễ chút nữa, ngươi có thể đã bị giết rồi.” Hàn Bân nói.

Trầm Niệm Nhu nhớ lại cảnh vừa rồi, vẻ mặt sợ hãi: “Việc này có thể liên quan đến Mã Vĩnh Phong.”

Chương 234: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ngươi chắc là Mã Vĩnh Phong, không phải Mã Vĩnh Niên?" Hàn Bân nói.

"Ta chắc chắn, việc này không liên quan đến Mã Vĩnh Niên, chắc là Miêu Tu Kiệt và Mã Vĩnh Phong hợp mưu bắt cóc ta." Trầm Niệm Nhu quả quyết.

"Họ bắt cóc ngươi vì lý do gì?" Hàn Bân hỏi.

Trầm Niệm Nhu thở dài: "Cuối cùng cũng vì tiền."

"Ta cởi trói cho ngươi, ngươi an ủi Cao Hiểu Vân." Hàn Bân dặn dò.

Trầm Niệm Nhu gật đầu, bị giam hai ngày, nàng và Cao Hiểu Vân nương tựa vào nhau, trở thành nguồn an ủi duy nhất.

Hàn Bân cởi trói cho cả hai, hai người ôm nhau khóc nức nở.

Hàn Bân đau cả tai, leo lên thang ra khỏi hầm trước.

Thấy Hàn Bân rời đi, Trầm Niệm Nhu và Cao Hiểu Vân sợ hãi, cũng không dám ở lại hầm lâu, người trước kẻ sau leo lên, vừa lên tới mặt đất lại khóc ầm lên.

"Reng… Reng…" Tiếng còi cảnh sát vang lên, đèn xe từ xa lóe sáng.

Viện binh đã đến!

Trịnh Khải Hoàn vừa xuống xe đã vội vã đi tới: "Điền Lệ, tình hình thế nào? Hiểu Bằng bị thương rồi!"

“Chuyện nhỏ, chỉ bị bọn bắt cóc cắt một nhát thôi.” Tôn Hiểu Bằng cố nở một nụ cười.

“Trịnh đội, ba tên nghi phạm đã bị bắt hết, Hàn Bân và Lý Huy đang vào giải cứu con tin.” Điền Lệ báo cáo.

“Thế thì tốt, ta thật sự lo lắng cho các ngươi.” Tằng Bình thở phào nhẹ nhõm.

“Trời ơi, chuyện kích thích thế này lại không có ta.” Triệu Minh thở dài.

Điền Lệ giơ nắm đấm: “Ngươi muốn ăn đòn à?”

Lúc này, Hàn Bân và Lý Huy dẫn hai con tin từ trang trại ngỗng đi ra.

Trịnh Khải Hoàn bước tới, nhìn kỹ Hàn Bân và Lý Huy một lượt, thấy cả hai không bị thương, mới yên tâm, rồi quay sang an ủi hai con tin:

“Quý cô Cao Hiểu Vân, Trầm Niệm Nhu, các ngươi đã an toàn, ta đã thông báo với gia đình, họ sẽ sớm đến đây.”

“Đây là đội trưởng Trịnh của đội điều tra hình sự chúng ta.” Lý Huy nhắc nhở.

“Cảm ơn đội trưởng Trịnh, nếu không có các đồng đội cảnh sát đến kịp, chúng ta đã bị giết rồi.” Trầm Niệm Nhu vẫn còn sợ hãi.

“Đúng vậy, cảm ơn cảnh sát Hàn, nếu ngài đến chậm một chút nữa, ta đã bị tên khốn kia siết cổ chết rồi.” Cao Hiểu Vân lại khóc, vết siết trên cổ rõ ràng.

“Điền Lệ, nhanh chóng đưa cô Cao đi chữa trị.” Trịnh Khải Hoàn ra lệnh.

“Cảm ơn.” Cao Hiểu Vân giọng nghẹn ngào, nàng vẫn chưa hoàn hồn, liên tục nói lời cảm ơn, thể hiện sự biết ơn đối

với cảnh sát.

Hàn Bân kéo Trịnh Khải Hoàn sang một bên, nói nhỏ: "Mã Vĩnh Phong có thể cũng tham gia vào vụ bắt cóc."

"Có bằng chứng không?"

"Trầm Niệm Nhu nói vậy." Hàn Bân đáp.

Trịnh Khải Hoàn gật đầu: "Ta đã giữ hắn lại ở đồn, lát nữa ngươi và Lý Huy đến dẫn người về cục để thẩm vấn."

"Vâng."

"Ngươi làm tốt lắm, bắt gọn ba nghi phạm với ít thương vong nhất, còn đảm bảo an toàn cho hai con tin, thật sự là có tài chỉ huy, tổ chức tốt." Trịnh Khải Hoàn khen ngợi.

"Trịnh đội quá khen, ta chỉ nhờ sự tin tưởng và chút may mắn thôi, còn phải học hỏi nhiều." Hàn Bân khiêm tốn.

Trịnh Khải Hoàn gật đầu, rất hài lòng với thái độ của Hàn Bân, có năng lực, có chí tiến thủ, không tự kiêu, người như vậy mới có thể tiến xa.

Con tin được giải cứu an toàn, mọi người trong đội điều tra hình sự đều thở phào, không khí trong đội trở nên nhẹ nhõm.

Trịnh Khải Hoàn dẫn người phong tỏa và kiểm tra hiện trường, lo công tác hậu kỳ.

Hàn Bân, Lý Huy, Triệu Minh đến đồn công an Thái Hành gần đó, áp giải Mã Vĩnh Phong về cục thẩm vấn.

Đã giải cứu thành công con tin, Hàn Bân không vội thẩm vấn, đêm còn dài, trước tiên đặt ba phần cơm ngoài để lấp đầy bụng.

Giờ này, các nhà hàng thường đã đóng cửa, chỉ còn mấy quán nướng là còn mở.

Hàn Bân gọi ba mươi xiên nướng và ba phần mì bò kho khoai tây.

Xiên nướng được bọc trong giấy bạc, khi giao tới vẫn còn nóng, thấy người giao hàng vất vả, Hàn Bân nhận đồ ăn mà nói theo bản năng:

"Cảm ơn."

"Cảnh sát đồng chí, phải là ta nói cảm ơn mới đúng, nếu không phải các ngươi làm việc vất vả, ta cũng không dám ra ngoài kiếm tiền vào giờ này." Người giao hàng nói rồi vội vã đi.

Hàn Bân cười, người giao hàng còn trẻ nhưng nói năng rất chân thành, giao hàng nhanh, Hàn Bân lập tức cho anh ta đánh giá năm sao.

Trở lại văn phòng, Hàn Bân ăn mười xiên nướng, một phần mì bò kho khoai tây, uống hai ly trà Long Tỉnh, ăn uống no nê, vươn vai một cái.

"Làm việc thôi."

Mười phút sau, phòng thẩm vấn cục công an Ngọc Hoa.

Hàn Bân phụ trách thẩm vấn, Lý Huy ghi chép.

Mã Vĩnh Phong ngồi trên ghế thẩm vấn.

Hàn Bân mở sổ tay hỏi: "Họ tên, tuổi, giới tính, dân tộc…"

"Ta tên Mã Vĩnh Phong, 32 tuổi, nam, dân tộc Hán…"

"Mã Vĩnh Phong biết tại sao ngươi bị đưa vào phòng thẩm vấn không?"

"Biết."

"Tại sao?"

"Ta tham gia một vụ bắt cóc."

“Đối tượng bắt cóc là ai?”

“Trầm Niệm Nhu.”

“Tổng cộng có mấy đồng bọn? Tên gì?”

“Ba đồng bọn, ta chỉ biết một người tên Miêu Tu Kiệt, hai người còn lại do hắn tìm.”

“Ai là chủ mưu?”

“Miêu Tu Kiệt.”

“Tại sao lại bắt cóc Trầm Niệm Nhu?”

“Nàng lấy ba triệu từ tài khoản công ty, ta hỏi nàng dùng làm gì, nàng nói Miêu Tu Kiệt đòi nợ quá gắt, lấy tiền này trả cho hắn.” Mã Vĩnh Phong cúi đầu, thở dài:

“Sau đó, ta nghi ngờ, liên lạc với Miêu Tu Kiệt, hỏi Trầm Niệm Nhu đã trả hắn ba triệu chưa, hắn nói nàng chỉ trả năm trăm nghìn, còn nói hắn đừng đòi nợ nữa, đợi cuối năm sẽ thanh toán.”

Chương 235: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Vậy là Trầm Niệm Nhu lén lút chiếm đoạt công quỹ của công ty Thiên Kim.” Hàn Bân nói.

“Đúng vậy.” Mã Vĩnh Phong chỉ vào ngực mình:

“Lúc biết chuyện này, lòng ta rất khó chịu, nàng làm vậy chẳng khác gì đẩy ta vào đường cùng.”

“Nhưng ngươi không cần bắt cóc nàng, bảo nàng trả tiền là được, hơn nữa công ty Thiên Kim nàng giao cho ngươi quản lý, đâu thiếu số tiền đó.” Lý Huy nói.

“Công ty Thiên Kim do cha ta lập, Trầm Niệm Nhu không có khả năng quản lý, công ty ngày càng đi xuống, nợ nần chồng chất, khi ta tiếp quản, đã gần như phá sản.” Mã Vĩnh Phong cười khổ:

“Ta tốn rất nhiều tâm huyết để quản lý công ty, gần như ngày nào cũng ăn ngủ tại công ty, mới có chút phát triển, gần đây vừa nhận được bốn triệu tiền hàng, Trầm Niệm Nhu đã lấy đi ba triệu, ta không thể không tức giận.”

“Nàng vừa bán biệt thự, có hơn mười triệu, cần gì tiền công ty?” Hàn Bân hỏi.

“Di cư, nàng muốn cùng con trai xuất ngoại, dùng tiền ta kiếm được để hưởng thụ ở nước ngoài, nếu không dùng cách này, không đòi được số tiền đó.” Mã Vĩnh Phong nói.

“Ngươi quá cực đoan rồi.”

“Không còn cách nào, công ty Thiên Kim rất cần số tiền này, không có nó, ta lấy gì mua nguyên liệu, làm sao sản xuất, nếu không giao hàng đúng hạn, dòng tiền của công ty sẽ đứt, công ty Thiên Kim sẽ hoàn toàn sụp đổ.” Mã Vĩnh Phong bất đắc dĩ nói.

“Miêu Tu Kiệt tại sao bắt cóc Trầm Niệm Nhu?”

“Miêu Tu Kiệt cũng biết tình hình công ty Thiên Kim, nếu công ty phá sản, Trầm Niệm Nhu di cư ra nước ngoài, số tiền hai triệu còn lại của hắn cũng sẽ mất trắng.” Mã Vĩnh Phong giải thích.

“Ngươi và hắn phân công thế nào?”

Mã Vĩnh Phong dùng tay xoa mặt: “Hắn tìm người bắt cóc, ta làm nội gián, kế hoạch ban đầu rất tốt, ai ngờ hai tên bắt cóc lại bắt nhầm người, nếu không, cảnh sát sẽ không biết Trầm Niệm Nhu bị bắt cóc.”

Mã Vĩnh Phong càng nói càng tức, chủ động khai báo: “Hai tên bắt cóc đó làm hỏng chuyện, khi cảnh sát can thiệp, ta đã báo cho Miêu Tu Kiệt, chúng ta không định mạo hiểm đòi tiền chuộc, nghe Mã Vĩnh Niên nhận được cuộc gọi của bọn bắt cóc, ta cũng rất ngạc nhiên, hai tên bắt cóc đã mất kiểm soát.”

“Miêu Tu Kiệt đến nơi giam con tin, là để thuyết phục hai tên bắt cóc không đòi tiền chuộc?” Hàn Bân hỏi.

“Đúng vậy, nếu bị cảnh sát bắt, chắc chắn sẽ khai ra ta và Miêu Tu Kiệt, chỉ có thể nói đây là số phận, Miêu Tu Kiệt thông minh cả đời, lại chọn phải hai người không đáng tin.”

Hàn Bân nghĩ, không phải hai tên bắt cóc không đáng tin, mà là vấn đề phân chia lợi ích, khi lợi ích của bốn tên bắt cóc tương đồng, có thể hợp tác.

Nhưng khi gặp khó khăn, vì lợi ích khác nhau, phân chia không đồng đều, sẽ có lựa chọn khác biệt.

Đối với Mã Vĩnh Phong, có được tiền chuộc là tốt nhất, dù không có tiền chuộc, giết Trầm Niệm Nhu cũng có thể nhận được một phần di sản.

Công ty Thiên Kim được bơm vốn lớn, có thể hồi sinh, cuối năm trả nợ cho Miêu Tu Kiệt, hai người họ sẽ được lợi ích ẩn giấu.

Nhưng Lôi Tử và Cường Tử, hai kẻ thực hiện vụ bắt cóc, không có được lợi ích ẩn giấu, nên mới liều lĩnh đòi tiền chuộc, cuối cùng cũng vì lợi ích.

Sáng hôm sau.

Dẫn nghi phạm đi nhận diện hiện trường, vụ án cơ bản đi đến hồi kết.

Để phá được vụ án này, Hàn Bân và mọi người không màng ngày nghỉ Quốc khánh.

Giờ nghỉ trưa, trong văn phòng phát sóng lễ duyệt binh, khí thế quân nhân, hùng hậu của đội hình vũ khí, sự vui mừng của đội hình nhân dân đều lan tỏa đến mọi người.

“Ôi… Tiếc quá, nếu được xem trực tiếp thì tốt, như vậy mới có cảm giác.” Lý Huy cảm thán.

“Nếu được xem trực tiếp, mới thật sự đã.” Triệu Minh hào hứng.

Tằng Bình nhai kẹo cao su hỏi: “Hiểu Bằng, vết thương của ngươi thế nào?”

“Bác sĩ nói chỉ bị trầy xước, vài ngày là khỏi, không sao.” Tôn Hiểu Bằng nói.

“Ngươi nói hai người đàn ông to lớn lại bị thương khi bắt một tên nghi phạm, nhìn Chị Điền của chúng ta, một mình không cần súng cũng bắt được một tên cầm dao.” Triệu Minh giơ ngón cái.

“Ý ngươi là gì, phụ nữ thì phải thua đàn ông?” Điền Lệ nhướng mày.

“Không phải, Chị Điền, ta đang khen ngợi ngươi mà.” Triệu Minh giải thích.

“Đáng đời.”

Lý Huy lườm Triệu Minh một cái, cười nói: “Chị Điền không phải là người tầm thường, là nữ anh hùng, Hoa Mộc Lan của thế kỷ 21, đánh ngươi dễ như chơi.”

Lý Huy đã biết Điền Lệ giỏi võ, trong văn phòng này, Điền Lệ chắc chắn là người mạnh nhất, đối phó với một hai nghi phạm không thành vấn đề.

“Thật không?” Triệu Minh không tin.

Điền Lệ liếc nhìn hắn: “Có thời gian chúng ta luyện tập.”

“Không vấn đề gì, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng.” Triệu Minh vỗ ngực, Điền Lệ cao ráo, dáng người thon thả, hắn không tin nàng có thể đánh bại mình.

“Được rồi, được rồi, mọi người im lặng chút.” Trịnh Khải Hoàn bước vào.

“Ồ, mọi người nói chuyện gì mà vui thế.”

“Trịnh đội.” Mọi người đứng dậy chào.

Trịnh Khải Hoàn giơ tay ra hiệu, mặt mỉm cười, trông có vẻ vui.

Trịnh Khải Hoàn kéo một chiếc ghế ngồi xuống, cũng nhai một miếng kẹo cao su: “Vụ án lần này xử lý rất tốt, không chỉ

giải cứu con tin thành công, mà còn phá được vụ bắt cóc lớn nhất từ trước tới nay của cục.”

“Trịnh đội, vậy là chúng ta lập kỷ lục rồi!” Lý Huy hưng phấn.

Chương 236: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đây không phải là điều tốt, sao ngươi lại vui thế.” Trịnh Khải Hoàn cười nói.

“Trịnh đội, đội ba chúng ta phá được vụ án lớn thế này, có thưởng gì không?” Triệu Minh tò mò hỏi.

“Ngươi muốn thưởng gì?”

“Ngày mai được nghỉ không, Quốc khánh bảy ngày, chúng ta không được nghỉ ngày nào.” Triệu Minh xòe tay.

“Ngày mai không nghỉ, cũng không xin nghỉ phép.”

“Tại sao? Lại có vụ án mới à?” Mọi người không hiểu.

“Đới cục đã thông báo với ta, phần thưởng ba hạng ba của đội chúng ta đã được duyệt, sáng mai lúc 10 giờ sẽ tổ chức lễ trao giải chính thức.” Trịnh Khải Hoàn nghiêm nghị.

“Thật không?”

“Quá tuyệt.”

“Đây là phần thưởng hạng ba đầu tiên của ta.” Triệu Minh kêu lên.

Mọi người trong phòng đều rất vui mừng.

“Vỗ tay…”

Trịnh Khải Hoàn vỗ tay, tiếp tục nói: “Ngoài giải thưởng tập thể hạng ba cho đội ba, Hàn Bân còn được trao giải cá nhân hạng ba, ngươi chuẩn bị sẵn sàng, có thể sẽ được yêu cầu phát biểu.”

“Vâng.” Hàn Bân đáp lớn.

Mọi người đều lộ vẻ ghen tị, cùng nhau chúc mừng Hàn Bân.

Đây là phần thưởng xứng đáng cho Hàn Bân, mọi người đều thấy rõ những gì hắn đã làm trong đội điều tra, từ thời gian phá án đến tỷ lệ phá án đều được nâng cao, chắc chắn là công thần của đội hai.

Lý Huy xoa lưng: “Dạo này bận rộn, cơ thể mệt mỏi, phải làm sao đây.”

“Huy Ca, ngươi nên ăn nhiều thận, ăn gì bổ nấy, đừng để vợ tương lai của ngươi phàn nàn.” Triệu Minh cười nói.

“Thận ngon thật, nhưng hơi đắt, lương ta không đủ tiêu.” Lý Huy thở dài.

“Thôi đừng giả vờ tội nghiệp, ta đạt giải, ta đãi.” Hàn Bân cười, quay sang nhìn Trịnh Khải Hoàn:

“Trịnh đội, tiền thưởng giải hạng ba đủ để ăn một bữa thận không?”

“Không chỉ một bữa, mười bữa cũng đủ.” Trịnh Khải Hoàn cười.

“Giải thưởng hạng ba được bao nhiêu?” Tôn Hiểu Bằng tò mò.

“Tập thể hạng ba mỗi người được một nghìn, cá nhân hạng ba năm nghìn.”

“Trời ơi, Bân Ca, lương tháng này của ngươi cộng với tiền thưởng vượt mười nghìn rồi, thật tuyệt.” Mắt Lý Huy sáng lên.

“Muốn có tiền thưởng, ngươi cũng phải làm việc chăm chỉ, tự mình đạt giải hạng ba, lúc đó ta sẽ lấy quỹ đội, thưởng ngươi năm trăm.” Trịnh Khải Hoàn cười.

“Trịnh đội, đừng đùa chứ.” Lý Huy nói.

“Không đùa, bắt đầu từ Hàn Bân, tiền thưởng giải hạng ba sẽ phát cùng với tiền thưởng của cục.” Trịnh Khải Hoàn nói.

Đội điều tra phá án giỏi, lãnh đạo dễ nói chuyện, cấp kinh phí cũng hào phóng.

“Cảm ơn Trịnh đội.” Hàn Bân cười.

Lý Huy tranh thủ quyền lợi, trước hết là giúp Hàn Bân, tiền thưởng ăn thận cũng có rồi.

Hôm sau, Hàn Bân đặc biệt mặc cảnh phục, cậu chàng vốn đã bảnh bao, mặc cảnh phục vào càng thêm lịch lãm, khí chất áp đảo nhiều người trẻ.

Từ khi vào đội điều tra, Hàn Bân ít mặc cảnh phục, thường mặc thường phục làm nhiệm vụ, hôm nay vì lễ trao giải, toàn đội hai đều mặc cảnh phục, rất hiếm thấy.

Trịnh Khải Hoàn bước vào văn phòng, cười nói: “Ồ, mọi người ăn mặc chỉnh tề thật.”

“Đã lâu không mặc, thấy không quen.” Tằng Bình vặn vai.

“Lão Tằng, đàn ông qua ba mươi dễ phát phì, ngươi phải chú ý.” Trịnh Khải Hoàn cười.

“Ngài nói quá.”

“Trịnh đội, chúng ta sẽ đi đâu nhận giải?” Triệu Minh háo hức.

“Tòa hành chính, phòng họp tầng ba.”

“Ồ, nơi đó tốt, rộng rãi.” Lý Huy cười.

“Trịnh đội, ai trao giải cho chúng ta? Có phải Trần cục không?” Tằng Bình hỏi.

“Quốc khánh, các lãnh đạo chủ chốt của quận đều đi thăm các cựu chiến binh, Trần cục không rảnh mấy ngày này.” Trịnh Khải Hoàn giải thích.

Mọi người hơi thất vọng, Cục trưởng Trần tên đầy đủ là Trần Đống Lương, phó chủ tịch quận Ngọc Hoa, kiêm cục trưởng cục công an Ngọc Hoa.

“Nhìn các ngươi kìa, như cà chua héo vậy.” Trịnh Khải Hoàn cười mắng:

“Vì vụ án xác không đầu do cục thành phố chủ trì, đội chúng ta hoàn thành xuất sắc, được lãnh đạo cục thành phố khen ngợi, lần này lễ trao giải do Phùng Bảo Quốc phó cục trưởng cục thành phố đích thân trao giải.”

“Thật không? Cả lãnh đạo cục thành phố biết chuyện này?” Triệu Minh ngạc nhiên.

“Đó là điều tất nhiên, không biết thì ai duyệt giải hạng ba cho ngươi.” Trịnh Khải Hoàn cười.

“Phùng cục, ta nghe nói cũng phụ trách điều tra hình sự.” Lý Huy nói.

“Đúng vậy.”

Trịnh Khải Hoàn gật đầu, tiếp tục: “Tháng trước, chúng ta liên tiếp phá hai vụ án lớn, vụ xác không đầu và vụ chôn xác, được lãnh đạo cục thành phố quan tâm và khen ngợi, còn đặc biệt cử phóng viên cục thành phố ghi lại toàn bộ lễ trao giải.”

Nhắc đến phóng viên cục thành phố, Hàn Bân nhớ đến hình ảnh Đàm Tĩnh Nhã.

Rồi lại tự cười, phóng viên cục thành phố không chỉ có nàng, chưa chắc đã cử nàng xuống.

“Được rồi, đến giờ rồi, hôm nay chúng ta là nhân vật chính, không thể đến muộn.” Trịnh Khải Hoàn nói xong, dẫn mọi

người ra khỏi văn phòng.

Bên cạnh là văn phòng đội một, Trịnh Khải Hoàn gọi một tiếng, Triệu Anh cũng dẫn người đi ra.

“Ngụy Tử Mặc, ngươi được không, bụng ngươi sắp làm căng cảnh phục rồi.” Lý Huy đùa.

“Haha…” Mọi người cười ầm lên.

“Ngươi biết gì, không biết áo giặt dễ co lại.” Ngụy Tử Mặc cười.

“Thật không?” Lý Huy cười.

“Không tin hỏi vợ ngươi…”

Ngụy Tử Mặc nói, dừng lại một chút, cười: “Thôi bỏ đi, ngươi vẫn còn độc thân, khi ngươi có vợ, có khi đã có cảnh phục kiểu chín rồi.”

Chương 237: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Haha…" Tiếng cười lớn hơn.

Từ năm 1999 đến nay, cảnh phục kiểu tám đã hơn hai mươi năm.

Lý Huy nhìn đầy ảo não, người độc thân không có quyền…

Mọi người vừa nói vừa cười xuống lầu, đến sân trước của cảnh sát cục, thấy Đới Minh Hàm và vài lãnh đạo đang chờ ai đó.

"Chuyện gì vậy?" Đỗ Kỳ ngạc nhiên.

"Chắc là chờ lãnh đạo cục thành phố." Tôn Hiểu Bằng mong đợi.

Đới Minh Hàm cũng thấy nhóm này, vẫy tay gọi Trịnh Khải Hoàn.

"Các ngươi vào phòng họp trước, ta qua xem." Trịnh Khải Hoàn nói, rồi nhanh chóng đi, không muốn bỏ lỡ cơ hội.

"Ò… Ò…" Lúc này, hai xe cảnh sát vào cổng cục.

"Xe cục thành phố." Tôn Lệ nói.

Khi chiếc xe dừng lại, cửa xe mở, các lãnh đạo cục ra chào, Hàn Bân tò mò nhìn, thấy một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi bước xuống, chính là Phùng Bảo Quốc phó cục trưởng cục thành phố.

"Ồ."

Một tiếng kêu lên, Đỗ Kỳ chỉ vào xe buýt cảnh sát: "Nhìn kìa, có một mỹ nữ xuống xe, trên vai còn đeo máy ảnh."

"Ồ, chân dài thế này mà không làm người mẫu thì tiếc thật." Ngụy Tử Mặc khen.

"Đội chúng ta làm sao có mỹ nữ như vậy, nhìn hàng ngày cũng đã mắt." Lý Huy cũng cảm thán.

"Ngươi nói cái gì?" Điền Lệ chống hông, lộ vẻ không hài lòng.

Lý Huy vội ngậm miệng, nép sang một bên.

Hàn Bân cười, mỹ nữ mà mọi người nói chính là Đàm Tĩnh Nhã vừa xuống xe, tò mò quan sát cục.

"Các anh, mỹ nữ này ta biết, ta biết." Triệu Minh vỗ ngực, vẻ tự hào.

"Thật không? Ngươi vừa tốt nghiệp, mới đến cục thành phố vài lần?" Ngụy Tử Mặc không tin.

"Lừa ngươi làm gì, ta biết tên nàng." Triệu Minh ngẩng đầu.

"Nói xem, nàng tên gì?" Lý Huy hỏi.

"Đàm Tĩnh Nhã." Không đợi Triệu Minh nói, Điền Lệ nói trước.

"Trời, Chị Điền, không chơi như vậy." Triệu Minh bất mãn.

"Điền Lệ, ngươi cũng biết nàng?" Hàn Bân ngạc nhiên.

"Nàng nhỏ hơn ta hai khóa, là hoa khôi Học viện Cảnh sát Lỗ Châu, cũng là sư muội của ngươi." Điền Lệ nhún vai.

"Chị Điền, sao ngươi quan tâm Đàm hoa khôi, ngươi nên quan tâm ta, hoa khôi nam chứ." Triệu Minh nháy mắt, tay đặt cằm, tạo dáng.

Điền Lệ liếc mắt: “Đừng kiễng chân nói chuyện với ta.”

Triệu Minh đờ người, đòn đau, mười nghìn điểm!

“Ta cũng tốt nghiệp Học viện Cảnh sát Lỗ Châu, sao không nhớ nhỉ.” Lý Huy thì thầm.

Hàn Bân cũng không nhớ.

“Hai anh ơi, đừng giả vờ cùng thời với chúng ta, khi chúng ta vào học, hai anh đã đi thực tập rồi.” Triệu Minh đùa.

Hàn Bân sờ mũi: “Ngươi còn muốn chơi vui với nhau không?”

“Đùa thôi mà.” Triệu Minh cười gượng.

Các lãnh đạo cục thành phố vào tòa hành chính, Hàn Bân và mọi người theo sau, ngoài Phùng cục và tài xế, phòng tuyên truyền có ba người, ngoài Đàm Tĩnh Nhã còn có một nam một nữ, nữ khoảng ba mươi tuổi, nhìn như lãnh đạo, nam mang máy quay.

Phòng họp rất rộng, chứa được hàng trăm người, cảnh sát không có nhiệm vụ sẽ tham dự lễ trao giải này, các đồn trong khu vực cũng cử đại diện tham gia.

Đội điều tra hình sự ba nhận giải, ngồi ở hàng ghế trước, đội trưởng Trịnh Khải Hoàn lưng thẳng tắp, lễ trao giải này hắn và Hàn Bân là nhân vật chính.

Hàn Bân mới vào cục, không cảm thấy nhiều.

Trịnh Khải Hoàn và hai đội trưởng điều tra hình sự còn lại luôn cạnh tranh, lần này đội ba đứng đầu, cảm giác ngọt ngào như mật.

10 giờ sáng, lễ trao giải chính thức bắt đầu.

Phía trên hội trường treo một tấm băng rôn đỏ ‘Không quên sứ mệnh, nhớ về tổ quốc, chào mừng Quốc khánh’

Đới Minh Hàm lên sân khấu phát biểu, tuyên bố bắt đầu lễ trao giải.

Sau đó, Đới Minh Hàm long trọng mời Phùng cục lên phát biểu, mở màn lễ trao giải.

"Thưa các đồng chí, chào buổi sáng."

"Hôm nay, chúng ta long trọng tổ chức lễ trao giải của cục công an Ngọc Hoa, biểu dương một số tập thể và cá nhân xuất sắc trong công tác điều tra hình sự; điều này có ý nghĩa rất lớn trong việc phát huy vai trò tiên phong, tạo không khí học tập và vượt lên, thúc đẩy công tác an ninh và ổn định của thành phố Cầm Đảo…"

"Ồ, các ngươi thấy không, lãnh đạo cục nói hay thật." Lý Huy ghen tị.

Hàn Bân cười không nói.

Năm phút sau, Phùng cục kết thúc bài phát biểu: "Lễ trao giải lần này, ta sẽ nói ngắn gọn, phá vỡ quy trình, giản lược thủ tục, dưới đây ta công bố danh sách giải thưởng."

"Giải tập thể hạng ba, đội điều tra hình sự ba của cục công an Ngọc Hoa."

"Trong ngày Quốc khánh, đội ba nhận nhiệm vụ quan trọng, làm việc chăm chỉ, không ngại khó khăn, không sợ nguy hiểm, phá nhiều vụ án, họ là hình ảnh của mỗi cảnh sát trên tuyến đầu, đóng góp lớn cho sự ổn định của thành phố Cầm Đảo, hãy chào đón họ lên sân khấu nhận giải với một tràng pháo tay nồng nhiệt!"

"Vỗ tay…" Tiếng vỗ tay vang lên không dứt.

Dưới sự dẫn dắt của Trịnh Khải Hoàn, Tằng Bình, Triệu Anh, Hàn Bân và những người khác đứng dậy, ngẩng cao đầu, bước lên sân khấu nhận giải.

Phùng Bảo Quốc bắt tay từng đội viên, đồng thời trao chứng nhận và huy chương.

“Trịnh Khải Hoàn, ngươi là đội trưởng đội ba, thay mặt đội nói vài lời.” Phùng Bảo Quốc vỗ vai hắn.

Trịnh Khải Hoàn chào, bước tới micro, ho nhẹ: “Thưa các lãnh đạo, các đồng chí, ta là Trịnh Khải Hoàn, đội trưởng đội điều tra hình sự ba, rất vinh dự được đứng đây nhận giải, đây là sự công nhận của cấp trên với chúng ta, ta và các đội viên đều rất tự hào, nhưng danh dự chỉ là quá khứ, chúng ta sẽ coi đây là điểm khởi đầu mới, nỗ lực nâng cao năng lực, thực hiện trách nhiệm nghiêm túc hơn.”

Chương 238: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trịnh Khải Hoàn nói xong, cúi nhẹ người, dưới sân vang lên tràng pháo tay.

Trong tiếng vỗ tay, Hàn Bân và mọi người cầm chứng nhận và huy chương bước xuống sân khấu, ai nấy đều rất phấn khởi, danh dự này thuộc về mọi thành viên đội điều tra hình sự ba.

Khi tiếng vỗ tay ngừng, Phùng Bảo Quốc ho nhẹ: "Bây giờ ta công bố giải thưởng thứ hai."

"Giải cá nhân hạng ba, Hàn Bân đội điều tra hình sự ba."

"Hàn Bân mới vào đội điều tra không lâu, nhưng là một cảnh sát rất xuất sắc, dũng cảm đối mặt khó khăn, thực tế cầu thị, nghiệp vụ tinh thông, không sợ nguy hiểm, đóng vai trò then chốt trong nhiều vụ án, đã trở thành lực lượng nòng cốt không thể thiếu của cục công an Ngọc Hoa, đóng góp lớn cho sự an toàn của thành phố Cầm Đảo, hãy chào đón hắn lên sân khấu nhận giải với một tràng pháo tay nồng nhiệt!"

"Vỗ tay…" Tiếng vỗ tay vang lên.

Hàn Bân bước lên sân khấu, trước tiên chào Phùng Bảo Quốc, sau đó chào mọi người dưới sân khấu.

Phùng Bảo Quốc cười bước tới, bắt tay Hàn Bân, trao chứng nhận và huy chương giải cá nhân hạng ba.

"Ngươi khá lắm, hơn cha ngươi." Phùng Bảo Quốc đùa, vỗ vai Hàn Bân.

Hàn Bân cười khổ, nghe Hàn Vệ Đông kể về Phùng cục, ông là cấp trên cũ của cha hắn, hắn đương nhiên không phản bác.

"Làm việc tốt, ta đánh giá cao ngươi." Phùng Bảo Quốc nói, chỉ vào micro, ra hiệu Hàn Bân phát biểu.

Hàn Bân chào, bước tới micro:

"Trước hết, cảm ơn tổ chức đã đánh giá cao công việc của ta, đạt được vinh dự này, cảm ơn các cấp lãnh đạo đã tin tưởng, đào tạo và yêu thương, là một cảnh sát bình thường, ta chỉ làm những việc mình phải làm, thực hiện trách nhiệm của một cảnh sát nhân dân."

Hàn Bân dừng lại một lúc, trích lời của Trịnh Khải Hoàn: "Đồng thời, ta sẽ coi đây là điểm khởi đầu mới, nỗ lực nâng cao năng lực, thực hiện trách nhiệm nghiêm túc hơn, cảm ơn."

"Vỗ tay…" Tiếng vỗ tay vang lên.

Lý Huy đứng dậy, vỗ tay mạnh, vui hơn cả khi nhận giải: "Hay, nói hay lắm!"

Các đội viên đội điều tra hình sự ba cũng hét theo: "Hay!"

Hàn Bân chào, bước xuống sân khấu.

"Chụp, chụp…"

Đàm Tĩnh Nhã cầm máy ảnh, chụp vài tấm hình Hàn Bân, nói: "Giỏi thật, ta thành nhiếp ảnh gia riêng của ngươi rồi."

Đới Minh Hàm phát biểu thêm, lễ trao giải kết thúc.

Cảnh sát lần lượt rời khỏi phòng họp.

Ra khỏi tòa hành chính, nghe thấy tiếng trống vang lên.

"Đùng, đùng, đùng… Keng, keng, keng…"

Đới Minh Hàm đang trò chuyện với Phùng Bảo Quốc, hỏi một cảnh sát gần đó: "Sân trước làm gì mà ồn vậy!"

"Đới cục, hình như có dân chúng tặng cờ."

"Tặng cờ gì, tặng cho ai?"

"Ta không rõ." Cảnh sát trẻ gãi đầu.

Nghe có người tặng cờ, mọi người đều mong đợi đi ra sân trước.

Đều là cảnh sát, phục vụ nhân dân, dù không cầu đền đáp, nhưng được người dân cảm kích vẫn rất vui.

Lúc này, tiếng trống sân trước càng lớn, nhịp điệu mạnh hơn: "Keng keng… Đùng đùng…"

Mười mấy người dân cầm cờ vào sân cục, hai người đàn ông giương băng rôn, viết mười hai chữ 'Cảnh sát tốt của nhân dân, thần bảo hộ của sinh mạng'.

Sau đó, tám người trung niên gõ trống đi theo, khoảng bốn năm mươi tuổi, mặc váy đỏ, đồng phục, có người gõ trống, có người đánh chiêng, như đi đón dâu.

Hàn Bân cũng đi ra sân, thấy vài bóng dáng quen thuộc trong đám đông, Cao Hiểu Vân, Trầm Niệm Nhu, Lý Vĩ Đông, Lý Cao Bác, Mã Vĩnh Niên, mỗi người cầm một lá cờ.

Cờ của Cao Hiểu Vân viết 'Cảnh sát Hàn Bân, thần dũng vô song'

Cờ của Trầm Niệm Nhu viết 'Đội điều tra hình sự ba, phá án thần tốc'

Cờ của Lý Cao Bác viết 'Vệ sĩ nhân dân, bảo vệ quốc gia'

…

Nhìn những lá cờ này, mọi người biết ngay, lại là công lao của đội điều tra hình sự ba.

Đàm Tĩnh Nhã mở to miệng, vẻ mặt không thể tin, đôi mắt đẹp nhìn Hàn Bân.

“Tiểu Nhã, còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau chụp ảnh đi.” Đồng nghiệp phòng tuyên truyền nhắc.

“Vâng, chị Tống.” Đàm Tĩnh Nhã trả lời, lấy máy ảnh ra chụp.

Đàm Tĩnh Nhã chụp người tặng cờ, sau đó lại chụp Hàn Bân, không còn cách nào, hắn là nhân vật chính.

Cờ đã tặng đến tận nhà, Hàn Bân và mọi người hoan hỉ đón nhận, được người dân tặng cờ là sự công nhận và khen ngợi công việc của họ.

Cao Hiểu Vân đặc biệt xúc động, đi đến trước mặt Hàn Bân quỳ xuống: “Cảnh sát Hàn, cảm ơn, cảm ơn ngài đã cứu mạng, nếu ngài đến chậm một chút, ta đã không còn gặp lại con trai.”

Vụ bắt cóc này, Cao Hiểu Vân bị tổn thương nặng nề, mấy đêm nay, cứ ngủ là mơ thấy bị nhốt trong hầm, mỗi lần đều bị cảnh tượng đó làm tỉnh giấc.

Một người đàn ông dùng dây nịt siết cổ nàng, nàng vùng vẫy, dây nịt càng siết chặt, cho đến khi nàng giật mình tỉnh giấc.

Nếu Hàn Bân đến muộn một chút, nàng có thể đã chết.

Lý Cao Bác cũng quỳ theo: “Cảnh sát chú, cô, cảm ơn đã cứu mẹ cháu.”

Hàn Bân không ngờ có chuyện này, vội đỡ mẹ con Cao Hiểu Vân dậy: “Đại tỷ, ngài không cần làm vậy, ta là cảnh sát nhân dân, đây là việc ta phải làm.”

“Cảnh sát, cảm ơn các ngươi.” Lý Vĩ Đông cũng đến, bắt tay Hàn Bân.

Sau đó, gia đình Trầm Niệm Nhu cũng đến cảm ơn, mỗi người tặng một lá cờ, Hàn Bân, Lý Huy, Điền Lệ, Tôn Hiểu Bằng đều nhận một lá.

……

Không xa đó, Phùng Bảo Quốc cũng tỏ vẻ tò mò, hỏi Đới Minh Hàm bên cạnh: “Lão Đới, đây là vụ án gì?”

Chương 239: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Vụ bắt cóc, có hai con tin bị bắt cóc, tiền chuộc gần chục triệu, cũng là do đội điều tra hình sự ba phụ trách. Hàn Bân phát hiện ra manh mối quan trọng, dẫn ba cảnh sát khác giải cứu con tin." Đới Minh Hàm nói.

"Không tệ." Phùng Bảo Quốc gật đầu, tỏ vẻ trầm ngâm.

Hoạt động tặng cờ kéo dài nửa giờ, người dân tặng cờ bày tỏ lòng biết ơn, chụp ảnh kỷ niệm. Khi mọi thứ kết thúc, Đới Minh Hàm tự mình tiễn người dân ra cổng đồn cảnh sát.

Đới Minh Hàm nhìn mọi người một lượt, ánh mắt dừng lại trên Trịnh Khải Hoàn: "Giỏi đấy, lần này đội ba các ngươi nổi rồi."

"Đới cục, đều nhờ ngài lãnh đạo tài tình." Trịnh Khải Hoàn cười nói.

Đới Minh Hàm cũng cười, vỗ vai Trịnh Khải Hoàn, sau đó vỗ vai Hàn Bân rồi rời đi.

Trịnh Khải Hoàn gọi Tằng Bình và Triệu Anh sang một bên, dường như có việc muốn dặn dò, những người khác lần lượt trở về tòa nhà điều tra hình sự.

Lúc này, một bóng dáng xinh đẹp bước đến, mặt trái xoan, da trắng, dáng người thanh mảnh, chính là Đàm Tĩnh Nhã từ phòng tuyên truyền của cục thành phố.

Triệu Minh có chút kích động: "Đàm giáo hoa đến rồi."

Hàn Bân sờ cằm, thầm nghĩ, cô nàng này có phải đến tìm ta không.

Giọng Đàm Tĩnh Nhã trong trẻo dễ nghe, gọi: "Điền sư tỷ."

"Đàm sư muội, cứ tưởng ngươi không nhận ra ta." Điền Lệ cười nói.

"Sao có thể, ta chụp ngươi đẹp lắm, ngươi xem này." Đàm Tĩnh Nhã lắc lắc máy ảnh trong tay.

Điền Lệ nhìn lên nhìn xuống, khen: "Lâu rồi không gặp, ngươi càng ngày càng đẹp."

"Ngươi cũng vậy, luôn là hình mẫu của ta." Đàm Tĩnh Nhã khoác tay Điền Lệ, trông rất thân thiết.

Hàn Bân hơi ngượng ngùng, thì ra không phải đến tìm ta.

"Này, chưa thấy mỹ nữ à, chúng ta hai cô gái nói chuyện, các ngươi đàn ông đứng đây làm gì." Điền Lệ bắt đầu đuổi người.

Lý Huy, Triệu Minh, Tôn Hiểu Bằng đều có chút lúng túng.

"Khụ…"

Hàn Bân ho nhẹ: "Đàm sư muội, hôm nay ngươi vất vả rồi, lo trước lo sau chụp ảnh cho chúng ta."

"Hàn sư huynh không cần khách sáo, đây là công việc của ta."

"Để tỏ lòng cảm ơn, ta mời ngươi ăn cơm." Hàn Bân cười nói.

"Thật lòng không?"

"Tất nhiên rồi."

"Các ngươi cảnh sát bận rộn thế, có thời gian sao?" Đàm Tĩnh Nhã chớp chớp mắt.

“Ta nghỉ ngày mai.”

Đàm Tĩnh Nhã nhún vai: “Vậy để mai tính.”

Hàn Bân làm dấu hiệu OK.

Chào hỏi xong, Hàn Bân, Lý Huy và những người khác rời đi, để lại Điền Lệ và Đàm Tĩnh Nhã trò chuyện.

“Hàn Bân, ngươi được đấy, cô nàng xinh đẹp thế, nói chuyện là nói, không chớp mắt.” Ngụy Tử Mặc giơ ngón tay cái.

“Đúng đấy Bân Ca, ta học cùng khóa với Đàm giáo hoa, chưa dám nói chuyện, ngươi thật giỏi.” Triệu Minh vừa ngưỡng mộ, vừa buồn.

“Ấy, chỉ gan lớn có ích gì, cuối cùng cũng thất bại thôi.” Lý Huy nói.

“Đàm giáo hoa không nói mai tính, chứng tỏ vẫn có cơ hội.” Triệu Minh nói.

Lý Huy cười: “Phải có số liên lạc mới được.”

Hàn Bân lắc đầu, cười bất đắc dĩ: “Ngươi chỉ ghen tị thôi.”

…

Hai mươi phút sau, Điền Lệ trở lại văn phòng đội hai.

Triệu Minh, Lý Huy và những người khác tò mò vây quanh.

“Chị Điền, ngươi quen Đàm giáo hoa thế nào?” Triệu Minh tò mò.

“Ta học đại học luyện tán thủ, dạy nàng vài chiêu tự vệ, chúng ta hợp tính, nên vẫn liên lạc.” Điền Lệ nói.

“Chị Điền, ngươi cấp độ nào?” Triệu Minh hỏi.

“Ta từng đoạt hạng ba tán thủ nữ thành phố Tuyền.” Điền Lệ nói.

“Trời!”

“Giỏi!”

Ngoài Lý Huy, mọi người đều ngạc nhiên.

“Đàm Tĩnh Nhã tán thủ giỏi không?” Hàn Bân hỏi.

“Đàm sư muội chủ yếu tự vệ, đối phó đàn ông thường được, còn so với ngươi thì chưa bằng.” Điền Lệ nói chuyên nghiệp.

“Tuyệt, Bân Ca, được cao thủ tán thủ khen.” Lý Huy nháy mắt.

“Huy Ca, gặp chị Điền ngươi đều sợ, hôm nay mới biết lý do.” Triệu Minh đùa.

Điền Lệ nhìn Hàn Bân một lúc, hỏi: “Hàn Bân, ngươi quen Đàm sư muội phải không?”

Hàn Bân giật mình: “Sao ngươi biết?”

Điền Lệ trợn mắt: “Ta là cảnh sát mà.”

Hàn Bân gật đầu, không giấu diếm: “Chúng ta quen nhau.”

“Trời, thật sao?” Triệu Minh ngạc nhiên.

“Ngươi thật sự có số của Đàm mỹ nữ?” Lý Huy hỏi.

“Không có số, gọi là quen biết sao?” Hàn Bân hỏi lại.

“Vậy nghĩa là mai liên lạc không phải nói suông!” Triệu Minh há hốc miệng.

Mọi người không hẹn mà cùng nhìn Hàn Bân.

Ngưỡng mộ, ghen tị, tò mò, tôn sùng, đủ các ánh mắt pha trộn…

Sáng hôm sau, hơn mười giờ.

Trước cổng khu dân cư Thế Kỷ Thành, một chiếc Passat đen đậu bên lề cây xanh, một người đàn ông mặc đồ thường, dáng người thẳng tắp, đeo kính râm bước xuống xe.

Người đàn ông đó là Hàn Bân, hắn dựa vào xe, châm một điếu thuốc, thỉnh thoảng nhìn xung quanh, dáng vẻ rất ung dung.

Vài phút sau, một cô gái mặc váy trắng từ khu dân cư bước ra, cô gái rất xinh đẹp, dáng cao, đường cong uyển chuyển, đeo túi da màu kaki.

Hàn Bân dụi tắt điếu thuốc, vứt vào thùng rác bên cạnh, vẫy tay với cô gái váy trắng: "Đàm sư muội."

Đàm Tĩnh Nhã bước đến: "Xin lỗi, lại để ngươi chờ lâu."

"Đúng giờ." Hàn Bân lịch sự mở cửa xe.

"Cảm ơn." Đàm Tĩnh Nhã nói, ngồi vào ghế phụ.

Hai người sát vai nhau, Hàn Bân thoang thoảng ngửi thấy mùi hương nhẹ nhàng, rất cuốn hút.

Hàn Bân lên xe, không khởi động ngay, nhìn Đàm Tĩnh Nhã một lúc cười nói: "Đàm sư muội, hôm nay ngươi đẹp lắm."

Chương 240: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Hôm qua không đẹp?" Đàm Tĩnh Nhã thắt dây an toàn.

"Đẹp, nhưng trước mặt mọi người, ta ngại khen." Hàn Bân đạp phanh, nhấn nút khởi động, từ từ lái xe.

"Chị Điền biết chúng ta quen nhau?" Đàm Tĩnh Nhã tò mò.

"Biết rồi."

"Ngươi nói?"

"Nàng tự hỏi ta."

Hàn Bân bật xi nhan, xe nhập vào đường chính: "Ta đoán, có thể là trong lúc nói chuyện, một câu vô tình của ngươi bị nàng đoán ra."

"Chà, giao tiếp với các ngươi cảnh sát, thật mệt." Đàm Tĩnh Nhã đùa.

"Rồi sẽ quen." Hàn Bân cười.

Đàm Tĩnh Nhã nhìn ra phía trước: "Ngươi muốn đưa ta đi đâu?"

"Ngươi muốn đi đâu?"

Đàm Tĩnh Nhã do dự: "Ta đi đâu cũng được, không có chỗ nào đặc biệt muốn đi."

"Trước đây không lâu, có một quán mới mở tên là Quảng trường Thiên Đạt, ta chưa từng đến đó, ngươi có muốn đi chơi ở đó không?" Hàn Bân đề nghị.

"Được mà." Đàm Tĩnh Nhã nhún vai.

Nói xong, Đàm Tĩnh Nhã nhìn chằm chằm ra cửa sổ bên phải, hai người không có nhiều cơ hội tiếp xúc, cũng không có quá nhiều chủ đề để trò chuyện.

“Ngươi còn liên lạc với La Thụy San không?” Hàn Bân hỏi.

“Có chứ, nàng đã được thả ra rồi, chúng ta còn kết bạn trên WeChat, nàng luôn nói muốn mời chúng ta ăn cơm, để cảm ơn trực tiếp.” Đàm Tĩnh Nhã đáp.

“Ngươi đã gặp nàng chưa?” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Chưa, nàng mời là mời cả hai chúng ta, ta đi một mình thì cũng thấy kỳ kỳ.” Đàm Tĩnh Nhã nói rồi quay sang nhìn Hàn Bân bên cạnh: “Ngươi nghĩ sao?”

“Không đi.”Hàn Bân nói.

“Thẳng thừng vậy.”Đàm Tĩnh Nhã có chút bất ngờ: “Nói lý do xem?”

“Chúng ta cả hai đều bận rộn, hiếm hoi mới hẹn hò được, lại thêm một người nữa làm bóng đèn, ta ngốc chắc.”Hàn Bân cười nói.

Đàm Tĩnh Nhã mỉm cười: “Lý do không thuyết phục lắm.”

“Đó không phải lý do, mà là nguyên nhân chính.”Hàn Bân nói.

“Vậy còn nguyên nhân phụ?”Đàm Tĩnh Nhã phản bác.

“Công việc và cuộc sống cần được tách biệt, ta nghĩ không cần gặp nhau làm gì, ngươi và nàng hoàn toàn là hai người khác nhau, gặp nhau cũng chẳng có gì để nói.”Hàn Bân nói.

Đàm Tĩnh Nhã không muốn gặp riêng La Thụy San, cũng vì sợ gặp nhau sẽ lúng túng, hai người cũng không quen thuộc,

nhiều nhất chỉ là thăm hỏi xã giao, sau đó cũng không biết nên nói gì tiếp.

“Nhưng, ta lo nàng lại nghĩ không thông, muốn gặp mặt khuyên nhủ nàng.”Đàm Tĩnh Nhã khẽ nhíu mày.

“Việc thuyết phục, để gia đình nàng làm sẽ thích hợp hơn.”

Hàn Bân phân tích: “Chúng ta mới bắt đầu hẹn hò, sự gắn kết và tương tác không quá thân mật, dễ bị người khác phát hiện, khi đó chỉ càng lúng túng hơn.”

“Đúng là vậy.”Đàm Tĩnh Nhã gật đầu.

“Đợi qua một hai tháng nữa, khi mối quan hệ của chúng ta ổn định hơn, ngươi muốn đi, ta có thể đi cùng ngươi.”Hàn Bân cười nói.

“Một hai tháng là quá nhanh, để ổn định, ít nhất cũng phải một hai năm chứ.”Đàm Tĩnh Nhã chớp mắt đẹp.

“Chậm vậy sao.”Hàn Bân đùa.

“Nếu không chờ được, ngươi có thể tìm người nhanh hơn.”Đàm Tĩnh Nhã cười nói.

“Thời gian không quan trọng, quan trọng là tìm đúng người.”Hàn Bân nói.

“Ngươi muốn tìm người như thế nào?”Đàm Tĩnh Nhã hỏi.

Hàn Bân nghiêm túc: “Kéo gương trang điểm bên phải xuống, ngươi sẽ biết.”

Đàm Tĩnh Nhã khẽ cười, không nói gì.

Đi một đoạn, gần đến Quảng trường Thiên Đạt, Hàn Bân hỏi: “Muốn ăn gì?”

“Không biết nữa, ta đến giờ ăn là đau đầu.”Đàm Tĩnh Nhã nói.

“Hôm nay trời hơi lạnh, hay chúng ta đi ăn lẩu.”Hàn Bân đề nghị.

“Mới lần hẹn thứ hai, đã muốn nhìn ta tẩy trang?”Đàm Tĩnh Nhã lườm Hàn Bân một cái.

“Ta thấy, ngươi hình như không trang điểm nhiều.”

“Để tỏ lòng tôn trọng ngươi, ta trang điểm nhẹ.”

“Thật vinh hạnh.”

Hàn Bân nghĩ lại, mới bắt đầu hẹn hò mà ăn lẩu thì không phù hợp lắm, nếu chọn lẩu cay, vừa cay vừa nóng, chảy nước mũi, làm mất hình ảnh lịch lãm của mình, cuối cùng quyết định đi ăn món xào.

Hai người đi đến một nhà hàng tên là Nhà hàng Lam Hải, gọi bốn món và một canh, rau xào, cá hoa vàng dại, tôm hùm sốt dầu, bò bít tết, canh nấm rau củ, cơm trắng và bánh khoai tây.

Hàn Bân dùng đũa chung gắp một miếng cá, đặt vào đĩa của Đàm Tĩnh Nhã: “Gần đây có ba bộ phim mới ra mắt, nghe nói rất hay, chúng ta đi xem phim nhé.”

“Cảm ơn.”

Đàm Tĩnh Nhã đáp, tiếp tục nói: “Ta cũng nghe đồng nghiệp nói, chỉ là chưa nghĩ xem phim nào?”

“Ngươi không mắc chứng khó chọn lựa chứ.”

“Nhiều người có cái này mà.”Đàm Tĩnh Nhã không để ý nói.

“Xem ra, sau này ta phải chủ động hơn.”Hàn Bân vuốt cằm, nghiêm túc nói.

“Nhưng phải là lựa chọn đúng mới được.”Đàm Tĩnh Nhã nói.

“Vậy thì bắt đầu từ bộ phim này.”Hàn Bân cười nói.

“Ngươi muốn xem phim nào, ngươi mời ta ăn, ta mời ngươi xem phim.”

“Không cần phân biệt rõ ràng vậy.”Hàn Bân uống một ngụm trà.

“Ngươi phải suy nghĩ kỹ, vé phim là ta mua, nếu không hay, ta sẽ giận đó.”Đàm Tĩnh Nhã không trả lời thẳng, tỏ vẻ tinh nghịch.

Hàn Bân suy nghĩ một lúc: “Vậy thì chọn phim Trung Quốc cơ trưởng.”

“Tại sao?”

“Giữa hai bộ phim quy tụ dàn sao, tặng quà Quốc khánh, mà nó nổi bật lên, chứng tỏ phim này không tệ.”Hàn Bân nói.

“Nghe ngươi vậy.”Đàm Tĩnh Nhã nói xong, lấy điện thoại mua vé, chọn chỗ.

Ăn xong, hai người lên tầng bốn xem phim.

Phim Trung Quốc cơ trưởng dựa trên sự kiện có thật, là phim hiếm hoi về đề tài tai nạn hàng không trong những năm gần đây, các nữ tiếp viên trong phim đều là mỹ nhân.

Chương 241: Tiêu Đề 《Ẩn》

So với vài nữ diễn viên trong phim, Đàm Tĩnh Nhã có nhan sắc không thua kém, còn vượt trội hơn về dáng người và khí chất, khi đi cùng nàng, Hàn Bân thu hút rất nhiều ánh nhìn từ người qua đường.

Nhất là nhiều nam giới, nhìn Đàm Tĩnh Nhã rồi nhìn Hàn Bân, như muốn nói, "Chà, tên này không đẹp trai bằng ta, sao lại có bạn gái xinh vậy."

Xem phim xong, Hàn Bân lại cùng Đàm Tĩnh Nhã đi dạo trong trung tâm thương mại, nàng mua một chiếc quần và một đôi giày cao gót, tốn khoảng một ngàn tệ.

Hàn Bân muốn trả tiền nhưng bị nàng từ chối.

Cả ngày hai người trải qua rất bình thường, là cách hẹn hò thường gặp của các cặp đôi, không có gì mới mẻ hay đáng nhớ, nhưng Hàn Bân lại rất thích cảm giác bình yên này.

Khoảng sáu giờ chiều, Hàn Bân lái xe đưa Đàm Tĩnh Nhã về khu dân cư Thế Kỷ Thành.

Đàm Tĩnh Nhã tháo dây an toàn, cười nói: "Hàn sư huynh, cảm ơn ngươi đã làm tài xế miễn phí cho ta cả ngày."

"Ta rất vinh dự."Hàn Bân xuống xe mở cửa cho Đàm Tĩnh Nhã.

"Trên đường về cẩn thận."Đàm Tĩnh Nhã đứng một bên, dường như muốn tiễn Hàn Bân rời đi trước.

"Không mời ta lên ngồi một chút."Hàn Bân thăm dò.

Đàm Tĩnh Nhã cười: “Có cần mời ngươi uống cà phê không?”

“Nếu ngươi mời thì ta rất vui.”Hàn Bân cười.

Đàm Tĩnh Nhã hừ nhẹ: “Đừng mơ.”

Đại học Cầm Đảo.

Đại học Cầm Đảo là một trường đại học trọng điểm toàn diện trực thuộc Bộ Giáo dục, là một trường đại học trọng điểm quốc gia thuộc Dự án 985 và Dự án 211.

Hôm nay là ngày cuối cùng của kỳ nghỉ Quốc khánh, sinh viên đã lần lượt trở lại trường.

Lâm Dương là sinh viên năm cuối của Đại học Cầm Đảo, hắn là người ngoại tỉnh, tối hôm qua đã đi tàu trở về thành phố Cầm Đảo, sáng nay hơn tám giờ mới đến Đại học Cầm Đảo.

Bạn gái hắn tên Phùng Hiểu Lệ, cũng là sinh viên của Đại học Cầm Đảo, nhỏ hơn hắn một khóa, là người bản địa ở Cầm Đảo, hai người hẹn gặp nhau ở rừng sau hồ.

Cả hai đều là sinh viên không có nhiều tiền, thường hẹn nhau ở đây, buổi sáng môi trường tốt, không khí trong lành, người cũng ít, xem như là một nơi hẹn hò lý tưởng.

Đến gần hồ, Lâm Dương lấy nước hoa bôi lên tay và cổ, gần hồ nhiều muỗi, hơn nữa đều là muỗi to, buổi sáng còn đỡ, buổi tối có thể cắn người đến chết.

Vì thường xuyên đến, Lâm Dương rất có kinh nghiệm.

Do chưa chính thức vào học, số lượng sinh viên trong trường không nhiều, buổi sáng cũng ít người qua lại khu này, Lâm Dương đứng gần hồ chơi điện thoại.

Nửa tiếng sau, một cô gái thấp bé, thân hình đầy đặn bước tới, từ xa đã vẫy tay gọi:

“Lâm Dương.”

“Hiểu Lệ.” Lâm Dương đáp lại, vội vàng chạy tới.

“Cầm Đảo đã lạnh rồi, ngươi sao còn mặc áo ngắn tay?” Phùng Hiểu Lệ quan tâm hỏi.

“Ta không phải vì vội gặp ngươi sao, đã mấy ngày không gặp, ta nhớ ngươi muốn chết.” Lâm Dương nói, hôn lên má bạn gái một cái.

“Đáng ghét, không sợ bị người ta thấy.” Phùng Hiểu Lệ dậm chân, e thẹn nói.

“Hehe.” Lâm Dương cười he he, kéo Phùng Hiểu Lệ vào rừng.

“Đừng đi vào sâu quá, trong đó nhiều muỗi lắm.” Phùng Hiểu Lệ nói.

“Không sao, ta có mang nước hoa, để ta bôi cho ngươi.”

Hai người nắm tay nhau, cùng đi dạo trong rừng, đi một lúc thì ôm nhau.

“Đáng ghét.” Phùng Hiểu Lệ e thẹn, chạy lên phía trước vài bước.

“Hiểu Lệ, chờ ta.”

“Không chờ, ngươi đến bắt ta đi.” Phùng Hiểu Lệ cười, chạy về hướng hồ.

“Haha, Hiểu Lệ, ngươi chạy không thoát lòng bàn tay ta.” Lâm Dương vừa hét, vừa đuổi theo.

Lúc này, Phùng Hiểu Lệ đột nhiên dừng lại, khuôn mặt lộ vẻ kinh hãi, chỉ vào một cái cây phía trước hét:

“Ah…”

…

Hàn Bân ăn sáng xong, thong thả đến văn phòng nhóm hai.

Trong văn phòng chỉ có Điền Lệ và Tôn Hiểu Bằng, người trước đang quét dọn, người sau đang ăn bánh bao.

Hàn Bân chào hai người, pha một ly cà phê hòa tan, trở về chỗ ngồi, vừa uống cà phê vừa xem điện thoại.

Tối qua về nhà, Hàn Bân tìm vài bộ phim nước ngoài xem, kết quả xem đến khuya, gần một giờ sáng mới ngủ, bây giờ còn hơi buồn ngủ.

Hàn Bân xoa mắt, thầm nghĩ, hôm nay nếu không có vụ án, sẽ tìm cơ hội ngủ bù.

Lát sau, Lý Huy và Triệu Minh cũng đến văn phòng.

"Tằng đội đâu, hắn sao còn chưa đến?" Triệu Minh ngáp hỏi.

"Tằng đội hôm nay nghỉ phép." Điền Lệ nói.

"Nhìn trí nhớ của ta này, chuyện này cũng quên." Triệu Minh vỗ đầu.

"Ngày mai ta cũng nghỉ, chưa biết làm gì." Lý Huy nhai kẹo cao su.

"Đi bắn súng thật đi, rất đã." Triệu Minh đề nghị.

"Khó khăn lắm mới được nghỉ một ngày, không muốn nháo loạn, hơn nữa còn tốn tiền." Lý Huy nói.

"Ngươi sợ tốn tiền, ở nhà ngủ đi." Điền Lệ nói.

"Ngủ chán lắm."

Lý Huy lắc đầu, đổi giọng: "Nghe nói gần đây có mấy bộ phim mới ra, ta định đi xem phim."

"Ta của tổ quốc, Cơ trưởng Trung Quốc, Nhà leo núi đều nghe nói rất hay." Tôn Hiểu Bằng nói.

“Ngươi nói, phim nào hay nhất?” Lý Huy hỏi mọi người.

“Ta sao biết được, ta chưa xem.” Triệu Minh giơ tay.

“Ta cũng không có thời gian xem.” Điền Lệ giơ tay.

“Bân Tử, ngươi nghĩ sao?” Lý Huy hỏi.

“Không biết.”

Hàn Bân liếc Lý Huy, thầm nghĩ, tiểu tử này vòng vo nửa ngày, không phải muốn dò hỏi ta sao.

“Bân Tử, ngươi hôm qua nghỉ không xem phim à?” Lý Huy hỏi.

“Ngươi muốn hỏi ta, hôm qua có hẹn Đàm Tĩnh Nhã không?” Hàn Bân phản hỏi.

Chương 242: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Huy cười gượng: "Ngươi nghĩ nhiều rồi, ta chỉ muốn biết phim nào hay, để xem phim gì?"

"Thứ nhất, hẹn hò không nhất định phải xem phim, thứ hai, xem phim cũng chỉ xem một bộ, không biết hai bộ kia thế nào, thứ ba, có người có thể đi xem phim một mình, ví dụ như ngươi." Hàn Bân cười nói.

Lý Huy lộ vẻ táo bón, cảm thấy mình bị Hàn Bân nhìn thấu, như trần truồng trong không khí.

Triệu Minh cười he he, tò mò hỏi: "Bân Ca, ngươi có hẹn Đàm giáo hoa không?"

Hàn Bân dở khóc dở cười: "Các ngươi từ khi nào lại quan tâm ta vậy?"

Điền Lệ nghiêm túc nói: "Sửa lại, hai người bọn họ không phải quan tâm ngươi."

"Chị Điền, ngươi hiểu lầm rồi, ta không có ý gì với Đàm giáo hoa, thật ra, ta thích người như ngươi hơn." Triệu Minh nói.

"Tại sao?" Điền Lệ ngạc nhiên, về nhan sắc và thân hình, Đàm Tĩnh Nhã hơn hẳn nàng.

Triệu Minh đứng dậy: "Mẹ ta nói, vợ không thể quá đẹp."

"Ồ." Điền Lệ gật đầu, đặt khăn xuống, từ từ xắn tay áo.

Triệu Minh thấy vậy, chạy nhanh.

Nhưng vẫn chậm một bước, bị Điền Lệ bắt lại, dùng một chiêu khống chế, ấn hắn xuống bàn, lập tức, tiếng kêu thảm thiết vang lên…

“Đê tiện.” Lý Huy lắc đầu: “Thật đê tiện.”

Hàn Bân vỗ vai Lý Huy: “Ngươi rất giống ngươi ngày xưa.”

Lý Huy “…”

Điền Lệ ra tay có chừng mực, chọn chỗ đau mà không gây thương tích.

Triệu Minh thử phản kháng, nhưng không đánh lại, hai người chiều cao tương đương, thể hình không chiếm ưu thế, Điền Lệ ra tay nhanh, chuẩn, mạnh, mỗi chiêu đều làm hắn đau lâu.

Nếu đánh thật, chắc hắn đã bị đánh gục.

Hàn Bân nghĩ, nếu là chiến đấu sinh tử thật, mình có lợi thế về thể hình, là người có khả năng đánh thắng Điền Lệ nhất, nhưng kỹ thuật của Điền Lệ tốt hơn, khả năng thắng cao hơn.

“Này này, các ngươi đang làm gì vậy?” Trịnh Khải Hoàn bước vào văn phòng, thấy Triệu Minh bị Điền Lệ đè trên bàn đánh.

“Trịnh đội, cứu ta.” Triệu Minh mặt mếu máo, tay trái bị Điền Lệ khóa, động một chút là đau, không dùng được sức, chỉ có thể bị động chịu đòn, đã bắt đầu hối hận vì chọc giận Điền Lệ.

Hàn Bân nghĩ rằng, thằng nhóc này có kỹ thuật tán gái khá cao, vừa đùa giỡn đã kéo gần khoảng cách, còn có cả tiếp xúc cơ thể. Mình có nên thử áp dụng với Đàm Tĩnh Nhã không nhỉ?

Nhưng mà, với cái eo thon nhỏ như liễu của Đàm Tĩnh Nhã, chắc sẽ bị mình đè lên bàn mất thôi.

“Điền Lệ, đừng nghịch nữa, có vụ án.” Trịnh Khải Hoàn nghiêm túc nói.

“Đội trưởng Trịnh, vụ án gì vậy?” Tôn Hiểu Bằng hỏi.

“Án mạng, đội một vừa nhận nhưng vụ này khá khó khăn, ta hy vọng các ngươi đội hai cũng tham gia.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Đội trưởng Trịnh, khó khăn thế nào?” Lý Huy tò mò hỏi.

Trịnh Khải Hoàn lấy điện thoại ra, mở WeChat của Triệu Anh, có vài tấm ảnh bên trong: “Xem đi.”

Hàn Bân cầm điện thoại nhìn, bối cảnh là một khu rừng, một người đàn ông trần truồng bị trói vào cây, miệng bị bịt kín, đầu cúi xuống, trên người có nhiều chỗ bị sưng phù, trông khá đáng sợ.

Hàn Bân lật vài tấm ảnh rồi hỏi: “Người này chết thế nào?”

“Chưa phát hiện vết thương chí mạng rõ ràng, cần phải mổ xẻ thêm.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Sao thi thể lại sưng phù thế này.” Lý Huy kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, ta cũng thấy lạ, không phải bị ngâm trong nước, sao thi thể lại phù lên.” Triệu Minh gãi đầu.

“Bị muỗi cắn.” Trịnh Khải Hoàn đính chính.

Hàn Bân lại quan sát kỹ hình ảnh, trong đầu hiện lên hai chữ: “Văn Hình.”

“Văn Hình là gì?” Lý Huy không hiểu hỏi.

Hàn Bân lấy bút và sổ ghi chép, viết hai chữ: “Văn Hình.”

Chữ Hán rộng lớn và sâu xa, chỉ hai chữ thôi nhưng mọi người ở đó đều lờ mờ hiểu được ý nghĩa.

“Anh Bân, ngươi nói dùng muỗi giết người?” Triệu Minh đoán.

“Đúng vậy.” Hàn Bân gật đầu, giải thích: “Tương truyền Văn Hình do Tề Hoàn Công sáng tạo, dùng để trừng trị tham quan.”

“Muỗi cũng có thể giết người sao?” Tôn Hiểu Bằng không tin, hắn suốt cả mùa hè không giết được trăm con cũng giết được tám mươi con.

“Muỗi nhỏ, dù có hút máu cũng không đến mức khiến người ta thiếu máu mà chết.” Điền Lệ nói.

“Khi muỗi cắn người, bước đầu tiên là tiêm vào cơ thể một loại hóa chất, thành phần rất phức tạp, chủ yếu là các loại protein, chức năng chính là ngăn máu đông và gây tê cục bộ, và chất hóa học này gây phản ứng kích thích, nói nôm na là dị ứng.” Hàn Bân dừng lại một chút, rồi nói bằng giọng chuyên nghiệp:

“Khi một người bị muỗi cắn nhiều, nguyên nhân tử vong thực sự là do dị ứng. Theo y học, nguyên nhân tử vong là do đông máu lan tỏa trong mao mạch, nguyên lý phù hợp với sốc phản vệ gây tử vong.”

Kiến thức phong phú của Hàn Bân, mọi người đã quen thuộc, không ai chất vấn.

“Nếu đã có thể lột quần áo người ta, trói trần truồng vào cây, hoàn toàn có cách giết người đơn giản hơn, cần gì tốn sức thế này?” Lý Huy nêu thắc mắc.

“Loại hình phạt này trông có vẻ nhẹ nhàng, giết người trong vô hình, nhưng người xưa không hiểu sốc phản vệ tử vong, tưởng phạm nhân bị muỗi hút cạn máu mà chết, nhiều

tham quan thà ngồi tù hoặc bị chém đầu, cũng không muốn chịu đựng từ từ, ý nghĩa răn đe lớn hơn.” Hàn Bân giải thích.

Trịnh Khải Hoàn cũng từng nghe qua Văn Hình, nhưng không hiểu cụ thể, lúc đầu cũng không nghĩ đến, giờ nghe phân tích của Hàn Bân, hài lòng gật đầu, có một cấp dưới tỉ mỉ như thế, hắn cũng bớt lo nhiều.

Chương 243: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Anh Bân, ngài đúng là tài giỏi, cái gì cũng biết.” Tôn Hiểu Bằng tỏ vẻ kính phục.

Hàn Bân liếc Lý Huy và Triệu Minh, cười nói: “Bớt xem phim, xem nhiều sách chuyên môn, cái gì cũng hiểu.”

Mặt Lý Huy lại hiện vẻ táo bón.

Triệu Minh thì không để tâm: “Anh Bân nói đúng, sau này ta nhất định học tập chăm chỉ.”

Trịnh Khải Hoàn quay đầu nhìn đồng hồ trên tường: “Đừng nói nhảm nữa, xuất phát đến hiện trường.”

…

Đại học Cầm Đảo.

Khi Hàn Bân và mọi người đến hiện trường, quanh ao đã có dây cảnh giới, có nhiều sinh viên trẻ tuổi tụ tập, đều là sinh viên trở lại trường.

“Lâu rồi không đến trường, thực sự có chút hoài niệm.” Lý Huy cảm thán.

“Lúc đi học, không phải ngày nào ngươi cũng kêu đi học chán, muốn thực tập làm cảnh sát sao.” Hàn Bân cười nói.

“Lúc đó trẻ, không biết cái hay của đi học.” Lý Huy lộ vẻ hồi tưởng.

“Đừng cảm thán nữa, đợi ngươi đến tuổi ta, trên có người già, dưới có trẻ nhỏ, sẽ nhớ thời gian hiện tại.” Trịnh Khải

Hoàn hừ một tiếng, dẫn mọi người vào hiện trường.

“Đội trưởng Trịnh, ngài đến rồi.” Triệu Anh tiến lại chào.

“Tình hình sao rồi?”

“Ngụy Tử Mặc, Đỗ Kỳ đang ghi lời khai của người báo án, đội kỹ thuật đang kiểm tra hiện trường, Pháp y Ngô đang khám nghiệm tử thi.” Triệu Anh giới thiệu đơn giản.

Trịnh Khải Hoàn nhìn đồng hồ, hơi bất mãn: “Đã xảy ra lâu vậy, mà vẫn chưa ghi xong lời khai.”

“Hai người báo án đều là sinh viên Đại học Cầm Đảo, lúc đó chắc đang hẹn hò trong rừng, đột nhiên thấy thi thể bị dọa sợ không nhẹ, cảm xúc rất không ổn định, chúng ta phải an ủi một lúc.” Triệu Anh bất đắc dĩ nói.

“Huy Ca, ngươi nói trường lớn như vậy, sao lại hẹn hò trong rừng?” Triệu Minh cười nói.

“Hỏi Hàn Bân, thằng nhóc này ngày xưa không ít lần làm chuyện này.” Lý Huy cười nói.

Hàn Bân lười để ý đến hắn, đây là ghen tị trắng trợn.

Hàn Bân mang giày, đi đến bên cạnh cây trói thi thể.

Chỗ này cách ao khoảng mười mét, tựa lưng vào ao trói, quanh thi thể có nhiều dấu chân, nông sâu khác nhau, có nam có nữ, có dấu chân bị che phủ.

Hàn Bân cúi xuống, quan sát kỹ.

Lúc này, thi thể đã được hạ xuống, trần truồng, da bề mặt sưng phù, hai tay bị trói sau lưng, thành hình bán nguyệt, trán, cổ, eo, chân có dấu vết rõ ràng, chắc đã có sự chống cự mạnh.

Lỗ Văn cất dây thừng vào túi nhựa, chuẩn bị mang đến phòng thí nghiệm kiểm tra thêm.

“Chát!” Lý Huy vỗ cổ: “Muỗi ở đây to quá, ban ngày đã nhiều thế này, ban đêm không cắn chết người sao.”

“Muỗi sinh sản trên mặt nước, thích môi trường tối, ẩm ướt, tốc độ sinh sản rất nhanh.” Hàn Bân đứng lên, chỉ vào ao gần đó:

“Nơi đó có thể nói là địa điểm sinh sản lý tưởng của muỗi.”

Ngụy Tử Mặc đi tới, cầm sổ ghi chép, báo cáo: “Đội trưởng Trịnh, ghi chép xong rồi.”

“Giới thiệu một chút.”

Ngụy Tử Mặc mở sổ ghi chép: “Người báo án tên Lâm Dương, là sinh viên năm tư Đại học Cầm Đảo, cùng bạn gái Phùng Hiểu Lệ hẹn hò trong rừng; Phùng Hiểu Lệ là sinh viên năm ba Đại học Cầm Đảo, cũng là người đầu tiên thấy thi thể, thời gian phát hiện cụ thể là khoảng 8 giờ 50 sáng.”

“Vậy tại sao thời gian báo án là 9 giờ 4 phút, trong khoảng thời gian này, bọn họ làm gì?” Lý Huy hỏi.

“Hai người bị dọa sợ, quên báo cảnh sát, sau khi chạy ra khỏi trường mới nhớ ra gọi điện báo.” Ngụy Tử Mặc cười nói.

“Bọn họ có đến gần thi thể không?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Phùng Hiểu Lệ vô tình phát hiện thi thể, theo lời nàng cách thi thể khoảng năm, sáu mét, sợ quá chạy đi, không dám đến gần.” Ngụy Tử Mặc nói.

“Lúc đó ngoài bọn họ, còn ai khác ở gần đó không?” Hàn Bân hỏi thêm.

“Không có.”

Trịnh Khải Hoàn chỉ vào dấu chân dưới đất: “Hàn Bân, chỗ này có nhiều dấu chân, ngươi thấy thế nào?”

“Nhiều sinh viên thích hẹn hò ở đây, dấu chân cũng khá lộn xộn, có dấu chân bị che phủ, trùng lặp, cần so sánh và phân tích chi tiết, sẽ khó tra ra.” Hàn Bân nói.

Trịnh Khải Hoàn nhíu mày: “Có manh mối gì về thân phận nghi phạm không?”

“Nghi phạm trần truồng, không có quần áo, không có vật chứng minh thân phận, chỉ có dây thừng trói và khăn bịt miệng, manh mối không nhiều.” Triệu Anh nói.

“Quanh đây có nhiều sinh viên đứng xem, hay lấy ảnh thi thể cho họ nhận diện, biết đâu có người nhận ra.” Tôn Hiểu Bằng đề nghị.

“Mặt hắn bị muỗi cắn, sưng phù nhiều, không nói sinh viên nhận ra được hay không, nhìn thấy ảnh thi thể sinh viên sẽ bị dọa, gây hoảng loạn trong trường thì không tốt.” Trịnh Khải Hoàn suy nghĩ kỹ.

“Đội trưởng Trịnh nói đúng, ta đề nghị nhờ giáo viên trong trường nhận diện, giáo viên dễ quản lý, có tổ chức, tránh gây hoảng loạn không cần thiết.” Hàn Bân nói.

Ngô Hà mang theo một cái hộp đến: “Khám nghiệm tử thi sơ bộ xong rồi.”

“Nguyên nhân tử vong là gì?”

“Chẩn đoán ban đầu là sốc phản vệ tử vong.” Ngô Hà nói.

Trịnh Khải Hoàn gật đầu, điều này phù hợp với phân tích của Hàn Bân, xem ra khả năng cao là thi thể bị Văn Hình.

“Thời gian tử vong?”

“Dựa trên mức độ cứng của thi thể, tử vong khoảng mười tiếng, tức là khoảng một giờ sáng.” Ngô Hà nói và ra hiệu cho trợ lý Kiều Tử Minh đặt thi thể vào túi xác.

Chương 244: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thi thể nam cao khoảng một mét tám, thể trạng cũng khá lớn, một mình Kiều Tử Minh không thể nâng nổi, hô: "Các anh em, lại giúp một tay."

Lúc này, phân biệt gan dạ rõ ràng, Tôn Hiểu Bằng cao lớn nhưng không dám tiến lên, còn che tay bị thương.

Triệu Minh xắn tay áo, tiến lên đầu tiên; Ngụy Tử Mặc cũng là người gan dạ tiến lên thứ hai, ba người cùng nâng thi thể đặt vào túi xác, đưa lên xe vận chuyển.

Trịnh Khải Hoàn không để ý mấy việc nhỏ này, tiếp tục hỏi: "Thi thể có dấu vết tự vệ không?"

"Đây là điều ta muốn nói, nghi phạm có vết bầm, phân bố ở miệng, tay, eo và chân, tuy không chí mạng nhưng có thể đã bị đánh." Ngô Hà nói.

Triệu Anh nhớ lại: "Ta quan sát kỹ thi thể, không thấy có vết thương rõ ràng."

"Những vết thương này đã hơn 48 giờ, triệu chứng giảm bớt nhiều; hơn nữa muỗi đốt hút máu bầm, làm giảm triệu chứng, cộng thêm thi thể sưng phù, vết thương không rõ." Ngô Hà giải thích.

"Thời gian bị thương và tử vong không khớp nhau." Đỗ Kỳ nói.

"Văn Hình không thể khiến chết ngay, thời gian trói và thời gian tử vong không có liên quan rõ ràng, khó đoán thời gian

gây án của nghi phạm.”

Hàn Bân sờ cằm, tiếp tục phân tích: “Ta luôn nghĩ, nghi phạm vào rừng thế nào?”

“Có thể là bị nhóm người đe dọa, đưa vào rừng rồi trói.” Lý Huy đoán.

“Đây là trường đại học, dù nghỉ hè cũng có sinh viên ở lại và bảo vệ, nếu làm vậy, nghi phạm không sợ bị phát hiện sao?” Hàn Bân phản bác.

Triệu Anh theo quán tính nói: “Nghi phạm có thể là nhóm, thời gian gây án có thể vào ban đêm, vừa khống chế nạn nhân, vừa khó bị phát hiện.”

“Ngươi nói có lý, nhưng mục đích là gì?” Trịnh Khải Hoàn nhai một điếu thuốc nhưng không đốt:

“Nghi phạm có thể dễ dàng giết nạn nhân, tại sao lại mạo hiểm đưa vào rừng, dùng Văn Hình vừa mất thời gian, vừa có rủi ro.”

“Anh Bân từng nói, cách giết này có ý nghĩa răn đe lớn hơn, mà nghi phạm không chôn thi thể, có thể là thách thức cảnh sát.” Lý Huy suy nghĩ xa.

“Ta thấy khả năng này không cao, ít nhất từ khi ta vào ngành, chưa gặp nghi phạm thách thức cảnh sát.” Triệu Anh lắc đầu.

“Huy Ca, ngươi xem Conan nhiều quá, trong nước hiếm khi có tình huống này.” Triệu Minh đùa.

“Vậy ngươi nói sao, hắn phí công dùng Văn Hình, phải có lý do.” Lý Huy hừ.

“Có thể là giết trả thù, nghi phạm có thù với nạn nhân, mới dùng cách tàn nhẫn này.” Điền Lệ đoán.

“Chị Điền nói có lý hơn.” Triệu Minh khen.

Lý Huy lườm: “Ngươi biết chọn mặt gửi vàng.”

Biết động cơ giết người rất quan trọng, Trịnh Khải Hoàn cũng chưa có manh mối: “Mọi người nghĩ thêm, có thể nói ra suy đoán, ngoài trả thù còn động cơ nào?”

“Đồ vật trên người nạn nhân đều bị mất, có thể là giết cướp, để che giấu động cơ giết cướp, mới dùng Văn Hình gây nhiễu.” Triệu Anh nói.

“Cũng có khả năng.” Trịnh Khải Hoàn gật đầu.

Thấy mọi người đều nêu ý kiến, Tôn Hiểu Bằng cũng muốn thử: “Ta cũng có ý kiến.”

“Hiểu Bằng, có ý tưởng thì nói.” Trịnh Khải Hoàn khuyến khích.

“Bạn gái ta thể trạng nhạy cảm, dị ứng với nhiều thứ, nguyên nhân gây sốc phản vệ tử vong rất nhiều, chưa chắc bị muỗi cắn, có thể nạn nhân bị giết cách khác, nghi phạm để che giấu nguyên nhân thật sự, mới tạo hiện trường Văn Hình.” Tôn Hiểu Bằng phân tích.

“Ta không ngờ ngươi có bạn gái!” Lý Huy ngạc nhiên.

Trịnh Khải Hoàn mặt sa sầm, đây là vấn đề mấu chốt sao? Thằng này nghĩ cái gì vậy.

Hàn Bân suy nghĩ, lắc đầu: “Muỗi là động vật máu lạnh, cần hút máu để giữ nhiệt độ, khi người chết nhiệt độ giảm, muỗi sẽ không hút máu, giả thuyết không đúng.”

Trịnh Khải Hoàn gật đầu, đồng ý phân tích của Hàn Bân: “Tình hình hiện tại, hai động cơ giết người khả dĩ nhất là giết cướp và trả thù, hướng điều tra chủ yếu từ hai hướng này.”

“Đội trưởng Trịnh, trước khi điều tra phải xác định danh tính nạn nhân, nếu không không có mục tiêu điều tra.” Hàn Bân nhún vai.

“Pháp y Ngô, nạn nhân bao nhiêu tuổi?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“19 đến 22 tuổi.” Ngô Hà nói.

“Theo độ tuổi, nạn nhân có thể là sinh viên từ năm nhất đến năm tư, sinh viên thạc sĩ, tiến sĩ, giáo viên không thuộc độ tuổi này.”

Trịnh Khải Hoàn nhìn mọi người: “Phân công nhiệm vụ, đội một kiểm tra sinh viên năm nhất và năm hai; đội hai kiểm tra sinh viên năm ba và năm tư.”

“Đội trưởng Trịnh, có cần liên lạc với đội trưởng Tằng không?” Điền Lệ hỏi.

“Lão Tằng có việc, tạm thời không thông báo.” Trịnh Khải Hoàn dừng lại, rồi đổi giọng: “Đội hai tạm thời do Hàn Bân phụ trách.”

“Rõ.”

“Ta sẽ liên lạc với người phụ trách trường, để họ phối hợp với ngươi.” Trịnh Khải Hoàn nói.

…

Trong trường đại học xảy ra án mạng là việc lớn, nhất là nạn nhân có thể là sinh viên trong trường.

Lãnh đạo trường biết chuyện rất hợp tác với cảnh sát.

Lập tức triệu tập giáo viên từ năm nhất đến năm tư đến trường nhận diện nạn nhân.

Vì mặt nạn nhân bị sưng phù, việc nhận diện khó khăn, chỉ có người từng gặp hoặc quen biết mới nhận ra.

Hàn Bân tập hợp giáo viên năm ba và năm tư vào hội trường, dặn dò nhiều lần, ảnh có thể không dễ chịu, ai nhát gan có thể rời đi trước.

Ngay lập tức nhiều giáo viên đứng dậy rời khỏi hội trường, nhưng Hàn Bân không để họ rời ngay mà để Lý Huy đưa họ đến phòng học khác, nếu giáo viên trong hội trường không nhận ra nạn nhân, sẽ nhờ giáo viên trong phòng học nhận diện.

Chương 245: Tiêu Đề 《Ẩn》

Sau khi dặn dò vài câu, Hàn Bân mới để Triệu Minh chiếu ảnh mặt nạn nhân.

"Ồ…"

Lập tức gây ra tiếng xôn xao, dù các giáo viên đã chuẩn bị tâm lý, nhưng thấy mặt nạn nhân sưng phù vẫn bị dọa.

"Yên lặng, xin mọi người yên lặng." Hàn Bân cầm micro, hét lớn:

"Nếu bức ảnh này gây khó chịu, ta xin lỗi, nhưng nạn nhân có thể là sinh viên trường ta, thậm chí có thể là sinh viên của các thầy cô, hy vọng mọi người vượt qua trở ngại, giúp nhận diện nạn nhân."

"Ồ…" Dưới hội trường vẫn ồn ào.

Triệu Minh tắt loa, lẩm bẩm: "Mấy thầy cô dạy dỗ học sinh thế nào, đến lượt mình lại như này, còn không bằng học sinh giữ trật tự."

"Liên quan đến án mạng, tình hình đặc biệt." Hàn Bân nói.

Sau một lúc, Hàn Bân mở miệng: "Xin các thầy cô, nhìn lại hình ảnh trên máy chiếu, nếu nhận ra người trong ảnh, xin ở lại, nếu không nhận ra có thể rời hội trường."

"Còn một điểm, hy vọng các thầy cô giữ bí mật, tránh gây hoảng loạn, ảnh hưởng đến việc dạy học bình thường của trường."

"Két…"

Tiếng bàn ghế vang lên, hầu hết giáo viên đứng dậy, ào ạt rời khỏi hội trường.

Hàn Bân không ngăn cản, không nhận ra nạn nhân thì ở lại cũng vô ích; chỉ cần một người nhận ra thân phận nạn nhân là đủ.

Nhiều giáo viên lần lượt rời đi, chỉ còn hai người ở lại.

Một nữ giáo viên khoảng hai mươi sáu, bảy tuổi, một nam giáo viên khoảng ba mươi tuổi.

"Hai người nhận ra nạn nhân?" Hàn Bân hỏi.

"Trông giống một học sinh của ta." Nữ giáo viên nói.

"Ta cũng vậy." Nam giáo viên nói.

"Hai người tên gì?" Hàn Bân hỏi.

"Ta tên Cố Gia Ngọc, giáo viên ngành kỹ thuật thông tin điện tử."

"Ta tên Tần Vinh Tường, giáo viên ngành kỹ thuật xây dựng."

Hàn Bân nhìn hai người: "Điền Lệ, Triệu Minh, các ngươi làm ghi chép cho cô Cố."

"Hiểu Bằng, ta và ngươi làm ghi chép cho thầy Tần."

Tằng Bình không có, đội hai do Hàn Bân phụ trách, mọi người tin tưởng năng lực của hắn, làm theo chỉ thị của hắn.

Hàn Bân mở máy ghi hình, hỏi theo thủ tục, sau đó vào chính đề: "Thầy Tần, ngài nhận ra người trong ảnh không?"

"Trông quen lắm."

"Nói về thân phận của hắn." Hàn Bân nói.

"Lông mày và ngũ quan giống sinh viên ngành kỹ thuật xây dựng Từ Tư Viễn." Tần Vinh Tường nói.

“Ngài có liên hệ của sinh viên này không?” Hàn Bân hỏi.

“Ta không có, nhưng có thể hỏi giúp.” Tần Vinh Tường nói.

“Cảm ơn ngài.”

“Đây là việc ta nên làm, nếu không lo cho học sinh thì làm thầy làm gì.” Tần Vinh Tường nói rồi đi gọi điện.

Một lát sau, Triệu Minh chạy đến: “Anh Bân, ta phát hiện tình hình.”

“Chuyện gì?”

“Theo cô Cố, nạn nhân trông giống sinh viên ngành kỹ thuật thông tin điện tử Bành Vĩnh Nhân, ta nhờ cô Cố gọi điện xác nhận, điện thoại Bành Vĩnh Nhân tắt máy.” Triệu Minh nói.

Hàn Bân do dự: “Liên hệ với trường lấy thông tin của Bành Vĩnh Nhân, đồng thời liên hệ với gia đình hắn.”

“Được.” Triệu Minh đáp rồi rời đi.

Hàn Bân châm điếu thuốc, hít một hơi sâu, trường học xảy ra án mạng, dùng cách giết người kỳ dị Văn Hình, vụ án truyền ra chắc chắn gây xôn xao.

“Lạch cạch…”

Tiếng bước chân vang lên, Tần Vinh Tường đi đến, tỏ vẻ áy náy: “Cảnh sát, ta liên lạc được với Từ Tư Viễn, hắn đang trên tàu về trường không sao, ta nhầm rồi.”

“Không sao, cảm ơn ngài giúp đỡ.” Hàn Bân nói.

Mặt nạn nhân sưng phù, nhận nhầm cũng bình thường.

“Đây là việc nên làm.”

Hai người nói vài câu rồi Tần Vinh Tường rời đi.

Một lúc sau, Điền Lệ, Triệu Minh mang tài liệu của Bành Vĩnh Nhân về hội trường.

Hàn Bân dụi tắt điếu thuốc: "Điều tra thế nào?"

"Ta liên hệ với cha mẹ Bành Vĩnh Nhân, họ ở huyện gần đây, nói Bành Vĩnh Nhân đã về trường ngày 2 tháng 10, giờ cũng không liên lạc được." Điền Lệ nói và đưa tài liệu cho Hàn Bân.

Hàn Bân mở ra xem, góc trái trên tài liệu có ảnh của Bành Vĩnh Nhân, Hàn Bân quan sát kỹ, so với ảnh nạn nhân, đã có bảy, tám phần chắc chắn.

Người thường nhìn mặt người khác, đều nhìn tổng thể, nhiều nam giới thấy phụ nữ đẹp sẽ cảm nhận trực quan là đẹp, nhưng khi mô tả lại khó nói ra.

Nói nôm na là, mù mặt.

Nhưng cảnh sát có cách nhận diện riêng, đơn giản là dựa vào hình dáng, tỷ lệ ngũ quan, cấu trúc khuôn mặt.

Ví dụ, mắt to nhỏ, mắt đơn hay kép, lông mi dài ngắn, khoảng cách giữa hai mắt, hốc mắt sâu hay nông, dựa vào đặc điểm cơ quan trên mặt để phân tích dung mạo.

Đó mới chỉ là một cơ quan, thêm mũi, tai, miệng, lông mày, và tỷ lệ, khoảng cách giữa chúng.

Mặt nạn nhân có phần sưng phù, nhưng mức độ chưa đủ thay đổi tỷ lệ và cấu trúc cơ quan, nếu phân hủy cao mặt sẽ thay đổi nhiều, khó nhận diện hơn.

"Điền Lệ, gọi điện cho cha mẹ Bành Vĩnh Nhân, nhờ họ liên hệ với bạn bè thân thích của hắn; nếu nửa giờ sau vẫn không liên lạc được, mời họ đến nhận thi thể." Hàn Bân nói.

"Được."

“Cô Cố Gia Ngọc đâu?” Hàn Bân hỏi.

“Cô Cố đến ký túc xá của Bành Vĩnh Nhân, hỏi xem bạn cùng phòng biết hắn ở đâu không.”

“Chúng ta cũng đến ký túc xá, xem có tìm được manh mối không.” Hàn Bân nói.

Mọi người đi đến ký túc xá nam, hôm nay là ngày trở lại trường, người ra vào ký túc xá khá đông, hỗn loạn, Hàn Bân nghe loáng thoáng có người bàn tán về vụ án.

Chương 246: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Lâu rồi không đến ký túc xá, thực sự nhớ.” Triệu Minh cảm thán.

“Trong cục cũng có ký túc xá, ngươi thích có thể xin một phòng.” Điền Lệ nói.

Triệu Minh lắc đầu: “Cảm giác không giống.”

“Người ta ở ký túc xá là để tiết kiệm, tiện lợi, ngươi thật điệu đà.” Điền Lệ hừ.

Triệu Minh tò mò: “Chị Điền, hỏi ngươi chuyện này.”

Điền Lệ liếc mắt: “Chuyện gì?”

“Trước nói trước, quân tử động khẩu không động thủ, không được nổi nóng.”

“Nói đi.”

Triệu Minh nháy mắt: “Ngươi có vào ký túc xá nam không?”

“Có.” Điền Lệ lạnh nhạt nói.

“Làm gì?”

“Lại đây, ta nói.” Điền Lệ vẫy tay.

Triệu Minh do dự, không nhịn được tò mò, tiến lại gần.

Điền Lệ vặn tai hắn: “Để đánh ngươi, tưởng về ký túc xá nam thì ta không dám đuổi theo, ta cũng đánh cho ngươi tìm răng.”

“Đau đau… tai…”

“Đừng đùa, sinh viên chụp ảnh đăng lên mạng, cảnh sát cãi vã trong ký túc xá, đội trưởng Trịnh sẽ giết các ngươi.” Hàn Bân cảnh cáo.

Điền Lệ mới buông tay, làm động tác đe dọa.

Triệu Minh vội vàng xin tha.

Bành Vĩnh Nhân ở phòng 305, mọi người tìm theo số, thấy cửa phòng khép hờ, Hàn Bân tượng trưng gõ cửa.

“Cốc cốc.”

“Mời vào.” Bên trong vang lên giọng nữ, là cô Cố Gia Ngọc.

Hàn Bân mở cửa nhìn vào phòng, có hai giường tầng, Cố Gia Ngọc và một nam sinh trẻ ngồi đối diện, phòng bừa bộn, dưới đất có vỏ hạt dưa, đầu lọc thuốc lá, chai nước uống…

“Cảnh sát Hàn đến, mời vào.” Cố Gia Ngọc mời.

“Cảm ơn.” Hàn Bân đáp, mang giày vào rồi mới vào phòng.

Điền Lệ, Triệu Minh, Tôn Hiểu Bằng cũng làm theo.

Nam sinh trẻ thay đổi sắc mặt, hỏi Cố Gia Ngọc: “Thầy, chuyện gì vậy?”

Hàn Bân nhìn nam sinh trẻ: “Chúng ta là cảnh sát hình sự, muốn tìm hiểu về Bành Vĩnh Nhân.”

“Bành Vĩnh Nhân thế nào rồi?” Nam sinh hỏi.

“Ngươi tên gì?” Hàn Bân hỏi.

“Ta tên Mục Kim Sơn, bạn cùng phòng của Bành Vĩnh Nhân.”

“Lần cuối ngươi gặp nhau khi nào?”

“Ngày 30 tháng 9, sau khi nghỉ ta về nhà, sáng nay hơn mười giờ mới về trường.” Mục Kim Sơn đáp, tiếp tục hỏi:

“Cảnh sát Hàn, nghe nói có người chết sau ao, có phải Bành Vĩnh Nhân không?”

Hàn Bân không giấu diếm: “Chúng ta nghi ngờ nạn nhân là Bành Vĩnh Nhân, nhưng chưa xác định.”

Mục Kim Sơn không hiểu: “Cô Cố nên nhận ra hắn.”

“Bành Vĩnh Nhân bị muỗi đốt trước khi chết, mặt sưng phù, khó nhận diện.” Hàn Bân nói.

“Không đến mức, muỗi đốt to thế nào, để ta xem, ta nhận ra được.” Mục Kim Sơn không để ý.

Điền Lệ lấy điện thoại, mở ảnh nạn nhân cho Mục Kim Sơn xem.

Mục Kim Sơn nhìn rồi rụt cổ: “Mẹ nó, sao thành thế này, muỗi to thế nào.”

“Muỗi đốt nhiều, gây phản ứng dị ứng, sưng phù nhiều.” Hàn Bân đáp, hỏi thêm:

“Là Bành Vĩnh Nhân không?”

“Không… không rõ.” Mục Kim Sơn lắc đầu, tay ướt mồ hôi.

“Chúng ta ở đây, không có gì phải sợ, nhận diện kỹ.” Hàn Bân khuyến khích.

Mục Kim Sơn hít sâu, nhìn Cố Gia Ngọc, rồi xoa mặt, vuốt tóc: “Để ta xem lại.”

Điền Lệ không dám đưa điện thoại, cầm cho hắn xem ảnh.

Mục Kim Sơn nhíu mày, nhìn kỹ: “Chắc là Bành Vĩnh Nhân.”

“Xác định chứ?”

“Không sai, kiểu tóc này hắn vừa cắt mấy hôm trước, còn hỏi ta có đẹp không, thực ra xấu kinh khủng.”

“Kinh tế Bành Vĩnh Nhân thế nào?”

“Khá hơn ta, thuê nhà ở ngoài.” Mục Kim Sơn nói.

“Bành Vĩnh Nhân không ở ký túc xá?”

“Đúng.”

“Hắn thuê nhà ở đâu?”

“Nghe nói thuê với bạn gái, ta không tiện hỏi.” Mục Kim Sơn nói.

“Ngươi biết bạn gái hắn không?”

“Không biết.”

“Bành Vĩnh Nhân có thù oán không?” Hàn Bân hỏi tiếp.

Mục Kim Sơn lắc đầu: “Không rõ.”

“Phòng có đồ của hắn không?”

“Hắn không ở ký túc xá, đồ đều trong tủ, có dán nhãn tên.” Mục Kim Sơn nói.

Hàn Bân đến tủ, chỉ vào tủ dán nhãn Bành Vĩnh Nhân: “Cô Cố, giúp chúng ta mở tủ.”

“Cảnh sát Hàn, đây là khóa sinh viên mua, chúng ta không có chìa khóa dự phòng.” Cố Gia Ngọc nói.

Hàn Bân quan sát khóa, nói với Tôn Hiểu Bằng: “Chụp ảnh, phá khóa.”

Tôn Hiểu Bằng đáp, mượn búa từ quản lý, phá khóa.

Hàn Bân mở tủ nhìn, bên trong có đệm, bên phải là vài bộ quần áo dày, giữa là một cái ba lô màu nâu, bên trái là dãy

sách.

Hàn Bân đeo găng tay, lấy ba lô màu nâu, mở ra kiểm tra.

Một quyển sách "Điểm yếu của con người", một hộp bao cao su, một chai thuốc chống muỗi không mùi, tiền lẻ, hộp kính đựng kính râm màu nâu.

Từ đống đồ lộn xộn, nhanh chóng nhận diện được manh mối có giá trị, rất cần khả năng quan sát.

"Ồ, còn một hộp bao cao su." Triệu Minh nói nhỏ.

"Điểm yếu của con người, ta cũng có quyển này, Dale Carnegie viết rất khích lệ." Tôn Hiểu Bằng cảm giác gặp được người đồng hương.

Hàn Bân lấy chai thuốc chống muỗi không mùi, vỏ ngoài đã mất, thuốc bên trong đã dùng một nửa.

Hàn Bân quay sang Mục Kim Sơn: "Ký túc xá nhiều muỗi không?"

"Cũng bình thường, chúng ta về phòng là đốt nhang muỗi, còn đống tro chưa dọn."

"Bành Vĩnh Nhân có phàn nàn ký túc xá có muỗi không."

"Không, Bành Vĩnh Nhân chỉ về phòng ban ngày, ký túc xá nhiều muỗi vào ban đêm, không cắn được hắn." Mục Kim Sơn nói.

"Ngươi thấy hắn dùng chai thuốc chống muỗi này chưa?"

"Chưa."

Chương 247: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân hỏi thêm vài câu nhưng không tìm được manh mối gì thêm, rồi dẫn mọi người rời đi.

“Cảnh sát Hàn, bây giờ có thể xác định người chết là Bành Vĩnh Nhân rồi chứ?” Cố Gia Ngọc hỏi.

“Hiện tại khả năng rất lớn, nhưng để xác nhận chắc chắn, cần cha mẹ Bành Vĩnh Nhân đến nhận diện thi thể.”

“Ôi, đứa trẻ này vừa học giỏi vừa ngoan ngoãn, thật đáng tiếc.” Cố Gia Ngọc thở dài.

“Cô Cố, Bành Vĩnh Nhân có từng xảy ra xung đột với ai không?” Hàn Bân hỏi.

“Theo ta biết thì không, đứa trẻ này rất hiểu chuyện.” Cố Gia Ngọc nói.

“Ta muốn nhờ cô một việc, cô có thể triệu tập bạn cùng lớp và giáo viên của Bành Vĩnh Nhân lại không? Chúng ta muốn tìm hiểu thêm về hắn.” Hàn Bân nói.

“Ôi, ta không có quyền lực lớn như vậy, phải do lãnh đạo trường quyết định mới được.”

Hàn Bân gật đầu, nhà trường đã cử Phó Hiệu trưởng Miêu chịu trách nhiệm liên hệ với cảnh sát, trước đó việc triệu tập các giáo viên đến hội trường cũng do Phó Hiệu trưởng Miêu sắp xếp, việc này chắc Hiệu trưởng Miêu sẽ không vấn đề gì.

Hàn Bân gọi điện cho Trịnh Khải Hoàn, báo cáo tình hình.

Biết được đội hai rất có thể đã xác định được danh tính nạn nhân, Trịnh Khải Hoàn triệu tập mọi người đến một phòng họp.

…

Hai mươi phút sau.

Phòng họp của trường.

Trịnh Khải Hoàn ngồi ở vị trí trung tâm, các thành viên đội một ngồi bên trái, đội hai ngồi bên phải, trước mặt mỗi người đều có một cốc sứ lớn.

Hai giáo viên trẻ rót trà, đặt hai hộp cơm trước mỗi người, rồi rời khỏi phòng họp.

Hàn Bân mở nắp cốc, thổi nhẹ lá trà, nhấp một ngụm: "Lãnh đạo trường cũng khá chu đáo, ở phân cục không có đãi ngộ thế này."

"Đừng có được voi đòi tiên, muốn đãi ngộ thế này, lần sau gặp Đới cục trưởng ngươi tự xin." Trịnh Khải Hoàn cười mắng, rồi nói với mọi người:

"Để tiết kiệm thời gian, chúng ta vừa ăn vừa báo cáo tình hình vụ án."

Hàn Bân mở hộp cơm, món ăn rất phong phú, cơm trắng, tôm xào, đậu đũa khô, gà sốt cay, thịt bò xào ớt xanh.

"Ta đồng ý với anh Bân, thức ăn ở trường này ngon hơn nhiều so với căng tin của phân cục." Triệu Minh cắn một miếng tôm, vẻ mặt thích thú.

"Đừng chỉ lo ăn, Triệu Anh, Hàn Bân, hai ngươi đại diện đội một và đội hai báo cáo tình hình vụ án, những người khác vừa ăn vừa nghe." Trịnh Khải Hoàn ra lệnh.

“Chúng ta đã triệu tập các giáo viên năm nhất và năm hai, có một giáo viên nhận ra nạn nhân giống học sinh của mình, nhưng sau khi tìm kiếm, đã liên lạc được với học sinh đó, loại trừ khả năng hắn là nạn nhân.” Triệu Anh nói.

“Còn phát hiện gì khác không?”

Triệu Anh lắc đầu: “Tạm thời chưa có.”

“Đội hai thì sao?” Trịnh Khải Hoàn chỉ Hàn Bân.

Hàn Bân lau miệng, uống một ngụm trà, dứt khoát nói: “Chúng ta đã tìm ra một người nghi là nạn nhân.”

Hàn Bân đứng dậy, cầm một tập tài liệu, đi đến máy chiếu.

Họ tên: Bành Vĩnh Nhân

Giới tính: Nam

Tuổi: 21

Dân tộc: Hán

Nghề nghiệp: Sinh viên năm ba ngành kỹ thuật thông tin điện tử

Số điện thoại: 1340045xxxx

Địa chỉ: Thành phố Cầm Đảo, Huyện Phụ Sơn

“Chúng ta đã liên lạc với cha mẹ Bành Vĩnh Nhân, họ cũng mất liên lạc với hắn. Theo cha mẹ hắn, Bành Vĩnh Nhân đã về trường vào chiều ngày 2 tháng 10, tối đó gọi điện báo bình an, sau đó không liên lạc được nữa.” Hàn Bân giới thiệu.

“Đã xác định được danh tính nạn nhân, chúng ta sẽ tập trung điều tra xung quanh Bành Vĩnh Nhân.” Trịnh Khải Hoàn định hướng.

“Sau khi xác định danh tính nạn nhân, chúng ta đã đến ký túc xá của hắn, tìm hiểu thêm tình hình.” Hàn Bân ăn một

miếng thịt bò, rồi tiếp tục nói:

“Theo giáo viên của hắn, Bành Vĩnh Nhân là một học sinh gương mẫu; còn bạn cùng phòng Mục Kim Sơn cho biết, Bành Vĩnh Nhân không ở ký túc xá mà thuê nhà ở cùng bạn gái.”

“Đã điều tra danh tính bạn gái hắn chưa?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Tạm thời chưa.”

Hàn Bân đáp, rồi tiếp tục: “Tuy nhiên, chúng ta đã tìm thấy một số đồ dùng cá nhân của Bành Vĩnh Nhân trong ký túc xá, có một món đồ ta thấy rất thú vị.”

“Đồ gì vậy?” Lý Huy không đi cùng đến ký túc xá, tò mò hỏi.

“Bao cao su.” Triệu Minh nháy mắt.

Hàn Bân bỏ qua cuộc đối thoại của hai người, tiếp tục nói: “Là một chai thuốc chống muỗi không mùi, và đã được sử dụng.”

“Có thể là trong ký túc xá có muỗi, nên chuẩn bị sẵn.” Triệu Anh hỏi.

“Bành Vĩnh Nhân không ở ký túc xá vào ban đêm, và ký túc xá luôn đốt nhang muỗi, hắn không cần dùng thuốc chống muỗi không mùi ở ký túc xá.” Hàn Bân giải thích.

“Ngươi đoán rằng, chai thuốc chống muỗi này rất có thể chuẩn bị cho khu rừng cạnh ao.” Trịnh Khải Hoàn đặt đũa xuống, suy đoán.

“Dựa trên manh mối hiện có, có khả năng này.” Hàn Bân nói.

“Có thể là có người hẹn hắn đến rừng nói chuyện, hắn sợ muỗi nên chuẩn bị thuốc chống muỗi, nhưng khi đến rừng thì

bị đối phương khống chế và thi hành Văn Hình.” Triệu Anh mạnh dạn đoán.

“Thuốc chống muỗi đã được sử dụng, nếu chuẩn bị cho rừng, hắn phải đã bôi thuốc, tại sao vẫn bị muỗi cắn chết?” Hàn Bân phản bác.

Trịnh Khải Hoàn nói: “Tôn Hưng, Đỗ Kỳ, các ngươi một lát nữa đưa đồ dùng của nạn nhân đến đội kỹ thuật kiểm tra, đặc biệt là chai thuốc chống muỗi này, phải nhanh chóng có kết quả; đồng thời, các ngươi tra cứu hồ sơ của Bành Vĩnh Nhân trong hệ thống cảnh sát.”

Chương 248: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Rõ.”

“Về cuộc điều tra tiếp theo, các ngươi có ý kiến gì?” Trịnh Khải Hoàn hỏi mọi người.

“Ta đề nghị triệu tập giáo viên và bạn cùng lớp của Bành Vĩnh Nhân, để thu thập thông tin về hắn nhanh nhất.” Hàn Bân đề nghị.

“Ta cũng nghĩ vậy.” Triệu Anh đồng ý.

Trịnh Khải Hoàn gật đầu: “Triệu Anh, ngươi liên lạc với Hiệu trưởng Miêu, nhờ ông ấy sắp xếp, đội một chịu trách nhiệm ghi chép.”

Trịnh Khải Hoàn sắp xếp vậy không phải thiên vị Triệu Anh, mà vì Triệu Anh có cấp bậc cao hơn Hàn Bân, dễ dàng liên lạc với Phó Hiệu trưởng Miêu.

“Hàn Bân, ngươi dẫn đội hai kiểm tra camera, xác định phạm vi hoạt động của Bành Vĩnh Nhân, cũng như người tiếp xúc gần đây, xem có thể tìm thấy bạn gái hoặc dấu vết nghi phạm.”

“Rõ.”

Hàn Bân đáp, rồi nói tiếp: “Đội trưởng Trịnh, mặc dù điện thoại của nạn nhân đã mất, nhưng có thể đến công ty viễn thông kiểm tra hồ sơ cuộc gọi, xem hắn liên lạc với ai gần đây.”

“Hướng điều tra này cũng do đội hai phụ trách.” Trịnh Khải Hoàn chỉ đạo.

Sau khi ăn xong, nhiệm vụ cũng đã được sắp xếp, các thành viên bắt đầu một vòng điều tra mới.

Ra khỏi phòng họp, Hàn Bân phân công nhiệm vụ.

Điền Lệ và Triệu Minh đến công ty viễn thông, trích xuất hồ sơ cuộc gọi gần đây của Bành Vĩnh Nhân.

Tôn Hiểu Bằng kiểm tra camera nội bộ của trường.

Hàn Bân và Lý Huy kiểm tra camera trên các tuyến phố gần trường, đồng thời điều tra nguồn gốc dây thừng và khăn tại các cửa hàng tạp hóa và cửa hàng tiện lợi gần trường.

Hàn Bân và Lý Huy ra khỏi trường, dọc theo các tuyến phố gần đó tìm kiếm camera và cửa hàng tạp hóa, cửa hàng tiện lợi.

Lý Huy châm một điếu thuốc, hút một hơi: “Bân Tử, ngươi nói xảy ra vụ án lớn thế này, sao đội trưởng Tằng lại không đến nhỉ.”

“Đội trưởng Tằng ở độ tuổi này, trên có cha mẹ già, dưới có con nhỏ, đều cần hắn chăm sóc, không giống chúng ta.” Hàn Bân thông cảm.

“Nghe ngươi nói vậy, ta cũng không muốn kết hôn nữa.” Lý Huy nhún vai.

Hàn Bân vỗ vai hắn: “Đừng nghĩ xa xôi, trước tiên hãy tìm một cô bạn gái đã.”

“Hôm qua ngươi thực sự hẹn hò với Đàm giáo hoa sao?” Lý Huy nháy mắt.

“Ngươi không phải cũng thích Đàm giáo hoa chứ?”

Lý Huy lắc đầu: “Không hợp với ta.”

Hắn là con nhà nông, điều kiện gia đình bình thường, ngay cả nhà cũng chưa mua nổi, làm sao một đại mỹ nữ có thể để ý hắn?

“Vậy ngươi muốn tìm một người như thế nào?” Hàn Bân tò mò hỏi.

“Nhìn tạm được là được, không cần quá đẹp, nhưng cũng không thể xấu, hiểu chuyện, biết lo toan là được.” Lý Huy tỏ vẻ mơ mộng.

Hàn Bân an ủi: “Rồi sẽ có thôi.”

Lý Huy cười khổ: “Ta cảm thấy, ngươi nói như đang an ủi người mắc bệnh hiểm nghèo.”

“Vậy ngươi có muốn ta đổi từ ‘có’ thành ‘tốt’ không?” Hàn Bân đùa.

Lý Huy giơ ngón giữa.

Hai người vừa trò chuyện vừa tìm kiếm.

Thấy cửa hàng có camera thì vào sao chép một bản; thấy cửa hàng tiện lợi thì vào hỏi có bán dây thừng và khăn như của nạn nhân không.

Hai người tìm quanh khu vực gần trường, thu thập được khá nhiều dữ liệu từ camera, vào nhiều cửa hàng tiện lợi nhưng không tìm được dây thừng tương tự.

Một cửa hàng tiện lợi Đại Vĩ có loại khăn cùng màu và nhãn hiệu, nhưng trong nửa tháng gần đây không có ghi nhận bán hàng, dữ liệu camera trước nửa tháng cũng đã bị ghi đè.

Hai người tìm đến một tiệm ngũ kim Lão Vương, cửa hàng không lớn, chỉ khoảng hai mươi mét vuông, bên trong đầy ắp hàng hóa, lối đi chỉ đủ một người.

“Hai anh cần gì?” một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi hỏi.

“Ông là chủ tiệm?”

“Đúng.”

Lý Huy lấy ra một tấm ảnh, đặt lên bàn: “Ông có bán loại dây thừng này không?”

Ông chủ Vương cầm lấy ảnh, nhìn qua một lượt: “Ngài muốn mua bao nhiêu?”

“Ngài lấy ra cho chúng ta xem trước đã.” Hàn Bân đề nghị.

Ông chủ Vương nhìn kỹ tấm ảnh: “Màu xanh nhạt, màu này không còn nhiều, đổi sang màu khác được không?”

“Chỉ cần màu này thôi.” Hàn Bân nói.

Ông chủ Vương đứng dậy, đi vào kệ hàng tìm kiếm, một lát sau, cầm ra một đoạn dây thừng: “Chỉ còn dài như này thôi, đủ dùng không?”

Hàn Bân cầm lên, quan sát kỹ, thấy giống hệt với dây thừng trói nạn nhân. Còn về chất liệu có giống nhau không, phải đem đi kiểm tra mới biết được.

“Ngài nói màu này không còn nhiều, trước đó có người mua rồi à?” Hàn Bân hỏi.

Ông chủ Vương nhìn Hàn Bân một cái: “Ngài đến mua dây thừng hay điều tra vậy?”

“Ta là cảnh sát.” Hàn Bân giơ thẻ cảnh sát ra.

“Thì ra là cảnh sát, có việc gì vậy?” Ông chủ Vương ngạc nhiên.

“Chúng ta đang điều tra một vụ án, dây thừng ở cửa hàng ngài giống hệt với dây thừng liên quan đến vụ án.” Hàn Bân vừa nói vừa quan sát đối phương.

“Việc này không liên quan đến ta, ta chỉ bán hàng thôi, khách mua dây để làm gì ta không biết, đúng không?” Ông chủ Vương vội vàng giải thích.

“Việc này có liên quan hay không, còn tùy vào ngài có phối hợp điều tra hay không. Nếu ngài cố tình giấu giếm manh mối, chúng ta chỉ có thể mời ngài về đồn hỗ trợ điều tra.” Lý Huy nói.

“Đừng đừng đừng, ngài muốn hỏi gì thì hỏi, ta đảm bảo sẽ trả lời thật.” Ông chủ Vương vội vàng xua tay, từ bé đến lớn hắn mới đi đồn một lần, thậm chí không biết cửa đồn mở phía nào.

Chương 249: Tiêu Đề 《Ẩn》

Một là không dám đi, hai là sợ ảnh hưởng đến việc buôn bán.

“Trước đây, ai đã mua loại dây này?” Hàn Bân hỏi lại.

Ông chủ Vương nhớ lại: “Hình như có người mua vài ngày trước.”

“Cụ thể là ngày nào?”

“Chuyện này ta phải tra sổ sách.” Ông chủ Vương quay lại quầy, lấy ra một cuốn sổ, bắt đầu tìm kiếm.

Hàn Bân không vội, đứng yên lặng chờ.

Ông chủ Vương tìm một lúc: “Chắc là sáng ngày 5 tháng 10.”

“Ngài có nhớ người đó trông như thế nào không?” Hàn Bân hỏi.

“Ngày đó có hàng chục người đến mua hàng, làm sao ta nhớ hết.” Ông chủ Vương lắc đầu.

“Có camera giám sát không?” Hàn Bân đưa cho ông chủ một điếu thuốc.

“Có.”

“Lấy camera ra xem.”

“Ngài đừng cười, ta có camera nhưng không có máy tính, ta cũng chưa bao giờ xem, chỉ để trưng cho có.” Ông chủ Vương nhận điếu thuốc, kẹp lên tai.

“Lấy thẻ nhớ camera ra, chúng ta tự xem.” Lý Huy đề nghị.

“Ngài phải trả lại cho ta.” Ông chủ Vương không nỡ rời.

“Yên tâm, xem xong ta sẽ trả lại.” Lý Huy nói.

Ông chủ Vương tháo thẻ nhớ ra: “Ngài phải nhanh lên, không có thẻ nhớ, camera không hoạt động được.”

“Yên tâm.”

Lấy được thẻ nhớ, Hàn Bân và Lý Huy rời đi, đây là manh mối quan trọng, người mua dây thừng có thể chính là nghi phạm.

…

Ba giờ rưỡi chiều, phòng giám sát của trường.

Tôn Hiểu Bằng dụi mắt, hắn đã xem camera hơn hai tiếng, cảm giác mắt mờ đi, quyết định sau này phải mua một chai thuốc nhỏ mắt mang theo.

“Cạch…” Tiếng cửa mở, Hàn Bân và Lý Huy bước vào.

“Anh Bân, anh Huy.” Tôn Hiểu Bằng chào.

“Xem xong camera chưa?” Lý Huy hỏi.

“Camera nhiều ngày, vẫn đang xem.” Tôn Hiểu Bằng cười khổ.

“Trong camera có thấy Bành Vĩnh Nhân không?” Hàn Bân hỏi.

“Có.” Tôn Hiểu Bằng tìm đoạn video, chỉ vào màn hình:

“Chiều ngày 6 tháng 10, lúc 5 giờ, Bành Vĩnh Nhân rời khỏi ký túc xá, đây là lần cuối hắn xuất hiện trong camera.”

Lý Huy quan sát kỹ video: “Đúng là Bành Vĩnh Nhân.”

“Bành Vĩnh Nhân rời khỏi ký túc xá một mình, chưa bị khống chế, có nghĩa thời gian gây án từ 5 giờ chiều đến 12 giờ

đêm ngày 6.” Hàn Bân phân tích.

“Bành Vĩnh Nhân không phải chết vào khoảng 1 giờ sáng ngày 7 sao, thời gian gây án phải kéo dài đến 1 giờ sáng chứ.” Lý Huy bổ sung.

“Ngươi và Hiểu Bằng bỏ qua một điểm, muỗi không cắn chết người, trước khi chết Bành Vĩnh Nhân bị muỗi cắn nhiều, quá trình này ít nhất cần một giờ, nên Bành Vĩnh Nhân bị trói trong rừng trước 12 giờ.” Hàn Bân phân tích.

“Bốp bốp…”

Tôn Hiểu Bằng vỗ tay: “Anh Bân thật lợi hại, phát hiện vấn đề ngay lập tức.”

Lý Huy lườm: “Nịnh bợ.”

Tôn Hiểu Bằng không giận, nói tiếp: “Anh Huy đừng giận, sau này có cơ hội, để bạn gái ta giới thiệu bạn gái cho ngươi.”

Đội hai ngoài hắn và Tằng Bình, mọi người đều độc thân, hắn có chút lợi thế trong chuyện này.

Lý Huy há miệng, nhưng không nói gì, ngậm lại.

Hàn Bân cười lớn, hắn rất hiểu tính cách Lý Huy, nhược điểm lớn nhất của Lý Huy là lắm lời.

Theo thói quen của Lý Huy, lời của Tôn Hiểu Bằng đã chạm vào điểm yếu của hắn, hắn chắc chắn sẽ phản công, nhưng tình huống hiện tại không thể.

Hắn thực sự muốn tìm bạn gái, nếu phản công thì đối phương không giới thiệu nữa thì sao?

Nên chỉ có thể nhịn.

Tán được bạn gái để thoát khỏi cảnh độc thân là mục tiêu quan trọng nhất của hắn lúc này.

“Đại trượng phu hà tất phải lo không có vợ, đừng suốt ngày bận tâm chuyện phụ nữ, mau xem camera đi.” Hàn Bân nói.

“Ngươi từng có mấy bạn gái mà không rõ, dám so với ta, ta thậm chí chưa từng yêu, ngươi hiểu cảm giác của ta sao?” Lý Huy lườm, hừ một tiếng:

“Đói thì không hiểu được no.”

Hàn Bân cười bất đắc dĩ, học theo giọng điệu của Tôn Hiểu Bằng: “Anh Huy đừng giận, sau này có cơ hội, để mẹ ta giới thiệu bạn gái cho ngươi.”

Lý Huy “…”

Lý Huy ngồi xuống ghế: “Xem camera đi.”

Hàn Bân cười lớn.

“Anh Bân, giờ ta làm gì?” Tôn Hiểu Bằng hỏi.

“Tiếp tục xem camera, từ ngày 1 đến 7 tháng 10.”

“Camera của trường nhiều lắm, thêm cả camera gần trường, xem bao lâu mới xong.” Tôn Hiểu Bằng cười khổ.

Lý Huy nhìn màn hình máy tính của Tôn Hiểu Bằng, cười: “Tôn tiểu huynh đệ, ngươi tuy lớn xác, nhưng kinh nghiệm điều tra cần ta dạy ngươi.”

“Anh Huy, ngươi nói đi.” Tôn Hiểu Bằng nghiêm túc.

“Xem video camera không phải xem từng khung hình, một ngày ngồi xem hết một ngày, đến khi ngươi phát hiện vấn đề, nghi phạm đã chạy xa.” Lý Huy nói giọng chuyên nghiệp.

“Vậy xem thế nào?” Tôn Hiểu Bằng mới làm cảnh sát chưa lâu, nhiều việc chưa rõ.

“Lại đây, xem ta làm.” Lý Huy mở video của một cửa hàng gần trường, cách trường vài chục mét, có thể quay lại tình hình gần trường.

Lý Huy mở cài đặt video, đặt tốc độ lên gấp đôi, người đi đường trong video cũng nhanh gấp đôi, quen một lúc, Lý Huy tăng tốc độ lên gấp bốn lần.

“Anh Huy, xem nhanh vậy có đúng quy định không? Có bỏ sót manh mối không?” Tôn Hiểu Bằng hỏi.

“Chỉ cần ngươi quan sát kỹ, có thể nhớ và nhận diện thông tin hữu ích, đừng nói gấp bốn lần, gấp tám lần cũng được.” Lý Huy tự hào:

“Tất nhiên, quan sát của ngươi có thể yếu hơn, đừng so với ta, bắt đầu từ gấp đôi, đừng bỏ sót manh mối, nếu không xem cũng như không.”

Chương 250: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nói xong, Lý Huy tăng tốc độ lên gấp sáu lần, đó là giới hạn của hắn, nhanh hơn không nhận diện được manh mối hữu ích.

"Wow, nhanh thật!" Tôn Hiểu Bằng kinh ngạc.

Lý Huy ưỡn ngực, cười, thầm nghĩ, ta không có bạn gái thì sao? Dồn hết tâm trí vào công việc, tốc độ xem video, không, tốc độ xem video của ta nhanh hơn ngươi nhiều, cố gắng tập luyện.

"Wow wow wow, nhanh hơn nữa! Anh Bân, ngươi xem bao nhiêu lần tốc độ? Không phải người xem." Tôn Hiểu Bằng kinh ngạc.

Lý Huy ngạc nhiên, chuyện gì? Không phải nói ta sao?

Hắn nhìn sang, thấy Hàn Bân cũng đang xem camera, nhìn vào màn hình của Hàn Bân, hắn cảm thấy hoa mắt, video chạy nhanh quá, ít nhất cũng gấp mười hai lần.

"Trời ạ, Bân Tử, ngươi từ bao giờ nhanh vậy, trước đây ngươi không nhanh thế." Lý Huy ngạc nhiên.

"Phụt…"

Tôn Hiểu Bằng cười phun: "Anh Huy, nói vậy dễ gây hiểu lầm."

Hàn Bân mặt sa sầm: "Im miệng, xem camera đi."

Lý Huy nhìn tốc độ, há hốc: "Gấp mười bốn lần, ngươi theo kịp không?"

Trước đây Hàn Bân xem camera thường gấp bốn lần, giờ đột nhiên gấp mười bốn lần, tiến bộ quá nhanh.

Hàn Bân không để ý, kỹ năng quan sát của hắn đã đạt cấp cao, khả năng chú ý, ghi nhớ, tư duy vượt trội, nhanh chóng nhận diện đặc điểm và bất thường.

"Ngươi cứ làm như không, ta không tin ngươi thật sự thấy rõ." Thấy Hàn Bân không để ý, Lý Huy nhún vai, tiếp tục xem video của mình.

Một lát sau, ngón tay giữa của Hàn Bân gõ nhanh vào phím cách:

"Bốp!"

Video dừng lại ở một khung hình.

Đây là camera của tiệm ngũ kim Lão Vương, Lão Vương ngồi sau quầy tìm tiền, một nam thanh niên đứng ở cửa, cầm một sợi dây màu xanh nhạt.

Hàn Bân nhìn video, cảm thấy thanh niên này quen.

"Anh Bân, có phát hiện gì không?" Tôn Hiểu Bằng hỏi.

"Video nhanh vậy, chắc nhìn nhầm thôi." Lý Huy nói.

Hàn Bân không để ý, chỉ vào nam thanh niên trên màn hình: "Hiểu Bằng, ngươi xem camera có thấy người này không?"

Tôn Hiểu Bằng nhìn qua: "Không để ý."

Lý Huy cũng nhìn, thấy nam thanh niên cầm dây thừng xanh nhạt, hắn sững sờ.

"Trời ạ, nhanh thế đã tìm thấy!"

Hàn Bân đứng dậy, vỗ vai hắn: "Đừng nói suông, tập trung vào công việc."

Lý Huy há miệng, không biết nói gì, Hàn Bân xem nhanh, chính xác, hắn dù không nói nhưng trong lòng phục.

“Người này cầm sợi dây giống hệt dây trói nạn nhân.” Tôn Hiểu Bằng chỉ vào màn hình, phấn khích.

“Nhìn qua người này trẻ, có thể cũng là sinh viên Đại học Cầm Đảo, hai ngươi cầm ảnh chụp từ video đi tìm nhà trường, tra thông tin của hắn.” Hàn Bân chỉ đạo.

…

Ở một diễn biến khác.

Nhờ sự giúp đỡ của Hiệu trưởng Miêu, các bạn cùng lớp và giáo viên của Bành Vĩnh Nhân đã được triệu tập, hơn hai mươi người đã có mặt tại trường.

Các thành viên đội một lần lượt ghi chép lời khai của mọi người.

Triệu Anh và một đồng nghiệp cùng ghi chép, Triệu Anh hỏi, đồng nghiệp ghi.

Vừa ghi chép xong lời khai của một sinh viên, Triệu Anh uống vài ngụm nước, vừa đặt cốc xuống, một sinh viên khác bước vào.

Triệu Anh mở máy ghi âm, như một cái máy lặp lại: “Tên, giới tính, tuổi…”

“Đao Chung Văn, nam, 21 tuổi…”

Triệu Anh hỏi thẳng: “Ngươi có quan hệ gì với Bành Vĩnh Nhân?”

“Bạn học.”

“Lần cuối ngươi gặp hắn là khi nào?”

Đao Chung Văn nhớ lại: “Không nhớ rõ.”

“Ngươi có thân với Bành Vĩnh Nhân không?”

“Tàm tạm.”

“Gần đây hắn có gì khác thường không?” Triệu Anh hỏi.

“Hắn có vẻ buồn.”

“Tại sao?”

“Hắn hình như thất tình, khá buồn.” Đao Chung Văn nói.

“Ngươi có biết bạn gái hắn không?”

“Gặp một lần, có lần chúng ta đi ăn nướng, bạn gái hắn đi cùng, khá xinh.”

“Bạn gái hắn tên gì?”

Đao Chung Văn vỗ đầu: “Chu Duyệt gì đó, ba chữ, ta không nhớ.”

“Nghĩ kỹ xem.”

“Ta nghe hắn nói, hình như là ngành dược, tên đầy đủ ta không nhớ.” Đao Chung Văn lắc đầu.

“Bành Vĩnh Nhân thuê nhà ở ngoài, ngươi có biết không?”

“Biết.”

“Biết địa chỉ không?”

“Không.”

“Bành Vĩnh Nhân có xung đột với ai không?”

“Không thấy.”

“Tranh chấp tài chính?”

“Không biết.”

“Được rồi, cảm ơn ngươi cung cấp manh mối.” Triệu Anh đứng dậy, bắt tay đối phương.

“Không có gì, phối hợp điều tra là nghĩa vụ của mỗi công dân.” Đao Chung Văn nói.

“Đao đồng học, đây là danh thiếp của ta, nếu nhớ ra manh mối nào, cứ gọi ta.”

Đao Chung Văn nhìn danh thiếp: “Cảnh sát Triệu, ta biết rồi.”

Tiễn Đao Chung Văn xong, Triệu Anh gọi Ngụy Tử Mặc: “Ngươi đi tìm Hiệu trưởng Miêu, nhờ ông ấy tìm bạn gái Bành Vĩnh Nhân ở khoa dược, tên là Chu Duyệt, ba chữ.”

“Vâng.”

Ngụy Tử Mặc vừa rời đi thì Tôn Hưng và Đỗ Kỳ bước vào.

“Chị Triệu.” Hai người chào.

“Sao ngươi về muộn vậy?” Triệu Anh nhíu mày.

“Chúng ta giao đồ cho đội kỹ thuật, vừa gặp lúc cha mẹ Bành Vĩnh Nhân đến nhận xác, nên làm một biên bản cho họ.” Tôn Hưng nói.

“Người chết có phải là Bành Vĩnh Nhân không?”

Tôn Hưng gật đầu: “Kết quả DNA chưa có, nhưng cha mẹ hắn đã nhận ra.”

“Biên bản có gì phát hiện không?” Triệu Anh hỏi.

“Chúng ta đã hỏi cha mẹ hắn xem Bành Vĩnh Nhân có kẻ thù không, họ nói Bành Vĩnh Nhân là người tốt, một học sinh giỏi, không nghe nói có kẻ thù.” Tôn Hưng đáp.

Chương 251: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Tình hình tài chính của Bành Vĩnh Nhân thế nào?"

"Cha mẹ hắn mỗi tháng cho hắn hơn hai nghìn tiền sinh hoạt, không nghe nói có tranh chấp nợ nần."

Triệu Anh trầm ngâm một lúc rồi hỏi: "Kỳ nghỉ lễ Quốc Khánh được nghỉ bảy ngày, sao Bành Vĩnh Nhân lại trở về trường vào ngày 2 tháng Mười?"

"Theo cha mẹ hắn, Bành Vĩnh Nhân có bạn gái, hai người dường như cãi nhau, hắn về sớm có thể liên quan đến bạn gái." Đỗ Kỳ nói.

"Bạn gái của Bành Vĩnh Nhân tên gì?" Triệu Anh hỏi.

Tôn Hưng nhìn vào sổ tay: "Cha mẹ hắn không rõ họ tên, chỉ biết Bành Vĩnh Nhân gọi cô ấy là Đồng Đồng."

Triệu Anh lẩm bẩm: "Chu Duyệt Đồng."

Năm giờ chiều.

Đại học Cầm Đảo, trong một lớp học.

Trường chưa chính thức khai giảng, trong trường có nhiều phòng học trống, Hàn Bân đã sử dụng một phòng gần phòng giám sát để họp.

Trong lớp có năm người, ngoài ba người của Hàn Bân ở trường, còn có Điền Lệ và Triệu Minh từ đội điều tra thông tin liên lạc cũng đã quay lại.

Hàn Bân mở laptop, xoay bút: “Mọi người đã đến đủ, chúng ta bắt đầu họp thôi.”

Đây là lần đầu Hàn Bân chủ trì cuộc họp nhóm, không chỉ hắn không quen mà những người khác cũng không quen.

“Khụ…”

Hàn Bân hắng giọng: “Ta vừa liên lạc với đội trưởng Trịnh, cha mẹ Bành Vĩnh Nhân đã đến nhận xác, mặc dù kết quả xét nghiệm DNA chưa có nhưng họ đã xác nhận người chết là Bành Vĩnh Nhân.”

Trịnh Khải Hoàn như một cây cầu, kết nối giữa nhóm một và nhóm hai, giữ cho thông tin giữa hai nhóm được thông suốt.

Hàn Bân nói xong, nhìn Điền Lệ bên cạnh: “Ngươi đến công ty viễn thông có tìm được manh mối gì không?”

“Chúng ta đã kiểm tra số điện thoại của Bành Vĩnh Nhân, điện thoại hiện đang tắt, cuộc gọi cuối cùng là vào khoảng ba giờ chiều ngày 6 tháng Mười.” Điền Lệ mở sổ tay, tiếp tục:

“Từ ngày 1 đến ngày 6 tháng Mười, có sáu người đã liên lạc với Bành Vĩnh Nhân, chủ các số đó lần lượt là Chu Duyệt Đồng, Tào Hạ Bản, Triệu Giai Huệ, Trương Bác Siêu, Nhậm Hiểu Phong, và Tống Chí Huân, trong đó Tống Chí Huân là người liên lạc cuối cùng.”

Hàn Bân ghi lại tên của họ, hỏi: “Đã liên lạc với những người này chưa?”

“Vì không rõ quan hệ của họ với Bành Vĩnh Nhân, nên chúng ta chưa dám liên lạc.” Điền Lệ nói.

Hàn Bân gật đầu, dùng bút gạch tên Chu Duyệt Đồng: “Chu Duyệt Đồng là bạn gái cũ của Bành Vĩnh Nhân, nhóm

một đang điều tra nàng, chúng ta tạm thời không cần quan tâm.”

“Nhóm một nhanh nhỉ.” Triệu Minh lẩm bẩm.

“Triệu Giai Huệ là mẹ của Bành Vĩnh Nhân, tạm thời cũng không cần quan tâm.” Hàn Bân lại gạch thêm một cái.

“Tức là, chúng ta còn bốn đối tượng nghi vấn.” Triệu Minh nói.

Hàn Bân quay đầu nhìn Lý Huy bên cạnh: “Lý Huy, nhóm ngươi điều tra có kết quả gì không?”

Lý Huy lấy ra một tài liệu, đưa cho Hàn Bân: “Đây là tài liệu về Tống Chí Huân, chính hắn đã mua sợi dây thừng màu xanh nhạt ở Cửa hàng Ngũ Kim.”

Hàn Bân mở tài liệu ra xem, góc trên bên trái là một bức ảnh của một người đàn ông, giống với người hắn thấy trong video giám sát.

Họ tên: Tống Chí Huân

Tuổi: 20

Trường học: Đại học Cầm Đảo

Dân tộc: Hán

Nghề nghiệp: Sinh viên năm ba khoa Hóa học

Số điện thoại: 1320214xxxx

Địa chỉ: Thành phố Cầm Đảo.

“Tống Chí Huân là người liên lạc cuối cùng, còn đến Cửa hàng Ngũ Kim mua dây thừng gây án, hiện tại xem ra hắn là nghi phạm lớn nhất.” Lý Huy phân tích.

Hàn Bân trầm ngâm một lúc: “Ta sẽ sắp xếp lại nhiệm vụ, Điền Lệ và Triệu Minh chịu trách nhiệm điều tra thông tin chi

tiết của Tào Hạ Bản, Trương Bác Siêu, Nhậm Hiểu Phong, xem họ có quan hệ gì với người chết.”

“Ta và Lý Huy sẽ đi lấy lời khai Tống Chí Huân.”

“Hiểu Bằng, ngươi đến phòng giám sát, tiếp tục xem video.”

……

Năm giờ rưỡi chiều.

Trong tòa nhà ký túc xá nữ sinh Đại học Cầm Đảo.

Phòng 209.

Phòng ký túc xá hơi lộn xộn, quần áo phơi khắp nơi, hai cô gái ngồi đối diện nhau trên hai chiếc giường, một người đàn ông ngồi bên bàn học.

Người đàn ông này chính là Ngụy Tử Mặc của nhóm một, đội điều tra hình sự, người phụ nữ lớn tuổi hơn là Triệu Anh.

Người phụ nữ trẻ hơn là sinh viên khoa Dược Chu Duyệt Đồng.

Sau khi hỏi thăm theo lệ thường, Triệu Anh đi thẳng vào vấn đề: “Chu Duyệt Đồng, ngươi biết vì sao chúng ta tìm ngươi không?”

“Không biết.”

“Ngươi có quan hệ gì với Bành Vĩnh Nhân?”

Chu Duyệt Đồng nhíu mày: “Không có.”

“Ngươi suy nghĩ kỹ lại, làm chứng giả sẽ phải chịu trách nhiệm pháp lý đấy.” Triệu Anh cảnh cáo.

“Chúng ta từng hẹn hò, nhưng bây giờ đã chia tay rồi.”

“Ngươi và Bành Vĩnh Nhân chia tay vì sao?” Triệu Anh truy hỏi.

“Cảnh sát, ngươi tìm ta có việc gì thì nói thẳng ra.” Chu Duyệt Đồng tỏ vẻ không hài lòng.

“Sáng nay, trong rừng của Đại học Cầm Đảo phát hiện một người chết, rất có thể là Bành Vĩnh Nhân.”

“Ngươi nói gì? Bành Vĩnh Nhân chết rồi!” Chu Duyệt Đồng kinh ngạc.

“Đúng vậy.”

“Hắn chết như thế nào?” Chu Duyệt Đồng hỏi tiếp.

“Chúng ta đang điều tra, lý do tìm ngươi là muốn biết thêm thông tin.”

“Ha.” Chu Duyệt Đồng tỏ vẻ phức tạp, cuối cùng thở dài một tiếng.

Triệu Anh vẫn quan sát phản ứng của Chu Duyệt Đồng: “Ngươi và hắn có mâu thuẫn gì không?”

Chương 252: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Người đã chết rồi, nói những điều này còn có ý nghĩa gì.” Chu Duyệt Đồng mím môi.

“Ngươi không muốn biết Bành Vĩnh Nhân chết như thế nào à?”

Chu Duyệt Đồng lắc đầu.

“Dù sao ngươi và hắn cũng từng yêu nhau, làm thế này có quá tuyệt tình không?” Ngụy Tử Mặc xen vào.

“Ta đã chia tay với hắn rồi, ngươi muốn ta làm gì, báo thù cho hắn sao?” Chu Duyệt Đồng hừ một tiếng.

“Không cần ngươi báo thù, chỉ cần hợp tác với cảnh sát, trả lời vài câu hỏi là đủ, chúng ta sẽ bắt được kẻ giết hắn.” Triệu Anh nói.

“Hắn đáng đời, ác giả ác báo.” Chu Duyệt Đồng mắt đỏ hoe.

“Hắn đã làm gì có lỗi với ngươi?” Triệu Anh thuận đà hỏi.

“Hắn là một kẻ tồi, khi theo đuổi ta thì ngọt ngào, nói lời mật ngọt, ta yêu hắn hơn một năm, chúng ta thuê nhà sống cùng nhau, cùng nấu ăn, dọn dẹp nhà cửa, hắn còn đưa ta quản thẻ ngân hàng, gọi ta là vợ, ta gọi hắn là chồng, thời gian đó chúng ta sống như vợ chồng thật sự, rất hạnh phúc.” Chu Duyệt Đồng nhớ lại quá khứ, nước mắt rơi:

“Nhưng sống một thời gian, hắn thay đổi, không muốn nấu ăn, không muốn dọn dẹp, để ta làm hết, lấy lại thẻ ngân hàng,

còn nói muốn chia tay; tệ hơn là ta mang thai, muốn đi bệnh viện phá thai, hắn nói không có tiền, bảo ta xin cha mẹ, ta còn là sinh viên, làm sao dám xin cha mẹ…”

“Hu hu…” Chu Duyệt Đồng càng nói càng đau lòng, khóc nức nở.

Triệu Anh không hỏi tiếp, đưa một tờ giấy cho Chu Duyệt Đồng để cô khóc một lúc.

Đợi Chu Duyệt Đồng ổn định tâm trạng, Triệu Anh mới hỏi tiếp: “Gần đây ngươi có liên lạc với Bành Vĩnh Nhân không?”

“Có.”

“Khi nào?”

“Mùng 1 tháng Mười.”

“Liên lạc với hắn làm gì?”

“Ta xin hắn cho ta ít tiền phá thai, ta còn nghĩ, nếu hắn giúp, chứng tỏ còn tình cảm, có thể cho hắn thêm một cơ hội.” Chu Duyệt Đồng tự giễu:

“Cuối cùng, ta vẫn đánh giá cao bản thân, hắn nói không có tiền; ta bảo hắn xin cha mẹ, hắn không chịu; còn nói ta hiểu cho hắn, hắn không thể vì chuyện này mà xin tiền cha mẹ.”

Chu Duyệt Đồng càng nói càng kích động: “Thế còn ta, hắn có nghĩ đến ta không?”

“Theo cha mẹ Bành Vĩnh Nhân, hắn trở về trường ngày 2 tháng Mười để giải quyết mâu thuẫn với ngươi, có thể là để giúp ngươi kiếm tiền.” Triệu Anh nói.

“Ha ha.” Chu Duyệt Đồng cười lạnh: “Hắn không phải giúp ta kiếm tiền, mà là muốn lấy tiền từ ta.”

“Ý ngươi là gì?”

“Sau khi bị hắn từ chối, ta rất đau lòng, ta cần tiền, rất cần.” Chu Duyệt Đồng lau nước mắt, tiếp tục:

“Ta tìm Chủ nhà, trả lại nhà thuê, Chủ nhà giữ lại tiền đặt cọc, trả lại tiền thuê nhà cho ta, tuy không nhiều nhưng đủ để phá thai.”

“Vậy là Bành Vĩnh Nhân trở về Cầm Đảo ngày 2 tháng Mười để xử lý việc thuê nhà.” Triệu Anh hỏi tiếp.

“Sáng ngày 2, Chủ nhà bảo ta chuyển đồ đi, ta bảo hắn liên lạc với Bành Vĩnh Nhân để chuyển nhà; Chủ nhà gọi điện cho Bành Vĩnh Nhân, hắn tức giận, còn gọi điện mắng ta.” Chu Duyệt Đồng nói.

“Từ ngày 2 đến 6 tháng Mười, ngươi có gặp Bành Vĩnh Nhân không?”

“Không.”

“Chủ nhà tên gì?”

“Tào Hạ Bản.”

“Theo ngươi biết, Bành Vĩnh Nhân có kẻ thù không?” Triệu Anh hỏi.

“Ta đây.”

“Ngoài ngươi ra thì sao?”

“Hắn là người vui vẻ, mới tiếp xúc thì dễ mến, nhưng tiếp xúc lâu sẽ thấy bản chất hắn.”

“Bản chất gì?”

“Bắt nạt kẻ yếu.”

Triệu Anh lật sổ tay, hỏi: “Chiều ngày 6 tháng Mười, từ 5 giờ đến 12 giờ đêm, ngươi ở đâu?”

“Ngươi nghi ngờ ta giết hắn?” Chu Duyệt Đồng chất vấn.

“Chu bạn học, ngươi đừng kích động, ta hỏi để chứng minh ngươi trong sạch, dù sao ngươi và hắn có mâu thuẫn lớn.” Triệu Anh giải thích.

Chu Duyệt Đồng trầm ngâm một lúc: “Ta không nhớ.”

“Chuyện hôm qua, cách đây chưa đến 24 giờ, ngươi đã không nhớ?” Ngụy Tử Mặc không tin.

Chu Duyệt Đồng liếc nhìn: “Ta trí nhớ kém.”

“Nếu vậy, chúng ta chỉ có thể làm theo thủ tục, từ kênh khác điều tra, ví dụ hỏi cha mẹ ngươi.” Ngụy Tử Mặc đứng dậy.

“Khoan, đừng liên lạc với cha mẹ ta, chuyện này không liên quan đến họ.” Chu Duyệt Đồng ngăn lại.

“Chiều ngày 6 tháng Mười, từ 5 giờ đến 12 giờ đêm, ngươi ở đâu?” Ngụy Tử Mặc lặp lại.

Chu Duyệt Đồng im lặng một lúc, mới thốt ra hai từ: “Ở nhà.”

“Ai có thể chứng minh?”

“Cha mẹ ta.” Chu Duyệt Đồng cầu khẩn:

“Ta thực sự không muốn họ biết chuyện này, xin đừng liên lạc với họ, ta thực sự không muốn…”

Triệu Anh vỗ vai nàng, an ủi: “Yên tâm, chúng ta sẽ không liên lạc với cha mẹ ngươi.”

“Thật không?” Chu Duyệt Đồng hít một hơi sâu.

Triệu Anh gật đầu: “Chúng ta sẽ xác nhận bằng cách khác, chỉ cần ngươi nói thật, hợp tác với cảnh sát, chúng ta sẽ không làm ảnh hưởng đến cuộc sống của ngươi.”

“Cảm ơn.” Chu Duyệt Đồng cảm kích.

Sau khi hỏi thêm vài câu, Triệu Anh và Ngụy Tử Mặc rời khỏi ký túc xá nữ.

Ngụy Tử Mặc không kìm được hỏi: "Chị Triệu, thật sự không xác minh với cha mẹ Chu Duyệt Đồng à?"

"Lời khai của người thân trực tiếp không có giá trị pháp lý lớn, ngươi đưa người đến khu dân cư nhà Chu Duyệt Đồng kiểm tra giám sát, xác nhận hành tung của nàng hôm qua." Triệu Anh chỉ thị.

Ngụy Tử Mặc đáp lời, nói tiếp: "Ta cảm thấy người phụ nữ này không đơn giản hoặc đang che giấu điều gì."

Chương 253: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Dựa vào gì?” Triệu Anh hỏi lại.

Ngụy Tử Mặc suy nghĩ một lúc, đáp: “Thầy cô, cha mẹ, bạn học của Bành Vĩnh Nhân đều nói hắn là một học sinh gương mẫu, nhưng trong miệng Chu Duyệt Đồng, hắn lại là một kẻ tồi tệ, ngài không thấy mâu thuẫn quá lớn sao?”

Tiệm hải sản hấp Lão Vị.

Quán hải sản này nằm gần trường, đặc sản của quán là hải sản tươi sống, được giữ nguyên hương vị nhờ phương pháp hấp độc đáo.

Quán rộng khoảng trăm mét vuông, có mười mấy bàn, bàn hai người, bàn bốn người, bàn rộng có thể ghép bàn nếu khách đông.

Trong góc quán, một chàng trai trẻ ngồi một mình, trước mặt là một nồi hải sản nóng hổi, có tôm lớn, sò điệp, ngao, hàu, mực… mỗi loại không nhiều nhưng đủ loại.

Bên cạnh còn có ba phần gia vị, hai món ăn kèm.

Chàng trai này không ai khác, chính là Tống Chí Huân, sinh viên năm ba khoa Hóa học Đại học Cầm Đảo.

Tống Chí Huân châm một điếu thuốc, hút một hơi, rồi nhấm nháp một con hàu chấm gia vị, uống một ngụm rượu, tỏ vẻ thỏa mãn.

Hắn lấy điện thoại, mở một bộ phim, đặt lên bàn, vừa xem vừa ăn hải sản.

Lúc này, ba thanh niên bước vào quán hải sản, người đi đầu dáng cao ráo, ánh mắt sắc bén, liếc nhìn qua khách trong quán.

Nổi bật nhất là người phía sau hắn, cao hơn mét chín, thân hình vạm vỡ, đứng đó như một bức tường.

Ba người vừa bước vào chính là Hàn Bân, Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng, ban đầu Hàn Bân không định dẫn Tôn Hiểu Bằng theo, nhưng vì Tống Chí Huân có nghi ngờ lớn, đề phòng trường hợp cần thiết nên dẫn thêm một người.

Tống Chí Huân vẫn chăm chú xem phim, ăn hải sản, không nhận ra sự bất thường, bỗng một người ngồi đối diện hắn, Tống Chí Huân ngơ ngác.

"Anh, ngươi là ai?"

"Ngươi là Tống Chí Huân?"

Tống Chí Huân ngạc nhiên, sửng sốt: "Ta đây, sao vậy."

"Ta là cảnh sát, muốn hỏi ngươi một chút." Hàn Bân nói nghiêm túc.

Tống Chí Huân có vẻ lo lắng, dập tắt điếu thuốc, muốn đứng dậy, nhưng cảm thấy vai mình bị đè xuống bởi một bàn tay, nặng tựa ngàn cân.

Tống Chí Huân quay lại, thấy hai người đàn ông đứng sau, một trong hai người cao lớn như một bức tường, nhìn lại càng đáng sợ.

"Cảnh sát, ngài tìm ta có chuyện gì?"

"Chúng ta đang điều tra một vụ án, muốn mời ngươi làm biên bản." Hàn Bân nói.

"Ta chưa ăn xong, có thể ăn xong rồi nói không?" Tống Chí Huân cười gượng.

“Được, đúng lúc chúng ta cũng chưa ăn.” Hàn Bân cười, vẫy tay gọi chủ quán: “Ba bát mì hải sản, nhanh lên.”

“Được thôi.” Chủ quán đáp, rồi đi vào bếp.

Tôn Hiểu Bằng kéo một bàn bốn người gần đó, ghép lại thành bàn sáu người.

Bên phải Tống Chí Huân là tường, bên trái là Tôn Hiểu Bằng và Lý Huy, Hàn Bân ngồi đối diện, dù bàn đầy hải sản ngon, hắn không còn cảm giác muốn ăn.

“Cảnh sát, cùng ăn đi.”

“Cảm ơn ngươi, ta xin nhận lòng tốt.” Hàn Bân cười.

Tống Chí Huân gượng cười, rót đầy ly rượu, uống cạn.

Chẳng mấy chốc, ba bát mì hải sản được mang lên, Hàn Bân đổ ít giấm, húp sột soạt, còn Tôn Hiểu Bằng và Lý Huy ăn càng nhanh.

Tống Chí Huân có chút ghen tị với sự ngon miệng của ba người, hắn thực sự không có tâm trạng, cầm điện thoại xem phim.

Chưa đầy mười phút, Hàn Bân đã ăn xong bát mì.

Tôn Hiểu Bằng và Lý Huy ăn nhanh hơn, một người lau miệng, một người đứng lên đi lại.

Hàn Bân lau mồ hôi, châm một điếu thuốc: “Tống bạn học, ăn no chưa?”

Tống Chí Huân liếc nhìn Hàn Bân, cất điện thoại: “No rồi.”

“Đi theo chúng ta.” Hàn Bân nói.

“Khoan đã, ngài có thẻ cảnh sát và lệnh tạm giữ không?” Tống Chí Huân vừa rồi không nhàn rỗi, tra cứu một số thông tin trên mạng.

Hàn Bân lấy thẻ cảnh sát cho hắn xem.

“Lệnh tạm giữ đâu?” Tống Chí Huân hỏi tiếp.

Thông thường, Hàn Bân nên có lệnh tạm giữ mới hành động, nhưng lệnh chưa được duyệt, không thể chờ mãi, lỡ mất cơ hội phá án.

Khi lệnh tạm giữ được duyệt, còn phải cử người đi lấy, mất vài tiếng, tối nay không thể thẩm vấn nghi phạm, nên Hàn Bân quyết định hành động trước.

Theo hắn, đôi khi cảnh sát phá án cần linh hoạt.

“Không có lệnh tạm giữ, theo quy định, ta không cần đi theo ngươi.” Tống Chí Huân thở phào.

Hàn Bân cười: “Ngươi nói đúng, ta không ép ngươi, chỉ nghĩ ngươi là sinh viên, người có tri thức, có ý thức, sẽ chủ động hợp tác với cảnh sát.”

“Ngươi nói đúng, nhưng… ta không có thời gian.” Tống Chí Huân nhún vai, đứng dậy: “Hai cảnh sát xin nhường đường.”

Hàn Bân vẫy tay, Tôn Hiểu Bằng và Lý Huy nhường đường.

“Cảm ơn.” Tống Chí Huân cười, vòng qua họ, đi ra ngoài.

“Bân Ca, thật sự thả hắn đi?” Tôn Hiểu Bằng không cam lòng, thắc mắc.

“Không sao, ngày mai trường chính thức khai giảng, trực tiếp xin lệnh bắt, đến trường bắt người, chạy đâu cho thoát.” Hàn Bân lạnh lùng.

“Cảnh sát, ngươi không thể làm vậy, ta là sinh viên, ngươi phải xem xét ảnh hưởng, bắt người ở trường mọi người sẽ nghĩ

gì, ta giải thích thế nào đây.” Tống Chí Huân dừng bước, quay lại chất vấn.

“Nếu ta không xem xét, ta đã không đến đây, hiểu biết là hai chiều.” Hàn Bân nhún vai: “Đúng không?”

“Ngươi…”

Tống Chí Huân nghẹn lời, lâu sau mới nói: “Ngươi muốn hỏi gì, ta sẽ trả lời.”

“Không cần miễn cưỡng, ta không có lệnh tạm giữ, sẽ không ép buộc.” Hàn Bân cười.

Chương 254: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ta tự nguyện hợp tác với cảnh sát." Tống Chí Huân nói nhỏ.

Hàn Bân bật lửa: "Ta nghe không rõ."

"Ta tự nguyện hợp tác với cảnh sát." Tống Chí Huân nói lớn.

Lý Huy vỗ vai hắn: "Thật là một chàng trai tốt, sinh viên gương mẫu."

……

Mười phút sau, Tống Chí Huân bị đưa về một lớp học trong trường, do Tôn Hiểu Bằng canh giữ.

Hàn Bân gọi điện báo cáo Trịnh Khải Hoàn, đồng thời, biết thêm tiến triển của nhóm một.

Bằng chứng thu thập được đầy đủ hơn, có lợi cho cuộc thẩm vấn sắp tới.

Hàn Bân đứng ở cửa sau lớp học, qua cửa sổ quan sát mọi động thái của Tống Chí Huân.

Lý Huy đến gần, đưa cho hắn một điếu thuốc: "Bân Tử, lần này ngươi bắt giữ có hơi vội vàng không."

Hàn Bân nhận thuốc, hỏi: "Sao nói vậy?"

"Chúng ta không có lệnh tạm giữ, nếu hắn sợ tội, không hợp tác, kiên quyết rời đi, chúng ta không làm gì được, để lộ manh mối hắn bỏ trốn thì sao?" Lý Huy lo lắng.

Hàn Bân bật lửa, châm thuốc cho Lý Huy: "Thật ra, hành động bắt giữ của ta vừa rồi cũng là một thử thách với Tống Chí Huân."

Lý Huy không hiểu: "Thử thách gì?"

"Khi ta nói những lời đó, nếu Tống Chí Huân vẫn muốn rời đi, chứng tỏ hắn sợ tội; hắn là người cuối cùng liên lạc với nạn nhân, còn mua công cụ gây án, nghi ngờ lớn, dựa vào bằng chứng, dù không có lệnh tạm giữ, vẫn có thể bắt giữ." Hàn Bân giải thích.

Thông thường, cảnh sát bắt người cần lệnh tạm giữ hoặc lệnh bắt giữ.

Trong tình huống khẩn cấp, có bằng chứng, có thể bắt trước, làm thủ tục sau, hoàn toàn hợp lệ.

Hàn Bân đã quyết định bắt giữ, không để Tống Chí Huân rời khỏi quán.

"Két…" Hàn Bân mở cửa vào lớp.

"Hiểu Bằng, ngươi ghi chép, ta thẩm vấn."

"Dạ."

Tôn Hiểu Bằng đáp, ghép hai bàn học thành bàn thẩm vấn.

Hàn Bân kéo ghế ngồi đối diện Tống Chí Huân.

Tôn Hiểu Bằng cũng ngồi, mở máy ghi hình.

Lý Huy cũng vào lớp, đóng cửa đứng nghe.

Hàn Bân mở sổ tay, chưa kịp nói, Tống Chí Huân đã hỏi trước: "Cảnh sát, ngài tên gì?"

"Ta họ Hàn."

"Cảnh sát Hàn, ta xin lỗi vì thái độ vừa rồi, đồng thời cảm ơn ngài." Tống Chí Huân đứng dậy, cúi chào Hàn Bân.

Hàn Bân vẫy tay, ra hiệu ngồi xuống: "Ngươi cảm ơn ta gì?"

"Cảm ơn ngài đã giữ thể diện cho ta." Tống Chí Huân nói.

Khi trở lại trường, Hàn Bân không áp giải hắn như tội phạm, mà bí mật đưa về lớp, bạn bè và thầy cô không biết hắn bị cảnh sát thẩm vấn.

"Cảnh sát cũng là người, hiểu biết là hai chiều." Hàn Bân nói, bắt đầu hỏi theo thủ tục: "Họ tên, giới tính…"

"Tống Chí Huân, nam…"

"Tống Chí Huân, ngươi biết vì sao ta tìm ngươi không?" Hàn Bân hỏi.

"Không biết."

"Từ 5 giờ đến 12 giờ đêm ngày 6 tháng Mười, ngươi ở đâu?"

"Ta ở nhà."

"Ai chứng minh?"

"Cha mẹ và em gái ta." Tống Chí Huân đáp, hỏi lại: "Cảnh sát, ngài tìm ta có việc gì?"

"Sáng nay, gần ao trong trường phát hiện một xác chết, ngươi biết không?" Hàn Bân hỏi.

"Nghe bạn bè nói, nhưng ta không biết nhiều, chuyện này liên quan gì đến ta?" Tống Chí Huân nói.

"Ngươi về trường khi nào?" Hàn Bân hỏi.

"Sáng nay, khoảng chín giờ."

"Khi đó cảnh sát đang xử lý hiện trường, ngươi không đến xem?"

“Ta ở ký túc xá dọn dẹp, không biết chuyện này, sau mới nghe bạn nói, mà ta nhát gan, biết cũng không dám đến.” Tống Chí Huân cúi đầu nói.

“Ngẩng đầu lên.” Hàn Bân nhắc, hỏi tiếp: “Ngươi biết nạn nhân là ai không?”

“Không biết.”

“Ngươi biết Bành Vĩnh Nhân không?”

“Ta… biết.”

“Quan hệ gì?”

“Chúng ta là bạn học cấp ba, bạn học đại học.”

Hàn Bân ghi vào sổ, hỏi tiếp: “Gần đây có gặp nhau không?”

Tống Chí Huân nhìn tay mình: “Không.”

“Có gọi điện không?”

“À, chúng ta có gọi điện.” Tống Chí Huân không giấu giếm.

“Nói gì?”

“Nói linh tinh.”

“Gần đây các ngươi không chỉ gọi một lần.” Hàn Bân thử.

“Hắn và bạn gái chia tay, than thở chuyện này, ta sợ hắn buồn, bất ổn, nên gọi điện an ủi.”

“Không nói chuyện khác?”

“Không.” Tống Chí Huân đáp, hỏi lại: “Cảnh sát Hàn, ngài tìm ta có chuyện gì?”

“Nạn nhân trong rừng chính là Bành Vĩnh Nhân.” Hàn Bân nói.

“Bành Vĩnh Nhân chết rồi.” Tống Chí Huân lẩm bẩm.

Hàn Bân vẫn quan sát: “Ngươi không bất ngờ khi Bành Vĩnh Nhân chết?”

“Ta biết có người chết, nghe người khác nói cả ngày, các ngươi đến trường chắc là vì chuyện này, lại hỏi ta về Bành Vĩnh Nhân, ta đoán được phần nào.”

“Ngươi nghĩ sao về cái chết của Bành Vĩnh Nhân?” Hàn Bân ghi vào sổ.

“Cảm thấy đáng tiếc, quen nhau lâu rồi, nói mất là mất, cảm thấy buồn.” Tống Chí Huân thở dài.

“Ngươi nghĩ sao về Bành Vĩnh Nhân?”

“Cảnh sát Hàn, ngài có ý gì, không nghĩ ta giết Bành Vĩnh Nhân chứ?” Tống Chí Huân bất mãn.

“Chúng ta chỉ muốn điều tra rõ ràng, chứng minh ngươi trong sạch.” Hàn Bân giải thích.

“Ngươi nói vậy ta không thích nghe, cái gì mà chứng minh trong sạch, chuyện này liên quan gì đến ta, chỉ vì chúng ta gọi điện mà nói ta là hung thủ!” Tống Chí Huân kích động, nắm tay, lớn tiếng chất vấn.

“Liên quan gì đến ngươi, sao ngươi nói dối?” Hàn Bân lạnh lùng.

“Cảnh sát Hàn, ngươi không thể vu khống, ta luôn hợp tác với ngươi.” Tống Chí Huân hét lên.

Chương 255: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Sáng nay 11 giờ, ta thấy ngươi ở hiện trường, ngươi nói không đến, không phải nói dối sao.” Hàn Bân hừ lạnh.

“Ngươi nhìn nhầm, đó không phải ta.” Tống Chí Huân quay mặt.

“Ta nhớ rõ, ngươi đứng hàng hai, đội mũ trắng, mặc áo thun xanh đậm, bên phải ngươi là cô gái đeo kính, ta nói đúng không?” Hàn Bân quan sát kỹ, một lần là nhớ.

Tống Chí Huân mặt biến sắc: “Ngươi… sao có thể nhớ ta, ta đã…”

Hắn quả thật đến hiện trường, đội mũ trắng, về thay quần áo, không ngờ Hàn Bân vẫn nhận ra.

Tôn Hiểu Bằng ban đầu tỏ vẻ khâm phục, sau đó mặt nghiêm lại, đập bàn:

“Bốp! Tống Chí Huân, sao ngươi nói dối.”

Tống Chí Huân cúi đầu, không đáp.

“Tống Chí Huân, đừng nghĩ may mắn, nhiều cảnh sát ở hiện trường, chắc chắn có ghi hình ngươi, làm chứng giả sẽ phải chịu trách nhiệm pháp lý.” Hàn Bân cảnh cáo.

“Ta… ta…” Tống Chí Huân mặt trắng bệch, lắp bắp: “Ta có đến hiện trường.”

“Sao nói dối?”

“Ta thấy xác chết, phù nề, rất đáng sợ; ta sợ các ngươi biết ta đến sẽ bắt ta nhớ lại, ta sợ, không cố ý nói dối.” Tống Chí Huân giải thích.

“Lý do vụng về, ngươi nghĩ cảnh sát tin?” Tôn Hiểu Bằng quát.

“Ta nói thật.”

“Ngươi sợ, không phải sợ nhớ lại, mà sợ cảnh sát nghi ngươi là hung thủ.” Hàn Bân nghiêm túc.

“Ngươi đừng đùa, ta không thể là hung thủ, ta không giết người!” Tống Chí Huân cuống cuồng.

“Tống Chí Huân, ở quán ngươi đồng ý hợp tác, ta đã giảm nghi ngờ, tiếc thay ngươi nhìn hiền, thực chất gian dối, luôn nói dối.” Hàn Bân nói.

“Ta không, thật không.” Tống Chí Huân rơi nước mắt.

“Bành Vĩnh Nhân có phải ngươi giết?” Hàn Bân hỏi lớn.

“Cảnh sát Hàn, ngươi không thể vu khống, ngươi có bằng chứng gì nói ta giết người!” Tống Chí Huân cuống lên, đứng bật dậy.

Tôn Hiểu Bằng cũng đứng, chỉ vào Tống Chí Huân: “Ngồi xuống.”

“Dây thừng trói Bành Vĩnh Nhân là bằng chứng, dây thừng là công cụ giết người, thuộc về ngươi.”

“Sao nói dây thừng là của ta?” Tống Chí Huân nắm tay.

Hàn Bân đứng lên, đến gần Tống Chí Huân, lấy từ túi ra bức ảnh, quăng lên bàn trước mặt hắn: “Có phải ngươi?”

Tống Chí Huân nhìn ảnh, òa khóc: “Hu hu…”

“Còng hắn lại.” Hàn Bân ra lệnh.

Tống Chí Huân nói dối, có thể là hung thủ; lời nói dối vừa rồi đủ để buộc tội.

Vì an toàn, cần còng hắn.

"Ta không phải hung thủ, ta không giết người!" Tống Chí Huân muốn kháng cự, nhưng Tôn Hiểu Bằng và Lý Huy mỗi người kẹp một bên, không động đậy được.

"Giải thích xem, sao dây thừng của ngươi lại trói Bành Vĩnh Nhân?"

Tống Chí Huân lau nước mắt, nước mũi: "Hắn bảo ta mua."

"Dây thừng ngươi mua sao lại trói hắn?"

"Ta đưa cho hắn."

Hàn Bân xoay bút: "Ngươi không nói gần đây không gặp hắn?"

"Ta… ta… xin lỗi, ta sợ các ngươi biết về dây thừng, nên không dám nhận gặp hắn." Tống Chí Huân biện bạch:

"Ta đưa dây thừng cho hắn ngày 5 tháng Mười, thật không liên quan đến ta."

"Ý ngươi là hắn tự tử?" Hàn Bân hỏi.

"Đúng, có thể." Tống Chí Huân gật đầu lia lịa.

"Đúng cái gì, tự trói mình vào cây xem?"

"Có người trói hắn, nhưng không phải ta, ta không dám." Tống Chí Huân hét lên.

"Nếu vụ này không liên quan ngươi, sao ngươi mua dây thừng cho hắn?" Hàn Bân nói.

"Hắn ép ta mua."

"Sao ép?"

“Chúng ta là bạn học cấp ba, hắn luôn bắt nạt ta, lúc đó ta béo, hắn gọi ta là đầu heo, vặn mặt ta trước mặt bạn, ta luôn sợ hắn, không ngờ đại học vẫn cùng trường, biết thế ta chọn trường kém hơn, hu hu…” Tống Chí Huân nức nở.

“Dây thừng không đắt, sao hắn bảo ngươi mua?”

“Hắn nói bị đánh, không muốn ra ngoài, bạn gái trộm tiền, không có tiền, bảo ta mua giúp.”

“Ai đánh hắn?”

“Ta không dám hỏi.”

“Ngươi cao to, sao nhát thế?”

“Cảnh sát Hàn, ngươi không hiểu Bành Vĩnh Nhân, hắn xấu xa, bắt nạt bạn hiền, thấy ta béo, đánh ta rồi chạy, bắt nạt ta đuổi không kịp.” Tống Chí Huân giận dữ, nhớ lại:

“Có lần học thể dục, đá vào mông ta rồi chạy vào nhóm bạn gái, ta đuổi không kịp, bị cười nhạo, Bành Vĩnh Nhân đắc ý, ta chỉ muốn độn thổ…”

“Hắn không chạy, ngươi không đánh?”

“Bành Vĩnh Nhân rất xảo quyệt, miệng ngọt, học giỏi, nịnh thầy cô; còn kết bạn với học sinh hay đánh nhau, ta một mình sao đấu lại.” Tống Chí Huân mặt đầy bất lực.

Hàn Bân lắc đầu, hỏi tiếp: “Ngoài dây thừng, hắn còn bảo ngươi mua gì?”

Tống Chí Huân cúi đầu, tay xoắn vào nhau: “Không.”

“Bốp!” Hàn Bân đập bàn, chỉ vào Tống Chí Huân quát:

“Nói dối, ngươi nhiều lần lừa cảnh sát, ta mất kiên nhẫn, tội cản trở tư pháp cũng đủ tống ngươi vào tù!”

Tống Chí Huân run rẩy, cúi đầu thấp hơn.

Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng ngạc nhiên: “Thằng này có bao nhiêu lời nói dối!”

Mỗi người một tâm trạng“ Nói.”

“Ngài… ngài muốn ta nói gì?” Tống Chí Huân giơ tay.

“Nói những gì ngươi giấu.” Hàn Bân hừ.

“Ta không giấu.” Tống Chí Huân cúi đầu nói.

“Mỗi lần nói dối, ngươi cúi đầu hoặc nhìn chỗ khác, không dám nhìn ta, còn dám nói không!” Hàn Bân quát:

“Ngươi không khai rõ, ta không thể loại ngươi khỏi diện nghi vấn, sẽ điều tra như nghi phạm.”

Tống Chí Huân ngẩng đầu, cằm ngước: “Ta trong sạch, không sợ các ngươi điều tra.”

Chương 256: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hợp tác là hai chiều, thái độ này, ta sẽ làm theo quy trình.” Hàn Bân đứng dậy, tắt máy ghi hình:

“Đưa về đồn.”

“Khoan, ta còn phải đi học, ta đã hợp tác điều tra mà.” Tống Chí Huân giữ chặt bàn.

“Ngươi không cần đi học.” Hàn Bân lạnh lùng: “Không chỉ ngươi, thầy cô, bạn bè ngươi ngày mai đều đến đồn lấy lời khai.”

“Chuyện này không liên quan đến họ, ta là sinh viên, các ngươi không thể làm vậy.” Tống Chí Huân run rẩy.

“Ngươi là người lớn, sinh viên chỉ là nghề, ngươi tôn trọng cảnh sát, cảnh sát sẽ tôn trọng ngươi; ngươi không tôn trọng cảnh sát, ta xem như nghi phạm.” Hàn Bân đứng lên, bảo Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng:

“Canh chừng hắn, ta đi xin lệnh khám nhà, khám ký túc xá, nhà hắn.”

“Xin đừng làm vậy, các ngươi làm thế, ta sao học tiếp, ta trong sạch mà.” Tống Chí Huân van nài.

Hàn Bân cầm điện thoại, ra khỏi lớp.

“Rầm!” Tống Chí Huân quỳ xuống:

“Cảnh sát Hàn, ngài đừng đi, ta nói, ta nói, ta khai hết, ta nói dối, lần này sẽ khai thật.”

Hàn Bân quay lại: “Đứng lên, đây là cơ hội cuối, hiểu không?”

“Hiểu, hiểu, lần này ta khai hết, không giấu gì nữa.” Tống Chí Huân gật đầu lia lịa.

Hàn Bân ngồi lại, bật máy ghi hình, hỏi tiếp: “Ngoài dây thừng, Bành Vĩnh Nhân còn bảo ngươi mua gì?”

“Có.”

“Gì?”

Tống Chí Huân cắn môi, lại im lặng.

“Nói.”

“Nước chống muỗi không mùi.”

“Sao nói dối?” Hàn Bân truy hỏi.

“Ta… hắn…” Tống Chí Huân lắp bắp: “Nghe nói hắn bị muỗi đốt chết, ta…”

“Ngươi làm gì nước chống muỗi?”

“Ta không.” Tống Chí Huân lắc đầu.

“Sao sợ?”

“Hắn gọi điện ngày 5 tháng Mười, bảo ta mua dây thừng và nước chống muỗi không mùi, ta biết gần trường có Cửa hàng Ngũ Kim, đến mua dây thừng, rồi đi tiệm tạp hóa mua nước chống muỗi, nhưng không có, tìm mấy tiệm không có, cuối cùng mua lọ nước hoa.” Tống Chí Huân giận dữ, nắm tay nói:

“Ta đưa dây thừng và nước hoa đến trường, gặp Bành Vĩnh Nhân, hắn bị đánh, mặt bầm, ta không dám hỏi, định đưa đồ rồi về, hắn tức giận, chửi ta đầu heo, không lấy nước hoa, chỉ lấy nước chống muỗi không mùi, bảo ta mua lại.”

“Sao hắn chỉ lấy nước chống muỗi không mùi, không lấy nước hoa?” Hàn Bân truy hỏi.

“Không biết.” Tống Chí Huân lắc đầu, thở dài, nhớ lại:

“Ta tìm mấy tiệm, không có, định mua online, nhưng hôm sau hắn gọi điện, bảo chiều phải có, không thì nói xấu ta với bạn đại học, một ngày không thể giao hàng, ta không biết làm sao.”

“Cuối cùng có đưa nước chống muỗi không mùi không?” Hàn Bân thử.

Tống Chí Huân cắn môi, lâu sau nói: “Có.”

“Giả?”

“Không giả, thật.”

“Thật sao ngươi chột dạ?” Hàn Bân hỏi lại.

“Ta… em gái ta có lọ nước chống muỗi không mùi, nhưng đã dùng, ta không biết làm sao, không dám đưa nửa lọ, đổ nước vào đưa hắn.” Tống Chí Huân khóc:

“Ta không biết hắn làm gì, không ngờ hắn bị muỗi đốt chết, ta oan hơn Đậu Nga.”

……

Bốn mươi phút sau, Tống Chí Huân bị đưa về đồn.

Hắn nghi ngờ lớn, chưa điều tra rõ, tạm giữ.

Trịnh Khải Hoàn triệu tập hai nhóm họp, còn rất chu đáo gọi đồ ăn.

Mỗi người một bánh hamburger, một phần khoai tây chiên, một cốc đồ uống nóng.

Lý Huy mở nắp uống một ngụm, là sữa, mỉm cười.

Lý Huy là hamburger gà cay, cắn một miếng giòn tan, ăn ngon, chưa đầy vài phút ăn hết một cái.

Uống ngụm sữa nóng, ăn vài miếng khoai, thấy lòng ấm áp.

“Thôi nào, vẫn quy tắc cũ, vừa ăn vừa bàn vụ án.” Trịnh Khải Hoàn uống ngụm đồ uống nóng.

“Ta nói tiến triển của nhóm một, chiều nay, chúng ta lấy lời khai thầy cô, bạn học của Bành Vĩnh Nhân, một số thầy cô và bạn gái ấn tượng tốt về hắn, nhưng một số nam sinh có lời ra tiếng vào.” Triệu Anh mở sổ, xem qua rồi nói tiếp:

“Qua điều tra, chúng ta tìm thấy bạn gái cũ của nạn nhân Chu Duyệt Đồng, hai người gần đây chia tay vì mâu thuẫn, nạn nhân về trường sớm vì Chu Duyệt Đồng trả nhà, hắn đến Cầm Đảo giải quyết.”

“Lời của Chu Duyệt Đồng có đáng tin?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Chúng ta tìm Chủ nhà Tào Hạ Bản, lời khai của hai người khớp, Chu Duyệt Đồng có mâu thuẫn với nạn nhân, nhưng không có bằng chứng nàng liên quan đến cái chết của Bành Vĩnh Nhân.” Triệu Anh nói.

“Nhóm hai thế nào?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

Hàn Bân mở sổ, gạch tên Tào Hạ Bản: “Chúng ta bắt một nghi phạm Tống Chí Huân, đã đưa về đồn tạm giữ.”

Hàn Bân đến bên máy chiếu, chiếu tài liệu của Tống Chí Huân: “Dây thừng trói nạn nhân là Tống Chí Huân mua ở Cửa hàng Ngũ Kim gần trường; chai nước chống muỗi không mùi trong tủ nạn nhân cũng là Tống Chí Huân đưa.”

“Tống Chí Huân và nạn nhân quan hệ gì?” Ngụy Tử Mặc tò mò.

“Tống Chí Huân và nạn nhân là bạn học cấp ba, khi học nạn nhân hay bắt nạt Tống Chí Huân, khiến Tống Chí Huân sợ hắn, theo lời khai của Tống Chí Huân dây thừng và nước chống muỗi không mùi là do nạn nhân ép mua.” Hàn Bân nói.

“Cha mẹ nạn nhân mỗi tháng cho hơn hai nghìn tiền sinh hoạt, không cần ép người khác mua đồ chứ.” Tôn Hưng nghi ngờ.

“Trước đây không, nhưng đừng quên việc bạn gái trả nhà, khi lấy lời khai Chủ nhà Tào Hạ Bản nói nạn nhân muốn thuê tiếp, ngay hôm đó đưa hơn hai nghìn tiền thuê, khớp với việc nạn nhân thiếu tiền.” Triệu Anh phân tích.

Chương 257: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Tống Chí Huân khai chi tiết, nạn nhân chỉ cần nước chống muỗi không mùi, Tống Chí Huân không mua được, lấy lọ của em gái đổ nước đưa nạn nhân." Hàn Bân nói.

Trịnh Khải Hoàn gặm khoai tây, mặt tỏ vẻ suy nghĩ, câu nói của Hàn Bân có nhiều thông tin.

Sao nạn nhân chỉ cần nước chống muỗi không mùi?

Lọ nước chống muỗi Tống Chí Huân đưa, ngoài vân tay hắn và nạn nhân, có thể còn vân tay em gái hắn.

Nước chống muỗi pha loãng giảm hiệu quả, có thể là một nguyên nhân gián tiếp cái chết của Bành Vĩnh Nhân.

Triệu Anh hỏi: "Tống Chí Huân có chứng cứ ngoại phạm không?"

Hàn Bân xem sổ: "Hắn khai từ 5 giờ chiều đến 12 giờ đêm ngày 6 tháng Mười ở nhà, cha mẹ và em gái chứng minh."

Lâu sau, Trịnh Khải Hoàn nói: "Ta cũng nói một số tình hình, đội kỹ thuật lấy được DNA hai người trên dây thừng, một là của Bành Vĩnh Nhân, còn một có thể là của nghi phạm."

"Thứ hai, lọ nước chống muỗi không mùi có ba vân tay không hoàn chỉnh, một của nạn nhân, hai cái còn lại chưa xác định."

Trịnh Khải Hoàn uống ngụm đồ uống nóng, nói tiếp: "Ta chỉ thông báo tình hình, đối chiếu DNA và vân tay của Tống

Chí Huân do đội kỹ thuật phụ trách, có tin sẽ báo ngay.”

“Ta đề nghị cử người xác minh chứng cứ ngoại phạm của Tống Chí Huân, xem hắn có thời gian gây án không.” Triệu Anh đề xuất.

“Ừ.”

Trịnh Khải Hoàn gật đầu: “Cử hai người đi, còn lại tan làm nghỉ ngơi, sáng mai bảy giờ tập trung ở đồn.”

“Đội trưởng Trịnh, ngài sắp xếp đi.” Triệu Anh cười khổ.

Cảnh sát cũng là người, mọi người đều bận cả ngày, muốn về nhà nghỉ ngơi, ai muốn làm thêm.

Trịnh Khải Hoàn lắc ly đồ uống nóng: “Uống sữa có thể tan làm; uống cà phê đi xác minh chứng cứ ngoại phạm của Tống Chí Huân.”

Lập tức, mỗi người một tâm trạng…

Sáng hôm sau, Hàn Bân dậy từ hơn năm giờ.

Rửa mặt xong, xuống gara gặp Lý Huy, lúc đó nhà ăn đồn chưa mở cửa, hai người phải ăn tạm bên ngoài.

Thời tiết Cầm Đảo đã lạnh, hai người gọi hai bánh rán, hai bát canh thịt cừu, vừa no vừa bổ, người cũng ấm lên.

Lúc ăn, Hàn Bân nhắn tin cho Đàm Tĩnh Nhã, nàng không trả lời, có lẽ còn đang ngủ.

“Các vị lão thiết lục lục lục, sáu bát bánh bao sáu bát thịt…” Điện thoại của Lý Huy vang lên, đầu hắn cũng lắc lư theo điệu nhạc, gu của hắn không thay đổi.

“Huy Ca, sáng sớm ngươi xem livestream?” Hàn Bân tò mò.

“Buổi tối nhiều streamer lớn, nàng ấy không cạnh tranh nổi, thường chọn livestream buổi sáng, có thể lên trang đầu.”

Lý Huy giải thích.

Lý Huy chăm chú xem, ấn vài cái.

Nữ streamer cao giọng: "Cảm ơn Cầm Đảo Huy ca, thưởng mười que kẹo."

"He he." Lý Huy cười, khóe miệng cong lên.

Hàn Bân mở video livestream của Đại Tiên, Đại Tiên thường livestream buổi tối, sáng chỉ xem lại, kỹ thuật thế nào không quan trọng, chủ yếu là vui.

Ăn sáng xong, hai người đến đồn, vừa kịp sáu giờ năm mươi.

Các đội viên khác của đội ba cũng lục tục đến, Tôn Hưng và Tiết Cường của nhóm một mắt thâm quầng, có lẽ uống nhiều cà phê.

Ngoài đội ba, Lỗ Văn cũng dự họp.

Điền Lệ và Triệu Minh vào phòng họp, một người cầm cốc giấy, một người cầm ấm.

Triệu Minh đặt cốc giấy trước mặt mỗi người, Điền Lệ rót cà phê.

"Hôm nay mọi người dậy sớm, uống cà phê tỉnh táo nào." Trịnh Khải Hoàn nói, rồi đến chỗ Tôn Hưng và Tiết Cường, đặt hai hộp sữa nóng:

"Các ngươi tối qua vất vả, uống sữa, họp xong về nghỉ."

"Cảm ơn đội trưởng Trịnh."

Trịnh Khải Hoàn về chỗ, uống ngụm cà phê: "Họp thôi."

"Đội trưởng Trịnh, ngài thiên vị quá, ta cũng làm thêm đến nửa đêm, sao không bảo cho ta hộp sữa." Lỗ Văn đùa.

“Đầu ta sao thế này, quên mất quên mất.” Trịnh Khải Hoàn vỗ trán, chỉ Điền Lệ: “Vào phòng ta, lấy hộp sữa nữa.”

“Không cần, ta đùa, uống cà phê cũng được, không ảnh hưởng.” Lỗ Văn nói, uống ngụm cà phê.

“Vậy ngươi nói trước đi, nói xong về nghỉ sớm.” Trịnh Khải Hoàn áy náy.

“Tối qua lấy DNA và vân tay của Tống Chí Huân, DNA của hắn không khớp DNA trên dây thừng; vân tay của hắn và vân tay trên lọ nước chống muỗi rất giống; chúng ta cũng lấy vân tay em gái Tống Chí Huân, rất giống vân tay còn lại trên lọ nước chống muỗi.” Lỗ Văn đẩy kính.

“Sao là rất giống, không phải hoàn toàn khớp?” Tôn Hiểu Bằng thắc mắc.

“Vân tay trên lọ nước chống muỗi không hoàn chỉnh, chủ yếu là nửa ngón tay, không thể chứng minh hoàn toàn khớp, nhưng khả năng rất nhỏ, thực tế có thể dùng làm bằng chứng.” Lỗ Văn giải thích.

“Thành phần nước chống muỗi có vấn đề không?” Hàn Bân hỏi.

“Không, chỉ là nồng độ thấp, hiệu quả chống muỗi cần xem xét.” Lỗ Văn đưa báo cáo cho Trịnh Khải Hoàn.

Trịnh Khải Hoàn xem qua: “Khăn mặt có phát hiện gì không?”

“Chưa có.”

Trịnh Khải Hoàn đóng tài liệu: “Vậy ngươi về nghỉ đi, có gì liên lạc ta.”

“Được.” Lỗ Văn đứng dậy, gật đầu chào mọi người, rồi ra khỏi phòng họp.

“Chứng cứ ngoại phạm của Tống Chí Huân thế nào?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

Tôn Hưng đặt hộp sữa xuống, nói: “Tối qua chúng ta lấy lời khai cha mẹ và em gái Tống Chí Huân, họ chứng minh hắn ở nhà chiều 6 tháng Mười, chúng ta cũng xem giám sát khu dân cư của hắn, từ khi về nhà chiều 4 giờ, hắn không ra khỏi nhà.”

Chương 258: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nói xong, Tôn Hưng dụi mắt, xem giám sát cả đêm, mệt chết đi được.

"Trên dây thừng có DNA, chắc chắn có ma sát mạnh, một là của nạn nhân, còn lại của nghi phạm." Trịnh Khải Hoàn phân tích, nói tiếp:

"Dây thừng không có DNA của Tống Chí Huân, hắn có chứng cứ ngoại phạm, giảm nghi ngờ hắn."

"Nếu lời khai của Tống Chí Huân đúng, vụ này thú vị." Hàn Bân uống ngụm cà phê, suy nghĩ:

"Bành Vĩnh Nhân bảo người mua dây thừng và nước chống muỗi không mùi, như cố ý chuẩn bị tra tấn, chỉ lấy nước chống muỗi không mùi, như muốn lừa người trói hắn, cảm giác như thử thách."

"Nếu Hàn Bân suy đoán đúng, Bành Vĩnh Nhân bị thương ngày 4 tháng Mười và vụ thử thách này có liên quan?" Triệu Anh vô thức nói.

"Bằng chứng chưa đủ để suy ra vụ án, cần điều tra thêm manh mối." Trịnh Khải Hoàn nói.

Hàn Bân xem sổ: "Trước khi chết, Bành Vĩnh Nhân liên lạc với hai người, Trương Bác Siêu và Nhậm Hiểu Phong."

"Có thông tin về hai người không?"

"Trương Bác Siêu làm ở công ty môi giới, Nhậm Hiểu Phong là sinh viên năm tư Đại học Cầm Đảo." Hàn Bân nói.

Trịnh Khải Hoàn suy nghĩ một lúc, nói: “Hàn Bân ngươi dẫn người lấy lời khai Trương Bác Siêu; Triệu Anh ngươi dẫn người lấy lời khai Nhậm Hiểu Phong, có gì báo ngay cho ta.”

“Rõ.”

……

Mang theo thiết bị, Hàn Bân dẫn Điền Lệ và Triệu Minh đến Công ty Môi giới Thế Kỷ 22.

Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng kiểm tra giám sát trường.

Triệu Minh lái xe, Điền Lệ ngồi ghế phụ, Hàn Bân nhắm mắt nghỉ ngơi ở ghế sau.

“Vù…”

Điện thoại của Hàn Bân kêu, là tin nhắn của Đàm Tĩnh Nhã: “Sớm vậy nhắn ta có việc gì?”

Hàn Bân nhắn lại: “Không có gì, nhớ ngươi thôi.”

Đàm Tĩnh Nhã“……”

Hàn Bân hỏi thăm: “Ngươi ăn chưa?”

“Ngươi thường nói chuyện với con gái thế này à?” Đàm Tĩnh Nhã gửi biểu tượng hờn dỗi.

“Ta bận thế này, sao có thời gian, lần đầu.” Hàn Bân nói.

Đàm Tĩnh Nhã gửi biểu tượng không tin: “Quỷ mới tin ngươi.”

Hàn Bân gửi biểu tượng ủy khuất.

Đàm Tĩnh Nhã không muốn tiếp tục chủ đề, đổi hướng: “Ngươi dậy sớm làm gì?”

“Phá án.”

“Vụ ở Đại học Cầm Đảo?” Đàm Tĩnh Nhã gửi tin nhắn thoại.

“Xem ra ai đó luôn quan tâm ta.” Hàn Bân gửi biểu tượng cảm động.

Đàm Tĩnh Nhã gửi biểu tượng mồ hôi: “Ngươi nghĩ nhiều, chúng ta ở phòng tuyên truyền thông tin nhạy bén, chỉ nghe nói vụ này đặc biệt.”

“Ngươi muốn biết chiến công của ta, hôm nào ăn cơm, ta kể cho ngươi nghe.” Hàn Bân cười.

“Ừ hừ, lại muốn ta mời cơm.” Đàm Tĩnh Nhã hừ một tiếng, như nhớ ra gì: “Ta gửi tin nhắn thoại, đồng nghiệp ngươi không nghe thấy chứ?”

“Không.”

“Vậy thì tốt.” Đàm Tĩnh Nhã thở phào: “Ngươi phá án đi, ta đi rửa mặt.”

Hàn Bân tắt điện thoại, tiếp tục nghỉ.

“Bân Ca, giỏi nhỉ, nói chuyện với hoa khôi Đàm giáo.” Triệu Minh tỏ vẻ ngưỡng mộ.

Đàn ông miệng nói thế nào, lòng vẫn thích phụ nữ đẹp.

Hàn Bân nhún vai: “Tán gẫu thôi.”

“Bân Ca, ngươi và nàng quen nhau sao?” Triệu Minh tò mò.

“Lái xe cho tốt, kẻo đâm vào cây.” Điền Lệ hừ.

Triệu Minh cười, nhìn ghế phụ: “Chị Điền, ngươi ghen sao.”

Điền Lệ dụi mũi, nhíu mày: “Ngươi sáng không đánh răng?”

“Ha ha…”

Hàn Bân cười lớn.

Triệu Minh ngẩn ra, như bị đả kích!

Bắt giữ tại công ty môi giới bất động sản 22 Century.

Một chiếc xe địa hình đậu trước cửa, Hàn Bân và Lý Huy bước xuống.

Hàn Bân nhìn quanh, rồi cùng Triệu Minh vào Công ty Môi giới Thế Kỷ 22.

Một chàng trai đang lau bàn ở quầy lễ tân, thấy họ vào, vội hỏi: "Chào anh, muốn thuê nhà hay mua nhà?"

"Ngươi tên gì?" Hàn Bân hỏi.

"Ta tên Vương Hải Xuyên, gọi Tiểu Vương là được." Chàng trai làm động tác mời: "Mời ngồi ghế sofa, ta rót nước."

"Không cần khách sáo, chúng ta tìm người." Triệu Minh nói thẳng.

"Muốn tìm ai?"

"Trương Bác Siêu làm ở đây?"

"Ngươi tìm Đại Siêu à, hắn làm ở đây, có chuyện gì?" Vương Hải Xuyên hỏi.

"Chúng ta là cảnh sát, muốn hỏi hắn vài câu." Triệu Minh giơ thẻ cảnh sát.

"Cảnh sát, các ngươi tìm hắn có chuyện gì?" Vương Hải Xuyên hỏi lại.

"Hắn đâu." Triệu Minh nói, định vào trong.

"Hắn nghỉ hôm nay, không đến." Vương Hải Xuyên nói.

"Vừa nghỉ lễ Quốc Khánh, lại nghỉ, ngươi đùa à." Triệu Minh nghi ngờ.

“Cảnh sát, chúng ta là ngành dịch vụ, càng bận cuối tuần, lễ tết, không ai nghỉ, người ta nghỉ, chúng ta dẫn đi xem nhà; khi người ta đi làm, chúng ta mới nghỉ.” Vương Hải Xuyên giải thích.

Nghe giải thích, Triệu Minh mới tin: “Ngươi biết Trương Bác Siêu ở đâu không?”

“Không biết.”

Hàn Bân khẽ nhíu mày: “Thật không biết?”

“Ngài nói gì vậy, ta không dám nói dối cảnh sát.” Vương Hải Xuyên lấy điện thoại ra, đề nghị:

“Hay ta gọi hắn đến đây?”

“Không cần gọi.” Hàn Bân khoát tay, nhìn Vương Hải Xuyên: “Ta thấy ngươi thật thú vị.”

“Ta thế nào?”

“Từ khi chúng ta nói là cảnh sát, ta thấy ngươi lo lắng và sợ hãi.” Hàn Bân nói.

Vương Hải Xuyên giật nhẹ khóe miệng: “Ngài nhìn nhầm rồi, ta có gì mà phải lo lắng.”

……

Câu chuyện tiếp diễn ở một nơi khác.

Đằng sau Công ty Môi giới Thế Kỷ 22 là một khu dân cư, từ cửa sau của cửa hàng có thể vào khu vực cây xanh của khu dân cư.

Chương 259: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Cạch…” Tiếng cửa sau Công ty Môi giới Thế Kỷ 22 mở ra, một chàng trai trẻ bước ra.

“Trương Bác Siêu.” Một giọng nữ vang lên.

“Ừ.” Trương Bác Siêu phản xạ, sau đó quay đầu lại, thấy một cô gái khoảng hai mươi tuổi đứng gần đó.

“Ngươi đi đâu vậy?” Cô gái đó không ai khác chính là Điền Lệ của đội điều tra số ba.

“Liên quan gì ngươi, ngươi là ai?” Thấy chỉ có một cô gái, Trương Bác Siêu thở phào nhẹ nhõm.

“Ta là cảnh sát, có vụ án cần ngươi giúp điều tra.” Điền Lệ nói.

“Ngươi nhận nhầm người rồi, ta không phải Trương Bác Siêu.” Trương Bác Siêu nói xong, liền chạy về phía cổng.

Điền Lệ đã chuẩn bị sẵn, di chuyển nhanh chắn trước mặt hắn.

“Tránh ra.”

Trương Bác Siêu hét lên, định đẩy Điền Lệ sang một bên, nếu không, khi hai cảnh sát nam phía sau đuổi kịp, hắn sẽ không kịp chạy nữa.

Nhìn nữ cảnh sát trước mặt gầy yếu, hắn không mấy để tâm.

Trương Bác Siêu chạy tới gần, đưa tay định đẩy Điền Lệ, nhưng tay hắn chưa chạm vào Điền Lệ thì đã bị cô nhanh chóng bắt lấy tay.

Điền Lệ ra tay nhanh, mạnh, vặn tay hắn và đẩy về phía trước.

Lập tức, Trương Bác Siêu mất thăng bằng, ngã xuống, mặt chạm đất, đầy cỏ và đất.

"Bịch!"

"Ái chà!" Trương Bác Siêu bị ngã ngẩn người, không ngờ bị một cô gái hạ gục chỉ trong một chiêu.

"Không được cử động." Điền Lệ nhanh chóng đến, đầu gối ghì vào lưng hắn, vặn tay hắn lại.

"Kích!"

"Kích!" Tiếng còng tay vang lên, hắn bị còng lại.

……

Bên trong Công ty Môi giới Thế Kỷ 22.

"Xẹt xẹt…"

Bộ đàm vang lên: "Gọi 001, ta là 002, nghi phạm định chạy trốn qua cửa sau, ta đã bắt được."

Nghe thấy thế, mặt Vương Hải Xuyên biến sắc.

Hàn Bân và Triệu Minh mỗi người một bên, giữ vai hắn và ấn xuống bàn lễ tân, còng tay hắn lại.

"Ta không phạm tội, các ngươi dựa vào đâu bắt ta?" Vương Hải Xuyên hét lên.

"Ngươi cố tình cản trở điều tra, cung cấp thông tin sai, đã cấu thành tội cản trở công vụ, bây giờ ngươi phải về đồn hỗ trợ điều tra." Hàn Bân quát.

“Đây là hiểu lầm, ta không lừa dối cảnh sát, thả ta ra.” Vương Hải Xuyên hét.

“Đừng nói nhảm, đi thôi!” Triệu Minh giữ vai Vương Hải Xuyên, đẩy hắn đi.

“Chuyện gì vậy?” Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi từ văn phòng quản lý bước ra.

Một số nhân viên khác cũng ra xem.

“Quản lý, giúp ta với, ta không làm gì sai, họ bắt ta.” Vương Hải Xuyên hét lên.

“Chúng ta là cảnh sát, cần đưa Trương Bác Siêu và Vương Hải Xuyên về đồn hỗ trợ điều tra.” Hàn Bân giơ thẻ cảnh sát.

“Cảnh sát, sao lại bắt họ?” Quản lý hỏi.

“Không liên quan ngươi.” Hàn Bân nói rồi bước ra khỏi cửa hàng.

Dù Hàn Bân và Triệu Minh chỉ có hai người, nhưng cả quản lý và các nhân viên đều không dám cản.

Hàn Bân và Triệu Minh trước tiên áp giải Vương Hải Xuyên lên xe, hắn ngồi ở ghế sau, Hàn Bân và Triệu Minh ngồi hai bên.

“Cảnh sát, ta biết sai rồi, xin các ngươi tha cho ta.” Bị còng tay, Vương Hải Xuyên đã sợ.

“Bốp!”

Triệu Minh tát vào đầu hắn: “Tại sao che giấu cho Trương Bác Siêu?”

“Ta sai rồi, không nên làm vậy.” Vương Hải Xuyên khóc.

“Bốp!”

Lại một cái tát, Triệu Minh quát: “Ta hỏi ngươi tại sao?”

“Hắn… bảo ta làm vậy.” Vương Hải Xuyên nói.

“Tại sao?”

“Không…”

Vừa nói “không”, thấy Triệu Minh lại giơ tay, hắn vội đổi lời: “Hắn phạm tội rồi.”

“Hắn đánh ai?”

“Một sinh viên Đại học Cầm Đảo.”

“Khi nào?”

“Ngày 4 tháng Mười.”

“Có thù oán gì?”

“Ta không biết.”

“Còn ai nữa?” Triệu Minh hỏi.

“Có ba người, Trương Bác Siêu, Khổng Nhất Tân…” Vương Hải Xuyên dừng lại.

“Còn ai?”

“Là… là… ta.” Vương Hải Xuyên cúi đầu.

“Không ngạc nhiên ngươi che giấu cho Trương Bác Siêu, vì là đồng phạm.” Triệu Minh cười lạnh.

Lúc đó, Điền Lệ cũng áp giải một nghi phạm về, thấy có thêm người bị còng, ngạc nhiên: “Lại bắt thêm à.”

“Cản trở công vụ.” Hàn Bân nói.

“Vậy hai nghi phạm ngồi thế nào?” Điền Lệ hỏi.

Ghế sau chỉ có ba chỗ, nếu hai nghi phạm ngồi sau, chỉ có thể có một cảnh sát ngồi cạnh, nếu xảy ra sự cố, khó mà khống chế kịp hai nghi phạm.

Hàn Bân xuống xe, nhìn người Điền Lệ áp giải: "Ngươi là Trương Bác Siêu?"

"Phải."

"Biết tại sao bị bắt không?"

"Không biết."

"Ngươi không muốn nói ở đây, thì về đồn nói."

Hàn Bân vỗ vai hắn: "Lên xe, ngồi lên đùi Vương Hải Xuyên."

"Cảnh sát, tại sao ta phải ngồi lên đùi hắn." Trương Bác Siêu vặn cổ, hắn đâu phải là gay, không thích chuyện này.

"Nói nhiều làm gì, vào đi." Hàn Bân ấn đầu hắn, đẩy vào trong xe.

Vương Hải Xuyên ngồi ở ghế giữa phía sau, Trương Bác Siêu ngồi trên đùi hắn. Hàn Bân còng tay trái của Vương Hải Xuyên với tay trái của Trương Bác Siêu, tay phải của Vương Hải Xuyên với tay phải của Trương Bác Siêu, như vậy hai người chỉ chiếm một ghế.

Điền Lệ lái xe, Hàn Bân và Triệu Minh ngồi hai bên ghế sau.

Cách này giải quyết vấn đề chở hai tội phạm trong một xe, hai nghi phạm bị còng vào nhau, di chuyển khó khăn, không lo nguy hiểm.

Về cảm nhận của Trương Bác Siêu và Vương Hải Xuyên, Hàn Bân không quan tâm…

Khi hai nghi phạm bị đưa về đồn theo cách đặc biệt, lập tức gây xôn xao.

Chương 260: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Haha… Quá sáng tạo, nghi phạm thành ra như người một tay một chân.” Một cảnh sát cười.

“Nếu không khéo léo, không biết giẫm vào gót chân bao nhiêu lần.” Một cảnh sát khác đùa.

“Ta tò mò, trong xe ngồi thế nào?”

“Ngồi trên đùi chứ sao.” Một cảnh sát nháy mắt.

“Haha…” Tiếng cười vang lên.

Vương Hải Xuyên và Trương Bác Siêu cúi đầu, vẻ mặt lo lắng, đỏ bừng, muốn tìm chỗ trốn.

“Bây giờ biết ngại rồi, sớm làm gì?” Triệu Minh hừ.

Ban đầu chỉ làm biên bản, nhưng Trương Bác Siêu chạy trốn làm mọi chuyện nghiêm trọng hơn, bị đưa thẳng vào phòng thẩm vấn.

Hàn Bân về văn phòng, uống một ly trà, hỏi Lý Huy về tiến độ xem camera, rồi gọi Triệu Minh cùng vào phòng thẩm vấn.

Trương Bác Siêu còn trẻ, mặt ỉu xìu, như ai nợ hắn mấy trăm đồng.

Hàn Bân bật máy ghi hình, hỏi theo thủ tục: “Họ tên, tuổi, giới tính, dân tộc…”

“Anh hùng làm việc anh hùng nhận, ngươi thả anh em ta ra, ta nhận hết.” Trương Bác Siêu quả quyết.

“Ồ, ta lần đầu thấy nghi phạm giết người thú nhận nhanh vậy, ai cũng như ngươi thì cảnh sát đỡ vất vả.” Hàn Bân cười.

“Gì? Giết người?” Trương Bác Siêu ngạc nhiên, mắt trợn tròn: “Các ngươi nhầm rồi, sao ta có thể là kẻ giết người.”

“Ngươi không phải nhận rồi sao?” Triệu Minh hừ.

“Ta nhận ta đánh nhau, nhưng không giết người.” Trương Bác Siêu cãi.

“Bốp!”

Hàn Bân vỗ bàn, quát: “Đây là đội cảnh sát hình sự, ngươi đánh nhau vặt vãnh, cần chúng ta quản?”

“Cảnh sát, chắc có hiểu lầm, ta nhát gan, sao dám giết người?” Trương Bác Siêu nói.

Hàn Bân mở sổ: “Ta hỏi gì, ngươi trả lời, hiểu không?”

“Hiểu, hiểu.”

“Họ tên, tuổi, giới tính, dân tộc…”

“Trương Bác Siêu, 21 tuổi, nam, Hán…”

“Ngươi và Bành Vĩnh Nhân quan hệ gì?”

“Bạn học.”

“Bạn học khi nào?”

“Trung học.”

“Gần đây có liên lạc không?”

Trương Bác Siêu do dự: “Có, ngày 3 tháng Mười, hắn nhắn tin QQ cho ta, ngày 4 tháng Mười, ta gọi điện cho hắn.”

“Giữa các ngươi có xung đột không?”

“Ngày 4 tháng Mười, ta đánh hắn.”

“Ai tham gia?”

“Một mình ta.”

“Đừng tỏ ra anh hùng, cung cấp lời khai sai, gây cản trở điều tra, sẽ phải chịu trách nhiệm pháp lý.” Hàn Bân cảnh cáo.

“Ta… chúng ta có ba người.”

“Ai?”

“Ta, Khổng Nhất Tân, Vương Hải Xuyên.” Trương Bác Siêu nói xong, bổ sung: “Ta chủ mưu, họ chỉ đi theo, không làm gì nhiều, chủ yếu là ta đánh.”

“Ngươi đánh Bành Vĩnh Nhân xong, sao lại giết hắn?” Hàn Bân thử.

“Ta không giết, ta chỉ gặp hắn một lần, lúc đi hắn vẫn khỏe, không thể chết.” Trương Bác Siêu hét.

Hàn Bân nhìn hắn một lúc, hỏi tiếp: “Từ 5 giờ chiều đến 12 giờ đêm ngày 6 tháng Mười, ngươi ở đâu?”

“Ngày lễ, công ty ta tan làm muộn, ta nhớ hôm đó làm đến hơn 10 giờ, rồi ăn khuya với mọi người, ăn đến hơn 11 giờ, sau đó đi taxi về nhà, về đến nhà gần 12 giờ.” Trương Bác Siêu nhớ lại.

“Ai chứng minh?”

“Người ở cửa hàng đều có thể chứng minh, ta nói thật.” Trương Bác Siêu quả quyết.

“Ngươi biết chuyện Bành Vĩnh Nhân bị giết không?” Hàn Bân hỏi.

Trương Bác Siêu lắc đầu: “Không biết.”

“Giữa các ngươi có mâu thuẫn gì?” Hàn Bân hỏi tiếp.

Trương Bác Siêu cúi đầu, nói: “Chuyện này đã nhiều năm rồi.”

“Không sao, ngươi cứ từ từ kể, chúng ta có thời gian.”

“Ta và Bành Vĩnh Nhân là bạn học trung học, khi đó ta học giỏi, ít nói, có chút kiêu ngạo, ta không nhớ rõ làm sao đắc tội với Bành Vĩnh Nhân, hắn cứ thích gây khó dễ cho ta, ta không phục, hai người thường xuyên xung đột.” Nói đến đây, Trương Bác Siêu dừng lại, nắm chặt tay nói:

“Có lần, hắn gọi vài học sinh ngoài trường chặn ta, đánh ta một trận, kéo ta vào rừng, lột áo ta, trói vào cây, cả bọn đứng cười nhạo ta.”

Trương Bác Siêu mắt đỏ hoe, giọng nghẹn ngào: “Ta nhớ rõ, đó là mùa hè, muỗi rất nhiều, ta bị đốt sưng cả người, lúc đó… ta như con khỉ bị hắn đùa giỡn.”

Hàn Bân ngạc nhiên, hóa ra đây mới là “Văn Hình” thực sự của thế kỷ 21.

“Ngươi biết Bành Vĩnh Nhân chết thế nào không?”

“Ta không biết, nhưng cảm ơn ngươi cho ta biết tin này.” Trương Bác Siêu cười.

“Hắn bị muỗi đốt chết.” Hàn Bân nói.

“Gì! Ngươi nói lại lần nữa.” Nụ cười trên mặt Trương Bác Siêu đông cứng.

Hàn Bân đứng dậy, lấy ảnh Bành Vĩnh Nhân, đặt trước mặt Trương Bác Siêu: “Tự xem đi.”

“Thật bị muỗi đốt?” Trương Bác Siêu cầm ảnh, tay run.

Hàn Bân thu lại ảnh, hỏi: “Chuyện đã lâu, sao hắn gọi ngươi, sao ngươi gọi người đánh hắn?”

“Haha…” Trương Bác Siêu cười: “Hắn đáng đời.”

“Đáng đời thế nào?”

“Chúng ta có nhóm QQ trung học, ngày 3 tháng Mười hắn liên lạc ta, ta rất ngạc nhiên, vì ta lâu không vào nhóm, không nghĩ còn dính dáng gì đến hắn.”

Trương Bác Siêu dường như có nhiều cảm xúc, xoa mặt rồi hỏi lại: “Cảnh sát, ngài biết hắn nói gì với ta không?”

“Hắn hỏi ngươi về chuyện bị muỗi đốt năm xưa?” Hàn Bân đoán.

“Đúng, tên khốn đó còn dám nhắc đến chuyện đó. Chuyện đó đã ảnh hưởng lớn đến ta, khiến ta không còn tâm trí học hành, chỉ đỗ một trường cấp ba tệ, rồi không đỗ đại học. Nếu không phải vì hắn, ta đã có thể ngồi trong giảng đường đại học, cũng có thể trở thành sinh viên của một trường đại học tốt. Tất cả là do hắn, mà hắn còn dám nhắc lại chuyện đó.”

Trương Bác Siêu đầy vẻ căm phẫn: “Ta thực sự rất tức giận, hôm sau hẹn gặp hắn rồi đánh hắn một trận, nhưng ta không giết hắn, thật sự không.”

Chương 261: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hắn hỏi ngươi những gì về chuyện bị muỗi đốt?” Hàn Bân hỏi.

“Hắn hỏi ta, sau khi bị muỗi đốt bao lâu thì khỏi, có ảnh hưởng đến sức khỏe không, có gây tổn hại không. Tên khốn đó hoàn toàn không nhận ra chuyện này đã gây tổn thương lớn đến ta thế nào.” Trương Bác Siêu nghiến răng nói.

“Sao hắn lại hỏi chuyện này?”

“Hắn nói đó là một thử thách.” Trương Bác Siêu hít một hơi sâu, hận Bành Vĩnh Nhân đến cực độ, nhân cơ hội chửi rủa: “Hắn lấy nỗi đau của ta làm thử thách, ngươi nói xem hắn khốn nạn đến mức nào.”

“Thử thách gì?”

“Lúc đầu hắn không nói, sau đó ngày 4 tháng Mười gặp nhau, ta đánh hắn một trận mới biết hắn muốn gia nhập một tổ chức, chuyện bị muỗi đốt là thử thách của tổ chức.” Trương Bác Siêu cười lạnh, dường như không thể ngừng, tiếp tục nói:

“Ta nhớ rất rõ, hôm đó ta đánh hắn rất nặng, hắn lăn lộn trên mặt đất, van xin ta đừng đánh nữa, lúc đó ta mới nhận ra con quỷ trong lòng ta không đáng sợ đến thế, ta cảm thấy cực kỳ sảng khoái, dù bị cảnh sát bắt vì đánh nhau, cũng đáng. Ta chạy không phải vì mình, mà vì không muốn liên lụy đến anh em đã giúp ta.”

Hàn Bân ghi chép: “Hắn muốn gia nhập tổ chức gì?”

Trương Bác Siêu nhớ lại: “Brothe Hội.”

Trương Bác Siêu khai rằng hắn không biết nhiều về Brothe Hội.

Sau khi hỏi thêm, không có thêm manh mối, cuộc thẩm vấn tạm dừng.

DNA của Trương Bác Siêu và Vương Hải Xuyên đã được gửi đến đội kỹ thuật.

Điền Lệ và Lý Huy đi xác minh chứng cứ ngoại phạm của Trương Bác Siêu.

Hàn Bân định báo cáo tiến triển thẩm vấn cho Trịnh Khải Hoàn, mới biết Trịnh Khải Hoàn đang ở phòng quan sát số 3.

“Cạch…”

Hàn Bân đẩy cửa vào phòng thẩm vấn số 3, Trịnh Khải Hoàn đang theo dõi cuộc thẩm vấn phòng số 3 qua cửa sổ.

Hàn Bân nhìn vào, thấy Triệu Anh và Tiết Cường đang làm biên bản.

Ngồi trên ghế thẩm vấn là một thanh niên, Hàn Bân nhận ra hắn qua ảnh, là Nhậm Hiểu Phong, một trong những người liên lạc cuối cùng với Bành Vĩnh Nhân trước khi chết.

Hàn Bân không báo cáo ngay, mà cùng Trịnh Khải Hoàn nghe lén.

……

Trong phòng thẩm vấn.

Triệu Anh hỏi: “Nhậm Hiểu Phong, ngươi quen Bành Vĩnh Nhân không?”

“Quen.”

“Quan hệ của các ngươi thế nào?”

“Chúng ta thường chơi bóng rổ cùng nhau, từ đó mà quen.” Nhậm Hiểu Phong nói.

“Gần đây các ngươi có liên lạc không?”

“Vài ngày trước, hắn gọi cho ta.”

“Sao hắn gọi cho ngươi?”

“Hắn muốn mượn tiền.” Nhậm Hiểu Phong nói.

“Sao hắn mượn tiền, mượn bao nhiêu?”

“Hắn nói bạn gái cũ lấy hết tiền của hắn, muốn mượn ta hai nghìn làm sinh hoạt phí.” Nhậm Hiểu Phong nhún vai.

“Hắn có bạn cùng lớp, bạn cùng phòng, quan hệ đều thân hơn ngươi, sao lại mượn tiền ngươi?” Triệu Anh hỏi tiếp.

“Ta sống nghĩa khí, thường chiêu đãi bạn chơi bóng, có lẽ hắn nghĩ ta có tiền.”

“Ngươi cho hắn mượn không?”

“Không.”

“Gần đây các ngươi gặp nhau không?”

“Không.”

Nhậm Hiểu Phong lắc đầu: “Cảnh sát, thực ra ta không thân với Bành Vĩnh Nhân, ngài tìm ta có chuyện gì?”

“Bành Vĩnh Nhân chết rồi.”

“Chết rồi.” Nhậm Hiểu Phong tròn mắt, ngạc nhiên: “Hắn chết thế nào?”

“Trong rừng bị muỗi đốt chết.”

“Ngài đùa sao, muỗi cắn chết người à.” Nhậm Hiểu Phong không tin.

“Hôm qua ở gần hồ trường phát hiện một xác chết, ngươi không nghe nói?” Tiết Cường hỏi.

“Có nghe, hóa ra là hắn.” Nhậm Hiểu Phong nói.

“Chiều 6 tháng Mười từ 5 giờ đến nửa đêm, ngươi ở đâu?” Triệu Anh hỏi.

“Hôm đó ta uống rượu với bạn.”

“Ở đâu, với ai?”

“Ở trường, có ta, Vũ Mẫn Trung, Trần Tử Khoan, Đào Vinh Hải, họ có thể chứng minh.”

“Uống từ mấy giờ đến mấy giờ?”

“Từ 4 giờ chiều đến hơn 11 giờ.”

“Uống xong ngươi đi đâu?”

“Say quá rồi, về ký túc xá ngủ.” Nhậm Hiểu Phong nói.

……

Trong nhà.

Hàn Bân nhíu mày, nói với Trịnh Khải Hoàn đứng bên cạnh: “Trịnh đội, ta cảm thấy thằng nhóc này có vấn đề.”

“Chị Triệu nói lúc Bành Vĩnh Nhân chết, biểu cảm của Nhậm Hiểu Phong khi nghe tin giống như là giả tạo.” Hàn Bân nói.

“Ngươi nghĩ hắn đã sớm biết Bành Vĩnh Nhân đã chết?”

“Có khả năng này.” Hàn Bân nói.

Trịnh Khải Hoàn do dự một chút: “Đi, chúng ta cũng vào xem thử.”

Hàn Bân gật đầu, đi theo Trịnh Khải Hoàn vào phòng thẩm vấn.

“Trịnh đội.” Triệu Anh chào hỏi.

Trịnh Khải Hoàn vẫy tay.

Hàn Bân nhìn Nhậm Hiểu Phong một cái, đi tới bên cạnh ghế thẩm vấn, rút một điếu thuốc đưa cho hắn.

“Cảm ơn.” Nhậm Hiểu Phong đưa tay nhận lấy điếu thuốc.

Khi hắn đưa tay, Hàn Bân thấy trên cổ tay hắn đeo một chiếc vòng tay nam, trên đó khắc một chữ cái tiếng Anh “brothe”.

Khả năng quan sát của Hàn Bân vượt trội hơn người thường, lúc ở trong phòng quan sát, hắn đã thấy đối phương đeo một chiếc vòng tay, trên đó khắc một chữ cái, chỉ là khoảng cách xa nên nhìn không rõ.

Vừa hay mượn cơ hội đưa thuốc để xem.

“Chị Triệu, hay ngài nghỉ một chút, để ta nói chuyện với hắn vài câu.” Hàn Bân cười nói.

Triệu Anh thấy Hàn Bân và Trịnh Khải Hoàn cùng vào, tưởng là ý của Trịnh Khải Hoàn, nên tự nhiên không nói gì.

“Nhậm Hiểu Phong, ngươi có nghe qua Văn Hình không?” Hàn Bân hỏi.

Nhậm Hiểu Phong hít một hơi thuốc, người cũng thả lỏng một chút: “Cảm ơn, chưa nghe qua.”

“Văn Hình, là buộc người ở chỗ nhiều muỗi, để muỗi cắn chết người.” Hàn Bân nói.

Chương 262: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Muỗi thật sự có thể cắn chết người?”

“Muỗi cắn người, sẽ tiết ra một loại hóa chất khiến cơ thể người sinh ra phản ứng, một khi muỗi cắn nhiều, thật sự có thể dẫn đến dị ứng mà chết.” Hàn Bân giải thích.

“Ôi, thật đáng sợ.” Nhậm Hiểu Phong thở dài.

“Ngươi có biết không? Bành Vĩnh Nhân chính là chết như vậy, rất thảm.” Hàn Bân nói.

“Thật đáng tiếc.” Nhậm Hiểu Phong cúi đầu.

Hàn Bân chuyển hướng câu chuyện: “Ngươi có nghe qua hội ‘brothe’ không?”

“Không… không có.” Nhậm Hiểu Phong thu tay trái lại.

“Nghe nói đó là một câu lạc bộ ở trường đại học của các ngươi.” Hàn Bân thử dò xét.

“Thật sao? Ta ít tiếp xúc với những chuyện này.” Nhậm Hiểu Phong cố gắng cười một cái.

“Những chuyện đã làm qua, không thể che giấu được.” Hàn Bân nắm lấy tay trái của Nhậm Hiểu Phong, ấn tay hắn xuống bàn nhỏ của ghế thẩm vấn:

“Trên vòng tay của ngươi khắc chữ gì?”

“Ta… ta đây là vòng tay bạn tặng.” Nhậm Hiểu Phong biện bạch.

“Đọc ra.” Hàn Bân quát.

“brothe.”

“Lớn tiếng chút.”

“brothe.” Nhậm Hiểu Phong run rẩy kêu.

“Ta hỏi lại ngươi một lần nữa, ngươi có phải là người của hội ‘brothe’ không?” Hàn Bân chất vấn.

Nhậm Hiểu Phong hít sâu một hơi thuốc, biết không thể giấu được nữa: “Ta… ta là người của hội ‘brothe’.”

“Bành Vĩnh Nhân vì muốn vượt qua thử thách của hội ‘brothe’, mới để người buộc ở trong rừng bị muỗi cắn, đúng không?” Hàn Bân nhanh chóng hỏi.

“Không đúng, cái chết của Bành Vĩnh Nhân không liên quan đến chúng ta, hội ‘brothe’.” Nhậm Hiểu Phong phản bác.

“Hội ‘brothe’ không chỉ có mình ngươi, ngươi không nói có thể đảm bảo bọn hắn không nói?” Hàn Bân hừ một tiếng, tiếp tục nói:

“Để ta đoán, Vũ Mẫn Trung, Trần Tử Khoan, Đào Vinh Hải cũng là người của hội ‘brothe’, đúng không?”

“Là thì sao, chúng ta đều trong sạch.” Nhậm Hiểu Phong hét lên.

“Đừng tự tin như vậy, đợi bọn hắn ba người cũng ngồi trên ghế thẩm vấn, không chừng người đầu tiên bị khai ra chính là ngươi.” Hàn Bân nói.

“bọn hắn đều là anh em tốt của ta, ta tin chuyện chưa làm qua, bọn hắn sẽ không thừa nhận.” Nhậm Hiểu Phong nắm chặt nắm đấm.

“Vậy còn Bành Vĩnh Nhân? Hắn không phải là anh em của ngươi sao?” Hàn Bân hỏi ngược lại.

Nhậm Hiểu Phong nhắm mắt lại, dường như đang kìm nén điều gì đó.

“Đừng có ôm ấp những ảo tưởng vô ích, từ lúc Bành Vĩnh Nhân chết, cái gọi là hội ‘brothe’ đã kết thúc, không thể tồn tại nữa.” Hàn Bân nghiêm túc nói.

Nhậm Hiểu Phong ôm mặt, cơ thể run rẩy.

“Chúng ta đã thu thập đủ chứng cứ, cho dù ngươi không nói, chúng ta cũng sẽ bắt những người khác trong hội ‘brothe’, một khi bọn hắn khai báo trước, ngươi sẽ trở thành mục tiêu bị chỉ điểm, ngươi là sinh viên xuất sắc của đại học 985, ngươi nên hiểu rõ sự khác biệt trong chuyện này.” Hàn Bân nói.

“Chuyện không nên như vậy, không nên như vậy.” Nhậm Hiểu Phong nghẹn ngào nói.

“Nhưng chuyện đã xảy ra rồi.”

“Đó là tai nạn.” Nhậm Hiểu Phong mắt đỏ hoe.

“Tai nạn càng cần phải nói rõ, chỉ cần ngươi hợp tác điều tra, chủ động khai báo, cảnh sát còn có thể tin ngươi; nếu ngươi cố chấp, từ chối khai báo, cản trở điều tra, chỉ càng làm tội trạng của ngươi nặng thêm.” Hàn Bân nói.

“Đó thật sự là tai nạn, chúng ta không muốn như vậy.” Nhậm Hiểu Phong khóc lóc.

“Luôn phải có người chịu trách nhiệm về cái chết của Bành Vĩnh Nhân.” Hàn Bân nhắc nhở.

Nhậm Hiểu Phong suy nghĩ rất lâu, lau nước mắt và mũi, nói lan man: “Đêm đó, chúng ta đều say.”

“Đó không phải là lý do giết người.” Hàn Bân nói.

“Chúng ta không nghĩ giết người, như ngươi nói đây là một thử thách, Bành Vĩnh Nhân muốn gia nhập hội ‘brothe’, hắn

chủ động đề nghị nhận thử thách, cái chết của hắn không liên quan đến chúng ta.” Nhậm Hiểu Phong biện giải.

“Hội ‘brothe’ có bao nhiêu người?”

Nhậm Hiểu Phong do dự một lúc: “Năm người.”

“Ai nữa?”

“Ta, Vũ Mẫn Trung, Trần Tử Khoan, Đào Vinh Hải…” Nhậm Hiểu Phong ngừng lại.

“Người còn lại là ai?”

“Đao Chung Văn.”

“Ngươi nói Đao Chung Văn cũng là người của hội ‘brothe’?” Triệu Anh hơi ngạc nhiên.

Nàng từng làm biên bản với Đao Chung Văn, đối phương còn cung cấp manh mối về Chu Duyệt Đồng, bây giờ xem ra, chắc là cố tình chuyển hướng điều tra của cảnh sát.

“Đúng.” Nhậm Hiểu Phong gật đầu, mang theo chút kỳ vọng:

“Hội ‘brothe’ kén chọn nhân tài, ai gia nhập đều là những người xuất sắc, mỗi người đều có tiền đồ, đều trung thành, chúng ta hy vọng thành lập một gia đình lớn, giúp đỡ lẫn nhau, sử dụng tài nguyên, quan hệ của nhau để đi xa hơn.”

“Ai là người sáng lập hội ‘brothe’?”

“Ta.” Nhậm Hiểu Phong trả lời rất dứt khoát, có chút tự hào.

“Mỗi người gia nhập hội ‘brothe’ đều phải qua thử thách Văn Hình?” Hàn Bân truy hỏi.

“Không phải, mỗi người thử thách khác nhau, tùy theo tình huống thực tế mà sắp xếp.”

“Tại sao lại chọn Văn Hình cho Bành Vĩnh Nhân?”

“Ta đã nói hội ‘brothe’ kén chọn nhân tài, mỗi người muốn gia nhập đều phải qua thẩm tra, gia cảnh, học tập, sở trường, kinh nghiệm quá khứ, Bành Vĩnh Nhân đã kể về quá khứ của hắn, còn nói hồi cấp hai từng thực hiện Văn Hình với một bạn học, ta thấy rất thú vị, liền chọn Văn Hình làm thử thách gia nhập của hắn.” Nhậm Hiểu Phong giải thích.

“Ngươi đã nghe qua chuyện hắn từng bắt nạt bạn học hồi cấp hai, tại sao còn cho hắn gia nhập hội ‘brothe’?” Hàn Bân nhíu mày.

Chương 263: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Xã hội này vốn dĩ là mạnh được yếu thua, hội 'brothe' không cần kẻ yếu, nếu không thà đổi tên thành hội tương trợ, chúng ta 'brothe' tôn chỉ là mạnh mẽ hợp tác, ở Mỹ có nhiều câu lạc bộ giống chúng ta, đó là xu hướng của đại học trong tương lai." Nhậm Hiểu Phong từ tốn nói.

"Ngươi nghĩ ra mấy thứ linh tinh này từ đâu."

"Mỹ, Mỹ là quốc gia mạnh nhất thế giới, có nhiều câu lạc bộ tương tự." Nhậm Hiểu Phong với vẻ ngưỡng mộ.

Hàn Bân lắc đầu: "Không học cái tốt, toàn học những thứ linh tinh."

"Chỉ có thể nói các ngươi lạc hậu." Nhậm Hiểu Phong không chịu thua.

"lạc hậu."

Triệu Anh cười lạnh: "Nếu chúng ta học theo cảnh sát Mỹ, như ngươi có khi chưa vào đồn đã bị bắn chết rồi."

Hàn Bân dẫn vào chủ đề chính: "Bành Vĩnh Nhân chết như thế nào."

"Thử thách của hắn là buộc vào cây chịu Văn Hình, thời gian thử thách từ năm giờ chiều đến tám giờ tối, qua ba tiếng này coi như thành công, hắn có thể gia nhập hội 'brothe'." Nhậm Hiểu Phong thở dài, thần sắc có chút bồn chồn, dường như không muốn nhớ lại: "Có thể cho ta một điếu thuốc nữa không?"

Hàn Bân đưa cho hắn một điếu thuốc.

“Cảm ơn.” Nhậm Hiểu Phong hít một hơi thuốc, tổ chức ngôn ngữ:

“Chúng ta buộc hắn vào cây, bịt miệng, rồi về ký túc xá uống rượu, dự định uống đến tám giờ sẽ thả hắn ra, kết quả là mọi người uống đến quên mất chuyện này.”

“Các ngươi có kiểm tra rừng không?” Hàn Bân truy hỏi.

“Không, chúng ta đều say, tỉnh dậy đầu óc mơ màng, đã là hơn chín giờ sáng hôm sau, khi chúng ta nhớ đến Bành Vĩnh Nhân, tin tức chết trong rừng đã lan ra, lúc đó chúng ta sợ chết khiếp.” Nhậm Hiểu Phong khóc thút thít:

“Chúng ta không nghĩ sẽ như vậy, không nghĩ giết hắn, đây chỉ là một thử thách, chỉ là một trò đùa, câu lạc bộ ở nước ngoài đều như thế, tại sao lại đến chúng ta thì…”

Hàn Bân ngắt lời hắn: “Miêu tả chi tiết quá trình phạm tội của các ngươi.”

“Vũ Mẫn Trung và Trần Tử Khoan phụ trách trói buộc, Đào Vinh Hải canh gác, Đao Chung Văn bịt miệng hắn bằng khăn, chúng ta làm vậy chỉ để thử thách, thật sự không nghĩ sẽ làm hại hắn.” Nhậm Hiểu Phong hút hai hơi thuốc.

“Ngươi miêu tả rõ ràng như vậy, chắc cũng ở hiện trường, ngươi làm gì?”

“ta… ta đang quay phim.”

“Ngươi quay lại toàn bộ quá trình?” Hàn Bân hơi ngạc nhiên.

Nhậm Hiểu Phong ban đầu lắc đầu, sau đó gật đầu: “Ta đã nói đây là thử thách, là một trò đùa, chúng ta chỉ thấy thú vị, sau này xem lại sẽ rất có ý nghĩa, không ngờ thành ra thế này.”

“Ngươi quay bằng gì?”

Nhậm Hiểu Phong mím môi: “Điện thoại của ta.”

“Cảm ơn ngươi, lần này chúng ta tiết kiệm thời gian, ngay cả chứng cứ cũng có rồi.” Triệu Anh cười khóc không được.

“Cảnh sát, đây thật sự là một tai nạn, chúng ta vẫn là sinh viên, có thể bỏ qua cho chúng ta không.” Nhậm Hiểu Phong cầu xin.

“Các ngươi đã trưởng thành, phải chịu trách nhiệm về hành vi của mình, hơn nữa kết tội là việc của tòa án, chúng ta chỉ phụ trách bắt người.” Hàn Bân nói.

…

Sau khi Nhậm Hiểu Phong thú nhận, Đao Chung Văn, Vũ Mẫn Trung, Trần Tử Khoan, Đào Vinh Hải bốn người cũng bị bắt, bốn người bị tách ra thẩm vấn, cộng thêm video Nhậm Hiểu Phong quay, chứng cứ của vụ án đã rất đầy đủ.

Ngày hôm sau, đội điều tra hình sự ba áp giải năm người đến Đại học Cầm Đảo để nhận dạng hiện trường.

Cha mẹ và họ hàng của Bành Vĩnh Nhân cũng đến, khóc lóc dữ dội, còn định vượt qua cảnh sát để đánh Nhậm Hiểu Phong năm người, nhưng bị cảnh sát kéo ra.

Hàn Bân trong đám đông, thấy bạn gái cũ của Bành Vĩnh Nhân là Chu Duyệt Đồng, thần sắc của nàng rất phức tạp, không biết là vui hay buồn.

Nói đến cái chết của Bành Vĩnh Nhân, có liên quan đến nhiều người.

Chu Duyệt Đồng không báo cho Bành Vĩnh Nhân mà trực tiếp trả phòng, giữ lại tiền thuê, Bành Vĩnh Nhân không có tiền, lại không muốn trả phòng, nên tìm Nhậm Hiểu Phong vay tiền.

Thực ra, Bành Vĩnh Nhân đã muốn gia nhập hội ‘brothe’ từ lâu, nhưng khi biết thử thách của mình là Văn Hình, Bành Vĩnh Nhân có chút chùn bước, lần này Nhậm Hiểu Phong không cho hắn vay tiền, lý do từ chối là hắn chưa gia nhập hội ‘brothe’.

Vì vậy, Bành Vĩnh Nhân mới liên lạc với Trương Bác Siêu, hỏi về rủi ro bị muỗi cắn, kết quả là làm Trương Bác Siêu rất tức giận, gọi hai đồng nghiệp đến đánh Bành Vĩnh Nhân.

Bành Vĩnh Nhân chưa bao giờ bị chịu thiệt như vậy, nhất là bị người trước đây mình bắt nạt đánh, hắn nuốt không trôi cục tức này, bản thân lại không đánh lại được, càng quyết tâm gia nhập hội ‘brothe’.

Chỉ cần gia nhập hội ‘brothe’, tiền sẽ có, anh em cũng sẽ có.

Không ai có thể bắt nạt hắn!

Hắn sẽ trả thù!

Bành Vĩnh Nhân nhận thử thách, nhưng không vượt qua, ngược lại mất mạng vì điều đó.

Các thành viên của hội ‘brothe’ đều vì cái chết của hắn mà ngồi tù.

Trong trường đại học cũng sẽ không còn hội ‘brothe’.

Buổi sáng hôm sau sau buổi huấn luyện.

Văn phòng đội điều tra hình sự số ba, tổ hai.

Hàn Bân ngậm một chiếc tăm trong miệng, đang duyệt web trên máy tính.

Đôi khi ở nơi công cộng và hiện trường vụ án không tiện hút thuốc, cũng không thể nhai kẹo cao su mãi, ngậm một chiếc tăm có thể coi là một cách chuyển hướng tinh thần.

Thấy Hàn Bân vào văn phòng, ngồi đó chơi máy tính mãi, Lý Huy tò mò bước đến, liếc nhìn màn hình: “Bân Tử, ngươi định mua giày à?”

Chương 264: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Không phải.” Hàn Bân đáp lại một cách hờ hững.

“Vậy ngươi mở nhiều trang web mua giày làm gì?” Lý Huy không hiểu hỏi.

“Để xác định dấu chân, ngoài việc hiểu rõ về cấu trúc cơ thể người và dấu chân, còn phải quen thuộc với các kiểu dáng giày dép, như vậy mới có thể theo kịp thời đại và ứng dụng vào các vụ án thực tế.” Hàn Bân giải thích.

“Chậc chậc, còn có thể như vậy.” Lý Huy chậc lưỡi.

“Chả trách Bân Ca giỏi kỹ năng điều tra hình sự như vậy, chỉ dựa vào tinh thần chăm chỉ học hỏi này, chúng ta cũng không thể so sánh được.” Triệu Minh khen ngợi.

“Kẻ nịnh nọt.” Điền Lệ đảo mắt.

“He he.” Triệu Minh cười hề hề, không cảm thấy xấu hổ: “Chị Điền, ngươi cứ khen ta mãi, ta ngượng mất.”

Điền Lệ “…”

Lý Huy trừng mắt nhìn Điền Lệ, rồi lại nhìn Triệu Minh, hỏi: “Ngươi hai người có chuyện gì vậy, ngày nào cũng đùa cợt thế này, chẳng lẽ thật sự ở bên nhau rồi sao?”

“Phì, ngươi nói linh tinh gì vậy, ta sao có thể ở bên hắn.” Điền Lệ nhổ một bãi, không ngần ngại phản bác.

Triệu Minh thì cười hề hề, không phản bác, cũng không tỏ thái độ.

Lý Huy nheo mắt như đang suy nghĩ điều gì.

Tôn Hiểu Bằng cúi đầu chơi điện thoại không rõ biểu cảm.

Hàn Bân thì cười mà không nói gì.

“Chúc mừng cảnh sát 577533 phá một vụ án hình sự lớn, đảm bảo an ninh cho trường học, duy trì ổn định cho Cầm Đảo.”

“Phân tích vi biểu cảm: thành thạo +4”

“Kỹ năng quan sát: thành thạo +7”

“Thưởng công trạng 12 điểm.”

Hàn Bân còn chưa kịp vui mừng thì bên ngoài vang lên tiếng bước chân quen thuộc, sau đó cửa văn phòng bị đẩy ra:

“Cạch.”

Một bóng dáng quen thuộc bước vào.

“Tằng đội.” Mọi người đồng loạt đứng dậy.

Tằng Bình phất tay: “Mới mấy ngày không gặp, có cần kích động vậy không.”

“Tằng đội, ngài làm gì vậy, đi mấy ngày rồi?” Triệu Minh không nhịn được hỏi.

“Qua hai ngày ta sẽ đi Tuyền Thành tham gia một khóa huấn luyện, trước hết đến cục thành phố học hai ngày, rồi sắp xếp việc nhà, hai ngày này đang bàn giao công việc trong tổ, sau đó có thể yên tâm đi Tuyền Thành.” Tằng Bình nói.

“Tổ chức của tỉnh?” Lý Huy đoán.

Tằng Bình gật đầu.

“Tằng đội, ngài giỏi quá.”

Mọi người có chút ngạc nhiên, đồng thời cũng vui mừng cho Tằng Bình.

“Tằng đội, ngài đi học, chúng ta phải làm gì?” Điền Lệ hỏi.

“Yên tâm, Trịnh đội sẽ sắp xếp, hơn nữa, ta đâu có không về.” Tằng Bình lắc đầu cười.

“Học tập là điều tốt, học tập mới tiến bộ, có cơ hội tốt thế này, ta cũng muốn đi.” Hàn Bân cười.

“Sau này ngươi sẽ có cơ hội.” Tằng Bình vỗ vai Hàn Bân.

“Ta đề nghị, trưa nay mời Tằng đội ăn bữa cơm lớn, coi như tiễn hắn.” Triệu Minh giơ tay nói.

“Trưa thời gian gấp quá, tối tốt hơn, còn có thể uống vài chén.” Lý Huy cười.

“Không thành vấn đề, tối nay ta khao.” Tằng Bình hào sảng nói.

…

Buổi tối, nhóm điều tra hình sự đội ba, tổ hai cùng đi ăn teppanyaki, cộng thêm đội trưởng Trịnh Khải Hoàn là bảy người.

Mọi người ngồi quanh một chiếc bàn hình bán nguyệt, bên trong là một đầu bếp đang nướng, ăn tại chỗ nên vị rất ngon, không khí cũng rất tốt.

Thực đơn có thịt bò phi lê, cá tuyết, thịt cừu non, cánh gà, nấm bạch linh, bắp cải, vẹm xanh, sò điệp, tôm lớn, mực, món ăn kèm có cơm trắng, cơm chiên, v.v.

Bảy người uống hết hai chai rượu trắng, vừa đủ say, không ai uống nhiều.

Đã lâu mọi người không ăn uống cùng nhau, bữa này vừa là tiễn Tằng Bình, vừa là để mọi người vui vẻ một chút.

Lần này Tằng Bình huấn luyện gần một tháng, mọi người vừa ăn vừa trò chuyện, hẹn nhau khi Tằng Bình trở về sẽ tụ

họp một lần nữa.

Ngày mai là Chủ nhật, Hàn Bân được nghỉ bù, không phải lo lắng nhiều, để khuấy động không khí, hắn mời mọi người uống khá nhiều.

Tiệc tan, Hàn Bân về nhà, đã là hơn chín giờ tối.

Hàn Bân đã có chút say, lúc này đi ngủ là thoải mái nhất, ít hơn thì không có cảm giác này, nhiều hơn thì hơi quá.

Hàn Bân rửa mặt xong, nằm trên giường lại không buồn ngủ, liền lấy điện thoại nhắn tin cho Đàm Tĩnh Nhã: "Mỹ nữ, ngày mai nghỉ không?"

Một lúc sau, Đàm Tĩnh Nhã trả lời: "Ừ."

"Trùng hợp quá, ta cũng nghỉ." Hàn Bân nói.

"Muốn hẹn ta?" Đàm Tĩnh Nhã gửi một biểu tượng nháy mắt.

Hàn Bân gửi một biểu tượng ngại ngùng.

"Muộn rồi, có bạn hẹn ta ăn trưa mai rồi." Đàm Tĩnh Nhã gửi tin nhắn thoại.

"Cùng đi nhé." Hàn Bân đề nghị.

"Bạn gái thân, không tiện."

"Ta không ngại."

"Hừ, ta ngại." Đàm Tĩnh Nhã gửi một biểu tượng kiêu ngạo.

"Được rồi, chúc ngươi ngày mai vui vẻ."

"Cảm ơn." Đàm Tĩnh Nhã đáp, rồi nói: "Để hôm khác nói nhé, ta đi ngủ rồi."

"Sớm vậy?"

“Đại ca, ta là con gái, phải ngủ để đẹp chứ.” Đàm Tĩnh Nhã nói xong, gửi một biểu tượng chúc ngủ ngon.

Hàn Bân vuốt cằm, thầm nghĩ: “Cô gái này, là không có hứng thú với ta, hay đang chơi trò hờ hững?”

Lòng dạ phụ nữ như kim đáy biển, Hàn Bân nghĩ một lúc cũng không hiểu, cuối cùng bỏ qua.

Thuận theo tự nhiên thôi, rừng còn nhiều cây, cây này không được, đổi cây khác, sẽ có cây phù hợp với mình.

Sáng hôm sau, Hàn Bân cùng bố mẹ đi chợ, mua rất nhiều trái cây, rau củ, hải sản, thịt, rồi về quê ở thôn Bắc Doanh thăm ông nội Hàn Đình Khiêm.

Thôn Bắc Doanh cách thành phố Cầm Đảo chỉ ba mươi phút lái xe, bố mẹ Hàn Bân mỗi tháng về quê hai, ba lần, nhưng gần đây Hàn Bân bận rộn, không về được nhiều.

Chương 265: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thấy cháu trai về, Hàn Đình Khiêm rất vui mừng, đích thân xuống bếp làm hai món Hàn Bân thích.

So với phụ nữ, đàn ông ít khi vào bếp hơn, nhưng chỉ cần đàn ông có điều kiện tự nguyện vào bếp, trình độ nấu ăn chắc chắn không tệ.

Như Hàn Đình Khiêm, có con trai, con dâu, cháu trai, và một người giúp việc nấu ăn, nếu ông không tự nguyện, chắc chắn không đến lượt ông nấu.

Đã tự nguyện thì tài nấu ăn chắc chắn không tệ.

Hàn Đình Khiêm làm hai món, Vương Huệ Phương làm hai món, Hàn Bân cũng vào bếp làm một món chính, bốn người năm món là đủ ăn rồi, thêm một bình rượu ấm, thật là tuyệt vời.

Hàn Đình Khiêm lớn tuổi rồi, tửu lượng không như xưa, nhưng rượu khoảng năm mươi độ, uống ba ly cũng không vấn đề gì, Vương Huệ Phương cũng có chút tửu lượng, Hàn Vệ Đông và Hàn Bân thì khỏi nói, bốn người uống hết một chai rượu trắng như không.

Người nhà họ Hàn tửu phẩm đều tốt, nhưng sau khi uống rượu vẫn có chút khác biệt so với bình thường, một là nói nhiều hơn, hai là dễ buồn ngủ.

Hàn Đình Khiêm cũng mở lòng, nắm tay Hàn Bân: “Cháu trai, nghe mẹ ngươi nói, gần đây ngươi có bạn gái.”

“Ông ơi, đừng nghe mẹ ta nói, còn chưa chắc đâu.” Hàn Bân cười khổ.

“Ngươi phải nhanh lên, tuổi cũng không còn nhỏ nữa.”

“Biết rồi.” Hàn Bân đáp.

Hàn Đình Khiêm nói, lấy từ túi ra một thẻ ngân hàng, đặt vào tay Hàn Bân: “Cầm lấy.”

“Ông ơi, đây là gì?”

“Gọi là gì ấy nhỉ, đúng rồi, thẻ lương.”

“Ông đưa thẻ lương cho ta làm gì?”

“Ta không dùng được, chi tiêu hàng ngày đều do bố mẹ ngươi lo, thẻ để lại cũng vô dụng, ngươi đang cần tiền, cầm mà dùng.” Hàn Đình Khiêm nói.

“Ông ơi, ta bây giờ kiếm được không ít, tháng này lương và thưởng hơn một vạn.” Hàn Bân nói.

“Ngươi đang yêu, cần tiền, đừng keo kiệt với cô gái, cô ấy thích gì cứ mua, sau này cưới rồi, tiền của ngươi là tiền của cô ấy, ngươi cho cô ấy tiêu, cô ấy cũng sẽ tiết kiệm.” Hàn Đình Khiêm nói bằng giọng từng trải.

Hàn Bân tò mò: “Ông ơi, lương tháng của ông bao nhiêu?”

Hàn Đình Khiêm cũng không rõ, quay sang Hàn Vệ Đông hỏi: “Bao nhiêu?”

Hàn Vệ Đông nhìn Vương Huệ Phương.

Vương Huệ Phương nói: “Hơn sáu nghìn.”

“Chậc chậc, lương của ông cao hơn ta.” Hàn Bân ngạc nhiên.

“Bao nhiêu không quan trọng, ngươi cứ cầm lấy.” Hàn Đình Khiêm kiên quyết.

“Ông đã cho thì ngươi cứ nhận.” Vương Huệ Phương nói.

“Được, ta sẽ giữ cho ông.” Hàn Bân không khách sáo, bỏ thẻ vào túi.

Hàn Đình Khiêm hài lòng, uống một ly rượu.

“Reng reng…”

Lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên, Hàn Bân nhìn, là số của Trịnh Khải Hoàn.

Hàn Bân nhấc máy: “Trịnh đội.”

“Bân Tử, ở đâu vậy?”

“Ở thôn Bắc Doanh, về thăm ông.” Hàn Bân nói.

“Thay ta chào ông.”

“Nhất định.” Hàn Bân cười, hỏi lại: “Trịnh đội, ngài tìm ta có việc gì?”

“Sáng mai, đến văn phòng ta.”

“Dạ.” Hàn Bân đáp.

“Được rồi, ngươi lâu mới có thời gian, ở lại với ông lâu hơn đi, mai chúng ta nói chuyện.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Vâng.”

“Gửi lời chào của ta đến ông.”

“Nhất định.”

Trịnh Khải Hoàn cúp máy.

Hàn Bân vuốt cằm, suy nghĩ về lý do Trịnh Khải Hoàn tìm mình.

“Con trai, không phải lại có nhiệm vụ chứ.” Vương Huệ Phương nhíu mày.

“Không phải, Trịnh đội gọi ta, bảo mai đến văn phòng.” Hàn Bân nói.

“Trịnh Khải Hoàn có việc, cũng nên tìm tổ trưởng của ngươi, sao lại trực tiếp tìm ngươi? Ngươi gây ra chuyện gì?” Hàn Vệ Đông hỏi.

Hàn Bân ngồi xuống, uống một ngụm rượu: “Không có, đội trưởng Tằng đi Tuyền Thành huấn luyện, nghe nói là tổ chức của tỉnh.”

“Tổ chức muốn thăng chức cho hắn?” Hàn Vệ Đông nói.

“Sao ta biết được?” Hàn Bân nhún vai.

“Chắc là vậy.” Hàn Vệ Đông lẩm bẩm, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Trịnh Khải Hoàn có tiết lộ lý do tìm ngươi không?”

“Không.”

“Ngươi không đoán được sao?”

“Ta đoán, Trịnh đội có thể sẽ tạm thời quản lý tổ hai, trong thời gian hắn không ở đây, có thể để ta tạm thời phụ trách.” Hàn Bân đoán.

Hàn Vệ Đông vỗ vai con trai: “Ngươi phải nắm lấy cơ hội, một khi Tằng Bình thăng chức, chức tổ trưởng có thể sẽ được thăng từ nội bộ.”

“Ba, ta mới vào đội cảnh sát hình sự, có phải tư cách còn nông không.” Hàn Bân nói.

“Tư cách cũng tùy người, ngươi vào đội cảnh sát hình sự liên tiếp phá mấy vụ án lớn, còn được một bằng khen ba cấp cá nhân, một bằng khen ba cấp tập thể, năng lực của ngươi ai cũng thấy, ngoài ngươi ra, tổ hai còn ai thích hợp hơn?” Hàn Vệ Đông hỏi.

“Có thể điều từ tổ khác không?”

“Nếu tổ của ngươi không có người thích hợp, có thể điều từ tổ khác, nhưng khả năng này thường không cao, làm cảnh sát hình sự là làm việc nhóm, một người dù có năng lực cũng cần đồng đội hỗ trợ, nếu mạo hiểm điều từ bên ngoài, liệu có phục được mọi người không? Có hòa hợp với đội không cũng phải xem xét.” Hàn Vệ Đông nói, nhắc nhở:

“Ta nói với ngươi, Trịnh Khải Hoàn bảo ngươi đến văn phòng có thể là để thử thách ngươi, nếu trong thời gian Tằng Bình đi, ngươi có khả năng dẫn dắt tổ hai, đảm bảo tỷ lệ phá án không giảm, hắn chắc chắn không muốn điều người từ bên ngoài.”

Hàn Bân gật đầu, đồng ý với lời cha.

Hàn Bân và Trịnh Khải Hoàn luôn có quan hệ tốt, nếu Hàn Bân thăng chức, cũng tính là do Trịnh Khải Hoàn đề bạt, vừa có năng lực, lại tôn trọng hắn, sao phải điều người từ ngoài.

Chương 266: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thấy Hàn Bân có khả năng thăng chức, Hàn Vệ Đông rất vui, đề nghị mở thêm một chai rượu.

Vương Huệ Phương không đồng ý, cho rằng Hàn Vệ Đông thèm rượu, chỉ là trước mặt ông nội không làm khó.

Sau bữa ăn, Hàn Bân giúp mẹ dọn dẹp, ông nội và cha vào phòng nghỉ trưa.

Dọn dẹp xong, Hàn Bân nằm trên ghế phơi nắng, trêu mèo, cho chim ăn, ngắm hoa trong vườn, rất thoải mái.

Hàn Bân nghĩ thầm, không lạ gì ông không muốn chuyển vào thành phố, sau này mình nghỉ hưu, cũng sẽ chuyển về ở, tận hưởng cuộc sống nhàn nhã, thảnh thơi.

…

Sáng hôm sau, Hàn Bân cùng bố mẹ lái xe về thành phố.

Hàn Vệ Đông đưa Vương Huệ Phương về nhà trước, rồi đưa Hàn Bân đến phân cục Ngọc Hoa, cuối cùng lái xe đến đồn cảnh sát Quảng An.

Là người đứng đầu đồn cảnh sát, đến sớm hay muộn không quan trọng.

Hàn Bân đến văn phòng của Trịnh Khải Hoàn, gõ cửa: “Cộc cộc.”

“Vào đi.” Trong văn phòng vang lên tiếng Trịnh Khải Hoàn.

“Cạch.” Cửa mở ra, Hàn Bân bước vào.

“Trịnh đội.”

“Ngồi đi.”

Trịnh Khải Hoàn chỉ ghế đối diện bàn làm việc.

Hàn Bân đáp lại, ngồi đối diện.

Trịnh Khải Hoàn nhìn Hàn Bân, cười: “Biết ta hôm nay gọi ngươi đến làm gì không?”

Hàn Bân do dự, nói không biết thì giả, nói biết mà không phải thì xấu hổ.

Nhưng nghĩ lại, đây không có ai khác, Trịnh Khải Hoàn luôn quan tâm mình, cũng không có gì phải xấu hổ, làm giả quá lại thành giả dối.

“Có phải liên quan đến việc Tằng đội đi huấn luyện?” Hàn Bân nói.

Trịnh Khải Hoàn gật đầu, không quanh co: “Đúng, Tằng Bình đi Tuyền Thành huấn luyện, tổ hai tạm thời do ta quản lý, nhưng công việc của ta nhiều, còn phải quản lý tổ một, không thể làm hết mọi việc, nên tạm thời ngươi phụ trách tổ hai, có gì không chắc thì báo cáo lại.”

“Trịnh đội, cảm ơn ngài đã tin tưởng.” Hàn Bân cảm kích.

“Nhiệm vụ này không nhẹ, cũng là thử thách, ngươi có tự tin không?”

“Có!” Hàn Bân lớn tiếng.

“Tốt, ta thích sự quyết tâm của ngươi.” Trịnh Khải Hoàn vỗ vai Hàn Bân.

“Đi đi, ta đã bàn với Tằng đội, hắn cũng đề nghị ngươi tạm thời phụ trách tổ hai, ngươi cùng hắn bàn giao, đừng để xảy ra sai sót.” Trịnh Khải Hoàn nhắc nhở.

“Vâng.”

Hàn Bân đáp, rời văn phòng, vẫn còn chút hưng phấn, hít thở sâu vài lần mới bình tĩnh lại.

Trở về văn phòng, Tằng Bình bàn giao công việc, dặn dò một số việc quan trọng, và nhắc nhở hắn phải làm tốt, không được để tỷ lệ phá án của tổ hai giảm, Hàn Bân tất nhiên đồng ý.

Chiều hôm đó, Tằng Bình không đến văn phòng nữa, thu xếp hành lý chuẩn bị đi Tuyền Thành huấn luyện…

Hàn Bân chúc Tằng Bình lên đường thuận lợi, đồng thời cảm thấy trách nhiệm nặng nề hơn, trước đây mọi việc đều có Tằng Bình đứng ra, giờ hắn trở thành người phụ trách thực tế của tổ hai, phải suy nghĩ nhiều hơn, gánh vác trách nhiệm nhiều hơn.

Với sự ra đi của Tằng Bình, bầu không khí của tổ hai cũng có chút thay đổi, kỹ năng điều tra hình sự của Hàn Bân mạnh, trước đây mọi người đều tôn trọng hắn, nhưng giờ ngoài sự tôn trọng, còn thêm chút kính nể.

Không chỉ Hàn Bân phải thích ứng, mà các thành viên trong tổ cũng phải thích ứng với sự lãnh đạo của Hàn Bân.

Các thành viên trong tổ hai có thể có sự ghen tị, nhưng không có thái độ chống đối, Hàn Bân phụ trách tổ hai tốt hơn nhiều so với người ngoài.

…

Hôm sau, Hàn Bân đang xem tài liệu.

“Cạch…” Cửa mở ra, Trịnh Khải Hoàn bước vào.

“Trịnh đội.” Mọi người chào hỏi.

Trịnh Khải Hoàn phất tay: “Mọi người ngồi lại đây, có vụ án.”

Hàn Bân ngồi bên cạnh Trịnh Khải Hoàn, hỏi: “Trịnh đội, vụ gì vậy?”

“Ngộ độc thực phẩm.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Thường vụ này không phải đồn cảnh sát lo sao?” Triệu Minh nhún vai.

“Đồn cảnh sát chuyển giao, tình hình nghiêm trọng hơn, rất có thể là đầu độc, nghi ngờ người bị ngộ độc đã hơn hai mươi người, và số lượng có thể tiếp tục tăng.” Trịnh Khải Hoàn nhíu mày, lo lắng.

“Trịnh đội, tình trạng của người bị ngộ độc thế nào?” Hàn Bân hỏi.

“Có một người già và một trẻ em tình trạng nghiêm trọng, đã đưa vào phòng cấp cứu.” Trịnh Khải Hoàn thở dài, một khi có người bị ngộ độc tử vong, tính chất vụ án sẽ nghiêm trọng.

Đồng thời, Trịnh Khải Hoàn cũng lo lắng, vụ này không dễ, kỹ năng điều tra hình sự của Hàn Bân xuất sắc, nhưng liệu có thể trở thành một tổ trưởng đủ tư cách không thì còn phải xem…

“Trịnh đội, những người nghi ngờ bị ngộ độc có đặc điểm chung gì?” Hàn Bân hỏi.

“Tối qua, những người này đều ăn tối tại nhà hàng tự chọn Wells.” Trịnh Khải Hoàn nói, đưa một túi tài liệu cho Hàn Bân:

“Tự xem đi, đây là hồ sơ do đồn cảnh sát đường Trung Sơn chuyển giao.”

Hàn Bân mở ra xem, tài liệu về vụ án không nhiều, có hai bản ghi chép lời khai của người báo án, và một bản ghi chép

của người phụ trách nhà hàng.

“Bản ghi chép này không ổn, phải làm lại.”

Đồn cảnh sát chủ yếu giải quyết mâu thuẫn, cảnh sát hình sự là để bắt giữ tội phạm, trọng điểm khác nhau, cách làm ghi chép cũng khác.

“Người báo án và người phụ trách nhà hàng có lẽ đang ở đồn cảnh sát đường Trung Sơn, ngươi dẫn người đến đó điều tra, ta đi bệnh viện thăm người bị ngộ độc.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Vâng.” Hàn Bân đáp, gọi mọi người thu dọn trang bị.

Chương 267: Tiêu Đề 《Ẩn》

…

Nửa giờ sau, một chiếc xe địa hình chạy vào đồn cảnh sát đường Trung Sơn.

Hàn Bân và mọi người xuống xe, vào sảnh nghiệp vụ của đồn, bên trong có khá nhiều người, khá ồn ào, Hàn Bân gọi một cảnh sát tập sự đến, nhờ tìm Chu Ngạn Quân cảnh trưởng.

Hàn Bân đã từng gặp Chu Ngạn Quân trong một vụ án, nhớ mang máng khuôn mặt đối phương.

Không lâu sau, Chu Ngạn Quân từ văn phòng bước ra, cảnh sát tập sự chỉ cho hắn hướng Hàn Bân và mọi người.

Hàn Bân bước đến bắt tay: "Cảnh trưởng Chu, ta là Hàn Bân của đội điều tra hình sự số ba."

"Chào ngươi, cuối cùng cũng mong ngươi đến." Chu Ngạn Quân không nhớ tên Hàn Bân, nhưng nhận ra hắn.

"Cảnh trưởng Chu, vụ án có tiến triển gì không?" Hàn Bân hỏi.

"Thực phẩm của nhà hàng và chất nôn của người bị ngộ độc đã gửi đi xét nghiệm, gia đình người bị ngộ độc đang ở phòng họp tầng một, người phụ trách nhà hàng tạm thời bị giam giữ." Chu Ngạn Quân giải thích.

"Lý do gì để giam giữ?"

"Tội sản xuất, buôn bán thực phẩm có độc, có hại." Chu Ngạn Quân quan sát xung quanh, nói nhỏ:

“Cũng là bảo vệ người phụ trách nhà hàng, gia đình người bị ngộ độc rất kích động, ta sợ có chuyện xảy ra…”

So với đội cảnh sát hình sự, đồn cảnh sát làm việc nhân văn hơn.

Như Điền Lệ, cô ấy không thích hợp ở đồn cảnh sát.

“Kết quả xét nghiệm thực phẩm khi nào có?” Hàn Bân hỏi.

“Nhà hàng tự chọn nhiều loại thực phẩm, khi nào có kết quả xét nghiệm thì không chắc.” Chu Ngạn Quân thở dài.

“Hiện tại có bao nhiêu người bị ngộ độc?” Hàn Bân hỏi.

“Tổng cộng có hai mươi sáu người bị ngộ độc, trong đó mười một người tình trạng nhẹ, đã xuất viện, còn mười lăm người đang điều trị tại bệnh viện, hai người tình trạng nghiêm trọng.” Chu Ngạn Quân nói.

“Có bao nhiêu gia đình người bị ngộ độc ở đồn?”

“Khoảng hai mươi người.”

“Người báo án thì sao?”

“Còn một người ở đồn, người kia đã về.”

“Cảnh trưởng Chu, ta muốn ghi chép lại lời khai của người báo án và người phụ trách nhà hàng.”

“Không vấn đề, sở trưởng của chúng ta nói, sẽ hết sức phối hợp với các ngươi, đã chuẩn bị một phòng họp tầng hai, phòng thẩm vấn các ngươi có thể sử dụng.” Chu Ngạn Quân nói.

“Cảm ơn cảnh trưởng Chu, cũng cảm ơn sở trưởng của các ngươi.” Hàn Bân cười.

“Không có gì.” Chu Ngạn Quân làm động tác mời, dẫn Hàn Bân và mọi người lên phòng họp tầng hai.

Tại phòng họp, Hàn Bân phân công nhiệm vụ: "Điền Lệ, Triệu Minh, các ngươi ghi lại lời khai của người báo án."

"Lý Huy và Hiểu Bằng, các ngươi đi phòng họp tầng một, yêu cầu gia đình người bị ngộ độc ghi lại thực phẩm họ đã ăn; và thực phẩm những người không bị ngộ độc đã ăn, sau đó phân loại so sánh, xác định thực phẩm có thể chứa độc tố."

Kết quả xét nghiệm chưa biết khi nào có, Hàn Bân không thể chờ mãi.

"Hiểu rồi." Lý Huy nói.

"Cảnh trưởng Chu, phiền ngài đưa người phụ trách nhà hàng đến phòng thẩm vấn, ta có vài câu hỏi cho hắn." Hàn Bân nói.

"Ta đi sắp xếp." Chu Ngạn Quân nói rồi rời phòng họp.

Chốc lát sau, người báo án được đưa đến phòng họp, là một cô gái hơn hai mươi tuổi, dáng người thấp bé, đầy đặn, đeo kính không gọng.

Điền Lệ phụ trách thẩm vấn, Triệu Minh ghi chép, Hàn Bân nghe.

Điền Lệ bật máy ghi hình, hỏi: "Họ tên, giới tính, tuổi, dân tộc…"

"Lưu Lợi Hồng, nữ, 26 tuổi, người Hán…"

"Lưu tiểu thư, ngài có quan hệ gì với người bị ngộ độc?"

"Hắn là bạn trai ta."

"Bạn trai ngươi tên gì?"

"Hình Vĩ Hoa."

"Tình trạng của hắn thế nào?" Điền Lệ hỏi tiếp.

"Còn đang truyền nước trong bệnh viện."

“Chẩn đoán của bệnh viện là gì?”

“Bác sĩ nói là ngộ độc thực phẩm, đã rửa dạ dày.”

“Ngộ độc gì?”

Lưu Lợi Hồng nhớ lại: “Bác sĩ nói là Tetramine.”

Điền Lệ sững người, từ này khá lạ.

Hàn Bân nhắc nhỏ: “Độc chuột mạnh.”

Điền Lệ hiểu ra, tiếp tục hỏi: “Hình Vĩ Hoa xuất hiện triệu chứng ngộ độc khi nào?”

“Chúng ta ăn xong tại nhà hàng tự chọn Wells là hơn tám giờ tối, chín giờ tối hắn bắt đầu khó chịu, ban đầu chúng ta đến phòng khám gần đó, sau bác sĩ nói có thể là ngộ độc, nên nhanh chóng đưa đến bệnh viện rửa dạ dày, khoảng mười giờ chúng ta đến bệnh viện.” Lưu Lợi Hồng nói.

“Ngươi có ăn tự chọn không?” Điền Lệ hỏi.

“Có.”

“Sao ngươi không sao?”

“Chúng ta yêu nhau gần một năm, mối quan hệ rất tốt, các mặt đều hợp, chỉ là hắn là người miền nam, ta là người miền bắc, khẩu vị khác nhau, nếu đi nhà hàng gọi món, hoặc là gọi món hắn thích, hoặc là gọi món ta thích, chúng ta không thể ăn chung, nên thường xuyên ăn tự chọn, hắn ăn của hắn, ta ăn của ta, ít khi ăn chung món.” Lưu Lợi Hồng giải thích.

“Hình Vĩ Hoa ăn gì tối qua?” Hàn Bân hỏi.

Lưu Lợi Hồng liếc Hàn Bân: “Nhiều món quá, ta không nhớ hết.”

“Có món nào không tươi, hoặc hắn thấy có mùi vị khác lạ không?”

“Ta không rõ, tối qua ta sợ lắm, không để ý gì cả.” Lưu Lợi Hồng thở dài.

“Vậy ngươi viết lại những món bạn trai ngươi ăn, rồi viết lại những món ngươi ăn.” Hàn Bân nói, rồi quay sang Điền Lệ và Triệu Minh:

“Điền Lệ, ngươi ở lại với Lưu tiểu thư; Triệu Minh cùng ta đến phòng thẩm vấn.”

…

Đồn cảnh sát đường Trung Sơn, phòng thẩm vấn.

“Cạch…” Cửa mở.

Chương 268: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân và Triệu Minh bước vào phòng thẩm vấn.

Trên ghế thẩm vấn ngồi một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, thấy Hàn Bân và Triệu Minh, liền chào hỏi: "Chào cảnh sát."

Hàn Bân gật đầu, bước đến bàn thẩm vấn, thu dọn đồ, bật máy ghi hình bắt đầu thẩm vấn.

"Họ tên, giới tính, tuổi, dân tộc…"

"Ta là Từ Duy Minh, nam, 41 tuổi, người Hán…"

"Ngươi là người phụ trách nhà hàng Wells?"

"Phải, ta là chủ nhà hàng." Từ Duy Minh đáp, hỏi lại: "Cảnh sát, ngài họ gì?"

"Ta họ Hàn."

"Chào cảnh sát Hàn."

"Tại sao ngươi bị đưa đến đây, ta tin ngươi rõ, không cần ta nhắc lại." Hàn Bân nói.

"Không cần, nhà hàng của ta có vấn đề, làm khách bị đau bụng." Từ Duy Minh nói.

"Không chỉ là đau bụng, triệu chứng của người bị ngộ độc nghi ngờ là do Tetramine." Hàn Bân nói.

"Tetramine!"

Từ Duy Minh kinh ngạc: "Cảnh sát Hàn, điều này không liên quan đến ta, ta là chủ nhà hàng, sao ta có thể hạ độc nhà

hàng của mình.”

“Nhà hàng là của ngươi, bất kể có phải ngươi hạ độc không, ngươi đều có trách nhiệm hợp tác điều tra.”

“Đúng, ngài nói đúng, ta sẽ hợp tác với cảnh sát tìm ra kẻ hạ độc nhà hàng.” Từ Duy Minh tức giận, run rẩy.

Thực phẩm chứa loại độc dược này, nhà hàng Wells chắc chắn sẽ bị đóng cửa.

Nhà hàng xong, sự nghiệp của hắn cũng xong, như đưa hắn vào đường cùng.

“Ngươi có nghi ngờ ai không?” Hàn Bân hỏi.

Từ Duy Minh lắc đầu: “Đầu óc ta rối lắm, không nghĩ ra ai muốn hại ta.”

“Nhà hàng có camera không?”

“Có.”

“Reng reng…” Lúc này, điện thoại reo, Hàn Bân nhìn, là số của Trịnh Khải Hoàn.

Hàn Bân đứng dậy, đi đến góc phòng thẩm vấn: “Alo, Trịnh đội.”

“Tình hình bên đó thế nào?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Đang thẩm vấn người phụ trách nhà hàng Wells.” Hàn Bân đáp, hỏi lại: “Trịnh đội, bên ngài có phát hiện gì không?”

“Có một người lớn tuổi không qua khỏi, đã qua đời.” Trịnh Khải Hoàn thở dài.

“Ta biết rồi.” Hàn Bân nặng giọng.

“Có vấn đề gì, liên hệ ngay với ta.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Ngài yên tâm.” Hàn Bân đáp chắc nịch.

Cúp điện thoại, Hàn Bân quay lại nhìn Từ Duy Minh: “Có một người bị ngộ độc không qua khỏi.”

Từ Duy Minh run rẩy tay, nắm chặt tóc, tự nói: “Sao lại thế này, tại sao…”

Thẩm vấn xong, Hàn Bân trở về phòng họp.

Điền Lệ, Lý Huy, Tôn Hiểu Bằng đang so sánh thực phẩm người bị ngộ độc và thực phẩm người không bị ngộ độc đã ăn, và phân loại.

Hàn Bân ngồi một bên uống trà, đây là lợi thế của lãnh đạo, muốn làm thì làm, không muốn làm thì chỉ cần nói, bảo người khác làm.

Hàn Bân uống xong một ly trà nóng, Điền Lệ và ba người cũng phân loại xong.

Lý Huy duỗi người: “Mẹ ơi, nhiều món ngon quá, làm ta đói.”

“Trịnh đội vừa gọi, có một người bị ngộ độc không qua khỏi.” Hàn Bân nói.

Lý Huy “…”

“Khụ…” Triệu Minh khẽ ho: “Ta quyết định, trưa nay ăn mì ăn liền.”

Hàn Bân không có tâm trạng đùa, hỏi: “Các ngươi đã kiểm tra thế nào?”

Điền Lệ đưa tập tài liệu cho Hàn Bân: “Theo phân loại của chúng ta, hầu hết người bị ngộ độc đều ăn các món có thịt bò; những người không bị ngộ độc thì không ăn thịt bò.”

“Nói cách khác, không phải món ăn nào có độc, mà là thịt bò có độc.” Hàn Bân trầm ngâm.

Vấn đề có lẽ nghiêm trọng hơn hắn tưởng.

Nếu chỉ là hạ độc trong nhà hàng, chỉ cần đóng cửa nhà hàng Wells, sẽ không ảnh hưởng đến người dân, nhưng nếu là nguyên liệu có độc, thịt bò độc có thể đến bàn ăn của người dân.

“Chúng ta cũng nghĩ vậy.” Điền Lệ nói.

“Đầu mối này rất quan trọng, phải nhanh chóng xác nhận.” Hàn Bân đáp, gọi điện cho Chu Ngạn Quân, hắn muốn thẩm vấn Từ Duy Minh một lần nữa.

…

Năm phút sau, phòng thẩm vấn.

Từ Duy Minh bị đưa vào ghế thẩm vấn, nhìn Hàn Bân, rồi nhìn Triệu Minh, hỏi: “Cảnh sát Hàn, ngài tìm ta có việc gì?”

“Từ Duy Minh, nghe câu ‘thành thật thì được khoan hồng, chống cự thì bị nghiêm trị’ chưa?”

“Nghe rồi, cảnh sát Hàn, ta sẵn sàng hợp tác điều tra, tuyệt đối không giấu giếm.” Từ Duy Minh nói.

“Ta nghe nói, để tiết kiệm chi phí, các nhà hàng tự chọn thường dùng nguyên liệu kém chất lượng, có đúng không?” Hàn Bân hỏi.

“Không có, tuyệt đối không, ta là người làm việc chân chính, không bao giờ dùng nguyên liệu kém để lừa khách hàng, như vậy là phá hủy thương hiệu của mình.” Từ Duy Minh nói.

“Vậy tại sao nhà hàng Wells lại mua thịt bò có độc?” Hàn Bân hỏi.

“Không thể nào.”

“Chúng ta đã hỏi người bị ngộ độc, hầu hết đều ăn các món có thịt bò; những người không bị ngộ độc thì không ăn thịt bò,

giải thích thế nào?" Hàn Bân nói.

"Có thể ai đó đã hạ độc thịt bò?" Từ Duy Minh toát mồ hôi.

Hạ độc và mua thịt bò có độc là hai việc khác nhau, hắn không muốn đi tù.

"Các món làm từ thịt bò ít nhất có bảy, tám món, mỗi món dùng phần thịt bò khác nhau, ngươi nói thử làm sao hạ độc?" Hàn Bân hỏi lại.

Nếu một món có độc, có thể là bỏ độc vào món ăn, nhưng giờ món thịt bò nào cũng có độc, thì là do thịt bò có vấn đề.

"Có thể ai đó bôi độc lên thịt bò?" Từ Duy Minh đoán.

"Mất công như vậy, sao không bỏ thẳng vào muối."

Hàn Bân cười nhạt: "Ta đã cho người gửi thịt bò trong kho của nhà hàng đi xét nghiệm, ngươi đừng ôm hy vọng."

"Cảnh sát Hàn, ta coi nhà hàng là sự nghiệp cả đời, không thể dùng nguyên liệu kém lừa khách, đó không phải là phá hoại thương hiệu của mình sao." Từ Duy Minh vò đầu, nói tiếp:

Chương 269: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Thịt bò trong nhà hàng chúng ta, trước đây giá không dưới 26 tệ một cân, giờ giá thịt bò tăng, giá nhập ít nhất 30 tệ một cân, chúng ta chưa bao giờ mua nguyên liệu kém, toàn là tốt nhất.”

“Thịt bò lần này nhập khi nào?” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Sáng hôm qua.”

“Bao nhiêu?”

“Nửa con.”

“Mua ở đâu?”

Từ Duy Minh gãi đầu: “Cụ thể thì ta không nhớ.”

“Không phải ngươi tự mua thịt bò?”

“Nhà hàng có quản lý mua hàng, thực phẩm do hắn mua, đầu bếp kiểm tra, ta quản nhiều việc, không thể làm hết.” Từ Duy Minh nói.

“Tên và liên lạc của quản lý mua hàng và đầu bếp.” Hàn Bân nói.

“Quản lý mua hàng là Ngô Tiểu Hải, đầu bếp là Vương Tiêu, số điện thoại ta không nhớ, lưu trong điện thoại.”

“Hai người ở đâu?”

Từ Duy Minh nghĩ một lúc: “Vương Tiêu ta không rõ; Ngô Tiểu Hải ở Tử Vi Gia Viên, tòa 6, khu nhà 3, phòng 204.”

Hàn Bân vuốt mũi, hỏi: “Sao ngươi nhớ rõ địa chỉ của Ngô Tiểu Hải vậy?”

“Hắn là em vợ ta.”

Hàn Bân hỏi thêm vài câu rồi rời phòng thẩm vấn.

Điền Lệ, Lý Huy, Tôn Hiểu Bằng cũng từ phòng quan sát bên cạnh đi ra.

Hàn Bân nhìn mọi người: “Thẩm vấn vừa rồi các ngươi nghe thấy, ta đoán bò đã ăn Tetramine trước khi chết, nên nơi hạ độc không phải nhà hàng, mà là lò mổ hoặc nhà nuôi, phải nhanh chóng xác định nguồn gốc thịt bò độc, nếu không, thịt bò độc lưu thông trên thị trường, sẽ có nhiều người bị ngộ độc.”

“Chết tiệt, bọn người này thật thiếu đạo đức, bán cả thịt bò độc.” Lý Huy chửi.

“Vì tiền, họ dám làm mọi thứ.” Điền Lệ cười nhạt.

“Trong nước, quản lý thực phẩm còn lỏng lẻo, ở nước ngoài thì đã bị phạt nặng, ai dám làm?” Triệu Minh cảm thán.

“Được rồi, đừng than phiền, ta sắp xếp nhiệm vụ.”

Hàn Bân ngắt lời mọi người, dặn: “Điền Lệ, Triệu Minh, các ngươi tìm số điện thoại và địa chỉ của đầu bếp Vương Tiêu, triệu tập hắn đến đồn.”

“Bân Ca, có cần xin lệnh tạm giữ không?” Triệu Minh hỏi.

“Ta sẽ gọi điện cho Trịnh đội xin lệnh, nhưng vụ này đặc biệt, thịt bò độc có thể lưu thông trên thị trường, sẽ có nhiều người bị ngộ độc, nên phải làm gấp, thủ tục bổ sung sau.” Hàn Bân dặn.

“Rõ.”

“Lý Huy, Hiểu Bằng, các ngươi đi bắt Ngô Tiểu Hải, hắn là người phụ trách mua hàng, chắc chắn biết nguồn gốc thịt bò độc.”

“Rõ.”

Sau đó, Hàn Bân và mọi người chia nhau hành động.

Trên đường đến Tử Vi Gia Viên, Hàn Bân gọi điện cho Trịnh Khải Hoàn, báo cáo tiến độ điều tra và chia sẻ suy đoán của mình.

Trịnh Khải Hoàn đồng tình, không có gì quan trọng hơn tính mạng người dân, chỉ cần nhanh chóng xác định nguồn gốc thịt bò độc, lập tức kiểm soát thịt bò độc, mọi thủ tục có thể bổ sung sau.

Không ai biết thịt bò độc có bao nhiêu, đó mới là điều đáng sợ.

…

Tử Vi Gia Viên, tòa 6, khu nhà 3, phòng 204.

“Cộc cộc.”

Hai tiếng gõ cửa vang lên, trong nhà không có ai đáp.

“Cộc cộc cộc…” Lại có tiếng gõ cửa.

“Ai đấy?” Bên trong vang lên tiếng phụ nữ.

“Cục giám sát quản lý, mở cửa.” Bên ngoài có tiếng nam.

“Cục giám sát đến làm gì?” Phụ nữ hỏi lại.

“Chúng ta tìm quản lý mua hàng của nhà hàng Wells, Ngô Tiểu Hải.”

“Hắn không có nhà, các ngươi đến lần sau.” Phụ nữ nói.

“Mở cửa trước đã.” Nam ngoài cửa nói.

Phụ nữ nhìn qua lỗ quan sát, thấy người đàn ông mặc đồng phục xanh đậm, mới mở cửa, miệng lẩm bẩm: "Các ngươi vào cũng vô ích, Ngô Tiểu Hải không có nhà."

Ngoài cửa có ba người đàn ông, Lý Huy đứng giữa mặc đồng phục cục giám sát, Hàn Bân và Tôn Hiểu Bằng mặc thường phục.

Hàn Bân nhìn người phụ nữ mở cửa, hơn hai mươi tuổi, dáng nhỏ nhắn, hỏi: "Ngươi tên gì?"

"Ngươi là ai? Sao không mặc đồng phục?" Phụ nữ nghi ngờ hỏi.

Hàn Bân giơ thẻ cảnh sát: "Ta là cảnh sát hình sự."

"Cảnh sát?" Phụ nữ lùi một bước: "Các ngươi đến làm gì?"

"Chúng ta tìm Ngô Tiểu Hải." Hàn Bân bước vào nhà.

"Này này, ngươi đừng vào, Ngô Tiểu Hải không có nhà." Phụ nữ nói.

Hàn Bân nhìn quanh nhà, ra hiệu cho Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng: "Lục soát."

"Các ngươi dựa vào gì lục soát nhà ta." Phụ nữ hỏi.

"Ngươi ngồi ghế sô pha, ta có vài câu hỏi." Hàn Bân quát.

Phụ nữ sợ hãi, không phục, ngồi xuống ghế sô pha, khoanh tay, quay mặt đi chỗ khác.

Hàn Bân bật máy ghi hình, nói: "Ta sẽ ghi lời khai, hỏi gì đáp nấy."

"Họ tên, tuổi, giới tính, dân tộc…"

"Tạ Quế Phương, 24 tuổi, nữ, người Hán…"

"Ngươi có quan hệ gì với Ngô Tiểu Hải?"

"Bạn bè."

“Hắn có sống ở đây không?”

“Có.”

“Hắn đâu?”

“Ta không biết.”

“Ngươi làm việc ở đâu?”

“Nhà hàng Wells.”

“Ngươi làm gì ở nhà hàng?”

“Phục vụ.”

Lúc này, Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng trở lại phòng khách, lắc đầu với Hàn Bân.

Hàn Bân lấy điện thoại, gọi cho Ngô Tiểu Hải.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được…”

“Tạ Quế Phương, ngươi làm việc ở nhà hàng Wells, biết chuyện gì xảy ra, ta hy vọng ngươi đừng bao che cho Ngô Tiểu Hải.” Hàn Bân cảnh báo.

“Ta không bao che, thật sự không biết hắn ở đâu?” Tạ Quế Phương nhún vai.

“Ngươi có liên lạc được với hắn không?”

“Hắn tắt máy, các ngươi liên lạc không được, ta sao liên lạc.” Tạ Quế Phương cười nhạt.

“Hiểu Bằng, ngươi tiếp tục ghi lời khai.”

“Rõ.” Tôn Hiểu Bằng đáp, ngồi xuống ghế sô pha tiếp tục ghi lời khai.

Hàn Bân kéo Lý Huy sang một bên, thì thầm.

Chương 270: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nói xong, Hàn Bân quay lại ghế sô pha, vừa xem điện thoại, vừa nghe Tôn Hiểu Bằng ghi lời khai.

Nhưng hỏi mãi, vẫn là câu trả lời qua loa, không có thông tin hữu ích, hễ hỏi đến hành tung của Ngô Tiểu Hải, Tạ Quế Phương đều không biết.

Thấy vậy, Hàn Bân biết hỏi nữa cũng vô ích, gọi Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng rời đi.

…

Rời nhà Ngô Tiểu Hải, Tôn Hiểu Bằng có chút khó chịu: "Cô ta ranh lắm, không nói được câu nào hữu ích."

"Cô ta từ đầu đến cuối không hỏi tại sao cảnh sát tìm Ngô Tiểu Hải, chắc chắn biết chút nội tình." Hàn Bân đoán.

"Bân Ca, sao không đưa cô ta về đồn?" Tôn Hiểu Bằng hỏi.

"Về đồn, cô ta vẫn nói không biết, chúng ta không có chứng cứ, không thể kéo dài." Hàn Bân lắc đầu.

"Vậy giờ chúng ta đi đâu tìm Ngô Tiểu Hải?" Tôn Hiểu Bằng hỏi.

Không tìm được Ngô Tiểu Hải, không tìm được nguồn gốc thịt bò độc, như lưỡi kiếm treo trên đầu thành phố Cầm Đảo.

……

Trong phòng, Tạ Quế Phương đứng ở cửa, nhìn ra ngoài qua lỗ mắt mèo, tai dán sát cửa để nghe ngóng.

Một lúc sau, nàng mới quay lại ghế sô pha, thở phào nhẹ nhõm.

Nàng lấy điện thoại ra, gọi một số lạ.

"Tu… tu…"

Một lúc sau, điện thoại kết nối, giọng một người đàn ông vang lên: "Alo, Tiểu Phương, tìm ta có việc gì?"

"Hải ca, vừa rồi cảnh sát đến nhà tìm ngươi."

"Ngươi không nói lộ ra chứ." Người đàn ông hỏi.

"Ta đâu có ngốc, chỉ nói vài câu qua loa, bọn họ không hỏi được gì hữu ích nên đã rời đi." Tạ Quế Phương nói.

"Vậy thì tốt." Người đàn ông gọi là Hải ca nói.

"Hải ca, bọn họ nói mình là cảnh sát hình sự, chuyện ở nhà hàng sẽ không lớn chuyện chứ." Tạ Quế Phương có chút lo lắng.

"Có thể xảy ra chuyện gì, chẳng qua là bị đau bụng thôi, cảnh sát tìm không ra người, một thời gian sau cũng sẽ không có gì nữa." Hải ca nói.

"Vậy ngươi khi nào về?"

"Đợi vài ngày xem tình hình thế nào, ngươi không có việc gì thì đừng gọi điện, kẻo bị cảnh sát phát hiện." Hải ca nói.

Tạ Quế Phương chu môi: "Ta nhớ ngươi mà."

"Đồ nhóc con, đợi gặp mặt rồi, ta sẽ cưng chiều ngươi." Hải ca cười gian nói.

"Ừm." Tạ Quế Phương đáp một tiếng, rồi cúp máy.

Đối tượng mà Tạ Quế Phương gọi điện chính là Ngô Tiểu Hải, nàng biết Ngô Tiểu Hải hiện đang ở đâu, nhưng nàng không có nghĩa vụ nói cho cảnh sát.

"Cộc cộc." Ngay lúc này, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa.

Tạ Quế Phương giật mình: "Ai đó?"

"Tiểu thư Tạ, vẫn là ta, xin mở cửa." Bên ngoài vang lên giọng của Hàn Bân.

"Sao hắn lại quay lại? Chẳng lẽ nghe thấy ta gọi điện cho Hải ca?" Tạ Quế Phương có chút lo lắng, tự nhủ:

"Không thể nào, hắn đâu phải tai thính, ta gọi điện trong nhà, sao hắn có thể nghe được."

"Cộc cộc, mở cửa."

Tạ Quế Phương hít một hơi thật sâu, từ từ mở cửa, nhìn thấy Hàn Bân và hai người khác đứng ngoài cửa: "Các ngươi sao lại quay lại?"

"Xin lỗi, ta làm rơi điện thoại, có lẽ rơi trong nhà ngươi." Hàn Bân giải thích.

"Không thể nào, điện thoại của ngươi sao có thể rơi trong nhà ta, ta không thấy." Tạ Quế Phương nhíu mày.

"Thật sự ở trong nhà ngươi, ta vừa gọi điện và nghe thấy giọng của ngươi." Lý Huy lắc điện thoại của mình, màn hình đang hiện cuộc gọi.

Lập tức, sắc mặt Tạ Quế Phương trở nên khó coi: "Sao có thể, nếu không có ai nghe máy, làm sao ngươi có thể gọi được?"

Hàn Bân bước vào nhà, lấy điện thoại của mình từ kẽ ghế sô pha, cười nói: "Ngươi xem, nó ở đây, có lẽ ngươi vô tình

ngồi lên, nhấn vào nút nhận cuộc gọi.”

Thấy điện thoại của Hàn Bân đang trong cuộc gọi, sắc mặt Tạ Quế Phương trở nên vô cùng khó coi, thầm chửi: “Ta tin ngươi cái gì, đồ cảnh sát hôi thối!”

“Tiểu thư Tạ, ngươi có gì muốn nói với ta không?” Hàn Bân hỏi.

“Ta… ta không…” Tạ Quế Phương lắp bắp một hồi, không nói được gì, cúi đầu im lặng.

“Ngươi không nói, ta sẽ nói.” Hàn Bân ngồi xuống ghế sô pha, ra hiệu nàng cũng ngồi:

“Ta sẽ giảng cho ngươi biết về tội bao che: Biết rõ là tội phạm, nhưng lại đưa ra bằng chứng giả dối để che giấu tội phạm hoặc giúp họ ẩn náu, tiêu hủy bằng chứng, làm cho họ trốn tránh sự trừng phạt của pháp luật; nếu tình tiết nghiêm trọng, sẽ bị phạt từ ba năm đến mười năm tù giam.”

“Ngài đừng dọa ta, có nghiêm trọng vậy không?” Tạ Quế Phương ngạc nhiên hỏi.

“Bốp!”

Lý Huy đập bàn, quát: “Vụ án đã chuyển từ đồn cảnh sát sang đội hình sự, ngươi nghĩ chúng ta đến đây để chơi sao?”

“Ta không bao che, ta không muốn ngồi tù.” Tạ Quế Phương hoảng sợ, vung tay.

“Tội bao che có nặng có nhẹ, tình tiết nhẹ, phạt tù dưới ba năm, cải tạo hoặc quản chế; chỉ cần ngươi hợp tác điều tra, tìm ra Ngô Tiểu Hải sớm, có công lao, sẽ được giảm nhẹ hình phạt.” Hàn Bân khuyên.

Tạ Quế Phương nắm chặt tay, mặt hiện lên vẻ lưỡng lự, im lặng.

Một lúc sau, Hàn Bân có chút mất kiên nhẫn, lấy còng tay từ lưng ra, đặt lên bàn:

"Bốp!"

Tạ Quế Phương giật mình: "Ta biết hắn ở đâu, ta sẽ dẫn các ngươi đi tìm hắn…"

Cầm Đảo, Thôn Hàn Gia.

Thôn Hàn Gia thuộc khu vực đô thị hóa, trung tâm thôn có một chợ thôn Hàn Gia, có nhiều công nhân lao động ngoại tỉnh, tình hình phức tạp.

Ngô Tiểu Hải thuê một căn nhà tự xây, tiền thuê trả hàng tháng, môi trường bình thường nhưng không bị hạn chế nhiều, không lo người khác tìm thấy mình.

Chương 271: Tiêu Đề 《Ẩn》

Cảnh sát có giỏi đến mấy, cũng không thể lật ngược cả thành phố Cầm Đảo.

Trong nhà không có nhiều đồ đạc, chỉ có giường, bàn, ghế, tủ, không có cả ti vi, may mà có wifi để lên mạng.

Ngô Tiểu Hải nằm trên giường, dùng điện thoại lướt mạng tìm hiểu tình hình của Nhà hàng Wells, nhưng không có nhiều thông tin, càng tìm càng bực bội.

Không muốn suy nghĩ gì nữa, hắn đăng ký một tài khoản mới chơi game, bắt đầu hành hạ những người mới.

Chơi một lúc, thấy không hứng thú, đối thủ toàn là máy, muốn chơi tài khoản cũ, lại không dám.

"Haizz…" Ngô Tiểu Hải thở dài, tự an ủi, mình chỉ mua nguyên liệu giá rẻ, có thể xảy ra chuyện gì lớn chứ.

"Cộc cộc." Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Ngô Tiểu Hải bật dậy: "Ai đó?"

"Ta là chủ nhà."

"Có việc gì không?"

"Ta đưa ngươi chìa khóa cổng." Chủ nhà nói.

"Ồ." Ngô Tiểu Hải thở phào, bước đến cửa phòng, mở cửa.

Nhưng, cửa vừa mở được một nửa.

"Bốp!" Cửa bị đá bật ra.

Ngô Tiểu Hải sợ ngây người.

“Cảnh sát, không được động đậy!” Hàn Bân xông vào đầu tiên, theo sau là Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng.

Ba người như sói hổ, lập tức khống chế Ngô Tiểu Hải.

Ngô Tiểu Hải bị choáng váng, chưa kịp phản ứng, đã bị khống chế.

“Tên gì?” Hàn Bân hỏi.

“Ngô Tiểu Hải.”

“Biết vì sao bắt ngươi không?” Hàn Bân nhắc hắn dậy.

“Sao các ngươi tìm được ta?” Ngô Tiểu Hải hỏi lại.

“Ít nói nhảm, ngoan ngoãn đi.” Lý Huy ấn hắn xuống, cùng Tôn Hiểu Bằng một trái một phải, dẫn hắn ra khỏi nhà.

Bên ngoài có mấy cảnh sát hỗ trợ, cùng một cô gái trẻ.

Ngô Tiểu Hải ra ngoài, thấy cô gái trẻ, mắt đỏ lên:

“Tạ Quế Phương, ngươi đồ đàn bà thối tha, ta tin tưởng ngươi như vậy, ngươi lại bán đứng ta.”

“Hải ca… ta không… ta không phải…” Tạ Quế Phương nghẹn ngào.

“Nếu không phải ngươi, sao ngươi ở đây? Nếu không phải ngươi dẫn cảnh sát đến, họ sao có thể nhanh chóng tìm thấy ta!” Ngô Tiểu Hải hét lên.

“Ta không muốn, ta không còn cách nào, ta không muốn ngồi tù…” Tạ Quế Phương khóc.

Chu Ngạn Quân cũng đến, giơ ngón cái với Hàn Bân: “Vẫn là đội hình sự các ngươi giỏi, nhanh chóng bắt được tên này.”

“Cảnh trưởng Chu quá khen, cũng nhờ có sự hỗ trợ của các ngài.” Hàn Bân cười, xã giao.

“Nên làm.”

Chu Ngạn Quân vỗ vai Hàn Bân: “Ta sẽ sắp xếp phòng thẩm vấn, về đến sở có thể trực tiếp thẩm vấn.”

“Không kịp, thẩm vấn ngay trên xe, tìm ra nguồn gốc thịt bò độc, chúng ta lập tức đến hiện trường phong tỏa.” Hàn Bân nói.

Chu Ngạn Quân gật đầu, dù cấp bậc cao hơn Hàn Bân, nhưng vụ án đã chuyển cho đội hình sự, vẫn để Hàn Bân quyết định.

Trong xe tải cảnh sát, ghế ngồi được sắp xếp lại, biến thành phòng thẩm vấn tạm thời, Hàn Bân thẩm vấn, Lý Huy ghi chép.

Hàn Bân vào thẳng vấn đề: “Tên, tuổi, giới tính, dân tộc…”

“Các ngươi không biết sao, nếu không sao bắt ta.” Ngô Tiểu Hải nói.

“Ngươi thái độ gì vậy, biết tình hình không?”

“Ta thái độ vậy, không biết các ngươi bắt ta vì sao.” Ngô Tiểu Hải nói.

“Vậy sao ngươi trốn?”

“Ta không trốn, chỉ không muốn thấy Tạ Quế Phương, muốn đổi chỗ ở.” Ngô Tiểu Hải cãi.

“Ở Nhà hàng Wells, có người chết vì ngộ độc thực phẩm, vụ án đã chuyển sang đội hình sự, không phải ngươi muốn lừa là lừa được.” Hàn Bân lạnh lùng nói.

“Chết người rồi!” Ngô Tiểu Hải kinh ngạc: “Sao có thể?”

“Ngươi là quản lý thu mua của nhà hàng, nguyên liệu có vấn đề hay không, ngươi không biết sao? Hơn nữa, chúng ta đã bắt ngươi, chắc chắn có bằng chứng.” Hàn Bân nói.

“Cảnh sát, ngươi không hiểu công việc thu mua, ai làm cũng sẽ lợi dụng một chút, ta cũng theo quy tắc mà làm.” Ngô Tiểu Hải nói.

“Thịt bò, ngươi mua ở đâu?”

“Ở chợ đầu mối.”

“Giá bao nhiêu?”

“Cái này…”

“Nói.”

“Hai mươi tệ một cân.”

“Hai mươi tệ một cân?”

Lý Huy bật cười, trợn mắt: “Bây giờ thịt đắt cỡ nào, hai mươi tệ một cân thịt lợn còn không mua nổi, còn nói không có vấn đề!”

“Nhà hàng chúng ta mua nhiều nên giá sỉ.” Ngô Tiểu Hải cãi.

“Ngươi mua ở chợ nào, dẫn chúng ta qua đó.” Hàn Bân nói.

Ngô Tiểu Hải có chút do dự.

Lý Huy vỗ đầu hắn: “Nói!”

Ngô Tiểu Hải rụt cổ, thừa nhận: “Chợ Cửu Hoa.”

Nửa giờ sau, mọi người đến Chợ Cửu Hoa.

Đây là một chợ lớn, có bán rau, hoa quả, hải sản, thịt, chỉ riêng quầy thịt đã có hơn mười quầy.

Dưới sự dẫn dắt của Ngô Tiểu Hải, mọi người đến một quầy thịt, bên cạnh có biển hiệu “Lão Tiền Tiệm Bò”.

Bên quầy có một đôi nam nữ, khoảng hơn bốn mươi tuổi, trông giống vợ chồng.

“Chính là ở đây mua.” Ngô Tiểu Hải chỉ vào Lão Tiền Tiệm Bò nói.

Người đàn ông bên quầy thấy không ổn, nói nhỏ với người phụ nữ bên cạnh, người phụ nữ cởi tạp dề, quay người định đi.

“Chặn lại.” Hàn Bân nói.

Hai cảnh sát tiến lên, chặn người phụ nữ.

“Các ngươi làm gì vậy?” Người đàn ông bên quầy hỏi.

“Chúng ta là cảnh sát.” Hàn Bân giơ thẻ cảnh sát, hỏi: “Ngươi tên gì?”

“Ta họ Tiền, sao vậy, sao cản vợ ta.”

“Ngươi có quen hắn không?” Hàn Bân chỉ vào Ngô Tiểu Hải.

“Không quen.” Ông Tiền lắc đầu.

“Ngươi nói dối, ta mới mua thịt bò ở đây, ngươi sao có thể không quen ta.” Ngô Tiểu Hải nói.

Chương 272: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Mua thịt bò nhiều người, ta không nhớ rõ.” Ông Tiền nói.

“Thanh toán thế nào?” Hàn Bân hỏi.

“Tiền mặt.” Ngô Tiểu Hải nói.

“Ta thực sự không quen hắn.” Ông Tiền nhún vai.

Hàn Bân nhìn quanh, không thấy camera, camera ở cửa chợ chỉ chứng minh Ngô Tiểu Hải đã đến chợ, không chứng minh mua thịt ở quầy ông Tiền.

“Ngươi nói dối, ta mua thịt bò ở nhà ngươi, ngươi còn nói, cả chợ này không tìm được nơi nào bán thịt bò rẻ hơn nhà ngươi.” Ngô Tiểu Hải nói.

“Ngươi nói dối, có bằng chứng không?” Ông Tiền cười nhạt, quay đầu.

“Ông Tiền, đừng tỏ ra thông minh, ngươi không thừa nhận Ngô Tiểu Hải mua thịt ở đây, chứng tỏ ngươi biết thịt nhà ngươi có vấn đề, cố tình phạm tội, tội càng nặng.” Hàn Bân lạnh lùng nói.

“Cảnh sát cũng phải nói có chứng cứ, không thể oan uổng người ta.” Ông Tiền cứng rắn nói.

Hàn Bân rất khinh thường loại người vì tiền mà bất chấp mọi thứ, chỉ cần có tiền, không quan tâm người khác sống chết.

Chu Ngạn Quân bước đến, nói: “Hay là đem thịt bò đi kiểm tra, chỉ cần có độc, hắn không thể chối cãi.”

“Thịt bò chắc chắn phải kiểm tra, nhưng trước khi có kết quả, có thể nhiều người sẽ ăn thịt bò độc, dẫn đến ngộ độc hoặc chết, chúng ta không thể chờ.” Hàn Bân nói.

Chu Ngạn Quân nghiêm mặt: “Ngươi quyết định đi.”

“Cảnh trưởng Chu, ngài và Tôn Hiểu Bằng thẩm vấn ông Tiền.”

“Ta và Lý Huy thẩm vấn bà chủ.”

“Được.”

Người phụ nữ bán thịt được đưa vào xe tải.

Hàn Bân thẩm vấn, Lý Huy ghi chép.

Hàn Bân hỏi theo quy trình: “Tên, tuổi…”

“Lưu Ngân Phụng, 37 tuổi…”

Hàn Bân mở lời thẳng thắn: “Ngươi có mấy đứa con?”

Nữ chủ quán có chút nghi hoặc nhưng vẫn trả lời: “Một đứa.”

“Lưu Ngân Phụng, ngươi chắc rõ, thịt bò ngươi bán có vấn đề. Ngươi bán thịt bò độc cho quán ăn, không sợ con mình ăn phải sao?” Hàn Bân nói. Lưu Ngân Phụng không trả lời, nàng đã dặn con từ trước, khi ra ngoài chỉ được ăn chay.

“Bân Tử, ngươi không hiểu rồi, những người này bán cái gì thì không ăn cái đó, giống như quê ta vậy, rau mùi trong ruộng đã mấy lứa, không ai ăn mà để hỏng ngoài ruộng.” Lý Huy cười khẩy.

“Tại sao?” Hàn Bân thật sự không hiểu, rau mùi có vấn đề gì.

“Người bán rau mùi hàng ngày thuê người phun thuốc, dân làng đều thấy, ai dám ăn của họ, dân thành phố thích ăn rau

mùi vì không biết chuyện này, còn như dân làng ta, ai thích ăn rau mùi đều tự trồng trong vườn nhà.” Lý Huy nói.

Hàn Bân nhíu mày, tiếp tục hỏi: “Con ngươi bao nhiêu tuổi?”

“Mười bốn tuổi.” Lưu Ngân Phụng đáp.

“Trai hay gái?”

“Gái.”

“Đúng tuổi dậy thì, nếu biết cha mẹ phạm tội vào tù, nàng sẽ nghĩ sao?” Hàn Bân thở dài.

“Đồng chí cảnh sát, ngài đừng dọa ta, chúng ta hiểu luật, sẽ không làm chuyện quá đáng.” Lưu Ngân Phụng nói.

“Với ngươi, thế nào là chuyện quá đáng?” Hàn Bân phản vấn.

Lưu Ngân Phụng lại im lặng.

“Ngô Tiểu Hải có mua thịt bò nhà ngươi không?”

Lưu Ngân Phụng vẫn im lặng.

“Đồng nghiệp của ta đã gửi thịt bò đi kiểm tra, ngươi không chủ động khai báo, cũng có thể bị kết tội, đến lúc đó tội càng nặng thêm.” Hàn Bân cảnh báo.

Lưu Ngân Phụng do dự một lúc, nói: “Chất lượng thịt bò có tốt có xấu, chẳng qua là khác biệt về mùi vị, sao có thể coi là tội được.”

“Thịt bò nhà ngươi bán đã gây chết người rồi.” Hàn Bân lạnh lùng nói.

“Không thể nào.”

“Nếu ngươi chủ động khai báo, nói ra nơi cung cấp thịt bò độc, vẫn có cơ hội lập công giảm án, có thể sớm ra ngoài chăm

con, nếu cùng chồng ngươi cứng đầu chống đối, chắc chắn sẽ lỡ mất tuổi thơ của con mình.” Hàn Bân nói.

“Thịt bò nhà ta không thể gây chết người.” Lưu Ngân Phụng hét lên.

“Chúng ta là cảnh sát hình sự, nếu không phải tình hình nghiêm trọng, chúng ta sẽ không can thiệp vụ này. Cảnh sát đã phát hiện chất độc trong thịt bò bán cho Ngô Tiểu Hải, ta tin rằng trong tiệm ngươi còn có thịt bò độc khác, nếu không khai báo chỉ làm tội nặng thêm.” Hàn Bân nói.

“Đồng chí cảnh sát, ngài nói thật không? Đừng lừa ta.” Lưu Ngân Phụng run rẩy.

Hàn Bân chỉ vào máy ghi hình: “Ta có nói dối trước máy quay không?”

Lưu Ngân Phụng hoảng loạn, mồ hôi đẫm trán, một lúc sau mới nói: “Nếu ta khai hết có thể không phải vào tù không?”

“Hợp tác với cảnh sát, chủ động khai báo, ta có thể giúp ngươi giảm án, còn việc có vào tù hay không là do tòa quyết định.” Hàn Bân nói.

“Con gái ta không thể thiếu ta, nàng đang tuổi nổi loạn, không được.” Lưu Ngân Phụng khóc.

Hàn Bân chỉ vào đồng hồ: “Vậy ngươi khai nhanh, một khi kết quả kiểm tra thịt bò có, ngươi muốn giảm án cũng không kịp nữa.”

Lưu Ngân Phụng ôm mặt khóc một lúc, nghẹn ngào nói: “Ta nói, ta nói hết, Ngô Tiểu Hải mua thịt bò nhà ta.”

“Người khác ngoài Ngô Tiểu Hải thì sao?” Hàn Bân truy hỏi.

Lưu Ngân Phụng gật đầu, giọng vẫn còn khóc: “Còn hai nhà hàng khác.”

Câu chuyện tiếp tục, chỉ nói về một chi tiết.

Trong chiếc xe cảnh sát khác, Chu Ngạn Quân và Tôn Hiểu Bằng đang thẩm vấn chủ quán thịt bò.

“Tiền Quảng Dược, ngươi đừng mong thoát, cảnh sát đã có đủ chứng cứ buộc tội ngươi.” Chu Ngạn Quân quát.

“Cảnh sát, ta chỉ bán thịt bò, có tội gì?” Tiền Quảng Dược cười khẩy.

“Ngươi bán thịt bò độc, đã gây chết người, ngươi đã phạm tội, còn muốn chống đối.”

Chương 273: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Phải có chứng cứ, ngài không thể gán tội cho ta.” Tiền Quảng Dược tỏ vẻ oan ức.

“Thịt bò nhà ngươi đã gửi đi kiểm tra, chứng cứ sẽ có sớm thôi, lúc đó xem ngươi còn chối được không.” Chu Ngạn Quân nói.

“Cảnh sát, dù kiểm tra xong, cũng chỉ chứng minh chất lượng thịt bò nhà ta, phạt thì ta nhận, nhưng không chỉ mình ta bán thịt bò, chất lượng cũng khác nhau, ngài không chứng minh được Ngô Tiểu Hải mua thịt bò của ta, nhà hàng hắn bị ngộ độc không liên quan đến ta, ngài nói có đúng không?”

“Ngươi còn cứng miệng, đợi kết quả kiểm tra xem.” Chu Ngạn Quân tức giận.

“Ngài oan cho ta, ta chỉ là người buôn bán.” Tiền Quảng Dược thở dài.

“Cạch…” tiếng cửa xe mở, Hàn Bân đứng ngoài xe.

“Bân Ca, sao ngươi lại đến?” Tôn Hiểu Bằng ngạc nhiên.

“Ta thẩm vấn xong bên kia rồi, Lưu Ngân Phụng đã khai.” Hàn Bân nói.

“Tốt.”

Chu Ngạn Quân mỉm cười, Tiền Quảng Dược dù cứng đầu cũng không chịu nổi nếu vợ hắn khai.

“Đồng chí cảnh sát, ngươi không cần lừa ta, người ngay không sợ bóng nghiêng, ta không làm gì cả.” Tiền Quảng

Dược nói.

Hàn Bân nhìn Tiền Quảng Dược, rồi nói với Chu Ngạn Quân: "Cảnh trưởng Chu, theo lời khai của Lưu Ngân Phụng, còn hai nhà hàng khác mua thịt bò độc, ngài dẫn vài cảnh sát và Lý Huy đi kiểm tra."

"Không vấn đề." Chu Ngạn Quân xuống xe, quay lại nhìn Tiền Quảng Dược: "Hắn thì sao?"

"Để ta thẩm vấn." Hàn Bân nói.

"Cảm ơn." Chu Ngạn Quân vỗ vai Hàn Bân, dẫn vài cảnh sát và Lý Huy đi.

Hàn Bân lên xe, nhìn chằm chằm Tiền Quảng Dược, hỏi: "Vợ ngươi đã khai, ngươi còn muốn chống đối không?"

"Ngươi không cần dọa ta." Tiền Quảng Dược cười khẩy, vẻ mặt khó coi.

"Lưu Ngân Phụng đã đưa sổ sách cho ta, ghi số điện thoại của Ngô Tiểu Hải, số lượng và số tiền mua thịt bò, theo nàng khai là ngươi ghi sổ, chối được không?" Hàn Bân phản vấn.

"Khục." Tiền Quảng Dược khạc nhổ.

"Bốp!" một cái tát.

Hàn Bân đánh vào đầu hắn: "Ngươi khạc nhổ ai? Khạc nhổ vợ ngươi à."

"Ngươi khai thật đi, đừng tự chuốc lấy phiền phức, hiểu không?" Hàn Bân cảnh cáo.

Tiền Quảng Dược cúi đầu không nói.

"Hỏi ngươi đấy? Điếc à!" Tôn Hiểu Bằng quát.

"Hiểu rồi." Tiền Quảng Dược nhỏ giọng nói.

"Ta không nghe thấy." Hàn Bân nói.

“Ta hiểu rồi.” Tiền Quảng Dược lớn tiếng.

Hàn Bân uống ngụm nước, tiếp tục hỏi: “Thịt bò độc là ngươi bán cho Ngô Tiểu Hải?”

Tiền Quảng Dược do dự một lúc, mới chậm rãi đáp: “Đúng.”

“Sao trước đó không nhận?”

“Sợ chịu trách nhiệm.”

“Thịt bò độc nhập từ đâu?”

“Thôn Bắc Tây Chương.”

“Ngươi kể chi tiết việc nhập thịt bò độc.” Hàn Bân nói.

“Trong thôn có một hộ nuôi bò tên Tiền Tiến Phong, bò nhà hắn chết, ta mua với giá rẻ.”

“Mua bao nhiêu? Bao nhiêu con?”

“Một con hai ngàn, mua năm con.”

“Ngươi giỏi thật, mười ngàn mua năm con bò.” Hàn Bân cười khẩy.

“Bò nhà hắn chết, không nhờ ta mua, hắn không được đồng nào.” Tiền Quảng Dược nói.

“Bò nhà hắn chết thế nào?” Hàn Bân hỏi.

“Nghe nói bị đầu độc, cảnh sát đã đến, ở thôn Bắc Tây Chương gây chấn động không nhỏ, ngươi hỏi là biết.” Tiền Quảng Dược nói.

“Biết là bị đầu độc, ngươi còn dám mua?”

“Ta vứt đầu, ruột bò, nghĩ thịt không sao, không ngờ độc mạnh thế.” Tiền Quảng Dược thở dài.

“Nhà Tiền Tiến Phong tổng cộng chết bao nhiêu con bò?” Hàn Bân hỏi.

Tiền Quảng Dược nghĩ một lúc: “Hình như sáu con.”

“Vậy còn một con?”

“Chắc bị đồn công an địa phương mang đi kiểm tra.” Tiền Quảng Dược nói.

“Vụ đầu độc đã phá án chưa?” Hàn Bân hỏi.

“Ta bận làm ăn, không để ý.” Tiền Quảng Dược thở dài.

Hàn Bân chỉ vào hắn: “Tham lam!”

“Ta cũng vì sinh tồn.” Tiền Quảng Dược bất lực.

“Chúc mừng ngươi, không cần lo nữa, ăn cơm tù rồi.” Hàn Bân lạnh lùng nói.

……

Nửa giờ sau, Hàn Bân dẫn đội áp giải vợ chồng Tiền Quảng Dược và Lưu Ngân Phụng về Phân Cục Ngọc Hoa.

Xe cảnh sát vừa vào cổng, liền thấy trong sân đứng rất nhiều người, dẫn đầu dường như là Đới Minh Hàm, trong lòng không khỏi băn khoăn, đây là chào đón vị lãnh đạo nào?

Chẳng lẽ là một vị đại lão nào đó từ Cục thành phố đến.

Hàn Bân nhìn qua tình hình không đúng, nhắc nhở: “Tiến lên chút nữa.”

“Biết rồi.” Tôn Hiểu Bằng rất tinh ý, tránh đám người đứng trong sân chào đón.

Tuy nhiên, xe của Hàn Bân vừa đi qua, đám người chào đón liền xôn xao.

“Ê, xe đi qua rồi?” Đỗ Kỳ từ đội ba hình sự nói.

“Không phải đã nói rõ là chào đón đội hai sao?”

“Đội hai cũng quá không phối hợp, để Đới cục đứng đó.”

“Ta còn nghĩ, đợi Hàn Bân xuống xe sẽ vỗ tay, tên này cũng thật biết tát mặt.”

“Haha…”

Mọi người cười ầm lên.

“Đừng làm loạn!” Đới Minh Hàm quát một câu, bước nhanh về phía xe.

Đám người chào đón cũng ồn ào theo sau.

“Bân Ca, tình hình không đúng rồi, đám người này sao lại đuổi theo xe chúng ta?” Tôn Hiểu Bằng liếc nhìn gương chiếu hậu, có chút khó hiểu.

Hàn Bân quay đầu nhìn, thực sự là vậy.

“Dừng xe.” Hàn Bân nghĩ một lúc, cảm thấy không ổn, liền xuống xe cảnh sát.

Đới Minh Hàm dẫn một nhóm người bước tới, mặt có chút nghiêm nghị.

Hàn Bân vội vàng bước lên chào: “Đới cục, ngài đây là…”

“Ngươi không thấy chúng ta đứng đây đợi ngươi, liền lái xe đi qua?” Đới Minh Hàm nắm tay, đấm nhẹ vào ngực Hàn Bân.

Chương 274: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân cười khổ: "Đới cục, ta nào dám để ngài đợi, còn tưởng là lãnh đạo Cục thành phố đến, sợ làm lỡ công việc của ngài."

"Hừ." Đới Minh Hàm hừ một tiếng, quay đầu nói với đám người phía sau: "Giải tán đi."

"Phì…"

Không biết ai bật cười.

"Haha…"

Đám cảnh sát cũng cười ầm lên.

Lần đầu tiên thấy nghi thức chào đón mà bối rối như vậy.

Nhìn đám người giải tán, Hàn Bân không nhịn được hỏi: "Đới cục, ngài đây là?"

Đới Minh Hàm không trả lời thẳng: "Người đã bắt về rồi?"

"Bắt về rồi."

"Thịt bò độc đã thu giữ hết chưa?"

"Đã thu giữ hết." Hàn Bân đáp.

"Tốt! Ngươi làm rất tốt."

Đới Minh Hàm lộ vẻ hài lòng: "Trong vòng sáu giờ, đã phá được một vụ ngộ độc thực phẩm lớn, đội trưởng Trịnh quả không nhìn lầm người."

"Đây là việc ta nên làm." Hàn Bân nói.

Đới Minh Hàm gật đầu, tiếp tục nói: "Vụ án này đã được báo cáo lên Cục thành phố, thu hút sự chú ý cao độ của lãnh đạo, Phùng Bảo Quốc phó cục trưởng và Trần cục đã đến bệnh viện thăm hỏi các nạn nhân ngộ độc."

"Nghe đội trưởng Trịnh nói, số người ngộ độc đã tăng lên ba mươi hai?" Hàn Bân hỏi.

"Đúng vậy, may mà ngươi kịp thời bắt được nghi phạm bán thịt bò độc, nếu không, để tránh nhiều thịt bò độc hơn lưu thông ra thị trường, chính quyền có thể sẽ áp dụng biện pháp khẩn cấp, việc này sẽ làm lớn chuyện, thậm chí có thể kinh động đến ủy ban thành phố, ngươi lần này coi như đã nổi danh." Đới Minh Hàm cười nói.

Hàn Bân gãi đầu, hắn khi làm án không nghĩ nhiều như vậy, chỉ lo lắng nhiều dân thường bị ngộ độc, muốn nhanh chóng phong tỏa nguồn thịt bò độc.

"Đi, đến văn phòng ta, kể chi tiết tình hình thế nào." Đới Minh Hàm vỗ vai Hàn Bân.

Các cấp trên rất chú trọng vụ án này, nếu lãnh đạo gọi điện hỏi, Đới Minh Hàm tự mình không rõ thì sẽ rất rắc rối.

Hàn Bân kể lại chi tiết quá trình.

Đới Minh Hàm nghe rất chăm chú, tổng kết: "Không tồi, ngươi làm việc quyết đoán, đầu óc rõ ràng, dám chịu trách nhiệm, là người có thể làm việc."

"Đới cục, Tiền Tiến Phong ở thôn Bắc Tây Chương nghi ngờ bán thịt bò độc, có cần lập tức bắt về không?" Hàn Bân hỏi.

Đới Minh Hàm im lặng một lúc, mới mở miệng nói: "Thôn Bắc Tây Chương không thuộc quản hạt của chúng ta, hơn nữa theo lời khai của Tiền Quảng Dược, bò nhà Tiền Tiến Phong bị đầu độc chết, có lẽ đã báo cảnh sát địa phương, hai vụ án này

có chút giao thoa, ta sẽ liên hệ trước với đồn công an địa phương, để họ kiểm soát người.”

“Ục ục…” Bụng Hàn Bân kêu một tiếng.

Đới Minh Hàm cũng nghe thấy, cười nói: “Chưa ăn cơm sao?”

Hàn Bân có chút ngại ngùng: “Vụ án này khá gấp, trưa chưa kịp ăn.”

“Đi đi, ăn chút gì đó, có việc ta sẽ gọi ngươi.” Đới Minh Hàm nói.

…

Đội hai hình sự, văn phòng nhóm hai.

Hàn Bân vừa bước đến cửa, đã ngửi thấy mùi mì ăn liền.

Thơm quá.

Hàn Bân bước vào văn phòng, thấy Điền Lệ, Triệu Minh, Tôn Hiểu Bằng đều đang ăn mì.

Hàn Bân không nhịn được nuốt nước bọt: “Thơm thật, có phần ta không?”

“Bân Ca, chúng ta còn tưởng Đới cục mời ngươi ăn đại tiệc.” Triệu Minh cười nói.

“Đới cục dù có mời đại tiệc, cũng là mời cả đội chúng ta, ngươi lại chịu ăn mì.” Hàn Bân hừ một tiếng, chọn một gói mì vị gà nấu nấm trên bàn.

“Hehe, Bân Ca, ngươi đoán sai rồi, bây giờ đối với ta, không gì bằng ăn mì cho an tâm.” Triệu Minh nháy mắt.

“Hay ngươi chọn vị thịt bò hầm?” Điền Lệ trêu chọc.

“Thịt bò hầm có gì đáng sợ, với chút thịt bò của mì Khang Sư Phụ, ta ăn mười gói cũng không ngộ độc.” Triệu Minh hừ

nói.

“Haha…” Mọi người cười lớn.

…

Ăn xong mì, lại bắt đầu bận rộn.

Mặc dù vụ án đã được làm rõ, nhưng hồ sơ, thủ tục, tài liệu, ghi chép, đóng dấu, báo cáo kiểm tra đều không thể thiếu, bận rộn đến hơn bảy giờ tối mới tan làm.

Về đến nhà, đã là tám giờ tối.

Hàn Bân rửa mặt, mở một chai bia, một đĩa tôm khô, một đĩa đậu phộng rang, một đĩa cá khô, một quả dưa leo, nằm trên sofa uống bia, xem tivi, thư giãn một chút.

Ban ngày bận rộn cả ngày, Hàn Bân chịu áp lực rất lớn, đầu tiên, hắn lần đầu tiên với tư cách là trưởng nhóm hai độc lập làm án; hơn nữa, như Đới Minh Hàm nói, vụ án này liên quan đến quá nhiều người, chậm một phút, có thể có thêm một nạn nhân.

Hàn Bân phải nhanh nhất, nhanh hơn, nhanh nhất phá án.

Trong lúc xem tivi, Hàn Bân gửi vài tin nhắn WeChat cho Đàm Tĩnh Nhã, nhưng hai người trò chuyện không mấy sôi nổi, nói vài câu rồi chúc ngủ ngon, không có gì đặc biệt.

Cuộc đời mà, đâu phải lúc nào cũng suôn sẻ.

Gặp được một người vừa ý, thích hợp mọi mặt, lại gặp đúng thời điểm, xác suất rất thấp…

Đương nhiên, điều này cũng liên quan đến mắt nhìn và tiêu chuẩn chọn bạn đời của mỗi người.

Với gia thế, ngoại hình, công việc của Hàn Bân, nếu đối tượng là một người phụ nữ bình thường về ngoại hình, dáng vóc, khí chất, đối phương chắc chắn sẽ theo đuổi Hàn Bân.

Hàn Bân cũng là người thích điều gì phải làm điều đó cho tốt, không thể tìm người kém hơn bạn gái cũ, vậy thì chia tay làm gì? Tự tát vào mặt mình?

Hàn Bân có cảm tình tốt với Đàm Tĩnh Nhã, nhưng không rõ suy nghĩ của đối phương, nàng không bao giờ chủ động, cũng không từ chối.

Chương 275: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thôi thì cứ trò chuyện, không được thì đổi người khác.

Khi học đại học, bạn cùng phòng kế bên có một câu cửa miệng: "Bị một cô gái coi là dự bị, là tình si; bị hai cô gái coi là dự bị, là ngươi ngốc; bị mười cô gái coi là dự bị, là các nàng là dự bị của ngươi."

Đương nhiên, câu này chỉ để nghe, không thể coi là thật.

Yêu đương cần tinh thần, tình cảm cần duy trì, trừ khi không coi trọng công việc mà lơ là, ai có tinh thần và suy nghĩ làm dự bị cho người khác.

Hàn Bân không có sở thích này.

Cũng không thích đội mũ.

Theo hắn, thích một cô gái thì theo đuổi, theo đuổi được thì theo, không được thì buông tay, không cần lằng nhằng.

Phía trước sẽ còn người tốt hơn.

…

Sáng hôm sau.

Thời tiết trở lạnh, căng tin trống rỗng, có chút lạnh lẽo, đành mang cơm về văn phòng ăn.

Hàn Bân gọi một cái bánh rán, một cái bánh hẹ, về văn phòng lại hâm nóng một túi sữa, pha một cốc cà phê.

Lý Huy gọi một cái bánh kẹp thịt, một cái quẩy, một quả trứng trà, một bát sữa đậu nành.

Nhìn Hàn Bân nào là sữa, nào là cà phê, Lý Huy nhăn mặt: "Ngươi cũng cầu kỳ quá."

Hàn Bân cười: "Cuộc sống cần chút lễ nghi mà."

"Chỉ biết làm màu, ăn no là được rồi." Lý Huy hừ nói.

Điền Lệ cười, nhìn từ đầu đến chân Lý Huy.

Lý Huy bị nàng nhìn chằm chằm, tự mình cũng nhìn xuống, cảm thấy không tệ: "Sao vậy?"

Điền Lệ thở dài: "Cuối cùng cũng hiểu tại sao ngươi không có bạn gái."

Lý Huy "…"

"Huy Ca, ta nói cho ngươi, đàn ông nhất định phải lãng mạn, như vậy phụ nữ mới thích." Triệu Minh nháy mắt.

"Ngươi cũng là gà trống, năm mươi bước cười một trăm bước." Lý Huy lườm một cái, không biết đối phương lấy đâu ra tự mãn.

"Ta trước đây ở trường, cũng là nhân vật nổi bật, ta nói cho ngươi, các cô gái thích ta xếp hàng dài, xinh đẹp xếp hàng, dáng đẹp xếp hàng, học giỏi xếp hàng, ngươi nhìn qua, người đông như núi, trống chiêng rộn rã, cực kỳ hoành tráng." Triệu Minh ngẩng đầu, nghiêng bốn mươi lăm độ, nhìn lên trần nhà.

"Ê ê ê, ngươi làm gì vậy, bị dở hơi à." Trịnh Khải Hoàn bước vào văn phòng, gõ đầu Triệu Minh một cái.

"Haha…" Mọi người cười ầm lên.

Triệu Minh đỏ mặt, có chút ngại ngùng gãi đầu.

"Được rồi, nói chuyện chính." Trịnh Khải Hoàn nghiêm túc:

"Vụ án hôm qua làm rất đẹp, được lãnh đạo Cục thành phố và Trần cục, Đới cục khen ngợi, Trần cục đã lên tiếng, ngôi

sao cảnh sát tháng này là nhóm chúng ta.”

“Thật sao? Trần cục cũng khen chúng ta!” Điền Lệ ngạc nhiên.

“Ôi chao, tiền thưởng tháng này có hy vọng rồi.” Lý Huy vui mừng.

“Trần cục còn nói gì nữa, có nhắc đến ta không?” Triệu Minh tò mò.

“Trần cục nói, vinh dự thuộc về cả nhóm hai, hy vọng các ngươi cố gắng hơn, làm tốt mỗi vụ án, hắn coi trọng các ngươi, sẽ tiếp tục theo dõi.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Chậc chậc, nghe sướng tai thật.” Triệu Minh vỗ ngực.

Trịnh Khải Hoàn nhìn qua mọi người, ánh mắt dừng lại trên người Hàn Bân, nghiêm túc: “Ngoài ra, từ hôm nay, Hàn Bân chính thức trở thành tổ trưởng lâm thời của nhóm hai, phụ trách toàn bộ công việc của nhóm hai, mọi người sau này ủng hộ công việc của hắn, để nhóm chúng ta ngày càng phát triển.”

“Đội trưởng Trịnh, sao đột ngột vậy?”

Hàn Bân cũng ngạc nhiên, vốn tưởng nếu muốn trở thành tổ trưởng lâm thời, phải đợi Tằng Bình huấn luyện xong, khi hắn có chức vụ mới, mình mới thay hắn làm tổ trưởng lâm thời.

Thời gian này cũng là để kiểm tra năng lực của hắn.

“Đây là ý của Trần cục, theo lời hắn, cảnh sát hình sự là lực lượng nòng cốt của đội cảnh sát, lúc quan trọng phải dám lên, có thể lên, mới giữ được ổn định, bảo vệ an ninh của dân, ngươi làm được, đội hình sự cần người như ngươi.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Đây là công sức của cả nhóm hai, ta chỉ đóng vai trò dẫn đầu.” Hàn Bân khiêm tốn.

“Vậy ngươi hãy phát huy vai trò dẫn đầu, dẫn dắt đội viên nhóm hai cố gắng, trở thành lực lượng nòng cốt của phân khu, thậm chí toàn bộ Cầm Đảo.” Trịnh Khải Hoàn động viên.

“Vâng, ta sẽ tiếp tục cố gắng, không phụ lòng tin của lãnh đạo.” Hàn Bân nghiêm túc nói.

“Câu này ta thích nghe.”

Trịnh Khải Hoàn cười, nhìn mọi người, thấy không ai có ý kiến gì, mới tiếp tục nói:

“Có một nhiệm vụ, cần giao cho nhóm các ngươi.”

“Lại có vụ án mới sao?”

“Không tính là mới.” Trịnh Khải Hoàn nghĩ một lúc, tiếp tục nói:

“Mấu chốt của vụ ngộ độc thực phẩm vẫn là nguồn gốc thịt bò độc, mặc dù các ngươi bắt được Tiền Quảng Dược, nhưng vụ đầu độc bò ở thôn Bắc Tây Chương chưa phá, nếu còn bò bị đầu độc, có thể lại xuất hiện tình huống tương tự, vì vậy, cần các ngươi tiếp quản vụ án này.”

“Thôn Bắc Tây Chương không thuộc quản hạt của chúng ta, đồn công an địa phương đã điều tra vụ án này, chúng ta can thiệp có thích hợp không?” Hàn Bân nói.

“Đúng vậy, không phải cùng một phân cục, chúng ta đi, người lạ nơi đất khách, họ không hợp tác thì sao?” Lý Huy phụ họa.

“Đây là ý của cục trưởng Phùng, Cục thành phố không muốn có vụ án tương tự xảy ra, nên phái lực lượng cảnh sát tinh nhuệ, chính xác, nhanh chóng đánh tội phạm, các ngươi cũng đã quen với vụ án này, nên cử các ngươi đi.” Trịnh Khải Hoàn nói.

Vì là ý của lãnh đạo Cục thành phố, Hàn Bân không thể từ chối, nghiêm túc nói:

Chương 276: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Vâng, chúng ta thu dọn, lập tức lên đường.”

Tiền Tiến Phong chính là người thôn Bắc Tây Chương, vốn định bắt hắn về, xem ra chuyến này là không tránh khỏi.

Trịnh Khải Hoàn lại dặn vài câu, nói tình hình địa phương và người liên lạc ở thôn Bắc Tây Chương, rồi mới rời đi.

…

Trịnh Khải Hoàn vừa rời đi, trong phòng liền náo nhiệt.

“Bân Ca chúc mừng, thăng chức tăng lương, sau này phải bảo vệ ta.” Triệu Minh chúc mừng.

“Bân Ca, chúc mừng ngươi thăng chức.” Tôn Hiểu Bằng chắp tay, giọng thô kệch.

“Đừng gọi Bân Ca nữa, chút ý tứ cũng không có, sau này phải gọi Tổ trưởng Hàn.” Điền Lệ chỉnh.

“Đúng, vẫn là Chị Điền giác ngộ cao, sau này phải gọi Tổ trưởng Hàn.” Lý Huy phụ họa, sau đó ôm eo, than thở:

“Gần đây luôn cảm thấy đau eo, mệt mỏi, ra mồ hôi, tinh thần không phấn chấn, sao vậy nhỉ?”

“Huy Ca, ngươi bị suy thận, phải chữa gấp.” Triệu Minh nghiêm túc nói.

“Sao chữa?” Lý Huy hỏi.

“Ăn thận, ăn gì bổ đó, lập tức hiệu quả, bảo đảm ngươi chân không đau, eo không mỏi, ăn gì cũng ngon, cơ thể cường

tráng.” Triệu Minh khoác vai Lý Huy, rất ăn ý.

“Cái thận nướng ngon, nhưng giá quá đắt, chúng ta không nỡ.” Lý Huy vừa nói, mắt lại nhìn Hàn Bân.

Hàn Bân cười, còn không biết hai người này lại muốn mình mời khách, chỉ tay vào Lý Huy và Triệu Minh nói: “Không nỡ ăn thận nướng, thì mua Hoàng Nguyên Thận Bảo, tốt cho hắn, tốt cho ngươi.”

Lời vừa dứt, Lý Huy và Triệu Minh liền ngượng ngùng, hai người khoác vai càng thêm chướng mắt.

“Haha…”

Tôn Hiểu Bằng cười lớn.

Điền Lệ nhổ một cái: “Xì, chướng mắt.”

…

Lời của Hàn Bân có sức sát thương lớn.

Cả buổi sáng, Lý Huy và Triệu Minh không dám nhìn nhau, ngay cả ngồi xe cũng một trước một sau, không gần nhau một mét.

Đặc biệt là Lý Huy, nghĩ đến câu đó, liền buồn nôn.

Dù thận nướng chín vàng, đặt trước mặt, cũng không có cảm giác thèm ăn.

Thôn Bắc Tây Chương cách thành phố gần một giờ xe, dọc đường đi qua thôn Bắc Doanh, nhà Hàn Bân lại gần đường, đi qua cửa nhà, chỉ là đang làm nhiệm vụ, Hàn Bân không xuống xe.

Thôn Bắc Tây Chương thuộc thị trấn Tây Chương, vụ đầu độc bò do đồn công an thị trấn Tây Chương phụ trách.

Người chăn bò Tiền Tiến Phong đã bị cảnh sát địa phương khống chế, Hàn Bân và mọi người trực tiếp đến đồn công an

thị trấn Tây Chương.

Đồn công an thị trấn Tây Chương khá rộng, vừa vào là sân lớn, một dãy nhà hướng nam, cảnh sát không nhiều, lác đác đậu vài xe cảnh sát.

Xe Hàn Bân vừa vào sân, liền thu hút sự chú ý của cảnh sát đồn, dù là xe cảnh sát, nhưng đồn công an cơ sở không có loại xe SUV này.

Hàn Bân và mọi người vừa xuống xe, một người đàn ông trung niên tiến tới, cười nói: "Các vị chắc là đồng chí của Phân Cục Ngọc Hoa?"

Hàn Bân bắt tay đối phương: "Ta là Hàn Bân, tổ trưởng nhóm hai đội ba hình sự Phân Cục Ngọc Hoa."

"Tổ trưởng Hàn, chào ngài, ta là Triệu Ngọc Sinh, phó sở trưởng đồn công an thị trấn Tây Chương." Người đàn ông trung niên rất khách khí.

"Sở trưởng Triệu, chào ngài."

Giới thiệu qua lại xong, Triệu Ngọc Sinh mời Hàn Bân và mọi người vào văn phòng, có cảnh sát rót trà.

"Đồn công an nông thôn, môi trường đơn sơ, hy vọng các vị không để ý." Triệu Ngọc Sinh nói.

"Sở trưởng Triệu khách sáo rồi." Hàn Bân uống một ngụm trà, cười nói: "Trà núi Lao này ngon thật."

"Ta có một người anh họ trồng trà, mỗi năm trà mới xuống, đều gửi cho ta ít, nếu ngài thích, khi về mang chút, ta nhà còn nhiều." Triệu Ngọc Sinh cười.

"Uống được trà ngon như vậy, đã là khó lắm rồi, sao dám vừa uống vừa lấy." Hàn Bân cười.

“Tổ trưởng Hàn, ta nghe ngài nói giọng, chắc là người địa phương?” Triệu Ngọc Sinh hỏi.

“Ta là người Bắc Doanh.”

“Ồ, không xa, chúng ta là đồng hương.”

Hàn Bân đặt tách trà: “Đúng, nghe giọng ngài cũng thấy thân quen.”

Hai người lại trò chuyện, Hàn Bân chuyển chủ đề: “Sở trưởng Triệu, Tiền Tiến Phong giờ ở đâu?”

“Chúng ta nhận chỉ thị từ huyện, chiều qua đã bắt về, đang giam ở phòng giam bên cạnh, nhưng…” Triệu Ngọc Sinh ngập ngừng.

Hàn Bân đưa cho đối phương điếu thuốc: “Sao vậy?”

Triệu Ngọc Sinh nhận thuốc, lấy bật lửa châm cho Hàn Bân: “Có chút kích động.”

“Vào đồn công an còn làm loạn, đủ kiêu nhỉ.” Lý Huy cũng thèm, lấy điếu thuốc, tự châm, hít một hơi.

Hàn Bân cũng băn khoăn, nhìn đối phương hỏi.

“Bò nhà hắn bị đầu độc chết, báo cảnh sát, ta dẫn người đến hiện trường, cũng bỏ công điều tra, nhưng vụ án bế tắc, mấy manh mối đều đứt.” Triệu Ngọc Sinh hít một hơi thuốc, bất lực nói:

“Hôm qua, ta đi bắt người, hắn còn vui, tưởng vụ án có tiến triển, kết quả là bắt hắn, trong lòng không tránh được phản cảm; tối qua bị giam liền làm loạn, ta sợ hắn nghĩ không thông xảy ra chuyện, đêm qua không dám về nhà, canh hắn cả đêm.”

“Sở trưởng Triệu, vụ đầu độc bò cụ thể thế nào?” Hàn Bân hỏi.

Triệu Ngọc Sinh kéo ghế lại gần, nói: “Sáng mười bốn tháng mười, hơn chín giờ, Tiền Tiến Phong đến đồn báo án, mười giờ chúng ta đến hiện trường, có sáu con bò nằm ngoài chuồng, một con đã chết, năm con còn lại cũng sùi bọt mép, co giật, chân tay cứng đờ, ta nhìn triệu chứng biết ngay, chắc chắn là trúng thuốc độc.”

“Bò xử lý thế nào?” Hàn Bân hỏi.

“Con chết chúng ta gửi lên huyện xét nghiệm, năm con còn lại lúc đó chưa chết, chúng ta định đào hố chôn, Tiền Tiến Phong không đồng ý, hắn nghĩ còn cứu được; kết quả, hôm sau chúng ta đến hiện trường, Tiền Tiến Phong nói đã chôn rồi.” Triệu Ngọc Sinh giang tay, thở dài:

Chương 277: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Vì việc này, sở trưởng bị gọi lên huyện, tối về liền mở họp khẩn cấp, không nói gì khác, chỉ chửi mắng một trận, Tiền Tiến Phong đúng là hại người hại mình."

"Bò nhà Tiền Tiến Phong bị đầu độc thế nào?" Hàn Bân truy hỏi.

"Hắn sáng sớm dắt bò ra ngoài ăn cỏ, chắc cỏ bị rải thuốc chuột, bò ăn vào liền trúng độc."

"Báo cáo khám nghiệm bò thế nào?"

"Là do uống thuốc chuột."

"Hiện trường phát hiện manh mối gì?"

"Chúng ta tìm kiếm quanh hiện trường, hai ngày liên tục, tìm được một chai đựng thuốc chuột, và một dấu chân nghi ngờ của nghi phạm."

"Chai có dấu vân tay không?"

"Có, chúng ta gửi lên huyện đối chiếu, nhưng không trùng khớp với cơ sở dữ liệu dấu vân tay, nếu không cũng không tốn công thế này." Triệu Ngọc Sinh bất lực.

"Dấu chân thì sao?" Hàn Bân hỏi.

"Chờ chút."

Triệu Ngọc Sinh đi qua bên, mở tủ gỗ, lấy một tập tài liệu, đặt trước Hàn Bân: "Đây là hồ sơ vụ đầu độc bò, trong có ảnh và ghi chép về dấu chân."

Hàn Bân mở tài liệu, xem qua, kiểm tra ảnh dấu chân, dấu chân khá rõ, không thấy dấu hiệu mòn, chắc chưa đi lâu.

“Có đối tượng tình nghi không?” Hàn Bân hỏi.

“Tiền Tiến Phong khai hai đối tượng tình nghi, nhưng vân tay và dấu chân không trùng khớp.” Triệu Ngọc Sinh nói.

Hàn Bân nghĩ một lúc: “Ta muốn gặp Tiền Tiến Phong.”

“Được.”

Triệu Ngọc Sinh dụi tàn thuốc, tiếp tục nói: “Nhưng hắn vẫn còn kích động, sáng nay cảnh sát mang cơm đến, hắn không động đến chút nào.”

“Ta biết, sẽ cố gắng không kích động hắn.” Hàn Bân nói.

“Ta chuẩn bị sẵn một văn phòng, các ngươi có thể làm việc ở đó, ta sẽ bảo người đưa Tiền Tiến Phong đến.” Triệu Ngọc Sinh đứng dậy nói.

“Phiền ngài rồi.” Hàn Bân nói.

“Nên phiền ngươi mới đúng, đường xá xa xôi đến đây giúp ta điều tra vụ án, cần hợp tác ta sẽ hợp tác, đều vì sớm phá án mà.” Triệu Ngọc Sinh nói, dẫn Hàn Bân và mọi người ra khỏi văn phòng phó sở trưởng, đến một phòng rộng hơn không xa.

Trong phòng có sáu cái bàn, hai bàn ghép vào nhau, bên phải sát tường có tủ gỗ cao bằng người, bên trái sát tường có máy nước nóng.

Triệu Ngọc Sinh lấy điều khiển điều hòa, đặt lên bàn trong cùng: “Nông thôn chắc lạnh hơn thành phố, nếu lạnh, bật điều hòa sưởi.”

“Ngài chu đáo quá.” Hàn Bân cảm ơn.

Mùa xuân thu ở phương Bắc rất ngắn, khi vào giai đoạn chuyển mùa, nhiệt độ rất không ổn định, nắng và mưa có thể

chênh vài độ, thị trấn Tây Chương hôm nay thời tiết khá lạnh.

Sắp xếp xong, Triệu Ngọc Sinh rời văn phòng tạm thời, Hàn Bân và mọi người dọn dẹp đơn giản; không lâu sau, một cảnh sát dẫn một người đàn ông trung niên vào.

Người đàn ông bốn mươi tuổi, dáng không cao, mặt đen, vẻ mặt khổ sở, như ai thiếu hắn mấy trăm vạn.

"Tiền Tiến Phong, đây là đồng chí từ thành phố, chuyên đến điều tra vụ án đầu độc bò nhà ngươi, ngươi ngoan ngoãn trả lời, rõ chưa?" Cảnh sát dặn dò, gật đầu chào Hàn Bân rồi rời đi.

Hàn Bân quan sát Tiền Tiến Phong, đối phương cũng quan sát Hàn Bân và bốn người.

"Tiền Tiến Phong, biết vì sao chúng ta đến tìm ngươi không?" Hàn Bân mở lời.

Tiền Tiến Phong liếc nhìn Hàn Bân, không trả lời.

Hàn Bân không nói, lấy từ bàn một phong bì giấy, rút ra một xấp ảnh, đặt trước Tiền Tiến Phong:

"Xem đi."

Tiền Tiến Phong do dự, cuối cùng không nhịn được tò mò, cầm ảnh lên, xem qua loa, nhưng xem một lúc sắc mặt liền thay đổi.

"Đây… đây là ảnh gì?"

"Đây là những nạn nhân ngộ độc thịt bò nhà ngươi, nhỏ nhất bốn tuổi, lớn nhất sáu mươi lăm tuổi, hiện còn người đang điều trị trong bệnh viện." Hàn Bân rút một tấm ảnh, đặt trước mặt Tiền Tiến Phong:

"Vị lão gia này, không cứu được, đã chết."

Môi Tiền Tiến Phong run rẩy, sắc mặt thay đổi: "Việc này không liên quan ta, ta không nghĩ tới…"

"Ngươi tưởng nói không nghĩ tới là xong, đó là năm con bò, mấy ngàn cân thịt bò độc, ngươi có biết một khi lưu thông ra thị trường sẽ hại chết bao nhiêu người?" Hàn Bân chất vấn.

"Ta chỉ là nông dân, không nghĩ nhiều vậy." Tiền Tiến Phong biện giải.

"Đừng sỉ nhục từ nông dân, ba, mẹ, ông nội, bà nội ta đều là nông dân, họ đều là người thật thà, không làm chuyện thất đức như vậy." Lý Huy quát.

"Ngươi nhà là nông dân, phải biết nông dân khổ thế nào, mấy con bò là toàn bộ tài sản nhà ta, con ta năm nay vừa vào đại học, bò chết rồi, ta lấy gì trả học phí, nhà ta sống sao đây." Tiền Tiến Phong nghẹn ngào.

"Đây cũng không phải lý do ngươi bán thịt bò độc." Điền Lệ lạnh lùng.

"Ta cũng không muốn, nhưng nhà ta cũng phải sống, ta chỉ muốn đổi chút tiền, dù biết là bán rẻ, ít nhất không lỗ vốn." Tiền Tiến Phong hét.

"Ngươi quen Tiền Quảng Dược thế nào?"

"Đều là cùng thôn, ta với anh hắn là bạn học, vợ hắn với vợ ta cùng làng, tuy không thân, nhưng gặp mặt vẫn biết." Tiền Tiến Phong nói.

"Là hắn chủ động tìm ngươi?"

"Đúng, hắn là người bán thịt bò, biết bò nhà ta chết, muốn mua rẻ mấy con bò, ta lúc đầu cũng lo, sau đó hắn đưa mười ngàn, ta…" Tiền Tiến Phong che mặt khóc.

"Bất kể ngươi có oan ức gì, bán thịt bò độc là tội, phải bị pháp luật trừng trị." Điền Lệ nói.

“Tại sao!” Tiền Tiến Phong ngẩng đầu, nghẹn ngào hét:

“Bò nhà ta bị đầu độc chết, ta vẫn là nạn nhân, sao các ngươi không bắt kẻ đầu độc, ta là nạn nhân, tại sao cảnh sát không cho ta công bằng.”

Chương 278: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chuyện nào ra chuyện nấy.”

“Ta không quan tâm, không bắt được kẻ đầu độc, ta không đi đâu; nếu các ngươi ép ta, ta chết cho các ngươi xem.” Tiền Tiến Phong vẻ mặt quyết liệt.

“Tiền Tiến Phong, ngươi nói vậy không xấu hổ sao, không sợ bị con ngươi khinh thường?” Điền Lệ kích tướng.

“Ta không có tiền trả học phí cho con, ta không còn mặt mũi gặp nó, ta đã hết mặt mũi rồi!” Tiền Tiến Phong nắm tay, đấm mạnh vào bàn.

“Tiền Tiến Phong, chúng ta đã bắt ngươi, sẽ bắt được kẻ đầu độc, ta hy vọng ngươi tin tưởng, phối hợp, như vậy mới sớm bắt được nghi phạm, đòi lại công bằng cho mình.” Hàn Bân nói.

“Được, ta phối hợp.”

Tiền Tiến Phong trừng mắt, nhìn thẳng Hàn Bân, không nhượng bộ: “Nhưng ta vẫn nói, không bắt được kẻ đầu độc, ta không đi đâu; bắt được, ta nhận tội, các ngươi làm gì ta cũng được.”

Hàn Bân từ ánh mắt và thần thái của đối phương thấy sự tuyệt vọng.

Tình huống này, Hàn Bân trước đây chỉ thấy ở tử tù.

Với loại tội phạm không sợ chết này, xử lý khá khó khăn, hắn không sợ chết, cách thẩm vấn bình thường không hiệu

quả, phải tìm điểm mà hắn quan tâm.

“Chúng ta đã bắt ngươi, sẽ không để ngươi đi, vụ đầu độc ngươi không tránh được tội, đừng có tâm lý may mắn.” Hàn Bân cảnh cáo, tiếp tục:

“Ngươi cũng đừng chống đối cảnh sát, lãnh đạo rất chú trọng vụ án đầu độc bò, mới phái đội hình sự tiếp nhận, giờ làm bản ghi, ngươi chỉ cần trả lời nghiêm túc, hiểu chưa?”

Tiền Tiến Phong dùng tay áo lau mặt, lẩm bẩm: “Biết rồi.”

“Sáng mười bốn tháng mười, bò nhà ngươi ăn gì?” Hàn Bân hỏi.

“Sáng hôm đó, ta ăn xong mang bò đi thả, ta nhớ rất rõ không cho ăn cám, chỉ thả bò ăn cỏ không xa nhà, bò ăn một lúc thì có vấn đề, không lâu sau ngã xuống đất trúng độc, ta gọi vợ trông, mình chạy đến đồn công an thị trấn Tây Chương báo án.” Tiền Tiến Phong thở dài, tiếp tục hồi tưởng:

“Ta nhớ cảnh sát đến hiện trường lúc mười giờ, người không ít, ta tưởng rất nhanh phá án, kết quả điều tra mãi không ra gì, bò nhà ta giờ chết thế nào, câu trả lời rõ ràng cũng không có.”

“Ngươi có đối tượng tình nghi không?” Hàn Bân hỏi.

“Có.” Tiền Tiến Phong nhíu mày, nắm tay nói: “Tiền Tiến Hỉ, Lưu Bách Pha.”

“Sao nghi ngờ họ?”

“Tiền Tiến Hỉ là anh ta, chúng ta vì chuyện chia nhà mà bất hòa, mảnh đất ta thả bò, hắn luôn nói là của hắn, muốn đòi lại, ta không đưa, vì lý do này hai nhà đánh nhau không ít lần, ta hiểu hắn, việc này hắn làm được.” Tiền Tiến Phong chắc chắn.

“Còn Lưu Bách Pha?”

“Lưu Bách Pha đất sát đất nhà ta, lão ta không lý lẽ, nói bò nhà ta ăn cây nhà lão, còn nói sẽ đánh thuốc độc bò nhà ta, lần trước lão nói vậy trước mặt vài người trong làng, họ đều có thể làm chứng.”

“Cảnh sát hiện trường phát hiện dấu vân tay và dấu chân, không khớp với hai người.” Hàn Bân nói.

“Dù không phải hai người này làm, cũng có thể là người nhà họ làm, hoặc thuê người làm, việc này ta cũng nghĩ tới, sao cảnh sát không nghĩ ra.” Tiền Tiến Phong hừ nói.

“Cảnh sát chú trọng chứng cứ, dù nghi ngờ, cũng cần có manh mối, không thể chỉ dựa vào phán đoán cá nhân.” Hàn Bân nói.

“Ta không biết gì là phán đoán cá nhân, ta chỉ biết bò nhà ta chết chưa lâu, con trai Lưu Bách Pha đi làm xa, hắn không có tật giật mình sao chạy đúng lúc này?” Tiền Tiến Phong hỏi.

“Con trai Lưu Bách Pha bao nhiêu tuổi?” Hàn Bân hỏi.

“Khoảng hơn ba mươi.”

“Con trai Lưu Bách Pha tên gì?”

“Lưu Đạt.”

“Công an địa phương có đối chiếu vân tay của Lưu Đạt?” Hàn Bân truy hỏi…

“Vợ Lưu Đạt là người thị trấn Tây Chương, nghe nói ở đồn công an có quen biết, làm hay không ta biết sao?” Tiền Tiến Phong hừ nói.

Hàn Bân nhíu mày: “Mấy ngày trước khi xảy ra án, ngươi có thấy người đáng ngờ quanh đó?”

“Đất nhà Lưu Bách Pha bên cạnh, lúc nào muốn đến thì đến.” Tiền Tiến Phong càng nghĩ càng tức, mắt đỏ lên.

“Trừ Lưu Bách Pha và Tiền Tiến Hỉ, ngươi còn ai tình nghi?” Hàn Bân hỏi.

“Tối qua ta không ngủ, chỉ nghĩ chuyện này, còn một người tên Trương Lôi, mở cửa hàng cám ở thị trấn Tây Chương, trước đây ta thường dùng cám nhà hắn; mới đầu cám tốt, sau lại trộn lung tung, bò ăn không những không béo, còn gầy đi, ngươi nói tức không tức.” Tiền Tiến Phong mắng.

“Ngươi và hắn xảy ra xung đột?”

“Cám nhà hắn không tốt, ta không muốn dùng, chuyện bò gầy ta chưa tính, hắn còn dám đến đòi tiền cám còn lại, con ta lúc đó cũng ở nhà, chúng ta đánh hắn đi.” Nhắc đến con, Tiền Tiến Phong hiếm khi cười.

Hàn Bân vuốt cằm: “Người bán cám bao nhiêu tuổi?”

Tiền Tiến Phong nghĩ một lúc: “Chắc nhỏ hơn ta vài tuổi, gần bốn mươi.”

Thẩm vấn xong, Tiền Tiến Phong bị cảnh sát đưa lại phòng giam.

Hàn Bân ngồi trên ghế nhắm mắt suy nghĩ.

“Bân Tử, vụ này ngươi thấy sao?” Lý Huy hỏi.

“Chưa đến hiện trường, xem hiện trường rồi mới có phán đoán cơ bản.”

“Tiền Tiến Phong này thật vô lại, tự làm chuyện lớn như vậy, không hề ăn năn, còn dám mặc cả với cảnh sát.” Triệu Minh hừ nói.

“Tiền Tiến Phong coi bò còn hơn mạng mình, hắn như con bạc, đã đỏ mắt.” Điền Lệ lắc đầu.

Hàn Bân đồng tình với Điền Lệ: “Ta phân công nhiệm vụ, Điền Lệ, Triệu Minh, các ngươi triệu tập người bán cám

Trương Lôi, lấy lời khai.”

“Bân Ca, chúng ta nơi lạ đất khách, tìm không dễ.” Triệu Minh nói.

Chương 279: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chuyện này đơn giản, lát nữa nhờ sở trưởng Triệu cử hai cảnh sát đi cùng.” Hàn Bân nói, lại nhìn Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng:

“Hai ngươi đi hiện trường với ta.”

“Vâng.”

“Thình thịch.”

Lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa, sau đó, cửa phòng mở, Triệu Ngọc Sinh bước vào:

“Tổ trưởng Hàn, không làm phiền các ngươi chứ.”

“Không, ta đang muốn nhờ ngài giúp.” Hàn Bân đứng dậy đón.

“Có việc gì ngươi nói, đừng khách sáo.” Triệu Ngọc Sinh cười.

“Vừa lấy lời khai Tiền Tiến Phong, hắn khai thêm hai đối tượng tình nghi mới, ta định triệu tập, nhờ ngài cử hai cảnh sát dẫn đường.”

“Không vấn đề, đó là việc ta nên làm.” Triệu Ngọc Sinh đáp, rồi đổi giọng: “Nhưng trước khi đi còn một việc, chúng ta phải làm.”

“Việc gì?”

“Tổ trưởng Hàn, đã trưa rồi, nên ăn cơm.” Triệu Ngọc Sinh chỉ đồng hồ, cười nói: “Ta đặt một phòng ở nhà hàng gần đây,

mời các ngươi đón gió tẩy trần.”

“Như vậy sao được?”

“Nên làm, các ngươi xa xôi đến giúp điều tra, nếu không ăn bữa cơm, chẳng phải quá xa cách.” Triệu Ngọc Sinh kéo tay Hàn Bân, không cho từ chối.

Nói đến mức này, Hàn Bân không tiện từ chối, đành khách tùy chủ.

Nhà hàng không xa, cách đồn công an hơn hai trăm mét, đi bộ đến.

Nhà hàng không đông người, Triệu Ngọc Sinh như khách quen, trong nhà hàng chào hỏi, dẫn Hàn Bân và mọi người vào phòng riêng.

Mọi người ngồi xuống, một nữ phục vụ bước vào đặt thực đơn lên bàn: “Các vị muốn gọi gì?”

“Tổ trưởng Hàn, ngài xem.” Triệu Ngọc Sinh làm động tác mời.

“Sở trưởng Triệu, ngài quen thuộc nơi này, ngài gọi đi, gọi vài món rau theo mùa là được.” Hàn Bân cười.

“Haha…”

Triệu Ngọc Sinh cười: “Tổ trưởng Hàn, đừng cười, ta vừa hỏi ông chủ nhà hàng, mấy ngày nay không nhập thịt, ngài muốn ăn cũng không có.”

“Rau tốt, ăn cho an tâm.” Lý Huy cười.

“Xem ra vụ đầu độc bò ảnh hưởng không nhỏ đến người dân quanh đây.” Điền Lệ cảm thán.

“Ai nói không.” Nữ phục vụ tiếp lời, than:

“Ngươi nói kẻ đầu độc lòng dạ ác thế nào, gia súc khỏe mạnh có tội gì, phải đầu độc chết, làm nhà hàng chúng ta kinh

doanh khó khăn.”

Đến nhà hàng ăn, nhiều người thích món mặn, nhưng sợ thịt có vấn đề, nhà hàng kinh doanh khó khăn.

“Được rồi, đừng than nữa, chúng ta đang tăng ca điều tra, vài ngày nữa bắt được nghi phạm đầu độc bò, người dân yên tâm, nhà hàng ngươi kinh doanh còn tốt hơn trước.” Triệu Ngọc Sinh an ủi.

“Vậy ta cảm ơn ngài trước, kinh doanh tốt hơn, chúng ta cũng kiếm nhiều tiền.” Nữ phục vụ cười.

Triệu Ngọc Sinh gọi vài món rau, nữ phục vụ cầm thực đơn rời đi.

Triệu Ngọc Sinh rót trà cho Hàn Bân: “Tổ trưởng Hàn, sáng nay thẩm vấn sao rồi?”

“Như ngài nói, Tiền Tiến Phong khá ngoan cố, nhưng với vụ đầu độc bò còn hợp tác.” Hàn Bân nhấp ngụm trà, đáp.

“Tiền Tiến Phong ngoài mấy mẫu đất, chỉ có mấy con bò kiếm tiền, giờ bò chết, hắn hết hy vọng.” Triệu Ngọc Sinh cảm thán.

“Sở trưởng Triệu, ngoài Lưu Bách Pha và Tiền Tiến Hỉ, Tiền Tiến Phong khai thêm hai đối tượng tình nghi, một là Lưu Đạt, một là Trương Lôi, ngài biết không?”

“Lưu Đạt ta biết, là con Lưu Bách Pha, còn Trương Lôi, ta lần đầu nghe.”

“Vân tay của Lưu Đạt có đối chiếu với chai thuốc chuột?” Hàn Bân truy hỏi.

Triệu Ngọc Sinh lắc đầu: “Lưu Đạt không có thời gian gây án, sáng mười ba hắn đi xa, đến trưa mười bốn mới về, lúc đó đã xảy ra án.”

“Có thể là sáng mười hai hay sáng sớm mười ba đầu độc?” Triệu Minh hỏi.

Triệu Ngọc Sinh hồi tưởng: “Ta hỏi Tiền Tiến Phong, bò nhà hắn chiều mười ba còn ăn cỏ, nếu đầu độc trước chiều mười ba, bò đã trúng độc, không đợi đến sáng mười bốn.”

Hàn Bân nghĩ một lúc: “Lưu Đạt nay bao nhiêu tuổi?”

“Khoảng ba mươi lăm.”

Từ dấu chân hiện trường, Hàn Bân đoán nghi phạm khoảng bốn mươi tuổi, Lưu Đạt tuổi không phù hợp.

“Sở trưởng Triệu, ăn xong ta muốn đến hiện trường xem.”

“Không vấn đề, lúc đó ta đi cùng.” Triệu Ngọc Sinh rút hộp thuốc, đưa Hàn Bân một điếu.

“Thình thịch.”

Ngoài cửa có tiếng gõ, sau đó, cửa phòng mở, phục vụ mang đồ ăn vào.

Tám món, có lạnh có nóng, chủ yếu là rau và nấm, món duy nhất có chút thịt là trứng sốt ớt.

Bữa này ăn, thật khó nói.

Những người ăn đều thích thịt, rau ăn cũng không ít, nhưng luôn thấy thiếu gì đó, lòng trống rỗng.

…

Thôn Bắc Tây Chương.

Xe dừng ở cổng phía đông thôn.

Hàn Bân, Triệu Ngọc Sinh, Lý Huy, Tôn Hiểu Bằng bốn người xuống xe.

Triệu Ngọc Sinh chỉ vào căn nhà phía xa: “Đó là nhà Tiền Tiến Phong, sau nhà hắn là đất, cũng là hiện trường đầu độc

bò.”

“Giờ nhà Tiền Tiến Phong còn ai?”

“Chiều qua, ta đi bắt người, chỉ có hắn và vợ, bắt đi còn dặn vợ không nói với con, sợ ảnh hưởng học hành của nó.” Triệu Ngọc Sinh nói.

“Kẻ đầu độc thật đáng ghét, phá hủy một gia đình.” Lý Huy hừ.

“Ai nói không, nhà Tiền Tiến Phong ngoài nhà, mấy mẫu đất, chỉ có mấy con bò giá trị, giờ bò chết, hết thu nhập, hắn vào tù, con hắn có học tiếp không, cũng không chắc.” Triệu Ngọc Sinh cảm thán.

Triệu Ngọc Sinh dẫn Hàn Bân và mọi người, ra sau nhà, đã mấy ngày, cỏ mọc cao, phân bò rải rác cũng khô.

“Cỏ gì mà cao vậy?” Tôn Hiểu Bằng tò mò.

“Đây là cỏ hoàng trúc, chứa nhiều dưỡng chất bò cần, nhiều hộ chăn nuôi thấy bò ăn cỏ này lớn nhanh, dùng cỏ này giảm cám, hạ chi phí chăn nuôi, bò sớm xuất chuồng.” Triệu Ngọc Sinh giới thiệu.

Chương 280: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lại đi một đoạn, Triệu Ngọc Sinh chỉ khu vạch trắng: "Đây là hiện trường sáu con bò chết, gần nhất cách hai mét, xa khoảng mười mét."

"Dấu chân ở đây phát hiện?"

"Đúng, quanh đây đều có, ta đoán là rải thuốc độc khi dẫm, chúng ta theo dấu chân đi bốn năm mươi mét, ở mương nước thấy chai thuốc chuột, theo dấu chân nữa, ra đường liền mất dấu." Triệu Ngọc Sinh miêu tả.

"Xung quanh có camera không?"

"Nông thôn không như thành phố, có camera, nhưng ít, đường tắt nhiều, tra camera rất khó." Triệu Ngọc Sinh nói.

"Khó cũng phải tra, nếu nghi phạm là người ngoài thôn, đi xe, camera có thể quay biển số." Hàn Bân nói.

"Ta bảo cảnh sát, thu camera xung quanh." Triệu Ngọc Sinh gật đầu.

Hàn Bân chỉ hai bên đất: "Đất hai bên của ai?"

"Phía đông cũng của Tiền Tiến Phong, phía tây của Lưu Bách Pha, đều là đất trồng trọt."

"Bò nhà Tiền Tiến Phong có ăn cây nhà Lưu Bách Pha?" Tôn Hiểu Bằng hỏi.

"Người nói phải có lý, người nói có lý, một bảo không ăn, một bảo có, ai rõ." Triệu Ngọc Sinh lắc đầu, đổi giọng:

“Hai nhà mâu thuẫn không phải ngày một ngày hai, cỏ hoàng trúc sinh trưởng mạnh, hút dưỡng chất đất, hai bên cây cối bị ảnh hưởng, Lưu Bách Pha không ý kiến sao?”

“Vợ Tiền Tiến Phong ở nhà không? Ta muốn lấy lời khai.” Hàn Bân nói.

“Chắc ở.” Triệu Ngọc Sinh dẫn mọi người quay lại.

Qua cỏ hoàng trúc là sân sau nhà Tiền Tiến Phong, tường rào hơn mét, giữa là cổng sắt, không khóa, chỉ khép.

“Cốc cốc cốc… Có ai không?” Triệu Ngọc Sinh gõ cửa.

“Ai đấy?” Một giọng nữ vang lên, sau đó, một phụ nữ hơn bốn mươi tuổi ra.

“Sở trưởng Triệu, ngài đến đúng lúc, ta định đến đồn tìm ngài, lão Tiền nhà ta khi nào được thả?” Người phụ nữ qua cửa hỏi.

“Hắn là vợ Tiền Tiến Phong, Điền Thúy Nga.” Triệu Ngọc Sinh giới thiệu.

“Cạch…”

Điền Thúy Nga mở cửa, nhìn Hàn Bân và mọi người hỏi: “Sở trưởng Triệu, mấy vị này là ai, nhìn lạ.”

“Mấy vị là đồng chí từ thành phố đến điều tra vụ đầu độc bò nhà ngươi, đến tìm hiểu chút tình hình.” Triệu Ngọc Sinh nói.

“Ôi, đồng chí thành phố, mời vào, mời vào, vào nhà ngồi, ta rót trà.” Điền Thúy Nga nhiệt tình mời.

“Đại tỷ Điền, không cần khách sáo, chúng ta chỉ đến tìm hiểu chút tình hình.” Hàn Bân nói.

“Vào nói, không thể để khách quý ngoài cửa.” Điền Thúy Nga mời vào sân.

Hàn Bân quan sát sân, bên phải là chuồng bò, bên trái trồng rau, sâu hơn có giếng, vào trong là nhà.

“Nhà nông hơi lộn xộn, đừng để ý.” Điền Thúy Nga nói, quan sát Hàn Bân bốn người, dường như nhận ra Hàn Bân là người đứng đầu, hỏi:

“Đồng chí, lão Tiền nhà ta bị giam hai ngày rồi, không thả sao?”

“Ngươi biết vì sao bắt hắn?” Hàn Bân hỏi lại.

“Biết, vì bán thịt bò chết phải không? Ta biết sai, sau không làm nữa, tiền bán bò cũng bị thu, không thả lão Tiền sao.” Điền Thúy Nga hỏi.

“Ngươi nói ta không thích nghe, nói bao lần, tiền bán bò không nộp ta, mà bồi thường nạn nhân, bò nhà ngươi làm bao nhiêu người bị bệnh, chút tiền đó không đủ thuốc men.” Triệu Ngọc Sinh tức giận.

Cục thành phố theo dõi vụ này, tiền đó rất khó xử lý, ai no căng nghĩ đến tiền đó.

“Người đầu độc bò nhà ta, ta cũng là nạn nhân, sao cảnh sát chỉ bắt lão Tiền, không bắt kẻ đầu độc?” Điền Thúy Nga ấm ức.

“Chuyện nào ra chuyện nấy, không phải để bắt kẻ đầu độc, ta phải thường đến nhà ngươi?” Triệu Ngọc Sinh hừ nói.

Hàn Bân nhận ra, Điền Thúy Nga không nhận thức được mức độ nghiêm trọng của vụ án, có lẽ trong ý thức nàng, không coi an toàn thực phẩm là chuyện gì.

Cứ nghĩ làm người ta đau bụng, đền tiền là xong.

“Lý Huy, Hiểu Bằng, lấy lời khai của nàng.” Hàn Bân chỉ thị.

“Lấy gì?”

“Chúng ta hỏi ngươi vài câu về vụ đầu độc bò, ngươi trả lời thật.” Lý Huy giải thích.

“Vào nhà nói, trong nhà ấm.” Điền Thúy Nga dẫn vào nhà.

Đi vài bước, Hàn Bân dừng, ngồi xổm, nhìn xuống đất.

“Tổ trưởng Hàn, sao vậy?” Triệu Ngọc Sinh nghi hoặc.

Lý Huy, Tôn Hiểu Bằng, Điền Thúy Nga cũng dừng bước.

Điền Thúy Nga tò mò bước tới: “Đồng chí, ngài nhìn gì, đất nhà ta có gì?”

“Đừng động.”

Hàn Bân ngăn lại, chỉ dấu chân trước mặt: “Đây là dấu chân nghi phạm, hắn đến nhà Tiền Tiến Phong.”

Người quen gây án sao, ngươi nói kẻ đầu độc bò, đến nhà ta!” Điền Thúy Nga ngạc nhiên.

Triệu Ngọc Sinh cũng cúi xem dấu chân, lấy điện thoại, so dấu chân nghi phạm.

“Ô, đúng là giống dấu chân nghi phạm.”

Triệu Ngọc Sinh càng nhìn Hàn Bân: “Trong sân không lát gạch, toàn đường đất, dấu chân loạn xạ, phân biệt được dấu chân nghi phạm, người thường khó làm được.”

“Nghi phạm đầu độc cỏ, sao vào nhà?” Điền Thúy Nga lo lắng, hỏi Triệu Ngọc Sinh:

“Sở trưởng Triệu, nghi phạm không định hại nhà ta chứ.”

“Ngươi đừng căng thẳng, có thể chỉ giày giống, chưa chắc là nghi phạm.” Triệu Ngọc Sinh an ủi.

“Mỗi người cấu trúc cơ thể khác, dáng đi khác, dù đi giày giống, dấu chân khác nhau, ta chắc chắn, dấu chân này do nghi

phạm.” Hàn Bân nghiêm túc.

“Vậy làm sao, thả lão Tiền về, nghi phạm lại hại nhà ta, ta không đối phó được.” Điền Thúy Nga tranh thủ nói.

“Ngươi đừng vội, nhớ lại, mấy ngày này ai đến nhà ngươi?” Hàn Bân hỏi.

Điền Thúy Nga lắc đầu, thở dài: “Ôi, bò nhà ta bị đầu độc, người trong thôn nghe, nhiều người đến xem, ta lo, loạn xạ, sao nhớ rõ.”

Chương 281: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Xem ra, khả năng người quen gây án rất lớn.” Lý Huy đoán.

“Ngươi nhớ ai, ghi lại, đặc biệt nam trung niên bốn mươi tuổi, cao khoảng 175 cm.” Hàn Bân nói.

“Ngươi nói người đầu độc bò nhà ta, là nam trung niên cao 175 cm, bốn mươi tuổi?” Điền Thúy Nga hỏi.

“Dù không chắc chắn, nhưng khả năng lớn.” Hàn Bân nói.

“Ngươi biết sao?”

“Ta biết chút giám định dấu chân.”

“Nhìn dấu chân, biết tuổi? Thần kỳ vậy, dấu chân nhìn ra tuổi?” Điền Thúy Nga không tin.

“Người tuổi khác nhau, dáng đi khác, theo hình dạng chân, bước chân, đặc điểm bước đi phân tích, gồm góc bước, độ rộng bước, chiều dài bước, dấu nhấc chân; dấu nhấn, dấu nhấc, dấu đạp, dấu giẫm, dấu đào, phân tích, đối chiếu dữ liệu, có thể biết tuổi nghi phạm.” Hàn Bân giải thích.

Mọi người vẫn mờ mịt.

Lý Huy từng thấy Hàn Bân giám định dấu chân, rất tin tưởng, cười: “Tổ trưởng nói nghi phạm là nam trung niên bốn mươi tuổi, chắc chắn đúng.”

“Tổ trưởng Hàn, ngài có thể giải thích đơn giản, ta nghe không hiểu.” Triệu Ngọc Sinh là phó sở trưởng, không mù quáng tin.

Manh mối phá án đều cần chứng cứ, hắn lần đầu gặp Hàn Bân, không thể tin ngay.

Nếu người khác hỏi, Hàn Bân có thể không giải thích, nhưng Triệu Ngọc Sinh khác, Hàn Bân không quen biết, cần đối phương hỗ trợ điều tra.

"Cách đơn giản nhất, là cách phán đoán dấu nhấn, dấu nhấn liên quan giới tính, tuổi, chiều cao, vóc dáng, tuổi càng nhỏ, dấu nhấn càng về trước; tuổi càng lớn, dấu nhấn càng về sau, và về ngoài." Hàn Bân chỉ dấu chân:

"Dấu chân này, dấu nhấn trước về ngoài, về sau; dấu nhấn, trước nhẹ sau nặng, trong nhẹ ngoài nặng, gót chân dấu nhấn diện tích lớn; dấu nhấc rõ ràng, theo kinh nghiệm của ta, khoảng bốn mươi tuổi."

"Ra vậy." Triệu Ngọc Sinh vẫn không hiểu, nhưng vẫn phụ họa.

Thấy Hàn Bân nói chuyên nghiệp, hắn tin bảy tám phần, dù là cảnh sát lâu năm, chức vụ cao hơn Hàn Bân, hỏi thêm, không tiện.

"Sở trưởng Triệu, thả lão Tiền nhà ta, ta một mình không yên." Điền Thúy Nga nói.

"Ngươi đừng mơ, lão Tiền nhà ngươi phạm tội hình sự, đừng mơ ra, ngươi sợ, đến nhà thân ở vài ngày, phá án xong lại về." Triệu Ngọc Sinh hừ.

"Khi nào phá án?"

"Phá, tự thông báo ngươi." Triệu Ngọc Sinh qua loa.

Hắn không phải thần tiên, không biết chính xác thời gian.

"Đồng chí, ngài là thành phố, ngài nói giúp ta, lão Tiền nhà ta không dễ, tha hắn lần này được không, ta sẵn sàng đền nhiều tiền." Điền Thúy Nga nói.

“Ngươi nghĩ tốt, liên hệ nạn nhân, được họ tha thứ, tích cực đền bù, khi tòa xử, sẽ giảm nhẹ.” Hàn Bân nói.

“Ta không quen nạn nhân, đưa tiền ngài được không, ngài nói giúp ta.” Điền Thúy Nga nói.

Hàn Bân cười, từ chối: “Ta chỉ phụ trách điều tra, còn lại không liên quan.”

Hàn Bân không thiếu tiền, tiền đồ sáng lạn, sao phạm sai lầm sơ đẳng.

“Lão Tiền nhà ta giam bao lâu?” Điền Thúy Nga hỏi.

“Xử bao lâu là chuyện của tòa, chúng ta không biết.”

Lý Huy nhíu mày, thúc giục: “Ngươi phối hợp điều tra, sớm bắt nghi phạm đầu độc, có thể được bồi thường.”

“Bồi thường?”

Điền Thúy Nga mặt mừng, vội hỏi: “Bắt nghi phạm đầu độc thật bồi thường nhà ta? Bồi thường bao nhiêu?”

“Đừng khen, ngươi liền thở, bắt được nghi phạm đầu độc rồi nói.” Triệu Ngọc Sinh xua tay, khó chịu:

“Mau phối hợp đồng chí lấy lời khai, đó mới quan trọng.”

Mọi người vào nhà, Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng lấy lời khai Điền Thúy Nga.

Điền Thúy Nga hơn bốn mươi, làm nông giỏi, nhưng không biết dùng điện thoại thông minh, không có chủ kiến, nhiều câu trả lời mơ hồ, hỏi mãi không có manh mối mới.

Nhưng, nhớ ra vài người đến nhà, nam nữ tám người, đây chỉ là một phần, còn vài người không nhớ.

Những người này, có người thân đến an ủi, phần lớn là người rảnh rỗi đến xem.

Theo lời Điền Thúy Nga, vài người trong thôn nghe nhà nàng có chuyện, như mèo thấy mùi tanh, đều muốn đến nhà nàng xem, miệng nói vài lời quan tâm, lòng lại vui mừng.

……

Làm xong lời khai, cả nhóm quay lại Đồn công an thị trấn Tây Chương.

"Tổ trưởng Hàn, ngài học giám định dấu chân ở đâu vậy, giỏi thật đấy." Triệu Ngọc Sinh tò mò hỏi.

"Ta đã tìm hiểu qua một số tài liệu liên quan, không có việc gì thì thích suy nghĩ lung tung, cũng có chút kinh nghiệm." Hàn Bân trả lời qua loa.

"Thảo nào tuổi trẻ mà đã làm tổ trưởng đội cảnh sát hình sự rồi." Triệu Ngọc Sinh khen ngợi.

"Ngài quá khen rồi." Hàn Bân đáp, rồi đổi chủ đề:

"Sở trưởng Triệu, nghi phạm đã đến nhà Tiền Tiến Phong, rất có thể là người quen gây án, thậm chí có thể là dân làng trong thôn, ta nghĩ có thể thu hẹp phạm vi điều tra hơn."

"Ngài có đề nghị gì?" Triệu Ngọc Sinh hỏi lại.

"Thuốc độc chuột như thế này, nhà nước đã cấm bán rồi, có thể kiểm tra nguồn gốc bán hàng của nó, từ thôn Bắc Tây Chương rồi lan ra." Hàn Bân đề xuất.

Hàn Bân không quen thôn Bắc Tây Chương, việc này để đồn công an điều tra sẽ tiện hơn.

"Không vấn đề, về đồn ta sẽ sắp xếp." Triệu Ngọc Sinh gật đầu.

Thôn Bắc Tây Chương cách thị trấn Tây Chương không xa, lái xe là đến ngay.

Hàn Bân trở về văn phòng tạm thời, thấy Triệu Minh và Điền Lệ đã quay về.

Hàn Bân không nghỉ ngơi, vào thẳng vấn đề: "Các ngươi điều tra thế nào rồi?"

"Chúng ta tìm thấy cửa hàng thức ăn chăn nuôi của Trương Lôi, nhưng hắn ra ngoài lấy hàng rồi, không có ở cửa hàng." Điền Lệ nói.

Chương 282: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Huy rót một cốc nước, ngồi nhẹ nhàng xuống ghế: "Thằng nhóc này không phải sợ tội bỏ trốn rồi chứ."

"Chúng ta đã thăm dò dân xung quanh, họ nói Trương Lôi khoảng bốn mươi tuổi, nhưng hắn không cao, chỉ khoảng một mét bảy." Điền Lệ nói.

"Bân Ca, chiều cao của Trương Lôi không phù hợp với phán đoán của ngươi, nên chúng ta thấy nghi ngờ về hắn giảm đi nhiều." Triệu Minh nhún vai.

"Hắn khi nào về?" Hàn Bân hỏi.

"Chúng ta đã liên lạc qua điện thoại, hắn nói sáng mai về." Điền Lệ nói.

"Sáng mai, các ngươi đi lần nữa, nhất định phải gặp hắn." Hàn Bân dùng ngón tay gõ nhẹ vào bàn, tiếp tục:

"Đa số chiều cao của người và dấu chân đều có tỷ lệ nhất định, nhưng không tuyệt đối, có người chân to hoặc nhỏ tự nhiên, giám định dấu chân chỉ là cơ sở điều tra, không phải chứng cứ quyết định."

Trải qua nhiều vụ án, Hàn Bân càng cẩn trọng, một số suy đoán thông thường có thể làm vụ án lệch hướng, không có gì là tuyệt đối.

Vẫn câu đó, chứng cứ là chính.

Thị trấn Tây Chương có mười tám làng tự nhiên, mỗi làng có cảnh sát phụ trách.

Triệu Ngọc Sinh về đồn, gọi cảnh sát phụ trách thôn Bắc Tây Chương, triệu tập những người đã đến nhà Tiền Tiến Phong về đồn.

Lý Huy, Điền Lệ, Triệu Minh và Tôn Hiểu Bằng phụ trách lấy lời khai.

Hàn Bân mượn máy tính, tìm kiếm thông tin về dấu giày trên mạng.

Dấu giày của nghi phạm không phổ biến, Hàn Bân muốn xác định kiểu giày qua dấu giày, từ đó điều tra nguồn gốc bán hàng.

Giày bán trên thị trường rất nhiều loại, Hàn Bân xem hai giờ vẫn không thấy dấu giày tương tự, còn Lý Huy và Điền Lệ cũng lần lượt trở về văn phòng.

"Lời khai thế nào? Có manh mối mới không?" Hàn Bân hỏi.

"Đồn công an triệu tập tám dân làng, nhưng chỉ có sáu người đến, chúng ta đã lấy lời khai, nhưng không có manh mối gì đặc biệt." Lý Huy nhún vai.

"Các ngươi thì sao?" Hàn Bân nhìn Điền Lệ.

"Không tìm thấy nghi phạm có đặc điểm phù hợp." Điền Lệ nói.

Hàn Bân cảm thấy mình bỏ qua gì đó, nhưng chưa nghĩ ra, như cách một lớp giấy cửa sổ.

"Ục ục…" một tiếng, bụng ai đó kêu.

Mọi người nhìn nhau, không nhịn được cười.

"Bân Tử, hay hôm nay ta dừng đây, ta đói quá rồi." Lý Huy đề nghị.

“Bân Ca, bụng ta cũng sôi lên rồi, nhưng vừa rồi bụng kêu không phải ta.” Triệu Minh yếu ớt nói.

Hàn Bân nhìn đồng hồ: “Đến giờ rồi, tan làm thôi.”

“Yeah, tuyệt quá, về thành phố ăn một bữa đã đời.” Triệu Minh phấn khích.

“Ngươi muốn ăn gì?”

“Chỉ cần có thịt, trừ thịt bò.” Triệu Minh cười.

“Có mỗi một bữa không ăn thịt, mà làm quá vậy?” Điền Lệ bĩu môi.

“Chị Điền, vừa rồi ngươi cũng nói đói, đừng trở mặt nhanh thế.” Triệu Minh nói.

Tôn Hiểu Bằng không nói, nhưng mặt cũng mong đợi.

Hàn Bân cười: “Hoàng đế không sai lính đói, ta không để anh em đói đâu, tối nay ta mời.”

“Haha, vậy mới giống tổ trưởng.” Lý Huy nháy mắt.

Chào Sở trưởng Triệu, Hàn Bân dẫn người về Thành phố Cầm Đảo.

Trên đường về, qua một làng người Hồi, bên đường có chuồng cừu, ít nhất mấy chục con, giết mổ tại chỗ, rất tươi.

Hàn Bân bảo dừng xe, gọi: “Ông chủ, bán nửa con cừu không?”

“Bán.”

“Ta muốn tự chọn con sống.” Hàn Bân nói.

“Được.”

“Giờ thịt cừu bao nhiêu một cân?” Điền Lệ xuống xe, nhìn vào chuồng.

“36.”

“Đắt vậy?”

“Thịt lợn hai mấy một cân rồi, thịt cừu ba mấy đắt à?” Ông chủ hỏi lại.

Hàn Bân chọn một con cừu nhảy nhót: “Ông chủ, con này nhé.”

“Không vấn đề, ta giết mổ tại chỗ, ngài ăn yên tâm, sau ăn ngon lại đến.” Ông chủ mở chuồng, vào bắt cừu.

“Bân Ca, cừu này tốt, nhưng tối nay ăn thế nào?” Triệu Minh liếm môi.

“Nướng.”

“Nướng ở đâu, có chỗ không? Không lẽ nướng ngoài đồng.” Lý Huy hỏi.

“Chỗ ta tìm, ta coi giết cừu, phía trước có siêu thị, các ngươi mua rau, nấm, hải sản, tối cùng nướng.” Hàn Bân nói.

“Được, Bân Ca đã nói, còn chờ gì, lên đường, siêu thị.” Triệu Minh vung tay, nghe nói tối nướng cừu, khí lực lên hết.

…

Hai mươi phút sau, cừu xử lý xong, Lý Huy và Triệu Minh cũng từ siêu thị về.

Đón Hàn Bân, bỏ thịt cừu vào cốp, tiếp tục lên đường.

Lần này Hàn Bân lái, qua thôn Bắc Doanh, hắn lái xe vào nhà.

Đây là địa điểm nướng tối nay.

Qua nhà, không ghé thăm ông, Hàn Bân không yên lòng, nhân tiện đưa đồng nghiệp nhận cửa, lại có sân nướng thịt, cũng nhất cử lưỡng tiện.

Hàn Bân đã gọi điện cho ông trước, nhưng ông cụ thấy Hàn Bân về, vẫn vui mừng, nghe động tĩnh liền ra đón.

“Hàn gia gia khỏe.”

Biết đây là nhà Hàn Bân, mọi người ngạc nhiên, vội chào ông.

“Tốt, tốt, vào nhà.” Hàn Đình Khiêm nhiệt tình mời.

Vào sân, Lý Huy và mọi người quan sát, đều không khỏi ngưỡng mộ.

“Ôi, Bân Tử, nhà ngươi ba tầng, bề thế quá.” Lý Huy khen.

“Ta thích cái sân này, hơn ở nhà lầu nhiều.” Triệu Minh đi đến giàn nho, trầm trồ.

“Ngươi là dân di dời, mua biệt thự trong thành phố chẳng có gì.” Lý Huy nói.

“Huy Ca, căn nhà này nếu ở trung tâm thành phố thì ít nhất cũng phải trên mười triệu, ngươi có bán ta đi cũng không mua nổi đâu.” Triệu Minh nở một nụ cười khổ, hắn là cư dân bị giải tỏa của Cầm Đảo, chứ không phải Bắc Thượng Quảng.

Nhà tuy có tiền nhưng chưa đến mức xa hoa đủ để ở biệt thự.

“Meo.”

Một con mèo mướp vằn nhảy từ trên tường xuống, kêu một tiếng với Hàn Bân.

Chương 283: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ê, bên kia còn có một con mèo nữa kìa, dễ thương quá." Điền Lệ chỉ vào góc tường.

"Chị Điền, không ngờ, ngươi cũng thích mèo." Triệu Minh tròn mắt, như thể vừa thấy điều gì không thể tin nổi.

"Ngươi thằng nhóc này muốn ăn đòn à." Điền Lệ vung nắm đấm lên.

Tôn Hiểu Bằng không nói nhiều, cảm giác tồn tại cũng không mạnh, nhưng lại là người rất giỏi làm việc, không phụ thân hình cường tráng của hắn, một mình đem hết nguyên liệu nấu ăn vào sân.

Hàn Bân vỗ tay: "Mọi người rửa tay rồi chuẩn bị nguyên liệu nướng thịt."

Năm người cùng nhau làm việc, bày bếp nướng, đốt than, rửa rau, xiên thịt, nướng thịt, bận rộn tưng bừng.

Hàn Đình Khiêm ngồi một bên uống trà, cười híp mắt nhìn, bình thường đều chỉ có một mình hắn, hôm nay hiếm khi được vui vẻ như vậy.

"Bân Tử, thịt cừu này còn xiên nữa không?" Lý Huy hỏi.

"Huy Ca, ngươi có thể đừng nhỏ mọn thế không, con cừu này nướng nguyên con ăn mới ngon, bên ngoài giòn, bên trong mềm, một lớp da vàng óng, ăn mới thật đã." Triệu Minh nói đầy vẻ mơ màng.

"Được, ngươi nói hay như vậy, ngươi nướng đi."

“Ta nướng thì ta nướng, không dám nói gì khác, nhưng ăn thì ta rất có kinh nghiệm.”

“Bân Tử, buổi tối có được uống chút rượu không?”

“Có thể uống, nhưng nhất định phải uống vừa phải, không thể ảnh hưởng đến công việc ngày mai.” Hàn Bân dặn dò.

“Yeah!”

Bữa tiệc nướng vô cùng náo nhiệt, không ngừng vang lên tiếng cười nói, nửa con cừu nướng trực tiếp trên lò, đừng nói là người, ngay cả mèo cũng thèm nhỏ dãi.

Bữa tiệc này kéo dài hơn hai tiếng, nửa con cừu nướng bị ăn sạch sẽ, mọi người lại giúp nhau dọn dẹp một chút, khi rời đi đã hơn chín giờ tối.

Tôn Hiểu Bằng không uống giọt rượu nào, lái xe về thành phố.

Hàn Bân thì ở lại, đây là nhà hắn, không cần thiết phải quay về thành phố.

Hàn Bân pha một ấm trà, cắt một đĩa hoa quả, cùng ông nội xem tivi, trò chuyện một lúc rồi đi ngủ…

Sáng hôm sau.

Tôn Hiểu Bằng và mọi người lái xe đến Thôn Bắc Doanh đón Hàn Bân, rồi đi thẳng đến Đồn công an thị trấn Tây Chương.

Tuy nhiên, trên đường đến đồn công an, Hàn Bân nhận được cuộc gọi từ Triệu Ngọc Sinh.

“Alo, có phải Tổ trưởng Hàn không?” Giọng Triệu Ngọc Sinh vang lên từ điện thoại.

“Ta là Hàn Bân, Sở trưởng Triệu tìm ta có chuyện gì?” Hàn Bân hơi nhíu mày, giọng nói từ điện thoại có chút lộn xộn, náo

loạn.

“Không hay rồi, đồn công an bị dân làng bao vây.” Triệu Ngọc Sinh giận dữ nói.

“Chuyện gì xảy ra vậy!”

“Sáng nay, Điền Thúy Nga đến đồn công an đòi người, nhất quyết đòi chúng ta thả Tiền Tiến Phong, chúng ta tất nhiên không đồng ý, khuyên mãi mới đi, không ngờ vài phút sau, nàng dẫn theo hàng chục dân làng đến đòi người, chặn ở sân đồn công an, ngươi nghe xem, lại bắt đầu la hét rồi.” Triệu Ngọc Sinh bất đắc dĩ nói.

“Thả người, thả người…”

Hàn Bân nhíu mày, dù qua điện thoại hắn cũng nghe rõ tiếng la hét ồn ào…

Nghiêm Đông Tề bước tới, nhẹ giọng nói: “Cảnh sát Hàn, bây giờ không thể bắt hắn, nếu không dân làng phía sau sẽ bùng nổ, mọi người đều khó làm việc.”

Hàn Bân gật đầu, tỏ ý đã hiểu, tiếp tục nói: “Lão Điền, ngươi có hiểu vụ án này không? Muốn ta thả Tiền Tiến Phong?”

“Hiểu.”

Điền Tân Quân chỉnh lại chiếc áo Trung Sơn đang mặc, hôm qua Điền Thúy Nga đến nhà hắn, kể lại mọi chuyện.

“Thật sự hiểu?” Hàn Bân truy hỏi.

“Tất nhiên, nếu không ta cũng không đứng đây, Cảnh sát Hàn, ngươi rốt cuộc muốn nói gì?” Điền Tân Quân hừ lạnh.

Hàn Bân quay đầu nhìn về phía Sở trưởng Nghiêm: “Điền Tân Quân hiểu vụ án này, còn dẫn người cản trở pháp luật, yêu

cầu thả nghi phạm Tiền Tiến Phong, ta nghi ngờ hắn có liên quan đến vụ án ngộ độc thực phẩm."

Nghiêm Đông Tề sững người, thầm nghĩ, quái lạ, ngươi thằng nhóc này chơi thật đấy, đừng làm quá.

Nghiêm Đông Tề không trả lời, giữ thái độ trung lập, nếu Hàn Bân thực sự gây rối với Điền Tân Quân, hắn có thể can thiệp.

Hàn Bân cười, Nghiêm Đông Tề không trả lời, cũng là một thái độ, chỉ cần hắn không phản đối là được.

Điền Tân Quân không giữ được bình tĩnh, chỉ vào Hàn Bân nói: "Ta nói Cảnh sát Hàn, ngươi đừng vu khống, ta nói vài câu công bằng liền thành người liên quan đến vụ án, ngươi đang vu oan."

"Ngươi cảm thấy mình vô tội thì đi theo ta vào đồn làm biên bản, nếu ngươi không liên quan, chúng ta điều tra rõ ràng, sẽ trả lại sự trong sạch cho ngươi." Hàn Bân nói.

"Chú, ngươi không thể đi, nếu vào trong rồi, sẽ giống như nhà ta, không ra được nữa." Điền Thúy Nga kêu lên.

"Đúng vậy."

"Không thể đi." Các dân làng cũng hô lên.

Điền Tân Quân chỉ vào tòa nhà đồn công an: "Ta trong sạch, nhưng ta không ngốc, không vào trong làm biên bản với ngươi."

"Ngươi thật sự trong sạch, thay Tiền Tiến Phong nói vài lời, ta cũng chịu, có thể nghe vào, nhưng ngươi chứng minh mình trong sạch thế nào?" Hàn Bân phản bác.

"Ta Điền Tân Quân một đời làm việc không thẹn với lòng, ngươi muốn làm biên bản, làm ở sân này, để mọi người nghe,

xem ta có trong sạch không.” Điền Tân Quân chỉnh lại áo Trung Sơn.

“Tốt.” Điền Thúy Nga giơ tay hô.

“Chú Quân tuyệt vời!”

“Nói hay lắm.” Dân làng hùa theo.

Hàn Bân cười, mặc dù quê Hàn Bân ở Thôn Bắc Doanh, nhưng hồi nhỏ hắn lớn lên ở Cầm Đảo, ông nội hắn sau khi nghỉ hưu mới về Thôn Bắc Doanh xây nhà, chuyển về.

Chương 284: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân không hiểu rõ chuyện trong thôn, nhưng hắn thường lên mạng, rất hiểu về mạng, cảm giác những dân làng này như những "anh hùng bàn phím".

Khi đứng trong đám đông hò hét, như thể đang bình luận trên mạng, hắn như siêu nhân, không gì không dám nói, không gì không dám làm.

"Được, ta sẽ làm biên bản ở sân." Hàn Bân nói xong, nhìn Triệu Ngọc Sinh: "Sở trưởng Triệu, làm phiền ngươi đem bàn ghế ra."

"Đừng phiền phức, ngươi đem ra ta cũng không ngồi, muốn hỏi thì đứng hỏi, đừng làm nhiều chuyện." Điền Tân Quân vẫy tay.

Hàn Bân cười lạnh, lão già này giở trò với ta, rồi ngươi sẽ phải khóc thôi.

"Họ tên, giới tính, tuổi tác, quê quán…"

"Ta tên Điền Tân Quân, người Thôn Bắc Tây Chương, năm nay sáu mươi hai tuổi, giới tính mọi người đều nhìn thấy, còn cần nói sao."

"Ha ha…" Dân làng cùng cười lớn.

"Điền Tân Quân, ngươi tại sao yêu cầu cảnh sát thả Tiền Tiến Phong?" Hàn Bân hỏi.

"Vì hắn bị oan."

“Cảnh sát bắt hắn vì nghi ngờ hắn liên quan đến một vụ ngộ độc thực phẩm, ngươi biết không?”

“Biết.”

“Ngươi có quan hệ gì với vụ án này?”

“Không có quan hệ.”

“Vậy ngươi sao biết được tình tiết vụ án, còn biết hắn bị oan? Lại dẫn dân làng đến đồn công an yêu cầu thả người?” Hàn Bân phản hỏi.

“Ta nghe vợ hắn nói, thấy hắn đáng thương, muốn giúp đỡ hắn.” Điền Tân Quân nói.

“Từ ngày mười ba tháng mười đến ngày mười sáu tháng mười, ngươi ở đâu? Liên lạc với ai?” Hàn Bân hỏi.

“Nơi ta đến thì nhiều lắm.” Điền Tân Quân thản nhiên nói, hắn ngay thẳng không sợ bóng nghiêng.

“Không sao, ta có thời gian, ngươi cứ nói từ từ.” Hàn Bân nói.

“Ngày mười ba ta ở nhà, ban ngày làm gì không nhớ rõ, tối có người mời ta uống rượu; ngày mười bốn nhà ta làm lễ đầy tháng cho con, ta đi uống rượu, chiều ở nhà dọn dẹp; ngày mười lăm ta đến Thành phố Cầm Đảo mừng sinh nhật cháu gái, còn ăn một bữa tại Toàn Tụ Đức, ở Cầm Đảo hai ngày mới về.” Điền Tân Quân nói đến Toàn Tụ Đức, giọng rõ ràng cao lên vài phần.

“Ai có thể chứng minh ngươi đã đến Thành phố Cầm Đảo?” Hàn Bân truy hỏi.

“Vợ ta, con trai, con dâu đều có thể chứng minh.” Điền Tân Quân nói.

Hàn Bân mở sổ tay hỏi: “Con trai ngươi tên gì, làm việc ở đâu?”

Điền Tân Quân cười, mặt lộ vẻ tự hào: “Con trai ta tên Điền Khánh, dạy học ở Thành phố Cầm Đảo, là giáo viên trường trung học trọng điểm.”

“Còn con dâu?”

“Con dâu ta tên Lưu Quyên, cũng là giáo viên, dạy trung học cơ sở.”

Hàn Bân hỏi xong, đóng sổ lại: “Lão Điền, ta cho ngươi một cơ hội nữa, hành vi hiện tại của ngươi đã phạm tội tụ tập gây rối trật tự xã hội, nếu ngươi tự nguyện đầu thú, có thể được khoan hồng.”

“Cảnh sát Hàn, ngài đừng dọa người, chúng ta chỉ là những người dân đòi công lý, tay không tấc sắt, cũng không đánh ai, chỉ đến nói lý, sao lại phạm pháp.” Điền Tân Quân nói lớn.

“Đúng vậy, đồn công an của các ngươi làm bằng vàng chắc, chúng ta đứng một lúc trong sân cũng phạm pháp.” Điền Thúy Nga hừ nói.

“Hành vi của các ngươi hiện tại đã ảnh hưởng đến công việc bình thường của cơ quan công an, khiến chúng ta không thể điều tra vụ án, chính là gây rối trật tự xã hội.” Hàn Bân cảnh cáo.

“Được thôi, ngươi nghĩ ta phạm tội thì bắt ta đi.” Điền Tân Quân nghênh cổ nói, không chút sợ hãi.

“Dựa vào gì mà bắt chú ta.”

“Muốn bắt thì bắt luôn cả chúng ta.” Dân làng lại nổi loạn.

Nghiêm Đông Tề nhíu mày, nói nhỏ với Hàn Bân: “Tổ trưởng Hàn, hiện tại không phải lúc bắt người, dễ gây ra hỗn

loạn, Thôn Bắc Tây Chương không chỉ có mấy chục người này, nếu không kịp thời kiểm soát, sự việc sẽ càng lớn."

"Vậy ngài nói phải làm sao?" Hàn Bân hỏi lại.

Nghiêm Đông Tề thì thầm: "Cách tốt nhất là trước hết khuyên họ về, sau đó từng người một bắt, chỉ cần không ai dẫn đầu, sẽ không có gì xảy ra."

"Vậy để ngài khuyên đi, việc này ta làm không nổi." Hàn Bân giơ tay nói.

Nghiêm Đông Tề lắc đầu, vẫn còn quá trẻ, thiếu kinh nghiệm.

Hàn Bân dẫn đội quay lại văn phòng tạm thời.

Phía sau vang lên tiếng chế nhạo: "Sao lại đi rồi, không phải muốn bắt chúng ta sao."

"Đội hình sự giỏi lắm à, đây là Thị trấn Tây Chương, không phải Thành phố Cầm Đảo."

"Thả người, nhanh thả người…"

…

"Rầm!"

Lý Huy đóng cửa văn phòng, bực bội nói: "Bân Tử, chuyện này chúng ta không quản nữa sao."

"Đúng vậy, Bân Ca, chúng ta khi nào phải chịu uất ức thế này." Triệu Minh đập tay xuống bàn.

"Bình tĩnh, các ngươi dùng thiết bị ghi hình, chụp rõ mặt những người này, ta sẽ có cách giải quyết họ." Hàn Bân nói.

"Tổ trưởng, ngài có cách gì?" Tôn Hiểu Bằng tò mò hỏi.

"Một lát các ngươi sẽ biết." Hàn Bân bỏ lại một câu, rồi đi đến ghế ngồi, lấy điện thoại gọi cho Trịnh Khải Hoàn.

“Trịnh đội, chúng ta đã đến Đồn công an thị trấn Tây Chương.”

“Tình hình thế nào?”

“Một người tên Điền Tân Quân, dẫn dân làng đến đồn công an đòi người, yêu cầu thả Tiền Tiến Phong, đang náo loạn ở sân.”

“Vớ vẩn, đồn công an không can thiệp?”

“Có ba bốn chục người, Sở trưởng Nghiêm sợ sự việc lớn, không dám dễ dàng bắt người; chúng ta chỉ có năm người, không hiểu rõ tình hình địa phương, cũng không thể ra tay.” Hàn Bân nói.

“Cần ta làm gì?”

“Người dẫn đầu Điền Tân Quân rất hiểu vụ án, còn dẫn đầu đòi thả nghi phạm, ta nghĩ hắn rất có thể cũng là người liên quan đến vụ ngộ độc thực phẩm, ta muốn kiểm tra chứng cứ ngoại phạm của hắn.” Hàn Bân nói.

Chương 285: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Kiểm tra thế nào?”

“Điền Tân Quân hơn sáu mươi tuổi, là người không biết sợ, theo lời hắn thì từ ngày mười lăm tháng mười đến mười bảy tháng mười ở nhà con trai tại Thành phố Cầm Đảo, ta muốn ngài triệu tập con trai và con dâu hắn đến đồn làm biên bản, xác nhận chứng cứ ngoại phạm của hắn.” Hàn Bân nói.

“Có thông tin về con trai và con dâu hắn không?”

“Con trai hắn tên Điền Khánh, là giáo viên trường trung học trọng điểm tại Cầm Đảo; con dâu tên Lưu Quyên, là giáo viên trung học cơ sở.”

“Ta biết rồi, ta sẽ để đội một triệu tập họ đến đồn làm biên bản.”

“Cảm ơn ngài.”

“Sở trưởng Nghiêm có báo cáo tình hình với cục huyện không?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Ta nghĩ Sở trưởng Nghiêm chắc đã báo cáo, cục huyện cũng có kế hoạch, nhưng trừ khi tình hình không thể kiểm soát, Sở trưởng Nghiêm sẽ không yêu cầu hỗ trợ.” Hàn Bân nói.

“Hiểu rồi, các ngươi chú ý an toàn.” Trịnh Khải Hoàn nói xong, cúp máy.

…

Câu chuyện chia làm hai phần.

Trong sân đồn công an, hai bên vẫn đang đối đầu.

Nghiêm Đông Tề khuyên nhủ mãi cũng mất kiên nhẫn: "Lão Điền, ngươi thật sự nghĩ không đánh người, không mang vũ khí là không phạm pháp sao?"

"Chính quyền còn cho phép dân thường kiến nghị, các ngươi đồn công an giỏi hơn chính quyền sao, đứng trong sân một lát là phạm pháp." Điền Tân Quân hừ nói.

"Ngươi không chỉ đứng một lát, ngươi đã ảnh hưởng đến công việc của chúng ta, gây ra yếu tố bất ổn cho đồn công an, nếu ai cũng như ngươi, đồn công an sao làm việc, trật tự địa phương sao duy trì?" Nghiêm Đông Tề nói.

"Chỉ cần ngươi thả Tiền Tiến Phong, ta sẽ dẫn người rời đi ngay." Điền Tân Quân nói.

"Ngươi đang làm khó ta, nếu thả Tiền Tiến Phong, ta còn làm sở trưởng sao?"

Điền Thúy Nga khóc lóc: "Sở trưởng Nghiêm, ngài cũng nghĩ cho gia đình ta, Lão Tiền là trụ cột gia đình, nếu bị cảnh sát bắt, gia đình ta sẽ tan vỡ."

Nghiêm Đông Tề nghiến răng, thấy tức giận khi nhìn người phụ nữ này, nếu không phải nàng cố chấp, sẽ không có nhiều chuyện thế này.

Còn Điền Tân Quân, dựa vào tuổi tác, cứ nghĩ không ai làm gì được hắn, cứng đầu không biết điều.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, dưới sự dẫn dắt của Điền Tân Quân và Điền Thúy Nga, dân làng trong sân vẫn chưa có ý định rời đi, có người còn ngồi xuống, như đang xem náo nhiệt.

Trước đồn công an tụ tập không ít người xem, Nghiêm Đông Tề càng thêm khó chịu, cho hai cảnh sát ra cửa đuổi

người xem, tránh gây ra loạn lớn hơn.

Giống như Hàn Bân nói, trừ khi tình hình không thể kiểm soát, Nghiêm Đông Tề không muốn yêu cầu hỗ trợ.

Hắn là người đứng đầu đồn công an, nếu giải quyết được việc này, đó là khả năng của hắn; nếu không thể, còn phải yêu cầu cục huyện hỗ trợ, vậy hắn là sở trưởng làm gì?

Lãnh đạo còn có thể tin tưởng ngươi.

Tương lai của hắn sẽ dừng lại tại đây.

Hắn không muốn.

"Đing… đing…"

Chuông điện thoại reo, Điền Tân Quân nhìn điện thoại, là con dâu gọi.

Lão Điền có chút ngạc nhiên, con dâu hắn dạy học bận rộn, một năm chỉ gọi hai lần, hôm nay sao lại có thời gian gọi.

Điền Tân Quân đã lớn tuổi, mặc dù sức khỏe khá tốt, nhưng tai có hơi lãng, nhấn nút loa ngoài: "Alo."

"Bố, là Lưu Quyên."

"Lưu Quyên, tìm ta có việc gì?" Điền Tân Quân cười, hắn rất hài lòng với con dâu này.

"Ngài đang ở đâu?"

"Ta đang ở Thị trấn Tây Chương làm việc."

"Ngài có phải đang ở đồn công an?"

"Đúng vậy, ngươi sao biết?"

"Bố, ta cầu xin ngài, đừng làm loạn ở đồn công an, rời khỏi đó ngay." Lưu Quyên lo lắng.

"Sao vậy, rốt cuộc sao vậy?" Điền Tân Quân bối rối.

“Ngài đang phạm pháp, nghiêm trọng có thể bị tù, không chỉ ảnh hưởng đến công việc của Điền Khánh và ta, còn ảnh hưởng đến tương lai của cháu gái ngài, đừng làm chuyện dại dột nữa.” Lưu Quyên nói lớn.

“Ta đến đồn công an không phải để làm loạn, chúng ta không động tay, chồng em gái của ngươi bị bắt, ta đến giúp giải quyết.” Điền Tân Quân giải thích.

Mặc dù hắn dám đối đầu với Nghiêm Đông Tề, nhưng lại không dám nói cứng với con dâu.

“Đưa đây.”

Đầu dây bên kia, một giọng nam cướp điện thoại, giọng mang âm hưởng Thôn Bắc Tây Chương: “Ngươi điên rồi, to gan chạy đến đồn công an giải quyết, có hiểu chuyện không.”

Điền Tân Quân bối rối, tiếng này rất quen, mắng: “Thằng nhãi, ta là cha ngươi, sao nói chuyện vậy.”

“Ngươi là tổ tiên ta, tổ tiên sống, ngươi quản mấy chuyện vớ vẩn, để ta bị liên lụy, ngươi biết hôm nay ta đang dạy học, cảnh sát vào lớp đưa ta đi, học sinh nhìn ta thế nào, giáo viên nói gì, ta có mặt mũi không, ta làm sao làm gương, học sinh sau lưng bình luận thế nào.” Giọng nam trong điện thoại rất kích động.

“Điền Khánh, ngươi đừng nói vậy với bố, đưa điện thoại cho ta.” Lưu Quyên bên đầu dây kia khuyên:

“Bố, ngài nghe chúng ta khuyên, chuyện người ngoài chúng ta đừng lo, hợp tác với cảnh sát, được không?”

“Không phải người ngoài, là chồng em gái ngươi.” Điền Tân Quân nói.

Điền Khánh cướp điện thoại: “Cái quái gì em gái, một năm về quê một hai lần, không nói chuyện, ai nhận ra ai, lãnh đạo

trường còn nói muốn đánh giá chức danh cho ta, ngươi làm thế này, mọi thứ tan tành, làm đi ngươi.”

Lý Huy nói: “Có phải trả thù xã hội?”

“Ngươi xem nhiều phim cảnh sát quốc tế quá rồi.” Hàn Bân đùa, hắn không nghĩ động cơ của Tiền Quảng Dược phức tạp, phân tích:

Chương 286: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Người trả thù xã hội hoặc là có thù hận sâu sắc, hoặc là người không có việc làm, Tiền Quảng Dược không thuộc hai loại này."

"Vậy ngươi nói vì sao?" Lý Huy nhếch miệng.

"Tiền Quảng Dược là người bán thịt, hắn mỗi ngày nghĩ cách kiếm nhiều tiền, giá thịt hiện tại cao, chắc chắn muốn giảm giá thành, hắn bỏ một vạn mua năm con bò chết, vài ngàn cân thịt bò, bán hai mươi đồng một cân, ngươi nghĩ hắn kiếm được bao nhiêu?" Hàn Bân hỏi.

"Chết tiệt, ít nhất cũng vài vạn." Lý Huy nhếch miệng.

"Tiền Quảng Dược này cũng quá đen tối, để mua thịt bò giá rẻ, hắn giết bò của người khác." Tôn Hiểu Bằng lẩm bẩm.

Hàn Bân châm một điếu thuốc, rít một hơi: "Tất nhiên, đây chỉ là suy đoán của ta."

"Bân Tử, vậy bây giờ chúng ta làm gì?" Lý Huy hỏi.

"Chờ."

…

Hai mươi phút sau, một chiếc xe jeep chạy vào sân Đồn công an thị trấn Tây Chương.

Điền Lệ và Triệu Minh bước xuống xe.

Các cảnh sát trong đồn thấy hai người, đều chủ động chào hỏi.

Sau cuộc bắt giữ sáng nay, thái độ của các cảnh sát trong đồn đối với nhóm hai trở nên thân thiết hơn.

Triệu Minh khóa xe, phàn nàn: "Ê, lại tốn công vô ích rồi."

"Cũng không thể nói là tốn công, loại bỏ một manh mối để điều tra hướng mới, hơn nữa, cũng không phải không có thu hoạch gì, ít nhất cũng hiểu thêm về Tiền Tiến Phong." Điền Lệ nói.

"Đúng vậy, nghe Trương Lôi nói, Tiền Tiến Phong cũng không phải dạng vừa, những năm qua gây thù chuốc oán không ít." Triệu Minh hừ một tiếng.

Đi tới cửa văn phòng, Điền Lệ vỗ vỗ bụi trên quần.

Triệu Minh cũng làm theo, miệng lẩm bẩm: "Nông thôn cái gì cũng tốt, chỉ có ống quần là dễ bẩn, về lại phải chà giày rồi."

"Kẹt…" Cửa văn phòng mở ra, Lý Huy bước nhanh ra ngoài, hừ một tiếng: "Ngươi đúng là đồ ưa sạch sẽ quá mức."

Hàn Bân cũng bước ra, duỗi lưng một cái, hôm nay trời đẹp, ánh nắng ấm áp chiếu lên người.

Triệu Minh hoàn toàn bỏ ngoài tai lời của Lý Huy, nói với Hàn Bân bên cạnh: "Bân Ca, chúng ta đã lấy lời khai của Trương Lôi, hắn không có thời gian gây án, cơ bản có thể loại bỏ nghi ngờ."

"Ta biết rồi."

"Ngươi sao biết được?" Triệu Minh hơi ngạc nhiên.

"Ta đã tìm ra nghi phạm trong vụ đầu độc bò." Hàn Bân thản nhiên nói.

"Thật không? Chúng ta mới ra ngoài một chuyến, ngươi đã bắt được nghi phạm rồi?" Triệu Minh kinh ngạc.

“Tổ trưởng, nghi phạm là ai?” Điền Lệ không nhịn được hỏi.

“Tiền Quảng Dược.”

“Là hắn.” Giọng Triệu Minh có chút không chắc chắn.

“Chắc chắn không?” Điền Lệ truy hỏi.

“Lỗ Văn vừa gửi tin, dấu vân tay của Tiền Quảng Dược hoàn toàn trùng khớp với dấu vân tay của nghi phạm trong vụ đầu độc bò.” Hàn Bân nói.

“Ta không ngờ, lại là lão già này, ta trước đó sao không nghĩ ra.” Triệu Minh giơ nắm đấm lên.

…

Buổi chiều, sau khi Ngụy Tử Mặc gửi lệnh khám xét, Hàn Bân dẫn nhóm hai đến khám nhà của Tiền Quảng Dược, tìm thấy nửa bao thuốc chuột.

Hàn Bân hoàn thành giao nhận với Đồn công an thị trấn Tây Chương, sau khi nói chuyện với bộ phận tuyên truyền của cục huyện, đã áp giải Tiền Tiến Phong trở về Phân Cục Ngọc Hoa.

Về đến cục, Hàn Bân lập tức thẩm vấn Tiền Quảng Dược, dưới các chứng cứ như dấu vân tay, dấu giày và thuốc chuột, Tiền Quảng Dược đã thừa nhận toàn bộ tội ác của mình.

Giống như Hàn Bân dự đoán, Tiền Quảng Dược đầu độc bò để mua được thịt bò giá rẻ, theo hắn nói, giá thịt bò tăng cao, người mua ít, việc kinh doanh ngày càng khó khăn.

Chỉ là lần đầu tiên đầu độc bò, thiếu kinh nghiệm, không ngờ thuốc chuột có độc tính mạnh như vậy, người ăn thịt bò cũng bị ngộ độc.

…

Sáng hôm sau.

Bảy giờ sáng, Hàn Bân thức dậy rửa mặt, rồi xuống nhà cha mẹ gọi chú đi tập thể dục.

Trước đây, Hàn Bân có thói quen dậy sớm tập thể dục, nhưng kể từ khi vào đội hình sự, thường phải làm thêm giờ, nghỉ ngơi không đều, việc tập thể dục buổi sáng cũng bị gián đoạn.

Sau vài tháng làm quen, Hàn Bân dần thích nghi với công việc của đội hình sự, chuẩn bị khôi phục lại thói quen tập thể dục buổi sáng, vì một cảnh sát hình sự có thân hình khỏe mạnh là rất quan trọng.

Nếu chân không có sức bền, không thể chạy nhanh hơn nghi phạm, tay không có sức, không thể bắt giữ nghi phạm.

Còn Vương Khánh Thăng, chạy nhanh hay có sức là chuyện phụ, hắn quá béo, lại hơn bốn mươi tuổi, không giảm cân sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.

Điều này Vương Khánh Thăng cũng hiểu rõ, tối qua uống chút rượu, trước mặt Vương Huệ Phương thề sẽ giảm cân, dậy sớm tập thể dục.

Sáng nay bị Vương Huệ Phương lôi dậy, cùng Hàn Bân chạy bộ.

Vương Khánh Thăng rùng mình: "Sáng sớm lạnh quá."

"Chú, vận động là hết lạnh ngay." Hàn Bân bắt đầu khởi động.

Vương Khánh Thăng ngáp một cái: "Mẹ ngươi cũng thật là, ta uống nhiều rượu thế, muộn một ngày bắt đầu không được sao, nhất định phải từ hôm nay."

"Ngày mai việc hôm nay chớ để, ngày mai làm chi." Hàn Bân cười nói.

“Ta nói là làm.” Vương Khánh Thăng hừ một tiếng.

“Nếu ngài nói là làm, thì đã không béo thế này.” Hàn Bân nhún vai.

“Ngươi thằng nhóc này muốn ăn đòn à.” Vương Khánh Thăng trợn mắt.

“Ngài nếu đuổi kịp ta, thì cứ đánh thoải mái.”

Chương 287: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vương Khánh Thăng ngay lập tức xì hơi, phẩy tay: "Đi đi đi."

Hàn Bân nhìn Vương Khánh Thăng: "Chú, ngài chưa bao giờ tập thể dục đúng không?"

"Ta bận rộn suốt ngày, làm gì có thời gian tập thể dục." Vương Khánh Thăng cũng bắt chước Hàn Bân khởi động.

"Vậy hôm nay ngài đừng chạy, đi vài vòng trong sân, thích ứng trước rồi chạy, từng bước một, tập thể dục không nên quá tham vọng." Hàn Bân dặn dò.

"Biết rồi." Vương Khánh Thăng gật đầu.

"Ta chạy vài vòng, lát còn phải đi làm." Hàn Bân nói xong, bắt đầu chạy quanh khu dân cư.

Vương Khánh Thăng đeo tai nghe, thong thả đi theo, thân hình mập mạp của hắn lắc lư, một người chiếm hết chỗ của hai người.

Hàn Bân chạy hai vòng quanh khu dân cư, cảm thấy cơ thể ấm lên, tập thể dục buổi sáng một lúc, cả ngày sẽ cảm thấy tràn đầy năng lượng.

"Đing đing…" Đồng hồ của Hàn Bân reo lên.

Hôm qua, để chúc mừng con trai thăng chức, Vương Huệ Phương tặng hắn một chiếc đồng hồ thông minh GT2 màu đen.

Theo Vương Huệ Phương, đây là mẫu mới nhất, nhưng Hàn Bân không quan tâm lắm đến sản phẩm điện tử, mẹ nói sao thì là vậy, không tốn tiền của mình.

Chiếc đồng hồ này có thể nhận cuộc gọi, nghe nhạc, đo nhịp tim, điều quan trọng nhất là thời gian chờ lâu, nghe nói có thể kéo dài đến hai tuần, Hàn Bân rất coi trọng điều này.

Cảnh sát hình sự bận rộn không có thời gian, việc sạc điện thoại cũng là một vấn đề, nên nhiều cảnh sát mang theo hai điện thoại, một cái hết pin còn có cái kia.

Nhưng điện thoại khá lớn, mang theo khi làm nhiệm vụ không tiện, đồng hồ thông minh thì tiện hơn nhiều.

Hàn Bân nhìn đồng hồ, là số của Trịnh Khải Hoàn, ấn nút nghe: "Trịnh đội, ngài tìm ta có việc?"

"Có vụ án, tập hợp nhóm hai đi hiện trường."

"Vụ gì?"

"Án mạng, cụ thể ta chưa rõ, đến hiện trường rồi nói."

"Ở đâu?"

"Gần cửa tàu điện ngầm An Bình Lý, ngươi dẫn người đến đó."

"Hiểu rồi." Hàn Bân nói.

…

Nửa tiếng sau.

Gần cửa tàu điện ngầm An Bình Lý.

Hàn Bân và Lý Huy vừa đến, Tôn Hiểu Bằng cũng đi tàu điện ngầm đến.

Nơi này khó đỗ xe, Hàn Bân bảo Lý Huy đỗ xe trước.

Hàn Bân mua vài phần bữa sáng, giờ mới tám giờ, chưa đến giờ làm, chắc các thành viên chưa ăn sáng, không thể để họ đói làm việc.

Mỗi người một phần sữa đậu nành, một cái bánh kẹp thịt, trứng gà ớt xanh, bánh đá phiên bản sang trọng, dù sao cũng là kinh phí của nhóm, Hàn Bân không tiếc.

Hàn Bân và Tôn Hiểu Bằng mua xong bữa sáng, Lý Huy cũng đỗ xe xong, thì thấy một chiếc BMW quen thuộc chạy tới, rồi Triệu Minh và Điền Lệ bước xuống.

Lý Huy mở to miệng, chỉ hai người hỏi: "Chuyện gì thế, hai ngươi nói thật đi."

"Huy Ca, ngươi đừng nghĩ bậy, ta chỉ tiện đón Chị Điền thôi." Triệu Minh cười.

Điền Lệ lườm Lý Huy: "Ngươi muốn nói gì?"

Cảm thấy ánh mắt lạnh lùng, Lý Huy rụt cổ: "Không có gì, ăn bánh đi."

"Mau ăn, đừng làm loạn, ăn xong đi hiện trường." Hàn Bân nói.

"Vẫn là Bân Ca tốt, trước đây đi hiện trường không có đãi ngộ này." Triệu Minh cười.

Mỗi người có một phong cách riêng, Hàn Bân là người thích ăn uống, theo hắn thì dao sắc không gọt được chuôi, làm việc với bụng đói không thể hiệu quả bằng làm việc với bụng no.

Mọi người đã rèn luyện khả năng ăn nhanh, chưa đầy năm phút một cái bánh và một phần sữa đậu nành đã xong.

Triệu Minh đi đỗ xe, Hàn Bân và ba người còn lại đến hiện trường.

Trịnh Khải Hoàn đã gửi địa chỉ chi tiết, cách cửa tàu điện ngầm vài trăm mét.

Đi vài chục mét từ cửa tàu điện ngầm là một trung tâm mua sắm, phía sau là khu dân cư mở, đi qua đó là một đường phụ, đi vài chục mét là một ngõ, vị trí khá hẻo lánh.

Dù gần trung tâm thành phố, nhưng xung quanh là khu dân cư cũ chưa giải tỏa, môi trường không tốt, ngõ đã bị chăng dây cảnh sát, xung quanh có nhiều người xem.

Đến hiện trường, Hàn Bân giơ thẻ cảnh sát, một cảnh sát trẻ vội kéo dây cho Hàn Bân và nhóm vào.

Lúc này, Trịnh Khải Hoàn đang nói chuyện với một người đàn ông trung niên.

Hàn Bân nhanh chóng đi tới, chào: "Trịnh đội."

Trịnh Khải Hoàn liếc nhìn Hàn Bân và nhóm, chỉ vào người đàn ông trung niên bên cạnh, giải thích: "Đây là Sở trưởng Ngụy của Đồn công an An Bình Lý."

"Đây là Tổ trưởng Hàn của nhóm hai, Đội hình sự ba."

"Sở trưởng Ngụy, chào ngài." Hàn Bân khách khí.

Sở trưởng Ngụy nhìn Hàn Bân một lúc, gật đầu: "Chàng trai rất khá."

Không xa ba người, có một người đàn ông ăn mặc rách rưới, toàn thân đầy máu, nằm sấp trên mặt đất, tay phải duỗi về phía trước.

"Sở trưởng Ngụy, phiền ngài giới thiệu cụ thể tình hình." Trịnh Khải Hoàn nói.

"Sáng nay hơn sáu giờ nhận được báo cáo, có người chết ở Hẻm Tĩnh An, cảnh sát của chúng ta đến kiểm tra, phát hiện

một người đàn ông toàn thân đầy máu, cơ thể đã lạnh, lập tức báo lên phân cục.” Sở trưởng Ngụy giới thiệu.

“Người báo án đâu?”

“Cảnh sát đến nơi, người báo án đã rời đi.” Sở trưởng Ngụy nói.

Hàn Bân đeo găng tay, kiểm tra độ cứng của cơ thể: “Chắc là chết từ tối qua.”

Sở trưởng Ngụy nhún vai: “Tiếp theo giao cho các ngươi, có gì cần cứ gọi ta.”

“Ngài bận rộn.” Trịnh Khải Hoàn khách khí.

Sở trưởng Ngụy rời đi, Lý Huy nhếch miệng: “Chà chà, chính sở trưởng cũng tới, không thường thấy đâu.”

Chương 288: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đây là vụ án mạng, chính sở trưởng cũng không ngồi yên được.” Trịnh Khải Hoàn nói.

Triệu Minh cũng đến xem: “Chà, nạn nhân thảm thật, quần áo vá chằng vá đụp, quần còn rách một lỗ lớn, đáy quần cũng gần rách, giày thì mở miệng, màu còn không giống nhau.”

“Không tìm thấy giấy tờ tùy thân hay tài sản của nạn nhân.” Hàn Bân tìm kiếm trên người nạn nhân: “Nhưng, ta nghĩ hắn có thể là một người ăn xin.”

“Thật vậy, đây còn có cái bát sứ trắng tróc sơn, dụng cụ chuẩn rồi.” Triệu Minh chỉ vào chỗ cách nạn nhân một mét.

“Ngươi nói chuyện kiểu gì, có chút đồng cảm nào không.” Điền Lệ hừ.

“Nạn nhân có vết dao rõ ràng ở lưng, từ lượng máu cho thấy đây chắc là hiện trường đầu tiên.” Trịnh Khải Hoàn phân tích.

“Tại sao kẻ giết người lại giết một người ăn xin, động cơ giết người là gì?” Lý Huy thắc mắc.

“Có thể là cướp.” Triệu Minh đoán.

Lý Huy lườm: “Ngươi ăn no rửng mỡ à, ai đi cướp một người ăn xin.”

“Huy Ca, ngươi không chắc có nhiều tiền mặt hơn người ăn xin.” Triệu Minh chỉ vào cái bát sứ:

“Thứ này không phải để làm cảnh, nếu nạn nhân chết tối qua, đây gần tàu điện ngầm, có thể vừa xin xong về, chắc chắn có tiền, tiền đâu?”

“Đùng đùng…” Lúc này, Pháp y Ngô và đồng đội đến.

Hàn Bân và mọi người chào hỏi, đứng sang một bên, giao thi thể cho Pháp y Ngô xử lý.

Hàn Bân nhìn về phía nạn nhân: “Tay phải nạn nhân duỗi về phía trước, bàn tay nửa nắm, như đang cầm gì đó.”

“Ta nghĩ có thể đồ bị cướp, nạn nhân muốn lấy lại.” Triệu Minh đoán.

Hàn Bân quan sát, lắc đầu: “Động tác này không giống.”

“Ta vẫn nghĩ khả năng cướp không lớn, người ăn xin có bao nhiêu tiền, cùng lắm vài trăm, ai đi cướp giết người vì vài trăm.” Lý Huy phân tích.

“Vậy ngươi nghĩ động cơ giết người là gì?”

“Có thể là thù hận.” Lý Huy nói.

“Manh mối quá ít, đợi khám nghiệm xong rồi nói.” Trịnh Khải Hoàn phất tay.

Mọi người lại kiểm tra hiện trường.

Một lát sau, Ngô Hà đứng dậy, tháo găng tay, nói: “Trịnh đội, đã khám nghiệm sơ bộ xong.”

Nghe vậy, nhóm hai tập trung lại.

“Nguyên nhân tử vong của nạn nhân là gì?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Vết dao, từ phía sau đâm vào nội tạng, gây tổn thương nhiều cơ quan như tim, gan, phổi và mất máu nghiêm trọng mà chết.” Ngô Hà giải thích.

“Thời gian tử vong?”

“Từ tám giờ rưỡi đến mười giờ rưỡi tối qua.”

“Nạn nhân bao nhiêu tuổi?”

“Khoảng ba mươi lăm.”

“Có dấu hiệu đặc biệt nào trên người nạn nhân, hoặc thứ gì chứng minh danh tính?”

“Không có dấu hiệu rõ ràng, nhưng quần lót của hắn có chút đặc biệt.” Ngô Hà nói.

“Sao vậy?”

“Quần lót của hắn là hiệu Viscenca Bour, không rẻ đâu.” Ngô Hà nói.

“Bao nhiêu?” Trịnh Khải Hoàn lần đầu nghe tên hiệu này.

“Ta biết, trước đây ta mua một cái, hơn trăm đồng, đau lòng lắm.” Triệu Minh nói.

“Ngươi đùa à, một người ăn xin mặc quần lót hơn trăm đồng?” Lý Huy nghi ngờ.

“Ngươi không tin, có thể xem kiểu dáng và chất liệu quần lót của nạn nhân.” Ngô Hà làm động tác mời.

Lý Huy do dự một chút, rồi vẫn mạnh dạn bước tới, kéo chiếc quần rách rưới của người chết, lộ ra một chiếc quần lót màu xám đen, kiểu dáng rất đẹp, chất liệu cũng trông rất tốt.

Lý Huy ngây người một lúc, lẩm bẩm: “Chà, đẹp hơn cả quần lót của ta.”

“Một người ăn xin sao có thể mặc chiếc quần lót đắt tiền như vậy?” Triệu Minh không hiểu.

“Có thể hắn không phải là người ăn xin thật sự, mà bị người khác cố tình ăn mặc như người ăn xin để che giấu thân

phận thật của người chết.” Tôn Hiểu Bằng đoán.

“Ta vẫn thấy, tư thế của người chết lúc chết có chút kỳ lạ.” Hàn Bân so sánh vị trí của xác chết, rồi đi theo hướng tay hắn chỉ.

Tay của người chết và con đường không song song, có một góc độ nhất định, đi được hơn mười mét đến một con dốc bên tường, con dốc được đắp bằng đất, có hai chiếc xe đậu trên đó, một chiếc là xe Volkswagen, một chiếc là xe Hyundai, giữa hai chiếc xe còn có một khoảng cách.

Hướng tay của người chết chỉ vào khoảng giữa hai chiếc xe, Hàn Bân tìm kiếm xung quanh hai chiếc xe, phát hiện một vài dấu chân.

Trong đó có một đôi dấu giày có hoa văn trùng khớp với giày của người chết, sau khi quan sát kỹ, không chỉ giày giống nhau, mà dấu mòn cũng hoàn toàn khớp.

“Có phát hiện gì không?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Người chết có thể đã từng đến đây, dấu giày này là của người chết.” Hàn Bân nói.

Trịnh Khải Hoàn quan sát kỹ: “Dấu giày này chỉ có một đường đi ra, chắc là để lại trước khi người chết bị thương, nhưng người chết làm sao đến đây?”

Lý Huy đo khoảng cách giữa hai chiếc xe, nói: “Giữa chiếc Volkswagen và Hyundai còn có thể đặt vừa một chiếc xe, có thể trước đó có một chiếc xe đậu ở đây, người chết từ xe đó xuống.”

“Không đúng, theo khoảng cách giữa hai chiếc xe, dấu giày bắt đầu từ giữa xe, không giống như từ trên xe bước xuống; nếu từ xe bước xuống, dấu chân phải lệch sang trái hoặc phải.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Trịnh đội, dấu chân phía trước bên trái cũng là của người chết.” Hàn Bân chỉ vào mặt đất nói.

“Không đúng, hoa văn của dấu chân này không giống nhau.” Lý Huy nói.

Chương 289: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Dấu chân này giống dấu giày da.” Trịnh Khải Hoàn sờ cằm nói.

“Trịnh đội nói đúng, đây đúng là dấu chân giày da, nhưng dấu chân, dấu mòn hoàn toàn giống nhau, chứng tỏ là cùng một người để lại, chỉ là người đó đã thay giày.” Hàn Bân giải thích.

“Dấu giày da ở phía trước bên trái, dấu giày thể thao ở phía sau, giữa chúng còn có điểm giao nhau…” Trịnh Khải Hoàn lẩm bẩm, suy nghĩ một lúc:

“Chúng ta hãy tái hiện lại hiện trường, giả sử chiếc Volkswagen bên trái là chiếc xe đã rời đi, và ta là người chết.”

Trịnh Khải Hoàn nói xong, quan sát một lần nữa các dấu chân, sau đó đi tới chỗ ghế lái của chiếc Volkswagen, giả vờ mở cửa xe bước xuống, đi tới cốp xe, mở cốp lấy ra một đôi giày, sau đó làm động tác thay giày, rồi đóng cốp xe và rời khỏi xe.

“Bốp bốp.” Hàn Bân vỗ tay: “Không hổ là cảnh sát kỳ cựu, loạt động tác này hoàn toàn khớp với dấu chân trên mặt đất.”

“Có nghĩa là người chết lái xe đến, sau đó từ ghế lái đi đến cốp xe, thay một đôi giày rồi rời đi, khi hắn làm xong việc, trên đường trở lại xe bị sát hại, nên lúc chết mới bò về hướng này để trở lại xe.” Lý Huy phân tích.

“Ta trước đó không hiểu, hắn duỗi tay phải về phía trước, lòng bàn tay nửa nắm nghĩa là gì, bây giờ có lẽ là muốn lấy

chìa khóa xe.” Hàn Bân nói.

“Xe đi đâu rồi, chẳng lẽ bị nghi phạm lái đi?” Triệu Minh hỏi.

“Chà, thời buổi này người ăn xin còn mua được xe, giỏi thật.” Lý Huy nhếch miệng.

“Trịnh đội, tình hình cơ bản đã hiểu, ngài có nên phân công nhiệm vụ không?” Hàn Bân đề nghị.

Trịnh Khải Hoàn gật đầu: “Ngươi phân công đi.”

Hàn Bân gật đầu, dặn dò: “Lý Huy, Tôn Hiểu Bằng, các ngươi đi hỏi xung quanh, xem có ai nhìn thấy hoặc nhận ra chiếc xe nghi phạm không.”

“Triệu Minh, Điền Lệ, các ngươi kiểm tra camera giám sát xung quanh.”

“Rõ.”

Sau khi bốn người tách ra hành động, Hàn Bân gọi một cảnh sát đến, nhờ tìm chủ xe Volkswagen và Hyundai đậu trên dốc.

“Bân Tử, ngươi thấy vụ này thế nào?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Ta nghĩ khả năng thù hận lớn hơn.” Hàn Bân nói.

“Sao ngươi nghĩ vậy?”

“Vết thương do tự vệ khi bị cướp thường ở phía trước, lòng bàn tay, cánh tay, ngực, nhưng những chỗ này trên người chết không có vết thương.” Hàn Bân nhớ lại, tiếp tục:

“Vết thương của người chết đều ở phía sau, vết thương chí mạng cũng ở phía sau, như thể bị đâm chết ngay lập tức, rồi bị cướp tài sản để tạo hiện trường giả.”

“Nếu nạn nhân thực sự lái xe đến, xe của hắn đâu? Chẳng lẽ bị nghi phạm lấy đi?” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Thời nay ít người trộm xe, lấy được cũng khó tiêu thụ, nhưng cũng không loại trừ có kênh tiêu thụ đặc biệt.” Hàn Bân nói.

“Nếu nghi phạm muốn trộm xe, không cần thiết phải giết người.” Trịnh Khải Hoàn phản bác.

Hàn Bân suy nghĩ một lúc, lắc đầu: “Bây giờ chứng cứ quá ít, chỉ có thể xác định danh tính nghi phạm trước, rồi tiếp tục điều tra.”

Trịnh Khải Hoàn vỗ vai Hàn Bân: “Ngươi ở đây trông chừng, ta đi báo cáo tình hình với Đới cục.”

“Rõ.”

Hàn Bân đáp, vụ án mạng này ảnh hưởng xấu, không chỉ Phân Cục Ngọc Hoa, mà cả Cục Công An thành phố cũng sẽ chú ý.

Nếu cuộc điều tra của phân cục không có tiến triển, cục thành phố có thể sẽ can thiệp.

“Tổ trưởng.” Lúc này, Tôn Hiểu Bằng và Lý Huy đi tới, phía sau là một người đàn ông ngoài ba mươi.

“Bân Tử, chúng ta hỏi quanh đây, tìm được chủ xe Hyundai.” Lý Huy nói.

“Chào ngài, xin cho biết quý danh?” Hàn Bân đưa tay ra bắt tay đối phương.

“Ta tên Chu Á Tinh, chiếc Hyundai màu trắng kia là xe của ta. Thưa cảnh sát, ta phải đi làm, có thể lấy xe được không?” Người đàn ông dò hỏi.

“Có thể, nhưng trước đó, ta muốn hỏi ngươi vài câu.” Hàn Bân nói.

“Mời ngài.”

“Ngươi đỗ xe ở đây khi nào?” Hàn Bân hỏi.

Chu Á Tinh nhớ lại: “Hình như là bảy giờ tối qua.”

“Lúc đó ở đây có mấy xe?”

“Hai xe.” Chu Á Tinh nói, chỉ vào chiếc Volkswagen đen:

“Một là chiếc Volkswagen đen, ta thường thấy đậu ở đây; chiếc kia là Mercedes đen, đậu giữa xe ta và chiếc Volkswagen.”

“Mercedes! Ngươi chắc không?” Lý Huy ngạc nhiên.

“Chắc, Mercedes E300, xe khác ta không nhớ, chứ Mercedes thì không nhầm được.” Chu Á Tinh nhún vai.

“Được, bảo sao hắn mặc được quần lót hiệu Viscenca Bour, có điều kiện.” Lý Huy nhếch miệng.

“Ngươi có camera hành trình không?” Hàn Bân hỏi tiếp.

Chu Á Tinh gật đầu: “Có.”

“Cho chúng ta xem đoạn ghi hình lúc ngươi đỗ xe tối qua.” Hàn Bân đề nghị.

“Được, ta sẽ lấy cho ngài.”

Hàn Bân chỉ vào Tôn Hiểu Bằng, ra hiệu đi theo kiểm tra.

“Bân Tử, vụ án này càng ngày càng kỳ lạ, một tên ăn mày mà lại lái được xe Mercedes, là chúng ta lỗi thời, hay là thế giới này quá điên rồ.” Lý Huy cảm thán nói.

“Đội trưởng, tìm thấy video rồi.” Tôn Hiểu Bằng hô lên.

Hàn Bân đi tới, ngồi vào vị trí ghế phụ để xem xét, Lý Huy thì ngồi ở ghế sau để xem.

Đây là một đoạn video ghi lại cảnh đỗ xe, lúc bảy giờ tối trời đã tối, xe hiện đại có bật đèn pha, tầm nhìn phía trước khá rõ ràng, phía trước chỗ đỗ xe có hai chiếc xe màu đen.

Một chiếc là Volkswagen màu đen, một chiếc là Mercedes màu đen, xe hiện đại đỗ ở bên phải xe Mercedes.

Chương 290: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Dừng lại.” Hàn Bân hô lên, Tôn Hiểu Bằng dừng video lại, đúng lúc quay được biển số xe của chiếc Mercedes.

“Ghi lại biển số này, tra danh tính chủ xe.”

“Vâng.” Tôn Hiểu Bằng đáp lại, ghi vào sổ tay.

“Cảnh sát, ta có thể đi được chưa?” Chu Á Tinh hỏi.

“Đưa thẻ nhớ của camera hành trình cho đồng nghiệp của ta sao chép, sau đó làm biên bản là có thể đi rồi.” Hàn Bân nói.

“Cảm ơn.” Chu Á Tinh thở phào nhẹ nhõm.

“Là chúng ta phải cảm ơn ngươi mới đúng.” Hàn Bân cười nói.

Nghe Hàn Bân nói, Chu Á Tinh cũng cười, trong lòng hoàn toàn yên tâm.

Đối với một người dân bình thường, rất nhiều người thậm chí chưa từng đến đồn công an, chưa nói đến việc tiếp xúc với cảnh sát hình sự, khi liên quan đến vụ án giết người chắc chắn sẽ có chút lo lắng, thái độ thân thiện của Hàn Bân đã đem lại cho hắn không ít an ủi.

Xuống xe xong, Hàn Bân sắp xếp Tôn Hiểu Bằng trở về đồn cảnh sát điều tra thông tin chủ xe Mercedes, hắn và Lý Huy ở lại tiếp tục điều tra.

Một lát sau, Ngô Hà gửi một bức ảnh đã chỉnh sửa lại gương mặt của người chết, Hàn Bân và Lý Huy cầm ảnh hỏi thăm người xung quanh.

Xung quanh vẫn còn khá nhiều người xem náo nhiệt, Lý Huy cầm điện thoại hỏi:

“Các ông, bà, anh, chị, ai đã từng thấy người đàn ông trong ảnh này chưa?”

“Đây là người đã chết sao? Còn trẻ thế mà.” Một bà nói.

“Người này mặc quần áo rách rưới, không phải là một tên ăn mày sao.”

“Thời buổi này chuyện gì cũng có thể xảy ra, ngay cả ăn mày cũng bị giết, sau này buổi tối không dám đi bộ nữa.”

“Đó là số mệnh, ngươi trốn ở nhà cũng vô ích.” Một vài người dân bàn tán.

“Các anh, chị, người này trước đây có thể đã từng ăn xin ở ga tàu điện ngầm, những ai thường xuyên đi tàu điện ngầm có nhận ra hắn không? Hắn thường cầm một cái bình sứ trắng bị bong tróc.” Hàn Bân hô lên.

“Ê, cảnh sát, ta nhớ mang máng đã từng gặp người này ở cổng tàu điện ngầm.” Một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi nói.

“Khi nào?” Hàn Bân hỏi.

“Khoảng hai, ba ngày trước, hắn cầm một cái bình sứ trắng quỳ ở cổng tàu điện ngầm, chân của hắn hình như có vấn đề, ta thấy hắn đáng thương nên cho hắn một đồng.” Người phụ nữ nói.

“Nghe ngươi nói vậy, ta nhớ ra, khoảng nửa tháng trước ta cũng gặp hắn ở cổng tàu điện ngầm, không có tiền lẻ nên cho hắn mười đồng.” Một cô gái hơn hai mươi tuổi nói.

Liên tiếp hai người nói rằng đã gặp người chết ở gần ga tàu điện ngầm, điều này cũng chứng minh phỏng đoán của Hàn Bân.

Hàn Bân gọi Lý Huy trực tiếp đi đến ga tàu điện ngầm An Bình Lý, gần cổng tàu điện ngầm có nhiều quầy bán hàng, có bán trái cây, đồ ăn vặt, đồ trang sức…

Ở đây lượng người qua lại đông, có hàng chục quầy hàng bao quanh.

Hàn Bân cầm bức ảnh của người chết hỏi thăm, phát hiện hầu hết các quầy hàng ở đây đều nhận ra người chết, có thời gian kéo dài nhiều năm, có thể xác định người chết là một người ăn xin chuyên nghiệp.

…

Về đến đồn cảnh sát đã là buổi trưa.

Hàn Bân và những người khác đi đến căng tin lấy cơm, vừa ăn vừa tổng hợp lại tình hình vụ án.

Hàn Bân uống một ngụm trà, làm dịu cổ họng: "Ta sẽ nói trước về tình hình điều tra của ta và Lý Huy, người chết quả thực là một tên ăn mày, hơn nữa chắc chắn là một người ăn xin chuyên nghiệp, thường giả vờ chân tay mình có vấn đề để gợi lòng thương."

"Ta bây giờ vẫn không dám tin, hắn quả thật là một tên ăn mày, mà còn có thể lái Mercedes." Lý Huy thở dài, nghĩ lại chiếc ô tô QQ của mình, cũng chỉ là một phương tiện đi lại.

Hàn Bân chỉ tay về phía Tôn Hiểu Bằng: "Tra được danh tính chủ xe chưa?"

"Tra được rồi." Tôn Hiểu Bằng đứng dậy, đặt một tập tài liệu xuống dưới máy chiếu.

Chủ xe: Phạm Chấn Nghiệp

Tuổi: 33

Dân tộc: Hán

Giới tính: Nam

Quê quán: thôn Hạ Bình, xã Cầm Đảo

Số điện thoại: 1332246xxxx

“Ta đã gọi điện thoại cho người chết, nhưng điện thoại đã tắt máy.” Tôn Hiểu Bằng nhún vai.

“Tìm cách liên lạc với gia đình người chết.” Hàn Bân ra lệnh.

“Vâng.” Tôn Hiểu Bằng đáp.

Hàn Bân ăn vài miếng cơm, tiếp tục hỏi: “Điền Lệ, các ngươi điều tra thế nào rồi?”

“Chúng ta đã trích xuất camera giám sát xung quanh hiện trường, trong hẻm Tĩnh An không có camera giám sát, nhưng trên đường phụ có camera, chúng ta đã thấy hình ảnh của người chết qua camera.” Điền Lệ nói, lấy ra một chiếc máy tính bảng và kết nối với máy chiếu:

“Khoảng chín giờ tối hôm qua, người chết đi qua khu dân cư vào đường phụ, sau đó đi vào trong hẻm, rồi không xuất hiện nữa.”

“Có nghĩa là người chết có thể đã chết vào khoảng chín giờ, nghi phạm cũng có thể đã rời khỏi hiện trường vào khoảng sau chín giờ, có thấy nghi phạm nào không?” Hàn Bân hỏi.

“Chúng ta vừa mới lấy camera giám sát, chỉ mới xem được khoảng một giờ, chỉ kiểm tra camera giám sát gần tàu điện ngầm, còn trong hẻm Tĩnh An có vài ngã rẽ, nhiều camera giám sát khác chưa kịp kiểm tra.” Điền Lệ nhún vai.

Hàn Bân gật đầu: “Còn phát hiện gì khác không?”

Điền Lệ tua nhanh video, tiếp tục nói: “Sáng nay lúc sáu giờ năm mươi phút, có một chiếc Mercedes màu đen đi ra từ hẻm Tĩnh An, biển số xe giống hệt của người chết.”

Chương 291: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đã tìm ra hướng đi của xe chưa?" Hàn Bân hỏi.

"Xe đi ra khỏi đường phụ thì chúng ta mất dấu, muốn tìm lại dấu vết của xe phải đến trung tâm giám sát giao thông." Điền Lệ nói.

"Vậy ngươi chịu khó một chuyến, chiều nay đến trung tâm giám sát giao thông."

"Biết rồi."

"Cạch…" Lúc này, cửa văn phòng mở ra, Trịnh Khải Hoàn bước vào cười nói: "Ồ, mọi người đang ăn cơm à."

"Trịnh đội." Mọi người chào hỏi.

"Tiếp tục ăn, không cần đứng lên." Trịnh Khải Hoàn vẫy tay, kéo ghế ngồi xuống: "Tiến triển điều tra thế nào rồi?"

"Đã xác định được danh tính của người chết." Hàn Bân nói.

"Mau chóng thông báo cho gia đình người chết nhận dạng thi thể."

"Vâng."

"Bên đồn công an đã liên lạc với người báo án, đã thông báo hắn chiều nay đến làm biên bản." Trịnh Khải Hoàn nói.

"Ta sẽ sắp xếp." Hàn Bân đáp.

"Lãnh đạo phân cục rất coi trọng vụ án này, mọi người hãy cố gắng hơn trong hai ngày tới, cố gắng sớm phá được vụ án

này, hành hung giữa đường ảnh hưởng rất xấu, không chỉ gây hoang mang cho người dân mà còn là thách thức đối với phân cục chúng ta.” Trịnh Khải Hoàn nghiêm túc nói.

“Trịnh đội yên tâm, chúng ta nhất định sẽ cố gắng hết sức điều tra vụ án.” Hàn Bân cam đoan.

…

“Cộc cộc…” Hơn hai giờ chiều, bên ngoài văn phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Lúc này, Hàn Bân đang xem video giám sát trên máy tính, nói: “Vào đi.”

“Cạch…” Cửa mở, một thanh niên đeo kính, khoảng hai mươi tuổi đứng ở cửa, hỏi: “Xin hỏi, đây có phải là tổ hai, đội ba cảnh sát hình sự không?”

“Đúng.” Hàn Bân quan sát đối phương, hỏi lại: “Ngươi là ai?”

“Ta là Hoàng Uy, sáng nay phát hiện một xác chết ở hẻm Tĩnh An, ta là người báo án.”

“Vào đi.” Hàn Bân đứng dậy dẫn đối phương ngồi vào bàn.

Lý Huy cũng ngừng xem video giám sát, đi tới, bật camera ghi hình.

“Chúng ta sẽ làm một biên bản.” Hàn Bân nói.

“Được.” Hoàng Uy gật đầu, hai tay đan vào nhau, trông có vẻ hơi lo lắng.

Hàn Bân hỏi một loạt câu hỏi theo thủ tục, dẫn đến vấn đề chính: “Sáng nay sau khi báo án, ngươi đã đi đâu?”

“Lúc đó ta hơi sợ, nên không dám ở lại hiện trường.” Hoàng Uy nói.

“Lúc đó ngươi thấy người chết trong tình trạng như thế nào?”

Hoàng Uy hít sâu một hơi: “Hắn nằm sấp ở đó, xung quanh có nhiều máu, ta nghĩ hắn có thể đã chết rồi.”

“Ngươi có đến gần hắn không?” Hàn Bân hỏi.

Hoàng Uy ngập ngừng một lúc, nhớ lại: “Không.”

“Ngươi làm nghề gì?”

“Bán bảo hiểm.”

“Hôm nay không đi làm sao?” Hàn Bân hỏi.

“Ta bị dọa sợ, không thể tập trung được, đầu óc toàn là… Đây là lần đầu tiên ta thấy…” Hoàng Uy tháo kính ra, xoa xoa mặt.

“Đừng lo lắng, ta có thể hiểu, qua một thời gian ngươi sẽ quên đi.” Hàn Bân an ủi.

Hoàng Uy đeo kính lại, gật đầu.

“Ngươi rời khỏi hiện trường khi nào?”

Hoàng Uy suy nghĩ một lúc: “Ta không nhớ rõ.”

“Ngươi biết chính xác thời gian ngươi gọi điện báo cảnh sát chứ.”

“Tám giờ bốn mươi.”

“Ngươi ở lại hiện trường bao lâu?” Hàn Bân hỏi thêm.

“Ta không dám ở lại, lập tức rời đi, sợ quá, không dám ở đó.”

“Cách xác chết mười mấy mét có đỗ ba chiếc ô tô, ngươi có chú ý không?” Hàn Bân hỏi dò.

Hoàng Uy do dự một chút, lắc đầu: “Có chút ấn tượng.”

Hàn Bân quan sát biểu hiện của đối phương, hỏi: “Trong đó có một chiếc Mercedes, ngươi có thấy không?”

“Không nhìn kỹ, lúc đó ta sợ lắm.” Hoàng Uy nói.

…

Hoàng Uy thở dài, dường như không muốn nhớ lại.

Hàn Bân luôn quan sát đối phương, biểu cảm của hắn khá bình thường, nhưng khi Hàn Bân hỏi “Cách xác chết mười mấy mét có đỗ ba chiếc ô tô, ngươi có chú ý không?”

Lúc này, Hoàng Uy do dự một chút, lắc đầu, trả lời “Có chút ấn tượng.”

Lắc đầu thường là biểu hiện phủ nhận, có chút ấn tượng lại là câu trả lời khẳng định.

Cơ thể và ngôn ngữ không thống nhất, cũng là biểu hiện của việc nói dối.

Nghĩa là câu “Có chút ấn tượng” này không đáng tin.

Văn hóa Trung Quốc rất phong phú, từ trái nghĩa của “có chút ấn tượng” có hai loại, một là không có ấn tượng, hai là ấn tượng sâu sắc.

Nếu Hoàng Uy không có ấn tượng, Hàn Bân nghĩ đối phương không cần phải nói dối, chỉ cần nói không có ấn tượng là được, không cần làm rườm rà.

Vì vậy, Hàn Bân nghiêng về phán đoán thứ hai, Hoàng Uy có ấn tượng sâu sắc về ba chiếc ô tô.

Câu tiếp theo Hàn Bân hỏi “Trong đó có một chiếc Mercedes, ngươi có thấy không?”

Hoàng Uy trả lời “Không nhìn kỹ, lúc đó ta sợ lắm.”

Khi nói câu này, biểu hiện không có gì bất thường.

Nhưng Hàn Bân nghĩ, câu này cũng không đáng tin, nếu Hoàng Uy chú ý đến ba chiếc ô tô, đáng chú ý nhất chắc chắn là chiếc Mercedes.

Điều này cũng cho thấy, biểu cảm vi mô là một học thuyết rất phức tạp, là sự đối đầu giữa ý thức và bản năng, không phải câu nói dối nào cũng bị lật tẩy, cũng không phải câu nói dối nào cũng có biểu hiện rõ ràng.

Những dấu hiệu nói dối đó cũng không hoàn toàn đáng tin, đôi khi cũng có thể là đối phương căng thẳng hoặc thói quen.

Phải xem xét cụ thể từng trường hợp, nếu muốn áp dụng vào vụ án, chỉ có thể dùng làm hướng điều tra, vẫn phải dựa vào chứng cứ cụ thể.

Chương 292: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hoàng Uy có dấu hiệu nói dối, Hàn Bân phải kiểm tra một chút.

"Hoàng Uy, khi đó ngươi có chú ý, người chết cầm cái gì trong tay không?" Hàn Bân hỏi.

Hoàng Uy hít sâu một hơi, thở dài: "Lúc đó ta quá căng thẳng, không nhớ rõ."

"Không sao, thả lỏng đi, lần đầu ta thấy người chết cũng chẳng khá hơn ngươi là bao." Hàn Bân an ủi, nói với Lý Huy: "Rót cho Hoàng Uy cốc nước."

"Biết rồi." Lý Huy đáp, rót cho Hoàng Uy cốc nước ấm.

"Cảm ơn." Hoàng Uy gật đầu cảm kích, hai tay đón lấy cốc nước.

"Hoàng Uy, sau khi báo án ngươi không ở lại hiện trường, đi đâu?" Hàn Bân tiếp tục hỏi.

"Lúc đó ta không dám ở lại hiện trường, cũng không dám về nhà, nên đi đến trung tâm thương mại gần đó, muốn tìm chỗ đông người để ở một lát, trừ khử vận xui." Hoàng Uy nói.

"Phụt…" Lý Huy không nhịn được cười: "Ta lần đầu nghe nói cách trừ xui này."

"Đến chỗ đông người, ta thấy yên tâm hơn." Hoàng Uy nói.

"Đừng ở đây gây rối nữa, đi kiểm tra giám sát đi." Hàn Bân đẩy Lý Huy một cái.

Hàn Bân và Lý Huy đã quen biết nhiều năm, từ thời đại học đã thường xuyên ở cùng nhau, hai người rất ăn ý với nhau.

Lý Huy trở về bàn của mình, mở màn hình máy tính xem lại giám sát trên đường phụ bên ngoài hẻm Tĩnh An, lúc sáu giờ bốn mươi sáu phút, thấy một thanh niên đeo kính đi trên đường phụ, chính là Hoàng Uy đang làm biên bản.

Lý Huy cầm cốc trà, giả vờ như đi lấy nước, đi đến phía sau Hoàng Uy, ra hiệu OK với Hàn Bân.

Hàn Bân đứng dậy bắt tay với Hoàng Uy: "Hoàng tiên sinh, cảm ơn ngươi đã hợp tác với chúng ta."

"Đó là điều nên làm, bây giờ ta có thể đi được chưa?" Hoàng Uy hỏi.

"Được."

Hàn Bân đáp, lấy từ bàn ra một tấm danh thiếp, đưa cho Hoàng Uy đối diện: "Đây là danh thiếp của ta, nếu ngươi nhớ ra điều gì, có thể gọi cho ta."

"Chắc chắn rồi." Hoàng Uy đáp, đứng dậy rời khỏi văn phòng.

Lý Huy tiễn đối phương ra cửa, sau đó đóng cửa văn phòng: "Ta đã kiểm tra camera giám sát, khoảng sáu giờ bốn mươi sáu phút hắn ra khỏi hẻm Tĩnh An, đi theo hướng đường phụ đến gần trung tâm thương mại, không phải hắn lái xe Mercedes đi."

"Hướng đi của xe Mercedes, để Điền Lệ điều tra, ngươi tiếp tục kiểm tra camera giám sát trong thời gian phạm tội, xem có người đáng ngờ nào không." Hàn Bân nói.

"OK."

Hàn Bân tìm bản đồ xung quanh hẻm Tĩnh An trên mạng, hai bên hẻm Tĩnh An đều là những tòa nhà cũ, theo bản đồ

hiển thị có hơn bốn mươi tòa nhà, mỗi tòa có ba đến năm khu nhà, cao bốn đến sáu tầng, môi trường tương đối phức tạp.

May mắn thay, những tòa nhà này được xây dựng khá đều đặn, tạo thành một hình vuông, được bao quanh bởi hai đường phụ và hai đường chính, lần lượt là đường Tĩnh An Nam, đường Tĩnh An Bắc, phố Tây Đàm Cố và đại lộ Kiến Minh.

Hẻm Tĩnh An có 11 ngã rẽ, nhưng Hàn Bân nghiên cứu kỹ, tất cả các ngã rẽ đều hội tụ vào bốn con đường này, mặc dù địa hình khá phức tạp, nhưng nếu có đủ thời gian kiểm tra, vẫn có cơ hội tìm ra dấu vết của nghi phạm.

Sau khi nghiên cứu bản đồ, Hàn Bân lại lo lắng thêm một lớp, vì tình hình trong hẻm Tĩnh An khá phức tạp, giống như một cộng đồng lớn, bên trong hầu như không có camera giám sát, nếu nghi phạm chạy lên tầng thượng, cầu thang hoặc ẩn nấp trong nhà dân, thì camera giám sát ở bốn con đường khó mà thu được kết quả.

Cách tốt nhất vẫn là tiến hành kiểm tra toàn diện các tòa nhà xung quanh hẻm Tĩnh An, nhưng chỉ dựa vào vài người của đội cảnh sát hình sự thì không thể hoàn thành trong thời gian ngắn, hơn nữa đội cảnh sát hình sự cũng không quen thuộc với tình hình ở đó, cách tốt nhất là nhờ đồn công an An Bình Lý hỗ trợ kiểm tra.

Nhưng điều này không phải là việc Hàn Bân có thể quyết định, vẫn cần lãnh đạo cấp trên điều phối, Hàn Bân đi đến văn phòng của Trịnh Khải Hoàn, đề xuất ý kiến của mình.

Trịnh Khải Hoàn cũng đồng ý với đề xuất của Hàn Bân, nhưng hắn cũng không thể quyết định, trưởng đồn công an có cấp bậc cao hơn hắn, nếu hắn đề xuất hỗ trợ điều tra, trưởng đồn Ngụy không muốn hợp tác, mọi người sẽ rất khó xử.

Vì vậy, Trịnh Khải Hoàn chỉ có thể báo cáo với Đới Minh Hàm, Hàn Bân chỉ có thể trở về chờ tin tức…

Hàn Bân vừa quay lại cửa văn phòng, đã nghe thấy bên trong có tiếng nói chuyện, mở cửa ra thấy Triệu Minh và Tôn Hiểu Bằng đã trở về.

“Bân Ca.”

“Đội trưởng.” Hai người chào hỏi.

“Các ngươi đi công ty viễn thông điều tra thế nào rồi?” Hàn Bân hỏi.

“Điện thoại của người chết vẫn luôn trong tình trạng tắt máy, chúng ta đã lấy được bản ghi chép cuộc gọi gần đây của người chết từ công ty viễn thông; đồng thời cũng đã tìm được vợ của người chết, đã liên lạc để nàng đến nhận dạng thi thể.” Triệu Minh nói.

“Kiểm tra danh sách liên lạc gần đây của Phạm Chấn Nghiệp, xem có người đáng ngờ nào không.” Hàn Bân ra lệnh.

“Vâng.”

“Cộc cộc…” Lúc này, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

“Cạch…” Cửa mở, pháp y Ngô Hà bước vào.

“Đội trưởng Hàn, báo cáo khám nghiệm tử thi đã có rồi.”

“Pháp y Ngô ngồi đi.” Hàn Bân ra hiệu, bảo người rót cho Ngô Hà cốc nước.

“Cảm ơn.” Pháp y Ngô nhận lấy cốc giấy, uống một ngụm nước, làm dịu cổ họng: “Báo cáo khám nghiệm tử thi, các ngươi muốn tự xem hay nghe ta tóm tắt?”

Chương 293: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngài nói qua những điểm chính, cái này đọc hơi tốn sức.” Hàn Bân cười nói.

Ngô Hà giơ một ngón tay: “Điểm thứ nhất, thời gian tử vong chính xác của người chết là khoảng chín giờ tối hôm qua.”

Hàn Bân gật đầu, điều này phù hợp với thời gian người chết vào hẻm Tĩnh An trong camera giám sát.

“Thứ hai, hung khí giết chết Phạm Chấn Nghiệp là một con dao găm ngắn sắc bén, lưỡi dài khoảng mười hai centimet, chỗ rộng nhất khoảng hai centimet, lưỡi dao có độ cong nhất định, hình dạng giống như lá liễu.”

Hàn Bân ghi lại vào sổ, điểm này rất quan trọng.

“Thứ ba, ta đã lấy được một số mảnh da từ móng tay của người chết.”

“Có phải của nghi phạm không?” Lý Huy hỏi.

“Cái này ta cũng không thể xác định, cần các ngươi tự điều tra.” Ngô Hà nhún vai.

Hàn Bân suy nghĩ một lát, chỉ tay về phía Lý Huy: “Gửi cốc nước mà Hoàng Uy đã dùng đến đội kỹ thuật kiểm tra.”

Lý Huy ra hiệu OK: “Hiểu rồi.”

Ngô Hà rời đi, Hàn Bân đích thân xem lại báo cáo khám nghiệm tử thi.

Báo cáo này có nhiều thuật ngữ, mặc dù chi tiết nhưng cũng khó nêu bật những điểm quan trọng, đọc khá tốn sức, nhưng Hàn Bân vẫn rất nghiêm túc xem xét.

Trước đây, đây là công việc của Tăng Bình, bây giờ rơi vào tay hắn.

Sau khi xem xong báo cáo khám nghiệm tử thi, đồng hồ thông minh của Hàn Bân reo lên, là Vương Huệ Phương gọi.

Hàn Bân ra khỏi văn phòng, nghe điện thoại ngoài hành lang.

Vương Huệ Phương không có việc gì, chỉ hỏi Hàn Bân tối nay có về nhà ăn cơm không, hôm nay có vụ án, Hàn Bân tất nhiên không thể về nhà ăn cơm đúng giờ.

Sau khi từ chối mẹ, Hàn Bân chuẩn bị quay lại văn phòng, thấy một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, ăn mặc sang trọng, đeo nhiều trang sức vàng trên tay và cổ, đang đi tới.

"Ê, cảnh sát, ta hỏi ngươi một việc." Người phụ nữ hô lên.

"Ngươi nói đi."

"Xin hỏi văn phòng tổ hai, đội ba cảnh sát hình sự ở đâu?" Người phụ nữ hỏi.

"Ngươi tìm ai?"

"Một cảnh sát họ Triệu bảo ta đến." Người phụ nữ nói.

"Ta chính là người của tổ hai, đi theo ta." Hàn Bân nói, dẫn người phụ nữ vào văn phòng tổ hai.

"Bân Ca, người này là ai?" Vừa vào cửa, Triệu Minh không nhịn được tò mò hỏi.

"Nghe giọng, ngươi là cảnh sát Triệu đúng không." Người phụ nữ hỏi lại.

"Ngươi là vợ của Phạm Chấn Nghiệp, Thái Tú Nghiên?"

“Là ta.” Người phụ nữ đáp.

Lý Huy nhìn Thái Tú Nghiên một lúc, nhìn chằm chằm vào chiếc túi LV trên tay nàng: “Ngươi thật là vợ của Phạm Chấn Nghiệp?”

“Ta mang giấy chứng nhận kết hôn đây, ngươi có muốn xem không.” Thái Tú Nghiên vỗ vào túi LV của mình.

“Triệu Minh, ngươi đưa Bà Thái đi nhận dạng thi thể trước, lát nữa về làm biên bản.” Hàn Bân nói.

“Vâng.” Triệu Minh đáp, dẫn Thái Tú Nghiên ra khỏi văn phòng.

Lý Huy chỉ tay ra cửa: “LV, ngươi thấy chưa.”

“Ta đâu có mù, ngươi muốn nói gì?” Hàn Bân cười nói.

“Trời ạ, cái vòng tay vàng đó to bằng dây đồng hồ của ta.” Lý Huy làm vẻ mặt khoa trương, lắc đầu:

“Gặp trên phố, ai mà tin, chồng nàng lại là một tên ăn mày.”

“Ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có người giỏi, không chừng người chết là bậc thầy trong ngành này.” Hàn Bân nói.

“Giờ nói gì cũng muộn, nếu hắn không chết, ta cũng muốn bái sư.” Lý Huy nói nửa thật nửa đùa.

“Thôi thôi, bớt nói mấy lời vô ích đi.” Hàn Bân phẩy tay, trở về ghế của mình.

Tuy nhiên, Hàn Bân chưa kịp ngồi nóng ghế, cửa lại mở ra, Triệu Minh và Thái Tú Nghiên đã trở về văn phòng.

“Sao rồi, chưa đi pháp y sao?” Hàn Bân hỏi.

“Đi rồi.” Triệu Minh đáp.

“Đã nhận dạng xong?” Hàn Bân ngạc nhiên, nhanh vậy sao.

“Đúng, ta đã ký vào giấy xác nhận, là chồng ta Phạm Chấn Nghiệp.” Thái Tú Nghiên nói.

“Sao không có động tĩnh gì, không khóc sao?” Lý Huy hỏi.

“Trên đường đến đây ta đã khóc, thấy hắn nằm đó, trong lòng cũng đau đớn.” Thái Tú Nghiên nói, xoa mắt đỏ hoe.

“Gia đình người chết bình tĩnh như ngươi, thật không nhiều.” Lý Huy cảm thán.

“Cảnh sát, ta có cần làm biên bản không?” Thái Tú Nghiên giọng nghẹn ngào.

“Ngồi đây, ta sẽ làm biên bản.” Hàn Bân mở camera ghi hình, bắt đầu hỏi theo thủ tục.

“Họ tên, giới tính, tuổi, nghề nghiệp…”

“Thái Tú Nghiên, nữ, ta 34 tuổi, ta… mở một cửa hàng quần áo…”

“Bà Thái, ngươi biết tin chồng ngươi chết khi nào?” Hàn Bân hỏi.

“Cảnh sát Triệu gọi cho ta thì ta mới biết.”

“Chồng ngươi làm nghề gì?” Hàn Bân hỏi.

Thái Tú Nghiên ngập ngừng một lúc: “Hắn làm đầu tư tài chính.”

“Phụt…” Lý Huy không nhịn được cười: “Chồng ngươi mặc quần áo thế nào khi đi đầu tư?”

“Mặc vest, sao?” Thái Tú Nghiên hỏi lại.

Hàn Bân lấy điện thoại ra, mở một bức ảnh hiện trường của Phạm Chấn Nghiệp, đặt trước mặt Thái Tú Nghiên: “Quần áo

hắn mặc khi chết, ngươi đã thấy chưa?”

Thái Tú Nghiên liếc một cái, mặt biến sắc: “Đây… hắn…”

“Hắn thực sự làm gì?” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Hắn trước đây là ăn mày, bây giờ chuyển sang làm đầu tư, ta không có ý lừa cảnh sát, ta…” Thái Tú Nghiên thở dài, không biết giải thích thế nào.

“Có nghĩa là bộ quần áo này chỉ mặc khi ăn xin, bình thường hắn mặc vest.” Hàn Bân hỏi lại.

“Đúng.” Thái Tú Nghiên đáp.

“Phạm Chấn Nghiệp có xe không?”

Chương 294: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Có một chiếc Mercedes màu đen.”

Lý Huy không nhịn được hỏi: “Tiền nhà các ngươi từ đâu mà có?”

“Không trộm không cướp, kiếm được mà.” Thái Tú Nghiên cúi đầu nói.

“Kiếm thế nào?”

“Cái này có liên quan gì đến cái chết của chồng ta?” Thái Tú Nghiên hỏi lại.

“Lợi ích và tài sản không chính đáng, rất có thể là lý do hắn bị giết.” Lý Huy nói.

“Tiền nhà ta đều là tiền chính đáng, từng đồng từng hào kiếm được, đều là tiền mồ hôi nước mắt.” Thái Tú Nghiên nói.

“Ăn xin mà có thể mua được Mercedes?” Lý Huy vẫn không tin.

“Dù gì các ngươi cũng biết rồi, ta cũng không cần che giấu nữa.” Thái Tú Nghiên hít sâu một hơi, tổ chức lại ngôn ngữ:

“Không chỉ Phạm Chấn Nghiệp là ăn mày, cả nhà chúng ta đều là, ta cũng vậy, từ mười tuổi đã theo gia đình đi ăn xin, đến nay đã hơn hai mươi năm, những năm trước nhà cửa còn rẻ, nhà ta đã mua được khá nhiều tài sản, không chỉ có xe, còn có nhà, cửa hàng, tiền tiết kiệm, nhưng những tiền này đều chính đáng, người ta tự nguyện cho, chúng ta không trộm không cướp, tuyệt đối là tài sản chính đáng.”

“Nếu tài sản không có vấn đề, ngươi có biết lý do chồng ngươi bị giết không?” Hàn Bân hỏi lại.

“Không biết.” Thái Tú Nghiên nhún vai: “Cái này nên là việc của các ngươi cảnh sát điều tra.”

“Thời gian gần đây chồng ngươi có biểu hiện gì lạ không?” Hàn Bân hỏi.

“Vẫn như mọi khi, không có gì đặc biệt.” Thái Tú Nghiên hừ một tiếng.

“Ngươi có nghi ngờ ai không?” Hàn Bân hỏi.

Thái Tú Nghiên im lặng một lúc, nghiến răng nói: “Hắn chắc có người phụ nữ khác bên ngoài, các ngươi nên hỏi người đó, có lẽ nàng biết.”

“Người phụ nữ nào?”

“Tiểu tam của hắn.”

“Ngươi gặp chưa?”

“Hắn đâu có ngốc, giấu còn không kịp, làm sao cho ta gặp.”

“Vậy sao ngươi biết?” Lý Huy hỏi.

“Nếu vợ ngươi không về nhà, về thì thay đồ lót, ngươi nghĩ sao?” Thái Tú Nghiên hỏi lại, đã sớm không ưa đối phương.

Lý Huy có chút ngượng ngùng: “Khụ… nói vào ta làm gì.”

“Tình trạng này kéo dài bao lâu rồi?” Hàn Bân hỏi nghiêm túc.

Thái Tú Nghiên nhớ lại: “Khoảng hai năm rồi.”

“Ngươi biết danh tính tình nhân của chồng ngươi không?”

Thái Tú Nghiên nhún vai: “Ngươi mà tìm được, báo ta một tiếng, ta muốn tát con hồ ly tinh đó từ lâu rồi.”

“Bà Thái, ngươi đừng kích động.” Hàn Bân an ủi, nói với Lý Huy: “Đi rót cho Bà Thái cốc nước.”

Lý Huy đáp lại, lấy một chiếc cốc thủy tinh, rót cho Thái Tú Nghiên cốc nước ấm.

“Cảm ơn.” Thái Tú Nghiên cũng hơi kích động, uống một ngụm nước, làm dịu cổ họng.

“Bà Thái, chồng ngươi thường xin ăn ở khu vực nào?” Hàn Bân hỏi.

“Cổng tàu điện ngầm, ga tàu hỏa, bến xe, quảng trường… đều là những nơi đông người, cơ bản mỗi ngày đều thay đổi chỗ, ngươi ở một chỗ, người ta cũng không cho ngươi tiền mỗi ngày.” Nói đến đây, Thái Tú Nghiên lại thở dài:

“Làm nghề này cũng không dễ dàng gì, mưa nắng, nóng lạnh, ngươi xem da ta già hơn nhiều so với tuổi, mà nghề này cũng có quy tắc, không phải muốn xin ở đâu cũng được, mọi người đều có địa bàn riêng, ngươi đến địa bàn của người khác xin ăn, chắc chắn sẽ bị đánh, thật không dễ dàng.”

“Thủ tục mua xe Mercedes có đủ không?” Hàn Bân hỏi.

“Đủ, ta khi nào mới có thể lấy xe về, dù sao cũng là kỷ vật của chồng, cũng coi như một kỷ niệm.” Thái Tú Nghiên nói.

“Giờ mới nhớ đến kỷ niệm, lúc ở pháp y không thấy ngươi có kỷ niệm gì.” Triệu Minh cười khổ.

“Ta là người thật thà, không muốn làm mấy thứ hư ảo đó.” Thái Tú Nghiên không để ý.

Nàng đã từng thấy nhiều cảnh, mấy người này cộng lại cũng không bằng nàng, đối với sự chế giễu của Triệu Minh, hoàn toàn không để tâm.

“Xe nhà ngươi có thể bị nghi phạm trộm.”

“Trộm! Đồ chết tiệt, ta ghét nhất là bọn trộm, người ta kiếm tiền cực khổ, lại bị bọn chúng trộm đi.” Giọng Thái Tú Nghiên đột nhiên cao vút:

“Cảnh sát, xe nhà ta khi nào có thể tìm lại, không lẽ không tìm thấy nữa.”

“Ngươi không quan tâm cảnh sát khi nào bắt được hung thủ giết chồng ngươi, lại để ý đến trộm.” Lý Huy không nhịn được.

“Ôi dào, người chết rồi, phá án sớm hay muộn cũng không sao, nhưng xe thì khác, ta phải xin bao nhiêu tiền, gõ bao nhiêu cái đầu mới xin được một chiếc Mercedes, nếu chồng ta ở đây, hắn cũng sẽ giống ta.” Thái Tú Nghiên nói một cách đương nhiên.

Nàng cảm thấy mấy cảnh sát này không hiểu mình, cũng sẽ không hiểu.

“Chụp ảnh thủ tục mua xe gửi cho cảnh sát Triệu, chúng ta sẽ liên lạc với nhà sản xuất xe để định vị.” Hàn Bân nói.

“Đúng rồi, còn định vị xe, ta quên mất.” Thái Tú Nghiên thở phào nhẹ nhõm.

“Chồng ngươi xin ăn ở khu vực nào, có quy luật gì không, có thể biết trước hắn hôm nay xin ăn ở đâu.” Hàn Bân hỏi.

“Có, ngày làm việc hắn sẽ đến cổng tàu điện ngầm, ngày nghỉ hắn sẽ đến ga tàu hỏa và bến xe, hôm qua hắn chắc là đến cổng tàu điện ngầm.” Thái Tú Nghiên nói.

Hàn Bân ghi lại vào sổ, tiếp tục hỏi: “Ngươi đã từng thấy một con dao găm hình lá liễu, lưỡi dài khoảng mười hai centimet, rộng nhất khoảng hai centimet chưa.”

Thái Tú Nghiên ngập ngừng, mở túi LV ra, đặt lên bàn: “Ngươi nói con dao găm này à?”

Hàn Bân đeo găng tay nhấc con dao găm lên, cán dao dài khoảng mười centimet, lưỡi dao có một lớp vỏ da, cầm dao thấy nặng, bỏ lớp vỏ da ra, lộ ra lưỡi dao sắc bén, dài khoảng mười hai centimet, lưỡi dao cong lên hình lá liễu.

Chương 295: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Con dao này ngươi lấy từ đâu?”

“Chồng ta mua, mua hai cái, hắn một cái, ta một cái.” Thái Tú Nghiên than thở: “Giờ thì thành ma thật rồi.”

Hàn Bân không biết nói gì, hỏi tiếp: “Mua dao làm gì?”

“Không phải đã nói rồi sao, làm nghề này thường xuyên tranh địa bàn, đồng nghiệp ghen tị xin được nhiều tiền, cho rằng chúng ta cướp việc của họ, không cho chúng ta xin, chửi mắng, đánh đập thường xuyên, chúng ta mua dao để tự vệ.” Thái Tú Nghiên nhìn dao găm, lộ ra vẻ phức tạp:

“Lúc đó, không như bây giờ có tiền, mỗi ngày là kiếm tiền, xin ăn, thỉnh thoảng còn đi nhà hàng, nhưng giờ… nói mấy cái này làm gì.”

Hàn Bân quan sát kỹ dao găm, đưa lên mũi ngửi, không thấy gì bất thường: “Ý ngươi là Phạm Chấn Nghiệp cũng có một con dao găm giống vậy.”

“Đúng.” Thái Tú Nghiên gật đầu: “Ta bây giờ không xin ăn nữa, nhưng vẫn quen mang dao găm theo người.”

“Con dao này có thể để lại đây không? Giúp chúng ta tìm ra hung khí thật sự.” Hàn Bân nói.

“Được.” Thái Tú Nghiên đáp, lẩm bẩm: “Một số thói quen, cũng đến lúc phải thay đổi.”

“Vậy tạm thời như vậy, ngươi nhớ ra điều gì, có thể liên lạc với cảnh sát Triệu.”

“Biết rồi.”

“Triệu Minh, tiễn Bà Thái.” Hàn Bân nói.

“Vâng.” Triệu Minh đáp, ra hiệu mời, dẫn Thái Tú Nghiên ra khỏi văn phòng.

Nhìn theo hai người rời đi, Lý Huy đứng dậy cười nói: “Bân Tử, ngươi nói đúng, ba trăm sáu mươi nghề nghề nào cũng có người giỏi, người này làm nghề ăn mày không chỉ mua được Mercedes, còn nuôi được tiểu tam, cuộc sống thật thoải mái.”

“Ngươi đúng là ghen tị.” Hàn Bân cười nói.

“Không ghen thì sao, đời này chắc không có cơ hội đi Mercedes.” Lý Huy thất vọng.

Hàn Bân lắc đầu cười: “Ngươi đừng có ít ỏi thế, chỉ cần ngươi làm tốt, Mercedes là cái gì.”

“Ngươi là đứng nói không đau lưng.” Lý Huy thở dài, nhà hắn ở nông thôn, đương nhiên không thể so với nhà Hàn Bân.

Ông, bố mẹ Hàn Bân đều có lương, với nền tảng của nhà Hàn, mua xe Mercedes không khó.

“Ngươi thật sự thích Mercedes, thì tìm một cô vợ giàu có, không phải giải quyết rồi, còn bớt phấn đấu vài chục năm.” Hàn Bân nhún vai.

“Ta cũng muốn tìm, nhưng người ta phải thích ta.” Lý Huy lại thở dài, thời nay, làm phượng hoàng nam không dễ.

Phải đẹp trai, hoặc tài giỏi, hoặc may mắn, nếu không, làm sao con gái nhà giàu thích ngươi?

“Sẽ có cơ hội.” Hàn Bân vỗ vai hắn, nói tiếp:

“Nhưng bây giờ, tiếp tục kiểm tra giám sát, lưu ý xem thời gian phạm tội có phụ nữ xuất hiện tại hiện trường không.”

“Ngươi nghi ngờ Thái Tú Nghiên hay tiểu tam đó?” Lý Huy hỏi.

Hàn Bân không trả lời, bây giờ chứng cứ quá ít, kết luận còn quá sớm.

“Hiểu Bằng, lấy bản ghi chép cuộc gọi của Phạm Chấn Nghiệp ra, ta xem có thể tìm ra tình nhân của hắn không.” Hàn Bân nói.

“Vâng.” Tôn Hiểu Bằng lấy tài liệu, đặt lên bàn của Hàn Bân.

Hàn Bân chỉ tay vào dao găm và cốc nước trên bàn: “Mang hai thứ này đến đội kỹ thuật kiểm tra.”

Thái Tú Nghiên và Phạm Chấn Nghiệp đã có rạn nứt tình cảm, nàng có động cơ gây án, mặc dù hiện tại không đáng nghi lắm, nhưng Hàn Bân thấy cần phải xác minh.

Thái Tú Nghiên tuy là phụ nữ, nhưng đã lăn lộn trên đường nhiều năm, cũng không phải loại dễ đối phó, Hàn Bân không hoàn toàn tin lời nàng.

Tám giờ tối, vụ án không có tiến triển mới, Hàn Bân cho mọi người về nhà.

Vương Huệ Phương để phần cơm cho hắn.

Mực xào, thịt cừu hầm, rau sống, cơm là cơm gạo.

Thấy món ăn ngon, Hàn Bân rót ba ly rượu trắng, vừa ăn vừa uống, thật ngon miệng.

Với tửu lượng của Hàn Bân, ba ly rượu trắng là vừa đủ, không ảnh hưởng đến cơ thể, còn có chút say, tối có thể ngủ ngon.

Hàn Vệ Đông cũng thèm, cũng rót ba ly rượu trắng, viện lý do sợ con cô đơn, muốn uống cùng con.

Mực làm món nhậu, thịt cừu hầm là món chính, rau sống để làm sạch miệng, không thể phủ nhận, từ khi Vương Huệ Phương nghỉ hưu, khẩu phần ăn của gia đình tăng lên rõ rệt.

Trước đây đi làm bận cả ngày, Vương Huệ Phương cũng lười nấu, làm sao đơn giản nhất thì làm, bây giờ nghỉ hưu không có việc gì, chồng và con đều thích ăn, nên thay đổi món ăn liên tục.

"Con trai, vụ giết người ở hẻm Tĩnh An, là tổ các ngươi phụ trách?" Hàn Vệ Đông hỏi.

"Sao ngươi biết?"

"Lão Ngụy ở đồn công an An Bình Lý nói, lão nhận ra ngươi." Hàn Vệ Đông cười nói.

"Bố, con muốn kiểm tra toàn diện khu vực giao nhau giữa đường Tĩnh An Nam và đại lộ Kiến Minh, bố nghĩ trưởng đồn Ngụy có sẵn lòng hỗ trợ chúng ta không?" Hàn Bân hỏi.

"Kiểm tra diện rộng là bao nhiêu, ngươi cần bao nhiêu người?" Hàn Vệ Đông hỏi.

Hàn Bân suy nghĩ một lúc: "Mấy chục tòa nhà, ít nhất cần mười người kiểm tra."

"Ngươi từng làm ở đồn công an, chắc biết đồn công an không nhàn rỗi, nhưng xét đến tính nghiêm trọng của vụ án, cố gắng vẫn có người, nhưng lời ngươi nói không đủ nặng, tốt nhất là nhờ phó cục trưởng của ngươi điều phối, ta nghĩ lão Ngụy sẽ hỗ trợ, dù gì, vụ án giết người xảy ra trong địa bàn của hắn." Hàn Vệ Đông phân tích.

"Được, con biết rồi." Hàn Bân nâng cốc, cùng bố uống một ly.

"Về nhà rồi, đừng nói chuyện vụ án nữa, phiền không." Vương Huệ Phương hừ một tiếng.

“Lãnh đạo, ngài muốn nói gì, chúng ta nghe theo.” Hàn Vệ Đông cười nói.

Chương 296: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta không thèm nói với ngươi.” Vương Huệ Phương lẩm bẩm, hỏi con trai: “Con trai, con và tiểu thư Đàm thế nào rồi?”

“Dạo này bận, không liên lạc nhiều.” Hàn Bân nghĩ, thấy nói thật thì hơn.

“Thế nào, không hợp ý con?”

“Không phải, ta cảm thấy nàng không tệ, nhưng nói chuyện không ấm không lạnh, hỏi một câu, nàng trả lời một câu, không chủ động nói chuyện.” Hàn Bân gắp một miếng mực, nhai kêu rôm rốp.

“Có phải cô ấy nhút nhát, ngại ngùng.” Hàn Vệ Đông nói.

“Bố, thời đại nào rồi, con gái thích thì sẽ thể hiện, không phải như bố nghĩ.”

“Vậy con nghĩ cô ấy thế nào?” Vương Huệ Phương nhíu mày hỏi.

“Ta sao biết được.”

Hàn Bân nhún vai, phân tích: “Nhưng theo ta, nàng chắc không ghét ta, cũng không quá thích.”

“Con trai, vậy là con còn cơ hội, tiếp xúc nhiều, hiểu nhau hơn, sẽ có tình cảm.” Vương Huệ Phương khuyến khích.

“Nếu ta không bận, có thể dành tâm trí theo đuổi nàng, nhưng ta bận như vậy, đâu có thời gian và tâm trí theo đuổi, cảm thấy mệt mỏi.” Hàn Bân nói.

“Theo ta, không được thì chia tay, dù sao cũng mới gặp hai lần, cảnh sát cần người hiểu và ủng hộ công việc, nếu nàng không hiểu và ủng hộ, không thể yên tâm điều tra, cuộc sống cũng không tốt.” Hàn Vệ Đông nói.

“Ngươi nói cái gì.” Vương Huệ Phương đáp lại.

“Ta chỉ nói kinh nghiệm của mình.” Hàn Vệ Đông cười, gặm một miếng xương cừu, uống một ly rượu

“Bố, uống một ly.” Hàn Bân nâng cốc, hắn thấy bố nói đúng.

…

Sáng hôm sau.

Người của tổ hai đến sớm hơn bình thường.

Tám giờ đã họp buổi sáng trong văn phòng, Triệu Minh và Tôn Hiểu Bằng chưa ăn sáng, hai người vừa ăn sáng vừa họp.

Hàn Bân không để ý, tự pha hai gói cà phê, hắn luôn cảm thấy một gói không đủ, mặc dù không có tác dụng làm tỉnh táo, nhưng uống đồ ngọt, có thể làm tinh thần phấn chấn hơn.

Có phải ảo giác hay không, Hàn Bân không để tâm.

Hàn Bân uống một ngụm cà phê, đi thẳng vào vấn đề: “Mọi người báo cáo tiến triển điều tra, tổng hợp manh mối.”

“Ta hôm qua đến trung tâm giám sát giao thông, chiếc Mercedes ra khỏi thành phố, mất dấu ở gần ngoại ô phía nam, muốn tìm lại dấu vết của xe cần thêm thời gian.” Điền Lệ nói.

“Triệu Minh, ngươi thế nào?”

Triệu Minh nuốt bánh mì trong miệng, uống một ngụm sữa, mới nói: “Ta lấy thủ tục xe Mercedes xong, liên lạc với nhà sản xuất xe, sáng nay họ phản hồi, gps của Mercedes đã tắt, không thể định vị, rất có thể đã bị tháo gỡ.”

“Xem ra tên trộm này cũng có chút hiểu biết.” Hàn Bân nhíu mày.

“Có phải giết người để cướp xe không.” Triệu Minh hỏi.

“Khả năng không cao, nếu là giết người để cướp xe, người chết là tối hôm trước, xe lại bị lái đi sáng hôm sau, không phù hợp quy luật gây án, ta vẫn cho rằng giết người là chính, trộm xe là phụ.” Hàn Bân phân tích.

“Ta kiểm tra toàn bộ camera giám sát trên đường Tĩnh An Nam và đại lộ Kiến Minh trong thời gian phạm tội, không thấy người đáng ngờ, hai đường còn lại chưa xem xong.” Lý Huy nhún vai.

Hàn Bân gật đầu, chuẩn bị nói về tình hình kiểm tra bản ghi chép cuộc gọi hôm qua, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa.

“Cộc cộc.”

“Vào đi.”

“Cạch…” Cửa mở, Lỗ Văn cầm một tập tài liệu bước vào.

“Mắt kính, ngươi sao biết chúng ta đang họp ở đây?” Lý Huy cười nói.

Lỗ Văn bóp ngón tay cười: “Tính ra mà.”

“Vậy ngươi tính xem, ai là nghi phạm giết Phạm Chấn Nghiệp?” Lý Huy nháy mắt.

Lỗ Văn bóp ngón tay, miệng lẩm bẩm một lúc, nói một cách nghiêm túc: “Theo tính toán của ta, nghi phạm rất có thể họ Hoàng.”

Hàn Bân lập tức hiểu ý đối phương, hỏi: “Mảnh da dưới móng tay người chết và dna của Hoàng Uy trùng khớp?”

Lỗ Văn kéo ghế ngồi xuống, đưa tài liệu cho Hàn Bân: "Một nửa."

"Ý gì?" Triệu Minh không hiểu.

"Dna của mảnh da và dna của Hoàng Uy không hoàn toàn khớp, nhưng, kiểu hình nhiễm sắc thể y của cả hai hoàn toàn giống nhau." Lỗ Văn giải thích.

"Điều này có ý nghĩa gì?" Tôn Hiểu Bằng gãi đầu.

"Nhiễm sắc thể y di truyền theo dòng cha, hai người có kiểu hình nhiễm sắc thể y giống nhau, tức là hai người đến từ cùng một gia đình dòng cha." Lỗ Văn giải thích.

"Xem ra Hoàng Uy hôm qua không nói thật." Hàn Bân nói.

Sáng, tám giờ năm mươi.

Hoàng Uy vội vã ra khỏi tàu điện ngầm, mua một chiếc bánh trứng, đứng đợi bên cạnh, không nhịn được ngáp một cái.

Tối qua, hắn hầu như không ngủ, nhắm mắt lại là thấy cảnh người đàn ông nằm sấp dưới đất, máu chảy đầy người, trong phòng không dám tắt đèn, dù vậy vẫn thức đến bốn giờ sáng mới ngủ được.

Kết quả, tất nhiên là dậy muộn.

Muộn thì muộn, giờ hắn cũng không quan tâm.

Mua bánh trứng xong, Hoàng Uy vừa ăn vừa đi về phía công ty, công ty cách cổng tàu điện ngầm mấy trăm mét.

Đột nhiên một chiếc xe tải cảnh sát đỗ lại bên cạnh, ba nam một nữ từ xe bước xuống, Hoàng Uy đang lơ đễnh, ban đầu không chú ý.

Đến khi nhận ra, đã bị Hàn Bân và những người khác vây lại.

Hàn Bân chặn trước mặt họ, cười nói: “Hoàng tiên sinh, lại gặp nhau.”

“Cảnh sát Hàn, ngài tìm ta có việc gì?” Hoàng Uy lùi lại một bước, lộ vẻ ngạc nhiên.

“Biên bản hôm qua có thiếu sót, muốn ngài bổ sung.” Hàn Bân nói.

Hoàng Uy do dự một chút, từ chối: “Ta hôm nay còn phải đi làm, chiều được không?”

Chương 297: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Xe cảnh sát của chúng ta ngay bên cạnh, có thể làm biên bản trên xe, không mất nhiều thời gian.” Hàn Bân ra hiệu mời.

Hoàng Uy nhìn quanh, thấy mình đã bị bao vây, không thể chạy, đành bất đắc dĩ đồng ý, theo Hàn Bân lên xe cảnh sát.

Lên xe cảnh sát, trước sau trái phải đều là cảnh sát, tay Hoàng Uy không tự chủ đan vào nhau.

“Hoàng Uy, gặp một lần, gặp hai lần chúng ta cũng coi như quen, hôm qua ta có ấn tượng tốt với ngươi, camera chưa bật, ta khuyên ngươi một câu, thành khẩn sẽ được khoan hồng, chống cự sẽ bị nghiêm trị, lừa dối cảnh sát có thể có hậu quả nặng hơn tội phạm, Trung Quốc là xã hội nhân tình, ngươi hợp tác với cảnh sát, chúng ta sẽ không làm khó ngươi; nhưng ngươi mà lừa dối, đừng trách chúng ta không có tình người.” Hàn Bân cảnh báo.

Hoàng Uy đan tay vào nhau, cắn ngón trỏ tay phải, dường như toàn thân run rẩy: “Ta, ta không cố ý… Xin lỗi.”

“Xin lỗi ba chữ này, với cảnh sát không có ý nghĩa gì, lời ta đã nói rõ, ngươi cũng là người lớn, ta tin, ngươi hiểu mình nên làm gì.” Hàn Bân nói xong, ra hiệu cho Điền Lệ:

“Bắt đầu làm biên bản.”

“Cạch.” Điền Lệ bật công tắc camera ghi hình.

Hoàng Uy nuốt nước bọt, trán đầy mồ hôi, mắt không tự chủ nhìn camera ghi hình, như có ma lực thần kỳ.

“Hoàng Uy, hôm qua ở hiện trường phạm tội, ngươi có thấy người khác không?” Hàn Bân hỏi.

“Ta… ta hình như…” Hoàng Uy ấp úng.

“Chúng ta đến tìm ngươi, tức là có đủ bằng chứng, cho ngươi tự thú là cơ hội lập công, hiểu không?” Hàn Bân cảnh báo.

“Hôm qua ngoài ta, thật sự có một người nữa ở hiện trường.”

“Ai?”

“Hoàng Cường.”

“Hoàng Cường là ai?”

“Ta… ta là em họ.”

“Hoàng Cường có quan hệ gì với người chết?” Hàn Bân hỏi.

“Không có quan hệ.”

Hoàng Uy lắc đầu, giải thích: “Tối hôm trước, chúng ta đi qua đêm ở quán net, sáng sáu giờ chơi xong, ăn chút gì, chuẩn bị về nhà ngủ, thấy người chết nằm sấp dưới đất, máu chảy đầy người, sau đó, ta gọi điện báo cảnh sát.”

“Lúc đó Hoàng Cường làm gì?”

“Hắn gan to, kiểm tra xác chết, thấy trên người người chết có nhiều tiền lẻ, một đồng, năm đồng, mười đồng, cộng lại ít nhất vài trăm đồng, còn…”

“Còn gì?”

“Còn tìm thấy một chìa khóa xe.”

“Xe gì?”

“Mercedes.”

“Xe đâu?”

“Hắn lái đi rồi.”

“Lái đi đâu?”

Hoàng Uy lắc đầu: “Không biết.”

“Nhớ lời ta nói, thành khẩn sẽ được khoan hồng, chống cự sẽ bị nghiêm trị!” Hàn Bân nghiêm giọng.

“Ta thật sự không biết, hắn thật sự không nói với ta, ta cũng không dám hỏi, ta…” Hoàng Uy hai tay ôm đầu, đau khổ.

“Hắn làm nghề gì?” Hàn Bân hỏi.

Hoàng Uy lắc đầu: “Bây giờ không có nghề.”

“Trước đây làm gì?”

“Quản lý mạng, rửa xe, bảo vệ… nhiều việc, đều không làm lâu.”

“Hắn làm ở tiệm rửa xe nào?”

“Cái này ta không biết, xa lắm, hình như ở ngoại ô phía nam.” Hoàng Uy nhớ lại.

Hàn Bân gật đầu, đúng với hướng điều tra của Điền Lệ.

“Số điện thoại của hắn là gì?”

“Ta không nhớ, lưu trong điện thoại.”

“Lấy ra.”

Hoàng Uy lấy điện thoại, tìm số điện thoại của Hoàng Cường trong danh bạ.

…

Buổi trưa, nhà hàng bồ câu quay giòn.

Hai năm nay, Cầm Đảo mọc lên nhiều nhà hàng bồ câu, tụ họp ăn bồ câu dần trở thành trào lưu, tất nhiên giá bồ câu cũng không rẻ, người bình thường chỉ thỉnh thoảng mới ăn.

Nhà hàng này có năm chi nhánh ở Cầm Đảo, chi nhánh này ở gần phố Dụ Tường và đường Quan Cảnh, cách bến xe phía nam ba trạm xe.

Một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, bụng tròn vo, đeo ba lô đen, ra khỏi nhà hàng, vừa xỉa răng vừa ngâm nga, hơi lệch nhịp, thu hút nhiều ánh nhìn, nhưng hắn không quan tâm.

Người thanh niên này chính là Hoàng Cường, hắn định rời Cầm Đảo, nhưng không định đến bến xe phía nam, vì mua vé ở bến xe cần chứng minh nhân dân, lên xe giữa đường thì không cần, chỉ có thể không có chỗ ngồi.

Hoàng Cường không quan tâm, có chỗ hay không không quan trọng, miễn là rời Cầm Đảo sớm, hắn yên tâm.

"Reng reng…" Chuông điện thoại vang lên, Hoàng Cường lấy điện thoại ra nhìn, lộ vẻ do dự.

Do dự một chút, Hoàng Cường vẫn nhấn nút nghe: "Alo."

"Cường Tử, ngươi đang ở đâu?" Điện thoại vang lên giọng của Hoàng Uy.

"Ca, ngươi tìm ta có việc?"

"Ngươi tối qua không về nhà, ta lo cho ngươi."

"Không sao, không cần lo, ta rất ổn, chưa bao giờ tốt thế này." Hoàng Cường cười.

"Ngươi bán xe rồi à?"

"Tất nhiên, lát nữa ta chuyển ngươi một ngàn đồng, ngươi cầm mà chơi." Hoàng Cường nói.

“Ta không cần tiền của ngươi, ngươi đang ở đâu, khi nào về?”

“Ca, ta không về, ta rời Cầm Đảo rồi.”

“Tại sao?”

“Đây là thỏa thuận với người ta, ta không rời Cầm Đảo, người ta không lấy xe, hiểu không?”

“Ngươi định đi đâu?”

“Chưa nghĩ ra, có tiền đi đâu chả được, không nói nữa, xe đến rồi, ta phải đi.” Hoàng Cường nói xong liền cúp máy.

Hoàng Cường vỗ ba lô, thầm nghĩ: “Lão Tử cũng là người giàu rồi.”

Hoàng Cường bắt một chiếc xe buýt, hắn khá may mắn, ghế sau còn chỗ.

Vừa đặt ba lô lên đùi, điện thoại lại đổ chuông: “Reng reng…”

Hoàng Cường nhìn điện thoại, vẫn là Hoàng Uy gọi, nhấn nút nghe: “Còn việc gì?”

“Ngươi lên xe chưa?”

Chương 298: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Rồi, sao?”

“Ngươi không về thật à?”

“Tất nhiên, ta định đến phía nam một thời gian, ở Cầm Đảo chán rồi.” Hoàng Cường nói.

“Cường Tử, nghe ca khuyên, ngươi nên ra đầu thú, vì chút tiền không đáng.” Hoàng Uy khuyên.

“Chút tiền, ngươi biết ta bán được bao nhiêu không?”

“Bao nhiêu?”

Hoàng Cường nói nhỏ: “Bảy vạn.”

“Vì chút tiền này mà đáng sao?”

“Chút tiền này?”

Hoàng Cường nhắc lại, nói nhỏ: “Ta cả đời chưa thấy nhiều tiền như vậy, một năm không ăn không uống cũng không dành dụm được, bây giờ không làm gì cũng có bảy vạn, có thể thoải mái một năm, muốn chơi thế nào, chơi thế đó.”

“Vậy một năm sau thì sao, ngươi có nghĩ không, nghe ca khuyên, mau ra đầu thú.” Hoàng Uy nói.

“Ngươi đừng nói mấy lời đó, ta không thích nghe.”

“Thuốc đắng dã tật, lời thật khó nghe, ngươi không thích cũng phải nói, vì tốt cho ngươi.” Hoàng Uy nói.

“Không cần ngươi nói, ngươi nói nữa ta không nghe điện thoại, một ngàn đồng cũng không cho ngươi tiêu.” Hoàng

Cường nói.

“Ta cần gì một ngàn đồng của ngươi, vì một ngàn đồng của ngươi ta còn phải chịu trách nhiệm.” Hoàng Uy nói.

“Được rồi, ngươi không cần, ta cũng không muốn chuyển, tiền điện thoại này hết, ta dừng thuê bao, ngươi cũng đừng gọi cho ta.” Hoàng Cường nói.

“Vì bảy vạn đồng đáng sao?”

“Đáng sao?”

Hoàng Cường hừ một tiếng: “Khi nói câu này, ngươi tự hỏi mình, thẻ của ngươi có bảy vạn không? Không có thì ngươi không có tư cách nói ta.”

“Chỉ cần chúng ta làm tốt, tiền sớm muộn sẽ có, ta vẫn nói câu đó, mau ra đầu thú…” Hoàng Uy chưa nói xong, điện thoại đã cúp.

Hoàng Cường lấy thẻ điện thoại ra, ném ra ngoài cửa sổ, lẩm bẩm: “Lão Tử ghét nhất người nói dạy dỗ, bố mẹ còn không được, ngươi là cái gì!”

“U u u…” Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng còi xe cảnh sát.

Một chiếc xe cảnh sát nhanh chóng vượt qua, chặn xe buýt, giữ khoảng cách an toàn, từ từ giảm tốc độ, ép xe buýt dừng lại.

“Chuyện gì vậy, sao dừng lại?” Một hành khách phàn nàn.

“Phía trước hình như có xe cảnh sát, chặn xe mình.”

“Mẹ nó, xe mình không có tội phạm chứ.”

“Cái này ta chỉ thấy trên tivi.” Hành khách bàn tán, nhiều người ôm túi, cảnh giác nhìn quanh.

“Rầm!” Lúc này, Hoàng Cường ngồi ghế sau nhảy ra khỏi cửa sổ.

“Cảnh sát, đứng lại.” Hàn Bân quát.

Hoàng Cường nghe vậy, chạy nhanh hơn, cắm đầu chạy.

Có lẽ do ăn nhiều, Hoàng Cường chạy mấy bước đã thấy đau bụng, còn đeo ba lô đen, tốc độ không nhanh.

Nhưng, lúc này hắn không quan tâm, nghiến răng, chịu đau tiếp tục chạy, hắn không ngờ cảnh sát đến nhanh như vậy.

Để định vị chính xác vị trí của Hoàng Cường, Hàn Bân bận cả buổi sáng, ngoài uống đầy bụng nước, không ăn gì, mặc dù đói nhưng không ảnh hưởng đến hành động.

Chạy vài chục mét đã đè Hoàng Cường xuống đất, Lý Huy và những người khác cũng lần lượt tới, Hoàng Cường không có cơ hội phản kháng.

“Ngươi tên gì?”

“Hoàng Cường.”

“Biết tại sao bắt ngươi không?”

“Không biết, các ngươi bắt nhầm người.”

“Còn dám chối.” Lý Huy túm tóc hắn, lôi hắn lên từ dưới đất: “Nói, xe Mercedes bán cho ai.”

“Là Hoàng Uy bán đứng ta?” Hoàng Cường mắt đỏ, không trả lời.

“Ngươi bớt nói nhảm, trả lời câu hỏi của ta.”

“Đồ khốn, ta đã nói cho hắn một ngàn, sao lại không đàng hoàng, ta còn gọi hắn là ca, khốn kiếp.” Hoàng Cường chửi.

“Haha, ngươi đúng là buồn cười, xe bán bảy vạn, cho người ta một ngàn, còn dám nói.” Triệu Minh cười.

“Sao, thằng hèn đó, thấy xác chết đã run, cho hắn một ngàn là tốt lắm rồi.” Hoàng Cường khinh bỉ.

“Bớt nói nhảm, đưa về đồn cảnh sát.” Hàn Bân phất tay.

Việc này, cũng coi là bất ngờ, nghe cuộc trò chuyện của anh em nhà họ Hoàng, Hoàng Cường chắc đã bán xe cho một nhóm buôn xe trộm, nếu có thể bắt cả nhóm, cũng coi là công lao không nhỏ.

Đưa anh em nhà họ Hoàng về đồn cảnh sát, đội kỹ thuật lấy mẫu dna của Hoàng Cường.

Hàn Bân rót một cốc trà, không đợi nguội uống luôn, cầm trà vào phòng thẩm vấn, chuẩn bị thẩm vấn Hoàng Cường ngay lập tức.

Hàn Bân phụ trách thẩm vấn, Lý Huy ghi chép.

Hàn Bân bật camera ghi hình, hỏi theo thủ tục.

Hoàng Cường hừ một tiếng, quay đầu sang bên, không trả lời.

“Hoàng Cường, chúng ta bắt ngươi, là có bằng chứng định tội, đừng có ý định may mắn.” Hàn Bân nói.

“Hoàng Uy bán đứng ta?” Hoàng Cường căm hận nói.

“Hoàng Uy không bán đứng ngươi, đúng hơn là ngươi liên lụy hắn.”

“Nói bậy, nếu không có hắn, cảnh sát sao tìm đến ta?” Hoàng Cường không tin.

“Ngươi có tiếp xúc với người chết không?”

“Hừ, đừng hòng moi lời ta.” Hoàng Cường vẫn không hợp tác.

“Cuộc trò chuyện giữa ngươi và Hoàng Uy, cảnh sát nghe rõ ràng, ngươi bán xe Mercedes không chối cãi được.” Hàn

Bân lạnh giọng.

Hoàng Cường cúi đầu, thân thể không tự chủ run rẩy.

“Ta bây giờ cho ngươi cơ hội, ngươi tự thú là một chuyện, bị người khác tố giác là chuyện khác, một ra một vào khác nhau nhiều về thời gian tù.” Hàn Bân nhắc nhở.

Hoàng Cường từ từ ngẩng đầu, nuốt nước bọt: “Ta, ta muốn hút thuốc.”

Hàn Bân đứng dậy, châm một điếu thuốc, đưa cho hắn.

Hoàng Cường hít vài hơi, một lúc lâu sau, cảm xúc mới ổn định: “Ngươi nói đúng, xe là ta bán.”

Chương 299: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Bán cho ai.” Hàn Bân hỏi.

“Có một chuyện, ta muốn nói rõ, chiếc Mercedes là ta nhặt được, bán không phạm pháp chứ.” Hoàng Cường trả lời vòng vo.

“Ngươi chắc là nhặt, không phải trộm?”

“Chắc.” Hoàng Cường lớn tiếng.

“Nhặt ở đâu?”

“Hẻm Tĩnh An.”

“Ngươi biết đó là xe của người chết không?”

“Không biết.”

“Chìa khóa xe có phải ở tay người chết?” Hàn Bân hỏi.

Hoàng Cường nhìn Hàn Bân, ánh mắt kiên định: “Không, chìa khóa xe cách người chết một mét, ta nhặt trên đất.”

“Rầm!”

Lý Huy đập bàn, quát: “Nói bậy, chiếc Mercedes rõ ràng là ngươi trộm, chìa khóa xe cũng lấy từ người chết.”

“Ngươi có chứng cứ gì chứng minh, xe là ta trộm?” Hoàng Cường hỏi lại.

Hàn Bân cười: “Hút thuốc không uổng, bình tĩnh lại, còn biết tránh nặng tìm nhẹ.”

“Ta nói thật, chìa khóa xe là ta nhặt trên đất, ta không trộm.” Hoàng Cường nói.

“Sáng hôm qua, ngươi không có tiếp xúc trực tiếp với người chết Phạm Chấn Nghiệp?” Hàn Bân hỏi.

“Không.” Hoàng Cường trả lời dứt khoát.

Nhặt chìa khóa xe trên đất và lấy chìa khóa xe từ người chết, là hai loại vụ án khác nhau, mà hiện trường không có camera, chỉ cần Hoàng Cường cắn chặt không thừa nhận, thật có thể nghi ngờ mà không kết án.

“Hoàng Uy thấy tận mắt, ngươi lấy chìa khóa xe và vài trăm đồng tiền mặt từ người chết, ngươi còn dám chối.” Lý Huy nói.

“Cảnh sát, ngươi nói sai rồi, ngươi lúc đó không có ở hiện trường, Hoàng Uy rất nhát gan, nhìn một cái đã sợ chạy, không dám nhìn kỹ, tiền và chìa khóa xe đều nhặt trong vòng một mét của người chết, hắn nói ta trộm là do ghen tị.” Hoàng Cường nói.

“Cho dù nhặt chìa khóa xe cách người chết một mét, ngươi không nghĩ, chìa khóa Mercedes có thể là của người chết sao?” Lý Huy hỏi lại.

“Không, hắn một tên ăn mày, quần áo rách hơn ta, ta không nghĩ hắn có thể lái xe Mercedes, tất nhiên cũng không nghĩ chìa khóa Mercedes là của hắn.” Hoàng Cường càng nói càng trơn tru, càng tự tin.

“Được, lý do không ít.” Hàn Bân hừ một tiếng.

“Cảnh sát, ta nói thật.” Hoàng Cường nghiêm túc.

“Chuyện này không bàn nữa, xe Mercedes ngươi bán cho ai?” Hàn Bân chuyển chủ đề.

“Cảnh sát, ta nghĩ vẫn nên xác định rõ tính chất trộm xe và nhặt xe, rồi mới nói bán xe thì tốt hơn.” Hoàng Cường nói.

“Ta hỏi lại lần nữa, ngươi bán xe cho ai?” Hàn Bân nghiêm giọng.

Hoàng Cường nhìn Hàn Bân một cái, không dám trả lời, lại cúi đầu.

Rõ ràng là muốn tránh nặng tìm nhẹ.

Hàn Bân không để hắn như ý, cười lạnh: “Được, vậy chúng ta cứ đợi, xem ai kiên nhẫn hơn.”

Phòng thẩm vấn chìm vào im lặng.

Hoàng Cường im lặng.

Hàn Bân ngồi đối diện uống trà.

Lý Huy nhìn đồng hồ, nói nhỏ: “Bân Tử, thật chờ mãi vậy à.”

“Kiên nhẫn một chút, có lúc hắn sẽ khóc.” Hàn Bân không bận tâm.

Đội cảnh sát không chỉ có hai người, họ nghỉ ngơi, nhưng đồng nghiệp khác vẫn điều tra.

Một lúc sau, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa: “Cộc cộc.”

“Vào đi.” Hàn Bân nói.

Lỗ Văn bước vào phòng thẩm vấn, nhìn Hoàng Cường ngồi trên ghế thẩm vấn, đưa tài liệu cho Hàn Bân: “Dna khớp hoàn toàn.”

Hàn Bân mở tài liệu, cười: “Mắt kính vất vả, có thời gian ta mời ngươi ăn cơm.”

“Đội trưởng Hàn khách khí.” Lỗ Văn đáp, ra khỏi phòng thẩm vấn.

Hàn Bân bước đến bàn thẩm vấn, nhìn Hoàng Cường đối diện, nói: "Hoàng Cường, sáng hôm qua ngươi có tiếp xúc trực tiếp với người chết."

"Ta nói rồi, không." Hoàng Cường lắc đầu.

"Vậy tối hôm trước chín giờ ngươi ở đâu?" Hàn Bân hỏi tiếp.

"Ý là sao, tối hôm trước làm sao?" Hoàng Cường không hiểu.

"Tối hôm trước chín giờ, người chết bị giết ở hẻm Tĩnh An, chúng ta lấy được mảnh da dưới móng tay người chết, qua đối chiếu dna khớp hoàn toàn với ngươi, chúng ta có đủ lý do nghi ngờ, ngươi là nghi phạm giết người." Hàn Bân nghiêm giọng.

"Ta không có, ngươi đừng oan uổng ta." Hoàng Cường lo lắng.

"Dna không biết nói dối." Hàn Bân nói.

"Ta nói, ta nói tất cả…"

Hoàng Cường hai tay ôm đầu, giọng nghẹn ngào: "Chìa khóa xe là ta trộm, sáng hôm qua, chìa khóa xe ở tay người chết, ta muốn mở ngón tay hắn lấy chìa khóa xe, ngón tay hắn đã cứng, ta phải dùng sức mở ra lấy chìa khóa, móng tay hắn cào tay ta, ta thật sự không giết hắn."

Lý Huy nhổ một bãi nước bọt: "Phì, ngươi sớm làm gì."

"Tối hôm trước chín giờ ngươi ở đâu?"

Hoàng Cường nhớ lại: "Ở quán net qua đêm."

"Nói bậy, quán net nào chín giờ đã qua đêm." Lý Huy hừ một tiếng.

"Đúng, ngài nói đúng, quán net đó mười giờ qua đêm, ta và Hoàng Uy tám giờ đến, chơi hai tiếng mới qua đêm." Hoàng

Cường nói.

“Ngươi có thời gian gây án, chúng ta sẽ xác minh, nói ngươi bán xe cho ai?” Hàn Bân hỏi.

“Lý Vĩ.”

“Ai là Lý Vĩ?”

“Trước đây ta làm rửa xe, Lý Vĩ là quản lý của ta, hắn làm nghề lâu, có nhiều mối, trước đây ta nghe hắn nói, có mối này.” Hoàng Cường thở dài, lộ vẻ hối hận:

“Nói thật, ta cũng là người thật thà, trước đây không nghĩ trộm xe, ai ngờ hôm đó lại trùng hợp, thấy tên ăn mày nằm sấp chết, ban đầu ta rất sợ, sau thấy tên ăn mày cầm chìa khóa Mercedes, lúc đó ta…”

Hoàng Cường khóc một lúc, lau nước mắt: “Một tên ăn mày cầm chìa khóa Mercedes, đó là Mercedes, một tên ăn mày có gì, lúc đó ta không biết ma xui quỷ khiến thế nào, muốn lấy chìa khóa lái xe đi dạo, muốn thử cảm giác lái xe sang, sau đó ta nghĩ một lần làm hai việc, dù gì không ai thấy.”

Chương 300: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân không để ý lời hắn, hỏi: "Lý Vĩ ở đâu?"

"Giờ ta không biết."

"Liên lạc với hắn thế nào?" Hàn Bân hỏi.

"Ta gọi điện."

"Số điện thoại?"

"133425xxxxx."

"Trên xe có đồ vật khác không?" Hàn Bân hỏi.

"Nửa thùng Mao Đài, một điện thoại, một bộ vest, một bao thuốc Trung Hoa…" Hoàng Cường nhớ lại.

"Điện thoại đâu?"

"Ném rồi."

"Ném đâu?"

"Ném vào bồn cây gần ngoại ô phía nam."

"Ngươi giao xe cho Lý Vĩ thế nào?" Hàn Bân hỏi.

"Ta lái xe đến gần làng Trương Mã ở ngoại ô phía nam, có bãi đất trống, Lý Vĩ dẫn hai người tháo gps, đưa ta bảy vạn, lái Mercedes đi, còn cảnh báo ta lập tức rời Cầm Đảo." Hoàng Cường nói.

Hàn Bân thẩm vấn thêm một lúc, nhưng Hoàng Cường biết hạn chế, không thu thập được thông tin hữu ích.

Hàn Bân vừa ra khỏi phòng thẩm vấn, Trịnh Khải Hoàn cũng bước ra từ phòng quan sát.

“Trịnh đội, vụ này lại dính đến một đường dây buôn bán xe trộm cắp, cần điều tra nhiều manh mối, e là nhân lực của chúng ta không đủ.” Hàn Bân nói.

“Hiện giờ quan trọng nhất là vụ giết người, ảnh hưởng của việc giết người giữa đường rất nghiêm trọng. Theo cục trưởng Đới, lãnh đạo thành phố đã hỏi về vụ này, yêu cầu chúng ta phải phá án nhanh chóng, nếu không, thành phố có thể sẽ giao cho đội một hình sự xử lý.” Trịnh Khải Hoàn nghiêm mặt nói.

Đội một hình sự thuộc trực tiếp phòng hình sự của thành phố Cầm Đảo, chuyên xử lý các vụ án lớn, còn có tên gọi là ‘đội trọng án’.

Thành phố Cầm Đảo có bảy quận, ba huyện trực thuộc, một đội hình sự dưới quyền quản lý của mười một đội hình sự của thành phố. Trong đó, mười đội hình sự thuộc các phân khu, nếu phân khu không xử lý được vụ án lớn, sẽ báo cáo lên thành phố.

Thành phố sẽ cử đội một hình sự tiếp nhận vụ án hoặc cử chuyên gia điều tra.

“Vậy còn vụ buôn bán xe trộm cắp thì sao?” Hàn Bân hỏi.

“Thế này, đội một hiện không có vụ nào, ta sẽ để đội một tiếp nhận vụ buôn bán xe trộm cắp, các ngươi tập trung toàn lực vào vụ giết người giữa đường.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Được, nhưng ta có một yêu cầu.”

“Ngươi nói.”

“Đội một tiếp nhận vụ buôn bán xe trộm cắp, phải cử người tìm điện thoại và GPS của xe nạn nhân trước, ta cần sử dụng chúng.” Hàn Bân nói.

“Không vấn đề, tất cả đều ưu tiên vụ giết người, ta sẽ bảo đội một phối hợp với các ngươi; nếu điều tra không đủ người, ngươi nói với ta, ta sẽ điều từ đội một cho ngươi.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Được, có lời này của ngài, ta còn gì để nói.” Hàn Bân nói.

“Nhưng ta nói trước, người của đội hình sự ba tùy ngươi điều động, nhưng vụ này phải nhanh chóng tìm ra manh mối, ta không muốn đội một hình sự nhúng tay vào vụ án của chúng ta.” Trịnh Khải Hoàn nghiêm giọng nói.

“Ngài yên tâm, ta nhất định sẽ dốc hết sức phá án.” Hàn Bân nghiêm giọng nói.

“Được rồi, ta đã gọi đồ ăn cho các ngươi, đi ăn trước đi, ta sẽ sắp xếp nhiệm vụ cho đội một.” Trịnh Khải Hoàn vỗ vai Hàn Bân, sau đó rời đi.

Hàn Bân và Lý Huy trở lại văn phòng, vừa mở cửa đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức.

“Mùi ngon quá, có gì ngon thế.” Lý Huy không kiềm được hét lên.

“Đều là món ngon, bánh mỳ, canh lục vị, gà hầm nấm, chân giò.” Triệu Minh vừa nói, vừa chảy nước miếng.

Hàn Bân không về, các thành viên không dám ăn trước.

“Đội trưởng, Trịnh đội gọi nhiều món ngon thế, chắc chắn cấp trên rất quan tâm đến vụ án này.” Điền Lệ hỏi.

Hàn Bân cười, vẫy tay: “Đừng đứng ngây ra đó, ăn nóng đi, chúng ta vừa ăn vừa bàn chuyện.”

Hàn Bân lên tiếng, mọi người không chần chừ nữa.

Triệu Minh cắn một miếng bánh mỳ.

Điền Lệ uống một ngụm canh lục vị.

Tôn Hiểu Bằng gắp một miếng gà.

Lý Huy nhặt nửa cái chân giò lên cắn.

Hàn Bân cũng cầm nửa cái chân giò, cắn một miếng: "Ngon, vừa mềm vừa dai."

"Đúng vậy, một số nơi nấu chân giò để tăng trọng lượng, nấu cứng, cắn rất mệt." Lý Huy vừa ăn vừa nói.

"Đó còn là may mắn, có nơi rút hết gân thịt, chỉ còn da và xương." Triệu Minh cười nói.

"Một lũ ham ăn." Hàn Bân không biết nên khóc hay cười.

Ăn vài miếng, không còn cảm giác đói, Hàn Bân nói: "Trịnh đội nói vụ buôn bán xe trộm cắp do đội một tiếp nhận, đội hai toàn lực điều tra vụ giết người."

"Hai vụ này có liên quan nhất định, nếu chúng ta bỏ qua vụ buôn bán xe trộm cắp, liệu có bỏ sót manh mối quan trọng không." Điền Lệ hỏi.

"Điều này không cần lo, ta đã báo trước với Trịnh đội, đội một tiếp nhận vụ buôn bán xe trộm cắp, cũng sẽ phối hợp điều tra vụ giết người, nếu phát hiện manh mối liên quan, sẽ thông báo ngay cho chúng ta." Hàn Bân nói.

"Hiểu Bằng, triệu tập các liên lạc trong danh sách liên lạc của nạn nhân để làm biên bản."

"Những người khác kiểm tra camera, rà soát camera trong thời gian gây án."

"Vâng."

Sau bữa ăn, mọi người bắt đầu hành động, Tôn Hiểu Bằng gọi điện cho từng người trong danh sách liên lạc của nạn nhân, triệu tập họ đến đồn cảnh sát để làm biên bản.

Vì địa chỉ của một số người không rõ ràng hoặc đã chuyển đi, việc tìm kiếm sẽ gặp khó khăn.

Gọi điện triệu tập là nhanh nhất, những người sẵn lòng đến đồn cảnh sát hợp tác sẽ được loại bỏ nghi ngờ; nếu không muốn đến đồn cảnh sát, nghi ngờ sẽ tăng lên.

Chương 301: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân sẽ điều tra trọng điểm.

Kiểm tra camera là công việc nhàm chán, nhưng là phương pháp điều tra phổ biến và hiệu quả nhất của cảnh sát.

Có hơn hai mươi camera cần kiểm tra, Hàn Bân cũng tham gia, tốc độ xem camera của hắn nhanh hơn các thành viên khác.

"Reng reng…" Điện thoại của Tôn Hiểu Bằng reo lên.

Sau khi nghe điện thoại, Tôn Hiểu Bằng nói với Hàn Bân: "Đội trưởng, người liên lạc với nạn nhân Lý Như Khoan đã đến."

"Ngươi xuống đón hắn." Trong mắt Hàn Bân, những người sẵn lòng hợp tác với cảnh sát đều là người tốt.

Tôn Hiểu Bằng rời đi không lâu, dẫn theo một người đàn ông ngoài ba mươi vào văn phòng.

Người đàn ông đeo kính gọng vàng, để tóc vuốt gel, mặc vest đen, tay cầm cặp công văn, giày da bóng lộn, có vẻ là một người thành đạt.

Hàn Bân đứng lên chào: "Chào ngài, ta là đội trưởng đội hình sự ba, Hàn Bân."

"Chào ngài, ta tên Lý Như Khoan, là luật sư."

"Luật sư Lý, hôm nay mời ngài đến đây là liên quan đến một vụ án hình sự, muốn ngài làm biên bản." Hàn Bân nói.

“Không vấn đề, ta sẵn lòng hợp tác với cảnh sát.” Lý Như Khoan mỉm cười chuyên nghiệp.

“Rất tốt, nếu ai cũng như ngài, công việc của chúng ta sẽ dễ dàng hơn.” Hàn Bân cười, mời Lý Như Khoan ngồi ghế đối diện.

Sau đó, Hàn Bân phụ trách thẩm vấn, Tôn Hiểu Bằng ghi chép.

Hàn Bân hỏi thủ tục, sau đó vào thẳng vấn đề: “Luật sư Lý, ngài có quen Phạm Chấn Nghiệp không?”

“Quen, chúng ta có giao dịch công việc.”

“Các ngươi liên lạc gần đây không?”

“Cách đây vài ngày, chúng ta hẹn gặp hôm nay, nhưng hắn không đến, điện thoại không liên lạc được, vừa lúc cảnh sát gọi cho ta, ta muốn đến xem, có phải hắn có chuyện gì không.” Lý Như Khoan nói.

“Lần cuối cùng ngươi gặp Phạm Chấn Nghiệp là khi nào?”

“Vài ngày trước, hắn đến văn phòng luật sư của ta, có camera giám sát có thể kiểm tra.” Lý Như Khoan nói.

“Ngài là luật sư về lĩnh vực gì, hắn tìm ngài có việc gì?”

“Luật sư ly hôn.” Lý Như Khoan nói.

“Hắn muốn ly hôn với vợ hắn?” Hàn Bân hỏi.

“Quyền riêng tư của khách hàng, ta không tiện nói, nhưng hắn thật sự tư vấn một số việc, muốn nhờ ta giúp đỡ.” Lý Như Khoan nói mập mờ.

Lý Như Khoan tuy không nói rõ, nhưng cũng coi như gián tiếp thừa nhận.

“Phạm Chấn Nghiệp đã xảy ra chuyện gì?” Lý Như Khoan tò mò hỏi.

“Hắn chết rồi.”

“Cái gì, hắn chết rồi!” Lý Như Khoan lộ vẻ kinh ngạc: “Hắn chết như thế nào, khi nào?”

“Chết hai ngày trước.” Hàn Bân nói.

“Chuyện này… chuyện này quá đột ngột, vốn dĩ hôm nay hắn còn hẹn ta gặp mặt, ai ngờ lại đột ngột như vậy…” Lý Như Khoan thở dài.

“Tại sao hắn muốn ly hôn?”

Lý Như Khoan do dự một chút: “Quyền riêng tư của khách hàng, ta không tiện tiết lộ.”

“Phạm Chấn Nghiệp đã chết, hiện giờ nằm trong nhà xác, đối với hắn mà nói quyền riêng tư không còn quan trọng, quan trọng là tìm ra hung thủ, minh oan báo thù cho hắn.” Hàn Bân nói.

“Haizz… Sao lại ra nông nỗi này, thật là thế sự vô thường.” Lý Như Khoan cảm thán.

“Luật sư Lý, nguyên nhân ly hôn của Phạm Chấn Nghiệp rất có thể liên quan đến cái chết của hắn, ta hy vọng ngươi có thể phối hợp với cảnh sát, sớm ngày bắt được hung thủ giết Phạm Chấn Nghiệp.” Hàn Bân thuyết phục.

Lý Như Khoan trầm ngâm một lúc, rồi mới mở miệng nói: “Phạm Chấn Nghiệp đến tìm ta, là muốn ly hôn với vợ, muốn ta làm luật sư đại diện cho hắn.”

“Tại sao muốn ly hôn?”

“Ban đầu hắn nói với ta tình cảm không hợp, hỏi ta về việc phân chia tài sản, ta hỏi hắn đã quyết tâm chưa, hắn lại nói cần suy nghĩ thêm, đi tới đi lui mấy lần nhưng không thể quyết định, đến lần gặp cuối, hắn mới quyết tâm ly hôn, còn nói với ta vợ hắn muốn giết hắn.” Lý Như Khoan nói.

“Ngươi chắc chắn, hắn nói vợ hắn muốn giết hắn?” Hàn Bân hỏi lại.

“Chắc chắn.”

“Có nói làm cách nào giết hắn không?”

“Không nói.” Lý Như Khoan lắc đầu.

“Vợ chồng hắn có mâu thuẫn gì sao?”

“Theo hắn nói, vợ chồng hắn từ lâu đã không còn tình cảm, hắn còn nghi ngờ vợ mình bên ngoài bao nuôi tình nhân trẻ, còn hỏi ta nếu bắt quả tang thì có thể giành thêm tài sản không.” Lý Như Khoan hồi tưởng.

“Hắn có nhắc đến tên tình nhân trẻ đó không?”

“Chuyện này ta không hỏi, cũng không cần thiết biết.” Lý Như Khoan nhún vai.

“Ngươi tin lời Phạm Chấn Nghiệp không?”

“Ta tin.” Lý Như Khoan khẳng định:

“Hắn trước đây cũng có ý định ly hôn, nhưng luôn do dự không quyết, lần gặp cuối hắn quyết tâm ly hôn, chắc chắn vợ hắn đã làm gì kích thích hắn.”

Sau khi hỏi thêm vài câu, không có thêm manh mối, Hàn Bân để Lý Như Khoan đi trước.

Lý Huy và Triệu Minh tiến lại gần.

“Bân Tử, đây đúng là thu hoạch ngoài ý muốn.” Lý Huy nói.

“Bân Ca, nếu vị luật sư Lý nói thật, thì Thái Tú Nghiên rất đáng nghi, chúng ta có cần triệu tập nàng lần nữa để lấy lời khai.” Triệu Minh đề nghị.

Hàn Bân sờ cằm không trả lời ngay.

Từ lời Lý Như Khoan có thể thấy, mâu thuẫn giữa vợ chồng Phạm Chấn Nghiệp đã rất sâu, hơn nữa hai người đều đã có ý định riêng, mà trước khi ly hôn Phạm Chấn Nghiệp đột ngột qua đời, người được lợi lớn nhất chính là vợ hắn Thái Tú Nghiên.

Động cơ của Thái Tú Nghiên càng tăng lên.

"Tổ trưởng, ta phát hiện tình huống trong giám sát." Điền Lệ gọi.

Chương 302: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Tình huống gì.”

“Hai ngày trước, có một người phụ nữ đội mũ xuất hiện gần hiện trường.”

Hàn Bân bước tới, nhìn xuống màn hình, video hiển thị hình ảnh một người phụ nữ, buổi tối ánh sáng hơi tối, chụp không rõ.

Người phụ nữ đội một chiếc mũ phớt, mặc váy dài họa tiết, dáng người cao, cúi đầu không thấy rõ mặt.

“Người phụ nữ này xuất hiện gần hiện trường lúc nào?” Hàn Bân hỏi.

“Bảy giờ tối từ ngõ Tĩnh An Bắc vào hẻm Tĩnh An, đến mười một giờ đêm mới đi theo đường cũ rời khỏi hẻm Tĩnh An, vì cách thời gian gây án hai tiếng, ban đầu ta suýt bỏ qua, sau ngài bảo tập trung rà soát phụ nữ, ta mới chú ý lại, cảm thấy có phần khả nghi.” Điền Lệ giải thích.

“Hẻm Tĩnh An không có camera giám sát, rất khó biết người phụ nữ này làm gì trong khoảng thời gian đó.” Triệu Minh phân tích.

“Nàng có dùng phương tiện giao thông không?” Hàn Bân hỏi.

“Nàng đi taxi lúc bảy giờ tối, mười một giờ đêm cũng đi taxi rời đi, nàng luôn cúi đầu, đội mũ phớt, camera khó chụp được mặt nàng.” Điền Lệ nói.

Hàn Bân nhìn chăm chú màn hình máy tính: "Dáng người người phụ nữ đội mũ phớt này không giống Thái Tú Nghiên."

"Có thể là tình nhân của Phạm Chấn Nghiệp?" Lý Huy nói.

Hàn Bân do dự một chút, hỏi Điền Lệ bên cạnh: "Có chụp được biển số xe taxi không?"

Điền Lệ quay lại xem video, đọc: "Camera chụp được, biển số là Bu3h55."

"Tra, từ xe tìm người!"

Dựa vào biển số, dễ dàng tìm được công ty taxi.

Bảy giờ tối, người phụ nữ đội mũ phớt đi xe B75v25, thuộc công ty taxi Cầm Đảo Minh Tuyết.

Mười một giờ đêm, người phụ nữ đội mũ phớt đi xe Bu3h55, thuộc công ty taxi Cầm Đảo Kim Lãng.

Hàn Bân và Triệu Minh đến công ty taxi Kim Lãng.

Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng đến công ty taxi Minh Tuyết.

Điền Lệ đến trung tâm giám sát giao thông theo dõi hành trình taxi.

Hàn Bân và Triệu Minh đến công ty taxi, qua quản lý công ty là Trần, tìm được tài xế lái xe Bu3h55.

Tài xế là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, tên Ngô Minh Vĩnh, trước mặt Hàn Bân và Triệu Minh có chút rụt rè.

"Ông Ngô, chúng tôi đến đây là muốn hỏi ông một số chuyện." Hàn Bân nói.

"Cảnh sát, ngài nói đi."

"Tối ngày 27 tháng 10, xe biển số Bu3h55 do ông lái phải không?" Hàn Bân hỏi.

"Đúng, là ta."

“Tầm mười một giờ tối, ông có đến gần đường Tĩnh An Nam, đón một nữ hành khách không?”

Ngô Minh Vĩnh nhíu mày, suy nghĩ một lát: “Ta nhớ rồi, đúng là có việc đó, người phụ nữ đó đội mũ và đeo kính râm, che kín mít, lúc đó ta còn hơi ngạc nhiên, nên nhớ khá rõ.”

“Người phụ nữ đó xuống xe ở đâu?” Hàn Bân hỏi.

“Cái này ta không nhớ rõ, phải tra lại GPS.”

“Có nhìn thấy rõ mặt người phụ nữ đó không?”

“Không, nàng đội mũ, cúi đầu, lại vào buổi tối, không thể nhìn rõ.” Ngô Minh Vĩnh lắc đầu.

“Người phụ nữ đó giọng vùng nào?”

“Nàng không nói nhiều, ta không nhớ rõ.”

“Cách thanh toán?”

“Hình như là tiền mặt.” Ngô Minh Vĩnh nói.

“Chắc chắn không?” Hàn Bân hỏi lại.

Cách thanh toán rất quan trọng, nếu qua phần mềm có thể tra được danh tính người thanh toán.

“Chắc chắn, ta nhớ nàng lấy ra một cái ví da màu đen trả tiền, ta còn hơi ngạc nhiên, giờ con gái trẻ đều dùng điện thoại trả tiền, ít người dùng tiền mặt.” Ngô Minh Vĩnh nói.

Sau khi hỏi thêm vài câu, quản lý Trần của công ty taxi đến, qua tra cứu dữ liệu hành trình GPS, xác định điểm đến của người phụ nữ là gần đường Ba Tân và đường Vĩnh An.

Rời công ty taxi, Hàn Bân gọi điện cho Điền Lệ, thông qua theo dõi hành trình ở trung tâm giám sát giao thông, nàng cũng xác định người phụ nữ xuống xe ở đường Ba Tân và đường Vĩnh An.

Điền Lệ cũng tra được, tối ngày 27 tháng 10, người phụ nữ đó cũng từ đây đi taxi đến đường Tĩnh An Nam.

Nhưng, sau khi người phụ nữ xuống xe, Thiên Võng Giám Sát không thể tra được hành tung của nàng.

Hàn Bân và Triệu Minh lái xe đến khu vực đường Ba Tân và đường Vĩnh An.

Ở đó, gặp Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng, hai người này từ công ty taxi khác cũng tra được nơi người phụ nữ lên xe là ở đây.

Theo manh mối từ Điền Lệ trong giám sát, sau khi người phụ nữ xuống xe đi về hướng bắc đường Vĩnh An, không xuất hiện trong giám sát nữa.

Hàn Bân chia làm hai nhóm, một nhóm đi phía đông, một nhóm đi phía tây đường, kiểm tra giám sát các cửa hàng dọc đường, cuối cùng xác định người phụ nữ đó vào khu dân cư Đàm Cố.

Khu dân cư Đàm Cố là một khu dân cư cũ, giống như các tòa nhà xung quanh hẻm Tĩnh An, toàn khu có gần năm mươi tòa nhà, mỗi tòa có sân riêng biệt, kiểu khu dân cư mở của thập kỷ trước, không có giám sát, không có ban quản lý, do ủy ban phụ trách, rất khó kiểm tra.

Bên trong khu dân cư không có giám sát, chỉ có thể thu thập giám sát của các cửa hàng xung quanh, và giám sát đường phố Thiên Võng quanh khu dân cư, đồng thời đi thăm hỏi người dân xung quanh xem có ai thấy người phụ nữ đó không.

Việc thăm hỏi kéo dài từ bốn giờ chiều đến bảy giờ tối, vì không có hình ảnh rõ mặt, chỉ thấy quần áo và dáng người từ giám sát, nên không phát hiện được manh mối mới.

Tám giờ tối, tổ hai gặp nhau ở một nhà hàng gần sở cảnh sát.

Một phần chân cừu cay, một phần bánh trứng hẹ, cuối cùng mỗi người gọi thêm một bát mì.

Hàn Bân ăn trước một cái bánh hẹ lót dạ, sau đó vừa gặm chân cừu, vừa thảo luận vụ án với mọi người.

Chương 303: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chiều nay, chúng ta đều tra người phụ nữ đó, nói xem các ngươi nghĩ sao.” Hàn Bân hỏi.

“Ta cảm thấy người phụ nữ này luôn cố tình che giấu danh tính, trả tiền mặt, không ai nhìn rõ mặt, cố ý tránh giám sát, theo kinh nghiệm của ta, nàng chắc chắn có vấn đề.” Lý Huy ăn bánh nói không rõ.

“Ta từ giám sát phát hiện một vấn đề, người phụ nữ này lúc bảy giờ tối đến đường Tĩnh An Nam, đeo túi vải một vai; nhưng lúc mười một giờ đêm, khi rời đường Tĩnh An Nam, chỉ cầm một cái ví nhỏ.” Điền Lệ nói.

“Điều này cho thấy, nàng có thể đã để lại thứ gì đó ở hẻm Tĩnh An.” Triệu Minh nói.

“Thực ra còn một điều bỏ qua, nạn nhân bị đâm từ phía sau, chảy rất nhiều máu, hiện trường có dấu vết máu bắn, hung thủ có thể dính máu, nhưng người phụ nữ này rời đi lúc mười một giờ đêm thì sạch sẽ.” Hàn Bân nói.

“Chẳng lẽ chúng ta đoán sai, người phụ nữ này không phải hung thủ, chỉ là trùng hợp?” Tôn Hiểu Bằng vô thức nói.

“Còn một khả năng, người phụ nữ này mang theo quần áo dự phòng, sau khi gây án thay quần áo sạch rời đi.” Lý Huy đoán.

“Từ giám sát, người phụ nữ này khi đến và rời hẻm Tĩnh An mặc quần áo giống nhau, khác là túi lớn đổi thành túi nhỏ, trong túi lớn có lẽ đựng quần áo dự phòng giống hệt nhau.”

Điền Lệ là phụ nữ, nhạy cảm hơn với kiểu dáng và màu sắc quần áo.

“Bân Tử, nếu quần áo dính máu thật sự bị bỏ lại ở hẻm Tĩnh An, thì việc kiểm tra hẻm Tĩnh An trở nên rất quan trọng.” Lý Huy nói.

“Đội trưởng Trịnh đang phối hợp chuyện này, chắc sắp có kết quả.” Hàn Bân đáp một tiếng, tiếp tục phân tích:

“Người phụ nữ đó từ khu dân cư Đàm Cố đến, sau khi gây án lại trở về khu dân cư Đàm Cố, tức là nàng rất có thể sống ở khu dân cư Đàm Cố, ăn xong mì chúng ta về sở tiếp tục kiểm tra giám sát quanh khu dân cư Đàm Cố, xem có thể phát hiện tung tích nàng không.”

“Nếu người phụ nữ này thực sự là hung thủ, thì động cơ giết người là gì? Không thể vô duyên vô cớ giết người.” Triệu Minh nghi ngờ.

“Ngươi hỏi hay, chúng ta từ những người quen của Phạm Chấn Nghiệp điều tra, có thể sẽ tra ra danh tính người phụ nữ này.” Hàn Bân khen ngợi.

Lý Huy sờ cằm, đoán táo bạo: “Các ngươi nói, người phụ nữ này có thể là tình nhân của Phạm Chấn Nghiệp không?”

Việc kiểm tra giám sát kéo dài đến mười giờ tối.

Vẫn không phát hiện tung tích người phụ nữ đó, mọi người đã bận rộn cả ngày, việc kiểm tra tạm thời gián đoạn.

Sáng hôm sau.

Hàn Bân đến sở lúc tám giờ, trước tiên đến văn phòng Trịnh Khải Hoàn báo cáo công việc, sau đó trở lại văn phòng tổ hai.

Các thành viên đã đến đông đủ, ngồi ăn sáng quanh bàn làm việc.

“Nhân lúc ăn sáng, chúng ta họp buổi sáng.” Hàn Bân rót một tách cà phê, nói:

“Giám sát quanh khu dân cư Đàm Cố đã xem hết chưa?”

“Có mục tiêu cụ thể, kiểm tra khá nhanh, giám sát ta phụ trách đã kiểm tra đến ngày 25 tháng 10.” Lý Huy nói.

“Ta cũng kiểm tra đến ngày 25.” Triệu Minh nói.

“Ta kiểm tra đến ngày 26.” Tôn Hiểu Bằng nói.

“Ta kiểm tra đến ngày 24.” Điền Lệ nói.

“Nếu người phụ nữ đó sống ở khu dân cư Đàm Cố, dù hôm đó về nhà không ra ngoài, bình thường cũng sẽ có hành tung, theo lý không thể không phát hiện.” Hàn Bân nói.

“Có thể, khu dân cư Đàm Cố chỉ là để che mắt, không phải nơi ở thực sự của nàng.” Điền Lệ nói.

“Theo suy nghĩ của Điền Lệ, nếu nghi phạm đỗ xe trước ở khu dân cư Đàm Cố, sau khi gây án về lại khu dân cư Đàm Cố lái xe rời đi, thì giám sát không thể phát hiện hành tung.” Lý Huy nói.

“Vậy thì từ những người quen của nạn nhân điều tra, sẽ không vô duyên vô cớ có thù hận.” Hàn Bân nói, chỉ vào Tôn Hiểu Bằng bên cạnh: “Tiếp tục liên hệ những người trong danh sách liên lạc của nạn nhân, mời họ đến sở lấy lời khai.”

“Điền Lệ, Triệu Minh, hai ngươi tra ghi chép thuê phòng của nạn nhân, nếu hắn thực sự có tình nhân, chắc chắn phải có nơi hẹn hò.” Hàn Bân phân công.

Triệu Minh cười hì hì: “Hiểu rồi.”

“Đông đông.” Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Mời vào.” Hàn Bân nói.

“Cạch…” Một tiếng cửa mở.

Vương Tử Gia đẩy cửa bước vào: “Xin chào, cho hỏi cảnh sát Tôn Hiểu Bằng có ở đây không?”

“Ta đây.” Tôn Hiểu Bằng đứng lên nói.

“Ta tên Vương Tử Gia, là ngài thông báo ta đến lấy lời khai.”

“Vào đi.” Tôn Hiểu Bằng gọi.

Hàn Bân nhìn qua đối phương, chỉ ghế đối diện: “Ngồi đây, ta lấy lời khai cho ngươi.”

“Dạ.” Vương Tử Gia gật đầu.

Hàn Bân hỏi thủ tục xong, đi thẳng vào vấn đề: “Vương Tử Gia, ngươi và Phạm Chấn Nghiệp có quan hệ gì?”

“Ông Phạm là khách hàng của ta.”

“Hắn đầu tư vào sản phẩm tài chính của công ty ta, ta phụ trách.”

“Số tiền đầu tư là bao nhiêu?” Hàn Bân hỏi.

“Năm vạn.”

“Lần cuối ngươi gặp hắn là khi nào?”

“Cũng lâu rồi, chúng ta không thường gặp, chủ yếu liên lạc qua điện thoại, hắn rất quan tâm đến đầu tư tài chính, thường xuyên trao đổi thông tin tài chính với ta.” Vương Tử Gia nói.

“Gần đây, khi liên lạc qua điện thoại, Phạm Chấn Nghiệp có gì bất thường không?” Hàn Bân hỏi.

“Không cảm thấy gì rõ rệt, nhưng hắn có hỏi ta một việc, không biết có tính là bất thường không.”

“Việc gì?”

“Hắn hỏi ta, nếu ly hôn, lợi nhuận từ sản phẩm tài chính có chia cho vợ không, ta nói có, hắn lại hỏi có cách nào hợp lý

tránh, để hắn độc chiếm lợi nhuận trong trường hợp ly hôn.”
Vương Tử Gia nói xong, không nhịn được hỏi:

Chương 304: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Cảnh sát, Phạm Chấn Nghiệp xảy ra chuyện gì?”

“Chết rồi.”

Vương Tử Gia ngẩn ra, hỏi lại: “Chẳng lẽ nạn nhân trong vụ giết người trên đường Tĩnh An Nam chính là ông Phạm?”

“Sao ngươi biết?” Hàn Bân ngạc nhiên.

“Thấy người ta đăng trên mạng, ta ban đầu không tin, không ngờ lại là thật, lần đầu tiên ta cảm thấy vụ giết người gần mình như vậy.” Vương Tử Gia cảm thán.

Hàn Bân cau mày, điều này không phải tin tốt với hắn, cảm thấy áp lực tăng lên.

“Tối ngày 27 tháng 9, khoảng chín giờ, ngươi ở đâu?”

“Ý ngài là, ngài nghi ngờ ta sao.” Vương Tử Gia cau mày.

“Hỏi thủ tục.”

“Đã hai ba ngày rồi, ta không nhớ rõ.”

“Nghĩ kỹ.”

“Ta hôm đó hình như đi massage.”

“Massage, ở đâu?”

“Không phải như ngài nghĩ, ta đi tiệm massage chính quy, gần đây công việc bận rộn, thường đau lưng nên đi bấm huyệt.” Vương Tử Gia vội nói.

“Tiệm tên gì?”

“Trên đường Hòa Bình, tên là Tiệm Massage Trị Liệu Vương Sư Phó.” Vương Tử Gia nói.

“Ngươi có nghe nói, Phạm Chấn Nghiệp có tình nhân không?” Hàn Bân hỏi.

“Chuyện này ta không biết, chúng ta chỉ quan hệ công việc, người ta không nói với ta.” Vương Tử Gia lắc đầu.

“Người ngoài vợ hắn, hắn có phàn nàn về ai khác không?” Hàn Bân hỏi tiếp.

Vương Tử Gia do dự một chút, nói: “Có lần, hắn hỏi ta về sản phẩm tài chính, sau đó mắng chửi, nói khi mới làm tài chính không biết gì, bị một người phụ nữ xấu dụ mất hơn trăm vạn, cụ thể ta không rõ.”

“Biết nói về ai không?”

“Không rõ.” Vương Tử Gia lắc đầu.

Sau khi hỏi thêm vài câu, không có thêm manh mối, Hàn Bân để Vương Tử Gia đi.

Tôn Hiểu Bằng tiễn Vương Tử Gia xong, đến bên Hàn Bân hỏi: “Bân Ca, ngươi nói người phụ nữ bị nạn nhân chửi, có thể là tình nhân không?”

“Có thể.” Hàn Bân lẩm bẩm.

Vụ này phức tạp hơn tưởng tượng, ngoài người phụ nữ trong giám sát, nghi ngờ của Thái Tú Nghiên cũng tăng lên.

“Đinh linh linh…” Lúc này, điện thoại reo.

Hàn Bân bấm nút nghe: “Alo.”

“Bân Ca, chúng ta tra hệ thống nội bộ, không có ghi chép thuê phòng của Phạm Chấn Nghiệp.” Triệu Minh nói.

“Không có lần nào?” Hàn Bân hỏi.

“Không có.” Triệu Minh đáp, đổi giọng: “Ta nghĩ, hắn có thể thuê nhà ngoài, hoặc đến nhà người tình.”

“Nếu Phạm Chấn Nghiệp thực sự có tình nhân, chắc chắn sẽ có chi phí thêm, các ngươi đến ngân hàng tra giao dịch và ghi chép chi tiêu.” Hàn Bân nói.

“Hiểu rồi.” Triệu Minh đáp.

Hàn Bân cúp điện thoại, duỗi lưng: “Hiểu Bằng, đi với ta một chuyến.”

“Tổ trưởng, chúng ta đi đâu?”

“Đi massage.”

“Ta còn triệu tập người khác, nếu không có ai ở văn phòng, khi người triệu tập đến lấy lời khai thì sao?” Tôn Hiểu Bằng hỏi.

“Không sao, còn có đội trưởng Trịnh trông coi.” Hàn Bân nói.

“Rõ.” Tôn Hiểu Bằng đứng dậy, bắt đầu thu dọn dụng cụ.

“Đúng rồi, hạn chót trưa mai, ghi lại những người chưa đến sở lấy lời khai, tiến hành kiểm tra trọng điểm.”

“Hiểu rồi.”

…

Nửa giờ sau, Hàn Bân và Tôn Hiểu Bằng lái xe đến Tiệm Massage Trị Liệu Vương Sư Phó trên đường Hòa Bình.

Tiệm massage chia hai tầng, biển hiệu màu trắng viết tám chữ xanh lá ‘Tiệm Massage Trị Liệu Vương Sư Phó’.

Trước tiệm còn dựng một bảng, toàn bộ bảng màu xanh lá, trên viết châm cứu, massage, giác hơi.

“Tổ trưởng, bảng này thật thú vị, lần đầu ta thấy biển chữ xanh lá.” Tôn Hiểu Bằng cười nói.

Hàn Bân cười không đáp, không biết trả lời sao.

Hai người đỗ xe trước cửa, bước vào Tiệm Massage Trị Liệu Vương Sư Phó.

Một người đàn ông mặc áo blouse trắng, khoảng hơn ba mươi tuổi, đang ngồi sau quầy, thấy Hàn Bân hai người đứng dậy hỏi: “Hai vị là châm cứu hay massage?”

Hàn Bân nhìn đối phương, trả lời không liên quan: “Ở đây còn có kỹ thuật viên khác không?”

“Chỉ có ta, đây là tiệm massage chính quy, ngài có chỗ nào không thoải mái có thể nói với ta.” Người đàn ông có ý chỉ.

“Ta là cảnh sát.” Hàn Bân xuất trình thẻ cảnh sát.

“Đồng chí, tiệm ta thật sự chính quy, hoàn toàn xanh.” Người mặc áo blouse nghiêm túc nói.

“Ta là cảnh sát hình sự, những chuyện linh tinh không thuộc ta quản, ta đang điều tra vụ án hình sự, muốn ngươi hợp tác điều tra.” Hàn Bân giải thích.

“Án hình sự, ta sao lại liên quan đến án hình sự?”

“Nếu ngươi không bận, mời ngươi làm bản khai.”

Người mặc áo blouse làm động tác mời, chỉ ghế sofa bên cạnh: “Hai vị ngồi đây.”

Hai người ngồi xuống sofa, Tôn Hiểu Bằng mở thiết bị ghi hình, Hàn Bân bắt đầu hỏi thủ tục: “Tên họ, tuổi…”

“Vương Lục Sơn, năm nay 32 tuổi…”

“Tối ngày 27 tháng 10, tiệm của ngươi đóng cửa lúc mấy giờ?” Hàn Bân hỏi.

“Ngày 27, để ta nghĩ.” Vương Lục Sơn lẩm bẩm, nhớ lại: “Thường buổi tối không có khách, ta đóng cửa khoảng tám chín giờ, nhưng, ta nhớ hôm đó có khách, massage đến chín giờ rưỡi mới rời đi.”

“Khách đó tên gì?” Hàn Bân hỏi.

“Ồ, ta không nhớ rõ, mỗi ngày có nhiều khách massage, gặp mặt thì nhớ, tên thì không nhớ rõ.” Vương Lục Sơn lắc đầu.

Hàn Bân lấy điện thoại, đưa ảnh Vương Tử Gia: “Ngươi nhận ra người này không?”

“Đúng, ta nhớ rồi, hôm đó chính là hắn massage.”

“Có giám sát không?”

“Có.”

“Mở ra, ta muốn xem.”

“Đợi chút.” Vương Lục Sơn đứng dậy, đi đến sau quầy, tra giám sát tối ngày 27 tháng 10 từ máy tính.

Hàn Bân cũng nghiêng đầu xem, tối ngày 27 tháng 10 hơn tám giờ, Vương Tử Gia vào tiệm, lúc đó còn một khách khác massage, khách đó rời đi Vương Tử Gia mới đến lượt, khi Vương Tử Gia rời tiệm, đã là chín giờ ba mươi ba phút tối.

Chương 305: Tiêu Đề 《Ẩn》

Từ đây đến đường Tĩnh An Nam mất nửa giờ, tức là, tối đó Vương Tử Gia không có thời gian gây án.

“Cảm ơn ngươi đã phối hợp.” Hàn Bân chủ động bắt tay đối phương.

“Đây là nghĩa vụ của mỗi công dân.” Vương Lục Sơn nói.

“Đinh linh linh…” Lúc này, điện thoại reo.

Hàn Bân nhìn điện thoại, là Lý Huy gọi.

Hàn Bân ra hiệu, rời khỏi tiệm massage: “Alo.”

“Bân Tử, ngươi ở đâu?”

“Ta đang điều tra bên ngoài, sao vậy?” Hàn Bân hỏi.

“Ta ở trung tâm giám sát giao thông, tra được một số manh mối.”

“Manh mối gì?”

“Ta tra hành trình GPS xe Mercedes, đối chiếu giám sát Thiên Võng, phát hiện có xe Nissan trắng theo dõi xe Mercedes.” Lý Huy nói.

Hàn Bân suy nghĩ một chút: “Tra danh tính chủ xe chưa?”

“Là xe dùng biển số giả, biển của xe SUV, tạm thời chưa tra được danh tính chủ xe.”

“Manh mối này rất quan trọng, ngươi giờ toàn lực điều tra danh tính chủ xe dùng biển giả, người này dù không phải hung thủ, cũng chắc chắn liên quan vụ án.” Hàn Bân nói.

“Biết rồi.” Lý Huy nói.

…

Bốn mươi phút sau, Hàn Bân và Tôn Hiểu Bằng đến trung tâm giám sát giao thông, nơi đây có thể tra toàn bộ giám sát của thành phố Cầm Đảo.

Hàn Bân và Tôn Hiểu Bằng cũng tham gia kiểm tra xe Nissan.

Trong quá trình kiểm tra, Hàn Bân phát hiện từ giữa tháng 10 xe Nissan trắng này bắt đầu theo dõi Phạm Chấn Nghiệp.

Xe này, thường đỗ bên đường gần đường Quảng Hạ, nhưng ngày 28 thì ra khỏi thành phố, không xuất hiện trong giám sát Thiên Võng nữa.

Phạm Chấn Nghiệp chết ngày 27 tháng 10, ngày 28 xe này biến mất, không có vấn đề ai tin được.

Xe Nissan trắng rất phổ biến, lại rời khỏi thành phố, nghi phạm chắc chắn sẽ thay biển số, muốn theo dõi rất khó, Hàn Bân đổi cách điều tra.

Tài xế xe Nissan ít lộ diện, nhưng xe không thể không đổ xăng, trong giám sát của trạm xăng, tìm được ảnh chính diện của chủ xe, nhận diện khuôn mặt trong hệ thống cảnh sát, tra được danh tính thực.

Tên: Quách Minh Hành

Tuổi: 42

Nghề nghiệp: tự do

Số điện thoại: 1342215xxxx

Địa chỉ: thành phố Cầm Đảo, khu dân cư Đại Vinh.

Tiền án: tội gây rối

…

Khu dân cư Đại Vinh, tòa nhà số 4, khu nhà 2501.

Quách Minh Hành ngồi bên bàn trà, trên bàn bày một đĩa lạc rang, một quả trứng vịt muối, một đĩa thịt đầu heo, một chai rượu Phần.

Quách Minh Hành rót một ly rượu, uống một ngụm, gắp một miếng thịt đầu heo, lộ vẻ khoái chí.

“Đông đông.” Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Ai vậy?”

“Người dưới lầu, nhà ngươi rò rỉ nước.” Giọng nam bên ngoài.

Quách Minh Hành đứng dậy, đến cửa: “Làm gì có nước rò rỉ, chưa bật lò sưởi mà.”

“Anh ơi, lò sưởi thử nước anh không biết à, chẳng trách nhà anh rò nước.” Người bên ngoài nói.

“Sai rồi, dưới lầu nhà ta không có người ở mà.” Quách Minh Hành nói.

“Ồ, ta mới dọn đến.” Người bên ngoài nói.

Quách Minh Hành nhìn qua mắt mèo: “Ngươi thuê nhà?”

Người bên ngoài nói: “Đúng, ngài xuống xem ngay, nước rò khắp nhà ta.”

“Đồ đạc nhà ngươi không sao chứ?” Quách Minh Hành hỏi lại.

“Trần nhà thấm hết, sofa cũng thấm nhiều nước.” Người kia nói.

“Đồng chí, ta có thể mở cửa, nhưng nói chuyện tử tế, đừng động tay động chân.” Quách Minh Hành cười khổ.

“Ý gì?” Người ngoài hỏi lại.

“Ngài là đồng chí ở đồn công an phải không, ngài có việc thì gọi ta đến đồn, sao phải đến tận đây.” Quách Minh Hành thăm dò.

“Ngươi nhầm rồi, ta không phải ở đồn, ta là hàng xóm mới, mau xuống xem nào.”

“Được, ta mở cửa ngay.” Quách Minh Hành đáp, mở cửa.

Sau đó, Hàn Bân dẫn Lý Huy, Tôn Hiểu Bằng và mấy cảnh sát vào nhà, thấy cảnh trong nhà, không khỏi ngỡ ngàng.

Quách Minh Hành hai tay ôm đầu, ngồi xổm trên đất, trên mặt cười gượng: “Đồng chí, ta sẵn sàng phối hợp, ngài nói đi!”

Hàn Bân ngẩn ra, cảm giác như đấm vào bông.

“Các vị lãnh đạo, ta sẵn sàng phối hợp.” Quách Minh Hành tươi cười.

Hàn Bân đánh giá đối phương, hỏi: “Trong nhà còn ai không?”

“Không.” Quách Minh Hành lắc đầu.

Hàn Bân vẫy tay: “Lục soát.”

Điền Lệ và mấy cảnh sát bắt đầu lục soát.

Quách Minh Hành nhìn quanh, ánh mắt dừng trên Hàn Bân: “Lãnh đạo, ngài tìm ta có việc gì?”

Hàn Bân chưa nói, Lý Huy bên cạnh không nhịn được hỏi: “Ê, sao ngươi biết ta là cảnh sát?”

Quách Minh Hành cười gượng: “Đoán.”

“Sao đoán được, nói rõ ra.” Lý Huy có chút không phục.

Hắn muốn biết mình lộ chỗ nào, để lần sau không bị nghi phạm nhìn thấu, không phải nghi phạm nào cũng hợp tác như Quách Minh Hành.

Quách Minh Hành do dự: "Nhà dưới thật không có người."

"Ta đã nói, mới dọn đến mà." Lý Huy nói.

"Nhà dưới là nhà thô, chưa nghe sửa chữa, sao lại có người ở ngay." Quách Minh Hành có ý thức chống điều tra mạnh, chú ý đến môi trường xung quanh, nhất là nhà dưới.

Hàn Bân vỗ vai Lý Huy, nghiêm túc: "Lần này không trách ngươi, là ta không tính trước."

Điều này nhắc nhở Hàn Bân, lần sau kiếm cớ lừa nghi phạm mở cửa, phải điều tra trước, nếu không bị nghi phạm nhận ra, có thể khiến nghi phạm liều mạng.

Hàn Bân cũng không ngờ, khu dân cư Đại Vinh giao nhà bảy tám năm, còn có nhà thô.

Xem ra tỷ lệ trống nhà cao hơn tưởng.

"Bân Ca, nhà không có người."

"Tổ trưởng, bếp không có người."

"Toilet không có ai."

Hàn Bân gật đầu, chỉ sofa bên cạnh: "Quách Minh Hành, ngồi xuống nói chuyện."

"Lãnh đạo, ngài ngồi, ta đứng được rồi." Quách Minh Hành đứng lên.

Chương 306: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ngươi ngồi." Lý Huy vẫy tay.

"Vâng." Quách Minh Hành ngồi xuống sofa, nửa mông ngồi, hai tay đặt trên đầu gối.

"Chúng ta đến đây, có vụ án cần ngươi hợp tác điều tra." Hàn Bân ngồi đối diện.

"Ta sẽ hợp tác." Quách Minh Hành vội gật đầu.

Lý Huy mở thiết bị ghi hình, Hàn Bân hỏi thủ tục, sau đó vào thẳng vấn đề: "Quách Minh Hành, biết tại sao chúng ta tìm ngươi không?"

Quách Minh Hành do dự, lắc đầu: "Không biết."

"Hợp tác không phải thái độ bên ngoài, mà là hành động thực tế, hiểu không?" Hàn Bân nói.

"Lãnh đạo, sao ngài không mặc cảnh phục, xin hỏi ngài thuộc đơn vị nào?" Quách Minh Hành thăm dò.

Hàn Bân không giấu, xuất trình thẻ cảnh sát: "Ta thuộc đội cảnh sát hình sự, không phải đồn công an, ngươi phạm gì chắc rõ, đừng tự chuốc rắc rối."

"Vâng, lãnh đạo." Quách Minh Hành thái độ rất đúng, hít sâu: "Ngài tìm ta vì Phạm Chấn Nghiệp?"

"Ngươi có quan hệ gì với Phạm Chấn Nghiệp?"

"Không quan hệ."

Lý Huy đập bàn: “Nói láo, không quan hệ sao ngươi theo dõi hắn?”

“Ta không quen hắn, ta là thám tử tư, có người trả tiền thuê ta điều tra Phạm Chấn Nghiệp, chúng ta không có thù oán, cũng không có quan hệ kinh tế, lợi ích.”

“Ngươi đổ sạch.” Hàn Bân cười cười, hỏi theo bản năng: “Ai thuê ngươi?”

“Thái Tú Nghiên.”

“Vợ Phạm Chấn Nghiệp?” Lý Huy ngạc nhiên.

“Đúng, vợ Phạm Chấn Nghiệp, nàng thuê ta theo dõi Phạm Chấn Nghiệp, báo cáo hành tung mỗi ngày, ta không phạm pháp, chỉ theo dõi xa xa, không làm hại Phạm Chấn Nghiệp.”

“Tại sao Thái Tú Nghiên thuê ngươi theo dõi Phạm Chấn Nghiệp, có lý do chứ.” Hàn Bân hỏi.

“Nàng nói Phạm Chấn Nghiệp có tình nhân, bảo ta tra danh tính tình nhân, tốt nhất chụp được bằng chứng hẹn hò.” Quách Minh Hành giải thích.

“Ngươi biết theo dõi, chụp lén quyền riêng tư là phạm pháp không.” Lý Huy nghiêm mặt hỏi.

“Ta không khác gì phóng viên ảnh, đều chụp nơi công cộng, không phạm pháp.” Quách Minh Hành nói.

“Nói vậy, chúng ta oan ngươi rồi.” Hàn Bân nói.

“Không không, là công dân ta sẵn sàng hợp tác.” Quách Minh Hành biết chính phủ không công nhận thám tử tư, việc này thực sự đánh đòn lách luật, nếu cứng đối cảnh sát, chắc chắn bị bắt.

“Ngươi tra ra tình nhân của Phạm Chấn Nghiệp chưa?” Hàn Bân đổi giọng hỏi.

“Ta nói, có tính lập công không?” Quách Minh Hành nuốt nước miếng.

“Chúng ta điều tra vụ giết người, chuyện lặt vặt của ngươi không có thời gian quản.” Lý Huy nói.

Quách Minh Hành thở phào, lộ vẻ kỳ lạ: “Coi như tra được.”

“Tra được là tra được, không là không, sao lại coi như tra được?”

“Chờ chút, ta lấy ảnh cho ngài xem.”

Thấy Hàn Bân gật đầu, Quách Minh Hành đến giá sách bên cạnh, rút một quyển sách triết học, lấy ra vài tấm ảnh đặt lên bàn trà.

Hàn Bân cầm ảnh nhìn, không khỏi cau mày.

Lý Huy cũng ghé nhìn, kêu lên: “Trời ơi, cái gì thế này, quá chói mắt.”

Triệu Minh cũng ghé nhìn, rùng mình, lườm Quách Minh Hành: “Thật ghê tởm, ngươi có sở thích này, chơi thật.”

“Vài vị lãnh đạo, ngài nhìn kỹ, không phải ta có sở thích này, không có cách nào khác.” Quách Minh Hành cười khổ.

“Quá ghê tởm, nhìn kỹ ta không ăn được.” Lý Huy lườm.

“Xem đi.” Hàn Bân nói, lại nhìn ảnh.

Ba tấm ảnh, một tấm hai đàn ông ôm nhau, một tấm không mặc gì nằm trên giường massage, một tấm là mặt tiền tiệm massage, biển hiệu viết vài chữ xanh lá ‘Tiệm Massage Trị Liệu Vương Sư Phó’.

“Bân Tử, trong hai người đàn ông này có một là Phạm Chấn Nghiệp, người còn lại là ai?” Lý Huy nói.

“Vương Tử Gia, làm ở công ty đầu tư tài chính, Phạm Chấn Nghiệp là khách hàng.”

“Chết tiệt, Thái Tú Nghiên không nói dối, Phạm Chấn Nghiệp thực có tình nhân, nhưng tình nhân là đàn ông.” Triệu Minh há hốc mồm, lại gần Điền Lệ, cảm thấy vậy an toàn.

“Tổ trưởng, tiệm Massage Trị Liệu Vương Sư Phó, không phải tiệm chúng ta đến sáng nay sao?” Tôn Hiểu Bằng chỉ ảnh nói.

Hàn Bân cười: “Xem ra biển hiệu xanh lá, có ý khác, không như chúng ta nghĩ.”

“Ý gì?” Tôn Hiểu Bằng không hiểu.

“Nghĩ Thái Tú Nghiên, nàng hiểu rõ.” Hàn Bân nói.

Triệu Minh cười, hiểu ý Hàn Bân, định xoa đầu Tôn Hiểu Bằng, xấu hổ là nhón chân không với tới.

Lời Quách Minh Hành, Hàn Bân không hoàn toàn tin, loại cáo già này cần đe dọa.

“Tối 27 tháng 10 khoảng chín giờ, ngươi ở đâu?”

Quách Minh Hành nhớ lại: “Hôm đó ta ở nhà.”

“Ai chứng minh?”

“Một mình ta, như hôm nay, làm vài món uống rượu, ta thích một mình.”

“Ngươi thoải mái, không cần theo dõi Phạm Chấn Nghiệp?” Lý Huy nói.

“Ta chụp được tình nhân nam của Phạm Chấn Nghiệp, không cần theo dõi nữa.” Quách Minh Hành cười.

“Ngươi chụp ảnh khi nào?” Hàn Bân nói, không nhìn ảnh, thực sự chói mắt.

“Ta nhớ hôm đó hắn không lái xe, đi taxi, chắc là ngày 25 tháng 10.”

“Nói vậy, Thái Tú Nghiên cũng biết chuyện này.” Hàn Bân đoán.

“Không biết, ta chưa nói nàng.”

“Đã qua mấy ngày, sao ngươi không nói nàng?” Điền Lệ khó hiểu.

Quách Minh Hành xoa tay, cười: “Ta tính thời gian, theo ngày, nên ta không vội nói, định kéo dài.”

“Đây là lý do nhà nước không cho thám tử tư tồn tại, ngươi thật đen.” Triệu Minh trách.

“Ta cũng không còn cách nào, làm gì cũng khó, việc này thu nhập khá nhưng không ổn định, không biết khi nào có việc, chỉ tính từng vụ, nói không hay, không bằng ăn mày.” Quách Minh Hành than.

Hàn Bân không quan tâm sinh kế của hắn, hỏi: “Ngươi biết gì về cái chết của Phạm Chấn Nghiệp?”

Chương 307: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ta không tiếp xúc trực tiếp với Phạm Chấn Nghiệp, nhưng theo dõi hắn lâu, phát hiện hắn sống hai mặt, bình thường mặc vest, đi xe sang, ở nhà lầu, khi làm việc thì giả ăn mày." Quách Minh Hành nghĩ một chút, nói:

"Theo ta, trước đây ăn mày có thể kiếm nhiều, nhưng giờ giá nhà kéo vật giá lên, người ta vẫn cho như cũ, làm ăn mày kiếm không được bao nhiêu, giờ hắn có vốn, làm gì cũng kiếm hơn, ta nghĩ hắn tự không thoát ra được, rời danh ăn mày không có cảm giác an toàn."

"Ngươi nhìn người giỏi, sao không nghĩ mình, làm gì cũng được, sao lại làm thám tử tư." Hàn Bân nói.

"Đừng cười, mơ ước từ nhỏ của ta là làm cảnh sát, nhưng không phải ai cũng làm được, ta rất ngưỡng mộ cảnh sát hình sự các ngươi, thật đấy." Quách Minh Hành than.

Hàn Bân hỏi thêm vài câu, không ra manh mối khác, đứng dậy: "Bản khai xong, lấy phim ảnh lại, nếu nhớ ra gì, gọi điện cho ta."

"Ngài yên tâm, ta sẽ nghĩ kỹ." Quách Minh Hành vội đứng dậy, cúi mình: "Ta luôn mở điện thoại, ngài có việc gọi, ta đến ngay."

"Được, cứ vậy đi." Hàn Bân hài lòng thái độ, cảnh sát cũng là người, sẽ thông cảm.

Tiễn Hàn Bân đi, Quách Minh Hành thở phào.

Hắn không nói tình nhân nam với Thái Tú Nghiên, sợ cảnh sát hỏi Thái Tú Nghiên khai ra hắn, không ngờ cảnh sát vẫn tìm ra hắn.

Quách Minh Hành rót rượu, uống một hơi, chưa đủ, uống thêm hai ly.

Quách Minh Hành như hạ quyết tâm, gọi một số: "Alo."

"Phạm Chấn Nghiệp chết rồi, ngươi còn gọi gì?" Thái Tú Nghiên nói.

"Thái phu nhân, ta tra ra tình nhân Phạm Chấn Nghiệp, ngài còn quan tâm không?"

"Hắn chết rồi, còn quan trọng sao?" Thái Tú Nghiên nói.

"Ngài không muốn biết, ai phá hoại tình cảm vợ chồng các ngươi, thân phận tình nhân rất sốc." Quách Minh Hành dụ.

Thái Tú Nghiên do dự: "Ngươi muốn bao nhiêu?"

"Năm ngàn."

"Tối đa hai ngàn."

"Bốn ngàn."

"Ba ngàn." Thái Tú Nghiên mặc cả.

"Thái phu nhân, ngài nói Phạm Chấn Nghiệp có hơn trăm vạn tiền không rõ, rất có thể cho tình nhân, ngài là vợ hợp pháp của hắn, cũng là đồng sở hữu tài sản, có thể qua pháp luật lấy lại." Quách Minh Hành nói.

"Nói thân phận tình nhân, ta cho ngươi ba ngàn năm." Thái Tú Nghiên nói.

"Vẫn quy củ, ngài chuyển tiền trước, ta nói." Quách Minh Hành cười.

"Mơ đi, sao biết ngươi không lừa ta."

“Vậy, ta gửi ảnh, ngài xem.” Quách Minh Hành mở ngăn kéo bàn trà, lấy vài ảnh, giống hệt cho Hàn Bân xem.

Xé đôi ảnh hai đàn ông không mặc gì, chỉ còn nửa của Phạm Chấn Nghiệp, chụp gửi Thái Tú Nghiên.

“Xem đi, quen không.”

Điện thoại vang tiếng mắng của Thái Tú Nghiên: “Tên khốn, dám giấu ta làm chuyện này, đoán không sai, ngươi gửi nửa ảnh còn lại, xem hồ ly tinh là ai.”

Quách Minh Hành cười: “Tiền.”

“Tiền ta cho, ngươi phải gửi nốt ảnh, không ta cho ngươi đẹp mặt, ta không dễ chọc.” Thái Tú Nghiên đe.

“Ngài yên tâm, ta giữ chữ tín.” Quách Minh Hành đảm bảo.

“Đinh đông.”

Không lâu, điện thoại Quách Minh Hành vang, hắn xem, cười, gửi ảnh Phạm Chấn Nghiệp và Vương Tử Gia cho Thái Tú Nghiên.

Xem xong Thái Tú Nghiên mắng dữ hơn, không nghe lọt tai: “Phạm Chấn Nghiệp đồ súc sinh, không chỉ vô dụng, còn là rác rưởi…”

…

Viết truyện không dễ, hy vọng ai chưa đăng ký, đăng ký ủng hộ.

Phân Cục Ngọc Hoa.

Đội hình sự ba, văn phòng tổ hai.

Đã tám giờ tối.

Hàn Bân đẩy cửa văn phòng, ngửi thấy mùi thức ăn.

Trịnh Khải Hoàn đứng dậy: “Mau, ăn cơm, ta vừa gọi.”

“Đội trưởng Trịnh, phúc lợi sở khi nào tốt vậy.” Triệu Minh cười.

“Biết các ngươi vất vả, hậu cần phải tốt, cục trưởng Đới ra lệnh, phải cho đội viên ăn ngon, ăn no, mới có sức phá án.” Trịnh Khải Hoàn nói.

Mọi người biết, do vụ trọng án mới có đãi ngộ này, nhưng vẫn thấy vui.

“Đội trưởng Trịnh, ngài ăn chưa?” Hàn Bân cởi áo, treo lên giá.

“Đang chờ các ngươi.” Trịnh Khải Hoàn vẫy tay: “Rửa tay đi.”

Mọi người rửa tay về, Trịnh Khải Hoàn đã mở hộp cơm, một phần xương lớn om, một phần lẩu cay, một nồi mì om khoai tây thịt bò, một phần canh thịt viên bí đao, mùi thơm ngào ngạt.

Hàn Bân đói, ngửi mùi, nhìn đồ ăn, thèm chảy nước miếng.

“Còn đứng làm gì, ăn đi, đợi ta đút à.” Trịnh Khải Hoàn cười mắng.

Nghe vậy, mọi người không khách sáo, cầm đũa, cầm bát, tranh ăn.

“Thế mới phải.” Trịnh Khải Hoàn cười, cũng cầm hộp cơm, gặm xương om.

“Đội trưởng Trịnh, chiều nay có ai đến lấy lời khai không?” Hàn Bân hỏi.

“Hai người, ta và Đỗ Kỳ lấy khai, không có gì lạ, ta copy lời khai cho ngươi, xem sau.” Trịnh Khải Hoàn đáp, hỏi lại:

“Các ngươi điều tra sao rồi?”

Hàn Bân do dự, đang nghĩ cách nói, Lý Huy đặt đũa xuống: "Để ta nói."

Hàn Bân cười, tên này gặp chuyện liền hăng hái.

"Đồ ăn ngon, ngươi hăng hái báo cáo, không nhiều." Trịnh Khải Hoàn lườm Lý Huy, ngạc nhiên.

"Ha ha…" Tổ hai cười.

"Sao?" Trịnh Khải Hoàn khó hiểu.

"Đội trưởng Trịnh, nghe Lý Huy nói, hắn báo cáo hay hơn." Hàn Bân nói.

"Nói mau." Trịnh Khải Hoàn tò mò.

"Đội trưởng Trịnh, sáng nay tổ trưởng Hàn giao ta nhiệm vụ, tra GPS xe Mercedes và điện thoại Phạm Chấn Nghiệp, theo hành trình GPS đối chiếu giám sát Thiên Võng, phát hiện…" Lý Huy nói dài.

Trịnh Khải Hoàn vẫy tay, khó chịu: "Nói ngắn, không thì đổi người."

"Đừng, nói ngắn, ta phát hiện có người theo dõi Phạm Chấn Nghiệp, chiều tra ra thân phận, là thám tử tư Thái Tú Nghiên thuê, chụp được cảnh Phạm Chấn Nghiệp và tình nhân thân mật, tình nhân là đàn ông, còn đến sở lấy khai." Lý Huy nói.

Chương 308: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trịnh Khải Hoàn đang cầm xương, rơi vào bát, buồn cười: "Hai đàn ông? Sai chăng."

"Không, ăn xong ngài xem ảnh, giờ sợ ảnh hưởng khẩu vị." Lý Huy đùa.

"Tình nhân nam tên gì?"

"Vương Tử Gia."

"Hắn có tình nghi không?" Trịnh Khải Hoàn hỏi.

"Vấn đề ở đây." Hàn Bân uống canh, đặt bát đũa:

"Vương Tử Gia giấu lời khai, quan hệ hắn và Phạm Chấn Nghiệp không đơn giản, Phạm Chấn Nghiệp không có ghi chép thuê phòng, 'Tiệm Massage Trị Liệu Vương Sư Phó' rất có thể là nơi hẹn, ngày 27 tháng 10 Vương Tử Gia ở tiệm massage, giám sát cho thấy hắn không có thời gian gây án."

"Đúng, Vương Lục Sơn chủ tiệm cũng làm chứng cho Vương Tử Gia." Tôn Hiểu Bằng nói.

"Nếu tiệm massage là nơi hẹn của Vương Tử Gia và Phạm Chấn Nghiệp, Vương Lục Sơn quan hệ không tầm thường, lời hắn không đáng tin."

Trịnh Khải Hoàn suy nghĩ, hồi tưởng: "Ta trước điều tra một vụ, nghi phạm có động cơ, có người thấy hắn đến hiện trường, nhưng có chứng cứ ngoại phạm, lúc gây án hắn ăn ở nhà hàng, có video giám sát."

“Hai vụ có chút tương tự, vụ kia sao rồi?” Triệu Minh tò mò.

“Sau tìm thấy DNA nghi phạm ở hiện trường, bắt nghi phạm thẩm vấn, biết nghi phạm mua chuộc chủ nhà hàng chỉnh sửa video, hắn có ăn ở đó, nhưng không phải hôm đó, là hai ngày trước khi gây án.” Trịnh Khải Hoàn nói.

Hàn Bân hiểu ý Trịnh Khải Hoàn, nói: “Nếu phân tích của đội trưởng Trịnh đúng, nghi ngờ Vương Tử Gia tăng.”

“Nhưng, hung thủ giết Phạm Chấn Nghiệp là phụ nữ, Vương Tử Gia là đàn ông?” Điền Lệ nhún vai.

“Đó là khái niệm chủ quan, nói tình nhân Phạm Chấn Nghiệp, ai cũng nghĩ là phụ nữ; tình huống bây giờ cũng vậy, mặc đồ phụ nữ chưa chắc là phụ nữ.” Hàn Bân nói xong, chỉ Triệu Minh:

“Ngươi chiếu ảnh Vương Tử Gia và nữ nghi phạm ngày 27 tháng 10 lên máy chiếu.”

Triệu Minh lau tay, chiếu hai ảnh lên máy chiếu.

Hàn Bân nhìn kỹ: “Đội trưởng Trịnh, ngài thấy hai người này dáng giống không?”

“Ừ, có chút giống.” Trịnh Khải Hoàn nheo mắt.

“Chiều cao cũng gần.” Triệu Minh nói.

“Tổ trưởng, ý ngài nói, Vương Tử Gia là hung thủ?” Tôn Hiểu Bằng hỏi.

“Chỉ là đoán, giám sát không rõ, không chụp được chính diện, có phải một người không phải dùng chứng cứ nói, nhưng, có thể là hướng điều tra.” Hàn Bân nói.

“Hàn Bân, không chậm trễ, ngươi phân công nhiệm vụ.” Trịnh Khải Hoàn nói.

Vụ này Hàn Bân chịu trách nhiệm trực tiếp, nắm rõ tình hình.

Hàn Bân gật đầu, suy nghĩ: "Điền Lệ, Triệu Minh, tìm Thái Tú Nghiên, lấy khai, xác nhận lời Quách Minh Hành."

"Rõ."

"Đội trưởng Trịnh, ngài có kinh nghiệm, dẫn Tôn Hiểu Bằng đến tiệm Massage Trị Liệu Vương Sư Phó, xác nhận giám sát có chỉnh sửa không."

"Hiểu rồi."

"Huy Tử, ngươi xin lệnh bắt Vương Tử Gia, ta liên hệ đồn công an địa phương triển khai kiểm soát, chuẩn bị bắt Vương Tử Gia."

"Không vấn đề."

Ăn xong, theo phân công Hàn Bân, mọi người hành động.

Tiệm Massage Trị Liệu Vương Sư Phó.

Vương Lục Sơn ngồi sau quầy, đang xem phim bằng máy tính bảng.

Phim cũ 'Mưa Xanh', Vương Lục Sơn xem nhiều lần, mỗi lần đều mê mải.

Vương Lục Sơn nhìn đồng hồ, gần chín giờ tối, xem chừng không có khách, định dọn đóng cửa.

Đóng cửa, từ từ thưởng thức nửa phim còn lại.

Lúc này, một xe dừng ngoài tiệm, bốn đàn ông bước xuống, dẫn đầu là người khoảng ba mươi, mặt vuông, có vẻ không giận tự uy.

Vương Lục Sơn ngẩn ra, bốn người này không giống đi massage, hỏi: "Các đại ca, có việc gì?"

“Tên Vương Lục Sơn, còn nhớ ta không?” Tôn Hiểu Bằng giọng trầm hỏi.

Vương Lục Sơn không quen người khác, nhưng nhận ra tên cao lớn: “Ngài là cảnh sát Tôn?”

Tôn Hiểu Bằng chỉ người mặt vuông: “Đây là đội trưởng Trịnh của đội hình sự.”

“Chào đội trưởng Trịnh, khuya vậy ngài đến tiệm ta có việc gì?” Vương Lục Sơn cười.

Trịnh Khải Hoàn không nói, đánh giá tiệm, đi thẳng đến quầy, nhìn màn hình: “Ồ, ngươi còn có hứng nghệ thuật.”

“Xem bừa.” Vương Lục Sơn vội tắt màn hình.

Trịnh Khải Hoàn châm thuốc: “Biết sao chúng ta đến tìm không? Nghĩ kỹ rồi nói.”

“Đội trưởng Trịnh, ta chỉ là dân thường, ngoài massage không biết gì, có hiểu lầm gì sao?” Vương Lục Sơn nói.

“Chúng ta rảnh đến tiệm ngươi tìm hiểu lầm?” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Đội trưởng Trịnh, ta thật không biết ngài có việc gì.”

Vương Lục Sơn hút thuốc: “Ngươi quen Vương Tử Gia không?”

“Quen.”

“Quan hệ gì?”

“Hắn là khách của ta.”

“Ngươi quen Phạm Chấn Nghiệp không?”

“Không.”

Vương Lục Sơn đổi giọng: “Nếu khách thì có thể nhận ra.”

“Ngươi khéo nói.”

Trịnh Khải Hoàn cười không cười, vỗ ngực Vương Lục Sơn: "Ngươi ngủ được không? Lương tâm cắn rứt, không sợ Phạm Chấn Nghiệp tìm ngươi?"

"Đội trưởng Trịnh, ngài đùa, Phạm Chấn Nghiệp tìm ta làm gì?"

"Vương Tử Gia bị bắt, hắn khai tội ngươi, chỉ ngươi là hung thủ."

"Không không, ta không giết người, ta bị oan." Vương Lục Sơn vẫy tay, lùi lại một bước.

"Còng lại."

Tôn Hiểu Bằng và Tôn Hưng bước lên, bắt Vương Lục Sơn đeo còng.

"Đội trưởng Trịnh, ta thật không giết người, các ngươi không thể bắt ta." Vương Lục Sơn khóc.

"Chúng ta có chứng cứ, Phạm Chấn Nghiệp thường đến tiệm ngươi, ngươi lại nói không quen; thêm chứng cứ Vương Tử Gia, không ngươi là ai?" Trịnh Khải Hoàn phân tích.

"Đội trưởng Trịnh, ta thừa nhận nói dối, ta quen Phạm Chấn Nghiệp, nhưng không giết hắn."

Chương 309: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Không ngươi là ai? Phạm Chấn Nghiệp chết, ai chịu trách nhiệm?" Trịnh Khải Hoàn cười, phả khói vào mặt Vương Lục Sơn.

Hành động của Trịnh Khải Hoàn làm Vương Lục Sơn sợ, nhất là hơi khói như thổi tỉnh, kêu: "Là Vương Tử Gia, hắn giết, còn khai ta, rõ ràng là ăn cướp la làng!"

"Sao ngươi nói Vương Tử Gia giết, có chứng cứ không?"

"Có, hắn lừa Phạm Chấn Nghiệp hơn trăm vạn, chỉ cần Phạm Chấn Nghiệp chết, tiền là của hắn." Vương Lục Sơn nói.

"Chỉ chứng minh hắn có động cơ, không phải chứng cứ." Trịnh Khải Hoàn nói.

"Vương Tử Gia chỉnh sửa giám sát tiệm massage, tạo bằng chứng ngoại phạm ngày 27 tháng 10, hôm đó hắn không đến tiệm, hắn đi giết Phạm Chấn Nghiệp, hôm sau ta nghe Phạm Chấn Nghiệp chết, chắc chắn là hắn." Vương Lục Sơn nói.

……

Trịnh Khải Hoàn bắt Vương Lục Sơn về đồn cảnh sát, sau đó Hàn Bân, Lý Huy, Điền Lệ và Triệu Minh cũng lần lượt quay về.

Trịnh Khải Hoàn gọi mọi người vào văn phòng, chỉ Hàn Bân: "Đã bắt được người chưa?"

"Đã bắt được rồi, Vương Tử Gia đang lướt mạng ở một quán internet cao cấp, theo chủ quán nói thì hắn đã ở đó qua

đêm từ hôm qua, ta đoán có lẽ là làm việc xấu sợ bị bắt nên không ngủ được.” Hàn Bân cười nói.

Trịnh Khải Hoàn lại nhìn Điền Lệ: “Bên các ngươi thế nào?”

“Chúng ta đã lấy lời khai lại của Thái Tú Nghiên, Quách Minh Hành thực sự là thám tử tư mà nàng thuê, nàng đã biết chuyện tình nhân nam rồi, khi chúng ta đưa ra ảnh của Vương Tử Gia, Thái Tú Nghiên còn mắng Quách Minh Hành là đồ cầm thú, lừa tiền của nàng.” Điền Lệ vừa nói vừa cười.

“Quách Minh Hành không nói là chưa kể chuyện tình nhân nam cho Thái Tú Nghiên sao?” Lý Huy hỏi.

“Trước đó chưa nói, chắc là sau khi chúng ta lấy lời khai của Quách Minh Hành xong, hắn mới nói với Thái Tú Nghiên, chớp lấy thời cơ, dù sao thì cảnh sát chúng ta cũng đã biết chuyện của hắn, kiếm được đồng nào hay đồng đó.” Triệu Minh nhún vai.

“Chuyện của hai người bọn hắn, để tự bọn hắn giải quyết.” Trịnh Khải Hoàn vẫy tay, không muốn quan tâm đến hai người không phải là ngành nghề chính đáng.

“Trịnh đội, bên Vương Lục Sơn đã thẩm vấn chưa?” Hàn Bân hỏi.

“Vương Lục Sơn đã mở miệng rồi, hắn thừa nhận Vương Tử Gia đã chỉnh sửa thời gian của video giám sát và sẵn sàng ra mặt làm chứng chống lại Vương Tử Gia.”

“Trịnh đội, ngài giỏi thật, chúng ta vừa mới bắt người về, ngài đã thẩm vấn xong rồi.” Lý Huy ngạc nhiên.

Trịnh Khải Hoàn cười mắng: “Bớt nịnh đi, việc quan trọng là bên các ngươi, Vương Tử Gia không nhận tội, nói gì cũng vô ích.”

Hàn Bân nhìn đồng hồ, đã mười giờ tối: "Trịnh đội, ta đã hiểu cơ bản tình hình, ta muốn thẩm vấn Vương Tử Gia ngay trong đêm nay."

"Ngươi có chắc sẽ làm hắn nhận tội không?" Trịnh Khải Hoàn hỏi.

"Không chắc, hiện tại vẫn thiếu bằng chứng then chốt." Hàn Bân chuyển giọng, "Nhưng ta muốn thử xem sao."

"Được." Trịnh Khải Hoàn gật đầu, hắn cũng cho rằng đêm nay khả năng Vương Tử Gia nhận tội là rất thấp, ra lệnh: "Muộn rồi, mọi người về nghỉ đi, mai tiếp tục làm việc."

Điền Lệ, Triệu Minh và Tôn Hiểu Bằng dọn dẹp xong rồi về nhà.

Hàn Bân và Lý Huy vào phòng thẩm vấn, Trịnh Khải Hoàn vào phòng quan sát bên cạnh.

…

Hàn Bân cầm một ly trà xanh bước vào phòng thẩm vấn, hôm nay bận rộn cả ngày, hắn cũng có chút mệt mỏi, uống trà cho tỉnh táo.

Vương Tử Gia ngồi trên ghế thẩm vấn đối diện, thanh niên hơn hai mươi tuổi, trông rất đẹp trai, dáng người thấp nhưng thon gọn, cân đối.

Theo cách nói hiện đại, hắn là một "tiểu thịt tươi" điển hình.

"Cảnh sát Hàn, các ngươi thực sự bắt nhầm người rồi, ta bị oan." Vương Tử Gia nói trong tiếng khóc.

Hàn Bân và Lý Huy không để ý hắn, sau khi dọn dẹp xong, họ mới bắt đầu hỏi thủ tục: "Tên họ, giới tính…"

"Vương Tử Gia, nam…"

“Vương Tử Gia, ngươi nói mình bị oan, vậy ta hỏi ngươi, ngươi và Phạm Chấn Nghiệp có quan hệ gì?” Hàn Bân hỏi.

“Ta, ta…” Vương Tử Gia cúi đầu, hai tay đan vào nhau, có vẻ lúng túng:

“Xin lỗi, ta không nên nói dối, Phạm Chấn Nghiệp và ta là tình nhân, ta không cố ý lừa cảnh sát, chỉ là ta không dám công khai giới tính của mình, ta…”

Vương Tử Gia nói nhỏ dần.

“Vậy ngươi giết Phạm Chấn Nghiệp?” Hàn Bân thử hỏi.

“Ta không có, ta thực sự không giết hắn.” Vương Tử Gia với vẻ oan ức.

“Nếu ngươi không giết Phạm Chấn Nghiệp, tại sao phải giả chứng cứ ngoại phạm?” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Hôm đó ta ở nhà một mình, không ai có thể chứng minh, ta sợ cảnh sát nghi ngờ nên mới nghĩ cách này, ta thừa nhận việc này rất ngu ngốc, nhưng ta thực sự không giết người.” Vương Tử Gia nói trong tiếng khóc.

“Được rồi, ngươi khóc hơn cả phụ nữ.” Lý Huy quát.

“Hu hu…” Vương Tử Gia khóc to hơn.

Hàn Bân nhíu mày, đứng dậy đi đến bên cạnh Vương Tử Gia, đặt một bức ảnh lên ghế thẩm vấn: “Người này có phải ngươi không?”

Người trong ảnh không rõ mặt, đội mũ tròn nữ, tóc dài xõa, mặc váy hoa, dáng người cao.

Vương Tử Gia nhìn ảnh, ngừng khóc: “Cảnh sát Hàn, ngài đùa à, đây là phụ nữ, sao có thể là ta.”

“Sao ngươi biết là phụ nữ?” Hàn Bân hỏi.

“Nàng mặc đồ phụ nữ, đương nhiên là phụ nữ.” Vương Tử Gia nói.

Chương 310: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta không đồng ý, thế giới này tự do và đa dạng, ai quy định đàn ông không được mặc đồ phụ nữ, như đàn ông cũng có thể yêu đàn ông, ngươi nói đúng không?” Lý Huy phản bác.

“Cảnh sát, ta đồng ý với ngài, nhưng dù ảnh không phải phụ nữ, cũng không chứng minh là ta.” Vương Tử Gia cãi lại.

Hàn Bân gõ bàn: “Vương Tử Gia, ta hỏi lại lần nữa, người trong ảnh có phải ngươi không?”

“Không phải.” Vương Tử Gia quả quyết.

“Ngày 27 tháng 10, ngươi có đến gần Hẻm Tĩnh An không?” Hàn Bân hỏi.

“Không.”

“Ngươi đã từng thấy hay mặc bộ đồ trong ảnh chưa?”

“Chưa.”

Vương Tử Gia liên tục phủ nhận, không biểu lộ cảm xúc gì.

Hàn Bân không thấy dấu vết gì, nhưng cảm giác đối phương cố tình che giấu cảm xúc.

Ba câu hỏi vừa rồi như gieo hạt, chỉ cần xác thực lời nói dối, đều có thể làm chứng cứ.

Nhưng hiện tại Vương Tử Gia cứng đầu không nhận, Hàn Bân cũng không có đủ chứng cứ buộc tội, thẩm vấn tạm thời kết thúc.

Hàn Bân ra khỏi phòng thẩm vấn, Trịnh Khải Hoàn từ phòng quan sát đi ra, hỏi:

“Thấy thế nào?”

“Ngài thấy rồi mà, cứng đầu.” Hàn Bân nói.

“Trên đường bắt Vương Lục Sơn về, ta hỏi hắn cách đối phó cảnh sát lần đầu thẩm vấn, hắn nói Vương Tử Gia đã luyện tập kỹ lưỡng, nghĩ trước mọi câu hỏi, nên hắn mới tự tin đối mặt ngươi và Tôn Hiểu Bằng.” Trịnh Khải Hoàn nói.

Nghe vậy, Hàn Bân hiểu ra.

Hắn đã thẩm vấn riêng Vương Lục Sơn và Vương Tử Gia, không phát hiện dối trá, Vương Tử Gia chắc đã luyện tập trước, chuẩn bị cho câu hỏi của Hàn Bân.

Giống như diễn viên, trước khi diễn phải nghiên cứu vai diễn, diễn càng nhiều, càng giống thật.

Vương Tử Gia đóng vai người vô tội.

“Trịnh đội, với chứng cứ hiện tại, chưa đủ buộc tội hắn.” Hàn Bân thở dài.

“Đã bắt người, không sợ hắn chạy, về nghỉ trước, mai tiếp tục.” Trịnh Khải Hoàn nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ tối.

“Rõ.”

…

Hàn Bân về nhà, đã mười một giờ, người mệt mỏi nhưng không buồn ngủ.

Hắn tắm rửa, uống một ly rượu vang, mới cảm thấy buồn ngủ.

Sáng hôm sau.

Hàn Bân chạy bộ nửa giờ trong khu dân cư, về nhà tắm rửa, không kịp ăn sáng, đến đồn cảnh sát.

Hắn ăn qua loa ở căng tin, rồi vào phòng họp.

Đới Minh Hàm chủ trì cuộc họp, nghe báo cáo tiến độ vụ án, khuyến khích vài câu, rồi rời đi.

Sau khi Đới Minh Hàm rời, Trịnh Khải Hoàn tiếp tục họp.

Hai cuộc họp tính chất khác nhau.

Trịnh Khải Hoàn quét nhìn mọi người: "Vương Tử Gia đã bị bắt, nhưng chưa nhận tội, nhiệm vụ hiện tại là tìm thêm chứng cứ buộc tội."

"Mọi người có ý kiến gì không?"

"Tối qua ta thẩm vấn Vương Tử Gia, hỏi hắn tại sao giả chứng cứ ngoại phạm, hắn nói ở nhà, sợ cảnh sát nghi ngờ nên nói dối, ta nghĩ cần xác minh Vương Tử Gia hôm đó có ở nhà không." Hàn Bân nói.

Trịnh Khải Hoàn gật đầu, đó là chứng cứ quan trọng.

"Ta nghĩ có thể từ nguồn gốc quần áo, Vương Tử Gia có thể nam cải nữ trang giết người, chỉ cần chứng minh hắn mua quần áo giống, nghi ngờ sẽ tăng." Điền Lệ nói.

"Ngươi định điều tra sao?"

"Một người đàn ông không dễ đi mua đồ phụ nữ, khả năng cao là mua online, ta muốn kiểm tra điện thoại hắn có lịch sử mua hàng không."

"Ý hay, điện thoại hắn ở đội kỹ thuật, lát nữa qua lấy." Trịnh Khải Hoàn khen.

"Rõ." Điền Lệ đáp.

Hàn Bân sờ cằm, hai chứng cứ tuy quan trọng, nhưng chưa đủ thành chuỗi chứng cứ, cần thêm chứng cứ buộc tội.

Đây là khó khăn điều tra, nếu nghi phạm tiêu hủy chứng cứ, không dễ nhận tội, không có lời khai nhận tội, phải dùng nhiều chứng cứ gián tiếp tạo thành chuỗi, gây khó khăn cho cảnh sát.

Hàn Bân suy nghĩ, nói: "Trịnh đội, chúng ta từng phân tích, người nghi ngờ khi rời đi không có vết máu, túi cũng biến mất, chúng ta nghi hắn chuẩn bị hai bộ đồ, bộ đồ dính máu có thể vứt gần Hẻm Tĩnh An."

"Ngươi muốn đồn công an An Bình Lý hỗ trợ tìm đồ dính máu?" Trịnh Khải Hoàn hỏi.

"Đúng." Hàn Bân đáp.

Trịnh Khải Hoàn suy nghĩ, cười: "Ta có ý hay hơn, có thể tìm đồ dính máu nhanh hơn."

"Ý gì?"

"Lát nữa các ngươi sẽ biết." Trịnh Khải Hoàn ra vẻ bí ẩn: "Hàn Bân, ngươi dẫn người đến Hẻm Tĩnh An, ta đến ngay."

…

Hơn chín giờ sáng, Hàn Bân đến Hẻm Tĩnh An.

Hiện trường giết người đã được dọn dẹp, Hẻm Tĩnh An trở lại bình thường.

Dĩ nhiên sự bình thường này chỉ trên bề mặt, cư dân quanh đó vẫn bàn tán vụ án mạng xảy ra ở cửa nhà, nhiều người tối không dám ra ngoài.

Hàn Bân xuống xe, châm một điếu thuốc.

Vừa hút vài hơi, thấy một xe cảnh sát khác đến, xe này khác thường, trên xe viết năm chữ 'Xe vận chuyển chó cảnh sát'.

Không lâu sau, xe đến, ba người xuống, một là Trịnh Khải Hoàn, hai là huấn luyện viên chó.

Mở cốp xe, một con Labrador đen nhảy xuống.

Trịnh Khải Hoàn lấy một túi, bên trong là quần áo của Vương Tử Gia, đưa huấn luyện viên chó.

Huấn luyện viên mở túi, cho Labrador ngửi mùi.

Hàn Bân thầm khen, ý hay, nếu Vương Tử Gia là hung thủ, theo mùi trên quần áo có thể tìm ra bộ đồ dính máu, nhanh hơn cảnh sát tìm.

Hơn nữa, nguồn mùi từ đồ Vương Tử Gia, nếu tìm được đồ dính máu, có thể chứng minh gián tiếp Vương Tử Gia là hung thủ.

Đạt hai mục đích.

Chương 311: Tiêu Đề 《Ẩn》

Labrador ngửi mùi xong.

Huấn luyện viên chỉ về phía trước: "Tìm!"

Labrador bắt đầu tìm quanh Hẻm Tĩnh An.

Để tránh ảnh hưởng chó cảnh sát, Hàn Bân và mọi người đi sau.

Lý Huy ngáp, nhìn Labrador dẫn đường, nghi ngờ: "Chó này được không?"

"Hay ngươi thử đi." Hàn Bân đùa.

"Xì, miệng chó không mọc ngà voi." Lý Huy phì cười.

"Gâu gâu."

Không biết có phải bị Lý Huy làm giật mình, Labrador quay lại sủa.

"Quỷ thật, con chó lắm chuyện." Lý Huy cười khổ.

Trịnh Khải Hoàn lườm, quát: "Im."

Lý Huy cười gượng, không dám nói nữa.

Labrador chạy một đoạn, dừng lại, có vẻ không tìm thấy dấu vết.

Huấn luyện viên lấy quần áo Vương Tử Gia, cho Labrador ngửi, rồi tìm từng tòa nhà.

"Đinh đinh đinh…"

Lúc này, điện thoại Hàn Bân reo, hắn rời ra, bắt máy: "Alo."

"Tổ trưởng, ta xem điện thoại Vương Tử Gia, trong tài khoản mua sắm của hắn, tìm thấy quần áo, mũ và tóc giả giống của nghi phạm." Điền Lệ nói.

"Tốt." Hàn Bân đáp, có chứng cứ mua sắm online, nếu tìm thấy đồ dính máu của Vương Tử Gia, sẽ chứng minh hắn đến Hẻm Tĩnh An.

Thời gian trôi qua, tìm kiếm không như mong đợi.

Hơn một giờ, Labrador vẫn chưa tìm thấy.

Lý Huy đứng ngồi không yên, kéo tay áo Hàn Bân: "Bân Tử, chó này được không? Chúng ta không thể đợi mãi."

"Ngươi có hướng điều tra khác?" Hàn Bân hỏi.

"Coi như ta không nói." Lý Huy nhún vai.

Hàn Bân cũng không chắc chó cảnh sát tìm được, nhưng đã dùng thì phải tra kỹ, không thể bỏ dở giữa chừng.

Hai mươi phút sau, đến tòa nhà 37, Labrador sủa.

"Gâu gâu gâu…"

Labrador chạy vào hành lang khu nhà.

Hàn Bân và mọi người theo sau.

Tòa nhà có năm tầng, Labrador lên tầng năm, sủa trước cửa lên mái, hai chân trước cào cửa sắt.

"Đội trưởng Trịnh, cửa lên mái bị khóa." Huấn luyện viên nói.

"Đưa chó cảnh sát ra xa." Trịnh Khải Hoàn tiến lên, xem cửa khóa, là loại khóa phổ biến.

Hàn Bân tiến lên: "Khóa này có vẻ mới."

“Lỗ Văn, kiểm tra khóa có dấu vân tay không.”

“Lý Huy, đi tìm kìm lớn.”

“Rõ.”

Lỗ Văn lấy công cụ thu thập dấu vân tay, kiểm tra trên khóa rồi nói: “Trịnh đội, trên này thực sự có dấu vân tay.”

“Đối chiếu với dấu vân tay của Vương Tử Gia.”

“Rõ.”

Không lâu sau, Lý Huy cũng mang một kìm lớn tới, cắt đứt khóa.

Hàn Bân là người đầu tiên lên mái nhà, nhìn quanh nhưng không thấy quần áo dính máu và công cụ gây án.

Sau đó, huấn luyện viên chó dẫn Labrador lên, cho nó ngửi lại quần áo của Vương Tử Gia.

Labrador theo mùi đi đến mép tòa nhà, kêu lên trước khe hở giữa mái nhà và tường ngoài.

Hàn Bân bước tới kiểm tra, khe hở có một ống thoát nước, bên trong có một túi vải.

Hàn Bân đeo găng tay, kéo túi vải ra, mở ra thì thấy bên trong có một chiếc váy hoa dính máu và một con dao dính máu.

Lưỡi dao hình lá liễu, giống hệt con dao Thái Tú Nghiên đưa cho Hàn Bân.

Hàn Bân tháo găng tay, vuốt đầu Labrador, khen: “Làm tốt lắm, chú em.”

Huấn luyện viên cười: “Đây là chó cái.”

Hàn Bân: “…”

“Ha ha…” Mọi người cười ầm lên.

Được sự đồng ý của huấn luyện viên, Hàn Bân mua cho Labrador một gói xúc xích để cảm ơn.

Labrador ngậm xúc xích, vui vẻ chạy đi, nước dãi chảy đầy đất, trước khi lên xe còn quay lại nhìn Hàn Bân, vẫy đuôi mạnh.

…

Nửa giờ sau, Hàn Bân và mọi người trở về Phân Cục Ngọc Hoa.

Chiếc váy dính máu, dao hình lá liễu và mũ tròn đã được gửi đến đội kỹ thuật để kiểm tra.

Triệu Minh và Tôn Hiểu Bằng cũng quay lại đồn.

Đúng giờ ăn trưa, cả nhóm kéo nhau đến căng tin, sáu người chiếm một bàn lớn.

Vừa ăn, mọi người vừa bàn về vụ án.

“Triệu Minh, Hiểu Bằng, các ngươi điều tra đến đâu rồi?” Hàn Bân hỏi.

Triệu Minh uống một ngụm canh, lau miệng: “Chúng ta đến quản lý khu dân cư của Vương Tử Gia, lấy camera thang máy, phát hiện thằng này rời nhà lúc bốn giờ chiều ngày 27 tháng 10, xuống hầm xe và lái xe đi, đến tám giờ sáng hôm sau mới về nhà.”

“Thằng này quả thật nói dối.” Hàn Bân nói.

“He he.” Lý Huy cười, tiếp tục: “Các ngươi biết thằng này lái xe đi đâu không?”

“Đừng úp mở nữa, nói đi.” Điền Lệ giục.

“Đoán đúng có thưởng không.” Lý Huy hỏi.

“Có, tất nhiên có, nếu đoán đúng, ta mời ăn, mua cả chục cái thận dê, đảm bảo Huy Ca ngươi ăn chán luôn.” Triệu Minh

nháy mắt.

“Hắn không có bạn gái, ngươi muốn hại người sao.” Trịnh Khải Hoàn cười mắng.

“Ha ha…” Mọi người cười ầm lên.

“Đừng cười nữa, giữ hình tượng, mọi người đang nhìn chúng ta kìa.” Lý Huy bực bội, hắn chỉ thích ăn thận, ai cấm người không có bạn gái ăn thận.

Hàn Bân cười, cố ý giúp Lý Huy thoát khỏi tình huống, chuyển chủ đề: “Vương Tử Gia lái xe đến khu dân cư Đàm Cố, phải không?”

“Bingo, không hổ là Bân Ca, đoán trúng ngay.” Triệu Minh giơ ngón cái.

“Xem ra, hành trình của Vương Tử Gia ngày 27 tháng 10 đã rõ, hắn lái xe đến khu dân cư Đàm Cố lúc bốn giờ chiều, sau đó thay đồ nữ, bắt taxi đến Hẻm Tĩnh An gây án, sau khi giết người trở lại khu dân cư Đàm Cố, để tránh bị phát hiện vào đêm khuya, sáng hôm sau lái xe về nhà.” Hàn Bân phân tích.

Trịnh Khải Hoàn đặt đũa xuống, lấy ra hộp thuốc lá: “Giờ chỉ chờ tin từ đội kỹ thuật.”

…

Ba giờ chiều, Lỗ Văn mang báo cáo giám định đến.

Máu trên quần áo và dao là của nạn nhân Phạm Chấn Nghiệp.

Chương 312: Tiêu Đề 《Ẩn》

Không tìm thấy dấu vân tay trên dao.

Nhưng trên khóa mái nhà có dấu vân tay của Vương Tử Gia.

Kế hoạch có hoàn hảo đến đâu, thực hiện vẫn có sơ hở không ngờ tới.

Không có tội ác hoàn hảo trên thế giới.

Phòng thẩm vấn.

Hàn Bân và Triệu Minh thẩm vấn, Vương Tử Gia cúi đầu ngồi trên ghế.

"Ngẩng đầu lên." Hàn Bân nói.

Vương Tử Gia từ từ ngẩng đầu, nhìn Hàn Bân rồi nhìn Triệu Minh: "Hai vị cảnh sát, khi nào các ngươi thả ta ra?"

"Gấp gì chứ, đây ăn ở miễn phí, vào rồi thì cứ ở yên đó." Triệu Minh nói.

"Ngày mai thứ Hai, ta phải đi làm, hơn nữa, ta có tay chân, không muốn lợi dụng nhà nước."

"Ồ, ngươi giác ngộ cao đấy." Triệu Minh cười.

"Ta biết các ngươi khinh ta, nhưng tính hướng là bẩm sinh, ta sinh ra đã có gene này, ta cũng muốn thích phụ nữ, lấy vợ, lập gia đình, sinh con, sống hạnh phúc, nhưng ta thích đàn ông…" Giọng Vương Tử Gia nghẹn ngào.

"Chúng ta hiểu, không khinh ngươi." Hàn Bân nghiêm túc.

“Không, các ngươi không hiểu, như Phạm Chấn Nghiệp, hắn cũng thích đàn ông, nhưng vẫn lấy vợ, hắn cố thay đổi, muốn thích phụ nữ, nhưng… không thể, chỉ khiến cả hai đau khổ hơn, mâu thuẫn giữa vợ chồng hắn càng sâu.” Vương Tử Gia nói.

“Ngươi muốn nói Thái Tú Nghiên là kẻ giết Phạm Chấn Nghiệp?” Hàn Bân hỏi lại.

“Ta không biết, ta chỉ nói sự thật.” Vương Tử Gia cúi đầu.

“Vương Tử Gia, ngươi đã đến mái nhà khu nhà 1, số 37 Hẻm Tĩnh An chưa?” Hàn Bân hỏi.

Vương Tử Gia run rẩy, nói nhỏ: “Chưa.”

Hàn Bân đứng dậy, lấy vài tấm ảnh trên bàn, đi đến trước ghế thẩm vấn, đặt một tấm trước mặt Vương Tử Gia: “Chúng ta tìm thấy hung khí và quần áo dính máu trên mái nhà khu nhà 1, số 37, kiểm tra thấy máu là của nạn nhân.”

“Liên quan gì đến ta?” Vương Tử Gia quay đầu đi.

“Chúng ta tìm thấy dấu vân tay của ngươi.”

“Không thể nào.” Vương Tử Gia liếc nhìn ảnh, quả quyết: “Tuyệt đối không thể.”

“Vương Tử Gia, chúng ta đã tìm đủ chứng cứ, chứng minh ngươi là kẻ giết Phạm Chấn Nghiệp.” Hàn Bân nghiêm giọng.

“Ta không giết người, dao và quần áo dính máu không liên quan đến ta.” Vương Tử Gia cãi.

“Dao từ đâu ra, ngươi rõ nhất, còn quần áo, chúng ta kiểm tra điện thoại của ngươi, ngươi đã mua quần áo, mũ giống trên trang mua sắm.”

“Thì sao, quần áo này bán hàng trăm bộ, ta mua bằng tiền của mình, ta thích, vậy cũng phạm pháp?” Vương Tử Gia nói.

“Trước đây làm biên bản, ta hỏi ngươi có thấy quần áo này chưa, ngươi nói chưa, tại sao nói dối?” Hàn Bân hỏi lại.

Vương Tử Gia cắn môi: “Có thể ta nhớ nhầm.”

“Từ khi mua đến nay chưa đến mười ngày, ngươi nghĩ thẩm phán sẽ tin ngươi?” Hàn Bân lạnh giọng.

Vương Tử Gia im lặng.

Hàn Bân đổi chủ đề: “Tối 27 tháng 10, ngươi ở đâu?”

Vương Tử Gia cúi đầu: “Không nhớ.”

“Ta đoán ngươi sẽ nói vậy, nhưng biên bản đã ghi lại, lần đầu ngươi giả chứng cứ ngoại phạm, lần hai ngươi nói ở nhà, nhưng chúng ta điều tra, tối 27 tháng 10 ngươi không ở nhà.” Hàn Bân lấy ra hai bức ảnh, đặt trước mặt Vương Tử Gia:

Ngày 27 tháng 10, lúc 4 giờ chiều, ngươi rời khỏi nhà, lái xe đến khu dân cư Đàm Cố; sau đó ngươi thay trang phục nữ, bắt xe đến Hẻm Tĩnh An, lúc 9 giờ tối gây án giết Phạm Chấn Nghiệp, rồi quay lại khu dân cư Đàm Cố vào 11 giờ đêm, sáng hôm sau lại lái xe về nhà.

Sắc mặt của Vương Tử Gia càng trở nên khó coi: “Đây đều là phỏng đoán của ngươi, không phải sự thật.”

“Bức ảnh này là ngươi đi thang máy xuống gara; bức này là xe của ngươi đến khu dân cư Đàm Cố; hành tung của ngươi đã hoàn toàn bị cảnh sát chúng ta nắm bắt, ngươi có chối cũng vô ích.” Hàn Bân nghiêm giọng nói.

Vương Tử Gia liếc nhìn Hàn Bân một cái, rồi cúi đầu, suy nghĩ hồi lâu: “Xin lỗi, ta đã nói dối, hôm đó ta không ở nhà, ta lái xe đến khu dân cư Đàm Cố, nhưng chỉ có vậy thôi, ta không đến Hẻm Tĩnh An.”

“Chưa bao giờ đến?” Hàn Bân hỏi lại.

“Đúng vậy, chưa bao giờ đến.” Vương Tử Gia chắc chắn nói.

Hàn Bân cười khẽ: “Đừng quá tự tin, quá tự tin sẽ thành tự phụ.”

“Ta nói sự thật, ta không đến đó, ngươi bảo ta phải thừa nhận thế nào.” Vương Tử Gia ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Hàn Bân đối diện.

“Chúng ta thực sự đã phát hiện dấu vân tay của ngươi tại hiện trường.” Hàn Bân nghiêm túc nói.

Khóe miệng của Vương Tử Gia hơi nhếch lên.

“Ta không lừa ngươi, thực sự đã phát hiện dấu vân tay của ngươi.” Hàn Bân lặp lại.

“Không thể nào!” Vương Tử Gia nhấn mạnh từng từ một.

“Con dao rất sạch sẽ, sau khi gây án, ngươi có thể đã lau sạch dấu vân tay trên con dao, nhưng không có nghĩa là ngươi chưa chạm vào những thứ khác.” Hàn Bân nói.

Vương Tử Gia nuốt nước bọt: “Thứ gì?”

“Ngươi giấu áo dính máu và con dao trên mái nhà, dùng ổ khóa khóa cửa mái, trên ổ khóa có dấu vân tay của ngươi.” Hàn Bân lại lấy ra một bức ảnh, đặt lên ghế thẩm vấn: “Điều này chứng tỏ, ngươi không chỉ đến Hẻm Tĩnh An, mà còn giấu áo dính máu và con dao trên mái nhà, ngoài ngươi ra, không ai có thể tiếp cận.”

Trán của Vương Tử Gia đẫm mồ hôi, lẩm bẩm: “Ta bị oan.”

“Dấu vân tay trên ổ khóa, ngươi giải thích thế nào?”

“Ta không biết, ta bị oan.”

“Nếu chỉ phát hiện dấu vân tay của ngươi, ngươi nói mình bị oan, có lẽ cảnh sát còn tin, nhưng từ lần đầu tiên ngươi làm bản ghi chép, ngươi đã nói dối không ngừng.” Sắc mặt Hàn Bân nghiêm trọng, giọng càng thêm nghiêm khắc: “Ngươi làm giả chứng cứ ngoại phạm, hành tung ngày 27 tháng 10 trùng khớp với hung thủ; rõ ràng đã mua trang phục gây án, lại nói chưa từng thấy; ngươi khẳng định chưa đến hiện trường, nhưng nơi giấu hung khí lại phát hiện dấu vân tay của ngươi; những chứng cứ này đủ để kết tội ngươi.”

Chương 313: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vương Tử Gia chậm rãi nhắm mắt lại, một giọt nước mắt lăn xuống khóe mắt.

"Thành thật thì được khoan hồng, chống đối thì bị nghiêm trị." Hàn Bân cảnh cáo.

Vương Tử Gia im lặng một lúc, chậm rãi mở mắt: "Ta bị oan."

"Dù ngươi không nhận tội, không có lời khai, chỉ cần chứng cứ đầy đủ, cũng sẽ bị kết án có tội; không chỉ mất cơ hội được giảm nhẹ hình phạt, còn tăng nặng hình phạt." Hàn Bân cảnh báo.

Vương Tử Gia liếc nhìn Hàn Bân, nhún vai: "Đối với ta, chỉ có sự khác biệt giữa tự do và ngồi tù, còn ngồi bao lâu ta không quan tâm."

Triệu Minh lại gần, nhỏ giọng nhắc nhở: "Bân Ca, hắn thích đàn ông, vào tù rồi, ngươi hiểu mà…"

Hàn Bân nhíu mày, như ném một con chuột vào thùng gạo, tuy không thể tự do tìm thức ăn, nhưng ít ra cũng không đói.

Đổi vị trí mà nghĩ, nếu bị giam vào nhà tù nữ, dường như cũng không khó chấp nhận lắm…

"Ngươi phạm tội giết người có chủ ý, tình tiết nghiêm trọng, đáng bị tử hình." Hàn Bân lạnh giọng nói.

Chỉ có tử hình mới khiến Vương Tử Gia sợ hãi.

Tay của Vương Tử Gia run lên, hít một hơi sâu, mới khôi phục lại bình tĩnh.

Vẫn không nói lời nào.

“Ngươi không hợp tác điều tra, phương thức giết người, ảnh hưởng rất xấu, lại không chủ động nhận tội, khả năng rất lớn sẽ bị tử hình.” Hàn Bân cảnh cáo.

Vương Tử Gia xoa xoa mũi: “Ta bị oan, ta không giết người.”

“Với đủ chứng cứ, quan tòa sẽ không tin đâu.”

“Ta sẽ thuê luật sư giỏi nhất, quan tòa sẽ tin.” Vương Tử Gia hừm một tiếng.

Hàn Bân lại khuyên một hồi, Vương Tử Gia vẫn cắn chặt không chịu nhận tội.

Hàn Bân và Triệu Minh đành rời khỏi phòng thẩm vấn.

…

Hàn Bân và Triệu Minh quay lại văn phòng, các thành viên trong đội đều đặt công việc xuống và vây quanh.

“Bân Tử, Vương Tử Gia thằng nhóc đó nhận tội chưa?” Lý Huy hỏi.

“Chưa, cứng đầu như vịt chết.” Hàn Bân nói.

“Không thể nào, chứng cứ chúng ta hiện có đã đủ để kết tội hắn, thằng nhóc này cứ cứng đầu chỉ làm tăng án phạt.” Lý Huy nói.

“Hắn nói sẽ thuê luật sư giỏi nhất để đấu tranh, rõ ràng là vẫn còn chút hy vọng.” Hàn Bân nói.

“Với tình hình hiện tại, có thể nhờ vào vụ kiện mà thoát tội không?” Tôn Hiểu Bằng hỏi.

“Dù chúng ta có nhiều chứng cứ, nhưng không có nhân chứng, không có video, trên hung khí cũng không có dấu vân tay của hắn, không có chứng cứ trực tiếp để kết tội, dù khả năng được phán vô tội là rất nhỏ, nhưng vẫn có chút cơ hội, có lẽ hắn không cam lòng.” Điền Lệ giải thích.

“Với chứng cứ chúng ta hiện có, dù thuê luật sư giỏi nhất, khả năng được phán vô tội cũng rất nhỏ, hắn không sợ tăng án sao?” Lý Huy thắc mắc.

“Hắn thích đàn ông, theo hắn nói, chỉ có sự khác biệt giữa tự do và ngồi tù, thời gian tù bao lâu hắn không quan tâm.” Triệu Minh nhún vai.

“Ta ngày, còn như vậy.” Lý Huy trợn mắt.

Tôn Hiểu Bằng rùng mình: “Kinh tởm.”

“Phì, loại người này nên bị tử hình ngay lập tức.” Điền Lệ hừm một tiếng.

“Nói đến tử hình, ta cũng hơi băn khoăn.” Triệu Minh gãi đầu, nhìn về phía Hàn Bân: “Bân Ca, Vương Tử Gia phạm tội giết người có chủ ý, nghiêm trọng có thể bị tử hình, hắn không sợ ngồi tù, chẳng lẽ không sợ tử hình?”

Hàn Bân suy nghĩ một lúc: “Theo ta, hắn vẫn sợ tử hình, trừ khi…”

“Trừ khi gì?”

“Trừ khi hắn chắc chắn rằng mình sẽ không bị tử hình.” Hàn Bân phân tích.

“Hắn hành hung giữa đường, tính chất rất xấu, không hợp tác điều tra, lại không nhận tội, theo lý thuyết khả năng bị tử hình rất lớn, hắn có tự tin từ đâu?” Điền Lệ thắc mắc.

Hàn Bân ngậm một cây tăm, gõ gõ bàn: “Thuê luật sư cần tiền, muốn thuê luật sư giỏi càng tốn kém, kiểm tra tình hình

tài chính của hắn.”

Lý Huy nhìn đồng hồ: “Đã hơn năm giờ chiều, ngân hàng chắc đã đóng cửa, chỉ có thể đợi đến ngày mai.”

“Đội trưởng, Vương Tử Gia có thể thực sự có tiền.” Tôn Hiểu Bằng nói.

“Sao ngươi biết?”

“Theo lời khai của Vương Lục Sơn, Vương Tử Gia lừa Phạm Chấn Nghiệp hơn một trăm vạn, số tiền này đủ để hắn thuê luật sư.” Tôn Hiểu Bằng nói.

“Triệu Minh, ngươi gọi cho Thái Tú Nghiên xác nhận việc này.”

“Rõ.”

…

Trong xe màu đỏ qq.

Lý Huy đang lái xe, Hàn Bân ngồi ở ghế phụ.

“Bân Tử, tối nay chúng ta ăn cơm cùng nhau chứ?” Lý Huy đề nghị.

“Được, đến nhà ta đi.” Hàn Bân nói.

“Đừng đến nhà ngươi, ta muốn ăn lẩu, chúng ta làm lẩu bò đi.” Lý Huy nuốt nước bọt, mấy ngày không ăn cay, cảm thấy thiếu thiếu.

Hàn Bân nhìn đồng hồ, mới sáu giờ mười: “Được thôi, hôm nay chúng ta có thời gian.”

“Gần đây trời lạnh, ăn lẩu chắc chắn rất ngon.” Lý Huy cười.

“Lâu rồi không xem phim, hay chúng ta đi xem phim đi.” Hàn Bân đề nghị.

“Ồ, mặt trời mọc phía Tây rồi, trước đây ngươi xem phim đều rủ gái mà, gần đây không có phim Marvel, sao lại nghĩ đến rủ ta.” Lý Huy thắc mắc.

Trước đây khi đi học, Hàn Bân đều cùng bạn gái đi xem phim, thỉnh thoảng rủ Lý Huy đi cùng, cũng là vì bạn gái không thích phim Marvel, Hàn Bân không muốn xem một mình, nên hai người mới cùng đi.

“Ngươi nói thừa, nếu ta có gái để rủ, sao lại hỏi ngươi?” Hàn Bân cười khổ: “Nếu ngươi có bạn gái, có lẽ cũng không rủ ta ăn lẩu.”

“Ôi, đúng là người cùng khổ.” Lý Huy cảm thán.

Hai người lái xe đến quán lẩu Lão Cửu Môn, gọi một nồi lẩu bò, thịt cừu cắt tay, thịt bò, lòng bò, đậu phụ, Hàn Bân gọi hai chai bia, Lý Huy gọi một chai Sprite, bữa ăn này vừa cay vừa đã, ăn xong cả người đều thấy thông suốt.

Chương 314: Tiêu Đề 《Ẩn》

Sau bữa ăn, hai người đến rạp chiếu phim gần đó, xem một bộ phim về người leo núi.

Trong rạp phần lớn là các cặp đôi, hoặc hai ba cô gái đi cùng nhau, hai người đàn ông đi xem phim cũng khá ít.

Hai người đều là trai thẳng, ít nhiều có cảm giác lạc lõng.

Tối về nhà, đã mười giờ, Hàn Bân tắm rửa, vì sợ ăn lẩu nóng trong, lại mở một lon bia.

Uống bia, đọc sách rồi mới đi ngủ.

…

Sáng hôm sau.

Hàn Bân chạy bộ xong, về nhà bố mẹ ăn sáng, rồi đi nhờ xe của Lý Huy đến đồn cảnh sát.

"Hả…" Lý Huy vừa khởi động xe, vừa ngáp.

"Tối qua về không muộn, ngươi không nghỉ ngơi đủ?" Hàn Bân thắc mắc.

"Ta vừa về nhà, mẹ ta gọi điện, chúng ta nói chuyện gần một tiếng, nói xong lại mất ngủ, đến gần một giờ mới ngủ." Lý Huy nói, lại ngáp.

"Nói chuyện gì mà phấn khích vậy?"

"Hì hì." Lý Huy cười, nháy mắt: "Mẹ ta giới thiệu bạn gái cho ta, ở gần nhà chúng ta, cũng làm việc ở Thành phố Cầm Đảo, còn thuyết phục ta sớm lập gia đình."

“Haha, ta nói sao ngươi lại mất ngủ, hóa ra là nghĩ về vợ.” Hàn Bân tò mò: “Có ảnh không, cho ta xem.”

“Đi đi đi, còn chưa chính thức, ngươi tò mò làm gì.” Lý Huy hừ một tiếng.

“Ta có thể giúp ngươi tư vấn, để ngươi sớm thoát ế.” Hàn Bân cười.

Lý Huy lắc đầu: “Không đáng tin, ngươi còn đang độc thân, kinh nghiệm của ngươi không học cũng được.”

“Sau này có bạn gái, ngươi có thể thoải mái ăn thận.” Hàn Bân vỗ vai Lý Huy.

Lý Huy: “…”

Có thể không nhắc đến chuyện này không?

Lúc này, ở ngã ba trung tâm thương mại phía trước, có một chiếc xe đen đi ra, từ đường nhánh nhập vào đường chính.

Lý Huy chỉ vào phía trước kêu: “Nhìn kìa, có một người phụ nữ nằm trên xe!”

Phía trước không xa, có một người phụ nữ nằm trên đầu xe, hai tay nắm chặt khe hở đầu xe, hai chân buông thõng phía trước xe, như bị ô tô đẩy đi.

Nếu bị cuốn vào gầm xe sẽ nguy hiểm tính mạng.

Rất nguy hiểm.

“Ah, dừng xe, dừng xe ngay!”

“Xin ngươi, ta sắp không giữ được nữa.” Người phụ nữ cầu xin.

“Ta chịu, không phải quay phim chứ.” Lý Huy ngạc nhiên.

Hàn Bân quan sát: “Không có máy quay, quay phim gì chứ.”

“Đúng là nguy hiểm thật.” Lý Huy tăng tốc, đuổi theo.

“Ngươi định làm gì?” Hàn Bân hỏi.

“Người phụ nữ đang nằm ở phía trước bên phải ô tô, ta sẽ cắt ngang, ép dừng xe từ phía trước bên trái.” Lý Huy nói.

“Giữ khoảng cách an toàn, ép xe đen giảm tốc độ từ từ, phanh gấp quá, người phụ nữ sẽ nguy hiểm.” Hàn Bân dặn.

“Biết rồi.” Lý Huy nói.

Hàn Bân lấy điện thoại gọi 122: “Alo, ta muốn báo án…”

…

Chiếc xe đen không chạy nhanh lắm, Lý Huy nhấn ga vượt lên, bật đèn xi nhan phải từ từ nhập làn, nhưng vì lo cho an toàn của người phụ nữ, hắn không dám nhập làn hoàn toàn, chỉ chắn trước mặt trái của xe đen.

Sau đó bật đèn cảnh báo, từ từ giảm tốc.

Tốc độ của hai xe ngày càng chậm, bị Lý Huy ép, xe đen nhấn ga dừng lại.

“A!” Người phụ nữ nằm trên xe hét lên, bị quán tính đẩy ngã ra đường.

Hàn Bân và Lý Huy xuống xe, Hàn Bân đỡ người phụ nữ dậy, Lý Huy đi tới bên cạnh xe đen.

“Ngươi không sao chứ?” Hàn Bân hỏi.

“Không sao, cảm ơn, cảm ơn các ngươi đã cứu ta.” Người phụ nữ cảm kích nói.

Hàn Bân đánh giá người phụ nữ, trông khoảng hơn ba mươi, tóc rối, trên tay, mặt có vết trầy xước.

“Ngươi tên gì?” Hàn Bân hỏi.

“Tưởng Khiết.”

“Bị thương nghiêm trọng không? Có cần gọi 120 không?”

Tưởng Khiết không trả lời, chăm chú nhìn xe đen.

Lúc này, Lý Huy đã đến bên xe, gõ cửa kính lái: “Cộc cộc cộc.”

Sau đó lộ thẻ cảnh sát: “Mở cửa, ta là cảnh sát.”

Qua kính xe, có thể thấy tài xế là một người đàn ông.

“Ngươi nghi ngờ lái xe nguy hiểm, ta ra lệnh ngươi, mở cửa ngay lập tức!” Lý Huy quát.

Thấy tình hình này, Hàn Bân cũng đi tới.

“Không mở cửa, ta sẽ phá cửa.” Lý Huy hét.

“Khặc.” Một tiếng, cửa xe mở, tài xế bước xuống.

Là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, tóc ngắn, vóc dáng không cao, vẻ mặt có chút hoảng loạn, lại có chút giận dữ.

“Nằm xuống!” Lý Huy giữ cánh tay đối phương, đè lên đầu xe, chuẩn bị còng tay hắn.

“Ngươi thả ta ra, tại sao bắt ta!” Người đàn ông muốn chống cự.

Hàn Bân bước tới, giữ cánh tay còn lại của hắn, hỏi: “Họ tên?”

“Các ngươi dựa vào cái gì mà bắt người, ta không phạm pháp.” Người đàn ông hét.

“Ta nghi ngờ ngươi lái xe nguy hiểm, mời ngươi hợp tác điều tra.” Lý Huy hét.

“Cảnh sát, xin các ngươi thả hắn ra, đừng bắt chồng ta.” Tưởng Khiết chạy đến nói.

Hàn Bân không để ý, siết chặt tay hắn, hét: “Ta hỏi ngươi tên gì!”

“Ah, đau, Đỗ Tuấn, ta tên Đỗ Tuấn.” Người đàn ông hét.

“Phì, đúng là xương giòn.” Lý Huy khinh bỉ.

“Hai ngươi quan hệ gì?” Hàn Bân hỏi.

“Không liên quan.” Đỗ Tuấn nói.

“Hắn là chồng ta.” Tưởng Khiết nói.

“Không quan tâm ngươi là ai, biết hành động vừa rồi của ngươi nguy hiểm thế nào không?” Hàn Bân chất vấn.

“Ta lái xe trước, là nàng tự đứng trước xe, ta không biết làm sao.” Đỗ Tuấn nói.

“Cảnh sát, là ta tự nằm trên xe, thật sự không liên quan đến hắn, xin các ngươi thả chồng ta.” Tưởng Khiết nói.

“Ngươi sao vậy, hắn lái xe đẩy ngươi đi hơn trăm mét, ngươi còn cầu xin cho hắn, ngươi có bị điên không.” Lý Huy hét.

“Hắn là chồng ta, ta biết hắn không cố ý, việc này cũng do ta, ta không nên cãi nhau với hắn.” Tưởng Khiết tiếp tục bào chữa cho chồng.

Chương 315: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Huy trợn mắt, càng không hiểu nổi.

“Bất kể lỗi ai, bất kể quan hệ gì, đã nghi ngờ lái xe nguy hiểm, đây không phải đường nhà các ngươi, cũng gây nguy hiểm cho các tài xế khác, hiểu không?” Hàn Bân lạnh lùng nói.

“Hiểu hiểu, chúng ta sẵn sàng xin lỗi, xin các ngươi thả chồng ta.” Tưởng Khiết tiếp tục cầu xin.

Chồng nàng Đỗ Tuấn vẫn im lặng.

Lúc này, một cảnh sát giao thông mặc áo khoác xanh chạy tới.

“Chuyện gì vậy?” Một cảnh sát trẻ hỏi.

Hàn Bân lộ thẻ cảnh sát: “Đội cảnh sát hình sự, vừa rồi ta gọi 122.”

“Sư huynh, chuyện gì vậy?” Cảnh sát hỏi.

Hàn Bân lấy điện thoại, tìm một đoạn video: “Tự xem đi.”

Cảnh sát trẻ mở xem, thấy video xe đen đẩy Tưởng Khiết, hiểu sơ tình hình.

Hàn Bân giới thiệu đơn giản: “Chúng ta vừa đi qua, thấy xe đen đẩy người phụ nữ này, nên tăng tốc ép dừng xe, người đàn ông này là tài xế.”

“Cảnh sát, đây là chồng ta, chúng ta vừa cãi nhau, ta tự nằm trên xe, không phải lỗi của hắn.” Tưởng Khiết giải thích.

Nghe vậy, Hàn Bân cau mày.

“Ngươi bị thương không?” Cảnh sát hỏi.

“Không, ta không bị thương, rất khỏe.” Dường như sợ đối phương không tin, Tưởng Khiết vung tay.

“Mặt sao vậy?”

“Sáng dậy, vô tình ngã.” Tưởng Khiết nói.

Lúc này, hai cảnh sát giao thông khác đi tới.

Thấy đủ người, có thể kiểm soát hiện trường, Hàn Bân nói: “Huy Tử, bỏ còng, giao cho cảnh sát giao thông.”

“Bân Tử, chúng ta không lo nữa?” Lý Huy giang tay, hỏi nhỏ.

“Nếu ngươi không ép dừng, có thể thuộc chúng ta quản, giờ không thuộc chúng ta.” Hàn Bân nói.

Việc này chủ yếu do Tưởng Khiết, nếu Tưởng Khiết thừa nhận bị thương, sẵn sàng tố cáo Đỗ Tuấn cố ý lái xe gây thương tích, mới thuộc đội cảnh sát hình sự.

Nhưng giờ Tưởng Khiết chỉ bảo vệ nghi phạm, một mực nói hiểu lầm, chỉ là chồng, chỉ có thể phạt lái xe nguy hiểm, không thuộc đội cảnh sát hình sự, Hàn Bân cũng không muốn quản.

“Hiểu rồi.” Lý Huy tháo còng.

Đỗ Tuấn hoạt động cổ tay, nhìn Hàn Bân, rồi nhìn Lý Huy, cúi đầu, vẫn im lặng.

Hàn Bân đổi danh thiếp với cảnh sát: “Chúng ta đi trước, cần gì cứ liên lạc.”

“Cảm ơn sư huynh.” Cảnh sát cảm ơn.

Hàn Bân gật đầu, lên xe rời đi.

…

“Mẹ nó, đây là chuyện gì!” Lý Huy đập tay lái, không vui.

“Đây là phòng ngừa trước, nếu người phụ nữ bị thương, vẫn thuộc chúng ta, coi như tiết kiệm phiền phức, mọi người có thể nghỉ một ngày.” Hàn Bân cười.

“Đúng vậy, nói vậy, ta cũng lập công.” Lý Huy nói.

“Lập công rồi, thưởng ngươi nghỉ một ngày, gặp người yêu, cố gắng chinh phục nàng sớm.” Hàn Bân khuyến khích.

“Bân Tử, ngươi có thể trong sạch một chút, đừng nghĩ đến chuyện đó khi nói yêu đương, sẽ làm tình cảm hai người không thuần khiết.”

“Không so được với ngươi, ta là người không thuần khiết.” Hàn Bân nhún vai.

“Đàm hoa khôi có lẽ nhìn thấu bản chất ngươi, nên mới đá ngươi.” Lý Huy nháy mắt.

Hàn Bân giơ ngón giữa.

Hai người nói chuyện vặt vãnh.

Đợi đèn đỏ, Lý Huy thở dài: “Ôi, ta vẫn thấy hôm nay không thoải mái.”

“Ngươi muốn sao thoải mái?”

“Ngươi nói người phụ nữ đó nghĩ gì? Người đàn ông lái xe đẩy nàng, nguy hiểm, nàng còn bảo vệ đối phương, may lần này chúng ta ở đây, lần sau không có thì sao?” Lý Huy lắc đầu.

“Đó là lựa chọn của nàng, không liên quan người khác.” Hàn Bân thản nhiên nói.

“Không hiểu, không hiểu, nếu vợ tương lai của ta cũng lái xe đẩy ta, dù thích nàng cũng sẽ tuyệt vọng, đúng là tự ngược.” Lý Huy nói.

“Thế giới này lớn, người nào cũng có, Chu Du đánh Hoàng Cái một bên nguyện đánh một bên nguyện chịu.”

“Ngươi nói người đàn ông đó có vợ, còn chúng ta tốt thế này, sao còn độc thân?” Lý Huy thở dài, thật sự không hiểu.

Hàn Bân cười: “Không có phụ nữ nào lấy ngươi vì ngươi là người tốt.”

Sau khi đến phân cục, Hàn Bân thẩm vấn Vương Lục Sơn.

Vương Lục Sơn cũng là một trong những nhân vật chính của vụ án này, vì cản trở công vụ bị giam giữ tại phân cục.

Hàn Bân phụ trách thẩm vấn, Tôn Hiểu Bằng ghi chép.

“Cảnh sát Hàn, Cảnh sát Tôn.” Vương Lục Sơn chào hỏi.

Hàn Bân ngồi cạnh bàn thẩm vấn, đặt cốc trà xuống bàn, mở sổ ghi chép, hỏi: “Vương Lục Sơn, ở phòng giam hai ngày thấy sao?”

Vương Lục Sơn làm mặt khổ: “Ôi, không quen, trước đây ta chưa bao giờ đến đồn cảnh sát, chưa nói đến đồn công an.”

“Ngươi sẽ quen dần.” Hàn Bân nói.

“Cảnh sát Hàn, ta muốn lập công, ta muốn giảm án, ta thật sự không muốn ở trong đó.” Vương Lục Sơn xích lại.

“Ý tưởng này rất tốt, nếu ai cũng như ngươi, chúng ta cũng đỡ việc.” Hàn Bân cười, ra hiệu Tôn Hiểu Bằng mở máy ghi hình.

Hàn Bân hỏi thăm theo quy trình, tiếp tục chủ đề vừa rồi: “Ngươi quen Vương Tử Gia bao lâu rồi?”

Vương Lục Sơn hồi tưởng: “Hơn ba năm rồi.”

“Quan hệ gì?”

“Bạn… bạn bè.” Vương Lục Sơn nói mơ hồ.

“Bạn gì? Quen thế nào.”

“Chúng ta… là bạn tình.”

Vương Lục Sơn cúi đầu, mắt nhìn tay mình: “Chúng ta quen nhau khi hắn đến tiệm ta massage, dần dần có cảm giác, thử vài lần biết giới tính nhau, một lần massage đã phát sinh quan hệ, sau đó, hắn thường đến tiệm ta massage, hẹn hò.”

“Phạm Chấn Nghiệp biết chuyện này không?”

Vương Lục Sơn lắc đầu: “Không biết.”

“Quan hệ của Vương Tử Gia và Phạm Chấn Nghiệp là gì?”

“Người tình.”

“Quan hệ của ngươi và Vương Tử Gia khác gì với quan hệ của Phạm Chấn Nghiệp và Vương Tử Gia?” Hàn Bân hỏi tiếp.

Chương 316: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta… ta cũng không biết giải thích sao, có lẽ ta dễ dàng chấp nhận hơn.” Vương Lục Sơn cười khổ.

“Không chỉ là chấp nhận dễ dàng, hai người đó hẹn hò ở tiệm ngươi, ngươi không phản cảm?”

“Ta cũng không biết, tâm trạng thực sự phức tạp, có lẽ ta không có cảm giác chiếm hữu mạnh, và mỗi lần hẹn hò, Phạm Chấn Nghiệp đều cho ta ít tiền, tiệm cũng không kinh doanh tốt.” Vương Lục Sơn nói.

“Ngươi nói Vương Tử Gia lừa Phạm Chấn Nghiệp hơn trăm vạn là sao?” Hàn Bân hỏi.

“Vương Tử Gia làm đầu tư tài chính, hắn lừa Phạm Chấn Nghiệp mua sản phẩm tài chính của hắn, thực ra số tiền đó không mua sản phẩm tài chính, mà vào túi Vương Tử Gia.” Vương Lục Sơn nói.

“Tại sao Phạm Chấn Nghiệp tin hắn?”

“Phạm Chấn Nghiệp từng mua sản phẩm tài chính của hắn, nhưng số lượng nhỏ, thêm nữa hai người là tình nhân, Phạm Chấn Nghiệp có lẽ động lòng, tin tưởng hắn.” Vương Lục Sơn giải thích.

“Manh mối quan trọng như vậy, sao lúc đầu không chủ động khai báo?” Hàn Bân lạnh lùng nói.

“Ta…ta…” Vương Lục Sơn ấp úng.

Hàn Bân thăm dò: “Số tiền đó ngươi chia bao nhiêu?”

Vương Lục Sơn nhìn Hàn Bân, sau một lúc lâu nói: "Mười vạn."

"Ngươi biết Vương Tử Gia giấu tiền ở đâu không?" Hàn Bân hỏi.

"Không biết." Vương Lục Sơn nói.

"Ngươi biết Vương Tử Gia làm việc phi pháp, tại sao còn giúp hắn?" Hàn Bân chất vấn.

"Hắn có một sức hút, ta muốn ở bên hắn, muốn giúp hắn…" Vương Lục Sơn thở dài, có lẽ chính hắn cũng không biết, tại sao lại đến mức này.

…

Thẩm vấn xong Vương Lục Sơn, Hàn Bân về văn phòng.

Triệu Minh cầm cốc trà nói: "Bân Ca, Thái Tú Nghiên có tin tức."

"Sao nói?"

"Nàng tìm thấy hai hợp đồng tài chính, nhà đầu tư đều là Phạm Chấn Nghiệp, người thụ lý đều là Vương Tử Gia, một hợp đồng giá trị năm vạn, một hợp đồng giá trị một trăm hai mươi vạn, Thái Tú Nghiên vừa gọi đến công ty tài chính xác nhận hợp đồng, theo công ty tài chính nói chỉ có một hợp đồng năm vạn với Phạm Chấn Nghiệp, hợp đồng một trăm hai mươi vạn không có giao dịch, có khả năng là giả." Triệu Minh nói.

"Thái Tú Nghiên đâu rồi?"

"Nàng nghe tin, lập tức đến công ty tài chính xác nhận."

"Hắn một người ăn xin, sao lại có nhiều tiền thế?" Tôn Hiểu Bằng vẫn thắc mắc.

"Ta nghe Thái Tú Nghiên nói, nhiều năm trước bất động sản rẻ, họ không biết tài chính, dùng tiền ăn xin mua nhà và

cửa hàng, khi nhà và cửa hàng tăng giá bán đi, tự nhiên có tiền.” Triệu Minh giải thích.

“Lạch bạch lạch bạch…” Lúc này, có tiếng bước chân.

Lý Huy và Điền Lệ vào văn phòng.

Hàn Bân nhìn hai người: “Đến đúng lúc, tra thế nào rồi?”

“Ba tháng trước, tài khoản Vương Tử Gia có một trăm hai mươi vạn, Phạm Chấn Nghiệp chuyển cho hắn.” Lý Huy nói.

“Tiền còn trong tài khoản không?” Hàn Bân hỏi.

“Không.”

Lý Huy uống một ngụm nước, tiếp tục nói: “Chúng ta tra được, hắn chia số tiền này làm ba lần, năm mươi vạn, sáu mươi vạn, chuyển vào tài khoản tên Trương Thu Nguyệt; mười vạn chuyển vào tài khoản Vương Lục Sơn.”

“Trương Thu Nguyệt là ai?” Hàn Bân hỏi.

“Ta vừa tra trong hệ thống, Trương Thu Nguyệt là mẹ Vương Tử Gia.” Điền Lệ nói.

“Lý Huy, ngươi tìm Đội trưởng Trịnh, nhờ hắn phong tỏa tài khoản Trương Thu Nguyệt; Triệu Minh, ngươi và ta cùng thẩm vấn Vương Tử Gia.”

“Rõ.”

…

Trong phòng thẩm vấn.

Vương Tử Gia ngồi trên ghế thẩm vấn, có chút bồn chồn.

Hàn Bân và Triệu Minh bước vào, theo quy trình thẩm vấn.

Sau đó Hàn Bân nhìn Vương Tử Gia: “Vương Tử Gia, ngươi và Trương Thu Nguyệt quan hệ gì?”

Nghe vậy, Vương Tử Gia ngẩn ra, sau một lúc lâu nói: "Trương Thu Nguyệt là mẹ ta, một người làm một người chịu, chuyện này không liên quan đến mẹ ta, các ngươi đừng làm phiền nàng."

"Không phải chúng ta làm phiền nàng, mà là ngươi." Hàn Bân hừm một tiếng: "Một trăm mười vạn trong tài khoản Trương Thu Nguyệt là tiền bẩn lừa từ Phạm Chấn Nghiệp, đúng không."

"Các ngươi…" Vương Tử Gia há miệng, lộ vẻ kinh ngạc.

"Số tiền đó đã bị phong tỏa." Hàn Bân nói.

Vương Tử Gia sụp xuống, tay run rẩy.

Số tiền đó dùng để cứu mạng, không có tiền, không có mạng.

"Vương Tử Gia, ngươi còn muốn chống cự?" Hàn Bân hỏi.

Vương Tử Gia nhìn Hàn Bân, lại cúi đầu, im lặng lần nữa.

"Vụ án này rất nghiêm trọng, ngươi không hợp tác điều tra, khả năng bị tử hình rất lớn, lúc đó không ai cứu được ngươi." Hàn Bân cảnh báo.

Vương Tử Gia nắm tay, hỏi nhỏ: "Giờ ta nhận tội, có thể giảm án không?"

"Tùy vào biểu hiện của ngươi." Đến lúc này, Hàn Bân không nuông chiều.

Vương Tử Gia không sợ tù, nhưng không có nghĩa là không sợ tử hình!

Vương Tử Gia ngẩng đầu, gật: "Phạm Chấn Nghiệp là ta giết."

Hàn Bân uống nước, hỏi: "Số tiền bẩn, ngươi định dùng làm gì?"

“Cứu mạng.”

Hàn Bân tò mò: “Nói kỹ, cứu mạng thế nào?”

“Ta định dùng bốn mươi vạn, thuê luật sư giỏi nhất biện hộ vô tội, ta không muốn ngồi tù.” Vương Tử Gia thở dài.

“Nếu thua kiện, ngươi không sợ tử hình?”

“Chỉ cần có tiền sẽ không, ta sẽ kháng án.”

“Tự tin từ đâu.” Hàn Bân hỏi.

“Chỉ cần gia đình nạn nhân tha thứ, sẵn sàng ký đơn tha thứ, dù đủ chứng cứ, ta tin quan tòa sẽ không tử hình.” Vương Tử Gia nói.

“Phì, ngươi giết người, còn muốn gia đình tha thứ.” Tôn Hiểu Bằng khinh bỉ.

“Nàng sẽ.” Vương Tử Gia chắc chắn.

Chương 317: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nghĩ một lúc, nói: "Chỉ với bảy mươi vạn còn lại."

"Chỉ cần ta sẵn sàng trả bảy mươi vạn cho Thái Tú Nghiên, nàng sẽ ký đơn tha thứ, chắc chắn sẽ." Vương Tử Gia nói.

"Ngươi tính toán chu đáo." Hàn Bân hừm một tiếng.

Nhưng cũng phải thừa nhận, Vương Tử Gia có lý, với hiểu biết về Thái Tú Nghiên, người phụ nữ này có thể làm vậy.

Với một trăm mười vạn, Vương Tử Gia có bảo hiểm kép, vì tự do, chắc chắn phải đánh cược.

Vì một khi ngồi tù, một trăm mười vạn cũng không dùng được.

"Một trăm hai mươi vạn không phải số nhỏ, tại sao Phạm Chấn Nghiệp không chuyển tiền trực tiếp vào tài khoản công ty tài chính, mà chuyển vào tài khoản ngươi?" Hàn Bân hỏi.

"Lúc đó, chúng ta đang yêu nhau, ta khuyên hắn ly hôn với Thái Tú Nghiên, hắn đồng ý." Vương Tử Gia giọng nghẹn, dừng một lúc, nói tiếp:

"Ta nói nếu hắn chuyển tiền trực tiếp vào tài khoản công ty, nếu ly hôn với Thái Tú Nghiên, tòa án có thể truy ra số tiền đó, lúc đó, lợi nhuận đầu tư cũng phải chia đôi, tốt hơn là chuyển tiền vào tài khoản ta, sau đó ta chuyển vào tài khoản công ty, không thể truy ra công ty tài chính, hợp đồng tài chính vẫn là tên hắn."

“Kết quả, ngươi làm giả hợp đồng tài chính, chiếm đoạt số tiền.” Hàn Bân đoán.

Vương Tử Gia cười nhếch miệng: “Hắn chỉ là ăn xin, không hiểu đầu tư tài chính, cảm thấy ta nói có lý, đồng ý đề nghị của ta.”

“Tại sao ngươi giết hắn?” Hàn Bân hỏi.

“Gần đây, Phạm Chấn Nghiệp nghiên cứu đầu tư tài chính, có lẽ bắt đầu nghi ngờ hợp đồng, gần đây, còn cho luật sư ly hôn xem hợp đồng, luật sư phát hiện vấn đề, hắn chất vấn ta, ta nói luật sư ly hôn không hiểu kinh doanh, mới tạm ứng phó được, ta biết, hắn nghi ngờ ta, ta phải kết thúc, số tiền là của ta, ta nên có, không ai lấy được.”

Vương Tử Gia càng nói càng kích động, giọng nghẹn: “Cảnh sát Hàn, ta nhận tội, Phạm Chấn Nghiệp là ta giết, ta hợp tác điều tra, xin đừng tử hình ta.”

“Sớm làm gì?” Tôn Hiểu Bằng khinh bỉ.

“Xin các ngươi, dù tù chung thân ta cũng nhận, ta không muốn chết, không muốn chết.” Vương Tử Gia nước mắt, nước mũi chảy ròng.

Hàn Bân hỏi thêm chi tiết vụ án, Vương Tử Gia hợp tác khai báo, đối chiếu chứng cứ, chứng cứ đầy đủ hơn.

…

Về văn phòng, Hàn Bân kể lại cuộc thẩm vấn, mọi người phấn khởi, vụ án cuối cùng đã kết thúc.

Sau bữa trưa, Hàn Bân và mọi người áp giải Vương Tử Gia nhận diện hiện trường, làm thủ tục kết án.

Làm việc đến hơn năm giờ chiều, Hàn Bân mới xong, ngồi nghỉ trên ghế.

“Chúc mừng cảnh sát 577533, thành công phá án giết người.” Âm thanh huy hiệu vang lên.

“Đánh giá dấu chân: thành thạo +2”

“Phương pháp phân tích biểu hiện: thành thạo +2”

“Khả năng quan sát: thành thạo +1”

“Thưởng công huân 16 điểm.”

Hàn Bân đang vui vì nhận thưởng, Lý Huy bước tới, cười: “Bân Tử, có thể bàn chuyện không?”

“Gì vậy?”

Lý Huy xoa tay: “Ngày mai ta muốn nghỉ một ngày được không?”

“Nghỉ thì nghỉ, nhìn ngươi nhăn…” Nói một nửa, Hàn Bân chợt hiểu, cười: “Ngươi định gặp cô gái đó?”

“Ta đã có số liên lạc, không thể không làm gì.” Lý Huy gãi đầu.

“Được, hiệu quả cao mà.” Hàn Bân đấm vai Lý Huy.

“Suỵt, nhỏ tiếng thôi, để họ nghe, lại trêu ghẹo.” Lý Huy nói nhỏ.

“Ngươi nghỉ đi, thành công rồi, mời ta ăn.” Hàn Bân cười.

“Chắc chắn.” Lý Huy cười, lộ vẻ mong chờ.

Hàn Bân đến văn phòng Đội trưởng Trịnh, báo cáo công việc, trở về văn phòng không có việc gì, liền tuyên bố tan ca.

Trên xe.

Lý Huy rất phấn khích, suốt đường nói không ngừng, hỏi Hàn Bân lần đầu gặp mặt nên hẹn ở đâu, trưa ăn gì, có nên tặng quà không.

Hàn Bân không giấu diếm, nói một số kiêng kỵ khi hẹn hò.

Chẳng hạn chú ý hình ảnh, không cần quần áo đắt, nhưng phải sạch sẽ, không luộm thuộm.

Thứ hai, phải đến trước con gái, tuyệt đối không muộn, nếu không, trừ khi con gái thích ngươi, nếu không chắc chắn không thành.

Thứ ba, không hỏi chuyện tình cảm trước đây, không có ý nghĩa gì, hỏi cũng không thật lòng.

Thứ tư, thích thì theo đuổi, không thích thì dứt khoát, đừng dây dưa.

Hàn Bân chỉ nói vài kiêng kỵ, còn việc cụ thể làm thế nào, không nói, người khác nhau, phải tự mình tìm hiểu.

Còn một câu thật lòng, Hàn Bân không dám nói, 'Hẹn nhiều lần sẽ hiểu hết'.

…

Hàn Bân về nhà, gần bảy giờ, vừa kịp ăn cơm.

Ngoài bố mẹ Hàn Bân, còn có chú Vương Khánh Thăng.

Hôm nay đông đủ, Vương Huệ Phương nấu thêm vài món, có rau có hải sản, còn mở một chai rượu trắng.

Sau khi lên đồ ăn, mọi người nâng ly, Hàn Bân ăn một miếng, cười: "Chú, ngài gần đây có tập thể dục không?"

"Có chứ, ta ngày nào cũng tập, bắt đầu chạy bộ, cảm thấy cơ thể tốt hơn trước, cả ngày đầy năng lượng." Vương Khánh Thăng cười.

"Sao ta thấy ngài béo hơn trước." Hàn Bân hỏi.

"Hì hì." Vương Khánh Thăng cười khổ: "Tập thể dục xong, ta ăn ngon hơn, có lẽ ăn nhiều hơn."

Hàn Bân lắc đầu cười: "Chú, ngài qua tuổi giảm cân bằng tập thể dục, tập chỉ để tăng cường thể chất, giảm cân phải chủ

yếu là ăn kiêng.”

“Ta cũng muốn ăn ít, nhưng không chịu nổi.” Vương Khánh Thăng bất đắc dĩ.

“Không nói ngài nhịn ăn, ít mà chất lượng.” Hàn Bân nói.

“Ta nhớ rồi, tối nay là bữa cuối, từ mai ăn kiêng.” Vương Khánh Thăng vỗ bụng.

Hàn Bân cười khổ: “Nghe quen tai quá.”

Chương 318: Tiêu Đề 《Ẩn》

Sau bữa, mọi người ngồi uống trà, trò chuyện.

Vương Huệ Phương lại xem "Không thành thật xin đừng quấy rầy", Hàn Vệ Đông nói chuyện về vụ án với Hàn Bân.

Vương Khánh Thăng xem album.

"Chú, ngài làm gì vậy?" Hàn Bân tò mò.

"Hai ngày nay có vụ lớn, ta phải nghiên cứu trước." Vương Khánh Thăng nói.

"Ồ, vụ lớn gì vậy?" Hàn Vệ Đông rót trà cho Vương Khánh Thăng.

"Có khách muốn mua tranh Hàn Huyền Khôn, nhờ ta tìm một bức thật." Vương Khánh Thăng nói, sợ mọi người không biết, bổ sung: "Hàn Huyền Khôn là họa sĩ nổi tiếng Cầm Đảo, từng lên tivi."

"Ừm, ta nhớ rồi." Hàn Vệ Đông hồi tưởng: "Ta nhớ… gần đây hắn chết rồi."

"Đúng, chính hắn, vừa mới chết."

"Mua tranh người chết, xui xẻo." Vương Huệ Phương nhăn mặt.

Vương Khánh Thăng bỏ album, cười: "Chị, chị không hiểu, vì hắn chết, tranh mới có giá trị."

Hàn Bân mở album, ngắm tranh, hỏi: "Đây là tranh của Hàn Huyền Khôn?"

“Đúng, trong album là ảnh tranh thật, ta từng thấy tranh thật của hắn, nhưng lâu rồi, khó nhớ rõ, xem album nhớ lại.” Vương Khánh Thăng nói.

“Chị, anh rể, ta không đùa, tranh của Hàn Huyền Khôn hiếm có, mua tranh thật để sưu tầm chắc chắn có lời.”

Hàn Vệ Đông có hứng thú: “Tranh của Hàn Huyền Khôn giá bao nhiêu một bức?”

“Cùng một họa sĩ, giá khác nhau, tùy vào kích thước tranh, thời gian, độ tinh xảo và ý nghĩa tranh, ta chỉ nói giá khoảng, mấy tháng trước tranh Hàn Huyền Khôn chủ yếu là 3-4 vạn, giờ khoảng 4-5 vạn một bức.”

“Chỉ vì hắn chết?” Vương Huệ Phương hỏi.

“Đúng, họa sĩ chết, tranh thành hàng giới hạn, chỉ ít, không nhiều, chắc chắn quý hơn trước.” Vương Khánh Thăng giải thích.

“4-5 vạn treo nhà xa xỉ quá, thôi.” Hàn Vệ Đông lắc đầu.

“Anh rể, tiền để ngân hàng cũng vậy, mua tranh có thể tăng giá.” Vương Khánh Thăng khuyên.

“Tiền không thành vấn đề, chủ yếu 4-5 vạn treo nhà không đẹp.” Hàn Vệ Đông giơ tay.

“Được, ngài nói đúng, so với tăng giá, thăng chức quan trọng hơn.” Vương Khánh Thăng cười.

“Chú, giúp người ta mua tranh, ngươi kiếm được bao nhiêu?” Vương Huệ Phương hỏi.

“4-5 vạn mua, có thể bán 6-7 vạn.” Nếu người khác hỏi, Vương Khánh Thăng chắc không nói thật.

“Tốt, mỗi vụ kiếm 1-2 vạn.” Hàn Vệ Đông nói.

Vương Khánh Thăng uống trà, cảm thán: “Không dễ làm, tìm khách tìm người bán, khách chỉ muốn hàng thật, trước khi mua phải giám định, nếu mua phải hàng giả, không phải đổ cho ta.”

“Nói vậy, rủi ro không nhỏ.” Vương Huệ Phương nhăn mặt.

“Ai cũng không ngốc, Khánh Thăng không chịu rủi ro, khách cho 1-2 vạn chênh lệch.” Hàn Vệ Đông nói.

“Anh rể nói đúng, khách này muốn sưu tầm, giữ lâu dài, biết thị trường đồ cổ phức tạp, sợ mua phải hàng giả, vừa hay ta quen vài lần, người ta tin, nhờ ta mua.” Vương Khánh Thăng lấy mơ khô ăn.

Hắn ăn xong, thích ăn vặt, không phải đói, là thói quen.

“Chú, chơi sưu tầm, thú vui lớn nhất là săn hàng, khách làm vậy còn gì thú vị?” Hàn Bân rót trà cho Vương Khánh Thăng.

“Săn hàng là chuyện mười năm trước, mấy năm nay không ai săn hàng nữa, thị trường đồ cổ ngày càng chuẩn, ai cũng không ngốc, săn hàng của ai, không trúng đỡ hơn.” Vương Khánh Thăng vui vẻ nói chuyện, nói tiếp:

“Giờ nhiều người giàu chơi sưu tầm, nhờ người trong ngành mua, điều kiện trước, trước khi mua giám định, thật thì mua; giả, lỗi của người trong ngành.”

“Nếu là thật, người chơi sưu tầm trả giá cao, họ kiếm được tiền sao?”

“Người chơi sưu tầm không thiếu tiền, chơi sưu tầm lâu dài, lời hay lỗ tùy mắt nhìn.” Vương Khánh Thăng nói.

Nói thẳng, Vương Khánh Thăng là người trung gian chịu rủi ro, dựa vào mắt nhìn kiếm ăn, mua tranh thật, kiếm chênh

lệch, mua tranh giả, lỗ thê thảm.

“Ngươi nói vậy, so với mấy năm trước, ngành đồ cổ không dễ làm.” Hàn Vệ Đông nói.

“Cũng phụ thuộc may mắn, có khách liều, hiểu đồ cổ, nhưng không giỏi, dễ mua hàng giả, cửa hàng đồ cổ kiếm lời.”

Vương Khánh Thăng cười: “Không hiểu không mua; giỏi không bị lừa; người hiểu không hiểu, dễ thua lớn.”

“Bình thường, người mới vào phải thua, ai giỏi cũng từ không hiểu mà đến.” Hàn Vệ Đông nói.

“May gặp thầy tốt, thua ít, nói nhiều là khóc.” Vương Khánh Thăng cảm thán, nhìn Hàn Bân: “Bân Tử, mua tranh ngươi đi cùng ta, ngươi nhìn người giỏi hơn ta.”

“Để xem, chỉ cần không có vụ án, ta có thời gian.” Hàn Bân nói.

Vương Huệ Phương nghe không vui: “Con, ngươi và Đàm tiểu thư không có hy vọng?”

Hàn Bân gật đầu: “Mấy ngày nay không liên lạc.”

“Được, tùy duyên, mẹ không ép, khi nào có sẽ giới thiệu.” Vương Huệ Phương thở dài, đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn hơi thất vọng.

…

Hôm sau.

Đội hình sự Phân cục Ngọc Hoa họp, phó cục trưởng Đới Minh Hàm chủ trì, ba đội trưởng và sáu nhóm trưởng tham gia, họp tổng kết công việc trọng điểm và án lớn, đồng thời đánh giá cao thành tích của đội hai, đội hình sự ba thời gian qua.

Hàn Bân tân binh, lần đầu xuất hiện ở cuộc họp lãnh đạo.

Ngồi đây đều là tiền bối, Hàn Bân khiêm tốn, nói sẽ tiếp tục cố gắng, phục tùng tổ chức, góp phần cho Thành phố Cầm Đảo an ninh.

Kết thúc họp, Hàn Bân đến văn phòng Đội trưởng Trịnh.

Về văn phòng, chỉ có Điền Lệ đọc hồ sơ, Tôn Hiểu Bằng và Triệu Minh bận làm thủ tục kết án.

Án hình sự không nhỏ, một án từ lập án, điều tra, bắt, thẩm vấn, kết án cần nhiều thủ tục và tài liệu.

Chương 319: Tiêu Đề 《Ẩn》

Án do cảnh sát điều tra kết thúc, đều phải rõ ràng sự thật tội phạm, chứng cứ xác thực, viết đề nghị truy tố, cùng tài liệu, chứng cứ chuyển viện kiểm sát cùng cấp.

Tóm lại, làm án bận, không làm án bận lặt vặt.

May, Hàn Bân giờ là nhóm trưởng, trừ thủ tục quan trọng, giao cho thành viên làm, ngồi uống trà, xem điện thoại rất nhàn.

Lý Huy có lẽ đang gặp người yêu, Hàn Bân cũng tò mò, liệu có thành công.

Hôm sau Hàn Bân nghỉ.

Sáng dậy, chạy vài vòng trong khu dân cư, về nhà bố mẹ ăn sáng, tắm rửa, bắt xe đến chợ đồ cổ.

Hôm nay, Vương Khánh Thăng đi mua tranh Hàn Huyền Khôn, Hàn Bân đồng ý đi cùng.

Mua tranh hay không, Hàn Bân không biết, nhưng chắc chắn ăn chực một bữa.

Hàn Bân xuống taxi, thấy bóng người to lớn đứng ở cổng chợ đồ cổ.

Tay cầm cái bánh, không biết cuốn gì.

“Chú, mấy giờ rồi, ngài mới ăn sáng.”

“Hôm nay dậy muộn, lại đi tập, ăn muộn.” Vương Khánh Thăng nói không rõ.

“Chúng ta đi đâu mua tranh?”

“Không phải cửa hàng, là quầy.” Vương Khánh Thăng chỉ: “Chỗ treo cờ đó.”

Hàn Bân nhìn, không xa có quầy, treo cờ nhỏ, quầy bày nhiều đồ cổ, một nam một nữ ngồi sau.

Hai người đến gần, nhìn kỹ hơn, là đôi nam nữ, khoảng hơn bốn mươi, trông như vợ chồng, nam da đen, đeo túi, mặc áo khoác xanh, ngồi xổm như nông dân.

Nữ mặc áo lông đỏ, đeo túi xám, mồm hô: “Qua lại đừng bỏ lỡ, quầy hàng lâu năm, đảm bảo thật…”

“Chú, tiếng hô không được.” Hàn Bân cười.

“Cảm thấy ngu.” Vương Khánh Thăng hỏi lại.

Hàn Bân gật đầu, có cảm giác đó.

“Đúng, người ta dựa vào ngu làm ăn, hô nhiều năm rồi, quầy hàng so với quầy khác, kinh doanh không tệ.” Vương Khánh Thăng nói.

“Có gì đáng nói?”

Vương Khánh Thăng cười, vỗ vai Hàn Bân: “Chỉ có thể ngộ, không thể truyền.”

Hai người đến quầy, Vương Khánh Thăng chào: “Lão Lâm, sớm vậy đã mở quầy.”

“Vương lão đệ, không bằng ngươi, nhà có con, phải nhanh kiếm học phí.” Lão Lâm nói.

“Lão Lâm, ngươi nói gì, như ghen tị ta.” Vương Khánh Thăng cười khổ.

“Đừng nói vậy, ta ngưỡng mộ ngươi, trên có già, dưới có trẻ, áp lực lớn, ngày nào không uống nửa cân rượu, không ngủ được.” Lão Lâm nói.

“Lão Lâm, bức tranh Hàn Huyền Khôn của ngươi còn không, để ta xem.”

“Ồ, nhìn trúng rồi.” Lão Lâm cười.

“Không hẳn, muốn xem tranh thật Hàn Huyền Khôn.” Vương Khánh Thăng cười.

“Được, đợi, ta lấy.”

“Không cần, đổi chỗ, đến trà quán ngồi.” Vương Khánh Thăng đề nghị.

“Ồ, hôm nay mặt trời mọc phía Tây, Vương lão đệ mời uống trà, lần đầu.” Lão Lâm nói đùa, nhưng hiểu rõ, biết Vương Khánh Thăng thích.

Lão Lâm dặn vợ vài câu, từ hộp sắt lấy hộp gỗ cẩn thận, theo Vương Khánh Thăng đi.

Hai người đều mở quầy, để tránh đông người ồn ào, tìm nơi yên tĩnh.

Quán trà Lão Vu Đầu.

Vào cửa, nghe tiếng hô: “Hoan nghênh, ba vị mời vào.”

Hàn Bân đánh giá, quán trà hai tầng, tầng một có hơn chục bàn, giữa đặt hai giá gỗ, bày nhiều đồ cổ, ngọc khí, đồ sứ, đồ đồng.

“Tầng hai có chỗ không.”

“Đang sẵn, mời lên.” Nhân viên dẫn ba người lên tầng hai.

Tầng hai có bốn phòng, cửa treo biển, viết: “Đào, Ngọc, Thư, Tạp”

Ba người vào phòng thư.

Phòng hơn hai mươi mét vuông, có hai bàn, bàn vuông, bàn học.

Ba người ngồi xuống, Lão Lâm nhìn Hàn Bân: "Tiên sinh xưng hô thế nào?"

"Đây là cháu Hàn Bân, thích sưu tầm, ta dẫn, đỡ đóng học phí." Vương Khánh Thăng cười.

"Lâm tiên sinh." Hàn Bân chào.

"Đừng gọi tiên sinh, ta chỉ mở quầy." Lão Lâm giơ tay, đánh giá Hàn Bân: "Vương lão đệ, ngươi có người nối nghiệp."

Hai nhân viên vào, mỗi người bưng khay gỗ, một khay bày hạt, hoa quả, khay kia bày trà cụ.

"Để đó, chúng ta tự pha." Vương Khánh Thăng nói.

Nhân viên gật đầu, rời phòng.

Vương Khánh Thăng quen thuộc rửa trà cụ, pha Long Tỉnh, mỗi người một chén.

Ba người uống trà, nói chuyện ngành.

Vương Khánh Thăng đổi chủ đề: "Lão Lâm, tranh đâu, để ta xem."

Lão Lâm cười, tuy không nói, nhưng hiểu Vương Khánh Thăng ý định.

Lão Lâm mang hộp gỗ đến bàn học, mở khóa hộp, trong là cuộn tranh.

Lão Lâm mở tranh, đặt lên bàn: "Vương lão đệ, mời."

Vương Khánh Thăng đeo găng, đến xem, đại khái xem xong, lấy kính lúp, xem kỹ từ đầu đến cuối, từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, từ dưới lên trên, từ phải sang trái, cẩn thận, qua lại.

Hàn Bân tò mò, xem, là tranh thủy mặc phong cảnh, xa là núi, mây mù, hạc xám bay, bên phải hai dòng chữ 'Chợt nghe

Cửu Thiên Huyền Hạc quá, xin hỏi Tiên gia nơi nào tìm?'.

Dưới là dấu đỏ, bốn chữ 'Ô Mục Sơn Nhân'.

Hàn Bân xem vài lần, học qua kỹ năng giám định bút tích, có chút kiến thức về thư họa.

Xem xong, Vương Khánh Thăng vẫn nghiêm túc xem.

Lão Lâm thoải mái uống trà, ăn hạt, không thúc giục.

Vương Khánh Thăng xem hơn bốn mươi phút, cất kính lúp, tháo găng, ngồi phịch xuống ghế, uống cạn trà: "Mệt chết ta."

Lão Lâm rót trà cho Vương Khánh Thăng: "Vương lão đệ, xem sao, tranh này được không."

"Tốt, tốt." Vương Khánh Thăng nói đại, ăn hạt.

"Vương lão đệ, chúng ta nói thật, ta ngồi đây một giờ, ngươi một câu tốt, muốn đuổi ta."

"Lão Lâm, nói thật, ta có ý, nhưng còn chưa chắc." Vương Khánh Thăng lắc đầu.

Lão Lâm không trả lời, nhìn Hàn Bân: "Hàn tiểu huynh đệ, ngươi thấy sao?"

"Lâm tiên sinh, mạo muội hỏi, tranh ngài lấy đâu?" Hàn Bân nói.

"Lão Lâm, cháu ta ngoại, ngươi đừng để bụng." Vương Khánh Thăng cười.

Chương 320: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Không sao, không có gì không thể nói." Lão Lâm giơ tay, nói: "Tranh này, ta lấy từ họ hàng xa của Hàn Huyền Khôn, chắc chắn thật."

"Họ hàng xa lấy từ đâu?" Hàn Bân hỏi.

"Người đó nói, Hàn Huyền Khôn tặng, nhưng ta không nghĩ vậy." Lão Lâm lắc đầu, uống trà, nói tiếp: "Ta nghĩ người thân Hàn Huyền Khôn nhờ bán."

"Nếu người thân Hàn Huyền Khôn bán, sao không bán trực tiếp, dễ tin là thật." Hàn Bân không hiểu.

"Thư hương thế gia cần thể diện, tranh của cha, con không thể bán?"

Lão Lâm cười, nói nhỏ: "Hơn nữa, Hàn Huyền Khôn vừa chết, thân trực tiếp bán tranh, nhà sưu tầm lo lắng, tranh có đáng sưu tầm."

"Lão Lâm, ngươi và ta quen lâu, nói thật, giá bao nhiêu?" Vương Khánh Thăng hỏi.

"Chúng ta không người ngoài, không vòng vo, giá này." Lão Lâm giơ tay.

"Năm vạn?"

"Đúng, nếu ngươi thấy được, tranh ngươi lấy; không được, chúng ta tiếp tục uống trà." Lão Lâm cười.

Vương Khánh Thăng không trả lời, đeo găng xem tranh.

Lão Lâm không quan tâm, không phải đến uống trà, bán tranh, kiếm tiền là quan trọng.

Hàn Bân không việc, hỏi Lão Lâm về đồ cổ.

Lão Lâm tên Lâm Trung Kỳ, quê ở Thôn Tiểu Cương, quanh Cầm Đảo, hơn hai mươi tuổi đến Cầm Đảo, ở giới đồ cổ hơn hai mươi năm, có nhà, xe ở Thành phố Cầm Đảo, sống tốt.

Vương Khánh Thăng xem tranh mười mấy phút, cất kính lúp bước tới.

Hàn Bân đổ trà cũ, thêm trà mới.

Vương Khánh Thăng uống trà, hỏi: "Lão Lâm, tranh này có thể rẻ chút không?"

"Vương lão đệ, ngươi rõ, Hàn Huyền Khôn là họa sĩ thủy mặc nổi tiếng Cầm Đảo, tranh hắn xứng giá, tiềm năng tăng giá lớn, ta không có tiền cũng muốn giữ, treo nhà làm bảo vật."

"Lão Lâm, bảo vật ngươi nhiều, không thiếu tranh này." Vương Khánh Thăng cười.

Lâm Trung Kỳ nghĩ một lúc: "Được, lão đệ đã nói, ta không thể không nể mặt, rẻ ngươi hai ngàn, được thì lấy, không được chúng ta uống trà."

Vương Khánh Thăng xoa cằm, nghĩ một lúc: "Ta không chắc, phải nghĩ thêm."

"Không vấn đề." Lâm Trung Kỳ uống trà.

Ba người nói chuyện, đến trưa, Vương Khánh Thăng mời Lâm Trung Kỳ ăn, bị từ chối.

Rời trà quán, Vương Khánh Thăng hỏi: "Bân Tử, ngươi thấy tranh có vấn đề?"

Hàn Bân lắc đầu: “Không thấy.”

“Lão Lâm người thế nào?”

“Không tiếp xúc nhiều, không rõ, nhưng hôm nay gặp, không thấy nói dối.” Hàn Bân nói.

Vương Khánh Thăng cười: “Ngươi coi người ta là phạm nhân thẩm vấn.”

“Chú, ngài mua tranh không?” Hàn Bân hỏi.

Vương Khánh Thăng nhăn mặt: “Không chắc.”

“Tranh có vấn đề?”

“Tranh mực, bút tích, giấy, dấu, không vấn đề, chỉ có chữ bên cạnh không chắc.” Vương Khánh Thăng giải thích.

Hàn Bân nhớ lại: “Chợt nghe Cửu Thiên Huyền Hạc quá, xin hỏi Tiên gia nơi nào tìm?”

“Đúng, hai câu thơ, viết bằng tiểu khải, không phải kiểu chữ thường dùng của Hàn Huyền Khôn, dù giống bút tích, nhưng cũng có khác biệt.” Vương Khánh Thăng giải thích.

Đồ cổ, thư họa làm giả nhiều, ngoài giống, chỉ cần có sai sót, không dám mua.

Nếu nhầm, mua giả lỗ nặng.

“Chú, ngài nói đúng, ta thấy chữ không giống bút tích của Hàn Huyền Khôn.” Hàn Bân nói.

Vương Khánh Thăng ngạc nhiên: “Ngươi khi nào nghiên cứu thư pháp?”

“Ta không nghiên cứu thư pháp, chỉ học giám định bút tích.” Hàn Bân nói.

“Tặc tặc, ngươi đem kỹ năng cảnh sát hình sự, dùng vào giám định thư pháp.” Vương Khánh Thăng cười, có chút khảo

sát:

“Ngươi nói xem, hai câu thơ khác bút tích Hàn Huyền Khôn thế nào?”

“Gọi là chữ như người, phong cách viết khác, thường biểu hiện vài cách, như bố cục, kích thước, cấu trúc, tốc độ, độ mạnh.” Hàn Bân nhớ lại, nói tiếp:

“Hai câu thơ, so với bút tích Hàn Huyền Khôn, độ mạnh lớn, kết thúc tròn trịa, kết nối tự nhiên.”

“Ý ngươi, thư pháp người này tốt hơn Hàn Huyền Khôn?” Vương Khánh Thăng hỏi lại.

“Chú, ngài nghe ‘Ngu Giang tán nhân’ chưa?” Hàn Bân hỏi lại.

“Ngu Giang tán nhân, ta nhớ.” Vương Khánh Thăng nghĩ một lúc: “Lĩnh Nam có thư pháp gia Quách Tử Dật, hiệu là Ngu Giang tán nhân.”

“Đúng, ta cảm thấy, hai câu thơ giống bút tích Quách Tử Dật.” Hàn Bân nói.

Học kỹ năng giám định bút tích, não bộ ghi nhiều bút tích thư pháp gia, mỗi người có đặc điểm, thành phong cách, học hệ thống.

“Tặc tặc, Quách Tử Dật là thư pháp gia nổi tiếng, chữ hắn hiếm bán, nếu là thơ của hắn, tranh giá trị tăng thêm.” Vương Khánh Thăng mong đợi, ngoài ý muốn.

“Dù ta biết giám định bút tích, nhưng là người ngoài, giá trị tranh ngài tự đánh giá.” Hàn Bân nói.

Vương Khánh Thăng nói: “Giờ xem, tranh có thể vẽ lại, thơ cũng giả; hoặc Lão Lâm không biết thơ, nếu không, không bán năm vạn.”

Không nhận ra, hai người ra khỏi chợ đồ cổ, Hàn Bân nhìn quanh: "Chú, trưa ăn gì?"

"Gì?" Vương Khánh Thăng như không nghe rõ.

"Ta nói trưa ăn gì?"

Vương Khánh Thăng giơ tay: "Giờ không nghĩ, ngươi về nhà, ta nghiên cứu thêm, nếu thơ Quách Tử Dật, lời lớn, phải lấy tranh."

"Chú, ngài đừng vội, nghiên cứu kỹ, nghĩ thêm, mua không muộn." Hàn Bân lần đầu dùng kỹ năng giám định bút tích, không dám chắc chắn.

"Yên tâm, ta làm nửa đời văn chơi, không dễ bị lừa." Vương Khánh Thăng vỗ vai Hàn Bân, quay lại chợ đồ cổ.

Hàn Bân cười khổ: "Được, bữa hôm nay không có."

Hàn Bân không vội về nhà, tìm quán ăn chút, đi dạo bờ biển, dù là thành phố ven biển, nhưng bận việc, không đi biển nhiều.

Lần trước đi biển, hình như hẹn với Đàm Tĩnh Nhã, thời gian nhanh.

Chương 321: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhìn biển rộng, cảm thấy nhỏ bé, phiền não và áp lực công việc giảm nhiều, Hàn Bân nghe tiểu thuyết, về nhà.

Về nhà, cùng mẹ xem "Qua Quan Đông", kể chuyện mua tranh, trời tối.

Tối, Hàn Bân tự nấu, làm bốn món một canh, đều là bố mẹ thích, coi như hiếu thảo.

Trong chiếc xe QQ màu đỏ.

Hàn Bân ngáp một cái, bên cạnh Lý Huy cũng ngáp theo.

Hàn Bân mở cửa sổ xe, rút một điếu thuốc từ túi ra.

"Ê ê, đừng hút thuốc trong xe, mùi khó chịu lắm." Lý Huy nhăn mặt nói.

Hàn Bân hơi ngạc nhiên, liếc nhìn Lý Huy. Thằng nhóc này thường thích tỏ vẻ ngầu, hay mở cửa sổ xe để hút thuốc, hôm nay mặt trời mọc phía tây rồi.

Hàn Bân nghĩ một chút, rồi hiểu ra: "Đây là quy định của cô bạn gái ngươi à?"

Lý Huy đảo mắt: "Không liên quan đến nàng, ta chỉ thấy vậy không tốt."

"Ta không tin ngươi đâu." Hàn Bân cười mắng một câu, nhưng vẫn cất điếu thuốc, hỏi: "Quan hệ với cô bạn gái ngươi thế nào rồi?"

"Thế nào là thế nào?" Lý Huy hỏi lại.

“Có cảm giác không, ngươi có thích không?” Hàn Bân hỏi tiếp.

Lý Huy không tự chủ được mà nở một nụ cười: “Cảm giác khá tốt.”

“Nắm tay chưa?” Hàn Bân trêu.

“Chưa.” Lý Huy lắc đầu, rồi tò mò hỏi: “Ngươi và Đàm Tĩnh Nhã lần đầu gặp mặt đã nắm tay chưa?”

“Ngươi không tử tế rồi, ta quan tâm đến tình cảm của ngươi, ngươi lại đâm vào vết thương của ta, có ai như ngươi không.” Hàn Bân hừ một tiếng.

“Vết thương gì chứ, ta thấy ngươi cũng rất thoải mái mà, không có gì cả, đi qua một cô gái đẹp vẫn nhìn chằm chằm.” Lý Huy bĩu môi.

“Vết thương tình ở đây.” Hàn Bân chỉ vào ngực mình, rồi vỗ vỗ mặt mình: “Không phải ở đây.”

Lý Huy lắc đầu: “Ngươi không phải cô gái lớn, da mặt không mỏng, thích nàng thì đi tìm nàng đi.”

“Với kinh nghiệm yêu đương và hẹn hò của ta, cô ấy không quan tâm nhiều đến ta, nếu ta cứ tiếp tục theo đuổi, dù có được, cũng sẽ rất mệt mỏi, rất bị động, thậm chí có thể ảnh hưởng đến công việc.” Hàn Bân phân tích.

“Đại ca, yêu đương không phải điều tra vụ án, không cần nghiêm túc vậy đâu, ngươi không có cảm giác hưng phấn khi gặp người trong mộng à?” Lý Huy nói.

“Đã hai mươi mấy tuổi rồi, đâu còn nhiều hưng phấn vậy nữa.” Hàn Bân nói.

“Ngươi à, vì trước đây yêu nhiều quá rồi.” Lý Huy nói.

“Sao ngươi không nói là ngươi kiềm chế quá lâu rồi.” Hàn Bân phản bác.

Sắc mặt Lý Huy lập tức trở nên rất khó coi.

“Haha…” Hàn Bân không nhịn được mà cười lớn.

…

Khi đến văn phòng, cửa bên ngoài mở, Điền Lệ đang lau bàn của mình.

“Chào buổi sáng.” Hàn Bân nói.

“Chào buổi sáng.” Điền Lệ đáp lại, rồi nói tiếp: “Nhóm trưởng, đội trưởng Trịnh vừa đến tìm ngươi, thấy ngươi không có ở đây nên đã về rồi.”

“Biết là việc gì không?”

Điền Lệ nhún vai: “Không nói.”

“Biết rồi.” Hàn Bân đặt cặp công vụ lên bàn, chào hai người, rồi rời khỏi văn phòng nhóm hai.

…

Đội hình sự ba, văn phòng đội trưởng.

“Cốc cốc.” Hàn Bân gõ cửa.

“Vào đi.” Bên trong vang lên giọng của Trịnh Khải Hoàn.

“Cạch…” Một tiếng, Hàn Bân mở cửa, bước vào văn phòng: “Đội trưởng Trịnh, ngài tìm ta.”

Hàn Bân ngồi xuống chiếc ghế đối diện Trịnh Khải Hoàn.

Trịnh Khải Hoàn đưa một điếu thuốc: “Gọi ngươi đến có hai việc, việc thứ nhất, mùa du lịch ở Cầm Đảo đã qua, lãnh đạo cấp trên chuẩn bị tiến hành một cuộc rà soát án cũ, ngươi cần có tâm lý chuẩn bị và sắp xếp công việc trước.”

Hàn Bân châm thuốc cho Trịnh Khải Hoàn, rồi châm điếu của mình, cười nói: "Lãnh đạo đúng là không muốn chúng ta rảnh rỗi."

"Lãnh đạo có suy nghĩ riêng, đừng có tâm lý phản đối, hãy phối hợp công việc tốt." Trịnh Khải Hoàn dặn dò.

"Vâng, chỉ cần là nhiệm vụ ngài giao, đảm bảo hoàn thành." Hàn Bân nghiêm túc nói.

Trịnh Khải Hoàn hít một hơi thuốc, cười nói: "Sau này công việc của các ngươi, ta không cần lo nữa, tự nhiên sẽ có người quản các ngươi."

"Đội trưởng Trịnh, ngài có ý gì?" Hàn Bân không hiểu.

"Đội trưởng Tăng của các ngươi sắp trở lại, khi hắn trở lại, sẽ tiếp nhận công việc của đội ba." Trịnh Khải Hoàn nói.

"Còn ngài thì sao?" Hàn Bân hỏi.

"Ta cũng sẽ đi học một thời gian, về sau công việc gì còn tùy lãnh đạo cấp trên sắp xếp." Trịnh Khải Hoàn nói.

"Đội trưởng Tăng trở lại là chuyện tốt, nhưng ngài lại đi, thật là…" Hàn Bân cảm thán.

"Lão Tằng tiếp nhận công việc đội ba, ta yên tâm, ngươi lại là người do hắn đề bạt, ta không cần nói gì nhiều, sau này làm việc tốt, tiền đồ của ngươi rất sáng lạn, chắc chắn hơn ta." Trịnh Khải Hoàn nói.

"Ta nhất định sẽ làm tốt, không phụ lòng tin của ngài." Hàn Bân nói.

"Được rồi, ngươi đi làm việc đi, công việc rà soát án cũ chú ý chút, đều là những vụ chưa phá được, nếu phá được một vụ, ngươi cũng có thể nổi danh ở phân cục."

“Vâng.” Hàn Bân đáp một tiếng, đứng dậy rời khỏi văn phòng đội trưởng.

Trịnh Khải Hoàn là một lãnh đạo tốt, sự ra đi của hắn khiến Hàn Bân hơi buồn; nhưng cũng không có gì phải lo, do Tăng Bình tiếp nhận công việc đội ba, không ảnh hưởng gì đến hắn.

…

Về đến văn phòng, mọi người trong nhóm hai đã đến đủ.

Hàn Bân thông báo về công việc rà soát án cũ, mọi người đều than phiền, vì những vụ án này đều chưa phá được, tìm ra manh mối mới rất khó, thường là bận rộn nhưng cuối cùng không có kết quả.

Chương 322: Tiêu Đề 《Ẩn》

Sau bữa trưa, Hàn Bân thường gục đầu lên bàn ngủ trưa.

Thông thường, chỉ cần không có vụ án nan giải, hắn sẽ ngủ trưa một chút, như vậy buổi chiều sẽ có tinh thần hơn.

“Đáp đáp đáp…” Một loạt tiếng bước chân quen thuộc vang lên, Trịnh Khải Hoàn bước vào văn phòng nhóm hai.

“Đội trưởng Trịnh.” Mọi người chào.

“Dừng công việc, có vụ án rồi.” Trịnh Khải Hoàn kéo ghế ngồi xuống.

“Đội trưởng Trịnh, vụ án gì vậy?” Lý Huy hỏi.

“Ồ, ngươi hôm nay tích cực vậy, hiếm thấy đấy.” Trịnh Khải Hoàn cười.

“Người ta giờ không còn một mình, làm gì cũng có động lực.” Hàn Bân cười nói.

“Ồ, có bạn gái rồi, khi nào thành, mời chúng ta một bữa nhé.” Trịnh Khải Hoàn trêu.

“Ngài đừng nghe hắn nói linh tinh, chưa có gì đâu, ngài mau giao nhiệm vụ đi.” Lý Huy gãi đầu, hơi ngượng ngùng.

“Lần này là vụ tống tiền, nhưng nạn nhân có thân phận đặc biệt.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Thân phận gì?”

“Mộc Hân Nhiên, các ngươi đã nghe nói chưa?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Ngài nói đại minh tinh Mộc Hân Nhiên?” Triệu Minh hỏi.

“Đúng, chính là nàng.” Trịnh Khải Hoàn gật đầu.

“Ta đã xem phim cổ trang nàng đóng.” Điền Lệ nói.

“Tặc tặc, ta cũng nghe nói về nàng, nàng rất đẹp, diễn xuất cũng tốt, sao nàng đến phân cục chúng ta báo án?” Lý Huy ngạc nhiên.

“Nàng có nhà ở Thành phố Cầm Đảo, ở khu Ngọc Hoa, bị gắn camera, bị quay lén tống tiền.” Trịnh Khải Hoàn nói.

Hàn Bân nhai một miếng kẹo cao su, thắc mắc: “Minh tinh bị quay lén, thường sẽ tự giải quyết, sao lại báo cảnh sát?”

“Chuyện trong làng giải trí ta không rõ, cụ thể thế nào các ngươi tự làm biên bản.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Mộc Hân Nhiên đâu?” Hàn Bân hỏi.

“Người báo án là trợ lý của nàng, Lý Hà, nàng không đến cảnh sát.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Điền Lệ, gọi trợ lý của nàng vào.” Hàn Bân nói.

“Vâng.” Điền Lệ đáp, rời khỏi văn phòng.

“Ta dạo này bận nhiều việc, vụ này ngươi chú ý chút, dù sao là người của công chúng, xử lý linh hoạt.” Trịnh Khải Hoàn dặn.

“Hiểu rồi.” Hàn Bân gật đầu.

“Các ngươi làm việc đi, có gì gọi ta.” Trịnh Khải Hoàn nói xong, rời văn phòng nhóm hai.

Hắn rất tin tưởng vào khả năng làm việc của Hàn Bân.

Hắn tin rằng, dù không có hắn ở đây, Hàn Bân cũng sẽ làm tốt vụ án.

…

Không lâu sau, Điền Lệ trở về văn phòng, theo sau là một phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, tóc ngắn, trông rất khỏe mạnh.

“Hàn nhóm trưởng, đây là trợ lý của Mộc Hân Nhiên, Lý Hà.” Điền Lệ giới thiệu.

Chưa kịp để Hàn Bân nói gì, Lý Huy đã chỉ ghế bên cạnh: “Ngồi xuống đi, ta sẽ làm biên bản cho ngươi.”

Hàn Bân cười, thằng này rất thích buôn chuyện, nghe đến liên quan đến minh tinh là không ngồi yên được.

“Được.” Lý Hà đáp, có vẻ hơi căng thẳng.

Lý Huy mở máy ghi âm, hỏi theo quy trình: “Họ tên, tuổi, giới tính, nghề nghiệp…”

“Lý Hà, ta 29 tuổi, nữ, trợ lý minh tinh…”

“Ngươi và Mộc Hân Nhiên quan hệ gì?”

“Ta là trợ lý của Mộc Hân Nhiên.”

“Mộc Hân Nhiên nhờ ngươi báo án?”

“Đúng.”

“Mộc Hân Nhiên đâu?”

“Ở nhà.”

“Sao nàng không tự đến báo án?”

“Hân Nhiên không tiện, thường bị paparazzi chụp lén, nếu chuyện này lan truyền ra ngoài, rất có thể kẻ tống tiền biết, ảnh hưởng đến điều tra của cảnh sát.” Lý Hà nói.

Hàn Bân cười, Lý Hà này biết nói chuyện.

“Nói về quá trình xảy ra vụ án.”

“Quá trình cụ thể, ta không rõ, chỉ biết có người gọi điện tống tiền Hân Nhiên, còn gửi video quay lén, yêu cầu Hân

Nhiên chuẩn bị một triệu đồng, nếu không sẽ phát video của Hân Nhiên lên mạng.” Lý Hà nói.

“Một triệu! Cũng dám đòi.” Lý Huy trầm trồ.

“Kẻ tống tiền gọi điện khi nào?” Hàn Bân hỏi.

“Hân Nhiên nói là hôm qua.”

“Hôm qua gọi điện tống tiền, sao hôm nay mới báo án?” Lý Huy hỏi tiếp.

“Minh tinh là người của công chúng, Hân Nhiên rất sợ chuyện này bị tiết lộ, ban đầu muốn dùng tiền để mua yên ổn, nhưng công ty quản lý không đồng ý chi tiền, Hân Nhiên tạm thời cũng không có nhiều tiền như vậy, đành phải nhờ ta báo án.” Lý Hà nói.

“Số điện thoại kẻ tống tiền là bao nhiêu?” Hàn Bân hỏi.

Lý Hà mở điện thoại, đọc: “134524621xx”

“Hôm qua, kẻ tống tiền gọi điện lúc mấy giờ?” Hàn Bân hỏi.

“Cái này… cụ thể giờ ta không rõ.”

“Giọng kẻ tống tiền? Nam hay nữ?”

“Không rõ.” Lý Hà lắc đầu.

“Thiết bị quay lén đặt ở đâu?” Hàn Bân hỏi.

“Có lẽ trong phòng ngủ.”

“Có thiết bị nghe lén không?”

“Không biết.”

Hàn Bân nhíu mày, nhiều chi tiết vụ án Lý Hà không biết, những điều này rất quan trọng, hỏi: “Mộc Hân Nhiên ở đâu, chúng ta cần làm biên bản cho nàng.”

“Hân Nhiên ở nhà.”

“Chúng ta cần làm biên bản và kiểm tra nhà nàng.” Hàn Bân nói.

“Được, ta sẽ liên hệ với nàng.”

“Ngươi bảo nàng mọi việc bình thường, chúng ta sẽ cử người kỹ thuật đến trước, kiểm tra phòng khách có thiết bị nghe lén và quay lén không, nếu không có, chúng ta sẽ làm biên bản ở phòng khách, còn camera trong phòng ngủ, ta sẽ xử lý sau.” Hàn Bân nói.

“Được, ta hiểu rồi.” Lý Hà đi gọi điện cho Mộc Hân Nhiên.

“Ta sắp xếp nhiệm vụ.” Hàn Bân nhìn các thành viên trong nhóm hai: “Điền Lệ và Hiểu Bằng, các ngươi đến công ty viễn thông kiểm tra số điện thoại kẻ tống tiền.”

“Vâng.”

“Triệu Minh, ngươi thông báo đội kỹ thuật Lỗ Văn, đi cùng chúng ta đến hiện trường.”

“Được.”

…

Gia viên Bằng Hân.

Chương 323: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đây là một khu dân cư cao cấp, toàn những căn hộ lớn, gần biển, người mua nhà ở đây không giàu cũng quý.

Trong một chiếc xe SUV.

Lý Huy xoa xoa tay, nhìn Hàn Bân hỏi: "Bân Tử, lát nữa gặp Mộc Hân Nhiên, ta xin chữ ký được không?"

"Ngươi từ bao giờ cũng mê minh tinh vậy." Hàn Bân ngạc nhiên.

"Hehe, minh tinh mà, ai cũng thích, xin chữ ký biết đâu có ích." Lý Huy cười.

"Huy Ca, ngươi muốn làm vừa lòng cô bạn mới quen à." Triệu Minh đoán.

"Đi đi, liên quan gì đến ngươi." Lý Huy hừ.

Lý Hà nói với bảo vệ, hai xe trực tiếp vào hầm để xe.

Lý Hà dẫn Lỗ Văn lên trước, Hàn Bân và mọi người đợi trong xe.

"Sao ta thấy hồi hộp quá." Triệu Minh hít một hơi.

"Hồi hộp gì?"

"Ta lớn vậy rồi lần đầu gặp minh tinh, trước giờ chỉ thấy trên TV, hôm nay gặp người thật, thấy kỳ kỳ." Triệu Minh nói.

"Xem ngươi kìa, minh tinh cũng là người, có gì đặc biệt." Lý Huy bĩu môi, dường như quên chuyện xin chữ ký vừa nãy.

Hàn Bân cười, hắn không mê minh tinh, nhưng lần đầu gặp cũng có chút mong chờ.

Một lúc sau, Lỗ Văn gọi điện bảo Hàn Bân lên.

Hàn Bân và mọi người vào thang máy, lên tầng bảy.

Lý Hà đứng chờ ở cửa thang máy, dẫn Hàn Bân và mọi người vào phòng 701.

Vừa vào cửa, là phòng khách rộng rãi, diện tích lớn, từ phòng khách có thể thấy căn hộ ít nhất bốn phòng ngủ.

Trên ghế sofa phòng khách ngồi một phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, tóc dài xõa, rất đẹp, Hàn Bân cũng thấy quen, chính là minh tinh Mộc Hân Nhiên.

“Hân Nhiên, đây là cảnh sát đội hình sự, Cảnh sát Hàn.” Lý Hà giới thiệu.

“Cảnh sát Hàn, chào ngươi.” Mộc Hân Nhiên đứng dậy, lịch sự nói.

“Chào ngươi.” Hàn Bân gật đầu chào.

“Các vị cảnh sát, mời ngồi.” Lý Hà mời.

Hàn Bân ngồi trên ghế sofa, quay sang hỏi Lỗ Văn bên cạnh: “Trong phòng khách có thiết bị giám sát và nghe lén không?”

“Không phát hiện thấy.” Lỗ Văn đáp.

Hàn Bân gật đầu, nói: “Đội kỹ thuật nghỉ ngơi một lát đi, lát nữa chúng ta làm xong bút lục, rồi kiểm tra camera trong nhà.”

“Ok.” Lỗ Văn đáp, theo thói quen dùng lòng bàn tay nâng kính mắt.

Dặn dò xong công việc, Hàn Bân nhìn về phía Mộc Hân Nhiên. Đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc gần với một ngôi sao

nữ, không tự chủ được mà đánh giá nàng một lượt.

Mộc Hân Nhiên trông khá xinh đẹp nhưng người rất gầy, thân hình phẳng, không có chút đường cong nào.

Loại thân hình này có lẽ lên hình sẽ đẹp hơn, nhưng Hàn Bân vẫn thích kiểu dáng trước lồi sau vểnh hơn.

Thật ra, Hàn Bân có chút thất vọng, Mộc Hân Nhiên trong làng giải trí cũng được coi là mỹ nữ, khuôn mặt cũng rất đẹp, nhưng xét về thân hình, vẫn không bằng bạn gái cũ của hắn.

"Mộc tiểu thư, ngài đừng căng thẳng, ta sẽ giúp ngươi làm bút lục trước." Lý Huy nói, mở máy ghi âm hành trình.

Mộc Hân Nhiên gượng cười, gật đầu.

Lý Huy bắt đầu hỏi theo quy trình: "Họ tên, tuổi, giới tính…"

"Mộc Hân Nhiên, 30 tuổi, nữ…"

"Đợi một chút." Hàn Bân giơ tay ngăn lại, hỏi: "Mộc Hân Nhiên là tên trên chứng minh nhân dân của ngươi không?"

Mộc Hân Nhiên do dự một chút, lắc đầu: "Không phải."

"Thông tin trong bút lục phải giống với thông tin trên chứng minh nhân dân của ngươi, hiểu không?" Hàn Bân nói.

"Hiểu rồi." Mộc Hân Nhiên đáp.

Lý Huy hỏi lại: "Họ tên, tuổi, giới tính…"

"Ta tên thật là Mộc Phương, 34 tuổi, nữ…"

Triệu Minh nhướn mày, nhìn Mộc Hân Nhiên một cách kinh ngạc, Họ tên đã đành, sao cả tuổi tác cũng là giả?

"Ngươi nhận được cuộc gọi tống tiền khi nào?" Lý Huy tiếp tục hỏi.

"Hôm qua, tức là ngày tám tháng mười một."

“Thời gian cụ thể?”

“Mười giờ sáng hôm qua, ta vừa thức dậy thì nhận được cuộc gọi từ kẻ tống tiền.”

“Kẻ tống tiền khi đó nói gì?”

“Hắn nói trong tay hắn có video riêng tư của ngươi, nếu muốn lấy lại, chuẩn bị một triệu tệ tiền chuộc, nếu không, hắn sẽ đăng nó lên mạng.” Mộc Hân Nhiên nhớ lại.

“Hắn có nói cách giao tiền chuộc không?”

“Hắn bảo ta chuẩn bị tiền trước, đợi hắn gọi điện.”

“Hắn đã gọi mấy cuộc?” Hàn Bân hỏi.

“Một lần.”

“Cho ta xem video tống tiền.” Hàn Bân đề nghị.

Mộc Hân Nhiên do dự một chút, ngượng ngùng nói: “Đây là video riêng tư của ta, lúc đó ta đang thay đồ, không tiện lắm.”

“Không có gì là không tiện, ta là cảnh sát, đến đây là để phá án, mọi manh mối có giá trị, ta đều phải tự mình kiểm tra.” Hàn Bân nghiêm giọng nói.

Mộc Hân Nhiên chần chừ một lát, mở khóa điện thoại, tìm ra một video đưa cho Hàn Bân.

Hàn Bân mở video, cẩn thận xem.

Lý Huy và Triệu Minh cũng có chút tò mò, nhưng tính chuyên nghiệp của họ rõ ràng không bằng Hàn Bân, vẫn không dám ghé qua xem, có cảm giác như bị mèo cào trong lòng.

Hàn Bân liếc nhìn Lý Huy bên cạnh: “Ngơ ngẩn gì, tiếp tục làm bút lục.”

“Vâng.” Lý Huy đáp một tiếng, nhưng có chút không hào hứng.

“Địa điểm quay lén là trong ngôi nhà này phải không?” Lý Huy hỏi.

“Đúng, trong phòng ngủ chính.” Mộc Hân Nhiên nói.

“Theo ước tính của ngươi, là ngày nào bị quay lén?”

“Cụ thể ngày nào, ta cũng không rõ lắm, nhưng bộ đồ ngủ này là mới mua, có lẽ là sau khi ta trở về Cầm Đảo lần này.” Mộc Hân Nhiên nói.

“Ngươi trở về Cầm Đảo khi nào?”

“Ngày ba tháng mười một.”

“Vậy thì, thời gian quay lén là từ ngày ba đến ngày bảy tháng mười một.” Hàn Bân nói.

Chương 324: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chắc là vậy.” Mộc Hân Nhiên nói.

“Triệu Minh, Lỗ Văn, các ngươi đi kiểm tra khóa cửa, xem có dấu hiệu bị cạy không.” Hàn Bân nói.

Hai người đứng dậy rời đi, sau đó, Hàn Bân tiếp tục hỏi: “Ngươi thường xuyên đến ngôi nhà này ở không?”

“Không, ta thường sống ở Kinh Thành, chỉ khi không có cảnh quay mới đến Cầm Đảo này nghỉ ngơi, một năm khoảng sáu bảy lần, tổng cộng khoảng một tháng.” Mộc Hân Nhiên nói.

“Lần này ngươi trở về Cầm Đảo, có ai biết không?” Hàn Bân hỏi.

“Công ty quản lý, bố mẹ ta, chồng ta, trợ lý của ta.” Mộc Hân Nhiên nói.

“Khi bị quay lén, có ai ở đây không?” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Chỉ có ta, ngôi nhà này mua để tìm sự yên tĩnh, rất hiếm khi mời bạn bè qua.”

“Chồng ngươi không ở đây à?”

“Hắn làm kinh doanh, thời gian này công việc bận rộn, không có thời gian ở cùng ta.” Mộc Hân Nhiên giải thích.

Lúc này, Triệu Minh bước đến: “Bân Ca, chúng ta đã kiểm tra, khóa cửa hoàn toàn, không có dấu hiệu bị cạy.”

Hàn Bân gật đầu, tiếp tục hỏi Mộc Hân Nhiên: "Ngươi lần này trở về, có phát hiện cửa sổ bị phá không?"

"Không có."

"Ai có chìa khóa của ngôi nhà này?" Hàn Bân hỏi.

"Chỉ có ta và chồng ta." Mộc Hân Nhiên nói.

"Chắc chắn chứ?"

"Chắc chắn."

"Chồng ngươi hiện đang ở đâu?"

"Vẫn đang ở ngoài tỉnh."

Hàn Bân xoa cằm: "Ngươi chưa nói với hắn về việc bị tống tiền à?"

"Chồng ta đang bàn một dự án rất quan trọng, ta không muốn hắn phân tâm nên tạm thời chưa nói." Mộc Hân Nhiên giải thích.

"Lần này ngươi trở về Cầm Đảo, ai đã đến ngôi nhà này?"

"Chỉ có ta và Lý Hà."

"Lý Hà cũng ở đây à?" Hàn Bân hỏi.

"Ta thích yên tĩnh, nên đã đặt khách sạn gần đây cho Lý Hà, thường chỉ khi có việc mới gọi nàng." Mộc Hân Nhiên nói.

"Ngươi có động đến camera trong phòng ngủ không?" Hàn Bân hỏi.

"Ta không dám để nhiều người biết, bản thân lại không biết cách làm, nên chưa động đến."

"Ngươi không sợ bị giám sát tiếp sao?" Lý Huy thắc mắc.

"Chỉ có phòng ngủ chính có camera, ta đã chuyển sang phòng ngủ phụ." Mộc Hân Nhiên nói.

“Phòng ngủ chính ở đâu?” Hàn Bân hỏi.

Mộc Hân Nhiên chỉ về phía sau ghế sofa: “Chính là phòng đó.”

Hàn Bân nhìn qua hướng của căn phòng, nói với Lỗ Văn bên cạnh: “Dựa vào góc độ của camera, nó có thể nằm ở trên cửa, rất có thể gần điều hòa trung tâm.”

Lỗ Văn gật đầu.

“Tìm thấy camera, sau khi thu thập dấu vân tay, trực tiếp tháo xuống.” Hàn Bân nói.

“Trực tiếp tháo xuống, có thể sẽ làm kẻ tống tiền cảnh giác, phát hiện Mộc Hân Nhiên đã báo cảnh sát.” Lý Huy hỏi.

“Dù Mộc Hân Nhiên không báo cảnh sát, nàng cũng sẽ tháo camera xuống, không thể để mãi, điều này không liên quan trực tiếp đến việc báo cảnh sát.” Hàn Bân giải thích.

Mộc Hân Nhiên không phải chỉ có một mình, nàng có tiền, sau lưng còn có công ty quản lý, xử lý một cái camera không phải chuyện khó.

“Mộc tiểu thư, ta hy vọng ngươi có thể thông báo cho chồng ngươi, đến đồn cảnh sát làm bút lục.” Hàn Bân nói.

“Các ngươi nghi ngờ chồng ta?” Mộc Hân Nhiên nhíu mày hỏi.

“Không phải nghi ngờ, chỉ là quy trình điều tra.” Hàn Bân nói.

“Nhưng chồng ta thời gian này không đến Cầm Đảo, không liên quan gì đến việc này, không cần thiết hỏi hắn.” Mộc Hân Nhiên nói.

“Khóa cửa không có dấu hiệu bị cạy, chỉ có ngươi và chồng ngươi có chìa khóa nhà, chúng ta mời hắn làm bút lục, chỉ là

muốn hỏi xem hắn có mất chìa khóa hoặc cho ai mượn không, loại trừ những khả năng có thể xảy ra.” Hàn Bân nói.

“Ta hiểu rồi.” Mộc Hân Nhiên đáp.

“Ta muốn kiểm tra lại ngôi nhà của ngươi, xem có thể tìm thấy manh mối nào khác không.” Hàn Bân nói.

“Ngài cứ tự nhiên.” Mộc Hân Nhiên đứng dậy, làm một động tác mời.

Hàn Bân đi một vòng trong phòng khách, không phát hiện manh mối gì khả nghi, lại đi một vòng trong phòng ngủ khác, vẫn không thấy gì bất thường, nhưng khi đến ban công, hắn phát hiện một cái gạt tàn thuốc, bên trong có vài đầu lọc thuốc lá.

Lúc này, Triệu Minh và Lý Huy cũng đã tìm xong các phòng khác.

Trong phòng khách, chỉ còn lại Mộc Hân Nhiên và Lý Hà ngồi trên ghế sofa.

Hàn Bân bước lại, ngồi xuống bên cạnh Mộc Hân Nhiên: “Mộc tiểu thư, ngài gần đây có đắc tội với ai không?”

“Không, ta chưa bao giờ chủ động gây thù oán với ai.”

“Vậy ngươi có nghi ngờ ai không?” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Không có.” Mộc Hân Nhiên lắc đầu đáp.

Hàn Bân trầm ngâm một lúc, lấy ra một bao thuốc, đưa cho Mộc Hân Nhiên một điếu.

“Cảm ơn, ta không hút thuốc.” Mộc Hân Nhiên từ chối.

Hàn Bân lại đưa thuốc cho Lý Hà.

“Ta cũng không hút.” Lý Hà từ chối.

“Nếu các ngươi không hút, ta cũng không hút, sợ các ngươi không quen.” Hàn Bân cười, cất thuốc đi.

“Đúng rồi, gần đây ngôi nhà này có được dọn dẹp không?” Hàn Bân hỏi.

“Sáng ngày ba tháng mười một, ta đã dọn dẹp, vì nhà trống lâu, bụi bám khá nhiều, Hân Nhiên lại thích sạch sẽ, mỗi lần trước khi ở, ta đều dọn dẹp một lần.” Lý Hà nói.

Hàn Bân không biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại có chút nghi ngờ.

Hắn thấy gạt tàn thuốc trên ban công, trong đó có đầu lọc thuốc, nếu hai người này không hút thuốc, vậy chắc chắn có người thứ ba đã đến đây, nhưng khi làm bút lục, Mộc Hân Nhiên nói chỉ có nàng và Lý Hà đến ngôi nhà này, rõ ràng là nói dối.

Chương 325: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Từ ngày ba tháng mười một đến hôm nay, thật sự chỉ có hai người các ngươi đến ngôi nhà này?” Hàn Bân xác nhận lại.

“Đúng vậy.” Mộc Hân Nhiên đáp.

Hàn Bân quay sang Lý Hà: “Ngày ba tháng mười một ngươi có dọn dẹp ban công không?”

“Có, ban công rất sạch sẽ, không có đồ vật gì, ta chỉ lau chùi sàn.” Lý Hà nói.

“Ta vừa ra ban công, phát hiện trên đó có một gạt tàn thuốc, bên trong có đầu lọc thuốc.” Hàn Bân nói, mắt nhìn chằm chằm vào biểu cảm của Mộc Hân Nhiên: “Các ngươi đều không hút thuốc, vậy đầu lọc thuốc của ai?”

Mộc Hân Nhiên nhíu mày, cúi đầu nói: “Xin lỗi, ta đã nói dối.”

“Ngẩng đầu lên, trả lời ta, ai hút thuốc?”

Mộc Hân Nhiên hít một hơi sâu: “Là ta.”

“Tại sao nói dối?”

Mộc Hân Nhiên nắm chặt trán, lộ vẻ bất lực: “Ta là diễn viên, khi đóng phim cần phải vào vai nhiều nhân vật, tiếp xúc với đủ loại người, áp lực rất lớn, không thể chia sẻ với ai, đôi khi hút một điếu thuốc để giảm stress.”

“Ta không quan tâm lý do ngươi hút thuốc, ta hỏi tại sao ngươi nói dối?” Hàn Bân chất vấn.

“Ta là người của công chúng, là một người vợ tốt, là một diễn viên giỏi, hình tượng của ta không cho phép ta hút thuốc, đây cũng là quy định của công ty quản lý, nếu vi phạm, bị truyền thông hoặc paparazzi chụp được, ta sẽ đối mặt với việc bồi thường hợp đồng.” Mộc Hân Nhiên nói.

“Ta là cảnh sát, không phải paparazzi, ta không quan tâm việc ngươi hút thuốc, nhưng ngươi cố tình giấu diếm hoặc che đậy những manh mối liên quan đến vụ án, có thể ảnh hưởng đến điều tra của cảnh sát.” Hàn Bân cảnh cáo.

“Đúng, ta biết mình sai rồi, tuyệt đối sẽ không lừa ngài nữa.” Mộc Hân Nhiên nói chân thành.

Hàn Bân luôn nhìn chằm chằm đối phương, không thấy dấu hiệu Mộc Hân Nhiên nói dối.

“Ngươi hút loại thuốc gì?”

“Ah!” Mộc Hân Nhiên kinh ngạc.

“Ta hỏi ngươi hút loại thuốc gì?” Hàn Bân lặp lại.

“Ta…” Mộc Hân Nhiên nhớ lại một lúc, nói: “Thuốc Vân Yên, ta hút thuốc Vân Yên.”

“Bốp!” Hàn Bân đập mạnh lên bàn trà, quát: “Nói dối, đầu lọc thuốc trong gạt tàn rõ ràng là thuốc Trung Hoa, ngươi còn dám nói dối!”

Mộc Hân Nhiên hít một hơi sâu, nở một nụ cười gượng gạo: “Xin lỗi, ta quá căng thẳng, bình thường ta thích hút Vân Yên, nhưng lần này đến Cầm Đảo không mang theo thuốc, lấy một hộp Trung Hoa của chồng ta trong tủ, chồng ta thích hút loại này.”

“Hừ.” Hàn Bân cười.

Tiếng cười của Hàn Bân làm Mộc Hân Nhiên cảm thấy không yên, hỏi lại: “Cảnh sát Hàn, có vấn đề gì sao?”

“Đầu lọc thuốc trong gạt tàn không phải Trung Hoa, mà là Vân Yên.” Hàn Bân nói.

Mộc Hân Nhiên sững người, trán lấm tấm mồ hôi, hôm qua đã lập đông, hôm nay chưa bật sưởi, lúc này đổ mồ hôi, chắc chắn không phải do nóng.

“Cảnh sát Hàn, ngài thật biết đùa.”

“Ngươi nghĩ ta đang đùa sao?” Hàn Bân hỏi lại.

Lý Hà đứng dậy, đi về phía ban công.

“Đứng lại.” Hàn Bân quát lớn: “Cung cấp manh mối giả, gây nhiễu cảnh sát điều tra, sẽ phải chịu trách nhiệm hình sự.”

Lý Hà dừng bước, quay đầu nói: “Cảnh sát Hàn, ta chỉ đi rót nước cho ngài.”

“Cảm ơn ngươi, nhưng ta không khát.” Hàn Bân nói.

Lý Huy thấy có tình huống, bước đến bên Hàn Bân.

“Mộc tiểu thư, ngài là người báo án, cảnh sát chúng ta đến để giúp ngươi phá án, nếu ngươi cố tình cung cấp manh mối giả, là gián tiếp giúp đỡ kẻ tình nghi.” Lý Huy nói.

Mộc Hân Nhiên mặt mày khó coi, cắn môi dưới: “Ta không cung cấp manh mối giả, ta thực sự không làm vậy.”

“Đầu lọc thuốc trên ban công là của ai?” Hàn Bân hỏi tiếp.

Mộc Hân Nhiên cúi đầu không nói.

“Ngươi không muốn nói ở đây, vậy chúng ta sẽ đổi chỗ.” Hàn Bân đứng dậy, nói với mọi người: “Đưa hai người họ về đồn cảnh sát làm bút lục.”

“Cảnh sát Hàn, xin đợi một chút, ta sẽ nói, ta sẽ nói hết.” Mộc Hân Nhiên vội đứng dậy, giữ cánh tay Hàn Bân.

Nàng là người của công chúng, nếu theo Hàn Bân về đồn cảnh sát, chắc chắn ngày mai sẽ lên báo, bất kể nàng là nạn nhân hay nghi phạm, điều này đều không tốt cho nàng.

Hàn Bân xoay người, rút cánh tay ra: "Nói."

Mộc Hân Nhiên nhíu mày, im lặng một lúc, nói: "Ngoài ta và Lý Hà, còn có người khác đến đây."

"Ai?"

"Một người bạn của ta."

"Nói cụ thể đi."

"Hắn tên Lý Hán Tuyên, hắn đến đây thăm ta, đầu lọc thuốc trên ban công là của hắn." Mộc Hân Nhiên nói.

Hàn Bân ngồi xuống, mở sổ tay: "Tại sao cố tình giấu diếm?"

"Lý Hán Tuyên cũng là nghệ sĩ, nhưng hắn không cùng công ty quản lý với ta, hắn muốn gia nhập công ty của chúng ta, muốn nhờ ta giới thiệu, vì liên quan đến bí mật công ty nên ta không nói với ngài." Mộc Hân Nhiên thở dài, như sợ Hàn Bân không tin, lại bổ sung:

"Hắn và ta tiếp xúc riêng tư, nếu bị công ty quản lý biết, rất có thể sẽ bị cấm vận, hợp đồng của hắn chưa hết hạn, không thể lập tức gia nhập công ty chúng ta, nếu bị công ty quản lý bỏ rơi một thời gian không còn nổi tiếng, công ty của chúng ta cũng chưa chắc đã muốn hắn, nên ta không dám tiết lộ việc tiếp xúc với hắn."

Hàn Bân nhìn Mộc Hân Nhiên, khen ngợi: "Tạm không nói gì khác, ngươi quả thật là một diễn viên giỏi."

"Cảm ơn."

Mộc Hân Nhiên cười gượng, như thể Hàn Bân thật sự khen ngợi nàng.

Chương 326: Tiêu Đề 《Ẩn》

Phụ nữ trong làng giải trí không đơn giản, môn học về quyền lực và thủ đoạn là khóa học bắt buộc, như vậy mới dễ dàng tồn tại hơn.

“Lý Hán Tuyên đang ở đâu?” Hàn Bân hỏi.

“Chắc vẫn ở Cầm Đảo.”

“Hắn biết ngươi bị tống tiền không?”

“Không biết.”

“Gọi hắn đến đây, chúng ta cần làm bút lục cho hắn.” Hàn Bân nói.

Mộc Hân Nhiên do dự một chút: “Ta nghĩ, hắn không có vấn đề gì, không cần nghi ngờ hắn.”

“Tại sao nói vậy?”

“Cảm giác.”

“Vậy ngươi cảm giác xem, ai là người quay lén tống tiền ngươi?” Hàn Bân hỏi ngược lại.

“Ta sẽ gọi hắn đến.” Mộc Hân Nhiên đáp, cầm điện thoại nói: “Ta nên nói với hắn thế nào?”

“Nói là ngươi có việc cần bàn.”

“Nếu hắn hỏi việc gì thì sao?”

“Điện thoại không tiện nói, gặp mặt sẽ rõ.”

“Như vậy không tốt lắm.” Mộc Hân Nhiên do dự.

“Không phải ai cũng sẵn lòng hợp tác với cảnh sát điều tra, có người có tâm lý chống đối cảnh sát, nếu người liên quan đến vụ án không hợp tác, rất có thể ảnh hưởng đến tiến độ điều tra, ngươi tự quyết định.” Hàn Bân nói.

“Được, ta sẽ liên hệ với hắn.” Mộc Hân Nhiên nói xong, bước vào phòng ngủ bên cạnh.

Lúc này, Lỗ Văn cầm một cái camera và hộp dụng cụ từ phòng ngủ chính bước ra: “Tổ trưởng Hàn, camera đã tháo xong.”

“Có dấu vân tay không?”

“Không có.”

Hàn Bân đeo găng tay, cầm camera quan sát một lúc, hỏi: “Camera hoạt động như thế nào?”

“Camera kết nối với nguồn điện, có thể giám sát liên tục, khi bộ nhớ đầy sẽ bị ghi đè.” Lỗ Văn giới thiệu.

“Kẻ tình nghi làm thế nào để lấy nội dung video giám sát?”

“Có thể sao chép trực tiếp thẻ nhớ, hoặc truyền qua mạng không dây.” Lỗ Văn nói.

“Ngươi nghĩ kẻ tình nghi dùng cách nào để lấy video?” Hàn Bân hỏi.

“Cách thứ hai, truyền qua mạng không dây.”

“Có thể thông qua cách truyền này, tìm ra kẻ tình nghi không?” Hàn Bân hỏi.

“Camera chỉ cần kết nối với mạng không dây, có thể truyền video đi, có thể là wifi không dây, hoặc dùng điểm phát sóng di động, chúng ta chỉ có thể lấy được tên tài khoản mạng đã sử dụng từ camera.”

“Tên tài khoản mạng là gì?” Hàn Bân hỏi tiếp.

Lỗ Văn dùng tay nâng cằm, nói: “Yêu ngươi tiểu Nhiên Nhiên.”

“Cái gì?”

“Yêu ngươi tiểu Nhiên Nhiên.”

Hàn Bân nghe rõ lần này, lấy điện thoại tìm kiếm wifi nhưng không thấy tên tài khoản mạng này.

Kẻ tình nghi có thể đã thay đổi tên tài khoản mạng không dây, hoặc dùng điểm phát sóng di động, chỉ có thể tìm thấy khi kích hoạt.

“Cách truyền này nhanh không?” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Không quá nhanh.”

“Nói cách khác, kẻ tình nghi phải truyền video, cần ở gần nhà một thời gian.” Hàn Bân nói.

“Đúng vậy, tín hiệu mạng không dây phải phủ sóng camera, trong phạm vi khoảng hai mươi mét.”

“Lý Huy, Triệu Minh, hai ngươi đi kiểm tra camera khu dân cư, xem có người khả nghi đến tầng này không.” Hàn Bân ra lệnh.

“Rõ.”

“Lỗ Văn, ngươi thu thập đầu lọc thuốc trên ban công.”

“Biết rồi.”

Phân công xong, Hàn Bân rời khỏi nhà, bắt đầu đi quanh hành lang, một vòng không phát hiện gì.

Sau đó Hàn Bân vào cầu thang bộ, ở góc tầng phát hiện hai đầu lọc thuốc.

Muốn truyền video từ camera sang điện thoại hoặc máy tính, thì camera phải kết nối mạng, mà phạm vi phủ sóng

mạng không dây chỉ khoảng hai mươi mét, tải video cần thời gian, kẻ tình nghi chắc chắn đã dừng lại gần đó một thời gian.

Cầu thang bộ khó bị phát hiện, là một nơi ẩn nấp tốt, và hai đầu lọc thuốc này có thể là của kẻ tình nghi.

Hàn Bân gọi một kỹ thuật viên, thu thập hai đầu lọc thuốc này, đưa về phân cục để giám định.

Hàn Bân tháo găng tay, trở lại phòng khách, Mộc Hân Nhiên đã gọi điện xong, đang ngồi trên ghế sofa đờ đẫn.

Lý Hà bên cạnh có ý nhắc nhở: "Cảnh sát Hàn."

Mộc Hân Nhiên tỉnh lại, nhìn Hàn Bân nói: "Cảnh sát Hàn, ta đã liên hệ với Lý Hán Tuyên, hắn đang trên đường đến đây, khoảng nửa giờ nữa sẽ đến."

"Ta sẽ đợi hắn." Hàn Bân gật đầu.

"Cảnh sát Hàn, trong tủ lạnh có đồ uống, ngài muốn uống gì không?" Mộc Hân Nhiên hỏi.

"Đừng khách sáo, ta không khát." Hàn Bân phẩy tay, rồi như nhớ ra điều gì: "Nhà ngươi có bao nhiêu chìa khóa?"

Hàn Bân cũng đã từng mua khóa, thường thì mỗi khóa có vài chìa khóa dự phòng.

"Ta không nhớ rõ." Mộc Hân Nhiên nhớ lại một lúc: "Nhưng chìa khóa dự phòng chắc là để trong ngăn kéo."

"Ngươi tìm ra, cho ta xem."

"Trong phòng ngủ chính, để ta lấy." Mộc Hân Nhiên đứng dậy nói.

"Ta đi cùng ngươi." Hàn Bân theo sau.

Phòng ngủ của Mộc Hân Nhiên rất lớn, có ban công riêng và phòng tắm độc lập, có một dãy tủ quần áo cao và một bàn trang điểm tinh xảo.

Mộc Hân Nhiên bước đến bàn trang điểm, định mở ngăn kéo phía dưới.

Hàn Bân ngăn lại: "Ngươi chắc là trong ba ngăn kéo này?"

"Ta nhớ là để ở đây, nhưng cụ thể thì ta không chắc." Mộc Hân Nhiên nói.

Hàn Bân đeo găng tay: "Ngươi đứng sang một bên, ta sẽ tìm."

"Được." Mộc Hân Nhiên đáp, lùi lại hai bước.

Hàn Bân mở ngăn kéo, bắt đầu lục soát, ngăn kéo đầu tiên để một số son môi, mỹ phẩm.

Ngăn kéo thứ hai để đồ lót, tất, và một số trang sức.

Ngăn kéo thứ ba để đủ loại vật dụng lặt vặt.

Chương 327: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân tìm thấy một hộp nhựa trong suốt, bên trong có ba chìa khóa, một cán màu xanh, một cán màu vàng, một cán màu xanh lá.

Hàn Bân nhìn kỹ chìa khóa trong hộp nhựa, hỏi: "Có ai đã dùng hoặc chạm vào chìa khóa này không?"

"Chắc là không, ta rất chú ý đến sự riêng tư của mình, không dễ dàng đưa chìa khóa cho người khác." Mộc Hân Nhiên nói.

"Ba chìa khóa dự phòng này, ta sẽ mang về đồn cảnh sát kiểm tra." Hàn Bân nói.

"Ngài cứ tự nhiên, xảy ra chuyện này, khóa cửa chắc chắn phải thay, để lại cũng vô ích." Mộc Hân Nhiên thở dài.

Hàn Bân cầm chìa khóa, chuẩn bị rời khỏi phòng ngủ, Mộc Hân Nhiên nói: "Cảnh sát Hàn, đầu lọc thuốc trên ban công là loại gì?"

"Giờ còn quan trọng không?" Hàn Bân hỏi lại.

Mộc Hân Nhiên nở nụ cười gượng gạo: "Ta biết, ngài có thể không thích ta, ta quả thật đã sai, nhưng ta không cố ý lừa ngài, hy vọng ngài hiểu."

Hàn Bân chuẩn bị nói, thì điện thoại của Mộc Hân Nhiên đột nhiên rung lên một tiếng: "Rè…"

Mộc Hân Nhiên mở điện thoại xem: "Là tin nhắn của Lý Hán Tuyên, hắn đã đến, hỏi ta có tiện vào không."

“Mời hắn vào.”

Mộc Hân Nhiên đáp một tiếng, ra cửa mở.

Một thanh niên bước vào: “Tiểu Lý, vào đi.”

“Vâng, chị Mộc.” Thanh niên đáp, nhưng vừa bước vào, thấy Hàn Bân và mọi người trong phòng khách, lập tức dừng bước.

“Chị Mộc, ngài có khách à.”

“Là vậy, chị có chút chuyện, mấy vị cảnh sát đến để điều tra vụ án.” Mộc Hân Nhiên nở nụ cười khổ.

“Chị, ngài gọi ta đến là…” Nam thanh niên nhìn Hàn Bân dò hỏi.

Hàn Bân bước đến, nhìn nam thanh niên một lượt, dáng người khá đẹp trai, cao tương đương Hàn Bân, người gầy.

“Ngươi là Lý Hán Tuyên?”

“Là ta.” Nam thanh niên đáp, quay sang nhìn Hàn Bân: “Ngài là ai?”

“Ta là cảnh sát.” Hàn Bân đáp.

Lý Hán Tuyên vội nói: “Chào cảnh sát.”

“Cảnh sát?” Hàn Bân cười: “Ngươi bao nhiêu tuổi?”

“Ta mười tám tuổi.” Lý Hán Tuyên nói.

Hàn Bân ngạc nhiên, quay sang nhìn Mộc Hân Nhiên, thầm nghĩ: “Giỏi thật.”

Vừa ổn định, Điền Lệ và Tôn Hiểu Bằng cũng đến nhà Mộc Hân Nhiên.

Hai người này trước đó đi điều tra số điện thoại của kẻ tình nghi.

Hàn Bân để Tôn Hiểu Bằng dẫn Lý Hán Tuyên đến phòng khách.

Sau đó gọi Điền Lệ vào phòng làm việc.

Phòng làm việc của Mộc Hân Nhiên cũng khá rộng, phía sau bàn làm việc có một dãy sách đầy đủ, trên tường đối diện treo một bức tranh sơn dầu.

Hàn Bân mở lon cola, uống vài ngụm, hỏi: "Điều tra thế nào rồi?"

"Số điện thoại tống tiền không đăng ký tên thật, đang trong trạng thái tắt máy." Điền Lệ nói.

"Lịch sử cuộc gọi thì sao?" Hàn Bân hỏi.

"Chỉ có một cuộc gọi, là cuộc gọi từ điện thoại của kẻ tình nghi, ngoài ra số điện thoại này còn đăng ký một ứng dụng chat, đã gửi tin nhắn thoại và hai đoạn video cho nạn nhân." Điền Lệ nói.

"Hai đoạn video?"

"Hai đoạn."

"Ngươi đi ra phòng khách giám sát Mộc Hân Nhiên, ta luôn cảm thấy người phụ nữ này có điều giấu diếm, tìm đoạn video thứ hai." Hàn Bân nói.

"Hiểu rồi." Điền Lệ đứng dậy.

"Gọi Tôn Hiểu Bằng và Lý Hán Tuyên vào đây, ta cần làm bút lục cho Lý Hán Tuyên." Hàn Bân dặn dò.

Điền Lệ đáp một tiếng, rời khỏi phòng làm việc.

Hàn Bân uống một ngụm cola, cười lạnh, người phụ nữ này có chủ kiến, không tin tưởng cảnh sát, mưu mẹo nhiều.

Đối với hành động của Mộc Hân Nhiên, Hàn Bân rất phản cảm.

Nếu không phải số tiền tống tiền quá lớn, Hàn Bân thật muốn đẩy vụ án này cho đồn cảnh sát, từ từ mà giải quyết, xem ai hơn ai.

“Cốc cốc.” Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Mời vào.”

“Rẹt…” Tiếng cửa mở, Tôn Hiểu Bằng dẫn một nam thanh niên vào.

Đúng là Lý Hán Tuyên mười tám tuổi.

Một tuổi hoa, nhưng lại có sự trưởng thành không tương xứng.

“Chào cảnh sát Hàn.” Lý Hán Tuyên nở nụ cười.

Hàn Bân chỉ ghế đối diện: “Ngồi đi.”

Tôn Hiểu Bằng cũng kéo ghế ngồi xuống, đồng thời mở máy ghi âm hành trình.

Hàn Bân đánh giá Lý Hán Tuyên lần nữa: “Họ tên, tuổi, quê quán, nghề nghiệp…”

“Ta tên Lý Hán Tuyên, mười tám tuổi, người Ký Châu, là diễn viên…”

“Ngươi mang theo chứng minh nhân dân không?” Hàn Bân hỏi.

“Có mang.”

“Đưa ta.”

Lý Hán Tuyên do dự một chút, vẫn đưa chứng minh nhân dân cho Hàn Bân.

Hàn Bân nhìn một cái: “Theo thông tin trên chứng minh nhân dân, nói lại một lần nữa.”

“Lý Giang Long, mười tám tuổi, người Thôn Tiểu Ca, là diễn viên…”

“Ngươi còn đi học không?” Hàn Bân hỏi.

“Có đi học.”

“Trường nào?”

“Học viện Điện ảnh Kinh Thành.”

“Trường ngươi ở Cầm Đảo có cơ sở không?”

“Không, vậy ngươi đến đây làm gì?” Hàn Bân hỏi.

“Ta có lịch trình ở đây.”

“Ngươi bao nhiêu tuổi đã có lịch trình, không cần đi học?” Tôn Hiểu Bằng thắc mắc.

Lý Hán Tuyên do dự một chút: “Ta nghĩ đây là một cơ hội, những gì học được ngoài xã hội nhiều hơn trong trường, chúng ta diễn viên chỉ ăn cơm thanh xuân, phải tranh thủ sớm.”

“Ngươi và Mộc Hân Nhiên quen nhau thế nào?”

“Cùng tham gia lịch trình mà quen, mẹ ta rất thích chị Mộc, ta muốn xin chữ ký, rồi quen nhau, chị Mộc rất tốt, quan tâm ta.”

“Ngươi đến nhà Mộc Hân Nhiên mấy lần?” Hàn Bân hỏi.

Chương 328: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Hán Tuyên nhíu mày: "Không nhớ rõ."

"Vậy nghĩ kỹ, ở đây không nhớ, về đồn cảnh sát nghĩ tiếp." Hàn Bân lạnh lùng nói.

Thái độ nghiêm túc của Hàn Bân khiến Lý Hán Tuyên hơi lo sợ: "Ồ, ta nhớ ra rồi, không tính lần này, ta đến nhà chị Mộc hai lần."

"Khi nào, mấy giờ?" Hàn Bân hỏi.

"Tám giờ tối ngày bốn tháng mười, chín giờ tối ngày sáu tháng mười."

"Đến làm gì, mấy giờ về?" Hàn Bân hỏi tiếp.

"Đến bàn công việc, đều về lúc bảy giờ sáng hôm sau."

"Bàn việc gì, nói cả đêm?"

"Một số công việc."

"Nói, ta nghe." Hàn Bân nói.

"Ta…" Lý Hán Tuyên do dự, im lặng một lúc.

"Ta thấy các ngươi diễn viên đều lòng vòng, có gì nói thẳng, đừng giấu diếm, ta không có thời gian cho mấy chuyện vớ vẩn, cũng không tiết lộ việc làm bút lục." Hàn Bân nói rõ, cảnh cáo:

"Ngươi hiện đang liên quan đến vụ án hình sự, nếu cung cấp lời khai giả, phải chịu trách nhiệm pháp lý, hiểu không?"

“Hiểu rồi.” Lý Hán Tuyên tuy đã trưởng thành, nhưng vẫn còn trẻ, tâm lý không bằng phụ nữ đã trải qua nhiều thử thách như Mộc Hân Nhiên.

“Ta và chị Mộc quen nhau, nói chuyện rất hợp, ta ở công ty quản lý hiện tại ba năm, nhưng sự nghiệp không tiến triển, không có tác phẩm tốt, muốn chuyển sang công ty quản lý khác.” Lý Hán Tuyên thở dài, nói tiếp:

“Công ty Giải Trí Tân Kỷ Nguyên của chị Mộc rất tốt, mạnh hơn công ty quản lý hiện tại của ta, ta muốn nhờ chị Mộc giới thiệu, cũng muốn ký hợp đồng với Công ty Giải Trí Tân Kỷ Nguyên.”

“Mộc Hân Nhiên nói thế nào?” Hàn Bân hỏi.

“Lần đầu gặp, chị Mộc phân tích tình hình giới giải trí và vị trí của ta trong ngành, chị Mộc nghĩ ta đã trưởng thành, không phù hợp với hình tượng thiếu niên nữa, muốn ta thay đổi hướng phát triển.”

Nói đến đây, Lý Hán Tuyên ngập ngừng, nhìn Hàn Bân, thấy Hàn Bân vẫn nghiêm mặt, không nói thêm gì, lo lắng tiếp tục nói: “Lần thứ hai gặp, ta nói với chị Mộc về việc muốn chuyển công ty quản lý, ban đầu chị không nói gì, sáng hôm sau dậy, chị bảo ta đừng vội, đợi.”

“Đợi gì?”

“Chị Mộc nói, hợp đồng với Công ty Giải Trí Tân Kỷ Nguyên sắp hết hạn, chị hiện có tiếng, có tiền, có quan hệ, đủ điều kiện thành lập công ty riêng, muốn ta gia nhập công ty của chị, nói chỉ cần nghe lời chị, chắc chắn sẽ nổi tiếng.”

“Mộc Hân Nhiên muốn thành lập công ty giải trí riêng?” Hàn Bân nói thầm, đây là manh mối quan trọng.

Hàn Bân lúc đầu nghi ngờ, Mộc Hân Nhiên là nữ diễn viên hạng A, dù ở công ty nào cũng là ngôi sao lớn, bây giờ xảy ra

chuyện này, đáng lẽ công ty quản lý phải ra mặt giải quyết, báo cảnh sát chắc chắn không phải lựa chọn đầu tiên của họ.

Nghe lời Lý Hán Tuyên, Hàn Bân có thể đoán được, hợp đồng của Mộc Hân Nhiên sắp hết hạn, mà nàng có ý định tự lập, Công ty Giải Trí Tân Kỷ Nguyên có thể đã nhận ra, nên không ra mặt giải quyết vụ này.

"Cảnh sát Hàn, chị Mộc rốt cuộc gặp chuyện gì?" Lý Hán Tuyên hỏi.

"Nàng bị quay lén."

"Ah! Khi nào! Ở đâu?" Lý Hán Tuyên ngạc nhiên.

"Trong thời gian nàng về Cầm Đảo, camera ở phòng ngủ chính." Hàn Bân không giấu diếm.

Cảnh sát cũng là người, người liên quan đến vụ án hợp tác điều tra, Hàn Bân cũng sẽ tạo điều kiện.

"Phòng ngủ chính có camera!" Lý Hán Tuyên đứng bật dậy, mặt đầy vẻ kinh ngạc.

"Camera quay được gì?"

Hàn Bân liếc nhìn đối phương, cười: "Đừng lo, cuộc nói chuyện bình thường của các ngươi không ảnh hưởng đến ngươi."

"Ta…ta…" Lý Hán Tuyên hoảng loạn, nửa chừng không nói nên lời, mặt càng thêm khó coi.

"Đầu lọc thuốc trên ban công là của ngươi?" Hàn Bân hỏi.

"Đúng."

"Loại gì?"

Lý Hán Tuyên vô tình đáp: "Vân Yên."

Lúc này, bên ngoài có tiếng ồn ào…

Căn nhà của Mộc Hân Nhiên, trong phòng khách.

“Bà Mộc, ngươi đã báo án, tại sao giấu bằng chứng?” Lỗ Văn hỏi.

“Cảnh sát Hàn đã xem video rồi.” Mộc Hân Nhiên nói.

“Rõ ràng có hai đoạn video, Tổ trưởng Hàn chỉ xem một đoạn, đoạn video khác cũng là bằng chứng tống tiền, phải giao cho cảnh sát điều tra.” Lỗ Văn nói.

“Đều là video, một đoạn và hai đoạn có gì khác biệt?” Mộc Hân Nhiên hỏi lại.

“Khác biệt hay không đều là bằng chứng, cần đội kỹ thuật cảnh sát giám định, không phải ngươi nói là được.”

“Ta là người báo án, video không có bằng chứng gì, chỉ là riêng tư của ta, ta không muốn riêng tư của mình bị công khai, quyền này ta có chứ.” Mộc Hân Nhiên nói.

“Đây là vụ án hình sự, sau khi lập án điều tra người báo án cũng không thể rút án, mọi manh mối liên quan đến vụ án và nghi phạm đều phải điều tra.” Điền Lệ giải thích.

“Rẹt…” Lúc này, cửa phòng làm việc mở ra, Hàn Bân bước ra.

“Sao vậy? Ồn ào thế.”

“Đội trưởng, Bà Mộc không cho ta xem đoạn video thứ hai.” Điền Lệ bất đắc dĩ nói.

Hàn Bân bước vào phòng khách, nghiêm giọng nói: “Bà Mộc, hy vọng ngươi hiểu, hợp tác một chút, thu thập bằng chứng là trách nhiệm của cảnh sát.”

“Đoạn video thứ hai, ta đã xóa rồi.” Mộc Hân Nhiên nhún vai.

Hàn Bân đưa tay: “Đưa điện thoại đây.”

Mộc Hân Nhiên do dự, tưởng Hàn Bân muốn kiểm tra, đưa điện thoại qua, video nàng đã xóa.

Hàn Bân nhận điện thoại, đưa cho Lỗ Văn: “Lấy thẻ SIM ra cho Bà Mộc.”

Chương 329: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Biết rồi.” Lỗ Văn gật đầu, bất kể video đã xóa hay chưa, hắn đều có cách khôi phục.

“Cảnh sát Hàn, đó là điện thoại của ta, ngài làm vậy hơi quá đáng.” Mộc Hân Nhiên chất vấn.

“Bà Mộc, cảnh sát đến để điều tra, ngươi cung cấp lời khai giả, giấu diếm manh mối, đều là cản trở điều tra, ta hy vọng mọi người hiểu, như vậy mới sớm phá án.” Hàn Bân nói.

“Ta không cản trở điều tra, chỉ muốn bảo vệ riêng tư của mình, ta giấu diếm không liên quan đến vụ án.” Mộc Hân Nhiên nói.

“Đó chỉ là ngươi nghĩ.” Hàn Bân lạnh lùng nói:

“Cảnh sát điều tra phải xem xét toàn bộ vụ án, loại trừ tất cả nghi ngờ, ngươi cố tình giấu diếm manh mối ‘mình cho là không quan trọng’, cảnh sát có thể mất nhiều thời gian để điều tra, điều tra là cảnh sát làm, manh mối có hữu ích không là do cảnh sát kết luận, những suy nghĩ nhỏ nhặt của ngươi có thể ảnh hưởng lớn đến điều tra của cảnh sát.”

“Cảnh sát Hàn, ngài nói đúng, là ta suy nghĩ không thấu đáo.” Mộc Hân Nhiên đảo mắt, làm động tác mời: “Có thể nói chuyện riêng không.”

Hai người ra ban công, Mộc Hân Nhiên quay đầu nhìn người trong phòng khách, nói nhỏ: “Ngài biết ta là nghệ sĩ, là người của công chúng, danh tiếng tốt rất quan trọng với ta, nếu đoạn video thứ hai lộ ra, danh tiếng và sự nghiệp của ta sẽ tiêu

tan, ta thành thật cầu xin ngài, nhất định phải giữ bí mật cho ta.”

“Yên tâm, cảnh sát có quy định, bằng chứng liên quan đến vụ án sẽ không công khai, chúng ta không làm hỏng chén cơm của mình, cũng không quan tâm đến chuyện của giới giải trí các ngươi.” Hàn Bân nói.

“Cảm ơn.” Mộc Hân Nhiên nói.

“Chồng ngươi khi nào về?” Hàn Bân hỏi.

“Việc này có thể không nói với hắn không?” Mộc Hân Nhiên hỏi lại.

“Khóa cửa không có dấu hiệu bị cạy, hắn có chìa khóa nhà, chúng ta cần làm bút lục cho hắn, nếu ngươi không muốn liên hệ, có thể để cảnh sát làm.” Hàn Bân nói.

“Để ta nói, ta sẽ liên lạc với hắn.” Mộc Hân Nhiên vội nói.

“Ngươi là nghệ sĩ của Công ty Giải Trí Tân Kỷ Nguyên?”

“Đúng.”

“Người phụ trách công ty ngươi là ai?”

“Mã Bằng Khôn tổng giám đốc.”

“Hắn cũng biết ngươi về Cầm Đảo?”

“Đúng, công việc đều trao đổi trực tiếp với hắn.” Mộc Hân Nhiên nói.

“Tốt nhất gọi hắn đến Cầm Đảo, ta muốn làm bút lục cho hắn.” Hàn Bân nói.

“Hắn ở Kinh Thành, có thể đến hay không, ta không chắc.” Mộc Hân Nhiên nhún vai.

“Đưa số điện thoại của hắn cho Điền Lệ, để nàng liên hệ.”

“Biết rồi.” Mộc Hân Nhiên gật đầu.

“Đúng rồi, tiền chuộc kẻ tình nghi đòi, ngươi đã chuẩn bị chưa?” Hàn Bân hỏi.

“Tiền không thành vấn đề, ta đã hẹn với ngân hàng, có thể rút bất cứ lúc nào.” Mộc Hân Nhiên nói.

Nói chuyện xong với Mộc Hân Nhiên, Hàn Bân lại phân công nhiệm vụ.

Đội kỹ thuật để lại hai người, giám sát điện thoại của Mộc Hân Nhiên.

Lỗ Văn và những người khác mang chứng cứ về phân cục kiểm tra.

Không lâu sau khi Hàn Bân phân công xong, Trịnh Khải Hoàn cũng đến nhà Mộc Hân Nhiên.

Sau khi hiểu sơ bộ vụ án, lại trao đổi đơn giản với Mộc Hân Nhiên, đối phương là người của công chúng, có ảnh hưởng nhất định, có người đóng vai ác, tự nhiên cũng có người đóng vai hiền.

Với sự sắp xếp của Hàn Bân, Trịnh Khải Hoàn khá hài lòng.

Sau sáu giờ tối, kẻ tình nghi vẫn chưa gọi điện, kết quả kiểm tra của đội kỹ thuật cũng chưa có.

Trịnh Khải Hoàn để Hàn Bân và những người khác về nhà, tối nay hắn, Điền Lệ và hai người trong đội kỹ thuật ở lại.

Nếu kẻ tình nghi gọi điện, cần có người có thể quyết định ở hiện trường, hoặc là Hàn Bân, hoặc là Trịnh Khải Hoàn.

……

Trong một chiếc xe SUV.

Tôn Hiểu Bằng lái xe, Hàn Bân ngồi ghế phụ, Triệu Minh và Lý Huy ngồi phía sau.

Lý Huy châm điếu thuốc, hút một hơi, hỏi: “Bân Tử, ngươi làm bút lục cho Lý Hán Tuyên hôm nay, có phát hiện gì không?”

“Theo lời hắn, hợp đồng của Mộc Hân Nhiên với Công ty Giải Trí Tân Kỷ Nguyên sắp hết hạn, nàng muốn thành lập công ty giải trí riêng.” Hàn Bân nói.

“Chà chà, Mộc Hân Nhiên mấy năm nay cũng nổi tiếng, bây giờ giải hợp đồng với công ty, chắc làm sếp giận lắm.” Lý Huy nói.

“Ta cũng nghĩ nàng và công ty quản lý có xung đột.” Hàn Bân nói.

“Vậy nàng và Lý Hán Tuyên rốt cuộc có quan hệ gì?” Lý Huy cười hỏi.

“Đó mới là điều ngươi muốn biết.” Hàn Bân khinh thường nói.

“Ha ha, ai cũng có lòng tò mò.”

“Muốn biết, tự đi xem bút lục.” Hàn Bân cười.

“Xì, không nói thì thôi, chuyện đó không đoán được sao.” Lý Huy hừ nói.

“Ta nghe nói một số phụ nữ giàu có thích nuôi trai trẻ, trong giới giải trí nhiều lắm.” Triệu Minh nháy mắt.

“Được rồi, càng nói càng nhảm.” Hàn Bân hừ một tiếng.

“Haiz, chuyện này mà mẹ ta biết, chắc buồn lắm.” Tôn Hiểu Bằng thở dài.

“Liên quan gì mẹ ngươi?” Hàn Bân buồn cười hỏi.

“Mẹ ta rất thích Mộc Hân Nhiên, xem phim của nàng, nói nàng là con dâu tốt, còn bảo ta tìm vợ như nàng.” Tôn Hiểu Bằng giải thích.

“Ta cũng có ấn tượng tốt với nàng, nghĩ nàng là người vợ tốt, ai ngờ…” Lý Huy nhún vai.

Những người có mặt, không ai xin chữ ký của Mộc Hân Nhiên, nguyên nhân công việc là phụ, chủ yếu là do Mộc Hân Nhiên thường đóng vai vợ hiền mẹ tốt, hình tượng thực tế lại khác xa…

Chương 330: Tiêu Đề 《Ẩn》

Sáng hôm sau, tám giờ.

Hàn Bân và mọi người đến văn phòng phân cục.

Trịnh Khải Hoàn cũng từ nhà Mộc Hân Nhiên về phân cục, Điền Lệ và đội kỹ thuật vẫn ở nhà Mộc Hân Nhiên.

Để tiết kiệm thời gian, mọi người vừa ăn sáng vừa tổng kết vụ án.

Hàn Bân đưa cho Trịnh Khải Hoàn một cốc sữa đậu nành nóng, hỏi: "Đội trưởng Trịnh, tối qua có chuyện gì không?"

Trịnh Khải Hoàn phẩy tay, uống một ngụm sữa đậu nành, từ từ nói: "Cả đêm yên ắng, ta và Điền Lệ còn thay phiên nghỉ một lúc."

"Kẻ tình nghi gọi điện tống tiền vào mười giờ sáng hôm trước, đã hai ngày không liên lạc với Mộc Hân Nhiên, không hợp lý lắm." Hàn Bân nói.

"Có thể do số tiền lớn, gom một triệu tiền mặt cần thời gian." Lý Huy đoán.

"Ta tò mò, tiền chuộc này sẽ giao thế nào." Triệu Minh nói.

"Theo ta, vẫn là làm ngôi sao kiếm tiền nhanh, nếu không cũng không bị nhắm đến." Tôn Hiểu Bằng nói.

Trịnh Khải Hoàn ăn nửa cái bánh quẩy, lót dạ, hỏi: "Đội kỹ thuật có tin gì không?"

“Trên đường đến ta ghé qua, Lỗ Văn đang bận trong phòng thí nghiệm, chắc sắp có kết quả.” Hàn Bân nói.

“Chồng Mộc Hân Nhiên hôm nay chắc sẽ đến, làm bút lục cho hắn.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Biết rồi.”

“Khi ta rời đi hôm qua, Mộc Hân Nhiên nhờ ta không nói chuyện của nàng và Lý Hán Tuyên cho chồng nàng biết.” Trịnh Khải Hoàn cười nói.

“Chỉ cần không liên quan đến vụ án, chuyện riêng của nàng, không ai quan tâm.” Hàn Bân cười.

Đội cảnh sát hình sự xử lý vụ án hình sự, không giải quyết mâu thuẫn gia đình.

Lúc đó có một vụ giết người qua mạng, chồng của người liên quan hỏi Điền Lệ vợ mình và kẻ tình nghi có quan hệ gì, Điền Lệ đáp lại, muốn biết thì về hỏi vợ mình.

Cách làm của Điền Lệ có vẻ không tình người, nhưng là lựa chọn đúng.

Điền Lệ hiểu vụ án, dù đồng cảm với người chồng, cũng không tiết lộ chút gì, đó là kỷ luật.

Cảnh sát hình sự và cảnh sát dân sự khác nhau, cần giữ đủ uy nghiêm, để răn đe tội phạm.

Cảnh sát và dân là một nhà dành cho cảnh sát dân sự, phục vụ dân là đúng.

Nếu cảnh sát hình sự cũng làm vậy, dân sẽ không có cảm giác an toàn.

Ăn xong, Trịnh Khải Hoàn về nhà ngủ.

Hàn Bân thu dọn thiết bị, chuẩn bị đưa người đến nhà Mộc Hân Nhiên thay Điền Lệ.

Vừa đến cửa văn phòng, gặp Lỗ Văn.

Lỗ Văn với đôi mắt thâm quầng, tay cầm tập tài liệu.

Hàn Bân quay lại văn phòng, mời Lỗ Văn ngồi ghế, hỏi: "Đêm qua thức trắng à?"

"Đúng vậy, ta chưa về nhà, chỉ ngủ trong ký túc xá hơn ba tiếng." Lỗ Văn ngáp.

"Vất vả rồi." Hàn Bân khách sáo: "Hiểu Bằng, rót cốc trà."

"Không cần, ta đưa báo cáo cho các ngươi, về ngủ chút, không uống trà lại tỉnh." Lỗ Văn cười khổ.

"Vậy tiết kiệm, đã kiểm tra xong những gì?"

"Mới có ba mục." Lỗ Văn nói, đưa báo cáo cho Hàn Bân.

Hàn Bân nhìn qua, một báo cáo giám định vật liệu, một báo cáo dna, và một báo cáo về điện thoại.

Lỗ Văn vẫn theo thói quen, giải thích đơn giản: "Đầu lọc thuốc trong gạt tàn trên ban công trùng khớp dna của Lý Hán Tuyên, là hắn hút thuốc."

"Hộp nhựa đựng chìa khóa dự phòng chỉ có dấu vân tay của Mộc Hân Nhiên, ba chìa khóa dự phòng không có dấu vân tay, nhưng ta kiểm tra kỹ, phát hiện chìa khóa cán xanh có dấu hiệu của sio2, al2o3, nhưng rất ít, mắt thường không thấy." Lỗ Văn nói.

"Hai chất này có ý nghĩa gì?" Lý Huy thắc mắc.

"Thành phần chính của silicat nhôm là sio2, al2o3." Lỗ Văn giải thích.

"Ta nói mắt kính, ngươi có thể nói gọn không, một lần là đủ." Lý Huy lườm một cái, như thể hắn biết silicat nhôm là gì.

"Silicat nhôm phong hóa trên bề mặt trái đất sẽ thành đất sét." Hàn Bân nói tiếp.

Lỗ Văn ngạc nhiên, giơ ngón cái: “Tổ trưởng Hàn, chuyên nghiệp ghê.”

“Tổ trưởng, chìa khóa có đất sét nghĩa là gì?” Tôn Hiểu Bằng không hiểu.

“Mực in chìa khóa chủ yếu là đất sét.” Hàn Bân đáp, phân tích tiếp:

“Chìa khóa không có dấu vân tay, thường là không ai chạm vào, hoặc là chạm vào khi đeo găng tay; nhưng trên chìa khóa có đất sét, ta nghĩ khả năng thứ hai lớn hơn, có người dùng mực in chìa khóa để làm chìa khóa giả.”

“Gần đây nhà Mộc Hân Nhiên chỉ có ba người, trừ nàng, chỉ có Lý Hà và Lý Hán Tuyên nghi ngờ.” Lý Huy nói.

“Chà chà, đây là manh mối quan trọng, người làm chìa khóa dù không phải chủ mưu, cũng là đồng phạm.” Triệu Minh cười.

Lỗ Văn ngắt lời, nói tiếp: “Còn một chuyện nữa, khi cố gắng khôi phục video, ta phát hiện điện thoại của Mộc Hân Nhiên có phần mềm ẩn, có thể nghe lén cuộc gọi.”

“Mộc Hân Nhiên đắc tội với ai, điện thoại cũng bị nghe lén.” Lý Huy nói.

“Có thể qua phần mềm này, tìm ip điện thoại nghe lén không?” Hàn Bân hỏi.

Lỗ Văn lắc đầu: “Ta không rành lắm, chỉ có thể nhờ người giỏi lập trình thử, có tìm được không cũng không chắc.”

“Còn nữa, đầu lọc thuốc ở hành lang chưa so khớp dna, video chưa khôi phục, có tin gì ta sẽ báo.”

“Vất vả rồi.” Hàn Bân nói.

“Đều là vì dân phục vụ.” Lỗ Văn đứng dậy, duỗi lưng: “Ngươi điều tra, ta ngủ chút.”

Tiễn Lỗ Văn xong, Hàn Bân suy nghĩ: “Chúng ta chia hai nhóm, ta và Lý Huy đến nhà Mộc Hân Nhiên, một là đợi kẻ tình nghi gọi, hai là làm bút lục cho chồng Mộc Hân Nhiên.”

Chương 331: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Triệu Minh, Hiểu Bằng, các ngươi đến tìm nơi làm chìa khóa gần nhà Mộc Hân Nhiên, xem có manh mối không.”

“Rõ.”

……

Nửa giờ sau, Hàn Bân và Lý Huy đến nhà Mộc Hân Nhiên.

Lý Hà đang bận trong bếp.

Mộc Hân Nhiên có vẻ vừa dậy, mặc đồ ngủ mỏng manh ngồi trong phòng khách ăn, mặt trang điểm.

Hàn Bân không sao, chân Mộc Hân Nhiên khá đẹp, nhưng tổng thể là phẳng.

Mùa hè nhiều người khoe chân, Hàn Bân không phải chưa thấy, sớm đã quen.

Nhưng Lý Huy lại khác, có chút ngại ngùng, ánh mắt lảng tránh, không dám nhìn Mộc Hân Nhiên.

Hàn Bân nhìn Mộc Hân Nhiên, nói đùa: “Mộc tiểu thư, ngài ăn mặc thế này, thật không coi chúng ta là người ngoài.”

“Có thể bật sưởi nên hơi nóng.” Mộc Hân Nhiên đáp: “Cảnh sát Hàn, hôm nay ta có thể ra ngoài không?”

“Có việc gì?” Kẻ tình nghi có thể gọi bất cứ lúc nào, Mộc Hân Nhiên ra ngoài, Hàn Bân cũng phải ra ngoài theo.

“Ah.” Mộc Hân Nhiên thở dài: “Hôm qua, kỹ thuật viên lấy điện thoại của ta, ta muốn mua cái mới, sẽ về ngay.”

“Hắn cho ngươi điện thoại dự phòng mà.” Hàn Bân nói.

“Điện thoại đó cũ quá, ta không dùng được.” Mộc Hân Nhiên nhún vai.

Nhắc đến điện thoại, Hàn Bân hỏi: “Điện thoại trước của ngươi mua ở đâu?”

Mộc Hân Nhiên nhớ lại: “Không mua, là người khác tặng.”

“Ai tặng?”

“Mã Bằng Khôn.”

“Tổng giám đốc Công ty Giải Trí Tân Kỷ Nguyên?”

“Đúng, Mã tổng.”

“Mã Bằng Khôn tại sao tặng ngươi điện thoại?” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Khi đó điện thoại Apple mới ra, Mã Bằng Khôn nói là phúc lợi, nghệ sĩ công ty mỗi người một cái.” Mộc Hân Nhiên nói, có chút nghi ngờ:

“Cảnh sát Hàn, có vấn đề gì không?”

Hàn Bân nhìn về phía bếp, nói nhỏ: “Chúng ta phát hiện trong điện thoại ngươi có phần mềm nghe lén.”

“Phần mềm nghe lén!” Mộc Hân Nhiên ngạc nhiên: “Vậy thì hành động của ta đều bị nghe lén.”

“Không đến mức đó, chỉ nghe lén cuộc gọi.” Hàn Bân nói.

“Chết tiệt, Mã Bằng Khôn làm chuyện ghê tởm này.” Mộc Hân Nhiên chửi.

“Ngươi làm sao biết là hắn?”

“Điện thoại hắn cho ta, ngoài hắn, còn ai?” Mộc Hân Nhiên nghiến răng nói.

“Có chứng cứ không?” Hàn Bân hỏi.

Điều tra phải có chứng cứ, dù Mã Bằng Khôn tặng điện thoại, cũng không chứng minh là hắn cài phần mềm nghe lén, chỉ cần ai từng tiếp xúc điện thoại đều có nghi ngờ.

“Không có.”

“Việc này, cảnh sát đang truy tìm qua kỹ thuật, tạm thời đừng làm Mã Bằng Khôn cảnh giác.” Hàn Bân nhắc nhở.

“Hiểu rồi.”

Hàn Bân chỉ về phía bếp: “Tạm thời cũng đừng nói với Lý Hà.”

“Hiểu.” Mộc Hân Nhiên gật đầu.

Lý Hà cũng là người của Công ty Giải Trí Tân Kỷ Nguyên.

Hàn Bân càng nghi ngờ Lý Hà, nhưng vì không có chứng cứ trực tiếp, chưa có hành động với nàng.

Nửa giờ sau, bên ngoài có tiếng mở cửa.

“Cạch…kẹt…” Tiếng cửa mở, một người đàn ông cao lớn bước vào.

Người đàn ông khá đẹp trai, cao, mặc đồ thể thao, đội mũ bóng chày đen, tay xách vali.

“Nhiên Nhiên.” Người đàn ông bước vào.

“Canh Dân.” Mộc Hân Nhiên đứng dậy, chạy nhanh ra cửa.

Người đàn ông ôm Mộc Hân Nhiên, quay một vòng: “Nhiên Nhiên, ta nhớ ngươi quá.”

“Canh Dân, ta cũng nhớ ngươi.” Mộc Hân Nhiên nghẹn ngào.

“Là lỗi của ta, khi ngươi cần ta nhất, ta lại không ở bên, đều tại ta.” Người đàn ông thương yêu nói.

“Canh Dân, không phải lỗi của ngươi, ngươi về là tốt rồi.”

……

Nhìn hành động của hai người, Hàn Bân sững sờ, không biết nói gì.

Theo phán đoán của Hàn Bân, người đàn ông này là chồng của Mộc Hân Nhiên.

Lý Huy kéo tay Hàn Bân: "Bân Tử, hai người này quan hệ tốt quá."

"Người ta là vợ chồng, kệ ngươi."

"Ha ha." Lý Huy cười, nói lảng: "Mũ của người này đẹp, chỉ màu…"

Hàn Bân không để ý, trực tiếp phớt lờ Lý Huy.

Thằng này đúng là mỏ nhọn.

Thói xấu, chắc suốt đời khó sửa.

Mộc Hân Nhiên âu yếm với chồng xong, chỉ vào Hàn Bân giới thiệu: "Canh Dân, đây là cảnh sát Hàn phụ trách vụ án của ta."

"Chào cảnh sát Hàn, ta là Triệu Canh Dân, chồng của Nhiên Nhiên."

"Chào ngươi."

"Cảm ơn ngươi, khi ta không ở đây đã chăm sóc Nhiên Nhiên." Triệu Canh Dân bắt tay Hàn Bân.

"Không tính là chăm sóc, là trách nhiệm."

"Cảnh sát Hàn, các ngươi bắt được kẻ tống tiền Nhiên Nhiên chưa?" Triệu Canh Dân hỏi.

"Chưa, mời ngươi về là để ngươi hỗ trợ điều tra."

"Ngươi nói, cần ta làm gì, không thành vấn đề." Triệu Canh Dân nói.

“Mời ngươi vào phòng làm việc làm bút lục.”

“Không thành vấn đề.” Triệu Canh Dân đồng ý.

“Canh Dân, uống trà đã.” Mộc Hân Nhiên vội rót trà đưa Triệu Canh Dân.

“Nhiên Nhiên, ngươi thật tốt.” Triệu Canh Dân cười.

“Ah…” Lý Huy thở dài, thấy có chút châm biếm.

Hắn luôn cảm thấy, mình độc thân nhiều năm, là chuyện đáng buồn.

Giờ thấy Triệu Canh Dân, Lý Huy cảm thấy cân bằng, người này đẹp trai, cao hơn mình, vẫn bị cắm sừng.

‘Đại lang, uống trà đã.’

……

Hai mươi phút sau.

Hàn Bân, Lý Huy, Triệu Canh Dân vào phòng làm việc.

Lý Huy mở máy ghi âm hành trình, Hàn Bân hỏi theo quy trình: “Họ tên, tuổi, nghề nghiệp…”

“Triệu Canh Dân, ba mươi tư tuổi, doanh nhân…”

“Triệu tiên sinh, ngươi gần đây có về Cầm Đảo không?” Hàn Bân hỏi.

Chương 332: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Không.”

“Chìa khóa nhà này, ngài có đưa ai dùng không?”

“Không thể, chìa khóa nhà, ta không thể đưa người ngoài.” Triệu Canh Dân lắc đầu.

“Ngài biết chuyện Bà Mộc bị quay lén khi nào?” Hàn Bân hỏi.

“Hôm qua ta mới biết.”

Triệu Canh Dân hít một hơi sâu, nắm chặt tay: “Ta suýt bị tức chết, kẻ nào làm chuyện đê hèn này, nếu ta biết sẽ không tha cho hắn!”

Hàn Bân quan sát Triệu Canh Dân, qua biểu cảm phân tích, cảm xúc tức giận của hắn là thật.

“Có vẻ, ngươi rất yêu Bà Mộc.” Hàn Bân luôn nghĩ, sự âu yếm vừa rồi có chút diễn xuất, nhưng nói đến việc Mộc Hân Nhiên bị quay lén, Triệu Canh Dân rất tức giận, rõ ràng là quan tâm.

Nếu Triệu Canh Dân thực sự yêu Mộc Hân Nhiên, thì tình yêu này khá nặng nề.

“Đúng, ta yêu Nhiên Nhiên, nàng là tình yêu của đời ta.” Triệu Canh Dân nói xong, khóe miệng phải hơi nhếch.

Đây là biểu hiện điển hình của sự khinh miệt.

Hàn Bân nhíu mày, sự quan tâm trước và sự khinh miệt sau, là hai thái độ hoàn toàn khác.

Nếu dùng phân tích của Hàn Bân để giải thích, Triệu Canh Dân rất quan tâm đến việc Mộc Hân Nhiên bị quay lén, và tức giận vì điều này, nhưng hắn không yêu Mộc Hân Nhiên, thậm chí còn chế giễu.

"Về việc Bà Mộc bị quay lén, ngươi có nghi ngờ ai không?" Hàn Bân hỏi.

"Haiz…"

Triệu Canh Dân thở dài, nhíu mày: "Giới giải trí là nơi danh lợi, người nào cũng có, ta sớm khuyên Nhiên Nhiên rời khỏi giới giải trí, ta nuôi nàng, nhưng nàng không nghe, nàng yêu diễn xuất, thích đóng vai, tiền chỉ là thứ yếu."

"Ngươi chưa trả lời câu hỏi của ta, có nghi ngờ ai không?"

"Ta là doanh nhân, không hiểu giới giải trí lắm, ngươi hỏi Nhiên Nhiên đi." Triệu Canh Dân lắc đầu.

Hàn Bân vẫn thắc mắc, nếu Triệu Canh Dân không yêu Mộc Hân Nhiên, tại sao lại quan tâm đến việc nàng bị quay lén?

Hai người này rốt cuộc quan hệ gì?

"Triệu tiên sinh, ngài kinh doanh gì?" Hàn Bân hỏi thăm dò.

"Bất động sản."

"Ngài đến Cầm Đảo bằng cách nào?" Hàn Bân hỏi.

"Biết chuyện này, ta lập tức bay đến, công việc, hợp đồng, hội nghị không quan trọng bằng Nhiên Nhiên nhà ta." Triệu Canh Dân nghiêm túc nói.

Hàn Bân sờ cằm, cảm thấy thái độ của Triệu Canh Dân hơi cố ý.

Lý Huy ngồi im, nhưng mắt luôn nhìn vào đầu Triệu Canh Dân.

Gần trưa, kẻ tình nghi vẫn chưa gọi điện.

Triệu Minh và Tôn Hiểu Bằng từ ngoài về.

Kẻ tình nghi có thể gọi bất cứ lúc nào, Hàn Bân không rời nhà Mộc Hân Nhiên, gọi đồ ăn ngoài trong phòng làm việc.

Đóng cửa phòng, bốn người ngồi quanh bàn trà, đội kỹ thuật ăn trong phòng khách, nếu kẻ tình nghi gọi, có thể giám sát ngay.

Hàn Bân gọi cơm sườn, ăn vài miếng, uống trà, nói nhỏ: "Điều tra thế nào?"

"Xung quanh nhà Mộc Hân Nhiên, chúng ta đã điều tra, không thấy manh mối." Triệu Minh nhai nói.

"Chiều tiếp tục." Hàn Bân nói.

Triệu Minh chỉ ra phòng làm việc: "Bân Ca, chúng ta có cần thẩm vấn Lý Hà?"

Hàn Bân lắc đầu: "Không có chứng cứ, nàng không nhận, 24 giờ thả hay không?"

"Ta đồng ý với Bân Tử, Lý Hán Tuyên nghi ngờ lớn hơn." Lý Huy nói.

"Lý do?"

"Cảm giác."

"Ta thấy ngươi ghen tị chứ gì." Hàn Bân đùa.

"Ha ha, ta cũng có bạn gái rồi."

“Gặp vài ngày đã xác định quan hệ, quá dễ dãi.” Hàn Bân ngạc nhiên.

“Ta học từ ngươi, ngươi khi xưa gặp Karina, ba ngày đã thành đôi.” Lý Huy hừ: “Chỉ cho quan trên đốt lửa, không cho dân đốt đèn.”

“Không giống, khi đó tình huống đặc biệt.” Hàn Bân nói.

“Ta xui thôi, không chừng Karina đã ở bên ta.” Lý Huy nhún vai.

“Đó không phải may mắn, chủ yếu là khí chất.” Hàn Bân cười.

“Xì.” Lý Huy bĩu môi.

“Karina là ai? Gái nước ngoài?” Triệu Minh tò mò.

Hàn Bân và Lý Huy đồng thanh: “Liên quan gì ngươi.”

Ăn xong, bốn người nghỉ ngơi một chút.

Hai giờ chiều, Trịnh Khải Hoàn cũng đến nhà Mộc Hân Nhiên.

Điền Lệ không đến, nếu không có gì, tối nay Điền Lệ trực.

Nàng ở đây thuận tiện hơn.

Trịnh Khải Hoàn đến, Hàn Bân không cần ở lại, dẫn Lý Huy, Triệu Minh, Tôn Hiểu Bằng ra ngoài điều tra.

Trong xe SUV, Triệu Minh lấy thuốc, đưa Hàn Bân một điếu: “Bân Ca, chiều điều tra chìa khóa?”

“Đúng, mở rộng phạm vi.” Hàn Bân nói.

“Xung quanh nhà Mộc Hân Nhiên, chúng ta đã điều tra, mở rộng hướng nào?” Tôn Hiểu Bằng hỏi.

“Triệu Minh, Hiểu Bằng, các ngươi đến khách sạn Lý Hà ở điều tra; ta và Lý Huy đến khách sạn Lý Hán Tuyên ở.” Hàn

Bân phân công.

“Rõ.”

……

Gần khách sạn Hilton.

Hàn Bân và Lý Huy đi dạo quanh khu vực khách sạn, vừa tìm chỗ làm chìa khóa, vừa xem qua các quảng cáo xung quanh.

Lý Huy ngẩng đầu nhìn khách sạn Hilton: “Ngươi nói xem Lý Hán Tuyên có thể được coi là sao hạng ba không?”

“Không.”

“Chậc chậc, ngay cả sao hạng ba cũng không tới, vậy mà ở khách sạn năm sao, đúng là tiền của ngôi sao dễ kiếm thật.” Lý Huy bĩu môi.

“Bây giờ ngươi muốn đổi nghề thì vẫn chưa muộn.” Hàn Bân cười.

“Thôi đi, ta không phải là loại đó.” Lý Huy lắc đầu.

Hai người đi thêm một lúc, bên tay phải có một cửa hàng làm chìa khóa, diện tích không lớn, chỉ khoảng mười mét vuông, ngoài làm chìa khóa còn bán khóa và sửa đồng hồ.

Cả hai bước tới cửa hàng, bên trong quầy có một người đàn ông ngồi, trông khoảng sáu mươi tuổi, đầu hói, hai bên vẫn còn nhiều tóc, đúng kiểu đầu Địa Trung Hải.

Chương 333: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chào ông.” Lý Huy chào.

Người đàn ông ngẩng đầu nhìn Hàn Bân và Lý Huy một cái: “Các ngươi sửa đồng hồ hay làm chìa khóa?”

“Ngài tên gì?” Hàn Bân hỏi ngược lại.

“Gọi ta là Lão Trương.”

“Trương đại gia, chúng ta muốn hỏi thăm một chút.” Lý Huy lịch sự nói.

“Ta đang bận, ngươi muốn hỏi thăm gì thì đi chỗ khác.” Lão Trương phẩy tay.

“Chúng ta là cảnh sát, muốn hỏi ngài một chút việc.” Lý Huy lấy thẻ cảnh sát ra.

Lão Trương ngẩn ra, bỏ công việc xuống nhìn hai người: “Các ngươi thật là cảnh sát?”

“Đã cho ngài xem thẻ cảnh sát rồi mà?”

“Cái đó nó nhận ta, ta không nhận nó.” Lão Trương bước ra từ quầy, hỏi: “Các ngươi có việc gì?”

“Gần đây có ai mang chìa khóa in mực đến nhờ ngài làm chìa không?” Hàn Bân hỏi.

“Ta làm nghề này, mỗi ngày có nhiều người đến làm chìa khóa.” Lão Trương nói.

“Chúng ta nói là dùng chìa khóa in mực để làm chìa.”

“Cái đó thật sự không nhiều.” Lão Trương nhớ lại một lúc: “Mấy hôm trước, hình như có một người mang in mực đến nhờ ta làm chìa.”

Lý Huy mở máy ghi âm hành trình: “Người mang in mực đến là nam hay nữ?”

“Thời gian lâu rồi, ta không nhớ rõ.”

“Ngài nghĩ kỹ lại xem.”

Lão Trương nhíu mày, suy nghĩ một lúc: “Chắc là nam.”

“Bao nhiêu tuổi?”

“Khá trẻ, ta không đoán được chính xác.”

“Ngài xem có phải là người trong ảnh này không?” Hàn Bân đưa một bức ảnh cho Lão Trương xem.

Lão Trương cầm ảnh, nhìn kỹ, nhíu mày: “Nhìn giống, nhưng ta không chắc.”

“Ngài nghĩ kỹ lại xem.” Lý Huy nói.

“Hôm đó hình như hắn đội mũ.” Lão Trương nói, che phần tóc trong ảnh của Lý Hán Tuyên, gật đầu: “Giống, chắc là hắn.”

“Ngài nhìn kỹ rồi chứ.”

“Không sai đâu.” Lão Trương nói.

“Ngươi có làm chìa cho hắn không?” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Có làm.”

Hàn Bân đưa thêm một bức ảnh: “Ngươi xem chìa này có giống chìa đã làm không?”

Lão Trương nhìn qua: “Đúng, chính là chìa này, người có thể không nhớ rõ, nhưng chìa này ta nhận ra ngay.”

“Người này có đồng bọn không?”

“Không thấy.”

“Hắn từ đâu đến, đi đâu?” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Ta không để ý.”

“Ngài có biết hắn đến làm chìa ngày nào không?”

“Không nhớ.”

“Ngài có sổ sách gì không, giúp chúng ta kiểm tra.” Hàn Bân nói.

“Tiệm này chỉ có một mình ta, làm gì có sổ sách, các ngươi tự kiểm tra đi, ta thật sự không nhớ.” Lão Trương tỏ vẻ khó chịu.

Hàn Bân lấy một tấm danh thiếp, đặt lên quầy: “Trương đại gia, đây là danh thiếp của ta, ngài nhớ ra gì thì gọi cho ta.”

“Ta già rồi, nhớ được những gì đã tốt rồi.” Lão Trương nói xong, quay sang hỏi: “Các ngươi có cần sửa đồng hồ hay làm chìa khóa không?”

“Tạm thời chưa cần.” Hàn Bân nói.

“Vậy các ngươi đi đi, ta còn phải làm việc.” Lão Trương phẩy tay, tỏ ý tiễn khách.

Ra khỏi tiệm, Lý Huy lộ vẻ phấn khởi: “Ta đã nói mà, thằng tiểu tử này không phải là thứ tốt.”

Hàn Bân lắc đầu cười: “Ngươi phấn khởi gì vậy.”

Lý Huy chỉ vào mắt mình: “Cáo già mấy cũng không thoát nổi thợ săn!”

“Bân Tử, chúng ta nhanh chóng xin lệnh bắt giữ đi.” Lý Huy đề nghị.

“Lệnh bắt dễ thôi, thu thập thêm camera xung quanh tiệm chìa khóa, có video Lý Hán Tuyên đến tiệm, cộng với lời khai

của Lão Trương, càng dễ buộc tội Lý Hán Tuyên.” Hàn Bân nói.

Tiệm làm chìa không có camera, Hàn Bân thu thập camera xung quanh rồi mang về phân cục.

Sau khi xin được lệnh khám xét, chuẩn bị bắt giữ Lý Hán Tuyên.

……

Trước cửa Đài truyền hình Cầm Đảo.

“Hán Tuyên Oppa ngươi đẹp trai nhất!”

“Hán Tuyên Oppa dễ thương nhất.”

“Hán Tuyên, Hán Tuyên ta yêu ngươi, như chuột yêu gạo, cắn ngươi từng miếng một.”

Một đám nữ fan giơ biểu ngữ và tên Lý Hán Tuyên, đứng dưới tòa nhà đài truyền hình hò hét.

Phải nói, fan của Lý Hán Tuyên đủ mọi lứa tuổi, từ dì bốn, năm mươi tuổi, đến thiếu nữ mười hai, mười ba tuổi đều hô vang tên hắn.

Hàn Bân, Lý Huy, Triệu Minh, Tôn Hiểu Bằng đứng bên, yên lặng quan sát.

“Đám fan này không phải thuê chứ?” Lý Huy đoán.

“Chắc không.” Hàn Bân nói.

“Tại sao?”

“Fan chuyên nghiệp thường là người lớn, thiếu nữ mười hai, mười ba tuổi còn đi học, là cục cưng của gia đình, sao cho làm việc này được, tám phần là trốn học ra đây.” Hàn Bân nói.

“Gan cũng lớn thật, mười hai, mười ba tuổi học cấp hai, quản lý nghiêm lắm, mà dám trốn học?” Lý Huy phản đối.

“Lý Hán Tuyên còn chưa phải sao hạng ba, sao lại có nhiều fan thế?” Triệu Minh không hiểu.

“Giới giải trí loạn lắm, có người là diễn viên, dựa vào diễn xuất mà sống, fan cũng chín chắn hơn; có người chỉ là ngôi sao, kiếm tiền nhờ fan.” Lý Huy nói.

“Lý Hán Tuyên chắc thuộc loại sau.” Triệu Minh lẩm bẩm.

“Mọi người chú ý, mục tiêu xuất hiện.” Hàn Bân nhắc.

“Bân Ca, chúng ta trực tiếp bắt người sao?” Triệu Minh hỏi.

“Ta và Lý Huy lên xe bảo mẫu cùng hắn, hai ngươi lái xe theo sau.” Hàn Bân phân công.

Dù gì Lý Hán Tuyên cũng là người của công chúng, fan làm ồn thì không tốt, đợi xe đi rồi mới bắt giữ.

“Chỉ hai người các ngươi có nguy hiểm không.” Triệu Minh lo lắng.

“Ngươi nghĩ gì vậy, tên tiểu tử đó, ta cho hắn ba lần cũng không phải đối thủ của ta.” Lý Huy khinh thường.

“Nếu Lý Hán Tuyên không hợp tác, chúng ta sẽ gọi chi viện.” Hàn Bân nói.

Chương 334: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hiểu rồi.”

……

Trong đám bảo vệ, Lý Hán Tuyên bước ra từ tòa nhà đài truyền hình.

“Hán Tuyên, Hán Tuyên ta yêu ngươi, như chuột yêu gạo, cắn ngươi từng miếng một.” Tiếng fan càng lớn.

“Cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người đến xem ta.” Lý Hán Tuyên vẫy tay chào fan.

“Hán Tuyên, trời lạnh rồi, mặc thêm áo, đừng để bị lạnh.” Một dì bốn mươi tuổi hô.

“Hán Tuyên Oppa, Saranghaeyo, ta muốn sinh con cho ngươi.” Một thiếu nữ mười ba, mười bốn tuổi hét.

“Hán Tuyên, ta có thể chụp hình cùng ngươi không?”

“Hán Tuyên, ký tên cho ta được không?”

Nhiều nữ fan xúm lại.

Không xa, xe bảo mẫu tới, Hàn Bân và Lý Huy đứng chờ bên xe.

Lý Hán Tuyên được bảo vệ dẫn đến xe bảo mẫu, thấy Hàn Bân và Lý Huy, lộ vẻ ngạc nhiên.

Hàn Bân và Lý Huy chen vào đám đông, một trái một phải giữ tay hắn lên xe, người ngoài tưởng hai người là vệ sĩ của hắn.

Đóng cửa xe, bên ngoài vẫn đông fan nhưng ồn ào đã giảm nhiều.

Trợ lý của Lý Hán Tuyên chỉ vào Hàn Bân và Lý Huy chất vấn: “Hai ngươi là ai, sao lại lên xe bảo mẫu?”

“Tiểu Cường, đây là bạn ta, ngươi thay tài xế lái xe.” Lý Hán Tuyên nói.

Trợ lý tên Tiểu Cường không biết chuyện gì, nhưng hiểu ý Lý Hán Tuyên, biết hắn không muốn tài xế nghe cuộc nói chuyện.

“Tuyên Tuyên, ta lái xe, có gì gọi ta.” Trợ lý Tiểu Cường nói rồi xuống xe.

“Cảnh sát Hàn, ngươi tìm ta có việc gì?” Lý Hán Tuyên hỏi.

“Bảo trợ lý ngươi lái xe đến Phân Cục Ngọc Hoa, chúng ta nói chuyện ở đó.” Hàn Bân nói.

“Cảnh sát Hàn, ta là người của công chúng, đến đồn cảnh sát sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của ta, ngài có gì muốn hỏi thì nói ở đây cũng được.” Lý Hán Tuyên nói.

“Lần này khác lần trước, chúng ta không phải hỏi chuyện mà là bắt giữ.” Hàn Bân nói.

“Bắt giữ!” Lý Hán Tuyên há hốc miệng: “Dựa vào cái gì!”

……

Mặc cho Lý Hán Tuyên không muốn, hắn vẫn bị đưa đến phòng thẩm vấn Phân Cục Ngọc Hoa.

Lý Huy mở máy ghi âm hành trình, Hàn Bân hỏi theo quy trình.

Lý Hán Tuyên mặt khó coi, trừng Hàn Bân: “Ta là ngôi sao, các ngươi không phân biệt trắng đen bắt ta vào đồn, biết

sẽ ảnh hưởng xấu đến sự nghiệp của ta thế nào không.”

“Ta tôn trọng sự nghiệp của ngươi, cũng muốn nghĩ cho ngươi, nên lần trước mới làm bút lục ở nhà Mộc Hân Nhiên, nhưng lần này là bắt giữ, ta phải làm đúng trách nhiệm cảnh sát.” Hàn Bân nghiêm túc nói.

“Các ngươi bắt giữ ta vì sao? Lúc làm bút lục ta đã nói rõ rồi, ta và chị Mộc là bạn tốt, sao ta có thể quay lén nàng.” Lý Hán Tuyên nói.

“Chúng ta bắt giữ ngươi để điều tra rõ ràng vụ án, trả lại sự trong sạch cho ngươi.” Hàn Bân nói.

“Lúc bị bắt vào, chắc chắn bị phóng viên chụp được, nói những lời này còn ý nghĩa gì.” Lý Hán Tuyên hừ một tiếng.

Hàn Bân mặt lạnh dần: “Vậy có nghĩa là, ngươi không muốn phối hợp với cảnh sát điều tra nữa?”

Lý Hán Tuyên giọng yếu đi vài phần: “Ta không nói không phối hợp, ta xe bảo mẫu lớn như vậy, các ngươi có thể lên xe bảo mẫu mà hỏi.”

“Rầm!” Lý Huy đập bàn quát:

“Lý Hán Tuyên, chỉnh lại thái độ của ngươi cho đúng, ngươi bây giờ bị nghi ngờ liên quan đến một vụ tống tiền, chỉ cần định tội ngươi, đừng nói đến việc đến sở cảnh sát, ngươi còn phải ngồi tù.”

“Ta oan uổng, các ngươi có bằng chứng gì nói ta liên quan đến vụ tống tiền.” Lý Hán Tuyên hét lên.

“Chúng ta có nhân chứng, thấy ngươi cầm chìa khóa in đậm sao chép một chiếc chìa khóa nhà Mộc Hân Nhiên, ngươi giải thích thế nào?”

“Không thể nào, ta ở Cầm Đảo chưa từng sao chép chìa khóa, chắc chắn có người hãm hại ta.” Lý Hán Tuyên tỏ vẻ

oan ức.

“Vậy ngươi nói xem, ai hãm hại ngươi?” Hàn Bân phản vấn.

“Cái đó ta làm sao biết được, không phải các ngươi cảnh sát điều tra sao? Hơn nữa ta là người nổi tiếng, ít ra ngoài, có việc cũng nhờ trợ lý xử lý, làm sao có thể tự đi sao chép chìa khóa.” Lý Hán Tuyên biện minh.

“Đi gặp Mộc Hân Nhiên ngươi sao không để trợ lý làm thay?” Lý Huy hừ lạnh.

“Đó là chuyện lớn, đi gặp chị Mộc là chuyện lớn, sao chép chìa khóa chỉ là chuyện nhỏ.” Lý Hán Tuyên nói.

Hàn Bân chỉnh lại: “Sao chép chìa khóa nhà mình là chuyện nhỏ, sao chép chìa khóa nhà người khác là chuyện lớn.”

Cuộc thẩm vấn kéo dài hơn một giờ.

Tám giờ tối, Hàn Bân và Lý Huy mới rời khỏi phòng thẩm vấn.

Lý Huy nhếch miệng: “Thằng nhóc này miệng cứng thật.”

“Đi xem Triệu Minh và Hiểu Bằng tra thế nào rồi, chỉ cần tra được hắn từng đến tiệm sao chép chìa khóa, cộng thêm lời khai của Lão Trương, Lý Hán Tuyên miệng cứng cũng vô ích.” Hàn Bân nói.

Hai người trở về văn phòng, Triệu Minh và Tôn Hiểu Bằng đang tra giám sát cùng ngẩng đầu lên.

“Bân Ca, thẩm vấn thế nào rồi?” Triệu Minh hỏi.

“Thằng nhóc không chịu khai, giám sát tra thế nào rồi?” Hàn Bân hỏi lại.

“Nhiều ngày giám sát, lại không biết thời gian chính xác, tra không dễ, vẫn chưa phát hiện bóng dáng Lý Hán Tuyên.” Triệu Minh vươn vai.

Hàn Bân nhìn đồng hồ, đã hơn bảy giờ tối: “Được rồi, mọi người cũng bận cả ngày, hôm nay đến đây thôi.”

…

Hàn Bân về đến nhà, đã là tám giờ tối.

Vừa bước vào cửa đã thấy bố mẹ ngồi trên sofa phòng khách ăn hạt dưa, xem TV, trong bếp truyền ra tiếng xào nấu.

Chương 335: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nhìn giày ở cửa: "Chú đang nấu cơm."

"Hôm nay hắn vui, nhất định muốn trổ tài." Vương Huệ Phương nói.

Hàn Bân rửa mặt xong, trở lại phòng khách: "Chú có chuyện vui gì sao?"

"Cứ để hắn tự nói với ngươi." Vương Huệ Phương nói.

Hàn Bân không hỏi nữa, mơ hồ đoán ra vài điều.

Một lát sau, tiếng Vương Khánh Thăng từ phòng ăn truyền ra: "Cơm đến rồi, cơm đến rồi."

Ba người Hàn Bân bước vào phòng ăn, trên bàn bày biện đầy thức ăn phong phú, Vương Khánh Thăng bưng một khay sắt từ bếp đi ra, đặt khay giữa bàn: "Món chính hôm nay, tôm hùm hấp tỏi, thử món mới học của ta."

"Chà, con tôm hùm này to thật, chú phát tài rồi sao?" Hàn Bân cười nói.

"Chỉ là tôm hùm thường thôi, sau này chú phát tài lớn, mời các ngươi ăn tôm hùm Úc." Vương Khánh Thăng cười nói.

Hàn Vệ Đông nhăn mũi: "Thơm, món tôm hùm này ngon thật, phải uống một chén mới được."

"Đương nhiên, tay nghề của ta khỏi phải bàn." Vương Khánh Thăng đập ngực.

Bốn người ngồi quanh bàn ăn, vừa ăn tôm hùm vừa uống chút rượu, trông rất hưởng thụ.

“Chú, bức tranh đó ngươi nhận rồi sao?” Hàn Bân đoán.

“Không chỉ nhận, hôm nay ta đã bán rồi.” Vương Khánh Thăng nói.

“Thảo nào.”

“Ta đã gửi ngươi một bao lì xì, ngươi không thấy sao?” Vương Khánh Thăng hỏi.

“Hôm nay bận rộn, nào có thời gian.” Hàn Bân nhún vai.

“Lần này nhận được bức tranh, ngươi giúp rất nhiều, gửi ngươi bao lì xì coi như chút tâm ý của chú.” Vương Khánh Thăng nói.

“Chú, ngươi gửi ta bao nhiêu?” Hàn Bân cười hỏi.

“Ngươi tự xem đi.”

Hàn Bân lấy điện thoại ra, mở app và nhìn, ngây người: “Một số không, hai số không, ba số không, bốn số không!”

“Chú, ngươi gửi ta bao lì xì lớn như vậy!” Hàn Bân ngạc nhiên.

“Gửi ngươi thì nhận đi, lần này ta kiếm được khá nhiều, không thiếu ngươi phần đó.” Vương Khánh Thăng hào sảng nói.

“Ta chỉ đi một chuyến, nhìn bức tranh, chẳng làm gì khác, một vạn là quá nhiều rồi.” Hàn Bân nói.

“Ngành đồ cổ này, đừng nói đi một chuyến, nhìn một bức tranh, đôi khi nhìn thêm một lần, nói thêm một câu đều có thể tạo ra khác biệt, nếu không phải ngươi nhìn ra nguồn gốc hai câu thơ đó, ta chưa chắc dám nhận bức tranh này.”

“Chú ngươi đã cho thì nhận đi, sau này có việc gì không rõ, ngươi giúp chú một tay, gia đình không cần phân biệt rạch ròi như vậy.” Vương Huệ Phương nói.

Nghe mẹ nói vậy, Hàn Bân cũng không khách sáo, cất điện thoại, tiếp tục ăn tôm hùm.

“Chú, nếu mỗi tháng ngươi có vài vụ như vậy, ta cũng không làm cảnh sát nữa, theo ngươi làm thôi.” Hàn Bân cười nói.

“Ngươi chỉ biết mơ đẹp, đừng nói mỗi tháng vài vụ, gặp được một hai khách hàng đáng tin đã tốt lắm rồi.” Vương Khánh Thăng lắc đầu, nếu có nhiều khách hàng đáng tin như vậy, hắn không phát tài mới lạ.

Hàn Bân cười, thi thoảng giúp chú một tay, kiếm thêm chút đỉnh, cũng khá tốt.

Ăn xong tôm hùm, uống chút rượu, Hàn Bân ngủ một giấc ngon lành.

Hôm sau dậy, tinh thần sảng khoái đến phân cục Ngọc Hoa.

Bảy giờ sáng, nhóm hai người cùng nhau đến nhà ăn, tự nhiên ngồi cùng bàn.

Ngoài đội viên nhóm hai, Trịnh Khải Hoàn cũng có mặt.

Tối qua, ngoài đội kỹ thuật, chỉ có Điền Lệ ở nhà Mộc Hân Nhiên.

Trịnh Khải Hoàn uống một ngụm cháo tám bảo, hỏi: “Bân Tử, ngươi đã liên hệ với Điền Lệ chưa?”

“Liên hệ rồi, nghi phạm vẫn chưa gọi điện, không có động tĩnh gì.” Hàn Bân nhíu mày.

“Ăn xong, ngươi tiếp tục điều tra, ta dẫn đội kỹ thuật thay ca với Điền Lệ.” Trịnh Khải Hoàn nói.

Hàn Bân gật đầu, suy nghĩ: "Kẻ tống tiền gọi điện ngày bảy, hôm nay đã mười, vẫn chưa có động tĩnh gì, ta cảm thấy có gì đó không đúng."

"Đúng vậy, ta cũng nghĩ đến chuyện này, thường tống tiền không kéo dài, kẻ tống tiền cũng không kiên nhẫn như vậy." Trịnh Khải Hoàn nói.

"Có thể nghi phạm đã biết chuyện báo cảnh sát, nên mới không có động tĩnh gì." Triệu Minh đoán.

"Đúng là có khả năng này." Hàn Bân nói.

"Không phải có khả năng, tám phần là vậy, chúng ta đã lấy lời khai của Lý Hán Tuyên, giờ lại bắt hắn, đồng bọn của hắn làm sao không biết?" Lý Huy hừ lạnh.

"Được rồi, đừng đoán mò, ăn xong thì điều tra." Trịnh Khải Hoàn ra lệnh.

…

Sau bữa sáng, Trịnh Khải Hoàn đến nhà Mộc Hân Nhiên.

Hàn Bân bốn người ở lại văn phòng tra giám sát, muốn Lý Hán Tuyên nhận tội, phải có thêm bằng chứng.

Có Hàn Bân gia nhập, tốc độ xem video giám sát nhanh hơn nhiều, hắn một mình có thể bằng ba người khác.

Tuy nhiên, trong video giám sát, Hàn Bân cũng không thấy bóng dáng Lý Hán Tuyên.

Hàn Bân thậm chí nghi ngờ, liệu có góc chết giám sát để Lý Hán Tuyên lợi dụng.

"Bân Tử, ta phát hiện điều gì đó." Lý Huy gọi.

"Có chuyện gì?"

"Ngươi tự đến xem đi." Mặt Lý Huy có chút kỳ lạ.

Triệu Minh ngồi cạnh Lý Huy, ghé đầu nhìn màn hình: "Không có Lý Hán Tuyên."

"Thật sự không có Lý Hán Tuyên, nhưng trong giám sát ta thấy nghi phạm khác." Lý Huy chỉ vào màn hình.

Hàn Bân nhìn qua, cũng nhíu mày: "Lý Hà!"

"Trời, thật sự là Lý Hà, sao nàng lại xuất hiện gần tiệm sao chép chìa khóa? Là tình cờ sao?" Triệu Minh ngạc nhiên.

Hàn Bân lắc đầu: "Làm gì có nhiều tình cờ như vậy."

"Tiệm sao chép chìa khóa này gần khách sạn Lý Hán Tuyên ở, nhưng cách khách sạn Lý Hà ở khá xa, nếu nàng là nghi phạm, tại sao lại đi xa như vậy sao chép chìa khóa?" Tôn Hiểu Bằng không hiểu.

Chương 336: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Có thể Trương Lão Đầu nói dối, cố ý vu oan cho Lý Hán Tuyên?"

Hàn Bân suy nghĩ một lát, ra lệnh: "Tiếp tục tra, xem còn giám sát nào thấy Lý Hà không."

Dựa vào thời gian Lý Hà xuất hiện, tìm kiếm trong các video giám sát khác.

"Bân Ca, camera này cũng thấy bóng dáng Lý Hà, theo thời gian và hướng phán đoán, có lẽ là lúc nàng rời đi." Triệu Minh nói.

"Hai camera cách nhau bao xa?"

"Hai camera cách nhau không đến năm mươi mét, thời gian giám sát chênh lệch mười lăm phút."

"Xem ra, Lý Hà từng đến tiệm sao chép chìa khóa, có thể Trương Lão Đầu đã nói dối." Hàn Bân phân tích.

"Chết tiệt, gặp hắn, ta một câu gọi là Trương Đại Gia, ai ngờ lão già này lại giở trò." Lý Huy khinh bỉ.

"Thế này, chúng ta chia thành hai đường, Triệu Minh và Hiểu Bằng đến ngân hàng, tra xem Lý Hà và Trương Lão Đầu có giao dịch tiền bạc không; ta và Lý Huy sẽ đưa Trương Lão Đầu đến sở cảnh sát hỏi cung." Hàn Bân sắp xếp.

"Còn Lý Hà? Hắn rất có thể là nghi phạm chụp lén."

"Ta sẽ gọi Trịnh đội, bảo hắn giám sát Lý Hà; đợi Trương Lão Đầu khai xong, chúng ta sẽ bắt nàng." Hàn Bân không

muốn xảy ra sự cố nữa.

…

Một giờ sau, Hàn Bân và Lý Huy lại đến gần khách sạn Hilton.

Lúc này, Trương Lão Đầu đang ngồi trong cửa hàng sửa đồng hồ, miệng còn hát.

“Tiểu nương tử xinh xắn, khuôn mặt trắng trẻo, eo thon, đôi tay khéo léo…”

Trương Lão Đầu hát say sưa, Hàn Bân và Lý Huy bước vào cửa hàng.

Trương Lão Đầu thấy hai người, tay run một chút: “Các ngươi lại đến, sửa đồng hồ, hay sao chép chìa khóa?”

“Không phải, chúng ta muốn mời ngươi về sở cảnh sát hỗ trợ điều tra.” Hàn Bân nói.

“Ta bận rộn, đâu có thời gian, có gì thì hỏi ở đây đi.” Trương Lão Đầu nói.

“Đây là lệnh bắt giữ, mời ngươi về sở cảnh sát làm biên bản.”

“Các ngươi làm gì vậy, tại sao bắt ta, có biết như vậy ảnh hưởng đến việc kinh doanh của ta không?” Trương Lão Đầu chất vấn.

“Chúng ta cũng làm việc theo luật, mong ngươi phối hợp.” Hàn Bân nghiêm mặt.

“Ta già rồi, có thể phối hợp gì, ta còn phải kiếm tiền nuôi gia đình, các ngươi tìm người khác mà phối hợp.” Trương Lão Đầu nói.

Hàn Bân đưa còng tay ra: “Ngươi không phối hợp, chúng ta chỉ có thể làm việc theo công vụ.”

“Các ngươi muốn làm gì, ta già rồi, ngươi còn định dùng vũ lực, ta sức khỏe kém, không chịu nổi đâu.” Lão Trương đứng dậy, lùi lại một bước.

“Ngươi tự đi, hoặc đeo còng tay bị chúng ta bắt đi, chọn đi?”

“Các ngươi không thể làm vậy, đây đều là hàng xóm, nếu các ngươi bắt ta đi, sau này ai còn đến cửa hàng ta sao chép chìa khóa, sửa đồng hồ.” Lão Trương giận dữ.

“Vậy ngươi phối hợp chúng ta đến sở, chỉ cần loại trừ ngươi khỏi nghi vấn, tự nhiên sẽ thả ngươi về.” Lý Huy nói.

“Ta trong sạch, tại sao phải đến sở cảnh sát?” Lão Trương bất mãn.

“Ngươi đã trong sạch, có gì phải sợ, đi thôi.” Hàn Bân lắc lắc còng tay.

Lão Trương do dự, biết không thoát được, hừ lạnh: “Đi thì đi, ta không chỉ đi, còn muốn gặp lãnh đạo các ngươi, hỏi xem các ngươi cảnh sát là phục vụ nhân dân, hay là ức hiếp nhân dân.”

Hàn Bân không thèm để ý, trách nhiệm cảnh sát hình sự là bắt tội phạm, không phải ngành dịch vụ.

Lão già này lớn tuổi, chưa từng bị xã hội trừng phạt, hay nghĩ lớn tuổi không ai trị được hắn.

Hàn Bân cũng không phải người vô tình, thấy hắn lớn tuổi, miệng tuy than phiền nhưng cũng coi như hợp tác, không còng tay hắn.

…

Phân Cục Ngọc Hoa, phòng thẩm vấn.

Lão Trương ngồi trên ghế thẩm vấn, quan sát xung quanh, mặt lộ vẻ bất an.

Lý Huy bật máy ghi hình, Hàn Bân hỏi thói quen: "Tên họ, tuổi…"

"Trương Kinh Hoa, 61 tuổi…"

"Trương Kinh Hoa, biết tại sao chúng ta bắt ngươi không?" Hàn Bân hỏi.

"Không biết."

Hàn Bân đưa ra một bức ảnh giám sát của Lý Hà, đặt lên bàn: "Ngươi nhận ra người này không?"

Trương Kinh Hoa nhìn một cái, cúi đầu nhìn tay mình: "Không nhận ra."

"Chúng ta đã kiểm tra giám sát, nàng đã đến cửa hàng của ngươi."

"Người đến cửa hàng ta nhiều, ta làm sao nhớ rõ." Trương Kinh Hoa hừ lạnh.

"Ngươi có biết làm chứng giả là phạm tội không?"

"Ta làm chứng giả gì, ngươi có bằng chứng gì nói vậy?" Trương Kinh Hoa không phục.

"Chứng cứ tự nhiên có, nhưng ta nể ngươi lớn tuổi, muốn cho ngươi cơ hội lập công giảm án, ngươi đừng không biết tốt xấu." Hàn Bân nói.

"Lão phu ăn muối nhiều hơn ngươi ăn cơm, tuổi này đủ làm cha ngươi… không cần ngươi dạy." Trương Kinh Hoa cứng cổ, nhưng câu sau không dám nói ra.

Mặt Hàn Bân lạnh đi, nhìn ra được, Trương Lão Đầu cũng là kẻ không chịu thiệt, đến phòng thẩm vấn còn dám giở trò già.

Theo Hàn Bân, không phải người già trở nên xấu, mà là kẻ xấu trở nên già.

“Vậy có nghĩa là, ngươi không muốn phối hợp với cảnh sát điều tra, không chịu nhận tội?” Hàn Bân hỏi.

“Ta không có tội, ngươi bảo ta nhận tội gì?” Trương Kinh Hoa nói.

“Ta hỏi lại ngươi, có nhận ra Lý Hà không?”

“Không nhận.”

“Ngươi và nàng có giao dịch tiền bạc không?”

“Không có.”

Hàn Bân cười lạnh, khi bắt Trương Kinh Hoa trở về phân cục, cũng nhận được cuộc gọi từ Triệu Minh, họ đến ngân hàng điều tra, phát hiện tài khoản Lý Hà và Trương Kinh Hoa có giao dịch lớn.

Chương 337: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Lý Hà đã khai, nói ngươi nhận tiền của nàng mới vu oan cho Lý Hán Tuyên, đồng thời để giảm án, nàng đã quyết định ra mặt chỉ chứng ngươi." Hàn Bân nói.

"Không thể nào!" Trương Kinh Hoa hét lên.

"Nếu không phải nàng tự khai, làm sao chúng ta biết được?" Hàn Bân phản vấn.

"Trương Lão Đầu, khai báo thành khẩn hưởng khoan hồng, chống đối nghiêm trị, ngay cả Lý Hà cũng đã khai, ngươi chống đối cũng vô ích, chỉ làm tăng án phạt của mình, hiểu không?" Lý Huy hừ lạnh.

"Sao lại thế này, nàng đâu có nói vậy, hôm qua còn tốt mà." Trương Kinh Hoa lẩm bẩm.

"Trương Kinh Hoa, có câu lá rụng về cội, ngươi đã sáu mươi mấy tuổi, nếu bị xử án mười năm tám năm, chưa chắc ra khỏi tù, không chỉ làm mất mặt tổ tiên, còn làm con cháu mất mặt, đáng không?" Hàn Bân khuyên nhủ.

"Ta muốn gặp Lý Hà, ta muốn gặp nữ nhân thối tha đó." Trương Kinh Hoa đập ghế.

"Ngươi gặp nàng không được, nhưng khi nàng chỉ chứng tội phạm, chắc chắn sẽ gặp ngươi." Hàn Bân cười nói.

"Hừ, nàng dựa vào gì chỉ chứng ta, là nàng trả tiền nhờ ta làm chứng giả, còn nói cảnh sát chưa chắc điều tra ra, dù điều

tra ra cũng qua loa được, giờ nàng lại khai ta, thật không phải thứ gì!" Trương Kinh Hoa mắng.

"Nàng trả ngươi bao nhiêu làm chứng giả?" Hàn Bân hỏi.

"Nàng đưa trước hai vạn, nói nếu cảnh sát tìm đến, ta chịu giúp qua loa, sẽ đưa thêm ba vạn, nữ nhân thối tha đó nói không giữ lời."

"Nàng tìm ngươi khi nào?" Hàn Bân hỏi tiếp.

"Ta giờ khai ra có được tính lập công, giảm án không?" Trương Kinh Hoa hỏi lại.

"Chỉ cần ngươi khai có ích, có thể cân nhắc." Hàn Bân đáp.

Trương Kinh Hoa do dự: "Nữ nhân đó đến cửa hàng ta sáng ngày mùng năm tháng mười, dùng chìa khóa in đậm sao chép một chìa khóa, rồi đưa ảnh chụp của cậu trai đó, nhờ ta làm chứng giả, ban đầu ta không muốn, nhưng kiếm tiền không dễ, không sợ ngươi cười, ta làm cả năm cũng không để dành được mấy ngàn, ta đồng ý."

Hàn Bân chỉ vào ảnh giám sát của Lý Hà: "Nhìn kỹ, có phải nàng không?"

"Đúng, là nàng." Trương Kinh Hoa khẳng định.

Hàn Bân và Lý Huy nhìn nhau, xem ra Mộc Hân Nhiên bị chụp lén, thật không oan.

Nhà Mộc Hân Nhiên.

Trịnh Khải Hoàn, Triệu Canh Dân, Mộc Hân Nhiên ngồi trên sofa, Lý Hà bưng một ấm cà phê đi đến, rót cho ba người.

Trịnh Khải Hoàn uống một ngụm cà phê, nhíu mày: "Đắng quá."

"Để giữ dáng, ta thường uống cà phê đen, Lý Hà, lấy sữa và đường đi." Mộc Hân Nhiên nói.

“Không cần, ta uống nước là được.” Trịnh Khải Hoàn xua tay.

“Đội trưởng Trịnh, vụ án điều tra thế nào rồi?” Triệu Canh Dân hỏi.

“Tổ trưởng Hàn đang điều tra, tin rằng sớm sẽ có kết quả.” Trịnh Khải Hoàn đáp qua loa.

“Hừ, làm loại chuyện thất đức này, hoặc là kẻ biến thái, hoặc là kẻ mất lương tâm.” Triệu Canh Dân hừ lạnh.

Trịnh Khải Hoàn không trả lời, quay sang hỏi Mộc Hân Nhiên: “Mộc tiểu thư, đã ba ngày từ ngày bảy tháng mười, kẻ tống tiền vẫn chưa gọi điện, ngươi thấy thế nào?”

“Chuyện này ta làm sao biết?” Mộc Hân Nhiên lắc đầu, hỏi ngược lại: “Đội trưởng Trịnh, ngài có kinh nghiệm hơn ta, ngài nghĩ thế nào?”

“Cốc cốc…” Lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa.

“Đến rồi.” Lý Hà đáp, đi ra mở cửa.

Cửa mở, bốn người đàn ông bước vào, dẫn đầu là tổ trưởng nhóm hai, Hàn Bân.

“Tổ trưởng Hàn.” Lý Hà chào.

“Tổ trưởng Hàn đến rồi, mời vào.” Mộc Hân Nhiên nói.

Hàn Bân nhìn quanh phòng, ánh mắt dừng lại trên người Lý Hà: “Lý Hà, chúng ta đến tìm ngươi.”

“Tổ trưởng Hàn, ngài tìm ta làm gì?” Lý Hà lùi lại một bước.

Hàn Bân lấy ảnh Trương Kinh Hoa ra hỏi: “Ngươi nhận ra người này không?”

Lý Hà lắc đầu: “Không nhận ra.”

“Hắn đã khai, ngươi trả tiền hắn để vu oan cho Lý Hán Tuyên.” Hàn Bân lạnh lùng nói.

Mặt Lý Hà biến sắc, lùi lại hai bước tựa vào tường.

“Tổ trưởng Hàn, chuyện gì vậy?” Mộc Hân Nhiên thắc mắc.

“Lý Hà, ngươi nói hay để ta nói?” Hàn Bân hỏi ngược lại.

“Ta không biết nói gì, ta không biết.” Lý Hà lắc đầu.

“Nói xem, ngươi sao chép chìa khóa nhà Mộc tiểu thư, lại hối lộ thợ sao chép vu oan cho Lý Hán Tuyên.” Hàn Bân nói.

“Ta không có, ta oan uổng.” Lý Hà cúi đầu.

“Chúng ta có giám sát, có nhân chứng, có giao dịch chuyển khoản, ngươi không thoát được đâu.” Hàn Bân hừ lạnh.

“Ta, sao lại, ta…” Lý Hà lẩm bẩm.

“Lý Hà, ngươi phản bội ta, ta tin tưởng ngươi, cho ngươi làm trợ lý, ngươi sao có thể làm chuyện này?” Mộc Hân Nhiên giận dữ.

Lý Hà từ từ ngồi xuống đất, tay ôm mặt, khóc nức nở.

“Ngươi còn khóc, nhà chúng ta đối xử tốt với ngươi, ngươi không có lương tâm.” Triệu Canh Dân mắng.

“Lý Hà, ta luôn coi ngươi là chị em, ngươi làm ta thất vọng quá!” Mộc Hân Nhiên trách.

“Được rồi, các ngươi kiềm chế, chúng ta đưa nàng về sở thẩm vấn.” Hàn Bân nói.

“Tổ trưởng Hàn, xin đợi chút, ta muốn nói với Lý Hà vài lời.” Mộc Hân Nhiên nói.

“Ngươi nói đi.”

Mộc Hân Nhiên hít sâu, bước đến bên Lý Hà, kéo nàng đứng dậy: “Lý Hà, nhìn ta, ta có chuyện muốn nói.”

Lý Hà nghẹn ngào: “Còn gì để nói.”

“Ta luôn coi ngươi là chị em, rất tin tưởng ngươi, coi ngươi là chị em tốt nhất, tại sao, ta muốn biết tại sao?” Mộc Hân Nhiên nói.

Chương 338: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Hà cười khẩy: "Ngươi không cần giả bộ, ta chỉ là trợ lý, có tư cách gì làm chị em của ngươi."

"Không, ta chưa bao giờ coi ngươi là người ngoài, luôn coi ngươi là chị em." Mộc Hân Nhiên nghẹn ngào, tỏ vẻ đau lòng.

"Hừ, đừng diễn nữa Mộc Hân Nhiên, ta nhỏ hơn ngươi, không làm chị ngươi, trong mắt ngươi ta chỉ là người hầu, làm sao là chị em." Lý Hà hừ lạnh.

"Ta chưa bao giờ coi ngươi là người hầu, trong lòng ta, ngươi là chị em." Mộc Hân Nhiên nói.

"Mộc Hân Nhiên, ngươi vỗ ngực nói, ngươi kiếm bao nhiêu mỗi năm, ta kiếm bao nhiêu, thu nhập của ngươi gấp trăm lần ta, có chị em như vậy không?" Lý Hà hỏi ngược.

"Lý Hà, không phải mọi chuyện đều có thể đo bằng tiền, ngươi làm trợ lý cho người khác, chưa chắc kiếm được nhiều hơn bây giờ." Mộc Hân Nhiên nói.

"Ta biết ý ngươi, ngươi muốn nói, ta chỉ là người hầu, không theo ngươi, một tháng không kiếm nổi mười ngàn, ta thừa nhận, có thể vậy, nhưng…" Lý Hà mặt phức tạp, hét lên:

"Người đi lên nước chảy xuống, ta mỗi ngày thấy nhiều bí mật, những bí mật này chỉ cần ta nói ra, kiếm được nhiều hơn cả đời, bí mật của ngươi nhiều hơn tiền ngươi cho."

"Ta biết, trước đây ta không suy nghĩ thấu đáo, sau này ta sẽ bù đắp cho ngươi." Mộc Hân Nhiên vội gật đầu.

“Muộn rồi, giờ nói gì cũng muộn.” Lý Hà thở dài.

“Chưa muộn, vẫn chưa muộn, ngươi trả lại video chụp lén, ngươi biết, nó rất quan trọng với ta.” Mộc Hân Nhiên nói.

“Ta đưa video cho ngươi, ngươi trả ta bao nhiêu?” Lý Hà cười hỏi.

“Ngươi muốn bao nhiêu, ta đều trả.” Mộc Hân Nhiên nói.

“Hai triệu.”

“Không vấn đề, ta trả, ta trả.” Mộc Hân Nhiên vội nói, số tiền này với nàng chỉ là muối bỏ biển.

“Đúng, với ngươi không vấn đề, hai triệu chỉ là phí xuất hiện một ngày, nhưng ta mười năm cũng không kiếm nổi.” Lý Hà tự giễu.

“Chỉ cần ngươi trả lại video chụp lén, ta không chỉ trả ngươi một khoản lớn, còn nhờ cảnh sát xử lý nhẹ cho ngươi, xin ngươi.” Mộc Hân Nhiên nói.

“Ngươi sớm làm gì rồi.” Lý Hà lắc đầu: “Video không ở chỗ ta, ta không kiếm được tiền của ngươi, tội danh của ta cũng không nặng như ngươi nghĩ, không cần ngươi xin tha.”

“Ngươi nói gì, video không ở chỗ ngươi?” Mộc Hân Nhiên chất vấn.

“Gần đây, có người gọi điện cho ta, nói chỉ cần giúp một việc, sẽ trả hai triệu, đó là hai triệu.” Lý Hà cảm thán, nói tiếp: “Chuyện rất đơn giản, chỉ cần ta lấy một chìa khóa nhà các ngươi, đặt vào góc cầu thang.”

“Là cầu thang tầng này?” Hàn Bân hỏi.

“Đúng, ta chỉ làm việc này, chụp lén, tống tiền, ta không biết, không liên quan.” Lý Hà nói.

Theo nàng, pháp luật trong nước chưa hoàn thiện, tội trộm chìa khóa chưa chắc đã thành lập, bản thân sẽ không chịu trách nhiệm nặng.

Vì hai triệu, đáng giá!

Hàn Bân không tin lời nàng: "Ngươi dám nói chưa bao giờ tiết lộ hành tung của Mộc Hân Nhiên? Chỉ cần ngươi tiết lộ hành tung của nàng, chính là đồng phạm."

Lý Hà đảo mắt: "Ta chỉ nói lịch trình hàng ngày của mình, không nói của Mộc Hân Nhiên."

"Ngươi nói vô nghĩa, ngươi là trợ lý của Mộc Hân Nhiên, lịch trình của ngươi khác gì của nàng?" Lý Huy hừ lạnh.

"Không liên quan đến ta, ta nói chuyện của mình, không phạm pháp." Lý Hà nói.

Hàn Bân cười lạnh: "Ngươi coi chúng ta là kẻ ngốc, hay coi thẩm phán là kẻ ngốc, đây là Cầm Đảo!"

Hàn Bân không nói nhiều, lập tức còng tay, bắt về Phân Cục Ngọc Hoa.

Đưa về phân cục, Lý Huy và Triệu Minh thẩm vấn Lý Hà.

Hàn Bân ở lại văn phòng, hiện có vật chứng, có chứng cứ, Lý Hà khai báo chỉ là thời gian, hắn không cần làm mọi việc.

Trưa, Tôn Hiểu Bằng từ nhà ăn mang về vài phần ăn.

Hàn Bân đang chuẩn bị gọi Lý Huy và Triệu Minh ăn cơm, thì hai người này tự quay về.

Hàn Bân cười: "Các ngươi mũi thính thật, cơm vừa mang về đã ngửi thấy."

"Bân Ca, chúng ta về không phải vì ăn, mà vì cái này." Triệu Minh giơ tập tài liệu.

"Lấy được lời khai của Lý Hà?" Hàn Bân hỏi.

“Phải, chỉ riêng tội cản trở công vụ đã đủ cho nàng ngồi tù, tài khoản của nàng cũng bị đóng băng, tiếp tục chống đối không có ích gì.” Triệu Minh nói.

Mọi người ngồi quanh bàn ăn, bốn người năm món ăn.

Hàn Bân quan tâm tiến triển vụ án, hỏi: “Nói lời khai của Lý Hà.”

“Gần đây, có người gọi điện nhờ Lý Hà giúp một việc, xong sẽ trả hai triệu, ban đầu Lý Hà không đồng ý, nhưng sau không cưỡng lại được, đồng ý giúp, yêu cầu rất đơn giản, chỉ cần cung cấp một chìa khóa nhà Mộc Hân Nhiên, đồng thời cung cấp hành tung của Mộc Hân Nhiên.” Lý Huy nói.

“Lý Hà đã gặp người đó chưa?”

“Chưa, chỉ có số điện thoại.”

“Ăn xong, Lý Huy, Hiểu Bằng tra xem chủ số điện thoại đó là ai, ta đi xin lệnh bắt.” Hàn Bân nói.

“Tổ trưởng, ta làm gì?”

“Ngươi cùng Điền Lệ đến ngân hàng tra tài khoản của chủ số điện thoại và Lý Hà.”

“Vâng.”

…

Ba giờ chiều, Khu dân cư Vạn Tân Thế Kỷ.

Tòa nhà số 8, căn 1702.

Lúc này, cửa căn hộ mở, một nhóm công nhân đang chuyển đồ đạc.

Một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi đứng trước cửa chỉ đạo: “Chậm thôi, cái bàn này bằng kính, đừng làm vỡ.”

“Ti vi để vào sâu một chút, phòng khách lớn vậy, sao ngươi đặt sát tường.”

Chương 339: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Máy giặt đừng để vào nhà vệ sinh, ban công có ống nước, chuyển ra ban công."

Một người đàn ông mặc đồ thường, xách cặp từ thang máy bước ra, đến cửa căn 1702, cười hỏi: "Vợ, bên trong sắp xếp xong chưa?"

"Lộn xộn cả, đặt tạm vị trí, lát nữa sắp xếp lại." Người phụ nữ đáp, hỏi ngược: "Xong rồi à? Trên xe không bỏ sót gì chứ."

"Yên tâm, ta kiểm tra rồi, xong hết." Người đàn ông nói.

"Vậy ngươi đừng đứng đó, vào trong bảo công nhân sắp xếp lại, lát nữa người dọn vệ sinh đến." Người phụ nữ nói.

"Rõ, bà xã đại nhân." Người đàn ông cười nuông chiều.

Bận rộn hơn nửa giờ, trong nhà sắp xếp xong.

Công nhân rời đi, hai vợ chồng ngồi phịch xuống sofa.

"Mệt chết ta, chuyển nhà không dễ." Người phụ nữ thở dài.

"Vợ, uống chút nước." Người đàn ông đưa chai nước khoáng.

Người phụ nữ nhận, uống một ngụm: "Đi đóng cửa lại."

"Ngươi nói người dọn vệ sinh đến mà?" Người đàn ông hỏi.

"Bọn công nhân đó không chắc chắn, chưa biết lúc nào đến." Người phụ nữ hừ lạnh.

"Phải." Người đàn ông đáp, bước ra cửa.

Khi hắn chuẩn bị đóng cửa, vài người đàn ông chặn ở cửa, dẫn đầu là người khoảng hai mươi tuổi, mặt nghiêm nghị, dáng cao ráo, hỏi: "Ngươi là Khương Nhĩ Khang?"

"Ngươi là ai?" Người đàn ông hỏi ngược.

"Ta là cảnh sát." Hàn Bân đưa thẻ cảnh sát.

"Các ngươi có chuyện gì?"

"Ngươi là Khương Nhĩ Khang?" Hàn Bân hỏi lại.

"Phải." Người đàn ông gật đầu.

"Chúng ta nghi ngờ ngươi liên quan đến một vụ án hình sự, mời ngươi về điều tra." Hàn Bân nói.

"Án hình sự, sao có thể? Các ngươi nhầm rồi." Khương Nhĩ Khang nói.

"Mời ngươi đi theo." Lý Huy nói.

"Cảnh sát không thể bắt người tùy tiện, các ngươi dựa vào gì nói chồng ta phạm tội?" Người phụ nữ ngồi trên sofa đứng dậy, chất vấn.

"Ngươi là ai?"

"Ta là vợ hắn, Quách Giai Huệ."

"Khương Nhĩ Khang, ngươi phạm tội gì, ngươi rõ nhất, có cần chúng ta nói trước mặt vợ ngươi không?" Hàn Bân hỏi ngược.

"Cảnh sát, ta không biết các ngươi nói gì?" Khương Nhĩ Khang hỏi ngược.

"Còn cứng miệng, Lý Hà ngươi biết không?"

"Biết."

"Quan hệ gì?"

“Ta là fan của Mộc Hân Nhiên, rất thích Mộc Hân Nhiên, Lý Hà là trợ lý của Mộc Hân Nhiên, ta thường nhờ Lý Hà hỏi thăm về Mộc Hân Nhiên.” Khương Nhĩ Khang nói.

“Ngươi đã nhận, vậy đi theo chúng ta.”

“Các ngươi thuộc đồn cảnh sát nào?” Quách Giai Huệ hỏi.

“Chúng ta là đội cảnh sát hình sự phân cục Ngọc Hoa.”

“Cảnh sát hình sự!” Khương Nhĩ Khang ngạc nhiên.

“Chồng ta phạm tội gì, sao đội cảnh sát hình sự bắt người?” Quách Giai Huệ hỏi.

Hàn Bân không nói nhiều, nói thẳng: “Khương Nhĩ Khang bị nghi ngờ chụp lén, tống tiền, số tiền rất lớn, chúng ta bắt giữ theo luật.”

“Cảnh sát, chắc có hiểu lầm, ta chưa từng tống tiền ai.” Khương Nhĩ Khang nói.

Hàn Bân hừ lạnh: “Đây là lệnh khám xét!”

Nhóm hai người bắt đầu khám xét.

Thấy vậy, Khương Nhĩ Khang và Quách Giai Huệ nhìn nhau.

Sau đó, Khương Nhĩ Khang hít sâu: “Cảnh sát, ta muốn tự thú.”

Hàn Bân nhìn hắn: “Giờ muốn tự thú, vừa rồi không phải còn thấy oan sao?”

“Ta phạm một số sai lầm, nhưng chưa đến mức cảnh sát hình sự điều tra, nghe ngươi là cảnh sát hình sự, ta hoảng sợ.” Khương Nhĩ Khang nói.

“Ngươi nói xem, phạm sai lầm gì.” Hàn Bân hỏi lại.

“Sai lầm lớn nhất, quá thích Mộc Hân Nhiên.” Khương Nhĩ Khang thở dài, cúi đầu nói: “Ta không nên chụp lén nàng.”

“Sao chụp lén?”

“Ta mua chuộc Lý Hà, nhờ nàng cung cấp chìa khóa, rồi lắp camera trong nhà Mộc Hân Nhiên, ngài muốn giam, phạt tiền, ta nhận.” Khương Nhĩ Khang nói.

“Giam? Phạt tiền? Ngươi nói nghe dễ nhỉ, tội tống tiền lớn thế nào?” Hàn Bân hỏi.

“Cảnh sát, ngài nhầm rồi, ta chưa từng tống tiền ai.” Khương Nhĩ Khang nói.

“Vậy ngươi chỉ nhận chụp lén, không nhận tống tiền?”

“Phải, ta không tống tiền.”

“Ngươi vì chụp lén Mộc Hân Nhiên, không tiếc trả Lý Hà hai triệu, mục đích là gì?”

“Ta thích Mộc Hân Nhiên, muốn hiểu thêm về nàng.” Khương Nhĩ Khang nói.

“Ngươi nghĩ cảnh sát sẽ tin sao?” Hàn Bân hỏi.

“Cảnh sát, ta nói thật, ta chưa từng tống tiền Mộc Hân Nhiên.” Khương Nhĩ Khang nói.

“Các ngươi cảnh sát nói chồng ta tống tiền Mộc Hân Nhiên, có bằng chứng không?” Quách Giai Huệ hỏi.

Theo lời khai của Mộc Hân Nhiên, nàng nhận được cuộc gọi tống tiền vào ngày bảy tháng mười, từ đó không nhận được cuộc gọi nào nữa.

Không có cuộc gọi tống tiền, cảnh sát không có ghi âm, không có bằng chứng trực tiếp chứng minh Khương Nhĩ Khang tống tiền.

Điều này làm Hàn Bân nghi ngờ, theo vụ tống tiền thông thường, kẻ tống tiền không thể ba ngày không gọi điện.

“Bân Ca, tìm thấy một chìa khóa, nghi ngờ là của nhà Mộc Hân Nhiên.” Triệu Minh nói.

Hàn Bân đeo găng tay, nhận chìa khóa, hỏi: “Khương Nhĩ Khang, ngươi giải thích sao?”

“Là chìa khóa nhà Mộc Hân Nhiên.” Khương Nhĩ Khang thẳng thắn.

“Ngươi còn nói thản nhiên.” Triệu Minh hừ lạnh.

“Dù ngươi chụp lén hay tống tiền đều là tội, đi theo chúng ta.” Hàn Bân nói.

“Đợi đã, chuyện chụp lén nhỏ, không cần cảnh sát hình sự điều tra, dù bắt chồng ta điều tra, cũng là việc của đồn cảnh sát.” Quách Giai Huệ ngăn cản.

Chương 340: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chồng ngươi lắp camera trong phòng ngủ người ta, chụp lén đời tư, ngươi còn thấy có lý?” Triệu Minh hỏi.

“Ai cũng phạm sai lầm, biết sai sửa là được, ngươi chưa nghe sao?” Quách Giai Huệ không chịu thua.

“Hắn phạm tội gì, còn cần điều tra, không cần ngươi dạy chúng ta làm việc.” Hàn Bân nói: “Còng tay hắn, mang đi.”

“Vợ, ta theo cảnh sát, ngươi ở nhà.” Khương Nhĩ Khang nói.

“Đừng lo, ta sẽ nhờ luật sư, ngươi sớm được thả.” Quách Giai Huệ an ủi.

“Cảm ơn vợ.”

“Chồng, ta yêu ngươi.” Quách Giai Huệ hôn má Khương Nhĩ Khang.

“Ta cũng vậy.” Khương Nhĩ Khang ôm nàng.

Hành động của đôi vợ chồng này rất bất thường, Hàn Bân nghi ngờ Quách Giai Huệ liên quan đến vụ án: “Bà Quách, mời ngươi về sở cảnh sát làm biên bản.”

“Vụ án không liên quan đến ta, ta không có thời gian.” Quách Giai Huệ nói.

“Cảnh sát, chụp lén là do ta, không liên quan đến vợ ta.” Khương Nhĩ Khang đứng chắn trước Quách Giai Huệ.

“Bân Tử, khám xét xong rồi.” Lý Huy nói.

“Rút lui.”

…

Một giờ sau.

Phân Cục Ngọc Hoa, văn phòng nhóm hai.

Khương Nhĩ Khang đã bị đưa về phân cục, nhưng Hàn Bân chưa thẩm vấn ngay, mà triệu tập mọi người đến văn phòng, tổng hợp manh mối.

Ngoài Hàn Bân, Lý Huy, Triệu Minh, còn có Điền Lệ và Tôn Hiểu Bằng cũng về văn phòng.

Hàn Bân nhìn Điền Lệ, giới thiệu: “Khương Nhĩ Khang đã bị bắt, hắn chỉ nhận chụp lén, không nhận tống tiền.”

“Chúng ta tra tài khoản của Khương Nhĩ Khang và Lý Hà, Khương Nhĩ Khang đã chuyển hai triệu cho Lý Hà, tiêu nhiều tiền chỉ để chụp lén, ta không tin.” Điền Lệ nói.

“Ta cũng thấy vụ này kỳ lạ, vấn đề là thiếu chứng cứ.” Hàn Bân nói.

“Ta thấy Quách Giai Huệ cũng có vấn đề, phụ nữ bình thường nghe chồng chụp lén, chắc chắn cảm thấy xấu hổ, thất vọng, có thể trước mặt cảnh sát sẽ trách chồng, Quách Giai Huệ lại rất bình tĩnh, còn bênh chồng, ta thấy chuyện này không đơn giản.” Lý Huy nói.

“Quách Giai Huệ rất có thể cũng là đồng phạm.” Triệu Minh nói.

“Chứng cứ, chúng ta thiếu chứng cứ.” Điền Lệ nói: “Sao chứng minh Khương Nhĩ Khang có hành vi tống tiền, sao chứng minh Quách Giai Huệ liên quan đến vụ án?”

“Ta sắp xếp lại nhiệm vụ.” Hàn Bân suy nghĩ, nói:

“Triệu Minh và Hiểu Bằng, tra tài chính của vợ chồng Khương Nhĩ Khang, xem hai triệu đó từ đâu ra, họ đang chuyển nhà, tra căn nhà đó.”

“Vâng.”

“Điền Lệ, ngươi đến nhà Mộc Hân Nhiên, làm biên bản, nhờ nàng cung cấp chứng cứ tống tiền của Khương Nhĩ Khang.”

…

Hàn Bân cầm tách trà cùng Lý Huy vào phòng thẩm vấn.

Vừa vào cửa, Khương Nhĩ Khang liền gật đầu chào: “Hai vị cảnh sát khỏe.”

“Vụ ngươi làm nhức đầu thật.” Lý Huy hừ lạnh.

“Ta muốn phối hợp điều tra, muốn lập công giảm án.” Khương Nhĩ Khang nói.

Hàn Bân ngồi xuống, hỏi thói quen: “Ngươi nói xem, phạm tội gì.”

“Ta không nên chụp lén người khác, ta sai.”

Hàn Bân gõ bàn: “Sao chụp lén Mộc Hân Nhiên.”

“Thích nàng, muốn hiểu thêm về nàng.” Khương Nhĩ Khang nói.

“Ngươi thích người ta đặc biệt thật, lắp camera trong phòng ngủ.” Lý Huy hừ lạnh.

“Ta là đàn ông, không biết sao nữa, xúc động lắp vào phòng ngủ.” Khương Nhĩ Khang cười ngượng.

“Ngươi trả Lý Hà hai triệu cũng xúc động?” Hàn Bân hỏi.

“Không thế, chuyện không xong.”

“Trả hai triệu chỉ để làm việc này, ngươi thấy đáng sao”

“Đáng.”

“Ngươi có gọi điện tống tiền Mộc Hân Nhiên không?”

“Ta có gọi, nhưng không phải tống tiền.” Khương Nhĩ Khang nói.

“Ngươi nói nội dung cuộc gọi.”

“Haiz…” Khương Nhĩ Khang thở dài: “Ta rất thích kiểu người hiền thê lương mẫu, xem phim Mộc Hân Nhiên đóng, đều là loại vai này, ta rất thích nàng, không ngại nói, ngoài vợ ta, nàng là người ta thích nhất.”

“Ngươi kết hôn rồi, nói thế không xấu hổ sao.” Lý Huy hừ lạnh.

“Ta không làm gì có lỗi với vợ, chỉ muốn xem nàng nhiều hơn.” Khương Nhĩ Khang sụt sịt, cảm thán: “Ta không ngờ Mộc Hân Nhiên là kẻ hai mặt, thấy nàng và cậu trai đó như vậy, ta rất tức giận, thật sự rất tức giận.”

“Rồi ngươi tống tiền nàng?”

“Ta không tống tiền, chỉ thấy nàng không xứng làm hiền thê lương mẫu, thấy nàng lừa người, không nên đóng loại vai này, ta gọi điện bảo nàng không đóng loại phim đó nữa, tốt nhất đi du học, suy ngẫm hành vi lừa đảo những năm qua, nâng cao đạo đức, làm người bên ngoài như bên trong.” Khương Nhĩ Khang nói.

“Nếu nàng không đồng ý?”

“Đó chỉ là đề nghị, ta không nghĩ nhiều.”

“Nhưng Mộc Hân Nhiên báo án, nói ngươi gửi video, đòi một triệu tống tiền.” Hàn Bân nói.

Khương Nhĩ Khang nhún vai: “Ta không, ta không ngốc, chụp lén chỉ giam vài ngày, tống tiền một triệu là tội lớn, vợ ta

xinh đẹp thế, ta không muốn nàng ở nhà một mình.”

“Ngươi thấy Mộc Hân Nhiên vu oan ngươi?” Hàn Bân hỏi.

“Chắc vậy.”

“Ngươi có quen nàng không? Tại sao nàng vu oan ngươi?”

“Nếu nàng không nói dối, chỉ là vụ chụp lén bình thường, đồn cảnh sát xử lý, các ngươi nghĩ đồn cảnh sát bắt được ta?” Khương Nhĩ Khang hỏi ngược.

Hàn Bân nhíu mày, mặt khó coi.

Khương Nhĩ Khang nói dối?

Hay Mộc Hân Nhiên nói dối?

Hoặc cả hai đều không nói thật?

Cả hai đang che giấu gì!

Cuộc thẩm vấn kéo dài hơn một giờ.

Khương Nhĩ Khang vẫn chỉ nhận chụp lén, không nhận tống tiền.

Chương 341: Tiêu Đề 《Ẩn》

Về việc Lý Hà vu oan Lý Hán Tuyên, Khương Nhĩ Khang nói không biết.

Nếu chỉ dựa vào tội chụp lén, Khương Nhĩ Khang nhiều nhất bị giam mười ngày nửa tháng.

Về văn phòng, mọi người cũng lần lượt trở về.

Trịnh Khải Hoàn cầm cốc giữ nhiệt, nhìn mọi người: "Nói xem, điều tra vụ án thế nào rồi?"

"Khương Nhĩ Khang chỉ nhận chụp lén, không nhận tống tiền." Hàn Bân nói.

"Ta lại làm biên bản cho Mộc Hân Nhiên, nàng không có chứng cứ chứng minh Khương Nhĩ Khang tống tiền một triệu, chỉ thúc giục cảnh sát lấy lại video giám sát của nàng." Điền Lệ nói.

"Vậy nghĩa là, không loại trừ khả năng Mộc Hân Nhiên nói dối?" Hàn Bân hỏi.

"Khi các ngươi thẩm vấn Khương Nhĩ Khang, ta và Điền Lệ lại thẩm vấn Lý Hà, nàng cũng không biết Khương Nhĩ Khang có tống tiền không." Trịnh Khải Hoàn nói.

"Tài chính của Khương Nhĩ Khang điều tra thế nào?"

"Theo điều tra, hiện Khương Nhĩ Khang và Quách Giai Huệ không có việc làm chính thức, bố mẹ hai bên đều là công nhân, điều kiện bình thường, nhưng gần đây Quách Giai Huệ

vừa mua căn nhà, chính là căn nhà chúng ta bắt Khương Nhĩ Khang.” Triệu Minh nói.

“Vậy nghĩa là, Khương Nhĩ Khang gần đây có một khoản tiền lớn.” Hàn Bân phân tích, hỏi: “Có thể có người trả tiền, nhờ Khương Nhĩ Khang chụp lén Mộc Hân Nhiên.”

“Động cơ là gì?”

“Mộc Hân Nhiên là người của công chúng, nếu những ảnh này bị phát tán, sự nghiệp của nàng có thể bị hủy hoại.” Điền Lệ nói.

“Vậy nghĩa là Mộc Hân Nhiên đắc tội ai, có người cố ý hãm hại.” Lý Huy nói.

“Hai triệu Lý Hà, mua nhà hai ba triệu, chi năm triệu để hủy danh tiếng một người, làm chuyện tổn hại không lợi ích, có ích gì?” Điền Lệ nói.

“Chỉ có người trong cuộc mới biết lý do thật sự.”

“Cốc cốc…” Lúc này, có tiếng gõ cửa.

“Mời vào.”

Tiểu Lưu đứng ở cửa: “Đội trưởng Trịnh, vợ Khương Nhĩ Khang và luật sư đến.”

“Ở đâu?”

“Tiếp tân.”

“Biết rồi, ta đến ngay.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Khốn thật, Quách Giai Huệ thật biết gây chuyện.” Lý Huy chửi.

“Bân Tử, ra ngoài xem.” Trịnh Khải Hoàn nói.

Rồi, Hàn Bân và Trịnh Khải Hoàn ra khỏi văn phòng, đi đến sảnh tiếp tân, thấy bóng người quen thuộc, là Quách Giai

Huệ, bên cạnh là người đàn ông mặc vest.

“Cảnh sát Hàn, lại gặp.” Quách Giai Huệ chào.

“Bà Quách, ngươi đến có việc gì?”

“Ta muốn gặp chồng ta.”

“Xin lỗi, vẫn trong giai đoạn điều tra, theo quy định, người nhà không được gặp nghi phạm.” Hàn Bân nói.

“Cảnh sát, ta là luật sư của Khương Nhĩ Khang, ta muốn gặp hắn, được không?” Người đàn ông mặc vest cười nói.

“Được.” Hàn Bân đáp, quay sang Quách Giai Huệ: “Bà Quách, chồng ngươi vừa đến sở cảnh sát, cần thiết gọi luật sư gấp vậy sao?”

“Ta xem nhiều phim cảnh sát, sợ chồng ta chịu thiệt, nhờ luật sư để yên tâm, chồng ta nếu bị đối xử bất công, cũng có người lên tiếng cho chúng ta.” Quách Giai Huệ cười, nhìn luật sư:

“Đúng không, luật sư Tống.”

“Đúng, là luật sư của Khương Nhĩ Khang, ta đảm bảo an toàn của hắn.”

“Haha.” Hàn Bân cười lạnh, lời Quách Giai Huệ rõ ràng là nói cho hắn nghe.

Thậm chí có chút đe dọa.

Trịnh Khải Hoàn vỗ vai Hàn Bân: “Ngươi đi làm việc, để ta lo.”

“Vâng.” Hàn Bân đáp, quay đi.

“Này, đừng đi.” Quách Giai Huệ gọi.

“Bà Quách, ta là phó đội trưởng đội cảnh sát hình sự, Trịnh Khải Hoàn, có gì nói với ta.”

“Vậy còn được.”

…

Về văn phòng, Hàn Bân tức giận, vụ án này từ đầu không suôn sẻ.

Không phải vụ án khó, mà từ người báo án, nạn nhân đến nghi phạm, dường như đều cố ý giấu chuyện, không nói thật với cảnh sát.

“Bân Tử, Quách Giai Huệ đến làm gì?” Lý Huy hỏi.

“Còn làm gì, nàng nhờ luật sư bảo vệ chồng.” Hàn Bân nói.

“Giờ làm gì?”

“Điện thoại và máy tính thu từ Khương Nhĩ Khang gửi đội kỹ thuật chưa?”

“Gửi rồi.” Lý Huy nói.

“Điền Lệ, ngươi đến tìm Trịnh đội, giúp đối phó Quách Giai Huệ.”

“Vâng.”

“Mọi người tan làm.” Hàn Bân nói.

“Hôm nay không tra tiếp?” Triệu Minh ngạc nhiên.

“Hôm nay về sớm, mai tra tiếp.” Hàn Bân nói.

…

Một chiếc xe QQ màu đỏ.

Lý Huy nhìn Hàn Bân bên cạnh, lần đầu thấy Hàn Bân không để tâm vụ án.

“Bân Tử, hôm nay tan làm sớm, không giống ngươi.” Lý Huy nói.

Hàn Bân lắc đầu: “Không phải ta thay đổi, mà vụ này khác.”

“Khác gì?” Lý Huy hỏi.

“Trước đây, chúng ta điều tra án lớn, không ai dám chịu tội thay; nhưng vụ này khác, vụ nhỏ, nhưng lợi ích lớn, Lý Hà chỉ trộm chìa khóa, đã được hai triệu.” Hàn Bân nhíu mày, nói:

“Ta phân tích, Khương Nhĩ Khang cũng bị sai khiến, lợi ích nhiều hơn, ít nhất hơn Lý Hà, mà tội chụp lén nhẹ, nhiều nhất giam mười ngày nửa tháng, nếu là ngươi, ngươi làm sao?”

“Ngươi nói, Khương Nhĩ Khang chịu tội thay.” Lý Huy nói.

“Hiện tại khả năng này rất lớn.” Hàn Bân nói.

“Mộc Hân Nhiên đắc tội ai, có người bỏ tiền ra hại nàng!” Lý Huy cảm thán.

“Mộc Hân Nhiên cũng không phải người tốt, nàng giấu chuyện với cảnh sát, thậm chí có thể báo án giả.” Hàn Bân hừ lạnh.

“Ngươi nghi tống tiền là giả?” Lý Huy ngạc nhiên.

“Khương Nhĩ Khang bỏ công sức chụp lén, không thể chỉ vì sở thích, ta thấy tống tiền có khả năng, nhưng nội dung tống tiền không phải tiền, có thể bị Mộc Hân Nhiên giấu.” Hàn Bân đoán.

Chương 342: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Nếu Mộc Hân Nhiên không muốn cảnh sát biết, tại sao báo án?” Lý Huy hỏi.

“Nàng có thể muốn dùng cảnh sát bắt kẻ chủ mưu, chỉ tiếc đối phương cắt đuôi.” Hàn Bân phân tích.

“Phải, nếu chỉ giam mười ngày nửa tháng, có người trả vài triệu, ta cũng chịu tội thay.” Lý Huy lẩm bẩm.

…

Cửa Phân Cục Ngọc Hoa.

Quách Giai Huệ và luật sư Tống ra khỏi sở cảnh sát.

Quách Giai Huệ cười: “Luật sư Tống, cảm ơn ngài, không có ngài, ta không biết tình hình chồng ta.”

“Bà Quách khách sáo, đây là việc ta nên làm, Khương tiên sinh có việc gì, ngài cứ gọi ta.” Luật sư Tống nói.

“Hôm nay ngài ra mặt, ta tin đám nam nhân thối đó không dám làm bậy, ta yên tâm, tối nay ngủ ngon.” Quách Giai Huệ nói.

“Yên tâm, chụp lén không phải chuyện lớn, xử lý ổn thỏa, sớm ra thôi.” Luật sư Tống cười.

“Nếu chồng ta nhận tội tốt, giam bao lâu?”

“Chưa phát tán video?”

“Chưa.”

“Luật pháp quy định, nhìn trộm, chụp lén, nghe lén, phát tán đời tư người khác, giam dưới năm ngày hoặc phạt dưới năm trăm tệ; nghiêm trọng, giam từ năm đến mười ngày, có thể phạt dưới năm trăm tệ.” Luật sư Tống nói, phân tích:

“Tình hình Khương tiên sinh phức tạp hơn, nhưng ta sẽ cố gắng giảm nhẹ, trong mười ngày ra ngoài.”

“Nghe ngài nói, ta yên tâm.” Quách Giai Huệ trước đó cũng hiểu, nhưng không phải người chuyên nghiệp.

“Bà Quách, muộn rồi, gặp sau.”

“Được.”

Hai người chào nhau, luật sư Tống lái xe đi.

Quách Giai Huệ gọi xe về nhà.

Nhà mới chưa dọn xong, Khương Nhĩ Khang bị bắt, Quách Giai Huệ không có tâm trạng, về nhà cũ.

Nhà cũ là nhà thuê, chỗ khá hẻo lánh, xuống xe còn phải đi qua ngõ nhỏ mới đến khu dân cư.

Ngõ hẹp, khó quay xe, taxi dừng trên đường chính.

Quách Giai Huệ xuống taxi, đi vào ngõ.

Ngõ tối, đường không bằng phẳng, Quách Giai Huệ nhăn mặt: “Hai ngày nữa, dọn xong nhà mới, không ở nơi rách nát này nữa.”

“U u…” Đột nhiên, một chiếc xe van dừng lại.

Ba người đàn ông đội tất trên đầu, không rõ mặt, như sói đói nhào tới Quách Giai Huệ.

Quách Giai Huệ không kịp kêu cứu, bị kéo vào xe van, phóng đi trong ngõ…

Sáng hôm sau.

Phân Cục Ngọc Hoa, văn phòng nhóm hai.

Hàn Bân rót cà phê, vừa uống vừa đọc tin tức.

Khi có vụ án, Hàn Bân hiếm khi nhàn rỗi, nhưng vụ này khác, một câu để miêu tả là ăn không ngon bỏ thì tiếc.

Mọi người làm việc, xử lý công việc của mình.

"Lộp cộp…"

Tiếng bước chân vang lên, Trịnh Khải Hoàn vào văn phòng.

"Trịnh đội." Mọi người chào.

Trịnh Khải Hoàn gật đầu, nhìn quanh, dừng lại ở Hàn Bân: "Ngươi nhàn thật, hôm qua ta đối phó Quách Giai Huệ và luật sư Tống, về văn phòng thấy không còn ai."

"Trịnh đội, mời ngồi." Hàn Bân cười.

"Đừng đùa nữa, vụ này ngươi định kết sao?" Trịnh Khải Hoàn hỏi.

"Khương Nhĩ Khang nhận chụp lén, không nhận tống tiền, Mộc Hân Nhiên không có chứng cứ, chúng ta không đủ chứng cứ kết tội Khương Nhĩ Khang." Hàn Bân nói.

"Ta biết, ta hỏi ngươi kết án thế nào?" Trịnh Khải Hoàn hỏi lại.

"Ta muốn làm thêm biên bản cho Mộc Hân Nhiên, tiếp tục thu thập chứng cứ, nếu không đủ chứng cứ, chỉ có thể theo suy đoán nghi ngờ." Hàn Bân nói.

Trịnh Khải Hoàn nghĩ: "Ngươi thấy, Khương Nhĩ Khang có tống tiền không?"

"Có, nếu không Khương Nhĩ Khang không phí công chụp lén, nhưng nội dung tống tiền, ta thấy Mộc Hân Nhiên chưa nói thật." Hàn Bân nói.

“Nếu có, không cần biết nội dung tống tiền, Khương Nhĩ Khang đều có tội.” Triệu Minh nói.

“Chưa chắc, theo luật, tội tống tiền phải đạt tiêu chuẩn lập án.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Ta thấy, về nội dung tống tiền, lời Khương Nhĩ Khang có phần đáng tin.” Hàn Bân nói.

“Khương Nhĩ Khang nói sao?”

“Theo lời khai, hắn thừa nhận gọi điện cho Mộc Hân Nhiên, thấy nàng không làm tròn bổn phận hiền thê lương mẫu, yêu cầu nàng không đóng loại vai này, tốt nhất đi du học, suy ngẫm hành vi lừa dối, nâng cao đạo đức, làm người bên ngoài như bên trong.” Hàn Bân nhớ lại.

Trịnh Khải Hoàn nghĩ, phân tích: “Vậy nghĩa là, Khương Nhĩ Khang dùng video, ép Mộc Hân Nhiên từ bỏ sự nghiệp, đi du học.”

“Mộc Hân Nhiên là diễn viên, ra nước ngoài không đóng phim được, ảnh hưởng hơn một triệu; nhưng Khương Nhĩ Khang nói mập mờ, theo luật trong nước, không đạt tiêu chuẩn lập án.” Hàn Bân nói.

“Vậy hiểu rồi, Mộc Hân Nhiên để tìm kẻ tống tiền, cố ý đổi nội dung thành một triệu, thành án lớn, chúng ta xử lý.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Giải thích được, sao kẻ tống tiền không gọi điện, vì không đòi tiền, không cần thúc nạn nhân trả, chờ Mộc Hân Nhiên ra nước ngoài.” Hàn Bân nói.

“Mộc Hân Nhiên ra nước ngoài có lợi gì cho Khương Nhĩ Khang.” Lý Huy hỏi.

“Lợi ích trong giới giải trí lớn, khó hiểu.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Đó là điểm mấu chốt, Mộc Hân Nhiên chắc chắn không nói, vì nếu nói, chính là nhận báo án giả, chịu xử phạt, ảnh hưởng hình ảnh; Khương Nhĩ Khang có lợi lớn, chắc chắn nhận tội chụp lén, về mục đích tống tiền, hắn chưa chắc biết, nói trắng ra, hắn là con cờ.” Hàn Bân nói.

“Vậy chúng ta là gì? Thành cờ của đám người này?” Lý Huy hừ lạnh.

“Đám người này gan thật, dám lợi dụng cảnh sát.” Triệu Minh không hài lòng.

“Lợi ích lớn, có gì không dám.” Hàn Bân nói.

Chương 343: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Có tên cướp, mạo hiểm lớn, chỉ cướp vài ngàn, vài vạn; Khương Nhĩ Khang chỉ bị giam mười ngày nửa tháng, có vài triệu lợi ích, hắn chắc chắn chịu tội thay.” Lý Huy nói.

“Thế nào? Ngươi thấy không công bằng.” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Không dám.” Lý Huy gãi đầu.

“Vừa nói, chỉ là đoán, vụ án vẫn phải tiếp tục, hiểu không?” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Rõ.” Mọi người đáp.

“Cốc cốc…” Có tiếng gõ cửa.

“Mời vào.”

“Cót két…” Cửa mở, Lỗ Văn bước vào.

“Trịnh đội cũng ở đây, khỏi chạy lần nữa.” Lỗ Văn cười nói.

“Kết quả xét nghiệm ra rồi?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Điếu thuốc tìm thấy trong hành lang nhà Mộc Hân Nhiên, DNA khớp với Khương Nhĩ Khang, đồng thời, trong máy tính của Khương Nhĩ Khang, phát hiện video giám sát của Mộc Hân Nhiên.” Lỗ Văn nói.

“Video tống tiền thứ hai cũng khôi phục, là video Mộc Hân Nhiên và cậu trai trẻ.” Lỗ Văn tỏ vẻ ngươi hiểu rồi.

“Phần mềm nghe lén trong điện thoại của Mộc Hân Nhiên, có manh mối không?” Hàn Bân hỏi.

“Có khó khăn, đang tra.” Lỗ Văn nhún vai.

Lỗ Văn nói xong, rời văn phòng, Hàn Bân và mọi người tiếp tục thảo luận.

“Có chứng cứ DNA và video, tội chụp lén của Khương Nhĩ Khang là chắc chắn, giờ còn tội tống tiền.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Mộc Hân Nhiên nhìn như người trí thức, không ngờ với cậu trai trẻ, còn chồng nàng không biết, việc này lộ ra, chắc chồng nàng bị ảnh hưởng lớn nhất.

“Quan điểm của ngươi mỗi lần đều khác biệt.” Trịnh Khải Hoàn cười.

Triệu Minh cười: “Huy Ca thích chuyện tình cảm nam nữ.”

Hàn Bân mặc kệ, nói với Trịnh Khải Hoàn: “Trịnh đội, ta nghĩ vụ này có thể chờ.”

“Chờ gì?”

“Điện thoại của Mộc Hân Nhiên có phần mềm nghe lén, không cần biết có liên quan vụ này, có thể nghe được nội dung cuộc gọi tống tiền.” Hàn Bân nói.“Đúng, có nội dung này, biết Khương Nhĩ Khang hay Mộc Hân Nhiên nói dối.” Tôn Hiểu Bằng nói.

“Ta định mời Mộc Hân Nhiên đến phân cục, làm biên bản, nếu có báo án giả, cũng bị xử phạt.” Hàn Bân nói.

“Mộc Hân Nhiên là người của công chúng, rất chú trọng danh tiếng, e không chịu đến sở cảnh sát.” Điền Lệ nói.

“Người khác có thể đến, nàng cao hơn sao, cảnh sát không phải nhà nàng.” Hàn Bân hừ lạnh.

Trước, Hàn Bân đồng ý đến nhà Mộc Hân Nhiên làm biên bản, vì lo lắng nếu truyền thông biết, kẻ tống tiền biết nàng báo án, ảnh hưởng điều tra.

Giờ Khương Nhĩ Khang đã bị bắt, không cần lo.

Phân Cục Ngọc Hoa, phòng thẩm vấn.

Mộc Hân Nhiên từ chối mãi, cuối cùng đến Phân Cục Ngọc Hoa.

Nàng đội mũ, đeo kính, khẩu trang, khăn quàng, áo khoác dày.

Ngoài tay, không lộ chỗ nào, mọi người không nhận ra nàng.

Vào phòng thẩm vấn, Mộc Hân Nhiên vẫn mặc bộ này.

Hàn Bân nhíu mày: "Bà Mộc, mời ngươi bỏ mũ, kính, khẩu trang, khăn quàng, chúng ta ghi hình."

Mộc Hân Nhiên do dự, mới tháo đồ, phàn nàn: "Ngài muốn hỏi gì có thể đến nhà ta, sao phải đến sở cảnh sát."

"Sở cảnh sát có quy định, mong ngươi thông cảm." Hàn Bân nói, vào chủ đề: "Ngươi quen Khương Nhĩ Khang không?"

"Cảnh sát Điền hỏi rồi, ta không quen hắn." Mộc Hân Nhiên nói.

"Khương Nhĩ Khang nhận chụp lén, nhưng không nhận tống tiền." Hàn Bân nói.

"Cảnh sát Hàn, đừng bị hắn lừa, nếu hắn không tống tiền, sao ta báo án?" Mộc Hân Nhiên hỏi lại.

"Ngươi nói lại nội dung cuộc gọi tống tiền." Hàn Bân nói.

Mộc Hân Nhiên suy nghĩ: "Hắn nói chụp video của ta, bảo ta chuẩn bị một triệu tiền mặt, chờ điện thoại, ta hỏi hắn lấy

tiền ở đâu, hắn nói khi ta chuẩn bị xong sẽ biết.”

“Hắn gọi mấy lần?”

“Chỉ lần đó.” Mộc Hân Nhiên nói.

“Ghi hình trực tiếp, ngươi chịu trách nhiệm lời nói của mình?”

“Chịu.” Mộc Hân Nhiên nói.

“Ngươi có chứng cứ chứng minh hành vi tống tiền của Khương Nhĩ Khang không?”

“Không, ta sợ quá, không phải cảnh sát phải tra sao?”

“Ngươi gần đây có đắc tội ai không?”

“Không.”

“Biết vì sao Khương Nhĩ Khang chụp lén không?”

“Không.”

Mộc Hân Nhiên lắc đầu, chuyển chủ đề: “Ta giờ quan tâm, video chụp lén có thu hồi hết chưa, ta không muốn video của mình bị phát tán.”

“Chúng ta phát hiện video trong máy tính của Khương Nhĩ Khang, hiện làm chứng cứ do cảnh sát giữ, vụ án kết thúc sẽ giao ngươi xử lý.”

Mộc Hân Nhiên thở phào: “Cảm ơn.”

“Bà Mộc, ngươi thật không biết sao Khương Nhĩ Khang chụp lén ngươi?” Hàn Bân xác nhận lại.

Mộc Hân Nhiên do dự: “Không biết.”

“Ngươi nghĩ, Khương Nhĩ Khang có bị sai khiến?” Hàn Bân hỏi.

“Không biết.” Mộc Hân Nhiên cúi đầu.

Không biết Mộc Hân Nhiên không biết thật, hay không muốn nói, Hàn Bân không hỏi thêm.

Làm xong biên bản, Hàn Bân thẩm vấn Khương Nhĩ Khang.

Cùng phòng thẩm vấn, chỉ thay người.

Hàn Bân nhìn Khương Nhĩ Khang: "Khí sắc không tệ."

"Nhờ ngài cả." Khương Nhĩ Khang khách khí.

Hàn Bân uống trà, nói: "Khương Nhĩ Khang, ngươi biết ai vừa ngồi ghế này?"

"Không biết."

"Là Mộc Hân Nhiên." Hàn Bân nói.

"Hừ, ra là kẻ hai mặt đó." Khương Nhĩ Khang khinh thường.

"Khương Nhĩ Khang, nghe nói ngươi mới mua nhà?" Hàn Bân thử.

"Phải, vợ ta thích khu đó, chúng ta mua." Khương Nhĩ Khang cười.

"Giờ nhà đắt, ngươi mua được, giỏi thật, ngươi và Quách Giai Huệ làm gì?"

Chương 344: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chúng ta làm kinh doanh.”

“Kinh doanh gì?”

“Chuyện này không liên quan vụ án?” Khương Nhĩ Khang hỏi.

“Sao không liên quan, không hỏi rõ, làm sao biết hai triệu mua chuộc Lý Hà từ đâu?” Lý Huy hừ lạnh.

“Cảnh sát, ta nói rồi, ta kinh doanh kiếm được, ta không phải công chức, không cần báo cáo tài sản.” Khương Nhĩ Khang nói.

“Có người trả tiền, bảo ngươi chụp lén Mộc Hân Nhiên?” Hàn Bân hỏi.

Khương Nhĩ Khang cười: “Không, chụp lén là hành vi của ta, không liên quan ai.”

Hàn Bân thẩm vấn gần một giờ, Khương Nhĩ Khang vẫn nói, hắn không tống tiền, chỉ chụp lén, chụp lén là hành vi của hắn, không liên quan ai.

……

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Lý Huy không nhịn được mắng: “Phì, thằng nhóc này chắc chắn nói dối.”

Lần nữa thẩm vấn Khương Nhĩ Khang, Hàn Bân chỉ muốn thử thái độ của hắn: “Vụ án này rất khó có đột phá, hắn chắc chắn sẽ chết đứng đến cùng.”

“Chẳng lẽ điều tra mệt mỏi thế này, cuối cùng chỉ là vụ án quay lén, để đồng đội hắn biết, không phải cười chết à.” Lý Huy nói.

“Hiện giờ chỉ có thể trông chờ vào bằng chứng đột phá, chính là phần mềm nghe lén kia.” Hàn Bân suy nghĩ nói.

Buổi trưa, ăn cơm trong căng tin của đồn cảnh sát.

Sau bữa trưa, Hàn Bân theo lệ nghỉ ngơi trên bàn.

Sau khi ăn trưa là lúc con người dễ buồn ngủ nhất, lúc này nếu có thể ngủ một giấc, tuyệt đối là chuyện tốt.

“Cót két…” một tiếng vang, cửa bị người bên ngoài mở ra.

Trịnh Khải Hoàn bước vào: “Tất cả dậy đi, ta có chuyện muốn nói.”

“Đội Trịnh, ngài hối hả như thế, có nhiệm vụ khẩn cấp gì?”

“Vừa rồi, phó đội trưởng đội hình sự thành phố gọi cho ta, nhờ ta phối hợp điều tra một vụ án.” Trịnh Khải Hoàn ngồi xuống ghế.

Đội hình sự thành phố còn được gọi là đội hình sự số một, thường chịu trách nhiệm về các vụ án nghiêm trọng, so với đội hình sự của các khu vực khác thì cấp bậc cao hơn.

Trịnh Khải Hoàn là phó đội trưởng kiêm đội trưởng đội hình sự khu Ngọc Hoa, nếu đến đội hình sự số một thành phố, cũng chỉ làm đội trưởng.

“Vụ án gì?”

Trịnh Khải Hoàn thở dài: “Quách Giai Huệ chết rồi.”

“Vợ của Khương Nhĩ Khang chết rồi!” Lý Huy kinh ngạc nói.

“Không phải nàng vừa đến đồn cảnh sát tối qua sao?” Điền Lệ không tin.

“Đúng vậy, tối qua vừa gặp, hôm nay đã chết.” Trịnh Khải Hoàn dù đã quen với sinh tử, nhưng chuyện này cũng hiếm thấy.

“Có chắc không?”

Trịnh Khải Hoàn lấy ra một xấp ảnh, đặt lên bàn: “Các ngươi tự xem đi.”

Một tấm ảnh, một người phụ nữ nằm trần truồng bên bờ sông, trên người không một mảnh vải, nhưng có không ít vết thương.

Hàn Bân xem kỹ ảnh, xác nhận người phụ nữ này đúng là Quách Giai Huệ.

“Nhìn tình hình trên ảnh, nàng trước khi chết chắc chắn đã bị tra tấn, cổ tay có dấu vết bị trói, cánh tay, chân, ngực đều có nhiều vết thương.” Điền Lệ xem qua mấy tấm ảnh, không tự chủ được nhíu mày.

“Thời gian tử vong là lúc nào?”

“Sơ bộ giám định tử thi, pháp y ước đoán là khoảng năm giờ sáng, địa điểm phát hiện thi thể ở huyện An Dương, bờ sông Kim Thủy. Do lực lượng cảnh sát huyện An Dương không đủ nên đã báo lên thành phố, đội hình sự số một thành phố đã tiếp quản vụ án.” Trịnh Khải Hoàn giới thiệu.

“Đội hai của đội hình sự đã phát hiện chồng của Quách Giai Huệ bị chúng ta giam giữ, nên đã liên hệ với ngài.” Hàn Bân đoán.

Trịnh Khải Hoàn gật đầu, thở dài: “Tưởng rằng vụ án này sắp kết thúc, không ngờ lại kéo ra một vụ án lớn!”

“Đội Trịnh, ngài trả lời đội hình sự thành phố thế nào?” Hàn Bân hỏi.

“Cái chết của Quách Giai Huệ có thể liên quan đến vụ án quay lén chúng ta đang điều tra, nên ta đề nghị hợp tác điều tra.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Đề nghị này hay, nếu không chúng ta cung cấp manh mối phá án, khi kết thúc vụ án lại không liên quan gì đến chúng ta, thật là buồn.” Lý Huy nói.

“Chưa có manh mối gì mà ngươi đã nghĩ xa thế.” Trịnh Khải Hoàn hừ một tiếng, gõ bàn: “Các ngươi nghĩ cái chết của Quách Giai Huệ có liên quan trực tiếp đến vụ án quay lén không?”

“Đội hình sự thành phố nhận định vụ án thế nào?” Hàn Bân hỏi ngược lại.

“Vụ án còn đang điều tra, đội hình sự thành phố cũng chưa kết luận, nhưng theo chứng cứ hiện tại, có thể là cướp, hiếp, giết.”

“Thật đáng thương, hôm qua còn rực rỡ, hôm nay đã gặp chuyện như vậy, thật là thảm.” Tôn Hiểu Bằng cảm thán.

“Người đáng thương cũng có chỗ đáng hận, muốn kiếm tiền bất chính thì phải chịu rủi ro tương ứng, họ đã chi hai triệu để mua chuộc Lý Hà, nghĩ xem lợi ích lớn thế nào.” Lý Huy nói.

“Trước khi có đủ chứng cứ, ta nghĩ cả hai khả năng đều phải xem xét, nếu thật là tai nạn thì mục đích của hung thủ không ngoài việc cướp tiền, cướp sắc; nếu là trả thù ác ý thì chắc chắn liên quan đến vụ án quay lén.”

Hàn Bân tổng kết, tiếp tục nói: “Ta đề nghị đội hình sự thành phố điều tra từ vụ án giết người, chúng ta từ vụ án quay lén, bất kể bên nào có đột phá, đều có thể tìm ra kẻ giết Quách Giai Huệ.”

“Ta cũng nghĩ vậy, đội hình sự thành phố đã tiếp quản hiện trường vụ án, chúng ta qua đó cũng vô ích.” Trịnh Khải Hoàn từng hợp tác với đội hình sự thành phố, khả năng của họ không cần bàn cãi, nhưng họ là đơn vị trực thuộc thành phố, mang danh nghĩa hướng dẫn điều tra, không phải dễ chịu.

Chương 345: Tiêu Đề 《Ẩn》

Phải biết rằng đội trưởng đội hình sự thành phố còn giữ chức phó đội trưởng chi đội điều tra hình sự thành phố Cầm Đảo, đích thị là lãnh đạo cấp trên.

“Nếu cái chết của Quách Giai Huệ liên quan đến vụ án quay lén, có thể do Mộc Hân Nhiên phái người làm.” Lý Huy đoán.

“Khương Nhĩ Khang đã bị bắt, Mộc Hân Nhiên làm vậy để làm gì?” Triệu Minh hỏi lại.

“Khương Nhĩ Khang là kẻ thực hiện vụ án quay lén, dù hắn đã gánh chịu mọi chuyện, nhưng vụ án này chắc chắn không đơn giản, Quách Giai Huệ chắc chắn biết chuyện, thậm chí có thể là người lên kế hoạch, Khương Nhĩ Khang bị bắt, video trong điện thoại và máy tính của hắn bị tịch thu, nhưng không có nghĩa Quách Giai Huệ không giấu video quay lén.” Hàn Bân nói.

“Hành động của Quách Giai Huệ cũng là khôn ngoan quá hóa dại.” Điền Lệ thở dài.

“Vậy các ngươi cũng nghĩ là do Mộc Hân Nhiên làm? Có cần triệu tập nàng không?” Lý Huy hỏi.

“Chứng cứ, bây giờ chúng ta không có chứng cứ thì triệu tập thế nào?” Hàn Bân nói.

Giống như lúc bắt Khương Nhĩ Khang, Hàn Bân nghĩ Quách Giai Huệ cũng tham gia, nhưng Khương Nhĩ Khang đã

chịu tội, không có chứng cứ chứng minh Quách Giai Huệ liên quan đến vụ án, Hàn Bân cũng không thể triệu tập nàng.

Hiện tại cũng giống vậy, mọi người đều nghi ngờ Mộc Hân Nhiên làm, nhưng vẫn cần chứng cứ.

"Triệu tập không vội, bây giờ chủ yếu là thu thập chứng cứ." Trịnh Khải Hoàn quyết định.

"Mộc Hân Nhiên là người của công chúng, dù nàng có muốn giết người cũng không tự tay làm, mà nạn nhân trước khi chết bị **, nghi phạm có lẽ là nam giới, ta nghĩ rất có thể là thuê người giết." Hàn Bân nói.

"Có cần tra thông tin liên lạc của Mộc Hân Nhiên không?" Lý Huy đề nghị.

"Lý Hà bị bắt, bây giờ ai ở bên Mộc Hân Nhiên?" Hàn Bân hỏi.

"Chồng nàng, Triệu Canh Dân."

"Lý Huy, ngươi dẫn người tra Triệu Canh Dân và Mộc Hân Nhiên, dù là thông tin liên lạc hay hành tung gần đây, đều phải rõ ràng." Hàn Bân ra lệnh.

"Rõ."

"Triệu Minh, ngươi cùng ta thẩm vấn Khương Nhĩ Khang, xem có thể từ miệng hắn, moi được manh mối gì không." Hàn Bân đề nghị.

"Rõ."

"Vụ đội hình sự thành phố, để ta đi liên lạc." Trịnh Khải Hoàn nói.

Phòng thẩm vấn Phân Cục Ngọc Hoa.

Hàn Bân và Triệu Minh ngồi trong phòng thẩm vấn, Khương Nhĩ Khang bị còng vào ghế thẩm vấn.

“Cảnh sát Hàn, chào ngài.” Khương Nhĩ Khang chủ động chào.

“Khương Nhĩ Khang, hôm nay đến đây có việc muốn nói với ngươi.” Hàn Bân nói.

“Có phải sắp kết án không?” Khương Nhĩ Khang đoán.

Quay lén không phải chuyện lớn, tổng cộng cũng không giam được mấy ngày, sớm kết án cũng sớm mãn hạn tù, ở đây chẳng làm gì được.

Hàn Bân lắc đầu: “Hôm nay ta muốn nói chuyện về vợ ngươi, Quách Giai Huệ.”

“Việc quay lén này không liên quan gì đến vợ ta, hoàn toàn là do ta, nàng hoàn toàn không biết gì.” Khương Nhĩ Khang nói.

Hàn Bân không tin lời hắn, tiếp tục hỏi: “Vợ ngươi có video quay lén không?”

Khương Nhĩ Khang không do dự: “Không có.”

Hàn Bân đứng dậy, châm điếu thuốc, đưa cho Khương Nhĩ Khang: “Hút vài hơi đi.”

“Cảm ơn.” Mặc dù không biết vì sao Hàn Bân cho mình thuốc, nhưng Khương Nhĩ Khang đã thèm từ lâu, vội vàng nhận lấy, hít vài hơi mạnh.

“Ngươi có bệnh tim hay bệnh gì khác không?” Hàn Bân hỏi.

“Cảnh sát Hàn, ngài có ý gì?” Khương Nhĩ Khang căng thẳng, lùi người lại, dường như sợ Hàn Bân sẽ động thủ.

“Có hay không?”

“Ta có luật sư, ngài đừng làm bậy.” Khương Nhĩ Khang nuốt nước bọt, nhắc nhở.

“Bùm!” Triệu Minh đập bàn, quát: “Bỏ ngay ý nghĩ đó, đừng lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, hỏi gì trả lời đó.”

“Không, không có.” Khương Nhĩ Khang nói.

“Vợ ngươi gặp chuyện rồi.” Hàn Bân nói.

“Gặp chuyện? Gặp chuyện gì?”

“Nàng chết rồi.” Hàn Bân nói thật.

“Cảnh sát Hàn, ngài muốn gài bẫy ta, vợ ta sao có thể chết, tối qua nàng còn giúp ta tìm luật sư, những gì cần nói ta đã nói hết, ngài đừng lừa ta.” Khương Nhĩ Khang cố nặn ra nụ cười, hút vài hơi thuốc.

“Lợi ích liên quan đến vụ án này lớn thế nào, ngươi rõ hơn ta, ta nói thật.” Hàn Bân nghiêm túc nói.

“Không thể nào, vợ ta sao có thể chết, chúng ta đã bàn rồi, còn muốn sinh con thứ hai.” Khương Nhĩ Khang lắc đầu.

“Thi thể nàng được phát hiện ở huyện An Dương, bờ sông Kim Thủy, huyện báo lên thành phố, bây giờ đội hình sự số một thành phố điều tra vụ án này, do cái chết của nàng có thể liên quan đến vụ án quay lén, chúng ta đã xin hợp tác điều tra.” Hàn Bân nói.

Khương Nhĩ Khang bóp chặt đầu thuốc, lớn tiếng hét: “Không thể nào, ta không tin, ngài nhất định lừa ta.”

“Chúng ta có ảnh hiện trường, nếu ngươi dám đối diện, ta có thể cho ngươi xem.” Hàn Bân không lấy ảnh ra ngay, mà từng bước nói cho đối phương biết, tránh để đối phương không chịu nổi.

Đối phương là người bị giam giữ, đây là phòng thẩm vấn, xảy ra chuyện, không ai có lợi.

“Bây giờ công nghệ hiện đại thế này, ảnh cũng có thể ghép, ta không tin, các ngài nhất định lừa ta, ta muốn gặp nàng, ta muốn gặp nàng.” Khương Nhĩ Khang giọng nghẹn ngào, mắt đỏ hoe.

“Ta biết chuyện này khó chấp nhận, nhưng đó là sự thật.” Hàn Bân nói.

“Không thể nào, ta muốn gặp nàng, sống thấy người, chết thấy xác.”

Chương 346: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Thi thể ở thành phố, ngươi đang bị giam giữ, nhận dạng thi thể cần thủ tục."

Khương Nhĩ Khang im lặng hồi lâu, nắm chặt tay: "Ảnh, ta muốn xem ảnh."

Hàn Bân lấy ra vài tấm ảnh hiện trường vụ Quách Giai Huệ, đặt lên ghế thẩm vấn.

Nhìn thấy những tấm ảnh này, mắt Khương Nhĩ Khang đỏ hoe, gầm lên: "A!"

Hàn Bân lùi lại vài bước, phòng thẩm vấn cách âm, không ảnh hưởng bên ngoài, nhưng bên trong thì chắc chắn không dễ chịu.

"Tại sao giết nàng, tại sao lại thế này!" Khương Nhĩ Khang gào thét, đập mạnh vào ghế thẩm vấn.

Nửa giờ sau, Khương Nhĩ Khang mới bình tĩnh lại.

Khương Nhĩ Khang mắt đờ đẫn, vẫn thút thít.

"Khương Nhĩ Khang, người chết không thể sống lại, hãy nén đau mà sống." Triệu Minh đưa cho hắn vài tờ giấy.

"Nói thì dễ, đó là vợ ta, người sống cả đời, thế mà mất rồi." Khương Nhĩ Khang nghẹn ngào nói.

"Chúng ta hiểu tâm trạng của ngươi, chúng ta đến đây cũng là để tìm ra kẻ giết vợ ngươi, chỉ có như vậy mới cho nàng một lời giải thích." Hàn Bân nói.

Khương Nhĩ Khang ôm đầu, không nói gì.

“Chúng ta muốn hỏi một số việc về vợ ngươi trước khi chết, ngươi có thể trả lời không?” Hàn Bân hỏi.

Khương Nhĩ Khang lắc đầu.

“Ngươi không muốn báo thù cho vợ ngươi sao?” Hàn Bân hỏi lại.

“Mộc Hân Nhiên, chắc chắn là Mộc Hân Nhiên giết, các ngươi đi điều tra nàng.” Khương Nhĩ Khang lớn tiếng nói.

“Ngươi có chứng cứ không?”

“Cần gì chứng cứ, ta quay lén nàng, vợ ta cũng có video giám sát của nàng, Mộc Hân Nhiên chắc chắn không muốn video bị lan truyền, chắc chắn là nàng làm.” Khương Nhĩ Khang khẳng định.

“Ngươi không nói Quách Giai Huệ không liên quan đến vụ án quay lén sao? Tại sao nàng lại có video giám sát của Mộc Hân Nhiên.”

“Ta nói dối, vợ ta biết chuyện quay lén, nàng có bản sao lưu.” Khương Nhĩ Khang nói.

“Tại sao các ngươi lại quay lén Mộc Hân Nhiên, đừng nói sở thích, ta muốn nghe sự thật.” Hàn Bân chất vấn.

Khương Nhĩ Khang do dự hồi lâu: “Sự thật là sở thích.”

“Bùm!” Triệu Minh đập bàn, quát: “Vợ ngươi chết rồi, ngươi còn muốn chịu tội thay kẻ chủ mưu?”

“Không có kẻ chủ mưu, đều là ý của ta.” Khương Nhĩ Khang từng chữ nói.

“Khương Nhĩ Khang, ngươi có video của Mộc Hân Nhiên, vợ ngươi có video của Mộc Hân Nhiên, giả sử có kẻ chủ mưu, hắn cũng có video của Mộc Hân Nhiên; ngươi đã bị cảnh sát

bắt, video cũng bị tịch thu; Quách Giai Huệ bị giết, video của nàng cũng mất, bây giờ người có video của Mộc Hân Nhiên chỉ còn kẻ chủ mưu."

Hàn Bân phân tích, chân thành nói: "Nếu ta là kẻ giết vợ ngươi, mục tiêu tiếp theo của ta là kẻ chủ mưu, chỉ cần cảnh sát biết được danh tính của hắn, có thể bố trí trước, chờ hung thủ tự dẫn xác đến, báo thù cho vợ ngươi."

Khương Nhĩ Khang vẫn im lặng.

"Ngươi không muốn báo thù cho vợ ngươi?" Triệu Minh hỏi.

"Ta muốn."

"Vậy sao không nói?"

"Không có kẻ chủ mưu, ta là chủ mưu vụ án quay lén, là ta." Khương Nhĩ Khang nước mắt chảy dài, hét lên.

Hàn Bân nhìn Khương Nhĩ Khang một lúc, nói: "Ngươi bình tĩnh lại, nghĩ kỹ rồi có thể nói cho người gác."

"Cảnh sát Hàn, kẻ giết vợ ta là Mộc Hân Nhiên, còn gì để nói!" Khương Nhĩ Khang hét.

"Ngươi dựa vào gì nói là Mộc Hân Nhiên giết?"

"Trừ nàng còn ai?"

"Chứng cứ, bây giờ cần chứng cứ, không phải ý muốn và suy nghĩ của ngươi." Hàn Bân lạnh lùng nói.

"Ta…" Khương Nhĩ Khang lại khóc.

"Quách Giai Huệ trước khi chết bị tra tấn không ít, ngươi nghĩ kỹ xem, có muốn báo thù cho nàng không, ý nghĩ của ngươi có đáng với lương tâm không." Hàn Bân nói xong, rời khỏi phòng thẩm vấn.

“A!” Khương Nhĩ Khang lại hét lên, đầy đau khổ và bất lực.

“Bân Ca, cảm giác Khương Nhĩ Khang yêu vợ hắn, bây giờ vợ hắn chết rồi, tại sao vẫn không chịu nói kẻ chủ mưu.” Triệu Minh không hiểu.

“Có hai khả năng, thứ nhất kẻ chủ mưu rất thân thiết với Khương Nhĩ Khang, hắn không muốn bán đứng đối phương; thứ hai vì lợi ích.” Hàn Bân giải thích.

“Ngài nghĩ khả năng nào lớn hơn?”

“Khả năng thứ hai, một khi Khương Nhĩ Khang thừa nhận có kẻ chủ mưu, lợi ích giữa họ sẽ bị phơi bày, tiền hắn nhận từ kẻ chủ mưu cũng sẽ bị cảnh sát tịch thu, ví dụ như căn nhà hắn mới mua.”

Hàn Bân nói xong, bổ sung thêm: “Đó chỉ là suy đoán của ta.”

Triệu Minh cũng thấy suy đoán của Hàn Bân có khả năng cao: “Thằng nhóc này thật vô lương tâm, cuối cùng vẫn trọng tiền hơn.”

Hàn Bân về văn phòng, phát hiện có hai người đang ngồi, một là Trịnh Khải Hoàn, còn người kia khoảng hơn ba mươi tuổi, mặc áo da, đeo kính râm.

“Ồ, các ngươi về rồi.” Trịnh Khải Hoàn vẫy tay: “Ta giới thiệu, đây là Đội trưởng Mã của đội hai, đội hình sự thành phố.”

“Chào Đội trưởng Mã.” Hàn Bân và Triệu Minh chào.

Đội trưởng Mã nhìn hai người, ánh mắt dừng lại trên Hàn Bân: “Ngươi là tổ trưởng tổ hai Hàn Bân.”

“Đội trưởng Mã, ngưỡng mộ đã lâu.” Hàn Bân khách sáo nói.

“Chàng trai không tồi, rất có tinh thần.” Đội trưởng Mã cười.

“Đội trưởng Mã đến muốn hiểu tình hình của Khương Nhĩ Khang và tiến triển vụ án quay lén, ngươi báo cáo cho Đội trưởng Mã.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Được.” Hàn Bân đồng ý, tổ chức ngôn ngữ, kể lại vụ án quay lén và thẩm vấn Khương Nhĩ Khang.

Chương 347: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đội trưởng Mã nghe xong, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Theo tình hình vụ án quay lén, Mộc Hân Nhiên có động cơ giết Quách Giai Huệ."

"Đúng vậy, chúng ta cũng đang điều tra Mộc Hân Nhiên, tìm kiếm manh mối liên quan đến vụ án." Hàn Bân nói.

"Nếu theo suy đoán của ngươi, vụ án quay lén có kẻ chủ mưu, mục tiêu tiếp theo của hung thủ rất có thể là kẻ chủ mưu." Đội trưởng Mã phân tích.

"Ta cũng nghĩ vậy, nhưng Khương Nhĩ Khang không chịu nói danh tính kẻ chủ mưu."

"Tại sao?"

"Ta nghĩ, có khả năng giữa họ có quan hệ lợi ích."

Đội trưởng Mã gật đầu, suy tư một lúc: "Lão Trịnh, ta muốn gặp Khương Nhĩ Khang, ngươi thấy sao?"

Trịnh Khải Hoàn ngẩn ra, cười: "Không vấn đề."

"Đội trưởng Mã, bên vụ án giết người có tiến triển gì không?" Hàn Bân hỏi.

"Hung thủ sử dụng một chiếc xe bánh mì giả danh, hiện đang truy tìm nguồn gốc và dấu vết của chiếc xe, nghi phạm có ý thức chống đối điều tra, rất có thể là tay lão luyện." Đội trưởng Mã nói.

Hàn Bân hỏi thêm vài câu, đội hình sự thành phố cũng chưa có tiến triển lớn, dưới sự sắp xếp của Trịnh Khải Hoàn,

Đội trưởng Mã đi thẩm vấn Khương Nhĩ Khang.

Nhìn hai người rời đi, Triệu Minh càu nhàu: "Đội trưởng Mã đúng là lắm chuyện, rõ ràng không tin tưởng chúng ta mà."

"Mọi người đều vì phá án, nếu hắn thật sự hỏi ra được kẻ chủ mưu, chúng ta cũng có thể học hỏi." Hàn Bân nói.

"Nếu hắn hỏi ra được, Đội trưởng Trịnh không phải sẽ đánh chúng ta à." Triệu Minh hừ.

Hàn Bân cười khổ, nếu vậy thì hắn cũng đành chấp nhận.

"Bân Ca, chúng ta đến phòng quan sát xem, đội hình sự thành phố thẩm vấn thế nào, xem có hơn chúng ta được không." Triệu Minh hăng hái.

Hàn Bân do dự, có vẻ cũng động lòng, rồi lại lắc đầu: "Xem băng ghi hình đi."

Sáng hôm sau, tám giờ.

Hàn Bân triệu tập mọi người họp buổi sáng.

Hàn Bân uống một ngụm cà phê, tỉnh táo: "Chúng ta tổng hợp tình hình điều tra hôm qua."

"Tổ trưởng, chúng ta đã điều tra tình hình của Mộc Hân Nhiên, Mộc Hân Nhiên luôn ở nhà, không có bất thường trong lịch sử liên lạc và tình hình tài chính." Điền Lệ nói thẳng.

"Triệu Canh Dân thì sao?"

"Triệu Canh Dân có việc làm ăn, đã rời khỏi Cầm Đảo, tình hình tài chính của hắn khá phức tạp, cần thời gian để điều tra." Lý Huy nói.

"Triệu Canh Dân rời Cầm Đảo khi nào?" Hàn Bân hỏi.

"Sáng hôm qua."

“Mộc Hân Nhiên gặp chuyện, Triệu Canh Dân còn tâm trí làm ăn, có phải hơi bất thường.” Triệu Minh nói.

“Ta nghĩ Triệu Canh Dân rời Cầm Đảo, có thể là ý của Mộc Hân Nhiên, dù sao nội dung video không tiện cho Triệu Canh Dân xem.” Điền Lệ đoán.

“Biết Triệu Canh Dân đi đâu không?”

“Chúng ta phát hiện hắn mua vé máy bay đi Kinh Thành.” Lý Huy nói.

“Tiếp tục giám sát Mộc Hân Nhiên, hiện tại nàng là nghi phạm lớn nhất.” Hàn Bân nói.

“Bân Tử, hôm qua thẩm vấn Khương Nhĩ Khang, hắn có cung cấp manh mối không?” Lý Huy hỏi.

“Thằng nhóc này chỉ nói Mộc Hân Nhiên là hung thủ, không cung cấp manh mối có giá trị, cũng không chịu nói danh tính kẻ chủ mưu.” Hàn Bân nói.

“Hắn không muốn báo thù cho vợ sao?” Tôn Hiểu Bằng không hiểu.

“Đương nhiên là muốn, nhưng hắn sợ mất cả chì lẫn chài.” Hàn Bân nói.

“Ý gì?”

“Hắn nhận tiền của kẻ chủ mưu, một khi hắn cung cấp kẻ chủ mưu, số tiền đó cũng sẽ bị cảnh sát tịch thu, lúc đó mất vợ, mất cả tiền.” Hàn Bân nói.

“Cuối cùng, thằng nhóc này vẫn yêu tiền.” Lý Huy hừ.

“Đàn ông à, không…” Điền Lệ nói nửa chừng, thấy mọi người nhìn mình, vội ngừng lại.

Một lời giết chết đồng nghiệp.

“Ta nghe nói, Đội trưởng Mã của đội hình sự thành phố cũng đến?” Lý Huy tò mò hỏi.

“Ngươi biết?”

“Trước đây từng hợp tác điều tra, luôn đeo kính râm, mặc áo da, rất phô trương, nhưng phá án cũng có tài, từng phá nhiều vụ án lớn.” Lý Huy nói.

“Đúng là hắn, hôm qua hắn thẩm vấn Khương Nhĩ Khang.”

“Sao rồi, hắn thẩm vấn được gì không?” Lý Huy hỏi.

Hàn Bân đã xem băng ghi hình thẩm vấn của Đội trưởng Mã, lắc đầu: “Thái độ của Khương Nhĩ Khang, cũng giống như lúc chúng ta thẩm vấn.”

“May quá, nếu chúng ta không thẩm vấn được, mà hắn thẩm vấn được, thì khốn rồi.” Lý Huy cười.

“Cốc cốc…” Tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.” Hàn Bân nói.

“Cót két…” Cửa mở.

Lỗ Văn bước vào, nói thẳng: “Tổ trưởng Hàn, tìm được manh mối phần mềm nghe lén rồi.”

“Mau ngồi xuống nói.”

Lỗ Văn đặt một tập tài liệu lên bàn, tiếp tục nói: “Theo dõi ngược phần mềm nghe lén, chúng ta tìm được địa chỉ ip của người nghe lén, từ đó xác định danh tính người nghe lén, Mã Bằng Khôn.”

“Chắc chắn không?”

“Địa chỉ ip thường dùng đăng nhập, đăng ký bằng danh tính của hắn.” Lỗ Văn nói.

“Mã Bằng Khôn? Cái tên này quen quá, hình như nghe ở đâu rồi nhưng lại không nhớ ra.” Triệu Minh lẩm bẩm.

“Người phụ trách Công Ty Giải Trí Tân Kỷ Nguyên.” Hàn Bân nhắc.

“Không phải ông chủ của Mộc Hân Nhiên sao, ông chủ này cũng ghê gớm, còn chơi trò này.” Triệu Minh càu nhàu.

“Các ngươi nói Mã Bằng Khôn, có phải kẻ chủ mưu vụ án quay lén không?” Lý Huy tưởng tượng.

“Không thể nào, ông chủ lớn như hắn, tài sản phong phú, tại sao phải quay lén nghệ sĩ của mình, và nếu video bị lộ, không phải Công Ty Giải Trí Tân Kỷ Nguyên thiệt hại sao.” Điền Lệ nói.

Chương 348: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Các ngươi quên, hợp đồng của Mộc Hân Nhiên sắp hết hạn, Mộc Hân Nhiên muốn tự lập, Mã Bằng Khôn làm vậy có thể muốn nắm thóp đối phương." Lý Huy đoán.

Hàn Bân gật đầu: "Không phải không có khả năng này, có thể nghe lén, cũng có thể giám sát."

"Công ty Tân Kỷ Nguyên ở Kinh Thành, bây giờ tra ra Mã Bằng Khôn nghe lén điện thoại của Mộc Hân Nhiên, chúng ta đi Kinh Thành bắt người, hay sao đây?" Triệu Minh hỏi.

"Điền Lệ, gọi điện cho Mộc Hân Nhiên, bảo nàng vụ án có tiến triển, mời nàng đến đồn cảnh sát phối hợp điều tra." Hàn Bân ra lệnh.

Mã Bằng Khôn ở xa Kinh Thành, bắt giữ xuyên khu vực không dễ, Hàn Bân muốn tìm Mộc Hân Nhiên để hiểu rõ tình hình đối phương.

"Rõ." Điền Lệ lấy điện thoại, đi sang một bên gọi.

"Lỗ Văn, còn phát hiện gì khác không?" Hàn Bân hỏi.

Lỗ Văn thói quen đẩy kính: "Tạm thời không có."

"Vất vả rồi."

"Các ngươi bận đi." Lỗ Văn chào, rời khỏi văn phòng.

Hàn Bân cầm tập tài liệu, xem xét.

"Tổ trưởng, Mộc Hân Nhiên nói sáng nay có hẹn, sẽ đến muộn?" Điền Lệ tắt tiếng, nói.

“Hỏi xem, hẹn với ai?”

Điền Lệ hỏi thêm, vẻ mặt ngạc nhiên: “Là Mã Bằng Khôn. Hắn hẹn gặp Mã Bằng Khôn? Ở đâu?” Hàn Bân ngạc nhiên.

Điền Lệ hỏi kỹ, nói: “Mã Bằng Khôn đến Cầm Đảo! Hẹn gặp Mộc Hân Nhiên sáng nay.”

“Thú vị.” Hàn Bân cười, nói: “Hỏi rõ địa chỉ, chúng ta gặp hắn.”

Điền Lệ gật đầu, ra hiệu đã hiểu, sau đó tiếp tục trao đổi với Mộc Hân Nhiên.

Cúp điện thoại, quay lại: “Mười giờ sáng, phòng họp Khách sạn Caesar.”

“Mộc Hân Nhiên có nói, tại sao Mã Bằng Khôn đến Cầm Đảo không?”

“Dùng lời của Mộc Hân Nhiên, nàng là nghệ sĩ hàng đầu của Công Ty Giải Trí Tân Kỷ Nguyên, xảy ra chuyện lớn thế này, Mã Bằng Khôn chắc đến giải quyết.” Điền Lệ nói.

“Sao không làm sớm, chúng ta bắt được kẻ quay lén rồi, hắn mới đến Cầm Đảo, không phải chột dạ à.” Lý Huy hừ.

“Theo giọng của Mộc Hân Nhiên, nàng cũng không tin tưởng Mã tổng này.” Điền Lệ nói.

Hàn Bân suy nghĩ một lúc: “Vậy, mọi người chuẩn bị, Điền Lệ đi xin lệnh bắt, chúng ta gặp Mã tổng này.”

Chín giờ bốn mươi lăm phút sáng.

Khách sạn Caesar, phòng họp.

Mộc Hân Nhiên mặc kín mít, đến trước cửa phòng họp, gõ cửa: “Cốc cốc…”

“Vào đi.” Giọng một người đàn ông trung niên vang lên.

“Cót két…” Cửa mở, Mộc Hân Nhiên thấy ba người trong phòng, hai nữ một nam.

Người đàn ông chính là tổng giám đốc Công Ty Giải Trí Tân Kỷ Nguyên Mã Bằng Khôn.

Hai người phụ nữ, một là Chân Vũ Vi, hơn hai mươi tuổi, khá xinh đẹp, da trắng, gầy, khuyết điểm duy nhất là chân ngắn, mặc giày cao gót thì khá hơn.

Người phụ nữ còn lại khoảng bốn mươi tuổi, dáng cao, tóc ngắn, trợ lý của Chân Vũ Vi, Lưu Đồng.

“Chị Nhiên, đến rồi.” Chân Vũ Vi bước tới, kéo tay Mộc Hân Nhiên, do Mộc Hân Nhiên giới thiệu vào công ty, hai người quan hệ tốt.

“Tiểu Vi, sao ngươi cũng đến?” Mộc Hân Nhiên ngạc nhiên.

“Ta nghe xảy ra chuyện, lo ngươi nghĩ quẩn, đến xem.” Chân Vũ Vi thở dài.

Mộc Hân Nhiên vỗ tay Chân Vũ Vi, quay sang Mã Bằng Khôn: “Mã tổng, ngài cũng đến?”

Mã Bằng Khôn ra hiệu trợ lý Chân Vũ Vi ra ngoài, sau đó cười: “Hân Nhiên, là nghệ sĩ của công ty, xảy ra chuyện lớn thế này, ta sao không đến.”

“Lúc trước ta cầu xin ngài giúp, ngài đâu có nói vậy.” Mộc Hân Nhiên hừ.

“Ta nói lúc đó là giận, ai ngờ lại báo cảnh sát.” Mã Bằng Khôn lắc đầu.

“Ta có lựa chọn sao? Ta tin ai? Lý Hà là người của công ty, cũng bán đứng ta, ta biết làm sao?” Mộc Hân Nhiên chất vấn.

“Ta không ngờ, Lý Hà có thể làm chuyện ăn cháo đá bát, yên tâm, ta sẽ phong sát nàng, nàng sau này đừng mơ bước vào giới này.” Mã Bằng Khôn phẫn nộ.

“Thôi, ngài không làm diễn viên thật phí, nói xem đến tìm ta làm gì.” Mộc Hân Nhiên phất tay, diễn xuất của nàng hơn Mã Bằng Khôn nhiều.

“Cốc cốc…” Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

Mã Bằng Khôn cau mày.

Mộc Hân Nhiên đeo khẩu trang và kính râm.

“Vào đi.” Mã Bằng Khôn nói.

“Cót két…” Cửa mở, trợ lý Lưu Đồng của Chân Vũ Vi bước vào.

“Mã tổng, Tiểu Vi, ta vừa ở ngoài, thấy một tin tức.”

“Tin gì?” Chân Vũ Vi hỏi.

Lưu Đồng không nói ngay, nhìn sang Mộc Hân Nhiên.

“Lưu Đồng, có gì nói, chị Nhiên không phải người ngoài.” Chân Vũ Vi nói.

“Các ngươi tự xem.” Lưu Đồng đưa điện thoại cho Chân Vũ Vi.

“Bí hiểm.” Chân Vũ Vi lẩm bẩm, lấy điện thoại xem, nhíu mày.

“Sao vậy?” Mã Bằng Khôn hỏi.

Chân Vũ Vi đưa điện thoại qua.

Mã Bằng Khôn nhìn, trán nhăn lại, hét: “Ta nói rồi, đừng báo cảnh sát, ngươi không nghe, tự xem đi.”

Mộc Hân Nhiên cảm thấy có liên quan đến mình, vội xem, giật mình kinh ngạc.

Tiêu đề tin tức: “Mộc Hân Nhiên nghỉ dưỡng ở Cầm Đảo, gặp gỡ trai trẻ 00 sau.”

Nhưng may mắn chỉ có tin, không có hình ảnh và thời gian chi tiết, có thể xem như tin đồn.

Nhưng nếu có ảnh chụp, tin đồn sẽ thành sự thật.

Đây là chiêu trò thường dùng của paparazzi, tung tin từng chút, để đạt lợi ích tối đa.

“Ta nói rồi, chắc chắn là đám người xấu lộ tin, họ không đáng tin, ngươi phải báo cảnh sát, bây giờ hay rồi.” Mã Bằng Khôn trách.

“Bây giờ ngài nói gì, sớm làm gì.” Mộc Hân Nhiên hét.

“Ngươi hét ta làm gì, lúc đó ngươi nói mềm với ta, ký hợp đồng gia hạn, đã có chuyện này không?” Mã Bằng Khôn hừ.

Chương 349: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ngài ý gì? Chẳng lẽ ngài quay lén ta?" Mộc Hân Nhiên lạnh mặt, chất vấn.

"Ngươi nghĩ gì vậy, ta nói theo kinh nghiệm và năng lực của ta, chắc chắn có thể giúp ngươi giải quyết, chuyện giải trí có cách giải quyết giải trí, cảnh sát chỉ là lũ ngốc, họ hiểu quy tắc giải trí không? Hoàn toàn là vớ vẩn." Mã Bằng Khôn hận sắt không thành thép.

Mộc Hân Nhiên đã bực tin tức, nghe Mã Bằng Khôn càng giận run.

"Bùm!" Cửa phòng họp mở.

Mã Bằng Khôn trừng mắt hét: "Ai cho mở cửa, có biết quy tắc không!"

Lời vừa dứt, bốn nam một nữ bước vào phòng, người đàn ông dẫn đầu dáng cao, anh tuấn, chính là tổ trưởng tổ ba, đội hình sự Ngọc Hoa, Hàn Bân.

Hàn Bân cười nhạt: "Quy tắc nào, quy tắc giải trí, hay quy tắc thành phố Cầm Đảo?"

"Ngươi là ai?" Mã Bằng Khôn không vui.

"Chúng ta là lũ ngốc, muốn học quy tắc giải trí từ Mã tổng, mở mang tầm mắt." Lý Huy đùa.

"Ta không cần biết các ngươi là ai, lập tức ra ngoài, không ta gọi bảo vệ." Mã Bằng Khôn quát.

“Gọi bảo vệ làm gì, cái này là đủ rồi.” Lý Huy cười, giơ thẻ cảnh sát.

“Các ngươi là cảnh sát!” Mã Bằng Khôn lùi một bước, nghiêm túc.

“Mã tổng, có vụ án muốn ngài phối hợp điều tra, đi cùng chúng ta.”

“Hiểu lầm, đồng chí cảnh sát, chắc có hiểu lầm.” Mã Bằng Khôn cười.

“Hiểu lầm, ngươi nói, hiểu lầm gì?” Hàn Bân hỏi.

“Ta vừa nói đều là giận, không cố ý nói xấu cảnh sát, ta là người ăn nói không cẩn thận, không có ý gì.” Mã Bằng Khôn nói.

“Người ăn nói không cẩn thận ta gặp nhiều, không nhỏ nhen vậy.” Hàn Bân giơ lệnh bắt: “Mã tổng, chúng ta thật sự có vụ án muốn ngài phối hợp điều tra.”

“Cảnh sát này, ngài tên gì?”

“Ta họ Hàn.”

“Cảnh sát Hàn, ngài muốn ta điều tra vụ gì, có phải vụ quay lén của Mộc Hân Nhiên?” Mã Bằng Khôn hỏi.

“Ngươi ở đâu?”

“Khách sạn này.”

“Số phòng.”

“Ngài hỏi làm gì?” Mã Bằng Khôn không bình tĩnh.

“Hỏi gì, nói đó, hiểu không?” Lý Huy nói.

“Phòng 808.”

Hàn Bân giơ giấy phép: “Nhìn rõ, lệnh khám xét.”

“Cảnh sát Hàn, chuyện gì, sao phải khám phòng ta, ta không quay lén Mộc Hân Nhiên, thật không liên quan đến ta.” Mã Bằng Khôn hét.

Hàn Bân đưa lệnh khám xét cho Lý Huy: “Ngươi dẫn người khám phòng.”

“Rõ.” Lý Huy mồm mép nhưng làm việc không qua loa.

“Cảnh sát Hàn, hiểu lầm, chắc hiểu lầm, ngài đừng khám phòng ta, có gì nói, được không.” Mã Bằng Khôn vội.

“Đúng vậy, các ngươi cảnh sát không phải phục vụ nhân dân sao? Sao có thể vô lý.” Chân Vũ Vi không chịu nổi.

Hàn Bân liếc: “Ngươi là ai?”

“Ta là ai? Ngươi không xem tivi?” Chân Vũ Vi không hài lòng.

“Bân Ca, đây là Chân Vũ Vi, đóng phim gián điệp, hôm nay không trang điểm.” Triệu Minh nhắc.

Nghe nửa câu đầu, Chân Vũ Vi cười, nhưng nghe nửa câu sau, mặt xụ xuống.

“Ê, ngươi ý gì, có biết nói không.” Chân Vũ Vi hét.

“Vũ Vi, đừng làm loạn, học chị Nhiên, bình tĩnh, ngươi nóng tính thế, sau này đối diện báo chí sao?” Mã Bằng Khôn nói.

“Mã tổng, ta giúp ngài mà.” Chân Vũ Vi tỏ vẻ ủy khuất.

“Không sao, ta trong sạch.”

“Nếu vậy, đi cùng chúng ta, chúng ta điều tra rõ, trả lại ngươi trong sạch.” Hàn Bân phất tay, ra hiệu Triệu Minh dẫn người.

“Chờ, ta tự đi, không cần các ngươi áp giải.” Mã Bằng Khôn đẩy Triệu Minh.

Là tổng giám đốc công ty giải trí, hắn không muốn dính líu đến cảnh sát, đội mũ, khẩu trang, kính râm, mặc kín.

Mộc Hân Nhiên kéo Hàn Bân ra: "Cảnh sát Hàn, sao bắt Mã Bằng Khôn, chẳng lẽ hắn là kẻ chủ mưu vụ quay lén?"

"Ngươi nghĩ sao?" Hàn Bân hỏi lại.

Hàn Bân cảm thấy, Mộc Hân Nhiên cố ý che giấu vụ án.

"Ta không rõ." Mộc Hân Nhiên thở dài.

"Ngươi cũng đến đồn cảnh sát, làm thêm biên bản." Hàn Bân nói.

"Vụ án có tiến triển mới?"

"Đúng." Hàn Bân gật đầu.

"Để sau, bây giờ ta không thể đến, vừa xảy ra chuyện, ta phải xử lý." Mộc Hân Nhiên lo lắng.

"Chuyện gì?"

"Ngươi tự xem." Mộc Hân Nhiên đưa điện thoại cho Hàn Bân.

Hàn Bân nhìn, thấy tin: "Mộc Hân Nhiên nghỉ dưỡng ở Cầm Đảo, gặp gỡ trai trẻ 00 sau."

"Khi nào?"

"Ta vừa biết, chắc là tin sáng nay." Mộc Hân Nhiên cắn môi: "Ta phải xử lý ngay, không thì sự nghiệp của ta tiêu."

Khương Nhĩ Khang bị bắt, Quách Giai Huệ chết.

Hàn Bân đoán, rất có thể là thủ đoạn của kẻ chủ mưu vụ quay lén.

Mục đích thật sự "Cảnh sát Hàn, ta không thể đến đồn cảnh sát, ta phải xử lý chuyện này, không thì lần sau sẽ là ảnh chụp."

“Ngươi định xử lý sao?”

“Ta nhờ bạn bè trong giới giúp.” Mộc Hân Nhiên nói qua loa.

Hàn Bân không hỏi tiếp, chuyện giới giải trí hắn không muốn quan tâm.

Trở về phân cục, Hàn Bân rót ly cà phê, cùng Lý Huy đến phòng thẩm vấn.

Lý Huy rất hứng thú với chuyện giải trí, trên đường tự đề cử, muốn thẩm vấn cùng Hàn Bân.

Hàn Bân vào phòng thẩm vấn, Mã Bằng Khôn đã ngồi trên ghế thẩm vấn, mắt không ngừng quan sát xung quanh.

“Cảnh sát Hàn, các ngươi thật bắt nhầm người, vụ quay lén Mộc Hân Nhiên thật không liên quan đến ta.” Mã Bằng Khôn nói.

“Ngươi sợ à, chúng ta chưa hỏi gì, ngươi đã tự thú.” Lý Huy hừ.

“Không, ta chỉ nghĩ, ngoài chuyện này, các ngươi tìm ta làm gì?” Mã Bằng Khôn hỏi.

Hàn Bân không đáp: “Công ty ngươi có bao nhiêu nghệ sĩ?”

Chương 350: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hơn hai mươi, Cảnh sát Hàn nếu có nghệ sĩ yêu thích, ta có thể giúp xin chữ ký.” Mã Bằng Khôn nói.

“Điện thoại của nghệ sĩ công ty ngươi đều cài phần mềm nghe lén?” Hàn Bân hỏi thử.

Mặt Mã Bằng Khôn biến sắc: “Không, không có, chuyện này không đùa được.”

Hàn Bân uống ngụm cà phê: “Mã tổng, ngươi nghĩ ta đưa ngươi từ khách sạn về để đùa?”

“Ta…” Mã Bằng Khôn cứng họng, cúi đầu.

“Thành thật thì khoan hồng, chống cự thì nghiêm trị, nói đến mức này, ngươi nên chủ động, phối hợp cảnh sát, đừng gây khó dễ.” Hàn Bân lạnh lùng.

Mã Bằng Khôn do dự lâu: “Cảnh sát Hàn, ta thật không hiểu ngài nói gì?”

“Không nói?”

“Không phải không nói, mà là không biết.” Mã Bằng Khôn cười gượng.

Hàn Bân quay sang Lý Huy: “Ngươi xin lệnh triệu tập, triệu tập toàn bộ nghệ sĩ Công Ty Giải Trí Tân Kỷ Nguyên, xem điện thoại họ có phần mềm nghe lén không.”

“Được, phân cục của chúng ta sẽ náo nhiệt, mười mấy hai mươi ngôi sao ngồi đây, chắc chắn là độc nhất Cầm Đảo.” Lý Huy đùa.

“Không, ta phối hợp, ta phối hợp.” Mã Bằng Khôn vội.

Hàn Bân và Lý Huy vừa nói, chỉ là dọa Mã Bằng Khôn, lệnh triệu tập không phải lệnh bắt, những nghệ sĩ không ở Cầm Đảo, cảnh sát chỉ có thể gọi miệng, chắc chắn họ sẽ từ chối.

Một khi tin đồn nghệ sĩ bị cài phần mềm nghe lén lan ra, Công Ty Giải Trí Tân Kỷ Nguyên chắc chắn tổn hại danh tiếng, nghệ sĩ dưới trướng cũng sẽ rời bỏ, Mã Bằng Khôn cũng sẽ bị giới này phong sát.

“Phần mềm nghe lén điện thoại của Mộc Hân Nhiên có phải ngươi cài?” Hàn Bân hỏi.

Mã Bằng Khôn do dự, thấy Hàn Bân nhíu mày, có vẻ mất kiên nhẫn, vội nói: “Đúng, là ta làm.”

“Tại sao?”

“Ta… ta cũng không còn cách nào.” Mã Bằng Khôn thở dài.

“Nói xem, không còn cách nào sao.” Lý Huy tò mò.

“Mộc Hân Nhiên có thể nói là công ty ta nâng đỡ, công ty ta đầu tư nhiều tài nguyên cho nàng, hai năm này ngày càng nổi, hợp đồng sắp hết hạn, ta bảo người phụ trách nhân sự đề nghị gia hạn, nhưng Mộc Hân Nhiên cứ lảng tránh, sau đó ta tự đề nghị, nàng nói sẽ suy nghĩ, hợp đồng còn nửa năm, ngài nói ta có thể không lo không.” Mã Bằng Khôn nói.

“Nên ngươi cài phần mềm nghe lén?”

“Đúng.” Mã Bằng Khôn gật đầu, vội nói: “Nhưng, ta không có ý xấu, chỉ muốn nghe ý định của đối phương, nếu nàng tiếp xúc với công ty khác, ta biết trước, có thể ứng phó.”

“Điện thoại nghệ sĩ khác công ty ngươi có cài phần mềm nghe lén không?” Lý Huy hỏi.

“Không, tuyệt đối không, Mộc Hân Nhiên hiện là ngôi sao số một của công ty, tài nguyên công ty chủ yếu dành cho nàng, nghệ sĩ khác không bằng, một khi nàng rời công ty, cũng sẽ mang đi không ít tài nguyên, đó là điều ta lo nhất.” Mã Bằng Khôn nói.

“Cuộc gọi tống tiền, ngươi nghe được không?”

“Cái này…” Mã Bằng Khôn cau mày.

“Nói!” Lý Huy quát.

“Nghe, nghe được.” Mã Bằng Khôn đáp.

“Nội dung cuộc gọi tống tiền.”

“Người gọi là nam, nói cài đặt camera giám sát ở nhà Mộc Hân Nhiên, nói Mộc Hân Nhiên là người xấu, không nên đóng vai vợ hiền mẹ tốt, không được đóng phim liên quan, tốt nhất đi du học, suy ngẫm hành vi những năm qua.” Mã Bằng Khôn nhớ lại.

“Ngươi còn ghi âm không?”

Mã Bằng Khôn do dự: “Có.”

“Tốt, làm tốt lắm.” Hàn Bân cười.

“Ta biết làm vậy không đúng, ta sẽ không làm nữa.” Mã Bằng Khôn ở đây chỉ có chịu thua.

“Không hiểu hả, chúng ta thật lòng khen ngươi.” Lý Huy cười.

Có ghi âm cuộc gọi tống tiền, có thể chứng minh có hành vi tống tiền, cũng biết Khương Nhĩ Khang và Mộc Hân Nhiên ai nói dối.

“Trong cuộc gọi tống tiền, kẻ bắt cóc có đòi tiền không?” Hàn Bân hỏi.

“Không.” Mã Bằng Khôn nói.

Rõ ràng, người nói dối là Mộc Hân Nhiên.

“Ngươi biết chuyện Mộc Hân Nhiên nói bị tống tiền một triệu không?” Hàn Bân hỏi.

“Ban đầu ta không biết, nàng chỉ nói bị quay lén, mong công ty giúp đỡ, ta nói chỉ cần nàng gia hạn mười năm, ta sẽ giúp giải quyết, sau khi báo cảnh sát, nàng mới nói dối tống tiền, bảo ta đừng để lộ.”

“Giỏi quá, các ngươi không chỉ diễn trên tivi, còn diễn trước cảnh sát, thật coi chúng ta là ngốc?” Hàn Bân lạnh lùng.

“Ngài hiểu lầm, ta không muốn lừa cảnh sát, khi biết Mộc Hân Nhiên nói dối tống tiền, ta mắng nàng, nói nàng làm chuyện ngu ngốc, nhưng nàng không tin ta.”

Mã Bằng Khôn thở dài: “Thậm chí nàng nghi ngờ, ta thuê người quay lén, trước đây, chúng ta quan hệ rất tốt, không ngờ đến bước này.”

“Có phải ngươi thuê người quay lén?” Hàn Bân hỏi.

“Sao có thể, ta không làm chuyện ngu ngốc.”

“Ngươi cài phần mềm nghe lén còn làm.” Hàn Bân hừ.

“Khác chứ, Mộc Hân Nhiên vẫn là nghệ sĩ của công ty, chiếm không ít tài nguyên của công ty, video quay lén dễ lộ, một khi lộ không chỉ hủy hoại Mộc Hân Nhiên, cũng ảnh hưởng tài nguyên công ty, gây tổn thất lớn cho công ty, ta không làm chuyện ngu ngốc này.” Mã Bằng Khôn nói.

“Ngươi là người trong giới giải trí, cũng nghe cuộc gọi tống tiền, ngươi nghĩ mục đích của kẻ quay lén Mộc Hân Nhiên là gì?” Hàn Bân hỏi.

“Có hai khả năng, một là trả thù Mộc Hân Nhiên; hai là tranh giành hình tượng.”

“Ngươi nghĩ khả năng nào lớn hơn?” Hàn Bân hỏi.

“Nếu là trả thù, ta nghĩ không cần gọi tống tiền, gửi video giám sát là đủ hủy hoại Mộc Hân Nhiên; nên khả năng tranh giành hình tượng lớn hơn.” Mã Bằng Khôn phân tích.

Chương 351: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Huy cau mày: "Tranh giành hình tượng là sao?"

"Ta lấy ví dụ, nếu ngươi là đạo diễn phim, có vai vợ hiền mẹ tốt, ngươi mời ai đóng?" Mã Bằng Khôn hỏi.

"Mộc Hân Nhiên." Lý Huy đáp.

"Đúng, đó là hình tượng." Mã Bằng Khôn nói: "Giới giải trí có nhiều hình tượng, diễn xuất tốt, thanh thuần, học bá, ăn hàng, người đàn ông tốt, gần gũi, cán bộ, thẳng thắn, đơn thuần, người cha tốt, mỗi hình tượng có lợi ích lớn."

"Hình tượng của Mộc Hân Nhiên là vợ hiền." Hàn Bân nói.

"Đúng, khi Mộc Hân Nhiên ký hợp đồng công ty, đã không trẻ, và đã kết hôn, công ty xem xét nhiều mặt, thấy nàng phù hợp hình tượng này, thực tế chứng minh, nàng đi đúng hướng, với tiếp thị và tài nguyên công ty, nàng ngày càng nổi." Mã Bằng Khôn nói.

"Nghĩa là, những ngôi sao không chỉ diễn trên màn hình, mà ngoài đời cũng diễn, những hình tượng đó là giả." Lý Huy ngạc nhiên.

"Không thể nói là giả, có cái phóng đại, cũng có thật, ví dụ hình tượng hút thuốc, uống rượu, uốn tóc, đúng là sở thích của người đó, không cần diễn, sao cũng vậy, hình tượng này không dễ đổ vỡ." Mã Bằng Khôn nói.

"Hình tượng tranh giành thế nào? Làm bại hoại Mộc Hân Nhiên, người khác chắc chắn nổi?" Hàn Bân hỏi lại.

“Hình tượng cũng chia đại chúng và tiểu chúng, hình tượng đại chúng nhiều tài nguyên hơn, một vai chính chỉ có hai ba người, họ chiếm sáu mươi phần trăm tài nguyên, phần còn lại chia cho người khác.”

“Nói đơn giản, hình ảnh của Mộc Hân Nhiên đã ăn sâu vào lòng người, đạo diễn phim có vai vợ hiền, nghĩ ngay đến nàng, khán giả cũng đồng ý; nhà tài trợ cũng nghĩ đến nàng, vì người tiêu dùng đồng ý, ví dụ, bột giặt, mỹ phẩm, đồ bếp, túi da cao cấp và thương hiệu thời trang.”

“Một hình tượng sau lưng liên quan đến vài trăm triệu, thậm chí hàng chục tỷ, Mộc Hân Nhiên hiện là vai chính, cần hình tượng vợ hiền sẽ nghĩ ngay đến nàng, nghệ sĩ nữ khác bị ép, chỉ có thể nhận tài nguyên thừa.”

“Chỉ cần Mộc Hân Nhiên rời giới giải trí, dù ra nước ngoài hay du học, sẽ có nhiều tài nguyên trống, nghệ sĩ nữ vai phụ có cơ hội nổi, mục đích quay lén đạt được.” Mã Bằng Khôn giải thích.

Hàn Bân cảm giác sáng tỏ.

Lý Huy thấy lợi ích không nhỏ.

“Nghĩa là, nghệ sĩ được đóng gói thành hàng hóa, nhãn càng rõ ràng, càng dễ bán.” Hàn Bân nói.

“Đúng, khi tiếp thị Mộc Hân Nhiên, công ty ta đầu tư nhiều tài nguyên, nàng muốn tự lập, cũng mang theo tài nguyên, ta có thể không lo sao.” Mã Bằng Khôn thở dài.

“Ngươi nghĩ Mộc Hân Nhiên rời giới giải trí, nghệ sĩ nữ nào có thể nổi?”

“Trừ Mộc Hân Nhiên, hình tượng vợ hiền một vai chính có Hàn Tiểu Uyển, vai phụ có nhiều, Mã Minh Hi, Vương Kỳ Kỳ, Lý Thanh Yến, Trương Á Thư, Hàn Tử Nhu, Thái Hân Như.” Mã Bằng Khôn kể.

“Nghĩa là, họ đều có nghi vấn.” Hàn Bân cau mày.

“Hình tượng vợ hiền, là hình tượng lớn, nhiều tài nguyên, tranh giành nhiều, dù sao khả năng tiêu thụ của phụ nữ rất lớn.” Mã Bằng Khôn nói.

“Ngươi nghĩ trong các nghệ sĩ nữ đó ai có nghi vấn lớn nhất?” Hàn Bân hỏi.

“Cái này ta không rõ, có thể là họ, cũng có thể là công ty quản lý sau lưng, Mộc Hân Nhiên không tin ta, không cho ta can thiệp, giờ nói gì cũng muộn.” Mã Bằng Khôn buồn bã.

Sau khi thẩm vấn xong, hai người rời phòng thẩm vấn.

Lý Huy hỏi: “Bân Tử, tiếp theo làm gì?”

“Ngươi dẫn người bắt Mộc Hân Nhiên.”

“Với tội danh gì?”

“Tố cáo giả, cố ý gây rối trật tự công cộng.” Hàn Bân nói.

“Rõ.” Lý Huy đồng ý.

Mộc Hân Nhiên bị quay lén là thật, nhưng tống tiền một triệu là giả, khiến bản chất vụ án thay đổi, dù mục đích của Mộc Hân Nhiên là gì, đều là phạm tội.

Cảnh sát giúp nạn nhân, nhưng nạn nhân lại lừa cảnh sát, nếu vì hành vi lừa đảo của nạn nhân mà bắt nhầm người vô tội, sẽ gây ảnh hưởng rất xấu.

Đó là điều Hàn Bân không thể tha thứ, một khi phát hiện sẽ không dung thứ.

Về văn phòng, Trịnh Khải Hoàn cũng ở đó.

“Đội trưởng Trịnh, ngài về khi nào?” Hàn Bân biết hắn đến đội hình sự thành phố.

“Vừa về, thẩm vấn Mã Bằng Khôn sao rồi?” Trịnh Khải Hoàn quan tâm.

“Hắn thừa nhận nghe lén, nhưng không thừa nhận là chủ mưu quay lén, và theo phân tích của hắn, kẻ chủ mưu quay lén Mộc Hân Nhiên rất có thể là để tranh giành hình tượng.” Hàn Bân nói.

“Có vẻ thú vị, ngươi nói rõ xem.”

Hàn Bân giới thiệu đơn giản trọng điểm thẩm vấn, Trịnh Khải Hoàn là lão làng hình sự, kinh nghiệm phong phú, nghe hiểu ngay.

“Theo hiểu biết của Mã Bằng Khôn về giới giải trí, ai có động cơ?”

“Hàn Tiểu Uyển, Mã Minh Hi, Vương Kỳ Kỳ, Lý Thanh Yến, Hàn Tử Nhu, Trương Á Thư, Thái Hân Như.”

“Một lời giết nửa giới giải trí.” Trịnh Khải Hoàn cười, nhưng bất lực: “Những ngôi sao này khắp nơi đóng phim, chắc không ai ở Cầm Đảo, ngươi định điều tra thế nào?”

“Ta muốn thẩm vấn Mộc Hân Nhiên, xem có thể lấy được manh mối, xác định danh tính kẻ chủ mưu.” Hàn Bân nói.

Đây cũng là lựa chọn bất đắc dĩ, những ngôi sao không ở Cầm Đảo, Hàn Bân dù gọi điện triệu tập, họ sẽ viện lý do từ chối.

Nhà Mộc Hân Nhiên.

“Cốc cốc…” Tiếng gõ cửa vang lên, Mộc Hân Nhiên cúp điện thoại, hỏi: “Ai vậy?”

“Đội hình sự.” Lý Huy nói.

Gần đây, Mộc Hân Nhiên thường tiếp xúc cảnh sát, không ngạc nhiên, nghĩ vụ án có tiến triển.

Chương 352: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đồng thời, Mộc Hân Nhiên không muốn ai thấy cảnh sát ở cửa nhà, vội mở cửa: "Cảnh sát Lý, Cảnh sát Điền, sao các ngươi đến?"

Lý Huy đưa lệnh bắt, nói thẳng: "Mộc Hân Nhiên, đây là lệnh bắt, đi theo chúng ta."

"Cảnh sát Lý, ý gì, ta là nạn nhân, các ngươi bắt ta là sao." Mộc Hân Nhiên ngạc nhiên.

"Ngươi tố cáo giả, cố ý gây rối trật tự công cộng, chúng ta bắt ngươi theo pháp luật." Lý Huy nghiêm túc.

"Ngươi nói gì, sao bảo ta tố cáo giả, ngươi có chứng cứ không?" Mộc Hân Nhiên hỏi lại.

Lý Huy cười lạnh, hắn là cảnh sát già, không tin lời một phía của Mã Bằng Khôn, trước khi đến đã đến đội kỹ thuật, lấy điện thoại bật đoạn ghi âm:

"Alo, là ngôi sao Mộc Hân Nhiên?"

Nghe giọng, mặt Mộc Hân Nhiên thay đổi.

Phòng ăn Phân Cục Ngọc Hoa.

Hàn Bân và Trịnh Khải Hoàn ngồi ăn.

Hai người gọi ba món, mỗi người một bát canh.

Vừa ăn vừa bàn vụ án.

"Đội trưởng Trịnh, bên đội hình sự thành phố có tiến triển không?"

Trịnh Khải Hoàn uống ngụm canh bí viên, cười: “Ta tưởng ngươi không hỏi.”

“Chúng ta không tra được tiến triển, ta không chắc lắm.” Hàn Bân cười.

“Không giống ngươi nói.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Đám người giải trí này, ai cũng khôn khéo, miệng không câu thật, như Mã Bằng Khôn, cảm giác hắn cũng giấu, nhưng ta không hiểu rõ chuyện giải trí, nhất thời không biết có vấn đề gì.” Hàn Bân nói.

“Đừng vội, giữ tâm lý bình tĩnh, từ từ.” Trịnh Khải Hoàn an ủi, nói: “Sáng nay, ta đến đội hình sự thành phố, họ đã tra được thân phận chủ xe, nhưng chưa tìm được nơi ở hiện tại.”

“Chủ xe là ai?”

“Chủ xe là Lữ Thụ Quân, người Cầm Đảo, từng có tiền án trộm cắp và gây rối, rất có thể tham gia vụ giết Quách Giai Huệ.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Không hổ là đội hình sự thành phố, hiệu quả cao.” Hàn Bân khen.

“Lữ Thụ Quân là tội phạm chuyên nghiệp, có ý thức chống điều tra, sau khi gây án rất có thể đã trốn, bắt hắn không dễ.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Tra ra người liên quan không?” Hàn Bân hỏi.

“Lúc ta về, đội hình sự thành phố đang điều tra, chắc sẽ có tin nhanh.” Trịnh Khải Hoàn nhắc nhở Hàn Bân: “Ngươi cũng chú ý, đừng chểnh mảng.”

“Ngài nói gì, sao được.”

Hai người ăn xong, về văn phòng, gặp Lý Huy và Điền Lệ.

“Bắt người về chưa?” Hàn Bân hỏi.

“Về rồi, đã nhốt vào phòng giam.”

“Tốt lắm, các ngươi đi ăn, ta dẫn người thẩm vấn Mộc Hân Nhiên.” Hàn Bân nói.

“Bân Tử, ta cũng đi.” Lý Huy hăng hái.

“Ngươi không đói?”

Lý Huy xoa tay: “Việc quan trọng, ăn không gấp.”

Hàn Bân cười, hiểu rõ hắn, nhìn đồng hồ: “Cho ngươi nửa giờ ăn, nửa giờ sau thẩm vấn Mộc Hân Nhiên.”

“Được.” Lý Huy đồng ý, vội đi ăn.

Hàn Bân tranh thủ nghỉ trưa.

Đây cũng là thói quen của hắn, nghỉ nửa giờ sau ăn, buổi chiều có tinh thần.

Nửa giờ sau.

Phòng thẩm vấn.

Đây là lần thứ hai Mộc Hân Nhiên đến phòng thẩm vấn, lần trước là ghi biên bản, đối đãi rất tốt.

Lần này khác, bị coi là nghi phạm.

Lý Huy mở máy ghi hình.

Hàn Bân nói thẳng: “Mộc Hân Nhiên, biết tại sao gọi ngươi không?”

“Hiểu lầm, chắc là hiểu lầm.”

“Ta bắt mười người, bảy người nói hiểu lầm, có thể đổi cách nói.” Hàn Bân hừ.

“Cảnh sát Hàn, thật là hiểu lầm, sau khi phát hiện bị quay lén, ta rất lo lắng, rất sợ, người tống tiền nói gì ta không nhớ rõ, không phải cố ý nói dối.” Mộc Hân Nhiên nói.

“Lý do hay đấy.” Hàn Bân nói.

“Không phải lý do, thật sự, lúc đó ta quá lo lắng, có thể nhớ sai.” Mộc Hân Nhiên thở dài, nhìn Lý Huy: “Cảnh sát Lý cho ta nghe lại ghi âm, ta mới nhớ, là ta nhớ sai, kẻ tình nghi không đòi tiền.”

“Ta không cố ý báo giả, thật sự quá lo lắng, nhớ sai.” Mộc Hân Nhiên vẻ mặt đáng thương, dễ gây tin tưởng.

“Mã Bằng Khôn không nói vậy, có cần hắn ra làm chứng?” Hàn Bân hỏi lại.

“Hắn… hắn nói gì?” Mộc Hân Nhiên đan tay vào nhau.

“Hắn nói gì không quan trọng, ta cần sự thật, nếu ngươi không phối hợp điều tra, tiếp tục nói dối, tội càng nặng.” Hàn Bân cảnh cáo.

“Ta…”

Mộc Hân Nhiên cắn môi, nước mắt chảy, nức nở: “Xin lỗi, ta không cố ý nói dối, ta không còn cách nào, quá bất lực, không tin ai, nên dùng cách này cầu cứu cảnh sát.”

“Ngươi bị quay lén, cảnh sát cũng xử lý, không cần báo giả.” Lý Huy nói.

Mộc Hân Nhiên cười khổ: “Xử lý sao, quay lén do đồn cảnh sát phụ trách, không phải đội hình sự, khi ta học đại học mất ví, đến giờ chưa tìm được.”

“Cảm ơn ngươi coi trọng chúng ta, không biết năng lực chúng ta, ngươi có hài lòng?” Hàn Bân nói.

“Hài lòng, nếu các ngươi bắt được kẻ chủ mưu thì càng hài lòng.” Mộc Hân Nhiên thở dài.

“Chúng ta sẽ cố gắng.”

“Cố gắng không đủ, trước lợi ích lớn, kẻ quay lén sẽ cố chấp, ngươi không thể hỏi kẻ chủ mưu.” Mộc Hân Nhiên lắc đầu.

“Ngươi định làm gì?” Hàn Bân hỏi.

Mộc Hân Nhiên nhún vai: “Nghe trời thôi.”

Hàn Bân nhìn một lúc: “Ngươi biết vợ Khương Nhĩ Khang, Quách Giai Huệ bị giết không?”

Mộc Hân Nhiên hỏi lại: “Liên quan gì đến ta?”

“Ngươi không tò mò nàng chết thế nào, tại sao chết?” Lý Huy chen vào.

“Ta chỉ quan tâm, khi nào thả ta.”

Hàn Bân nhìn biểu cảm đối phương, không biết thật sự không quan tâm, hay đã biết trước.

Chương 353: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta bàn với Mã Bằng Khôn, hắn nghĩ kẻ chủ mưu quay lén ngươi rất có thể là đồng nghiệp của ngươi.” Hàn Bân đưa danh sách trước mặt Mộc Hân Nhiên: “Đây là danh sách tình nghi, ngươi nghĩ sao?”

Mộc Hân Nhiên nhìn danh sách, khóe miệng nhếch lên.

Đây là biểu hiện điển hình của khinh thường.

Hiếm khi thấy biểu cảm có giá trị, Hàn Bân nghĩ nhiều.

Tại sao Mộc Hân Nhiên lại khinh thường, nàng biết kẻ chủ mưu, danh sách không có tên đối phương?

Hay nàng nghĩ Mã Bằng Khôn giấu diếm, không nói thật.

Với nghi vấn này, sau khi thẩm vấn Mộc Hân Nhiên, Hàn Bân lại thẩm vấn Mã Bằng Khôn.

“Cảnh sát Hàn, vụ án của ta, khi nào kết thúc?” Mã Bằng Khôn dò hỏi.

Hàn Bân không đáp, đưa danh sách, đập lên bàn: “Ngoài danh sách này, còn ai tình nghi?”

Mã Bằng Khôn suy nghĩ: “Không.”

Hàn Bân nhìn, không thấy vấn đề, quyết định dọa hắn.

“Bùm!” Hàn Bân đập bàn: “Còn dám nói dối, ngươi không muốn phối hợp, ta sẽ triệu tập nghệ sĩ công ty ngươi.”

“Đừng, ta nói…” Mã Bằng Khôn sợ, cắn răng: “Còn Chân Vũ Vi!”

“Là cô gái ở khách sạn cùng ngươi?” Hàn Bân hỏi.

“Đúng, là nàng.”

Mã Bằng Khôn thở dài, nói: “Chân Vũ Vi năm nay ba mươi tuổi, dù trẻ hơn Mộc Hân Nhiên, nhưng không bằng đám gái hai mươi, nàng cũng muốn đi theo hình tượng vợ hiền.”

“Nghĩa là, nàng và Mộc Hân Nhiên là đối thủ cạnh tranh?” Hàn Bân hỏi.

“Trước đây không, Chân Vũ Vi không có tư cách, nhưng Mộc Hân Nhiên không chịu gia hạn, công ty lo nàng nhảy việc, có ý đào tạo Chân Vũ Vi, dần nghiêng tài nguyên.” Mã Bằng Khôn nói.

“Nghĩa là, nếu Mộc Hân Nhiên rời công ty, Công Ty Giải Trí Tân Kỷ Nguyên sẽ đào tạo Chân Vũ Vi.” Hàn Bân hỏi.

“Có ý đó.” Mã Bằng Khôn nói.

“Bùm!” Lý Huy đập bàn: “Khi yêu cầu ngươi cung cấp đối tượng tình nghi, tại sao không nói Chân Vũ Vi?”

“Công ty đã mất Mộc Hân Nhiên, ta không muốn liên lụy Chân Vũ Vi…” Mã Bằng Khôn thở dài.

“Chân Vũ Vi hiện ở đâu?” Hàn Bân hỏi.

……

Khách sạn Caesar, phòng 807.

Trong phòng khách, Chân Vũ Vi ngồi trên ghế sofa, đặt chiếc máy tính Apple trên đùi. Nàng gõ bàn phím, dường như đang trò chuyện với ai đó.

“cốc cốc…”

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Ai đó?” Chân Vũ Vi vội gập máy tính lại.

“Chúng ta là cảnh sát, mở cửa.” Một giọng nam từ bên ngoài vọng vào.

Chân Vũ Vi bước ra cửa, hỏi: “Các ngươi có chuyện gì?”

“Muốn hỏi ngươi một số chuyện.” Giọng nam bên ngoài đáp.

Chân Vũ Vi do dự một chút rồi vẫn mở cửa. Ngay lập tức, ba người đàn ông xông vào, đè Chân Vũ Vi vào tường và còng tay nàng lại.

“Các ngươi làm gì, dựa vào đâu mà bắt ta?” Chân Vũ Vi chất vấn.

“Chân Vũ Vi, có phải ngươi là người chỉ đạo quay lén Mộc Hân Nhiên không?” Người đàn ông đứng đầu hỏi.

“Ta… ta không có.” Chân Vũ Vi lộ vẻ lo lắng.

“Chúng ta đã điều tra rõ ràng, ngươi còn dám chối cãi.”

“Các ngươi chắc chắn là nhầm rồi, ta và chị Nhiên quan hệ rất tốt, làm sao ta có thể làm chuyện đó.” Chân Vũ Vi lắc đầu.

“Khương Nhĩ Khang đã thú nhận rồi, là ngươi bảo hắn mua chuộc Lý Hà để quay lén Mộc Hân Nhiên.” Người đàn ông hừ lạnh.

Chân Vũ Vi nhìn ba người đàn ông, ánh mắt dừng lại ở người đàn ông đội mũ đứng sau cùng: “Ta gặp ngươi rồi, ngươi không phải là cảnh sát.”

“Ngươi nhận nhầm rồi.” Người đàn ông đáp.

“Ta nhớ ra rồi, ngươi là Triệu Canh Dân, chồng của Mộc Hân Nhiên!” Chân Vũ Vi hét lên.

Người đàn ông đội mũ bước tới, tát mạnh vào mặt Chân Vũ Vi: “Im miệng, nếu ngươi còn hét nữa, ta sẽ giết ngươi.”

“Ta không hét nữa, đừng giết ta, xin các ngươi thả ta ra.” Chân Vũ Vi cầu xin.

“Thả ngươi?”

Người đàn ông mặt rỗ bên cạnh hừ lạnh: “Ngươi còn chạy giỏi lắm, chúng ta đi Kinh Thành tìm ngươi, ngươi lại chạy về Cầm Đảo, làm chúng ta mất công.”

“Ta không thù không oán với các ngươi, tại sao lại bắt ta?” Chân Vũ Vi khóc nức nở.

“Bớt nói nhảm, ngươi đã làm gì, ta đã điều tra rõ ràng, mau giao video quay lén Mộc Hân Nhiên ra.” Triệu Canh Dân quát.

“Ta không có, thật sự không có.”

“Bốp!” Triệu Canh Dân tát thêm một cái nữa: “Ngươi thật là không thấy quan tài không đổ lệ.”

“Không phải, các ngươi oan cho ta rồi, ta thật sự không có video giám sát nào, các ngươi đừng làm hại ta, đây là khách sạn, khắp nơi đều có camera, chỉ cần các ngươi rời đi, ta sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra.” Chân Vũ Vi nói.

“Tốt lắm, còn dám uy hiếp ta.” Triệu Canh Dân cười lạnh, rút một con dao từ túi, đưa lên mặt Chân Vũ Vi: “Ngươi thích con vật nào, ta sẽ vẽ cho ngươi một cái.”

“Đừng làm hại ta, xin ngươi.” Chân Vũ Vi khóc lóc.

“Triệu Ca, hay là giao cô ta cho chúng ta xử lý, đảm bảo chưa đầy nửa tiếng, nàng sẽ ngoan ngoãn, ngươi hỏi gì nàng cũng nói.” Một người đàn ông bên cạnh xoa tay, vẻ mặt mong chờ.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Người đàn ông mặt rỗ phụ họa.

“Phì, các ngươi đúng là đồ vô dụng, ta giao Quách Giai Huệ cho các ngươi, các ngươi lại làm chết nàng, còn mặt mũi

nào nhắc chuyện này.” Triệu Canh Dân nhổ nước bọt.

“Có gì thì nói, các ngươi đừng làm bậy.” Chân Vũ Vi cầu xin.

“Ta muốn video giám sát của Mộc Hân Nhiên.” Triệu Canh Dân nói.

“Ta thật sự không có.” Chân Vũ Vi vẻ mặt vô tội.

“Không uống rượu mừng thì phải uống rượu phạt.” Triệu Canh Dân mất kiên nhẫn, liếc nhìn đồng hồ trên tường, nói với hai người đàn ông bên cạnh: “Giao cho các ngươi xử lý.”

Chương 354: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Yên tâm đi, đảm bảo nàng sẽ ngoan ngoãn.”

Hai người đàn ông cười nham hiểm, kéo Chân Vũ Vi vào trong phòng.

“Đừng, đừng, ta đưa video cho các ngươi, ta đưa.” Chân Vũ Vi hoảng sợ, vội hét lên.

Triệu Canh Dân phất tay: “Nói, video ở đâu?”

“Trong máy tính, trong ổ F của máy tính.”

“Ngươi lấy ra.”

Chân Vũ Vi hoảng sợ, không dám hy vọng gì nữa, chỉ có thể mở máy tính, lấy video của Mộc Hân Nhiên ra.

Triệu Canh Dân thấy video, thở phào nhẹ nhõm: “Cái xú nữ nhân này thật rắc rối.”

“Đại ca, video ta đã giao, xin ngươi tha cho ta.” Chân Vũ Vi khóc lóc.

“Tha cho ngươi, làm sao ta biết ngươi có giữ lại bản sao không.” Triệu Canh Dân hừ lạnh.

“Đây là khách sạn, đầy camera, nếu ngươi giết ta, ngươi cũng không thoát được.” Chân Vũ Vi nói.

“Ta sẽ không giết ngươi.” Triệu Canh Dân nhìn Chân Vũ Vi từ trên xuống dưới, cười nói: “Ngươi cũng quay một video giống như Mộc Hân Nhiên, vậy ta sẽ yên tâm, dù ngươi giữ lại bản sao, chúng ta đều có thóp của nhau.”

“Không, ta không quay, ta thật sự không giữ bản sao, ta không lừa ngươi.” Chân Vũ Vi lắc đầu.

“cốc cốc…” Lúc này, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa.

Mọi người trong phòng đều sững lại.

“Không được lên tiếng, không được hét, ta bảo ngươi nói gì thì nói đó, nếu không ta sẽ hủy mặt ngươi, ngươi sẽ không làm ngôi sao được nữa.” Triệu Canh Dân đe dọa.

Chân Vũ Vi vội vàng gật đầu.

“Hỏi xem ai.”

“Ai đó.” Giọng Chân Vũ Vi run rẩy.

“Tiểu Vi, là ta.” Bên ngoài vang lên giọng một phụ nữ.

“Là trợ lý của ta, Lưu Đồng quay lại rồi.” Chân Vũ Vi nói nhỏ.

Triệu Canh Dân do dự một chút, sợ Lưu Đồng tiết lộ thông tin: “Mặt rỗ, ngươi ra mở cửa, bắt cả trợ lý vào.”

“Biết rồi.”

Người đàn ông mặt rỗ rút dao, bước ra cửa.

Qua lỗ nhìn, hắn thấy một phụ nữ tóc ngắn đứng bên ngoài.

Hắn mở cửa, định bắt người phụ nữ tóc ngắn vào, nhưng cô ta nhanh chóng tung cú đấm phải vào mặt hắn.

“Bốp!” Người đàn ông mặt rỗ bị đánh choáng.

Chưa kịp phản ứng.

Từ hai bên cửa, ba người đàn ông xông vào, đè người đàn ông mặt rỗ xuống đất, khống chế.

“Cảnh sát, không được động đậy!”

Người vừa gõ cửa thật sự là Lưu Đồng, nhưng người đứng ngoài cửa lại là Điền Lệ.

Đừng nhìn Điền Lệ là phụ nữ, nhưng nàng là chiến binh hàng đầu của đội.

Cú đấm vừa rồi nàng còn giữ sức, nếu đánh vào thái dương, nghi phạm sẽ ngất ngay.

Nếu lỡ không tỉnh lại, lại phiền phức.

Nói thì dài, nhưng thật ra chỉ vài giây, người đàn ông mặt rỗ bị khống chế, còng tay lại.

Trong phòng, không khí căng thẳng.

Triệu Canh Dân và người còn lại bị hoảng sợ, giữ chặt Chân Vũ Vi lui vào góc phòng khách.

Lý Huy khống chế người đàn ông mặt rỗ.

Hàn Bân, Điền Lệ, Triệu Minh ba người bước vào phòng khách.

Hàn Bân liếc nhìn qua phòng khách: "Triệu Canh Dân, ngươi đã bị bao vây rồi, thả Chân Vũ Vi ra."

"Đừng lại gần, nếu không ta sẽ giết nàng!" Triệu Canh Dân cầm dao kề vào cổ Chân Vũ Vi.

Còn hai nghi phạm khác, giữa họ và Hàn Bân cùng những người khác là một cái ghế sofa, họ không thể cưỡng chế giải cứu, nếu không Chân Vũ Vi có thể gặp nguy hiểm.

"Triệu đại ca, ngươi thả ta ra đi, bây giờ vẫn chưa có chuyện gì xảy ra, cảnh sát cũng sẽ không làm gì ngươi đâu." Chân Vũ Vi nói.

"Muộn rồi, đã muộn rồi." Tay Triệu Canh Dân run rẩy, ấn mạnh vào cổ Chân Vũ Vi để lại vết máu.

“Không muộn, không muộn, ta sẽ nói tốt cho ngươi, chỉ cần ngươi đầu thú, mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Chân Vũ Vi vội vàng nói.

“Chân Vũ Vi, ngươi vì lợi ích mà quay lén Mộc Hân Nhiên, làm hại tất cả chúng ta, đều là lỗi của ngươi.” Triệu Canh Dân hét lên.

“Ta biết sai rồi, ta muốn sửa, ngươi đừng làm hại ta, chỉ cần ngươi đầu thú, cảnh sát chắc chắn sẽ xử lý nhẹ nhàng.” Chân Vũ Vi khuyên nhủ.

Triệu Canh Dân cười đau khổ: “Mộc Hân Nhiên xong rồi, ta cũng xong rồi, ta không thể thả ngươi, ngươi sẽ được lợi trắng.”

“Triệu Canh Dân, ngươi thả con tin ra, có gì từ từ nói.” Hàn Bân vội vàng khuyên.

Nhưng đã quá muộn, Triệu Canh Dân đã quá tuyệt vọng.

“Ah!” Chân Vũ Vi kêu lên thảm thiết.

Triệu Canh Dân cầm dao rạch một đường trên mặt Chân Vũ Vi, máu chảy ròng ròng xuống má, lật tung da thịt.

“Tất cả sẽ xong, mọi người sẽ cùng xong.”

“Mặt của ta!” Chân Vũ Vi hét lên đau đớn, không chỉ vì đau mà còn vì tuyệt vọng.

Nàng là một nghệ sĩ, khuôn mặt là tất cả của nàng.

Khuôn mặt nàng bị rạch, sự nghiệp cũng tan tành.

“Ha ha…” Triệu Canh Dân cười đau khổ, ném dao xuống đất.

“Ta đầu thú.”

Vì bản năng sinh tồn, Chân Vũ Vi thoát khỏi cánh tay của Triệu Canh Dân, vội vàng chạy ra cửa.

Một nghi phạm khác không ngờ tình huống này, hắn muốn chạy thoát nhưng chỉ còn mình hắn, làm sao vượt qua bốn cảnh sát được.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, Hàn Bân không kịp ngăn chặn.

"Điền Lệ, chăm sóc Chân Vũ Vi."

"Dạ."

Hàn Bân chỉ vào nghi phạm khác: "Khách sạn đã bị bao vây, ngươi không thể chạy thoát, đầu hàng đi."

Nghi phạm khác nhìn người mặt rỗ bị còng, lại nhìn Triệu Canh Dân, nhổ một bãi nước bọt: "Phì, đồ có tiền nhưng không có gan!"

Nhưng sau khi mắng, nghi phạm này nhìn ra ngoài cửa sổ, hít một hơi sâu, cũng bỏ dao xuống: "Ta cũng đầu thú."

"Phì!" Triệu Minh cười: "Năm mươi bước cười một trăm bước."

Ba mươi phút sau, ba nghi phạm bị đưa về Phân Cục Ngọc Hoa, Chân Vũ Vi được đưa đến bệnh viện chữa trị.

Chương 355: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trên xe, Hàn Bân hỏi thông tin hai nghi phạm, người đàn ông mặt rỗ tên Lữ Thụ Quân, chính là chủ nhân của chiếc xe tình nghi bắt cóc Quách Giai Huệ.

Hàn Bân báo cáo tình hình với Trịnh Khải Hoàn, lập tức thẩm vấn Triệu Canh Dân.

Triệu Canh Dân bị còng trên ghế thẩm vấn, tinh thần rất thấp.

Hàn Bân gõ bàn: "Triệu Canh Dân, đã đến nước này rồi, đừng giấu nữa, nói đi."

"Cảnh sát Hàn, ngươi hỏi đi, đầu óc ta rối bời, không biết bắt đầu từ đâu." Triệu Canh Dân yếu ớt nói.

"Quách Giai Huệ có phải do các ngươi giết không?" Hàn Bân hỏi.

"Quách Giai Huệ bị ba chúng ta bắt cóc, nhưng ta không định giết nàng, sau khi hỏi xong, ta để Lữ Thụ Quân và Nghiêm Huy canh giữ, hai người này lỡ tay giết nàng, không liên quan đến ta."

"Tại sao lại bắt cóc Quách Giai Huệ?"

"Trong tay nàng có video của Mộc Hân Nhiên, ta chỉ muốn lấy lại video và tìm ra người chỉ đạo quay lén Mộc Hân Nhiên." Triệu Canh Dân ngẩng đầu nhìn Hàn Bân:

"Cảnh sát các ngươi điều tra có một, nhưng chỉ cần theo đúng quy tắc thì sẽ có cách đối phó, cảnh sát Hàn chắc cũng

đoán ra vụ quay lén có người chỉ đạo phía sau, nhưng Khương Nhĩ Khang không chịu nói, các ngươi cũng không làm gì được hắn, nếu các ngươi tìm được người chỉ đạo phía sau, lấy lại video từ nàng, ta cũng không đến nỗi liều mạng."

"Cảnh sát phải tuân thủ nghiêm ngặt pháp luật, chúng ta phải làm việc theo pháp luật." Hàn Bân nói.

Hàn Bân đã kiểm tra hồ sơ liên lạc và giao dịch của Khương Nhĩ Khang, ngoài việc chuyển khoản hai triệu cho Lý Hà, không phát hiện điều gì bất thường.

"Ngươi tuân thủ pháp luật, ta để bảo vệ quyền lợi của mình, chỉ có thể vi phạm pháp luật." Triệu Canh Dân thở dài.

"Triệu Canh Dân, ngươi biết nội dung video đó không?" Lý Huy hỏi.

"Ha ha, ngươi nói chuyện giữa Mộc Hân Nhiên và Lý Hán Tuyên." Triệu Canh Dân cười.

"Ngươi biết!" Lý Huy ngạc nhiên.

"Biết."

"Ngươi không ghen sao?"

"Chúng ta đã chơi riêng từ lâu rồi."

"Vậy ngươi còn muốn giúp Mộc Hân Nhiên?" Lý Huy không hiểu.

"Giúp nàng là giúp chính ta, đừng quan tâm tình cảm của chúng ta thế nào, chúng ta là vợ chồng hợp pháp, có lợi ích kinh tế chung." Triệu Canh Dân nhăn mũi, hỏi: "Cho ta một điếu thuốc được không?"

Lý Huy quay đầu nhìn Hàn Bân.

Hàn Bân gật đầu đồng ý.

Lý Huy bước tới ghế thẩm vấn, châm một điếu thuốc cho Triệu Canh Dân: “Hai người có lợi ích gì chung?”

Triệu Canh Dân hút một hơi, cười: “Không ngờ, cảnh sát cũng thích chuyện tán gẫu.”

“Khụ, ta đang điều tra, hỏi cung, hiểu không?” Lý Huy ho khẽ.

“Phù…” Triệu Canh Dân thở ra khói: “Thị trường không tốt, kinh doanh khó khăn, công ty của ta luôn thua lỗ, hai năm nay, mỗi năm Mộc Hân Nhiên đều bù đắp cho ta ba mươi triệu.”

“Tuyệt, ba mươi triệu, nàng mỗi năm kiếm được bao nhiêu tiền!” Lý Huy ngạc nhiên.

“Nàng kiếm được bao nhiêu, ta không rõ số cụ thể, nhưng chắc chắn không dưới một tỷ, nếu không, nàng sẽ không chia cho ta ba mươi triệu.” Triệu Canh Dân nói.

“Ngươi và nàng không còn tình cảm, tại sao Mộc Hân Nhiên không ly hôn, còn ngu ngốc chia cho ngươi ba mươi triệu mỗi năm?” Lý Huy không hiểu.

“Nàng không ngốc chút nào, nàng chỉ không thể ly hôn; ly hôn rồi, hình tượng người vợ hiền của nàng sẽ sụp đổ, nguồn lực và thu nhập cũng sẽ giảm mạnh, nói thẳng ra, mối quan hệ của chúng ta là cùng có lợi, chia ra thì cả hai cùng thiệt.” Triệu Canh Dân giải thích.

“Những việc ngươi làm, Mộc Hân Nhiên có biết không?”

“Tất nhiên biết, các ngươi không nghĩ nàng là một người đơn thuần đấy chứ.” Triệu Canh Dân cười khinh.

Sau đó, nụ cười trên mặt dần dần đông cứng, hắn dập tắt đầu thuốc trong tay, bằng một giọng điệu bi thương, tự nhủ: “Xong rồi, bây giờ tất cả đều xong, không ai có thể sống tốt!”

Vụ án lớn bắt đầu từ một vụ quay lén, tất cả những người liên quan gần như đều sa lầy.

Vụ quay lén, vụ nghe trộm, vụ giết người, vụ cố ý gây thương tích.

Trước sau, chỉ việc thẩm vấn, ghi chép, nhận diện hiện trường, sắp xếp hồ sơ đã mất vài ngày.

Khi mọi thứ ổn thỏa, Trịnh Khải Hoàn mời đội hai ăn cơm.

Lý do ăn uống rất đơn giản, trong việc điều tra vụ giết Quách Giai Huệ, Hàn Bân dẫn người bắt được hung thủ trước, vượt qua đội cảnh sát hình sự thành phố một bậc.

Những người có thể vào đội hình sự thành phố đều là tinh anh của đội hình sự Cầm Đảo, bất kỳ đội hình sự nào ở các quận, huyện gặp phải vụ án không thể giải quyết đều sẽ báo cáo lên cục thành phố, cục thành phố sẽ phái đội hình sự thành phố đến hướng dẫn điều tra.

Lần này đội hình sự Phân Cục Ngọc Hoa nổi bật, không lâu sau đã lan truyền khắp nửa Phân Cục Ngọc Hoa.

Nghe nói kinh phí ăn uống lần này còn do Đới cục đặc biệt phê duyệt.

Địa điểm ăn uống được chọn tại một nhà hàng hải sản.

Làm xong một vụ án lớn như vậy, có kinh phí đặc biệt từ lãnh đạo, Trịnh Khải Hoàn cũng không keo kiệt, gọi mỗi loại hải sản một phần.

Hàn Bân ăn một miếng hàu nướng than, cười nói: “Nhà hàng này ngon thật, tiếc là Đới cục không đến.”

“Đới cục tuy không đến, nhưng để ta thay mặt hắn kính mọi người một ly, nghe nói lần này hắn đi họp ở cục thành phố, lãnh đạo cục thành phố còn nhắc đến vụ án này, Đới cục cũng theo đó mà nổi danh.” Trịnh Khải Hoàn cười nói.

Chương 356: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Lẽ ra chúng ta nên kính Đới cục một ly mới đúng, nếu không có hắn phê duyệt kinh phí, chúng ta đâu thể đến nhà hàng ngon thế này." Lý Huy cười nói.

Hàn Bân nâng ly đề nghị: "Nào, chúng ta kính Đới cục và Trịnh đội một ly."

"Cạn ly." Mọi người cụng ly.

Đặt ly xuống, Lý Huy cười hì hì: "Hôm nay ta lên mạng thấy một tin, video của Mộc Hân Nhiên và Lý Hán Tuyên bị đưa lên mạng."

"Ai đăng lên?" Điền Lệ ngạc nhiên hỏi.

"Ta đoán chắc là Chân Vũ Vi, đội kỹ thuật kiểm tra máy tính của nàng, nàng dùng phần mềm chat để gửi video cho người khác, lại bị hủy dung, đương nhiên sẽ không cho Mộc Hân Nhiên cơ hội lật ngược tình thế." Lý Huy phỏng đoán.

"Mộc Hân Nhiên cũng tham gia vào vụ giết người, dù video không bị đưa lên mạng, nàng cũng xong rồi." Triệu Minh nói.

Lý Huy uống một ngụm nước: "Video này đăng lên, người chịu ảnh hưởng thật sự là Lý Hán Tuyên, hắn chắc sẽ bị cấm trong giới giải trí."

"Nói đến xui xẻo, vẫn là Khương Nhĩ Khang thằng ngốc đó, vợ chết chưa đủ, giao dịch giữa hắn và Chân Vũ Vi cũng bị

phát hiện, căn nhà mới mua cũng bị niêm phong, thằng này mất cả vợ lẫn tiền, không còn gì cả."

"Phì, hắn đáng đời, nếu hắn sớm khai ra kẻ chủ mưu là Chân Vũ Vi, cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy." Triệu Minh phỉ nhổ.

"Vụ án này thật sự là quái đản, gần như tất cả những người liên quan đều sa lầy." Tôn Hiểu Bằng lẩm bẩm.

Ngoài những người này, Quách Giai Huệ bị giết, và Triệu Canh Dân, Lữ Thụ Quân, Nghiêm Xuân Huy bị buộc tội giết nàng cũng bị truy tố.

"Giới giải trí cũng không yên ả, Công Ty Giải Trí Tân Kỷ Nguyên cũng khá nổi tiếng, Mã Bằng Khôn, Mộc Hân Nhiên, Chân Vũ Vi, Lý Hà bốn người đều vào tù, giấy không gói được lửa, sớm muộn gì cũng bị truyền thông phát hiện." Lý Huy hả hê nói.

"Nói cho cùng, vẫn là lợi ích trong giới giải trí quá lớn, tiền tài làm lòng người biến chất." Trịnh Khải Hoàn cảm thán, hắn làm án nhiều năm như vậy, cũng chưa gặp tình huống nào như này.

Điền Lệ đùa: "Biết thế này, chỉ cần liên quan đến vụ án, chúng ta bắt hết, dù sao cũng không ai bị oan."

"Đề nghị này hay đó, nào chúng ta cùng uống một ly." Trịnh Khải Hoàn cười nói.

Mọi người lại cạn ly, không khí càng thêm náo nhiệt.

Hàn Bân tổng kết lại các vụ án này, người khởi xướng vụ án vẫn là Chân Vũ Vi.

Người phụ nữ này vì muốn nổi tiếng không từ thủ đoạn, chính nàng đã tìm người quay lén Mộc Hân Nhiên, lý do cũng rất đơn giản.

Chỉ cần có được video của Mộc Hân Nhiên, có thể uy hiếp nàng rời khỏi giới giải trí, công ty cũng có ý định bồi dưỡng nàng, nàng có thể thuận lợi tiếp quản tài nguyên của Mộc Hân Nhiên.

Lúc đầu, Chân Vũ Vi không định đưa video lên mạng, vì nàng rất rõ, nếu danh tiếng của Mộc Hân Nhiên bị hủy, Công Ty Giải Trí Tân Kỷ Nguyên cũng sẽ bị tổn thất, tài nguyên và nhà tài trợ của Mộc Hân Nhiên cũng sẽ mất, cách tốt nhất là để Mộc Hân Nhiên rút lui khỏi giới giải trí, nàng có thể thông qua mối quan hệ của công ty, dần dần tiếp nhận tài nguyên và nhà tài trợ của Mộc Hân Nhiên.

Nàng nghĩ mình không thua kém Mộc Hân Nhiên.

Mộc Hân Nhiên nổi tiếng là nhờ Công Ty Giải Trí Tân Kỷ Nguyên đổ rất nhiều tài nguyên, bỏ ra số tiền lớn giúp nàng marketing, đổi lại nếu là mình cũng có thể nổi tiếng, thậm chí làm tốt hơn nàng.

Chân Vũ Vi sau khi nhận được video từ Khương Nhĩ Khang, không liên lạc lại với Khương Nhĩ Khang nữa, nên nàng không biết vợ của Khương Nhĩ Khang đã bị giết, càng không biết thân phận của mình đã bị lộ.

Chân Vũ Vi đi theo Mã Bằng Khôn đến Cầm Đảo, không phải để an ủi Mộc Hân Nhiên, mà là cố tình tiếp cận Mộc Hân Nhiên, muốn từ nàng lấy thêm tài nguyên.

Tuy nhiên, nàng không ngờ rằng, người đợi nàng sẽ là Triệu Canh Dân.

Triệu Canh Dân và Mộc Hân Nhiên đã không còn tình cảm, hai người duy trì hôn nhân chỉ vì lợi ích.

Mộc Hân Nhiên cần Triệu Canh Dân giúp duy trì hình ảnh người vợ hiền, còn công ty của Triệu Canh Dân cũng cần sự

giúp đỡ từ Mộc Hân Nhiên, hai người có thể nói là hợp tác đôi bên cùng có lợi.

Chân Vũ Vi phá hoại sự nghiệp của Mộc Hân Nhiên, tức là hủy hoại nguồn tài chính của Triệu Canh Dân.

Chặn đường tài chính của người khác cũng như giết cha mẹ họ, Triệu Canh Dân không liều mạng với nàng mới lạ.

Sau vụ án này, Hàn Bân có cái nhìn mới về giới giải trí.

Buổi tối về nhà, Hàn Bân gọt một quả trái cây, pha một ấm trà, tìm một bộ phim nước ngoài xem.

Hàn Bân nghĩ rằng, sau vụ án này, một thời gian ngắn sẽ không muốn xem phim trong nước nữa.

Dĩ nhiên, giới giải trí nước ngoài chắc chắn cũng có nhiều chuyện bát nháo, nhưng vì xa xôi, mắt không thấy tâm không phiền.

"Chúc mừng, cảnh sát 577533 phá được một vụ án liên hoàn." Âm thanh nhắc nhở từ huy hiệu cảnh sát vang lên.

"Phương pháp phân tích vi biểu cảm: thành thạo +3."

"Thưởng điểm công huân 20 điểm."

Trừ đi khoản trả góp cho kỹ năng phân tích vi biểu cảm, Hàn Bân đã tích lũy được một ít điểm công huân trong hai tháng qua.

Hàn Bân suy nghĩ một lúc, dùng điểm công huân còn lại để đổi lấy kiến thức từ cơ sở dữ liệu hình sự.

Kiến thức hình sự tích lũy càng nhiều, càng có lợi cho việc phá án.

Sáng hôm sau.

Hàn Bân lại sắp xếp lại hồ sơ, kiểm tra xem có thiếu thủ tục và chứng cứ gì không, kiểm tra xong liền giao cho Điền

Lệ.

Chương 357: Tiêu Đề 《Ẩn》

Xong việc, Hàn Bân rót một cốc trà, đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, ngồi lâu rồi, lại có chút không quen.

"Này, lại đây mà xem, cuộc bầu chọn ngôi sao cảnh sát của tháng này đã có kết quả." Triệu Minh gọi.

"Đội chúng ta có ai trúng cử không?" Lý Huy hỏi.

Điều này không chỉ liên quan đến danh dự, mà còn liên quan đến tiền bạc.

"Chắc chắn rồi, chúng ta vừa phá một vụ án lớn, nếu không phải chúng ta thì còn ai nữa." Triệu Minh nói.

"Người tiên tiến đó là ai?"

"Các ngươi đoán xem?" Triệu Minh nháy mắt.

"Không phải lại là Bân Tử chứ?" Lý Huy đoán.

"Ta cũng nghĩ là tổ trưởng." Tôn Hiểu Bằng cười nói.

Triệu Minh cười cười, trả lời một cách mơ hồ: "Trước khi tiết lộ kết quả, chúng ta bàn xem người đạt được ngôi sao cảnh sát lần này có nên mời ăn không."

"Nhất định phải thế." Lý Huy nói.

"Ta không có ý kiến." Điền Lệ cười nói.

"Hì hì." Tôn Hiểu Bằng cười ngây ngô.

Hàn Bân liếc nhìn Lý Huy, cười nói: "Hôm qua Trịnh đội vừa mời chúng ta ăn một bữa, theo ta lần này bỏ qua đi."

“Không được, nhất định phải mời, và còn phải ăn món ngon nữa.” Lý Huy nói lớn.

“Nói đúng đấy.” Triệu Minh nháy mắt: “Huy Ca, ngươi nói xem món ngon là món gì?”

“Gan dê, nhất định phải ăn gan dê.” Lý Huy nói chắc nịch.

“Ồ, gần đây giá thịt đắt quá, đồ nướng cũng tăng giá.” Điền Lệ nói.

“Tiền nong cái gì, chúng ta ăn là để vui vẻ, để có không khí mà.” Lý Huy quay đầu nhìn Hàn Bân: “Bân Tử, ngươi nói có đúng không?”

“Đúng, nói rất hay.” Hàn Bân cười cười, chỉ về phía Triệu Minh: “Ngươi nói xem, lần này ai đạt được ngôi sao tiên tiến.”

“Khụ…”

Triệu Minh ho nhẹ một tiếng, làm bộ làm tịch nói: “Bây giờ, ta trân trọng thông báo người đạt được ngôi sao cảnh sát tiên tiến của ngày mai, chính là cảnh sát của đội hình sự số ba Phân Cục Ngọc Hoa, Lý Huy!”

“Gì cơ!” Lý Huy sững người, rồi vui mừng: “Ngươi nói lại lần nữa.”

“Nói gì, gan dê?” Triệu Minh cười hì hì, hỏi lại.

“Tránh ra.” Lý Huy vội vã chạy đến bên máy tính, kiểm tra, mặt lộ vẻ vui sướng: “Là ta, thật sự là ta.”

“Ta đạt được ngôi sao cảnh sát tiên tiến rồi!”

“Két…” Một tiếng cửa mở.

Trịnh Khải Hoàn bước vào văn phòng, nhìn quanh đội viên: “Ồ, làm gì mà náo nhiệt vậy.”

“Trịnh đội, ngài đến đúng lúc, Lý Huy đạt được ngôi sao tiên tiến đang vui vẻ, còn nói muốn mời chúng ta ăn gan dê,

ngài đừng bỏ lỡ nha.” Hàn Bân cười nói.

“Chậc chậc, Lý Huy mời khách, hiếm có đấy.” Trịnh Khải Hoàn đùa.

“Hì hì.” Lý Huy gãi đầu, đứng một bên cười ngốc nghếch.

“Trịnh đội, ngài cầm gì đấy, sao mà dày thế.” Hàn Bân ngạc nhiên hỏi, tập tài liệu đó dày đến hai mươi centimet.

Trịnh Khải Hoàn ném tài liệu lên bàn: “Ta đã nói với ngươi rồi, gần đây cục thành phố chuẩn bị tiến hành rà soát vụ án cũ, đây là vụ án ta chọn cho các ngươi.”

Triệu Minh trợn mắt: “Trời ạ, vụ án lớn gì mà tài liệu dày thế!”

“Hu…” Trịnh Khải Hoàn thở dài, ngồi xuống bên bàn: “Nói đến vụ án này, phải cách đây mười năm rồi.”

“Đã lâu vậy rồi, những cảnh sát phụ trách vụ án này năm đó còn ở đây không?” Lý Huy hỏi.

“Ngươi nhóc này có biết nói chuyện không.” Trịnh Khải Hoàn nhíu mày.

“Ta không có ý đó, ý ta là có còn ở phân cục chúng ta không.” Lý Huy cười bẽn lẽn.

“Ngươi có hai con mắt để làm gì, tự mình không nhìn được à.” Trịnh Khải Hoàn không vui nói.

“Trịnh đội, vụ án này năm đó do ngài phụ trách sao?” Hàn Bân đoán.

Trịnh Khải Hoàn gật đầu: “Mười năm trước, ta và ngươi cùng Lý Huy đều ở độ tuổi như nhau, khi đó vừa điều đến đội hình sự Phân Cục Ngọc Hoa chưa lâu, đã tham gia vụ án này, chúng ta đã tìm được đối tượng tình nghi, nhưng đối phương

đã chạy trốn, vụ án cũng chưa được giải quyết, cũng coi như là tâm sự của ta.”

Trịnh Khải Hoàn lấy một tài liệu từ đống tài liệu trên bàn, đưa cho Triệu Minh: “Đây là ảnh hiện trường khi đó, ngươi đưa lên máy chiếu.”

Triệu Minh nhận tài liệu, đi về phía máy chiếu.

Tôn Hiểu Bằng tự giác chạy đến bên cửa sổ kéo rèm.

“Ta tham gia vụ án này, còn nhớ rõ tình hình khi đó, để ta giới thiệu với các ngươi.” Trịnh Khải Hoàn hồi tưởng một lúc, nói: “Ta nhớ khi đó, ta nhận nhiệm vụ lúc ba giờ sáng, đến hiện trường đã bốn giờ sáng, khi đó trời còn tối, nhưng hiện trường thì lửa cháy rực trời, như ban ngày.”

“Vụ phóng hỏa?” Điền Lệ đoán.

“Lúc đầu, chúng ta cũng nghĩ thế, hiện trường vụ án ở thôn Tây Trạch Doanh ngoại ô, đốt cháy liên tiếp năm căn nhà dân, đường làng hẹp, xe cứu hỏa không vào được, cảnh sát chỉ có thể tổ chức dân làng xung quanh cứu hỏa, phải mất đến năm giờ sáng lửa mới dập tắt hoàn toàn.” Trịnh Khải Hoàn cười khổ nói:

“Khi đó, cảnh sát chúng ta tham gia cứu viện, đều giống như đi xuống mỏ, khai thác than, người đầy bụi đen.”

“Tuy nhiên, khi đó cũng không kịp tắm rửa, vội vàng lao vào điều tra, vì lúc đó lửa cháy lan mạnh, đã cháy đến sáu căn nhà, có bảy người dân bị thương, năm người bị thương nhẹ, hai người bị thương nặng, khối lượng công việc điều tra rất lớn, phân cục điều động một trung đội cảnh sát, đồn cảnh sát địa phương điều động hơn mười cảnh sát hỗ trợ điều tra.”

Chương 358: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta nghe nói vụ án này, nhớ rằng có ba người chết.” Lý Huy nói.

“Ngươi đừng vội, nghe ta nói tiếp.” Trịnh Khải Hoàn vẫy tay, tiếp tục nói:

“Bảy người đưa đến bệnh viện, có một người bị thương nặng không qua khỏi; trong căn nhà nơi bắt đầu cháy, phát hiện hai thi thể bị cháy, số người bị hại tăng lên ba chết sáu bị thương, cục thành phố cũng cử ba điều tra viên đến hướng dẫn điều tra.”

“Cái này cũng keo kiệt quá, chỉ cử ba người?”

“Khi đó, cục thành phố chưa thành lập đội trọng án, chỉ có một trung đội trọng án, dưới quyền có hai đội trọng án, tổng cộng hơn mười người, có thể cử ba người đã là không ít rồi.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Trịnh đội, máy chiếu đã sẵn sàng.” Triệu Minh nói.

“Mở đi.”

Trịnh Khải Hoàn nói xong, chỉ vào hình ảnh trên tường: “Bức ảnh này là cảnh tổng quan khi đó, lửa rất lớn, đặc biệt là căn nhà ở giữa, đó là nơi bắt đầu cháy, nghi phạm đã đổ xăng trong nhà.”

Sau đó, máy chiếu lần lượt thay đổi một vài bức ảnh.

Nhìn ảnh trên máy chiếu, thần sắc Hàn Bân và các đồng nghiệp ngày càng nghiêm trọng, hiện trường bị thiêu đen, vài

người dân bị thương cũng rất thảm, tâm trạng mọi người đều nặng nề.

"Dừng lại, bức ảnh này là hiện trường vụ cháy, đồ đạc trong nhà đều bị thiêu rụi, thi thể trong nhà cũng bị cháy biến dạng, sau khi pháp y khám nghiệm, thi thể là một nam một nữ, nhưng họ không phải chết cháy, mà bị giết rồi đốt xác."

Trịnh Khải Hoàn hít một hơi sâu: "Trong tài liệu pháp y, có ảnh của hai thi thể, ai muốn xem thì tự xem, vì ảnh quá kinh khủng nên không chiếu ở đây."

"Danh tính của cặp nam nữ này đã xác định được chưa?" Hàn Bân hỏi.

"Đã xác định, hai người chết chính là chủ nhà Lữ Gia Vĩ, Trương Thục Phụng."

"Không phải nói thi thể đã bị thiêu rụi sao? Làm sao nhận ra được?" Tôn Hiểu Bằng thắc mắc.

"Thi thể bị thiêu biến dạng, nhiều chứng cứ cũng mất, chúng ta thông qua đối chiếu DNA với người thân, xác định được danh tính hai nạn nhân." Trịnh Khải Hoàn giải thích, tiếp tục phân tích:

"Dựa trên hiện trường, nhà Lữ Gia Vĩ là nơi bắt đầu cháy, chúng ta phỏng đoán nghi phạm sau khi giết người, để hủy thi diệt tích đã châm lửa đốt nhà, vì đổ xăng nên lửa quá lớn, lan sang các nhà xung quanh, gây ra vụ việc này."

"Có thông tin về nghi phạm không?" Hàn Bân hỏi.

"Nghi phạm tên Lương Chí Bác, người thôn Đông Trạch Doanh, hai thôn không xa nhau, bản thân hắn là thầu xây dựng, trước khi vụ án xảy ra một thời gian, hắn và Lữ Gia Vĩ có mâu thuẫn vì công việc làm ăn, còn đánh nhau; khoảng chín giờ tối ngày xảy ra vụ án, có người thấy hắn xuất hiện gần nhà

Lữ Gia Vĩ.” Trịnh Khải Hoàn lấy một tài liệu từ trên bàn, đưa cho Hàn Bân:

“Đây là tài liệu về Lương Chí Bác, khi đó chúng ta muốn tìm hắn lấy lời khai, nhưng không tìm thấy hắn, có người nói hắn có khả năng trốn vào miền Nam, nghi ngờ của chúng ta với hắn càng tăng.”

“Còn có chứng cứ gì khác chứng minh Lương Chí Bác đã đến nhà Lữ Gia Vĩ không?” Hàn Bân hỏi.

“Có, chúng ta thu thập được một số dấu chân trong sân nhà Lữ Gia Vĩ, qua giám định của chuyên gia dấu vết thuộc tổng đội điều tra tỉnh, có một dấu chân rất có khả năng là của Lương Chí Bác.” Nói đến đây, Trịnh Khải Hoàn có chút cảm thán:

“Khi kết quả giám định này có, đã qua hơn một tuần kể từ khi vụ án xảy ra, điều này ảnh hưởng nhất định đến việc phán đoán của chúng ta về vụ án, nếu có thể sớm nhận được kết quả giám định này, chúng ta chắc chắn sẽ tăng cường bắt giữ Lương Chí Bác, có lẽ có thể bắt được hắn trước khi hắn chạy trốn.”

“Hiệu suất này cũng quá chậm, nếu có Bân Ca của chúng ta, chắc không đến nửa ngày là xong.” Lý Huy chép miệng.

“Khi đó toàn bộ tổng đội điều tra tỉnh Lỗ Châu, chỉ có hai chuyên gia giám định dấu chân, án toàn tỉnh chất đống ở đó, thành phố nào không có vài vụ án quan trọng?” Trịnh Khải Hoàn lắc đầu, tiếp tục nói:

“Tóm lại, chúng ta đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để bắt giữ, sau đó không có tin tức gì về Lương Chí Bác, mỗi năm rà soát vụ án cũ, ta đều kiểm tra nhà của Lương Chí Bác, xem hắn có liên lạc với người thân không.”

“Trịnh đội, ý của ngài năm nay là gì, cũng chuẩn bị để đội chúng ta đến nhà Lương Chí Bác kiểm tra?” Hàn Bân hỏi.

“Không, ta hy vọng các ngươi có thể điều tra lại vụ án này.”

“Vì sao? Trước đây chẳng phải chỉ là kiểm tra sơ bộ thôi sao, hôm nay vì sao lại phải điều tra lại?” Hàn Bân thắc mắc.

“Nguyên nhân có ba. Thứ nhất, ta phải lên tỉnh để đào tạo, vụ án này chưa phá được, trong lòng ta luôn không thoải mái.”

“Thứ hai, có ngươi, chuyên gia giám định dấu chân ở đây, ta cũng muốn ngươi xác nhận lại, dấu chân phát hiện ở nhà Lữ Gia Vĩ có phải của Lương Chí Bác hay không.”

“Thứ ba, ngươi mở máy tính và tra thử xem.”

“Vụ án này lên báo rồi sao?” Hàn Bân đoán.

Lý Huy mở máy tính, tìm kiếm một lúc, ngạc nhiên nói: “Không chỉ lên báo, mà còn có vài nạn nhân bị bỏng và gia đình của họ cầm băng rôn đến Ủy ban Quận kiến nghị, từ hình ảnh nhìn thấy số người không ít.”

“Lý Huy nói đúng, vụ án này đã lên báo, còn gây xôn xao đến lãnh đạo quận, Trần cục cũng bị gọi đi họp. Sáng nay, Trần cục lại gọi các lãnh đạo cấp phó đội trưởng trở lên đi họp, sau khi nghiên cứu, quyết định giao vụ án này cho các ngươi xử lý.”

Chương 359: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trịnh Khải Hoàn nói rồi chỉ vào Hàn Bân: "Ngươi tuy còn trẻ nhưng đã liên tục phá được mấy vụ lớn, có lẽ kinh nghiệm chưa nhiều, nhưng năng lực thì không thể phủ nhận, hơn nữa ngươi còn là chuyên gia giám định dấu chân, ta và Đới cục đều thấy giao vụ án này cho đội hai là thích hợp."

"Trịnh đội, ngài đánh giá ta cao quá, vụ án này ngay cả ngài cũng chưa phá được, ta không chắc lắm." Hàn Bân lắc đầu.

Hắn không ngốc, vụ án lớn như vậy, nếu dễ thì đã phá được từ lâu rồi, hắn không dám nói chắc chắn.

"Đúng đó, Trịnh đội, vụ án này đã qua bao năm rồi, thật sự không dễ giải quyết." Lý Huy nhún vai.

Trịnh Khải Hoàn hừ một tiếng, nhìn quanh mọi người: "Trần cục nói, chỉ cần phá được vụ án cũ này, sẽ xin cho các ngươi giải thưởng tập thể hạng hai."

Trần cục tên đầy đủ là Trần Đống Lương, Phó Chủ tịch Quận Ngọc Hoa, kiêm Cục trưởng Cục Công an Ngọc Hoa, là lãnh đạo hàng đầu của phân cục.

Lời hắn nói, chắc chắn có trọng lượng.

"Giải thưởng hạng hai không quan trọng, quan trọng là ngài và Đới cục đã đề cử đội hai trước mặt Trần cục, chúng ta không thể làm mất mặt hai vị được, các ngươi nói có đúng không?" Hàn Bân đổi giọng.

“Đúng rồi đội trưởng.”

“Chính xác.” Các đội viên đội hai đều phấn khởi.

Ai cũng thể hiện vẻ mặt tự tin không ai bằng.

Trịnh Khải Hoàn lắc đầu cười: “Một lũ láu cá.”

“Trịnh đội, ta không hiểu, vụ án này đã qua mười năm rồi, trước đây không có động tĩnh gì, sao năm nay lại có người kiến nghị?” Hàn Bân hỏi.

“Đây cũng là điều ta không hiểu, những người đó không phải do chúng ta tiếp đón, mà là do văn phòng tiếp dân tiếp đón, trong tài liệu cũng có thông tin do họ thu thập, yêu cầu cảnh sát bắt được hung thủ vụ án, cụ thể thế nào còn cần các ngươi đội hai đi điều tra.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Trịnh đội, vụ án này, ngài không cùng chúng ta đi điều tra sao?”

“Tình hình cơ bản của vụ án ta đều hiểu rõ, các ngươi trước hết đi thăm hỏi nạn nhân, hiểu rõ tình hình, khi có manh mối gì, ta sẽ tham gia vào vụ án, lão Tằng sắp trở về rồi, ta phải lo xong công việc hiện tại.” Trịnh Khải Hoàn cười nói.

“Đúng là vậy, tính ra, đội trưởng Tằng đi cũng không ngắn ngày rồi.” Lý Huy nói.

“Lão Tằng trước đây là Phó trung đội trưởng, kiêm đội trưởng đội hai, sau khi hắn đào tạo về sẽ nhận chức trung đội trưởng đội hình sự số ba, các ngươi trước đây đều theo hắn, cũng không cần ta nói gì thêm, làm việc tốt nhé.” Trịnh Khải Hoàn nói.

Nghe vậy, mọi người đều có chút buồn bã.

Lý Huy không kìm được hỏi: “Trịnh đội, ngài từ chức trung đội trưởng rồi, sau này ngài sẽ đi đâu?”

“Ngươi không cần lo, dù ta không là trung đội trưởng nữa, vẫn là phó đội trưởng, vẫn là lãnh đạo của các ngươi.” Trịnh Khải Hoàn cười mắng.

Hàn Bân biết Trịnh Khải Hoàn sẽ lên tỉnh đào tạo, không lo lắng về tiền đồ của Trịnh Khải Hoàn.

“Tài liệu ta đều để ở đây, ta khuyên các ngươi xem qua tài liệu trước, rồi đi thăm hỏi gia đình nạn nhân, hiểu rõ tình hình rồi tiến hành điều tra bước tiếp theo.” Trịnh Khải Hoàn nói xong, rời khỏi văn phòng.

“Lời của Trịnh đội, mọi người đều nghe rõ, bắt đầu chia nhau xem tài liệu, cố gắng nắm rõ trong hôm nay, ngày mai chúng ta đi thăm hỏi và lấy lời khai.” Hàn Bân sắp xếp.

Hàn Bân đặc biệt tìm ra tài liệu của Lương Chí Bác, so sánh dấu chân tại hiện trường với dấu chân của hắn, sau khi so sánh chi tiết, xác nhận Lương Chí Bác đã đến nhà Lữ Gia Vĩ.

Vụ án này năm đó ảnh hưởng rất lớn, còn đặc biệt thành lập tổ chuyên án 715, số nạn nhân lên tới chín người, ngoài Lữ Gia Vĩ là nghi phạm chính, còn có vài đối tượng tình nghi khác.

Điều tra vụ án cũ và vụ án mới có sự khác biệt, Hàn Bân hy vọng có thể tìm ra điểm trọng yếu, nguồn gốc từ các tài liệu.

Ngày hôm đó, đội hai không ai ra ngoài, đều ở lại văn phòng xem tài liệu.

……

Sáng hôm sau.

Chín giờ sáng.

Hàn Bân tổ chức cuộc họp tại văn phòng.

“Hôm qua xem tài liệu cả ngày, mọi người có suy nghĩ gì, có thể nói ra.” Hàn Bân nói.

“Ta nghĩ điểm then chốt của vụ án vẫn là Lương Chí Bác, hắn có khả năng là hung thủ lớn nhất, nếu có thể tìm ra hắn, vụ án này sẽ được giải quyết.” Lý Huy nói.

Hàn Bân không phản hồi, nếu tìm được thì tốt, không tìm được thì cũng vô ích, hơn nữa, nếu Lương Chí Bác dễ bắt vậy thì đã không đợi đến bây giờ.

“Vụ án này hiện trường bị thiêu rụi, nhiều chứng cứ cũng bị đốt cháy, nhưng nạn nhân ở hiện trường đầu tiên dù sao cũng là hai người, ta nghĩ có khả năng nghi phạm là một nhóm, một người giết cả hai vợ chồng Lữ Gia Vĩ không dễ dàng.” Điền Lệ phân tích.

“Theo phân tích của chị Điền, chúng ta có thể điều tra những người có quan hệ mật thiết với Lương Chí Bác, xem ai có khả năng gây án và có thời gian.” Triệu Minh nói theo.

“Đã qua mười năm rồi, manh mối về Lương Chí Bác không dễ điều tra, người nhà của hắn cũng chưa chắc sẽ hợp tác.” Tôn Hiểu Bằng nói.

Hàn Bân đi lên trước, lấy ra một bảng trắng từ góc tường, dán ảnh của Lương Chí Bác ở bên trái, dán ảnh của Lữ Gia Vĩ và Trương Thục Phụng ở bên phải, rồi dùng bút đánh dấu ghi chú nghi phạm và nạn nhân.

Bảng trắng là hôm qua nhận từ khoa hậu cần, dùng tiện hơn máy chiếu.

Chương 360: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Bây giờ chúng ta hiểu biết về vụ án 715 chỉ giới hạn trong tài liệu và hồ sơ, thực tế điều tra ta dự định tiến hành từ hai hướng, một là điều tra nghi phạm, một là điều tra nạn nhân.” Hàn Bân nói xong, chỉ vào Lý Huy bên cạnh:

“Tình hình của Lương Chí Bác giao cho Lý Huy và Hiểu Bằng điều tra; ta và Triệu Minh chịu trách nhiệm điều tra tình hình của nạn nhân.”

“Đội trưởng, vậy còn ta?” Điền Lệ hỏi.

Hàn Bân lại lấy ra một bức ảnh, đặt dưới ảnh của Lương Chí Bác, cố định bằng viên nam châm màu đỏ: “Đây là một dấu vân tay dính máu phát hiện tại hiện trường, máu đã xác định là của Trương Thục Phụng, nhưng dấu vân tay của ai thì chưa xác định được.”

“Vụ án đã qua mười năm, trước đây dấu vân tay không đối chiếu thành công, không có nghĩa là bây giờ không thể đối chiếu thành công.” Điền Lệ nói.

“Đúng vậy, lát nữa ngươi mang dấu vân tay này đến đội kỹ thuật, nhờ Lỗ Văn đối chiếu lại với cơ sở dữ liệu.” Hàn Bân dặn.

“Rõ.”

“Lương Chí Bác có một người vợ và một cô con gái, ngươi đi kiểm tra hồ sơ liên lạc của họ, xem có gì bất thường không.”

“Rõ.” Điền Lệ gật đầu.

“OK, chúng ta bắt đầu phân công hành động.”

……

Bốn mươi phút sau, thôn Tây Trạch Doanh.

Trước khi điều tra nạn nhân, Hàn Bân định đến xem hiện trường vụ án năm đó, hồ sơ dù sao cũng chỉ là tài liệu, không có cảm giác thực tế.

Sự việc đã qua mười năm, thôn Tây Trạch Doanh đã khôi phục sự yên bình như trước.

Thôn Tây Trạch Doanh gần khu vực thành phố Cầm Đảo, dân làng trong thôn đều làm việc ở thành phố, điều kiện khá tốt.

Hàn Bân và Triệu Minh đến gần hiện trường vụ án 715, dựa theo hình ảnh trong ảnh, tìm thấy con hẻm xảy ra vụ án.

Triệu Minh nhìn xung quanh, chỉ vào một chỗ không xa: “Bân Ca, phía trước hình như là hiện trường vụ án, ngươi nhìn xem còn có hai căn nhà bị thiêu rụi.”

Hàn Bân gật đầu, ánh mắt hắn dừng lại trong con hẻm, hai ông già ngồi trên ghế đẩu, đang phơi nắng.

Một ông già đã hói đầu.

Ông già kia có vết sẹo trên tay, trông giống vết bỏng.

Hàn Bân đi tới, lấy ra một hộp thuốc lá Vân Yên, đưa cho mỗi ông già một điếu.

“Hai vị đại gia, có thể hỏi chút chuyện được không?” Hàn Bân cười nói.

Ông già hói đầu liếc nhìn Hàn Bân và Triệu Minh một cái, nhét điếu thuốc lên tai: “Chuyện gì?”

“Ta thấy nhà trong hẻm này xây dựng khá tốt, sao hai căn nhà kia đen thui, không có ai ở vậy?” Hàn Bân hỏi.

“Hai căn nhà đó từng bị cháy chết người, nhà phía đông ngại xui xẻo, dọn vào thành phố ở; nhà phía tây người lớn đều chết cháy, chỉ còn một đứa nhỏ, muốn xây lại cũng không có khả năng.” Ông già hói đầu nói.

Theo lời ông già, kết hợp với tình tiết vụ án, nhà phía tây là của Lữ Gia Vĩ và Trương Thục Phụng, nhà phía đông là của người bị thương nặng và chết.

“Ngươi làm gì?” Ông già hói đầu hỏi.

“Đại gia, ngài nhìn xem chúng ta làm gì?” Triệu Minh tay cầm túi hồ sơ, cười hỏi.

Ông già hói đầu nhếch môi, tỏ vẻ ông ta từng trải: “Các ngươi đến mua đất chứ gì.”

“Đại gia, sao ngài nhìn ra được?” Hàn Bân thuận miệng hỏi.

“Chúng ta sắp quy hoạch đất, tin này lan ra, giá đất tăng vọt, mấy ngày nay đã có mấy nhóm người tới rồi.” Ông già hói đầu nói.

Hàn Bân cũng châm một điếu thuốc, nhìn ông già có vết sẹo trên tay, ông ta vẫn chưa nói gì.

“Đại gia, ngài nghĩ chúng ta làm gì?”

Ông già có vết sẹo nhìn Hàn Bân và Triệu Minh, hít một hơi thuốc: “Các ngươi là cảnh sát?”

Hàn Bân giơ ngón cái: “Đại gia, mắt tinh!”

“Các ngươi thật là cảnh sát?” Ông già cầm thuốc run tay, tàn thuốc rơi xuống đất.

Hàn Bân xuất trình thẻ cảnh sát: “Ngài tự xem đi.”

“Xem ra, cậu ta nói đúng, chiêu này thật sự hiệu quả.” Ông già có vết sẹo lẩm bẩm.

“Đại gia, ngài họ gì?”

“Miễn quý, ta họ Lâm.”

“Ngài vừa nói cậu ta là ai?” Hàn Bân hỏi.

“Là thằng nhóc nhà Lữ, bảo chúng ta đến Ủy ban quận kiến nghị, nói chỉ cần chúng ta đến, cảnh sát nhất định sẽ điều tra lại vụ án, sẽ tìm ra thằng khốn phóng hỏa năm đó.” Ông Lâm sờ vết sẹo trên tay, nghiến răng nói.

“Đại gia, ngài có đi kiến nghị không?” Triệu Minh hỏi.

“Sao, muốn vì chuyện này mà bắt ta?” Ông Lâm hỏi ngược lại.

“Ngài nói gì vậy, sao có thể, chúng ta muốn hiểu rõ tình hình thôi, không thì làm sao điều tra lại được, ngài nói có đúng không.” Triệu Minh nói.

Nghe vậy, giọng ông Lâm dịu lại: “Thằng nhóc nhà Lữ tìm ta, ta nghĩ mình già rồi, không muốn gây rắc rối cho chính quyền, hơn nữa vụ án đã qua lâu rồi, năm đó còn không bắt được, bây giờ sao có thể bắt được.”

“Đại gia, ngài nghĩ sai rồi, không thử sao biết?” Triệu Minh nói.

“Chính vì biết có khả năng, mới có kỳ vọng, đến khi điều tra không có kết quả, trong lòng lại hụt hẫng, lại nhớ lại tai nạn năm đó, ta già rồi, không chịu nổi giày vò như vậy.” Ông Lâm cảm thán.

“Đại gia, nói nhiều vậy, ngài có đi không?” Triệu Minh hỏi.

“Đi rồi.” Ông Lâm nói.

Triệu Minh “……”

Đi rồi thì nói đi rồi, sao lại nói vòng vo như vậy, làm như mình hiểu biết lắm.

“Đại gia, ngài nói cậu nhóc nhà Lữ là Lữ Hiểu Kiệt, con trai của Lữ Gia Vĩ?” Hàn Bân hỏi.

“Đúng vậy, ngoài nó ra, còn ai nữa, nhà Lữ chỉ còn mỗi mình nó.”

“Những người kiến nghị đều do nó tập hợp sao?”

“Nó cầm đầu, đã mười năm trôi qua, thằng nhóc ngày xưa bây giờ cũng thành người lớn rồi, cao hơn ta rồi.” Ông Lâm nói.

Chương 361: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngài biết vì sao nó muốn tập hợp mọi người kiến nghị không?”

“Còn vì cái gì, thằng nhóc lớn rồi, muốn báo thù cho cha mẹ chứ sao.” Ông Lâm cảm thán, nhớ lại:

“Ta nhớ, năm đó khi tai nạn xảy ra, thằng nhóc mới tám tuổi, năm nay mười tám vừa trưởng thành, thằng nhóc có hiếu, không quên ơn sinh thành của cha mẹ.”

“Về vụ án này, ngài nghĩ sao?” Hàn Bân hỏi.

“Còn phải nói, bắt thằng khốn Lương Chí Bác sớm đi, thằng khốn đó hại bao nhiêu người.” Ông Lâm nói.

“Ngài cũng nghĩ hắn là hung thủ vụ án này?” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Sau khi tai nạn xảy ra, thằng nhóc chạy mất hút, không phải hắn thì là ai?” Ông Lâm hừ một tiếng.

Hàn Bân đứng lên, nhìn về phía căn nhà bị thiêu rụi: “Lữ Hiểu Kiệt bây giờ ở đâu?”

“Ở nhà bà ngoại nó, cũng là thôn Tây Trạch Doanh, không xa đây.” Ông Lâm nói.

“Đại gia, ngài có thể dẫn chúng ta đi không, ta muốn tìm nó hiểu rõ tình hình.” Hàn Bân nói.

“Đây là chuyện nghiêm túc, cảnh sát muốn giải quyết chuyện của chúng ta, chúng ta cũng muốn thực hiện nghĩa vụ

công dân, nên làm.” Ông Lâm đứng lên phủi bụi: “Đi thôi, ta dẫn các ngươi đi.”

Ba người lên xe, chỉ vài phút sau đã đến nơi.

Ông Lâm chỉ vào một ngôi nhà cấp bốn phía trước: “Đó là nhà bà ngoại nó, ta không đi cùng các ngươi nữa.”

“Địa chỉ chúng ta nhớ rồi, hay là để chúng ta đưa ngài về?”

“Không cần, vài bước thôi, ta tự về được.” Ông Lâm vẫy tay, xuống xe.

Hàn Bân và Triệu Minh cũng xuống xe, lịch sự nói: “Ông Lâm, cảm ơn ngài.”

Ông Lâm chắp tay, vẫy vẫy tay: “Các ngươi giúp dân làm việc, ta phải cảm ơn các ngươi.”

Hàn Bân và Lý Huy cảm thấy ấm lòng.

Khóa xe, hai người đến cửa nhà bà ngoại Lữ Hiểu Kiệt.

Cửa khép hờ.

Triệu Minh gõ cửa, trong nhà vang lên tiếng chó sủa.

“Ai vậy?” Trong sân truyền ra giọng phụ nữ.

“Chúng ta là cảnh sát, muốn tìm Lữ Hiểu Kiệt hiểu rõ tình hình.” Hàn Bân nói.

“Cạch…” Cửa mở.

Một người phụ nữ khoảng sáu mươi tuổi mở cửa, nhìn Hàn Bân và Triệu Minh: “Các ngươi tìm Lữ Hiểu Kiệt có việc gì?”

“Ta họ Hàn, là cảnh sát hình sự của Phân cục Ngọc Hoa, phụ trách điều tra lại vụ án 715.” Hàn Bân giới thiệu.

“Thì ra là cảnh sát, mời vào, mời vào.”

“Ngài xưng hô thế nào?”

“Ta là Lý Vĩnh Hồng, là bà ngoại của Lữ Hiểu Kiệt, Trương Thục Phụng là con gái ta.”

Hàn Bân và Triệu Minh vào sân, góc sân có một con chó cỏ, trông rất bẩn, thấy người lạ liền sủa to hơn.

“Đi đi, đừng sủa.” Lý Vĩnh Hồng đá một cái.

Con chó lập tức im lặng.

“Hai cảnh sát vào nhà, ta rót nước cho các ngươi.” Lý Vĩnh Hồng nhiệt tình mời.

Hàn Bân nhìn quanh, sân không lớn, có ba phòng ở phía bắc, hai phòng ở phía đông và một phòng ở phía nam, sân lộn xộn, để nhiều đồ phế liệu.

“Sân có chút bừa bộn, các ngươi đừng để ý.” Lý Vĩnh Hồng nói, đưa hai người vào phòng phía bắc.

Nhà trông cũ kỹ, cửa còn treo rèm dày, trong nhà tối, Lý Vĩnh Hồng vội bật đèn, mang hai cái ghế mời hai người ngồi.

“Lữ Hiểu Kiệt có nhà không?” Hàn Bân hỏi.

“Có nhà.” Lý Vĩnh Hồng đáp, đi đến cửa phòng bên trong, gọi: “Hiểu Kiệt, mau ra, cảnh sát đến rồi.”

Chốc lát sau, một thiếu niên mười tám tuổi đi ra, tóc dài, rối bù, tay cầm điện thoại, trên màn hình hiện trò chơi Vương giả vinh diệu.

“Ngươi là Lữ Hiểu Kiệt?” Hàn Bân hỏi.

“Vâng, là ta.” Lữ Hiểu Kiệt gật đầu.

“Ta họ Hàn, là người phụ trách vụ án 715, muốn tìm ngươi hiểu rõ tình hình.” Hàn Bân nói.

“Cảnh sát chú khỏe.” Lữ Hiểu Kiệt chào.

Triệu Minh hơi ngượng, anh chỉ hơn ngươi bốn tuổi, sao lại gọi là chú?

Hàn Bân bắt đầu hỏi theo thủ tục: "Họ tên, giới tính, tuổi, nghề nghiệp."

"Lữ Hiểu Kiệt, nam, mười tám tuổi, hiện đang tìm việc…"

"Ngươi không đi học à?"

"Không đi." Lữ Hiểu Kiệt lắc đầu.

"Khi vụ án 715 xảy ra, ngươi ở đâu?" Hàn Bân hỏi.

"Hắn ở chỗ ta, thằng nhóc này cũng may mắn, thoát khỏi một kiếp." Lý Vĩnh Hồng thở dài.

"Vợ chồng Lữ Gia Vĩ đều ở nhà, sao lại để Lữ Hiểu Kiệt ở chỗ ngài?"

"Nói ra dài lắm, năm đó cha nó làm lớn, mở nhà máy, nhưng chỉ làm chưa đầy nửa năm nhà máy đã gặp vấn đề, ngày ngày lo lắng, con gái ta lúc đó cũng đi làm, ban ngày để nó ở chỗ ta, hôm đó hình như nói có việc, không đến đón nó, thế là thoát một kiếp." Lý Vĩnh Hồng nhớ lại.

"Ngươi biết Lương Chí Bác không?" Hàn Bân hỏi.

"Trước đây gặp vài lần, cũng không quen lắm." Lý Vĩnh Hồng nói.

"Lữ Hiểu Kiệt, vụ án đã qua lâu rồi, sao ngươi đột nhiên muốn đi kiến nghị ở Ủy ban Quận?" Hàn Bân hỏi.

"Ta lớn rồi, cũng hiểu chuyện, muốn đòi công lý cho cha mẹ." Lữ Hiểu Kiệt cúi đầu.

"Ngươi giờ cũng lớn rồi, có nhớ lại được manh mối mới nào không?" Hàn Bân thử hỏi.

Lữ Hiểu Kiệt và Lý Vĩnh Hồng nhìn nhau, một lúc sau nói: "Có."

“Manh mối gì?” Đây đúng là một bất ngờ.

“Ta nghi ngờ Lữ Gia Bình có thể liên quan đến vụ án này.” Lữ Hiểu Kiệt nói.

Hàn Bân nhớ đến cái tên này, sau khi vợ chồng Lữ Gia Vĩ qua đời, chỉ còn lại một đứa con trai là Lữ Hiểu Kiệt. Cha mẹ Lữ Gia Vĩ mất sớm, hắn chỉ có một chị gái là Lữ Gia Bình.

Cha mẹ của Trương Thục Phụng vẫn còn sống, nên Lữ Hiểu Kiệt sống cùng với bà ngoại, ông ngoại và gia đình cậu mình.

“Ngươi nói là cô của ngươi.”

“Đúng.”

“Ngươi nghĩ cô ngươi có liên quan gì đến vụ án?” Triệu Minh không nhịn được hỏi.

Chương 362: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta nghĩ, cô ấy có thể liên quan đến cái chết của bố mẹ ta.” Lữ Hiểu Kiệt quả quyết nói.

“Ngươi có chứng cứ không?” Hàn Bân hỏi.

“Cảnh sát chú, ngài nhìn cái này.” Lữ Hiểu Kiệt mở điện thoại, tìm một bức ảnh đưa cho Hàn Bân.

Hàn Bân nhìn qua, đó là một bản di chúc, người viết là Lữ Gia Vĩ, người thừa kế tài sản là Lữ Gia Bình.

Hàn Bân đọc nội dung, tóm tắt lại là: nếu Lữ Gia Vĩ gặp bất trắc, toàn bộ tài sản sẽ thuộc về chị gái Lữ Gia Bình. Ngày trên di chúc là ngày 10 tháng 6 năm 2009.

Lữ Hiểu Kiệt nói: “Cảnh sát chú, ngày này chỉ trước ngày bố ta chết hơn một tháng, ngài nói có phải trùng hợp quá không?”

“Di chúc này từ đâu mà có?” Hàn Bân hỏi.

“Gần đây, khi Lữ Gia Bình kiện ta, cô ấy đưa ra.”

“Tại sao cô ấy lại kiện ngươi?” Hàn Bân tiếp tục hỏi.

“Không phải vì đất nhà ta sao. Bây giờ thôn Tây Trạch Doanh đang quy hoạch đất, nhà ta cũng nằm trong diện quy hoạch. Lữ Gia Bình muốn chiếm đoạt đất nhà ta, ngài nói có ai làm cô mà như vậy không.” Lữ Hiểu Kiệt hừ một tiếng.

“Mảnh đất đó ban đầu thuộc về ai?”

“Thuộc về bố ta.”

“Ngươi nói Lữ Gia Bình gần đây kiện ngươi, tòa án đã phán quyết chưa?”

“Phán rồi.”

“Phán cho ai?”

“Lữ Gia Bình.”

“Nói cách khác, tòa án xác định di chúc này là thật.” Hàn Bân nói.

Lý Vĩnh Hồng hừ một tiếng: “Tòa án chỉ làm chuyện mơ hồ, cha chết rồi, nhà không để lại cho con trai mình mà lại cho người ngoài, sao có chuyện như vậy.”

“Chỉ vì di chúc này mà ngươi nghi ngờ cái chết của Lữ Gia Vĩ có liên quan đến Lữ Gia Bình?” Hàn Bân hỏi lại.

“Cảnh sát chú, bố ta chết khi mới hơn ba mươi tuổi, sao có thể lập di chúc sớm như vậy, hơn nữa còn để lại toàn bộ tài sản cho người ngoài, không cho con trai mình, ngài thấy có hợp lý không.” Lữ Hiểu Kiệt bực bội nói.

“Nếu quy hoạch đất, nhà ngươi có thể được bao nhiêu tiền?”

“Ít nhất cũng phải hơn một triệu.” Lý Vĩnh Hồng ước tính.

Hàn Bân cười, đúng là một đứa con hiếu thảo.

Hàn Bân và Triệu Minh rời khỏi nhà Lý Vĩnh Hồng.

Triệu Minh đưa một điếu thuốc: “Ta thấy, Lữ Hiểu Kiệt không muốn báo thù cho bố mẹ, mà muốn đưa cô mình vào tù để thừa kế tài sản.”

“Trên đời không có gì là trắng đen rõ ràng, một việc có nhiều nguyên nhân.” Hàn Bân châm thuốc, thản nhiên nói.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Dù vụ án 715 có 9 nạn nhân, nhưng mục tiêu chính có lẽ là vợ chồng Lữ Gia Vĩ. Lữ Hiểu Kiệt đã cung cấp manh mối, chúng ta sẽ điều tra theo hướng đó.” Hàn Bân nói.

……

Hàn Bân và Triệu Minh đến Ủy ban thôn Tây Trạch Doanh, cùng với cán bộ thôn tìm đến nhà Lữ Gia Bình.

Trên đường, Hàn Bân hỏi thăm cán bộ thôn, Lữ Gia Bình có chồng là giáo viên, con gái đang học đại học, gia đình khá giả.

Đến cửa nhà Lữ Gia Bình, cán bộ thôn rời đi.

Nhà Lữ Gia Bình là ngôi nhà hai tầng, cửa sắt màu xanh lớn.

“Ầm ầm…” Triệu Minh gõ cửa.

“Ai đấy?”

“Cảnh sát.”

“Cạch…” Cửa mở.

Một người phụ nữ trung niên ló đầu ra, hỏi: “Các ngươi có việc gì?”

Triệu Minh xuất trình thẻ cảnh sát: “Chúng ta là cảnh sát hình sự.”

Người phụ nữ trung niên liếc nhìn, nhường đường: “Mời vào.”

“Ngài tên gì?” Hàn Bân hỏi.

“Lữ Gia Bình.”

“Ngươi là chị của Lữ Gia Vĩ?”

“Đúng, có chuyện gì vậy.”

“Phân Cục Ngọc Hoa đang tiến hành điều tra lại các vụ án cũ, ta phụ trách điều tra vụ án 715, muốn hỏi ngươi vài điều.”

“Viên cảnh sát này, ngài họ gì?”

“Ta họ Hàn.”

Lữ Gia Bình dẫn hai người vào sân: “Muốn biết gì, ta nhất định phối hợp.”

Sân lát gạch, quét dọn rất sạch sẽ, vào đến phòng khách, Lữ Gia Bình mời Hàn Bân và Triệu Minh ngồi trên ghế sofa, định đi pha trà, nhưng bị Hàn Bân ngăn lại.

“Bà Lữ, không cần bận tâm, chúng ta không khát, làm biên bản xong là đi.” Hàn Bân nói.

Lữ Gia Bình ngồi bên ghế sofa, hỏi: “Cảnh sát Hàn, vụ án đã lâu như vậy, sao lại điều tra lại, có manh mối mới sao?”

“Ngươi biết Lữ Hiểu Kiệt không?”

“Biết chứ, đó là cháu ta, sao không biết được.” Lữ Gia Bình nói.

“Ngươi và Lữ Hiểu Kiệt quan hệ thế nào?” Hàn Bân hỏi.

Lữ Gia Bình do dự một chút: “Cũng bình thường.”

“Nghe nói, gần đây ngươi và Lữ Hiểu Kiệt kiện nhau?” Triệu Minh hỏi.

“Điều đó liên quan gì đến vụ án 715?” Lữ Gia Bình hỏi lại.

“Theo Lữ Hiểu Kiệt, một tháng trước khi chết, Lữ Gia Vĩ viết một di chúc, để lại toàn bộ tài sản cho ngươi.” Hàn Bân thử thách.

“Đúng, có chuyện đó, ta là chị hắn, chuyện này không phạm pháp.” Lữ Gia Bình nhún vai.

“Ta có thể xem bản gốc di chúc không?”

“Cảnh sát Hàn, ngươi không nghi ta giết em trai mình chứ?” Lữ Gia Bình nhíu mày.

“Chúng ta đến đây để điều tra rõ ràng, trả lại sự trong sạch cho ngươi.”

“Được, ta biết rồi, chắc là do Lữ Hiểu Kiệt và bà ngoại hắn xúi giục, nói xấu ta với các ngươi.” Lữ Gia Bình hừ một tiếng.

“Chúng ta không quan tâm đến mối hận thù giữa các ngươi, chỉ muốn điều tra rõ vụ án 715.”

“Hai người chờ chút.” Lữ Gia Bình đứng lên đi vào phòng ngủ.

Khi quay lại, bà ta cầm hai túi giấy màu nâu, mở một túi ra trước và đưa cho Hàn Bân: “Ngài xem đi, đây là di chúc do em trai ta viết.”

Hàn Bân nhận lấy và kiểm tra kỹ lưỡng, đúng là bản gốc của bức ảnh mà Lữ Hiểu Kiệt đã đưa.

Lữ Gia Bình lại đưa ra một tài liệu khác: “Ngài xem tiếp đi, đây là những tài liệu mà em trai ta từng viết trước đây, đều được lưu trữ tại Cục Công Thương và Cục Thuế, bút tích không thể giả được.”

Chương 363: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân đã học kỹ năng giám định bút tích, mở di chúc và các tài liệu do Lữ Gia Vĩ viết trước đây, so sánh kỹ từng nét chữ.

Thời gian trôi qua từng phút, Hàn Bân nhìn chăm chú suốt mười phút.

“Ta có thể chụp một bức ảnh không?” Hàn Bân hỏi.

“Có thể.” Lữ Gia Bình gật đầu, rồi hỏi: “Cảnh sát Hàn, ngài cũng biết giám định bút tích sao?”

“Biết chút ít.”

“Vậy ngài nói xem, đây có phải là di chúc do em trai ta tự viết không.”

“Di chúc và những tài liệu này đúng là do cùng một người viết.” Hàn Bân để lại dư địa trong lời nói, với điều kiện là các tài liệu kia thực sự do Lữ Gia Vĩ viết.

“Ngài xem, ta không nói dối mà, đây thực sự là di chúc do em trai ta viết.” Lữ Gia Bình nhún vai.

“Vợ chồng Lữ Gia Vĩ qua đời vào năm 2009, theo Luật Hôn nhân thời đó, quyền sở hữu đất đai cũng phải chia cho Trương Thục Phụng một nửa, tại sao tòa án lại phán xử trực tiếp cho ngươi?” Hàn Bân hỏi.

“Hắn là chồng, ta cũng thừa nhận, lễ cưới là do ta giúp tổ chức, nhưng luật pháp không công nhận.” Lữ Gia Bình giơ tay.

“Họ không có đăng ký kết hôn?”

Lữ Gia Bình gật đầu, giải thích: “Họ kết hôn sớm, chưa đủ tuổi hợp pháp, nên chỉ làm lễ cưới trong làng, theo phong tục của chúng ta thì họ đã coi như kết hôn rồi.”

“Sau đó, tại sao họ không làm thủ tục đăng ký kết hôn?”

“Cái đó ta không rõ.” Lữ Gia Bình nói.

“Lữ Gia Vĩ rõ ràng có con trai, tại sao lại lập di chúc cho ngươi, mà không để lại tài sản cho Lữ Hiểu Kiệt?” Triệu Minh hỏi.

“Chúng ta chị em tình cảm tốt, hắn muốn để lại cho ta, đó là tự do của hắn, có vấn đề gì sao?” Lữ Gia Bình nói.

“Lý do này không đủ thuyết phục.”

“Nhưng di chúc không phải là giả, ngươi cũng đã thấy rồi.”

“Hắn lúc đó còn trẻ, tại sao lại lập di chúc?”

“Điều này ta không rõ.”

“Hắn viết xong di chúc, hơn một tháng sau đã chết, ngươi không thấy quá trùng hợp sao?” Triệu Minh chất vấn.

“Viên cảnh sát này, ngươi nói vậy ta không thích nghe. Ý ngươi là, ta ép em trai ta viết di chúc, sau đó giết hắn sao?” Lữ Gia Bình hừ một tiếng.

“Nếu ngươi không thể đưa ra lời giải thích hợp lý, thì động cơ này sẽ được cảnh sát xem xét.” Triệu Minh bắt đầu thẳng thắn.

“Ta cũng không biết, ngươi muốn ta giải thích sao đây, trên đời này có nhiều sự trùng hợp, nếu ta giải thích được hết thì đã trở thành nhà khoa học rồi.” Lữ Gia Bình bực tức nói:

“Hai người, nếu muốn phá án, thì đi bắt kẻ sát nhân thật sự, đừng lãng phí thời gian với ta, ta không liên quan đến vụ này,

cũng không giết người.”

“Từ nửa đêm đến ba giờ sáng ngày 15 tháng 7 năm 2009, ngươi ở đâu?”

“Ta không nhớ rõ.”

“Vậy ngươi hãy cố nhớ lại.”

“Đã mười năm rồi, ta không thể nhớ nổi.” Lữ Gia Bình đáp hời hợt.

Hàn Bân và Triệu Minh tiếp tục hỏi thêm vài câu, nhưng Lữ Gia Bình vẫn trả lời qua loa.

Sau đó Hàn Bân và Triệu Minh rời khỏi nhà Lữ Gia Bình.

Triệu Minh nhếch mép: “Chẳng có manh mối gì cả, chuyến này coi như vô ích.”

“Không thể nói vậy, di chúc mà Lữ Gia Bình đưa ra chính là manh mối.”

“Chẳng lẽ di chúc đó là giả?” Triệu Minh đoán.

“Theo ta, di chúc đó có lẽ là thật, và chính vì nó là thật, vấn đề mới càng lớn.” Hàn Bân nói.

Trên đường về phân cục, Hàn Bân phân tích hai cuộc điều tra, trong đầu nảy ra một giả thuyết táo bạo.

Hàn Bân và Triệu Minh về đến phân cục, đã là năm giờ chiều.

Điền Lệ, Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng cũng lần lượt trở về văn phòng.

Hàn Bân tập hợp mọi người để họp.

“Nói đi, các ngươi điều tra thế nào rồi?”

“Chúng ta đã đến nhà Lương Chí Bác, vợ hắn đã ly hôn và tái hôn, con gái sống cùng mẹ.” Lý Huy nói.

“Mẹ của Lương Chí Bác qua đời vài năm trước, cha hắn sống cùng gia đình anh trai.”

“Các ngươi đã gặp gỡ những ai trong gia đình Lương Chí Bác?” Hàn Bân hỏi.

“Chúng ta đã làm biên bản với vợ cũ và cha của Lương Chí Bác, họ đều không có tin tức gì về hắn; đồng thời, chúng ta cũng đi hỏi thăm hàng xóm xung quanh, không ai thấy hắn trở về.” Lý Huy nói.

“Có manh mối mới không?”

“Vợ cũ của Lương Chí Bác không nói gì nhiều, câu trả lời cũng giống với biên bản trước đây, nhưng cha hắn luôn nói rằng con trai mình bị oan, là người hiếu thuận và tuân thủ pháp luật, không thể giết người.” Lý Huy nói.

“Hắn có đưa ra chứng cứ gì không?”

“Chẳng có chứng cứ gì, chỉ lặp đi lặp lại mấy câu đó.” Lý Huy lắc đầu.

“Điền Lệ, ngươi điều tra thế nào rồi?”

“Ta đã kiểm tra lịch sử liên lạc của gia đình Lương Chí Bác, hiện tại chưa phát hiện ra ai đáng nghi; dấu vân tay dính máu cũng đã gửi đi so sánh, Lỗ Văn nói hai ngày nữa mới có kết quả.” Điền Lệ nói.

“Nghĩa là, các ngươi chưa có tiến triển thực chất trong việc điều tra Lương Chí Bác?” Hàn Bân hỏi lại.

Lý Huy cười gượng: “Nếu dễ điều tra thì đã bắt được hắn rồi, Trịnh đội cũng không cần chờ đến chúng ta.”

“Tổ trưởng Hàn, bên ngươi có manh mối gì không?” Điền Lệ hỏi.

Hàn Bân chỉ Triệu Minh, để hắn tóm tắt lại biên bản với Lữ Hiểu Kiệt và Lữ Gia Bình.

Sau khi kể xong, Hàn Bân nhìn mọi người: "Các ngươi nghĩ Lữ Gia Bình có phải là hung thủ không?"

"Bân Tử, ý ngươi là Lữ Gia Bình ép Lữ Gia Vĩ viết di chúc, rồi giết hắn để chiếm đoạt mảnh đất đó." Lý Huy phân tích.

"Có thể tàn nhẫn vậy sao, dù sao đó cũng là em trai nàng, ta thấy hai người họ còn khá giống nhau." Triệu Minh nói.

Chương 364: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Phá án cần có những suy đoán táo bạo và chứng cứ kỹ lưỡng, có ý gì cứ nói ra.” Hàn Bân đứng lên, rót một tách trà.

“Lữ Gia Vĩ ngoài mảnh đất đó, còn tài sản nào khác không?” Tôn Hiểu Bằng hỏi.

“Không, hắn mở nhà máy nhưng còn nợ hàng chục triệu, đáng giá nhất chỉ có mảnh đất đó.” Triệu Minh nói.

“Nếu Lữ Gia Bình giết người vì mảnh đất, tại sao không sớm lấy, mà đợi đến năm nay mới kiện?” Tôn Hiểu Bằng tiếp tục hỏi.

“Vì năm nay có tin đồn thôn Tây Trạch Doanh sẽ quy hoạch, mảnh đất đó có thể đáng giá hơn một triệu.” Triệu Minh giải thích.

Lý Huy lắc đầu: “Ta nghĩ, giết người vì đất không hợp lý, đất có người chết, ai muốn xây lại, mọi người đều thấy xui xẻo, không thể bán được. Nếu không vì quy hoạch, mảnh đất đó có thể không đáng mấy chục triệu, nếu không, đã bị chủ nợ bán trả nợ rồi.”

“Nếu động cơ giết người của Lữ Gia Bình không thành lập, thì có nghĩa là bức thư này là Lữ Gia Vĩ tự nguyện viết. Vậy tại sao hắn lại viết bức thư này?” Hàn Bân hỏi lại.

“Liệu có thể là, Lữ Gia Vĩ có mối quan hệ thân thiết với chị mình, và con trai hắn còn nhỏ, không yên tâm giao tài sản cho vợ, nên muốn để lại tài sản cho chị mình để chị hắn chăm sóc con trai của mình.” Tôn Hiểu Bằng nói.

“Dù lý do này có hợp lý, thì cũng chỉ chứng minh được tính hợp pháp của bức thư, nhưng vẫn không hợp lý khi Lữ Gia Vĩ chết khi còn trẻ, rất hiếm người viết di thư vào tuổi này, và một tháng sau hắn chết.” Hàn Bân nói.

Mọi người chìm vào suy nghĩ.

“Liệu có thể Lữ Gia Bình thấy giá trị của đất tăng lên, nên thuê người giả mạo chữ viết của Lữ Gia Vĩ để viết bức thư này không?” Triệu Minh nói.

“Ta đã xem bức thư đó, chữ viết khớp với tài liệu do Lữ Gia Vĩ điền, không phải là giả.” Hàn Bân nói.

“Những tài liệu đó có thể là giả không?” Lý Huy hỏi.

“Những tài liệu đó đều có dấu của Cục Công Thương và Cục Thuế; và chính phủ chắc chắn có bản sao lưu. Trước khi xét xử, tòa án chắc chắn đã kiểm tra hồ sơ, khả năng này rất nhỏ.” Hàn Bân nói.

Lý Huy suy nghĩ một lúc, nghĩ ra một vài khả năng nhưng không giải thích hợp lý được.

Và bức thư này lại chính là chìa khóa để mở lại vụ án.

Sau một lúc im lặng, Hàn Bân tiếp tục nói: “Ta còn một giả thuyết, chỉ là chưa có chứng cứ xác thực.”

“Ngươi cứ nói đi, mọi người cùng suy nghĩ, ba người thợ giày hơn một Gia Cát Lượng mà.” Lý Huy không thích bị dồn ép.

“Ta phân tích rồi, chỉ có một giả thuyết có thể giải thích được nguồn gốc của bức thư này, đó là bức thư này không được viết vào ngày 15 tháng 7 năm 2009, mà được viết sau khi có thông tin về việc quy hoạch đất, vậy nó mới có giá trị. Nếu không, ngoài việc thừa kế đất, còn phải thừa kế số nợ hàng

chục triệu của Lữ Gia Vĩ, hai khoản này bù trừ cho nhau thì chẳng có giá trị gì.” Hàn Bân nói.

“Sao có thể thế được, Lữ Gia Vĩ đã chết mười năm rồi, hắn không thể từ dưới đất chui lên được?” Tôn Hiểu Bằng rụt cổ lại.

“Đây chỉ là giả thuyết táo bạo của ta, nếu người chết ban đầu không phải là Lữ Gia Vĩ, phải chăng mọi nghi vấn đều được giải đáp.” Hàn Bân nói.

“Nhưng lúc đó đã làm giám định DNA rồi, điều này không thể giả được.” Triệu Minh đặt nghi vấn.

“Nếu đổi lại là các ngươi là những người điều tra ban đầu, vợ chồng Lữ Gia Vĩ và Trương Thục Phụng chết, để xác minh danh tính hai người, các ngươi sẽ tìm ai làm mẫu so sánh DNA?” Hàn Bân hỏi.

“Chắc chắn là người thân trực hệ, đối với Trương Thục Phụng thì có Lý Vĩnh Hồng và Lữ Hiểu Kiệt; nếu là Lữ Gia Vĩ thì chỉ có thể dùng mẫu của Lữ Hiểu Kiệt.” Triệu Minh nói.

“Có nghĩa là, người chết ban đầu chắc chắn là cha của Lữ Hiểu Kiệt, nhưng không nhất thiết phải là em trai của Lữ Gia Bình.” Hàn Bân nói.

“Bân Ca, ý ngươi là Lữ Hiểu Kiệt không phải con ruột của Lữ Gia Vĩ.” Triệu Minh bừng tỉnh.

“Triệu Minh, ngươi đã gặp Lữ Hiểu Kiệt và Lữ Gia Bình, ngươi thấy hai người đó có giống nhau không?” Hàn Bân hỏi.

Triệu Minh hồi tưởng một lúc: “Không giống.”

Hàn Bân chỉ vào bức ảnh của Lữ Gia Vĩ trên bảng trắng: “Ngươi nhìn lại bức ảnh này xem, giống ai hơn.”

“Lữ Gia Bình và Lữ Gia Vĩ đều có mặt to, lông mày rậm, mũi cao, hai người này giống nhau hơn.” Triệu Minh so sánh.

“Chậc chậc.” Lý Huy chẹp miệng: “Lời của Bân Tử, tuy chưa có chứng cứ, nhưng theo giả thuyết này, mọi vấn đề đều được giải quyết.”

Lữ Gia Vĩ và Lữ Hiểu Kiệt không phải cha con ruột, nên Lữ Gia Vĩ không chết.

Cũng vì không phải cha con ruột, nên Lữ Gia Vĩ thà để lại tài sản cho chị mình.

Cũng vì Lữ Gia Vĩ không chết, nên sau khi có thông tin quy hoạch đất mới có thể viết được “di thư tiên tri” này.

Dù sao, dù giả thuyết có hợp lý đến đâu, vẫn cần chứng cứ chứng minh.

“Vậy người đàn ông bị thiêu chết là ai?” Lý Huy hỏi.

Nếu không xác định được danh tính người chết, còn nói gì đến phá án?

“Người này chắc chắn có mối quan hệ thân thiết với Trương Thục Phụng, có thể Lý Vĩnh Hồng sẽ biết.” Triệu Minh nói.

“Nhưng trong lời khai của Lý Vĩnh Hồng, không đề cập đến việc Trương Thục Phụng có người bạn trai nào.” Điền Lệ hồi tưởng lại hồ sơ.

“Cần phải lấy lại lời khai của Lý Vĩnh Hồng.” Hàn Bân nói.

“Ta có một giả thuyết.” Tôn Hiểu Bằng nói.

Chương 365: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hắn mới vào đội cảnh sát hình sự, cũng ít khi phát biểu ý kiến, thường chỉ nghe không nói.

“Giả thuyết gì?”

“Lương Chí Bác luôn bị coi là nghi phạm, nhưng luôn không có tin tức về hắn, liệu hắn có phải là người chết thực sự.” Tôn Hiểu Bằng nói xong, cười gượng: “Ta chỉ suy đoán thôi, không có chứng cứ.”

Lời của Tôn Hiểu Bằng gợi ý cho mọi người, cảnh sát luôn truy nã Lương Chí Bác, nếu Lương Chí Bác đã chết, thì dù có bỏ ra bao nhiêu công sức cũng là vô ích.

“Chậc chậc, tuy hiện tại không có chứng cứ, nhưng giả thuyết này rất có thể đúng.” Lý Huy gật đầu, xoa cằm nói tiếp:

“Nếu theo giả thuyết này, Lương Chí Bác và Trương Thục Phụng có mối quan hệ, thì kẻ giết người có thể là Lữ Gia Vĩ; hắn thấy hai người ở cùng nhau, sau đó tức giận mà giết người, và vì Lương Chí Bác mới là cha ruột của Lữ Hiểu Kiệt, nên nhầm lẫn coi Lữ Gia Vĩ là người chết, còn Lương Chí Bác thật sự bị coi là kẻ giết người.”

Dù chưa có chứng cứ, chỉ là suy đoán của mọi người, nhưng lại có thể giải thích hợp lý.

Hàn Bân cũng thấy giả thuyết này có thể đúng.

“Vậy, mọi người dựa vào điều tra và phân tích hôm nay, so sánh lại với hồ sơ xem có thể tìm ra bằng chứng nào trước đó

không.” Hàn Bân chỉ đạo.

Nói xong, Hàn Bân rời văn phòng để báo cáo công việc với Trịnh Khải Hoàn.

“Cốc cốc…”

“Mời vào.”

Hàn Bân mở cửa thấy Trịnh Khải Hoàn đang đứng bên tủ sắp xếp tài liệu, liếc nhìn Hàn Bân: “Hôm nay điều tra thế nào?”

Hàn Bân đóng cửa văn phòng: “Có một số phát hiện mới.”

“Nói xem nào.” Trịnh Khải Hoàn rất quen thuộc với hồ sơ vụ án này, thậm chí còn hơn cả Hàn Bân, hắn chỉ muốn biết những manh mối mới mà Hàn Bân và đồng đội tìm được.

“Dựa trên điều tra của chúng ta, người tổ chức kiện tụng có thể là con trai của Lữ Gia Vĩ, Lữ Hiểu Kiệt, lý do liên quan đến đất đai tại hiện trường vụ án…” Hàn Bân giới thiệu ngắn gọn về ghi chép hôm nay.

Trịnh Khải Hoàn nghe xong, lộ vẻ nghiêm trọng: “Ngươi nghĩ sao về bức di thư đó?”

“Chữ viết trong di thư và tài liệu là cùng một người, hôm nay Cục Công Thương và Cục Thuế đã hết giờ làm việc, ngày mai ta sẽ cử người kiểm tra hồ sơ.”

“Bức di thư này xuất hiện quá kỳ lạ.” Trịnh Khải Hoàn thì thầm.

Năm đó Trịnh Khải Hoàn điều tra vụ án này, cũng đã lấy lời khai của Lữ Gia Bình, nhưng không nghe đối phương nói về di thư, hơn nữa, ngày tháng, người thừa kế và thời điểm xuất hiện của di thư đều đáng ngờ.

“Ngươi đã lấy lời khai của Lữ Hiểu Kiệt và Lữ Gia Bình, cũng đã gặp họ, ngươi cảm thấy thế nào?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Ta có một giả thuyết, chỉ là chưa có chứng cứ.”

“Ngươi nói đi.”

“Ta nghĩ, Lữ Gia Vĩ rất có thể chưa chết, bức di thư này chắc được viết gần đây.” Hàn Bân nói.

“Sao có thể thế được? Ban đầu đã làm giám định DNA mà.”

“Trịnh đội, theo hồ sơ ghi chép, mẫu DNA so sánh lúc đó lấy từ Lữ Hiểu Kiệt, chỉ chứng minh được người chết là cha ruột của Lữ Hiểu Kiệt, nhưng có cha ruột nào không để lại tài sản cho con?” Hàn Bân phản hỏi.

Trịnh Khải Hoàn nhíu mày, suy đoán của Hàn Bân khá hợp lý, nhưng lại khiến Trịnh Khải Hoàn khó chấp nhận.

Vụ án đã qua nhiều năm, đội điều tra năm đó đều nghĩ rằng Lữ Gia Vĩ là nạn nhân, và dựa vào điều này để điều tra. Bây giờ đột nhiên có người nói rằng người chết không phải là Lữ Gia Vĩ, chẳng phải điều tra của họ năm đó trở thành trò cười sao?

“Còn chưa có chứng cứ sao?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

“Chưa có.”

“Ta biết rồi.” Trịnh Khải Hoàn hít một hơi sâu: “Đã muộn rồi, các ngươi hai nhóm cũng đã mệt cả ngày, hôm nay về sớm đi.”

“Vâng.” Hàn Bân đáp, sau đó rời văn phòng.

……

Trong một chiếc xe QQ màu đỏ.

Lý Huy liếc nhìn Hàn Bân: “Bân Tử, hôm nay sao ngươi tan làm sớm thế.”

“Ngươi muốn tự nguyện làm thêm giờ sao?” Hàn Bân hỏi lại.

“Xì, ai mà muốn làm thêm giờ, ta bây giờ đã có bạn gái rồi, không giống như các ngươi độc thân đâu.” Lý Huy hừ mũi nói.

“Vậy không phải tốt sao, tan làm sớm có thể về hẹn hò với bạn gái.” Hàn Bân đáp.

“Bân Tử, ngươi biết ta không có ý đó mà?”

“Vậy ngươi có ý gì?”

“Ngươi vào văn phòng Trịnh đội trở về, đúng 6 giờ, không hơn không kém, liền bảo chúng ta tan làm, có phải Trịnh đội nói gì với ngươi không?”

“Không nói gì cả.”

“Thực ra, ta cũng hiểu được Trịnh đội, bọn họ điều tra vụ án lâu như vậy, bây giờ mới phát hiện từ đầu đã sai, ai cũng khó mà chấp nhận ngay được.” Lý Huy nhún vai nói.

“Người là thường tình, cho Trịnh đội một chút thời gian đi.” Hàn Bân nói.

“Đúng vậy, dù sao năm đó điều tra vụ án này không chỉ mình hắn, hì hì.” Lý Huy cười nói.

Hàn Bân thở dài: “Ta tin rằng, Trịnh đội sẽ xử lý ổn thỏa.”

Hôm nay tan làm sớm, Hàn Bân về nhà cha mẹ ăn cơm.

Trở về nhà mình, rót một ly rượu vang, xem tivi một lúc rồi mới đi ngủ.

…

Sáng hôm sau.

9 giờ sáng.

Hàn Bân vừa kịp giờ đến văn phòng.

Như thường lệ, hắn tự rót một ly trà đen, gần đây trời lạnh, hắn cũng muốn đổi khẩu vị.

“Tổ trưởng, hôm nay chúng ta có nhiệm vụ gì?” Tôn Hiểu Bằng cầm một ly nước nóng, chủ động hỏi.

Cũng có chút ngạc nhiên, thường ngày tổ trưởng luôn đến sớm hơn một chút, và đến là sắp xếp công việc ngay, hôm nay sao lại chậm hơn một nhịp.

Chương 366: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nhìn đồng hồ trên tường: "Mọi người hãy làm quen với hồ sơ vụ án, lát nữa sẽ họp."

Nói xong, Hàn Bân đi đến bên cửa sổ, vừa uống trà, vừa nhìn xa xăm.

"Ù ù…" Điện thoại của Hàn Bân reo lên.

Là Trịnh Khải Hoàn gửi tin nhắn: "Đến văn phòng ta."

Hàn Bân đặt ly trà xuống, đi đến văn phòng của Trịnh Khải Hoàn.

Vừa vào cửa, hắn thấy Trịnh Khải Hoàn đang đứng bên bàn làm việc, còn một người đàn ông ngồi trên ghế cạnh đó.

"Trịnh đội." Hàn Bân chào hỏi.

Trịnh Khải Hoàn gật đầu, chỉ vào người đàn ông bên cạnh: "Ta giới thiệu một chút, đây là phó đội trưởng đội điều tra hình sự Cầm Đảo, kiêm đội trưởng đội điều tra hình sự số một của thành phố."

"Khải Hoàn, ngươi giới thiệu cái gì vậy? Nói dông dài." Người đàn ông liếc nhìn Hàn Bân, thẳng thắn nói: "Ta họ Đinh, ngươi gọi ta là Lão Đinh hay Đội trưởng Đinh đều được."

"Đội trưởng Đinh." Hàn Bân chào hỏi.

Hắn biết, Trịnh Khải Hoàn cố ý nói hết các chức danh, để Hàn Bân biết được thân phận của người trước mặt.

Cầm Đảo chỉ có một đội điều tra hình sự, vị phó đội trưởng này cũng được xem là lãnh đạo cấp trên của Hàn Bân.

Không thể chọc vào.

"Nghe nói, ngươi đang phụ trách vụ án 715?" Đội trưởng Đinh hỏi.

"Đúng vậy."

Đội trưởng Đinh cười: "Mười năm trước, vụ án này do ta phụ trách."

Hàn Bân ngạc nhiên: "Ngài cũng từng làm việc ở Phân Cục Ngọc Hoa?"

Đội trưởng Đinh lắc đầu: "Lúc đó, ta là tổ trưởng tổ trọng án của đội điều tra hình sự thành phố, vụ án này có ảnh hưởng lớn, tính chất nghiêm trọng, lãnh đạo thành phố cử ta đến Phân Cục Ngọc Hoa chỉ đạo điều tra."

Hàn Bân cười: "Ngài đến rất đúng lúc, vụ án này đã qua lâu, nhiều thứ ta cũng không rõ, rất muốn được ngài chỉ giáo."

Đội trưởng Đinh cười ha ha, vỗ vai Hàn Bân: "Chàng trai khá lắm."

Chỉ vào chiếc ghế sofa bên cạnh: "Ngồi xuống nói chuyện, ta có thời gian."

Hàn Bân đáp một tiếng, lặp lại tình hình đã báo cáo cho Trịnh Khải Hoàn hôm qua.

Nghe xong, Đội trưởng Đinh suy nghĩ một lúc: "Bức di thư này quả thật có chút kỳ quặc, suy đoán của ngươi cũng có lý."

"Chỉ là chưa kịp chứng minh."

"Thế này, ngươi làm một báo cáo, xin kiểm tra lại danh tính của người chết, đối chiếu mẫu DNA của Lữ Hiểu Kiệt và

người chết, đồng thời, đối chiếu mẫu DNA của Lữ Gia Bình và người chết, xem họ có quan hệ huyết thống hay không.”

“Vâng.” Hàn Bân đáp một tiếng, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Việc Đội trưởng Đinh đồng ý chỉ đạo điều tra lại vụ án, đối với Hàn Bân, coi như có chỗ dựa.

Có thể cung cấp gợi ý hữu ích hay không là chuyện khác.

Quan trọng là, Hàn Bân điều tra vụ án không phải bị ràng buộc.

Trở về văn phòng đội hai, Hàn Bân lập tức triệu tập mọi người họp.

“Bân Tử, ngươi vừa làm gì mà không thấy người đâu.” Lý Huy tò mò hỏi.

“Ta đến văn phòng Trịnh đội, để hiểu sâu hơn về vụ án 715, Trịnh đội mời người phụ trách vụ án 715 năm đó, nói với ta về tình hình điều tra năm đó.” Hàn Bân nói.

“Người phụ trách vụ án 715 năm đó, hình như là Đinh Tích Phong.” Điền Lệ nhớ rằng trong hồ sơ có chữ ký của người phụ trách.

“Đúng vậy.” Hàn Bân đáp.

“Ta thấy tên này quen quen.” Lý Huy lẩm bẩm.

“Vị Đinh tiền bối này, mười năm trước là người phụ trách vụ án lớn, bây giờ chắc đã là lãnh đạo rồi.” Triệu Minh đoán.

Hàn Bân không giấu giếm, giới thiệu: “Hắn hiện là phó đội trưởng đội điều tra hình sự thành phố, kiêm đội trưởng đội điều tra hình sự số một.”

“Trời ạ, lợi hại vậy!” Triệu Minh kinh ngạc nói.

“Ta nói mà, hình như đã nghe qua ở đâu đó.” Lý Huy lẩm bẩm.

Điền Lệ tỉ mỉ, cau mày: "Tổ trưởng Hàn, vị Đội trưởng Đinh này đến phân cục chúng ta là có ý gì?"

"Cung cấp manh mối, chỉ đạo điều tra vụ án." Hàn Bân nói.

"Vậy chẳng phải nói, chúng ta phá được án, cũng có công của Đội trưởng Đinh sao." Triệu Minh nói.

Hàn Bân cười: "Yên tâm đi, công lao của chúng ta, Đội trưởng Đinh không để mắt đến, chỉ cần không sai sót là được."

Lời của Hàn Bân có hai ý, thứ nhất là điều tra không sai sót; thứ hai là Đinh Tích Phong có ý muốn sửa sai.

Đinh Tích Phong đã đến đây, chắc chắn là phải có danh nghĩa, như vậy dù Hàn Bân và đồng đội phát hiện manh mối mới, lật lại hướng điều tra của vụ án năm đó, cũng là hoàn thành dưới sự chỉ đạo của Đinh Tích Phong.

Đối với vụ án này, Đinh Tích Phong không cầu công nhưng cầu không có lỗi.

Người phụ trách vụ án vẫn là Hàn Bân, điều này chắc chắn không thay đổi, ban đầu là Trịnh Khải Hoàn biết điều tra, bây giờ lại thêm một Đinh Tích Phong, chỉ cần Trịnh Khải Hoàn không có ý kiến, không ảnh hưởng đến Hàn Bân, cũng không ảnh hưởng đến công lao của hắn.

Với lời của Hàn Bân, mọi người đều hiểu rõ.

Mọi người ở đây không ai ngốc, những người điều tra vụ án 715 năm đó, cơ bản đều đã thành lãnh đạo, đội hai mà không quan tâm chỉ nghĩ đến lập công, lật lại hướng điều tra của vụ án, dù có phá được án, lập công, vẻ vang một lúc, chưa chắc đã bị lãnh đạo nào đó ghi vào sổ nhỏ rồi.

Bây giờ Đinh Tích Phong sẵn sàng ra mặt, Hàn Bân cầu còn không được.

Đơn giản giới thiệu tình hình, tinh thần của đội hai cũng phục hồi, Hàn Bân bắt đầu sắp xếp nhiệm vụ.

Chương 367: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Lý Huy, Hiểu Bằng, các ngươi đến công ty viễn thông, kiểm tra nhật ký cuộc gọi của Lữ Gia Bình, xem có liên lạc nào bất thường không.” Hàn Bân chỉ đạo.

“Vâng.” Lý Huy cười khúc khích.

Nếu Lữ Gia Vĩ còn sống, rất có thể sẽ liên lạc với chị mình, chỉ cần tìm ra manh mối từ nhật ký cuộc gọi, có thể xác định vị trí của Lữ Gia Vĩ, từ đó bắt giữ hắn.

“Ta và Triệu Minh sẽ đến nhà Lữ Gia Bình một lần nữa, làm lại biên bản ghi chép, đồng thời lấy mẫu DNA của Lữ Gia Bình.”

“Điền Lệ, ngươi viết báo cáo, xin kiểm tra lại danh tính của người chết, đối chiếu mẫu DNA của Lữ Hiểu Kiệt và người chết, đồng thời, đối chiếu mẫu DNA của Lữ Gia Bình và người chết, xem họ có quan hệ huyết thống hay không.” Hàn Bân nói.

“Tổ trưởng, có nên đối chiếu DNA của cha Lương Chí Bác và người chết không.” Điền Lệ hỏi.

“Viết báo cáo luôn đi.” Hàn Bân nói, còn việc có chấp thuận hay không, là chuyện của lãnh đạo.

…

10 giờ sáng, Hàn Bân và Triệu Minh lại đến nhà Lữ Gia Bình.

Lữ Gia Bình thấy Hàn Bân và Triệu Minh, mặt lộ vẻ ngạc nhiên: “Sao hai ngươi lại đến nữa?”

“Bản ghi chép lần trước chưa hoàn chỉnh, cần hỏi thêm một số vấn đề.” Hàn Bân nói.

“Ôi, nói thật với các ngươi, chuyện đã qua lâu rồi, ta cũng không nhớ rõ nữa.” Lữ Gia Bình thở dài.

“Không nhớ rõ không sao, nhớ được bao nhiêu nói bấy nhiêu, chỉ cần không nói dối là được.” Hàn Bân nói.

“Cảnh sát Hàn, ngài nói gì vậy, ta làm sao mà nói dối.” Lữ Gia Bình cố nặn ra nụ cười, mời Hàn Bân và Triệu Minh vào nhà.

Mục đích chính của Hàn Bân lần này, làm biên bản ghi chép chỉ là phụ, chủ yếu là muốn lấy mẫu DNA của Lữ Gia Bình.

Sau khi hỏi thêm một số việc về di thư và Lữ Gia Vĩ.

Lần này làm biên bản ghi chép rất nhanh, chỉ kéo dài hơn mười phút.

Làm xong biên bản, Hàn Bân nói: “Triệu Minh, đi lấy mẫu DNA của Bà Lữ.”

Lữ Gia Bình ngạc nhiên: “Cảnh sát Hàn, tại sao phải lấy mẫu DNA của ta?”

“Thủ tục thường lệ.” Hàn Bân nói qua loa.

Lữ Gia Bình do dự một lúc, dưới yêu cầu mạnh mẽ của Hàn Bân, vẫn đồng ý cho Triệu Minh lấy mẫu DNA.

Sau đó Hàn Bân và Triệu Minh rời nhà Lữ Gia Bình.

Ra khỏi cổng nhà Lữ Gia Bình, Hàn Bân nhìn đồng hồ, rồi tìm một góc khuất, đợi nửa tiếng, nhưng nhà Lữ Gia Bình không có động tĩnh gì.

Hàn Bân mới dẫn Triệu Minh trở lại phân cục, giao DNA cho đội kỹ thuật.

Hàn Bân về văn phòng chưa lâu, Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng cũng trở lại.

Hàn Bân vào thẳng vấn đề: "Kết quả kiểm tra nhật ký cuộc gọi thế nào rồi?"

"Nhà Lữ Gia Bình có ba người, ngoài chồng còn có một cô con gái, nhật ký cuộc gọi của cả ba người đều đã in ra, nhưng chưa kịp nghiên cứu." Lý Huy nói.

Hàn Bân nhìn đồng hồ: "Khoảng 10 giờ 30 phút hôm nay, Lữ Gia Bình có gọi điện không?"

Lý Huy kiểm tra một lúc, nói: "Có, gọi cho chồng nàng."

"Sau khi hai người nói chuyện điện thoại xong, chồng nàng có gọi cho người khác không?" Hàn Bân hỏi tiếp.

"Có, số điện thoại 13514xxxxxx."

"Đi tra chủ nhân của số điện thoại này." Hàn Bân nói.

"Được." Lý Huy đáp.

"Đáp đáp đáp…" Tiếng bước chân vang lên, Điền Lệ bước vào văn phòng.

Hàn Bân liếc nhìn nàng, hỏi: "Sao rồi? Đơn xin kiểm tra DNA thế nào rồi?"

"Nửa chấp thuận, nửa không." Điền Lệ nhún vai.

Hàn Bân lập tức hiểu, hỏi: "Đơn xin đối chiếu DNA của cha Lương Chí Bác và người chết không được chấp thuận?"

"Đúng vậy." Điền Lệ gật đầu.

"Không nên quá nóng vội, từng bước một, trước hết đối chiếu mẫu DNA của Lữ Hiểu Kiệt, người chết, và Lữ Gia

Bình.” Hàn Bân nói.

“Ta sẽ đi sắp xếp ngay.” Điền Lệ đáp, quay người ra khỏi văn phòng.

Suy đoán vẫn chỉ là suy đoán, cần phải có chứng cứ.

Tuy nhiên, trong lúc chưa có kết quả đối chiếu DNA, Hàn Bân cũng không chờ đợi một cách vô ích.

Hàn Bân lấy nhật ký cuộc gọi ra, bắt đầu nghiên cứu.

Nếu Lữ Gia Vĩ còn sống, thì chứng minh suy đoán của Hàn Bân là đúng, vậy di thư chắc chắn mới được viết gần đây, đưa cho Lữ Gia Bình, nói cách khác, hai chị em Lữ Gia Vĩ và Lữ Gia Bình chắc chắn có liên lạc.

Chỉ cần tìm được cách liên lạc giữa hai người, sẽ tìm ra được Lữ Gia Vĩ…

Hàn Bân dẫn Triệu Minh đến hỏi thăm một số người thân của hai chị em Lữ Gia Bình, hỏi về tình hình của họ.

Từ những người thân này, xác nhận được hai chị em này đúng là cùng mẹ.

Cung cấp căn cứ cho việc xét nghiệm DNA.

Sáng hôm sau, Hàn Bân tổ chức cuộc họp sáng trong văn phòng đội hai.

Điền Lệ mặt mày vui vẻ, vào thẳng vấn đề: “Tổ trưởng, kết quả kiểm tra DNA của chúng ta đã có.”

“Nói.”

“Theo báo cáo kiểm tra DNA, Lữ Hiểu Kiệt và người chết là cha con, độ chính xác lên tới 99,9%; người chết và Lữ Gia Bình không có quan hệ huyết thống.” Điền Lệ nói xong, đưa báo cáo cho Hàn Bân.

Hàn Bân nhìn vào báo cáo, nói: “Ta và Triệu Minh hỏi thăm một số người thân của nhà họ Lữ, họ nói Lữ Gia Bình và Lữ Gia Vĩ đều là cùng mẹ sinh ra.”

“Vậy có nghĩa là, người chết không phải Lữ Gia Vĩ, mà là cha ruột của Lữ Hiểu Kiệt.” Lý Huy cười khúc khích.

“Vụ án này đã mười năm, ai cũng tưởng rằng người chết là Lữ Gia Vĩ, tất cả điều tra cũng xoay quanh Lữ Gia Vĩ, bây giờ mới thấy từ gốc rễ đã sai.” Điền Lệ cảm thán.

“Không thể trách các cảnh sát năm đó, ngay cả Lữ Gia Vĩ cũng không biết con trai không phải con ruột, huống chi là cảnh sát, nếu không phải bức di thư của Lữ Gia Bình quá kỳ quặc, chúng ta cũng chưa chắc đã nghĩ theo hướng đó.” Hàn Bân nói.

Chương 368: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ngươi nói thật sự hung thủ có thể là Lữ Gia Vĩ không?" Triệu Minh táo bạo suy đoán.

"Ngươi có chứng cứ không?"

"Chứng cứ không có, nhưng ta có căn cứ suy đoán." Triệu Minh nói.

Hàn Bân nhấp một ngụm trà: "Nói nghe xem."

"Trước hết, Lữ Gia Vĩ có động cơ, như Bân Ca vừa nói, ban đầu Lữ Gia Vĩ có thể không biết Lữ Hiểu Kiệt không phải con ruột, nhưng không có nghĩa là hắn bị lừa mãi, có thể khi hắn biết chuyện này, mới báo thù giết người." Triệu Minh phân tích.

"Không thể không có khả năng này, nếu là ta…" Lý Huy hừ một tiếng, tự đặt mình vào vị trí của Lữ Gia Vĩ.

Lý Huy nửa câu sau không nói ra, Hàn Bân vỗ vai hắn: "Đừng nói bậy."

"Huy Ca, ngươi đừng nói lung tung, ta còn chưa nói xong mà." Triệu Minh bĩu môi, tiếp tục: "Thứ hai, nếu Lữ Gia Vĩ còn sống, thì tại sao sau vụ án hắn lại không lộ diện, nếu hắn không có gì che giấu, tại sao lại phải giấu mình."

Lý Huy cười: "Ngươi không tệ, nghĩ giống ta rồi."

Hàn Bân gật đầu, cũng thấy Triệu Minh phân tích có lý, Lữ Gia Vĩ quả thật có khả năng là nghi phạm lớn.

Điền Lệ nhún vai: “Bây giờ có thể xác định, người chết không phải Lữ Gia Vĩ, vậy hắn là ai?”

“Lương Chí Bác, ta vẫn nghĩ hắn là khả năng lớn nhất.” Tôn Hiểu Bằng nói.

“Nếu đúng vậy, vụ án này thật đặc biệt, danh tính của người chết và nghi phạm bị hoán đổi, cảnh sát luôn truy nã một người đã chết, có bắt được mới lạ.” Lý Huy nói.

“Điền Lệ, ngươi viết một báo cáo, xin đối chiếu mẫu DNA của cha Lương Chí Bác và người chết.” Hàn Bân chỉ đạo.

“Vâng.”

“Lý Huy, kết quả điều tra số điện thoại thế nào rồi?” Hàn Bân hỏi.

“Chủ nhân số điện thoại là một phụ nữ, quê quán ở thành phố Cao Thành, định vị điện thoại cũng ở thành phố Cao Thành.” Lý Huy nói.

Thành phố Cao Thành là một thành phố trực thuộc thành phố Cầm Đảo, cách khu vực thành phố Cầm Đảo khoảng bốn mươi phút đi xe.

“Lữ Gia Vĩ gan to thật, dám trốn ngay dưới mắt cảnh sát Cầm Đảo.” Triệu Minh nói.

“Đã qua nhiều năm, ai cũng tưởng hắn chết rồi, không ai truy nã hắn, tự nhiên hắn không sợ.” Điền Lệ nói.

Lý Huy sờ cằm: “Nơi nguy hiểm nhất, thường là nơi an toàn nhất.”

…

Thành phố Cao Thành.

Quán cơm nhà họ Trương.

Quán cơm nhà họ Trương có hai tầng, tầng một là bàn bốn người, tầng hai là phòng riêng.

Quán cơm nhà họ Trương có ba đầu bếp, bốn nhân viên phục vụ, còn có một bà chủ lo việc kế toán.

Lúc này, đã hơn hai giờ chiều, khách trong quán đã đi gần hết, các nhân viên đang dọn dẹp vệ sinh, bà chủ đang tính sổ sách ở quầy thu ngân.

"Ăn cơm thôi." Tiếng gọi từ bếp vọng ra.

Ba người đàn ông mặc đồng phục đầu bếp trắng đi ra, mỗi người cầm một khay thức ăn.

Một phần máu lợn sốt cay, một phần thịt bò kho khoai tây, và một phần cải trắng xào dấm.

Quán cơm nhà họ Trương có hai nguyên tắc: nguyên tắc đầu tiên là không đối đãi qua loa với bữa ăn của nhân viên.

Theo lời bà chủ, trong lòng mỗi người đều có một cái cân, nhân viên cũng vậy.

Ngươi đối xử qua loa với họ, họ cũng làm việc qua loa.

Ngươi làm việc chu đáo, họ cũng làm việc chu đáo.

Làm việc chu đáo, khách hàng mới hài lòng, khách quen mới nhiều, quán ăn mới có thể làm ăn phát đạt.

Vì vậy, bữa ăn của nhân viên nhất định phải ngon, để nhân viên ăn no, ăn ngon, làm việc mới không lười biếng.

Nguyên tắc thứ hai là nhân viên và ông chủ ăn riêng.

Nhiều nhân viên lúc đầu nghe vậy, nghĩ rằng ông chủ khinh thường nhân viên, không cho nhân viên ngồi cùng bàn, nhưng thực ra ngược lại.

Là nhân viên ngồi bàn, bà chủ không ngồi bàn.

Thức ăn đã được bày ra, bà chủ lấy một khay, mỗi món lấy một ít, mang đến bàn bên cạnh ăn, bàn đó ngoài bà chủ, còn có bếp trưởng, cũng là ông chủ hiện tại của nhà hàng.

Lý do nói là hiện tại, vì ông ấy và bà chủ là tái hôn.

Vì sao ông chủ không ngồi ăn cùng nhân viên, theo lời bà chủ, giữa ông chủ và nhân viên luôn có khoảng cách, ngồi cùng bàn nhân viên sẽ không thoải mái, ăn uống cũng gò bó.

Chỉ cần ăn riêng, bàn của nhân viên luôn là nói cười vui vẻ, mọi người đều thoải mái.

Bà chủ và ông chủ khi ăn cũng nói về chuyện của nhà hàng.

“Lão Lý, có chuyện muốn bàn với ngươi.” Bà chủ nói.

“Chuyện gì?” Người được gọi là Lão Lý, là bếp trưởng của quán, cũng là chồng hiện tại của bà chủ.

“Bây giờ giá thịt cao quá, chúng ta nên nghiên cứu thêm vài món hải sản và rau, nếu không thực đơn quá đơn điệu, khách cũng không có gì để gọi.” Bà chủ nói.

“Chiều ta sẽ bàn với Lão Tôn và Tiểu Trương.” Bếp Trưởng Lý nói.

Bà chủ tiếp tục ăn, bà chọn Bếp Trưởng Lý vì thấy ông ta thật thà, chăm chỉ, là người có thể sống chung.

“Đáp đáp đáp…” Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân.

Ba người, hai nam một nữ, bước vào nhà hàng.

Người đàn ông dẫn đầu khoảng hơn hai mươi tuổi, dáng người cao ráo, ánh mắt sắc bén, liếc nhìn mọi người: “Chúng ta đến muộn rồi.”

Bà chủ đứng lên chào hỏi: “Không muộn, ba vị muốn ăn gì, ta sẽ bảo người làm ngay.”

Khách vào cửa, không có lý gì không làm ăn.

Người dẫn đầu là Hàn Bân, hắn liếc nhìn thực đơn trên tường: “Thịt xào hành, khoai tây xào khô, gà ba chén…”

Bếp Trưởng Lý xắn tay áo: “Tiểu Trương, cùng ta vào bếp làm món.”

“Vài vị ngồi xuống, ta sẽ pha trà.” Một nhân viên phục vụ nói.

Chương 369: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bếp Trưởng Lý đứng dậy, khi bước vào bếp, phía sau vang lên tiếng gọi: "Lữ Gia Vĩ."

"Ừ!"

Bếp Trưởng Lý đáp lại một tiếng, rồi mở to mắt, mặt biến sắc.

Tên Lữ Gia Vĩ, đã mười mấy năm không ai gọi rồi.

Nhưng theo bản năng, hắn vẫn đáp lại.

Hàn Bân và đồng đội bao vây Lữ Gia Vĩ, Hàn Bân rút thẻ cảnh sát: "Đi theo chúng ta."

"Vị cảnh sát này, ngài có nhầm người không, ta không phải Lữ Gia Vĩ." Bếp Trưởng Lý thần sắc phức tạp.

Bà chủ cũng bước tới, nhìn thẻ cảnh sát của Hàn Bân: "Cảnh sát đồng chí, chồng ta tên Lý Vĩ Đông, không phải Lữ Gia Vĩ."

"Ngươi là vợ chồng?"

"Phải, chồng không phải ai cũng gọi được đâu."

"Có giấy kết hôn không?" Hàn Bân hỏi.

"Chúng ta đã tổ chức tiệc cưới, chưa kịp làm giấy." Bà chủ nói.

"Không làm giấy cũng đúng, hắn là người đã chết, lấy gì làm giấy kết hôn với ngươi." Hàn Bân nói.

"Ngươi nói vậy là sao? Ta không hiểu." Bà chủ ngạc nhiên.

“Ngươi là Ngô Thúy Vân phải không.”

“Sao ngươi biết?”

“Ta còn biết, ngươi có một số điện thoại của công ty viễn thông, do Lữ Gia Vĩ dùng, vì hắn không dám ra công ty viễn thông để đăng ký.” Hàn Bân lạnh lùng nói.

“Đây…” Ngô Thúy Vân lùi một bước, nàng không phải người thiếu hiểu biết.

Trước đây, Ngô Thúy Vân chỉ tin tưởng Lữ Gia Vĩ, bây giờ nghe Hàn Bân nói vậy, nghĩ lại, quả thật có những hành động tương tự.

“Cảnh sát đồng chí, đừng nói nữa, ta đồng ý đi theo các ngươi.” Lữ Gia Vĩ thở dài.

“Đợi đã, ngươi nói đi là đi, ngươi nói rõ, ngươi là ai, chuyện là thế nào?” Ngô Thúy Vân túm lấy tay Lữ Gia Vĩ, mặt hiện lên vẻ tức giận.

Nhân viên cũng ngơ ngác nhìn.

“Ta…” Lữ Gia Vĩ ngập ngừng, không dám nhìn Ngô Thúy Vân.

“Ngươi nói rõ rồi đi, ngươi đi thế này, bỏ ta lại là sao, coi ta là gì chứ.”

“Ta là Lữ Gia Vĩ, ta không cố ý lừa ngươi, ta có nỗi khổ tâm, ta không muốn lừa ngươi, chỉ là thân phận ta không thể bại lộ, ta không muốn gây rắc rối.” Lữ Gia Vĩ nói.

“Ngươi phạm tội gì? Ngươi làm gì!”

Hàn Bân không vội dẫn người đi, thiết bị ghi hình đã bật, nếu Lữ Gia Vĩ tự thú, sẽ bớt được nhiều việc.

“Ta không làm gì cả, ta cũng là nạn nhân.” Lữ Gia Vĩ ngồi sụp xuống đất.

Hắn biết, sớm muộn gì cũng có ngày này, mặc dù sự việc đã qua nhiều năm, nhưng mỗi lần nghĩ đến chuyện này, hắn vẫn mất ngủ, không biết mình sợ hãi hay mong chờ ngày này đến.

"Vậy ngươi nói đi, cảnh sát tìm ngươi làm gì?" Ngô Thúy Vân hét lên.

Lữ Gia Vĩ đứng dậy, đi đến quầy, lấy ra một chai rượu, uống một ngụm lớn.

"Mười năm rồi, đã mười năm, ta biết sẽ có ngày này."

"Mười năm trước, ta mở xưởng ở Cầm Đảo, mới làm được nửa năm, nhà nước kêu gọi bảo vệ môi trường, thành phố Cầm Đảo hưởng ứng, xưởng của ta bị đóng cửa đầu tiên, ta phá sản, hết tiền, mỗi ngày có nhiều người đòi nợ, lúc đó ta rất phiền, muốn đi đâu đó mấy ngày." Lữ Gia Vĩ uống một ngụm rượu, tiếp tục:

"Ta nhớ, có một tối ta uống nhiều rượu, say mèm, sáng hôm sau tỉnh dậy, thấy nhiều cuộc gọi nhỡ, đều là của chị ta, ta gọi lại, vừa nhấc máy chị ta khóc, gọi tên ta, ta lúc đó cũng sợ, tưởng chị ta xảy ra chuyện."

"Sau đó ta mới biết, không phải chị ta xảy ra chuyện, mà là nhà ta xảy ra chuyện, nhà bị cháy, trong nhà phát hiện hai thi thể nam nữ, chị ta tưởng ta cũng bị cháy chết."

"Sao ngươi không về nói rõ?"

"Về làm gì, vợ chết, con trai cũng không phải con ta, nợ nần chồng chất, nhà lại có người chết, muốn bán cũng không được, chi bằng rời khỏi nơi đau lòng đó, làm lại từ đầu." Lữ Gia Vĩ nói.

"Ngươi biết Lữ Hiểu Kiệt không phải con ruột từ khi nào?"

“Chị ta nói, kết quả giám định là, Lữ Hiểu Kiệt và người đàn ông chết kia là cha con ruột, lúc đó ta ngỡ ngàng.” Lữ Gia Vĩ lộ vẻ giận dữ:

“Đó là điều ta đau lòng nhất, nuôi một đứa con lớn, không phải con ruột, ta chỉ có một đứa con, ta rất yêu thương nó, kết quả… ta không chấp nhận được, không biết đối mặt thế nào, đó cũng là lý do chính ta không về.”

“Nam nạn nhân kia là ai?” Hàn Bân hỏi.

“Ta không biết.”

“Ngươi vợ ngươi qua lại với ai, ngươi không biết sao?” Lý Huy hỏi.

“Nếu ta biết, đã không nuôi con của người khác, các ngươi biết ta đã bỏ bao nhiêu tâm huyết không, Trương Thục Phụng chết cũng không sao, nhưng đứa con ruột lại không phải của ta, ta chính là thằng ngốc, cái sừng lớn, ta nào có mặt mũi về quê gặp bà con…” Lữ Gia Vĩ ôm mặt khóc.

“Ngươi không dễ dàng gì, ngươi bỏ đi, bao năm qua, ngươi luôn giấu cảnh sát, cảnh sát tưởng rằng ngươi chết rồi, hung thủ thật sự chưa bị bắt, hướng điều tra bị ngươi làm sai lệch, cảnh sát dễ dàng sao.” Điền Lệ trách móc.

“Được rồi, nói những gì cần nói, theo chúng ta đi.” Hàn Bân vẫy tay.

Lữ Gia Vĩ bị Triệu Minh và Lý Huy dẫn đi, còn ngoái đầu hét lên: “Thúy Vân, ngươi tin ta, ta vô tội.”

Ngô Thúy Vân im lặng một lúc, đợi Lữ Gia Vĩ bị dẫn ra khỏi quán, mới từ từ nói: “Ta đợi ngươi.”

…

Phân Cục Ngọc Hoa.

Trịnh Khải Hoàn đứng trong sân, thỉnh thoảng nhìn đồng hồ, mặt lộ vẻ lo lắng.

Hắn làm cảnh sát nhiều năm, xử lý nhiều vụ án lớn, tưởng rằng mình có thể bình tĩnh đối mặt.

Nhưng nghĩ đến vụ án 715 mười năm trước, trong lòng cảm thấy khó chịu.

Không chỉ Trịnh Khải Hoàn, tất cả những người điều tra vụ án năm đó đều tưởng rằng Lữ Gia Vĩ chết rồi, còn muốn tìm ra kẻ giết hắn để trả thù cho hắn.

Chương 370: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bao năm không bắt được hung thủ, Trịnh Khải Hoàn thậm chí có chút áy náy với Lữ Gia Vĩ.

Bây giờ hay rồi, Lữ Gia Vĩ không chết, còn trốn ngay dưới mắt, Trịnh Khải Hoàn cảm thấy rất khó chịu.

Nhất là khi Hàn Bân gọi điện nói, đã bắt được Lữ Gia Vĩ, trong lòng Trịnh Khải Hoàn càng cảm thấy không yên.

"Ù ù…" Lúc này, một chiếc xe Volkswagen màu đen chạy vào sân.

Một người đàn ông khoảng hơn bốn mươi tuổi bước xuống xe.

Trịnh Khải Hoàn vội chạy tới: "Đinh đội, sao ngài lại đến?"

"Ngươi nghĩ, ta còn ngồi trong văn phòng được sao."

Người đàn ông này, chính là phó đội trưởng đội điều tra hình sự Đinh Tích Phong, cũng là người phụ trách vụ án 715 năm đó.

Sau khi nhận được điện thoại của Hàn Bân, Trịnh Khải Hoàn không dám giấu, báo cáo trực tiếp cho Đinh Tích Phong.

Trịnh Khải Hoàn nở nụ cười gượng, không nói thêm gì, Đinh Tích Phong năm đó là người phụ trách vụ án 715, bản thân thấy khó chịu, hắn chắc chắn càng không vui.

Lúc này, hai chiếc xe chạy vào sân, Trịnh Khải Hoàn nhìn kỹ, đúng là xe của Hàn Bân và đồng đội…

Thấy Lữ Gia Vĩ bị dẫn xuống xe, mặt Đinh Tích Phong và Trịnh Khải Hoàn tối sầm.

Sự xuất hiện của Lữ Gia Vĩ khiến hai người rất xấu hổ, nếu không phải dưới danh nghĩa chỉ đạo điều tra, chắc hai người không có mặt mũi đứng đây.

Hàn Bân đi tới, chào hỏi: "Đinh đội, Trịnh đội."

Đinh Tích Phong gật đầu, khen ngợi: "Bắt người nhanh như vậy, làm tốt lắm."

Trịnh Khải Hoàn hỏi: "Khi bắt, Lữ Gia Vĩ có chống cự không?"

"Không, hắn nói vụ án không liên quan đến hắn." Hàn Bân nói.

"Không liên quan?" Đinh Tích Phong hừ lạnh: "Vậy sao hắn năm đó trốn đi? Luôn che giấu sự thật rằng hắn còn sống."

"Theo lời Lữ Gia Vĩ, năm đó hắn nợ nhiều tiền, vợ chết, con trai cũng không phải con ruột, cuộc sống rối ren, chi bằng rời đi làm lại từ đầu." Hàn Bân nói.

"Ngươi nghĩ, lời này đáng tin không?"

"Chưa làm biên bản ghi chép chi tiết, tạm thời ta cũng chưa dám chắc." Hàn Bân nói.

"Vậy ngươi đi đi, mau làm biên bản, sớm điều tra rõ danh tính của người chết."

"Vâng."

…

Phân Cục Ngọc Hoa.

Lữ Gia Vĩ ngồi trên ghế thẩm vấn, có chút bồn chồn.

Hàn Bân cầm một ly trà bước vào phòng thẩm vấn, Lý Huy cầm một bình giữ nhiệt, hai người dường như đã chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc chiến lâu dài.

“Hai vị lãnh đạo khỏe.” Lữ Gia Vĩ chào hỏi.

Hàn Bân không đáp, trước tiên pha một ly trà, rồi mới bắt đầu hỏi: “Họ tên, giới tính, nghề nghiệp…”

“Lữ Gia Vĩ, nam, ta bây giờ là đầu bếp…”

“Lữ Gia Vĩ, mười năm qua, ngươi có trở lại khu vực thành phố Cầm Đảo không?”

“Không, không dám.”

“Ngươi có gặp Lữ Gia Bình không?” Hàn Bân hỏi.

“Có gặp.”

“Gặp ở đâu?”

“Cô ấy đến thành phố Cao Thành tìm ta.”

“Sau này, có muốn chuyển về khu vực thành phố Cầm Đảo không?” Hàn Bân hỏi.

“Muốn chứ, sao lại không muốn, ta sinh ra, lớn lên ở đây, đây mới là nhà của ta, mặc dù thành phố Cao Thành không xa, nhưng trong lòng vẫn thấy lạ lẫm.” Lữ Gia Vĩ thở dài.

“Muốn thì khai thật đi, tranh thủ khoan hồng.” Hàn Bân nói.

“Vâng.”

“Vụ án 715 có liên quan đến ngươi không?” Hàn Bân hỏi.

“Không liên quan, lúc đó ta ở ngoài, không ở Cầm Đảo.”

“Đêm đó ngươi ở đâu?” Hàn Bân hỏi.

“Thành phố Cao Thành.”

“Thành phố Cao Thành cách trung tâm không xa, làm sao chứng minh ngươi không phải sau khi gây án mới đến thành phố Cao Thành?”

“Ta đến thành phố Cao Thành, ở nhà bạn, uống rượu cũng uống cùng bạn, hắn có thể làm chứng.” Lữ Gia Vĩ nói.

“Bạn ngươi tên gì?”

“Trương Bồi Đôn.”

“Số điện thoại, địa chỉ?”

“Số điện thoại là 1342154xxxx, nhà hắn ở số 108 phố Đồng An, khu dân cư Khang Dân Gia Viên, tòa nhà số 6, phòng 1102.”

“Ngươi nhớ kỹ thật.” Hàn Bân nói.

“Ta bạn bè không nhiều, nhất là sau khi xảy ra chuyện, bạn bè lui tới chỉ còn mình hắn.” Lữ Gia Vĩ cảm thán.

“Ta hỏi lại, ngươi trả lời thật, người đàn ông chết trong nhà ngươi là ai, ngươi biết không?” Hàn Bân nghiêm túc hỏi.

“Không biết, nếu biết ta sẽ không tha cho hắn.” Lữ Gia Vĩ nói.

“Nếu biết thì làm gì hắn?” Lý Huy hỏi.

“Ta nhất định…” Lữ Gia Vĩ nghiến răng, không dám nói tiếp.

“Nói đi.”

“Vừa rồi chỉ là lời trong lúc tức giận, ta nhát gan, chỉ mạnh miệng thôi, thật sự gặp hắn, ta cũng không dám làm gì.” Lữ Gia Vĩ cúi đầu nói.

“Ngươi có biết Lương Chí Bác không?” Hàn Bân hỏi.

“Biết.”

“Quan hệ thế nào?”

“Khi ta xây xưởng, hắn là người phụ trách đội xây dựng, chỉ có giao tiếp, không thân thiết.”

“Ngươi và hắn có mâu thuẫn không?”

“Chỉ là chuyện làm ăn, không có mâu thuẫn lớn.”

“Nói.”

“Bọn họ làm việc gian dối, không chuyên nghiệp, dây điện ta mua là loại to, họ thay bằng dây nhỏ, sau đó bật máy thì cháy, không tải nổi, hắn còn đến xưởng gây chuyện, không phải người tử tế.” Lữ Gia Vĩ nói.

“Theo ngươi nói, rõ ràng ngươi chịu thiệt, sao hắn lại đến xưởng gây chuyện?” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Ta sợ bọn họ làm không tốt, nên chỉ trả một nửa tiền, sau thấy việc không ổn, vật liệu xây dựng lại kém, ta giữ lại không trả.” Lữ Gia Vĩ nói.

“Lương Chí Bác có đến nhà ngươi gây chuyện không?”

“Có đến, nhưng ta không cho hắn vào nhà.” Lữ Gia Vĩ trả lời.

“Lương Chí Bác có quen vợ ngươi không?”

“Đồng chí, ngài nói gì vậy, chẳng lẽ người đội nón xanh cho ta, chính là Lương Chí Bác!” Lữ Gia Vĩ đoán.

Chương 371: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chị ngươi không nói sao? Cảnh sát luôn truy nã Lương Chí Bác.” Hàn Bân nói.

“Cái đó ta biết, nhưng sao giờ lại nói là hắn chết.” Lữ Gia Vĩ nói.

“Ban đầu chúng ta tưởng ngươi là nạn nhân, Lương Chí Bác là nghi phạm lớn nhất; nhưng cảnh sát truy nã nhiều năm, không có tin tức của hắn, nên rất có thể Lương Chí Bác đã chết.” Lý Huy phân tích.

“Vụ án này ta không rõ, ta cũng là nạn nhân.” Lữ Gia Vĩ nói.

“Khi vụ án 715 xảy ra, con ngươi đã tám tuổi, ngươi chưa bao giờ nghi ngờ, nó không phải con ruột?” Hàn Bân hỏi.

“Ôi, ai rảnh rỗi mà tự đội nón xanh cho mình.” Lữ Gia Vĩ lắc đầu.

“Vợ ngươi trước khi chết có gì bất thường không?”

“Qua nhiều năm, ta không nhớ.”

“Lần cuối cùng ngươi gặp vợ ngươi là khi nào?” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Ngày 13 tháng 7, chúng ta cãi nhau, ta đi đến nhà bạn ở thành phố Cao Thành.”

“Quan hệ ngươi và vợ thế nào?”

“Trước đây rất tốt, sau khi xưởng không hoạt động, ta không kiếm ra tiền, cô ấy bắt đầu lạnh nhạt, mặt lúc nào cũng khó chịu, còn phải nịnh nọt, dỗ một ngày, hai ngày, ngày nào cũng vậy ai chịu nổi, ta muốn ra ngoài gặp bạn, uống chút rượu, tâm sự, lòng mới nhẹ nhõm.” Lữ Gia Vĩ thở dài.

“Ngươi trở về thành phố Cầm Đảo lúc nào?” Hàn Bân hỏi.

“Ta nhớ, sáng 15 tháng 7, khoảng chín giờ, ta gọi lại cho chị, khoảng trưa thì về khu vực thành phố Cầm Đảo.”

“Ngươi trước đây có kẻ thù không?” Hàn Bân hỏi.

Lữ Gia Vĩ nghĩ một lúc: “Cái này… năm đó ta nợ nhiều tiền, tổng cộng khoảng năm, sáu mươi vạn, xưởng không hoạt động, không trả được nợ, chủ nợ chắc chắn đòi dữ, có người dọa giết cả nhà ta.”

“Đối phương là ai?”

“Tần Bình Sơn, cũng là người Cầm Đảo, nhiều người gọi hắn là Sơn ca, ta nợ hắn nhiều nhất, hắn đòi dữ nhất.”

“Liên lạc, địa chỉ?”

“Ôi, cái này ta không nhớ rõ, nhiều năm rồi.”

“Vậy nhớ lại cho kỹ.”

“Vâng.”

“Trừ Tần Bình Sơn, ngươi còn kẻ thù khác không?”

“Không có.”

“Trương Thục Phụng thì sao?”

Lữ Gia Vĩ hừ một tiếng: “Cái đó ta nào biết, nếu ta biết đã không bị lừa thê thảm.”

…

Thẩm vấn kéo dài hơn ba tiếng, Lữ Gia Vĩ không cung cấp được nhiều manh mối.

Hàn Bân và Lý Huy ra khỏi phòng thẩm vấn, Đinh Tích Phong và Trịnh Khải Hoàn cũng từ phòng quan sát bước ra.

"Đinh đội, Trịnh đội." Hàn Bân chào hỏi.

"Ngươi thấy Lữ Gia Vĩ thế nào?" Đinh Tích Phong hỏi thẳng.

Hàn Bân lắc đầu: "Không thấy rõ sơ hở, phải kiểm tra chứng cứ ngoại phạm."

"Vụ án qua mười năm, chứng cứ ngoại phạm không dễ tra." Trịnh Khải Hoàn nói.

"Thẩm vấn Lữ Gia Vĩ không thể dừng lại, tìm thêm hai người tiếp tục thẩm vấn." Đinh Tích Phong nói.

"Ta sẽ sắp xếp ngay." Hàn Bân đáp.

"Tiếp theo, ngươi định điều tra thế nào?" Đinh Tích Phong hỏi.

Hàn Bân tổ chức ngôn ngữ: "Trước tiên, xác nhận chứng cứ ngoại phạm của Lữ Gia Vĩ, thứ hai xác nhận danh tính người chết, rồi điều tra nghi ngờ của Tần Bình Sơn. Đi đi, gặp khó khăn gì, có thể trực tiếp báo cáo với ta." Đinh Tích Phong vỗ vai Hàn Bân.

Về đến văn phòng, Hàn Bân giao hồ sơ thẩm vấn cho Điền Lệ.

Để Điền Lệ và Triệu Minh xem hồ sơ, rồi vào phòng thẩm vấn tiếp tục thẩm vấn Lữ Gia Vĩ.

Có đủ chứng cứ, thẩm vấn sẽ dễ dàng hơn.

Trong trường hợp không đủ chứng cứ, chỉ đánh vào tâm lý.

Nếu Lữ Gia Vĩ là hung thủ, tự thú sẽ đóng vai trò quan trọng trong điều tra vụ án.

Có sự ủng hộ của Đinh Tích Phong, Hàn Bân không còn bị ràng buộc, sắp xếp nhiệm vụ theo kế hoạch của mình.

8 giờ tối, vẫn chưa có tiến triển gì từ Lữ Gia Vĩ.

Hàn Bân sợ làm lỡ việc điều tra ngày mai, để đội viên về nghỉ ngơi.

…

Sáng hôm sau, Hàn Bân phân công lại nhiệm vụ.

Trịnh Khải Hoàn cũng tham gia điều tra vụ án, hắn và Tôn Hiểu Bằng phụ trách kiểm tra chứng cứ ngoại phạm của Lữ Gia Vĩ.

Hàn Bân và Lý Huy điều tra danh tính người chết.

Điền Lệ và Triệu Minh điều tra Tần Bình Sơn.

Trong một chiếc xe SUV.

Lý Huy bĩu môi: "Ngươi nói vụ án này, danh tính người chết cũng chưa rõ."

"Đã qua nhiều năm, dù rõ danh tính người chết, tìm hung thủ cũng khó." Hàn Bân nói.

"Cũng đúng."

Hai người vừa nói chuyện, vừa đi, nửa tiếng sau, đến nhà Lý Vĩnh Hồng.

Gõ cửa, Lý Vĩnh Hồng đứng ở cửa, thấy Hàn Bân và Lý Huy, nặn ra nụ cười: "Cảnh sát Hàn, ngài đến rồi."

"Chúng ta đến để hiểu rõ tình hình." Hàn Bân nói.

"Ôi, không may quá, Tiểu Kiệt có việc đi rồi, ta gọi điện cho nó." Lý Vĩnh Hồng nói.

Hàn Bân giơ tay: “Không cần vội, chúng ta trước tiên làm biên bản với ngươi, lát nữa làm với nó.”

“Cũng được, các ngươi vào đi.” Lý Vĩnh Hồng dẫn hai người vào nhà.

Ba người ngồi xuống, Lý Huy bật máy ghi hình.

Hàn Bân vào thẳng vấn đề: “Lý Vĩnh Hồng, ngươi và Trương Thục Phụng quan hệ thế nào?”

“Tốt lắm, đó là con gái ta, sao không tốt.” Lý Vĩnh Hồng lộ vẻ không hiểu: “Cảnh sát Hàn, ngài nói vậy là sao?”

“Ngươi biết rõ tình hình của Trương Thục Phụng không?”

“Biết rõ, con gái có chuyện gì cũng bàn với ta.” Lý Vĩnh Hồng nói.

“Nàng trước khi kết hôn với Lữ Gia Vĩ, có bạn trai khác không?” Hàn Bân hỏi.

“Nói gì vậy, thời đó còn bảo thủ, nhà ta dạy dỗ nghiêm, Thục Phụng trước khi kết hôn không hề có bạn trai.” Lý Vĩnh Hồng nói.

“Lữ Gia Vĩ và Trương Thục Phụng quen nhau bao lâu thì kết hôn?”

“Khoảng nửa năm.”

“Kết hôn bao lâu thì có Lữ Hiểu Kiệt?” Hàn Bân hỏi tiếp.

Chương 372: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Cảnh sát Hàn, ngài nói vậy là sao? Ý ngài là gì?” Lý Vĩnh Hồng cau mày.

“Ta đang làm biên bản, không phải tám chuyện, hỏi gì trả lời nấy.” Hàn Bân nói.

“Khoảng một năm, tháng đủ, Tiểu Kiệt chắc chắn là con của Lữ Gia Vĩ, không sai.”

“Nếu sai thì sao?” Lý Huy hỏi lại.

“Ngươi nói gì vậy, cảnh sát cũng không thể sỉ nhục người, coi con gái ta là gì, các ngươi nói vậy, ta sẽ mời các ngươi ra ngoài.” Lý Vĩnh Hồng lộ vẻ tức giận.

“Chúng ta hỏi vậy là có chứng cứ, để điều tra, làm rõ nguyên nhân cái chết của con gái ngươi.” Hàn Bân nói.

“Cảnh sát Hàn, nếu nói chứng cứ, ta cũng có, năm đó Tiểu Kiệt đã làm giám định DNA, hai nạn nhân bị cháy chính là cha mẹ ruột của nó.” Lý Vĩnh Hồng nói.

“Chúng ta đã làm giám định DNA cho Lữ Hiểu Kiệt và Lữ Gia Bình, hai người này không có quan hệ huyết thống, người chết và Lữ Gia Bình cũng không có quan hệ huyết thống.”

“Không có quan hệ, các ngươi liền nghi ngờ con gái ta, sao không nói mẹ Lữ Gia Vĩ vụng trộm.” Lý Vĩnh Hồng đứng dậy, tay chống hông nói.

“Dù Lữ Gia Vĩ và Lữ Gia Bình là cùng mẹ khác cha, hai người vẫn có quan hệ huyết thống.” Lý Huy lạnh lùng nói.

“Nói đi nói lại, các ngươi nghi ngờ con gái ta vụng trộm, các ngươi thật xấu, lại nói xấu người đã chết.” Lý Vĩnh Hồng hét lên.

“Nếu chúng ta có ác ý, đã hỏi trước mặt Lữ Hiểu Kiệt, để nó tự hỏi ngươi, xem ngươi có nói không.”

“Con gái ta là người an phận, ngoài Lữ Gia Vĩ không có người đàn ông khác, ngươi muốn ta nói gì!” Lý Vĩnh Hồng cứng miệng.

Hàn Bân không vội nói Lữ Gia Vĩ chưa chết, chỉ muốn thăm dò Lý Vĩnh Hồng, nhưng Lý Vĩnh Hồng vẫn không chịu thừa nhận.

Không hỏi được manh mối của nạn nhân.

Hàn Bân không muốn nói thêm, lấy ra một tấm ảnh: “Nhìn xem.”

“Cái gì?”

Lý Vĩnh Hồng cầm ảnh, nhìn, ngạc nhiên: “Lữ Gia Vĩ, các ngươi lấy ảnh hắn làm gì? Không đúng, hắn đâu có già thế này, khi hắn chết còn trẻ…”

Nói đến đây, Lý Vĩnh Hồng dường như hiểu ra, mở to mắt hỏi: “Lữ Gia Vĩ chưa chết.”

“Đúng, hắn sống rất khỏe, chúng ta mới bắt hắn.”

“Hắn không sao? Vậy người chết là ai, tại sao lại thế này!” Lý Vĩnh Hồng ngồi bệt xuống đất, mặt lộ vẻ phức tạp.

“Sao lại thế này? Ta tưởng hắn đã chết, hắn không sao sao lại trốn, ta trông con cho hắn bao năm!” Lý Vĩnh Hồng lẩm bẩm.

“Người bị cháy chết là cha ruột của Lữ Hiểu Kiệt, chúng ta đến đây để làm rõ danh tính của hắn.”

Lý Huy nói câu này, không khỏi bĩu môi, nghĩ, con gái ngươi đội nón xanh cho hắn, con không phải của hắn, còn nói trông con cho hắn, thật buồn cười!

“Ta không biết, sao ta biết, có khi giám định DNA sai, đúng, chắc chắn là sai, con gái ta không làm chuyện này.” Lý Vĩnh Hồng chắc chắn nói.

“Bây giờ điều tra vụ án là cảnh sát, không phải ngươi, hỏi gì trả lời nấy?” Hàn Bân nói.

“Cảnh sát đồng chí, các ngươi nhất định phải kiểm tra lại, chắc chắn là sai.” Lý Vĩnh Hồng nói.

“Chúng ta đang điều tra, là ngươi không chịu hợp tác.” Hàn Bân nói.

“Ta hợp tác, ta muốn hợp tác, các ngươi hỏi gì, ta sẽ nói.” Lý Vĩnh Hồng vội vàng gật đầu.

“Trương Thục Phụng, có người đàn ông nào thân thiết không?”

“Ta không biết.”

“Ngươi không nói, nàng chuyện gì cũng bàn với ngươi sao?” Hàn Bân hỏi.

“Cảnh sát Hàn, chuyện bình thường nàng mới bàn, chuyện này bình thường sao, nếu ta biết… nhất định.” Lý Vĩnh Hồng khóc.

Nàng muốn nói, nếu Trương Thục Phụng mang thai con của người khác, nhất định sẽ không để sinh ra.

Nhưng nghĩ đến Lữ Hiểu Kiệt, nàng lại thấy đứa bé vô tội, hơn nữa mười mấy năm qua nàng nuôi Lữ Hiểu Kiệt, làm sao không có tình cảm.

Cũng không thể buông bỏ.

“Đừng khóc, ngươi có muốn biết ai giết con gái ngươi không?” Hàn Bân hỏi.

“Muốn!” Lý Vĩnh Hồng nghiến răng nói.

“Vậy hợp tác với cảnh sát.”

“Vâng.”

“Ngươi biết Lương Chí Bác không?” Hàn Bân hỏi.

“Ai?”

“Lương Chí Bác.”

“Không biết.”

“Tần Bình Sơn?”

“Không quen.”

“Trước khi con gái ngươi chết, có người đàn ông nào thân thiết không?”

“Ta không rõ, ta không nghĩ nàng có chuyện này.” Lý Vĩnh Hồng thở dài.

“Trương Thục Phụng có kẻ thù không?” Hàn Bân chuyển hướng.

“Kẻ thù?” Lý Vĩnh Hồng nghĩ một lúc, mắt sáng lên: “Ta nhớ ra, con gái ta trước khi chết nói muốn ly hôn với Lữ Gia Vĩ.”

“Ngươi chắc chắn?”

“Ta chắc chắn, lúc đó ta nghĩ Lữ Gia Vĩ cũng chết, không nghĩ đến, giờ nghĩ lại, Lữ Gia Vĩ là nghi phạm lớn nhất, chắc chắn hắn biết chuyện con gái ta muốn ly hôn, không muốn, nên giết nó.” Lý Vĩnh Hồng nghiến răng nói.

Hàn Bân cau mày, nếu Lý Vĩnh Hồng nói thật, Lữ Gia Vĩ quả thật có thêm một động cơ.

Tuy nhiên, lời của Lý Vĩnh Hồng cũng không thể tin hoàn toàn, cảm xúc cá nhân quá mạnh, không khách quan.

"Đinh linh linh…" Đúng lúc này, điện thoại của Hàn Bân vang lên.

Hàn Bân bước sang một bên, nhấn nút nghe: "Alo, ta là Hàn Bân."

Trong điện thoại vang lên giọng của Lỗ Văn: "Tổ trưởng Hàn, kết quả đối chiếu DNA của vụ án 715 đã có rồi."

"Đối chiếu mẫu DNA của nạn nhân trong vụ án 715 với cha của Lương Chí Bác?"

"Đúng vậy." Lỗ Văn đáp một tiếng, rồi tiếp tục: "Kết quả đối chiếu cho thấy, hai người không có quan hệ huyết thống."

Hàn Bân nhíu mày: "Ta biết rồi."

Trước đó, Hàn Bân và những người khác luôn có một giả thuyết rằng, nếu Lữ Gia Vĩ không chết, còn Lương Chí Bác đã bị truy nã nhiều năm không có tin tức, thì liệu nạn nhân có phải chính là Lương Chí Bác không.

Chương 373: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nghi phạm và nạn nhân hoán đổi thân phận, nên nghi phạm mới không bị bắt.

Nhưng tất cả đều phải dựa vào bằng chứng, kết quả giám định DNA đã phá tan giả thuyết này.

Việc truy tìm thân phận nạn nhân một lần nữa đứt gãy.

Hàn Bân bước đến bên cạnh ghế sofa, nhìn Lý Vĩnh Hồng một lúc: "Ngươi thật sự không biết, người tình của con gái ngươi là ai sao?"

"Cảnh sát Hàn, ta thật sự không biết." Lý Vĩnh Hồng nói.

Hàn Bân suy nghĩ một lát, rồi thăm dò: "Lữ Hiểu Kiệt còn nhớ chuyện năm đó không?"

"Cảnh sát Hàn, khi con gái ta chết, Tiểu Kiệt chỉ mới tám tuổi, hắn có thể nhớ gì chứ, chắc chắn không nhớ đâu." Lý Vĩnh Hồng nói.

"Một đứa trẻ tám tuổi, đã có ký ức rồi, chưa biết chừng hắn nhớ ai thường đến nhà hắn, hơn nữa giờ hắn đã trưởng thành rồi." Lý Huy nói.

"Hắn lúc đó dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, dù có ký ức cũng không biết người đó là ai, huống hồ sau khi con gái ta gặp chuyện, Tiểu Kiệt bị tổn thương rất lớn, hắn không muốn nhớ lại chuyện năm đó, giờ hắn vẫn còn nhỏ, không chấp nhận nổi tình huống hiện tại, chuyện Lữ Gia Vĩ còn sống, ta thà rằng hắn cả đời cũng không biết!" Lý Vĩnh Hồng hét lên.

Đúng lúc này, bên ngoài phòng khách vang lên giọng một thanh niên: “Ngoại, ngươi vừa nói gì? Ta ba còn sống!”

Hàn Bân và những người khác quay đầu lại, thấy Lữ Hiểu Kiệt đứng sững trong sân.

“Tiểu Kiệt, ngươi về lúc nào vậy?” Lý Vĩnh Hồng run giọng hỏi.

Lữ Hiểu Kiệt trả lời lạc đề: “Ngoại, ta ba thật sự còn sống? Không, ngươi nghe lầm rồi.” Lý Vĩnh Hồng nói.

“Không, ta nghe rõ ràng, ngươi nói ‘Lữ Gia Vĩ còn sống, ngươi thà rằng cả đời không để ta biết!’” Lữ Hiểu Kiệt vội bước vào phòng khách, nắm lấy cánh tay Lý Vĩnh Hồng:

“Ngoại, ngươi mau nói cho ta biết, ta ba ở đâu, tại sao hắn không bao giờ đến gặp ta.”

“Ôi trời… đây là tội gì chứ, sao lại thế này.” Lý Vĩnh Hồng ôm mặt khóc.

Nàng không biết đối diện với Lữ Hiểu Kiệt như thế nào, chỉ muốn trốn tránh bằng cách này.

“Cảnh sát, các ngươi nói đi, ta ba có phải còn sống không!” Lữ Hiểu Kiệt quay người, nhìn về phía Hàn Bân và Lý Huy.

“Ngươi bình tĩnh lại đã, đừng quá kích động.” Lý Huy nói.

“Ta làm sao không kích động được? Mười năm rồi, nếu ta ba còn sống, tại sao không đến tìm ta? Ta không tin.” Lữ Hiểu Kiệt nói.

Hàn Bân và Lý Huy lúc này cũng cảm thấy khó xử, nếu không nói, Lữ Hiểu Kiệt có thể biết một số chuyện năm đó, chưa biết chừng hắn có thể cung cấp manh mối hữu ích.

Nếu nói ra, lại sợ Lữ Hiểu Kiệt không chấp nhận nổi.

Im lặng một lúc, Hàn Bân trao quyền quyết định cho Lữ Hiểu Kiệt: "Ngươi muốn bắt hung thủ giết cha mẹ ngươi không?"

Lữ Hiểu Kiệt không chút do dự: "Muốn."

"Nhưng quá trình điều tra và kết quả có thể sẽ…"

Hàn Bân chưa nói hết câu, Lữ Hiểu Kiệt đã cắt ngang lời hắn: "Ta không quan tâm, chuyện đã qua nhiều năm rồi, vết thương dù đau cũng đã lành, giờ ta chỉ muốn một kết quả, như vậy mới có thể hoàn toàn buông bỏ."

"Ngươi chắc chắn chứ?"

"Ta đã là người lớn rồi, ta không sợ, chuyện này cũng nên có kết thúc." Lữ Hiểu Kiệt thở dài.

Hàn Bân gật đầu, nghiêm túc nói: "Lữ Gia Vĩ thực sự còn sống, nhưng, hắn không phải là cha ruột của ngươi."

"Chuyện này sao có thể!" Lữ Hiểu Kiệt há hốc miệng.

"Có lẽ ngươi không muốn tin, nhưng đây là sự thật." Hàn Bân đưa bức ảnh của Lữ Gia Vĩ cho Lữ Hiểu Kiệt.

Lữ Hiểu Kiệt nhận lấy, nước mắt trào ra.

"Ôi…" Lữ Hiểu Kiệt cầm bức ảnh, khóc nức nở.

Hàn Bân không thúc giục, một lúc lâu sau, Lữ Hiểu Kiệt mới nức nở nói: "Không ngờ có bức di thư đó, không ngờ cô của ta không bao giờ nhìn mặt ta, giờ ta đã hiểu hết rồi…"

"Nếu ngươi tạm thời không thể chấp nhận, chúng ta có thể quay lại sau." Hàn Bân nói.

"Khóc xong là ổn rồi, đã qua bao nhiêu năm rồi, ta khóc không phải vì họ, mà vì chính ta." Lữ Hiểu Kiệt lắc đầu, hít một hơi thật sâu: "Ngươi hỏi đi, giờ ta chỉ muốn bắt được hung thủ, để mọi chuyện kết thúc hoàn toàn."

“Trước khi mẹ ngươi chết, có quan hệ thân thiết với người đàn ông nào không?” Hàn Bân hỏi.

“Đã mười năm rồi, ta thật không muốn nhớ lại nữa.” Lữ Hiểu Kiệt thở dài.

Hàn Bân lặng lẽ chờ, không thúc giục.

Lữ Hiểu Kiệt nhắm mắt lại, như đang hồi tưởng, lại như đang trốn tránh.

Một lúc lâu sau, hắn mới chậm rãi nói: “Năm đó, ta nhớ có một chú họ Vương, thường đến nhà ta, còn mua đồ ăn cho ta, và chơi cùng ta.”

“Lữ Gia Vĩ có biết chú Vương này không?”

Lữ Hiểu Kiệt lắc đầu: “Trong trí nhớ của ta, hai người chưa gặp nhau bao giờ, hình như chỉ khi ta ba… Lữ Gia Vĩ không ở nhà, chú Vương mới đến.”

“Ngươi biết tên chú Vương này không?”

“Không biết, ta nhớ mẹ ta còn nói với ta, đây là bí mật giữa hai người, không cho ta nói với ai, nếu không sẽ không mua bánh bao thịt cho ta nữa, hồi nhỏ ta rất thích ăn bánh bao thịt ở quán Lão Vị gần nhà.”

“Chú Vương có đặc điểm gì không? Khoảng bao nhiêu tuổi?”

“Cụ thể như thế nào, ta không nhớ rõ, hình như lớn tuổi hơn Lữ Gia Vĩ một chút.” Lữ Hiểu Kiệt nói.

“Hãy nghĩ kỹ hơn.”

“À, cánh tay trái của chú Vương hình như có một hình xăm.”

“Hình xăm thế nào?”

Chương 374: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hình như là một thanh bảo kiếm, bên cạnh còn có một hàng chữ cái tiếng Anh, viết gì thì ta không nhớ, đó là lần đầu tiên ta thấy hình xăm, còn cảm thấy khá mới lạ.” Lữ Hiểu Kiệt hồi tưởng.

“Ngươi có thể vẽ lại đại khái hình dạng của hình xăm đó không?” Hàn Bân hỏi.

“Một thanh kiếm, trên đó hình như còn cuốn một con rắn, lúc đó ta vừa tò mò, vừa sợ hãi.”

“Còn manh mối nào khác về chú Vương không?” Hàn Bân truy hỏi.

“Ta không nhớ ra được gì nữa…” Lữ Hiểu Kiệt lắc đầu nói.

Hàn Bân lấy ra một tấm danh thiếp, đưa cho Lữ Hiểu Kiệt: “Vậy, ngươi suy nghĩ thêm đi, nhớ ra điều gì, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi điện cho ta.”

“Biết rồi.” Lữ Hiểu Kiệt gật đầu, ngập ngừng nói: “Cảnh sát Hàn, ta…”

“Sao vậy?”

“Lữ Gia Vĩ hiện tại…”

“Hắn tạm thời bị giam giữ ở phân cục.” Hàn Bân không giấu giếm.

“Hắn có nhắc đến ta không?”

“Có.”

“Hắn tại sao không chịu lộ diện?” Lữ Hiểu Kiệt nắm chặt tay, chất vấn.

“Có thể thấy, hắn có tình cảm với ngươi, năm đó khi biết kết quả giám định DNA của cảnh sát, hắn rất đau lòng, không biết phải đối mặt với ngươi như thế nào.”

Lữ Hiểu Kiệt sắc mặt phức tạp, lau nước mắt, nghẹn ngào: “Cảm ơn, cảm ơn ngươi đã nói cho ta biết những điều này.”

Hàn Bân gật đầu, cũng không nói thêm gì, đứng dậy rời khỏi nhà Lý Vĩnh Hồng.

Lý Huy đi đến cửa, quay đầu nhìn lại: “Haizz, cũng là một đứa trẻ khổ sở.”

Hàn Bân châm một điếu thuốc: “Người sống một đời, ai cũng không dễ dàng gì.”

Trở về phân cục, đúng lúc đến giờ ăn trưa.

Hai người vừa ăn vừa bàn về vụ án.

“Bân Tử, ngươi nói chú Vương trong lời của Lữ Hiểu Kiệt, có phải chính là nạn nhân không?” Lý Huy nói.

“Chỉ có thể nói là có khả năng nhất định.” Hàn Bân nói.

Chuyện đã qua lâu như vậy, chỉ dựa vào vài câu nói của Lữ Hiểu Kiệt rất khó xác định.

Nói không hay, Trương Thục Phụng đã chết rồi, ai cũng không biết tính nết của nàng ra sao, nhỡ đâu nàng là người hay quyến rũ người khác, có khi còn có thêm bạn khác.

“Đúng vậy, chỉ dựa vào manh mối mà Lữ Hiểu Kiệt cung cấp, rất khó để tìm ra thân phận thực sự của đối phương.” Lý Huy nói.

Hàn Bân uống một ngụm canh: “Ăn cơm xong, chúng ta sẽ thẩm vấn Lữ Gia Vĩ.”

“Nếu Lữ Gia Vĩ là hung thủ, dù hắn có quen biết người họ Vương này, cũng chưa chắc nói thật.”

Hàn Bân không mấy bận tâm, dù Lữ Gia Vĩ không nói thật, chưa chắc cũng có thể nhìn ra điều gì từ thái độ của hắn.

…

Phân cục Ngọc Hoa, phòng thẩm vấn.

Vừa bước vào phòng thẩm vấn, Lữ Gia Vĩ đã lên tiếng: “Cảnh sát Hàn, ngài cuối cùng cũng đến rồi, ta thật sự bị oan, không liên quan gì đến vụ án này.”

Hàn Bân ngồi vào bàn thẩm vấn đối diện: “Ngươi nhớ ra manh mối nào mới chưa?”

“Không có.”

“Ngươi nhớ lại xem, trong số những người ngươi quen biết, có ai cùng tuổi với ngươi, họ Vương không?” Hàn Bân hỏi.

“Họ Vương?” Lữ Gia Vĩ lẩm bẩm một câu.

“Hắn có một thanh bảo kiếm trên cánh tay trái, trên đó cuốn một con rắn, bên cạnh còn có một hàng chữ cái tiếng Anh.” Hàn Bân nói.

Lữ Gia Vĩ im lặng một lúc lâu: “Họ Vương, có hình xăm trên cánh tay, chẳng lẽ là Vương Kim Bảo?”

“Vương Kim Bảo là ai?”

“Khi ta xây nhà máy, Vương Kim Bảo chính là người nhận thầu công trình, lúc đó hắn nói rất hay, sau đó ta mới biết, tên này chỉ là công ty vỏ bọc, hắn giao lại công việc cho đội xây dựng của Lương Chí Bác, hắn kiếm được không ít lợi ích từ đó, đúng là thằng khốn nạn.” Lữ Gia Vĩ chửi rủa.

“Tại sao ngươi lại giao việc xây nhà máy cho hắn?” Hàn Bân truy hỏi.

“Ta nhớ là Trương Thục Phụng giới thiệu, hai người có chút quan hệ họ hàng, biết ta muốn xây nhà máy, hắn tìm đến nhà, lúc đó Trương Thục Phụng cũng giúp hắn nói lời hay, ta liền đồng ý.”

“Vương Kim Bảo và Trương Thục Phụng có quan hệ họ hàng như thế nào?” Hàn Bân hỏi.

“Hình như là con trai của dì họ Trương Thục Phụng, nói thật, quan hệ khá xa, ta cũng chưa gặp hắn trước đó.” Lữ Gia Vĩ đáp, có chút nghi hoặc: “Vương Kim Bảo sao rồi? Hắn có liên quan gì đến vụ án này không?”

Hàn Bân trả lời lảng tránh: “Sau vụ án 715, ngươi có gặp lại Vương Kim Bảo không?”

“Không có, dù có gặp, ta cũng không dám, huống chi ta hỏi thăm hắn làm gì.” Lữ Gia Vĩ thở dài, truy hỏi: “Cảnh sát Hàn, chẳng lẽ Vương Kim Bảo là kẻ giết Trương Thục Phụng?”

“Chúng ta đang điều tra danh tính nam nạn nhân trong vụ án 715.” Lý Huy nói.

“Chẳng lẽ kẻ chết là Vương Kim Bảo, đáng đời, tên này năm đó đã hại ta thê thảm, giờ cũng coi như ác giả ác báo…” Nói đến đây, sắc mặt Lữ Gia Vĩ trở nên khó coi, hắn chửi rủa: “Mẹ nó, chẳng lẽ tên khốn đó đã cắm sừng ta!”

“Phản ứng rồi.” Lý Huy cười không nổi.

“Cảnh sát Hàn, cầu xin các ngươi nhất định phải điều tra rõ, rốt cuộc là ai đã cắm sừng ta bao năm qua, ta giờ cũng muốn làm rõ…” Lữ Gia Vĩ nắm chặt tay.

Chuyện năm đó, hắn vẫn không thể buông bỏ.

Người phụ nữ không còn, có thể tìm người khác.

Quan trọng là đứa con không phải của mình, lại nuôi dưỡng người ta suốt tám năm, đó mới là tổn thương lớn nhất đối với hắn.

Cái bóng đó luôn đeo bám hắn, khiến hắn bây giờ cũng không dám có con.

Chương 375: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhìn nhà họ Lữ sắp tuyệt tự, hắn sao có thể không hận!

…

Ra khỏi phòng thẩm vấn.

Lý Huy lộ vẻ phấn khích: "Bân Tử, ta thấy lần này có manh mối, rất có thể Vương Kim Bảo chính là nạn nhân trong vụ án 715."

"Ngươi đi tra trong hệ thống nội bộ công an xem, có ai tên là Vương Kim Bảo bị mất tích không." Hàn Bân nói.

"Được." Lý Huy đáp một tiếng, xoay người đi.

Sau đó, Hàn Bân quay lại văn phòng, phát hiện Điền Lệ và Triệu Minh đã về.

"Ngươi đã tìm thấy Tần Bình Sơn chưa?" Hàn Bân hỏi thẳng.

"Đã tìm thấy, nhưng chưa gặp được hắn." Điền Lệ nhún vai.

"Hắn ở đâu?"

"Gã này vài năm trước phạm tội, hiện đang thụ án tại trại giam số ba Cầm Đảo." Triệu Minh nói.

"Hắn phạm tội gì?"

"Cố ý gây thương tích, đánh người tàn tật, án phạt không nhẹ." Điền Lệ nói.

“Điền Lệ, ngươi viết một báo cáo, hắn có tiền án cố ý gây thương tích, chúng ta càng phải gặp hắn.” Hàn Bân nói.

“Hiểu rồi.”

Triệu Minh lại gần, tò mò hỏi: “Bân Ca, hôm nay ngươi điều tra thế nào, đã có tin tức về nam nạn nhân chưa?”

“Mẫu DNA đã được đối chiếu, nạn nhân không phải Lương Chí Bác; nhưng theo lời khai của Lữ Hiểu Kiệt, chúng ta lại tìm được một nghi phạm mới, người này tên Vương Kim Bảo, có quan hệ khá thân thiết với Trương Thục Phụng.”

“Đáp đáp…” Một loạt tiếng bước chân vang lên.

Sau đó, Trịnh Khải Hoàn và Tôn Hiểu Bằng cũng bước vào văn phòng.

“Đội trưởng Trịnh.” Mọi người chào hỏi.

Trịnh Khải Hoàn đi đến bên cạnh máy nước, uống một ngụm lớn, hỏi: “Ngươi điều tra thế nào rồi?”

Hàn Bân và Điền Lệ lần lượt báo cáo kết quả điều tra một cách ngắn gọn.

Trịnh Khải Hoàn gật đầu: “Bên trại giam, ta sẽ liên lạc, để các ngươi sớm đến đó thẩm vấn; về việc Vương Kim Bảo có phải là nạn nhân không, cần sớm xác nhận, điều này liên quan đến hướng điều tra tiếp theo.”

“Ta đã để Lý Huy đi tra rồi.” Hàn Bân nói.

Trịnh Khải Hoàn không hỏi thêm, Hàn Bân làm việc, hắn rất yên tâm.

Trịnh Khải Hoàn sau đó giới thiệu tình hình hắn và Tôn Hiểu Bằng điều tra được.

Sáng sớm, hai người đã đến Thành phố Cao Thành điều tra chứng cứ ngoại phạm của Lữ Gia Vĩ.

Ngoài Trương Bồi Đôn, còn có vài người uống rượu có thể chứng minh, Lữ Gia Vĩ thực sự không có thời gian gây án.

Nghi ngờ Lữ Gia Vĩ tạm thời được loại trừ, điều này làm tăng độ tin cậy của lời khai của hắn.

Hai mươi phút sau, Lý Huy cũng trở lại văn phòng đội hai.

Vừa vào đến nơi, Lý Huy đã nói lớn: "Ồ, các đồng chí đều ở đây nhỉ."

"Đừng có đùa nữa, mau nói xem Vương Kim Bảo có phải là nạn nhân không." Trịnh Khải Hoàn hừ một tiếng.

Lý Huy cười hì hì, đưa một tài liệu cho Trịnh Khải Hoàn, nói: "Ta tra trong hệ thống nội bộ công an, phát hiện một người tên Vương Kim Bảo mất tích, độ tuổi cũng trùng với Lữ Gia Vĩ."

"Vương Kim Bảo mất tích khi nào?"

"Theo báo cáo của gia đình, lần cuối cùng liên lạc là chín năm trước." Lý Huy nói.

"Tức là sau vụ án 715 một năm." Hàn Bân nói.

"Thời gian không khớp." Tôn Hiểu Bằng nói.

"Cũng có thể là nghi phạm, luôn giả mạo danh tính nạn nhân liên lạc với gia đình nạn nhân, kéo dài thời gian báo mất tích một năm." Hàn Bân thấy, Vương Kim Bảo rất phù hợp với điều kiện của nạn nhân.

Vương Kim Bảo có quan hệ thân thiết với Trương Thục Phụng, lại quen biết Lương Chí Bác và Lữ Gia Vĩ, Vương Kim Bảo có tiếp xúc với ba người liên quan đến vụ án, khả năng hắn là nạn nhân rất cao.

Chỉ cần xác định được thân phận của nạn nhân, có thể điều tra thêm về động cơ và danh tính của hung thủ.

Khoảng cách đến việc phá án cũng gần hơn một bước.

Trại giam số ba nằm ở ngoại ô Thành phố Cầm Đảo, Tần Bình Sơn đang bị giam giữ tại đây.

Dưới sự dẫn dắt của cảnh sát trại giam, Hàn Bân gặp Tần Bình Sơn trong trại giam.

Tần Bình Sơn khoảng năm mươi tuổi, tóc đã bạc đi vài phần, khi thấy Hàn Bân và Triệu Minh, hắn cúi chào một góc chín mươi độ.

"Chào hai vị lãnh đạo!"

"Tần Bình Sơn, ngươi biết tại sao chúng ta tìm ngươi không?" Hàn Bân hỏi.

"Không biết, nhưng lãnh đạo có gì chỉ bảo, ta nhất định làm theo." Tần Bình Sơn vội vàng nói.

Hàn Bân rất hài lòng với thái độ của đối phương, thầm nghĩ, những người trong này được giáo dục rồi, đúng là hiểu chuyện hơn ở bên ngoài.

"Ngươi có biết Lữ Gia Vĩ không?" Hàn Bân hỏi.

"Lữ Gia Vĩ." Tần Bình Sơn lẩm bẩm một câu, hỏi: "Là Lữ Gia Vĩ ở Thôn Tây Trạch Doanh phải không?"

"Đúng."

"Ta có biết, nhưng hắn đã chết rồi." Tần Bình Sơn nói.

"Sao ngươi biết hắn đã chết?"

"Mười năm trước, Lữ Gia Vĩ muốn mở một nhà máy, hắn không đủ tiền nên đến tìm ta vay, ai ngờ hắn chết rồi, tiền ta cho hắn mượn cũng coi như mất trắng." Tần Bình Sơn thở dài nói.

"Ngươi với hắn có quan hệ gì, tại sao lại cho hắn mượn tiền?" Hàn Bân hỏi.

“Hồi đó… Ồ, để ta nói thật với ngài, hồi đó ta chỉ ham chút lãi suất thôi, ta với hắn không quen thân, chỉ là lãi suất hắn trả cao, ta mới cho hắn mượn tiền.” Tần Bình Sơn nói.

“Cho vay nặng lãi thì nói cho vay nặng lãi, vòng vo làm gì?” Triệu Minh hừ một tiếng.

“Nghe nói trước khi Lữ Gia Vĩ chết, ngươi luôn đuổi theo đòi nợ hắn?” Hàn Bân truy hỏi.

Chương 376: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đúng vậy, ai cũng khó khăn, tiền của ai cũng không phải gió thổi đến, ngài nói đúng không?”

“Nếu Lữ Gia Vĩ không trả tiền, ngươi định làm gì hắn?”

“Ta cứ đuổi theo hắn đòi nợ thôi, ta tin rằng khi nào hắn có tiền, chắc chắn sẽ trả cho ta.” Tần Bình Sơn nói.

“Ngươi chưa từng nghĩ đến việc giết cả nhà hắn để xả giận à?” Triệu Minh thử hỏi.

“Ngài nói gì vậy, ta không dám đâu, thật sự không dám.”

“Ngày 15 tháng 7 năm 2009, từ nửa đêm đến bốn giờ sáng, ngươi ở đâu?” Hàn Bân hỏi.

“Ta không nhớ rõ.”

“Không nhớ rõ thì nghĩ kỹ lại đi.”

“Vụ án này không liên quan gì đến ta, thật sự không liên quan gì đến ta.” Tần Bình Sơn vội vàng phủ nhận.

“Tần Bình Sơn, ngươi cũng là dân xã hội đen, chúng ta không nói vòng vo, nếu chúng ta không có chút chứng cứ nào thì sẽ không tìm đến ngươi, ngươi nghĩ vài ba câu là đuổi được chúng ta đi à?” Triệu Minh hừ một tiếng.

“Không không không, ta không có ý đó.”

“Chúng ta có thời gian, nếu ngươi không nhớ ra chuyện liên quan đến vụ án 715, có thể nói về việc cho vay của ngươi.” Hàn Bân nói.

“Đừng, ta sẽ nghĩ kỹ lại, nhất định phối hợp tốt với công việc của cảnh sát.” Sắc mặt Tần Bình Sơn thay đổi, vội vàng sửa lời.

Hàn Bân không vội, dựa vào ghế, lặng lẽ chờ hắn nói.

“Haizz, cái chết của Lữ Gia Vĩ thật sự không liên quan gì đến ta, chúng ta là người đòi nợ, người chết rồi, chúng ta đòi ai bây giờ.” Tần Bình Sơn thở dài, từ từ nói: “Nhớ lúc đó ta biết Lữ Gia Vĩ chết, trong lòng đau hơn ai hết, chắc ngang ngửa với cha ruột hắn, hắn chết rồi, không ai trả nợ cho ta nữa.”

“Khi đó, ta còn đến nhà Lữ Gia Vĩ, kết quả là người nhà hắn chết hết, Lữ Gia Vĩ cũng không còn lại bao nhiêu tiền, chỉ còn lại một căn nhà bị cháy, đó là nhà ma, chẳng ai muốn mua, tiền cũng không đòi lại được.” Tần Bình Sơn nói, nuốt nước bọt: “Lãnh đạo, có thể cho ta điếu thuốc không.”

Hàn Bân gật nhẹ, Triệu Minh bên cạnh châm một điếu Trung Hoa, đưa cho Tần Bình Sơn đối diện.

Tần Bình Sơn nhận lấy điếu thuốc, vội vàng hút vài hơi: “Trung Hoa, đúng là thuốc ngon, từ khi ta vào đây, chưa bao giờ hút loại thuốc ngon như vậy.”

“Ngươi khai thật đi, lúc rời khỏi đây, ta sẽ để lại cho ngươi một bao thuốc.” Hàn Bân nói.

“Cảm ơn lãnh đạo, cảm ơn lãnh đạo.”

Tần Bình Sơn hút thêm hai hơi thuốc: “Không đòi được nợ, ta lỗ nặng, lúc đó cũng tức giận, ta đã hỏi thăm trên đường, xem ai là người làm vụ này.”

“Sao ngươi biết vụ này liên quan đến dân xã hội đen?” Triệu Minh chất vấn.

“Ta đoán thôi, ta chỉ quen mấy anh em xã hội đen, tin tức của họ cũng khá linh thông, dù cảnh sát có tin tức, ta cũng

không dám hỏi thăm.” Tần Bình Sơn hít một hơi sâu, hút hết điếu thuốc: “Lãnh đạo, còn không?”

Hàn Bân lấy một bao thuốc từ túi ra, ném cho hắn: “Ta không có Trung Hoa, ngươi hút tạm bao này đi.”

“Cảm ơn lãnh đạo.” Tần Bình Sơn vội vàng lấy một điếu, châm lửa, hút một hơi, vẻ mặt đầy thưởng thức: “Lúc đó ta nghĩ, vụ án lớn như vậy, người bình thường không dám làm, dân xã hội đen làm có khả năng lớn hơn.”

“Sau đó, ta hỏi thăm một chút, quả thật có nghe được chút manh mối, có một tên gọi là Tào Nhị Hổ, cũng là dân xã hội đen, tên này biết đánh, dám đánh, ra tay cũng đủ tàn nhẫn, có chút danh tiếng trong giới, nghe nói trước vụ án 715, hắn có hỏi thăm anh em xã hội về Lữ Gia Vĩ; sau vụ án 715, hắn rời khỏi Cầm Đảo, nhưng thật giả ta không biết.”

“Tại sao hắn hỏi thăm về Lữ Gia Vĩ?”

“Cái này ta không biết.”

“Tào Nhị Hổ là tên thật à?”

“Không rõ, dân xã hội đen đều gọi hắn như vậy.”

“Hắn có đặc điểm gì?”

“Trên mặt tên này có vết sẹo, đầu trọc, ta không quen thân, chỉ gặp hai ba lần, không nhớ rõ hình dáng cụ thể.” Tần Bình Sơn nhớ lại.

“Ngươi biết Lương Chí Bác không?”

“Không biết.”

“Vương Kim Bảo thì sao?”

“Có chút ấn tượng, tên này hình như cũng là dân xã hội đen, nhưng ta không quen lắm.”

“Vương Kim Bảo và Tào Nhị Hổ đều là dân xã hội đen, họ có quen nhau không?”

Tần Bình Sơn nhả khói: “Ta không rõ, nhưng theo ta biết họ khác nhau.”

“Khác nhau thế nào?”

“Cách làm khác nhau, Vương Kim Bảo chỉ lợi dụng cơ hội, lừa đảo kiếm tiền; Tào Nhị Hổ thì khác, tên này dám đánh dám giết, liều mạng, nghe nói trên tay hắn có án mạng.”

“Ngươi biết nhiều tin tức như vậy, sao không sớm nói cho cảnh sát?” Triệu Minh hừ một tiếng.

“Chỉ là tin đồn, ta cũng nghe nói thôi, không rõ thật giả, cũng không muốn gây phiền phức cho cảnh sát.” Tần Bình Sơn nói.

“Lữ Gia Vĩ và Tào Nhị Hổ có quen nhau không?” Hàn Bân hỏi.

“Lãnh đạo, ngài nghĩ là Tào Nhị Hổ giết Lữ Gia Vĩ à?” Tần Bình Sơn thử hỏi.

Hàn Bân nhìn chằm chằm vào đối phương một lúc: “Lữ Gia Vĩ chưa chết.”

“Gì, chưa chết, sao có thể!” Tần Bình Sơn kinh ngạc.

“Cảnh sát có cần phải lừa ngươi không?” Triệu Minh hừ một tiếng.

“Thằng đó chưa chết, vậy ai bị thiêu chết?” Tần Bình Sơn ngây người một lúc, chửi: “Mẹ nó, chắc chắn thằng đó muốn trốn nợ, thật là thằng khốn…”

Sau khi thẩm vấn, Triệu Minh thu thập dấu vân tay và dấu giày của Tần Bình Sơn, hai người mới rời khỏi trại giam.

Sau vụ án 715, cảnh sát tìm thấy một dấu vân tay máu và một số dấu giày trong sân nhà Lữ Gia Vĩ.

Chương 377: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đây đều có thể là chứng cứ xác định nghi phạm.

Tào Nhị Hổ là một nghi phạm.

Tần Bình Sơn còn đáng nghi hơn, Hàn Bân không hoàn toàn tin lời hắn.

Phân cục Ngọc Hoa, văn phòng đội hai.

Sau khi về phân cục, Triệu Minh gửi dấu vân tay của Tần Bình Sơn đến đội kỹ thuật, còn dấu giày thì để Hàn Bân giữ.

Không lâu sau, Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng cũng quay lại, hai người đi điều tra manh mối về Vương Kim Bảo.

Hàn Bân nhai một miếng kẹo cao su: "Tình hình bên Vương Kim Bảo thế nào?"

"Chúng ta đã tìm thấy vợ và con gái của Vương Kim Bảo, theo vợ hắn nói, năm 2009 họ đang ly hôn, chưa xong thủ tục, hắn đã bỏ chạy theo người phụ nữ khác." Lý Huy nói.

"Người phụ nữ nào?"

"Vợ Vương Kim Bảo cũng không biết, Vương Kim Bảo rời khỏi Cầm Đảo vào khoảng tháng 7, sau đó thỉnh thoảng gửi tin nhắn, sang năm sau thì không còn tin nhắn nữa, gia đình mới báo mất tích." Lý Huy nói.

"Còn manh mối nào khác không?"

"Vợ Vương Kim Bảo nói, khi hắn rời đi, đã mang hết tiền trong nhà, ít nhất cũng mấy chục vạn, sau đó, cuộc sống của

mẹ con họ rất khó khăn.”

“Mấy chục vạn? Số tiền này có thể trở thành động cơ giết người.” Hàn Bân nói.

“Chúng ta đã thu thập DNA của con gái Vương Kim Bảo, chỉ cần giám định là biết nạn nhân có phải Vương Kim Bảo hay không.” Lý Huy nói.

Hàn Bân nắm bắt tình hình xong, lại đi một chuyến đến văn phòng Trịnh Khải Hoàn.

“Đội trưởng Trịnh.”

“Điều tra xong rồi?”

“Rồi, muốn báo cáo với ngài một chút.”

Trịnh Khải Hoàn nhìn đồng hồ: “Tối nay ngươi có kế hoạch gì không?”

“Không.”

“Đội trưởng Đinh sẽ quan tâm đến vụ này, tối nay chúng ta cùng ăn cơm, ngươi trực tiếp báo cáo với hắn.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Vâng.” Hàn Bân đáp, cơ hội tốt như vậy, hắn tất nhiên không bỏ qua.

…

Buổi tối, Hàn Bân, Đinh Tích Phong, Trịnh Khải Hoàn cùng ăn cơm.

Ăn gì không quan trọng, quan trọng là ăn cùng ai.

Trên bàn ăn, ba người không uống rượu, Hàn Bân báo cáo tiến triển vụ án với Đinh Tích Phong.

Đinh Tích Phong cũng luôn quan tâm đến vụ án này, nghe xong báo cáo của Hàn Bân, hắn đề nghị: “Dù sao, khả năng

Vương Kim Bảo là nạn nhân rất lớn, nhưng vẫn phải dựa vào chứng cứ.”

Rõ ràng, vụ nhận nhầm thân phận nạn nhân năm đó đã để lại ám ảnh cho Đinh Tích Phong.

Trên bàn ăn, Đinh Tích Phong lại dặn dò vài câu, Hàn Bân đều lắng nghe cẩn thận, Đinh Tích Phong không chỉ là lãnh đạo, mà còn là một cảnh sát hình sự dày dặn kinh nghiệm, hắn đã điều tra nhiều vụ án lớn, kinh nghiệm phong phú hơn Hàn Bân rất nhiều.

Chính vì vậy, vụ án 715 càng làm hắn bận tâm.

…

Sáng hôm sau.

Hàn Bân đến văn phòng, bắt đầu so sánh dấu giày của Tần Bình Sơn.

Hàn Bân so sánh dấu giày thu thập từ sân nhà Lữ Gia Vĩ với dấu giày của Tần Bình Sơn, nhưng không trùng khớp.

Không lâu sau, đội kỹ thuật cũng gửi tin, dấu vân tay của Tần Bình Sơn không trùng khớp với dấu vân tay máu.

Tào Nhị Hổ thực sự có tồn tại, hắn cũng là người bản địa Cầm Đảo, trước khi vụ án 715 xảy ra, đã ba lần vào tù, có tiền án, dấu vân tay và dấu vân tay máu không trùng khớp.

Tuy nhiên, có một điều đáng chú ý, từ sau vụ án 715, Tào Nhị Hổ không phạm tội nữa.

Có lẽ hắn đã cải tà quy chính, có lẽ có lý do khác.

Hàn Bân tập hợp mọi người, phân công lại nhiệm vụ.

Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng phụ trách điều tra hành tung của Tào Nhị Hổ, vì đối phương có nghi ngờ, cần phải lấy lời khai.

Hàn Bân và Triệu Minh thẩm vấn Lữ Gia Vĩ.

Điền Lệ phụ trách tra cứu dân số mất tích trước và sau vụ án 715 trong hệ thống nội bộ công an.

Theo suy đoán của Hàn Bân, hung thủ vụ án 715 không chỉ có một người…

Hai mươi phút sau.

Lữ Gia Vĩ ngồi trên ghế thẩm vấn, xoay người, vẻ mặt lấy lòng: "Cảnh sát Hàn, ta đã nói hết những gì cần nói, ngài còn muốn hỏi gì nữa không?"

"Ta nhớ ngươi đã nói, Lương Chí Bác đến nhà máy của ngươi gây chuyện."

"Đúng vậy."

"Lúc đó ngoài hắn ra, còn ai khác không?" Hàn Bân truy hỏi.

"Có, đều là những người làm cùng hắn, làm việc thì không ra gì, đòi tiền thì hăng hái." Lữ Gia Vĩ hừ một tiếng.

"Trong số những người đòi nợ, có ai tên là Tào Nhị Hổ không?"

"Ta chỉ biết Lương Chí Bác, hắn là đầu sỏ, tên của người khác, ta thật sự không rõ."

"Có một người mặt có vết sẹo, đầu trọc không?" Hàn Bân truy hỏi.

"Mặt có vết sẹo, đầu trọc." Lữ Gia Vĩ nắm chặt tay, cố nhớ lại.

Một lát sau, mắt Lữ Gia Vĩ sáng lên: "Ta nhớ ra rồi, quả thật có người như vậy, tên này lúc đó rất hung hăng, ngoài Lương Chí Bác, giọng hắn lớn nhất, có lần nếu không phải Lương Chí Bác kéo lại, suýt nữa đã đánh nhau với ta."

"Về người này, ngươi còn nhớ gì không?"

“Tên này giọng rất lớn, vừa mở miệng là chửi bậy, nghe giọng có vẻ là người bản địa, những điều khác ta không nhớ.” Lữ Gia Vĩ nói.

Tào Nhị Hổ có tiền án, Triệu Minh lấy một bức ảnh của hắn, đặt trước mặt Lữ Gia Vĩ: “Ngươi xem, có phải người này không?”

Lữ Gia Vĩ cúi đầu nhìn một lúc lâu: “Hình dáng cụ thể ta không nhớ, nhưng đầu trọc và vết sẹo thì không sai.”

“Ngươi nghĩ kỹ lại xem, về Tào Nhị Hổ còn điều gì nữa không?”

“Không có.”

Hàn Bân hỏi thêm vài câu, không thu được thêm manh mối, sau đó rời khỏi phòng thẩm vấn.

Chương 378: Tiêu Đề 《Ẩn》

Về văn phòng, Hàn Bân lại kiểm tra hồ sơ của Tào Nhị Hổ, theo lời khai của Lữ Gia Vĩ, nghi ngờ của Tào Nhị Hổ tăng lên.

Nhà của Tào Nhị Hổ ở Thôn Lý Nam, Thành phố Cầm Đảo, cha mẹ hắn đã chết, chỉ còn một người anh trai.

Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng cũng đang điều tra Tào Nhị Hổ, nhưng hai người này đi tra cứu nhật ký cuộc gọi và định vị điện thoại của Tào Nhị Hổ.

Hàn Bân thấy cần phải đến nhà Tào Nhị Hổ một chuyến.

Sau đó, Hàn Bân gọi Triệu Minh và Điền Lệ cùng đến Thôn Lý Nam.

Thôn Lý Nam cách Khu vực Thành phố Cầm Đảo khoảng một giờ lái xe.

Ba người Hàn Bân đến đồn công an gần đó, gọi một cảnh sát quen thuộc với tình hình Thôn Lý Nam, lái xe thẳng đến ủy ban thôn Lý Nam.

Chủ tịch thôn là một người đàn ông ngoài năm mươi tuổi, mời Hàn Bân và mọi người vào nhà mình, giới thiệu về tình hình của Tào Nhị Hổ.

Chủ tịch thôn họ Lâm, tên Lâm Khánh Quốc, vợ hắn có chút họ hàng với nhà Tào Nhị Hổ, nhưng quan hệ cũng khá xa.

Theo lời hắn, Tào Nhị Hổ từ nhỏ đã hay gây chuyện, đánh nhau thường xuyên, quan hệ với hàng xóm không tốt, coi như

là tên côn đồ có tiếng.

Năm đó vì chuyện phân chia tài sản và nhà cửa, hắn cầm lưỡi hái rượt anh trai hắn nửa làng, hai anh em cũng vì vậy mà mâu thuẫn, trong làng cũng không ai dám chọc vào hắn.

Sau đó Tào Nhị Hổ lên thành phố, nhưng trong làng vẫn còn nhà, lúc đầu ngày lễ Tết còn về, nhưng gần mười năm rồi không thấy hắn về.

Hàn Bân lộ vẻ suy nghĩ, đã mười năm không về nhà, rõ ràng là có vấn đề.

Theo kinh nghiệm của hắn, Tào Nhị Hổ chắc chắn đã phạm tội, dựa vào thời gian hắn rời đi, rất có thể liên quan đến vụ án 715!

Sau đó, theo đề nghị của Hàn Bân, trưởng thôn Lâm gọi anh trai Tào Nhị Hổ là Tào Đại Long đến.

Tào Đại Long là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, mặc một chiếc áo khoác lông vũ cũ, trông thật thà chất phác: "Trưởng thôn, ngài tìm ta."

"Đại Long, đây là ba vị cảnh sát từ thành phố đến, muốn hỏi ngươi một số việc." Lâm Khánh Quốc nói.

Tào Đại Long ngạc nhiên, nhìn Hàn Bân và hai người, nở một nụ cười: "Cảnh sát các ngươi tìm ta có việc gì?"

"Không cần căng thẳng, chúng ta đến đây là muốn hỏi thăm tình hình của em trai ngươi Tào Nhị Hổ." Hàn Bân nói.

Tào Đại Long thở phào, lẩm bẩm: "Ta nói rồi mà, gần đây trời lạnh, ta ít ra ngoài, cảnh sát tìm ta làm gì."

"Lần cuối cùng ngươi gặp Tào Nhị Hổ là khi nào?" Hàn Bân hỏi.

"Chắc cũng mười năm rồi."

“Mười năm, hai anh em ngươi không liên lạc?” Điền Lệ ngạc nhiên.

“Năm đó, hắn cầm lưỡi hái rượt ta nửa làng, từ đó chúng ta không qua lại, ta liên lạc với hắn làm gì, để hắn chém ta à.” Tào Đại Long hừ một tiếng.

“Chuyện đã qua lâu rồi, vẫn không bỏ qua sao?” Hàn Bân thử hỏi.

“Ta là anh, hắn là em, người ta nói anh cả như cha, hắn thì hay rồi, đánh ta như đánh con, làm ta mấy năm nay không dám ngẩng mặt lên trong làng, từ đó trong làng không ai coi trọng ta, chuyện này cả đời trong làng không quên, cả đời sẽ bị đem ra làm trò cười, ta sao bỏ qua được?” Tào Đại Long nắm chặt tay, chân mày cau chặt.

Hàn Bân luôn quan sát đối phương, vỗ vai hắn: “Đi thôi, dẫn chúng ta đến nhà Tào Nhị Hổ xem.”

“Cảnh sát, nhiều năm nay ta không qua đó, cũng không muốn đi.” Tào Đại Long cổ cứng nói.

“Được rồi, được rồi, còn gọi là Đại Long, nhìn ngươi đó, dẫn cảnh sát đi xem.” Lâm Khánh Quốc thúc giục.

Việc này phải có người làm, Tào Đại Long không đi, có khi chính hắn phải đi, trời lạnh thế này, hắn lại già, ai muốn đi.

Tào Đại Long dù không muốn, nhưng cũng phải nể mặt trưởng thôn: “Được, ta dẫn các ngươi qua đó.”

Bốn người rời ủy ban thôn, trên đường đến nhà Tào Nhị Hổ, Hàn Bân cũng hỏi vài câu: “Tào Đại Long, em ngươi trong làng có quan hệ tốt với ai?”

“Có, sao không, đều là đám bạn xấu.” Nói đến đây, Tào Đại Long lại thở dài.

Tào Nhị Hổ trở nên thế này, có liên quan lớn đến đám bạn xấu đó.

Năm đó, khi Tào Nhị Hổ mới quen đám đó, Tào Đại Long cũng không phản cảm, thậm chí cũng tiếp xúc với đám bạn xấu đó vài lần, theo hắn nghĩ, trong làng người ta hay bắt nạt, quen biết vài người xã hội đen, sau này sẽ không ai dám bắt nạt mình.

Lúc đầu, hắn nghĩ không sai, sau khi Tào Nhị Hổ qua lại với đám bạn xấu đó, người trong làng cũng có vài phần kiêng dè hắn là anh trai, Tào Đại Long còn thấy hãnh diện.

Kết quả là sau khi cha mẹ qua đời, hai anh em mâu thuẫn trong việc chia tài sản, Tào Nhị Hổ mang hết tính cách xấu đó đổ lên đầu hắn.

"Tào Đại Long."

Nghe có người gọi mình, Tào Đại Long mới tỉnh lại: "Cảnh sát Hàn, ngài còn chuyện gì sao?"

"Ngươi nói rõ tên đám bạn xấu của Tào Nhị Hổ đi, nói đầy đủ."

"Được." Tào Đại Long đáp, nghĩ một lúc: "Quan hệ tốt với Tào Nhị Hổ có Triệu Tứ Hải, Vương Bảo Giang, Dương Kế Bình, Tôn Diệp Phi."

"Ngươi có cách liên lạc với họ không?"

"Cái này ta không rõ, nhưng các ngươi có thể hỏi trưởng thôn, ông ấy chắc chắn tìm được." Tào Đại Long nói.

Đi thêm vài phút, đến trước cổng nhà Tào Nhị Hổ.

Một cổng sắt lớn, xung quanh là tường gạch.

Tào Đại Long chạy đến, đứng trước cổng, sờ vào cổng: "Ngươi nhìn đi, nhà tốt thế này, hắn không ở, lúc trước giành

với ta làm gì.”

Chương 379: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Anh em ngươi mâu thuẫn vì nhà này à?” Hàn Bân hỏi.

“Nhà ta có hai căn, căn này xây sau, diện tích lớn hơn; lúc trước ta và cha mẹ đã nói, ta chăm sóc cha mẹ, căn nhà này sẽ thuộc về ta, hắn ở căn nhỏ hơn, ai ngờ cha mẹ vừa mất, thằng khốn đó trở mặt, ngày nào cũng đến nhà ta gây chuyện, cầm lưỡi hái đòi giết ta, đuổi cả nhà ta ra căn nhỏ, ngươi nói hắn không phải người.” Tào Đại Long nghiến răng.

“Mở cổng đi.”

“Ta không có chìa khóa.” Tào Đại Long lắc đầu.

Triệu Minh lấy một cái kìm lớn từ cốp xe, cắt đứt khóa cổng.

Tào Đại Long vội vàng đẩy cổng, chạy vào sân, đứng ở cổng sân sững sờ, chửi: “Thằng khốn này, thật không phải người, sân tốt thế này mà thành bãi hoang.”

Hàn Bân đi theo, nhìn sân, ở giữa có lối đi lát gạch, hai bên là cỏ vàng mọc đầy, cao hơn một mét, có thể giấu được vài người.

“Mười năm rồi, ngươi không đến xem à.”

“Xem gì, nếu thằng khốn đó biết, lại cầm lưỡi hái rượt ta thì sao, ta còn dám sống trong làng không.” Tào Đại Long bất đắc dĩ nói.

Sân đầy cỏ vàng, cũng không có gì đáng xem.

“Vào trong nhà xem.” Hàn Bân nói.

“Cảnh sát Hàn, ngài muốn vào phòng nào, căn nhà này có thể ở được cả phòng nam và phòng bắc, trước đây cha mẹ ta ở phòng nam, cả nhà ta ở phòng bắc, phòng đông là phòng khách hoặc để đồ.”

“Triệu Minh, mở khóa tất cả các phòng, lần lượt xem.” Hàn Bân chỉ đạo.

“Vâng.”

Triệu Minh mở khóa phòng nam trước.

“Ha chiu…” Điền Lệ hắt xì, bụi trong nhà quá nhiều, đi một bước là một dấu chân.

Tào Đại Long vội vàng muốn vào, nhưng bị Hàn Bân kéo lại: “Đừng chạy lung tung, đứng sau ta.”

“Được.” Tào Đại Long đáp.

Phòng nam chia thành trong và ngoài, ngoài rộng hơn, dùng làm phòng khách, có bàn trà, sofa, ghế, trong xây một cái giường lớn, có thể ngủ được năm sáu người.

“Phí hoài rồi, phí hoài rồi, nhà tốt thế này, khi ta rời đi còn mới, nhiều năm không ở, tường đã ẩm và nứt, ngươi nói thằng khốn đó không ở, tranh làm gì.” Tào Đại Long vỗ đùi, tức giận nói.

Hàn Bân đi vòng quanh phòng, khắp nơi đều là bụi, chắc nhiều năm không có người ở, trong phòng cũng không có gì khả nghi.

Ra khỏi phòng nam, mọi người vào phòng bắc.

Đến phòng này, Tào Đại Long càng kích động hơn, phòng này trước đây là nhà của hắn, vừa vào cửa, hắn chỉ vào ghế sofa trong phòng khách:

“Ngươi nhìn đi, sofa tốt thế này, ta nhịn ăn nhịn mặc mua, thằng khốn đó không ở, không biết che sofa lại, đồ khốn.”

Hàn Bân quan sát, đồ đạc trong phòng này rõ ràng cao cấp hơn, trong phòng khách còn có tivi lớn, đèn chùm, điều hòa, sàn lát hoa văn.

Trên sàn bên cạnh sofa có một vết cháy đen, giống như bị đốt.

“Trời ơi, sàn tốt thế này, sao lại đốt cháy, thằng khốn này đúng là đồ phá hoại.” Tào Đại Long nói.

Hàn Bân hơi nhíu mày, trên tường đối diện còn treo một cuốn lịch năm 2009, nhưng cuốn lịch này chỉ cách đất nửa mét, Hàn Bân nhìn thấy khó hiểu.

“Nhà ngươi lịch treo thấp thế này à?” Hàn Bân hỏi.

“Không, lịch trước đây không treo ở đây, treo ở bên kia.” Tào Đại Long chỉ vào tường đối diện.

Hàn Bân nhìn theo hướng Tào Đại Long chỉ, quả nhiên thấy một cái lỗ đinh.

Hàn Bân đi đến bên lịch, không thấy gì bất thường, sau đó gỡ lịch xuống, phát hiện tường sau đó có dấu vết bị cạo.

“Thằng khốn này, sao lại làm hỏng tường tốt thế này, đúng là cố tình.” Tào Đại Long vào nhà như oán phụ, miệng không ngừng nói.

“Đồ đạc và bài trí trong phòng này, so với lúc ngươi ở, có gì khác không?” Hàn Bân truy hỏi.

“Không có gì khác, thằng khốn này cũng không ở nhà, ở nhà cũng không nấu ăn, cũng không dọn dẹp, lười hết chỗ nói.” Tào Đại Long không bỏ lỡ cơ hội phàn nàn về Tào Nhị Hổ.

Hàn Bân nhìn tường bị cạo, lịch treo không đúng chỗ và vết cháy trên sàn, mặt lộ vẻ suy nghĩ.

……

“Bân Ca, có vấn đề gì không?” Triệu Minh hỏi.

“Ngươi nghĩ đây có phải hiện trường vụ giết người không?” Hàn Bân hỏi.

Điền Lệ nhìn vào tường, rồi quan sát sàn nhà một lúc, phân tích: “Nếu là hiện trường vụ giết người, rất có thể trên tường có vết máu bắn ra, nên nghi phạm mới cạo tường và treo lịch để che giấu, còn vết cháy đen trên sàn có thể do đốt chứng cứ để lại.”

“Thế thi thể của nạn nhân đâu?” Triệu Minh hỏi.

“Nơi khác đều có cỏ mọc, nhưng chỉ cao nửa mét, duy nhất chỗ đối diện phòng phía đông có diện tích khoảng hai mét vuông, cỏ mọc cao hơn hẳn, cho thấy đất ở đó giàu dinh dưỡng hơn chỗ khác.” Hàn Bân xoay người, bước ra sân, mắt dừng lại trên đám cỏ vàng cao một mét:

“Tào Đại Long, chỗ đó trước đây có trồng gì không?”

“Không.” Tào Đại Long lắc đầu, “Trong sân này trước có một cây, ở khoảng trống trước phòng nam, sau đó bị thằng khốn đó bán mất rồi.”

“Nơi đó giàu dinh dưỡng, rất có thể có xác động vật chôn dưới đó.” Điền Lệ lẩm bẩm, rồi hỏi: “Tào Nhị Hổ có nuôi thú cưng không?”

“Thằng khốn đó chém cả anh ruột, làm gì có lòng yêu thương mà nuôi cái gì.” Tào Đại Long hừ một tiếng.

Hàn Bân vỗ vai Triệu Minh: “Cậu trẻ, đừng đứng nhìn nữa, làm việc thôi.”

“Được rồi, trời lạnh thế này vận động một chút, trưa có thể ăn nhiều hơn.” Triệu Minh thấy cái xẻng dựa vào tường, định lấy thì bị Hàn Bân ngăn lại.

Chương 380: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đừng động vào cái xẻng đó, Tào Đại Long, ngươi sang nhà hàng xóm mượn cái xẻng." Hàn Bân chỉ đạo.

"Được." Tào Đại Long thở dài, hắn dù chậm hiểu cũng biết cảnh sát không rảnh rỗi mà đào bới chơi.

Tào Đại Long mượn về hai cái xẻng, Hàn Bân và Triệu Minh cùng bắt đầu đào, Điền Lệ quay phim toàn bộ.

Đào xuống khoảng nửa mét, Hàn Bân cảm thấy có vật cứng, hắn cào lớp đất bên trên ra, phía dưới là một mảnh vải rách, đã bị phân hủy đến mức không còn nhận ra.

"Trời, đây là đoạn xương tay à." Triệu Minh gan dạ, dùng xẻng lấy ra một khúc xương, cúi xuống nhìn.

"Tiếp tục đào." Hàn Bân chỉ đạo, hai người bắt đầu đào quanh đó, để tránh làm hỏng chứng cứ, tốc độ chậm lại.

Đào thêm một lúc, họ phát hiện ra một cái sọ người, Hàn Bân ra hiệu cho Triệu Minh dừng lại.

"Phần còn lại giao cho đội kỹ thuật."

Hàn Bân phủi tay, đi sang một bên gọi cho Trịnh Khải Hoàn để báo cáo.

Mặc dù Đinh Tích Phong từng nói Hàn Bân có thể trực tiếp báo cáo với hắn.

Nhưng Hàn Bân vẫn chưa đến mức tự cao.

“Gần vua thì dễ thành tôi tớ, Trịnh Khải Hoàn mới là cấp trên trực tiếp của hắn.”

Hàn Bân báo cáo với Trịnh Khải Hoàn, Trịnh Khải Hoàn báo cáo với Đinh Tích Phong, đúng theo quy tắc, mọi người đều có lợi.

Nếu Hàn Bân báo cáo vượt cấp, dù tạm thời có được sự hài lòng của Đinh Tích Phong, nhưng khi bình tĩnh lại, không ai thích kiểu cấp dưới như thế.

‘Quá thông minh chưa chắc đã tốt.’

…

Hơn một giờ sau, Trịnh Khải Hoàn dẫn đội kỹ thuật đến nhà Tào Nhị Hổ.

Hàn Bân giao hiện trường cho đội kỹ thuật.

Đã mười năm trôi qua, da và thịt của nạn nhân đã phân hủy thành dinh dưỡng cho cỏ, bây giờ chỉ còn lại một bộ xương khô.

Pháp y Ngô Hà và trợ lý đang tiến hành khám nghiệm sơ bộ.

Đội kỹ thuật kiểm tra vật chứng xung quanh.

Hàn Bân và Trịnh Khải Hoàn đứng ở góc sân, trò chuyện nhỏ.

“Đã xác định được danh tính của nạn nhân chưa?” Trịnh Khải Hoàn hỏi.

Hàn Bân lắc đầu: “Trong nhà có dấu vết đốt, ta nghĩ những vật chứng để xác định danh tính có thể đã bị đốt rồi.”

“Ngươi nghĩ ai bị chôn ở đây?” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Có thể là Lương Chí Bác, cũng có thể là Tào Nhị Hổ, tất nhiên không loại trừ khả năng là nạn nhân khác.” Hàn Bân

phỏng đoán.

Hung thủ vụ án 715 rất có thể không phải một người, hai người này đều mất tích sau vụ án, theo phán đoán của Hàn Bân, cả hai đều rất đáng nghi.

Trịnh Khải Hoàn liếc nhìn Tào Đại Long đang đứng không xa với vẻ mặt ngẩn ngơ, nói: "Thông báo cho gia đình Lương Chí Bác đến nhận xác."

"Rõ." Hàn Bân đáp.

…

Nửa giờ sau.

Khám nghiệm sơ bộ hoàn thành, Ngô Hà tháo găng tay, nói: "Thi thể là một nam giới, khoảng bốn mươi tuổi, cao khoảng 1m75, thời gian chết ít nhất là bảy, tám năm."

"Có chứng cứ nào xác định danh tính không?"

Ngô Hà nhún vai: "Thi thể đã phân hủy, chỉ còn lại một đống xương khô, không thể lấy được mẫu DNA, và theo ta đoán, nạn nhân không mặc quần áo, bị quấn trong một mảnh vải chôn."

"Xương có đặc điểm gì không?" Hàn Bân hỏi.

"Tay trái của hắn từng bị gãy xương." Ngô Hà nói.

"Tào Đại Long, ngươi qua nhận dạng." Hàn Bân nói.

"Anh à, chỉ còn lại đống xương, ta nhận dạng kiểu gì?" Tào Đại Long cười gượng, lùi lại hai bước.

"Ngươi là anh của hắn, ngươi không biết hắn có đặc điểm gì trên người sao?" Hàn Bân phản bác.

"Nếu hắn coi ta là anh, năm đó đã không cầm lưỡi hái rượt ta."

“Được rồi, đừng nhắc chuyện cũ nữa, qua nhận dạng đi.” Hàn Bân nghiêm mặt nói.

Tào Đại Long hít một hơi sâu, tiến lên vài bước, nhìn vào bộ xương, rồi vội vàng lùi lại: “Nhận không ra, nhận không ra.”

Hàn Bân nhíu mày: “Tào Nhị Hổ cao bao nhiêu?”

“Cái này ta không rõ, cao hơn ta một chút.” Tào Đại Long ước lượng.

“Ngươi cao bao nhiêu?”

“Ta cao khoảng 1m74, 1m75.”

“Tay Tào Nhị Hổ có bị thương không?”

“Cái này ta không biết, hắn sau này ở thành phố, chúng ta không qua lại, hắn có bị gãy tay, gãy chân cũng không nói với ta, mà nói ta cũng không thèm quan tâm.” Tào Đại Long hừ một tiếng.

“Thế ngươi nghĩ bộ xương này có phải Tào Nhị Hổ không?”

“Cái này ta không dám…”, Tào Đại Long nói đến nửa chừng, đổi giọng: “Là, ta nghĩ chắc là Tào Nhị Hổ.”

“Chứng cứ đâu?” Hàn Bân hỏi.

“Cảm giác.”

“Ngươi nghĩ hắn chết rồi, tài sản là của ngươi chứ gì.” Hàn Bân hừ lạnh.

Tào Đại Long lộ vẻ xấu hổ, trong sân đào được xác, dù là Tào Nhị Hổ hay Tào Nhị Hổ giết người, hắn cũng không thể quay lại nữa.

Chỉ có điều, với tư cách là người thừa kế đầu tiên, trường hợp đầu tiên có lợi cho hắn hơn.

“Reng reng reng…” Lúc này, điện thoại của Hàn Bân reo lên.

Hàn Bân lấy điện thoại ra nhìn, là Lý Huy gọi.

Hàn Bân bấm nghe: “Alo.”

“Bân Tử, các ngươi ở đâu? Chưa về à.” Lý Huy hỏi.

“Chúng ta đang ở Thôn Lý Nam, nhà Tào Nhị Hổ, phát hiện một xác chết trong sân hắn.” Hàn Bân nói.

“Trời ạ, thật là kịch tính, sao ta không gặp được nhỉ.” Lý Huy ngạc nhiên.

“Đừng nói nhảm, ngươi điều tra thế nào rồi?” Hàn Bân hỏi.

“Điện thoại của Tào Nhị Hổ vẫn đang sử dụng, hiện tại định vị ở Thành phố Tuyền.” Lý Huy nói.

Chương 381: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Vậy có nghĩa là Tào Nhị Hổ vẫn sống, người bị giết rất có thể là Lương Chí Bác!” Hàn Bân phỏng đoán.

Lý Huy vô thức nói: “Thảo nào tìm bao nhiêu năm, không thấy thằng khốn đó, hóa ra đã chết rồi.”

Cục Phân Ngọc Hoa.

Quay lại văn phòng, Hàn Bân tổ chức một cuộc họp, Trịnh Khải Hoàn cũng tham dự.

Hàn Bân quét mắt nhìn mọi người, tổng kết: “Vì vụ án giết người đã quá lâu, chứng cứ cũng bị đốt cháy, tạm thời chưa xác định được danh tính nạn nhân, ai có ý kiến gì thì nói.”

“Danh tính nạn nhân vụ án 715 vẫn chưa rõ, giờ lại thêm một xác chết, đội chúng ta xem như gặp vận xác chết rồi.” Lý Huy nói.

“Ai nói danh tính nạn nhân vụ án 715 chưa rõ.” Lúc này, từ phía cửa văn phòng, vang lên tiếng của Lỗ Văn, hắn còn cầm một tập tài liệu:

“Sau khi so sánh mẫu DNA, con gái Vương Kim Bảo và nạn nhân có quan hệ cha con, độ chính xác lên tới 99,9%.”

“Ngươi đến rồi, chỉ còn thiếu ngươi xác nhận thôi.” Hàn Bân cười nói.

Mặc dù theo chứng cứ và suy luận trước đây, Vương Kim Bảo rất có khả năng là nạn nhân, nhưng không có kết quả xét nghiệm DNA, mọi người đều không yên tâm.

Vẫn là câu nói cũ, cảnh sát điều tra phải dựa vào chứng cứ.

Trịnh Khải Hoàn nhận tài liệu, nhìn qua: "Đã xác định nạn nhân là Vương Kim Bảo, chứng tỏ suy luận của chúng ta là đúng."

"Vương Kim Bảo cũng đủ xui xẻo, Lương Chí Bác và Lữ Gia Vĩ ân oán, cuối cùng giết hắn." Triệu Minh nói.

"Nói xui xẻo, Lữ Gia Vĩ không xui sao? Nuôi con người ta bao năm, tên họ Vương đúng là ác giả ác báo." Lý Huy hừ một tiếng.

"Ta nghĩ, Vương Kim Bảo chết không oan, trước đây chúng ta chỉ chú ý đến ân oán giữa Lữ Gia Vĩ và Lương Chí Bác, thực ra giữa Lương Chí Bác và Vương Kim Bảo chắc chắn cũng có xung đột, Vương Kim Bảo loại người ăn trên đầu trên cổ người khác, Lương Chí Bác không căm hận hắn mới lạ!" Hàn Bân nói.

"Theo chứng cứ và kết quả điều tra hiện tại, Lương Chí Bác rất có thể là hung thủ, còn Tào Nhị Hổ là đồng phạm, chắc chắn giữa hai người này đã xảy ra xung đột, sân nhà Tào Nhị Hổ mới có thêm một xác chết." Trịnh Khải Hoàn nói.

"Cốc cốc." Tôn Hiểu Bằng từ ngoài bước vào, gõ cửa văn phòng: "Đội trưởng, người nhà Lương Chí Bác đến nhận xác rồi."

"Mời họ vào." Hàn Bân nói.

"Trịnh đội, ngài bận, ta đi trước." Lỗ Văn chào mọi người, rồi rời khỏi văn phòng.

Chẳng mấy chốc, hai người phụ nữ bước vào, một người khoảng bốn mươi, một người khoảng hai mươi, khuôn mặt hơi giống nhau, trông giống mẹ con.

Lý Huy đến bên Hàn Bân, nhắc nhở: "Đây là vợ cũ và con gái Lương Chí Bác, vì bố Lương Chí Bác đã già nên ta không thông báo cho ông."

Hàn Bân gật đầu, tuy chưa gặp họ nhưng hắn biết thông tin về họ, vợ cũ Lương Chí Bác tên Dương Hỉ Mai, con gái tên Lương Thiến.

"Dương tiểu thư, Lương tiểu thư, mời ngồi."

"Cảnh sát, các ngài xác định ba ta chết rồi sao?" Lương Thiến hỏi.

"Chúng ta tìm thấy một bộ xương ở nhà một nghi phạm, có phải Lương Chí Bác không, chúng ta không chắc, mời hai vị đến nhận dạng." Hàn Bân nói.

"Để ta đi, dù chúng ta ly hôn rồi, nhưng sống với nhau bao năm, coi như đưa tiễn hắn lần cuối." Dương Hỉ Mai vỗ tay con gái.

"Trước khi nhận xác, cần nói rõ, vì đã mười năm, thi thể nạn nhân đã phân hủy, chỉ còn lại bộ xương, nên nhận dạng sẽ khó khăn." Hàn Bân nói.

"Cái gì, chỉ còn lại bộ xương!" Dương Hỉ Mai kinh ngạc.

Lương Thiến ôm mặt khóc.

"Ôi, không còn chứng cứ nào khác sao?" Dương Hỉ Mai thở dài.

"Đồ đạc của nạn nhân đã bị đốt cháy, không còn cả quần áo, và chỗ chôn là sân, mưa gió bao năm, chứng cứ đã tan biến." Hàn Bân ngán ngẩm.

"Sao các ngài biết là ba ta?" Lương Thiến hỏi.

"Chúng ta không chắc, chỉ dựa trên điều tra trước đây, nên mời hai người đến nhận dạng." Hàn Bân nói.

“Chỉ còn lại bộ xương, ta cũng không nhận ra, con gái ta năm đó mới mười tuổi, nàng càng không nhận ra.” Dương Hỉ Mai nói. “Nạn nhân có đặc điểm gì không?” Hàn Bân hỏi.

“Hắn có vết sẹo ở chân do bị cắt.” Dương Hỉ Mai nói.

Hàn Bân nhún vai: “Nạn nhân bây giờ chỉ còn xương.”

“Tay hắn từng bị đánh gãy một lần.”

“Tay nào?”

“Tay trái.”

“Còn đặc điểm nào khác không?”

“Không.”

Hàn Bân gật đầu: “Hiểu Bằng, dẫn họ đến phòng pháp y.”

“Rõ.” Tôn Hiểu Bằng đáp, dẫn hai người đi.

Nhìn ba người đi khuất, Lý Huy nói: “Dựa trên chứng cứ hiện tại, nạn nhân rất có thể là Lương Chí Bác.”

“Trịnh đội, đã định vị được Tào Nhị Hổ, ta đề nghị lập tức đi bắt.” Hàn Bân nói.

……

Tuyền Thành

Hẻm Lư Gia

Hai bên hẻm Lư Gia có rất nhiều quán ăn sáng, đủ loại món ăn, nhiều vô số kể.

Tại một quán bán súp dê, một người đàn ông đầu trọc ngồi bên bàn, trước mặt đặt một bát súp thịt dê và nửa cân bánh nướng.

Ăn một miếng bánh, uống một ngụm súp lớn, hương vị ngon vô cùng, xua tan cái lạnh buổi sáng.

Ăn xong, người đàn ông đầu trọc trả tiền, vừa đi vừa hát một bài.

“Làng ta có một cô gái tên Tiểu Phương, xinh đẹp và duyên dáng…”

Người đàn ông đầu trọc vừa đến ngã rẽ thì bất ngờ nghe thấy một giọng nói: “Tào Nhị Hổ.”

Nghe tiếng gọi, người đàn ông giật mình, ngẩng đầu nhìn lên. Thấy hai người đàn ông đang tiến về phía mình.

Chương 382: Tiêu Đề 《Ẩn》

Người đàn ông đầu trọc hoảng sợ, quay đầu bỏ chạy.

Hai bên hẻm Lư Gia toàn là quán ăn sáng, người đông, náo nhiệt, quan trọng nhất là nơi này hắn rất quen thuộc.

"Tránh ra, tránh hết ra." Người đàn ông đầu trọc hét lên, đẩy mạnh những người đứng chắn trước mặt.

Một người phụ nữ tóc ngắn đứng không xa phía trước hắn, người đàn ông đầu trọc vừa đẩy người vừa chửi: "Đm, mắt ngươi mù à."

Người phụ nữ tóc ngắn vội tránh sang một bên, người đàn ông đầu trọc không để ý đến nàng, cứ thế chạy thẳng.

Khi hắn sắp vượt qua người phụ nữ tóc ngắn, nàng bất ngờ chìa chân ra phía trước.

Người đàn ông đầu trọc không thấy, vấp ngã xuống đất: "Bịch!"

"Chết tiệt!" Người đàn ông đầu trọc chống tay xuống đất, chuẩn bị đứng dậy chạy tiếp.

Một người đàn ông cao lớn, cao hơn 1m9 bước tới, đè lên người đàn ông đầu trọc. Trọng lượng của hắn như một ngọn núi nhỏ đè xuống.

"A!" Người đàn ông đầu trọc hét lên thảm thiết, bị đè chặt xuống đất, không thể nhúc nhích.

Lý Huy nắm cổ hắn, nhìn vào vết sẹo trên mặt, hỏi: "Tào Nhị Hổ!"

“Ta không phải Tào Nhị Hổ, các ngươi là ai?” Người đàn ông đầu trọc hét lên.

“Chúng ta là cảnh sát.” Hàn Bân giơ thẻ cảnh sát ra.

“Cảnh sát các ngươi bắt nhầm người rồi, ta thật không phải Tào Nhị Hổ.” Người đàn ông đầu trọc bị kéo dậy.

“Bốp!” Lý Huy tát vào đầu hắn: “Còn dám nói dối!”

Hàn Bân nhìn kỹ, đầu trọc, mặt có sẹo, đúng là đặc điểm của Tào Nhị Hổ, nhưng hắn lại thấy các nét mặt của người này giống một người khác hơn.

Lương Chí Bác!

“Ngươi tên gì?” Hàn Bân hỏi.

“Mã Hạo Nhiên.” Người đàn ông đầu trọc hét lên.

“Lục soát hắn!” Hàn Bân lạnh lùng ra lệnh.

Người đàn ông đầu trọc đã bị còng tay, Tôn Hiểu Bằng và Lý Huy chịu trách nhiệm lục soát.

Lý Huy tìm thấy một chiếc ví trong túi quần của người đàn ông đầu trọc, bên trong có một chứng minh thư, tên trên đó chính là Tào Nhị Hổ.

“Đây là cái gì?” Lý Huy vẫy vẫy chiếc chứng minh thư.

Người đàn ông đầu trọc thở dài, cúi đầu xuống.

“Ngươi thực sự tên là gì?” Hàn Bân chất vấn.

Người đàn ông đầu trọc im lặng.

Trịnh Khải Hoàn nắm cằm người đàn ông đầu trọc, quan sát kỹ, khẳng định: “Thằng này là Lương Chí Bác!”

Người lạ nhìn thấy đầu trọc và vết sẹo trên mặt có thể tin hắn là Tào Nhị Hổ, vì hai đặc điểm này rất nổi bật.

Trịnh Khải Hoàn truy đuổi suốt mười năm, diện mạo Lương Chí Bác đã khắc sâu vào trí nhớ của hắn.

Không thể sai được.

“Giỏi thật, thảo nào không bắt được ngươi, hóa ra ngươi luôn dùng thân phận Tào Nhị Hổ.” Hàn Bân nói.

Người đàn ông đầu trọc vẫn im lặng.

“Giải đi!” Trịnh Khải Hoàn vung tay, sau đó không nhịn được cười lớn.

Khoảnh khắc này, hắn đã chờ đợi rất nhiều năm.

“Đội trưởng Trịnh, ngài nên báo cho Đinh đội.” Hàn Bân nhắc nhở.

“Phải báo ngay.” Trịnh Khải Hoàn đồng ý, nếu để Đinh Tích Phong nghe tin từ người khác trước, chắc chắn sẽ không vui.

Trịnh Khải Hoàn ngập ngừng một chút, vỗ vai Hàn Bân: “Ngươi báo cho Đinh đội đi, Lão Tằng sắp về rồi, ta cũng phải đi tập huấn.”

Hàn Bân hiểu ý, không từ chối nữa, cầm điện thoại báo cáo cho Đinh Tích Phong.

Đinh Tích Phong nghe tin, giọng khó giấu niềm vui, khen ngợi Hàn Bân không ngớt.

Niềm vui thứ nhất là Hàn Bân đã bắt được hung thủ, niềm vui thứ hai là hung thủ truy nã năm xưa không sai.

Trước khi gác máy, hắn còn hứa sẽ khen thưởng cho Hàn Bân và đội của hắn.

…

Sau khi bắt được nghi phạm, Hàn Bân và đồng đội lập tức quay về Cầm Đảo.

Đưa nghi phạm về Phân Cục Ngọc Hoa để thẩm vấn.

Hàn Bân và đồng đội đến Tuyền Thành hôm qua, sau khi tìm được nghi phạm thì ngay lập tức lên kế hoạch, sáng hôm sau mới thực hiện việc bắt giữ.

Khi trở về Phân Cục Ngọc Hoa, mọi người đều mệt mỏi, khát và đói.

Đúng lúc đến giờ ăn, Trịnh Khải Hoàn dẫn đội đi ăn trưa tại căng tin.

Sau bữa trưa, Hàn Bân nghỉ trưa nửa giờ.

Sau đó rửa mặt bằng nước lạnh, pha một tách trà, chuẩn bị thẩm vấn nghi phạm.

Lý Huy mang một chiếc bình vào phòng thẩm vấn, hắn nghĩ thằng này chắc chắn không dễ dàng thú tội, phải chuẩn bị tinh thần lâu dài.

Hàn Bân quan sát người đàn ông đầu trọc ngồi trên ghế thẩm vấn, hỏi theo thủ tục: "Họ tên, giới tính…"

"Tào Nhị Hổ, nam…" Người đàn ông đầu trọc đáp.

"Bốp!" Lý Huy đập bàn, quát: "Anh trai Tào Nhị Hổ còn sống, cần ta gọi hắn đến nhận diện không?"

"Họ tên?" Hàn Bân hỏi lại.

"Ta là Tào Nhị Hổ, chứng minh thư của ta cũng ghi là Tào Nhị Hổ." Người đàn ông đầu trọc đáp.

"Ngươi nghĩ cạo trọc đầu, rạch một vết sẹo trên mặt là mọi người sẽ tin ngươi là Tào Nhị Hổ sao?" Hàn Bân lạnh lùng nói.

Người đàn ông đầu trọc lại cúi đầu.

"Nói đi."

Người đàn ông đầu trọc vẫn im lặng.

Hàn Bân nhíu mày, tỏ vẻ không hài lòng, bảo Lý Huy: "Gọi Lương Thiến và bố của Lương Chí Bác đến nhận diện."

"Biết rồi." Lý Huy đáp, lấy điện thoại chuẩn bị gọi.

"Khoan, đừng gọi, ta nói…" Người đàn ông đầu trọc vội ngắt lời, hít sâu một hơi: "Ta là Lương Chí Bác."

"Vừa rồi tại sao nói ngươi là Tào Nhị Hổ?"

Chương 383: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Cảnh sát luôn truy nã ta, ban đầu ta trốn ở vùng hẻo lánh, nhưng hai năm nay càng ngày càng khó khăn, không có chứng minh thư không thể làm gì, ngay cả công việc chính đáng cũng không tìm được, ta không thể sống nổi nữa nên mạo danh Tào Nhị Hổ.”

“Sao ngươi không làm sớm hơn, bây giờ công nghệ phát triển thế này, một khi bị truy nã, ngươi đừng mong có ngày sống yên ổn.” Lý Huy hừ lạnh.

“Ta cũng vừa nhận ra, trước đây nghĩ thế giới rộng lớn, đâu chẳng đi được, đến khi gặp chuyện mới nhận ra, trong xã hội này không có danh tính, không làm được gì, ta không muốn sống cả đời như chuột trong góc tối.” Lương Chí Bác cười chua chát.

Hắn cũng biết rằng, mạo danh dùng chứng minh nhân dân của Tào Nhị Hổ sẽ mang lại rủi ro nhất định, chỉ là cuộc sống trốn chạy quá khó khăn, hắn thà mạo hiểm một chút cũng không muốn tiếp tục sống trong khổ sở đó.

“Vết sẹo trên mặt ngươi là từ đâu mà có?” Hàn Bân hỏi.

“Là ta tự rạch để giả làm Tào Nhị Hổ.” Lương Chí Bác thở dài.

Hắn và Tào Nhị Hổ không hẳn giống nhau, ban đầu hắn còn lo lắng sẽ bị phát hiện, sau lại phát hiện người lạ nhìn vào trước tiên đều để ý đến đầu trọc và vết sẹo, cộng thêm hắn cố tình ăn cho béo lên. Thời hạn hiệu lực của chứng minh nhân

dân là hai mươi năm, ngoại hình con người có thay đổi cũng là bình thường, chỉ cần không gặp người quen thì sẽ không bị phát hiện.

Điều quan trọng nhất là chứng minh nhân dân này là thật, dù cho ảnh trên chứng minh có giống đến mấy mà là giả thì cũng không có tác dụng, dùng thật vẫn yên tâm hơn.

"Tào Nhị Hổ có phải do ngươi giết không?" Lý Huy hỏi.

"Cảnh sát này, nói phải có chứng cứ." Lương Chí Bác nhún vai, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Hàn Bân ra hiệu cho Lý Huy đừng truy hỏi nữa, bởi vì chứng cứ trong vụ của Tào Nhị Hổ quá ít, thậm chí ngay cả thi thể đó có phải là Tào Nhị Hổ hay không cũng không thể xác định.

Hàn Bân đã xin chỉ đạo từ cấp trên, dùng hộp sọ của người chết để phục dựng lại khuôn mặt, tuy nhiên, việc này trong thành phố không làm được, phải nhờ đến chuyên gia của Sở Công an, còn khi nào có kết quả thì không ai nói chắc được.

Hàn Bân đổi giọng hỏi: "Trương Thục Phụng và Vương Kim Bảo có phải ngươi giết không?"

"Không."

"Ngươi có từng đến nhà Lữ Gia Vĩ không?" Hàn Bân truy hỏi.

"Không."

"Ngươi có gặp Trương Thục Phụng không?"

"Không."

"Nếu ngươi chẳng làm gì, sao lại phải chạy trốn?" Lý Huy mỉa mai.

Lương Chí Bác chần chừ một lúc, rồi chậm rãi nói: “Ta nhát gan, cảnh sát truy nã ta, ta sợ không giải thích rõ được nên mới trốn, nhưng điều đó không có nghĩa là ta đã làm chuyện xấu.”

Hàn Bân không tin lời hắn: “Rạng sáng ngày 15 tháng 7 năm 2009 từ 12 giờ đêm đến 4 giờ sáng, ngươi ở đâu?”

“Hai vị cảnh sát, các ngươi không đùa đấy chứ, đã qua mười mấy năm rồi, làm sao ta có thể nhớ được.” Khóe miệng phải của Lương Chí Bác hơi nhếch lên: “Nếu ta thực sự nhớ được, đó mới là có vấn đề.”

Vụ án này đã qua quá lâu, thời gian chính là vỏ bọc tốt nhất cho Lương Chí Bác.

Hàn Bân suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nếu ngươi biết cảnh sát truy nã ngươi, chắc hẳn biết vì chuyện gì chứ?”

“Ta nghe nói, ngày 15 tháng 7 năm 2009, nhà Lữ Gia Vĩ bị cháy, chết nhiều người, nhưng việc đó không liên quan đến ta, ta còn không dám giết gà, sao có thể giết người.” Lương Chí Bác cãi.

“Việc này ảnh hưởng đến ngươi lớn không?”

“Lớn, có thể nói là ảnh hưởng đến cả đời ta.” Lương Chí Bác nghiến răng nói.

“Người khác có thể không nhớ được ngày 15 tháng 7 năm 2009 đã xảy ra chuyện gì, nhưng ngươi thì khác, ngươi vừa nói, việc đó ảnh hưởng đến cả cuộc đời ngươi, thay đổi nửa sau cuộc đời ngươi, ta không tin ngươi lại quên được chuyện xảy ra ngày đó!” Hàn Bân phân tích.

Lời của Lương Chí Bác nghe có vẻ hợp lý, nhưng lại không chịu nổi sự thẩm tra.

Mắt Lý Huy sáng lên, cũng nhận ra, người bình thường chắc chắn không nhớ được chuyện xảy ra một ngày cụ thể mười năm trước, nhưng Lương Chí Bác thì khác.

Dù Lương Chí Bác có tội hay không, vụ án xảy ra ngày 15 tháng 7 năm 2009 đã thay đổi cuộc đời hắn, dù hắn quên sinh nhật của mình, cũng không thể quên được ngày đó.

Mặt Lương Chí Bác trở nên rất khó coi.

Trước khi đến đây, hắn đã nghĩ ra đối sách, nghĩ đến các câu hỏi mà cảnh sát có thể hỏi, nhưng kế hoạch không thể theo kịp sự thay đổi, sự giả dối cuối cùng cũng sẽ lộ ra.

Hàn Bân càng thêm chắc chắn: "Lương Chí Bác, ngươi đang nói dối!"

Lương Chí Bác lại cúi đầu không nói.

Những năm qua hắn trốn chạy cũng không nhàn rỗi, luôn nghiên cứu luật hình sự, hiện tại luật pháp chú trọng đến nguyên tắc suy đoán vô tội, chỉ cần cảnh sát không có chứng cứ, sẽ không làm gì được hắn.

Những lời của Hàn Bân dù có lý, cũng chỉ là suy luận, không có chứng cứ thì không thể kết tội hắn.

"Lương Chí Bác, ngươi đừng có ôm tâm lý may mắn nữa, vụ án này đã qua mười năm, nhưng trong mười năm này, cảnh sát không ngừng tìm kiếm các chứng cứ liên quan đến vụ án, chúng ta bây giờ có đủ chứng cứ để chứng minh, ngươi chính là hung thủ vụ án 715." Hàn Bân lạnh lùng nói.

"Cảnh sát, ngài đừng dọa ta, có chứng cứ thì ngài đưa ra." Lương Chí Bác ngẩng đầu, liếc nhìn Hàn Bân, hắn cũng muốn biết cảnh sát đã nắm được bao nhiêu chứng cứ.

Chương 384: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi vừa nói, ngươi chưa từng đến nhà Lữ Gia Vĩ?” Hàn Bân hỏi.

“Đúng.”

“Vậy tại sao, chúng ta lại tìm thấy dấu giày của ngươi ở nhà Lữ Gia Vĩ?”

“Đôi giày ta mang năm đó ta còn không nhớ rõ, huống hồ người mang loại giày đó nhiều lắm, ngươi dựa vào gì mà nói là của ta.” Lương Chí Bác hừ một tiếng.

“Mỗi người có thể hình khác nhau, cách đi khác nhau, đặc điểm dấu chân cũng khác, bất kể ngươi mang giày gì, đặc điểm dấu chân là không đổi, điểm này chuyên gia dấu chân đã xác nhận, ngươi chối cãi cũng vô ích.” Hàn Bân nói.

“Vậy sao? Có lẽ ta nhớ nhầm, dù sao cũng đã lâu như vậy, có thể ta đã từng đến nhà hắn, chỉ là ta quên thôi.” Lương Chí Bác nói.

Hàn Bân nhìn chằm chằm Lương Chí Bác một lúc lâu, hắn đại khái hiểu được suy nghĩ của Lương Chí Bác, vụ án 715 năm đó có 3 người chết, 6 người bị thương, cộng thêm bộ xương nhà Tào Nhị Hổ, Lương Chí Bác có 4 mạng người trong tay, hắn dù có tự thú cũng rất có thể bị phán tử hình.

Nói một cách đơn giản, là lợn chết không sợ nước sôi.

Hàn Bân đứng dậy, bước đến bên cạnh ghế thẩm vấn, rút từ túi ra một tấm ảnh, nói: “Dấu vân tay trên tấm ảnh này được

phát hiện tại hiện trường, máu là của Trương Thục Phụng, nhưng chủ nhân của dấu vân tay này vẫn chưa được xác định.”

“Sau khi chúng ta bắt ngươi, chúng ta đã so sánh dấu vân tay của ngươi với dấu vân tay có máu này và phát hiện rằng dấu vân tay ngón tay đeo nhẫn bên trái của ngươi hoàn toàn khớp với dấu vân tay có máu này. Ngươi giải thích thế nào?”

Lương Chí Bác tay run rẩy, vội vàng dùng tay phải che tay trái, cúi đầu xuống.

“Bùm!” Lý Huy đập bàn quát: “Nói!”

“Ta không biết.” Lương Chí Bác qua loa đáp.

“Ngươi không biết, để ta nói cho.” Hàn Bân cất tấm ảnh, sắp xếp lại ngôn từ:

“Sau khi Trương Thục Phụng bị giết, nghi phạm đã đốt xác cô ta. Máu của Trương Thục Phụng đã bị hóa thành tro, người có thể dính máu tươi của Trương Thục Phụng không chỉ đến hiện trường mà còn phải có mặt tại hiện trường sau khi cô ta bị giết và trước khi xác bị đốt. Nói cách khác, người này chính là hung thủ giết người phóng hỏa!”

Sắc mặt Lương Chí Bác ngay lập tức trắng bệch. Bằng chứng này quá chết người, dù hắn có cứng miệng thế nào cũng không thể chối cãi.

Nói xong, Hàn Bân không thúc ép, thong thả rót một ly trà, từ từ uống.

Người đã bị bắt, bây giờ hắn có đủ thời gian.

“Tạch tạch…” Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Lương Chí Bác cúi đầu im lặng hơn bốn mươi phút.

Hàn Bân và Lý Huy ngồi đối diện, cũng đợi hắn hơn bốn mươi phút.

Dù sao ngồi ở đâu nghỉ ngơi cũng là nghỉ ngơi, Hàn Bân và Lý Huy không quan tâm.

Thẩm vấn giống như nấu chín, không thể vội.

"Khụ…" Lương Chí Bác khẽ ho một tiếng: "Ta muốn uống nước."

Hàn Bân gật đầu, Lý Huy rót cho hắn một ly nước, mang tới.

Lương Chí Bác uống cạn ly nước trong vài ngụm: "Sáng nay canh dê ngon thật, chỉ có điều hơi mặn."

"Rót cho hắn thêm một ly."

"Cảm ơn." Lương Chí Bác khách khí nói: "Cảnh sát đồng chí, sau này ta có thể uống canh dê nữa không?"

Hàn Bân nhìn hắn một lúc: "Còn tùy vào biểu hiện của ngươi."

"Ta có đến hiện trường vụ án 715, nhưng Vương Kim Bảo và Trương Thục Phụng không phải do ta giết." Lương Chí Bác nói.

"Vậy ai giết?"

Lương Chí Bác do dự một lúc: "Tào Nhị Hổ."

"Tào Nhị Hổ ở đâu?" Hàn Bân hỏi.

"Chết rồi."

"Tào Nhị Hổ bị ai giết?"

"Tào Nhị Hổ biết cảnh sát truy nã ta, sợ ta bị bắt rồi khai ra hắn, nên muốn giết ta, ta phản kháng, tự vệ chính đáng, không may giết chết hắn, ta thật sự không cố ý." Lương Chí Bác thở dài nói.

"Nghe ngươi nói, ngươi còn khá vô tội." Lý Huy nói.

“Đúng vậy.”

Theo Hàn Bân, đây là cách điển hình của Lương Chí Bác để trốn tránh trách nhiệm chính của vụ án 715. Vụ án này quá nghiêm trọng, chết ba người, bị thương sáu người. Lương Chí Bác chắc chắn sẽ đổ trách nhiệm chính lên Tào Nhị Hổ, để mình chỉ là kẻ tòng phạm, như vậy mới có thể tránh bị tử hình.

Tuy nhiên, đối với cảnh sát, điều này không phải là xấu, hắn muốn dựng chuyện thì không thể tránh việc Tào Nhị Hổ bị giết, hắn chủ động thừa nhận mình giết Tào Nhị Hổ thì vụ án của Tào Nhị Hổ cũng được giải quyết.

Lương Chí Bác là một người thông minh.

“Ngươi tại sao giết Vương Kim Bảo và Trương Thục Phụng?” Hàn Bân hỏi.

“Thực ra, ta không định giết họ, ta bị oan.” Dường như sợ Hàn Bân và Lý Huy không tin, Lương Chí Bác thêm một câu: “Thật đấy.”

“Vậy ngươi nói xem, oan thế nào?”

“Ta và Vương Kim Bảo đã quen nhau từ lâu, hắn quen biết nhiều người, công việc xây dựng nhà máy của Lữ Gia Vĩ là do hắn giới thiệu cho ta, nhưng khi nhà máy xây xong, Lữ Gia Vĩ không chịu thanh toán tiền, không đủ tiền trả công nhân, ngươi nói ta có thể không lo lắng sao.”

“Vậy ngươi nên đi giết Lữ Gia Vĩ, sao lại giết Vương Kim Bảo?” Lý Huy thắc mắc hỏi.

“Ta nói rồi, ta không định giết ai, ta chỉ đến để đòi nợ, Vương Kim Bảo cũng không phải là người tốt, hắn giúp ta giới thiệu công việc không phải vì lòng tốt, hắn đã nhận tiền của ta, và nhận một khoản lớn, mới chịu chuyển nhượng công việc này cho ta. Hắn nhận tiền, ta làm việc, nhưng không chịu trả

tiền, ta không tìm hắn thì tìm ai?" Mặc dù đã nhiều năm trôi qua, nhưng nhắc đến chuyện này, Lương Chí Bác vẫn bực tức.

Chương 385: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Lữ Gia Vĩ, ta đã đòi nợ một thời gian dài, ban đầu hắn còn nói đợi, sau đó nhà máy của hắn ngừng sản xuất, hắn nợ ngập đầu, không thể trả tiền cho ta, nên ta tìm đến Vương Kim Bảo, yêu cầu hắn giúp ta đòi tiền từ Lữ Gia Vĩ, hoặc trả lại tiền giới thiệu cho ta."

Hàn Bân uống một ngụm trà: "Ngươi nói tiếp đi."

"Ta đã tìm Vương Kim Bảo nhiều lần, hắn không chịu trả tiền, còn đe dọa ta rằng có người trên, nếu ta dám đòi tiền nữa, sẽ tìm người trên xử lý ta, nên ta tìm đến Tào Nhị Hổ, nhờ hắn giúp ta đòi tiền, tiền đòi được chia cho hắn một phần."

Nói đến đây, Lương Chí Bác không khỏi thở dài: "Một đêm, chúng ta bám theo Vương Kim Bảo, định ép hắn trả tiền, theo dõi một hồi, phát hiện hắn đến nhà Lữ Gia Vĩ, mở cửa là vợ của Lữ Gia Vĩ, hai người gặp nhau liền ôm nhau, ta lúc đó đã bị sốc."

"Sau đó thì sao, xảy ra chuyện gì?" Lý Huy tỏ ra tò mò.

"Sau đó, Tào Nhị Hổ nhảy vào sân, nghe thấy hai người bên trong đang làm chuyện, ta nghe cũng vui, nghĩ thầm, ngươi không trả tiền, lần này bị ta bắt được điểm yếu rồi, chúng ta xông vào, Vương Kim Bảo và Trương Thục Phụng đều không mặc quần áo, bị dọa sợ hãi."

Hàn Bân gõ bàn, nghiêm túc hỏi: "Tại sao giết người?"

"Ta đòi tiền Vương Kim Bảo, không ngờ hắn đồng ý ngay, sau đó ta mới hiểu, người không mặc quần áo, tâm lý yếu, đây

là một dạng áp lực tâm lý."

"Nếu Vương Kim Bảo đồng ý trả tiền, tại sao ngươi vẫn giết hắn?"

"Không phải ta muốn giết, là Tào Nhị Hổ muốn giết hắn." Lương Chí Bác biện hộ, tiếp tục nói: "Vương Kim Bảo nói trả tiền, ban đầu ta còn không tin, vì đó là nhà của Lữ Gia Vĩ, không phải nhà của Vương Kim Bảo, kết quả ngươi đoán xem?"

"Ngươi nói nhanh lên, đừng vòng vo nữa."

"Vương Kim Bảo từ sân vườn đào ra một cái hộp, bên trong đầy tiền đỏ, ít nhất cũng vài chục vạn, chúng ta lúc đó đã sốc, nhiều tiền như vậy, Vương Kim Bảo không cất ở nhà mình, mà cất ở nhà Lữ Gia Vĩ." Lương Chí Bác cảm thán.

"Điều này, ta biết tại sao, Vương Kim Bảo đang làm thủ tục ly hôn với vợ, con trai của Trương Thục Phụng mới là con ruột của Vương Kim Bảo, tiền này, dù bị Trương Thục Phụng nuốt mất, hắn cũng không lỗ." Lý Huy cười nói.

"Chậc chậc, ta nói mà, ban đầu giết là Vương Kim Bảo, sau cảnh sát các ngươi lại nhận nhầm thành Lữ Gia Vĩ, ta còn tưởng các ngươi làm qua loa, không điều tra kỹ, hóa ra có lý do này."

"Bùm bùm." Hàn Bân lại gõ bàn: "Nói chuyện chính."

"Tào Nhị Hổ là một kẻ vô lại, chưa từng thấy nhiều tiền như vậy, lập tức tham lam, muốn lấy hết tiền, dù sao cũng nửa đêm, không có nhân chứng, lấy một vạn cũng lấy, lấy một trăm vạn cũng lấy, ai nói rõ." Lương Chí Bác lộ ra vẻ chua xót:

"Ngươi nghĩ mà xem, Tào Nhị Hổ muốn tiền, Vương Kim Bảo sao có thể cho, lúc đó chúng cãi nhau, Vương Kim Bảo nói thà bị lộ chuyện với Trương Thục Phụng, cũng không chịu

đưa hết tiền cho Tào Nhị Hổ, Tào Nhị Hổ không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, cầm dao đâm hắn, đâm mấy nhát liền, chết ngay lập tức."

"Trương Thục Phụng thì sao?"

"Trương Thục Phụng sợ hãi, muốn hét lên, ta bịt miệng cô ta, không biết làm sao, Tào Nhị Hổ lại tiến đến, cắt cổ Trương Thục Phụng." Lương Chí Bác nhớ lại.

"Lửa là ai đốt?" Hàn Bân hỏi.

"Tào Nhị Hổ đốt lửa, lúc đó ta sợ chết khiếp, chỉ đứng nhìn, hắn muốn làm gì, ta cũng không dám ngăn cản, ta sợ hắn giết luôn ta." Lương Chí Bác nói.

"Ngươi tự bào chữa mình thật sạch sẽ, mọi chuyện giết người phóng hỏa đều do Tào Nhị Hổ làm, ngươi chẳng có chút lỗi nào." Hàn Bân hừ một tiếng.

"Cảnh sát đồng chí, ta nói thật, ta có vợ, có con gái, không thể mạo hiểm làm chuyện giết người phóng hỏa." Lương Chí Bác mặt đầy thành thật nói.

"Đừng nói quá chắc chắn, Tào Nhị Hổ không phải ngươi giết sao?"

"Đó là việc bất đắc dĩ, chúng ta mang tiền chạy đến nhà Tào Nhị Hổ, ban đầu không dám đi đâu, chỉ trốn trong nhà hắn, vài ngày sau, Tào Nhị Hổ ra ngoài dò la tin tức, nói cảnh sát truy nã ta, từ đó hắn nhìn ta với ánh mắt khác lạ."

"Vậy nên, ngươi ra tay trước, giết hắn?" Hàn Bân hỏi ngược lại.

"Không phải, một đêm nọ, hắn cầm dao muốn đâm ta, ta phát hiện trước, chạy ra ngoài, lấy một con dao trái cây, không may đâm chết hắn." Lương Chí Bác nói xong, lại bổ sung:

"Cảnh sát đồng chí, xin các ngươi tin ta, ta nói thật."

“Sau khi giết Tào Nhị Hổ, ngươi đã làm gì?” Hàn Bân truy hỏi.

Lương Chí Bác do dự một lúc, nói: “Ta đốt hết quần áo và đồ đạc dính máu, rồi đào một cái hố trong sân, chôn hắn.”

“Ngươi có kinh nghiệm đấy.” Lý Huy chế nhạo.

“Không không không, ta bị ép buộc, ta tự vệ chính đáng!” Lương Chí Bác lớn tiếng nói.

Hàn Bân lắc đầu: “Thôi đi, ngươi đừng hét nữa, nói chuyện này với chúng ta cũng vô ích, hãy nói với quan tòa.”

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Trịnh Khải Hoàn, Triệu Minh, Điền Lệ cũng từ phòng quan sát đi ra.

Trịnh Khải Hoàn vỗ vai Hàn Bân: “Làm tốt lắm!”

Hàn Bân không nói gì, trở về văn phòng, mới mở miệng: “Trịnh đội, lời khai của vụ này ngài cũng nghe rồi, ngài thấy sao?”

“Một vụ án mười năm trước, tìm được chứng cứ, manh mối, nhân chứng đều rất khó, vụ án có thể điều tra đến bước này đã rất không dễ dàng.” Trịnh Khải Hoàn nói.

Chương 386: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta cảm thấy, Lương Chí Bác có ý né tránh trách nhiệm chính, không chỉ đổ trách nhiệm chính của vụ án 715 lên Tào Nhị Hổ, còn nói cái chết của Tào Nhị Hổ là tự vệ chính đáng.” Triệu Minh nhún vai.

“Nếu không phải để trốn tránh trách nhiệm chính của vụ án 715, Lương Chí Bác cũng không thừa nhận giết Tào Nhị Hổ, nếu không có lời khai của hắn, với chứng cứ tìm được tại nhà Tào Nhị Hổ, cũng không thể chứng minh hắn giết Tào Nhị Hổ.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Lương Chí Bác tại sao lại thừa nhận giết Tào Nhị Hổ, hắn hoàn toàn có thể nói chứng minh nhân dân của Tào Nhị Hổ là mượn hoặc trộm, mười năm trôi qua, chỉ cần hắn không tự khai, cũng không có đủ chứng cứ kết tội hắn.” Triệu Minh nói.

Tại nhà Tào Nhị Hổ, không tìm được chứng cứ đủ để kết tội.

“Nếu Lương Chí Bác không thừa nhận mình biết Tào Nhị Hổ, làm sao đổ trách nhiệm chính của vụ án 715 cho đối phương, phải biết rằng tính chất vụ án 715 ác liệt hơn nhiều, kẻ chính phạm chắc chắn bị tử hình, chỉ khi đổ trách nhiệm chính cho Tào Nhị Hổ, hắn mới có thể sống sót.” Theo Trịnh Khải Hoàn, vụ án 715 mới là mấu chốt.

“Ta cảm thấy hai vụ án không có liên quan trực tiếp, Lương Chí Bác chỉ thừa nhận mình là kẻ tòng phạm trong vụ án 715,

không thừa nhận giết Tào Nhị Hổ, chẳng phải tội nhẹ hơn sao?" Tôn Hiểu Bằng đặt câu hỏi.

"Nói thế này, trong vấn đề xác định chính phạm và tòng phạm của vụ án 715, ngoài chứng cứ, thái độ nhận tội cũng rất quan trọng. Ngươi không có thái độ nhận tội tốt, cảnh sát và quan tòa sẽ không tin lời khai của ngươi; cái chết của Tào Nhị Hổ tuy không có đủ chứng cứ, nhưng người tinh mắt đều có thể thấy, Lương Chí Bác có khả năng phạm tội rất lớn; chỉ khi hắn thừa nhận giết Tào Nhị Hổ, mọi người mới tin tưởng thái độ nhận tội của hắn, cảnh sát và quan tòa mới tin lời khai của hắn về vụ án 715." Trịnh Khải Hoàn nói.

Nói cách khác, Lương Chí Bác không tự thừa nhận giết Tào Nhị Hổ, không có thái độ nhận tội tốt, cảnh sát và tòa án đều không tin lời khai của hắn về vụ án 715, hắn sẽ bị xác định là chính phạm vụ án 715, chắc chắn bị tử hình.

Cơ hội sống sót duy nhất của Lương Chí Bác là vụ án 715 xác định hắn là tòng phạm, còn vụ giết Tào Nhị Hổ xác định là tự vệ chính đáng, chỉ khi cả hai điều này đều thành lập, hắn mới có cơ hội không bị tử hình.

Chỉ cần một trong hai điều không thành lập, hắn đều bị tử hình.

Lương Chí Bác đang đánh cược, cược một cơ hội sống.

"Vậy vụ án 715, Lương Chí Bác là chính phạm hay tòng phạm?" Điền Lệ không kìm được hỏi.

"Đã mười năm trôi qua, rất khó xác định từ chứng cứ hiện có, và ta đã hỏi Lương Chí Bác vũ khí giết người ở đâu, Lương Chí Bác nói Tào Nhị Hổ đã xử lý, hắn cũng không biết ở đâu, hắn đổ hết cho Tào Nhị Hổ." Hàn Bân bất đắc dĩ nói.

Dù không có đủ chứng cứ, nhưng thái độ của cảnh sát, ở một mức độ nào đó cũng sẽ ảnh hưởng đến quan tòa.

“Vậy con dao giết Tào Nhị Hổ thì sao? Hắn chắc chắn biết chứ.” Triệu Minh hỏi.

“Hắn nói mình ném vào bãi rác ở đầu làng, đã mười năm trôi qua, ngươi đi đâu tìm?” Hàn Bân hỏi ngược lại.

“Vậy Tào Nhị Hổ có phải do hắn giết không?” Triệu Minh hỏi.

“Chắc chắn là hắn giết, hắn không đến hiện trường, nhưng chi tiết và quá trình giết người hoàn toàn khớp với hiện trường, nếu không phải hắn giết, sao hắn biết những điều này?” Lý Huy nói.

“Ta cảm thấy Lương Chí Bác có thể sống sót đến cuối cùng, không phải là ngẫu nhiên, có phải là hắn chủ động giết Tào Nhị Hổ, chứ không phải như hắn nói là tự vệ chính đáng.” Tôn Hiểu Bằng nói nhỏ.

“Lúc đó chỉ có hai người bọn hắn tại hiện trường, và sự việc đã mười năm trôi qua, Tào Nhị Hổ giờ chỉ còn lại một đống xương trắng, thậm chí không thể làm khám nghiệm tử thi cơ bản, hoàn toàn không tìm đủ chứng cứ chứng minh, hắn có phải là cố ý giết người hay không, còn phải xem quan tòa phán quyết thế nào.” Hàn Bân nói.

“Thôi đi, các ngươi đừng tốn công suy nghĩ nữa, vụ này đến đây là kết thúc rồi.” Trịnh Khải Hoàn chốt lại.

“Lương Chí Bác có bị tử hình không?” Điền Lệ nhíu mày hỏi.

“Chắc chắn sẽ bị.” Trịnh Khải Hoàn quả quyết nói.

“Ta đồng ý với Trịnh đội, Lương Chí Bác những năm qua chắc chắn đã nghiên cứu pháp luật, hắn biết chính phạm vụ án 715 chắc chắn bị tử hình, nên tìm mọi cách để cảnh sát tin rằng mình chỉ là tòng phạm, thậm chí không tiếc tự thừa nhận tự vệ chính đáng giết Tào Nhị Hổ, nhưng hắn bỏ qua một điều,

với tình trạng của hắn, muốn được xác định là tự vệ chính đáng, hầu như không thể.” Hàn Bân cười nói:

“Dù vụ án 715 xác định hắn là tòng phạm, còn tự vệ chính đáng không thành lập, hắn cũng bị tử hình.”

“Hôm qua, ta vừa xem trên tin tức có một trường hợp tự vệ chính đáng thành công, liệu Lương Chí Bác có bị may mắn xác định là tự vệ chính đáng không.” Điền Lệ lo lắng nói.

Cô cảm thấy loại người như Lương Chí Bác sống sót là sự không tôn trọng lớn nhất đối với người đã chết.

Trịnh Khải Hoàn lắc đầu cười khổ: “Đó là lý do nó lên tin tức.”

…

Cùng một sự việc, mỗi người có mục đích khác nhau.

Chương 387: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mục đích của Lương Chí Bác là sống sót, tránh bị tử hình.

Cảnh sát thì muốn bắt được tội phạm, không chỉ là hung thủ vụ án 715, mà còn cả hung thủ giết Tào Nhị Hổ.

Sự thông minh của Lương Chí Bác nằm ở chỗ, hắn biết cảnh sát muốn gì.

Nếu hắn không tự thừa nhận giết Tào Nhị Hổ, vụ này sẽ không kết thúc, cảnh sát cũng sẽ không tin lời khai của hắn về vụ án 715.

Đối với hắn, đây là một giao dịch, mỗi bên đều có được thứ mình cần.

Sự thất bại của hắn nằm ở chỗ, hắn hiểu biết về luật pháp, nhưng không hiểu về quan tòa.

…

Hàn Bân cảm thấy hôm nay rất mệt mỏi, về đến nhà, tắm rửa xong, nằm nghỉ trên giường.

Hắn cũng hy vọng mỗi lần điều tra vụ án, đều có thể tìm đủ chứng cứ, kết tội nghi phạm, trả lời cho nạn nhân.

Nhưng, điều đó không thể.

Trên đời không chỉ có trắng và đen.

Cũng không thể điều tra rõ ràng mọi vụ án.

Giống như vụ án 715 và vụ giết Tào Nhị Hổ, Hàn Bân tin rằng, Lương Chí Bác chắc chắn có giấu giếm, nhưng vụ án đã

qua mười năm, chứng cứ và manh mối đều bị thời gian hủy hoại, hắn chỉ có thể cố gắng hết sức.

Bắt Lương Chí Bác về quy án, để hắn chịu sự xét xử của tòa án, cũng xem như đã trả lời cho người đã chết.

Hàn Bân cũng có thể yên tâm.

“Chúc mừng cảnh sát 577533, trong cuộc rà soát vụ án cũ đã phá được một vụ án giết người lớn!”

“Thưởng công điểm 25.”

“Phân tích vi biểu cảm: kỹ năng +4.”

“Giám định dấu chân: kỹ năng +3.”

“Tặng thêm gói quà lớn.”

“Gói quà lớn gì?” Hàn Bân cười cười, đối với gói quà lớn hắn vẫn rất mong chờ, đây cũng là sự công nhận của hệ thống đối với hắn.

Kỹ năng: Học nhanh một ngôn ngữ ngoại quốc

Loại: Anh Pháp Đức Nhật

Cấp độ: Cao cấp

Cầm Đảo，Đường Khải Minh。

Cầm Đảo, Đường Khải Minh.

Một bà lão dắt theo một cậu bé nhỏ đi về phía ngã tư.

Cậu bé trông chỉ khoảng năm, sáu tuổi, kéo tay bà lão và nói: “Bà ơi, ta muốn đi cửa hàng đồ chơi, ta muốn mua một món đồ chơi của Trư Trư Hiệp.”

“Ngươi vừa mới mua một con Ultraman mấy ngày trước, mua thêm Trư Trư Hiệp làm gì nữa.”

“Không, không, ta muốn Trư Trư Hiệp.” Cậu bé hét lên.

“Không mua, bà không có tiền.” Bà lão nói, kéo cậu bé qua đường.

“Ngươi có tiền mà, ngươi mua cho ta đi, ta muốn Trư Trư Hiệp.” Cậu bé bỗng ngồi bệt xuống đất.

“Naonao, đứng dậy ngay, đất lạnh, để bố mẹ ngươi về sẽ mua cho ngươi.” Bà lão dỗ dành.

“Ngươi lúc nào cũng nói thế, chỉ biết lừa ta, ta không chịu, ta muốn ngay bây giờ.” Cậu bé hét lên.

“Nghe lời nào, nhanh đứng dậy, ngươi mà bị cảm, bệnh phải tiêm đấy.” Bà lão kéo cậu bé đứng dậy.

Cậu bé đẩy bà ra, vừa chạy vừa hét: “Bà xấu, ta không thích ngươi nữa.”

Cậu bé chạy rất nhanh, bà lão già yếu không thể theo kịp.

“Naonao, đừng chạy nữa, kẻo ngã.” Bà lão hét lên.

Bà lão càng hét, cậu bé càng chạy nhanh hơn, nhặt một hòn đá dưới đất và ném về phía bà lão.

“Ngươi không mua đồ chơi cho ta, ta sẽ không về nhà với ngươi.”

Cậu bé chạy rất nhanh, chẳng mấy chốc đã bỏ xa bà lão, tự mình cũng mệt, dừng lại bên cạnh một chiếc xe Volkswagen màu đen.

Sau đó, cậu bé nhặt hòn đá khác và ném đi, nhưng không ném trúng, mà trúng vào chiếc xe Volkswagen bên cạnh.

Chốc lát sau, một người đàn ông khoảng hai mươi tuổi bước ra từ ghế lái, đứng bên cạnh xe, quát lên: “Cậu bé, đang làm gì đấy, có phải ngươi ném trúng xe ta không?”

Cậu bé làm mặt xấu: “Đáng đời.”

“Này, ngươi nhóc, dám ném nữa ta sẽ đánh ngươi.” Người đàn ông đe dọa.

Cậu bé không sợ hắn.

Người đàn ông càng hét, cậu bé càng tức giận, lại nhặt một viên đá, ném vào thân xe, ném nhiều lần làm xước sơn xe.

“Tiểu tử thối, ngươi muốn chết à.” Người đàn ông bước nhanh tới, giật lấy viên đá trong tay cậu bé và ném đi.

“Hu hu…” Cậu bé bật khóc.

“Ngươi làm gì, sao dám đánh cháu ta.” Bà lão chạy tới, bảo vệ cậu bé, chỉ vào người đàn ông trẻ và chửi.

“Bà già, ngươi đến đúng lúc, nhìn xem cháu ngươi làm gì xe ta.” Người đàn ông nói.

“Ngươi nói gì, sao dám bảo là cháu ta làm, có bằng chứng không?” Bà lão phản bác.

“Hắn vừa ném đá, ta thấy rõ ràng.” Người đàn ông trẻ nói.

“Ngươi thấy, sao ta không thấy, ngươi có nhân chứng không? Có video không?” Bà lão hừ một tiếng.

“Ừ, ngươi nói đúng, không có video, không ai làm chứng.” Người đàn ông trẻ cười lạnh:

“Vậy ngươi tin không ta đánh cho cháu ngươi chết luôn.”

“Ngươi dám!” Bà lão kéo cậu bé sang một bên, đầy cảnh giác.

“Bớt nói nhảm, mau đền tiền.” Người đàn ông trẻ nói.

Bà lão bĩu môi: “Ta không có tiền.”

“Ngươi không có tiền, gọi bố mẹ hắn đến đền.” Người đàn ông trẻ nói.

“Trẻ con không hiểu chuyện, ngươi cần gì chấp nhặt.” Bà lão châm biếm.

“Trẻ con không hiểu chuyện, ngươi lớn mà cũng không hiểu sao, ngươi không phải đền tiền.” Người đàn ông trẻ hét lên.

“Ta không có tiền đền ngươi.”

“Ngươi còn lý sự nữa à.” Người đàn ông trẻ cũng tức giận, chỉ vào mũi bà lão.

“Ngươi đừng dọa ta, ta bị bệnh tim, ngã ra đấy thì ai đền ai chưa chắc.” Bà lão trợn mắt hét.

“Ngươi đúng là kẻ vô lại.” Người đàn ông trẻ cười giận dữ.

“Phì, ngươi mới vô lại, cả nhà ngươi đều vô lại.” Bà lão không chịu thua, thấy có nhiều người xung quanh nhìn, càng thêm tự tin.

Chương 388: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Cạch…” Lúc này, cửa phụ mở ra, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi bước ra, mặc áo khoác đen, đeo kính gọng vàng.

“Tiểu Cương, có gì từ từ nói.” Người đàn ông nói.

“Liêu ca, bà lão này không chịu lý lẽ.”

“Ta nghe hết rồi, để ta xử lý.” Liêu ca nói điềm tĩnh.

Bà lão gân cổ: “Ồ, lại thêm một ông nữa, hai người định bắt nạt chúng ta à.”

“Bà ơi, ngài đừng nói vậy, ta không có ý đó.” Liêu ca cười nói.

“Vậy ngươi muốn gì, ta không có tiền.” Bà lão nói.

Liêu ca không nói, ngồi xổm xuống hỏi cậu bé: “Em trai, ngươi tên gì?”

“Ta không nói cho ngươi.” Cậu bé nức nở hét.

“Chú biến ngươi một trò ảo thuật nhé.” Liêu ca vừa nói vừa xòe tay ra, chẳng có gì trong tay, rồi tay chụm lại, khi mở ra, trong tay phải có thêm một viên kẹo mút.

Cậu bé tròn mắt ngạc nhiên.

Liêu ca bóc viên kẹo: “Em trai, cái này cho ngươi.”

Cậu bé nuốt nước miếng, nhận kẹo và ăn.

“Ngon không?” Liêu ca xoa đầu cậu bé, cười hiền.

“Ngọt, ngon.” Cậu bé vui vẻ nói.

Thấy Liêu ca như vậy, bà lão cũng bối rối, hỏi: “Ngươi định làm gì?”

“Giải quyết ân oán, không nên kết thù, chuyện nhỏ thôi, ta chỉ sợ làm cháu bé sợ.” Liêu ca nói.

“Vậy xe này, chúng ta không phải đền chứ?” Bà lão hỏi.

“Không cần.” Liêu ca không để ý nói.

“Naonao, chúng ta đi.” Bà lão kéo cháu định rời đi.

“Đợi đã.” Liêu ca gọi.

“Sao, ngươi nói không cần đền mà, nói không giữ lời à.” Bà lão nhíu mày, sợ đối phương đổi ý.

“Người của ta không hiểu chuyện, làm cháu sợ, ta xin lỗi thay.” Liêu ca nói, lấy ra một trăm đồng từ túi:

“Em trai, chuyện xe không cần lo, một trăm đồng này chú cho ngươi, muốn mua gì cũng được, coi như chúng ta xin lỗi ngươi.”

“Thật không?”

“Thật chứ.”

“Vậy ta mua đồ chơi được không?” Cậu bé hào hứng hỏi.

Liêu ca đặt tờ một trăm đồng vào tay cậu bé: “Ngươi muốn mua gì cũng được.”

“Tuyệt quá, ta có tiền rồi, mua đồ chơi được rồi.” Cậu bé vui mừng hét lên.

Bà lão sợ Liêu ca đổi ý, vội kéo cậu bé đi.

Cậu bé nhảy nhót vui vẻ: “Bà ơi, ta có tiền rồi, mua Trư Trư Hiệp được rồi.”

“Naonao, đưa tiền cho bà giữ.”

“Không, không, ta tự cầm, ta muốn mua đồ chơi.” Cậu bé hét lên.

…

Nhìn hai bà cháu đi xa, Tiểu Cương khó hiểu: “Liêu ca, ta không muốn gây rắc rối, bà lão này không chịu lý lẽ, rõ ràng cháu bà ta làm hỏng xe…”

Liêu ca giơ tay ngăn: “Ta biết, không phải lỗi của ngươi, chi phí sửa xe để ta lo.”

Tiểu Cương thắc mắc: “Ngài sao tốt với trẻ con thế?”

Liêu ca cười: “Làm việc tốt khiến người vui vẻ, phải không?”

Phân Cục Ngọc Hoa。

Phân Cục Ngọc Hoa

Vụ án 715 và vụ giết Tào Nhị Hổ liên tiếp được phá, có thể nói là đã làm chấn động toàn bộ Phân Cục Ngọc Hoa, thậm chí cả một số lãnh đạo của Sở cảnh sát thành phố cũng rất quan tâm đến vụ án này.

Vụ 715 đã đang được chuẩn bị thủ tục kết án, nhưng vụ Tào Nhị Hổ còn phải chờ thêm vì kết quả giám định phục hồi khuôn mặt chưa có, chưa thể xác định được người chết có phải là Tào Nhị Hổ hay không.

Vụ 715 vì đã lâu, giờ phải điều tra lại, nên thủ tục kết án còn phức tạp hơn so với những vụ án thông thường.

Ngoài những thủ tục cần thiết phải do Hàn Bân đích thân làm, còn lại các thủ tục và con dấu khác, Hàn Bân đều giao cho cấp dưới làm.

Hàn Bân tự nhận không phải người siêng năng, có thể dùng lời thì cố gắng không dùng tay.

“Đông đông.” Cửa văn phòng gõ hai cái, Trịnh Khải Hoàn bước vào văn phòng, cười nói: “Các đồng chí, dừng công việc của các ngươi lại, ta có hai việc muốn thông báo.”

“Trịnh đội, có chuyện gì mà lại gọi cả đồng chí nữa vậy?” Lý Huy cười nói.

“Trịnh đội đã dùng từ ‘đồng chí’, chứng tỏ việc rất quan trọng rồi.” Điền Lệ cười nói.

“Biết quan trọng mà còn cười đùa, ngồi ngay ngắn vào.” Trịnh Khải Hoàn nghiêm mặt, giả vờ giận.

Triệu Minh kéo một cái ghế, đặt sau lưng Trịnh Khải Hoàn, tỏ vẻ nịnh nọt nói: “Trịnh đội, có chuyện tốt gì, ngài đừng quên ta nhé.”

Trịnh Khải Hoàn không kéo dài thêm, đi thẳng vào vấn đề: “Vụ 715 đã được phá, lãnh đạo Sở cảnh sát thành phố cũng rất vui mừng, đây cũng là vụ án lớn đầu tiên được phá kể từ khi bắt đầu công tác rà soát lại các vụ án cũ, giúp đội các ngươi lập công lớn, Sở quyết định làm một đoạn phim tuyên truyền, đối tượng phỏng vấn chính là đội hai các ngươi, đến lúc đó các ngươi hợp tác nhé.”

“Ôi trời, chúng ta sắp lên tivi rồi!” Lý Huy phấn khích nói.

“Trên kênh Thiên Võng hay là kênh Đệ Nhất Tuyến?” Triệu Minh vui vẻ hỏi.

“Thôi nào thôi nào, còn chưa đâu vào đâu, ngươi nghĩ lên kênh Trung ương dễ vậy sao.” Trịnh Khải Hoàn hừ một tiếng.

“Trịnh đội, với mức độ khó của vụ này, lên Thiên Võng hay Đệ Nhất Tuyến cũng không thừa.” Lý Huy nói.

“Ngươi nói với ta vô ích, ngươi đi nói với lãnh đạo kênh 12 của Trung ương đi.” Trịnh Khải Hoàn nhún vai.

“Trịnh đội, chuyện thứ hai là gì?” Hàn Bân hỏi.

“Tối nay Đinh phó đội trưởng mời, tổ chức tiệc mừng cho đội hai chúng ta.” Trịnh Khải Hoàn cười nói.

“Trời ơi, phó đội trưởng mời khách, đúng là chuyện lớn.” Lý Huy cười tươi.

“Đẹp trai, tài giỏi như ta, Đinh đội trưởng vừa nhìn thấy đã vui, có khi lại điều ta lên đội điều tra thành phố cũng nên.” Triệu Minh tự khen.

Chương 389: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chết thật, sáng nay ta dậy muộn, không kịp gội đầu.” Điền Lệ phàn nàn.

“Đây là lần đầu ta được ăn cùng lãnh đạo lớn như vậy.” Tôn Hiểu Bằng xoa tay, tỏ vẻ lo lắng.

“Được rồi, được rồi, bớt nói nhảm, để Đinh đội trưởng thấy các ngươi như vậy, có khi lại sợ mà chạy mất.” Hàn Bân đùa.

“Được rồi, lời ta đã truyền, tối nay dù có việc gì cũng phải đi, có vấn đề gì không?” Trịnh Khải Hoàn nhìn qua mọi người.

“Không vấn đề.” Mọi người đồng thanh nói.

“Mau hoàn tất thủ tục kết án vụ 715, và kết quả giám định phục hồi khuôn mặt vụ Tào Nhị Hổ cũng sắp có, khi xác định được người chết là Tào Nhị Hổ, cũng phải nhanh chóng hoàn tất thủ tục kết án, thời gian này tạm thời không giao thêm nhiệm vụ cho các ngươi.” Trịnh Khải Hoàn nói.

“Rõ.”

…

7 giờ tối.

Quán lẩu Cửu Môn.

Trời lạnh, ít người ăn nướng, lẩu trở thành lựa chọn hàng đầu.

Đặc biệt là với cảnh sát, vì thường xuyên phải ra hiện trường, ngoài trời lạnh cả ngày là chuyện thường, ăn lẩu cho

ấm người, không gì sánh bằng.

Ngoài Trịnh Khải Hoàn và Hàn Bân, các thành viên khác lần đầu gặp Đinh Tích Phong, có phần hưng phấn, cũng có phần dè dặt.

Trịnh Khải Hoàn mang theo hai chai rượu ngon, sau vài ly rượu, các thành viên mới thoải mái hơn.

Đinh Tích Phong cũng từ điều tra hình sự cơ sở đi lên, không có gì làm cao, kể một số chuyện thú vị và kinh nghiệm trong công việc điều tra hình sự.

Những chuyện này với Đinh Tích Phong rất bình thường, nhưng mọi người tiếp xúc ở các mức độ khác nhau, với các điều tra viên cơ sở như Hàn Bân thì rất hữu ích.

Đinh Tích Phong cũng giúp đội hai xin công với lãnh đạo Sở, một công lao tập thể hạng hai chắc chắn không thể thiếu, Đinh Tích Phong rất quý trọng Hàn Bân, còn xin cho hắn một công lao cá nhân hạng hai, liệu lãnh đạo Sở có duyệt hay không thì không biết.

Dù vậy, Hàn Bân cũng rất cảm kích, rót đầy ly rượu, đứng dậy mời Đinh Tích Phong một ly.

Đây là lợi ích khi có lãnh đạo hỗ trợ, Đinh Tích Phong chỉ cần một danh nghĩa hướng dẫn điều tra, quá trình điều tra và tình hình hắn đều nắm rõ, nên xin công cho đội viên cũng rất tận tâm.

Một vụ án, cùng công lao, nhưng kết quả lại khác rất nhiều.

…

Hai ngày tiếp theo, đội hai không nhận vụ mới, chủ yếu vẫn là xử lý thủ tục kết án vụ 715.

Hàn Bân hiếm khi có thời gian rảnh.

Hai ngày này hắn thường xuyên chạy qua văn phòng của Trịnh Khải Hoàn.

Trịnh Khải Hoàn sắp đi, Hàn Bân thực sự có chút không nỡ.

Qua trò chuyện với Trịnh Khải Hoàn, Hàn Bân biết được, Tằng Bình sắp quay về.

Khi Tằng Bình quay về, Trịnh Khải Hoàn sẽ thôi giữ chức Đội trưởng Đội điều tra hình sự ba Phân Cục Ngọc Hoa, và Tằng Bình sẽ nhận chức đội trưởng.

Khi Tằng Bình nhận chức, Hàn Bân sẽ chính thức được thăng chức tổ trưởng.

Thủ tục kết án vụ 715 đã gần hoàn tất, kết quả giám định phục hồi khuôn mặt vụ Tào Nhị Hổ vẫn chưa có.

Tranh thủ lúc này, Hàn Bân dự định nghỉ ngơi một ngày.

Trước khi đến Phân Cục Ngọc Hoa, Hàn Bân làm việc ở Đồn Công an đường Bảo Hoa.

Vì công việc bận rộn, hắn chưa có thời gian quay lại thăm, thoáng cái đã hơn nửa năm.

Tranh thủ nghỉ ngơi, Hàn Bân mua chút đồ ăn vặt, lái xe của Hàn Vệ Đông, đến Đồn Công an đường Bảo Hoa.

Hàn Bân làm việc ở đây lâu, nhìn cổng và sân quen thuộc, Hàn Bân cảm thấy rất thân thuộc.

Xuống xe, Hàn Bân xách đồ ăn vặt vào sảnh đồn công an.

Bên trong rất nhộn nhịp, ít nhất có hai mươi người.

“Ồ, hôm nay là ngày gì mà đông người vậy.” Hàn Bân ngạc nhiên nói.

“Ôi trời, đây chẳng phải là Bân Ca sao.” Một thanh niên tầm hai mươi tuổi, mắt nhỏ kêu lên.

“Gió nào thổi Bân Tử về đây vậy.” Một nữ cảnh sát tầm ba mươi tuổi cười nói.

“Bân Tử, ngươi mua đồ ngon gì đấy, có phải mua cho ta không?”

“Ngươi làm ở Đội cảnh sát hình sự Phân Cục Ngọc Hoa thế nào?”

Các cảnh sát khác nhau nhau hỏi.

Hàn Bân cười đáp từng người.

Lúc này, một người đàn ông tầm ba mươi tuổi đi tới, quát lên: “Này này, các ngươi làm gì đấy, không làm việc à, nhiều người dân đang nhìn kia kìa, làm việc đi.”

Người đàn ông này là Quách Thiên Húc, Trưởng đồn Công an Bảo Hoa.

“Thầy, ta đến thăm ngài đây.” Hàn Bân cười nói.

“Tiểu tử thối, còn dám nói, đi là đi cả nửa năm.” Quách Thiên Húc hừ một tiếng.

“Thầy, ta mua cho ngài món hạt dẻ ngài thích nhất, còn lấy từ bố ta nửa cân Hồng Trà ngon.” Hàn Bân cười nói.

“Hừ, coi như ngươi có tâm.” Quách Thiên Húc cũng không khách khí, bốc một nắm hạt dẻ, lấy hộp trà, còn lại đồ ăn vặt để các cảnh sát khác lấy hết.

“Mọi người đừng mải chia đồ, làm việc trước đã, giải quyết xong vụ án rồi nói.” Quách Thiên Húc dặn.

“Thầy, vụ gì mà đông người vậy?” Hàn Bân hỏi.

“Ngươi khó khăn lắm mới đến, ta cũng muốn trò chuyện với ngươi, nhưng hôm nay thực sự bận quá.” Quách Thiên Húc dẫn Hàn Bân vào văn phòng, giải thích đơn giản:

“Đơn giản là do một vụ cào xước xe, gây ra xô xát, có người bị thương.”

“Chỉ là cào xước xe thôi mà, đền là được, cần gì phải xô xát.” Hàn Bân nói.

“Không phải một chiếc xe, mà là tám chiếc.” Quách Thiên Húc giơ tám ngón tay.

“Sao lại cào xe, có mâu thuẫn gì không?” Hàn Bân hỏi.

“Chẳng có mâu thuẫn gì, người cào xe là một cậu bé, cào xước tám chiếc xe trong khu dân cư, những người bị thiệt hại tìm bố mẹ cậu bé đòi bồi thường, bố mẹ cậu bé cũng không chịu, nhất quyết không bỏ ra một xu, kết quả là hai bên xô xát.” Quách Thiên Húc nói.

Chương 390: Tiêu Đề 《Ẩn》

Khi làm ở đồn công an, Hàn Bân ghét nhất là loại người này, không chịu lý lẽ, chỉ biết chiếm lợi mà không chịu thiệt, nhiều việc nhỏ chỉ cần nhường nhau một chút là xong, đến tay họ lại thành chuyện lớn.

“Tình hình nghiêm trọng không?” Hàn Bân hỏi.

“Bố cậu bé bị thương, đang nằm viện điều trị, những người đòi bồi thường đã bị tạm giữ, người thân của họ đang ở ngoài đồn đòi người.” Quách Thiên Húc nói.

Những vụ việc liên quan đến đông người thế này là khó xử lý nhất.

“Sao bị thương?”

“Những người bị cào xe tìm bố mẹ cậu bé đòi bồi thường, có lẽ hai bên có lời qua tiếng lại, bố cậu bé và những người đòi bồi thường xô xát, trong lúc ẩu đả không biết ai đã đá hỏng tinh hoàn của bố cậu bé.” Quách Thiên Húc lắc đầu, nói thêm:

“Ta đã cử Tiểu Trương đến bệnh viện xem, nghe nói một bên tinh hoàn phải cắt bỏ, mất một phần khả năng lao động.”

Hàn Bân vừa buồn cười vừa bất lực: “Thật là nực cười.”

“Nhà này vốn đã không chịu lý lẽ, giờ lại bị thương, càng thêm khó chịu, ta giờ cũng đau đầu đây.” Quách Thiên Húc nói.

“Biết ai đã đánh bị thương bố cậu bé không?”

“Khi xảy ra xô xát trời đã tối, ánh sáng trong sân khu dân cư mờ, nạn nhân cũng không nhìn rõ ai đá mình.” Quách Thiên Húc đưa Hàn Bân điếu thuốc.

“Camera giám sát đâu?”

“Khu dân cư cũ nào có camera giám sát.”

“Có nhân chứng không?” Hàn Bân lấy bật lửa, châm thuốc cho Quách Thiên Húc trước.

Quách Thiên Húc hít một hơi thuốc: “Khi đó ánh sáng kém, tình hình hỗn loạn, nạn nhân không biết ai đá mình, người khác làm sao nhìn thấy, còn những kẻ tham gia đánh nhau thì ai cũng chối, chẳng ai nhận cả.”

“Có tổng cộng bao nhiêu người tham gia đánh nhau?”

“Tổng cộng mười ba người, bố mẹ cậu bé một bên, mười một người kia đều là chủ xe bị cào.” Quách Thiên Húc giải thích.

“Vùng bị đá có dấu vết giày không?”

“Không có dấu giày, có thể là bị đá bằng mu bàn chân, chỉ còn cách tạm giữ tất cả, giờ người thân của những chủ xe bị cào đang ở sảnh đồn đòi người, ngươi bảo ta có đau đầu không?”

“Thầy cứ bình tĩnh, làm ở đồn công an không phải đều thế sao.” Hàn Bân nói.

“Ngươi nói thì dễ, giờ ngươi làm cảnh sát hình sự, ngươi đưa ta cách giải quyết, làm sao bắt được kẻ đá bố cậu bé.”

“Không nhân chứng, không vật chứng, không video, chỉ có thể để những nghi phạm tự chỉ điểm lẫn nhau, may ra còn bắt được.” Hàn Bân phân tích.

“Ta thấy khó, chưa nói đến việc những chủ xe có nhìn thấy ai đá hay không, dù có nhìn thấy, cũng chưa chắc họ sẽ nói, dù sao cũng là hàng xóm, ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu gặp, nếu không bị dồn đến mức không còn cách nào khác, ai muốn làm chuyện mất lòng người khác.” Quách Thiên Húc lắc đầu.

“Thực ra, giải quyết việc này, ngài kinh nghiệm hơn ta, ngài chắc đã có cách rồi chứ.” Hàn Bân cười nói.

Quách Thiên Húc cười cười, từ thương tích của bố cậu bé mà nói, đã cấu thành án hình sự, có thể chuyển giao cho Đội cảnh sát hình sự xử lý.

Đã không tìm được nghi phạm, thì để Đội cảnh sát hình sự xử lý.

Chuyên môn ai nấy làm.

“Đông đông đông…” Lúc này, ngoài cửa có tiếng gõ.

“Mời vào.”

“Trưởng đồn, bà lão đó dẫn con dâu và cháu đến rồi, đang cãi nhau với người thân của những chủ xe ở sảnh, ngài mau ra xem.”

“Các ngươi làm gì đấy, chút việc nhỏ cũng không giải quyết được.” Quách Thiên Húc miệng than phiền, nhưng vẫn vội ra sảnh.

Bà lão này hắn đã gặp, cũng là người không chịu thua, nếu để xảy ra xô xát thật, vẫn là phiền phức cho hắn.

Hàn Bân cũng đi theo ra sảnh, thấy một bà lão tóc bạc ngồi bệt trên đất khóc lóc.

“Ôi trời ơi, con ơi, ngươi sao khổ thế này!”

Bên cạnh là một đôi mẹ con, người mẹ mặt mày u ám, trừng mắt nhìn những người thân của các chủ xe, cậu bé

khoảng năm, sáu tuổi, cầm một món đồ chơi Trư Trư Hiệp trong tay.

“Được rồi, đừng kêu nữa, có gì nói với ta.” Quách Thiên Húc nghiêm mặt nói.

“Các ngươi cảnh sát phải cho ta câu trả lời, con ta trọng thương nằm viện, giờ còn không ai lo.” Bà lão hét lên.

“Không ai lo, ngươi ba người không mau về viện chăm, còn ở đây làm gì?” Quách Thiên Húc hỏi ngược lại.

“Nhà ta không có tiền, chi phí chữa bệnh không trả nổi, giờ chưa phẫu thuật được, lần này ta đến đồn cảnh sát là để hung thủ trả tiền, chữa trị cho con ta.” Bà lão hét lên.

“Việc này chưa điều tra rõ, bảo ai trả tiền cho ngươi, đừng coi tiền quan trọng thế, mau chữa trị cho con ngươi, chậm trễ ngươi sẽ hối hận cả đời.” Quách Thiên Húc khuyên.

“Để bọn họ trả.” Bà lão chỉ vào những người thân của các chủ xe nói.

“Đồ già khọm, ngươi điên tiền à, khi ngươi cào xe nhà bọn ta ngươi nói gì, không phải là đòi tiền không có, đòi mạng một cái sao, giờ lại bắt bọn ta trả tiền.”

“Đúng thế, muốn bọn ta trả chi phí chữa bệnh, thì trả tiền sửa xe cho bọn ta trước.”

“Phì, càng già càng mặt dày.”

Một vài người thân của các chủ xe mắng.

Bà lão cũng tức giận: “Các ngươi lũ mất lương tâm, việc này có phải một việc đâu, trẻ con biết gì, các ngươi chấp với nó làm gì.”

“Trẻ con không hiểu, thì người lớn các ngươi bồi thường đi.”

“Dựa vào đâu, xe không phải người lớn cào.” Bà lão hừ một tiếng.

“Ngươi đúng là mặt dày, cào xe người ta còn có lý.” Một người thân của chủ xe càng nghe càng tức.

Chương 391: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Vài ngày trước, cháu ta cũng cào một chiếc xe, chủ xe đó hiểu chuyện, không đòi bồi thường, các ngươi nhìn lại các ngươi, toàn thấy tiền, còn chấp với một đứa trẻ, khoảng cách làm người sao lớn thế.” Bà lão nhổ một bãi nước bọt.

Hàn Bân đứng bên nghe, xen vào hỏi: “Ngươi vừa nói gì, cháu ngươi trước đó đã cào xe người khác?”

“Cào thì sao, chủ xe đó là người văn minh, không những không đòi bồi thường, còn cho cháu ta một trăm tệ.” Bà lão hừ một tiếng.

Hàn Bân thấy thú vị, thời buổi này còn có người ‘tốt bụng’ như vậy, nhưng bà lão này không giống người lý lẽ, Hàn Bân không hoàn toàn tin lời bà, cúi xuống hỏi cậu bé: “Cháu ơi, những chiếc xe trong khu dân cư là do cháu cào hỏng?”

Cậu bé gật đầu.

“Sao cháu lại cào xe?” Hàn Bân hỏi tiếp.

Cậu bé cúi đầu nhìn Trư Trư Hiệp: “Ta muốn mua đồ chơi mới.”

Hàn Bân nghe ra ý trong lời, cau mày hỏi: “Ai bảo cháu cào xe là có thể mua đồ chơi?”

“Lần trước ta cào một chiếc xe, chú chủ xe cho ta một cái kẹo mút, còn cho ta một trăm tệ, để ta mua đồ chơi Trư Trư Hiệp này, ta muốn có thêm đồ chơi nữa.” Cậu bé có vẻ biết

mình làm sai, hơi rụt rè, nhưng khi nhắc đến đồ chơi, lại lộ vẻ hứng thú.

Quách Thiên Húc nghe cũng thấy bất thường, đưa bà lão vào phòng thẩm vấn ghi lời khai, mới rõ ngọn ngành.

Hàn Bân biết được sự việc, âm thầm ghi nhớ cái tên Liêu ca.

Người này nhìn có vẻ rộng lượng, tốt bụng, nhưng trong mắt Hàn Bân, lại là kẻ tiềm ẩn mưu đồ.

Người thực sự rộng lượng, có thể không đòi phí sửa xe cậu bé, nhưng tuyệt đối không khuyến khích cậu bé cào xe, cách đúng đắn nhất là mắng cậu bé một trận, bảo cậu rằng cào xe là sai.

Còn Liêu ca lại khuyến khích, làm cậu bé nghĩ cào xe không có hại, còn được tiền và đồ chơi, tạo cho cậu bé một dẫn dắt sai lầm.

Đương nhiên, Liêu ca không phạm pháp, ngay cả khi cảnh sát tìm hắn, hắn cũng có thể nói là đang làm việc thiện.

Dù sao, chỉ là cách làm sai, không ai chứng minh được, hắn là không biết dạy trẻ con, hay có mục đích khác.

Chỉ cần không phạm pháp, cảnh sát cũng không làm gì được hắn.

Hành vi của Liêu ca không thể coi là xúi giục, cùng lắm chỉ là dùng một cách mập mờ, gieo vào lòng cậu bé một hạt giống.

Và hạt giống này thực sự phát triển, là nhờ môi trường gia đình của cậu bé.

Cậu bé làm sai, bà và bố mẹ cậu không những không giúp cậu sửa sai, nói cho cậu biết đó là sai, ngược lại bao che, coi như không có gì.

Loại môi trường này, thích hợp nhất để nuôi dưỡng hạt giống tiềm ẩn mưu đồ.

Từ những hành vi của bà và bố cậu bé, có thể thấy gia đình này đều không biết lý lẽ, chỉ biết chiếm lợi không chịu thiệt, môi trường gia đình này mới là nguyên nhân chính khiến cậu bé sai trái.

Còn Liêu ca là nguyên nhân trực tiếp.

Hàn Bân thấy vụ án này rất có giá trị giáo dục, cậu bé này nếu tiếp tục lớn lên trong gia đình như vậy, không có quan điểm và giáo dục đúng đắn, sau này vào tù là rất cao.

Về sau vụ án này kết luận thế nào, không liên quan đến Hàn Bân nữa.

Hàn Bân lại thấy, Liêu ca đó cần được chú ý nhiều hơn.

Đây tuyệt đối là kẻ gây họa.

Cầm Đảo, gần Phân Cục Ngọc Hoa.

Sáng sớm, Lý Huy và Hàn Bân lái xe đi làm cùng nhau.

Gần phân cục mở một quán mì, 7 giờ sáng đã mở cửa, nghe nói mì ở đây rất ngon, Hàn Bân và Lý Huy ngày nào cũng ăn ở căng tin, cũng chán rồi, lần này hai người định đổi vị, đi ăn thử.

Trước cửa quán có biển bốn chữ lớn, Lan Châu La Mì.

Trời lạnh ăn bát mì nóng, người cũng ấm.

Hai người vào quán, bên trong khá đông, đều là người đi làm sớm.

Xem qua thực đơn, Lý Huy gọi một tô lớn mì thêm trứng, tổng cộng mười tệ.

Hàn Bân gọi một tô mì bò đặc biệt, lại đi mua thêm một cái bánh nướng dầu.

Hàn Bân từ nhỏ đã thích ăn bánh nướng dầu, ban đầu nửa tệ một cái, sau thành một tệ, giờ thành hai tệ một cái, nhưng Hàn Bân vẫn thích ăn, có lẽ do thói quen.

Chẳng mấy chốc, hai bát mì được mang lên.

Lý Huy nhìn bát mì lớn thêm trứng của mình, lại nhìn tô mì bò đặc biệt của Hàn Bân, nhếch miệng: "Xa xỉ."

Thực ra, mì bò đặc biệt và mì thường chỉ khác nhau ở vài miếng bò, còn lại không khác gì.

Hàn Bân vừa cười vừa nói: "Thời buổi này, ăn miếng thịt cũng là xa xỉ."

"Đại ca, ngươi không biết thịt giờ đắt thế nào à." Lý Huy thở dài.

Hàn Bân bất lực, mỗi lần hắn ăn món ngon, Lý Huy lại bắt đầu lẩm bẩm.

Hắn không mua nhà, không mua xe, chỉ thích ăn thịt, đắt thì đắt, chẳng lẽ ăn đến hết tiền.

Nói khó nghe, có người tiết kiệm cả đời, cuối cùng cũng thành hết cho nhà đầu tư bất động sản.

Đời người ngắn ngủi, hà cớ chi?

"Chào các bạn Lão Thiết 666, sáu bát bánh bao, sáu bát thịt… Chào mừng các bạn Lão Thiết đến với phòng livestream của Ni Tử…" Giọng nói quen thuộc lại vang lên.

"Ta bảo, ngươi giờ có bạn gái rồi, sao còn xem livestream." Hàn Bân hỏi.

"Ôi… Đừng nhắc đến nàng nữa, không hiểu chuyện, vẫn xem Ni Tử livestream dễ chịu hơn…" Lý Huy thở dài.

"Haha, nghe ngươi nói vậy, tình cảm có trục trặc à." Hàn Bân cười.

“Ngươi chỉ biết cười trên nỗi đau người khác, trục trặc gì, ta giờ cũng là người có bạn gái, không giống ngươi.” Lý Huy đắc ý.

“Cảm ơn ‘Người đưa ngươi đi xem cá vàng’ đã tặng máy bay! Các bạn Lão Thiết, đi một làn 666…”

Chương 392: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Huy cười ngớ ngẩn, cũng gõ vài cái 666.

Do dự một chút, lại tặng mười cái kẹo mút.

Nhưng kẹo mút này không đáng tiền, đọc hay không tùy tâm trạng streamer.

Lần này, streamer không đọc.

Lý Huy tỏ vẻ thất vọng.

Hàn Bân vỗ vai hắn, cười nói: "Có tiền này, chẳng bằng ăn miếng thịt."

"Ngươi biết gì, đây gọi là hưởng thụ tinh thần, giống như xem phim, có tiền cũng không mua được niềm vui." Lý Huy nhếch miệng.

…

Đến phân cục, Hàn Bân nhận được thông báo, kết quả giám định phục hồi khuôn mặt Tào Nhị Hổ đã có, độ tương đồng với Tào Nhị Hổ lên tới 96.5%, cộng với tuổi tác và chiều cao phù hợp, đã có thể xác định, người chết chính là Tào Nhị Hổ.

Đội hai bắt đầu xử lý thủ tục kết án vụ giết Tào Nhị Hổ.

Chiều, Hàn Bân đang gục trên bàn ngủ trưa, cửa văn phòng bị đẩy mở.

Hàn Bân còn đang mơ màng, nghe thấy giọng ngạc nhiên của Triệu Minh: "Tằng đội, ngài về rồi!"

Nghe câu này, Hàn Bân tỉnh ngủ, ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy bóng dáng quen thuộc.

Hàn Bân đứng dậy cười nói: "Tằng đội, chúng ta mong ngóng mãi, cuối cùng cũng đón được ngươi về."

"Không phải nói một tháng là đào tạo xong sao? Sao đi lâu hơn một tháng." Lý Huy nói.

"Một tháng không gặp, ngươi trắng hơn trước nhiều." Điền Lệ cười, phụ nữ thường có cách quan sát khác đàn ông.

"Tằng đội khỏe." Tôn Hiểu Bằng đứng dậy chào.

"Ta cũng muốn về sớm, nhưng Tuyền Thành bên đó có chút việc." Tằng Bình giải thích, nhìn qua mọi người: "Các ngươi chẳng thay đổi gì, vẫn như cũ."

"Sao không thay đổi, chúng ta mệt gầy cả rồi." Lý Huy vỗ mặt mình.

"Mặt ngươi dày hơn trước, còn dám nói gầy." Hàn Bân cười.

"Ta mang đặc sản Tuyền Thành về cho các ngươi, tự chia nhau đi." Tằng Bình đặt hai túi lên bàn.

"Ôi, còn có bánh sợi, hồi đi học ta hay ăn, thực sự nhớ cái vị này." Lý Huy nuốt nước miếng.

Điền Lệ liếc mắt: "Chẳng có gì ngươi không muốn ăn."

"Vừa về đã nghe nói các ngươi phá vụ lớn, còn được hạng hai, giỏi lắm." Tằng Bình khen.

"Do may mắn, nếu không có đợt quy hoạch của thành phố, vụ này có phá được không còn khó nói." Hàn Bân nói.

"Bân Tử, ngươi làm tốt lắm, ta đi chưa được bao lâu, ngươi đã được chính thức làm tổ trưởng." Tằng Bình đùa.

“Nhờ có ngài và Trịnh đội, nếu không sao nhanh thế được.” Hàn Bân cười.

Tằng Bình vỗ vai Hàn Bân, cười nói với mọi người: “Được rồi, ta còn phải qua đội một, tối ta mời khách, không ai được vắng mặt.”

“Phải để chúng ta đón ngài mới đúng.” Hàn Bân nói.

“Lần này đừng tranh, ta mời.” Tằng Bình lần này về, nhận chức Đội trưởng đội ba, tất nhiên không thể keo kiệt.

Tối, toàn bộ đội điều tra hình sự ba đều đi, còn có đội kỹ thuật và pháp y, tổng cộng gần hai mươi người, chia thành hai bàn, Trịnh Khải Hoàn tuy đã thôi giữ chức Đội trưởng, nhưng vẫn là Phó đại đội trưởng, tất nhiên vẫn là lớn nhất, ngồi ở giữa.

Bữa này, cũng coi như tiệc bàn giao đội trưởng đội điều tra hình sự ba.

…

Hôm sau, Hàn Bân và mọi người lại bận rộn cả buổi sáng, hoàn tất thủ tục kết án vụ Tào Nhị Hổ.

Chiều, mọi người vừa ăn xong, trở về văn phòng, Tằng Bình bước vào.

Hàn Bân ngáp hỏi: “Tằng đội, trưa sao không thấy ngài đi ăn.”

“Ta bận quá chưa kịp ăn, vừa nhận được một vụ.” Tằng Bình nói.

“Vậy là ngài đến để giao nhiệm vụ cho chúng ta.” Lý Huy đoán.

“Đúng vậy, là vụ trộm cắp, người báo án đang ở phòng tiếp nhận, Điền Lệ, ngươi đi dẫn người vào.” Tằng Bình nói.

“Tằng đội, có văn phòng riêng là cảm giác thế nào?” Hàn Bân hỏi.

“Ban đầu thấy mới lạ, ở nửa ngày lại thấy buồn chán, chẳng bằng ở cùng các ngươi.” Tằng Bình cười, nhìn ra cửa:

“Nhưng ưu điểm là có thể hút thuốc bất cứ lúc nào.”

“Tằng đội, mời ngài uống trà.” Triệu Minh rót ly trà, đặt trước mặt Tằng Bình.

“Ô, đãi ngộ thế này là lần đầu.” Tằng Bình đùa.

“Ngài giờ khác rồi, là lãnh đạo lớn, tất nhiên phải nịnh bợ.” Triệu Minh cười.

Lý Huy nhếch miệng: “Đồ nịnh bợ.”

Tằng Bình vốn là cấp trên trực tiếp của mọi người, không ai coi hắn là người ngoài, đùa cũng không ai để bụng.

“Đạp đạp đạp…”

Một loạt tiếng bước chân, Điền Lệ dẫn một cô gái trẻ vào phòng họp.

Cô gái trông tầm hai mươi tuổi, dáng không cao, tóc dài xõa vai, trông cũng khá xinh.

Lý Huy nhìn cô gái, thấy có vẻ quen, nhưng không nhớ ra là ai.

“Ngươi là người báo án trộm cắp?” Hàn Bân hỏi.

“Đúng, ta tên Điền Thụy Ni.”

“Lý Huy, làm biên bản đi.” Hàn Bân nói.

Lý Huy đi tới, nhìn kỹ vẫn thấy quen, nhưng không nhớ ra là ai, mở máy ghi hình hỏi: “Họ tên, tuổi, nghề nghiệp…”

“Ta tên Điền Thụy Ni, năm nay 22 tuổi, ta là streamer…”

“Ngươi là streamer gì?” Lý Huy tò mò hỏi.

“Streamer trên nền tảng livestream.”

“Tên streamer là gì?”

“Ni Tử.”

Lý Huy mở to mắt, nhìn kỹ Điền Thụy Ni: “Ni Tử, ngươi thật là Ni Tử?”

“Đúng, ngươi xem livestream của ta?” Điền Thụy Ni hỏi lại.

“Trời ơi, không nhận ra ngươi.” Lý Huy há hốc miệng, vẫn không tin: “Ta, Cầm Đảo Huy ca!”

“Ê ê, các ngươi làm gì đấy, có thể nghiêm túc thẩm vấn không.” Tằng Bình cau mày nói.

Hàn Bân cười, đoán ra thân phận của Ni Tử, vỗ vai Lý Huy: “Ngươi sang bên, ta hỏi.”

“Đừng mà, việc này ta phải làm.” Lý Huy không muốn.

“Ngươi phụ trách ghi biên bản.” Hàn Bân nói.

Chương 393: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Huy thở dài, Tằng Bình và Hàn Bân đều nói, hắn cũng không còn cách nào.

Điền Thụy Ni cũng ngạc nhiên, không ngờ gặp được fan của mình.

Cầm Đảo Huy ca cái tên này nàng có ấn tượng, coi như fan lâu năm của nàng, nhưng không tặng nhiều quà, không biết có phải có sở thích quái lạ, lần nào cũng tặng kẹo mút.

Hàn Bân hỏi: "Điền tiểu thư, nghe nói nhà ngươi bị trộm đột nhập."

"Đúng, sáng nay ta livestream xong, tắm xong ra ngoài ăn, lại đi dạo, về thì thấy nhà bị trộm." Điền Thụy Ni nói.

"Đi lúc mấy giờ?" Hàn Bân hỏi.

"Tầm mười giờ." Điền Thụy Ni nhớ lại.

"Về lúc mấy giờ?"

"Chắc là hơn 12 giờ."

"Cụ thể hơn."

"Mười hai giờ bốn lăm, nhà ta gần phân cục, thấy nhà bị trộm ta cũng sợ, liền chạy sang báo án." Điền Thụy Ni nói.

"Mất những gì?" Hàn Bân hỏi.

"Khoảng hơn tám ngàn tệ tiền mặt, một đôi bông tai vàng, một sợi dây chuyền kim cương, một túi LV, và một bộ nội y ta đã mặc." Điền Thụy Ni nói.

“Nội y có giặt chưa?”

Dù Điền Thụy Ni mặt dày, lúc này cũng hơi đỏ mặt: “Chưa.”

“Biến thái, lại là một tên biến thái.” Lý Huy lẩm bẩm.

“Tổng giá trị những tài sản này bao nhiêu?” Hàn Bân hỏi.

“Chắc tầm năm, sáu vạn.”

“Lúc ngươi về nhà, cửa mở hay đóng.” Hàn Bân hỏi.

“Đóng, ta dùng chìa khóa mở.” Điền Thụy Ni nhớ lại.

“Có dấu vết bị cạy không.” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Không có.” Điền Thụy Ni chớp mắt.

“Nhà ngươi thuê hay mua?”

“Nhà ta đang ở là công ty thuê giúp, ngoài ta còn có một bạn cùng phòng, cũng là đồng nghiệp.” Điền Thụy Ni nói.

“Ai có chìa khóa nhà?”

“Thuê nhà xong, chúng ta thay khóa, bạn cùng phòng có hai chìa, ta có ba chìa.”

“Bạn cùng phòng ngươi có mất gì không?”

“Có, ta thấy cửa phòng nàng mở, bên trong cũng bị lục tung, ta gọi điện cho nàng nhưng máy tắt.” Điền Thụy Ni nói.

“Bạn cùng phòng ngươi làm gì?”

“Giống ta cũng là streamer, nàng đi du lịch ngoại tỉnh, mấy ngày này không ở nhà.”

“Vụ này, ngươi có nghi ngờ ai không?”

“Không có.” Điền Thụy Ni lại chớp mắt.

Nếu không có thói quen chớp mắt nhanh, đột nhiên chớp nhanh, là có thể đang nói dối.

Tất nhiên, chưa có chứng cứ, Hàn Bân chưa thể xác định, đó là thói quen của nàng, hay nàng nói dối.

“Thế này, ngươi liên lạc bạn cùng phòng, báo tình hình cho nàng; đợi chúng ta chuẩn bị xong, cùng đến hiện trường.” Hàn Bân nói.

“Được.” Điền Thụy Ni đồng ý, rồi cầm điện thoại ra ngoài.

“Lý Huy, ngươi quen người báo án?” Tằng Bình hỏi.

Lý Huy nhún vai: “Ta xem livestream của nàng.”

“Sao lúc đầu ngươi không nói?” Triệu Minh không hiểu.

“Ôi.” Lý Huy thở dài: “Nàng bây giờ và lúc livestream khác nhau, ta không nhận ra.”

“Không đến mức khác nhiều thế chứ.” Triệu Minh bật cười.

“Streamer thường trang điểm đậm, thêm hiệu ứng, không nhận ra là bình thường.” Điền Lệ giải thích.

“Vẫn là Chị Điền của chúng ta tốt, trang điểm hay không cũng đẹp.” Triệu Minh cười.

“Đừng nói nữa, thu dọn, ta cùng các ngươi đến hiện trường, lâu không làm án, cũng hơi lạ.” Tằng Bình nói.

“Tằng đội, ngài đi cùng, ta yên tâm.” Hàn Bân cười.

“Ngươi đừng vội yên tâm, ta chỉ đi để hiểu án, chủ yếu vẫn là ngươi nắm hướng án; đội một cũng có án, ta còn phải qua đó.” Tằng Bình vừa nhận chức, cần làm quen với đội một nhiều hơn.

Đội hai là do hắn tự tay xây dựng, hắn tin vào khả năng của Hàn Bân, không cần làm quen làm gì.

……

Chung cư Ngô Giang

Đây là một căn hộ thương mại, Điền Thụy Ni sống tại phòng 902 tòa nhà số 1.

Đây là căn hộ hai phòng ngủ, diện tích không nhỏ, có một trăm mười mét vuông, thuộc loại hai phòng ngủ lớn.

Hàn Bân dẫn đội hai và đội kỹ thuật lên tầng chín, lần này hắn không mang bọc giày, mà dán một miếng băng cá nhân dưới chân.

Chiêu này hắn học được từ Đinh Tích Phong, người đã mời ăn hôm nọ, để phân biệt dấu chân của cảnh sát và nghi phạm, tiết kiệm được rắc rối khi mang bọc giày.

Sau khi mở cửa, Hàn Bân kiểm tra một chút, thật sự không có dấu hiệu cạy khóa, tất nhiên, đây chỉ là quan sát ban đầu, còn cần đội kỹ thuật kiểm tra thêm.

Vào trong nhà, bên tay phải là phòng vệ sinh, đi thẳng vào là bếp mở, không thấy dấu chân rõ ràng trong phòng khách.

“Phòng nào là của ngươi?” Hàn Bân hỏi.

“Ta sống ở phòng ngủ phụ bên phải, đồng nghiệp sống ở phòng ngủ chính.” Điền Thụy Ni nói.

“Đã liên lạc với đồng nghiệp của ngươi chưa?”

“Chưa, ta gọi điện thoại vẫn tắt máy, ta đã liên hệ với công ty, nhờ họ giúp đỡ liên lạc.” Điền Thụy Ni nói.

Hàn Bân gật đầu, sau đó bước vào phòng ngủ phụ của Điền Thụy Ni, vừa vào đã ngửi thấy mùi nước hoa, căn phòng có dán giấy dán tường, có rất nhiều đồ chơi bằng bông, trang trí rất ấm cúng.

Tuy nhiên, tủ quần áo, ngăn kéo đều bị lục lọi rất lộn xộn, chắc là nghi phạm đang tìm kiếm tài sản.

“Chính là đây, chính là đây.” Lý Huy thì thầm.

“Gì mà chính là đây?” Hàn Bân không khỏi hỏi.

“Đây là phòng livestream của Ni, ta thường thấy trong livestream, đây là lần đầu tiên thấy thực tế.” Lý Huy có chút hưng phấn.

“Vậy ngươi thường thấy phòng này, ngươi xem xem có gì khác so với trước không?” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Không có gì khác, chỉ là bị lục tung, bình thường Ni đều dọn dẹp rất sạch sẽ, còn có con gấu ôm này, Ni thích ôm nó khi livestream.” Lý Huy không nhịn được sờ sờ.

“Huy Ca, có ngươi làm fan, thật tốt.” Điền Thụy Ni nói nhỏ.

Chương 394: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Huy có chút xấu hổ gãi đầu.

“Khụ…” Hàn Bân khẽ ho một tiếng, cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người: “Bình thường trong phòng ngươi có ai vào không?”

“Chỉ có ta, không có ai khác.”

“Lỗ Văn, vào phòng này thu thập dấu vân tay.” Hàn Bân nói.

“Ok.”

Sau khi Hàn Bân ra khỏi phòng ngủ phụ, Tằng Bình cũng bước ra từ phòng ngủ chính.

“Tằng đội, tình hình phòng ngủ chính thế nào?”

“Bị lục tung, đến mức sắp lật cả trần nhà.” Tằng Bình nói.

“Không đến mức thế chứ.” Hàn Bân nhíu mày, phòng của Điền Thụy Ni tuy có dấu hiệu bị lục lọi, nhưng chỉ là tủ quần áo và ngăn kéo.

Sau đó, Hàn Bân tự mình bước vào phòng ngủ chính, quả nhiên giống như lời Tằng Bình nói, không chỉ tủ quần áo, ngăn kéo, cả đệm giường cũng bị lật tung, giường cũng có dấu hiệu di chuyển, quần áo vứt lung tung, dường như mọi góc đều bị lục soát.

Hàn Bân suy nghĩ một lát, hắn cảm thấy căn phòng này giống như là mục tiêu của nghi phạm.

“Bân Tử, ngươi thấy sao?” Tằng Bình hỏi.

“Ta nghĩ, căn phòng này giống như là mục tiêu chính của nghi phạm.” Hàn Bân nói ra suy đoán của mình.

“Ừm, ta cũng có cảm giác đó.” Tằng Bình gật đầu.

“Ngươi muốn nói tên trộm không phải đến để trộm ta, mà là trộm Trương Tử Hàm?” Điền Thụy Ni ngạc nhiên hỏi.

“Liên lạc được với Trương Tử Hàm chưa?” Tằng Bình hỏi.

“Công ty vẫn chưa có tin tức.”

“Thúc giục thêm.”

“Được.” Điền Thụy Ni đáp một tiếng, quay lại phòng ngủ phụ gọi điện thoại.

“Điền Lệ, ngươi dẫn Hiểu Bằng đi đến công ty quản lý, kiểm tra camera thang máy và sảnh tầng một, xem có nghi phạm không.” Hàn Bân ra lệnh.

“Vâng.” Điền Lệ đáp, dẫn Tôn Hiểu Bằng rời đi.

“Lý Huy, ngươi biết Trương Tử Hàm, nữ streamer này không?” Hàn Bân hỏi.

“Biết, ta vừa nhìn qua ảnh nàng, nàng có tên là Tiểu Khả Ái Hàm, nàng là một streamer khá nổi tiếng, fan của nàng nhiều hơn Điền Thụy Ni.” Lý Huy nói.

“Ngươi tìm kiếm xem, lần cuối nàng livestream là khi nào?” Hàn Bân hỏi.

Lý Huy mở điện thoại, vào ứng dụng livestream, tìm kiếm một hồi: “Lần cuối nàng livestream, hình như là hai giờ sáng hôm kia.”

Lúc này, Điền Thụy Ni bước ra: “Ta vừa gọi điện, người của công ty nói, họ cũng không liên lạc được với Trương Tử Hàm, gọi cho bố của nàng cũng không được.”

“Ngươi lần cuối gặp nàng khi nào?” Hàn Bân hỏi.

“Khoảng hơn một giờ chiều hôm kia.”

“Ở đâu?”

“Vườn Thực Vật Cầm Đảo, công ty chúng ta tổ chức một hoạt động bảo vệ môi trường, chúng ta đi dọn rác ở Vườn Thực Vật, kêu gọi phân loại rác, sống xanh, tuyên truyền năng lượng tích cực.” Điền Thụy Ni nói.

“Lúc đó có ai ở đó?”

“Có tám người, một tài xế, năm streamer, có hai streamer còn mang theo trợ lý.”

“Ngươi đi cùng xe đến?”

“Đúng.”

“Có phải cùng nhau về không?” Hàn Bân hỏi ngược lại.

“Không, xe chỉ đưa chúng ta đến đó rồi đi, sau đó chúng ta tự do hoạt động, phân loại rác, dựa vào thời gian của mình mà về.”

“Tức là, sau khi tài xế đưa ngươi đến đó, các ngươi tách ra, và ngươi không gặp lại Trương Tử Hàm.”

“Đúng vậy.”

Điền Thụy Ni đáp, hỏi lại: “Ngươi không nghi ngờ, Trương Tử Hàm xảy ra chuyện sao.”

“Ngươi hiểu rõ nàng hơn, ngươi nghĩ sao?”

“Ta nghĩ là không, hôm qua nàng còn đăng lên vòng bạn bè nói đi du lịch; sáng nay cũng đăng, nói thời tiết ở miền Nam thật tốt, trời thật xanh, chơi rất vui.”

“Nàng đi du lịch miền Nam trước khi đi có mang theo đồ đạc gì không?” Hàn Bân hỏi.

“Ta không rõ.”

Hàn Bân giơ tay: “Mở vòng bạn bè cho ta xem.”

Điền Thụy Ni mở WeChat, tìm ra bài đăng trên vòng bạn bè của Trương Tử Hàm và đưa cho Hàn Bân.

Hàn Bân liếc nhìn, bài đăng sáng nay là một bức ảnh phong cảnh với bầu trời xanh, mây trắng và cây xanh, nhìn giống như bối cảnh ở miền Nam.

“Triệu Minh, ngươi lên mạng tìm kiếm bức ảnh này.” Hàn Bân ra lệnh.

“Được.”

“Điền Thụy Ni, ngươi vào phòng Trương Tử Hàm kiểm tra xem, những đôi giày, quần áo, balo mà nàng thường dùng có mang đi không.” Hàn Bân nói.

“Ta biết rồi.” Trương Tử Hàm đi vào phòng ngủ chính.

“Không chỉ xem quần áo mùa đông, mà cả quần áo mùa hè cũng phải xem.” Hàn Bân nhắc nhở.

Lúc này, kỹ thuật viên Lỗ Văn bước tới: “Đội trưởng Tằng, hiện trường đã kiểm tra xong.”

“Có phát hiện gì không?”

“Đã thu thập được một số dấu vân tay, sẽ mang về để so sánh.”

“Có dấu hiệu cạy khóa không?”

“Không.” Lỗ Văn đáp.

Hàn Bân gật đầu, trước đó khi ghi lời khai của Điền Thụy Ni, hắn hỏi liệu có dấu hiệu cạy khóa không, Điền Thụy Ni trả lời không có.

Tuy nhiên, khi Điền Thụy Ni trả lời, nàng có hành động nháy mắt.

Hàn Bân lo rằng nàng nói dối, nhưng bây giờ có vẻ đó chỉ là thói quen.

“Bân Ca, ta tìm trên mạng thấy có một bức ảnh phong cảnh giống y hệt, bức ảnh đó chắc chắn được tải từ mạng về.” Triệu Minh nói.

“Điều này chứng tỏ Trương Tử Hàm rất có thể đã gặp chuyện.” Tằng Bình nói nghiêm túc.

“Chưa chắc đâu, bây giờ nhiều cô gái thích đăng ảnh khoe khoang cuộc sống, thường xuyên lấy ảnh trên mạng đăng lên vòng bạn bè. Ta nghĩ tốt nhất nên xác nhận lại, để tránh hiểu lầm.” Triệu Minh nhún vai.

“Triệu Minh nói đúng, bây giờ các cô gái rất tùy tiện, vui là một kiểu, không vui lại là kiểu khác. Có khi nói sai một câu, sẽ bị chặn, tắt máy, khiến ngươi lo lắng, trong khi nàng lại vui vẻ ở đâu đó.” Lý Huy cười khẩy.

Chương 395: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân cười nhẹ: "Ngươi gần đây có nhiều cảm xúc đấy."

"Lạch cạch…"

Điền Thụy Ni bước ra: "Đội trưởng Tằng, Cảnh sát Hàn, ta vừa kiểm tra xong, quần áo mà Trương Tử Hàm thường mặc đều còn, giày dép ngoài đôi đi công viên thì tất cả đều còn."

"Dựa vào sự hiểu biết của ngươi về nàng, ngươi nghĩ sao?" Hàn Bân hỏi.

"Ta nghĩ nàng rất có thể đã gặp chuyện." Điền Thụy Ni nói dứt khoát.

"Chỉ dựa vào quần áo và giày dép, ngươi chắc chắn nàng gặp chuyện sao? Nhỡ nàng gặp bạn trai giàu có, đi miền Nam rồi mua đồ mới thì sao?" Lý Huy hỏi.

"Quần áo và giày dép có thể mua mới, nhưng mỹ phẩm thì không thể mua ngay được. Nàng dùng toàn đồ ngoại nhập, rất khó mua đầy đủ, đi đâu nàng cũng mang theo. Nàng có thể không ăn, nhưng không thể không trang điểm!" Điền Thụy Ni chắc chắn.

"Hôm kia, ai đi cùng Trương Tử Hàm đến Vườn Thực Vật Cầm Đảo, ngươi đọc tên ra." Hàn Bân nói.

"Tài xế họ Trần, tên gì ta không rõ, chúng ta đều gọi là Tài xế Trần."

"Có một nam streamer tên Trương Cát Đản, hắn còn mang theo một trợ lý họ Tôn, tên gì ta không rõ." Điền Thụy Ni nói.

“Đợi đã, Trương Cát Đản là tên thật hay tên streamer?” Hàn Bân hỏi.

“Ta không rõ lắm, mọi người đều gọi hắn là Trương Cát Đản, tên streamer cũng là Trương Cát Đản.”

“Còn ai nữa?”

“Còn Ngô Giang Long, hắn cũng là nam streamer.”

“Và một nữ streamer tên Mã Siêu Nhiên, nàng mang theo một trợ lý nam họ Phương.” Điền Thụy Ni nhớ lại.

“Có liên lạc của họ không?”

“Đều kết bạn trên WeChat.”

“Ngươi đưa số điện thoại của người phụ trách công ty ngươi cho Lý Huy.” Hàn Bân nói, rồi quay sang Lý Huy: “Ngươi cố gắng liên lạc với họ, hỏi xem họ có biết Trương Tử Hàm ở đâu không? Nếu không, triệu tập họ đến đồn làm biên bản.”

“Triệu Minh, ngươi liên lạc với gia đình Trương Tử Hàm, nhờ họ tìm kiếm Trương Tử Hàm.”

“Vâng.”

“Tằng đội, ngài còn cần sắp xếp gì không?” Hàn Bân hỏi.

“Tạm thời không, mọi người phân công hành động.” Tằng Bình vẫy tay, đợi mọi người đi làm việc, rồi nói với Hàn Bân:

“Ngươi nghĩ đây là vụ bắt cóc à?”

Hàn Bân do dự: “Hy vọng là vậy.”

Nếu là bắt cóc, còn có cơ hội giải cứu.

Nhưng theo tình hình hiện tại, khả năng Trương Tử Hàm gặp nguy hiểm lớn hơn.

Ba giờ chiều.

Sau khi kiểm tra hiện trường, Hàn Bân và mọi người trở về Phân Cục Ngọc Hoa.

Mọi người đều tản ra điều tra, trong văn phòng chỉ còn lại Hàn Bân và Tằng Bình.

Hàn Bân rót một tách trà, hỏi: "Tằng đội, vụ của Trương Tử Hàm có thể lập án không?"

Tằng Bình suy nghĩ một lúc, lắc đầu: "Tình hình của Trương Tử Hàm đều do chúng ta suy đoán từ hiện trường, không có người báo án, không có đủ bằng chứng, đợi thêm chút nữa."

"Trương Tử Hàm cũng là nạn nhân của vụ trộm, vậy hãy tìm kiếm tung tích của nàng trước." Hàn Bân nói.

"Đi tìm đi, hy vọng như Lý Huy nói, chỉ là một hồi hoảng hốt." Tằng Bình nói.

"Lạch cạch…"

Lúc này, Triệu Minh bước vào văn phòng, chào: "Tằng đội, Bân Ca."

"Liên lạc được với bố mẹ Trương Tử Hàm chưa?"

"Liên lạc được rồi, họ gọi cho người thân bạn bè, nhưng không ai biết tung tích Trương Tử Hàm, cũng không liên lạc được với nàng." Triệu Minh nói.

"Bố mẹ nàng ở đâu?"

"Ở Lỗ Châu, Huyện Sơn Điền, họ đang thu xếp đồ đạc để đến Cầm Đảo." Triệu Minh nói.

"Đến nơi, ngươi đón tiếp họ."

"Vâng."

Tằng Bình dựa vào bàn, trầm tư: "Nếu Trương Tử Hàm thực sự gặp chuyện, rất có thể liên quan đến nghi phạm của vụ

trộm.”

Hàn Bân cũng đồng ý với suy đoán này, đầu tiên, thời gian xảy ra hai vụ gần nhau; thứ hai, không có dấu hiệu cạy khóa, rất có thể nghi phạm có chìa khóa từ Trương Tử Hàm; thứ ba, phòng của Trương Tử Hàm bị lục lọi kỹ lưỡng, nghi phạm rất có thể đang tìm kiếm thứ gì đó.

Lý Huy cầm điện thoại bước vào: “Tằng đội, ta liên lạc với mấy người đi cùng Trương Tử Hàm đến Vườn Thực Vật, họ nói sau khi vào Vườn Thực Vật thì tách ra, không ai gặp lại Trương Tử Hàm.”

“Có báo họ đến làm biên bản không?”

“Có, nhưng họ đều nói hôm nay bận, không đến được.” Lý Huy bất đắc dĩ nói.

“Liên lạc với công ty livestream, nhờ lãnh đạo công ty thông báo, yêu cầu những người cuối cùng gặp Trương Tử Hàm đến làm biên bản sớm nhất có thể.”

“Được.”

Triệu Minh cau mày: “Mấy người đó là đồng nghiệp, sao lại lạnh nhạt như vậy.”

“Ngành livestream lợi nhuận lớn, lưu động cao, ai cũng kiếm tiền riêng, khó mà đồng lòng, không hại nhau là may rồi.” Lý Huy cười khẩy.

“Đúng rồi, hai ngươi đi đến công ty viễn thông, kiểm tra lịch sử liên lạc của Trương Tử Hàm.” Hàn Bân ra lệnh.

“Hiểu rồi.” Lý Huy thu dọn một chút rồi rời văn phòng.

Nhìn họ đi khuất, văn phòng lại yên tĩnh, Hàn Bân quay sang Tằng Bình: “Tằng đội, khi nào Đội trưởng Trịnh đi Tuyền Thành?”

“Chắc là vài ngày tới.”

“Chúng ta có nên tổ chức tiệc tiễn biệt không?” Hàn Bân đề nghị.

“Ta nói với Đội trưởng Trịnh rồi, hắn không đồng ý; hắn nói chịu không nổi không khí tiễn biệt, muốn đi thì đi, muốn về thì về, không cần phiền phức như phụ nữ.” Tằng Bình nhại giọng Trịnh Khải Hoàn.

“Đúng là phong cách của Đội trưởng Trịnh.” Hàn Bân cười.

“Đừng lo cho Đội trưởng Trịnh nữa, đi đào tạo là điều tốt, là cơ hội tiến bộ.” Tằng Bình cười.

Chương 396: Tiêu Đề 《Ẩn》

Năm giờ chiều, Điền Lệ và Tôn Hiểu Bằng cũng trở về đồn.

Hai người vào văn phòng, trước tiên rót một cốc nước.

Hàn Bân hỏi thẳng: "Kiểm tra thế nào rồi?"

"Chúng ta kiểm tra camera thang máy của tòa nhà số 1 Chung cư Ngô Giang, chiều hôm kia Trương Tử Hàm và Điền Thụy Ni rời khỏi nhà, từ đó Điền Thụy Ni không quay về." Điền Lệ nói.

"Hôm nay khi Điền Thụy Ni ra ngoài, có người khả nghi nào lên tòa nhà số 1 không?" Hàn Bân hỏi tiếp.

"Có người lên tầng 9, nhưng đều là cư dân cùng tầng, đã loại trừ nghi ngờ." Điền Lệ nói.

"Tằng đội, tổ trưởng, nếu không có người khả nghi đi thang máy lên tầng 9, có khi nào nghi phạm trèo cửa sổ vào?" Tôn Hiểu Bằng hỏi.

"Ngươi có bằng chứng không?"

"Ta nghe Triệu Minh nói, trước đây có vụ án người nhện, đối tượng có thể trèo lên cả tầng 20, 30." Tôn Hiểu Bằng nói.

"Thực sự có người nhện, nhưng thường hoạt động vào ban đêm, ban ngày trèo rất khó." Hàn Bân nói.

"Hàn Bân nói đúng, ban ngày trèo lầu mục tiêu quá lớn." Tằng Bình lắc đầu.

“Hai ngươi tiếp tục kiểm tra camera, mở rộng phạm vi điều tra, đừng chỉ tập trung vào tầng này.” Hàn Bân tổ chức ngôn từ rồi nói tiếp:

“Nếu ta là nghi phạm, ta sẽ không đi thang máy lên tầng 9, ta có thể vào sảnh, đi thang máy lên bất kỳ tầng nào, rồi đi cầu thang bộ lên tầng 9; khi rời đi cũng vậy, trèo xuống tầng ban đầu, rồi đi thang máy xuống.”

“Vâng.” Hai người đáp lời, sau đó tiếp tục kiểm tra camera.

Điều tra vụ án không có nhiều ý tưởng sáng suốt, cái gọi là suy luận đều dựa trên nhiều bằng chứng, muốn có bằng chứng phải tìm trong vô số manh mối.

Nói trắng ra, công việc của cảnh sát hình sự thường rất nhàm chán.

May mà Hàn Bân bây giờ làm tổ trưởng, cũng coi như lãnh đạo cấp cơ sở, đã có thể thoát khỏi phần lớn công việc nhàm chán.

Khi Lý Huy và Triệu Minh từ công ty viễn thông trở về, đã hơn sáu giờ chiều.

“Kiểm tra thế nào rồi?” Hàn Bân hỏi.

“Cuộc gọi cuối cùng của Trương Tử Hàm là trưa hôm kia, sau đó không gọi hay nhắn tin.” Lý Huy nói.

“Gọi cho ai?” Hàn Bân hỏi.

“Trần Học Phi.”

“Là tài xế Trần?” Hàn Bân hỏi.

“Đúng, chính hắn.” Lý Huy đáp.

“Trước đó có liên lạc với ai đáng nghi không?”

“Có, một người tên Phòng Khoa, hắn thường xuyên gọi cho Trương Tử Hàm, nhưng nàng đôi khi không nghe, trung bình

mỗi ngày gọi ba, bốn cuộc.” Lý Huy nói.

“Phòng Khoa.” Hàn Bân lẩm bẩm, ra lệnh: “Kiểm tra về hắn, thông báo hắn ngày mai đến làm biên bản.”

Bảy giờ tối, vụ án không có tiến triển lớn.

Để không ảnh hưởng đến công việc ngày mai, Hàn Bân cho mọi người tan làm.

…

Hàn Bân thu dọn đồ đạc, vừa ra khỏi văn phòng, Lý Huy vỗ vai hắn: “Bân Tử, hôm nay ta có việc, không tiễn ngươi về được, ngươi tự bắt xe nhé.”

“Việc gì?”

“Là chuyện ngươi nghĩ đó.” Lý Huy nháy mắt.

“Đồ mặt dày.”

“Do ngươi dạy.” Lý Huy cười lớn, không chút hổ thẹn.

Nhớ lại thời đi học cùng nhau, cảnh này hầu như diễn ra hàng ngày, Lý Huy đã quá quen thuộc.

Chỉ là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, thân phận hai người đã đảo ngược.

Hàn Bân trở thành người độc thân.

Còn mình thì đi hẹn hò.

Quả báo.

Người độc thân không có quyền!

Sáng hôm sau.

Hàn Bân ăn sáng xong, gặp Lý Huy trong gara.

Ánh sáng trong xe hơi tối.

Ra khỏi gara, Hàn Bân mới thấy sắc mặt Lý Huy không tốt, mắt thâm quầng.

“Này, chuyện gì vậy?” Hàn Bân cười hỏi.

Lý Huy không nói gì.

“Bị đá à?” Hàn Bân trêu.

“Khiến ngươi thất vọng rồi, không phải.”

“Không bị đá, sao mặt ngươi ủ rũ thế?” Hàn Bân cười.

Lý Huy liếc Hàn Bân, không trả lời.

Hàn Bân không hỏi thêm, cúi đầu xem điện thoại.

Một lát sau, Lý Huy ho nhẹ: “Bân Tử, hỏi ngươi chuyện này.”

“Nói đi.”

“Hôm qua ta muốn bàn với nàng… ôi, sao nói đây…” Lý Huy lúng túng gãi đầu, mãi không nói ra.

“Ngươi muốn sống chung với nàng.” Hàn Bân đoán.

“Thật không? Ngươi biết thế nào?” Lý Huy ngạc nhiên.

Hàn Bân không trả lời, hát vu vơ: “Nhớ nhung à! Thanh xuân của chúng ta…”

“Thôi thôi, đừng hát nữa, ngươi nói ta nghe, hồi đó ngươi làm thế nào?” Lý Huy ngắt lời.

“Hồi đó ta làm gì không quan trọng, nhưng ta có thể nói cảm giác của mình bây giờ.” Hàn Bân nói.

“Ngươi nói đi.” Lý Huy nói.

“Thuận theo tự nhiên.” Hàn Bân nói.

“Nói nhảm, ngươi chẳng nói gì cả.” Lý Huy lườm.

“Sau vài năm, ngươi sẽ thấy lời ta nói hôm nay là chân lý. Có những việc không thể vội, thả lỏng tâm trạng, mọi thứ sẽ tự nhiên đến.” Hàn Bân nói.

“Nhưng ta không chắc chắn.” Lý Huy nói.

“Có được thì phải mất.” Hàn Bân nói.

“Lời ngươi nghe có lý.” Lý Huy lẩm bẩm.

“Tất nhiên.”

“Ngươi làm được không?” Lý Huy hỏi lại.

Hàn Bân ngẩn ra, lắc đầu: “Không biết.”

Lý Huy thở dài, biết rằng Hàn Bân không lừa hắn.

Nhiều khi, ngươi biết rõ mình nên làm gì, biết rằng đó là cách tốt nhất, nhưng lại không thể thực hiện được.

Hai người đến đồn, ăn nhẹ trong căn-tin rồi vào văn phòng.

Chưa vào cửa đã nghe tiếng ồn ào.

“Thưa cảnh sát, con gái tôi rất ngoan, không thể đi du lịch mà không báo gia đình, chắc chắn đã gặp chuyện, xin các ngài tìm giúp con tôi!”

Vào văn phòng, Hàn Bân thấy một người đàn ông trung niên, hai tay nắm chặt tay Triệu Minh.

Bên cạnh là một người phụ nữ đang cúi đầu khóc.

“Bân Ca, ngươi đến rồi!”

Hàn Bân rõ ràng thấy Triệu Minh thở phào nhẹ nhõm.

Chương 397: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đây là ai?" Hàn Bân hỏi.

"Họ là bố mẹ Trương Tử Hàm." Triệu Minh nói rồi giới thiệu: "Trương Tiên Sinh, đây là tổ trưởng Hàn của đội hai, người phụ trách vụ mất cắp nhà con gái ngươi."

Người đàn ông trung niên vội bước tới, nắm tay Hàn Bân: "Tổ trưởng Hàn, xin ngươi tìm giúp con gái tôi."

"Trương Tiên Sinh, ngươi đừng kích động, chúng ta ngồi xuống nói chuyện." Hàn Bân trấn an.

"Tôi không họ Trương, tôi họ Chu, tên Chu Bách Phong." Người đàn ông nói.

"Vậy Trương Tử Hàm…"

Nghe ý ngoài lời của Hàn Bân, Chu Bách Phong chỉ vào người phụ nữ: "Con gái tôi theo họ mẹ, cùng họ với vợ tôi."

"Phải, tôi là Trương Hồng Cúc, Tử Hàm theo họ tôi." Người phụ nữ khóc.

Sau vụ 715, Hàn Bân nghĩ tốt hơn là làm rõ, hỏi tiếp: "Ngươi là bố dượng?"

"Không không, tôi là bố đẻ của Tử Hàm, nàng là con gái ruột của tôi."

Chu Bách Phong nói, không quên trách móc người phụ nữ: "Tôi đã nói rồi, con phải theo họ bố, ngươi không nghe, vì chuyện này mà bao nhiêu chuyện cười ra."

“Con mất tích, ngươi nói chuyện đó làm gì.” Trương Hồng Cúc khóc.

“Hai người bình tĩnh lại, đừng khóc, nói rõ sự việc để chúng tôi lập án điều tra.” Hàn Bân nghiêm nghị.

“Phải, ngài hỏi đi, chúng tôi sẽ nói hết, xin ngài nhanh chóng lập án tìm con gái tôi.” Chu Bách Phong nói.

Thấy họ bình tĩnh lại, Hàn Bân hỏi: “Chu Tiên Sinh, Trương Nữ Sĩ, lần cuối ngươi liên lạc với Trương Tử Hàm là khi nào?”

“Tôi nhớ là trưa ngày 7 tháng 12, nàng gọi điện.” Chu Bách Phong nói.

“Nàng nói gì, có bất thường không?” Hàn Bân hỏi.

“Nàng nói chuyện gia đình, như bình thường, rất ổn, còn nói tháng này kiếm nhiều tiền, muốn gửi cho chúng tôi 2000 đồng, tôi bảo nàng giữ lại tiêu, nàng không nghe, còn nói là tấm lòng hiếu thảo của nàng…” Chu Bách Phong nói rồi khóc.

“Nói vậy, Trương Tử Hàm quan hệ tốt với ngươi, chuyện gì cũng nói?”

“Phải, con gái tôi rất thân thiết với tôi, như bạn bè.” Trương Hồng Cúc gật đầu.

“Trương Tử Hàm có nhắc đến một người tên Phòng Khoa không?”

“Không.”

“Nàng có nói về việc đi Vườn Thực Vật làm hoạt động bảo vệ môi trường không?”

“Không nghe nàng nói.” Chu Bách Phong lắc đầu.

“Nàng có nói về việc đi du lịch không?”

“Mỗi năm nàng đều đi du lịch, nhưng thường báo trước với chúng tôi, đôi khi rủ chúng tôi đi cùng, nhưng thời gian này không nghe nói.” Trương Hồng Cúc nhớ lại.

Hàn Bân uống ngụm trà, tiếp tục hỏi: “Nàng có nói về công việc, hoặc gặp khó khăn gì không?”

“Không, con gái tôi rất nghe lời, rất giỏi, công việc rất tốt, vừa tốt nghiệp đã vào công ty nước ngoài, ở huyện chúng tôi là đếm được trên đầu ngón tay, có mấy ai như nàng.” Trương Hồng Cúc nói rồi bổ sung:

“Nàng công việc tốt, kiếm nhiều tiền, lại xinh đẹp, sao có chuyện gì không vui được, không thể có chuyện đó.”

Hàn Bân nhíu mày: “Ngươi nói Trương Tử Hàm làm ở công ty nước ngoài?”

“Phải, nàng giỏi tiếng Anh, năng lực cao, tốt nghiệp chưa đầy hai năm đã lên chức giám đốc.” Trương Hồng Cúc nói.

“Nàng nói làm ở công ty nước ngoài nào?” Hàn Bân hỏi.

“Gọi là gì…” Trương Hồng Cúc gãi đầu: “Ôi, tôi không nhớ nổi.”

Chu Bách Phong nhớ lại: “Là tên tiếng Anh, dịch ra là Công Ty Toàn Cầu Quốc Tế Anopi.”

“Công ty này làm gì?” Hàn Bân hỏi.

“Làm phần mềm.” Chu Bách Phong nói.

Hàn Bân sờ cằm, Trương Tử Hàm làm streamer ở công ty livestream, bố mẹ lại nghĩ nàng làm ở công ty nước ngoài.

Trương Tử Hàm không nói thật, hay còn lý do khác?

“Ngươi từng đến công ty này chưa?” Hàn Bân hỏi.

“Chưa.”

“Ngươi có thấy tài liệu quảng cáo hay liên quan đến công ty này không?” Hàn Bân hỏi.

“Phần mềm chúng tôi không hiểu, có vấn đề gì sao?” Chu Bách Phong nghi hoặc.

“Theo điều tra của chúng tôi, Trương Tử Hàm đang làm ở nền tảng livestream Phi Ngư.”

“Livestream.” Chu Bách Phong ngạc nhiên: “Giống như Douyin à?”

“Không hẳn, thời gian livestream dài hơn.” Hàn Bân nói.

“Không đúng, con gái tôi nói làm ở công ty nước ngoài, các ngươi cảnh sát có nhầm không.” Trương Hồng Cúc nghi ngờ.

Hàn Bân ra hiệu.

Lý Huy bước tới, mở nền tảng Phi Ngư, chọn video trước đây của Trương Tử Hàm.

“Mọi người buổi tối vui vẻ, chào mừng đến phòng livestream Tiểu Khả Ái Hàm, yêu ngươi!” Video xuất hiện một cô gái trẻ, chính là nạn nhân vụ trộm Trương Tử Hàm.

“Hàm Hàm, sao mặc đồ thế này.” Thấy bộ ngực lộ ra, Trương Hồng Cúc quay đầu đi.

“Thưa cảnh sát, chuyện gì thế này, có phải con gái tôi bị công ty livestream bắt cóc, ép buộc làm việc này không? Con tôi là nhân viên công ty nước ngoài, sao lại làm thế này.” Chu Bách Phong xúc động.

Lúc này, Trương Tử Hàm trong video bắt đầu nhảy, còn gửi nụ hôn gió tới màn hình.

Với loại livestream này, Hàn Bân và Lý Huy không lạ, nhưng Chu Bách Phong và Trương Hồng Cúc mặt mày khó

coi, rõ ràng không chấp nhận nổi sự thay đổi trong công việc của con gái.

Trong mắt họ, con gái họ là tinh anh làm việc ở công ty nước ngoài, chứ không phải kẻ đang uốn éo trong video.

“Công việc chỉ là phương tiện mưu sinh, không có cao thấp quý tiện, chỉ cần bằng nỗ lực của mình kiếm tiền, không phạm pháp là được. Vấn đề quan trọng bây giờ không phải là bàn về tính chất công việc, mà là hiểu thêm về tình hình của Trương Tử Hàm, sớm tìm ra nguyên nhân mất tích của nàng.” Hàn Bân nói.

“Đúng đúng, cảnh sát nói đúng, công việc gì cũng được, quay video thì sao, không trộm cắp là được, miễn là tìm được con gái tôi.” Chu Bách Phong nói.

Chương 398: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Tại sao lại thế này, nếu Hàm Hàm luôn làm ở công ty nước ngoài, đã không mất tích, sao lại đi làm livestream." Trương Hồng Cúc lắc đầu, vẫn không chấp nhận:

"Thưa cảnh sát, xin ngươi điều tra công ty livestream này, họ có ép buộc con gái tôi làm việc này không, nếu không một nhân viên công ty nước ngoài sao lại làm livestream."

Lý Huy xen vào: "Ngươi từng thấy Trương Tử Hàm làm việc ở công ty nước ngoài chưa? Hoặc có bằng chứng chứng minh nàng từng làm việc ở công ty nước ngoài không?"

Nếu Trương Tử Hàm thực sự làm việc ở công ty nước ngoài, việc nàng đến công ty livestream là vấn đề.

Nếu Trương Tử Hàm chưa từng làm việc ở công ty nước ngoài, thì có thể nàng luôn lừa dối bố mẹ.

"Chúng tôi nghe Hàm Hàm nói vậy, chưa đến Cầm Đảo, chưa tới công ty nàng." Chu Bách Phong nói.

"Trương Tử Hàm làm việc ở công ty nước ngoài bao lâu?"

"Hai năm rồi."

Hàn Bân quay sang Lý Huy: "Trương Tử Hàm làm việc ở công ty Phi Ngư bao lâu?"

"Ta kiểm tra, khoảng hơn hai năm, và nàng rất nổi tiếng, kiếm tiền nhiều hơn nhân viên công ty nước ngoài." Lý Huy thường xem livestream, hiểu rõ ngành này.

“Chúng tôi sẽ tiếp tục điều tra về công việc của nàng, vấn đề hiện tại là làm sao liên lạc được với nàng?” Hàn Bân nói.

“Thưa cảnh sát, chúng tôi cũng đang lo lắng, không liên lạc được, chúng tôi đến đây báo án mất tích, nhờ cảnh sát tìm giúp nàng.” Chu Bách Phong thở dài, rõ ràng rất lo lắng.

“Lạch cạch…” Cửa mở, Tằng Bình bước vào.

Hàn Bân đứng dậy, nói với Lý Huy: “Ngươi tiếp tục ghi lời khai của Chu tiên sinh, ta ra ngoài chút.”

“Biết rồi.” Lý Huy đáp.

Hàn Bân ra hiệu cho Tằng Bình, hai người cùng ra khỏi văn phòng.

Trong hành lang, Hàn Bân đưa cho Tằng Bình một điếu thuốc.

Tằng Bình nhận, hướng về văn phòng: “Chuyện gì?”

“Bố mẹ Trương Tử Hàm đến báo án mất tích, nhưng họ không biết công việc thực sự của con gái, luôn nghĩ nàng làm ở công ty nước ngoài.” Hàn Bân lấy bật lửa, châm thuốc cho Tằng Bình.

Tằng Bình hút một hơi: “Nếu báo án mất tích, lập án điều tra thôi.”

“Ta cũng nghĩ vậy, theo điều tra, từ chiều ngày 9 tháng 12, không ai gặp Trương Tử Hàm, đã ba ngày trôi qua, đã bỏ lỡ thời gian điều tra tốt nhất, nếu không lập án điều tra, e rằng tình hình sẽ xấu hơn.” Hàn Bân phân tích.

“Ngươi định điều tra thế nào?” Tằng Bình hỏi.

“Hôm qua, ta bảo Lý Huy thông báo cho những người cuối cùng gặp Trương Tử Hàm, nhưng đến giờ chưa ai tự nguyện

đến làm biên bản, đợi mãi không phải cách, ta nghĩ nên chủ động tìm kiếm tung tích của Trương Tử Hàm.” Hàn Bân nói.

“Ta đồng ý, nếu Trương Tử Hàm cuối cùng xuất hiện ở Vườn Thực Vật, hãy bắt đầu điều tra từ đó.” Tằng Bình đề nghị.

“Ta cũng nghĩ vậy, Vườn Thực Vật rất rộng, nếu thực sự xảy ra điều tồi tệ nhất, Trương Tử Hàm đã gặp nạn, nơi chôn xác có thể là Vườn Thực Vật.” Hàn Bân nói.

“Cổng trước và sau Vườn Thực Vật đều có camera, mang xác trèo tường không dễ, có thể xử lý ngay tại chỗ.” Tằng Bình gật đầu, suy nghĩ một lúc, nói tiếp:

“Không nên chậm trễ, chúng ta đi ngay, trước tiên kiểm tra camera cổng trước và sau Vườn Thực Vật.”

“Tằng đội, ta nghĩ có thể xin hỗ trợ chó nghiệp vụ từ Sở cảnh sát thành phố, như vậy sẽ tiết kiệm thời gian tìm kiếm, cũng dễ dàng tìm manh mối và vật chứng liên quan đến Trương Tử Hàm.” Hàn Bân nói.

“Ta sẽ xin hỗ trợ, ngươi phân công nhiệm vụ cho người khác.”

“Vâng.”

…

Mười phút sau, Điền Lệ và Triệu Minh đến nhà Trương Tử Hàm, lấy một số đồ dùng của nàng.

Nửa giờ sau, Hàn Bân và Tằng Bình xuất phát đến Vườn Thực Vật, gặp đội chó nghiệp vụ tại cổng.

Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng ở lại đồn, ghi biên bản cho những streamer của công ty Phi Ngư.

Đến Vườn Thực Vật, Hàn Bân và mọi người đến phòng bảo vệ, kiểm tra camera.

Để tiết kiệm thời gian, Hàn Bân tự mình xem camera, tốc độ của hắn nhanh hơn người khác.

Qua camera, Hàn Bân thấy chiều ngày 9 tháng 12, một chiếc xe thương mại biển số Lữ B9528VV đỗ trước cổng Vườn Thực Vật.

Trương Tử Hàm và Điền Thụy Ni xuống xe, vào Vườn Thực Vật.

Sau đó, Hàn Bân tua nhanh video, chỉ tìm hình ảnh Trương Tử Hàm, nếu xác định nàng rời Vườn Thực Vật, sẽ không cần tìm kiếm ở đây nữa.

Tuy nhiên, đến 6 giờ chiều khi đóng cửa, không thấy hình ảnh Trương Tử Hàm rời công viên.

Triệu Minh và Điền Lệ xem camera cổng sau, mỗi người dùng một máy tính xem, vẫn không nhanh bằng Hàn Bân.

Họ cũng không thấy Trương Tử Hàm rời công viên.

Thông tin này khiến Hàn Bân cảm thấy lo lắng hơn về tình hình của Trương Tử Hàm.

"Lạch cạch…"

Lúc này, một xe chuyên dụng chở chó nghiệp vụ dừng lại ở cổng, một người huấn luyện mở cửa sau, một con chó Labrador nhảy ra.

Chính là con chó đã giúp Hàn Bân và mọi người phá án giết người lần trước.

…

Chuyện còn dài, xin kể sau.

Trước đây, khi Tằng Bình là tổ trưởng, Hàn Bân là trợ lý đầu tiên của hắn.

Giờ Tằng Bình lên đội trưởng, Hàn Bân làm tổ trưởng, Lý Huy trở thành trợ lý đầu tiên của hắn.

Trước đây Hàn Bân và Lý Huy như hình với bóng, nhưng giờ chỉ cần có nhiệm vụ khác, đều giao cho Lý Huy phụ trách.

Như nhiệm vụ hôm nay, Hàn Bân dẫn người ra hiện trường.

Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng ở lại văn phòng.

Ở lại văn phòng cũng không dễ dàng, nhiệm vụ đầu tiên của Lý Huy là chờ người đến làm biên bản.

Chương 399: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhiệm vụ thứ hai là kiểm tra camera Chung cư Ngô Giang.

Chung cư Ngô Giang chỉ có ba camera cần kiểm tra, một là camera thang máy, hai là camera hành lang, ba là camera cổng.

Số video không nhiều, nhưng vì là chung cư, người ra vào khá nhiều, việc kiểm tra có độ khó nhất định.

Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng xem camera, trước tiên chụp lại hình ảnh những người có mặt vào thời điểm phạm tội, sau đó xác định danh tính những người này.

Họ xem camera một giờ, gửi một số hình ảnh cho ban quản lý Chung cư Ngô Giang, nhờ họ nhận diện, những người không nhận diện được, sẽ tìm cách khác.

Cách này tiết kiệm khá nhiều thời gian.

Một giờ sau, ngoài văn phòng vang lên tiếng gõ cửa: "Cộc cộc."

Lý Huy đứng dậy, duỗi lưng: "Vào đi."

"Lạch cạch…" Cửa mở, một người đàn ông bước vào.

"Ngươi có việc gì?" Lý Huy hỏi.

"Tôi tên Trần Học Phi, là tài xế của công ty Phi Ngư, đến làm biên bản."

"Ngồi xuống nói." Lý Huy chỉ vào ghế đối diện.

“Thưa cảnh sát, có thể nhanh một chút được không, tôi còn việc.” Trần Học Phi cười gượng.

“Ngươi hợp tác, biên bản sẽ nhanh thôi.” Lý Huy nói.

“Được.” Trần Học Phi gật đầu.

Lý Huy mở máy ghi hình, hỏi: “Họ tên, tuổi, nghề nghiệp…”

“Tôi là tài xế của công ty Phi Ngư, năm nay 25 tuổi, họ Trần, tên Học Phi…”

“Trần Học Phi, ngươi có biết Trương Tử Hàm không?” Lý Huy hỏi.

“Biết, nàng là streamer của công ty chúng tôi, rất xinh đẹp, nhảy đẹp, khi rảnh tôi cũng xem livestream của nàng.” Trần Học Phi nói.

“Ngươi quen nàng không?”

“Không quen.”

“Nàng như ngôi sao, lại xinh đẹp, ngươi đừng cười, tôi thấy nàng, không dám nói chuyện.” Trần Học Phi cười gượng.

Lý Huy ghi chép: “Lần cuối ngươi thấy nàng là khi nào?”

Trần Học Phi nhớ lại: “Chiều ngày 9, hơn một giờ, tôi đưa họ đến công viên rồi đi.”

“Đi đâu?”

“Về công ty Phi Ngư.”

“Công ty ở đâu?”

“Đường Kinh Quảng, số 95, Tòa nhà Giao Đông.”

“Mấy giờ đến công ty?” Lý Huy hỏi.

“Khoảng bốn giờ chiều.”

“Thời gian chính xác?”

“Không nhớ rõ.”

“Từ Vườn Thực Vật đến Đường Kinh Quảng chỉ mất vài chục phút, sao ngươi đi hơn hai giờ?” Lý Huy chất vấn.

“Ta nhớ có đoạn đường rất tắc, mất thời gian.”

“Đoạn đường nào?”

“Ta không nhớ.” Trần Học Phi lắc đầu.

“Hai ngày trước, ngươi đã không nhớ.”

“Ban ngày lái xe cả ngày, tối mệt, thích uống rượu, ta có tật uống rượu quên mọi chuyện.” Trần Học Phi cười gượng.

Lý Huy lườm hắn, ghi vào sổ.

Vườn Thực Vật Cầm Đảo.

Điền Lệ trước khi đến Vườn Thực Vật, đến nhà Trương Tử Hàm.

Tìm trong phòng ngủ quần áo chưa giặt và ga giường của nàng.

Dưới sự hướng dẫn của người huấn luyện, cho chó Labrador ngửi nguồn mùi, sau đó bắt đầu tìm kiếm.

Vì đã hợp tác một lần, Hàn Bân và mọi người rất tin tưởng con chó này.

Chó nghiệp vụ không như chó thường, là chiến hữu đáng tin cậy của cảnh sát.

Vườn Thực Vật rất rộng, là công viên lớn thứ hai của thành phố Cầm Đảo.

Vì đã ba ngày trôi qua, dấu vết mùi đã nhạt đi nhiều, tăng độ khó cho việc tìm kiếm của chó nghiệp vụ.

Người huấn luyện thường xuyên cho chó ngửi nguồn mùi.

Chó Labrador bước đi, đi một đoạn Hàn Bân thấy phong cảnh quen thuộc.

Xung quanh có nhiều cây, trên đất có lớp lá rụng dày, dưới ánh nắng, như khoác lên Vườn Thực Vật một lớp vàng lá.

Nhớ lại ngày 9 tháng 12, Trương Tử Hàm đăng ba bức ảnh tự chụp dọn rác, cảnh nền giống nơi này.

"Ẳng ẳng…" Chó Labrador sủa hai tiếng, chân đào đất.

Từ lớp lá rụng dày, tìm thấy vật màu trắng.

Người huấn luyện kêu: "Phát hiện vật khả nghi."

"Mọi người ở nguyên vị trí." Hàn Bân dặn, cùng Tằng Bình bước tới.

Hàn Bân cúi xuống, nhặt vật khả nghi, là tai nghe không dây màu trắng.

"Tai nghe này rất có thể của Trương Tử Hàm." Tằng Bình nói.

Hàn Bân bỏ tai nghe vào túi nhựa, đứng dậy: "Khu vực này có lẽ là nơi Trương Tử Hàm dọn rác."

Tằng Bình bước vài bước: "Đúng, ta nhớ góc chụp tự sướng, chắc là ở vị trí này."

Hàn Bân quan sát kỹ, chụp vài tấm ảnh: "Lá rụng dày, không có dấu chân rõ ràng."

Tằng Bình nhìn người huấn luyện: "Gần đây còn vật khả nghi nào không?"

Người huấn luyện lắc đầu: "Không."

"Tằng đội, nhìn đây." Hàn Bân chỉ về phía trước: "Vùng này có vết kéo lê."

Tằng Bình nhìn một lúc, vì có lá rụng, vết kéo lê không rõ, nhưng theo hướng Hàn Bân chỉ, có vết kéo lê nhẹ, khác với lá hai bên.

Tằng Bình nói với người huấn luyện: "Chắc còn hiện trường khác, tiếp tục tìm."

Người huấn luyện đáp, cho chó ngửi nguồn mùi, chó ngửi đất, như tìm thấy dấu vết, đi về phía trước.

Hàn Bân đứng sau chưa vội, thấy chó tìm dấu vết trùng với vết kéo lê.

Chó tiếp tục đi một đoạn, đến gần hòn non bộ, bắt đầu quanh quẩn, như dấu vết mùi nhạt dần.

Người huấn luyện lại cho chó ngửi, chó vòng ra sau hòn non bộ, khu vực khá kín đáo, có hòn non bộ che, từ xa không thấy.

"Ẳng ẳng…" Chó lại sủa, chân đào đất.

Nhưng lần này vật khả nghi chôn sâu, đào một lúc chưa xong.

Hàn Bân gọi: "Triệu Minh, lấy xẻng."

Triệu Minh chạy tới: "Bân Ca, đào chỗ nào?"

Hàn Bân chỉ phía trước: "Chỗ chó đào."

Triệu Minh nhổ nước bọt, xoa tay, cầm xẻng bắt đầu đào.

Hàn Bân cười: "Ngươi định đào hết à, không muốn đổi cho ta."

"Nói thế nào, sao có thể để lãnh đạo động tay, ta một mình là đủ." Triệu Minh không để ý.

Chương 400: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhà Triệu Minh giàu, nhiều người nghĩ hắn làm cảnh sát cho vui, không lâu dài, hết hứng thì bỏ.

Nhưng ngược lại, theo Hàn Bân, Triệu Minh nhà điều kiện tốt, nhiều lựa chọn, vẫn muốn làm cảnh sát, chính là người trong số ít nhất.

Hắn thực sự thích nghề cảnh sát.

Như Hàn Bân, làm cảnh sát phần lớn do gia đình, bố Hàn Bân cũng là cảnh sát.

Hàn Vệ Đông dù cấp bậc không cao, chỉ là trưởng đồn công an cơ sở, nhưng làm nhiều năm, ở Cầm Đảo có nhiều bạn bè đồng nghiệp, các phân cục đều có người quen.

Không nói đâu xa, Đới Minh Hàm, Trịnh Khải Hoàn đều quen Hàn Vệ Đông, Tằng Bình cấp bậc thấp, ít thâm niên, không quen lắm.

Nói thẳng, Hàn Bân chỉ cần làm cảnh sát, dù năng lực bình thường, dưới sự giúp đỡ của Hàn Vệ Đông, cũng có thể làm tốt.

Không phải Hàn Vệ Đông thiên vị, mà là lẽ thường tình.

Ở Mỹ, cha Bush làm tổng thống, con Bush cũng làm tổng thống, nếu cha không để lại tài nguyên cho con, có thể không?

Em Bush làm thống đốc, cũng tranh cử tổng thống, không có tài nguyên của cha anh có thể không?

Tất nhiên, Hàn Bân nhanh chóng lên tổ trưởng đội hình sự, chủ yếu do năng lực bản thân.

Quan hệ của Hàn Vệ Đông giúp hắn có môi trường làm việc tốt, nếu không ai đề bạt, cũng vô ích.

"Cạch cạch…" Triệu Minh đầu đổ mồ hôi, đào đất sâu nửa mét.

Triệu Minh cắm xẻng xuống nhưng không được.

"Dưới có gì đó."

"Làm sạch đất xung quanh." Hàn Bân nói.

Triệu Minh dọn đất xung quanh, phát hiện bao dệt màu xanh lá.

Hàn Bân nhận ra ngay: "Là bao đựng rác, Trương Tử Hàm dọn rác bằng loại bao này."

"Đừng phá bao, đào hết lên; Bân Tử, ngươi trông hiện trường, ta đi gọi kỹ thuật và pháp y." Tằng Bình nói xong, rời đi.

Dù chưa thấy xác, nhưng với kinh nghiệm của Tằng Bình, đã gần như chắc chắn.

Không ai bỏ công đào bao rác chôn dưới đất.

Hàn Bân chỉ chó Labrador: "Cô bé, ngươi lại lập công!"

"Điền Lệ, lấy xúc xích."

…

Phân Cục Ngọc Hoa, văn phòng đội hình sự đội hai.

Chẳng bao lâu, Lý Huy cũng biết tin.

Lý Huy thu dọn đồ, mang cốc nước nóng, chuẩn bị ra hiện trường, thì nghe tiếng gõ cửa.

"Cộc cộc."

“Vào đi.”

Cửa mở, hai người đàn ông bước vào.

“Ngươi có việc gì?” Lý Huy hỏi.

“Tôi tên Trương Đại Toàn, streamer của công ty Phi Ngư.”

“Trương Cát Đản?”

“Phải, ngài cũng xem livestream của tôi?” Trương Đại Toàn cười hỏi.

Lý Huy nhíu mày: “Ai nói ngươi ta xem livestream?”

“Không không, tôi đoán thôi.” Trương Đại Toàn cười gượng.

Lý Huy nhìn người đàn ông bên cạnh: “Ngươi tên gì?”

“Tôi tên Tôn Truyền Hỷ, là trợ lý của Cát Đản.”

“Hiểu Bằng, dẫn trợ lý Tôn đến phòng chờ.” Lý Huy cởi áo khoác, ngồi lại ghế.

Hiện trường chưa đi được.

Tôn Hiểu Bằng đứng dậy, dẫn Tôn Truyền Hỷ đi, quay lại Lý Huy mở máy ghi hình, bắt đầu ghi biên bản.

Hỏi theo lệ: “Họ tên, tuổi, nghề nghiệp…”

“Trương Đại Toàn, mọi người gọi tôi Trương Cát Đản, ngài cũng có thể gọi tôi vậy, tôi năm nay mười chín tuổi, livestream hơn một năm, cũng có chút tiếng tăm, tôi giờ…”

“Đủ rồi, ta hỏi gì ngươi trả lời đó.” Lý Huy nói.

“Dạ lãnh đạo.” Trương Đại Toàn nói.

Lý Huy ngớ ra, hỏi dò: “Ngươi có tiền án?”

“Tôi… lúc mười lăm tuổi phạm tội trộm cắp, khi đó nhỏ dại không biết gì, giờ đã sửa.”

Lý Huy gật đầu: “Sửa là tốt.”

Ghi vào sổ.

“Ngươi và Trương Tử Hàm quan hệ thế nào?”

“Đồng nghiệp.”

“Ngươi có thân với nàng không?”

“Không thân.”

“Lần cuối thấy nàng là khi nào?” Lý Huy hỏi.

“Chiều ngày 9 tháng 12, hơn một giờ, chúng tôi cùng đi Vườn Thực Vật, đến cổng thì tách ra.” Trương Đại Toàn nhớ lại.

“Sau đó còn gặp nàng không?”

“Không.”

“Ngươi rời công viên khi nào?”

“Khoảng bốn giờ rưỡi.”

“Ba giờ trong công viên, ngươi làm gì?” Lý Huy hỏi.

“Dọn rác.”

“Liên tục dọn rác?” Lý Huy hỏi lại.

“Đúng, đã tuyên truyền bảo vệ môi trường, phải làm đàng hoàng, không qua loa đại khái.” Trương Đại Toàn nói.

“Tinh ting…”

Điện thoại Lý Huy kêu, hắn mở xem là tin nhắn WeChat, Triệu Minh gửi hai ảnh, xác đã đào lên.

Trước đây chỉ suy đoán, có hai tấm ảnh là bằng chứng chắc chắn.

Tính chất vụ án, tầm quan trọng của biên bản, cũng khác hẳn.

Hàn Bân hít sâu: “Ngươi dọn rác có livestream không?”

“Không.”

“Tại sao không livestream, vừa tuyên truyền, vừa tăng danh tiếng.” Lý Huy nói.

Trương Đại Toàn gãi đầu: “Lúc đó, ta không nghĩ vậy.”

“Khi dọn rác, ai ở đó?”

“Chỉ tôi và trợ lý.” Trương Đại Toàn đáp, hỏi lại: “Thưa cảnh sát, Trương Tử Hàm xảy ra chuyện gì?”

“Nàng chết rồi.”

Tay Trương Đại Toàn run lên, nhíu mày.

Chứng cứ Cầm Đảo, Vườn Thực Vật.

Vườn Thực Vật đã rào cảnh giới.

Cảnh sát địa phương canh gác bên ngoài, cảnh sát hình sự, kỹ thuật, pháp y kiểm tra hiện trường.

Bên cạnh hòn non bộ đào hố lớn, bao dệt được đưa lên, hình dạng giống người cuộn tròn.

Pháp y Ngô Hà cắt lớp bao dệt ngoài, bên trong có thêm lớp bao dệt, sau khi cắt hai lớp bao, lộ ra xác phụ nữ.

Phụ nữ tóc dài, cơ thể đã cứng, mặt vùi vào đầu gối, ngoài mặc áo lông trắng, da lộ ra đã bắt đầu thối rữa.

Mùi hôi thối nồng nặc.

Dù không phải lần đầu ra hiện trường, nhưng mùi này, Hàn Bân vẫn khó quen.

Trợ lý pháp y Kiều Tử Minh chụp ảnh.

Ngô Hà nâng đầu xác lên, lộ ra khuôn mặt trắng bệch, méo mó, còn thấy rõ nét mặt.

Chương 401: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tằng Bình, Hàn Bân, Triệu Minh lại gần xem, có lẽ vì trời lạnh, xác thối rữa chưa quá nghiêm trọng, Hàn Bân ba người nhận ra nạn nhân là Trương Tử Hàm.

Xác định xong nạn nhân, ba người lui ra, để Ngô Hà không gian xử lý xác.

"Cô gái đẹp thế này, sao lại thành ra vậy, hung thủ thật đáng ghét." Triệu Minh là người độc thân, cảm thấy khó chịu.

Như kẻ đói khát, thấy miếng thịt cừu nướng ngon nhất bị ném vào bể phân, ngươi nói có tức không.

"Nghĩ hắn đáng ghét, thì tìm chứng cứ bắt hắn." Hàn Bân vỗ vai hắn.

Tằng Bình không để ý, hỏi Điền Lệ: "Người phụ trách công viên đâu?"

Điền Lệ gọi: "Hiệu trưởng Ngô, lại đây."

Một lát sau, người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi bước tới: "Cảnh sát Điền, có việc gì?"

"Cảnh sát trưởng Tằng, ngài đây là Đội Trưởng Tằng của đội cảnh sát hình sự." Điền Lệ giới thiệu.

"Đội Trưởng Tằng, ngài khỏe." Hiệu trưởng Ngô bắt tay Tằng Bình.

"Khỏe." Tằng Bình đáp lễ.

“Đội Trưởng Tằng, vụ án thế nào rồi?” Hiệu trưởng Ngô hỏi.

Tằng Bình chỉ pháp y: “Xác đã đào lên.”

Hiệu trưởng Ngô nhìn, vội quay đi: “Ôi mẹ ơi, ta không nhìn nổi, những người này sao mà ác thế, người tốt vậy mà thành ra thế này.”

“Hiệu trưởng Ngô, ngày 9 tháng 12, có thấy gì lạ không?” Tằng Bình hỏi.

“Ôi, tôi không rõ, hôm đó là thứ hai, tôi nghỉ.” Hiệu trưởng Ngô nói.

“Ngươi thường nghỉ thứ hai?”

“Nói chung, thứ bảy, chủ nhật nhiều người đến Vườn Thực Vật, thứ hai ít khách, ít việc, tôi thường nghỉ.” Hiệu trưởng Ngô giải thích.

“Hiệu trưởng Ngô, Vườn Thực Vật có bao nhiêu nhân viên?” Tằng Bình hỏi.

“Hơn hai chục người, diện tích lớn, ít người không chăm sóc hết.”

“Nhiều người nhỉ.” Điền Lệ nói.

“Nghe thì nhiều, có bảo vệ, trực đêm, bảo trì, có vậy còn thiếu.” Hiệu trưởng Ngô giang tay.

“Khu vực trong vòng cảnh giới, ai phụ trách?”

“Thật không rõ ai phụ trách cụ thể, có việc ta bảo người làm, nhưng quét dọn khu này là Lão Lý, chắc hắn biết rõ.”

“Chúng ta muốn ghi biên bản cho hắn.”

“Không vấn đề.” Hiệu trưởng Ngô gọi: “Lão Lý, lại đây.”

Chốc lát, người đàn ông khoảng hơn năm mươi tuổi, mặc đồng phục màu xám bước tới:

“Hiệu trưởng, ngài gọi tôi?”

“Đồng chí cảnh sát muốn hỏi ngươi.” Hiệu trưởng Ngô nói.

Lão Lý có vẻ căng thẳng, khẽ gật đầu.

“Điền Lệ, Triệu Minh, đưa Lý Tiên Sinh đi ghi biên bản.” Tằng Bình nói.

“Vâng.”

“Hiệu trưởng Ngô, Vườn Thực Vật xảy ra chuyện lớn thế này, để tránh hiện trường bị phá, tạm thời không mở cửa cho khách.” Tằng Bình nói.

“Nhưng… Đội Trưởng Tằng, khi nào mở lại?” Hiệu trưởng Ngô lo lắng.

“Đợi thông báo.”

Hiệu trưởng Ngô mặt mày khó coi: “Cần gì hợp tác, ngài cứ nói, mong cảnh sát sớm điều tra rõ, cho Vườn Thực Vật mở lại.”

“Không vấn đề.” Tằng Bình đưa danh thiếp:

“Đây là danh thiếp của ta, Hiệu trưởng Ngô có manh mối gì, gọi ta.”

Nói xong, Tằng Bình nhìn quanh: “Tổ trưởng Hàn đâu?”

“Chắc ở hiện trường chính.” Cảnh sát kỹ thuật đáp.

“Thằng này sao lẳng lặng đi.” Tằng Bình than, nghĩ Hàn Bân có lẽ phát hiện manh mối khác, đi về hiện trường chính, tức nơi phát hiện tai nghe trắng.

Dọc theo vết kéo lê, đi được nửa đường, thấy Hàn Bân đang ngồi kiểm tra mặt đất.

“Bân Tử, ngươi làm gì đó?” Tằng Bình hỏi.

“Hai hiện trường đều có lá cây, không có dấu chân rõ, ta dọc theo vết kéo lê, xem có manh mối gì, đi được một đoạn, thấy chỗ trống, có dấu chân.” Hàn Bân nói.

“Qua ba ngày, dấu chân có thể là của người khác.” Tằng Bình nói.

“Thu thập lại, có thể của người khác, có thể là người nghe thấy âm thanh, muốn kiểm tra, nếu vậy, có thể họ thấy gì đó.” Hàn Bân nói.

Vườn Thực Vật là nơi công cộng, Tằng Bình không hy vọng nhiều.

Hàn Bân gọi một nhân viên kỹ thuật, bảo thu thập dấu chân trên chỗ trống.

“Bân Tử, theo manh mối hiện tại, ngươi nghĩ sao về vụ án?” Tằng Bình hỏi.

“Nơi phát hiện tai nghe trắng, là hiện trường chính, ta nghĩ Trương Tử Hàm rất có thể bị khống chế, hoặc giết ở đó, sau để tránh tai mắt, kéo đến hòn non bộ, đào hố chôn.” Hàn Bân phân tích.

Tằng Bình nói theo: “Ta nghĩ hung thủ và nạn nhân có quen biết, nếu không, một cô gái một mình trong Vườn Thực Vật sẽ cảnh giác.”

Vườn Thực Vật mùa đông khác mùa hè, trừ cuối tuần đông khách, ngày thường ít người.

“Đội Trưởng Tằng, pháp y sơ bộ xong.” Trợ lý pháp y Kiều Tử Minh gọi.

“Qua xem.” Tằng Bình nói, bước về hiện trường sau hòn non bộ.

Lúc này, xác đã được đưa vào túi đựng xác, Ngô Hà tháo găng tay, chỉ huy cảnh sát di dời xác.

“Pháp y Ngô, kết quả thế nào?” Tằng Bình hỏi.

Ngô Hà dặn dò xong, bước đến: “Nạn nhân là nữ, khoảng hai mươi lăm tuổi, bị người từ sau bóp cổ ngạt thở chết.”

“Thời gian tử vong?”

“Xác chôn dưới đất, nhiệt độ, độ ẩm, chất đất, khí hậu, nhiều nguyên nhân ảnh hưởng tốc độ thối rữa, thời gian cụ thể không rõ.” Ngô Hà giải thích.

“Ngài đưa ra khoảng thời gian, chúng tôi căn cứ thêm chứng cứ xác định thời gian tử vong.” Hàn Bân nói.

“Chiều ngày 9 tháng 12, từ một giờ rưỡi đến bốn giờ.” Ngô Hà nói.

“Vũ khí?”

“Ta phát hiện một số sợi bông trên cổ nạn nhân, kết hợp đặc điểm vết thương, vũ khí rất có thể là vật liệu vải, như khăn quàng.” Ngô Hà nói.

“Còn gì nữa?”

“Ta phát hiện một số mảnh vụn nghi là da ở móng tay nạn nhân, rất có thể do vật lộn với hung thủ để lại.” Ngô Hà nói.

Chương 402: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tằng Bình cười: "Bằng chứng tốt!"

Nghi phạm Phân Cục Ngọc Hoa.

Văn phòng đội hình sự đội hai.

Lý Huy vẫn ngồi bàn làm việc, nhưng người ghi biên bản đã là Tôn Truyền Hỷ.

"Họ tên, giới tính, tuổi…"

"Tôi là Tôn Truyền Hỷ, nam, 23 tuổi…"

"Vào Vườn Thực Vật, ngươi có gặp Trương Tử Hàm?"

"Không."

"Ngươi và Trương Đại Toàn luôn ở cùng nhau?"

"Phải."

"Ngươi rời Vườn Thực Vật khi nào?"

"Hơn bốn giờ." Tôn Truyền Hỷ nhớ lại.

"Ba giờ trong công viên, ngươi làm gì?" Lý Huy hỏi.

"Dọn rác."

"Dọn ba giờ rác?" Lý Huy xác nhận.

"Phải, có vấn đề gì? Chúng tôi đến đó để tuyên truyền bảo vệ môi trường, tất nhiên dọn rác." Tôn Truyền Hỷ nhún vai.

Lý Huy sờ cằm, hắn thấy hai người này có gì đó không đúng, nhưng tạm thời chưa rõ, thử dò: "Vào công viên, ngươi

thực sự luôn ở cùng Trương Đại Toàn?”

“Phải.”

“Tại sao lời khai của các ngươi khác nhau.” Lý Huy chất vấn.

“Không thể, sao có thể khác.” Tôn Truyền Hỷ nuốt nước bọt, không chắc chắn: “Việc đã qua hai ngày, có thể ta không nhớ rõ.”

“Ngươi biết, tại sao gọi các ngươi ghi biên bản?” Lý Huy dò tiếp.

“Vì Trương Tử Hàm mất tích?” Tôn Truyền Hỷ đoán.

“Nàng không mất tích, mà chết.” Lý Huy nói.

Tôn Truyền Hỷ hít sâu, hai tay đan nhau, trán đổ mồ hôi.

Lý Huy ở cùng Hàn Bân lâu, cũng học cách quan sát người, cảm thấy Tôn Truyền Hỷ càng căng thẳng.

“Ngươi rất căng thẳng?” Lý Huy dò.

“Ta nhát gan, nghe chết người, lại là người quen, cảm thấy sợ.” Tôn Truyền Hỷ thở dài.

Lý do này cũng hợp lý.

Lý Huy tiếp tục quan sát, thấy mu bàn tay trái của hắn có vết cào.

“Tay ngươi sao bị thương?”

“Hôm đó, dọn vệ sinh không may bị cành cây cào, giờ gần khỏi.” Tôn Truyền Hỷ bản năng dùng tay phải che.

Lý Huy thấy hắn có giấu diếm, nhưng vì chưa ra hiện trường, chưa rõ tình hình nạn nhân, nên không thể phán đoán chính xác.

…

Trong Vườn Thực Vật.

Không biết ai tiết lộ thông tin, nhiều người đến xem.

Để tránh hiện trường bị phá, Hàn Bân tổ chức cảnh sát đuổi người dân khỏi công viên.

Ngô Hà mang xác rời công viên trước.

Sau khi đội kỹ thuật kiểm tra xong hiện trường, Hàn Bân và mọi người mới rời đi.

Đến đồn đã trưa, người là sắt, cơm là gang, dù bận cũng phải ăn.

Lúc mới vào đội hình sự, Hàn Bân nhiệt huyết, gặp án là không màng ăn uống, chỉ muốn phá án, dù nhịn đói một ngày cũng phải tranh thủ làm.

Nhưng sau một thời gian, Hàn Bân nhận ra án không bao giờ hết, tâm trạng dần ổn định, ăn khi cần, làm khi cần, dây không thể căng quá.

Sau bữa trưa, Tằng Bình đi báo cáo với lãnh đạo đồn.

Hàn Bân họp tại văn phòng đội hai.

Hàn Bân nhai kẹo cao su, đi lại trong phòng: "Triệu Minh, ngươi nói tình hình hiện trường cho Lý Huy và Hiểu Bằng."

"Khụ…"

Triệu Minh ho khẽ, kể lại tình hình Vườn Thực Vật, tập trung vào quá trình đào xác, nhấn mạnh sự khủng khiếp của xác và hình ảnh dũng cảm của mình.

Hàn Bân ngắt lời: "Các ngươi ghi biên bản cho Lão Lý công nhân vệ sinh Vườn Thực Vật, có phát hiện gì không."

"Lão Lý lớn tuổi, không nhớ rõ cụ thể, nhưng theo hắn, sáng ngày 10 hắn quét dọn, thấy hiện trường chính có nhiều rác, khi dọn không thấy vật gì bất thường." Triệu Minh nói.

“Ta phân tích, nghi phạm để tránh tai mắt, dùng bao rác đựng xác, xác bị kéo đến hòn non bộ, quá trình này dù bị thấy, người ta chỉ nghĩ là rác.”

Điền Lệ nói: “Ta nghĩ, quá trình kéo lê có thể có người chứng kiến.”

“Ý hay, nếu kéo xác bị thấy sẽ báo cảnh sát; nếu kéo bao dệt, chưa chắc người ta báo, ngày 9 là thứ hai, công viên không đông, nhưng vẫn có thể.” Hàn Bân nói.

“Cần đi hỏi không?” Lý Huy hỏi.

“Dựa vào lực lượng cảnh sát hình sự, rất khó điều tra rộng, cần cảnh sát địa phương hỗ trợ, ta sẽ nhờ Tằng đội giúp.” Hàn Bân nói xong, tiếp:

“Ta nói về nạn nhân, theo pháp y sơ bộ, nạn nhân là nữ, khoảng 25 tuổi, bị người bóp cổ ngạt thở chết, vũ khí rất có thể là khăn quàng.”

“Thời gian tử vong?” Lý Huy hỏi.

“Chiều ngày 9 tháng 12, từ một giờ rưỡi đến bốn giờ.”

“Còn gì nữa?” Điền Lệ ghi chép.

“Phát hiện mảnh da ở móng tay nạn nhân, có thể do vật lộn với nghi phạm để lại.” Hàn Bân nói.

Lý Huy ngạc nhiên: “Tức là nghi phạm có thể có vết cào.”

“Đúng.”

“Sáng nay hai nhóm đến ghi biên bản, một là tài xế Trần Học Phi của công ty Phi Ngư; hai là Trương Đại Toàn và trợ lý Tôn Truyền Hỷ.” Lý Huy mở sổ, tiếp:

“Tôn Truyền Hỷ căng thẳng, mu bàn tay trái có vết cào dài.”

“Vết thương trông bao lâu rồi?”

“Hắn nói, ngày 9 khi dọn vệ sinh bị cào.” Lý Huy nói.

“Họ ngày 9 rời Vườn Thực Vật khi nào?”

“Hơn bốn giờ.”

“Ba giờ trong Vườn Thực Vật, họ làm gì?” Triệu Minh tò mò.

“Dọn rác.”

“Không livestream.” Hàn Bân hỏi, hai người này có thời gian gây án.

“Không.”

Hàn Bân bóp trán: “Lý Huy, ngươi hiểu livestream, ngươi nghĩ họ có thể dọn rác ba giờ?”

“Livestream thì có thể, nếu không, ta không nghĩ họ làm vậy; nhất là sau khi gặp Trương Đại Toàn, ta không nghĩ hắn có giác ngộ cao vậy.” Lý Huy nói.

“Ngươi thu thập dna của họ không?” Hàn Bân hỏi.

“Biên bản, ta thấy hai người này có giấu diếm, đã thu thập dna và dấu vân tay của họ.” Lý Huy nói.

Hàn Bân gật đầu, Lý Huy tuy miệng hay nói bậy, nhưng làm việc tốt: “Đưa dna của họ cho đội kỹ thuật, nếu pháp y Ngô lấy được mảnh da từ móng tay nạn nhân, bảo đội kỹ thuật đối chiếu mẫu dna.”

Chương 403: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ngô Giang Long "Bân Tử, ta nghĩ có thể xác định rõ hơn thời gian tử vong." Lý Huy nói.

"Nói đi."

"Pháp y Ngô nói thời gian tử vong từ một rưỡi đến bốn giờ." Lý Huy mở vài ảnh:

"Trong khoảng này, Trương Tử Hàm đăng WeChat, đầu tiên là hai giờ mười, ảnh tự chụp dọn rác; thứ hai là ba giờ, đứng giữa hai đống rác đã phân loại; thứ ba là ba giờ mười, đứng bên hai bao rác, có lẽ vừa bỏ rác vào, ba ảnh rất tự nhiên, không giống bị uy hiếp."

"Giả thiết ba ảnh này do Trương Tử Hàm tự đăng, chứng tỏ ba giờ mười nàng chưa chết, thời gian tử vong phải là từ ba giờ mười đến bốn giờ." Lý Huy phân tích.

"Có thể ảnh chụp trước, sau khi nạn nhân bị giết, nghi phạm đăng, nhằm thay đổi thời gian gây án, tạo chứng cứ vắng mặt." Điền Lệ nghi ngờ.

Hàn Bân xem lại ảnh Trương Tử Hàm đăng, nhớ lại: "Ảnh nền ta xem, là tự chụp ở hiện trường chính, thực tế thấy vật của nạn nhân ở đó, mỗi ảnh là tự chụp, giả mạo khó xảy ra."

"Ta cũng nghĩ vậy, các ngươi xem kỹ, ba ảnh này nội dung khác nhau, đầu tiên là bắt đầu dọn rác; thứ hai là phân loại hai đống rác, công việc này rất nhiều, một người dọn, ít nhất 40 đến 60 phút; thứ ba là bỏ hai đống rác vào bao, cần hơn 10 phút."

Lý Huy nói, tiếp: “Từ bắt đầu dọn rác, phân loại, đến bỏ vào bao, ít nhất 50 đến 70 phút.”

Triệu Minh nói theo: “Chiều ngày 9, Trương Tử Hàm đăng ảnh đầu tiên lúc hai giờ mười; ảnh thứ ba là ba giờ mười, cách gần một giờ, phù hợp phân tích của Huy Ca.”

Hàn Bân xem kỹ ảnh, cũng đồng ý phân tích của Lý Huy, từ dọn rác đến bỏ vào bao, nếu một người làm, ít nhất cần một giờ, nhưng, Hàn Bân nghĩ thêm khả năng khác:

“Nếu có người giúp Trương Tử Hàm dọn rác, thời gian sẽ ngắn, rồi chụp ảnh tự sướng; hung thủ giết Trương Tử Hàm xong, đăng ảnh theo thời gian một người dọn rác.”

“Ta nghĩ khả năng này ít, Trương Tử Hàm không có trợ lý, ai giúp nàng làm vậy.” Lý Huy nói.

“Hung thủ.” Hàn Bân nói.

Lý Huy hít lạnh: “Chắc chắn ảnh đầu tiên đăng không giả.”

“Dù có hung thủ giúp dọn rác, thời gian giảm một nửa, cũng cần nửa giờ.” Lý Huy nói.

“Nếu hung thủ là hai người?”

Lý Huy thở dài: “Hai mươi phút.”

Triệu Minh cười khổ, càng phân tích càng phức tạp, đầu hắn loạn: “Nếu hung thủ trên hai người, thời gian ngắn hơn.”

Hàn Bân suy nghĩ: “Không thể, đồng nghiệp Trương Tử Hàm, hoặc hành động một mình, hoặc hai người, nếu ba người giúp nàng dọn rác, thành hai nhóm; nếu hai nhóm đều không thân với Trương Tử Hàm, nàng không nhờ giúp; nếu đều thân, không thể cùng quay lưng, nên ta nghĩ không quá ba người.”

“Tức là, thời gian tử vong từ hai giờ rưỡi đến bốn giờ.” Lý Huy phân tích.

“Tức là, người rời công viên sau hai giờ rưỡi đều nghi ngờ.” Tôn Hiểu Bằng nói.

“Không, giết Trương Tử Hàm, kéo xác, đào hố chôn, với tình hình hiện trường và kinh nghiệm của ta, ít nhất cần một giờ, thêm thời gian này, hung thủ rời công viên sau ba giờ rưỡi.” Hàn Bân nói.

“Tức là, người rời công viên trước ba giờ rưỡi có thể loại trừ nghi ngờ.” Triệu Minh nói.

“Phân tích chứng cứ hiện tại, đúng vậy.” Hàn Bân nói.

“Lần tới làm biên bản, ta biết rồi.” Lý Huy thì thầm.

……

“Đùng đùng…” Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi.” Hàn Bân nói.

“Két…” Cửa văn phòng bị đẩy mở, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi bước vào.

Người đàn ông để râu nhỏ, đeo kính viền vàng và tay cầm một chiếc cặp công văn.

“Ngươi có việc gì?”

“Ta tên là Ngô Giang Long, là một streamer của Công ty Phi Ngư, đến đây để làm biên bản.”

Hàn Bân có ấn tượng với cái tên này, chỉ vào chiếc ghế bên cạnh: “Ngồi đi.”

“Cảnh sát, ngươi có gì cần hỏi thì hỏi nhanh lên, lát nữa ta còn phải tham gia một sự kiện.” Ngô Giang Long nhìn đồng hồ.

“Ngươi biết tiết kiệm thời gian đấy.”

“Thời gian giống như miếng bọt biển, chỉ cần ép là có.” Ngô Giang Long nói.

“Ngươi bình thường livestream cũng nói vậy?” Hàn Bân cười hỏi.

“Livestream, ta chủ yếu chia sẻ kinh nghiệm kinh doanh và cảm ngộ cuộc sống của ta với người hâm mộ, giúp họ giải quyết một số khó khăn trong công việc và cuộc sống.”

Lý Huy nhắc nhở bên cạnh: “Ngô Giang Long là một streamer về thành công học.”

Hàn Bân cười: “Ngươi bao nhiêu tuổi?”

“26 tuổi.”

“Trông cũng gấp gáp nhỉ.”

Ngô Giang Long đẩy kính, sờ sờ râu: “Nhiều fan của ta đều là thanh niên, họ thường đánh giá qua vẻ bề ngoài, nên ta phải trang điểm trông trưởng thành một chút, ngươi hiểu mà.”

“Ngươi cất thành công học của ngươi đi, ta hỏi gì, ngươi trả lời đó.” Hàn Bân nói nhạt nhẽo.

Hắn thật không nghĩ ra, một người 26 tuổi, có bao nhiêu kinh nghiệm kinh doanh, lại có bao nhiêu cảm ngộ cuộc sống.

“Ngươi và Trương Tử Hàm có quan hệ gì?” Hàn Bân hỏi thẳng.

“Quan hệ đồng nghiệp.”

“Lần cuối ngươi gặp nàng là khi nào?”

“Ngày 9, ở cổng Vườn Thực Vật, chúng ta lúc đó đang trên xe, nói chuyện khá hợp, nàng hỏi ta một số gợi ý đầu tư.” Ngô Giang Long nói xong, hỏi ngược lại:

“Cảnh sát, có vấn đề gì sao? Trương Tử Hàm xảy ra chuyện gì?”

“Trương Tử Hàm chết rồi.” Hàn Bân nói.

“Chết rồi!” Ngô Giang Long mở to mắt.

“Ngươi đến Vườn Thực Vật cũng để làm tuyên truyền bảo vệ môi trường?”

“Đúng vậy.”

“Lúc đó, Trương Tử Hàm có biểu hiện gì lạ không?”

Ngô Giang Long lắc đầu: “Không thấy gì cả.”

Chương 404: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi rời công viên lúc nào?”

Ngô Giang Long nhớ lại: “Khoảng hai giờ chiều.”

“Cụ thể thời gian?”

“Không nhớ rõ.”

“Rời Vườn Thực Vật, ngươi đi đâu?”

“Trực tiếp về nhà.”

“Về nhà lúc mấy giờ?”

“Khoảng ba giờ chiều.”

“Nhà ngươi ở đâu?”

“Gia Viên Tứ Huệ, tòa nhà 3, khu nhà 1, phòng 702.”

Hàn Bân lấy ra bản đồ Vườn Thực Vật: “Chỉ vào chỗ ngươi đã dọn rác.”

Ngô Giang Long nhìn bản đồ một hồi, chỉ vào khu gần rừng thông: “Có lẽ là chỗ này.”

“Trong quá trình dọn rác, ngươi có nghe thấy âm thanh gì lạ không?” Hàn Bân hỏi.

“Không.” Ngô Giang Long đáp, lại nhìn đồng hồ.

Hàn Bân hỏi thêm một lúc, không thu được gì mới, liền để Ngô Giang Long đi.

Lý Huy đóng cửa văn phòng: “Theo suy đoán của ta, nghi phạm rời Vườn Thực Vật sau ba giờ rưỡi, nếu Ngô Giang

Long rời công viên lúc hai giờ, hắn không có thời gian gây án.”

Hàn Bân hỏi Điền Lệ: “Mang băng ghi hình của Vườn Thực Vật về chưa?”

“Đã mang về.” Điền Lệ đáp.

“Kiểm tra giám sát, xem hắn có rời đi lúc hai giờ không.” Hàn Bân dặn dò.

Điền Lệ tìm băng ghi hình của Vườn Thực Vật chiều ngày 9 tháng 12, có thời gian cụ thể, dễ tra cứu.

Không lâu sau, Điền Lệ chỉ vào màn hình: “Chiều ngày 9 tháng 12, hai giờ bốn mươi phút, Ngô Giang Long rời Vườn Thực Vật từ cổng chính.”

Hàn Bân gật đầu, nói với Lý Huy: “Ngươi và Hiểu Bằng đi Gia Viên Tứ Huệ, kiểm tra xem Ngô Giang Long có về nhà lúc ba giờ không.”

“Tổ trưởng, giám sát đã cho thấy Ngô Giang Long rời Vườn Thực Vật lúc hai giờ bốn mươi, sao còn phải kiểm tra giám sát khu dân cư của hắn.” Tôn Hiểu Bằng thắc mắc.

“Theo giám sát, hắn đã rời đi, nhưng tường Vườn Thực Vật không cao, chỉ khoảng hai mét, hắn có thể nhảy tường quay lại gây án, nên chỉ khi xác định hành trình của hắn sau đó, mới hoàn toàn loại bỏ nghi ngờ.” Hàn Bân nói.

“Đúng vậy.” Tôn Hiểu Bằng thì thầm, suy diễn: “Theo lý, tất cả những người đến Vườn Thực Vật đều nghi ngờ.”

“Tất nhiên, đối tượng nghi ngờ không chỉ đồng nghiệp của Trương Tử Hàm, người đến Vườn Thực Vật ngày 9 tháng 12, chỉ cần phù hợp thời gian gây án đều nghi ngờ, chỉ là hầu hết các vụ giết người đều do người quen gây ra, đồng nghiệp của Trương Tử Hàm là nghi ngờ lớn nhất, cũng dễ loại trừ nhất,

sau khi loại trừ nghi ngờ của họ, sẽ mở rộng phạm vi đối tượng nghi ngờ.” Hàn Bân thở dài.

Công việc này rất nhiều.

Dù mùa này ít khách, ngày đó lại là thứ hai, nhưng người đến Vườn Thực Vật vẫn không ít, Hàn Bân chỉ có thể điều tra có mục tiêu.

…

Bốn giờ chiều.

Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng ra ngoài điều tra.

Điền Lệ và Triệu Minh kiểm tra giám sát của Vườn Thực Vật, loại trừ những du khách có thời gian gây án.

Điền Lệ rất chi tiết, giao nàng Hàn Bân yên tâm.

Nhưng Triệu Minh không vui, kiểm tra giám sát là nhiệm vụ hắn ghét nhất, không có thứ hai.

“Bịch bịch.”

Cửa văn phòng bị gõ hai tiếng, rồi mở từ bên ngoài.

Tằng Bình bước vào, sau là Đỗ Kỳ của đội một đội hình sự.

“Án có tiến triển không?” Tằng Bình hỏi.

“Nhiều manh mối, phải từ từ gỡ.” Hàn Bân nhún vai.

“Ngươi thiếu người không?”

“Cần nói sao.” Hàn Bân đáp, nhìn Đỗ Kỳ: “Ngài điều cho ta hai người?”

“Hai thì không, nhưng ta tìm cho ngươi một người mạnh, một người bằng ba.” Tằng Bình vỗ vai Đỗ Kỳ, nói:

“Vụ này điều tra khó, ta điều Đỗ Kỳ đến, hỗ trợ đội ngươi điều tra.”

“Quá tốt, ta mong còn không được.” Hàn Bân cười.

“Tổ trưởng Hàn, sau này nhờ giúp đỡ.” Đỗ Kỳ cười.

“Đều quen rồi, cùng một đội, nói gì khách sáo.” Hàn Bân đấm vào ngực hắn.

“Tiếp tục đi, ta đi trước.” Tằng Bình nói.

“Tằng đội, ngài đừng vội.” Hàn Bân gọi.

“Sao vậy?”

“Lúc đó ở Vườn Thực Vật không chỉ có người của Công ty Phi Ngư, du khách khác cũng có thể gây án, chỉ lực lượng đội ta không đủ, ta muốn nhờ cảnh sát địa phương hỗ trợ điều tra.” Hàn Bân nói.

“Biết rồi, ta sẽ phối hợp.” Tằng Bình đồng ý rồi rời văn phòng.

Hàn Bân không nói thêm, Tằng Bình điều Đỗ Kỳ đến, rõ ràng không phải ngẫu nhiên.

Đội hai thực sự thiếu người, nhưng Hàn Bân chưa kịp nói, Tằng Bình đã gửi người.

Hàn Bân do Tằng Bình nâng đỡ, nhưng Chị Triệu của đội một không phải, bà ấy có kinh nghiệm.

Nói thẳng, nếu không phải Hàn Bân đến đội hai, tăng tỷ lệ phá án của đội, ai làm đội trưởng còn chưa chắc.

Hàn Bân cũng không suy nghĩ quá nhiều, loại chuyện này, vẫn là để Tằng Bình tự mình giải quyết thôi, hắn không thể can thiệp.

“Đội trưởng Hàn, ngài xem, có việc gì ta cần làm không?” Đỗ Kỳ hỏi.

So với ngày thường, Đỗ Kỳ có vẻ hơi căng thẳng.

Hàn Bân càng khẳng định suy nghĩ của mình.

Hàn Bân tìm cho hắn một cái bàn, chính là cái hắn đã dùng trước đó: "Sau này, ngươi ngồi ở đây, ta sẽ giới thiệu cho ngươi về vụ án này…"

……

"Bang bang…" Năm giờ chiều, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

"Vào đi."

"Cạch…" Một tiếng cửa mở, một nam một nữ bước vào.

Người dẫn đầu là một cô gái khoảng hai mươi tuổi, giọng nói hơi khàn: "Ai là Cảnh sát Lý, ta là Phùng Siêu Nhiên, streamer của Công ty Phi Ngư."

Hàn Bân đứng lên: "Ngươi khỏe, ta họ Hàn, là cấp trên của Cảnh sát Lý, cũng là người phụ trách vụ án Trương Tử Hàm."

"Cảnh sát Hàn, ngươi khỏe, Trương Tử Hàm rốt cuộc xảy ra chuyện gì, ngươi gọi chúng ta đến đây?" Phùng Siêu Nhiên hỏi.

Chương 405: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân cũng không giấu diếm: "Trương Tử Hàm đã chết."

"Ôi trời, thật đáng tiếc." Phùng Siêu Nhiên thở dài.

Hàn Bân luôn quan sát đối phương: "Ngươi sao lại không chút ngạc nhiên nào."

"Trương Cát Đản cái miệng rộng đó, sáng nay đã nói với ta rồi, nói Trương Tử Hàm có thể đã chết, cảnh sát bên kia điều tra rất căng, bảo ta mau chóng đến đây lấy lời khai, kẻo bị cảnh sát nghi ngờ." Phùng Siêu Nhiên nhún vai.

"Ngươi đã biết rồi, còn hỏi làm gì?" Triệu Minh hừ lạnh.

"Trương Cát Đản thằng nhóc đó nói linh tinh, ta đâu có tin hết, ta từ nhỏ lớn lên dưới lá cờ đỏ, vẫn tin lời các chú cảnh sát." Phùng Siêu Nhiên cười.

Hàn Bân quay đầu, nhìn lại phía sau: "Ở đây không có chú nào."

"Ha ha, không ngờ ngươi còn hài hước." Phùng Siêu Nhiên cười.

"Ngươi tên gì?" Hàn Bân nhìn người đàn ông bên cạnh.

"Hắn là trợ lý của ta, tên là…"

Hàn Bân trực tiếp ngắt lời Phùng Siêu Nhiên: "Để hắn tự nói."

“Ta tên Phương Bình, là trợ lý của Phùng Siêu Nhiên.” Người đàn ông không cao, ngoài hai mươi tuổi, trông khá đẹp trai.

Hàn Bân gật đầu, ra lệnh cho Điền Lệ: “Điền Lệ, Triệu Minh, các ngươi đưa Phương Bình đi phòng nghỉ, lấy lời khai.”

“Rõ.”

“Cảnh sát, còn ta thì sao?” Phùng Siêu Nhiên hỏi.

“Ngươi ngồi xuống, ta sẽ lấy lời khai của ngươi.” Hàn Bân nói.

“Được rồi.” Phùng Siêu Nhiên đáp lại, ngồi phịch xuống ghế đối diện, những người làm streamer tính cách thường khá cởi mở, người mặt mỏng không thể làm được công việc này.

Đỗ Kỳ mở máy ghi âm pháp luật, Hàn Bân bắt đầu hỏi theo trình tự: “Họ tên, giới tính, tuổi tác…”

“Phùng Siêu Nhiên, nữ, điều này ngươi chắc cũng nhìn ra.” Phùng Siêu Nhiên ưỡn ngực, tiếp tục nói: “Ta năm nay 19 tuổi…”

“Ta hơn ngươi không nhiều tuổi, đừng gọi chú, kẻo người ta nói ta lợi dụng ngươi.” Hàn Bân nói.

“Đó là tôn trọng của ta dành cho ngài, nếu ngài không thích, ta sẽ sửa.” Phùng Siêu Nhiên nhún vai.

Hàn Bân không muốn tranh luận với nàng, tiếp tục hỏi: “Ngươi và Trương Tử Hàm quen nhau không?”

“Không quen, người ta là ngôi sao hàng đầu trong khu vực múa, ta chỉ là một kẻ hát hò bình thường, ngoài giọng hát đặc biệt, không so được với người ta.” Phùng Siêu Nhiên hừ lạnh.

“Lần cuối ngươi gặp Trương Tử Hàm là khi nào?”

“Chiều ngày 9, ở cổng Vườn Thực Vật.”

“Sau khi vào Vườn Thực Vật, ngươi còn gặp nàng không?”

“Không.”

“Các ngươi rời Vườn Thực Vật khi nào?”

Phùng Siêu Nhiên lập tức trả lời: “Lúc ba giờ mười bảy chiều.”

Hàn Bân hơi ngạc nhiên, khi hỏi về thời gian, nhiều người phải nghĩ một lúc, hiếm thấy ai có thể trả lời ngay và chính xác như Phùng Siêu Nhiên:

“Sao ngươi nhớ rõ vậy?”

Đỗ Kỳ bước sang một bên, kiểm tra camera giám sát ở Vườn Thực Vật.

“À, ta nghe Trương Cát Đản nói, hắn bảo cảnh sát sẽ hỏi về thời gian rời Vườn Thực Vật, ta nghĩ trước.” Phùng Siêu Nhiên cười.

Hàn Bân tiếp tục thăm dò: “Ngươi và Trương Cát Đản rất quen nhau không?”

“Không quen, chúng ta ngoài các hoạt động của công ty, hầu như không gặp nhau.” Phùng Siêu Nhiên lắc đầu.

“Đã không quen, tại sao các ngươi lại đặc biệt thảo luận chuyện này?”

“Chúng ta không gặp nhau, nhưng vẫn liên lạc qua mạng, chủ yếu là công việc.” Phùng Siêu Nhiên nói thêm, dường như sợ Hàn Bân không hiểu:

“Ngành streamer này chỉ kiếm được tiền nhanh chóng, hôm nay ngươi nổi, ngày mai có thể không nổi nữa, chúng ta xuất phát điểm thấp, không có sự chuẩn bị và nguồn lực như các

ngôi sao, chỉ có thể dựa vào chút tài lẻ, như ta có giọng hát tốt."

Nói xong, Phùng Siêu Nhiên cất giọng hát: "Phong thần bá khí chiến thiên địa, thiên địa bá khí phân lưỡng cực, lưỡng cực bá khí phân tứ vực, tứ vực bá khí thông thiên địa…"

"Được rồi, ngươi hát cái gì vậy." Hàn Bân ngắt lời đối phương.

"Ta cũng không biết là cái gì, nhưng Các Lão Thiết thích nghe, họ vui thì có thưởng." Phùng Siêu Nhiên cười.

"Đừng nói lung tung nữa, vào trọng điểm."

"Trọng điểm là, hát hò chỉ có vài bài, nghe nhiều người cũng chán, đôi khi cần liên kết, ngươi hiểu chứ, ta và Trương Cát Đản cũng sẽ liên kết biểu diễn, chơi trò chơi, Các Lão Thiết thích xem, nên bình thường liên lạc qua mạng, hẹn nhau." Phùng Siêu Nhiên giải thích.

Phùng Siêu Nhiên càng giải thích, Hàn Bân càng cảm thấy đối phương đang giấu điều gì đó.

"Rời công viên, các ngươi đi đâu?" Hàn Bân hỏi.

"Đi trung tâm thương mại."

"Trung tâm thương mại nào?"

"Trung tâm thương mại Lam Kình."

"Đến trung tâm thương mại lúc mấy giờ?"

"Khoảng bốn giờ."

"Cụ thể thời gian?"

"Khoảng bốn giờ năm phút."

"Sao lại là khoảng, trước đó ngươi rời Vườn Thực Vật rất chính xác mà." Hàn Bân nói.

“Cảnh sát, với một cô gái dễ thương, không nên nghiêm khắc như vậy.” Phùng Siêu Nhiên nói đùa.

Đỗ Kỳ bước lại gần, nói khẽ với Hàn Bân: “Đội trưởng Hàn, camera giám sát cho thấy nàng rời Vườn Thực Vật lúc ba giờ mười sáu chiều ngày 9.”

Hàn Bân gật đầu, thời gian có sai lệch mới bình thường, không sai một phút lại đáng ngờ.

Một lúc sau, Điền Lệ và Triệu Minh quay lại, họ lấy lời khai của trợ lý Phương Bình, không phát hiện gì bất thường.

Sau khi thu thập dấu vân tay và DNA, Hàn Bân cho phép Phùng Siêu Nhiên và Phương Bình rời đi.

……

Hơn sáu giờ chiều.

Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng từ bên ngoài trở về.

Chương 406: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vừa vào nhà, Lý Huy đã cởi áo khoác, phàn nàn: "Phòng này nóng quá."

"Đừng giả vờ nữa, ngươi vừa từ ngoài vào, một lát sẽ quen thôi." Điền Lệ nói.

"Điều tra thế nào rồi?" Hàn Bân ngáp.

"Chúng ta đã xem lại camera giám sát của Gia Viên Tứ Huệ, các ngươi đoán xem?"

"Đừng vòng vo nữa, nói nhanh đi."

"Ta đã xem lại camera trước và sau cửa, từ ba giờ đến bốn giờ chiều ngày 9, Ngô Giang Long không hề trở lại Gia Viên Tứ Huệ, đến năm giờ ba mươi hai chúng ta mới thấy hắn trong camera." Lý Huy nói.

"Ngô Giang Long khai rằng hắn rời Vườn Thực Vật lúc hơn hai giờ, ba giờ về đến Gia Viên Tứ Huệ; thực tế là năm giờ hơn mới về đến Gia Viên Tứ Huệ, bây giờ có thể khẳng định hắn nói dối, ba tiếng giữa hắn đi đâu?" Hàn Bân phân tích.

"Trong số các streamer này, ta chỉ thấy Ngô Giang Long có vẻ đáng tin, không ngờ cũng là kẻ nói dối." Điền Lệ nói.

"Điền tỷ, nhớ kỹ một điều, đừng nhìn bề ngoài đàn ông, cũng đừng nghe hắn nói gì, quan trọng là hắn làm gì." Triệu Minh nói nghiêm túc.

“Điều này cũng bao gồm lời ngươi nói không?” Điền Lệ hỏi lại.

Hàn Bân giơ tay: “Đang bàn về vụ án, đừng nói linh tinh.”

“Ta nói, đừng bàn nữa, bắt người luôn đi.” Triệu Minh nói.

“Điền Lệ, ngươi đi xin lệnh triệu tập.”

“Rõ.”

Hàn Bân quay đầu nhìn Lý Huy: “Ngô Giang Long bây giờ ở đâu?”

“Không biết.” Lý Huy lắc đầu: “Nhưng mỗi tối bảy giờ rưỡi, hắn livestream đúng giờ!”

……

Bảy giờ rưỡi tối.

Gia Viên Tứ Huệ, nhà Ngô Giang Long.

Phòng ngủ nhỏ, Ngô Giang Long bật máy tính, bắt đầu livestream.

“Các lão thiết, lại đến giờ livestream rồi, ta nhớ các ngươi chết mất, đầu tiên vẫn là quy tắc cũ, trả lời một số câu hỏi của cư dân mạng trên Weibo.”

“Người dùng ‘Hoa Cúc Bên Đường’ hỏi, có một nam sinh cấp ba đang theo đuổi ta, trông khá đẹp trai, nhưng chúng ta không cùng lớp, ta không hiểu rõ về hắn, thầy Ngô ta phải làm sao?”

“Tuổi thanh xuân mơ hồ, đẹp mà.” Ngô Giang Long cảm thán, rồi chuyển lời:

“Tuổi trẻ ngắn ngủi, thích thì mạnh dạn mà yêu; nhớ lời thầy, đừng nhìn người bằng mắt, hãy dùng trái tim và thời gian.”

Nghe Ngô Giang Long trả lời, fan liên tục khen "666", nhất là các fan nữ, phản ứng rất nhiệt tình.

"Người dùng 'Chim Nhỏ Bay Xa' hỏi: Thầy Ngô, ta sắp tốt nghiệp đại học, nhưng không muốn đi làm, ta cảm thấy mình không phải là người thích hợp làm việc dưới quyền người khác; ta muốn khởi nghiệp, thành lập công ty của riêng mình, nhưng lại sợ thất bại, sợ bị người ta cười, ta thật sự rối loạn, đã mất ngủ mấy ngày."

Ngô Giang Long lớn tiếng: "Chim Nhỏ thân mến, thầy muốn nói với ngươi 'Suy nghĩ ngàn lần không bằng làm một lần. Ngã đẹp còn hơn là đứng yên vô nghĩa'."

Nghe Ngô Giang Long giải đáp, fan đều để lại bình luận.

"666"

"Thầy Ngô tuyệt vời, ta cũng sắp tốt nghiệp, ta cũng luôn băn khoăn về chuyện này, nghe thầy Ngô giải đáp, ta có thêm dũng khí khởi nghiệp."

"Thầy Ngô tuyệt vời, ngươi là thần tượng của ta."

"Thầy Ngô, ta muốn sinh con với ngươi."

Khóe miệng Ngô Giang Long hơi nhếch lên, hắn rất thích cảm giác này.

"Cạch." Đột nhiên màn hình đen, máy tính tắt.

Các thiết bị điện khác cũng tắt.

"Mẹ kiếp, ngươi @# ¥ %&…" Ngô Giang Long chửi bới, bật dậy: "Đợi ta lãnh lương tháng này, nhất định phải mua cái laptop mới, đồ chết tiệt."

Điện ở Gia Viên Tứ Huệ dùng thẻ điện, đồng hồ điện đặt ở hành lang, Ngô Giang Long chửi bới đi đến cửa, mở cửa định kiểm tra đồng hồ điện, xem có phải thẻ điện hết tiền không.

Tuy nhiên, hắn vừa bước ra ngoài cửa, liền thấy mấy người đi từ cầu thang lên, người dẫn đầu có vẻ quen mặt, chính là Hàn Bân đã từng lấy lời khai của hắn.

“Cảnh sát Hàn, ngài sao lại ở đây…” Ngô Giang Long ngạc nhiên.

Lý Huy giơ còng tay: “Ngô Giang Long, theo chúng ta về đồn một chuyến.”

“Cảnh sát, đừng làm vậy, ta đang livestream, không thể rời đi.” Ngô Giang Long cố gượng cười.

“Vừa hay, chúng ta có vài câu hỏi muốn hỏi ngươi, hay là ngươi vừa livestream vừa trả lời, không lỡ việc gì, để cư dân mạng hiểu thêm về ngươi.” Hàn Bân cười nhạt.

Sắc mặt Ngô Giang Long biến đổi, vội vàng đổi giọng: “Đừng, ta đi theo các ngươi.”

Phân Cục Ngọc Hoa, phòng thẩm vấn.

Ngô Giang Long ngồi trên ghế thẩm vấn, cúi đầu, hai tay xoắn vào nhau.

Hàn Bân và Lý Huy phụ trách thẩm vấn.

Hàn Bân gõ bàn: “Ngô Giang Long, ngươi biết tại sao gọi ngươi đến không?”

“Biết, để tìm hiểu tình hình của Trương Tử Hàm.” Ngô Giang Long đáp, gượng cười: “Nhưng, những gì cần nói ta đã nói rồi, những chuyện khác ta thật không biết.”

“Ngươi không biết hay không muốn nói.” Lý Huy hừ lạnh.

“Ta thật không biết, ta với Trương Tử Hàm không quen, cũng không có qua lại gì.” Ngô Giang Long giải thích.

“Ngươi không nói, ta hỏi lại, chiều ngày 9 tháng 12, ngươi rời Vườn Thực Vật lúc hai giờ bốn mươi, sau đó ngươi đi đâu?

Nghĩ kỹ rồi nói.” Hàn Bân nhìn sổ ghi chép, hỏi.

Ngô Giang Long do dự, rồi cúi đầu: “Ta, ta về nhà.”

“Mấy giờ về đến khu dân cư?”

“Khoảng ba giờ chiều.”

“Thời gian cụ thể?”

“Ta không nhớ rõ, nhưng chắc chắn không quá bốn giờ.” Ngô Giang Long trả lời qua loa.

“Bang!” Lý Huy đập bàn, quát:

“Còn dám nói dối, chúng ta đã kiểm tra camera giám sát của Gia Viên Tứ Huệ, từ ba đến bốn giờ, ngươi không hề vào khu dân cư, ngươi về đến khu dân cư lúc năm giờ ba mươi hai.”

Chương 407: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta…ta…” Trán Ngô Giang Long đầy mồ hôi.

“Nói, tại sao nói dối, ba tiếng đó ngươi đi đâu?” Hàn Bân lạnh lùng.

“Ta… có thể là bị kẹt xe…” Ngô Giang Long nói nhỏ.

“Ngô Giang Long, ngươi đừng nói dối nữa, ngươi đã nói dối một lần, nếu nói dối lần nữa, sẽ bị buộc tội cản trở cảnh sát điều tra, một tội giả chứng cứ không tránh khỏi.” Hàn Bân cảnh cáo.

“Hôm đó… ta đã rời Vườn Thực Vật, không liên quan gì đến cái chết của Trương Tử Hàm, các ngươi tại sao cứ bám lấy ta không buông.” Ngô Giang Long van xin.

“Nếu ngươi không liên quan đến cái chết của Trương Tử Hàm, tại sao lại giấu diếm hành tung? Hay ngươi đã phạm tội khác?” Lý Huy hứng thú hỏi.

“Đó là chuyện riêng của ta, ta không giết người, cái chết của Trương Tử Hàm thật sự không liên quan đến ta.” Ngô Giang Long nghiêm túc nói.

“Vậy rời Vườn Thực Vật, trước khi về Gia Viên Tứ Huệ, ngươi đi đâu?”

Ngô Giang Long tháo kính, dùng tay che mặt, mạnh mẽ xoa: “Ta, ta ngồi livestream lâu, lưng và cổ không tốt, ta đi massage.”

Lý Huy cười: “Đi massage tại sao phải giấu? Ngươi nghĩ chúng ta ngốc à, không khai rõ, sẽ bị coi là liên quan đến cái chết của Trương Tử Hàm!”

“Nơi đó không đứng đắn, ta không kìm được… ta đã…”

“Đi massage đen đúng không.” Lý Huy đoán.

Đến lúc này, Ngô Giang Long biết không thể giấu được nữa: “Đúng.”

“Tên cửa tiệm là gì, ngươi ở đó bao lâu?”

“Ở Đường Nhạc Tùng, Hội Sở Hoa Hồng Nở, ta đến lúc ba giờ hơn, đi lúc bốn giờ hơn, ở đó gần một tiếng.”

“Lần này không nói dối chứ.”

“Không, lần này thật sự không.” Ngô Giang Long vội vàng đảm bảo: “Ta không cố ý lừa các ngươi, ta thật sự không liên quan đến cái chết của Trương Tử Hàm, ta biết đi nơi đó không đúng, bị bắt còn phải giam giữ, nên nói dối cho qua.”

“Nói dối thiện ý? Ngươi nói dối làm chúng ta điều tra đến mệt, ngươi biết làm mất bao nhiêu thời gian, đã ảnh hưởng đến tiến độ điều tra cái chết của Trương Tử Hàm.” Lý Huy phàn nàn.

Để xác minh lời khai của Ngô Giang Long, cảnh sát còn phải kiểm tra.

Lý Huy nói xong, lại không kìm được hỏi: “Không đúng, người ta thường đi vào ban đêm, sao ngươi lại đi vào ban ngày.”

Ngô Giang Long cúi đầu, nửa ngày mới nói ra bốn chữ: “Ban ngày an toàn.”

……

Sáng hôm sau.

Lý Huy mang hai mắt gấu trúc, bước vào văn phòng Đội Hai.

Tối qua sau khi thẩm vấn xong, Hàn Bân bảo Lý Huy dẫn người đi xác minh hành tung của Ngô Giang Long.

Ngô Giang Long đã nói tiệm đó không đúng, Lý Huy gọi cảnh sát địa phương cùng kiểm tra, vừa quét dọn, vừa điều tra.

Bắt một trúng một.

Tối qua sau khi kết thúc vụ án, đã gần mười hai giờ, Lý Huy ngủ muộn, sáng dậy không có tinh thần.

Hàn Bân và mọi người đến văn phòng lúc tám giờ, Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng đến lúc chín giờ, cũng là do Hàn Bân cho phép.

Lý Huy cầm cốc, đổ vào hai gói cà phê, nói: "Hôm qua chúng ta đã kiểm tra Hội Sở, từ ba giờ rưỡi đến bốn giờ rưỡi chiều ngày 9, Ngô Giang Long đúng là ở đó."

"Ngô Giang Long thật là phiền phức." Triệu Minh hừ lạnh.

Hàn Bân đứng lên, bước đến bảng trắng, xóa tên Ngô Giang Long, chỉ vào những người còn lại: "Những người này có thời gian gây án hay không, cũng phải nhanh chóng xác định."

Lý Huy nhai hai viên kẹo cao su, nhai nhồm nhoàm: "Người này là Trần Học Phi, tài xế của Công ty Phi Ngư, lần đầu tiên ta lấy lời khai của hắn, ta thấy hắn cũng có nghi vấn."

"Nói cụ thể đi."

Lý Huy lật sổ, nhìn qua: "Trần Học Phi lái xe chở nhóm người chết đến Vườn Thực Vật, sau đó về thẳng Công ty Phi Ngư, công ty này ở Đường Kinh Quảng, số 95, Tòa nhà Giao Đông, chỉ cách vài chục phút lái xe, nhưng hắn về đến Tòa nhà Giao Đông lúc bốn giờ chiều."

“Đường đi vài chục phút, mà đi hai tiếng đồng hồ, quả thật có vấn đề, hắn giải thích thế nào?” Hàn Bân hỏi.

“Hắn nói kẹt xe, ta hỏi hắn kẹt ở đâu, hắn nói không nhớ.” Lý Huy nhớ lại.

“Điều này dễ, kiểm tra camera hành trình của hắn.” Triệu Minh đề nghị.

“Ta hỏi rồi, hắn nói camera hành trình hỏng, đã báo cho công ty nhưng bộ phận hậu cần vẫn chưa thay.” Lý Huy nhún vai.

“Vậy kiểm tra xe tìm người, từ Giám sát Thiên Võng kiểm tra hành tung của chiếc xe này.” Hàn Bân ra lệnh.

“Rõ.”

“Còn ba người Mã Siêu Nhiên, Phương Bình và Điền Thụy Ni có thời gian gây án hay không, cũng phải xác định.”

“Điền Thụy Ni là người báo án, và khi lấy lời khai của nàng, vụ án Trương Tử Hàm chưa được lập, nên lời khai không chi tiết, ta muốn lấy lại lời khai.” Điền Lệ nói.

“Nhân tiện thu thập dấu chân của Điền Thụy Ni.” Hàn Bân ra lệnh, đội kỹ thuật đã thu thập một số dấu chân tại hiện trường, cần mẫu để so sánh.

Phân công xong nhiệm vụ, mọi người bắt đầu hành động.

……

Bốn mươi phút sau, Hàn Bân cùng Đỗ Kỳ đến Trung tâm thương mại Lam Kình.

Hàn Bân không xa lạ với Trung tâm thương mại Lam Kình, lần trước đến đây, hắn đã giải cứu một cô gái định nhảy lầu.

Được rồi, cũng có thể nói là bắt giữ một cô gái định nhảy lầu.

Lần trước đến Trung tâm thương mại Lam Kình là cùng ai, Hàn Bân tự động bỏ qua.

Hắn đã có ba bạn gái, Đàm Tĩnh Nhã mới gặp hai lần với hắn, không tính là gì.

Hắn không phải Lý Huy.

Hàn Bân tìm đến người phụ trách trung tâm thương mại, chính là giám đốc trung tâm thương mại từng gặp Hàn Bân lần trước.

“Ồ, Cảnh sát Hàn, ngài là khách quý.” Giám đốc trung tâm thương mại khoảng ba mươi tuổi, tên Trịnh Vĩ Khang, là người mập, mắt nhỏ.

Chương 408: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hắn có ấn tượng sâu sắc với Hàn Bân, lần trước nếu không nhờ Hàn Bân ra tay kịp thời ngăn cản cô gái nhảy lầu, hắn không làm được giám đốc nữa.

Công của Đàm Tĩnh Nhã, hắn bỏ qua, trong mắt hắn, Đàm Tĩnh Nhã dù sao cũng là phụ nữ, người có thể giải quyết tình huống vẫn là Hàn Bân.

Hàn Bân giải thích lý do đến.

Giám đốc Trịnh vui vẻ dẫn hai người vào phòng giám sát, bảo vệ ở phòng giám sát hợp tác với Hàn Bân.

Hàn Bân mở video ngày 9 tháng 12, theo lời khai của Mã Siêu Nhiên, nàng và Phương Bình đến Trung tâm thương mại Lam Kình lúc bốn giờ năm phút chiều.

Hàn Bân bắt đầu xem video giám sát, càng xem, sắc mặt càng khó coi.

Hàn Bân từ ba giờ năm mươi, xem đến năm giờ chiều, không thấy bóng dáng Mã Siêu Nhiên.

Hàn Bân tăng tốc video, tiếp tục xem sau, đến sáu giờ bảy tối, mới thấy Mã Siêu Nhiên và Phương Bình trong camera cửa lớn của trung tâm thương mại.

Thời gian này, so với lời khai của Mã Siêu Nhiên, muộn hai tiếng.

Nhớ kém cũng không thể kém đến mức này.

Hơn nữa, khi lấy lời khai trước đó, hỏi thời gian rời Vườn Thực Vật, nàng nhớ rõ ràng, trả lời ngay.

Hàn Bân thở dài, những người này không ai khiến hắn yên tâm, toàn là kẻ nói dối.

Hàn Bân luôn thân thiện với người khác.

Người liên quan hợp tác với cảnh sát, hắn cũng sẽ tạo thuận lợi cho đối phương.

Cảnh sát cũng là người, cũng có cảm xúc, gặp những người không hợp tác điều tra, thậm chí cản trở điều tra của cảnh sát.

Hàn Bân cũng sẽ tức giận.

Thật nghĩ cảnh sát dễ bị lừa?

Trung tâm giám sát giao thông.

Lý Huy không xa lạ với nơi này, sau khi hoàn tất thủ tục liên quan, được một cảnh sát dẫn vào phòng giám sát.

Hai người bắt đầu xem Giám sát Thiên Võng gần Vườn Thực Vật.

Theo lời khai của Trần Học Phi, hắn rời Vườn Thực Vật lúc một giờ rưỡi, mục tiêu là Tòa nhà Giao Đông.

Lý Huy kiểm tra, từ Vườn Thực Vật đến Tòa nhà Giao Đông có hai tuyến đường thường dùng, hai người mỗi người kiểm tra một tuyến, xem Giám sát Thiên Võng trên đường xe đi qua.

Tuy nhiên, xem một lúc lâu không thấy xe doanh nghiệp Phi Ngư biển số b9528vv.

Lý Huy thấy khó hiểu, nghĩ, sao xem mãi không thấy xe của Công ty Phi Ngư?

Hay Trần Học Phi đi tuyến khác, nhưng tuyến khác về Tòa nhà Giao Đông phải vòng đường xa, người bình thường không

chọn đi đường đó.

Lý Huy đổi sang tuyến vòng xa xem Giám sát Thiên Võng, quả nhiên thấy một xe cùng loại, cùng màu, nhưng biển số là b374e5.

Xe này cùng loại, màu sắc và thời gian xuất hiện đều phù hợp với xe của Công ty Phi Ngư, nhưng biển số khác.

Lý Huy suy nghĩ, có ý tưởng, kiểm tra biển số b374e5.

Sau khi kiểm tra, Lý Huy cười.

Chủ xe họ Trần Học Phi

Hãng xe: Hyundai

Màu: Đen

Số điện thoại: 130175xxx

Lý Huy chắc chắn, xe này là của Công ty Phi Ngư, nhưng thay biển số xe của Trần Học Phi.

Lý Huy tiếp tục xem giám sát, theo dõi hành trình của xe này, thấy xe vòng một vòng lớn, mới về Tòa nhà Giao Đông.

Phóng to ảnh góc đường, rõ ràng thấy người lái là Trần Học Phi, ghế phụ có người khác.

Làm gì thì Giám sát Thiên Võng không quay được, phải hỏi người.

……

Tòa nhà Giao Đông, Công ty Phi Ngư.

Trụ sở Công ty Phi Ngư ở Kinh Thành, đây chỉ là chi nhánh, nên chỉ thuê một văn phòng.

Giám đốc chi nhánh tên Nhiễm Thành Cát, ba mươi tuổi, cao ráo, đẹp trai, nhưng mặt có sẹo mụn, tuy nhiên, dùng phần mềm làm đẹp là ổn.

Hắn thỉnh thoảng cũng dùng thân phận lãnh đạo công ty, cùng vài streamer liên kết, làm marketing, hoặc diễn kịch.

Dù là sắp xếp trước, nhưng fan vẫn thích xem.

“Cộc cộc.” Bên ngoài văn phòng vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

Một lát sau, Mã Siêu Nhiên bước vào, bên cạnh là trợ lý Phương Bình.

Vừa vào, Mã Siêu Nhiên liền nói: “Chào sếp!”

Nhiễm Thành Cát ngẩng đầu nhìn: “Các ngươi đến rồi.”

“Sếp, biết ngài thích uống trà sữa, ta mua một cốc trên đường đến, ngon lắm đó!” Mã Siêu Nhiên cười.

“Ta bị đau bụng, trà sữa không uống được.” Nhiễm Thành Cát nói.

“Sếp, trà sữa này nóng, còn có tình yêu của ta, uống vào sẽ khỏe.” Mã Siêu Nhiên nháy mắt, nũng nịu.

“Siêu Nhiên, ta nói chuyện chính.” Nhiễm Thành Cát giơ tay.

“Gì mà nghiêm trọng vậy.”

“Từ hôm nay, ngươi tạm ngừng livestream.” Nhiễm Thành Cát nói nghiêm túc.

“Tại sao?”

“Cảnh sát vừa thông báo ta, xem xét tính chất công việc của các ngươi, để tránh lan truyền vụ án, gây hoang mang dư luận, ảnh hưởng đến điều tra, tất cả những người liên quan đều phải ngừng livestream.” Nhiễm Thành Cát bất đắc dĩ nói.

“Dựa vào gì?” Mã Siêu Nhiên trợn mắt, không phục.

“Đây cũng là quyết định của công ty, các ngươi phải hợp tác điều tra, không được vì có fan mà kiêu ngạo, ngừng livestream, các ngươi không là gì cả.” Nhiễm Thành Cát cảnh cáo.

“Giám đốc Nhiễm, ta luôn coi ngươi là đại ca, luôn nghĩ ngươi là người có trách nhiệm, ngươi cần gì phải sợ cảnh sát.” Mã Siêu Nhiên nói.

“Ngươi nói gì vậy.” Nhiễm Thành Cát ra hiệu im lặng.

“Chuyện gì, không cho nói sao.” Mã Siêu Nhiên hừ lạnh.

“Cạch…” Một tiếng.

Cửa mở, Hàn Bân bước vào, cười: “Tất nhiên có thể nói, ta đưa ngươi đến chỗ, muốn nói bao lâu cũng được.”

“Ngươi, sao ngươi ở đây?” Mã Siêu Nhiên ngạc nhiên.

“Cảnh sát Hàn.” Nhiễm Thành Cát vội chào.

Hàn Bân gật đầu, nói với Mã Siêu Nhiên: “Mã Siêu Nhiên, chúng ta nghi ngờ lời khai của ngươi có sai, theo chúng ta về đồn.”

Chương 409: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Được thôi, Nhiễm Thành Cát, ngươi thật giỏi, lại lừa ta đến công ty, ngươi không xứng đáng với lương tâm của mình.” Mã Siêu Nhiên nói.

“Ta đã nói, các ngươi hợp tác điều tra, nếu làm cả chi nhánh đóng cửa, các ngươi vui sao?” Nhiễm Thành Cát nói.

“Ngươi sợ gì, họ không phải cơ quan Công Thương, sao đóng cửa được.” Mã Siêu Nhiên nói.

“Chị, Mã Đại Tỷ, ngươi thật là chị ruột của ta, có cơ quan gọi là đội an ninh mạng, ngươi nghe nói chưa?” Nhiễm Thành Cát tức giận.

“Đội gì.” Mã Siêu Nhiên chưa nghe.

“Có thời gian đọc sách, đừng cứ ‘bá khí’, ‘chiến thiên hạ’, làm gì có nhiều thiên hạ để ngươi chiến, trước hiểu rõ thiên hạ mình đang sống đã.” Hàn Bân lạnh lùng.

“Đúng đúng, Cảnh sát Hàn nói đúng, để ta cho họ đọc sách, tất cả streamer đều phải học tuyên truyền pháp luật của chúng ta, hợp tác với cảnh sát, sẽ không có chuyện tương tự.” Nhiễm Thành Cát nịnh nọt.

“Mang hai người về đồn, xe cảnh sát của chúng ta không đủ chỗ, công ty có thể cử xe đưa chúng ta không?” Hàn Bân hỏi.

“Được, không vấn đề.” Nhiễm Thành Cát đồng ý, ra cửa gọi: “Trần Học Phi, ngươi lái xe đưa Mã Siêu Nhiên và trợ lý

về đồn, hợp tác với cảnh sát."

"Rõ, Giám đốc Nhiễm." Trần Học Phi đáp.

Dù là người liên quan, nhưng không phải streamer, có livestream hay không không liên quan đến hắn.

Xe tám chỗ, Trần Học Phi lái, Hàn Bân ngồi ghế phụ, Lý Huy canh giữ Mã Siêu Nhiên, Đỗ Kỳ canh giữ Phương Bình.

Tôn Hiểu Bằng lái xe cảnh sát theo sau.

"Ngươi tên Trần Học Phi?" Hàn Bân nhìn tài xế.

Trần Học Phi đến đồn lấy lời khai lúc Hàn Bân đang làm việc tại Vườn Thực Vật.

"Đúng."

"Ngươi lái xe giỏi." Hàn Bân cười.

"Được thôi, ta tốt nghiệp cấp ba đã lái xe, không có tài gì khác, chỉ kiếm tiền cực nhọc." Trần Học Phi nói.

Suốt chặng đường, Mã Siêu Nhiên và Phương Bình im lặng, không nói chuyện.

Hơn hai giờ chiều, không phải giờ cao điểm, không lâu đã đến phân cục.

Mã Siêu Nhiên và Phương Bình lần lượt bị áp xuống xe.

Nhìn hai người bị cảnh sát đưa đi, khóe miệng Trần Học Phi nở nụ cười.

Ở công ty livestream lâu, hắn càng coi thường những streamer này, học vấn không cao bằng hắn, chỉ biết kêu la, lảm nhảm, kiếm tiền trong một tháng hơn hắn cả năm.

Dựa vào đâu chứ.

Hắn thở dài, nhìn Hàn Bân, cười: "Cảnh sát Hàn, nếu không có việc khác, ta xin phép về."

“Đừng vội, có gì mà gấp, đến rồi, uống trà rồi về.” Hàn Bân cười.

“Ngài không cần khách sáo, công ty còn việc, trà này ta không uống được.” Trần Học Phi cười gượng.

Nói đùa gì vậy, hắn thà uống nước tiểu của mình còn hơn uống trà ở đồn.

Uống trà không sao, không ra được mới là lớn.

“Ngươi thấy ta đùa sao?” Hàn Bân rút chìa khóa xe.

Lý Huy mở cửa lái xe, còng tay Trần Học Phi: “Đi thôi, có gì vào trong nói.”

“Ngươi… đây là…” Trần Học Phi ngẩn người, không phải bảo hắn đưa người sao?

Sao lại bắt hắn.

Phân cục Ngọc Hoa một lúc có ba nghi phạm, Điền Lệ và Triệu Minh chưa về, chỉ có thể thẩm vấn hai người trước.

Hàn Bân quyết định thẩm vấn Mã Siêu Nhiên và Phương Bình.

Hai người này cùng nhau, chỉ cần có một người khai, người còn lại sẽ không còn bí mật.

Hàn Bân và Đỗ Kỳ thẩm vấn Mã Siêu Nhiên.

Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng thẩm vấn Phương Bình.

……

Phòng thẩm vấn, Phân cục Ngọc Hoa.

Mã Siêu Nhiên ngồi trên ghế thẩm vấn, vẫn có vẻ tự nhiên, thỉnh thoảng liếc nhìn Hàn Bân, có chút khiêu khích.

“Họ tên, giới tính, tuổi tác…” Hàn Bân hỏi theo trình tự.

“Cảnh sát, ngươi biết rồi, hỏi lại có ý gì?” Mã Siêu Nhiên hừ lạnh.

“Những bài hát của ngươi, không phải ngày nào cũng hát sao, mọi người đều làm việc, cần gì làm khó nhau.” Hàn Bân hỏi lại.

“Cảnh sát Hàn, ngài thật vô lý, rõ ràng ngài dừng livestream của ta, còn bắt ta đến đây, sao lại nói ta làm khó ngươi.” Mã Siêu Nhiên không phục.

“Bang bang.”

Đỗ Kỳ gõ bàn, trừng mắt Mã Siêu Nhiên: “Ngươi biết đây là đâu không, đến để lẻo mép sao, ngươi muốn ra ngoài sớm không.”

“Hừ.” Mã Siêu Nhiên hừ lạnh, quay đầu.

“Mã Siêu Nhiên, ngươi phải hiểu rõ, đồng nghiệp của ngươi Trương Tử Hàm đã chết, chúng ta đang điều tra kẻ giết nàng, không phải vì lợi ích cá nhân của cảnh sát, nếu ngươi gặp khó khăn, cảnh sát cũng sẽ giúp ngươi.” Hàn Bân nói chân thành.

“Ta không không hợp tác, lần trước ta nói rất rõ, chúng ta rời Vườn Thực Vật lúc ba giờ mười bảy chiều, chúng ta không liên quan đến cái chết của Trương Tử Hàm.” Mã Siêu Nhiên nhún vai.

“Ta hỏi ngươi, sau khi rời Vườn Thực Vật, ngươi đi đâu?” Hàn Bân hỏi.

“Đi trung tâm thương mại Lam Kình.”

“Đến trung tâm thương mại Lam Kình lúc mấy giờ.”

“Bốn giờ năm phút.”

“Ngươi nói dối, chúng ta đã kiểm tra camera giám sát trung tâm thương mại Lam Kình, ngươi không đến đó lúc bốn giờ năm phút, mà là sáu giờ bảy, thời gian chênh hai tiếng, ngươi đi đâu?” Hàn Bân chất vấn.

“Ta đã rời Vườn Thực Vật, đi đâu liên quan gì đến Trương Tử Hàm? Liên quan gì đến cảnh sát?” Mã Siêu Nhiên không hài lòng.

“Ngươi nói rời Vườn Thực Vật lúc ba giờ mười bảy, sao ta biết ngươi có quay lại không, chỉ khi xác định được hành tung sau đó, mới chắc ngươi không liên quan đến cái chết của Trương Tử Hàm.” Hàn Bân nói.

“Hô… Cảnh sát Hàn, tin hay không tùy ngươi, ta thật sự rời Vườn Thực Vật, ta không thấy hổ thẹn.” Mã Siêu Nhiên nói chắc chắn.

Chương 410: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân luôn quan sát đối phương, nhưng không thấy gì khác thường.

Phân tích vi biểu cảm sơ cấp, có thể thông qua cử chỉ phán đoán người có nói dối không.

Nhưng có người nói dối có cử chỉ nhỏ, có người không có.

Phân tích vi biểu cảm cao cấp, dựa vào vi biểu cảm để phán đoán cảm xúc.

Điều này tuy chính xác, nhưng phải trong tình huống nhất định mới hiệu quả.

Ví dụ lần đầu tiên nghe ai đó chết, ngươi có thể ngạc nhiên; nhưng đã biết rồi, không thể phán đoán.

"Cộc cộc…" Lúc này, bên ngoài gõ cửa, cửa phòng thẩm vấn mở, Lý Huy bước vào.

"Có việc?"

Lý Huy cười: "Phương Bình đã khai."

"Mau vậy?" Hàn Bân ngạc nhiên.

Lý Huy khi nào giỏi vậy.

"Phải." Lý Huy vỗ ngực, rồi cúi đầu, thì thầm với Hàn Bân.

Nói xong, cười nhìn Mã Siêu Nhiên.

"Ta biết rồi, ngươi ra ngoài đi." Hàn Bân lắc đầu cười.

Lý Huy rời phòng thẩm vấn.

Hàn Bân nhìn Mã Siêu Nhiên: “Phương Bình đã khai.”

Mã Siêu Nhiên trợn mắt: “Hừ, đồ vô liêm sỉ.”

“Nói ai?” Đỗ Kỳ quát.

“Phương Bình đã khai, có phải thả ta không?” Mã Siêu Nhiên hỏi.

“Hắn khai không có nghĩa là đúng, ngươi muốn ra ngoài sớm, thì khai thật, hai lời khai cùng tin cậy hơn một.” Hàn Bân nói.

“Không ngờ cảnh sát cũng lắm chuyện.”

“Ngươi không nói, thì ở lại, xem ai lâu hơn ai?” Hàn Bân lạnh lùng.

“Đã hắn khai, ta cũng không giấu, hôm đó chúng ta đi quanh Vườn Thực Vật thấy mới mẻ, muốn làm một trận dã chiến, đi đến rừng ngoại ô Thành Nam.”

“Đi bằng gì?”

“Đi taxi.”

“Thanh toán bằng gì?”

“Phương Bình dùng WeChat.”

“Thấy Vườn Thực Vật tốt, sao lại ra ngoại ô?”

“Chúng ta ngại, sợ ở Vườn Thực Vật bị thấy, ra ngoại ô thoải mái hơn; ăn picnic, bên ngoài cảm giác hơn Vườn Thực Vật, ngươi hiểu chứ.” Mã Siêu Nhiên làm vẻ hiểu.

“Hừ.” Đỗ Kỳ hiểu, cười: “Chơi thật.”

“Cảnh sát, ta nói hết rồi, thả chúng ta chưa.” Mã Siêu Nhiên chớp mắt, làm nũng.

“Đợi, đợi kiểm tra, đúng sẽ thả ngươi.” Hàn Bân nói rồi rời phòng thẩm vấn.

“Cảnh sát, nhanh lên, ta nói hết rồi.” Mã Siêu Nhiên gọi.

Hàn Bân vừa ra khỏi phòng thẩm vấn, thấy Lý Huy đứng ngoài.

Lý Huy nháy mắt: “Hàn ca, lần này ta thẩm vấn nhanh chứ.”

“Kiểm tra đã.”

“Hay để Đỗ Kỳ và Hiểu Bằng kiểm tra, chúng ta tiếp tục thẩm vấn Trần Học Phi.” Lý Huy cười, có vẻ nghiện thẩm vấn.

Lần đầu hắn vượt mặt Hàn Bân.

“Được.” Hàn Bân đồng ý, bảo Đỗ Kỳ và Tôn Hiểu Bằng kiểm tra hành tung của Mã Siêu Nhiên và Phương Bình.

……

Về văn phòng, Hàn Bân uống trà, rồi tiếp tục thẩm vấn Trần Học Phi.

Trần Học Phi ngồi trên ghế thẩm vấn, cúi đầu, không rõ biểu cảm.

Lý Huy gõ bàn: “Này, ngẩng đầu lên.”

“Hai cảnh sát khỏe.” Trần Học Phi hơi căng thẳng.

Hàn Bân hỏi theo trình tự, rồi vào thẳng vấn đề: “Chiều ngày 9 tháng 12, ngươi rời Vườn Thực Vật rồi đi đâu?”

“Không đi đâu, ta về công ty.”

“Bang!”

Hàn Bân đập cốc lên bàn: “Chúng ta bắt ngươi rồi, còn dám nói dối, từ Vườn Thực Vật đến Tòa nhà Giao Đông chỉ vài chục phút, ngươi đi hai tiếng, lừa ai?”

“Ta…ta nói kẹt xe.”

“Ngươi bịa đi.” Lý Huy cười lạnh, không chịu nổi: “Ta đã kiểm tra giám sát giao thông, ngươi không về công ty, mà đi đường vòng, còn dùng biển số giả.”

“Ta…ta…” Trần Học Phi run tay, nói không rõ.

“Nói, ngươi đi đâu, sao phải đổi biển số?”

“Ta không liên quan đến cái chết của Trương Tử Hàm, ta không vào Vườn Thực Vật.” Trần Học Phi giọng nghẹn ngào.

“Ngươi biết không, dùng biển số giả là phạm pháp.” Lý Huy đập bàn.

“Ta không dùng biển số giả, biển số đó là của xe ta, biển thứ hai là của xe nhà ta.” Trần Học Phi nói.

“Ngươi giả vờ ngốc, hay mù luật, chỉ cần hai xe không cùng tên, ngươi gắn biển xe này lên xe kia, là phạm pháp.” Lý Huy quát.

“Ta, ta không biết, ta chỉ muốn kiếm thêm tiền.” Trần Học Phi che mặt, lắc đầu.

“Kiếm thêm tiền sao?”

“Xe công ty, xăng công ty, ta về công ty cũng đốt xăng đó, nên nghĩ nhận thêm cuốc xe, kiếm thêm tiền, nhà đỡ chật vật, gần Tết rồi, mua quần áo cho vợ con.” Trần Học Phi nghẹn ngào.

“Vài chục phút, ngươi đi hai tiếng, gọi là tiện đường?” Hàn Bân hỏi.

“Ta nghĩ, về công ty cũng không có việc, không ai cần xe, sớm muộn như nhau.” Trần Học Phi giải thích.

“Sao phải đổi biển số xe?”

Trần Học Phi do dự, mới nói: “Lần trước, ta nhận thêm cuốc xe, lỡ vi phạm, chỗ đó hẻo lánh; vì là xe công ty, giấy

phạt do giám đốc Nhiễm giao trợ lý nộp, truy vấn ta lâu, nên ta đổi biển xe nhà, có giấy phạt tự nộp, không phiền công ty.”

“Hừ, ngươi biết nghĩ cho công ty?” Lý Huy cười khẩy.

“Ta biết làm vậy không đúng, nhưng không có ý xấu, chỉ muốn kiếm thêm tiền.” Nhiễm Thành Cát cầu xin: “Đừng nói giám đốc Nhiễm, hắn biết sẽ đuổi ta.”

Lý Huy bất lực, xe là của Công ty Phi Ngư, xảy ra chuyện phải báo giám đốc:

“Bây giờ sợ rồi, sao lúc trước không nghĩ.”

Sáu giờ chiều.

Mọi người lần lượt về văn phòng.

Hàn Bân ngậm tăm, dựa vào bàn: “Đông đủ rồi, tổng kết vụ án.”

“Trưởng nhóm, chúng ta lấy lại lời khai của Điền Thụy Ni, đây là dấu chân của nàng.” Điền Lệ đưa tài liệu dấu chân.

“Để đó.” Hàn Bân chỉ góc bàn chất đống tài liệu.

Ngoài Điền Thụy Ni, dấu chân của Trương Cát Đản, Ngô Giang Long, Mã Siêu Nhiên, Điền Thụy Ni cũng được thu thập.

Chỉ là đang điều tra, chưa có thời gian so sánh.

“Điền Thụy Ni có nghi vấn không?” Hàn Bân hỏi.

Chương 411: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Theo Điền Thụy Ni, nàng vào Vườn Thực Vật, đi cùng Trương Tử Hàm một đoạn, khoảng một giờ bốn mươi phút hai người mới tách ra, Điền Thụy Ni dừng lại dọn rác, Trương Tử Hàm muốn tìm nơi nhiều rác hơn, nói vậy mới hiệu quả tuyên truyền." Điền Lệ nói.

Lý Huy nhai kẹo cao su, nói: "Nghĩa là, Điền Thụy Ni có thể là người cuối cùng gặp Trương Tử Hàm, ngoài hung thủ?"

Hàn Bân nghĩ, hỏi: "Nàng rời Vườn Thực Vật khi nào?"

"Khoảng ba giờ mười phút chiều."

"Theo thời gian gây án, hung thủ có thể rời Vườn Thực Vật sau ba giờ rưỡi, Điền Thụy Ni không khớp." Triệu Minh nói.

"Rời Vườn Thực Vật, nàng đi đâu?"

"Về nhà, chúng ta kiểm tra giám sát của Chung cư Ngô Giang, nàng về nhà lúc bốn giờ mười, khớp thời gian và hành tung." Điền Lệ nói.

"Tức là, có thể loại trừ nghi vấn của nàng." Hàn Bân nói, chỉ Đỗ Kỳ: "Đỗ Kỳ, hai ngươi thế nào?"

"Theo lịch sử thanh toán WeChat của Phương Bình, chúng ta tìm được tài xế taxi, hắn nói chiều ngày 9 có chở đôi trẻ từ Vườn Thực Vật đến ngoại ô Thành Nam." Đỗ Kỳ nói.

"Sao hắn nhớ rõ vậy?" Hàn Bân nghi ngờ.

"Hắn nói, hai người lên xe là ôm nhau, như trẻ sinh đôi, thì thầm, khiến hắn ngại, nên nhớ rõ." Đỗ Kỳ cười.

“Xác minh lời hắn?”

“Xác minh rồi, chúng ta kiểm tra lịch sử thanh toán, và camera xe, lúc ba giờ hai mươi bốn phút, Mã Siêu Nhiên lên xe, tài xế chở đến rừng ngoại ô Thành Nam.”

“Hai người rời Vườn Thực Vật lúc ba giờ mười bảy, không quay lại Vườn Thực Vật, tức là không có thời gian gây án.” Hàn Bân nói.

“Hai người rời Vườn Thực Vật, ra ngoại ô, ta thấy không đáng tin.” Đỗ Kỳ nói.

“Đỗ Kỳ, ngươi già rồi, bọn trẻ giờ thích mạo hiểm.” Lý Huy nháy mắt.

“Chỉ cần không có thời gian gây án, không liên quan vụ án, thích làm gì thì làm, không phạm pháp.” Triệu Minh cười.

Hàn Bân đến bảng trắng, xóa tên Điền Thụy Ni, Mã Siêu Nhiên, Phương Bình, Trần Học Phi, Ngô Giang Long:

“Trần Học Phi và Ngô Giang Long đều phạm pháp, nhưng không liên quan đến cái chết của Trương Tử Hàm, tạm loại trừ nghi vấn.”

Hàn Bân gạch một nét lên tên Trương Cát Đản và Tôn Truyền Hỷ: “Hướng điều tra chính, tập trung vào hai người này.”

“Theo Trương Cát Đản, họ rời Vườn Thực Vật lúc hơn bốn giờ, trong thời gian này dọn rác, họ đăng lên WeChat, nền tảng livestream cũng đăng hình ảnh dọn rác, nhưng khối lượng công việc không lớn, không thể so với Trương Tử Hàm.”

Triệu Minh vuốt cằm, nói: “Nghĩa là, hai người nói dối, trong thời gian này làm gì khác.”

“Đúng, chúng ta cần điều tra, hai người này làm gì?” Hàn Bân gạch hỏi trên bảng.

“Gọi họ đến lấy lời khai lần nữa.” Tôn Hiểu Bằng nói.

“Được, nhưng nghi phạm vô tội cho đến khi chứng minh có tội, dù có thời gian gây án, cũng không chứng minh họ liên quan, chỉ cần lý do nào đó, có thể qua loa chuyện này, như chơi điện thoại, ngủ, ngắm cảnh, không phạm pháp.” Điền Lệ nhún vai.

“Điền Lệ nói đúng, chúng ta cần tìm lỗi trong lời khai, hoặc chứng cứ khác, chứng minh hai người này liên quan đến cái chết của Trương Tử Hàm.” Hàn Bân nói.

“Bắt đầu từ đâu?”

Hàn Bân gạch từ Vườn Thực Vật trên bảng: “Hầu hết manh mối đều đứt, chúng ta bắt đầu từ nguồn gốc, kiểm tra lại Vườn Thực Vật, xem có manh mối khác không.”

Mọi người không có cách nào tốt hơn, chấp nhận đề nghị của Hàn Bân.

Tan họp, Hàn Bân so sánh dấu chân.

Mọi người thì sắp xếp hồ sơ lời khai.

Đến tám giờ tối mới tan ca.

……

Hàn Bân tan ca, về nhà bố mẹ.

Vương Huệ Phương để phần bánh bao, nhân ba vị.

Đây là một trong những món Hàn Bân thích nhất.

Trong nước lớn thế này, bánh bao có nhiều loại nhân ba vị.

Gia đình Hàn Bân thường làm, dùng thịt lợn, tôm, hẹ.

Nhân hẹ thơm, người thích thấy ngon.

Nhưng hẹ khó tiêu, có người không ăn được.

Hàn Bân nghĩ, sau này lấy vợ, phải lấy người ăn được hẹ, không phải hai loại nhân.

Tất nhiên, đây là suy nghĩ của hắn, gặp người thích đặc biệt, thực hiện được hay không còn tùy.

Hàn Bân nghĩ, ngoài có bao nhiêu sơn hào hải vị, không ngon bằng bánh bao mẹ làm.

Ăn ngoài nhiều, mới thấy đồ nhà ngon, yên tâm, thoải mái.

Hàn Bân về nhà, Vương Huệ Phương nấu bánh bao.

Hàn Bân chào mẹ, định đi rửa mặt, nhưng nghe tiếng động, nhìn vào phòng khách, thấy bố ngồi trên ghế massage.

"Ồ, mua khi nào?" Hàn Bân ngạc nhiên.

"Ta và mẹ ngươi xem mấy ngày, sáng nay mới giao đến, ngươi thử xem, thoải mái lắm." Hàn Vệ Đông cười.

Hàn Bân tò mò, nhưng ráng rửa tay, về phòng khách mới xem ghế massage.

Đó là ghế màu nâu, hình bán bầu dục, rất đẹp, có thể massage toàn thân.

"Bố, ghế này bao nhiêu?"

"Ngươi muốn góp không?" Hàn Vệ Đông cười.

Hàn Bân cười không nói, né ra.

"Con trai, ăn bánh bao thôi." Vương Huệ Phương bưng hai đĩa bánh bao, đặt lên bàn trà: "Bàn ăn đã dọn, ngươi ăn ở đây đi."

"Dạ." Hàn Bân đáp, bật chương trình ẩm thực, rót giấm, bắt đầu ăn.

Vương Huệ Phương tháo tạp dề, từ bếp ra: "Ngon không?"

"Ngon." Hàn Bân giơ ngón tay, tiếp tục ăn.

Ăn mấy cái bánh bao, uống hai ngụm nước bánh bao, Hàn Bân mới hỏi: “Mẹ, sao lại mua ghế massage?”

“Ông ngươi già rồi, cổ và lưng không tốt, chúng ta mua ghế massage, xem mấy tiệm, ta bảo bố ngươi thử, kết quả là nghiện.” Vương Huệ Phương cười.

“Nếu là mua cho ông, sao không gửi về quê?”

“Bố ngươi muốn mua hai cái, nói ngươi bận, sau này tan ca massage, đỡ bệnh nghề nghiệp.” Vương Huệ Phương nói.

Chương 412: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ha ha.” Hàn Bân cười, không lật tẩy bố.

Dù sao cũng không dùng tiền hắn, không ngồi phí.

Tất nhiên, hắn không dùng tiền, nhưng có công, nếu không mượn danh hắn, Vương Huệ Phương không mua hai cái.

Ăn xong, Hàn Bân thử ghế, rất thoải mái, toàn thân có túi khí, còn có thiết bị massage, đầu, vai, lưng, eo, chân đều được massage.

Nghỉ ngơi một lúc, đỡ mệt nhiều.

Hàn Bân đi rồi, Hàn Vệ Đông cười: “Thấy chưa, có ghế massage, con trai sẽ ở nhà nhiều hơn, đỡ phải nói dọn nhà mà không gặp.”

“Ngươi khôn thật.” Vương Huệ Phương chỉ ghế: “Đó không phải tiền à.”

“Tiền này, sống không mang đến, chết không mang đi, xài mới có ý nghĩa.” Hàn Vệ Đông nhún vai.

……

Sáng hôm sau

Hàn Bân ăn sáng xong, đến văn phòng đội hai.

Hắn mở cửa sổ bên cạnh chỗ ngồi để thông gió. Dù bên ngoài lạnh, không thông gió dễ bệnh hơn.

“Đông đông.” Tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.”

“Cạch…”

Lỗ Văn bước vào, tay cầm một tập tài liệu, nói thẳng: “Tổ trưởng Hàn, các mảnh da trong kẽ móng tay của nạn nhân đã được đối chiếu thành công.”

“Nghi phạm là ai?” Triệu Minh phấn khích hỏi.

“Nghi phạm các ngươi cung cấp, Tôn Truyền Hỷ.” Lỗ Văn đáp.

“Mẹ kiếp, đúng là tên này.” Lý Huy vung nắm đấm, vẻ mặt đầy phấn khích. Hắn cảm thấy việc thu thập DNA của Tôn Truyền Hỷ lúc đầu thật là sáng suốt.

“Bốp bốp…” Hàn Bân vỗ tay: “Thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi bắt người, Điền Lệ, ngươi đi xin lệnh bắt giữ.”

“Rõ.”

……

Khu dân cư Thịnh Hoa, nhà Trương Cát Đản.

Trương Cát Đản cầm điện thoại, đang trò chuyện trong một nhóm: “Các lão thiết, mấy tên cảnh sát không cho chúng ta livestream ở Công ty Phi Ngư nữa, các ngươi thấy có tức không.”

“Không còn cách nào khác, không chỉ chúng ta mà tất cả những streamer liên quan đến vụ án đều bị cấm livestream, giám đốc công ty chúng ta bình thường kiêu căng như trời, bây giờ thì hèn nhát, gặp cảnh sát họ Hàn còn thân hơn gặp cha hắn.”

“Cảm ơn các lão thiết đã ủng hộ, chúng ta không thể để chuyện này đánh bại, không được livestream trên nền tảng, chúng ta livestream trong nhóm, ai muốn xem thì phát bao lì xì trước.”

“Đúng, cứ tiếp tục như vậy.”

“Ngươi nói Tôn Truyền Hỷ hả, hắn đang tắm, chút nữa sẽ ra.”

Trương Cát Đản gật đầu: “Ừ, hắn hay đi phòng gym mà.”

“Bùm bùm…” Tiếng gõ cửa vang lên từ bên ngoài.

“Các lão thiết, có người gõ cửa, Tôn Truyền Hỷ còn đang tắm, ta đi mở cửa đây.” Trương Cát Đản nói xong, bước ra khỏi phòng ngủ đi đến cửa.

“Ai đó?” Trương Cát Đản hỏi.

“Dưới nhà, nhà ngươi bị rò rỉ nước.” Tiếng một người vang lên từ bên ngoài.

Tôn Truyền Hỷ đang tắm, Trương Cát Đản cũng không biết nhà mình có bị rò rỉ không, đây là nhà thuê, trong lòng cũng không chắc chắn.

Nhà cửa gì mà tệ, ta mà livestream kiếm được nhiều tiền, nhất định đổi sang biệt thự ở.

“Bùm bùm…” Tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục.

Trương Cát Đản có chút khó chịu: “Đừng gõ nữa, đừng gõ nữa, ta mở cửa ngay đây.”

Trương Cát Đản vừa mở cửa, Triệu Minh đã lao vào. Dù hắn nhỏ con nhưng rất gan dạ, trực tiếp khống chế Trương Cát Đản.

“Tôn Truyền Hỷ ở đâu?”

“Ta không biết.” Trương Cát Đản la lên.

Triệu Minh túm lấy tóc hắn, kéo lên: “Nói lại lần nữa.”

Trương Cát Đản đau đến nhe răng, chỉ về phía nhà vệ sinh: “Hắn đang tắm, tắm.”

Khi tắm nước ồn ào, nhà vệ sinh lại cách âm, Tôn Truyền Hỷ nghe thấy tiếng động ngoài nhưng không rõ, hỏi: "Gà Đản, ai đến mà ồn ào vậy."

Tôn Hiểu Bằng bước đến, mở cửa nhà vệ sinh.

"Ơ này, ngươi là ai, sao mở cửa nhà vệ sinh của người khác, không biết ta đang tắm sao." Tôn Truyền Hỷ vừa la vừa quấn áo choàng tắm.

Tôn Hiểu Bằng to khỏe, mạnh mẽ, kéo hắn ra: "Tôn Truyền Hỷ, ngươi bị bắt."

"Ta oan quá, các ngươi dựa vào gì mà bắt ta?" Tôn Truyền Hỷ vùng vẫy.

"Liên quan đến vụ án giết Trương Tử Hàm, chúng ta có manh mối mới, mời các ngươi về đồn hỗ trợ điều tra." Hàn Bân nghiêm mặt.

"Cái chết của Trương Tử Hàm không liên quan đến chúng ta, các ngươi bắt nhầm người rồi."

Hàn Bân mặc kệ hai người kêu gào, ra hiệu: "Lục soát nhà."

"Dựa vào gì, các ngươi dựa vào gì mà lục soát nhà ta." Trương Cát Đản phẫn nộ.

Hàn Bân xuất trình lệnh khám xét: "Dựa vào cái này."

Đội hai và đội kỹ thuật bắt đầu lục soát từng phòng.

Hàn Bân cũng đi một vòng quanh nhà, không thấy gì đáng ngờ, nhưng phát hiện một điều.

Đây là căn hộ hai phòng ngủ, phòng nhỏ là phòng livestream, phòng lớn có hai gối và một bộ chăn đệm.

Thú vị đây.

Hàn Bân chỉ vào Tôn Truyền Hỷ: "Hai ngươi cùng ở đây?"

Tôn Truyền Hỷ quay đầu sang chỗ khác.

“Bốp!” Đỗ Kỳ vỗ đầu hắn: “Hỏi ngươi đó, điếc à.”

Tôn Truyền Hỷ rụt cổ, run rẩy: “Ở, chúng ta cùng ở đây.”

Đỗ Kỳ lắc đầu, có người đúng là cần dạy dỗ.

Một lúc sau, mọi người lục soát xong, không thấy vật gì đáng ngờ, nhưng thu được hai điện thoại, hai máy tính, đội kỹ thuật đã thu giữ.

Hàn Bân ra lệnh: “Thu quân.”

……

Một giờ sau.

Phòng thẩm vấn.

Tôn Truyền Hỷ có vẻ lo lắng, bản năng dùng tay phải che tay trái.

“Cạch…” Cửa mở.

Hàn Bân bước vào với ly cà phê.

Lý Huy cầm một tách trà và bình nước.

Hàn Bân không vội, liếc Tôn Truyền Hỷ, nhấp ngụm cà phê.

Tôn Truyền Hỷ không chịu nổi, hỏi: “Cảnh sát Hàn, tại sao các ngươi bắt ta?”

Chương 413: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ngươi nghĩ sao?"

"Ta không biết."

"Ngươi có biết tại sao các ngươi bị ngừng livestream không?" Hàn Bân hỏi.

"Nghe giám đốc Nhiễm nói, vì tính chất công việc, sợ livestream tiết lộ thông tin vụ án, ảnh hưởng đến điều tra." Tôn Truyền Hỷ đáp.

"Đó chỉ là một phần."

Hàn Bân cười: "Chủ yếu là, các ngươi không chịu hợp tác điều tra, thậm chí cản trở, các ngươi không coi trọng cảnh sát, cảnh sát cũng không cần tạo điều kiện cho các ngươi."

Tôn Truyền Hỷ liếc Hàn Bân, rồi vội cúi đầu.

"Chúng ta bắt ngươi vì có chứng cứ chứng minh ngươi liên quan đến vụ án, nếu ngươi hợp tác, chúng ta sẽ xem xét khoan hồng trong phạm vi chính sách; nếu ngươi nói dối, đừng mong nhận được bất kỳ sự giảm nhẹ nào." Hàn Bân cảnh cáo.

Tôn Truyền Hỷ im lặng một lúc, rồi chậm rãi ngẩng đầu: "Chúng ta vào Vườn Thực Vật, gặp Trương Tử Hàm, nàng cãi nhau với chúng ta, còn cào tay ta."

"Xảy ra lúc nào?"

"Hơn một giờ năm mươi, chưa đến hai giờ."

"Tại sao cãi nhau?"

“Nàng khinh thường ta và Gà Đản, còn xúc phạm chúng ta, ta tức quá mới cãi lại, đừng nhìn nàng xinh đẹp, miệng mồm không tha, nàng nói rất khó nghe, ta mới động tay.” Tôn Truyền Hỷ nhớ lại.

“Vậy ngươi giết nàng.”

“Ta không, không giết nàng.” Tôn Truyền Hỷ hét lên.

“Ta rất tức giận, nắm cổ áo nàng, chưa kịp dạy dỗ, nàng đã cào ta, rồi chửi bới bỏ đi.”

“Tại sao cãi nhau, nói rõ.”

“Ta và Gà Đản thật lòng yêu nhau, chúng ta còn trẻ, cảnh đẹp Vườn Thực Vật làm chúng ta xúc động, ôm nhau. Trương Tử Hàm thấy, nói chúng ta ghê tởm, biểu cảm của nàng lúc đó ta không quên được, ta rất tức, nàng có thể khinh ta, nhưng không thể khinh Gà Đản.”

“Vậy ngươi giết nàng vì tức giận.”

“Ta không giết nàng, thật sự không.”

“Hai ngươi ở công viên ba tiếng, nếu không giết nàng, thì làm gì?” Hàn Bân lạnh lùng hỏi.

Tôn Truyền Hỷ cắn môi: “Dọn rác.”

“Ngươi tưởng ta không xem livestream, không biết bản chất các ngươi, nếu ngươi thật sự dọn rác ba tiếng, ngươi chắc chắn livestream, không bỏ lỡ cơ hội tuyên truyền tốt vậy.” Lý Huy quả quyết.

“Đừng ép ta.”

“Không phải chúng ta ép ngươi, mà tình hình hiện tại bất lợi cho ngươi, chúng ta tìm thấy mảnh da của ngươi trong kẽ móng tay nạn nhân, đủ chứng minh ngươi có xô xát với nàng,

nếu không chứng minh được ba tiếng trong Vườn Thực Vật, ngươi là nghi phạm chính.” Hàn Bân nói nghiêm túc.

Tôn Truyền Hỷ vò đầu, do dự lâu: “Trong điện thoại ta có đoạn video, các ngươi xem sẽ hiểu.”

“Video gì? Nói!”

Tôn Truyền Hỷ che mặt: “Là video ta và Gà Đản làm chuyện dã chiến.”

“Phụt…”

Lý Huy phun ngụm nước, ho mấy tiếng mới thở đều: “Mẹ kiếp, các ngươi có sở thích gì vậy!”

“Là hẹn trước mà!”

Văn phòng đội hai.

Hàn Bân trở về với ly cà phê.

Triệu Minh lập tức tới: “Bân ca, tên đó khai chưa?”

“Điền Lệ và Đỗ Kỳ thẩm vấn xong chưa?” Hàn Bân hỏi.

Điền Lệ và Đỗ Kỳ phụ trách thẩm vấn Trương Cát Đản.

“Chưa.” Triệu Minh lắc đầu.

Hàn Bân gật đầu, ngồi xuống.

Triệu Minh nhìn ra cửa: “Huy ca đâu?”

“Hắn đi đội kỹ thuật lấy chứng cứ.”

“Chứng cứ gì?”

“Theo lời Tôn Truyền Hỷ, họ xô xát với Trương Tử Hàm nhưng không giết nàng, hắn có video chứng minh.”

“Vậy Tôn Truyền Hỷ có thể không phải hung thủ?” Triệu Minh hỏi.

“Nếu lời hắn thật, hắn có thể không phải hung thủ.” Hàn Bân nhún vai.

Một lúc sau, Điền Lệ và Đỗ Kỳ về văn phòng.

Hàn Bân hỏi thẳng: “Thẩm vấn thế nào rồi?”

“Trương Cát Đản không chịu nói, chỉ nói không biết gì, nhất quyết không nhận giết Trương Tử Hàm.” Điền Lệ thở dài.

Hàn Bân không hỏi thêm, tất cả vẫn phải dựa vào chứng cứ.

“Tổ trưởng, ngươi thẩm vấn thế nào?” Điền Lệ hỏi.

Hàn Bân lặp lại lời đã nói với Triệu Minh, rồi lấy dấu chân hiện trường ra so sánh.

Một lúc sau, Lý Huy mang túi đựng điện thoại iPhone vào văn phòng.

“Huy ca, ngươi cuối cùng đã về, lấy được chứng cứ chưa?” Triệu Minh hỏi.

“Phải.” Lý Huy dùng ngón cái cọ mũi.

“Chiếu video lên máy chiếu.” Hàn Bân nói.

Lý Huy cười: “Thật chiếu sao? Là cảnh sát, cứ là chứng cứ thì không né tránh.” Hàn Bân nói.

“Được, ngươi là sếp, nghe ngươi.” Lý Huy đi đến máy chiếu, kết nối điện thoại, phát video.

Đầu video là Trương Cát Đản và Tôn Truyền Hỷ ngồi dưới gốc cây, Tôn Truyền Hỷ tay phải xoa tay trái, phàn nàn: “Trương Tử Hàm, con mụ xấu xa, dám chửi chúng ta.”

“Kệ đi, loại người đó có gì đáng tự hào, nàng khinh chúng ta, chúng ta cũng khinh nàng.” Trương Cát Đản nói.

“Ta thì không sao, nhưng nàng dựa vào gì mà chửi ngươi, nghe nàng xúc phạm ngươi, ta đau lòng, ta không chịu được.”

“Truyền Hỷ ca, ngươi đã đuổi nàng đi rồi, ngươi trong lòng ta là anh hùng, mãi là vậy.” Trương Cát Đản cảm động.

Rồi, hai người…

(Chỗ này lược ba ngàn chữ.)

“Ôi trời, không xem được, hỏng mắt ta…” Triệu Minh dùng tay che mắt, mặt mày khó coi.

Không biết cố ý hay không, giữa ngón tay giữa và ngón áp út còn để hở.

Hàn Bân ra hiệu: “Tắt đi.”

Lý Huy vội tắt máy chiếu.

“Cảnh nền trông giống Vườn Thực Vật.” Điền Lệ nói.

“Giống không đủ, cần xác nhận thời gian và địa điểm cụ thể của video, nếu trùng với thời gian gây án, mới loại trừ được nghi vấn hai người.” Hàn Bân nghiêm túc, vì video quá sốc, chưa kiểm tra hết.

Video này làm chứng cứ, cảnh sát chắc chắn phải xem hết.

Chương 414: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Vậy đi, ta phải so sánh dấu chân; xác minh video giao cho Lý Huy." Hàn Bân phân công.

"Ta." Lý Huy chỉ vào mũi.

"Có vấn đề?" Hàn Bân hỏi.

Không phải làm khó Lý Huy, mà Hàn Bân cần một người có thể độc lập giải quyết vấn đề, gặp khó khăn, chịu trách nhiệm, có năng lực.

Lý Huy hít sâu, nghiến răng: "Không vấn đề."

"Vất vả rồi." Hàn Bân vỗ vai Lý Huy, đây là nhiệm vụ nặng nề.

……

Ăn trưa xong.

Tằng Bình đến văn phòng đội hai, hỏi về tiến độ vụ án, hắn rất quan tâm.

Hàn Bân báo cáo công việc, đợi Tằng Bình đi rồi, hắn nằm trên bàn nghỉ nửa tiếng.

Chiều, hắn tiếp tục so sánh dấu chân hiện trường.

Sau khi so sánh, Hàn Bân phát hiện dấu chân tại hiện trường là của ba người.

Trong đó một là nữ.

Dấu chân nữ này, so sánh thì khớp với dấu chân của Điền Thụy Ni.

Phát hiện này khiến Hàn Bân bất ngờ.

Điền Thụy Ni rời Vườn Thực Vật lúc ba giờ mười, lẽ ra nàng không có thời gian gây án, nhưng sao nàng lại có mặt gần hiện trường.

Nếu nàng chỉ nghe thấy tiếng động và đi tới, tại sao sau khi báo án lại không nói với cảnh sát.

Nghi ngờ này khiến Hàn Bân gọi Điền Lệ đến, nói kết quả giám định.

Điền Lệ nghe xong cũng rất ngạc nhiên.

Vì lần thứ hai lấy lời khai là Điền Lệ thực hiện, dấu chân của Điền Thụy Ni cũng do nàng thu thập.

"Tổ trưởng, bây giờ chúng ta làm gì?" Điền Lệ hỏi.

"Dấu chân Điền Thụy Ni để lại, ở giữa hiện trường và nơi chôn xác, nàng dù không phải hung thủ, cũng có thể thấy hung thủ hoặc manh mối, ta nghĩ nàng có thể đã che giấu." Hàn Bân nói.

"Nàng là bạn cùng phòng của Trương Tử Hàm, nếu Trương Tử Hàm thật sự gặp chuyện, nàng không thể không cứu." Điền Lệ cau mày.

"Vấn đề này, chỉ có thể giải đáp khi tìm được nàng." Hàn Bân suy nghĩ, ra lệnh: "Ngươi kiểm tra hành tung Điền Thụy Ni hiện giờ."

"Rõ."

Buổi sáng hôm sau

Điền Lệ rời đi, Hàn Bân bắt đầu huy động mọi người, bảo Đỗ Kỳ đi xin lệnh triệu tập, những người khác thu dọn trang bị.

Không lâu sau, Điền Lệ vội vã bước vào: "Tổ trưởng, không hay rồi."

"Có chuyện gì?"

"Ta vừa liên lạc với Nhiễm Thành Cát, muốn hỏi hắn có biết hành tung của Điền Thụy Ni không, hắn nói Điền Thụy Ni vì bị công ty tạm ngừng livestream, tối qua đã xin nghỉ phép để đi thư giãn." Điền Lệ nói.

"Biết nàng đi đâu không?"

Điền Lệ lắc đầu: "Không rõ."

Triệu Minh cắn ngón tay nói: "Có vẻ Điền Thụy Ni rất đáng nghi, nàng có thể trốn tránh tội lỗi không?"

"Cô nàng này giỏi thật, nhìn không ra chút nào." Tôn Hiểu Bằng ngạc nhiên.

Hàn Bân vò trán, suy nghĩ một lát: "Ngươi kiểm tra trong hệ thống công an xem Điền Thụy Ni có mua vé tàu hoặc máy bay không."

"Rõ."

"Triệu Minh, Đỗ Kỳ, hai ngươi đến Công ty trực tiếp Phi Ngư, hỏi trực tiếp xem có ai biết Điền Thụy Ni đang ở đâu không."

"Rõ."

"Hiểu Bằng, ngươi đi với ta đến nhà Điền Thụy Ni, xem nàng còn ở đó không."

"Rõ."

Mọi người tản ra làm việc.

Khi Hàn Bân đã thu dọn xong, chuẩn bị rời văn phòng, Lý Huy gọi hắn lại.

“Bân Tử, ta có phát hiện mới.”

“Gấp không? Nếu không gấp thì để ta về rồi nói.” Hàn Bân nhìn đồng hồ.

“Ta nghi ngờ video này có thể là giả.” Lý Huy nói.

“Giả?” Hàn Bân ngạc nhiên.

“Đúng.” Lý Huy khẳng định.

“Ngươi chờ một lát.” Hàn Bân ra hiệu, nói với Tôn Hiểu Bằng: “Hiểu Bằng, ngươi đi tìm Điền Lệ, đợi nàng kiểm tra xong, hai người đến nhà Điền Thụy Ni.”

“Được.” Tôn Hiểu Bằng đáp rồi rời đi.

“Ngươi biết video này là giả bằng cách nào?” Hàn Bân châm điếu thuốc.

“Trời, văn phòng giờ hút thuốc được rồi à?” Lý Huy nuốt nước bọt.

Hàn Bân rít một hơi: “Sợ gì, Điền Lệ bị ta cử đi rồi, lát mở cửa sổ là xong.”

“Đúng vậy.” Lý Huy cũng châm điếu thuốc, hít sâu, vẻ mặt thoải mái: “Tuyệt, lâu lắm không hút thuốc trong văn phòng.”

“Đừng lạc đề, ta hỏi ngươi, làm sao biết video là giả?” Hàn Bân nghiêm túc.

Nếu video là giả, có nghĩa là Trương Cát Đản và Tôn Truyền Hỷ không có chứng cứ ngoại phạm, hai người vẫn là nghi phạm lớn nhất.

“Cụ thể là, video này có thể không được quay vào ngày 9 tháng 12.” Lý Huy nói.

“Sao ngươi biết?” Hàn Bân hỏi.

“Thứ nhất, video này không phải quay trực tiếp mà là sao chép lại, không chứng minh được quay vào chiều ngày 9 tháng 12.

“Thứ hai, ta đã xem tất cả ảnh các streamer chụp trong ngày hôm đó, đều là ảnh trời u ám. Ta kiểm tra thời tiết hôm đó, cũng thực sự là trời âm u, nhưng nền video lại là trời quang.” Lý Huy giải thích.

Hàn Bân nghe xong, gật đầu: “Thật đáng ngờ, nhưng điều thứ hai cũng không chắc chắn, vì thời tiết thay đổi, dù cả ngày phần lớn là âm u, cũng có thể có khoảng thời gian trời quang.”

“Ta kiểm tra video, gần hai tiếng, hầu như đều là trời quang; trong khi thời gian đó, ảnh các streamer khác đều là trời âm u, không thể là trùng hợp.” Lý Huy nói.

Hàn Bân mở video xem, thấy đúng như Lý Huy nói, nền video thực sự là trời quang, không phải âm u chuyển sáng.

Điều này có nghĩa là, video thực sự có thể không được quay vào ngày 9 tháng 12.

Tức là, Tôn Truyền Hỷ không tiếc giả mạo chứng cứ để che giấu sự thật.

Nghi ngờ của hai người tăng thêm!

“Bân Tử, bây giờ chúng ta làm gì?” Lý Huy hỏi.

Hàn Bân cau mày suy nghĩ, không trả lời.

“Hãy thẩm vấn Tôn Truyền Hỷ lần nữa.” Lý Huy đề nghị.

Hàn Bân lắc đầu: “Trước hết thẩm vấn Trương Đại Toàn (Trương Cát Đản).”

Chương 415: Tiêu Đề 《Ẩn》

……

Mười mấy phút sau, Trương Cát Đản bị đưa đến phòng thẩm vấn số hai.

Trương Đại Toàn năm nay mới mười chín tuổi, tâm lý không vững, mặt lúc nào cũng lo lắng.

“Trương Đại Toàn, ngươi ở trong đó quen không?” Hàn Bân hỏi.

“Không quen, cảnh sát, ta thực sự bị oan, cầu xin các ngươi thả ta.” Trương Đại Toàn cầu xin.

“Muốn rời đồn cảnh sát, ngươi nói cho ta biết ngày 9 tháng 12 ở Vườn Thực Vật đã làm gì, chỉ cần ngươi nói rõ, ta sẽ thả ngươi đi.” Hàn Bân nghiêm giọng.

“Cảnh sát, ta đã nói rồi, chúng ta chỉ dọn rác, không lừa các ngươi.” Trương Đại Toàn nghẹn ngào.

“Trương Đại Toàn, ngươi đã trưởng thành, phải chịu trách nhiệm cho việc mình làm, trốn tránh không có ích gì, cảnh sát đã bắt ngươi tức là đã có đủ bằng chứng, đừng tự chuốc lấy rắc rối.”

“Ta đã nói hết rồi.” Trương Đại Toàn thở dài, cúi đầu.

“Trương Đại Toàn, ta nói thật, Tôn Truyền Hỷ đã khai rồi.” Hàn Bân thử dò xét.

“Không thể nào.”

“Cái gì không thể.”

“Chúng ta không liên quan đến vụ án của Trương Tử Hàm, hắn có thể khai gì?” Trương Đại Toàn chắc chắn.

Hàn Bân cảm thấy đối phương không nói dối, từ trên bàn lấy điện thoại của Tôn Truyền Hỷ: “Biết đây là gì không?”

“Không biết.”

Hàn Bân đưa điện thoại cho Lý Huy: “Chiếu cho hắn xem.”

Lý Huy đảo mắt, nghĩ ngươi sao không tự làm.

Nhưng cấp trên ép, Lý Huy dù không muốn cũng phải làm, hắn cầm điện thoại đến, mở video hai người ở Vườn Thực Vật, chiếu cho Trương Đại Toàn xem.

Trương Đại Toàn xem một lúc rồi nhắm mắt lại.

“Video này thấy quen không?” Hàn Bân hỏi.

“Ngươi đã biết rồi, ta còn gì để nói?”

“Ngươi nói rõ xem nào.”

“Là như ngươi thấy.” Trương Đại Toàn trả lời hờ hững.

“Bốp!” Hàn Bân đập bàn, quát: “Ta bảo ngươi nói rõ.”

Trương Đại Toàn run lên, sợ hãi nhìn Hàn Bân: “Video này quay ngày 9 tháng 12.”

“Tại sao quay video này?”

“Vì kích thích.”

“Khi quay video, tại sao nhắc đến Trương Tử Hàm?” Hàn Bân truy vấn.

“Trương Tử Hàm thấy hai chúng ta cùng nhau, liền cười nhạo, cãi nhau với Truyền Hỷ ca, nhưng Truyền Hỷ ca không nói giết nàng, mà bị nàng cào tay.” Trương Đại Toàn nói.

“Ngươi chắc chắn video quay ngày 9 tháng 12?” Hàn Bân xác nhận lại.

“Đúng.” Trương Đại Toàn gật đầu.

“Giả mạo chứng cứ, có thể ngồi tù đấy.” Hàn Bân cảnh cáo.

“Ta không giả mạo chứng cứ, các ngươi không tin thì xem nền video, quay ở Vườn Thực Vật mà.” Trương Đại Toàn hừ một tiếng.

Hàn Bân cười lạnh: “Trương Đại Toàn, ta cho ngươi cơ hội lần nữa, video này thực sự quay ngày 9 tháng 12?”

“Đúng, ngươi hỏi mười lần ta cũng trả lời như thế.” Trương Đại Toàn thở dài, cười khổ:

“Ta biết, các ngươi khinh chúng ta làm streamer, các ngươi có công việc ổn định, thấy chúng ta kiếm tiền nhiều hơn, nghĩ chúng ta là ký sinh trùng, nghĩ chúng ta kiếm tiền dễ; nhưng ta muốn nói, chúng ta kiếm tiền bằng sức mình, không trộm cướp, xin đừng có định kiến với chúng ta.”

“Còn nữa, xin đừng nhìn ta với ánh mắt định kiến, dù trình độ học vấn của ta không cao, nhưng không có nghĩa là phẩm chất của ta kém. Ta không bao giờ nói dối.”

“Bốp… bốp…” Hàn Bân vỗ tay, rồi quay sang Lý Huy nói: “Cảm động không.”

“Haha…” Lý Huy không nhịn được cười, chỉ vào mũi Trương Đại Toàn nói:

“Ngươi à, chỉ đại diện cho ngươi thôi, không đại diện được cho những người dẫn chương trình khác. Ta tin là có những người dẫn chương trình tốt, cũng có những người phẩm chất cao, nhưng ngươi tuyệt đối không phải là một trong số đó.”

Trương Đại Toàn tỏ ra rất kích động, như thể bị xúc phạm: "Ngươi dựa vào cái gì mà nói ta như vậy, chẳng lẽ chỉ vì ngươi là cảnh sát!"

"Được rồi, ngươi đừng diễn nữa, ngươi là người dẫn chương trình, không phải diễn viên." Hàn Bân khoát tay, cầm lấy điện thoại trên bàn: "Chúng ta đã chứng minh được rằng video trong điện thoại này không phải quay vào ngày 9 tháng 12."

"Sao có thể, các ngươi dựa vào cái gì mà nói thế, có chứng cứ gì." Trương Đại Toàn nắm chặt tay, tỏ vẻ tức giận.

"Tôn Truyền Hỷ đã khai rồi, video này là các ngươi chuẩn bị để lừa cảnh sát, hơn nữa video này là quay lại sau đó, hoàn toàn không phải quay vào ngày 9 tháng 12." Hàn Bân dò hỏi.

"Không thể nào, các ngươi lừa ta." Trương Đại Toàn bắt đầu run rẩy.

Hàn Bân mỉm cười: "Nếu không phải Tôn Truyền Hỷ khai, chúng ta cũng không biết video là giả, chỉ có thể nói là ngươi gặp phải người không tốt."

"Anh Truyền Hỷ sẽ không như vậy đâu, không thể nào." Trương Đại Toàn lắc đầu, vẻ mặt rất kích động.

"Ta biết, ngươi không muốn tin, nhưng đó là sự thật." Hàn Bân đứng dậy, đi tới trước bàn, chân thành nói:

"Trương Cát Đản, ta vẫn quen gọi ngươi bằng cái tên này. Ta có một đứa em trai, tuổi cũng xấp xỉ ngươi, ta không muốn ngươi tự làm hại mình. Vừa rồi ta cho ngươi cơ hội, là hy vọng ngươi có thể chủ động thành khẩn."

Trương Cát Đản khóc lóc, lắc đầu: "Ngươi đừng nói nữa, ta bây giờ không biết gì cả, ta rất rối, cầu xin các ngươi, đừng hỏi nữa."

“Trương Cát Đản, ta hỏi là vì muốn tốt cho ngươi. Nếu ngươi bây giờ tự thú, ta có thể giúp ngươi xin giảm nhẹ hình phạt, nhưng nếu chúng ta rời khỏi phòng thẩm vấn này, tội làm giả chứng cứ của ngươi sẽ được chứng minh, ngươi sẽ phải ngồi tù, hiểu chưa?” Hàn Bân nói chân thành.

Chương 416: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đúng vậy, Gà Đản, chỉ cần ngươi bây giờ chủ động khai báo, nói rõ lúc đó đã xảy ra chuyện gì, chúng ta có thể coi như ngươi tự thú." Lý Huy khuyên nhủ.

"Các ngươi đừng hỏi nữa, ta thật sự rất rối." Trương Cát Đản ôm đầu, khóc thút thít.

Hàn Bân đứng dậy, đi tới cửa phòng thẩm vấn: "Trương Cát Đản, ta cho ngươi thêm mười giây nữa, nếu ngươi không chịu khai, ta sẽ đi."

Phòng thẩm vấn rất yên tĩnh, dù chỉ có mười giây nhưng như thể rất lâu trôi qua.

"Trương Cát Đản, hết giờ rồi."

Trương Cát Đản đột ngột ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Hàn Bân và Lý Huy, hét lên: "Ta tin anh Truyền Hỷ!"

Hàn Bân không nói gì, trực tiếp rời khỏi phòng thẩm vấn.

"Phù…"

Lý Huy thở dài một hơi, bối rối: "Trương Cát Đản thà ngồi tù, cũng không chịu chủ động khai, ta thấy hắn và anh Truyền Hỷ có nhiều nghi vấn hơn, hơn nữa Trương Cát Đản rất có thể cũng tham gia giết Trương Tử Hàm."

"Đúng rồi, Bân Tử, ngươi sao biết video này là quay lại?" Lý Huy ngạc nhiên hỏi.

"Không phải là nói nhảm sao, nếu không quay lại thì chẳng lẽ là quay trước?" Hàn Bân phản bác.

“Nhưng Vườn Thực Vật đã tạm ngừng hoạt động rồi mà?”

“Chính vì tạm ngừng hoạt động, nên không ai làm phiền, chỉ cần trèo tường vào rủi ro sẽ ít hơn.” Hàn Bân hừ lạnh.

“Ta hiểu rồi, đúng là vậy.” Lý Huy thì thầm.

Hàn Bân nhìn đồng hồ: “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Đi thẩm vấn Tôn Truyền Hỷ.” Hàn Bân nói.

Lý Huy xoa tay, háo hức: “Bân Tử, lần này để ta thẩm vấn chính, ngươi ghi chép.”

……

Mười phút sau, trong phòng thẩm vấn số 3.

Tôn Truyền Hỷ ngồi trên ghế thẩm vấn, cúi đầu nhìn vào tay mình.

Hàn Bân và Lý Huy ngồi phía đối diện tại bàn thẩm vấn.

Hàn Bân bật máy ghi âm, cuộc thẩm vấn chính thức bắt đầu.

“Khụ…” Lý Huy khẽ ho một tiếng, theo quy trình hỏi: “Họ tên, giới tính…”

“Tôn Truyền Hỷ, nam…”

Lý Huy nghiêm mặt, nhìn chằm chằm vào Tôn Truyền Hỷ đối diện, chất vấn: “Ngươi có biết tại sao lại thẩm vấn ngươi lần nữa không?”

Tôn Truyền Hỷ lắc đầu: “Không biết.”

Lý Huy mắt sáng lên, muốn đánh phủ đầu: “Ngươi có biết, mười phút trước, ai đã ngồi trên ghế của ngươi không?”

Tôn Truyền Hỷ lại lắc đầu: “Không biết.”

Lý Huy hừ một tiếng: “Ta có thể nói cho ngươi, người ngồi trên ghế này vừa rồi là Trương Cát Đản!”

“Không thể nào.” Tôn Truyền Hỷ ngửi ngửi, khẳng định: “Ở đây không có mùi nước hoa của Gà Đản.”

Lý Huy: “……”

Hàn Bân: “……”

“Khụ…”

Lý Huy khẽ ho một tiếng, có chút lúng túng: “Trương Cát Đản đang ở phòng thẩm vấn số hai.”

Hàn Bân lườm hắn một cái: “Ngươi phụ trách ghi chép.”

Lý Huy dù không tình nguyện nhưng cũng không dám phản đối, đành phải ngoan ngoãn làm nền.

“Cảnh sát Hàn, những gì cần nói ta đã nói hết, video cũng đã giao cho ngài, có phải nên thả ta đi không.” Tôn Truyền Hỷ bất lực nói.

“Vốn dĩ, ta muốn thả ngươi đi, nhưng bên Trương Đại Toàn đã khai rồi, video ngươi cung cấp là giả.” Hàn Bân nói.

Tôn Truyền Hỷ ngẩn người: “Không thể nào.”

“Trương Đại Toàn còn nói, video đó là các ngươi quay lại sau này.” Hàn Bân tiếp tục nói.

Tôn Truyền Hỷ nắm chặt tay, sắc mặt trở nên khó coi.

“Trương Đại Toàn còn nói, quay video giả, làm chứng cứ giả đều là ý của ngươi, hắn sẵn sàng ra mặt làm chứng chống lại ngươi.” Hàn Bân dò hỏi.

“Haha, ta tin Gà Đản, hắn sẽ không làm vậy.”

“Nếu không phải hắn nói, chúng ta làm sao biết video là giả?” Hàn Bân phản vấn.

“Các ngươi đừng hòng lừa ta, Gà Đản không thể chỉ điểm ta, video đó là thật.” Tôn Truyền Hỷ ngoan cố không nhận.

“Dù ngươi có tin hay không, chúng ta có đủ chứng cứ để chứng minh, video này là giả.” Hàn Bân lạnh lùng nói.

Tôn Truyền Hỷ im lặng một lúc, rồi kiên định nói: “Các ngươi nói đúng, video là giả, tất cả đều do ta, chính ta bảo Gà Đản làm giả, trách nhiệm chính thuộc về ta.”

“Tại sao ngươi lại làm giả video?”

“Vì ta và Trương Tử Hàm đã có mâu thuẫn, ta sợ cảnh sát nghi ngờ ta nên đã bảo Gà Đản giúp ta quay một video, mục đích là để cảnh sát bớt nghi ngờ ta.”

“Vậy ngươi thừa nhận đã giết Trương Tử Hàm.”

“Ta không có.”

“Nếu không có, tại sao ngươi lại làm giả video, có biết đó là phạm pháp không?”

Tôn Truyền Hỷ nhún vai: “Không biết, ta là người mù chữ.”

“Đừng xúc phạm những người mù chữ, trình độ học vấn thấp không có nghĩa là không hiểu pháp luật.” Lý Huy hừ một tiếng.

“Các ngươi đừng phí thời gian với ta nữa, ta có mâu thuẫn với Trương Tử Hàm, nhưng thực sự ta không giết Trương Tử Hàm.” Tôn Truyền Hỷ nghiêm túc nói.

“Vậy ngươi nói xem, trong ba tiếng ở Vườn Thực Vật, các ngươi đã làm gì?” Hàn Bân hỏi lại.

“Nói chuyện, ngắm cảnh, chơi điện thoại, chỉ vậy thôi.”

“Ngươi nghĩ chúng ta là trẻ con ba tuổi?” Lý Huy bất mãn nói.

“Không tin, các ngươi có thể đi kiểm tra, ta không giết Trương Tử Hàm, ta không hổ thẹn với lương tâm.” Tôn Truyền Hỷ lớn tiếng nói.

Lý Huy gõ bàn: “Không hổ thẹn với lương tâm mà lại làm giả chứng cứ?”

“Ta thừa nhận, điều đó là sai của ta, ta sẵn sàng chịu hậu quả, sau này sẽ không làm điều dại dột như vậy nữa.” Tôn Truyền Hỷ nhắm mắt lại.

Chương 417: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Thái độ của ngươi làm chúng ta càng tin rằng, ngươi chính là kẻ giết người!”

“Nếu vậy, thì ta cũng không còn cách nào.” Tôn Truyền Hỷ bất lực nói.

Hàn Bân hỏi thêm một lúc, nhưng Tôn Truyền Hỷ vẫn không chịu hợp tác.

……

Sau khi rời khỏi phòng thẩm vấn, Hàn Bân và Lý Huy bắt đầu thảo luận.

“Bân Tử, ta nghĩ Tôn Truyền Hỷ và Trương Đại Toàn chính là kẻ giết người.” Lý Huy nói.

“Chứng cứ đâu?”

“Trong móng tay của nạn nhân có mảnh da của Tôn Truyền Hỷ, chẳng phải đó là chứng cứ tốt nhất sao?”

“Điều đó chỉ chứng minh rằng hai người đã có xung đột, nhưng không thể chứng minh hắn đã giết Trương Tử Hàm.” Hàn Bân lắc đầu.

“Nếu hai người đó là kẻ giết người, họ sẽ giấu hung khí ở đâu?” Lý Huy thuận thế phân tích.

“Không chỉ hung khí, điện thoại của nạn nhân cũng chưa tìm thấy.” Hàn Bân nói.

“Vậy tiếp theo chúng ta sẽ điều tra như thế nào?” Lý Huy hỏi.

“Gửi điện thoại đến đội kỹ thuật, để họ kiểm tra toàn bộ điện thoại và máy tính của hai nghi phạm.” Hàn Bân nói xong, trở về văn phòng của đội hai.

……

Hai giờ chiều, Điền Lệ, Đỗ Kỳ và những người khác lần lượt trở về.

Hàn Bân tập hợp mọi người lại, nói thẳng: “Đã tìm thấy hành tung của Điền Thụy Ni chưa?”

“Điền Thụy Ni không có ghi chép mua vé tàu hoặc vé máy bay.” Điền Lệ nói.

“Ở nhà của Điền Thụy Ni có phát hiện gì không?”

“Nhà của Điền Thụy Ni rất gọn gàng, chúng ta đã kiểm tra camera khu dân cư, nàng kéo vali rời đi, chỉ có một mình, loại trừ khả năng bị bắt cóc và tai nạn.” Điền Lệ nói.

“Công ty Phi Ngư có manh mối gì không?”

“Vì Điền Thụy Ni luôn làm việc tại nhà, hiếm khi đến công ty, từ sau khi xảy ra vụ án cũng ít giao tiếp với đồng nghiệp, những người khác cũng không rõ tình hình của nàng.” Đỗ Kỳ nói.

“Vậy nên, rất có thể Điền Thụy Ni đã bỏ trốn vì sợ tội.” Lý Huy phỏng đoán.

“Điện thoại của Điền Thụy Ni đâu?”

“Điện thoại không trong khu vực dịch vụ, không thể định vị.” Điền Lệ nói.

“Xem ra, đối phương rất có thể đã bỏ trốn vì sợ tội.” Hàn Bân xoa trán, theo chứng cứ hiện có, vẫn chưa rõ vai trò của

Điền Thụy Ni trong vụ án này.

"Các ngươi thu dọn thiết bị, ta sẽ báo cáo tình hình cho đội trưởng Tằng, xin hắn phát lệnh truy nã Điền Thụy Ni." Hàn Bân ra lệnh.

"Anh Bân, chúng ta sẽ đi đâu?" Triệu Minh hỏi.

"Vườn Thực Vật."

……

Một giờ sau, mọi người đến Vườn Thực Vật.

Theo yêu cầu của cảnh sát, Vườn Thực Vật đã tạm thời đóng cửa.

Ngoài bảo vệ ở cổng, bên trong trống trải, thỉnh thoảng có tiếng chim hót.

Từ chối sự đồng hành của bảo vệ, sau khi vào Vườn Thực Vật, Lý Huy không khỏi hỏi: "Bân Tử, chúng ta đến đây để điều tra gì?"

"Đỗ Kỳ và Tôn Hiểu Bằng một nhóm, đi kiểm tra hiện trường chính và nơi chôn xác."

"Điền Lệ và Triệu Minh một nhóm, tái hiện vụ án, xác định xem dự đoán về thời gian gây án của chúng ta có chính xác không."

"Ta và Lý Huy sẽ đi kiểm tra nơi Tôn Truyền Hỷ và Trương Cát Đản dọn rác."

"Rõ." Mọi người đồng thanh, chia nhau hành động.

Lý Huy và Hàn Bân đối chiếu với hình ảnh trong video, tìm kiếm vị trí Tôn Truyền Hỷ và Trương Cát Đản dọn rác.

Lý Huy quét mắt nhìn xung quanh, cười nói: "Một Vườn Thực Vật lớn như vậy mà chỉ có mấy người chúng ta, thật xa xỉ."

Với tư cách là người phụ trách vụ án, Hàn Bân chịu áp lực lớn hơn nhiều so với các thành viên khác, nên không có tâm trạng đùa cợt với Lý Huy.

Đi về phía đông của Vườn Thực Vật vài phút, họ đã thấy nơi Tôn Truyền Hỷ và Trương Cát Đản quay video.

Hàn Bân đi một vòng quanh khu vực, nhìn lên mặt trời: "Ngươi nói đúng, video đó chắc chắn là giả."

"Ngươi phát hiện ra gì mới sao?" Lý Huy tò mò hỏi.

"Ta vừa so sánh môi trường hiện trường và bối cảnh trong video, phát hiện ra rằng hướng mặt trời trong video là ở phía đông, tức là video đó được quay vào buổi sáng." Hàn Bân nói.

"Theo ta nói, chắc chắn là họ đã giết Trương Tử Hàm, nếu không sẽ không mạo hiểm quay video giả như vậy." Lý Huy nói.

"Tìm chứng cứ đi, mọi thứ đều phải dựa trên chứng cứ." Hàn Bân nói.

Sau đó, Hàn Bân và Lý Huy tìm kiếm xung quanh nửa giờ, nhưng tiếc là không phát hiện được manh mối nào hữu ích.

"Có cần gọi chó tìm kiếm lần nữa không?" Lý Huy đề nghị.

Lời của Lý Huy nhắc nhở Hàn Bân.

Hàn Bân lấy điện thoại, tìm bức ảnh Trương Tử Hàm dọn rác: "Ngươi xem, trước khi chết Trương Tử Hàm quàng khăn, nhưng ở nơi chôn xác không thấy chiếc khăn này."

"Có nghĩa là, rất có thể Trương Tử Hàm bị giết bằng chính chiếc khăn của mình." Lý Huy ngạc nhiên nói.

"Đúng vậy, bất kể là khăn hay điện thoại, trên đó đều có mùi của nạn nhân, nếu những thứ này được giấu ở Vườn Thực

Vật, chó tìm kiếm lần trước chắc chắn đã tìm thấy.” Hàn Bân nói.

“Có vẻ như đúng là vậy.” Lý Huy lẩm bẩm.

“Đi thôi, xem họ có phát hiện gì không.” Hàn Bân đã tìm khắp nơi, nhưng không phát hiện được manh mối mới, nên đành tạm thời từ bỏ.

Vài phút sau, Hàn Bân và Lý Huy đến nơi chôn xác.

Điền Lệ và Triệu Minh vẫn đang tái hiện vụ án, Hàn Bân không làm phiền họ.

“Đỗ Kỳ, các ngươi có phát hiện mới gì không?” Hàn Bân hỏi.

Chương 418: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Không có." Đỗ Kỳ lắc đầu.

Hàn Bân gật đầu: "Các ngươi cũng tham gia tái hiện vụ án, tìm một người đóng vai nạn nhân, hai nhóm còn lại đóng vai nghi phạm, xem dự đoán về thời gian gây án và thời gian rời khỏi công viên của chúng ta có chính xác không?"

"Rõ." Mọi người đồng thanh.

Hàn Bân trèo lên ngọn giả sơn, quan sát hành động của mọi người, Điền Thụy Ni không tìm thấy người, rất có thể đã bỏ trốn vì sợ tội, nhưng theo dự đoán của Hàn Bân, nàng không có thời gian gây án.

Hàn Bân muốn dùng cách tái hiện vụ án để xác định dự đoán về thời gian gây án của mình có chính xác hay không.

Điều tra vụ án là công việc vất vả, mọi người ở lại Vườn Thực Vật cả buổi chiều.

Hơn năm giờ chiều, khi Hàn Bân chuẩn bị rút quân, điện thoại của hắn đổ chuông.

Hàn Bân nhìn màn hình, thấy là Lỗ Văn gọi, liền nhấn nút nghe: "Alo."

"Tổ trưởng Hàn, ta đã khôi phục được các tập tin trong máy tính của Trương Đại Toàn và Tôn Truyền Hỷ, phát hiện một số manh mối mới." Lỗ Văn nói.

"Manh mối gì?"

"Ta đã tìm ra họ đã làm gì vào chiều ngày 9 tháng 12?"

“Làm gì?”

“Đang phát trực tiếp!”

Hàn Bân ngạc nhiên: “Nếu họ đang phát trực tiếp, tại sao lại che giấu?”

“Vì nội dung phát trực tiếp của họ trùng khớp với nội dung trong video đó, ngài hiểu ý ta rồi chứ.” Lỗ Văn nói.

Hàn Bân bừng tỉnh.

Quay video là sở thích.

Phát trực tiếp lại là phạm pháp.

“Bốp… bốp…” Hàn Bân vỗ tay: “Tất cả lại đây.”

Nghe tiếng Hàn Bân gọi, mọi người tụ tập lại bên ngọn giả sơn.

“Anh Bân, giờ có thể rút quân chưa?” Triệu Minh hỏi.

“Diễn biến vụ án thế nào?” Hàn Bân hỏi.

“Giống như ngài dự đoán, từ khi chụp bức ảnh đầu tiên đến khi xử lý xong thi thể, ít nhất cần một giờ hai mươi phút, nghĩa là nghi phạm rời khỏi hiện trường sau ba giờ rưỡi.” Điền Lệ nói.

“Đỗ Kỳ, các ngươi có thể rút ngắn thời gian gây án không?”

“Không thể, dự đoán trước đó đã là thời gian ngắn nhất rồi.” Đỗ Kỳ nói.

Hàn Bân gật đầu, với cuộc tái hiện vụ án này, hắn cũng cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

Dù cho dự đoán có chặt chẽ đến đâu, cuối cùng cũng chỉ là lý thuyết, mà tái hiện vụ án là một minh chứng mạnh mẽ cho dự đoán.

“Lỗ Văn vừa gọi điện, phát hiện ra manh mối mới.” Hàn Bân nói.

“Manh mối gì mới?”

“Chiều ngày 9 tháng 12, Trương Đại Toàn và Tôn Truyền Hỷ đang phát trực tiếp, thời gian phát trực tiếp kéo dài hai giờ, họ không có thời gian gây án.” Hàn Bân nói.

“Nếu họ đang phát trực tiếp, tại sao lại làm giả chứng cứ?”

“Vì nội dung phát trực tiếp của họ và nội dung trong video là giống nhau.” Hàn Bân nói.

“Ta thề.” Lý Huy ngạc nhiên nói.

“Truyền bá những thứ như vậy là phạm pháp.” Triệu Minh cười nói.

“Vậy nên họ mới cố tình che giấu.”

“Nếu nội dung phát trực tiếp và nội dung video trùng khớp, họ phải có bản sao lưu của buổi phát trực tiếp, tại sao lại phải quay video giả mới.” Điền Lệ thắc mắc.

“Đại tỷ, phát trực tiếp phải tương tác với khán giả, ví dụ như chúng ta cùng phát trực tiếp, có khán giả yêu cầu chúng ta ngồi gần hơn, xa hơn, đó đều là những giao tiếp, đến lúc đó sẽ lộ ra.” Triệu Minh cười nói.

Điền Lệ đỏ mặt, tay phải vặn tai Triệu Minh: “Ngươi dám nói bậy nữa, ta sẽ vặn đứt tai ngươi.”

“Ái da, đau quá, ta không dám nữa, không dám nữa!” Triệu Minh cầu xin tha thứ.

Lý Huy trầm tư: “Đầu tiên là Mã Siêu Nhiên và Phương Bình, giờ lại là Trương Đại Toàn và Tôn Truyền Hỷ, Vườn Thực Vật này thật sự rất quái dị, lần sau ta cũng đến đây hẹn hò…”

……

Sáu giờ rưỡi chiều, Hàn Bân và mọi người trở về Phân Cục Ngọc Hoa.

Tôn Truyền Hỷ và Trương Đại Toàn dù phạm pháp nhưng đã bị loại trừ khỏi nghi phạm giết Trương Tử Hàm.

Hiện giờ, manh mối duy nhất còn lại là Điền Thụy Ni.

Hàn Bân lần này đến Vườn Thực Vật, cũng là muốn điều tra lại, xem có thể tìm thấy manh mối liên quan đến Điền Thụy Ni không.

Tuy nhiên, không có phát hiện mới.

Điền Thụy Ni cũng không có thời gian gây án.

Dựa trên chứng cứ hiện có, Hàn Bân phỏng đoán, Điền Thụy Ni rất có thể là nhân chứng của vụ án.

Nhưng nếu chỉ là nhân chứng, tại sao nàng lại phải bỏ trốn vì sợ tội.

Điền Lệ đã xem video của khu dân cư, không phát hiện Điền Thụy Ni bị ép buộc, điều này khiến việc nàng rời đi trở nên bí ẩn.

Tằng Bình đã xin lệnh truy nã, nhờ các cơ quan cảnh sát trên toàn quốc phối hợp truy bắt.

Hàn Bân sắp xếp lại công việc.

Điền Lệ và Triệu Minh đến trung tâm giám sát giao thông.

Đỗ Kỳ và Tôn Hiểu Bằng đến công ty taxi.

Lý Huy liên lạc với gia đình Điền Thụy Ni, xem họ có biết tung tích của Điền Thụy Ni không.

Hàn Bân ở lại văn phòng, xem xét tất cả chứng cứ và hồ sơ vụ án, muốn sắp xếp lại diễn biến vụ án.

Hàn Bân pha một ly cà phê, châm một điếu thuốc, đứng bên cửa sổ.

Gió lạnh ban đêm thổi vào người, rất lạnh, nhưng cũng khiến Hàn Bân tỉnh táo hơn.

Hàn Bân thi thoảng xem lại tài liệu và hồ sơ, cầm bút vẽ lên bảng trắng.

Sắp xếp lại vụ án, đồng thời liệt kê thời gian xảy ra vụ án ngày 9 tháng 12.

Hiện tại đã loại trừ nghi ngờ giết người của Tôn Truyền Hỷ và Trương Đại Toàn, theo lời họ, sau 1:50 chiều họ mới xung đột với Trương Tử Hàm, tức là khoảng 2 giờ Trương Tử Hàm vẫn chưa gặp nạn.

Chương 419: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bức ảnh dọn rác đầu tiên Trương Tử Hàm đăng lúc 2:10, dựa trên thời gian này, bức ảnh đó có lẽ là thật, không bị ép buộc.

Hàn Bân theo dòng thời gian sắp xếp lại, không phát hiện gì thiếu sót.

Mở cửa sổ một lúc, người đã lạnh buốt, Hàn Bân đóng cửa sổ, quay lại bàn làm việc.

Đóng cửa sổ xong, Hàn Bân không hút thuốc nữa, chuẩn bị nhai một viên kẹo cao su thay thế.

Chỉ là trong đầu vẫn nghĩ về vụ án, khi mở hộp kẹo cao su, đổ ra thì kẹo rơi đầy bàn.

Cuộc sống là như vậy, càng có nhiều phiền muộn và khó khăn, càng dễ mắc sai lầm.

Lúc này, cách xử lý tốt nhất là hít một hơi thật sâu, giữ bình tĩnh.

Hàn Bân gom kẹo cao su trên bàn lại, đặt lại vào hộp.

Sau khi đóng hộp, Hàn Bân sững sờ một lúc.

Đột nhiên có một cảm giác khó chịu, dường như hiểu ra điều gì đó, nhưng lại như cách một lớp kính.

Hàn Bân nhìn lại hộp kẹo cao su, rồi nở nụ cười nhận ra.

Hàn Bân lấy thêm một hộp kẹo cao su, một hộp vị bạc hà, một hộp vị dưa hấu, hai hộp kẹo có hình dáng khác nhau.

Hàn Bân đổ hai hộp kẹo ra, kẹo rơi đầy bàn, chia thành hai đống riêng biệt, một đống màu đỏ, một đống màu xanh.

Giống như hai đống rác riêng biệt, một đống rác có thể tái chế, một đống rác không thể tái chế.

Sau đó, Hàn Bân đẩy hai đống kẹo vào giữa, kẹo trộn lẫn vào nhau, lộn xộn.

Trước đây, dự đoán về thời gian nghi phạm rời khỏi công viên rất có thể là sai.

……

Sáng hôm sau.

Mọi người theo lệnh của Hàn Bân, 8 giờ sáng đã đến văn phòng.

Hàn Bân quét mắt nhìn mọi người, nói thẳng: "Tối qua, ta đã sắp xếp lại vụ án, dự đoán về thời gian nghi phạm rời khỏi công viên có thể là sai."

"Không thể nào, chúng ta vừa tái hiện vụ án hôm qua, từ việc dọn rác đến chôn xác, thời gian một giờ hai mươi phút, đã là ngắn nhất rồi." Điền Lệ nói.

Triệu Minh gật đầu, hắn cũng là một trong những người tái hiện vụ án.

"Bân Tử, ngươi nghĩ thời gian nào không đúng?" Lý Huy hỏi.

"Ta nghĩ, trước khi Trương Tử Hàm chết, thời gian dọn rác có thể rút ngắn." Hàn Bân nói.

"Một đống rác lớn như vậy, dọn rồi phân loại, rồi đóng bao; nếu một người dọn, ít nhất cần một giờ; hai người dọn cần nửa giờ; ba người dọn cũng mất hơn hai mươi phút; ta nghĩ không có vấn đề gì." Lý Huy nói.

Trong việc dự đoán thời gian rời khỏi công viên của nghi phạm, họ đã rất nghiêm ngặt, sử dụng thời gian ngắn nhất là hai mươi phút.

Lý Huy không nghĩ ra cách nào để rút ngắn thêm.

Triệu Minh suy nghĩ một lúc: "Chẳng lẽ kẻ giết người còn nhiều hơn hai người, nhưng chúng ta đã phủ định khả năng đó rồi mà?"

Đỗ Kỳ mới tham gia vụ án, hiểu biết về vụ án không bằng những người khác, hỏi: "Đội trưởng, ngươi nghĩ thời gian dọn rác có thể rút ngắn bao nhiêu?"

"Hai phút." Hàn Bân nói.

"Ba bức ảnh chỉ mất hai phút?" Tôn Hiểu Bằng ngạc nhiên.

"Đúng vậy."

Điều này sao có thể?

Mọi người đều tỏ vẻ nghi ngờ.

Hàn Bân lấy hai hộp kẹo cao su, đặt lên bàn chụp một bức ảnh; sau đó đổ kẹo ra thành hai đống, một đống đỏ, một đống xanh, chụp bức ảnh thứ hai; rồi làm lộn xộn hai đống kẹo, chụp bức ảnh thứ ba.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, ngẩn người một lúc lâu.

Sau đó, Triệu Minh chỉ vào kẹo cao su trên bàn, hét lên: "Thật không thể tin được, có thể làm như vậy."

"Nếu theo suy đoán của ngươi, thì chụp ba bức ảnh dọn rác thực sự chỉ cần hai phút." Lý Huy há hốc mồm.

"Rác đã đóng gói sẵn từ đâu?"

"Rất có thể là do công nhân vệ sinh của Vườn Thực Vật đóng gói sẵn, chưa kịp chuyển ra khỏi công viên." Hàn Bân phỏng đoán.

“Họ làm như vậy, không phải là đổ rác sao?” Điền Lệ cũng nhận ra.

“Chỉ cần không ai thấy, thì ai biết được?” Hàn Bân phản vấn.

“Nói cách khác, thời gian nghi phạm rời khỏi công viên, có thể sớm hơn dự đoán hai mươi phút, tức là khoảng ba giờ mười phút.” Lý Huy tính toán.

“Nếu dựa trên thời gian mới, Điền Thụy Ni có thời gian gây án.” Điền Lệ tính toán.

Hàn Bân nhai một viên kẹo cao su, nói: “Không chỉ Điền Thụy Ni, Mã Siêu Nhiên và Phương Bình rời công viên lúc ba giờ mười bảy, họ cũng có thời gian gây án!”

“Hai người đó tâm lý vững thật, giết người xong còn đi dã ngoại.” Triệu Minh nói đùa.

“Trước đó, họ không có thời gian gây án, chúng ta không điều tra thêm, nhưng bây giờ khác rồi, Mã Siêu Nhiên và Phương Bình có thời gian gây án, hành vi đi dã ngoại của họ trở nên rất đáng ngờ.”

Hàn Bân nói xong, đứng lên, đi đến bảng trắng, viết bốn chữ “Thành Nam ngoại ô”: “Họ đến ngoại ô, chưa chắc là để dã ngoại thật, có thể là chiêu đánh lạc hướng, giống như video của Tôn Truyền Hỷ và Trương Cát Đản, để che đậy mục đích thực sự.”

“Ta đồng ý với phân tích của đội trưởng, khi làm biên bản cho Mã Siêu Nhiên, nàng đã nói, nàng có liên lạc với Trương Cát Đản, có thể nàng đã bắt chước cách của Trương Cát Đản.” Điền Lệ đồng tình.

“Vậy mục đích thực sự của họ khi đến ngoại ô Thành Nam là gì?” Tôn Hiểu Bằng hỏi.

Hàn Bân lại viết hai chữ: hung khí.

“Ta thể, có khả năng này, chúng ta không tìm thấy hung khí và điện thoại của nạn nhân ở Vườn Thực Vật, rất có thể chúng đã được nghi phạm mang đi, rừng ngoại ô Thành Nam là nơi lý tưởng để giấu hung khí.” Lý Huy phân tích.

Chương 420: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chúng ta chia làm hai nhóm, ta dẫn đội đi ngoại ô Thành Nam tìm kiếm hung khí; Lý Huy dẫn đội bắt Mã Siêu Nhiên và Phương Bình, có vấn đề gì không?”

“Không có.”

……

Trung tâm thương mại Lam Kình.

“Đã 8:56 rồi, cái trung tâm thương mại này sao còn chưa mở cửa?” Mã Siêu Nhiên phàn nàn.

“Trên bảng ghi rõ 9 giờ mở cửa, đợi chút đi.” Phương Bình nhìn đồng hồ nói.

“Trung tâm thương mại này mở cửa cũng chẳng có gì hay ho, chán chết.” Mã Siêu Nhiên phàn nàn.

“Nhiên Nhiên, không phải ngươi muốn đến đây sao, ta thích ở nhà hơn.” Phương Bình cau mày.

“Ta chỉ muốn đến nơi đông người, cảm thấy yên tâm, không thích ở nhà lạnh lẽo, luôn cảm thấy…” Mã Siêu Nhiên cắn môi.

“Được rồi, đừng nói nữa, nói mấy thứ này làm gì…” Phương Bình cảnh giác nhìn xung quanh.

“Chuyện đã qua rồi, còn căng thẳng làm gì?” Mã Siêu Nhiên bĩu môi.

“Đúng, đã qua rồi, không nhắc nữa.” Phương Bình gượng gạo nói, dường như không muốn nhắc lại chuyện này.

“Bình Bình, ngươi muốn mua gì không?”

“Không.”

“Vậy chúng ta đi đâu tiếp?”

“Ta làm sao biết, không phải ngươi muốn đi dạo trung tâm thương mại sao?” Phương Bình hỏi lại.

Hắn là đàn ông, vốn không thích đi dạo trung tâm thương mại.

“Ta đã nói rồi, ta chỉ thích không khí ở trung tâm thương mại, náo nhiệt làm ta quên đi những điều phiền muộn.” Mã Siêu Nhiên nói.

“Được rồi, vậy ta dẫn ngươi đi siêu thị, siêu thị đông người nhất, không phải chờ trung tâm thương mại mở cửa.” Phương Bình đề nghị.

“Sao ngươi không nói sớm?”

Phương Bình cạn lời, suy nghĩ của phụ nữ…

“Đinh linh linh…” Điện thoại của Mã Siêu Nhiên đổ chuông, nàng nhìn màn hình điện thoại, hừ một tiếng: “Đồ không biết xấu hổ, còn dám gọi cho ta.”

“Sao vậy, ai gọi?” Phương Bình cảnh giác hỏi.

“Ai nữa, Nhiễm Thành Cát đó, đồ không biết xấu hổ, ngươi nói xem cha mẹ hắn đặt tên gì, Nhiễm Thành Cát, chẳng bằng gọi là Chihuahua.” Mã Siêu Nhiên khinh thường nói.

“Nhiên Nhiên, ngươi đang xúc phạm Chihuahua.” Phương Bình nghiêm túc nói.

“Haha.” Mã Siêu Nhiên cười lớn.

“Ngươi bắt máy đi, xem hắn có việc gì.” Phương Bình khuyên.

“Ta không bắt, muốn bắt thì ngươi bắt.” Nghĩ đến lần trước bị lừa đến công ty rồi bị cảnh sát bắt đi, Mã Siêu Nhiên tức giận.

Phương Bình cầm điện thoại, nhấn nút nghe: “Alo, Giám đốc Nhiễm.”

“Ngươi là ai?”

“Ta là trợ lý của Mã Siêu Nhiên, Phương Bình.”

“Ồ, Mã Siêu Nhiên đâu?”

“Nhiên Nhiên vào nhà vệ sinh rồi, tạm thời không tiện nghe điện thoại.” Phương Bình nói.

“Được rồi, ta biết, nàng vẫn còn giận ta, ta cũng không còn cách nào khác, các ngươi trẻ quá, không biết hậu quả khi đắc tội với cảnh sát, Cảnh sát Hàn chỉ cần nói một câu, cả chi nhánh của chúng ta phải ngừng hoạt động, ta cũng không còn cách nào.” Nhiễm Thành Cát nói.

Mã Siêu Nhiên giật lấy điện thoại: “Giám đốc Nhiễm, Nhiễm lão đại, ngươi không phải nói mình có người trên sao? Có quyền lực sao? Thường ăn uống với các ông lớn, ta luôn nghĩ ngươi rất giỏi, ta không hiểu sao ngươi lại đột nhiên nhụt chí.”

“Ta có người, nhưng không phải trong hệ thống cảnh sát, cũng không trực tiếp quản lý, hơn nữa, ngươi nhìn xem Cảnh sát Hàn mới hai mươi mấy tuổi đã làm đội trưởng cảnh sát hình sự, đó không phải người bình thường, ta có tìm quan hệ cũng không hiệu quả.”

Nhiễm Thành Cát giải thích, dường như cảm thấy thiếu tự tin, bổ sung: “Chủ yếu là, vụ án này khá nghiêm trọng, họ

dùng vụ án ép ta, có tìm người cũng không hiệu quả.”

“Được rồi, đừng nói những thứ vô dụng nữa, ngươi gọi ta có việc gì?” Mã Siêu Nhiên ngắt lời, nàng từng nghĩ Nhiễm Thành Cát rất giỏi, nói chuyện cũng rất lễ độ, nhưng sau vụ việc lần trước, nàng cảm thấy Nhiễm Thành Cát chỉ là con hổ giấy.

Chọc một phát là thủng.

“Cảnh sát vừa gọi, nghi ngờ của nhân viên công ty chúng ta đã được loại trừ, có thể khôi phục phát trực tiếp.” Nhiễm Thành Cát nói.

“Có thể khôi phục phát trực tiếp?” Mã Siêu Nhiên ngạc nhiên.

“Đúng, ta nhận được tin, đầu tiên báo cho ngươi, phòng phát trực tiếp của ngươi đã mở, có thể bắt đầu phát bất cứ lúc nào.”

“Biết rồi.” Mã Siêu Nhiên đáp, rồi ngắt điện thoại.

Nàng bây giờ đã xem thường, không coi trọng đối phương nữa, trước đây chắc chắn không bao giờ ngắt điện thoại trước.

Phương Bình thở phào nhẹ nhõm: “Tốt quá, tốt quá.”

“Đúng vậy, khôi phục phát trực tiếp, có nghĩa cảnh sát không nghi ngờ chúng ta nữa.” Mã Siêu Nhiên cười nói.

Phương Bình ban đầu giọng yếu ớt, cũng trở nên hùng hồn: “Nhiên Nhiên, trung tâm thương mại mở cửa rồi, chúng ta đi dạo trung tâm thương mại hay siêu thị?”

“Đi dạo trung tâm thương mại, chúng ta vừa phát trực tiếp vừa đi dạo, thật ra hai ngày không phát trực tiếp, cảm giác thiếu thiếu gì đó.” Mã Siêu Nhiên cười nói.

Đi dạo mở phát trực tiếp còn có một lợi ích, vừa tiêu tiền vừa kiếm tiền, không chừng còn dư.

Hai người vào Trung tâm thương mại Lam Kình, Mã Siêu Nhiên bắt đầu phát trực tiếp bằng điện thoại.

Chỉ cần theo dõi phòng phát trực tiếp, sẽ nhận được thông báo.

Chẳng mấy chốc, phòng phát trực tiếp đã náo nhiệt.

“Ta thề, phát lại rồi, ta tưởng đi theo đại gia rồi chứ.” Một fan gửi biểu tượng cảm xúc.

Chương 421: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chị Nhiên của chúng ta là người hát rap, bán nghệ không bán thân, không bao giờ đâu.” Một fan khác nói.

“Chị Nhiên, hát bài “Lực chiến bát phương” đi, lâu rồi không nghe ngươi hát.”

Nghe thấy những giọng nói quen thuộc này, Mã Siêu Nhiên cười: “Các lão thiết, ta nhớ các ngươi chết mất!”

Một fan tên Triệu Gia Tiểu Tiểu Minh hỏi: “Chị Nhiên, ngươi đang phát trực tiếp ở đâu vậy?”

“Trung tâm thương mại Lam Kình, ta dẫn các ngươi đi xem, trung tâm thương mại này tuyệt lắm.” Mã Siêu Nhiên cười nói.

Triệu Gia Tiểu Tiểu Minh gửi biểu tượng cảm xúc: “Chị Nhiên, ngươi định đi dạo cửa hàng đồ lót à?”

“Đi dạo cửa hàng đồ lót cái gì, chị dẫn các ngươi lên tầng ba dạo cửa hàng giày.”

“Chị Nhiên, ta vẫn muốn nghe ngươi hát rap.”

“Đúng vậy chị Nhiên, hát bài “Chiến ca của đế vương” đi.”

“Binh thần vô địch cũng được.”

“Đừng vội, chúng ta đi dạo trung tâm thương mại trước, hôm nay không có gì ta phát trực tiếp suốt ngày, về nhà ta hát cho các ngươi nghe hết.” Mã Siêu Nhiên cười nói.

Trước đây, nàng hát rap đến chán, sau vụ việc này, nàng mới cảm thấy trân trọng.

Có việc làm, cũng là một hạnh phúc.

Phía dưới màn hình hiện lên hàng loạt biểu tượng 666.

Mã Siêu Nhiên vừa phát trực tiếp, vừa đi dạo trung tâm thương mại, vì hai ngày không phát trực tiếp, fan cũng rất nhiệt tình, cũng có nhiều người thưởng tiền.

Mã Siêu Nhiên vui vẻ, định mua một đôi giày cho mình và Phương Bình.

Lúc đó, trong cửa hàng giày có vài người bước vào.

Người đàn ông dẫn đầu quét mắt nhìn xung quanh, rồi bước thẳng đến trước mặt Mã Siêu Nhiên: "Chị Nhiên, đôi giày này không hợp với ngươi."

"Ngươi nói gì?" Mã Siêu Nhiên ngạc nhiên, nhìn người đàn ông, ngạc nhiên: "Sao lại là ngươi?"

Lý Huy giơ lệnh bắt giữ: "Mã Siêu Nhiên, đi theo chúng ta."

"Làm sao các ngươi biết ta ở đây?" Mã Siêu Nhiên ngạc nhiên.

Lý Huy cười: "Ta cũng xem phát trực tiếp."

Triệu Minh cười: "Chị Nhiên, ngươi còn muốn đi dạo cửa hàng đồ lót không?"

……

Một chương, chạy cả buổi sáng để viết.

Đăng ký một chương chỉ vài xu, mong các độc giả ủng hộ.

Xin đăng ký, xin đăng ký!

Hàn Bân và Tôn Hiểu Bằng đến công ty taxi, tìm được hành trình của Mã Siêu Nhiên và Phương Bình đi taxi.

Sau đó lái xe đến ngoại ô Thành Nam, tìm nơi Mã Siêu Nhiên và Phương Bình xuống xe.

Chẳng bao lâu, Tằng Bình dẫn đội chó nghiệp vụ và đội kỹ thuật đến.

Lần này đến không phải là chó Labrador, mà là một chú chó Springer màu nâu trắng.

Chó Springer không lớn, nhưng khả năng vận động và sức bền vượt trội, sau khi huấn luyện thường đảm nhận công việc tìm kiếm.

Hàn Bân lấy ra đồ của Trương Tử Hàm, đưa cho huấn luyện viên, để huấn luyện viên cho chó ngửi mùi.

Chó nghiệp vụ không cắn người, nhưng đôi khi cũng như trẻ con nổi cáu, để không ảnh hưởng đến công việc tìm kiếm của nó, Hàn Bân giữ khoảng cách nhất định với chó Springer.

Chó Springer ngửi mùi, huấn luyện viên ra lệnh: "Tìm!"

Chó Springer chạy bước nhỏ, huấn luyện viên theo sát phía sau, Hàn Bân và mọi người giữ khoảng cách vài mét.

Đây chủ yếu là sườn đồi, cây mọc trơ trụi, lá vàng rụng đầy, bước đi kêu lạo xạo.

Đi được hơn một trăm mét, chó Springer dừng lại, ngửi ngửi mặt đất, rồi nhìn huấn luyện viên bằng đôi mắt ngây thơ.

Huấn luyện viên lại lấy đồ của Trương Tử Hàm, cho chó Springer ngửi, rồi bảo nó tiếp tục tìm.

Chó Springer ngửi mùi, lại đi về phía trước hơn trăm mét, lại dừng lại.

Huấn luyện viên lại cho nó ngửi mùi, ra lệnh: “Bằng Bằng, tìm!”

Chó Springer ngửi mùi, bước nhỏ đi về phía trước, đi mười mấy mét rồi rẽ phải, đi thêm hai mươi mét nữa, lại rẽ phải, đi thêm hai mươi mét nữa.

Huấn luyện viên bảo chó Springer dừng lại, an ủi, rồi cho nó ngửi mùi lại.

“Tìm!”

Chó Springer ngửi mùi, lại đi tiếp.

Nhưng, giống lần trước, đi được mười mấy hai mươi mét rồi bắt đầu rẽ phải, dường như đã mất dấu mùi.

“Đội trưởng Tằng, chó nghiệp vụ hình như đang đi vòng quanh.” Hàn Bân cau mày nói.

Tằng Bình gật đầu, đến bên huấn luyện viên: “Có phải dấu mùi đã mất không?”

“Có thể là dấu mùi mất, cũng có thể là gần đây có mùi kích thích, ảnh hưởng đến phán đoán của chó nghiệp vụ.” Huấn luyện viên vuốt đầu chó Springer.

An ủi một lúc, rồi thử lại lần nữa, nhưng chó Springer vẫn đi vòng quanh.

Tằng Bình bảo huấn luyện viên cho chó Springer nghỉ ngơi trong xe, hắn, Hàn Bân, Tôn Hiểu Bằng ba người ở lại.

“Tình hình các ngươi thấy rồi, không trông chờ được vào chó nghiệp vụ, vẫn phải tự mình tìm.” Tằng Bình nói.

“Ta đề nghị, tìm quanh khu vực chó nghiệp vụ đi vòng, xem có thể tìm thấy manh mối gì không.” Hàn Bân nói.

“Ta đi về phía đông.” Tằng Bình nói.

“Ta đi về phía nam.” Hàn Bân nói.

Tôn Hiểu Bằng đi về phía bắc.

Hàn Bân quan sát địa hình xung quanh, sườn đồi đầy cây, thân cây thẳng, mịn, cao đến mười mấy mét, với lá rụng hình trái tim, Hàn Bân đoán đó là cây ngô đồng.

Hàn Bân đi một vòng, không phát hiện điều gì bất thường.

Lúc đó, có tiếng gọi: "Đội trưởng Tằng, đội trưởng Hàn, ta phát hiện ra gì đó."

Hàn Bân đi về phía Tôn Hiểu Bằng: "Sao vậy?"

"Ở đây có một đầu mẩu thuốc lá." Tôn Hiểu Bằng chỉ xuống mặt đất không xa.

Chương 422: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân đeo găng tay, nhặt đầu mẩu thuốc lá lên: "Nơi hẻo lánh như thế này, ai lại đến đây hút thuốc."

"Có phải do nghi phạm để lại không." Tôn Hiểu Bằng đoán.

"Đội trưởng Tằng, ngài nghĩ sao?" Hàn Bân hỏi lại.

"Tìm quanh đây, tìm kỹ, có thể sẽ có phát hiện." Tằng Bình nói.

Sau đó, Hàn Bân cầm một cành cây, cào sạch lá rụng, lá rụng rất dày, công việc không nhẹ.

"Đội trưởng Hàn, để ta làm." Tôn Hiểu Bằng hiểu ý, cầm lấy cây gậy của Hàn Bân, tiếp tục làm.

Hàn Bân cũng thoải mái, đứng một bên quan sát.

Tôn Hiểu Bằng cào lá rụng, để lộ lớp đất bên dưới.

Không lâu sau, Tôn Hiểu Bằng đã dọn sạch một khoảng đất lớn.

"Dừng lại." Hàn Bân đột ngột ngăn Tôn Hiểu Bằng: "Ngươi phía trước bên phải có dấu chân, đừng làm hỏng."

Tằng Bình cũng đến gần, dấu chân rất lộn xộn, vài dấu chồng lên nhau.

"Mấy dấu chân này lạ thật, chỗ khác không có dấu chân, chỉ có chỗ nửa mét vuông này có mấy dấu chân." Tôn Hiểu Bằng thắc mắc.

Tằng Bình cúi xuống xem, cười: “Chỗ này chắc đã được đào hố, lớp đất lỏng, người đào hố giẫm mạnh để nén đất, để lại dấu chân.”

Tằng Bình nói xong, lấy điện thoại gọi đội kỹ thuật đến.

Đội kỹ thuật thu thập dấu chân, đào lớp đất dưới dấu chân, tìm thấy một túi nhựa màu đen, trong túi có một chiếc khăn và một chiếc túi da nhỏ, trong túi da có điện thoại, nước hoa, gương nhỏ, phấn.

Hàn Bân ngửi ngửi: “Thơm quá.”

“Nước hoa mở nắp, chỉ vì túi nhựa đen và túi da giữ lại mùi, chúng ta không ngửi thấy, nhưng chó nghiệp vụ chắc chắn ngửi thấy.” Tằng Bình giải thích.

“Nếu chó nghiệp vụ ngửi thấy, tại sao không đào ra?” Tôn Hiểu Bằng thắc mắc.

“Khứu giác của chó nghiệp vụ gấp hàng triệu lần con người, mùi nước hoa chúng ta ngửi thấy đã cay, đối với chó nghiệp vụ là kích thích lớn, ảnh hưởng đến tìm kiếm.” Tằng Bình nói.

“Hèn gì chó nghiệp vụ chỉ tìm xung quanh, không dám lại gần.” Tôn Hiểu Bằng nhận ra.

Hàn Bân cất điện thoại vào túi nhựa, rồi mở điện thoại, màn hình hiển thị ảnh của một cô gái trẻ đẹp, chính là nạn nhân Trương Tử Hàm.

“Điện thoại là của Trương Tử Hàm, vậy chiếc khăn rất có thể là hung khí giết nàng.”

Tằng Bình giao vật chứng cho đội kỹ thuật, dặn họ, về đến phân cục phải giám định ngay.

Mọi người tìm kiếm thêm một lúc, không phát hiện thêm manh mối, rồi rời hiện trường.

Hàn Bân lấy ra một gói xúc xích, thưởng cho chó Springer, nếu không có nó tìm được khu vực này, việc tìm kiếm của cảnh sát sẽ khó khăn hơn nhiều.

Trên đường về phân cục, điện thoại của Hàn Bân đổ chuông: "Đinh linh linh…"

Hàn Bân nhìn màn hình, là số của Lý Huy.

"Alo."

"Bân Tử, các ngươi đang ở đâu?"

"Trên đường về phân cục, các ngươi bắt được Mã Siêu Nhiên và Phương Bình chưa?" Hàn Bân hỏi.

"Tất nhiên rồi, ngươi xem ai dẫn đội."

"Hiệu suất tốt đấy." Hàn Bân cười nói.

"Các ngươi thế nào, tìm được hung khí và điện thoại chưa?"

"Tìm được rồi, điện thoại của Trương Tử Hàm và một chiếc khăn, có phải hung khí không, cần giám định thêm."

"Bân Tử, còn một việc, cần báo cáo với ngươi."

"Chuyện gì?"

"Để Điền Lệ nói với ngươi." Lý Huy nói rồi đưa điện thoại cho Điền Lệ bên cạnh.

"Đội trưởng Hàn, Điền Thụy Ni vừa gọi cho ta."

"Nàng nói gì?"

"Nàng hỏi ta, nếu bây giờ đến phân cục, có tính là đầu thú không?" Điền Lệ hỏi.

"Nàng có nói mình phạm tội gì không?"

"Không."

“Nàng đang ở đâu?” Hàn Bân hỏi.

“Nàng không nói, ta khuyên nàng đến phân cục đầu thú, nói với nàng nếu thành khẩn, sẽ được khoan hồng.” Điền Lệ nói.

“Làm tốt lắm.” Hàn Bân đáp, hỏi lại: “Các ngươi đang ở đâu?”

“Đang về phân cục.”

“Gọi cho Điền Thụy Ni, nhất định phải giữ nàng lại.” Hàn Bân dặn.

“Rõ.”

Tằng Bình ở bên cạnh, nghe được nội dung cuộc nói chuyện qua điện thoại, hỏi: “Ngươi nghĩ, Điền Thụy Ni đóng vai trò gì trong vụ án này.”

“Ta dự đoán, rất có thể nàng là nhân chứng, nhưng nghĩ kỹ lại, nếu chỉ là nhân chứng, không cần phải chạy trốn, nên nàng cũng có liên quan đến vụ án, nhưng ta nghĩ nàng không phải kẻ chủ mưu, kẻ chủ mưu có thể là Mã Siêu Nhiên và Phương Bình.” Hàn Bân phân tích.

“Động cơ giết người là gì?” Tằng Bình hỏi tiếp.

“Cái này chưa rõ, Mã Siêu Nhiên là người hát rap, Trương Tử Hàm là người nhảy, phong cách khác nhau, về lý mà nói không có xung đột lợi ích.” Hàn Bân nói.

“Nếu không có xung đột, rất có thể là vụ giết người do *** ghen, cũng phù hợp với đặc điểm của vụ án này.” Tằng Bình nói.

“Hiện giờ, quan trọng là giám định của đội kỹ thuật, Mã Siêu Nhiên và Phương Bình đã tốn nhiều công sức, đi xa như vậy để vứt điện thoại và khăn, chắc chắn hai vật này liên quan

lớn đến cái chết của Trương Tử Hàm.” Hàn Bân lấy một điếu thuốc, đưa cho Tằng Bình.

Tằng Bình nhận lấy, chuyển chủ đề: “Đúng rồi, ngươi thấy Đỗ Kỳ thế nào?”

Hàn Bân châm thuốc, hút một hơi: “Tốt lắm, có kinh nghiệm, làm việc chăm chỉ.”

Tằng Bình hút vài hơi, mở cửa sổ, gạt tàn: “Đội hai vốn ít người, ta giờ lại rời đội, ta định chuyển Đỗ Kỳ về đội hai, ngươi thấy sao?”

Chương 423: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ta tất nhiên mong như vậy." Hàn Bân cười, hỏi lại: "Chị Triệu đồng ý không?"

Tằng Bình im lặng, nhìn xa xăm.

Nửa giờ sau.

Hàn Bân trở về văn phòng đội hai.

Tằng Bình có việc, về văn phòng mình.

Lý Huy, Đỗ Kỳ đã ở văn phòng, nhưng Điền Lệ và Triệu Minh không có mặt.

"Các ngươi về lúc nào?" Hàn Bân hỏi.

"Khoảng mười phút trước." Lý Huy nhìn đồng hồ treo tường.

"Điền Lệ và Triệu Minh đâu?"

"Điền Thụy Ni định đầu thú, nàng đi đón."

"Một mình nàng đi?"

"Nàng sợ nhiều người làm Điền Thụy Ni sợ chạy mất, muốn đi một mình; nhưng Triệu Minh không yên tâm, theo sau hỗ trợ."

"Ừ." Hàn Bân gật đầu: "Đúng rồi, các ngươi làm sao tìm được Mã Siêu Nhiên và Phương Bình, không phải nói họ không ở nhà sao?"

Lý Huy uống nước, rồi nói: "Chuyện dài lắm, để chắc chắn bắt được nghi phạm, ta chuẩn bị bố trí kỹ lưỡng, phát hiện Mã

Siêu Nhiên và Phương Bình không ở nhà, ta gọi cho Nhiễm Thành Cát, bảo hắn khôi phục phòng phát trực tiếp của Mã Siêu Nhiên, ngươi đoán sao?"

"Mã Siêu Nhiên lại phát trực tiếp."

"Tất nhiên, Mã Siêu Nhiên hai ngày không phát trực tiếp, ngứa ngáy lắm rồi, chẳng bao lâu đã phát lại, nàng tự phát trực tiếp hành tung của mình, quay cảnh xung quanh, không cần bố trí gì, không bắt được mới lạ?" Lý Huy đắc ý nói.

Hàn Bân gật đầu, Lý Huy rất hiểu về ngành phát trực tiếp, cách này bắt người khá khéo léo.

"Cộc cộc." Bên ngoài vang tiếng gõ cửa.

Rồi cửa mở, Điền Lệ và Triệu Minh trở về văn phòng, theo sau là một cô gái, chính là nghi phạm Điền Thụy Ni.

……

Hai mươi phút sau, tại phòng thẩm vấn số ba.

Điền Thụy Ni ngồi trên ghế thẩm vấn, dùng tay phải cào móng tay trái.

Hàn Bân và Lý Huy lần lượt bước vào phòng thẩm vấn.

Ánh mắt của Lý Huy có chút phức tạp.

Hàn Bân nhìn Điền Thụy Ni đối diện, người từng là người báo án, giờ lại ngồi trên ghế thẩm vấn, không tránh khỏi cảm thấy có chút trớ trêu.

"Điền Thụy Ni, ngươi không phải nói muốn đầu thú sao, nói đi." Hàn Bân xoay cây bút trong tay.

"Cảnh sát Hàn, ta thật sự hối hận, ta không phải muốn chạy trốn, chỉ là trong lòng không thoải mái, nghĩ đến việc bạn cùng phòng chết, trong lòng rất sợ, hơn nữa tạm thời không thể phát

trực tiếp, nên muốn thay đổi tâm trạng, nhân dịp này đi du lịch.” Điền Thụy Ni giải thích.

“Vậy tại sao ngươi lại tắt điện thoại?”

“Ta là một streamer, WeChat có rất nhiều người, thường xuyên có fan liên hệ, ta cảm thấy phiền, nên tháo SIM điện thoại ra.”

“Ngươi thấy phiền thì có thể thoát WeChat, tại sao lại tháo SIM điện thoại, ngươi không thấy lý do này quá gượng ép sao?” Hàn Bân nói.

“Ta lúc đó không nghĩ nhiều, bị lẫn lộn.” Điền Thụy Ni cúi đầu.

“Khai báo vụ án đi, chỉ cần khai rõ ràng, cộng với việc ngươi tự nguyện đầu thú, chúng ta có thể xem xét giảm nhẹ hình phạt.”

“Cảm ơn cảnh sát Hàn.”

Điền Thụy Ni liên tục gật đầu, rồi hít sâu một hơi: “Trước tiên, ta thật sự không liên quan đến cái chết của Trương Tử Hàm, ta không giết nàng, cũng không thấy ai giết nàng, nhưng ta đã nhặt được một chiếc đồng hồ, chắc là của nàng.”

“Là chiếc đồng hồ Điền Lệ vừa thu hồi?”

“Đúng, đó là một chiếc đồng hồ hàng hiệu nước ngoài, ta rất thích thương hiệu đó, ta nhặt được từ dưới đất, không phải trộm, ta thật sự nhặt được.”

“Nhặt từ đâu?”

“Trong Vườn Thực Vật.”

“Sao ngươi biết đó là của Trương Tử Hàm?”

“Ta từng thấy nàng đeo chiếc đồng hồ đó, và hôm đó khi đến Vườn Thực Vật, nàng cũng đeo chiếc đồng hồ đó. Trước

khi xuống xe, sợ bị dơ, nàng đã bỏ chiếc đồng hồ vào túi.” Điền Thụy Ni nói.

“Nhặt ở đâu?”

“Cách giả sơn trong Vườn Thực Vật hơn một trăm mét.” Điền Thụy Ni nhớ lại.

“Tại sao ngươi lại đến đó?”

“Ta quét rác một lúc, thấy chán không muốn làm nữa, nghĩ rằng đã đến rồi, thì đi dạo trong Vườn Thực Vật, và thấy Phương Bình kéo một túi lưới, đi về phía giả sơn.”

Hàn Bân đứng dậy, đi đến bên ghế thẩm vấn, đặt một bức ảnh lên: “Có phải là túi lưới trong ảnh không?”

“Đúng, chính là túi lưới đó, lúc đó ta cũng tò mò, tại sao Phương Bình lại kéo túi lưới, nên muốn lại gần xem, nhưng chưa kịp thì thấy chiếc đồng hồ của Trương Tử Hàm. Ta rất thích chiếc đồng hồ đó, nên…”

Điền Thụy Ni lộ vẻ hối hận, nghẹn ngào: “Ta không biết lúc đó nghĩ gì, mắt không rời được, và đã lấy chiếc đồng hồ.”

“Vậy ngươi có đi về phía giả sơn không?”

“Không, sau khi nhặt được đồng hồ, ta không nghĩ gì khác, sợ Trương Tử Hàm quay lại tìm, nên rời đi cùng chiếc đồng hồ.”

“Đi đâu?”

“Ta không biết, chỉ đi dạo trong Vườn Thực Vật, lúc đó rất phân vân, ta cũng muốn gọi cho Trương Tử Hàm, trả lại đồng hồ, nhưng không hiểu sao lại không làm, vẫn mang chiếc đồng hồ đi.” Điền Thụy Ni thấp giọng khóc.

“Phương Bình có thấy ngươi không?” Hàn Bân hỏi.

“Chắc là không, chúng ta cách nhau khá xa, và túi lưới đó trông rất nặng, hắn cúi đầu kéo, chắc không thấy ta.”

“Biết Trương Tử Hàm chết, tại sao không báo cáo manh mối này cho cảnh sát?”

Điền Thụy Ni lắc đầu: “Ta không dám.”

“Không dám, hay không muốn trả lại đồng hồ?”

Điền Thụy Ni gật đầu, rồi lại lắc đầu: “Ta tra trên mạng, nhặt được tài sản quý giá mà giữ làm của riêng là tội phạm hình sự, số tiền lớn có thể bị phạt tù đến hai năm, ta sợ ngồi tù, không dám báo cáo cho cảnh sát.”

Chương 424: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Chỉ vì lý do này?" Hàn Bân không tin lắm.

"Và ta sợ sau khi trả lại đồng hồ, cảnh sát sẽ nghi ngờ ta liên quan đến cái chết của Trương Tử Hàm, ta không muốn rắc rối." Điền Thụy Ni cắn môi.

Dù hai người là bạn cùng phòng, nhưng Điền Thụy Ni và Trương Tử Hàm không quá thân, thậm chí có chút ghen tị vì Trương Tử Hàm đẹp hơn mình, nên đối với cái chết của Trương Tử Hàm, nàng không quá đau buồn.

Hàn Bân lắc đầu: "Đừng tin hết những gì trên mạng, đặc biệt là những gì mang tính chuyên môn, trình độ văn hóa của con người khác nhau, khả năng hiểu biết cũng khác nhau, có người dù đọc cũng chỉ hiểu một phần."

"Cảnh sát Hàn, ý ngài là gì?"

"Luật hình sự về tội chiếm hữu tài sản bất hợp pháp, có điều kiện quan trọng là 'từ chối trả lại', nếu ngươi tự nguyện trả lại, sẽ không bị xử lý hình sự." Hàn Bân giải thích.

"Vậy là ta không phải ngồi tù." Điền Thụy Ni hỏi lại.

"Ta không quyết định, còn phải xem xét của tòa án." Hàn Bân đáp qua loa.

Điền Thụy Ni là không muốn trả lại đồng hồ, hay thực sự sợ ngồi tù, điều này không ai chắc chắn, có thể là cả hai.

Nhưng giờ nàng đã tự nguyện trả lại đồng hồ, việc này không quan trọng nữa.

Ngược lại, việc nàng thấy Phương Bình kéo túi lưới, mới là manh mối Hàn Bân quan tâm.

“Ngươi thấy Phương Bình kéo túi lưới lúc mấy giờ?” Hàn Bân hỏi.

“Hơn hai giờ hai mươi phút chiều.”

“Ngươi có thấy Mã Siêu Nhiên không?” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Không.”

……

Sau khi thẩm vấn xong, Hàn Bân và Lý Huy ra khỏi phòng thẩm vấn.

Lý Huy hừ một tiếng: “Điền Thụy Ni thật là ích kỷ, nếu nàng sớm cung cấp manh mối này, chúng ta chắc chắn đã nghi ngờ Phương Bình từ lâu.”

“Bây giờ cũng không muộn, có Điền Thụy Ni là nhân chứng, việc buộc tội Phương Bình sẽ dễ dàng hơn.” Hàn Bân nói.

“Ta chỉ không ngờ, nàng lại là loại người như vậy.” Lý Huy nhún vai.

“Ừ, ta suýt quên, Điền Thụy Ni vẫn là thần tượng của ngươi.” Hàn Bân cười: “Những ngày này ngươi biểu hiện tốt, không xen lẫn tình cảm cá nhân.”

Lý Huy thở dài, từ giờ hắn sẽ không xem phát trực tiếp của Điền Thụy Ni nữa.

Hắn thấy, Điền Thụy Ni không phải người mà hắn tưởng tượng.

Hắn muốn sớm kết thúc vụ án này.

“Bân Tử, chúng ta có nên thẩm vấn Mã Siêu Nhiên và Phương Bình không?”

Hàn Bân nhìn đồng hồ: “Đã trưa rồi, ăn cơm trước, ăn xong rồi thẩm vấn.”

Buổi trưa, Hàn Bân và Lý Huy ăn cơm trong căn tin, ăn qua loa.

Sau bữa trưa, Hàn Bân và mọi người trở về văn phòng, kiểm tra chiếc đồng hồ của Trương Tử Hàm.

Đồng hồ rất đẹp, Lý Huy tra trên mạng, đó là một chiếc đồng hồ phiên bản giới hạn, giá khoảng 120.000.

Nghe giá này, mọi người đều ngạc nhiên, cũng hiểu vì sao Điền Thụy Ni dám mạo hiểm giữ chiếc đồng hồ này.

“Ta đã kiểm tra thu nhập của Trương Tử Hàm, nàng trung bình mỗi tháng kiếm được hai ba chục ngàn, sao có thể mua chiếc đồng hồ đắt vậy?” Điền Lệ thắc mắc.

“Ngươi không hiểu, có rất nhiều người giàu xem phát trực tiếp, các streamer thường có liên hệ riêng với họ, tặng đồng hồ là chuyện bình thường.” Lý Huy nhún vai.

Hàn Bân ngáp, chuẩn bị nằm trên bàn nghỉ ngơi.

“Bân Tử, chúng ta không đi thẩm vấn Mã Siêu Nhiên và Phương Bình sao?” Lý Huy giục.

“Không vội, để ta ngủ xong rồi tính.” Hàn Bân nói xong, nằm trên bàn ngủ.

Lý Huy không hiểu, Hàn Bân bình thường rất tích cực điều tra, hôm nay sao lại thế này?

Bốn mươi phút sau.

Bên ngoài vang tiếng gõ cửa, rồi Lỗ Văn đẩy cửa bước vào.

“Ô, đội các ngươi rảnh nhỉ, đều đang ngủ à.” Lỗ Văn ngạc nhiên.

Nghe tiếng Lỗ Văn, Hàn Bân ngồi dậy, tỉnh táo ngay lập tức: "Ngủ chỉ là giả, đều đang chờ ngươi."

Lỗ Văn vẫy vẫy tập tài liệu trong tay, cười: "Đang chờ cái này phải không!"

"Kết quả giám định sao rồi?"

"Biết vụ án đang trong giai đoạn quan trọng, nên ngay khi nhận được vật chứng, chúng ta đã tiến hành giám định ngay, điện thoại đã được giải mã, qua video và ảnh trong đó xác định, đúng là điện thoại của Trương Tử Hàm." Lỗ Văn quen thói đẩy kính.

Tôn Hiểu Bằng mang ghế lại cho hắn ngồi.

"Điện thoại có dấu vân tay không?" Hàn Bân hỏi.

"Có hai người, một là Trương Tử Hàm, một là Mã Siêu Nhiên." Lỗ Văn nói, đưa một tập tài liệu cho Hàn Bân.

"Quả nhiên là Mã Siêu Nhiên." Hàn Bân lẩm bẩm, hỏi tiếp: "Còn khăn quàng?"

"Trên khăn quàng có tế bào da của hai người, một là Trương Tử Hàm, một là Phương Bình."

Hàn Bân lật tài liệu, mỉm cười: "Lý Huy, thẩm vấn Phương Bình!"

Trong phòng thẩm vấn số 2.

Phương Bình bị dẫn vào phòng thẩm vấn.

Lần này, Hàn Bân, Lý Huy, Điền Lệ phụ trách thẩm vấn.

"Ba vị cảnh sát, các ngươi luôn làm thế này, suýt làm ta sợ đến đau tim." Phương Bình mắt nhỏ nhìn Lý Huy.

Hôm nay, biết tin phòng phát trực tiếp được mở lại, Phương Bình rất vui, tưởng rằng vụ án đã qua, ai ngờ niềm vui chưa được bao lâu, lại bị Lý Huy dẫn người đến bắt.

“Ngươi đừng giả bộ, vào tù rồi muốn gặp ta cũng không gặp được.” Lý Huy hừ một tiếng.

“Cảnh sát, đừng dọa ta, ta không phạm pháp, sao vào tù được.” Phương Bình cười gượng.

Bằng chứng đã đủ, Hàn Bân không nói nhiều, vào thẳng vấn đề: “Ngươi dùng khăn quàng siết cổ Trương Tử Hàm đúng không?”

“Cảnh sát Hàn, ta nhát gan, đừng dọa ta.”

“Chiều 9 tháng 12, ngươi và Mã Siêu Nhiên rời Vườn Thực Vật, không phải đi dã ngoại, mà là giấu hung khí trong Rừng Cây Ngô Đồng.” Hàn Bân nói, nhìn biểu cảm của Phương Bình.

Chương 425: Tiêu Đề 《Ẩn》

Từ biểu cảm của hắn, Hàn Bân thấy sự sợ hãi.

Điều này làm Hàn Bân càng chắc chắn, Phương Bình chính là hung thủ.

Phương Bình hít sâu một hơi, cố giữ bình tĩnh: "Điều đó chứng minh gì?"

"Chúng ta tìm thấy tế bào da của ngươi và Trương Tử Hàm trên khăn quàng, chúng ta tin rằng, ngươi đã siết cổ Trương Tử Hàm." Hàn Bân nói.

"Chúng ta từng đi chung xe, có thể ta vô tình chạm vào khăn quàng của nàng." Phương Bình ngụy biện.

"Tế bào da chứa DNA, không phải chỉ chạm là dính, cần áp lực và ma sát lớn mới để lại DNA, điều này phù hợp với việc dùng khăn quàng siết cổ Trương Tử Hàm."

Phương Bình cúi đầu, thở dốc.

Hàn Bân thừa cơ nói tiếp: "Ngươi giết Trương Tử Hàm tại hiện trường đầu tiên trong Vườn Thực Vật, sau đó cho xác vào túi lưới, kéo đến phía sau giả sơn, trong quá trình này đã bị nhân chứng thấy."

"Ta không tin."

"Ta không lừa ngươi, đó là Điền Thụy Ni."

Theo suy đoán của Hàn Bân, Phương Bình sau khi giết Trương Tử Hàm, cho xác vào túi lưới, trong quá trình kéo,

đồng hồ trong túi có thể đã móc vào túi lưới, bị rơi ra, nên Điền Thụy Ni mới nhặt được.

"Ngươi không có chứng cứ ngoại phạm, chúng ta có nhân chứng, vật chứng, còn tìm thấy đầu lọc thuốc lá ngươi hút ở Rừng Cây Ngô Đồng, chứng cứ rõ ràng, ngươi sớm thành khẩn, càng có lợi cho ngươi." Hàn Bân nghiêm túc nói.

Phương Bình lắc đầu, mắt đỏ, lộ vẻ vừa cười vừa khóc.

"Nếu ta thành khẩn, có được sống không?"

"Ngươi không thành khẩn, chỉ có đường chết."

Giết người có nhiều dạng, nếu nghi phạm không tự thú, biên bản thẩm vấn thế nào, là do cảnh sát quyết định.

Phương Bình im lặng một lúc: "Ta… ta không có ý định giết Trương Tử Hàm."

"Trương Tử Hàm có phải ngươi giết không?"

Phương Bình gật đầu.

"Trả lời trực tiếp."

"Phải, nhưng đó là tai nạn."

"Tại sao ngươi giết nàng?" Lý Huy tò mò.

"Nàng rất đẹp, đừng cười ta, ta đôi khi trộm xem nàng phát trực tiếp, ta rất thích nàng, luôn theo dõi nàng, lần này đến Vườn Thực Vật cũng vậy." Phương Bình có vẻ khó thở, hít sâu.

Hàn Bân không thúc giục, để hắn tự nói.

"Ta là trợ lý của Mã Siêu Nhiên, cũng là bạn trai nàng, hôm đó chúng ta cùng đi Vườn Thực Vật quét rác, khoảng một giờ năm mươi, ta nghe tiếng cãi nhau, mơ hồ nhận ra là giọng Trương Tử Hàm, ta đến xem, thấy Trương Tử Hàm và Tôn

Truyền Hỷ đang cãi nhau, nhưng không lâu sau Trương Tử Hàm rời đi.”

Phương Bình mặt giật giật, xoa mũi: “Ta đi theo nàng, ta rất thích nàng, nàng học múa, dáng người rất đẹp, rất quyến rũ, thấy nàng, ta cảm thấy rất tuyệt, rất đẹp.”

“Tại sao các ngươi lại cãi nhau.”

“Ta chỉ đứng xa nhìn nàng, chỉ muốn ngắm nàng, ta thấy nàng đi đến hai túi rác, ta hơi ngạc nhiên, không biết nàng định làm gì.” Phương Bình nhớ lại, cười mỉa:

“Các ngươi có nghĩ ra không, nàng đổ hết hai túi rác ra, làm bừa bộn khắp nơi.”

“Ban đầu, ta không hiểu nàng đang làm gì, tưởng nàng cãi nhau với Tôn Truyền Hỷ nên muốn xả giận, sau đó thấy nàng chụp ba tấm ảnh, ta mới hiểu ra, quét rác rất mất thời gian, nhưng đổ rác thì nhanh, nàng đang gian lận.” Phương Bình nói, nhìn Hàn Bân và hai người còn lại:

“Các ngươi hiểu ý ta không?”

“Trương Tử Hàm đổ ba tấm ảnh rác, theo thứ tự ngược lại đăng lên, thành ảnh nàng quét rác.” Hàn Bân nói, điều này phù hợp với phân tích của hắn.

“Đúng, người phụ nữ này rất thông minh, ta càng thích nàng, ta không kiểm soát được, muốn tỏ tình với nàng.” Phương Bình nắm chặt tay, vẻ mặt phức tạp:

“Ta nói với nàng, ta rất thích nàng, muốn hẹn hò với nàng, nàng cười lạnh, tỏ vẻ khinh thường, như đang nói, ngươi xứng sao?”

“Ngươi không phải bạn trai của Mã Siêu Nhiên sao? Tại sao nghĩ Trương Tử Hàm sẽ chấp nhận ngươi?” Điền Lệ hỏi.

“Ta nói với nàng, ta đã quay video nàng đổ rác, nếu không đồng ý, ta sẽ tung video ra, cho mọi người biết nàng là người thế nào, nếu gây dư luận xấu, không trang web nào cho nàng phát trực tiếp.”

“Ngươi thật là đê tiện.” Lý Huy hừ một tiếng.

“Nàng cũng nói vậy, chúng ta cãi nhau, nàng nói dù không làm streamer, cũng có nhiều đàn ông theo đuổi nàng, tìm ai cũng tốt hơn ta, ta rất tức giận.” Phương Bình lộ vẻ dữ tợn, nghiến răng:

“Nàng còn đe dọa sẽ nói cho Mã Siêu Nhiên biết ta theo đuổi nàng, ta tức giận kéo khăn quàng của nàng…”

“Vậy nên ngươi siết cổ nàng.”

“Lúc đó ta quá nóng giận, mất kiểm soát, ta không cố ý…” Phương Bình khóc.

“Mã Siêu Nhiên thì sao?”

“Lúc Mã Siêu Nhiên đến, Trương Tử Hàm đã chết, ta cầu xin nàng giúp ta, ta quỳ xuống cầu xin nàng.”

“Nàng biết lý do ngươi giết Trương Tử Hàm không?”

“Không biết, là ta có lỗi với nàng, ta hại nàng.” Phương Bình cúi đầu.

“Mã Siêu Nhiên không biết lý do ngươi giết người, tại sao lại giúp ngươi che giấu, làm chứng giả là phạm pháp, cũng sẽ ngồi tù.” Điền Lệ không hiểu.

“Mã Siêu Nhiên là người rất tình cảm, từ nhỏ cha mẹ nàng đã ly hôn, nàng sống với bà nội, hai năm trước bà nội nàng cũng mất, nàng coi ta là chỗ dựa.”

“Ngươi còn dám nói, ngươi không thấy mình đáng khinh sao.” Điền Lệ mắng.

“Ta có tình cảm với Mã Siêu Nhiên, ta thật lòng tốt với nàng; nhưng tình yêu không phải do con người kiểm soát, ta thực sự thích Trương Tử Hàm, ta luôn nghĩ một vợ một chồng là sai lầm, như tình bạn và thân thích, cả đời sao có thể chỉ có một, điều này là chặn đứng bản tính con người, rất phi đạo đức, giống như làm trái trời diệt dục.” Phương Bình càng nói càng kích động, như không thể không nói.

Chương 426: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hừ, xã hội bây giờ, ngươi còn muốn có ba vợ bốn thiếp như xưa?” Điền Lệ khinh thường.

“Cảnh sát, ngươi không hiểu rồi, cổ đại cũng một vợ, chỉ là nhiều thiếp, ta thấy rất hợp lý.” Phương Bình nói.

“Ngươi ngụy biện.” Điền Lệ không đồng ý: “Tình yêu thật sự, là hai người yêu nhau, một lòng một dạ, tin tưởng nhau, cùng nhau trọn đời.”

“Cô cảnh sát, món ăn yêu thích nhất của ngươi là gì?”

“Cá chua cay.” Điền Lệ không giấu, muốn xem đối phương nói gì.

“Nếu cả đời chỉ cho ngươi ăn một món này, được không?” Phương Bình hỏi ngược lại.

“Ngươi…” Mặt Điền Lệ tối sầm, nàng thích ăn cá chua cay, nhưng không thể ăn mãi.

“Được rồi, chúng ta đang thảo luận vụ án, không phải cuộc sống.” Hàn Bân ngắt lời, tiếp tục thẩm vấn: “Phương Bình, vụ trộm ở nhà Trương Tử Hàm và Điền Thụy Ni có liên quan đến ngươi không?”

“Có, khi ta siết cổ Trương Tử Hàm, nàng cầu xin, nói dưới giường có hơn chục ngàn tiền mặt, chỉ cần tha mạng sẽ đưa hết cho ta.” Phương Bình thở dài.

“Cụ thể ai thực hiện vụ trộm?” Điền Lệ hỏi.

Vụ trộm xảy ra sau đó, không có nhiều manh mối, chỉ có hệ thống giám sát của sảnh chung cư và thang máy là hướng điều tra tương đối quan trọng.

Hàn Bân giao manh mối này cho Điền Lệ điều tra, nhưng Điền Lệ vẫn chưa tìm ra nghi phạm.

"Ta không dám tự đi, mà nhờ biểu tỷ của ta đi trộm." Phương Bình nói.

"Ngươi nói kẻ trộm là một phụ nữ!" Điền Lệ lộ ra vẻ ngạc nhiên, nàng cuối cùng đã hiểu tại sao mình không tìm thấy nghi phạm trong hệ thống giám sát.

Điền Lệ ban đầu chỉ kiểm tra từ nam giới, chưa kiểm tra đến nữ giới thì đã phát hiện thi thể của Trương Tử Hàm, khiến nàng dành nhiều công sức hơn để truy tìm nghi phạm vụ án giết người.

Phương Bình cười: "Các ngươi chắc luôn nghĩ kẻ trộm là một người đàn ông đúng không?"

Điền Lệ có chút khó coi, trong tiềm thức của nàng, quả thực đã coi kẻ trộm là một người đàn ông.

Bởi vì có một manh mối rất quan trọng, vì Điền Thụy Ni không chỉ mất tài sản mà còn mất một bộ nội y chưa giặt…

Trong mắt Điền Lệ, một phụ nữ không thể trộm nội y chưa giặt của phụ nữ khác, chỉ nghe nói có nam nghi phạm làm điều này, nàng mới nghĩ kẻ trộm là một người đàn ông.

Hàn Bân cũng nhớ đến manh mối này, hỏi: "Ngươi cố ý nhờ biểu tỷ của ngươi trộm nội y sao?"

"Giờ nhìn lại thì hiệu quả cũng không tệ." Phương Bình nở một nụ cười khổ.

Hàn Bân cảm thán: "Nếu ngươi đặt những suy nghĩ này vào việc chính đáng, chưa chắc đã đi đến bước này."

Nụ cười của Phương Bình cứng lại, lẩm bẩm: “Hy vọng kiếp sau sẽ tốt hơn.”

Sau khi Phương Bình bị bắt, vụ án đã rõ ràng.

Hàn Bân sắp xếp lại nhiệm vụ, vụ án bước vào giai đoạn kết thúc.

Lý Huy dẫn theo Tôn Hiểu Bằng và Đỗ Kỳ đi bắt biểu tỷ của Phương Bình.

Điền Lệ và Triệu Minh phụ trách thẩm vấn Mã Siêu Nhiên.

Hàn Bân thì đi báo cáo công việc cho Tằng Bình.

Khi Hàn Bân vào văn phòng, Tằng Bình đang ngồi trên ghế sofa hút thuốc.

Hàn Bân ngồi xuống bên cạnh Tằng Bình: “Hôm nay ngài sao mà thảnh thơi vậy?”

Tằng Bình ném hộp thuốc lá trước mặt Hàn Bân: “Thảnh thơi cái gì, Đới cục trưởng vừa mới họp xong.”

Hàn Bân rút một điếu thuốc, châm lửa, dựa vào ghế sofa tận hưởng.

Tằng Bình nhướng mày: “Thằng nhóc đó đã bị bắt.”

“Đương nhiên, nếu không ta dám đến đây hút thuốc sao.” Hàn Bân cười.

“Ngươi nói ta nghe xem, Phương Bình tại sao lại giết Trương Tử Hàm?”

“Cũng giống như ngài đã dự đoán, Phương Bình là giết người do kích động.” Hàn Bân khen một câu, sau đó kể lại quá trình thẩm vấn.

Tằng Bình nghe xong, lắc đầu cười: “Thằng họ Phương này cũng không phải hạng vừa.”

“Tiếc là không dùng đúng chỗ.”

“Thường những kẻ có chút thông minh, lại tự cho mình là hơn người, khi không đạt được mục đích sẽ sinh ra tâm lý áp lực, u tối, một khi bùng phát sẽ rất nguy hiểm.” Tằng Bình đã thấy quá nhiều vụ án tương tự.

“Tằng đội, lần này Đới cục họp có chỉ thị gì không?” Hàn Bân hỏi.

“Vẫn là mấy chuyện cũ thôi, nhưng lần này họp cũng không phải vô ích, có chút liên quan đến ngươi.”

“Có gì liên quan đến ta?” Hàn Bân nghi hoặc.

“Lãnh đạo cấp trên đã phê duyệt, trao tặng tổ hai giải nhì tập thể.”

“Khá nhanh đấy, ta tưởng còn phải đợi vài ngày.” Hàn Bân cười, không quá ngạc nhiên, điều này vốn đã nằm trong dự đoán của hắn.

“Ngươi gấp cái gì, ta còn chưa nói xong.” Tằng Bình cố tình nhấn mạnh, liếc Hàn Bân một cái: “Ngươi phải mời khách đấy.”

Hàn Bân lộ ra vẻ vui mừng: “Cục thành phố đã phê duyệt giải nhì cá nhân của ta!”

…

Sáu giờ rưỡi tối, các thành viên lần lượt trở về.

Hàn Bân tổ chức cuộc họp tổng kết vụ án trong văn phòng.

“Bịch bịch.” Hàn Bân gõ bàn: “Tự giác chút, báo cáo tình hình điều tra của từng người.”

Điền Lệ lấy ra một tập hồ sơ, đặt lên bàn Hàn Bân: “Mã Siêu Nhiên đã khai nhận, lời khai của nàng trùng khớp với Phương Bình, sau khi Phương Bình giết Trương Tử Hàm,

nàng giúp Phương Bình chôn giấu thi thể, hung khí, và làm giả lời khai để lừa cảnh sát.”

“Theo ta nói, người phụ nữ này thật ngu ngốc, vì một thằng đàn ông tồi mà hủy hoại cả cuộc đời.” Lý Huy hừ một tiếng.

Chương 427: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Xã hội bây giờ quá xao động, có cô gái lại thích kẻ tồi tệ, những người đàn ông tốt lại bị coi là nhạt nhẽo, thật đáng buồn.” Triệu Minh cảm thán.

“Triệu Minh, ngươi nói vậy cũng có phần phiến diện, có kẻ tồi tệ giấu mình rất kỹ, trước khi yêu nhau thì dịu dàng, ấm áp, sau khi xác định quan hệ mới dần lộ ra bản chất tồi tệ, điều này sao mà phòng được?” Điền Lệ phản bác.

“Trường hợp này, chắc chắn là lỗi của kẻ tồi tệ, không phải lỗi của người phụ nữ; nhưng có loại phụ nữ, không phải chỉ yêu một kẻ tồi tệ, mà bạn trai lần nào cũng là kẻ tồi tệ, lần nào cũng bị tổn thương, rồi kêu ca rằng trên đời này không có đàn ông tốt.” Triệu Minh càng nói càng hăng, không kiềm chế được:

“Gặp một kẻ tồi tệ, là lỗi của kẻ tồi tệ; nhưng liên tiếp yêu bốn năm bạn trai, lần nào cũng là kẻ tồi tệ; đó là lỗi của bản thân, hoặc là thích loại đó, hoặc là tự chuốc lấy.”

Lý Huy vỗ vai Triệu Minh, cười: “Ngươi đừng lấy cớ cho việc mình còn độc thân, học ta, tìm một cô bạn gái, tốt biết bao.”

Mọi người đều lộ vẻ khinh bỉ.

Ngươi mới thoát khỏi cảnh độc thân mấy ngày, đã quên nỗi khổ của cánh đàn ông độc thân.

Đúng là cái ghế quyết định cái đầu.

“Được rồi, kẻ tồi tệ quá đáng hay một số cô gái thích kẻ tồi tệ, vấn đề này tạm dừng ở đây.” Hàn Bân kết luận, chuyển hướng câu chuyện: “Biểu tỷ của Phương Bình đã bị bắt về chưa?”

“Đã bị bắt về rồi, người phụ nữ này cũng không phải dạng vừa, lên tầng mười ba bằng thang máy, rồi leo cầu thang xuống tầng chín để trộm; sau khi trộm xong lại leo cầu thang lên tầng mười ba, rồi đi thang máy xuống tầng.” Lý Huy nói.

“Trường hợp này tổ trưởng đã tính đến, trách ta, trong tiềm thức nghĩ rằng kẻ trộm là đàn ông, nên không kiểm tra phụ nữ kịp thời.” Điền Lệ thừa nhận lỗi lầm.

“Nhân vô thập toàn, ai cũng phạm sai lầm, lần sau chú ý.” Hàn Bân nói.

“Vâng, lần sau ta sẽ cân nhắc kỹ hơn, kịp thời báo cáo công việc cho ngài.” Điền Lệ trong lòng càng thêm khâm phục Hàn Bân.

“Nói đi cũng phải nói lại, Trương Tử Hàm cũng thật đáng thương, còn trẻ, xinh đẹp, chỉ vì chút xích mích mà bị Phương Bình tàn nhẫn giết hại.” Lý Huy cảm thán.

“Có người tâm lý rất đố kỵ, những gì bản thân không đạt được, thà hủy hoại chứ không để người khác đạt được.” Hàn Bân nói.

“Theo ta nói, Trương Tử Hàm này cũng có phần không đúng, công ty Phi Ngư tổ chức các streamer đến Vườn Thực Vật dọn rác, mục đích là quảng bá bảo vệ môi trường và năng lượng tích cực, nhưng Trương Tử Hàm lại làm ngược lại, để tiết kiệm thời gian và khoe mẽ số lượng rác mình dọn được, lại đổ rác đã được công nhân vệ sinh gom lại, để đạt được mục đích quảng bá của mình, cô gái này thật không thể lấy làm vợ, sau này ai cưới nàng cũng phải cẩn thận.” Triệu Minh nói.

“Trước đây, Lý Huy là người chống đối phụ nữ, giờ hắn có bạn gái rồi, không còn cực đoan như trước, ngươi lại tiếp quản cờ chống đối này.” Điền Lệ nhận xét.

Triệu Minh đỏ mặt, lộ ra vẻ ngượng ngùng.

“Haha.” Lý Huy cười lớn, thu hút ánh nhìn của mọi người.

Đúng vậy, hắn khinh thường bọn độc thân.

Dù mới thoát khỏi cảnh độc thân, nhưng cái ghế của hắn đã ngồi ở bên kia.

Hàn Bân và Triệu Minh đều trở thành đối tượng khinh thường của hắn, sự tự mãn đó xuất phát từ tận đáy lòng.

Hàn Bân giơ ngón tay giữa, Lý Huy đúng là kiểu người giàu lên nhanh chóng có tâm lý bốc đồng.

“Chúc mừng cảnh sát 577533, phá được một vụ án giết người và một vụ trộm!”

“Thưởng 27 điểm công trạng.”

“Phân tích biểu cảm nhỏ: độ thành thạo +4.”

“Xác định dấu chân: độ thành thạo +2.”

Mỗi lần nghe thấy âm thanh quen thuộc này, Hàn Bân đều không khỏi nở nụ cười.

Hàn Bân đột nhiên nhớ ra, lần trước nhận được một phần thưởng lớn, cho phép hắn chọn học một ngoại ngữ.

Những ngày qua, Hàn Bân đã cân nhắc kỹ lưỡng, vẫn cảm thấy học tiếng Anh là tốt nhất.

Hắn vốn có nền tảng tiếng Anh nhất định, nhưng chưa đủ để giao tiếp bình thường, chứ đừng nói đến đọc viết.

Tiếng Anh là ngôn ngữ được sử dụng rộng rãi nhất trên thế giới, sau này sẽ có nhiều công dụng.

“Ta muốn học ngoại ngữ.”

“Cảnh sát 577533 muốn học ngôn ngữ nào?”

“Tiếng Anh.”

“Vù…”

Đầu óc một trận ong ong, lượng lớn kiến thức, ngữ pháp tiếng Anh tràn vào đầu, như được truyền thụ trực tiếp.

Tối về nhà, Hàn Bân không thể chờ đợi xem một bộ phim Hollywood.

Là phiên bản tiếng Anh.

Trước đây, Hàn Bân xem phim nước ngoài, có một nửa thời gian là dán mắt vào phụ đề, nhưng lần này không cần nữa, tiếng Anh trước đây hiểu một nửa, giờ lại như ngôn ngữ mẹ đẻ.

Cảm giác xem phim cũng thoải mái hơn nhiều.

Hàn Bân nở nụ cười, lần sau có cơ hội học ngoại ngữ, nhất định sẽ học tiếng Nhật.

Phá vỡ tình cảnh lúng túng không phụ đề, không che.

…

Trong hai ngày tới, tổ hai bắt đầu bận rộn với việc tổ chức lời khai, hồ sơ, dẫn nghi phạm nhận diện hiện trường, chuẩn bị kết án.

Ngày thứ ba.

Phân cục Ngọc Hoa tổ chức lễ trao giải.

Lễ trao giải diễn ra vào lúc hai giờ chiều.

Nhưng sáng sớm, tổ hai đã hưng phấn không chịu được.

Chương 428: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Huy, Triệu Minh, Điền Lệ và những người khác thay nhau soi gương chỉnh sửa diện mạo trong văn phòng, lo sợ biểu hiện không tốt trong lễ trao giải.

Dù không phải lần đầu tiên trao giải, nhưng lần trước là giải ba, lần này là giải nhì, vinh dự cao hơn, phần thưởng cũng phong phú hơn.

Giải nhì tập thể, mỗi người được thưởng ba nghìn đồng, giải nhì cá nhân, thưởng mười nghìn đồng.

Theo Tằng Bình nói, phân cục chắc còn có tiền thưởng thêm.

Cộng với giải thưởng cảnh sát ngôi sao tháng này, thu nhập tháng này của Hàn Bân gần hai vạn.

Đây là tháng có thu nhập cao nhất kể từ khi hắn trở thành cảnh sát.

Hai giờ chiều.

Lễ trao giải chính thức bắt đầu.

Lần này tham dự lễ trao giải có cục trưởng phân cục Ngọc Hoa Trần Đống Lương, phó cục trưởng cục thành phố Phùng Bảo Quốc, phó đội trưởng đội cục thành phố Đinh Tích Phong, cùng các phó cục trưởng của phân cục Ngọc Hoa.

Trần Đống Lương và Phùng Bảo Quốc đùn đẩy một hồi, cuối cùng vẫn là hắn lên sân khấu phát biểu.

Trần Đống Lương không chỉ là cục trưởng phân cục, còn là phó khu trưởng khu Ngọc Hoa.

Cục trưởng Trần bước lên bục, bắt đầu phát biểu.

Đồng chí:

Hôm nay gặp mọi người, ta rất vui mừng, cũng rất vinh hạnh được đón tiếp cục trưởng Phùng của cục thành phố, sự có mặt của cục trưởng Phùng là sự khẳng định cao độ cho công việc của phân cục chúng ta, để hưởng ứng lời kêu gọi của thành ủy và cục thành phố, thời gian qua chúng ta đã triển khai công tác rà soát các vụ án cũ, trong quá trình công tác đã xuất hiện nhiều cảnh sát tích cực, chăm chỉ, cần mẫn, họ đã đi sâu vào người dân để điều tra, lắng nghe ý kiến của nhân dân, nỗ lực giải quyết các vụ án cũ, án khó, trong công việc đã đạt được thành công lớn, đội hai tổ ba hình sự là một trong những đội xuất sắc…

Bài phát biểu của Trần Đống Lương chỉ kéo dài sáu bảy phút.

So với các lãnh đạo khác, thời gian này thực sự không dài.

Cuối cùng mời Tằng Bình và Hàn Bân lên sân khấu nhận giải.

Tằng Bình đại diện tổ hai nhận giải nhì tập thể.

Hàn Bân nhận giải nhì cá nhân.

Có kinh nghiệm nhận giải lần trước, lần này Hàn Bân tự tin hơn nhiều.

Tất nhiên so với lần trước, lần này Hàn Bân được chú ý hơn, hắn đến phân cục chưa lâu, đã trở thành tổ trưởng đội hình sự, tuy nhiên, với thành tích phá án thực tế, và lần lượt được trao giải ba và giải nhì, cũng khiến mọi người tâm phục khẩu phục.

Lần này, ban tuyên truyền của cục thành phố cũng đến, nhưng Hàn Bân không thấy bóng dáng Đàm Tĩnh Nhã.

Thế cũng tốt, tránh cho gặp mặt ngại ngùng.

Lần này tham dự lễ trao giải, ngoài Hàn Bân và tổ hai, còn có tổ một đội hình sự hai, họ được trao giải ba tập thể.

Tuy nhiên, so với Hàn Bân và đồng đội, giải ba hầu như không có sự tồn tại.

Không sợ không biết hàng, chỉ sợ hàng so sánh hàng.

…

Bảy giờ tối.

Tiệm thịt nướng Lão Vu.

Hàn Bân được trao giải nhì cá nhân, không thể không bị mọi người đòi khao một bữa.

Mọi người ghép hai cái bàn lại ngồi ăn thịt nướng.

Lý Huy đứng dậy, nói một cách nghiêm túc: "Các vị, bữa này rất vinh hạnh được mời đội trưởng Tằng của đội hình sự ba, giờ mời đội trưởng Tằng nói vài lời, mọi người thấy được không."

"Cút, đừng giỡn với ta." Tằng Bình cười mắng: "Hàn Bân, ngươi là nhân vật chính hôm nay, ngươi nói vài lời đi."

"Ta vốn không định nói, nhưng đội trưởng Tằng đã lên tiếng, ta nói vài lời vậy." Hàn Bân cười, nhìn lướt qua mọi người, khi mọi người tưởng hắn sẽ phát biểu cảm nghĩ nhận giải, Hàn Bân rất thẳng thắn:

"Hy vọng mọi người hôm nay ăn ngon, uống vui, chơi đã, ta trả tiền."

"Hay!" Mọi người lập tức hoan hô.

Không có gì phát biểu mạnh mẽ hơn ba chữ "ta trả tiền".

Mọi người vừa ăn vừa trò chuyện.

Chủ đề nói chuyện, phần lớn đều là vụ án.

Lúc mọi người sắp tan tiệc, Lý Huy lau miệng, cười: "Bân Tử, ta muốn nghỉ ngày chủ nhật, được không."

"Hôm nay mới thứ năm, ngươi cũng quá nôn nóng rồi." Hàn Bân cười.

"Ta sợ điều chỉnh không được mà."

"Yên tâm đi Huy Ca, ngươi giờ là người có bạn gái rồi, ta hiểu mà, sẽ phối hợp với ngươi." Triệu Minh châm chọc.

"Dạo này mọi người đều rất vất vả, thứ bảy và chủ nhật mỗi ngày để lại một người trực, người khác có thể nghỉ." Hàn Bân nói xong, bổ sung thêm: "Trừ khi có vụ án đột xuất."

Nghe Hàn Bân nói, mấy thành viên đều rất vui mừng.

"Thứ bảy, cục tổ chức bắn súng thật có ai muốn đi cùng không?" Triệu Minh hỏi.

Triệu Minh thêm vào một nhóm cảnh sát, trong đó đều là những người yêu thích bắn súng ở thành phố Cầm Đảo, thỉnh thoảng sẽ tổ chức một lần.

"Thôi, ta không tiêu tiền lãng phí đâu." Lý Huy xua tay, có tiền nhàn rỗi, thà mua quần áo cho bạn gái.

Triệu Minh nhìn Điền Lệ bên cạnh, vẻ mặt mong đợi: "Chị Điền, ngươi thì sao?"

Điền Lệ đặt tách trà xuống, trợn mắt: "Khó khăn lắm mới nghỉ một ngày, ta thà ở nhà ngủ."

Triệu Minh lắc đầu, thở dài: "Các đồng chí, chúng ta còn trẻ, đừng sống không nhiệt huyết như vậy."

Hàn Bân học bắn súng, nhưng chưa có cơ hội bắn, đúng lúc nhân cơ hội này luyện tập, hỏi: “Chơi cái này có yêu cầu gì không? Người mới chơi được không?”

Chương 429: Tiêu Đề 《Ẩn》

Triệu Minh vỗ ngực: "Đương nhiên được, đến lúc đó ta dẫn ngươi, ăn gà cùng nhau!"

…

Sáng thứ bảy.

Ngoại ô Cầm Đảo.

Khi điều kiện càng tốt hơn, cuộc sống của con người cũng phong phú hơn.

Bắn súng thật, nhiều người chỉ nghe nói, ít người chơi.

Cầm Đảo cũng có hai câu lạc bộ bắn súng thật, Triệu Minh và Hàn Bân đến một câu lạc bộ tên Chiến Binh Tương Lai Câu Lạc Bộ Dã Chiến.

Câu lạc bộ bắn súng này có diện tích rất lớn, có tổng cộng tám sân, mỗi sân có bố trí khác nhau.

Hàn Bân và những người khác hẹn gặp vào chín giờ sáng, ngoài Hàn Bân và Triệu Minh còn có bốn người khác, đều là cảnh sát.

Một người tên Điền Dã, là cảnh sát khu vực.

Một người tên Trần Càn, thuộc đội kinh tế của cục thành phố.

Một người tên Bàng Khải Long, là cảnh sát giao thông.

Còn một nữ cảnh sát tên Mã Tích Tích.

Hàn Bân không quen biết mấy người này, nhưng Triệu Minh thì quen hai người trong số đó, hai người còn lại cũng đã trò chuyện trong nhóm.

Sau khi quen biết sơ qua, mọi người chuẩn bị bắt đầu.

Lúc này, đối diện cũng có bảy người đến, người dẫn đầu là một người đàn ông trung niên, vẫy tay với Hàn Bân và những người khác: "Bạn bè, muốn đánh một trận cùng không?"

Hàn Bân lần đầu chơi, không quen, không lên tiếng.

Triệu Minh và Trần Càn thảo luận một chút, nếu nhóm họ tự chơi, là ba đấu ba; nếu chơi cùng nhóm đối diện, là sáu đấu bảy, đông người vui hơn.

Trần Càn là người lớn tuổi nhất trong nhóm, cũng là người của cục thành phố, trở thành người đại diện của đội tạm thời.

Trần Càn đi qua, nói với người đàn ông trung niên dẫn đầu: "Được, chúng ta chơi chung một trận."

"Anh bạn, chúng ta bảy người, năm nam hai nữ; nhiều hơn một người, các ngươi thấy không hợp lý, chúng ta có thể bỏ một người." Người đàn ông trung niên nói.

"Không cần, mọi người vui là chính, đông vui hơn." Trần Càn xua tay.

Đùa gì chứ, chúng ta đều là cảnh sát, bắn súng không giỏi hơn các ngươi sao, thiếu các ngươi một người?

"Được, anh bạn hào sảng." Người đàn ông trung niên chắp tay.

Sau đó, hai nhóm người cùng vào phòng súng, bắt đầu chọn súng.

Nhân cơ hội này, cũng giới thiệu sơ qua.

Người đàn ông dẫn đầu đối diện tên Sa Hải Minh, là tổng giám đốc một công ty, những người chơi cùng hắn đều là nhân viên của hắn.

Ngoài Sa Hải Minh, còn có một người nổi bật, là một cô gái khoảng hơn hai mươi tuổi, tên Diêu Tinh Vân, dáng người cao, rất đẹp, buộc tóc đuôi ngựa, trông gọn gàng.

Triệu Minh và mấy nam thành viên khác không khỏi nhìn thêm vài lần.

Triệu Minh nháy mắt: "Bân Ca, chúng ta lần này tới đúng rồi, không chỉ được chơi bắn súng, còn gặp mỹ nữ."

Hàn Bân cười: "Gặp mỹ nữ thì tốt, chỉ sợ là hoa đã có chủ."

"Chuyện này đơn giản, lát hỏi một chút là biết." Triệu Minh cười.

Hàn Bân không tiếp lời, chọn một khẩu súng giả 64, băng đạn chỉ có bảy viên, lại mang thêm vài băng đạn dự phòng lên người.

"Bân Ca, ngươi đừng chỉ chọn súng lục, súng trường bắn mới đã, ở đây có m4a1, ak47, còn có m16, đều là loại thường dùng, tốc độ bắn nhanh, chính xác, băng đạn nhiều, mạnh hơn súng lục nhiều." Triệu Minh giới thiệu.

Hàn Bân do dự một chút, từ chối: "Thôi, ta vẫn quen dùng súng lục hơn."

Lần này Hàn Bân không đơn thuần là chơi, chủ yếu là muốn thử xem khả năng bắn súng của mình, súng trường tuy có ưu thế, lợi hại hơn, nhưng kỹ thuật bắn súng mà Hàn Bân học, chỉ là kỹ thuật bắn súng lục, hắn hoàn toàn không biết dùng súng trường.

Là cảnh sát trong nước, thực chiến cũng không thể tiếp xúc với m4a1, ak47, m16 những loại súng trường này.

So với việc chơi đã, Hàn Bân chú trọng thực chiến hơn.

Thấy Hàn Bân chỉ cầm súng lục, Trần Càn, Điền Dã có chút bất ngờ, nhưng không quen Hàn Bân lắm, cũng không nói gì.

Chỉ coi Hàn Bân là người chơi kém, trực tiếp coi hắn là thành phần phụ.

Về phần Sa Minh Hải và Diêu Tinh Vân, tự nhiên không có nghĩa vụ nhắc nhở Hàn Bân.

Sau đó, mọi người đội mũ bảo hiểm, kính bảo hộ, để dễ phân biệt, Sa Hải Minh và đồng đội buộc dây màu xanh lên tay, Hàn Bân và đồng đội buộc dây đỏ lên tay.

Hai bên chia thành đội đỏ và đội xanh.

Làm xong đăng ký trang bị.

Tiếp theo có năm phút để làm quen sân bãi.

Vì hai nhóm đông người, Hàn Bân và đồng đội chọn một sân lớn.

Sân giống như sân bóng rổ lớn, dài phía đông tây, ngắn phía nam bắc, hai bên một ở phía đông, một ở phía tây, giữa sân có các bao cát, lốp xe, tường gỗ, cây cối, chiến hào và các chướng ngại vật khác.

Đội đỏ mở một cuộc họp chiến tranh đơn giản.

Trong cuộc họp, sáu người chia thành hai tổ chiến đấu, một tổ là Hàn Bân, Triệu Minh, Trần Càn ba người, tổ hai là Mã Tích Tích, Bàng Khải Long, Điền Dã.

Trần Càn đề nghị, hai tổ chiến đấu tiến lên từ hai bên, bao vây nhóm Sa Hải Minh.

Một tổ tiến từ góc đông nam về phía tây, tổ hai tiến từ góc đông bắc về phía tây, theo phân tích của Trần Càn, hai bên có thể giao chiến ở giữa sân.

Một tổ hai tổ áp chế hỏa lực ở hai bên nam bắc, cuối cùng hội quân chiến thắng ở phía tây.

Kế hoạch chiến đấu của Trần Càn tuy đơn giản, nhưng rất thực dụng, dù lần đầu tiên chơi bắn súng thật, Hàn Bân không thấy sơ hở gì, là người mới không tiện nói nhiều.

Chương 430: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hắn đã quyết định, hôm nay theo Triệu Minh, Triệu Minh làm sao, hắn làm vậy.

Phía tây chiến trường, Sa Hải Minh đứng trên một đống bao cát hô: "Các anh em đối diện, các ngươi chuẩn bị xong chưa?"

Trần Càn đáp: "Chuẩn bị xong rồi, bắt đầu thôi."

Sa Hải Minh hét lớn: "Xung phong!"

Sa Hải Minh ra lệnh, một người của hắn bắt đầu thổi kèn xung phong.

"U u…"

Tiếng kèn xung phong vang lên, rất có lực uy hiếp.

"Cây cỏ, còn thổi kèn xung phong, chuyên nghiệp quá." Triệu Minh đeo chéo một khẩu m4a1, chạy về phía giữa sân.

"Đùng đùng đùng…"

Một tiếng súng nổ, đội xanh dưới sự dẫn dắt của Sa Hải Minh đã bắn.

"Nằm xuống! Tìm chướng ngại vật." Trần Càn hô lên.

"Cây cỏ, bắn từ xa thế, không phải bắn bừa sao." Triệu Minh bĩu môi, càng xa, càng không chính xác, hoặc là cao thủ, hoặc là người mới.

"Sa tổng uy vũ!" Lúc này, đối diện vang lên một tiếng reo hò.

“Cây cỏ, ta trúng đạn rồi.” Phía bắc Bàng Khải Long hô lên.

“Ta chết, gặp cao thủ rồi.” Triệu Minh có chút xấu hổ:

“Mới tiến lên được vài mét, chúng ta đã mất một người, giờ tỷ số là năm đấu bảy.”

“Không sao, mới chỉ bắt đầu, hai người các ngươi theo ta, chú ý bảo vệ ta, ta sẽ bắn chết Sa tổng đó trước.” Trần Càn tháo ak sau lưng xuống, đã sẵn sàng chiến đấu.

“Đợi đã, để ta trinh sát trước.” Triệu Minh lấy ra một chiếc gương nhỏ, soi về phía đối diện.

“Đùng!” đối diện bắn một phát, nhưng không trúng gương.

Hàn Bân và Trần Càn cũng ghé vào xem, ở đằng xa có một người nằm trên bao cát.

“Chúng ta giết hắn trước, vừa ra đều ngắm hắn bắn.” Trần Càn đề nghị.

Hàn Bân và Triệu Minh không có ý kiến.

Trần Càn giơ ba ngón tay:

“Ba hai một, hành động!”

Trần Càn lao ra từ bên trái, Triệu Minh và Hàn Bân lao ra từ bên phải, bắn vào gương liên tục.

“Đùng đùng đùng!”

Đội xanh bên kia cũng không rảnh rỗi, bắn trả liên tục.

Hàn Bân bắn ba phát liên tiếp, cảm giác một viên đạn lướt qua tai, vội trốn vào chướng ngại vật bên cạnh.

“Sa tổng uy vũ!” đối diện hét lên.

Đồng thời, Trần Càn kêu lên: “Cây cỏ, ta bị bắn trúng.”

Hàn Bân nhìn lại, thấy ngực Trần Càn có một vết màu xanh.

Theo quy định trước đó, nếu bắn vào tay, một tay sẽ không được sử dụng, nếu bắn vào chân, chỉ có thể nhảy một chân, nếu bắn vào đầu và thân, trực tiếp bị loại.

Triệu Minh lại lấy gương ra soi: "Người nằm trên bao cát cũng bị bắn trúng."

Về việc là ai bắn trúng, không rõ.

"Nhờ các ngươi, cẩn thận, ta chắc bị Sa tổng bắn trúng, hắn rất giỏi." Trần Càn dặn một câu, tháo dải đỏ trên tay, vẫy vẫy, rồi rời khỏi chiến trường.

Triệu Minh lại cầm gương soi đối diện, nói nhỏ với Hàn Bân: "Giờ là bốn đấu sáu, nếu không nhanh chóng cân bằng số người, chúng ta khó thắng."

"Chỉ là một trò chơi, sao phải nghiêm túc thế." Hàn Bân thay băng đạn, không thể làm gì khác, hắn không phải nhân vật chính trong phim truyền hình, không có đạn vô hạn.

"Bân Ca, ta thấy đối diện lại có hai người ló đầu, nhưng ta nghĩ có thể là mồi nhử, chúng ta lao ra có thể bị bắn, có làm không?"

"Làm, sợ gì." Hàn Bân không để ý.

"Vậy thế này, lần này chúng ta đừng lao thẳng ra, lăn xuống đất, tránh được tấn công của hai người đó rồi bắn."

"Được."

Nói xong, Triệu Minh hít một hơi, lăn xuống đất, trốn vào chướng ngại vật khác, rồi bắn về phía đối diện.

Hàn Bân cũng làm theo, lăn một vòng, bắn về phía đối diện, hắn cầm súng lục, ngược lại bắn nhanh hơn Triệu Minh.

“Ta bắn trúng rồi!” Triệu Minh kêu lên.

Hàn Bân bắn hai phát liên tiếp, cảm giác đối diện đang bắn trả, vội trốn vào chướng ngại vật.

“Chết tiệt, ta cũng trúng đạn rồi, là cô gái tóc đuôi ngựa Diêu Tinh Vân bắn.” Triệu Minh chán nản.

“Trúng đạn chỗ nào?”

“Cánh tay.”

“Dùng súng lục.” Hàn Bân đề nghị.

Triệu Minh bất lực: “Tay phải.”

“Ngươi cũng bắn trúng một người, không lỗ.” Hàn Bân an ủi.

Lúc này, phía bên kia cũng có một trận chiến súng, Mã Tích Tích cũng bị loại.

“Ta bắn trúng một người.” Điền Dã kêu lên.

“Lần này, chúng ta mất một người, đối diện mất hai, ba đấu bốn.” Hàn Bân nói.

Triệu Minh cười khổ: “Bân Ca, giờ ta chỉ có thể dùng tay trái cầm súng, trốn trong chướng ngại vật bắn lén còn được, tấn công thì không chắc.”

Hàn Bân giơ ngón tay cái rồi chỉ vào mình, ý là, yên tâm còn ta.

Triệu Minh thở dài, hắn thấy, Hàn Bân quả thật là người mới, hắn thật sự không yên tâm.

Hàn Bân nạp đầy đạn vào băng, sau hai lần bắn, hắn đã quen dần, và hắn cảm thấy, lần đầu tiên bắn trúng người đối diện, rất có thể là mình.

“Đùng đùng…” phía bắc lại vang lên tiếng súng.

Sau đó, đối diện lại hô: “Sa tổng uy vũ!”

Hàn Bân nhìn về phía bắc, thấy Điền Dã cũng tháo dải đỏ: “Ta cũng trúng đạn rồi, nhờ các ngươi hai người.”

“Thằng Sa này thật sự lợi hại.” Hàn Bân nói.

“Bân Ca, đối diện còn bốn người, khó đối phó.” Triệu Minh cầm gương nhỏ, soi sau chướng ngại vật.

Hàn Bân suy nghĩ một lát: “Ngươi tháo mũ, giúp ta thu hút hỏa lực.”

“Ý hay.” Triệu Minh đáp một tiếng, tháo mũ.

Hàn Bân đếm ba hai một, sau đó, Triệu Minh giơ mũ ra khỏi chướng ngại vật.

“Đùng đùng đùng.” một loạt tiếng súng vang lên.

Chương 431: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lúc này, Hàn Bân lao ra, giơ súng lục, bắn hai phát về phía đối diện: "Đùng đùng!"

"Chết tiệt, ta trúng đạn rồi." đối diện vang lên tiếng một người đàn ông.

"Ba đấu hai!"

Triệu Minh giơ ngón cái: "Bân Ca, ngươi được đấy."

Lúc này, đối diện vang lên tiếng Sa Minh Hải: "Các anh em đối diện, các ngươi đã bị bao vây, mau đầu hàng đi."

"Ngốc à, chơi trò chơi, còn đầu hàng." Triệu Minh khinh thường.

"Các anh em đội đỏ đối diện, ta biết một người đã bị thương, còn là tay phải, giờ các ngươi nhiều lắm chỉ tính một người rưỡi, chúng ta còn ba người, các ngươi không thắng nổi đâu." Sa Minh Hải nói.

"Chết tiệt, ta muốn lao ra liều mạng với hắn." Triệu Minh chửi.

"Hắn đang đánh trận tâm lý, nếu chúng ta không chịu được, lao ra, nhiều nhất giết được một người, sẽ bị bắn chết." Hàn Bân nói.

Triệu Minh gật đầu, lại cầm gương, soi về phía đối diện.

"Đùng đùng đùng…"

Một loạt tiếng súng, gương của Triệu Minh bị bắn trúng, rơi xuống đất.

“Tiêu rồi, giờ chẳng thấy gì.”

Hàn Bân lần đầu chơi trò này, hắn giờ cũng không biết phải làm sao.

Lúc này, một loạt tiếng bước chân nhẹ vang lên.

Hàn Bân cảnh giác, đồng thời, đối diện xuất hiện nửa bóng người.

Hàn Bân không ngờ đối phương sẽ mò tới, vội giơ súng lục, bắn hai phát về phía đối diện.

“Đùng đùng đùng…”

Sau loạt tiếng súng.

Người đội xanh trúng đạn vào ngực.

Triệu Minh cũng trúng đạn vào ngực.

Đội xanh đỏ, tỷ số 2-1.

“Bân Ca, nhờ ngươi đó.” Triệu Minh vỗ vai Hàn Bân, rồi rời đi.

Đội xanh chỉ còn Sa Minh Hải và Diêu Tinh Vân.

“Đội đỏ đối diện, ngươi đã bị bao vây, mau bỏ vũ khí đầu hàng.” đối diện lại vang lên tiếng Sa Minh Hải.

Hàn Bân cười, chơi trận tâm lý, hô khẩu hiệu ai chả được: “Sa Minh Hải, Diêu Tinh Vân, các ngươi đã bị cảnh sát bao vây, ta ra lệnh các ngươi bỏ vũ khí, đầu hàng cảnh sát, tranh thủ được khoan hồng!”

Diêu Tinh Vân bên kia vỗ trán, đây là trò gì? Có chơi được không?

Lúc này Hàn Bân cũng không rảnh rỗi, cởi áo khoác, quấn vào một chiếc lốp xe, rồi đẩy lốp xe về phía bắc.

"Đùng đùng…" đối diện một loạt tiếng súng.

Hàn Bân lao ra từ phía nam, bắn hai phát về phía đối diện: "Đùng đùng!"

"Á!" Diêu Tinh Vân kêu lên, bị Hàn Bân bắn trúng ngực.

Một đấu một.

"Đùng đùng…" Sa Minh Hải biết mình bị lừa, lập tức quay súng bắn trả.

Hàn Bân lại trốn vào chướng ngại vật, nhưng lần này hắn không tiếp tục trốn, mà lao ra từ phía bắc chướng ngại vật, bắn hai phát về phía Sa Minh Hải.

"Đùng đùng đùng…" đối diện Sa Minh Hải cũng bắn trả.

Sau loạt tiếng súng, Hàn Bân cảm thấy ngực đau nhói, một luồng khói màu xanh bốc lên.

Hắn trúng đạn vào ngực.

"Sa tổng uy vũ!" mấy người của Sa Minh Hải hô lên.

Cùng lúc đó, Sa Minh Hải chửi thề: "Chết tiệt!"

Hắn bị bắn vào đầu!

Sa Hải Minh rất buồn, lại bị một người mới bắn vào đầu.

Không.

Hắn không phải người mới, người mới sao có thể bắn giỏi thế.

Hắn chắc chắn là giả heo ăn thịt hổ.

Coi thường rồi.

Sa Hải Minh chơi bắn súng thật bao năm, bị bắn vào đầu rất ít.

Bị bắn vào đầu bằng súng lục là lần đầu tiên.

Hắn mà dùng súng trường, chắc chắn người thua là mình.

Tất nhiên, đó là suy nghĩ của Sa Minh Hải, hắn không biết, Hàn Bân lần đầu chơi bắn súng thật, không biết dùng súng trường.

Nếu Hàn Bân dùng súng trường, người bị bắn vào đầu chắc chắn là hắn.

Bên kia, Hàn Bân bị đội đỏ vây quanh.

Trước đó, thấy Sa Minh Hải và Diêu Tinh Vân hai đấu một với Hàn Bân, mọi người đều nghĩ Hàn Bân thua chắc.

Sa Minh Hải và Diêu Tinh Vân nhìn là biết người chơi lâu, lại bắn giỏi, hai người chỉ cần phối hợp tốt, giết Hàn Bân dễ dàng.

Ai ngờ Hàn Bân lại phản công, bắn trúng ngực Diêu Tinh Vân, lại bắn vào đầu Sa Minh Hải, dù hắn cũng bị bắn vào ngực, nhưng so ra bắn vào đầu vẫn đỉnh hơn.

Thực chiến, chỉ cần mặc áo chống đạn, bắn vào ngực thương tích không nặng.

Nhưng chỉ cần bị bắn vào đầu, dù đội mũ chống đạn sống sót cũng không lớn.

“Bân Ca, ngươi đỉnh quá, lại bắn vào đầu kết thúc.” Triệu Minh vui mừng.

Hắn biết Hàn Bân lần đầu chơi, vốn là dẫn người mới, nhưng giờ thấy, người mới là mình.

Trần Càn giơ ngón cái: “Hàn lão đệ, tuyệt!”

“Anh Hàn, các cảnh sát hình sự thường được bắn súng à.” Điền Dã ghen tị.

“Gì chứ, ta nói cho ngươi biết, Bân Ca không chỉ thường xuyên bắn súng, còn cứu người trong lúc nguy cấp, bảo bắn chân, tuyệt không bắn ngực, bùm, một phát trúng đùi nghi phạm.” Triệu Minh mô tả sinh động.

“Hóa ra là cảnh sát hình sự, khó trách bắn súng chuẩn thế.” Sa Minh Hải và nhóm người cũng đi tới.

“Sa tổng bắn giỏi, không kém ta.” Hàn Bân chỉ vào ngực.

“Tất nhiên, Sa tổng chúng ta từng là lính trinh sát, bắn súng rất giỏi.” một thuộc hạ nịnh.

“Khó trách Sa tổng muốn bao vây chúng ta thành quân địch.” Hàn Bân giễu.

“Ta cũng bị coi là nghi phạm.” Sa Minh Hải cười

“Cảnh sát Hàn bắn rất chuẩn, có cơ hội chúng ta đấu lại.” Diêu Tinh Vân không phục.

“Mỹ nữ, cô bắn cũng giỏi, hay tới đây chơi à, ta sao không thấy.” Triệu Minh hỏi.

Diêu Tinh Vân cười, không đáp.

“Các cảnh sát, cùng đấu cũng là duyên, trưa nay ta làm chủ, mọi người cùng ăn bữa cơm, trao đổi kinh nghiệm, vui vẻ được không?” Sa Hải Minh đề nghị.

Chương 432: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Sa tổng, ta nhận ý tốt của ngài, nhưng để lần sau đi, ta chiều còn việc.” Hàn Bân từ chối.

Thấy Hàn Bân từ chối, Triệu Minh cũng không đi, mấy cảnh sát còn lại cũng không đi.

Nếu không phải người quen giới thiệu hoặc biết rõ, cảnh sát không muốn tùy tiện ăn cơm với người khác.

Nhiều chuyện không bằng ít chuyện.

…

Gần trường bắn thật đang sửa đường, lái xe phải vòng rất lớn.

Hàn Bân và Triệu Minh hai người quyết định đi tàu điện ngầm, đi tàu nhanh hơn nhiều.

Hàn Bân và Triệu Minh hai người là chuyến đầu lên tàu, nhiều ghế trống, hai người để tránh làm bẩn ghế, còn trải hai tờ báo lên ghế.

Khi tàu vào thành phố, người trên tàu càng đông.

Triệu Minh nhường ghế cho một bà cụ khoảng sáu mươi tuổi, dù hắn rất mệt, nhưng thấy người già, vẫn không nhịn được nhường ghế.

Lúc này, trên tàu có một cô gái trẻ lên, tướng mạo bình thường, nhưng dáng đẹp, trước lồi sau nở, còn mặc quần bò bó sát, rất bắt mắt.

Là đàn ông độc thân, Triệu Minh đương nhiên phải nhìn vài lần, thật đã mắt.

Trạm tiếp theo là trạm đổi tuyến, xuống và lên tàu rất đông, rất chen chúc.

Một dòng người ép cô gái mặc quần bò đến bên cạnh Triệu Minh, cô nhìn Triệu Minh một cái, nhăn mày, dường như chê hắn bẩn, lại dựa xa thêm.

Triệu Minh lộ ra vẻ cười khổ.

Nhìn cô gái lùi đến bên cạnh một người đàn ông tóc vàng người nước ngoài.

Người nước ngoài rất đẹp trai, tóc vàng, sống mũi cao, ngũ quan sâu, quan trọng nhất là cao, cao hơn Triệu Minh cả nửa cái đầu.

Triệu Minh thở dài, được rồi, mình không bì nổi.

Người nước ngoài tóc vàng liếc cô gái quần bò, dường như cũng thấy cô đẹp, lại dựa gần cô, bên phải dán sát sau lưng cô gái quần bò.

Cô gái quần bò dường như cảm thấy gì đó, quay đầu nhìn, thấy là người nước ngoài, chỉ lùi lại chút, không nói gì.

Triệu Minh thấy cảnh này, thở dài, cô gái không để ý, hắn nói gì?

Không biết là chen chúc, quán tính, hay là thói quen, người nước ngoài lại dựa gần cô gái quần bò, tay phải ôm eo cô, sờ xuống dưới.

Hai người này, một là người nước ngoài, một là cô gái dáng đẹp, vốn đã thu hút ánh mắt xung quanh, thêm hành động này, không ít người thấy.

Nhiều đàn ông cảm thấy khó chịu, một cây cải tốt lại bị lợn ngoại ăn, bực nhất là, có lẽ cải cũng muốn.

Cô gái quần bò dường như cảm thấy gì đó, đẩy tay người nước ngoài ra, hét: "Buông ra, đồ lưu manh."

Người nước ngoài tóc vàng giơ tay: "Nói gì, ta không hiểu tiếng Trung."

Triệu Minh thấy cô gái không tự nguyện, lập tức có tinh thần, xông lên chỉ vào người nước ngoài: ", sao dám quấy rối cô gái này."

"Gì, lùn đang nói gì?" người nước ngoài tóc vàng nhún vai, vẫn nói tiếng Anh.

"Ta là cảnh sát, ta thấy ngươi quấy rối cô gái này." Triệu Minh nói nghiêm túc.

"Đúng, ta cũng thấy." Một hành khách nói.

"Ta đã quay lại, có video, người nước ngoài không đứng đắn, sàm sỡ cô gái." một hành khách khác nói.

Người nước ngoài tóc vàng lắc đầu cười: "Đây chỉ là đùa, ở nước ta bình thường."

Triệu Minh biết chút tiếng Anh, không chuẩn nhưng ý là được: "Ta là cảnh sát Trung Quốc, ta phải đưa ngươi về đồn."

"Ta là người Mỹ, luật của các ngươi, không quản được ta." Người nước ngoài tóc vàng bĩu môi.

"Ta nói cho ngươi biết, ở đây phạm pháp, ta quản được." Triệu Minh quát.

"Không, không." người nước ngoài tóc vàng chỉ Triệu Minh, lắc tay.

"Bớt nói nhảm, theo ta về đồn rồi nói." Triệu Minh nắm tay người nước ngoài, định khống chế hắn.

“Fukyou!” người nước ngoài chửi, tay trái mở tay Triệu Minh, tay phải đẩy mạnh ngực Triệu Minh.

Người nước ngoài cao to, nhìn thân thể cũng tập thể hình, đẩy ngã Triệu Minh, may mà tàu đông, không ngã.

Dù vậy, cũng ảnh hưởng nhiều hành khách.

Vài hành khách không phục, bàn tán: “Người nước ngoài bắt nạt người quá, sàm sỡ cô gái, còn đánh cảnh sát.”

“Đúng vậy, đến nước ta, phải tuân thủ luật pháp nước ta, làm trò lưu manh cái gì.”

“Người nước ngoài cao to, cảnh sát nhỏ này chịu thiệt rồi.”

“Đúng, người nước ngoài còn đứng tư thế quyền anh, như là người tập.”

Mấy hành khách miệng ủng hộ, bảo đánh người nước ngoài, trong lòng không chắc.

“Ta biết cảnh sát Trung Quốc, ta không sợ!” người nước ngoài tóc vàng vuốt mũi.

Hàn Bân đi tới, người nước ngoài quả thật to lớn, cao hơn Hàn Bân.

Hàn Bân đá sau chân hắn, người nước ngoài mềm chân, quỳ xuống.

Chưa kịp phản ứng, Hàn Bân nắm tay, ấn đầu hắn, đập xuống đất.

“Bịch!” một tiếng, người nước ngoài choáng váng.

Hàn Bân đè hắn xuống, ngồi trên người hắn, còng tay hắn.

“Sao đánh ta?” người nước ngoài tóc vàng vừa giãy, vừa nói tiếng Trung.

“Vì tội tấn công cảnh sát, quấy rối.” Hàn Bân nghiêm túc: “Bất kể quốc tịch, phạm pháp ở Cầm Đảo, phải bị trừng trị theo pháp luật.”

“Cũng là cảnh sát?” người nước ngoài tóc vàng vẫn nói tiếng Trung.

“Ha, người nước ngoài nói tiếng Trung còn giỏi hơn ta.” một hành khách thì thầm.

Hàn Bân đưa thẻ cảnh sát: “Đây là thẻ cảnh sát của ta, nhìn kỹ!”

Thấy Hàn Bân khống chế người nước ngoài, xung quanh vang tiếng hoan hô:

“Tốt lắm!”

“Cảnh sát này quá giỏi, khống chế người nước ngoài ngay!”

Chương 433: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ta nhìn, thẻ cảnh sát hiển thị, đại ca là cảnh sát hình sự, khó trách giỏi vậy."

"Đại ca có chút bẩn, không phải vừa làm nhiệm vụ về chứ."

Một ông cụ rất xúc động: "Mọi người cùng vỗ tay, cho hai cảnh sát này một like!"

Lập tức, trong tàu vang tiếng vỗ tay, không dứt…

Cô gái quần bò gọi điện báo cảnh sát.

Xuống tàu, Hàn Bân hai người áp giải người nước ngoài tóc vàng, giao cho cảnh sát khu vực địa phương.

Có người quay video giúp làm chứng, người nước ngoài tóc vàng chắc chắn không thoát tội.

Cô gái quần bò cảm ơn Hàn Bân và Triệu Minh, Hàn Bân không để ý, hắn là cảnh sát gặp chuyện này, không thể đứng nhìn.

Triệu Minh thuận thế xin số cô gái, danh nghĩa, nếu cô cần làm chứng, hoặc lấy lời khai, có thể liên hệ hắn.

Hàn Bân thấy vậy, ra lệnh, để Triệu Minh cùng đi đồn làm lời khai, một là tạo cơ hội cho Triệu Minh.

Thứ hai, dù sao cũng là hai người bắt người nước ngoài, giúp làm lời khai cũng nên.

Hắn không muốn đi, ngại phiền, để Triệu Minh đi.

Triệu Minh nghe, vui vẻ, theo cô gái quần bò đi.

Hàn Bân ra khỏi tàu, ăn chút gì, về nhà tắm, cảm thấy hết nửa mệt mỏi…

Lần này chơi bắn súng thật, Hàn Bân rất vui.

Là cảnh sát, không biết khi nào có tình huống đột xuất, kiểu chiến đấu mô phỏng này rất hữu ích.

Chủ nhật, Hàn Bân cùng cha mẹ về quê, thăm ông nội.

Sáng thứ hai, Hàn Bân như bao người đi làm, từ quê lái xe đến phân cục, giữa đường nhận điện thoại của Tằng Bình.

"Nghe, Tằng đội."

"Ngươi đâu rồi?"

"Ta đến phân cục, sao vậy."

"Có một phụ nữ báo án, nói bị cưỡng hiếp, ở Khách sạn Vinh Đạt phòng 808, ngươi trực tiếp tới đó." Tằng Bình nói.

"Tằng đội, ngài có tới không?"

"Bớt nói nhảm, có ngươi, ta đi lúc nào cũng được."

"Được, ta biết rồi, tới ngay." Hàn Bân đáp.

"Có vụ án?" Hàn Vệ Đông bên cạnh hỏi.

"Đúng." Hàn Bân đáp, dừng xe, đổi chỗ cho cha.

Sau đó mở WeChat, gửi một tin nhắn thoại trong nhóm: "Có một phụ nữ báo án, tới Khách sạn Vinh Đạt hiện trường, phòng 808."

Lý Huy gửi tin nhắn thoại: "Bân Tử, vụ gì?"

"Cưỡng hiếp."

"Khó trách đi hiện trường khách sạn." Đỗ Kỳ thích nhắn tin.

“Ngươi nói giờ người sao vậy, hôm kia ta và Bân Ca còn bắt một kẻ quấy rối, hôm nay lại gặp chuyện này.” Triệu Minh cảm thán.

“Được, ta đi hiện trường ngay, có cần đón ngươi cùng đi?” Lý Huy hỏi.

“Không cần, ta ngồi xe tới, gặp ở khách sạn.” Hàn Bân nói.

“Rõ.” Mọi người đáp tin.

Biết Hàn Bân đi hiện trường, Hàn Vệ Đông đưa hắn đến Khách sạn Vinh Đạt.

Hàn Bân đi thang máy lên tầng tám, Triệu Minh đã tới trước.

“Thế nào rồi?”

“Cảnh sát khu vực đã tới, dựng rào cảnh giới, tâm trạng nữ nạn nhân không ổn, Điền Lệ trong phòng với nàng.” Triệu Minh nói.

Hàn Bân gật đầu, chào cảnh sát ngoài cửa, rồi vào phòng 808.

Phòng rất lớn, trang trí sang trọng, dưới đất có nhiều cánh hoa hồng đỏ, thảm đỏ, giường tròn, đồ đạc trong phòng đều màu đỏ tía.

Hàn Bân nhìn quanh, thấy một phụ nữ mặc áo choàng tắm ngồi xổm cạnh giường, Điền Lệ cũng bên cạnh.

“Tổ trưởng, ngươi tới rồi.” Điền Lệ chào.

Hàn Bân gật đầu: “Cô gái này là người báo án?”

“Đúng.”

“Ghi lời khai chưa?”

Điền Lệ lắc đầu.

Cô gái ngồi xổm vẫn khóc.

Hàn Bân không giục, người tâm trạng không ổn ghi lời khai dễ sót, ảnh hưởng điều tra.

Hàn Bân đi quanh phòng, thấy đầu giường có một xấp tiền, đồ lót nữ vương vãi dưới đất, có áo choàng khác, gạt tàn có tàn thuốc.

Đồ đạc trong phòng vẫn gọn gàng, không thấy vết tích đánh nhau rõ ràng.

Một lát sau, Lý Huy, Đỗ Kỳ, Tôn Hiểu Bằng và người đội kỹ thuật tới, Hàn Bân bảo họ khám nghiệm hiện trường, tìm chứng cứ nghi phạm để lại.

Hàn Bân đi tới cạnh nữ nạn nhân: "Cô gái, cô khá hơn chưa? Có thể ghi lời khai không?"

Cô gái mặc áo choàng gật đầu, lại lắc đầu.

Hàn Bân gọi Triệu Minh: "Bảo người quản lý khách sạn, mở cửa phòng đối diện, chúng ta qua đó ghi lời khai."

"Được." Triệu Minh đáp, rời phòng.

Chuyện này, tâm trạng nữ nạn nhân không ổn là bình thường, đổi phòng ghi lời khai có thể tốt hơn.

"Cô tên gì?" Hàn Bân hỏi.

"Ta họ Ngụy."

"Cô Ngụy, bình tĩnh, chúng ta qua phòng đối diện ghi lời khai." Hàn Bân nói.

"Ta không phải cô." Cô gái mặc áo choàng rất kích động, lập tức phản bác.

Hàn Bân ra hiệu cho Điền Lệ: "Đưa cô Ngụy qua phòng đối diện."

“Vâng.”

Dưới sự khuyên nhủ của Điền Lệ, cô Ngụy rời hiện trường.

Lý Huy đi tới giường, ấn một cái: “Cây cỏ, giường này mềm quá.”

Hàn Bân vỗ vai: “Gọi là giường nước.”

“Trời ạ, trong thành phố chơi giỏi quá.” Lý Huy thở dài.

Hàn Bân nhìn Lỗ Văn: “Có phát hiện gì?”

“Bên giường phát hiện hai bao cao su đã dùng, có vật di truyền; có chai rượu vang, có vân tay; còn có còng tay đỏ, có vẻ đã dùng qua.” Lỗ Văn nói.

Hàn Bân gật đầu: “Nạn nhân ở phòng đối diện, đi lấy máu nàng, làm xét nghiệm.”

“Hiểu rồi.”

“Bân Ca, ta ở đầu giường thấy một xấp tiền, ba nghìn đồng.” Triệu Minh nói.

Hàn Bân vò đầu: “Triệu Minh, ngươi cùng Tôn Hiểu Bằng đi xem giám sát của khách sạn.”

“Rõ.”

“Lý Huy, Đỗ Kỳ, các ngươi hai người đi quanh khách sạn hỏi, xem khách và nhân viên có nghe thấy gì bất thường không.”

Chương 434: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Rõ."

Hàn Bân phân công xong, rời hiện trường, qua phòng 807 đối diện.

Tâm trạng nạn nhân ổn hơn, người đội kỹ thuật đang lấy máu nàng.

Người đội kỹ thuật rời đi, Hàn Bân vào thẳng vấn đề: "Cô Ngụy, cô khá hơn chưa? Có thể ghi lời khai không."

Cô Ngụy gật đầu.

Điền Lệ mở máy ghi hình.

Hàn Bân hỏi thông lệ: "Họ tên, tuổi, nghề nghiệp…"

"Ta tên Ngụy Na Na, 20 tuổi, sinh viên…"

"Cô báo án nói bị cưỡng hiếp, đúng không?"

"Đúng."

"Nghi phạm là ai?"

"Thiên Ca."

"Tên gì?"

Ngụy Na Na ôm mặt, nghẹn ngào: "Ta không biết tên thật của hắn?"

"Hôm qua cô tới khách sạn lúc mấy giờ?"

"Ta không nhớ rõ."

“Đến khách sạn bằng cách nào?”

Ngụy Na Na lại lắc đầu.

“Vậy, cô kể lại chuyện hôm qua, nhớ gì nói nấy.” Hàn Bân nói.

“Tối qua hơn bảy giờ, ta và bạn rời trường, đến một quán bar tên Quán bar Venetian uống rượu, rồi Thiên Ca tới bắt chuyện ta, mời ta uống một ly, chúng ta trò chuyện vui vẻ, sau đó… sau đó ta say…”

“Sau đó ai đưa cô đến khách sạn, cũng không nhớ?” Hàn Bân hỏi.

“Chắc là Thiên Ca đưa ta tới, ta không muốn, nhưng ta say, hắn đưa ta vào phòng, ta không làm gì được…”

“Rồi sao nữa?”

“Ta…” Ngụy Na Na lắc đầu, khóc.

“Không nhớ, hay không muốn nói?”

“Cảnh sát không biết tự điều tra sao? Sao phải ép ta? Ta thật sự…” Ngụy Na Na lớn tiếng khóc.

“Giờ đang điều tra, chỉ khi biết rõ chân tướng, mới sớm bắt được nghi phạm.” Hàn Bân nghiêm mặt nói.

“Ta bị Thiên Ca đưa vào phòng khách sạn, hắn muốn ngủ với ta, ta không chịu, rồi hắn cưỡng bức ta, ta uống rượu, không còn chút sức, bị hắn hiếp.” Ngụy Na Na mặt lộ vẻ đau khổ.

“Cô có thương tích không?” Hàn Bân hỏi.

“Có, cổ tay ta bị thương.” Ngụy Na Na nói.

“Xắn tay áo, cho ta xem.” Hàn Bân nói.

Ngụy Na Na do dự, thấy Điền Lệ cũng ở đó, liền làm theo.

Hàn Bân nhìn, nhận ra ngay, là vết còng tay để lại.

“Người có vết thương khác không?” Hàn Bân hỏi.

Ngụy Na Na ngập ngừng, cắn môi: “Lưng, chân, ngực có thương tích.”

Hàn Bân nói với Điền Lệ: “Vào nhà vệ sinh, kiểm tra thương tích.”

Điền Lệ gật đầu, mời Ngụy Na Na vào nhà vệ sinh.

Vài phút sau, Điền Lệ ra trước, nói nhỏ với Hàn Bân: “Nàng đúng là có vài vết bầm, nhưng không nghiêm trọng.”

“Chụp ảnh chưa?” Hàn Bân hỏi.

Điền Lệ lấy điện thoại, mở album, đưa Hàn Bân.

Hàn Bân mở ảnh xem, da không có vết thương, chỉ vài vết bầm.

Ngụy Na Na từ nhà vệ sinh ra: “Cảnh sát, khi nào bắt được nghi phạm?”

“Cô Ngụy, muốn bắt nghi phạm sớm, cần cô phối hợp.” Hàn Bân nói.

“Phối hợp thế nào?”

“Hắn rời khách sạn lúc nào?”

“Ta không biết, hắn còng ta, chuốc rượu ta, ta say, không biết gì.” Ngụy Na Na rơi nước mắt.

“Cô thường đến bar không?” Hàn Bân hỏi. “Không, lần đầu tới, lần đầu, không ngờ…”

“Hôm qua, sao cô đến bar, ai mời?” Hàn Bân hỏi.

“Ta không đến nơi đó, ta cãi nhau với bạn trai, muốn chọc tức hắn, cùng bạn đến bar.”

“Mấy bạn đi cùng, tên gì?”

“Hà Ngọc Kiều, Dương Đức Kỳ, Kiều Ân Huệ.”

“Có liên lạc không?”

“Có, trong điện thoại.”

“Các cô trường nào?”

“Đại học Công nghiệp Cầm Đảo.”

“Thiên Ca bắt chuyện cô lúc đó, một mình hắn, hay có ai?”

“Không nhớ.” Ngụy Na Na lắc đầu.

Hàn Bân nghĩ một lát: “Cô có nhắc đến tiền không?”

“Ý ngươi là gì, sao phải lấy tiền hắn, ta không phải loại đó…” Ngụy Na Na lớn tiếng.

“Ba nghìn đồng ở đầu giường là của ai?”

“Không biết, ta không cầm tiền mặt, ta dùng ví điện tử.” Ngụy Na Na nói.

“Có cần đi bệnh viện không?” Hàn Bân hỏi.

Ngụy Na Na lắc đầu.

Hàn Bân nói với Điền Lệ: “Đưa nàng về phân cục, kiểm tra sức khỏe, làm giám định.”

“Được.” Điền Lệ đáp, đưa Ngụy Na Na khỏi phòng.

……

Hàn Bân ngồi trên ghế sofa, ngón tay phải gõ nhẹ lên tay vịn.

Đây là khách sạn, cửa ra vào, sảnh và hành lang đều có camera, tìm được nghi phạm không khó, khó là làm sao định tội được.

“Đùng đùng.” Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Mời vào.”

Lý Huy và Đỗ Kỳ đẩy cửa bước vào.

“Tình hình thế nào?” Hàn Bân hỏi.

Lý Huy lắc đầu: “Tầng tám là phòng VIP cao cấp nhất, cũng là phòng đắt nhất của khách sạn, một đêm hơn ba ngàn đồng, bây giờ là mùa thấp điểm, tối qua tầng tám chỉ có duy nhất một phòng mở, xung quanh không có khách nào khác.”

“Còn nhân viên thì sao?”

“Nhân viên tối cũng rất ít lên tầng này, hơn nữa phòng ở tầng này cách âm rất tốt, người bên ngoài khó mà nghe được bên trong xảy ra chuyện gì.” Lý Huy nói.

Hàn Bân suy ngẫm một lát: “Các ngươi nghĩ sao về vụ án này?”

“Ta nghĩ có thể tra hồ sơ của nghi phạm và nạn nhân, xem trước đây họ có tiền án tương tự không.” Đỗ Kỳ nói.

“Ừ, giao cho ngươi điều tra đi.” Hàn Bân đáp.

Đỗ Kỳ gật đầu, hắn cũng hiểu rằng Tằng Bình không có ý định điều hắn về tổ một, nếu đã ở lại tổ hai, thì làm việc cho tốt.

“Đùng đùng.” Lại có tiếng gõ cửa vang lên.

Triệu Minh và Tôn Hiểu Bằng bước vào, trong tay Triệu Minh còn cầm máy tính bảng.

“Video thế nào rồi?”

“Bân Ca, ngươi tự xem đi.” Triệu Minh mở máy tính bảng, đặt lên bàn trà, mở một video.

Video đầu tiên là cảnh một nam một nữ vào sảnh khách sạn, nam khoảng hai mươi mấy tuổi, mặc áo khoác dài màu xám đậm, nữ chính là nạn nhân Ngụy Na Na.

Chương 435: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lúc này Ngụy Na Na trông có vẻ say, đi loạng choạng, còn được người đàn ông áo khoác đỡ vào thang máy.

Sau đó, Triệu Minh mở video thứ hai, là cảnh Ngụy Na Na và người đàn ông áo khoác đứng trong thang máy, hai người ôm nhau, Ngụy Na Na chủ động hôn người đàn ông áo khoác một cái, sau đó hai người bắt đầu ôm hôn nhau.

Video thứ ba, là cảnh người đàn ông áo khoác dìu Ngụy Na Na vào phòng 808.

Xem xong video, mọi người đều im lặng.

Hàn Bân lấy một bao thuốc ra, tự lấy một điếu, rồi vứt nửa bao còn lại lên bàn trà: "Hiện trường cũng đã khám nghiệm rồi, video cũng xem rồi, nói xem các ngươi nghĩ gì?"

Triệu Minh lấy bật lửa, châm thuốc cho Hàn Bân, rồi tự châm một điếu: "Từ video, có thể thấy Ngụy Na Na đã uống rượu, bước đi loạng choạng, trông có vẻ đã uống khá nhiều."

Đỗ Kỳ cau mày: "Nhưng vấn đề là trong thang máy, nàng chủ động hôn người đàn ông áo khoác, là sao chứ."

"Trên đầu giường còn phát hiện ba ngàn đồng, chuyện này giải thích sao đây?" Lý Huy nhún vai.

Hàn Bân thở ra một làn khói, gõ gõ trán: "Từ chứng cứ hiện tại, không thể chứng minh Ngụy Na Na có bị cưỡng hiếp hay không."

Ngụy Na Na có vết bầm tím trên người, nhưng không quá nghiêm trọng, có người thích chơi kích thích, vẫn chưa đủ làm chứng cứ định tội.

“Vậy có nghĩa là không thể lập án?” Lý Huy hỏi.

“Đợi đã, đội kỹ thuật và pháp y vẫn chưa có kết quả cuối cùng.” Hàn Bân đáp.

“Trưởng nhóm, còn kết quả gì nữa? Những kết quả này ra có thể đảm bảo lập án không?” Tôn Hiểu Bằng hỏi.

“Một là xét nghiệm máu, nồng độ cồn và có thuốc hay không; còn một là giám định cơ thể, xem bên dưới có tổn thương không.” Hàn Bân giải thích.

“Bân Ca, vậy giờ chúng ta làm gì?” Triệu Minh hỏi.

Hàn Bân ngả lưng ra ghế, rít vài hơi thuốc: “Lý Huy, ngươi dẫn người tra danh tính người đàn ông áo khoác, triệu tập hắn đến đồn làm lời khai.”

“Rõ.”

Khám nghiệm hiện trường xong, Hàn Bân dẫn người về phân cục, vừa vào văn phòng tổ hai đã thấy Tằng Bình đứng bên cửa sổ.

“Tằng đội.” Mọi người chào.

“Vụ án thế nào rồi?” Tằng Bình hỏi.

Hàn Bân tóm tắt sơ lược.

“Dù vụ án chưa rõ, nhưng nếu tình tiết là thật, thì tổn thương cho phụ nữ rất lớn, khi thẩm vấn phải chú ý cách thức.” Tằng Bình dặn dò.

“Biết rồi.” Hàn Bân đáp, hỏi lại: “Điền Lệ và nạn nhân đâu?”

“Đi pháp y rồi.” Tằng Bình nói.

“Vậy đợi kết quả thôi.” Hàn Bân lấy hộp trà, cho vài lá trà đỏ vào cốc.

“Ngươi nghỉ ngơi làm gì nữa?” Tằng Bình hỏi.

“Nghỉ ngơi thì làm gì, chơi hai ngày thôi.” Hàn Bân không để ý.

Tằng Bình cười, mở điện thoại vào Tin Đầu: “Ngươi tự xem đi.”

Hàn Bân nhận lấy xem, là một tin tức địa phương ‘Cảnh sát đẹp trai đấu tranh với kẻ sàm sỡ nước ngoài!’

“Cây cỏ, sao lại lên tin tức rồi.” Hàn Bân ngạc nhiên, với hắn đây chỉ là một vụ án nhỏ, bất kỳ vụ nào hắn làm cũng lớn hơn vụ này.

“Hừ, được lợi còn kêu ca.” Tằng Bình hừ.

“Cho ta xem, ta xem, xem nó viết gì.” Triệu Minh chạy tới, mắt gần như dán vào điện thoại.

Triệu Minh mở video, chính là video người nước ngoài tóc vàng sàm sỡ trên tàu điện ngầm, có lẽ do hành khách quay lại.

Dù quay không rõ, góc quay cũng thường, nhưng nội dung vẫn rõ ràng, người nước ngoài tóc vàng sàm sỡ cô gái quần bò, Triệu Minh bước tới ngăn cản, thể hiện mình là cảnh sát, người nước ngoài không coi ra gì còn tấn công cảnh sát.

Đến đây, nhiều cư dân mạng tức giận, chỉ trích người nước ngoài quá kiêu ngạo, trên đất Cầm Đảo còn dám coi thường cảnh sát Cầm Đảo.

Tiếp theo, là cảnh Hàn Bân ra tay khống chế người nước ngoài, làm cư dân mạng hả giận, cảm thấy cực kỳ thoải mái!

Bình luận, phần lớn khen ngợi Hàn Bân.

Có vài bình luận được hàng vạn lượt thích.

“Cảnh sát oppa đẹp trai quá, ta muốn sinh con cho ngươi!”

“Cảnh sát chú thật tuyệt!”

“Không hổ là Cảnh sát nhân dân!”

Tất nhiên, cũng có vài tiếng khác.

Một người dùng tên Sơn Trung Lão Hồ bình luận: “Cây cỏ, dám đánh người nước ngoài, cảnh sát này không muốn làm nữa à.”

“Chậc, cảnh sát này có lẽ đến đây là hết!”

“Ấn đầu người xuống đất, có phải bao lực chấp pháp không?”

Xem xong video, Hàn Bân dở khóc dở cười, bản thân hắn không muốn lên tin tức, may mà mặt không rõ, người khác không nhận ra.

“Tằng đội, lãnh đạo phân cục nói gì?”

Tằng Bình nhai hai viên kẹo cao su, bỏ vào miệng: “Đới cục xem xong cười, khen ngươi tiếng Anh giỏi.”

“Đùng đùng.” Cửa văn phòng vang lên tiếng gõ.

“Mời vào.”

Pháp y Ngô Hà mở cửa bước vào, mang theo mùi thuốc khử trùng: “Tằng đội, tổ trưởng Hàn, kết quả giám định các ngươi cần đã có.”

“Pháp y Ngô, ngồi xuống nói.” Tằng Bình làm động tác mời.

Ngô Hà ngồi xuống ghế, lấy hai bản báo cáo ra, đặt lên bàn: “Một là giám định tổn thương cơ thể, một là giám định máu.”

“Kết quả giám định thế nào?” Tằng Bình hỏi.

“Ngụy Na Na có vài vết bầm, cổ tay có vết còng, ngoài ra, không có vết thương khác.”

“Bên dưới không có vết rách?” Hàn Bân cau mày.

“Không.”

“Với kinh nghiệm chuyên môn của ngươi, Ngụy Na Na có bị cưỡng bức không?” Tằng Bình hỏi.

“Theo ta phán đoán, nếu nữ bị cưỡng bức, bên dưới thường có vết rách, nhưng nàng không có.”

“Nói cách khác, Ngụy Na Na không bị cưỡng bức.” Triệu Minh ngạc nhiên.

Ngô Hà không trả lời trực tiếp, chỉ vào báo cáo xét nghiệm máu:

Chương 436: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Kiểm tra thuốc của Ngụy Na Na là âm tính, nhưng nồng độ cồn trong máu cao, nếu nghi phạm chuốc rượu nàng, khiến nàng mất ý thức, không thể phản kháng, dù bị cưỡng bức, cũng không nhất định có vết rách.”

“Nói cách khác, từ góc độ giám định, không thể loại trừ khả năng cưỡng bức, cũng không thể chứng minh.” Hàn Bân nói.

“Đúng, cần các ngươi kết hợp tình tiết vụ án, đưa ra phán đoán khách quan.” Ngô Hà nhún vai.

“Ngươi vất vả rồi, pháp y Ngô.” Tằng Bình nói.

Pháp y và đội kỹ thuật vốn là giám định từ góc độ khách quan, còn phân tích tình tiết vụ án là việc của cảnh sát hình sự.

“Tằng đội, Bân Ca, vụ này thế nào đây?” Triệu Minh giang tay.

“Ngươi nghĩ sao?” Hàn Bân hỏi lại.

“Ta chỉ dám đưa ra ý kiến thôi.” Triệu Minh xoa cằm, nghĩ một lát:

“Lúc đầu ta thấy Ngụy Na Na đáng thương, nhưng xem camera thang máy nàng chủ động hôn nghi phạm, thì thấy không đúng, còn trong phòng phát hiện ba ngàn đồng, ta nghĩ vụ này không đơn giản.”

“Ngươi nghĩ là vu cáo?” Hàn Bân hỏi.

Triệu Minh lắc đầu: “Ta không chắc, Ngụy Na Na có vết bầm, cổ tay có vết còng, chứng tỏ nghi phạm có hành vi bạo lực.”

“Còng tay ở đâu ra?” Tằng Bình hỏi.

“Do khách sạn cung cấp.” Hàn Bân đáp.

“Khách sạn cung cấp cả thứ này?”

“Đó là phòng tình thú.” Hàn Bân giải thích.

Mấu chốt là đây, phòng tình thú khác với phòng khách sạn bình thường, nhiều người đến vì kích thích, là tự nguyện bị còng, hay không tự nguyện, chỉ hai người trong cuộc biết.

Dù sao, cảnh sát không ở hiện trường, không thể tái hiện tình cảnh lúc đó.

…

“Đùng đùng đùng.” Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Mời vào.”

Điền Lệ bước vào văn phòng, sau còn hai người đàn ông.

Điền Lệ giới thiệu: “Tằng đội, tổ trưởng, đây là cha của nạn nhân, Ngụy Tuấn Hoa, còn đây là bạn trai của nạn nhân, Lâm Gia Vĩ.”

Hàn Bân quan sát hai người, Ngụy Tuấn Hoa hơn bốn mươi tuổi, cao lớn, mắt hơi thâm, mặt lộ vẻ lo lắng.

Lâm Gia Vĩ khoảng hai mươi, không cao, khá đẹp trai, mặc áo khoác dài đen, quàng khăn màu nâu.

“Ai là người phụ trách vụ Ngụy Na Na?” Ngụy Tuấn Hoa hỏi.

Hàn Bân nhìn Tằng Bình, thấy hắn không định nói, đành lên tiếng: “Ta đây.”

“Chào ngài, ngài xưng hô thế nào?”

“Ta họ Hàn.”

“Hóa ra là cảnh sát Hàn, chào ngài.” Ngụy Tuấn Hoa bắt tay Hàn Bân.

“Ngụy tiên sinh, ngồi xuống nói chuyện, ta cũng muốn trao đổi với ngài.” Hàn Bân mời ngồi.

Ngụy Tuấn Hoa và Lâm Gia Vĩ ngồi đối diện Hàn Bân.

Tằng Bình tựa lên bàn, không nói, lắng nghe.

“Hai vị đều là người thân của Ngụy Na Na, ta muốn hỏi hai vị hiểu bao nhiêu về vụ án này?” Hàn Bân hỏi.

“Cảnh sát Hàn, ta muốn hỏi ngài, tên khốn bắt nạt con gái ta đã bắt được chưa.” Ngụy Tuấn Hoa hỏi.

“Ta đã cho triệu tập rồi.”

“Triệu tập? Không phải bắt luôn sao?” Ngụy Tuấn Hoa cau mày.

“Giờ chưa lập án, không thể bắt ngay.”

“Gì? Chưa lập án, cảnh sát các ngươi làm gì, sao không lập án?” Lâm Gia Vĩ bật đứng dậy, chỉ tay vào mũi Hàn Bân.

Triệu Minh đẩy tay hắn ra, chỉ lại mũi hắn, quát: “Ngươi chỉ ai? Chúng ta phá án, cần ngươi dạy?”

“Đồng chí, nó còn trẻ, tính khí nóng nảy, không có ý gì khác.” Ngụy Tuấn Hoa vội hòa giải.

“Ta hiểu cảm giác của các ngươi, nhưng phá án cần chứng cứ, chúng ta làm việc theo pháp luật, đó là bảo vệ người dân tốt nhất, hơn nữa, tổ chúng ta nhận vụ án đã hết sức điều tra, đã nỗ lực hết mình.” Hàn Bân nghiêm túc nói.

“Na Na xảy ra chuyện tối qua, giờ đã vài giờ rồi, sao chưa lập án?” Lâm Gia Vĩ hừ một tiếng, dường như vẫn không phục.

Hàn Bân giang tay: “Chứng cứ không đủ, không thể lập án.”

“Còn cần chứng cứ gì, rõ ràng thế này.” Ngụy Tuấn Hoa thở dài.

Hàn Bân chuyển hướng: “Được rồi, các ngươi đã tới, nói những gì các ngươi biết, xem có thể cung cấp thêm chứng cứ không.”

“Haiz.” Ngụy Tuấn Hoa thở dài: “Nhà ta ở thành phố này, chỉ có mình Na Na, từ nhỏ nó đã không chịu khổ, không muốn ở ký túc xá đại học, lúc đầu muốn xin học ngoại trú, nhưng trường không đồng ý, sau nộp tiền ở nội trú, trường lại không quản.”

Ngụy Tuấn Hoa hừ một tiếng, rõ ràng bất mãn với trường: “Na Na chủ yếu ở nhà, tối qua mười một giờ, mẹ nó gọi, nhưng không nghe; tưởng nó thấy cuộc gọi nhỡ sẽ gọi lại, nhưng đến mười một rưỡi vẫn không thấy, ta và mẹ nó lo lắng, gọi tiếp hai cuộc không ai nghe, sau gọi nữa thì tắt máy.”

“Nó thường về nhà lúc mấy giờ?” Hàn Bân hỏi.

“Trước đây về sớm, sau có bạn trai, thì mười giờ hơn, mười một giờ, không quá mười một rưỡi.” Ngụy Tuấn Hoa đáp, tiếp tục:

“Không liên lạc được với Na Na, ta và mẹ nó lo lắng, gọi cho Gia Vĩ, hỏi hai đứa có ở cùng nhau không, gọi thông được, Gia Vĩ nói tối qua không gặp Na Na, ta có dự cảm xấu.”

“Đã báo cảnh sát chưa?”

“Có, chúng ta báo cho đồn, nhưng không ăn thua, họ tìm không ra, chúng ta tự đi tìm, hỏi vài bạn cùng lớp không ai biết, làm chúng ta rất lo.” Ngụy Tuấn Hoa lộ vẻ đau khổ.

“Ngươi liên lạc với Ngụy Na Na khi nào?”

“Vài chục phút trước, chúng ta gọi, Na Na nghe, nhưng không nói, chỉ khóc, làm ta rất lo, cảnh sát Điền nghe máy, chúng ta mới biết nó ở Phân cục Ngọc Hoa.” Ngụy Tuấn Hoa lộ vẻ hối hận:

“Đều tại ta, nếu ta tìm nó sớm, có lẽ đã không xảy ra chuyện này.”

“Ngụy Na Na trước đây có đi bar không?” Hàn Bân xác nhận.

Dù Ngụy Na Na nói, là lần đầu đi, nhưng thấy camera trong thang máy, Hàn Bân nghi ngờ.

Chương 437: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Lần đầu, con gái ta tốt lắm, không đi những nơi đó.” Ngụy Tuấn Hoa chắc chắn.

Bất kể Ngụy Tuấn Hoa chắc chắn thế nào, Hàn Bân cũng không tin, không phải sợ Ngụy Tuấn Hoa nói dối, mà Hàn Bân nghĩ không nhiều cô gái đi bar, sẽ nói với cha mình.

“Lâm Gia Vĩ, ngươi nói?” Theo Hàn Bân, Lâm Gia Vĩ chắc hiểu rõ hơn.

“Nàng thỉnh thoảng đi.”

“Cụ thể hơn.” Hàn Bân nói.

“Chúng ta là sinh viên, không có nhiều tiền, thường nửa tháng đi một hai lần.” Lâm Gia Vĩ đáp.

“Tình trạng này kéo dài bao lâu?”

“Chúng ta yêu nhau hơn nửa năm, thời gian này vẫn vậy.” Lâm Gia Vĩ nói.

“Gì, các ngươi thường xuyên đi bar, sao ta không biết, ta hỏi Na Na, nó nói chưa từng đi.” Ngụy Tuấn Hoa nổi gân xanh.

“Chúng ta chỉ đi uống chút rượu, người trẻ giờ thích đi, không có gì.” Lâm Gia Vĩ giải thích.

“Theo chúng ta biết, Ngụy Na Na bị người từ bar đưa đi, hơn nữa nàng uống nhiều rượu.” Hàn Bân nói.

Ngụy Tuấn Hoa quay sang nhìn Lâm Gia Vĩ: “Sao tối qua ngươi không ở cùng Na Na?”

Lâm Gia Vĩ thở dài: “Chúng ta cãi nhau.”

“Chỉ vì cãi nhau, Na Na nhà ta mới đi bar uống say, ngươi à ngươi, biết nói gì, lúc đầu ngươi yêu nhau, ngươi hứa với ta thế nào!” Ngụy Tuấn Hoa rất kích động.

“Ta… ta không ngờ vậy… ta thật lòng yêu Na Na, nàng xảy ra chuyện, ta rất đau lòng.” Lâm Gia Vĩ khóc, đập đầu vào bàn.

Hàn Bân bảo người kéo hắn ra.

Ngụy Tuấn Hoa ngồi xổm, ôm đầu, chất vấn: “Chắc chắn có người chuốc say Na Na, đưa vào khách sạn bắt nạt, tình tiết rõ ràng vậy, sao các ngươi không bắt?”

“Có phải đối phương có tiền, các ngươi không dám bắt!” Lâm Gia Vĩ nghẹn cổ, lại nói bậy.

“Ngươi chưa rõ, đừng nói lung tung.” Triệu Minh quát.

“Tình hình rõ vậy, các ngươi còn chối, dám nói không có khuất tất!” Lâm Gia Vĩ có vẻ căm phẫn.

Hàn Bân hừ, không vui: “Nói cho hắn.”

Triệu Minh lấy điện thoại, mở camera thang máy, hai người xem chăm chú, thấy Ngụy Na Na được dìu vào thang máy, Lâm Gia Vĩ lộ vẻ căm hận, Ngụy Tuấn Hoa nắm chặt tay.

Rồi cảnh không tưởng, Ngụy Na Na chủ động hôn người đàn ông áo khoác.

Ngụy Tuấn Hoa sững sờ.

Lâm Gia Vĩ mắt trợn trừng.

“Nếu camera cho thấy, Ngụy Na Na bị ép vào khách sạn, chúng ta đã lập án; nhưng camera trong thang máy các ngươi

thấy rồi, tình hình này khó lập án.” Hàn Bân giải thích.

Ngụy Tuấn Hoa vò đầu: “Sao lại vậy, chuyện gì thế này.”

“Khốn nạn!” Lâm Gia Vĩ chửi, chạy khỏi văn phòng.

“Ngươi làm gì!” Ngụy Tuấn Hoa đuổi theo.

Tôn Hiểu Bằng nhắc: “Trưởng nhóm, cho người nhà nạn nhân xem camera có vấn đề không.”

“Không nói thật, họ sẽ quấy ở đồn, làm chậm điều tra.” Hàn Bân bất lực.

Hắn ở đồn công an thấy nhiều tình huống tương tự, không lập án, người nhà không buông.

Triệu Minh nói với Tôn Hiểu Bằng: “Ngươi thấy hai người đó không, không cho họ xem video, họ nghĩ chúng ta thiên vị, không biết sẽ làm gì.”

Không phải người dân nào cũng dễ nói chuyện.

Một số người không theo ý mình, sẽ suy nghĩ tiêu cực nhất về người khác.

Lúc này, bên ngoài ồn ào.

“Ra xem.” Hàn Bân dẫn Triệu Minh, Điền Lệ, Tôn Hiểu Bằng ra khỏi văn phòng.

Tiếng ồn từ phòng tiếp đón, vừa vào thấy Ngụy Tuấn Hoa và Lâm Gia Vĩ đánh nhau.

Ngụy Na Na ôm người phụ nữ trung niên khóc.

Hàn Bân ra lệnh: “Kéo họ ra, ai dám tấn công cảnh sát, còng ngay.”

Đánh nhau không sao, người can bị đánh thường.

Điền Lệ, Triệu Minh, Tôn Hiểu Bằng tiến tới ngăn lại, hai người rất hung hăng, không nghe can, đành khống chế, còng

tay.

Hàn Bân nhìn họ, lạnh lùng: “Nói cho các ngươi, đây là đồn cảnh sát, không phải nơi các ngươi làm loạn, ai dám động tay, lập tức giam giữ.”

Hàn Bân không dung túng, trách nhiệm cảnh sát bảo vệ dân, nhưng không để người khác tùy tiện chửi.

Yêu quý không phải chiều chuộng.

“Hu hu… Lâm Gia Vĩ, ta tốt với ngươi, sao đánh ta?” Ngụy Na Na ôm mặt khóc.

“Ngươi nói sao đánh ngươi, chúng ta cãi nhau, không theo ý ngươi, ngươi đội nón xanh cho ta, sao ngươi làm thế.” Lâm Gia Vĩ khóc to hơn.

“Ta không có, ta bị cưỡng bức.” Ngụy Na Na nghẹn ngào.

“Cái gì bị cưỡng bức, ta thấy camera, ngươi chủ động hôn người đó; không thấy tận mắt, ta nghĩ cảnh sát thiên vị, ta suýt oan cảnh sát, ngươi làm gì vậy.” Lâm Gia Vĩ chỉ trích.

“Ta không có.”

“Ba ngươi cũng thấy, hỏi ông ấy?” Lâm Gia Vĩ nói.

Ngụy Tuấn Hoa quay đi, dù đánh Lâm Gia Vĩ, hắn vừa xót con vừa thấy đáng.

“Chuyện gì vậy, con gái ta vất vả nuôi lớn, ôi…” Ngụy Tuấn Hoa cũng khóc.

Vợ Ngụy Tuấn Hoa khóc theo.

Cảnh sát qua đường, chỉ nhìn thêm, không nói gì.

Phòng tiếp đón này, dành cho cảnh sát hình sự.

Tình hình này, họ thấy nhiều.

Hàn Bân nhìn mọi người: “Các ngươi khóc, kêu cũng xong, bình tĩnh, lỡ thời gian điều tra, vụ án khó phá hơn.”

“Cảnh sát Hàn đúng, phải điều tra rõ vụ này.” Lâm Gia Vĩ mắt đỏ, dùng tay áo lau mũi và nước mắt.

“Điều tra, phải điều tra rõ.” Ngụy Tuấn Hoa nghiến răng.

“Ngụy Na Na, ngươi theo ta về văn phòng.” Hàn Bân nói.

“Cảnh sát Hàn, ta muốn theo.” Lâm Gia Vĩ đề nghị.

“Ta muốn theo con.” Ngụy Tuấn Hoa nói.

“Ta cũng đi.” Mẹ Ngụy Na Na nói.

Hàn Bân cau mày.

“Cảnh sát Hàn, để họ theo, ta muốn nói rõ trước họ, ta bị cưỡng bức thật.” Ngụy Na Na khóc khô mắt.

“Được, nói ở đây.” Hàn Bân giang tay, người đến rồi, không cần đổi phòng.

“Cảnh sát, thật không lập án, bắt kẻ bắt nạt ta?” Ngụy Na Na cắn môi hỏi.

Chương 438: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Muốn lập án, phải chứng minh ngươi bị ép buộc, trái ý muốn, nhưng chứng cứ hiện có, không chứng minh được." Hàn Bân nói.

Lâm Gia Vĩ chen lời: "Na Na, ngươi nói thật, ngươi và người đó quan hệ gì?"

"Ta nói rồi, ta không quen hắn, không quen…"

Lâm Gia Vĩ hỏi tiếp: "Ngươi muốn trả thù ta, nên mới vậy…"

"Ta không, ta nói rồi, ta không tự nguyện." Ngụy Na Na lắc đầu.

"Sao ngươi hôn hắn?" Lâm Gia Vĩ nói.

Hàn Bân không ngắt lời Lâm Gia Vĩ, bởi vì những lời này hắn cũng muốn hỏi.

Chỉ là sợ nạn nhân xúc động, cũng không tiện hỏi, lần này thì đỡ rồi.

"Ta lúc đó đã say, hắn và ngươi đều mặc áo gió, ta tưởng hắn là ngươi, ngươi cũng từng đưa ta đến khách sạn đó, cũng là ngồi cái thang máy đó, ta thật sự nghĩ là ngươi…" Ngụy Na Na lộ vẻ hối hận.

Ngụy Na Na nói như vậy, khiến Lâm Gia Vĩ càng thêm đau khổ, cả người đứng ngây ra tại chỗ.

Im lặng một lúc lâu, Lâm Gia Vĩ mới khóc thét lên: "Ta đã tạo nghiệt gì, tại sao…"

Mẹ của Ngụy Na Na không nhìn nổi con gái đau khổ như vậy, chất vấn: "Cảnh sát, Na Na đã nói rõ rồi, bây giờ có thể lập án chưa?"

Hàn Bân không trả lời.

Mẹ của Ngụy Na Na nắm chặt cánh tay con gái: "Chúng ta chỉ muốn có một lời giải thích, để kẻ đã bắt nạt con gái ta bị trừng phạt thích đáng, chẳng lẽ cảnh sát các người cũng không làm được điều đó sao."

"Ta cũng muốn cho Ngụy Na Na một lời giải thích, nhưng cảnh sát làm việc là dựa trên chứng cứ, không thể chỉ dựa vào lời khai của một người mà kết tội." Hàn Bân giải thích.

"Cảnh sát, ta tin những gì Na Na nói là thật." Ngụy Tuấn Hoa nói.

"Nói như thế này, bất kể là thật hay giả, Ngụy Na Na đều không có dấu hiệu bị ép buộc." Hàn Bân bất đắc dĩ nói.

Cho dù Ngụy Na Na thật sự coi người đàn ông mặc áo gió đó là Lâm Gia Vĩ, thì cũng là nàng tự nguyện, không thể coi là phạm tội.

"Vậy những vết thương trên người ta thì sao?" Ngụy Na Na kéo tay áo lên.

"Na Na, đây là chuyện gì, ngươi bị thương thế nào?" Mẹ của Ngụy Na Na đau lòng hỏi.

"Ta bị tên khốn đó còng lại…" Ngụy Na Na cúi đầu.

"Khốn nạn!" Lâm Gia Vĩ chửi một câu, hỏi lại: "Vậy vẫn không thể lập án sao?"

Triệu Minh lắc đầu: "Ngụy Na Na, ngươi có biết ngươi đã vào phòng nào không?"

"Phòng nào?"

“Phòng thanh thú, còng tay cũng là do phòng đó trang bị, coi như là một đặc điểm.” Triệu Minh giải thích.

Còn một điểm nữa, Hàn Bân và Triệu Minh đều không nhắc tới, đó là trên đầu giường còn đặt ba nghìn đồng tiền mặt, đây cũng là một nghi vấn.

Chỉ là sợ người nhà của Ngụy Na Na xúc động, nên không nói ra.

Nghe đến đây, căn phòng im lặng.

Ngụy Tuấn Hoa, Lâm Gia Vĩ và mẹ của Ngụy Na Na đều im lặng.

Ngụy Na Na cúi đầu, chỉ muốn tìm chỗ để chui vào.

Hàn Bân thở dài, an ủi: “Ngụy Na Na, chúng ta không phải không tin ngươi, mà là cần thêm chứng cứ.”

“Đúng vậy, bà Ngụy, ngươi hãy nhớ lại xem, còn chứng cứ nào khác không.” Điền Lệ khuyên.

“Ta thật sự không muốn nhớ lại, thật sự không muốn nghĩ tới.” Ngụy Na Na lắc đầu.

“Na Na, ngươi phải nhớ, ngươi phải dũng cảm, mẹ tin rằng ngươi không phải loại con gái như vậy.” Mẹ của Ngụy Na Na khích lệ.

“Na Na, ngươi phải kiên cường, bố và mẹ đều ở bên ngươi, đừng sợ.” Ngụy Tuấn Hoa cũng khích lệ.

Lâm Gia Vĩ không nói gì, chỉ chăm chú nhìn Ngụy Na Na.

Ba người này dường như đã truyền thêm dũng khí cho Ngụy Na Na, nàng từ từ nhắm mắt lại, cố gắng nhớ lại chuyện đêm đó:

“Hôm đó, ta bị dẫn vào phòng, lúc đó ta đã có chút say, hắn bắt ta tắm… ta liền tỉnh… hắn bắt ta ngủ, ta không muốn, hắn

liền rót rượu cho ta còn… quay video.”

“Video quay bằng gì?”

“Điện thoại.”

“Là điện thoại của ai?”

“Có lẽ là điện thoại của Thiên Ca.”

“Là loại nào?”

“Một chiếc iPhone màu đen.”

Chứng cứ này rất quan trọng, chỉ cần tìm thấy video quay, có thể tái hiện tình huống lúc đó, từ đó phán đoán tính chất của vụ án.

“Ngươi nhớ kỹ xem, còn chứng cứ nào khác không?” Hàn Bân truy hỏi.

Ngụy Na Na lắc đầu: “Ta không nhớ nổi, ta thật sự không nhớ nổi.”

“Vậy ngươi nghỉ ngơi một lúc, khi nào nhớ ra manh mối mới, có thể tới văn phòng tìm ta.” Hàn Bân nói xong, dẫn người rời khỏi phòng tiếp đón.

Ngụy Tuấn Hoa chạy theo ra ngoài: “Cảnh sát Hàn.”

“Có chuyện gì?”

“Thật xin lỗi, chuyện vừa rồi là chúng ta sai, quá kích động.” Ngụy Tuấn Hoa tỏ vẻ áy náy.

“Có thể hiểu được.” Hàn Bân gật đầu.

“Cảm ơn.”

Ngụy Tuấn Hoa đáp một tiếng, thở dài: “Con gái ta mọi thứ đều tốt, chỉ là không khiến người khác yên tâm, nhất là con gái ta còn khá xinh đẹp, từ khi nó mười mấy tuổi, ta đã dạy nó

phải tự yêu quý bản thân, biết bảo vệ mình, ai ngờ vẫn xảy ra chuyện.”

“Ngài yên tâm, chúng ta sẽ điều tra rõ vụ án.” Hàn Bân nghiêm nghị nói.

“Vất vả rồi.” Ngụy Tuấn Hoa nói một câu, quay lại phòng tiếp đón.

Hàn Bân, Điền Lệ, Triệu Minh, và Tôn Hiểu Bằng trở lại văn phòng, Tằng Bình vẫn chưa rời đi, mở miệng hỏi thẳng: “Vấn đề đã được giải quyết chưa?”

Hàn Bân gật đầu: “Chuyện này càng giấu càng nhiều chuyện, nên tốt nhất là để lộ ra hết, tránh cho người nhà nạn nhân hiểu lầm cảnh sát.”

“Tâm trạng của nạn nhân thế nào rồi?”

Chương 439: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đã ổn định lại, và đã cung cấp thêm một số manh mối mới. Nàng nói tối hôm đó nghi phạm đã quay video.” Hàn Bân đáp.

“Phía nghi phạm có tin tức gì không?”

“Lý Huy đang điều tra.” Hàn Bân lấy điện thoại ra gọi cho Lý Huy nhưng bị từ chối.

“Tình hình của nghi phạm cần phải điều tra kỹ hơn.” Tằng Bình nói.

“Ta cũng nghĩ vậy. Theo quan sát của ta, Ngụy Na Na không có vẻ nói dối, nàng có thể đã bị ép buộc.” Hàn Bân lấy ra hai viên kẹo cao su và bỏ vào miệng.

“Có bằng chứng không?” Tằng Bình hỏi.

Hàn Bân lắc đầu, hắn chỉ dựa vào phân tích vi biểu hiện.

Khi lấy lời khai ở khách sạn, tâm trạng của Ngụy Na Na không ổn định, vẫn còn chút say và diễn đạt không rõ ràng, cũng không muốn nhớ lại vụ việc, nên Hàn Bân không thể chắc chắn nàng có nói dối hay không.

Nhưng khi ở phòng tiếp đón, người hỏi thay bằng Ngụy Tuấn Hoa, Lâm Gia Vĩ và mẹ của Ngụy Na Na, dưới sự chất vấn của ba người, Ngụy Na Na không trốn tránh nữa, cố gắng nhớ lại vụ việc tối hôm đó, từ lời khai của nàng, Hàn Bân thấy được sự sợ hãi và phẫn nộ.

“Cốc cốc.” Có hai tiếng gõ cửa tượng trưng.

Sau đó, cửa mở ra, Lý Huy và Đỗ Kỳ bước vào văn phòng.

Lúc Hàn Bân gọi điện, hai người đã đến sân cơ quan, nên không nhận được cuộc gọi của Hàn Bân.

“Điều tra thế nào rồi?” Hàn Bân hỏi.

“Đã xác định được danh tính của nghi phạm.” Lý Huy nói, đặt một tài liệu lên máy chiếu.

Tên: Tiêu Thiên Thần

Tuổi: 24

Giới tính: Nam

Nghề nghiệp: Giám đốc Công ty Cốc Phong

Số điện thoại: 13525xxxxxx

Số CMND: 130175641xxxx

Mẹ: Tiêu San, Chủ tịch Công ty Cốc Phong, doanh nhân nổi tiếng của Thành phố Cầm Đảo, một trong mười nữ doanh nhân xuất sắc nhất Lỗ Châu.

“Trời đất, sao lại ghê gớm thế!” Triệu Minh kinh ngạc.

“Thảo nào mà giàu có như vậy, vừa ra tay là ba nghìn đồng, quả là nhà giàu.”

“Tiêu San ta biết, người phụ nữ này rất giỏi, là nữ doanh nhân nổi tiếng nhất Cầm Đảo.” Điền Lệ cũng bất ngờ.

“Sáng nay ta còn sử dụng công cụ tìm kiếm của Cốc Phong, không ngờ hoàng tử nhà họ lại xảy ra chuyện.” Tôn Hiểu Bằng nói.

Tằng Bình cau mày, hắn nghe tên công ty này rất quen nhưng vì không thường lên mạng nên tạm thời không nhớ ra.

“Đây là một công ty công cụ tìm kiếm, tuy thị phần chưa đến 5%, nhưng vì là doanh nghiệp nổi tiếng địa phương nên

người dân Cầm Đảo dùng khá nhiều.” Lý Huy giải thích.

“5% đã là nhiều rồi, nghe nói Công ty Cốc Phong có giá trị thị trường lên đến vài tỷ.” Triệu Minh nói.

“Ta nghe nói không phải hơn trăm tỷ sao?”

“Ta nghe nói là hơn hai trăm tỷ cơ.”

Hàn Bân giơ tay: “Đừng bận tâm đến chuyện là vài tỷ hay hai trăm tỷ, họ giàu hơn chúng ta, không cần lo lắng cho họ.”

“Tìm được Tiêu Thiên Thần chưa?”

“Chưa.” Lý Huy lắc đầu: “Chúng ta đã kiểm tra camera giám sát, tên này rời khỏi khách sạn vào khoảng bảy giờ sáng, lái một chiếc Lamborghini màu vàng.”

“Lamborghini là cái gì?” Điền Lệ thắc mắc.

“Lamborghini.”

“Trời ơi, chiếc xe này ta chỉ nghe nói chứ chưa từng thấy.” Triệu Minh lè lưỡi.

Tằng Bình gõ bàn: “Người, ta quan tâm là người đi đâu rồi?”

“Từ giám sát của khách sạn, hắn lái xe rời đi và hướng về phía Bắc.” Đỗ Kỳ nói.

Tằng Bình chỉ vào Hàn Bân: “Tìm hắn.”

“Rõ.” Hàn Bân gật đầu.

Sau đó, Tằng Bình rời khỏi văn phòng.

“Bân Tử, ta đã gọi điện cho Tiêu Thiên Thần nhưng không có tín hiệu.” Lý Huy nhún vai.

Hàn Bân suy nghĩ một lúc: “Ta sắp xếp nhiệm vụ.”

“Điền Lệ và Triệu Minh, các ngươi dẫn cảnh sát khu vực đi tìm Tiêu Thiên Thần ở nhà hắn.”

“Đỗ Kỳ và Tôn Hiểu Bằng, các ngươi đi trung tâm giám sát giao thông, truy tìm chiếc xe của Tiêu Thiên Thần.”

“Ta và Lý Huy đến trường, lấy lời khai của ba bạn học của Ngụy Na Na.”

“Rõ.”

……

Đại học Công nghiệp Cầm Đảo.

“Bân Tử, trường này đẹp đấy, ta đến đây lần đầu.”

Hàn Bân liếc nhìn những nữ sinh đi ngang qua: “Đúng là đẹp thật.”

“Đi trong khuôn viên trường cảm thấy mình trẻ lại mấy tuổi.” Lý Huy nói.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, rồi đến tòa nhà hành chính.

Người đón tiếp họ là phó hiệu trưởng của trường, họ Tào, khoảng hơn 40 tuổi, đã hơi hói.

“Cảnh sát Hàn, tình hình của Ngụy Na Na thế nào rồi?” Hiệu Trưởng Tào lo lắng hỏi.

“Đã ổn định lại, có cha mẹ nàng ở bên cạnh.” Hàn Bân đáp.

“Chúng ta luôn lo lắng về những chuyện như thế này xảy ra trong trường học, dù đã nhiều lần nhắc nhở học sinh không được ở lại ngoài khuôn viên, nhưng không ngờ vẫn xảy ra sự cố.” Hiệu Trưởng Tào thở dài.

Hàn Bân không nói gì, cũng hiểu ý của Hiệu Trưởng Tào, nhưng chuyện này không liên quan đến Hàn Bân, nếu có đòi bồi thường cũng là việc của Ngụy Na Na và cha mẹ nàng, không liên quan gì đến Hàn Bân.

“Hiệu Trưởng Tào, đã liên hệ với ba bạn học đó chưa?” Hàn Bân hỏi.

“Liên hệ rồi, ta đã sắp xếp họ trong một phòng học, ngài có thể hỏi bất cứ lúc nào.” Hiệu Trưởng Tào nói.

Hàn Bân gật đầu, theo sự hướng dẫn của Hiệu Trưởng Tào vào tòa nhà hành chính.

Tòa nhà hành chính nhỏ hơn tòa nhà giảng dạy, nhưng tiện nghi hơn, các lãnh đạo và giáo viên đều làm việc ở đây, môi trường cũng tốt hơn và yên tĩnh hơn.

Trong một phòng học, Hàn Bân nhìn thấy Hà Ngọc Kiều, Dương Đức Kỳ, và Kiều Ân Huệ.

Dương Đức Kỳ là một thanh niên khoảng 20 tuổi, cao ráo, khá đẹp trai, mặc áo khoác lông vũ màu đen.

Chương 440: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hà Ngọc Kiều và Kiều Ân Huệ đều là hai cô gái khoảng 20 tuổi, khá xinh đẹp.

Hàn Bân nhìn ba người một lượt, cuối cùng chọn Hà Ngọc Kiều để lấy lời khai đầu tiên.

Hai người còn lại được đưa vào phòng học khác.

Hàn Bân nhìn Hà Ngọc Kiều một lượt: "Ngươi biết tại sao ta gọi ngươi tới không?"

"Nghe nói là Ngụy Na Na xảy ra chuyện." Hà Ngọc Kiều nói.

"Ngươi và Ngụy Na Na có quan hệ thế nào?"

"Bạn học."

"Ngươi có thân với nàng không?"

Hà Ngọc Kiều lắc đầu: "Không thân."

"Vậy sao ngươi đi cùng nàng tới quán bar?" Hàn Bân hỏi.

"Ta thân với Kiều Ân Huệ, nên đi cùng Kiều Ân Huệ." Hà Ngọc Kiều đáp.

"Kiều Ân Huệ và Dương Đức Kỳ có phải là một đôi không?" Hàn Bân dò hỏi.

Hà Ngọc Kiều ngạc nhiên, thốt lên: "Làm sao ngài biết?"

Hàn Bân đương nhiên là thông qua phân tích vi biểu hiện.

Giao tiếp không chỉ bằng lời nói.

Thái độ và hành động là cách giao tiếp cơ bản nhất.

Mặc dù gặp mặt không lâu, nhưng qua một số hành động nhỏ giữa Dương Đức Kỳ và Kiều Ân Huệ, Hàn Bân có thể cảm nhận được mối quan hệ của họ không bình thường.

“Trước khi đến đây, chúng ta đã điều tra kỹ, nên đừng nói dối ta, nếu không sẽ vi phạm pháp luật.” Hàn Bân cười.

“Haha.” Hà Ngọc Kiều cười gượng: “Làm sao mà có thể.”

Hàn Bân xoay bút theo thói quen: “Ngươi thường xuyên đi quán bar không?”

“Không, chỉ thỉnh thoảng.”

“Ngươi có thấy ai đưa Ngụy Na Na đi không?”

“Ta…” Hà Ngọc Kiều mím môi.

“Cứ nói thẳng, ở đây ngoài ba chúng ta không còn ai khác, lời khai của ngươi cũng không bị người ngoài thấy.” Hàn Bân trấn an.

Hà Ngọc Kiều khẽ gật đầu: “Có thấy.”

“Ngươi biết người đó là ai không?”

“Thiên Ca.”

“Ngươi biết hắn?”

“Không biết, ta nghe Dương Đức Kỳ nói, Thiên Ca là con nhà giàu, nếu được làm bạn gái hắn thì cả đời không lo ăn mặc.” Hà Ngọc Kiều nói.

“Dương Đức Kỳ nói chuyện này khi nào?”

“Sau khi Thiên Ca đưa Ngụy Na Na đi, Dương Đức Kỳ nói với ta.”

“Lúc đó Ngụy Na Na thế nào?”

“Ngụy Na Na hôm đó hơi buồn, vừa vào quán bar đã uống nhiều rượu, gặp Thiên Ca thì nàng đã say.”

“Khi Thiên Ca đưa Ngụy Na Na đi, ba người các ngươi đều có mặt?”

“Đúng.”

“Sao các ngươi không ngăn lại?”

“Ta… ta không thân với Ngụy Na Na, ta lúc đó cũng uống rượu, ta hỏi Kiều Ân Huệ, Ngụy Na Na có sao không, nàng nói không sao, Ngụy Na Na đến đây là để bám vào con nhà giàu, còn nói ta ngốc, không biết nắm cơ hội.” Hà Ngọc Kiều nhớ lại.

Hàn Bân cảm thấy có chuyện: “Thiên Ca có quen với Dương Đức Kỳ và Kiều Ân Huệ không?”

“Ta không biết.”

“Họ có nói chuyện với nhau không?”

“Có, khi thấy Thiên Ca, Dương Đức Kỳ đến chào hỏi và nói chuyện vài câu, sau đó Thiên Ca đi qua, mời ta uống rượu, ta từ chối, rồi hắn mời Ngụy Na Na, hai người ngồi ở quầy bar một lúc, trông có vẻ vui vẻ.”

“Họ rời khỏi quán bar khi nào?” Hàn Bân hỏi.

Hà Ngọc Kiều nhớ lại: “Khoảng 10 giờ tối.”

“Ba người các ngươi rời quán bar khi nào?”

“Ta khoảng 10 giờ 10 phút, ta uống đủ rồi, sáng hôm sau còn có tiết học nên về.”

“Còn Dương Đức Kỳ và Kiều Ân Huệ?”

“Ta không biết, lúc ta về họ vẫn ở quán bar.”

Hàn Bân ghi chép lại: “Cảm ơn ngươi đã cung cấp manh mối, ngươi có thể ra ngoài, gọi Kiều Ân Huệ vào.”

“Vâng.” Hà Ngọc Kiều đứng dậy, do dự một chút rồi hỏi: “Cảnh sát, Ngụy Na Na rốt cuộc bị sao?”

“Sáng nay nàng báo cảnh sát, nói rằng mình bị cưỡng hiếp.”

Hà Ngọc Kiều mở to mắt, sững sờ một lúc.

“Sau khi ra ngoài, đừng tiết lộ nội dung lời khai.” Hàn Bân dặn.

Sau khi tiễn Hà Ngọc Kiều ra ngoài, Lý Huy không nhịn được nói: “Dương Đức Kỳ và Kiều Ân Huệ rất có thể có vấn đề, sao ngươi không nhắc Hà Ngọc Kiều.”

“Ta đã nói Ngụy Na Na bị cưỡng hiếp, là đã nhắc nhở Hà Ngọc Kiều rồi, còn việc nàng có muốn nghe hay không là chuyện của nàng, một người trưởng thành phải tự chịu trách nhiệm về mình.” Hàn Bân nói.

Một lát sau, Kiều Ân Huệ đẩy cửa bước vào: “Hai cảnh sát gọi ta.”

“Ngồi đi.” Hàn Bân chỉ vào ghế đối diện.

Sau khi Kiều Ân Huệ ngồi xuống, điện thoại của Hàn Bân đột nhiên đổ chuông, Hàn Bân cầm điện thoại đi tới góc lớp, nói chuyện nhỏ giọng.

Kiều Ân Huệ hơi lúng túng, quay sang Lý Huy hỏi: “Cảnh sát, các ngài gọi ta có chuyện gì?”

“Chờ đi, bên kia đang gọi điện mà.” Lý Huy liếc nhìn đối phương một cái, lấy điện thoại ra xem.

Cuộc điện thoại của Hàn Bân kéo dài khoảng 10 phút.

Sau khi gọi xong, Hàn Bân quay lại: “Ngươi đã hỏi chưa?”

“Hả.” Lý Huy đáp, có vẻ ngạc nhiên.

“Hả gì hả, ngươi không lấy lời khai của nàng sao?” Hàn Bân nghiêm mặt hỏi.

Lý Huy cười gượng: “Lấy rồi lấy rồi.”

“Vậy ngươi ra ngoài đi, gọi Dương Đức Kỳ vào.” Hàn Bân ra lệnh.

“Hả!” Kiều Ân Huệ ngơ ngác, quay sang nhìn Lý Huy.

Sau khi vào phòng, một cảnh sát gọi điện, một cảnh sát xem điện thoại, hoàn toàn không hỏi gì.

Lý Huy liếc nhìn Kiều Ân Huệ, như cảnh báo đối phương không được nói nhiều.

Kiều Ân Huệ do dự một chút, với ý nghĩ tránh phiền phức, rời khỏi phòng.

Trong phòng học khác, có hai người ngồi, một là Hiệu Trưởng Tào, một là Dương Đức Kỳ.

Thấy Kiều Ân Huệ bước vào, Dương Đức Kỳ lập tức tiến lại hỏi nhỏ: “Cảnh sát hỏi ngươi gì?”

“Không hỏi gì cả, gọi ngươi vào làm việc.” Kiều Ân Huệ nhún vai.

Dương Đức Kỳ nhíu mày, nghĩ rằng cảnh sát đến từ xa, thậm chí tìm cả phó hiệu trưởng, làm sao có thể không hỏi gì: “Đừng đùa, ngươi nói cho ta biết đi, để ta còn biết mà đối phó.”

Chương 441: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Thật sự không hỏi gì.” Kiều Ân Huệ nói thật.

Dương Đức Kỳ nhíu mày, nhìn Kiều Ân Huệ với ánh mắt nghi ngờ.

“Dương Đức Kỳ, vào làm việc.” Ngoài phòng có tiếng gọi.

“Dương Đức Kỳ, không nghe thấy cảnh sát gọi ngươi, mau vào đi.” Hiệu Trưởng Tào thúc giục.

Dương Đức Kỳ bất đắc dĩ, chỉ có thể nén lại sự nghi ngờ và lo lắng, rời khỏi phòng.

Dương Đức Kỳ gõ cửa, nghe thấy giọng nói mạnh mẽ.

“Vào đi.”

Dương Đức Kỳ đẩy cửa, khẽ cúi chào Hàn Bân và Lý Huy: “Chào hai cảnh sát.”

Thấy hai người không trả lời, Dương Đức Kỳ tự động đóng cửa, đi tới trước mặt họ.

“Dương Đức Kỳ, ngươi muốn nói ở đây hay theo chúng ta về đồn?” Hàn Bân lạnh lùng hỏi.

“Cảnh sát, ngài nói gì, ta nghe không hiểu.” Dương Đức Kỳ cười gượng.

“Kiều Ân Huệ đã kể lại mọi chuyện cho chúng ta, nàng sẵn sàng làm nhân chứng, ngươi có giả vờ cũng vô ích, không hợp tác với cảnh sát chỉ làm tội ngươi nặng hơn.” Hàn Bân lạnh lùng nói.

“Kiều Ân Huệ… sao có thể, nàng…” Dương Đức Kỳ không tin, nhưng nghĩ lại thái độ của Kiều Ân Huệ vừa rồi, hắn lại thấy lạnh trong lòng.

Không lạ khi Kiều Ân Huệ không nói gì, người phụ nữ này đã phản bội mình, đương nhiên không muốn tiết lộ nội dung hỏi cung.

Dương Đức Kỳ càng nghĩ càng thấy có lý, trong lòng chửi Kiều Ân Huệ thậm tệ.

“Haha.” Hàn Bân cười lạnh: “Nếu ngươi không muốn nói ở đây, chúng ta về đồn nói, nhưng đến đó rồi ngươi muốn ra…”

Dương Đức Kỳ hoảng sợ: “Đừng đừng đừng, cảnh sát, ta nói, ta sẽ nói hết.”

“Vậy nói nhanh, để ta xem có khớp với lời Kiều Ân Huệ không.” Hàn Bân cười.

“Phụ nữ thật không đáng tin!” Dương Đức Kỳ lẩm bẩm, hít một hơi sâu: “Ta biết Thiên Ca.”

“Tiêu Thiên Thần?”

“Đúng.”

“Nói rõ tên.”

“Ta biết Tiêu Thiên Thần, hắn nhờ ta giới thiệu bạn gái, hắn thích sinh viên đại học, thích những cô gái trí thức, ta và Kiều Ân Huệ tính rằng Hà Ngọc Kiều và Ngụy Na Na đều tốt, nên muốn giới thiệu cả hai làm bạn gái của Tiêu Thiên Thần.”

Dương Đức Kỳ nói xong, bổ sung: “Chuyện này do Kiều Ân Huệ và ta cùng sắp đặt, Hà Ngọc Kiều và Ngụy Na Na đều do nàng khuyên đi, người phụ nữ này còn tệ hơn ta.”

“Tại sao ngươi muốn giới thiệu bạn gái cho Tiêu Thiên Thần?”

“Tiêu Thiên Thần là con của Công ty Cốc Phong, nhà giàu và có thế lực, gia đình ta bình thường, sau khi tốt nghiệp đại học tìm việc không dễ, muốn thân thiết với Tiêu Thiên Thần để sau này có thể vào làm ở Công ty Cốc Phong.” Dương Đức Kỳ cúi đầu nói.

Hàn Bân sờ cằm, cố ý nói dối: “Chỉ có lý do này thôi sao, Kiều Ân Huệ không nói vậy, xem ra nhân chứng này rất quan trọng.”

“Không cần, không cần, ta sẽ nói.” Dương Đức Kỳ vội vàng đổi giọng, chớp mắt: “Ta còn nhận tiền của Tiêu Thiên Thần, hắn nói nếu giới thiệu được một bạn gái, chỉ cần hắn ưng ý sẽ cho ta hai nghìn đồng, thành hay không là chuyện của hắn.”

“Thành hay không nghĩa là sao?”

“Là hắn tự nói chuyện với cô gái, ta không rõ lắm.” Dương Đức Kỳ lắc đầu.

“Phịch!”

Lý Huy đập bàn, quát: “Dương Đức Kỳ, ngươi là sinh viên đại học, sao lại làm chuyện thất đức như vậy, đây là giới thiệu bạn gái sao? Ngươi rõ ràng là môi giới mại dâm!”

“Gia đình ta khó khăn, lo tiền học phí đã không dễ dàng, ta còn có bạn gái, tiền gia đình cho không đủ dùng, ta muốn giúp đỡ gia đình.” Dương Đức Kỳ khóc.

“Được rồi, đừng giả vờ đáng thương, ta sẽ tìm cho ngươi chỗ không tốn tiền, tiết kiệm cả học phí.” Lý Huy cười lạnh.

Biệt thự Thiên Hoa

Đây là một khu dân cư ven biển, cũng là khu dân cư đắt nhất Cầm Đảo.

Khu dân cư xây trên sườn đồi, đứng trong sân biệt thự có thể nhìn ra biển.

Những người có thể mua nhà ở đây đều là người giàu có.

Nhà của Tiêu Thiên Thần ở đây.

An ninh của khu dân cư Thiên Hoa rất nghiêm ngặt, người ngoài khó vào, nhưng khi Điền Lệ và Triệu Minh xuất trình thẻ cảnh sát, mọi việc trở nên dễ dàng.

Điền Lệ và Triệu Minh đến công ty quản lý tài sản, hỏi về tình hình nhà Tiêu Thiên Thần, biết được nhà Tiêu Thiên Thần có ba người: Tiêu Thiên Thần, mẹ hắn là Tiêu San và một người giúp việc.

Điền Lệ và Triệu Minh cùng quản lý tài sản đến biệt thự của Tiêu Thiên Thần.

Đây là một biệt thự đơn lập, ba tầng theo kiểu châu Âu, bên ngoài có sân rộng, bên trái là bãi cỏ xanh, có xích đu và bộ bàn ghế trắng, bên phải là hồ bơi hình chữ nhật.

“Không hổ danh là doanh nhân nổi tiếng của Cầm Đảo, biệt thự thật nguy nga.” Triệu Minh khen.

Điền Lệ liếc Triệu Minh: “Ngươi có thể đổi việc ngay bây giờ.”

“Thôi, có chỗ ngủ là được, ta vẫn thích làm cảnh sát.” Triệu Minh cười.

Đến trước cổng, Triệu Minh nhấn chuông, một lát sau, màn hình hiển thị một phụ nữ khoảng 40 tuổi.

“Các ngươi tìm ai?”

“Đây là nhà Tiêu Thiên Thần phải không?”

“Đúng, các ngươi có việc gì?”

“Chúng ta là cảnh sát, muốn gặp Tiêu Thiên Thần để hỏi một số chuyện.” Triệu Minh nói thẳng.

“Tiêu Thiên Thần không có ở nhà.”

“Mở cửa ra.” Triệu Minh nói.

“Tiêu Thiên Thần thực sự không có ở nhà, các ngươi có chuyện gì cứ nói với ta, ta có thể chuyển lời.” Người giúp việc nói.

“Ngươi là ai?” Triệu Minh hỏi.

“Ta họ Vương, là người giúp việc của nhà Tiêu.”

“Ngươi mở cửa, chúng ta vào nói chuyện.”

“Cảnh sát, ta chỉ là người làm, không được phép để người ngoài vào mà không có sự cho phép của chủ nhà.” Bảo mẫu Vương từ chối.

Chương 442: Tiêu Đề 《Ẩn》

Điền Lệ ra hiệu bằng mắt, hai người không có lệnh khám xét, chủ nhà không cho vào, họ cũng không làm gì được.

"Được rồi, nếu ngươi không tiện, chúng ta không vào. Tiêu Thiên Thần ở đâu?" Triệu Minh hỏi.

"Không biết."

"Còn Tiêu San?"

"Có lẽ đang ở công ty."

Bảo mẫu Vương này rất kín miệng, Triệu Minh không hỏi được gì thêm, đành phải rời đi.

Tuy nhiên, Điền Lệ và Triệu Minh không rời đi ngay, họ đến phòng giám sát của công ty quản lý tài sản, kiểm tra camera giám sát của khu dân cư.

……

Hàn Bân và Lý Huy đưa Kiều Ân Huệ và Dương Đức Kỳ về đồn, phát hiện những người khác chưa quay về.

Lúc này đã là 2 giờ chiều, Hàn Bân và Lý Huy chưa kịp ăn trưa.

Căng tin của đồn cũng đóng cửa, hai người đến quán mì Lan Châu gần đó ăn trưa.

Mỗi người gọi một tô mì lớn và 20 xiên nướng, Hàn Bân luôn cảm thấy nếu không ăn thịt vào buổi trưa thì không thể làm việc cả ngày.

Ăn xong trở lại đồn, Hàn Bân hơi buồn ngủ.

Hắn nằm gục xuống bàn nghỉ ngơi.

Ngủ chưa đầy 20 phút, Đỗ Kỳ và Điền Lệ lần lượt trở về.

Sau 3 giờ chiều, đội hai đã tập trung đủ.

Hàn Bân triệu tập mọi người tổng kết vụ án.

Đầu tiên, Lý Huy giới thiệu tình hình hắn và Hàn Bân điều tra, phê phán Kiều Ân Huệ và Dương Đức Kỳ, hai người này là điển hình của kẻ ác.

Sau khi Lý Huy nói xong, Điền Lệ cũng giới thiệu ngắn gọn về việc họ đi đến Biệt thự Thiên Hoa, đồng thời, họ phát hiện Tiêu Thiên Thần rời biệt thự vào 8 giờ tối hôm qua và không quay lại.

Cuối cùng, Đỗ Kỳ báo cáo tình hình, hắn đã dần hòa nhập với đội hai.

Đỗ Kỳ và Tôn Hiểu Bằng đến trung tâm giám sát giao thông, theo dõi chiếc Lamborghini màu vàng qua các camera giám sát, phát hiện chiếc xe chạy vào Đại lộ Thái Hành, vì Đại lộ Thái Hành là đường mới, đèn giao thông và camera chưa hoạt động, nên không thể theo dõi tiếp.

“Hắn vào Đại lộ Thái Hành lúc mấy giờ?” Hàn Bân hỏi.

“8 giờ sáng.”

“Sáng sớm mà đi nơi hoang vắng làm gì?” Điền Lệ hỏi.

“Có thể là đi đua xe, chỗ đó là đường mới, rộng rãi, ít xe qua lại, quan trọng nhất là không có camera, không giới hạn tốc độ.” Triệu Minh đoán.

“Ta chỉ nghe nói đua xe vào ban đêm, đua xe vào buổi sáng là lần đầu tiên nghe thấy.” Hàn Bân lắc đầu.

“Có thể hắn đang chạy trốn vì sợ tội?” Tôn Hiểu Bằng nhắc nhở.

“Ta nghĩ Hiểu Bằng có lý, có thể hắn biết nạn nhân đã báo cảnh sát, lo sợ nên trốn.” Lý Huy đồng ý.

Đỗ Kỳ tỏ ra nghi ngờ: “Nhưng với những chứng cứ hiện tại, chúng ta không thể buộc tội hắn, sao hắn lại phải chạy trốn?”

“Chúng ta không thể buộc tội, nhưng hắn không biết điều đó, người phạm tội ai mà không sợ cảnh sát, có thể hắn hoảng sợ.” Lý Huy phân tích.

“Lý Huy nói có lý, chúng ta đi tìm hắn trên Đại lộ Thái Hành.” Hàn Bân nói.

“Chỗ đó không có camera, hai bên đường có nhiều đường làng, tìm một chiếc xe không dễ.” Điền Lệ nhún vai.

“Những chiếc xe khác có thể khó, nhưng Lamborghini thì khác, Cầm Đảo không phải Bắc Thượng Quảng, xe sang vẫn hiếm, một khi thấy sẽ nhớ lâu.” Hàn Bân nói.

“Ta đồng ý với tổ trưởng, ta đã xem mẫu xe Lamborghini đó, xe có khung gầm cố định, chỉ có thể chạy trên đường bằng phẳng, đường gồ ghề hoặc đất không thể đi.” Đỗ Kỳ bổ sung.

“Vậy, ta sắp xếp lại nhiệm vụ, Đỗ Kỳ, ngươi về trung tâm giám sát giao thông, tiếp tục giám sát khu vực quanh Đại lộ Thái Hành, xe mất tích chưa đầy 7 giờ, Lamborghini rất có thể xuất hiện lại trong camera.” Hàn Bân chỉ đạo.

“Rõ.”

“Điền Lệ, Triệu Minh, các ngươi đến Công ty Cốc Phong, tìm Tiêu San hỏi thăm, nếu Tiêu Thiên Thần thực sự chạy trốn, rất có thể liên lạc với nàng.”

“Rõ.”

“Lý Huy, Hiểu Bằng theo ta đến Đại lộ Thái Hành.”

“Bân Tử, chỉ ba người chúng ta, có tìm được không?” Lý Huy nhún vai.

“Ta sẽ báo cáo với Tằng đội, nếu hắn không bận sẽ đi cùng chúng ta, lúc đó sẽ liên hệ với các đồn cảnh sát gần đó hỗ trợ tìm Lamborghini.” Hàn Bân nói xong, nhắc Điền Lệ và Triệu Minh:

“Nếu Tiêu San không chịu nói ra nơi ở của Tiêu Thiên Thần, yêu cầu nàng cung cấp giấy tờ xe Lamborghini để nhà sản xuất định vị.”

Công ty Cốc Phong, văn phòng chủ tịch

Tiêu San năm nay đã 50 tuổi nhưng nhìn trẻ hơn nhiều so với người cùng tuổi, trông như chỉ hơn 40.

Tiêu San có mái tóc ngắn ngang vai, ngồi trước bàn làm việc, cúi đầu xem tài liệu.

“Đinh đinh…” Tiếng chuông điện thoại vang lên, Tiêu San nhìn điện thoại rồi nhấn nút nghe: “Alo.”

“Tiêu đổng, vừa rồi có hai cảnh sát đến tìm Thiên Thần.” Tiếng của Bảo mẫu Vương vang lên.

“Họ tìm Thiên Thần có chuyện gì?”

“Ta hỏi nhưng họ không nói.” Bảo mẫu Vương nói.

“Thiên Thần đâu?”

“Hắn chưa về nhà.” Bảo mẫu Vương đáp.

“Ta biết rồi, ta sẽ xử lý.” Tiêu San nói rồi cúp máy.

Tiêu San tháo kính, xoa trán, nàng là một nữ cường nhân, cũng là người cuồng công việc, nếu có chuyện gì làm nàng tạm dừng công việc, mười phần có đến tám chín phần là liên quan đến con trai nàng.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Tiêu San lấy điện thoại gọi cho con trai, nhưng điện thoại không kết nối, báo ngoài vùng phục vụ.

Tiêu San nhíu mày, Tiêu Thiên Thần rất ít khi tắt máy, chẳng lẽ thực sự có chuyện?

Cảnh sát tìm Thiên Thần có chuyện gì?

Tiêu San cảm thấy bối rối, không còn tâm trí làm việc.

Tiêu San gọi tài xế và trợ lý, bảo họ đi tìm Tiêu Thiên Thần.

Chương 443: Tiêu Đề 《Ẩn》

Về phần nàng, lại gọi điện cho Tiêu Thiên Thần nhưng vẫn báo ngoài vùng phục vụ.

Khi Tiêu San đang ngồi không yên, điện thoại của nàng đột nhiên reo: "Đinh đinh…"

Tiêu San nhìn điện thoại, là số của con trai, thở phào nhẹ nhõm, nhấn nút nghe: "Thiên Thần, ngươi ở đâu, sao điện thoại không kết nối, làm mẹ lo lắng quá."

"Haha, Tiêu đổng, ngài đừng nhận con lung tung, nếu ta có người mẹ như ngài, chắc ngủ cũng cười."

"Ngươi là ai? Sao có điện thoại của Thiên Thần?" Tiêu San đứng bật dậy.

"Ta là bạn của Tiêu Thiên Thần, hiện hắn đang ở với ta."

"Đưa Thiên Thần nghe điện thoại."

"Tiêu Thiên Thần hiện không tiện nghe điện thoại, có gì ngài cứ nói với ta."

"Ta nói với ngươi làm gì, lập tức đưa Thiên Thần nghe điện thoại, nếu không ta sẽ báo cảnh sát!" Tiêu San tức giận, đã nhiều năm không ai dám nói chuyện với nàng như vậy.

"Nếu ngài dám báo cảnh sát, cả đời này đừng mong gặp lại Tiêu Thiên Thần." Giọng nam lạnh lùng.

"Ngươi rốt cuộc muốn làm gì!" Tiêu San nghiến răng.

“Tiêu Thiên Thần nợ ta tiền, không trả nổi, ta chỉ có thể đòi ngài.”

“Thiên Thần nợ ngươi bao nhiêu, ta trả.”

“Một tỷ.”

“Một tỷ! Ngươi quá tham lam rồi đấy!” Tiêu San đã đoán ra, đối phương có thể là kẻ bắt cóc, và Tiêu Thiên Thần rất có thể đã bị bắt cóc.

“Ngài giàu như vậy, không thiếu một tỷ, hơn nữa, ngài chỉ có một đứa con, nếu nó có chuyện gì, ngài có nhiều tiền cũng không ai thừa kế.” Người đàn ông cười.

“Một tỷ không phải số nhỏ, ngay cả ta cũng cần thời gian thu xếp, nếu ngươi thực sự cần tiền, ta có thể đưa ngươi một triệu tiền mặt, ngày mai sẽ có.” Tiêu San nói.

“Chị ơi, ngươi đùa sao, một triệu mà muốn đuổi ta, năm 90 Zhang Tiểu Cường đã đòi 10 tỷ, giờ đã hơn 20 năm, ta đòi ngươi một tỷ là nhiều sao? Không nhiều chứ.” Người đàn ông hừ.

“Ta làm gì có nhiều tiền như Lý Triệu Nhân.” Tiêu San nói.

“Đó là chuyện của ngươi, tóm lại, khi nhận được tiền, Tiêu Thiên Thần sẽ an toàn trở về, nếu không thì hậu quả tự gánh chịu.”

“Ngươi đừng làm bậy, ngươi muốn tiền, ta sẽ đưa ngươi, đừng làm hại con ta.” Tiêu San cảnh cáo.

“Ngươi khi nào có đủ một tỷ?”

Tiêu San im lặng một lúc: “Một tuần.”

“Ngươi đùa ta? Một tuần ta đã bị bắt rồi.”

“Một tỷ không phải số nhỏ, một lúc không biết lấy đâu ra.”

“Công ty Cốc Phong ít nhất có giá trị hàng chục tỷ, ngươi nói không có một tỷ, lừa ai?” Người đàn ông hừ.

“Công ty Cốc Phong có giá trị hàng chục tỷ nhưng đó là cổ phiếu, không phải tiền mặt, hiện tại ta chỉ có hơn mười triệu tiền mặt.”

“Ta không quan tâm, ngày mai ta phải có một tỷ, nếu không thì hậu quả tự chịu.”

“Một ngày là quá ngắn, ta không thể gom đủ một tỷ.” Tiêu San nói.

“Đó là chuyện của ngươi, ta không quan tâm ngươi bán nhà hay công ty, ta chỉ nhận tiền!”

“Ngươi đừng ép ta, dù là bán nhà hay công ty cũng cần thời gian.”

“Ngươi làm ăn lớn, thông minh như vậy chắc chắn có nhiều cách hơn ta, tất nhiên đừng nghĩ đến mưu kế xấu, nếu ta biết ngươi báo cảnh sát, con ngươi sẽ rất thảm.” Người đàn ông nói xong cúp máy.

Tiêu San ngồi phịch xuống ghế, nhớ ra mình chưa nói chuyện với con, vội vàng gọi lại nhưng điện thoại vẫn ngoài vùng phục vụ.

“Ta đã làm gì để chịu quả này, Thiên Thần sao lại bị bắt cóc!” Tiêu San dù là nữ cường nhân cũng có lúc yếu đuối.

Sau một lúc im lặng, nàng lấy lại tinh thần, gọi cho tài xế: “Alo, Tài xế Trần.”

“Tiêu đổng, là ta, ngài cần xe không?”

“Không, ta có việc cần ngươi làm.”

“Chuyện gì?”

“Bán nhà của chúng ta.”

“Sao ngài lại muốn bán nhà?” Tài xế ngạc nhiên.

“Đừng hỏi nhiều, đi làm đi.”

“Ngài định bán bao nhiêu?”

“Theo giá thị trường, giảm 5%.” Tiêu San dặn.

“Vâng, ta biết rồi.” Tài xế đáp.

Tiêu San cúp máy, gọi cho trợ lý.

“Tiêu đổng, ta chưa tìm được Thiên Thần.” Trợ lý nói.

“Ta biết, ngươi về đây, ta có việc cần làm.”

“Ngài nói đi.”

“Ta muốn bán cổ phiếu công ty!”

Trợ lý ngạc nhiên: “Tiêu đổng, có chuyện gì vậy? Sao đột nhiên muốn bán cổ phiếu!”

“Điện thoại không tiện, về đây ta sẽ nói.” Tiêu San nói yếu ớt.

“Vâng.” Trợ lý đáp, theo Tiêu San nhiều năm, lần đầu nghe giọng nàng yếu như vậy, không khỏi lo lắng.

“Cốc cốc.” Lúc này, cửa văn phòng vang lên.

Tiêu San không còn tâm trí làm việc, khó chịu nói: “Vào đi.”

“Cạch…” Thư ký mở cửa: “Tiêu đổng, bên ngoài…”

Tiêu San ngắt lời: “Ta không khỏe, hủy cuộc họp hôm nay, hẹn cũng hủy, đi đi.”

Thư ký ngạc nhiên, ngập ngừng: “Tiêu đổng, ngoài kia có hai cảnh sát muốn gặp ngài.”

“Cảnh sát!” Tiêu San rùng mình, sợ gì đến đó!

Công ty Cốc Phong, phòng tiếp đón

Triệu Minh ngồi trên ghế, cầm ly cà phê, ngửi mùi thơm rồi uống một ngụm nhỏ, vẻ mặt thưởng thức: "Cà phê tươi ngon thật."

Điền Lệ cũng uống một ngụm, nhăn mặt: "Loãng và đắng, ta vẫn thích cà phê hòa tan."

"Chị Điền, ngươi không hiểu rồi, cà phê hòa tan có nhiều phụ gia, mất hết hương vị gốc."

"Ta không quan tâm hương vị gốc, chỉ cần ngon là được."

Triệu Minh cười, không nói gì thêm, tiếp tục thưởng thức cà phê.

"Cốc cốc." Hai tiếng gõ cửa tượng trưng, cửa phòng tiếp đón mở ra.

Người đón tiếp họ là thư ký, cười chuyên nghiệp: "Xin lỗi vì để hai ngài chờ lâu."

"Tiêu đổng đâu?"

"Tiêu đổng đang họp quan trọng, tạm thời không thể gặp hai ngài." Thư ký xin lỗi.

Chương 444: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi vừa nói nàng ở văn phòng, sao lại đột nhiên họp?” Điền Lệ nghi ngờ.

Thư ký cười gượng: “Thế này nhé, hai cảnh sát về trước, khi Tiêu đổng rảnh sẽ đến đồn cảnh sát.”

“Chúng ta đã đến đây, không ngại chờ lâu, nếu Tiêu đổng đang họp, chúng ta có thể đợi.” Điền Lệ nói.

“Cuộc họp rất quan trọng, không biết khi nào kết thúc, hai ngài có việc gì cứ nói với ta, ta sẽ chuyển lời.” Thư ký đề nghị.

“Cà phê ở đây ngon, miễn có cà phê là được.” Triệu Minh đáp.

Cảnh sát có quy định của cảnh sát.

Chưa gặp chủ nhà, làm sao có thể nói về vụ án với người không liên quan.

“Được, để ta pha thêm cà phê cho hai ngài.” Thư ký nói rồi rời đi.

“Triệu Minh, chúng ta cứ chờ thế này không được.” Điền Lệ thở dài.

“Làm sao bây giờ, Tiêu đổng không phải người bình thường, chúng ta không thể xông vào phòng họp.” Triệu Minh nhún vai.

“Ngươi cũng có lúc yếu đuối.” Điền Lệ cười.

“Đây không phải yếu đuối, mà là tránh rắc rối, chúng ta đến để điều tra, không phải để gây thù, ngươi nói đúng không Chị Điền?” Triệu Minh cười.

“Ta cảm thấy Tiêu đổng cố tình không muốn gặp chúng ta, dù nàng có địa vị cao, cũng không thể hoàn toàn bỏ qua cảnh sát, ít nhất phải biết mục đích của chúng ta chứ.” Điền Lệ ngạc nhiên.

“Có thể nàng đã biết mục đích của chúng ta nên mới tránh mặt.” Triệu Minh đoán.

“Vậy càng phải xác định thời gian, đến khi đó nếu nàng từ chối, chúng ta có lý do.” Điền Lệ nói.

Một lát sau, thư ký mang hai ly cà phê đến, đặt trước mặt Triệu Minh và Điền Lệ.

“Cảm ơn.” Triệu Minh đáp: “Nghe nói Tiêu đổng của các ngươi cũng là giám đốc công ty.”

“Đúng vậy.” Thư ký gật đầu.

“Hắn thường đến công ty không?”

“Không thường xuyên.”

“Tiêu đổng của các ngươi họp đến mấy giờ?”

“Ta cũng không rõ.” Thư ký lảng tránh, rồi nói: “Ta xem lại lịch trình của Tiêu đổng, tối nay nàng còn có bữa tối với lãnh đạo thành phố.”

“Không sao, chờ Tiêu đổng họp xong, chúng ta chỉ nói vài phút, không ảnh hưởng đến bữa tối.” Điền Lệ nhíu mày.

“Tiêu đổng thì không sao, chỉ sợ lãnh đạo thành phố không đợi được.” Thư ký ẩn ý.

Câu nói quá rõ ràng, Điền Lệ và Triệu Minh không thể không hiểu.

“Đe dọa ai đây, lãnh đạo nào ghê gớm vậy, ngươi nói nghe xem có dọa nổi ta không.” Triệu Minh không hài lòng.

Lúc nãy bị Điền Lệ nói yếu đuối, Triệu Minh khó chịu, hắn không muốn gây rắc rối, nhưng cũng không sợ chuyện, không trông chờ vào lương.

Không ngờ thư ký ra ngoài một lúc lại càng tỏ vẻ.

“Nếu ngươi có lòng muốn dọn dẹp, thì cũng không phải là một chuyện đáng ngại.” Triệu Minh nói.

“Cảnh sát, ngài đừng kích động, ta không có ý đó…”

“Ngươi đừng vòng vo, ta hỏi một câu, Tiêu đổng gặp hay không gặp? Nếu không gặp, chúng ta đi ngay.” Triệu Minh tức giận.

“Tiêu đổng hôm nay thực sự không có thời gian.”

“Được, cảm ơn cà phê của ngươi, chúng ta không làm phiền nữa.” Triệu Minh nói rồi rời khỏi phòng tiếp đón cùng Điền Lệ.

Nhìn hai người rời đi, thư ký trở lại văn phòng của Tiêu San.

“Tiêu đổng, hai cảnh sát đã đi.”

“Họ nói mục đích chưa?”

Thư ký lắc đầu: “Họ không nói, nhưng…”

“Nhưng rất có thể liên quan đến Tiểu Tiêu đổng.”

“Ta biết rồi.” Tiêu San phẩy tay, ra hiệu thư ký ra ngoài.

“Phù…” Tiêu San thở dài, nàng đã quen dùng tiền giải quyết vấn đề.

Một tỷ tuy không nhỏ, nhưng không quan trọng bằng con trai, đã quyết định trả tiền chuộc, nàng không muốn cảnh sát

can thiệp.

……

Đại lộ Thái Hành

Lúc này, Tằng Bình và Hàn Bân cùng mọi người đã đến gần Đại lộ Thái Hành.

Tằng Bình đã liên hệ với đồn cảnh sát khu vực hỗ trợ tìm kiếm.

Hai người một nhóm, tìm kiếm quanh Đại lộ Thái Hành, xem có camera không hoặc Lamborghini có thể đi qua.

Hàn Bân và Lý Huy một nhóm.

Lý Huy lái xe, Hàn Bân ngồi ghế phụ hút thuốc.

“Bân Tử, ngươi nói bọn con nhà giàu, chỉ cần chút công sức là có thể theo đuổi được gái đẹp, sao phải mạo hiểm làm chuyện này.” Lý Huy hừ.

“Thế giới này có hàng tỷ người, đủ loại, có người thích ngọt, có người thích cay, có người thích thối, có người thích làm chuyện dại dột, nếu không làm thì không phải hắn.” Hàn Bân cười.

“Đinh đinh…” Lúc này, điện thoại của Hàn Bân đổ chuông.

Hàn Bân nhìn điện thoại, là Điền Lệ gọi, nhấn nút nghe.

Nghe xong điện thoại, Hàn Bân mặt tối lại.

“Sao vậy?” Lý Huy hỏi.

“Điền Lệ và Triệu Minh bị từ chối, Tiêu San không gặp họ.” Hàn Bân nói.

“Người phụ nữ này ghê thật.” Lý Huy lẩm bẩm.

“Người ta tối còn có bữa tối với lãnh đạo, không có thời gian nói chuyện với cảnh sát.” Hàn Bân cười lạnh.

Đây là điều Hàn Bân giận nhất, nếu ngươi không muốn gặp thì không gặp, cần gì dùng lãnh đạo ép người.

“Gặp vua còn dễ, gặp tiểu quỷ mới khó, người phụ nữ này không hiểu đạo lý đó sao.” Lý Huy trêu.

“Ngươi là tiểu quỷ?”

“Ta không phải tiểu quỷ, chỉ là tiểu quỷ dưới tay tiểu quỷ.” Lý Huy cười.

“Nếu người ta không hợp tác, chúng ta cứ công việc mà làm.” Hàn Bân quyết định.

Cảnh sát cũng là người, nghi phạm hợp tác với cảnh sát, nếu phù hợp quy định, cảnh sát sẽ ưu đãi, nếu không hợp tác thì làm theo quy định.

Đây cũng là lẽ thường tình, ngành nghề nào cũng vậy.

Đừng trách người khác.

Không phải chuyện lớn, Hàn Bân không nghĩ nhiều, vừa hút thuốc vừa quan sát đường phía trước.

Chương 445: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lúc này, phía trước đột nhiên có người nhảy ra chắn đường.

"Xịch…" Lý Huy vội đạp phanh.

Hàn Bân lao về phía trước, dây an toàn thắt chặt ngực đau.

May mà xe chạy không nhanh, chưa đụng người đã dừng lại.

Nhưng khi xe dừng, Hàn Bân nghe tiếng hét lớn: "A, xe đụng chết người rồi!"

Lý Huy giật mình: "Đụng người? Không thể, ta đã phanh kịp."

"Thật sự đã phanh kịp, không đụng người." Hàn Bân xác nhận.

"Vậy sao hắn hét?"

"Xuống xe xem." Hàn Bân nói.

"Ừ." Lý Huy đồng ý, mở camera ghi hình.

Hàn Bân xuống xe, nhìn phía trước, thấy một người đàn ông khoảng 50 tuổi ngồi dưới xe, mặc áo khoác lông đen, hai tay ôm chân kêu: "Ây da, đau chết ta rồi, các ngươi lái xe kiểu gì, đường rộng thế này sao đụng người."

"Ngươi bị đụng chỗ nào, có nghiêm trọng không?" Hàn Bân hỏi.

Người bị đụng chỉ vào Hàn Bân: “Ngươi không có mắt sao, ta đụng vào chân, chân ta gãy rồi, các ngươi phải đưa ta đi khám.”

“Chúng ta lái xe bình thường, ngươi sao lại đột ngột chạy ra đường?” Hàn Bân hỏi.

“Ngươi đụng người còn có lý sao?” Người đàn ông hừ.

“Đại thúc, ngài tên gì?” Lý Huy hỏi.

“Ta họ Đỗ, vừa rồi ngươi lái xe, ngươi phải chịu trách nhiệm, đừng hòng chạy.”

“Ta không chạy, ta giúp ngài kiểm tra vết thương.” Lý Huy nói, cúi xuống định kiểm tra chân người đàn ông họ Đỗ.

“Đừng động, đau!” Người đàn ông đẩy tay Lý Huy ra.

Lúc này, một phụ nữ đeo khẩu trang trắng đi tới, nhìn một cái: “A, lái xe thế nào, ban ngày mà đụng người.”

“Ai nói không, họ đụng người còn ngang hơn ta.” Người đàn ông hét.

“Các ngươi trẻ sao lại như vậy, lái xe không nhìn đường, đụng người ta bị thương, không mau đưa đi khám.” Người phụ nữ nói.

“Đại thúc, ta đỡ ngài lên xe, chúng ta đi bệnh viện kiểm tra.” Lý Huy nói.

“Đừng động, mỗi lần động là đau.” Người đàn ông kêu.

“Ơ, vậy là bị thương nặng.” Người phụ nữ kêu.

Đại lộ Thái Hành không nhiều người, trời lại lạnh, nhưng với người thích xem náo nhiệt, điều này không thành vấn đề.

Thấy từ xa liền chạy tới.

“Ngài nói mình bị đụng, lại không cho chúng ta động, vậy ngài nói sao đây?” Hàn Bân hỏi.

“Chàng trai, ai cũng khó khăn, ta nghĩ các ngươi có việc gấp nên không nhìn đường, thế này đi, ta không làm khó các ngươi, các ngươi bồi thường cho ta chút tiền là xong.”

“Ngài muốn bao nhiêu?” Lý Huy hỏi.

“Ngươi xem mà đưa.”

“Hai trăm.” Hàn Bân nói.

“Ngươi đùa sao, hai trăm, ta đưa ngươi hai trăm, ngươi cho ta đụng một cái được không?” Người đàn ông hừ.

“Vậy ngài muốn bao nhiêu?”

“Phí kiểm tra, điều trị, mất việc, ít nhất hai ngàn.” Người đàn ông nói.

“Đại thúc, vừa rồi ta đã phanh kịp, không đụng ngài, ngài đòi tiền là lừa đảo.” Lý Huy nói.

“Chàng trai, đừng nói thế, ta vừa đi qua thấy, xe các ngươi đụng người, bây giờ đi bệnh viện kiểm tra, hai ngàn không đủ.” Người phụ nữ nói.

“Không phải vấn đề tiền, ngươi không bị đụng, lại đòi tiền, không phải lừa đảo sao.” Hàn Bân nói.

“Gì mà lừa đảo, ngươi đụng người còn lý, sao nói ta lừa đảo.” Người đàn ông hét.

“Có camera giám sát hành trình.” Hàn Bân chỉ vào xe.

“Chàng trai, nói thế nào cũng không nên nói lừa đảo.” Người phụ nữ nói.

“Ngươi rõ ràng không bị đụng, lại nói bị đụng và đòi tiền, không phải lừa đảo là gì?” Hàn Bân hỏi.

“Ta bị đụng, bị đụng thật, hôm nay không đưa tiền thì đừng hòng chạy.” Người đàn ông vừa nói vừa đập xe.

“Nói không rõ thì báo cảnh sát.” Người xem nói.

“Đúng, có camera giám sát hành trình, cảnh sát đến không sợ nói không rõ.”

“Đúng vậy, có camera giám sát hành trình là tốt.”

Người xem không sợ chuyện lớn, chỉ nghe hai bên tranh cãi không thú vị, gọi cảnh sát mới thú vị.

“Ôi, các ngươi kích động gì, chuyện này tự giải quyết được, gọi cảnh sát làm gì.” Người phụ nữ hét.

“Chàng trai, trời lạnh, ta không làm khó các ngươi, đưa ta một ngàn là xong, ta tự đi khám.” Người đàn ông ra vẻ rộng lượng.

Hàn Bân cười, ngồi xổm gần người đàn ông, mở áo khoác, vỗ vào hông: “Này, ta cho ngươi xem cái này.”

“Gì!” Người đàn ông nhìn, mắt mở to, đứng bật dậy, lùi vài bước:

“Súng! Hắn có súng!”

“Ầm…” Một tiếng, người xem tản ra.

Tuy chỉ nghe có súng, chưa thấy, nhưng tin hay không, không ai dám chạy xa.

Hàn Bân chỉ vào người đàn ông: “Ngươi không phải bị đụng sao? Ta thấy chân ngươi rất linh hoạt, không giống có vấn đề.”

“Ta… đại ca, ta sai rồi, không nên nói dối, ta không bị xe đụng, ta không cần tiền, ta đi ngay.” Người đàn ông hoảng sợ, tưởng gặp kẻ liều mạng hoặc xã hội đen.

Lý Huy lấy còng tay: “Đừng nói nhảm, theo chúng ta về đồn.”

“Còng tay, các ngươi là cảnh sát?” Người đàn ông ngạc nhiên.

“Đúng, chúng ta đang làm nhiệm vụ, không tìm được nghi phạm, lại bắt được kẻ lừa đảo.” Hàn Bân cười lạnh.

“Ta không lừa đảo, ta là gặp tai nạn.” Người đàn ông hét.

“Ở ta không có tai nạn, chỉ có lừa đảo.” Hàn Bân nói rồi xông lên.

Hai người trái phải, khống chế người đàn ông.

“Tốt!”

“Ta ghét bọn lừa đảo nhất, gặp được người trừng trị chúng.”

“Đáng đời, lần trước ta bị lừa, mất hơn tám trăm.”

“Ngươi còn ít, ta có người thân bị lừa hơn mười ngàn.”

Người xem bàn tán.

Sau khi khống chế người đàn ông, Hàn Bân nhìn, thấy người phụ nữ đeo khẩu trang rời đi.

“Ngươi, đứng lại!” Hàn Bân chỉ vào người phụ nữ.

Chương 446: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đáp đáp đáp…” Người phụ nữ chạy nhanh hơn.

Hàn Bân cười lạnh, tốc độ này, Hàn Bân cho nàng trước một trăm mét, nàng cũng không chạy thoát.

“Người phụ nữ đeo khẩu trang, ta nghi ngươi là đồng bọn của kẻ lừa đảo, mời ngươi hợp tác điều tra.”

Người phụ nữ không quay đầu lại, chạy tiếp.

Hàn Bân đã cảnh báo, nhưng đối phương không nghe.

Hắn không nói thêm, chạy đuổi theo, nhanh chóng bắt được, khống chế người phụ nữ.

“Thả ta, ngươi có quyền gì bắt ta!” Người phụ nữ hỏi.

“Ta đã nói, nghi ngươi là đồng bọn của kẻ lừa đảo, mời ngươi hợp tác điều tra, ta có quyền kiểm tra danh tính của ngươi, ngươi chạy trốn, ta phải bắt ngươi.” Hàn Bân lấy còng tay, còng đối phương.

Hàn Bân tháo khẩu trang người phụ nữ, đưa nàng về xe.

Một người xem chỉ vào người phụ nữ nói: “Ta nhận ra cô này, lần trước cô ta lừa ta, mất tám trăm!”

“Đại ca, ngươi cũng là nạn nhân, mời đến đồn cảnh sát làm bản tường trình.” Lý Huy nói.

“Có phiền không?” Người đàn ông do dự.

“Yên tâm, có chúng ta ở đây, không phiền đâu.” Hàn Bân vỗ vai đối phương.

“Ong ong…”

Lúc này, có tiếng còi xe cảnh sát, là xe cảnh sát của đồn địa phương.

Hàn Bân và mọi người đưa hai kẻ lừa đảo về đồn, làm bản tường trình, chuyển vụ án cho đồn.

Làm xong đã hơn 7 giờ tối, không thể tiếp tục tìm Lamborghini, Hàn Bân và Lý Huy phải về nhà.

……

Buổi sáng sớm ngày hôm sau.

Tại nhà Tiêu San.

Tiêu San hầu như thức trắng cả đêm, cho đến khoảng năm giờ sáng không chịu nổi nữa, mới nằm trên giường chợp mắt một lát.

Bảy giờ sáng, một hồi chuông điện thoại vang lên.

Tiêu San lấy điện thoại ra nhìn, là trợ lý gọi, ấn nút nghe: “Alo.”

“Tiêu đổng không hay rồi, việc chúng ta giảm cổ phiếu bị lộ lên mạng rồi, khả năng Ủy ban Chứng khoán sẽ sớm chú ý tới.” Trợ lý giọng đầy lo lắng.

Theo quy định của Ủy ban Chứng khoán, cổ đông lớn của công ty niêm yết thông qua giao dịch tập trung trên sàn giao dịch chứng khoán giảm cổ phiếu, phải tiết lộ kế hoạch giảm ít nhất 15 ngày làm việc trước đó.

Nhưng Tiêu San không thể đợi, nếu thực sự theo quy tắc nộp báo cáo, đăng thông báo, đợi đến sau 15 ngày làm việc mới giảm cổ phiếu, thì con trai nàng đã bị người ta chặt thành tám khúc rồi.

Vì con trai, nàng không thể bận tâm nhiều như vậy.

“Hôm nay tiếp tục bán cổ phiếu.” Tiêu San giọng kiên quyết, không chút do dự.

“Tiêu đổng, ngài làm vậy là vi phạm pháp luật, ta khuyên ngài nên dừng lại sớm, mau thông qua quan hệ, có lẽ còn kịp sửa sai.”

“Ta không thể bận tâm nhiều như vậy, vì con trai ta, ta phải làm thế này, nếu có chuyện xảy ra, ta sẽ chịu trách nhiệm.” Giọng Tiêu San đầy sự bất đắc dĩ.

“Ôi…” Trợ lý cũng thở dài, hắn biết Tiêu San có tình cảm với công ty.

Công ty Cốc Phong do chính Tiêu San sáng lập, giống như đứa con của nàng, nhưng vẫn chỉ là giống.

Tiêu San im lặng một lát: “Tin tức trên mạng xuất hiện từ khi nào?”

“Bài viết đầu tiên có lẽ được đăng vào khoảng tám giờ tối hôm qua, nội dung rất chi tiết, còn nói ngài định chạy trốn, nếu các cổ đông lớn của công ty biết ngài bán cổ phiếu bí mật, họ cũng sẽ không tha thứ cho ngài.” Trợ lý lại khuyên.

“Công ty bị ảnh hưởng cũng chỉ là tạm thời, nhưng nếu ta không cứu Thiên Thần, sẽ hối hận cả đời.” Tiêu San không hề lay động, tiếp tục nói:

“Chúng ta mới bán cổ phiếu chiều hôm qua, tối đã bị lộ lên mạng, tốc độ thật nhanh.”

“Ngài nghi ngờ có người cố ý nhắm vào công ty chúng ta?”

Chín giờ sáng.

Tại Phân Cục Ngọc Hoa, phòng làm việc của đội hai, Đội Hình Sự Ba.

Lý Huy, Điền Lệ, Triệu Minh, Đỗ Kỳ, Tôn Hiểu Bằng năm người đang ngồi trong phòng.

Lý Huy ngồi trên bàn, đối diện với mọi người nói: "Hôm qua ta và Hàn Bân tìm kiếm ở Đại lộ Thái Hành, gặp hai kẻ lừa đảo, một nam một nữ, ta lái xe bình thường, lão già kia đột ngột lao ra trước xe, may mà ta kịp đạp phanh, nếu không đã đụng phải lão già đó."

"Kẻ lừa đảo thật xui xẻo, gặp đúng hai cảnh sát." Triệu Minh cười.

"Ai nói không phải, lão già lừa đảo bị chúng ta bắt ngay lập tức, còn có một đồng bọn nữ giúp hắn, cũng bị chúng ta đưa đến đồn, đủ để hai người đó ăn năn hối cải." Lý Huy hừ một tiếng.

"Đại lộ Thái Hành không có camera, ít người qua lại, nếu không có camera hành trình, thật khó mà giải thích." Điền Lệ nói.

"Vì vậy họ mới chọn chỗ đó ra tay." Lý Huy cười.

"Két…" Cửa mở, Tằng Bình và Hàn Bân từ ngoài bước vào.

"Tằng đội."

"Tổ trưởng."

Mọi người chào hỏi.

"Ồ, các ngươi vui vẻ nhỉ, để ta đoán, Lý Huy lại đang kể chuyện chiến tích của mình phải không?" Tằng Bình đùa.

"Tằng đội, ngài không nên như vậy." Lý Huy hơi ngượng.

"Bốp bốp." Hàn Bân vỗ tay: "Mọi người ngồi xuống, để Tằng đội mở cuộc họp."

Tằng Bình ngồi xuống một bên, nhướng cằm: “Ngươi nói đi, ta bổ sung.”

Hàn Bân gật đầu, nói ngay: “Qua buổi tìm kiếm chiều qua, vẫn chưa tìm được chiếc Lamborghini màu vàng, đã qua 24 giờ kể từ khi Tiêu Thiên Thần mất tích, mọi người có ý kiến gì không?”

“Ta nghĩ, hắn chắc chắn là chạy trốn vì tội rồi, nếu không làm chuyện xấu, sao có thể không thấy bóng dáng.” Triệu Minh phân tích.

“Chạy trốn không giải quyết được vấn đề, chúng ta không có đủ bằng chứng để buộc tội hắn, hắn cần gì phải chạy?” Tôn Hiểu Bằng phản bác.

Chương 447: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta nói chạy trốn, không phải là không quay lại, mà là ra ngoài tránh bão, chúng ta không có bằng chứng buộc tội hắn, đợi hắn quay lại, càng không thể buộc tội, đây cũng là chiêu trò của nhiều tội phạm.” Triệu Minh nhún vai.

“Ta thấy Triệu Minh nói có lý.” Tằng Bình gật đầu.

Hàn Bân phân tích theo: “Nếu Tiêu Thiên Thần thực sự ra ngoài tránh bão, chắc chắn sẽ liên lạc với Tiêu San, Triệu Minh và Điền Lệ đi kiểm tra nhật ký cuộc gọi.”

“Vâng.”

“Đỗ Kỳ, tiếp tục đến trung tâm giám sát giao thông.”

“Vâng.”

“Những người khác đi với ta đến Đại lộ Thái Hành, tiếp tục tìm Lamborghini, tìm xe để tìm người.”

“Vâng.”

“Hôm nay ta không đi với các ngươi, gia đình nạn nhân đến, cần có người tiếp đón.” Tằng Bình thở dài.

Đó không phải việc dễ chịu.

……

Tại văn phòng Công ty Cốc Phong.

Tiêu San đi qua đi lại trong phòng.

Sau khi nói chuyện điện thoại với trợ lý, Tiêu San không thể ngồi yên ở nhà, liền đến Công ty Cốc Phong.

Tiêu San lướt web một vòng, quả nhiên thấy nhiều tin tức về Công ty Cốc Phong, Tiêu San cũng là người điều hành công ty mạng, không lạ gì internet, sau khi nghiên cứu một hồi, nàng phát hiện ra vấn đề khác.

Bài viết đầu tiên về việc nàng bán cổ phiếu được đăng khoảng tám giờ tối qua, nội dung rất chi tiết, nhắm thẳng vào nàng và Công ty Cốc Phong, bài viết rất chuyên nghiệp, như của người trong ngành viết.

Ngoài bài viết đầu tiên, còn có năm sáu phiên bản khác, được đăng từ tám đến tám giờ rưỡi, trên các nền tảng công khai, mỗi bài đều rất chuyên nghiệp, có bài nói nàng định chạy trốn, có bài nói nàng rút tiền, còn có bài nói Công ty Cốc Phong phá sản.

Quan trọng hơn, chỉ mười phút trước, việc nàng bán cổ phiếu đã lên top tìm kiếm.

Tiêu San làm trong ngành này nhiều năm, nhìn qua biết ngay, có người cố tình nhắm vào Công ty Cốc Phong và nàng.

"Đinh đinh…"

Một hồi chuông điện thoại vang lên, Tiêu San vội lấy điện thoại, trên màn hình hiện số của Tiêu Thiên Thần.

Tiêu San vội ấn nghe: "Alo."

"Tiêu đổng, chuẩn bị nhận xác con trai chưa?" Trong điện thoại vang lên giọng một người đàn ông.

"Ngươi đừng làm càn, ta đã bán cổ phiếu để thu gom tiền chuộc rồi." Tiêu San kêu lên.

"Ngươi nói dối, ngươi nghĩ ta không biết sao, ngươi đã báo cảnh sát." Người đàn ông trong điện thoại hừ một tiếng.

"Ta không có, không có." Tiêu San vội phủ nhận.

“Ít nói nhảm, đưa cảnh sát nghe điện thoại, ta muốn nói chuyện trực tiếp với họ.”

“Ta thật sự không báo cảnh sát.” Tiêu San giọng đầy khẩn cầu.

“Ta nói, đưa cảnh sát nghe điện thoại! Nếu không, ta sẽ giết con trai ngươi ngay bây giờ.” Người đàn ông quát.

“Ta thật sự không báo cảnh sát, ta đi đâu tìm cảnh sát bây giờ.” Giọng Tiêu San đầy bất lực.

Im lặng một lát, đầu dây bên kia mới có tiếng: “Được, ta tạm tin ngươi.”

“Phù…” Tiêu San thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ may mà không báo cảnh sát, nếu không bị hắn dọa một trận, chưa chắc đã không lộ ra.

Tiêu San là nữ cường nhân, nhưng cũng là một người mẹ, hơn nữa, Tiêu Thiên Thần là người thân duy nhất của nàng, cũng là điểm tựa duy nhất.

Trong thương trường gió bão, nàng có thể chỉ huy quyết đoán, nhưng đối mặt với sự an nguy của con trai, nàng lại sợ hãi.

Càng quan tâm, càng dễ mắc sai lầm.

“Tiêu đổng, tiền chuẩn bị xong chưa?”

“Chưa.”

“Ngươi không nói hôm nay chuẩn bị xong sao?”

“Ta nói một triệu tiền mặt, hôm nay có thể chuẩn bị, nhưng một tỷ còn cần thời gian.”

“Bao lâu?”

“Ta cũng không chắc, ta đã bán cổ phiếu, nếu mọi thứ suôn sẻ, chiều nay có thể gom đủ tiền, ta sẽ nhanh chóng rút tiền từ

ngân hàng, nhưng nếu bị Ủy ban Chứng khoán chú ý, mọi việc sẽ khó khăn.” Tiêu San thở dài.

“Gì gọi là khó khăn.” Người đàn ông hỏi lại.

“Ta mong, có thể cho ta thời gian, ta sẽ không báo cảnh sát, ta sẽ nhanh chóng gom đủ một tỷ đưa ngươi, cầu xin ngươi đảm bảo an toàn cho con ta.” Tiêu San nói.

“An toàn của con ngươi nằm trong tay ngươi, không phải ta, nếu ngươi báo cảnh sát, con ngươi sẽ chết thảm, tin ta đi.”

“Ta tin, ta tin, cầu xin ngươi cho ta nói chuyện với con, ta muốn nghe giọng nó.” Tiêu San hít một hơi sâu.

“Hắn bây giờ không tiện nói chuyện.” Người đàn ông trong điện thoại nói.

“Chỉ có đảm bảo an toàn của con ta, ta mới đưa tiền cho ngươi, cho ta nghe giọng nó, ta sẽ tích cực hơn trong việc gom tiền, ta chỉ muốn xác nhận nó an toàn.” Tiêu San nói.

“Được, ngươi nghe.” Người đàn ông đáp, một lát sau, trong điện thoại vang lên tiếng quát: “Mẹ ngươi muốn nói chuyện, cần nói gì thì nói, không cần nói thì im lặng, hiểu không?”

“Ư ư.” Vang lên hai tiếng rên rỉ.

“Nếu dám hét, ngươi biết hậu quả.” Người đàn ông đe dọa.

“Ư ư.” Lại vang lên tiếng rên rỉ.

“Con trai, con trai, là ngươi sao?” Tiêu San giọng nghẹn ngào.

“Mẹ, là ta, cầu xin ngươi, mau cứu ta, cầu xin ngươi, mau cứu ta…” Giọng nói đến đây thì dừng lại.

“Con trai, con trai…” Tiêu San khóc nức nở.

“Tiêu đồng, ngươi nghe rồi đấy, giờ phải tích cực gom tiền rồi chứ.” Người đàn ông hừ.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ đưa tiền chuộc, chỉ mong ngươi giữ lời thả con ta, nếu không, dù phải truy đến chân trời góc bể, ta cũng không tha cho ngươi.” Giọng Tiêu San thêm phần sắc bén.

“Haha, không hổ là nữ cường nhân thương trường.” Người đàn ông cười lạnh, như chợt nhớ ra điều gì: “Đúng rồi, suýt quên, Tiêu đổng, ta gửi ngươi một món quà, định tặng ngươi dịp Giáng Sinh, nhưng không kịp, ta nghĩ, giờ chắc đã tới công ty ngươi rồi.”

Chương 448: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Gì vậy?” Tiêu San hỏi.

“Thứ tốt, ngươi xem sẽ biết, ta tin ngươi sẽ thích.” Người đàn ông cười, sau đó cúp máy.

Tiêu San bình tĩnh lại, lau nước mắt trên mặt, ấn nút điện thoại bàn: “Thư ký Diêu, vào phòng ta một lát.”

“Cốc cốc.” Một lát sau, ngoài cửa vang lên tiếng gõ.

“Vào đi.”

Thư ký Diêu bước vào: “Tiêu đổng, ngài tìm ta.”

“Hôm nay có bưu kiện gửi ta không?” Tiêu San hỏi.

“Có một bưu kiện, gửi Tiêu đổng, nhưng không có người gửi, cũng không có số điện thoại, ta định báo cáo ngài.” Thư ký Diêu nói.

“Đưa bưu kiện đó vào đây.”

“Vâng.” Thư ký Diêu đáp, rời phòng.

Lát sau quay lại, tay cầm một hộp, đặt lên bàn Tiêu San.

“Ngươi ra ngoài đi.” Tiêu San nói.

Khi thư ký rời đi, Tiêu San vội cầm hộp, nhìn ngoài, chỉ là hộp bình thường, không có gì đặc biệt, Tiêu San hít một hơi sâu, rạch băng dính bên ngoài.

Bên trong còn một hộp nhỏ bằng bàn tay.

Tiêu San mở hộp ra, sợ hãi thét lên, bên trong là một ngón tay.

“A!”

Hàn Bân, Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng chịu trách nhiệm tìm kiếm chiếc Lamborghini bị mất tích.

Trong đó, Lý Huy đi thẳng đến Đại lộ Thái Hành, cùng với cảnh sát địa phương tìm kiếm quanh các con đường làng.

Hàn Bân thì dẫn theo Tôn Hiểu Bằng đến cửa hàng 4S gần đó.

Hôm qua, Điền Lệ và Triệu Minh đã đi tìm Tiêu San, một phần để thu thập thông tin, phần khác để lấy được giấy tờ mua chiếc Lamborghini, nhưng cả hai đều bị từ chối.

Hàn Bân chỉ còn cách nhờ Tằng Bình liên hệ với Cục Giao thông, lấy hồ sơ xe của Tiêu Thiên Thần và phát hiện ra hắn có ba chiếc xe: một chiếc Ferrari, một chiếc Bentley và một chiếc Lamborghini.

Cùng lúc đó, Hàn Bân nhận được bản sao giấy tờ mua chiếc Lamborghini từ Cục Giao thông.

Có được thông tin từ bản sao, họ có thể liên hệ với nhà sản xuất để định vị xe.

Trung tâm bán hàng Lamborghini rất sang trọng, hai bên cửa đứng vài nữ nhân viên bán hàng xinh đẹp, mặc váy ngắn đến gối và đi tất da màu da, trông rất bắt mắt.

“Chào mừng quý khách.” Hai cô nhân viên cười chuyên nghiệp.

Một nữ nhân viên bán hàng xinh đẹp hỏi: “Chào ngài, hai ngài muốn mua mẫu xe nào, tôi có thể giới thiệu.”

Hàn Bân liếc nhìn cô ta, lấy ra thẻ cảnh sát: "Tôi là cảnh sát, xin cho gặp người phụ trách."

Cô bán hàng hỏi lại: "Cảnh sát cần gì ạ?"

Hàn Bân đáp: "Ngươi là người phụ trách à?"

"Xin ngài đợi chút." Cô bán hàng bỏ lại một câu rồi đi vào văn phòng.

Tôn Hiểu Bằng bước đến bên Hàn Bân, nói nhỏ: "Tổ trưởng, mấy chiếc xe này đẹp thật đấy!"

"Cô gái vừa rồi có xinh không?" Hàn Bân đáp không liên quan.

"Xinh." Tôn Hiểu Bằng cười hì hì, rồi gãi đầu: "Nhưng tôi có bạn gái rồi."

"Tất cả đều giống nhau, chỉ nên nhìn thôi." Hàn Bân cười.

Chút sau, một người phụ nữ ngoài ba mươi bước ra, mặc dù không trẻ như nữ nhân viên bán hàng, nhưng lại có khí chất và quyến rũ hơn, nói thẳng ra, là quyến rũ hơn.

"Hai vị cảnh sát, tôi là Tôn Hi Nhiên, quản lý cửa hàng, không biết các vị cần gì ở cửa hàng chúng tôi?" Người phụ nữ cười rất thân thiện.

"Chúng tôi là đội hình sự, cần nhờ cô giúp một việc." Hàn Bân nói.

"Ngài tên gì?"

"Tôi họ Hàn."

"Hóa ra là Cảnh sát Hàn, xin mời ngồi." Tôn Hi Nhiên ra hiệu mời, rồi quay sang nữ nhân viên bán hàng: "Pha trà cho hai vị cảnh sát."

Ba người ngồi ở góc phòng trưng bày, Tôn Hi Nhiên hỏi thẳng: "Ngài cần giúp gì, xin hãy nói rõ?"

“Chúng tôi đang truy tìm một nghi phạm, hắn đang lái một chiếc Lamborghini màu vàng, chúng tôi muốn nhờ cửa hàng liên hệ nhà sản xuất để định vị xe.” Hàn Bân nói.

Tôn Hi Nhiên nhíu mày: “Ồ, Cảnh sát Hàn, tôi chỉ là quản lý bán hàng, chuyện này tôi không quyết định được.”

“Vậy gọi người có thể quyết định đến.” Hàn Bân nói.

“Vậy ngài đợi chút, tôi đi gọi điện báo cáo lãnh đạo.”

“Cảm ơn.” Hàn Bân nói lịch sự.

Tôn Hi Nhiên gật đầu, rồi đi gọi điện.

Nữ nhân viên bán hàng bưng hai ly trà đến, đặt trước mặt Hàn Bân và Tôn Hiểu Bằng, sau đó đứng bên cạnh.

“Ngươi cứ làm việc đi, chúng ta không mua xe, tự ngồi là được.” Hàn Bân gật đầu ra hiệu, tránh làm ảnh hưởng đến công việc của họ.

Nữ nhân viên bán hàng cười, rồi rời đi.

“Tổ trưởng, ngài đừng nói, dịch vụ ở đây thật tốt, nếu bạn gái tôi biết điều như họ, tôi đã tạ ơn trời đất.” Tôn Hiểu Bằng nói đầy ngưỡng mộ.

Hàn Bân chỉ cười mà không nói gì.

Lát sau, Tôn Hi Nhiên quay lại: “Cảnh sát Hàn, lãnh đạo của chúng tôi nói, chỉ cần đúng quy định, chúng tôi sẽ hết sức hợp tác.”

“Vậy cảm ơn cô.” Hàn Bân nói, rồi lấy ra hồ sơ chiếc Lamborghini.

Tôn Hi Nhiên nhìn lướt qua: “Tôi có thể liên hệ nhà sản xuất, nhưng việc cụ thể, ngài cần tự nói chuyện.”

“Được.”

…

Tiêu San khóc gần cạn nước mắt, đây là ngón tay của con trai nàng, nàng nhận ra.

Nữ cường nhân không dễ rơi lệ, chỉ vì chưa đến lúc đau lòng.

Con trai chính là điểm yếu của nàng.

Nàng lập công ty, cũng vì muốn con trai có cuộc sống tốt, không ngờ lại hại con.

“Bộp!” Cửa bị đẩy mạnh từ bên ngoài.

Tiêu San giật mình, nhìn thấy trợ lý chạy vào.

“Trợ lý Phùng, ngươi làm cái gì mà rầm rầm thế!” Tiêu San hỏi.

Trợ lý vào rồi, Thư ký Diêu cũng theo sau: “Tiêu đổng, xin lỗi, tôi không kịp ngăn lại.”

“Người của Ủy ban Chứng khoán đến rồi.” Trợ lý Phùng thở hổn hển.

Tiêu San vỗ trán: “Tổng số cổ phiếu bán ra bao nhiêu?”

Chương 449: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Khoảng 32 triệu.” Trợ lý Phùng nói.

“Chừng đó chưa đủ.” Tiêu San thở dài.

“Người của Ủy ban Chứng khoán đến không có ý tốt, có thể sẽ đóng băng cổ phiếu và tài khoản ngân hàng của ngài.”

Tiêu San ngồi xuống ghế, lộ vẻ bất lực.

“Tiêu đổng, ngài quyết định đi, người của Ủy ban sắp vào rồi.” Trợ lý Phùng nói.

Tiêu San hít một hơi sâu: “Thư ký Diêu, đi báo cảnh sát, nói Thiên Thần bị bắt cóc.”

“Á!” Thư ký Diêu kinh ngạc.

“Mau đi, nói cảnh sát, bọn bắt cóc đã gọi đòi một tỷ tiền chuộc, bảo họ nhanh chóng cứu Thiên Thần.” Tiêu San đứng dậy, nắm chặt tay Thư ký Diêu.

Thư ký Diêu đau, vội đồng ý.

“Mau đi.” Tiêu San thúc giục.

Người của Ủy ban Chứng khoán đến nhanh hơn nàng tưởng, một khi họ can thiệp, kế hoạch bán cổ phiếu của nàng sẽ bị phá, không gom đủ một tỷ tiền chuộc.

Tiêu San bất đắc dĩ, dù nàng có tài sản hàng chục tỷ, nhưng phần lớn là cổ phiếu công ty, không thể nhanh chóng gom đủ một tỷ.

Vừa rồi nàng đã thấy rõ sự tàn nhẫn của bọn bắt cóc, giờ nàng không còn cách nào khác, chỉ hy vọng vào sự giúp đỡ của cảnh sát.

…

Điền Lệ và Triệu Minh theo lệnh của Hàn Bân đến công ty viễn thông.

Ban đầu, hai người không hy vọng nhiều, nhưng sau khi kiểm tra, phát hiện ra Tiêu Thiên Thần đã gọi điện, người nhận là Tiêu San.

Hai người vội nhờ công ty viễn thông hỗ trợ định vị.

Nhưng điều khiến họ thất vọng, điện thoại của Tiêu Thiên Thần lại ngoài vùng phủ sóng.

Nói cách khác, sau khi gọi xong, Tiêu Thiên Thần đã rút thẻ SIM, không thể định vị thời gian thực.

Tuy nhiên, theo yêu cầu của Điền Lệ và Triệu Minh, công ty viễn thông đã định vị vị trí tháp tín hiệu gần nơi Tiêu Thiên Thần gọi điện.

Điều này cũng rất hữu ích cho việc bắt giữ Tiêu Thiên Thần.

Nhưng để xác định vị trí tháp tín hiệu, cần thời gian, Điền Lệ và Triệu Minh quay lại cục chờ tin, công ty viễn thông sẽ gửi thông tin sau.

Điền Lệ và Triệu Minh về phòng, uống chút nước nóng, vừa ngồi chưa ấm chỗ, Tằng Bình đã vào.

“Ồ, hai người về đúng lúc, có vụ mới.” Tằng Bình nói.

“Vụ án gì?”

“Vụ bắt cóc.”

“Tằng đội, ngươi không đùa chứ, vụ cưỡng bức chúng ta còn chưa phá xong, cục lại phân công vụ mới rồi.” Triệu Minh có chút nghi hoặc.

“Chính xác mà nói, hai vụ này cũng là một vụ.”

“Ngài nói vậy, ta cũng mơ hồ rồi.” Điền Lệ nhún vai.

“Chẳng lẽ Ngụy Na Na lại bị nghi phạm bắt cóc rồi?” Triệu Minh đoán mò. “Bị bắt cóc không phải là Ngụy Na Na, mà là Tiêu Thiên Thần.” Tằng Bình nói.

“Ta ngày, thật hay giả vậy.”

“Thư ký của Tiêu San đến báo án, ngươi nói thật hay giả?” Tằng Bình phản vấn.

“Chúng ta vừa từ công ty viễn thông trở về, phát hiện Tiêu Thiên Thần đã gọi điện cho Tiêu San, giữa họ có liên hệ, hôm nay còn gọi điện thoại.” Triệu Minh nói.

“Chuyện này sao ta không biết.” Tằng Bình cau mày nói.

“Chúng ta vừa mới về, chưa kịp báo cáo với ngài.” Điền Lệ nhún vai.

Tằng Bình suy nghĩ một chút: “Dù hai điện thoại có gọi điện cũng chỉ chứng minh có người cầm điện thoại của Tiêu Thiên Thần liên lạc với Tiêu San, người đó có phải là Tiêu Thiên Thần hay không thì không thể chắc chắn, có thể là cuộc gọi tống tiền.”

“Tằng đội, ý ngài thú vị thật.”

“Bớt lời đi, người ta đến rồi, làm biên bản trước đã.” Tằng Bình nói xong, rời khỏi văn phòng.

Vụ án đột nhiên có chuyển biến, hắn phải đi thông báo cho Hàn Bân, xem điều tra bên đó tiến triển thế nào.

Phòng làm việc của đội hai.

Vài phút sau, Điền Lệ và Triệu Minh lại gặp Thư ký Diêu.

Thư ký Diêu thấy hai người, cũng hơi sững sờ: "Chào hai vị cảnh sát."

"Ôi chà, vị mỹ nhân này, sao trông quen thế?" Triệu Minh nhìn đối phương.

"Vị cảnh sát này, ta là thư ký của Chủ tịch Công ty Cốc Phong, hôm qua chúng ta mới gặp." Thư ký Diêu cười chuyên nghiệp.

"Ôi trời, ngươi xem, trí nhớ của ta thật tệ." Triệu Minh cười, nháy mắt với Điền Lệ: "Đồng chí Tiểu Điền, đi pha cà phê cho Thư ký Diêu."

Điền Lệ lườm Triệu Minh một cái nhưng cũng không từ chối, đi pha một cốc cà phê hòa tan.

"Không cần khách sáo, ta đến báo án." Thư ký Diêu tháo khăn quàng cổ, đặt lên bàn.

"Báo án gì?" Triệu Minh hỏi.

"Chủ tịch công ty chúng ta, Tiêu Thiên Thần, bị bắt cóc." Thư ký Diêu nghiêm túc nói.

Điền Lệ quay lại, đặt cà phê trước mặt Thư ký Diêu.

"Cảm ơn." Thư ký Diêu cảm ơn một tiếng.

"Bị bắt cóc khi nào?" Triệu Minh hỏi.

"Chuyện này… chắc là hôm qua." Thư ký Diêu nhận nhiệm vụ vội vàng, hiểu biết về việc bắt cóc Tiêu Thiên Thần cũng không nhiều.

"Thời gian cụ thể?"

"Ta cũng không rõ lắm."

Điền Lệ ghi chú vào sổ.

“Ngươi sao biết hắn bị bắt cóc?” Triệu Minh tiếp tục hỏi.

“Là Tiêu đổng nói với ta.” Thư ký Diêu thở dài, chắc Tiêu đổng đang đối phó với người của Ủy ban Chứng khoán.

“Chúng ta đang làm biên bản, nói rõ họ tên, Tiêu đổng là ai?”

“Tiêu San, là Tiêu San nói với ta.”

“Tiêu San sao biết Tiêu Thiên Thần bị bắt cóc?”

“Tiêu San là mẹ của Tiêu Thiên Thần, kẻ bắt cóc gọi điện tống tiền Tiêu San, đòi một tỷ tiền chuộc.” Thư ký Diêu nói.

“Gọi điện khi nào?”

“Chuyện này ta cũng không rõ.” Thư ký Diêu lắc đầu.

“Kẻ bắt cóc có nói khi nào giao tiền chuộc không?”

Chương 450: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Không biết.”

“Bị bắt ở đâu?”

“Không biết.”

“Kẻ bắt cóc có bao nhiêu người?”

“Không rõ.”

“Ôi trời, ta nói, ngươi đến báo án hay đến đùa với chúng ta?” Triệu Minh hỏi lại.

“Ta đương nhiên là đến báo án.” Thư ký Diêu trả lời.

“Vậy sao hỏi gì cũng không biết.”

“Kẻ bắt cóc gọi điện cho Tiêu đổng, ta không nghe điện thoại, tình huống cụ thể ta cũng không rõ.” Thư ký Diêu giải thích.

“Vậy sao Tiêu San không đến báo án?”

“Tiêu đổng có việc rất quan trọng, tạm thời không đến được.” Thư ký Diêu nói.

“Ừ, vậy thì đợi Tiêu đổng bận xong rồi đến báo án.” Triệu Minh nói.

“Tiêu Thiên Thần đã bị bắt cóc, đợi Tiêu đổng xử lý xong việc, có khi đã muộn rồi, Tiêu Thiên Thần có thể bị giết, nên xin các ngươi cảnh sát nhanh chóng lập án, tìm Tiêu Thiên Thần và kẻ bắt cóc.” Thư ký Diêu cao giọng.

Điền Lệ đặt bút xuống, nhìn thẳng vào Thư ký Diêu: "Cô Diêu, chúng ta cảnh sát làm việc theo pháp luật, cần có chứng cứ mới lập án được, như vụ cưỡng bức chúng ta đang xử lý, vì thiếu chứng cứ nên không thể lập án; tình huống của ngươi cũng vậy, ngươi nói Tiêu Thiên Thần bị bắt cóc, hỏi ngươi chi tiết thì không biết, chỉ nghe Tiêu San nói lại, chưa xác minh với Tiêu San, theo quy định của cảnh sát, chúng ta không thể lập án."

"Chuyện trước đây, là ta sai, ta xin lỗi các ngươi, hy vọng các ngươi có thể linh hoạt một chút, nhanh chóng lập án điều tra cứu Tiêu Thiên Thần." Thư ký Diêu cầu khẩn.

"Chúng ta làm việc theo quy định, không phải vì Tiêu San và Tiêu Thiên Thần có tiền mà linh hoạt, nếu không người dân sẽ nghĩ sao, vẫn câu nói đó, không đủ chứng cứ, không thể lập án." Triệu Minh nhún vai.

"Các ngươi công khai trả thù tư thù, ta sẽ tìm lãnh đạo của các ngươi." Thư ký Diêu giận dữ nói.

Thư ký Diêu dù chỉ là một thư ký, nhưng là thư ký của Chủ tịch một công ty niêm yết, ở Công ty Cốc Phong cũng được kính trọng, theo Tiêu San gặp nhiều lãnh đạo thành phố, đối với hai cảnh sát nhỏ này thực sự không để vào mắt.

"Chúng ta làm việc theo quy định của cảnh sát, ngươi đừng nói tìm lãnh đạo của chúng ta, tìm lãnh đạo tỉnh cũng vậy, không đủ chứng cứ, không thể lập án, làm việc theo pháp luật, tuyệt đối không linh hoạt." Triệu Minh nghiêm nghị nói.

Nếu có dân thường xung quanh, chắc chắn sẽ vỗ tay khen ngợi.

"Đừng nói cao cả, các ngươi cảnh sát chuẩn bị thấy chết không cứu." Thư ký Diêu sốt ruột, nàng mang nhiệm vụ đến.

"Thấy chết không cứu cái gì?"

Triệu Minh cười lạnh: “Tiêu Thiên Thần hiện là đối tượng nghi ngờ trong vụ cưỡng bức, chúng ta vẫn nghĩ hắn chạy trốn tội, ngươi giờ báo án nói hắn bị bắt cóc, bảo ngươi đưa chứng cứ, ngươi lại không biết tình huống, chưa điều tra rõ ràng, chúng ta làm sao lập án.”

“Ngươi nói Tiêu Thiên Thần là đối tượng nghi ngờ trong vụ cưỡng bức?” Thư ký Diêu ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy, cha mẹ của nạn nhân đang đợi ở phòng tiếp đón, vì thiếu chứng cứ nên vụ cưỡng bức chưa lập án, nếu giờ chúng ta lập án cho vụ mất tích của Tiêu Thiên Thần, cha mẹ của nạn nhân sẽ nghĩ sao? Có nói xấu cảnh sát chúng ta không?” Điền Lệ lớn tiếng hỏi.

Thư ký Diêu nuốt nước bọt: “Các ngươi hôm qua đến công ty, là để điều tra xem Tiêu Thiên Thần có phải là hung thủ trong vụ cưỡng bức?”

“Đúng.”

Triệu Minh gật đầu, chỉ vào Thư ký Diêu đối diện: “Ngươi nói nhân mạng quan trọng, bảo chúng ta cảnh sát không thấy chết không cứu, nếu Tiêu Thiên Thần thật bị bắt cóc, Tiêu San tại sao không đến báo án.”

“Tiêu đổng, hiện có việc quan trọng, không thể rời đi.” Thư ký Diêu bất đắc dĩ nói.

“Họp? Hay ăn cùng lãnh đạo?” Triệu Minh hỏi lại.

Thư ký Diêu cúi đầu, thở dài.

“Ngươi không cần nói xin lỗi với chúng ta, chúng ta là cảnh sát, sẽ làm việc theo pháp luật, nếu Tiêu Thiên Thần thật bị bắt cóc, ngươi bảo Tiêu San đến làm biên bản, chỉ cần nói rõ tình huống bắt cóc, phù hợp điều kiện lập án, chúng ta sẽ lập án.” Triệu Minh nói.

Thư ký Diêu không hiểu rõ tình huống, cũng không có lý, chỉ đành rời đi.

Điền Lệ nhìn Triệu Minh có chút ngạc nhiên, như lần đầu gặp đối phương: "Được đấy, đủ cứng đấy."

"Đúng vậy, chỉ cần chúng ta làm việc theo quy định của cảnh sát, dù là Giám đốc Công an tỉnh đến, chúng ta cũng không sợ." Triệu Minh cười lạnh.

Điền Lệ lắc đầu cười: "Ngươi cứ nói khoác đi!"

……

Hàn Bân và Tôn Hiểu Bằng đã nhận được thông tin định vị chiếc xe và phát hiện chiếc Lamborghini thực sự đỗ gần Đại lộ Thái Hành.

Trên đường trở về, Hàn Bân liên tục nhận được điện thoại từ Tằng Bình và Điền Lệ.

Họ biết được rằng thư ký của Tiêu San đã đến báo cáo về việc mất tích.

Đối với cách làm của Triệu Minh, Hàn Bân không có ý kiến gì, miễn là không vi phạm quy định của cảnh sát thì không vấn đề gì.

Thực ra lập án hay không, cảnh sát cũng sẽ tìm kiếm Tiêu Thiên Thần.

Chỉ có điều, một bên là tìm kiếm nghi phạm, một bên là tìm kiếm người bị bắt cóc.

Thôn Bắc Mạnh, nằm ở phía tây của Đại lộ Thái Hành, và vị trí định vị của chiếc Lamborghini cũng gần đó.

Lý Huy dẫn đầu một nhóm cảnh sát đến hiện trường trước.

Hai nhóm gặp nhau tại cổng làng Thôn Bắc Mạnh.

Chương 451: Tiêu Đề 《Ẩn》

Người dẫn đầu bên phía đồn cảnh sát là Trưởng đồn Khương Thanh Sơn, hơn ba mươi tuổi, dáng người cao lớn, đầu hơi hói.

Hàn Bân bước tới bắt tay với đối phương: "Trưởng đồn Khương, lại làm phiền ngài rồi."

"Tổ trưởng Hàn khách sáo rồi, chúng ta cũng vừa đến."

Lý Huy bước tới, giới thiệu: "Phía tây chính là Thôn Bắc Mạnh, vị trí cụ thể của chiếc Lamborghini ở đâu?"

"Ở góc đông nam của Thôn Bắc Mạnh." Hàn Bân nói.

"Trưởng thôn Tề, ngươi qua đây một chút." Khương Thanh Sơn gọi.

"Chào các đồng chí, có chuyện gì vậy?" Một người đàn ông khoảng sáu mươi tuổi, mặc áo gió đen hỏi.

"Ngài là trưởng thôn Thôn Bắc Mạnh?"

"Đúng, ta đây." Trưởng thôn Tề đáp, hỏi lại: "Ngài xưng hô thế nào?"

"Ta họ Hàn."

"Cảnh sát Hàn, chào ngài."

"Trưởng thôn Tề, người trong thôn hôm qua có thấy một chiếc Lamborghini màu vàng không?" Hàn Bân hỏi.

Trưởng thôn Tề ngẩn người, ngạc nhiên: "Lamborghini, đó là cái gì?"

Trưởng thôn Tề không lạ gì với Mercedes và BMW, nhưng Lamborghini thì vẫn là lần đầu nghe thấy.

Hắn lớn tuổi như vậy rồi, không có cảm giác gì với xe thể thao, cũng không quan tâm, ước mơ lớn nhất của hắn là có thể mua một chiếc Mercedes.

Hắn vẫn đang nỗ lực vì mục tiêu đó.

Hàn Bân đổi cách hỏi: "Ở góc đông nam của Thôn Bắc Mạnh, có chỗ nào dễ cất giấu xe không?"

"Ồ, để ta nghĩ xem." Trưởng thôn Tề suy nghĩ một lúc, đập vào trán nói: "Ta nhớ ra rồi, phía nam đầu thôn có một lò gạch, vì lý do môi trường nên đã ngừng hoạt động từ lâu, bình thường gần như không có người lui tới."

"Đường vào lò gạch có dễ đi không?" Hàn Bân hỏi.

"Khá tốt, vì con đường đó thường xuyên vận chuyển gạch, nhà máy gạch đã sửa đường, đi rất ổn."

"Vậy phiền ngài dẫn đường, chúng ta đi xem lò gạch." Hàn Bân đề nghị.

Trưởng thôn Tề lên xe dẫn đường, đi một đoạn, rồi rẽ vào một con đường nhỏ phía nam. Con đường này dù không rộng nhưng cũng khá bằng phẳng, xe thể thao có thể đi qua.

Tất nhiên, có thể sẽ va vào gầm xe, nhưng không ảnh hưởng đến việc di chuyển, liệu có làm xước xe hay không, đối với một người đang trốn chạy thì không quan trọng lắm.

Đi thêm vài trăm mét nữa, họ nhìn thấy một lò gạch, trông đã bị bỏ hoang từ lâu, ống khói đã bị đổ, không có xe, không có gạch, thậm chí không có người gác cổng.

Hàn Bân xuống xe trước, quan sát tình hình lò gạch: "Đây quả là chỗ tốt để giấu xe."

“Bân Tử, ngươi xem bên này có vết lốp xe.” Lý Huy chỉ vào phía không xa nói.

Lốp xe thể thao và lốp xe bình thường có kiểu dáng và hoa văn khác nhau, Hàn Bân tra trên mạng, dấu vết lốp xe này phù hợp với xe Lamborghini.

Để tránh có quá nhiều người vào lò gạch, phá hỏng dấu vết, Hàn Bân và Khương Thanh Sơn thỏa thuận rằng Hàn Bân, Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng ba người vào lò gạch, Khương Thanh Sơn dẫn cảnh sát canh gác xung quanh, phòng ngừa nghi phạm trốn thoát từ lò gạch.

Diện tích lò gạch rất lớn, ít người khó mà bao vây kín.

Lò gạch không có cửa, Hàn Bân ba người thuận lợi bước vào, vết lốp xe trên đường đất rất rõ ràng, chạy thẳng vào trong lò.

Xem xét tình hình vụ án có thể phức tạp hơn trước, Hàn Bân nhắc nhở hai người: “Cẩn thận một chút, Tiêu Thiên Thần có thể đang trốn tội, cũng có thể bị bắt cóc, nhất định phải cẩn thận tình huống bất ngờ.”

“Dù sao cũng có cảnh sát xung quanh, chúng ta chỉ cần dọa họ ra, bắt được một người là tốt, còn lại giao cho cảnh sát bên ngoài.” Lý Huy đề nghị.

“An toàn là trên hết.”

Hàn Bân rút ra gậy cảnh sát, đi đầu.

Lò gạch đều được xây bằng gạch, mỗi cửa lò giống như cổng thành.

Hàn Bân ba người vào một cửa lò, không vội đi tiếp, bên trong ánh sáng khá tối, sau khi thích nghi một chút, Hàn Bân tiếp tục quan sát toàn bộ hang lò.

Bên trong hang lò trống rỗng, tối đen, góc còn đặt một số viên gạch vỡ.

Tuy nhiên, một tấm bạt nhựa đen thu hút ánh mắt Hàn Bân, diện tích tấm bạt không nhỏ, bốn phía được đè bằng gạch, trông rất giống che một chiếc xe.

Hàn Bân ba người nhẹ nhàng tiến tới, theo hiệu lệnh của Hàn Bân, Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng kéo tấm bạt nhựa đen lên, bên trong lộ ra một chiếc Lamborghini màu vàng.

Hàn Bân sợ hai người phá hỏng dấu chân, liền ra lệnh: "Các ngươi hai người cảnh giới xung quanh."

Hàn Bân quan sát một lượt, quanh xe Lamborghini có để lại một số dấu chân, trông như của hai người, Hàn Bân chụp lại một vài bức ảnh, sau đó mở cửa xe, phát hiện trên ghế phụ có vết máu, Hàn Bân chụp thêm vài bức ảnh nữa.

"Bân Tử, chúng ta đã tìm kiếm xung quanh, không phát hiện dấu vết của người khác." Lý Huy nói lớn.

"Đối phương dùng bạt đen che xe lại, rất có thể là để giấu xe, người chắc đã chạy rồi." Hàn Bân phân tích.

"Có thể là Tiêu Thiên Thần, cố ý bỏ xe ở đây, rồi bảo mẹ hắn đi báo án, nói mình bị bắt cóc, để lừa cảnh sát." Tôn Hiểu Bằng táo bạo đoán.

"Ngươi cũng giỏi phân tích đấy." Lý Huy trêu chọc, rồi hỏi Hàn Bân: "Bân Tử, ngươi thấy sao?"

Hàn Bân suy nghĩ một lúc: "Người lái xe không phải là Tiêu Thiên Thần."

"Sao ngươi biết?"

"Tiêu Thiên Thần năm nay 24 tuổi, cao 1m75, dáng người gầy, phù hợp với dấu chân bên phải, hắn xuống xe từ ghế phụ;

người từ ghế lái xuống, khoảng 30 tuổi, cao khoảng 1m8, dáng người béo.”

“Vậy khả năng bị bắt cóc cao hơn?” Lý Huy lẩm bẩm.

Chương 452: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta phát hiện vết máu trên ghế phụ, rất có thể là của Tiêu Thiên Thần.” Hàn Bân nói.

“Thật lạ, Tiêu Thiên Thần vốn là đối tượng nghi ngờ của chúng ta, nếu thành người bị bắt cóc thì thú vị thật.” Lý Huy cười khổ.

“Vậy chẳng phải tiện lợi sao, một lúc phá hai vụ án.” Hàn Bân cười nói.

Đối với một kẻ bị bắt cóc mà là nghi phạm cưỡng bức, Hàn Bân và mọi người không có nhiều cảm thông, coi như công việc mà thôi.

“Các ngươi tìm kiếm thêm manh mối, ta báo cáo lại cho Tằng đội.”

…

Bốn mươi phút sau, đội kỹ thuật đến hiện trường.

Tuy nhiên, Tằng Bình, Điền Lệ và Triệu Minh không đến, công ty viễn thông đã gửi vị trí định vị điện thoại của Tiêu Thiên Thần, điện thoại của hắn đã gọi hai lần, một lần gần làng Mang, một lần gần thôn Tưởng, họ ba người đến đó kiểm tra.

Sau khi đội kỹ thuật khảo sát xong hiện trường, Hàn Bân trở về đồn cảnh sát, hắn không hy vọng nhiều vào việc định vị điện thoại.

Hai lần gọi điện ở hai địa điểm khác nhau, chứng tỏ nghi phạm có ý thức phản trinh sát, không thể đứng chờ tại đó, chắc chắn đã rời đi.

Hơn nữa, nghi phạm chọn gọi điện ở đó, chứng tỏ nơi đó dễ ẩn nấp, cơ hội tìm được manh mối không lớn.

Hàn Bân đã chạy ngoài trời cả buổi, tay chân đã lạnh cóng, buổi trưa chỉ ăn một cái bánh mì, có thể nói là vừa đói vừa lạnh.

Lúc này, đã gần ba giờ chiều, ra ngoài cũng không có chỗ ăn, Hàn Bân ba người mỗi người nấu một bát mì gói.

Khi đói, mì gói là món ăn ngon, thêm một bát canh, cơ thể lập tức ấm lên.

Lý Huy ăn xong một tô mì gói, vẻ mặt hài lòng, vỗ bụng: "Giờ xe đã tìm thấy, người không thấy, các ngươi nói sao đây?"

"Tiêu Thiên Thần đã gọi điện, có thể xin định vị thời gian thực của điện thoại hắn." Tôn Hiểu Bằng đề nghị.

"Vụ án chưa lập, có xin được không?" Lý Huy nhún vai.

"Điện thoại của Tiêu Thiên Thần rất quan trọng, chỉ cần tìm thấy điện thoại của hắn, vụ án này sẽ rõ ràng." Hàn Bân nói.

"Sợ là tên đó vứt điện thoại đi rồi." Lý Huy nhún vai.

"Xem Tằng đội bên đó, có tìm được manh mối gì không." Hàn Bân trầm ngâm.

"Đông đông." Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

"Vào đi."

"Cạch…" Tiếng cửa văn phòng mở ra.

Một người phụ nữ bước vào, mặc áo khoác lông trắng, đội mũ, đeo kính và khẩu trang, che kín cả người, còn mang theo một túi xách.

"Này, ngươi làm gì vậy?" Lý Huy cảnh giác hỏi.

Người phụ nữ quan sát một lúc, tháo mũ, kính và khẩu trang: "Ta là Tiêu San, đến báo án."

Hàn Bân liếc nhìn đối phương: "Tiêu Thiên Thần là gì của ngươi?"

"Là con trai ta."

"Mời ngồi, ta sẽ làm biên bản cho ngươi." Hàn Bân ra hiệu mời ngồi.

Tiêu San hít một hơi sâu: "Ta nhận được cuộc gọi của kẻ bắt cóc vào sáng hôm qua."

"Kẻ bắt cóc nói gì?"

"Hắn không cho ta báo cảnh sát, còn bảo ta chuẩn bị một tỷ tiền chuộc."

"Có nói cách giao tiền chuộc không?"

"Không."

"Tại sao hôm qua không báo cảnh sát?" Hàn Bân truy hỏi.

Tiêu San lắc đầu: "Ta không dám, ta sợ kẻ bắt cóc biết, sẽ làm hại con trai ta."

"Vậy tại sao hôm nay lại quyết định báo cảnh sát?" Hàn Bân không hiểu.

Tiêu San bóp trán, mở túi xách, lấy ra một chiếc hộp nhỏ, cẩn thận mở ra.

Hàn Bân liếc nhìn, hơi nhíu mày.

Bên trong là một ngón tay.

Tiêu San lại đậy nắp hộp, như không muốn nhìn: "Xin ngươi, cứu con trai ta."

"Đây là ngón tay của Tiêu Thiên Thần?"

"Phải, ta nhận ra được." Tiêu San đỏ mắt đáp.

"Ngươi còn con cái khác không?"

"Không."

"Chúng ta cần làm giám định."

"Được, ta sẵn lòng phối hợp với cảnh sát, cũng hy vọng cảnh sát sớm lập án, cứu con trai ta." Tiêu San nghẹn ngào.

"Con trai ngươi bị bắt cóc ở đâu?"

"Ta cũng không rõ."

"Thời gian cụ thể?"

"Tối hôm trước hắn không về nhà, trưa hôm sau hơn mười một giờ, ta nhận được cuộc gọi của kẻ bắt cóc."

"Số điện thoại của kẻ bắt cóc là gì?"

"Kẻ bắt cóc dùng điện thoại của Thiên Thần gọi, ta đã ghi âm lại, ngươi có thể nghe." Nói rồi, Tiêu San lấy điện thoại, phát bản ghi âm cuộc gọi.

Kẻ bắt cóc gọi hai lần, tổng cộng có hai đoạn ghi âm, Hàn Bân nghe cẩn thận hai lần.

Sau một lúc im lặng, Hàn Bân hỏi: "Người gọi điện, ngươi có ấn tượng không?"

"Không."

"Ngươi có nghi ngờ ai không?"

"Có câu nói thương trường như chiến trường, ta làm kinh doanh nhiều năm, đắc tội không ít người, người có thù với ta có thể viết đầy một trang giấy a4, nhưng, đây dù sao cũng chỉ

là kinh doanh, có cạnh tranh là điều tất yếu, thực sự bảo ta nói ai muốn hại Thiên Thần, ta không biết.” Tiêu San thở dài.

“Ngươi có manh mối gì không?”

“Có, manh mối đầu tiên là sáng nay có người gửi một chiếc hộp, bên trong… là một ngón tay của Thiên Thần.” Tiêu San mắt đỏ, giọng khàn.

“Ai gửi?”

“Người nhận nói, là một thanh niên gửi, ta kiểm tra qua camera, không giống người giao hàng chuyên nghiệp.”

“Chiếc hộp đâu?”

“Trong văn phòng ta.”

“Đây là manh mối quan trọng, người gửi hộp rất có thể có liên quan đến kẻ bắt cóc, thậm chí có thể là kẻ bắt cóc.” Hàn Bân nói.

“Camera giám sát ở Công ty Cốc Phong, nếu cần, ta có thể bảo người gửi qua.” Tiêu San nói.

“Còn manh mối khác không?”

“Sau khi nhận được cuộc gọi của kẻ bắt cóc, ban đầu ta định giao tiền chuộc, nhưng ta không thể ngay lập tức có đủ tiền, ta định bán tháo cổ phiếu, ta bắt đầu bán tháo từ chiều hôm qua, tối từ tám giờ đến tám rưỡi có nhiều người đăng bài lên mạng, nói về việc này, sáng nay còn lên top tìm kiếm, loạt hành động này như có kế hoạch, ta nghĩ người đứng sau đăng bài rất có thể có liên quan đến việc bắt cóc con ta.” Tiêu San giải thích.

Chương 453: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Mục đích của việc này là gì?”

“Đánh bại ta và Công ty Cốc Phong.”

“Nếu ngươi và Công ty Cốc Phong vì việc này bị ảnh hưởng, ai được lợi nhất?”

“Công ty Cốc Phong làm về công cụ tìm kiếm, thị trường có hạn, chỉ cần đánh bại công ty chúng ta, vài công ty tương tự sẽ chia phần thị trường của chúng ta.”

“Ngươi nghĩ, Tiêu Thiên Thần bị bắt cóc vì cạnh tranh thương mại không công bằng.” Hàn Bân tổng kết.

“Đây chỉ là suy đoán của ta, ta cũng không chắc chắn, cũng có thể kẻ bắt cóc chỉ đơn giản là vì tiền, nhưng ta thực sự không thể có một tỷ ngay bây giờ.” Tiêu San lộ vẻ bất lực.

Ủy ban chứng khoán đã theo dõi nàng, và đóng băng cổ phiếu và tài khoản ngân hàng của nàng, nàng đang chờ quyết định xử phạt của Ủy ban chứng khoán.

“Chúng ta đã tìm thấy chiếc Lamborghini của con ngươi.”

“Ở đâu?”

“Gần Đại lộ Thái Hành, trong một lò gạch.”

“Thiên Thần đâu, có tin tức về Thiên Thần không?” Tiêu San lộ vẻ lo lắng, nắm lấy cánh tay của Hàn Bân.

“Khi chúng ta đến chỉ có xe, người đã không còn dấu vết.”

“Phù…” Tiêu San thở dài, ngồi phịch xuống ghế: “Tại sao, tại sao lại thế này?”

Lý Huy nhếch miệng, chen lời: “Câu này nên hỏi ngươi, nếu ngươi báo án kịp thời, giao giấy tờ xe cho cảnh sát, có thể hôm qua đã bắt được nghi phạm, giải cứu con trai ngươi.”

“Ta sợ báo án, kẻ bắt cóc sẽ giết con, ta chỉ có một người thân, ta không thể mất hắn.” Tiêu San khóc.

“Chúng ta sẽ lập án sớm, tìm ra con trai ngươi.” Hàn Bân nghiêm túc nói.

“Cảm ơn.” Tiêu San lau nước mắt, hỏi lại: “Vị cảnh sát này, nghe thư ký của ta nói, hôm qua có cảnh sát đến công ty chúng ta, có phải các ngươi đã biết Thiên Thần bị bắt cóc?”

“Không biết.”

“Vậy các ngươi đến công ty ta làm gì?”

“Tiêu Thiên Thần liên quan đến một vụ án khác, chúng ta định mời ngươi phối hợp điều tra.”

“Vụ án gì?”

“Tìm thấy Tiêu Thiên Thần rồi nói sau.” Hàn Bân trả lời qua loa.

Bây giờ mới hỏi, trước đây làm gì rồi, thời gian càng kéo dài, con tin càng nguy hiểm.

Nếu Tiêu Thiên Thần thực sự bị bắt cóc, sau đó lại nói hắn liên quan đến vụ cưỡng bức, còn ý nghĩa gì?

Sau khi lấy mẫu DNA của Tiêu San, Hàn Bân bảo nàng rời đi, chờ thảo luận xong vụ án rồi quyết định hướng điều tra tiếp theo.

Tiễn Tiêu San đi, Hàn Bân mở đầu: “Bây giờ có vẻ, Tiêu Thiên Thần rất có thể thực sự bị bắt cóc.”

“Thực sự không biết, Ngụy Na Na và cha mẹ nàng nghe tin này sẽ nghĩ sao.” Lý Huy lẩm bẩm.

“Đội trưởng, ta có một ý tưởng, nhưng có thể không hợp lý.” Tôn Hiểu Bằng ngập ngừng.

“Nói xem.”

“Nếu nói về động cơ bắt cóc, Ngụy Na Na và người thân của nàng cũng có động cơ này.” Tôn Hiểu Bằng nêu ý tưởng.

Hàn Bân gật đầu: “Ý tưởng của ngươi rất thú vị, rất táo bạo, động cơ cũng tồn tại, nhưng, quan trọng là có thời gian gây án hay không.”

“Thời gian Tiêu Thiên Thần rời khách sạn, khoảng bảy giờ sáng hôm qua, lúc đó hắn rời đại sảnh khách sạn một mình, khi đó hắn chưa bị bắt cóc.” Lý Huy phân tích tiếp:

“Theo bản ghi của công ty viễn thông, Tiêu San nhận được cuộc gọi của kẻ bắt cóc vào lúc 11:34 sáng, nghĩa là, thời gian Tiêu Thiên Thần bị bắt cóc là từ bảy giờ đến 11:30 sáng.”

Hàn Bân tiếp lời: “Ngụy Na Na không rời khách sạn, sau đó trực tiếp bị đưa đến đồn cảnh sát, bản thân nàng không có thời gian gây án.”

“Vậy cha mẹ và bạn trai của Ngụy Na Na thì sao? Có phải Ngụy Na Na thông báo cho họ trước, rồi báo án?” Tôn Hiểu Bằng mở rộng trí tưởng tượng.

“Tôn Hiểu Bằng nói rằng cha mẹ nàng đến đồn cảnh sát lúc hơn chín giờ, họ nói trước đó ở đồn cảnh sát, nhưng chúng ta chưa xác nhận.” Hàn Bân nói.

“Từ bảy giờ đến chín giờ rưỡi có hai tiếng, đủ thời gian gây án.” Tôn Hiểu Bằng nói.

“Lý Huy, Hiểu Bằng, điều tra manh mối này.” Hàn Bân giao nhiệm vụ.

Dù khả năng này không lớn, nhưng cảnh sát điều tra cần xem xét toàn diện, để tránh sai sót, nếu không điều tra suốt nửa ngày, rồi mới phát hiện sai hướng, mới thật sự ngại.

Mười mấy phút sau, Tằng Bình dẫn Điền Lệ, Triệu Minh, Đỗ Kỳ trở về đồn.

Tìm thấy Lamborghini rồi, Đỗ Kỳ không cần ở trung tâm giám sát giao thông nữa.

"Tằng đội, định vị điện thoại tìm được manh mối gì không?" Hàn Bân hỏi.

"Hai địa điểm định vị điện thoại chúng ta đã đến, nhưng, phạm vi trạm tín hiệu lớn, hai vị trí đó khó tìm, xung quanh có làng, có ruộng, còn có vườn, tìm rất khó, chúng ta hỏi thăm một số dân làng, không phát hiện điều gì bất thường." Tằng Bình bất đắc dĩ nói.

"Xung quanh có camera không?"

"Có một số camera tư nhân, nhưng không nhiều, ta đã bảo họ sao chép lại, lát nữa sẽ đối chiếu." Tằng Bình đáp, hỏi lại: "Các ngươi tìm thấy gì không?"

Hàn Bân báo cáo tình hình phát hiện Lamborghini ở lò gạch, sau đó kể lại quá trình Tiêu San báo án.

Nghe xong mọi người đều cảm thán.

"Thằng nhóc này, cũng coi như ác giả ác báo." Điền Lệ cảm thán.

"Không ngờ, hắn thực sự bị bắt cóc." Trước đây, Triệu Minh luôn nghĩ Tiêu Thiên Thần đang trốn tội.

"Bây giờ kết luận còn sớm, trước hết điều tra đi."

Tằng Bình lắc đầu, điều tra càng nhiều vụ, hắn càng không dám dễ dàng kết luận: "Vì Tiêu San cung cấp manh mối mới,

chúng ta sẽ điều tra theo hai manh mối này.”

“Tằng đội, ngài phân công nhiệm vụ đi.” Hàn Bân nói.

Tằng Bình gật đầu, suy nghĩ một lúc: “Ta và Đỗ Kỳ phụ trách mảng mạng, xem ai là người đứng sau vụ này.”

Chương 454: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Điền Lệ, ngươi ở lại văn phòng xem camera, đối chiếu video thu thập từ hai điểm định vị.”

“Rõ.”

“Hàn Bân và Triệu Minh đến Công ty Cốc Phong, điều tra người gửi hộp, xem có thể lần ra kẻ bắt cóc không.”

“Rõ.”

Mọi người chia nhau hành động.

Công ty Cốc Phong.

Triệu Minh đến Công ty Cốc Phong lần thứ hai, nhưng cảm giác hoàn toàn khác lần đầu, lần trước hắn bị từ chối, lần này Tiêu San mời đến.

Lần này tiếp đón Hàn Bân và Triệu Minh, vẫn là thư ký của Tiêu San.

Tiêu San không tiếp đón trực tiếp, không phải bày đặt, mà để tránh kẻ bắt cóc phát hiện điều bất thường.

Nếu để kẻ bắt cóc biết nàng đã báo án, có thể sẽ bất lợi cho Tiêu Thiên Thần.

Hơn nữa, Tiêu San bán tháo cổ phiếu trái phép, đã lên tin tức, gây ảnh hưởng xấu cho Công ty Cốc Phong, các cổ đông và giám đốc công ty cũng bắt đầu gây áp lực lên nàng, nàng không chỉ lo lắng cho con trai, mà công việc cũng đang gặp khó khăn.

Thư ký Diêu định mời Hàn Bân và Triệu Minh vào phòng tiếp khách, nhưng bị Hàn Bân từ chối, Hàn Bân yêu cầu chuẩn bị một phòng họp, tiện cho việc điều tra.

Thư ký Diêu không có lý do từ chối.

Thư ký Diêu mang một máy tính bảng, cắm USB, phát video camera trước công ty.

Một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, mang theo một chiếc hộp, đặt ở quầy lễ tân, nói vài câu rồi rời đi.

Hàn Bân xem kỹ video ba lần, thanh niên này mặc áo lông đen, giày thể thao, tóc ngắn, đeo kính gọng đen, không che giấu khuôn mặt.

“Hắn nói gì lúc đó?” Hàn Bân hỏi.

“Hắn nói, đây là hộp cho Tiêu đổng.”

“Còn nói gì khác không?”

“Không, đặt hộp xong, người đi ngay.” Thư ký Diêu nói.

“Hắn là người giao hàng à?”

“Không mặc đồng phục giao hàng, trông không giống.”

“Công ty ngươi trước đây có ai gặp hắn không?”

“Ta hỏi riêng rồi, không có.”

“Còn manh mối nào khác không?”

“Không.”

“Ví dụ, công ty ngươi có người khả nghi đến không?” Hàn Bân gợi ý.

“Không.”

Hàn Bân và Triệu Minh sao chép video, sau đó rời Công ty Cốc Phong.

Triệu Minh đưa Hàn Bân một điếu thuốc: “Bân Ca, bây giờ chúng ta đi đâu?”

Hàn Bân nhả khói: “Tìm công ty quản lý tòa nhà, tra xem cậu ta từ đâu đến.”

Hàn Bân hai người đến công ty quản lý, sau khi trình thẻ ngành, thuận lợi vào phòng giám sát.

Dựa vào thời gian camera trước Công ty Cốc Phong, tìm dấu vết thanh niên mang hộp.

Thanh niên vào tòa nhà lúc 9:20 sáng, rời lúc 9:30, không lưu lại lâu, Hàn Bân suy đoán là mang hộp xong đi ngay.

Vì thanh niên không làm việc trong tòa nhà, ở lại không có ý nghĩa.

“Bân Ca, cậu ta không để lại thông tin, chúng ta tìm hắn thế nào?” Triệu Minh hỏi.

“Chúng ta có ảnh rõ mặt, chỉ cần đưa vào cơ sở dữ liệu nhận dạng khuôn mặt, chắc chắn sẽ tìm ra người, chỉ là bao lâu so khớp, ai mà biết được.” Hàn Bân nói.

Hàn Bân hai người bàn bạc một lúc, không có cách nào thuận tiện hơn, chỉ có thể dùng cách thủ công, nhưng cách thủ công thường hiệu quả hơn, chỉ cần thời gian.

Và đối với vụ bắt cóc, thời gian rất quan trọng.

Hàn Bân hai người về đồn, đã bảy giờ tối.

Hàn Bân tổ chức họp tổng kết vụ án, Tằng Bình và Đỗ Kỳ còn ở đội an ninh mạng chưa về, chỉ có năm người tham gia.

Hàn Bân quét mắt nhìn đội viên: “Các ngươi có phát hiện mới không?”

“Ta và Tôn Hiểu Bằng đã xác nhận, từ bảy giờ đến chín giờ rưỡi sáng hôm qua, cha mẹ và bạn trai của Ngụy Na Na thực

sự ở đồn cảnh sát, họ không có nghi vấn.” Lý Huy nói thẳng.

“Được.” Hàn Bân gật đầu, loại bỏ một manh mối, có thể tập trung điều tra manh mối mới.

“Điền Lệ, ngươi sao rồi?” Hàn Bân hỏi.

“Chúng ta thu thập video từ camera tư nhân, không phải camera đường chính, nên đối chiếu khó khăn hơn.” Điền Lệ nói.

“Từ từ mà làm.” Hàn Bân an ủi, sau đó kể lại điều tra ở Công ty Cốc Phong.

Hàn Bân đặc biệt phát video, để người khác xem có nhận ra người mang hộp không, nhưng tiếc là không ai biết.

Sau đó, Triệu Minh gửi video đến đội kỹ thuật, nhờ nhận dạng khuôn mặt, tìm người mang hộp.

Xét kẻ bắt cóc có thể gọi điện tối nay, Hàn Bân bảo Điền Lệ và Tôn Hiểu Bằng cùng hai người kỹ thuật đến nhà Tiêu San, nếu có động tĩnh, cảnh sát có thể phản ứng kịp thời.

Những người khác tan ca về nhà.

…

Trên đường về, Lý Huy vừa lái xe, vừa hỏi: “Bân Tử, ngươi nghĩ Tiêu Thiên Thần bị bắt cóc vì sao?”

“Hiện tại, kẻ bắt cóc đòi tiền chuộc, đây là khả năng lớn nhất, nhưng…” Hàn Bân ngập ngừng.

“Nhưng gì?” Lý Huy hỏi.

“Kẻ bắt cóc đòi một tỷ tiền chuộc, ta thấy nhiều quá, nếu đòi một hai chục triệu, Tiêu San chắc không báo cảnh sát, có thể đã giao tiền cho kẻ bắt cóc.” Hàn Bân nói.

“Có thể hắn nghĩ Tiêu San giàu, một tỷ không là gì.” Lý Huy nói.

“Tiêu San thực sự giàu, nhưng cổ phần và tiền mặt khác nhau, Công ty Cốc Phong không phải công ty tiền mặt, cũng không phải tiền của nàng, Tiêu San khó mà có một tỷ ngay lập tức, thời gian càng lâu, kẻ bắt cóc càng dễ bị bắt.” Hàn Bân phân tích.

“Ngươi nói đúng, nhưng không có nghĩa kẻ bắt cóc biết điều đó, có thể hắn nghĩ Tiêu San có mười mấy tỷ, có một tỷ tiền mặt không là gì.” Lý Huy nói.

Hàn Bân không khẳng định: “Có thể.”

Lý Huy đổi chủ đề: “Bân Tử, ta có một giả thuyết, ngươi nghĩ mục đích thực sự của kẻ bắt cóc là báo thù Tiêu Thiên Thần.”

“Sao cơ.”

“Tiêu Thiên Thần bắt nạt Ngụy Na Na không phải tình cờ, nghĩa là trước đây hắn cũng gây thù oán nhiều người, có thể là những người bị hắn hại báo thù.” Lý Huy táo bạo đoán.

Chương 455: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Nếu báo thù, giết hắn là được, sao phải rắc rối mang ngón tay hắn đến Công ty Cốc Phong, tăng nguy cơ bị bắt."

"Không ai không tham, có thể ban đầu hắn định báo thù Tiêu Thiên Thần, nhưng sau đó biết hắn giàu, tiện thể tống tiền, cũng có thể." Lý Huy nói.

Đây cũng là điều Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng nghĩ khi đến đồn xác nhận.

Tiêu Thiên Thần chắc chắn không chỉ bắt nạt một mình Ngụy Na Na, nếu Ngụy Na Na có khả năng báo thù, các nạn nhân khác cũng vậy.

Hàn Bân gật đầu: "Ngày mai hỏi Tiêu San, xem có cung cấp manh mối được không."

Tất nhiên còn khả năng, mục đích thực sự của kẻ bắt cóc là lợi dụng Tiêu Thiên Thần đánh bại Công ty Cốc Phong và Tiêu San, nhưng Hàn Bân không rành về kinh doanh, không thể phán đoán, chỉ có thể điều tra theo manh mối.

Về đến nhà, đã tám giờ tối, Hàn Bân không đến nhà bố mẹ, mà tắm rửa, gọi đồ ăn.

Vừa ăn vừa xem tivi.

Ăn xong, trực tiếp lên giường ngủ.

Cảnh sát đang nghe lén điện thoại Tiêu Thiên Thần, nếu kẻ bắt cóc gọi cho Tiêu San, Điền Lệ sẽ báo Hàn Bân, ngủ được lúc nào hay lúc đó, ai biết tối có chuyện gì không.

…

Sáng hôm sau.

Nhà Tiêu San.

Điền Lệ dựa vào sofa, tay phải chống lên tay vịn, đầu gục xuống.

Trước mặt nàng, trên bàn trà, đặt một ấm cà phê và một cốc cà phê, trong cốc còn nửa cốc cà phê.

Tôn Hiểu Bằng ngồi sofa đối diện, điện thoại cắm sạc, đang hăng say chơi Vương giả vinh diệu.

"Reng reng…"

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Tôn Hiểu Bằng bật dậy.

"Chị Điền, hình như là điện thoại của Tiêu San."

"Hả!" Điền Lệ lau miệng: "Ngươi nói gì."

"Cạch."

Cửa phòng ngủ mở, Tiêu San vội vàng chạy ra: "Cảnh sát Điền, kẻ bắt cóc lại gọi!"

"Cảnh sát Điền, bây giờ làm gì? Ta có nghe điện thoại không?" Tiêu San lo lắng.

Điền Lệ không trả lời, quay sang kỹ thuật viên: "Nhạc Tây, định vị điện thoại không vấn đề chứ."

Nhạc Tây không nói, giơ ngón cái.

Điền Lệ kéo Tiêu San ngồi sofa: "Nghe đi, nói như bình thường."

Tiêu San gật đầu, hít sâu, mới bấm nghe: "Alo."

"Tiêu đồng, ngươi ở đâu?" Điện thoại vang lên tiếng kẻ bắt cóc.

“Ta ở nhà.”

“Haha, đừng lừa ta, ta biết ngươi ở đồn cảnh sát.”

“Ta không có, ta đang cố gắng kiếm tiền, ta không báo cảnh sát.”

“Đừng lừa ta, ta biết ngươi ở đồn cảnh sát.”

“Ta thực sự ở nhà, không ở đồn cảnh sát, nếu ngươi không tin, ta có thể video call, ta đang ở phòng ngủ nghe điện thoại.” Tiêu San nói.

Điền Lệ giơ ngón cái, câu này nói hay.

Nếu đối phương video call, có thể nhìn thấy manh mối, tìm nơi giam giữ con tin.

“Haha, ta sẽ tin ngươi lần nữa.” Nam nhân cười, tiếp tục: “Tiền chuẩn bị xong chưa?”

“Ta đang cố gắng kiếm tiền.”

“Vậy là chưa có.”

“Ta thực sự đang rất cố gắng kiếm tiền.”

“Lừa ai, ngươi có công ty trăm tỷ, không có nổi một tỷ, ngươi không muốn con nữa phải không.” Nam nhân đe dọa.

“Công ty Cốc Phong là công ty niêm yết, không phải của riêng ta, cổ phần chỉ vài chục tỷ, quan trọng là, cổ phần không thể quy đổi ngay, Ủy ban chứng khoán theo dõi ta rồi, ta đang bán biệt thự, ta sẽ sớm kiếm đủ một tỷ, tin ta.” Tiêu San chân thành.

“Cho ta thời gian chính xác.”

Tiêu San cắn răng: “Ngày mốt, ta chắc chắn có đủ một tỷ tiền mặt.”

“Ta là người giữ chữ tín, ta cũng mong người khác giữ chữ tín, nếu đối phương không giữ chữ tín, ta sẽ rất giận, hiểu không?”

“Ta hiểu, chúng ta kinh doanh cũng vậy, lấy chữ tín làm đầu.” Tiêu San nói, hỏi lại: “Khi nào có tiền, giao tiền ở đâu?”

“Ngươi chuẩn bị tiền rồi nói.”

“Con ta đâu, ta muốn nghe tiếng con.”

“Ngươi chưa chuẩn bị tiền, tâm trạng ta không tốt, hôm nay đừng nghĩ nghe tiếng con.” Nam nhân hừ một tiếng, lại cười: “Nhưng để khích lệ ngươi, ta gửi quà, lát nữa người đưa đến công ty ngươi, chắc lúc ngươi đi làm sẽ nhận.”

“Quà gì? Ta không cần quà, ta không cần quà.” Tiêu San kêu.

“Quà đã gửi, không lấy lại, nếu ngươi không muốn thêm quà, kiếm tiền sớm đi.” Nam nhân nói xong, dập máy.

Tiêu San mắt đỏ, tay run, nàng đã đoán được món quà.

Nàng rất hy vọng mình đoán sai.

“Định vị được không?”

“Đối phương không mở định vị, thời gian quá ngắn, không định vị được cụ thể.” Nhạc Tây lắc đầu.

Điền Lệ thở dài, định vị thời gian thực không được, chỉ có chờ công ty viễn thông làm việc, nhờ họ định vị theo truyền tín hiệu.

Nhưng, Điền Lệ lo sẽ như hai lần trước, khi họ xác định được phạm vi trạm tín hiệu, đến nơi, nghi phạm đã chạy mất.

Tiêu San hít sâu: “Cảnh sát Điền, bây giờ sao? Kẻ bắt cóc gửi đồ đến Công ty Cốc Phong.”

Điền Lệ nhìn đồng hồ: “Công ty ngươi mấy giờ làm việc?”

“Chín giờ.”

Điền Lệ lộ vẻ hưng phấn: “Bây giờ mới bảy giờ, nghĩa là chúng ta đủ thời gian bắt giữ.”

……

Bốn mươi phút sau.

Phân Cục Ngọc Hoa, văn phòng Đội Hình Sự số Ba, nhóm Hai.

Ngay sau khi nhận được điện thoại của Điền Lệ, Hàn Bân lập tức thông báo các đội viên đến phân cục.

Hàn Bân, Lý Huy, Đỗ Kỳ, Triệu Minh đều có mặt tại văn phòng.

Mọi người chưa ai ăn sáng, có người pha mì ăn liền, có người rót cà phê, có người rót nước trà.

“Cạch…” một tiếng.

Cửa văn phòng mở ra, Điền Lệ vội vã bước vào.

“Chà, mọi người đến đông đủ rồi.”

Lý Huy ngáp một cái: “Chỉ đợi ngươi thôi.”

Hàn Bân cầm một tách cà phê, dựa vào bàn, vừa khuấy cà phê vừa hỏi: “Điền Lệ, kể tình hình đi.”

Chương 456: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Để ta uống ngụm nước đã." Điền Lệ cũng ngáp một cái, đi đến máy lọc nước pha một cốc nước ấm, uống một hơi.

"Khát chết ta rồi."

"Ở nhà Tiêu San, nàng không cho ngươi uống nước sao?" Triệu Minh quan tâm hỏi.

"Sợ ngủ mất, uống cà phê suốt đêm, càng uống càng khát." Điền Lệ lại ngáp một cái.

"Đêm qua ngươi vất vả rồi, lát nữa về ngủ một giấc." Hàn Bân nói.

Điền Lệ không đáp lời, giờ có cơ hội bắt được nghi phạm, nàng không vội ngủ.

Sau đó, Điền Lệ kể lại chi tiết cuộc gọi của Tiêu San với kẻ bắt cóc cho Hàn Bân và mọi người nghe.

Hàn Bân im lặng một lát: "Ngươi có mặt ở hiện trường, ngươi thấy sao?"

"Kẻ bắt cóc nói sẽ gửi quà cho Tiêu San, mà Công ty Cốc Phong làm việc lúc chín giờ, còn hơn một tiếng nữa, chúng ta hoàn toàn có thể bố trí bắt giữ, người này dù không phải nghi phạm, cũng rất có thể là đồng phạm." Điền Lệ đề nghị.

"Kẻ bắt cóc định gửi gì?" Đỗ Kỳ hỏi.

"Hắn không nói rõ, nhưng nhớ lần trước là ngón tay, lần này e cũng không phải thứ tốt." Điền Lệ nhún vai.

“Chậc chậc, kẻ bắt cóc này tàn nhẫn thật, mỗi ngày cắt một ngón tay.” Lý Huy lẩm bẩm.

“Bân Ca, ta thấy đây là cơ hội, chỉ cần bắt được người đưa quà, có thể lần ra kẻ bắt cóc, nhanh chóng cứu con tin.” Triệu Minh đồng ý.

Hàn Bân cau mày, là người phụ trách vụ án, hắn phải nghĩ xa hơn các đội viên.

Nếu bắt được người đưa quà, hỏi ra nơi giam giữ con tin thì tốt.

Nhưng nếu đây là một cái bẫy thì sao?

Một khi bắt người đưa quà, kẻ bắt cóc biết chuyện sẽ giết con tin ngay.

Đây là điều Hàn Bân, với tư cách người phụ trách vụ án, phải cân nhắc.

Con tin bị giết, Hàn Bân sẽ phải chịu trách nhiệm.

Hàn Bân bảo các đội viên chuẩn bị trang bị, còn mình thì liên lạc với Tằng Bình.

Tằng Bình cũng đến phân cục, Hàn Bân trực tiếp đến văn phòng hắn.

Thời gian gấp rút, Hàn Bân không dài dòng, trực tiếp mô tả tình hình.

Tằng Bình hỏi lại: “Ngươi nghĩ sao?”

“Nếu bắt được người đưa quà, hỏi ra nơi giam giữ con tin và nghi phạm thì tốt nhất; nhưng ta lo đây là cái bẫy, một khi bắt người đưa quà, cảnh sát sẽ bị lộ, ảnh hưởng đến an toàn của con tin.” Hàn Bân nghiêm túc.

“Ngươi lo có lý, manh mối này do nghi phạm tự cung cấp, không phải ta điều tra ra.” Tằng Bình gật đầu, tiếp tục:

“Nhưng, đã biết tin này, ta không thể không làm gì, nếu không, Tiêu San cũng sẽ có ý kiến.”

“Có thể giải thích cho nàng hiểu, nàng là doanh nhân xuất sắc, nữ cường nhân trong ngành IT, ta tin nàng sẽ hiểu.”

“Ngươi chưa kết hôn, không hiểu cảm giác làm cha mẹ, bây giờ nàng trước hết là một người mẹ, liên quan đến sự an nguy của con, nàng khó lòng bình tĩnh quyết định.” Tằng Bình thở dài, đối với một người mẹ, con cái quan trọng hơn cả thế giới.

Cha mẹ vô trách nhiệm cũng có, nhưng là thiểu số, nếu không đã không lên báo.

Hàn Bân cũng không phản bác, đúng như Tằng Bình nói, hắn chưa kết hôn, chưa có con, không có quyền phát ngôn trong chuyện này.

“Tằng đội, vậy ngài thấy nên làm gì?”

“Thế này, ta đi hiện trường bố trí, việc bắt giữ hay không, tùy tình hình mà quyết, cũng có thể hỏi ý Tiêu San, nàng không phải người bình thường, nếu nàng thực sự bình tĩnh quyết định, để nàng quyết cũng được, nói chung, phải chuẩn bị cả hai phương án.”

Hàn Bân gật đầu đồng ý.

Đề xuất của Tằng Bình tuy không cao siêu, nhưng là cách an toàn nhất.

Mà xử lý vụ bắt cóc, chính là phải an toàn.

An nguy của con tin là trên hết.

Tòa Nhà Thương Mại Minh Châu.

Tằng Bình và Hàn Bân dẫn đội viên đến Công ty Cốc Phong sớm để bố trí.

Hàn Bân và Tằng Bình ở phòng giám sát điều khiển.

Lý Huy và Đỗ Kỳ ở sảnh tầng một.

Triệu Minh theo dõi hành lang.

Tôn Hiểu Bằng quá cao, dễ bị phát hiện, nên ở lại Công ty Cốc Phong.

Điền Lệ cùng Tiêu San, giữ liên lạc với Hàn Bân.

Hàn Bân quan sát camera giám sát, không thấy gì bất thường: "Tằng đội, tình hình phát tán tin tức sao rồi?"

Tằng Bình lắc đầu: "Đội an ninh mạng chưa có tin gì, ta cũng không rành mạng, chờ thôi."

"Ta nghĩ Công ty Cốc Phong cũng có chuyên gia mạng, có thể nhờ Tiêu San yêu cầu nhân viên giỏi mạng tra địa chỉ IP của người phát tán." Hàn Bân đề nghị.

"Ngươi nghĩ hay đó, sao không nói sớm?"

Hàn Bân cười: "Ta mới nghĩ ra."

Đội an ninh mạng chưa có tin, vụ án không chờ ai, chuẩn bị cả hai phương án luôn tốt.

"Đúng rồi, Lỗ Văn vừa gọi, kết quả giám định DNA ngón tay đã có, đúng là mẹ con với Tiêu San." Tằng Bình nói.

Hàn Bân gật đầu, giờ có thể loại bỏ nghi ngờ Tiêu Thiên Thần tự đạo diễn, tập trung phá án.

Hàn Bân vừa nói chuyện, vừa nhìn màn hình giám sát, đã chín giờ hai phút, qua giờ cao điểm làm việc.

"Xì xì…" tiếng Lý Huy qua bộ đàm: "Bân Tử, phát hiện một nam nghi phạm ôm hộp vào thang máy phía Nam."

"Nhận rõ, toàn bộ cảnh giác, không có lệnh của ta, không được hành động." Hàn Bân nói xong, nhìn vào camera giám

sát thang máy phía Nam.

Trong thang máy có ba người, hai nam một nữ, một người đàn ông đeo khẩu trang, cầm hộp.

Hàn Bân nhìn chằm chằm vào màn hình, người đàn ông ra khỏi thang máy, cầm hộp vào Công ty Cốc Phong.

"Tằng đội." Hàn Bân đưa bộ đàm qua.

Tằng Bình xua tay: "Bắt chắc chắn phải bắt, nhưng không phải bây giờ."

"Ngài định khi nào bắt?" Hàn Bân hỏi.

"Ngươi nghĩ người đưa hộp là kẻ bắt cóc?" Tằng Bình hỏi ngược lại.

Chương 457: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hắn có phải kẻ bắt cóc không ta không chắc, nhưng nhìn dáng không giống người lần trước đưa hộp.”

“Nếu hắn là kẻ bắt cóc, càng sớm bắt càng tốt; nhưng ta nghĩ, chỉ cần kẻ bắt cóc có chút thông minh, sẽ không đích thân đến đưa ‘quà’.” Tằng Bình chỉ màn hình, tiếp tục phân tích:

“Giả sử đối phương không phải kẻ bắt cóc, mà được kẻ bắt cóc sai đến, thì sau khi đưa hộp, hắn rất có thể sẽ liên lạc với kẻ bắt cóc, lúc thích hợp nhất để bắt là khi hắn báo tin xong.”

“Ngài nghĩ hắn sẽ báo tin bằng cách nào?”

Tằng Bình châm một điếu thuốc, chậm rãi nói: “Ta nghĩ cách sẽ không phức tạp, cách đầu tiên có thể là gọi điện; cách thứ hai có thể là kẻ bắt cóc quan sát từ xa, một khi cảnh sát bắt hắn, kẻ bắt cóc sẽ biết.”

“Bân Ca, một người đàn ông đeo khẩu trang đã đặt hộp ở quầy lễ tân, giờ đã rời khỏi Công ty Cốc Phong.” Tôn Hiểu Bằng nói.

Hàn Bân cũng đồng ý phân tích của Tằng Bình, trả lời: “Biết rồi, Lý Huy, Đỗ Kỳ, Triệu Minh, ba người âm thầm theo dõi, cẩn thận không để nghi phạm phát hiện.”

“Rõ.”

“Khi nào bắt giữ?”

“Đợi tín hiệu.”

…

Trong Công ty Cốc Phong.

Hộp được đặt ở quầy lễ tân chưa lâu, Thư ký Diêu đã đến, ôm hộp đến cửa văn phòng giám đốc.

“Cốc cốc.”

“Vào đi.”

Thư ký Diêu mở cửa văn phòng, trong phòng có hai người, một là giám đốc Tiêu San, người kia là cảnh sát Điền Lệ.

“Giám đốc, hộp đã mang đến.”

“Đặt lên bàn.”

Thư ký Diêu gật đầu, đặt hộp lên bàn, sau đó rời khỏi văn phòng.

Tiêu San hít sâu, hỏi Điền Lệ bên cạnh: “Cảnh sát Điền, người đưa hộp có phải kẻ bắt cóc?”

“Không ai dám chắc.” Điền Lệ nhún vai.

“Cảnh sát, cứ để hắn đi?” Tiêu San không cam lòng.

“Đó cũng vì an toàn của Tiêu Thiên Thần, nếu bắt người đưa hộp ngay, rất có thể kẻ bắt cóc biết, sẽ giết con tin, không kịp cứu.” Điền Lệ giải thích.

“Đúng vậy.” Tiêu San gật đầu, rồi bước đến bàn, tay hơi run.

Đứng một lúc, nàng mới cầm dao nhỏ cắt hộp, bên trong vẫn là một hộp nhỏ như trước, Tiêu San cẩn thận mở hộp.

Bên trong là một cái tai đẫm máu.

…

Nghi phạm đưa hộp rời khỏi tòa nhà, Lý Huy, Đỗ Kỳ, Triệu Minh theo sau, để không bị phát hiện, ba người không dám

theo sát.

Không lâu sau, Hàn Bân và Tằng Bình cũng lái xe theo.

Để tránh kẻ bắt cóc quan sát từ xa, Hàn Bân không dùng bộ đàm, mà gọi điện cho Lý Huy: "Nghi phạm có gì bất thường không?"

"Sau khi ra khỏi tòa nhà, hắn gọi điện."

"Tiếp tục theo dõi."

Nghi phạm đưa hộp rời khỏi tòa nhà, không dùng phương tiện nào, mà đi bộ đến một quán net gần đó.

Lý Huy và đồng đội không bắt ngay, mà hỏi chủ quán net, biết nghi phạm thường xuyên đến chơi.

Lý Huy, Triệu Minh mỗi người bật một máy, ngồi cạnh nghi phạm.

Nghi phạm đang chơi game.

Lý Huy và Triệu Minh theo dõi hai mươi phút không thấy gì, Hàn Bân quyết định bắt giữ.

Quán net đông người, không tiện bắt giữ, Hàn Bân nhờ chủ quán điều khiển từ xa, làm nghi phạm không thể lên mạng.

"Chết tiệt, ta còn hai tiếng chơi, sao lại tắt." Nghi phạm bực bội, đi đến quầy hỏi chủ quán: "Chủ quán, ta máy số 26, còn hai tiếng, sao tắt rồi."

"Ồ, máy đó chắc bị lỗi, ta mở máy ở tầng hai cho ngươi." Chủ quán nói.

"Mẹ, ta đang chơi dở, không được lại tắt nhé." Nghi phạm phàn nàn.

"Yên tâm, máy tầng hai tốt." Chủ quán nói, dẫn nghi phạm lên tầng hai.

Giờ này quán net không đông, tầng hai vắng vẻ, chỉ có ba người đàn ông đứng gần đó.

Thấy nghi phạm lên tầng hai, ba người cùng tiến lại.

Nghi phạm dường như nhận ra, quay người định xuống tầng, nhưng lúc đó có hai người lên cầu thang, chặn lối đi.

"Tránh ra." Nghi phạm nói.

Lý Huy lập tức đưa thẻ cảnh sát: "Chúng ta là cảnh sát, có việc muốn hỏi ngươi."

"Hỏi ta, việc gì?" Nghi phạm lắp bắp.

"Ngươi vừa đến Công ty Cốc Phong?"

"Đúng."

"Đến làm gì?"

Nghi phạm do dự, nhìn quanh năm người, cúi đầu: "Giao đồ."

"Giao gì?"

"Ta không biết."

"Ngươi tên gì?"

"Ta tên…ta…" Nghi phạm ấp úng không nói.

"Nói!" Lý Huy quát.

"Ta tên Hác Phi Hổ."

"Tại sao ngươi giao đồ cho Công ty Cốc Phong?" Hàn Bân hỏi.

"Có người thuê ta giao."

"Ai thuê ngươi?"

"Một cô gái trẻ, ta không quen, nàng cho ta năm trăm đồng, bảo ta giao hộp đến Công ty Cốc Phong." Hác Phi Hổ nói

xong, lo lắng: “Cảnh sát, có chuyện gì vậy, ta chỉ là người giao đồ.”

“Cô gái đó liên lạc với ngươi thế nào?”

“Gặp trên đường Phương Xuân, lần đầu gặp.”

“Ngươi có số liên lạc của nàng không?”

“Không.”

“Có tìm được nàng không?”

“Không.”

Lý Huy cau mày: “Ngươi nhớ mặt nàng chứ?”

Hác Phi Hổ lắc đầu: “Nàng đeo kính râm và khẩu trang.”

Lý Huy: “…”

Hàn Bân không tin lời hắn, hỏi tiếp: “Ngươi ra khỏi tòa nhà gọi cho ai?”

“Cho bạn, ta có tiền, rủ nó đi net, nó bảo không đi được, phải đi chơi với bạn gái.” Hác Phi Hổ nói.

Hàn Bân bảo Lý Huy: “Kiểm tra số điện thoại hắn vừa gọi.”

“Rõ.”

Hàn Bân chỉ Hác Phi Hổ hỏi tiếp: “Bây giờ gửi đồ dễ thế, sao cô gái nhờ ngươi, ngươi không nghi ngờ?”

“Ta hỏi rồi, cô gái bảo giám đốc bao nàng, giờ nàng muốn chia tay, nên trả lại đồ giám đốc tặng, nàng muốn cắt đứt quan hệ, không muốn giám đốc tìm ra, ta tin.” Hác Phi Hổ thở dài: “Ai ngờ bị lừa.”

“Giám đốc là nam hay nữ?”

“Cái đó ta không hỏi, chắc nam, không có sao được.” Hác Phi Hổ nói.

Chương 458: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi gặp cô gái ở đâu?”

“Giao lộ đường Phương Xuân và đường Tề Phú, trên vỉa hè, ta không thấy rõ mặt nàng, nhưng giọng nàng rất hay, cảm giác trẻ, có mùi nước hoa nhẹ, ta mềm lòng giúp nàng.” Hác Phi Hổ nhớ lại.

“Ta nói cho ngươi, ngươi nói gì cũng phải chịu trách nhiệm pháp lý, hiểu không?”

“Hiểu, ta nói thật, không nói dối.”

Sau đó, Hác Phi Hổ bị đưa lên xe cảnh sát, Hàn Bân và Tằng Bình bàn bạc, phân công nhiệm vụ.

Điền Lệ và Tôn Hiểu Bằng về nhà hoặc ký túc xá nghỉ ngơi.

Tằng Bình, Lý Huy đến công ty viễn thông.

Hàn Bân, Đỗ Kỳ, Triệu Minh áp giải Hác Phi Hổ đến trung tâm giám sát giao thông.

Chỉ Hác Phi Hổ gặp cô gái, để hắn đi giám sát sẽ thích hợp hơn.

Dĩ nhiên, trung tâm giám sát giao thông không phải ai muốn vào cũng được, Tằng Bình sẽ liên lạc trước với lãnh đạo giao thông.

Hàn Bân và đồng đội đến trung tâm giám sát giao thông, không bị cản trở, nhưng để an toàn, Hác Phi Hổ bị còng tay.

Hàn Bân tìm camera đường Phương Xuân, nhờ Hác Phi Hổ nhận diện cô gái.

Theo lời Hác Phi Hổ, cô gái đeo túi đen, lấy hộp từ túi, mặc áo khoác kaki, đeo kính râm và khẩu trang, không thấy mặt, chỉ có thể dựa vào những đặc điểm này.

Vào trung tâm giám sát, Hác Phi Hổ lo lắng, buồn tiểu, Đỗ Kỳ và Triệu Minh đưa hắn đi vệ sinh.

Hác Phi Hổ nhìn màn hình nửa giờ, bỗng sáng mắt, chỉ vào màn hình: "Đúng cô gái xấu này."

Hàn Bân nhìn màn hình, quả nhiên, thấy cô gái như Hác Phi Hổ miêu tả.

"Kiểm tra các camera liên quan, xem cô ta từ đâu đến, đi đâu?"

"Rõ."

Triệu Minh và Đỗ Kỳ ngồi xuống, bắt đầu kiểm tra camera.

Mười phút sau, Đỗ Kỳ chỉ màn hình: "Đội trưởng, ta thấy cô gái theo sau Hác Phi Hổ, cũng đến gần Tòa Nhà Thương Mại Minh Châu."

"Khi nào rời đi, có khả năng phát hiện chúng ta không?" Hàn Bân hỏi.

"Chắc không, trên camera thấy cô ta không ở lại lâu, không theo đến quán net, mà đi ngược lại, có lẽ thấy Hác Phi Hổ an toàn rời Tòa Nhà Thương Mại Minh Châu, biết cảnh sát không bắt hắn, nên mới đi." Đỗ Kỳ đoán.

Hàn Bân gật đầu: "Xem ra chúng ta trì hoãn bắt giữ là đúng."

Hàn Bân ngồi xuống, ra lệnh: "Phải tìm ra hành tung cô ta."

“Rõ.”

“Hác Phi Hổ.”

“Có.” Thấy Hàn Bân gọi, Hác Phi Hổ vội đứng lên.

“Muốn lập công không?”

“Muốn.”

“Vậy cùng họ kiểm tra.”

“Rõ.” Hác Phi Hổ yên tâm hơn, cùng Đỗ Kỳ và Triệu Minh kiểm tra camera giao thông.

Hàn Bân rót trà, ngồi uống, giám sát ba người làm việc.

Thời gian trôi qua, ba mươi phút sau, Triệu Minh chỉ màn hình nói: “Bân Ca, cô gái hình như vào đường Chức Lý Tây, không thấy nữa.”

“Tức là cô ta có thể sống gần đây.” Hàn Bân nhìn đồng đội: “Các ngươi kiểm tra sao rồi?”

“Ta đang tua lại video, truy ngược điểm xuất phát của cô gái, cần thêm thời gian.” Đỗ Kỳ nói.

“Ta, ta chưa thấy.” Hác Phi Hổ lần đầu làm việc này, dĩ nhiên không bằng cảnh sát chuyên nghiệp.

Hàn Bân không vội, ngồi ghế lim dim.

Mười phút sau, Đỗ Kỳ lên tiếng: “Ta tìm thấy, cô gái từ gần phố Hưng An xuất hiện.”

Hàn Bân vuốt cằm: “Kiểm tra xem giữa đường Chức Lý Tây và phố Hưng An có khu dân cư nào.”

Triệu Minh xem bản đồ: “Khu dân cư Đỉnh Đô, cửa Nam ở đường Chức Lý, cửa Đông ở phố Hưng An.”

Hàn Bân búng tay: “Đúng rồi!”

……

Khu dân cư Đỉnh Đô.

Phòng 502.

Một phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi từ bếp đi ra, vừa tháo tạp dề vừa gọi: "Tồng Tồng, thu dọn đi, chúng ta phải ra ngoài rồi."

"Mẹ, con sáng nay đã ra ngoài rồi, chiều không muốn ra ngoài nữa."

"Còn chưa hỏi ngươi đây, sáng sớm ra ngoài làm gì vậy?"

"Ồ, ra ngoài làm chút việc." Tồng Tồng nói một cách hời hợt.

"Mau thu dọn đi, chúng ta đi đến phòng khám tâm lý." Người phụ nữ thúc giục.

"Mẹ, con thật sự không muốn đi." Tồng Tồng thở dài.

"Đừng làm ồn nữa, không đi sao được." Người phụ nữ cau mày nói.

"Con thật sự không muốn đi."

"Ngươi không đi khám bệnh, bao giờ mới khỏi, ngươi không muốn thi đại học nữa sao?"

"Mẹ, con có thể cầm bút lại rồi." Tồng Tồng phấn khởi nói.

"Thật sao!" Chỉ hai chữ ngắn gọn, nhưng giọng của người phụ nữ chứa đựng nhiều cảm xúc phức tạp.

Từ lúc nào, con gái là niềm tự hào của họ, từ nhỏ đã thông minh, học gì cũng nhanh hơn người khác, tiểu học là học sinh giỏi, trung học cơ sở là cán bộ lớp xuất sắc, trung học phổ thông là học sinh lớp trọng điểm.

Trong mắt nàng, con gái nhất định phải đỗ Đại học Thanh Hoa Bắc Đạt, mỗi kỳ thi thử đều đứng top, thi đại học còn đạt

được 686 điểm xuất sắc, đủ để đỗ vào Đại học Thanh Hoa mơ ước, nhưng…

Vì một sự cố không đáng có, Tồng Tồng mất đi cơ hội vào đại học, Tồng Tồng bị cú sốc lớn, không ăn không uống nằm trên giường suốt ba ngày, nhờ sự khuyên bảo của bố mẹ và bạn bè mới bắt đầu ăn uống trở lại.

Nhưng, từ đó, Tồng Tồng không thể cầm bút được nữa.

“Tồng Tồng, mau, để mẹ xem.” Người phụ nữ trung niên vội vã chạy vào phòng ngủ.

Tồng Tồng hít sâu một hơi, bước tới bàn học, trên bàn có một chiếc bút carbon màu đen, đối tác thân quen ngày trước, nhưng gần đây lại như một tảng đá nặng ngàn cân đối với nàng.

Người phụ nữ trung niên nín thở, nhìn con gái cầm lấy bút, trên giấy trắng viết vài chữ mềm mại và đẹp đẽ: “Con muốn vào Thanh Hoa.”

“Tốt, chúng ta sẽ học lại, sang năm thi tiếp!” Người phụ nữ trung niên vui mừng quá đỗi, vừa khóc vừa cười.

Chương 459: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Cốc cốc cốc…” Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

“Ai đấy?”

“Công ty gas đến kiểm tra!”

Mẹ của Tồng Tồng lau mặt, nắm lấy vai con gái: “Tồng Tồng, chúng ta không đi gặp bác sĩ nữa, ngươi ở trong phòng luyện chữ, mẹ ra mở cửa.”

Tiễn mẹ ra khỏi phòng ngủ, Tồng Tồng thở dài: “Mẹ, xin lỗi.”

“Cạch…” một tiếng.

Mẹ của Tồng Tồng mở cửa, nhìn thấy bên ngoài đứng vài người, không ai mặc đồng phục công ty gas: “Các ngươi là ai?”

“Chúng ta là cảnh sát hình sự.” Hàn Bân giơ thẻ cảnh sát, dẫn người vào nhà của Tồng Tồng.

“Cảnh sát, các ngươi có việc gì?” Mẹ của Tồng Tồng ngạc nhiên và sửng sốt.

“Ngoài ngươi ra, trong nhà còn có ai khác không?” Hàn Bân nhìn quanh nhà, ánh mắt dừng lại ở hai đôi giày nữ ở cửa.

Lúc này, Tồng Tồng bước tới: “Chú cảnh sát, các ngươi đến tìm con sao?”

Hác Phi Hổ trừng mắt, chỉ vào Tồng Tồng và nói: “Cảnh sát, chính là nàng, ta nhận ra giọng của nàng!”

“Ngươi tên gì?” Hàn Bân hỏi.

“Vương Đồng Đồng.”

“Ngươi biết chúng ta sẽ đến tìm ngươi?”

“Phạm sai lầm, tất nhiên phải bị trừng phạt.” Vương Đồng Đồng nhạt nhẽo nói.

“Tồng Tồng, rốt cuộc có chuyện gì, ngươi đã làm gì?” Mẹ của Tồng Tồng hỏi.

“Mẹ, con đang trị bệnh, con đã chữa lành bệnh trong lòng mình, nếu con không làm như vậy, con sẽ tức chết mất, xin lỗi, làm ngươi và cha lo lắng.” Vương Đồng Đồng nắm tay mẹ.

“Tồng Tồng, ngươi rốt cuộc đã làm gì?”

“Thay trời hành đạo.”

“Tồng Tồng, ngươi đừng dọa mẹ, rốt cuộc có chuyện gì?” Mẹ của Tồng Tồng sợ hãi khóc.

“Không sao, yên tâm đi, sang năm thi đại học, con nhất định sẽ vào Thanh Hoa.” Vương Đồng Đồng giọng chắc nịch.

Mẹ của Vương Đồng Đồng nắm vai con gái, ý bảo nàng đừng nói nữa: “Vị cảnh sát này, ngài tên gì?”

“Ta họ Hàn.”

“Cảnh sát Hàn, con gái ta năm nay mới mười bảy tuổi, có chuyện gì, ngài có thể nói với ta.” Mẹ của Vương Đồng Đồng nói.

Hàn Bân có chút bất ngờ, liếc nhìn Vương Đồng Đồng: “Được.”

“Ngươi tên gì?”

“Trương Nguyệt Nhu.”

“Trương Nữ Sĩ, ta muốn nói chuyện riêng với ngươi được không?” Hàn Bân hỏi lại.

“Ta…” Trương Nguyệt Nhu ngớ người, nhìn con gái: “Được thôi.”

Hàn Bân và Trương Nguyệt Nhu vào phòng sách, bắt đầu hỏi: “Con gái ngươi sáng nay có ra khỏi nhà không?”

“Có.”

“Đi lúc mấy giờ?”

“Tầm tám giờ sáng.”

“Ngươi nói con gái ngươi năm nay mười bảy tuổi?”

“Đúng.”

“Hôm nay là thứ hai, sao nàng không đi học?”

Trương Nguyệt Nhu gãi đầu: “Con gái ta năm nay thi đại học, gặp một số trục trặc, không đỗ vào trường mong muốn, lại mắc bệnh nặng, nên ta cho nàng tạm nghỉ học.”

“Nàng vừa nói thay trời hành đạo có ý gì?”

“Con gái nhỏ không hiểu chuyện, nói bậy thôi.”

“Nàng đã mười bảy tuổi rồi, ta thấy nàng còn điềm tĩnh hơn ngươi, dù chưa đủ mười tám tuổi, nhưng ta tin rằng nàng đã có tâm lý và khả năng hành động như người trưởng thành.” Hàn Bân nói.

Trương Nguyệt Nhu trầm ngâm một lúc: “Trong nước nói chuyện pháp luật, theo luật pháp nàng mới mười bảy tuổi.”

“Ngươi không cần nói với ta điều này, chúng ta là cảnh sát, không phải thẩm phán, ta chỉ muốn làm rõ vụ án, ngươi là bậc cha mẹ hãy hợp tác, khuyên Vương Đồng Đồng tự giác khai báo, trong phạm vi pháp luật cho phép, cảnh sát cũng sẽ có chính sách nhất định.”

Hàn Bân đã gặp nhiều phụ huynh của những kẻ phạm tội vị thành niên, khi nghe cảnh sát muốn bắt con mình, sẽ có một sự chống đối tự nhiên, ở mức độ nhất định sẽ ảnh hưởng đến con cái, điều này không tốt cho công việc điều tra của cảnh sát.

“Cảnh sát Hàn, con gái ta rốt cuộc phạm tội gì, có nghiêm trọng vậy không?” Trương Nguyệt Nhu gần như khóc.

Hàn Bân không trả lời mà hỏi lại: “Thành tích học tập của con gái ngươi thế nào?”

“Rất tốt, con gái ta là học sinh xuất sắc toàn diện.”

“Năm nay tại sao không thi tốt?”

“Nàng thi rất tốt, không phụ lòng mong đợi của chúng ta, nàng là người xuất sắc nhất.” Trương Nguyệt Nhu có một niềm tự hào từ tận đáy lòng.

“Vậy tại sao không vào đại học?”

“Vì một số sự cố không đáng có, đó không phải lỗi của Tồng Tồng…” Trương Nguyệt Nhu nghiến răng, vẻ mặt đầy bất lực.

“Vậy vì lý do gì?”

“Bây giờ đều là đăng ký nguyện vọng trực tuyến, công cụ tìm kiếm đã đề xuất trang web khác, kết quả là thông tin đăng ký nguyện vọng hoàn toàn vô hiệu, còn tiết lộ thông tin cá nhân của Tồng Tồng, chúng ta không nhận được thông báo trúng tuyển của Đại học Thanh Hoa mà lại nhận được thông báo nhập học của một trường đại học lừa đảo, ngươi biết nhận được thông báo đó đã gây sốc thế nào với gia đình chúng ta không.” Trương Nguyệt Nhu khóc, càng nói càng xúc động:

“Ba năm trung học cơ sở, ba năm trung học phổ thông, tổng cộng sáu năm, mỗi đêm Tồng Tồng đều học đến mười hai giờ, chúng ta cũng thức đến mười hai giờ, chúng ta chỉ mong

nàng có thể đỗ vào một trường đại học tốt, có thể thành công, để đảm bảo dinh dưỡng cho Tồng Tồng, ta thậm chí nghỉ việc, suốt năm cuối cấp ba luôn ở bên cạnh nàng, chúng ta đã hy sinh rất nhiều, rất nhiều…"

"Các ngươi dùng công cụ tìm kiếm nào?"

Trương Nguyệt Nhu nghiến răng: "Cốc Phong."

Chương 460: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Tổng Tổng chắc hẳn rất hận trang web này?" Hàn Bân dò hỏi.

"Tổng Tổng nhận được thông báo nhập học của trường đại học lừa đảo, liền mắc bệnh nặng, nằm trên giường suốt ba ngày, ta và chồng ta cũng rất đau khổ, nhưng chúng ta biết con gái còn đau khổ hơn, không kể lòng ta đau khổ thế nào, muốn khóc bao nhiêu, nhưng vẫn phải giả vờ nhẹ nhàng trước mặt con, miệng nói những lời như 'Khổ trước sướng sau'…"

Trương Nguyệt Nhu nói xong, không kiềm được chửi: "Khốn nạn, con gái ta chỉ muốn đỗ đại học tốt, tại sao phải chịu đựng những điều này…"

Hàn Bân thở dài, có chút đồng cảm với gia đình này, cũng đại khái hiểu được hoàn cảnh và động cơ của Tổng Tổng.

Nhưng đồng cảm là đồng cảm, Hàn Bân vẫn phải thực hiện trách nhiệm của mình, điều tra vụ án theo pháp luật.

Hàn Bân đổi giọng: "Ngươi có biết con trai của chủ tịch Công ty Cốc Phong, Tiêu Thiên Thần không?"

"Không biết."

"Hắn bị bắt cóc."

"Thì sao, liên quan gì đến ta." Trương Nguyệt Nhu giọng lạnh lùng.

"Nhưng liên quan đến Vương Đồng Đồng."

"Ngươi… có ý gì…"

Hàn Bân lấy điện thoại, mở một bức ảnh, đưa cho Trương Nguyệt Nhu.

“Á!” Trương Nguyệt Nhu hét lên, trong ảnh là một cái tai đầy máu.

“Cái tai này, sáng nay Vương Đồng Đồng thuê người gửi đến Công ty Cốc Phong.”

“Không thể nào, điều này không thể.” Trương Nguyệt Nhu lắc đầu, không dám tin.

“Vậy chúng ta đến nhà ngươi làm gì, chơi đùa sao?” Hàn Bân hỏi ngược lại.

“Tại sao, tại sao lại như vậy…” Trương Nguyệt Nhu khóc.

“Ngăn chặn thiệt hại ngay lập tức, Vương Đồng Đồng là vị thành niên, chỉ cần nàng giúp cảnh sát tìm ra Tiêu Thiên Thần, hình phạt sẽ không quá nặng.”

Trương Nguyệt Nhu lau nước mắt: “Thật sao?”

“Chỉ cần nàng không phải là chủ mưu, và có thể hợp tác với cảnh sát giải cứu Tiêu Thiên Thần, nàng vẫn có cơ hội tham gia kỳ thi đại học, vẫn có thể đỗ vào Đại học Thanh Hoa.” Hàn Bân khuyên.

Trương Nguyệt Nhu im lặng một lúc: “Ta có thể gọi điện cho chồng ta không?”

“Được.” Hàn Bân gật đầu: “Nếu thuận tiện, ta muốn thẩm vấn tại nhà ngươi.”

“Được được, không vấn đề gì.” Đương nhiên Trương Nguyệt Nhu không muốn đến đồn cảnh sát.

Về phần Hàn Bân, cũng có tính toán riêng, từ đây đến đồn cảnh sát, làm thủ tục cũng mất thời gian, còn dễ lộ tin tức.

Mỗi phút trôi qua, con tin có thêm một phần nguy hiểm, nên Hàn Bân quyết định thẩm vấn ngay.

Năm phút sau, cuộc thẩm vấn chính thức bắt đầu.

Địa điểm thẩm vấn là phòng sách.

Người thẩm vấn là Hàn Bân, Điền Lệ, Triệu Minh ba người.

Trong quá trình chuẩn bị bắt giữ, Hàn Bân đã thông báo cho Điền Lệ, nàng là một nữ cảnh sát, có thể thuận lợi trong một số tình huống.

Ngoài Vương Đồng Đồng bị thẩm vấn, còn có Trương Nguyệt Nhu đi cùng.

Hàn Bân hỏi một số câu hỏi thông thường, sau đó nhìn Vương Đồng Đồng hỏi: "Vương Đồng Đồng, sáng nay ngươi đi đâu?"

"Ra ngoài giao cho bạn một ít đồ."

"Bạn nào?"

"Tiêu đồng."

"Nói rõ tên." Điền Lệ nhắc nhở.

"Tiêu San của Công ty Cốc Phong."

Hàn Bân ghi lại: "Gửi cái gì?"

"Ta cũng không biết." Vương Đồng Đồng nhún vai.

"Không biết, ngươi giúp người ta gửi gì? Ai nhờ ngươi gửi?"

"Ta giúp một người bạn gửi."

"Bạn thế nào? Tên gì?"

"Ta cũng không biết, chúng ta quen nhau trên mạng, ta chưa gặp nàng." Vương Đồng Đồng giọng rất tự nhiên, còn

thoải mái hơn Trương Nguyệt Nhu bên cạnh.

“Chưa gặp, ngươi đã chịu giúp gửi đồ.”

“Ta đã nói, chúng ta là bạn.”

“Các ngươi làm bạn thế nào?” Điền Lệ nói.

“Trò chuyện chứ sao.”

“Đã nói những gì?”

“Ta đăng một bài viết trên mạng, nói về tình trạng của mình, nàng liền bình luận, nói nàng cũng bị Công ty Cốc Phong hại, bây giờ gia đình tan nát, nàng hận Công ty Cốc Phong, nàng hận Tiêu San.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, nàng nói muốn trả thù Tiêu San và Công ty Cốc Phong, từ lời nói của nàng ta có thể cảm nhận được, ý định của nàng rất mạnh mẽ, rồi nàng hỏi ta có thể giúp không, ta nói không muốn phạm pháp, ta sợ làm bố mẹ thất vọng…”

Vương Đồng Đồng cúi đầu, giọng có chút rung động: “Nhưng, ta không còn lựa chọn, ta phải giúp nàng.”

“Nàng đã đe dọa ngươi?” Triệu Minh hỏi lại.

“Không, nàng chưa bao giờ đe dọa ta, nhưng, ta không thể vượt qua chướng ngại trong lòng, ta không cầm được bút.” Kể từ khi bị thẩm vấn, mắt Vương Đồng Đồng đỏ lên, chỉ vào ngực mình:

“Ta như đang bị một khối u nghẹn, ba năm rồi, hơn một nghìn ngày đêm cố gắng, ta chỉ vì muốn đỗ vào Đại học Thanh Hoa, như vậy mới xứng đáng với sự cố gắng của mình và bố mẹ, chỉ vì hành động vô lương tâm của Công ty Cốc Phong, công sức bao năm của ta và bố mẹ đều tiêu tan, khi nhận được

thông báo của đại học lừa đảo, ngươi biết ta đã nghĩ gì không? Ta muốn nhảy từ trên lầu xuống, ta thực sự muốn chết.”

“Vương Đồng Đồng, ngươi làm như vậy là hại người hại mình, trả thù chỉ khiến bản thân thêm đau khổ, không có tác dụng gì.” Điền Lệ thở dài.

“Không!”

Vương Đồng Đồng giọng chắc nịch, ánh mắt lóe lên hy vọng: “Có tác dụng, ta bây giờ có thể cầm bút rồi! Ta có thể thi lại Thanh Hoa.”

Chương 461: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ý gì?” Điền Lệ không hiểu.

“Kể từ khi xảy ra chuyện này, con gái ta bị cú sốc lớn, không thể cầm bút, chứ đừng nói viết chữ.” Trương Nguyệt Nhu giải thích.

“Ngươi dù có hận cũng nên hận đại học lừa đảo đó, tại sao lại hận Công ty Cốc Phong?” Điền Lệ nói.

“Cốc Phong là doanh nghiệp nổi tiếng ở Cầm Đảo, cũng là niềm tự hào của chúng ta, thường xuyên xuất hiện trên tin tức Lỗ Châu và Cầm Đảo, gia đình chúng ta luôn tin tưởng và sử dụng Công ty Cốc Phong, nhưng Công ty Cốc Phong lại phản bội sự tin tưởng của chúng ta, đề xuất một trường đại học lừa đảo.” Trương Nguyệt Nhu nói với giọng căm phẫn:

“Sau đó, chúng ta cũng liên lạc với đại học lừa đảo, họ nói đã đưa tiền cho Công ty Cốc Phong, hai bên đã ký hợp đồng, Công ty Cốc Phong mới chịu quảng cáo giúp họ, chúng ta tin tưởng Công ty Cốc Phong, nó lại hại chúng ta, ngươi nói chúng ta có thể không hận công ty này sao?”

“Dù có muốn trả thù Công ty Cốc Phong, thì cũng nên nhắm vào Tiêu San, tại sao lại bắt cóc Tiêu Thiên Thần?” Triệu Minh hỏi.

“Ta không biết, ta thật sự không biết người trên mạng đã làm gì, ta chỉ giúp nàng gửi đồ.” Vương Đồng Đồng nhún vai.

“Ngươi đã giúp nàng gửi đồ mấy lần?”

“Hai lần.”

“Lần đầu tiên là khi nào?”

“Hôm qua.”

“Nàng đưa đồ cho ngươi thế nào?”

“Nàng gọi điện cho ta, bảo ta đến một nơi nào đó lấy đồ, sau đó giao đến Công ty Cốc Phong, chỉ đơn giản vậy thôi.”

“Ngươi không tò mò nàng đưa ngươi cái gì sao?” Triệu Minh hỏi lại.

“Không tò mò.”

“Ngươi không muốn gặp nàng sao?”

“Không muốn.”

“Tại sao?”

Vương Đồng Đồng cười nhẹ: “Chuyện này, biết nhiều phiền nhiều, không phải sao?”

“Ngươi đã biết là vi phạm pháp luật, tại sao lại phải tham gia vào?” Triệu Minh nói.

“Ta đã nói rồi, ta nghẹn một khối u, ta hận, nếu ta không tham gia vào, không làm một số việc trả thù Công ty Cốc Phong, đừng nói cầm bút trở lại thi cử, ta sẽ tức chết, ta sẽ thành vô dụng, ta đang tự cứu rỗi mình.” Vương Đồng Đồng nói.

Hàn Bân nhớ đến một bộ phim: “Shawshank Redemption?”

“Chú cảnh sát, ngài cũng xem phim đó sao?”

Hàn Bân gật đầu.

“Ta cũng đã xem, Shawshank bị oan, hắn chỉ đưa quản ngục và cai ngục vào tù, không làm gì vi phạm pháp luật.” Điền Lệ nói.

Vương Đồng Đồng cười: “Vượt ngục không tính vi phạm pháp luật? Tiền dưỡng lão của hắn từ đâu mà có?”

Điền Lệ ngớ người, không biết trả lời thế nào.

Nàng quên rằng, bộ phim này là phim nước ngoài.

“Shawshank hoàn thành hai loại cứu rỗi, một là tinh thần, hai là tự do, ngươi đã giải tỏa tâm lý, có thể cầm bút trở lại, nhưng, ngươi sắp phải đối mặt với cảnh tù tội, nếu ngươi muốn được tự do, hoàn thành cứu rỗi thực sự, phải hợp tác với cảnh sát, ta tin rằng thẩm phán xem xét hoàn cảnh đặc biệt, cũng sẽ xử nhẹ.” Hàn Bân nói.

“Cảnh sát Hàn, ngài nói thật hay.” Vương Đồng Đồng cười nói.

“Hy vọng ngươi có thể cung cấp manh mối về kẻ bắt cóc, ví dụ như thông tin liên lạc, địa điểm giao hàng.” Hàn Bân nói.

“Chúng ta đều liên lạc qua mạng.”

“Liên lạc thế nào?”

“Nàng sẽ nhắn tin cho ta trên một diễn đàn cộng đồng tên là ft.”

“Nàng là nam hay nữ.”

“Nữ.”

“Ngươi làm sao biết?”

“Đoán.” Vương Đồng Đồng nhún vai.

“Mở diễn đàn đó lên.” Hàn Bân ra lệnh.

Vương Đồng Đồng lấy máy tính bảng, mở diễn đàn đó, trên đó có bài viết của nàng.

Tên của nàng là Tiểu Tiểu Đồng.

Vương Đồng Đồng chỉ vào người đăng bài bên dưới: "Người này tên là Garfield dễ thương."

Hàn Bân đọc kỹ các bình luận của hai người, thấy rằng Garfield dễ thương trong từng câu chữ đều chứa đầy oán hận với Công ty Cốc Phong.

"Công ty Cốc Phong nhận nhiều tiền bẩn, đề xuất quảng cáo lung tung, nào là trồng răng, nào là cấy tóc, nào là bệnh ngoài da, nào là tin tức rác rưởi, công ty này nên bị tiêu diệt từ lâu rồi."

"Ta từng nghĩ đây là doanh nghiệp địa phương, lại là công ty niêm yết, không thể lừa người Cầm Đảo chúng ta, không ngờ công ty này lại là kẻ phản bội."

"Em gái, ngươi tính là gì, năm sau thi lại đi, ta coi như xong rồi, hoàn toàn xong rồi."

"Ta đặc biệt hận công ty này, nó đã hủy hoại cuộc đời ta, ta muốn trả thù, ta nhất định phải trả thù…"

"Triệu Minh, ngươi liên hệ với đội Tằng, để hắn đưa manh mối này cho đội an ninh mạng, tìm người đăng bài." Hàn Bân ra lệnh.

"Rõ." Triệu Minh đáp, rồi rời khỏi phòng sách.

"Nàng nhờ ngươi gửi đồ hai lần, ngươi lấy thùng đồ từ đâu?" Hàn Bân hỏi.

"Hôm qua trên Đại lộ Thái Hành, hôm nay trên Đường Phương Xuân."

Đại lộ Thái Hành không có camera, rất khó để tìm.

Hàn Bân chuyển trọng tâm điều tra sang Đường Phương Xuân: "Khoảng cách từ nơi ngươi gặp Hác Phi Hổ là bao xa?"

"Hác Phi Hổ là ai?"

“Là người ngươi nhờ giao thùng đồ.”

“Ở gần đó.”

“Khi ngươi lấy thùng đồ, có thấy người hoặc xe tình nghi không?”

“Không thấy.” Vương Đồng Đồng hồi tưởng một lúc:

“Nàng để thùng đồ bên cạnh dải cây xanh trên vỉa hè, còn dùng một cái túi nilon đen che lại, ta lấy thùng đồ chưa lâu, thì gặp Hác Phi Hổ, chuyện sau đó ngươi cũng biết rồi.”

“Ngươi đến Đường Phương Xuân lúc mấy giờ?”

Chương 462: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Khoảng tám giờ hai mươi phút.”

“Nàng lần cuối liên lạc với ngươi là khi nào?” Hàn Bân hỏi.

“Tối qua, nàng nhắn tin bảo ta sáng nay đến Đường Phương Xuân lấy thùng đồ, rồi giao đến Công ty Cốc Phong.”

“Ngươi có biết ngươi đã giao cái gì không?”

“Ta thật sự không biết.”

“Là tai của con trai Tiêu San, Tiêu Thiên Thần.” Hàn Bân nói, đồng thời nhìn chằm chằm vào Vương Đồng Đồng.

Vương Đồng Đồng lộ vẻ kinh hoàng, dù chỉ thoáng qua, nhưng Hàn Bân đã bắt được.

Điều này chứng tỏ, nàng thật sự không biết trước.

“Ta không biết Tiêu Thiên Thần, cũng không ngờ nàng sẽ làm vậy.” Vương Đồng Đồng cau mày.

“Bây giờ ngươi đã biết, nếu ngươi còn biết manh mối khác về kẻ bắt cóc, hy vọng ngươi có thể nói ra.”

Vương Đồng Đồng gật đầu, ánh mắt đầy mong đợi nhìn Hàn Bân: “Chú cảnh sát, năm sau ta có thể tham gia kỳ thi đại học không?”

Hàn Bân đứng lên, xòe tay: “Điều đó ngươi phải hỏi thẩm phán.”

Sau khi thẩm vấn xong, Hàn Bân và đồng đội áp giải Vương Đồng Đồng về phân cục.

Về đến văn phòng.

Triệu Minh không nhịn được nói: "Ngươi nói Vương Đồng Đồng tính là gì? Là nạn nhân hay nghi phạm."

"Tất nhiên là nghi phạm, dù Công ty Cốc Phong có sai trước, nàng có thể dùng con đường pháp luật để kiện, nhưng đó không phải lý do để nàng phạm pháp." Điền Lệ nói.

"Công ty Cốc Phong có đội ngũ luật sư mạnh, kiện thương mại rất khó thắng." Triệu Minh nhún vai.

"Ta cũng rất đồng cảm với cô gái này, nhưng cách trả thù của nàng không đúng, có thể nhất thời cảm thấy thoải mái, nhưng hành động phạm pháp sẽ ảnh hưởng đến cả đời, nàng chắc chắn sẽ hối hận." Điền Lệ nói.

"Chưa chắc, nàng là vị thành niên, lại chỉ là tòng phạm, nếu không trực tiếp tham gia bắt cóc, hình phạt sẽ không quá nặng, hồ sơ tội phạm của nàng sẽ được niêm phong." Hàn Bân nói.

"Vậy có nghĩa là, năm sau nàng thật sự có thể tham gia kỳ thi đại học?" Triệu Minh ngạc nhiên.

"Năm sau không biết, nhưng năm sau nữa thì có thể." Hàn Bân đoán.

"Ta vẫn cảm thấy, nàng làm vậy là sai." Điền Lệ không thể đồng ý với cách làm này.

"Bân Ca, ngươi nghĩ sao?" Triệu Minh cười hỏi.

"Phạm pháp chắc chắn là sai." Hàn Bân trả lời, còn một câu chưa nói: "Nhưng cách làm này có lẽ là tốt nhất cho Vương Đồng Đồng."

Theo tình hình tổng quát của Vương Đồng Đồng, nàng sẽ không bị giam lâu.

Thanh niên phạm tội sau khi được giáo dục đúng đắn, đỗ vào Đại học Thanh Hoa, có tấm gương nào động lực hơn thế?

Dù sao, nếu đổi là Hàn Bân, cũng sẽ không bỏ qua một nhân tài như vậy.

Bốn giờ chiều.

Tằng Bình, Lý Huy, Tôn Hiểu Bằng lần lượt trở lại văn phòng.

Tằng Bình tổ chức một cuộc họp thảo luận vụ án.

Tằng Bình nhai kẹo cao su: "Hàn Bân, ngươi nói trước đi."

Hàn Bân sắp xếp từ ngữ, kể lại quá trình bắt giữ Vương Đồng Đồng và nội dung thẩm vấn.

Nghe xong, Tằng Bình nói: "Ta đã chuyển tài khoản Tiểu Tiểu Đồng và Garfield dễ thương cho đội an ninh mạng, tin rằng sẽ có tin tức sớm thôi."

"Còn về vị trí định vị điện thoại của Tiêu Thiên Thần, ở gần cột sóng Đường Phương Xuân." Tằng Bình tiếp tục.

"Điều này khớp với thông tin chúng ta có được, Garfield dễ thương có lẽ đã đặt gói hàng trên Đường Phương Xuân, sau đó gọi điện cho Tiêu San." Hàn Bân phân tích.

"Kiểm tra kỹ camera giám sát xung quanh Đường Phương Xuân, xem có tìm được hình ảnh nghi phạm không." Tằng Bình ra lệnh.

"Nghi phạm gọi điện cho Tiêu San là nam, nhưng theo Vương Đồng Đồng nói, Garfield dễ thương rất có thể là nữ, có nghĩa là kẻ bắt cóc có thể không chỉ có một người." Điền Lệ nghe giọng của kẻ bắt cóc, không giống dùng thiết bị biến âm.

“Không loại trừ khả năng này.” Hàn Bân gật đầu, rồi chuyển chủ đề: “Tằng đội, bài đăng trên mạng nói Tiêu San bán cổ phiếu, ip đã tra ra chưa?”

“Chuyện này, có thể phức tạp hơn chúng ta nghĩ.” Tằng Bình cau mày.

“Sao lại thế?”

“ip đã tra được, nhưng không phải trong thành phố.”

“Ở đâu?”

“Bắc Kinh.”

“Vậy chúng ta làm sao? Đi Bắc Kinh bắt người?” Hàn Bân cười khổ.

“Ta đã nói với lãnh đạo cục, chuẩn bị nhờ đội an ninh mạng điều tra, họ có hệ thống liên lạc chặt chẽ hơn, phối hợp giữa các bộ phận cũng tốt hơn, so với việc chúng ta cử người đi Bắc Kinh mò mẫm.” Tằng Bình nói.

Hàn Bân xoay bút: “Vậy ta sẽ dẫn người điều tra theo manh mối của Vương Đồng Đồng.”

Nhóm hai chia làm hai đội, Hàn Bân dẫn đội đến trung tâm giám sát giao thông.

Lý Huy dẫn đội đến Đường Phương Xuân kiểm tra camera tư nhân, tìm hiểu các hộ kinh doanh xung quanh.

Nửa giờ sau, Hàn Bân, Triệu Minh, Tôn Hiểu Bằng đến trung tâm giám sát giao thông, vì không có mục tiêu rõ ràng, Hàn Bân không thể chỉ đứng ngoài nhìn, phải dựa vào kỹ năng quan sát cao cấp của mình, nhanh chóng xem video tìm ra điều bất thường.

Thấy Hàn Bân tua video 16 lần, Triệu Minh ngạc nhiên: “Bân Ca, ngươi giỏi thế, có nhìn rõ không?”

Hàn Bân cần tập trung, liền đuổi người ra chỗ khác.

Triệu Minh tua video 4 lần, nhanh hơn thì hắn không dám chắc, sợ bỏ sót manh mối quan trọng.

Tôn Hiểu Bằng cũng vậy.

Hiệu quả của Hàn Bân một mình, gấp đôi hai người cộng lại.

Mười phút sau.

“Bốp!” Hàn Bân đập phím cách, video dừng lại.

Chương 463: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trên màn hình là camera tại một ngã tư, có vài người đi qua đường.

Hàn Bân chỉ vào một người đàn ông trong camera: "Người này có nghi vấn."

"Bân Ca, có vấn đề gì?"

Hàn Bân dụi mắt: "Ta đã xem camera ở hai đầu Đường Tri Xuân, người bình thường đi qua hai đầu đường này chỉ mất 6 đến 8 phút, nhưng người này mất đến 10 phút, và balo của hắn trước đó căng phồng, bây giờ đã xẹp xuống."

"Bân Ca, ngươi tua video 16 lần, có nhìn rõ không?" Triệu Minh nghi ngờ.

"Ngươi đã xem Thử Thách Trí Tuệ chưa?" Hàn Bân hỏi lại.

Triệu Minh gật đầu.

"Vậy đừng phí lời, gửi video cho Lý Huy, ngươi và Hiểu Bằng kiểm tra lại." Hàn Bân nói, uống cạn nước trong cốc.

Rồi lấy ra một túi cà phê hòa tan, pha một cốc cà phê, ngồi uống cà phê.

Trận đánh chính hắn đã hoàn thành, công việc dọn dẹp còn lại giao cho Triệu Minh và Tôn Hiểu Bằng, không thì có cấp dưới làm gì?

Triệu Minh tuy vẫn còn nghi ngờ, nhưng vẫn làm theo lệnh Hàn Bân, gửi ảnh chụp cho Lý Huy, rồi cùng Tôn Hiểu Bằng bắt đầu kiểm tra.

Triệu Minh tìm được video ở ngã tư trước đó, so sánh hai video camera, quả thật như Hàn Bân nói, hai camera cách nhau 10 phút, balo của người đàn ông ở ngã tư thứ hai rõ ràng xẹp hơn.

Triệu Minh giơ ngón cái: "Wow, Bân Ca, ngươi giỏi thật."

"Đúng vậy Bân Ca, ngươi quan sát sao mà giỏi thế." Trước đây, Tôn Hiểu Bằng luôn im lặng, vì trong vụ án Văn Hình, hắn đã chứng kiến tài năng của Hàn Bân.

Nếu nói lần trước là trùng hợp, lần này thì thật sự thuyết phục.

Hàn Bân uống một ngụm cà phê: "Luyện tay thôi!"

"Bân Ca, Huy Ca gửi tin nhắn, nói đã tìm thấy người đàn ông này lên một chiếc taxi trong camera của một hộ kinh doanh tư nhân, và gửi biển số xe." Triệu Minh báo cáo.

"Nói Lý Huy, dẫn người đến công ty taxi điều tra; ngươi và Hiểu Bằng theo dõi chiếc taxi qua hệ thống Giám sát Thiên Võng."

"Rõ." Triệu Minh đáp, rồi làm theo lệnh Hàn Bân.

Hàn Bân tiếp tục nghỉ ngơi, có mục tiêu, Triệu Minh và Tôn Hiểu Bằng theo dõi là đủ.

Tối nay cần người trực đêm.

Triệu Minh và Tôn Hiểu Bằng sử dụng hệ thống Giám sát Thiên Võng, theo dõi chiếc taxi.

Mười phút sau, Triệu Minh gọi: "Wow, chiếc taxi này rẽ phải từ Đường Hàm Tây vào Đại lộ Thái Hành rồi."

Đại lộ Thái Hành không có camera, đồng nghĩa với việc mất dấu nghi phạm.

Tuy nhiên, Hàn Bân không bỏ cuộc: “Tiếp tục theo dõi chiếc taxi, dù Đại lộ Thái Hành không có camera, chiếc xe này chắc chắn sẽ quay lại thành phố.”

Quả nhiên, thời gian giám sát tua nhanh 40 phút, lại thấy chiếc xe quay trở lại.

Hàn Bân dự đoán, nếu không có gì bất thường, nơi nghi phạm xuống xe, cách Đại lộ Thái Hành và Đường Hàm Tây khoảng 20 phút xe chạy.

Vị trí chính xác cần đợi kết quả điều tra của Lý Huy.

Sau đó Hàn Bân dẫn người trở lại văn phòng.

Văn phòng hôm nay không ai, phòng lạnh, Hàn Bân bật máy sưởi, vừa ấm lên một chút, Lý Huy gọi điện.

Hàn Bân nhấn nút nghe: “Alo.”

“Bân Tử, ta đã tìm được tài xế chở nghi phạm.”

“Có manh mối gì?”

“Tài xế nói sáng nay có chở một hành khách đến Đại lộ Thái Hành, đối phương đeo khẩu trang, không nhớ rõ dáng vẻ, trả tiền mặt.”

“Nơi xuống xe?”

“Chúng ta đã kiểm tra gps, ở Đại lộ Thái Hành và Thôn Phương gần đó.” Lý Huy nói.

Hàn Bân nhìn bản đồ, Thôn Phương cách Đường Hàm Tây khoảng 20 phút xe chạy, ra lệnh: “Ngươi vất vả một chuyến, dẫn người đến đó, xem có thể tìm ra manh mối gì không.”

“Hiểu rồi.” Lý Huy đáp.

Hàn Bân cúp điện thoại, Đại lộ Thái Hành không có camera, cũng khá hoang vắng, hắn không kỳ vọng nhiều.

Hàn Bân nhìn đồng hồ, đã sáu giờ.

Phân cục có bữa tối, nhưng vì ít người ăn tối, các món cũng ít, thậm chí có món còn là thức ăn thừa buổi trưa, thực sự không ai muốn ăn.

Hàn Bân dẫn hai người ra ngoài ăn.

Ăn xong, ba người đi bộ vào sân phân cục, điện thoại của Hàn Bân lại đổ chuông.

Hàn Bân nhìn điện thoại, nhấn nút nghe: "Alo, Tằng đội."

"Ngươi điều tra xong rồi mà, văn phòng không có ai."

"Chúng ta đi ăn chút đồ." Hàn Bân nói.

Tằng Bình cười mắng: "Ngươi lại ăn riêng, sao không gọi ta."

"Ta sợ ngài tốn kém." Hàn Bân đùa.

"Ai nói ta mời." Tằng Bình hừ một tiếng, rồi chuyển giọng: "Đừng nói linh tinh, mau quay lại, đội an ninh mạng có tin rồi."

"Tin gì? Chẳng lẽ bắt được người ở Bắc Kinh?"

"Bắc Kinh đã bố trí, có lẽ tối nay bắt người, ngươi đừng lo bên đó, ta nói về manh mối của Vương Đồng Đồng."

"Ngài nói đi."

"Tài khoản Garfield dễ thương đã tra được, số điện thoại đăng ký, thông tin thân phận, địa chỉ đều có, có thể bắt người!"

Khu dân cư Kim Kiều Thủy Ngạn.

Khu dân cư xây bên Sông Kim Thủy, được đặt tên theo dòng sông.

Hàn Bân cần bắt giữ Garfield dễ thương sống ở khu dân cư Kim Kiều Thủy Ngạn.

Tên thật của Garfield dễ thương là Trần Ngạn Phi, ba mươi tuổi, sống ở phòng 1103, Kim Kiều Thủy Ngạn.

Từ thông tin của đội an ninh mạng, Tằng Bình và Hàn Bân chia làm hai đường.

Hàn Bân, Triệu Minh, Tôn Hiểu Bằng đến hiện trường.

Tằng Bình liên hệ cảnh sát địa phương, họ quen thuộc khu dân cư Kim Kiều Thủy Ngạn hơn.

Sông Kim Thủy rộng gần ba mươi mét, sâu khoảng hai ba mét, một số chỗ đóng băng, gần đây nhiệt độ Cầm Đảo khoảng không độ, dù có băng cũng không chắc chắn.

Chương 464: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vài ông cụ mặc áo ấm, đứng trên cầu câu cá.

Vì ban ngày có nắng, cầu bằng bê tông hấp thụ nhiệt chậm, tỏa nhiệt cũng chậm, nên quanh cầu khó đóng băng.

Cá cũng như người, cảm nhận lạnh ấm rõ hơn, cá cảm nhận nhiệt độ nước, sẽ bơi đến vùng nước ấm hơn.

Lúc này, có tiếng ồn từ xa.

"Khang Tử, ngươi đừng qua đây, qua nữa ta sẽ nhảy xuống." Một phụ nữ mặc áo xanh lá đứng bên sông kêu.

"Chị, ngươi đừng nhảy, có gì từ từ nói, không có gì không vượt qua được." Gần đó, một thanh niên khoảng hai mươi tuổi khuyên.

Hai người có vài nét giống nhau, có lẽ là chị em.

"Khang Tử, ngươi không hiểu, chị vay mười mấy vạn tiền mạng, không trả được, ta thật sự không muốn sống, mệt mỏi quá."

"Chị, bây giờ nhà nước đã dẹp các công ty cho vay bất hợp pháp rồi, ngươi không cần trả."

"Nhưng ta vay hợp pháp, lãi suất mười mấy vạn không nhỏ, lương ít ỏi trả đi trả lại, không biết bao giờ mới xong, vừa trả vừa vay, cả đời này ta không trả nổi, hu hu…" Người phụ nữ khóc nức nở.

"Chị, ngươi mau xuống, sẽ có cách, chưa kể vẫn còn anh rể, hai người cùng trả, sớm muộn cũng xong." Khang Tử

khuyên.

"Đừng nhắc đến Trần Thế Mỹ, hắn còn mong ta chết đi, ta chết hắn còn tìm được người trẻ hơn, giàu hơn…" Người phụ nữ càng nói càng buồn.

Khang Tử thấy không khuyên được, liền nhân lúc người phụ nữ không để ý, muốn xông lên kéo nàng khỏi bờ sông.

Khang Tử ý tốt, nhưng người phụ nữ không phối hợp, Khang Tử đến gần, nàng quay lại nhảy xuống sông.

"Bùm!"

Ngã nước.

"Á!" Người phụ nữ kêu lên, bản năng giãy giụa trong nước.

Khang Tử hoảng, đứng bên sông kêu:

"Có người nhảy sông! Cứu với!"

Vài ông cụ câu cá thấy, chỉ vào nơi người phụ nữ nhảy: "Có người nhảy sông! Mau cứu người!"

Nghe nói có người nhảy sông, không ít người chạy đến, có người muốn giúp, có người xem náo nhiệt.

Hàn Bân gần đó, nghe tiếng kêu cứu, lập tức chạy đến.

Sông Kim Thủy là sông chảy, người phụ nữ đã bị dòng nước cuốn ra giữa sông, vẫn đang giãy giụa: "Cứu… cứu… ta…"

Lúc này, nàng rất đau khổ, có lẽ hối hận.

Có thể do bản năng.

Hàn Bân và đồng đội chen đến bờ sông, xung quanh đã tụ tập nhiều người, nhưng nước quá lạnh, lại là sông chảy, không ai dám xuống.

“Có ai cứu với, chị ta bị nước cuốn rồi!” Khang Tử kêu lớn.

Triệu Minh nhiệt tình, dũng cảm, thấy vậy, nói: “Bân Ca, ta xuống cứu người.”

Nói xong, Triệu Minh muốn nhảy xuống nước.

Hàn Bân giữ lại: “Cứ thế mà nhảy, ngươi không cần mạng sao.”

“Yên tâm, ta biết bơi.”

“Đông nước quá lạnh, dễ bị chuột rút, cứu người không được còn hại mình.” Đối mặt tình huống này, Hàn Bân có kinh nghiệm hơn, cũng bình tĩnh hơn.

“Kiếm dây buộc vào lưng, chúng ta kéo ngươi lên.” Tôn Hiểu Bằng đề nghị.

“Dây, có dây không?” Người xung quanh cũng kêu.

“Ai có dây?”

“Hộp cứu sinh bên sông có dây cứu sinh.” Một ông cụ câu cá nói.

Chốc lát, có người kêu: “Hộp cứu sinh trống không, dây cứu sinh và phao đều bị lấy mất.”

“Khốn nạn, ai nghèo quá đến nỗi lấy cả thứ này.” Một thanh niên chửi.

Người phụ nữ giãy giụa yếu dần, Triệu Minh sốt ruột: “Thôi, không có dây thì nhảy, ta sẽ cẩn thận.”

Thời gian gấp gáp, ai ra đường cũng không mang theo dây chắc dài.

“Ngươi cởi quần áo, cởi ra rồi nhảy.” Hàn Bân ra lệnh.

Người chắc chắn phải cứu, nhưng phải đảm bảo an toàn cho đồng đội.

Dưới sự giúp đỡ của Hàn Bân và Tôn Hiểu Bằng, Triệu Minh nhanh chóng cởi hết, chỉ còn mặc quần bốn góc.

"Bùm!" Một tiếng, Triệu Minh nhảy xuống sông.

Tôn Hiểu Bằng lo lắng, hắn không biết bơi.

Hàn Bân đứng trên bờ, cởi quần áo, chuẩn bị cứu Triệu Minh.

Ngoài những người có kinh nghiệm bơi mùa đông, người bình thường nhảy vào nước gần không độ, gần như giao mạng.

Triệu Minh có chút hối hận.

Anh hùng không dễ làm, nhưng hắn là cảnh sát, phải cứu người ngay.

Triệu Minh bơi về phía trước, người phụ nữ áo xanh đã không còn giãy giụa, theo dòng nước trôi, đầu cũng ngập.

"Á!" Triệu Minh hét lên, dùng hết sức bơi tới.

Năm mét, bốn mét, ba mét, hai mét, một mét…

Triệu Minh nắm được người, dùng hết sức bơi về.

Người phụ nữ rất nặng, quần áo ướt, kháng lực rất lớn.

Triệu Minh dùng hết sức bơi về

Lúc này, hắn rất biết ơn Hàn Bân.

Tối, Hàn Bân dẫn hắn ăn mì và nướng, không thì không chắc hắn có thể chịu được.

Bên bờ có bậc thang, Tôn Hiểu Bằng xuống thang, nửa người dưới nước, cầm một cây tre dài, đưa đầu kia qua:

"Triệu Minh, nắm lấy!"

Lúc này Triệu Minh sắp kiệt sức.

Cây tre này là cọng rơm cứu mạng.

Hắn nắm lấy tre, kẹp dưới nách, tay kia ôm người phụ nữ, được Tôn Hiểu Bằng kéo vào bờ.

Người xung quanh giúp kéo Triệu Minh ôm người phụ nữ lên bậc thang.

Khang Tử chạy tới: "Ngươi thả ra, thả chị ta ra!"

Triệu Minh gần như đông cứng, không nghe rõ đối phương nói gì, đặt người phụ nữ xuống.

Khang Tử ấn vài cái lên ngực người phụ nữ.

Tiêu chuẩn không biết, nhưng người thật sự được cứu sống.

"Bùm… khụ khụ…"

Người phụ nữ ho nước ra ngoài.

"Chị, ngươi không sao rồi, làm ta sợ chết." Khang Tử thở phào.

Người xung quanh thở phào.

Chương 465: Tiêu Đề 《Ẩn》

Triệu Minh dùng quần áo ấm lau nước trên người, hắn lạnh đến run, toàn thân run rẩy.

Lau xong, vội mặc áo lông.

Lúc này, Khang Tử đột nhiên đứng lên, trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, nắm cổ áo Triệu Minh: "Ngươi tên lưu manh, tay ngươi lúc nãy sờ đâu?"

"Ai là lưu manh, ngươi nói cái gì!" Triệu Minh vừa kinh vừa giận.

"Ngươi còn không nhận, lúc nãy ngươi dưới sông, nắm ngực chị ta, ta nhìn rõ ràng, ngươi không phải lưu manh, là gì?" Khang Tử chất vấn.

Mọi người xung quanh mơ hồ.

"Hừ." Hàn Bân mặc áo, tên này làm gì vậy.

Đối phương cứ nắm cổ Triệu Minh, làm Triệu Minh khó chịu, gạt tay: "Bỏ tay ra."

"Ngươi là lưu manh còn dám động tay! Ta đánh ngươi!" Trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, Khang Tử tát Triệu Minh: "Bốp!"

Tiếng rất lớn.

Không phải Triệu Minh không tránh, mà là không ngờ, cứu người còn bị đánh.

Không chỉ những người khác, mọi người cũng bàng hoàng.

Làm gì vậy?

Hàn Bân chạm mũi, dám đánh cả cảnh sát, gan thật to!

Khang Tử muốn ăn cơm miễn phí sao.

Một bữa không đủ, hai bữa.

Hàn Bân chưa nói, ông cụ nhìn không được.

“Thanh niên, người ta cứu chị ngươi, ngươi đánh người ta làm gì?”

“Hắn là lưu manh, nắm ngực chị ta.” Khang Tử kêu.

“Ta không thấy, người ta là cứu mạng chị ngươi.” Mọi người nói.

“Một việc là một việc, hắn không có ý tốt.” Khang Tử nói, chỉ một cô gái trẻ: “Ngươi quay video? Đưa đây xem.”

Cô gái cũng tò mò, tại sao Khang Tử đánh người, lấy điện thoại xem video, thấy Triệu Minh cứu người, tay phải ôm ngực người phụ nữ.

Khang Tử chỉ vào màn hình chất vấn: “Nhìn đi, tay hắn nắm đâu?”

Hàn Bân cũng xem video, hừ một tiếng: “Ngươi nghĩ gì vậy, người ta cứu người, ngươi chỉ nghĩ bậy, ngươi biết cứu người dưới nước khó sao, đâu thể để ý nhiều.”

“Đúng, thanh niên, ta bảy mươi, không thấy có gì sai, ngươi sao cổ hủ vậy.” Một ông cụ nói.

“Đúng, nước lạnh vậy, ai rảnh dưới nước sờ ngực, đông cứng rồi.”

“Thanh niên này chưa thấy phụ nữ, nên nghĩ xấu.” Mọi người nói.

Khang Tử mặt càng khó coi, giận dữ nói: “Khốn, đó không phải người nhà ngươi, ngươi không để ý, hắn cứu người, nắm ngực cũng là thật, ta đánh hắn, sao?”

Hàn Bân cười: “Ngươi nhận đánh hắn.”

“Sao, ngươi còn muốn đánh ta, ngươi cùng một bọn ta không sợ.” Khang Tử lườm mắt, dũng cảm nói.

Hàn Bân giơ thẻ cảnh sát, chỉ vào Triệu Minh: “Hắn là cảnh sát, đang làm nhiệm vụ, ngươi đánh cảnh sát, ta bắt ngươi vì tội cản trở công vụ!”

“Còng lại!”

Tôn Hiểu Bằng giữ Khang Tử, còng tay.

Cảm nhận còng tay lạnh, Khang Tử ngơ ngác, mặt lộ vẻ hoảng sợ: “Ta không biết hắn là cảnh sát, các ngươi không thể bắt ta.”

“Chúng ta làm nhiệm vụ, bắt người, phải báo cáo ngươi?” Hàn Bân lạnh giọng.

“Ta sai rồi, ta xin lỗi, các ngươi đừng bắt ta!” Khang Tử không còn cứng rắn, cầu xin.

“Cảnh sát, xin tha cho em ta, hắn còn nhỏ không hiểu chuyện, ta thay hắn xin lỗi.” Người phụ nữ chắp tay cầu xin.

“Ngươi có khỏe không?” Hàn Bân hỏi.

“Ta ổn.” Người phụ nữ nói.

“Có cần đến bệnh viện.”

“Không cần, ta không sao.”

“Không sao thì đi, em ngươi phạm tội, phải bị xử phạt, không phải trò đùa, ngươi xin cũng vô ích.” Hàn Bân nói, phẩy tay:

“Đưa đi!”

“Được!”

Người trong đám đông không biết ai hô.

Người khác cũng hô: “Được!”

“Khang Tử này không hiểu chuyện, cảnh sát cứu chị ngươi, ngươi không cảm ơn, còn đánh người, đáng bị bắt.”

“Thế giới này đủ loại người.”

“Mấy cảnh sát này tốt, cứu người không ngại, bắt người cũng không, không làm bộ, có cảnh sát này, dân yên tâm.”

“Ta thấy thẻ, viết cảnh sát hình sự, nên dám nói.”

“Khang Tử này thảm rồi, dám đánh cảnh sát, vào đó không có ngày tốt.”

“Không nghe cảnh sát nói, tội cản trở công vụ là hình phạt, qua tết không ra được.”

“Ra được, cũng phải khổ.”

“Đáng đời!”

Rời bờ sông, Hàn Bân vỗ vai Triệu Minh: “Ổn chứ.”

“Lạnh.” Triệu Minh cười khổ, răng còn run.

Lúc Khang Tử đánh hắn, hắn không có phản ứng, vì mặt đã tê cứng.

Không chỉ người khác, mọi người đều bàng hoàng.

Làm gì vậy?

Hàn Bân chạm mũi, dám đánh cả cảnh sát, gan thật to!

Khang Tử muốn ăn cơm miễn phí sao.

Một bữa không đủ, hai bữa.

Hàn Bân chưa nói, ông cụ nhìn không được.

“Thanh niên, người ta cứu chị ngươi, ngươi đánh người ta làm gì?”

“Hắn là lưu manh, nắm ngực chị ta.” Khang Tử kêu.

“Ta không thấy, người ta là cứu mạng chị ngươi.” Mọi người nói.

“Một việc là một việc, hắn không có ý tốt.” Khang Tử nói, chỉ một cô gái trẻ: “Ngươi quay video? Đưa đây xem.”

Cô gái cũng tò mò, tại sao Khang Tử đánh người, lấy điện thoại xem video, thấy Triệu Minh cứu người, tay phải ôm ngực người phụ nữ.

Khang Tử chỉ vào màn hình chất vấn: “Nhìn đi, tay hắn nắm đâu?”

Hàn Bân cũng xem video, hừ một tiếng: “Ngươi nghĩ gì vậy, người ta cứu người, ngươi chỉ nghĩ bậy, ngươi biết cứu người dưới nước khó sao, đâu thể để ý nhiều.”

“Đúng, thanh niên, ta bảy mươi, không thấy có gì sai, ngươi sao cổ hủ vậy.” Một ông cụ nói.

“Đúng, nước lạnh vậy, ai rảnh dưới nước sờ ngực, đông cứng rồi.”

“Thanh niên này chưa thấy phụ nữ, nên nghĩ xấu.” Mọi người nói.

Chương 466: Tiêu Đề 《Ẩn》

Khang Tử mặt càng khó coi, giận dữ nói: "Khốn, đó không phải người nhà ngươi, ngươi không để ý, hắn cứu người, nắm ngực cũng là thật, ta đánh hắn, sao?"

Hàn Bân cười: "Ngươi nhận đánh hắn."

"Sao, ngươi còn muốn đánh ta, ngươi cùng một bọn ta không sợ." Khang Tử lườm mắt, dũng cảm nói.

Hàn Bân giơ thẻ cảnh sát, chỉ vào Triệu Minh: "Hắn là cảnh sát, đang làm nhiệm vụ, ngươi đánh cảnh sát, ta bắt ngươi vì tội cản trở công vụ!"

"Còng lại!"

Tôn Hiểu Bằng giữ Khang Tử, còng tay.

Cảm nhận còng tay lạnh, Khang Tử ngơ ngác, mặt lộ vẻ hoảng sợ: "Ta không biết hắn là cảnh sát, các ngươi không thể bắt ta."

"Chúng ta làm nhiệm vụ, bắt người, phải báo cáo ngươi?" Hàn Bân lạnh giọng.

"Ta sai rồi, ta xin lỗi, các ngươi đừng bắt ta!" Khang Tử không còn cứng rắn, cầu xin.

"Cảnh sát, xin tha cho em ta, hắn còn nhỏ không hiểu chuyện, ta thay hắn xin lỗi." Người phụ nữ chắp tay cầu xin.

"Ngươi có khỏe không?" Hàn Bân hỏi.

"Ta ổn." Người phụ nữ nói.

“Có cần đến bệnh viện.”

“Không cần, ta không sao.”

“Không sao thì đi, em ngươi phạm tội, phải bị xử phạt, không phải trò đùa, ngươi xin cũng vô ích.” Hàn Bân nói, phẩy tay:

“Đưa đi!”

“Được!”

Người trong đám đông không biết ai hô.

Người khác cũng hô: “Được!”

“Khang Tử này không hiểu chuyện, cảnh sát cứu chị ngươi, ngươi không cảm ơn, còn đánh người, đáng bị bắt.”

“Thế giới này đủ loại người.”

“Mấy cảnh sát này tốt, cứu người không ngại, bắt người cũng không, không làm bộ, có cảnh sát này, dân yên tâm.”

“Ta thấy thẻ, viết cảnh sát hình sự, nên dám nói.”

“Khang Tử này thảm rồi, dám đánh cảnh sát, vào đó không có ngày tốt.”

“Không nghe cảnh sát nói, tội cản trở công vụ là hình phạt, qua tết không ra được.”

“Ra được, cũng phải khổ.”

“Đáng đời!”

Rời bờ sông, Hàn Bân vỗ vai Triệu Minh: “Ổn chứ.”

“Lạnh.” Triệu Minh cười khổ, răng còn run.

Lúc Khang Tử đánh hắn, hắn không có phản ứng, vì mặt đã tê cứng.

“Về xe, mở máy sưởi.” Hàn Bân ra lệnh, để Triệu Minh và Tôn Hiểu Bằng đưa Khang Tử về xe, mình báo cáo với Tằng Bình.

Nói ngắn gọn tình hình, Hàn Bân cũng về xe.

Vừa mở cửa xe, nghe tiếng khóc: “Cảnh sát, tha cho ta, ta không dám nữa.”

“Ta thật không cố ý đánh ngươi, ta lúc đó bối rối.”

“Ta quỳ ngươi, tha cho ta.”

Khang Tử khóc đầy mặt, liên tục xin.

Hàn Bân tỏ vẻ chán ghét: “Các ngươi áp giải hắn về, không tham gia bắt người nữa.”

Trong xe mở máy sưởi, Triệu Minh sắc mặt khá hơn: “Bân Ca, không sao, chúng ta tiếp tục tham gia.”

“Đúng, tổ trưởng, để ta ở lại.” Tôn Hiểu Bằng nói.

Hàn Bân nhìn hai người, Triệu Minh quần áo khô nhưng vẫn run.

Tôn Hiểu Bằng để đón Triệu Minh, cũng nửa người dưới nước, quần ướt.

“Các ngươi áp giải hắn về, Tằng đội đã đưa người đến, đủ người bắt rồi.” Hàn Bân ra lệnh: “Đây là lệnh!”

“Rõ.”

Mười phút sau.

Hàn Bân và Tằng Bình gặp nhau ở khu dân cư Thủy An Kim Kiều.

Tằng Bình có bốn cảnh sát, Hàn Bân chỉ còn một mình.

Gặp nhau, Tằng Bình đùa: “Ngươi giỏi thật, ba người đi, còn mỗi ngươi.”

“Ta không còn cách, gặp người nhảy sông, không thể không cứu.” Hàn Bân cười khổ.

Gặp nhau, Tằng Bình để một cảnh sát tên Tiểu Tống đến công ty quản lý, nhờ nhân viên hỗ trợ bắt người.

Năm người còn lại đến nhà nghi phạm trước, ngăn nghi phạm bỏ trốn.

Đội an ninh mạng có thông tin Garfield dễ thương, nhưng có lúc thông tin hồ sơ và thực tế khác, nhất là dân cư di động, thường đổi chỗ.

Thông tin công ty quản lý có hiệu quả hơn, đối chiếu đáng tin hơn.

Hàn Bân và đồng đội lên tầng 11, theo thông tin đội an ninh mạng, Trần Ngạn Phi ở phòng 1103.

Nhưng Tằng Bình không hành động ngay, chờ nhân viên công ty quản lý, kiểm tra tình hình, xem mở cửa cách nào tốt nhất.

“Đing dong…” Lúc đó, thang máy kêu.

Hàn Bân nhìn, có lẽ cảnh sát Tiểu Tống và nhân viên công ty quản lý đến.

Thang máy mở, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, đeo balo, thấy Hàn Bân đứng ở hành lang, ngạc nhiên, nghi hoặc, nhìn Hàn Bân.

Người đàn ông muốn nói lại thôi, cuối cùng không nói.

Hắn đi qua Hàn Bân, đến trước cửa phòng 1103, móc chìa khóa.

“Khốn.” Tằng Bình vứt thuốc lá, dẫm một cái, phẩy tay.

Hàn Bân và bốn cảnh sát xông tới, đè người đeo balo xuống đất.

Người đàn ông sợ ngây người, muốn kêu, bị bịt miệng, phát ra tiếng "ưm ưm".

"Chết tiệt, lâu rồi không gặp người tự chui đầu." Tằng Bình cười, phẩy tay, ý bảo Hàn Bân kéo người vào cầu thang.

Để hai cảnh sát canh cửa.

Người đàn ông đeo balo bị còng tay, miệng bị bịt.

"Tằng đội, đây không phải chỗ hỏi, tên này kêu, người trong nhà nghe thấy." Hàn Bân nói nhỏ.

"Ta cũng không ngờ, hắn tự chui vào bẫy."

"Tằng đội, tên này có chìa khóa, hay mở cửa xông vào." Một cảnh sát đề nghị.

Tằng Bình nghĩ: "Ta không rõ trong nhà tình hình thế nào, không biết có bao nhiêu tên, có vũ khí gì, vẫn nên hỏi rõ."

"Đưa hắn xuống hầm, dưới đó không ai nghe thấy." Hàn Bân đề nghị.

"Đing dong…"

Ngay lúc này, thang máy lại kêu.

Cửa thang máy mở ra, một nam một nữ bước ra, nam là cảnh sát Tiểu Tống, nữ mặc đồng phục công ty quản lý.

Chương 467: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân bảo cảnh sát lấy một chiếc tai nghe, đeo cho người đàn ông đeo balo, bật một bài nhạc rock.

Tiểu Tống bước tới, chỉ vào người phụ nữ giới thiệu: "Đội Trưởng Tằng, ta giới thiệu với ngươi, đây là Triệu Kinh Lý từ công ty quản lý của chúng ta."

"Triệu Kinh Lý, chào ngươi."

"Chào Đội Trưởng Tằng."

"Triệu Kinh Lý, ngươi có biết gì về phòng 1103 không?"

"Ta đã mang tài liệu, chủ phòng 1103 là Mã Kim Bảo, theo quản lý tòa nhà, thường chỉ có Mã Kim Bảo và vợ ở đó."

"Gần đây có gì bất thường không?"

"Điều này ta không rõ, nhưng phí nước không có thay đổi gì."

Hàn Bân gọi Triệu Kinh Lý vào cầu thang, chỉ vào người đàn ông hỏi: "Ngươi có nhận ra người này không?"

Triệu Kinh Lý nhìn kỹ: "Hắn chính là chủ nhà Mã tiên sinh, sống ở đây vài năm rồi, gần đây nộp phí quản lý ta còn gặp."

Sau khi hiểu rõ tình hình, Hàn Bân tiến tới bên Mã Kim Bảo, gỡ tai nghe của hắn: "Không được kêu, hỏi gì trả lời đó."

Người đàn ông gật đầu.

Hàn Bân ra hiệu cảnh sát gỡ miếng bịt miệng của hắn, hỏi: "Ngươi tên gì?"

"Các ngươi là ai?"

"Cảnh sát."

"Ta… ta tên Mã Kim Bảo, cảnh sát đồng chí, tại sao các ngươi bắt ta, ta là người tốt mà…" nghe nói là cảnh sát, Mã Kim Bảo ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

"Nhà ngươi có mấy người?"

"2 người, chỉ ta và vợ."

"Vợ ngươi tên gì?"

"Trần Ngạn Phi."

"Ngươi biết Garfield dễ thương là ai không?"

"Biết, là tài khoản QQ của vợ ta, có vấn đề gì sao?"

"Trần Ngạn Phi ở đâu?"

"Ở nhà."

"Ngoài Trần Ngạn Phi, nhà ngươi còn ai khác không?"

"Không, thật sự không còn, cảnh sát đồng chí, các ngươi tìm vợ ta có việc gì?" Mã Kim Bảo tỏ vẻ lo lắng.

"Chúng ta nghi ngờ nàng liên quan đến một vụ bắt cóc." Hàn Bân vừa nói vừa quan sát đối phương.

Dù Garfield dễ thương là tài khoản của Trần Ngạn Phi, nhưng cuộc gọi tống tiền lại là giọng đàn ông, và là chồng của Trần Ngạn Phi, Mã Kim Bảo rất khả nghi.

"Bắt cóc, sao có thể?" Mã Kim Bảo tỏ vẻ ngạc nhiên.

Hàn Bân nhận thấy, cảm xúc đối phương không giả.

Nếu Mã Kim Bảo cũng là nghi phạm, khi cảnh sát tìm đến, hắn phải biết lý do, tỏ vẻ ngạc nhiên chứng tỏ hắn không biết gì về vụ bắt cóc.

Tạm thời loại bỏ nghi ngờ về Mã Kim Bảo.

Lời hắn cũng đáng tin hơn.

Hàn Bân và Tằng Bình thảo luận, đã có chìa khóa và biết rõ tình hình trong nhà, quyết định mở cửa bắt người.

Tằng Bình sắp xếp xong, Hàn Bân trực tiếp mở cửa.

"Cạch…" cửa mở.

Tằng Bình, Hàn Bân và hai cảnh sát nhẹ nhàng bước vào.

"Anh yêu, ngươi về rồi." Trong nhà vang lên giọng phụ nữ.

Rồi, một phụ nữ từ phòng ngủ bước vào phòng khách, thấy Hàn Bân và những người khác, tỏ vẻ sợ hãi: "Các ngươi là ai? Đến nhà ta làm gì?"

Hàn Bân quan sát đối phương: "Ngươi là Trần Ngạn Phi?"

"Ta là, các ngươi là ai." Trần Ngạn Phi hơi lo lắng, lấy điện thoại gọi một số quen.

"Reng reng…"

Ngoài hành lang, điện thoại của Mã Kim Bảo reo lên.

Hàn Bân không vòng vo, trực tiếp giơ thẻ cảnh sát: "Chúng ta là cảnh sát."

"Chồng ta đâu, các ngươi làm gì hắn?" Trần Ngạn Phi nghe tiếng chuông, hiểu ngay chồng nàng có thể đã bị bắt.

"Phi Phi, ta không sao." Mã Kim Bảo cũng được dẫn vào nhà.

"Tại sao các ngươi bắt chồng ta, sao xông vào nhà ta!" Trần Ngạn Phi lớn tiếng hỏi.

“Trần Ngạn Phi, ngươi từng vào diễn đàn ft không?” Hàn Bân hỏi.

“Trước đây thường vào, giờ công việc bận, ít vào, có chuyện gì?”

“Garfield dễ thương là tài khoản của ngươi đúng không?”

“Đúng.”

“Tài khoản Garfield dễ thương liên quan đến một vụ bắt cóc, ngươi là người đăng ký, chúng ta có lý do nghi ngờ ngươi liên quan.” Tằng Bình giải thích.

“Ta… ta lâu rồi không dùng tài khoản đó, sao liên quan đến bắt cóc được, các ngươi cảnh sát nhầm rồi.” Trần Ngạn Phi kiên định.

“Trừ ngươi, còn ai dùng tài khoản này không?” Hàn Bân hỏi.

Trần Ngạn Phi nghĩ một lúc, nhíu mày: “Không.”

“Trần Ngạn Phi, vụ này liên quan đến bắt cóc, nếu ngươi cố tình che giấu, sẽ phải chịu trách nhiệm pháp lý.” Hàn Bân cảnh báo.

Trần Ngạn Phi ánh mắt chớp, nhìn Mã Kim Bảo, rồi nhìn Hàn Bân, muốn nói lại thôi.

“Đưa Mã Kim Bảo vào phòng.” Hàn Bân ra lệnh.

“Tại sao, ta cũng muốn nghe, ta là chồng Phi Phi, có gì ta không nghe được, ta muốn ở với vợ.” Mã Kim Bảo không chịu hợp tác.

“Anh yêu, trong sạch sẽ rõ, ngươi vào phòng đi, ta nói chuyện với cảnh sát chút.” Trần Ngạn Phi nói.

“Phi Phi, có gì gọi ta, ta ở ngay…”

“Rầm!” cửa đóng lại, trong nhà yên tĩnh hơn.

“Nói đi, chồng ngươi không nghe đâu.”

Trần Ngạn Phi thở dài: “Thật ra, trước khi kết hôn ta có quen bạn trai, khi đó thường lên diễn đàn ft, hắn cũng biết mật khẩu tài khoản đó.”

“Tại sao vừa rồi không nói?”

Trần Ngạn Phi cúi đầu: “Chồng ta không biết chuyện ta có bạn trai cũ.”

Tằng Bình nhíu mày, thời này rồi, lý do này không thuyết phục: “Giờ nhiều thanh niên trước kết hôn đều từng yêu, sao ngươi cố tình giấu?”

Trần Ngạn Phi cắn môi, lí nhí: “Chồng ta trước đây chưa từng yêu, hắn… không chấp nhận được, ta không cố tình lừa hắn, ta…”

Lý do này thì thuyết phục.

Chưa từng yêu, tự nhiên muốn tìm người cũng chưa từng.

Chương 468: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chưa từng yêu, tìm người từng yêu, sẽ thấy mình thiệt thòi, khó chịu, là tâm lý bình thường.

"Bạn trai cũ ngươi tên gì?"

Trần Ngạn Phi bóp trán, không muốn nhắc lại, im lặng hồi lâu, nói ra hai chữ: "Dương Đoạt."

"Dương Đoạt giờ ở đâu?"

"Không biết."

"Hắn làm ở đâu?"

"Hắn trước làm ở doanh nghiệp nhà nước, sau nghỉ."

Tằng Bình vuốt cằm: "Doanh nghiệp nhà nước ổn định, nhiều người muốn vào, sao hắn nghỉ."

"Hắn bệnh."

"Bệnh gì?"

Trần Ngạn Phi chỉ vào ngực: "Hắn bệnh ở đây."

"Bệnh tim?"

"Bệnh tâm lý."

"Bệnh gì?"

"Làm sao nói nhỉ, hắn là người cầu toàn, dễ bi quan, lo lắng, suy nghĩ tiêu cực, đôi khi tìm kiếm trên mạng, thấy quảng cáo bệnh khó chữa, tự thấy giống mình, nghĩ mình cũng bệnh, càng suy nghĩ càng thấy bệnh."

Trần Ngạn Phi nhớ lại, tỏ vẻ bất lực: "Hắn chạy đến bệnh viện kiểm tra, một lần hai lần ba lần… mỗi lần khám xong, bác sĩ đều bảo sau một thời gian tái khám, nếu bác sĩ không nói rõ ràng bệnh đã khỏi, hắn sẽ nghĩ bệnh chưa khỏi, còn đi khám tiếp…"

Trần Ngạn Phi cười buồn: "Không bác sĩ nào dám chắc ngươi khỏi bệnh, sau này không cần khám nữa, bác sĩ không đảm bảo thế, chỉ cần ngươi nghĩ mình bệnh, bác sĩ sẽ khám, sẽ cho ngươi kiểm tra."

"Bác sĩ cũng có nỗi lo, hôm nay ngươi khỏi bệnh, không có nghĩa không tái phát, nếu bác sĩ nói ngươi khỏi, không cần khám nữa, mà ngươi bệnh lại, kiện bệnh viện thì sao?" Tằng Bình nói.

"Ta cũng khuyên hắn thế, nhưng hắn không nghe, để chữa khỏi bệnh, hắn bán cả nhà cưới, hoàn toàn mất lý trí!" Nhớ lại chuyện xưa, Trần Ngạn Phi xúc động.

"Vậy hắn có bệnh không?"

"Có." Trần Ngạn Phi kiên định: "Nhưng nên gặp bác sĩ tâm lý."

"Reng reng…" Điện thoại Tằng Bình reo.

Hắn nhìn điện thoại, nói nhỏ với Hàn Bân: "Đội an ninh mạng."

Nói xong, Tằng Bình cầm điện thoại ra nghe.

Không lâu, Tằng Bình trở lại, mặt nặng nề: "Hai phút trước, Garfield dễ thương lại đăng bài."

Hàn Bân nhìn đồng hồ, họ vào nhà Mã Kim Bảo được sáu bảy phút, nghĩa là Mã Kim Bảo và Trần Ngạn Phi không phải người đăng bài.

“Cô Trần, cảm ơn ngươi cung cấp manh mối, làm ngươi và Mã tiên sinh sợ, ta thay mặt cảnh sát hình sự xin lỗi.” Tằng Bình nói.

Hàn Bân gật đầu: “Cô Trần, xin lỗi.”

Trần Ngạn Phi thở phào: “Ta mong, chuyện hôm nay các ngươi đừng nói ai.”

“Ta đảm bảo.” Tằng Bình nghiêm túc.

Hàn Bân như nhớ ra gì: “Cô Trần, ta muốn hỏi ngươi một câu nữa.”

“Nói đi.”

“Dương Đoạt dùng công cụ tìm kiếm nào?”

“Điều này…” Trần Ngạn Phi nhíu mày: “Hình như là Cốc Phong tìm kiếm.”

“Ngươi có thể cho chúng ta thông tin chi tiết về Dương Đoạt không.”

Trần Ngạn Phi ngập ngừng, gật nhẹ đầu.

Hiểu rõ tình hình.

Tằng Bình và Hàn Bân xin lỗi Mã Kim Bảo.

Tằng Bình chủ động nhận trách nhiệm.

Xử lý xong, nhóm họ rời khu dân cư Kim Kiều Thủy Ngạn.

Tại cổng khu dân cư, Tằng Bình, Hàn Bân và cảnh sát chia ra, cảnh sát về đồn.

Hàn Bân và Tằng Bình lái xe về Phân Cục Ngọc Hoa.

Trên xe.

Tằng Bình ngồi ghế phụ, châm thuốc: “Bân Tử, ngươi nói kẻ bắt cóc có phải Dương Đoạt.”

Hàn Bân lái xe, nói: “Ta thấy khả năng lớn, Dương Đoạt và Vương Đồng Đồng có động cơ phạm tội tương tự, đều do công cụ tìm kiếm đẩy nội dung không tốt, khiến họ gặp khó khăn lớn, chỉ khác Vương Đồng Đồng là sai lầm tạm thời, Dương Đoạt là do tính cách.”

Tằng Bình rít thuốc: “Tiếp theo, tập trung điều tra Dương Đoạt.”

“Đội an ninh mạng nói gì?”

“Garfield dễ thương nhắn Vương Đồng Đồng, bảo nàng sáng mai tám giờ rưỡi đến Đường Trung Sơn và Đại lộ Hữu Nghị đi ba trăm mét về phía đông lấy hộp, làm quà thứ ba cho Tiêu San.”

“Chậc chậc, Dương Đoạt thật tàn nhẫn.”

“Đúng, lần đầu là ngón tay, lần hai là tai, lần ba chắc chắn không phải thứ tốt, người khi tuyệt vọng, làm gì cũng được.” Tằng Bình cảm thán.

“Vì sáng mai hắn mang hộp đến Đường Trung Sơn, chúng ta có thể bố trí trước bắt người.” Hàn Bân đề nghị.

“Tối nay mọi người vất vả, ta mời uống cà phê.” Tằng Bình cười.

Không ai biết, nghi phạm có thể để hộp ở Đường Trung Sơn lúc nào, có thể đêm mười hai giờ, có thể sáng mai, để chắc chắn, phải chuẩn bị ngay.

Về đồn, Tằng Bình bảo người liên hệ công ty viễn thông, định vị số điện thoại của Dương Đoạt, kết quả ngoài vùng phục vụ, mất cơ hội bắt chủ động, đành đợi cơ hội.

…

Sáng hôm sau, hơn sáu giờ.

Gần Đường Trung Sơn.

Một người đàn ông xuống xe, đeo balo, đội mũ, khẩu trang, găng tay, quần áo kín mít, dáng hơi mập, xuống xe đi dọc Đường Trung Sơn về phía nam.

Người đàn ông đi đi dừng dừng, thi thoảng nhìn bãi cây, như có tâm sự.

Đi một đoạn, thấy xung quanh không người, hắn lấy hộp từ balo, đặt vào bãi cây, dùng túi đen phủ.

Xong, hắn như nhẹ nhõm, lấy điện thoại từ túi, lắp sim, bật máy, gọi: "Alo, là Tiêu đổng phải không."

"Ta, con ta đâu, ta muốn nói chuyện với hắn." Tiêu San nói.

"Tiền đâu?"

"Chuẩn bị rồi, một tỷ tiền mặt."

"Ồ, được đấy."

"Xin ngươi, mau nói ta biết, con ta đâu?"

"Đừng vội, đợi ta nhận tiền, nói sau, ta mà nói trước, sợ nhận không phải tiền mà là cảnh sát, ngươi nghĩ ta ngốc?"

Chương 469: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Được, ta có thể giao tiền, xin ngươi cho ta nghe giọng con.” Tiêu San cầu xin.

“Kiếm xe tải, chở tiền, không tiền liên tiếp, không theo dõi, không nghe lén, đợi ta gọi.” Người đàn ông không trả lời, phớt lờ Tiêu San.

Tiêu San đành nhượng bộ: “Ta muốn biết, lần này trong hộp là gì?”

“Haha, thứ tốt, rất thú vị! Tin là ngươi sẽ thích.” Hắn nói xong, cúp máy, tháo sim.

Hắn ra lề đường vẫy taxi.

Tài xế là nam ngoài ba mươi: “Đi đâu?”

“Giao lộ Đại lộ Thái Hành và Đường Tây Phong.”

Taxi khởi động, đèn xanh qua ngã tư.

Sau đó, không xa, xe khác tới, bật xi nhan phải, dừng bên lề, Hàn Bân, Triệu Minh, Điền Lệ, Tiêu San xuống xe.

Hàn Bân đến bãi cây, gỡ túi đen: “Tiêu đồng, ngươi mở hộp hay để ta mở.”

Tiêu San hít sâu, nhìn hộp trong bãi cây, rồi nhìn taxi xa dần: “Tổ trưởng Hàn, không mất dấu chứ.”

“Không, yên tâm.” Hàn Bân trấn an, họ đã bố trí trước.

Không bắt ngay, sợ nghi phạm không khai, không tìm được con tin, đồng bọn có thể giết con tin hoặc bỏ đói chết.

Tiêu San ngập ngừng, đến bãi cây, cẩn thận lấy hộp, dùng chìa khóa rạch túi nhựa, bên trong vẫn là hộp.

Tiêu San liếm môi khô, chuẩn bị tâm lý, từ từ mở hộp.

Rồi, nàng sững sờ.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, Tiêu San cười.

Hàn Bân tưởng nàng bị kích động, tiến lại xem, thấy hộp chứa usb.

Hộp, hộp con đã kiểm định kỹ thuật, chỉ có vân tay người đưa hộp, không có vân tay nghi phạm.

Hàn Bân đeo găng tay, lấy usb từ hộp, đưa Triệu Minh: "Xem có gì trong đó."

"Rõ." Triệu Minh nhận usb, cắm vào máy tính bảng.

Mở usb, chỉ có một video.

Tiêu San, Hàn Bân, Điền Lệ đều muốn biết nội dung.

Triệu Minh mở video, có vẻ quay ở khách sạn.

Phòng rộng, sang trọng, sàn rải hoa hồng, thảm đỏ, giường bầu dục, không khí lạ lùng.

Hàn Bân thấy phòng quen thuộc.

Nói đúng hơn, hắn đã đến.

Cảnh tiếp theo rất kích thích.

Giống phim Nhật.

Tiêu Thiên Thần còng tay Ngụy Na Na, Ngụy Na Na không hợp tác.

Tức giận, Tiêu Thiên Thần ép rượu, cưỡng ép…

(Tạm bỏ năm nghìn chữ, có thể không thêm nước, sẽ không thêm.)

Mặt Tiêu San lập tức biến sắc, không ngờ video lại là cảnh này.

Triệu Minh cười: "Giờ tiện rồi, phá hai vụ một lúc."

"Cảnh sát… ta…" Tiêu San vỗ trán, nàng là chủ tịch công ty, chưa từng thấy nhục nhã vậy.

Hàn Bân cũng vui, như Triệu Minh nói, phá hai vụ, giải thích với Ngụy Na Na và gia đình nàng.

Hàn Bân vẫy tay: "Lên xe, tiếp tục theo dõi."

…

Taxi chạy dọc Đường Tây Phong, rẽ phải vào Đại lộ Thái Hành.

Trong xe, ghế sau có hành khách nam: "Tài xế, ta xuống đây."

"Được." Tài xế đáp, bật xi nhan phải đỗ xe.

"Bao nhiêu?"

"21."

Hành khách nam lấy ra hai mươi lăm đồng đưa cho tài xế: "Không cần thối lại."

"Ôi dào, cảm ơn ngài." Tài xế lịch sự đáp.

Hành khách nam xuống xe, đi dọc theo con đường hơn một trăm mét, phía trước có một ngã ba đường làng, anh ta rẽ phải vào ngã ba.

Người đàn ông này chính là nghi phạm bắt cóc Tiêu Thiên Thần.

Đi tiếp hơn một trăm mét, bên lề đường có một chiếc xe đạp cũ nằm nghiêng, người đàn ông leo lên xe đạp rời đi.

Người đàn ông đi dọc theo đường làng, quanh co ngoằn ngoèo đi xe đạp suốt nửa tiếng, vừa đi vừa thỉnh thoảng ngoái đầu nhìn lại, dường như sợ bị theo dõi.

Người đàn ông đạp xe đến trước một căn nhà cũ hẻo lánh ở ngoài làng, nhà chỉ có hai phòng, nhưng sân khá rộng, bên trong có một vòng gỗ, trước đây dùng để nuôi cừu.

Người đàn ông không trở về nhà, mà vào chuồng cừu, trong chuồng có một căn nhà gỗ nhỏ, thường dùng để cất thức ăn, mùa đông cũng dùng để đỡ đẻ cho cừu con, tránh cho cừu con mới sinh bị chết cóng.

Bên ngoài căn nhà gỗ có khóa, người đàn ông mở khóa vào trong.

Ánh sáng trong nhà có chút mờ mịt, có một mùi thối rữa, trong góc nhà gỗ có một người đàn ông, quần áo trên người bẩn thỉu, dính đầy máu, miệng bị bịt kín, tay và chân đều bị trói, bên trái thiếu một cái tai, chỉ được sơ cứu đơn giản.

"Ư ư……" Người đàn ông bị trói phát ra tiếng rên rỉ, trên mặt đầy vẻ sợ hãi.

"Công tử Tiêu, ngày tốt lành của ngươi sắp đến rồi, mẹ ngươi đã chuẩn bị một tỷ tiền chuộc, chỉ cần tiền tới, ta sẽ thả ngươi." Người đàn ông cười nói.

Người đàn ông bị trói chính là con tin Tiêu Thiên Thần.

Tiêu Thiên Thần co rúm lại, gật đầu liên tục.

"Công tử Tiêu, ngươi đừng trách ta, ta làm thế cũng là bất đắc dĩ." Người đàn ông không ngại bẩn, ngồi xuống đất: "Bắt ngươi đến đây lâu vậy, cũng chưa nói chuyện tử tế với ngươi, ngươi có biết tại sao ta bắt ngươi không?"

Tiêu Thiên Thần lắc đầu.

“Nên trách thì trách mẹ ngươi, tất cả là tại hắn, ngươi đừng nghĩ mình khổ, ta còn khổ hơn ngươi.” Người đàn ông nở nụ cười thảm.

Tiêu Thiên Thần ư ử vài tiếng.

Người đàn ông gỡ khăn bịt miệng Tiêu Thiên Thần: “Ngươi đừng la, đã gặp nhau coi như có duyên, chúng ta nói chuyện một chút.”

“Ta không la, ngươi muốn nói gì, ta sẽ nói cái đó, xin ngươi đừng làm hại ta.” Tiêu Thiên Thần nghẹn ngào, thấp giọng khóc.

“Công tử Tiêu, ta không phải người xấu, ta không hút, không cờ bạc, không gái gú, công ty cũ của ta đãi ngộ cũng không tệ, cuộc sống cũng coi là ổn định.” Người đàn ông lộ vẻ cảm khái, từ trong bao thuốc lấy ra hai điếu, ngậm vào miệng châm lửa, tự hút một điếu, đưa cho Tiêu Thiên Thần một điếu.

Chương 470: Tiêu Đề 《Ẩn》

Người đàn ông nhả khói: "Vừa mới học hút thuốc."

"Ta từng nghĩ rằng, cuộc đời này sẽ sống như vậy, không quá giàu có nhưng cũng không thiếu thốn, mặc dù đôi khi cảm thấy cuộc sống có chút nhạt nhẽo, nhưng vẫn tạm bợ sống qua ngày, chẳng phải ai cũng vậy sao."

Nói đến đây, người đàn ông hít mạnh hai hơi: "Kết quả, ta bị mẹ ngươi hại, hại đến nhà tan cửa nát, bây giờ ta chẳng còn gì."

Tiêu Thiên Thần ngậm điếu thuốc, nói lúng búng: "Đại ca, ta không quen biết ngươi, ta vô tội, chuyện này không liên quan đến ta."

"Ngươi có nghe nói đến nợ mẹ trả con chưa?"

"Đại ca, bây giờ là xã hội mới rồi, ân oán giữa ngươi và mẹ ta ta không biết, nhưng thật sự không liên quan đến ta."

"Điều đó ta không đồng ý, ta nghĩ rằng liên lụy trong thời cổ đại vẫn có lý do nhất định, ngươi ăn, uống, sử dụng đều là của mẹ ngươi cho, mẹ ngươi kiếm tiền bẩn, ngươi cũng tiêu tiền bẩn, hưởng lợi từ tiền bẩn, thì nên chịu trách nhiệm tương ứng." Người đàn ông hừ lạnh.

"Đại ca, ta thật sự vô tội."

"Vô tội!" Người đàn ông hừ một tiếng, mặt lộ vẻ khinh bỉ: "Mẹ ngươi chết, di sản có phải ngươi thừa kế, lợi ích ngươi

hưởng, nợ thì không liên quan đến ngươi, trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy.”

“Ngài nói đúng, là ta sai, ta sai rồi, ngài muốn ta làm gì, ta nhất định nghe lời ngài.” Tiêu Thiên Thần không dám cãi lại, mặt lộ vẻ cầu xin, hắn chưa bao giờ nhún nhường như vậy.

“Phì.” Người đàn ông nhổ một bãi nước bọt vào mặt Tiêu Thiên Thần, dập tắt điếu thuốc trên mặt hắn: “Nhớ kỹ lời ta nói, tất cả là do mẹ ngươi hại.”

“Bịch!” một tiếng, cửa nhà gỗ bị đá văng.

Người đàn ông và Tiêu Thiên Thần đều giật mình, cùng quay đầu nhìn.

Mấy người đàn ông xông vào nhà gỗ, trực tiếp đè người đàn ông xuống đất.

“Cảnh sát! Không được động đậy!”

Trong lúc vội vàng, người đàn ông không có cơ hội chống cự.

“Ư ư……” Tiêu Thiên Thần bật khóc lớn, nước mũi nước mắt chảy đầy mặt, những ngày bị kìm nén đều được giải tỏa trong khoảnh khắc này.

“Trân Trân, Trân Trân.” Tiêu San chạy vào, ôm chặt Tiêu Thiên Thần vào lòng: “Con trai, con trai của ta, ngươi không sao chứ, làm ta sợ muốn chết.”

“Các ngươi sao giờ mới tới, tại sao không sớm cứu ta.”

“Là lỗi của mẹ, không thể cứu ngươi kịp thời, để ngươi chịu thiệt thòi.” Tiêu San khóc nức nở, nhìn thấy bộ dạng của con trai, nàng còn đau hơn cả chính mình chịu tội.

“Mẹ, người này bắt ta để trả thù ngươi, ngươi có thù oán gì với hắn, tại sao hắn phải trả thù ngươi.” Tiêu Thiên Thần lớn

tiếng hỏi.

“Bởi vì ta!” Tiêu San có chút ngạc nhiên, liếc nhìn tên bắt cóc bị còng lại, cẩn thận đánh giá: “Ta căn bản không quen biết ngươi, tại sao lại bắt cóc con trai ta, tại sao lại trả thù ta.”

“Ngươi đích thực không quen ta, nhưng ta quen ngươi, Tiêu San Tiêu tổng, ngươi hại ta nhà tan cửa nát.” Người đàn ông căm hận nhìn đối phương, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Dù ta không biết, tại sao ngươi hận ta, nhưng ngươi có thể nhắm vào ta, tại sao lại bắt cóc con trai ta!” Tiêu San che chở con trai phía sau, trừng mắt nhìn kẻ bắt cóc.

Nàng quyết định, nhất định không để đối phương ra khỏi tù.

Tên bắt cóc lộ vẻ khinh bỉ: “Phì!”

Lý Huy bước tới, nghiêm mặt nói: “Tiêu Thiên Thần, ngươi bị nghi ngờ tham gia vào một vụ án hình sự, sau khi xử lý vết thương xong, xin hãy theo chúng ta về đồn cảnh sát hỗ trợ điều tra.”

Tiêu Thiên Thần ngẩn người, mặt ngơ ngác: “Các ngươi có nhầm không, ta là nạn nhân mà!”

Phân Cục Ngọc Hoa.

Tổ ba điều tra hình sự, văn phòng tổ hai.

Hàn Bân ngồi trên ghế, vươn vai: “Một đêm nhọc nhằn.”

Tên bắt cóc đã bị áp giải về đồn.

Tiêu Thiên Thần được cảnh sát canh giữ đưa đến bệnh viện điều trị.

Hai vụ án đều đã vào giai đoạn thẩm vấn cuối cùng.

Lý Huy ngáp một cái: “Bân Tử, bao giờ mới được ngủ một giấc, ta sắp không chịu nổi rồi.”

“Tối qua, ngươi không phải đã chợp mắt trên xe bốn tiếng rồi sao.”

“Đại ca, trên xe vừa lạnh, không gian lại nhỏ, làm sao ngủ ngon được.” Lý Huy không nhịn được than thở.

“Được rồi, cố gắng thêm vài tiếng nữa, tối nay về đúng giờ, đảm bảo cho ngươi ngủ một giấc ngon lành.” Hàn Bân đứng dậy, rót một cốc cà phê đặc.

Những đồng đội khác cũng đều vẻ mặt mệt mỏi, trước khi bắt người, ai cũng còn tinh thần.

Người bắt được rồi, tinh thần cũng xả ra hết.

“Cạch…” Một tiếng cửa mở, Tằng Bình bước vào.

“Tằng đội.”

Mọi người chào hỏi.

“Mọi người đều vất vả rồi, nghỉ ngơi một lát, trưa ăn chút cơm, chiều tập trung lấy khẩu cung của tên bắt cóc.”

Hàn Bân đặt cốc cà phê xuống: “Tằng đội, bên Tiêu Thiên Thần thế nào rồi, khi nào có thể áp giải về đồn thẩm vấn?”

“Tiêu Thiên Thần bị đứt một ngón tay, mất một cái tai, đầu bị va đập, trên người cũng nhiều vết thương, vì không được điều trị kịp thời, đã có dấu hiệu nhiễm trùng, có lẽ còn phải kiểm tra toàn diện ở bệnh viện.”

“Anh chàng này cũng đủ thảm, sau này chỉ còn một tai.” Triệu Minh cười nói.

Điền Lệ hừ một tiếng: “Ngụy Na Na chẳng phải thảm hơn sao, nàng đã chọc ai đâu?”

“Người ta nói đúng, người đáng thương ắt có chỗ đáng hận, ta không phải nói gở, Ngụy Na Na tự thân cũng có điểm sai, quán bar là chỗ nào ai cũng rõ, cô gái ngoan sẽ đến nơi đó mua

say, chẳng phải là tạo cơ hội cho kẻ xấu sao.” Triệu Minh nhún vai.

Chương 471: Tiêu Đề 《Ẩn》

Điền Lệ cũng không phản bác, nàng tuy thương cảm cho Ngụy Na Na, nhưng cũng thấy lời Triệu Minh nói có lý.

Thường xuyên đi cạnh sông làm sao tránh khỏi ướt giày.

"Đúng rồi, suýt nữa quên việc chính." Tằng Bình dựa vào bàn, ngậm một cây tăm vào miệng:

"Bên đội an ninh mạng đã bắt được người đăng bài, bọn họ đã khai ra kẻ chủ mưu phía sau là giám đốc kinh doanh của Công ty Diệu Sưu, Uông Cảnh Long."

"Ta nhớ, đây cũng là một công ty IT, bọn họ cũng có dịch vụ công cụ tìm kiếm, có một số lĩnh vực trùng lặp với Công ty Cốc Phong." Lý Huy nói.

"Theo Uông Cảnh Long nói, thời gian trước có người liên lạc với hắn, bảo rằng Công ty Cốc Phong có thể gặp chuyện, Tiêu San sẽ bán trái phép cổ phiếu dưới danh nghĩa của mình, ban đầu hắn không tin, nhưng thời gian này luôn theo dõi tình hình của Công ty Cốc Phong, không ngờ đúng như người đó nói, Công ty Cốc Phong gặp chuyện, hắn liền thuê một số thủy quân đăng bài trên mạng, còn mua cả từ khóa hot." Tằng Bình nói.

"Dương Đoạt, tên bắt cóc, có liên lạc với Uông Cảnh Long không?"

"Bên an ninh mạng đã kiểm tra lịch sử liên lạc, Dương Đoạt quả thật có liên hệ với hắn." Tằng Bình nói.

“Uông Cảnh Long tại sao phải làm vậy, hắn và Công ty Cốc Phong có thù oán gì?” Điền Lệ không hiểu.

“Bản thân Uông Cảnh Long và Công ty Cốc Phong không có thù oán, nhưng Công ty Cốc Phong và Công ty Diệu Sưu cạnh tranh rất gay gắt, hai công ty đang kiện nhau, người sáng lập của hai bên thậm chí công khai chỉ trích nhau.”

Hàn Bân uống một ngụm cà phê: “Công ty Diệu Sưu đóng vai trò gì trong chuyện này, ta không tin Uông Cảnh Long sẽ tự bỏ tiền túi thuê thủy quân và mua từ khóa hot.”

“Ban lãnh đạo Công ty Diệu Sưu có lẽ cũng biết chuyện này, nhưng Uông Cảnh Long chắc chắn sẽ gánh trách nhiệm, dù sao, loại cạnh tranh thương mại này nói ra nghe không hay, nhưng về mặt pháp lý không phải là vi phạm, bọn họ cũng không tham gia vào vụ bắt cóc.” Tằng Bình nói.

“Các ngươi nói, Công ty Diệu Sưu có phải là kẻ chủ mưu thực sự không?” Lý Huy tưởng tượng.

“Huy Ca, ngươi xem phim nhiều quá rồi.” Triệu Minh trêu.

Hàn Bân cười: “Nếu Công ty Diệu Sưu thực sự là kẻ chủ mưu, tội danh sẽ lớn, Uông Cảnh Long không chịu nổi.”

Tằng Bình phẩy tay: “Đừng đoán mò nữa, ăn cơm xong nhanh chóng thẩm vấn Dương Đoạt, chỉ có hắn mới biết sự thật của vụ án.”

…

Hai giờ chiều.

Hàn Bân bưng một cốc trà xanh, bước vào phòng thẩm vấn số 1.

Dương Đoạt ngồi trên ghế thẩm vấn, cúi đầu.

Cùng Hàn Bân thẩm vấn là Lý Huy.

“Cộc cộc.” Hàn Bân gõ bàn: “Ngẩng đầu lên.”

Dương Đoạt ngẩng đầu, liếm đôi môi khô khốc.

Hàn Bân hỏi theo lệ thường: “Họ tên, tuổi, giới tính…”

“Dương Đoạt, nam, ta năm nay 31 tuổi…”

Dương Đoạt bị bắt quả tang, có thể nói là người và tang vật đều có, Hàn Bân đi thẳng vào vấn đề: “Dương Đoạt, tại sao ngươi bắt cóc Tiêu Thiên Thần?”

“Ngươi đoán đi?”

“Ta đoán không ra.”

Dương Đoạt cười: “Hehe, ta không tin, các ngươi cảnh sát bắt ta nhanh như vậy, sẽ đoán không ra?”

“Dương Đoạt, sự việc đến nước này rồi, vụ án của ngươi là vụ án chắc chắn, ngươi nếu chủ động hợp tác với chúng ta, còn có thể bị phán nhẹ hơn, nếu ngươi không chịu hợp tác, vụ án của ngươi vẫn có thể định tội.” Hàn Bân cảnh cáo.

“Đáng tiếc, ta vẫn chưa nhìn thấy một tỷ.” Dương Đoạt cảm thán.

“Ta cũng chưa nhìn thấy.” Hàn Bân cười, lắc đầu: “Nhưng, e là ngươi cũng không thấy, Tiêu San căn bản không chuẩn bị nhiều tiền mặt như vậy.”

“Thực ra, tiền chuộc không phải điều ta coi trọng, mục đích thực sự của ta đã đạt được.” Dương Đoạt nhún vai.

“Mục đích gì?”

“Ta muốn làm sụp đổ Công ty Cốc Phong, ta muốn trả thù Tiêu San.”

Lý Huy tò mò: “Điều đó có lợi gì cho ngươi?”

“Người ta tát ngươi một cái, ngươi có đánh lại không?” Dương Đoạt hỏi ngược lại.

“Không, ta sẽ bắt hắn ngồi tù.” Lý Huy nghiêm túc nói.

Đánh lại không đau không ngứa có nghĩa lý gì, cứ lấy việc Triệu Minh bị đánh khi cứu người dưới sông, kẻ đánh đã bị tạm giam, trước tết chắc chắn không ra được.

Vào trại giam, chắc chắn sẽ bị dạy dỗ, lúc đó không chỉ có một cái tát đâu.

Dương Đoạt bị cứng họng, đó không phải là câu trả lời hắn muốn.

“Để ta nói rõ hơn, đối với một người không còn hy vọng, trả thù là lợi ích lớn nhất.”

“Tại sao phải trả thù Công ty Cốc Phong và Tiêu San?” Hàn Bân hỏi.

“Từng có một thời gian, ta cũng có cuộc sống hạnh phúc, một ngày nọ ta muốn làm một bữa ăn ngon cho vị hôn thê, liền dùng công cụ tìm kiếm của Công ty Cốc Phong, kết quả không chỉ xuất hiện phương pháp nấu ăn, mà còn xuất hiện một số triệu chứng bệnh tật, ta nhìn những triệu chứng này, ta cũng có, trong lòng bắt đầu lo lắng.”

Nhớ lại chuyện xưa, khóe miệng Dương Đoạt nở một nụ cười, nhưng rất nhanh liền biến mất: “Ta càng nghĩ, trong lòng càng sợ, luôn cảm thấy tình trạng của mình giống như mô tả trên mạng, cảm thấy mình cũng bị bệnh đó; ta dùng công cụ tìm kiếm của Cốc Phong tìm một bệnh viện chữa bệnh liên quan, ta rất tin tưởng Công ty Cốc Phong, biết đây là công ty niêm yết, cũng là doanh nghiệp ngôi sao địa phương, rất tin tưởng bệnh viện do Cốc Phong đề xuất, kết quả ta đi khám bệnh ở bệnh viện đó, sau này mới phát hiện đó là một cái hố không đáy.”

Chương 472: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Bệnh viện gì?”

“Bệnh viện Sơn Điền, nghe nói trước đó không lâu đã bị nhà nước niêm phong, sớm đã người đi nhà trống.”

“Vậy nên, ngươi muốn trả thù Công ty Cốc Phong?”

“Đồng chí cảnh sát, ngươi cảm thấy ta không nên làm vậy sao?” Dương Đoạt hỏi lại.

“Ta cảm thấy, ngươi có chút bế tắc.” Lý Huy nói.

“Ngươi nói đúng, ta là bế tắc, nhưng loại này giống như một cục tức, một khi vào rồi, rất khó thoát ra.” Dương Đoạt thở dài, tiếp tục nói:

“Như ta đây, bác sĩ bệnh viện Sơn Điền bảo ta, có thể ta mắc bệnh nan y, ta không muốn liên lụy vị hôn thê, liền đề nghị hoãn đám cưới, trước tiên chữa khỏi bệnh rồi tính, nhưng chi phí y tế của bệnh viện rất cao, mỗi tháng mất mấy chục nghìn, sau này không đủ tiền, ta bán luôn căn nhà mua bằng khoản vay.”

“Bệnh chữa khỏi chưa?”

Dương Đoạt nghẹn ngào, xúc động: “Chưa, ta trước sau mất hai ba chục nghìn, bệnh viện Sơn Điền vẫn bảo ta kiểm tra lại, áp lực rất lớn, không có tâm trạng làm việc, trong thời gian này ta đã từ chức, vị hôn thê cũng chia tay ta, cha mẹ ta biết chuyện này, biết ta bán nhà, vị hôn thê cũng bỏ, cãi nhau với ta một trận, mẹ ta bị bệnh nặng…”

Nước mắt Dương Đoạt lăn dài trên má: "Lúc đó, ta đã suy sụp, không quan tâm mình có bệnh hay không, không đi kiểm tra nữa, nhưng cuộc sống của ta đã kết thúc, ba năm trước mẹ ta qua đời, năm ngoái cha ta cũng không còn, ta…"

Dương Đoạt hét lên một tiếng, vô cùng sảng khoái, dùng lực đập tay vào ghế thẩm vấn.

Sau vài phút, Dương Đoạt mới bình tĩnh lại.

Hàn Bân tiếp tục hỏi: "Ngươi bắt cóc Tiêu Thiên Thần, mục đích là để làm sụp đổ Công ty Cốc Phong."

Dương Đoạt buồn bã: "Đúng, sau đó ta đi khám ở bệnh viện chính quy, ta không hề có bệnh, tất cả đều là lừa đảo, bọn họ lợi dụng tâm lý sợ bệnh của ta, thủ đoạn còn độc ác hơn lừa đảo…"

"Tại sao ngươi không bắt cóc Tiêu San trực tiếp?" Lý Huy không hiểu.

Dương Đoạt cười lạnh: "Ta đã nghiên cứu, giết Tiêu San Công ty Cốc Phong sẽ bị ảnh hưởng tạm thời, nhưng sẽ không bị làm sụp đổ; chỉ có Tiêu San mới có thể hủy diệt Công ty Cốc Phong, nàng không làm ta thất vọng, thực sự làm được."

Hơn nữa, bắt Tiêu San, ai sẽ giúp ta gom tiền, dựa vào Tiêu Thiên Thần phế vật đó?" Dương Đoạt có chút khinh thường.

Tiêu Thiên Thần trong mắt người khác, có thể là thiếu gia nhà giàu, nhưng trước mặt Dương Đoạt, hắn chỉ là một kẻ đáng thương, nhún nhường, Dương Đoạt không thể nào coi trọng hắn.

Hàn Bân thói quen quay bút: "Ngươi khi nào quyết định ra tay với Tiêu Thiên Thần?"

"Đã một thời gian rồi, ta theo dõi hắn hơn nửa tháng, thằng nhóc này thường dẫn các cô gái khác nhau ra vào khách sạn,

ăn ngon, uống sướng, đi xe sang, mặc hàng hiệu, sống rất hưởng thụ.” Dương Đoạt cười khẩy, giọng ghen tị:

“Cũng là con người, mục tiêu phấn đấu cả đời của ngươi có thể không bằng xuất phát điểm của người ta.”

“Ngươi bắt hắn thế nào?”

“Ta chặn xe của hắn.”

Hàn Bân ghi chép: “Nói chi tiết.”

“Ta theo dõi hắn lâu như vậy, cơ bản nắm rõ lộ trình hoạt động của hắn, tại một ngã tư không có camera chờ hắn, khi hắn đến ngã tư, cố tình chặn xe trên lối đi bộ, thằng nhóc này xuống xe liền chửi bới, còn muốn đánh ta.” Dương Đoạt cười lạnh:

“Sau đó, ta cầm một khẩu súng giả, tên nhóc đó lập tức sợ hãi, chân run lẩy bẩy, ta dí vào lưng hắn, còng tay hắn, ép hắn vào xe, rồi khống chế hắn rời đi.”

“Khẩu súng đâu?”

“Vứt rồi.”

“Vứt ở đâu?”

“Tiện tay ném vào thùng rác ven đường, chỉ là một khẩu súng đồ chơi, ta giữ cũng vô dụng.” Dương Đoạt thản nhiên nói.

“Vị trí cụ thể của thùng rác?”

“Điều này ta không nhớ rõ, lúc đó ta cũng sợ, lần đầu làm chuyện này, sợ xảy ra sự cố, một khẩu súng đồ chơi không để tâm.” Dương Đoạt nhún vai: “Hơn nữa, đã qua mấy ngày rồi, chắc bị xe rác lấy đi, tìm đâu ra.”

Hàn Bân ghi chép, tiếp tục hỏi: “Ngoài ngươi ra, còn ai tham gia vụ án này không?”

“Không.”

Hàn Bân cười: “Ngươi biết tại sao chúng ta tìm được ngươi không?”

Dương Đoạt sờ mũi: “Có người bán đứng ta.”

“Lại hỏi ngươi lần nữa, còn ai tham gia vụ án này?”

Dương Đoạt thở dài, không giấu nữa: “Vương Đồng Đồng, còn có Uông Cảnh Long.”

“Ngươi và bọn họ quan hệ gì?”

Dương Đoạt nhìn trần nhà: “Đồng bọn không tính, coi như hợp tác đi.”

“Bọn họ đóng vai trò gì trong vụ bắt cóc?”

“Vương Đồng Đồng cô gái này còn trẻ, gan cũng không lớn, nhưng trong lòng có chấp niệm, nàng hận Công ty Cốc Phong không kém ta, nàng rất thông minh, không muốn can thiệp quá sâu vào vụ án, cũng không tham gia bắt cóc và tống tiền, chỉ đồng ý giúp ta gửi đồ cho Tiêu San, coi như góp một phần công sức làm sụp đổ Công ty Cốc Phong.”

Lý Huy hỏi: “Ngươi không sợ Vương Đồng Đồng giao hộp cho cảnh sát, bán đứng ngươi sao.”

Dương Đoạt lắc đầu: “Điều đó không có lợi cho nàng, có lẽ trong mắt ngươi, sẽ cảm thấy chúng ta rất ngu, quá xung động, nhưng đối với chúng ta là đáng, chỉ có xả được cơn tức đó, mới sống nổi.”

“Ngồi đây, ngươi vẫn nghĩ vậy?”

“Đương nhiên, ta không hối hận chút nào, ta mất việc, mất nhà, vị hôn thê chia tay, mẹ và cha lần lượt qua đời, cuộc đời ta một màu xám xịt, không còn hy vọng, có lẽ khi đó, ta đã là một xác sống rồi, tình trạng đó tiếp diễn, ta sống không lâu,

nhưng bây giờ khác rồi, ta đã đạt được mục đích trả thù Công ty Cốc Phong và Tiêu San, đối với ta là tái sinh, dù phải ngồi tù, nhưng lòng ta đã yên, nhiều chuyện đối với ta không còn quan trọng nữa.” Khi nói những lời này, Dương Đoạt thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Chương 473: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Uông Cảnh Long, trong vụ án này đóng vai trò gì?"

"Rất đơn giản, ta chịu trách nhiệm tạo tin xấu cho Công ty Cốc Phong, Uông Cảnh Long chịu trách nhiệm tuyên truyền, mục đích chung của chúng ta là làm sụp đổ Công ty Cốc Phong, chỉ có điều một bên vì báo thù, một bên vì lợi ích."

"Ngươi quen Uông Cảnh Long thế nào?"

Dương Đoạt nhún vai: "Thực ra Uông Cảnh Long không quan trọng, ta tìm hiểu về Công ty Cốc Phong, biết rằng họ và Công ty Diệu Sưu có xung đột lợi ích, kẻ thù của kẻ thù là bạn, ta chỉ muốn liên lạc với người phụ trách Công ty Diệu Sưu, hy vọng hợp tác làm sụp đổ Công ty Cốc Phong, nhưng cấp cao của Công ty Diệu Sưu không dễ tiếp cận, hắn là giám đốc bộ phận kinh doanh, số của hắn dễ có nhất, ta liền liên hệ với hắn."

"Ngươi dựa vào đâu tin rằng, hắn sẽ hợp tác với ngươi?"

"Xung đột giữa hai công ty, lớn hơn ngươi tưởng, hai công ty cạnh tranh ở nhiều lĩnh vực, ta làm sụp đổ Công ty Cốc Phong đối với Công ty Diệu Sưu là điều tốt, họ dù không hợp tác với ta, cũng không thể nói chuyện này cho Công ty Cốc Phong." Dương Đoạt ngừng lại, tiếp tục nói:

"Hơn nữa, hắn cũng không rõ chuyện này thật giả, không biết ta định làm gì, thậm chí không biết thân phận ta, hắn làm sao báo cảnh sát? Cảnh sát sẽ tin sao."

“Ngoài Uông Cảnh Long, ngươi còn liên lạc với người khác của Công ty Diệu Sưu không?”

“Không, thực ra nói nghiêm ngặt, chúng ta không tính là hợp tác, bọn họ chỉ thừa cơ hội quảng bá việc Tiêu San bán trái phép cổ phiếu, là thủ đoạn thương mại bình thường, không phải vi phạm, Công ty Diệu Sưu không có lý do không làm.” Dương Đoạt phân tích.

“Ngươi có nghĩ đến trả thù Bệnh viện Sơn Điền không?”

Dương Đoạt lộ vẻ oán hận: “Nghĩ rồi.”

“Tại sao không thực hiện?”

“Ban đầu, ta chưa quyết tâm, không có dũng khí trả thù.” Dương Đoạt tự cười bản thân:

“Đến khi ta quyết tâm, nhà nước đã điều tra Bệnh viện Sơn Điền, nhiều người được tin đã chạy, bệnh viện đó đã xong rồi, ta muốn trả thù cũng không tìm được người.”

Hàn Bân uống ngụm trà: “Video trong hộp thứ ba lấy từ đâu?”

“Ta tìm thấy trong điện thoại của Tiêu Thiên Thần, đồng chí cảnh sát, ngài cũng xem rồi?”

Hàn Bân không trả lời.

“Có phải rất kích thích, rất đã.” Dương Đoạt nhướn mày, giọng quái dị: “Dây thắt tĩnh mạch.”

Hàn Bân gõ bàn: “Ngươi nói tử tế, nói tiếng Hán!”

“Đồng chí cảnh sát, ta có tính là diệt trừ hại dân không.” Dương Đoạt cười.

Lý Huy hừ một tiếng: “Ngươi có nghĩ, ngươi cũng đang phạm tội?”

“Ta nghĩ rồi, nên ta rất thoải mái, nhất là khi nghĩ đến Tiêu Thiên Thần sẽ cùng ta ngồi tù, lòng ta bình yên; ta nghe nói, phạm tội như hắn, vào tù sẽ bị đánh rất thảm.”

“Mỗi người phải chịu trách nhiệm về hành động của mình, hy vọng trong thời gian ngồi tù, ngươi có thể suy nghĩ về con đường sau này, đừng bế tắc nữa.” Hàn Bân khuyên.

Dương Đoạt gật đầu, cười khổ: “Có lẽ, dù sao bây giờ ta có rất nhiều thời gian.”

Sau khi thẩm vấn xong, Hàn Bân và Lý Huy ra khỏi phòng thẩm vấn.

Lý Huy nhịn không được hỏi: “Bân Tử, ngươi nói Cốc Phong cũng là công ty lớn, tại sao phải làm những chuyện bậy bạ như vậy.”

“Đó là cách kiếm tiền thường dùng của công ty công cụ tìm kiếm.”

“Cũng phải tìm công ty đàng hoàng hợp tác chứ, ngươi nhìn xem họ tìm cái gì, đại học dỏm, bệnh viện bẩn, ác độc quá.”

“Nên mới được nhiều tiền.”

“Phì, gian thương!” Lý Huy nhổ một cái, nhớ ra gì đó: “Đúng rồi, dây thắt tĩnh mạch là gì?”

Hàn Bân có chút bất ngờ nhìn đối phương, thấy hắn không giống đùa, có lẽ thật sự chưa nghe qua, nghiêm túc giải thích:

“Truyền tĩnh mạch hay lấy máu có một dây cao su thắt chặt, để máu đầy rồi tĩnh mạch hiện ra, dây đó gọi là dây thắt tĩnh mạch.”

Lý Huy vẫn chưa hiểu: “Dây đó liên quan gì đến video?”

Sáu giờ tối.

Tổ ba điều tra hình sự, tổ hai tan làm đúng giờ.

Nghi phạm đã bắt được, mọi người đã hai ngày một đêm không chợp mắt, thêm giờ cũng không hợp lý.

Quan trọng, Hàn Bân cũng không chịu nổi, hai mắt cứ díp lại, liên tục uống trà hoặc cà phê.

Hàn Bân về nhà cha mẹ, vừa đúng giờ ăn cơm.

Bánh bao nhân thịt, rất mềm, bánh bao rất ngon.

Hàn Bân ăn đầy hai đĩa bánh bao, hai con cá chiên, uống một bát canh bánh bao, cùng cha uống ba chén rượu trắng.

Uống chút rượu, người thấy nhẹ nhõm.

Ngồi ghế mát xa nửa tiếng, nói chuyện với cha mẹ, tám giờ hơn về phòng tắm rửa rồi ngủ.

Một giấc, ngủ đến tám giờ rưỡi sáng hôm sau, Hàn Bân ngủ đủ mười hai tiếng, không kịp ăn sáng, đi thẳng đến đồn.

Hàn Bân đến, mọi người cũng đang ăn mì gói, rõ ràng cũng đến muộn.

Hàn Bân cũng pha một bát mì, ăn một cây xúc xích.

Ăn xong, mọi người trong tổ hai bắt đầu chỉnh lý khẩu cung và hồ sơ vụ án.

Còn vụ cưỡng gian, vì Tiêu Thiên Thần còn trong bệnh viện, tạm thời không thể lấy khẩu cung.

Mười giờ hơn, cha mẹ Ngụy Na Na đến đồn, hỏi tiến triển điều tra vụ án, biết đã bắt được Tiêu Thiên Thần, cảm ơn Hàn Bân và mọi người rối rít.

…

Hôm sau.

Tằng Bình sáng sớm đến văn phòng tổ hai.

“Hồ sơ vụ bắt cóc thế nào rồi?”

“Gần xong rồi.” Hàn Bân trả lời.

“Chuyện của Công ty Cốc Phong lên báo, ảnh hưởng rất lớn, trên mạng cũng gây phản ứng lớn, lãnh đạo bảo nhanh chóng kết án.” Tằng Bình nhắc nhở.

Chương 474: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân gật đầu: "Hiểu rồi."

Triệu Minh vắt chân, vẻ vui mừng: "Ta nghe nói, Tiêu San đã bị hội đồng quản trị bãi chức, Công ty Cốc Phong khủng hoảng niềm tin, nhiều cư dân mạng nói không dùng công cụ tìm kiếm của Công ty Cốc Phong nữa."

"Trong đó một nửa công lao là Công ty Diệu Sưu thừa cơ hội."

"Phải nói rằng, đó là quả báo, lợi ích làm mờ mắt, ta dám nói Công ty Cốc Phong hại người, chắc chắn không chỉ hai người Vương Đồng Đồng và Dương Đoạt." Điền Lệ nói.

"Mở công ty vì tiền, thương nhân trục lợi, không có chút lương tâm." Lý Huy cũng chỉ trích.

"Được rồi, không phải công ty nào cũng như các ngươi nói, cũng có công ty vì lý tưởng." Tằng Bình phẩy tay.

"Đúng rồi Tằng đội, Tiêu Thiên Thần thế nào? Khi nào lấy khẩu cung?"

"Ta đến chính vì chuyện này, vết thương hắn đã ổn định, ngươi cử người áp giải hắn về đồn thẩm vấn."

Lý Huy xung phong: "Ta dẫn người đi."

Hắn tích cực vậy, tám phần là muốn hóng chuyện.

…

Hai giờ chiều.

Tiêu Thiên Thần bị áp giải về đồn thẩm vấn, Hàn Bân phụ trách chính, vụ án loại này không thể thiếu Lý Huy, hắn ghi chép.

Khí sắc của Tiêu Thiên Thần so với trước tốt hơn nhiều, đầu, ngón tay đều quấn băng trắng.

Tiêu Thiên Thần có vẻ co rúm, hắn trước kia không có tính cách như vậy, lần này bị Dương Đoạt bắt cóc, ảnh hưởng rất lớn.

Bị Dương Đoạt canh giữ, Tiêu Thiên Thần gần như mỗi ngày bị đánh, thể xác và tinh thần đều chịu đả kích.

Tiêu Thiên Thần gật đầu chào Hàn Bân và Lý Huy: "Cảm ơn hai vị cảnh sát cứu ta, nếu không có các ngươi, ta có thể đã bị giết, thật lòng cảm ơn các ngươi."

"Chúng ta là cảnh sát, đó là nhiệm vụ của chúng ta." Hàn Bân đáp, mở sổ: "Tiêu Thiên Thần, ngươi nên biết chúng ta gọi ngươi đến làm gì?"

"Biết, ta biết."

"Vậy ngươi nói thử xem?"

"Ta…ta hôm đó uống rượu, rồi hồ đồ làm chuyện đó với cô gái đó…" Tiêu Thiên Thần cúi đầu.

"Chuyện gì? Nói rõ."

"Là ngủ với nàng."

"Là hồ đồ, hay cưỡng gian?"

Tiêu Thiên Thần lắc đầu: "Lúc đó ta uống nhiều rượu, không nhớ rõ."

Hàn Bân hừ một tiếng: "Có muốn chiếu video, giúp ngươi nhớ lại."

“Đồng chí cảnh sát, ta biết có thể đã làm sai, nhưng hôm đó ta thật sự uống nhiều rượu, ta nhất thời hồ đồ…ta không phải người xấu…” Tiêu Thiên Thần tỏ vẻ hối hận.

“Ngươi không nhận tội cưỡng gian Ngụy Na Na?”

Hàn Bân đã xem video, không tin lời hắn.

“Ta say, thật sự không nhớ.” Tiêu Thiên Thần lắc đầu.

Hàn Bân cười: “Ngươi bị bắt cóc, trải qua gian nan, ta tưởng ngươi sẽ hối lỗi, không ngờ, ngươi còn trốn tránh tội lỗi.”

“Đồng chí cảnh sát, ta biết ta không phải người tốt, trong mắt nhiều người ta là thiếu gia nhà giàu làm nhiều điều xấu, nhưng ta không có ý xấu, chỉ là uống rượu không kiềm chế, hơn nữa, ta thật lòng thích cô gái đó, không muốn làm hại nàng.” Tiêu Thiên Thần chân thành.

“Vậy ngươi cảm thấy, ngươi có tội không?” Lý Huy hỏi.

“Ta thừa nhận sai, nhưng lúc đó ta thật sự uống rượu…” Tiêu Thiên Thần nói giọng thấp.

Trong mắt Hàn Bân, đối phương đang lảng tránh, dùng lý do say rượu, để giảm nhẹ tội lỗi.

Rõ ràng, hai ngày nay hắn ở bệnh viện không uổng.

“Ngươi nói không nhớ, ta có thể giúp ngươi nhớ.” Hàn Bân lấy máy tính bảng, chiếu video cho Tiêu Thiên Thần xem.

Tiêu Thiên Thần xem xong, hối hận: “Xin lỗi, xin lỗi, ta làm sao có thể làm chuyện này, hôm đó ta say, ta không phải người…”

“Tiêu Thiên Thần, hành vi phạm tội của ngươi đã bị quay lại, ngươi còn không nhận tội!” Lý Huy lớn tiếng.

“Lúc đó ta say, không muốn làm hại nàng, ta quá thích nàng, đó là bản năng…” Tiêu Thiên Thần hai tay ôm mặt.

Hàn Bân trở lại bàn thẩm vấn, lấy một túi ni lông, bên trong là một dây chuyền kim cương: “Ngươi nhận ra không?”

Tiêu Thiên Thần nhìn một cái, sắc mặt thay đổi: “Không… không nhận ra.”

“Đây là dây chuyền của Ngụy Na Na.”

“Ồ, ta không có ấn tượng.”

“Nhưng dây chuyền này được phát hiện trong xe Lamborghini của ngươi, ngươi giải thích sao?” Hàn Bân hỏi.

Tiêu Thiên Thần do dự, mắt đảo: “Ta nhớ rồi, tối hôm đó, Ngụy Na Na ngồi xe ta đến khách sạn, chắc lúc đó rơi.”

“Ngươi nói, Ngụy Na Na làm rơi trong xe ngươi?”

“Đúng.”

Hàn Bân lại lấy máy tính bảng, tìm video, chỉ màn hình: “Tối hôm đó trong khách sạn, video ngươi quay rõ ràng cho thấy, Ngụy Na Na đeo dây chuyền này, nghĩa là, lúc ngồi xe đến khách sạn, dây chuyền không rơi.”

“Điều đó…có thể ta nhớ nhầm.”

“Ngươi nhớ nhầm, nhưng Ngụy Na Na không nhớ nhầm, lúc ngươi rời khách sạn, ngươi lấy dây chuyền kim cương trên người nàng, nói giữ làm kỷ niệm.”

Tiêu Thiên Thần lớn tiếng phản bác: “Ta không có!”

“Vậy dây chuyền sao xuất hiện trong xe ngươi? Sau khi Ngụy Na Na vào khách sạn, không ngồi xe ngươi nữa.”

Tiêu Thiên Thần lắc đầu: “Ta say, không nhớ…”

“Ngươi không nhận cũng vô ích, cảnh sát có đủ chứng cứ chứng minh, tối đó ngươi phạm tội cướp của cưỡng gian.” Hàn Bân chắc chắn.

Tiêu Thiên Thần đập tay vào ghế thẩm vấn: “Ta không cướp, ta không cướp!”

Tiêu Thiên Thần kích động, vì tội danh và hình phạt vượt quá tưởng tượng.

Hắn nghĩ mình chỉ bị phán cưỡng gian, nếu tốt, ba bốn năm sẽ ra.

Chương 475: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng bây giờ thêm tội cướp, hai tội hợp lại, hình phạt sẽ nặng hơn nhiều.

"Bịch!"

Lý Huy đập bàn, quát: "Tiêu Thiên Thần, ngươi im lặng, có video, lời khai của nạn nhân, còn có vật chứng, ngươi không nhận tội cũng vô ích."

Tiêu Thiên Thần suy sụp, từ nhỏ được chiều chuộng, nghe thấy ngồi tù lâu vậy, lòng đã tan nát, khóc lớn:

"Tại sao lại thế, ta không muốn ngồi tù, ta không muốn!"

Sau thẩm vấn, Hàn Bân và Lý Huy về văn phòng.

Triệu Minh ngồi trên bàn, tò mò: "Bân Ca, tên đó nhận tội chưa?"

"Chưa, hắn muốn gặp luật sư."

"Tặc tặc, người có tiền khác hẳn, bằng chứng rành rành, vẫn không chịu nhận tội." Triệu Minh lắc đầu.

"Ngươi không phải người có tiền?" Điền Lệ trêu.

"Đừng nói thế, ta sao so được."

"Tiêu Thiên Thần sợ hãi, không có chủ kiến, chắc muốn luật sư giúp hắn, chúng ta có đủ chứng cứ định tội, cứ để hắn làm loạn, loạn càng lâu, thái độ nhận tội càng tệ, tội càng nặng." Lý Huy nói.

“Theo ta thấy, hắn đáng tội, bị hắn ức hiếp, chắc chắn không chỉ có Ngụy Na Na.” Đỗ Kỳ nói.

“Sao những người khác không báo cảnh sát?” Triệu Minh hỏi.

“Bị chuyện như vậy, nhiều cô gái khó nói ra, hơn nữa nhiều cô gái bị chuốc say, hồ đồ vào khách sạn, nói rõ được không?” Điền Lệ lắc đầu.

“Đúng vậy, nếu không có video, cũng khó định tội Tiêu Thiên Thần.”

“Vậy nói, Dương Đoạt cũng coi như giúp đỡ.” Triệu Minh cười.

Hàn Bân chỉnh lý khẩu cung, đến văn phòng Tằng Bình.

“Cộc cộc.”

“Vào đi.”

Hàn Bân mở cửa: “Tằng đội.”

Tằng Bình chỉ ghế đối diện: “Ngồi xuống nói.”

“Ta và Lý Huy vừa thẩm vấn xong Tiêu Thiên Thần, đây là hồ sơ.”

Tằng Bình phẩy tay: “Nói trực tiếp, nhận chưa?”

“Chưa, hắn khăng khăng lúc đó uống say, không nhớ gì, còn yêu cầu gặp luật sư.”

“Để hắn.” Tằng Bình nhún vai, có video, thuê luật sư cũng vô ích.

Đây không phải Mỹ, có tiền thuê luật sư giỏi, có thể biến đen thành trắng.

“Đúng rồi, kẻ đánh Triệu Minh, tội đã định, tội cản trở công vụ.”

“Giam bao lâu?”

“Lãnh đạo đồn nói, chuyện này không thể bỏ qua, nếu không ai còn làm việc tốt, ta đoán, ít nhất giam mấy tháng.” Tằng Bình hừ.

“Thằng đó phải dạy dỗ, không thì sớm muộn cũng gây chuyện.” Hàn Bân lúc đó tại hiện trường, nếu không phải Triệu Minh bình tĩnh, người bình thường gặp tình huống đó, chắc đã đánh lại rồi.

Người đánh nhau, rất khó kiềm chế cảm xúc, có thể sẽ thành vụ án hình sự nghiêm trọng.

Phân Cục Ngọc Hoa phòng ngừa rủi ro.

“Còn một việc nói với tổ hai.”

“Chuyện gì?”

“Lần trước rà soát án cũ, tổ hai phá án 715, phòng tuyên truyền muốn phỏng vấn các ngươi, định vào sáng ngày kia.”

“Phỏng vấn ở đâu?”

“Phòng tuyên truyền thành phố.”

“Tổ hai đều đi?”

“Tự ngươi xem xét.”

Hàn Bân gật đầu, đối với cảnh sát, quay phim tuyên truyền không phải để nổi tiếng, mà là vinh dự và kinh nghiệm, thiếu ai cũng không được.

Quả nhiên, Hàn Bân về văn phòng tổ hai, báo tin cho mọi người, các đồng đội đều rất phấn khởi.

“Bân Ca, hôm nay có thể tan làm sớm không, ta muốn làm tóc.” Triệu Minh nói.

“Làm gì mà làm, ngươi có hai sợi tóc.” Lý Huy lườm, có tiền, không bằng cùng bạn gái xem phim.

Hàn Bân không đáp: “Án 715 đã lâu, mọi người quen thuộc hồ sơ và tình hình vụ án, đừng để đến lúc phỏng vấn không biết gì.”

“Bân Ca, ngài yên tâm, vụ án đó khắc trong đầu ta rồi.” Triệu Minh chỉ đầu mình.

Sáng hôm sau, Tiêu Thiên Thần gặp luật sư, không biết hai người nói gì, trưa Tiêu Thiên Thần nhận tội.

Chiều, dẫn Tiêu Thiên Thần chỉ điểm hiện trường, vụ án bắt đầu khép lại.

“Chúc mừng cảnh viên 577533, liên tiếp phá hai vụ án hình sự.”

“Thưởng điểm công trạng 25 điểm.”

“Phân tích vi biểu cảm: thuần thục độ +4.”

…

Sáng hôm sau.

Để lại Đỗ Kỳ trông nhà.

Hàn Bân dẫn tổ hai đến đồn cảnh sát thành phố.

Không dẫn Đỗ Kỳ, không phải Hàn Bân thiên vị, mà Đỗ Kỳ chủ động đề xuất.

Tổ hai điều tra án 715, Đỗ Kỳ còn ở tổ một, không tham gia, đi chỉ thêm ngại.

Nguyên phỏng vấn bảy người, ngoài năm người tổ hai, còn có Phó đội trưởng Đinh Tích Phong của đội điều tra hình sự thành phố, Phó đội trưởng Trịnh Khải Hoàn của Phân Cục Ngọc Hoa.

Nhưng vì Trịnh Khải Hoàn đi học ở Tuyền Thành chưa về, phỏng vấn chỉ còn sáu người.

Đinh Tích Phong tuy không trực tiếp tham gia điều tra, nhưng danh nghĩa chỉ đạo điều tra, cũng giúp Hàn Bân và mọi người gánh không ít áp lực, nếu không, án cũ không dễ phá.

Đồn cảnh sát thành phố khí phái hơn Phân Cục Ngọc Hoa nhiều, Hàn Bân đến đây không nhiều, phòng tuyên truyền càng là lần đầu.

Không chỉ Hàn Bân, mọi người khác cũng không quen phòng tuyên truyền.

Lý Huy hỏi thăm mấy đồng nghiệp, mới tìm được văn phòng phòng tuyên truyền ở lầu hai tòa nhà hành chính.

“Cộc cộc.” Lý Huy gõ cửa, vì quay phim, hôm nay hắn mặc rất chỉnh tề, bộ cảnh phục mới, giày da bóng loáng.

Từ khi có bạn gái, Lý Huy tự tin hơn nhiều.

Đàn ông mà.

Hắn liếc nhìn mọi người, gật đầu, mình là nhan sắc của tổ hai.

“Mời vào.” Trong phòng vang lên giọng phụ nữ.

Hàn Bân vào phòng, diện tích hai mươi mét vuông, không lớn, nhưng rất ấm, có năm người làm việc.

Chương 476: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nhìn qua, ánh mắt dừng trên một phụ nữ hơn ba mươi: "Xin hỏi, ai là Khoa trưởng Tống?"

Phụ nữ hơn ba mươi đứng dậy, cười: "Phó khoa trưởng."

"Ngài khỏe, ta là Hàn Bân tổ hai, đội điều tra hình sự Phân Cục Ngọc Hoa."

"Tổ trưởng Hàn không nhận ra ta, ta nhận ra ngươi, lần trước ngươi nhận hạng ba, ta ở hiện trường." Khoa trưởng Tống làm động tác mời, bảo mọi người ngồi trên ghế sô pha.

"Không trách ta thấy ngài quen." Hàn Bân cười.

Thật ra nhận ra mới lạ, khi đó hắn chưa học kỹ năng quan sát cao cấp, hôm đó nhiều lãnh đạo đến, sao có thể nhớ.

"Cạch…" Một tiếng cửa mở.

Một phụ nữ trẻ bước vào, chính là Đàm Tĩnh Nhã của phòng tuyên truyền.

Dường như biết Hàn Bân và mọi người sẽ đến, Đàm Tĩnh Nhã không ngạc nhiên, chủ động chào: "Điền sư tỷ, Hàn sư huynh, không ngờ ta ra ngoài chút, các ngươi đã đến."

"Vài ngày không gặp, Đàm sư muội lại đẹp hơn." Hàn Bân cười.

Đàm Tĩnh Nhã cười khúc khích, dù thật hay giả, cô gái luôn thích nghe lời này.

Điền Lệ cũng trò chuyện với Đàm Tĩnh Nhã, hai người tuy không quen thân, nhưng đều bận, ít liên lạc.

Chuyện này, thành thì tốt, không thành, cũng có thể làm bạn, không cần ngại, cứ nhẹ nhàng thôi.

Hàn Bân cũng không để ý, hỏi: "Khoa trưởng Tống, khi nào phỏng vấn?"

"Tổ trưởng Hàn, ngươi muốn lộ mặt không?"

"Không." Hàn Bân gần như không do dự.

Cảnh sát không phải minh tinh, không dựa mặt kiếm ăn, Hàn Bân muốn là vinh dự và kinh nghiệm trong phim tư liệu.

Chỉ cần lý lịch có dòng đó, còn lại không quan trọng.

Cảnh sát không quy định nghiêm ngặt, một số cảnh sát cũng lộ mặt, tùy cá nhân.

Nói đến nguy hiểm, vẫn là công việc chống ma túy gian khổ hơn, quay phim tư liệu, Khoa trưởng Tống sẽ không hỏi.

Lộ mặt hay không quay khác nhau.

Sau đó, Hàn Bân và mọi người đến phòng quay phim tư liệu chuyên dụng.

Trong đó có đạo cụ quay, ngoài camera, còn có bàn làm việc, cùng cây nhựa.

Bàn làm việc quay cảnh họp, phỏng vấn riêng sẽ có cây nhựa trước camera, che mặt người.

Thấy cách quay, Triệu Minh thở dài, vuốt tóc, có chút thất vọng.

Lý Huy nhìn tóc bóng loáng của hắn: "Mất không ít tiền?"

Triệu Minh: "…"

Quay gần xong, Đinh Tích Phong cũng đến, quay hai cảnh phỏng vấn và họp.

Quay xong, Đinh Tích Phong gọi Hàn Bân ra một bên: "Ta nghe Trịnh Khải Hoàn nói, ngươi biết giám định dấu chân?"

Hàn Bân bất ngờ, nhưng vẫn gật đầu: "Biết chút ít."

Đinh Tích Phong đánh giá Hàn Bân: "Chính xác không?"

Hàn Bân gật đầu: "Cũng được."

Đinh Tích Phong gật: "Đi thôi, đúng lúc có vụ cần giám định dấu chân, ngươi đi xem."

Hàn Bân tò mò: "Đinh đội, ngài vẫn tự điều tra vụ án?"

"Nhảm, ngươi tưởng ta ngày ngày ngồi văn phòng uống trà?" Đinh Tích Phong hừ một tiếng, đi ra ngoài.

"Các ngươi phỏng vấn xong, về phân cục, Đinh đội tìm ta có việc." Căn dặn mọi người, Hàn Bân ra ngoài.

Triệu Minh lộ vẻ kính nể: "Trời ạ, Bân Ca lợi hại, có thể nói chuyện với Đinh đội."

Lý Huy cũng thắc mắc, Hàn Bân từ khi nào thân với Đinh Tích Phong, hai người cách mấy cấp.

Điền Lệ và Tôn Hiểu Bằng thì ngưỡng mộ.

Đàm Tĩnh Nhã cũng bất ngờ.

Cơ hội này, không phải ai cũng có.

Đinh đội gặp, cũng chỉ chào, không nói chuyện.

…

Văn phòng đội trưởng đội điều tra hình sự.

Đinh Tích Phong là phó đội trưởng đội điều tra hình sự, kiêm đội trưởng đội điều tra hình sự thành phố.

Văn phòng diện tích không nhỏ, gần hai mươi mét vuông, nội thất đơn giản.

Bàn ghế làm việc, tủ sách, trà kỷ, sô pha, máy nước, ngoài ra không có gì thêm.

Đến văn phòng, Đinh Tích Phong chỉ Hàn Bân ngồi sô pha, tự lấy tài liệu từ ngăn bàn, đưa Hàn Bân: "Xem đi."

Ngoài tài liệu viết chuyên án 101.

Hàn Bân mở tài liệu, trong là ảnh dấu chân.

"Đinh đội, ta dù biết giám định dấu chân, nhưng không có tư cách xuất giấy giám định, ngài sao không tìm chuyên gia giám định dấu chân của tỉnh?" Hàn Bân dò hỏi.

"Ngươi biết tỉnh có mấy chuyên gia giám định dấu chân không?" Đinh Tích Phong hỏi ngược.

"Nghe Trịnh đội nói có hai."

"Đó là trước, một chuyên gia đã nghỉ hưu, bây giờ tỉnh chỉ có một chuyên gia giám định dấu chân, dấu chân trong cả tỉnh đều cần giám định, ngươi biết bao nhiêu án tồn." Đinh Tích Phong lấy thuốc, đưa Hàn Bân một điếu:

"Chuyên án 101 xảy ra, chúng ta thu thập dấu chân hiện trường, gửi tỉnh, nhưng vẫn chưa có phản hồi, chờ đến khi nào không ai biết."

Hàn Bân bật lửa, châm thuốc cho Đinh Tích Phong: "Ngài không thúc giục?"

"Thúc giục, nhưng là cấp trên, ngươi vội, người khác cũng vội, phải theo trình tự." Đinh Tích Phong hút thuốc, nhìn Hàn Bân: "Ta không cần giấy giám định, chỉ cần ngươi tìm được manh mối."

"Không thành vấn đề, ta sẽ cố gắng."

Đinh Tích Phong vỗ vai Hàn Bân: "Trước đến phân cục, Trịnh Khải Hoàn thổi ngươi lên mây, nói ngươi giám định dấu chân không thua chuyên gia tỉnh, đừng làm ta mất mặt."

"Đinh đội, trước khi xem dấu chân, ngài giới thiệu qua, để ta hiểu đại khái vụ án."

Đinh Tích Phong gật: "Vụ xảy ra đêm giao thừa, Quách gia trang xảy ra vụ cướp giết người, năm người trong nhà, ba người lớn, hai đứa trẻ, đều bị giết."

Hàn Bân bất ngờ: "Ta chưa nghe."

"Vụ quá ác liệt, trực tiếp giao cho đội hai đội điều tra hình sự thành phố, cố gắng giữ bí mật, tránh gây hoang mang, nhưng, dân Quách gia trang đều biết, không giấu lâu, lãnh đạo chỉ thị, nhanh chóng phá án, tốt nhất là trước khi vụ lan ra."

Chương 477: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đinh Tích Phong vừa nói, vừa chỉ tài liệu: "Ảnh dấu chân thu được hiện trường, dính máu nạn nhân."

Hàn Bân hiểu đại khái, xem dấu chân.

Giám định dấu chân là kỹ năng phức tạp, một dấu chân phải phân tích nhiều góc độ, mới có kết luận đúng, thiếu một điểm đều có thể gây sai sót.

Ảnh dấu chân không nhiều, hơn mười tấm, Hàn Bân xem hơn nửa tiếng.

Đinh Tích Phong kiên nhẫn hút thuốc.

Qua mười phút, Hàn Bân mới bỏ tài liệu.

Đinh Tích Phong dụi tàn thuốc: "Sao, có manh mối không?"

Hàn Bân do dự: "Nghi phạm đi giày đế cao su, cỡ 43, cao khoảng 1m75, tầm 40 tuổi, đi chân chữ bát."

Đinh Tích Phong là cảnh sát già, cũng biết giám định dấu chân: "Đoán chiều cao qua dấu chân, có căn cứ, tuổi sao đoán?"

"Cái này phức tạp hơn, phải dựa đặc trưng dấu chân tổng hợp." Hàn Bân không nói lý thuyết chuyên môn.

Nói người khác cũng không hiểu, chỉ thấy mình khoe khoang.

“Ngay tuổi cũng đoán được, phải chăng thân thể còn đặc điểm khác cũng đoán được?” Đinh Tích Phong hỏi.

“Đinh đội, có đối tượng tình nghi?” Hàn Bân đoán.

“Không có đối tượng tình nghi.” Đinh Tích Phong kẹp thuốc, quen tay:

“Nhưng nhân chứng nói, thời điểm xảy ra vụ án, thấy người từ nhà nạn nhân ra, người đó cao khoảng 1m75, đội mũ và khẩu trang, không rõ mặt, lưng còng.”

Hàn Bân chắc chắn: “Không thể, nghi phạm tuyệt đối không lưng còng.”

Đinh Tích Phong bất ngờ: “Chắc vậy?”

“Tư thế khác, cách đi khác, điểm dừng chân khác, nếu nghi phạm lưng còng, chắc chắn dấu chân khác, nhưng dấu này không có.” Hàn Bân giải thích.

“Không trách điều tra đàn ông lưng còng quanh Quách gia trang đều bị loại.” Đinh Tích Phong lẩm bẩm.

Có người đề nghị mở rộng tìm kiếm, mục tiêu điều tra sai.

“Đinh đội, nghi phạm giết thế nào?”

“Dùng dao chém, là kẻ ác, máu văng khắp nơi, ta làm án nhiều năm, ít thấy hiện trường thảm khốc vậy.”

“Nghi phạm rời đi, trên người có máu không?”

“Nhân chứng nói không thấy.”

“Ta nghi nghi phạm giả lưng còng, hoặc đeo đồ trên lưng, thấy máu bắn lên người khoác áo, trông như lưng còng.” Hàn Bân phân tích.

Đinh Tích Phong gật, hắn cũng nghĩ vậy.

“Nếu ta đến hiện trường, tìm được nhiều manh mối không?” Đinh Tích Phong hỏi.

“Chắc chắn.” Hàn Bân đáp.

Dấu chân ở chỗ khác, cùng dấu chân có đường đi khác, ý nghĩa khác, cần kết hợp hiện trường.

Đinh Tích Phong hút thuốc, dụi tàn thuốc: “Thu xếp, theo ta đến Quách gia trang.”

“Đinh đội, ý ngài là để tổ hai tham gia điều tra 101?”

“Tổ hai không cần, điều tra đủ người, ngươi theo ta là được.”

“Ta báo với Tằng đội.”

“Báo đi, hắn không đồng ý, bảo ta nói.” Đinh Tích Phong phẩy tay.

Hàn Bân rời văn phòng, ngoài hành lang gọi điện Tằng Bình.

“Alo, Tằng đội.”

“Quay phim xong chưa?”

“Xong rồi, ta bảo Lý Huy về trước, chắc đến rồi.”

“Nghe vậy, ngươi không về.”

“Đinh đội giữ ta lại, muốn ta giúp điều tra vụ liên quan dấu chân.”

“Đinh đội trực tiếp tìm ngươi, vụ gì?” Tằng Bình tò mò.

“Vụ 101, ngài nghe chưa?”

“Có, ta vừa nghe, sáng nay Đới cục nói.” Tằng Bình trả lời, đổi giọng: “Đinh đội để ngươi điều tra?”

“Phải, Đinh đội muốn ta đến hiện trường xem dấu chân, có manh mối không.”

“Đi đi, cơ hội đó, nắm bắt.” Tằng Bình nói.

“Vâng.”

“Đinh đội bảo ngươi làm gì, ngươi làm, nghe lời, tổ hai có ta.” Tằng Bình nói xong, dập máy.

Tằng Bình nói, Hàn Bân yên tâm.

…

Quách gia trang gần thành phố Cao Thành.

Thành phố Cao Thành thuộc thành phố Cầm Đảo quản lý, cách thành phố Cầm Đảo bốn mươi phút xe.

Thành phố Cao Thành và Khu Ngọc Hoa cùng cấp, vụ án không phá được, cũng báo thành phố Cầm Đảo.

Mười hai giờ rưỡi, xe cảnh sát đến Quách gia trang.

Đinh Tích Phong và Hàn Bân xuống xe, một người mặc áo da đến nhanh.

Hàn Bân gặp một lần, nhận ra, là Đội trưởng Mã Cảnh Ba của đội hai đội điều tra hình sự thành phố.

“Đinh đội.” Mã Cảnh Ba chào.

“Án có tiến triển không?”

Mã Cảnh Ba lắc đầu: “Tìm vài người đàn ông lưng còng làng bên, đều bị loại.”

Đinh Tích Phong chỉ Hàn Bân: “Ta giới thiệu, đây là Hàn Bân đội điều tra hình sự Phân Cục Ngọc Hoa.”

“Đội trưởng Mã.” Hàn Bân chủ động bắt tay.

“Là ngươi.” Mã Cảnh Ba bắt tay Hàn Bân, cười: “Đinh đội, người này ta gặp rồi, theo lão Trịnh.”

“Biết hợp tác dễ hơn.” Đinh Tích Phong nói.

Mã Cảnh Ba đoán: "Ngài điều người từ Phân Cục Ngọc Hoa, muốn mở rộng tìm kiếm?"

"Không." Đinh Tích Phong phẩy tay, nói: "Hàn Bân tinh thông giám định dấu chân, ta cho hắn xem dấu chân hiện trường, hắn phát hiện manh mối mới."

"Manh mối gì?"

"Hàn Bân, ngươi nói." Đinh Tích Phong hút thuốc.

Hàn Bân tổ chức ngôn ngữ: "Xem dấu chân hiện trường, ta đoán đại khái đặc trưng nghi phạm."

"Nói xem."

"Nghi phạm đi giày đế cao su, cỡ 43, cao khoảng 1m75, tầm 40 tuổi, đi chân chữ bát, không lưng còng."

"Không lưng còng?" Mã Cảnh Ba nhíu mày: "Chắc không?"

"Chắc."

Mã Cảnh Ba vuốt râu: "Vậy khó tìm hơn."

"Đội trưởng Mã, ta muốn đến hiện trường xem." Hàn Bân đề nghị.

Đinh Tích Phong đưa Hàn Bân, thái độ rõ ràng, Mã Cảnh Ba không từ chối: "Ta dẫn đường, giới thiệu vụ án."

Năm nạn nhân, chủ nhà Quách Tân Phong, 37 tuổi, mở siêu thị ở đầu làng, mới xây, diện tích lớn, đồ nhiều, không chỉ làng này, làng bên cũng hay mua đồ.

Chương 478: Tiêu Đề 《Ẩn》

Người phức tạp, tăng khó điều tra.

Quách Tân Phong có mẹ sáu mươi, chân yếu, tai điếc.

Chủ siêu thị, vợ tên Mã Diễm Hồng, 34 tuổi, nhà bên làng.

Hai con, con gái tám tuổi, con trai năm tuổi.

Nhà Quách Tân Phong trước có hai tầng, làm siêu thị, sau xây năm phòng, gia đình ở.

Nhà Quách Tân Phong vẫn giăng dây cảnh giới, có cảnh sát canh.

Chuyện đã hai ngày, dân làng không còn tò mò, trái lại sợ hiện trường, đi qua cũng cố đi đối diện.

“Bốn thi thể tìm trong nhà, vợ chủ nhà bị thương nặng, bò ra sân cầu cứu, nhưng không đợi cứu, cũng chết.” Mã Cảnh Ba nói.

“Siêu thị có dấu trộm không?” Hàn Bân hỏi.

“Không.”

Mã Cảnh Ba lắc đầu, giải thích: “Theo chị Quách Tân Phong, siêu thị hay bị trộm, Quách Tân Phong lắp camera trước cửa và trong siêu thị, mỗi tối đóng cửa, Quách Tân Phong đều đem tiền vào nhà sau.”

“Nói là, người đó biết rõ tình hình siêu thị, hoặc từng dọ thám, hoặc là người quen.” Hàn Bân đoán.

“Chúng ta cũng nghĩ vậy.” Mã Cảnh Ba đáp, dẫn Hàn Bân vào sân.

Vừa vào, Hàn Bân nhíu mày, thấy mùi máu, hoặc là ảo giác.

Sân nhà Quách Tân Phong không lớn, nhà xây rộng.

Trước phòng phía Bắc, còn thấy vết máu, là vợ chủ nhà bò để lại.

Phòng Bắc, giữa là khách sảnh, vợ chồng chủ nhà ở sau khách sảnh, trong khách sảnh cũng thấy vết máu vợ chủ nhà, vào trong, cái giường chiếm ba phần tư diện tích, trên giường có phác họa người bằng phấn trắng.

“Đây là nơi Quách Tân Phong chết.” Mã Cảnh Ba chỉ chỗ cổ: “Hắn chỉ bị một nhát, ngay cổ, đầu gần đứt.”

“Nghi phạm thật ác.” Hàn Bân lần đầu thấy hiện trường tàn khốc.

“Chúng ta phân tích, Quách Tân Phong có thể là nạn nhân đầu, nên hung thủ lúc giết rất thong thả, lúc đó, vợ chồng Quách Tân Phong chưa nhận ra.” Mã Cảnh Ba nói.

Hàn Bân quay lại khách sảnh, xem, cửa chỉ là cửa kéo nhôm kính bình thường, tuy có thể khóa, nhưng dễ mở, ngoài treo rèm dày.

“Nghi phạm vào sân bằng cách nào?”

“Cửa sân là sắt, khóa, nghi phạm không mở được, ta đoán hắn leo vào, ngoài sân có tấm ván rộng chục cm tựa tường, chạy nhanh, mượn ván là leo được lên tường.” Mã Cảnh Ba nói.

“Các nạn nhân khác?”

“Ở phòng Đông cạnh.” Mã Cảnh Ba thở dài, không nói nhiều, dẫn Hàn Bân vào.

Phòng Đông nồng mùi máu, Hàn Bân xác định, không phải ảo giác.

Phòng Đông có phòng khách nhỏ, đi tiếp, bên phải là phòng tắm, bên trái là phòng ngủ, giường lớn trên có phác họa ba người lớn một nhỏ, tường và đất nhiều máu, đã đen lại.

Thấy Hàn Bân nhìn mình, Mã Cảnh Ba im lặng chút mới nói: “Đứa trẻ và người già bị chém loạn đao, cảnh đó…”

Mã Cảnh Ba không nói nhiều, giọng chắc nịch: “Phải bắt kẻ đó, dù khó thế nào, tuyệt đối không để hắn nhởn nhơ, hai đứa trẻ thảm quá.”

Mã Cảnh Ba thấy nhiều án mạng, thấy nạn nhân lớn không cảm giác nhiều, hắn sống bằng nghề đó, gặp nhiều chuyện tương tự, nhưng thấy đứa trẻ bị giết, lòng vẫn thấy bức bối.

Hàn Bân không nói, hắn không thấy hiện trường, không thấy cảnh thảm, nhưng tưởng tượng được khi đó hai đứa trẻ tuyệt vọng thế nào.

Hiểu đại khái vụ án, Hàn Bân nghiên cứu dấu chân nghi phạm, hắn xem ảnh nhưng dấu chân thực mới giúp hắn có phán đoán chính xác.

Hàn Bân nghiên cứu kỹ dấu chân hai phòng và sân, hiểu rõ nghi phạm.

Hàn Bân tìm Đinh Tích Phong, nói: “Đinh đội, có tiến triển điều tra không?”

“Tuy người quen gây án khả năng lớn, nhưng Quách Tân Phong mở siêu thị, người đến nhiều, khó điều tra.” Đinh Tích Phong lắc đầu, nhìn Hàn Bân:

“Ngươi nghiên cứu ra sao?”

“Ta đoán nghi phạm như trước, cao khoảng 1m75, tầm 40 tuổi.” Hàn Bân nói.

“Hàn lão đệ, làng gần đều đến mua đồ, vẫn quá rộng, có cách khác nhận diện nghi phạm?” Mã Cảnh Ba hỏi.

“Có, nhưng chỉ ta nhận ra.”

“Ý gì?”

“Đinh đội, Đội trưởng Mã, nếu tin ta, hãy tập hợp đàn ông làng gần phù hợp đặc trưng, có lẽ ta tìm được ai là nghi phạm.” Hàn Bân nói.

Mã Cảnh Ba nhíu mày: “Ta đoán phù hợp đặc trưng, ít cũng trăm người.”

“Ta biết.”

“Ngươi chắc mấy phần?” Đinh Tích Phong hỏi.

“Tám phần.”

“Làm sao?” Đinh Tích Phong không có hướng điều tra, chỉ có thể tin Hàn Bân.

Nghi phạm không để lại dấu vân tay, quanh làng không có camera, nhân chứng chỉ thấy bóng nghi phạm, muốn dựa manh mối tìm nghi phạm rất khó.

“Tìm chỗ trống, tập hợp đàn ông phù hợp, từng người đi qua ta.” Hàn Bân nói.

“Rồi sao?” Mã Cảnh Ba hỏi.

“Là nghi phạm, ta nhận ra.”

Mã Cảnh Ba không tin: “Quá trẻ con.”

“Không cần thu dấu chân?” Đinh Tích Phong bất ngờ.

“Thu từng người quá lâu, ta chọn đối tượng nghi ngờ, thu dấu chân so.” Hàn Bân giải thích.

Đinh Tích Phong nghĩ chút, nói Mã Cảnh Ba: "Được, làm theo Hàn Bân."

"Lão đại, không phải trò trẻ con,…" Mã Cảnh Ba bực, không phải trò trẻ con sao, để đồng nghiệp biết, không khỏi cười vỡ bụng.

Đinh Tích Phong trừng: "Ngươi có hướng điều tra khác?"

Mã Cảnh Ba chán nản, liếc Hàn Bân: "Tiểu tử, thật bắt được nghi phạm, công lớn; không thì cẩn thận tối ra ngoài."

Hàn Bân dở khóc dở cười.

Nhìn Mã Cảnh Ba đi, Hàn Bân hỏi: "Đinh đội, thật không bắt được, Đội trưởng Mã không đánh ta chứ."

Đinh Tích Phong cười: "Ta không dám chắc."

Hàn Bân: "…"

Sân ủy ban thôn Quách gia trang.

Chương 479: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trừ ruộng, đây là chỗ rộng nhất làng.

Sân phía Đông có sân bóng rổ, phía Tây hai bàn bóng bàn.

Đinh Tích Phong và Hàn Bân ngồi ghế nhỏ giữa sân bóng rổ, tay cầm ly trà, lạnh quá.

Mã Cảnh Ba chỉ huy: "Nhanh, nhanh, đứng thành hàng, từng người đi, từ Nam sân bóng rổ, đến Bắc sân bóng rổ, rồi, ký tên vào sổ, có thể đi."

"Nghe rõ chưa."

"Rõ." Dân làng trả lời.

Mã Cảnh Ba chỉ huy, cán bộ thôn và cảnh sát thành phố giữ trật tự.

Năm phút, theo Hàn Bân yêu cầu, đàn ông cao 173 đến 177, tuổi 38 đến 42, đi kiểu người mẫu.

Đám đàn ông lần đầu gặp chuyện vậy, không khỏi cười, thỉnh thoảng nhìn cảnh sát, như nói, bọn họ có ngốc không, nếu vậy cũng bắt được nghi phạm, ta làm cảnh sát rồi.

"Dân làng, yên tĩnh, giữ trật tự, đi sớm về sớm." Cảnh sát giữ trật tự.

Cảnh sát đều là tinh anh đội điều tra hình sự thành phố, lần đầu làm chuyện này, bực mình.

Hàn Bân không bị ảnh hưởng, ngồi giữa sân bóng rổ, nhìn từng người qua, quan sát thể hình, dáng đi, bước chân, điểm

dừng chân,…

Hàn Bân nhìn kỹ, không chắc, để người đó đi lại.

Đinh Tích Phong nhìn chút, chán, không thấy người khác nhau mấy.

Một đám đàn ông, không phải sao, có gì hay.

Đợt một mấy chục người, ngoài vài người đi hai lần, cơ bản không có gì lạ.

Đợt hai, mấy chục người, từng người đi kiểu người mẫu.

Nhiều phụ nữ nghe tin, chạy đến xem, nhất là vợ, nói chuyện bậy hơn đàn ông, bình phẩm đàn ông.

Đợt này, Hàn Bân chọn một người, 39 tuổi, dân Quách Trang, tên Đồng Đại Bảo, đàn ông ế, đi chân chữ bát.

Đợt ba làng bên Phú Thành, Hàn Bân chọn một người, tên Lý Gia Bá, 40 tuổi, làng Phú Thành ở phía Đông Quách gia trang, rất gần siêu thị Quách Tân Phong, thậm chí gần hơn nhiều người làng.

Qua hai đợt, trời tối, vừa có án mạng, dân không muốn ra, điều tra tạm dừng.

Hàn Bân chọn năm người nghi ngờ nhất, để kỹ thuật viên thu dấu chân so.

Năm người, cũng tạm giữ ở ủy ban thôn, có cảnh sát chăm sóc, ủy ban thôn có sưởi, có trà, còn có cơm tối.

Hàn Bân xem, đã đoán được, dù chọn năm, nhưng có một người nghi ngờ lớn nhất.

Rất nhanh, kỹ thuật viên thu dấu chân năm người, đưa Đinh Tích Phong, Hàn Bân, Mã Cảnh Ba.

Đinh Tích Phong đưa Hàn Bân: “Xem ngươi.”

Mã Cảnh Ba vỗ vai Hàn Bân: “Mọi người mong chờ ngươi.”

Cảnh sát thành phố cũng nhìn Hàn Bân, có chờ đợi, có nghi ngờ, có tò mò.

Hàn Bân áp lực lớn.

Nếu trật, về đồn thành phố, phải nghĩ kỹ.

Đinh Tích Phong sợ ảnh hưởng Hàn Bân, bảo người ra ngoài.

Trong phòng chỉ có Đinh Tích Phong, Hàn Bân, Mã Cảnh Ba.

Đinh Tích Phong và Mã Cảnh Ba ngồi đối diện bàn, uống trà, sướng.

Hàn Bân cúi nghiên cứu dấu chân.

Năm nghi phạm đều đi chân chữ bát, chiều cao, thể hình, tuổi, dáng đi giống, dù người nghiên cứu dấu chân cũng khó phân biệt.

Kỹ năng này, chỉ ít người đạt mức chuyên gia.

Hàn Bân là một.

Còn, nghi phạm đi giày đế cao su gây án, nhưng năm nghi phạm hôm nay không ai đi giày đế cao su.

Có người đi giày da, có người đi giày thể thao, giày khác để lại dấu khác, tăng khó giám định.

Năm dấu chân, Hàn Bân nghiên cứu hơn bốn mươi phút, dùng phương pháp loại trừ, loại bốn dấu chân.

Lại so dấu chân thứ năm với nghi phạm.

Mã Cảnh Ba xem di động, đã bảy giờ, khi hắn không kiên nhẫn, Hàn Bân mới nói.

“So xong.”

“Có nghi phạm không?”

“Có.” Hàn Bân thở dài, vươn vai.

“Ai?”

Hàn Bân chỉ vào một tài liệu: “Nghi phạm thứ năm, Lộ Dược Giang.”

Đinh Tích Phong cầm lấy dấu chân của Lộ Dược Giang, thấy hắn đi giày da. Tuy hắn biết chút ít về giám định dấu chân, nhưng đã vượt quá khả năng của mình, liền hỏi: “Có chắc không?”

“Có thể.”

Mã Cảnh Ba cũng nhìn qua dấu chân, nhíu mày: “Bao nhiêu phần trăm chắc chắn hắn là nghi phạm?”

“Chín mươi phần trăm.”

Đinh Tích Phong suy nghĩ một lát, rồi hỏi Mã Cảnh Ba: “Có tài liệu chi tiết về Lộ Dược Giang không?”

Mã Cảnh Ba tìm một tài liệu: “38 tuổi, cao 176 cm, đi chân chữ bát, dân Thôn Phú Thành, đã ly dị, sống với cha.”

Đinh Tích Phong liếc nhìn Hàn Bân. Nghi người thì không dùng, đã đến mức này thì phải điều tra tiếp.

“Thế này, ta và Hàn Bân sẽ thẩm vấn Lộ Dược Giang, ngươi dẫn người đi lục soát nhà hắn.”

“Vâng.” Mã Cảnh Ba đáp, vừa ra khỏi phòng liền hét lên: “Đội hai đi theo ta.”

Sau đó, Đinh Tích Phong ra lệnh đưa Lộ Dược Giang lên thẩm vấn.

Ba người thẩm vấn là Hàn Bân, Đinh Tích Phong và một đội viên đội điều tra hình sự thành phố, Sa Bình Vĩ.

Đinh Tích Phong đã suy nghĩ về việc sắp xếp nhân sự thẩm vấn. Trước hết, giám định dấu chân do Hàn Bân làm, chỉ hắn mới rõ độ chính xác, để hắn chủ trì thẩm vấn là thích hợp nhất. Hơn nữa, Sa Bình Vĩ là người của đội điều tra thành phố, dù bắt được nghi phạm thì công đầu vẫn phải cho Hàn Bân, nhưng cũng không thể bỏ quên người của mình, vì dù không có công thì cũng có khổ lao.

Nghe thì có vẻ thực dụng, nhưng đó là đạo lý đối nhân xử thế, không thể tránh khỏi trong ngành nào.

Năm phút sau.

Phòng họp của ủy ban thôn Quách gia trang.

Lộ Dược Giang được đưa vào phòng họp, ngồi ở phía đông của bàn họp, sau lưng hắn có một cảnh sát đứng.

Hàn Bân, Đinh Tích Phong và Sa Bình Vĩ ngồi ở phía tây bàn họp.

Sa Bình Vĩ bật máy ghi hình, Hàn Bân hỏi theo thủ tục: “Tên, giới tính, tuổi…”

Chương 480: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Cảnh sát, ta đã đi kiểu người mẫu rồi, sao lại gọi ta lên đây?” Lộ Dược Giang lộ vẻ lo lắng.

Hàn Bân mở sổ: “Ngươi chỉ cần trả lời những gì ta hỏi, những gì cần biết sẽ được cho biết.”

“Cảnh sát, nhà ta còn có cha già, chờ ta về nấu cơm, ta sợ ông đói.”

“Yên tâm, người của ta sẽ chăm sóc cha ngươi, không để ông đói.” Đinh Tích Phong vừa nói vừa lấy điện thoại, gửi tin nhắn cho Mã Cảnh Ba, nhờ mua đồ ăn cho cha Lộ Dược Giang.

“Cha ngươi ăn uống đã xong, giờ ngươi nói về mình đi.”

“Cảnh sát, ta có gì để nói, chỉ là dân thường thôi.” Lộ Dược Giang lộ vẻ ngơ ngác.

“Tên, giới tính, tuổi…” Hàn Bân hỏi lại.

Hàn Bân biết rõ thông tin của hắn, nhưng thủ tục hỏi vẫn phải tuân thủ.

“Ta tên Lộ Dược Giang, là đàn ông thô kệch, năm nay ba mươi bảy, tám rồi.”

“Ba mươi bảy, tám là sao, ngươi không nhớ rõ tuổi mình?” Sa Bình Vĩ hỏi.

“Hehe.”

Lộ Dược Giang cười: “Trước ba mươi tuổi, ta nhớ rõ, sau ba mươi thì không quan tâm lắm. Ngài hỏi tuổi mụ hay tuổi thực, ta cũng lẫn.”

Hàn Bân không đôi co, chuyển đề tài: “Lộ Dược Giang, ngươi có quen Quách Tân Phong không?”

“Có.”

“Ngươi có quan hệ gì với hắn?”

“Không có gì, ta chỉ mua đồ ở siêu thị nhà hắn.”

Sa Bình Vĩ gõ bàn: “Ngươi ở Thôn Phú Thành, sao lại mua đồ ở siêu thị nhà hắn?”

“Nhà hắn ở phía đông thôn Quách gia trang, Thôn Phú Thành cũng ở phía đông, tuy hai thôn nhưng gần nhà ta, hơn nữa siêu thị nhà hắn đủ đồ, rượu thuốc cũng rẻ, ai cũng thích đến.”

“Lần cuối ngươi đến siêu thị Quách Tân Phong là khi nào?”

“Không nhớ, vài ngày trước.”

“Ngươi có vào sân sau nhà hắn không?”

“Không, siêu thị ở trước, ta vào sân sau làm gì.”

Hàn Bân ghi chú, tiếp tục hỏi: “Đêm giao thừa từ mười đến mười hai giờ, ngươi ở đâu?”

“Không nhớ.”

“Thế thì nghĩ kỹ, ta có nhiều thời gian, muốn về sớm thì hợp tác.”

“Các ngươi không thể bắt người tùy tiện được.”

“Ta bắt ngươi là có lý do.”

“Lý do gì, ngươi nói thử xem.” Lộ Dược Giang cười khẩy.

“Khi cần sẽ nói, nghe theo ngươi, là ngươi thẩm vấn ta hay ta thẩm vấn ngươi?”

Lộ Dược Giang nghe có vẻ ngây ngô, nhưng Hàn Bân cảm nhận được, hắn cố tình gây rối.

“Đêm giao thừa từ mười đến mười hai giờ, ngươi ở đâu?” Hàn Bân hỏi lại.

“Ta đã nói không nhớ.”

“Thì nghĩ, đến khi nhớ ra.”

Hàn Bân dựa vào ghế, uống trà, không vội.

Lộ Dược Giang nhìn Hàn Bân, rồi nhìn Đinh Tích Phong và Sa Bình Vĩ, cúi đầu chơi tay, mất năm phút.

Hàn Bân không hỏi thêm, cứ chờ, uống vài ngụm trà, còn châm thuốc hút.

Không phải đợi sao?

Cảnh sát học bài này rồi.

Ai sợ ai?

“Khụ…” Lộ Dược Giang hắng giọng: “Cảnh sát, ta không nhớ, ngươi hỏi câu khác?”

“Nghĩ tiếp!”

Hai phút sau, Lộ Dược Giang thở sâu: “À… ta nhớ, đêm đó ta ở nhà.”

“Ai chứng minh?”

“Cha ta.”

“Đêm giao thừa từ mười đến mười hai giờ, cha ngươi luôn ở cùng ngươi?”

“Đúng.”

“Ngươi làm gì?”

“Cha ta ngủ sớm, chín giờ đã lên giường.”

“Hai ngươi ngủ cùng phòng?”

“Không.”

“Vậy tức là không ai thấy ngươi luôn ở nhà?”

“Ta không có vợ, đêm đó ai ở cùng ta.” Lộ Dược Giang thở dài.

Hàn Bân ghi chú, Lộ Dược Giang không có chứng cứ ngoại phạm, nghi ngờ càng tăng.

“Ngươi nói chưa vào sân sau nhà Quách Tân Phong?”

“Đúng.”

“Vậy sao ta tìm thấy dấu chân ngươi ở sân sau?”

“Không thể.”

“Ngươi nghĩ nhiều cảnh sát đùa ngươi, không có chứng cứ mà thẩm vấn ngươi?” Hàn Bân phản bác.

“Có thể ta vào nhà vệ sinh.”

“Ngươi nói chưa vào sân sau?”

“Người có ba việc gấp mà.”

“Gấp cũng không thể giẫm lên máu.”

“Ngươi nói gì?”

Hàn Bân lấy dấu chân tại hiện trường: “Ngươi xem, đây là dấu chân ngươi, có phải dính máu.”

Lộ Dược Giang nhìn, lộ vẻ sợ hãi, run lên.

“Sợ à?”

“Ta sợ gì, nhiều người đi giày này, sao nói là dấu chân ta?” Lộ Dược Giang gân cổ cãi.

“Cùng giày, khác người đi, sẽ để lại dấu khác, đã giám định khoa học, ngươi không nhận cũng không được.”

“Ta không hiểu ngươi nói gì?”

“Dấu chân là của ngươi, máu là của Quách Tân Phong, ngươi ở hiện trường lúc giết người, tức là ngươi rất có thể là hung…”

Hàn Bân chưa nói xong, Lộ Dược Giang đã phản bác: “Ta không phải, các ngươi đừng vu oan, lấy dấu chân mà kết tội ta, hù ai!”

Lộ Dược Giang không nhận, nằm trong dự đoán của Hàn Bân, vì tội hắn là tử hình, nhận dễ mới lạ.

Qua thẩm vấn, xác định Lộ Dược Giang không có chứng cứ ngoại phạm, rất quan trọng.

“Ù…” Điện thoại Đinh Tích Phong reo.

Đinh Tích Phong nhìn điện thoại, cười: “Ta đã cho người lục soát nhà ngươi.”

Nghe câu nói này, sắc mặt Lộ Dược Giang thay đổi lớn.

“Trong nhà ngươi giấu gì, không cần ta nhắc nhở chứ.” Đinh Tích Phong nói rồi đưa điện thoại cho Hàn Bân.

Hàn Bân nhận lấy và xem, đó là tin nhắn WeChat của Mã Cảnh Ba, nói rằng dưới bếp nhà Lộ Dược Giang phát hiện vật bị cướp, có rất nhiều tiền lẻ và trang sức vàng bạc của nữ chủ nhân, trong các khe hở của trang sức còn có vết máu.

Đồng thời, dưới gối của Lộ Dược Giang còn phát hiện một con dao, khớp với hung khí giết chết cả nhà Quách Tân Phong, qua giám định sơ bộ của đội kỹ thuật, trên dao có vết máu người.

Có tang vật dính máu và hung khí, Lộ Dược Giang dù không thừa nhận cũng vô ích, có thể nói là chứng cứ rành rành!

Lộ Dược Giang nhăn mũi: “Không biết ngươi muốn nói gì?”

Chương 481: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đinh Tích Phong bước tới, mở hình ảnh Mã Cảnh Ba gửi: "Tự xem đi."

Lộ Dược Giang cầm điện thoại liếc một cái: "Đây là cái gì?"

Đinh Tích Phong hừ một tiếng, lấy lại điện thoại: "Đến lúc này còn giả bộ, con dao phát hiện dưới gối ngươi, tiền lẻ và trang sức vàng bạc phát hiện dưới bếp nhà ngươi, ngươi giải thích sao?"

"Ta không biết, không liên quan đến ta." Lộ Dược Giang nhún vai.

"Lộ Dược Giang, bây giờ chứng cứ đầy đủ, ngươi có khai hay không cũng bị định tội."

"Haha." Lộ Dược Giang cười lạnh một tiếng.

"Ầm!"

Sa Bình Vĩ đập bàn: "Cười cái gì mà cười, ta nói cho ngươi biết, bây giờ con đường duy nhất của ngươi là thành thật hợp tác với cảnh sát, thú nhận tội lỗi của ngươi."

Lộ Dược Giang cúi đầu, không trả lời.

"Lộ Dược Giang, ngẩng đầu lên." Sa Bình Vĩ nói.

Lộ Dược Giang ngẩng đầu, lạnh nhạt nhìn hắn một cái.

"Tối hôm giao thừa, ngươi có phải đã lẻn vào nhà Quách Tân Phong, giết chết cả nhà Quách Tân Phong và cướp tài sản

không?” Sa Bình Vĩ hỏi.

Lộ Dược Giang im lặng một lát: “Có thể cho ta một điếu thuốc không?”

Sa Bình Vĩ quay đầu nhìn Đinh Tích Phong, thấy hắn không phản đối, liền châm một điếu thuốc đưa cho Lộ Dược Giang.

Theo kinh nghiệm của Sa Bình Vĩ, đây là dấu hiệu tốt, nhiều nghi phạm trước khi khai đều muốn hút thuốc.

Lộ Dược Giang hút thuốc, Sa Bình Vĩ cũng không giục hắn.

Đinh Tích Phong và Hàn Bân cũng lặng lẽ nhìn.

Vài phút sau, một điếu thuốc hút xong, Lộ Dược Giang dập tắt đầu lọc, cuối cùng mở miệng.

“Lại cho ta một điếu.”

Sa Bình Vĩ vốn nghĩ đối phương sẽ khai, có chút thất vọng: “Thuốc có thể cho ngươi, nhưng ngươi đừng giả câm, khai thật.”

Lộ Dược Giang nhìn hắn, chỉ nói một chữ: “Thuốc.”

Sa Bình Vĩ giận quá hóa cười, lại châm một điếu thuốc cho Lộ Dược Giang.

Lộ Dược Giang lại tự nhiên hút thuốc.

“Ầm!” Sa Bình Vĩ mất kiên nhẫn, đập bàn, quát: “Lộ Dược Giang, Quách Tân Phong có phải do ngươi giết không?”

Lộ Dược Giang thở ra một vòng khói: “Không phải.”

…

Thẩm vấn kéo dài suốt ba giờ, Lộ Dược Giang vẫn không khai.

Dù cảnh sát có đầy đủ chứng cứ và ép hỏi thế nào, đối phương vẫn không chịu thừa nhận.

Đêm mười giờ, Đinh Tích Phong đành phải cho rút lui.

Trong giai đoạn sau, Hàn Bân cơ bản không hỏi thêm.

Vì trong vụ án này, hắn đã lập đủ công lớn, không cần tranh công với các điều tra viên khác, tự mình ăn thịt, cũng nên để người khác uống chút canh.

Thực ra xử lý vụ án cũng như ăn cơm, mỗi ngày con người chỉ cần đủ dinh dưỡng, ăn quá nhiều cũng vô ích, ngược lại còn béo.

Xử lý vụ án cũng vậy, cần có chừng mực.

Ngươi phá được vụ án lớn, lập công lớn cũng không thể lập tức làm cục trưởng.

Muốn tỏ ra mình giỏi, giành hết công lao về mình, ăn xong thịt còn muốn giành canh, người như vậy sẽ không đi xa.

Nói trắng ra là không biết làm người, không đoàn kết đồng nghiệp, đắc tội hết mọi người, lãnh đạo sao đề bạt ngươi, lập công lớn cũng vô ích.

Tất nhiên, nếu Lộ Dược Giang chịu khai, Hàn Bân cũng không che giấu tài năng.

Sa Bình Vĩ có thể vào đội điều tra hình sự thành phố, năng lực đương nhiên không tồi, thẩm vấn cũng không có vấn đề.

Hàn Bân không tiếp tục thẩm vấn vì hắn không chắc Lộ Dược Giang sẽ khai.

Tội của Lộ Dược Giang quá nghiêm trọng, dù hắn có khai hay không, cũng chết.

Loại người này, trừ phi có thể cảm hóa hắn, hoặc nói chuyện làm hắn vui, hắn mới có thể thú nhận.

Bằng không, chỉ có thể từ từ chờ, như chờ chim ưng, chờ hắn chán, mệt, không muốn đấu tranh nữa, mới có thể khai.

Tất nhiên, cũng có thể hắn sẽ không bao giờ thừa nhận.

Dù sao cũng chết, lợn chết không sợ nước sôi.

Đinh Tích Phong kinh nghiệm phá án phong phú, nhìn thấy thái độ của Lộ Dược Giang, biết không thể làm đối phương khai ngay, nên cho đội viên đưa Lộ Dược Giang về sở thành phố.

Hàn Bân cũng theo về thành phố.

Về đến nhà, đã là mười một giờ tối, rửa mặt xong, ăn một bát mì gói rồi đi ngủ.

Một ngày làm việc vất vả cũng khiến hắn mệt nhoài.

…

Sáng hôm sau.

Phân Cục Ngọc Hoa, văn phòng đội điều tra hình sự số 2.

Hàn Bân vừa vào văn phòng, đã bị vài thuộc hạ vây quanh.

“Bân Tử, hôm qua ngươi đúng là như nước chảy qua cầu, một đi không trở lại.” Lý Huy nói một câu văn vẻ.

“Ô, ngươi được đấy, có bạn gái rồi, ngay cả nói chuyện cũng khác hẳn.” Hàn Bân cười nói.

“Đúng vậy, Huy Ca giờ đây hận không thể viết hai chữ ‘thoát ế’ lên trán, cho cả cục biết.” Triệu Minh đùa.

“Thôi thôi, chúng ta vừa nói gì, sao lại lôi ta vào.” Lý Huy không hài lòng.

Triệu Minh cười hề hề: “Bân Ca, đội trưởng Đinh hôm qua tìm ngài có việc gì?”

Hàn Bân cũng không giấu, kể sơ qua tình hình vụ án 101, chỉ chọn những gì có thể nói, tóm tắt lại.

Nghe xong, mọi người đều ngạc nhiên, dù đã biết khả năng phá án và kỹ năng nhận dạng dấu chân của Hàn Bân, nhưng vẫn thấy kỳ diệu.

“Bân Ca, có người đi qua trước mặt ngươi, ngươi có thể nhận ra đó có phải nghi phạm không?” Tôn Hiểu Bằng ngạc nhiên hỏi.

Những người khác cũng nhìn qua, rõ ràng họ cũng cảm thấy Hàn Bân có chút khoác lác.

Kỹ năng nhận dạng dấu chân của Hàn Bân đúng là rất giỏi, nhưng họ chỉ từng thấy Hàn Bân so sánh dấu giày để xác định nghi phạm, chưa bao giờ thấy Hàn Bân nhận dạng nghi phạm từ dáng đi.

Chương 482: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân cười, hắn cũng không giải thích thêm.

Kỹ năng nhận dạng dấu chân của hắn ngày càng thành thạo, kỹ năng này cũng ngày càng giỏi.

Thêm nữa, hắn còn học kỹ năng quan sát cao cấp, kết hợp hai kỹ năng, mới có thể trong thời gian ngắn nhận ra đặc điểm dấu chân từ dáng đi.

…

Hai giờ chiều, Tằng Bình bước vào văn phòng đội 2.

Tằng Bình đi thẳng vào vấn đề: "Bân Tử, vụ án 101 đội trưởng Đinh nhờ ngươi hỗ trợ điều tra, tiến triển sao rồi?"

Hàn Bân lặp lại những gì đã nói trước đó.

Tằng Bình vỗ vai Hàn Bân: "Ngươi giỏi đấy, dám ra mặt trước đội điều tra hình sự thành phố."

"Tằng đội, ngươi tin Hàn Bân có thể nhận ra nghi phạm từ dáng đi không?" Lý Huy hỏi.

"Nếu là sáng nay, ta có thể không tin, nhưng bây giờ… chắc là thật."

"Tại sao?" Những người khác càng tò mò.

Hàn Bân cảm thấy đối phương có ý khác.

Tằng Bình cũng không giấu, giải thích: "Ta vừa nhận thông báo từ cấp trên, vài ngày tới Hàn Bân sẽ tham gia khóa huấn luyện thăng cấp cảnh sát."

Lý Huy chỉ vào mình: “Tằng đội, còn ta thì sao?”

“Liên quan gì đến ngươi?”

Lý Huy mặt mày buồn bã: “Chúng ta là bạn học mà!”

Hàn Bân tốt nghiệp đại học, sau khi hết thời gian thực tập được phong hàm cảnh sát cấp 3.

Từ cảnh sát cấp 3 lên cảnh sát cấp 2 cần ba năm.

Thông thường, Hàn Bân năm sau mới được phong hàm cảnh sát cấp 2.

Nhưng bây giờ, thời gian được rút ngắn một năm.

Các đồng nghiệp xung quanh không khỏi có chút ghen tỵ.

Đặc biệt là Lý Huy, hai người tốt nghiệp cùng năm, Hàn Bân giờ đã làm tổ trưởng, hàm cảnh sát cũng thăng trước hắn, chênh lệch quá lớn.

“Tằng đội, huấn luyện thăng cấp cảnh sát mất bao lâu?”

“Khoảng mười ngày.”

“Vậy đội 2 ai phụ trách?”

“Ta ở đây, yên tâm đi.” Tằng Bình không để ý.

Hắn vốn là tổ trưởng đội 2, giờ quản lý tạm thời, cũng dễ như trở bàn tay.

“Bân Ca, chúc mừng chúc mừng!” Triệu Minh cười.

“Đúng vậy, tổ trưởng, thăng cấp cảnh sát là chuyện tốt.” Điền Lệ cười.

Lý Huy vỗ vai Hàn Bân, lộ vẻ đáng thương: “Tổ trưởng Hàn, chúc mừng ngươi, sắp được một gạch hai sao rồi.”

“Được rồi, ngươi cũng sắp rồi, đừng như phụ nữ oán trách.” Hàn Bân dở khóc dở cười.

“Tổ trưởng, chúc mừng.” Tôn Hiểu Bằng và Đỗ Kỳ cũng chúc mừng.

Lý Huy theo thói quen xoa eo: “Dạo này, luôn cảm thấy eo có chút không ổn, tại sao nhỉ?”

Nghe hiểu ý.

Hàn Bân cắt lời: “Cái này ta biết, ngươi gặp bạn gái nhiều quá.”

“Haha…”

Mọi người cười rộ lên.

Lý Huy đỏ bừng mặt.

Nếu thật vậy, bị cười hắn cũng chịu, nhưng thực tế…

……

Ngày hôm sau.

Hàn Bân nhận được thông báo về khóa huấn luyện thăng cấp cảnh sát.

Hàn Bân giao lại công việc cho Tằng Bình, thu dọn hành lý.

Dù huấn luyện tại thành phố, Hàn Bân vẫn phải ở ký túc xá.

Hàn Vệ Đông nghe tin con trai sắp thăng cấp, tự nhiên rất vui mừng, còn hứa với Hàn Bân sau khi huấn luyện xong sẽ tổ chức ăn mừng thật hoành tráng.

Hai ngày sau.

Khóa huấn luyện thăng cấp cảnh sát đợt đầu tiên năm 2020 của Thành phố Cầm Đảo tổ chức lễ khai giảng.

Địa điểm huấn luyện tại Khu Tân Hoa, Thành phố Cầm Đảo, trung tâm đào tạo cảnh sát Cầm Đảo.

Thời gian huấn luyện từ ngày 8 tháng 1 đến ngày 17 tháng 1.

Thời khóa biểu.

Sáng 8 tháng 1 học viên đăng ký, chiều khai giảng.

Sáng 9 tháng 1 kiểm tra thể lực, chiều huấn luyện điều lệnh.

Sáng 10 tháng 1 huấn luyện bắn súng ngắn, chiều tâm lý và đời sống cảnh sát.

Sáng 11 tháng 1 kiểm tra trên máy, chiều giao lưu học viên.

…

Mười ngày khóa học kín lịch.

Đến trưa ngày 8 tháng 1, có 82 học viên từ các huyện, quận và các cục công an về báo danh.

82 học viên chia thành hai nhóm, một nhóm là cảnh sát cấp ba thăng cấp lên cảnh sát cấp hai; một nhóm là cảnh sát cấp hai thăng cấp lên cảnh sát cấp một.

Trong số này, Hàn Bân thuộc nhóm trẻ nhất.

Tới trung tâm huấn luyện, nhận chăn mền, Hàn Bân đến phòng ký túc xá của mình.

Cả phòng có bốn người, bao gồm cả Hàn Bân.

Trong đó có một người quen cũ, Trần Càn thuộc đội điều tra kinh tế của thành phố.

Hai người còn lại là Lý Tồn Vinh và Đinh Hiếu Vũ.

Trong đó, Lý Tồn Vinh lớn tuổi nhất, năm nay đã 30 tuổi, là cảnh sát cấp hai thăng cấp lên cảnh sát cấp một.

Lý Tồn Vinh là phó đội trưởng đội hình sự đội 2, kiêm tổ trưởng tổ 1 của Thành phố Cao Thành.

Đinh Hiếu Vũ là cảnh sát đồn Trung Sơn, Phân cục Ngọc Hoa.

Hàn Bân phát một vòng thuốc, giới thiệu sơ qua về bản thân.

Mặc dù thời gian huấn luyện không dài, nhưng đã là bạn cùng phòng, sau này khó tránh khỏi lúc cần giúp đỡ lẫn nhau, thêm một người bạn, thêm một con đường.

Thật sự gặp chuyện, trong khuôn khổ quy định của cảnh sát, linh hoạt một chút cũng không sao.

Quy định là chết, người là sống, cảnh sát khi điều tra vụ án, cũng có một mức độ linh hoạt nhất định.

Mỗi quốc gia, mỗi ngành nghề đều như vậy, đây là hiện tượng bình thường, tình lý con người.

Giống như Hàn Bân, gặp nghi phạm hợp tác điều tra, hắn sẽ cung cấp một số cơ hội giảm án cho đối phương.

Gặp những nghi phạm không hợp tác, cố tình đối đầu với cảnh sát, hắn sẽ tuân thủ nghiêm ngặt quy định, công bằng xử lý, đừng nói thiếu một thủ tục, thiếu một chữ cũng không được.

Chiều hôm đó, Hàn Bân cùng mọi người tham dự lễ khai giảng huấn luyện thăng cấp cảnh sát.

Chương 483: Tiêu Đề 《Ẩn》

Phó cục trưởng Phùng Bảo Quốc của cục công an thành phố tham dự và phát biểu khai mạc.

Ngoài Cục trưởng Phùng, còn có Trưởng phòng Lưu của phòng đào tạo cục công an thành phố, và vài lãnh đạo của trung tâm huấn luyện.

Sau lễ khai mạc, Hàn Bân trở về ký túc xá, viết nhật ký huấn luyện ngày đầu tiên.

Viết mỗi ngày một chút thì được, nếu để dồn đến cuối viết một lần, Hàn Bân nghĩ chắc chắn sẽ nhức đầu.

Đinh Hiếu Vũ có việc ra ngoài, ký túc xá chỉ còn lại Hàn Bân, Trần Càn và Lý Tồn Vinh.

Lý Tồn Vinh là người nghiện thuốc lá, hút hết điếu này đến điếu khác: "Hàn lão đệ, ngươi viết xong nhật ký, lát nữa cho ta xem với, ta già rồi, viết mệt lắm."

"Không vấn đề gì, chỉ cần đừng viết sai tên ta là được." Hàn Bân đùa.

Lý Tồn Vinh cười ha ha, đưa Hàn Bân một điếu thuốc: "Hàn lão đệ, ngươi cũng làm hình sự à."

"Đúng vậy, Phân cục Ngọc Hoa."

"Ta muốn hỏi thăm ngươi về một người."

Hàn Bân châm thuốc, hút một hơi: "Ngươi nói."

"Tôn Hưng, hắn hình như ở đội 3."

“Biết, hắn là tổ 1 đội 3, ta là đội 2.”

Trần Càn cũng xen vào: “Ta nhớ đội trưởng đội 2 của các ngươi hình như họ Tằng thì phải.”

Hàn Bân búng tàn thuốc: “Tằng đội giờ là đội trưởng đội 3, đội trưởng đội 2 bây giờ họ Hàn.”

“Họ Hàn, ta thật không có ấn tượng… Hàn lão đệ, ngươi là tổ trưởng đội hình sự 2, Phân cục Ngọc Hoa.”

“Vừa mới chính thức được bao lâu.” Hàn Bân cười.

“Ồ, ta nói lão đệ, ngươi giỏi đấy!” Lý Tồn Vinh ngạc nhiên.

Hắn nhìn tuổi của Hàn Bân, luôn nghĩ đối phương chỉ là cảnh sát bình thường.

Lý Tồn Vinh là phó đội trưởng đội hình sự đội 2, kiêm tổ trưởng tổ 1 của Thành phố Cao Thành.

Nghe có vẻ hơn Hàn Bân một chức phó đội trưởng, nhưng thực tế chức vụ giống Hàn Bân.

Quan trọng hơn, Thành phố Cao Thành chỉ là thành phố cấp huyện, tình hình so với Khu Ngọc Hoa kém hơn nhiều.

“May mắn gặp được vài lãnh đạo tốt.” Hàn Bân cười.

Lý Tồn Vinh cười cười, làm hình sự có ai dựa vào quan hệ và vận may, tự mình không có năng lực, nói gì cũng vô ích.

Lý Tồn Vinh nhìn hai người, một là đội điều tra kinh tế thành phố, một là thanh niên có tài, mình đến thành phố một chuyến cũng không dễ, sao không tranh thủ tạo quan hệ tốt.

Lý Tồn Vinh đứng dậy, duỗi lưng: “Cũng không sớm nữa, chúng ta ra ngoài ăn gì đó, ta mời.”

“Lão Lý, câu này không đúng rồi, đến Thành phố Cao Thành ngươi mời là đương nhiên; đến thành phố, còn để ngươi

mời, chẳng phải làm mất mặt chúng ta sao.”

Trần Càn vẫy tay: “Tối nay ta mời, Hàn lão đệ, ngươi đừng tranh với ta.”

Hàn Bân cười cười, cũng không khách sáo: “Được, vậy thì cung kính không bằng tuân lệnh.”

“Đúng rồi, ta biết gần đây có một nhà hàng không tệ, dẫn các ngươi đi thử.” Trần Càn nói, dẫn hai người ra khỏi trung tâm huấn luyện, sợ đi trễ không có chỗ.

Hai mươi phút sau, ba người xuống xe, thấy nhà hàng Trần Càn nói, chuyên món đặc sản địa phương, nhà hàng này rất đông, chật kín người, còn không ít người xếp hàng.

Muốn có chỗ, ít nhất phải đợi nửa giờ.

Thời tiết lạnh thế này, chỉ để ăn một bữa, Hàn Bân không muốn đợi nửa giờ.

Ba người bàn nhau, bên cạnh còn một nhà hàng nữa, không đông, liền vào luôn.

Vừa vào nhà hàng, cảm nhận ngay hơi ấm xua tan cái lạnh trên người.

Một phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi tuổi, cầm sổ ghi chép bước tới: “Hoan nghênh quý khách, muốn ăn gì?”

“Nhà ngươi có món gì đặc sản?”

Lý Tồn Vinh xoa tay.

“Đặc sản nhiều lắm, trên tường đều viết đấy, ngài tự xem.”

“Có phòng riêng không?” Trần Càn hỏi.

“Có, tầng hai.”

“Thế này, ngươi mở cho chúng ta một phòng, pha một ấm trà, chúng ta vừa uống trà, vừa gọi món.” Trần Càn nói.

“Không vấn đề gì, ngài muốn trà gì?”

“Trời lạnh thế này, pha ấm hồng trà, bao nhiêu tiền?”

“Hai mươi.”

“Pha một ấm đi.”

“Được rồi.” Bà chủ đáp: “Pha ấm hồng trà ngon.”

Bà chủ gọi một tiếng, dẫn ba người lên phòng riêng tầng hai, môi trường không tệ, hơn mười mét vuông, đặt một bàn tròn tám người, trong phòng còn có máy sưởi.

Ba người ngồi vào bàn, nhân viên phục vụ mang thực đơn vào, đặt lên bàn.

“Ba vị muốn ăn gì?” Bà chủ hỏi.

“Xem trước đã.” Hàn Bân nói.

“Trời lạnh thế này, uống chút rượu đi, nhà ta có rượu đỏ, rượu trắng.” Bà chủ đề nghị.

Lý Tồn Vinh liếm môi.

Trần Càn nhíu mày.

Hàn Bân khoát tay: “Rượu thì thôi, uống trà được rồi.”

Trong thời gian huấn luyện có quy định, cấm học viên uống rượu.

Hàn Bân đến để tiến bộ, không muốn gây rắc rối.

Lý Tồn Vinh chỉ vào món hàu giá sáu mươi trên thực đơn: “Bà chủ, một đĩa này bao nhiêu con?”

“Mười con.”

“Cho một đĩa.”

“Còn ốc biển này thì sao?”

“Tám mươi.”

“Một đĩa bao nhiêu con?”

“Sáu con.”

“Cho một đĩa.”

“Thêm một đĩa thịt dê, thứ này ăn mùa đông rất ngon.”

…

Ba người gọi sáu món, một món canh, tổng cộng hơn bốn trăm đồng.

Dù sao cũng không phải tiền của mình, Hàn Bân không tiếc, cứ ăn thôi.

Khi ăn ốc biển, nhất định phải bỏ đi phần đầu, là hai quả cầu nhỏ, ăn vào dễ chóng mặt.

Món ăn ở đây cũng khá, đặc biệt là món thịt dê, chiên qua dầu, ngoài giòn trong mềm, béo ngậy.

Điều duy nhất không tốt là không được uống rượu.

Khi ba người ăn gần xong, Trần Càn đi ra cửa, gọi lớn: “Tính tiền.”

Chương 484: Tiêu Đề 《Ẩn》

Không lâu sau, một nhân viên phục vụ tới, cầm hóa đơn: "Thưa ngài, tổng cộng là 2354."

"Bao nhiêu?" Trần Càn tưởng mình nghe nhầm.

"2354." Nhân viên phục vụ nhắc lại.

Hàn Bân xác nhận: "Nhân dân tệ?"

"Đúng vậy."

"Có nhầm không, chúng ta làm sao tiêu nhiều thế?" Lý Tồn Vinh ngạc nhiên.

"Không nhầm, ngài tự xem."

Lý Tồn Vinh nhận hóa đơn, nhìn một cái, ngớ người: "Trà hai mươi, hàu sáu trăm, ốc biển bốn trăm tám…"

Trần Càn nhận hóa đơn, xem một lượt: "Nhân viên phục vụ, ngươi có nhầm không."

"Đại ca, hóa đơn viết rõ ràng mà." Nhân viên phục vụ nói.

Trần Càn đặt hóa đơn lên bàn, gõ nhẹ: "Gọi chủ quán ra đây."

Nhân viên phục vụ cầm hóa đơn ra ngoài.

Trần Càn mở điện thoại, bật chức năng quay phim, về khoản quay lén, trong ba người, hắn chuyên nghiệp nhất.

Không lâu sau, bà chủ bước vào, liếc nhìn ba người: "Các vị ăn xong rồi chứ?"

“Ăn xong rồi, nhưng hóa đơn này không rõ ràng.” Trần Càn nói.

“Chỗ nào không rõ, ngài nói xem?” Bà chủ đặt hóa đơn lên bàn.

“Hàu sáu mươi một đĩa, ngươi tính sáu trăm, trà hai mươi một ấm, ngươi tính sáu mươi, ốc biển tám mươi một đĩa, ngươi tính bốn trăm tám…” Trần Càn chỉ vào hóa đơn nói.

“Đại ca, quán ta chuyên đồ cao cấp, hàu này nhập khẩu từ châu Âu, không phải sáu mươi một đĩa, mà là sáu mươi một con; trà tính theo đầu người, mỗi người hai mươi, chẳng phải sáu mươi sao; ốc biển cũng nhập khẩu, tám mươi một con, không phải đúng bốn trăm tám sao… Hóa đơn viết rõ ràng, ngài không thể ăn xong rồi quỵt tiền chứ.” Bà chủ vẻ mặt ủy khuất, như thể gặp khách ăn quỵt.

“Đồ cao cấp gì, đảo Đại Cầm không có hàu, sao phải nhập từ châu Âu, ngươi ngốc hay chúng ta ngốc?” Lý Tồn Vinh tức giận, ở Thành phố Cao Thành ai dám lừa hắn thế này.

“Vậy sao, các ngươi ăn rồi không muốn trả tiền à.” Bà chủ khoanh tay, nhìn ba người.

“Tiền, chúng ta chắc chắn trả, nhưng theo giá gốc, hàu một đĩa sáu mươi, ốc biển một đĩa tám mươi, trà một ấm hai mươi…” Hàn Bân lấy điện thoại tính:

“Tổng cộng là 462, một đồng cũng không thiếu của ngươi.”

“Anh em, tính vậy có khác gì ăn quỵt?” Bà chủ hừ một tiếng.

“Được rồi, ngươi đừng lằng nhằng nữa, 462 một xu cũng không thiếu.” Trần Càn lấy tiền đặt lên bàn, đứng dậy chuẩn bị mặc áo khoác rời đi.

Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Thời buổi này, cảnh sát cũng không muốn gây rắc rối.

“Bốp bốp…” Bà chủ vỗ tay, hai người đàn ông mặc áo đầu bếp trắng chặn cửa, đều to khỏe, chặn kín lối ra.

“Ý gì đây?” Hàn Bân đứng dậy, không nhịn được cười.

“Anh em, nếu các ngươi trả thiếu một chút, chúng ta cũng bỏ qua, các ngươi trả ít thế này, quán ta làm sao sống nổi.” Bà chủ ra vẻ nếu không trả đủ, đừng hòng đi.

“Bà chủ, ngươi cứ làm khó, chúng ta sẽ báo cảnh sát.”

“Ngươi đừng dọa ta, chúng ta làm ăn đàng hoàng, ngươi ăn rồi phải trả tiền, cảnh sát không quản được.” Bà chủ không để ý.

“Bà chủ, ngươi ra ngoài chút, chúng ta anh em bàn bạc.” Trần Càn nói.

Bà chủ khoát tay, dẫn hai đầu bếp ra ngoài, nhưng không đi xa, vẫn chặn cửa.

“Trần lão đệ, chúng ta thật trả tiền sao?” Lý Tồn Vinh cười khổ.

“Hắn muốn chơi, chúng ta chơi, sợ gì.” Trần Càn nói nhỏ.

Hàn Bân hiểu ý đối phương, lừa đảo và lừa đảo không thành, tội nào nặng hơn, chắc chắn là tội trước.

Đôi khi, tội nhẹ quá, cảnh sát lại không quản được.

“Thế cũng được.” Lý Tồn Vinh gật đầu, bọn họ là cảnh sát, nếu trong quán tỏ rõ thân phận, bà chủ kêu một tiếng cảnh sát ăn quỵt.

Dù có lý hay không, ba người cũng sẽ bị liên lụy.

Đồn cảnh sát mới là sân nhà của bọn họ.

Chỉ cần bà chủ dám nhận tiền, không thiếu chuyến đi đồn cảnh sát, đến đó…

Ba người bàn bạc, để lại chứng cứ, gọi bà chủ vào, chuyển khoản cho bà.

Bà chủ cười hớn hở: “Hoan nghênh lần sau đến.”

Ra khỏi quán, Lý Tồn Vinh nhổ một bãi nước bọt: “Quán này cũng ghê gớm thật, dám lừa cả người địa phương.”

Hàn Bân cười: “Đây là mùa ế khách mà.”

“Trần lão đệ, ngươi là đội điều tra kinh tế, không xử lý được bà ta sao?”

Trần Càn cười khổ: “Số tiền này chưa đủ lập án.”

“Được, vẫn phải gọi đồn cảnh sát.” Lý Tồn Vinh lấy điện thoại, bấm số: “A lô, Bành Ca phải không.”

“Tồn Vinh, ngươi bận rộn, sao nhớ gọi ta thế.”

“Ta đến thành phố huấn luyện.”

“Đến thành phố, sao không gọi ta, ta sắp xếp cho.”

“Hôm nay mới đến, còn định vài ngày nữa mời ngươi ăn, ai ngờ ra ngoài một vòng, giờ không còn tiền ăn ngày mai.” Lý Tồn Vinh đùa.

“Sao thế?”

“Ta bị lừa.”

“Lừa ở đâu?”

“Quán Cẩm Vị Đường trên đường Cửu Hoa.”

“Chết tiệt, đây là địa bàn của ta, ngươi không đùa đấy chứ, mất mặt ta quá.”

“Bành Ca, ta đùa sao được.”

“Thế này, ngươi đến đồn cảnh sát, kể rõ chuyện, yên tâm, chạy trời không khỏi nắng.”

…

Bốn mươi phút sau, hai xe cảnh sát tới quán Cẩm Vị Đường.

Người dẫn đầu là một thanh niên ngoài ba mươi tuổi, chính là trưởng đồn cảnh sát địa phương, Bành Dũng.

Một nhóm cảnh sát mặc đồng phục bước vào quán, lập tức làm nhân viên sợ hãi.

Bà chủ vội chạy tới: “Các đồng chí, các ngươi muốn ăn gì?”

“Ngươi thấy ai mặc đồng phục tới ăn?” Bành Dũng hừ một tiếng: “Có người báo ngươi lừa đảo.”

“Không thể nào, không có chuyện đó.” Bà chủ vẫy tay, lấy từ nhân viên một bao thuốc lá Trung Hoa, đặt vào tay Bành Dũng.

Chương 485: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đi đi, đừng giở trò.” Bành Dũng quát: “Vừa rồi có ba người tới ăn, món ăn rõ ràng chỉ bốn trăm đồng, ngươi tính hai nghìn đồng.”

“Đúng là có người tới ăn, nhưng bọn họ thực sự tiêu hết hai nghìn đồng, ta không lừa, cũng không tống tiền.”

“Lấy hóa đơn và thực đơn của bọn họ ra cho ta xem.”

Bà chủ hơi chần chừ, thấy mấy cảnh sát mặt lạnh xung quanh, dù không muốn vẫn phải lấy hóa đơn.

Bành Dũng nhận hóa đơn, nhìn, lạnh giọng: “Mười con hàu sáu trăm, sáu con ốc biển bốn trăm tám, không phải lừa đảo là gì?”

“Giá thực đơn, không phải do cục giá quản sao? Không tính là lừa đảo.” Bà chủ cãi.

“Nếu quản, người ta báo cảnh sát làm gì?” Bành Dũng vẫy tay: “Đưa hết nhân viên quán về đồn.”

“Đừng đừng đừng, chúng ta nói chuyện đàng hoàng, đây là mùa ế khách, quán ta kinh doanh không tốt, thật sự không còn cách…” Bà chủ sốt ruột.

“Yên tâm, sẽ cho ngươi cơ hội nói chuyện, về đồn nói, bắt hết.” Bành Dũng giận dữ.

Quán này gan quá, dám lừa cả cảnh sát, nếu là dân thường còn bị lừa chết, thật sự ép dân thường quá, tìm nhà báo phanh phui, mình cũng bị liên lụy.

Bà chủ bị đưa về đồn, Hàn Bân ba người giơ thẻ cảnh sát, bà chủ không dám hó hé, lập tức bồi thường, nhận thua.

Nếu ở quán, Hàn Bân ba người tỏ rõ thân phận, bà chủ có thể cũng nhận thua.

Nhưng Hàn Bân ba người không muốn đánh cược, lỡ bà chủ ngang ngược, trong quán hét lên cảnh sát ăn quỵt, Hàn Bân ba người rất bị động.

Thế giới rộng lớn, người kiểu gì cũng có, không thiếu người dám chết để kéo vua xuống.

Vào đây, ngươi kêu khản cổ cũng chẳng ai quan tâm.

Thời buổi này, mạng quá phát triển, làm cảnh sát cũng không dễ.

Người quán Cẩm Vị Đường vào đồn, muốn ra không dễ, đặc biệt là bà chủ và đầu bếp chặn cửa.

Bành Dũng có nhiều cách xử lý bọn họ.

Với Hàn Bân ba người, đây chỉ là một sự cố nhỏ, ngược lại còn tăng thêm quan hệ của ba người.

Ngày hôm sau bắt đầu huấn luyện chính thức.

Kiểm tra thể lực với Hàn Bân chẳng là gì.

Thể lực của Hàn Bân thuộc nhóm tốt nhất.

Điều lệnh càng không là gì, đã khắc vào xương tủy rồi.

Huấn luyện bắn súng ngắn, Hàn Bân đạt điểm tuyệt đối, xếp hạng nhất.

Kiểm tra trên máy không có vấn đề gì.

Những ngày huấn luyện với Hàn Bân như kỳ nghỉ tạm thời.

Điều duy nhất làm hắn bận tâm là viết nhật ký huấn luyện hàng ngày.

Ngày trôi qua nhanh chóng.

Chớp mắt đã đến ngày 17 tháng 1.

Khóa huấn luyện thăng cấp cảnh sát đợt đầu tiên năm 2020 của Thành phố Cầm Đảo kết thúc.

Chiều hai giờ, 82 cảnh sát tham gia lễ thăng cấp cảnh sát tại Công an Thành phố Cầm Đảo.

Các lãnh đạo chính của cục công an thành phố đều tham gia lễ trao hàm.

Cục trưởng Miêu lên phát biểu.

Các đồng chí:

Khóa huấn luyện thăng cấp cảnh sát đợt đầu tiên của toàn thành phố hôm nay kết thúc tốt đẹp. Đầu tiên, ta thay mặt đảng ủy cục công an thành phố gửi lời chào mừng và chân thành tới các đồng chí tham gia khóa huấn luyện!

"Bốp bốp…"

Một tràng pháo tay vang lên.

Sau tràng pháo tay.

Cục trưởng Miêu tiếp tục: "Hiện nay công tác bảo vệ an ninh, đào tạo, giải quyết vụ án, ổn định xã hội đều rất bận rộn, trong tình huống này tổ chức tập trung khóa huấn luyện, điều này cho thấy đảng ủy cục công an thành phố rất ủng hộ công tác của các đồng chí, chăm lo đời sống các đồng chí. Đặc biệt là các cảnh sát tuyến đầu, rời khỏi công việc căng thẳng, đến đây học tập, nghỉ ngơi, phải học tốt trong thời gian ngắn, thực sự nâng cao. Dưới đây, về công tác khóa huấn luyện này, ta có vài kỳ vọng và yêu cầu…"

Bài phát biểu của Cục trưởng Miêu rất hay, Hàn Bân nghĩ mình sau này cũng phải học theo, chưa biết chừng một ngày

nào đó cũng có cơ hội lên phát biểu, nếu hoảng sợ, thật mất mặt.

Sau khi Cục trưởng Miêu phát biểu, bắt đầu lễ thăng cấp cảnh sát.

Hàn Bân mặc cảnh phục trang nghiêm, bước lên bục, thay một gạch ba sao trên vai thành một gạch hai sao, điều này cũng đánh dấu trách nhiệm trên vai hắn nặng hơn.

Lễ kết thúc, các cảnh sát lần lượt rời cục công an thành phố.

Hàn Bân cũng tạm biệt vài cảnh sát quen trong thời gian huấn luyện.

Lúc đó, Đinh Tích Phong từ xa vẫy tay, ra hiệu cho hắn lại.

Hàn Bân chào mọi người, chạy tới, chào: "Đinh đội."

Đinh Tích Phong vỗ vai Hàn Bân: "Tốt lắm, mặc cảnh phục trông càng tinh thần."

Hàn Bân cười: "Đinh đội, ngài tìm ta có việc."

"Vụ án 101 lần trước, ngươi làm tốt lắm, ta đã đề xuất khen thưởng ngươi với cục công an thành phố, Cục trưởng Phùng nghe xong, cũng khen ngươi không ngớt."

"Vụ án 101 phá được, chủ yếu là nhờ ngài điều hành tốt." Hàn Bân khen.

Lời khen ai chẳng thích nghe.

Phùng Bảo Quốc có quan hệ tốt với Hàn Vệ Đông, mấy anh em bọn họ hàng năm đều tụ tập.

Quan hệ và sự giúp đỡ của Cục trưởng Phùng, Hàn Bân không thể hiện, chỉ ghi nhớ trong lòng.

Đinh Tích Phong lấy hộp thuốc, đưa Hàn Bân một điếu: "Ngươi là mầm non tốt trong ngành hình sự, phân cục nhỏ

quá, có muốn về đội hình sự thành phố không?”

Hàn Bân hơi sững sờ, châm thuốc cho Đinh Tích Phong: “Ta là viên gạch của cảnh sát, cần đâu thì đặt đó, tuyệt đối tuân thủ sự sắp xếp của lãnh đạo cấp trên.”

“Giỏi nịnh.” Đinh Tích Phong cười mắng.

Ai là lãnh đạo cấp trên, là Tằng Bình hay hắn Đinh Tích Phong?

Chương 486: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tuy nhiên, Đinh Tích Phong vẫn rất hài lòng với câu trả lời của Hàn Bân.

Trận tuyết đầu tiên của năm 2020 đến muộn hơn mọi năm…

Khi Hàn Bân rời cục công an thành phố, trời bắt đầu rơi tuyết lác đác.

Hàn Bân rất thích thời tiết tuyết rơi.

Không khí trong lành, tuyết bay bay, trắng xóa một màu, bước chân lên kêu kẽo kẹt.

Lâu rồi không chơi ném tuyết.

Trên vỉa hè một lớp tuyết mỏng, không biết mai tuyết có dày hơn không.

Nhà Hàn Bân cách cục không xa, Hàn Bân không gọi xe, cứ thế đi bộ về nhà.

Hàn Bân vừa hoàn thành huấn luyện, không vội về phân cục.

Trên đường thấy một quán bán hạt dẻ nướng, dù tuyết rơi nhẹ nhưng không đóng cửa.

Mùi hạt dẻ nướng thơm phức bay tới, Hàn Bân bước lại quán, mua một cân hạt dẻ mới ra lò.

Hàn Bân rất thích ăn hạt dẻ nướng, chỉ có bóc vỏ hơi khó.

Hàn Bân vừa đi bộ về nhà, tuyết không ngớt, mũ đã phủ đầy tuyết trắng.

Hàn Bân liếc nhìn bầu trời sẫm màu, cứ thế này cả đêm, mai có thể ném tuyết, đắp người tuyết rồi.

Hàn Bân về đến cửa nhà, chưa kịp mở cửa đã nghe tiếng trò chuyện rôm rả bên trong, biết là nhà có khách.

Mở cửa ra, mới biết không phải khách, mà là ông nội hắn đến.

"Ông nội, ngài đến lúc nào vậy?" Hàn Bân vui vẻ.

Vốn Hàn Bân định về nhà, gọi điện cho ông nội, trời tuyết, để ông ở nhà, tránh trơn ngã.

"Sáng nay đến, cha mẹ ngươi nói hôm nay có thể tuyết, sợ trơn ngã nên đón ta qua ở." Hàn Đình Khiêm cười.

Hàn Bân thay giày, đặt hạt dẻ lên bàn: "Ông nội, ăn hạt dẻ đi, còn nóng."

Vương Huệ Phương từ phòng ăn bước ra: "Bân Tử, ngươi thay đồ trước đã, mặc thế này chắc mệt lắm."

"Đang làm món gì ngon thế?"

"Cha ngươi muốn ăn lẩu." Vương Huệ Phương nói.

"Tuyết rơi ăn lẩu thật hợp, hâm rượu uống nữa, thích lắm." Hàn Vệ Đông nói từ phòng ăn.

Hai người cãi nhau thường xuyên, Hàn Bân lười can, rửa mặt qua loa, thay quần áo sạch sẽ, ngồi trò chuyện với Hàn Đình Khiêm.

"Bân Tử, nghe cha ngươi nói, ngươi thăng cấp cảnh sát rồi?" Hàn Đình Khiêm quan tâm.

"Đúng vậy, ta giờ là cảnh sát cấp hai." Hàn Bân vui vẻ.

“Thế năm nay ngươi có bận không?”

“Cái này khó nói, không giống trước ở đồn cảnh sát, phải xem án nhiều hay ít.”

Hàn Đình Khiêm chần chừ: “Ta nghĩ, hay năm nay đón tết ở thành phố, đừng về quê nữa.”

Trước đây, gia đình Hàn Bân bốn người đều đón tết ở quê, đã thành truyền thống, để ông nội nhượng bộ, không dễ.

Hàn Bân biết, ông nội thương mình, nếu không, ông vẫn thích đón tết ở quê nhiều hương vị hơn.

“Ông nội, ngài ở đâu, ở đó là đón tết.” Hàn Bân cười.

Thật ra, Hàn Bân cũng muốn về quê đón tết, như thế cảm giác nhiều hương vị hơn, sân lớn, đi chúc tết, sưởi lò… toàn kỷ niệm tuổi thơ.

Nhưng hắn giờ là cảnh sát, còn là cảnh sát hình sự, một khi có nhiệm vụ, là sự kiện lớn, người dân không thể thiếu hắn, Cầm Đảo cũng không thể thiếu hắn.

“Cốc cốc.” Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Hàn Bân đứng dậy: “Ai đó?”

“Bân Tử, là ta.”

Hàn Bân mở cửa, bên ngoài là một bóng dáng mập mạp, tay xách nhiều đồ.

“Cậu, ngươi cầm mấy thứ này làm gì?”

“Cầm lấy, không phải mua cho ngươi.” Vương Khánh Thăng đặt đồ vào tay Hàn Bân.

Vương Khánh Thăng vào nhà, mặt béo cười tươi: “Đại bá, ngài dạo này khỏe không?”

“Tốt, rất tốt.” Hàn Đình Khiêm đứng dậy, mời Vương Khánh Thăng vào ngồi: “Đến chơi thì đến, mang đồ làm gì.”

“Phải vậy, đây là hiếu kính ngài.” Vương Khánh Thăng cởi áo khoác, bên trong vẫn mặc áo lông.

Hàn Bân nhíu mày: “Cậu, trời lạnh thế này, sắp tết rồi, ngươi đừng bày hàng nữa.”

“Trời lạnh thật, nhưng nhiều người chỉ cuối năm mới rảnh có tiền, vẫn phải bày hàng, chịu khổ mùa đông cuối cùng, năm sau ta tìm cách thuê một cửa hàng.” Vương Khánh Thăng xoa mặt, mặt béo lạnh cóng.

Người đông đủ, bắt đầu ăn lẩu.

Vương Huệ Phương không thích ăn lẩu ở nhà, theo lời nàng, mùi dầu mỡ khắp nơi.

Vì vậy, ăn lẩu thường trên ban công, may ban công nhà Hàn Bân rộng, mua bàn gấp hình chữ nhật, ăn lẩu trên ban công, như vậy trong nhà không có mùi lẩu.

Dù nhiệt độ ban công chắc chắn thấp hơn phòng ăn, nhưng ăn lẩu, thêm rượu trắng, không chỉ không lạnh, ngược lại thấy thoải mái.

…

Sáng sớm hôm sau.

Hàn Bân mở cửa sổ, một luồng không khí lạnh trong lành tràn vào, bên ngoài trắng xóa, tuyết phủ đến mắt cá chân.

Hàn Bân ăn sáng xong, ra ngoài sớm hơn mọi khi, gọi Lý Huy cùng đi bộ đến sở.

Ngày tuyết đường trơn, lái xe không an toàn, dễ xảy ra tai nạn.

Hơn nữa, Cầm Đảo là thành phố ven biển, nhiệt độ không quá thấp, ban ngày có thể lên đến trên không, có khi tuyết sẽ tan.

Ngày tuyết đi bộ cũng là cảm giác thú vị, một năm gặp vài lần.

Đến sở cảnh sát, Hàn Bân lập tức bị đồng nghiệp vây quanh, hỏi han về khóa huấn luyện.

Hàn Bân không giấu giếm, giới thiệu tình hình huấn luyện.

Trưa ăn qua loa ở nhà ăn, Hàn Bân và mọi người ra sân, vốn định đắp người tuyết, ném tuyết, nhưng trời đã nắng, mặt trời lên cao, tuyết bắt đầu tan.

Thế là mất vui, Hàn Bân và mọi người ném vài quả tuyết, rồi trở về văn phòng.

Đặt quả tuyết cạnh cửa sổ, Hàn Bân bắt đầu nghỉ trưa.

…

Hơn một giờ chiều.

Đường Nhạn Tây.

Gần đó có một trường tiểu học Khải Minh.

Từng tốp học sinh đến trường.

Chương 487: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hôm nay tuyết rơi, học sinh rất vui, vừa đi, vừa đùa, vừa ném tuyết.

Trên vỉa hè có một người tuyết, dưới ánh nắng đã bắt đầu tan.

Ba đứa trẻ đi tới bên người tuyết, một đứa mặt tròn, mập mạp nắm quả cầu tuyết, hô: "Đi nào, phi tiêu tay!"

Quả cầu tuyết ném trúng đầu người tuyết.

"Yeah, trúng rồi." Cậu bé vui vẻ.

Một cậu bé cao lớn hô to, lao nhanh tới người tuyết: "Cước phong lá."

Cậu bé đá vào người tuyết.

Cậu bé đeo khăn quàng đỏ cũng không chịu thua, đấm vào ngực người tuyết: "Sét, thiên điểu!"

Ba người luân phiên tấn công người tuyết, người tuyết vốn đã tan, bắt đầu rơi nhiều mảng tuyết.

Trẻ nhỏ tuổi này, có ham muốn phá hoại tự nhiên, chúng không cần biết ai làm người tuyết, cũng không quan tâm ý kiến người làm người tuyết, chỉ quan tâm vui hay không.

Chỉ cần phá người tuyết, chúng thấy vui.

"Ơ, trong người tuyết có gì này." Cậu bé cao lớn nói.

"Thật, chúng ta mở ra xem." Cậu bé mập mạp nói.

Ba người dỡ tuyết trên đầu người tuyết, càng dỡ sâu, tuyết càng đỏ, từ nhạt đến đậm.

Khi dỡ hết, lộ ra một khuôn mặt máu me.

“Rụp.” Một con mắt rơi xuống đất.

“A!”

“A!”

“A…”

Ba tiếng kêu hoảng sợ, ba đứa trẻ hoảng hồn.

Một đứa chạy mất.

Một đứa sợ đái ra quần.

Một đứa ngồi bệt xuống đất, khóc to.

…

Nửa giờ sau, Hàn Bân dẫn người tới hiện trường, quanh người tuyết đã căng dây cảnh giới, vài cảnh sát bảo vệ hiện trường, xung quanh không ít người dân tò mò.

Hàn Bân xuất trình thẻ cảnh sát, thuận lợi vào hiện trường.

Đang duy trì trật tự hiện trường là cảnh sát Đồn công an Nhạn Tây, người phụ trách là trưởng đồn Tần Định Triển.

Giới thiệu xong, Hàn Bân hỏi ngay: “Trưởng đồn Tần, ba đứa trẻ đâu?”

“Bọn trẻ sợ quá, đã được cha mẹ đón về.”

“Có lưu lại thông tin liên lạc không?”

“Ta đã lưu thông tin cha mẹ chúng, nhưng bọn trẻ sợ lắm, chắc khó lấy lời khai.”

Hàn Bân gật đầu, dẫn người đi kiểm tra hiện trường.

“Mọi người chú ý dưới chân, đừng phá hiện trường.”

“Đây là vỉa hè, tuyết xung quanh bị giẫm nát rồi, ta đoán dấu chân nghi phạm đã bị phá.” Lý Huy nói nhỏ.

Hàn Bân quan sát hiện trường, đúng như Lý Huy nói, xung quanh nhiều dấu chân, đã giẫm nát tuyết quanh người tuyết, dấu chân nghi phạm có thể đã bị phủ.

Mọi người tập trung vào người tuyết, cao khoảng một mét, do tan và phá hoại, đã hư hại nhiều, nhất là phần đầu, chỉ còn khoảng hai phần ba.

Một khuôn mặt máu me giấu trong người tuyết, mặt bị phá hại nặng, ngũ quan đã hỏng, trông như bị vật cùn đập mạnh.

Triệu Minh bước tới, chỉ vào một lọn tóc dài: “Chắc là phụ nữ.”

Điền Lệ nhún vai: “Đàn ông cũng có thể để tóc dài.”

“Người tuyết chỉ cao một mét, chẳng lẽ bị chặt chân.” Tôn Hiểu Bằng nhẩm tính.

“Mặt bị đập hỏng, hung thủ tàn nhẫn quá.” Lý Huy nói.

“Còn tàn nhẫn hơn là giấu xác trong người tuyết, chắc sẽ thành ác mộng của ba đứa trẻ.” Điền Lệ vẻ thương cảm.

“Lộp cộp…” Lúc đó, pháp y Ngô Hà dẫn trợ lý bước tới.

Hàn Bân chào một tiếng, rồi dẫn người lùi lại.

Công việc chuyên môn, vẫn để người chuyên môn làm.

Hàn Bân và mọi người không đi xa, đứng xem pháp y và đội kỹ thuật xử lý thi thể.

Đội kỹ thuật dựng một lều tạm, ngăn tầm nhìn của người dân xung quanh, sau đó tách lớp tuyết, để tránh mất chứng cứ, còn dùng rây rây tuyết.

Khi tuyết tách hết, xác hiện ra.

Đây là một phụ nữ khỏa thân, quỳ trên đất, dáng người uyển chuyển, da săn chắc, tóc đen dài xõa trên vai, nếu nhìn từ phía sau, chắc chắn sẽ khiến người ta mơ màng.

Triệu Minh há hốc miệng: "Ta ghê tởm quá, tàn nhẫn quá, cô gái xinh thế này, sao nỡ… làm sao dân FA sống nổi."

Hàn Bân đi quanh thi thể, quan sát kỹ, phát hiện thi thể có ba vết thương rõ ràng, mặt, cổ và cổ tay, chỗ khác không có vết thương rõ rệt.

Vì bị tuyết phủ, nhiệt độ xung quanh thấp, thi thể không phân hủy, nhìn từ phía sau như người sống, càng nhìn càng sợ.

Tư thế của cô gái cũng lạ, là quỳ trên đất, hai tay bị trói ra sau, Hàn Bân cảm thấy, tư thế này có chút gì đó như chuộc tội.

Hàn Bân ngậm một tăm trong miệng, xung quanh ngoài người tuyết không còn gì khác, không có đồ vật xác nhận thân phận người chết.

Lỗ Văn đứng dậy, tháo găng tay: "Tổ trưởng Hàn, chúng ta đã khám hiện trường xong."

"Có phát hiện gì không?"

Lỗ Văn lắc đầu: "Không có."

"Dấu chân thì sao?"

Lỗ Văn cười khổ, chỉ xuống đất: "Ngài cũng thấy đấy, mặt đất nhiều dấu chân, lẫn lộn, thêm băng tuyết tan, dấu chân nghi phạm chắc đã bị phủ."

"Vẫn cố gắng thu thập, nếu đối chiếu thành công, cũng là manh mối quan trọng." Hàn Bân cố gắng tìm manh mối.

Lỗ Văn nhún vai: "Ta cố, ngươi đừng kỳ vọng nhiều."

"Cảm ơn." Hàn Bân vỗ vai hắn.

Lý Huy xoa cằm: “Nghi phạm này như tay chuyên nghiệp, cơ bản không để lại chứng cứ.”

“Không chỉ nghi phạm không để lại manh mối, sợ rằng thân phận người chết cũng khó xác định.” Điền Lệ thở dài.

“Ta nói, hung thủ tám phần là biến thái, người bình thường ai làm thế.” Triệu Minh nói.

Chốc lát sau, pháp y Ngô Hà cũng bước tới: “Tổ trưởng Hàn, ta đã khám nghiệm sơ bộ.”

“Có manh mối xác định thân phận người chết không?” Hàn Bân hỏi.

“Không.” Ngô Hà lắc đầu, tiếp tục: “Khám nghiệm sơ bộ, cô gái bị bóp cổ ngạt thở mà chết, tuổi 18-20, trước khi chết bị xâm hại.”

Chương 488: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Có để lại chất liệu di truyền không?"

"Cần về phòng pháp y, khám nghiệm thêm."

"Thời gian tử vong thì sao?"

Ngô Hà giang tay: "Thi thể bị tuyết phủ, như tủ lạnh tự nhiên, ảnh hưởng đến thi thể, thời gian cụ thể khó xác định."

"Vết thương trên mặt người chết do đâu?"

"Chắc là bị vật cùn đập sau khi chết, và cách thời gian tử vong không lâu, từ mức độ vết thương, đây chắc không phải hiện trường đầu tiên."

Ngô Hà chỉ nói vài điều cơ bản, báo cáo chi tiết cần khám nghiệm thêm.

Ngô Hà đi, Hàn Bân nhìn mấy thuộc hạ: "Tình hình vụ án, các ngươi đã hiểu sơ qua, có ý kiến gì không?"

Thấy mọi người không nói, Triệu Minh khẽ hắng giọng: "Nếu không ai nói, ta đành khơi mào, người chết đã bị giết, sao không chôn ở nơi hẻo lánh, mà lại phơi bày thế này."

Lý Huy xoa cằm, phân tích: "Ta cũng thắc mắc, nghi phạm không để lại chứng cứ, còn phá hủy mặt người chết, lấy hết đồ vật xác nhận thân phận, cho thấy có ý thức chống điều tra, đồng thời, hắn còn thời gian đắp người tuyết, không thể không có thời gian chôn xác."

"Có phải khiêu khích cảnh sát?" Điền Lệ phỏng đoán.

“Ngươi xem phim nhiều quá rồi, đâu có nhiều nghi phạm suốt ngày khiêu khích cảnh sát, ta nghĩ giống hành vi biến thái hơn.” Lý Huy nói.

“Trúng rồi, ta đồng ý với Huy Ca, cô gái xinh thế này cũng nỡ ra tay, không biến thái là gì?” Triệu Minh hùa theo.

“Nếu thật là biến thái, hắn phơi xác trong người tuyết, phải chăng khoe khoang chiến lợi phẩm.” Đỗ Kỳ nói.

Tôn Hiểu Bằng nhíu mày: “Giống như trẻ con khoe đồ chơi vậy.”

“Ta nghĩ vụ này không thể điều tra theo cách bình thường, nghi phạm này rõ ràng không bình thường.” Lý Huy tổng kết.

“Thế điều tra kiểu gì, không khám hiện trường, đến bệnh viện tâm thần hỏi?” Điền Lệ nói.

“Người bệnh viện tâm thần, thường khó trốn khỏi viện, nghi phạm này dù bệnh tâm thần, cũng là cá lọt lưới.” Lý Huy cười.

“Được rồi, thu thập chứng cứ trước.” Hàn Bân khoát tay, ngắt lời mọi người:

“Lý Huy, ngươi dẫn người đi hỏi người dân quanh đây, xem trước khi cảnh sát tới có manh mối hay đối tượng khả nghi.”

“Đỗ Kỳ, ngươi dẫn người kiểm tra camera, nếu đây không phải hiện trường đầu, người chết chắc được đưa tới đây, chú ý phương tiện giao thông.”

“Rõ.”

Thi thể được đặt vào túi, lều cũng tháo dỡ, người dân hiếu kỳ ngày càng đông.

Hàn Bân nhai tăm, vụ này chắc sẽ gây không ít xôn xao.

Những phóng viên rất thích tin tức giật gân thế này, Hàn Bân nghĩ trong tình hình có thể kiểm soát, cần xin lãnh đạo phong tỏa tin tức vụ này.

"Cạch cạch."

Hàn Bân nghe thấy tiếng chụp ảnh, phát hiện một cô gái đang dùng điện thoại chụp mình, có chút ngán ngẩm. Chụp ta làm gì chứ.

Dù là nạn nhân cũng không phải là nghi phạm.

"Wow, anh cảnh sát man quá!" Một cô gái hô lên.

Hàn Bân cười, cô gái tuy không đẹp lắm, nhưng rất chân thành.

Đúng lúc này, một chiếc xe dừng lại bên đường, Tằng Bình bước ra từ xe.

"Tình hình thế nào?"

"Tằng đội, ngài đi đâu vậy?"

"Đi họp ở thành phố." Tằng Bình đáp, nhìn qua hiện trường:

"Thi thể đâu?"

"Vừa được đưa lên xe chở đi."

"Đã xác định được danh tính nạn nhân chưa?"

"Nạn nhân không mặc quần áo, không có vật gì chứng minh danh tính, mặt cũng bị vật cùn đánh hỏng, trừ khi dùng dấu vân tay hoặc DNA để xác định, nếu không không thể nhận diện." Hàn Bân giới thiệu.

"Có thông tin về nghi phạm không?"

"Từ những manh mối hiện có, nghi phạm không để lại dấu vết gì, tất nhiên, pháp y có thể sẽ phát hiện thêm sau khi khám

nghiệm kỹ hơn.”

“Ý ngươi là gì?”

“Nạn nhân là nữ, trước khi chết đã bị xâm hại.”

“Nói cả buổi, tức là chưa có tiến triển gì?” Tằng Bình nhíu mày.

“Đại khái là vậy.”

“Có ảnh hiện trường không?”

Hàn Bân lấy điện thoại, mở ảnh, đưa cho Tằng Bình.

Tằng Bình xem ảnh hiện trường, sắc mặt ngày càng nghiêm trọng, nhíu mày, dường như đang hồi tưởng điều gì đó.

Hàn Bân không quấy rầy, ngậm một cái tăm mới, đứng chờ.

Một lúc sau, Tằng Bình mới lên tiếng: “Cái này giống vụ án ta nghe năm ngoái.”

“Vụ gì vậy?”

“Án người tuyết.”

“Đúng là rất hình tượng.” Không biết sao, nghe xong câu này, Hàn Bân lạnh sống lưng.

“Nạn nhân đều là nữ, đều bị giấu trong người tuyết, đều bị xâm hại.” Tằng Bình hồi tưởng.

Hàn Bân bổ sung: “Thực ra, còn một manh mối ẩn, đều là ngày tuyết rơi.”

Có lẽ nhiều người sẽ nghĩ, không có tuyết sao đắp người tuyết được, cho rằng hai manh mối này giống nhau, nhưng Hàn Bân thấy khác.

“Vụ án người tuyết đã phá chưa?” Hàn Bân hỏi.

“Chưa.”

“Vụ án người tuyết do đội nào phụ trách?”

“Ta cũng không rõ, chỉ nghe nói, không tham gia điều tra, nhưng chắc là vụ của Cầm Đảo.”

“Tằng đội, bây giờ phải làm gì?” Hàn Bân giang tay, tuy khả năng điều tra của hắn không tệ, nhưng kinh nghiệm điều tra chắc chắn không bằng Tằng Bình.

Tằng Bình suy nghĩ một lát: “Thế này, ngươi tiếp tục điều tra vụ này, ta đi tìm hiểu vụ người tuyết, nếu thực sự là cùng một người hay nhóm tội phạm, cần điều tra kết hợp.”

“Vâng.”

Nói đúng ra, Hàn Bân chưa từng điều tra vụ giết người liên hoàn, áp lực trên vai cũng nặng thêm.

Đây đối với hắn, là một thách thức mới.

Tằng Bình rời hiện trường.

Các đồng đội khác đi điều tra.

Hàn Bân đứng quanh hiện trường, nhìn những người đang ngắm mình và hiện trường.

Chương 489: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nghi phạm tốn nhiều công sức, đặt nạn nhân như vậy, rất có thể là để khoe chiến lợi phẩm.

Nói cách khác, hắn cũng rất có thể sẽ trở lại hiện trường để ngắm chiến lợi phẩm của mình.

Lúc này, một người đàn ông bước đến, mặc áo lông màu xanh đậm, đeo kính gọng vàng.

"Xin hỏi, ngài có phải cảnh sát phụ trách vụ này không?"

"Ta là, có chuyện gì?" Hàn Bân đánh giá đối phương.

"Ta là cha của Ngưu Bôn, một trong ba đứa trẻ phát hiện người tuyết."

"Ngài tên gì?"

"Ngưu Căn Sơn."

"Ngưu Tiên Sinh, ta đang định tìm ngài đây." Hàn Bân đưa tay, bắt tay đối phương.

"Trẻ con sợ quá, ta vừa đưa hắn về nhà." Người đàn ông bất lực nói.

"Trẻ con nhỏ vậy, đúng là rất phiền lòng, chúng ta cũng vì nghĩ thế mới không tìm ngay."

"Cảm ơn ngài hiểu, đồng chí, tình hình vụ án thế nào?" Ngưu Căn Sơn hỏi.

"Vẫn đang điều tra."

“Vậy ta không hỏi nhiều, ta đến cũng không có ý gì khác, một là lòng không yên, đến xem; hai là nếu cảnh sát muốn hỏi, ngài tìm ta, đừng đến trường tìm trẻ, nó sợ lắm, không chịu nổi nữa.” Ngưu Căn Sơn thở dài.

“Đừng vội đi học, để trẻ nghỉ ngơi vài ngày.” Hàn Bân khuyên.

Ngưu Căn Sơn lắc đầu: “Ta định mai cho nó đi học, ở trường nhiều trẻ, nó không sợ, ở nhà ít người, dễ tưởng tượng lung tung.”

Đây là chuyện riêng, Hàn Bân cũng không hỏi nhiều, chuyển hướng: “Trẻ có kể với ngài về tình hình hiện trường không?”

“Ta cũng sợ trẻ bị thương, chỉ hỏi chuyện gì xảy ra.” Ngưu Căn Sơn rút một điếu thuốc, đưa cho Hàn Bân:

“Con ta với hai bạn cùng đi học, trên đường thấy người tuyết này, ba đứa đều nghịch ngợm, bắt đầu đập người tuyết, kết quả phát hiện bên trong có người, còn rơi một con mắt, làm con ta sợ quá.”

Hàn Bân giơ tay ra hiệu không được hút thuốc ở đây: “Lúc đó, họ có thấy người hay xe cộ nào khả nghi không?”

“Trẻ con bị dọa đến mức hồn xiêu phách lạc, làm sao mà để ý được nhiều vậy.”

“Nếu có thể, vẫn hy vọng ngài có thể giúp cảnh sát tìm hiểu thêm một số tình huống, phá án sớm cũng là một điều tốt cho trẻ con.”

“Không vấn đề gì, chúng ta sẽ cố gắng từ từ gợi hỏi từ bọn trẻ, nhưng ta vẫn muốn nhấn mạnh là hy vọng cảnh sát đừng trực tiếp tiếp xúc với bọn trẻ, chúng rất nhát gan, vừa nói đến chuyện này là khóc, nhìn thấy ta cũng không đành lòng.”

“Yên tâm, cảnh sát sẽ không tiếp xúc trực tiếp với bọn trẻ, ngay cả khi cần hỏi cũng sẽ thông qua sự đồng ý của người giám hộ.”

“Vậy thì cảm ơn ngài, có lời này của ngài, ta yên tâm rồi.” Ngưu Căn Sơn nói thêm vài câu khách sáo rồi rời khỏi hiện trường.

Hàn Bân thở dài một tiếng, cũng có chút bất lực.

Theo lý mà nói, hắn nên hỏi ba đứa trẻ, nhưng có một số việc cần phải linh hoạt xử lý.

Không xa, Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng đi đến.

Lý Huy xoa xoa tai: “Lạnh chết ta rồi, biết vậy đã mua một cái bịt tai.”

“Có hỏi được manh mối gì không?”

“Toàn là người xem náo nhiệt, đừng nói là hỏi họ, họ còn hỏi ngược lại ta.” Lý Huy thổi vào tay rồi vội đặt lên tai.

“Người báo án đâu?”

“Không thấy xung quanh, có lẽ đã đi rồi.”

Ba đứa trẻ tuy là người đầu tiên phát hiện ra thi thể, nhưng chúng còn nhỏ, lại bị dọa sợ, tạm thời không thể hỏi.

Vậy thì chỉ có thể bắt đầu từ người báo án.

Dù không phải thông tin đầu tiên, nhưng độ chính xác sẽ cao hơn.

Ba đứa trẻ bị dọa sợ, dù có nói gì, chứng cứ cũng chưa chắc đáng tin.

Con người thường thích tự tưởng tượng ra những thứ không tồn tại trong tiềm thức.

“Lý Huy, ngươi phụ trách tìm người báo án, đưa hắn về đồn làm biên bản.”

“Biết rồi.”

Chẳng bao lâu, Đỗ Kỳ và ba người khác cũng đi đến.

Sau thời gian này, Đỗ Kỳ đã dần hòa nhập vào nhóm hai, mối quan hệ với các thành viên cũng thêm phần ăn ý.

“Kiểm tra camera thế nào rồi?” Hàn Bân hỏi.

Đỗ Kỳ dậm chân, làm rơi tuyết trên giày: “Khu vực xung quanh là khu dân cư mới phát triển vài năm, vị trí hơi hẻo lánh, không có nhiều cửa hàng, không có camera quay trực tiếp được hiện trường vụ án.”

“Có thấy xe khả nghi không?”

Đỗ Kỳ chỉ vào vài cửa hàng ở xa: “Đã kiểm tra một số cửa hàng, vì khu vực này mới quy hoạch, không chỉ đường rộng mà đất trước cửa hàng cũng rộng, video từ cửa hàng tư nhân không quay được đường phố, chỉ có thể kiểm tra hệ thống giám sát công cộng.”

Hàn Bân nhìn đồng hồ, đã bốn giờ chiều: “Được rồi, ta sắp xếp lại nhiệm vụ.”

“Lý Huy liên hệ người báo án làm biên bản.”

“Điền Lệ kiểm tra thông tin xác nạn nhân trong hệ thống cảnh sát.”

“Đỗ Kỳ dẫn người đến trung tâm kiểm tra giao thông, kiểm tra phương tiện nghi phạm.”

“Rõ.”

…

Trở về đồn cảnh sát.

Hàn Bân viết vài hướng điều tra lên bảng trắng: xác nạn nhân, hiện trường chính, phương tiện giao thông, dấu vết di truyền, dấu chân, vụ án người tuyết.

Khi đã điều tra rõ các manh mối này, tình hình vụ án sẽ dần rõ ràng.

Chẳng bao lâu, đội kỹ thuật gửi đến ảnh hiện trường chất lượng cao, Hàn Bân xem qua một lượt, dấu chân rất lộn xộn, rất rối.

Hàn Bân hiện giờ có thể làm là ghi nhớ các dấu chân này, để trong đầu có một ấn tượng chung.

Khi phát hiện ra nghi phạm, có thể so sánh dấu chân của nghi phạm với các dấu chân này.

Hoặc vụ án này và vụ người tuyết có cùng một thủ phạm, thì có thể so sánh dấu chân của hai hiện trường, hai vụ án cách nhau một năm, nếu dấu chân cùng một người xuất hiện ở hai hiện trường, thì người này rất đáng nghi.

Chương 490: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thậm chí, rất có thể chính là hung thủ.

Hàn Bân đã sắp xếp các nhiệm vụ cho mọi người, lúc này, trong văn phòng chỉ còn mình hắn.

"Đà đà đà…" Tiếng bước chân vang lên, dù không lớn, nhưng Hàn Bân vẫn nhận ra người đến.

Điền Lệ bước vào, đặt một tập tài liệu lên bàn Hàn Bân: "Tổ trưởng, ta đã kiểm tra các báo cáo mất tích gần đây, tìm thấy một cô gái có tình trạng giống nạn nhân."

Hàn Bân dọn ảnh lại: "Báo án khi nào?"

"Sáng nay, tại Đồn công an đường Đồng An."

Hàn Bân nhìn tài liệu, người mất tích tên là Trương Y Y, năm nay mười tám tuổi, người địa phương, mất tích từ sáng hôm qua.

"Tình hình khá khớp, liên hệ người báo án, mời hắn đến đây."

"Rõ."

Chẳng bao lâu, Lý Huy và Triệu Minh cũng trở về văn phòng.

Hàn Bân hỏi thẳng: "Liên hệ được người báo án chưa?"

"Liên hệ được rồi, hắn nói hôm nay không đến được, phải đến ngày mai mới làm biên bản được." Lý Huy nhún vai.

Triệu Minh ở bên cạnh giang tay: "Dù vụ án lớn đến đâu, không liên quan đến mình, người ta cũng không vội."

"Ngày mai nhớ nhắc lại."

"Biết rồi." Lý Huy ngáp một cái, vô thức nói: "Bân Tử, xảy ra vụ án lớn như vậy, sao không thấy Tằng đội xuất hiện."

"Tằng đội đã đến hiện trường một lần rồi rời đi." Hàn Bân nói.

"Không nên như vậy, đây cũng được coi là vụ án lớn mà."

"Tằng đội nói, trước đây hắn nghe qua một vụ án người tuyết, khá giống vụ án này, hắn đi tìm hiểu về vụ người tuyết."

"Vụ án người tuyết, tên nghe rất hình tượng." Triệu Minh nói.

"Ê, nghe ngươi nói, ta cũng thấy có chút ấn tượng." Lý Huy trầm tư.

Hàn Bân cũng không giục hắn, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, quả cầu tuyết đặt ngoài cửa sổ đã tan gần hết.

…

Nửa tiếng sau, Điền Lệ trở về văn phòng, dẫn theo một người đàn ông.

Người đàn ông trông khoảng bốn mươi tuổi, mặc áo bông đen, tay áo có vết dầu, khuôn mặt lộ vẻ lo lắng, mép có lớp râu ngắn.

"Tổ trưởng, đây là người báo án vụ Trương Y Y mất tích." Điền Lệ giới thiệu xong, chỉ vào Hàn Bân: "Đây là tổ trưởng Hàn của chúng ta."

Người đàn ông bước nhanh đến, nắm chặt tay Hàn Bân: "Tổ trưởng Hàn, nghe nói đã tìm được tin tức của con gái ta?"

Vì chưa thể xác định Trương Y Y là nạn nhân, để tránh người đàn ông quá lo lắng, Điền Lệ không nói rằng nạn nhân rất có thể là con gái của hắn.

“Ngài tên gì?” Hàn Bân ra hiệu mời ngồi.

“Ta là Trương Đạt Cương, cha của Trương Y Y, con gái ta mất tích hơn một ngày rồi, phiền ngài giúp ta tìm nàng.”

“Con gái ngài mất tích khi nào?”

“Sáng hôm qua rời khỏi nhà, từ đó không liên lạc được, đến giờ đã hơn ba mươi tiếng.” Trương Đạt Cương thở dài.

“Con gái ngài đi học hay đi làm?”

“Đi học, nàng học ở Học viện Kỹ thuật Cầm Đảo.”

“Học viện Kỹ thuật Cầm Đảo hình như đã nghỉ học?”

“Đúng vậy, sáng qua đã ra khỏi nhà, tối ta đi làm ca đêm, nàng chưa về, lúc đó ta không nghĩ gì, nhưng sáng nay về nhà, vẫn không thấy ai, ta lo lắng, gọi điện cho nàng thì không liên lạc được.” Trương Đạt Cương lộ vẻ lo lắng.

“Trương tiên sinh, ngài làm nghề gì?” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Ta làm bảo trì đường sắt, tàu chạy ban ngày, để không ảnh hưởng đến vận hành, chúng ta thường sửa chữa vào ban đêm.”

“Tối qua ngài rời nhà lúc mấy giờ?”

“Khoảng bảy giờ, ta còn nhắn tin cho nàng, dặn nàng về sớm, đóng cửa sổ cẩn thận, nàng còn trả lời là biết rồi.”

“Từ đó có liên lạc nữa không?”

“Ta định gọi điện cho nàng vào tám chín giờ tối, nhưng bận quá quên mất.” Nói đến đây, Trương Đạt Cương lộ vẻ hối hận: “Lỗi tại ta, nếu lúc đó gọi điện, có lẽ Y Y đã không mất tích.”

“Con gái ngài có đặc điểm gì không?”

“Ý ngài là sao?” Trương Đạt Cương lo lắng: “Các ngài không phải nói có tin về con gái ta sao? Sao lại hỏi đặc điểm nữa?”

“Chúng ta chưa chắc chắn đó là con gái ngài.”

Trương Đạt Cương lập tức đứng dậy, giọng run run: “Con gái ta sao rồi, có phải bị thương không?”

“Ngài đừng lo, chúng ta chưa chắc đó là con gái ngài, chỉ là tuổi và thời gian mất tích khớp, có thể chỉ là trùng hợp.” Hàn Bân an ủi.

“Rốt cuộc là sao, có ảnh không, cho ta xem ảnh.” Trương Đạt Cương hét lên.

“Xem, chắc chắn sẽ cho ngài xem, nhưng trước khi xem chúng ta cần nói rõ tình hình để ngài chuẩn bị tâm lý.”

“Chuẩn bị gì chứ, rốt cuộc là sao?”

“Là thế này, chúng ta đang điều tra một vụ án, hiện chỉ xác định nạn nhân là nữ, khoảng mười tám mười chín tuổi, tối qua gặp chuyện không may.” Hàn Bân giải thích.

“Gì, con gái ta chết rồi, hu hu…”

Trương Đạt Cương khóc nức nở, ngồi bệt xuống ghế: “Ta chỉ có một đứa con gái, chỉ có một người thân, tại sao…”

“Trương tiên sinh, ngài hãy bình tĩnh, hiện chưa thể xác định nạn nhân là con gái ngài, xin ngài mô tả đặc điểm của nàng.” Điền Lệ khuyên.

“Hu hu…” Trương Đạt Cương vẫn khóc, khóc như một đứa trẻ.

Mọi người xung quanh đều cảm thấy đau lòng.

Hàn Bân giơ tay, ra hiệu cho mọi người không nói gì, để cho đối phương khóc một lúc.

“Hu hu…”

Trương Đạt Cương khóc vài phút mới dần ngừng lại: “Ta muốn gặp nàng, ta muốn nhìn tận mắt xem có phải là Y Y không…”

Hàn Bân lấy từ ngăn kéo ra vài bức ảnh phía sau nạn nhân, đặt trước mặt Trương Đạt Cương.

Trương Đạt Cương run rẩy cầm ảnh lên xem kỹ: “Sao lại thế này… ai lại tàn nhẫn như vậy…”

Chương 491: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Trương tiên sinh, có phải con gái ngài không?”

“Con gái đã lớn thế này, ta đâu nhận ra được… ai lại tàn nhẫn thế này…” Trương Đạt Cương lau nước mắt.

“Ngài xem kỹ lại đi.”

“Con gái ta cao khoảng một mét sáu, nàng cao bao nhiêu?”

“Thi thể đã cứng, pháp y chưa đo được chiều cao cụ thể, ngài xem hình dáng, màu da, tóc xem sao.”

“Tại sao không cho ta xem mặt, tại sao?”

“Mặt cũng không nhận ra được.”

Trương Đạt Cương nhắm mắt, nắm chặt tay, khuôn mặt có chút méo mó, cố gắng kìm nén cơn giận.

Một lúc lâu sau, hắn mở mắt đỏ ngầu, tiếp tục xem kỹ ảnh, sau khi chấp nhận tình huống xấu nhất, hắn lại bình tĩnh hơn, nhớ lại đặc điểm của con gái.

“Con gái ta tóc hơi vàng.”

“Chắc chắn không?”

“Có lẽ vậy, ta bình thường không để ý lắm.”

“Có đặc điểm gì khác không?”

“Con gái ta có nốt ruồi đen ở cổ, trong ảnh không thấy.”

“Cổ nạn nhân không có nốt ruồi đen.” Hàn Bân nói.

“Phù…” Trương Đạt Cương thở phào: “Vậy có nghĩa là không phải con gái ta, con gái ta có thể chưa chết.”

“Nếu đặc điểm ngài nói là thật, nạn nhân không phải con gái ngài.”

Trương Đạt Cương vỗ ngực, mừng rỡ rơi nước mắt: “Sợ chết ta rồi, sợ chết ta rồi, con bé hư này, rốt cuộc đi đâu rồi?”

“Ngài đừng lo, tin rằng con gái ngài sẽ được phù hộ.” Điền Lệ đưa một cốc nước nóng cho Trương Đạt Cương.

“Cảm ơn, cảm ơn!” Trương Đạt Cương cầm cốc nước, khuôn mặt vừa khóc vừa cười.

Thấy Trương Đạt Cương đầy nước mắt nước mũi, Điền Lệ đề nghị: “Trương tiên sinh, để ta đưa ngài đến phòng tiếp khách nghỉ ngơi một lúc.”

“Không không, ta không đi đâu hết.” Trương Đạt Cương đặt cốc trà xuống, nghiêm túc nói: “Đồng chí cảnh sát, cầu xin ngài mau tìm con gái ta, đừng đuổi ta đi.”

“Trương tiên sinh, Đồn công an đường Đồng An đã tiếp nhận vụ án của ngài.”

“Ta không muốn đồn công an, ta muốn các ngươi ở đội cảnh sát hình sự tìm, ta không muốn con gái ta gặp chuyện, không muốn người đầu bạc tiễn người đầu xanh, không muốn lại nhìn thấy những bức ảnh này nữa, ta thực sự không chịu nổi.” Trương Đạt Cương ôm ngực.

Trương Đạt Cương đã quyết tâm, đã đến đội cảnh sát hình sự thì không đi nữa, nhìn thấy những bức ảnh này, hắn càng lo lắng, nếu con gái cũng trở nên như vậy…

Hắn không chấp nhận được, hắn quyết định hôm nay sẽ ở lại đây không đi đâu.

Lúc này, Hàn Bân cũng hơi khó xử, vụ án này hiện do đồn công an phụ trách, Đồn công an đường Đồng An chưa chuyển giao cho đội cảnh sát hình sự, Hàn Bân không thể trực tiếp can thiệp, hơn nữa hắn còn đang điều tra vụ án giết người, không thể phân bổ thêm người.

Nhưng từ chối Trương Đạt Cương cũng không hay, người ta muốn đội cảnh sát hình sự xử lý, là sự tin tưởng đối với họ, không thể vừa nhận dạng xong liền quay lưng.

Đúng lúc Hàn Bân khó xử, tiếng chuông điện thoại vang lên: "Đinh linh linh…"

"Là điện thoại của ta…" Trương Đạt Cương lấy điện thoại ra xem, trên màn hình hiện lên số điện thoại bàn lạ: "Cảnh sát Hàn, là số điện thoại bàn lạ, có phải bọn bắt cóc không."

Trương Đạt Cương bắt đầu tưởng tượng.

"Bọn bắt cóc ít khi dùng điện thoại bàn, hơn nữa, con gái ngài mất tích lâu vậy rồi, nếu bị bắt cóc, có lẽ bọn bắt cóc đã gọi từ lâu." Hàn Bân lắc đầu, dặn dò: "Bình tĩnh, mở loa ngoài, nếu có chuyện gì ta sẽ viết lên bảng trắng."

"Được." Trương Đạt Cương hít một hơi sâu, rồi bấm nút nghe: "A lô."

"Ngươi có quen Trương Y Y không?"

"Ta quen, các ngươi là ai, đã làm gì con gái ta?" Vừa nghe liên quan đến con gái, Trương Đạt Cương lập tức hoảng hốt, quên mất lời dặn của Hàn Bân.

"Ngươi là gì của Trương Y Y?"

"Ta là cha của Trương Y Y, các ngươi là ai?"

"Chúng ta là cảnh sát, Trương Y Y bị tạm giữ theo quy định, chúng ta phải thông báo cho người thân."

“Các ngươi nói bậy, ta vừa từ đồn công an về, con gái ta sao có thể bị tạm giữ, các ngươi rốt cuộc là ai?” Trương Đạt Cương hét lên.

“Chúng ta là Đồn công an đường Ninh Bắc, không ai lừa ngươi, khi hết thời hạn tạm giữ, Trương Y Y sẽ được thả.”

“Y Y đâu, cho nàng nghe điện thoại, ta muốn nói chuyện trực tiếp với nàng.”

“Trương Y Y bị tình nghi bán dâm, chúng ta tạm giữ theo quy định, hiện không thể nghe điện thoại của ngươi.” Người đàn ông trong điện thoại nói.

“Ngươi nói con gái ta làm gì?” Trương Đạt Cương lộ vẻ không tin nổi.

“Bán dâm.”

Trương Đạt Cương ngẩn người.

“A lô, ngươi nghe ta nói không? Chúng ta đã thông báo theo quy định, không có gì nữa ta cúp máy đây.”

Trương Đạt Cương lắc đầu, lớn tiếng nói: “Không thể nào, ngươi chắc chắn đang lừa ta, con gái ta sao có thể làm chuyện này.”

“Ngươi hét gì! Muốn làm ta điếc à.” Người đàn ông trong điện thoại phàn nàn.

Hàn Bân đưa tay cầm điện thoại của Trương Đạt Cương: “A lô, ta là Hàn Bân của Đội Hình sự Phân Cục Ngọc Hoa.”

Người đàn ông ở đầu dây bên kia ngơ ngác một chút rồi phản ứng lại: “Chào Hàn sư huynh.”

“Trương Y Y bị bắt khi nào?”

“Tối qua chúng ta phối hợp với Đội An ninh quét hoàng, bắt được Trương Y Y tại một hội sở, lúc đó nàng đang giao

dịch với một người đàn ông.”

“Đừng nói nữa, ta không tin, ta không tin…” Trương Đạt Cương đập mạnh vào đầu mình.

“Người nhà của Trương Y Y đã đến Đồn Công an đường Đồng An báo mất tích, ngươi hãy liên lạc với đồn công an bên đó.” Hàn Bân nhắc nhở.

Chương 492: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Được, Trương Y Y không chịu nói liên lạc của người nhà, chúng ta vừa mới hỏi ra, sẽ thông báo ngay cho đồn công an địa phương."

"Vất vả rồi." Hàn Bân nói xong, cúp máy.

"Ta đã tạo nghiệp gì, nàng thà chết còn hơn." Đối với một người cha, nghe con gái mình làm việc này chẳng khác gì bị giết chết.

Hàn Bân đưa điện thoại cho Trương Đạt Cương, an ủi: "Con gái ngài còn trẻ, chưa có quan niệm sống đúng đắn, dạy dỗ tốt, vẫn chưa muộn."

"Hu hu…" Trương Đạt Cương ngồi bệt xuống đất, khóc như một đứa trẻ.

Hàn Bân và mọi người cũng rất thương cảm, cùng nhau tiến tới an ủi hắn.

Sau đó, Lý Huy và Triệu Minh đưa hắn đến phòng tiếp đón để nghỉ ngơi, một người đàn ông lớn đã khóc đến kiệt sức.

Sợ Trương Đạt Cương nghĩ quẩn, Lý Huy ở lại phòng tiếp đón để tiếp tục khuyên nhủ.

Một giờ sau, Lý Huy mới tiễn Trương Đạt Cương, trở về văn phòng đội hai.

"Tâm trạng của Trương Đạt Cương có tốt hơn không?" Hàn Bân hỏi.

“Tốt sao được, gặp chuyện như vậy, không ai có thể nghĩ thông suốt ngay.” Lý Huy thở dài.

“Mẹ của Trương Y Y đâu, sao không thấy?” Triệu Minh hỏi.

“Ta vừa hỏi, mẹ của Trương Y Y mất khi nàng mới mười tuổi, những năm qua Trương Đạt Cương cũng không dễ dàng, vừa làm cha vừa làm mẹ nuôi dạy con gái, nhưng khi con lớn, nhiều việc làm cha không tiện hỏi, quan tâm không đủ, nên Trương Y Y có chút nổi loạn.”

Lý Huy cảm thán: “Ai cũng không dễ dàng.”

Hàn Bân lấy hai viên kẹo cao su bỏ vào miệng: “Thương cảm là một chuyện, vụ án vẫn phải tiếp tục, phải điều tra nguồn gốc thi thể.”

“Đúng vậy.”

“Reng reng reng…”

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Hàn Bân lấy điện thoại ra nhìn, là Đỗ Kỳ gọi: “A lô.”

“Đội trưởng, chúng ta phát hiện một chiếc xe khả nghi trên hệ thống giám sát Thiên Võng.”

“Xe gì?”

“Một chiếc Audi A4 màu trắng, chúng ta đã lấy video giám sát ở hai giao lộ, phát hiện chiếc xe này dừng ở khu vực hiện trường vụ án gần nửa giờ.”

“Thời gian nào?”

“Từ 12 giờ rưỡi đến 1 giờ sáng.”

“Ai lái xe?”

“Người lái xe đeo mũ trùm đầu, kính râm, khẩu trang, không nhìn rõ mặt.” Đỗ Kỳ nói.

“Biển số xe là gì?”

“Biển số là Lu B5I95V, ta đã tra được thông tin chủ xe là Lưu Kiến Hạo, người địa phương, số điện thoại 1324854xxx, địa chỉ: số 1002, tòa nhà 7, khu dân cư Thịnh An Gia, đường Đồng An.”

“Tốt lắm.” Hàn Bân khen ngợi: “Xe khả nghi cuối cùng dừng lại ở đâu?”

“Xe xuất hiện cuối cùng ở giao lộ Bắc Nhị Hoàn và đường Mang Bính, sau đó không thấy nữa.” Đỗ Kỳ nói.

“Xe này có bị báo mất cắp không?”

“Không có.”

“Ta biết rồi, ngươi và Hiểu Bằng tiếp tục ở lại trung tâm giám sát giao thông, tiếp tục truy tìm tung tích chiếc xe đó, không chỉ phải xem chiếc xe đi đâu mà còn phải xem nó từ đâu đến.”

“Được.”

Kết thúc cuộc gọi, Hàn Bân nhìn đồng hồ: “Bây giờ có manh mối, tối nay chúng ta vất vả một chút.”

“Bân ca, ngươi sắp xếp nhiệm vụ đi.” Triệu Minh đầy năng lượng.

Hàn Bân gật đầu, rất hài lòng với thái độ của Triệu Minh: “Lý Huy, ngươi và Điền Lệ đi tìm chiếc xe khả nghi ở giao lộ Bắc Nhị Hoàn và đường Mang Bính; ta và Triệu Minh đi điều tra chủ xe.”

Lý Huy do dự: “Bân tử, ta có một đề nghị nhỏ.”

“Đề nghị gì?”

“Bây giờ trời đã tối, tìm xe không dễ, chi bằng chúng ta cùng đi điều tra chủ xe. Nếu chủ xe là hung thủ thì chúng ta đỡ

phải tìm, nếu là người nhà của nạn nhân, chúng ta có thể nhờ họ định vị chiếc xe.” Lý Huy đề nghị.

“Huy ca, đề nghị này rất hợp lý, Audi A4 thuộc dòng xe trung cấp, có thể đã được lắp thiết bị định vị.” Triệu Minh đồng tình.

Hàn Bân gật đầu, Lý Huy nói có lý, bây giờ chưa thể xác định mối quan hệ giữa chủ xe và nạn nhân, nhiều người đi cũng an toàn hơn.

“Vậy được, các ngươi chuẩn bị thiết bị, ta sẽ liên lạc với đồn công an đường Đồng An, năm phút nữa xuất phát.”

“Được.”

……

Khu dân cư Thịnh An Gia, tòa nhà 7, số 1002.

Tám giờ tối.

Nhà Lưu Kiến Hạo.

Một chàng trai khoảng hơn hai mươi tuổi, cắt một đĩa hoa quả, mang lên ghế sofa trong phòng khách, đó chính là chủ nhà Lưu Kiến Hạo.

Lưu Kiến Hạo bật tivi, vừa ăn hoa quả vừa xem tivi, thỉnh thoảng lại liếc nhìn điện thoại.

“Cọt kẹt…” một tiếng, cửa nhà vệ sinh mở ra.

Một cô gái khoảng hai mươi tuổi bước ra, mặc đồ ngủ, dáng người cao ráo, trên mặt đắp mặt nạ, cũng ngồi xuống ghế sofa.

Cô gái đắp mặt nạ lấy điện thoại ra, chơi một lúc thì điện thoại sắp hết pin, cô gái kêu “ư ử” hai tiếng, rồi chỉ vào điện thoại của mình.

Lưu Kiến Hạo cười, lấy một cục sạc dự phòng từ dưới bàn trà, đưa cho cô gái bên cạnh.

Cô gái làm động tác hình trái tim, sau đó nhận lấy cục sạc dự phòng.

“Bùm bùm bùm…” lúc này, trên lầu vang lên những tiếng bước chân vội vã, giống như ai đó đang chạy chân trần.

Lưu Kiến Hạo nhíu mày, âm thanh này khiến hắn khó chịu.

“Bùm bùm bùm…” không lâu sau, lại có tiếng bước chân.

Lưu Kiến Hạo bắt đầu bực bội, đã ảnh hưởng đến việc xem tivi của hắn.

Tuy nhiên, đó chưa phải là kết thúc, cứ một lúc lại có tiếng bước chân vang lên.

Cô gái đắp mặt nạ chỉ lên trần nhà, miệng lại “ư ử” hai tiếng.

“Đệt, thằng ngốc nào chạy trên lầu, còn chân trần, không sợ tiêu chảy à.” Lưu Kiến Hạo lẩm bẩm, không chịu nổi nữa.

“Ta lên xem thử.” Lưu Kiến Hạo nói một câu, khoác áo và mang giày, mở cửa.

Chương 493: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tuy nhiên, cửa vừa mở ra, đột nhiên có một lực mạnh kéo cửa ra, Lưu Kiến Hạo nghiêng người, suýt ngã.

Ba người, hai nam một nữ, lao vào từ hai bên cửa, áp chế Lưu Kiến Hạo.

"Ngươi là ai, muốn làm gì?" Lưu Kiến Hạo hỏi.

"Cảnh sát, không được động đậy!"

"A!" Người phụ nữ trong phòng hét lên, không kịp tháo mặt nạ.

Khi Lưu Kiến Hạo bị khống chế, Hàn Bân dẫn người vào nhà, lục soát một lượt, nhưng không phát hiện người khác.

"Ngươi là ai, tại sao bắt Hạo Hạo của ta?" Người phụ nữ đắp mặt nạ bị Điền Lệ khống chế hỏi.

"Chúng ta là cảnh sát, chỉ cần ngươi không phạm tội, không cần lo lắng." Hàn Bân giơ thẻ cảnh sát, hỏi Lưu Kiến Hạo bị khống chế: "Ngươi tên gì?"

"Lưu Kiến Hạo."

"Ngươi có một chiếc Audi A4 màu trắng phải không?"

"Đúng, ta có một chiếc Audi."

"Xe của ngươi đâu?"

"Trong gara nhà ta, ngay dưới lầu."

"Ngươi lần cuối lái xe là khi nào?"

“Chiều qua, hôm nay tuyết rơi, ta không lái xe.”

“Từ 12 giờ rưỡi đến 1 giờ sáng hôm qua, ngươi ở đâu?” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Ta ở nhà, ở đây.”

“Ai có thể chứng minh?”

“Ta có thể chứng minh.” Cô gái đắp mặt nạ nói.

“Ngươi và Lưu Kiến Hạo có quan hệ gì?”

“Ta là bạn gái của Hạo Hạo, chúng ta ở bên nhau suốt tối qua.”

Hàn Bân quan sát cô gái, trông không có vẻ nói dối.

“Cảnh sát đồng chí, rốt cuộc chuyện gì xảy ra, tại sao lại bắt ta?” Lưu Kiến Hạo không hiểu hỏi.

“Tối qua, ngươi có cho ai mượn xe không?”

“Không có.”

“Xe của ngươi có dấu hiệu bị mất cắp không? Sáng hôm sau mới trả lại.”

“Không thể, xe của ta có hệ thống định vị, nếu xe khởi động, điện thoại của ta sẽ hiển thị.” Lưu Kiến Hạo nói.

“Hạo Hạo, điện thoại của ngươi có thể xem lại lộ trình xe, hãy cho cảnh sát xem.” Bạn gái Lưu Kiến Hạo nhắc.

“Đúng đúng, điện thoại của ta có thể xem lịch sử lộ trình, ta thật sự không nói dối.” Lưu Kiến Hạo gật đầu.

Triệu Minh lấy điện thoại của Lưu Kiến Hạo, mở ứng dụng quản lý xe, kiểm tra lịch sử lộ trình: “Bân ca, nếu ứng dụng hoạt động bình thường, thì xe này tối qua thật sự không di chuyển.”

Hàn Bân nhíu mày, theo lời Đỗ Kỳ, chiếc Audi cuối cùng xuất hiện ở giao lộ Bắc Nhị Hoàn và đường Mang Bính, nếu lái về đây, không thể không xuất hiện trên giám sát.

"Triệu Minh, ngươi xuống gara kiểm tra xem xe có ở đó không."

"Rõ." Triệu Minh đáp, cùng một cảnh sát khác rời khỏi phòng.

"Cảnh sát đồng chí, chuyện gì xảy ra với xe của ta?" Lưu Kiến Hạo lo lắng hỏi, giọng run run.

"Chúng ta đang điều tra một vụ án mạng, trên giám sát phát hiện một chiếc Audi màu trắng biển số Lu B5I95V ở hiện trường vụ án lâu, rất có thể là phương tiện của nghi phạm." Hàn Bân giải thích.

Lưu Kiến Hạo lắc đầu: "Không thể, đó là biển số của ta, nhưng tối qua xe của ta không di chuyển."

"Người ngay không sợ, ngươi đừng lo, chúng ta đến để điều tra, nếu ngươi không liên quan đến vụ án, cảnh sát sẽ trả lại sự trong sạch cho ngươi." Hàn Bân nghiêm túc nói.

"Ta…" Lưu Kiến Hạo vỗ trán, như nhớ ra điều gì:

"Ta nhớ ra rồi, trước đây ta có một vé phạt, nhớ là mình chưa từng đến nơi đó, nhưng lại có vé phạt tốc độ, ta tưởng mình nhớ nhầm, bây giờ nghĩ lại, có thể là ai đó đã gắn biển số của ta."

"Ngươi lớn gan, không kiểm tra kỹ?"

"Ta đi hủy điểm phạt, người ta nói đó là xe Audi màu trắng, còn cho ta nhìn một cái, ta tưởng mình nhớ nhầm, bây giờ nghĩ lại, rất có thể là xe cùng loại, cùng màu gắn biển số của ta." Lưu Kiến Hạo đoán.

Bạn gái Lưu Kiến Hạo tức giận: “Ta đã nói, bảo ngươi kiểm tra kỹ, ngươi không nghe, còn nói vì trăm tám chục không đáng, bây giờ thì hay rồi, người ta phạm tội, cảnh sát tìm đến ngươi.”

“Ta đâu ngờ được.” Lưu Kiến Hạo cũng đầy oan ức, nhà hắn điều kiện tốt, thu nhập không thấp, vì trăm tám chục, thật không đáng chạy một chuyến.

“Được rồi, đừng cãi nữa, đợi kiểm tra rõ ràng, xem sao.” Hàn Bân giơ tay ra hiệu cho hai người im lặng.

Trước khi xác minh rõ ràng, hắn sẽ không hoàn toàn tin lời hai người này.

“Reng reng reng…” Điện thoại của Hàn Bân vang lên, hắn lấy điện thoại ra, nhấn nút nghe: “A lô.”

“Bân ca, dưới gara quả thật có một chiếc Audi màu trắng, biển số là Lu B5I95V, xe có bụi, không có dấu vết chạy trong tuyết, tối qua không di chuyển.” Triệu Minh nói.

“Ta biết rồi.”

“Ta sẽ gửi video cho ngươi xem.” Triệu Minh nói xong, cúp máy.

Hàn Bân nở nụ cười: “Tháo còng tay cho Lưu tiên sinh.”

Lưu Kiến Hạo thở phào: “Cảnh sát đồng chí, ta không lừa ngươi đúng không.”

“Xin lỗi, đã làm hai người hoảng sợ, nghi phạm có lẽ đã sử dụng biển số của ngươi, ta thay mặt đội hình sự xin lỗi hai người.” Hàn Bân cúi người nhẹ.

“Phù…” Lưu Kiến Hạo ngồi phịch xuống ghế: “Sợ muốn chết.”

“Cảnh sát đồng chí, đêm khuya ngươi cũng vất vả, không cần xin lỗi chúng ta, nhưng ta có việc muốn nhờ ngươi giúp.” Bạn gái Lưu Kiến Hạo rất thản nhiên.

“Nói đi, chỉ cần ta làm được, nhất định sẽ giúp.”

“Ngươi thấy đấy, xe của chúng ta bị gắn biển số, chúng ta không dễ chứng minh, ngươi có thể cấp giấy chứng nhận để sở xe tin chúng ta không?” Bạn gái Lưu Kiến Hạo nói.

“Ngươi muốn lấy lại tiền phạt và điểm bị trừ?”

“Không không, số tiền nhỏ đó không cần, chỉ sợ xe kia lại gắn biển số của ta, sau này gây rắc rối.” Lưu Kiến Hạo nói.

Chương 494: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Điều này ngươi không cần lo, cũng không cần tìm sở xe, ta sẽ lo cho ngươi, chúng ta nhất định sẽ tìm ra xe đó, không để nó gắn biển số của ngươi nữa.” Hàn Bân chắc chắn.

“Vậy chúng ta phải cảm ơn ngươi.” Lưu Kiến Hạo cười nhẹ.

“Nên mà, không cần khách sáo.” Hàn Bân đáp, rồi đổi giọng: “Nhưng ta muốn hỏi ngươi vài câu nữa.”

“Được, ngươi hỏi đi?”

“Ngươi có nghi ngờ ai về việc gắn biển số không?” Hàn Bân hỏi.

Lưu Kiến Hạo cúi đầu, suy nghĩ: “Chuyện này, ta nhất thời chưa nghĩ ra.”

Bạn gái Lưu Kiến Hạo đề nghị: “Cảnh sát đồng chí, ngươi thấy thế này được không, các ngươi về trước, để hắn suy nghĩ kỹ tối nay, mai trả lời ngươi.”

Hàn Bân liếc nhìn, hai người đều mặc đồ ngủ, mình dẫn một đám người vào nhà, thật không tiện.

“Được.” Hàn Bân gật đầu, để lại một tấm danh thiếp: “Đây là số điện thoại của ta, nghĩ ra manh mối gì, cứ gọi cho ta.”

“Ta sẽ cố nhớ lại.” Lưu Kiến Hạo nhận lấy danh thiếp.

Hàn Bân xin lỗi lần nữa, rồi dẫn người rời khỏi nhà Lưu Kiến Hạo.

Trên đường về, đội hai ngồi trên một xe, ai nấy đều mặt mày không vui.

Hai manh mối điều tra đều không thuận lợi.

“Đội trưởng, chiếc xe gắn biển số xuất hiện ở giao lộ Bắc Nhị Hoàn và đường Mang Bính, chúng ta có nên tìm kiếm không?” Điền Lệ đề nghị.

Hàn Bân nhìn đồng hồ, đã hơn chín giờ tối: “Không tìm nữa, khu vực đó có một cộng đồng lớn, tìm không dễ, chỉ dựa vào chúng ta khó tìm được. Đồn công an địa phương ngoài cảnh sát trực ban, người khác có lẽ đã tan ca.”

“Xe gắn biển số ta thấy nhiều, nhưng cùng loại, cùng màu thì không nhiều, ta nghĩ nghi phạm có thể đã làm kỹ, hoặc có quan hệ với Lưu Kiến Hạo.” Lý Huy phân tích.

Triệu Minh chép miệng: “Hừ, nghi phạm thật giỏi, chúng ta điều tra cả ngày không có manh mối.”

Hàn Bân xoa trán: “Hôm nay không thuận, ngủ một giấc, mai lại điều tra.”

Hàn Bân cùng đồng nghiệp ăn chút gì đó, về đến nhà đã hơn mười giờ.

Vừa mệt vừa lạnh, hôm nay chạy cả ngày ngoài trời, người lạnh cóng.

Vụ án Người Tuyết chưa có tiến triển, khiến hắn áp lực không nhỏ, có thể nói là mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần.

Hàn Bân xả nước nóng trong bồn tắm, ngâm mình, bớt mệt mỏi, rồi uống một chai bia Cầm Đảo.

Vừa thư giãn, vừa giải tỏa căng thẳng, tối ngủ ngon.

Hàn Bân không phải sắt đá, cũng cần có thời gian sống và nghỉ ngơi, không thể làm việc không ngừng 24/24.

……

Câu chuyện diễn biến ở hai đầu.

Giao lộ Bắc Nhị Hoàn và đường Mang Bính.

Thị trấn Tân Tân.

Đây là một cộng đồng cũ kỹ, diện tích lớn, dân cư đông đúc, dân số so với một thị trấn nhỏ không ít hơn.

Nếu không phải là dân địa phương, vào đây rất dễ lạc, nhiều người thân thăm hỏi hàng năm, nhưng vẫn không nhớ đường.

Trong một con hẻm khá vắng vẻ, đèn đường mờ nhạt, không có camera giám sát, hai bên đường có vài chiếc xe đậu.

Hai người đàn ông mặc áo khoác lông, đội mũ, đi vào hẻm.

Một người cao hơn, đi giày đế dày; một người thấp hơn, đeo túi đen.

"Sơn Tử, thật phải làm không?" Người đàn ông thấp hỏi.

"Nói nhảm, không làm, tối ra đây làm gì, thời tiết này sắp chết cóng rồi." Người đàn ông cao lấy găng tay ra đeo.

"Sơn Tử, ta sợ…"

"Lão Khả, ngươi đừng rút lui lúc quan trọng, anh em chúng ta không kiếm chút tiền, sao về quê ăn Tết, không thể về tay không." Sơn Tử vỗ mặt mình: "Chúng ta đến thành phố một năm rồi, thật về tay không, còn mặt mũi nào."

Nghĩ đến sự mong đợi của cha mẹ, sự so sánh của hàng xóm, sự thăm hỏi của họ hàng, Lão Khả nghiến răng: "Chết tiệt, làm thôi, làm tốt sẽ có tiền về quê, không muốn bị coi thường nữa."

"Đúng rồi, dân làng chúng ta, ai cũng thực dụng, chúng ta mà về tay không, sẽ bị dè bỉu." Sơn Tử nói.

“Ngươi nói, hồi nhỏ Tết thật vui, rất thích Tết. Bây giờ không biết có phải già rồi, cứ sợ Tết.” Lão Khả thở dài.

“Già cái gì, ngươi mới 21 tuổi, chưa đủ tuổi kết hôn, đừng nói già với ta, ngươi nghèo, thật có tiền, lái xe sang, lấy vợ đẹp, ngươi muốn ngày nào cũng là Tết.” Sơn Tử nói.

“Đúng vậy, có lẽ là như thế.” Lão Khả vuốt cằm.

“Đừng nói nhảm, mau làm việc, tiền nhà trọ dịp Tết còn chưa có.” Sơn Tử thúc giục.

“Ngươi nói chúng ta làm thêm, mỗi tháng cũng kiếm được vài nghìn, sao không dư ra đồng nào.” Muốn kiếm tiền bằng con đường tà đạo về quê, Lão Khả thấy lòng đầy bi ai.

“Bây giờ kiếm được nhiều hơn, nhưng chi tiêu cũng nhiều, cái gì cũng tăng giá, thời nay người ta chỉ cười người nghèo, không cười kẻ điếm, đừng quan tâm tiền từ đâu ra, chỉ cần có tiền là được.” Sơn Tử giơ ngón tay cái, sợ Lão Khả bỏ cuộc.

Thật còn lại một mình, hắn cũng sợ.

Lão Khả hít sâu, đeo khẩu trang, đeo găng tay, nhìn mấy chiếc xe bên đường: “Lão Thiết, làm thôi!”

“Đúng vậy.” Sơn Tử đẩy kính, cũng đeo khẩu trang, dù bị người thấy cũng không nhận ra.

Hai người đến một chiếc Toyota trắng, Lão Khả lấy hai thanh sắt từ túi, đưa một thanh cho Sơn Tử: “Ta lần đầu tiên trộm đồ trong xe, xe này có báo động không?”

“Không đâu, yên tâm, xem ta làm.” Sơn Tử nhận thanh sắt, nói lớn.

Thật ra, Sơn Tử cũng không chắc, đập xe có báo động không, cẩn thận thôi, báo động thì chạy.

Trời lạnh thế này, ai mặc đồ ngủ mà ra ngoài.

“Sơn Tử, đập ở đâu?”

Chương 495: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đập kính.” Sơn Tử nói xong, lấy một miếng vải bọc thanh sắt, rồi đập mạnh vào kính.

“Bụp” kính vỡ, không có báo động.

Rõ ràng, hai người thở phào.

Sơn Tử đập kính vỡ, Lão Khả thò tay vào xe, định mở cửa từ bên trong.

“Đừng động, ngươi ngốc à, mở cửa sẽ báo động.” Sơn Tử giữ tay Lão Khả.

“Vậy lấy đồ sao?”

“Ta giữ ngươi, ngươi chui vào.”

“Sao ngươi không chui?”

“Ta cao, không co chân được.”

“Chết tiệt.” Lão Khả chửi, nhưng để về quê ăn Tết, vẫn làm theo.

Lão Khả chui vào xe, từ tấm gương che nắng của ghế lái, tìm thấy ba trăm đồng. Từ ngăn phía trước của ghế phụ, tìm thấy nửa bao thuốc lá. Ngăn nhỏ cạnh cần số có một chiếc đồng hồ và một chuỗi hạt.

“Chết tiệt, không có gì đáng giá.” Lão Khả không hài lòng.

“Đừng vội, phía trước có chiếc Audi trắng, xe đó đắt tiền, bên trong có thể có thứ đáng giá.” Sơn Tử nói.

Lão Khả chui ra khỏi xe, quả nhiên thấy không xa có một chiếc Audi A4 trắng: "Xe này đắt tiền, có lẽ báo động cũng tốt, đập kính có báo động không?"

"Sợ cái gì, báo động thì chạy, trộm được thứ đáng giá rồi chạy." Sơn Tử khích lệ.

Hai người đến chiếc Audi trắng, Sơn Tử theo thói quen kéo cửa xe từ bên ngoài.

Biết đâu xe quên khóa.

'Rắc'

Cửa xe mở.

"Ối."

Hai người ngạc nhiên.

"Sơn Tử, chuyện gì thế, cửa xe không khóa." Lão Khả kéo cửa sau, cũng mở.

"Haha, kẻ ngốc này sơ ý quá, không khóa xe." Sơn Tử cười lớn, ngồi vào xe: "Thiết, còn chờ gì, làm thôi."

Lão Khả cũng cười, chui vào xe.

"Mẹ kiếp, đây có ví tiền, trong có năm tờ tiền đỏ." Sơn Tử cười, lấy tiền ra, vứt ví xuống đất.

Lão Khả nhíu mày: "Bên trong sao hôi thối, có mùi lạ."

"Đừng nói lắm, mau lấy đồ rồi đi." Sơn Tử không để ý.

Lão Khả bắt đầu tìm phía sau, thấy có vài bộ quần áo rơi trên ghế, trông như của phụ nữ: "Chết tiệt, còn có nội y phụ nữ và… băng vệ sinh."

"Được đấy, Lão Khả, ngươi có phúc, có thể là của cô nàng nào đó." Sơn Tử cười gian: "Có thể cô nàng làm chuyện ấy với ai để lại."

“Màu không đúng, sao trông như máu…” Lão Khả thấy không ổn, lấy điện thoại, bật đèn pin, soi vào trong xe.

“Ngươi ngốc à, mau tắt đi.” Sơn Tử mắng.

“Ối, mẹ ơi!” Lão Khả sợ hét lên, chạy ra khỏi xe.

“Ngươi la gì, làm người ta sợ!” Sơn Tử quát.

“Máu, máu, ghế sau đầy máu, còn có… thịt…” Lão Khả sợ nói không rõ.

Sơn Tử lấy điện thoại, soi vào phía sau, mặt biến sắc: “Chết tiệt, sao nhiều máu thế! Hỏng rồi…”

“Sơn Tử, chúng ta… làm sao?”

“Làm cái gì, chạy thôi.” Sơn Tử vừa nói, vừa chạy khỏi xe, chạy xa.

Lão Khả đứng dậy, liếc nhìn, cũng vội chạy theo.

Tối khuya, thật đáng sợ.

……

Sáng hôm sau.

Hàn Bân dậy, sắp xếp nhiệm vụ trên WeChat, Đỗ Kỳ và Tôn Hiểu Bằng tiếp tục đến trung tâm giám sát giao thông.

Lần này chủ yếu là tìm hiểu chiếc xe từ đâu đến, trước đó ai lái xe.

Chỉ cần tìm được người lái trước, dù không phải hung thủ, cũng có thể liên quan đến nạn nhân.

Hàn Bân và người khác tìm xe khả nghi.

Sắp xếp xong công việc, Hàn Bân ăn sáng cùng ông nội và cha mẹ.

Ăn xong, ngồi xe của Lý Huy, đến Đồn công an Bắc Tân.

Giao lộ Bắc Nhị Hoàn và đường Mang Bính thuộc khu vực của họ.

Đến đồn công an, Hàn Bân trình bày lý do, được dẫn vào phòng phó sở trưởng.

Theo lý, cấp bậc như hắn, chỉ cần cảnh sát tiếp đón là được, phó sở trưởng thường không lộ diện.

Phó sở trưởng họ Phương, sau khi giới thiệu đơn giản, Hàn Bân đi thẳng vào vấn đề: "Sở trưởng Phương, lần này đến đồn công an là muốn ngài giúp tìm một chiếc xe khả nghi."

"Tổ trưởng Hàn ngồi đi, xe thế nào?"

"Một chiếc Audi trắng, sáng sớm hôm qua chạy vào khu vực Bắc Nhị Hoàn và đường Mang Bính."

"Audi A4?" Sở trưởng Phương hỏi.

"Sao ngài biết?"

"Sáng nay, có người đến đồn báo, nói xe mình bị đập, còn một chiếc Audi trắng cũng bị đập, nhưng chưa tìm thấy chủ xe." Sở trưởng Phương nói.

"Được, đỡ tốn công." Hàn Bân cười khổ.

Đi khắp nơi không thấy, về nhà không tốn công.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của một cảnh sát, Hàn Bân và đồng đội vào cộng đồng Thị trấn Tân Tân.

Người phụ trách điều tra vụ trộm xe là cảnh sát trưởng của Đồn công an Bắc Tân, Điền Quân Hải.

……

Sau khi giới thiệu đơn giản, Hàn Bân bắt đầu kiểm tra hiện trường.

Hẻm này sau một tòa nhà, vừa có thể tránh nắng, cạnh xe còn có tuyết, nửa tan, để lại dấu giày rõ ràng.

Biển số xe giống với giám sát.

Cửa xe Audi còn mở, ghế sau đầy máu, thịt, còn vài bộ quần áo phụ nữ, cửa xe mở cả đêm, bên trong không còn mùi.

Hàn Bân quay lại nói với Điền Lệ: "Gọi điện, báo kỹ thuật đến."

"Tổ trưởng Hàn, các ngươi đến đúng lúc, ta nhìn thấy ghế sau là biết vụ này không đơn giản, định báo cáo sở trưởng và phân cục." Điền Quân Hải nói.

"Cảnh sát trưởng Điền, ai báo cáo?"

"Người mặc áo khoác đỏ đứng cạnh xe Toyota, hắn cũng là chủ xe Toyota."

Hàn Bân định đến hỏi thăm, Lý Huy gọi hắn: "Bân tử, trong xe có ví tiền, rất có thể là của nạn nhân, còn vài giấy tờ xe."

Hàn Bân đeo găng tay, nhận ví kiểm tra, bên trong có chứng minh nhân dân, mặt trước là ảnh, mặt sau là thông tin.

Họ tên: Tiết Mộng Kiều

Giới tính: Nữ

Ngày sinh: 4 tháng 5 năm 2001.

Địa chỉ: số 218, đường Trung Sơn, thành phố Cầm Đảo, khu nhà Kim Phong, tòa nhà 1, phòng 601.

Chương 496: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Huy chỉ vào ngày tháng trên chứng minh: "Cô gái này 19 tuổi, có thể là nạn nhân!"

Hàn Bân không trả lời, nhận giấy tờ khác từ Lý Huy, có bằng lái và đăng ký xe.

Thông tin trên bằng lái cũng là Tiết Mộng Kiều, chủ xe trong đăng ký là Tiết Lập Bằng.

"Tiết Lập Bằng sinh năm 1980, năm nay 40 tuổi, lớn hơn Tiết Mộng Kiều 21 tuổi, có thể là cha nàng." Lý Huy đoán.

Triệu Minh cũng đến gần: "21 tuổi sinh con, chưa đủ tuổi kết hôn, sớm quá."

"Ngươi biết gì, thời đó người ta cưới sớm, có cưới hay không, chỉ cần uống rượu cưới." Lý Huy không để ý.

Hàn Bân giơ tay: "Đừng cãi nữa, Điền Lệ, ngươi về phân cục tra thông tin hai người này trong hệ thống."

Sau đó, Hàn Bân tìm Điền Quân Hải: "Cảnh sát trưởng Điền, nhờ ngài thu thập giám sát xung quanh."

"Không vấn đề."

Sắp xếp xong, Hàn Bân đến gần xe Toyota, quan sát bốn phía, rồi hỏi người đàn ông cạnh xe: "Chào ngài, ngươi báo cảnh sát phải không?"

"Đúng, ta, ngươi cũng là cảnh sát?" Người đàn ông hỏi.

"Ta là Đội Hình sự Phân Cục Ngọc Hoa, ngươi tên gì?"

“Ta họ Hứa, tên Hứa Nhân Huy, đây là xe của ta.”

“Hứa tiên sinh, ngươi phát hiện xe bị đập khi nào?” Hàn Bân hỏi.

“Sáng bảy giờ, trời còn nhá nhem, ta ra ngoài mua bữa sáng, nhìn thấy kính xe bị đập, tức điên, nhìn thấy cửa xe Audi bên cạnh cũng mở, ta nhìn vào, sợ chết khiếp, ghế sau toàn máu, còn quần áo phụ nữ, nghĩ là có chuyện, liền báo cảnh sát.” Hứa Nhân Huy nói.

“Khi đó ngoài ngươi ra, có ai gần hiện trường không?”

“Dù ta không phải cảnh sát, nhưng đã xem phim truyền hình, biết không nên phá hiện trường, muốn xem náo nhiệt ta đều ngăn lại.” Hứa Nhân Huy nói.

“Làm tốt lắm.”

“Thật ra, ai cũng hiểu, chỉ là không phải chuyện của mình, thì không quan tâm, chỉ thích xem náo nhiệt…” Hứa Nhân Huy lắc đầu, nhìn lướt qua hàng xóm đứng xa, không nói thêm.

“Ngươi phát hiện xe bị đập, có thấy người khả nghi không?”

“Không.”

“Tối qua, có nghe động tĩnh gì không?”

“Trời lạnh, lại là tối, ai nghĩ đến chuyện đó, haiz…” Hứa Nhân Huy thở dài: “Không chỉ thay kính xe, mà còn thấy xui xẻo.”

“Chiếc Audi bên cạnh đậu từ khi nào?”

Hứa Nhân Huy nhớ lại: “Ta không nhớ, chiều qua khi ta đậu xe, xe này đã ở đây.”

“Cộng đồng này thường xảy ra trộm xe không?”

“Trước cũng có, cộng đồng lớn, người hỗn tạp, bãi đậu xe chính thức không đủ, con hẻm này không có camera, trước ta không thích đậu ở đây, chiều qua về muộn, vừa tuyết rơi, chỗ khác đậu kín, ta mới đậu ở đây.” Hứa Nhân Huy giải thích.

Hỏi xong, Hàn Bân quan sát giày của Hứa Nhân Huy, hắn đi giày da đen.

Sau đó, Hàn Bân bắt đầu nghiên cứu dấu giày xung quanh xe Toyota và Audi, theo tình huống hiện trường, mô phỏng lại tình huống khi đó, kết hợp với dấu giày dưới đất, phân tích những dấu có thể do nghi phạm để lại.

Chẳng mấy chốc, đội kỹ thuật đến, bắt đầu kiểm tra xe Audi.

Theo mô phỏng hiện trường, Hàn Bân nhanh chóng tìm thấy hai bộ dấu giày trùng khớp với hành vi của nghi phạm, hắn đoán có thể có hai nghi phạm.

Hàn Bân phát hiện một bộ dấu giày ở gần ghế lái, có thể là của hung thủ để lại khi rời khỏi xe.

Nhưng dấu giày này bị phá hỏng nặng, hung thủ đậu xe vào sáng sớm hôm qua, khi đó trời đang tuyết, dấu giày bị tuyết phủ, buổi trưa hôm qua nhiệt độ tăng, có dấu hiệu tan, khiến dấu giày khó nhận ra.

Dấu giày của nghi phạm trộm xe, dưới mười giờ, nhiệt độ thấp, bảo tồn tốt hơn.

Lỗ Văn đến: “Tổ trưởng Hàn, nội thất xe Audi đã kiểm tra sơ bộ xong, muốn kiểm tra thêm, cần đưa xe về phân cục.”

“Có phát hiện gì không?”

“Trong xe, cũng như giấy tờ có dấu vân tay của nạn nhân, quần áo dính máu có phải của nạn nhân không, cần xét nghiệm dna.”

“Còn phát hiện gì khác?”

“Chúng ta còn phát hiện vài bao cao su chưa sử dụng trong ngăn phía trước ghế phụ, trên bao bì có dấu vân tay, không phải của nạn nhân.”

“Mau so sánh dấu vân tay trên bao cao su, manh mối này rất quan trọng, có thể do hung thủ để lại.”

“Hiểu rồi, khi có kết quả xét nghiệm, ta sẽ gửi ngươi.” Lỗ Văn nói, rồi nhớ ra gì đó: “Thiết bị ghi hình của xe Audi không có.”

“Là sao?”

“Có đế, nhưng không có thiết bị.”

“Ta biết rồi, ta sẽ kiểm tra.”

Hàn Bân vào ghế phụ, thấy đế ghi hình dán trên kính, đế này di chuyển được, giống đế trên xe nhà Hàn Bân.

Ghi hình trên xe nhà Hàn Bân, từng báo thẻ nhớ đầy, không ghi hình được, Hàn Bân phát hiện đế ghi hình có vấn đề, theo góc này, không ghi được phía trước, mà ghi được phía sau.

Nói cách khác, việc xảy ra ở ghế sau, có thể bị ghi lại, thiết bị ghi hình không còn, có thể hung thủ đã lấy đi, hoặc do kẻ trộm lấy.

Bằng chứng này rất quan trọng.

Sau đó, Hàn Bân gọi xe kéo, hỗ trợ đội kỹ thuật đưa xe Audi trắng về Phân Cục Ngọc Hoa.

Cảnh sát trưởng Điền Quân Hải cũng thu thập giám sát xung quanh.

Hàn Bân cùng về Đồn công an Bắc Tân kiểm tra giám sát.

Sau khi xem hiện trường, Hàn Bân đã có ấn tượng sơ bộ về hai nghi phạm, giày, chiều cao, tuổi, bước chân, và dáng đi,

chỉ cần thấy nghi phạm trên giám sát, hắn có thể nhận ra.

Hai tên trộm vào xe, có thể mang theo bằng chứng, nên Hàn Bân nhất định phải tìm được hai người này, nếu họ mang theo bằng chứng quan trọng, có thể ảnh hưởng đến việc phá án.

Đến đồn công an, Hàn Bân đề nghị xem giám sát.

Sau đó, trước ánh mắt kinh ngạc của đội hai và cảnh sát, Hàn Bân tua nhanh video lên mười sáu lần.

Chương 497: Tiêu Đề 《Ẩn》

Người khác hoa mắt chóng mặt, Hàn Bân không rời mắt.

Người khác bắt đầu xem giám sát, nhưng tốc độ không bằng Hàn Bân.

Nhiều cảnh sát xì xào, có người khen Hàn Bân giỏi, có người nghi ngờ Hàn Bân thật sự nhìn được.

Nửa giờ sau, Hàn Bân nhấn nút dừng.

Trong video xuất hiện hai bóng người, một cao một thấp, người thấp đeo túi.

Hàn Bân phát lại đoạn video với tốc độ bình thường, thời gian là mười giờ tối qua, hai người đi vội vàng, người thấp suýt trượt ngã.

Hàn Bân xem lại ba lần, chắc chắn: "Cảnh sát trưởng Điền, hai người này có thể là nghi phạm trộm xe."

Điền Quân Hải đến, nhìn video: "Tổ trưởng Hàn, ngươi sao biết họ là nghi phạm?"

Không chỉ Điền Quân Hải, người khác cũng nghi ngờ.

Hiện trường trộm xe không có giám sát, không có nhân chứng, ấn tượng về nghi phạm còn mơ hồ.

Hàn Bân dựa vào đâu mà khẳng định hai người là nghi phạm.

"Ta kiểm tra dấu giày hiện trường trộm xe, nghi phạm có thể là hai người, chiều cao, thể hình, dáng đi của hai người

trong video, rất khớp với dấu giày hiện trường, họ rất có thể là nghi phạm.” Hàn Bân giải thích.

“Tổ trưởng Hàn, ngươi chỉ dựa vào dấu giày và dáng đi, mà nhận ra nghi phạm, giỏi thật.” Điền Quân Hải nói hai nghĩa.

Hàn Bân cười, không nói, bảo Lý Huy và Triệu Minh: “Dựa vào video này, tìm tung tích hai người, hoặc tìm ảnh rõ nét của họ.”

Nghe Hàn Bân, Lý Huy và Triệu Minh không chút do dự, tin hay không, nghe lệnh Hàn Bân là được.

Để tìm hai người, Hàn Bân chụp lại video gửi cho Đỗ Kỳ, nhờ họ tìm kiếm trên giám sát Thiên Võng.

Có video này làm cơ sở, đã xác định thời gian, địa điểm và hình dáng, trang phục của nghi phạm, tìm dễ hơn nhiều.

“Đội trưởng, tìm được hình ảnh rõ nét, nhưng hai nghi phạm đều đeo khẩu trang.” Lý Huy nói.

“Tiếp tục tìm.”

Một lát sau, Triệu Minh chỉ vào màn hình: “Bân ca, hai nghi phạm vào một quán net, tên quán không rõ.”

“Để ta xem.” Điền Quân Hải đến, nhìn màn hình: “Ta biết nơi này, là Quán Net Băng Băng.”

“Cảnh sát trưởng Điền, nhờ ngươi cho cảnh sát đi cùng ta.” Hàn Bân nói.

“Ta dẫn các ngươi đi.” Điền Quân Hải cũng muốn xem, Hàn Bân thật giỏi, hay chỉ là lời nói.

“Để lại một người tiếp tục xem video, xem nghi phạm rời quán net khi nào.” Hàn Bân dặn.

Điền Quân Hải gật đầu, cho cảnh sát tiếp tục xem giám sát.

Mười phút sau, Hàn Bân và đồng đội lái hai xe đến Quán Net Băng Băng.

Thấy vài cảnh sát vào, chủ quán vội ra đón, lấy gói thuốc lá, mời Hàn Bân và đồng đội: "Cảnh sát đồng chí, có việc gì vậy?"

"Chúng ta đến tìm người, tối qua mười giờ, có hai người vào quán net, kiểm tra danh tính của họ." Hàn Bân nói, mở điện thoại: "Đây là hình hai người."

Chủ quán nhìn: "Ta có ấn tượng, để ta kiểm tra."

Chủ quán đến quầy, không cần Hàn Bân xuất chứng cứ, thao tác: "Đúng đúng, tối qua mười giờ có hai người vào, ở lại qua đêm."

"Khi nào rời quán?"

Chủ quán lắc đầu: "Chưa đi, còn ở trên lầu."

"Dẫn chúng ta lên." Hàn Bân ra lệnh.

"Dạ." Chủ quán đáp, nhìn Điền Quân Hải, không biết Hàn Bân, nhưng biết Điền Quân Hải.

Có Điền Quân Hải, làm theo không sai.

Chủ quán nhìn số ghế máy tính, dẫn Hàn Bân và đồng đội đến cầu thang.

"Cảnh sát đồng chí, họ ngồi hai máy, một là 43, một là 42, ta không lên nữa." Chủ quán e ngại, làm ăn, không muốn gây thù.

"Đạp đạp…"

Đột nhiên, cầu thang có tiếng bước chân.

Hai người, chính là nghi phạm Sơn Tử và Lão Khả, vừa chơi net xong, định rời quán.

Quán net ồn ào, họ không nghe chủ quán nói.

Thấy Hàn Bân và chủ quán chặn cầu thang, người cao khó chịu: "Ê, tránh ra, chặn đường…"

Nói đến nửa chừng, Sơn Tử khựng lại, nhìn thấy Điền Quân Hải, chính xác là cảnh phục.

Đứng một giây, Hàn Bân tránh sang bên, như nhường đường.

Sơn Tử đẩy kính, thấy cảnh sát không động, nháy mắt cho Lão Khả, do dự một chút, tiếp tục xuống lầu.

Tối qua họ làm một vụ, tuy không kiếm được nhiều, nhưng có tiền, không phải tiền hợp pháp, đến nhanh, tiêu nhanh.

Họ là cú đêm, ngủ ngày, chơi đêm, quyết định ở lại quán net qua đêm, tiền đủ tiêu vài ngày.

Tiền về quê, tính cách khác.

Chơi mệt, đói, định rời quán net ăn chút, ngủ một giấc, tối lại ra ngoài.

Kết quả, xảy ra chuyện này.

Giây phút này, cả hai lo sợ, nhất là khi thấy cảnh phục, tay run.

Họ không biết cảnh sát có phải bắt họ, cũng không biết cảnh sát nhận ra họ không.

Nhưng bây giờ không có cách nào khác, chỉ có thể liều.

Giây phút này, Sơn Tử quyết định, chỉ cần qua lần này, sẽ rời Cầm Đảo.

Mất mặt thì mất mặt, để cảnh sát truy đuổi không đáng.

Suy nghĩ kỹ, Sơn Tử hít sâu, cố bình tĩnh xuống lầu.

Xuống cầu thang, tim đập nhanh, cúi đầu, không muốn cảnh sát chú ý.

Một bước, hai bước, ba bước…

Hắn đi qua cảnh sát.

Sơn Tử cười khó kiềm, chửi thầm, ngốc, mặc cảnh phục thì giỏi à, cũng không nhận ra ta.

Sơn Tử định nhanh chóng rời quán net, đột nhiên cảm thấy chân bị chặn, cơ thể ngã về phía trước.

May là Sơn Tử nhanh nhẹn, chống tay, không ngã sấp mặt.

Đang định đứng dậy, cảm thấy lưng bị đè, một lực mạnh đè xuống.

“Ầm!” mặt Sơn Tử chạm đất.

“Cảnh sát, không được động đậy!”

Thì ra, Sơn Tử qua mặt Điền Quân Hải, nhưng không qua Lý Huy và Triệu Minh, bị khống chế.

Lão Khả phía sau sợ đứng hình, chưa kịp phản ứng, bị Hàn Bân khống chế.

Chương 498: Tiêu Đề 《Ẩn》

Điền Quân Hải nắm tay Lão Khả, còng tay hắn.

"Đau đau, cảnh sát đồng chí, ngươi bắt nhầm người rồi." Sơn Tử kêu.

Hàn Bân mở túi của Lão Khả, đổ đồ ra, có nửa bao thuốc lá, đồng hồ, chuỗi hạt, đều là đồ chủ xe Toyota mất.

"Mẹ kiếp, đúng là các ngươi trộm." Điền Quân Hải là cảnh sát lâu năm, nắm tóc Lão Khả, nâng lên, chỉ đồ dưới đất:

"Đây từ đâu?"

"Cảnh sát thúc thúc, là chúng ta nhặt." Lão Khả khóc.

"Cứng đầu à." Điền Quân Hải cười, nói với Hàn Bân: "Tổ trưởng Hàn, đưa họ về đồn, bảo đảm họ khai hết."

Hàn Bân vui lòng.

Mười phút sau, mọi người về đồn.

Vừa vào đồn, Sơn Tử và Lão Khả sợ chết khiếp.

"Cảnh sát đồng chí, đồ này là chúng ta nhặt, xin ngươi thả ta." Sơn Tử vừa khóc vừa nói.

"Bốp!" một tiếng vang.

Điền Quân Hải tát đầu hắn: "Đừng nói dối, ngươi tưởng cảnh sát dễ lừa sao!"

Để tránh hai người bàn bạc, Hàn Bân đề nghị: "Cảnh sát trưởng Điền, tách họ ra thẩm vấn, phân rõ ai chủ ai tòng."

“Tổ trưởng Hàn nói đúng.” Điền Quân Hải đáp, hắn và cảnh sát đồn thẩm vấn Lão Khả.

Hàn Bân, Lý Huy, Triệu Minh thẩm vấn Sơn Tử.

“Bân tử, ngươi nghỉ đi, để ta và Triệu Minh thẩm vấn.” Lý Huy nói.

Hàn Bân gật đầu, lấy thuốc lá, tựa vào bàn, hút.

Lý Huy mở máy ghi hình, hỏi theo thủ tục: “Họ tên, tuổi…”

“Tào Sơn, 23 tuổi…”

“Biết đây là đâu không?”

“Đồn công an.”

“Cảnh sát không bắt người vô cớ, ngươi làm gì, ngươi biết rõ, ta hỏi ngươi, nghĩ kỹ rồi trả lời, lừa cảnh sát là phạm pháp, làm tội nặng hơn, hiểu không?”

“Hiểu.”

“Tối qua, Thị trấn Tân Tân có hai xe trắng bị đập, một Toyota, một Audi A4, có phải các ngươi trộm?”

Tào Sơn mặt phức tạp, mở miệng, không nói.

Lý Huy xoa mũi: “Chúng ta biết hai người gây án, ngươi không nói, không có nghĩa đồng bọn không nói, có thể hắn khai hết, hắn thành nhân chứng, ngươi sẽ khổ.”

Tào Sơn hoang mang.

Vì hiện trường trộm không có giám sát, hắn còn hy vọng, không chịu nhận.

Nhưng hắn lo, cảnh sát nhanh chóng bắt họ, thật sự có chứng cứ.

Hắn sợ Lão Khả không chịu được, khai trước, hại mình.

Suy nghĩ, Tào Sơn quyết định, sống chết mặc người khác, hắn mở miệng: "Cảnh sát đồng chí, tối qua chúng ta trộm hai xe đó."

"Ai chủ mưu?"

"Lão Khả."

"Tên thật?"

"Chu Đình Diệp, hắn rất thích Naruto, nên lấy biệt danh Lão Khả."

"Hắn nói với ngươi thế nào?"

Tào Sơn do dự, nói: "Sắp Tết, Lão Khả… không, Chu Đình Diệp không có tiền, sĩ diện, muốn kiếm tiền, về quê có mặt mũi."

"Ngươi trộm thế nào? Nói quá trình."

"Lão Khả trộm Toyota trắng trước, hắn đập kính, rồi chui vào. Hắn không tìm được đồ đáng giá, nhìn thấy Audi trắng, cửa xe không khóa, Lão Khả mở cửa vào, phát hiện ghế sau có máu, sợ, chúng ta chạy." Nói xong, Tào Sơn bổ sung:

"Cảnh sát đồng chí, ta không định trộm, chỉ đứng canh, Lão Khả làm hết."

Tào Sơn quen gọi biệt danh.

"Máu trong Audi từ đâu?" Lý Huy hỏi.

"Cảnh sát đồng chí, không liên quan chúng ta, lúc mở cửa, máu ở ghế sau đã khô, thật không liên quan chúng ta." Tào Sơn nhanh chóng phủ nhận.

Chuyện này không đùa, trộm không giam lâu, liên quan án mạng, tội nặng.

"Ngươi trộm gì trong Audi?" Hàn Bân hỏi.

Tào Sơn cúi đầu, mắt láo liên: “Lão Khả tìm thấy năm trăm trong ví, hết rồi.”

“Còn gì nữa?” Hàn Bân hỏi.

“Hết rồi, lúc đó Lão Khả thấy ghế sau có máu, chúng ta sợ chạy, không tìm kỹ.”

“Thiết bị ghi hình của Audi ở đâu?” Hàn Bân bắt trộm, muốn tìm thiết bị ghi hình.

Tào Sơn lắc đầu: “Chúng ta không động vào thiết bị ghi hình, chúng ta không có xe, thiết bị đó không dùng.”

“Đừng nói dối, ngươi không nói, không có nghĩa đồng bọn không nói.”

“Cảnh sát đồng chí, tin ta, thật không ai lấy thiết bị ghi hình.”

“Ngươi vào trộm xe, thấy thiết bị ghi hình không?”

“Đại ca, ta không nhớ, lần đầu làm chuyện này, căng thẳng, đâu để ý. Lúc thấy máu ở ghế sau, chúng ta sợ chạy, không để ý.” Tào Sơn nói.

Hàn Bân hỏi thêm, không tìm thấy manh mối khác.

Sau đó, Hàn Bân bảo cảnh sát đưa Tào Sơn vào phòng giam.

Triệu Minh xoa mũi, hừ: “Tên này giảo hoạt, đổ hết tội cho đồng bọn.”

“Trộm xe để Cảnh sát trưởng Điền lo, mặc kệ.” Lý Huy quen việc chó cắn chó.

“Bân ca, thiết bị ghi hình là sao?” Triệu Minh hỏi.

“Lỗ Văn phát hiện thiết bị ghi hình của Audi không có. Ta kiểm tra, thấy đế ghi hình hướng vào trong, không ghi phía trước, mà ghi trong xe.”

Lý Huy lấy thuốc: “Có nghĩa, quá trình gây án, có thể ghi lại.”

“Đúng, thiết bị ghi hình không có, có thể hung thủ lấy; hoặc do trộm lấy, giờ xem, hung thủ lấy khả năng cao.” Hàn Bân nói.

“Chết tiệt, biến thái, còn ghi quá trình gây án, tự chuốc phiền.” Triệu Minh nói.

Lý Huy bĩu môi: “Ngươi biết gì, người làm chuyện này, không phải người bình thường. Bây giờ xã hội thoáng, sợ không có bạn gái, hung thủ không bình thường.”

“Huy ca, nếu sớm vài năm, ngươi thành phản đồ. Ngươi mới hết độc thân, đã thay đổi nhanh.” Triệu Minh làm mặt xấu.

“Trước ta chưa hiểu, bây giờ, hì hì…” Lý Huy làm mặt hiểu.

“Được rồi, không nói nữa.” Hàn Bân giơ tay, sắp xếp nhiệm vụ: “Lý Huy, ngươi chép lại video thẩm vấn Tào Sơn, đưa Đồn công an Bắc Tân.”

“Được.”

“Triệu Minh, chép lại giám sát gần hiện trường trộm, đưa về phân cục.”

“Bân ca, nghi phạm trộm đã bắt, còn giám sát làm gì?” Triệu Minh hỏi.

Chương 499: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân liếc hắn: "Ngươi ngủ à, mục tiêu của chúng ta không phải trộm."

Lý Huy hiểu: "Bân tử, ngươi tìm trộm qua dấu giày, cũng tìm hung thủ sao?"

Hàn Bân lắc đầu: "Hung thủ đi trời tuyết, dấu giày bị tuyết phủ, trưa hôm sau tan, dấu bị phá."

Dù vậy, giám sát vẫn có giá trị.

Hung thủ đậu xe sáng sớm hôm qua, lúc đó ít người ra ngoài, ai xuất hiện gần hiện trường đều khả nghi.

Hung thủ tàn nhẫn, gian xảo, không thể đoán theo lẽ thường, Hàn Bân phải tìm mọi manh mối.

"Reng reng…"

Điện thoại của Hàn Bân đổ chuông, là Điền Lệ, hắn nhấn nghe: "A lô."

"Đội trưởng, ta tra được thông tin chi tiết của Tiết Mộng Kiều."

"Tiết Mộng Kiều và Tiết Lập Bằng là cha con, nhưng địa chỉ trên chứng minh nhân dân khác nhau." Điền Lệ nói.

"Ai vừa đổi chứng minh nhân dân?"

"Tiết Lập Bằng, đổi năm ngoái."

"Có nghĩa, địa chỉ của hắn có thể là nơi ở hiện tại." Hàn Bân đoán.

Địa chỉ không cố định, chuyển nhà là thường, địa chỉ trên hệ thống cảnh sát hay chứng minh nhân dân, không nhất định là địa chỉ hiện tại.

“Đội trưởng, ta nghĩ Tiết Mộng Kiều là nạn nhân, có nên liên lạc cha nàng?” Điền Lệ hỏi.

“Ta cũng nghĩ, Tiết Mộng Kiều là nạn nhân, xác suất hơn chín mươi phần trăm, nhưng chưa xét nghiệm dna, tốt nhất đừng kết luận.” Hàn Bân nói.

Trước đã xảy ra chuyện của Trương Y Y, Hàn Bân không muốn có lần hai.

Theo Hàn Bân, nạn nhân rất có thể là Tiết Mộng Kiều, nàng lái xe cha bị hại, rất hợp lý.

Nhưng có ngoại lệ, không thể đoán ý hung thủ.

Giả sử, hung thủ là Tiết Lập Bằng, hắn lái xe mình gây án, ảnh con gái chỉ tình cờ để trong xe, nạn nhân không phải con gái hắn, nếu liên lạc Tiết Lập Bằng, không phải đánh rắn động cỏ.

Khả năng rất nhỏ, nhưng nếu xảy ra, rất xấu hổ.

Hàn Bân nghĩ, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Dục tốc bất đạt.

“Đội trưởng, bây giờ chúng ta điều tra sao?”

“Tiết Mộng Kiều còn người thân không?”

“Còn mẹ nàng.”

Hàn Bân nghĩ: “Liên hệ đội kỹ thuật, định vị ba người nhà họ, tiếp xúc trực tiếp an toàn hơn.”

“Hiểu rồi.”

Hàn Bân cúp máy, ra khỏi văn phòng, định nói với Điền Quân Hải.

Trước, hai bên cùng phá án, nhưng không có tiệc không tàn, nhiệm vụ khác, vẫn phải tách ra.

Án trộm để đồn công an xử lý, bằng chứng liên quan hung thủ giao đội hình sự.

Tuy mới chia tay, lần này gặp lại, Điền Quân Hải càng nhiệt tình, vỗ vai Hàn Bân: "Hàn lão đệ, ngươi giỏi thật, trẻ vậy đã làm đội trưởng hình sự. Chỉ với dấu giày đã bắt trộm, giỏi!"

"Ngài quá khen, hai tên này tối không ngủ, ở gần hiện trường, đã nghi ngờ, không có ta, Cảnh sát trưởng Điền cũng phá án được." Hàn Bân cười.

"Không giống, lúc đó người lảng vảng không chỉ họ, ta điều tra hết, hai tên ngốc đã chạy, ta đâu tìm được." Điền Quân Hải thẩm vấn, biết Lão Khả định bỏ trốn, không có Hàn Bân xác định nghi phạm, chưa chắc bắt được.

"Hung thủ có thấy thiết bị ghi hình trong Audi?"

"Không, hắn khai chỉ vào ghế sau, Tào Sơn vào ghế phụ, nhưng Tào Sơn chỉ lấy năm trăm, không lấy đồ khác, sau đó, Chu Đình Diệp thấy máu ở ghế sau, hai người sợ chạy." Điền Quân Hải nói.

Lời khai của Lão Khả và Tào Sơn khác nhau, đều đổ cho nhau. Nhưng họ đều nói ngoài năm trăm, không lấy đồ khác trong Audi.

Hàn Bân chỉ cần biết, họ không lấy bằng chứng liên quan vụ án mạng.

Ai chủ, ai tòng, không thuộc phạm vi đội hình sự.

Người phạm lỗi, mới trưởng thành.

Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng.

Hàn Bân và Điền Quân Hải nói chuyện, nếu có manh mối mới về Audi, Điền Quân Hải thông báo.

Điền Quân Hải cam đoan, hắn thật sự phục Hàn Bân.

Làm hình sự vất vả, nhưng có tài, có quan hệ, cơ hội thăng tiến nhiều.

Dù hai người cùng chức, chẳng mấy chốc, Hàn Bân sẽ vượt xa.

……

Rời khỏi đồn công an, đã gần trưa.

Hàn Bân và hai người kia ăn một chút ở gần đó.

Đang chuẩn bị trở về phân cục thì Điền Lệ gọi điện.

"Đội trưởng, đội kỹ thuật đã có kết quả định vị." Điền Lệ nói.

"Ngươi nói đi."

"Đội kỹ thuật trước hết định vị điện thoại của Tiết Mộng Kiều, hiện điện thoại không có trong vùng phục vụ, đã mất liên lạc. Sau đó, định vị điện thoại của Tiết Lập Bằng, kết quả cho thấy hắn không ở trong thành phố. Cuối cùng, định vị điện thoại của mẹ Tiết Mộng Kiều, hiện bà đang ở Viện thẩm mỹ Kiều Kiều trên đường Quảng Hiền."

Nói đến đây, Điền Lệ bổ sung: "Ta tra số điện thoại của mẹ Tiết Mộng Kiều trên mạng, số này có nhiều thông tin liên quan đến làm đẹp và tuyển dụng. Ta suy đoán, mẹ Tiết Mộng Kiều có thể làm việc tại viện thẩm mỹ này, có thể là quản lý hoặc chủ."

"Mẹ Tiết Mộng Kiều tên gì?"

"Lâm Nguyệt Kiều."

“Ta biết rồi, còn gì khác không?”

“Pháp y Ngô vừa đến, báo cáo khám nghiệm tử thi đã xong, có một manh mối rất quan trọng.”

“Manh mối gì?”

“Trong cơ thể Tiết Mộng Kiều phát hiện có vật chất di truyền.”

“Ta biết rồi.”

“Đội trưởng, ta có cần đến Viện thẩm mỹ Kiều Kiều gặp các ngươi không?” Điền Lệ đề nghị.

“Không cần, vừa rồi ta bảo Triệu Minh gửi một số video vào hộp thư nhóm, là giám sát gần hiện trường trộm Audi, ngươi kiểm tra xem có người khả nghi không.”

“Hiểu rồi.”

Hàn Bân cúp điện thoại, nói với Triệu Minh: “Định vị Viện thẩm mỹ Kiều Kiều trên đường Quảng Hiền, mẹ Tiết Mộng Kiều ở đó.”

Chương 500: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Nhận lệnh.” Triệu Minh đáp, nhập địa chỉ vào bản đồ.

“Còn một thông tin quan trọng, pháp y Ngô phát hiện trong cơ thể nạn nhân có vật chất di truyền.” Hàn Bân nói.

“Chà, chứng cứ này mạnh đấy, chỉ cần so sánh với nghi phạm là có chứng cứ xác thực.” Lý Huy nói.

“Bân Ca, ta nhớ ngươi nói, không phải tìm thấy bao cao su trong xe Audi sao? Sao nghi phạm không dùng, như vậy sẽ không để lại chứng cứ.” Triệu Minh nói.

Vụ án này cho thấy nghi phạm có khả năng chống điều tra nhất định, và không phải phạm tội bộc phát, theo lý sẽ không phạm lỗi cơ bản như vậy.

Chưa đợi Hàn Bân trả lời, Lý Huy đáp: “Chỉ vài trăm đồng là xong chuyện, ngươi nói hắn tại sao phải cưỡng hiếp và giết một cô gái trẻ?”

Triệu Minh suy nghĩ, nghiêm túc đáp: “Có thể như vậy kích thích hơn, thỏa mãn tâm lý của hắn.”

“Đó, không dùng bao cao su kích thích hơn, cũng là một lý do.” Lý Huy nói.

“Ta vẫn không hiểu tâm lý của loại người này.” Triệu Minh thở dài.

“Không hiểu là đúng, ta cũng không hiểu.” Lý Huy cười.

Hàn Bân không ngắt lời, đây là cuộc thảo luận về tâm lý nghi phạm, có lợi cho điều tra vụ án.

Lý Huy giải thích không hoàn toàn chính xác, nhưng cũng phần nào giải thích lý do nghi phạm không dùng bao cao su.

Suy đoán này, Hàn Bân phần nào đồng ý, kẻ phạm tội này, tâm lý không bình thường.

……

Nửa giờ sau, Hàn Bân và đồng đội đến Viện thẩm mỹ Kiều Kiều trên đường Quảng Hiền.

Viện thẩm mỹ này khá lớn, có hai tầng, vị trí cũng thuận tiện.

Hàn Bân và đồng đội vừa bước vào cửa, một cô gái mặc sườn xám đón tiếp: "Chào ngài, chào mừng đến với chúng tôi, ba vị có hẹn không?"

Triệu Minh tỏ vẻ tò mò: "Ở đây có làm đẹp cho nam không?"

"Tất nhiên, chúng tôi có nhiều dịch vụ riêng cho nam như chỉnh lông mày, làm trắng, làm đen, chống nhăn, dưỡng da…" Cô gái sườn xám nói, rồi hỏi: "Ba vị tiên sinh muốn làm dịch vụ gì?"

Hàn Bân không quan tâm làm đẹp, lấy thẻ cảnh sát: "Chúng ta là cảnh sát, Lâm Nguyệt Kiều ở đây không?"

"Ngài tìm Tổng Giám Đốc Lâm có việc gì?" Cô gái hỏi.

"Không tiện tiết lộ, nàng ở đâu?"

"Trong văn phòng."

"Dẫn chúng ta đi."

"Hay ba vị đợi chút, ta đi gọi Tổng Giám Đốc Lâm." Cô gái nói.

"Dẫn chúng ta đi."

“Điều này… có thể không tiện.” Cô gái ngần ngại.

“Có chuyện gì vậy?” Lúc đó, một phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi đi đến.

Cô gái sườn xám thở phào: “Tổng Giám Đốc Lâm, ba vị cảnh sát này tìm ngài.”

“Ngươi là Lâm Nguyệt Kiều?”

“Ta là.” Người phụ nữ vóc dáng đẫy đà, nhìn ba người Hàn Bân, hỏi: “Có thể xem thẻ của các ngươi không?”

Hàn Bân đưa thẻ cảnh sát.

“Ngài là cảnh sát hình sự?”

“Đúng.”

Lâm Nguyệt Kiều nhíu mày, hỏi: “Cảnh sát Hàn, ngài tìm ta có việc gì?”

Hàn Bân nhìn Lâm Nguyệt Kiều, rồi quanh: “Có thể đổi nơi yên tĩnh hơn nói chuyện không?”

“Ta thất lễ, ba vị cảnh sát mời vào văn phòng ta.” Lâm Nguyệt Kiều làm cử chỉ mời, dẫn ba người Hàn Bân vào văn phòng phía đông.

“Tiệm này của ngài mở?”

“Đúng.”

“Viện thẩm mỹ Kiều Kiều lấy tên từ ngài?”

Lâm Nguyệt Kiều cười: “Một phần.”

Vào văn phòng, Lâm Nguyệt Kiều mời ba người ngồi trên sofa.

Hàn Bân không ngồi ngay, mà đi đến bàn làm việc của Lâm Nguyệt Kiều, thấy trên bàn có khung ảnh, là ảnh Lâm Nguyệt Kiều và một cô gái trẻ.

Hàn Bân nhận ra ngay, cô gái chính là Tiết Mộng Kiều.

“Đây là ảnh ta và con gái.” Giọng Lâm Nguyệt Kiều tự hào.

Hàn Bân không nói, cầm khung ảnh lên, ảnh chụp nửa người Tiết Mộng Kiều, rõ ràng hơn ảnh trên chứng minh.

Hàn Bân thấy Tiết Mộng Kiều và nạn nhân có phần giống nhau, nhưng qua lớp quần áo, không chắc chắn.

Thấy Hàn Bân nhìn ảnh chăm chú, Lâm Nguyệt Kiều bồn chồn: “Cảnh sát Hàn, ngài biết con gái ta? Đến viện thẩm mỹ có việc gì?”

Nàng chưa từng tiếp xúc với cảnh sát, nhất là cảnh sát hình sự.

“Con gái ngươi tên gì?”

“Tiết Mộng Kiều? Sao vậy?”

“Gần đây ngươi gặp nàng chưa?” Hàn Bân hỏi.

“Có, ta vừa gặp nàng hôm kia.”

“Hôm kia khi nào?”

Lâm Nguyệt Kiều lo lắng: “Sáng hôm kia? Rốt cuộc có chuyện gì? Có phải con gái ta gặp chuyện không!”

“Sau đó, các ngươi còn liên lạc?”

“Có, nàng nhắn tin cho ta.”

“Ta muốn nói về giao tiếp trực tiếp, ít nhất nghe được giọng nàng.”

Lâm Nguyệt Kiều mặt khó coi: “Không, cảnh sát đồng chí có chuyện gì, đừng dọa ta.”

Hàn Bân do dự, rồi nói thật: “Hôm qua, chúng ta phát hiện một thi thể gần đường Nhạn Tây, mặt thi thể bị phá, chưa xác

định danh tính.”

“Không thể nào, con gái ta không chết, tại sao ngươi nghĩ đó là con gái ta?” Lâm Nguyệt Kiều lùi lại.

“Gần hiện trường có một xe Audi trắng khả nghi, chúng ta truy tìm xe này, trong xe có chứng minh và bằng lái của Tiết Mộng Kiều, cùng vài quần áo.”

Lâm Nguyệt Kiều lắc đầu: “Không thể nào, các ngươi nhầm rồi, ta không tin…”

“Chúng ta cũng hy vọng mình nhầm, nên mới tìm ngươi xác nhận.”

“Ảnh, cho ta xem ảnh.”

“Mặt thi thể đã bị phá.” Hàn Bân nhắc.

“Con gái ta, ta nhận ra.” Lâm Nguyệt Kiều nghẹn ngào.

Hàn Bân lấy vài tấm ảnh, ngoài ảnh thi thể, còn ảnh quần áo trong Audi.

Lâm Nguyệt Kiều xem ảnh, suýt ngã, may Hàn Bân nhanh tay đỡ, đặt nàng ngồi trên sofa.

“Hu hu…” Lâm Nguyệt Kiều ôm mặt, khóc nức nở.

Là mẹ, dù không thấy mặt, vẫn nhận ra con.

Nàng muốn mình nhận nhầm.

Nhưng, không thể.

“Hu hu…”

Lâm Nguyệt Kiều vẫn khóc.

Chương 501: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân và đồng đội lặng lẽ chờ, không ai an ủi.

An ủi cũng vô ích.

Ai gặp chuyện này cũng suy sụp.

Cách tốt nhất là để Lâm Nguyệt Kiều khóc.

Tiếng khóc của Lâm Nguyệt Kiều nhanh chóng thu hút nhân viên.

Nhất là khi thấy ba người lạ trong phòng, họ lo sợ xảy ra chuyện với bà chủ.

Vài nhân viên cùng mở cửa xông vào, thấy Hàn Bân và đồng đội ngồi, đứng cạnh, còn Lâm Nguyệt Kiều ngồi khóc trên sofa, họ bối rối.

“Tổng Giám Đốc Lâm, chuyện gì vậy? Ngài sao lại khóc.” Một nữ nhân viên có thẻ quản lý hỏi.

“Hu hu…” Lâm Nguyệt Kiều tiếp tục khóc, không phản ứng.

“Các ngươi ra ngoài đi. Để Tổng Giám Đốc Lâm khóc một lúc sẽ ổn.” Hàn Bân nói.

“Cảnh sát đồng chí, rốt cuộc chuyện gì? Sao Tổng Giám Đốc Lâm lại khóc?” Nữ quản lý hỏi.

“Người nhà Tổng Giám Đốc Lâm liên quan vụ án, không tiện tiết lộ, các ngươi ra ngoài.” Hàn Bân đuổi.

Nữ quản lý quay lại: “Các ngươi ra ngoài đi, ta ở lại với Tổng Giám Đốc Lâm.”

Hàn Bân không từ chối.

Sau đó, các nữ nhân viên ra ngoài; nữ quản lý ở lại với Lâm Nguyệt Kiều.

Mười phút sau, Lâm Nguyệt Kiều dần chấp nhận, khóc nhỏ dần, mắt đỏ, nghẹn ngào: “Con gái ta đâu, ta muốn gặp nàng.”

“Ở phân cục.”

“Đi, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.” Nước mắt Lâm Nguyệt Kiều lại rơi.

Đối diện tình huống này, Hàn Bân cũng bất lực, một phần hắn rất thông cảm nạn nhân và gia đình, một phần khác Lâm Nguyệt Kiều thế này, không thể hỏi thêm về vụ án.

Nàng quá kích động, hỏi cũng chưa chắc nói, nói cũng chưa chắc đúng.

Phải để nàng bình tĩnh lại.

Nửa giờ sau, Hàn Bân và đồng đội trở lại Phân Cục Ngọc Hoa.

Hàn Bân bảo Điền Lệ đưa Lâm Nguyệt Kiều đi nhận xác, mình xem giám sát gần hiện trường trộm xe.

Hàn Bân rót trà, vừa ngồi xuống bàn, chuẩn bị xem giám sát thì nhận tin nhắn.

Tằng Bình nhắn: “Đến văn phòng ta.”

Hàn Bân vận động vai, dặn Lý Huy và Triệu Minh: “Kiểm tra giám sát kỹ, ta ra ngoài một lát.”

Hàn Bân dặn, cầm cốc trà ra khỏi văn phòng đội hai.

Hàn Bân đi đến văn phòng đội trưởng đội ba hình sự, chưa kịp gõ cửa thì thấy Tằng Bình từ phía sau đi đến, tay xách cặp đen, tay cầm túi.

"Đội trưởng Tằng, ngài mới về?"

Tằng Bình gật đầu, mở cửa văn phòng: "Vào nói."

"Chuyện gì gấp mà gọi ta qua."

Tằng Bình đặt cặp và túi lên bàn: "Vụ người tuyết, đã rõ ràng."

"Có liên quan vụ chúng ta điều tra không?"

"Ngô Hà phát hiện vật chất di truyền trong thi thể, đã báo ta. Vụ người tuyết trong thi thể cũng có vật chất di truyền. Ta bảo đội kỹ thuật so sánh, phát hiện dna trùng khớp, hung thủ hai vụ là một, có thể điều tra chung."

"Vụ người tuyết xảy ra ở đâu?"

Tằng Bình lấy hộp thuốc, đưa Hàn Bân điếu: "Thành phố Lai Bình."

Thành phố Lai Bình là cấp huyện, như thành phố Cao Thành, là ba thành phố trực thuộc Cầm Đảo.

Hàn Bân lấy bật lửa châm thuốc cho Tằng Bình: "Vụ người tuyết do Đội điều tra hình sự thành phố Lai Bình điều tra?"

Tằng Bình rít thuốc, nói: "Ban đầu do đội hai hình sự thành phố Lai Bình điều tra. Sau đó không phá được, chuyển cho đội một hình sự Thành phố Cầm Đảo, nhưng do chứng cứ ít, lỡ cơ hội, vụ án chưa phá."

"Ý đội hình sự thành phố sao?"

"Biết hung thủ vụ người tuyết gây án, đội hình sự thành phố muốn tham gia điều tra."

"Tham gia thế nào?" Hàn Bân hỏi.

Tằng Bình gảy tàn thuốc: “Đội hình sự thành phố và Đội hình sự Phân Cục Ngọc Hoa lập tổ chuyên án chung.”

“Vậy do ai chủ trì?”

“Đội hình sự thành phố trực thuộc cục, lấy danh nghĩa chỉ đạo điều tra, nếu có bất đồng, sẽ do họ chủ trì.”

“Vậy phá án, đội hình sự thành phố lập công đầu.”

“Nếu không phá, đội hình sự thành phố chịu trách nhiệm đầu tiên, họ lớn mà.” Tằng Bình không trả lời trực tiếp, nhưng gián tiếp thừa nhận.

“Nếu chúng ta không cho đội hình sự thành phố tham gia?”

“Ta có hồ sơ vụ người tuyết, nếu không muốn tổ chuyên án, chúng ta tự điều tra, không phá được, chúng ta chịu trách nhiệm.” Tằng Bình nói.

Hàn Bân không trả lời ngay, suy nghĩ lợi hại.

Thực ra, đội hình sự thành phố còn có phương án, là Phân Cục Ngọc Hoa chuyển vụ này cho họ, do họ độc lập điều tra, nhưng bị Tằng Bình từ chối.

“Bân Tử, ngươi nghĩ sao?”

Hàn Bân nhún vai: “Ngươi là sếp, ngươi quyết.”

“Nói thừa, tất nhiên ta quyết, ta hỏi ý ngươi.” Tằng Bình hừ.

“Đội hình sự thành phố là đơn vị anh em, ta tin họ đều là tay lão luyện, nhưng mỗi đội, mỗi tổ có phong cách riêng, ta không muốn bị dẫn dắt.” Hàn Bân nói.

Người sẽ thay đổi, vị trí quyết định suy nghĩ.

Trước đây, Hàn Bân là cảnh sát bình thường, nghe lệnh là được.

Giờ hắn có thể độc lập, Tằng Bình rất tin tưởng, cho hắn tự do điều tra, phong cách làm việc của Hàn Bân dần hình thành.

Dễ từ tiết kiệm sang xa hoa, khó từ xa hoa sang tiết kiệm.

Trừ cấp trên trực tiếp, Hàn Bân không muốn bị can thiệp.

Tằng Bình gật đầu, hiểu ý Hàn Bân: "Vụ án tiến triển gì không?"

"Cơ bản xác định danh tính nạn nhân là Tiết Mộng Kiều."

"Manh mối về hung thủ?"

"Chúng ta đem video giám sát gần xe Audi, đang tìm người khả nghi."

"Phải nhanh, chỉ với manh mối này không phá được án." Tằng Bình dặn.

"Đội trưởng Tằng, ngài nghĩ sao? Liên hợp đội hình sự thành phố không?" Hàn Bân hỏi dò.

"Ta suy nghĩ thêm, ngươi lấy hồ sơ so với vụ Tiết Mộng Kiều, xem có phát hiện mới không."

Chương 502: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hiểu rồi.” Hàn Bân chào, rồi rời văn phòng.

……

Hàn Bân vừa đến cửa văn phòng đội hai thì nghe thấy tiếng khóc từ bên trong.

Lâm Nguyệt Kiều đã nhận diện thi thể và quay lại văn phòng đội hai.

Ngoài Lâm Nguyệt Kiều, Điền Lệ cũng đã trở về.

Hàn Bân không nói gì, nhìn Điền Lệ như hỏi.

Điền Lệ khẽ gật đầu.

Hàn Bân thở dài: “Bà Lâm, xin hãy nén đau thương.”

Lâm Nguyệt Kiều lau nước mắt: “Ta chỉ muốn biết ai đã giết con gái ta, ta sẽ không tha cho hắn…”

“Cảnh sát chúng ta cũng đang điều tra, hy vọng bà có thể cung cấp cho chúng ta một số manh mối giá trị.”

“Ta rối lắm, không biết manh mối nào quan trọng.”

“Thế này, chúng ta sẽ ghi chép lại lời khai, hỏi gì bà trả lời đó.”

Lâm Nguyệt Kiều gật đầu.

Triệu Minh mở máy ghi âm, Hàn Bân bắt đầu hỏi: “Họ tên, tuổi…”

“Lâm Nguyệt Kiều, 42 tuổi…”

“Bà và Tiết Mộng Kiều có quan hệ gì?”

“Tiết Mộng Kiều là con gái ta.”

“Bà có biết Tiết Mộng Kiều mất tích không?”

“Không biết.”

“Hai người không sống cùng nhau?”

“Ta và chồng đã ly thân, hôm kia con bé nói đi ở với bố mấy ngày, ta không nghĩ nhiều, ta còn tưởng…” Nước mắt Lâm Nguyệt Kiều lại rơi.

“Chiếc Audi trắng là của chồng bà?”

“Đúng.”

“Bình thường ai lái?”

“Con gái ta thi đỗ bằng lái sau khi vào đại học, nên dùng xe đó; bố nó mua xe mới. Nếu biết trước, ta thà con bé không có bằng lái.” Lâm Nguyệt Kiều hối hận.

“Con gái bà gần đây có gì bất thường không?”

“Từ khi ta và chồng ly thân, con bé trở nên nổi loạn, hay nổi giận, cãi nhau với ta, trước đây nó không thế. Hôm kia chúng ta còn cãi nhau, ta thật hối hận, nếu không cãi, con bé không bỏ đi, sẽ không có chuyện này…”

“Tại sao hai người cãi nhau?”

“Gần đây con bé hay về muộn, đôi khi còn uống rượu, ta có nói vài câu, nó bảo ta đừng quản, chúng ta cãi nhau, thật ra… đều là chuyện nhỏ, không nên xảy ra…”

“Chuyện bà và chồng ly thân, ảnh hưởng lớn đến con bé không?”

“Lớn.”

“Nó luôn nghĩ chúng ta hạnh phúc, sau khi nó tốt nghiệp cấp ba, ta và chồng ly thân, nó rất tức giận, bây giờ trẻ con tiếp xúc nhiều thứ, nó nghe nói có cha mẹ vì con học hành, dù không còn tình cảm vẫn sống chung, khi con đỗ đại học mới ly hôn.”

Lâm Nguyệt Kiều lộ vẻ chua xót, giọng khàn: “Nó nghĩ chúng ta cũng thế, nghĩ mình bị lừa, hạnh phúc trước đây là giả, nó sốc lắm, nếu có thể… ta…”

Lâm Nguyệt Kiều quá đau buồn, không nói được nữa.

“Bà biết Tiết Mộng Kiều cha ở đâu không?”

“Không.”

“Hắn làm gì?”

“Hắn là giám đốc Ngân hàng Khải Phong trên đường Tiếp Khách.”

“Chúng ta định vị điện thoại hắn, thấy hắn ở ngoài tỉnh.”

“Cuối năm, hắn có thể đi họp ở tỉnh, trước đây… cũng vậy.”

Hàn Bân đổi hướng: “Con gái bà có thù oán gì không?”

“Không, con bé luôn hòa nhã, ít khi xích mích với ai.” Nói xong, Lâm Nguyệt Kiều ngập ngừng: “Nhưng… nó từng bị theo dõi.”

“Khi nào?” Hàn Bân hỏi.

“Khoảng nửa tháng trước.”

“Thời gian cụ thể?”

“Hình như trong dịp Tết dương lịch, không rõ lắm.”

Hàn Bân ghi lại: “Bà biết ai theo dõi không?”

“Là…” Lâm Nguyệt Kiều cúi đầu, lưỡng lự.

“Bà biết người theo dõi Tiết Mộng Kiều?” Hàn Bân hỏi.

“Đúng.”

“Ai?”

“Hắn tên Hạ Bân Hải, trước là phó tổng Viện thẩm mỹ Kiều Kiều, sau đó chúng ta có mâu thuẫn, Mộng Kiều nói hắn theo dõi nó, hai người cãi nhau, Hạ Bân Hải còn dọa giết nó.” Lâm Nguyệt Kiều nhớ lại.

Hàn Bân cảm thấy có gì đó: “Là bà và Hạ Bân Hải mâu thuẫn, hay con gái bà với hắn?”

“Trước ta làm ở doanh nghiệp nhà nước, sau cơ duyên tiếp xúc ngành làm đẹp, ta thường làm đẹp, hiểu về sản phẩm, thấy có thể kiếm tiền nên mở Công ty làm đẹp Kiều Kiều, Hạ Bân Hải theo ta từ đầu, cũng là nhân viên lâu năm, ta với hắn quan hệ tốt…”

Nói đến đây, Lâm Nguyệt Kiều do dự, mím môi: “Thực ra, ta nghĩ việc này không liên quan đến Hạ Bân Hải, hắn không hại Mộng Kiều, ta…”

“Sao trước bà nghi hắn?” Lý Huy hỏi.

“Ta nghi vì hắn với Kiều Kiều mâu thuẫn, nhưng… ta tin hắn không hại Kiều Kiều.” Lâm Nguyệt Kiều nghẹn ngào.

“Bà và Hạ Bân Hải quan hệ thế nào?”

Lâm Nguyệt Kiều im lặng.

“Vụ này liên quan Hạ Bân Hải hay không, cảnh sát sẽ điều tra, bà chỉ cần nói rõ xung đột giữa Hạ Bân Hải và Tiết Mộng Kiều, đừng giấu giếm, chỉ có chúng ta mới tìm được kẻ giết con gái bà.” Hàn Bân nói.

“Đúng, con gái ta chết rồi, ta còn gì phải giấu.” Lâm Nguyệt Kiều cười chua chát: “Ta và Hạ Bân Hải có cảm tình,

lâu ngày thành tình, hai người ở bên nhau.”

“Đợi đã.” Lý Huy ngắt lời: “Bà và Tiết Lập Bằng chưa ly hôn chứ.”

“Đúng, chỉ ly thân, chưa làm thủ tục, nhưng chúng ta không còn tình cảm, đã thỏa thuận không can thiệp đời sống nhau.”

“Tiết Lập Bằng biết chuyện bà và Hạ Bân Hải không?”

“Hắn biết ta có người ngoài, nhưng không biết là Hạ Bân Hải.” Lâm Nguyệt Kiều nói.

“Tiết Lập Bằng biết bà có người ngoài, vẫn không ly hôn?” Triệu Minh không tin, theo hắn không người đàn ông nào chấp nhận chuyện này.

Lâm Nguyệt Kiều liếc Triệu Minh: “Ngươi bao nhiêu tuổi?”

“23.”

“Lúc ta bằng ngươi, đã cưới Tiết Lập Bằng, chúng ta rất yêu nhau, tên Mộng Kiều do hắn đặt, ngươi biết nghĩa tên này không?” Lâm Nguyệt Kiều tự hỏi tự đáp:

“Mới cưới, hắn không cho ta mặc váy, đàn ông khác nhìn ta một chút, hắn trừng lại, lúc đó ta với người khác, hắn sẽ giết người đó.”

Chương 503: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lâm Nguyệt Kiều cảm thán, bất đắc dĩ: "Nhưng thời gian thay đổi mọi thứ, có câu, người trung niên ba niềm vui: thăng chức, phát tài, vợ chết, ngươi đến tuổi sẽ mong vợ chạy theo người khác, mình đường hoàng tìm người trẻ, đẹp hơn."

"Ta không." Triệu Minh khẳng định.

"Ngươi kết hôn chưa?" Lâm Nguyệt Kiều hỏi.

"Chưa."

"Có bạn gái không?"

"Không."

Lâm Nguyệt Kiều cười: "Vậy ngươi không có tư cách nói."

"Ta…" Triệu Minh bị chặn họng, không thể nói tin vào bản thân, mất mặt quá.

"Chuyện bà và Hạ Bân Hải, Tiết Mộng Kiều có phản đối?" Hàn Bân ngắt lời.

Theo hắn, mỗi người mỗi khác, tình huống cũng khác, tranh luận này vô ích.

"Đúng, Mộng Kiều biết chuyện, cãi nhau lớn với ta, nó phản đối kịch liệt, còn nói nếu ta ở với Hạ Bân Hải, sẽ cắt đứt quan hệ mẹ con." Lâm Nguyệt Kiều bất đắc dĩ, chua xót:

"Cha mẹ không thắng được con, ta nhượng bộ, chia tay Hạ Bân Hải. Nhưng Mộng Kiều vẫn không hài lòng, không muốn

Hạ Bân Hải làm việc ở thẩm mỹ viện, cuối cùng ta nghe nó, sa thải Hạ Bân Hải."

"Tại sao Hạ Bân Hải theo dõi Tiết Mộng Kiều?"

"Không biết."

"Ta chỉ nghe Mộng Kiều nói, tình hình cụ thể ta cũng không rõ."

"Sau đó, ngươi không hỏi qua Hạ Bân Hải?"

"Hắn đổi điện thoại rồi, ta liên lạc không được với hắn."

"Số điện thoại trước đây của hắn là bao nhiêu?"

"13345xxxx."

"Ngươi có chứng minh thư của hắn không?"

"Trong tiệm chắc là có bản sao."

"Bảo người trong tiệm của ngươi, gửi cho chúng ta một bản."

"Được."

"Ngươi nghĩ Hạ Bân Hải có khả năng giết con gái ngươi không?" Hàn Bân truy hỏi.

"Ta…" Lâm Nguyệt Kiều nhắm mắt lại, không trả lời.

"Hạ Bân Hải ở đâu?"

"Trước đây, hắn thuê nhà gần tiệm làm đẹp, sau đó ta đến tìm hắn, thì không ở đó nữa."

"Bây giờ ngươi còn liên lạc được với hắn không?"

Lâm Nguyệt Kiều lắc đầu: "Hắn như đã mất tích, bạn bè chung của chúng ta cũng không ai có tin tức của hắn."

"Tiết Mộng Kiều lần cuối nhắn tin cho ngươi là khi nào?" Hàn Bân truy hỏi.

Lâm Nguyệt Kiều lấy điện thoại ra, xem qua WeChat: "Là vào lúc hơn năm giờ chiều hôm kia, ta hỏi nàng muốn ăn gì buổi tối, nàng trả lời 'ta về nhà bố ta ở vài ngày', đúng lúc có khách VIP đến, ta không kịp nhắn thêm."

Hàn Bân nhận điện thoại, nhìn qua: "Ngươi thấy giọng điệu trả lời này, có phải của nàng không?"

"Giống."

"Biển số xe Audi trắng là giả, ngươi biết không?"

"Chuyện này… không thể nào, lần trước ta xem xe nàng, vẫn là biển số cũ."

"Ngươi không biết chuyện này?"

Lâm Nguyệt Kiều lắc đầu.

Sau khi ghi chép xong, Hàn Bân bảo Điền Lệ đưa Lâm Nguyệt Kiều ra ngoài.

Triệu Minh tắt máy ghi âm: "Bân Ca, có nên điều tra Hạ Bân Hải không?"

"Hắn có động cơ, chắc chắn phải điều tra." Hàn Bân nói xong, bổ sung thêm:

"À, còn một chuyện chưa nói với các ngươi, ADN trong cơ thể nạn nhân và nạn nhân vụ án người tuyết hoàn toàn trùng khớp."

"Trời, vậy tức là đây là vụ án giết người liên hoàn." Lý Huy nói.

"Cạch…" một tiếng mở cửa, Điền Lệ trở lại văn phòng.

"Đưa Lâm Nguyệt Kiều đi rồi?"

"Chưa, nàng đi phòng pháp y rồi." Điền Lệ lắc đầu, có chút buồn bã: "Nàng nói… sợ con gái cô đơn, muốn ở bên nàng thêm chút nữa."

Căn phòng lặng đi trong chốc lát.

“Khụ…” Hàn Bân ho nhẹ một tiếng: “ADN của Lâm Nguyệt Kiều và nạn nhân so sánh xong chưa?”

“Khi nhận xác đã lấy mẫu ADN của Lâm Nguyệt Kiều, gửi đến đội kỹ thuật, ta đoán nhanh nhất là chiều nay, muộn nhất là sáng mai.” Điền Lệ đáp.

Mặc dù đã có thể cơ bản xác định nạn nhân là Tiết Mộng Kiều, nhưng vẫn phải chờ kết quả giám định.

Giống như các cặp đôi yêu nhau, dù có yêu đến đâu, không có giấy chứng nhận kết hôn thì nhà nước cũng không công nhận.

Hàn Bân mở túi, lấy ra một xấp tài liệu ném lên bàn: “Đây là tư liệu vụ án người tuyết, mọi người nghiên cứu đi.”

“Có phải sẽ điều tra chung với vụ án người tuyết không?” Điền Lệ ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy, ADN trong cơ thể nạn nhân và nạn nhân vụ án người tuyết hoàn toàn trùng khớp.”

“Triệu Minh, đặt mấy cái này lên máy chiếu, mọi người vừa xem vừa thảo luận.”

“Đỗ Kỳ và Hiểu Bằng đâu?” Lý Huy hỏi.

“Hắn có nhiệm vụ.” Hàn Bân nhạt nhẽo nói.

Trước đó, khi Đỗ Kỳ báo cáo công việc với Hàn Bân, Hàn Bân đã giao cho hắn nhiệm vụ mới.

Trên xe Audi có camera hành trình, Hàn Bân bảo Đỗ Kỳ liên hệ với đội kỹ thuật, lấy lại hành trình xe Audi, sau đó so sánh với camera xung quanh, tìm ra vị trí nạn nhân bị bắt cóc, có lẽ còn có thể phát hiện dấu vết của nghi phạm.

Sau đó, máy chiếu bắt đầu phát tài liệu vụ án người tuyết.

Nạn nhân tên Cố Ngọc Văn, người địa phương thành phố Lai Bình, ba mươi tuổi, dáng người cao ráo, tướng mạo thanh tú.

Thời gian tử vong cụ thể không rõ, nhưng thời gian tuyết rơi là ngày 22 tháng 1 năm 2019.

Nơi xảy ra án mạng ở ngoại ô thành phố Lai Bình, xung quanh không có nhiều camera, người cũng ít, thêm nữa thời tiết lạnh, người tuyết cho đến trưa ngày 24 mới bắt đầu tan, chiều ngày 24 mới phát hiện thi thể nạn nhân.

Nạn nhân bị giấu trong người tuyết, không mặc quần áo, quỳ ngồi trên đất, hai tay bị trói sau lưng.

Hiện trường giấu xác vụ án người tuyết, cũng không phải là hiện trường đầu tiên. Nạn nhân vụ án người tuyết bị giết trong một chiếc xe Hyundai trắng.

Chương 504: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chỉ là khi tìm thấy chiếc xe Hyundai trắng, đã qua hơn nửa tháng kể từ khi phát hiện thi thể nạn nhân, hiện trường xung quanh xe đã bị phá hủy, các camera giám sát xung quanh cũng do dung lượng không đủ mà bị ghi đè, khiến việc thu thập chứng cứ trở nên khó khăn hơn.

Những tình huống này giống hệt với vụ án giết người mà Hàn Bân và đồng đội đang điều tra.

Điểm khác biệt là, nạn nhân đầu tiên của vụ án người tuyết không bị tổn thương khuôn mặt, dễ dàng xác định được danh tính.

Tuy nhiên, do phát hiện thi thể nạn nhân muộn, hiện trường bị phá hủy nặng nề, không phát hiện được nhiều manh mối có giá trị.

Sau khi xem tài liệu, Hàn Bân đã có chút hiểu biết về nạn nhân đầu tiên của vụ án người tuyết.

Tất nhiên, hiểu biết này chỉ là cơ bản nhất, hoàn toàn không bằng tự mình điều tra.

Hàn Bân nhìn qua mọi người: “Các ngươi có ý kiến gì không?”

Lý Huy là người đầu tiên lên tiếng: “Phương thức gây án của hai vụ án này rất giống nhau, nhưng cũng có vài điểm khác, nạn nhân đầu tiên sau khi bị giết không bị phá hủy dung mạo.”

“Ta lại thấy điều này rất bình thường, cho thấy lần đầu gây án hung thủ thiếu kinh nghiệm, lần thứ hai đã có kinh nghiệm, cũng gây khó khăn cho việc điều tra của cảnh sát.” Điền Lệ phân tích.

Triệu Minh tắt máy chiếu rồi bước tới: “Ta có một điều không rõ, tại sao hung thủ vụ án người tuyết lại chọn hai mục tiêu này, có điểm chung gì giữa hai nạn nhân thu hút hung thủ?”

Hàn Bân lấy hai viên kẹo cao su bỏ vào miệng, hắn cũng đang suy nghĩ về vấn đề này.

Hai nạn nhân cách nhau mười một tuổi, một là thiếu nữ, một là phụ nữ trưởng thành, hoàn toàn là hai loại hình khác nhau.

Lý Huy đếm trên đầu ngón tay: “Hai nạn nhân một người tên là Cố Ngọc Văn, một người là Tiết Mộng Kiều, không có điểm tương đồng về tên; tuổi tác và khí chất cũng khác xa; một người sống ở Khu Ngọc Hoa, một người sống ở thành phố Lai Bình, địa điểm gây án cũng khác nhau. Ngoài phương thức gây án giống nhau ra, không thấy có nhiều điểm chung.”

“Hung thủ đều chọn ngày tuyết rơi để gây án, lại giấu xác nạn nhân trong người tuyết, điều này có ý nghĩa đặc biệt gì không?” Điền Lệ hỏi.

Hàn Bân nhíu mày suy nghĩ một lát, hắn cũng không trả lời được những câu hỏi này: “Chỉ dựa vào tài liệu trong hồ sơ, rất khó hiểu sâu về vụ án người tuyết, vẫn phải đến thành phố Lai Bình điều tra thực tế một phen.”

“Đội trưởng, vụ án này đã qua một năm, dù chúng ta có đến thành phố Lai Bình, e rằng cũng rất khó thu được manh mối gì.” Điền Lệ nói.

“Chúng ta đến thành phố Lai Bình, chủ yếu là gặp gia đình nạn nhân, từ đó tìm hiểu tình hình nạn nhân đầu tiên của vụ án người tuyết. Hiện tại vụ án người tuyết không còn là vụ án đơn lẻ, xuất hiện nạn nhân thứ hai, một khi một số thông tin và manh mối trùng lặp, rất có thể sẽ trở thành bước đột phá của vụ án.” Hàn Bân nói.

Triệu Minh tò mò hỏi: “Bân Ca, ngươi nói hung thủ có tiếp tục giết người không?”

Hàn Bân không trả lời, vì bọn họ vẫn chưa có cái nhìn rõ ràng về hung thủ, không biết động cơ gây án của hắn, tự nhiên không biết mục đích giết người của hắn, cũng không thể biết còn có mục tiêu tiếp theo hay không.

Tiếp theo, Lý Huy và hai người bắt đầu xem camera xung quanh xe Audi, tìm kiếm dấu vết của hung thủ.

Hàn Bân tiếp tục nghiên cứu tài liệu vụ án người tuyết.

Chỉ khi hiểu rõ cả hai vụ án, mới có thể tìm ra điểm chung giữa chúng.

Hơn sáu giờ chiều, Đỗ Kỳ và Tôn Hiểu Bằng trở lại.

Hai người trông rất mệt mỏi, Tôn Hiểu Bằng tháo khăn quàng cổ, xoa xoa tay.

Đỗ Kỳ đặt cặp công văn lên bàn: “Lạnh chết đi được, thời tiết này còn lạnh hơn mấy hôm trước khi tuyết rơi.”

Lý Huy cười: “Người xưa có câu, tan tuyết lạnh hơn tuyết rơi, đâu phải nói suông.”

“Vất vả rồi, mau ngồi xuống sưởi ấm đi.” Hàn Bân nói.

Đỗ Kỳ rót một cốc nước nóng, cầm trong tay: “Đội trưởng, chúng ta đã điều tra hành trình chiếc xe Audi trắng.”

“Có phát hiện gì không?”

“Ngày 17 tháng 1, tức là sáng hôm trước, mười giờ, chiếc Audi trắng rời khu dân cư Thời Đại (nhà Lâm Nguyệt Kiều), lúc đó người lái xe chính là Tiết Mộng Kiều, sau đó xe Audi đến Quảng trường Lam Kình, rời Quảng trường Lam Kình vào lúc bốn giờ chiều, lúc này người lái xe vẫn là Tiết Mộng Kiều, bốn giờ ba mươi phút đến khu dân cư Thạch Miên.” Đỗ Kỳ dừng lại, tiếp tục nói:

“Năm giờ chiều, xe Audi trắng rời khu dân cư Thạch Miên, lúc này người lái xe đã thay đổi, trở thành người đội mũ trùm đầu, đeo kính đen, khẩu trang, đi đến khu vực Đường Nhạn Tây và Đường Tần Lĩnh, chỗ đó khá vắng vẻ, dừng lại khoảng sáu giờ, đến hơn mười hai giờ đêm mới đến hiện trường án mạng.”

“Vậy tức là trước bốn giờ ba mươi chiều ngày 17 tháng 1, Tiết Mộng Kiều chưa gặp nạn, nơi xảy ra vụ án có thể ở gần khu vực Đường Nhạn Tây và Đường Tần Lĩnh.” Lý Huy thuận thế phân tích.

“Chúng ta đã đến đó xem qua, chỗ đậu xe rất hẻo lánh, xung quanh là đất hoang, buổi tối cơ bản không có ai, xung quanh không có camera giám sát.” Đỗ Kỳ nói.

“Có phát hiện gì không?”

Đỗ Kỳ lắc đầu: “Không có.”

“Theo ta, hiện trường giết người thực sự là ở trong xe, dù xe đậu ở đó, hung thủ cũng không cần phải xuống xe.” Lý Huy nói.

Chương 505: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Vậy Tiết Mộng Kiều đến khu dân cư Thạch Miên làm gì?” Triệu Minh truy hỏi.

“Không rõ, nhưng theo GPS hiển thị, nàng thường xuyên lái xe đến khu dân cư Thạch Miên.”

“Ta thấy, cần thiết phải đến khu dân cư Thạch Miên một chuyến, nạn nhân có lẽ đã bị khống chế ở đó.” Hàn Bân phân tích.

“Ta đồng ý với Bân Ca, khu dân cư Thạch Miên ta biết, đó là một khu dân cư cũ kỹ, tuy môi trường sống không tốt nhưng dân cư khá đông đúc, nếu hai bên thực sự xảy ra xung đột, rất có thể bị cư dân ở đó nhìn thấy.” Tôn Hiểu Bằng tán thành.

Lý Huy mở cuốn sổ: “Ta nhớ lúc trước ghi chép với Lâm Nguyệt Kiều, nàng nói lúc hơn năm giờ chiều hôm trước Tiết Mộng Kiều nhắn tin trên WeChat, nguyên văn là ‘ta về nhà bố ta ở vài ngày’, dựa theo phỏng đoán của chúng ta, trước năm giờ chiều Tiết Mộng Kiều có thể đã bị hung thủ khống chế, tin nhắn đó rất có thể là do hung thủ gửi.”

“Ta về nhà bố ta ở vài ngày.” Điền Lệ lẩm bẩm, phân tích: “Có thể nói ra câu này, chứng tỏ hung thủ có hiểu biết nhất định về tình hình gia đình nạn nhân, rất có thể là vụ án người quen gây ra.”

“Dựa vào thời gian, gửi tin nhắn này, Tiết Mộng Kiều có lẽ chỉ bị hung thủ khống chế, chưa bị giết, có phải nàng đã gửi tin nhắn dưới sự đe dọa của hung thủ?” Đỗ Kỳ nói.

Hàn Bân suy nghĩ một lúc: "Ta thấy không khả thi lắm, nếu thực sự gửi dưới sự đe dọa của hung thủ, nàng có thể nói tối nay không về, đi ngủ nhà bạn học hoặc bạn bè, nếu không biết tình hình gia đình Tiết Mộng Kiều, hung thủ chưa chắc nghi ngờ, Tiết Mộng Kiều bị ép buộc, sao phải gửi một lời nói dối hoàn hảo như vậy, khiến Lâm Nguyệt Kiều không hề nghi ngờ."

"Nếu thực sự là vụ án người quen gây ra, ta thấy Hạ Bân Hải càng thêm nghi ngờ." Điền Lệ nói.

"Thế này, ta sẽ sắp xếp nhiệm vụ trước." Hàn Bân tổ chức lại ngôn ngữ, tiếp tục nói:

"Một khi kết quả so sánh ADN của Tiết Mộng Kiều thành công, Đỗ Kỳ sẽ điều tra lịch sử liên lạc của nàng."

"Điền Lệ, ngươi phụ trách tìm kiếm tung tích của Hạ Bân Hải."

"Ta dẫn người đến khu dân cư Thạch Miên hỏi thăm, xem có nhân chứng nào không."

"Rõ."

Mặc dù tất cả các manh mối đều chỉ ra Tiết Mộng Kiều là nạn nhân, nhưng dung mạo nạn nhân bị hủy hoại, việc xin điều tra một số thủ tục vẫn cần phải dựa trên giấy chứng nhận ADN.

Hàn Bân về nhà đã là tám giờ tối, mẹ hắn để phần cơm cho hắn.

Sau bữa tối, ngồi ghế mát xa nói chuyện với ông một lúc, rồi lên lầu ngủ.

Khi có vụ án quan trọng trong tay, Hàn Bân luôn đảm bảo giấc ngủ của mình, nếu tìm được manh mối quan trọng, đừng nói ngủ, đến ăn cũng không kịp.

…

Sáng sớm hôm sau.

Phân cục Ngọc Hoa, đội kỹ thuật.

Sau khi đi làm, Hàn Bân không về văn phòng, mà trực tiếp đến đội kỹ thuật.

Đội kỹ thuật ở tầng bốn, trong hành lang tỏa ra mùi thuốc khử trùng.

Bên cạnh cầu thang là văn phòng đội kỹ thuật, còn phòng thí nghiệm thì Hàn Bân không vào được.

Đội kỹ thuật chỉ có một nữ cảnh sát trực, sau khi biết ý của Hàn Bân, bảo hắn ngồi đợi trong văn phòng, nàng vào phòng thí nghiệm hỏi thăm một chút.

Hàn Bân cũng không vội, ngồi trên ghế đợi.

Hắn đến đội kỹ thuật không nhiều, thật ra, phòng thí nghiệm chưa vào lần nào, hắn cũng tò mò, bên trong sẽ như thế nào.

Vài phút sau, cửa văn phòng mở ra, Lỗ Văn bước vào: "Khách quý à, Tổ trưởng Hàn lần đầu đến chỗ ta nhỉ."

"Đến ba bốn lần rồi, nhưng ngươi không có mặt." Hàn Bân nhún vai.

"Tổ trưởng Hàn, ngài rất quan tâm đến vụ án này nhỉ."

"Không quan tâm không được, đây là vụ án giết người liên hoàn, nạn nhân đầu tiên bị hại, đến đội điều tra hình sự thành phố cũng không bắt được hung thủ. Ta áp lực rất lớn, không khẩn trương không xong." Hàn Bân cười khổ.

"Đúng vậy, nghi phạm của vụ án này cũng là một nhân vật nguy hiểm." Lỗ Văn nói.

"Sao rồi, kết quả giám định danh tính nạn nhân có chưa?"

Lỗ Văn đưa một tập tài liệu: “Không có cái này, ta cũng không dám gặp ngài.”

Hàn Bân cười, nhận lấy giấy giám định.

Lỗ Văn theo lệ giải thích đơn giản: “Kết quả so sánh ADN của Lâm Nguyệt Kiều và nạn nhân, đích thị là quan hệ mẹ con.”

“Được, có cái này trong lòng mới yên tâm.” Hàn Bân nói.

Dù có nói gì đi nữa, suy đoán cũng chỉ là suy đoán.

“Đúng rồi, dấu vân tay trên bao cao su, so sánh ra chưa?”

“Vẫn đang so sánh trong cơ sở dữ liệu.”

“Vất vả rồi.” Hàn Bân vỗ vai Lỗ Văn.

Dù khả năng điều tra hình sự của Hàn Bân có mạnh đến đâu, muốn phá án, cũng không thể thiếu sự hỗ trợ của đội kỹ thuật.

Hàn Bân nóng lòng điều tra vụ án, cũng không ở lại đội kỹ thuật lâu, chào Lỗ Văn rồi rời đi.

Có giấy giám định này, có thể xác định Tiết Mộng Kiều chính là nạn nhân, suy đoán về vụ án cũng có căn cứ.

Theo nhiệm vụ đã sắp xếp hôm qua, đội hai bắt đầu chia nhau điều tra.

…

Khu dân cư Thạch Miên là một khu dân cư cũ kỹ.

Khu dân cư Thạch Miên chia làm ba giai đoạn, lần lượt là khu dân cư Thạch Miên số 1, khu dân cư Thạch Miên số 2, khu dân cư Thạch Miên số 3.

Ba khu dân cư này liền nhau, ngoại trừ cư dân lâu năm của khu dân cư, người ngoài rất khó phân biệt.

Hàn Bân, Lý Huy, Triệu Minh lái xe đến khu dân cư Thạch Miên.

Chương 506: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ban đầu ba người định lái xe dạo quanh khu dân cư, kết quả xe đi được nửa đường thì dừng lại, vì đường khu dân cư khá hẹp, hiện tượng đậu xe bừa bãi nghiêm trọng, đặc biệt là khi phải tránh xe thì rất phiền phức, phải đỗ xe sát lề để xe đối diện đi qua, rồi mới đi tiếp.

Sau đó, ba người xuống xe, dạo quanh khu dân cư, vừa để xem môi trường khu dân cư, vừa để kiểm tra vị trí camera.

Dạo quanh một vòng khu dân cư, Hàn Bân phát hiện khu dân cư cũng có camera, nhưng phần lớn không dùng được.

Trời lạnh, ngoài đường không có người nghỉ ngơi, Hàn Bân và những người khác muốn hỏi thăm cũng không tìm được người.

Cuối cùng, Hàn Bân và ba người đến ủy ban khu phố gần đó, thường khu dân cư cũ kỹ này đều do ủy ban khu phố phụ trách.

Đến ủy ban khu phố, người tiếp đón Hàn Bân và những người khác là một bà khoảng năm mươi tuổi, dù tuổi đã lớn nhưng rất thời thượng, tóc ngắn đen nhánh, tay cầm điện thoại Apple, làm việc rất nhanh nhẹn.

“Mấy đồng chí, mau ngồi, trời lạnh thế này đến chỗ chúng ta, có việc gì vậy?” bà hỏi.

“Dì, ngài tên gì?”

“Ta họ Lâm.”

Hàn Bân đưa thẻ cảnh sát, để Lâm Đại Ma nhìn: "Chúng ta là đội điều tra hình sự Phân cục Ngọc Hoa, đang điều tra một vụ án, có một chiếc xe nghi phạm từng đến khu dân cư Thạch Miên, chúng ta muốn tìm hiểu tình hình."

"Khu dân cư Thạch Miên chia làm ba giai đoạn, là giai đoạn một, hai, hay ba?"

"Cái này ta cũng không rõ, chúng ta đến tìm ngài, chính là muốn kiểm tra camera."

"Camera có đấy, nhưng không ở chỗ chúng ta, là ở công ty quản lý bất động sản."

"Công ty nào?"

"Công ty Quản Lý Tài Sản Vượng Tài."

"Bà, ta nghe nhầm không, công ty quản lý tài sản gọi là Vượng Tài?" Triệu Minh ngạc nhiên hỏi.

Lâm Đại Ma cười: "Ta biết ngươi nghĩ gì, nhưng công ty này đúng là gọi Vượng Tài, không giả được."

"Công ty này ở đâu, có thể cho chúng ta số điện thoại hoặc địa chỉ không?" Hàn Bân truy hỏi.

"Ở đâu ta không nhớ rõ, để ta kiểm tra số điện thoại cho các ngươi." Lâm Đại Ma nói xong, lấy ra một quyển sổ nhỏ bắt đầu tìm, một lát sau nói: "Ngươi ghi lại, 134254xxxx"

Hàn Bân đang định gọi điện thoại, bị Lâm Đại Ma ngăn lại: "Để ta gọi, người công ty quản lý bất động sản nhận ra ta, giao tiếp cũng tiện hơn."

"Cảm ơn ngài." Tiết kiệm được thời gian điều tra, Hàn Bân tất nhiên là vui mừng.

Lâm Đại Ma đi sang một bên, liên hệ với Công ty Quản Lý Tài Sản Vượng Tài, sau đó nói với Hàn Bân: "Được, ta dẫn

các ngươi đi, chỗ đó không dễ tìm.”

“Được, làm phiền ngài rồi.” Hàn Bân cười, bà này đúng là người nhiệt tình, rất thích hợp làm ở ủy ban khu phố.

Bốn người lên xe, dưới sự chỉ dẫn của Lâm Đại Ma, đi đến Công ty Quản Lý Tài Sản Vượng Tài, khoảng cách không xa, chỉ lái hơn mười phút.

Công ty Quản Lý Tài Sản Vượng Tài ở một con hẻm, cửa treo một biển hiệu cũ kỹ, chỉ có một căn phòng, đặt vài chiếc máy tính, trong phòng có mấy người ngồi nói chuyện.

Người phụ trách Công ty Quản Lý Tài Sản Vượng Tài là một quản lý họ Trần, là một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, rất nhiệt tình khi gặp Lâm Đại Ma.

Sau khi Hàn Bân và những người khác nói rõ ý định, Quản lý Trần tỏ vẻ khó xử: “Cảnh sát đồng chí, ngài muốn xem camera, không vấn đề gì, nhưng…”

“Sao vậy?”

“Phần lớn camera đã không sử dụng được, bây giờ chỉ có năm cái còn hoạt động, khu dân cư Thạch Miên một và hai mỗi khu hai cái camera, khu ba có một cái.” Quản lý Trần nói.

Lý Huy nghi ngờ: “Công ty quản lý bất động sản các ngươi cũng quá vô trách nhiệm, chúng ta dạo quanh khu dân cư Thạch Miên, camera vốn không nhiều, phần lớn còn không dùng được, vậy đảm bảo an toàn cho cư dân kiểu gì?”

“Cảnh sát đồng chí, chúng ta cũng không có cách nào, chủ yếu là kinh phí hạn hẹp, không có cách nào.” Quản lý Trần bất đắc dĩ nói.

“Không phải có phí quản lý bất động sản sao, phí quản lý bất động sản đi đâu rồi?”

Quản lý Trần thở dài: “Cũng không sợ ngài cười, một năm tổng cộng cũng thu không được mấy vạn phí quản lý bất động sản, còn phải chịu trách nhiệm dọn rác, thu tiền điện nước, sửa ống nước hư, một năm không kiếm được mấy đồng, nếu không nể mặt Lâm Đại Ma, chúng ta cũng không muốn làm.”

“Phí quản lý bất động sản bao nhiêu?” Triệu Minh hỏi.

“Chúng ta thu theo hộ, khu dân cư Thạch Miên có ba loại căn hộ, một phòng một trăm, hai phòng một trăm năm, ba phòng hai trăm.”

“Một tháng?”

Quản lý Trần lắc đầu: “Một năm.”

Triệu Minh tính toán: “Khu dân cư Thạch Miên, sao cũng phải có hai ba ngàn hộ, theo lý cũng thu được mấy chục vạn phí quản lý bất động sản.”

“Đồng chí, ta nói thật, có một phần mười người đóng phí quản lý bất động sản đã tốt lắm rồi, thật sự thu không được.” Quản lý Trần than phiền.

“Có mấy camera, tính mấy cái đó đi. Quản lý Trần, làm phiền ngài sao chép giúp chúng ta.” Hàn Bân không muốn tranh cãi thêm chuyện này.

“Reng reng reng…” đúng lúc này, điện thoại Hàn Bân vang lên, hắn lấy ra xem, trên màn hình hiển thị là số của Đỗ Kỳ.

Hàn Bân ra khỏi công ty quản lý bất động sản, nhấn phím nghe: “Alo.”

“Đội trưởng, ta và Hiểu Bằng ở công ty viễn thông, đã kiểm tra lịch sử liên lạc của Tiết Mộng Kiều, in ra một danh sách liên lạc gần đây.” Đỗ Kỳ nói.

Chương 507: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Có phát hiện liên lạc đáng ngờ không?"

"Khoảng bốn giờ chiều hôm trước, Tiết Mộng Kiều liên lạc với một người tên Diêu Sấm, người này cũng là người liên lạc cuối cùng với Tiết Mộng Kiều, ta kiểm tra thông tin đăng ký của hắn, sống ở khu dân cư Thạch Miên." Đỗ Kỳ bổ sung thêm:

"Người này liên lạc rất thường xuyên với Tiết Mộng Kiều, hai người chắc rất thân, ta đoán Tiết Mộng Kiều đến khu dân cư Thạch Miên, rất có thể là gặp Diêu Sấm."

"Chúng ta hiện đang ở gần khu dân cư Thạch Miên, ngươi gửi thông tin chi tiết của Diêu Sấm qua, chúng ta sẽ điều tra."

"Rõ."

Sau khi sao chép video xong, thông tin của Diêu Sấm cũng gửi qua.

Hàn Bân và những người khác lập tức trở lại khu dân cư Thạch Miên.

Diêu Sấm là người cuối cùng liên lạc với Tiết Mộng Kiều, lại sống ở khu dân cư Thạch Miên, hắn rất có thể là người liên quan đến vụ án…

Trong một chiếc xe SUV đang chạy.

Hàn Bân ngồi ở ghế phụ, xem thông tin Đỗ Kỳ gửi.

Họ tên: Diêu Sấm

Số điện thoại: 13364xxxx

Số chứng minh thư: 37021xxxx

Địa chỉ: khu dân cư Thạch Miên số 1 tòa 5 khu nhà 3 phòng 201

Ngồi ở ghế lái, Triệu Minh nhìn thông tin của Diêu Sấm: "Bân Ca, Diêu Sấm là người liên lạc cuối cùng với Tiết Mộng Kiều, lại sống ở khu dân cư Thạch Miên, hắn có phải là hung thủ không?"

Hàn Bân không ngẩng lên: "Nhìn đường."

Lý Huy uống một ngụm nước khoáng, làm ẩm cổ họng: "Ta lại thấy khả năng không cao, vì Diêu Sấm sống ở đây, hắn không có khả năng giết người ở đây, nếu không, rất dễ bị cảnh sát nghi ngờ."

"Có câu nói, nơi nguy hiểm nhất, lại là nơi an toàn nhất, nghi phạm có khả năng phản điều tra nhất định, nói không chừng ngược lại mà làm." Triệu Minh phản bác.

"Đừng nói nhảm, điều tra là biết." Hàn Bân cắt ngang lời hai người, Lâm Đại Ma cũng ở trên xe, Hàn Bân không muốn tiết lộ quá nhiều chi tiết vụ án.

Tất nhiên, về chuyện Diêu Sấm, Hàn Bân cũng không cố ý giấu giếm, dù sao, khu dân cư Thạch Miên họ không quen thuộc, còn cần Lâm Đại Ma giúp đỡ dẫn đường.

…

Khu dân cư Thạch Miên số 1 tòa 5 khu nhà 3 phòng 201.

Một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, đang đeo tạp dề nấu ăn trong bếp.

"Cốc cốc…" một tiếng gõ cửa vang lên.

Người phụ nữ gọi: "Tiểu Sấm, ra mở cửa đi, xem là ai?"

Trong nhà không có phản hồi, người phụ nữ thở dài, tắt bếp, đi ra khỏi bếp: "Ai đó?"

"Ủy ban khu phố."

Người phụ nữ nhìn qua mắt mèo, lập tức mở cửa: "Ô, bà, ngài sao lại đến?"

"Đến nhà ngươi tìm hiểu chút tình hình." Lâm Đại Ma nói.

Lâm Đại Ma làm ở ủy ban khu phố bao năm nay, có lẽ có người không nhớ tên bà, nhưng chỉ cần là cư dân lâu năm đều quen mặt.

"Bà, có việc gì ngài vào nói." Người phụ nữ tránh sang một bên.

"Được." Lâm Đại Ma đáp một tiếng, đi thẳng vào nhà.

Theo sau là Hàn Bân và Triệu Minh.

"Bà, hai người này là?"

"Chúng ta là cảnh sát, đến tìm hiểu chút tình hình." Hàn Bân nhìn người phụ nữ một lúc: "Ngài tên gì?"

"Ta Phùng Xuân Yến, các ngươi có việc gì sao?"

"Diêu Sấm ở nhà không?"

"Ở, hắn ở trong phòng ngủ." Phùng Xuân Yến đáp, hơi băn khoăn: "Các ngươi tìm hắn có việc gì sao?"

"Gọi hắn ra đi."

Phùng Xuân Yến đi đến cửa phòng ngủ: "Tiểu Sấm, ngươi ra đây, có cảnh sát tìm ngươi hỏi chút tình hình."

Một lát sau, cửa phòng mở ra, một thanh niên hơn hai mươi tuổi bước ra, tóc bù xù, trông có vẻ không có tinh thần.

"Sao vậy, tìm ta có việc gì?"

"Ngươi tên Diêu Sấm?"

“Phải.”

“Ta là cảnh sát, biết vì sao chúng ta đến tìm ngươi không?” Hàn Bân hỏi lại.

Diêu Sấm nhìn Hàn Bân một cái, rồi nhìn Lý Huy, lắc đầu.

“Ngươi có quen Tiết Mộng Kiều không?”

Diêu Sấm sắc mặt thay đổi: “Quen.”

“Giờ biết vì sao chúng ta đến tìm ngươi rồi chứ.” Hàn Bân thử hỏi.

Diêu Sấm do dự một lúc: “Ngài có thể nhắc một chút không.”

“Xe Audi trắng.”

Diêu Sấm thở dài: “Là, là ta làm.”

Nhanh chóng nhận tội, ngược lại khiến Hàn Bân có chút bất ngờ: “Nói rõ quá trình gây án.”

Diêu Sấm dụi mũi: “Gì mà quá trình gây án, không phải là thay biển số xe sao.”

Hàn Bân thuận thế hỏi: “Sao lại thay biển số?”

“Ta…” Diêu Sấm nhìn mẹ, không nói nên lời.

Hàn Bân thấy hắn khác thường: “Lâm Đại Ma, làm phiền ngài và bà Phùng tránh một chút, chúng ta muốn nói riêng với Diêu Sấm.”

Lâm Đại Ma kéo Phùng Diễm Xuân vào phòng, Phùng Diễm Xuân không yên tâm: “Các ngươi tìm con ta có việc gì?”

“Chi tiết vụ án không tiện tiết lộ.” Hàn Bân nói qua loa, đợi hai người vào phòng, mới tiếp tục hỏi Diêu Sấm: “Nói đi.”

“Ta lái chiếc Audi đó đi đua xe, sợ bị phạt tốc độ, nên thay biển số.” Diêu Sấm đáp.

“Ngươi thường xuyên đua xe?”

Diêu Sấm bặm môi: “Chỉ một lần.”

“Đua xe khi nào?”

“Vài ngày trước.”

“Sao biển số vẫn chưa thay lại?”

“Quên rồi.”

“Chỉ để đua xe một lần, mà dùng biển số giả, ngươi cho rằng dễ qua mặt cảnh sát?” Hàn Bân lạnh giọng.

Diêu Sấm do dự một lúc, gãi đầu: “Ta… là đua xe vài lần, sợ bị trừ điểm của cô gái đó, nên thay biển số giả.”

“Cô gái nào, nói rõ ra?” Hàn Bân hỏi.

“Cốc cốc.” Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Lý Huy đi mở cửa.

Triệu Minh từ ngoài vào: “Lạnh chết ta rồi.”

Chương 508: Tiêu Đề 《Ẩn》

Để tránh Diêu Sấm bỏ trốn, Hàn Bân bảo Triệu Minh canh ở dưới lầu.

Hàn Bân không để ý hắn, nhìn Diêu Sấm ra hiệu tiếp tục: "Nói tiếp."

Diêu Sấm ngẩng đầu lên, lắc lắc đầu: "Tiết Mộng Kiều."

"Ngươi thường lái xe của Tiết Mộng Kiều?"

"Phải."

"Sao ngươi lái xe nàng đi đua xe?"

Diêu Sấm cười khổ: "Nhà nghèo, mua không nổi."

"Biển số giả của ai?"

Diêu Sấm đảo mắt: "Bừa tìm một cái."

Lý Huy lấy bút chỉ: "Cậu nhóc, nghĩ kỹ rồi nói, cảnh sát không dễ lừa."

Diêu Sấm cúi đầu, từ từ nói: "Ta nhớ rồi, có lẽ là của Lưu Kiến Hạo."

"Ngươi và Lưu Kiến Hạo quan hệ thế nào?"

Hàn Bân từng điều tra Lưu Kiến Hạo, suýt nữa bắt nhầm người, để tỏ lòng xin lỗi, Hàn Bân hứa sẽ điều tra rõ việc này, trả lại sự trong sạch cho Lưu Kiến Hạo.

"Hắn là anh họ ta."

"Họ bên nào?"

“Con dì ta.”

“Sao lại dùng biển số xe của Lưu Kiến Hạo?”

“Hai chiếc xe đều là Audi trắng, hơn nữa, Lưu Kiến Hạo cũng không thiếu tiền, chắc không để ý.” Diêu Sấm thói quen dụi mũi.

“Ha ha, ngươi hiểu hắn rõ ghê.” Hàn Bân cười.

“Người ta có tiền, không thiếu chút đó.” Diêu Sấm nói chua chát.

“Có tiền cũng là chuyện của người ta, không phải lý do ngươi dùng biển số giả.” Lý Huy trách.

“Hắn đáng đời, hắn có chút tiền thì khoe khoang, khinh thường nhà chúng ta, có gì ghê gớm, ta không ưa bộ dạng đó của hắn.” Diêu Sấm nghiến răng, mắt đỏ.

“Thằng nhóc này, không biết còn tưởng ngươi là nạn nhân.” Lý Huy khóc dở mếu dở.

“Ta chỉ là không ưa hắn, có Audi trắng ghê gớm lắm sao, ta cũng lái rồi.” Diêu Sấm không phục.

Hàn Bân không tiếp tục xoáy vào chuyện này, đổi chủ đề: “Ngươi và Tiết Mộng Kiều quan hệ thế nào?”

Diêu Sấm không suy nghĩ: “Không quan hệ gì.”

“Không quan hệ, người ta cho ngươi lái xe? Hay ngươi cướp xe của nàng?”

“Ta không, là nàng cho ta lái.”

“Sao nàng cho ngươi lái xe.”

“Thấy ta đẹp trai chứ sao.” Diêu Sấm cười nhạt.

Lý Huy nhếch mép: “Theo lời ngươi, ta đã lái Rolls Royce lâu rồi.”

Hàn Bân nghe không nổi, từ khi có bạn gái, tên này như nhà giàu mới nổi, đã phồng to không biên giới.

"Ta hỏi lại ngươi, ngươi và Tiết Mộng Kiều quan hệ thế nào, nghĩ kỹ rồi nói, đừng tự rước rắc rối."

Diêu Sấm hừ một tiếng: "Nàng là bạn gái cũ của ta."

"Sao các ngươi chia tay?"

Diêu Sấm cắn ngón tay: "Người ta đá ta."

"Ngươi có tức giận không?" Lý Huy hỏi.

"Có."

"Tức giận đến mức nào?"

Diêu Sấm liếc Lý Huy, như muốn nói, liên quan gì ngươi.

Tất nhiên, hắn không dám nói ra.

Lý Huy không để ý ánh mắt đối phương, tiếp tục hỏi: "Có tức giận đến muốn giết nàng không?"

Diêu Sấm ngơ ngác, mới hiểu ra: "Các ngươi tìm ta làm gì?"

"Ngươi không biết mình phạm tội gì sao?"

"Không phải đến điều tra chuyện biển số giả sao?" Diêu Sấm hỏi lại.

"Chúng ta là cảnh sát hình sự, không phải cảnh sát giao thông."

Diêu Sấm nhíu mày: "Vậy tại sao? Chẳng lẽ… Mộng Kiều xảy ra chuyện?"

Hàn Bân nhìn chằm chằm Diêu Sấm: "Tiết Mộng Kiều chết rồi."

Diêu Sấm lộ vẻ kinh ngạc: "Chết! Không thể nào, không thể nào, sao nàng có thể chết?"

Biểu cảm của Diêu Sấm không giả, chứng tỏ trước đó hắn thực sự không biết Tiết Mộng Kiều đã chết.

Hàn Bân giảm bớt nghi ngờ, không tiếp tục dò xét: "Sao các ngươi chia tay?"

Diêu Sấm túm lấy vai Lý Huy, lay mạnh: "Các ngươi có lừa ta không, Mộng Kiều sao có thể chết!"

Lý Huy hất tay hắn ra, cảm thấy mình sắp bị lắc chóng mặt.

"Cạch…" một tiếng mở cửa, Phùng Diễm Xuân và Lâm Đại Ma ra khỏi phòng.

Phùng Diễm Xuân nghe thấy tiếng con trai, ngồi không yên: "Tiểu Sấm, sao vậy, có chuyện gì?"

"Mẹ, bọn họ lừa ta, nói Mộng Kiều chết rồi!"

"Không phải mấy hôm trước còn khỏe sao, sao lại không còn." Phùng Diễm Xuân cũng bất ngờ.

"Ta không tin, ta không tin."

"Tiên sinh, xin nén bi thương." Hàn Bân an ủi.

"Hu hu…" Diêu Sấm khóc òa.

Phùng Diễm Xuân thở dài: "Tiểu Sấm, nàng đã chia tay ngươi rồi, đừng quá đau lòng."

Một lát sau, Diêu Sấm mới bình tĩnh lại: "Cảnh sát đồng chí, Mộng Kiều chết như thế nào?"

"Ngươi đừng vội, ta sẽ nói sau, trả lời câu hỏi trước, các ngươi chia tay khi nào?"

"Chiều ngày 17 tháng 1."

"Mấy giờ?"

Diêu Sấm nhắm mắt hồi tưởng: "Khoảng sáu giờ, sao vậy, chuyện này liên quan đến cái chết của nàng sao?"

Lý Huy lùi lại một bước: “Theo phỏng đoán của chúng ta, khi đó Tiết Mộng Kiều đã bị hung thủ bắt cóc, khống chế.”

Diêu Sấm há hốc miệng: “Ngươi… ngươi có ý gì?”

Triệu Minh thở dài: “Đề nghị chia tay, có lẽ không phải ý của Tiết Mộng Kiều, nàng rất có thể bị hung thủ đe dọa.”

“Sao… ta… sao ta ngu thế…”

“Sao ta không kiên trì thêm.”

“Ta đáng chết!”

“Bốp bốp…”

Diêu Sấm tự tát vài cái.

“Con ơi, đừng đánh nữa, không phải lỗi của ngươi, ngươi cũng không muốn…” Phùng Diễm Xuân vội nắm tay Diêu Sấm, sợ hắn tự làm hại mình.

Diêu Sấm hất tay mẹ, bước nhanh tới, nắm chặt tay Lý Huy, hỏi: “Mộng Kiều bị bắt cóc ở đâu?”

“Theo phỏng đoán của chúng ta, chắc là ở khu dân cư Thạch Miên.”

Diêu Sấm nghe xong, đứng ngẩn ra.

Tiết Mộng Kiều đến tìm hắn.

Người sống một đời, mười phần không như ý.

Chương 509: Tiêu Đề 《Ẩn》

Cái chết của Tiết Mộng Kiều, là cú sốc lớn với Diêu Sấm.

Hắn ngẩn ngơ như người mất hồn, không khóc không la, mặt đầy tuyệt vọng.

"Tiểu Sấm, ngươi gắng lên, đừng dọa mẹ." Phùng Diễm Xuân khóc.

Im lặng một lúc, Diêu Sấm đột nhiên khóc òa.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Người tích tụ quá nhiều cảm xúc dễ xảy ra chuyện, phát tiết ra lại tốt.

"Cảnh sát đồng chí, ai giết Mộng Kiều? Rốt cuộc ai làm?" Diêu Sấm vừa khóc vừa hỏi.

Lý Huy bản năng lùi lại.

"Còn đang điều tra, chúng ta đến đây, chính là để hiểu thêm tình hình, sớm phá án."

Lời của Hàn Bân như tiếp thêm sức mạnh cho Diêu Sấm: "Các ngươi hỏi đi, chỉ cần bắt được hung thủ, ta cái gì cũng nói."

"Gần đây Tiết Mộng Kiều có gì khác thường không?"

Diêu Sấm lau nước mắt: "Gần đây nàng luôn không vui, bố mẹ nàng có vấn đề tình cảm, nàng luôn sợ bố mẹ ly hôn, nói nếu bố mẹ ly hôn, nàng sẽ không còn nhà nữa."

"Hạ Bân Hải, ngươi nghe qua chưa?"

“Nghe rồi, là tình nhân của mẹ nàng, nàng biết chuyện này liền kịch liệt ngăn cản, nghe nói cãi nhau rất gay gắt, nhưng, gần đây Hạ Bân Hải đã chia tay với mẹ nàng, hôm đó nàng rất vui, còn dẫn ta đi ăn một bữa lớn, nói phải chúc mừng.” Diêu Sấm vừa cười vừa khóc.

“Gần hai ngày qua, Tiết Mộng Kiều có nói muốn gặp ai không?”

“Không.”

“Hôm đó nàng đến khu dân cư Thạch Miên làm gì?”

Diêu Sấm hồi tưởng: “Ta không rõ, nàng nói có chuyện muốn nói với ta, hỏi ta ở đâu? Ta nói ở nhà, nàng nói sẽ qua. Chiều ngày 17 tháng 1, ngươi luôn ở nhà?”

“Phải.”

Hàn Bân nhíu mày, theo hành trình xe, ngày 17 tháng 1 hôm đó Tiết Mộng Kiều đến Trung tâm thương mại Lam Kình, nếu Diêu Sấm không có việc gì, sao không hẹn hắn đi cùng?

Chẳng lẽ nàng hẹn người khác ở trung tâm thương mại?

Hàn Bân hỏi ra thắc mắc trong lòng: “Hôm đó nàng có hẹn ai không?”

“Ta không biết.”

“Các ngươi thường hẹn nhau đi dạo không?”

“Rất ít.”

“Sao vậy? Con gái bây giờ không phải đều thích hẹn nhau đi dạo sao?” Triệu Minh nói.

“Nhà nàng điều kiện tốt hơn ta, mỗi lần đi dạo đều nàng trả tiền, tuy nàng luôn nói không sao, nhưng ta cũng là đàn ông… nhất là khi nàng thấy đồ của ta cũ, muốn mua thêm, toàn là đồ hàng hiệu, ta không muốn nàng trả, nhưng ta thì…”

Diêu Sấm cười khổ: “Về sau nàng cũng nhận ra, ít hẹn ta đi dạo…”

Điều này có thể giải thích, Hàn Bân đổi chủ đề: “Ngươi thường lái xe Audi trắng của Tiết Mộng Kiều không?”

Diêu Sấm cố nặn ra nụ cười: “Phải, ta rất thích xe đó, rất đẹp, chúng ta cũng thường hẹn trong xe, đối với chúng ta hai người, có nhiều kỷ niệm đẹp.”

“Các ngươi có quan hệ tình dục trong xe không?”

“Cảnh sát đồng chí, sao ngài hỏi chuyện này, có liên quan gì đến phá án?” Phùng Xuân Yến xen vào.

“Ngươi điều tra án, hay ta điều tra?” Hàn Bân nói.

“Đây là nhà ta, ta hỏi một câu cũng không được sao.” Phùng Xuân Yến vô tình hay cố ý chắn trước con.

“Được, điều tra ở nhà ngài đúng là không thích hợp.” Hàn Bân gập sổ, đứng lên: “Tiên sinh Diêu, nếu tiện, mời theo chúng ta về đồn làm bản tường trình.”

“Đừng, đừng, đừng đi đồn, cứ nói ở đây.” Phùng Xuân Yến vội vàng ngăn lại.

“Đừng lo, không ảnh hưởng đến ngài nghỉ ngơi đâu.”

“Còn sợ gì ảnh hưởng hay không, chuyện này đã xảy ra rồi, ta làm sao mà nghỉ ngơi được.” Phùng Xuân Yến không muốn con trai mình đi đồn.

“Ngươi không sợ, ta sợ.” Hàn Bân lạnh nhạt nói.

“Cảnh sát đồng chí, ta không xen vào nữa được không, các ngươi cứ hỏi ở đây, đừng đi đồn, ta chỉ có một đứa con, ta thật không yên tâm.” Phùng Xuân Yến với vẻ cầu xin.

“Chúng ta có quy định, khi làm tường trình, không thể có người ngoài.” Hàn Bân nghiêm giọng nói.

“Vậy được, ta tránh đi, ta sẽ tránh.” Phùng Xuân Yến nói, kéo Lâm Đại Ma vào phòng ngủ.

Hàn Bân mở sổ: “Tiếp tục câu hỏi lúc nãy.”

“Nhà chúng ta điều kiện bình thường, ta không muốn đi khách sạn, cũng không muốn tiêu tiền của nàng, nên chúng ta thường hay làm chuyện đó trong xe Audi.”

“Có biện pháp phòng tránh không?”

“Có, chúng ta dùng bao cao su, trong xe có sẵn.”

Hàn Bân ghi chú vào sổ, trước đó, họ đã tìm thấy bao cao su trong xe, và đã gửi đến đội kỹ thuật để lấy dấu vân tay.

“Cảnh sát đồng chí, việc này liên quan đến vụ án sao?”

Lý Huy giải thích: “Rất có thể sẽ kích động hung thủ.”

Diêu Sấm mở to mắt: “Ngươi nói hung thủ giết người trong xe Audi sao?”

“Đúng vậy.”

“Mộng Kiều chết như thế nào?”

“Chuyện đó ngươi không cần biết.” Hàn Bân từ chối thẳng thừng.

Nhìn có vẻ không nhân từ, thực ra là vì tốt cho Diêu Sấm.

“Không, ta muốn biết, cảnh sát đồng chí, xin ngươi hãy nói cho ta, Mộng Kiều chết như thế nào?” Diêu Sấm nghẹn ngào nói.

“Đừng nghĩ nhiều, người chết không thể sống lại, hãy sống tốt cuộc đời của mình.” Lý Huy khuyên.

“Hu hu…” Diêu Sấm như hiểu ra điều gì, ôm mặt khóc.

Chờ Diêu Sấm khóc xong, Hàn Bân tiếp tục hỏi: “Chiều ngày 17 tháng 1, nàng nói với ngươi thế nào về việc chia tay?”

“Hôm đó, nàng nói sẽ đến tìm ta, nhưng ta đợi đến gần sáu giờ, không thấy nàng đâu, ta nhắn tin hỏi nàng đi đến đâu rồi, tại sao chưa đến.”

Diêu Sấm hít sâu một hơi, lấy ra một điếu thuốc, châm lửa, hít mấy hơi: “Nàng trả lời, ta không đến nữa, trực tiếp nói trên WeChat, chúng ta chia tay.”

Chương 510: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ta hỏi tại sao, nàng chỉ nói ba chữ 'không hợp', sau đó không trả lời ta nữa."

Lý Huy cảm thấy khó tin: "Chưa gặp mặt, đột nhiên chia tay, ngươi không nghi ngờ gì sao?"

"Đột nhiên sao?" Diêu Sấm tự hỏi rồi tự trả lời:

"Không hề đột nhiên, từ khi chúng ta bắt đầu hẹn hò, ta đã lo sợ một ngày chuyện này sẽ xảy ra, ta thừa nhận là ta tự ti, nhưng ngươi xem điều kiện của hai nhà chúng ta, không thể so sánh, thật sự không thể so sánh…"

Lý Huy im lặng, không nói gì thêm.

"Ngươi có nghi ngờ ai là hung thủ giết Tiết Mộng Kiều không?" Hàn Bân hỏi tiếp.

Diêu Sấm nắm chặt tay: "Ta nghĩ Hạ Bân Hải có nghi ngờ, Mộng Kiều từng nói, vào dịp Tết Dương lịch, Hạ Bân Hải đã theo dõi nàng, hai người còn cãi nhau to."

Dù Diêu Sấm không nói, Hàn Bân cũng sẽ điều tra Hạ Bân Hải: "Còn ai khác không?"

"Ta còn nghe Mộng Kiều nói, bố nàng cũng có tình nhân, nàng biết người phụ nữ đó là ai, còn nói sẽ khiến người phá hoại gia đình họ phải trả giá."

"Ngươi có biết tình nhân của bố nàng là ai không?"

Diêu Sấm hít sâu một hơi, tàn thuốc rơi trên tay mà không biết: "Không rõ, chuyện này không hay ho gì, Mộng Kiều

cũng ít khi nói, ta cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ có thể khuyên nàng suy nghĩ thoáng."

"Suy nghĩ thoáng đi, người chết không thể sống lại." Hàn Bân khuyên một câu, tuy hắn biết lời mình có thể không có nhiều tác dụng, nhưng vẫn muốn tận tâm.

Cặp đôi này trong thời điểm đẹp nhất của đời người, lại phải chia lìa.

Đó chính là cuộc sống, đầy những bất ngờ.

Triệu Minh thu thập dấu vân tay và ADN của Diêu Sấm.

Sau đó mọi người rời khỏi khu dân cư Thạch Miên.

Lúc quay về vẫn là Triệu Minh lái xe, Lý Huy ngồi ghế phụ, Hàn Bân nghỉ ngơi ở ghế sau.

Lý Huy người miệng lưỡi chua ngoa, nhưng lòng không xấu, hôm nay ghi chép với Diêu Sấm, khiến hắn cảm thấy không thoải mái, có chút đồng cảm với chàng trai trẻ này.

"Các ngươi nói, hung thủ sao mà ác thế, chẳng lẽ hắn vô tình thấy đôi tình nhân này làm chuyện đó trong xe Audi, nên bực tức, dùng cách tương tự để trả thù, thật là đáng ghét."

Hàn Bân cũng nghĩ, hành vi của Diêu Sấm và Tiết Mộng Kiều trong xe Audi, rất có thể đã kích động hung thủ.

Hai nạn nhân trong vụ án người tuyết, Cố Ngọc Văn và Tiết Mộng Kiều đều bị giết trong xe, điều này chắc chắn không phải ngẫu nhiên.

"Theo cách nghĩ của Huy Ca, hung thủ có thể đã theo dõi Tiết Mộng Kiều từ lâu, nói cách khác, hắn rất có thể đã theo dõi Tiết Mộng Kiều, nhờ vậy mới nắm được hành tung của nàng, nếu chúng ta kiểm tra camera giám sát trong thời gian gần đây trước khi Tiết Mộng Kiều chết, có thể phát hiện ra dấu vết của nghi phạm." Triệu Minh phân tích.

“Có khả năng đó, nhiệm vụ này giao cho ngươi.” Hàn Bân nói.

Triệu Minh cười khổ: “Bân Ca, ngươi biết ta ghét nhất là xem camera giám sát.”

“Muốn làm cảnh sát hình sự, xem camera là chuyện bình thường, không phải ngươi không thích là không làm.” Lý Huy nói với vẻ hả hê.

“Huy Ca, hay chúng ta cùng xem.” Triệu Minh đẩy trách nhiệm.

“Ta…”

Lý Huy còn chưa kịp nói hết, một chiếc Honda ở làn đường bên phải đột ngột chuyển sang làn giữa, xe tuy đã đổi làn nhưng không giữ khoảng cách an toàn, Triệu Minh vội nhấn ga.

Hàn Bân đang chợp mắt ở ghế sau, bị hất mạnh về phía trước, may mà hắn có thói quen thắt dây an toàn, nếu không đã đập vào ghế trước.

“Quái, ngươi biết lái xe không, không cần mạng sao.” Triệu Minh giật mình.

Nói xong, Triệu Minh nhấn ga, xe tăng tốc, như muốn vượt lên.

“Loại người này gấp đi đầu thai, chấp gì.” Hàn Bân khuyên.

“Bân Ca, chiếc Honda đó từ làn phải lấn qua, không thèm bật xi-nhan, sao có thể lái xe kiểu đó.” Triệu Minh giận dữ nói.

“Loại tài xế này, chỉ thích chiếm lợi, không lý lẽ; nhường hắn một lần cũng không sao, có người không nhường, sớm muộn gì cũng gặp chuyện.” Lý Huy cũng giận, nhưng biết lái xe tranh giành không ích gì.

Cho dù có chặn xe lại thì được gì, có thể kéo người ra đánh sao.

“Ta thật bực mình, ghét nhất loại người lấn làn bừa bãi, vượt một hai xe thì có gì, có thể nhanh hơn bao nhiêu?” Triệu Minh lẩm bẩm.

Vừa dứt lời, đèn đỏ phía trước, Triệu Minh không qua được, phải dừng xe.

Chiếc Honda trước đó lấn làn, nhấn ga phóng qua.

Khoảng cách giữa hai xe lập tức kéo dài.

Triệu Minh gãi đầu, vẻ mặt bất lực.

Hàn Bân và Lý Huy cũng cảm thấy bức bối.

Trong xe im lặng, không ai nói gì.

“Bùm!”

Đúng lúc này, phía trước vang lên tiếng nổ, lửa bùng lên!

“Quái, chuyện gì vậy?” Hàn Bân ngồi sau, không thấy được phía trước.

“Chết tiệt, phía trước nổ rồi.” Triệu Minh vội bịt tai, tiếng nổ lớn làm tai hắn ù đi.

“Hình như xe Honda đó nổ!” Lý Huy hét lên.

Tiếng nổ quá lớn, ba người bị ù tai ở mức độ khác nhau.

Triệu Minh quay đầu: “Bân Ca, bây giờ làm gì?”

“Ngươi nói gì?”

“Ta nói bây giờ làm gì?” Triệu Minh hét lớn.

Hàn Bân không trả lời, ngả người về phía trước, nhìn qua cửa sổ, quan sát tình hình phía trước.

Ở đầu bên kia đèn đỏ, một chiếc xe trắng đang cháy, kính vỡ tan, xe lao vào bãi cỏ, vượt qua vạch người đi bộ, đâm vào cây liễu.

Trong xe không ai chạy ra, hoặc đã chết vì nổ, hoặc bị cháy chết.

Nhưng Hàn Bân đoán, khả năng bị thương nặng rồi bị cháy chết cao hơn.

Chương 511: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Huy lấy điện thoại: "Bân Tử, gọi cảnh sát đi."

"Gọi đi." Hàn Bân đáp, đây là Quận Trường An, không phải khu vực của Phân Cục Ngọc Hoa.

"Bân Ca, giờ sao?" Triệu Minh gan to, cũng thấy sợ, tiếng nổ vừa rồi quá đáng sợ.

May mà hắn không lái xe tranh giành, không vượt đèn đỏ, nếu không… giờ chắc không sống nổi.

Nghĩ lại mà rùng mình.

Hàn Bân cũng lần đầu gặp tình huống này: "Xuống xe, sơ tán người dân, bảo vệ hiện trường."

Vì vụ nổ, xung quanh hỗn loạn, người dân hoảng sợ.

Chiếc xe nổ có sức công phá quá lớn, Hàn Bân cảm thấy không giống tai nạn, rất có thể do ngoại lực tác động.

Nói cách khác, đây có thể là vụ án giết người.

"Bân Ca, có gọi 120 không?"

"Không cần." Hàn Bân lắc đầu, ra hiệu Triệu Minh đỗ xe vào lề.

Lửa đã thiêu rụi chiếc Honda, người chắc chắn không cứu được.

Lý Huy như làm ảo thuật, lấy ra vài chiếc khẩu trang từ ngăn kéo xe, đưa cho Hàn Bân và Triệu Minh.

Hàn Bân mở chai nước khoáng, làm ướt ba chiếc khẩu trang.

Hắn đeo một chiếc khẩu trang khô, rồi đeo một chiếc ướt ra ngoài.

Lý Huy và Triệu Minh làm theo, đeo hai chiếc khẩu trang.

Chiếc Honda vẫn cháy, ngọn lửa đã lan sang cây liễu phía trước.

Hàn Bân đeo kính râm, cầm bình cứu hỏa xuống xe: "Lý Huy, Triệu Minh, các ngươi giữ trật tự, không để người dân lại gần."

Vừa đến gần chiếc Honda đang cháy, Hàn Bân cũng không dám tới gần, nhìn chỗ bình xăng đã nổ, sẽ không có vụ nổ thứ hai, Hàn Bân mới yên tâm.

Cầm bình cứu hỏa bắt đầu dập lửa.

Nhìn thấy hành động của Hàn Bân, một vài tài xế gan dạ và nhiệt tình cũng cầm bình chữa cháy xuống xe, cùng Hàn Bân dập lửa.

Lửa cháy rất lớn, lại có thêm xăng, bình chữa cháy của Hàn Bân dùng hết mà lửa vẫn còn bốc lên.

May mắn thay, lần lượt có các tài xế khác đến giúp, cuối cùng cũng dập tắt được lửa.

Lúc này, người Hàn Bân đầy bụi bẩn, tay và cổ bị khói hun đen, quần áo đầy bột khô.

May mà hắn đã đeo kính râm và khẩu trang từ trước, che được mắt mũi miệng, nên không bị ảnh hưởng gì đến sức khỏe.

Sau khi dập lửa xong, Hàn Bân nhìn vào trong xe, thấy hai người ngồi ở hàng ghế trước đã bị cháy đen, tư thế của họ rất

kỳ lạ, như thể đã trải qua một nỗi đau khủng khiếp.

Triệu Minh gan dạ, cũng tiến đến xem hiện trường, vội vàng bịt mũi: "Mùi thật kinh khủng, cháy đen thui, hai người này là nam hay nữ?"

Lý Huy cũng đi tới, xem xét bên trong xe, nhăn mặt nói: "Không cần biết là nam hay nữ, vụ nổ này gần như đã hủy hết chứng cứ rồi."

"Vừa rồi ta sợ muốn chết, may mà đang chờ đèn đỏ, nếu không thì với tiếng nổ đó, ta đã lái xe vào rãnh rồi." Triệu Minh thầm nghĩ, may mà mình không bị bệnh tim, nếu không có lẽ đã toi mạng.

"Đây là ngã tư, đèn đỏ ở phía ta, nhưng đèn xanh ở phía khác, đã có mấy chiếc xe đâm vào nhau rồi." Lý Huy nói xong, lấy từ túi ra một viên kẹo cao su, chia cho Hàn Bân và Triệu Minh.

Triệu Minh vừa nhai kẹo cao su vừa hỏi: "Bân Ca, ta và ngươi là người đến hiện trường đầu tiên, vụ này có giao cho chúng ta không?"

Chưa kịp để Hàn Bân trả lời, Lý Huy bên cạnh đã nói: "Chắc là không đâu, đây là Quận Trường An, không phải Khu Ngọc Hoa, hơn nữa vụ này chắc chắn sẽ do đội hình sự của thành phố chủ trì điều tra."

"Ôi trời…"

Lúc này, hai cảnh sát giao thông cưỡi mô tô đến.

Nhưng tình hình hiện trường đã vượt quá khả năng xử lý của họ.

Vài phút sau, một chiếc xe cảnh sát đến, mấy người mặc đồng phục bước xuống xe.

Họ là cảnh sát từ đồn công an gần đó, họ lập tức căng dây phong tỏa hiện trường.

Mười mấy phút sau, đội hình sự Quận Trường An đến.

Nửa giờ sau, đội hình sự của thành phố cũng tới.

Dẫn đầu là đội trưởng đội hình sự thành phố, Đinh Tích Phong.

Triệu Minh nhìn xung quanh, thấy cảnh sát khắp nơi: "Chà, đây đúng là một trận lớn."

Một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi, thân hình vạm vỡ hô to: "Đơn vị nào đến hiện trường trước, qua đây một chút."

Hàn Bân bước tới, hắn không quen người đàn ông đó, chỉ chào Đinh Tích Phong: "Đội trưởng Đinh."

"Hàn Bân, sao ngươi lại ở đây?"

"Nhóm chúng ta đang làm nhiệm vụ bên ngoài, vừa gặp vụ nổ."

"Ngươi kể lại tình hình đi."

"Vâng."

Hàn Bân đáp, rồi tổ chức lại ngôn ngữ: "Chiếc xe phát nổ là một chiếc Honda màu trắng, chúng ta ở ngay phía sau xe đó, khi đó đèn đỏ, xe Honda vừa qua ngã tư thì nổ, xe chúng ta không qua, sau đó xe Honda đi được một đoạn ngắn thì nổ."

"Ngươi gặp may đấy."

"Đúng vậy, nếu xe chúng ta cũng qua ngã tư, chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng." Hàn Bân nói, vẫn còn cảm thấy sợ.

"Xe nổ trên đường chính, sao lại chạy sang đường phụ?" Người đàn ông bên cạnh hỏi.

Hàn Bân hỏi lại: “Ngài tên là gì?”

“Ta là Đào Bác, đội trưởng đội một của đội hình sự thành phố.”

“Chào đội trưởng Đào.” Hàn Bân chào hỏi.

Đào Bác khẽ gật đầu, coi như đáp lại.

Hàn Bân chỉ vào vị trí vụ nổ, giải thích: “Sau khi phát nổ, chiếc Honda đã mất kiểm soát, theo ta nghĩ, có lẽ vụ nổ quá mạnh khiến tài xế bị thương nặng, rất có thể đã mất ý thức. Khi bị lửa thiêu, dù có cảm giác đau đớn, lấy lại được một chút ý thức, cũng không thể kiểm soát được xe, xe đã lao lên vỉa hè, đâm vào cây liễu mới dừng lại.”

Chương 512: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hiện trường có bị phá hỏng không?” Đào Bác hỏi tiếp.

“Không.” Hàn Bân khẳng định: “Sau khi vụ nổ xảy ra, ta và hai đồng đội đã kiểm soát hiện trường, dập tắt lửa trong xe, đồng thời cấm người dân tụ tập quanh xe.”

“Làm tốt lắm.” Đinh Tích Phong khích lệ một câu, tỏ ra khá hài lòng với cách xử lý của Hàn Bân: “Ngươi nghĩ vụ này là tai nạn hay do con người gây ra?”

“Theo sức công phá của vụ nổ, ta cảm thấy khả năng con người gây ra lớn hơn.” Hàn Bân nghiêm túc nói.

“Trước khi xe nổ có gì bất thường không?” Đào Bác hỏi.

Hàn Bân nhớ lại: “Chiếc xe không có gì bất thường, nhưng tài xế lái xe rất vội, vượt bên phải mà không giữ khoảng cách an toàn.”

“Thời gian cụ thể của vụ nổ là khi nào?”

“1 giờ 24 phút trưa.”

Đinh Tích Phong hỏi thêm vài câu, rồi vỗ vai Hàn Bân: “Ngươi về rửa ráy đi, nếu nghĩ ra gì thì liên hệ với ta.”

Hàn Bân chào theo nghi thức, rồi cùng Lý Huy và Triệu Minh rời đi.

Vụ nổ không thuộc phạm vi quản lý của Phân Cục Ngọc Hoa, nhiệm vụ hiện tại của Hàn Bân vẫn là phá án người tuyết.

Hàn Bân về nhà tắm rửa, ăn chút gì đó.

4 giờ chiều, hắn quay lại Phân Cục Ngọc Hoa.

Chưa vào đến văn phòng, đã nghe thấy tiếng Lý Huy nói chuyện, giọng rất to.

Hàn Bân không cần đoán, cũng biết hắn đang khoe khoang về vụ nổ vừa rồi.

Quả nhiên, vừa bước vào văn phòng, đã thấy Lý Huy đang mô tả sinh động về vụ nổ xe Honda.

Hàn Bân tin rằng, nếu để hắn tường thuật lại cho Đinh Tích Phong, chắc chắn sẽ chi tiết hơn mình, cảm xúc tràn đầy.

"Bân Ca, ngươi tới rồi?"

"Đội trưởng, nghe nói ngài trở thành anh hùng chữa cháy rồi." Điền Lệ cười nói.

Hàn Bân cười nhẹ: "Chữa cháy thôi mà, không đáng nói đến anh hùng."

"Đội trưởng, ngài đừng khiêm tốn, ngài đã lên báo rồi, ngài nhìn xem có phải ngài không?" Đỗ Kỳ đưa điện thoại, chỉ vào bức ảnh trên màn hình.

Hàn Bân nhìn thoáng qua, trong ảnh người cầm bình chữa cháy đúng là hắn, nhưng do khoảng cách xa, cộng thêm việc hắn đeo khẩu trang và kính râm, xung quanh lại đầy bụi bột, không ai có thể nhận ra.

"Mới lên báo nhanh vậy sao?" Hàn Bân hơi ngạc nhiên.

"Đây là tin tức từ địa phương khác, bây giờ truyền thông phát triển, chuyện nổ xe giữa đường kiểu này, không thể giấu được." Triệu Minh nói.

"Vụ này xảy ra, làm lu mờ vụ án người tuyết, áp lực của chúng ta cũng giảm bớt." Đỗ Kỳ nói.

Lý Huy tiếp lời: "Đúng thế, đội hình sự thành phố đã tiếp quản hiện trường, Đinh Tích Phong đứng đó, đội hình sự Quận Trường An không thể can thiệp."

"Liên quan đến vụ nổ, cần có chuyên gia về chất nổ và thuốc nổ, đội hình sự Quận Trường An chưa chắc đã xử lý được." Hàn Bân từ khi làm cảnh sát chưa gặp vụ nổ nào.

"Tết sắp đến, lại xảy ra chuyện này, chắc năm nay khó yên ổn." Lý Huy cảm thấy vụ nổ đã để lại ấn tượng sâu sắc.

Sức công phá quá mạnh, hắn nhắm mắt lại là hiện ra cảnh tượng đó.

"Bân Ca, ngươi nói tại sao xe lại nổ?" Triệu Minh hỏi.

Hàn Bân không phải chuyên gia về chất nổ, lúc đó còn ngủ ở hàng ghế sau, không thấy cảnh tượng vụ nổ, không thể giải thích được: "Được rồi, vụ nổ là việc của đội hình sự thành phố, chúng ta không quản, hãy tập trung phá vụ án trong tay."

Lý Huy xoa cằm: "Bân Tử, ta luôn cảm thấy vụ nổ này có chút kỳ lạ. Lần này xảy ra ở Quận Trường An, không liên quan đến đội chúng ta. Nhưng lần sau, nếu xảy ra ở Khu Ngọc Hoa…"

Lý Huy chưa kịp nói hết câu.

Hàn Bân và Triệu Minh đồng loạt la lên:

"Im đi!"

"Đội trưởng, ngươi và Triệu Minh sao lại kích động thế?" Điền Lệ không hiểu.

Hàn Bân không giấu giếm, cười khổ: "Chiếc Honda nổ, ban đầu chạy sau xe chúng ta, nhưng lại lấn làn vượt lên."

Bị lấn làn kiểu này, ai lái xe cũng hiểu, bác tài có nhịn, bác gái cũng không nhịn được.

Người tử tế mấy cũng phải lẩm bẩm vài câu.

Người nóng tính thì mắng mỏ ngay.

Đỗ Kỳ, Điền Lệ, Tôn Hiểu Bằng đều tỏ vẻ hiểu ra.

Nếu trước đây chỉ có Hàn Bân và Triệu Minh cho rằng Lý Huy nói gở.

Thì bây giờ ba người đều cho rằng cả ba là kẻ nói gở.

"Khụ…" Hàn Bân hắng giọng, gọi mọi người: "Tất cả ngồi lại đây, chúng ta tổng hợp lại tình hình."

Tôn Hiểu Bằng lấy ra một hộp kẹo cao su chia đều.

Nếu người ngoài nhìn thấy, có thể sẽ thấy kỳ lạ, nhưng với nhóm hai thì đã quen rồi.

Trong không gian kín, cố gắng không hút thuốc, đó là tôn trọng người khác, ngươi tôn trọng người ta, người ta sẽ tôn trọng ngươi.

Hàn Vệ Đông và Hàn Bân đều hút thuốc, nhưng trừ khi có khách, bình thường rất ít hút thuốc trong nhà.

Tất nhiên, trừ khi mọi người đều hút, thì không sao.

Hàn Bân mở sổ, nhìn sang Điền Lệ: "Hạ Bân Hải tra được gì rồi?"

"Sáng nay, Viện thẩm mỹ Kiều Kiều gửi giấy tờ tùy thân của Hạ Bân Hải, ta tra trong hệ thống công an, phát hiện giấy tờ của hắn là giả."

"Giả?" Lý Huy ngạc nhiên: "Đúng là thu hoạch bất ngờ."

"Còn tài khoản ngân hàng? Vẫn phải trả lương chứ."

"Ta hỏi rồi, Viện thẩm mỹ Kiều Kiều trả lương bằng tiền mặt."

Hàn Bân cau mày: "Thế bảo hiểm xã hội thì sao?"

Điền Lệ nhún vai: “Không có.”

Triệu Minh dụi mũi: “Có vẻ Viện thẩm mỹ Kiều Kiều không chính quy như tưởng tượng.”

Chương 513: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hạ Bân Hải dùng giấy tờ giả, rất có thể có tiền án, nghi ngờ hắn rất lớn.” Đỗ Kỳ nói.

Hàn Bân cầm chén trà, trầm ngâm: “Số điện thoại của hắn thì sao?”

“Hắn dùng số điện thoại đã tạm dừng, chưa kịp đi tra thông tin đăng ký.” Điền Lệ nói.

Hàn Bân đặt chén trà xuống: “Họp xong, tra ngay thông tin đăng ký.”

“Vâng.”

“Bân Ca, vụ người tuyết còn hợp tác điều tra với đội hình sự thành phố không?” Triệu Minh tò mò.

“Hì hì, vấn đề này không cần Bân Tử trả lời, ta cũng có thể nói, đội hình sự thành phố chắc chắn đã điều động nhiều cảnh sát điều tra vụ nổ, chỉ cần chúng ta không chủ động yêu cầu, khả năng hợp tác điều tra không lớn.” Lý Huy phân tích.

Hàn Bân đồng tình với phân tích này: “Đừng trông cậy vào đội hình sự thành phố, tự lực cánh sinh vẫn hơn.”

Hàn Bân bước đến bên bảng trắng, viết hai chữ “Chứng cứ”: “Chứng cứ duy nhất chúng ta có hiện giờ là DNA của nghi phạm, nhưng trong cơ sở dữ liệu không khớp, giờ cần làm là tìm ra nghi phạm, chỉ cần DNA khớp, vụ này coi như xong.”

“Theo ta, chúng ta tập trung tìm Hạ Bân Hải, hắn có xung đột với Tiết Mộng Kiều, có động cơ, hơn nữa, cả Lâm Nguyệt Kiều và Diêu Sấm đều nói Hạ Bân Hải từng theo dõi Tiết Mộng Kiều.” Triệu Minh nói.

Lý Huy lật sổ ghi chép: “Ta nhớ Diêu Sấm còn nói Tiết Lập Bằng cũng có tình nhân, Tiết Mộng Kiều rất có thể cũng có xung đột với tình nhân của Tiết Lập Bằng, nên cũng cần điều tra.”

Điền Lệ gật đầu: “Cả hai đều phù hợp với tình huống phạm tội của người quen.”

“Đã thông báo cho Tiết Lập Bằng chưa?”

Điền Lệ trả lời: “Ta đã liên lạc, hắn đang trên đường về, có lẽ hôm nay sẽ đến.”

Muốn biết tình nhân của Tiết Lập Bằng là ai, cách đơn giản nhất là hỏi trực tiếp.

“Lý Huy, ngươi liên lạc với chồng Cố Ngọc Văn, chúng ta vẫn phải đến thành phố Lai Bình.” Hàn Bân nói.

“Ta biết rồi.”

“Những người khác, tiếp tục xem camera gần hiện trường, ngoài xem người khả nghi, còn phải kiểm tra xe khả nghi, đồng thời mở rộng thời gian điều tra.”

“Rõ.” Mọi người đáp, chia nhau hành động.

…

Một chiếc xe từ Tuyền Thành đi Cầm Đảo trên Đường sắt cao tốc.

Trong toa hạng nhất.

Một người đàn ông trung niên ngồi ở hàng ghế đầu, mắt đỏ ngầu, gương mặt đờ đẫn.

Người đàn ông này chính là Tiết Lập Bằng, cha của Tiết Mộng Kiều.

Khi biết tin con gái có thể bị giết, hắn nhờ người mua vé tàu về Cầm Đảo, lúc này đặt vé đột xuất rất khó, hắn phải nhờ quan hệ mới có được vé hạng nhất.

Trước mặt Tiết Lập Bằng là một chai Mao Đài, thỉnh thoảng uống một ngụm, không có món nhắm, chỉ uống không như vậy.

Ai cũng thấy hắn đang gặp chuyện phiền phức.

Nhưng thời nay, mọi người ít can thiệp chuyện người khác, hơn nữa toa hạng nhất rộng rãi, không ai làm phiền ai, nên không ai khuyên can.

Tiết Lập Bằng tháo kính, vừa uống rượu vừa lén lau nước mắt.

Con gái yêu quý của hắn, người con gái hắn thương yêu nhất đã bị giết.

Hắn không muốn tin, một người tốt như vậy, tại sao lại gặp chuyện như thế.

Trời ơi, ngươi có mắt không.

Tại sao!

Tiết Lập Bằng cảm thấy trái tim như bị dao đâm. Cuộc hôn nhân của hắn và vợ đã không còn gì, cha mẹ hắn cũng đã qua đời, giờ hắn chỉ còn một cô con gái.

Có người cho rằng, cha mẹ là chỗ dựa của con cái. Thực ra ngược lại cũng đúng, con cái cũng là chỗ dựa của cha mẹ.

Chỗ dựa này không phải về vật chất, mà về tinh thần, chỉ cần có con gái, hắn sẽ không thấy cô đơn.

Đến tuổi này, hắn đã nhìn thấu nhiều chuyện, vợ mất còn có thể lấy người khác. Chỉ có con gái là không thể rời bỏ.

Hắn thà chết thay cho con, không muốn con gái phải chịu nỗi đau này.

Hắn thật hối hận, nếu không rời Cầm Đảo, có lẽ chuyện này đã không xảy ra.

Nghĩ đến đây, Tiết Lập Bằng ôm mặt, nước mắt lặng lẽ rơi.

"Vù…" tiếng rung điện thoại.

Nếu là bình thường, Tiết Lập Bằng sẽ ngay lập tức xem có phải tin nhắn công việc không.

Nhưng hôm nay hắn không xem ngay, phải một lúc sau mới cầm điện thoại, liếc nhìn.

Tiết Lập Bằng thấy tin nhắn, mắt mở to, đó là tin nhắn WeChat của con gái Tiết Mộng Kiều gửi tới.

Tiết Mộng Kiều có hai tài khoản WeChat, người gửi tin nhắn là từ tài khoản phụ, dùng điện thoại của Tiết Lập Bằng đăng ký.

Tiết Lập Bằng lộ vẻ vui mừng, chẳng lẽ cảnh sát nhầm, con gái mình còn sống.

Tiết Lập Bằng run rẩy mở điện thoại.

Tin nhắn của Tiết Mộng Kiều là một video.

Tiết Lập Bằng mở video, trong đó là tiếng la hét của một người phụ nữ, giống như trong phim SM của Nhật Bản…

Nghe thấy tiếng quen thuộc, nhìn nội dung video, mặt Tiết Lập Bằng đỏ bừng, gân xanh nổi lên, hét lên: "A…"

"Rầm!" Tiết Lập Bằng đập vỡ điện thoại, giẫm lên mấy lần.

Hành khách xung quanh hoảng sợ.

Tiếng trong video đã khiến nhiều người nhìn sang, hành động điên cuồng của Tiết Lập Bằng khiến mọi người kinh ngạc.

Lúc này, Tiết Lập Bằng mặt méo mó, thở gấp, ôm đầu, ngã xuống đất.

Nhân viên tàu chạy đến: "Tiên sinh, tiên sinh, ngài sao vậy? Chỗ nào không khỏe."

Thấy Tiết Lập Bằng không trả lời, nhân viên lấy bộ đàm: "Toa số ba, có hành khách ngất, cần cấp cứu!"

…

Hơn 5 giờ chiều.

Chương 514: Tiêu Đề 《Ẩn》

Phòng điều tra đội hình sự số hai, Phân Cục Ngọc Hoa.

Hàn Bân đang xem tài liệu vụ án của Cố Ngọc Văn, Triệu Minh và những người khác đang xem camera giám sát.

Điền Lệ bước nhanh vào phòng: "Đội trưởng, có chuyện rồi."

"Sao vậy?"

"Ta vừa nhận được điện thoại của Lâm Nguyệt Kiều, nói Tiết Lập Bằng ngất trên đường về Cầm Đảo, có thể bị xuất huyết não, tình trạng rất nghiêm trọng." Điền Lệ lo lắng.

"Hắn thường ngày sức khỏe thế nào? Có triệu chứng gì trước đó không?"

"Lâm Nguyệt Kiều cũng không rõ lắm về sức khỏe của hắn, chỉ nói hắn khỏe mạnh, trước đây chưa nghe nói bệnh gì nặng."

"Vợ chồng còn dùng từ nghe nói, không lạ gì khi tình cảm rạn nứt." Lý Huy thở dài.

"Tại sao lại xảy ra sự cố? Có phải do con người không?"

"Theo hành khách trên tàu, trước khi ngất, Tiết Lập Bằng xem một video, xem xong hắn rất kích động, rất giận dữ, rồi ngất." Điền Lệ nói.

"Video gì?"

“Điện thoại của hắn đã khóa, người khác không mở được, nhưng có người nói trong video có tiếng phụ nữ kêu, không rõ lắm, nhưng không phải video lành mạnh.”

Hàn Bân bóp trán, hắn dự định sẽ ghi lại lời khai của Tiết Lập Bằng, hỏi về các chi tiết vụ án, nhưng giờ Tiết Lập Bằng ngất, tạm thời không thể lấy lời khai.

“Tiết Lập Bằng xem gì mà kích động đến ngất?” Triệu Minh ngạc nhiên.

“Chính xác hơn, do quá kích động và giận dữ, dẫn đến xuất huyết não, nên ngất.” Điền Lệ đính chính.

Hàn Bân đoán được điều gì: “Điền Lệ, liên lạc với Lâm Nguyệt Kiều, xem Tiết Lập Bằng khi nào về đến Cầm Đảo, tốt nhất nên đến bệnh viện xem tình hình cụ thể của hắn. Còn nữa, lấy điện thoại của Tiết Lập Bằng, giao cho đội kỹ thuật giải mã.”

“Đội trưởng, ta đến bệnh viện thì ai điều tra số điện thoại của Hạ Bân Hải?”

“Đỗ Kỳ, ngươi đi điều tra số điện thoại của Hạ Bân Hải.”

“Vâng.”

Mọi người rời đi, trong phòng chỉ còn Hàn Bân và Lý Huy.

Lý Huy rót chén trà, đến bàn Hàn Bân: “Bân Tử, camera hành trình của xe Audi đã được lấy đi, ngươi từng nói ống kính camera hành trình có thể đã quay lại quá trình gây án trong xe, video mà Tiết Lập Bằng xem, có phải cảnh Tiết Mộng Kiều bị hại không?”

Hàn Bân gật đầu, hắn cũng nghĩ vậy, mới khiến Tiết Lập Bằng bị sốc lớn.

Nhưng, mục đích của hung thủ là gì?

Hơn 7 giờ tối, Hàn Bân về nhà.

Vừa vào cửa, đã bị Vương Huệ Phương túm tay, nhìn kỹ từ trên xuống: "Con trai, ngươi hôm nay không bị thương chứ."

"Mẹ nói gì vậy, ta bị gì được?" Hàn Bân ngạc nhiên.

"Mẹ thấy rồi, hôm nay Cầm Đảo có xe nổ, không phải ngươi dẫn đầu cứu hỏa sao."

"Ngươi cũng nhận ra ta." Hàn Bân cười.

Thấy Hàn Bân không bị thương, Vương Huệ Phương thở phào: "Trời ơi, cả chiều mẹ lo lắng."

"Cứu hỏa gì, ta không biết." Hàn Đình Khiêm ngạc nhiên.

Vương Huệ Phương chỉ đọc tin trên điện thoại, nói cho chồng biết, sợ Hàn Đình Khiêm lo lắng nên không nói chi tiết.

"Ông nội, không có gì lớn, chỉ là có xe cháy, ta gặp nên lấy bình chữa cháy ra dập lửa."

"Bân Tử, sau này phải chú ý, nước lửa vô tình, việc không chắc chắn thì đừng làm." Hàn Đình Khiêm dặn dò.

"Vâng, ta nghe ngài." Hàn Bân đáp nhanh.

Hàn Vệ Đông từ bếp bước ra: "Cháy ở Quận Trường An, sao ngươi lại ở đó?"

"Chúng ta qua đó điều tra, về thì gặp." Hàn Bân nhún vai.

"Vụ đó giờ ai phụ trách?"

"Chắc đội hình sự thành phố tiếp quản."

"Vậy thì tốt." Hàn Vệ Đông cũng từng làm cảnh sát hình sự, từng gặp vụ nổ, biết những vụ này rất nguy hiểm, cảnh sát có thể bị thương.

"Tốt, không điều tra vụ đó, mẹ đi làm đồ ngon cho ngươi."

"Gì ngon vậy?" Hàn Bân thực sự đói.

“Há cảo ba món.”

“Ta làm thêm chút món nhắm, há cảo uống rượu càng ngon.” Hàn Vệ Đông xoa tay.

“Ngài với ông nội uống đi, ta tối nay không uống.”

Bình thường uống chút không sao, nhưng giờ Hàn Bân có vụ án, nếu có tình huống khẩn cấp, phải đi điều tra.

Hai mươi phút sau, cả nhà bắt đầu ăn. Há cảo ba món, một đĩa lạc, một đĩa thịt bò kho, một đĩa miến rau bina.

Bữa này không phải sơn hào hải vị, nhưng rất ngon miệng.

Hàn Bân ăn hết hai đĩa há cảo, nửa đĩa thịt bò.

Hàn Đình Khiêm nhìn cháu ăn, uống rượu, vui không tả được.

Tất nhiên, nếu có cháu dâu và chắt thì càng tốt.

…

Phòng điều tra đội hình sự số hai, Phân Cục Ngọc Hoa.

Hôm nay, mọi người đến sớm hơn thường lệ.

Đó là cách làm của Hàn Bân, tối không có manh mối quan trọng, thì về nhà nghỉ sớm.

Sáng hôm sau đến sớm hơn.

Ban ngày điều tra thuận tiện hơn ban đêm, tinh thần cũng dồi dào hơn.

Hàn Bân hồi đi học từng đọc sách truyền cảm hứng. Khi đó nghĩ con người có tiềm năng vô hạn, chỉ cần cố gắng, kiên trì, không gì không làm được.

Sau này thực hành, Hàn Bân phát hiện điều đó chỉ đúng với số ít người.

Tuổi tác và kinh nghiệm khiến Hàn Bân càng nhận ra, con người có hạn chế về năng lượng.

Đừng dựa vào ý chí khi mệt mỏi. Ý chí sẽ phản kháng, có thể đánh gục sự tự tin của ngươi.

Điều đó rất đáng sợ.

Hàn Bân rót cà phê, ngáp một cái: "Mọi người nói đi, điều tra mới có gì tiến triển?"

Điền Lệ vào thẳng vấn đề: "Đội trưởng, Tiết Lập Bằng đang điều trị tại Bệnh viện Nhân dân thành phố Cầm Đảo, xuất huyết não, vẫn hôn mê, tình trạng nguy hiểm."

Chương 515: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Điện thoại tìm được chưa?”

“Tìm được rồi, nhưng bị hắn làm hỏng.”

“Giao cho đội kỹ thuật chưa?”

“Tối qua nhận được điện thoại, ta đã giao cho đội kỹ thuật, nhờ họ xử lý suốt đêm, tìm video đã kích thích Tiết Lập Bằng.” Điền Lệ nói, lấy ra một ổ USB:

“Theo điều tra của đội kỹ thuật, video được gửi từ tài khoản WeChat của Tiết Mộng Kiều.”

“Nội dung video?”

“Đây là đoạn video ghi lại toàn bộ quá trình Tiết Mộng Kiều bị hại. Đối với một người cha, đây chắc chắn là một cú sốc lớn.” Điền Lệ thở dài.

“Phát lại video một lần bằng máy chiếu.”

“Rõ.”

Địa điểm quay video là trong xe, ghế ngồi ở hàng ghế trước đã được hạ xuống, ở hàng ghế sau có một nam một nữ, nữ thì bị trói tay, chính là nạn nhân Tiết Mộng Kiều, nam thì đeo một chiếc mặt nạ.

Tiết Mộng Kiều bị lột quần áo, bị làm nhục và sát hại…

Nội dung video khá nặng nề, vài người xem đều cảm thấy không thoải mái trong lòng.

Nhưng là một cảnh sát, bất kể bằng chứng gì, chỉ cần liên quan đến phá án, có thể phát hiện manh mối quan trọng thì nhất định phải xem.

Nếu không, nhỡ bên trong có thông tin quan trọng liên quan đến vụ án mà bị bỏ qua thì rất có thể dẫn đến việc không phá được vụ án.

Video phát lại ba lần, Hàn Bân mới lên tiếng hỏi: "Có thể xác định đây là video nạn nhân bị hại, là một bằng chứng và manh mối rất quan trọng, nói xem các ngươi phát hiện được gì."

"Hung thủ có dáng người hơi gầy, tầm trung, tóc trông giống như tóc xoăn, tiếc là hắn đeo mặt nạ, không thấy rõ mặt." Triệu Minh lên tiếng trước.

"Có thể điều tra nguồn gốc của chiếc mặt nạ không?" Điền Lệ đề xuất.

Lý Huy tiếp lời: "Chiếc mặt nạ này trông giống như mặt nạ tình dục, nhiều trang web đều bán, muốn điều tra từ kênh bán hàng e rằng không dễ, số lượng quá nhiều."

Nghe vậy, mọi người đều quay đầu nhìn Lý Huy.

Lý Huy có chút ngượng ngùng: "Ta cũng không chắc… Nghe người khác nói vậy, chắc là thế."

Hàn Bân gõ ngón tay lên bàn: "Đồ chơi tình dục cũng như bao cao su, không có gì phải ngại, manh mối về chiếc mặt nạ này giao cho ngươi điều tra."

Lý Huy trừng mắt, không nói gì thêm.

"Tên hung thủ này thật quá tàn nhẫn, không chỉ giết con gái, còn để cha cô ta tận mắt chứng kiến, điều này còn độc ác hơn cả giết cha cô ta. Giờ ta lại nghĩ rằng, người mà hung thủ thực sự muốn trả thù có lẽ chính là cha cô ta." Đỗ Kỳ lớn tuổi

nhất trong số họ, đã kết hôn và có con, hiểu rõ tâm trạng của một người cha.

“Ngươi nói mục tiêu thực sự của hung thủ là Tiết Lập Bằng?”

“Ta chỉ suy luận từ tâm lý.” Đỗ Kỳ đáp.

“Nếu theo lời ngươi nói, làm sao giải thích được việc nạn nhân đầu tiên Cố Ngọc Văn? Chẳng lẽ Cố Ngọc Văn và Tiết Lập Bằng cũng có quan hệ gì đó?” Lý Huy phản bác.

“Chỉ có Tiết Lập Bằng mới biết được.” Đỗ Kỳ thở dài.

Điền Lệ nhún vai: “Tiết Lập Bằng hiện đang hôn mê, dù hắn có tỉnh lại, tình trạng của hắn cũng không tiện lấy lời khai, nhỡ hắn bị kích động thêm, cứu được hay không cũng chưa chắc, đến lúc đó trách nhiệm lại đổ lên cảnh sát chúng ta.”

Hàn Bân trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Ngoài suy luận của Đỗ Kỳ, các ngươi nghĩ sao, tại sao hung thủ lại gửi video cho Tiết Lập Bằng?”

“Có phải là do Hạ Bân Hải làm không?” Tôn Hiểu Bằng nói.

“Nói xem ý kiến của ngươi?”

“Hạ Bân Hải là tình nhân của Lâm Nguyệt Kiều, nếu giết Tiết Mộng Kiều thì không còn ai ngăn cản hắn và Lâm Nguyệt Kiều ở bên nhau. Nếu làm Tiết Lập Bằng tức chết, Lâm Nguyệt Kiều sẽ trở thành người độc thân. Hạ Bân Hải sẽ có thể danh chính ngôn thuận ở bên Lâm Nguyệt Kiều.” Tôn Hiểu Bằng đoán.

“Lâm Nguyệt Kiều tuy vẫn phong vận nhưng dù sao cũng không còn trẻ, phụ nữ tốt còn nhiều, Hạ Bân Hải có cần mạo hiểm lớn vậy không?” Điền Lệ không hiểu.

Lý Huy nhíu mày, dường như nhớ ra điều gì: “Ta nhớ Lâm Nguyệt Kiều từng nói Hạ Bân Hải là nhân viên kỳ cựu của Viện thẩm mỹ Kiều Kiều, khi công ty mới thành lập Hạ Bân Hải đã ở đó, tức là Hạ Bân Hải có tình cảm với công ty này, nếu kết hôn với Lâm Nguyệt Kiều, hắn sẽ trở thành ông chủ của Viện thẩm mỹ Kiều Kiều.”

Lý Huy ngừng lại một chút rồi tiếp tục: “Nhưng cơ hội này bị Tiết Mộng Kiều phá hủy, không chỉ bị Lâm Nguyệt Kiều bỏ rơi, mà còn bị công ty sa thải, hắn chắc chắn rất tức giận, điều này tạo cho hắn động cơ giết người. Chỉ cần loại bỏ Tiết Mộng Kiều và Tiết Lập Bằng, Hạ Bân Hải không chỉ có được Lâm Nguyệt Kiều mà còn nhận được một khoản tài sản khổng lồ.”

Hàn Bân nghe suy luận này, cảm thấy có chút quen thuộc, nghĩ kỹ lại thì phát hiện, giống như vụ án trong Conan có tình tiết giết người vì tài sản tương tự.

Không hổ là người đã xem hết toàn bộ Conan (đã ra mắt).

Tất nhiên, phân tích của Lý Huy cũng có lý, Hạ Bân Hải thực sự có động cơ làm chuyện này.

Hàn Bân chỉ tay vào Đỗ Kỳ: “Số điện thoại Hạ Bân Hải sử dụng đã điều tra rõ chưa?”

“Đã điều tra.” Tôn Hiểu Bằng nói, cầm một tài liệu đặt lên máy chiếu.

Chủ thuê bao Họ tên: Kiều Đông Khải

Địa chỉ: thành phố Lai Bình, Phố Đông An, số 108, khu nhà máy điện, khu nhà 1, nhà số 401

Điện thoại: 1342454xxx

Số chứng minh thư: 3702xxxxx

Lý Huy chỉ vào máy chiếu: “Kiều Đông Khải này là người thành phố Lai Bình, nạn nhân đầu tiên trong vụ án người tuyết

cũng là người thành phố Lai Bình, liệu có quá trùng hợp không?”

Chương 516: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Có phải Kiều Đông Khải chính là Hạ Bân Hải không?" Triệu Minh thuận miệng nói.

Đỗ Kỳ giới thiệu: "Chúng ta đã tra trong hệ thống công an, Kiều Đông Khải không có tiền án tiền sự, diện mạo trong ảnh cũng không phù hợp, không phải là thân phận thật của Hạ Bân Hải."

"Dưới tên Kiều Đông Khải còn có số điện thoại nào khác không?"

"Có."

"Viết đơn xin định vị số điện thoại của Kiều Đông Khải, người này chắc chắn có mối quan hệ không tầm thường với Hạ Bân Hải, rất có thể biết thân phận thật của Hạ Bân Hải." Hàn Bân chỉ thị.

Tìm được Kiều Đông Khải, tức là biết được thân phận thật của Hạ Bân Hải.

"Điền Lệ, ngươi liên hệ với Viện thẩm mỹ Kiều Kiều để lấy một bức ảnh rõ nét của Hạ Bân Hải, để so sánh nhận dạng khuôn mặt trong hệ thống công an."

"Rõ."

Nói đến đây, Hàn Bân nhớ ra điều gì: "Đỗ Kỳ, ngươi đã kiểm tra lịch sử cuộc gọi của Tiết Lập Bằng chưa?"

Đỗ Kỳ gật đầu: "Đã kiểm tra."

“Có phát hiện người liên lạc nữ nào nghi ngờ là tình nhân của Tiết Lập Bằng không?” Hàn Bân truy hỏi.

“Tiết Lập Bằng có khá nhiều liên lạc, giao thiệp rộng nhưng không phát hiện bạn nữ nào liên lạc đặc biệt thường xuyên.” Đỗ Kỳ nói.

“Đừng bỏ qua manh mối này, tiếp tục điều tra.” Hàn Bân chỉ thị.

“Rõ.”

Hàn Bân đứng dậy, vươn vai: “Đỗ Kỳ, Điền Lệ, Hiểu Bằng, các ngươi ở lại thành phố; Lý Huy và Triệu Minh theo ta đi thành phố Lai Bình.”

Thành phố Lai Bình là nơi khởi nguồn của vụ án người tuyết, dù là điều tra Kiều Đông Khải hay lấy lời khai của chồng Cố Ngọc Văn đều không thể không đi một chuyến…

Thành phố Lai Bình, thuộc huyện trực thuộc tỉnh Lỗ Châu, do thành phố Cầm Đảo quản lý.

Tổng diện tích 1568,2 km2, bao gồm 3 khu phố, 8 thị trấn; năm 2019 dân số thường trú là 770.000 người.

Từ khu vực thành phố Cầm Đảo lái xe đến thành phố Lai Bình mất khoảng một giờ.

Hàn Bân, Triệu Minh, Lý Huy đi thành phố Lai Bình điều tra.

Đỗ Kỳ và Tôn Hiểu Bằng phụ trách điều tra tình nhân của Tiết Lập Bằng.

Điền Lệ thì tiếp cận Lâm Nguyệt Kiều, điều tra manh mối về Hạ Bân Hải.

Trong ba nhóm, nhiệm vụ của Điền Lệ là khó khăn nhất.

Hàn Bân giao cho nàng hai nhiệm vụ: Nhiệm vụ đầu tiên là lấy một bức ảnh rõ nét của Hạ Bân Hải để so sánh nhận dạng khuôn mặt trong hệ thống công an.

Nhiệm vụ thứ hai là để Lâm Nguyệt Kiều xem video phạm tội, nhận diện xem kẻ phạm tội có phải là Hạ Bân Hải không.

Nhiệm vụ này, Hàn Bân không ra lệnh cứng rắn mà để Điền Lệ tùy cơ ứng biến, dù sao Tiết Lập Bằng đã vào bệnh viện, nhỡ Lâm Nguyệt Kiều xem xong video lại xảy ra chuyện thì tổ của họ cũng phải chịu trách nhiệm.

Trong một chiếc xe địa hình.

Triệu Minh vẫn là người lái xe, Lý Huy ngồi ở ghế phụ, Hàn Bân ngồi ghế sau ngủ gật.

Lý Huy quay đầu lại: "Thành phố Lai Bình này là lần đầu ta đến."

Hàn Bân ngáp một cái: "Ta cũng chưa từng đến."

Triệu Minh vừa lái xe vừa nói: "Nghe nói sơn tra (một loại quả) của thành phố Lai Bình rất ngon, hay là chúng ta mua chút về, có thể mang về cho Chị Điền và cho bạn gái của Huy Ca."

"Ý kiến hay đấy, bạn gái ta rất thích ăn chua." Lý Huy hưởng ứng.

Hàn Bân theo thói quen lấy điện thoại ra nhìn: "Huy Tử, ngươi thật có bạn gái hay là tự tưởng tượng?"

"Nghĩ cái gì, tất nhiên là thật rồi."

"Ngươi hẹn bạn gái ngươi ra, để anh em giúp ngươi đánh giá."

Lý Huy gãi đầu: "Được thôi, đợi khi chúng ta không bận, ta sẽ mời mọi người ăn cơm."

“Huy Ca, ngươi sẽ mời chúng ta ăn gì?” Triệu Minh nháy mắt hỏi.

Lý Huy vỗ ngực: “Dù ta không giàu bằng Bân Ca nhưng cũng không phải người keo kiệt, ta sẽ mời món lòng lợn.”

“Vậy thì tốt, ta sẽ đợi để ăn lòng lợn của Huy Ca.”

“Ngươi nên nhanh chóng tìm bạn gái, nếu không ăn cũng uổng phí.” Lý Huy đùa.

Triệu Minh: “…”

“Đinh linh linh…” Tiếng chuông điện thoại vang lên, Hàn Bân lấy điện thoại ra, nhìn thấy tên người gọi là Đỗ Kỳ.

“A lô.”

“Tổ trưởng, chúng tôi đã định vị được một số điện thoại mà Kiều Đông Khải đang sử dụng.”

“Được, gửi vị trí cụ thể qua đây.”

…

Quán mì Nhà Lão Kiều.

Quán mì nằm ở ngã tư Nguyệt Tân, vị trí đắc địa, lượng khách lớn.

Quán mì này rất đặc sắc, nguyên liệu đầy đủ, hương vị đậm đà, có nhiều khách quen, các loại mì như mì rắn, mì bò, mì cà tím, mì hải sản…

Ngoài mì còn có các món lạnh, đậu phộng, đậu hủ, đậu phụ, trứng bắc thảo, rau diếp, củ sen, nhưng nổi tiếng nhất là thịt đầu heo.

Quán được điều hành bởi ba người trong gia đình, chủ quán là Kiều Đông Khải, mẹ và vợ của Kiều Đông Khải.

Quán tuy nhỏ nhưng nhờ ít nhân công, phục vụ nhanh, lợi nhuận không thua kém các nhà hàng lớn.

Kiều Đông Khải cao hơn một mét tám, dáng người béo, trông là một tay thợ giỏi: "Vợ ơi, mấy giờ rồi?"

Một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, dáng người đầy đặn đang lau bàn, nhìn đồng hồ trên tường: "Mười rưỡi rồi."

"Mẹ ơi, bật lửa thịt đầu heo lên, hầm nhỏ lửa, thịt sẽ thơm hơn."

"Ừ." Một người phụ nữ hơn năm mươi tuổi, gầy nhưng rất nhanh nhẹn.

Người già gầy một chút, cơ thể lại càng khỏe mạnh.

Quán mì thường mở cửa lúc mười một giờ sáng, ba người trong gia đình bắt đầu chuẩn bị tất bật.

Lúc này, rèm cửa được kéo lên, bốn người đàn ông bước vào.

Chương 517: Tiêu Đề 《Ẩn》

Người dẫn đầu là một chàng trai khoảng hai mươi tuổi, dáng người cao ráo, lông mày kiếm mắt sáng, vừa bước vào quán đã quét mắt xung quanh.

Ba người đàn ông phía sau đều không lớn tuổi, trong đó một người mặc cảnh phục.

Bốn người này chính là Hàn Bân và đồng đội.

Người mặc cảnh phục là đồng nghiệp ở đồn cảnh sát địa phương.

Đây không phải là địa bàn của Phân cục Ngọc Hoa.

Hàn Bân và đồng đội có thể điều tra án nhưng không có quyền thực thi (trừ trường hợp khẩn cấp), cần thông báo cho cảnh sát địa phương hỗ trợ.

Nói trắng ra, ngươi đến nhà người ta, ít nhất cũng phải thông báo chủ nhà.

Tất nhiên, đội điều tra hình sự của cục cảnh sát không bị hạn chế như vậy, toàn bộ Cầm Đảo đều là địa bàn của họ.

"Quý khách muốn ăn gì?" Vợ của Kiều Đông Khải nhìn bốn người, ánh mắt dừng lại trên người mặc cảnh phục nhưng cũng không để tâm lắm, dân thường không làm điều gì sai trái thì không sợ cảnh sát.

Cảnh sát thì đã sao, ăn xong cũng phải trả tiền.

Hàn Bân nhận ra Kiều Đông Khải ngay, không vội hỏi chuyện, sáng sớm dậy sớm cũng hơi đói: "Ở đây có món gì

ngon?”

“Có mì, thịt đầu heo, món lạnh.”

“Có những loại mì gì?”

“Chúng ta thường mở cửa lúc mười một giờ, bây giờ có mì rắn, mì hải sản, mì bò, mì cà tím, mì trứng cà chua chưa làm kịp. Chúng ta làm mì tươi, ăn tươi ngon nhất.” Vợ Kiều Đông Khải nói.

“Cho một đĩa món lạnh, mỗi người một bát mì.” Hàn Bân nhìn menu, muốn thử mì rắn.

“Thêm một đĩa thịt đầu heo, đây là món đặc trưng của quán, ngon lắm.” Vợ Kiều Đông Khải giới thiệu.

“Tổ trưởng Hàn, thịt đầu heo là món đặc sản của Lai Bình, hôm nay ta mời, mọi người thử đi.” Người mặc cảnh phục nói.

“Tiểu Tôn, ngươi đến hỗ trợ, sao lại để ngươi mời.”

“Nên mà, sau này ta đến Khu Ngọc Hoa, cũng phải nhờ các ngươi giúp đỡ.” Tiểu Tôn cười nói.

Nghe đối phương nói vậy, Hàn Bân không khách khí nữa.

Quan hệ giữa người với người là qua lại, như vậy mới thành bạn, quá khách khí lại tạo cảm giác xa lạ.

Món lạnh và thịt đầu heo lên rất nhanh, mì cũng được nấu và rưới nước sốt, chỉ vài phút đã bưng lên bàn.

Thịt đầu heo được hun khói, Hàn Bân gắp một miếng, hương vị thật ngon, kết hợp với bát mì sốt thịt, thực sự đặc biệt.

Loại cơm này có thể không hợp với nhân viên văn phòng nhưng rất hợp với những người làm việc nặng nhọc.

Dù chưa đến giờ ăn chính, nhưng cảnh sát khi làm nhiệm vụ mà có được bữa cơm nóng hổi, đã là rất khó.

Chưa đầy mười phút, mấy người đã ăn xong bữa cơm này.

Lý Huy vỗ bụng: “Lão Thiết, lần này ăn ngon quá.”

Triệu Minh lấy tăm: “Huy Ca, ngươi gần đây có xem livestream không?”

“Chuyện của ngươi gì?”

“Bây giờ có nhiều nữ streamer, không có Ni Tử, sẽ có Linh Tử, Na Tử, Hạ Tử.” Hàn Bân cười nói.

Lý Huy lười đáp lại, chỉ trừng mắt.

“Chủ quán tính tiền.” Tiểu Tôn gọi.

“Quý khách ăn no chưa, tổng cộng là bảy mươi.” Vợ Kiều Đông Khải cầm sổ nhỏ tính toán nhanh.

Tiểu Tôn đứng dậy, quét WeChat, thanh toán bảy mươi.

Nghe tiếng nhắc nhở nhận tiền, vợ Kiều Đông Khải cười: “Quý khách đi thong thả, mời lần sau ghé lại.”

Hàn Bân đứng dậy, vận động tay chân: “Ăn no rồi, bắt đầu làm việc thôi.”

Triệu Minh và Lý Huy cũng đứng dậy theo.

Lúc này, Kiều Đông Khải bưng chậu mì ra, đặt lên bàn.

“Kiều Đông Khải!”

“Đây.” Kiều Đông Khải đáp lại theo bản năng, sau đó nhìn Hàn Bân với vẻ ngạc nhiên: “Ngươi biết ta?”

Hàn Bân giơ thẻ cảnh sát: “Chúng ta là đội điều tra hình sự của Phân cục Ngọc Hoa, muốn gặp ngươi để tìm hiểu một số việc.”

“Đồng chí cảnh sát, ngài có nhầm không, Khu Ngọc Hoa tuy không xa nhưng ta rất ít khi vào thành phố, ngài tìm ta có chuyện gì?” Kiều Đông Khải ngạc nhiên.

“Vị cảnh sát này, con trai ta là người mở quán mì, tuy quán không lớn nhưng ngày nào cũng không rời được hắn, hắn không có thời gian ra khỏi thành phố Lai Bình.” Mẹ của Kiều Đông Khải nói.

Lý Huy mặc áo khoác: “Đừng nói tuyệt đối như vậy, từ thành phố Lai Bình lái xe đến Khu Ngọc Hoa chỉ mất một giờ, sáng đi tối về được, chúng ta hơn một giờ trước còn ở Khu Ngọc Hoa, không phải cũng đến quán ngươi ăn cơm sao.”

“Kiều Đông Khải, ngươi có biết Hạ Bân Hải không?” Hàn Bân hỏi.

“Không biết.”

Hàn Bân lấy một bức ảnh đưa cho Kiều Đông Khải: “Xem kỹ, nhận ra không.”

Kiều Đông Khải liếc nhìn, mặt hơi biến sắc, do dự một lúc rồi lắc đầu.

“Ngươi lắc đầu làm gì? Nói đi.”

Kiều Đông Khải nói nhỏ: “Không nhận ra.”

“Nghĩ kỹ rồi nói, đừng tự gây rắc rối.” Triệu Minh nhắc nhở.

Nhìn thấy người mình coi là chỗ dựa, cao lớn khỏe mạnh mà lại như học sinh nhỏ bị hỏi, vợ Kiều Đông Khải thấy không thoải mái: “Chồng ta nói không biết rồi, các ngươi còn hỏi gì nữa.”

“Che giấu tội phạm, làm chứng giả là phạm pháp.” Lý Huy nhắc nhở.

Kiều Đông Khải do dự một lúc rồi nói nghiêm túc: “Ta thực sự không biết người này.”

“Được rồi, vậy thì không còn gì để nói, đi theo chúng ta đến đồn cảnh sát một chuyến.” Hàn Bân giơ lệnh triệu tập.

“Đồng chí cảnh sát, đừng vậy mà, chúng ta có gì nói nấy, quán chúng ta sắp mở cửa, ngài bắt con trai ta đi, quán chúng ta làm sao kinh doanh được.” Mẹ Kiều Đông Khải chắn trước mặt.

“Ta thấy, các ngươi thật thú vị, đến giờ này mà còn nghĩ đến kinh doanh, không coi cảnh sát ra gì hả.” Lý Huy cười khổ.

Chương 518: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Cảnh sát cũng phải nói lý, không được bắt người bừa bãi.” Vợ Kiều Đông Khải không hài lòng.

“Chúng ta đã có lệnh triệu tập, cái gì gọi là bắt bừa bãi, không liên quan đến các ngươi, đừng làm loạn.” Lý Huy mặt lạnh nói.

Lý Huy cũng không muốn tỏ ra hung hăng, nhưng có người sợ uy mà không sợ đức, ngươi càng khách khí, họ càng lên mặt, việc lại không xong.

“Chúng ta làm loạn gì, ngươi nói chuyện khó nghe, chồng ta nói không biết Hạ Bân Hải, có khi các ngươi nhầm.” Mẹ Kiều Đông Khải như gà mẹ bảo vệ con.

“Đồng chí cảnh sát, không phải ta không đi với các ngươi, nhưng quán thực sự không rời được ta, hay là ngài xem thế này được không, đến tối đóng cửa, ta tự đi đồn cảnh sát hỗ trợ điều tra.” Kiều Đông Khải nói.

Hàn Bân mặt không vui, nhìn đồng hồ: “Tối, chúng ta không đợi được, thế này, cho ngươi một giờ chuẩn bị, đến mười hai giờ chúng ta quay lại triệu tập, thế nào?”

“Không được, mười hai giờ khách đông nhất, các ngươi lúc đó bắt chồng ta, khách ăn thấy thì sau này ai dám đến quán nữa.” Vợ Kiều Đông Khải lo lắng.

“Đúng rồi, các ngươi không thể làm tuyệt tình như vậy, không cho chúng ta đường sống sao.” Mẹ Kiều Đông Khải vỗ đùi, uất ức nói.

“Ngươi biết tại sao chúng ta đến sớm vậy không? Sợ ảnh hưởng xấu đến quán, chờ lúc ít người hỏi rõ ràng. Mỗi người ăn một bát mì, cũng coi như ủng hộ quán các ngươi.” Hàn Bân mặt lạnh, giọng nói thay đổi:

“Còn các ngươi? Hợp tác với chúng ta không?”

“Đồng chí cảnh sát, ngươi thực sự oan cho chồng ta rồi, chồng ta trung thực, chưa bao giờ nghe nói về người tên Hạ Bân Hải.” Vợ Kiều Đông Khải giọng mềm mỏng.

Hàn Bân giọng chắc chắn: “Chồng ngươi khi xem ảnh, tay run rẩy, ta nhìn ra ngay, hắn nói dối!”

Mẹ Kiều Đông Khải nắm tay con trai: “Khai tử, ngươi nói thật đi, có biết người tên Hạ Bân Hải không.”

“Ta không biết người tên Hạ Bân Hải, nhưng…” Kiều Đông Khải thở dài, túm chặt tóc: “Ta nhận ra người trong ảnh.”

“Hắn tên Thành Ca.”

“Tên đầy đủ?”

“Hạ Ngạn Thành.” Kiều Đông Khải trả lời rồi hỏi: “Đồng chí cảnh sát, hắn làm sao, các ngươi tìm hắn có chuyện gì?”

“Đừng hỏi tại sao chúng ta tìm hắn, biết tại sao tìm ngươi không?” Hàn Bân hừ một tiếng.

“Ta… ta…” Kiều Đông Khải ấp úng.

“Chồng ơi, ngươi làm gì mà cảnh sát tìm ngươi, nói nhanh đi.” Vợ Kiều Đông Khải thấy chồng giấu diếm cũng căng thẳng.

“Ta không làm gì, chỉ đưa một thẻ sim cho Thành Ca dùng.”

“Tại sao đưa thẻ sim cho Hạ Ngạn Thành sử dụng?” Hàn Bân hỏi.

“Thành Ca là bạn ta khi làm việc ở Tuyền Thành, hắn rất nghĩa khí, thường đi chơi đều hắn trả tiền, khi đó ta còn trẻ, không hiểu nhiều, hắn rất chăm sóc ta.” Kiều Đông Khải cởi tạp dề, nhớ lại:

“Vài năm trước, Thành Ca muốn mở cửa hàng online, một số điện thoại chỉ đăng ký được một tài khoản, Thành Ca đôi khi cần tăng điểm đánh giá, muốn đăng ký thêm vài tài khoản, nhờ ta một thẻ sim đăng ký, chúng ta quan hệ tốt, hắn mở lời, ta không thể từ chối.”

Lý Huy hỏi: “Hắn nói gì ngươi tin ngay?”

“Khi ở Tuyền Thành, Thành Ca có lần mượn tiền ta, nói khó khăn, muốn mượn năm nghìn, nửa tháng trả. Khi đó ta cũng phân vân, nhỡ hắn không trả thì sao, nhưng lúc đó còn trẻ, không nỡ từ chối, ta cho hắn mượn. Sau đó một tuần, hắn trả tiền, còn tiêu hơn một nghìn mời ta đi chơi.”

Kiều Đông Khải vỗ ngực, giơ ngón cái: “Ta nghĩ, bạn này được, đáng kết giao!”

Chưa đợi Hàn Bân nói, vợ Kiều Đông Khải có chút ganh tỵ: “Tiêu hơn một nghìn đi chơi, các ngươi chơi gì?”

“Không có gì, chỉ ăn uống, hát hò.” Kiều Đông Khải nói cho qua.

“Ngươi lừa ai, ngươi từ Tuyền Thành về mấy năm rồi, khi đó, ta lương tháng hai nghìn, ngươi tiêu hơn một nghìn ăn uống, ngươi là heo à, nghĩ ta ngốc?” Vợ Kiều Đông Khải mắt trừng, giận dữ nói.

“Được rồi, không phải lúc các ngươi cãi nhau.” Hàn Bân vẫy tay, tiếp tục hỏi: “Ngoài tên, ngươi còn biết gì về Hạ Ngạn Thành?”

“Số điện thoại, WeChat của hắn ta có.”

“Ngươi biết Hạ Ngạn Thành bây giờ ở đâu không?” Hàn Bân hỏi.

“Không biết.”

“Thật không biết?”

“Ta thề, ta thực sự không biết, đã hai ba năm không gặp, chỉ thỉnh thoảng nói chuyện trên WeChat, chúc Tết, đôi khi hắn gửi tin nhắn, cho phong bao lì xì, nói là lì xì đầu năm của anh.”

“Ngươi nói có số điện thoại của hắn, là số cũ của hắn?”

“Đúng, ta còn lưu, nhưng hai năm nay không gọi.”

“Ngươi gọi thử xem số cũ của hắn có liên lạc được không.”

“Ta gọi thì nói gì?” Kiều Đông Khải lo lắng.

“Nói sắp Tết, cuối năm tụ họp, hỏi xem hắn ở đâu.”

“…” Kiều Đông Khải do dự.

“Đừng chần chừ, gọi nhanh.” Hàn Bân thúc giục.

“Đồng chí cảnh sát, Thành Ca của ta làm sao?”

“Chúng ta nghi ngờ hắn liên quan đến một vụ giết người.” Hàn Bân không nói chi tiết nhưng cũng chỉ ra tính nghiêm trọng của sự việc.

“Cái gì… Giết người!” Kiều Đông Khải nuốt nước bọt

Mẹ và vợ Kiều Đông Khải cũng bị dọa.

“Khai tử, ngươi phối hợp với cảnh sát điều tra, liên quan đến mạng người không thể đùa.” Mẹ Kiều Đông Khải nhắc nhở.

“Đúng vậy, chồng ơi, lúc này không thể hồ đồ!” Vợ Kiều Đông Khải khuyên.

Kiều Đông Khải hít sâu: “Được, ta gọi.”

Kiều Đông Khải lấy điện thoại, tìm số khác của Hạ Ngạn Thành, nhấn gọi, lát sau, điện thoại kết nối: “A lô, Thành Ca.”

Chương 519: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ngươi tìm ai?" Điện thoại vang lên giọng nữ.

"Ta tìm Thành Ca." Kiều Đông Khải căng thẳng.

"Thành Ca nào, ngươi gọi nhầm rồi?" Giọng nữ hỏi.

Kiều Đông Khải nhìn lại điện thoại: "Không nhầm, đây là số của Hạ Ngạn Thành."

"Ngươi gọi nhầm, đây không phải số của Hạ Ngạn Thành."

Hàn Bân nhắc: "Hỏi xem số này từ khi nào."

Kiều Đông Khải gật đầu: "Ngươi đăng ký số này từ khi nào?"

"Hai năm rồi, ngươi gọi nhầm." Nói xong, nữ cúp máy.

Kiều Đông Khải bất đắc dĩ: "Số này lâu rồi ta không gọi, không ngờ số cũ của hắn đổi rồi."

"Bây giờ điện thoại đều cần đăng ký tên thật, hắn không tiết lộ thân phận thật, số đó tự nhiên không dùng, bây giờ ngươi biết tại sao hắn dùng thẻ sim của ngươi không." Lý Huy nói.

"Vậy… Vậy bây giờ làm sao?" Kiều Đông Khải sợ.

"Quê của Hạ Ngạn Thành ở đâu, ngươi biết không?"

"Biết, hắn nói với ta." Kiều Đông Khải nhớ lại: "Thành phố Thạch Môn."

"Tuổi?"

“Hắn hơn ta năm tuổi, hình như là 1984, sinh ngày 8 tháng 6.”

“Ngươi nhớ cả sinh nhật?” Lý Huy ngạc nhiên, ngoài sinh nhật bố mẹ và bạn gái, hắn không nhớ ai.

“Ta ở Tuyền Thành mấy năm, mỗi lần sinh nhật hắn, đều mời ta đi chơi, nên ta nhớ rõ.” Kiều Đông Khải nói.

Hàn Bân chỉ vào Lý Huy: “Ngươi gọi cho Hiểu Bằng, bảo hắn tra thông tin thân phận của Hạ Ngạn Thành.”

“Rõ.”

Lúc này đã hơn mười một giờ, khách hàng bắt đầu đến.

“Đồng chí cảnh sát, ngươi nhìn quán này?” Mẹ Kiều Đông Khải ấp úng.

“Đừng để ý chúng ta, cứ kinh doanh bình thường.” Hàn Bân vẫy tay.

“Cảm ơn, cảm ơn.”

Nghe vậy, ba người trong gia đình thở phào.

“Bân Tử, ngươi tin lời Kiều Đông Khải không?” Lý Huy nói nhỏ.

“Chờ xem, đợi tin Hiểu Bằng.” Hàn Bân nói, chỉ vào Triệu Minh: “Các ngươi hai người đi quanh quán.”

Lý Huy và Triệu Minh đứng dậy đi quanh quán, xem có lối ra khác không, đề phòng Kiều Đông Khải bỏ trốn.

“Tổ trưởng Hàn, ngươi điều tra vụ án gì?” Cảnh sát Tiểu Tôn tò mò.

Đối phương đến hỗ trợ, Hàn Bân không giấu, hỏi lại: “Ngươi nghe về vụ án người tuyết chưa?”

“Trời ơi.” Tiểu Tôn nuốt nước bọt: “Một phụ nữ, không mặc quần áo, bị giấu trong người tuyết.”

“Ngươi thật biết vụ án này?”

“Vụ án này từng rất nổi tiếng ở thành phố Lai Bình, huy động nhiều cảnh sát điều tra, nhưng cuối cùng không phá được án.” Tiểu Tôn nhớ lại.

“Chúng ta đến đây để điều tra vụ án này.” Hàn Bân nói.

“Vụ án này không dễ điều tra, nghe nói năm ngoái đội điều tra hình sự của cục thành phố đến hướng dẫn điều tra, nhưng vẫn chưa bắt được hung thủ.” Tiểu Tôn nhắc nhở.

Hàn Bân gật đầu, không nói thêm.

“Đinh linh linh…” Nửa giờ sau, điện thoại Hàn Bân đổ chuông, hắn nhìn, thấy tên Tôn Hiểu Bằng.

“A lô.”

“Tổ trưởng, Hạ Bân Hải, tức là Hạ Ngạn Thành, ta tra rồi, không có người này.” Tôn Hiểu Bằng nói.

Hàn Bân nhíu mày: “Ý ngươi là gì?”

“Ta tìm trong hệ thống công an, không có ai tên Hạ Ngạn Thành, có người tên này nhưng tuổi, quê quán, ảnh đều không khớp, ta nghi là thân phận giả.” Tôn Hiểu Bằng giải thích.

“Ta biết rồi.” Hàn Bân đáp, sau đó cúp máy.

“Bân Ca, thế nào?”

“Hạ Ngạn Thành là thân phận giả.”

“Cái gì, cũng là giả?” Triệu Minh ngạc nhiên.

Lý Huy nhìn vào bếp: “Trời ơi, có phải Kiều Đông Khải lừa chúng ta?”

“Hoặc Kiều Đông Khải lừa chúng ta, hoặc Kiều Đông Khải cũng không biết thân phận thật của đối phương.” Hàn Bân phân tích.

“Bân Tử, ta đề nghị kiểm soát Kiều Đông Khải.” Lý Huy liếm môi.

“Quán đông khách, ngươi bắt hắn trước mặt mọi người, quán này sau mở được không?” Hàn Bân cũng khó xử.

Nếu Kiều Đông Khải là nghi phạm, Hàn Bân không khách khí, trực tiếp bắt.

Nhưng vụ án này khác, Kiều Đông Khải chỉ bị liên quan, không có chứng cứ chứng minh hắn tham gia vụ án, Hàn Bân không muốn làm quá.

Hàn Bân suy nghĩ một lúc, chỉ vào Lý Huy và Triệu Minh: “Các ngươi vào bếp, gọi Kiều Đông Khải ra.”

Hàn Bân đã xem qua, quán mì này đơn giản, đều là đồ ăn sẵn, chỉ cần nấu mì, hai người tuy bận một chút, nhưng vẫn có thể kinh doanh bình thường.

Lát sau, Kiều Đông Khải tuy không muốn nhưng vẫn đi cùng Lý Huy và Triệu Minh ra khỏi bếp, mọi người ra khỏi quán mì, vào xe địa hình của Hàn Bân.

“Đồng chí cảnh sát, các ngươi tìm ta làm gì, có phải Thành Ca tìm thấy rồi?”

“Kiều Đông Khải, việc ngươi đưa thẻ sim cho người khác có thể lớn có thể nhỏ, nhưng nếu ngươi lừa cảnh sát, chắc chắn sẽ bị tạm giam.” Hàn Bân nhắc nhở.

“Đồng chí cảnh sát, ta sao có thể lừa các ngươi, ta không làm vậy.” Kiều Đông Khải mặt mũi tự tin.

“Đừng nói miệng, vừa rồi ta đưa ảnh Hạ Ngạn Thành, hỏi ngươi nhận ra không, tại sao ngươi nói dối?” Hàn Bân trực

tiếp vạch trần.

Kiều Đông Khải cúi đầu: “Ta… Ta chỉ không muốn phản bội bạn bè.”

Hàn Bân nghiêm khắc: “Vậy ngươi vì bạn bè mà lừa cảnh sát, giấu thân phận thật của hắn!”

“Ta không lừa cảnh sát, ta nói thật, hắn tên Hạ Ngạn Thành, thật, ta đã xem chứng minh thư của hắn, khi hắn mượn tiền của ta, hắn cho ta xem.” Kiều Đông Khải căng thẳng.

Hàn Bân nhìn đối phương, không thấy dấu hiệu nói dối.

“Đồng chí cảnh sát, ta nói thật, thật.” Kiều Đông Khải đảm bảo.

Hàn Bân suy nghĩ một lúc: “Thế này, ngươi kể lại từ đầu đến cuối quá trình quen biết Hạ Ngạn Thành.”

Kiều Đông Khải đáp, bắt đầu nhớ lại quá khứ với Hạ Ngạn Thành.

Chương 520: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hai người ban đầu thuê chung một nơi, qua lại quen biết, Hạ Ngạn Thành hào phóng, biết xử lý quan hệ, thường cho Kiều Đông Khải những ưu đãi nhỏ.

Giao thiệp lâu, Kiều Đông Khải rất tin tưởng, nên không do dự đưa thẻ sim cho đối phương.

Kiều Đông Khải chưa từng gặp gia đình Hạ Ngạn Thành, bạn bè không nhiều, và những bạn bè gọi Hạ Ngạn Thành.

Nói cách khác, Kiều Đông Khải không thể cung cấp thêm manh mối về Hạ Ngạn Thành.

Hàn Bân bất đắc dĩ, không tra được thân phận thật của Hạ Ngạn Thành, chỉ dựa vào ảnh mà tìm hắn rất khó.

Bây giờ công nghệ trang điểm và phẫu thuật thẩm mỹ rất phát triển, chỉ cần thay đổi một chút ngoại hình, chỉ dựa vào ảnh rất khó tìm nghi phạm.

Chưa kể, bây giờ là mùa đông, đeo khẩu trang, đội mũ, đi qua cũng khó nhận ra.

"Đinh linh linh…" Điện thoại vang lên.

Hàn Bân lấy điện thoại, thấy tên Điền Lệ.

Hàn Bân ra xe nghe điện thoại: "A lô."

"Tổ trưởng, ta gặp Lâm Nguyệt Kiều, để tìm ra hung thủ giết con gái, nàng chủ động muốn xem video phạm tội, nàng rất kiên cường, là người mẹ tốt…" Giọng Điền Lệ phức tạp.

“Hung thủ có phải Hạ Bân Hải không?”

“Không.”

“Không? Ngươi chắc chắn?”

“Lâm Nguyệt Kiều rất chắc chắn, hung thủ không phải Hạ Bân Hải, đối với nàng, cũng là một sự an ủi. Nếu hung thủ là Hạ Bân Hải, Lâm Nguyệt Kiều chắc chắn không thể tha thứ cho bản thân.”

“Hóa ra không phải Hạ Bân Hải.” Hàn Bân vỗ trán.

Hạ Bân Hải không phải hung thủ, vậy hắn là ai? Hắn hai thân phận đều giả, có nên tiếp tục điều tra?

“Tổ trưởng, tra được thân phận thật của Hạ Bân Hải chưa?” Điền Lệ hỏi.

“Chưa.”

“Các ngươi không tìm được Kiều Đông Khải?”

“Tìm được, Kiều Đông Khải nói với chúng ta, tên thật của Hạ Bân Hải là Hạ Ngạn Thành, nhưng ta để Tôn Hiểu Bằng tra, đây cũng là thân phận giả.”

Điền Lệ vô thức hỏi: “Vậy hắn là ai?”

Hàn Bân không thể trả lời, hắn nghĩ tìm được Kiều Đông Khải sẽ biết thân phận thật của Hạ Bân Hải, bây giờ thấy, hắn nghĩ đơn giản.

Hoặc là, sự xuất hiện của Hạ Bân Hải chỉ là tình cờ? Không liên quan vụ án người tuyết.

Nhưng vẫn không thể giải thích, Hạ Bân Hải là ai?

Cúp máy, Hàn Bân dặn dò Kiều Đông Khải, nhờ hắn tìm một số bạn cũ ở Tuyền Thành, hỏi về Hạ Bân Hải, rồi đưa người rời khỏi quán.

Bất kể Hạ Bân Hải giấu bí mật gì, nhiệm vụ chính của Hàn Bân bây giờ vẫn là điều tra vụ án người tuyết.

Trước khi đến thành phố Lai Bình, Lý Huy đã hẹn chồng của Cố Ngọc Văn.

Ba giờ chiều, Hàn Bân và đồng đội đến nhà chồng của Cố Ngọc Văn.

Hàn Bân và đồng đội tìm theo địa chỉ, đến nhà chồng của Cố Ngọc Văn.

Mở cửa là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, râu ria, tóc dầu, trông nhếch nhác.

"Chúng ta là đội điều tra hình sự của Phân cục Ngọc Hoa." Hàn Bân giơ thẻ cảnh sát.

"Mời vào, xin lỗi, nhà hơi bừa bộn, cứ ngồi tự nhiên."

Hàn Bân nhìn quanh nhà, bên trái là nhà vệ sinh, phía trước là phòng khách, hướng nam có hai phòng, hướng bắc có một phòng và bếp.

"Nhà này là mua hay thuê?"

"Thuê, nhà ta cũng có nhà, nhưng từ khi vợ ta gặp chuyện, gia đình muốn chuyển chỗ ở… Ở đó… Có quá nhiều kỷ niệm." Chồng Cố Ngọc Văn giọng trầm.

"Ngài tên gì?"

"Họ Mã, Mã Tái Đông."

Hàn Bân ngồi ghế sofa: "Mã tiên sinh, chúng ta đến để điều tra vụ án vợ ngài, muốn tìm hiểu một số tình huống."

"Trước đây cảnh sát không phải đã bỏ cuộc rồi sao? Sao lại điều tra lại, có tiến triển mới sao?" Mã Tái Đông lấy bao thuốc, đưa cho Hàn Bân và đồng đội.

Hàn Bân từ chối, hắn ít hút thuốc của người lạ.

“Khu Ngọc Hoa cũng xảy ra một vụ án giết người, cách thức giống vụ giết vợ ngài, sau khi đội kỹ thuật giám định, hung thủ là cùng một người.”

“Tên ác quỷ đó lại gây án.” Mã Tái Đông nghiến răng.

“Đúng vậy, trước đây chỉ có một vụ, vì bằng chứng ít nên không phá án được, bây giờ có hai vụ, đối chiếu chéo, có thể tìm được nhiều manh mối hơn.” Hàn Bân nói.

“Ngài cảnh sát, ngài tên gì?”

“Ta họ Hàn.”

“Ngài có chắc bắt được hung thủ giết vợ ta không?”

Hàn Bân giọng chân thành: “Ta sẽ cố gắng hết sức.”

Mã Tái Đông môi mím chặt, mắt nhìn Hàn Bân: “Ta có thể tin ngài không?”

“Ta hy vọng, ngài có thể tin ta.”

Mã Tái Đông mắt đỏ, giọng nghẹn ngào: “Ta rất nhớ vợ, ta rất yêu nàng, mỗi lần nghĩ đến, ta rất đau lòng, nếu có thể, ta muốn chết thay nàng.”

“Người chết không thể sống lại, nhưng có thể tìm ra hung thủ, trả thù cho nàng.” Hàn Bân khuyên.

“Ta biết, trước đây ta cũng tự an ủi vậy, nhưng đã qua một năm, ta không dám hy vọng nhiều, hy vọng càng lớn, thất vọng càng lớn…”

“Các ngươi có con không?”

“Có, một trai một gái, mọi người rất ghen tỵ, nói chúng ta đủ cả chữ tốt.” Mã Tái Đông nói, nước mắt tự nhiên trào ra.

“Nghĩ đến con ngươi, chúng cần ngươi, cần ngươi mạnh mẽ, như vậy mới chăm sóc được chúng, vợ ngươi cũng yên lòng.” Hàn Bân giọng khích lệ.

Mã Tái Đông khóc một lúc, từ từ nói: “Lý thuyết ta hiểu, thực hiện rất khó… Ngươi làm ta xấu hổ.”

“Không, ta thấy, ngươi rất yêu vợ.” Lý Huy cảm động.

“Đúng vậy, cưới được nàng là phúc phận của ta, nàng rất yêu ta, chúng ta… Rất hợp.”

“Ta nghĩ, ngươi nên thử đi ra ngoài, thử một mối quan hệ mới, có lẽ sẽ dần quên.” Lý Huy khuyên.

Chương 521: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Nhiều người nói vậy, bố mẹ ta cũng giới thiệu. Đối phương cũng tốt, ta cũng thử giao tiếp nhưng… Chỉ là giao tiếp, ta không quên được vợ, ta không muốn cưới người khác ngoài nàng, không ai thay thế được nàng, không ai…"

Hàn Bân nhìn đồng hồ, đã hơn ba giờ chiều, ba người hôm nay còn phải về Phân khu Ngọc Hoa, không thể kéo dài.

"Mã tiên sinh, ngài có thể cung cấp một số manh mối liên quan đến vợ ngài."

Mã Tái Đông vào phòng ngủ, dường như tìm cái gì, một lúc sau, mang ra một thùng lớn.

"Đồ của vợ ta đều ở đây, ta không nỡ vứt, sợ con thấy buồn, nên giấu dưới giường."

Mã Tái Đông đặt thùng lên bàn trà, Hàn Bân liếc nhìn, phần lớn là ảnh, có một số trang sức, chứng minh thư, tài liệu…

"Hai người lấy lời khai của Mã tiên sinh."

Trong hồ sơ có lời khai của Mã Tái Đông, Hàn Bân đã đọc, nên không tự lấy lời khai, giao cho Lý Huy và Triệu Minh.

Lý Huy phụ trách thẩm vấn, Triệu Minh ghi chép.

Lý Huy hỏi theo thủ tục: "Tên, tuổi…"

"Mã Tái Đông, 32 tuổi…"

"Đã lâu như vậy, ngươi có nghi ngờ ai giết vợ ngươi?"

“Nói sao nhỉ, vài người nghi ngờ đã được cảnh sát điều tra. Ta một năm nay cũng hay nghĩ, nghĩ lung tung, thấy nhiều người có thể giết vợ ta, nhưng nghĩ kỹ lại thấy là nghĩ bậy, ta rất rối.”

“Trước khi xảy ra vụ án, vợ ngươi có liên lạc với ai thường xuyên không?”

“Không, vợ ta ngoài công việc, chỉ có gia đình và con, ít bạn bè.”

“Trước khi xảy ra vụ án, nàng có gì bất thường?”

Mã Tái Đông lắc đầu, mặt đau khổ: “Ta không nhớ.”

…

Hàn Bân một tâm hai dụng, vừa xem đồ của Cố Ngọc Văn, vừa nghe lời khai của Mã Tái Đông.

Những gì Mã Tái Đông nói, không khác lời khai trước đó.

Hàn Bân cảm thấy, người đàn ông này đã sụp đổ.

Hắn rất yêu vợ, nhưng cũng vì vậy không dám nhớ lại vụ án vợ bị giết.

Ba người của Hàn Bân đến, đối với hắn cũng là một nỗi đau.

Hàn Bân cảm nhận, hắn không muốn gặp ba người.

Nhưng, hắn không thể từ chối, vì như vậy hắn càng đau khổ.

Có lẽ, chỉ khi bắt được hung thủ giết Cố Ngọc Văn, hắn mới có thể thực sự đi ra ngoài.

Hàn Bân tiếp tục xem đồ của Cố Ngọc Văn, có nhiều ảnh hơn hồ sơ, và mỗi ảnh đều rất đẹp, thần thái rực rỡ.

Cố Ngọc Văn là một người phụ nữ cao ráo, dung nhan thanh tú, khí chất dịu dàng, thực sự có sức hút.

Hàn Bân xem từng món đồ trong thùng, hiểu nạn nhân, cũng là hiểu hung thủ.

Đặc biệt đối với vụ án giết người hàng loạt, điều này rất quan trọng.

…

Bệnh viện Nhân dân Thành phố Cầm Đảo.

Một phòng bệnh vip.

Một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, mặt mày tuấn tú, dáng cao lớn, cắm máy, nằm trên giường.

Bên cạnh là một người phụ nữ trung niên, chính là mẹ của Tiết Mộng Kiều, Lâm Nguyệt Kiều.

Lâm Nguyệt Kiều mắt đỏ, mặt tiều tụy, dường như già đi mấy tuổi.

Lâm Nguyệt Kiều rất lâu rồi không chăm chú nhìn chồng như vậy.

Nàng cũng không hiểu, tại sao mình và chồng lại thành thế này, có phải vì chán nhau.

Lâm Nguyệt Kiều đã xem video đó, biết nguyên nhân chồng bị xuất huyết não, cũng biết nỗi đau của chồng.

Nỗi đau này, chỉ hai người mới hiểu, người ngoài không hiểu.

Lúc này, nàng muốn gần chồng, đứng bên cạnh, lặng lẽ ở bên.

Vì con gái, làm tròn trách nhiệm người vợ.

Lâm Nguyệt Kiều lẩm bẩm: “Tiết Lập Bằng, ngươi nghe được không? Chúng ta từng là người thân nhất, từng yêu nhau, ta thật sự hy vọng…”

Nói được một nửa, Lâm Nguyệt Kiều ngừng lại, thấy tay chồng động đậy.

“Bác sĩ! Bác sĩ!”

Chiều năm giờ hơn.

Hàn Bân và đồng đội về Phân cục Ngọc Hoa, triệu tập mọi người họp.

Chuyến đi thành phố Lai Bình lần này, không mấy lý tưởng.

Hàn Bân chỉ vào Lý Huy: “Ngươi nói về tình hình điều tra ở thành phố Lai Bình.”

“Khụ…”

Lý Huy hắng giọng, đến bảng trắng viết hai tên, Kiều Đông Khải, Mã Tái Đông.

“Lần này chúng ta đi thành phố Lai Bình, chủ yếu là đi điều tra hai người này, trước hết nói về tình hình của Kiều Đông Khải, hắn mở một quán mì nhỏ ở thành phố Lai Bình, chúng ta từ miệng hắn biết được thân phận khác của Hạ Bân Hải.”

Lý Huy viết thêm một tên, Hạ Ngạn Thành.

“Theo lời Kiều Đông Khải, tên thật của Hạ Bân Hải là Hạ Ngạn Thành, nhưng, Hiểu Bằng tra trong hệ thống, đây cũng là thân phận giả.”

Triệu Minh xoa mặt lạnh: “Hạ Bân Hải là ai, trong vụ án người tuyết đóng vai trò gì?”

“Lâm Nguyệt Kiều xác nhận, hung thủ không phải Hạ Bân Hải.” Điền Lệ nói.

“Ta càng thắc mắc, Hạ Bân Hải làm gì? Tại sao luôn dùng thân phận giả? Hắn có phạm tội không?” Triệu Minh hỏi.

“Ta nghe tin từ tổ trưởng, được Lâm Nguyệt Kiều đồng ý, lại đến Viện thẩm mỹ Kiều Kiều, Hạ Bân Hải có một văn phòng ở đó, nhưng, văn phòng đã giao cho người khác, không tìm thấy đồ và dấu vân tay của Hạ Bân Hải.” Điền Lệ nói.

“Chỗ ở của hắn?”

“Lâm Nguyệt Kiều đến, đã đổi người thuê mới, khó tìm được manh mối.”

Lý Huy nhún vai: “Vậy chúng ta chỉ còn cách nhận dạng khuôn mặt của Hạ Bân Hải.”

“Nhưng, không có ảnh rõ nét của Hạ Bân Hải.” Điền Lệ bất lực nói.

“Điều tra Hạ Bân Hải, tạm thời dừng lại, việc chính là điều tra hung thủ vụ án người tuyết. Tình hình của Hạ Bân Hải ta sẽ báo cáo cho đội trưởng Tằng, để hắn quyết định có tiếp tục điều tra.” Hàn Bân xác định chủ trương.

Chương 522: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đỗ Kỳ, điều tra tình nhân của Tiết Lập Bằng thế nào?"

"Ta kiểm tra danh sách liên lạc nữ, đều là công việc, không phát hiện đối tượng nữ nghi tình nhân."

"Danh sách liên lạc nữ." Lý Huy gãi đầu, suy nghĩ: "Ngươi không kiểm tra nam?"

Đỗ Kỳ ngẩn ra: "Ngươi nghĩ tình nhân của Tiết Lập Bằng là nam?"

"Lâm Nguyệt Kiều rất đẹp, có phong vận. Tiết Lập Bằng không cần vợ đẹp. Có thể là hắn bắt đầu thích nam." Lý Huy tưởng tượng.

"Huy Ca, ý này hay, nếu là tình nhân nam, bị Tiết Lập Bằng bỏ, để trả thù Tiết Lập Bằng mới giết con gái." Triệu Minh phân tích.

Điền Lệ không nói nên lời: "Ngươi xem nhiều phim máu chó quá."

"Nếu Tiết Lập Bằng có tình nhân nam, đối phương thích nam, sao có thể cưỡng bức nữ nạn nhân?" Tôn Hiểu Bằng nghi ngờ.

"Cái này không khó giải thích, phần lớn đồng tính luyến, theo nghĩa rộng là song tính luyến, chỉ cần tìm đúng kích thích, không gì không thể." Lý Huy nghiêm túc.

Hàn Bân dụi mắt: "Tiểu tử, ngươi gần đây biết nhiều nhỉ."

"Ha ha…" Mọi người cười theo.

“Ê, tổ trưởng Hàn, ta đang nghiêm túc thảo luận vụ án, ok?” Lý Huy bất mãn.

Hàn Bân không để ý, nhìn Điền Lệ: “Tình hình Tiết Lập Bằng thế nào?”

“Trước khi các ngươi về, Lâm Nguyệt Kiều gọi điện, Tiết Lập Bằng đã tỉnh.”

Triệu Minh nhún vai: “Chúng ta tốn lời làm gì, hỏi hắn là được.”

“Bác sĩ nói, tình trạng Tiết Lập Bằng không ổn định, không khuyên cảnh sát tiếp xúc ngay, nếu Tiết Lập Bằng bị kích động, có thể tái phát, nếu tái xuất huyết não, tình hình sẽ nghiêm trọng hơn.” Điền Lệ giải thích.

Hàn Bân suy nghĩ: “Thế này, ngươi và Lâm Nguyệt Kiều liên lạc, đợi Tiết Lập Bằng khỏe hơn, ta sẽ đến bệnh viện.”

“Biết rồi.”

Họp xong, Hàn Bân đến văn phòng Tằng Bình.

Tằng Bình đưa cho hắn điếu thuốc: “Điều tra thế nào?”

Hàn Bân báo cáo tình hình vụ án.

Tằng Bình gảy tàn thuốc: “Vụ án này không dễ.”

“Tiếp tục điều tra Hạ Bân Hải không?”

Tằng Bình do dự: “Vì Hạ Bân Hải không liên quan vụ án người tuyết, tạm dừng điều tra, gần đây thiếu người, chỉ có thể tập trung tài nguyên vào vụ án quan trọng.”

“Ngài nói vụ án nổ?”

Tằng Bình đứng dậy, đi đến cửa sổ, nhìn ra ngoài: “Sau vụ nổ, cục cảnh sát họp khẩn cấp. Sau đó, phân cục chúng ta cũng họp, bên ngoài yên tĩnh, Triệu Anh dẫn tổ một, đã được điều xuống cơ sở rèn luyện.”

Trước và sau Tết, phân cục ít khi cử cảnh sát xuống cơ sở rèn luyện.

Nói cách khác dù cử, cũng không cử cả tổ, rõ ràng là nói cho người ngoài, mục đích thực là hỗ trợ đồn cảnh sát điều tra nghi phạm vụ nổ.

Với cảnh sát, duy trì ổn định địa phương là quan trọng.

Sắp Tết, dòng người lớn, không ai muốn xảy ra chuyện.

Nhất là vụ nổ, dễ gây hoảng loạn, nếu lại xảy ra, cả Tết không yên.

Tằng Bình dập thuốc: "Hai ngày này, ta bận, vụ án người tuyết ngươi để ý hơn."

"Ta biết."

Hai người nói chuyện một lúc, điện thoại Tằng Bình đổ chuông, Hàn Bân rời khỏi.

…

Tan làm, trời đã tối.

Hàn Bân đi xe của Lý Huy về nhà, trên đường thỉnh thoảng thấy cảnh sát tuần tra.

Lý Huy thở dài: "Tết này không yên."

"Xử lý vụ án người tuyết đã rồi nói, vụ nổ tạm thời không liên quan chúng ta." Hàn Bân nói.

"Bân Tử, có việc hỏi ngươi."

"Nói đi."

"Tết này, ta có nên đến nhà bạn gái."

"Quan hệ các ngươi đến đâu rồi?"

"Chúng ta cũng tốt, nói chuyện hợp."

“Đã lên full chưa?”

“Ý gì?” Lý Huy chưa hiểu.

“Ý đó, ngươi hiểu?”

Lý Huy không hiểu, nhưng nghe gợi ý của Hàn Bân, lập tức nghĩ đến: “He he, coi như thế.”

“Thế liên quan gì đến đến nhà nàng?”

Hàn Bân mở to nhiệt: “Không liên quan, ta tò mò thôi.”

Lý Huy: “…”

“Ngươi nghĩ đến cưới nàng không? Nếu không nghĩ cưới, đừng nói đến nhà nàng. Tránh làm mọi người không vui.” Hàn Bân nói.

“Nghĩ chứ, vĩ nhân từng nói, yêu không kết hôn là chơi đùa.”

“Ngươi đồn đại, vĩ nhân lo quốc gia đại sự, không nói vậy.” Hàn Bân vô lý, có người tin.

“Ta không nói ngươi không muốn cưới, mà nói quan hệ các ngươi, đến mức nói chuyện cưới chưa.”

Lý Huy im một lúc: “Cái này ta không rõ, chỉ không muốn thất lễ.”

“Bạn gái ngươi có chủ kiến không? Nếu có, ngươi hỏi thẳng, nàng có muốn ngươi đến. Lấy lòng nàng, dễ hơn lấy lòng gia đình nàng.”

“Nếu bạn gái không có chủ kiến, ngươi tự tin, có thể gây ấn tượng tốt với gia đình, thì đến.”

Lý Huy suy nghĩ: “Ngươi nói có lý.”

“Tất nhiên, ta là tiền bối mà.” Hàn Bân cười.

“Ngươi nói có lý, sao vẫn độc thân?” Lý Huy hỏi.

Hàn Bân không biết nói gì, nghẹn nửa ngày, nói bốn chữ: "Y không tự y."

Về nhà, đã hơn bảy giờ tối, chỉ có Vương Huệ Phương và Hàn Đình Khiêm ở nhà.

Ba người ăn cơm, dọn dẹp.

Hàn Bân ngồi ghế massage nói chuyện với ông một lúc, Hàn Vệ Đông mới về.

Hàn Bân không cần hỏi cũng biết, vì vụ nổ, đồn cảnh sát chắc bận tối mặt.

Hàn Vệ Đông là sở trưởng, bình thường nhàn nhã, hắn nhàn nhã là tốt, chứng tỏ Cầm Đảo yên bình, dân cư an lạc.

Khi Hàn Vệ Đông bận, Cầm Đảo chắc chắn có chuyện.

Hơn nữa, không phải chuyện nhỏ.

Hàn Bân không hỏi nhiều, Đồn công an Quảng An nằm trên đường phố sầm uất, Hàn Vệ Đông thuộc loại chức thấp vị cao, chắc biết tin tức từ trên cao, không vì Hàn Bân tò mò mà dễ dàng nói ra.

…

Sáng hôm sau.

Hàn Bân đến văn phòng, gọi Điền Lệ.

Chương 523: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Tình hình Tiết Lập Bằng thế nào?"

"Ta liên lạc với Lâm Nguyệt Kiều, nàng tối qua về nhà thay đồ, chưa đến bệnh viện, chưa rõ tình hình."

"Một lát chúng ta đến bệnh viện, nếu Tiết Lập Bằng tình trạng tốt, sẽ lấy lời khai. Nếu tình trạng không tốt, lắp camera trong phòng, xem ai đến thăm, có thể phát hiện tình nhân của hắn." Hàn Bân đề nghị.

Triệu Minh vỗ tay: "Bân Ca, ý này hay, nghi phạm hận Tiết Lập Bằng, có thể đích thân đến thăm, chúng ta rình bắt."

"Không liên quan ngươi, ngươi ở văn phòng xem camera. Tình hình đặc biệt của Tiết Lập Bằng, chỉ ta, Điền Lệ, Lỗ Văn đi, nhiều người không hợp."

Triệu Minh mặt dài ra, không muốn xem camera.

Hai mươi phút sau, Điền Lệ lái xe, Lỗ Văn ghế phụ.

Hàn Bân ngồi sau ngẩn ngơ, chính xác là suy nghĩ vụ án.

Không hiểu sao, tối qua Hàn Bân mất ngủ, lại nghĩ hai vụ án.

Hắn thấy xử lý vụ án giết người liên hoàn, thiếu kinh nghiệm.

Trong lúc suy nghĩ, Hàn Bân nghĩ ra một cách, để Mã Tái Đông xem video vụ giết Tiết Mộng Kiều, xem có nhận ra hung thủ.

Tất nhiên, cách này nghe thì đơn giản, nhưng có điều kiêng kỵ.

Hàn Bân hy vọng lần này đến bệnh viện, được Lâm Nguyệt Kiều vợ chồng đồng ý, ít nhất một trong hai.

Thứ hai, Mã Tái Đông chưa vượt qua vụ án vợ bị giết, xem video vụ giết Tiết Mộng Kiều, chắc chắn sẽ nghĩ đến vợ.

Hắn chịu nổi không?

Hàn Bân không chắc.

Bệnh viện Nhân dân Thành phố Cầm Đảo.

Tầng 16 khu nội trú.

Hàn Bân, Điền Lệ, Lỗ Văn xuống thang máy, rẽ vào hành lang, thấy Lâm Nguyệt Kiều đứng cửa phòng bệnh.

Lâm Nguyệt Kiều gượng cười: "Cảnh sát Hàn, Cảnh sát Điền."

Hàn Bân gật đầu: "Bà Lâm, Tiết Lập Bằng thế nào?"

"Người tỉnh, nói được, nhưng so với trước…" Lâm Nguyệt Kiều để sang bên: "Các ngươi vào xem."

Hàn Bân và đồng đội vào phòng bệnh, trên giường là người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, ánh mắt đờ đẫn, nhìn về phía trước.

"Lão Tiết, cảnh sát đến thăm."

Người đàn ông trung niên quay đầu, nhìn Hàn Bân và đồng đội, ánh mắt dừng trên Hàn Bân: "Bắt được không? Bắt được tên súc sinh chưa?"

"Chúng ta đang cố gắng điều tra, hôm nay đến thăm Tiết tiên sinh, muốn tìm hiểu một số tình huống."

“Tìm hiểu tình huống từ ta.” Tiết Lập Bằng kích động, giọng khàn:

“Các ngươi không bắt hung thủ, tìm hiểu gì từ ta, ta luôn công tác ở Tuyền Thành, Mộng Kiều chết ta không có ở đây, các ngươi hỏi ta có ích gì.”

“Lão Tiết, cảnh sát giúp chúng ta điều tra, ngươi tức gì, dù có giận cũng không thể phát bừa, không phải cùng ngành với ngươi.” Lâm Nguyệt Kiều nói, rồi xin lỗi Hàn Bân:

“Tổ trưởng Hàn, chồng ta đau lòng, cảm xúc không ổn định, ngài đừng chấp hắn.”

“Nếu Tiết tiên sinh không ổn, hãy nghỉ.” Hàn Bân nói, quay người rời đi.

Thấy cảnh sát đi, Tiết Lập Bằng hối hận: “Đợi đã, ta ổn, các ngươi điều tra được gì?”

Hàn Bân không để ý, nói với Lâm Nguyệt Kiều: “Gọi bác sĩ chính đến.”

“Ngài chờ chút, ta đi tìm.”

Lát sau, Lâm Nguyệt Kiều dẫn người đàn ông mặc áo bác sĩ, đeo kính vào.

Hàn Bân đánh giá: “Ngài là bác sĩ chính của Tiết Lập Bằng?”

“Phải.”

“Ngài tên gì?”

“Ta họ Trần, gọi Bác sĩ Trần được.”

“Bác sĩ Trần, ta họ Hàn, đội điều tra hình sự của Phân cục Ngọc Hoa, ngài biết tình trạng Tiết Lập Bằng không?”

“Biết một chút.”

“Chúng ta muốn hỏi một số việc, tình trạng hắn cho phép không?”

“Sau điều trị hôm qua, tình trạng hắn ổn định, chỉ cần hắn đồng ý, không quá kích động, có thể hỏi.”

“Thế này, ta muốn ngài ở trong phòng, khi chúng ta hỏi, nếu Tiết Lập Bằng có gì bất thường, hy vọng ngài kịp thời ngăn lại.” Hàn Bân nói.

Bác sĩ Trần nhíu mày, do dự.

“Bác sĩ Trần, ngài giúp với, vụ án này rất quan trọng với chúng ta, cũng là tâm bệnh của Lão Tiết, nếu phá án thành công, ta tin sẽ có ích cho bệnh tình Lão Tiết.” Lâm Nguyệt Kiều khuyên.

Bác sĩ Trần lau kính, đeo lại, gật đầu: “Được.”

“Cảm ơn.” Nếu Tiết Lập Bằng xảy ra chuyện khi Hàn Bân hỏi, hắn cũng chịu trách nhiệm, có Bác sĩ Trần, là thêm một lớp bảo hiểm.

“Tiết Lập Bằng, ta hỏi lại, tình trạng ngươi có thể khai không?” Hàn Bân nghiêm túc.

“Được.”

“Khi khai, ngươi thấy không ổn, phải nói ngay, có thể dừng, hiểu không?”

Tiết Lập Bằng gật đầu.

“Trả lời rõ.”

“Ta hiểu.” Tiết Lập Bằng đáp.

Hàn Bân lấy sổ: “Tiết Lập Bằng, trước khi xảy ra án, Tiết Mộng Kiều có gì bất thường?”

“Không có.”

“Đừng nói miệng, nghĩ kỹ rồi nói.”

“Theo ngươi, Tiết Mộng Kiều có thù hằn ai?”

“Con gái ta ngoan, từ nhỏ đến lớn không đánh nhau với bạn, làm gì có thù hằn. Hơn nữa nàng chưa ra trường, chưa vào xã hội, dù có mâu thuẫn cũng không đến mức vậy.”

“Vậy ngươi, ngươi có thù hằn ai?”

“Ý ngươi là gì, ngươi nghĩ, ta hại chết con gái?” Tiết Lập Bằng trừng mắt.

“Ta hỏi theo thủ tục.”

“Không, ta không nghĩ ra, ai làm vậy với con ta.”

“Bạn trai Tiết Mộng Kiều phản ánh, Tiết Mộng Kiều nói ngươi có tình nhân, đối xử không tốt, có thể có xung đột, ta muốn biết, người đó là ai?”

“Tình nhân gì, nói bậy.” Tiết Lập Bằng phủ nhận: “Còn nữa, con gái ta khi nào có bạn trai, sao ta không biết?”

“Bà Lâm, ngươi biết không?”

Lâm Nguyệt Kiều thở dài: “Có, ta biết, nàng nói rồi.”

“Tiết tiên sinh, trọng điểm không phải Tiết Mộng Kiều có bạn trai, mà là ngươi có tình nhân?” Hàn Bân hỏi.

Chương 524: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tiết Lập Bằng vỗ đầu: "Giờ con gái ta chết, tại sao hỏi đời tư ta?"

"Tiết tiên sinh, ngài nếu không ổn, ta khuyên ngài nghỉ." Bác sĩ Trần nhắc.

"Bác sĩ Trần, ngài ra ngoài, ta muốn nói chuyện riêng với cảnh sát."

Bác sĩ Trần vốn không muốn ở lâu, lập tức rời phòng.

Tiết Lập Bằng nhìn Hàn Bân: "Việc này, thật sự liên quan đến con ta?"

Hàn Bân hỏi lại: "Chiếc Audi trắng, ngươi lái trước?"

"Phải." Tiết Lập Bằng đáp, không có gì phải giấu.

"Ngươi và tình nhân từng ở đó?"

Tiết Lập Bằng nhắm mắt, mặt mâu thuẫn.

"Nói đi, chỉ cần bắt được hung thủ giết Mộng Kiều, cái khác không quan trọng." Lâm Nguyệt Kiều thở dài.

Tiết Lập Bằng gật đầu: "Có."

"Tình nhân ngươi tên gì?"

"Quách Văn Tĩnh, Khương Ngọc Tịch, Quản Văn Huệ, Lữ Hân Tuyết, Lý Thiên Kỳ."

Hàn Bân ngạc nhiên: "Năm người đều là tình nhân của ngươi?"

“Xem như vậy.”

Hàn Bân bất ngờ, nhiều tình nhân vậy, tại sao không thấy trong liên lạc: “Ngươi liên lạc với họ thế nào?”

“Họ là đồng nghiệp, tiếp xúc nhiều công việc, ta bảo họ, hạn chế gọi điện.” Tiết Lập Bằng cúi đầu, dường như tránh Lâm Nguyệt Kiều.

“Hả, ngươi thật giỏi!” Lâm Nguyệt Kiều quay ra khỏi phòng.

“Ngươi có đồng nghiệp nào liên quan thành phố Lai Bình?” Hàn Bân hỏi.

Tiết Lập Bằng nghĩ: “Lữ Hân Tuyết, nàng người thành phố Lai Bình, sau đó vì năng lực, ta đưa đến chi nhánh Cầm Đảo.”

“Lữ Hân Tuyết ở đâu?”

“Ta về Cầm Đảo, nàng ở Tuyền Thành, theo kế hoạch, chiều qua về Cầm Đảo.”

“Nàng cũng đi Tuyền Thành với ngươi?”

“Phải, ta đưa nàng đi họp.”

“Lữ Hân Tuyết kết hôn chưa?”

“Có.”

“Chồng nàng tên gì?”

“Không biết.”

“Ngươi gặp chưa?”

“Chưa.” Tiết Lập Bằng đáp, hỏi: “Ngươi nghĩ Mộng Kiều chết liên quan Lữ Hân Tuyết?”

“Đang điều tra, chưa thể kết luận, ngươi liên lạc ngân hàng, xác nhận hành tung Lữ Hân Tuyết, nhớ đừng kinh động nàng.” Hàn Bân dặn.

Tiết Lập Bằng thở dài: “Con gái ta chết sao liên quan Lữ Hân Tuyết, họ không quen nhau.”

“Bây giờ ta không trả lời được, khi điều tra rõ ràng, tự nhiên sẽ hiểu.”

Tiết Lập Bằng lắc đầu: “Không thể.”

……

Phòng Tiếp Khách, Ngân hàng Khải Phong

So với các năm trước, không khí tại Ngân hàng Khải Phong năm nay có phần ảm đạm.

Những năm trước, đến thời điểm này, ngân hàng đã bắt đầu phát tiền thưởng cuối năm và quà Tết, nhưng năm nay lại vẫn im ắng.

Những nhân viên bình thường chỉ nghĩ là Trưởng ngân hàng Tiết vẫn chưa về từ Tuyền Thành, còn những người có tai mắt lại biết rằng Trưởng ngân hàng Tiết đã gặp chuyện.

Lữ Hân Tuyết là một trong những người đi cùng Trưởng ngân hàng Tiết đến Tuyền Thành, vừa về đến nơi đã nhận được sự chú ý của mọi người.

“Tiểu Lữ, ngươi đã về từ Tuyền Thành rồi à?”

“Vâng.” Lữ Hân Tuyết gật đầu nhẹ nhàng.

“Tiểu Tuyết, Trưởng ngân hàng Tiết đâu rồi? Hắn đã về chưa?”

“Có lẽ là về rồi, chúng ta không về cùng nhau.” Lữ Hân Tuyết trả lời qua loa.

“Tiểu Tuyết, thật ghen tỵ với ngươi, có cơ hội đi họp với Trưởng ngân hàng Tiết ở Tuyền Thành, không lạ gì mà thăng tiến nhanh như vậy.” Một đồng nghiệp nữ lớn tuổi cười nói.

Lữ Hân Tuyết không trả lời, chỉ nở một nụ cười chuyên nghiệp.

“Tiểu Lữ, ngươi lại đây một chút.” Đúng lúc đó, một giọng nam vang lên.

Mọi người nhìn về phía đó, thấy đó là Phó giám đốc ngân hàng Trương Lâm Thư.

Lữ Hân Tuyết thở phào nhẹ nhõm: “Trương Hành Trưởng, ngài tìm ta có việc gì?”

“Phòng tiếp khách VIP có một vị khách quý, ngươi qua đó tiếp đón.” Trương Lâm Thư nói.

“Khách quý nào vậy?”

“Ngươi đến đó sẽ biết.” Trương Lâm Thư trả lời qua loa.

“Vâng.” Lữ Hân Tuyết đáp lại, rồi nhìn nhóm người vừa trò chuyện với mình mà buông một tiếng thở dài: “Hừ, một lũ nói xấu sau lưng, tự mình không có khả năng thì chỉ biết bôi nhọ người khác.”

Lữ Hân Tuyết lại nở nụ cười chuyên nghiệp, bước đến phòng tiếp khách VIP, gõ cửa một cách lịch sự, chờ hai giây rồi mới mở cửa bước vào. Bên trong có một nam một nữ, nam thì dáng người cao ráo, nữ thì tóc ngắn, rất có khí chất.

Hai người này chính là Hàn Bân và Điền Lệ.

“Xin chào tiên sinh, xin chào tiểu thư, ta tên là Lữ Hân Tuyết, là quản lý bộ phận kinh doanh của ngân hàng.”

Hàn Bân đánh giá Lữ Hân Tuyết một chút, dáng người cao, dung mạo xinh đẹp, khí chất dịu dàng.

Bất kể là dung mạo, dáng người, tuổi tác hay khí chất, đều rất giống nạn nhân đầu tiên trong vụ án người tuyết Cố Ngọc

Văn, điều này khiến Hàn Bân càng chắc chắn về phán đoán của mình.

“Giám đốc Lữ, mời ngồi.” Hàn Bân làm một động tác mời.

“Tiên sinh, ngài muốn làm gì?”

Hàn Bân giơ thẻ cảnh sát: “Ta không làm gì, ta muốn hỏi ngươi vài câu hỏi.”

“Cảnh sát!” Lữ Hân Tuyết có chút kinh ngạc: “Các ngươi tìm ta có việc gì?”

“Ngươi và Tiết Lập Bằng có quan hệ gì?” Hàn Bân hỏi thẳng.

“Hắn là đồng nghiệp, là lãnh đạo của ta, ta học được nhiều từ hắn, hắn luôn là tấm gương của ta.” Lữ Hân Tuyết trả lời ngay.

“Tiết Lập Bằng có nhiều đồng nghiệp, ngoài kia đều là, tại sao chúng ta không tìm bọn họ, mà lại tìm ngươi?” Hàn Bân cười.

Lữ Hân Tuyết chớp mắt, vẻ mặt vô tội: “Cảnh sát, có phải có hiểu lầm gì không?”

“Giám đốc Lữ, ngươi là người ở đâu?”

“Người Cầm Đảo.”

Hàn Bân thử: “Nghe giọng ngươi, không giống người khu vực Thành phố Cầm Đảo.”

Chương 525: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta là người thành phố Lai Bình.”

“Ngươi khi nào chuyển đến khu vực Thành phố Cầm Đảo?”

“Hơn một năm rồi, ta là điều chuyển công việc bình thường.”

“Trong nhà ngươi có những ai?”

“Chồng ta, và cha mẹ ta.”

“Bọn họ ở đâu?”

“Cha mẹ ta ở thành phố Lai Bình, chồng ta cũng ở khu vực Thành phố Cầm Đảo.”

“Chồng ngươi tên gì?”

“Chu Kiến Huy.”

“Chồng ngươi khi nào đến khu vực Thành phố Cầm Đảo?”

“Năm ngoái.”

“Chồng ngươi cũng là người thành phố Lai Bình?”

“Đúng.” Lữ Hân Tuyết lấy khăn giấy lau mồ hôi trán.

“Ngươi có biết một người tên Cố Ngọc Văn không?”

“Không biết.”

“Mã Tái Đông?”

“Cái tên này, ta hình như có chút ấn tượng.”

Hàn Bân không vội, chờ đợi.

Một lát sau, Lữ Hân Tuyết nói: "Nhớ ra rồi, hình như là bạn học của chồng ta, nghe chồng ta nhắc đến."

Nghe đến đây, Hàn Bân đã rõ ràng, hai vụ án đã có liên kết.

Tất nhiên, đó chỉ là lời của Lữ Hân Tuyết, Hàn Bân không hoàn toàn tin.

Hàn Bân chuyển đề tài, trở lại câu hỏi trước: "Lữ Hân Tuyết, ngươi và Tiết Lập Bằng có quan hệ gì?"

Lữ Hân Tuyết ngáp, có vẻ mệt mỏi: "Ta đã nói rồi, chỉ là quan hệ đồng nghiệp bình thường."

"Tiết Lập Bằng không nói vậy."

"Hắn nói thế nào?" Lữ Hân Tuyết hỏi ngược lại.

"Hắn nói, ngươi là tình nhân của hắn."

"Không thể nào, ngươi không cần lừa ta." Lữ Hân Tuyết cười giả tạo.

Nàng không tin Tiết Lập Bằng sẽ đùa giỡn với tiền đồ của mình.

"Thông thường, đúng là hắn không thừa nhận chuyện này, nhưng tình hình hiện tại khác, ngươi biết tại sao hắn về Cầm Đảo sớm không?"

"Hình như nói nhà có việc."

"Đúng vậy, con gái hắn bị giết, chuyện này gây cú sốc lớn cho hắn, để tìm ra hung thủ, hắn sẵn sàng nói mọi thứ, bao gồm cả quan hệ giữa các ngươi."

Lữ Hân Tuyết cắn môi, có chút lo lắng: "Con gái hắn bị giết, liên quan gì đến ta?"

"Ta hỏi lại, ngươi và hắn có quan hệ gì?"

“Ngươi hỏi bao nhiêu lần cũng vậy, chúng ta chỉ là đồng nghiệp bình thường.” Lữ Hân Tuyết khẳng định.

Tiết Lập Bằng có thể từ bỏ mọi thứ vì con gái, không có nghĩa nàng cũng vậy.

Nàng không thừa nhận.

Hàn Bân nhìn sang Điền Lệ: “Gọi cho Tiết Lập Bằng, bảo hắn, Lữ Hân Tuyết không hợp tác điều tra.”

“Rõ.” Điền Lệ lấy điện thoại.

“Đợi đã.” Lữ Hân Tuyết vội vàng ngăn lại, bất kể Tiết Lập Bằng sau này thế nào, bây giờ vẫn là trưởng ngân hàng, một câu nói của hắn có thể quyết định số phận nàng.

Những nỗ lực của nàng suốt những năm qua chẳng lẽ lãng phí.

“Nếu ta nói, có ảnh hưởng đến tiền đồ của ta không?”

Hàn Bân xoay bút, thản nhiên: “Chúng ta là cảnh sát, chỉ cần ngươi không phạm pháp, không liên quan chúng ta.”

“Những gì ta nói hôm nay, có ai khác biết không?”

“Nội dung ghi chép, chỉ cảnh sát điều tra nội bộ thấy.”

Lữ Hân Tuyết do dự một lúc, từ từ nói: “Ta thừa nhận, ta là tình nhân của Tiết Lập Bằng.”

“Các ngươi bắt đầu từ khi nào?”

“Hai năm trước, ta đến Cầm Đảo huấn luyện rồi quen, sau đó… chúng ta ở bên nhau, ta nhờ hắn mà chuyển đến thành phố, ta chỉ muốn có tiền đồ tốt hơn, sống tốt hơn, ta không muốn làm hại ai, càng không liên quan đến cái chết của con gái Tiết Lập Bằng.”

“Chồng ngươi biết về quan hệ của các ngươi không?”

Lữ Hân Tuyết cúi đầu: “Không, ta sao có thể nói với hắn.”

“Ngươi có nhắc đến chuyện ngân hàng với chồng không?”

“Rất ít, ta sợ nói hớ.”

“Ngươi biết một người tên Hạ Bân Hải không?”

“Không biết.”

“Hạ Ngạn Thành?”

“Chưa nghe.”

“Chồng ngươi ở đâu?”

“Ở nhà, hắn đã nghỉ, còn bảo ta về sớm, muốn nấu cho ta bữa tối thịnh soạn.” Lữ Hân Tuyết cảm nhận ý của Hàn Bân: “Cảnh sát, chồng ta liên quan vụ này không?”

“Ngươi nghe về vụ người tuyết không?”

“Không.”

Khi nạn nhân đầu tiên của vụ người tuyết bị giết, Lữ Hân Tuyết đã chuyển đến thành phố. Còn khi Tiết Mộng Kiều bị giết, nàng đi họp ở Tuyền Châu.

“Chúng ta nghi ngờ, chồng ngươi giết con gái Tiết Lập Bằng.” Hàn Bân nói, nhìn biểu cảm của nàng.

“Sao có thể!” Lữ Hân Tuyết ngạc nhiên, rồi đứng bật dậy, ngã quỵ.

Hàn Bân vội đỡ nàng: “Ngươi sao vậy? Thấy ổn không?”

“Không sao, có lẽ do công việc bận rộn, cơ thể mệt mỏi, nghỉ Tết vài ngày sẽ ổn.” Lữ Hân Tuyết mặt tái nhợt, hít sâu mới ổn định.

“Cảnh sát, những gì các ngươi nói về chồng ta, đều thật sao?”

“Chồng ngươi chỉ là nghi phạm, thật hay không phải điều tra.” Hàn Bân nói thật.

“Sao lại thế, chồng ta là người rất thật thà, theo ta biết, hắn không thể giết người.” Lữ Hân Tuyết cắn môi, không tin.

Thấy nàng lại đổ mồ hôi, Hàn Bân đưa khăn giấy: “Ngươi có thể dẫn chúng ta đến nhà, chúng ta muốn ghi chép lời khai chồng ngươi.”

Nếu Chu Kiến Huy là hung thủ vụ người tuyết, người này rất nguy hiểm, việc bắt giữ phải đảm bảo chắc chắn, cách tốt nhất là nhờ Lữ Hân Tuyết giúp đỡ.

“Ta…”

Lữ Hân Tuyết do dự, dù sao là vợ chồng, chồng nàng chưa làm điều gì sai trái, dẫn cảnh sát đến bắt hắn, Lữ Hân Tuyết khó lòng chấp nhận.

Hàn Bân không ép, lấy vài bức ảnh, chỉ vào một bức ảnh rõ ràng của Cố Ngọc Văn: “Ngươi thấy người này quen không?”

Lữ Hân Tuyết xem kỹ, nhíu mày: “Khí chất của nàng có chút giống ta.”

“Nàng là Cố Ngọc Văn, nạn nhân đầu tiên của vụ người tuyết. Hung thủ rất tàn nhẫn, cưỡng hiếp và giết nàng trong xe, sau đó giấu xác vào người tuyết, đến khi tuyết tan, cảnh sát mới tìm thấy xác nàng.”

Chương 526: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lữ Hân Tuyết nắm chặt áo, căng thẳng.

Hàn Bân lấy thêm vài bức ảnh hiện trường vụ Cố Ngọc Văn, cho Lữ Hân Tuyết xem.

"Điều này liên quan gì đến ta?"

Hàn Bân lấy thêm vài bức ảnh: "Người trong ảnh là Tiết Mộng Kiều, con gái Tiết Lập Bằng, cũng bị giết tương tự, dù nàng không giống ngươi, nhưng là con gái tình nhân ngươi."

Khi bắt đầu điều tra vụ người tuyết, Hàn Bân luôn tìm điểm chung giữa hai nạn nhân, sau này mới hiểu, nạn nhân không nhất thiết phải giống nhau hoàn toàn, có thể chỉ giống mục tiêu chính một phần hoặc có liên hệ nào đó.

Khi Hàn Bân thấy Lữ Hân Tuyết, xác định nàng là mục tiêu chính của nghi phạm.

Lữ Hân Tuyết rất giống nạn nhân đầu tiên Cố Ngọc Văn về dung mạo, dáng người, tuổi tác, khí chất.

Nói cách khác, Cố Ngọc Văn có thể là người thay thế Lữ Hân Tuyết.

Còn Tiết Mộng Kiều, dù khác về tuổi tác và khí chất, nhưng là con gái tình nhân của Lữ Hân Tuyết.

Nói thẳng, hai nạn nhân, một rất giống Lữ Hân Tuyết, một có quan hệ mật thiết với Lữ Hân Tuyết, đều đại diện cho một mặt nào đó của Lữ Hân Tuyết.

Lữ Hân Tuyết lộ vẻ sợ hãi: "Đây… thực sự là chồng ta làm?"

Hàn Bân ẩn ý: "Giả sử, là chồng ngươi làm, ngươi nghĩ, mục tiêu tiếp theo của hắn là ai?"

"Ta không tin, chồng ta còn chưa giết gà, sao có thể giết người?"

Lữ Hân Tuyết nghĩ về chồng, trong ấn tượng, chồng nàng là người thật thà, không nóng tính, cũng không tham vọng, đôi khi nàng thấy hắn hơi nhu nhược.

Không giống đàn ông.

"Chúng ta có video hung thủ gây án, nhưng hung thủ đeo mặt nạ, cảnh sát không nhận diện được, nhưng người quen có thể nhận ra, ngươi muốn nhận diện không?"

Lữ Hân Tuyết nghĩ, rồi đồng ý.

Nếu thực sự là chồng nàng, Lữ Hân Tuyết nghĩ đã thấy sợ hãi, thậm chí rùng mình.

Nếu không phải chồng nàng, không cần vợ chồng đối đầu.

"Video có thể khó chịu, ngươi chuẩn bị tâm lý." Hàn Bân nhắc.

"Ta biết."

Hàn Bân ra hiệu cho Điền Lệ, Điền Lệ lấy máy tính bảng, phát video Tiết Mộng Kiều bị hại.

Lữ Hân Tuyết khi xem video, hai tay nắm chặt quần, mặt căng thẳng.

Càng xem, căng thẳng biến thành sợ hãi.

Lữ Hân Tuyết run rẩy chỉ vào máy tính bảng: "Là, là… hắn là…"

Điền Lệ dừng video: “Hắn là ai?”

Lữ Hân Tuyết há miệng, lâu sau mới nói: “Chu Kiến Huy, hắn là Chu Kiến Huy!”

Nghe câu này, Hàn Bân thở phào.

…

Chiều, khu dân cư Tần Duyệt.

Tòa nhà số 7, căn hộ 2 tầng 1701.

Một người đàn ông đeo tạp dề xanh, đang bận rộn trong bếp, động tác rất thuần thục.

Đặt miếng thịt bò lên thớt, dùng dao đập nhẹ, rồi ướp rượu vang đỏ, tiêu đen, muối biển.

Rửa sạch ít bông cải xanh, rửa vài quả cà chua nhỏ.

Người đàn ông ướp xong thịt bò, xào một chút sốt thịt, đun nước sôi, mì ý bỏ vào nấu là xong.

Người đàn ông ra khỏi bếp, bắt đầu sắp xếp bàn ăn, trải khăn bàn mới, đặt một bông hồng giữa bàn, đặt dao nĩa và ly rượu.

Người đàn ông lấy chai rượu vang, mở nắp.

Sau khi sắp xếp xong, người đàn ông lấy ghế, đến tủ quần áo gần cửa ra vào, đứng lên ghế, mở tủ trên cùng, lấy một lọ nhỏ màu trắng.

Người đàn ông cầm lọ trắng đến bàn ăn, lấy ly rượu gần cửa sổ, cẩn thận đổ một giọt.

Sau đó, rót rượu vào ly.

Lắc nhẹ.

“Đông đông…”

Lúc đó, ngoài cửa có tiếng gõ.

“Ai đó?”

Người đàn ông hỏi, đặt lọ trắng về tủ, vội vã dời ghế.

“Là ta, quên mang chìa khóa, mở cửa.” Ngoài cửa là giọng quen thuộc.

Người đàn ông mỉm cười: “Vợ, sao ngươi về sớm thế?”

“Hôm nay có tiệc, ta về thay đồ.” Người ngoài cửa là Lữ Hân Tuyết.

Người đàn ông nhíu mày, mở cửa: “Sao lại…”

Chưa nói hết, cửa bị kéo mạnh, người đàn ông còn nắm tay cầm, bị kéo ngã.

“Cảnh sát, không được động đậy!”

Hàn Bân, Lý Huy và đồng đội ập vào, khống chế người đàn ông.

Người đàn ông không kháng cự, để Triệu Minh còng tay.

“Họ tên.” Lý Huy túm tóc, kéo lên.

“Chu Kiến Huy.” Người đàn ông nói, mắt nhìn Lữ Hân Tuyết.

Lữ Hân Tuyết lùi bước, giọng nghẹn ngào: “Kiến Huy, tại sao, ngươi tại sao làm thế?”

“Thịt bò ướp xong, rượu rót rồi, nhớ ăn ngon.” Chu Kiến Huy cười.

Hàn Bân hỏi: “Chu Kiến Huy, biết tại sao chúng ta bắt ngươi không?”

“Biết.”

“Ngươi nói, ngươi phạm gì?”

Chu Kiến Huy bình thản: “Cố Ngọc Văn và Tiết Mộng Kiều ta giết.”

Hàn Bân lần đầu gặp nghi phạm nhận tội giết người nhanh vậy: "Đưa về."

Chu Kiến Huy không phản kháng, trước khi rời đi lại liếc nhìn Lữ Hân Tuyết một cái, rồi mới theo Hàn Bân và những người khác rời khỏi.

Điền Lệ, Đỗ Kỳ, Tôn Hiểu Bằng ba người ở lại cùng đội kỹ thuật tiến hành khám xét nhà Chu Kiến Huy.

……

Trở lại phân cục.

Hàn Bân rót một cốc trà, sau đó gọi Lý Huy và Triệu Minh đến, để thẩm vấn Chu Kiến Huy.

Chu Kiến Huy ngồi trên ghế thẩm vấn, vẫn giữ vẻ bình thản như thường.

Như thể vụ án này chẳng liên quan gì đến hắn.

Hàn Bân mở sổ tay, hỏi theo quy trình: "Họ tên, tuổi…"

"Chu Kiến Huy, 30 tuổi…"

"Hai nạn nhân trong vụ án 'Người Tuyết', Cố Ngọc Văn và Tiết Mộng Kiều có phải là ngươi giết không?"

"Đúng."

"Tại sao lại giết họ?"

"Bởi vì vợ ta đã ngoại tình với người họ Xué, nếu các ngươi đã bắt được ta, chắc các ngươi biết là ai."

Lý Huy chỉ vào Chu Kiến Huy: "Vợ ngươi ngoại tình, liên quan gì đến họ, tại sao phải giết họ?"

Chương 527: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chu Kiến Huy thở dài: "Câu chuyện dài lắm, nếu các ngươi muốn nghe, ta có thể kể từ từ."

Triệu Minh cười: "Lần đầu tiên gặp một nghi phạm dễ nói chuyện như ngươi."

"Đã gần hai năm rồi, suốt thời gian đó ta giữ trong lòng, gần như sắp phát điên. Khi mới bị bắt, ta phát hiện mình ngoài việc sợ hãi, còn có một cảm giác nhẹ nhõm, điều đó đã lâu lắm rồi ta không trải nghiệm."

"Ngươi cứ nói đi, chúng ta có đủ kiên nhẫn." Hàn Bân đặt bút xuống, tựa lưng vào ghế.

Nếu mỗi nghi phạm đều coi hắn như nơi để tâm sự, việc thẩm vấn các vụ án sẽ dễ dàng hơn nhiều.

"Phải bắt đầu từ năm 2018, vợ ta đến thành phố để tham gia khóa đào tạo. Khi về, nàng rất vui, nói rằng lần này gặp nhiều lãnh đạo. Ban đầu ta cũng không để ý, nhưng sau đó ta phát hiện nàng cứ vào cuối tuần lại chạy vào thành phố, hoặc là đi họp, hoặc là đào tạo, hoặc là bạn đồng nghiệp kết hôn, nói chung là đủ lý do." Chu Kiến Huy cắn chặt môi, máu đã bắt đầu rỉ ra:

"Thời gian trôi qua, ta bắt đầu nghi ngờ. Một lần ta theo nàng vào thành phố, khi xuống xe buýt, nàng lên một chiếc Audi trắng, tài xế là một người đàn ông trung niên. Hai người cùng ăn cơm, đi dạo, xem phim, sau đó còn tìm một nơi vắng vẻ, Audi rung…"

Quả nhiên, động cơ gây án của Chu Kiến Huy giống như Hàn Bân nghĩ: "Vì vậy ngươi đã từ yêu chuyển sang ghét."

"Ta rất yêu vợ ta, điều kiện của ta bình thường, vẻ ngoài bình thường, gia thế bình thường, cũng không có công việc gì đặc biệt. Không khoa trương khi nói rằng có được vợ ta là phúc phần của ba đời, bạn bè và đồng nghiệp của ta, ai gặp vợ ta đều ghen tị với ta, ta thật sự rất yêu nàng." Chu Kiến Huy vẻ mặt phức tạp, như khóc cũng như cười, còn mang theo vẻ buồn bã:

"Sự việc vợ ngoại tình đã gây cho ta cú sốc lớn, đặc biệt là khi ta chứng kiến cảnh hai người trong chiếc Audi. Cảnh tượng đó như khắc sâu vào đầu ta, khiến ta sống không bằng chết. Mỗi khi thấy vợ ta, mỗi khi nhắm mắt lại là lại nghĩ đến cảnh đó, có một thời gian ta cảm thấy mình sắp phát điên, đầu óc sắp nổ tung."

Lý Huy gõ gõ bàn: "Điều này liên quan gì đến việc ngươi giết Cố Ngọc Văn?"

"Ta chỉ gặp Cố Ngọc Văn một lần, à không, hai lần." Chu Kiến Huy hồi tưởng:

"Ta và chồng Cố Ngọc Văn, Mã Tái Đông là bạn học trung học, sau khi tốt nghiệp nhiều năm không gặp lại. Năm 2018 vừa đúng mười năm tốt nghiệp, lớp trưởng trung học tổ chức một buổi họp lớp. Trong bữa ăn uống rượu, Mã Tái Đông khoe vợ mình, nói vợ đẹp, là giáo viên, chăm sóc gia đình và nấu ăn, lúc đó ta cũng không để tâm nhiều." Nói đến đây, Chu Kiến Huy cắn ngón tay mình:

"Thời gian đó, ta đang buồn vì việc vợ ngoại tình, uống khá nhiều rượu trong buổi họp, khi rời khỏi nhà hàng, ta thấy một chiếc ô tô trắng đậu trước cửa, bên cạnh xe là một người phụ nữ cao ráo, mặc áo khoác màu kaki, vợ ta cũng có một

chiếc áo như vậy, là ta mua cho nàng… Hai người dù là dáng vóc, vẻ ngoài, khí chất đều rất giống nhau, ta khi đó…”

Nói đến đây, Chu Kiến Huy nghẹn ngào: “Ta khi đó rất xúc động, thậm chí đã nghĩ đến việc tha thứ cho nàng, ta biết điều đó có vẻ yếu đuối, nhưng ta thật sự rất yêu nàng… Ai ngờ, khi lại gần nhìn, dù hai người có vẻ giống nhau nhưng nàng không phải vợ ta.”

Triệu Minh hỏi: “Người phụ nữ đó là Cố Ngọc Văn?”

“Đúng, nàng là vợ của Mã Tái Đông. Mã Tái Đông thấy vậy rất vui, giới thiệu vợ mình cho bạn bè, vài nam đồng học đều rất ghen tị, vợ không chỉ đẹp mà còn ân cần và hiểu biết. Ta vẫn nhớ vẻ mặt của Mã Tái Đông, hắn tỏ ra rất tự mãn, ta biết, hắn cố ý khoe vợ mình.” Chu Kiến Huy lại cắn ngón tay mình:

“Khi rời đi, Mã Tái Đông đề nghị đưa những bạn học về nhà, ta lơ đãng lên xe, hai người ngồi ở hàng ghế trước bắt đầu thể hiện tình cảm. Vợ hắn có phải cố ý không, ta không biết, nhưng ta hiểu Mã Tái Đông, hắn chắc chắn đang cố khoe khoang, muốn người khác ghen tị với hắn.”

Lý Huy có phần không đồng tình: “Ngươi có vẻ hơi hẹp hòi, có thể cặp vợ chồng đó bình thường như vậy, không phải cố ý khoe với ngươi.”

“Ba năm trung học, ta gặp Mã Tái Đông hàng ngày, ta rất hiểu hắn, hắn rất thích khoe khoang, muốn mọi người ghen tị với hắn. Chỉ cần hắn đạt thành tích tốt, hắn sẽ muốn toàn lớp đều biết.”

“Thể hiện tình cảm của họ đã kích thích ngươi?” Hàn Bân hỏi.

“Không chỉ vậy, Cố Ngọc Văn giống vợ ta, cú sốc từ việc vợ ta ngoại tình rất lớn, ta khi đó đã có ý định giết nàng.”

“Cố Ngọc Văn là sự thay thế cho vợ ngươi?” Hàn Bân hỏi.

“Đúng.”

“Tại sao không giết vợ ngươi?”

“Ta không làm được.”

“Ầm!” Lý Huy đập bàn: “Ngươi có thể xuống tay với vợ người khác.”

“Giết Cố Ngọc Văn sau đó, ta cảm thấy thoải mái hơn nhiều, thoả mãn những khao khát trong lòng, không còn cảm giác sắp phát điên nữa.” Chu Kiến Huy liếm môi.

Triệu Minh không nhịn được mà chửi: “Ngươi đúng là hạng người đáng khinh.”

Chu Kiến Huy trợn mắt: “Ta là hạng người đáng khinh, Tiết Lập Bằng thì sao?”

Hàn Bân cũng không biết phải trả lời thế nào, chuyển hướng: “Tại sao giết Tiết Mộng Kiều? Nàng không giống vợ ngươi.”

Chu Kiến Huy hếch cằm: “Ta ghét Tiết Lập Bằng, ta muốn trừng phạt hắn, để hắn cảm nhận được nỗi đau của ta!”

Lý Huy lắc đầu: “Ngươi ghét Tiết Lập Bằng, ngươi có thể giết hắn, tại sao lại giết một cô gái vô tội.”

Chương 528: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chu Kiến Huy nhìn Lý Huy một lúc rồi cười: "Ngươi nghĩ cái chết đáng sợ lắm sao?"

Lý Huy hỏi lại: "Không phải sao?"

"Đương nhiên không phải, trên đời này có nhiều thứ còn đáng sợ hơn cái chết. Khi ta thấy vợ mình và người đàn ông của Audi Zhen, ta thà chết đi, chỉ cần mọi chuyện này chưa từng xảy ra. Thật đấy, cái chết không phải là điều tuyệt vọng nhất." Chu Kiến Huy lại cười một lần nữa:

"Ta nghe nói Tiết Lập Bằng đã nhập viện?"

"Vậy ngươi còn muốn vào bệnh viện giết hắn sao?" Triệu Minh thử dò xét.

Chu Kiến Huy nói với giọng điềm đạm: "Không, không, ta đã thanh toán xong với hắn, ta không muốn giết hắn, ta thậm chí hy vọng hắn có thể tiếp tục sống, tốt nhất là sống trăm tuổi."

Lý Huy nhận ra mình càng lúc càng không hiểu người đối diện: "Ngươi sao lại nghĩ như vậy?"

"Vì ta biết, Tiết Lập Bằng sống sẽ còn đau khổ hơn chết, ta muốn hắn cảm nhận được nỗi tuyệt vọng mà ta đã từng trải qua." Nói đến đây, Chu Kiến Huy nhìn Lý Huy hỏi:

"Cảnh sát à, ta thật sự rất tò mò, Tiết Lập Bằng phản ứng thế nào khi xem đoạn video con gái hắn bị giết."

Lý Huy hừ một tiếng, không đáp lại hắn.

“Ngươi không nói ta cũng biết, hắn chắc chắn thà chết đi còn hơn là muốn cảnh tượng đó xảy ra. Ta muốn khắc sâu cảnh tượng đó vào trong đầu hắn. Tin ta đi, hắn sẽ phát điên, thậm chí còn điên hơn cả ta.” Chu Kiến Huy lộ ra vẻ đắc ý, như thể đã hoàn thành một tác phẩm vĩ đại.

Hàn Bân đã gặp Tiết Lập Bằng, hiểu một số cảm xúc của hắn, Chu Kiến Huy đoán không sai, đoạn video đó quả thật sẽ trở thành cơn ác mộng suốt đời của Tiết Lập Bằng.

Hắn không thể quên.

Lý Huy lật xem một cuốn sổ tay: “Ta còn có một điều không hiểu, ngươi sao lại để vật chất di truyền của mình trong xác chết, hoàn toàn có thể dùng bao cao su làm dụng cụ gây án, cảnh sát rất khó bắt ngươi.”

Chu Kiến Huy lộ vẻ hứng thú: “Vì chỉ có như vậy, ta mới có thể thỏa mãn nhu cầu trong lòng mình.”

“Ngươi không sợ bị cảnh sát bắt sao?”

Chu Kiến Huy nhún vai: “Một người đi cướp tiệm vàng, giết chết nhân viên chống cự, hắn tại sao không chạy ngay mà vẫn tiếp tục lục lọi đồ trang sức trong tiệm. Đập vỡ kính, thu thập đồ trang sức phải mất ít nhất ba đến năm phút, tại sao hắn vẫn liều lĩnh bị cảnh sát bắt, vẫn mang đi đồ trang sức?”

Lý Huy suy nghĩ một chút: “Chuyện này không có gì khó hiểu, cướp vàng mới là mục đích thật sự của nghi phạm, việc lục lọi đồ trang sức có thể dẫn đến nguy cơ bị bắt, hoàn toàn trong phạm vi tính toán của nghi phạm, hắn có thể chấp nhận rủi ro này, nếu hắn sợ bị bắt vì vậy, hắn sẽ không cướp tiệm vàng.”

“Đúng vậy, thỏa mãn nhu cầu trong lòng mình mới là mục đích của hắn khi gây án. Trong đó, bao gồm việc để lại vật

chất di truyền trong xác chết, để hắn có thể hoàn toàn chiếm hữu họ.” Chu Kiến Huy nói với giọng chắc chắn:

“Như vậy mới là thật.”

“Vì cái gọi là thật, ngươi đến cả mạng sống cũng không cần sao?” Lý Huy vẫn không thể hiểu.

“Khi ta tận mắt thấy Lữ Hân Tuyết và Tiết Lập Bằng trong Audi Zhen, ta đã chết, ta chỉ muốn báo thù Tiết Lập Bằng, chỉ cần khiến hắn đau khổ, những thứ khác đều không quan trọng… ta đã làm được, không còn gì hối tiếc nữa.” Đây là lần đầu tiên Chu Kiến Huy gọi tên vợ hắn.

“Ding ling ling…” Đúng lúc đó, điện thoại của Hàn Bân vang lên.

Hàn Bân lấy điện thoại ra xem, màn hình hiển thị số của Điền Lệ.

Hàn Bân đứng dậy, bước ra khỏi phòng thẩm vấn: “Alo.”

“Trưởng nhóm, chúng ta đã tìm thấy một chai nhỏ màu trắng trong nhà Chu Kiến Huy, qua kiểm tra sơ bộ của Lỗ Văn, trong đó có thể chứa thành phần cực độc.”

Sau khi nghe điện thoại xong, Hàn Bân quay lại phòng thẩm vấn.

“Ngươi có còn giấu diếm cảnh sát những tội ác khác của mình không?”

“Các ngươi đã tìm ra chất độc trong rượu vang rồi à?” Chu Kiến Huy hỏi.

Hàn Bân thử dò xét: “Ngươi định cho Lữ Hân Tuyết uống thuốc độc giết nàng?”

“Đúng vậy.”

Hàn Bân nhíu mày: “Không đúng, điều này không phù hợp với phong cách gây án của ngươi, sao không giết Lữ Hân Tuyết như hai nạn nhân trước?”

“Ngươi tưởng ta không muốn sao? Ta cũng hy vọng, nàng có thể trắng như tuyết, nhưng ta không làm được.”

Lý Huy hỏi tiếp: “Không làm được nghĩa là sao?”

“Ta có vô số cơ hội giết nàng, ta không ngủ được vào ban đêm, nàng nằm bên cạnh, ta đã thử… nhưng, ta không nỡ ra tay, ta có thể giết người thay thế nàng, nhưng ta không thể ra tay với nàng, ta không muốn nhìn thấy vẻ đau đớn trên mặt nàng, ta… thực sự yêu nàng.”

“Ngươi quả thật là…” Lý Huy nói đến đó cũng không biết phải nói gì.

“Vì vậy, ngươi định dùng thuốc độc giết nàng.” Hàn Bân nói.

“Đúng vậy, nàng thích uống rượu, mỗi lần ta rót rượu cho nàng, đều thêm một ít thuốc vào.”

“Ngươi đã cho nàng uống thuốc rồi!” Hàn Bân hơi ngạc nhiên, vẫn tưởng Chu Kiến Huy vừa mới cho thuốc, Lữ Hân Tuyết may mắn thoát khỏi một kiếp.

Chu Kiến Huy cười nói: “Đúng, ta không nỡ nàng, cũng không muốn nàng quá đau khổ, chỉ để nàng từ từ chết bên cạnh ta, trong lòng ta.”

Hàn Bân hừ một tiếng: “Ngươi đúng là yêu nàng.”

Chu Kiến Huy thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Đúng vậy, trên đời này không ai yêu nàng như ta.”

Chương 529: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ngươi đã cho nàng uống thuốc gì?"

"Thuốc trộn lẫn."

"Có những gì?"

"Thuốc diệt chuột và natri nitrit."

"Ngươi thật độc ác."

Hàn Bân hừ một tiếng, chỉ vào Triệu Minh bên cạnh: "Gửi tin nhắn cho Điền Lệ, bảo Lữ Hân Tuyết đi bệnh viện kiểm tra, nàng rất có thể đã bị ngộ độc mãn tính."

Hàn Bân nhớ lại khi làm biên bản cho Lữ Hân Tuyết, chỉ nói vài câu, nàng đã toát mồ hôi, thần sắc mệt mỏi, thậm chí suýt ngất xỉu, Hàn Bân chỉ nghĩ là nàng bị dọa, giờ nghĩ lại rất có thể là sức khỏe của nàng đã có vấn đề.

"Chu Kiến Huy, ngươi luôn nói yêu vợ ngươi, sao không ly hôn với nàng, vậy mọi người đều được giải thoát, lại còn phải dùng cách cực đoan này để tự làm tổn thương lẫn nhau." Lý Huy thật sự không hiểu.

"Vì ta quá yêu nàng, không tìm được ai tốt hơn nàng, ta không thể sống thiếu nàng. Ta thà nàng chết đi, cũng không muốn nàng ở bên người đàn ông khác."

Lý Huy lắc đầu: "Ngươi không phải là yêu, chỉ là chiếm hữu dục thôi."

"Yêu vốn dĩ là như vậy."

Chu Kiến Huy nhìn Lý Huy đối diện, hôm nay hắn nói rất thoải mái, nói hết những lời đã cất giữ suốt hai năm: "Cho ngươi một lời khuyên, muốn nghe không?"

"Ngươi nói đi." Lý Huy rất tò mò, muốn biết người đối diện sẽ nói gì.

Chu Kiến Huy từng câu từng chữ nói: "Vợ à, nhất định phải tìm người mình thích. Nhưng, tuyệt đối đừng tìm người mà mình thích nhất. Mệt lắm, rất mệt!"

"Được ở bên người mình thích nhất cũng là một loại may mắn." Lý Huy nói.

"Có lẽ vậy." Chu Kiến Huy vẻ mặt phức tạp.

"Ngươi có bao giờ tự suy nghĩ vì sao Lữ Hân Tuyết lại phản bội ngươi không?" Lý Huy hỏi tiếp.

"Ta đã nghĩ rồi, nghĩ hàng ngày, chỉ có thể nói rằng ta vô dụng, không thể cho nàng cuộc sống mà nàng mong muốn. Nàng là tất cả của ta, nhưng rõ ràng, ta không phải là tất cả của nàng."

"Khụ…"

Hàn Bân khẽ ho một tiếng, ngăn không cho hai người tiếp tục nói sâu về chuyện tình cảm, tránh để Lý Huy bị dẫn dắt đi xa:

"Ngươi tại sao lại đặt thi thể của nạn nhân vào trong người tuyết, mà lại để tay của họ bị trói và quỳ trên mặt đất?"

Chu Kiến Huy lộ vẻ nghiêm túc: "Quỳ là để hy vọng họ có thể sám hối, thay đổi, tuyết tượng trưng cho sự tinh khiết, hy vọng họ có thể tái sinh trong tuyết, trở nên trong sạch."

"Ngươi có từng nghĩ rằng, người thực sự sai lầm là vợ ngươi, còn Cố Ngọc Văn và Tiết Mộng Kiều đều vô tội?" Triệu Minh hỏi.

“Cố Ngọc Văn là người thay thế cho vợ ta, nàng trông quá giống vợ ta. Vợ ta phản bội ta, Mã Tái Đông và Cố Ngọc Văn lại yêu nhau, ta thừa nhận ta ghen tị với họ, nhìn thấy họ khoe khoang tình cảm trước mặt ta, lòng ta đau như bị kim châm, nếu có trách thì trách nàng có một người chồng thích khoe mẽ.”

“Còn Tiết Mộng Kiều thì sao? Nàng mới có mười chín tuổi? Ngươi nhẫn tâm để nàng chịu đựng nỗi đau như vậy?” Triệu Minh cảm thấy rất đáng tiếc.

“Ta theo dõi Tiết Mộng Kiều một thời gian, thực sự mà nói, ta cũng đã có lúc mềm lòng, muốn tha cho Tiết Mộng Kiều, dùng cách khác để trả thù Tiết Lập Bằng, nhưng có một lần khi ta theo dõi Tiết Mộng Kiều, ta phát hiện nàng đang ở trong xe Audi với một người đàn ông.” Chu Kiến Huy nở một nụ cười lạnh:

“Nhìn thấy cảnh đó, ta liền nhớ đến cha nàng, nhớ đến Tiết Lập Bằng và vợ ta trong xe… cha nào con nấy, đã thích như vậy, ta sẽ hoàn thành tâm nguyện của nàng!”

Hàn Bân nhấp một ngụm trà, thăm dò: “Nói về Hạ Bân Hải đi.”

“Gì?”

“Hạ Bân Hải.”

“Hạ Bân Hải là ai?” Chu Kiến Huy phản bác.

“Hắn còn có một cái tên khác là Hạ Ngạn Thành.”

Chu Kiến Huy nhún vai: “Ta không biết người này.”

“Thật không?”

“Ta cần gì phải lừa các ngươi?” Chu Kiến Huy nói.

“Còn gì muốn khai thêm không?” Hàn Bân chỉ hỏi thử, nhưng quả nhiên là vô ích.

“Hết rồi, ta muốn nói gì đều đã nói xong.” Chu Kiến Huy đáp lại, hỏi ngược: “Cảnh sát đồng chí, ta đã hợp tác điều tra vụ án rất tích cực, có thể không bị xử tử không?”

“Ngươi không phải không sợ chết sao?” Lý Huy cười nhạt.

“Ta không sợ chết, chỉ mong vợ ta chết trước, đưa nàng đi trước, ta mới yên tâm.” Chu Kiến Huy thở dài: “Để nàng một mình trong xã hội phức tạp này, ta thực sự không yên lòng.”

“Ngươi đừng mơ tưởng nữa, chúng ta đã bắt ngươi rồi, sẽ không ai còn âm mưu giết vợ ngươi nữa.” Lý Huy nói.

“Điều này không cần ngươi lo, các ngươi còn chưa trả lời ta, có bị xử tử không?”

“Câu này ngươi để dành hỏi thẩm phán đi.” Hàn Bân nói rồi đứng lên rời khỏi phòng thẩm vấn.

Bệnh viện Nhân dân Thành phố Cầm Đảo.

Tiết Lập Bằng nằm trên giường bệnh, ánh mắt vẫn trống rỗng.

Hắn nhắm mắt lại, là hình ảnh con gái bị giết hại.

Điều này còn đau đớn hơn cả cái chết.

Hắn thà chết, còn hơn nhìn con gái chịu đau đớn như vậy.

Tại sao?

Ông trời, ngươi tại sao lại làm như vậy?

Tiết Lập Bằng là người vô thần.

Nhưng trong hai ngày qua, hắn không ngừng chất vấn ông trời.

Hắn mong rằng tất cả chỉ là một giấc mơ, mong rằng mình sẽ sớm tỉnh lại.

“Rầm!”

Một tiếng động lớn, cửa bị đẩy mạnh, Tiết Lập Bằng giật mình, run rẩy.

Hiện giờ cả thân thể lẫn tinh thần hắn đều yếu đuối, không chịu nổi một chút biến động nào.

Chương 530: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lâm Nguyệt Kiều mặt lạnh bước vào phòng bệnh, khiến cho căn phòng vốn ấm áp trở nên lạnh lẽo hơn.

“Nguyệt Kiều, ngươi làm gì vậy?”

“Ta đến đây để thông báo với ngươi rằng, ta sẽ tố cáo ngươi.” Lâm Nguyệt Kiều lạnh lùng nói.

“Ngươi phát điên rồi, ta như thế này rồi, tố cáo ta có ích gì?” Tiết Lập Bằng rất rõ, dù cơ thể có hồi phục, vết thương lòng của hắn cũng không thể lành lại, không thể đảm đương công việc trước kia.

“Ta không chỉ tố cáo ngươi, ta còn sẽ tố cáo mấy người phụ nữ xấu xa kia, ta sẽ khiến họ đều mất chức.” Lâm Nguyệt Kiều nghiến răng nói.

Tiết Lập Bằng vô lực: “Con gái đã chết rồi, ngươi tranh giành những thứ này còn có ý nghĩa gì?”

“Ngươi có biết con gái chết như thế nào không? Là bị Chu Kiến Huy giết!”

“Chu Kiến Huy là ai?” Tiết Lập Bằng ngơ ngác.

Lâm Nguyệt Kiều hét lên: “Thật nực cười, ngươi không biết chồng của Lữ Hân Tuyết!”

“Không, không thể nào, làm sao có thể!” Tiết Lập Bằng lộ vẻ đau khổ.

Hắn không muốn tin vào kết quả này, không phải vì tình cảm với Lữ Hân Tuyết sâu sắc, mà là vì hắn không thể chấp

nhận con gái mình bị chính mình hại chết.

“Ngươi còn không hiểu sao? Chu Kiến Huy muốn trả thù ngươi, đó là lý do hắn gửi video cho ngươi!” Lâm Nguyệt Kiều cũng phát điên: “Là ngươi hại chết con gái, là ngươi!”

“Video, video… không phải ta, video là giả, Mộng Kiều không chết, ta đang mơ, đây là một giấc mơ… ông trời ơi, xin ngươi, làm ơn để ta tỉnh dậy đi!” Tiết Lập Bằng ôm đầu, giọng nói đầy tuyệt vọng.

“Tiết Lập Bằng, ta thật hối hận, hối hận vì đã gặp ngươi trong đời này.” Lâm Nguyệt Kiều nói xong, quay người rời khỏi phòng bệnh.

“Ah!” Tiết Lập Bằng hét lên đau đớn, ôm đầu từ giường lăn xuống đất, ngã sấp mặt.

Nghe thấy tiếng động, y tá vội chạy vào phòng bệnh, kiểm tra tình trạng của Tiết Lập Bằng, dùng giọng gấp gáp gọi: “Gọi bác sĩ ngay, bệnh nhân giường số 14 bị tái phát xuất huyết não!”

Sáng hôm sau.

Phân Cục Ngọc Hoa, Đội điều tra hình sự, phòng của nhóm hai.

Hàn Bân đứng cạnh cửa sổ, tận hưởng sự yên tĩnh hiếm có, gần một nửa cảnh sát trong đồn đã được điều xuống cơ sở để rèn luyện.

Hai ngày nữa, khi tác động của vụ nổ giảm đi, có lẽ họ sẽ quay trở lại.

Lúc này, trên trời rơi xuống những giọt mưa nhỏ.

Trong hai ngày qua, nhiệt độ của Cầm Đảo đã trở lại trên mức đóng băng, năm nay có lẽ sẽ không có tuyết nữa.

“Bộp bộp…” Tiếng bước chân vang lên, Điền Lệ và Triệu Minh từ ngoài bước vào.

Lý Huy đặt công việc xuống, tò mò hỏi:

“Tình hình của Lữ Hân Tuyết thế nào rồi?”

Điền Lệ tháo khăn quàng cổ và cởi áo khoác ngoài: “Không lạc quan, triệu chứng ngộ độc của nàng đã rất nghiêm trọng, nhiều cơ quan trong cơ thể bị suy yếu ở các mức độ khác nhau, tình hình cụ thể cần phải được các chuyên gia hội chẩn.”

Lý Huy cảm thán: “Chu Kiến Huy này đúng là kẻ tàn nhẫn.”

Tôn Hiểu Bằng có chút không hiểu: “Chu Kiến Huy trước đây cũng không có tiền án phạm tội, nếu không, chúng ta đã sớm bắt được hắn rồi.”

“Chu Kiến Huy là người có cuộc sống đủ đầy, chỉ muốn sống những ngày tháng hạnh phúc. Sự hạnh phúc này là một sợi dây ràng buộc, một khi hạnh phúc của hắn bị phá vỡ, mất đi sợi dây ràng buộc này, hắn sẽ biến thành một con sói đói cắn người.” Hàn Bân phân tích.

“Mục đích và phương pháp phạm tội của hắn khác với những kẻ tình nghi mà chúng ta từng gặp.” Lý Huy suy nghĩ nói.

“Đương nhiên là khác rồi, trước đây chúng ta điều tra là những vụ giết người bình thường; lần này là điều tra vụ án giết người hàng loạt, mà kẻ giết người hàng loạt phần lớn đều có bệnh tâm lý, không thể nhìn nhận bằng con mắt của người bình thường.” Điền Lệ nói.

Hàn Bân tiếp lời: “Nghiêm khắc mà nói, Chu Kiến Huy không phải là kẻ giết người hàng loạt, hắn nên được xem là ở giữa kẻ giết người bình thường và kẻ giết người hàng loạt, hắn

có một bộ phương pháp giết người riêng, nhưng chủ yếu vẫn là để trả thù.”

“Vậy nếu chúng ta không bắt được hắn, Chu Kiến Huy sau này có trở thành kẻ giết người hàng loạt không?” Triệu Minh hỏi.

Hàn Bân suy nghĩ một lúc: “Thời điểm chúng ta bắt hắn rất quan trọng, hắn giết Tiết Mộng Kiều và đầu độc Lữ Hân Tuyết đều là để trả thù, sau khi trả thù được Lữ Hân Tuyết và Tiết Lập Bằng, nếu hắn có thể buông bỏ, có lẽ sẽ không giết người nữa.”

“Nhưng nếu hắn tiếp tục giết người, hắn sẽ trở thành một kẻ giết người hàng loạt thực sự, sau này rất khó dừng lại.”

“Cốc cốc…”

“Bang bang…”

Lúc này, bên ngoài vang lên một tiếng ồn ào.

Triệu Minh giật mình: “Ta tưởng lại có vụ nổ nữa chứ.”

“Ngươi thần kinh quá nhạy cảm rồi, rõ ràng là tiếng gõ trống mà.” Điền Lệ lườm một cái.

“Chị Điền, nếu ngươi từng trực tiếp cảm nhận vụ nổ, có lẽ còn nhạy cảm hơn ta.” Triệu Minh cười khổ.

Đỗ Kỳ đứng bên cửa sổ gọi: “Lại đây xem, có một đám người vào sân phân cục.”

Hàn Bân đi tới cửa sổ, nhìn xuống sân, quả nhiên thấy một đám người cầm băng rôn, gõ trống đi vào.

Hàn Bân từ đám người nhận ra một bóng dáng quen thuộc.

Lý Huy bên cạnh kêu lên: “Kìa, đó chẳng phải là Mã Tái Đông, chồng của nạn nhân đầu tiên trong vụ án người tuyết sao?”

Chương 531: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mã Tái Đông đến, có thể nói là hợp lý nhưng không ngờ tới.

Vì vụ nổ, cảnh sát Thành phố Cầm Đảo đều rất nhạy cảm.

Tiếng gõ trống khiến cả sở cảnh sát chú ý.

Trong đám đông có vài người cầm các băng rôn.

"Minh oan, tiên phong cảnh giới"

"Phân Cục Ngọc Hoa, vì dân trừ hại"

"Sấm sét xuất kích, phá án thần tốc"

Chuyện này, Hàn Bân đã gặp nhiều lần rồi.

Hắn không ngại, dẫn đội hai xuống lầu.

Tiếng ồn dưới sân đã làm kinh động đến người khác trong phân cục, có người mở cửa sổ nhìn ra, có người xuống lầu xem náo nhiệt.

Hàn Bân định đi gọi Tằng Bình, nhưng văn phòng không có ai, Hàn Bân liền gửi tin nhắn cho hắn.

Đội hai xuống lầu, Mã Tái Đông đã đi tới giữa sân.

Thấy Hàn Bân, Mã Tái Đông bước nhanh tới, quỳ sụp xuống, nghẹn ngào: "Cảnh sát Hàn, cảm ơn các ngươi, cảm ơn các ngươi đã bắt được kẻ giết vợ ta."

Thấy cảnh này, Hàn Bân có chút bất ngờ, vội kéo hắn dậy: "Mã tiên sinh, mau đứng lên, đây là việc chúng ta nên làm."

“Ta thật không ngờ, vụ án của vợ ta có thể phá được, khi biết tin này, ta xúc động không ngủ cả đêm, hu hu.” Mã Tái Đông khóc nức nở.

Hàn Bân vỗ vai hắn, biết hắn đã kìm nén quá lâu, cần được giải tỏa.

Đôi khi, khóc không phải là điều xấu.

Mã Tái Đông cảm ơn một hồi, rồi chụp ảnh kỷ niệm với đội hai, cảm ơn từng người trong đội.

Đặc biệt là Hàn Bân, Lý Huy, Triệu Minh ba người.

Lúc trước, ba người này đến thành phố Lai Bình, Mã Tái Đông không hy vọng nhiều, không nghĩ ba người trẻ có thể phá án, chỉ khiến hắn một lần nữa nhớ đến cái chết của vợ, cảm nhận nỗi buồn và tuyệt vọng.

Khi nhận được điện thoại từ Phân Cục Ngọc Hoa, báo rằng đã bắt được kẻ giết vợ hắn, cảm giác đầu tiên của hắn là lừa đảo, thậm chí muốn cúp máy ngay.

Sau khi hỏi rõ ràng, hắn mới biết đó là sự thật, lúc đó Mã Tái Đông vui mừng khôn xiết, lòng đầy biết ơn với Hàn Bân và mọi người.

Mã Tái Đông nhất định phải biểu lộ lòng biết ơn, không chỉ vì bản thân, mà còn vì vợ hắn.

Không nói quá rằng, chính Hàn Bân và mọi người đã giúp hắn tái sinh.

Lễ cảm ơn kéo dài một giờ, Hàn Bân cùng đội hai tiễn Mã Tái Đông ra cổng.

Mã Tái Đông cúi đầu cảm tạ Hàn Bân và mọi người, sau đó mới lên xe rời đi.

Hàn Bân và mọi người không lập tức rời đi, mà nhìn theo chiếc xe khuất dần.

“Giờ đã bắt được hung thủ, hắn chắc sẽ yên lòng, bắt đầu cuộc sống mới chứ.” Lý Huy nói, có chút không chắc chắn.

Hàn Bân hiểu ý hắn: “Hy vọng vậy.”

“Dù là ngày đông lạnh, nhưng lòng thấy ấm áp.” Điền Lệ cười.

“Đúng vậy, mặc kệ việc phá án có vất vả thế nào, được người khác thật lòng cảm ơn, ta thấy đáng giá rồi.” Triệu Minh cười.

“Chúng ta làm cảnh sát không phải là để bảo vệ nhân dân sao.” Đỗ Kỳ Nhược nói.

“Người biết ơn vẫn nhiều mà.” Tôn Hiểu Bằng nhìn lá cờ trong tay, cười tươi.

“Bốp bốp…” Hàn Bân vỗ tay: “Mọi người về thôi, nhanh chóng hoàn tất thủ tục kết án.”

“Đúng vậy, Tết đến nơi rồi, đừng để lỡ kỳ nghỉ.” Triệu Minh cười nói.

Hàn Bân liếc nhìn Triệu Minh: “Nói đến nghỉ phép ta nhớ ra rồi, cục mới ra chỉ thị, để đảm bảo các cảnh sát có nhà ở xa có thể về quê ăn Tết, yêu cầu các đội nộp danh sách những người có nhà ở thành phố, để họ gánh nhiệm vụ trực ban trong thời gian Tết.”

“Á, không phải chứ.” Triệu Minh lộ vẻ chua xót, không ngờ lại bị đè đầu cưỡi cổ như vậy.

Lý Huy lại vui vẻ, năm nay có thể về nhà sớm rồi!

…

Tàu điện ngầm tuyến số 1.

Một bóng người to béo chen lên tàu, tuyến tàu điện số 1 đi qua khu vực phồn hoa của Cầm Đảo, vào giờ này rất khó tìm chỗ trống.

Người đàn ông béo mặc áo phao đen, chỉ có thể đứng cầm tay vịn trước chỗ ngồi.

Với thân hình của hắn, mặc áo dày, một chỗ ngồi không đủ.

Phải cần một chỗ rưỡi mới đủ.

"Thời tiết chết tiệt, lại có gió rồi." Người đàn ông béo xoa xoa đôi tai đỏ ửng.

Người đàn ông này không ai khác chính là Vương Khánh Thăng, cậu của Hàn Bân.

Vương Khánh Thăng đeo tai nghe Bluetooth do cháu mua cho, đang nghe.

Chuyến đi của một người như vậy cũng không cô đơn.

Tìm được một cuốn sách hay, giống như mở ra một thế giới mới, khiến người ta lưu luyến không rời.

Trước mặt Vương Khánh Thăng là một cô gái trẻ, trông khoảng hai mươi mấy tuổi, khá xinh, tóc dài, đeo kính gọng đen, ăn mặc thời trang, đang cúi đầu nhắn tin.

Hôm nay không biết sao, người trên tàu ít hơn mọi khi.

Bên cạnh cô gái đeo kính gọng đen là một người đàn ông, dáng không cao, hơi gầy, đeo khẩu trang, nhìn không rõ mặt, liếc mắt nhìn cô gái đeo kính gọng đen.

Một lát sau, Vương Khánh Thăng cũng nhìn cô gái đeo kính gọng đen, dùng chân đá nhẹ vào giày của nàng.

Cô gái đeo kính gọng đen co chân lại.

Vương Khánh Thăng lại đá tiếp.

Cô gái đeo kính gọng đen ngẩng đầu, trừng mắt nhìn hắn, trên mặt lộ vẻ lạnh lùng.

Vương Khánh Thăng không có ý định dừng lại, giẫm lên giày cô gái đeo kính gọng đen.

Cô gái đeo kính gọng đen ngẩng đầu, mặt lộ vẻ giận dữ, hét lên: "Ngươi điên à, đất rộng thế này, sao lại giẫm lên chân ta, đồ lưu manh."

Người đàn ông đeo khẩu trang bên cạnh cũng trừng mắt nhìn Vương Khánh Thăng.

Chương 532: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vương Khánh Thăng cười gượng, có chút lúng túng, quay người rời đi, len qua đám đông sang toa bên cạnh.

Không chọc được, tránh cũng không được sao.

Cô gái đeo kính gọng đen hừ một tiếng, tiếp tục cúi đầu xem điện thoại.

Một lát sau, tiếng thông báo tàu điện vang lên.

"Đing đong, phía trước là Trạm Trung Sơn, hành khách xuống trạm Trung Sơn, vui lòng chuẩn bị trước." Nhắc nhở xong, cửa tàu mở ra, lần lượt có hành khách xuống tàu.

Cửa đóng lại, tàu lại tiếp tục chạy.

Một vài phút sau, cô gái đeo kính gọng đen ngẩng đầu, nhìn bảng chỉ dẫn, trạm tiếp theo nàng cũng phải xuống.

Hôm nay tâm trạng vốn khá tốt, tiếc là gặp phải tên béo đáng ghét kia.

Xui xẻo.

Cô gái đeo kính gọng đen cất điện thoại, theo thói quen sờ vào túi: "Không đúng, ví của ta đâu."

"Rõ ràng ta nhớ để trong túi áo mà."

"Trong túi quần cũng không có."

"Tiền, chứng minh thư, thẻ ngân hàng đều ở trong đó."

Cô gái đeo kính gọng đen có chút lo lắng, nhìn xung quanh vẫn không thấy, hỏi mọi người xung quanh: "Chú dì, anh chị,

các ngươi có thấy ví của ta không?”

Một ông lão ngồi đối diện chỉ về phía trước: “Vừa rồi người ngồi bên cạnh ngươi, người đeo khẩu trang đó, đã lấy rồi.”

“Á, ví của ta bị trộm rồi!” Cô gái đeo kính gọng đen nói như khóc, trách móc: “Ngươi đã nhìn thấy, sao không nhắc ta.”

Ông lão có chút lúng túng: “Ta nói thẳng quá, tên trộm hoảng lên đâm ngươi một nhát thì sao, ta già thế này, xảy ra chuyện ai chăm sóc ta.”

“Ngươi có thể nhắc ta một cách khéo léo mà.” Cô gái đeo kính gọng đen không hài lòng.

Ông lão nhún vai: “Ta cũng sợ bị mắng mà!”

Đội điều tra hình sự thành phố, văn phòng đội trưởng.

Đinh Tích Phong đang cúi đầu đọc tài liệu, sắc mặt có chút nghiêm nghị.

“Cộc cộc…” Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

Cửa từ bên ngoài mở ra, một người đàn ông từ ngoài bước vào, là đội trưởng đội hai Mã Cảnh Ba.

“Đội trưởng.” Mã Cảnh Ba chào hỏi.

Đinh Tích Phong vẫy tay: “Ngồi chờ chút.”

“Vâng.”

Mã Cảnh Ba đáp, ngồi xuống sofa bên cạnh.

“Cộc cộc…” Một lát sau, cửa lại kêu.

“Vào đi.”

Đội trưởng đội một Đào Bác cũng bước vào.

Đào Bác nhìn quanh văn phòng: “Đội trưởng, ngài tìm ta.”

Đinh Tích Phong đặt tài liệu xuống, đứng lên duỗi người: “Ngồi đi, ta mới mua ít trà, các ngươi thử xem.”

Nghe vậy, hai đội trưởng lập tức ngồi ngay ngắn, trà của đội trưởng không phải dễ uống.

Đinh Tích Phong pha ấm nước nóng, mang bộ trà cụ đến, vừa pha trà vừa nói: “Sắp hết năm rồi, các ngươi cũng vất vả cả năm.”

“Thực sự vất vả là đội trưởng, chúng ta chỉ là chạy việc thôi.” Mã Cảnh Ba cười nói.

Đào Bác nhếch miệng, không nói gì.

“Hôm nay gọi các ngươi đến chủ yếu là nói hai việc, việc đầu tiên là vấn đề trực ban, năm nay tình hình phức tạp, để đảm bảo sự ổn định của Thành phố Cầm Đảo, số người trực ban phải nhiều hơn để ứng phó với tình huống đột xuất.” Đinh Tích Phong nói.

“Đội trưởng, chúng ta đã chuẩn bị tâm lý, đội một của chúng ta chia nhau trực ban, ít nhất để lại một nhóm trực.” Đào Bác nghiêm túc nói.

“Vụ án lừa đảo vẫn phải tiếp tục điều tra, không được lơ là, nhưng cũng không nên quá cao giọng, tránh kích động nghi phạm, để người dân có một cái Tết an lành.” Đinh Tích Phong dặn dò.

“Vâng.”

“Thứ hai, các ngươi chắc đã xem tin tức tối qua, nhất định phải chú ý xem nhân viên có bị sốt hay không, nếu có bất thường phải báo ngay.” Đinh Tích Phong lộ vẻ nghiêm trọng:

“Lãnh đạo cục sáng nay họp, ra chỉ thị mới, căng tin vẫn cung cấp đồ ăn như thường, nhưng thời gian này không nên ăn

ở căng tin, mọi người lấy cơm mang về văn phòng ăn, tốt nhất là chia nhau lấy cơm, đừng để quá nhiều người cùng lúc lấy cơm."

"Vâng."

"Còn nữa, lát nữa cho người lên phòng hậu cần lấy khẩu trang, mỗi người phát mười cái, dù ở văn phòng hay ra ngoài làm nhiệm vụ, đều cố gắng đeo khẩu trang."

"Vâng."

"Về vấn đề này, phòng tuyên truyền có văn bản chi tiết, các ngươi xem kỹ, đừng coi thường."

"Hiểu rồi."

Đinh Tích Phong chỉ Mã Cảnh Ba: "Công việc của đội hai các ngươi sắp xếp thế nào rồi?"

Mã Cảnh Ba do dự: "Các vụ án đang xử lý gần xong rồi."

"Ta nhớ vụ án Người Tuyết là do Phân Cục Ngọc Hoa điều tra, có tiến triển không? Có cần phái người hỗ trợ không?"

Mã Cảnh Ba có chút ngượng: "Ta hôm qua mới hỏi Phân Cục Ngọc Hoa, hung thủ vụ án Người Tuyết đã bị bắt rồi."

"Bắt rồi." Đinh Tích Phong ngạc nhiên: "Hiệu suất phá án cao thật."

"So với đội điều tra hình sự thành phố Lai Bình, đội điều tra hình sự Phân Cục Ngọc Hoa tinh nhuệ hơn, thu thập chứng cứ cũng nhiều hơn, hai vụ án tiến hành đối chiếu chéo, tỷ lệ phá án cũng cao hơn nhiều." Mã Cảnh Ba giải thích.

"Ta nhớ người phụ trách vụ án là Hàn Bân."

"Đúng, cậu ta rất có năng lực." Mã Cảnh Ba khen ngợi, cũng bất ngờ vì phá án Người Tuyết nhanh như vậy.

Đinh Tích Phong gật đầu, không nói gì thêm.

Vụ án lừa đảo chưa phá, vụ án Người Tuyết đã phá xong, hắn biết nói gì đây.

Ngưỡng mộ thì ngưỡng mộ, Hàn Bân dù sao cũng không phải người của đội điều tra hình sự thành phố.

…

Sông Lộ Thủy.

Chương 533: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thành phố Cầm Đảo rất chú trọng bảo vệ môi trường, sông Lộ Thủy tuy không rộng nhưng rất trong.

Bên bờ sông, hai ông lão khoảng sáu mươi tuổi đang ngồi câu cá.

Hai ông lão mặc rất dày, một người mặc áo phao đen, một người đội mũ len dày.

Ông lão mặc áo phao đen xoa tay: "Chậc, đến đây gần một tiếng rồi, ta mới câu được một con cá nhỏ."

"Ngươi nên hài lòng, ta còn chưa câu được con nào." Ông lão đội mũ nói.

"Đông này cá đều ở nước sâu, không thích cắn câu, câu cá mùa hè dễ hơn." Ông lão mặc áo phao đen nói.

"Cũng chẳng còn cách nào, lại bùng phát dịch bệnh, con cái không cho đến chỗ đông người, chúng ta coi như ra ngoài hít thở không khí." Ông lão đội mũ nói.

"Đúng vậy, đúng dịp Tết, lưu lượng lớn, thật phiền phức."

"Đó là việc của lãnh đạo, chúng ta chỉ cần giữ mình là được." Ông lão đội mũ không để ý: "Ngươi chuẩn bị đồ Tết thế nào rồi?"

"Con trai con dâu lo liệu hết, năm nay không phải lo. Hai mươi cân thịt lợn, hai cái chân giò, mười cân thịt bò, năm cân thịt cừu, còn mua hai con gà, một thùng cá." Ông lão mặc áo phao đen kể.

“Chà, nhà ngươi đồ Tết phong phú thật.” Ông lão đội mũ nói.

Ông lão mặc áo phao đen cười hề hề, đột nhiên cảm thấy cần câu nặng trĩu, dây câu căng ra: “Cắn câu rồi.”

“Được đấy, ta còn chưa câu được con nào, ngươi lại câu được con nữa.” Ông lão đội mũ có chút ghen tị.

“Chỉ là vui thôi, chà, con cá này khỏe thật.” Ông lão mặc áo phao đen run tay.

“Nhanh lên, ta giúp ngươi vớt lên.” Ông lão đội mũ cầm lấy vợt.

“Chà, con cá này không nhỏ.”

“Đúng vậy, thấy bóng rồi, chà, ít nhất cũng nửa mét.” Ông lão đội mũ ngạc nhiên, chưa nghe nói sông Lộ Thủy có cá to thế.

“Lên rồi, nhanh vớt đi, ta sợ dây câu đứt.” Ông lão mặc áo phao đen cố sức.

Ông lão đội mũ nhìn kỹ xuống sông, chuẩn bị vớt cá, đột nhiên giật mình, ngã ngửa, ngồi phịch xuống đất: “Trời ơi, cái gì đây.”

Ông lão mặc áo phao đen cũng hoảng: “Đầu người!”

Hai ông lão tuy đã già, nhưng cũng sợ hãi, vứt cần câu, chạy nhanh lên bờ.

Nhìn từ phía sau, còn tưởng là hai thanh niên.

…

Phân Cục Ngọc Hoa, Đội điều tra hình sự ba, phòng làm việc nhóm hai.

Trong phòng rất yên tĩnh, mọi người đều ngồi tại bàn, khác với ngày thường, ai cũng đeo khẩu trang.

Hàn Bân ngồi đó xem điện thoại, dường như đang nhắn tin.

Một lát sau, Lý Huy không nhịn được: "Chết tiệt, cái gì thế này, chỉ có mấy người chúng ta, đeo khẩu trang làm gì."

"Đúng vậy, hôm qua còn bình thường, sau khi tin tức phát sóng, ai cũng sợ đái ra quần." Triệu Minh cười nói.

"Ta rất khâm phục các nhân viên y tế, mạo hiểm ra tiền tuyến." Điền Lệ cảm thán.

Hàn Bân cười chua xót: "Chúng ta làm cảnh sát cũng vậy, có chuyện phải ra tay."

"Ít nhất năm nay chúng ta có thể về nhà ăn Tết." Lý Huy cười khì khì.

Ai mà không muốn về nhà ăn Tết?

Cảnh sát cũng là người, bận rộn cả năm, cũng muốn đoàn tụ với gia đình, ăn một bữa cơm sum họp.

"Nói sớm quá." Hàn Bân vừa dứt lời.

"Bốp."

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn hắn.

Hàn Bân đứng dậy, giọng kiên quyết: "Chuẩn bị đi, có vụ án."

Nửa tiếng sau.

Hai ông lão đã bình tĩnh lại.

Dù sao cũng đã sống nửa đời người, đã thấy, đã nghe, lúc đó bị dọa chạy là vì bất ngờ.

Sau khi suy nghĩ, tỉnh lại, cũng không sợ hãi nữa.

Nhất là khi có nhiều người vây quanh, cảnh sát khu vực đến, hai ông lão càng bình tĩnh, còn lấy hai cái ghế từ bờ sông, ngồi xuống.

Một số người già, ít nhiều có chút mê tín, họ cho rằng cảnh sát có chính khí, nhất là cảnh huy và đồng phục cảnh sát, có thể xua đuổi những thứ đen đủi.

Tất nhiên, điều này không khoa học, không thể tin, nhưng khi thực sự xảy ra tai nạn, cảnh sát đứng đó, đúng là khiến người ta an tâm hơn nhiều.

Nói thẳng ra, đây là tác dụng tâm lý, người dân thực sự tin tưởng cảnh sát.

Ba chiếc xe dừng bên bờ sông, người của nhóm hai, đội kỹ thuật, pháp y cũng đến hiện trường.

Nhiều người dân không lạ gì cảnh sát hình sự, nhưng đó là cảnh sát hình sự trên phim ảnh, ngoài đời nhiều người cả đời chưa từng tiếp xúc với cảnh sát hình sự, họ có một sự kính trọng và tò mò đối với cảnh sát hình sự.

Hàn Bân xuống xe, để tránh gây hoảng loạn không cần thiết, vẫn tháo khẩu trang.

Là người phụ trách vụ án, người khác có thể đeo, hắn thì không tiện.

Người chỉ huy hiện trường là Trưởng đồn công an Lộ Thủy, Khâu Nhất Minh.

Hàn Bân không lạ gì Khâu Nhất Minh, hắn từng là cảnh sát đồn Quảng An, là thuộc hạ cũ của Hàn Vệ Đông, sau đó mới chuyển đến đồn công an Lộ Thủy làm trưởng đồn.

“Anh Khâu, lâu rồi không gặp, nghe bố ta nói ngươi thăng chức rồi.”

“Ta thăng chức gì, ngươi mới là, thăng lên đội trưởng đội hình sự, ta mới nhận được tin, còn chưa tin, không ngờ lại là ngươi.” Khâu Nhất Minh cảm thán.

Khâu Nhất Minh hiện tại tình huống có chút khó xử, từ cảnh sát thăng lên trưởng đồn, đó chắc chắn là thăng chức, nhưng nhiều việc không thể nhìn bề ngoài.

Địa bàn của đồn công an Quảng An đều là các khu phố phồn hoa, còn đồn công an Lộ Thủy thuộc ngoại ô, không thể so sánh.

Ngược lại, Hàn Bân từ đồn công an chuyển lên phân cục, lại làm đội trưởng đội điều tra hình sự, đây chắc chắn là thăng chức, cậu ta làm tốt, thêm mối quan hệ của Hàn Vệ Đông, sau này chắc chắn đi xa hơn Hàn Vệ Đông.

Chương 534: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nhìn quanh hiện trường: "Anh Khâu, hiện trường thế nào?"

Khâu Nhất Minh chỉ về phía trước: "Hai ông lão báo án, sáng rảnh ra câu cá, kết quả không câu được cá, lại câu được người chết."

"Thi thể đâu?"

"Đã vớt lên, đừng nói, dây câu khá tốt, chúng ta đến vẫn chưa đứt, giờ vẫn còn mắc vào."

Hàn Bân gật đầu, đi đến chỗ hai ông lão.

Hai ông lão nói chuyện vui vẻ, không có chút căng thẳng ở hiện trường tội phạm, giống như đang nói chuyện phiếm.

Tất nhiên, có thể hai ông lão trong lòng vẫn căng thẳng, nhưng già rồi, vẫn phải giữ thể diện, không thể mất mặt.

"Các ông, ta là cảnh sát hình sự, vụ án này do ta phụ trách, muốn hỏi các ông một số việc." Hàn Bân chào hỏi.

Ông lão mặc áo phao đen nhìn Hàn Bân từ trên xuống, ánh mắt có chút đánh giá: "Chàng trai, ngươi bao nhiêu tuổi rồi."

Ấn tượng đầu tiên của ông lão với Hàn Bân là trẻ trung, đẹp trai, chắc mới tốt nghiệp đại học mấy năm, có bao nhiêu kinh nghiệm phá án.

Hàn Bân cười, hiểu ý ngầm của ông lão: "Ông, ngài muốn giới thiệu đối tượng cho ta?"

“Ta…” Ông lão mặc áo phao đen bị nghẹn, hắn già rồi không quen cô gái trẻ nào, đi đâu tìm đối tượng cho Hàn Bân.

Ông lão đội mũ cười: “Cảnh sát, đừng để ý hắn, hắn cổ hủ, ngươi có gì muốn hỏi, cứ hỏi ta, ta cũng ở hiện trường lúc đó.”

“Ông tên gì?”

“Ta họ Phí, ngươi gọi ta lão Phí là được.”

“Ông Phí, sắp Tết rồi, sao còn ra bờ sông câu cá, không sợ lạnh sao.” Lý Huy chen vào.

“Con cái lớn cả rồi, việc nhà do chúng nó lo, chúng ta già rồi, ở nhà cũng vướng, ra ngoài câu cá, hít thở không khí, coi như rèn luyện sức khỏe.” Ông Phí mặc áo quân đội, tay thọc vào tay áo.

Lý Huy có chút ghen tị: “Chà, cuộc sống cũng thoải mái.”

“Các ngươi, Tết không nghỉ à?” Ông Phí hỏi lại.

“Chúng ta thì…” Nói được nửa câu, Lý Huy chuyển hướng: “Có vụ án rồi, trách nhiệm trên vai.”

“Mấy chàng trai vất vả thật.”

Hàn Bân đi thẳng vào vấn đề: “Ông, thi thể được phát hiện lúc mấy giờ?”

Ông Phí cau mày, nghĩ ngợi: “Hình như khoảng mười giờ sáng. Chúng ta vừa trò chuyện vừa câu cá, cần câu của lão Trương cong xuống, chúng ta tưởng là câu được cá, kết quả kéo lên thấy đầu người, làm lão Trương sợ không ít.”

Ông Trương bên cạnh nghe có chút không vừa tai: “Lão Phí, ngươi nói vậy không đúng, thấy câu được xác, ngươi chạy còn nhanh hơn ta, ngươi dám nói mình không sợ.”

“Khụ…” Ông Phí ho khan: “Ta thấy xui xẻo.”

“Ông, lúc phát hiện thi thể, xung quanh có ai không?” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Người thì không thấy, bên cạnh là đường, xe thì nhiều.”

“Lúc phát hiện thi thể đến khi cảnh sát đến hiện trường, có ai tiếp xúc với thi thể không?”

“Lúc cảnh sát chưa đến, thi thể vẫn ở dưới sông, sau đó mới vớt lên, tuy có người đứng trên bờ xem, nhưng chắc chắn không tiếp xúc được với thi thể.” Ông Phí nói.

“Thi thể vớt lên, các ông có nhìn thấy người chết không?”

Ông Phí cau mày: “Nhìn thoáng qua, mặt và da đầu bị cạo, rất đáng sợ.”

Ông Trương nhổ một bãi: “Xui xẻo, lúc kéo lên nặng lắm, tưởng là cá to, không ngờ lại là xác chết, dưới còn buộc một tảng đá, ngươi nói hung thủ độc ác cỡ nào.”

Hàn Bân lấy ra tấm danh thiếp: “Làm phiền các ông, có manh mối gì mới, có thể gọi cho ta.”

Ý thức của ông Phí rất cao, đồng ý ngay: “Đó là chuyện nên làm, sắp Tết rồi, cảnh sát không nghỉ cũng vì sự an toàn của chúng ta.”

Chào tạm biệt hai ông lão, Hàn Bân dẫn người đến bờ sông.

Thi thể đã được kéo lên, nam, cao khoảng 1m75, trên mặc áo len xám, dưới mặc quần giữ nhiệt đen, hơn nửa khuôn mặt bị phá hủy, tay bị bẻ thành hình dáng kỳ lạ, trên tay có vết trầy xước rõ ràng.

“Mặt này… mắt lồi ra một nửa, ra tay tàn nhẫn thật, lại một người cố tình phá hủy khuôn mặt người chết.” Điền Lệ cau mày.

Hàn Bân lắc đầu: "Mặt người chết không giống vết đánh, giống vết trầy xước hơn."

Triệu Minh đến gần, nhìn kỹ: "Vết trầy xước, lực mạnh thật, trầy hết nửa khuôn mặt."

Đỗ Kỳ suy nghĩ một lúc: "Có phải bị xe đâm, bị kéo lê tạo thành vết trầy xước không."

Hàn Bân gật đầu, cũng đồng ý với Đỗ Kỳ.

"Trời lạnh thế này, người chết sao lại mặc áo len xám và quần giữ nhiệt đen, cách ăn mặc này nhìn sao cũng kỳ lạ." Lý Huy nói.

Tôn Hiểu Bằng đoán: "Người chết có thể sống gần bờ sông, khoác áo ra ngoài làm việc, gặp tai nạn bị đẩy xuống sông."

Hàn Bân ngáp: "Áo khoác chắc bị nghi phạm cởi ra."

"Nghi phạm sao lại cởi áo khoác của người chết, nếu để che giấu danh tính, phải cởi hết chứ." Triệu Minh nghi ngờ.

"Vừa rồi Đỗ Kỳ nói, người chết rất có thể bị đâm chết, vậy xe có thể đã cán qua người chết, trên áo khoác người chết rất có thể có vết lốp xe, vết lốp xe có thể phân tích được đặc điểm của xe, cởi áo khoác người chết thực chất là xóa bằng chứng." Hàn Bân phân tích.

Lý Huy tiếp lời: "Người chết rất có thể là tai nạn giao thông, nghi phạm để trốn tránh trách nhiệm đã vứt người chết xuống sông."

"Tình hình cụ thể cần chờ pháp y và đội kỹ thuật khám nghiệm xong hiện trường." Hàn Bân nói xong, nhìn xa xăm đám đông: "Ngươi nói những người này, gan thật lớn, còn dám tụ tập xem náo nhiệt."

Chương 535: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Huy cười khì: "Tính tò mò ai cũng có, chỉ cần có chuyện là có người xem."

"Lý Huy, Đỗ Kỳ, hai người một nhóm, đi hỏi thăm xung quanh." Hàn Bân phân công, nhắc nhở: "Đeo khẩu trang."

Sau đó, Lý Huy và Đỗ Kỳ mỗi người dẫn một người rời đi.

Triệu Minh ở lại bên cạnh Hàn Bân, cậu ta gan lớn nhất, không sợ xác chết bị hủy một nửa khuôn mặt.

"Anh Bân, ngươi nói sắp Tết rồi, mấy kẻ xấu này không thể yên ổn sao."

"Tết là cuộc di cư lớn nhất thế giới, hàng chục tỷ lượt di chuyển, nhiều người một năm chưa gặp, uống chút rượu, tán dóc, khó tránh xung đột, có yên được không?" Hàn Bân hừ một tiếng.

Đâu phải nhiều kẻ xấu, phần lớn nghi phạm đều phạm tội trong lúc kích động.

Nói thẳng ra, là nóng nảy.

Lỗ Văn khám nghiệm xong hiện trường, mang theo hộp đồ đi đến.

Hàn Bân đi thẳng vào vấn đề: "Tình hình thế nào?"

Lỗ Văn nhún vai: "Đây không phải hiện trường đầu tiên, người chết ngâm trong nước lâu rồi, cơ bản không để lại dấu vết gì, ta đã thu thập dấu vân tay và DNA của người chết, mang về đối chiếu."

“Trên người có đồ vật nào chứng minh danh tính người chết không?”

“Điện thoại, chứng minh thư, chìa khóa, ví đều không có, khuôn mặt bị phá hủy nghiêm trọng, dù chụp ảnh cũng khó nhận dạng.” Nói đến đây, Lỗ Văn dừng lại:

“Trên thắt lưng người chết buộc một tảng đá, sợi dây đã thu lại, chuẩn bị mang về giám định, xem có lưu lại dấu vân tay và DNA của hung thủ không.”

“Ngâm trong nước rồi, còn giám định được không?”

“Hy vọng không lớn, nhưng dù sao cũng là manh mối.” Lỗ Văn nhún vai, tiếp tục nói: “Hiện tại việc cấp bách là tìm hiện trường gây án, có thể tìm được nhiều manh mối hơn.”

Hàn Bân gật đầu: “Ta hiểu, vất vả rồi.”

Nói xong, Lỗ Văn dẫn người của đội kỹ thuật rời đi.

Triệu Minh cười: “Ông lão này gan thật, xác chết buộc đá, vẫn câu lên được.”

Một lát sau, Lý Huy, Đỗ Kỳ và những người khác quay lại.

Hàn Bân ngậm tăm: “Có manh mối gì không?”

Lý Huy tháo khẩu trang: “Không có, chỉ là đám người xem náo nhiệt, nghe nói có người chết đuối, đều chạy đến xem.”

“Có ai nhận ra người chết không?”

Lý Huy cười chua xót: “Ta vừa chụp ảnh người chết, cho người dân xem, có một bà cụ nhiệt tình, ta thấy bà nhiệt tình như vậy, tưởng nhận ra người chết, để bà xem ảnh, thấy khuôn mặt người chết mất một nửa, bà sợ đến ngồi bệt xuống đất, ngươi nói gan như vậy, xem cái gì.”

Mọi người đều cười khổ.

“Đỗ Kỳ, ngươi có gì không?”

Đỗ Kỳ thở dài: "Bên ta càng không đáng tin, có người đàn ông tuổi không lớn, nói linh tinh gì mà mấy năm trước có người phụ nữ chết đuối ở đây, lần này chết đuối là đàn ông, rất có thể là ma nước đòi mạng, muốn tìm bạn, ngươi nói không phải nói vớ vẩn sao."

"Đừng nói, làng ta cũng có lời đồn như vậy, mỗi năm hè có người chết đuối, trong làng đều đồn như vậy." Tôn Hiểu Bằng nói.

Ngô Hà đi đến, tháo găng tay: "Ta không biết có phải ma nước đòi mạng không, nhưng người chết này chắc chắn không phải."

Hàn Bân nhả tăm: "Chị Ngô, nạn nhân chết thế nào?"

"Nạn nhân không có nước trong phổi, chắc chết rồi mới bị ném xuống sông; trên người có vết trầy xước và gãy xương diện rộng, sơ bộ cho thấy nạn nhân bị ô tô đâm, còn nguyên nhân cụ thể cần giải phẫu để xác định."

"Xe đâm nạn nhân là loại xe nào?" Hàn Bân hỏi.

"Cần khám nghiệm thêm, kiểm tra tất cả vết thương trên người nạn nhân, phân tích tổng thể, đợi báo cáo khám nghiệm ra, ta sẽ bàn với các ngươi."

"Có manh mối nào chứng minh danh tính nạn nhân không?"

"Nạn nhân là nam, khoảng 25 tuổi, cao 1m75, không phát hiện đồ vật nào chứng minh rõ ràng danh tính nạn nhân." Ngô Hà nói xong, đổi giọng:

"Tuy nhiên, ngón trỏ tay phải nạn nhân có dán một cái băng cá nhân, ta tháo băng cá nhân ra xem, chỗ đó không có vết thương, mục đích dán băng cá nhân không rõ, có thể giúp các ngươi xác định danh tính nạn nhân."

“Thời gian tử vong của nạn nhân?”

“Vì không xác định được thời gian nạn nhân bị ném xuống sông, nên không thể xác định chính xác thời gian tử vong, sơ bộ phân tích, khoảng từ bốn giờ đến bảy giờ tối qua.”

Hàn Bân suy nghĩ một lúc: “Chị Ngô, có xác định được vị trí ném xác không? Hoặc là xác trôi theo dòng nước không?”

“Xác có trôi không, liên quan đến lực nổi của xác và tốc độ dòng nước, ta xem tảng đá buộc trên xác, đủ nặng, dù trôi theo dòng nước cũng không xa.” Ngô Hà nói.

“Hiểu rồi.”

Nói xong tình hình, Ngô Hà mang xác về phân cục, tiến hành khám nghiệm tiếp theo.

Hàn Bân và mọi người ở lại hiện trường.

Hàn Bân tìm Khâu Nhất Minh, để hắn giải tán đám đông.

Sau đó, Hàn Bân gọi mọi người lên xe cảnh sát, tổ chức cuộc họp tổng kết vụ án.

Tham gia cuộc họp, ngoài đội viên nhóm hai, còn có Trưởng đồn công an Lộ Thủy Khâu Nhất Minh.

Khâu Nhất Minh lấy hộp thuốc, phát một vòng trong xe.

Hàn Bân lấy bật lửa, châm thuốc cho đối phương, hút một hơi: “Tình hình hiện trường các ngươi đều xem rồi, có ý kiến gì nói đi.”

Nói xong, trong xe im lặng một lúc, người trong nhóm hai không ai trả lời ngay.

Hàn Bân mở cửa sổ: “Anh Khâu, ngài nghĩ sao?”

Khâu Nhất Minh cười: “Bân Tử, tình hình của ta ngươi biết, luôn phụ trách công việc đồn công an, không hiểu công việc hình sự, ngươi quyết định, ta phụ trách phối hợp.”

Chương 536: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân gật đầu, nhìn mọi người, dừng ánh mắt ở Lý Huy: "Bình thường ngươi nói nhiều, ngươi nói trước."

"Nếu nạn nhân bị ô tô đâm chết, nạn nhân rất có thể gặp nạn trên đường, khi đó hoặc là đi bộ, hoặc là đi xe đạp, hoặc là xe điện, xe máy, ta đoán nhà nạn nhân không xa nơi gặp nạn, ta nghĩ có thể tra người mất tích, có lẽ xác định được danh tính nạn nhân." Lý Huy đề nghị.

Hàn Bân gật đầu, nhìn người khác: "Còn ý kiến khác không?"

"Ta nghĩ, nên xác định nơi gặp nạn trước, xem camera xung quanh, xác định xe gây nghi ngờ." Điền Lệ nói.

"Nói rõ đi."

"Nếu nạn nhân gặp tai nạn, nơi gặp nạn chắc chắn có vết máu lớn, mảnh vỡ xe, và đồ đạc của nạn nhân, đều có thể rơi gần đó, ta đề nghị lái xe dọc đường tìm kiếm, xem có vết máu và mảnh vỡ xe không, nơi đó rất có thể là nơi gặp nạn."

Đỗ Kỳ tiếp lời: "Ý của Điền Lệ không tồi, ta nghĩ không chỉ tìm nơi gặp nạn, xác định nơi ném xác cũng rất quan trọng, cũng cần kiểm tra xe đi qua nơi ném xác."

Hàn Bân gảy tàn thuốc, suy nghĩ một lúc: "Ý kiến mọi người đều tốt, ta phân công nhiệm vụ."

"Điền Lệ về phân cục tra người mất tích."

“Đỗ Kỳ, Hiểu Bằng, dẫn hai cảnh sát đồn công an tìm nơi gặp nạn.”

“Lý Huy, ngươi liên hệ công ty bảo hiểm và đội cảnh sát giao thông, xem xung quanh có ghi nhận tai nạn không.”

“Anh Khâu, ngươi dẫn người đồn công an, cùng ta tìm nơi ném xác.”

“Vâng.” Mọi người đáp, phân công nhau hành động.

Hàn Bân, Khâu Nhất Minh, Triệu Minh ba người xuống xe.

“Bân Tử, nơi ném xác có phải nên tìm ngược dòng?” Khâu Nhất Minh hỏi.

“Con sông này chảy từ tây sang đông, anh Khâu dẫn người kiểm tra phía nam, ta dẫn người kiểm tra phía bắc, chủ yếu tìm vết máu, quần áo, mảnh vỡ xe.”

“Được, ta đi sắp xếp.” Khâu Nhất Minh dập thuốc, gọi vài cảnh sát lại.

Khâu Nhất Minh mang bốn cảnh sát, phân hai người theo Đỗ Kỳ tìm nơi gặp nạn, hai người theo hắn kiểm tra phía nam nơi ném xác.

Hàn Bân và Triệu Minh đi dọc bờ sông phía bắc, tìm lên dòng sông.

Mấy năm trước, sông Lộ Thủy vừa được sửa, hai bên bờ đều lát đá, giảm bớt độ khó tìm kiếm.

Hàn Bân và Triệu Minh, một người dưới dốc, một người trên dốc, dọc bờ sông tìm kiếm.

Đi khoảng hơn trăm mét, Hàn Bân dừng lại, trên đá có vết máu, có dấu đá lăn.

Bờ sông là dốc, nếu buộc đá vào nạn nhân, có thể lăn từ trên xuống sông.

“Triệu Minh, gọi điện cho đội kỹ thuật đến.”

“Vâng.”

Nếu đây là nơi ném xác, thì có hai khả năng, một là nơi gặp nạn cũng gần đây, nạn nhân bị đâm chết, nghi phạm ném xuống sông.

Khả năng thứ hai, nạn nhân bị đâm chết, nghi phạm đưa lên xe, mang đến nơi gặp nạn xa hơn để ném xác.

Hàn Bân kiểm tra dấu vết lăn, phát hiện trên bờ sông có một chiếc giày.

Nạn nhân không mang giày, người khác không chắc là giày của nạn nhân, nhưng với Hàn Bân không vấn đề gì.

Hàn Bân đeo găng tay, cầm giày xem vết mòn đế, cơ bản xác định, người đàn ông này khoảng 25 tuổi, cao 1m75, giống nạn nhân.

Hàn Bân cơ bản xác định, đây là nơi ném xác.

Bờ sông trên là đường, ném xác ở đây rất tiện.

Nói cách khác, hoặc nơi gặp nạn gần đây.

Hoặc nghi phạm mang xác đến đây ném.

Hàn Bân gửi tin nhắn về nơi ném xác lên nhóm, giúp Đỗ Kỳ tìm nơi gặp nạn, cũng là một manh mối quan trọng, có giá trị tham khảo.

Không lâu sau, Khâu Nhất Minh cũng dẫn người đến.

Hàn Bân giới thiệu tình hình, Khâu Nhất Minh ở lại chờ đội kỹ thuật đến khám nghiệm hiện trường.

Hàn Bân dẫn Triệu Minh đến trung tâm giám sát giao thông.

Thời gian tử vong xác định, nơi ném xác xác định, chỉ cần kiểm tra xe đến đây trong thời gian tử vong, rất có thể tìm được xe nghi phạm.

Lúc này, đã là buổi trưa.

Hàn Bân và Lý Huy chuẩn bị ăn chút gì, rồi đến trung tâm giám sát giao thông.

Hai người xem xét, nhà hàng dọc đường không nhiều người, lúc này ai ăn ở nhà được, sẽ không đi lang thang ngoài đường.

Hai người mỗi người ăn một bát mì, một xửng bánh hấp thịt cừu, rồi đi đến trung tâm giám sát giao thông.

Nơi ném xác chỉ có một con đường gọi là Đường Thanh Tân.

Chỉ có một con đường đi qua nơi ném xác.

Hai ngã tư gần nơi ném xác nhất, một là phố Bình Tân, một là phố Lý Nam.

Hai ngã tư này đều có camera.

Giữa hai ngã tư còn ba đường làng, ba đường làng này không có giám sát.

Tất cả xe đi qua hai ngã tư này từ bốn giờ đến bảy giờ tối đều có nghi ngờ.

Đến trung tâm giám sát giao thông, Triệu Minh lộ vẻ khổ sở, định nói gì đó, bị Hàn Bân trừng mắt, cậu ta lập tức ngậm miệng.

Hàn Bân xem camera ngã tư phố Bình Tân và Đường Thanh Tân, Triệu Minh xem camera ngã tư phố Lý Nam.

Hàn Bân rót một cốc trà, ngồi xuống trước máy tính, bắt đầu xem camera ngã tư.

Triệu Minh liếc Hàn Bân, tốc độ và hiệu quả xem camera của Hàn Bân, cậu ta đã thấy qua, không dám so với Hàn Bân, theo tốc độ bình thường của mình xem camera.

Hai mươi phút sau, Hàn Bân đập phím cách một cái.

"Bốp!"

Triệu Minh giật mình, nhìn Hàn Bân, thầm nghĩ, chết tiệt, nhanh vậy!

Hàn Bân uống một ngụm trà, đứng dậy duỗi người, lại ngồi xuống xem camera.

Triệu Minh: "…"

Mười mấy phút sau, Hàn Bân lại đập phím cách.

Triệu Minh nhìn thoáng qua, lúc đầu không để ý, nhìn kỹ màn hình, một chiếc xe đen, cản trước và đèn xe bị hỏng.

Chương 537: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Chết tiệt, lần này là thật!"

Hàn Bân thao tác máy tính, chụp một bức ảnh rõ nét, biển số xe đen là Lu B52xx.

Xe này từ ngã tư phố Lý Nam đi đến ngã tư phố Bình Tân, qua ngã tư phố Lý Nam xe còn nguyên vẹn, nhưng đến ngã tư phố Bình Tân xe đã hỏng cản trước.

Hai ngã tư cách nhau vài cây số, xe đi gần một giờ.

Xe này dừng lại lâu như vậy gần nơi ném xác, chắc chắn có tai nạn.

Hàn Bân gọi điện cho Lý Huy, để hắn xem Lu B52xx có báo tai nạn cho công ty bảo hiểm và đội cảnh sát giao thông hôm qua không.

Rất nhanh Hàn Bân nhận được phản hồi, không công ty bảo hiểm cũng không đội cảnh sát giao thông nhận được báo cáo tai nạn của xe này.

Điều này rất bất thường, đã xảy ra tai nạn giao thông, lẽ ra phải gọi điện báo cảnh sát, báo bảo hiểm, để công ty bảo hiểm bồi thường, nếu không, mỗi năm tốn mấy nghìn mua bảo hiểm xe, để làm gì?

Hàn Bân lập tức nhận ra, xe này chắc chắn có vấn đề.

Hàn Bân trực tiếp từ đội cảnh sát giao thông điều tra thông tin chủ xe.

Chủ xe: Vương Tăng Dân

Ngày sinh: 5 tháng 5, 1990

Số điện thoại: 3705xxxx

Mẫu xe: xe Volkswagen đen

Địa chỉ: Thành phố Cầm Đảo, khu Ngọc Hoa, thôn Bình Tân, số 4.

Hàn Bân chưa đến thôn Bình Tân, nông thôn và thành phố không giống nhau, ngươi có địa chỉ, nếu không phải người trong làng, cũng khó tìm cụ thể.

Hàn Bân và Khâu Nhất Minh hẹn ở cửa thôn Bình Tân, sau đó trực tiếp lái xe đến ủy ban thôn.

Trưởng thôn tên Lý Kiến Tân, khoảng hơn bốn mươi tuổi, đội mũ len, đeo khẩu trang xanh.

Gặp nhau, Lý Kiến Tân đích thân dẫn Hàn Bân và mọi người đến nhà Vương Tăng Dân.

Trên đường, Lý Kiến Tân không nhịn được dò hỏi: "Cảnh sát, các ngươi tìm Vương Tăng Dân có việc gì, sắp Tết rồi, còn chạy xa như vậy."

"Nhà Vương Tăng Dân có xe Volkswagen đen không?" Hàn Bân hỏi lại.

"Chà, ta không rõ lắm, nhưng giờ đời sống khá hơn, phần lớn nhà có xe, ngươi không mua, cưới vợ cũng phải mua, giờ không mua xe, cô gái nào chịu lấy." Lý Kiến Tân nói.

Lý Kiến Tân nói một lúc, nhưng cơ bản không có ích.

Hàn Bân đưa hắn điếu thuốc: "Trưởng thôn Lý, làng ta có camera không?"

"Phía tây làng có một cái, trước ủy ban có một cái, các ngươi muốn xem camera, bất cứ lúc nào cũng được."

Thôn Bình Tân không lớn, đi vài phút, Lý Kiến Tân dừng lại, chỉ vào cửa sắt phía trước: "Đồng chí, nhà đó là Vương Tăng Dân, ta không vào, dù sao cũng là người trong làng."

"Được, ngài đi làm việc đi." Hàn Bân chào, nhìn trưởng thôn Lý Kiến Tân rời đi.

Triệu Minh nhìn: "Chà, cổng sắt cũng bề thế, giống biệt thự nhỏ."

Khâu Nhất Minh cười: "Giờ cưới vợ phải có nhà, tốt nhất mua nhà trong thành phố, không mua nổi nhà thành phố thì xây nhà ở làng, nhà nào cũng xây đẹp, không thì cưới vợ khó khăn."

"Chà, giờ cưới vợ thành chuyện lớn rồi." Triệu Minh nói đùa.

Khâu Nhất Minh gật đầu: "Thật sự là chuyện lớn."

Hàn Bân đến cửa, cúi xem, dốc lên trước cổng có vết lốp xe, hai bên cổng sắt đã dán câu đối, vạn sự như ý phúc lâm môn, nhất phàm phong thuận cát tinh đáo, hoành phi tài nguyên quảng tiến.

Triệu Minh đi lên, gõ cửa: "Có ai không?"

"Ai đấy?"

"Mở cửa."

Không lâu sau, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi ra mở cổng, nhìn Hàn Bân và mọi người, ánh mắt dừng trên Khâu Nhất Minh: "Các ngươi có việc gì?"

"Mở cửa, chúng ta là cảnh sát." Triệu Minh giơ thẻ cảnh sát.

Người đàn ông ngơ ngác mở cửa: "Cảnh sát, các ngươi đến nhà ta có việc gì?"

“Ngươi tên gì?”

“Vương Tăng Dân.”

“Nhà ngươi có xe Volkswagen đen không?”

“Có, sao?”

Triệu Minh đi thẳng vào, nhìn vào sân: “Xe đâu?”

“Cho mượn rồi.”

“Mượn ai, mượn khi nào?”

Vương Tăng Dân chưa kịp trả lời, trong sân vang lên tiếng nói: “Sao thế, ngoài ai đến vậy?”

Một phụ nữ khoảng ba mươi tuổi ra ngoài, đeo tạp dề, tay dính bột mì.

“Vợ, mấy người này là cảnh sát, hỏi chuyện xe nhà mình.” Vương Tăng Dân nói.

“Xe gì, nhà ta không có xe.” Người phụ nữ kéo Vương Tăng Dân: “Cảnh sát, nhà ta không có xe, ngươi đến nhà khác xem đi.”

Triệu Minh cau mày, quát: “Hỏi ngươi gì mà nói linh tinh.”

“Đây là nhà ta, không cho ta nói à.” Người phụ nữ ưỡn cổ, càng bướng.

“Vương Tăng Dân vừa thừa nhận, nhà ngươi có xe Volkswagen đen, giờ ngươi phủ nhận, coi cảnh sát là ngốc à.” Triệu Minh phản bác.

“Nhà ta có xe Volkswagen, nhưng cho mượn lâu rồi, không có ở nhà, giờ nhà ta thực sự không có xe.” Người phụ nữ cãi.

“Mượn ai?”

Vợ Vương Tăng Dân lập tức đáp: “Mượn bạn.”

“Bạn nào?”

“Không nhớ, để chúng ta nghĩ đã được không?” Vợ Vương Tăng Dân hỏi lại.

“Được.” Hàn Bân giơ tay: “Mang hai người về đồn, tìm phòng yên tĩnh, nghĩ kỹ đi.”

Khâu Nhất Minh ra hiệu cho hai cảnh sát: “Mang đi.”

“Đừng đừng, cảnh sát, có gì từ từ nói.” Vương Tăng Dân vội vàng, sắp Tết, ai muốn đến đồn, không ra được thì sao ăn Tết?

Triệu Minh trừng mắt: “Nói gì, chúng ta tìm ngươi, là có chứng cứ, đã điều tra kỹ, còn muốn cãi.”

“Được được, vợ ta không hiểu chuyện, ngài đừng chấp nàng.” Vương Tăng Dân giọng dỗ dành.

“Xe đâu?”

“Sáng qua, em vợ ta…” Vương Tăng Dân chưa nói xong, vợ hắn bịt miệng: “Để ta nói…”

“Bốp!”

Vương Tăng Dân vung tay, tát vợ một cái: “Con đàn bà này, mới được mấy ngày mặt tốt, ngươi đã không biết điều, ngươi bình thường làm loạn cũng được, trước mặt cảnh sát còn dám nói bậy, muốn ăn đòn à.”

Chương 538: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi sao dám đánh ta…” Vợ Vương Tăng Dân tức, vung tay định đánh lại.

“Bốp!”

Vương Tăng Dân cao to, lại tát vợ một cái: “Ngươi điên à, cút vào, nói thêm câu nữa, cút về nhà mẹ.”

“Hu hu…” Vợ Vương Tăng Dân ôm mặt, khóc chạy vào nhà.

Vương Tăng Dân nhìn nàng, quay lại, thay đổi giọng điệu: “Cảnh sát, đàn bà không hiểu chuyện, ngài đừng chấp nàng.”

“Vương Tăng Dân, chuyện gia đình ngươi, chúng ta không can thiệp, nhưng ta phải cảnh báo ngươi.” Hàn Bân nghiêm nghị:

“Sau này, đừng đánh vợ trước mặt cảnh sát, hiểu không?”

“Được được, ngài nói đúng, vợ ta không có văn hóa, không hiểu chuyện, miệng không biết giữ, toàn gây họa, không đánh không nhớ.” Vương Tăng Dân thở dài:

“Ta cũng vì tốt cho nàng.”

“Đó là thật.” Khâu Nhất Minh cười lạnh, nếu không phải Vương Tăng Dân tát vợ, nàng chắc chắn phải đến đồn.

“Vào việc chính, xe đâu?”

“Hôm qua sáng, em vợ ta lấy xe, định đưa bạn gái đi chơi, giờ chưa trả.” Vương Tăng Dân nói.

Hàn Bân xem camera độ nét cao, xem kỹ Vương Tăng Dân, hai người không giống nhau.

“Em vợ ngươi là ai? Tên gì?”

Vương Tăng Dân ngượng ngùng: “Trần Lập Thắng, em vợ ta.”

Triệu Minh cười lạnh: “Đáng đời, ăn đòn không oan.”

Cửa đông thôn.

Nhà Trịnh Viện Triều.

Trịnh Viện Triều năm nay sáu mươi, một trai một gái, tròn trĩnh.

Con trai Trịnh Viện Triều đã kết hôn, sinh cháu trai, một nhà sống hòa thuận.

Con trai và con dâu Trịnh Viện Triều làm việc ở Cầm Đảo, trước nói về ăn Tết, tối qua gọi điện nói không về, một là nhà không ấm bằng thành phố, sợ trẻ không thích nghi bị bệnh, hai là, Tết trong làng đông, không muốn gặp rắc rối.

Trịnh Viện Triều cũng hiểu, nhưng trong lòng không thoải mái.

Trong mắt Trịnh Viện Triều, Tết là ngày đoàn tụ, bình thường bận rộn không về được, không sao, đến Tết không tụ tập, bao giờ tụ?

Nông thôn lạnh, bệnh gì cũng chết, có chuyện gì được.

Nói thẳng ra, Trịnh Viện Triều nhớ con trai, cháu trai, tuổi này, sống vì gì, không vì người sao.

Giờ thì tốt rồi, người ta ăn Tết ở nhà nhỏ thành phố, chỉ còn hai vợ chồng già và con gái, ba người ăn Tết có ý nghĩa gì?

Chán.

“Đại bá, ngài xem hai đèn lồng này, ta treo trong sân cho ngài được không?” Một thanh niên hai mươi tuổi nói.

Con gái Trịnh Viện Triều tên Trịnh Hương Hương, qua Tết, cũng hai mươi sáu, cũng đến tuổi nói chuyện hôn nhân.

Gần đây, con gái Trịnh Viện Triều về nhà, có người giới thiệu, là chàng trai làng bên Trần Lập Thắng.

Chàng trai đẹp, cao ráo, miệng dẻo, gặp người chào hỏi, Trịnh Hương Hương ấn tượng tốt, hôm qua hai người còn đi chơi ở Cầm Đảo.

Nghĩ vậy, Trịnh Viện Triều càng khó chịu, con gái theo trai đi thành phố, chẳng sợ gì.

Con trai theo con dâu ở thành phố, cái gì cũng sợ, về nhà không dám.

Chuyện gì thế này?

Không thể nghĩ nhiều, càng nghĩ càng bực.

Nhưng Trịnh Viện Triều phát hiện, con gái về nhà hôm qua, có vẻ trầm tư, nhắc đến Trần Lập Thắng cũng không nhiệt tình như trước.

Đây này, vừa ăn xong trưa, Trần Lập Thắng đã đến Trịnh gia, bận rộn, còn chăm hơn con trai ruột.

Trịnh Viện Triều không ngốc, trước kết hôn là một chuyện, sau kết hôn là chuyện khác.

Trước hắn không như vậy sao.

Nhưng, Trịnh Viện Triều hài lòng Trần Lập Thắng ở điểm, là nhà gần, sau này, con gái về nhà tiện.

Nghĩ lung tung xong, Trịnh Viện Triều chỉ nhà phía nam: “Treo ở nhà phía nam, đi vệ sinh cũng sáng.”

Trần Lập Thắng vui vẻ: “Được, ta đi lấy thang.”

“Hương Hương, đừng xem điện thoại nữa, đi giúp Tiểu Trần một tay.” Trịnh Viện Triều gọi con gái.

Trịnh Hương Hương bĩu môi: “Cao thế, ta không treo được.”

“Treo không được, không giúp giữ thang.”

“Đại bá, không sao, để Hương Hương nghỉ, ta làm được.” Trần Lập Thắng cười.

“Cạch cạch” lúc này, cửa ngoài vang lên.

“Ai đấy?”

“Trần Lập Thắng ở đây không?” Bên ngoài giọng đàn ông nói.

Trần Lập Thắng ngạc nhiên: “Hình như là anh rể.”

Trịnh Hương Hương cau mày, nói nhỏ: “Anh rể biết rồi à.”

“Không sao, ta ra xem.” Trần Lập Thắng xuống thang, để đèn lồng, chạy ra ngoài.

Trịnh Viện Triều tuổi này, nhìn nhiều chuyện, nghe đã thấy không đúng, cũng đi theo ra.

“Bố, người ta tìm Trần Lập Thắng, ngài ra làm gì?” Trịnh Hương Hương giữ tay bố.

“Sau có thể là họ hàng, người ta đến cửa, không mời vào ngồi, uống trà.” Trịnh Viện Triều giằng tay con gái, đi ra ngoài.

Trịnh Hương Hương dậm chân, cũng đi theo.

Ngoài cửa, năm người đàn ông, chính là Hàn Bân, Triệu Minh, Khâu Nhất Minh, Vương Tăng Dân, một cảnh sát khác.

Một cảnh sát khác, ở lại nhà Vương Tăng Dân, ngăn vợ hắn báo tin.

Trần Lập Thắng đến cửa, thấy Vương Tăng Dân mặc cảnh phục thì sợ: “Anh, anh rể tìm ta có việc gì?”

Vương Tăng Dân khó chịu: “Không phải ta tìm ngươi, là cảnh sát tìm ngươi.”

Triệu Minh giơ thẻ cảnh sát: “Ngươi là Trần Lập Thắng?”

“Phải, sao?”

Hàn Bân nhìn kỹ, giống người lái xe hôm qua: “Hôm qua, ngươi lái xe biển số Lu512xx đi Đường Thanh Tân?”

“Có việc gì?”

“Trả lời ta.”

Trần Lập Thắng lấy thuốc, đưa Hàn Bân và mọi người: “Cảnh sát, các ngươi nói việc gì, ta mới biết phải không?”

Hàn Bân giơ tay, từ chối.

“Lập Thắng, đừng lắm mồm, có lái xe không, ngươi không biết à?” Vương Tăng Dân mắng.

Chương 539: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trần Lập Thắng khó chịu: "Anh rể, ta chưa nói ngươi, ngươi sao vậy, mang cảnh sát đến bắt ta, ngươi biết đây là đâu không? Ngươi đưa họ đi, có gì về nói."

Vương Tăng Dân bất lực, dù sao cũng là họ hàng, hắn cũng muốn gọi điện cho Trần Lập Thắng, nhưng cảnh sát không đùa được.

Lúc này, Trịnh Viện Triều cũng ra: "Tiểu Trần, có việc gì, mời anh rể vào ngồi."

"Đại bá, không sao, là bạn anh rể mượn xe, ta đi lấy chìa khóa." Nói xong, Trần Lập Thắng nháy mắt Hàn Bân.

"Vào nói chuyện."

"Không, không, họ có việc, lấy chìa khóa đi." Nói xong, Trần Lập Thắng quay lại, ra hiệu Hàn Bân ra ngoài.

Hàn Bân không vạch trần, người có cố kỵ, dễ dò xét, không cố kỵ, khó giải quyết.

Vương Tăng Dân chào, mọi người rời nhà Trịnh.

"Bố, đừng nhìn, đi thôi." Trịnh Hương Hương kéo bố.

"Ngươi biết họ tìm Trần Lập Thắng làm gì không?" Trịnh Viện Triều hỏi.

"Trần Lập Thắng nói rồi, mượn xe anh rể." Trịnh Hương Hương nói qua loa.

“Ngươi coi ta lão hồ đồ, họ mặc cảnh phục, ta không nhận ra sao.” Trịnh Viện Triều hừ một tiếng, quay về sân.

Gần nhà Trịnh.

Trần Lập Thắng dừng lại, đưa thuốc: “Cảnh sát, tìm ta làm gì?”

Triệu Minh đẩy lại: “Ngươi tưởng nể mặt, còn lừa sao.”

“Ta không.”

“Hỏi lại lần nữa, tối qua, ngươi lái xe biển số Lu512xx đi Đường Thanh Tân?”

Trần Lập Thắng châm thuốc, hút một hơi: “Phải.”

“Xe gặp tai nạn trên Đường Thanh Tân?”

“Phải.”

“Gì? Xe ta gặp tai nạn, xảy ra chuyện gì? Ngươi” Vương Tăng Dân đoán có tai nạn, nhưng nghe Trần Lập Thắng nói, vẫn tức giận.

“Xe sao?”

“Ta” Trần Lập Thắng do dự.

Triệu Minh nghiêm mặt: “Nói.”

Trần Lập Thắng do dự: “Hôm qua, ta đưa Hương Hương đi chơi, về ta và Hương Hương nói chuyện, mải nói, đâm xe trước.”

“Đâm xe, xe đâu, xe đâu?” Vương Tăng Dân hỏi.

Vương Tăng Dân rất tức, xe không cho mượn, vì mượn ra tai nạn, mình chịu trách nhiệm.

Nhưng Trần Lập Thắng khác, là em vợ, không cho mượn, vợ không đồng ý.

Vương Tăng Dân bình thường không quản chuyện, chỉ cần không nguyên tắc, vợ nói gì cũng không phản bác.

Nói thẳng, nhà hòa thuận vạn sự hưng, không phải phụ nữ nào cũng hiểu lý lẽ, một số thích dỗi.

Bình thường, Vương Tăng Dân không thích dỗi, đàn ông cưới vợ đều hiểu, vô nghĩa.

Trần Lập Thắng hít hai hơi thuốc, vứt đầu thuốc: "Xe, ta đưa đến sửa rồi."

"Tiệm nào, xe nặng không?"

Hàn Bân giơ tay, ra hiệu Vương Tăng Dân im lặng: "Tối qua tai nạn, sao không báo cảnh sát, báo bảo hiểm?"

"Ta" Trần Lập Thắng cắn môi, không nói.

Triệu Minh cười lạnh: "Hay, đến đỉnh, không giấy lái xe."

"Không có."

"Sao có lái xe?"

Trần Lập Thắng: "Đang thi."

Nghe vậy, Vương Tăng Dân tái mặt, chỉ Trần Lập Thắng: "Ngươi không nói đã thi, dám lừa ta!"

"Ta hết cách, người ta có xe, ta không. Sợ Trịnh gia coi thường, muốn mượn xe anh rể đi chơi. Sau Tết, ta thi, mua xe, ở làng không xe bất tiện." Trần Lập Thắng giải thích.

Vương Tăng Dân thở dài: "Bình thường thông minh, sao gặp chuyện ngốc thế, ngươi mượn xe, cũng là mượn, Trịnh gia coi trọng ngươi?"

Triệu Minh giơ ngón tay: "Có thêm, không giấy lái xe, hay, thật hay!"

Trần Lập Thắng nói ngay: “Cảnh sát, ta biết lái xe, xe đạp, ba bánh, điện, mô tô, máy kéo ta lái, ta đang thi, sắp có giấy.”

“Ngươi thi hôm nay, tối qua không có giấy, hiểu không?” Triệu Minh cười khổ, trên đời có người như vậy, giờ không có giấy lái, tám phần não có vấn đề.

Một số nhìn thông minh, thực tế làm việc ngốc.

“Vương Tăng Dân, xe có camera hành trình không?” Hàn Bân hỏi.

“Trước có, sau hỏng, mua không dư dả, ta không thay.”

“Trần Lập Thắng, hỏi lại lần nữa, ngươi nghĩ kỹ trả lời.” Hàn Bân nghiêm túc.

“Được, ngài nói.”

“Tối qua, xảy ra tai nạn gì?”

“Ta nói rồi, đâm xe trước, vì không có giấy, không dám báo cảnh sát. Ta muốn tìm người có giấy…’ Nói đến đây, Trần Lập Thắng nhận ra, đổi giọng:

“Ta thương lượng chủ xe, giải quyết riêng.”

“Giải quyết riêng sao?”

“Hắn đòi hai vạn.”

“Ngươi đưa?” Vương Tăng Dân hỏi.

“Hắn muốn báo cảnh sát, không đưa sao.”

“Hai vạn, đâm xe gì, ngươi đưa hai vạn, ngốc à.” Vương Tăng Dân hỏi.

Hắn nghĩ, Trần Lập Thắng không có kinh nghiệm, ngươi tìm người có giấy lái, rồi báo bảo hiểm, sao phải đưa tiền.

Hàn Bân giơ tay, ra hiệu Vương Tăng Dân im lặng: “Biển số xe trước?”

Trần Lập Thắng do dự: “Ta chụp ảnh.”

Hàn Bân xem, xe Mercedes, sau lõm, biển số LuB317xx.

“Có liên lạc chủ xe không?”

“Có, chúng ta chuyển khoản, hắn nói tự sửa, thừa thiếu tính sau.” Trần Lập Thắng nói.

“Triệu Minh, để Lý Huy tra xe này.”

“Được.”

“Số điện thoại Trịnh Hương Hương?”

“Cảnh sát, ngươi tìm Hương Hương làm gì?”

“Đừng hỏi nhiều, hoặc đưa số, hoặc ta đưa người.”

“Đừng, ta đưa số.” Trần Lập Thắng vội tìm điện thoại.

Hàn Bân gọi Trịnh Hương Hương.

“Alo.”

“Là Trịnh Hương Hương?”

“Ngươi là ai?”

“Ta là cảnh sát Hàn Bân, đang ngoài nói chuyện với Trần Lập Thắng, muốn ngươi ra, hỏi vài câu.”

Trịnh Hương Hương căng thẳng: “Cảnh sát Hàn không liên quan ta.”

“Đừng căng thẳng, khi đó ngươi trong xe, ta chỉ hỏi vài câu.”

“Được, ta thay đồ rồi ra.” Trịnh Hương Hương đồng ý, ra ngoài nói tốt hơn cảnh sát vào nhà.

Chương 540: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lát sau, Trịnh Hương Hương ra, Trần Lập Thắng định đón, bị Khâu Nhất Minh cản.

"Trịnh tiểu thư, ta là Hàn, vừa gọi điện thoại."

Trịnh Hương Hương có chút căng thẳng: "Chào cảnh sát Hàn."

"Hôm qua Trần Lập Thắng lái xe đưa ngươi đi thành phố Cầm Đảo, trên đường về có phải đã xảy ra tai nạn không?"

Trịnh Hương Hương cắn môi: "Đúng vậy."

"Ngươi kể lại quá trình tai nạn, chúng ta đã nắm đủ chứng cứ, nếu ngươi nói dối là tự chuốc rắc rối."

Trịnh Hương Hương gật đầu: "Hôm qua, hắn lái xe đến đón ta, nói muốn đưa ta đi Cầm Đảo chơi. Ta có ấn tượng khá tốt về hắn, lúc đó cũng không nghĩ nhiều nên đã đi cùng."

"Khi đi thì mọi thứ đều tốt, trong trung tâm thương mại cũng không đông, chúng ta rất vui vẻ. Trên đường về, hắn lái xe bị phân tâm, đâm vào đuôi xe phía trước. Chủ xe bị đâm muốn báo cảnh sát, hắn không cho. Lúc đó ta mới biết hắn không có giấy phép lái xe. Hắn lấy ra hai mươi ngàn đồng để dàn xếp."

"Nếu ta biết hắn không có giấy phép lái xe, ta chắc chắn không để hắn lái. Hắn không có tiền bồi thường cho chủ xe, ta đã cho hắn mượn hai ngàn đồng, hắn mượn chị hắn mười

ngàn, mới đủ hai mươi ngàn đồng.” Nói đến đây, Trịnh Hương Hương nghẹn ngào:

“Ta đến giờ vẫn chưa dám cho bố mẹ biết, không biết có nên tiếp tục với hắn hay không.”

Hàn Bân không giống Lý Huy, không quan tâm đến chuyện hậu trường, lời khai của Trịnh Hương Hương và Trần Lập Thắng cơ bản là khớp.

Hỏi xong, Hàn Bân để Trịnh Hương Hương về nhà.

Triệu Minh bước tới: “Bân Ca, ta đã liên lạc với Huy Ca.”

“Lý Huy nói sao?”

“Chủ xe Mercedes đã báo tai nạn, nhưng nguyên nhân không phải bị đâm, mà do vợ chủ xe lùi xe, nhầm chân ga thành phanh, đuôi xe đâm vào tường.”

“Báo tai nạn lúc nào?”

“Tối qua, công ty bảo hiểm đã kiểm tra thiệt hại, bồi thường hơn mười tám ngàn đồng.”

Hàn Bân hỏi: “Ngươi nghĩ ai đang nói dối?”

Triệu Minh suy nghĩ một lúc: “Ta nghĩ cả hai bên đều có động cơ nói dối. Nếu Trần Lập Thắng nói dối, hắn rất có thể là hung thủ. Nếu chủ xe Mercedes nói dối, thì là giả mạo hiện trường tai nạn, lừa bảo hiểm.”

Thực ra để chứng minh ai nói dối không khó, nếu hai xe thực sự va chạm, chắc chắn sẽ có dấu vết. Còn theo lời Trần Lập Thắng, xe Mercedes cũng dừng lại ở hiện trường, có thể kiểm tra hành trình của xe Mercedes.

Có một cách đơn giản hơn, nếu xe Mercedes có camera hành trình, sẽ dễ dàng xác định.

Hàn Bân và Khâu Nhất Minh yêu cầu Trần Lập Thắng dẫn đường đến tiệm sửa xe, đồng thời, Triệu Minh dẫn người tìm chủ xe Mercedes.

Một giờ sau, đôi bên gặp nhau ở tiệm sửa xe.

Chủ xe Mercedes tên là Vương Đông Khuê, khoảng bốn mươi tuổi, dáng trung bình, thân hình hơi mập, trông rất điềm tĩnh.

Thấy Hàn Bân và Khâu Nhất Minh, hắn liền phát thuốc cho mọi người: "Cảnh sát, hiểu lầm, hiểu lầm."

Hàn Bân giơ tay từ chối thuốc lá: "Hiểu lầm gì?"

"Ta…" Vương Đông Khuê cười khổ: "Đồng chí, có thể nói riêng không?"

"Có gì ngươi cứ nói đi."

"Ta… không biết nói từ đâu…" Vương Đông Khuê đến gần, nói nhỏ: "Ta và Phó đồn trưởng Lưu của Đồn công an đường Thiện Ninh là huynh đệ, quan hệ rất tốt, ngài xem…"

Hàn Bân cười: "Đừng nói những điều vô ích, tránh làm hại mình, thành thật khai báo mới là điều ngươi nên làm."

Vương Đông Khuê là người có đầu óc kinh doanh, lăn lộn trong thương trường hai mươi năm, rất lão luyện.

Ban đầu là đưa thuốc, nói lời tốt, tạo mối quan hệ, rất khéo léo.

Loại người này mới gặp sẽ thấy rất nhiệt tình, rất tốt.

Nhưng rốt cuộc là người thế nào, phải ở lâu mới biết.

Sau một giờ, Vương Đông Khuê mới chịu nói thật.

Xe của Vương Đông Khuê thực sự bị Trần Lập Thắng đâm vào. Vương Đông Khuê muốn gọi cảnh sát, Trần Lập Thắng hoảng sợ, Vương Đông Khuê thấy có chuyện, đòi đổi giấy

phép lái xe, Trần Lập Thắng mới thú nhận không có giấy phép.

Lúc đó, Trần Lập Thắng đề nghị gọi cho anh rể, muốn nhờ anh rể đứng ra, để Vương Tăng Dân báo bảo hiểm bồi thường, Vương Đông Khuê không đồng ý, lấy điện thoại quay phim.

Trần Lập Thắng buộc phải giải quyết riêng, đưa Vương Đông Khuê hai mươi ngàn đồng.

Giống như Triệu Minh dự đoán, Vương Đông Khuê về nhà, tìm người quen trong công ty bảo hiểm, lại được đền bù hơn mười tám ngàn đồng.

Chuyện này rõ ràng là sai, nhưng không hiếm.

Nếu không liên quan đến vụ án Sông Lộ Thủy, chuyện này sẽ không bị phát hiện, Vương Đông Khuê kiếm được hai mươi ngàn đồng.

Nhưng Hàn Bân đã điều tra, chắc chắn phải xử lý theo luật.

Trần Lập Thắng lái xe không giấy phép, chắc chắn phải bị giam.

Vương Tăng Dân giao xe cho người không có giấy phép, cũng bị xử phạt.

Vương Đông Khuê giả mạo hiện trường tai nạn lừa bảo hiểm, cũng phạm pháp, bị xử phạt.

Ba người đều bị đưa vào đồn.

Vương Tăng Dân tức giận, chửi Trần Lập Thắng, nếu không có cảnh sát giữ, có lẽ đã đánh nhau.

Hắn thật sự bị họa vô đơn chí.

Vì vụ tai nạn này, mất cả buổi chiều.

Hàn Bân và mọi người về đến nhóm hai, đã hơn năm giờ chiều.

Triệu Minh thở dài: “Bân Ca, Tết này còn ăn Tết không?”

“Ngươi nghĩ sao?”

Triệu Minh nhún vai.

Khi mọi người về đủ, Hàn Bân bắt đầu tổng kết vụ án.

Chương 541: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nhìn quanh: "Mọi người nói tình hình đi."

Điền Lệ nói: "Ta tra hệ thống dân số mất tích, chưa tìm được người tình nghi, dấu vân tay và đối chiếu chưa có kết quả."

"Ta liên lạc đội cảnh sát giao thông và công ty bảo hiểm, kiểm tra tai nạn gần nơi ném xác, không phát hiện xe tình nghi." Lý Huy nói.

Hàn Bân gật đầu, thực ra khả năng nghi phạm báo bảo hiểm sau khi gây tai nạn rất nhỏ, Hàn Bân chỉ không muốn bỏ sót manh mối, không có cũng là bình thường.

Đỗ Kỳ nói: "Ta tìm dọc Đường Thanh Tân, không thấy vết máu, có mảnh vỡ xe, nhưng không chắc của xe tình nghi, có thể là xe khác để lại."

Hàn Bân suy nghĩ: "Vậy, mai Điền Lệ tiếp tục ở lại đồn, xem có ai báo mất tích, người khác tập trung xem camera."

"Cốc cốc." Lúc đó có tiếng gõ cửa.

"Vào đi."

"Cót két…" Cửa mở, Ngô Hà bước vào.

Hàn Bân đứng dậy: "Chị Ngô, mời ngồi."

"Không cần, ta đưa các ngươi báo cáo." Ngô Hà đưa tài liệu cho Hàn Bân.

"Báo cáo khám nghiệm ra rồi?"

“Chưa, là báo cáo kiểm tra độc chất.”

“Ngươi nói nạn nhân trúng độc?”

“Chính xác, nạn nhân bị đầu độc chết, không phải bị xe đâm chết. Qua khám nghiệm thêm, vết thương do xe để lại sau khi chết.”

“Đầu độc chết.” Hàn Bân ngạc nhiên: “Loại độc gì?”

“Succinylcholine và Natri cyanide, một là chất gây mê mạnh, một là thuốc độc, tiêm vào cơ thể người sẽ nhanh chóng tử vong.”

“Chuyên nghiệp quá.” Lý Huy thì thầm.

“Ta đoán nạn nhân bị tiêm độc vào mu bàn tay, nhưng do bị xe đâm, mu bàn tay bị nát, không phát hiện vết tiêm ngay, qua khám nghiệm thêm mới thấy chất độc.”

Manh mối này thay đổi tính chất vụ án, Hàn Bân suy nghĩ: “Thời gian tử vong có thay đổi không?”

“Từ tình hình hiện tại, thời gian tử vong không ảnh hưởng.”

Ngô Hà giải thích xong rời đi, công việc của nàng không kém đội điều tra.

Hàn Bân và mọi người tiếp tục họp.

Lý Huy nhai kẹo cao su: “Bân Tử, tính chất vụ án thay đổi, phải thay đổi hướng điều tra.”

Hàn Bân gật đầu: “Không chỉ điều chỉnh hướng điều tra, thời gian xảy ra tai nạn cũng thay đổi.”

“Trước, ta tưởng nạn nhân bị xe đâm chết, thời gian tai nạn là thời gian tử vong, nhưng giờ chứng minh nạn nhân bị đầu độc chết, thời gian bị đâm không xác định.”

“Bân Ca nói đúng, tức là thời gian xe gây tai nạn là từ chiều qua đến sáng nay.” Triệu Minh phân tích.

Điền Lệ hỏi: “Nạn nhân bị đầu độc, sao còn bị xe đâm?”

“Có thể hung thủ đầu độc nạn nhân, để tránh tội cố ý ngụy tạo tai nạn giao thông.” Tôn Hiểu Bằng nghĩ rộng.

“Nếu đúng vậy, hung thủ chắc chắn là người kinh nghiệm, có thể là sát thủ chuyên nghiệp.” Lý Huy nói.

Hàn Bân lắc đầu: “Sát thủ chuyên nghiệp không để lại dấu vết rõ ràng như vậy.”

Đỗ Kỳ sờ cằm: “Nếu thi thể không bị phát hiện kịp thời, chất độc sẽ mất dần, lúc đó dù phát hiện thi thể, không thể kiểm tra độc tố trong cơ thể.”

“Hiện tại, quan trọng là tìm ra danh tính nạn nhân.”

Hàn Bân xác định, nhìn đồng hồ: “Hiện không có manh mối quan trọng, mọi người về sớm, mai là ba mươi Tết rồi.”

Nói đến đây, mọi người buồn bã, tính chất vụ án phức tạp, mai không thể kết án, ngày kia là Tết.

“Bốp bốp.” Hàn Bân vỗ tay: “Được rồi, phá xong vụ này, mọi người sẽ được nghỉ ngơi vài ngày.”

…

Hàn Bân về nhà, chỉ có ông, mẹ, cậu.

Vương Khánh Thăng sống nơi có nhiều người, nhiều người về từ nơi khác, chuyển đến nhà Hàn Bân.

Hàn Vệ Đông được cấp trên giao nhiệm vụ, tạm thời không về nhà, ngủ ở ký túc xá đồn.

Năm nay tình hình đặc biệt, nhiều công ty và bộ phận vốn không nghỉ Tết, gần đây cũng đóng cửa.

Theo quyết định của thành phố Cầm Đảo, cảnh sát đồn được huy động, không có trường hợp đặc biệt không nghỉ.

Thực ra, nhóm hai dù không có vụ án, khả năng nghỉ cũng thấp.

Lúc đó, có thể tối không về nhà.

Nói chung là may rủi, không rõ ràng.

Hôm nay Vương Huệ Phương và Vương Khánh Thăng đi mua sắm, mua một đống đồ, không có chuyện gì, tạm thời không ra ngoài.

…

Sáng hôm sau.

Ngày ba mươi Tết hơi vắng lặng, trên đường gần như không có người, thỉnh thoảng có ai cũng đeo khẩu trang.

Không khí trong đồn cũng căng thẳng.

Hàn Bân rót trà, tập hợp mọi người, sắp xếp nhiệm vụ.

“Lý Huy, ngươi tiếp tục điều tra xe gây tai nạn, ta điều tra danh tính nạn nhân.”

Lý Huy nghe, cảm thấy gánh nặng hơn, nhưng vui vẻ đồng ý, là cơ hội thể hiện.

Sau đó, Lý Huy, Đỗ Kỳ, Hiểu Bằng một nhóm.

Hàn Bân, Điền Lệ, Triệu Minh một nhóm.

Hàn Bân sắp xếp vậy vì nạn nhân bị đầu độc, tài xế không nhất thiết là hung thủ thật.

Nhưng tài xế vẫn là người liên quan, có thể biết chuyện, thậm chí ném xác có thể do tài xế, để Lý Huy điều tra.

Hàn Bân thì điều tra hung thủ thật.

Một giờ sau, Điền Lệ tra hệ thống, có người báo mất tích ở đồn trấn Thanh Quang, tình hình giống nạn nhân.

Họ tên: Đàm Cốc Hữu

Ngày sinh: 7 tháng 11, 1995

Chiều cao: 174

Thời gian mất tích: Chiều 22 tháng 1

Trang phục: Áo lông đen, áo len xám, quần bò xanh đậm, quần giữ nhiệt đen, giày thể thao trắng.

Số liên lạc: 1383514

Địa chỉ: Thôn Lâm Nghi, số 153

Hàn Bân xem thông tin, thấy giống nạn nhân, lập tức dẫn người đến đồn trấn Thanh Quang điều tra.

Chương 542: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân từ Phân Cục Ngọc Hoa lái xe đến đồn trấn Thanh Quang.

Trên đường, Hàn Bân thấy càng ra ngoại thành, càng ít người đeo khẩu trang, đến làng càng ít người đeo.

Rõ ràng bệnh dịch chưa được chú ý đúng mức.

Nhưng theo Hàn Bân, tình hình ngày càng nghiêm trọng, nhóm hai đều đeo khẩu trang, Hàn Bân còn đeo kính râm, trông rất ngầu.

Bốn mươi phút sau, Hàn Bân đến đồn trấn Thanh Quang, cảnh sát đồn cũng đeo khẩu trang, là loại của sở cấp.

Cảnh sát bị bệnh, không bảo vệ dân được.

Cảnh sát đón Hàn Bân là đồn trưởng, Tôn Vĩ Hỷ.

Tôn Vĩ Hỷ cũng đeo khẩu trang, bắt tay Hàn Bân: "Tổ trưởng Hàn, thời kỳ đặc biệt, không tháo khẩu trang, ngài đừng trách."

"Không sao." Hàn Bân không để ý.

"Người báo án đã đến đồn, ta dẫn các ngươi qua." Tôn Vĩ Hỷ ra hiệu mời.

"Người báo và người mất tích có quan hệ gì?"

"Là bố người mất tích."

Tôn Vĩ Hỷ dẫn, Hàn Bân vào phòng họp.

Nói là phòng họp, thực ra là nhà cấp bốn, có bàn dài, vài ghế gỗ, máy lọc nước, chỉ vậy.

Trên ghế gỗ có ông già, trông hơn năm mươi, không cao, đen, nhíu mày như chữ Sơn.

Thấy Tôn Vĩ Hỷ và Hàn Bân vào, ông vội đứng dậy: "Cảnh sát Tôn, tìm thấy con ta chưa?"

"Chưa, Lão Đàm, đây là cảnh sát Phân Cục Ngọc Hoa, họ chịu trách nhiệm vụ con ngươi."

"Ồ, là cảnh sát hình sự, chào các ngươi." Ông Đàm vội đứng dậy, bắt tay Hàn Bân.

Hàn Bân vẫy tay: "Ngươi ngồi đi, không cần khách khí. Ta muốn hỏi ngươi vài câu."

"Ngài cứ nói."

"Ngươi tên gì?"

"Ta tên Đàm Kiến Quốc, con trai ta tên Đàm Cốc Hữu."

"Con trai ngươi mất tích cụ thể vào thời gian nào?"

"Chiều ngày 22 tháng 1, lúc ba giờ."

"Ngươi báo án vào lúc nào?"

Đàm Kiến Quốc hồi tưởng: "Ta báo án vào chiều ngày 23 tháng 1."

"Tại sao ngươi không báo án ngay lập tức mà đợi một ngày sau mới báo?"

"Hắn đêm đó nhắn tin cho ta, nói là đi uống rượu ở nhà người khác. Ta nghĩ là hắn tâm trạng không tốt nên đi uống rượu và chơi bài, vì vậy không báo cảnh sát ngay. Đến trưa hôm sau, hắn vẫn chưa về, ta mới lo lắng, hỏi thăm họ hàng và bạn bè nhưng không ai thấy hắn."

“Tại sao hắn lại tâm trạng không tốt?” Hàn Bân truy hỏi.

“Hắn cãi nhau với vợ, đã sống ly thân một thời gian. Tết đến mà con dâu không có ý định quay về, ai mà không buồn chứ.”

“Con trai ngươi có đặc điểm gì không?”

“Hắn có một vết sẹo trên vai, là bị thương khi đánh nhau hồi còn trẻ. Đồng chí, ngài hỏi điều này làm gì?”

Điểm này Đàm Kiến Quốc nói khớp với mô tả của pháp y Ngô Hà, cộng thêm những chi tiết khác, có thể xác định rằng, người chết rất có thể là Đàm Cốc Hữu.

Hàn Bân thăm dò: “Đàm tiên sinh, sức khỏe ngài thế nào?”

“Tốt lắm, sao vậy?”

“Tin tức tiếp theo có thể sẽ khó chấp nhận, hy vọng ngài chuẩn bị tâm lý.”

“Chuyện gì, rốt cuộc là chuyện gì?” Đàm Kiến Quốc hiện vẻ lo lắng, đứng bật dậy.

Hàn Bân ngập ngừng một lát rồi nghiêm túc nói: “Sáng hôm qua, chúng ta vớt được một xác nam giới từ Sông Lộ Thủy, tình trạng có một số điểm giống với con trai ngài.”

Đàm Kiến Quốc môi run rẩy, giọng nghẹn ngào: “Không thể nào, chắc chắn là nhầm lẫn rồi. Con trai ta hai hôm trước vẫn còn khỏe mạnh, sao có thể đột nhiên chết được.”

“Ta cũng mong là mình đã nhầm.”

“Xác ở đâu, ngài đưa ta đi xem, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.”

“Xác đang được bảo quản tại Phân Cục Ngọc Hoa, ngài có thể tới nhận dạng bất cứ lúc nào. Đồng thời, ta cũng mang theo ảnh của người chết, nếu ngài muốn…”

Chưa kịp nói hết câu, Đàm Kiến Quốc đã cắt ngang lời hắn: "Đưa ta ảnh, ta muốn xem ảnh!"

"Trước khi xem, còn một điều cần nói, thi thể bị hủy hoại sau khi chết, hơn nửa khuôn mặt đã bị phá hủy."

"Ta vẫn có thể nhận ra." Đàm Kiến Quốc lộ vẻ kiên định.

Hàn Bân gật đầu, lấy ra một bức ảnh, đưa cho Đàm Kiến Quốc.

Đàm Kiến Quốc run rẩy cầm lấy bức ảnh, mắt chăm chú nhìn vào ảnh, toàn thân đờ đẫn.

Một lát sau, Đàm Kiến Quốc mềm nhũn, ngã khuỵu xuống.

Hàn Bân vội vàng đỡ lấy ông, đặt ông ngồi xuống ghế.

Đàm Kiến Quốc cầm ảnh, thấp giọng khóc nức nở, khuôn mặt hiện rõ sự đau khổ và tuyệt vọng.

Nỗi đau mất con là nỗi đau không thể chịu đựng nổi với người thường.

Đàm Kiến Quốc dù không khóc thành tiếng nhưng Hàn Bân có thể thấy rõ nỗi đau đớn của ông, ông không phải không muốn khóc mà là đã kiệt quệ, tuyệt vọng rồi.

Nhìn cảnh tượng đó, Hàn Bân cơ bản có thể xác định, người chết rất có thể chính là Đàm Cốc Hữu.

Hàn Bân đã có kinh nghiệm, biết rằng Đàm Kiến Quốc khó có thể hồi phục lý trí trong một thời gian ngắn.

Sau đó, hắn gọi Triệu Minh và Điền Lệ đến một bên.

"Điền Lệ, ngươi liên hệ với đội kỹ thuật, bảo họ liên lạc với công ty viễn thông, kiểm tra điện thoại của Đàm Cốc Hữu."

"Đội trưởng, có cần ta đích thân tới công ty viễn thông một chuyến không?" Điền Lệ hỏi.

“Thời gian đặc biệt, mọi việc nên đơn giản hóa, để đội kỹ thuật liên lạc trực tiếp, ta tin rằng phân cục sẽ có biện pháp tương ứng, không cần phải đến người.”

“Hiểu rồi.”

Lát sau, Đàm Kiến Quốc ngừng khóc, giọng vẫn còn run: “Đồng chí cảnh sát, con trai ta chết như thế nào? Sao lại đột nhiên mất?”

“Theo kết quả khám nghiệm của pháp y, nạn nhân có thể bị đầu độc.”

Chương 543: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ai? Ai đã đầu độc con trai ta!” Đàm Kiến Quốc hai tay nắm chặt bức ảnh, vẻ mặt giận dữ, hung tợn.

“Nạn nhân bị hủy hoại hơn nửa khuôn mặt, ngài chắc chắn đó là Đàm Cốc Hữu?”

“Ta chắc chắn, con trai ta, ta làm sao có thể không nhận ra.”

“Chúng ta hiện vẫn đang trong giai đoạn điều tra, lần này mời ngài tới cũng để hiểu thêm tình hình, giúp nhanh chóng tìm ra hung thủ đầu độc nạn nhân.” Hàn Bân nghiêm nghị nói.

Đàm Kiến Quốc hỏi: “Ngươi nói con trai ta bị đầu độc chết, nhưng tại sao lại có vết thương trên người hắn?”

“Theo phán đoán của chúng ta, nạn nhân có thể đã gặp tai nạn xe sau khi bị đầu độc, do đó mới có ngoại thương.”

“Thằng khốn nào lại ác độc như vậy!” Đàm Kiến Quốc mắt đỏ ngầu, răng nghiến ken két.

Hàn Bân thuận miệng hỏi: “Đàm tiên sinh, con trai ngài có kẻ thù nào không?”

“Kẻ thù!”

Đàm Kiến Quốc suy nghĩ một lúc: “Ngươi nói thế, ta nhớ ra rồi, gần đây con trai ta có xô xát với một người, hắn còn dọa sẽ giết con trai ta.”

“Ngươi nói người đó tên gì?”

“Bàng Thư Hải, cũng là người trong làng chúng ta.”

“Tại sao đánh nhau?” Hàn Bân truy hỏi.

“Ài, cũng vì chuyện lắp đặt đường ống gas, nhà hắn ở đầu phía tây làng, ngay bên cạnh ruộng nhà ta. Nhà hắn muốn lắp đường ống gas từ ruộng nhà ta qua, chúng ta không đồng ý, kết quả hắn đến nhà gây sự, từ đó sinh ra thù hận.” Đàm Kiến Quốc thở dài.

“Một lần, nhà hắn muốn lén lắp đặt, bị ta bắt gặp, hai bên cãi nhau, con trai ta vì ta mà suýt đánh nhau với Bàng Thư Hải. Bây giờ nghĩ lại, quả thực không nên.”

“Lắp đặt đường ống gas là dưới lòng đất hay trên mặt đất?”

“Trên mặt đất.”

“Vậy lý ra cũng không ảnh hưởng nhiều đến ruộng đất chứ.”

“Lúc đầu chúng ta cũng không rõ, chỉ nghĩ là liên quan đến gas thì nguy hiểm, tại sao lại phải qua ruộng nhà ta. Nếu lúc đó Bàng Thư Hải nói rõ tình hình, nói vài lời tốt đẹp, bồi thường một chút, có lẽ chúng ta đã đồng ý.”

Đàm Kiến Quốc lau nước mắt, nghẹn ngào nói: “Ai ngờ, hắn còn ngang ngược hơn cả chúng ta, vừa đến đã gây sự, chúng ta tự nhiên càng cứng rắn. Dù sao thì gas không lắp được, sốt ruột cũng không phải nhà chúng ta, chúng ta có gì phải sợ.”

Nghe đến đây, Hàn Bân cũng hiểu ra, thực ra không phải chuyện lớn gì, chỉ là Bàng Thư Hải muốn lắp gas, ống dẫn phải đi qua ruộng nhà Đàm Kiến Quốc nhưng ông không đồng ý.

Nếu lúc đó Bàng Thư Hải mang lễ vật đến, mời Đàm Kiến Quốc ăn bữa cơm, nói vài lời tốt đẹp, có lẽ mọi chuyện đã

xong. Chỉ là thái độ của Bàng Thư Hải khi đó cứng rắn, hai bên xung đột, vì chuyện nhỏ mà thành thù.

Triệu Minh xen vào: "Vì chuyện nhỏ này mà không đáng để giết người chứ."

"Ở làng quê khác với ngoài thành, đa số là vì chuyện nhỏ mà sinh thù." Tôn Vĩ Hỷ búng tàn thuốc, đưa ra ví dụ: "Nhà ta có một con, nhà ngươi có hai con. Nhà ta cưới vợ cho con, ngươi đưa hai trăm. Nhà ngươi cưới vợ cho hai con, ta đưa bao nhiêu?"

Triệu Minh lắc đầu: "Chuyện này ta không rõ, mấy việc lễ nghĩa này đều là bố mẹ ta lo."

Điền Lệ bên cạnh cũng không nhịn được hỏi: "Cảnh trưởng Tôn, ngươi nói là nên đưa một trăm hay hai trăm?"

Tôn Vĩ Hỷ xua tay: "Làm gì có quy định rõ ràng, ngươi nghĩ là quan hệ tốt, không bận tâm đến tiền thì mỗi đám đưa hai trăm, tổng cộng bốn trăm. Nếu sợ thiệt thì mỗi đám đưa một trăm, tổng cộng hai trăm. Tùy vào tự nguyện."

"Nhưng nếu ngươi mỗi đám đưa một trăm, gặp phải người thích tính toán, hắn sẽ không vui. Ta đưa nhà ngươi hai trăm, ăn một bữa tiệc cưới. Ngươi đưa nhà ta mỗi đám một trăm, ăn hai bữa tiệc cưới, rõ ràng là lợi dụng ta. Chưa chừng còn ghét ngươi. Nông thôn chính là một xã hội nhỏ, loại người nào cũng có."

"Vì chuyện này mà gây thù nhiều lắm."

Điền Lệ nhún vai: "Vậy thì hai đám mỗi đám đưa một trăm, ăn một bữa tiệc, còn bữa kia không đi, chẳng phải công bằng rồi sao."

Triệu Minh bĩu môi: "Nếu tính toán như vậy, bạn bè cũng không cần kết giao."

“Được rồi.” Hàn Bân vẫy tay, ngăn hai người tiếp tục thảo luận, rồi quay sang hỏi Đàm Kiến Quốc: “Bàng Thư Hải có nói muốn giết con trai ngươi.”

“Có.”

“Hắn nói như thế nào?”

Đàm Kiến Quốc mặt lạnh: “Hắn nói, họ Đàm, ngươi là cái thá gì, đến vợ cũng bỏ đi, còn dám đấu với ta, chọc giận ta, ta giết ngươi.”

“Khi đó có ai khác ở đó không?”

Đàm Kiến Quốc suy nghĩ một chút: “Có ta, có vợ Bàng Thư Hải, và một cán bộ của đội, ta nhớ rất rõ, Bàng Thư Hải chỉ vào mũi con trai ta, trông rất hùng hổ.”

“Bàng Thư Hải ở đâu?”

“Cuối phía tây Thôn Lâm Nghi, đối diện có một cái cân đất.”

“Ngươi lần cuối cùng gặp Bàng Thư Hải là khi nào?”

Đàm Kiến Quốc lắc đầu: “Không nghe nói hắn gặp lại.”

“Ngày 22 tháng 1, con trai ngươi ra ngoài làm gì?”

“Mua thịt.”

“Ngày 28 tháng 12 âm lịch mua thịt, ngày 29 nấu thịt, có phải là muộn quá không?” Hàn Bân hỏi.

“Chúng ta đã mua thịt trước đó, ngày 24 đã nấu xong, nhưng lúc đó thịt đắt, nấu ít, mấy ngày đã ăn gần hết. Ngày 28, nghe bạn bè nói có lô thịt dự trữ quốc gia mới về, giá rẻ hơn nhiều, nên muốn mua thêm, con trai ta đi mua.” Đàm Kiến Quốc lau mũi, tiếp tục nhớ lại:

“Tối hôm đó hắn nhắn tin cho ta, nói không về, đi uống rượu với bạn. Ta hỏi hắn có mua thịt không? Hắn không trả

lời.”

“Sau khi ra ngoài mua thịt, hắn có gọi điện cho ngươi không?”

Chương 544: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Không có."

"Có ai thấy hắn không?"

"Ta đã hỏi vài người thân và bạn bè thân thiết của hắn, họ đều nói không."

"Vậy ngươi cũng không thể chắc chắn người nhắn tin là hắn?" Hàn Bân truy hỏi.

"Ừ."

"Hắn có nói đi uống rượu ở nhà ai không?"

"Không nói."

"Ngươi dẫn chúng ta đến nhà Bàng Thư Hải, chúng ta cần điều tra."

Sau đó, mọi người đi hai xe cảnh sát, thẳng đến nhà Bàng Thư Hải ở Thôn Lâm Nghi.

Xe dừng trước cửa, chưa kịp xuống xe đã thấy cửa bị khóa từ bên ngoài.

"Đàm tiên sinh, ngươi chắc đây là nhà Bàng Thư Hải?" Hàn Bân xác nhận.

"Không sai, bên cạnh là ruộng nhà ta." Đàm Kiến Quốc chắc chắn.

Xuống xe, Hàn Bân quan sát xung quanh, nhà Bàng Thư Hải nằm cuối phía tây làng, ba tầng, xây rất đẹp, trông có vẻ mới xây chưa lâu.

Người hàng xóm phía đông ra đổ rác, Đàm Kiến Quốc gọi lại: "Trương Tẩu, nhà Bàng Thư Hải đi đâu rồi?"

"Chiều hôm trước đi, ta cũng không biết đi đâu." Người phụ nữ nói.

"Chiều hôm trước mấy giờ đi?"

"Hơn năm giờ, ta cũng không nhớ rõ." Người phụ nữ nói xong liền quay về nhà.

Triệu Minh suy nghĩ: "Thời gian hắn rời đi khớp với thời gian nạn nhân bị giết, liệu có liên quan gì không?"

Hàn Bân gật đầu: "Thời gian trùng hợp thật."

"Chắc chắn là họ Bàng làm, nếu không sao phải trốn chạy. Đồng chí cảnh sát, ngươi nhất định phải đòi lại công bằng cho con trai ta." Đàm Kiến Quốc kêu lên.

"Đàm tiên sinh, ngươi biết nhà Bàng Thư Hải có thân thích gần gũi nào không?" Hàn Bân hỏi.

Đàm Kiến Quốc suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: "Ta cũng không rõ, trước đây ta không giao du nhiều với hắn."

"Có nên hỏi thăm trong làng không?" Triệu Minh đề nghị.

Hàn Bân lắc đầu: "Dịch bệnh đang lan rộng, không thích hợp để điều tra rộng rãi."

"Đồng chí cảnh sát, ngươi không thể bỏ mặc con trai ta. Nếu kéo dài thời gian, hung thủ tiêu hủy chứng cứ, chạy trốn thì sao." Đàm Kiến Quốc lo lắng, sợ Hàn Bân và mọi người vì lo ngại dịch bệnh mà không điều tra.

Hàn Bân giải thích: "Đàm tiên sinh, không đi hỏi thăm không có nghĩa là không điều tra, chúng ta có phương pháp riêng, sẽ nhanh chóng tìm ra tung tích Bàng Thư Hải."

"Vậy khi nào ngươi bắt được Bàng Thư Hải."

“Chúng ta sẽ nhanh chóng.”

“Vậy ta về nhà biết nói sao với vợ và cháu, ta…” Đàm Kiến Quốc lại khóc.

Đang lúc Hàn Bân bối rối, Điền Lệ đi tới: “Đội trưởng, đội kỹ thuật đã trả lời.”

“Sao nói?”

“Điện thoại của Đàm Cốc Hữu đã ngoài vùng phủ sóng, không thể định vị.”

“Hắn trước khi xảy ra chuyện đã liên lạc với ai?”

“Có ba số liên lạc, một trong số đó là Đàm Kiến Quốc, chỉ nhắn tin với Đàm Kiến Quốc, không gọi điện. Hai số còn lại, một là Mã Cao Hải, một là Phùng Thụy Lệ. Cả hai người này đều có cuộc gọi với Đàm Cốc Hữu, trong đó, Phùng Thụy Lệ là người liên lạc cuối cùng.”

Đàm Kiến Quốc nghe xong, toàn thân đờ đẫn.

“Đàm tiên sinh, ngươi biết hai người này không?” Hàn Bân hỏi.

“Biết, Mã Cao Hải cũng là người làng chúng ta, quan hệ với con trai ta không tồi, hai người thường chơi cùng nhau.” Đàm Kiến Quốc thở dài: “Phùng Thụy Lệ là con dâu ta.”

“Con trai ngươi và con dâu vẫn liên lạc?”

“Ta không rõ, chuyện của người trẻ, ta là bậc trưởng bối không tiện hỏi nhiều.”

“Đàm tiên sinh, ngươi biết số liên lạc của Bàng Thư Hải không?”

“Biết, hắn từng gọi điện quấy rối ta, ta có số của hắn trong điện thoại.”

Hàn Bân quay đầu, nói với Điền Lệ: "Gọi cho đội kỹ thuật, bảo họ kiểm tra số của Bàng Thư Hải."

"Triệu Minh, gọi cho Mã Cao Hải và Phùng Thụy Lệ, triệu tập họ đến Đồn công an trấn Thanh Quang để lấy lời khai."

"Rõ."

Sau đó, Hàn Bân cùng mọi người quay về Đồn công an trấn Thanh Quang.

Trung tâm giám sát giao thông.

Lý Huy, Đỗ Kỳ, Tôn Hiểu Bằng ba người đang kiểm tra camera giám sát.

Lý Huy thở dài: "Ngươi nói tết nhất cũng không yên ổn, mấy kẻ phạm tội này nghĩ gì không biết."

"Năm nào cũng vậy, càng gần tết càng nhiều việc. Không thể ăn tết, tự nhiên nghĩ ra mấy trò xấu." Đỗ Kỳ hừ một tiếng.

"Thời nay chỉ cần có tay có chân, không mua được nhà ta còn tin, nói không ăn được tết thì chỉ có một lời giải thích, lười." Lý Huy nói.

"Người ta, không lo nhiều lo ít, chỉ lo không công bằng. Tại sao ngươi công việc tốt hơn ta, tại sao nhà ngươi giàu hơn ta, càng nghĩ thế càng không muốn làm việc, cuộc sống càng túng quẫn, đến mức nào đó, hừ…" Đỗ Kỳ lộ vẻ ngươi hiểu rồi đấy.

"Bốp."

Tôn Hiểu Bằng đập phím cách, chỉ vào màn hình: "Anh Huy, anh Đỗ, ta tìm thấy một chiếc xe, từ Phố Lý Nam đến Phố Bình Nam mất nửa giờ, hơn các xe khác gần hai mươi phút."

Lý Huy lại gần: "Mấy giờ qua?"

“Từ chín giờ rưỡi đến mười giờ tối.” Tôn Hiểu Bằng chỉ vào phía trước xe: “Nhìn kìa, cản trước xe bị hư hỏng, biển số là Lỗ b625xx.”

Có biển số xe, rất nhanh tra ra được thông tin chủ xe.

Chủ xe: Lư Tuyết Pha

Ngày sinh: 18 tháng 1, 1990.

Số điện thoại: 138264xxxx

Địa chỉ: Thành phố Cầm Đảo, Trấn Lư Gia, Thôn Lư Gia số 25.

Lý Huy đứng lên, tay phải nắm chặt: “Các anh em còn chờ gì nữa, hành động thôi.”

…

Đồn công an trấn Thanh Quang.

Đàm Kiến Quốc ngồi trên ghế, mặt đờ đẫn như tượng gỗ.

“Reng reng…” Tiếng chuông điện thoại vang lên, Đàm Kiến Quốc không có phản ứng gì.

“Đàm tiên sinh, điện thoại ngươi kêu.” Triệu Minh nhắc.

Chương 545: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đàm Kiến Quốc tỉnh lại, lấy điện thoại, bấm nút nghe: "Alo."

"Đàm thúc, ta là Cao Hải, Hữu Tử có tin tức gì không?" Điện thoại vang lên giọng đàn ông.

"Hu hu…" Đàm Kiến Quốc lại khóc.

"Đàm thúc, làm sao vậy, ngươi khóc gì."

"Hữu Tử, hắn… hắn…" Đàm Kiến Quốc ngập ngừng, vẫn không thể nói ra lời.

"Đàm thúc, rốt cuộc là chuyện gì."

"Hữu Tử… không còn nữa!"

"Gì, ngài đừng dọa ta, mới hôm trước ta còn nói chuyện với hắn, sao lại không còn nữa." Người đàn ông ngạc nhiên.

"Hu hu…" Đàm Kiến Quốc lại khóc nức nở.

"Đàm thúc, ngươi ở đâu? Ta đến ngay."

"Ta ở đồn công an."

"Là Đồn công an trấn Thanh Quang phải không? Họ vừa liên lạc với ta."

"Phải."

"Ngươi đợi đó, ta đến ngay." Nói xong, người đàn ông cúp máy.

Đàm Kiến Quốc gõ mạnh vào đầu, nước mắt vẫn tuôn trào.

Hai mươi phút sau, Mã Cao Hải đến Đồn công an trấn Thanh Quang.

Mã Cao Hải đeo khẩu trang đen, vội vàng đến bên Đàm Kiến Quốc: "Đàm thúc, rốt cuộc là sao?"

Đàm Kiến Quốc không nói nên lời, chỉ lắc đầu.

Hàn Bân quan sát đối phương một lúc: "Ngươi là Mã Cao Hải."

"Phải, đồng chí cảnh sát, Hữu Tử rốt cuộc sao rồi?"

Triệu Minh bên cạnh nói: "Mã Cao Hải, ta vừa gọi cho ngươi."

"Phải."

Mã Cao Hải thở dài: "Ta hỏi ngài chuyện gì, ngài không nói. Tết nhất, lại đang có dịch bệnh, vợ ta không muốn ta đến. Ta nghĩ có thể liên quan đến Hữu Tử, nên gọi điện hỏi Đàm thúc, biết chuyện xảy ra liền tới ngay."

"Chúng ta mời ngươi đến để lấy lời khai." Hàn Bân nói.

"Đồng chí cảnh sát, Hữu Tử thật sự xảy ra chuyện rồi." Mã Cao Hải truy hỏi.

Hàn Bân lấy ra một bức ảnh: "Đây là ảnh nạn nhân, ngươi xem có phải Đàm Cốc Hữu không."

Mã Cao Hải cầm lấy ảnh, xem kỹ: "Phải, là Hữu Tử, sao lại như vậy, ai lại hại hắn như vậy."

"Ngươi lần cuối gặp Đàm Cốc Hữu khi nào?"

"Vài ngày trước, ta cũng không nhớ rõ, nhưng hôm trước chúng ta có gọi điện, khi đó vẫn khỏe mạnh, ta không ngờ…" Mã Cao Hải giọng nghẹn ngào.

"Hắn liên lạc với ngươi làm gì?"

“Hắn nói, thị trấn có lô thịt dự trữ quốc gia mới về, hỏi ta có muốn mua không. Ta sợ nói không rõ qua tin nhắn, nên gọi điện, chúng ta nói chuyện một lúc.” Mã Cao Hải nhớ lại.

“Nói gì?”

“Hắn nói thịt dự trữ rẻ, hỏi ta có muốn mua không. Ta không muốn mua, thịt đông lạnh không ngon bằng thịt tươi, nhất là thịt lợn, mới mổ ăn mới có hương vị, dù mua ít nhưng hương vị chắc chắn khác.”

“Hữu Tử nói năm nay muốn mua nhiều, ngoài để nhà ăn, còn đem biếu bên vợ, nhân dịp tết thăm hỏi, nếu không đi lại sợ năm sau vợ hắn ly dị.”

“Ta nói, nếu muốn đến nhà bố vợ thì càng nên mua thịt tươi, như vậy mới có thành ý, nếu không người ta cũng không vui.”

“Hữu Tử nói, hắn muốn mua thịt tươi nhưng năm nay giá thịt đắt, mua ít không đẹp, mua nhiều lại không có tiền.”

“Sau đó nói thêm một lúc, hắn cúp máy, nói ra thị trấn xem, thịt ngon thì mua, không thì mua thứ khác, biếu bố vợ.”

“Ý ngươi là, Đàm Cốc Hữu muốn làm hòa với vợ?” Hàn Bân truy hỏi.

“Tất nhiên rồi, dù vợ có không tốt thì vẫn là mẹ của con, nhà có phụ nữ mới là nhà, nếu không nhà sẽ ra sao.” Mã Cao Hải thở dài.

Hàn Bân chợt nhớ ra điều gì: “Hắn có nói, làm sao đến thị trấn mua thịt không?”

Mã Cao Hải suy nghĩ một lúc: “Không nhớ.”

“Đàm tiên sinh, con trai ngươi ra ngoài có đi phương tiện gì không?”

“Có, hắn đi xe máy.”

“Xe máy gì?”

“Là xe máy màu đỏ, hiệu Tian Jiang.” Đàm Kiến Quốc nói.

Hàn Bân ghi vào sổ, đây cũng là một manh mối quan trọng, sau đó chuyển hướng: “Đàm tiên sinh, ngài và Phùng Thụy Lệ có mâu thuẫn gì, ngài nghĩ họ có thể hòa hợp không?”

Phùng Thụy Lệ là người liên lạc cuối cùng với Đàm Cốc Hữu, hiểu rõ mối quan hệ của họ rất quan trọng cho điều tra tiếp theo.

“Ai, chuyện vợ chồng không dễ nói…” Đàm Kiến Quốc nhíu mày, vẻ mặt ngập ngừng.

“Con dâu ta còn trẻ, thích chơi, thường đi chơi với bạn bè, đôi khi không quan tâm đến con. Con trai ta thường cãi nhau vì chuyện này, dần dần hai người cãi nhau, trước đây con dâu cũng về nhà mẹ đẻ, nhưng con trai ta đến nói chuyện tốt đẹp rồi đón về, nhưng lần này cãi nhau dữ dội, con dâu đòi ly dị, đến tết cũng không về.”

Triệu Minh truy hỏi: “Ngươi nói Phùng Thụy Lệ thích chơi, chơi thế nào? Có nhiều bạn không?”

“Có, nam nữ đủ cả.”

“Giữa con trai và con dâu có người thứ ba không?”

“Ta không rõ.”

Triệu Minh quay sang hỏi Mã Cao Hải: “Ngươi quan hệ tốt với Đàm Cốc Hữu, hắn có nói với ngươi chuyện này không?”

“Sao có thể không nói, hắn uống rượu là thích nói chuyện này.”

“Giữa họ có người thứ ba không?”

Mã Cao Hải do dự: “Hắn không nói, không phải chuyện vẻ vang, mất mặt. Hắn nói khi uống rượu, thật hay không ta cũng không rõ.”

“Ngươi cứ nói, chúng ta sẽ xác định.”

“Hắn nghi ngờ Phùng Thụy Lệ có người tình, Giáng Sinh hắn đến chỗ làm của Phùng Thụy Lệ, thấy nàng đi làm bằng xe SUV màu trắng, Hữu Tử hỏi, Phùng Thụy Lệ nói không liên quan, hai người cãi nhau, Hữu Tử muốn vào công ty tìm người đàn ông đó, Phùng Thụy Lệ sợ to chuyện mới giải thích, đó là đồng nghiệp sống gần nhà nàng, chỉ đi chung xe, không có quan hệ gì.”

Triệu Minh nghi ngờ: “Nếu Đàm Cốc Hữu nghi ngờ Phùng Thụy Lệ đã có tình nhân, tại sao vẫn muốn làm hòa?”

Mã Cao Hải cười khổ: “Ai, một là vì con. Hai là, ở nông thôn lấy vợ không dễ, điều kiện của Hữu Tử bình thường, ly dị rồi chưa chắc tìm được vợ, đành sống tiếp.”

Chương 546: Tiêu Đề 《Ẩn》

Triệu Minh không đồng ý, theo hắn, dù phụ nữ đẹp thế nào, một khi ngoại tình không thể giữ, thà độc thân cả đời.

"Ngươi biết đồng nghiệp của Phùng Thụy Lệ tên gì không?"

Mã Cao Hải lắc đầu: "Ta không tiện hỏi, hắn uống rượu ta sợ hắn làm gì không đúng, nên không hỏi thêm."

Lúc đó, Tôn Vĩ Hỷ đến: "Tổ trưởng Hàn, Phùng Thụy Lệ đến."

Hàn Bân chào một tiếng rồi rời văn phòng, đi sang phòng khác gặp Phùng Thụy Lệ.

Phùng Thụy Lệ hơn hai mươi tuổi, tóc đỏ, dáng không cao, khá xinh, da hơi đen, có vẻ hiền lành.

"Ngươi là Phùng Thụy Lệ?"

"Phải, đồng chí cảnh sát, có chuyện gì?"

"Ngươi và Đàm Cốc Hữu quan hệ thế nào?"

"Là chồng ta, tìm được hắn chưa?"

Hàn Bân hỏi lại: "Ngươi biết Đàm Cốc Hữu mất tích?"

"Hôm qua, cha hắn gọi cho ta, nói Đàm Cốc Hữu mất tích, hỏi ta có gặp hắn không."

"Ngươi có gặp hắn gần đây?"

"Không, chúng ta lâu rồi không qua lại."

“Lần cuối hắn gọi cho ngươi là khi nào?”

“Không nhớ.”

“Không nhớ?” Hàn Bân nhíu mày: “Hắn gần đây không gọi cho ngươi?”

Phùng Thụy Lệ nói ngay: “Không.”

Đội kỹ thuật đã kiểm tra, chiều 22 tháng 1 Đàm Cốc Hữu và Phùng Thụy Lệ có cuộc gọi.

“Điện thoại của ngươi có ai dùng không?”

“Không, ta đặt mật khẩu, chỉ mình ta biết.” Phùng Thụy Lệ nói.

Hàn Bân quan sát đối phương một lúc: “Ngại cho ta xem điện thoại không?”

Phùng Thụy Lệ không muốn, do dự một lúc, mới mở mật khẩu đưa cho Hàn Bân.

Hàn Bân mở nhật ký cuộc gọi, thấy chiều 22 tháng 1 Phùng Thụy Lệ nhận cuộc gọi từ số Đàm Cốc Hữu.

“Quan hệ giữa ngươi và Đàm Cốc Hữu thế nào?”

Phùng Thụy Lệ cúi đầu: “Đồng chí cảnh sát, việc Đàm Cốc Hữu mất tích, không liên quan đến ta, chúng ta đã không liên lạc, sau tết ta định ly dị.”

“Đàm Cốc Hữu số điện thoại là gì?”

“138251… sau ta không nhớ.”

“Ngươi không nhớ số điện thoại chồng mình?”

“Phải.”

Hàn Bân ngồi lên bàn, thử hỏi: “Ngươi nhớ lại, chiều 22 tháng 1, có nhận cuộc gọi không?”

“Ngày 22 tháng 1… ta không nhớ.”

“Nhớ kỹ.”

Một lúc sau, Phùng Thụy Lệ nghĩ: “À, có cuộc gọi quảng cáo.”

“Quảng cáo gì?”

“Quảng cáo xe, hỏi ta có thời gian qua xem.”

“Ngươi có ý định mua xe?”

“Có, ta đã hỏi, bây giờ không có xe rất bất tiện, muốn mua xe rẻ để đi.” Phùng Thụy Lệ trả lời rồi hỏi lại: “Đồng chí cảnh sát, Đàm Cốc Hữu sao rồi?”

“Chúng ta tìm thấy xác ở Sông Lộ Thủy, thời gian mất tích trùng khớp.” Hàn Bân nói.

“Để ta xem, ta nhận ra hắn.”

“Xác bị phá hoại, có thể hơi ghê.”

“Không sao, ta đã đến đây, không thể mù mờ về.” Phùng Thụy Lệ nhận ảnh, xem một lúc, rồi quay đầu, đặt ảnh úp xuống bàn: “Là hắn, Đàm Cốc Hữu.”

“Ngươi và Đàm Cốc Hữu có mâu thuẫn gì?” Hàn Bân hỏi.

“Thật ra, không phải chuyện lớn, hắn đã như vậy, ta…” Phùng Thụy Lệ nghẹn ngào.

Hàn Bân im lặng, chỉ nhìn đối phương.

Phùng Thụy Lệ không tự nhiên: “Đồng chí cảnh sát, ngài nghĩ ta liên quan đến cái chết của hắn?”

Hàn Bân ánh mắt sắc bén: “Đàm Cốc Hữu liên lạc cuối cùng là ngươi.”

“Không thể, ta gần đây không gặp hắn.”

“Chiều 22 tháng 1, Đàm Cốc Hữu gọi cho ngươi.”

“Không thể, ta không nhận cuộc gọi của hắn, sao ngài biết?” Phùng Thụy Lệ ngạc nhiên.

“Chúng ta kiểm tra nhật ký cuộc gọi, có ghi rõ.” Hàn Bân nói.

Phùng Thụy Lệ lo lắng: “Không thể, hắn không gọi cho ta, thật sự không có, đồng chí cảnh sát, ngài không thể oan cho ta.”

Hàn Bân đặt điện thoại lên bàn, chỉ vào nhật ký cuộc gọi: “Ngươi xem, đây là số Đàm Cốc Hữu?”

Phùng Thụy Lệ cầm điện thoại, đọc số, mặt thay đổi.

“Bây giờ nhận ra chưa?”

“Hình như là số hắn.” Phùng Thụy Lệ giọng run run.

Hàn Bân nghiêm túc, chất vấn: “Tại sao nói dối?”

Phùng Thụy Lệ lo lắng, giải thích: “Ta không nói dối, ta đã xóa số hắn, chiều 22 tháng 1, ta đang dọn đồ, nghe điện thoại reo, liền nghe máy, không nhìn kỹ số, thật sự nghĩ là người bán xe gọi.”

“Giọng người gọi thế nào?”

“Là đàn ông.”

“Giọng này ngươi nhớ không?”

Phùng Thụy Lệ cúi đầu: “Không nhớ.”

“Nhớ kỹ.”

Phùng Thụy Lệ hít sâu, nghĩ một lúc: “Đồng chí cảnh sát, ta thật sự không nhớ, ta và Đàm Cốc Hữu định ly dị, chuyện của hắn ta không rõ.”

“Tại sao trước khi chết gọi cho ngươi?” Triệu Minh hỏi.

“Ta không biết.”

Hàn Bân hỏi lại: “Tại sao ngươi và Đàm Cốc Hữu ly dị?”

“Tình cảm không hòa hợp.”

“Quan hệ có vấn đề gì?”

“Đều là chuyện linh tinh.”

“Ly dị phải có lý do.”

“Hắn lười biếng, từ khi kết hôn đến giờ thay mấy việc, không có việc nào lâu. Năm ngoái không nói, năm kia chỉ kiếm được ba vạn, không bằng một phụ nữ như ta.” Phùng Thụy Lệ thở dài, cười mỉa:

“Thời nay, tiền không đáng giá, một năm ba vạn thì làm được gì, chỉ cần là đàn ông, không khuyết tật, không gian lận, ai cũng kiếm được năm sáu vạn, hắn làm ta xấu hổ.”

“Ta nghe nói, ngươi và đồng nghiệp nam quan hệ tốt, hắn vì chuyện này đến công ty ngươi?”

“Hừ, hắn không có khả năng, thấy ta với ai cũng lo. Chỗ làm xa nhà mẹ, nên đi chung xe với đồng nghiệp nam, đỡ phải đi xe điện hàng ngày.”

Phùng Thụy Lệ buồn: “Ta biết, nói thế ngươi nghĩ ta tính toán, nhưng ai nghĩ đến khó khăn của ta.”

Phùng Thụy Lệ mắt đỏ, lau nước mắt: “Mùa hè, ngô cao cả mét, ta phụ nữ ngươi nói có sợ không, nếu bị kéo vào ruộng ngô, ta…”

“Mùa đông, lạnh không nói, mặc dày chịu được, nhưng một lần bịt mặt, không nghe thấy còi xe, suýt bị xe sau đâm, ai cũng khó, nhưng cuộc sống không như ta nghĩ, ta… không thấy hy vọng.”

Chương 547: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Chiều 22 tháng 1, từ bốn đến bảy giờ, ngươi làm gì?"

Phùng Thụy Lệ không hài lòng: "Ngươi vẫn nghi ngờ ta."

"Ta điều tra rõ, để chứng minh ngươi trong sạch."

"Ta ở nhà."

"Làm gì?"

"Giặt quần áo."

"Ai có thể chứng minh?"

"Bố mẹ ta, ta ít ra ngoài, tránh bị nói xấu, một phụ nữ đã kết hôn, ở nhà mẹ đẻ, không tránh được bị nói."

"Ngươi có nghi ngờ ai giết Đàm Cốc Hữu?"

Phùng Thụy Lệ lắc đầu: "Chúng ta ly thân lâu rồi, ta không rõ tình hình hắn; nếu hắn không chết, chúng ta sẽ ly dị."

Thẩm vấn xong Phùng Thụy Lệ, Hàn Bân, Điền Lệ, Triệu Minh bàn luận vụ án.

"Ngươi nghĩ gì về Phùng Thụy Lệ?" Hàn Bân hỏi.

Triệu Minh sờ cằm: "Ban đầu, bảo nàng đọc số Đàm Cốc Hữu, nàng không đọc được, sau thấy nhật ký cuộc gọi mới nhận ra, liệu có cố ý nói dối."

"Ta nghĩ, chuyện này không vấn đề, bảo ta đọc số ngươi, ta cũng không nhớ hết, nhưng thấy số sẽ nhận ra." Điền Lệ nhún vai.

“Chị Điền, ngươi tin lời Phùng Thụy Lệ?”

“Không hoàn toàn, có thể như vậy, nhưng gọi chiều 22 tháng 1, là Đàm Cốc Hữu gọi hay hung thủ cố ý gọi, cần điều tra thêm.”

Hàn Bân im lặng một lúc, hỏi: “Đàm Cốc Hữu gọi cho Phùng Thụy Lệ lúc mấy giờ?”

“Năm giờ ba mươi tư.” Điền Lệ nhớ rõ.

“Chỉ từ thời gian, không thể xác định.” Triệu Minh nói.

Hàn Bân suy nghĩ: “Nếu Phùng Thụy Lệ không nói dối, ngươi nghĩ ai khả nghi?”

“Bân Ca, ngươi tin lời Phùng Thụy Lệ?”

Hàn Bân gật đầu, dùng phương pháp phân tích biểu cảm, không thấy dấu hiệu nói dối, cảm xúc phù hợp.

“Liệu Bàng Thư Hải giết người, để đánh lạc hướng cảnh sát, gọi cho Phùng Thụy Lệ, để cảnh sát điều tra nàng.” Điền Lệ suy đoán.

“Làm sao hắn biết Phùng Thụy Lệ muốn mua xe?” Triệu Minh hỏi lại.

“May rủi, thời nay, ít người bán nhà, bán xe sao? Chỉ cần gọi được.” Điền Lệ nói.

Điền Lệ nói hợp lý, dù có trùng hợp, nhưng không phải không thể.

Triệu Minh châm thuốc, hít một hơi: “Nếu Phùng Thụy Lệ không nói dối, liệu có người khác lừa nàng.”

“Ý ngươi là?” Điền Lệ không hiểu.

“Ví dụ, có người khác nghe điện thoại Đàm Cốc Hữu, nói là người bán xe, thay Phùng Thụy Lệ gặp Đàm Cốc Hữu, rồi giết.” Triệu Minh ra dấu giết.

“Nếu vậy, tại sao Phùng Thụy Lệ nói dối, nàng nói không ai dùng điện thoại nàng.” Hàn Bân hỏi lại.

“Nếu người nghe điện thoại đặc biệt, Phùng Thụy Lệ không muốn chúng ta biết.” Triệu Minh suy đoán.

“Ngươi nói, người bạn trai của Phùng Thụy Lệ!” Điền Lệ phân tích.

“Đúng.”

Triệu Minh gật đầu, càng nghĩ càng thấy có lý: “Nhận điện thoại không cần mật khẩu. Nếu khi đó Phùng Thụy Lệ với bạn trai, và bạn trai nghe điện thoại Đàm Cốc Hữu, ngươi nghĩ sẽ xảy ra chuyện gì?”

Hàn Bân nhíu mày, dùng phương pháp phân tích biểu cảm, chỉ xác định thái độ và cảm xúc Phùng Thụy Lệ không bất thường, nếu nàng giấu diếm, Hàn Bân không chắc chắn phát hiện.

Suy đoán của Triệu Minh không có căn cứ, nhưng từ lý luận và động cơ, có thể chấp nhận.

Điều kiện là, Phùng Thụy Lệ có bạn trai, tất cả suy luận dựa trên cơ sở này.

Hàn Bân suy nghĩ một lúc: “Điền Lệ, ngươi trò chuyện với Phùng Thụy Lệ, thăm dò xem nàng có bạn trai không.”

“Triệu Minh, ngươi trò chuyện với Mã Cao Hải, hỏi xem hắn có bằng chứng ngoại phạm.”

“Rõ.” Điền Lệ và Triệu Minh chia nhau hành động.

Hàn Bân ra sân, tìm chỗ không người, tháo khẩu trang, châm thuốc.

Theo quan sát, Phùng Thụy Lệ ít nghi ngờ, nhưng có bạn trai không chắc.

Nói cách khác, nếu có bạn trai, suy đoán của Triệu Minh có thể đúng.

Còn Mã Cao Hải, trước khi đến đồn công an đã biết Đàm Cốc Hữu chết, cảm xúc đã giải tỏa, Hàn Bân không thể dùng cảm xúc để phán đoán, nhưng không thấy dấu hiệu nói dối.

Tất nhiên, không thể loại trừ nghi ngờ.

Còn nghi ngờ Bàng Thư Hải, đã rời Thôn Lâm Nghi, hiện không rõ tung tích.

Dịch bệnh lan rộng, hôm nay lại là Đại Niên ba mươi, nhiều phương pháp điều tra không thể sử dụng.

Hàn Bân chỉ có thể cố gắng.

Trấn Lư Gia, Thôn Lư Gia.

Lý Huy, Đỗ Kỳ, Tôn Hiểu Bằng và một người đội kỹ thuật đến đầu làng.

Lát sau, trưởng thôn Lư đến.

Trưởng thôn Lư họ Lư, là họ lớn trong làng, không cao nhưng nhanh nhẹn, mặc áo khoác xanh, quần đen, giày da.

Lý Huy đưa thẻ cảnh sát: "Trưởng thôn Lư, cảm phiền ngài, Đại Niên ba mươi vẫn phải cùng chúng ta đi một chuyến."

"Nên làm, vì dân cả." Trưởng thôn Lư lấy vài điếu thuốc, đưa cho Lý Huy và mọi người.

Thấy trưởng thôn Lư cầm đầu lọc, Lý Huy và mọi người từ chối.

"Đồng chí cảnh sát, các ngươi đến làng ta có việc gì?"

"Chúng ta tìm một người làng Lư Gia."

"Ai?"

“Lư Tuyết Pha.”

“Lư Tuyết Pha.” Trưởng thôn Lư lẩm bẩm: “Bao nhiêu tuổi?”

“Hơn ba mươi.”

Trưởng thôn Lư nghĩ một lúc, gọi điện thoại: “Alo, lão đại, làng ta ngươi biết Lư Tuyết Pha, ba mươi tuổi.”

“Ừ.”

“Được, ta biết.”

Gọi xong, trưởng thôn Lư cười: “Người trẻ, gặp mặt nhớ, nghe tên không nhớ. Con ta cũng ba mươi, Lư Tuyết Pha cùng tuổi, học chung.”

“Ngài biết nhà Lư Tuyết Pha không?”

“Biết, bố hắn là bạn ta. Nhà chỉ có mình hắn, chưa tách hộ.” Trưởng thôn Lư lên xe, dẫn đường vào làng.

“Trưởng thôn Lư, Lư Tuyết Pha có xe không?”

“Hình như có, làng ta hơn nghìn hộ, không nhớ rõ.”

Lý Huy gật đầu, gần tới không hỏi thêm.

Trưởng thôn Lư tò mò: “Đồng chí cảnh sát, tìm Lư Tuyết Pha có việc gì?”

Chương 548: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chúng ta tìm thấy xác ở Sông Lộ Thủy, Lư Tuyết Pha có thể liên quan.”

“Gì, hắn không giết người chứ.” Trưởng thôn Lư sợ hãi, tàn thuốc rơi vào áo không hay.

“Chúng ta đang điều tra, chưa rõ tình hình.” Lý Huy nói.

Vài phút sau, theo hướng dẫn của trưởng thôn Lư, họ đến nhà Lư Tuyết Pha.

Nhà Lư Tuyết Pha ở ngõ hẹp, rộng ba mét, chỉ đủ một xe vào, đỗ ngoài ngõ thì không xe nào ra vào.

Trưởng thôn Lư đưa mọi người đến, rồi rời đi.

Nhà Lư Tuyết Pha mở cửa, có vẻ mới dán câu đối, đất ướt.

Lý Huy vào.

“Gâu gâu” chó sủa.

Lý Huy nhìn, tường có con chó đất, bẩn thỉu, sủa.

“Ai đó?”

Phụ nữ ngoài ba mươi ra, tay cầm chậu sắt.

“Lư Tuyết Pha có ở nhà?”

“Ngươi, có người tìm.” Phụ nữ gọi, hỏi lại: “Các ngươi là ai, ta chưa gặp.”

Lý Huy đưa thẻ cảnh sát: “Chúng ta là đội hình sự, tìm Lư Tuyết Pha để hiểu rõ.”

“Đội hình sự.” Phụ nữ nhíu mày: “Các ngươi tìm chồng ta làm gì?”

“Ai vậy.” Lúc đó, rèm dày mở ra, người đàn ông ngoài ba mươi bước ra.

Lý Huy nhận ra ngay, là nghi phạm Lư Tuyết Pha.

“Ngươi là Lư Tuyết Pha?”

“Phải, có chuyện gì.”

Lý Huy đưa thẻ cảnh sát: “Chúng ta là đội hình sự, cần ngươi hiểu rõ.”

Lư Tuyết Pha ngạc nhiên: “Đồng chí cảnh sát, các ngươi cần hiểu gì từ ta?”

“Ngươi có xe Honda trắng.”

“Phải, sao vậy?”

“Xe đâu?”

“Xe đi sửa.”

“Xe có vấn đề gì.”

“Xe đâm cây.”

“Ngươi lái xe bao lâu?” Đỗ Kỳ hỏi.

“Bảy tám năm.”

“Lái lâu vậy, sao đâm cây?” Đỗ Kỳ hỏi.

“Sơ ý, mất tập trung.”

Đỗ Kỳ không tin: “Lý do này không tốt.”

Lư Tuyết Pha do dự, cắn răng: “Thật ra ta”

Lý Huy thấy đối phương che giấu, hỏi: “Nói thật, chuyện gì?”

Lư Tuyết Pha thở dài: “Là tết, bạn học về, tối 22 họp lớp, năm không gặp, mọi người vui, ta uống chút rượu, nên lái xe không chuẩn, đâm cây, sợ quá chạy về, không dám báo.”

“Ngươi không biết uống rượu không lái xe?” Lý Huy nói.

“Biết, không uống nhiều, chỉ chút, nửa chai bia.” Lư Tuyết Pha cười ngượng.

“Đùa ai, nửa chai bia đâm cây.” Đỗ Kỳ lạnh lùng.

“Ngươi may mắn, tránh được tội uống rượu lái xe.” Lý Huy cười gằn.

“Không dám nữa, không dám.” Lư Tuyết Pha vội nói.

“Xe sửa ở đâu?”

“Sửa ở thị trấn.” Lư Tuyết Pha nói.

Lý Huy gật: “Đi, dẫn ta xem xe.”

Vợ Lư Tuyết Pha đến: “Đồng chí cảnh sát, chồng ta nói rõ rồi, các ngươi xem xe làm gì?”

Lý Huy giải thích: “Nếu chỉ uống rượu lái xe, chúng ta không đến đây. Chúng ta tìm thấy xác ở Sông Lộ Thủy, xe nhà các ngươi đi qua, lại tai nạn, có thể là xe nghi phạm, phải kiểm tra.”

Không kiểm tra nồng độ cồn, dù Lư Tuyết Pha nhận tội, không xử lý được.

Trấn Lư Gia.

Lão Trương tiệm sửa xe.

Tiệm đã đóng cửa, chủ tiệm ở gần, Lư Tuyết Pha gọi điện, chủ tiệm ra.

Chủ tiệm ngoài bốn mươi, ngậm thuốc, hỏi Lư Tuyết Pha: “Ngươi không bảo lấy xe sau tết? Sao lại đến.”

“Trương Lão Bản, xe ta sửa xong chưa?”

“Sửa xong, báo rồi, ngươi bảo vài ngày nữa lấy.”

“Ta cần xe hôm nay.”

Trương Lão Bản mở cửa, nhìn Lý Huy và mọi người: “Bạn ngươi lấy xe?”

“Phải, họ là bạn ta.”

Trương Lão Bản gật, nghĩ bạn lấy xe làm việc.

Tiệm sửa có sân sau, đỗ ba xe, một xe Honda trắng.

Lý Huy đi đến, nhìn kỹ xe.

“Xem đi, sửa xong.” Trương Lão Bản nói.

“Chủ tiệm, xe sửa chỗ nào?” Lý Huy hỏi.

“Cản trước và phanh.”

“Cản cũ đâu?” Lý Huy hỏi.

Trương Lão Bản nhớ, chỉ Lư Tuyết Pha: “Nhớ hôm sửa, cản tháo ra, hắn lấy đi.”

Lý Huy nhìn Lư Tuyết Pha: “Cản cũ đâu?”

“Không dùng, bán ve chai.”

“Bán đâu?”

Lư Tuyết Pha do dự: “Đúng lúc có người thu ve chai, ta bán, không biết ở đâu.”

Lý Huy gật: “Lý do tốt.”

Lư Tuyết Pha nghiêm túc: “Đồng chí cảnh sát, ta nói thật.”

Lý Huy đi ra, nói với đội kỹ thuật.

Đội kỹ thuật mở hộp mang theo, lấy dụng cụ.

Một lọ giống xịt, xịt vài lần trước xe, không phản ứng, rồi nói Lư Tuyết Pha: "Mở cốp xe."

Lư Tuyết Pha cười khổ: "Cốp không có gì."

"Mở." Lý Huy nói.

Lư Tuyết Pha do dự, rồi đi ra sau, mở cốp.

Đội kỹ thuật xem, rồi xịt vài lần, thấy hiện màu đỏ.

"Cốp có máu."

"Mặt Lư Tuyết Pha thay đổi, há miệng:

"Không… không thể…"

Lý Huy lạnh lùng: "Ngươi tưởng lau sạch là xong?"

Khi xem camera, Lý Huy thấy xe gần nơi vứt xác, cản trước hư, nghĩa là nơi đâm không gần nơi vứt xác, xác từ nơi đâm đưa đến nơi vứt.

Nơi chứa xác có thể là cốp.

Giải thích tại sao Đỗ Kỳ không tìm thấy nơi đâm gần nơi vứt xác.

……

Hai ngày trước đây.

Ngày 22 tháng 1.

Lúc này, dù cơn sốt "thú rừng" của Phiên Dương đã bùng phát, nhưng vẫn chưa thu hút đủ sự chú ý của mọi người, đặc biệt là ở Cầm Đảo, nơi cách xa nguồn bệnh, nhiều người dân ở đây vẫn chưa nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Vài ngày trước, Lư Tuyết Pha nhận được cuộc gọi từ lớp trưởng cấp ba, mời hắn tham dự buổi họp lớp vào lúc 7 giờ tối ngày 22.

Lư Tuyết Pha rất vui vẻ đồng ý.

Đã lâu không gặp bạn bè, Lư Tuyết Pha cũng muốn gặp lại họ, đặc biệt là vài người bạn thân thiết hồi cấp ba, giờ đây mỗi người một nơi, chỉ dịp Tết mới có thể tụ họp.

Hơn nữa, nhà hắn mới mua một chiếc xe mới, hắn cũng muốn khoe một chút, chứng tỏ mình không thua kém ai.

Ban đầu, Lư Tuyết Pha không định uống rượu, nhưng bạn bè đã lâu không gặp, ai cũng uống, ngươi không uống thì đến làm gì, đặc biệt là khi các bạn nữ nâng ly chúc rượu, ngươi có uống không?

Chương 549: Tiêu Đề 《Ẩn》

Còn vài người bạn nam thân thiết, một năm không gặp, ngươi không uống thì làm sao kết nối tình cảm?

Bất đắc dĩ, Lư Tuyết Pha quyết định uống vài ly.

Nhưng rượu là thứ, chỉ cần ngươi uống một ly, sẽ có ly tiếp theo.

Ngươi uống với một người bạn, người bạn khác lại đến chúc rượu, ngươi có uống không?

Không uống là coi thường người ta.

Uống rồi lại uống, Lư Tuyết Pha uống quá chén.

Ban đầu chuyện này cũng không có gì nghiêm trọng, Lư Tuyết Pha dự định gọi người lái xe thay.

Nhưng khi nghe nói hắn muốn đi đến Thôn Lư Gia, không ai muốn chạy, có một người còn đòi ba trăm đồng.

Lư Tuyết Pha nghĩ, thà tự mình lái xe về, hắn tin tưởng vào kỹ năng lái xe của mình, hơn nữa đã là ngày 28 Tết, các cảnh sát giao thông chắc cũng đã nghỉ.

Ôm lấy tâm lý may rủi, Lư Tuyết Pha tự lái xe về nhà, vừa vào Đường Thanh Tân không lâu thì xảy ra tai nạn.

Lư Tuyết Pha thấy trên mặt đường phía trước có một bóng đen, nhưng vì đã uống rượu phản ứng chậm, khi hắn đạp ga thì đã muộn.

Xe tông vào vật đó và cán qua.

Lư Tuyết Pha sợ hãi toát mồ hôi, rượu cũng tỉnh đi phân nửa, vội vàng xuống xe kiểm tra.

Thấy dưới gầm xe nằm một người, hắn sợ đến mức ngồi bệt xuống đất, mồ hôi lạnh toát ra khắp người, răng va lập cập.

Lư Tuyết Pha hoảng loạn đến mất cả hồn phách, ngồi thẫn thờ hai phút.

Khi tỉnh lại, hắn kéo người đàn ông từ gầm xe ra, sờ mũi, không còn hơi thở.

Lư Tuyết Pha sợ hãi lùi lại.

Giữa mùa đông, thời tiết ban đêm gần như đóng băng, Lư Tuyết Pha toát mồ hôi lạnh khắp người.

Hắn lấy điện thoại ra định gọi, do dự mãi, cuối cùng lại đặt xuống.

Hắn đã uống rượu.

Uống rượu gây chết người là phải ngồi tù.

Lư Tuyết Pha nghĩ mãi vẫn không dám báo cảnh sát, hắn chuyển xác vào cốp xe, mang đến bờ sông Lộ Thủy vứt xác.

Để an toàn, hắn còn lột áo khoác của nạn nhân, nhưng không tìm thấy giấy tờ tùy thân hay điện thoại của người chết.

Lư Tuyết Pha cho rằng đã rơi tại hiện trường, không dám quay lại tìm, hắn buộc một viên đá vào xác rồi ném xuống sông.

Lư Tuyết Pha trở về nhà, vẫn còn bàng hoàng, trong đầu nghĩ về chuyện này, dưới tác động của rượu, hắn mơ màng ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, người nhà hỏi về việc xe bị hư hại, hắn bịa ra một câu chuyện nói là đâm vào cây, bị người nhà mắng một trận.

Sau đó, Lư Tuyết Pha đưa xe đến xưởng sửa chữa.

Làm xong mọi việc, Lư Tuyết Pha thở phào nhẹ nhõm, nghĩ lại chuyện trước đây, xem có gì sơ sót.

Lúc này, hắn không còn bị rượu làm mờ lý trí, cũng không còn hoảng loạn như trước, suy nghĩ kỹ càng, thật sự phát hiện ra vấn đề.

Thứ nhất, nạn nhân bị hắn tông trúng, ngay lập tức đã mất mạng, chết có phải quá nhanh không?

Thứ hai, nạn nhân bị xe tông chết, lẽ ra phải chảy rất nhiều máu, nhưng tại hiện trường cũng như trong cốp xe đều không có nhiều vết máu.

Điều này làm Lư Tuyết Pha nghi ngờ, có khi nào hắn tông phải một người đã chết?

Nhưng nghĩ là nghĩ vậy, xác cũng đã vứt xuống sông, lúc đó lại uống rượu, cũng không nhớ rõ.

Hắn chỉ hy vọng, chuyện này có thể trôi qua một cách mờ mịt.

Ai ngờ, cảnh sát vẫn tìm đến cửa.

Khi bị còng tay, trong đầu Lư Tuyết Pha liên tục vang lên một câu: Uống rượu không lái xe!

Vừa rồi, Hàn Bân nhận được điện thoại của Vương Huệ Phương, hôm nay là ngày 30 Tết, bà nhắc hắn về sớm để ăn bữa cơm tất niên.

Hàn Bân đồng ý ngay, chỉ cần không có manh mối quan trọng sẽ về sớm, để mọi người có thể an tâm ăn bữa cơm tất niên.

“Đing đing…” Hàn Bân vừa tắt điện thoại, lại vang lên tiếng chuông.

Hàn Bân nhìn thấy cuộc gọi từ Lý Huy, nhấn nút nghe: "Alo."

"Bân Tử, chúng ta đã bắt được tài xế gây tai nạn rồi."

"Hắn gây tai nạn lúc mấy giờ?"

"Khoảng tám giờ năm mươi phút."

"Hắn có thời gian gây án không?"

"Không có, từ bốn giờ chiều đến bảy giờ, hắn đều ở cùng bạn bè." Lý Huy nói.

"Hiện trường tai nạn thì sao?"

"Chúng ta đang trên đường đến hiện trường, xem có thể phát hiện thêm manh mối gì không."

"Ngươi gửi thông tin tài xế gây tai nạn qua đây."

"Biết rồi."

Không lâu sau khi cúp điện thoại, wechat của Hàn Bân vang lên, mở ra xem, bên trong là thông tin cá nhân của Lư Tuyết Pha.

Khi Hàn Bân đang xem tài liệu, Điền Lệ và Triệu Minh bước ra.

"Đội trưởng, bên đội kỹ thuật đã định vị được vị trí của Bàng Thư Hải, ở gần khu Tiếp Khách, khu Ngọc Hoa." Điền Lệ nói.

Hàn Bân hít một hơi thuốc: "Phùng Thụy Lệ bên đó hỏi thăm thế nào rồi?"

"Qua nhiều lần thẩm vấn, Phùng Thụy Lệ thừa nhận mình có bạn trai, nhưng nói rằng ngày 22 tháng 1 không ở cùng bạn trai, chính nàng là người nghe điện thoại." Điền Lệ nói.

Triệu Minh cười: “Chậc chậc, quả nhiên đoán đúng, nàng thật sự có bạn trai.”

“Bạn trai nàng ở đâu?”

“Theo nàng nói, bạn trai nàng tên Trịnh Siêu, là đồng nghiệp trong công ty, không phải người địa phương, ngày 21 tháng 1 đã lên tàu về quê.”

Nếu Phùng Thụy Lệ nói thật, Trịnh Siêu không có thời gian gây án, nhưng Hàn Bân không hoàn toàn tin lời nàng.

Hàn Bân quay sang Triệu Minh: “Mã Cao Hải bên đó điều tra thế nào?”

“Mã Cao Hải nói ngày 22 tháng 1 hắn không rời khỏi nhà, vợ hắn có thể làm chứng.”

Chương 550: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chứng từ của người thân trực tiếp, độ tin cậy không cao.

Khó khăn hiện tại của Hàn Bân là thiếu nhân lực, không thể phân công điều tra, chỉ có thể tìm kiếm manh mối quan trọng nhất.

Hàn Bân tìm cảnh sát trưởng Tôn Vĩ Hỷ, nhờ hắn hỗ trợ điều tra về Trịnh Siêu, xem có mua vé tàu hay không; đồng thời gọi vợ Mã Cao Hải đến để ghi chép.

Còn Hàn Bân dẫn người về khu Ngọc Hoa, điều tra nghi phạm khác Bàng Thư Hải.

Bàng Thư Hải và Đàm Cốc Hữu có xung đột trực tiếp, hắn là người nghi ngờ lớn nhất trong ba người.

…

Khu Ngọc Hoa, khu Tiếp Khách.

Nhà Bàng Thư Hải.

Bàng Thư Hải năm nay hơn ba mươi tuổi, gia đình năm người, trên có mẹ già, dưới có một con trai và một con gái.

Lúc này, cả gia đình năm người đều ở trong phòng khách, con gái Bàng Thư Hải đang xem TV, con trai chơi điện thoại.

Mẹ già và vợ đang gói bánh.

Bàng Thư Hải rót một ấm trà, tự rót tự uống.

Hắn rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, mua nhà trong thành phố, còn có một căn nhà cũ, thay phiên ở.

“Mẹ, lần đầu chúng ta đón Tết ở thành phố, ngài thấy thế nào?” Bàng Thư Hải cười hỏi.

“Tốt lắm, yên tĩnh, ấm áp.” Bà lão gầy gò, tóc chải gọn gàng.

“Ba, năm nay chúng ta đốt pháo ở đâu?” Con trai Bàng Thư Hải hỏi.

“Tiết kiệm đi, năm nay không đốt pháo nữa.” Vợ Bàng Thư Hải nói.

“Dưới lầu có sân mà, không thể đốt pháo ở đó sao?” Con trai Bàng Thư Hải bất mãn.

“Thành phố không cho đốt pháo, yên tĩnh đi.” Bàng Thư Hải quát.

“Cốc cốc.” Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

“Ai đó?” Bàng Thư Hải gọi.

“Chúng tôi là cảnh sát, mở cửa.”

Bàng Thư Hải ngạc nhiên: “Các ngươi có việc gì?”

“Có người báo ngươi từ nơi khác đến, chúng tôi cần xác minh.”

“Chúng tôi không phải người nơi khác, quê chúng tôi ở Thôn Lâm Nghi, đây là nhà chúng tôi mua, chưa từng đi đâu, đều là người địa phương.” Bàng Thư Hải nói.

“Chúng tôi cần kiểm tra chứng minh nhân dân.”

Bàng Thư Hải do dự một lúc, vẫn mở cửa, thấy bên ngoài đứng vài người, dẫn đầu là một người đàn ông, đeo khẩu trang và kính râm.

“Sao các ngươi không mặc cảnh phục?” Bàng Thư Hải nghi ngờ.

“Ngươi là Bàng Thư Hải?”

“Ta là.”

“Chúng tôi là đội điều tra hình sự, tìm ngươi để hiểu rõ một số việc.” Hàn Bân giơ thẻ cảnh sát.

“Đội điều tra hình sự!” Bàng Thư Hải lùi lại một bước, cảnh giác: “Các ngươi tìm ta có việc gì?”

“Ngươi có biết Đàm Cốc Hữu không?”

“Biết, sao vậy.”

“Ngươi và hắn có quan hệ gì?”

Bàng Thư Hải lắc đầu: “Không có quan hệ gì, chỉ là người cùng thôn.”

Vợ và mẹ Bàng Thư Hải cũng bước đến: “Các ngươi đến nhà chúng tôi có việc gì?”

“Đàm Cốc Hữu chết rồi.”

Hàn Bân nói xong, trong phòng yên tĩnh, chỉ còn nghe thấy tiếng TV.

Một lúc sau, Bàng Thư Hải kinh ngạc: “Chết rồi, hắn chết khi nào?”

Bàng Thư Hải không biết Đàm Cốc Hữu mất tích, càng không biết hắn đã chết.

Hàn Bân quan sát biểu cảm của hắn, nhận thấy không phải giả.

Nói cách khác, hắn vừa biết Đàm Cốc Hữu chết.

Sự nghi ngờ của hắn cũng giảm đi nhiều.

“Đàm Cốc Hữu chết vào ngày 22 tháng 1, từ bốn giờ chiều đến bảy giờ tối, ngươi ở đâu?” Hàn Bân hỏi.

“Các ngươi nghi ngờ ta?”

“Thủ tục hỏi thăm.”

“Ta…” Bàng Thư Hải suy nghĩ một lúc: “Hôm đó, chúng tôi vừa từ thôn lên thành phố.”

“Tại sao đột ngột lên thành phố?”

“Một là không có khí đốt, nhà lạnh. Hai là, cơn sốt thú rừng bùng phát, ở nông thôn qua lại với họ hàng nhiều, không an toàn. Lên thành phố yên tĩnh hơn.”

“Cảnh sát, ngày 22 tháng 1, chúng tôi cả nhà đều ở cùng nhau, không liên quan gì đến chồng tôi.” Vợ Bàng Thư Hải nói.

“Đúng vậy, cảnh sát, ta nhớ rất rõ, ngày hôm đó sau khi ăn trưa, chúng tôi dọn dẹp, hơn năm giờ đi lên thành phố, ba ta luôn ở cùng chúng tôi.” Con gái Bàng Thư Hải đang học trung học, nói rất rành mạch.

“Ngươi lần cuối gặp Đàm Cốc Hữu là khi nào?” Hàn Bân hỏi.

Bàng Thư Hải do dự một lúc, nghiến răng: “Chiều ngày 22 tháng 1.”

Hàn Bân nhíu mày: “Các ngươi gặp ở đâu? Tại sao gặp?”

Bàng Thư Hải vẫy tay, giải thích: “Cảnh sát, ngài đừng hiểu lầm, ta không gặp hắn, chỉ là trên đường lái xe vào thành phố nhìn thấy hắn, chúng tôi không xuống xe, trực tiếp lái đi, không chào hỏi gì.”

“Hắn đang làm gì? Ở cùng ai?”

“Làm gì.” Bàng Thư Hải lẩm bẩm, nhớ lại: “Hắn đang đi xe máy, phía sau còn chở một người.”

“Ai? Ngươi có quen không?”

“Quen… Hình như là…” Bàng Thư Hải cố gắng nhớ lại.

Vợ Bàng Thư Hải bước đến: “Ta nhớ rồi, cũng là người thôn mình, con trai nhà Lão Mã.”

Triệu Minh trợn mắt: “Tên là gì?”

Vợ Bàng Thư Hải lắc đầu: “Ta không biết, chỉ thấy từ xa, chưa từng nói chuyện.”

“Ta nhớ rồi, tên hắn có chữ Hải, giống ta, gọi… Mã Cao Hải.”

“Ngươi chắc chắn là Mã Cao Hải và Đàm Cốc Hữu ở cùng nhau?” Hàn Bân xác nhận.

Bàng Thư Hải do dự: “Người chắc chắn không sai, nhưng tên ta không dám chắc.”

Hàn Bân lấy điện thoại, tìm ảnh Mã Cao Hải: “Có phải hắn không.”

“Đúng, chính là hắn, lúc đó ngồi sau xe máy, tay cầm một cái bao, không biết bên trong có gì.” Bàng Thư Hải chắc chắn.

“Cảnh sát, chồng ta nói đúng, ta cũng có thể xác nhận.”

Hàn Bân quan sát gia đình Bàng, im lặng một lúc, hỏi: “Trên xe có gắn camera hành trình không?”

Chương 551: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Có."

"Nếu các ngươi nhìn thấy, camera hành trình cũng ghi lại được." Hàn Bân nói.

"Đúng, cảnh sát giỏi thật, tìm ngay ra chứng cứ." Bàng Thư Hải vỗ tay: "Cảnh sát, ta dẫn các ngươi ra xe kiểm tra."

Sau đó, mọi người xuống hầm xe, kiểm tra camera hành trình của Bàng Thư Hải.

Hai ngày nay, Bàng Thư Hải chưa lái xe, nên video ngày 22 tháng 1 chưa bị ghi đè.

Hàn Bân tua lại, quả thật thấy xe máy xuất hiện trong video vào khoảng hơn năm giờ chiều ngày 22 tháng 1.

Bàng Thư Hải chỉ vào màn hình camera: "Chính là chiếc xe máy này, người lái là Đàm Cốc Hữu, người ngồi sau là Mã Cao Hải."

Hàn Bân nhìn kỹ, đúng là hai người này.

Triệu Minh nhổ một bãi nước bọt: "Khốn thật, Mã Cao Hải lại nói dối, Bân Ca, chúng ta bắt hắn ngay."

Hàn Bân ra khỏi xe, gọi điện cho cảnh sát trưởng Tôn Vĩ Hỷ: "Alo, cảnh trưởng Tôn."

"Tổ trưởng Hàn, ngươi điều tra thế nào? Tìm thấy Bàng Thư Hải chưa?"

“Tìm thấy rồi, hắn tạm thời không bị nghi ngờ, nhưng Mã Cao Hải chắc chắn đã nói dối.”

“Thằng này nói dối gì?”

“Chiều ngày 22 tháng 1, Mã Cao Hải gặp Đàm Cốc Hữu, hai người cùng đi xe máy.” Hàn Bân nói.

“Khốn nạn, thằng này nói dối không ngừng, còn kéo vợ ra làm chứng, hai vợ chồng một mực nói ngày 22 tháng 1 ở nhà không ra ngoài.”

Hàn Bân nhìn đồng hồ: “Cảnh trưởng Tôn, ngươi bắt hai người này giam lại. Hôm nay chúng ta không đến, ngày mai sẽ đến lấy người.”

“Không vấn đề, ngày 30 Tết, cũng thật phiền.”

“Cảm ơn ngài.”

“Chuyện nên làm, đều là phục vụ nhân dân.”

Hai người trao đổi thêm vài câu, rồi kết thúc cuộc gọi.

Hàn Bân lấy thẻ nhớ camera hành trình, cảm ơn Bàng Thư Hải hỗ trợ điều tra, rồi dẫn người rời đi.

Trên xe, Triệu Minh ngồi ở ghế lái hỏi: “Bân Ca, chúng ta bây giờ đi đâu điều tra?”

“Năm nay là ngày 30 Tết, ai về nhà nấy.”

“Thật sao?” Triệu Minh vui mừng, tưởng rằng ngày 30 Tết vẫn phải làm thêm giờ.

“Tất nhiên là thật, ta không muốn bị gọi là Hàn Bái Bì.” Hàn Bân cười.

Triệu Minh và Điền Lệ cũng vui vẻ, ai mà không muốn về nhà ăn bữa cơm tất niên.

Hàn Bân gọi điện cho Lý Huy, bảo hắn cũng về sớm.

Sáng mai mười giờ họp ở phân cục.

Hàn Bân về đến nhà, đã hơn năm giờ, buổi trưa hắn chỉ ăn một gói mì, đã đói bụng cồn cào.

Vừa mở cửa nhà, đã ngửi thấy mùi thơm.

Vương Huệ Phương và Vương Khánh Thăng đang bận rộn trong bếp, Hàn Đình Khiêm ngồi ở phòng khách xem tin tức.

Thấy Hàn Bân về, Hàn Đình Khiêm vui mừng: "Bân Tử về rồi."

"Ông nội, ngài đang xem gì vậy?"

"Xem tin tức, miền Nam cơn sốt thú rừng ngày càng nghiêm trọng." Hàn Đình Khiêm thở dài.

Vương Khánh Thăng từ bếp bước ra, cười nói: "Nhà nước đã chú ý, chắc sẽ kiểm soát nhanh thôi."

Hàn Đình Khiêm gật đầu: "Hy vọng là vậy."

Hàn Bân cởi áo khoác, rửa mặt: "Chú, nấu gì ngon vậy?"

"Đều là món ngươi thích." Vương Khánh Thăng cười.

"Con về rồi." Vương Huệ Phương từ bếp bước ra, đeo tạp dề màu xanh, cẩn thận quan sát Hàn Bân.

"Ba con có tin tức gì không?"

"Có, trưa nay còn gọi video, ta thấy hắn không bận lắm, vẫn ngồi uống trà trong văn phòng." Vương Huệ Phương đùa.

"Hắn hôm nay về không?"

Vương Huệ Phương lắc đầu: "Không về, nghe hắn nói ít nhất nửa tháng nữa mới được về."

"Mẹ, ngài đừng lo, ba con chỉ chỉ huy, không nhất thiết phải tiếp xúc trực tiếp với người từ nơi khác về." Hàn Bân an ủi.

“Ta biết, ngươi đi nghỉ đi, lát nữa ăn cơm.” Vương Huệ Phương đáp, quay lại bếp.

Hàn Bân thấy mẹ vẫn lo lắng.

Buổi tối cả nhà bốn người, ăn bữa cơm không trọn vẹn.

Hàn Vệ Đông không về, nhưng vẫn gọi video với gia đình một lúc, họ ở đồn cảnh sát cũng tự nấu ăn, tự làm bánh, ăn uống khá tốt.

Về chương trình Tết, Hàn Bân thấy chỉ có tiết mục tấu hài đầu tiên là hay, các tiết mục sau không có gì thú vị.

Tóm lại, Tết năm nay không thực sự vui vẻ.

Sáng hôm sau, Hàn Bân ăn hai đĩa bánh nóng, một đĩa nhân ba tươi, một đĩa nhân bắp cải thịt, uống một bát canh bánh, ấm áp đi làm.

Đến phân cục, Hàn Bân vào văn phòng Tằng Bình báo cáo công việc.

Sau đó, về văn phòng đội 2, tổ chức cuộc họp tổng kết vụ án.

Hàn Bân nhìn quanh mọi người: “Năm nay là mồng một Tết, ta chúc mọi người năm mới vui vẻ.”

“Bân Ca, ngài nói ngược rồi, phải là chúng ta chúc ngài năm mới vui vẻ.” Triệu Minh cười.

“Đội trưởng năm mới vui vẻ.” Những người khác cũng chúc Tết.

Hàn Bân cảm thán: “Nghe các ngươi chúc Tết, ta càng áy náy, mồng một Tết còn để các ngươi điều tra, vất vả rồi.”

“Bân Tử, mọi người đều hiểu, đừng nói thế nữa, nhanh chóng điều tra vụ án, để có thể về sớm.” Lý Huy nháy mắt.

Hàn Bân gật đầu: “Mấy ngày Tết, chỉ cần không có vụ án lớn, chúng ta sẽ tan làm đúng giờ, thậm chí về sớm.”

Nghe lời Hàn Bân, mọi người phấn khởi hơn.

Hàn Bân chỉ Lý Huy: “Nói về kết quả điều tra hôm qua.”

Lý Huy mở sổ tay: “Hôm qua, chúng ta bắt được nghi phạm gây tai nạn Lư Tuyết Pha, theo lời khai của hắn, chúng ta tìm thấy hiện trường, gần Đường Thanh Tân và Thôn Bắc Ngạn, chúng ta tìm kiếm xung quanh nhưng không tìm thấy đồ đạc của nạn nhân.”

“Do nạn nhân đã chết, hiện trường không để lại nhiều vết máu, dưới sự chỉ dẫn của Lư Tuyết Pha, chúng ta tìm thấy áo khoác của nạn nhân, đã gửi đi kiểm nghiệm.”

Chương 552: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lư Tuyết Pha chỉ tông phải xác chết, lại cách thời gian gây án hai ngày, manh mối không nhiều.

Hàn Bân nắm bắt tình hình, bắt đầu phân công nhiệm vụ.

Mười một giờ sáng.

Hàn Bân, Triệu Minh và Điền Lệ đến Đồn công an trấn Thanh Quang.

Mã Cao Hải đón Tết không vui, vừa thấy Hàn Bân đã lớn tiếng kêu oan: "Cảnh sát Hàn, oan uổng, tại sao bắt ta, còn giam vợ ta."

"Hừ, ngươi còn kêu oan?" Hàn Bân lạnh lùng nói.

"Mồng một Tết là ngày đoàn tụ, ngài giam hai vợ chồng ta ở đồn, không thoải mái, hôm nay mồng một, ngài nói có đen không." Mã Cao Hải than vãn.

"Bốp!" Triệu Minh đập bàn: "Ngươi còn dám phàn nàn, ngươi nghĩ cảnh sát chúng ta không biết hôm nay là mồng một Tết, chúng ta muốn chạy khắp nơi, cãi nhau với ngươi sao."

"Cảnh sát, sao lại thế, hôm qua ta đã khai hết rồi mà." Mã Cao Hải khóc lóc.

"Tiểu tử, miệng cứng nhỉ." Hàn Bân cười, dựa vào ghế: "Chiều ngày 22 tháng 1, có phải ngươi gọi cho Phùng Thụy Lệ?"

Mã Cao Hải cúi đầu: "Không biết ngươi đang nói gì."

“Ngươi không biết, vậy để ta nói.”

Hàn Bân đứng dậy, bước đi: “Chiều ngày 22 tháng 1, Đàm Cốc Hữu gọi cho ngươi, rủ đi mua thịt dự trữ, nhưng ngươi từ chối. Sau đó, ngươi gọi lại cho Đàm Cốc Hữu, hai người nói chuyện, biết hắn muốn mua nhiều thịt dự trữ, đem cho nhà bố vợ, ngươi nảy ý đồ khác.”

Nói đến đây, Hàn Bân nhìn Mã Cao Hải, thấy tay hắn nắm chặt, khẽ run.

“Ngươi bảo Đàm Cốc Hữu, thịt dự trữ không ngon bằng thịt tươi, khuyên hắn không mua thịt dự trữ; mà thịt lợn mới giết thì đắt, chi bằng đi trộm chó ăn, thịt chó thơm, không tốn tiền, lại tươi ngon, một công đôi việc.” Hàn Bân vừa nói, vừa quan sát Đàm Cốc Hữu.

“Hai người mang thuốc độc chứa suxamethonium và xyanua đến Thôn Bắc Ngạn, kết quả xảy ra xung đột, ngươi dùng thuốc độc giết Đàm Cốc Hữu, vứt xác lên đường, giả làm tai nạn giao thông…”

“Đừng nói nữa!”

Mã Cao Hải mắt đỏ ngầu, hét lớn: “Không phải vậy, ta không giết hắn, hắn là bạn thân của ta, sao ta có thể hại hắn!”

“Chính ngươi giết hắn, chúng ta có nhân chứng, chiều ngày 22 tháng 1 thấy hai người ở cùng nhau.”

“Ngươi đừng dọa ta, việc không làm ta không nhận.”

“Ngươi dám nói, ngày 22 tháng 1 ngươi không gặp Đàm Cốc Hữu?”

Mã Cao Hải cứng đầu: “Không.”

Hàn Bân lấy ảnh chụp từ camera hành trình nhà Bàng Thư Hải: “Ngươi giải thích đi, đây là gì?”

Mã Cao Hải thấy ảnh, mắt mở to, thân run rẩy, tay nắm chặt ảnh, làm nhăn nheo.

“Ngươi không nói gặp Đàm Cốc Hữu sao? Đây là gì?” Hàn Bân chất vấn.

“Ta ta…” Trán Mã Cao Hải đẫm mồ hôi.

“Mã Cao Hải, luôn nói dối, ngày 22 tháng 1, không chỉ gặp Đàm Cốc Hữu, còn hẹn hắn đi ra ngoài, giết hại hắn.”

Mã Cao Hải bật dậy, gào lên: “Ta không có!”

Triệu Minh và Điền Lệ đồng thanh quát: “Ngồi xuống!”

Mã Cao Hải gắng gượng đối mặt, cuối cùng, vô lực ngồi xuống ghế: “Ta thật sự không có.”

Hàn Bân tiếp lời: “Ngươi nói, Đàm Cốc Hữu chết thế nào?”

Mã Cao Hải đờ đẫn, trước bằng chứng và sự truy hỏi của Hàn Bân, tâm lý hắn đã bị đánh bại, mặt hiện rõ sự hối hận, hồi tưởng…

Chiều ngày 22 tháng 1.

Ba giờ bốn mươi hai phút, Mã Cao Hải nhận được wechat của Đàm Cốc Hữu.

“Mã Ca, ngươi làm gì đó?”

Mã Cao Hải đáp: “Vừa quét sân xong, định xem TV.”

“Ngươi không bận, đi với ta một chuyến.”

“Làm gì?”

“Ta nghe bạn nói, trên trấn có lô thịt dự trữ, ta muốn mua.”

Mã Cao Hải thấy nhắn tin mất thời gian, gọi thẳng: “Hữu Tử, nhà ngươi mấy hôm trước không mua thịt sao? Sao lại mua nữa.”

“Năm nay thịt đắt, mua ít, thịt dự trữ rẻ, ta muốn mua thêm. Hơn nữa, trước Tết ta muốn đến nhà Phùng Thụy Lệ, không thể đi tay không.”

“Ý ngươi là muốn mua thịt dự trữ tặng bố vợ?” Mã Cao Hải hỏi.

“Đúng vậy.”

“Hữu Tử, ta khuyên ngươi, thịt dự trữ nhà mình ăn được, nhưng đem tặng bố vợ thì không hay, lỡ người ta không hài lòng, lại gây phiền phức.”

“Không đến nỗi, thịt dự trữ cũng là thịt tốt, là phúc lợi của nhà nước cho dân, rất tốt, lần trước phát thịt dự trữ, ta đến trễ, bị người ta cướp hết, lần này ta muốn đến sớm.”

“Hữu Tử, lý lẽ là vậy, nhưng không thể làm thế, dù ít cũng phải mua thịt tươi, thịt đông lạnh thì nhà mình ăn.” Mã Cao Hải khuyên.

“Làm sao được, thịt tươi đắt, ngươi biết, ta không có nhiều tiền, Tết cũng lo.” Đàm Cốc Hữu thở dài.

Có tiền hay không cũng về nhà ăn Tết, nói thì hay, nhưng không có tiền, Tết làm sao vui?

Mã Cao Hải suy nghĩ: “Hữu Tử, ngươi lái xe máy qua đây, ta dẫn ngươi đi kiếm thịt.”

“Thịt gì?”

“Thịt ngon!” Mã Cao Hải úp mở.

“Hải Tử, đừng úp mở, nói đi.”

“Thịt chó, muốn ăn không?”

“Muốn chứ, sao không muốn.” Đàm Cốc Hữu nuốt nước bọt: “Lần trước ăn thịt chó nhà ngươi, giờ vẫn nhớ vị, ngon lắm. Nhưng làm thế nào?”

“Qua đây, ta dẫn ngươi xem.” Mã Cao Hải cười, rồi cúp máy.

Mười phút sau, Đàm Cốc Hữu lái xe máy đến nhà Mã Cao Hải.

Mã Cao Hải lấy thuốc độc và bao tải, ngồi lên xe máy cùng đi.

Trong thôn, họ không dám làm, bị bắt thì không còn mặt mũi.

Hai người lái xe ra khỏi thôn, vừa nói vừa cười, nói chuyện trời đất.

Nói đến Phùng Thụy Lệ, Đàm Cốc Hữu không thoải mái, phàn nàn, Mã Cao Hải khuyên nhủ.

Chương 553: Tiêu Đề 《Ẩn》

Người ta nói, thà phá mười ngôi chùa, không phá một cuộc hôn nhân.

Đến Thôn Bắc Ngạn, hai người lái xe quanh thôn, không dám vào trong, chỉ ở nơi vắng vẻ, vì đây không phải chuyện vinh quang, hai người cũng lo lắng.

"Hữu Tử, nhìn kìa, có con chó, to phết."

Đàm Cốc Hữu lái xe đến, thấy một con chó lông vàng nằm bên đường, hình như đang ăn gì đó.

"Chó này đẹp, giết thì tiếc." Đàm Cốc Hữu không đành lòng.

"Ngươi còn muốn ăn thịt chó không, muốn tặng bố vợ không, lột da ai biết là chó lông vàng, vừa giết xong thịt chó thơm lắm, bố vợ ăn ngon, có khi cho vợ ngươi về nhà." Mã Cao Hải cười.

Lời này đúng tâm lý Đàm Cốc Hữu, hắn cắn răng, nhấn ga, xe máy chạy nhanh hơn.

"Chậm thôi, đừng để chó chạy mất."

"Gâu gâu…" Con chó phát hiện hai người, sủa hai tiếng rồi rên: "Gừ gừ…"

"Dừng lại." Mã Cao Hải có kinh nghiệm, biết chó đã cảnh giác, không thể tiến thêm.

Mã Cao Hải lấy ra một cây nỏ, đưa cho Đàm Cốc Hữu: "Ngươi lên dây, ta chuẩn bị thuốc."

Đàm Cốc Hữu nhận nỏ, không lạ gì, ở nhà Đàm Cốc Hữu từng thấy, hai người còn cùng đi săn thỏ, nỏ tự chế, căng dây hơi khó.

"Hải Tử, dây này khó căng."

"Ngươi ngốc quá." Mã Cao Hải mắng, lấy băng keo dán vào ngón tay Đàm Cốc Hữu: "Vậy là được."

Để tránh bắn trượt, Mã Cao Hải chuẩn bị nhiều kim tiêm thuốc độc, nhưng không thể chuẩn bị quá nhiều, không may làm người bị thương thì không hay, nên Mã Cao Hải chỉ chuẩn bị ba mũi.

"Hải Tử, chó sắp chạy, nhanh lên." Đàm Cốc Hữu giục.

"Yên tâm, nó chạy không thoát." Mã Cao Hải cười, giơ nỏ, gắn kim tiêm, bắn vào con chó.

Mã Cao Hải bắn giỏi, bắn một lần trúng ngay, kim tiêm cắm vào lưng, sau đó thuốc độc tiêm vào cơ thể.

"Gừ gừ…" Con chó nhe răng dữ tợn với Đàm Cốc Hữu.

Đàm Cốc Hữu nuốt nước bọt, thật sự hơi sợ chó.

Mã Cao Hải cười: "Không sao, nó không chống cự được lâu đâu."

Mã Cao Hải vừa dứt lời, con chó lao đến hai người, họ sợ hãi chạy.

"Chết tiệt, chó này hung dữ!" Mã Cao Hải ngạc nhiên.

"Hải Tử, ngươi làm bộ nãy giờ, bị chó đuổi cũng sợ." Đàm Cốc Hữu chửi.

"Hừ, ta không có vũ khí trong tay, nếu không…" Mã Cao Hải hừ lạnh: "Nhìn kìa, chó không ổn rồi."

Đàm Cốc Hữu nhìn, thấy chó nằm xuống, miệng ngậm gì đó.

Một lát sau, chó nằm im.

Mã Cao Hải cười, giả bộ thoải mái: "Đi thôi, đến mùa thu hoạch rồi."

Mã Cao Hải đến bên chó, đá vào chân, không có phản ứng, sau đó, ngồi xuống rút kim tiêm ra.

Đàm Cốc Hữu nhìn chó lông vàng, cảm xúc phức tạp, thịt chó ngon, nhưng chó cũng đáng yêu, thôi, dù sao bố vợ ăn, không phải mình ăn.

Đàm Cốc Hữu thấy chó miệng ngậm gì đó, muốn kéo ra, nhìn giống khúc xương, Đàm Cốc Hữu không để ý, giờ nhà ai cũng nấu thịt, có thể là xương ai đó vứt.

Đàm Cốc Hữu kéo xương, chó dù chết vẫn cắn chặt.

Kéo mạnh, xương ra.

Đầu kia của xương nhỏ hơn, còn dính thịt.

Đàm Cốc Hữu nhìn kỹ, giật mình, đứng bật dậy, quay đầu chạy, đụng phải Mã Cao Hải.

Mã Cao Hải cũng bị dọa: "Ngươi điên à."

"Xương, xương…" Đàm Cốc Hữu mặt tái nhợt, chỉ vào xương.

Mã Cao Hải nhìn kỹ, giống xương tay, còn dính ba ngón, hai ngón dính thịt.

"Chết tiệt, đây là tay người!" Mã Cao Hải cũng kinh hãi, lùi lại.

"Hải Tử, làm sao, làm sao, báo cảnh sát chứ?"

"Báo cái đầu ngươi, để cảnh sát biết chúng ta trộm chó, có khi bắt cả hai, ngươi muốn Tết ở đồn, ta không muốn."

"Vậy làm sao?"

Mã Cao Hải lấy hết can đảm, tìm cây gậy dài, nhấc khúc xương, vứt vào đống củi: "Xong rồi, lấy chó đi."

"Chó này ăn được không?"

"Không ăn, bán đi, có tiền mua thịt lợn." Mã Cao Hải cười.

"Nhưng…" Đàm Cốc Hữu do dự, đứng im.

Mã Cao Hải nghĩ hắn nhát gan: "Ngươi không lấy, ta lấy."

Đàm Cốc Hữu không trả lời, mặt tái, chân mềm nhũn, ngã xuống.

Mã Cao Hải thấy vậy, vội chạy đến: "Hữu Tử, ngươi sao vậy!"

Mã Cao Hải đã khóc không thành tiếng.

"Ta không… không giết… Hữu Tử, hắn tự ngã vào ta, tay đâm vào kim tiêm độc, lúc đó chúng ta sợ đến nỗi không phản ứng, khi ta thấy hắn ngã đã muộn, hu hu…"

Triệu Minh nghe xong cũng cảm thán: "Tại sao không báo cảnh sát?"

"Ta không dám, ta sợ nói không rõ, không muốn ngồi tù."

Triệu Minh đoán: "Vậy nên ngươi vứt xác Đàm Cốc Hữu lên đường, giả làm tai nạn giao thông?"

"Ta không nghĩ nhiều, biết Hữu Tử trúng độc, ta hoảng loạn, thấy vài người trong thôn đi đến, sợ bị phát hiện, liền đỡ Hữu Tử lên xe chạy." Mã Cao Hải than thở.

"Đến ngã tư Thôn Bắc Ngạn và Đường Thanh Tân, lúc vào đường, có ổ gà, Hữu Tử ngã xuống, đầu ta trống rỗng, không biết… không biết giải thích thế nào với gia đình Hữu Tử, ta…"

Mã Cao Hải lắc đầu, không nói được nữa.

“Ngươi nói, ngươi không cố ý vứt xác Đàm Cốc Hữu lên Đường Thanh Tân.”

“Đúng, ta không cố ý, lúc đó ta hoảng loạn, không biết mình làm gì.”

“Điện thoại của Đàm Cốc Hữu đâu?”

“Ở chuồng lợn nhà ta.”

Hàn Bân dò hỏi: “Cuộc gọi của nhân viên bán hàng, là ngươi gọi cho Phùng Thụy Lệ?”

“Đúng.”

“Tại sao gọi?”

“Ta không biết, lúc đó ta hoảng…”

“Ta thấy ngươi không hoảng chút nào, nếu không sao mang điện thoại Đàm Cốc Hữu đi, giả làm nhân viên bán hàng gọi Phùng Thụy Lệ.” Hàn Bân hừ lạnh, nói tiếp:

Chương 554: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Mục đích của ngươi là làm rối điều tra, để cảnh sát không liên hệ cái chết của Đàm Cốc Hữu với ngươi."

"Ta không biết sao lại thế, ta thật sự sợ, chưa từng nghĩ sẽ xảy ra chuyện này…" Mã Cao Hải vỗ trán, liên tục biện minh.

"Xe máy đâu?"

"Ta vứt ở ruộng."

"Nỏ và thuốc độc?"

"Ta chôn ở ruộng nhà ta, cảnh sát, các ngươi phải tin ta, Hữu Tử không do ta giết, hắn tự ngã vào ta."

Hàn Bân chuyển đề tài: "Ngươi nói, ngươi và Đàm Cốc Hữu tìm thấy một đoạn tay trong miệng chó?"

"Đúng, chính đoạn tay này làm Hữu Tử sợ, nó giết Hữu Tử."

"Đoạn tay đâu?"

"Ở bên đống củi phía tây Thôn Bắc Ngạn."

"Mã Cao Hải, ngươi tốt nhất đừng lừa cảnh sát, nếu không, lời khai của ngươi sẽ bị nghi ngờ." Hàn Bân cảnh báo.

"Ta hiểu, ta không nói dối, không dám nữa."

"Đing đing…" Lúc này, điện thoại Hàn Bân đổ chuông.

Hàn Bân lấy điện thoại, thấy số của cha gọi.

Hàn Bân ra ngoài, nhấn nút nghe: "Ba."

“Bân Tử, ở đâu?”

“Chúng ta ở Đồn công an trấn Thanh Quang điều tra.”

“Cẩn thận, nhớ đeo khẩu trang.”

“Ta biết rồi, ba cũng cẩn thận.”

“Ngươi điều tra vụ gì, ta không hỏi, nhưng ta nhắc ngươi, trên đã có lệnh, mai phong tỏa thôn, đừng chạy lung tung.”

“Nghiêm trọng thế!”

“Phòng ngừa trước.”

“Ta hiểu rồi, ngài tự chăm sóc mình.”

“Ngươi cũng vậy.” Hàn Vệ Đông nói xong, cúp máy.

Hàn Bân thở dài, lệnh trên một lần nữa nhắc nhở hắn về mức độ nghiêm trọng.

Hàn Bân định bắt Mã Cao Hải xong, sẽ không phải ra ngoài nữa.

Nhưng Mã Cao Hải lại khai ra đoạn tay, có thể liên quan đến vụ án khác, thậm chí còn nghiêm trọng hơn vụ Đàm Cốc Hữu.

Một lát sau, Triệu Minh và Điền Lệ cũng bước ra.

Triệu Minh đưa Hàn Bân một điếu thuốc.

Hàn Bân nhìn quanh, thấy không ai, liền tháo khẩu trang, châm thuốc.

“Bân Ca, ta thấy trên mạng nói, hút thuốc cũng phòng chống dịch.” Triệu Minh cười.

Điền Lệ trợn mắt: “Ta còn nghe nói, dầu ăn bôi vào mũi cũng phòng chống.”

Hàn Bân hít một hơi thuốc, quát: “Chuyện không căn cứ đừng nói, đeo khẩu trang tốt hơn bất cứ thứ gì.”

Triệu Minh cười: “Ta chỉ nói với các ngươi, ngoài ta không nói ai.”

“Đội trưởng, tiếp theo làm gì?” Điền Lệ hỏi.

Hàn Bân suy nghĩ: “Chắc chắn phải đến Thôn Bắc Ngạn, nếu thật có đoạn tay như Mã Cao Hải nói, đó là bằng chứng quan trọng, có thể là manh mối vụ án khác, không thể bỏ qua.”

“Đoạn tay có thể là chứng cứ Mã Cao Hải bịa ra để thoát tội.” Triệu Minh phân tích.

“Hy vọng vậy.”

Sau đó, Hàn Bân tìm cảnh sát trưởng Tôn Vĩ Hỷ, nhờ hắn và cảnh sát đồn áp giải vợ Mã Cao Hải đi tìm nỏ và thuốc độc chôn ở ruộng, điện thoại trong chuồng lợn, đều là bằng chứng quan trọng.

Hàn Bân dẫn Mã Cao Hải đến Thôn Bắc Ngạn kiểm tra manh mối đoạn tay.

…

Phía tây Thôn Bắc Ngạn.

Hàn Bân và đồng đội đến Thôn Bắc Ngạn, thấy vài nhóm người thăm Tết, cơ bản không ai đeo khẩu trang. (Chỗ chúng tôi cũng thế, thật sự chú ý là mồng hai Tết phong tỏa thôn.)

Không lâu sau, trưởng thôn Triệu Đa Dư đến, khoảng hơn năm mươi tuổi, dáng người cao.

Thấy Triệu Đa Dư không đeo khẩu trang, Hàn Bân đưa cho hắn một cái, hắn đeo nhưng không mấy quan tâm.

“Trưởng thôn Triệu, Tết mà phiền ngài ra đây.” Hàn Bân nói.

Triệu Đa Dư thói quen rút thuốc, nhưng nghĩ đến khẩu trang, lại bỏ vào túi: “Cảnh sát, mồng một Tết các ngươi

không nghỉ, vất vả quá.”

Hàn Bân cười khổ: “Chúng ta cũng muốn nghỉ, nhưng có vụ án, không thể nghỉ.”

Triệu Đa Dư tò mò: “Thôn chúng ta có gì quan trọng?”

Hàn Bân giải thích ngắn gọn.

Nghe nói gần thôn có đoạn tay, Triệu Đa Dư sợ: “Cảnh sát, có thể nghi phạm nói dối, thôn chúng ta an ninh tốt, sao có chuyện đó.”

“Ta cũng hy vọng hắn nói dối, nhưng để đảm bảo, vẫn phải xác minh.”

“Cảm ơn.” Triệu Đa Dư bắt tay Hàn Bân: “Cảnh sát, ngài yên tâm, thôn chúng ta sẽ phối hợp.”

Sau đó, Hàn Bân dẫn Mã Cao Hải đi chỉ điểm hiện trường.

Dưới sự dẫn dắt của Mã Cao Hải, họ đi hơn hai trăm mét, thấy đống củi, bên cạnh có một nhà.

Mã Cao Hải chỉ đống củi: “Lúc đó chó nằm đây, ta dùng gậy nhấc đoạn tay, chắc rơi bên đống củi.”

Hàn Bân ra hiệu cho Triệu Minh.

Triệu Minh gan lớn, đeo găng tay, đến bên đống củi, tìm kiếm, ngồi xuống, gọi: “Bân Ca, có đoạn tay.”

Hàn Bân đi đến, nhìn thấy đoạn tay, có ba ngón, còn đoạn xương cổ tay, dính đất bẩn, lẫn trong cành củi, khó phân biệt.

Triệu Minh nhặt tay, quan sát: “Không sai, là tay người.”

Hàn Bân nhíu mày: “Điền Lệ, gọi đội kỹ thuật và pháp y đến.”

“Vâng.”

Thấy đoạn tay, Mã Cao Hải xúc động: “Cảnh sát, ta không nói dối, chính đoạn tay này hại chúng ta, nếu không vì nó, Hữu Tử không chết, ta không bị bắt.”

Mã Cao Hải nói lớn, thu hút dân làng xung quanh.

Hàn Bân quát: “Được rồi, ngươi đừng la nữa!”

Thấy có dân làng đi đến, Hàn Bân sợ phá hoại hiện trường: “Triệu Minh, giăng dây cảnh báo.”

“Vâng.”

Sau khi dặn dò, Hàn Bân đến trước Mã Cao Hải: “Chó các ngươi giết đâu?”

“Không biết, lúc đó ta thấy vài người trong thôn đi đến, ta chạy, chó béo, có lẽ họ lấy.” Mã Cao Hải đoán.

Lúc này, nhiều dân làng vây quanh dây cảnh báo, trưởng thôn Triệu Đa Dư đứng một bên, có vẻ sợ.

Chương 555: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Trưởng thôn Triệu, trưởng thôn Triệu."

Hàn Bân gọi hai lần, Triệu Đa Dư mới phản ứng: "À, cảnh sát, ngài gọi ta."

"Trưởng thôn Triệu, phiền ngài hỏi dân làng quanh đây, ngày 22 tháng 1 có ai nhặt chó chết không."

"À, được, để ta hỏi."

Triệu Đa Dư bước đến dây cảnh báo, chưa kịp nói, dân làng đã hỏi trước: "Trưởng thôn, chuyện gì vậy, sao phải giăng dây."

"Cảnh sát điều tra, các ngươi lùi ra." Triệu Đa Dư chỉ vào một người: "Ngươi… Về đi, đừng vào dây."

Một thanh niên hơn hai mươi tuổi, tóc nhuộm trắng hỏi: "Chú Triệu, vụ gì vậy, mồng một Tết còn làm chuyện này."

"Các ngươi đừng quan tâm, ta hỏi, ngày 22 tháng 1, có ai nhặt chó chết không?"

Thanh niên nghĩ: "Ngày 22 tháng 1, là 28 Tết, ta nhớ rồi, Vương Bảo Xuyến nhặt chó, chưa chết hẳn, còn ấm."

"Chó đâu?" Triệu Đa Dư hỏi.

Hàn Bân cũng đến, đứng nghe.

"Chó lông vàng, đẹp, ta nghĩ có cứu được không, cứu được ta nuôi. Vương Bảo Xuyến nói không sống nổi, bị trộm chó

đánh, hắn thấy từ xa người đi xe máy đánh chó, hắn dẫn người đến dọa chạy."

"Ta hỏi ngươi, chó đâu?"

Thanh niên gãi đầu: "Bảo Xuyến mang về, còn nói sau khi làm sạch sẽ đãi chúng ta, mấy hôm nay có dịch, ta chưa đến."

"Chó ăn chưa?"

Thôn Bắc Ngạn, nhà Vương Bảo Xuyến.

"Các Lão Thiết, Xuyên Tử chúc ngươi năm mới vui vẻ, một buồm xuôi gió, hai ngựa tung bay, ba dê cát tường, bốn mùa bình an, năm phúc lâm môn, sáu sáu đại thuận, bảy sao chiếu sáng, tám phương tài lộc, chín chín đồng tâm, mười toàn vẹn." Vương Xuyến Trụ vung tay, đọc một hơi.

Phòng chat bình luận rầm rộ.

"666, Xuyên Tử Ca giỏi quá."

"Xuyên Tử Ca ăn nói lưu loát, không làm MC thì tiếc."

"Xuyên Tử Ca năm mới vui vẻ, chúc Tết ông bà, chú bác nữa."

"Xuyên Tử Ca siêng quá, mồng một Tết cũng livestream."

"Ha ha, nhiều Lão Thiết tò mò chúng ta đón Tết thế nào, thực ra mỗi nơi mỗi khác, thậm chí trong một thôn cũng khác, chúng ta sáng ăn bánh, trưa có khi ăn hấp, năm nay ăn khác chút." Vương Bảo Xuyến úp mở:

"Nói thật, trước khi livestream hôm nay, ta hơi lo, mồng một Tết, Lão Thiết có lẽ không rảnh xem ta, nhưng nhìn, phòng chat vẫn đông, Xuyên Tử cảm ơn mọi người, cảm ơn ủng hộ, yêu thương."

"Xuyên Tử Ca, ngươi nói lạc đề, Tết năm nay ăn gì vậy?"

"Xuyên Tử, cho chúng ta xem, mẹ ngươi làm gì ngon."

“Phải đó Xuyên Tử, ngươi livestream, ít nhất cũng kiếm được mấy chục ngàn, ăn uống phải cải thiện.”

Nhìn là thấy antifan, vài fan Xuyên Tử phản bác, rồi chặn antifan.

Vương Bảo Xuyến không muốn antifan ảnh hưởng livestream, cầm thiết bị vào nhà: “Các Lão Thiết, mồng một Tết món ngon đây, lẩu thịt chó!”

“Ta đùa, là thịt chó, Xuyên Tử Ca giỏi thật, dám ăn thịt chó.”

Fan hỏi: “Xuyên Tử, thịt chó là gì?”

“Ha ha, Bao Tử, sao không biết thịt chó, là thịt chó đó.” Fan khác đáp.

“Chó đáng yêu thế, Xuyên Tử Ca sao ăn chó được.” Tiểu Bao Tử giận dỗi.

Vương Bảo Xuyến vội giải thích: “Bao Tử đừng giận, con chó này khác, rất hung dữ, là chó Nhật, không biết nhà ai, hôm đó đến thôn ta, rượt bé gái mười ba mười bốn tuổi, làm bé sợ, suýt bị cắn, ta lấy gạch đập vào mũi, làm nó bị thương, ta đập thêm vài cái, giết chết.”

“Xuyên Tử Ca làm đúng, chó dữ phải đập.” Tiểu Bao Tử ủng hộ.

“Xuyên Tử giỏi, ngày xưa có Võ Tòng đánh hổ, nay có Xuyên Tử đánh chó, ủng hộ ngươi.”

“Xuyên Tử, nhìn là biết tay lão luyện, biết mũi chó yếu, đánh chỗ khác càng hung.”

Sau giải thích của Vương Bảo Xuyến, dù yêu chó hay không, mọi người đều khen ngợi, không ai trách Xuyên Tử ăn thịt chó.

Xuyên Tử cười, tự phục tài ăn nói.

Lẩu nhanh chóng dọn lên, giữa bàn là nồi lẩu, có thịt chó, xung quanh là rau, đậu, chả, các loại thịt, Vương Bảo Xuyến, ông nội, bố mẹ ngồi quanh.

"Các Lão Thiết, ăn thôi!"

Bố Vương Bảo Xuyến cũng chào: "Các Lão Thiết, năm mới vui vẻ, ăn thôi."

Sau đó, cả nhà vừa livestream vừa ăn lẩu, rất thoải mái.

Vương Bảo Xuyến gắp miếng thịt chó, bỏ vào miệng nhai: "Ôi, thịt chó, ngon thật."

Tiểu Bao Tử hỏi: "Xuyên Tử Ca, ta chưa ăn thịt chó, ngon thật sao."

"Ngon!" Vương Bảo Xuyến đáp ngay, quay sang hỏi ông: "Ông, ngon không."

Ông lão râu bạc, giọng to, giơ ngón cái: "Ngon!"

"Ba mẹ, các ngươi thấy sao."

Ba mẹ Xuyên Tử cũng giơ ngón cái: "Ngon!"

Thấy cả nhà Xuyên Tử ăn vui vẻ, fan bình luận: "Thèm chết mất, ta cũng muốn ăn lẩu thịt chó!"

"Xuyên Tử, phục, ngươi đúng là streamer sành ăn."

"Xuyên Tử, nhà ngươi đâu, cho ta đến chơi."

Vương Bảo Xuyến vỗ ngực: "Lão Thiết đến đi, nhà ta ở Thôn Bắc Ngạn, chắc chắn đãi rượu ngon, thịt chó ăn no!"

"Cốc cốc…" Lúc này, ngoài cửa vang tiếng gõ.

"Ta đùa, nói Lão Thiết là đến, có phải fan nào ngửi thấy mùi đến không." Vương Bảo Xuyến cười.

Fan trêu: "Xuyên Tử, thịt chó thơm, hàng xóm đến."

“Lão Thiết, chờ chút, ta ra xem, có khi fan đến, ta mời ăn lẩu, cùng livestream.” Vương Bảo Xuyến cười ra cửa.

Sáng đã chúc Tết hết, trưa không ai đến, nhà Xuyên Tử đóng cửa.

“Ai đó?”

“Mở cửa!”

“Lão Thiết nào, đến ăn thịt chó sao.” Vương Bảo Xuyến cười.

Hắn nhiều fan, gần thôn cũng nhiều.

“Ai là Lão Thiết, ta là Triệu Đa Dư, mở cửa.”

“Trưởng thôn, ngài đến?” Vương Bảo Xuyến vội mở cửa, thấy ngoài có nhiều người.

Chương 556: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nhìn Vương Bảo Xuyến: "Ngươi là Vương Bảo Xuyến."

"Là ta, sao vậy."

"Vài hôm trước, ngươi nhặt chó chết ở phía tây thôn?"

Vương Bảo Xuyến nhìn trưởng thôn, biết không chối được: "Đúng, sao vậy."

"Chó nhà ngươi?"

"Không, cũng không phải ta giết, ta thấy có người giống trộm chó, gọi vài người đến, bọn họ chạy, chó chết."

Hàn Bân hỏi: "Chó đâu?"

Vương Bảo Xuyến do dự: "Ta tìm không ra chủ, nghĩ không bỏ phí, mang về nấu."

Triệu Minh hỏi: "Ăn chưa?"

Triệu Minh hỏi xong, mọi người nhìn Vương Bảo Xuyến, làm hắn căng thẳng: "Sao vậy, chó không chủ, người khác đánh chết, ta nghĩ không bỏ phí…"

Triệu Đa Dư chỉ vào Vương Bảo Xuyến: "Nói nhiều làm gì, hỏi ngươi ăn chưa."

"Ăn rồi."

"Giỏi thật." Triệu Đa Dư bất lực.

"Khi nào ăn?" Triệu Minh hỏi.

“Vừa rồi, ông ta, ba mẹ còn ăn.” Vương Bảo Xuyến ngơ ngác: “Chú Đa, sao vậy.”

Triệu Đa Dư thở dài: “Đừng để ông, ba mẹ ngươi ăn, thịt chó ăn không được.”

“Chú Đa, ta biết chó bị đánh chết, không sao, ngày 29 nấu xong, chúng ta ăn một lần.” Vương Bảo Xuyến không quan tâm, chó chưa chết hẳn, hắn cắt tiết, bỏ nội tạng, không sao.

Triệu Đa Dư thở dài: “Ta không nói vậy, chó có vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

Triệu Minh sốt ruột, nói thẳng: “Chó ăn thịt người.”

Vương Bảo Xuyến mở to mắt: “Gì? Ăn gì?”

“Xuyên Tử, chó ăn thịt người, đừng để ông, ba mẹ ngươi ăn.” Triệu Đa Dư gọi.

Vương Bảo Xuyến quay vào, chưa đi được mấy bước, đã nôn: “Oẹ…”

“Ông, ba mẹ, đừng ăn, thịt chó ăn không được!”

…

Nửa tiếng sau.

Gia đình Vương Bảo Xuyến mới hoàn hồn, nhưng mặt vẫn tái, người mệt mỏi.

Mẹ Vương Bảo Xuyến khóc: “Xuyên Tử, ngươi làm gì vậy, sao để chúng ta ăn thứ đó…”

“Đừng trách con, ngươi vừa ăn ngon hơn ai.” Bố Vương Bảo Xuyến trách.

Vương Bảo Xuyến mặt mày khó coi: “Cảnh sát, chắc chắn chó ăn thịt người?”

Hàn Bân không trả lời, hỏi lại: “Nội tạng chó đâu?”

Vương Bảo Xuyến chỉ ra ngoài: “Dưới gốc hồng ngoài sân.”

Hàn Bân ra sân, dưới gốc hồng có lớp đất mới.

Triệu Minh lấy xẻng từ chân tường, cào lớp đất, lộ ra nội tạng, ruột, dạ dày, gan lộn xộn.

Hàn Bân bảo Điền Lệ: “Gọi Pháp y Ngô và đội kỹ thuật đến.”

Điền Lệ ra ngoài, quay lại cùng Ngô Hà và Lỗ Văn.

Hàn Bân chào hai người, chỉ vào gốc hồng: “Chị Ngô, nội tạng chó dưới gốc hồng.”

Ngô Hà gật đầu: “Ta giải phẫu sơ bộ, xem trong dạ dày chó có nội tạng người không.”

Chó ngậm tay chỉ là lời Mã Cao Hải, đúng sai cần xác minh.

Hàn Bân bảo: “Mọi người lùi lại, đừng làm phiền pháp y và đội kỹ thuật.”

Mọi người lùi vài bước, nhưng mắt vẫn nhìn gốc hồng, nhất là ba người nhà Vương Bảo Xuyến, muốn biết chó có ăn thịt người.

Ông Vương Bảo Xuyến già yếu, sợ kích động không chịu nổi, được đưa vào nhà nghỉ.

Pháp y Ngô trải lớp nilon trong, rồi lớp vải xanh, cuối cùng đặt nội tạng lên, bắt đầu giải phẫu.

Rạch dạ dày chó, lộ ra thứ hỗn tạp, bốc mùi hôi.

Dù đeo khẩu trang, Hàn Bân vẫn nhăn mặt.

Ngô Hà rất chuyên nghiệp, không ảnh hưởng, lục tìm trong dạ dày, dùng nhíp gắp vài thứ đặt riêng, có đoạn ngón tay dính móng, mảnh da đầu có tóc đen, miếng da có thịt.

“Oẹ…” Thấy cảnh này, ba người nhà Vương Bảo Xuyến lại nôn.

Lần này nôn thê thảm hơn, chó ăn thịt người, họ cũng gián tiếp ăn.

Hàn Bân không quan tâm lắm, hắn muốn biết một điều, chó nhà ai…

Ai thấy chó, Hàn Bân đều hỏi, nhưng không ai biết.

Điều tra bế tắc.

Đồn trưởng Tôn Vĩ Hỷ báo tin.

Tìm được điện thoại, nỏ, thuốc độc của Đàm Cốc Hữu.

Vụ Đàm Cốc Hữu được phá, xem như có kết quả.

Khám nghiệm xong, Hàn Bân về gặp Tôn Vĩ Hỷ.

Nhận chứng cứ xong, dẫn Mã Cao Hải về Phân Cục Ngọc Hoa.

Về đến phân cục, Hàn Bân phân công nhiệm vụ, rồi vào văn phòng Tằng Bình báo cáo.

Hàn Bân gõ cửa không ai trả lời, nhắn tin mới biết Tằng Bình đang họp.

Hai mươi phút sau, Tằng Bình về văn phòng, gọi Hàn Bân vào.

“Tằng đội, ngài bận thật, mồng một Tết vẫn họp.” Hàn Bân đùa.

“Ngươi tưởng ta muốn? Trên lại có lệnh, phải truyền đạt xuống.”

“Lại có gì?”

Tằng Bình lấy hộp thuốc, đưa Hàn Bân một điếu, cười: “Ba ngươi chức cao hơn ta, không nói sao.”

“Ba ta giờ không dám về nhà, ta mấy hôm không gặp hắn; chuyện công việc, hắn cũng không nói với ta.” Hàn Bân lấy bật lửa, châm thuốc cho Tằng Bình.

Tằng Bình hút một hơi: “Nói vụ án trước, Mã Cao Hải khai chưa.”

“Khai rồi.”

“Sao ngươi gọi pháp y và đội kỹ thuật?”

Hàn Bân châm thuốc, im lặng một lúc, không biết nói từ đâu.

“Lề mề, không giống phong cách ngươi.”

Hàn Bân cười khổ, kể lại sự việc.

Nghe xong, Tằng Bình nghiêm trọng: “Chó ăn thịt người, không phải chuyện nhỏ, ảnh hưởng rất xấu.”

“Ta dặn trưởng thôn Thôn Bắc Ngạn, cùng người biết việc không kể lung tung, nhưng chắc không hiệu quả.”

“Đúng, chuyện này, mọi người thích bàn tán nhất, dù không kể ngoài cũng nói với người nhà, truyền nhanh lắm, không giấu được.”

“Tằng đội, vụ này làm sao?”

“Hai vụ tách riêng, vụ Đàm Cốc Hữu kết án; đoạn tay, ngươi thu thập chứng cứ, ta báo Đới cục.”

“Được.”

Chương 557: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hai người ra khỏi văn phòng.

Tằng Bình đến văn phòng phó cục trưởng, Hàn Bân về văn phòng đội 2, chuẩn bị kết án.

Một tiếng sau, Tằng Bình đến văn phòng đội 2.

Vừa vào, mọi người chào nhiệt tình.

"Tằng đội, năm mới vui vẻ."

"Tằng đội, chúc ngài năm mới."

Tằng Bình cười đáp lại: "Mọi người vất vả rồi, Tết không được nghỉ, ta thay mặt cục cảm ơn."

"Tằng đội, ngài cũng vậy, ta làm nghề này mà." Đỗ Kỳ nói.

Tằng Bình gật đầu hài lòng: "Chiều nay, các ngươi sắp xếp tài liệu vụ Đàm Cốc Hữu, mai nghỉ."

Mọi người phấn khởi.

Hàn Bân bất ngờ: "Tằng đội, đoạn tay làm sao?"

Tằng Bình thở dài: "Dịch bệnh diễn biến nghiêm trọng như vậy, ngày mai phải phong tỏa, không thể đến thôn được nữa, nguồn gốc của chó không thể điều tra ngay, nghỉ ngơi một thời gian, đợi qua đợt này rồi tiếp tục điều tra."

"Tằng đội, đội chúng ta nghỉ mấy ngày?"

"Đợi tin, ta sẽ thông báo ngươi, trong thời gian nghỉ ngơi để lại một người trực, người khác không được ra khỏi thành phố, phải luôn sẵn sàng, hiểu chưa?"

“Rõ.”

“Được rồi, về nghỉ ngơi đi, thay ta gửi lời hỏi thăm đến gia đình các ngươi.” Nói xong, Tằng Bình rời khỏi văn phòng.

“Trời ạ, thật sự cho chúng ta nghỉ, hạnh phúc đến quá đột ngột, ta không phải đang mơ chứ.” Triệu Minh tỏ vẻ phấn khích, cấu vào cánh tay Điền Lệ bên cạnh.

“Đau, ngươi cấu ta làm gì.” Điền Lệ nhăn mặt, cũng cấu lại Triệu Minh một cái.

“Ai da.” Triệu Minh nhăn nhó: “Thật rồi, ta không mơ, thật sự được nghỉ.”

Thấy bộ dạng của Triệu Minh, mọi người đều không nhịn được cười.

“Vỗ vỗ…”

Hàn Bân vỗ tay: “Đừng đùa nữa, xử lý xong công việc đi, không xong thì ngày mai làm thêm.”

Nghe Hàn Bân nói, mọi người đều ngừng đùa, bắt đầu làm việc.

Hàn Bân vừa ngồi lại bàn làm việc, thì nghe một giọng nói quen thuộc vang lên: “Chúc mừng, cảnh sát viên 577533, phá xong vụ án giết người hàng loạt Yeti.”

“Thưởng 25 điểm công trạng.”

“Phân tích vi biểu cảm: thành thạo +4.”

“Giám định dấu chân: thành thạo +5.”

“Quan sát: thành thạo +3”

“Tặng thêm một phần quà lớn.”

“Quà lớn gì vậy?” Hàn Bân cười, hắn rất mong chờ phần thưởng này.

Kỹ năng: Học nhanh một ngôn ngữ

Loại: Pháp Đức Nhật Ý

Cấp độ: Cao cấp

Hàn Bân nghĩ một lúc, hắn đã học tiếng Anh, bốn ngôn ngữ còn lại tạm thời chưa cần thiết.

Quyết định giữ lại lựa chọn, đợi khi cần dùng đến.

Về việc thưởng chậm vụ án Yeti, Hàn Bân đã đoán trước, vụ án chắc chắn đã phá, nhưng trước đó do đội hình sự thành phố phụ trách, cần có thủ tục và chứng cứ ký tên, đóng dấu của họ.

Vì vụ nổ và dịch bệnh, đội hình sự thành phố cũng bận rộn, nên mới kéo dài đến hôm nay.

Dù chậm một chút, nhưng với Hàn Bân cũng coi như là món quà năm mới không tệ.

…

Tối về nhà, Hàn Bân thông báo tin được nghỉ, gia đình đều thở phào.

Hiện tại dịch bệnh căng thẳng, không ra ngoài là tốt nhất.

Hàn Bân cũng có thể nghỉ ngơi, tối uống nước ngọt, ăn vặt, xem TV thư giãn.

Điều tiếc duy nhất là không thể uống rượu.

Dù nói là nghỉ, nhưng Hàn Bân vẫn sẵn sàng cho việc bị gọi đi làm bất cứ lúc nào.

Ngay cả khi ngày mai có điện thoại, gọi đi làm nhiệm vụ, Hàn Bân cũng không ngạc nhiên.

Mấy ngày tiếp theo, Hàn Bân cùng gia đình ở nhà, không ai ra ngoài.

Bốn người không rảnh rỗi, rủ nhau chơi mạt chược.

Mạt chược là trò chơi phù hợp mọi lứa tuổi, bốn người vừa xem TV vừa chơi, thời gian trôi nhanh.

Trong thời gian này, Hàn Vệ Đông mỗi ngày đều gọi video về nhà, đó cũng là cách để Hàn Bân biết tin tức bên ngoài.

Đến mồng tám, đội hai vẫn chưa bị cấp trên triệu tập.

Trong thời gian này, Hàn Bân luôn liên lạc với Tằng Bình, qua lời nói của Tằng Bình, Hàn Bân mơ hồ đoán rằng đội hai được giữ lại làm đội cơ động hình sự của phân cục.

Hàn Bân và đồng đội không tham gia cách ly, không tiếp xúc với người từ nơi khác, nên không có nguy cơ mắc bệnh, nếu Khu Ngọc Hoa xảy ra vụ án lớn, đội Hàn Bân sẽ được phái đi đầu tiên.

Đội một của Triệu Anh không may mắn như vậy, khi xảy ra vụ nổ, đội một bị phái đi cơ sở, chưa kịp trở về, lại xảy ra dịch bệnh, đội một tham gia công việc giống Hàn Vệ Đông.

Họ cũng trong tình trạng cách ly, nếu có vụ án, lãnh đạo phân cục cũng không dám phái đội một.

Hàn Bân được lãnh đạo phân cục công nhận, trở thành quân át chủ bài của phòng hình sự Phân Cục Ngọc Hoa.

Nói cách khác, nếu đội hai xuất động chắc chắn là có vụ lớn.

…

Ngày mồng tám tháng hai, mồng tám Tết.

Nhà Hàn Bân.

“Hai vạn.”

“Bảy bánh.”

“Bốn sọc.”

“Phỗng.”

Gia đình bốn người đang chơi mạt chược, Hàn Bân cười: “Ông nội, ngài may mắn thật, liên tiếp thắng hai ván.”

Vương Khánh Thăng bốc một quân, vứt quân chín sọc: “Lần này ông mà thắng nữa, là thắng cả vòng.”

Hàn Đình Khiêm cười ha ha: “Ở thôn không có việc gì, ta cũng đi chơi vài ván.”

“Chú, ngươi không ít lần thua.”

Vương Khánh Thăng ngượng: “Lâu rồi không chơi, tay chân lóng ngóng.”

Vương Huệ Phương than phiền: “Hôm nay đã mồng tám, ở nhà mấy ngày rồi, khi nào mới được ra ngoài?”

Hàn Vệ Đông trong video nói: “Dịch bệnh đã được kiểm soát, vài ngày nữa là ổn.”

“Đĩa trắng.” Vương Huệ Phương vứt một quân, hừ: “Ngươi nói thịt thú rừng ngon, đã gây dịch bệnh một lần rồi, vẫn dám ăn, không nhớ bài học.”

Chương 558: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Trong tù nhiều người, vẫn có người phạm tội, luôn có kẻ không quan tâm." Hàn Vệ Đông nói.

"Anh rể, ngươi không rảnh sao, ngày nào cũng video với chúng ta."

Hàn Vệ Đông uống trà: "Ta rảnh là tốt, ta mà bận, mười ngày nửa tháng nữa, các ngươi cũng không ra ngoài được."

"Đing đing…" Lúc này, điện thoại reo.

Hàn Bân nhìn điện thoại, là Tằng Bình gọi.

"Điện thoại công việc." Hàn Bân nói, đứng dậy ra một bên, nhấn nghe: "Tằng đội."

Tằng Bình vào thẳng vấn đề: "Bân Tử, có vụ án, triệu tập đội hai đến phân cục họp."

"Khi nào?"

"Ngay bây giờ."

"Khẩn cấp vậy?"

"Đội hình sự thành phố muốn phối hợp với đội chúng ta."

Hàn Bân ngạc nhiên: "Vụ gì mà đến cả đội hình sự thành phố cũng phải vào cuộc."

"Là vụ án đoạn tay ở Thôn Bắc Ngạn, vụ này nghiêm trọng hơn tưởng, đội kỹ thuật tìm thấy DNA của hai người trong dạ dày chó, cả hai đều là người mất tích, nhưng địa điểm và nơi báo án không thuộc Phân Cục Ngọc Hoa, do tình hình đặc

biệt, phân cục chuyển vụ án cho thành phố, đội hình sự thành phố tìm ra manh mối quan trọng, nhưng thiếu nhân lực, đề nghị phối hợp với Phân Cục Ngọc Hoa.”

“Hai người có DNA.” Hàn Bân ngạc nhiên, dù biết vụ đoạn tay phức tạp, nhưng không ngờ tìm thấy phần thi thể của hai người trong bụng chó.

Có hai người, có thể có người thứ ba?

Nghĩ đến đây, Hàn Bân hỏi: “Thành phố tìm ra manh mối gì?”

“Vụ này do Đội trưởng Mã đội hình sự thành phố phụ trách, theo hắn suy đoán, vụ này có thể còn nạn nhân thứ ba, và nạn nhân thứ ba có thể chưa bị hại.” Tằng Bình không chắc chắn, mỗi phút trôi qua, nạn nhân càng nguy hiểm hơn.

“Hiểu rồi, ta sẽ nhanh chóng thông báo cho đội hai.”

Phân Cục Ngọc Hoa.

Đội hai tập trung ở văn phòng, chào hỏi nhau.

Hàn Bân giới thiệu ngắn gọn về vụ án.

Sau khi nhận được tin nhắn của Tằng Bình, Hàn Bân dẫn đội hai đến phòng họp.

“Gõ cửa.”

“Vào.”

Hàn Bân đẩy cửa vào, thấy bốn người đeo khẩu trang ngồi quanh bàn họp hình bầu dục.

Dù che kín mặt, Hàn Bân vẫn nhận ra ba người.

Đới Minh Hàm, Tằng Bình, Mã Cảnh Ba, người ngồi cạnh Mã Cảnh Ba trông quen, có lẽ là thành viên đội hình sự thành phố.

Hàn Bân chào: “Đới cục.”

“Mọi người đã đến, ngồi đi.” Đới Minh Hàm chỉ vào ghế bên: “Nắm rõ tình hình chưa?”

“Rõ.”

“Thời gian đặc biệt, nói ngắn gọn, phần thi thể nạn nhân đoạn tay do phân cục chúng ta phát hiện, nhưng nơi mất tích và báo án không thuộc Phân Cục Ngọc Hoa, nên chuyển cho đội hình sự thành phố, hôm qua Đội trưởng Mã phát hiện manh mối quan trọng, nhưng thiếu nhân lực, đề nghị lập đội chuyên án phối hợp với phân cục chúng ta, lãnh đạo phân cục muốn đội các ngươi tham gia, có vấn đề gì không?”

Hàn Bân dứt khoát: “Không vấn đề, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.”

Đới Minh Hàm quay sang Mã Cảnh Ba: “Đội trưởng Mã, ngươi giới thiệu tiến triển vụ án.”

“Được.” Mã Cảnh Ba mở laptop:

“Theo giám định của đội kỹ thuật, phần thi thể các ngươi tìm thấy có DNA của hai người, đối chiếu với cơ sở dữ liệu DNA, xác định được danh tính một nạn nhân.”

Mã Cảnh Ba đặt tài liệu lên máy chiếu.

Họ tên: Tào Đạt

Giới tính: Nam

Ngày sinh: 17 tháng 8 năm 1996

Số điện thoại: 138427xxxx

Địa chỉ: Thành phố Cầm Đảo, Khu Vực Trường Sơn, khu dân cư Bách Vinh, lầu 5, phòng 2204

Ngày mất tích: 18 tháng 1 năm 2020

Mã Cảnh Ba chỉ vào máy chiếu, tiếp tục giới thiệu: "Tào Đạt có tiền án trộm cắp, ta cho đội kỹ thuật kiểm tra lịch sử cuộc gọi, phát hiện một cuộc gọi đáng ngờ, đây là cuộc gọi cuối cùng của Tào Đạt, ta cho người kiểm tra số này, phát hiện là số không đăng ký."

"Số này càng đáng nghi, ta cho đội kỹ thuật kiểm tra, phát hiện chỉ có ba người liên hệ với số này, người thứ hai là Tào Đạt."

Nói đến đây, Mã Cảnh Ba đổi tài liệu khác: "Đây là thông tin người liên hệ đầu tiên."

Họ tên: Nhậm Kiến Hoa

Giới tính: Nam

Ngày sinh: 12 tháng 5 năm 1999

Số điện thoại: 132985xxxx

Nghề nghiệp: Sinh viên Đại học Cầm Đảo

Ngày mất tích: 11 tháng 1 năm 2020

"Nhậm Kiến Hoa là người liên hệ đầu tiên của số điện thoại đáng ngờ, hắn cũng mất tích, trước Tào Đạt một tuần."

Nói đến đây, giọng Mã Cảnh Ba nghiêm trọng: "Ta còn kiểm tra người liên hệ thứ ba Triệu Hiểu Sơn, cuộc gọi ngày 31 tháng 1, tức hôm qua, đến nay chưa ai báo mất tích, nhưng số Triệu Hiểu Sơn không còn trong vùng phủ sóng."

"Theo ta suy đoán, Triệu Hiểu Sơn cũng gặp chuyện, nhưng do mới mất tích một ngày, hy vọng còn sống khá lớn."

Sau khi Mã Cảnh Ba nói xong, hắn ngồi lại vị trí của mình: "Trên đây là tình hình tổng quan của vụ án, ai có thắc mắc gì thì cứ nói."

Tằng Bình hắng giọng: “Đội trưởng Mã, ngươi đã xác nhận với thân nhân của Triệu Hiểu Sơn chưa?”

Mã Cảnh Ba cười gượng: “Ta cũng muốn xác nhận, nhưng thực sự thiếu nhân lực, vẫn chưa kịp điều tra.”

Phạm vi phụ trách của đội hình sự thành phố lớn gấp mười lần Phân Cục Ngọc Hoa, nên cần nhiều nhân lực hơn.

Giọng Đới Minh Hàm vang qua khẩu trang có phần trầm: “Dựa trên tình hình hiện tại, vụ án này rất phức tạp và nghiêm trọng, cần thiết phải thành lập tổ chuyên án liên hợp, Đội trưởng Tằng, ngươi nghĩ sao?”

Đới Minh Hàm đã nói vậy, Tằng Bình không thể phản đối: “Ngài nói đúng, ta cũng thấy cần thiết lập tổ chuyên án liên hợp.”

Chương 559: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Vậy quyết định thế, tạm thời gọi là vụ án 131, Mã Cảnh Ba làm tổ trưởng tổ chuyên án liên hợp, Tằng Bình làm phó tổ trưởng, hy vọng các ngươi hợp tác tốt, sớm phá án."

"Rõ."

"Ta không nói nhiều nữa, vụ án cần phá nhưng cũng phải đảm bảo an toàn, nhớ đeo khẩu trang." Nói xong, Đới Minh Hàm đứng dậy rời khỏi phòng họp.

Sau khi tiễn Đới Minh Hàm ra khỏi phòng, Mã Cảnh Ba nhìn Hàn Bân và mọi người, sau đó nhìn Tằng Bình: "Đội trưởng Tằng, ngươi cũng nói vài lời đi."

Tằng Bình từ chối khéo: "Ta không nói nữa, Đội trưởng Mã, ngươi hiểu rõ vụ án này hơn ta, ngươi phân công nhiệm vụ đi."

Dù Tằng Bình và Mã Cảnh Ba đều là trung đội trưởng, nhưng Mã Cảnh Ba thuộc biên chế của thành phố, được coi là lãnh đạo cấp trên, khi về phân cục thì cao hơn nửa bậc.

Nếu Mã Cảnh Ba từ thành phố chuyển về Phân Cục Ngọc Hoa, ít nhất cũng là phó đại đội trưởng.

Thế mà, Mã Cảnh Ba chưa chắc đã muốn.

Việc Mã Cảnh Ba mời Tằng Bình nói vài lời cũng chỉ là khách sáo.

Hàn Bân và những người khác đều là cấp dưới của Tằng Bình, nên phải tôn trọng.

Mã Cảnh Ba nhìn quanh mọi người rồi nói: “Vậy ta nói đôi lời, tình hình hiện tại các ngươi cũng hiểu, dịch bệnh vẫn đang diễn biến, các thôn đều phong tỏa, gây khó khăn cho điều tra, cố gắng hạn chế ra ngoài, phương pháp điều tra cũng nên giảm thiểu tiếp xúc.”

“Để thuận tiện điều tra, ta quyết định chia tổ chuyên án thành hai đội, một đội do ta trực tiếp lãnh đạo, đội kia do Đội trưởng Tằng phụ trách.” Nói xong, Mã Cảnh Ba nhìn sang Tằng Bình: “Đội trưởng Tằng, ngươi thấy sao?”

Tằng Bình gật đầu: “Được.”

“Ta có danh sách nhân sự, sẽ điểm tên ngay, Hàn Bân, Triệu Minh, Điền Lệ theo ta, Lý Huy, Vương Tiêu, Đỗ Kỳ, Tôn Hiểu Bằng theo Đội trưởng Tằng.” Sau khi điểm tên, Mã Cảnh Ba nhìn quanh mọi người: “Có vấn đề gì không?”

Tằng Bình hơi ngạc nhiên, nhưng rồi lắc đầu.

Vương Tiêu là người của đội hai đội hình sự thành phố, lý ra người của mình dùng sẽ thuận tiện hơn, Mã Cảnh Ba nên giữ lại, nhưng lại phân cho Tằng Bình.

Tằng Bình cảm thấy bất ngờ, nhưng nghĩ kỹ cũng thấy hợp lý.

“Vậy quyết định thế.” Sau khi phân công, Mã Cảnh Ba gạch một nét vào sổ:

“Vụ án này liên quan nhiều nạn nhân, manh mối phức tạp, ai có ý tưởng gì thì thảo luận, bắt đầu từ manh mối quan trọng nhất, nạn nhân thứ ba có thể đang trong nguy hiểm, chúng ta phải tranh thủ từng phút.”

Sau khi Mã Cảnh Ba nói xong, mọi người đều trầm ngâm, chưa ai lên tiếng.

Dù sao đây cũng là đội tạm thời, cần thời gian hòa hợp.

Một lát sau, Mã Cảnh Ba định điểm danh, ánh mắt nhìn quanh rồi dừng ở Hàn Bân.

Đại đội trưởng đã không ít lần khen ngợi cậu ta.

"Hàn Bân, ngươi nói trước đi, Đinh đội trưởng đã không ít lần khen ngợi ngươi trước mặt ta."

Đinh Tích Phong là phó đội trưởng đội hình sự Cầm Đảo, kiêm đại đội trưởng đội hình sự thành phố.

Khi riêng tư, Mã Cảnh Ba gọi là đại đội trưởng, trước mặt người ngoài thì gọi là phó đội trưởng.

Tùy lúc, cách xưng hô rất quan trọng.

Hàn Bân và Mã Cảnh Ba đã gặp nhau vài lần, từng hợp tác trong chuyên án 101, Hàn Bân không lạ gì hắn.

"Ta nghĩ có thể định vị số điện thoại đáng ngờ, nếu xác định được vị trí hiện tại thì tốt nhất; nếu không trong vùng phủ sóng, có thể định vị lần cuối gọi điện, nghi phạm chắc chắn xuất hiện gần đó, có thể để lại manh mối."

Đề xuất của Hàn Bân không mới, nhưng là cách tìm nghi phạm trực tiếp nhất.

Mã Cảnh Ba gật đầu: "Vương Tiêu, liên lạc đội kỹ thuật thành phố, nhờ họ định vị số điện thoại đáng ngờ."

"Rõ."

"Ai có ý kiến khác?"

"Khụ…"

Lý Huy hắng giọng: "Nên liên hệ thân nhân Triệu Hiểu Sơn, xác nhận hắn mất tích, nếu đúng, thân nhân có thể cung cấp manh mối."

"Lý Huy phải không, nói hay lắm."

Mã Cảnh Ba bổ sung: “Không chỉ người nhà Triệu Hiểu Sơn, mà người nhà hai nạn nhân Nhậm Kiến Hoa và Tào Đạt cũng phải báo, mời họ đến phân cục lấy lời khai, rồi so sánh xem có manh mối chung không.”

“Dạ dày chó phát hiện thi thể hai nạn nhân, một người là Tào Đạt, người kia chưa xác định. Ta đoán người kia có thể là Nhậm Kiến Hoa, nên khi báo cho thân nhân Nhậm Kiến Hoa, tốt nhất mời thân nhân đến.”

“Tình hình hiện tại là vậy, ta sẽ phân công nhiệm vụ.” Nói xong, Mã Cảnh Ba đánh dấu vào sổ: “Định vị điện thoại và truy tìm nghi phạm giao cho Đội trưởng Tằng.”

“Không vấn đề.” Tằng Bình đáp.

Mã Cảnh Ba chỉ vào Vương Tiêu: “Ngươi phải hỗ trợ tốt cho Đội trưởng Tằng, khi truy tìm nghi phạm ra khỏi Phân Cục Ngọc Hoa, ngươi điều tra với danh nghĩa đội hình sự thành phố.”

“Rõ.” Vương Tiêu đáp.

Đội hình sự thành phố có quyền hạn khắp Cầm Đảo, tiện hơn đội hình sự Phân Cục Ngọc Hoa nhiều.

“Đội trưởng Mã, định vị điện thoại cần thời gian, ta muốn đến nhà Triệu Hiểu Sơn xem có manh mối gì không.” Tằng Bình đề xuất.

“Vương Tiêu có thông tin về Triệu Hiểu Sơn, ngươi có thể hỏi hắn.” Mã Cảnh Ba nói.

Tằng Bình gật đầu, dẫn Vương Tiêu, Lý Huy và những người khác rời phòng họp.

Sau khi Tằng Bình và mọi người rời đi, Hàn Bân đề nghị: “Đội trưởng Mã, vì Triệu Hiểu Sơn có thể còn sống, ta đề nghị bắt đầu điều tra từ hắn, có thể tìm thấy manh mối giá trị.”

“Ta cũng nghĩ vậy, hai vụ trước cách xa nhau, Triệu Hiểu Sơn mới mất tích hôm qua, để lại nhiều manh mối dễ điều tra.” Mã Cảnh Ba đồng tình.

Chương 560: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân tiếp tục: "Ta sẽ báo đội kỹ thuật, liên lạc công ty viễn thông, in lịch sử cuộc gọi của Triệu Hiểu Sơn."

Mã Cảnh Ba khoát tay: "Để ta liên lạc đội kỹ thuật thành phố, họ hợp tác với công ty viễn thông, thủ tục đơn giản hơn."

Hàn Bân cũng vui vẻ: "Mã đội, vậy chúng ta làm gì bây giờ?"

Mã Cảnh Ba nhìn Hàn Bân, Triệu Minh, Điền Lệ: "Nếu xác nhận được ba nạn nhân, các ngươi nghĩ mục đích của hung thủ là gì?"

Triệu Minh gãi cằm: "Ba nạn nhân đều là nam thanh niên, có thể là giết người trả thù, giống như nạn nhân đầu tiên của vụ án Yeti, ba nam thanh niên này là vật thay thế của ai đó."

Mã Cảnh Ba tiếp lời: "Ta đã xem qua hồ sơ vụ án Người Tuyết, hung thủ của vụ án đó chưa phải là một kẻ giết người hàng loạt đúng chuẩn. Nếu theo phỏng đoán của ngươi, hung thủ của vụ án 131 có lẽ trưởng thành hơn hung thủ của vụ án Người Tuyết."

Hàn Bân cũng đồng ý với ý kiến của Mã Cảnh Ba, nạn nhân đầu tiên của vụ án Người Tuyết là người thay thế cho vợ của hung thủ. Nhưng nạn nhân thứ hai thì lại để trả thù.

Nếu hung thủ của vụ án Người Tuyết chưa bị bắt, hắn tiếp tục giết người, rất có thể hắn sẽ tiếp tục tìm người thay thế cho vợ mình, và sẽ trở thành một kẻ giết người hàng loạt đúng chuẩn như hung thủ của vụ án 131.

Một khi không còn yếu tố trả thù, giữa hung thủ và nạn nhân sẽ không còn mối liên hệ trực tiếp, rất có thể hắn chỉ cần nhìn nạn nhân một lần trên đường, và sẽ coi người đó là người thay thế tiếp theo.

Điều này sẽ làm tăng độ khó cho việc điều tra.

Cảm thấy hơi khó chịu vì đeo khẩu trang, Hàn Bân nhún vai: "Phỏng đoán của Triệu Minh có khả năng nhất định, nhưng hiện tại chúng ta biết quá ít, chưa thể xác định rõ tính chất của vụ án."

Trong lúc thảo luận vụ án, bốn người mỗi người pha một bát mì ăn liền, mỗi người một cây xúc xích, coi như là bữa trưa hôm nay.

Để tránh lây nhiễm cho nhau, khi ăn mì, bốn người ngồi cách nhau hai mét.

Hiệu quả làm việc của đội kỹ thuật hình sự của thành phố thực sự cao hơn đội kỹ thuật hình sự của phân cục, bốn người vừa ăn xong mì, bản ghi chép cuộc gọi của Triệu Hiểu Sơn đã được gửi đến WeChat của Mã Cảnh Ba.

Hệ thống công an không có số điện thoại của thân nhân Triệu Hiểu Sơn, chỉ có thể thông qua bản ghi chép cuộc gọi của hắn để tìm ra những người liên lạc thường xuyên.

Sau khi đối chiếu một hồi, Hàn Bân gọi đến số điện thoại liên lạc thường xuyên nhất với Triệu Hiểu Sơn.

"Alô." Giọng một phụ nữ vang lên từ điện thoại, nghe có vẻ không lớn tuổi lắm.

Hàn Bân thăm dò: "Triệu Hiểu Sơn có ở đó không?"

"Ngươi là ai?" Người phụ nữ hỏi ngược lại.

"Đây không phải là điện thoại của Triệu Hiểu Sơn sao?"

“Ta là bạn gái của Triệu Hiểu Sơn, ta cũng đang tìm hắn.” Người phụ nữ nói.

“Ngươi tên là gì?”

“Ta tên Ninh Nguyệt Dung, ngươi là ai, tại sao lại gọi vào điện thoại của hắn?”

“Ta là cảnh sát của Phân Cục Ngọc Hoa, muốn hỏi ngươi một số tình hình về Triệu Hiểu Sơn.”

“Hiểu Sơn có chuyện gì, ta cũng đang tìm hắn, hắn gặp chuyện gì sao?” Giọng của Ninh Nguyệt Dung có vẻ lo lắng.

“Ngươi lần cuối cùng liên lạc với Triệu Hiểu Sơn là khi nào?”

“Sáng hôm qua, chúng ta còn nói chuyện điện thoại. Sau đó điện thoại của hắn không liên lạc được, ta cũng không thể tìm thấy hắn, nhắn tin WeChat cũng không trả lời, ta rất lo lắng…” Ninh Nguyệt Dung bắt đầu khóc:

“Cảnh sát đồng chí, Hiểu Sơn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Dựa theo thông tin hiện tại của chúng ta, Triệu Hiểu Sơn rất có thể đã mất tích.”

“Mất tích? Sao lại mất tích, hắn bị bắt cóc hay sao?”

“Chúng ta cũng đang điều tra tình hình cụ thể của hắn, ngươi có thông tin liên lạc của cha mẹ hắn không?”

“Không có.”

“Ngươi biết hắn ở đâu không?”

“Hiểu Sơn không ở cùng cha mẹ, hắn ở một mình tại số 1, khu nhà 702, Khu dân cư Bách Tử Loan, đường Quang Vinh.”

“Ngươi có chìa khóa nhà không?”

“Có, ta có thể đưa các ngươi đi.”

“Cũng được, chúng ta muốn lấy lời khai của ngươi.”

“Vậy nửa giờ sau, chúng ta gặp nhau tại cổng Đông của khu dân cư Bách Tử Loan.”

“Được.”

“Cảnh sát đồng chí, ngài tên gì?”

“Ta họ Hàn.”

Sau khi cúp điện thoại, Hàn Bân nói với Mã Cảnh Ba đứng bên cạnh: “Đội trưởng Mã, có cần tiếp tục tìm số điện thoại của cha mẹ Triệu Hiểu Sơn từ bản ghi chép cuộc gọi không?”

Mã Cảnh Ba khoanh tay: “Vì Triệu Hiểu Sơn thường xuyên gọi cho Ninh Nguyệt Dung, chứng tỏ mối quan hệ của họ rất thân thiết, nàng biết nhiều thông tin nhất, chúng ta bây giờ đến khu dân cư Bách Tử Loan, trên xe cũng có thể tiếp tục tìm số điện thoại của cha mẹ Triệu Hiểu Sơn.”

Sau đó, Hàn Bân cùng ba người lên xe, chuẩn bị trên xe tiếp tục tìm số điện thoại của cha mẹ Triệu Hiểu Sơn, thì Lý Huy gọi điện đến.

Trên chứng minh thư của Triệu Hiểu Sơn có địa chỉ đăng ký, Tằng Bình và mọi người đã đến địa chỉ đó và tìm được cha mẹ của Triệu Hiểu Sơn.

Hiện giờ đang lấy lời khai của cha mẹ Triệu Hiểu Sơn.

Điều này giảm bớt công việc của Hàn Bân và mọi người, họ chỉ cần liên lạc với Ninh Nguyệt Dung.

Khu dân cư Bách Tử Loan.

Khu dân cư Bách Tử Loan có tổng cộng bốn cổng, trong đó ba cổng đã đóng, chỉ còn lại cổng Đông mở, vào ra đều phải đo nhiệt độ.

Chương 561: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đến cổng Đông của khu dân cư Bách Tử Loan, Hàn Bân lấy điện thoại gọi cho Ninh Nguyệt Dung.

Sau đó, từ một chiếc xe Tesla màu trắng, một cô gái bước xuống, đeo khẩu trang màu xám, thân hình thon thả, ăn mặc rất thời trang, từ đôi lông mày lộ ra một chút có thể thấy, nàng rất xinh đẹp.

Hàn Bân và mọi người bước xuống xe: "Chào ngài, có phải Ninh Nguyệt Dung không?"

"Là ta, ngài là cảnh sát Hàn." Cô gái trẻ nhanh chóng bước tới. Đằng sau nàng còn có một người phụ nữ, lớn tuổi hơn, lông mày và mắt hơi giống Ninh Nguyệt Dung.

Hàn Bân chỉ vào Mã Cảnh Ba bên cạnh: "Đây là Đội trưởng Mã của đội hình sự thành phố."

"Chào Đội trưởng Mã, ta vừa gọi cho Hiểu Sơn nhưng điện thoại vẫn không kết nối được, chúng ta mau vào nhà hắn xem thế nào." Ninh Nguyệt Dung thúc giục.

Người phụ nữ bên cạnh kéo tay Ninh Nguyệt Dung, nói với Mã Cảnh Ba bên cạnh: "Đội trưởng Mã, ta là mẹ của Ninh Nguyệt Dung, có thể xem giấy tờ của các ngươi không?"

Mã Cảnh Ba cho xem thẻ cảnh sát.

"Ồ, hóa ra là đồng chí đội hình sự thành phố, Triệu Hiểu Sơn phạm tội gì mà các ngươi phải tìm hắn?" Người phụ nữ tò mò hỏi.

Mã Cảnh Ba đánh giá bà một lượt: “Ngài tên là gì?”

“Ta tên Trần Hà, làm việc tại Hội Liên hiệp Phụ nữ thành phố.”

“Chúng ta đang điều tra một vụ án, nghi ngờ Triệu Hiểu Sơn cũng là một trong những nạn nhân.”

Nghe vậy, Ninh Nguyệt Dung lập tức hoảng hốt: “Vụ án gì, Hiểu Sơn gặp nguy hiểm gì, Đội trưởng Mã, ngài mau nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hàn Bân khuyên nhủ: “Tiểu thư Ninh, ngươi đừng quá xúc động, hiện giờ chỉ là giai đoạn điều tra, có thể chỉ là báo động giả.”

Ninh Nguyệt Dung rơi nước mắt: “Không phải đâu, không phải đâu, đây không phải là lần đầu tiên, Hiểu Sơn đã gặp chuyện một lần rồi, ta bảo hắn báo cảnh sát, hắn không chịu, hắn quá hiền lành.”

“Lần trước, Triệu Hiểu Sơn gặp chuyện gì?”

“Hắn bị người ta đánh, ta bảo báo cảnh sát, hắn không chịu.” Ninh Nguyệt Dung nghẹn ngào nói.

“Tại sao hắn bị đánh?”

“Liên quan đến công việc của hắn.”

“Hắn làm nghề gì?”

“Hiểu Sơn là nhà văn mạng.”

“Là viết truyện trên mạng à?”

“Đúng đúng, Hiểu Sơn rất chăm chỉ, mỗi ngày đều viết, hắn thực sự rất siêng năng.”

Trần Hà bĩu môi: “Ối, nghề đó thì có gì chính đáng.”

“Mẹ, công việc không phân sang hèn, Hiểu Sơn rất thích viết, đó là ước mơ của hắn, ta tin hắn sẽ thành công, sẽ viết ra một tác phẩm được mọi người công nhận.” Ánh mắt Ninh Nguyệt Dung đầy quyết tâm.

“Khụ.” Hàn Bân hắng giọng, ngắt lời hai người: “Nếu hắn viết ở nhà, tại sao lại bị đánh?”

Ninh Nguyệt Dung có vẻ bất lực: “Nhà văn mạng mỗi ngày đều phải cập nhật, gần đây Hiểu Sơn bị kẹt ý tưởng, ngồi cả ngày trước bàn máy tính cũng không nghĩ ra, mỗi ngày chỉ viết được một chương, có một độc giả bực bội vì hắn cập nhật ít, liền đánh hắn một trận.”

“Phì!”

Triệu Minh không nhịn được cười, lý do này quá nực cười, người khác có tin hay không hắn không biết, nhưng hắn thì không tin.

Hàn Bân trừng mắt nhìn hắn, tiếp tục hỏi: “Ta cũng đọc truyện, tác giả cập nhật không đều quả thực khiến người ta bực mình, chê bai trong phần bình luận là bình thường, nhưng đánh người thì không đến mức chứ.”

“Lúc đầu ta cũng không tin, liền hỏi Hiểu Sơn có lý do khác không, Hiểu Sơn nói… hắn còn để lại chương dang dở.”

Hàn Bân “……”

Triệu Minh “……”

Thôi được, lý do này, Hàn Bân cũng không chắc nữa.

Có thể… chắc là… có lẽ cũng là một động cơ.

“Độc giả đánh hắn tên gì?”

“Ta cũng không biết, hắn không chịu nói.”

Triệu Minh truy hỏi: “Đã bị đánh, tại sao hắn không báo cảnh sát?”

Ninh Nguyệt Dung thở dài: “Hắn nói, độc giả quá nóng nảy, thật sự thích tác phẩm của hắn, là fan hâm mộ trung thành, cũng là sự công nhận đối với hắn.”

Trần Hà có vẻ không hiểu: “Trời ơi, ngươi nói mấy nhà văn mạng này, có phải viết lắm đến mức ngốc không, bị đánh còn cảm thấy vui.”

Mắt Ninh Nguyệt Dung đỏ hoe: “Mẹ, sao ngài có thể nói vậy, ta biết ngài không thích hắn, cảm thấy công việc của hắn không ổn định, nhưng ta và hắn thật lòng, hắn đối với ta rất tốt, ta không quan tâm công việc của hắn.”

“Mẹ cũng từng qua tuổi ngươi, là vì muốn tốt cho ngươi, không mong ngươi tìm người giàu có, ít nhất là người có công việc ổn định.” Trần Hà thở dài nói.

Mã Cảnh Ba ngắt lời: “Thôi nào, đi thôi, đến nhà của Triệu Hiểu Sơn.”

Tòa nhà số 1, khu nhà 702.

“Cạch.” Ninh Nguyệt Dung mở cửa: “Hiểu Sơn, ngươi có ở nhà không?”

Trong nhà không có ai trả lời.

Hàn Bân đeo khẩu trang, là người đầu tiên bước vào, bên cạnh cửa là nhà bếp, không có ai, bước vào phòng khách cũng không thấy người.

Đây là căn hộ hai phòng ngủ, Triệu Minh và Điền Lệ kiểm tra phòng và nhà vệ sinh, nhưng không thấy dấu vết của Triệu Hiểu Sơn.

“Hiểu Sơn, ngươi đi đâu?” Ninh Nguyệt Dung khóc òa lên.

Hàn Bân quan sát khắp nơi, phòng khách không có nhiều đồ đạc, bên phải là phòng ngủ chính, chỉ có một chiếc giường, một tủ quần áo, hai tủ đầu giường, chăn trên giường lộn xộn, không được dọn dẹp sau khi ngủ dậy.

Phòng nhỏ có một bàn làm việc, ghế làm việc, trên bàn có máy tính, đồ ăn vặt, và một bát mì ăn liền.

Chương 562: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân kiểm tra một chút, vẫn còn một ít mì trong bát: "Triệu Hiểu Sơn ăn nhiều không?"

"Nhiều, hắn viết truyện dùng não, nếu đói sẽ không tập trung được, vì vậy hắn thường ăn nhiều." Ninh Nguyệt Dung nói.

"Hắn thường bỏ thừa đồ ăn không?"

"Không, hắn rất tiết kiệm, chúng ta ra ngoài ăn, ta ăn thừa mì, hắn cũng sẽ ăn hết." Ninh Nguyệt Dung nói xong lại khóc.

"Có vẻ hắn rời đi rất vội vàng." Mã Cảnh Ba liếc nhìn bát mì:

"Hắn thường ăn mì ăn liền không?"

"Có, hắn không thường xuyên nấu ăn, nấu ăn mất nhiều thời gian, sợ ảnh hưởng đến việc viết, nên thường gọi đồ ăn, giờ là thời điểm đặc biệt, dạo này hắn thường ăn mì ăn liền."

Mã Cảnh Ba đeo găng tay, chạm vào bàn phím: "Cha mẹ hắn ở ngay trong thành phố, sao hắn không về nhà?"

"Viết lách cần không gian, nơi đông người không tập trung được, sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả viết."

"Vậy Triệu Hiểu Sơn có chí hướng cao."

"Đúng, Hiểu Sơn thực sự rất thích viết."

Hàn Bân kiểm tra cửa sổ, cửa sổ không bị hỏng, đều đóng: "Nhà này hắn thuê để viết à?"

“Không, hắn mua.” Ninh Nguyệt Dung nói.

“Cha mẹ hắn mua cho, hay hắn kiếm tiền mua?”

Ninh Nguyệt Dung có vẻ tự hào: “Điều kiện gia đình Hiểu Sơn bình thường, còn có một em trai đang học đại học, cha mẹ không có khả năng mua nhà cho hắn, hắn tự kiếm tiền mua.”

“Kiếm tiền bằng cách nào?” Triệu Minh ngạc nhiên, giá nhà ở Cầm Đảo không rẻ, có mấy người trẻ tuổi hơn hai mươi có thể tự mua nhà.

“Viết truyện, hắn kiếm tiền bằng cách viết truyện.”

“Ta trời, thật hay giả, viết mà kiếm được nhiều tiền thế.” Triệu Minh càng ngạc nhiên.

Ninh Nguyệt Dung liếc nhìn mẹ mình: “Dù phần lớn tác giả không kiếm được tiền, nhưng Hiểu Sơn khác, hắn thực sự rất siêng năng, rất yêu nghề, rất có tài viết truyện, hắn có thể nuôi sống bản thân bằng nghề này.”

Triệu Minh vẫn không tin: “Hắn kiếm được bao nhiêu tiền mỗi tháng?”

Ninh Nguyệt Dung lại liếc nhìn mẹ mình: “Bốn, năm vạn.”

“Trời ơi, ta muốn đổi nghề quá.” Hàn Bân cười nói.

“Bân Ca, nếu ngươi đổi nghề, phải mang theo ta.” Triệu Minh đùa.

“Cút sang một bên, nhà ngươi không thiếu nhà đâu.”

Triệu Minh “……”

Hàn Bân lấy điện thoại: “Truyện của Triệu Hiểu Sơn tên gì?”

“Vua Địa Ốc.”

Hàn Bân tìm kiếm: “Bút danh của hắn là Ninh Hiểu Sơn.”

“Đúng.”

Hàn Bân cũng đọc truyện, không ăn thịt heo nhưng cũng thấy heo chạy, hắn chưa từng nghe qua bút danh Ninh Hiểu Sơn, chứng tỏ đối phương không phải là tác giả nổi tiếng.

Hắn mở truyện Vua Địa Ốc, cảm thấy thành tích của truyện này cũng bình thường, thật sự có thể kiếm được nhiều tiền như vậy?

Hàn Bân nghi ngờ.

Hắn gọi Điền Lệ đến, dặn dò vài câu.

Sau đó, mọi người vào phòng khách, chính thức lấy lời khai của Ninh Nguyệt Dung.

Hàn Bân hỏi một lượt các câu hỏi thường lệ, rồi đi thẳng vào vấn đề: “Ngươi và Triệu Hiểu Sơn quen nhau bao lâu rồi?”

“Hơn một năm.”

“Quan hệ hai ngươi thế nào?”

“Tốt, chúng ta rất nghiêm túc, có sở thích chung, ít khi cãi nhau.” Ninh Nguyệt Dung nói.

“Ngươi liên lạc với hắn lúc mấy giờ sáng hôm qua?”

“Hơn tám giờ.”

“Chính xác thời gian.”

Ninh Nguyệt Dung kiểm tra lịch sử cuộc gọi trên điện thoại: “Tám giờ ba mươi hai phút.”

“Ngươi khi nào phát hiện điện thoại của hắn không kết nối được?”

“Hơn năm giờ chiều, ta gửi tin nhắn WeChat cho hắn, hắn không trả lời. Lúc đó ta nghĩ hắn bận, tám giờ tối ta gửi tin

nhắn WeChat vẫn không trả lời, tám giờ rưỡi gọi điện, phát hiện điện thoại hắn tắt máy. Ta mới cảm thấy có chuyện không ổn."

"Tại sao lúc đó không báo cảnh sát?"

"Ta cũng không chắc hắn gặp chuyện, ta định đến nhà hắn xem, nhưng hiện tại tình hình đặc biệt, cha mẹ ta ban ngày không cho ra ngoài, tối lại càng không, ta cũng nghĩ hắn có thể điện thoại hết pin, nên đợi một đêm, không ngờ lại thế này…" Ninh Nguyệt Dung lại khóc.

"Triệu Hiểu Sơn gần đây có biểu hiện gì lạ không?"

"Không có."

"Hắn có bạn thân nào không?"

Ninh Nguyệt Dung nghĩ một lúc: "Không, hắn rất nhút nhát, không có bạn thân."

"Ngươi có ý kiến gì về việc hắn mất tích?"

Ninh Nguyệt Dung lắc đầu: "Ta không biết, ta chưa bao giờ nghĩ hắn sẽ gặp chuyện như vậy, hắn là người tốt, rất hiền lành, chuyện này không nên xảy ra với hắn."

Thấy Ninh Nguyệt Dung sắp khóc, Hàn Bân chuyển hướng: "Cha mẹ ngươi quan hệ với Triệu Hiểu Sơn thế nào?"

"Cha mẹ ta không muốn chúng ta bên nhau, họ nghĩ điều kiện của Hiểu Sơn không tốt, còn có một em trai đang học đại học, không có công việc ổn định, sợ ta lấy Hiểu Sơn sẽ khổ, ta hiểu họ, họ muốn tốt cho ta. Nhưng họ không hiểu ta và Hiểu Sơn."

Ninh Nguyệt Dung bối rối, nói với vẻ đầy hy vọng: "Ta tin rằng, nếu ta và Hiểu Sơn bên nhau, cuộc sống sẽ ngày càng tốt, Hiểu Sơn cũng sẽ có sự nghiệp của riêng mình, hắn sẽ trở thành một nhà văn thành công, làm cha mẹ ta ngạc nhiên."

“Cha mẹ ngươi và Triệu Hiểu Sơn có mâu thuẫn gì không?” Hàn Bân thử hỏi.

“Không, Hiểu Sơn chỉ đến nhà chúng ta một lần, lúc đó không khí khá tốt, không có xung đột gì.”

“Triệu Hiểu Sơn có nói sẽ gặp ai, hoặc đi đâu không?”

Chương 563: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Không nói, ta nghĩ kỹ lại, không thấy có gì lạ.” Ninh Nguyệt Dung lau nước mắt.

“Đồ đạc trong căn nhà này có gì thay đổi không?” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Không có, Hiểu Sơn rất ít dọn dẹp, thường là ta đến giúp hắn dọn dẹp.”

“Triệu Hiểu Sơn có phương tiện giao thông không?”

“Hiểu Sơn có một chiếc xe, chìa khóa thường để trong túi treo ở cửa, khi ta vào đã kiểm tra, không thấy.”

“Xe gì?”

“BMW màu trắng.”

“Cũng là hắn tự mua?”

“Đúng.”

Không hỏi thêm được manh mối nào, Hàn Bân cho Ninh Nguyệt Dung và Trần Hà ra về.

Khi ra về, Ninh Nguyệt Dung vẫn nắm lấy tay Hàn Bân, hỏi về tình hình của Triệu Hiểu Sơn.

Hiện tại chưa rõ tình hình, Hàn Bân không thể nói nhiều, chỉ có thể trả lời qua loa.

Nói với nàng, nếu có tiến triển hoặc tìm được Triệu Hiểu Sơn, sẽ liên lạc với nàng ngay.

Ninh Nguyệt Dung mới chịu rời đi.

Sau khi tiễn mẹ con Ninh Nguyệt Dung, Hàn Bân quay lại phòng khách, hỏi Mã Cảnh Ba ngồi trên ghế sofa: "Đội trưởng Mã, có cần gọi đội kỹ thuật đến không?"

"Ừ, ta đã thông báo rồi." Mã Cảnh Ba trầm tư nói.

Thấy đối phương có vẻ suy nghĩ sâu xa, Hàn Bân không nhịn được hỏi: "Ngài đang nghĩ gì?"

Mã Cảnh Ba xoa cằm: "Viết truyện, thật sự kiếm được nhiều tiền như vậy sao?"

Hàn Bân cười: "Ta cũng không rõ."

Một lát sau, đội kỹ thuật đến, kiểm tra căn nhà không phát hiện dấu vết máu.

Máy tính của Triệu Hiểu Sơn cũng được đưa về Phân Cục Ngọc Hoa.

Đối với một nhà văn mạng, máy tính là vật không thể thiếu, có thể sẽ phát hiện manh mối quan trọng.

Hàn Bân còn tìm thấy giấy chứng nhận quyền sở hữu nhà, chủ nhà là Triệu Hiểu Sơn.

Trong ngăn kéo dưới bàn trà phòng khách còn có mấy ngàn nhân dân tệ tiền mặt, không có dấu hiệu bị trộm.

Một lúc sau, Điền Lệ và Triệu Minh quay lại.

Mã Cảnh Ba liếc nhìn hai người: "Công ty quản lý có manh mối gì không?"

"Chúng ta đã xem lại camera giám sát của công ty quản lý, sáng hôm qua chín giờ, có một người đàn ông giống Triệu Hiểu Sơn đeo khẩu trang, ngồi thang máy xuống nhà xe, lái một chiếc BMW màu trắng rời khỏi khu dân cư." Triệu Minh nói.

Mã Cảnh Ba gật đầu, dặn dò: "Gửi ảnh chụp từ video của Triệu Hiểu Sơn cho Ninh Nguyệt Dung, để nàng nhận diện."

"Vâng."

Hàn Bân nhìn đồng hồ, hỏi Điền Lệ bên cạnh: "Trang web có tin gì không?"

"Ta chuẩn bị báo cáo ngươi, ta đã liên hệ với trang web Triệu Hiểu Sơn viết, người phụ trách trang web kiểm tra, Triệu Hiểu Sơn đúng là tác giả ký hợp đồng với trang web, truyện Vua Địa Ốc cũng do hắn viết, nhưng tháng trước tiền nhuận bút của hắn không phải ba, bốn vạn."

"Vậy là bao nhiêu?"

"Trước thuế hơn hai ngàn, sau thuế chưa đến hai ngàn."

Mã Cảnh Ba ngạc nhiên: "Nhân dân tệ?"

"Đúng."

"Điều này khác xa với thu nhập ba, bốn vạn mỗi tháng mà Ninh Nguyệt Dung nói gần hai mươi lần." Hàn Bân lấy điện thoại, tìm lại truyện Vua Địa Ốc, cảm thấy thu nhập khoảng hai ngàn phù hợp hơn.

"Ta nghĩ người phụ trách trang web không có lý do để nói dối." Điền Lệ nói.

Mã Cảnh Ba gật đầu: "Hoặc Ninh Nguyệt Dung nói dối, hoặc Triệu Hiểu Sơn nói dối."

"Ta cũng nghĩ hai người này có ai đó nói dối." Hàn Bân đồng ý, rồi nghĩ đến điều gì đó, tiếp tục nói: "Nhưng, trên giấy chứng nhận quyền sở hữu nhà đúng là tên Triệu Hiểu Sơn, nhà và xe của hắn từ đâu ra? Chúng đáng giá không ít tiền."

"Ta cũng đang nghĩ vấn đề này." Mã Cảnh Ba đứng dậy, đi lại vài bước: "Triệu Hiểu Sơn có thể có công việc khác, cái gọi

là nhà văn mạng chỉ là vỏ bọc.”

Nửa giờ sau, Hàn Bân và mọi người trở về Phân Cục Ngọc Hoa.

Tằng Bình dẫn đội đến điều tra vị trí điện thoại di động khả nghi vẫn chưa về.

Mã Cảnh Ba gọi Hàn Bân, Triệu Minh, Điền Lệ vào thảo luận vụ án.

Mã Cảnh Ba tháo khẩu trang, uống nửa cốc nước, làm dịu cổ họng: “Tình hình hiện tại cho thấy, khả năng Triệu Hiểu Sơn gặp chuyện rất lớn, địa điểm mất tích cụ thể vẫn chưa xác định được, các ngươi có ý kiến gì?”

“Đội trưởng Mã, Ninh Nguyệt Dung đã phản hồi, nàng xác nhận người đàn ông lái chiếc BMW màu trắng chính là Triệu Hiểu Sơn.” Triệu Minh bổ sung.

Mã Cảnh Ba gật đầu: “Theo camera giám sát, Triệu Hiểu Sơn đi thang máy một mình, lái chiếc BMW màu trắng rời khỏi khu dân cư, có nghĩa là khi rời khỏi khu dân cư hắn chưa bị kiểm soát, hiện có thể loại trừ khả năng hắn bị bắt tại nhà.”

“Chiếc BMW màu trắng trở thành manh mối quan trọng, tìm ra hành trình của chiếc BMW màu trắng sẽ giúp chúng ta xác định địa điểm mất tích của Triệu Hiểu Sơn; thậm chí rất có thể Triệu Hiểu Sơn bị bắt cóc trên xe, nghi phạm đã tiếp xúc trực tiếp với chiếc xe.”

Nói đến đây, Mã Cảnh Ba viết hai dòng trong sổ ghi chép: “Trung tâm giám sát giao thông. Định vị hãng xe.”

“Ngoài chiếc BMW màu trắng, làm rõ công việc thực sự của Triệu Hiểu Sơn cũng rất quan trọng, với số tiền kiếm từ viết truyện, đừng nói mua nhà, mua cả nhà vệ sinh cũng không đủ, nhiều nhất có thể mua một bánh xe, tiền mua nhà và xe

BMW từ đâu mà có, nếu là lợi ích bất hợp pháp, liệu có phải là nguyên nhân trực tiếp dẫn đến hắn gặp nạn.”

Hàn Bân tiếp lời: “Chúng ta biết về Triệu Hiểu Sơn rất nhiều thông qua lời khai của Ninh Nguyệt Dung, nhưng Ninh Nguyệt Dung có nói thật hay không, hoặc Triệu Hiểu Sơn có nói thật với nàng không. Chúng ta chưa rõ về gia đình của Triệu Hiểu Sơn, tiền mua nhà và xe cũng có thể là do cha mẹ Triệu Hiểu Sơn cho.”

Chương 564: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mã Cảnh Ba chỉ vào Hàn Bân: "Đúng, có khả năng này, đội trưởng Tằng đã đến nhà của Triệu Hiểu Sơn, nên có hiểu biết về tình hình gia đình hắn, về vấn đề này có thể chờ họ về rồi thảo luận tiếp."

"Ta sẽ liên hệ với ngân hàng, kiểm tra tài khoản của Triệu Hiểu Sơn. Các ngươi kiểm tra chiếc xe của Triệu Hiểu Sơn, xem có liên hệ được với hãng xe để định vị theo dõi không."

"Rõ."

……

Chuyện chia làm hai đầu, kể một phía trước.

Sau khi Tằng Bình và nhóm của hắn rời khỏi nhà cha mẹ Triệu Hiểu Sơn, họ theo địa điểm định vị do công ty viễn thông cung cấp, để tìm vị trí cuộc gọi cuối cùng của nghi phạm.

Địa điểm định vị không nằm trong Phân Khu Ngọc Hoa mà ở vùng ngoại ô Khu Vực Trường Sơn.

Phương pháp định vị dựa trên trạm gốc, chỉ có thể xác định một phạm vi đại khái.

Từ trung tâm thành phố lái xe qua, phải đi qua một số ngôi làng mới đến được địa điểm định vị trạm gốc.

Do các làng bị phong tỏa, Tằng Bình ban đầu còn lo lắng không thể đi qua thuận lợi.

Vương Tiêu liên hệ với đồn cảnh sát địa phương, cảnh sát đồn liên hệ với cán bộ làng mới biết, phong tỏa là phong tỏa đường chính, mỗi làng đều có lối ra, chỉ là người ngoài không tìm được vị trí lối ra, nên không vào được làng.

Dưới sự hướng dẫn của cán bộ làng, Tằng Bình và nhóm của hắn lái xe qua một số ngôi làng, đến được khu vực định vị trạm gốc.

Khu vực nằm giữa Thôn Thành An và Thôn Giả Bạch, không có camera giám sát, xung quanh có nhà dân và cánh đồng, việc tìm kiếm nghi phạm khá khó khăn.

Tôn Hiểu Bằng đỗ xe bên lề đường giữa hai ngôi làng, Tằng Bình và những người khác lần lượt xuống xe.

Xung quanh không thấy ai, Tằng Bình tháo khẩu trang, hít thở sâu: "Không khí ở làng vẫn tốt hơn, sau này nghỉ hưu, ta cũng muốn chuyển về làng ở."

Vương Tiêu cười: "Đội Trưởng Tằng, ngài còn trẻ, chắc còn phải đợi lâu."

Tằng Bình cũng cười, quan sát xung quanh: "Phạm vi định vị trạm gốc này có thu hẹp được nữa không?"

Vương Tiêu lắc đầu: "Theo phản hồi của công ty viễn thông, cuộc gọi cuối cùng của số điện thoại khả nghi là vào lúc 8 giờ 41 phút sáng hôm qua, theo định vị trạm gốc thì phạm vi đại khái là từ phía bắc Thôn Thành An đến phía nam Thôn Giả Bạch, với kỹ thuật hiện tại của công ty viễn thông không thể chính xác hơn nữa."

"Hiện tình hình đặc biệt, không thể đi thăm dò, chỉ có thể kiểm tra camera." Lý Huy nói.

"Đây không phải là thành phố, không có hệ thống giám sát, dù có nhà lắp camera, cũng chỉ hướng vào cửa hoặc sân nhà mình, rất hiếm khi hướng ra đường." Đỗ Kỳ nhún vai.

Lý Huy tiếp tục phân tích: “Triệu Hiểu Sơn cũng mất tích vào sáng hôm qua, điều đó cho thấy sau khi gọi điện thoại, nghi phạm đã đến thành phố để ra tay với Triệu Hiểu Sơn. Đường đến thành phố chỉ có vài con đường, chúng ta chỉ cần lấy thời gian gọi điện làm cơ sở, suy ngược lại thời gian nghi phạm đi qua các giao lộ trong thành phố, kiểm tra camera ở những giao lộ đó, có thể sẽ phát hiện ra dấu vết của nghi phạm.”

Tằng Bình châm một điếu thuốc: “Ý tưởng của Lý Huy không tệ, cũng là một cách để tìm kiếm nghi phạm; nhưng cần lưu ý, người gọi điện chưa chắc là hung thủ, có thể là hai người phối hợp, một người gọi điện, còn hung thủ có thể đã phục sẵn trong thành phố.”

“Nếu vậy, việc chúng ta đến đây không có ý nghĩa.” Lý Huy nói.

“Không hẳn.” Tằng Bình hút một hơi thuốc: “Nghi phạm xuất hiện ở đây chắc chắn có lý do; hoặc là đi qua, hoặc là có căn cứ ở đây.”

“Ta vẫn luôn suy nghĩ, cách hung thủ xử lý thi thể, để chó ăn xác chết, nghe có vẻ rất tàn nhẫn, nhưng phải nói, đó là một cách hay, không để lại dấu vết nào.”

“Nhưng từ khi Tào Đạt mất tích đến khi tìm thấy thi thể, đã gần một tuần, trong một tuần đó đã xảy ra chuyện gì, hung thủ giấu ở đâu, thi thể được bảo quản, phân xác thế nào, đây đều là vấn đề. Làm sao có thể không bị hàng xóm phát hiện?”

Tằng Bình suy nghĩ một lúc rồi tiếp tục: “Ta nghĩ hung thủ phải có một căn cứ khá kín đáo, cách xa khu dân cư, diện tích đủ lớn, có thể đảm bảo xử lý thi thể mà không bị phát hiện, nhà xưởng ở ngoài làng chắc chắn là lựa chọn hàng đầu.”

“Ta đồng ý với suy luận của ngài.” Vương Tiêu tán thành.

“Vậy chúng ta lái xe xung quanh xem có nhà xưởng nào không, đồng thời kiểm tra xem có camera giám sát cá nhân nào trên đường không.”

“Rõ.”

……

Chiều tối, 5 giờ rưỡi.

Tằng Bình và những người khác cũng trở về Phân Cục Ngọc Hoa.

Mã Cảnh Ba triệu tập mọi người vào phòng họp.

Mã Cảnh Ba và Tằng Bình nói chuyện nhỏ vài câu, sau đó quét mắt nhìn mọi người trong phòng họp, lớn tiếng: “Hai đội chúng ta đã chạy cả ngày, mỗi người đều đã điều tra một số manh mối, bây giờ họp tổng kết tình hình vụ án, tổng hợp manh mối của nhau.”

“Hàn Bân, ngươi nói trước về tình hình điều tra hôm nay.”

“Được.” Hàn Bân mở cuốn sổ tay, kể lại việc liên hệ với Ninh Nguyệt Dung, đến nhà Triệu Hiểu Sơn, và những gì đã điều tra được.

Nghe xong lời kể của Hàn Bân, Tằng Bình bổ sung: “Chúng ta đã lấy lời khai của cha mẹ Triệu Hiểu Sơn, họ cũng nói rằng Triệu Hiểu Sơn có bạn gái, nhưng không biết tên, chỉ biết Triệu Hiểu Sơn gọi cô ấy là Dung Dung.”

Chương 565: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Theo cha mẹ Triệu Hiểu Sơn, lần cuối họ liên lạc với hắn là vào ngày 30 tháng 1, tức là ngày trước khi Triệu Hiểu Sơn mất tích. Lúc đó là em trai Triệu Hiểu Sơn gửi tin nhắn WeChat, mời hắn về nhà ăn cơm, Triệu Hiểu Sơn gọi lại nói rằng dạo này công việc bận, không thể về.”

“Theo cha mẹ và em trai Triệu Hiểu Sơn, lúc đó hắn không có biểu hiện gì bất thường, không ngờ ngày 31 lại mất tích.”

Hàn Bân tiếp lời, hỏi: “Đội trưởng Tằng, tình hình kinh tế của gia đình Triệu Hiểu Sơn thế nào?”

“Cha mẹ Triệu Hiểu Sơn mở một quán ăn nhỏ, sau khi trừ chi phí và đóng bảo hiểm hưu trí tự nguyện, thu nhập cũng ngang ngửa nhân viên văn phòng.”

“Vậy tiền mua nhà, mua BMW của Triệu Hiểu Sơn là do cha mẹ hắn cho, hay hắn tự kiếm?” Hàn Bân hỏi.

“Khi hỏi về tình hình của Triệu Hiểu Sơn, cha mẹ hắn nói hắn rất giỏi, thu nhập hàng năm khoảng năm mươi vạn, tự mua xe, mua nhà, họ nói với giọng rất tự hào, ta nghĩ, chắc là Triệu Hiểu Sơn kiếm tiền mua xe và nhà.”

Tằng Bình nhớ lại, nói tiếp: “Ta còn nhớ ta đã hỏi, Triệu Hiểu Sơn làm nghề gì, sao thu nhập cao vậy, cha mẹ hắn nói hắn là nhà văn.”

Mã Cảnh Ba lắc đầu cười: “Tiếc là, nhà văn Triệu Hiểu Sơn này không kiếm được nhiều tiền như cha mẹ hắn nghĩ,

giống như ta suy đoán trước đó, Triệu Hiểu Sơn chắc có nghề thứ hai, nhà văn mạng chỉ là vỏ bọc."

Hàn Bân ngập ngừng: "Đội trưởng Mã, ta có cách nhìn khác."

"Nói sao?"

"Viết truyện mỗi ngày không phải chuyện dễ dàng, đặc biệt đối với người thu nhập bốn, năm mươi vạn mỗi năm, viết là công việc đau khổ, không đáng công. Nếu chỉ để che giấu thân phận, hắn có thể chọn công việc khác, không thể dành nhiều thời gian ngồi trước máy tính mỗi ngày viết truyện." Hàn Bân thường đọc truyện, không ăn thịt heo nhưng cũng thấy heo chạy:

"Nói cách khác, người chịu đựng được khổ cực, kiên trì viết mỗi ngày, chắc chắn là người thật sự yêu nghề."

Mã Cảnh Ba dựa lưng vào ghế: "Theo ý ngươi, Triệu Hiểu Sơn thật lòng muốn trở thành nhà văn mạng, nhưng vì thu nhập ít, nên còn làm nghề khác để kiếm tiền."

"Đúng." Hàn Bân đáp.

Nghe có vẻ không khác biệt lớn, nhưng thực ra rất khác biệt.

Như kết hôn vì tình yêu và kết hôn vì tiền, tuy đều là kết hôn, nhưng động cơ khác nhau, kết quả cũng khác nhau.

Mã Cảnh Ba cũng nhận ra điều này, đứng dậy, đi lại vài bước: "Giả sử, Triệu Hiểu Sơn còn làm một công việc nguy hiểm, lợi nhuận cao, nhưng hắn không muốn làm nữa. Hắn muốn trở thành nhà văn toàn thời gian, dành nhiều thời gian hơn để viết truyện."

"Nhưng có những nghề một khi đã vào, khó mà ra, nên hắn mới gặp chuyện hoặc bị người ta giết."

Suy đoán của Mã Cảnh Ba rất táo bạo, nhưng cũng có thể xảy ra.

Nếu Triệu Hiểu Sơn thật sự chết vì công việc, thì tìm ra nghề khác của hắn có thể là bước đột phá của vụ án.

"Đội trưởng Mã, ngân hàng có tin gì không?" Hàn Bân hỏi.

Có thể thông qua giao dịch tài chính, tìm ra tài khoản trả lương cho hắn, từ đó điều tra những người liên quan.

"Ngân hàng chưa chính thức làm việc, chỉ có nhân viên trực; cần phải làm thủ tục, hiệu quả không cao, chắc phải đợi đến ngày mai." Mã Cảnh Ba lắc đầu, hỏi lại:

"Manh mối xe hơi thế nào? Liên hệ được với hãng BMW không?"

"Khụ." Điền Lệ ho khẽ: "Ta đã kiểm tra hệ thống, không có xe nào đứng tên Triệu Hiểu Sơn."

Chiếc BMW đó không phải của hắn? Mọi người đều ngạc nhiên.

"Ta đã kiểm tra biển số xe BMW, chủ xe là Mã Minh Nhân, người Cầm Đảo, mua xe này năm 2014, không có ghi nhận bán hay chuyển nhượng."

Mã Cảnh Ba hai tay chống bàn: "Thế này thì thú vị đây, Mã Minh Nhân và Triệu Hiểu Sơn có quan hệ gì, mà cho hắn mượn xe BMW. Hơn nữa, theo phản ứng của Ninh Nguyệt Dung và cha mẹ Triệu Hiểu Sơn, có vẻ hắn dùng xe này thường xuyên."

"Đã liên hệ với Mã Minh Nhân chưa?"

Điền Lệ nhún vai: "Ta đã gọi điện, nhưng điện thoại của hắn tắt máy, tạm thời không liên lạc được."

"Tìm cách khác liên lạc với chủ xe Mã Minh Nhân."

“Rõ.”

Mã Cảnh Ba như nhớ ra điều gì, quay sang Tằng Bình: “Đội Trưởng Tằng, kết quả định vị điện thoại khả nghi thế nào?”

“Công ty viễn thông sử dụng trạm gốc để xác định phạm vi điện thoại, từ phía bắc Thôn Thành An đến phía nam Thôn Giả Bạch, khu vực giữa hai ngôi làng, khá vắng vẻ, không có nhân chứng hay camera giám sát.” Tằng Bình lấy điện thoại, lật xem:

“Ta nghi ngờ căn cứ của hung thủ có thể ở gần đó, theo suy đoán của ta, có thể là nhà xưởng ở vị trí hẻo lánh, chúng ta đã lái xe xung quanh, hầu hết nhà xưởng đều đóng cửa, chúng ta đã ghi lại địa chỉ, chụp ảnh. Đồng thời, cũng thu thập camera giám sát xung quanh.”

“Chúng ta đã nắm được tình hình quanh đó, nếu cần thiết, có thể điều động cảnh sát, lục soát tất cả nhà xưởng.”

Mã Cảnh Ba lắc đầu: “Lúc này, nếu không có bằng chứng, ta nghĩ lãnh đạo sẽ không đồng ý lục soát diện rộng, tránh gây hoảng loạn không cần thiết.”

“Ta cũng nghĩ vậy.” Tằng Bình cũng thấy, hiện tại chưa cần lục soát diện rộng.

Nếu tìm được manh mối, sẽ là công lớn; nhưng trong tình hình hiện tại, nếu không tìm được, ai sẽ chịu trách nhiệm?

Có gây hoảng loạn không?

Đây đều là những điều phải cân nhắc.

Chương 566: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tất nhiên, không lục soát bây giờ không có nghĩa là không lục soát sau này, họ đã nắm được tình hình xung quanh, chỉ cần có manh mối lại chỉ về hai ngôi làng, có thể xin lệnh lục soát.

……

Sau giờ làm, Hàn Bân như thường lệ, ngồi xe của Lý Huy về nhà.

Lý Huy nhìn người đi đường, hầu hết đều đeo khẩu trang: "Bân Tử, Tết này thật không có vị gì."

"Không chỉ mình ngươi nghĩ vậy, cả nước đều thế." Hàn Bân gãi đầu bằng móng tay, giảm bớt mệt mỏi cơ thể.

"Ngươi nói bao giờ chuyện này mới qua, bây giờ điều tra vụ án cũng khó khăn, hôm nay chúng ta đến làng, dân làng thấy chúng ta, đều tránh xa."

Hàn Bân lắc đầu: "Ai mà biết."

Lý Huy thở dài, tâm trạng cũng có chút chùng xuống.

Hàn Bân liếc hắn: "Bạn gái ngươi chưa về?"

"Nàng năm nay không về nhà ăn Tết."

"Vậy sao ngươi than thở làm gì."

Lý Huy cười khổ: "Ta đi làm rồi, nàng thường ở nhà thuê không ra ngoài, không tiếp xúc với người ngoài, tuy nàng không nói gì, nhưng ta cũng phải tự giác chứ."

“Ngươi nói đúng.”

Trở về khu dân cư, Hàn Bân không về nhà cha mẹ, mà về thẳng nhà mình.

Thể trạng Hàn Bân tốt, miễn dịch cũng mạnh, nhưng ông nội hắn đã già, để an toàn, hắn quyết định ít tiếp xúc với gia đình.

Về đến nhà, Hàn Bân gọi điện cho mẹ, mẹ thở dài, muốn mang đồ ăn cho hắn, nhưng hắn từ chối.

Nhà hắn vẫn còn mì ăn liền, xúc xích, đồ hộp cá, bia, táo, cũng có thể làm một bữa tối phong phú.

Hàn Bân nấu hai gói mì, một cây xúc xích, một hộp cá, mở một chai bia, vừa ăn vừa xem thời sự.

Ăn xong, Hàn Bân rửa mặt qua loa, không buồn dọn dẹp, lên giường ngủ ngay.

Sáng hôm sau, mẹ Hàn Bân treo bữa sáng ở cửa, Hàn Bân nói vài câu qua cửa, lấy bữa sáng treo trên tay nắm cửa rồi đi làm.

Hiện tại, nhà ăn của phân cục chỉ có bữa trưa và bữa tối, và vẫn không cho ăn tại nhà ăn, đều thực hiện chế độ chia phần.

Nhiều người nghĩ đến chế độ chia phần là của nước ngoài, nhưng thực ra không phải.

Trung Quốc cổ đại đều là chế độ chia phần, đến thời Tống mới bắt đầu ăn cơm chung quanh bàn.

Tốt hay xấu của chế độ chia phần không bàn đến, nhưng ít nhất trong tình hình hiện tại, vẫn là chế độ chia phần an toàn hơn.

Đến phòng họp, Hàn Bân thấy một nửa đội viên đang ăn mì ăn liền, không khỏi cảm thấy may mắn vì có một người mẹ tốt.

Mì ăn liền ăn thỉnh thoảng thì ngon, nhưng ngày nào cũng ăn thì chịu không nổi.

Mã Cảnh Ba vào phòng họp, nói chuyện với Tằng Bình một lúc, sau đó Tằng Bình dẫn người đi trung tâm giám sát giao thông, sử dụng hệ thống giám sát Thiên Võng điều tra Triệu Hiểu Sơn, xe và nghi phạm.

Hàn Bân và những người khác ở lại phân cục điều tra.

Đối với cảnh sát, biết thân phận của một người, tìm ra hắn không khó.

Chủ xe Mã Minh Nhân đăng ký số điện thoại tại sở xe tuy tắt máy, nhưng không có nghĩa là hắn không có số điện thoại khác.

Ngay cả khi điện thoại tắt máy, cũng có thể định vị.

Liên hệ lại công ty viễn thông, quả nhiên dưới tên Mã Minh Nhân còn một sim khác.

Điền Lệ liên lạc được với Mã Minh Nhân, mời hắn đến Phân Cục Ngọc Hoa, nhưng hắn nói khu dân cư bị phong tỏa, chỉ được ra, không được vào, tạm thời không thể đến cảnh cục.

Thực tế trong lúc này, mọi người đều không muốn ra ngoài, càng không muốn đến đồn cảnh sát.

Để không trì hoãn tiến độ điều tra vụ án, Hàn Bân cùng Triệu Minh đến nhà Mã Minh Nhân lấy lời khai, Mã Cảnh Ba và Điền Lệ ở lại phân cục.

Nhà Mã Minh Nhân ở khu dân cư Thiên Đạt, cổng khu dân cư có bảo vệ kiểm tra, đo nhiệt độ, không phải cư dân khu dân cư không cho vào.

Dù ngươi thuê nhà trong khu dân cư, chỉ cần ra khỏi khu dân cư, cũng không được vào.

Hàn Bân đưa thẻ cảnh sát, bảo vệ khu dân cư tự nhiên không dám cản, nhưng Hàn Bân vẫn phối hợp đo nhiệt độ, sau đó cùng Triệu Minh vào khu dân cư.

Biết Hàn Bân và những người khác đã đến khu dân cư Thiên Đạt, Mã Minh Nhân có chút bất ngờ, nhưng vẫn đồng ý gặp họ.

Căn số 1203, khu nhà 2, Tòa 3.

Hàn Bân gõ cửa, một người đàn ông trung niên mở cửa, người đàn ông đeo hai lớp khẩu trang, kính mắt, khăn quàng cổ, che kín mặt.

"Ngươi là Mã Minh Nhân?"

"Ta đây." Người đàn ông trung niên làm động tác mời, cho Hàn Bân và những người khác vào nhà: "Cảnh sát đồng chí, ngài xưng hô thế nào?"

"Ta họ Hàn."

"Các ngươi là đội cảnh sát hình sự Phân Cục Ngọc Hoa?"

"Phải."

"Trước Tết, ta còn cùng ăn cơm với Cục trưởng Tống của các ngươi, quan hệ rất tốt." Mã Minh Nhân cười.

"Cục trưởng Tống hình như quản lý kinh tế."

"Phải phải, chúng ta quen biết nhiều năm rồi." Mã Minh Nhân mời Hàn Bân và Triệu Minh ngồi trên sofa: "Cảnh sát Hàn, mọi người đều đeo khẩu trang, ta không mời các ngươi hút thuốc nữa."

Hàn Bân cười thầm, chúng ta là đội hình sự, ngươi nhắc tới quen biết với người ở kinh tế thì có ích gì?

Hơn nữa, Mã Cảnh Ba là đội trưởng đội hình sự thành phố, ngươi dù có quan hệ tốt với phó cục trưởng của phân cục,

cũng không quản nổi hắn.

Hàn Bân ngồi trên sofa, quan sát căn nhà, nội thất rất đơn giản, trên bàn trà có một lớp bụi dày: "Ngươi bình thường không ở đây?"

"Phải, ta có một căn nhà khác trong khu dân cư này, bình thường có bạn đến mới ở đây." Mã Minh Nhân trả lời qua loa, hỏi lại:

Chương 567: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Cảnh sát Hàn, các ngươi tìm ta có chuyện gì?”

Lời của Mã Minh Nhân, Hàn Bân không tin, căn nhà này nhìn thế nào cũng không giống để tiếp khách, nhưng không vạch trần hắn:

“Muốn hỏi ngươi vài chuyện.”

“Ngài hỏi chuyện gì, ta nhất định phối hợp.”

“Mã tiên sinh, ngài có một chiếc xe BMW phải không?”

“Phải.”

“Xe đâu?”

“Trong gara.”

“Biển số xe bao nhiêu?”

“B886xx”

Hàn Bân nhíu mày, biển số này không phải xe Triệu Hiểu Sơn lái, chiếc BMW trắng đó biển số là B516xx.

“Mã tiên sinh, ngươi có mấy chiếc xe?”

“Để ta xem… ba chiếc, không, bốn chiếc, chắc là bốn chiếc.”

Triệu Minh ngạc nhiên: “Ngươi có mấy chiếc xe mà không rõ sao.”

“Có chiếc đứng tên ta, có chiếc đứng tên vợ ta, có chiếc đứng tên con ta, ngươi hỏi đột ngột, ta có chút rối.”

“Chiếc BMW trắng B516xx là của ngươi phải không?”

“Phải, là của ta, là quà sinh nhật ta tặng vợ vài năm trước.”

“Xe đâu?”

“Ta không biết, chiếc xe đó ta chưa từng lái, phải hỏi vợ ta.”

“Một chiếc BMW, ngươi không coi là gì sao?” Triệu Minh thấy phản ứng của đối phương có chút không bình thường.

“Ta bình thường lái xe của mình, chiếc đó đứng tên ta nhưng đã tặng vợ rồi, ta cũng không hỏi.”

“Vậy ngươi bình thường lái xe gì?”

“Một chiếc Maybach, một chiếc Wrangler, một chiếc 740, thay nhau lái.”

Được rồi, nghe ba loại xe này, nghi ngờ của Triệu Minh tiêu tan không ít.

Chiếc BMW trắng B516xx, cũng chỉ là series 5.

Không đáng để so sánh.

“Vợ ngươi đâu, gọi nàng tới?” Hàn Bân nói.

“Ta không biết nàng ở đâu.”

“Nàng ở nhà không, ngươi không biết?”

“Chúng ta không sống cùng nhau.”

Hàn Bân nhíu mày: “Vợ ngươi sống ở đâu?”

“Chắc ở Cảnh Viên Vinh.”

“Sao gọi là chắc, ngươi có mấy căn nhà?”

“Cầm Đảo có bốn căn.”

“Gọi điện cho vợ ngươi, bảo nàng đến.”

Mã Minh Nhân gãi đầu, thở dài: "Cảnh sát Hàn, ngài hỏi đã lâu, rốt cuộc là chuyện gì?"

Hàn Bân gấp cuốn sổ: "Ngươi có biết người tên Triệu Hiểu Sơn không?"

"Nam hay nữ?"

"Nam."

"Không biết, có chuyện gì." Mã Minh Nhân mờ mịt.

"Chiếc BMW trắng B516 là Triệu Hiểu Sơn đang lái, hơn nữa chắc là đã lâu rồi."

"Triệu Hiểu Sơn, chưa nghe nói người thân bên vợ có ai tên Triệu Hiểu Sơn."

"Xe nhà ngươi thường cho người thân lái sao?" Triệu Minh hỏi.

"Từ năm 98 mua chiếc xe cũ đầu tiên, nhà ta trước sau đã mua mười mấy chiếc xe, xe chạy vài năm cũng không bán được giá, vợ ta là người rộng rãi, nói thẳng là không tim không phổi, người ta nói vài câu hay, sẵn sàng cho, nhà ta anh vợ, chú vợ lái đều là xe nhà ta, không rõ hết." Mã Minh Nhân khoát tay.

"Ngươi và vợ quan hệ thế nào?"

"Cũng được, sống chung thôi."

"Vậy sao hai người không ở cùng nhau?"

"Năm kia, ta đi nơi khác làm ăn, vợ nghĩ… cũng hiểu mà."

Hàn Bân hơi nhíu mày: "Ngươi về Cầm Đảo khi nào?"

"Ngày 21 tháng 1, ta đã tự ở đây nửa tháng, không sao."

"Con ngươi sống cùng vợ?"

“Không, con ta học ở nơi khác, mua vé về trước Tết, sau đó có chuyện này, không cho nó về.”

“Hay thật, nhà ngươi ba người, mỗi người một nơi.” Triệu Minh cười.

“Ai bảo không phải, Tết này tính là gì, nhà ta trước Tết rất náo nhiệt, bạn bè ta nhiều, bình thường mọi người bận rộn, chỉ dịp Tết mới tụ họp, thế mà nửa tháng nay ở một mình, không dám ra ngoài, tự nấu ăn, nửa năm không gặp con, ngươi nói có nhớ không, chỉ có một đứa.” Mã Minh Nhân mở miệng, nửa tháng không nói, nay có người để nói rồi.

“Được rồi, gọi điện cho vợ ngươi, bảo nàng tới.”

“Cảnh sát Hàn, nếu nàng hỏi ta, ta nói sao, ta hỏi lâu vậy, ngươi cũng không nói rõ.”

“Nói có chuyện muốn tìm, đừng nhắc chuyện xe.”

“Được rồi.”

Sau đó, Mã Minh Nhân đứng dậy, đi ra ngoài gọi điện.

Triệu Minh liếc mắt, thấp giọng: “Bân Ca, cuộc sống của người giàu, cũng hỗn loạn thật.”

“Mỗi nhà mỗi cảnh, không có gì hoàn hảo.”

Một lát sau, Mã Minh Nhân đi tới, mặt không vui: “Bà này, chỉ thích cãi.”

“Vợ ngươi đến không?”

“Lúc đầu không muốn đến, bị ta mắng vài câu mới chịu, chắc sắp lái xe qua.”

“Vợ ngươi tên gì?”

“Nhiễm Thúy Nga.”

“Cảnh sát Hàn, Triệu Hiểu Sơn có quan hệ gì với vợ ta?”

Hàn Bân ghi vào sổ: “Ta cũng muốn hỏi ngươi.”

“Ta thật sự không có ấn tượng về người này.” Mã Minh Nhân thở dài: “Cảnh sát Hàn, hiện giờ tình hình căng thẳng, Triệu Hiểu Sơn phạm tội gì mà các ngươi điều tra hắn?”

“Triệu Hiểu Sơn mất tích.”

“Có bị tạm giữ không?”

“Tạm giữ là việc của cảnh sát, nếu bị tạm giữ, chúng ta có thể không biết sao.”

“Triệu Hiểu Sơn làm gì?”

“Ngươi làm gì?” Triệu Minh thấy buồn cười, ai hỏi ai đây?

“Ta làm chút kinh doanh nhỏ, bận rộn, việc gì cũng làm.”

“Làm kinh doanh nhỏ, ta gặp nhiều người, không ai ngồi được Maybach.”

“Ta bắt đầu từ linh kiện xe máy, sau đó buôn bán nhà đất, hai năm gần đây nhà đất không dễ làm, chuyển sang thiết bị y tế.”

“Ngươi có đầu óc kinh doanh tốt.”

“Ta chỉ là đi theo bạn bè.” Mã Minh Nhân cười, có vài phần đắc ý.

Mỗi thời đại đều có ngành kiếm tiền khác nhau, qua thời đó, ngành kiếm tiền có thể sẽ lỗ, thập niên 90 nở rộ phong trào xe máy, khi đó dù bán xe máy hay linh kiện đều kiếm tiền, nhưng theo sự phát triển của thời đại, xe máy bị thay thế bởi ô tô và xe đạp điện, nhiều người ngừng kinh doanh muộn, lại lỗ không ít.

Chương 568: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bất động sản cũng vậy, lúc đầu rất sôi động, kiếm lời lớn, nhưng hai năm nay tuy giá nhà không giảm, công ty bất động sản phá sản ngày càng nhiều.

Mã Minh Nhân có nhiều đối tác kinh doanh, không nhiều người được như hắn.

Lọc cát tìm vàng.

"Cảnh sát Hàn, Triệu Hiểu Sơn rốt cuộc làm gì?" Mã Minh Nhân vẫn không quên chuyện này.

"Chúng ta đang điều tra, chưa rõ công việc thực sự của hắn."

"Có thể hỏi gia đình hắn."

Triệu Minh hỏi lại: "Chuyện đơn giản như vậy, chúng ta cảnh sát không nghĩ tới sao?"

Nghe vậy, Mã Minh Nhân lộ vẻ suy tư.

Một giờ sau, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa: "Cộc cộc."

Mã Minh Nhân đứng dậy: "Ai đó?"

"Ta, mở cửa."

"Rắc…" Cửa mở, bên ngoài đứng một người phụ nữ thấp bé, hơi mập, đeo khẩu trang, kính đen, che kín mặt.

"Ngươi không mang chìa khóa?"

"Cảnh Viên Vinh không có chìa khóa căn này." Người phụ nữ vào phòng khách, thấy Hàn Bân và Triệu Minh thì ngạc

nhiên: “Đây là cảnh sát?”

“Phải, đây là Cảnh sát Hàn, muốn hỏi ngươi vài chuyện.”

Hàn Bân đứng dậy, nhìn người phụ nữ: “Ngươi là Nhiễm Thúy Nga?”

“Phải, tìm ta có chuyện gì?”

“Chiếc BMW trắng B516xx có phải ngươi đang dùng không?”

Nhiễm Thúy Nga vuốt tóc: “Phải, sao?”

“Xe đâu?”

“Ta cho một người bạn mượn rồi.”

“Bạn nào?”

Nhiễm Thúy Nga ngồi trên sofa, tay đan vào nhau: “Ta có nhiều xe, để không cũng vậy, cho một người bạn gái mượn.”

“Mã tiên sinh, chúng ta muốn nói chuyện riêng với vợ ngươi.” Hàn Bân đề nghị.

Mã Minh Nhân không vui: “Cảnh sát Hàn, ngài nói đi, chúng ta là vợ chồng.”

“Mã tiên sinh, mong ngài hiểu, khi cảnh sát lấy lời khai, ngoài đương sự, tốt nhất không có người khác.” Triệu Minh đứng dậy, làm động tác mời.

“Được, ta vào phòng chính hút thuốc, các ngươi nói chuyện.” Mã Minh Nhân liếc nhìn Nhiễm Thúy Nga, rồi vào phòng chính.

“Hô…” Nhiễm Thúy Nga thở phào.

Hàn Bân ra hiệu cho Triệu Minh mở máy ghi âm, hỏi theo thủ tục.

“Ngươi cho bạn gái mượn BMW?”

“Phải.”

“Nàng tên gì?”

Nhiễm Thúy Nga lau mồ hôi trán: “Bạn ta cũng là người có danh tiếng, rất chú trọng sự riêng tư, không tiện nói…”

“Không có gì bất tiện, chúng ta không tiết lộ.”

Nhiễm Thúy Nga cúi đầu không nói.

“Không muốn nói ở đây, chúng ta về đồn cảnh sát nói.”

Nhiễm Thúy Nga ngẩng lên, trừng mắt nhìn Hàn Bân: “Cảnh sát đồng chí, ta cũng là người có danh tiếng, ngài nói chuyện đừng cứng nhắc như vậy.”

“Được, vậy ta nói mềm mỏng.” Hàn Bân cười lạnh, có chút tiền đã tự cho mình cao quý, ở Mỹ còn không được, huống chi trong nước.

Mã Minh Nhân có vài căn nhà, có vẻ sang chảnh, nhưng thực ra cũng không bằng ai, đừng nói so với cục trưởng, gặp sở trưởng cũng phải nịnh bợ.

Hàn Bân quay sang Triệu Minh: “Gọi chồng nàng ra, chúng ta nói rõ ràng chuyện này.”

Nhiễm Thúy Nga vội đổi giọng: “Đừng, đừng, coi như ta chưa nói gì, chúng ta vẫn công việc công khai.”

Triệu Minh hừ một tiếng: “Nói đi, ngươi và Triệu Hiểu Sơn có quan hệ gì?”

Nhiễm Thúy Nga ngập ngừng, nói nhỏ: “Chúng ta là bạn tốt, bạn gái thân thiết…”

“Ngươi cho hắn xe?”

“Phải.”

Triệu Minh tò mò hỏi: “Ngươi tại sao lại đưa xe của chồng cho một người đàn ông khác?”

Nhiễm Thúy Nga nắm lấy trán: “Ta luôn coi Triệu Hiểu Sơn là bạn thân, cũng không nghĩ nhiều như vậy.”

“Ngươi đưa xe cho Triệu Hiểu Sơn từ khi nào?”

“Có lẽ đã hai năm rồi.”

“Ngươi và hắn quen biết thế nào?”

“Chúng ta có bạn chung, cũng khá hợp nhau, ta luôn coi hắn là bạn thân.”

Triệu Minh lắc đầu: “Ngươi coi một người đàn ông là bạn thân?”

“Phải, ngươi chưa nghe đến từ ‘bạn thân nam’ à?” Nhiễm Thúy Nga nhún vai.

“Lần cuối ngươi liên lạc với hắn là khi nào?”

Nhiễm Thúy Nga suy nghĩ một chút: “Khoảng hơn nửa năm rồi, không liên lạc.”

“Ngươi không nói hắn là bạn thân sao? Còn cho hắn xe, tại sao một người bạn thân tốt như vậy mà không liên lạc?”

“Nói sao đây.”

Nhiễm Thúy Nga ngập ngừng một lúc, mới tiếp tục nói: “Hắn bận rộn, trẻ, đang trong giai đoạn phát triển sự nghiệp, ta có lúc hẹn hắn uống trà, hắn cũng không có thời gian, thời gian lâu dần, liên lạc ít đi.”

“Trong nửa năm qua, ngươi có gọi điện cho hắn không?”

“Không.”

“Hắn làm nghề gì?”

“Giáo viên.”

“Giáo viên trường nào?”

“Đại học Cầm Đảo.”

Hàn Bân ghi vào sổ: “Hắn nói với ngươi là giáo viên, hay ngươi biết qua kênh khác?”

“Hắn nói với ta.”

“Giấy tờ chiếc BMW ở đâu?”

“Ta để ở căn nhà khác trong khu dân cư.”

Hàn Bân chỉ vào Triệu Minh: “Thêm hắn vào WeChat, lát nữa chụp ảnh giấy tờ, gửi qua đây.”

“Biết rồi.”

“Ngươi số điện thoại bao nhiêu?”

“13274xxxx”

Hàn Bân ghi lại: “Còn số nào khác không?”

“13842xxxx”

“Ngươi có bao nhiêu số thì nói hết, đừng tự tạo rắc rối, ta sẽ kiểm tra.”

“Chỉ có hai số đó.”

Hàn Bân đưa một danh thiếp cho Nhiễm Thúy Nga: “Nhớ điều gì, liên hệ với ta.”

Sau đó, Hàn Bân và Triệu Minh rời khỏi căn nhà.

Khi đợi thang máy, Triệu Minh không nhịn được hỏi: “Bân Ca, ngươi có tin Nhiễm Thúy Nga và Triệu Hiểu Sơn thật sự là bạn thân không?”

Hàn Bân cười nhạt: “Quan tâm làm gì, làm rõ nguồn gốc chiếc BMW là được rồi.”

Căn hộ bên cạnh, phát ra tiếng ồn ào.

Mã Minh Nhân mặt giận dữ, nhìn Nhiễm Thúy Nga: “Triệu Hiểu Sơn là ai?”

Chương 569: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Gì mà Triệu Hiểu Sơn.” Nhiễm Thúy Nga nuốt nước bọt.

“Còn giả vờ với ta? Cảnh sát đã nói, ngươi đưa chiếc BMW cho một người tên Triệu Hiểu Sơn.”

“À, nàng… chúng ta là… bạn… bạn thân…” Nhiễm Thúy Nga ấp úng.

“Bạn cái đầu ngươi, ngươi nghĩ ta là cảnh sát dễ lừa vậy sao, ta đánh ngươi…”

“Bốp!”

“Á…”

Tiếng khóc thét vang lên từ căn hộ…

Phân Cục Ngọc Hoa.

Sau khi trở về phân cục, Hàn Bân vào văn phòng uống hai ly nước, sau đó đến phòng họp báo cáo tình hình.

Vừa vào phòng họp, thấy Mã Cảnh Ba cùng Điền Lệ đang chuẩn bị ra ngoài.

“Mã đội, ngươi định đi đâu?”

“Ngân hàng vừa gửi tin tức, mỗi tháng trong tài khoản của Triệu Hiểu Sơn có hai khoản chuyển tiền, một khoản khoảng hai nghìn tệ là tiền nhuận bút; khoản còn lại mỗi tháng ba đến năm vạn tệ, đã xác định được người gửi.” Mã Cảnh Ba giới thiệu ngắn gọn, sắp xếp lại:

“Ngươi đã trở về, đi cùng ta; Điền Lệ ở lại phân cục.”

“Dạ.”

Triệu Minh cười gượng, vừa về tới phân cục, chưa kịp ngồi đã phải đi.

Ba người lên xe, Mã Cảnh Ba nói địa điểm, Triệu Minh lái xe.

Hàn Bân báo cáo công việc với Mã Cảnh Ba.

Nghe xong, Mã Cảnh Ba suy nghĩ: “Nhiễm Thúy Nga nói Triệu Hiểu Sơn là giáo viên Đại học Cầm Đảo.”

“Phải.”

“Thật thú vị.”

“Ta nghĩ Triệu Hiểu Sơn đang nói dối, hiện tại không thể xác định công việc thực sự của hắn. Cũng có thể Nhiễm Thúy Nga nói dối.” Hàn Bân nói.

“Thông qua ngân hàng, cơ bản đã xác định được công việc thực sự của Triệu Hiểu Sơn.” Mã Cảnh Ba cười.

“Là công việc gì?”

“Đến nơi ngươi sẽ biết.” Mã Cảnh Ba úp mở, dặn dò: “Khi nhận được giấy tờ chiếc BMW, ngươi gửi cho Điền Lệ, để nàng liên hệ hãng xe định vị.”

“Dạ.”

Hai mươi phút sau, Triệu Minh lái xe vào Phố Tứ Hải.

“Đội trưởng Mã, phía trước là Đường Thương Tân.”

“Không cần qua đèn đỏ.” Mã Cảnh Ba nhìn ra cửa sổ, chỉ về phía đông: “Đỗ xe trước Hội Sở Bách Lệ.”

Triệu Minh làm theo, đỗ xe trước hội sở, ba người xuống xe.

Hàn Bân nhìn quanh hội sở: "Triệu Hiểu Sơn làm việc ở đây?"

"Ta không rõ, nhưng hội sở này luôn trả lương cho hắn."

Ba người vừa tới cửa, một phụ nữ ra đón, đeo khẩu trang hồng, mặc áo khoác kaki, giày bốt cao, rất thời trang.

"Xin hỏi, các ngài là đồng chí cảnh sát hình sự thành phố?" người phụ nữ hỏi.

Mã Cảnh Ba giơ thẻ cảnh sát: "Ngươi là người phụ trách hội sở này, Trần Hỉ Muội."

"Ta đây, ngài xưng hô thế nào?"

Triệu Minh giới thiệu: "Đây là Đội trưởng Mã."

Trần Hỉ Muội làm động tác mời: "Chào Đội trưởng Mã, mời ba vị vào trong."

Hội sở trang trí rất tinh tế, vào cửa là quầy tiếp tân, đi vào là sảnh rộng, bên phải có bàn trà.

Trần Hỉ Muội mời ba người ngồi bên bàn trà, dùng nước nóng tráng trà cụ.

Mã Cảnh Ba xua tay: "Thời kỳ đặc biệt, không cần khách sáo."

Trần Hỉ Muội áy náy: "Vì dịch bệnh, hội sở chưa chính thức mở cửa, không chuẩn bị gì, xin lỗi nếu có gì không phải."

"Chúng ta đến điều tra vụ án, ngươi chỉ cần phối hợp là được."

Trần Hỉ Muội ngồi thẳng: "Ngài hỏi đi, ta sẽ phối hợp."

"Ngươi biết Triệu Hiểu Sơn không?"

Trần Hỉ Muội nhớ lại: "Biết, hắn làm việc ở đây."

"Hắn làm gì?"

“Chuyên viên thẩm mỹ.”

“Thu nhập mỗi tháng bao nhiêu?”

“Không cố định, chủ yếu là hoa hồng từ sản phẩm, tùy theo năng lực.” Trần Hỉ Muội nói.

“Chuyên viên thẩm mỹ ở đây làm những gì?”

“Chăm sóc da, xóa nhăn, mát-xa, thải độc, dưỡng ẩm, hội sở chúng ta có nhiều dự án, rất chuyên nghiệp.” Trần Hỉ Muội nói vanh vách.

“Chuyên viên thẩm mỹ mà kiếm nhiều tiền thế, ta cũng nên đổi nghề.” Triệu Minh cười.

“Cảnh sát đồng chí, ta hiểu ý ngài, nhưng hội sở chúng ta rất chính quy, chuyên viên thẩm mỹ đều rất chuyên nghiệp, ngoài làm dịch vụ cho khách, chỉ trò chuyện, không có gì hơn, ít nhất trong nội bộ hội sở, không có hành vi không chuyên nghiệp.” Trần Hỉ Muội nói chắc chắn, chỉ lên trần sảnh:

“Ngài xem, hội sở chúng ta có camera khắp sảnh và hành lang, nếu là nơi có tệ nạn, không thể lắp nhiều camera như vậy, khách hàng cũng không dám đến, ngài nói phải không?”

Mã Cảnh Ba đến điều tra, không muốn sâu xa: “Lần cuối ngươi thấy Triệu Hiểu Sơn khi nào?”

“Ngày 27 tháng Chạp, là ngày nghỉ cuối cùng, khi đó nhiều nhân viên có mặt.” Trần Hỉ Muội nói xong, hỏi lại: “Triệu Hiểu Sơn có vấn đề gì sao? Các ngài tìm hắn có chuyện gì?”

“Triệu Hiểu Sơn mất tích.”

“Mất tích.” Trần Hỉ Muội ngạc nhiên: “Từ khi nào?”

“Ngày 31 tháng 1.”

“Thật tiếc, hắn là nhân viên tốt, nhiều khách hàng thích nói chuyện với hắn, khách hàng đến hội sở chúng ta, một phần là

chăm sóc cơ thể, một phần là tìm người trò chuyện, thật không ngờ lại xảy ra chuyện này.”

“Trước khi nghỉ, Triệu Hiểu Sơn có gì bất thường không?”

Trần Hỉ Muội ngập ngừng: “Có, trước khi nghỉ, hắn bị đánh, rất nặng. Từ đó tâm trạng hắn giảm sút, ít nói chuyện như trước, cũng không nhiệt tình với khách hàng. Sau khi nhận tiền thưởng cuối năm, còn nói muốn từ chức.”

“Hắn tại sao muốn từ chức?”

“Ta hỏi, hắn không nói. Ta bảo hắn nghĩ lại, hội sở chúng ta đãi ngộ tốt, ra ngoài làm không chắc đã bằng ở đây.”

“Tại sao hắn bị đánh? Biết ai đánh không?”

“Chuyện đó ta không hỏi, là chuyện riêng của nhân viên.”

Hàn Bân hỏi thêm vài câu, nhưng Trần Hỉ Muội không cung cấp thêm thông tin gì giá trị.

Chương 570: Tiêu Đề 《Ẩn》

Sau khi lấy lời khai, Hàn Bân lấy danh sách khách hàng của Triệu Hiểu Sơn.

Trần Hỉ Muội tiễn Hàn Bân và hai người ra xe, đứng nhìn xe đi khuất mới quay vào.

"Không lạ người ta làm chủ, biết đối nhân xử thế." Triệu Minh cười.

Mã Cảnh Ba cười khẩy: "Khéo léo."

"Làm chuyên viên thẩm mỹ mà kiếm nhiều tiền vậy sao?" Triệu Minh không nhịn được hỏi, nguồn thu nhập có hợp lý hay không, rất quan trọng với điều tra.

Mã Cảnh Ba cũng chưa tiếp xúc ngành này, lắc đầu: "Ai biết được, có thể người có tiền, thích tiêu vào đó."

Hàn Bân cười: "Triệu Minh, nếu ngươi làm chuyên viên thẩm mỹ, ngươi có nói với gia đình và bạn gái không?"

Triệu Minh nghĩ: "Không, chết cũng không nói, kiếm tiền từ phụ nữ trung niên, nói ra khó nghe."

"Vậy Triệu Hiểu Sơn giấu công việc cũng hợp lý, có thể hiểu được." Hàn Bân nói.

"Làm chuyên viên thẩm mỹ tuy khó nghe, nhưng không đến mức bị giết chứ." Triệu Minh nói.

Mã Cảnh Ba tiếp lời: "Trong hội sở là chuyên viên thẩm mỹ, hai người hẹn ra ngoài, ai biết rõ quan hệ gì."

Triệu Minh cười: “Đúng vậy.”

“Như vậy, lần Triệu Hiểu Sơn bị đánh không phải ngẫu nhiên, rất có thể liên quan đến công việc thẩm mỹ.” Hàn Bân phỏng đoán.

“Bân Ca, theo lời ngươi, Mã Minh Nhân cũng có nghi ngờ, vợ hắn đưa chiếc BMW cho Triệu Hiểu Sơn, Mã Minh Nhân biết, làm sao tha cho hắn.”

“Không chỉ Mã Minh Nhân, tất cả chồng, bạn trai của khách hàng trong danh sách đều có động cơ làm hại Triệu Hiểu Sơn.” Theo Hàn Bân, để một nam chuyên viên thẩm mỹ chăm sóc vợ, vốn đã có mầm mống ghen tuông.

Giống như đã đội mũ, chỉ chờ mũ đổi màu.

“Triệu Hiểu Sơn cũng không phải người tốt, làm chuyện mờ ám, còn đổ lên đầu người đọc sách, phì.” Triệu Minh nhổ nước bọt.

Hàn Bân cười, sau đó nghiêm túc: “Ta luôn nghĩ, lần Triệu Hiểu Sơn bị đánh, có liên quan đến mất tích.”

“Triệu Hiểu Sơn nhận một cuộc gọi rồi ra ngoài, sau đó mất tích, rất bất thường. Nếu là người lạ gọi, sao Triệu Hiểu Sơn lại nghe theo, hiện giờ mọi người đều hạn chế ra ngoài.”

“Triệu Hiểu Sơn và người gọi đã liên lạc trước, chỉ là không dùng số khả nghi đó. Chúng ta tìm ra liên lạc trước đó, có thể lần ra nghi phạm.”

Mã Cảnh Ba gật đầu: “Ngươi phân tích đúng, vụ liên hoàn, chuẩn bị kỹ, chúng ta cần rà soát lại liên lạc của Triệu Hiểu Sơn.”

“Lần Triệu Hiểu Sơn bị đánh, dù không liên quan trực tiếp, cũng có thể là xúc tác. Hiểu nguyên nhân hắn bị đánh, có thể giúp điều tra.”

Phân Cục Ngọc Hoa.

Văn phòng tổ 2 đội điều tra hình sự ba.

Phòng họp là nơi chung, tổ chuyên án không thể chiếm mãi, sau hai ngày hợp tác, Mã Cảnh Ba quen với tổ 2, chuyển vào văn phòng tổ 2.

Hàn Bân và mọi người ngồi vào bàn, uống nước, uống trà, có người uống cà phê.

Triệu Minh cầm điện thoại lướt màn hình, thỉnh thoảng thở dài.

Mã Cảnh Ba ngáp: "Triệu Minh, ngươi còn trẻ, sao hay thở dài thế?"

"Nhìn số ca bệnh tăng lên, ta thấy lo. Không ngại ngươi cười, gia đình ta hầu như không ra ngoài, ta tự cách ly." Triệu Minh cười khổ.

Hàn Bân cười, lại thêm một người đồng cảm.

Lúc đó, Tằng Bình vào phòng: "Ngươi có nhiều nhà để tự cách ly, chúng ta muốn cũng không có."

Tằng Bình cùng Lý Huy trở lại văn phòng tổ 2.

Chào hỏi xong, mọi người ngồi vào chỗ.

Mã Cảnh Ba nhìn quanh: "Dù cách xa, vẫn có thể họp, mọi người tổng kết vụ án."

"Ta nói trước tình hình điều tra hôm nay."

Sau đó, Mã Cảnh Ba tóm tắt tình hình.

Nghe xong, Lý Huy hỏi: "Chuyên viên thẩm mỹ làm gì mà nhiều tiền vậy? Có gì mờ ám không?"

Tằng Bình biết tật xấu của hắn, tò mò: "Hiện giờ, hội sở đó không thể mở, trước mắt đừng quan tâm. Làm rõ nguồn thu

của Triệu Hiểu Sơn là được.”

“Mã đội nói xong, ta cũng báo cáo điều tra hôm nay.”

“Hôm nay chúng ta đến trung tâm giám sát, điều tra từ ba hướng, đầu tiên là theo dõi chiếc BMW trắng từ khu dân cư của Triệu Hiểu Sơn.”

“Thứ hai là từ Thôn Thành An và Thôn Giả Bạch đến trung tâm thành phố, dựa trên thời gian gọi từ số khả nghi, suy đoán thời gian qua các ngã tư.”

“Thứ ba, kiểm tra camera trước Tết, phát hiện chiếc BMW hàng ngày đến gần Hội Sở Bách Lệ, xác nhận hắn làm việc ở đó.”

“Có phát hiện nghi phạm không?”

“Tạm thời chưa, ta đoán nghi phạm giấu kỹ, hoặc người gọi và người bắt cóc không cùng một người.” Tằng Bình nói, đi đến máy chiếu, đưa lên hai bức ảnh:

“Nhưng khi kiểm tra camera, vẫn có thu hoạch, xe dừng lại phía đông Trung tâm Thương mại Thiên Sơn, rồi chạy tiếp, lái xe đã đổi người, ta đoán Triệu Hiểu Sơn bị khống chế trong xe.”

Mã Cảnh Ba quan sát hai bức ảnh lái xe: “Nếu nghi phạm lên xe gần Trung tâm Thương mại Thiên Sơn, có thể theo dõi từ đó?”

Tằng Bình chỉ vào hình ảnh: “Chúng ta cũng nghĩ vậy, chụp ảnh, xử lý, nhưng nghi phạm đội mũ, đeo khẩu trang không rõ mặt, chỉ dựa vào dáng người và trang phục, nhưng gần Trung tâm Thương mại Thiên Sơn nhiều bến xe, bốn phía đều có lối, kiểm tra rất khó, chưa phát hiện dấu vết nghi phạm trước khi lên xe.”

Hàn Bân xoay bút: “Nếu ta là nghi phạm, sau khi lên xe, ta sẽ thay đồ. Hiện tại mọi người đều đeo khẩu trang và mũ, truy tìm nghi phạm trước khi lên xe rất khó.”

Tằng Bình ngồi lại: “Hàn Bân nói đúng, vì chưa phát hiện nghi phạm, chúng ta tiếp tục theo dõi chiếc BMW, xe đi về phía nam, ra khỏi Khu vực Thành phố Cầm Đảo, vào Đường Thuận An, mất dấu gần Thôn Thành An.”

Chương 571: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Thôn Thành An, nghe quen quá.” Triệu Minh thì thầm.

Tằng Bình cười: “Ngươi thấy quen, chúng ta nhớ rất rõ, điểm gọi cuối của số khả nghi là phía bắc Thôn Thành An và phía nam Thôn Giả Bạch, chúng ta đã đến đó xem xét, hai manh mối xác nhận nhau, Đội trưởng Mã, ta nghĩ cần xin lệnh khám xét.”

Mã Cảnh Ba ngập ngừng: “Có bao nhiêu xưởng khả nghi?”

“Trên đường về, ta xem lại hồ sơ, có năm xưởng ngoài làng khả nghi.”

“Năm cái.” Mã Cảnh Ba do dự: “Khám xét quy mô không nhỏ.”

“Nhưng hiện tại chứng cứ đã rất rõ ràng rồi, xe tình nghi, thậm chí cả nghi phạm và nạn nhân đều có khả năng ở trong năm nhà máy đó.” Tằng Bình sắc mặt nghiêm trọng, hắn cảm thấy manh mối này rất quan trọng, không điều tra, hắn không yên tâm.

Nhưng hắn chỉ là phó tổ trưởng tổ chuyên án, vẫn cần Mã Cảnh Ba đồng ý mới có thể xin lệnh khám xét.

Mã Cảnh Ba cũng hiểu rõ tầm quan trọng của manh mối này, nhưng khám xét cùng lúc năm nhà máy, rất có thể sẽ gây ra hoảng loạn cho dân làng địa phương, lúc này tinh thần mọi người đều căng thẳng, nói cho cùng, công việc quan trọng nhất và cơ bản nhất của cảnh sát vẫn là duy trì ổn định.

“Điền Lệ, phía nhà máy xe BMW có tin tức gì không?”

“Vẫn chưa có phản hồi, ta sẽ thúc giục thêm.” Điền Lệ đứng dậy, rời khỏi văn phòng.

Mã Cảnh Ba chuyển hướng câu chuyện: “Ngoài việc giám sát, mọi người còn manh mối gì khác không?”

“Khụ…” Hàn Bân ho nhẹ một tiếng:

“Triệu Hiểu Sơn trước khi mất tích, chắc chắn đã có liên hệ với nghi phạm, nếu không thì không thể chỉ nhận một cuộc điện thoại mà ra ngoài gặp mặt đối phương. Hiện tại là thời kỳ rất đặc biệt, không ai dễ dàng ra ngoài. Ta đề nghị xem xét lại danh sách liên lạc của Triệu Hiểu Sơn, tiến hành đối chiếu số điện thoại liên lạc gần đây với danh sách của những người liên quan và khách hàng của Triệu Hiểu Sơn, xem có thể tìm ra người khả nghi không.”

“Đề nghị này không tồi, lát nữa ta sẽ thông báo đội kỹ thuật của thành phố, bảo họ liên hệ với công ty viễn thông, nhiệm vụ lần này có chút lớn, tránh để công ty viễn thông làm qua loa.” Mã Cảnh Ba cười nói.

Hàn Bân thấy thoải mái, danh nghĩa của thành phố chắc chắn hữu hiệu hơn Phân Cục Ngọc Hoa.

Triệu Minh bóp cổ: “Ta luôn cảm thấy Mã Minh Nhân và Nhiễm Thúy Nga hai người nghi ngờ không nhỏ, dù hai người có giàu đến đâu cũng không chịu vô duyên vô cớ tặng một chiếc xe BMW cho người khác. Giả sử, Mã Minh Nhân đã sớm biết mối quan hệ giữa Triệu Hiểu Sơn và Nhiễm Thúy Nga, hắn chắc chắn sẽ tức điên, hắn hoàn toàn có động cơ ra tay với Triệu Hiểu Sơn.”

Hàn Bân nhớ lại cảnh khi lấy lời khai của Mã Minh Nhân và Nhiễm Thúy Nga, không phát hiện hai người có dấu hiệu

nói dối rõ ràng, nhưng không thể không nói giả thiết của Triệu Minh về lý thuyết là hợp lý.

Mã Cảnh Ba gật đầu: "Lát nữa có thể đối chiếu số điện thoại của Mã Minh Nhân với danh sách liên lạc của Triệu Hiểu Sơn, nếu hai người này từng liên hệ, thì nghi ngờ của Mã Minh Nhân sẽ càng tăng cao."

Hàn Bân bổ sung: "Rất có thể đây là một loạt vụ án, không chỉ đối chiếu liên lạc của Triệu Hiểu Sơn, mà còn nên làm một cuộc đối chiếu chéo với liên lạc của hai nạn nhân trước là Tào Đạt và Nhậm Kiến Hoa, như vậy phạm vi điều tra sẽ rộng hơn và chính xác hơn."

Mã Cảnh Ba ghi chép vào sổ: "Hàn Bân, nhiệm vụ này giao cho ngươi."

"Vâng."

"Cạch…" một tiếng, Điền Lệ đẩy cửa bước vào: "Nhà máy BMW có tin tức rồi, đã định vị được vị trí của chiếc xe BMW mất tích."

"Ở đâu?"

"Ở gần phía bắc thôn Thành An, từ ảnh vệ tinh nhìn giống như một nhà máy, vị trí đã gửi vào điện thoại của ta."

"Tốt, có thể xin lệnh khám xét rồi." Mã Cảnh Ba lộ ra một nụ cười, có vị trí chính xác không chỉ giảm bớt khó khăn cho việc khám xét, quan trọng hơn là không gây ra quá nhiều ảnh hưởng và hoảng loạn.

Sáng hôm sau vào lúc bảy giờ.

Trời còn hơi tối, mấy chiếc xe đi vào thôn Thành An.

Từ xe lần lượt bước xuống một số người, có Mã Cảnh Ba, Vương Tiêu của đội hình sự thành phố; Hàn Bân, Tằng Bình

và những người khác của Phân Cục Ngọc Hoa; cùng với bốn cảnh sát địa phương từ đồn công an.

Trưởng thôn Thành An trông không lớn tuổi, khoảng ba mươi hơn, chạy nhanh tới.

“Sở trưởng Du, lần này có nhiệm vụ gì vậy, sao lại đến nhiều người thế?”

Lần này trợ giúp điều tra là Sở trưởng Du Hạo Trinh của đồn công an trấn Thanh Quang.

Không thể không nói, danh tiếng của sở cảnh sát thành phố thật sự hiệu quả, nếu Hàn Bân phụ trách lần điều tra này, nhiều nhất cũng chỉ có cảnh trưởng hỗ trợ điều tra.

Nếu để Tằng Bình dẫn đội điều tra, có lẽ sẽ cử một phó sở trưởng hỗ trợ.

“Chúng ta cần lục soát một nhà xưởng ở phía bắc thôn.” Sở trưởng Du nói.

“Nhà xưởng nào? Sao lại phải lục soát nhà xưởng?” Trưởng thôn hỏi lại.

Sở trưởng Du giới thiệu: “Đây là Đội trưởng Mã của đội hình sự thành phố, để ngài ấy nói với ngươi.”

“Đội trưởng Mã, ngài khỏe.”

Mã Cảnh Ba nhìn đối phương một cái: “Ngươi gọi là gì?”

“Ta họ Tôn.”

Mã Cảnh Ba lấy ra một máy tính bảng: “Trưởng thôn Tôn, chúng ta cần tìm nhà xưởng này ở đây.”

“Ta xem nào.” Trưởng thôn Tôn nhận lấy máy tính bảng, nghiên cứu một lúc: “Đây là thôn của chúng ta, phía bắc thôn, biến áp ở đây, nhà xưởng này là… xưởng thức ăn gia súc của Trương Lão Ngũ.”

Chương 572: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Trong xưởng có ai không?”

“Không, chúng ta đã thông báo rồi, thời gian này không cho mở cửa.”

“Nhà Trương Lão Ngũ là người ở đâu?”

“Là người thôn chúng ta, sống ở phía tây thôn, gia đình hắn cũng coi là khá giả, cả gia đình sống cùng nhau.”

Mã Cảnh Ba bước sang một bên, bàn bạc với Sở trưởng Du một lúc, sau đó chia thành hai nhóm.

Sở trưởng Du dẫn theo hai cảnh sát và Tằng Bình, Vương Tiêu, Tôn Hiểu Bằng đến nhà Trương Lão Ngũ, tạm thời khống chế Trương Lão Ngũ.

Mã Cảnh Ba và Hàn Bân cùng những người khác trực tiếp đến nhà xưởng.

Xét đến việc nghi phạm có thể đang trốn trong nhà xưởng, để tránh đánh động, Hàn Bân và những người khác không lái xe mà đi bộ đến cổng nhà xưởng dưới sự dẫn dắt của trưởng thôn.

Cổng nhà xưởng treo một biển hiệu viết bốn chữ lớn, Phú Long thức ăn gia súc.

Trong nhà xưởng không có đèn sáng, yên tĩnh, cũng không nghe thấy động tĩnh gì.

Hàn Bân bước nhẹ nhàng đến cổng nhà xưởng, phát hiện cổng lớn bị khóa, nhìn qua khe cửa vào bên trong thì trống

rỗng, không thấy bóng người.

Hàn Bân vẫy tay, Triệu Minh dưới sự hỗ trợ của Lý Huy, leo lên tường, quan sát tình hình bên trong nhà xưởng, sau đó ra hiệu cho Hàn Bân.

Hàn Bân chỉ tay về phía Điền Lệ, đối phương đưa tới một kìm sắt lớn, Hàn Bân trực tiếp cắt đứt ổ khóa.

"Kẹt" một tiếng vang nhỏ.

Triệu Minh nhìn chằm chằm vào bên trong sân không có phản ứng gì.

Sau đó, Hàn Bân kéo mở cánh cửa nhà xưởng, Mã Cảnh Ba cầm súng dẫn người xông vào.

Hàn Bân và Lý Huy cũng rút súng, theo sau Mã Cảnh Ba vào trong nhà xưởng.

Nhà xưởng có diện tích không nhỏ, vừa vào là một sân rộng, bên trong còn có một nhà xưởng cũng bị khóa.

Hàn Bân và những người khác tìm kiếm trong sân, không phát hiện ra dấu vết của xe và người.

Tuy nhiên, trong sân rõ ràng có dấu vết lốp xe, dấu vết lốp xe kéo dài vào trong nhà xưởng.

Hàn Bân cầm kìm sắt, cắt đứt khóa trên cánh cửa sắt nhà xưởng.

Dù bị khóa từ bên ngoài, khả năng bên trong có người không lớn, nhưng không ai dám chủ quan.

Nếu bên trong thật sự có tội phạm, cảnh sát sáng rõ, đối phương trong tối, rất dễ gây thương vong.

"Kẹt…" một tiếng, cánh cửa nhà xưởng mở ra, cánh cửa sắt có chút rỉ sét, âm thanh rất lớn, nếu bên trong có người, chắc chắn sẽ bị đánh động.

Để đảm bảo an toàn, Hàn Bân và những người khác không lập tức xông vào mà đứng ngoài gọi to: "Chúng ta là cảnh sát, các ngươi đã bị bao vây, bỏ vũ khí xuống và ra ngay lập tức."

Lại chờ một lúc, không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào.

Hàn Bân và những người khác mới cầm súng xông vào, lục soát khắp nhà xưởng.

Không thấy ai trong nhà xưởng, chỉ có nhiều máy móc sản xuất thức ăn gia súc và một mùi thức ăn gia súc nồng nặc.

Điều duy nhất không phù hợp là, giữa cửa nhà xưởng đỗ một chiếc xe BMW màu trắng.

Hàn Bân nhìn biển số xe, đúng là chiếc xe mà Triệu Hiểu Sơn lái, bên trong xe không có người.

Mã Cảnh Ba thu lại súng, gọi ra bên ngoài: "Đã lục soát xong, bên trong nhà xưởng an toàn, không phát hiện nghi phạm, gọi đội kỹ thuật vào."

Hàn Bân kiểm tra xung quanh xe, đợi đội kỹ thuật đến, sau đó bàn giao hiện trường cho họ.

Lý Huy ngáp một cái: "Cũng không uổng công chúng ta dậy sớm, tìm thấy xe rồi, sẽ tìm ra được nghi phạm."

Để tránh gây hoảng sợ cho dân làng, Hàn Bân và những người khác đã tập trung ở phân cục từ sáu giờ sáng, để hoàn thành nhiệm vụ lục soát trước khi trời sáng.

"Chiếc xe của Triệu Hiểu Sơn bị giấu trong nhà xưởng này, chắc chắn liên quan đến chủ nhà xưởng Trương Lão Ngũ, có lẽ nghi phạm đang trốn trong nhà Trương Lão Ngũ, chúng ta có cần hỗ trợ bên đó không?" Triệu Minh đề nghị.

"Hàn Bân, ngươi dẫn Triệu Minh qua đó. Lưu lại Lý Huy, Đỗ Kỳ và một cảnh sát đồn công an ở đây là đủ rồi."

“Rõ.” Hàn Bân đáp, rồi rời khỏi nhà xưởng.

Dưới sự dẫn dắt của trưởng thôn Tôn, Hàn Bân và Triệu Minh cũng đến nhà Trương Lão Ngũ.

Trên đường, trưởng thôn Tôn giới thiệu về Trương Lão Ngũ, Trương Lão Ngũ năm nay hơn ba mươi, tên thật là Trương Kim Long, nhà có nhiều anh em, hắn đứng thứ năm.

Trong thôn, nhà có nhiều anh em không thiệt thòi, lời nói cũng mạnh mẽ hơn người khác.

Trương Kim Long mở xưởng thức ăn gia súc này, kiếm được không ít tiền, càng tự tin hơn.

Trong thôn, hắn được coi là khá giả.

Hắn mua hai mảnh đất, nối liền nhau xây một ngôi nhà kiểu Âu, như một biệt thự nhỏ, rất bề thế.

Tằng Bình đã dẫn người vào nhà Trương Kim Long, cả gia đình năm người của Trương Kim Long đã bị khống chế.

Ngoài Trương Kim Long, còn có vợ hắn, hai con trai, một con gái.

“Cảnh sát, có phải có hiểu lầm gì không, sao các ngươi lại bắt người lung tung?” Trương Kim Long kêu lên.

Tằng Bình hừ một tiếng: “Ít nói nhảm, ngươi phạm tội gì, ngươi không biết sao?”

Hàn Bân bước tới, nói nhỏ với Tằng Bình vài câu, biết rằng trong nhà xưởng của Trương Kim Long đã phát hiện xe của Triệu Hiểu Sơn, Tằng Bình càng thêm tự tin.

“Còng lại, mang đi.”

“Đừng đừng, cảnh sát, chúng ta nói chuyện, ta nói, ta nói là được chứ gì.” Trương Kim Long hoảng sợ, vội vàng cầu xin.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào, ba người đàn ông trông giống Trương Kim Long từ bên ngoài chạy vào.

Chương 573: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Kim Long, chuyện gì vậy.” Một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi hét lên.

Trưởng thôn Tôn đứng bên nhắc nhở: “Ba người ngoài kia là anh em của Trương Kim Long, người nói là anh hai của hắn.”

“Ta đi xem.” Sở trưởng Du không coi là chuyện lớn, dẫn hai cảnh sát bước ra ngoài.

Chuyện này, hắn xử lý nhiều rồi, đối với hắn chỉ là chuyện nhỏ.

“Trương Kim Long, thành thật sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị, đầu năm mới, đừng tự tìm phiền phức.” Triệu Minh nói giọng nghiêm khắc.

“Ta nói, ta nói, cuối năm, có một nhà cung cấp đòi tiền ta, lúc đó ta thật sự không có tiền, người khác nợ tiền ta cũng chưa trả, mọi người đều thế, ngươi nợ ta, ta nợ ngươi, không có cách nào khác, ta thậm chí không trả đủ lương cho công nhân.”

“Nói vào trọng điểm.” Triệu Minh quát.

“Nhà cung cấp đòi tiền gấp, chúng ta cãi nhau, dù sao cũng là ta nợ tiền, hắn chửi ta vài câu cũng không sao, nhưng mấu chốt là hắn chửi mẹ ta, ta liền đánh nhau với hắn.”

“Sau đó, ta cảm thấy không hả giận, buổi tối tìm đến nhà hắn, đập vỡ xe trước cửa nhà hắn, ta biết là sai, ta không nên

làm vậy, ta thật sự biết sai rồi.”

Hàn Bân vừa tức vừa buồn cười: “Ngươi thật là ngông cuồng, còn đập xe của người ta, ngươi có biết đó là phạm pháp không?”

“Ta… ta lúc đó quá tức giận, hắn chửi mẹ ta, ta không chịu nổi. Hắn chửi ta thì được, chửi mẹ ta, dù phải liều mạng với hắn, ta cũng không thể chịu được.” Trương Kim Long nói cứng.

Tằng Bình cười lạnh: “Đừng lẩn tránh, ngươi biết chúng ta không phải vì chuyện này mà đến. Chuyện này không đáng để chúng ta làm lớn chuyện, mau thành thật khai báo.”

Trương Kim Long lắc đầu: “Cảnh sát, thật sự không còn chuyện gì khác, ta đã nói hết rồi, không còn gì nữa.”

“Nhà xưởng ở phía bắc thôn Thành An là của ngươi phải không?” Hàn Bân hỏi.

“Là của ta, làm chút kinh doanh nhỏ, gần đây cũng không tốt lắm, lại gặp dịch bệnh, không biết khi nào mới mở cửa, lo lắng lắm.”

“Chiếc BMW trắng trong nhà xưởng là của ai?”

“BMW nào?”

Hàn Bân mặt nghiêm: “Đừng giả vờ nữa, chúng ta đã đến nhà xưởng của ngươi, phát hiện một chiếc BMW trắng trong nhà xưởng.”

Trương Kim Long lộ vẻ nghi ngờ: “Cảnh sát, ta chỉ có một chiếc Audi cũ, thật sự không có BMW.”

Hàn Bân lấy điện thoại ra, mở ảnh chụp trong nhà xưởng: “Ngươi tự xem, có phải là nhà xưởng của ngươi không?”

“Đây… là nhà xưởng của ta, nhưng… chiếc xe này của ai, không phải xe của ta, thật sự không phải xe của ta?”

“Không phải xe của ngươi, sao lại ở trong nhà xưởng của ngươi?”

“Cảnh sát, ta cũng không biết, có phải ai đó muốn hại ta không!” Trương Kim Long có chút hoảng sợ.

“Làm sao hại, ngươi nói, để chúng ta nghe.”

“Ta… có thể ai đó đã đập khóa, đậu xe trong nhà xưởng của ta.”

Hàn Bân lấy điện thoại ra, mở ảnh chụp lần nữa: “Ngươi nhìn xem, có phải là khóa của nhà ngươi không?”

Trương Kim Long nhìn kỹ: “Đúng đúng, khóa ở cổng và nhà xưởng là cùng một loại, là ta mua mùa hè năm ngoái, đúng rồi.”

“Vậy thì không sai, hai khóa này đều do ta cắt, ta đã kiểm tra, không có dấu hiệu hư hỏng hay bị cạy.” Hàn Bân nói.

“Đây… không thể nào, sao có thể như vậy…” Trương Kim Long cũng bối rối.

“Trừ ngươi, còn ai có chìa khóa nhà xưởng?”

Trương Kim Long cắn môi, nhấc vai phải một chút: “Không còn, chỉ có ta có chìa khóa nhà xưởng.”

Hàn Bân luôn chú ý đến đối phương, qua biểu hiện đánh giá hắn có dấu hiệu nói dối, hơn nữa, một người làm chủ không thể ngày nào cũng dậy sớm chạy đến nhà xưởng mở cửa, hắn nói dối là rất có khả năng.

Hàn Bân suy nghĩ một chút, thử hỏi: “Trương Kim Long, ta đã tìm hiểu trước khi đến, trước khi ngừng sản xuất năm ngoái, mỗi ngày đều không phải ngươi mở cửa nhà xưởng.”

Triệu Minh trợn mắt quát: “Còn dám nói dối, thật nghĩ chúng ta dễ lừa?”

Trương Kim Long sợ đến mồ hôi ướt đẫm, vội vàng đổi giọng: “Còn có anh cả ta, anh cả ta quản lý nhà xưởng, ta có lúc phải đi nơi khác bàn công việc, thường ngày nhà xưởng đều do anh ấy trông nom.”

“Tại sao trước đó ngươi nói dối!”

“Ta không muốn kéo anh cả ta vào chuyện này, chiếc BMW này không liên quan gì đến chúng ta.” Trương Kim Long ngồi bệt xuống đất, mặt lộ vẻ bất lực: “Cảnh sát, ta thật oan uổng.”

Sau đó, Triệu Minh gọi anh cả của Trương Kim Long, Trương Kim Lâm vào.

Trương Kim Lâm hơn bốn mươi tuổi, da hơi đen, người không cao, trông thật thà, mặc một chiếc áo khoác lông vũ màu xanh đậm.

Hàn Bân hỏi thẳng: “Ngươi tên Trương Kim Lâm?”

“Phải.”

“Ngươi cũng làm việc ở Nhà máy thức ăn gia súc Phú Long?”

“Đúng, anh em như hổ, cha con ra trận, giúp đỡ em trai thôi.”

“Ngươi có chìa khóa nhà máy thức ăn gia súc Phú Long không?”

Trương Kim Lâm gật đầu: “Có, để ở nhà, ta không mang theo.”

Hàn Bân lấy điện thoại ra, cho hắn xem ảnh: “Ngươi có biết chiếc BMW trắng này không?”

Trương Kim Lâm nhìn: “Không biết, sao lại đỗ ở nhà xưởng của chúng ta, Kim Long, đây là xe của ai?”

Trương Kim Long lập tức kêu oan: “Ta làm sao biết, cảnh sát đến hỏi ta, ai biết ai đó đỗ xe ở nhà xưởng của chúng ta, anh cả, ngươi không cho người ngoài mượn chìa khóa chứ.”

“Ta…” Trương Kim Lâm ngập ngừng, cắn răng: “Không, không cho mượn.”

Chương 574: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nhìn chằm chằm Trương Kim Lâm hỏi: "Khóa nhà xưởng không có dấu hiệu bị cạy, chỉ có hai anh em ngươi có chìa khóa, ngươi nói cho ta biết, chiếc BMW trắng làm sao vào nhà xưởng, bay vào à?"

"Ta… ta…" Trương Kim Lâm ấp úng.

Cảm thấy đối phương có giấu diếm, Hàn Bân nói lạnh: "Còng lại, đưa về đồn."

Trương Kim Lâm lùi một bước, vội vàng vung tay: "Đừng, cảnh sát, đừng bắt ta, chìa khóa có người khác dùng, không chỉ anh em chúng ta."

"Ai dùng?"

Trương Kim Long trợn mắt: "Anh cả, ngươi đưa chìa khóa nhà xưởng cho người khác!"

Trương Kim Lâm cúi đầu, cảm thấy có lỗi với em trai, thở dài: "Trước đây, ta không đưa chìa khóa cho người khác, đều do ta mỗi sáng sớm mở cửa, bất kể gió mưa không chậm trễ, kinh doanh của em trai cũng như của mình, ta một lòng muốn giúp Kim Long quản lý nhà xưởng tốt."

"Sau đó, trời lạnh, trong nhà xưởng nhiệt độ thấp, máy móc rất lạnh, trước khi bắt đầu phải làm nóng, ngày nào cũng phải đến sớm một giờ, trời lạnh quá, ta không chịu nổi."

"Trong nhà xưởng Lão Lưu Đầu phụ trách chuẩn bị nguyên liệu, hắn cũng phải đến sớm, sau đó ta bàn với hắn, chúng ta

thay phiên mở cửa, ta để chìa khóa trên cái giá cao ngoài cửa, dùng viên gạch đè lên, người ngoài không nhìn thấy, ai đến sớm thì mở cửa."

"Ta cũng không nghĩ ai đó đỗ xe trong nhà xưởng, chiếc xe này thật không phải của chúng ta, càng không liên quan đến em trai ta."

Trương Kim Lâm nói xong, lại thở dài.

"Anh cả, ngươi dậy không nổi, ngươi có thể nói với ta, ta thay người công nhân khác cũng được, sao ngươi không nói." Trương Kim Long lắc đầu, lộ vẻ bất lực.

"Cảnh sát, rốt cuộc là thế nào, đó là xe của ai? Thật không phải chúng ta trộm."

"Tại sao nhà xưởng không lắp camera?" Hàn Bân hỏi.

"Trước đây có, ở cổng nhà xưởng, sau đó bị đập vỡ." Trương Kim Long lộ vẻ ngập ngừng, cắn răng: "Không có ích gì… video camera giao cho đồn công an, sau đó không có tin tức."

"Nghe người khác nói, càng lắp camera, trộm càng nhắm vào, nghĩ rằng trong nhà xưởng chắc chắn có tiền, không bằng không lắp."

"Lạ thật, sau đó, nhà xưởng thật sự không xảy ra chuyện gì, ngươi nói lạ không."

"Ngươi không có camera, trộm đến ngươi cũng không biết, chỉ có thể nói nhà xưởng của ngươi không có gì để trộm." Triệu Minh cười nói.

"Ai biết được." Trương Kim Long nhìn Hàn Bân, lại nhìn Tằng Bình nói:

"Cảnh sát, ta thật oan uổng, chiếc xe không liên quan gì đến ta. Nếu chiếc xe có vấn đề, ta cũng không thể để trong nhà

xưởng của mình, ta đâu có ngu, ngươi nói có phải không?"

Hàn Bân hỏi lại: "Ngày 31 tháng 1 ngươi ở đâu?"

"Ta ở nhà, thôn chúng ta không cho ra ngoài."

"Ai có thể chứng minh?"

"Vợ ta, con trai ta, còn anh cả, anh hai, anh tư, chúng ta đều ở nhà uống rượu, chơi bài, cả nhà đều ở nhà, không ai ra ngoài, cũng không gặp người ngoài."

"Đúng đúng, cảnh sát, sáng hôm đó khoảng tám giờ ta đến nhà Lão Ngũ, chúng ta nấu nửa con thịt dê, ta biết nấu ăn, ta làm đầu bếp, bọn họ giúp ta, trưa chúng ta uống một chút, chiều bắt đầu chơi mạt chược, đến tối mới đi." Trương Kim Lâm nói.

Có vẻ sợ Hàn Bân không tin, Trương Kim Long bổ sung: "Cảnh sát, nếu không tin, có thể gọi anh hai và anh tư của ta đến, hôm đó cháu ta cũng ở đó, đều có thể chứng minh."

Tằng Bình và Hàn Bân nói nhỏ vài câu, sau đó, để Triệu Minh, Điền Lệ, Tôn Hiểu Bằng hỏi riêng, xem chứng từ của Trương Kim Long và những người khác có trùng khớp không.

Hàn Bân gọi điện cho Mã Cảnh Ba, báo cáo tình hình bắt giữ, đồng thời, hỏi tiến độ điều tra của đội kỹ thuật.

Biết rằng đội kỹ thuật đang thu thập dấu vân tay, nhưng hiện tại chưa phát hiện ra manh mối có giá trị.

Hàn Bân cho người thu thập dấu vân tay và DNA của Trương Kim Long và Trương Kim Lâm, sau đó có thể so sánh với dấu vân tay và DNA trên chiếc BMW, nếu phát hiện dấu vân tay và DNA của hai người trên xe, chứng tỏ họ đã tiếp xúc với chiếc BMW, lời khai trước đó là nói dối.

Người thân của Trương Kim Long khá nhiều, để sớm điều tra rõ, Hàn Bân và Tằng Bình cũng bắt đầu ghi chép.

Sau khi hoàn thành ghi chép của Trương Kim Long và anh em nhà họ Trương, so sánh lời khai, không có sai khác lớn.

Ngoài một số khác biệt nhỏ và mô tả không đồng nhất, về cơ bản không có sai khác, lời khai có khả năng là thật.

Anh em Trương Kim Long và Trương Kim Lâm không có thời gian gây án.

Dấu vân tay trên xe chưa được so sánh, cũng chưa thể hoàn toàn loại bỏ nghi ngờ của hai anh em.

Sau đó, Tằng Bình dẫn người rời nhà Trương Kim Long, không dẫn hai anh em Trương Kim Long đi.

Tuy nhiên, sau khi bàn với Mã Cảnh Ba, vẫn để Đỗ Kỳ ở lại, để hắn giám sát thôn Thành An.

Trong tình huống một người lạ từ thôn khác, Đỗ Kỳ gần như không thể hoàn thành nhiệm vụ này một mình.

Mã Cảnh Ba tìm Sở trưởng Du của đồn công an trấn Thanh Quang, yêu cầu hắn cử hai cảnh sát phụ trợ Đỗ Kỳ.

Sau đó, Hàn Bân và những người khác trở về Phân Cục Ngọc Hoa.

Chiếc BMW trắng cũng được mang về phân cục, cần kiểm tra thêm, thậm chí có thể phải tháo rời xe.

…

Hàn Bân rời nhà lúc hơn năm giờ sáng, khoảng sáu giờ đến phân cục, bảy giờ đến thôn Thành An, trở về phân cục cũng mới hơn mười giờ, nhiều người lúc này mới bắt đầu làm việc.

Chương 575: Tiêu Đề 《Ẩn》

Một ngày làm việc, mới chỉ bắt đầu.

Vì mọi người dậy sớm, nhiều người chưa ăn sáng, trở về văn phòng tổ hai, Mã Cảnh Ba cho mọi người nghỉ nửa giờ.

Lập tức, trong phòng tràn ngập mùi mì gói, thịt bò kho, gà hầm nấm, sườn sốt hành…

Hàn Bân cũng ăn một bát mì gà hầm nấm, uống một ly trà xanh, sau đó, dự định ngủ trên bàn mười phút.

Đúng lúc mười phút sắp hết, Lỗ Văn bước vào, tay cầm một báo cáo.

Mọi người nhìn hắn với ánh mắt chờ đợi, Lỗ Văn giơ tay: "Dấu vân tay trên xe, đã so sánh, có dấu vân tay của Triệu Hiểu Sơn, còn có Ninh Nguyệt Dung. Tuy nhiên, dấu vân tay của anh em nhà họ Trương không khớp."

Nghe tin này, mọi người có chút thất vọng.

"Tuy nhiên, ta còn phát hiện một số chất khác trong xe, có thể giúp điều tra vụ án."

"Chất gì?"

"Ether."

"Nói như vậy, Triệu Hiểu Sơn có khả năng bị làm cho bất tỉnh, sau đó từ BMW trắng chuyển đến nơi khác." Lý Huy phân tích.

“Cái đó ta không biết.” Lỗ Văn đặt báo cáo lên bàn, chào hai đội trưởng, rồi rời khỏi văn phòng tổ hai.

Mã Cảnh Ba cầm báo cáo, lật xem: “Tìm thấy xe, người mất, hừ.”

“Nếu muốn người không biết, trừ phi mình không làm, Triệu Hiểu Sơn là người sống, muốn chuyển hắn từ BMW trắng đến nơi khác, chắc chắn sẽ để lại dấu vết, đây cũng là một hướng điều tra.” Hàn Bân đề xuất.

Tằng Bình gật đầu: “Đúng, hệ thống định vị GPS của BMW, chắc chắn có hành trình của xe. Nếu muốn chuyển Triệu Hiểu Sơn từ BMW trắng đi, xe chắc chắn phải dừng lại, chỉ cần tìm được vài điểm dừng, có thể phát hiện phương tiện vận chuyển Triệu Hiểu Sơn.”

Mã Cảnh Ba nói theo: “Đây là một cách, nhưng kiểm tra rất khó khăn, nghi phạm chắc chắn sẽ chuẩn bị trước, chọn một nơi thích hợp để chuyển Triệu Hiểu Sơn.”

“Đội trưởng Mã, hãy để ta nhận nhiệm vụ này, ta dẫn người đi điều tra.” Tằng Bình xung phong.

Từ khi bắt đầu điều tra, Tằng Bình luôn theo dõi Triệu Hiểu Sơn và nghi phạm, hắn vẫn cho rằng, đây là cách nhanh nhất và trực tiếp nhất để bắt được nghi phạm.

“Được.” Mã Cảnh Ba đáp, nhìn qua những người khác, sắp xếp nhiệm vụ cho các thành viên còn lại.

“Hàn Bân, ngươi tiếp tục xem xét lịch sử cuộc gọi của Triệu Hiểu Sơn, xem có thể tìm được manh mối về nghi phạm không.”

“Triệu Minh và Điền Lệ liên lạc với gia đình các nạn nhân khác.” Mã Cảnh Ba vuốt cằm, theo kinh nghiệm của hắn, với những manh mối và chứng cứ hiện tại, khó có thể truy tìm thủ phạm trong thời gian ngắn.

Tốt nhất là điều tra thêm các nạn nhân khác, tìm thêm manh mối và chứng cứ để so sánh, mới có thể xác định danh tính nghi phạm.

Mã Cảnh Ba có cảm giác, đây rất có thể là một vụ án do băng nhóm thực hiện.

Dưới danh nghĩa đội hình sự thành phố điều tra, hiệu quả của công ty viễn thông rất cao.

Gần trưa, một danh sách người liên lạc bằng điện thoại của Triệu Hiểu Sơn được gửi đến.

Đây là một danh sách cuộc gọi gần nửa tháng, từ ngày 16 tháng 1 đến ngày 31 tháng 1, tổng cộng gần một trăm cuộc gọi.

Trung bình một ngày gần bảy cuộc gọi.

Khoảng hai mươi người liên lạc.

Hàn Bân so sánh tên từng người liên lạc, không phát hiện ra Nhiễm Thúy Nga và Mã Minh Nhân, nhưng phát hiện tên của một người liên quan đến vụ án.

Trần Hà.

Bà là mẹ của Ninh Nguyệt Dung, cũng là mẹ vợ tương lai của Triệu Hiểu Sơn.

Tất nhiên, mẹ vợ này cần thêm dấu ngoặc kép, vì bà không thích Triệu Hiểu Sơn, không chắc sẽ thành.

Qua cuộc trò chuyện với Ninh Nguyệt Dung, Hàn Bân phát hiện Trần Hà và Triệu Hiểu Sơn chỉ gặp một lần, theo lý thì hai người không quen, nhưng trong nửa tháng qua, hai người đã gọi điện sáu lần.

Điều này tuyệt đối không đơn giản chỉ là lời hỏi thăm bình thường.

Lần cuối cùng hai người gọi điện là ngày 30 tháng 1, là Trần Hà gọi cho Triệu Hiểu Sơn, ngày hôm sau Triệu Hiểu Sơn mất tích.

Điều này làm tăng thêm nghi ngờ về Trần Hà.

Hàn Bân tìm Mã Cảnh Ba, nói rõ tình hình điều tra.

Mã Cảnh Ba cũng đã gặp Trần Hà, ấn tượng về người phụ nữ đó khá sâu: "Trần Hà có chút tự cao, nếu biết Triệu Hiểu Sơn là thợ làm đẹp, chắc chắn sẽ tìm cách chia rẽ hai người."

"Ta muốn gặp Trần Hà, lấy lời khai." Hàn Bân đề xuất.

"Danh sách người liên lạc của Triệu Hiểu Sơn có tên Mã Minh Nhân không?"

"Không."

Mã Cảnh Ba suy nghĩ một lúc: "Đi đi, dù người phụ nữ đó không phải nghi phạm, cũng rất có thể biết điều gì đó."

Hàn Bân thu xếp, mang theo Triệu Minh rời văn phòng.

"Bân Ca, chúng ta đi đâu?"

"Đến nhà Ninh Nguyệt Dung."

"Sao lại lấy lời khai của Ninh Nguyệt Dung, người phụ nữ đó có vấn đề?"

"Mẹ nàng có vấn đề."

"Mẹ nàng làm sao?" Triệu Minh tò mò.

Triệu Minh làm cảnh sát, một nửa là do tò mò.

"Trần Hà và Triệu Hiểu Sơn luôn liên lạc, trong nửa tháng, hai người gọi sáu lần."

"Chà." Triệu Minh có vẻ kỳ lạ, tưởng tượng: "Trần Hà có quen biết với Triệu Hiểu Sơn?"

"Ý ngươi là gì?"

“Giả sử, một ngày Trần Hà biết con gái có bạn trai, vừa vui mừng, vừa lo lắng, liền giục con gái dẫn bạn trai về nhà, vì thế, cuối năm Ninh Nguyệt Dung dẫn Triệu Hiểu Sơn đến thăm cha mẹ, kết quả, Trần Hà vừa nhìn thấy Triệu Hiểu Sơn thì sững sờ, đây không phải là thợ làm đẹp cho mình sao.”

Chương 576: Tiêu Đề 《Ẩn》

Triệu Minh càng nghĩ càng thấy hợp lý: "Chà, nếu đúng như vậy, thì chuyện lớn rồi."

Hàn Bân vừa tức vừa cười: "Ngươi xem Conan gần đây à?"

"Ha ha, ta không giống Huy Ca, ta đang chờ phần tiếp theo của Bạch Dạ Truy Hung, không biết có giữ được chất lượng của phần trước không, trong lòng có chút băn khoăn, vừa mong chờ phần tiếp theo sớm ra mắt, vừa sợ nó không hay, thà giữ lại niềm hy vọng."

Hai người nói chuyện linh tinh, trong sân vừa khử trùng, còn có mùi khử trùng nồng nặc, dù đeo khẩu trang vẫn thấy cay mũi.

Ngày thường chắc chắn sẽ tránh, nhưng bây giờ lại cảm thấy an tâm.

Chiếc xe SUV đỗ gần cổng, hai người vừa đi tới, một chiếc xe dừng trước cổng Phân Cục Ngọc Hoa, một người đàn ông từ trong xe bước ra, mặc áo khoác xanh lá cây, từ cốp xe lấy ra một thùng, chạy nhanh vào sân.

Do vụ nổ gần đây, cảnh sát có tâm lý cảnh giác.

Hàn Bân và Triệu Minh cũng nhìn chằm chằm vào người đàn ông mang thùng.

Người đàn ông vào phân cục, không đi xa, đặt thùng xuống, hét lên: "Các đồng chí vất vả rồi, cũng phải bảo vệ bản thân."

Nói xong, người đàn ông chạy ra ngoài.

Triệu Minh chạy tới, mở thùng kiểm tra, bên trong toàn là khẩu trang xanh.

Hàn Bân và Triệu Minh đều cảm thấy xấu hổ, suýt hiểu lầm người ta.

Khẩu trang là mặt hàng khan hiếm, có tiền cũng không mua được, cũng là vật phẩm phân cục Ngọc Hoa rất cần, vô cùng quý giá.

Ngành nghề khác chưa mở cửa, nhưng cảnh sát đã làm việc, mỗi ngày tiêu hao khẩu trang không nhỏ.

Hàn Bân vội đuổi theo: "Đồng chí, đừng chạy, khẩu trang này bao nhiêu tiền, ta trả…"

Người đàn ông cắt lời Hàn Bân: "Không cần tiền, khẩu trang này tặng các ngươi!"

Triệu Minh hét: "Ngươi tên gì?"

"Ta chỉ là một người Trung Quốc bình thường." Người đàn ông cười, đóng cửa xe, lái xe đi.

Hàn Bân không kịp đuổi, đứng nghiêm chào, tiễn xe rời đi.

Triệu Minh cũng đứng nghiêm chào.

Lúc này, hai người đều mắt ướt, dù ngoài trời lạnh buốt, trong lòng lại ấm áp.

Hàn Bân có cái nhìn mới và hiểu biết về nghề cảnh sát.

Hàn Bân làm cảnh sát không vì ước mơ, cũng không vì lý tưởng cao cả, phần lớn do ảnh hưởng từ cha.

Như phần lớn người đi làm, tìm một công việc ổn định.

Nhờ mối quan hệ của Hàn Vệ Đông, dù năng lực bình thường, Hàn Bân cũng không tệ.

Tình cảm giữa người với người là tương hỗ, cảnh sát bảo vệ dân, cũng được dân yêu mến và ủng hộ.

Lựa chọn của hắn là đúng.

Cảnh sát không chỉ là một công việc, mà còn là một trách nhiệm.

Đời này không hối hận vào Hoa Hạ, kiếp sau vẫn là dân trồng hoa!

…

Triệu Minh lau mắt: "Bân Ca, ta già rồi sao, sao dễ khóc vậy."

Ngươi già? Vậy ta thì sao?

Hàn Bân đánh đầu hắn một cái: "Nói lại lần nữa."

Triệu Minh là người lanh lợi, vội đổi lời: "Không… ta bị gió thổi vào mắt."

Hàn Bân hít sâu: "Ta cũng vậy."

Tiễn xe rời khỏi, Hàn Bân và Triệu Minh mới trở lại phân cục, báo cáo sự việc cho lãnh đạo, sau đó giao khẩu trang cho bộ phận hậu cần, phân phối đều.

…

Khu dân cư Duệ Văn.

Nhà Ninh Nguyệt Dung.

Đây là một gia đình ba người, cha Ninh Nguyệt Dung đi làm.

Mẹ Trần Hà đang nấu ăn.

Ninh Nguyệt Dung ngồi ở góc sofa, mặt đầy nước mắt, cầm điện thoại đọc tin tức.

Mắt Ninh Nguyệt Dung vô hồn, không biết có đọc vào không, hay chỉ giết thời gian.

Từ khi biết Triệu Hiểu Sơn mất tích, Ninh Nguyệt Dung như mất hồn, không muốn ăn, không muốn uống, gầy đi một vòng.

Ninh Nguyệt Dung nhớ lại những khoảnh khắc bên nhau, từ quen biết đến yêu, ngọt ngào và đẹp đẽ.

Nghĩ đến gương mặt đẹp trai của Triệu Hiểu Sơn, sự chăm sóc ân cần, Ninh Nguyệt Dung lại đau lòng.

"Hiểu Sơn, ngươi ở đâu, ta nhớ ngươi, thật sự rất nhớ ngươi!" Ninh Nguyệt Dung rơi nước mắt, không biết đã ướt cổ áo từ lúc nào.

Ninh Nguyệt Dung luôn hy vọng, sẽ nhận được cuộc gọi của Triệu Hiểu Sơn, nói rằng, Dung Dung, Hiểu Sơn Oppa đã trở về.

"Hu hu…" Ninh Nguyệt Dung khóc nức nở.

Tiếng của Trần Hà từ phòng ăn truyền ra: "Dung Dung, ăn cơm nào."

Ninh Nguyệt Dung vẫn khóc, không có hứng thú với đồ ăn.

Trần Hà cởi tạp dề, bước ra từ phòng ăn, "Dung Dung, ăn cơm."

"Ta không đói."

"Ngươi sáng nay chưa ăn gì, sao có thể không đói."

"Ngươi ăn đi, ta ăn sau."

Trần Hà bước tới, thấy con gái tiều tụy, thói quen lấy nhiệt kế điện tử, vén tóc Ninh Nguyệt Dung, đo nhiệt độ.

36.6 độ.

Bình thường.

Trần Hà đặt nhiệt kế điện tử sang bên, kéo tay con gái: "Đi nào, ăn cơm."

Ninh Nguyệt Dung đứng lên, vẫn vô cảm, như xác sống.

Đến phòng ăn, Trần Hà múc cơm, đặt trước mặt con gái: "Ăn đi, trứng xào cà chua, cần tây, thịt bò hầm."

Nhà Ninh Nguyệt Dung trước đây có bảo mẫu, bảo mẫu ở quê, về nhà ăn Tết, Trần Hà để nàng về muộn chút.

Trần Hà thường ít nấu ăn, dù chỉ xào ba món, cũng bận cả buổi sáng.

"Mau ăn đi, một lúc nữa nguội hết." Trần Hà bận cả sáng, giờ vừa mệt vừa đói, thấy con gái như vậy, vừa thương vừa giận.

"Nếu thường ngày, mẹ không quản ngươi, muốn ăn hay không, buồn vài ngày sẽ hết."

"Nhưng bây giờ thời gian đặc biệt, ngươi phải ăn cơm, nếu không cơ thể không chịu nổi, không có kháng thể, bệnh sẽ tìm đến."

"Ngươi nên buồn thì buồn, cần ăn cơm cũng phải ăn, để mẹ bớt lo."

Chương 577: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ninh Nguyệt Dung ngẩn ra một lúc lâu, không biết tự suy nghĩ thông, hay nghe lời mẹ, cầm đũa, bắt đầu ăn.

Trần Hà thở phào, gắp thêm thịt bò và trứng cho con gái: "Ăn nhiều vào, ngươi mà ốm, mẹ và ba ngươi làm sao?"

"Chúng ta không mong ngươi nuôi chúng ta sau này."

"Ngươi sống tốt, hạnh phúc, chúng ta yên tâm rồi."

"Cộc cộc…"

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Trần Hà đứng dậy, đi đến cửa phòng ăn: "Ai đấy?"

"Cảnh sát." Bên ngoài vang lên tiếng một người đàn ông.

Trần Hà nghe quen quen, nói với con gái: "Ngươi ăn đi mẹ đi…"

Chưa nói hết, Ninh Nguyệt Dung đã đặt đũa chạy ra ngoài, trong mắt lóe lên tia hy vọng.

Trần Hà không kéo được con gái, vội gọi: "Dung Dung, đeo khẩu trang!"

May là Ninh Nguyệt Dung còn chút lý trí, lấy khẩu trang màu hồng trên bàn trà đeo lên.

Ninh Nguyệt Dung mở cửa, thấy hai người đàn ông đứng ngoài, là Hàn Bân và Triệu Minh của Phân Cục Ngọc Hoa.

"Cảnh sát, có tin tức của Hiểu Sơn không?"

“Tạm thời chưa có.”

Ninh Nguyệt Dung lộ vẻ thất vọng: “Sao lại thế, sao chưa tìm được, Hiểu Sơn ở đâu.”

Trần Hà kéo con gái sang bên, do dự một chút, vẫn mời Hàn Bân hai người vào.

“Cảnh sát Hàn, Dung Dung đã nói rõ rồi, sao các ngươi lại đến?”

Hàn Bân nhìn Trần Hà: “Chúng ta không tìm Ninh Nguyệt Dung.”

“Vậy các ngươi đến làm gì?”

“Chúng ta tìm ngươi.”

Trần Hà lộ vẻ hoảng sợ: “Tìm ta!”

“Cảnh sát Hàn, ngươi có nhầm không, tìm ta làm gì?”

“Ngươi và Triệu Hiểu Sơn có quan hệ gì?”

Trần Hà hừ một tiếng, “Chúng ta có quan hệ gì, ta chỉ gặp hắn một lần, là con gái ta dẫn hắn đến.”

“Các ngươi có liên lạc riêng không?” Hàn Bân hỏi.

Trần Hà liếc nhìn con gái, nuốt nước bọt, “Không.”

Hàn Bân thích nhất kiểu người mở mắt nói dối, có chứng cứ trong tay, xem ai bắt ai?

“Đi thôi, đến đồn một chuyến.”

Ninh Nguyệt Dung lộ vẻ ngạc nhiên: “Cảnh sát Hàn, mẹ ta sao thế, sao các ngươi bắt nàng?”

“Trần Hà, ngươi tự nói, hay để ta nói?”

Trần Hà mặt mày khó coi, hít một hơi sâu, “Dung Dung, ngươi vào phòng đi, ta nói chuyện với họ.”

“Mẹ, ngươi nói đi, ta không phải người ngoài, lẽ nào còn có chuyện giấu ta?”

“Không có chuyện gì giấu ngươi, chỉ là cảnh sát Hàn muốn lấy lời khai của ta, ngươi không nên ở đó.”

“Ngươi và vụ của Hiểu Sơn có liên quan gì?”

“Không liên quan, là cảnh sát Hàn nhầm, ta giải thích rõ là được.” Trần Hà đẩy tay con gái, đưa nàng vào phòng.

“Hù…” Trần Hà thở dài một hơi: “Cảnh sát Hàn, các ngươi thực sự nhầm rồi, vụ mất tích của Triệu Hiểu Sơn không liên quan gì đến ta.”

“Đừng vội phủi sạch, nếu không có chứng cứ, chúng ta sẽ không tìm ngươi, ngươi cũng là công chức, nên biết thành thật sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị, lần này chúng ta đến nhà ngươi để tìm hiểu tình hình, đã là cho ngươi cơ hội.”

“Ngươi suy nghĩ kỹ rồi hãy nói, hợp tác với cảnh sát điều tra, chúng ta sẽ trong phạm vi cho phép của chính sách, dành cho ngươi một chút chiếu cố. Ngươi nếu nói dối hoặc che giấu, lần nói chuyện tiếp theo, chắc chắn không phải ở nhà ngươi.”

“Ngươi đừng dọa ta, ta không phạm tội, ngươi không thể bắt ta đến đồn được.” Trần Hà khoanh tay, hừ một tiếng.

“Ngươi nói đúng, không có đủ chứng cứ, chúng ta sẽ không bắt ngươi đến đồn, chúng ta sẽ đến nơi làm việc của ngươi tìm hiểu, cố gắng hết sức trả lại sự trong sạch cho ngươi.” Hàn Bân nói.

“Hù…” Trần Hà lại thở dài, đấm ngực: “Nói thì nói, ta sớm muốn tìm ai đó nói chuyện, trong lòng sắp chết ngạt rồi.”

Trần Hà ngồi trên sofa, dùng giấy lau mồ hôi trán: “Ngươi muốn hỏi gì.”

Hàn Bân mở sổ tay, từ tốn: “Đây không phải đồn cảnh sát, không cần căng thẳng, ngươi tự nói, xem có giống với những gì chúng ta biết không.”

Trần Hà lộ vẻ hồi tưởng: “Bắt đầu từ lần Triệu Hiểu Sơn đến nhà chúng ta, đó là lần đầu ta gặp hắn, ấn tượng ban đầu không tệ, chàng trai lễ phép, cao 1m80, đẹp trai, quan trọng là con gái ta thích hắn.”

“Ta nhớ, lúc đó hắn ngồi ở vị trí của cảnh sát Hàn, ta hỏi hắn làm gì, hắn nói là nhà văn, ta tò mò, hỏi viết sách gì, nhà xuất bản nào, hắn nói là nhà văn mạng.”

“Ta lên mạng, biết nhà văn mạng là gì, công việc này không ổn định, không có bảo hiểm, không có ngày lễ, thu nhập không ổn định, dù bây giờ nuôi sống gia đình, sau này già thì sao, không có lương hưu, nói thẳng ra, không phải công việc chính đáng.”

“Ta thừa nhận, ta có chút sĩ diện, nhưng đơn vị nào không vậy, đến tuổi này, nói chuyện chẳng phải về ai đỗ đại học, ai có chồng tốt, ai có rể giỏi.”

“Xem mặt mũi con gái, lúc đó ta không nói gì, cũng không tiện nói.”

“Ta có vài chị em thân thiết, trước đó họ biết Dung Dung có bạn trai, hỏi ta thế nào?”

“Ta gửi ảnh cho họ xem, chàng trai đẹp, họ xem xong, khen vài câu, sau đó, có một chị em riêng tư nhắn ta, nói biết Triệu Hiểu Sơn, hỏi ta có biết công việc của hắn không.”

“Ta nói biết, nhà văn mạng.”

“Ngươi biết chị đó nói gì không?”

Trần Hà ngừng một chút, hừ lạnh: “Triệu Hiểu Sơn nói dối, hắn lừa Dung Dung, hắn không phải nhà văn mạng, hắn là thợ

làm đẹp ở hội quán.”

“Thợ làm đẹp thì sao, không phải cũng kiếm tiền bằng tay chân, còn kiếm được không ít.” Triệu Minh nói.

Chương 578: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Không ai có tiền từ trên trời rơi xuống, hắn dựa vào gì mà kiếm nhiều tiền vậy, các ngươi cảnh sát không hiểu. Chị em ta nói, Triệu Hiểu Sơn trước đây có qua lại với một khách hàng, khách hàng đó còn cho hắn chiếc BMW, quan hệ bình thường sao, hắn không xem con gái ta là đồ ngốc.”

Hàn Bân thử: “Vậy ngươi tìm người giết hắn.”

“Ngươi đừng dọa ta, ta không dám giết người, ta chỉ muốn sống yên ổn, nhìn con gái cưới chồng, sinh con, sau này giúp nàng chăm con.” Trần Hà nói xong, im lặng một lúc:

“Ta có liên lạc với hắn, bảo hắn rời xa Dung Dung, hắn không chịu. Hắn nói thật lòng yêu Dung Dung, cầu ta cho hắn cơ hội, hắn sẽ chứng minh mình có thể chăm sóc Dung Dung.”

“Ta nhìn ra Dung Dung thật lòng thích chàng trai này, nên không dám nói với Dung Dung, sợ nàng không chịu nổi. Ta nghĩ tự mình giải quyết, bàn với chị em ta, chị đó có chút quan hệ xã hội, tìm người dạy cho Triệu Hiểu Sơn một bài học, bảo hắn rời xa Dung Dung.”

“Tết, ta cấm Dung Dung ra ngoài. Ai ngờ, Triệu Hiểu Sơn vẫn tiếp tục liên lạc với Dung Dung. Ta cũng lo lắng, hắn có thù sẽ làm hại Dung Dung.”

“Kết quả, Triệu Hiểu Sơn không nhắc đến chuyện đó, ngược lại tiếp tục cầu ta, xin cho hắn cơ hội. Hắn nói sẽ cố gắng, tìm công việc chính đáng, cưới Dung Dung đàng hoàng.”

“Ta không đồng ý, sau đó các ngươi gọi điện cho Dung Dung, ta mới biết hắn mất tích.”

“Lần cuối cùng ngươi liên lạc với hắn là khi nào?”

“Ngày trước khi hắn mất tích.”

“Ngày 31 tháng 1, ngươi ở đâu?”

“Ở nhà, ta không ra ngoài, vụ mất tích của hắn thực sự không liên quan đến ta. Ta cũng không cần làm vậy, cùng lắm nói hắn là thợ làm đẹp, Dung Dung cũng sẽ rời hắn.”

“Ngươi gặp hắn mấy lần?”

“Chỉ một lần.”

“Ngươi có ngồi xe của hắn không?”

“Không.”

“Chúng ta cần thu thập dấu vân tay và DNA của ngươi.”

“Thoải mái.” Trần Hà không để ý.

Trong lúc Triệu Minh thu thập dấu vân tay, Hàn Bân tiếp tục hỏi: “Chị em ngươi tên gì, số điện thoại bao nhiêu?”

Trần Hà nhíu mày: “Cảnh sát Hàn, chuyện này không liên quan đến chị ấy, chị ấy cũng có ý tốt.”

“Có liên quan hay không không phải ngươi nói, chúng ta phải xác minh, ngươi nói thật hay không.”

“Vương Yến Như, số điện thoại 135421xxxx”

“Nhà nàng ở đâu?”

“Khu dân cư Tân Bách, tòa nhà số 7, phòng 1101.”

“Chúng ta sẽ tìm Vương Yến Như xác minh, nếu ngươi còn giấu diếm, tốt nhất mau nói ra, đỡ làm phiền mọi người.”

Trần Hà phất tay: “Không còn, thật sự không còn.”

Hàn Bân luôn quan sát Trần Hà, thấy nàng không có dấu hiệu nói dối rõ ràng, thêm vào đó lời giải thích cũng hợp lý, không có chứng cứ chứng minh nàng liên quan trực tiếp đến vụ mất tích của Triệu Hiểu Sơn.

Tạm thời có thể loại bỏ nghi ngờ về Trần Hà.

Hàn Bân và những người khác rời đi, Trần Hà ngồi bệt xuống sofa, không biết phải đối diện với con gái trong nhà thế nào.

"Kẹt…" một tiếng cửa mở, Ninh Nguyệt Dung từ phòng bước ra, mắt đỏ, mặt đầy nước mắt, rõ ràng vừa khóc.

"Mẹ, sao ngươi không nói sớm!" Ninh Nguyệt Dung chạy tới, ôm chặt mẹ, khóc lớn.

"Ngươi vừa rồi…"

Trần Hà thở dài, vỗ lưng con gái, an ủi: "Mọi chuyện sẽ qua, sẽ qua."

Ninh Nguyệt Dung trong lòng rất phức tạp, nàng nghe chuyện đại khái, không biết đối diện thế nào…

Bên kia Thái Bình Dương.

New York, Mỹ.

Đại lộ Siker.

Góc phố có một nhà hàng Trung Quốc, dán câu đối, treo đèn lồng đỏ, trông rất vui mắt.

Nhà hàng khoảng một trăm mét vuông, có bàn tròn tám người và bàn vuông bốn người, cổ kính, rất đẹp, nhân viên phục vụ đều là người Hoa.

Lúc này, đã là buổi tối, trong nhà hàng còn vài bàn khách.

Có người Hoa, người da trắng và người da đen, rất nhộn nhịp.

“Kẹt…” một tiếng cửa mở, một người đàn ông khoảng ba mươi bước vào, mặc áo choàng đen, đeo kính vàng.

Nhân viên phục vụ ở quầy ngẩng đầu, theo thói quen hỏi: “Tiên sinh, ngài muốn ăn gì…”

Chưa nói hết, nhân viên phục vụ mừng rỡ: “Liêu ca, ngài về rồi.”

“Đúng vậy, hôm qua vừa về.” Liêu ca tháo kính, lau kỹ.

“Ngài đi lâu quá.”

“Về một chuyến trong nước, lại đến Pháp một thời gian, bên đó có lễ hội ẩm thực, tổ chức rất sôi nổi.”

“Thật ghen tị với ngài, có thể đi khắp thế giới.”

“Ha ha.” Liêu ca cười, hỏi lại: “Tiểu Lôi, gần đây cửa hàng thế nào?”

“Tốt lắm, doanh thu mấy ngày qua không tệ, lát nữa ta đưa báo cáo tài chính cho ngài.”

“Không vội, mai hãy nói.” Liêu ca chính là chủ nhà hàng.

“Được.” Tiểu Lôi đáp, đưa thực đơn cho Liêu ca: “Ngài ăn gì, ta nói nhà bếp làm.”

Liêu ca không nhìn thực đơn, nói ngay: “Canh vịt già, lòng bò đỏ, thêm một phần mì.”

Dù hắn đi khắp thế giới, nhưng thích nhất vẫn là món Trung Quốc.

Lúc này, bên phải nhà hàng truyền đến tiếng ồn ào.

Một bàn bốn người, hai người da đen, trên bàn còn vài món ăn thừa, gà xào cung bảo, sườn xào chua ngọt, đậu phụ ma bà, chả giò, mì tương đen.

Món ăn trên bàn đã ăn gần hết.

Hai người da đen ăn xong, lau miệng, đứng dậy bước ra ngoài.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, nhún nhảy theo nhịp, rất thong dong.

Đến cửa, một nữ phục vụ đuổi theo, nói bằng tiếng Anh: “Hai tiên sinh, xin lỗi.”

Người da đen nhún vai: “Gì?”

Nữ phục vụ cười: “Tiên sinh, ngài có phải quên thanh toán?”

Chương 579: Tiêu Đề 《Ẩn》

Người da đen đeo dây chuyền vàng: "Không, ta đã trả rồi."

Nữ phục vụ ngạc nhiên: "Xin lỗi, ngài nhớ nhầm rồi, ta chưa nhận tiền."

Người da đen môi dày cười: "Oh my god, ngươi có ý gì, ngươi nói ta ăn không trả tiền, ngươi phân biệt chủng tộc?"

"Không, ta không có ý đó, ta chỉ nói…"

Người da đen đeo dây chuyền vàng: "Nghe này, ta còn việc, không muốn mất thời gian, ngươi hiểu chứ."

"Tiên sinh, xin lỗi, ta chỉ là người làm thuê…"

Người da đen đeo dây chuyền vàng chỉ tay: "Ta có luật sư, ngươi biết không? Một cuộc gọi ta có thể gọi hắn đến."

"Đúng, ta biết, nhưng ngươi thực sự chưa trả tiền."

Người da đen môi dày tức giận: "Được, gọi chủ ngươi đến, ta kiện nhà hàng này, kiện hắn phân biệt chủng tộc, ta bắt hắn bồi thường…"

Nữ phục vụ cắn môi: "Tiên sinh, chúng ta có camera."

Người da đen đeo dây chuyền vàng cười: "Oh my god, nhà hàng lắp camera, sao không nói trước, muốn xâm phạm quyền riêng tư của chúng ta?"

Nữ phục vụ nói: "Không, có khách hay quên, ăn xong quên trả tiền, camera chỉ để nhắc họ."

Người da đen môi dày chửi tục: “Fuck you, chúng ta đã trả tiền, đặt trên bàn, ngươi muốn xem không?”

“Tất nhiên, mời hai tiên sinh cùng ta xem.” Nữ phục vụ ra hiệu mời, hai người này nếu bỏ trốn, nàng không đuổi kịp.

Chuyện này nàng gặp không chỉ một lần.

Người da đen đeo dây chuyền vàng nhún nhảy đến bàn.

Người da đen môi dày đi theo sau.

Nữ phục vụ đến bàn, nhìn kỹ, trên bàn ngoài đĩa và thức ăn thừa, không có tờ tiền nào.

“Tiên sinh, trên bàn không có tiền.”

“Ồ, sao có thể, bị người khác lấy rồi, ta nghe nhân viên nói, nhà hàng Trung Quốc nhiều kẻ trộm, thích trộm của chúng ta.” Người da đen đeo dây chuyền vàng nói, cố tình chắn trước nữ phục vụ.

“Tiên sinh, nếu tiền của ngài mất, chúng ta có thể xem camera, xin đừng vu khống nhà hàng.” Nữ phục vụ giọng lạnh, đã chịu đủ sự vô lý của hai người.

Người xa quê, dù sao cũng là đất người, nữ phục vụ cố kìm nén giận.

Nếu ở trong nước, nàng tuyệt đối không nhẫn nhịn, cũng không ai dám bắt nạt nàng.

“Oh my god, đây là gì, ta thấy gì trong đĩa, một con gián lớn!” Người da đen môi dày kêu lên.

“Tiên sinh, xin đừng nói bậy, nhà hàng chúng ta không thể có… a…”

Chưa nói hết, người da đen môi dày, dùng khăn giấy nhấc một con gián, quệt vào mặt nữ phục vụ.

Nữ phục vụ sợ hãi, ngồi bệt xuống đất, rất thảm hại.

“Ha ha.” Người da đen môi dày cười nhạo: “Nói cho ta biết, đây là gì?”

“Hu hu…” Nữ phục vụ khóc, hai người da đen cao gần 1m9, bắt nạt nàng cao 1m6.

Lúc này nàng muốn về nhà, không phải ký túc xá, mà là bên kia Thái Bình Dương.

Lúc này, Liêu ca cười đi tới: “Tiểu Cát, ngươi đi đi, để ta xử lý.”

Tiểu Lôi vẫy tay: “Tiểu Cát, lại đây.”

“Ngươi là ai?” Người da đen đeo dây chuyền vàng hỏi.

Liêu ca nhìn hai người da đen: “Ta là George, người phụ trách nhà hàng.”

Người da đen môi dày nhấc con gián: “Đây là gì?”

“Tiên sinh, nhà hàng chúng ta khử trùng hàng ngày, không thể có gián.”

Người da đen đeo dây chuyền vàng: “Oh my god, ngươi có ý gì, nghĩ rằng con gián này chúng ta mang đến.”

Liêu ca giơ tay: “Ta không có ý đó.”

Người da đen đeo dây chuyền vàng cao ngạo: “Nghe này, ngươi phải giải thích, hiểu không.”

Liêu ca cười lạnh, nhìn con gián trong tay người da đen, không chắc camera có quay được không, do dự một chút: “Được, hôm nay ta mời, miễn phí cho hai tiên sinh.”

Người da đen đeo dây chuyền vàng nhún vai: “Không, ngươi nghĩ chúng ta là ăn mày sao, dù ta đồng ý, luật sư của ta cũng không đồng ý, ta ăn gián trong đĩa, ngươi phải bồi thường, không thì đợi luật sư của ta.”

Liêu ca lạnh lùng nhìn hai người da đen, trong mắt lóe lên ý cười: “OK, đây là 50 đô la, bồi thường cho các ngươi.”

Người da đen đeo dây chuyền vàng: “Chúng ta là hai người, hiểu không?”

Liêu ca lấy thêm một tờ 50 đô la, đưa hai tờ tiền cho người da đen.

Người da đen đeo dây chuyền vàng cầm tiền, hôn lên:

“Vì tiền, cho ngươi lời khuyên, tốt nhất đuổi cô bé kia, nàng chỉ là đồ ngốc, tìm cô gái da đen đầy đặn, nhà hàng Trung Quốc này sẽ ăn nên làm ra.”

Người da đen môi dày vỗ vai Liêu ca: “Chúng ta sẽ trở lại, lần sau học khôn hơn.”

Hai người vừa nói vừa cười, khoác vai nhau rời khỏi nhà hàng.

“Hoan nghênh lần sau.” Liêu ca cầm khăn giấy, lau vai, cười lạnh:

“Thú vị.”

Hai người ngoại quốc làm loạn, ảnh hưởng đến những khách hàng khác, một số không ăn nữa, trả tiền rồi rời đi.

Phần lớn người ngoại quốc rất lịch sự, dù không ăn hết cũng sẽ trả tiền.

Tất nhiên, trước khi rời đi họ sẽ phàn nàn vài câu, ấn tượng về nhà hàng cũng sẽ kém đi.

Dù ai đúng ai sai, trách nhiệm có thuộc về nhà hàng hay không, sự việc này cũng ảnh hưởng lớn đến nhà hàng.

Nếu xảy ra vài lần nữa, nhà hàng này có thể phải đóng cửa.

Cát Vân Vân bước đến, mắt đầy nước mắt: “Liêu ca, xin lỗi, là do ta không làm tốt, ta…”

Liêu ca cười: “Chuyện nhỏ thôi, đừng quá buồn.”

Cát Vân Vân do dự một chút: “Liêu ca, để ta trả tiền cho hai người đó, ngài có thể trừ vào lương của ta.”

“Nhà hàng không thiếu tiền của ngươi.” Liêu ca vỗ vai Cát Vân Vân: “Cũng muộn rồi, thu dọn một chút rồi về nghỉ ngơi, mai nhớ đến sớm.”

Chương 580: Tiêu Đề 《Ẩn》

Cát Vân Vân cảm động: “Liêu ca, cảm ơn ngài.”

Liêu ca gật đầu: “Tiểu Cát, những người như thế nhiều lắm, ta không thể luôn ở bên ngươi, ngươi phải học cách bảo vệ quyền lợi của mình.”

“Ta hiểu rồi, ta sẽ học cách mạnh mẽ hơn.” Cát Vân Vân lau khô nước mắt, bước đi vững vàng hơn.

Liêu ca quay lại bàn ăn của mình, dùng nĩa khuấy nhẹ, tiếp tục ăn mì.

Tiểu Lôi bưng một bát canh vịt già đặt lên bàn: “Liêu ca, ngài ăn khi còn nóng.”

Liêu ca cầm muỗng húp một ngụm canh, khen ngợi: “Hôm nay canh nấu ngon.”

Tiểu Lôi cười: “Đã hầm cả ngày rồi.”

Liêu ca đặt muỗng xuống: “Chuyện như thế này thường xảy ra không?”

“Những người da đen đó, thật sự không biết điều, thỉnh thoảng lại đến làm loạn, toàn những kẻ sợ mạnh bắt nạt yếu, nhà hàng khác không dám tới, chỉ dám đến nhà hàng Trung Quốc quậy phá.” Tiểu Lôi bất đắc dĩ.

Liêu ca hỏi: “Có báo cảnh sát không?”

Tiểu Lôi thở dài: “Không có tác dụng, cảnh sát chỉ cảnh cáo vài câu, ngày hôm sau sẽ có nhiều người hơn đến, làm ăn không nổi.”

“Gặp diêm vương dễ, gặp tiểu quỷ khó.” Liêu ca lẩm bẩm.

Với đa số người dân, kẻ giết người rất xa xôi, những kẻ lưu manh mới là mối đe dọa thực sự, nhưng lại không có cách nào trừng phạt.

“Liêu ca, sao chỗ nào cũng có kẻ xấu?”

Liêu ca cười: “Toàn người tốt, thế giới này còn gì thú vị?”

Tiểu Lôi phàn nàn: “Ài, đối phó với bọn lưu manh này, ta cũng đau đầu lắm, lần nào đến cũng ảnh hưởng đến việc kinh doanh.”

Liêu ca lau miệng: “Lần sau bọn họ đến, gọi cho ta.”

…

Bên kia Thái Bình Dương.

Phân Cục Ngọc Hoa.

Tổ 2, Đội Điều tra Hình sự 3.

Chiều sáu giờ.

Các thành viên lần lượt trở về văn phòng.

Thấy mọi người đã đến đủ, Mã Cảnh Ba triệu tập cuộc họp tổng kết vụ án.

Chỉ có tổng hợp tình hình kịp thời mới có thể tìm ra bằng chứng quan trọng từ những manh mối rối rắm.

“Khụ…”

Mã Cảnh Ba khẽ ho: “Trước khi họp, ta nói vài câu, thời gian này mọi người vừa phải làm việc, vừa phải đảm bảo nghỉ ngơi, giữ gìn sức khỏe, để không bị giảm miễn dịch.”

“Nếu sốt hoặc không khỏe, phải báo ngay cho ta.”

“Được rồi, vào vấn đề chính, mọi người nói về vụ án đi.”

“Ta nói trước, Lý Huy và Hiểu Bằng đều ở trung tâm giám sát giao thông cùng ta, những gì họ biết ta cũng biết, không cần họ quay về, cứ tiếp tục xem camera.” Tằng Bình mở sổ ghi chép:

“Chúng ta xem lại lộ trình GPS của xe BMW, ngày 31 tháng 1, xe rời khỏi nhà Triệu Hiểu Sơn, rồi đến Nhà máy thức ăn gia súc Phú Long, trên đường dừng lại 36 lần, qua đối chiếu với giám sát giao thông, 33 lần là dừng đèn đỏ, còn 3 lần không thể xem được.”

“Lần dừng đầu tiên, là ở phía đông Trung tâm thương mại Thiên Sơn, dừng khoảng bảy phút; lần thứ hai ở gần Tòa nhà viễn thông đường Hoài Lý ngoại ô; lần thứ ba ở Thôn Tam Nguyên Đường Thanh Tân; lần thứ tư là Nhà máy thức ăn gia súc Phú Long.”

“Chúng ta lấy bốn điểm dừng làm trung tâm, xem camera xung quanh, tìm kiếm xe cộ và người khả nghi, nhưng tạm thời chưa phát hiện tình huống bất thường.”

Nói xong, Mã Cảnh Ba tiếp lời: “Điều tra, vốn là một quá trình tích lũy, lần này không tìm ra, vì manh mối chưa đủ, chưa thể đối chiếu chéo.”

“Bên cạnh Triệu Hiểu Sơn, còn có hai nạn nhân khác, nơi họ mất tích cũng phải điều tra, đối chiếu camera gần hiện trường nhiều vụ, mới có thể phát hiện người và xe khả nghi.”

Điền Lệ nói: “Ta đã liên lạc với gia đình hai nạn nhân khác, nhà Nhậm Kiến Hoa ở ngoại tỉnh, khi mới mất tích, bố mẹ hắn đã đến Cầm Đảo báo án, nhưng đồn cảnh sát không tìm được manh mối, gần Tết, bố mẹ Nhậm Kiến Hoa về nhà.”

“Hôm qua, ta đã liên lạc với gia đình Nhậm Kiến Hoa, bố hắn đang đến đây, khoảng sáng mai sẽ đến cảnh sát.”

“Còn gia đình Tào Đạt thì sao?”

“Tình huống phức tạp hơn, gia đình có tiếp xúc với người ngoại tỉnh, hiện đang cách ly. Sau khi hết cách ly, ta sẽ thông báo gia đình ghi lời khai ngay.”

“Hàn Bân, ngươi điều tra thế nào rồi?”

“Ta đến nhà Trần Hà, lấy lời khai, theo lời Trần Hà, nàng liên lạc với Triệu Hiểu Sơn để thuyết phục hắn rời xa con gái mình, nhưng Triệu Hiểu Sơn không đồng ý, Trần Hà còn nhờ người dạy cho hắn một bài học.”

Mã Cảnh Ba nói: “Vậy nghĩa là lần Triệu Hiểu Sơn bị đánh là do Trần Hà chỉ đạo.”

“Đúng vậy, Trần Hà có một người bạn tên Vương Yến Như, người này có chút quan hệ xã hội, chính nàng giúp tìm người dạy Triệu Hiểu Sơn một bài học, hiện tại lời khai của hai người khá khớp nhau, tạm thời có thể loại bỏ nghi ngờ về Trần Hà.”

Đỗ Kỳ bưng cốc nước nóng bước đến: “Ngươi nói xã hội bây giờ thế nào, phụ nữ cũng hung dữ thế này.”

Tằng Bình ngáp: “Đỗ Kỳ, ngươi chạy về rồi, anh em nhà họ Trương có ai theo dõi không?”

“Không sao, hai cảnh sát phụ trợ theo dõi, tuy trẻ nhưng chịu khó.”

Đỗ Kỳ ngồi xuống, tiếp tục: “Sở trưởng Du đã triệu tập Lão Lưu Đầu của Nhà máy Phú Long đến đồn cảnh sát, ta đã lấy lời khai; dấu vân tay và DNA của Lão Lưu Đầu đã gửi đến đội kỹ thuật.”

“Lão Lưu Đầu tên thật là gì?”

“Tên là Lưu Á Đông, 60 tuổi, người thôn Bắc Trang, cách thôn Thành An không xa.”

Triệu Minh tiếp lời: “Xe BMW không thể bay vào nhà máy, chắc chắn là qua cổng chính, ngoài anh em nhà họ Trương, Lưu Á Đông là nghi phạm lớn nhất.”

Chương 581: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mã Cảnh Ba suy nghĩ một lúc: "Giấu chìa khóa gần cổng, tuy không phổ biến, nhưng cũng không ít."

"Nếu là một hai ngày, có thể không bị phát hiện, nhưng lâu dài, sẽ bị biết."

"Ai lấy được chìa khóa chắc chắn nhiều hơn chúng ta tưởng, phạm vi điều tra không chỉ có anh em nhà họ Trương và Lưu Á Đông."

Hàn Bân xoay bút: "Ta đồng ý với Đội trưởng Mã, nếu muốn điều tra, cũng phải điều tra nhân viên khác của Nhà máy Phú Long, không chỉ lấy lời khai, mà còn phải thu thập dấu vân tay và so sánh với dấu vân tay trên xe."

"Khối lượng công việc sẽ lớn, nếu là nhân viên địa phương còn dễ nói, nếu là nhân viên ngoại tỉnh, khó triệu tập đến thành phố Cầm Đảo."

"Công việc này để ta đích thân điều tra." Mã Cảnh Ba nói xong, nhìn quanh: "Từ ngày 31 tháng 1 đến giờ đã ba ngày, tình trạng nạn nhân rất nguy hiểm, chúng ta phải tăng hiệu suất công việc, nhanh chóng giải cứu nạn nhân."

Mã Cảnh Ba giọng trầm: "Ta tin mọi người đều không muốn, phá án xong tìm thấy một thi thể lạnh lẽo."

Sáng hôm sau.

Mã Cảnh Ba dẫn người đến thôn Thành An điều tra nhân viên Nhà máy Phú Long.

Nhóm 1 có việc, Tằng Bình tạm thời qua nhóm 1.

Hàn Bân, Triệu Minh, Điền Lệ ở lại Phân Cục Ngọc Hoa.

Hàn Bân ngồi ở bàn làm việc, đang xem hồ sơ Nhậm Kiến Hoa.

Nhậm Kiến Hoa mất tích ngày 11 tháng 1, báo án ngày 14 tháng 1, đồn cảnh sát không tìm được nhiều manh mối hữu ích, chỉ lấy lời khai của bố mẹ Nhậm Kiến Hoa.

Thời gian đó, Cầm Đảo xảy ra vụ nổ, cảnh sát địa phương bận rộn điều tra vụ nổ, không tập trung điều tra vụ mất tích.

"Cốc cốc…" ngoài cửa có tiếng gõ.

Hàn Bân đặt hồ sơ xuống: "Mời vào."

"Cạch…" cửa văn phòng mở ra, một người đàn ông trung niên bước vào: "Xin hỏi, cảnh sát Điền có ở đây không?"

Điền Lệ đứng dậy: "Ta là Điền, ngươi là ai?"

"Ta tên Nhậm Trọng Viễn, là bố của Nhậm Kiến Hoa."

"Mời ngồi, chúng ta đang đợi ngài." Hàn Bân làm dấu mời ngồi.

"Cảm ơn."

Hàn Bân quan sát đối phương: "Nhậm tiên sinh, ngài từ đâu đến?"

"Tỉnh Mông."

"Nơi tốt đấy, đất rộng người thưa."

"Cảnh sát, ngài tên gì?"

"Ta tên Hàn."

"Cảnh sát Hàn, ngươi đã tìm thấy con trai ta chưa?"

"Chưa."

“Ngươi có manh mối về vụ mất tích của con trai ta không?”

Hàn Bân nghĩ một lúc, lắc đầu: “Tạm thời chưa xác định được.”

“Vậy ngươi gọi ta đến làm gì?” Nhậm Trọng Viễn ngơ ngác.

“Chúng ta phát hiện một số manh mối liên quan, liệu manh mối này có liên quan đến vụ mất tích của con trai ngài không ai dám chắc, nên khi bàn về vụ án, hy vọng ngài chuẩn bị tâm lý.”

“Chuẩn bị gì, ngài nói cho ta nghe manh mối gì.”

“Thế này, ta muốn hỏi ngài một câu, có thể hơi mạo phạm, nhưng rất quan trọng cho việc điều tra.”

“Ngài nói, chỉ cần tìm được con trai ta, hỏi gì cũng được.”

“Ngươi và Nhậm Kiến Hoa có phải là cha con ruột về mặt sinh học không?”

“Nhậm Kiến Hoa là con ruột của ta, không sai, sao vậy, có phải manh mối này liên quan đến vợ ta.”

“Không, không liên quan. Chúng ta chỉ muốn lấy DNA của ngài để so sánh.”

Nghe vậy, Nhậm Trọng Viễn thay đổi sắc mặt: “Có phải con trai ta đã xảy ra chuyện.”

“Điều này tạm thời chưa xác định, cần so sánh DNA mới biết.”

“Ta đã biết chuyện rồi, ta biết, con trai ta ngoan vậy, không thể không liên lạc với gia đình lâu thế.” Nhậm Trọng Viễn nghẹn ngào.

“Triệu Minh, lấy dấu vân tay và DNA của Nhậm tiên sinh.”

“Rõ.” Triệu Minh đáp, mang dụng cụ lấy dấu vân tay và DNA đến.

Nhậm Trọng Viễn buồn bã, mệt mỏi, nhưng vẫn rất hợp tác.

Lấy xong DNA, Nhậm Trọng Viễn nắm chặt tay, nói: “Cảnh sát Hàn, có phải đã phát hiện thi thể, ta muốn xem, ta nhận ra con trai mình, không cần đợi so sánh DNA, ta chờ không nổi nữa.”

Hàn Bân gãi mũi, việc này có chút khó khăn.

“Khó khăn gì.” Nhậm Trọng Viễn vội hỏi: “Cảnh sát Hàn, tình hình thế nào, ngài nói rõ cho ta, phát hiện manh mối gì.”

Hàn Bân do dự: “Ngài có khỏe không?”

Nhậm Trọng Viễn vỗ ngực: “Khỏe, ta rất khỏe, không bệnh tật gì.”

Dù Nhậm Trọng Viễn nói thế, nhưng Hàn Bân vẫn không dám chắc, liệu ông có chịu nổi khi nghe tin, dù sao, Tào Đạt cũng còn lại nửa bàn tay, nạn nhân khác chỉ còn lại một số mô da.

Là một người cha, ai cũng khó chấp nhận tình cảnh đó.

Hàn Bân thay đổi cách diễn đạt: “Thế này, khi điều tra vụ khác, chúng ta tình cờ phát hiện hai thi thể, một trong số đó đã xác định được, cũng là người mất tích.”

“Từ danh sách liên lạc của người mất tích, chúng ta tìm thấy một số điện thoại khả nghi, số đó chỉ có ba người liên lạc, một là con trai ngài, một là nạn nhân, một là người mất tích, chúng ta nghi ngờ ba vụ này cùng một thủ phạm.”

Nhậm Trọng Viễn khóc nức nở, sau bao lâu ông đã chuẩn bị tâm lý.

“Cảnh sát Hàn, xin ngài nhất định phải tìm ra kẻ giết con trai ta, trả thù cho nó.”

Hàn Bân gật đầu: “Ta sẽ cố gắng hết sức.”

Nhậm Trọng Viễn lau nước mắt, im lặng một lúc lâu: “Ngài có câu hỏi gì, hỏi đi, chỉ cần giúp phá án, bảo ta làm gì cũng được.”

“Trước khi Nhậm Kiến Hoa mất tích có biểu hiện gì khác thường không?”

“Không nhận thấy, trước khi mất tích vài ngày, nó còn gọi điện, không nghe gì khác thường.”

Chương 582: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân mở sổ tay: "Ngài có nhận cuộc gọi tống tiền nào không?"

"Không, nhà ta điều kiện bình thường, ta và mẹ nó đều là công nhân, lương hai người chỉ hơn tám nghìn, nhà ta không giàu, nhiều nhà có điều kiện hơn."

"Nhậm Kiến Hoa có thù oán với ai không?"

"Không, con ta quan hệ rất tốt, học giỏi, quan hệ với bạn bè rất tốt, chưa nghe nói nó mâu thuẫn với ai."

"Vụ này đã qua lâu, ngài chắc cũng suy nghĩ kỹ, có gì bất thường không?"

"Có."

"Bất thường gì?"

"Mấy ngày gần đây, công ty cho vay trực tuyến thường gọi điện, nói con ta vay tiền nhưng chưa trả đúng hạn, bảo ta giục nó trả."

Triệu Minh vừa tốt nghiệp không lâu, hiểu rõ tình hình sinh viên đại học, nói: "Gần đây sinh viên hay vay tiền trực tuyến."

"Ta có nghe, ta và vợ bàn nhau trả nợ giúp con." Nhậm Trọng Viễn thở dài:

"Ai ngờ, vài ngày sau lại có người gọi, nói con ta vay tiền trực tuyến chưa trả, ta bảo đã trả một lần rồi, họ nói không phải cùng công ty."

“Lần này ta cảnh giác, bàn với vợ không trả nợ nữa; không ngờ hai ngày sau, mấy công ty cho vay trực tuyến gọi điện, nói con ta nợ tiền chưa trả, ta tính tổng, có năm công ty cho vay, con ta nợ hơn bảy nghìn.”

“Lương và thưởng cả năm của ta cũng không nhiều bằng, ta thật không hiểu sao lại vậy.”

Triệu Minh nhắc nhở: “Ngươi có thể hỏi cơ quan chức năng, nếu không phải công ty hợp pháp, có thể không cần trả nợ.”

“Ta hỏi rồi, nhưng đây là công ty hợp pháp, lãi suất cũng hợp quy định, ta xem hóa đơn, đều là vay lẻ tẻ, tích tiểu thành đại.”

“Con ngươi là sinh viên, có chi tiêu gì thêm?”

“Không, có chi tiêu gì đâu, ngoài học phí, chúng ta mỗi tháng cho nó hai nghìn rưỡi, sợ nó thiếu thốn, cũng đủ tiêu.”

“Con ngươi có bạn gái không?”

“Không nghe nói.”

Hàn Bân thay đổi chủ đề: “Ta xem hồ sơ, con ngươi mất tích ngày 11 tháng 1.”

“Đúng, ngày 10 chúng ta còn liên lạc, chiều 11 điện thoại không gọi được.”

“Nhưng ta biết, Đại học Cầm Đảo ngày 8 tháng 1 đã nghỉ, không cho phép sinh viên ở lại ký túc xá và lưu trú, vậy sau đó con ngươi đi đâu?”

Nhậm Trọng Viễn lắc đầu: “Ta cũng không rõ, lúc chúng ta đến Cầm Đảo báo án, trường đã nghỉ hè rồi, nhiều học sinh đã về nhà, cảnh sát ở đồn cũng không thể nắm bắt tình hình ngay lập tức. Họ chỉ làm một bản ghi chép với ta và bảo chúng ta về nhà chờ tin.”

“Chắc cũng có học sinh địa phương, họ không gọi đến hỏi à?”

“Có gọi một học sinh địa phương, hắn là bạn cùng phòng với con trai ta, nhưng người đó không đến đồn.” Nhậm Trọng Viễn giọng đầy bất lực.

Gọi đến không phải là bắt buộc, nhiều người dù nhận được giấy gọi cũng chưa chắc đến đúng giờ.

Hàn Bân đã xem hồ sơ, quả thật có một người bị gọi đến nhưng không có mặt.

“Khi Nhậm Kiến Hoa mất tích, hắn mang theo những đồ gì?”

Nhậm Trọng Viễn nhớ lại: “Điện thoại, máy tính, ví tiền, chứng minh nhân dân, và vài bộ quần áo của hắn đều không thấy nữa.”

Hàn Bân hỏi thêm vài câu, Nhậm Trọng Viễn cũng chỉ biết sơ sơ, trả lời không cụ thể lắm.

Hỏi thêm nữa cũng không thu được nhiều manh mối, Hàn Bân nói: “Nhậm tiên sinh, ngài về trước đi, khi có tin tức chúng ta sẽ liên lạc với ngài.”

“Ta không đi, ta sẽ ở đây đợi; ta sợ về rồi lại phải chờ mười ngày nửa tháng, ta thật sự không thể đợi thêm nữa, ta rất lo lắng.”

“Đừng lo, chúng ta đã lập tổ chuyên án, lãnh đạo cấp trên rất coi trọng vụ án này, chúng ta sẽ phá án nhanh chóng.” Hàn Bân đứng lên, nói với Triệu Minh bên cạnh: “Giúp ta tiễn Nhậm tiên sinh.”

Triệu Minh làm một động tác mời: “Nhậm tiên sinh, mời ngài.”

Nhậm Trọng Viễn chắp tay cầu khẩn: “Cảnh sát Hàn, còn hai vị đồng chí nữa, xin các ngươi, nhất định phải đòi lại công lý cho con trai ta.”

Hàn Bân nghiêm nghị nói: “Ta đảm bảo, sẽ cố gắng hết sức.”

Mười phút sau, Triệu Minh tiễn Nhậm Trọng Viễn đi, Điền Lệ cũng giao mẫu DNA cho đội kỹ thuật.

Hàn Bân gọi hai người lại: “Được rồi, chúng ta họp nhóm nhỏ một chút.”

Triệu Minh cảm thán, “Nhậm Trọng Viễn thật không dễ dàng, tóc bạc tiễn tóc đen, kéo tay ta khóc lóc, cầu xin, làm ta cảm thấy rất khó chịu.”

“Vậy thì hãy điều tra kỹ vụ án, làm sáng tỏ sự việc, coi như cho Nhậm Trọng Viễn một lời giải thích. Hắn cũng có thể buông bỏ chuyện này, bắt đầu lại cuộc sống mới.” Hàn Bân nói.

Đối diện với gia đình nạn nhân, hắn cũng đầy sự cảm thông, nhưng hắn muốn biến sự cảm thông đó thành động lực để điều tra vụ án.

Điền Lệ lật xem hồ sơ, suy nghĩ một lát: “Tổ trưởng, vụ Nhậm Kiến Hoa và Triệu Hiểu Sơn, dường như không có giao thoa rõ ràng.”

“Họ, một là thợ làm đẹp, một là sinh viên; một là người địa phương ở Cầm Đảo, một là người từ nơi khác đến, hoàn toàn là hai giới khác nhau.”

Triệu Minh thường hay suy nghĩ rộng, tiếp lời: “Điều này chưa chắc, có người làm thợ làm đẹp bí mật, nhưng bên ngoài lại là tác giả mạng. Có thể có người bề ngoài là sinh viên, nhưng bí mật là tác giả mạng.”

Ý tưởng của Triệu Minh rất thú vị, tác giả mạng không cần đến công ty làm việc, chỉ cần có một máy tính là có thể làm việc.

Công việc này khá kín đáo, ai cũng có thể làm thêm.

Tất nhiên, điều kiện là phải kiên trì viết mỗi ngày.

Chương 583: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thấy hai người không phản đối, Triệu Minh tiếp tục nói, "Nhậm Trọng Viễn vừa nói, Nhậm Kiến Hoa có một chiếc máy tính xách tay, hắn hoàn toàn đủ điều kiện trở thành một tác giả mạng."

"Tác giả mạng không cần đến công ty, lý ra không có gì giao thoa." Điền Lệ nói.

"Tác giả mạng cũng phải họp thường niên, nhiều tác giả mạng sẽ tham dự, có thể là lúc đó họ quen nhau." Triệu Minh nói.

"Tác giả mạng vô số, chỉ cần đăng ký một bút danh và đăng lên mạng đều có thể gọi là tác giả mạng, không thể tất cả đều đi họp thường niên, trang web cũng không thể chịu nổi, ta đoán rằng tác giả được mời tham dự phải có tiêu chuẩn nhất định, loại như Nhậm Kiến Hoa chưa chắc đã được mời." Hàn Bân nói.

Triệu Minh búng ngón tay, "Ta nghe nói, tác giả ký hợp đồng cũng có một nhóm, nhiều tác giả sẽ trong đó tán gẫu, hai người ở cùng một thành phố thì khả năng quen nhau rất lớn."

Hàn Bân ngạc nhiên: "Ngươi hiểu biết về ngành này lắm nhỉ."

Triệu Minh nháy mắt, tỏ vẻ bát quái: "Ta hay đọc, nên hiểu biết chút ít về giới tác giả."

"Ta không quan tâm đến chuyện bát quái trong giới này, nhưng, giả thiết của ngươi khá thú vị, có thể điều tra như một

manh mối.”

“Bân Ca, ta đã nghĩ ra, để chứng minh điều này không khó, chỉ cần đưa chứng minh nhân dân của Nhậm Kiến Hoa cho trang web kiểm tra, là biết ngay hắn có viết hay không.”

“Không đơn giản như ngươi nghĩ, các công ty mạng lớn nhỏ nhiều vô kể, chúng ta không phải người trong giới văn học mạng, không thể kiểm tra hết tất cả các công ty mạng.”

Triệu Minh suy nghĩ: “Cũng đúng, là ta suy nghĩ hẹp rồi, vậy thì tìm chiếc máy tính của Nhậm Kiến Hoa trước, chỉ cần kiểm tra tập tin trong máy, tự nhiên sẽ rõ.”

“Cái này thì có thể.” Hàn Bân nói.

Xác định hành tung của Nhậm Kiến Hoa trước khi mất tích, tìm đồ đạc bị mất của Nhậm Kiến Hoa, vốn dĩ đã là hướng điều tra, kiểm tra máy tính chỉ là việc phụ.

“Ta sắp xếp nhiệm vụ.” Hàn Bân chỉ vào Điền Lệ bên cạnh: “Ngươi đi đội kỹ thuật một chuyến, nhờ họ liên hệ công ty viễn thông, kiểm tra số điện thoại của Nhậm Kiến Hoa, cách kiểm tra không cần ta dạy ngươi.”

“Ta biết.”

“Triệu Minh, kiểm tra tình hình người bạn cùng phòng địa phương của Nhậm Kiến Hoa, hắn không muốn đến đồn cảnh sát, chúng ta đến nhà hắn làm ghi chép.”

“Rõ.”

Núi Nhạc Dương là một chàng trai điển hình của nhà.

Bất kể bên ngoài mưa gió thế nào, hắn vẫn ngồi yên như núi.

Cuộc sống hàng ngày của hắn rất có quy tắc, ăn uống, ngủ nghỉ, xem phim, chơi game.

Hầu hết thời gian hắn đều trên giường.

Bố mẹ Núi Nhạc Dương cũng ở nhà, gần như ngày nào cũng cãi nhau, vì những chuyện nhỏ nhặt.

Nấu ăn bỏ nhiều muối, trước khi dọn không thêm giấm, bồn cầu bị tắc, âm thanh TV quá lớn, tất cả đều khiến họ cãi nhau.

Núi Nhạc Dương nghe chán, đeo tai nghe, không nghe không thấy.

Trong mắt Núi Nhạc Dương, bố mẹ hắn bực bội chủ yếu vì hai lý do, một là thời kỳ mãn kinh, hai là bị dồn nén quá lâu.

Trong căn nhà rộng một trăm mét vuông, không ra ngoài suốt mười ngày, nhiều người không chịu nổi, cả cơ thể và tinh thần đều cảm thấy khó chịu, trở nên rất bực bội.

Mẹ hắn thường đứng ngây ngẩn trước cửa sổ, nhìn cảnh vật bên ngoài.

Núi Nhạc Dương hiểu, hắn cố gắng không chạm vào cái đầu đen của bố mẹ, mỗi ngày sau khi ăn, hắn sẽ nói chuyện với bố mẹ một chút, rồi lại trở về phòng của mình, hắn không cảm thấy nhàm chán chút nào.

Sau khi ăn xong, nằm trên giường xem phim, chơi game, đối với hắn đã là hạnh phúc rồi.

Còn việc không ra ngoài, ai quan tâm!

“Cốc cốc cốc…” Tiếng gõ cửa vang lên.

Dạo gần đây, Núi Nhạc Dương không nghe thấy tiếng này, vứt điện thoại sang một bên, từ trên giường bò dậy, như gặp đại địch.

“Ai vậy?” Đó là giọng của bố Núi Nhạc Dương.

Núi Nhạc Dương cũng ra khỏi phòng, nhìn về hướng cửa, từ sau Tết đến giờ, nhà hắn không có khách.

“Chúng ta là của công ty quản lý, làm một cuộc đăng ký nhân viên thường trú, phát thẻ ra vào cho gia đình ngươi.” Bên ngoài vang lên giọng nam.

Bố Núi Nhạc Dương đeo khẩu trang, mở cửa, nhìn thấy bên ngoài đứng hai người đàn ông đều đeo khẩu trang.

Bố Núi Nhạc Dương cau mày, nhân viên công ty quản lý khu dân cư của chúng ta hầu hết là phụ nữ, ngay cả có đàn ông, cũng đều lớn tuổi, hai người này trông rất trẻ.

“Các ngươi muốn làm gì?”

“Chúng ta là đội điều tra hình sự, muốn tìm Núi Nhạc Dương để hiểu tình hình.” Hàn Bân khi mở cửa, đã thấy Núi Nhạc Dương đứng trong phòng khách, thằng bé này rất dễ nhận ra, cao khoảng một mét tám, nặng ít nhất hai trăm cân, thân hình rộng lớn như một bức tường.

Bố Núi Nhạc Dương lộ vẻ kinh ngạc: “Các ngươi có giấy tờ không?”

Hàn Bân đưa ra thẻ cảnh sát: “Đừng lo lắng, chúng ta chỉ hỏi thông thường, ông tên gì?”

“Ta tên Nhạc Đông Phong, là bố của Núi Nhạc Dương.”

“Chúng ta muốn làm ghi chép cho Núi Nhạc Dương, nếu không tiện ở nhà, có thể đến đồn cảnh sát.”

“Tiện, nói ở đây được rồi.” Nhạc Đông Phong mời Hàn Bân vào phòng khách.

Hàn Bân nhìn cái thân hình to béo: “Ngươi là Núi Nhạc Dương.”

“Là ta, cảnh sát đồng chí, ngài tìm ta có việc gì? Ta dạo này không đi đâu, chỉ ở nhà.”

Chương 584: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đúng, con trai ta luôn ở nhà, chúng ta có thể làm chứng cho hắn." Mẹ Núi Nhạc Dương vội nói.

Mặc dù Hàn Bân không phải đến vì việc này, nhưng nghe nói cả nhà không ra ngoài, hắn cũng yên tâm phần nào.

"Các ngươi hiểu lầm rồi, chúng ta là đội điều tra hình sự, lần này đến là muốn hiểu tình hình của bạn cùng phòng Nhậm Kiến Hoa của Núi Nhạc Dương."

"Nhậm Kiến Hoa!" Núi Nhạc Dương sửng sốt: "Ta lần trước…"

"Trước đó, ngươi nhận được giấy gọi của cảnh sát không?"

"Nhận rồi."

"Vậy tại sao không đi?"

Núi Nhạc Dương nhún vai: "Lúc đó… chuyện của hắn không liên quan gì đến ta, nghỉ hè rồi ta không gặp hắn."

Triệu Minh chất vấn: "Các ngươi không chỉ là bạn học, còn là bạn cùng phòng, hắn mất tích, ngươi không quan tâm chút nào?"

Mẹ Núi Nhạc Dương lên tiếng bênh vực: "Con trai ta là vậy, không thích lo chuyện bao đồng."

"Hắn không phải không lo chuyện bao đồng, mà là lạnh lùng." Triệu Minh hừ một tiếng.

“Ta… ta…” Núi Nhạc Dương cúi đầu, lắp bắp: “Thật ra, ta với hắn không hợp, chuyện của hắn ta không muốn lo.”

Nhạc Đông Phong kéo tay con trai, ra hiệu.

Hàn Bân nhìn hết mọi thứ: “Các ngươi có mâu thuẫn gì?”

Sau khi nhận nhắc nhở từ cha, Nhạc Đông Phong thở dài, “Cũng không có gì.”

Hàn Bân nghiêm mặt: “Nhạc Đông Phong tiên sinh, mời vợ chồng ngươi ra ngoài một lúc, chúng ta muốn nói chuyện riêng với Núi Nhạc Dương.”

“Cảnh sát đồng chí, ngài hỏi đi, đây là con trai ta, chúng ta không phải người ngoài.”

“Lời nói lại một lần thôi, không thì ta sẽ dẫn hắn về đồn cảnh sát.”

“Được, chúng ta ra ngoài, chúng ta vào phòng ngủ.” Nhạc Đông Phong dù không yên tâm, nhưng vẫn kéo vợ vào phòng ngủ.

Trong phòng khách chỉ còn lại ba người, Hàn Bân hỏi lại: “Nói đi, các ngươi rốt cuộc có mâu thuẫn gì?”

Núi Nhạc Dương cúi đầu, cắn môi.

“Nếu ngươi không muốn nói ở đây, chúng ta có thể đổi chỗ.”

Núi Nhạc Dương ngẩng đầu: “Thật ra cũng không có gì, chỉ là hắn thích bắt nạt ta; ta tự nhiên không ưa hắn, nhưng chúng ta không có xung đột lớn.”

“Mọi chuyện đều có lý do, hắn bắt nạt ngươi vì cái gì?”

“Hừ, vì ta mập, hắn nghĩ ta dễ bị bắt nạt. Hắn thường chọc ghẹo ta trước mặt con gái, chỉ để thể hiện bản thân, khi ở ký

túc xá cũng không ít lần trêu chọc ta.” Núi Nhạc Dương càng nói càng nhỏ giọng.

“Ngươi to lớn như vậy, sao lại để hắn bắt nạt.” Triệu Minh nói.

Núi Nhạc Dương lộ vẻ ngượng ngùng, “Ta mập, mỗi khi cử động, thịt trên người cũng rung, ta không thích chơi đùa với hắn, hắn càng nghĩ ta dễ bị bắt nạt. Hơn nữa bạn hắn nhiều, ta không có bạn, không dám đụng vào hắn.”

“Lần cuối ngươi gặp hắn là khi nào?”

Núi Nhạc Dương nhớ lại: “Ngày nghỉ hè, sau đó ta về nhà, không ra khỏi cửa.”

“Ngươi là bạn cùng phòng của hắn, chắc hiểu rõ hắn nhỉ.” Hàn Bân truy hỏi.

“Cũng được.”

“Trước khi nghỉ hè, hắn có gì bất thường không?”

“Không thấy.”

“Ngươi biết sau khi nghỉ hè hắn đi đâu không?”

Núi Nhạc Dương nhún vai: “Ta không hợp với hắn, làm sao hỏi chuyện này, ta muốn tránh xa hắn.”

Hàn Bân thăm dò: “Nhậm Kiến Hoa có vay nợ qua mạng không?”

“Vay nợ?”

Núi Nhạc Dương lẩm bẩm, lắc đầu, “Không thể nào, hắn rất giàu, vay cái đó làm gì!”

“Ai nói với ngươi, Nhậm Kiến Hoa rất giàu?” Hàn Bân hỏi lại.

“Nhiều bạn học đều biết, nhà hắn ở Tỉnh Mông có mỏ, có quan hệ, rất ngầu.”

“Đó là hắn nói, hay người khác nói.”

“Mới vào học, mọi người không biết nhà hắn giàu, nửa cuối năm hai mới lan ra, nói nhà hắn có mỏ, có mấy chiếc xe Land Rover.”

“Hắn nói, các ngươi tin.”

“Mọi người cũng không ngốc, bạn học sống chung, nhìn đầu cúi đầu gặp, bạn học giàu và bạn học nghèo chắc chắn khác nhau.”

“Vậy ngươi nhìn ra Nhậm Kiến Hoa giàu thế nào?”

“Nhậm Kiến Hoa rất kín đáo, không quan tâm ăn mặc. Nếu không, đến nửa cuối năm hai mới phát hiện nhà hắn giàu.”

“Nhưng hắn rất hào phóng, từ khi mọi người biết nhà hắn giàu, hắn thường mời bạn đi ăn, hát karaoke, mỗi lần ít nhất tiêu một nghìn tám trăm, mỗi tháng đi vài lần, ngươi tính xem bao nhiêu tiền, nhà hắn không có tiền, làm sao để hắn tiêu thế.”

Nói đến đây, Núi Nhạc Dương cũng không cam lòng, “Nếu không nhờ tiền nhà, hắn không dám bắt nạt ta.”

Khi làm ghi chép cho Nhậm Trọng Viễn, ông ấy nói mỗi tháng cho Nhậm Kiến Hoa hai nghìn năm trăm đồng sinh hoạt phí, trừ ăn mặc của hắn, không đủ tiêu như vậy, điều này giải thích vì sao hắn vay tiền qua mạng.

Triệu Minh bất ngờ hỏi: “Nhậm Kiến Hoa có làm thêm không?”

“Không. Hắn không thiếu tiền, làm thêm làm gì.”

“Hắn có máy tính xách tay không.”

“Có.”

“Hắn thường dùng máy tính làm gì?”

“Chơi game, xem phim, xem trực tiếp, chỉ mấy thứ đó thôi.”

Triệu Minh thăm dò: “Hắn có viết trên máy tính không.”

Người hiểu ngươi nhất, thường là kẻ thù của ngươi.

Núi Nhạc Dương nói ngay: “Không thể, thằng này rất hướng ngoại, ngoài chơi game, không ngồi yên được, làm sao viết những thứ đó, không cần thiết.”

Núi Nhạc Dương là bạn cùng phòng của Nhậm Kiến Hoa, hai người ở chung hầu như mỗi ngày, mà viết cần nhiều thời gian, Núi Nhạc Dương chưa từng thấy, Nhậm Kiến Hoa chắc không phải tác giả mạng.

Chương 585: Tiêu Đề 《Ẩn》

Giả thuyết của Triệu Minh bị phủ nhận.

"Kể vài người bạn thân của Nhậm Kiến Hoa?"

Núi Nhạc Dương do dự: "Cũng phải làm ghi chép cho họ à?"

"Đúng."

"Vậy… các ngươi không nói là ta nói nhé, nếu họ cũng không muốn làm ghi chép, trách ta thì sao."

"Yên tâm, chúng ta không nhắc đến ngươi."

"Thật chứ?"

"Đây là vụ án hình sự, không phải chuyện nhỏ, chúng ta có quy định bảo mật, chỉ cần ngươi phối hợp cung cấp manh mối, chúng ta sẽ đảm bảo quyền riêng tư của ngươi." Hàn Bân nghiêm nghị nói.

"Đúng rồi, Nhậm Kiến Hoa rốt cuộc sao rồi, sao lại mất tích?"

"Bây giờ là ta hỏi ngươi, hay ngươi hỏi ta?"

Núi Nhạc Dương cười gượng: "Được rồi, ta nói, Nhậm Kiến Hoa thường mời bạn đi chơi, nhiều bạn chơi thân, thân nhất có bốn năm người, Mã Dũng, Vương Từ Sinh, Đỗ Cương, Tôn Bác Vinh… còn nữa…"

"Ta nhất thời không nhớ ra, nhưng bốn người này thân nhất, mỗi lần đi chơi đều có họ, coi như đàn em của Nhậm

Kiến Hoa.”

Triệu Minh không nhịn được hỏi: “Sao Nhậm Kiến Hoa thường mời bạn đi chơi?”

“Giàu chứ gì.”

“Nhà ai cũng không tiền từ trên trời rơi xuống.” Hàn Bân không đồng ý lý do này, Nhậm Kiến Hoa nhà cũng không giàu.

Núi Nhạc Dương đổi cách nói, “Để giữ thể diện, nhận của người thì ngắn, bạn cùng đi chơi, ai không nể mặt hắn. Hắn nếu không có bạn nhiều, dám bắt nạt ta.”

“Bạn thân của hắn, có người địa phương Cầm Đảo không?”

“Hình như không, nếu không cảnh sát đã không gọi ta làm ghi chép.” Nói đến đây, Núi Nhạc Dương hơi lúng túng:

“Ta không phải không hợp tác với cảnh sát, nhưng ta không ưa Nhậm Kiến Hoa, vì hắn mà ta phải đến đồn cảnh sát, ta tức chết mất.”

“Đây không phải lý do ngươi không hợp tác với cảnh sát.”

“Vâng, ta biết sai rồi, sau này sẽ sửa.” Núi Nhạc Dương đáp, lại hỏi: “Cảnh sát, Nhậm Kiến Hoa bây giờ sao rồi?”

Triệu Minh hừ: “Hắn đang mất tích, cảnh sát đang điều tra, ngươi đang vui mừng đấy à.”

“Sao có thể, ha ha.” Núi Nhạc Dương nói không thể, nhưng cười rất thật.

“Ngày 10 tháng 1 và ngày 11 tháng 1, ngươi ở đâu?”

“Ở nhà.”

“Có ra ngoài không?” Hàn Bân hỏi.

“Không, nghỉ rồi phải ở nhà chứ, nghỉ ngơi chút, Tết rồi mới ra ngoài, đi thăm hỏi, ai ngờ năm nay không thăm hỏi được, đỡ việc.” Núi Nhạc Dương không quan tâm nói.

Hắn không thấy gì hối tiếc, hắn là chàng trai điển hình của nhà.

Sau đó, Triệu Minh lấy dấu vân tay và DNA của hắn.

Hàn Bân đưa Núi Nhạc Dương danh thiếp, “Nhớ ra manh mối gì, liên hệ ta, đừng có ý nghĩ nhỏ nhặt.”

“Vâng, ta sẽ sửa, hỗ trợ cảnh sát điều tra.”

Sau đó, Hàn Bân và Lý Huy rời nhà Núi Nhạc Dương.

“Bân Ca, có nên điều tra Núi Nhạc Dương, hắn cũng có động cơ phạm tội.” Triệu Minh nói.

“Điều tra chắc chắn phải điều tra, nhưng trước tiên phải làm rõ Nhậm Kiến Hoa trước khi mất tích đã đi đâu?”

Triệu Minh hừ: “Nhậm Kiến Hoa thật ngốc, nhà không có điều kiện, còn muốn làm đại gia, vay tiền trên mạng để mời bạn ăn chơi, vì cái gì.”

Hàn Bân không có gì không hiểu, nhiều người vì giữ thể diện, làm nhiều chuyện không khả thi.

Nếu không, từ “đánh sưng mặt để làm béo” từ đâu mà có?

Nếu lý tưởng mang lại lợi ích thực tế, thì thể diện mang lại là sự thỏa mãn tinh thần.

Đáng hay không, tuỳ người.

Trở về Phân Cục Ngọc Hoa.

Văn phòng nhóm hai đóng cửa, không có ai.

Triệu Minh đến đội kỹ thuật giao dấu vân tay.

Hàn Bân một mình trở lại văn phòng.

Hàn Bân có cuộc gọi nhỡ từ mẹ.

Để an toàn, Hàn Bân mấy ngày nay không về nhà bố mẹ, có lẽ mẹ lo lắng.

Hàn Bân gọi lại cho mẹ, cũng không nói gì, chỉ báo bình an, nói vài câu.

Nghe tiếng động bên ngoài văn phòng, Hàn Bân cúp điện thoại.

Không lâu sau, Triệu Minh và Điền Lệ cùng trở lại văn phòng.

Điền Lệ cầm một tập tài liệu, đặt lên bàn của Hàn Bân: "Tổ trưởng, lịch sử liên lạc của Nhậm Kiến Hoa đã in ra, còn có vị trí trạm phát sóng của điện thoại trong ba ngày 9, 10, 11 tháng 1."

Hàn Bân cầm tài liệu xem qua: "Làm tốt lắm, giờ có thể xác định hành tung của Nhậm Kiến Hoa."

Giao lộ Đường Hoa Thúy và Đường Xương Nguyên.

Một chiếc xe địa hình dừng ở ngã tư, ba người Hàn Bân lần lượt xuống xe.

Theo định vị số điện thoại của Nhậm Kiến Hoa, ba ngày trước khi mất tích, hắn rất có thể ở gần đây.

Khu vực này thuộc khu phố cổ, hầu hết là nhà tầng thấp, hai bên đường đều là cửa hàng.

Triệu Minh nhìn con phố vắng tanh: "Khu vực này nói lớn thì lớn, nói nhỏ thì nhỏ, làm sao xác định địa chỉ cụ thể của Nhậm Kiến Hoa."

Định vị trạm phát sóng chỉ xác định được vị trí đại khái, không thể định vị chính xác.

Hàn Bân nhìn quanh: “Bạn thân của Nhậm Kiến Hoa đều không phải người địa phương, khả năng hắn ở nhà bạn rất thấp. Ta vừa xem, gần đây có một khách sạn và một quán net, hắn có thể ở hai chỗ này.”

Dù là khách sạn hay quán net, tạm thời đều chưa hoạt động.

Nhưng đối với cảnh sát, liên hệ với người phụ trách không phải khó.

Mười phút sau, từ phía sau khách sạn có một người đàn ông trung niên đi ra, tên Lưu Nghị, tự xưng là người phụ trách khách sạn.

Quy mô khách sạn không lớn, chỉ có ba tầng, không phải cao cấp.

Hàn Bân đưa ra thẻ cảnh sát, cho thấy thân phận.

Chương 586: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lưu Nghị nhìn ba người, ánh mắt dừng lại trên người Hàn Bân: "Cảnh sát đồng chí, ngài tên gì?"

"Ta họ Hàn."

"Cảnh sát Hàn, ngài đến khách sạn chúng ta có việc gì?"

Từ cửa sau vào sảnh khách sạn, ba người Hàn Bân ngồi trên ghế sofa: "Khách sạn các ngươi có bao nhiêu khách?"

Lưu Nghị cười khổ: "Chưa hoạt động, khách sạn không có người ta không yên tâm, nên đến trông coi."

Hàn Bân không hỏi thêm, vào thẳng vấn đề: "Hôm nay ta đến, là muốn ngươi giúp kiểm tra hồ sơ khách sạn của một khách."

Lưu Nghị lộ vẻ nghiêm trọng: "Cảnh sát Hàn, khách sạn chúng ta đóng cửa lâu rồi, sau Tết chưa hoạt động."

"Ta muốn kiểm tra hồ sơ trước Tết."

Lưu Nghị thở phào: "Cụ thể là khi nào?"

"Ngày 9 đến 11 tháng 1."

"Ngài biết tên và số chứng minh nhân dân của khách đó không?"

"Nhậm Kiến Hoa, số chứng minh nhân dân 15…"

"Ngài đợi chút, ta kiểm tra cho ngài." Lưu Nghị đứng dậy đi đến quầy lễ tân, mở máy tính kiểm tra.

Một lát sau, Lưu Nghị nói: “Có, Nhậm Kiến Hoa có ở khách sạn chúng ta, nhận phòng lúc bốn giờ chiều ngày 8 tháng 1.”

“Thời gian trả phòng?”

“Hiển thị không trả phòng, trực tiếp không từ mà biệt, theo quy định khách sạn, chúng ta giữ phòng ba ngày cho hắn, giờ hắn vẫn nợ ba ngày tiền phòng.”

“Quy định gì vậy, ta chưa nghe nói?” Triệu Minh hỏi.

“Điều này…” Lưu Nghị ngập ngừng.

“Nhậm Kiến Hoa có để lại đồ không?”

Lưu Nghị nhìn màn hình máy tính: “Có, vì hắn không trả phòng, phòng còn đồ của hắn, nên chúng ta giữ phòng ba ngày.”

Triệu Minh hừ một tiếng: “Vừa rồi ta hỏi ngươi, sao không nói rõ? Có phải muốn chiếm đồ của Nhậm Kiến Hoa.”

“Không có, ta là làm ăn, sao làm chuyện này.” Lưu Nghị vội phủ nhận.

“Đồ của Nhậm Kiến Hoa đâu?”

Lưu Nghị im lặng một lúc: “Để trong tủ ở phòng chứa đồ.”

“Dẫn ta đi.”

Lưu Nghị đáp ứng, lấy chìa khóa từ ngăn kéo quầy lễ tân, dẫn Hàn Bân và những người khác đi đến cuối hành lang tầng một khách sạn.

Vừa mở cửa vừa giới thiệu, “Tầng một khách sạn khá ẩm, lại gần đường ồn ào, khách không thích ở, nên ta làm một phòng để đồ.”

Mở cửa ra là mùi thuốc khử trùng, còn có chổi lau nhà, chổi quét nhà và đồ vệ sinh khác.

Bên phải phòng chứa đồ là một dãy tủ, Lưu Nghị mở một tủ: "Đây là đồ của Nhậm Kiến Hoa."

Điền Lệ đeo găng tay, lấy đồ của Nhậm Kiến Hoa ra khỏi tủ: "Chỉ có một ba lô màu xám đậm, bên trong có quần áo thay, còn có một cuốn sách 'Làm thế nào để trở nên giàu có'."

Hàn Bân lật xem: "Còn đồ gì khác không?"

Lưu Nghị chớp mắt: "Hình như không, ban đầu người khác xử lý, ta không rõ lắm."

Hàn Bân do dự: "Kiểm tra camera khách sạn."

"À." Lưu Nghị ngạc nhiên, giải thích: "Gần một tháng rồi, camera đã bị ghi đè, không kiểm tra được."

"Ngươi không kiểm tra được, không có nghĩa cảnh sát chúng ta không kiểm tra được, ngươi cứ kiểm tra, chúng ta sẽ khôi phục video." Triệu Minh nói.

Khách sạn không ấm, nhưng Lưu Nghị đã đổ mồ hôi.

Hàn Bân nhìn Lưu Nghị, dù khẩu trang che nửa mặt, nhưng vẫn thấy đối phương hơi lo lắng, thăm dò: "Chuyện đã qua lâu, ngươi có thể không nhớ, nghĩ kỹ đi. Nhậm Kiến Hoa còn đồ gì ở khách sạn không."

"Ngài đợi chút, ta gọi điện được không, vì mấy ngày đó không phải ta chịu trách nhiệm." Lưu Nghị nuốt nước bọt.

Hàn Bân ra hiệu: "Đi đi."

"Vâng." Lưu Nghị đáp, cầm điện thoại ra khỏi phòng chứa đồ.

Triệu Minh đi theo đến cửa, thấy Lưu Nghị cầm điện thoại, đi đến phía đối diện hành lang, như sợ bị cảnh sát nghe thấy.

Điền Lệ nhắc nhở: "Tổ trưởng, theo thông tin Nhậm Trọng Viễn cung cấp, Nhậm Kiến Hoa có một máy tính xách tay."

“Ta biết, nên mới cho Lưu Nghị lối thoát, xem hắn có biết điều không.” Hàn Bân cười lạnh.

Chỉ một suy nghĩ sai lầm, có thể đưa mình vào trại giam.

Triệu Minh nhìn chằm chằm Lưu Nghị, thấy hắn cầm điện thoại ra sảnh, như muốn rời khỏi tầm nhìn, cũng đi theo.

Lưu Nghị đến quầy lễ tân, nhìn quanh, thấy Triệu Minh ở gần, lộ vẻ ngượng ngùng.

“Ông chủ Lưu, ngươi gọi xong rồi?”

“Vâng, vừa gọi xong.”

“Nhậm Kiến Hoa còn đồ gì khác không?”

Lưu Nghị do dự: “Có.”

“Đồ gì?”

“Một máy tính xách tay.”

“Ở đâu?”

“Ngài đợi chút, ta đi lấy được không?”

“Ta đi cùng ngươi.”

Lưu Nghị ngập ngừng, liếc nhìn quầy lễ tân.

Triệu Minh là cảnh sát, dù không nhiều kinh nghiệm, nhưng giỏi quan sát, cũng nhìn về phía quầy lễ tân.

Trên quầy có hai máy tính, một là máy tính để bàn, Lưu Nghị dùng để kiểm tra hồ sơ khách sạn.

Còn một là máy tính xách tay, màn hình vẫn sáng.

Triệu Minh đến quầy lễ tân: “Máy tính xách tay kia là của ngươi?”

Lưu Nghị hít sâu, cố nở nụ cười, như muốn tự nhiên: “Gần một tháng rồi, chuyện này ta không nhớ rõ… ta vừa hỏi người

phụ trách khách sạn khác, mới biết, máy tính này có thể là…”

“Là gì?”

Lưu Nghị cắn răng: “Có thể là Nhậm Kiến Hoa để lại.”

Triệu Minh hừ: “Nói vậy, ngươi thừa nhận người khách sạn lấy trộm máy tính của khách.”

“Không, không có, tuyệt đối không, là hắn tự để lại khách sạn, chúng ta tưởng hắn quên, nên giữ giúp, sau đó không biết ai… dùng.” Lưu Nghị vội giải thích.

Điền Lệ cũng đến xem máy tính xách tay, hỏi: “Ngươi biết là đồ mất của khách, sao không giao cho đồn cảnh sát?”

Chương 587: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta…” Lưu Nghị lau mồ hôi: “Ta không biết rõ, là nhân viên khách sạn tự ý.”

“Quy định của khách sạn ngươi đâu? Ngươi không nói khách sạn có quy định, giữ phòng ba ngày cho khách. Vì khách nợ ba ngày tiền phòng, mà chiếm đồ của khách.” Điền Lệ nghiêm giọng, quát:

“Ngươi biết không, khách này có thể gặp chuyện, máy tính xách tay này có chứng cứ quan trọng, nếu chứng cứ bị hủy, ngươi chịu trách nhiệm được không?”

Lưu Nghị hoảng, nhìn Điền Lệ, lại nhìn Triệu Minh, cuối cùng nhìn Hàn Bân.

Trong ba người, Hàn Bân là bình tĩnh nhất, Lưu Nghị làm ăn, cũng có mắt nhìn, biết ai là người quyết định.

“Cảnh sát Hàn, ta biết sai rồi, sau này ta sẽ quản lý nhân viên khách sạn, không để xảy ra chuyện tương tự, ta sẵn sàng hợp tác với cảnh sát, ngài bảo ta làm gì, ta không ngại.” Lưu Nghị cầu xin.

Khách sạn nhỏ, sợ nhất gặp chuyện như thế này, một lời của Hàn Bân, có thể khiến khách sạn hắn không hoạt động được.

Hàn Bân cảnh cáo: “Ta không quan tâm ngươi dùng cách gì, hỏi ai, ta muốn biết từ khi Nhậm Kiến Hoa vào khách sạn đến khi rời đi, chi tiết thế nào, nếu ta phát hiện nói dối, sẽ đưa ngươi về đồn cảnh sát.”

“Vâng, ta sẽ hỏi rõ, rồi báo ngài.” Nói xong, Lưu Nghị cầm điện thoại đi ra góc khác.

“Gọi ngay đây, bật loa ngoài.”

Dù không muốn, Lưu Nghị vẫn làm theo, gọi điện thoại hỏi nhân viên trước mặt ba người.

Triệu Minh mở máy tính xách tay, bắt đầu kiểm tra tài liệu và lịch sử duyệt web.

Hàn Bân đứng nghe Lưu Nghị gọi điện, để hắn không thông đồng với nhân viên.

Trong quá trình hỏi, Hàn Bân hiểu đại khái tình hình.

Gần một tháng qua, tình hình khi Nhậm Kiến Hoa nhận phòng, nhân viên khách sạn không nhớ, nhưng thời gian rời khách sạn thì biết, là sáng ngày 11 tháng 1 lúc chín giờ, có nhân viên thấy hắn rời khách sạn, từ đó không trở lại.

Về chuyện chiếm đồ của khách, ban đầu có thể như Lưu Nghị nói, nghĩ khách quên hoặc có việc không về kịp, giữ đồ giúp một thời gian.

Sau đó không ai nhận, khách sạn có ý khác, Nhậm Kiến Hoa ngoài máy tính xách tay, không có đồ gì quý giá, máy tính xách tay cũ không đáng giá, không dùng thì phí.

Chuyện giao đồ mất của khách cho đồn cảnh sát, Lưu Nghị không nghĩ đến, hắn nghĩ thêm việc không bằng bớt việc.

Nếu không liên quan đến lợi ích, ai muốn gặp cảnh sát.

Biết tình hình của Nhậm Kiến Hoa ở khách sạn, Hàn Bân mang ổ cứng video giám sát và đồ của Nhậm Kiến Hoa rời khách sạn.

Nhìn Hàn Bân rời đi, Lưu Nghị thở phào, cảm thấy chân yếu, tựa vào cột điện.

Lão Tử không thiếu tiền, sau này không nên tham chút lợi nhỏ.

Lên xe.

Ba người Hàn Bân bắt đầu bàn bạc vụ án.

“Bân Ca, Lưu Nghị thật không phải, nếu hắn sớm giao chứng cứ cho đồn cảnh sát, cảnh sát có thể sớm phát hiện hành tung của Nhậm Kiến Hoa.” Triệu Minh hừ.

“Người thích chiếm lợi không ít.” Hàn Bân không quan tâm.

“Hắn mở được khách sạn, chắc không thiếu tiền, sao lại chiếm máy tính xách tay của khách?” Triệu Minh nói.

“Điều này không liên quan đến tiền, có người thích chiếm lợi, tự kiếm một vạn đồng, không bằng lấy của người khác một nghìn đồng, hắn muốn cảm giác chiếm lợi, khiến hắn vui vẻ.” Hàn Bân nói xong, đổi giọng:

“Máy tính kiểm tra có phát hiện gì không?”

Triệu Minh mở màn hình: “Ta kiểm tra lịch sử duyệt web ngày 8, 9, 10, 11 tháng 1, hắn duyệt ba loại trang web, thứ nhất là trang web màu sắc, toàn phim hành động Nhật Bản.”

“Chậc.” Điền Lệ chửi một tiếng.

Triệu Minh cười cười, nói tiếp: “Thứ hai là trang web game. Thứ ba là trang web tìm việc, hắn rất có thể đang tìm việc.”

Hàn Bân lấy máy tính, duyệt lịch sử duyệt web ba ngày, hiểu rõ đại khái.

“Lái xe, đến trung tâm giám sát giao thông.”

Triệu Minh nhún vai, không nói gì, dù là điệp khúc cũ, nhưng kiểm tra giám sát là cách điều tra trực tiếp, hiệu quả

nhất.

Nếu giám sát phát hiện người Nhậm Kiến Hoa tiếp xúc trước khi mất tích, vụ án sẽ giải quyết.

Điền Lệ cầm điện thoại: "Tổ trưởng, ta vừa tìm trên mạng, số điện thoại Nhậm Kiến Hoa gọi, nhiều thông tin liên quan đến tuyển dụng, hắn rất có thể đang tìm việc."

Hàn Bân suy nghĩ: "Kiểm tra kỹ, xem hắn đã đến công ty nào."

"Vâng."

Hàn Bân luôn so sánh điểm chung vụ Nhậm Kiến Hoa và Triệu Hiểu Sơn, hai người ngoài cùng thành phố, hầu như không liên quan, nhưng chỉ cần phân tích, có thể thấy hai người có điểm chung.

Hoặc nói, hai người có nhu cầu chung.

Triệu Hiểu Sơn giấu nghề thật của mình, không nói với bạn gái, không nói với gia đình, từ đó thấy hắn cũng coi thường nghề của mình.

Hơn nữa, Triệu Hiểu Sơn định từ chức, không làm thợ làm đẹp nữa.

Trước đây, Hàn Bân nghĩ, Triệu Hiểu Sơn từ chức, có thể sẽ làm tác giả toàn thời gian.

Nhưng sau khi điều tra Nhậm Kiến Hoa, Hàn Bân thay đổi suy nghĩ.

Tác giả mạng không được xã hội công nhận, Trần Hà là ví dụ tốt nhất.

Còn Nhậm Kiến Hoa, hắn giả làm đại gia, mời bạn ăn chơi, có thể diện, nhưng cũng nợ nhiều trên mạng.

Nghỉ hè, Nhậm Kiến Hoa không về nhà ngay, ở lại Thành phố Cầm Đảo, có thể là tìm việc trước Tết, sang năm mới đi làm trả nợ.

Nhậm Kiến Hoa đã năm tư, có thể thực tập.

Nạn nhân hai vụ dường như không liên quan, nhưng đều có nhu cầu chung, tìm việc.

Chương 588: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân đoán hai nạn nhân có thể đã phỏng vấn cùng một công ty.

Hàn Bân nói suy đoán với Triệu Minh và Điền Lệ.

Điền Lệ tìm hồ sơ liên lạc của Triệu Hiểu Sơn, cũng kiểm tra số điện thoại.

"Tổ trưởng, ngươi đoán đúng, trước Tết, Triệu Hiểu Sơn cũng gọi điện thoại tìm việc."

Vì Triệu Hiểu Sơn mất tích sau Tết, cách nhau hơn mười ngày, số này ban đầu không được chú ý.

Triệu Minh chen vào: "Bân Ca, chúng ta không cần đến trung tâm giám sát giao thông, so sánh hồ sơ liên lạc của hai người, nếu có cùng số điện thoại, chứng tỏ họ đã phỏng vấn cùng một công ty."

"Lý do đơn giản thế, không cần ngươi nhắc, trước đây, ta đã so sánh hồ sơ liên lạc của hai điện thoại, không có cùng số." Điền Lệ nói.

"Đi phỏng vấn phải gọi điện thoại, nếu phỏng vấn cùng công ty, sao không có cùng số điện thoại." Triệu Minh nghi ngờ.

"Vấn đề này ta cũng nghĩ." Điền Lệ nói tiếp:

"Triệu Hiểu Sơn mất sau Tết, nhưng trong Tết công ty không làm việc, hắn không thể phỏng vấn công ty. Hắn phải tìm việc trước Tết, điều này có trong hồ sơ liên lạc, nhưng

chúng ta chỉ in hồ sơ liên lạc nửa tháng trước khi hắn mất, thời gian này hơi ngắn.”

Hàn Bân gật đầu, có thể, “Kéo dài hồ sơ liên lạc của ba nạn nhân đến một tháng, sau đó so sánh.”

“Điền Lệ, ngươi làm việc này.”

“Được.”

“Bân Ca, chúng ta còn đến trung tâm giám sát giao thông không.”

“Đi, thời gian gấp, không thể ngồi đợi, đặt hy vọng vào kiểm tra hồ sơ liên lạc. Tìm ra nơi Nhậm Kiến Hoa đến trước khi mất tích, cũng có thể tìm manh mối của nghi phạm.”

Triệu Minh lái xe đưa Điền Lệ về Phân Cục Ngọc Hoa, để Điền Lệ xem giám sát của khách sạn từ ngày 8, 9, 10, 11 tháng 1 có bị ghi đè, nếu có phải đưa đến đội kỹ thuật khôi phục.

Hàn Bân và Triệu Minh đến trung tâm giám sát giao thông theo kế hoạch.

Theo nhân viên khách sạn, Nhậm Kiến Hoa rời khách sạn lúc chín giờ sáng ngày 11 tháng 1.

Khách sạn ở gần giao lộ Đường Hoa Thúy và Đường Xương Nguyên.

Hàn Bân bắt đầu kiểm tra giám sát từ giao lộ này.

Kiểm tra giám sát cần kiên nhẫn và kỹ thuật, cũng cần may mắn.

Hiện có nhiều phương tiện giao thông, kiểm tra vẫn có khó khăn.

Khách sạn gần giao lộ nhất, nhưng Nhậm Kiến Hoa chưa chắc rời từ giao lộ này.

Rời đi cũng không nhất định đi bộ, có thể đi xe buýt, taxi, xe đặt qua mạng, xe bạn, thậm chí xe nghi phạm.

Hàn Bân và Triệu Minh kiểm tra các giao lộ gần đó, nhưng không thấy dấu vết của Nhậm Kiến Hoa.

Kiểm tra đến sáu giờ tối, vẫn không có manh mối, Hàn Bân và Triệu Minh về nhà.

Đường phố vẫn vắng tanh, trên đường về Hàn Bân gọi điện thoại cho mẹ, định nói không về nhà ăn cơm.

Vương Huệ Phương không ép, chỉ nói cơm đã nấu, khi Hàn Bân gần về nói một tiếng, Vương Huệ Phương sẽ để cơm trước cửa, Hàn Bân có thể lấy lên ăn.

Hàn Bân phải thừa nhận, mẹ thông minh.

Còn lời cảm ơn, Hàn Bân không nói, cũng không nói ra miệng.

Tình yêu của bố mẹ dành cho con cái, đã trở thành bản năng phổ biến.

Người khác giúp chút, có thể coi như bạn tri kỷ.

Tình yêu của bố mẹ đã trở thành thói quen.

Hàn Bân đến nhà bố mẹ, trước cửa có một hộp cơm giữ nhiệt màu xanh, Hàn Bân gõ cửa, nói chuyện với mẹ, ông nội, chú vài câu, rồi lấy cơm lên ăn.

Mở hộp cơm, cơm canh vẫn nóng, rất phong phú, bốn món ăn một món canh, một phần cơm.

Cơm và canh mỗi loại một tầng, bốn món ăn chia hai tầng.

Trưa, Hàn Bân ăn tạm, đã đói lắm rồi.

Chưa đến hai mươi phút, Hàn Bân ăn hết cơm canh, còn uống một chai Coca lạnh.

Dù trời lạnh, nhưng Coca lạnh ngon hơn.

Nếu có điều kiện, Hàn Bân khá kỹ tính về ăn uống.

Sau bữa, Hàn Bân tắm, nằm trên giường xem phim, rồi ngủ.

Sáng hôm sau, Hàn Bân mang hộp cơm rửa sạch, để trước cửa nhà bố mẹ, lấy bữa sáng đi làm.

Để tiện Hàn Bân ăn trên đường, Vương Huệ Phương làm bánh cuộn, bánh vừa ra lò cuộn xúc xích, thịt xông khói, trứng rán, rau diếp, cà chua, còn hâm nóng một túi sữa, không chỉ ngon, còn đầy đủ dinh dưỡng.

Đến văn phòng, Mã Cảnh Ba gọi mọi người họp, tổng kết tiến độ điều tra hôm qua.

Hôm qua, Mã Cảnh Ba dẫn người đến Thôn Thành An, làm ghi chép cho nhân viên Nhà máy thức ăn gia súc Phú Long, điều tra hết nhân viên địa phương, không phát hiện manh mối.

Còn hai nhân viên ngoài tỉnh, vì phong toả không về được.

Mã Cảnh Ba quyết định tạm thời bỏ điều tra Nhà máy thức ăn gia súc Phú Long.

Điều tra là chuyện phức tạp, lý thuyết và thực hành là hai việc khác nhau.

Có lúc, phá án cũng cần xác suất và may mắn, phải dồn lực cảnh sát vào manh mối chính.

Nhà máy thức ăn gia súc Phú Long có nghi vấn, nhưng Mã Cảnh Ba không dám đảm bảo tập trung vào manh mối này, chắc chắn tìm ra nghi phạm.

Hôm qua, Hàn Bân gọi điện thoại phàn nàn thiếu người.

Nghĩ vậy, Mã Cảnh Ba hỏi: “Hàn Bân, điều tra của ngươi có tiến triển gì?”

Hàn Bân kể tình hình điều tra và phân tích của mình.

Nghe xong, Mã Cảnh Ba đồng ý, “Không tồi, phân tích của ngươi có lý, nếu hai người có điểm chung là tìm việc, ta sẽ điều tra theo hướng này.”

“Kiểm tra giám sát cũng rất quan trọng, dù kiểm tra giám sát trước không tìm thấy người và xe nghi vấn, nhưng bây giờ là hai vụ, có thể so sánh chéo. Nếu cùng một xe hoặc người xuất hiện gần hiện trường hai vụ, hắn rất nghi vấn.”

Chương 589: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta sẽ sắp xếp lại nhiệm vụ, kiểm tra video không thể tách rời, phải có người cố định xem. Hai video giám sát của hai vụ kiểm tra riêng lẻ, không có tác dụng so sánh chéo, không có ý nghĩa.”

Tằng Bình tình nguyện, “Đội trưởng Mã, kiểm tra giám sát để ta dẫn người làm.”

“Được.” Mã Cảnh Ba gật đầu, định nói thêm thì có tiếng gõ cửa.

“Cốc cốc…”

“Vào đi.”

“Cọt kẹt…” Cửa mở, Lỗ Văn từ ngoài bước vào, đặt tài liệu lên bàn:

“Đội trưởng Mã, Đội Trưởng Tằng, kết quả xét nghiệm DNA của Nhậm Trọng Viễn và nạn nhân khác đã có, DNA của hai người giống nhau đến 99,99%.”

“Cuối cùng xác định, chứng tỏ suy đoán trước đúng, ta thật sợ DNA không khớp.” Mã Cảnh Ba thở phào.

Nếu DNA không khớp, nghĩa là có thể còn nạn nhân khác.

Hàn Bân hỏi: “Lỗ Văn, mật khẩu máy tính của Triệu Hiểu Sơn đã giải mã chưa?”

“Giải mã rồi, ngươi muốn xem manh mối trong đó, có thể lấy.”

“Video giám sát hôm qua đưa có khôi phục được không?”

Lỗ Văn nhún vai: “Đang xử lý, chưa chắc chắn.”

“Cảm ơn.”

“Nên vậy, có tin gì ta sẽ báo ngay.” Nói xong, Lỗ Văn rời văn phòng.

Công việc đội kỹ thuật không kém gì đội điều tra hình sự, không có thời gian nói chuyện phiếm.

Mã Cảnh Ba thở dài: “Giờ cơ bản xác định, đây là vụ án giết người liên hoàn, hiện tại nạn nhân cuối cùng Triệu Hiểu Sơn sống chết chưa rõ, đồng chí, thời gian rất gấp.”

“Đội trưởng Mã, ta muốn làm ghi chép cho bố mẹ nạn nhân thứ hai Tào Đạt.” Hàn Bân đề nghị.

Mã Cảnh Ba cau mày: “Bố mẹ Tào Đạt đang cách ly, tạm thời không tiện liên lạc.”

“Có thể làm ghi chép cách khác.”

“Cách gì?”

“Gọi video.”

Mã Cảnh Ba cười: “Ngươi biết chơi, được, thời gian đặc biệt, linh hoạt một chút.”

“Điền Lệ, công ty viễn thông có gửi hồ sơ liên lạc chi tiết không?”

“Chưa có.”

“Nhớ nhắc.” Mã Cảnh Ba nói xong, nhìn mọi người,

“Cứ thế sắp xếp, hành động thôi, có vấn đề gì nói riêng với ta.”

“Rõ.”

Mười giờ rưỡi sáng, Hàn Bân liên lạc với mẹ của Tào Đạt, mời video.

Hàn Bân lần đầu làm ghi chép qua video.

Video nối, đối diện là người phụ nữ khoảng sáu mươi tuổi, tóc đã hoa râm.

"Hừm…" Hàn Bân hắng giọng: "Nghe rõ không?"

"Rõ, ngài tên gì?"

"Ta họ Hàn, là đội điều tra hình sự Phân Cục Ngọc Hoa, ngươi và Tào Đạt là gì?"

"Ta tên Tào Cần, là mẹ của Tào Đạt."

Tên mẹ không phổ biến, Hàn Bân hỏi tiếp: "Nhà ngươi có mấy người?"

"Bốn người, Tào Đạt có một anh trai và một chị gái."

"Bố của Tào Đạt đâu?"

Tào Cần hừ: "Chết rồi."

"Khi nào chết?" Hàn Bân hỏi tiếp.

Tào Cần bĩu môi: "Ta không biết."

"Bốp!" Triệu Minh vỗ bàn, quát: "Thái độ nghiêm túc, đang làm ghi chép, biết không?"

Tào Cần cúi đầu: "Chúng ta ly hôn."

Hàn Bân hỏi tiếp: "Tào Đạt luôn ở với ngươi?"

"Đúng, nếu ở với bố chết tiệt, không lớn được."

"Tào Đạt mất tích khi nào?"

Tào Cần nhớ lại: "Hình như ngày 17 tháng 1."

Hàn Bân cau mày: "Gì là hình như?"

"Ta già rồi, không nhớ rõ."

Hàn Bân gõ bàn: “Hồ sơ đồn cảnh sát ghi mất tích ngày 18 tháng 1, sao lại thế?”

“Ôi, qua gần một tháng, ta không nhớ.”

“Bốp!” Triệu Minh lại vỗ bàn, “Ngươi gì thái độ, biết không, con ngươi chết, ngươi còn làm qua loa.”

“Ta làm qua loa gì, con ta chết, ta không lo sao, ngươi cảnh sát trẻ con nói gì vậy.” Tào Cần trợn mắt, nói to: “Hơn nữa, bắt hung thủ không phải việc của cảnh sát à? Ngươi tự điều tra đi.”

“Giỏi thật.” Triệu Minh hừ một tiếng, thầm nghĩ, lần đầu thấy bà mẹ thế này.

Tào Cần hỏi lại: “Cảnh sát đồng chí, đã tìm được hung thủ giết con ta chưa?”

“Chúng ta đang điều tra, mong ngươi hợp tác, mới sớm bắt được hung thủ giết con ngươi.” Hàn Bân nghiêm túc nói.

“Ta đang hợp tác, các ngươi gọi, ta lập tức video, đúng không?”

Hàn Bân không đôi co, hỏi tiếp: “Ngươi báo án khi nào?”

“Hình như ngày 23 tháng 1.”

“Con ngươi mất ngày 18, sao đến ngày 23 mới báo?”

“Nó lớn rồi, ta không quản được, ai ngờ nó gặp chuyện.” Nói đến đây, Tào Cần thở dài: “Ta còn mong nó chăm sóc ta.”

“Tào Đạt ở đâu?”

“Nhà ta.”

“Sống cùng ngươi?”

“Đúng.”

“Lần cuối ngươi thấy nó khi nào?”

“Hình như…” Tào Cần nhớ lại, “Sáng ngày 18, nó không ăn sáng đi luôn, từ đó không về.”

“Ngươi gan to nhỉ, sống cùng nhà, năm ngày mới báo.” Hàn Bân nói.

“Cảnh sát đồng chí, ta biết ngươi nghĩ gì, thấy ta làm mẹ không tốt.” Tào Cần lại thở dài,

“Tào Đạt, ta không muốn quản, nó hai mấy tuổi, ta quản được à? Nó không về thường xuyên, ta quen rồi.”

“Tào Đạt làm gì?”

“Gì cũng làm?”

“Trước khi chết nó làm gì?”

“Lúc đó nó không có việc.”

Hàn Bân hỏi khác: “Việc cuối cùng nó làm là gì?”

“Không nhớ, nó không có kiên trì, mắt cao, luôn muốn làm lớn, kết quả không làm được gì, không có việc nào làm quá hai tháng, ta cũng không hỏi.”

“Nghe ngươi, hình như rất thất vọng về nó.”

Tào Cần phức tạp: “Ta không có gì giỏi, không hiểu cuộc sống, sao yêu cầu người khác.”

“Ngươi nuôi ba con lớn, không dễ.” Hàn Bân an ủi.

Tào Cần cúi đầu, lau mắt: “Nói gì nữa, điều tra vụ án đi.”

“Tào Đạt gần đây có đắc tội ai?”

Chương 590: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Nó không lo chính sự, chơi với một đám bạn, đắc tội không ít. Ta không quản, không hỏi.”

“Tào Đạt, gần đây có tìm việc không?”

“Có.”

“Nó nói với ngươi?”

“Không nói, ta biết. Nó luôn tìm việc, hoặc nghĩ từ chức, nó thế, tự cao, luôn nghĩ mình giỏi, có ngày gặp may.”

“Ta muốn xem đồ riêng của Tào Đạt, như máy tính, tài liệu, tuyển dụng.”

Tào Cần lắc đầu: “Không có, ta vứt hết.”

Hàn Bân “…”

Video không kéo dài, đã ngắt.

Triệu Minh phàn nàn: “Ta gặp nhiều bố mẹ nạn nhân, không ai thờ ơ như nàng.”

Nói hay là thờ ơ, nói không hay là vô tâm.

Tóc bạc tiễn tóc đen ai không khóc lóc, tích cực hợp tác với cảnh sát bắt hung thủ.

Tào Cần thì không ai nghĩ nàng là mẹ kế.

Điền Lệ cũng thấy có vấn đề: “Tào Đạt chưa kết luận, Tào Cần đã vứt đồ của nó, có phải quá vội, dù không thích con, cũng không cần làm tuyệt thế.”

“Ngươi nghi Tào Cần có vấn đề?” Hàn Bân hỏi.

Tào Đạt có tiền án, từ ghi chép của Tào Cần, có thể thấy không lo chính sự, Tào Cần bất mãn với con.

Nhưng Hàn Bân không thấy động cơ giết người rõ ràng.

Triệu Minh và Điền Lệ im lặng, không trả lời ngay, tình mẹ vĩ đại, vì con làm nhiều điều, mẹ giết con hiếm khi.

Người thường không nghĩ đến điều này.

Triệu Minh nhún vai: “Có thể ta nghĩ nhiều, đây là chuỗi án, Tào Cần giết Tào Đạt, không lý do giết Nhậm Kiến Hoa và Triệu Hiểu Sơn. Có lẽ nàng chỉ đơn giản không thích con.”

“Phải dựa vào chứng cứ.” Hàn Bân nói,

“Dù Tào Cần vứt đồ Tào Đạt, từ ghi chép cũng thấy Tào Đạt có thể đang tìm việc, giống như suy đoán trước, đây có thể là nguyên nhân ba người bị giết.”

Điền Lệ nghiêm trọng: “Nếu ba người phỏng vấn cùng công ty, có thể vì công ty đó mà chết, công ty này thật sự là công ty giết người.”

Triệu Minh uống trà, “Nói thế, người phụ trách công ty thành lập công ty, là để chọn nạn nhân, để giết người che giấu.”

Điền Lệ thở dài: “Nếu đúng, thật đáng sợ, đối phương không dễ bỏ qua, có thể còn người bị giết.”

Hàn Bân nghĩ giống hai người, “Bản chất vụ án có thể phức tạp hơn, phải điều tra ngay.”

“Điền Lệ, nhắc công ty viễn thông, khi có hồ sơ liên lạc của ba nạn nhân, so sánh ngay.”

“Triệu Minh, kiểm tra máy tính của Triệu Hiểu Sơn và Nhậm Kiến Hoa, xem có duyệt thông tin tuyển dụng công ty

giống nhau.”

“Rõ.”

Hàn Bân đến đội kỹ thuật, lấy đồ của Nhậm Kiến Hoa và Triệu Hiểu Sơn, xem kỹ, có thông tin gì bỏ sót.

Trong ba nạn nhân, đồ của Triệu Hiểu Sơn là nhiều nhất, Hàn Bân xem hết, phân loại đồ liên quan đến tìm việc.

Ví dụ, sơ yếu lý lịch, đơn tuyển dụng công ty, báo cáo sức khỏe, sách kỹ năng phỏng vấn, tài liệu công ty.

Trưa, ba người ăn mì ăn liền.

Lần này, Hàn Bân ăn mì dưa cải, không cho dầu, chỉ cho gia vị, dưa cải.

Triệu Minh ăn mì hải sản, Điền Lệ ăn mì sườn, ba người, ba vị, cũng là vui trong khổ.

Sau bữa, ba người tiếp tục điều tra riêng.

Hàn Bân là người đầu tiên xem xong đồ nạn nhân, không phát hiện manh mối quan trọng. Triệu Minh và Điền Lệ vẫn đang kiểm tra, Hàn Bân tranh thủ nghỉ trưa.

Hai giờ chiều, Hàn Bân pha trà xanh, tháo khẩu trang, đứng cạnh cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Đường phố hai chữ là đủ, vắng vẻ.

Ba giờ chiều, Triệu Minh và Điền Lệ kiểm tra xong.

Hàn Bân đeo khẩu trang, hỏi thẳng: “Ta chưa phát hiện manh mối quan trọng, các ngươi?”

“Hừm…” Điền Lệ hắng giọng, nói: “Ta so sánh hồ sơ liên lạc của ba nạn nhân trước khi chết một tháng, ngoài số nghi vấn, không có số giống nhau.”

“Ta còn tìm số điện thoại, số gọi tuyển dụng, thuộc các công ty khác nhau.”

Theo suy đoán trước, ba nạn nhân có thể đã phỏng vấn cùng công ty, lý ra trước phỏng vấn phải liên lạc công ty, gọi cùng số điện thoại.

“Triệu Minh máy tính có phát hiện gì không?”

“Ta kiểm tra lịch sử duyệt web hai máy tính, Triệu Hiểu Sơn và Nhậm Kiến Hoa đều duyệt trang tuyển dụng, nhưng không duyệt trang cùng công ty.”

Hàn Bân cau mày, lời Triệu Minh chứng tỏ lời Điền Lệ, có phải suy đoán sai, hoặc bỏ sót gì.

Triệu Minh thở dốc: “Nhưng, ta phát hiện manh mối khác, Nhậm Kiến Hoa và Triệu Hiểu Sơn không duyệt thông tin tuyển dụng công ty giống nhau, nhưng họ đến cùng nơi, Tòa nhà Bắc Đỗ.”

“Sao ngươi biết?”

“Nhậm Kiến Hoa duyệt thông tin tuyển dụng Công ty quảng cáo Kim Cách Thụy; Triệu Hiểu Sơn duyệt Công ty đầu tư tài chính Bách Xuyên. Quan trọng, hai công ty này đều ở tầng 18 Tòa nhà Bắc Đỗ.”

“Công ty quảng cáo Kim Cách Thụy ở phòng 1802.”

“Công ty đầu tư tài chính Bách Xuyên ở phòng 1806.”

“Hai công ty gần nhau.”

Hàn Bân gật đầu, cũng là manh mối: “Điền Lệ, kiểm tra hồ sơ liên lạc, hai người có liên lạc hai công ty.”

“Được.” Điền Lệ đáp, nhờ Triệu Minh tìm số hai công ty, so sánh hồ sơ liên lạc.

Lát sau, Điền Lệ vui vẻ: “Có, Nhậm Kiến Hoa liên lạc Công ty quảng cáo Kim Cách Thụy. Triệu Hiểu Sơn cũng liên lạc Công ty đầu tư tài chính Bách Xuyên.”

Triệu Minh đập tay, cười: “Chuẩn rồi.”

Hàn Bân vỗ vai Triệu Minh, khích lệ: “Ngươi làm tốt.”

“Bân Ca, chúng ta có địa chỉ, đến công ty luôn chứ?”

“Chuẩn bị, chúng ta đi.” Dù nhiều công ty chưa hoạt động, nhưng Hàn Bân không muốn đánh rắn động cỏ, cũng không muốn ngồi đợi, cách tốt nhất là tìm thẳng.

Chương 591: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nửa giờ sau, ba người Hàn Bân lái xe đến Tòa nhà Bắc Đỗ, tòa nhà vắng tanh, không thấy người, ba người Hàn Bân lên thang máy, đến tầng mười tám.

Ra thang máy, cũng rất yên tĩnh, mỗi công ty đều có bảng hiệu.

Công ty đầu tư tài chính Bách Xuyên gần thang máy, nhưng chưa hoạt động.

Hàn Bân tiếp tục đi, không xa là Công ty quảng cáo Kim Cách Thụy, cửa đóng nhưng không khóa.

Triệu Minh định mở cửa vào, bị Hàn Bân ngăn, nhìn qua cửa kính.

Theo suy đoán, đây có thể là công ty giết người, tốt nhất không vào tùy tiện, cẩn thận không sai…

Hàn Bân quan sát, thấy có người làm việc, không thấy gì bất thường.

Hàn Bân ra hiệu cho Triệu Minh và Điền Lệ, rồi mở cửa vào.

“Cọt kẹt…”

Tiếng cửa mở, mọi người trong công ty đều nhìn.

Không nhiều người làm việc, chỉ có một phần ba bàn có người, mỗi người cách xa nhau.

Một nam nhân viên đứng dậy, hỏi: “Ngươi cần gì?”

Hàn Bân nhìn quanh, có nam có nữ, thần sắc khác nhau, không thấy gì bất thường: "Chúng ta là cảnh sát, tìm người phụ trách công ty có việc."

Nam nhân viên ngạc nhiên: "Ngài tên gì, tìm người phụ trách có việc gì?"

"Ta họ Hàn, cụ thể không tiện nói, ta muốn nói chuyện riêng với người đó."

"Ngài đợi, ta báo với lãnh đạo." Nam nhân viên vào văn phòng.

Trong lúc đó, ba người Hàn Bân đi quanh phòng, mỗi bàn làm việc đều có tạp chí và tài liệu, nhân viên công ty ngạc nhiên nhưng không phản ứng quá mức.

Lát sau, nam nhân viên ra, sau là một phụ nữ, đeo khẩu trang, không thấy mặt.

Nam nhân viên giới thiệu: "Cảnh sát Hàn, đây là tổng giám đốc Phùng của công ty."

Hàn Bân chưa kịp nói, người phụ nữ đã đến: "Chào cảnh sát Hàn, ta là người phụ trách, ngài tìm có việc gì?"

"Có việc muốn hỏi công ty."

"Xem chứng cứ được không?"

Hàn Bân đưa thẻ cảnh sát.

Tổng giám đốc Phùng nhìn, cau mày: "Ngài là cảnh sát hình sự?"

"Đúng."

Phùng tổng mở miệng, dường như muốn nói gì đó, nhưng thấy ánh mắt tò mò của các nhân viên xung quanh, hắn đành nén lại, làm một cử chỉ mời, "Chúng ta vào phòng họp nói chuyện đi, bên đó yên tĩnh hơn."

Hàn Bân dặn dò Điền Lệ một câu, sau đó dẫn Triệu Minh vào phòng họp.

Dù công ty này có vấn đề thật, với sức mạnh của Điền Lệ cũng có thể đối phó được.

Điền Lệ là phụ nữ, còn có thể giảm bớt sự cảnh giác của nhân viên.

Trong phòng họp.

Ba người ngồi xuống, Phùng tổng không kìm được hỏi, "Cảnh sát Hàn, ngài có chuyện gì, cứ nói thẳng đi."

Hàn Bân quan sát phòng họp một lúc, sau đó ánh mắt dừng lại ở Phùng tổng, "Việc nhân sự của công ty các ngươi thường do ai phụ trách?"

"Là ta phụ trách." Phùng tổng nói.

"Thật là trùng hợp." Hàn Bân cười nói.

"Công ty chúng ta quy mô nhỏ, để giảm chi phí, chúng ta cắt giảm các vị trí lãnh đạo, nhiều người đảm nhận nhiều nhiệm vụ." Phùng tổng cười đáp.

Hàn Bân lấy ra bức ảnh của Nhậm Kiến Hoa, "Ngươi có biết người này không?"

Phùng tổng nhận lấy bức ảnh, quan sát kỹ lưỡng, "Hình như có chút ấn tượng, nhưng lại không nhớ ra đã gặp ở đâu, nhưng có một điều ta có thể chắc chắn, hắn không phải là nhân viên của chúng ta."

Hàn Bân vẫn nhìn chằm chằm vào đối phương, "Nghĩ kỹ lại, hắn tên Nhậm Kiến Hoa."

Phùng tổng lại nhìn một lúc, lắc đầu, "Không nhớ ra."

Hàn Bân đổi cách hỏi, "Gần đây công ty các ngươi có tuyển dụng nhân viên mới không?"

“Có.” Phùng tổng không hề do dự, “Nhiều nhân viên thích nghỉ việc vào cuối năm, nên thời gian cuối năm và đầu năm, chúng ta thường tuyển thêm nhân viên mới.”

“Những người đến phỏng vấn, nếu không được tuyển, các ngươi có giữ lại hồ sơ không?”

“Có, chúng ta giữ hồ sơ của họ một thời gian.” Nói đến đây, Phùng tổng vỗ đầu, “Ta nhớ ra rồi, người này từng đến phỏng vấn tại công ty chúng ta.”

“Hắn đến phỏng vấn khi nào?”

“Cụ thể ta không nhớ, hình như là đầu tháng Một. Khi đó ta và một đồng nghiệp phòng nhân sự cùng phỏng vấn hắn, ta mơ hồ nhớ hắn là sinh viên.”

“Ngươi nghĩ kỹ lại, chúng ta đến công ty các ngươi là muốn hiểu rõ thêm về hắn.” Hàn Bân nói.

Phùng tổng có vẻ khó xử, “Cảnh sát đồng chí, hắn không trúng tuyển, không phải nhân viên của chúng ta, hơn nữa ta bận nhiều việc, không ấn tượng nhiều về hắn.”

Triệu Minh chen vào, “Ngươi nói khi đó còn có một người cùng ngươi phỏng vấn, gọi người đó đến hỏi xem.”

“Được, nàng hôm nay cũng ở đây.” Phùng tổng đứng dậy, mở cửa phòng họp, “Vương Trí Tuệ, ngươi đến đây một chút.”

“Vâng.” Một phụ nữ trả lời, bước vào phòng họp, “Phùng tổng, ngài có gì sai bảo.”

“Cảnh sát đồng chí muốn ngươi cung cấp một số thông tin.”

Vương Trí Tuệ có vẻ ngạc nhiên, “Cung cấp thông tin gì?”

Hàn Bân đưa bức ảnh Nhậm Kiến Hoa qua, “Ngươi biết hắn không?”

Vương Trí Tuệ nhận lấy bức ảnh, “Hắn đã đến phỏng vấn tại công ty chúng ta.”

“Ngồi xuống, nói rõ về quá trình phỏng vấn.” Hàn Bân nói.

Vương Trí Tuệ quay đầu nhìn Phùng tổng.

Phùng tổng gật đầu, “Cảnh sát hỏi gì, ngươi cứ nói thẳng.”

Vương Trí Tuệ nhớ lại, “Ta nhớ hắn đến phỏng vấn vào tháng Một, hắn là sinh viên Đại học Cầm Đảo, sắp tốt nghiệp, muốn thực tập tại công ty chúng ta. Ta nhớ hắn họ Nhậm, khá hướng ngoại, người cũng tốt.”

Chương 592: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Hắn đến phỏng vấn một mình hay cùng người khác?"

"Hình như là một mình."

"Hôm đó hắn đến phỏng vấn có biểu hiện gì bất thường không?"

"Ta không nhớ rõ, vì thời gian cũng khá lâu."

"Hôm đó hắn đến phỏng vấn lúc mấy giờ?"

"Công ty chúng ta có giờ cố định, thường là mười giờ sáng hoặc ba giờ chiều, trường hợp đặc biệt sẽ thông báo sau." Phùng tổng nói xong, hỏi lại, "Cảnh sát Hàn, Nhậm Kiến Hoa có chuyện gì sao?"

"Chúng ta đang điều tra." Hàn Bân trả lời qua loa, sau đó chuyển chủ đề, "Ta thấy bên cạnh có một công ty quản lý đầu tư Bách Xuyên, công ty đó chưa hoạt động sao?"

Phùng tổng lắc đầu, "Ta cũng không rõ, chúng ta mới mở cửa hôm qua, nhiều việc bận, không để ý công ty khác."

"Công ty các ngươi có liên quan đến công ty Bách Xuyên không?"

"Không liên quan, mỗi người một việc, không có giao dịch, không hiểu rõ nhau."

Hàn Bân quay lại chuyện Nhậm Kiến Hoa, "Nhậm Kiến Hoa đến công ty các ngươi ứng tuyển vị trí gì?"

"Trợ lý lập kế hoạch quảng cáo."

“Tại sao hắn không trúng tuyển?”

Vương Trí Tuệ nói, “Hắn có điều kiện tốt, đã qua vòng sơ tuyển của công ty chúng ta, nhưng không chỉ mình hắn tham gia phỏng vấn, chúng ta cân nhắc kỹ lưỡng, vẫn muốn tìm người có kinh nghiệm làm việc, như vậy có thể làm việc ngay, vì công ty chúng ta nhỏ, không có nhiều thời gian đào tạo người mới.”

“Nhậm Kiến Hoa đã đến công ty các ngươi mấy lần?”

“Hai lần.” Vương Trí Tuệ nói xong, vội sửa lại, “Ồ không, một lần.”

Hàn Bân nhìn chằm chằm, hỏi lại, “Thực sự là mấy lần?”

Vương Trí Tuệ chỉnh lại lời, “Hắn đến công ty chúng ta một lần, nhưng ta gặp hắn hai lần.”

“Lần thứ hai, ngươi gặp hắn ở đâu?”

“Hắn qua sơ tuyển, cần một báo cáo kiểm tra sức khỏe, khi đó, ta dẫn họ đi kiểm tra, nên ấn tượng hơn.” Vương Trí Tuệ nói.

Hàn Bân nhớ ra gì đó, xác nhận, “Kiểm tra sức khỏe?”

“Đúng.”

“Kiểm tra sức khỏe không phải tự đi sao?”

Phùng tổng đáp, nàng hiểu rõ tình hình này hơn, “Không có yêu cầu cụ thể, có thể tự đi bệnh viện kiểm tra; một số công ty tổ chức kiểm tra cho nhân viên.”

“Trước đây, công ty chúng ta không yêu cầu rõ ràng, nhiều người qua loa, nơi kiểm tra không đủ tiêu chuẩn. Sau đó chúng ta tổ chức kiểm tra tại trung tâm kiểm tra sức khỏe.”

Hàn Bân trầm ngâm, buổi sáng, khi kiểm tra đồ của Triệu Hiểu Sơn, hắn cũng phát hiện một báo cáo kiểm tra sức khỏe,

vì thế hắn mới chú ý hỏi, "Công ty các ngươi thường kiểm tra sức khỏe ở đâu?"

"Trung tâm kiểm tra sức khỏe Sơn Điền."

"Phì…"

Triệu Minh không nhịn được cười, "Ta còn tưởng công ty các ngươi đi đâu kiểm tra, hóa ra là dân doanh."

Phùng tổng cười gượng, "Ta chỉ phụ trách nhân sự, nơi kiểm tra là do hậu cần liên hệ."

Hàn Bân không quan tâm cuộc đối thoại của họ, hắn nhớ rõ, báo cáo kiểm tra sức khỏe của Triệu Hiểu Sơn cũng ở Trung tâm kiểm tra sức khỏe Sơn Điền.

Như vậy, hai nạn nhân liên quan với nhau, có điểm chung.

"Phùng tổng, phiền ngươi đưa cho ta hồ sơ của Nhậm Kiến Hoa, đặc biệt là báo cáo kiểm tra sức khỏe."

"Được, ngài đợi một chút, ta vào văn phòng tìm."

Hàn Bân không hoàn toàn tin tưởng đối phương, để Điền Lệ đi cùng.

Không lâu sau, Phùng tổng trở lại phòng họp, cầm theo một túi giấy nâu, đặt lên bàn họp, "Cảnh sát Hàn, hồ sơ của Nhậm Kiến Hoa ở đây."

Hàn Bân mở túi giấy, tìm được báo cáo kiểm tra sức khỏe, giống hệt báo cáo của Triệu Hiểu Sơn.

Hàn Bân cảm ơn, sau đó mang hồ sơ rời Công ty Quảng cáo Kim Cách Thụy.

Ra ngoài, Triệu Minh không nhịn được hỏi, "Bân Ca, ngươi phát hiện manh mối gì?"

Hàn Bân mở miệng, lấp lửng, "Lên xe nói."

Triệu Minh "…"

Trở lại xe, Hàn Bân ngồi ở ghế sau, Triệu Minh và Điền Lệ ngồi phía trước.

Hàn Bân lấy báo cáo kiểm tra sức khỏe của Nhậm Kiến Hoa, "Sáng nay ta kiểm tra đồ của Triệu Hiểu Sơn, cũng phát hiện một báo cáo kiểm tra sức khỏe, cả hai đều làm ở Trung tâm kiểm tra sức khỏe Sơn Điền."

Triệu Minh ngộ ra, "Nghĩa là, điểm chung của họ không phải phỏng vấn cùng công ty, mà là kiểm tra sức khỏe cùng trung tâm. Không ngạc nhiên khi hồ sơ liên lạc không có số giống nhau, vì họ được các công ty khác nhau tổ chức kiểm tra sức khỏe, họ liên lạc công ty, công ty liên lạc trung tâm, nạn nhân và trung tâm không có liên lạc trực tiếp."

Điền Lệ suy nghĩ, "Nạn nhân thứ hai Tào Đạt thì sao, Tào Đạt có kiểm tra sức khỏe tại trung tâm này không? Giả sử Tào Đạt không kiểm tra tại trung tâm này, có thể chỉ là tình cờ."

"Dễ, tra là biết." Hàn Bân lấy điện thoại, gọi theo số trong báo cáo.

Lát sau, điện thoại kết nối, "Xin chào, đây là Trung tâm kiểm tra sức khỏe Sơn Điền."

"Xin chào, ta muốn tra báo cáo kiểm tra sức khỏe của mình."

"Tiên sinh, trung tâm chúng ta đã làm việc, từ mười giờ sáng đến năm giờ chiều, ngài có thể đến lấy báo cáo."

"Thế này, ta không biết báo cáo đã có chưa, ngài giúp ta kiểm tra được không?"

"Nói họ tên, số điện thoại và chứng minh nhân dân của ngài."

“Tào Đạt, số điện thoại 138427xxxx, chứng minh nhân dân 370200…”

Lát sau, đầu dây bên kia đáp, “Tào Đạt tiên sinh, báo cáo kiểm tra của ngài đã có từ tháng Một, đã có người lấy rồi.”

Chương 593: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Không thể, ta chưa lấy.”

“Có thể công ty lấy, báo cáo của ngài là công ty tổ chức kiểm tra.”

“Ta biết rồi, ta sẽ hỏi lại.” Hàn Bân cúp máy.

Triệu Minh phấn khởi nói, “Tốt rồi, cuối cùng tìm được điểm chung của ba người, kẻ tình nghi có thể làm việc tại trung tâm kiểm tra sức khỏe.”

Hàn Bân cất báo cáo, “Lái xe, về phân cục.”

“Bân Ca, chúng ta không đi trung tâm kiểm tra sao?”

“Về báo cáo Đội trưởng Mã và Đội phó Tằng, xem bên họ có manh mối tình nghi không.” Hàn Bân không để manh mối quan trọng này làm mờ lý trí, giữ sự bình tĩnh.

Người có thể tiếp cận báo cáo không ít, phải chuẩn bị kỹ trước khi đến trung tâm kiểm tra, nếu không có thể đánh rắn động cỏ.

Năm giờ chiều, Hàn Bân và mọi người về Phân Cục Ngọc Hoa.

Tằng Bình và Triệu Minh cũng từ trung tâm giám sát giao thông về.

Mã Cảnh Ba vội vã vào văn phòng, tổ chức cuộc họp phân tích vụ án.

Mã Cảnh Ba cởi áo khoác, nói thẳng, "Ta vừa từ cục thành phố về, lãnh đạo rất quan tâm vụ án, lãnh đạo nói đây là thời kỳ đặc biệt, phải đảm bảo tỷ lệ phá án của Thành phố Cầm Đảo, không để tội phạm có cơ hội, đặc biệt là án nghiêm trọng thế này, phải ngăn chặn tại Thành phố Cầm Đảo, cố gắng hết sức cứu nạn nhân."

Nghe xong, mọi người cảm thấy gánh nặng trên vai tăng thêm.

"Đội phó Tằng, giám sát có manh mối không?"

"Chúng ta so sánh chéo video giám sát của hai vụ, phát hiện có xe Toyota màu trắng xuất hiện ở hiện trường, tài xế đeo khẩu trang và mũ, không thấy rõ mặt, nhưng hình dáng tương tự."

"Biển số là gì?"

"Hai lần xuất hiện đều dùng biển số khác nhau, chúng ta tra là biển số giả, không thể tìm được chủ xe qua biển số."

Mã Cảnh Ba trầm ngâm, "Xem ra, xe này rất nghi vấn."

"Đúng, ta cũng nghĩ thế, đã cho người truy theo xe, phát hiện xe vào đường làng gần Thôn Tiểu Cương, sau đó không thấy nữa."

"Giờ làng đã phong tỏa, kẻ tình nghi và xe Toyota màu trắng có thể đang ở Thôn Tiểu Cương."

Mã Cảnh Ba đứng dậy, viết Thôn Tiểu Cương lên bảng, "Manh mối này quan trọng, Thôn Tiểu Cương cách Thôn Thành An không xa, kẻ tình nghi có thể ở gần đây."

Nhưng khó ở chỗ, bây giờ là thời kỳ đặc biệt, không thể tìm kiếm trên diện rộng.

Tằng Bình tiếp, "Còn nữa, theo hành trình xe và phân tích vụ án, có ít nhất hai kẻ tình nghi. Lấy vụ Triệu Hiểu Sơn làm

ví dụ, hắn gặp kẻ tình nghi khi lái xe BMW trắng. Nếu chỉ có một kẻ tình nghi, không thể lái hai xe cùng lúc."

Hàn Bân gật đầu, lo lắng điểm này, nếu kẻ tình nghi là nhóm, bắt giữ sẽ khó khăn, cách tốt nhất là bắt cùng lúc, tránh để kẻ tình nghi khác chạy thoát.

Mã Cảnh Ba chỉ vào Hàn Bân, "Ghi chép video thế nào?"

Hàn Bân cười khổ, "Không tốt bằng trực tiếp làm ghi chép."

"Nhưng, hôm nay ta cũng tìm được manh mối mới, ba nạn nhân không phỏng vấn cùng công ty, nhưng đều kiểm tra sức khỏe tại Trung tâm kiểm tra sức khỏe Sơn Điền."

"Có chứng cứ không?" Mã Cảnh Ba hỏi.

Hàn Bân đưa hai báo cáo kiểm tra, "Đây là báo cáo kiểm tra sức khỏe của Triệu Hiểu Sơn và Nhậm Kiến Hoa, đồng thời, ta đã gọi điện Trung tâm kiểm tra sức khỏe Sơn Điền, xác nhận Tào Đạt cũng kiểm tra sức khỏe tại trung tâm này."

Mã Cảnh Ba gõ ngón tay lên báo cáo, "Tốt, manh mối này quan trọng, nếu kẻ tình nghi tìm mục tiêu qua trung tâm kiểm tra, một kẻ tình nghi có thể liên quan trung tâm, thậm chí làm việc tại đó."

Hàn Bân đồng ý, "Ta cũng nghĩ thế, nhưng manh mối về kẻ tình nghi ít, ta nghĩ cần chuẩn bị kỹ, xác định thân phận kẻ tình nghi, nếu không có thể đánh rắn động cỏ."

Tằng Bình nói, "Ta cung cấp một manh mối, kẻ tình nghi có thể có xe Toyota trắng."

Mã Cảnh Ba lắc đầu, "Người tiếp cận báo cáo không ít, chỉ điểm này, không đủ xác định thân phận kẻ tình nghi."

Hàn Bân cũng nghĩ thế, đã cân nhắc trên đường về, "Kẻ tình nghi nhiều lần xuất hiện gần Trấn Thanh Quang, có thể

quen thuộc nơi đó, hoặc sống, làm việc, hoặc có quê ở đó.”

“Còn nữa, nếu kẻ tình nghi không chỉ cung cấp thông tin, mà tham gia vào vụ án, thì ngày 11 tháng 1, 18 tháng 1, 31 tháng 1, kẻ tình nghi phải nghỉ phép.”

Sau đó, theo manh mối kẻ tình nghi, bắt đầu lập kế hoạch bao vây…

Sáng hôm sau.

Khu dân cư Vạn Thanh, căn hộ 502 tòa nhà số 6.

“Diện xanh Đậu Nhị Đôn, trộm ngự mã.

Diện đỏ Quan Công, chiến Trường Sa.

Diện vàng Điển Vi, diện trắng Tào Tháo.

Diện đen Trương Phi, kêu la la…”

Một bài hát quen thuộc vang lên, Tôn Diệu Ba vừa thay đồ, vừa hát.

Vợ Tôn Diệu Ba từ phòng ăn bước ra, tháo tạp dề, “Diệu Ba, ngươi lại đi đâu?”

“Nói gì vậy, ta không đi làm kiếm tiền, ngươi ăn gì?” Tôn Diệu Ba nói.

Vợ Tôn Diệu Ba hừ, “Bây giờ tình hình thế này, ai đi kiểm tra sức khỏe, không có bệnh lại kiếm bệnh.”

“Nói gì vậy, ngươi chửi nghề nhà mình sao.” Tôn Diệu Ba trừng mắt, vợ hắn lập tức im lặng.

“Ta… ta lo cho ngươi.”

“Được rồi, ngươi đừng lo, quên ta làm gì sao, ta đeo kính và khẩu trang, sợ gì?” Tôn Diệu Ba mang giày, lấy khẩu trang từ tủ đeo.

“Thật phiền.” Vợ Tôn Diệu Ba thở dài, nàng không quản được, ngồi phịch xuống sofa, bĩu môi giận dỗi.

“Được rồi, ta không yên tâm, mỗi ngày trả lương, ta không qua xem, họ lười biếng thì sao, tiền nhà mình vào túi họ hết.” Tôn Diệu Ba an ủi.

Chương 594: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ngươi có thể cho họ nghỉ không lương." Vợ Tôn Diệu Ba nói.

Tôn Diệu Ba mắng, "Ngươi biết gì, tự mình tìm rắc rối, tham rẻ hỏng việc."

"Hừ, ngươi chán ở nhà muốn ra ngoài, ta còn không biết ngươi."

"Ngươi là phụ nữ, ở nhà ngoan, tối muốn ăn gì bảo ta, ta mua." Tôn Diệu Ba nói rồi mở cửa.

Vợ Tôn Diệu Ba bĩu môi, "Ngươi còn có chút lương tâm."

Tôn Diệu Ba vừa mở cửa, thấy vài người đứng đó, liền ngẩn ra.

"Ngươi… ngươi là ai, sao đứng trước cửa nhà ta?"

Hàn Bân cười, đưa thẻ cảnh sát, "Chúng ta là cảnh sát."

Tôn Diệu Ba nói theo bản năng, "Đồng chí, ta là người địa phương, không đi đâu, không tiếp xúc người nơi khác, nhà ta không ai bị sốt."

Lý Huy vẫy tay, "Nói linh tinh gì, ngươi là Tôn Diệu Ba?"

"Là ta, sao?"

"Chúng ta muốn tìm ngươi để hỏi chút việc."

"Việc gì?"

"Đây là lệnh khám xét." Hàn Bân đưa giấy tờ, dẫn người vào nhà, phất tay, "Tìm."

“Ấy, các ngươi làm gì, sao vào phòng ta, này, không vào toilet.” Vợ Tôn Diệu Ba cuống lên, tối qua nàng tắm, quần áo treo trong toilet.

Điền Lệ chặn nàng, “Hai ngươi ngồi trên sofa.”

Thấy tình hình này, Tôn Diệu Ba toát mồ hôi, “Cảnh sát đồng chí, có chuyện gì?”

Hàn Bân liếc hắn, “Ngươi là người phụ trách Trung tâm kiểm tra sức khỏe Sơn Điền?”

“Là ta, có chuyện gì?”

Hàn Bân thăm dò, “Chuyện ngươi bị phát hiện rồi.”

Tôn Diệu Ba đầy dấu hỏi, “Chuyện gì, có nhầm lẫn, ta không biết ngài nói gì?”

“Nhậm Kiến Hoa, Tào Đạt, Triệu Hiểu Sơn, ngươi có biết không?”

Tôn Diệu Ba nhớ lại, “Không biết.”

“Ba người này đều kiểm tra sức khỏe tại trung tâm ngươi tháng Một, trong chưa đầy một tháng, hai bị giết, một mất tích, ngươi nói không biết là xong?” Hàn Bân hừ lạnh.

“Gì, họ đều kiểm tra sức khỏe tại chỗ ta!” Tôn Diệu Ba ngạc nhiên.

Hàn Bân quan sát biểu cảm của hắn, thấy đối phương không giống giả vờ.

“Ngày 11 tháng 1, ngươi ở đâu?”

Tôn Diệu Ba cau mày nhớ lại, “Không nhớ.”

“Ngày 18 tháng 1, ngươi ở đâu?”

Tôn Diệu Ba toát mồ hôi, “Để ta nhớ.”

“Ta biết, từ ngày 15 đến 21 chúng ta đi Nhật du lịch, chúng ta không ở trong nước.” Vợ Tôn Diệu Ba nhắc.

“Đúng, ngươi không nói ta quên, chúng ta đi du lịch, vợ và con gái ta muốn đi Nhật, ta nhân dịp cuối năm đưa họ đi.”

“Ngày 31 tháng 1, ngươi ở đâu?”

“Ta ở nhà, mấy ngày đó ồn ào, không dám ra ngoài.”

Vợ Tôn Diệu Ba chứng thực, “Đúng, ta có thể làm chứng, hôm đó hắn không ra ngoài.”

Hàn Bân ghi vào sổ, “Nhà ngươi có mấy xe?”

“Hai xe, một xe Mercedes, một xe Audi SUV.”

“Cho ta xem chứng minh nhân dân của hai ngươi.”

Tôn Diệu Ba bảo vợ, “Đi, lấy ra.”

Không lâu sau, vợ Tôn Diệu Ba từ ngăn kéo dưới bàn trà lấy hai chứng minh nhân dân, Hàn Bân xem địa chỉ trên đó, rồi trả lại.

Lúc đó, Lý Huy và người khác đến, “Bân Tử, không thấy đồ nghi vấn.”

Điền Lệ cũng không tìm thấy dụng cụ khả nghi.

Hàn Bân bảo Triệu Minh, “Kiểm tra thông tin họ nói trong hệ thống công an.”

Tôn Diệu Ba lau mồ hôi, “Cảnh sát đồng chí, ngài tên gì?”

“Ta họ Hàn.”

“Cảnh sát Hàn, ta bị oan, ta không biết ba người ngài nói, ta là người phụ trách trung tâm kiểm tra sức khỏe, không thể biết hết người đến kiểm tra, nói ta có ý đồ xấu, ta không làm việc xấu ở địa bàn của mình, chẳng phải tự sát sao.”

Lý Huy nghiêm mặt, “Ý ngươi là chúng ta oan ngươi.”

“Không không, ta không ý đó, ta nói… có thể là nhầm lẫn.”

“Ta nói ngươi, không nhầm gì, ba người này không có giao điểm khác, điểm chung duy nhất là kiểm tra sức khỏe tại trung tâm ngươi, cái chết của họ chắc chắn liên quan Trung tâm kiểm tra sức khỏe Sơn Điền, ngươi không là nghi phạm, nhưng là người phụ trách trung tâm, vẫn phải chịu trách nhiệm.” Lý Huy tiếp tục đóng vai người xấu.

“Ôi, ta oan quá…” Tôn Diệu Ba ngồi bệt trên sofa, biết lần này gặp chuyện lớn.

Cảnh sát nói đúng, dù không phải chịu trách nhiệm hình sự, nhưng thông tin ba người chết lọt ra từ trung tâm, gia đình nạn nhân kiện dân sự, sẽ thua chắc.

Lý Huy quát, “Được rồi, đừng kêu, hợp tác tốt với cảnh sát. Nếu vụ này không liên quan trung tâm kiểm tra sức khỏe Sơn Điền, chúng ta sẽ trả lại trong sạch cho ngươi.”

“Đúng, ngươi nói phải, vụ này không liên quan trung tâm chúng ta.” Tôn Diệu Ba phụ họa.

“Hỏi gì đáp đó, không được giấu hay nói dối.” Lý Huy cảnh cáo, không muốn làm người xấu, nhưng có người chịu cách này.

Hàn Bân lạnh lùng quan sát, đến nhà Tôn Diệu Ba không phải xác định hắn là nghi phạm.

Từ manh mối vụ án, nghi phạm lấy thông tin từ Trung tâm kiểm tra sức khỏe Sơn Điền, lừa nạn nhân ra.

Vậy, nghi phạm có thể liên quan trung tâm, hoặc là người của trung tâm.

Cụ thể là ai?

Hàn Bân, Mã Cảnh Ba và những người khác đều không rõ ràng.

Họ phải điều tra từng người một.

Đầu tiên là điều tra người chịu trách nhiệm trung tâm kiểm tra sức khỏe - Tôn Diệu Ba. Lý do chọn hắn trước tiên không phải vì hắn là kẻ tình nghi lớn nhất, mà vì hắn là người chịu trách nhiệm.

Tôn Diệu Ba là một đầu mối quan trọng, chứng minh được sự trong sạch của hắn, Hàn Bân có thể nhờ sự giúp đỡ của hắn để điều tra toàn bộ nhân viên của trung tâm kiểm tra sức khỏe.

Hắn là ông chủ, để hắn thúc đẩy việc này sẽ dễ dàng hơn và không gây nghi ngờ cho kẻ tình nghi.

Chương 595: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đúng lúc này, Triệu Minh bước tới, "Bân Ca, những gì Tôn Diệu Ba khai báo phù hợp với thông tin của hệ thống công an."

Hàn Bân gật đầu, vì Tôn Diệu Ba không có vấn đề gì, giai đoạn đầu của công việc xem như hoàn thành.

Tiếp theo, bắt đầu giai đoạn điều tra thứ hai…

Vợ của Tôn Diệu Ba được mời vào trong phòng.

Tôn Diệu Ba vẫn ngồi trên ghế sô-pha trong phòng khách, xung quanh có một vòng cảnh sát.

Hàn Bân suy nghĩ một chút, bắt đầu giai đoạn thẩm vấn thứ hai, "Tôn Diệu Ba, ngươi có quen thuộc với nhân viên của trung tâm kiểm tra sức khỏe không?"

"Quen thuộc, chúng ta không có nhiều nhân viên, ta đều biết hết."

Hàn Bân lấy ra hai bản báo cáo kiểm tra sức khỏe, "Những báo cáo kiểm tra sức khỏe này, thường có bao nhiêu người có thể tiếp xúc?"

Tôn Diệu Ba liếc nhìn qua, thực sự là của trung tâm kiểm tra sức khỏe của mình, trong lòng hắn có chút bất an, "Chúng ta có hai loại kiểm tra sức khỏe chính, một loại là kiểm tra cá nhân, loại kia là kiểm tra sức khỏe tổ chức bởi công ty. Hai bản báo cáo kiểm tra sức khỏe này thuộc về loại sau, thường do người của chúng ta sắp xếp."

“Theo ta ước tính, có khoảng bảy, tám người có thể nhìn thấy hai bản báo cáo này.”

Hàn Bân tiếp tục hỏi, “Trong số bảy, tám người này, có ai từng sống ở vùng ngoại ô Trấn Thanh Quang, khu vực Cầm Đảo không?”

Tôn Diệu Ba hơi gật đầu, sau đó lại lắc đầu, “Không có.”

“Trong số bảy, tám người này, có ai từng lái xe Toyota màu trắng không?”

Tôn Diệu Ba chần chừ một chút, trán đã đẫm mồ hôi, “Hình như không có.”

Hàn Bân ghi chép lại trong sổ tay, tiếp tục hỏi, “Có ai trong số họ từng xin nghỉ hoặc nghỉ vào các ngày 11 tháng 1, 18 tháng 1, 31 tháng 1 không?”

Tôn Diệu Ba đưa tay lên trán, sau đó lau mồ hôi trên trán, “Ta không nhớ rõ.”

Hàn Bân luôn nhìn chằm chằm đối phương, thông qua phân tích biểu cảm nhỏ, phát hiện đối phương có khả năng đang nói dối.

Nhiều người khi nói dối sẽ có những biểu hiện hoặc hành động cơ thể đặc trưng.

Cũng có người nói, ta nói dối không hề có bất kỳ hành động nhỏ nào, phân tích biểu cảm nhỏ cũng không có tác dụng gì.

Theo Hàn Bân, đó là vì ngươi chưa gặp chuyện.

Hai người bạn gặp nhau, Giáp hỏi Ất đã ăn cơm chưa.

Ất chưa ăn.

Nhưng hắn thuận miệng trả lời, ta đã ăn rồi.

Trong khoảng thời gian này, Ất không có bất kỳ biểu hiện gì bất thường.

Đây có tính là nói dối không?

Lúc đầu, Hàn Bân cũng không thể trả lời.

Khi hắn học sâu về phân tích biểu cảm nhỏ, hắn nhận thấy rằng việc dùng loại câu hỏi này để đánh giá biểu cảm nhỏ là không có ý nghĩa.

Lý do rất đơn giản, dù ăn hay không ăn, đều là chuyện nhỏ, có thể nói dối mà không có ảnh hưởng gì đến người nói, thậm chí có thể không cần suy nghĩ.

Nói trắng ra, chuyện này nói dối cũng được, không nói dối cũng chẳng sao, không liên quan đến lợi ích cá nhân, chi phí nói dối cực kỳ nhỏ.

Không có chi phí nói dối, cũng không có gánh nặng tâm lý.

Lấy một ví dụ đơn giản, trên hồ bơi đặt một tấm ván gỗ, dưới là nước nông, cho người đi qua tấm ván gỗ, ai cũng có thể dễ dàng làm được.

Giả sử, trong hồ bơi đặt mười mấy con cá sấu lớn, vẫn để người đi qua tấm ván gỗ, không nói đến có bao nhiêu người có thể qua, chỉ hỏi có bao nhiêu người dám thử?

Hai việc này thực ra cùng một lý do, không có cá sấu, rơi vào hồ bơi cũng không sao, không liên quan đến an nguy của bản thân, nên rất tự nhiên, rất nhẹ nhàng.

Còn khi trong hồ bơi có cá sấu, rơi xuống là chết, lúc này, mỗi bước đi đều nặng nề, thậm chí phần lớn người không dám bước ra bước đầu tiên.

Nói dối cũng vậy, khi không có chi phí, có thể dễ dàng nói dối, bị vạch trần cũng không sao.

Nhưng liên quan đến lợi ích cá nhân, đặc biệt là nói dối trước mặt cảnh sát, không phải là chuyện dễ dàng.

Nhiều người bình thường nói như nước chảy mây trôi, gặp chuyện thật sự, trước mặt cảnh sát lại nói không ra lời.

Tất nhiên, cũng có một số ít người có tố chất tâm lý rất tốt, hoặc đã chuẩn bị và luyện tập rất nhiều trước đó, cũng có thể làm được không sợ nguy hiểm.

Nhưng Tôn Diệu Ba rõ ràng không phải là người như vậy.

Sắc mặt của Hàn Bân trở nên lạnh lùng, thông qua phân tích biểu cảm nhỏ, hắn có thể cảm nhận rõ ràng rằng Tôn Diệu Ba đang nói dối.

"Còng tay lại, bắt đi!"

Lý Huy và Triệu Minh một trái một phải, trực tiếp đè Tôn Diệu Ba xuống bàn trà, còng tay hắn lại.

Tôn Diệu Ba kêu lên, "Cảnh sát Hàn, tại sao bắt ta, các ngươi thả ta ra…"

Nghe tiếng kêu, vợ của Tôn Diệu Ba cũng chạy ra, chỉ vào Hàn Bân và những người khác, "Các ngươi dựa vào gì mà bắt chồng ta, mau thả hắn ra, nếu không, ta sẽ đến đồn cảnh sát kiện các ngươi, chúng ta không dễ bị bắt nạt, chúng ta cũng có người quen."

"Muốn tìm người quen thì dễ, ta đưa ngươi đi một chuyến, cùng đi thôi." Hàn Bân cười lạnh, "Còng tay lại!"

Liên quan đến vụ án giết người hàng loạt, ai dám nhúng tay vào?

Cường long không áp địa đầu xà, Hàn Bân không hề lo lắng.

Điền Lệ không nói lời nào, trực tiếp đè vợ của Tôn Diệu Ba xuống.

Vợ của Tôn Diệu Ba muốn giãy giụa, nhưng làm sao có thể chống lại Điền Lệ, trực tiếp bị còng tay.

Thấy vợ mình cũng bị bắt, Tôn Diệu Ba hoàn toàn sợ hãi, "Cảnh sát Hàn, có gì từ từ nói, các ngươi không thể tùy tiện bắt người."

Chương 596: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Bắt người tùy tiện?" Hàn Bân hừ lạnh một tiếng, "Ngươi nói dối, cố tình che giấu vụ án, ta không bắt ngươi thì bắt ai?"

Tôn Diệu Ba quay đầu nhìn vợ, "Vợ ta là vô tội, các ngươi thả nàng ra trước."

Hàn Bân nói, "Vụ án giết người hàng loạt này là vụ án đồng phạm, chỉ cần ngươi liên quan, vợ ngươi cũng có nghi ngờ. Để tránh nàng thông báo cho đồng phạm, chúng ta chỉ có thể tạm thời kiểm soát nàng, đợi chứng minh được nàng vô tội, tự nhiên sẽ thả nàng."

"Ta là vô tội, ta hoàn toàn không giết người, cũng không biết gì về vụ giết người hàng loạt, các ngươi bắt nhầm người rồi." Tôn Diệu Ba cứng đầu, kêu to.

Hàn Bân nghiêm giọng, "Ngươi dám nói mình không nói dối!"

"Ta… ta…" Tôn Diệu Ba mồ hôi đầm đìa, lắp bắp không dám trả lời trực tiếp.

"Ngươi nói dối, cố tình che giấu cho kẻ tình nghi, chứng tỏ ngươi cũng là người liên quan đến vụ án, còn dám nói mình oan ức!" Hàn Bân vung tay, "Đưa đi!"

Vợ của Tôn Diệu Ba đôi mắt đỏ hoe, luôn nhìn chằm chằm vào chồng mình, họ đã kết hôn gần hai mươi năm, nàng rất hiểu chồng mình, nhìn vào biểu hiện của chồng, hắn thực sự đang nói dối.

“Diệu Ba, rốt cuộc là chuyện gì, ngươi nói rõ với cảnh sát.”

“Bùm!” một tiếng, Tôn Diệu Ba quỳ xuống, “Cảnh sát Hàn, vừa rồi ta lỡ lời, ngài cho ta một cơ hội nữa, lần này ta nhất định nói rõ ràng.”

Lý Huy hét lớn, “Đứng lên, ngươi trông như gì, còn là đàn ông không.”

Nhiều người bình thường trông có vẻ hống hách, nhưng gặp chuyện lại run rẩy.

Hàn Bân lạnh lùng, “Ngươi muốn nói gì?”

“Ta vừa rồi nói dối, ở trung tâm kiểm tra sức khỏe có một người phù hợp với điều kiện ngài nói.”

“Ai?”

“Hắn tên là Dương Chí Siêu, người ở thôn Dương Mã, trấn Thanh Quang. Ta từng thấy hắn lái xe Toyota màu trắng. Hơn nữa, ngày 11 tháng 1, ngày 18 tháng 1 hắn đều nghỉ, ngày 31 tháng 1 chúng ta chưa đi làm, hắn có thời gian, cả ba ngày hắn đều có thời gian.”

Hàn Bân chất vấn, “Ngươi làm sao nhớ rõ ràng như vậy, hắn nghỉ cả ngày 11 và ngày 18 tháng 1?”

Tôn Diệu Ba giải thích, “Ta không nhớ rõ ngày cụ thể, nhưng trung tâm kiểm tra sức khỏe của chúng ta thay ca, ta biết hắn nghỉ vào thứ bảy, ngày 11 và ngày 18 tháng 1 đều là thứ bảy.”

“Ngươi có tham gia vào vụ án này không?”

Tôn Diệu Ba xua tay, “Ta không có, chuyện này không liên quan gì đến ta, hôm nay là lần đầu tiên ta nghe thấy.”

“Bùm!” Lý Huy đập bàn, đen mặt mắng, “Ngươi đã biết hắn là kẻ tình nghi, lại không liên quan gì đến ngươi, tại sao

lại che giấu cho hắn?”

“Ta… ta không phải che giấu cho hắn, ta không muốn gặp rắc rối, Dương Chí Siêu là nhân viên của trung tâm kiểm tra sức khỏe, nếu thực sự hắn tiết lộ thông tin, chúng ta cũng có trách nhiệm. Gia đình kẻ tình nghi chắc chắn sẽ kiện chúng ta, đến lúc đó không chỉ phải bồi thường, mà còn có thể ảnh hưởng đến uy tín của trung tâm, ai dám đến trung tâm kiểm tra sức khỏe của chúng ta nữa, ta sẽ mất việc!”

Tôn Diệu Ba thở dài, ngồi phịch xuống đất, hắn cũng không muốn nói dối, nhưng không còn cách nào khác.

Lý Huy mắng, “Ngươi coi công việc của mình quan trọng hơn cả mạng người, Dương Chí Siêu có thể liên quan đến ba mạng người, vì công việc của ngươi mà ngươi che giấu hắn, ngươi đang bao che, ngươi biết không!”

“Ta thực sự không muốn bao che cho hắn, ta chỉ không muốn trung tâm kiểm tra sức khỏe đóng cửa, ta còn có một đứa con gái đang du học ở nước ngoài, áp lực của ta rất lớn, ta thực sự không còn cách nào khác…” Tôn Diệu Ba vừa nói vừa khóc.

Điền Lệ hừ một tiếng, “Cha mẹ là người thầy tốt nhất của con cái, ngươi làm cha lại bao che cho kẻ tình nghi, con gái ngươi dù học trường tốt đến đâu cũng không học được gì tốt.”

“Ta thực sự biết sai rồi, cảnh sát Hàn, cầu xin ngươi cho ta một cơ hội nữa, ta nhất định sẽ hợp tác với cảnh sát…” Tôn Diệu Ba chắp tay cầu xin.

Hàn Bân hoàn toàn không tin lời hắn, có những người không nhớ bài học, chỉ khi cho họ một bài học sâu sắc, họ mới biết sợ, mới nhận ra sai lầm.

“Đưa cả hai đi.” Hàn Bân vẫy tay.

Với loại người nói dối, bao che cho kẻ tình nghi giết người hàng loạt như vậy, phải đưa về đồn cảnh sát trải qua quá trình thẩm vấn nghiêm ngặt, cảnh sát mới có thể tin lời khai của họ.

Không ai dám chắc, những gì Tôn Diệu Ba nói bây giờ là sự thật, nếu Tôn Diệu Ba cũng là người liên quan đến vụ án, chẳng phải là thả hổ về rừng.

Hàn Bân sẽ không mắc sai lầm sơ đẳng như vậy.

Mười giờ sáng.

Hai vợ chồng Tôn Diệu Ba bị đưa về Phân cục Ngọc Hoa.

Hai vợ chồng chưa từng gặp cảnh tượng này, lại liên quan đến vụ án giết người hàng loạt, lập tức hoảng sợ.

Hai vợ chồng bị đưa vào phòng thẩm vấn riêng.

Hàn Bân không tham gia thẩm vấn hai vợ chồng, mà tập trung vào manh mối của Dương Chí Siêu.

Nếu Tôn Diệu Ba không nói dối, thì người này rất có khả năng liên quan đến vụ án giết người hàng loạt.

Hàn Bân báo cáo với Mã Cảnh Ba, sau đó bắt đầu điều tra Dương Chí Siêu.

Trước hết, bố trí người điều tra lịch sử liên lạc của Dương Chí Siêu, xem những người mà hắn có liên lạc mật thiết, có thể là đồng phạm của hắn.

Thứ hai, kiểm tra thông tin của Dương Chí Siêu trong hệ thống công an, xem có khớp với những gì Tôn Diệu Ba nói không.

Mười hai giờ trưa.

Mọi người lần lượt trở về văn phòng, mỗi người cầm một tô mì ăn liền, cách xa nhau.

Chương 597: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mã Cảnh Ba vừa pha mì, còn phải đợi vài phút mới ăn được, hắn nhìn lướt qua mọi người, nhiều người đang ăn mì, ăn rất ngon.

Mã Cảnh Ba nuốt nước bọt, "Tranh thủ lúc ăn, chúng ta tổng kết lại tình hình vụ án."

Tằng Bình phụ trách thẩm vấn vợ chồng Tôn Diệu Ba, hắn uống một ngụm nước mì, "Sau khi thẩm vấn hai vợ chồng, cơ bản đã nắm được tình hình, Tôn Diệu Ba không thay đổi lời khai, vẫn khẳng định Dương Chí Siêu phù hợp với đặc điểm của kẻ tình nghi."

"Ta cảm thấy khả năng Tôn Diệu Ba nói dối không lớn."

Mã Cảnh Ba mở nắp, dùng nĩa khuấy mì, rồi đậy nắp lại, "Tình hình của Dương Chí Siêu đã rõ chưa?"

Hàn Bân đứng dậy, đi đến máy chiếu, đưa lên một số tài liệu.

Họ tên: Dương Chí Siêu

Giới tính: Nam

Ngày sinh: 3 tháng 3 năm 1995

Số chứng minh nhân dân: 37020xxxxx

Số điện thoại: 13524xxxx

Quê quán: Thôn Dương Mã, Trấn Thanh Quang, Khu Ngọc Hoa, Thành phố Cầm Đảo

Địa chỉ: Tòa nhà số 1, Khu dân cư Thư Viện Vinh Hoa, Phòng 305

Trong lúc mọi người xem tài liệu, Hàn Bân trở về bàn làm việc của mình, ăn thêm một ngụm mì.

"Tình hình của Dương Chí Siêu, cơ bản phù hợp với những gì Tôn Diệu Ba nói, Dương Chí Siêu là người ở thôn Dương Mã, trấn Thanh Quang, cách không xa thôn Thành An và thôn Tiểu Cương, nên hắn khá quen thuộc với khu vực đó."

"Thêm nữa, Dương Chí Siêu có một chiếc xe Toyota màu trắng, biển số Lỗ b37xx, phù hợp với tình hình xe nghi phạm."

Lý Huy phụ trách kiểm tra lịch sử liên lạc, Hàn Bân ra hiệu cho Lý Huy tiếp tục.

Lý Huy lau miệng, "Chúng ta kiểm tra, Dương Chí Siêu có hai số điện thoại, trong đó số điện thoại bắt đầu bằng 135 đã dùng năm, sáu năm. Còn số điện thoại bắt đầu bằng 155 mới được đăng ký năm ngoái."

"Số điện thoại bắt đầu bằng 135 có nhiều liên lạc, tạm thời chưa kiểm tra hết."

"Số điện thoại bắt đầu bằng 155 chỉ có một số liên lạc, chính là số bắt đầu bằng 135."

"Nghi phạm không thể tự gọi cho mình, nên ta đoán số điện thoại bắt đầu bằng 135 có thể do người khác sử dụng, đối phương có thể là đồng phạm của Dương Chí Siêu."

Mã Cảnh Ba gật đầu, "Có vẻ Dương Chí Siêu rất khả nghi, theo những manh mối hiện tại, hắn không chỉ cung cấp thông tin của trung tâm kiểm tra sức khỏe, mà còn có thể là người tham gia vào vụ án."

"Đúng rồi, tình hình kinh tế của Dương Chí Siêu thế nào?"

Điền Lệ nhún vai, “Ta liên hệ với ngân hàng, nhưng ngân hàng chưa làm việc chính thức, chỉ có một số nhân viên trực, ta đã giục nhưng họ chưa trả lời.”

Mã Cảnh Ba hừ một tiếng, “Tiếp tục giục.”

Mã Cảnh Ba ăn hai miếng mì, tiếp tục nói, “Ta phân công nhiệm vụ chiều nay, đội trưởng Tằng phụ trách điều tra số điện thoại bắt đầu bằng 155, nhanh chóng xác định danh tính và vị trí của người sử dụng.”

“Ta phụ trách điều tra Dương Chí Siêu.”

Sau đó, hắn phân công thêm nhân sự, Hàn Bân, Lý Huy, Điền Lệ, Triệu Minh theo Mã Cảnh Ba.

Tằng Bình dẫn theo Vương Tiêu, Đỗ Kỳ, Tôn Hiểu Bằng đi điều tra số điện thoại bắt đầu bằng 155.

Cuối cùng, Mã Cảnh Ba nhắc nhở, “Nhiệm vụ hiện tại là điều tra và giám sát, không được tự ý bắt người khi chưa có lệnh của ta, hiểu không?”

“Rõ.”

……

Mã Cảnh Ba gọi Hàn Bân và hai người nữa đến, “Tình hình cơ bản đã rõ ràng, mọi người có suy nghĩ gì về cuộc điều tra tiếp theo, hãy nói ý kiến của mình.”

“Ta nghĩ, trước tiên cần làm rõ số lượng nghi phạm, tránh để lọt lưới.” Hàn Bân nói.

Đây cũng chính là điều Mã Cảnh Ba lo lắng, “Nói cụ thể đi.”

Hàn Bân sắp xếp từ ngữ, “Chúng ta nên theo dõi Dương Chí Siêu trước, rồi điều tra xung quanh hắn, tìm hiểu mạng

lưới quan hệ và động cơ gây án của hắn, như vậy mới có thể lần theo manh mối mà tóm gọn tất cả nghi phạm.”

Mã Cảnh Ba suy nghĩ một lúc, “Vậy thì Điền Lệ và Triệu Minh hãy đến trung tâm kiểm tra sức khỏe, tiếp xúc với Dương Chí Siêu, tìm hiểu tình hình của hắn, theo dõi hắn.”

“Đội trưởng Mã, chúng ta lấy thân phận gì để tiếp cận hắn? Có sợ gây nghi ngờ không, bây giờ tình hình đang rất căng thẳng, không nhiều người đến kiểm tra sức khỏe đâu.”

“Hãy để Tôn Diệu Ba sắp xếp, các người hai người lấy lý do xin việc mà tiếp cận.”

Điền Lệ nhăn mặt, “Bây giờ nhiều công ty đang cắt giảm nhân sự, chúng ta đi phỏng vấn lúc này không hợp lý lắm.”

Mã Cảnh Ba thản nhiên nói, “Không có gì là không hợp lý, cứ nói là người thân của Tôn Diệu Ba. Hơn nữa, ngành khác đang khó khăn cắt giảm nhân sự, nhưng trung tâm kiểm tra sức khỏe thuộc ngành y tế, không chỉ không bị ảnh hưởng, mà sau này số người kiểm tra sức khỏe còn nhiều hơn, không có vấn đề gì.”

“Hàn Bân và Lý Huy theo ta đến nhà Dương Chí Siêu, chúng ta đi tìm hiểu thêm.”

…

Một giờ sau, Mã Cảnh Ba xin lệnh khám xét và các giấy tờ liên quan.

Hắn dẫn theo Hàn Bân, Lý Huy và bốn cảnh sát địa phương, đến khu dân cư Thư Viện Vinh Hoa.

Trước khi đi, Mã Cảnh Ba còn tìm một người thợ mở khóa chuyên nghiệp.

Dương Chí Siêu sống ở tòa nhà số 1, phòng 305, khu dân cư Thư Viện Vinh Hoa.

Theo nhân viên công ty quản lý tài sản, khi đăng ký chỉ có một mình Dương Chí Siêu sống ở đây.

Tuy nhiên, Hàn Bân và những người khác cũng không dám chủ quan, nhờ nhân viên quản lý gọi cửa, bên trong không có phản ứng.

Người thợ mở khóa không đến một phút đã mở được khóa.

Chương 598: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mã Cảnh Ba, Hàn Bân, Lý Huy ba người đều mang súng, không ai dám đảm bảo trong nhà Dương Chí Siêu có ai khác không.

Cẩn thận không bao giờ thừa.

Một cảnh sát phụ trợ từ từ mở cửa, Mã Cảnh Ba, Hàn Bân, Lý Huy cầm súng, rón rén bước vào trong nhà, để tránh để lại dấu vết trong nhà, cả ba đều mang giày bảo hộ.

Đây là một căn hộ hai phòng, phòng khách không có nhiều đồ đạc, chỉ có điều hòa, tivi, sofa, không có hai bàn trà, trước ghế sofa đặt một bàn nhỏ, trên đó đặt vài lon bia.

Trên tường dán vài tấm ảnh của các ngôi sao nam, phần lớn là các ngôi sao trẻ trong nước, còn có hai tấm ảnh của ngôi sao Hollywood.

Hàn Bân và hai người mở từng phòng, bếp và nhà vệ sinh không phát hiện người.

Cửa phòng ngủ chính mở, rèm cửa kéo lại, đối diện giường treo một tấm áp phích của một người mẫu nam khỏa thân.

Với Hàn Bân, một người đàn ông thẳng, cảnh tượng này thật chói mắt.

Cửa phòng ngủ phụ đóng, Mã Cảnh Ba cúi xuống, nhìn qua khe cửa, gạch lát nền giống như mặt gương, bên trong phòng trống không, không thấy bóng người.

Mã Cảnh Ba kéo cửa mở, cúi người, hai tay cầm súng, bất ngờ nhìn vào tường bên cạnh cửa.

Đây là góc chết, qua khe cửa không thể nhìn thấy, nghi phạm rất có thể ẩn náu ở đây.

Mã Cảnh Ba gặp may, trong phòng không có nghi phạm, toàn bộ căn phòng trống không, ngay cả một cái tủ cũng không có, ở vị trí cửa sổ có một bàn làm việc và một cái ghế, "An toàn."

Trên tường phòng ngủ phụ treo một bức tranh thu hút sự chú ý của Mã Cảnh Ba, một bộ xương mặc một chiếc áo choàng màu đỏ, tay cầm một cây quyền trượng, khắc hình đầu rắn.

Trước bức tranh còn trải một tấm thảm trên sàn.

Thấy bức tranh này, Hàn Bân cảm thấy rất khó chịu, "Đây là cái quái gì?"

Lý Huy nhíu mày, lộ vẻ ghê tởm, "Dương Chí Siêu chắc chắn có sở thích đặc biệt gì đó, dán cả áp phích người mẫu khỏa thân."

"Khốn nạn."

Trung tâm kiểm tra sức khỏe Sơn Điền.

Trung tâm kiểm tra sức khỏe nằm trong một bệnh viện ở thành phố Cầm Đảo, nhưng thực tế không liên quan gì đến bệnh viện, chỉ thuê một phần không gian của bệnh viện.

Nhiều trung tâm kiểm tra sức khỏe thích làm như vậy, một là có thể tận dụng danh tiếng của bệnh viện, hai là có thể vô hình chung gây hiểu lầm cho khách hàng, khiến khách hàng cảm thấy trung tâm kiểm tra sức khỏe này rất uy tín.

Triệu Minh và Điền Lệ lái xe đến trung tâm kiểm tra sức khỏe, lần này hai người phải đóng vai một cặp đôi, Điền Lệ

đến trung tâm kiểm tra sức khỏe phỏng vấn, Triệu Minh đóng vai bạn trai đi cùng.

Tôn Diệu Ba đã sắp xếp trước, hôm nay Dương Chí Siêu sẽ đón tiếp, dẫn Điền Lệ làm quen với tình hình.

Hai người đi đến cửa trung tâm kiểm tra sức khỏe, Triệu Minh dừng lại, "Chị Điền, ngươi thấy ta thế này ổn không?"

Điền Lệ liếc nhìn, "Có gì không ổn?"

Triệu Minh nháy mắt, "Ta bây giờ là thân phận gì?"

"Đi phỏng vấn cùng ta."

"Không, ta không nói cái đó, bây giờ ta là bạn trai của ngươi đúng không?"

"Ngươi rốt cuộc muốn nói gì?"

"Ta nghĩ nếu chúng ta cứ vào như vậy, rất dễ bị phát hiện sơ hở, chỉ cần người tinh mắt là biết chúng ta không phải là một cặp."

Điền Lệ cũng sợ bị Dương Chí Siêu phát hiện, "Vậy ngươi nói nên làm sao?"

"Ngươi xem, chúng ta có cần đổi cách xưng hô không?"

"Gọi gì?"

Triệu Minh nghĩ ngợi, "Ta gọi ngươi là Lệ Lệ; ngươi gọi ta là Minh Ca."

Điền Lệ trợn mắt, "Phì, Minh Ca, ngươi thật biết cách nghĩ."

"Nếu không thì gọi là thân yêu?"

Điền Lệ hừ một tiếng, công việc là quan trọng, "Được, theo ý ngươi."

Triệu Minh cười hì hì, vẻ mặt như vừa đạt được kế, "Lệ Lệ, ngươi xem hành động và thái độ của chúng ta cũng cần thay đổi một chút."

"Thay đổi thế nào?"

"Ví dụ chúng ta nắm tay nhau, sẽ trông thật hơn, và khi ngươi nhìn ta, ánh mắt phải dịu dàng hơn, như vậy trông mới giống một cặp đôi."

Điền Lệ trợn mắt, "Ngươi chưa từng yêu đương à?"

Triệu Minh trố mắt, vội phản bác, "Ai nói ta chưa yêu, thời đại học ta rất đẹp trai, còn bị người ta theo đuổi."

"Vậy ta hỏi ngươi, đôi tình nhân có đi phỏng vấn nắm tay không, ngươi thấy có ai không? Hơn nữa, bây giờ các cặp đôi yêu nhau, không phải các cô gái bắt nạt các chàng trai sao." Điền Lệ đẩy Triệu Minh,

"Im lặng đi, đi đứng nghiêm chỉnh vào."

Hai người vào đại sảnh tầng một, đi thang máy lên tầng hai, vừa ra khỏi thang máy đã thấy một người đàn ông đứng ngoài, Triệu Minh và Điền Lệ đã xem ảnh của Dương Chí Siêu, lập tức nhận ra hắn.

"Chào." Dương Chí Siêu vẫy tay, đi tới gần hai người, hai tay để trước ngực, "Xin hỏi có phải là Triệu tiên sinh không?"

"Là ta."

"Chào ngài, ta tên là Dương Chí Siêu, ngài có thể gọi ta là Siêu Siêu, chủ nhiệm Tôn bảo ta đến đón ngài."

Triệu Minh chỉ vào Điền Lệ bên cạnh, "Đây là bạn gái ta, Lệ Lệ."

Dương Chí Siêu vẫy tay, "Chào cô."

"Chào anh."

“Cô Lệ Lệ, nghe nói cô đến phỏng vấn tại trung tâm chúng tôi?”

“Đúng vậy.”

“Vậy được, ta sẽ dẫn các ngươi làm quen một chút.” Dương Chí Siêu làm động tác mời, giới thiệu, “Chúng ta xem từ tầng hai trước, ở đây có nhiều khoa.”

“Có khoa ngoại, kiểm tra chức năng gan, chụp X-quang ngực, khoa nội, khoa mắt, bên trên đều có biển hiệu, dễ nhận biết.”

Chương 599: Tiêu Đề 《Ẩn》

Điền Lệ hỏi, "Ở trung tâm này có nhiều người đến khám không?"

"Bình thường cũng ổn, nhưng gần đây là dịp Tết, lại có dịch bệnh, hầu như không có người." Dương Chí Siêu nói xong, tò mò hỏi, "Cô Lệ Lệ, sao cô lại nghĩ đến làm việc tại trung tâm kiểm tra sức khỏe của chúng tôi."

Điền Lệ thở dài, "Ta trước đây làm ngoại thương, vì dịch bệnh, công ty gần như phá sản, ta phải nghĩ cách khác."

"Ngài và chủ nhiệm Tôn có quen biết nhau không? Trước đây trung tâm chúng tôi không phỏng vấn như thế này." Dương Chí Siêu hỏi.

Triệu Minh cười, vẻ không quan tâm, "Đó là chú của ta, công việc của Lệ Lệ không thành, đúng lúc bên này cần tuyển người, ta dẫn nàng đến xem."

"Vậy thì không có gì lạ."

Điền Lệ nói, "Dương Ca, sau này mong ngài giúp đỡ nhiều."

Dương Chí Siêu vỗ ngực, "Không vấn đề gì, có gì không hiểu, ngươi cứ hỏi ta."

Sau đó, Dương Chí Siêu dẫn hai người lên tầng ba, hắn không muốn chờ thang máy, liền dẫn hai người leo cầu thang, cũng nhanh hơn.

Dương Chí Siêu đi trước, Điền Lệ và Triệu Minh đi sau.

Triệu Minh đến đây có nhiệm vụ, có tâm lý đề phòng Dương Chí Siêu, cũng luôn ngầm theo dõi hắn.

Đột nhiên, hắn thấy một đoạn tất của Dương Chí Siêu lộ ra, là màu hồng.

Thật kỳ quặc.

Thật kỳ quặc!

Triệu Minh luôn cảm thấy Dương Chí Siêu có chút bất thường, thêm vào bản năng của một người đàn ông thẳng, khiến hắn có một suy đoán.

…

Trấn Thanh Quang, Thôn Nam Nhai.

Hai chiếc xe dừng lại ở cổng làng, xe trước có sở trưởng Tôn Vĩ Hỷ của Đồn công an trấn Thanh Quang, một cảnh sát và hai cảnh sát phụ trợ.

Theo gợi ý của Tằng Bình, bốn người đều mặc thường phục.

Tằng Bình, Vương Tiêu, Đỗ Kỳ, Tôn Hiểu Bằng cũng bước xuống từ xe phía sau.

Tôn Vĩ Hỷ vẫy tay, "Đội trưởng Tằng, phía trước là Thôn Nam Nhai, có vào làng không?"

Tằng Bình nhìn điện thoại, đưa cho Tôn Vĩ Hỷ bên cạnh, "Định vị số điện thoại của nghi phạm cho thấy ở gần đây."

Tôn Vĩ Hỷ xem xét một lúc, "Bản đồ này cho thấy đúng là Thôn Nam Nhai, nhưng phạm vi cũng không nhỏ, có thể cụ thể hơn không?"

Tằng Bình lắc đầu, "Định vị trạm gốc không thể chính xác hơn nữa."

"Còn manh mối nào khác không?"

“Nghi phạm có thể đã từng lái một chiếc xe Toyota màu trắng.”

Tôn Vĩ Hỷ nhíu mày, “Bây giờ nhiều người dân làng có xe, chỉ dựa vào điều này rất khó xác định.”

“Vậy, ta sẽ liên hệ với đồng nghiệp ở sở, xem có manh mối mới không.”

“Được, liên hệ trưởng thôn Nam Nhai, trưởng thôn biết rõ tình hình làng hơn chúng ta.”

Tằng Bình bước sang một bên, mở WeChat, trong nhóm chuyên án 131, gửi một tin nhắn, “Mọi người, có tiến triển điều tra mới không?”

Mã Cảnh Ba trả lời, “Lão Tằng, ngươi bên đó thế nào?”

“Theo định vị trạm gốc của công ty viễn thông, số điện thoại 155 định vị ở gần Thôn Nam Nhai, nhưng không xác định được địa chỉ cụ thể, chúng ta cần thêm thông tin.”

Mã Cảnh Ba trả lời, “Chúng ta bên này có chút tiến triển, nhưng chưa có manh mối về nghi phạm khác, nhưng cho ngươi một gợi ý, nghi phạm khác rất có thể là người đồng tính.”

“Cái gì???” Tằng Bình gửi liền vài dấu chấm hỏi.

Mã Cảnh Ba cười, gửi tin nhắn thoại, “Chính là ngươi nghĩ đến.”

“Có chắc chắn không?”

“Dù sao, khả năng Dương Chí Siêu là người đồng tính rất lớn, nghi phạm khác nếu là đồng bọn, có lẽ cũng có sở thích tương tự.” Mã Cảnh Ba phân tích.

“Ta hiểu rồi, cũng coi như là một manh mối.” Tằng Bình cười khổ.

Một lúc sau, Điền Lệ trả lời, “Đội Tằng, ta bên này có một manh mối, có lẽ hữu ích cho ngươi.”

“Manh mối gì?”

“Bên ngân hàng vừa phản hồi, tình hình kinh tế gần đây của Dương Chí Siêu không có vấn đề lớn, nhưng vào tháng sáu năm ngoái, có một khoản chuyển khoản ba vạn tệ, người nhận là Ngô Đa Quý, dân làng Thôn Nam Nhai.”

“Tốt, ngươi gửi thông tin chi tiết của Ngô Đa Quý qua.”

“Vâng.”

Không lâu sau, Tằng Bình nhận được WeChat của Điền Lệ.

Họ tên, Ngô Đa Quý

Ngày sinh, ngày 8 tháng 5 năm 1979

Số điện thoại, 15746xxxxx

Địa chỉ, Thành phố Cầm Đảo, Khu Ngọc Hoa, Trấn Thanh Quang, Thôn Nam Nhai.

Số CMND, 37020xxxxxx

Cuối cùng là một bức ảnh thẻ của Ngô Đa Quý.

Lúc này, Tôn Vĩ Hỷ dẫn một ông già đeo khẩu trang đến, “Đội trưởng Tằng, ngươi có tin gì không?”

Tằng Bình gật đầu, “Vị này là?”

“Đội trưởng Tằng chào ngài, tôi là trưởng thôn Nam Nhai, họ Phương, gọi tôi là Lão Phương cũng được.”

“Trưởng thôn Phương, làm phiền ngài rồi.”

“Không sao, chúng ta là đảng viên, gặp chuyện, chúng ta không lên thì ai lên.”

Thấy ý thức của đối phương cao như vậy, Tằng Bình không vòng vo, “Trưởng thôn Phương, trong thôn ngài có người tên

Ngô Đa Quý không?”

“Ngô Đa Quý, để tôi nghĩ…” Trưởng thôn Phương nhớ lại một lúc, “Đúng rồi, có một người tên Ngô Đa Quý, hắn là người của đội bốn, ngài tìm hắn?”

“Đây là ảnh của hắn, ngài xem.” Tằng Bình mở ảnh trong WeChat.

Trưởng thôn Phương nhìn một cái, “Không sai, chính là hắn.”

“Người này nhà ở phía đông thôn, không xa, vài bước là đến.”

“Nhà hắn có mấy người?”

“Bốn người, hắn và vợ hắn, còn hai đứa con, đứa lớn đã học cấp ba.”

“Vậy phiền ngài dẫn chúng ta đến.”

Chương 600: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trưởng thôn Phương lộ vẻ tò mò, "Đội trưởng Tằng, có thể tiết lộ chút không, người này phạm tội gì?"

"Chúng ta đang điều tra một vụ án giết người hàng loạt, hắn rất có thể là người liên quan."

"Gì, vụ án giết người hàng loạt!" Trưởng thôn Phương hoảng sợ, "Tên này…"

Bên cạnh Tôn Vĩ Hỷ khuyên, "Lão Phương, ngươi đừng hỏi nhiều, có chuyện, biết ít càng tốt."

"Ờ ờ, vậy được, tôi dẫn các ngài đi." Trưởng thôn Phương cũng lên xe, dẫn Tằng Bình và những người khác đến nhà Ngô Đa Quý.

Lên xe, Trưởng thôn Phương mở miệng, dường như còn muốn hỏi, nhưng do dự một lúc, cuối cùng vẫn không nói.

Tằng Bình cười, hỏi ngược lại, "Trưởng thôn Phương, Ngô Đa Quý làm gì?"

"Hắn à, cái gì cũng làm, ban đầu làm thuê bên ngoài, sau mở xưởng, mấy năm trước mở phòng chơi bài, năm ngoái mở quán mì, là người chịu khó."

"Hắn bình thường có hay giao tiếp với người ngoài không?"

"Cái này tôi không rõ." Trưởng thôn Phương nói xong, chỉ vào phía trước không xa, "Kia, phía trước là nhà Ngô Đa Quý, dừng xe ở đây."

Sau đó, mọi người xuống xe, đến cửa nhà Ngô Đa Quý, cửa sắt màu đen đóng kín, Tằng Bình gọi các cảnh sát lại chuẩn bị bố trí.

Ngô Đa Quý có giao dịch kinh tế với Dương Chí Siêu, lại sống ở Thôn Nam Nhai, rất có thể là người sử dụng số điện thoại 155.

Hắn rất đáng nghi.

Tằng Bình quan sát mọi người, "Cảnh trưởng Tôn, ngươi theo ta vào."

"Vương Tiêu, ngươi dẫn người canh phía sau, đề phòng Ngô Đa Quý bỏ trốn."

Vương Tiêu nhíu mày, khuyên, "Đội trưởng Tằng, trước đây đội trưởng Mã nói trong cuộc họp…"

Đột nhiên, "két" một tiếng, cửa mở, ngắt lời Vương Tiêu.

Cửa nhà Ngô Đa Quý mở ra.

Một phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi bước ra, thấy nhiều người đứng ở cửa, ngẩn ra.

"Trưởng thôn, ngài đến đây làm gì?"

Trưởng thôn Phương bất ngờ, "Nhà Lão Kiều, đã nói ở nhà không đi lung tung, ngươi đến nhà Ngô Đa Quý làm gì?"

"Ồ, ta…" Người phụ nữ trung niên lộ vẻ lúng túng, hét lớn, "Lão Ngô, trưởng thôn dẫn người đến, ngươi mau ra tiếp khách."

"Rầm…" một tiếng, ngay lập tức, trong nhà náo loạn.

"Có tình hình." Tằng Bình lập tức rút súng, hét lớn, "Cảnh trưởng Tôn, ngươi giữ cửa, những người khác theo ta xông vào!"

“Trời ơi, sao lại cầm súng.” Người phụ nữ trung niên hoảng sợ.

Cảnh trưởng Tôn và một cảnh sát phụ trợ tiến lên, trực tiếp khống chế người phụ nữ trung niên.

“Xông vào!” Tằng Bình vẫy tay, tình hình đột ngột, để tránh Ngô Đa Quý bỏ trốn, hắn không có lựa chọn khác.

Vào sân, qua cửa kính thấy bóng người lay động.

Ngoài Tằng Bình, Vương Tiêu và Đỗ Kỳ cũng cầm súng.

Ba người không trực tiếp xông vào nhà, mà để Tôn Hiểu Bằng kéo cửa, sau đó ba người giơ súng vào cửa hét lớn, “Cảnh sát, không được động!”

“Á!”

“Có súng!”

“Mọi người trốn đi.”

“Đừng bắn, chúng ta là người tốt.” Trong nhà hỗn loạn có hơn chục người, thấy Tằng Bình ba người cầm súng, lập tức hoảng sợ.

“Ngô Đa Quý ra đây!” Tằng Bình hét lớn.

Một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi giơ tay, cẩn thận đi tới, “Đồng chí cảnh sát, ngài đừng bắn, chúng ta chỉ chơi vài ván bài, không làm gì khác.”

Tôn Hiểu Bằng tiến lên, trực tiếp còng tay hắn lại.

Tằng Bình nhìn vào trong nhà, phòng khách rất lớn, bên trong đặt ba cái bàn, mỗi bàn có bốn cái ghế, trên sàn bừa bộn, còn có quân bài rơi rớt.

Sắc mặt Tằng Bình có chút khó coi, “Các ngươi chơi mạt chược?”

“Đúng đúng, chúng ta chỉ chơi vài ván.”

Vương Tiêu bước vào nhà, nhìn quanh, những người trong nhà là một nhóm trung niên khoảng bốn mươi, năm mươi tuổi, phần lớn không đeo khẩu trang, sợ hãi nép sang một bên, có người còn cầm một xấp tiền.

Tôn Vĩ Hỷ và trưởng thôn Phương cũng bước vào.

Thấy tình hình trong nhà, trưởng thôn Phương liền mắng, “Ta đã nói bao nhiêu lần, ở nhà không tụ tập, không đánh mạt chược, các ngươi…”

Sắc mặt Tôn Vĩ Hỷ cũng không tốt, quay người ra ngoài, lúc vào tay đã cầm thêm một cái búa lớn, đập mạnh vào bàn mạt chược.

“Á! Ngươi dựa vào gì đập bàn nhà ta!” Vợ Ngô Đa Quý mắt đỏ, lao vào Tôn Vĩ Hỷ.

Một cảnh sát phụ trợ trực tiếp ngăn nàng lại.

Tôn Vĩ Hỷ không nhìn nàng, tiếp tục giơ búa đập.

“Bùm bùm.”

Chỉ vài nhát đã đập hỏng một cái bàn.

“Ngươi dám đập bàn nhà ta, ta đi kiện ngươi! Cảnh sát thì giỏi lắm sao.” Vợ Ngô Đa Quý giận dữ hét lớn.

Tôn Vĩ Hỷ vẫn không để ý nàng, lại thêm vài nhát, đập hỏng hai cái bàn còn lại.

“Hay, đập hay!” Trưởng thôn Phương tức đến mức nhảy dựng lên,

“Bây giờ là thời điểm đặc biệt, trấn đã ra lệnh không tụ tập, không đánh mạt chược, không yêu cầu các ngươi làm việc gì cho quốc gia, nhưng cũng không thể gây rối trong lúc quốc gia

khó khăn, không phải bảo các ngươi làm việc, ở nhà nghỉ ngơi khó lắm sao.”

“Trưởng thôn, chúng ta không làm gì, chỉ đánh mạt chược, ngài cần gì nổi giận vậy.”

“Đúng vậy, ở nhà mãi cũng chán lắm.”

“Chúng ta dù sai, cũng không thể dọa người, còn đập bàn nhà Lão Ngô.”

Vài người dân làng than phiền.

Trưởng thôn Phương trừng mắt, người đánh mạt chược, người xem, cộng thêm người nhà Ngô Đa Quý, trong nhà có tới hơn hai mươi người.

Chương 601: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Các ngươi thật là… Ta nói vậy là vì ai, không phải vì an toàn của các ngươi sao, các ngươi mà mắc bệnh, cả làng đều khổ, đừng có làm nũng với ta.” Trưởng thôn Phương cũng không muốn mắng người, nhưng dân làng nhiều người cứng đầu, ngươi không dữ một chút, không thể áp đảo được.

Dù vậy, vẫn có người không nghe lời.

Lúc này, Tằng Bình cũng tức giận, vốn định bất ngờ khống chế gia đình Ngô Đa Quý, ai ngờ, lại xuất hiện một nhóm người như vậy, người càng nhiều, càng dễ rò rỉ tin tức.

“Các ngươi thả chồng ta, dựa vào gì bắt hắn, đánh mạt chược không phạm pháp.” Vợ Ngô Đa Quý hét lớn.

“Ngươi là ai?”

“Ta là vợ hắn.”

Tằng Bình đang lo không tìm thấy người, vẫy tay, “Còng lại.”

Vợ Ngô Đa Quý hoảng sợ, “Á, các ngươi dựa vào gì bắt ta, các ngươi là đồ…”

Tằng Bình và Tôn Vĩ Hỷ, trưởng thôn Phương bàn bạc, dưới sự chỉ điểm của vài người dân, tìm ra thân nhân trực tiếp của Ngô Đa Quý.

Tôn Vĩ Hỷ và trưởng thôn chịu trách nhiệm canh giữ những người dân làng, thu giữ điện thoại của họ.

Đỗ Kỳ và Tôn Hiểu Bằng khống chế thân nhân trực tiếp của Ngô Đa Quý.

Ngô Đa Quý được đưa vào phòng bên cạnh, do Tằng Bình và Vương Tiêu chịu trách nhiệm thẩm vấn.

"Đồng chí cảnh sát, các ngài bắt ta làm gì, ta biết mình sai, không nên tổ chức người dân đánh mạt chược, nhưng cũng không cần làm lớn chuyện vậy chứ." Ngô Đa Quý kêu oan.

"Bớt diễn kịch, ngươi làm gì còn không rõ!" Tằng Bình hừ lạnh.

Bên cạnh Vương Tiêu lộ vẻ do dự, "Đội trưởng Tằng, chúng ta đã bắt người, có nên báo cho đội trưởng Mã một tiếng không?"

Tằng Bình đập tay vào trán, "Ừ nhỉ, vốn ta định bố trí trước, rồi báo đội trưởng Mã về hành động bắt giữ, ai ngờ người dân xuất hiện bất ngờ, không kịp báo cáo."

Vương Tiêu cười khổ, "Vậy, ngài báo cáo cho đội trưởng Mã đi."

Tằng Bình nghĩ ngợi, "Vậy ngươi báo cáo trước, sau khi thẩm vấn Ngô Đa Quý ta sẽ báo cáo."

Vương Tiêu có chút khó xử, nhưng vẫn gật đầu, "Được, ta sẽ báo cáo."

"Phù…" Đi đến cửa, Vương Tiêu không nhịn được thở dài, chuẩn bị tinh thần bị mắng.

"Haiz." Tằng Bình cũng thở dài.

Sau đó, Tôn Hiểu Bằng bước vào cùng thẩm vấn Ngô Đa Quý.

Tằng Bình trấn tĩnh lại, tạm gác lại mọi chuyện khác, nghiêm mặt hỏi, "Ngô Đa Quý, chúng ta đều đến nhà ngươi

rồi, ngươi chắc biết chuyện gì xảy ra?"

"Ta chỉ đánh mạt chược, có gì to tát đâu, sau này ta không đánh nữa có được không." Ngô Đa Quý làm mặt khổ sở.

"Đánh mạt chược?" Tằng Bình hừ lạnh, "Ta xem ngươi là không thấy quan tài không đổ lệ, muốn đi đến cùng phải không?"

"Không, ta thật sự không biết ngài nói gì, ngài nói rõ ra, ta dạo này ở nhà, ngoài đánh mạt chược không làm gì khác."

Tằng Bình chỉ nghi ngờ Ngô Đa Quý là đồng phạm của Dương Chí Siêu, nhưng không có bằng chứng chắc chắn, thăm dò, "Ngươi có quen một người tên Dương Chí Siêu không?"

"Dương ai?"

"Dương Chí Siêu."

"Ta…" Ngô Đa Quý gãi đầu, "Hình như có người tên như vậy, nhưng không nhớ ra."

"Số điện thoại 155738xxxx có phải ngươi dùng?"

"Không, không, ta chỉ có một số điện thoại, bắt đầu bằng 157."

Tằng Bình truy hỏi, "Tháng sáu năm ngoái, ngươi có một khoản chuyển khoản lớn phải không?"

"Tháng sáu khoản lớn… Ồ, ta nhớ ra rồi, Dương Chí Siêu thuê xưởng của ta."

"Xưởng của ngươi ở đâu?"

"Ở cổng đông Thôn Nam Nhai."

Tằng Bình lấy điện thoại, mở ảnh của Dương Chí Siêu, "Có phải hắn không?"

“Đúng, chính là hắn, ta còn hợp đồng cho thuê, ngài không tin, ta có thể lấy cho ngài.” Nói rồi, Ngô Đa Quý định đứng dậy.

Tằng Bình đè hắn xuống, chỉ vào Tôn Hiểu Bằng bên cạnh, “Ngươi nói hắn ở đâu, để hắn đi lấy.”

“Ta nhớ hợp đồng cho thuê ở trong ngăn kéo thứ hai dưới đầu giường, phòng phía sau phòng khách.”

Tôn Hiểu Bằng đi một chuyến, không lâu sau mang về hợp đồng cho thuê.

Tằng Bình xem qua, đúng là hợp đồng thuê xưởng, bên A là Ngô Đa Quý, bên B là Dương Chí Siêu.

Thời gian thuê một năm, tiền thuê ba vạn.

Thấy hợp đồng này, lời của Ngô Đa Quý có phần đáng tin.

“Lúc ký hợp đồng, ngoài Dương Chí Siêu có ai khác đến không?” Tằng Bình hỏi.

“Ôi, thời gian hơi lâu, để ta nghĩ.” Ngô Đa Quý nghĩ một lúc, “Hợp đồng ký ở nhà ta, chỉ có một mình Dương Chí Siêu, nhưng khi xem xưởng, Dương Chí Siêu có một người bạn đi cùng.”

“Ngươi có biết người bạn đó không?”

“Không, lần đầu gặp, nghe giọng hình như là người ngoài.”

“Trông như thế nào?”

“Rất cao, khá vạm vỡ, khoảng ba mươi tuổi, ít nói, nhưng ánh mắt rất đáng sợ.”

“Đáng sợ thế nào?”

Ngô Đa Quý lắc đầu, “Ta không nói rõ, nhưng khiến người cảm thấy không thoải mái.”

“Bây giờ trong xưởng còn người không?”

“Có lẽ có, xưởng có hai cửa trước sau, cửa chính thường khóa, nhưng trong xưởng có chó, đi qua có thể nghe tiếng chó sủa.”

Tằng Bình càng nghe càng thấy đúng với đặc điểm của nghi phạm, trước đây Hàn Bân và những người khác phát hiện xác của nạn nhân chuyên án 131 trong bụng chó.

“Két…” một tiếng, cửa mở, Vương Tiêu bước vào, đưa điện thoại, “Đội trưởng Tằng, đội trưởng Mã gọi ngài.”

Tằng Bình do dự một lúc, vẫn cầm lấy điện thoại, vừa đi ra ngoài vừa nói, “Đội trưởng Mã.”

Chương 602: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Lão Tằng, chúng ta đã họp nói rõ, trước tiên bố trí, sau đó bắt người, ngươi bên đó không báo trước, lỡ đánh động, Dương Chí Siêu chạy ai chịu trách nhiệm?"

"Đội trưởng Mã, đây là hiểu lầm, ta định bố trí trước, rồi bàn với ngài bắt người, nhưng khi ta đang bố trí, cửa nhà Ngô Đa Quý mở, ta sợ Ngô Đa Quý chạy, đành phải khống chế trước."

Mã Cảnh Ba im lặng một lúc, "Ngô Đa Quý khai chưa?"

"Ngô Đa Quý có lẽ không liên quan, lý do có giao dịch kinh tế với Dương Chí Siêu là vì tháng sáu năm ngoái Dương Chí Siêu thuê xưởng của hắn, ta nghi ngờ nghi phạm khác rất có thể đang trốn trong xưởng."

"Giữ người lại, không có lệnh của ta, không được hành động liều lĩnh!"

Trung tâm kiểm tra sức khỏe Sơn Điền.

Chiều năm giờ, trung tâm kiểm tra sức khỏe tan làm.

Dương Chí Siêu ăn mặc chỉnh tề rời trung tâm kiểm tra sức khỏe, khẩu trang, kính râm màu cà phê, còn đeo một cái túi màu kaki.

Khi đến cổng, một chiếc xe hơi màu đen dừng lại, kính ghế phụ mở, một phụ nữ khoảng ba mươi tuổi thò đầu ra, "Siêu Siêu, ngươi hôm nay không lái xe."

“Ừ.” Dương Chí Siêu gật đầu, là đồng nghiệp ở trung tâm kiểm tra sức khỏe.

“Siêu Siêu lên xe, chị chở ngươi một đoạn.”

“Không cần đâu chị, ta tự về được.”

“Với chị còn khách khí, giờ này không có taxi đâu.”

“Không sao, ta đi xe buýt cũng tiện, xuống trạm là tới khu dân cư nhà ta.”

“Vậy được, chị đi trước.”

Dương Chí Siêu vẫy tay, “Tạm biệt.”

Nhìn xe màu đen rời đi, nụ cười trên mặt Dương Chí Siêu biến mất, ngoài giờ làm, hắn không muốn tiếp xúc nhiều với đồng nghiệp.

Dương Chí Siêu đeo túi lên vai, đi bộ đến trạm xe buýt, lấy một cái tai nghe đeo vào, lặng lẽ đợi xe.

Một lúc sau xe buýt vẫn chưa đến, Dương Chí Siêu nhìn đồng hồ, dậm chân, thật phiền.

Lại năm phút sau, một chiếc xe buýt đến, Dương Chí Siêu lấy một đồng xu từ túi ra, lên xe bỏ xu, đi đến giữa xe.

Lấy một khăn giấy từ túi lau ghế.

Xe vắng vẻ, chỉ có bốn, năm người ngồi thưa thớt, nếu là trước đây giờ này lên xe, đừng nói có chỗ ngồi, lên được xe đã tốt.

Từ trung tâm kiểm tra sức khỏe đến nhà Dương Chí Siêu có bảy trạm, hắn chỉ cần đếm trạm là xuống.

“Đinh đông…” một tiếng, xe dừng lại bên trạm.

Có ba người đàn ông lên xe, trong đó hai người bỏ xu xong, đi thẳng đến ghế sau, còn một người đứng phía trước,

dường như đang nói chuyện với tài xế.

Dương Chí Siêu không để ý, hắn thường đi chuyến xe buýt này, những thứ quen thuộc, khiến hắn có cảm giác an toàn.

Xe buýt tiếp tục đi, Dương Chí Siêu dựa vào kính, mắt nhắm hờ.

Không biết bao lâu, Dương Chí Siêu cảm thấy có gì đó không ổn, xe buýt hình như không dừng ở trạm.

Dương Chí Siêu ngẩng đầu, nhìn ra ngoài, đây là đâu? Không phải tuyến đường xe buýt.

Chẳng lẽ xe buýt đổi tuyến? Hắn gần đây xem tin tức, vì dịch bệnh, một số tuyến xe buýt có điều chỉnh.

Dương Chí Siêu đứng dậy hỏi, "Tài xế, sao tuyến đường khác vậy?"

"Đổi tuyến rồi."

"Khi nào đổi?"

"Hôm nay mới có thông báo."

"Sao không có thông báo gì, ngài dừng xe, ta muốn xuống."

"Đợi chút, đến trạm rồi xuống, giữa đường không thể dừng xe." Tài xế nói.

"Vậy, còn bao lâu nữa đến trạm?"

"Sắp rồi, đợi chút."

Dương Chí Siêu thở dài, nhìn quanh xe buýt, có chút lo lắng, hắn không thích thay đổi, nhất là những thay đổi không nằm trong kế hoạch, khiến hắn không có cảm giác an toàn.

Dương Chí Siêu nắm chặt túi màu kaki, cảnh giác nhìn những hành khách khác, lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hắn thấy phía trước có trạm xe buýt, hét lên, “Tài xế, ngài dừng lại, ta muốn xuống.”

“Được.” Tài xế đáp.

Dương Chí Siêu đứng dậy, đi đến cửa xe chờ, xe dừng lại, hắn cũng thở phào, chờ cửa mở xuống xe.

Lúc này, cũng có hai người đàn ông đến, dường như cũng muốn xuống xe, kẹp hắn ở giữa.

Dương Chí Siêu có chút cảnh giác, nhìn sang trái, là một người đàn ông trẻ đeo khẩu trang không rõ mặt, nhưng đôi mắt có khí phách, dáng người cao ráo, khí chất xuất chúng.

Khi hắn quay đầu, định nhìn sang phải, đột nhiên nghe thấy tiếng hét lớn, “Cảnh sát, không được động!”

Hai người đàn ông sau lưng hắn đồng thời hành động, mỗi người nắm một cánh tay hắn, trực tiếp ấn hắn vào cửa xe.

“Các ngươi thả ta, dựa vào gì bắt ta?”

“Tên?” Lý Huy hỏi.

“Dương Chí Siêu.”

Hàn Bân lấy còng, trực tiếp còng Dương Chí Siêu, “Bắt ngươi, theo chúng ta.”

Mã Cảnh Ba trấn an những hành khách khác, áp giải Dương Chí Siêu đến Phân cục Ngọc Hoa.

Thực ra, sau khi nói chuyện với Tằng Bình, Mã Cảnh Ba suy nghĩ kỹ.

Nhà Ngô Đa Quý còn hơn chục người dân làng, nếu giữ lâu, ngược lại gây chú ý.

Để tránh đêm dài lắm mộng, hắn quyết định thu lưới trước, thực hiện bắt giữ.

…

Cùng lúc đó, Tằng Bình nhận được tin tức.

Thôn Nam Nhai.

Tằng Bình dẫn một nhóm người, đã vây quanh một xưởng.

Trước đây, xưởng này sản xuất cửa gỗ, sau đó vì ô nhiễm lớn, đã ngừng hoạt động.

Vì vậy Ngô Đa Quý mới cho thuê xưởng.

Ngô Đa Quý là chủ xưởng, hắn hiểu rõ xưởng hơn ai hết, để lập công chuộc tội tích cực hợp tác với cảnh sát, mang ra một bản đồ mặt bằng của xưởng.

Xưởng có hai cửa trước sau, cửa trước khóa bên ngoài, cửa sau khóa bên trong, Tằng Bình nghiên cứu một lúc, quyết định đột phá từ cửa trước.

Chương 603: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trước hành động, Tằng Bình còn mượn máy bay không người lái của trưởng thôn Phương, máy bay không người lái có camera, có thể quan sát tình hình trong xưởng.

Trước sau mỗi cửa có một con chó, trước là chó Akita, sau là chó Labrador, giống đều tốt.

Trong sân xưởng còn đậu một chiếc xe Toyota màu trắng.

Máy bay không người lái do thám một lúc, không thấy bóng người.

Trước là cổng sắt đen, treo một cái khóa sắt, Tằng Bình trước tìm kìm lớn, cắt khóa, nhưng do góc nhìn, trong xưởng không thấy được khóa có bị phá hay không.

Ngô Đa Quý bước đến cổng xưởng, hít một hơi sâu, quay đầu nhìn sang phải, Tằng Bình cho hắn tín hiệu đồng ý.

"Cốc cốc…" Ngô Đa Quý gõ cửa xưởng, "Có ai không?"

"Gâu gâu gâu…" trong xưởng vang lên tiếng chó sủa.

Không ai trả lời, Ngô Đa Quý lại gõ, "Cốc cốc cốc, ông chủ Dương có ở đây không?"

Một lúc sau, trong xưởng vang lên giọng một người đàn ông, "Đừng gọi nữa."

Con chó Akita lập tức im lặng.

Ngô Đa Quý không dám gõ cửa nữa.

Một người đàn ông cao lớn khoảng ba mươi tuổi, khoác áo choàng, không đeo khẩu trang, "Ngươi làm gì?"

"Ta là Ngô Đa Quý, chủ xưởng này, trước khi xem xưởng chúng ta đã gặp một lần."

"Ông chủ Dương có ở đây không?"

"Không, có gì cứ nói."

"Là thế này, trong thôn có thông báo, tạm thời không cho mở xưởng, không cho dùng công nhân ngoài, ta đến báo ngươi biết."

"Biết rồi, còn gì không?"

"Trong xưởng bây giờ có mấy người, các ngươi định khi nào mở xưởng, phải báo ta biết, ta phải báo cáo."

"Chỉ có ta, ngắn hạn sẽ không mở xưởng, không gây rắc rối cho ngươi. Còn gì không?"

Ngô Đa Quý nặn ra một nụ cười, "Không có."

Người đàn ông không nói nữa, chỉ hút thuốc, đôi mắt dài nhỏ nhìn chằm chằm Ngô Đa Quý.

"Vậy ta đi trước." Ngô Đa Quý bị nhìn đến rợn người, sợ đối phương đột nhiên tấn công, quay người rời xưởng.

Thấy Ngô Đa Quý đi xa, người đàn ông thở phào, cũng quay người vào xưởng.

Lúc này, Tằng Bình, Vương Tiêu, Đỗ Kỳ và những người khác cầm súng, rón rén đến cổng xưởng.

Người đàn ông quay lưng lại cổng, đi vào trong, khoảng cách chỉ vài mét.

Tằng Bình tháo khóa ra, nhẹ nhàng đẩy cổng, dù vậy vẫn phát ra âm thanh nhẹ.

“Gâu gâu gâu…” tiếng chó sủa vang lên.

Tằng Bình không làm gì, đẩy cửa xưởng, cầm súng xông vào.

Người đàn ông dường như nghe thấy động tĩnh, không quay đầu chạy vào trong.

“Cảnh sát, không được động.”

“Còn chạy chúng ta bắn!”

Người đàn ông không để ý, lăn trên sàn, móc súng từ sau lưng, bắn ba phát về phía Tằng Bình.

“Bùm bùm bùm!”

Sau đó người đàn ông trốn sau máy tiện.

Tiếng súng phá tan sự yên tĩnh của làng, chó trong làng bị đánh động, tiếng sủa vang lên.

Lúc đối phương rút súng bắn trả, Tằng Bình ba người nhanh chóng né, một người lăn sang bên, một người lăn trên sàn, một người nằm rạp, mỗi người tìm một chỗ ẩn nấp.

Thật ra, ba người đều không có kinh nghiệm chiến đấu nhiều, dù luôn cảnh giác, nhưng không ai ngờ, người đàn ông đến mở cửa lại mang súng.

“Bùm bùm bùm.” Tằng Bình ba người bắn trả.

Không ai trúng ai.

Tằng Bình nhìn ra ngoài, “Ngươi đã bị cảnh sát bao vây, ngay lập tức đầu hàng.”

Người đàn ông cười, hét, “Ngươi ra đây, ra đây ta đưa súng cho ngươi!”

“Ngươi trước tiên ném súng ra, giơ tay lên, đi ra từ sau máy tiện.” Tằng Bình hét.

Người đàn ông phỉ nhổ, "Phì, nhát gan."

"Đừng kháng cự, ngươi đã bị cảnh sát bao vây, tiếp tục kháng cự chỉ có đường chết!" Vương Tiêu hét.

Người đàn ông không trả lời.

"Ta nói cho ngươi, cảnh sát đặc nhiệm đang đến, một khi cảnh sát đặc nhiệm đến có thể bắn chết ngươi." Tằng Bình hét.

Một lúc sau, người đàn ông có vẻ bất đắc dĩ, "Ta đầu hàng, các ngươi đừng bắn."

"Ngươi ném súng ra trước."

"Được, ta ném." Người đàn ông nói, từ sau máy tiện ném một vật, rơi xuống đất ở xa.

Lúc này, đã là buổi chiều tối, trời khá tối, Tằng Bình nhìn kỹ, không phải súng, mà là một mảnh sắt, rất có thể là phụ kiện của máy tiện.

Một bóng người từ sau máy tiện chạy vào nhà xưởng.

Tằng Bình không hiểu rõ tình hình trong xưởng, lo đối phương chạy ra cửa sau, nghi phạm này có súng, một khi thoát ra sẽ gây nguy hiểm lớn cho dân làng.

Tằng Bình không nghĩ nhiều, lập tức ra lệnh, "Bắn."

"Bùm bùm bùm…" một loạt tiếng súng vang lên.

Vương Tiêu và Đỗ Kỳ không chần chừ.

"A!" Người đàn ông hét lên, ngã xuống đất, chân trúng đạn.

"Ta liều với các ngươi." Người đàn ông quay lại, bắn ba phát về phía Tằng Bình.

Trúng đùi nghi phạm, không sợ hắn chạy ra làm hại dân làng, Tằng Bình ba người không vội, ẩn sau vật chắn mặc hắn

bắn.

Một lúc sau, lại vang lên một tiếng súng, "Bùm!"

Tiếng súng lần này có vẻ trầm đục, Tằng Bình đập tay xuống đất, "Khốn nạn!"

"U u…" một chiếc xe cảnh sát đến cổng xưởng.

Trong xe xuống hai người mặc đồng phục cảnh sát, họ đến không phải để bắt nghi phạm, mà để trấn an dân làng.

Nghe tiếng súng, dân làng sợ hãi không dám ra ngoài.

Xe cảnh sát đến, mọi người thở phào, người dạn dĩ chạy theo xe cảnh sát ra xem.

Dù bình thường một số dân làng không thích sự quản lý của cảnh sát, thậm chí xem thường, nhưng thực sự gặp chuyện, họ vẫn từ đáy lòng tin tưởng cảnh sát.

Chương 604: Tiêu Đề 《Ẩn》

Không lâu sau, trước cổng xưởng đã có rất nhiều dân làng tụ tập.

"Đi mau, ai cho các ngươi đến đây, đừng tụ tập nữa, mau đi đi." Trưởng thôn Phương bắt đầu đuổi người.

Tuy nhiên, xưởng này nằm ngoài thôn Nam Nhai, còn có người từ các thôn khác đến xem náo nhiệt, lời của Trưởng thôn Phương không có tác dụng với người ngoài thôn.

Nhưng may mắn là còn có cảnh sát canh giữ, dân làng cũng không dám đến gần xưởng quá.

Lúc này, bầu không khí trong xưởng có chút ngột ngạt.

Người đàn ông kia nằm trong vũng máu, hắn tự sát.

Tằng Bình kiểm tra khẩu súng, băng đạn chỉ chứa được bảy viên, nghi phạm đã dành viên cuối cùng cho mình, viên đạn bắn vào miệng và nổ tung đầu.

Máu đỏ và óc trắng văng khắp nơi.

"Ọe…" Tôn Hiểu Bằng chỉ nhìn một cái liền nôn mửa.

Đỗ Kỳ mặt mày tái mét, cũng quay mặt đi.

Chỉ có Tằng Bình và Vương Tiêu là có thể giữ được bình tĩnh.

"Đội trưởng Tằng, bây giờ làm gì?"

"Lục soát, lục soát toàn bộ xưởng, chắc chắn không còn nghi phạm khác."

“Hiểu Bằng, ngươi ra ngoài trước đi. Vương Tiêu, Đỗ Kỳ, theo ta lục soát.”

“Vâng.”

Tôn Hiểu Bằng lau miệng, đeo khẩu trang, “Đội trưởng Tằng, ta cũng tham gia lục soát nhé.”

“Ngươi không có súng, cảnh giác trong sân đi.”

Tôn Hiểu Bằng gật đầu, dù cao lớn nhưng gan không to, chân đã mềm nhũn.

Tằng Bình ba người lục soát trong xưởng, tìm kiếm khắp nơi trong sân có thể giấu người, chó sủa liên tục.

Hai con chó này rất có thể đã từng ăn thịt người, ngửi được mùi máu, không ai dám dễ dàng lại gần.

Sau khi lục soát sân, chỉ còn lại một nhà xưởng lớn chưa tìm, nhà xưởng chỉ có một cửa, cửa đóng, không khóa.

Vương Tiêu và Đỗ Kỳ leo lên cửa sổ, nhìn vào trong, không thấy bóng người.

Tằng Bình gọi vài câu cũng không có phản hồi.

Sau đó, Vương Tiêu nhảy từ cửa sổ xuống gặp lại Tằng Bình.

Đỗ Kỳ đập vỡ kính cửa sổ.

Máy bay không người lái bay vào nhà xưởng qua cửa sổ.

Nhà xưởng trống rỗng, bên trái là một xưởng chia ngăn, bên phải là một căn phòng.

Máy bay không người lái bay một vòng trong nhà xưởng, không thấy ai trong xưởng và phòng.

Sau đó, Tằng Bình và Vương Tiêu đẩy cửa ra, trải qua trận đấu súng vừa rồi, lần này hai người cẩn thận hơn nhiều.

Hai người vào phòng trước, phòng được trang trí rất đơn giản, không nhiều đồ đạc, chỉ có vài vật dụng cơ bản, không có chỗ nào giấu người.

Sau khi lục soát phòng, Đỗ Kỳ cũng đến, ba người cùng đi lục soát xưởng.

Xưởng không có cửa, treo rèm trong suốt, nhìn vào không thấy người.

Ba người cầm súng bước vào xưởng, không có người, nhưng những thứ bên trong thu hút ánh mắt của ba người.

Bên trái tường có ba tủ đông lớn, bên phải đặt một cái giường lớn, trên giường có màn màu hồng, trên giường có một số dụng cụ tình dục.

Trong cùng có một bức tranh, một bộ xương mặc áo choàng đỏ, tay cầm quyền trượng, khắc hình đầu rắn.

Tằng Bình đi tới, mở tủ đông đầu tiên, bên trong có một túi đan, trên cùng là một đoạn cánh tay.

Vương Tiêu mở tủ đông thứ hai, bên trong trống rỗng.

Đỗ Kỳ mở tủ đông thứ ba, giật mình lùi lại một bước.

"Đội trưởng Tằng, phát hiện một cái đầu."

Tằng Bình cũng đến, nghiêng người nhìn, "Triệu Hiểu Sơn."

…

Buổi tối hơn bảy giờ.

Phòng thẩm vấn phân cục Ngọc Hoa.

Dương Chí Siêu ngồi trên ghế thẩm vấn, ánh mắt đờ đẫn, yên lặng nhìn phía trước.

"Cạch…"

Tiếng mở cửa, cửa phòng thẩm vấn mở ra.

Mã Cảnh Ba, Hàn Bân, Lý Huy ba người bước vào.

Mã Cảnh Ba ngồi ở ghế giữa, Hàn Bân và Lý Huy ngồi hai bên.

Sau khi chuẩn bị xong tài liệu, Hàn Bân bắt đầu hỏi thăm, "Họ tên, giới tính, tuổi, quê quán…"

"Ta là Dương Chí Siêu, các ngươi có thể gọi ta là Siêu Siêu, ta sinh ngày 3 tháng 3 năm 1995, ta là người địa phương Cầm Đảo…"

Hàn Bân nhìn đối phương, "Dương Chí Siêu, ngươi biết tại sao bị bắt không?"

Dương Chí Siêu lắc đầu, mím môi, "Đồng chí cảnh sát, các ngươi bắt nhầm người rồi sao?"

"Đến đây rồi, đừng hy vọng nữa, những vụ án băng nhóm như thế này không có đủ chứng cứ chúng ta sẽ không dễ dàng bắt người, đồng bọn của ngươi ở thôn Nam Nhai đã bị bắt, ngươi không khai, hắn cũng sẽ khai thôi." Hàn Bân khuyên.

Dương Chí Siêu cúi đầu, thở dài.

Hàn Bân tiếp tục thuyết phục, "Thành thật sẽ được khoan hồng, ngươi tích cực phối hợp điều tra, sẽ có lợi cho ngươi."

Dương Chí Siêu ngẩng đầu, chân thành nói, "Đồng chí cảnh sát, ta không có đồng bọn, thật không hiểu các ngài nói gì? Ta thật sự là một người tốt tuân thủ pháp luật."

Hàn Bân đứng dậy, cầm ba tấm ảnh đi tới, đặt tấm đầu tiên lên bàn thẩm vấn, "Người này ngươi có quen không?"

Dương Chí Siêu liếc nhìn, "Không quen, nhưng nhìn quen quen."

Hàn Bân lấy tấm thứ hai, đặt trước mặt Dương Chí Siêu, "Người này."

"Quen quen."

Hàn Bân lại cho hắn xem tấm thứ ba.

Dương Chí Siêu cầm lấy ảnh, xem kỹ, "Người này ta đã gặp, hình như… Đúng rồi, hắn đến kiểm tra sức khỏe ở chỗ ta."

Hàn Bân cười, "Giỏi nhỉ, đóng kịch cũng giống."

"Ta không đóng kịch, ta nói thật." Dương Chí Siêu nhìn Hàn Bân.

"Ba người này lần lượt là Nhậm Kiến Hoa, Tào Đạt, Triệu Hiểu Sơn, họ đều từng kiểm tra sức khỏe ở Trung tâm kiểm tra sức khỏe Sơn Điền."

Chương 605: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ồ, thảo nào ta thấy quen, nhưng điều này liên quan gì đến ta?”

“Họ đều bị giết.”

“Thật đáng tiếc, họ còn trẻ như vậy.” Dương Chí Siêu tiếc nuối.

Hàn Bân lạnh lùng, “Nếu ngươi thật sự nghĩ vậy, họ đã không chết.”

“Ngài đừng đùa, ta không quen họ, không có thù oán, làm sao giết họ?”

Hàn Bân cất ảnh, “Ba người này không quen nhau, điểm chung duy nhất là họ đều kiểm tra sức khỏe ở Trung tâm kiểm tra sức khỏe Sơn Điền.”

Dương Chí Siêu phản bác, “Điều này cũng không chứng minh ta là hung thủ.”

“Ngày 11 tháng 1 năm 2020 ngươi ở đâu?”

“Ồ, hôm đó là thứ bảy, ta nghỉ, ở nhà.”

“Ai có thể chứng minh?”

Dương Chí Siêu hỏi ngược, “Ta sống một mình, làm sao tìm người chứng minh?”

“Ngày 18 tháng 1 ngươi ở đâu?”

“Ta đã nói, thứ bảy ta nghỉ.”

“Có ai làm chứng?”

“Ngày 31 tháng 1 ngươi ở đâu?”

“Ta một mình ở nhà.”

“Ba nạn nhân mất tích, ngươi đều không có chứng cứ ngoại phạm, có phải quá trùng hợp?” Hàn Bân hỏi.

“Thế giới này nhiều sự trùng hợp, những người không có chứng cứ ngoại phạm trong ba ngày này nhiều lắm, tại sao nói ta là hung thủ, chẳng lẽ chỉ vì ta đã gặp ba người này, thật quá nực cười.” Dương Chí Siêu cười khẩy.

“Tháng sáu năm 2019, ngươi có thuê một xưởng ở thôn Nam Nhai không?”

“Hình như có.”

“Có hay không?”

“Có.”

“Xưởng đó dùng để làm gì?” Hàn Bân hỏi.

Dương Chí Siêu đổ mồ hôi trán, cắn môi, “Ồ, ta và một người bạn định mở trang trại nuôi chó, thấy đất đó cũng tốt nên thuê, điều này không phạm pháp chứ.”

“Các ngươi nuôi bao nhiêu con chó?”

“Ban đầu định nuôi nhiều, sau vì thiếu vốn, quyết định nuôi thử hai con, sau Tết sẽ đầu tư thêm.”

“Người bạn đó tên gì?”

“Tống Bạch Giang.”

“Số điện thoại?”

Dương Chí Siêu nhớ lại, “155738xxxxxx”

“Nhớ rõ nhỉ.”

“Đúng, trí nhớ ta khá tốt.”

“Đó là số điện thoại của Tống Bạch Giang?”

“Đúng.”

“Bộp!” Mã Cảnh Ba đập bàn, “Nói dối, rõ ràng là số điện thoại của ngươi, ta hỏi là số điện thoại của hắn, không phải số ngươi cho hắn dùng.”

Một nghi phạm đã tự sát, Mã Cảnh Ba đã biết, nhưng chưa rõ danh tính nghi phạm còn lại.

Dương Chí Siêu cúi đầu không nói gì.

“Dương Chí Siêu, đồng bọn của ngươi đã bị bắt, che giấu hắn không có lợi gì cho ngươi.” Hàn Bân lạnh lùng.

“Việc của hắn, ta biết không nhiều, các ngươi nên hỏi hắn.”

Mã Cảnh Ba chỉ vào hắn, “Đừng không biết điều, chúng ta hỏi ngươi, là tạo điều kiện cho ngươi lập công.”

“Nhưng ta thật sự không rõ tình hình của hắn.” Dương Chí Siêu nhún vai.

“Hai người quen nhau thế nào?”

“Chúng ta đều thích chó, một hôm ta đi mua chó, gặp hắn ở chợ chó, nói chuyện hợp nên thành bạn.”

“Cốc cốc.”

Tiếng gõ cửa phòng thẩm vấn, Điền Lệ mở cửa, đứng ở cửa.

Mã Cảnh Ba và Hàn Bân đi ra.

Lý Huy ở lại canh chừng nghi phạm Dương Chí Siêu.

Dương Chí Siêu liếm môi, giọng khàn khàn, “Đồng chí cảnh sát, ta có thể hút điếu thuốc không?”

Nhìn thấy bộ dạng của hắn, Lý Huy không khỏi nhớ lại những bức ảnh trong nhà hắn, rùng mình, “Thời điểm đặc biệt,

ngay cả khẩu trang cũng không thể tháo, ngươi còn hút thuốc gì."

"Cạch…" Cửa phòng thẩm vấn mở, Mã Cảnh Ba và Hàn Bân bước vào, Mã Cảnh Ba cầm một tài liệu.

"Dương Chí Siêu."

"Có."

Mã Cảnh Ba tựa vào bàn, "Ngươi có một chiếc Toyota màu trắng không?"

Dương Chí Siêu trả lời ngắn gọn, "Có."

"Xe đâu?"

"Không nhớ rõ."

"Để ta giúp ngươi nhớ." Mã Cảnh Ba rút ra một tấm ảnh từ tài liệu, "Đây có phải xe ngươi không?"

Dương Chí Siêu ngẩng lên nhìn, mặt biến sắc, "Đúng."

"Bây giờ nhớ ra để đâu chưa?"

Dương Chí Siêu do dự, "Hình như cho Tống Bạch Giang mượn."

"Còn gì nữa?"

"Hết rồi."

"Nhậm Kiến Hoa, Tào Đạt, Triệu Hiểu Sơn có ngồi xe này không?"

"Không."

Mã Cảnh Ba cười lạnh, "Xe đã được mang về phân cục, qua kiểm tra, trên xe có DNA của ba nạn nhân!"

Nghe vậy, mặt Dương Chí Siêu thay đổi hẳn.

“Đồng chí cảnh sát oan cho ta, xe này Tống Bạch Giang mượn, ta không biết hắn làm gì.”

“Ngươi thật cứng miệng.” Mã Cảnh Ba cười lạnh, “Khi nào ngươi cho hắn mượn xe?”

Dương Chí Siêu do dự, “Lâu rồi, không nhớ rõ.”

“Nghĩ kỹ.”

Dương Chí Siêu qua quýt, “Không nhớ.”

“Ngươi không phải trí nhớ tốt sao.” Mã Cảnh Ba nói.

“Là bạn, chuyện đó ta không để ý.”

Mã Cảnh Ba lại lấy ra một bức ảnh, “Nhận ra đây không?”

“Biết, là xưởng ta thuê.”

“Ba tủ đông này, nhận ra không?”

Dương Chí Siêu hít sâu, cắn môi, “Hình như cũng trong xưởng.”

“Chúng ta phát hiện một thi thể bị phân xác trong tủ đông này, chính là nạn nhân Triệu Hiểu Sơn.”

“Điều này… quá kinh khủng, Tống Bạch Giang sao có thể làm điều này.”

“Không chỉ Triệu Hiểu Sơn, chúng ta còn phát hiện dấu vết của hai nạn nhân khác trong xưởng, đúng vậy, bây giờ chỉ còn lại mảnh vụn, nhưng đủ để xác định họ chết trong xưởng ngươi thuê.”

“Ta không biết, ta không biết gì.”

“Xe đứng tên ngươi, hợp đồng thuê xưởng cũng tên ngươi, một câu không biết là muốn rửa sạch nghi ngờ.” Giọng Mã Cảnh Ba rất nghiêm, “Đây là một vụ án giết người liên hoàn, ngươi không có chứng cứ ngoại phạm, không thể thoát tội.”

Chương 606: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta thật sự không biết, không biết…” Giọng Dương Chí Siêu nghẹn ngào, lắc đầu.

Mã Cảnh Ba gõ bàn, “Ta nói cho ngươi biết, dù ngươi không nói, đồng bọn của ngươi cũng sẽ nói, nếu hắn ra mặt chỉ điểm, ngươi sẽ không có cơ hội giảm án.”

“Ta thật sự không biết, ta bị Tống Bạch Giang lừa, ta luôn coi hắn là bạn cùng chí hướng, không ngờ hắn là người như vậy.” Dương Chí Siêu khóc.

Mã Cảnh Ba hừ một tiếng, ngồi lại ghế, uống nước, loại nghi phạm khó khăn này hắn gặp nhiều rồi, chỉ có thể từ từ mài, đánh bại tâm lý hắn.

Hàn Bân đứng dậy, thay Mã Cảnh Ba thẩm vấn, “Dương Chí Siêu, nếu muốn người không biết, trừ khi mình không làm, trên đời không có tội phạm hoàn hảo, đội kỹ thuật vẫn đang kiểm tra, sẽ có nhiều chứng cứ gửi đến, cơ hội lập công giảm án của ngươi càng ngày càng ít, ngươi là người thông minh, nên hiểu ý ta.”

“Đồng chí cảnh sát, các ngươi thật sự oan cho ta, ta không biết khai gì.”

Hàn Bân đổi chủ đề, “Được, chuyện xưởng ngươi không biết, chuyện xe ngươi cũng không nhớ, vậy nói về nhà ngươi, cái này ngươi biết rõ chứ.”

“Chuyện nhà ta biết.” Dương Chí Siêu nhíu mày, môi trên hơi nhếch.

“Nhà ngươi là thuê hay mua?”

“Thuê.”

“Ai đã từng đến nhà ngươi?”

“Ta không nhiều bạn, cơ bản không ai đến nhà.”

“Bạn gái cũng không?”

“Ta… không có bạn gái.”

“Ngươi thuê nhà từ khi nào?”

“Hình như là xuân năm ngoái.”

“Ta phát hiện trong phòng ngươi có nhiều ảnh nam.”

“Đúng, đó là thần tượng của ta.”

“Thần tượng nam ta hiểu, vậy còn ảnh khỏa thân?”

“Ồ, đó cũng là thần tượng, ngươi không thấy thân hình anh ta rất đẹp sao, ta cũng muốn tập thể hình giống vậy, chắc… sẽ có nhiều cô gái thích ta.” Dương Chí Siêu cười.

“Ồ.” Lý Huy quay đầu, kêu lên một tiếng.

“Khụ…”

Hàn Bân ho nhẹ, tiếp tục hỏi, “Phòng bên có một bức tranh, một bộ xương mặc áo choàng đỏ, tay cầm quyền trượng, khắc hình đầu rắn.”

“Bức tranh đó có ý nghĩa gì?”

Dương Chí Siêu đan tay, hít sâu, “À, bức tranh đó không có ý nghĩa đặc biệt, ta thấy đẹp nên mua.”

“Mua ở đâu?”

Dương Chí Siêu ấp úng, “Không nhớ.”

Hàn Bân cười, “Ta tra trên mạng, bức tranh đó từ Mỹ Lợi Kiên, tác giả là King, không ai biết tên thật, King là một sát

thủ liên hoàn, hắn có một trợ thủ tên Frankie."

Dương Chí Siêu nhướng mày, run rẩy.

Hàn Bân tiếp tục, "King và Frankie giết bảy nam giới ở Mỹ Lợi Kiên, đó là đã biết, cảnh sát ước đoán có thể còn nhiều nạn nhân khác chưa phát hiện, các nạn nhân đều là thanh niên khoảng hai mươi, trước khi chết đều bị xâm hại."

"King và Frankie không chỉ là đối tác, ban đầu Frankie cũng là nạn nhân, sau đó Frankie nảy sinh tình cảm và phụ thuộc vào King, sẵn sàng phạm tội cho King."

"Khi cảnh sát Mỹ Lợi Kiên bắt được King và Frankie, trong nhà và hiện trường tội phạm đều phát hiện bức tranh đó; sau đó, một số kẻ bắt chước cũng treo bức tranh này trong nhà hoặc hiện trường."

Dương Chí Siêu nuốt nước bọt, "Ngươi… ngươi nói điều này có liên quan gì đến ta?"

Hàn Bân nhìn đối phương, nghiêm giọng hỏi, "Ngươi là King, hay Frankie?"

"Ta…" Dương Chí Siêu khóc, "Ta không phải, ta không phải, ta là người tốt, ta không giết người."

"Bộp!" Lý Huy đập bàn, mặt đen lại, "Ngươi im lặng, không có nghĩa đồng bọn ngươi không khai, nếu hắn chỉ ngươi là King, ngươi chỉ có đường chết!"

"Ta không phải King, ta không phải King, ta cũng là nạn nhân, ta không muốn giúp hắn hại người, nhưng không còn cách nào… ta không thể chống lại hắn, ta… cũng không muốn vậy." Dương Chí Siêu khóc lớn.

Thấy Dương Chí Siêu khai, Lý Huy nháy mắt, lộ vẻ đắc ý.

Hàn Bân không để ý, tiếp tục hỏi, "Ngươi không thể chống lại ai?"

“Tống Bạch Giang, hắn chủ mưu, hắn bắt ta làm.”

“Tống Bạch Giang bắt ngươi làm gì?” Hàn Bân truy hỏi.

“Hắn… bắt cóc ta, rồi ngược đãi ta, từ đó ta rất sợ hắn, hắn bảo ta làm thẻ sim mới cho hắn, thuê xưởng cho hắn, sau còn giúp hắn bắt cóc…”

Dương Chí Siêu lộ vẻ phức tạp, “Ta biết mình sai, nhưng không thể kiểm soát, chỉ có thể sai lầm chồng chất…”

“Thông tin của Nhậm Kiến Hoa, Tào Đạt, Triệu Hiểu Sơn là ngươi cung cấp cho hắn?”

“Đúng, hắn bảo ta tìm mục tiêu từ trung tâm kiểm tra sức khỏe, bảng kiểm tra có thông tin liên lạc, địa chỉ và ảnh, ta đưa cho hắn, hắn tự chọn.”

“Tại sao chọn Nhậm Kiến Hoa?”

Dương Chí Siêu cúi đầu, “Hắn thích.”

“Các ngươi bắt cóc Nhậm Kiến Hoa thế nào?”

“Bảng kiểm tra có thông tin liên lạc của Nhậm Kiến Hoa, chúng ta giả làm công ty tuyển dụng, ta lái xe, Tống Bạch Giang ngồi ghế sau, lừa Nhậm Kiến Hoa lên xe, lúc hắn không để ý thì mê man hắn.”

“Tào Đạt thì sao?”

“Tình huống giống Nhậm Kiến Hoa.”

“Triệu Hiểu Sơn thì sao?”

“Triệu Hiểu Sơn có một xe BMW trắng, hắn lên xe Triệu Hiểu Sơn, mê man hắn, sau chuyển hắn sang xe ta, sau đó hắn xử lý xe BMW trắng, ta không biết hắn vứt đâu.”

“Tống Bạch Giang có bao nhiêu số điện thoại?”

“Hình như hai, ngoài số ta cho, còn một số dùng liên lạc nạn nhân.”

“Ngoài hai ngươi, có đồng bọn khác không?”

“Không.”

“Trong xưởng có mấy con chó?”

Dương Chí Siêu nhớ lại, “Trước ba con, một con Golden, sau Golden chạy mất, còn lại hai con.”

Chương 607: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Tại sao cho chó ăn xác, không chôn?"

Dương Chí Siêu lắc đầu, "Đó là chủ ý của Tống Bạch Giang, ta không rõ."

"Các ngươi giết nạn nhân thế nào?"

"Ta không biết, ta đưa nạn nhân đến xưởng rồi đi, sau không tham gia, ta nhát gan, nghe Tống Bạch Giang nói vài câu đã sợ, không dám ở lại xưởng, ta…" Dương Chí Siêu ôm đầu khóc.

"Bức tranh đó ai tìm?"

Dương Chí Siêu lau nước mắt, "Tống Bạch Giang, hắn bảo ta treo trong nhà, ta không biết ý nghĩa, nghe ngươi giải thích mới hiểu…"

"Ngoài Nhậm Kiến Hoa, Tào Đạt, Triệu Hiểu Sơn, còn nạn nhân khác không?"

"Tống Bạch Giang từ nơi khác đến, trước khi đến có giết ai ta không biết, nhưng ta chỉ tham gia ba nạn nhân này."

"Tống Bạch Giang bắt ngươi khi nào?"

"Tháng năm năm nay." Dương Chí Siêu thở dài, nhớ lại, "Ta rất thích chó, nhưng trước không có điều kiện nuôi, năm ngoái kinh tế khá hơn, ta muốn nuôi chó, đi chợ chó, chọn một con Akita, từ đó quen Tống Bạch Giang."

"Hắn cũng thích chó, hôm đó mua một con Golden, hắn từng nuôi chó, nói cho ta kinh nghiệm nuôi chó, ta thấy hữu

ích, sau chúng ta thành bạn, một lần, chó Akita của ta bệnh, ta rất lo, muốn đưa chó đến phòng khám."

"Tống Bạch Giang nói không cần, bảo một cách dân gian, kết quả chó khỏi thật, ta mời hắn đến nhà chơi, ăn xong…"

Dương Chí Siêu che mặt khóc, "Ta cũng là nạn nhân, không muốn hại người, không biết sao, hắn bảo ta làm gì, ta không thể từ chối…"

Dương Chí Siêu khóc rất thương tâm, cảm xúc mất kiểm soát.

Lý Huy vỗ bàn, "Bình tĩnh."

Dương Chí Siêu ngẩng lên, lau mặt.

Hàn Bân vẫn có một nghi vấn, đi đến bàn, hỏi, "Tống Bạch Giang là tên thật?"

Dương Chí Siêu do dự, "Chắc là vậy."

"Ngươi đã thấy chứng minh thư của hắn chưa?"

"Chưa."

"Ba chữ Tống Bạch Giang viết thế nào?"

"Ta chưa thấy hắn viết, nhưng nghĩ là Tống của Tống Giang, Bạch của màu trắng, Giang của Tống Giang."

Hàn Bân cau mày, "Ngươi có thấy vật chứng minh thân phận Tống Bạch Giang không?"

"Không, hình như không."

"Tống Bạch Giang có giao tiếp với người khác không?"

Dương Chí Siêu lắc đầu.

Mã Cảnh Ba sốt ruột, "Ngươi hiểu Tống Bạch Giang bao nhiêu?"

Dương Chí Siêu phức tạp, "Ta không dám hỏi, không dám nhìn thẳng, không dám hiểu hắn…"

Lý Huy cười khẩy, "Cái không dám này, cái không dám kia, chỉ dám giúp hắn giết người…"

"Ta chưa giết ai, ta chỉ…" Dương Chí Siêu nói một nửa, cảm xúc dâng trào, lại khóc.

Nghe hắn khóc, Mã Cảnh Ba cũng phiền, nghi phạm kia đã chết, hắn còn mong moi thêm thông tin từ Dương Chí Siêu.

Mã Cảnh Ba nhìn đồng hồ, "Tạm dừng thẩm vấn, ngươi tự nghĩ kỹ, ta không muốn hỏi lại mà vẫn một hỏi ba không biết."

Trở lại văn phòng đội hai, các đội viên vây quanh.

Triệu Minh sốt ruột, "Dương Chí Siêu khai không?"

"Đội trưởng, thằng đó khai không?" Vương Tiêu hỏi.

Mã Cảnh Ba gật đầu, "Khai rồi."

Tằng Bình thở phào, nghi phạm kia đã chết, nếu nghi phạm này không khai, vụ án có thể bế tắc.

"Đã mọi người có mặt, trước khi tan làm chúng ta họp ngắn, vài phút thôi." Mã Cảnh Ba vươn vai, "Ta ngồi mỏi lưng, ta đứng nói, các ngươi ngồi."

Mã Cảnh Ba mở sổ, nói sơ qua tình hình thẩm vấn.

Tằng Bình và Vương Tiêu chăm chú nghe, cái chết của Tống Bạch Giang làm đứt mất một manh mối.

Mã Cảnh Ba gập sổ, "Tình hình là vậy, Đội trưởng Tằng, kể lại quá trình bắt Tống Bạch Giang."

Tằng Bình thở dài, "Tống Bạch Giang là một tên côn đồ, thấy tình hình không ổn liền rút súng, băng đạn chứa bảy viên, bắn sáu viên, viên cuối tự sát, chúng ta không kịp ngăn chặn."

“Về thân phận Tống Bạch Giang, chúng ta biết rất ít, chỉ phát hiện hai thẻ sim, một dùng gọi nạn nhân, một đứng tên Dương Chí Siêu đầu 155.”

“Mười ngón tay Tống Bạch Giang bị bỏng, đội kỹ thuật không lấy được vân tay, nhưng đã lấy DNA, gửi đội kỹ thuật so sánh.”

Mã Cảnh Ba hỏi, “Ngón tay bị bỏng nặng không? Bị thương hay tự làm?”

“Bỏng không nặng, theo kinh nghiệm, là tự làm, có thể là thường xuyên dí đầu thuốc lá, lâu dần phá hủy vân tay.” Tằng Bình nói.

Mã Cảnh Ba đi quanh phòng, “Loại côn đồ này không thể ngày một ngày hai mà thành, chắc chắn từng phạm tội, có thể còn có tiền án.”

“Vương Tiêu, gửi ảnh Tống Bạch Giang đến đội kỹ thuật thành phố, nhờ họ so sánh trong cơ sở dữ liệu.”

“Điền Lệ, kiểm tra tên Tống Bạch Giang trong hệ thống cảnh sát, xem có tìm được danh tính nghi phạm không.”

Dù cách này đơn giản nhất, Mã Cảnh Ba không hy vọng nhiều, nghi phạm còn tự phá hủy vân tay, sao có thể dùng tên thật.

“Hôm nay tạm giữ Dương Chí Siêu một đêm, sáng mai thẩm vấn tiếp, Dương Chí Siêu phải tra đến cùng.”

“Đội trưởng Mã, sáng mai ta muốn tham gia thẩm vấn Dương Chí Siêu.” Tằng Bình nói.

“Được.” Mã Cảnh Ba gật đầu, chỉ Hàn Bân, “Ngươi và Lý Huy tham gia thẩm vấn, thấy Dương Chí Siêu thế nào?”

Lý Huy trả lời, “Ta thấy Dương Chí Siêu thuộc hội chứng Stockholm điển hình, ban đầu là nạn nhân, rồi có tình cảm với

tội phạm, giúp đỡ tội phạm, nói trắng ra là kẻ biến thái."

"Chậc chậc, hội chứng Stockholm." Triệu Minh tặc lưỡi, "Từ này nghe quen, hay thấy trong phim Mỹ, nhưng từ khi làm cảnh sát chưa gặp."

"Hừ." Lý Huy hừ, "Ngươi mới làm cảnh sát mấy ngày, thế giới này lạ lùng lắm, sau ngươi sẽ quen."

Chương 608: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mã Cảnh Ba suy nghĩ, chỉ Hàn Bân, "Ngươi nghĩ sao?"

Hàn Bân day trán, "Ta thấy, Dương Chí Siêu không giống, ít nhất không hoàn toàn giống hội chứng Stockholm, hắn rất có thể che giấu một số điều, cảm xúc của hắn hơi loạn."

Mã Cảnh Ba đứng cạnh cửa sổ, hít sâu, "Đúng, ta cũng nghĩ Dương Chí Siêu che giấu, hắn phụ thuộc vào Tống Bạch Giang không mạnh như hắn nói, giống như đổ hết tội cho Tống Bạch Giang, cố gắng tách mình ra khỏi vụ án."

"Ưu thế lớn nhất của chúng ta là Dương Chí Siêu không biết Tống Bạch Giang đã chết, điểm này quan trọng, ai tham gia thẩm vấn phải nhớ kỹ, không được để lộ, phải khắc sâu vào đầu."

Mã Cảnh Ba nói rất nghiêm túc, mọi người đều gật đầu đồng ý.

…

Sau cuộc họp, đã hơn chín giờ tối.

Lý Huy và Hàn Bân lái xe về nhà.

Hàn Bân ngồi ghế phụ, ngáp, "Lại một ngày nữa."

"Bân Tử, ngươi nói xã hội này sao rồi, trước nạn nhân là nữ, giờ cả thanh niên cũng không tha, sau này đi đêm phải cẩn thận." Lý Huy vừa lái xe vừa nói.

"Xã hội phát triển, nhiều thứ theo Mỹ, không chỉ học cái tốt, cái xấu cũng học, loại vụ án này ở Mỹ rất phổ biến." Hàn

Bân nói.

“Bân Tử, ngươi nghĩ Dương Chí Siêu có phải hội chứng Stockholm không?”

“Không rõ, nhưng hắn chắc chắn che giấu.” Trong quá trình thẩm vấn, Hàn Bân luôn quan sát vi biểu cảm, thấy cảm xúc Dương Chí Siêu bất thường, nhưng nói dối chỗ nào cần phán đoán thêm.

“Ta thấy hắn chắc là đồng tính, nhìn hắn giống đàn bà, chịu không nổi hành động mím môi, mượn câu của Lão Quách, ngươi nhìn ngươi như tự tìm chết.” Lý Huy bắt chước động tác mím môi.

“Ta còn một suy nghĩ, nếu như ngươi nói, Dương Chí Siêu che giấu, nhưng hắn thừa nhận tham gia bắt cóc ba nạn nhân, vậy có thể hắn giấu chủ yếu là thứ tự chủ tớ?”

Hàn Bân suy nghĩ, “Ngươi nghĩ hắn là King.”

“Đúng, nếu Dương Chí Siêu chủ mưu, vậy cũng hợp lý, thông tin nạn nhân là hắn cung cấp, xe Toyota trắng là của hắn, xưởng hắn thuê, hoàn toàn có thể là hắn chỉ đạo.” Lý Huy càng nói càng hăng.

“Ngươi có chứng cứ không?” Hàn Bân hỏi.

Lý Huy lập tức ỉu xìu, “Đáng tiếc, Tống Bạch Giang chết rồi.”

…

Về nhà, Hàn Bân ngâm mình trong bồn tắm.

Hắn thích ngâm mình nghĩ chuyện, rửa trôi mồ hôi như rửa trôi tạp niệm, tập trung nghĩ vụ án.

Tống Bạch Giang chết, vụ án còn nhiều nghi vấn.

Tống Bạch Giang là ai, tại sao che giấu danh tính?

Súng của đối phương từ đâu, đây cũng là manh mối quan trọng.

Nếu đúng như Lý Huy đoán, Dương Chí Siêu là chủ mưu, hắn thuần phục Tống Bạch Giang thế nào.

Sự dũng mãnh của Tống Bạch Giang không chỉ dám bắn cảnh sát, mà còn tự sát không chút do dự, mới thật đáng sợ.

Chẳng lẽ bị tẩy não thật sự là hắn?

Hoặc có nghi phạm khác, mới thật sự là King.

Tống Bạch Giang và Dương Chí Siêu chỉ là trợ thủ.

Một King, hai Frankie.

…

Sáng hôm sau, Hàn Bân sảng khoái đến phân cục.

Dịch bệnh giảm, người trên phố nhiều hơn, không còn vắng vẻ.

Đến văn phòng, hai đội trưởng không có, mọi người ai bận việc nấy.

Mười giờ sáng, Mã Cảnh Ba và Tằng Bình đến phòng họp.

Lý Huy nhìn hai người, "Đội trưởng Mã, Tằng đội, các ngươi đi họp à."

Mã Cảnh Ba cởi áo da, xịt nước khử trùng, "Nghi phạm có súng, tính chất vụ án nghiêm trọng, chúng ta báo cáo lãnh đạo thành phố và phân cục; lãnh đạo rất quan tâm, yêu cầu đội kỹ thuật và phòng pháp y phối hợp, vật chứng, khám nghiệm tử thi đều ưu tiên vụ 131."

"Chậc chậc, cảm ơn lãnh đạo, đội kỹ thuật kiểm tra nhanh, rất giúp ích điều tra." Lý Huy nói.

Mã Cảnh Ba nghiêm túc, “Lãnh đạo hỗ trợ lớn, chúng ta không được lơ là, phải nhanh chóng làm rõ vụ án.”

“Lão Tằng, Lý Huy, hai người thẩm vấn Dương Chí Siêu, cố gắng moi thêm manh mối về Tống Bạch Giang.”

“Hiểu rồi.”

Điền Lệ tiếp lời, “Đội trưởng Mã, hôm qua ta kiểm tra điện thoại Dương Chí Siêu, phát hiện manh mối mới; hắn cứ một thời gian lại chuyển tiền cho một người tên Bỉ Ngạn trên WeChat, hai người liên lạc thường xuyên, quan hệ không bình thường.”

“Nội dung chat?”

“Không có, chỉ có ghi chép chuyển tiền.”

Mã Cảnh Ba giao việc, “Hàn Bân, tra xem quan hệ hai người.”

Mã Cảnh Ba dặn dò thêm vài câu, sau mọi người tản ra hành động.

…

Phòng thẩm vấn.

Dương Chí Siêu ngồi trên ghế thẩm vấn, tiều tụy hơn hôm qua.

Tằng Bình và Lý Huy ngồi đối diện, nói chuyện nhỏ.

“Khụ…” Lý Huy ho nhẹ, lạnh lùng, “Dương Chí Siêu, ở đồn một đêm, cảm giác thế nào?”

Dương Chí Siêu mếu máo, “Ta muốn về nhà.”

“Muốn về sớm thì khai thật, tranh thủ khoan hồng.”

“Những gì ta biết đều khai rồi.”

“Bộp!” Lý Huy đập bàn, hét lên, “Nói dối, Tống Bạch Giang đã khai, ngươi là King…”

Hàn Bân mang theo Triệu Minh, Vương Tiêu điều tra manh mối khác.

Bỉ Ngạn chỉ là tên trên WeChat.

Vương Tiêu liên hệ với công ty WeChat dưới danh nghĩa cục thành phố, tra số điện thoại của Bỉ Ngạn.

Có số điện thoại, dễ dàng tra danh tính và hành tung.

Địa chỉ số điện thoại và vị trí điện thoại khớp nhau, Hàn Bân trực tiếp đến nơi.

Ngoài Hàn Bân, Vương Tiêu, Triệu Minh, còn một cảnh sát phường và một trợ cảnh.

“Cốc cốc.” Triệu Minh gõ cửa, Hàn Bân và Vương Tiêu cầm súng, nép hai bên.

“Ai đó?” Bên trong truyền ra tiếng phụ nữ.

Chương 609: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Bảo vệ khu, xác nhận thông tin cư dân.”

“Cạch…” Một tiếng, phụ nữ phàn nàn, “Lại xác nhận, trước xác nhận rồi mà…”

“Cảnh sát, không được động đậy!”

Vương Tiêu giơ súng ngắm vào phụ nữ.

“A, súng, các ngươi cầm súng làm gì!” Phụ nữ hoảng sợ, “Ta không động đậy, các ngươi đừng bắn.”

“Trong nhà còn ai?”

“Không, chỉ có ta, ta là người tốt, đừng bắn.”

Theo chỉ thị của Hàn Bân, hai cảnh sát phường còng phụ nữ.

Sau đó, Hàn Bân và Vương Tiêu vào nhà, lục soát kỹ.

Đây là căn hộ một phòng ngủ, phòng khách trang trí đơn giản, phòng ngủ rất đẹp, ga trải giường, rèm cửa màu hồng, dưới trải thảm, tủ đứng đầy quần áo.

Đồng phục y tá, tiếp viên hàng không, học sinh, đủ các loại.

Ngăn kéo còn một xấp bao cao su.

Hàn Bân cất súng, “Ngươi làm nghề gì?”

“Ta… ta không làm gì, dịch bệnh thế này không dám ra ngoài, làm gì được.” Phụ nữ cúi đầu.

“Ngươi tên gì?”

“Trương Hải Yến.”

“Ngồi ở phòng khách, ta sẽ hỏi.”

“Vâng.” Trương Hải Yến ngoan ngoãn ngồi ghế sofa.

Hàn Bân gọi hai cảnh sát phường, cảm ơn sự hợp tác, rồi bảo họ về phường.

Chỉ còn Hàn Bân ba người, Hàn Bân đưa thẻ cảnh sát, “Ta là cảnh sát hình sự phân cục Ngọc Hoa.”

“Đồng chí cảnh sát, tìm ta có việc gì?”

Hàn Bân nhìn đối phương, mặc bộ đồ ngủ hồng, xinh đẹp, dáng người tuy nhỏ nhưng đầy đặn, “Điều tra cần có người và tang vật, chúng ta không tìm thấy gì, trước kia ngươi làm gì không thuộc thẩm quyền chúng ta, lần này chúng ta chỉ muốn biết vài chuyện về Siêu Siêu, ngươi khai hết, chúng ta không truy cứu việc khác, hiểu không?”

“Không hiểu lắm, cảnh sát hình sự tìm ta làm gì…” Trương Hải Yến bất an.

“WeChat ngươi tên Bỉ Ngạn?”

“Đúng.”

Triệu Minh tò mò, “Ngươi là nữ, sao gọi tên này?”

Trương Hải Yến do dự, kéo áo ngủ xuống, lộ hình xăm.

Triệu Minh nhìn, “Hình hoa Bỉ Ngạn.”

Trương Hải Yến gật đầu, “Đúng, ta thấy tên này đẹp, dễ nhớ.”

“Ngươi quen Siêu Siêu?”

“Quen.”

“Hắn quan hệ gì với ngươi?”

“Khách quen.”

“Quen bao lâu?”

Trương Hải Yến nhớ lại, “Nửa năm.”

“Cụ thể?”

“Lần đầu hắn tìm ta, khoảng tháng bảy năm ngoái.”

Hàn Bân ghi lại, “Chúng ta đến để biết về Siêu Siêu, ngươi khai hết, việc khác không truy cứu.”

Trương Hải Yến liếm môi, do dự, “Ta khai cái nên khai, không nên khai, ngươi gọi điện, sẽ có người xử lý ta.”

“Chúng ta điều tra vụ giết người liên hoàn, Siêu Siêu là nghi phạm, ngươi phối hợp điều tra, cung cấp manh mối có giá trị, ngươi coi như lập công, việc khác không đáng kể.”

“Thật không?”

Vương Tiêu cười khẩy, “Cảnh sát hình sự rảnh, cầm súng bắt ngươi làm gì.”

Nghe vậy, Trương Hải Yến ngẫm thấy đúng, trước kia quét ổ mại dâm, ít khi cảnh sát hình sự ra mặt, huống chi mang súng, không thể nhớ đến mình.

“Ngươi hỏi, ta hợp tác điều tra.”

Hàn Bân mở sổ, “Siêu Siêu tên thật Dương Chí Siêu, nói về ấn tượng của ngươi về hắn.”

“Dương Chí Siêu gầy, sạch sẽ, nam tính, chơi bời, hào phóng.” Trương Hải Yến nói.

“Phì…” Triệu Minh cười, “Đại tỷ, đừng đùa, nói hắn nam tính, ha ha…”

Trương Hải Yến trợn mắt, “Đồng chí cảnh sát, có gì buồn cười?”

“Không không, ta không cười ngươi, ta thấy Dương Chí Siêu, động chút mím môi, mang tất hồng, đi đứng yểu điệu, không giống đàn ông, ngươi nói hắn nam tính.” Triệu Minh bắt chước động tác mím môi.

“Không thể, ngươi nói, có thể không phải Siêu Siêu ta quen, hắn rất nam tính, không thể ẻo lả.”

Dương Chí Siêu trong lời Trương Hải Yến khác với Dương Chí Siêu mà Hàn Bân biết, Hàn Bân thậm chí nghi ngờ Trương Hải Yến nói dối.

Hàn Bân lấy ảnh, “Là hắn?”

“Đúng, hắn là Siêu Siêu, thật ra hắn tốt, chưa bao giờ quỵt tiền, Tết còn lì xì, rất tốt.”

Thấy Hàn Bân ba người im lặng, Trương Hải Yến bất an, “Đồng chí cảnh sát, sao vậy?”

“Dương Chí Siêu có nói chuyện riêng không?”

“Ban đầu hắn không nói, chỉ làm ăn, sau quen lâu, có nói tâm sự.” Trương Hải Yến thở dài,

“Hắn như ta, gia cảnh không tốt, cha nghiện bài, thắng còn đỡ, thua thì đánh ba anh em hắn. Siêu Siêu là con cả, sớm gánh vác gia đình, không dễ dàng, còn phải nuôi em học.”

Hàn Bân biết gia cảnh Dương Chí Siêu, hắn có một em trai và một em gái, một học đại học, một học trung học, cha chết hai năm trước, mẹ làm nông, gia cảnh bình thường.

“Hắn nửa năm qua tiêu bao nhiêu tiền cho ngươi?”

“Hơn một vạn.”

Hàn Bân đã hỏi Vương Diệu Ba, lương tháng Dương Chí Siêu hơn năm nghìn, trừ thuê nhà hơn một nghìn, mỗi tháng

tiêu hơn hai nghìn cho Trương Hải Yến, trừ phí sinh hoạt, lương không còn lại bao nhiêu.

Nếu gia cảnh hắn bình thường, mẹ hắn không thể nuôi em hắn học, Dương Chí Siêu chắc phải bỏ tiền nuôi em, tiền đó từ đâu?

"Ngươi nghĩ Dương Chí Siêu có phải đồng tính?"

Trương Hải Yến chắc chắn, "Không thể, ta làm nghề này thấy nhiều, hắn không thể đồng tính."

"Ngươi có đến nhà hắn?"

"Không."

"Hắn có nói tại sao không tìm bạn gái?"

Trương Hải Yến nhớ lại, "Ta hỏi hắn có bạn gái không, hắn nói không; hỏi tại sao không tìm, hắn nói phải nuôi em, không có tiền tìm bạn gái."

"Ta không tin, hắn hào phóng với ta. Hắn nói, gần đây mới có tiền, nếu không cũng không tìm ta thường xuyên."

Chương 610: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Hắn có nói tiền từ đâu không?"

Trương Hải Yến nhún vai, "Ta không muốn tìm phiền phức, liên quan đến tiền, không nên hỏi ta không hỏi."

"Hắn có nói về Tống Bạch Giang?"

"Không."

"Tháng một này, hai ngươi có gặp, hắn có gì bất thường?"

"À, ngươi nói ta nhớ, tháng một hắn gặp ta thường xuyên, nhưng lúc đó hắn hơi dữ, không như trước." Trương Hải Yến nói.

Hàn Bân hỏi thêm vài câu, không ra thêm manh mối, liền dẫn người rời đi.

Khi chờ thang máy, Triệu Minh hỏi, "Bân Ca, tình hình có gì không đúng, Dương Chí Siêu có phải đa nhân cách, rõ ràng đồng tính, sao lại thích nữ."

Vương Tiêu đoán, "Liên quan hội chứng Stockholm, hắn ban đầu là trai thẳng, bị Tống Bạch Giang bẻ cong. Nhưng hắn bản tính vẫn là trai thẳng, khi rời Tống Bạch Giang, vẫn thích nữ."

Hàn Bân nhíu mày, hắn chưa học tâm lý tội phạm, nhưng theo suy đoán, và manh mối hiện có, hắn có suy đoán khác.

Về xe, Hàn Bân gọi Điền Lệ.

"Alo, tổ trưởng."

“Ngươi bận không?”

“Không bận, ngài nói?”

“Tra tài chính gia đình Dương Chí Siêu.”

Điền Lệ nhắc, “Tổ trưởng, trước tra rồi, ngoài ba vạn chuyển khoản, không thấy vấn đề lớn.”

“Giờ không chỉ tra Dương Chí Siêu, cả mẹ, em hắn cũng phải tra, khẩn trương.”

“Hiểu rồi.”

Hàn Bân gọi Ngô Hà.

“Alo, tổ trưởng Hàn, ngươi lần đầu gọi ta.”

“Chị Ngô, không phiền ngươi chứ.”

“Ta không thể cúp máy ngươi, nói đi?”

“Khám nghiệm Triệu Hiểu Sơn tiến triển sao?” Hàn Bân hỏi.

“Vừa xong xét nghiệm chất độc, hắn bị mê man rồi đóng băng đến chết, thi thể bị cứng lại, cắt bằng máy, nên hiện trường không nhiều máu.” Ngô Hà nói.

“Hắn có thiếu phần nào?”

“Mất một đoạn đùi.”

“Hắn có bị xâm hại không?” Hàn Bân hỏi.

Ngô Hà nhíu mày, “Thi thể cứng lại, cắt đoạn, còn cần tra?”

“Cần!”

Phân cục Ngọc Hoa đã phục vụ cơm trưa.

Qua kỳ nghỉ dài, tay nghề đầu bếp tăng, nhất là món thịt xào ớt, rất đưa cơm.

Cảnh sát đã làm việc bình thường, mỗi người một bàn ăn không đủ.

Hàn Bân ăn xong trở về văn phòng, mỗi người một bàn làm việc ăn cơm.

"Lý Huy, sáng thẩm vấn thế nào?"

"Không tốt, hắn nói mình cũng là nạn nhân của Tống Bạch Giang, sau bị ép làm đồng phạm."

"Có hỏi ra thêm manh mối về Tống Bạch Giang không?"

Lý Huy uống canh trứng, "Có hỏi, nhưng Dương Chí Siêu không rõ, sau sợ hắn nghi ngờ, không dám hỏi tiếp."

"Ta đoán Dương Chí Siêu không muốn chết, còn mong sống, nên đổ hết tội cho Tống Bạch Giang, thân phận nạn nhân hắn bịa ra." Triệu Minh tiếp lời.

"Dù là đồng phạm, chết ba người, hắn còn sống sao."

"Hắn khôn hơn tưởng tượng, nói mình bệnh tâm thần, đòi giám định." Lý Huy dùng thìa đảo cơm, "Đội trưởng Tằng đã báo cáo lãnh đạo, không biết sao rồi."

"Giờ mấy hung thủ đều khôn, đều bám vào tâm thần." Đỗ Kỳ cười khẩy.

"Bân Tử, bên ngươi thế nào?"

"Bỉ Ngạn là gái gọi, Dương Chí Siêu là khách quen, quen nửa năm, nàng nói Dương Chí Siêu không phải đồng tính, là trai thẳng."

Lý Huy cười, "Sao không phải, ta chưa thấy ai ẻo lả như Dương Chí Siêu."

Hàn Bân liếc hắn, "Chuyện này, Bỉ Ngạn chắc chắn hơn ngươi."

Lý Huy phản bác, "Biết đâu Dương Chí Siêu lừa nàng."

Hàn Bân lắc đầu, "Nếu nói lừa, Dương Chí Siêu lừa chúng ta nhiều hơn."

"Vậy Dương Chí Siêu có phải lưỡng tính." Lý Huy nói.

Hàn Bân ăn một miếng ớt, rất đã, "Cũng có thể."

Vương Tiêu thở dài, "Tiếc là Tống Bạch Giang chết, nếu hai nghi phạm cùng thẩm vấn, có thể so sánh, không nghe một mình Dương Chí Siêu."

"Cốc cốc." Tiếng gõ cửa.

"Mời vào."

"Cạch…" Cửa mở.

Ngô Hà một tay bỏ túi, một tay cầm tài liệu bước vào.

"Ôi, mọi người ăn cơm."

Hàn Bân đứng dậy, mời, "Chị Ngô ngồi."

"Không cần khách sáo, báo cáo giám định ngươi cần đây." Ngô Hà đặt tài liệu lên bàn Hàn Bân, "Triệu Hiểu Sơn trước khi chết không bị xâm hại."

"Cảm ơn chị Ngô, giám định này rất quan trọng."

"Có ích là được, không uổng công ta, các ngươi ăn cơm, ta đi." Ngô Hà chào mọi người rồi rời văn phòng đội hai.

"Triệu Hiểu Bằng, thi thể Triệu Hiểu Sơn đã cắt đoạn, nghi phạm chính đã chết, giám định này còn cần không?" Tôn Hiểu Bằng hỏi.

Hàn Bân biết Tôn Hiểu Bằng định nói gì, nhưng giám định này vẫn cần.

Vương Tiêu phản ứng trước, "Không đúng, theo Dương Chí Siêu, Tống Bạch Giang bắt ba người là để xâm hại, giết người, trước khi chết Triệu Hiểu Sơn phải bị xâm hại."

“Điều này cho thấy Dương Chí Siêu nói dối, bắt ba người không phải như hắn nói.” Hàn Bân nói.

Tôn Hiểu Bằng hỏi, “Vậy để làm gì, hắn đã nhận là đồng phạm, cần giấu mục đích giết người sao?”

Hàn Bân không trả lời, vì còn chờ manh mối khác.

Sau cơm, Hàn Bân ngủ trưa.

Trong lúc đó, Mã Cảnh Ba cũng về văn phòng đội hai, nhưng mặt nặng, không ai dám chạm vào.

Hơn hai giờ chiều, Điền Lệ vào, “Tổ trưởng, tài chính gia đình Dương Chí Siêu đã tra xong.”

Hàn Bân dụi mắt, đeo khẩu trang, “Có vấn đề không?”

“Có, không nhỏ.” Điền Lệ uống nước, làm dịu cổ,

“Tài khoản mẹ Dương Chí Siêu hàng tháng có khoản lớn, tháng sáu năm vạn, tháng bảy đến mười hai mỗi tháng hai vạn. Năm nay có ba khoản, 12 tháng 1 năm vạn, 19 tháng 1 năm vạn, 1 tháng 2 năm vạn.”

Chương 611: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Để ta xem." Hàn Bân nhận sao kê, xem kỹ, càng thêm chắc chắn.

"Ghê, ai cho Dương Chí Siêu nhiều tiền thế, Tống Bạch Giang sao." Lý Huy ngạc nhiên.

"Nếu Tống Bạch Giang cho, quan hệ hai người không như Dương Chí Siêu nói." Vương Tiêu nói.

Mã Cảnh Ba đứng dậy, hỏi, "Ai chuyển khoản cho mẹ Dương Chí Siêu?"

"Tên Tống Tân Hải, ta xem ảnh, chính là Tống Bạch Giang tự sát."

"Đúng rồi."

Trước, Mã Cảnh Ba cũng nghi ngờ Dương Chí Siêu nói dối, nhưng nhất thời chưa rõ, cứ như có tấm màn chắn, manh mối Điền Lệ cung cấp làm hắn tỉnh ngộ,

"Hàn Bân, cùng ta thẩm vấn Dương Chí Siêu."

"Rõ."

…

Nửa tiếng sau.

Phòng thẩm vấn phân cục Ngọc Hoa.

Dương Chí Siêu ngồi trên ghế, mặt ủ rũ, "Đồng chí cảnh sát, ta khai hết rồi."

Hàn Bân lạnh lùng, "Dương Chí Siêu, ta rất thất vọng, chúng ta cho ngươi cơ hội, ngươi không biết quý trọng."

Dương Chí Siêu ngây thơ, "Cảnh sát Hàn, ngài nói gì? Ta luôn hợp tác."

"Thôi đi, Tống Bạch Giang, không, Tống Tân Hải đã khai, hắn chỉ ngươi."

Dương Chí Siêu mặt biến sắc, "Hắn chỉ ta cái gì?"

"Ngươi dùng tiền mua chuộc hắn, giúp ngươi buôn bán nội tạng; còn việc ngược đãi và xâm hại là ngụy trang." Hàn Bân lạnh lùng.

"Cảnh sát Hàn, ngài bị Tống Tân Hải lừa, hắn nói dối, buôn bán nội tạng ta không biết." Dương Chí Siêu cãi.

"Ngươi đừng bịa, chúng ta đã gặp Bỉ Ngạn, ngươi không phải đồng tính, chúng ta giám định thi thể Triệu Hiểu Sơn, trước khi chết không bị xâm hại."

Dương Chí Siêu im lặng lâu, "Đó là ngươi đoán, có chứng cứ không?"

Hàn Bân cười, "Tống Tân Hải là nhân chứng, hắn sẽ chuyển từ đồng phạm thành nhân chứng."

Dương Chí Siêu gõ ghế thẩm vấn, "Nhân chứng chó má, hắn là chủ mưu, có tư cách gì chỉ ta."

"Một bên tự thú, một bên bị chỉ, ngươi nghĩ chúng ta tin ai."

Dương Chí Siêu che mặt, "Sao lại thế, sao ta thành chủ mưu!"

"Ngươi thừa nhận, hai người buôn bán nội tạng?"

"Ta thừa nhận, nhưng ta không phải chủ mưu, Tống Tân Hải là chủ mưu, hắn tìm ta, nói ta ở trung tâm kiểm tra sức

khỏe, có thể tìm người hiến tạng phù hợp.”

“Người hiến tạng.”

“Đúng, Tống Tân Hải là trung gian, ta là đồng phạm, chỉ cung cấp thông tin nạn nhân và giúp bắt cóc, ta chưa giết ai, ta là đồng phạm.” Dương Chí Siêu kêu.

Hàn Bân xem sổ, hỏi tiếp, “Tại sao nói dối, tại sao giả đồng tính?”

“Là yêu cầu của Tống Tân Hải, hắn bảo ta giả đồng tính, còn nói nếu bị bắt, dù khai cũng không nói buôn bán nội tạng, chết cũng không nói.”

“Tại sao không nói?”

Dương Chí Siêu không chần chừ, “Không biết.”

“Ngươi không biết hay không muốn nói.”

“Thật sự không biết, gặp Tống Tân Hải các ngươi sẽ biết, hắn rất hung hãn, ta sợ hắn, không dám nhìn thẳng, hắn là quỷ giết người không chớp mắt, ta nghĩ dù chết cũng nhận lời hắn.” Dương Chí Siêu nói.

“Các ngươi bán nội tạng cho ai?”

“Ta không gặp.”

“Thượng gia tên gì?”

“Không biết, thật sự không biết, chỉ nghe Tống Tân Hải nói, thượng gia là trung gian nhận tạng.”

“Có mấy loại trung gian?”

Dương Chí Siêu suy nghĩ, “Ba loại, thấp nhất là trung gian nhận tạng, như Tống Tân Hải, loại này ngoại tỉnh cũng có, thuộc hạng thấp nhất; trên hắn là trung gian nhận tạng, cấp hai, có quan hệ nhất định; cấp cao nhất ta không rõ, Tống Tân Hải không nói, ta không dám hỏi.”

“Những lời này Tống Tân Hải chưa nói sao?”

“Chưa.”

“Ta có thể chỉ điểm, hắn là chủ mưu, ta là đồng phạm.” Dương Chí Siêu nói.

“Ngươi không có cơ hội, Tống Tân Hải đã chết.”

“Chết.” Dương Chí Siêu há miệng, ngạc nhiên,

“Vậy các ngươi… các ngươi lừa ta, lừa moi chuyện về Tống Tân Hải…”

“Dương Chí Siêu, chúng ta giúp ngươi, khai sớm có lợi.” Hàn Bân nghiêm mặt.

“Hừ.” Dương Chí Siêu cười lạnh, lại phản cung, “Nói thật, ta lừa các ngươi, ta nói dối, không có buôn bán nội tạng. Như ta nói, Tống Tân Hải là biến thái, đơn thuần giết người.”

Hàn Bân cười, “Ta cho ngươi cơ hội, sao không quý trọng, ngươi nghĩ chúng ta sao biết tên Tống Tân Hải?”

Dương Chí Siêu cười cứng đờ, “Các ngươi… sao biết…”

“Chúng ta tra tài khoản mẹ ngươi, biết ngươi buôn bán nội tạng vì tiền, ngươi không nhận vì tiền.” Hàn Bân đứng dậy, ném tài liệu cho Dương Chí Siêu,

“Trước khi thẩm vấn, chúng ta đã phong tỏa tài khoản nhà ngươi, tiền bất chính sẽ bị tòa thu hồi, bồi thường cho gia đình nạn nhân.”

Dương Chí Siêu hét, “Các ngươi không thể… không thể…”

“Yên lặng!” Mã Cảnh Ba gõ bàn, “Có thể không phải ngươi nói, chúng ta dựa vào chứng cứ.”

“Các ngươi tra đi, Tống Tân Hải đã chết, ta không khai, xem các ngươi có chứng cứ không.” Dương Chí Siêu cười

lạnh.

“Ngươi không nói, chúng ta vẫn tra, tài khoản mẹ ngươi nhận tiền bất chính, bà ấy phải phối hợp điều tra; còn em trai em gái ngươi, mẹ ngươi chuyển tiền cho họ, họ phải phối hợp điều tra, ai liên quan đến tiền sẽ là nghi phạm buôn nội tạng.”

Dương Chí Siêu đứng lên, đập ghế thẩm vấn, “Không thể, họ vô tội, họ không biết gì.”

“Họ vô tội?” Mã Cảnh Ba giọng lạnh, hỏi,

“Vậy Nhậm Kiến Hoa vô tội không? Tào Đạt vô tội không? Triệu Hiểu Sơn vô tội không? Mẹ ngươi, em ngươi tiêu tiền đổi từ mạng họ, ngươi nói xem ai vô tội?”

Chương 612: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ta xin các ngươi, đừng làm phiền họ, họ thật sự không biết." Dương Chí Siêu khóc.

"Ai biết?"

Dương Chí Siêu gật đầu, "Ta biết, ta biết hết, ta khai, khai hết."

Lần này, tâm lý Dương Chí Siêu hoàn toàn sụp đổ, khai vụ án rõ ràng.

Như hắn nói, đây là vụ buôn bán nội tạng, Tống Tân Hải là trung gian nhận tạng, thấy hắn làm ở trung tâm kiểm tra sức khỏe, có thể tìm người hiến tạng phù hợp, ba nạn nhân đều trẻ, khỏe, nội tạng có giá trị.

Bức tranh Mỹ Lợi Kiên và ảnh nam thần là ngụy trang, che giấu buôn bán nội tạng, làm người ta tưởng là giết người biến thái, hắn và Tống Tân Hải thỏa thuận, nếu cảnh sát đủ chứng cứ, biết ý nghĩa bức tranh, sẽ khai trước.

Nói chung, vì lợi ích, nếu cảnh sát biết sự thật, tiền bất chính bị tịch thu, nhưng nếu đơn thuần giết người, cảnh sát sẽ không phong tỏa tiền.

Vì vậy, Dương Chí Siêu phải giả đồng tính, treo nhiều ảnh khỏa thân, người bình thường đối diện sẽ phát điên, nên tìm Bỉ Ngạn giải tỏa.

Triệu Hiểu Sơn, không biết nói may hay không.

Theo lời Dương Chí Siêu, bắt cóc Triệu Hiểu Sơn trước Tết, vì chuyện Phí Viêm, Tống Tân Hải hỏi thượng cấp có nên tiếp tục, thượng cấp yêu cầu tiếp tục, vì bệnh nhân chờ ghép tạng không thể chờ.

Người bị bắt, nhưng quản lý không giảm, nội tạng không thể rời Cầm Đảo, cân nhắc rủi ro, cuối cùng quyết định bỏ, Triệu Hiểu Sơn bị giết.

Một đoạn đùi bị chó ăn.

……

Cuộc thẩm vấn kéo dài suốt hai giờ.

Dù Dương Chí Siêu đã thú nhận, Hàn Bân vẫn không thấy nhẹ nhõm chút nào.

Tống Tân Hải và Dương Chí Siêu chỉ là những người ở vòng ngoài, phía sau họ còn liên quan đến một mạng lưới lợi ích khổng lồ.

Hàn Bân cảm thấy bất lực, vụ án càng đi sâu càng vượt ra ngoài phạm vi của hắn.

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Hàn Bân với vẻ mặt nặng nề nói, "Đội trưởng Mã, có nên tiếp tục truy cứu vụ án này không?"

Mã Cảnh Ba do dự một chút, "Vụ này liên quan quá lớn, phạm vi quá rộng, cần báo cáo lên lãnh đạo thành phố, tình hình hiện tại cho thấy lực lượng cảnh sát địa phương khó tiếp tục điều tra, có thể sẽ chuyển giao cho sở cảnh sát tỉnh."

Mã Cảnh Ba vỗ vai Hàn Bân, "Ngươi làm tốt lắm, ta sẽ đề nghị lãnh đạo thành phố khen thưởng cho ngươi."

"Cảm ơn đội trưởng Mã."

…

Tan làm buổi tối.

Hàn Bân mua chút đồ ăn sẵn, mang theo một thùng bia, mời Lý Huy đến nhà nhậu.

Hai người cụng ly, uống một ngụm bia lớn.

“Sảng khoái!” Lý Huy lâu rồi không uống rượu, nhai một miếng tai heo, giòn rụm.

“Bân Tử, lâu rồi chúng ta mới uống rượu riêng như thế này.”

“Thật vậy.” Hàn Bân gật đầu, ăn một hạt lạc.

Lý Huy cảm khái, “Trước đây phá án xong, cả đội cùng tụ tập, giờ phá xong vụ lớn thế này, chỉ có hai ta uống rượu buồn.”

“Qua giai đoạn này, ta sẽ mời mọi người tụ tập.” Hàn Bân nâng ly, cụng với Lý Huy.

“Ha ha…” Lý Huy cười to, “Vậy ta nói trước, không thể thiếu món thận lợn nướng.”

“Ngươi thích thận lợn nướng đến vậy, sau này đổi tên ngươi thành Thận Lợn Nướng luôn.”

“Chê.” Lý Huy trợn mắt, rót đầy bia cho Hàn Bân, “Bân Tử, chiều nay đội trưởng Mã không ngớt lời khen ngươi, ngươi lại sắp thăng chức rồi à.”

“Ta muốn lắm, nhưng mới làm tổ trưởng được bao lâu, còn thăng chức gì nữa?” Hàn Bân nói.

“Cũng phải, dù ngươi lập nhiều công trạng, nhưng thâm niên vẫn còn ít, không thể thăng nhanh thành phó đội trưởng; theo tốc độ thăng chức của ngươi, một thời gian nữa không chừng ngươi sẽ vượt qua đội trưởng Tăng.”

Hàn Bân hừ một tiếng, “Ngươi mới uống đã nói nhảm rồi.”

“Còn lâu.” Lý Huy nói, cụng ly với Hàn Bân.

Hai người ăn vài miếng, lại nói chuyện vụ án.

“Bân Tử, ngươi nghi ngờ đây là vụ buôn bán nội tạng từ khi nào?”

Hàn Bân đặt đũa xuống, nhớ lại, “Thực ra, khi mới điều tra vụ án này, ta đã có vài manh mối, như việc chặt xác, cho chó ăn, nạn nhân đều là thanh niên trai tráng, lúc đó ta đã có nghi ngờ này, nhưng không có chứng cứ cụ thể.”

“Thực ra, ta tin đội trưởng Mã và đội trưởng Tăng cũng có nghi ngờ tương tự, chỉ là chưa tìm ra chứng cứ cụ thể. Sau khi điều tra đến trung tâm kiểm tra sức khỏe, nghi ngờ này đạt đỉnh điểm.”

“Đây cũng là bước ngoặt, sau đó điều tra đến Dương Chí Siêu, khám nhà hắn, Dương Chí Siêu cố tình giả đồng tính, để bức tranh của tên sát nhân liên hoàn Mỹ Lợi Kiên, cố ý hướng cuộc điều tra sang hướng khác.”

“Tống Tân Hải chết không đối chứng, Dương Chí Siêu khăng khăng là kẻ biến thái giết người, nếu không điều tra đến Bỉ Ngạn, có thể sự thật buôn bán nội tạng sẽ bị che giấu, dù sao Tống Tân Hải đã chết, Dương Chí Siêu cũng thừa nhận là đồng phạm, đủ điều kiện kết án.”

“Nhưng giả dối dù sao cũng là giả dối, Dương Chí Siêu dù bề ngoài giả tốt đến đâu, hắn vẫn là trai thẳng, cuối cùng sẽ để lại manh mối, thực ra lần đầu thẩm vấn hắn, ta đã nói đến nhà hắn, ta phát hiện hắn lộ vẻ chán ghét.”

“Khi đó ta nghĩ, nhà hắn có gì khiến hắn chán ghét. Sau đó sự xuất hiện của Bỉ Ngạn xác nhận điều này, hắn không phải đồng tính, về nhà dán đầy poster đàn ông khỏa thân, làm sao chịu nổi.”

Lý Huy gật đầu, lời Hàn Bân nói rất đúng với suy nghĩ của hắn, khi bắt đầu điều tra, hắn cũng mơ hồ có suy nghĩ tương

tự, nhưng thân phận đồng tính và lời khai của Dương Chí Siêu thành công chuyển hướng sự chú ý của hắn, khiến hắn tưởng đây là vụ xâm hại và giết người.

Chương 613: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hai người nhậu đến mười giờ, Lý Huy mới về.

Hàn Bân dọn dẹp, tắm rửa, nằm lên giường ngủ một giấc ngon lành.

…

Bên kia Thái Bình Dương.

Nhà hàng Trung Hoa trên đại lộ Hickel.

Lúc này vừa đến giờ cơm, khách bắt đầu vào nhà hàng.

Phần lớn khách đến ăn món Trung là người gốc Hoa, cũng có vài người da trắng, da đen, người Mỹ Latin.

Giữa nhà hàng có hai người da đen ngồi, một người đeo dây chuyền vàng, một người để tóc tết, hai người gọi đầy bàn món ăn.

Gà kung pao, thịt heo xào mộc nhĩ, thịt kho tàu, đậu hũ sốt cay, hải sâm nấu hành, cơm chiên trứng.

Hai người da đen vừa ăn vừa hô hào, "Yo yo check it out, nhà hàng này thật tuyệt…"

Họ vừa ăn vừa hô, vừa nói chuyện lớn tiếng, khiến nhà hàng náo loạn.

Nhân viên phục vụ Cát Vân Vân sợ hãi, không dám lại gần bàn của họ, chỉ có thể đi vòng.

Điều này làm hai người da đen càng phấn khích, còn huýt sáo với Cát Vân Vân.

“Cạch…” Tiếng cửa mở, một người mặc áo gió, đeo kính gọng vàng bước vào.

“Liêu ca.” Cát Vân Vân vội chào.

Liêu ca gật đầu, đi đến quầy, “Tiểu Lôi, cho ta một ly nước cam.”

Tiểu Lôi mang một ly nước cam đặt cạnh Liêu ca, “Liêu ca, lại là hai người da đen đó, gọi đầy bàn món ăn, có lẽ sẽ không trả tiền.”

Liêu ca liếc nhìn, “Là hai người lần trước sao?”

“Nhìn giống, nhưng người da đen trông đều giống nhau, đen nhẻm.” Tiểu Lôi không chắc, “Nhưng nhiều người da đen sống ngoài xã hội đen, họ có liên hệ, biết nhà hàng nào dễ bắt nạt, sẽ kéo đến, dù sao cũng là một lũ.”

“Làm cho ta một phần cơm niêu, ta ngồi nghe thử.” Liêu ca nói, đi đến bàn gần hai người da đen.

Hai người da đen không để ý Liêu ca, vẫn nói chuyện riêng.

Người để tóc tết ra dấu, “Tony, nhà hàng này ngon, ta thích món thịt kho tàu, tuyệt vời.”

“Yeah, anh em, nhà hàng ta giới thiệu làm sao tệ? Ta là ai? Tony, kẻ thống trị đường Hickel.” Người đeo dây chuyền vàng đưa nắm đấm, đụng nắm đấm với người tóc tết.

Người tóc tết châm điếu thuốc, hút một hơi, “Tony, ngươi gần đây phát tài?”

“Không, vẫn như cũ.”

Người tóc tết nhún vai, “Bữa này không rẻ đâu?”

Tony chỉ đầu người tóc tết, “Ngươi đùa à, ăn xong đi thôi, nghĩ nhiều làm gì?”

“Ồ, Tony, ngươi quên lần trước ăn thịt nướng, ta không muốn trải qua lần nữa.” Người tóc tết làm động tác bắn súng.

“Chết tiệt, đó là nhà hàng Hàn, đây là nhà hàng Trung Hoa, khác nhau, hiểu không?” Tony nhún vai, khinh bỉ, “Tin ta, họ không có súng.”

“Hòa khí sinh tài.” Tony nói tiếng Trung:

“Cứ ăn thoải mái, anh em, muốn ăn gì cứ gọi, ta mời.”

Liêu ca cười lạnh, bọn người da đen…

Phần lớn nhà hàng Trung Hoa đều chú trọng hòa khí sinh tài, ít khi đối đầu với người da đen.

Người Hàn bị bắt nạt, có kẻ nhẫn nhịn, có kẻ nổ súng, sau vài vụ, người da đen lại ngoan ngoãn.

Nói thật, đây là lũ lười nhác, thích ăn không ngồi rồi, bắt nạt kẻ yếu.

Ngươi càng nhịn, chúng càng bắt nạt.

“Liêu ca, cơm niêu xong rồi.” Tiểu Lôi mang khay, đặt phần cơm niêu nóng hổi lên bàn.

Liêu ca nói tiếng Anh, “Ngồi.”

“Liêu ca, sao đột nhiên nói tiếng Anh.”

“Ngươi cũng nói tiếng Anh.”

Dù không hiểu lý do, Tiểu Lôi vẫn đáp, “Ok, ngươi là chủ.”

Liêu ca dùng thìa khuấy cơm, “Mấy hôm nay việc kinh doanh thế nào?”

“Cũng được, có lãi.”

“Có gửi tiền vào tài khoản không?”

“Có.”

“Ta cần tiền, lát đi ngân hàng rút vài vạn.”

Tiểu Lôi nghi hoặc, “Liêu ca, sao rút nhiều tiền thế?”

“Đừng hỏi, ta có việc gấp, tối nay để tiền ở nhà hàng, sáng mai ta lấy.”

“Để tiền ở nhà hàng có an toàn không?”

Liêu ca ăn cơm, “Ngươi để người canh, chỉ một đêm, chắc không sao.”

Tiểu Lôi gật đầu, “Người khác ta không yên tâm, tối nay ta ở lại nhà hàng.”

Liêu ca vỗ vai hắn, “Đi làm việc đi.”

Tiểu Lôi đứng dậy, “Trong nồi hầm canh, lát ta múc cho ngươi bát.”

“Được.” Liêu ca đáp, tiếp tục ăn.

Người da đen đeo dây chuyền vàng ra hiệu bạn, chỉ về phía Liêu ca.

Người tóc tết cười toe, ăn một miếng thịt kho tàu lớn.

Hai người ăn xong, người da đen đeo dây chuyền vàng đến cạnh Liêu ca, vỗ vai hắn, “Hey, man, nhà hàng này của ngươi à?”

Liêu ca ngẩng lên nhìn hắn, “Ừ.”

“Nhìn này, món ăn nhà hàng ngon, anh em ta rất thích, chúng ta sẽ thường xuyên đến.”

“Cảm ơn.”

Người da đen đeo dây chuyền vàng siết nắm đấm, vỗ ngực mình, “Ta sẽ bảo vệ ngươi, ngươi biết đó, khu vực này là địa bàn của ta.”

“Ừ, cảm ơn.”

Người da đen đeo dây chuyền vàng làm động tác chạm nắm đấm rồi huýt sáo với nữ phục vụ, sau đó khoác vai người bạn cùng rời khỏi quán, hoàn toàn không có ý định trả tiền.

Ra khỏi cửa quán, hai người chạm nắm đấm và cười lớn, như đang chế giễu nhà hàng này…

Bên kia Thái Bình Dương.

Văn phòng đội trưởng đội cảnh sát hình sự thành phố, Cục Công an Cầm Đảo.

Đinh Tích Phong ngồi sau bàn làm việc, trên bàn đầy các tập hồ sơ vụ án, nổi bật nhất là hồ sơ chuyên án 131.

Sau khi nắm được tình hình vụ án, Đinh Tích Phong lập tức báo cáo lên cấp trên. Lãnh đạo cục rất coi trọng vụ án này và ngay lập tức tổ chức một cuộc họp khẩn cấp với sự tham gia của các lãnh đạo chủ chốt.

Ngay từ đầu, Đinh Tích Phong đã rất chú trọng đến vụ án này, nếu không đã không giao cho Mã Cảnh Ba lập tổ chuyên án, nhưng mức độ quan trọng của vụ án lần này lại vượt ngoài dự đoán của hắn.

Chương 614: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Cốc cốc." Bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Đinh Tích Phong đeo khẩu trang, "Vào đi."

"Cạch…" Tiếng cửa mở, Mã Cảnh Ba bước vào.

"Đội trưởng."

Đinh Tích Phong chỉ vào ghế sofa bên cạnh, "Ngồi đi."

Đinh Tích Phong dựa vào bàn, "Vụ án lần này làm rất tốt, các lãnh đạo cục đều rất khen ngợi ngươi, ngươi đã tiến thêm một bước đến chức phó đội trưởng."

"Hehe." Mã Cảnh Ba cười, "Đội trưởng, vụ án này tiếp theo xử lý thế nào, Tống Tân Hải có tiếp tục điều tra không?"

"Thở dài."

Đinh Tích Phong thở dài một hơi, "Tống Tân Hải là người ngoại tỉnh, phần lớn hoạt động của hắn trước đây đều ở ngoài tỉnh, người liên quan có thể không nằm trong địa bàn Cầm Đảo, vụ án này đã vượt quá phạm vi của Cục Công an Cầm Đảo, điều tra rất khó khăn, công việc nhiều nhưng hiệu quả ít. Vì vậy, cấp trên quyết định chuyển giao vụ án 131 cho đội cảnh sát hình sự tỉnh."

Mã Cảnh Ba gật đầu, tổ chức này chỉ ở tầng thấp nhất của trung gian cung cấp đã rất khó điều tra, càng lên cao sẽ càng khó. Một khi ra khỏi thành phố Cầm Đảo, họ không có quyền hạn điều tra, cũng không quen thuộc địa bàn.

Đây cũng là lý do tồn tại của đội cảnh sát hình sự cấp trên, các vụ án của các quận huyện sẽ chuyển lên cấp thành phố dựa trên hai tiêu chuẩn: độ khó của việc phá án và phạm vi vụ án.

Nếu là vụ án chuỗi lưu động, hiện trường vụ án không nằm trong một quận huyện, việc thực thi pháp luật xuyên quận có những khó khăn nhất định, khi đó quận huyện sẽ chuyển vụ án lên thành phố, đội cảnh sát hình sự thành phố có quyền thực thi pháp luật trên toàn thành phố Cầm Đảo.

Vụ án 131 hiện tại mới chỉ mở ra một góc của tảng băng trôi, theo lời của Dương Chí Siêu, trung gian cung cấp không chỉ có một, ở ngoài tỉnh còn có các trung gian cung cấp khác, trung gian nhận tạng cao hơn còn có mạng lưới rộng hơn.

Theo ước tính của Mã Cảnh Ba, đã vượt khỏi phạm vi tỉnh Lỗ Châu, vụ án có thể lan ra nhiều tỉnh thành trong cả nước, điều tra, thu thập chứng cứ, thẩm vấn sẽ trở nên rất khó khăn, điều này đã vượt quá phạm vi của đội cảnh sát hình sự thành phố.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể chuyển giao lên cấp trên.

Mã Cảnh Ba hiểu điều đó và không nói thêm gì.

Hơn nữa, nhìn từ Tống Tân Hải và Dương Chí Siêu, tổ chức này rất chặt chẽ, Mã Cảnh Ba cũng không chắc mình có thể phá được.

Nếu không phá được vụ án mà còn bị tổn thất, thì đúng là không đáng.

Đinh Tích Phong đổi giọng, "Lần này hợp tác với Hàn Bân cảm giác thế nào?"

"Tiểu tử đó không tệ, rất có năng lực, ở phân cục đúng là hơi uổng."

Đinh Tích Phong hỏi, “Ta muốn chuyển hắn về đội cảnh sát hình sự thành phố, ngươi thấy thế nào?”

“Tốt quá, chuyển về đội hai của chúng ta, tiểu tử đó làm việc với ta rất hợp, giao cho ta dẫn dắt.” Mã Cảnh Ba vội nói.

Hàn Bân gia nhập đội hai, tức là có thêm một người tài, hắn cũng đỡ lo nhiều.

Mã Cảnh Ba ở phân cục Ngọc Hoa đã thấy rõ, Tăng Bình dù là đội trưởng nhưng chỉ nắm tổng thể, vụ án hoàn toàn do Hàn Bân chủ trì, đội trưởng đó làm việc rất nhàn.

Cũng đúng thôi, có cấp dưới phá án giỏi, ai lại không muốn nhẹ gánh.

“Hàn Bân là nhân tài, ở phân cục Ngọc Hoa cũng được trọng dụng, họ có chịu thả người không?” Mã Cảnh Ba hỏi.

Đinh Tích Phong mở cửa sổ, nhìn ra xa, “Gần đây ở Cầm Đảo liên tiếp xảy ra vài vụ án khó, đội cảnh sát hình sự thành phố cũng cần nhân tài, ta tin lãnh đạo cục cũng có ý định này, chỉ cần lãnh đạo chủ chốt đồng ý, việc này không khó, nói cho cùng, đội cảnh sát hình sự thành phố mới là bộ mặt của công an Cầm Đảo.”

“Được rồi, ngươi đi làm việc đi, trong lòng có dự tính là được, nhanh chóng sắp xếp lại hồ sơ vụ án 131.”

“Rõ.”

…

Bên kia Thái Bình Dương.

Mười giờ tối.

Gần nhà hàng Trung Hoa trên đại lộ Hickel.

Lúc này, nhà hàng đã đóng cửa, ở nước ngoài không như trong nước, buổi tối an ninh kém hơn, đặc biệt là các nhà hàng

Trung Hoa thường đóng cửa sớm.

Cửa sau của nhà hàng nằm ở một con hẻm nhỏ, ánh sáng mờ mờ, hai bóng đen tiến lại gần, lộ ra hàm răng trắng, "Hey, Tony, chúng ta thật sự làm chuyện này sao?"

"Ồ, man, ngươi sợ gì? Chúng ta có súng, những người Hoa như cừu non, ngươi hiểu không?" Tony vỗ súng bên hông, vẻ mặt thoải mái.

"Ừ, ta biết, nhưng…"

"Wow, ngươi do dự gì, nói ta nghe xem, anh em."

Người đàn ông tóc tết liếm môi dày, "Ừ, ta nghe ông chủ người Hoa nói, tối nay có thể sẽ có người ở lại quán."

"Chúa ơi, ngươi sợ à, anh em, ngươi sợ người Hoa, nhìn súng trên tay ngươi, vỗ ngực mình, nói ta nghe, ngươi có sợ không."

Người đàn ông tóc tết giọng cao lên, "Không, ta không sợ, ta chỉ không muốn làm hại người khác, ngươi hiểu mà."

"Được, không ai muốn làm hại người khác, ta cũng không phải kẻ giết người biến thái, nhưng chúng ta cần tiền, có tiền mới có gái. Hey, ta nhớ ngươi thích mấy cô mông to, đúng không."

"Ừ, ta thích…" Người đàn ông tóc tết cười hứng khởi, làm động tác khiếm nhã.

"Được, man, chúng ta là anh em, đúng không." Tony giơ nắm đấm.

"Tất nhiên." Người đàn ông tóc tết chạm nắm đấm với Tony.

Hai người đi đến cửa sau nhà hàng, rút súng ra, cảnh giác nhìn quanh.

Theo hiệu của Tony, người đàn ông tóc tết kéo cửa, “Tony, ta kéo không nổi, khóa rồi.”

Chương 615: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chết tiệt, đừng gọi tên ta, được chứ, man.”

Người đàn ông tóc tết nhún vai, “Giờ sao?”

Tony đẩy hắn ra, “Để ta, ta mở được cửa này, nhưng ta lấy sáu phần.”

“Được.” Người đàn ông tóc tết nhún vai.

Tony dùng dụng cụ mở khóa, bắt đầu loay hoay bên khóa, người đàn ông tóc tết dùng điện thoại chiếu sáng.

Tony không chuyên nghiệp lắm, loay hoay mấy phút mà khóa vẫn chưa mở.

“Chết tiệt, Tony, ngươi được không đấy?”

“Câm mồm, sắp xong rồi.” Tony chửi.

Mấy phút sau, “cạch” khóa kêu, cửa mở ra.

Tony nhỏ giọng chửi rủa, “**, ta đã nói rồi, ta làm được mà.”

“Chà, nhanh lên đi, kẻo cảnh sát đến đấy.” Người đàn ông tóc tết bím lo lắng nói.

“Không cần lo, khu vực này ta quen thuộc, cảnh sát ít tuần tra lắm.”

Người đàn ông tóc tết bím hít sâu một hơi, “Chỉ cần lấy được tiền, chúng ta đi ngay, ok.”

Tony vỗ vai hắn, cả hai cùng bước vào từ phía sau nhà hàng.

“Tony, ta lần đầu đến phía sau nhà hàng, chúng ta đi thế nào? Ngươi nghĩ bọn chúng sẽ giấu tiền ở đâu?”

“Đi thẳng, chúng ta sẽ đến quầy thu ngân trước, nếu thật sự có mấy chục ngàn đô như ông chủ người Hoa nói, chúng ta phát tài rồi.” Tony nhe răng cười, lộ rõ vẻ phấn khích.

“Không, đừng bật đèn pin điện thoại.”

Cả hai mò mẫm trong bóng tối, tiến vào nhà hàng và tìm đến quầy thu ngân.

Tony liếm môi, đặt khẩu súng lên quầy, “Ngươi canh chừng, ta đi tìm.”

“Ok, nhanh lên.” Người đàn ông tóc tết bím hít sâu một hơi, hai tay nắm chặt khẩu súng, trông có vẻ căng thẳng.

Đột nhiên, bên phải nhà hàng có một bóng người lóe lên, sau đó là một giọng nói vang lên, “Chào ngài, chào mừng đến nhà hàng!”

“**!” Hai tên cướp giật mình, lập tức chĩa súng về phía bóng người bên phải và bóp cò.

“Đùng đùng đùng…”

Hai tên cướp cũng hoảng hốt, xả hết băng đạn, vỏ đạn rơi đầy trên sàn.

Bóng người bên phải nhà hàng bị bắn thành cái sàng.

“** Tony, chúng ta giết người rồi.” Giọng người đàn ông tóc tết bím hoảng loạn.

“Im đi, đừng gọi tên ta!” Tony mắng, đang thay đạn.

Hắn cảm thấy có gì đó không ổn, nếu bắn trúng người đó, sao lại không có tiếng động nào, “Ngươi qua xem thử.”

Ngay lúc đó, một loạt tiếng súng nữa vang lên, “Đùng đùng đùng…”

“A…”

Tony và người đàn ông tóc tết bím kêu thảm, cả hai ngã vào vũng máu.

Bọn chúng hết đạn, không còn khả năng phản kháng.

Một lúc sau, tiếng kêu thảm dừng lại.

Đèn nhà hàng bật sáng, ở góc phía tây nhà hàng đứng hai người đàn ông, một là Liêu ca, người còn lại là Tiểu Lôi.

Liêu ca bước tới kiểm tra, hai tên cướp đã chết hẳn, máu chảy lênh láng.

Liêu ca liếm môi, “Sướng!”

Tiểu Lôi hít sâu một hơi, tay còn run rẩy, “Liêu ca, chúng ta làm thế này có sao không?”

Liêu ca thản nhiên, “Yên tâm đi, sau này không ai dám làm loạn ở nhà hàng nữa.”

Tiểu Lôi nuốt nước bọt, “Liêu ca, chúng ta giết người rồi.”

“Không sao đâu, đây là Mỹ Lợi Kiên, việc này là hợp pháp.” Liêu ca hít sâu một hơi, “Ngươi ngửi xem, không khí thật trong lành, ta thích nơi này.”

Tiểu Lôi cũng bắt chước Liêu ca, hít sâu một hơi, nhưng chỉ ngửi thấy mùi máu tanh nồng, “Ụa…”

Tiểu Lôi nôn mửa.

Nôn đến không đứng thẳng được.

Liêu ca cười, đưa cho hắn một chiếc khăn giấy, “Gọi cảnh sát, bảo họ tới ngay.”

Tiểu Lôi lau miệng, chỉ về phía bên phải, “Có cần dọn dẹp không?”

Phía bên phải có một tấm biển quảng cáo hình người bị bắn nát, loa ở góc tường cũng bị bắn hỏng.

“Điều đó chẳng có ý nghĩa gì, trách là bọn chúng mắt kém, nhầm biển quảng cáo thành người.” Liêu ca thu khẩu súng lại, vỗ vai Tiểu Lôi,

“Mau đi gọi điện, trước khi trời sáng phải dọn sạch nhà hàng, ta không muốn khách hàng thấy cảnh tượng này.”

“Ok, ngươi là chủ.” Tiểu Lôi nhanh chóng chạy sang một bên, hắn đang muốn tránh xa nơi này, mùi máu tanh quá nặng.

Dù chuyện này có nguy hiểm chút, nhưng sau này chắc sẽ không còn tên cướp nào dám đến ăn quỵt nữa.

Về vụ xả súng, chẳng là gì to tát, đây là Mỹ Lợi Kiên.

Không bao lâu, mọi người sẽ quên thôi.

Người dân Mỹ Lợi Kiên rất có ý thức về lãnh thổ, không ai sẽ thương cảm cho những tên cướp da đen.

…

Bên kia bờ Thái Bình Dương.

Phân Cục Ngọc Hoa, phòng họp.

Phó cục trưởng Đới Minh Hàm ngồi ở ghế chủ tọa, Mã Cảnh Ba, Tằng Bình ngồi hai bên, đội viên đội hai ngồi thành hàng.

Hàn Bân ngồi dưới Tằng Bình, mở sổ ghi chép, chăm chú chuẩn bị ghi biên bản cuộc họp.

Đới Minh Hàm liếc nhìn mọi người, “Vì mọi người đã đến đông đủ, chúng ta bắt đầu họp.”

“Trước tiên, ta thay mặt Phân Cục Ngọc Hoa cảm ơn sự nỗ lực của các vị trong thời gian qua, việc phá thành công vụ án buôn bán 131 dụng cụ đã tiêu tốn rất nhiều công sức của mọi

người, ta và lãnh đạo phân cục đều ghi nhận, lãnh đạo thành phố cũng đánh giá cao biểu hiện của các ngươi, và sẽ đề nghị trao giải thưởng tập thể hạng ba cho đội chuyên án.”

Nghe vậy, mọi người trong phòng đều vui mừng, đây là sự công nhận tốt nhất cho họ.

“Đới cục, liệu có tiếp tục điều tra đường dây của Tống Tân Hải không?” Tằng Bình hỏi.

“Vụ án này liên quan rộng, đã vượt xa thẩm quyền của Phân Cục Ngọc Hoa, việc thực thi pháp luật ở địa phương khác gặp nhiều hạn chế, cần sự hỗ trợ của cảnh sát địa phương, thành phố quyết định chuyển giao vụ án 131 cho đội điều tra tỉnh.” Đới Minh Hàm nói.

Chương 616: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mọi người có biểu hiện khác nhau, có người ngạc nhiên, có người thở phào nhẹ nhõm, có người điềm nhiên.

Hàn Bân thuộc nhóm điềm nhiên, hắn đã dự đoán trước tình huống này.

Cảnh sát không có quyền thực thi pháp luật độc lập ở địa phương khác.

Thực thi pháp luật ở địa phương khác phải có lệnh triệu tập, thư hỗ trợ điều tra và giấy chứng nhận công tác, liên hệ với cơ quan công an cấp huyện trở lên của địa phương hợp tác, cần phải có cán bộ công an địa phương hỗ trợ.

Điều này làm cho quy trình thực thi pháp luật trở nên phức tạp, hiệu quả giảm sút.

Đới Minh Hàm liếc nhìn sổ ghi chép, tiếp tục nói, "Cuộc điều tra liên hợp lần này rất thành công, đội điều tra thành phố và Phân Cục Ngọc Hoa đã hợp tác tốt, học hỏi lẫn nhau, tiến bộ cùng nhau, đã đóng góp lớn cho sự an toàn và ổn định của thành phố Cầm Đảo."

"Lãnh đạo phân cục quyết định, trao thưởng hai ngàn đồng cho mỗi viên cảnh sát trong đội chuyên án; đồng thời biểu dương trên mạng nội bộ của phân cục, xây dựng hình mẫu và lá cờ tiên tiến, kêu gọi các cảnh sát trong phân cục học tập, nỗ lực phát huy, cùng nhau tiến bộ."

Một tràng pháo tay vang lên, vừa được tiền, vừa được nổi tiếng, ai mà không vui chứ.

Đới Minh Hàm quay sang nhìn Mã Cảnh Ba bên phải, "Đội trưởng Mã, ngươi cũng nói vài lời đi."

Mã Cảnh Ba gật đầu, hắng giọng, "Cuộc điều tra liên hợp lần này rất thành công, ta là trưởng đội chuyên án liên hợp, cảm ơn mọi người đã ủng hộ và tin tưởng ta, hy vọng sau này còn có cơ hội hợp tác với mọi người."

Lại một tràng pháo tay.

Đới Minh Hàm chỉ vào Tằng Bình bên trái, "Ngươi cũng nói vài lời."

Tằng Bình khoát tay, có vẻ không hứng thú, "Đới cục, ta không nói đâu."

Đới Minh Hàm động viên mọi người vài câu, nghiêm túc nói, "Được rồi, cuộc họp hôm nay tạm dừng tại đây, Đội trưởng Mã, Tằng Bình, Hàn Bân ở lại."

Mọi người đứng dậy, lần lượt rời khỏi phòng họp.

Trong phòng chỉ còn lại Đới Minh Hàm, Hàn Bân và hai đội trưởng.

Đới Minh Hàm đánh giá Hàn Bân, "Hàn Bân, ngươi điều đến phân cục bao lâu rồi?"

"Chắc khoảng nửa năm rồi."

Đới Minh Hàm gật đầu, "Dù thời gian không lâu, nhưng ngươi cũng được coi là người may mắn, liên tục phá được nhiều vụ án lớn, không chỉ lãnh đạo phân cục, lãnh đạo thành phố cũng rất coi trọng ngươi."

Hàn Bân ngồi thẳng, lộ vẻ khiêm tốn.

"Lãnh đạo thành phố sau khi xem xét tổng thể, muốn điều ngươi sang một vị trí công tác mới, ngươi có ý kiến hoặc điều kiện gì có thể nêu ra."

“Ta hoàn toàn tuân thủ sắp xếp của tổ chức.”

“Ừm, có thể tiết lộ trước một chút, vị trí mới của ngươi có thể là trưởng nhóm đội hai của đội điều tra thành phố, có vấn đề gì không?”

Hàn Bân lớn tiếng, “Không vấn đề gì.”

Đới Minh Hàm cười mắng, “Ngươi thăng chức rồi, làm sao có vấn đề được, đến đội điều tra thành phố phải làm việc tốt, đừng làm mất mặt phân cục chúng ta.”

“Vâng.”

“Có thời gian thì thường về thăm, phân cục Ngọc Hoa luôn là nhà của ngươi.”

Hàn Bân nghiêm túc, “Nhất định.”

“Được rồi, thế nhé, dù ở đâu cũng là phục vụ nhân dân, làm tốt nhé.” Đới Minh Hàm đứng dậy, dặn dò thêm một câu, rồi rời khỏi phòng họp.

Mã Cảnh Ba vỗ vai Hàn Bân, “Vài ngày nữa sẽ có văn bản điều động chính thức, trên đó có ngày nhậm chức, ngươi không được đến muộn.”

“Vâng.”

Mã Cảnh Ba chào Tằng Bình, cũng rời khỏi phòng họp.

Tằng Bình cũng đầy cảm xúc, “Biết ngươi không phải vật trong ao, sớm muộn gì cũng rời đội ba, chỉ là không ngờ nhanh như vậy.”

“Ta cũng không ngờ.” Hàn Bân thở dài.

Trước đó, Đinh Tích Phong đã đề cập muốn điều hắn đến thành phố, nhưng, đội điều tra thành phố chỗ nào cũng có người, cảnh sát bình thường dễ sắp xếp, nhưng trưởng nhóm lại là chức vụ thực, khi nào có vị trí trống thật khó nói.

“Đến đó làm việc tốt, dù không xa, thường về thăm nhé.”

“Ta sẽ.” Hàn Bân nghiêm túc.

Thăng chức tăng lương là chuyện tốt, nhưng hắn làm việc ở phân cục Ngọc Hoa thời gian qua rất thuận lợi, quan hệ tốt với cả lãnh đạo và đồng nghiệp, đột ngột phải rời đi, trong lòng cũng không khỏi tiếc nuối.

“Tối nay đến nhà ta, ta sẽ tổ chức tiệc mừng cho ngươi.” Tằng Bình cũng không khỏi tiếc nuối, Hàn Bân là người hắn đề bạt, có thể nói là cánh tay phải của hắn, giờ đột nhiên phải rời đi, sau này hắn sẽ không được nhàn hạ như trước.

Người đi lên, nước chảy xuống, hắn không thể cản trở tiền đồ của Hàn Bân.

“Tằng đội, để sau đi, bây giờ dịch bệnh chưa dứt, không vì chuyện của ta mà khiến mọi người mắc sai lầm.” Hàn Bân nói.

“Vậy cũng được.” Tằng Bình gật đầu, đưa cho Hàn Bân một điếu thuốc, “Ngươi sắp đến đội điều tra thành phố, ngươi nghĩ ai nên tiếp nhận đội hai?”

“Ngài thấy ai phù hợp?” Hàn Bân hỏi lại.

“Đừng giở trò với ta, nói đi.”

Hàn Bân suy nghĩ một lúc, “Nếu đề bạt nội bộ, ta nghĩ Lý Huy khá phù hợp, dù về thâm niên hay năng lực, đều xứng đáng.”

Tằng Bình hút vài hơi thuốc, “Được, Đới cục hỏi ta sẽ đề cử Lý Huy, nhưng đừng nói với hắn trước. Để ta thăm dò ý Đới cục trước.”

Hai người trò chuyện thêm một lúc.

Chương 617: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lúc ra về, Tằng Bình đùa, "Ngươi ở đội điều tra thành phố làm việc tốt, có khi sau này ngươi còn đề bạt ta."

…

Những ngày tiếp theo, công việc của Hàn Bân nhẹ nhàng hơn, nhiệm vụ chính là sắp xếp hồ sơ vụ án 131, chuyển giao cho cơ quan tỉnh.

Ngoài ra, hắn còn nhận được lời cảm ơn từ gia đình nạn nhân, ban đầu họ muốn đến phân cục tặng cờ cảm ơn, nhưng bị Hàn Bân từ chối, thời điểm này mọi việc nên đơn giản hóa.

Ngày thứ ba, văn bản điều động của Hàn Bân chính thức được ban hành, đúng như Đới Minh Hàm nói, hắn được điều đến đội điều tra thành phố, làm trưởng nhóm đội hai.

Dù nhìn bề ngoài là điều động ngang, nhưng từ phân cục lên thành phố, đó là một bước tiến lớn, nhiều người cả đời cũng không vượt qua được.

Quyền hạn, nhân mạch, đãi ngộ đều sẽ tăng lên nhiều.

Các đồng nghiệp đội hai biết tin này, đều lộ vẻ ngưỡng mộ.

Chỉ còn thiếu nước ôm chân Hàn Bân, xin hắn dẫn đi cùng.

Người tiếp nhận chức trưởng nhóm đội hai là Lý Huy.

Chỉ có điều, Lý Huy không được bổ nhiệm trực tiếp làm trưởng nhóm, mà là trưởng nhóm lâm thời.

Lý Huy và Hàn Bân là bạn cùng lớp, hắn vào đội điều tra sớm hơn Hàn Bân, về thâm niên còn hơn Hàn Bân.

Năng lực của Lý Huy có thể không bằng Hàn Bân, nhưng so với các đồng đội khác vẫn tốt hơn.

Điều duy nhất Tằng Bình lo lắng, là cái miệng không đáng tin của hắn.

Nhưng, ngồi vào đúng vị trí, suy nghĩ có thể sẽ khác…

Tất nhiên, điều này không ai dám chắc.

Những ngày sau đó, Hàn Bân vừa bàn giao công việc với Lý Huy, vừa chuẩn bị cho việc điều động…

Thành phố Cầm Đảo.

Khu dân cư Hoa Uyển, nhà Lý Huy.

Lý Huy trở thành trưởng nhóm lâm thời của đội hai, tâm trạng phấn chấn, hiếm khi chủ động mời mọi người ăn cơm.

Xét đến dịch bệnh, bữa ăn tạm hoãn, để sau giải quyết.

Nhưng, Lý Huy vẫn mời Hàn Bân đến nhà ăn cơm, hai người ngày nào cũng ở bên nhau, đi làm chung xe, không lo ngại vấn đề gì.

Thật ra có vấn đề cũng muộn rồi, đúng là anh em hoạn nạn.

Cùng ăn còn có bạn gái Lý Huy, Chu Duy Na.

Chu Duy Na là giáo viên lớp chín, đã trở lại giảng dạy bình thường, năm nay hai mươi sáu tuổi, bằng tuổi Hàn Bân.

Hàn Bân lần đầu gặp Chu Duy Na, cao khoảng một mét sáu, đeo kính, thuộc kiểu thục nữ, không đẹp nhưng dễ nhìn, đứng cùng Lý Huy khá hợp.

Có lẽ do nghề nghiệp, Chu Duy Na rất hay nói, cùng Lý Huy trò chuyện rôm rả.

Chu Duy Na rót trà cho Hàn Bân, "Tổ trưởng Hàn, Lý Huy ở nhà không ít lần nhắc đến ngài."

"Đệ muội không cần khách sáo, gọi ta Hàn Bân là được." Hàn Bân cười, nâng chén trà, "Chắc hắn không nói tốt gì về ta đâu."

Lý Huy lườm, "Này, đệ muội gì chứ, ai sinh trước, trong lòng ngươi không biết sao."

"Ta thấy chị dâu trẻ, thuận miệng nói thôi." Hàn Bân cười.

Lý Huy nhếch môi, biểu hiện rõ không tin.

"Ngươi hai người nói chuyện, ta đi nấu ăn." Chu Duy Na nói xong, đứng dậy vào bếp.

Hàn Bân cười, đưa cho Lý Huy một điếu thuốc, "Ngươi giỏi đấy, tìm được bạn gái vừa đẹp vừa đảm đang."

"Đúng vậy, không uổng công ta chờ đợi bao năm." Lý Huy cầm bật lửa, châm thuốc cho Hàn Bân.

Hàn Bân hút một hơi, "Ta nhớ, nhà ngươi còn có người thuê khác mà?"

"Hai người thuê kia về quê ăn Tết, chắc lâu mới về, ta cũng được yên tĩnh." Lý Huy nhả khói, "Hết hạn thuê, ta tính chuyển nhà."

"Muốn chuyển sang kiểu nhà thế nào?"

"Chuyển sang nhà một hoặc hai phòng ngủ, thuê chung không tiện."

Hàn Bân liếc bếp, cười, "Thôi đi, ngươi tưởng ta không biết ngươi tính gì."

Lý Huy cười, nhìn lén bếp, chuyển chủ đề, "Ngươi bao giờ lên thành phố?"

"Ngày mai nghỉ, sáng hôm sau báo cáo."

“Ngươi định đi thế nào, giờ khó gọi xe, xe buýt không có chuyến thẳng.” Lý Huy nói.

“Đúng thế, sau này không ngồi ké xe ngươi được rồi.” Hàn Bân nói.

“Hay ta đi vòng đưa ngươi?”

Hàn Bân lắc đầu, “Thôi đi, không phải ngày một ngày hai.”

“Đúng vậy.” Lý Huy gật đầu, có ý tưởng, “Ngươi thăng chức rồi, nhờ dịp này bảo ba mẹ thêm tiền, đặt cọc mua xe.”

Hàn Bân nghĩ, “Không hợp.”

Xe quá rẻ Hàn Bân không muốn đi, vừa thăng chức đã mua xe mới lại quá nổi, xe để ở thành phố, lỡ còn hơn xe Mã Cảnh Ba, ngươi bảo có xấu hổ không, lãnh đạo nghĩ sao.

“Ngươi tự nghĩ đi, ta vào bếp xem.” Lý Huy hút nhanh vài hơi, dụi tàn thuốc, vào bếp giúp bạn gái.

Không lâu sau, trong bếp vang lên tiếng cười đùa, “Trời ơi, ngươi vào đây làm gì.”

“Ta sợ ngươi mệt, vào giúp mà.”

“Tay ngươi đặt đâu…”

Cặp đôi đang yêu, xa nhau một thời gian, tự nhiên rất ngọt ngào.

Hàn Bân thở dài, là một người độc thân, không khỏi cảm thấy trống trải.

“Chúc mừng cảnh sát 577533, phá được vụ buôn bán dụng cụ.”

“Thưởng điểm công huân 38.”

“Phân tích vi biểu cảm: thành thạo +6”

Quan sát, thành thạo +3

“Tặng thêm gói quà.”

“Kỹ năng: đọc môi”

Cấp độ, cao cấp

Hàn Bân thấy thoải mái, cũng xem như an ủi.

Nửa giờ sau, thức ăn bốc hơi nghi ngút lên bàn, hai món nóng, hai món nguội, một canh, tay nghề Chu Duy Na không tồi, nấu không quá nhiều gia vị, đều là món ăn gia đình.

Trong bữa ăn, Lý Huy và Chu Duy Na chốc chốc nhìn nhau, gắp thức ăn cho nhau, khiến Hàn Bân cảm thấy mình là người thừa.

Ăn xong không lâu, Hàn Bân rời đi, hắn có tự giác đó.

Chương 618: Tiêu Đề 《Ẩn》

Về đến nhà, Hàn Bân chuẩn bị nước tắm, lấy một chai bia, xem một bộ phim nước ngoài, thư giãn.

Sáng hôm sau, Hàn Bân ăn sáng xong, đi siêu thị mua chút đồ, đến Đồn công an Quảng An.

Hàn Bân đã một tháng không gặp Hàn Vệ Đông.

Thời gian này, Hàn Vệ Đông ở ký túc xá đồn công an, người cách ly ngoài địa phương trong khu vực lần lượt được giải phóng, Hàn Vệ Đông vài ngày nữa cũng có thể về nhà.

Hàn Bân không lạ gì Đồn công an Quảng An, đến sân đồn công an thì gặp cảnh trưởng Thôi Hạo, chào hỏi, "Thôi ca."

Thôi Hạo vẫy tay, "Bân Tử đến rồi, mang nhiều đồ thế."

Hàn Bân mang theo hai túi lớn nhỏ, đưa túi lớn cho Thôi Hạo, "Thôi ca, đây là ta mua cho mọi người, ngươi giúp phát hộ."

"Ngươi đến là được rồi, khách sáo làm gì." Thôi Hạo nhận túi, mở ra xem, "Ôi, mua nhiều đồ ăn ngon, trưa nay được lắm."

"Ta còn mua món ngươi thích nhất, mặt lợn, trộn lên là ăn." Hàn Bân cười.

"Ồ, ta thèm lâu rồi." Thôi Hạo nuốt nước bọt, dạo này ăn cơm ở đồn, dù không thiếu thịt, nhưng chẳng ai làm được món mặt lợn trộn.

"Em trai, cảm ơn nhé."

Hàn Bân cười, “Khách sáo gì với ta.”

Hai người trò chuyện, vào sảnh đồn công an, Hàn Bân chào hỏi mọi người, phát chút đồ ăn vặt.

Sau đó, Hàn Bân vào phòng trưởng đồn, “Cốc cốc.”

“Vào đi.” Giọng quen thuộc vang lên trong phòng.

“Két…” Hàn Bân đẩy cửa vào phòng, thấy Hàn Vệ Đông đang ngồi bên bàn làm việc.

“Bố.”

“Con.” Hàn Vệ Đông hơi ngạc nhiên, mỉm cười, “Ta bảo sao ngoài kia náo nhiệt thế, ngươi lại mua đồ ăn cho bọn hắn rồi.”

“Có đồ ăn vặt, còn mua chút món nguội, trưa làm món phụ cho mọi người.” Hàn Bân đặt túi lên bàn trà, “Đây là cho bố, có quần áo sạch, chút hoa quả.”

“Nhà thế nào?” Dù gọi video mỗi ngày, Hàn Vệ Đông vẫn không yên tâm.

“Đều tốt, chỉ là ông nội thấy chán, muốn về nhà cũ.”

“Ông ngươi quen sống ở làng, dù không ra ngoài cũng có sân, ngày nào cũng ở trong nhà, quen sao được.”

“Đúng vậy, ta nghĩ vài ngày nữa, ổn định hẳn, sẽ đưa ông về nhà cũ, kẻo ông sinh bệnh.” Hàn Bân nói.

“Vài ngày nữa ta về nhà, ta sẽ đưa ông đi, ngươi lo việc của ngươi.” Hàn Vệ Đông nói đến đây, quan tâm công việc Hàn Bân, “Dạo này ngươi làm việc thế nào? Đội điều tra có bận không.”

“Ta định nói, mai ta điều động, không làm ở phân cục Ngọc Hoa nữa.”

Hàn Vệ Đông ngạc nhiên, "Không làm ở đội điều tra phân cục nữa? Sao ta không nghe tin, ngươi điều đi đâu?"

"Ta điều đến đội điều tra thành phố, làm trưởng nhóm đội hai."

"Ngươi không đùa chứ, nhanh vậy điều lên thành phố?" Hàn Vệ Đông vẫn không tin, dù là trưởng nhóm điều tra, nhưng phân cục và thành phố khác nhau xa, tiền đồ cũng khác hẳn.

Hàn Bân đưa bố điếu thuốc, "Đây không phải đùa."

Hàn Vệ Đông cầm điếu thuốc, đi vài bước trong phòng, "Ai đề bạt ngươi?"

"Ta nghĩ là đại đội trưởng đội điều tra thành phố Đinh Tích Phong, Cục trưởng Phùng chắc cũng biết."

Hàn Vệ Đông suy nghĩ, Đinh Tích Phong không quen, nhưng Phùng Bảo Quốc rất quen, "Được, sau này có thời gian, ta mời bọn hắn ăn bữa, cảm ơn trực tiếp."

Hàn Bân không đáp, xã giao là điều khó tránh.

Hàn Vệ Đông có quan hệ và kinh nghiệm, biết cách làm hơn Hàn Bân.

"Đúng rồi, ngươi đi làm ở thành phố sẽ không ngồi ké xe Lý Huy nữa, giờ bắt xe khó, tàu điện cũng không an toàn, này, lát nữa đưa xe về, sau này tự lái xe đi làm." Hàn Vệ Đông nói.

"Ta lấy xe, bố đi làm sao?"

"Giờ ta ở ký túc, không cần xe. Vài ngày nữa hết dịch, ta mua xe mới, một xe không tiện." Hàn Vệ Đông cười.

Hàn Vệ Đông muốn đổi xe lâu rồi, nhưng Vương Huệ Phương không đồng ý.

Hàn Bân hiểu ý bố, cười, "Bố muốn mua xe gì?"

“Mẫu mới Volvo, ngươi thấy sao?”

“Cũng được, bố bàn với mẹ, mẹ đồng ý là được.” Hàn Bân nhún vai.

“Dù ta thuyết phục được mẹ ngươi, mua xe mới, bà cũng để ngươi lái.” Hàn Vệ Đông thở dài, chắc đây là lần cuối đổi xe.

“Vừa thăng chức đã lái xe mới đi làm, khác gì gây chuyện.” Hàn Bân hút thuốc, “Ta lái xe Passat của nhà là được, xe mới tám phần, ai hỏi nói xe của bố.”

Hàn Vệ Đông giơ ngón cái, “Xem ra không hổ danh con ta, khó trách tiến bộ nhanh, giác ngộ!”

“Lát nữa ta lái xe đi, chuyện mua xe, bố tự bàn với mẹ.”

“Đừng, ngươi nói vài câu, bà chắc chắn nghe ngươi.”

“Vài ngày nữa, bố về rồi, tùy tình hình tính.”

“Được.” Hàn Vệ Đông hút thuốc.

Giờ một xe không tiện, Hàn Bân cần xe đi làm, Hàn Vệ Đông và Vương Huệ Phương cũng cần xe khi có việc, ông nội già rồi cũng cần đưa đón, Hàn Vệ Đông bảy tám phần sẽ thuyết phục được vợ.

Hàn Vệ Đông chuyển chủ đề, “Bân Tử, chuyện điều động, ngươi chuẩn bị thế nào rồi?”

“Công việc đã bàn giao, Lý Huy thành trưởng nhóm lâm thời, mai ta đi làm ở đội điều tra thành phố.”

Hàn Vệ Đông búng tàn thuốc, “Ngươi phải cẩn thận hơn, lần này không giống điều đến phân cục Ngọc Hoa, không chỉ cần quan hệ tốt với cấp trên, mà cả cấp dưới cũng vậy.”

“Đinh đội và Đội trưởng Mã quan hệ với ta tốt, còn cấp dưới…” Hàn Bân đến chủ yếu để xin kinh nghiệm từ bố, về

cách quản lý cấp dưới.

Trước, Hàn Bân từ đồn công an điều đến phân cục Ngọc Hoa, chỉ là cảnh sát điều tra bình thường, dễ quan hệ tốt với đồng nghiệp.

Chương 619: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng lần này khác, Hàn Bân điều đến đội điều tra thành phố làm trưởng nhóm, không chỉ cần quan hệ tốt với lãnh đạo, còn phải được cấp dưới công nhận.

Kinh nghiệm quản lý của Hàn Bân không nhiều, tuổi lại trẻ, thâm niên ít, nếu có ai không phục, chuyện sẽ lớn.

Một khi trở thành quản lý, không chỉ cần khả năng điều tra, mà cả khả năng quản lý, điều tra cần hợp tác đội, nếu không quản lý tốt cấp dưới, không ai nghe ngươi, dù một mình giỏi cũng không thể phá án.

Hàn Vệ Đông cười, ngồi trên ghế sofa, "Pha trà cho ta, ta từ từ kể…"

Sáng hôm sau.

Hàn Bân ăn sáng, mặc chỉnh tề, lái xe đến sở công an thành phố.

Hàn Bân lần đầu đi làm ở thành phố, để tránh muộn, ra ngoài sớm hơn.

Cầm Đảo đã lần lượt trở lại làm việc, xe cộ trên đường cũng nhiều.

Hàn Bân thi bằng lái từ trung học, tính ra bảy tám năm rồi, là lái xe già dặn, kỹ thuật không tồi.

Từ nhà đến sở công an thành phố không xa, nếu không kẹt xe chỉ mất mười mấy phút, vào giờ đi làm có lẽ mất khoảng ba mươi phút.

Hôm nay thời tiết tốt, nắng hơi chói, Hàn Bân đeo kính râm, thói quen mở radio, tìm chương trình kể chuyện.

Bình thường Hàn Bân không nghe kể chuyện, thấy không hay, thích đọc truyện hơn, nhưng khi lái xe lại thích nghe kể chuyện cổ điển, đặc biệt là giọng kể của Đan Điền Phương.

Đến ngã tư đèn đỏ, phía trước là đèn đỏ, Hàn Bân nhẹ đạp phanh, dừng xe trước vạch, thói quen kéo phanh tay.

"Bịch!" Phía sau xe vang lên tiếng va chạm, xe rung lắc.

Hàn Bân nhìn sau, thấy một xe trắng đâm vào.

Hàn Bân bật đèn khẩn cấp, đeo khẩu trang, bước ra khỏi xe, nhìn thấy một xe trắng Audi a4.

Hàn Bân đi kiểm tra, trong xe có một phụ nữ, trông có vẻ hoảng loạn, cầm điện thoại gọi.

Hàn Bân kiểm tra, xe Passat bị đâm, không nặng lắm, chỉ lõm một chút, có vài vết trầy.

Hàn Bân lấy điện thoại, chụp sáu bức ảnh.

Cửa Audi mở, nữ tài xế bước ra, cúi nhẹ chào Hàn Bân, "Xin lỗi, ta là tài xế mới, không kịp phanh."

Hàn Bân đánh giá, nữ tài xế trông không lớn tuổi, dáng cao, mặc áo len màu hồng, quần jean đen, đôi chân dài rất thu hút.

"Ngươi có bảng cảnh báo không? Đặt bảng cảnh báo trước." Hàn Bân nhắc.

Nữ tài xế ngơ ngác, "Ồ, để ta tìm."

Nữ tài xế đeo khẩu trang, không thấy mặt, đôi mắt to tròn, qua nét mặt đoán là mỹ nữ.

Nữ tài xế mở cốp xe, lấy bảng cảnh báo hình tam giác, đặt cách xe ba bốn mét.

“Ngươi đặt quá gần.” Hàn Bân cầm bảng, đặt xa hơn, để xe phía sau có đủ khoảng cách chuyển làn.

“Cảm ơn, ta không rõ lắm.” Nữ tài xế ngại ngùng.

Hàn Bân nhìn đồng hồ, không muốn muộn ngày đầu đi làm, “Báo cảnh sát chưa?”

“Ơ… đại ca, chúng ta giải quyết riêng được không?” Nữ tài xế đề nghị.

“Giải quyết riêng thế nào?”

Nữ tài xế nghĩ, “Ta hoàn toàn chịu trách nhiệm, ngươi nói giá, nếu hợp lý ta trả; nếu không hợp lý, ta giúp ngươi sửa.”

“Ta không phải thợ sửa xe, không rõ chi phí sửa xe, thế này, chúng ta đi làm trước, ta hỏi thợ sửa xe rồi báo giá, sao?”

“Vậy trao đổi số điện thoại nhé.” Nữ tài xế nói.

Hai người trao đổi số điện thoại, Hàn Bân sợ muộn, lên xe đi.

Thấy Hàn Bân đi dứt khoát, nữ tài xế hơi bối rối, nghĩ thầm, đại ca này thật rộng lượng, không sợ ta cho số giả rồi chạy.

Sự cố nhỏ này giải quyết trong mười phút, không làm Hàn Bân muộn, hắn không để tâm lắm.

Đến sở công an, Hàn Bân vào văn phòng đội hai đội điều tra báo cáo.

Đứng ở cửa một lúc, Mã Cảnh Ba mang theo túi, đeo kính râm, mặc áo da đen bước tới, “Chà, đến sớm, bao giờ đến?”

“Ta cũng vừa đến.”

Mã Cảnh Ba mở cửa, “Vào đi, ngồi tùy ý.”

Phòng không lớn, nội thất đơn giản, Hàn Bân ngồi trên ghế đối diện bàn làm việc.

Mã Cảnh Ba dọn dẹp bàn, "Phòng đội một ở văn phòng lớn phía đông, ngươi xem qua chưa?"

"Chưa."

"Ngươi mới điều đến, cần gì cứ nói."

"Vâng."

"Ngươi mới đến, chắc chưa quen, hòa nhập với nhóm, ta tin năng lực ngươi, đừng lo lắng, như trước, làm tốt công việc."

"Hiểu rồi."

"Ta giới thiệu sơ lược về đội một, trước trưởng nhóm là Đậu Văn Sơn, làm tốt, dịch bệnh này phụ trách cách ly, hết dịch có thể điều đến phân cục làm đội trưởng, đội một hiện có năm thành viên, gồm ngươi là sáu." Mã Cảnh Ba đưa tập tài liệu da bò,

"Đây là lý lịch của họ, ngươi xem."

Hàn Bân nhận tài liệu xem.

Lý Cầm, 30 tuổi, cảnh sát cấp một, số điện thoại 139…

Vương Tiêu, 28 tuổi, cảnh sát cấp hai, số điện thoại 135…

Giang Dương, 26 tuổi, cảnh sát cấp ba, số điện thoại 138…

Bao Tinh, 24 tuổi, cảnh sát cấp ba, số điện thoại 147…

Hoàng Khiết Khiết, 23 tuổi, cảnh sát thực tập, nội vụ, số điện thoại 157…

Hàn Bân xem xong, trả lại Mã Cảnh Ba.

"Muốn tổ chức tiệc chào mừng ngươi, nhưng giờ đặc biệt, hoãn lại, đợi thời gian sau bù."

Mã Cảnh Ba xem đồng hồ, "Đi thôi, ta dẫn ngươi giới thiệu đội một."

Văn phòng đội một ở phía đông, giữa có văn phòng đội hai.

Đến cửa, Mã Cảnh Ba đẩy cửa vào, bên trong diện tích không nhỏ, có sáu bàn làm việc, phía trước trái có bảng trắng, bên phải có hai hàng tủ sắt, phía sau có tủ hồ sơ.

Có bốn người ngồi bàn.

Hàn Bân xem lý lịch, có ảnh, nhận ra Giang Dương, Vương Tiêu, Bao Tinh, Lý Cầm.

Chương 620: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Mã đội." Mọi người đứng dậy chào.

"Hoàng Khiết Khiết đâu?"

"Thiến Thiến đi hậu cần lấy nước khử trùng."

Mã Cảnh Ba chỉ Hàn Bân bên cạnh, "Ta giới thiệu, đây là trưởng nhóm mới Hàn Bân."

"Chào tổ trưởng Hàn." Mọi người vội chào.

Sau này, đây là sếp trực tiếp của họ, ai dám lơ là.

Hàn Bân gật đầu, "Chào mọi người."

"Tổ trưởng Hàn ta từ đội điều tra phân cục Ngọc Hoa, kỹ thuật điều tra giỏi, liên tiếp phá nhiều vụ lớn, bao gồm chuyên án 715, vụ người tuyết, chuyên án 131, là nhân tài hiếm có." Mã Cảnh Ba giới thiệu.

"Cảnh sát Hàn, ta trước làm ở phân cục Ngọc Hoa, ta là Lý Cầm." Người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi nói.

Hàn Bân cười gật đầu, hắn nhớ lý lịch Lý Cầm, là thành viên lớn tuổi nhất đội một, cấp bậc còn cao hơn hắn.

"Đinh linh linh…" Điện thoại Mã Cảnh Ba reo.

"Các ngươi nói chuyện, ta nghe điện thoại." Mã Cảnh Ba đi, vỗ vai Hàn Bân, "Có việc đến văn phòng ta."

Hàn Bân đáp, tiễn Mã Cảnh Ba ra khỏi văn phòng.

Một chàng trai cao gầy, cười nói, "Tổ trưởng Hàn, nghe nói vụ Văn Hình và vụ tống tiền nữ minh tinh cũng do ngài phá."

Hàn Bân ngạc nhiên, "Ngươi tin tức nhanh thật."

Lý Cầm giới thiệu, "Thằng nhóc này là Bao Tinh, biệt danh bao biết chuyện, không gì hắn không biết."

Bao Tinh cười hề hề, không hề xấu hổ.

"Tổ trưởng Hàn, ta là Giang Dương."

Giang Dương có khuôn mặt bầu bĩnh, hơi rụt rè, dáng người mập mạp.

"Tổ trưởng Hàn." Vương Tiêu chào.

Hai người từng làm việc cùng, không cần giới thiệu.

Hàn Bân gật đầu, "Mọi người làm việc, không cần đứng đây, sau này còn nhiều thời gian."

"Mọi người giải tán đi." Lý Cầm nói, quay sang Hàn Bân, "Tổ trưởng Hàn, ngài chọn bàn nào, ta giúp dọn dẹp."

Hàn Bân nhìn quanh, thấy bàn trống phía sau gần cửa sổ, "Chỗ đó không ai ngồi?"

Lý Cầm nói, "Ồ, trước Đậu tổ trưởng ngồi đó."

Hàn Bân thấy chỗ đó không tồi, gần cửa sổ, tầm nhìn tốt, bao quát cả văn phòng, "Ta ngồi đó."

Hôm qua, Hàn Bân hỏi bố về cách quan hệ với đồng nghiệp.

Theo lời Hàn Vệ Đông, Hàn Bân nên khiêm tốn ở sở công an thành phố, vào được sở công an người ai cũng có tài hoặc quan hệ, trước tiên tìm hiểu ngọn ngành.

Một điều là phải quan hệ tốt với đồng nghiệp, không nên tỏ ra mình là lãnh đạo ngay, dần dần xây dựng uy tín.

Cách đơn giản nhất là cùng ăn uống, trò chuyện, quan hệ sẽ thân thiết.

Nhưng giờ không tiện tụ tập, chỉ có thể từ từ.

Hàn Bân dọn dẹp bàn làm việc và tủ, kiểm tra tủ hồ sơ, quen với tình hình văn phòng.

Hắn mới đến sở công an, nhiệm vụ chính là quen môi trường, Mã Cảnh Ba không giao việc cụ thể.

Hàn Bân ra khỏi văn phòng đội một, gọi điện cho bố.

"Bân Tử, đến sở công an chưa?"

"Đến rồi, đã ổn định, ta gửi mấy ảnh, xem qua."

"Chuyện gì?"

Hàn Bân bất đắc dĩ, "Sáng nay đợi đèn đỏ, bị đâm đuôi."

Hàn Vệ Đông xem ảnh, "Giờ người trẻ lái xe không đáng tin, khó đề phòng."

Hàn Vệ Đông cũng từng làm điều tra, thấy Audi trắng phía sau, biết tài xế trẻ tuổi.

"Bố, đối phương chịu trách nhiệm, ta đòi bao nhiêu sửa xe hợp lý?"

Hàn Bân từng va quệt xe, nhưng chưa sửa, bố làm việc này.

"Nam hay nữ, kết hôn chưa?" Hàn Vệ Đông đùa.

"Liên quan gì sửa xe?" Hàn Bân cười.

"Có liên quan, nếu là cô gái trẻ chưa kết hôn, cần gì xe, kết bạn tốt hơn, biết đâu còn quen được."

"Được rồi, ta biết, ta sẽ xem tình hình, ngài hỏi giúp chi phí sửa xe, để ta biết trả lời, bố."

"Nghe vậy, đúng là cô gái." Hàn Vệ Đông cười.

Hàn Bân "…"

“Xe cộ va chạm là bình thường, nếu thấy thích, đừng đòi tiền, để lại ấn tượng tốt; nếu không thích, đòi sáu bảy trăm là được.”

“Được, ta biết, làm việc đi.” Hàn Bân cúp máy.

Lời Hàn Vệ Đông, hắn vẫn rất coi trọng, không bố hắn đã không làm cảnh sát.

Hàn Bân nhớ lại, tuy không thấy rõ mặt, nhưng thân hình đẹp, đôi chân dài rất thu hút.

Hàn Bân có ý tưởng, gọi điện cho cô gái, “Alo.”

“Ngài là chủ xe Passat?”

“Đúng, ta họ Hàn, ngài tên gì?”

“Ta họ Vương, chi phí sửa xe thế nào?”

“Ta hỏi rồi, khoảng năm trăm.” Hàn Bân báo giá hợp lý, có cảm tình với cô gái.

“Hàn tiên sinh, ta đưa tiền ngài thế nào?”

“Thế nào tiện?”

“Chúng ta thêm WeChat, ta chuyển trực tiếp.” Cô gái đề nghị.

“Được.”

“Ngài số WeChat bao nhiêu?”

“Tìm số điện thoại ta là được.”

“Ok, lát nữa ta thêm.” Cô gái nói rồi cúp máy.

Hàn Bân cười, đang trở lại văn phòng thì gặp một cô gái trẻ, hỏi, “Tiên sinh, ngài đến đội hai điều tra có việc gì?”

Hàn Bân nhận ra từ ảnh lý lịch, “Hoàng Khiết Khiết.”

“A, là ta, sao ngài biết ta?”

“Ta là Hàn Bân, mới điều đến đội hai, sau này là đồng nghiệp.”

“Ôi, ngài là Tổ trưởng Hàn, ta không nhận ra, ngài nhận ra ta.” Hoàng Khiết Khiết ngạc nhiên, vui mừng.

Hàn Bân cười, “Mau vào, xách đồ mệt đấy.”

“Vâng.” Hoàng Khiết Khiết cười, xách nước khử trùng và đồ dùng văn phòng vào.

Nội vụ không ra ngoài điều tra, phụ trách quản lý văn thư, đăng ký, báo biểu, thống kê, lưu trữ.

Vừa vào cửa, Bao Tinh chạy tới, “Thiến Thiến, mang nhiều đồ thế, sao không gọi ta, ta ra đón.”

Thôi được, ở đâu cũng không thiếu kẻ theo đuổi.

Chương 621: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thấy Hàn Bân vào, Bao Tinh ngượng ngùng.

Hàn Bân cười, về bàn làm việc.

"WeChat" reo, Hàn Bân xem, là ảnh cô gái đẹp.

Quả nhiên, mắt hắn không tệ…

"Hàn tiên sinh?"

"Vương tiểu thư."

"Ta chuyển tiền rồi."

"Đinh đong." Hàn Bân nhận chuyển tiền.

Tiền gửi rồi, không khách khí, Hàn Bân nhận, hỏi, "Vương tiểu thư, sao không dùng bảo hiểm?"

Vương tiểu thư gửi ảnh khóc, "Trước Tết, ta đã bồi thường một lần."

Hàn Bân "…"

Vương tiểu thư tò mò, "Đúng rồi, không sợ ta cho số giả?"

"Không."

"Sao tin tưởng ta?" Vương tiểu thư không hiểu, cô đeo khẩu trang, đối phương không thấy mặt.

"Ta là cảnh sát."

Vương tiểu thư "…"

Anh trai, còn trò chuyện không.

“Cảnh sát, không làm phiền nữa.” Cô gái gửi ảnh tạm biệt.

Hàn Bân gửi ảnh cười.

Hàn Bân mở WeChat cô gái, thấy nhiều ảnh nấu ăn, có sushi, cơm lươn, trông rất ngon.

Trưa ăn xong, Hàn Bân nghỉ trưa một lúc.

Chiều, Mã Cảnh Ba đưa Hàn Bân đến văn phòng đại đội trưởng, Hàn Bân điều đến đội điều tra thành phố chủ yếu nhờ đề bạt của Đinh Tích Phong.

Gặp Đinh Tích Phong, Hàn Bân nhờ Hoàng Khiết Khiết dẫn đi thăm các phòng ban, chào mọi người.

Về văn phòng đội một, Hàn Bân hiểu thêm về sở công an thành phố, chế độ hoàn thiện hơn, các phòng ban chuyên nghiệp hơn.

Có lẽ để Hàn Bân quen việc, Mã Cảnh Ba không phân công vụ mới, đội một chủ yếu làm thủ tục và hồ sơ vụ trước.

Hàn Bân không tham gia vụ trước, cũng thoải mái.

Tối, Hàn Bân tan làm đúng giờ, lái xe đến Đồn công an Quảng An đón bố, hắn hôm nay hết cách ly.

Hai cha con về nhà, được chào đón nồng nhiệt.

Hàn Vệ Đông đã hơn một tháng không về, gia đình lo lắng công việc nguy hiểm của hắn, nhất là ông nội Hàn Bân, dù không nói, nhưng loét miệng.

Hàn Vệ Đông về nhà tắm rửa, gia đình ăn bữa cơm đoàn tụ, tiếng cười vui vẻ vang lên trong nhà.

Thời gian trôi nhanh, tháng tư đã tới…

Dạo này mọi người không ra ngoài nhiều, các cộng đồng quản lý chặt, tội phạm giảm rõ.

Hàn Bân hiếm khi nhàn rỗi, không nhận vụ lớn.

Trưởng nhóm đội hai Chu Gia Húc, hơn Hàn Bân ba tuổi, khá nói chuyện, không bận đến đội một ngồi chơi.

Vài ngày trước, đội hai nhận vụ giết người, Chu Gia Húc dẫn đội điều tra, còn mượn Giang Dương và Vương Tiêu.

Nhân cơ hội này, Hàn Bân cũng quen với nhóm.

Đội một không có ai nổi loạn, Lý Cầm và Vương Tiêu thâm niên cao, nhưng không gây sự với Hàn Bân.

"Két…" Cửa văn phòng mở, Bao Tinh vào.

"Lãnh đạo, các đồng chí, ta có hai tin, một tin tốt, một tin xấu, muốn nghe tin nào?"

Hàn Bân không lạ, ngáp, chờ tiếp.

Hoàng Khiết Khiết ngồi bàn, chống cằm, chớp mắt to.

Lý Cầm châm thuốc, hút, "Nói tin tốt trước."

"Cuộc chiến đặc biệt thắng rồi, mai sẽ giải phóng, các ngành nghề có thể đi làm." Bao Tinh nói.

(Để triển khai cốt truyện, giảm phiền phức không cần thiết, thời gian đã tiến lên, xin đừng đối chiếu.)

(Thực tế cuộc chiến chưa kết thúc.)

(Một lần nữa, cuộc chiến chưa kết thúc, mọi người hãy cẩn thận, bảo vệ mình, hạn chế ra ngoài.)

Hoàng Khiết Khiết cười hở hai chiếc răng nanh, "Thật không, cuối cùng không phải ăn mì và cơm căn tin."

"Tin xấu?"

Bao Tinh thở dài, "Giải phóng nửa tháng không có tình huống đặc biệt, cảnh sát không được nghỉ."

Hàn Bân không phản ứng, cũng châm thuốc, hút một hơi.

Về tin trước, Hàn Bân đoán trước, biết sắp giải phóng, chỉ không biết khi nào.

Về tin sau, Mã Cảnh Ba, Chu Gia Húc từng thảo luận, mọi người bị giam lâu, giải tỏa có tâm lý trả thù, bù đắp.

Người đói vài ngày, ăn uống vô độ, dễ xảy ra chuyện.

Mọi người bị nhốt lâu, tích tụ nhiều cảm xúc và việc, giải phóng dễ xảy ra chuyện.

Nói trắng, có thể bước vào thời kỳ bùng nổ vụ án.

Hàn Bân và mọi người nghĩ được, lãnh đạo cũng không lạ, việc tăng ca dễ hiểu.

…

Hàn Bân về nhà, bố mẹ đã chuẩn bị cơm.

Dạo này, Hàn Vệ Đông rảnh rỗi hơn, đi làm muộn hơn Hàn Bân, tan làm sớm hơn.

Hàn Bân thấy tốt, chứng tỏ cuộc chiến qua rồi.

Vài ngày trước, ông nội Hàn Bân về nhà cũ, Hàn Vệ Đông và Vương Huệ Phương ở với ông vài ngày.

Nghe nói, ông về nhà rất vui, bận rộn dọn dẹp, giọng nói to hơn.

Vương Khánh Thăng cũng về nhà.

Khu dân cư của hắn có bệnh nhân, vì thế hắn may mắn suốt thời gian dài.

May mà mọi chuyện qua rồi.

Gia đình ngồi bàn ăn, ba món một canh, lạc luộc, cải xào, cá hấp, canh vịt già.

Hàn Vệ Đông lấy rượu, uống hai chén.

Ông ăn lạc, nhấp rượu, hài lòng, “Bân Tử, lái xe thế nào?”

“Tốt.”

Hàn Vệ Đông rót thêm chén rượu, cười, “Vài ngày trước, cô gái đâm xe ngươi, còn liên lạc không?”

Vương Huệ Phương nhíu mày, “Đâm xe, đâm xe gì?”

Để mẹ không lo, Hàn Bân và bố rất ăn ý, không nói chuyện đâm xe.

May không nghiêm trọng, xe sửa xong, Hàn Bân kể đơn giản chuyện đâm xe.

“Con trai ngốc, ngươi thấy cô gái tốt, đừng đòi tiền, để lại ấn tượng tốt, bớt một hai trăm là gì, không rộng lượng.” Vương Huệ Phương lắc đầu, thấy con trẻ người non dạ, thiếu kinh nghiệm.

“Phụ nữ biết gì, con là điều tra, nghĩ nhiều hơn ngươi. Cô gái không đưa tiền, làm sao quang minh chính đại thêm WeChat.” Hàn Vệ Đông hừ, dù ông nghĩ ra sau, không ảnh hưởng việc khoe vợ.

Chương 622: Tiêu Đề 《Ẩn》

Phụ nữ cần thỉnh thoảng đả kích, nếu không qua vài ngày sẽ phồng lên không giới hạn.

Đó là kinh nghiệm.

Hàn Vệ Đông thấy, nên truyền cho con.

Vợ không thể đánh, nhưng cần đả kích.

"Ồ, có vẻ đúng vậy." Vương Huệ Phương lẩm bẩm, hỏi con, "Con trai, cô gái thế nào, xinh không?"

"Ta chưa gặp."

Hàn Bân chỉ thấy ảnh WeChat, không biết ảnh thật, dù dáng đẹp, nhưng không chắc có phải ảnh lừa tình.

"Ui, ăn nhạt, mai mua sườn cừu, cho con bồi bổ." Hàn Vệ Đông nói.

"Ngươi cái gì cũng nói con." Vương Huệ Phương lườm.

"Con trai, muốn ăn không."

Hàn Bân nghĩ, vài ngày nữa bận, bồi bổ trước tốt, "Mua đi."

"Được rồi, lần này hầm không gia vị, muối, thịt ngon." Hàn Vệ Đông nói.

"Được, mai đi chợ Phía Bắc, ở đó tươi, giết tại chỗ." Vương Huệ Phương nói.

"Chợ xa, ta lái xe đưa." Hàn Vệ Đông quan tâm.

“Con trai lái xe đi làm, sao ngươi đưa, ngốc à.” Vương Huệ Phương nói.

Hàn Vệ Đông vỗ đầu, “Đầu óc ta, đúng, không làm lỡ việc con.”

“Ta đi taxi.” Vương Huệ Phương nói.

“Không có xe không tiện.” Hàn Vệ Đông thở dài, “Hay, nhà mua thêm xe.”

Hàn Bân lau miệng, có cần vòng lớn vậy.

“Mua xe.” Vương Huệ Phương nói, “Cũng được, đang lúc quen biết, mua xe mới cho con.”

Hàn Vệ Đông “…”

Ta dễ dàng sao?

Hàn Bân cười, ăn tiếp.

Hàn Vệ Đông mặt không thay đổi, đá chân con dưới bàn.

Hàn Bân uống ngụm canh, “Mẹ, đội trưởng Mã chỉ lái xe Buick cũ, ta mua xe mới không hợp.”

Hàn Vệ Đông gật đầu, “Đúng, ngươi vừa lên thành phố, lái xe mới không tốt.”

“Đợi thêm, hãy mua.” Vương Huệ Phương nói.

Hàn Vệ Đông “…”

Ta cũng đi làm.

“Mẹ, có tiền rảnh rỗi hãy mua, đang cần xe, ta chưa định đổi xe, mới đi làm vài năm, xe Passat tám phần mới là được, xe tốt làm gì.”

“Đúng, xe tám phần mới là được, ta tuổi hắn, xe đạp còn cũ, vẫn chở ngươi và con gái.” Hàn Vệ Đông đồng tình.

Vương Huệ Phương bĩu môi, nhìn chồng.

Nếu trước đây, Vương Huệ Phương phải nghĩ, nhưng qua lần này, bà thấy không có xe không tiện, bình thường taxi nhiều, dễ bắt; nhưng lúc cần thì không có xe.

Có xe an tâm hơn.

"Ngươi muốn mua xe gì?"

Nghe vợ đồng ý, Hàn Vệ Đông lập tức mỉm cười.

Khi cần đả kích thì đả kích, cần nịnh thì nịnh.

…

Sáng hôm sau, Hàn Bân lái xe đi làm, thấy xe và người trên đường nhiều hơn, lại kẹt xe.

Hàn Bân không bực, ngược lại thấy nhẹ nhõm.

Người thư giãn dễ mất tập trung, Hàn Bân suýt lái xe đến phân cục Ngọc Hoa.

Không cách nào, thói quen, cần thời gian thích ứng.

May rẽ kịp, lái xe về sở công an.

Đến sở công an, vừa vào văn phòng đã nghe Bao Tinh nói, lãnh đạo thành phố họp, từ đại đội trưởng trở lên đều dự họp.

Hàn Bân không biết đúng không.

Mười giờ sáng, Mã Cảnh Ba đến, thông báo Hàn Bân hai giờ chiều họp.

Chiều, Đinh Tích Phong họp đội điều tra thành phố, trưởng nhóm trở lên dự họp.

Nội dung họp, không ngoài vấn đề sau giải phóng, vấn đề có thể phát sinh, cảnh giác, không chủ quan.

Đồng thời chính thức thông báo, nửa tháng không có tình huống đặc biệt, không ai nghỉ.

Họp xong, Mã Cảnh Ba gọi Hàn Bân và Chu Gia Húc lại, dặn dò vài câu.

Tối, đội một tổ chức tiệc chào mừng Hàn Bân, Mã Cảnh Ba cũng dự.

Nhà hàng Hoàng Khiết Khiết đặt, là quán lẩu Tứ Xuyên.

Dạo này, mọi người ăn thanh đạm, nhiều người thèm.

Nhà hàng đông, Hàn Bân đến thấy nhiều người đợi.

May Hoàng Khiết Khiết đặt phòng sớm, không chắc có bàn.

Hàn Bân ăn xong, nhà hàng vẫn đông đúc.

Không chỉ nhà hàng này, các quán khác cũng vậy.

Mọi người đều ăn mừng, ai cũng vui và nhẹ nhõm.

…

Sáng hôm sau.

Hàn Bân đúng giờ đến sở công an, hôm nay thời tiết tốt, mở cửa sổ.

Thành viên khác bận việc, có Hoàng Khiết Khiết làm nội vụ, Hàn Bân đỡ nhiều việc.

Hàn Bân pha cốc cà phê, lấy điếu thuốc, nhớ quy định của Điền Lệ, cười, "Thiến Thiến, trong văn phòng hút thuốc ngươi không sao chứ."

Hoàng Khiết Khiết cười, "Không sao, bố và anh ta đều hút, ta từ nhỏ hít khói thuốc lớn, quen rồi."

Hàn Bân châm thuốc, hút, đúng là trong văn phòng hút thuốc cảm giác rất tốt.

Hàn Bân hút thuốc, uống cà phê, ngắm cảnh ngoài cửa, xe cộ người đi lại trên đường, cảm giác rất thoải mái.

“Két…” Cửa mở, Mã Cảnh Ba vào.

“Mã đội.” Mọi người chào.

Mã Cảnh Ba quét mắt, “Đủ người, tốt, dọn đồ ra hiện trường.”

Hàn Bân uống cạn cà phê, “Mã đội, vụ gì?”

Mã Cảnh Ba hỏi lại, “Hàn Bân, ta nhớ ngươi biết tiếng Anh.”

Hàn Bân gật đầu, “Đúng.”

“Vụ án liên quan người nước ngoài.”

Bao Tinh ngạc nhiên, “Ồ, hiếm thấy.”

Hàn Bân lần đầu tham gia vụ người nước ngoài, hỏi, “Nghiêm trọng không?”

“Có người nước ngoài bị giết.”

Khu Tân Nam.

Đại lộ Dụ Phong.

Phía đông đường đã căng dây phong tỏa.

Vài cảnh sát và giao thông đứng quanh.

Xa hơn là nhiều người xem chỉ trỏ.

Tiếng còi vang lên, bốn xe tới.

Hai xe đầu là đội hai đội điều tra thành phố, xe thứ ba là kỹ thuật, xe thứ tư là pháp y.

Đội hai sáu người, trưởng đội Mã Cảnh Ba, trưởng nhóm Hàn Bân, thành viên Lý Cầm, Vương Tiêu, Giang Dương, Bao Tinh.

Duy trì trật tự là trưởng đồn công an Dụ Phong Lý Kiều Khoan.

Hai bên chào hỏi, Mã Cảnh Ba quét mắt hiện trường, thấy xe Buick đen, quanh xe có vết máu.

Chương 623: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Sở Trưởng Lý, tình hình gì?"

"Ta đến, như ngươi thấy, là căng dây phong tỏa." Lý Kiều Khoan chỉ cảnh sát giao thông, "Đây là đội phó giao thông Tân Nam Lưu Lập Vũ, hắn đến trước."

Lưu Lập Vũ chào, "Đội trưởng Mã."

Mã Cảnh Ba bắt tay, "Ngươi nói lại tình hình khi đến."

Lưu Lập Vũ nhớ lại, "Lúc đó dân gọi cảnh sát, ta gần đây, lái xe máy đến, khi đến không có ai, cửa xe đóng, trước xe có vũng máu, kéo dài đến ghế sau."

Nói đến đây, Lưu Lập Vũ hít sâu, "Ta thử mở cửa, cửa không khóa, mở ra, bên trong nửa nằm một người da đen, máu đầy người, mùi máu nồng, cảnh tượng…"

Lưu Lập Vũ ngừng, hắn là cảnh sát giao thông, đột nhiên thấy người chết gần, không khỏi rùng mình.

"Ta đóng cửa, báo cáo tình hình cho đội giao thông, sau, đồng chí đồn Dụ Phong đến."

Mã Cảnh Ba hỏi vài câu, không có manh mối, cho hắn nghỉ.

Sở trưởng Lý Kiều Khoan phụ trách trật tự.

Hàn Bân kiểm tra hiện trường, người chết ngồi giữa ghế sau, đầu nghiêng phải, máu đầy người, trong xe có mùi rượu.

Người chết là người da đen, mặc áo lông xanh, quần xám, mắt mở to, miệng cười, lộ răng trắng.

Hàn Bân mở cửa kiểm tra, không thấy hung khí và camera hành trình.

Xem qua hiện trường, giao lại cho kỹ thuật và pháp y.

Mã Cảnh Ba gọi đội lại, ngậm điếu thuốc, không châm, "Hàn Bân, ngươi thấy sao?"

"Người chết bị thương ở ngực do vật sắc, có thể là vết thương chí mạng. Không tìm thấy vật chứng minh thân phận người chết, ta thoang thoảng ngửi thấy mùi rượu, hoặc người chết uống rượu, hoặc khi gây án có người uống rượu."

"Ta đề nghị dùng chó nghiệp vụ, nạn nhân chết không lâu, có nhiều vết máu, có thể để lại dấu vết mùi quanh."

Mã Cảnh Ba gật đầu, "Ta đi xin dùng chó nghiệp vụ. Tra người báo án, hiện trường giao ngươi."

"Được." Hàn Bân đáp, Mã Cảnh Ba đi, bắt đầu phân công việc.

"Vương Tiêu, Bao Tinh, các ngươi đi hỏi dân quanh đây, xem có nhân chứng không."

"Vâng."

Hàn Bân nhìn quanh, đường rộng, hẻo lánh, không thấy camera tư nhân.

Hai bên đường có dải xanh, phía đông gần xe Buick đen.

"Chị Lý, tìm Lưu Lập Vũ đội giao thông, tra thông tin chủ xe."

"Được."

"Giang Dương, theo ta xem dải xanh gần xe."

“Được.”

Phân công nhiệm vụ, Hàn Bân đến dải xanh xem xét, quanh là đường, dải xanh có thể giấu đồ.

Mùa đông dải xanh cây thưa, Hàn Bân lấy gậy gạt cây, cách xe vài mét, thấy đống nôn mửa, mùi rượu, có vẻ mới.

Gần đống nôn có vài dấu chân, lộn xộn, từ đất xung quanh, dấu chân mới.

Hàn Bân đoán, đống nôn và dấu chân có thể từ đêm qua, dù không phải người liên quan, cũng có thể là nhân chứng.

Hàn Bân theo dấu chân, thấy dấu chân xiêu vẹo, đi mười mấy mét thì hết.

Hàn Bân kiểm tra, thấy đất mới, Hàn Bân dùng gậy gạt, đất lỏng, mới đào.

“Giang Dương, mang xẻng đến.”

Giang Dương đáp, lát sau cầm xẻng ngắn từ đội kỹ thuật đến.

Hàn Bân chỉ đất, “Đào, nhẹ tay.”

Giang Dương xắn tay áo, đào vài nhát thấy vật cứng, là dao, có vết máu.

“Dao, có phải hung khí giết người.” Giang Dương ngạc nhiên.

Hàn Bân gật đầu, “Gọi đội kỹ thuật, để họ kiểm tra dải xanh.”

“Vâng.” Giang Dương nói.

Hắn nghe Bao Tinh kể về Hàn Bân, nhưng Hàn Bân tìm được hung khí nhanh vẫn khiến hắn khâm phục.

Người khác nói giỏi thế nào, không bằng trải nghiệm thực tế.

Hàn Bân cúi xem dấu chân, từ cách đi xiêu vẹo, người này chắc say, hợp với đống nôn.

Một lúc sau, Mã Cảnh Ba đến, gọi đội lại.

"Có manh mối gì?"

Giang Dương nói, "Tổ trưởng Hàn tìm thấy dao trong dải xanh, có máu, có thể là hung khí."

Mã Cảnh Ba gật đầu, "Có dấu vân tay không?"

"Đội kỹ thuật giám định."

"Ừ, người khác phát hiện gì?"

Lý Cầm lấy sổ, "Ta tìm được thông tin chủ xe."

Họ tên, Mã Giai Giai

Giới tính, nữ

Quê quán, Cầm Đảo

Tình trạng hôn nhân, chưa kết hôn

Sinh ngày, 2/6/1994

Nghề nghiệp, giáo viên Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo

Số điện thoại, 135896xxxxx

"Liên lạc với chủ xe chưa?"

Lý Cầm nhún vai, "Vì không biết chủ xe có liên quan, không có lệnh của ngài và Tổ trưởng Hàn, ta không dám liên hệ."

"Hàn Bân, ngươi thấy sao?"

"Ta nghĩ, dù Mã Giai Giai là chủ xe, chưa chắc mua hoặc dùng xe."

“Tổ trưởng Hàn, sao ngài biết?” Lý Cầm hỏi.

Thông tin chủ xe là nàng tra, không có manh mối khác.

“Xe Buick đen, ít phụ nữ mua xe đen; Buick là xe Mỹ, thân và khoang rộng, hơn xe SUV khác, ít phụ nữ mua loại xe này.” Hàn Bân phân tích,

“Tất nhiên, chỉ là suy đoán, có thể cô ấy là nữ hán tử, thích xe mạnh mẽ.”

Mã Cảnh Ba tỏ vẻ đồng tình, hắn cũng nghĩ rằng một người đàn ông to cao sẽ thích loại xe này hơn, “Vậy đợi thêm xem pháp y và kỹ thuật có tìm được manh mối gì về danh tính nạn nhân không.”

“Đội trưởng, liên lạc được với chó nghiệp vụ chưa?” Bao Tinh tò mò hỏi.

“Liên lạc rồi, sao ngươi lại quan tâm đến chó vậy?”

Bao Tinh gãi đầu, hơi ngại ngùng, “Ta nghe nói Thiến Thiến thích chó, muốn chụp vài bức ảnh chó nghiệp vụ cho nàng xem.”

Mã Cảnh Ba trừng mắt, “Cút đi.”

Hàn Bân vừa buồn cười vừa bất lực, từ “liếm chó” này đúng là như dành riêng cho Bao Tinh. Tên này thông tin nhanh nhạy, đôi khi cũng khá hữu ích.

Hàn Bân ở cùng hắn hơn nửa tháng, cảm giác tên này chắc hẳn có chút quan hệ. Nếu không, với tính cách lanh chanh như hắn, muốn vào đội hình sự thành phố không dễ…

Chương 624: Tiêu Đề 《Ẩn》

Pháp y lần này là Lý Xán, người cao gầy, trông rất thư sinh, có vẻ chưa đến ba mươi tuổi.

Lý Xán vừa tháo găng tay vừa lẩm bẩm, "Người nước ngoài này cơ bắp thật, máu chảy nhiều hơn các nạn nhân khác."

Lý Cầm nói, "Người nước ngoài từ nhỏ đã ăn bít tết, chúng ta chỉ mới sống tốt được vài năm, nhà ai ăn nổi thịt hàng ngày."

Lý Xán lắc đầu, "Không giống, không giống."

Mã Cảnh Ba không quan tâm khác thế nào, hỏi, "Người nước ngoài này chết thế nào?"

"Bị đâm bằng dao nhọn, mất máu nhiều dẫn đến sốc và tử vong, tổng cộng ba nhát, một nhát vào bụng, một nhát vào phổi, và nhát chí mạng vào động mạch chủ tim."

"Nạn nhân khoảng ba mươi tuổi, cao khoảng một mét tám lăm, cơ thể rất khỏe mạnh, có vẻ thường xuyên tập thể hình."

"Thêm nữa, trên cánh tay nạn nhân có nhiều vết đâm, chắc là vết thương phòng thủ. Trên cơ tam đầu vai trái còn có một vết thương do đạn, xuyên qua."

Mã Cảnh Ba hỏi, "Những vết thương này có từ bao lâu?"

"Đều là vết thương cũ, đã hơn một năm."

Bao Tinh tò mò, "Pháp y Lý, cơ tam đầu ở đâu?"

Lý Xán cười, chạm vào phía sau cánh tay Bao Tinh, "Đây là cơ tam đầu, chủ yếu chịu trách nhiệm duỗi khớp khuỷu tay."

Bao Tinh không dấu vết lùi một bước, "Chuyên nghiệp, chuyên nghiệp."

Lý Xán tiếp tục, "Thời gian tử vong từ tám rưỡi tối đến mười hai giờ đêm qua."

Hàn Bân hỏi, "Hắn từ khi bị thương đến khi chết cách bao lâu?"

"Hỏi hay." Lý Xán khen, "Nạn nhân bị đâm vào động mạch chủ tim, thời gian này không dài, trong vòng hai mươi phút."

"Có manh mối nào về danh tính nạn nhân không?"

"Không tìm thấy giấy tờ, nhưng trên cánh tay phải có hình xăm, về pháp y ta sẽ gửi ảnh rõ nét cho các ngươi."

"Pháp y Lý, ta tìm thấy một con dao trong dải xanh, có dính máu, đã đưa đi xét nghiệm, ta hy vọng ngài có thể giúp xác nhận xem hình dạng và kích thước có khớp với hung khí không."

"Không vấn đề." Lý Xán xong việc, đi xử lý thi thể.

Lý Cầm đoán, "Vết dao, vết đạn, hình xăm, người nước ngoài này có phải là dân xã hội đen, chết vì mâu thuẫn băng đảng."

"Xã hội đen ở Cầm Đảo có ai như vậy không? Ta chưa nghe qua, dân xã hội đen người nước ngoài chắc chắn nổi tiếng, nhưng trên giang hồ không có tin gì." Bao Tinh giơ tay.

Hàn Bân nói tiếp, "Nếu là vết thương cũ, rất có thể không bị thương ở trong nước, có khi là dân xã hội đen ở nước ngoài."

“Dân xã hội đen nước ngoài đến nước ta tìm kẻ thù.” Mã Cảnh Ba thấy không khả thi, đây không phải phim, trường hợp truy sát xuyên quốc gia rất hiếm, nhất là ở Trung Quốc.

“Có thể là cướp của?” Vương Tiêu đoán.

Lý Cầm nói, “Có thể, lâu không làm việc, nhiều người không có tiền, giờ mở cửa, có khi muốn kiếm tiền nhanh từ đường không chính đáng.”

Mã Cảnh Ba không nói, hiện tại manh mối quá ít, vụ án chưa rõ, không thể kết luận.

Trần Yến, trưởng nhóm kỹ thuật, đến, “Đội trưởng Mã, chúng ta khám xong rồi.”

Trần Yến khoảng bốn mươi tuổi, tóc ngắn, không cao, giọng mang chút âm sắc vùng khác.

“Chị Trần, có phát hiện gì không?”

“Trong xe có nhiều dấu vân tay, chưa xác định là của hung thủ. Máu trong và ngoài xe chứng tỏ đây là hiện trường chính. Không tìm thấy giấy tờ tùy thân nạn nhân.”

Trần Yến tiếp, “Nhờ nhắc của Tổ trưởng Hàn, chúng ta khám dải xanh, tìm thấy đống nôn và vài dấu chân, đã lấy mẫu gửi phòng thí nghiệm.”

“Thêm nữa, dao Tổ trưởng Hàn tìm, dính máu, nhưng chuôi không có dấu vân tay, chúng ta sẽ xét nghiệm thêm, xác định là hung khí hay không.”

“Được, có tin báo ta.”

“Đội trưởng Mã bận, chưa biết khi nào, ta báo Thiến Thiến vậy.”

Mã Cảnh Ba nhún vai, “Cũng như nhau.”

“Không có gì nữa, chúng ta thu dọn.” Trần Yến nói xong rời đi.

“Chị Trần, ta mượn chó nghiệp vụ, cần vài thứ của nạn nhân để làm mùi dẫn.”

“Ngươi cần gì?”

“Dùng áo khoác của nạn nhân.”

“Được, nhưng phải có người bên kỹ thuật giữ.”

“Ok.” Trần Yến đi sắp xếp.

Pháp y và kỹ thuật cung cấp thêm manh mối, hiện trường càng rõ ràng.

Mã Cảnh Ba đứng cạnh xe Buick đen, chỉ vết máu trước xe, nói với mọi người, “Ta nghĩ đây là nơi nạn nhân bị tấn công, sau ba nhát dao, nạn nhân mất khả năng kháng cự, bị hung thủ dìu vào ghế sau, nên trước và bên đông xe có máu nạn nhân.”

“Theo ta, người bình thường bị thương chí mạng sẽ ngã ngay. Nạn nhân quay lại ghế sau, ta nghĩ hung thủ dìu hắn vào, không bị người qua đường phát hiện, tạo thời gian tẩu thoát.”

“Nạn nhân các ngươi thấy rồi, là người đàn ông khỏe mạnh, ta đoán nặng 90 kg, phụ nữ khó một mình dìu nạn nhân vào ghế sau, nên hung thủ hoặc là nam, hoặc đồng bọn.”

Mã Cảnh Ba nói thêm, “Tất nhiên chỉ là suy đoán, có thể không chính xác.”

Lý Cầm nói tiếp, “Vậy ta liên lạc với chủ xe Mã Giai Giai.”

Bao Tinh vỗ tay, “Không hổ là đội trưởng Mã, đúng là Sherlock Holmes của Cầm Đảo, ta thấy sáng tỏ ngay.”

Mã Cảnh Ba vỗ vai hắn, “Trẻ thì học, đừng nói nhiều.”

Bao Tinh cười xấu hổ, không biết có nghe không.

“Hàn Bân, ngươi thấy sao?”

“Theo tình hình hiện tại, dấu chân trong dải xanh có thể là của nghi phạm, ta phân tích sơ bộ.” Hàn Bân nhớ lại, nói tiếp,

“Nghi phạm mang giày du lịch, cao khoảng một mét bảy lăm, hơi mập, đi loạng choạng, có thể say rượu, khoảng bốn mươi lăm tuổi.”

Chương 625: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Cầm ngạc nhiên, "Tổ trưởng Hàn, chỉ qua dấu chân, ngài đoán ra nhiều thế."

Bao Tinh cười, "Ta nghe nói, Tổ trưởng Hàn là chuyên gia dấu chân, ở phân cục Ngọc Hoa là cao thủ độc đáo."

Dù nói vậy, nhưng chưa xác nhận, hai người vẫn nghi ngờ.

Vương Tiêu và Giang Dương không nói, họ tham gia chuyên án 101 ở trang Quách gia, lúc đó trưởng nhóm là Đậu Văn Sơn, đã thấy tài phân tích dấu chân của Hàn Bân.

Chỉ qua dấu chân, phân tích đặc điểm nghi phạm, rồi tập hợp nam giới các làng quanh, đi trên sân bóng rổ hội đồng.

Nhiều người, ai cũng đi qua, Hàn Bân tìm ra nghi phạm.

Mã Cảnh Ba, Vương Tiêu, Giang Dương tham gia chuyên án 101, không nghi ngờ năng lực phân tích dấu chân của Hàn Bân.

Năm người đang nói vụ án, một xe cảnh sát từ xa tới, đội chó nghiệp vụ đến.

Chó nghiệp vụ là lực lượng không thể thiếu trong cảnh sát.

Lần này là chó Labrador đen, nhảy xuống xe, ngoan ngoãn đứng cạnh huấn luyện viên, lè lưỡi, nhìn quanh tò mò, rất ngoan.

Mã Cảnh Ba trao đổi với huấn luyện viên, gọi người bên kỹ thuật, lấy áo khoác dính máu của nạn nhân làm mùi dẫn.

“Tìm!”

Huấn luyện viên chó ra lệnh một tiếng, chú chó Labrador đen liền bước những bước nhỏ ra ngoài.

Chiếc xe Buick đã được đưa đi.

Chú chó Labrador đen chạy vào dải cây xanh, theo dấu chân của nghi phạm mà tiến về phía trước, rồi chạy hai vòng quanh cái hố phát hiện dao găm.

“Woof woof.”

Hành động này của chú chó Labrador đã chứng minh suy đoán của Hàn Bân, dao găm có dính máu của nạn nhân, chắc chắn chính là hung khí.

Dưới sự chỉ huy của huấn luyện viên, chú chó Labrador ngửi lại nguồn mùi, tiếp tục tìm kiếm các manh mối liên quan đến vụ án.

Chú chó Labrador bước những bước nhỏ, dọc theo con đường phía đông mà tiến về phía trước, đi khoảng hai trăm mét thì rẽ vào một con đường phụ, lại đi thêm vài chục mét thì dừng lại, dường như mất dấu mùi.

Huấn luyện viên gãi đầu nó, chải lông cho nó, sau đó, lại cho nó ngửi áo khoác của nạn nhân.

Chú chó Labrador ngửi xung quanh, dường như lại tìm thấy dấu vết mùi, tiếp tục bước những bước nhỏ chạy về phía trước.

Đi thêm hơn một trăm mét, phía trước có hai thùng rác, một màu xanh, một màu xanh lá.

Chú chó Labrador đi tới bên cạnh thùng rác, ngửi ngửi, rồi sủa lên, “Woof woof woof…”

Huấn luyện viên chỉ vào thùng rác, "Ở đây có thể có vật khả nghi."

Giang Dương cùng một nhân viên kỹ thuật, lật hai cái thùng rác ra, lục tìm trong thùng, may là cả hai người đều có sẵn khẩu trang, nếu không mùi đó thật khó mà chịu nổi.

Không lâu sau, Giang Dương lấy ra một chiếc áo khoác đen, trên đó dính đầy máu, bẩn thỉu, mùi máu tanh rất khó chịu.

"Mã đội, chiếc áo khoác này có thể là của nghi phạm bỏ lại không?"

Mã Cảnh Ba cầm lên xem, "Nhìn kiểu dáng, không giống của người trẻ mặc, phù hợp với suy đoán về độ tuổi của nghi phạm mà Hàn Bân đưa ra. Hơn nữa, trên áo có vết máu văng, hung thủ khi giết người rất có thể mặc chiếc áo này."

Mã Cảnh Ba thầm cảm thấy may mắn, may mà tìm kiếm kịp thời, nếu bị xe rác chở đi, có thể mất vật chứng quan trọng này.

"Woof woof…" Chú chó Labrador sủa mấy tiếng vào chiếc áo, như thể đang chứng minh lời của Mã Cảnh Ba.

Mã Cảnh Ba giơ ngón cái lên với chú chó và huấn luyện viên, "Tiếp tục tìm kiếm!"

"Rõ!"

Chú chó Labrador lại tiếp tục tìm kiếm thêm vài trăm mét, đến ngã ba phía trước thì mất dấu mùi.

Huấn luyện viên thử lại hai lần nữa, nhưng chú chó Labrador chỉ loanh quanh tại chỗ, không thể tiếp tục truy tìm.

Ngã ba đường vừa hay có camera giám sát, có thể đã quay lại hình ảnh của nghi phạm, có thể đến trung tâm giao thông để lấy camera.

Chú chó Labrador coi như lập thêm một công lao nữa.

Hàn Bân cho Bao Tinh dùng kinh phí của tổ mua cho chú chó Labrador một gói giăm bông, coi như phần thưởng cho nó.

Bao Tinh rất tán thành đề nghị nhân văn này, hớn hở đi làm ngay.

Cuộc điều tra hiện trường cũng tạm thời kết thúc, sau khi tách khỏi đội chó cảnh sát, Hàn Bân và những người khác cũng trở về sở cảnh sát thành phố.

Hàn Bân, Mã Cảnh Ba, Lý Cầm, Bao Tinh bốn người ngồi cùng một xe.

Vương Tiêu và Giang Dương lái một xe khác.

Bao Tinh ngồi lái, Lý Cầm ngồi ở ghế phụ.

Hàn Bân và Mã Cảnh Ba ngồi ở ghế sau.

Mã Cảnh Ba châm một điếu thuốc, hút một hơi, "Liên hệ được với chủ xe Mã Giai Giai chưa?"

"Liên hệ rồi, ta triệu tập nàng đến sở làm biên bản, chắc chúng ta về đến sở, nàng cũng đến nơi rồi."

"Chủ xe có quan hệ gì với Lão Hắc?"

"Anh chàng da đen tên là Mike, là bạn trai của chủ xe Mã Giai Giai, tối qua tham gia tiệc cùng đồng nghiệp, cả đêm không về nhà, điện thoại cũng không liên lạc được, Mã Giai Giai cũng đang tìm hắn."

Bao Tinh hừ một tiếng, "Mấy gã da đen này không yên ổn ở nước ngoài, chỉ biết phá hoại các cô gái trong nước."

"Ngươi nói vậy ta không đồng ý, bây giờ là thời đại tự do yêu đương, ta nghe nói Mã Giai Giai rất yêu Mike, nghe tin Mike gặp chuyện, nàng khóc không thành tiếng, rất đau lòng." Lý Cầm nói.

Bao Tinh cảm thán, “Ài, lại thêm một chàng trai độc thân trong nước.”

Mã Cảnh Ba mắng yêu, “Liên quan gì đến ngươi, ngươi chẳng phải suốt ngày chạy theo Hoàng Khiết Khiết, quan tâm đến chuyện phụ nữ khác làm gì.”

“Đúng vậy, Thiến Thiến kiểu con gái tốt như vậy, chắc chắn không thích anh chàng da đen.” Bao Tinh lẩm bẩm.

Chương 626: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mã Cảnh Ba và Hàn Bân bàn bạc, hai người chia nhau hành động.

Mã Cảnh Ba dẫn người điều tra theo dấu nghi phạm.

Hàn Bân dẫn người điều tra theo dấu nạn nhân.

Xe chạy vào sở cảnh sát, bốn người xuống xe, Mã Cảnh Ba gọi Vương Tiêu và Giang Dương đến đội cảnh sát giao thông.

Hàn Bân, Lý Cầm, Bao Tinh chuẩn bị quay lại tòa nhà hình sự.

Đúng lúc này, một chiếc taxi dừng lại ở cửa, một người phụ nữ khoảng hai mươi tuổi khóc lóc chạy vào sở.

Người phụ nữ trông bình thường, mặc chiếc áo lông vũ ngắn màu trắng, dáng người không cao, nhưng thân hình rất gợi cảm, có thể nói là trước vươn sau lùi.

Lý Cầm dường như có cảm giác, bất ngờ hỏi, "Đồng chí, ngươi đến sở cảnh sát có việc gì?"

"Ta đến có việc, ta muốn gặp đội hình sự trung đội hai." Người phụ nữ vừa khóc vừa nói.

"Ngươi là Mã Giai Giai?"

Người phụ nữ lau nước mắt, "Là ta, sao ngươi nhận ra ta?"

"Ta là Lý Cầm, vừa rồi ta gọi điện cho ngươi."

"Hu hu…" Mã Giai Giai bật khóc, "Đồng chí cảnh sát, Mike đâu, ta muốn gặp hắn, ta không tin, không tin hắn sẽ xảy

ra chuyện…”

Lý Cầm thở dài, đi đến vỗ vai Mã Giai Giai, “Tiểu Mã, ta hiểu cảm giác của ngươi bây giờ, hãy nén đau thương.”

Mã Giai Giai nắm chặt cánh tay của Lý Cầm, “Cảnh sát Lý, bây giờ ta chỉ muốn gặp Mike, xin ngươi, cho ta gặp Mike.”

Lý Cầm không đành lòng, quay sang nhìn Hàn Bân.

Hàn Bân gật đầu, “Ngươi đưa nàng đến phòng pháp y đi, chúng ta quay lại văn phòng trước.”

Nhìn theo Lý Cầm và Mã Giai Giai rời đi, Bao Tinh xoa cằm, nghĩ thầm, nàng còn không đẹp bằng Thiến Thiến nhà chúng ta, mắt thẩm mỹ của anh chàng da đen cũng chỉ đến vậy thôi.

……

Nửa giờ sau, Mã Giai Giai theo Lý Cầm đến văn phòng tổ một trung đội hai hình sự.

Mã Giai Giai khóc đến đỏ cả mắt, ngồi trên ghế lau nước mắt.

Lý Cầm đưa cho nàng vài tờ giấy, “Tiểu Mã, người chết không thể sống lại, nén đau thương, nếu Mike còn sống, chắc chắn không muốn nhìn thấy ngươi đau khổ như vậy.”

“Ta thật sự, thật sự rất thích Mike, hắn là một người rất tuyệt, hắn không giống những người nước ngoài khác, hắn rất có trách nhiệm, hắn rất yêu ta, chiếc xe Buick đen đó là hắn mua cho ta, hắn thật sự…” Mã Giai Giai dùng khăn giấy lau mặt,

“Hắn còn nói sẽ đưa ta về Mỹ, ở biệt thự đẹp nhất, ăn thịt bò ngon nhất, còn muốn lái du thuyền đưa ta ra biển, chúng ta cùng câu cá, nướng thịt trên boong tàu…”

Mã Giai Giai chìm đắm trong tưởng tượng, vừa khóc vừa cười.

Mọi người đều không ngắt lời nàng, để nàng phát tiết cảm xúc một cách thích hợp là điều tốt cho nàng.

Sau khi nói xong cuộc sống mơ tưởng, Mã Giai Giai lại rơi vào nỗi buồn tạm thời.

Lý Cầm thở dài, "Tiểu Mã, ta hiểu cảm giác của ngươi bây giờ, biết ngươi rất đau khổ, nhưng ngươi phải mạnh mẽ lên, chỉ biết đau buồn là vô ích."

Mã Giai Giai lắc đầu, "Không, ngươi không hiểu, không ai hiểu."

"Ta hiểu." Lý Cầm nói chắc chắn, giọng dịu dàng, "Tin ta đi, ta hiểu nỗi đau của ngươi, cũng muốn giúp ngươi vượt qua, nghĩ đến gia đình của ngươi, nghĩ đến Mike đã khuất, ngươi phải mạnh mẽ."

"Mike đã chết rồi, ta mạnh mẽ có ích gì?"

"Mike đã chết, nhưng chuyện chưa kết thúc, ngươi muốn thấy hắn chết không rõ ràng."

"Ta không muốn, ta không muốn."

"Đúng vậy, ngươi phải mạnh mẽ, phải tin tưởng cảnh sát, chúng ta có thể giúp ngươi bắt được kẻ giết Mike, chúng ta có thể báo thù cho Mike, như vậy Mike mới có thể yên lòng ra đi." Lý Cầm khuyên.

Không biết Mã Giai Giai đã khóc đủ hay lời nói của Lý Cầm có tác dụng, sau một lát im lặng, nàng ngẩng đầu, "Cảnh sát Lý, ai đã giết Mike, ai?"

"Chúng ta vừa tiếp nhận vụ án, biết được không nhiều, mặc dù đã tìm thấy manh mối của nghi phạm, nhưng còn cần sự phối hợp của ngươi, mới có đủ chứng cứ để bắt nghi phạm."

“Ta đồng ý, ta sẵn sàng hợp tác.”

“Vậy được, chúng ta sẽ lập biên bản, hỏi một số chuyện về Mike, làm rõ thân phận và hành tung của Mike, để đẩy nhanh tiến độ điều tra vụ án.”

Giọng của Mã Giai Giai như từ kẽ răng mà ra, “Được, nhất định phải nhanh, ta nhất định phải tìm ra kẻ giết Mike, ta muốn tận mắt thấy hắn bị xử bắn, hắn là ác quỷ, tại sao lại hại Mike của ta!”

Hàn Bân vẫn đứng bên cạnh lặng lẽ quan sát, Lý Cầm bây giờ giống như một người chị tâm lý, sau một hồi kiên nhẫn khuyên nhủ, cảm xúc của Mã Giai Giai đã thực sự ổn định lại.

Lý Cầm đi đến bên máy nước nóng, rót cho Mã Giai Giai một cốc nước ấm.

Bao Tinh bật máy ghi hình ghi lại, Hàn Bân hỏi theo thông lệ, “Họ tên, tuổi, quê quán…”

“Ta là Mã Giai Giai, năm nay hai mươi bảy tuổi, người thành phố này…”

Hàn Bân mở cuốn sổ tay, “Ngươi và người chết Mike có quan hệ gì?”

“Mike là bạn trai của ta, chúng ta đã bàn bạc, cuối năm nay sẽ kết hôn, còn định đi Mỹ hưởng tuần trăng mật.”

“Mike là người ở đâu? Đến Cầm Đảo bao lâu rồi?”

“Mike là người Mỹ, quê ở New York, đến Cầm Đảo gần một năm rồi.”

“Ngươi quen biết bao lâu rồi.”

“Ta là giáo viên của Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo, Mike là giáo viên ngoại ngữ mà học viện mời về, hắn đến Cầm Đảo không lâu thì chúng ta quen biết, hắn là người rất nice.”

“Nói tiếng Trung.” Bao Tinh nhắc nhở.

“Xin lỗi, ta là giáo viên tiếng Anh, quen nói tiếng Anh rồi.”

Bao Tinh: “……”

Hàn Bân tiếp tục hỏi, “Ngươi và Mike quen nhau bao lâu rồi.”

Chương 627: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Tám tháng bảy ngày."

Hoàng Khiết Khiết lộ vẻ ngạc nhiên, thì thầm, "Wow, cũng nhớ rõ thật."

"Ngươi và Mike sống cùng nhau không?"

"Có, chúng ta thuê nhà bên ngoài trường học, Mike là người rất tốt, hắn cảm thấy chúng ta có khả năng thuê nhà, nên để ký túc xá cho những người có điều kiện kinh tế khó khăn hơn ở, hắn là người rất có trách nhiệm."

"Có thể nói về hành tung của Mike tối qua không?"

"Tối qua là ngày đầu tiên khai giảng chính thức của Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo, tối, Mike và đồng nghiệp ra ngoài ăn tiệc, hắn rất vui, hắn là người yêu tự do, không thích bị giam cầm trong phòng."

"Ta không giống những người phụ nữ khác, đàn ông ra ngoài ta sẽ cho hắn giữ thể diện, ta không gọi điện nhiều, ta sẽ cho hắn đủ không gian, Mike cũng rất thích điểm này của ta, nên ta kiên nhẫn chờ hắn, nhưng đến mười hai giờ đêm hắn vẫn chưa về nhà, ta mới cảm thấy không đúng, hắn trước giờ ít khi về muộn như vậy."

Giọng của Mã Giai Giai nghẹn ngào, mang theo tiếng khóc, "Ta gọi điện cho Mike, điện thoại tắt máy. Một lúc sau ta lại gọi, điện thoại vẫn báo tắt máy, ta gọi liền mấy lần, điện thoại luôn trong tình trạng tắt máy, lúc này ta mới sốt ruột, ta

gọi cho mấy đồng nghiệp của hắn, mới biết Mike đã đi lâu rồi, ta biết đã có chuyện xảy ra.”

“Số điện thoại của Mike là gì?”

“Hắn có hai số, một là 138, số này hắn luôn dùng. Còn một số là 157376xxxxxx, số này là Mike đang dùng.”

Hàn Bân gọi số điện thoại Mike đang dùng, hệ thống báo điện thoại không nằm trong vùng phục vụ.

“Chị Lý, kiểm tra số điện thoại này.”

“Ngươi và Mike không phải đồng nghiệp sao? Tại sao không tham gia tiệc.”

Mã Giai Giai giải thích, “Không giống nhau, ta chỉ là giáo viên tiếng Anh bình thường, không bằng Mike. Mike là giáo viên nước ngoài, hắn có vòng tròn của mình, tối qua, là mấy giáo viên nước ngoài tụ tập.”

“Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo có bao nhiêu giáo viên nước ngoài?”

“Năm người.”

Hàn Bân ghi chép lại, “Tối đó có bao nhiêu người tham gia tiệc?”

“Ta không biết cụ thể có bao nhiêu người đi, ta chỉ biết có Zeira, Salman, bọn họ cũng là giáo viên nước ngoài, ta có quan hệ khá tốt với Zeira, nàng là một mỹ nữ Nước A Tam.”

“Nếu ta muốn biết về chuyện của Mike trong trường, nên tìm ai?” Hàn Bân nói.

“Có thể tìm Trần Hải Tĩnh, hắn là phó chủ nhiệm khoa ngoại ngữ, cũng là người chuyên phụ trách công việc của giáo viên nước ngoài, Mike có việc hoặc xin nghỉ đều tìm hắn.”

“Tối qua hắn tham gia tiệc không?”

“Ta nghĩ hắn sẽ tham gia, chuyện này thường do hắn đứng ra tổ chức.”

“Đối với chuyện Mike bị giết, ngươi có ý kiến gì?”

“Ta có thể có ý kiến gì, ta đương nhiên là đau lòng rồi, Mike là người tốt như vậy, không đáng gặp chuyện này.”

“Trước khi chết, Mike có biểu hiện gì khác thường không?”

“Ta… ta không biết nói sao, em trai của hắn chết, hắn rất đau lòng, nhưng lúc đó là thời kỳ đặc biệt, hắn không thể lập tức về Mỹ, không kịp dự lễ tang của em trai hắn, gia đình hắn trách hắn, bạn bè cũng không hiểu, áp lực của Mike rất lớn.”

“Em trai hắn chết ở đâu, tên gì?”

“Em trai hắn tên là Tony, vừa tốt nghiệp đại học danh tiếng ở Mỹ, là một chàng trai có tiền đồ vô hạn, Tony đi chơi với bạn vào buổi tối, bị người ta bắn nhầm mà chết. Họ là những người tốt, không đáng gặp chuyện này, không nên.”

“Gọi là bắn nhầm là sao?” Hàn Bân truy hỏi.

“Ta cũng không rõ lắm, Mike rất đau lòng, nhắc đến em trai hắn là khóc, nên ta không hỏi chi tiết.”

“Trước đây, Mike ở Mỹ làm gì?”

“Hắn trước đây làm tài chính, mặc dù thu nhập rất cao, nhưng hắn thấy không có ý nghĩa, suốt ngày chỉ làm việc với tiền và con số, hắn không thích những ông trùm phố Wall, hắn muốn làm việc gì đó có ý nghĩa, nên đến Cầm Đảo, trở thành giáo viên của trường chúng ta, hắn muốn dạy những gì mình biết, những gì mình học được cho học sinh, hắn thấy như vậy mới thực hiện được giá trị cuộc sống.”

“Hắn làm ở công ty tài chính nào?” Hàn Bân truy hỏi.

“Cái này… cụ thể công ty nào ta cũng không rõ, quá khứ hắn không muốn nói nhiều, theo lời hắn nói thì phố Wall có quá nhiều bóng tối, không phù hợp với hắn.”

“Hắn có vết dao và vết súng trên người, ngươi biết chứ.”

“Ta biết.” Mã Giai Giai gật đầu, lộ vẻ ngưỡng mộ,

“Đó là lúc ở Mỹ, hắn ăn ở một nhà hàng Nhật Bản, gặp hai tên cướp, Mike rất dũng cảm, hắn không khoanh tay đứng nhìn, hắn đấu tranh với những kẻ đó, vết dao và vết súng trên người hắn là do đấu tranh với bọn cướp mà để lại, hắn là một anh hùng, vết sẹo trên người là huy chương của hắn.”

Hàn Bân ghi chép lại, “Những điều này đều là Mike nói cho ngươi?”

“Ôi Chúa ơi.” Mã Giai Giai nói bằng giọng điệu Mỹ,

“Ngươi đang nghi ngờ Mike à, ta biết hắn là người da đen, có lẽ các ngươi có định kiến với hắn, nhưng hắn không giống những người da đen khác, giống như quốc gia của chúng ta, có người tốt cũng có người xấu, nếu không thì những người trong tù là ai, có thể phân biệt bằng màu da sao.”

“Ngươi phản ứng quá mức rồi?”

“Ngươi có thể nghi ngờ ta, nhưng không thể nghi ngờ Mike, bạn bè của hắn cũng nói vậy, hắn là người tốt, là người có trách nhiệm.”

“Bạn bè gì?”

“Em trai hắn chết rồi, có bạn từ Mỹ đến tìm hắn, khi trò chuyện với hắn, ta cảm nhận được, hắn cũng rất ngưỡng mộ Mike, ta cảm nhận được, hắn thậm chí coi Mike là thần tượng.”

Chương 628: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi nói người bạn đó tên gì?”

“Hal.”

“Hal từ Mỹ đến tìm Mike vì lý do gì?”

“Hắn hy vọng Mike về nước, đòi lại công lý cho Tony đã chết.”

“Đòi công lý gì?”

Mã Giai Giai lắc đầu, “Cụ thể ta cũng không rõ, Mike không muốn ta lo lắng, hắn nói chỉ là chuyện nhỏ, hắn sẽ xử lý.”

“Mike có muốn về nước không?”

“Hal mới đến nói về chuyện của Tony, Mike cảm thấy rất tức giận, lúc đó hắn đã muốn về nước, còn bàn bạc với ta. Ta bảo hắn đưa ta cùng đi Mỹ, hắn nói tạm thời không thể đưa ta đi, hơn nữa một khi về Mỹ, hắn cũng không biết có quay lại hay không.”

“Ta không muốn xa hắn, nên khuyên hắn tạm thời đừng về. Cuối cùng Mike cũng đồng ý với ta, hắn không nỡ xa ta, quyết định tạm thời không về. Chúng ta đã bàn bạc, đợi đến kỳ nghỉ hè, sẽ đi Mỹ viếng Tony.”

“Hal đã về Mỹ chưa?”

“Chưa.”

“Hắn ở đâu?”

“Hắn ở nhà chúng ta, nhưng tối qua không về, ta cũng không biết hắn ở đâu?”

“Hắn chỉ tối qua không về, hay thường xuyên không về nhà?”

Mã Giai Giai nói, “Ồ, hắn là người nghiện rượu, thường xuyên ra ngoài uống rượu, hắn không giống Mike, thường xuyên không về nhà.”

“Hal tại sao không về nước?”

“Ta không biết, ta hỏi Mike, hắn nói sẽ xử lý chuyện này.”

“Hal có điện thoại không?”

“Có, ta cho hắn mượn số điện thoại của mẹ ta không dùng đến.”

“Số điện thoại bao nhiêu?”

“147487xxxxx”

“Trừ chuyện này ra, gần đây Mike còn có gì bất thường không?”

“Không có.”

“Đối với việc hắn bị giết, ngươi có nghi ngờ đối tượng nào không?”

Mã Giai Giai do dự một chút, “Ta… ta không biết nói sao…”

“Nói thật đi.”

“Trước đây, Mike vì ta mà đánh nhau với một người đàn ông.”

“Người đàn ông nào, có quan hệ gì với ngươi?”

“Hắn tên là David, là bạn trai cũ của ta.”

“Cũng là người nước ngoài.”

“Đúng, hắn cũng là giáo viên nước ngoài.”

“Xung đột vì chuyện gì?”

“Tháng mười một năm ngoái, Mike vẫn ở ký túc xá giáo viên nước ngoài, ta đến ký túc xá tìm Mike, hắn lúc đó đang dạy học, ta ở trong phòng hắn nghỉ ngơi. David cũng ở ký túc xá giáo viên nước ngoài, hắn thấy ta, muốn quay lại với ta, nhưng bị ta từ chối. David liền động tay động chân với ta, đúng lúc bị Mike thấy, Mike rất tức giận, giống như một con bò đực điên, liền dạy dỗ hắn một trận.”

“Mike rất khỏe, đánh David bị thương, chuyện còn gây đến trường, là phó chủ nhiệm Trần Hải Tĩnh đứng ra giải quyết, chúng ta bồi thường cho David một ít chi phí y tế, sau đó chuyển ra khỏi ký túc xá giáo viên nước ngoài.”

“David là người nước nào?”

“Cũng là người Mỹ, nhưng hắn là người da trắng, hắn luôn coi thường Mike, như thể bản thân cao quý bẩm sinh, thực ra hắn so với Mike chẳng là gì, hắn là một kẻ cặn bã.”

Hàn Bân ghi chép lại, “Vậy nói David và Mike luôn có mâu thuẫn.”

“Đúng vậy, vì chuyện dịch bệnh, bọn họ đã hai tháng không gặp nhau, tối qua là lần đầu tiên gặp lại, David chắc chắn cũng tham gia tiệc tối qua, đúng, hắn chắc chắn tham gia.” Nói đến đây, Mã Giai Giai lại khóc,

“Ôi Chúa ơi, nếu… nếu đúng là David làm, chắc chắn là vì ta, ôi Chúa ơi, là ta hại Mike… không…”

Bao Tinh vỗ đầu, tiếng Trung xen lẫn vài từ tiếng Anh, khiến hắn nghe mà rất đau đầu.

“Ngươi và David tại sao chia tay?”

“Ta không muốn nhắc đến kẻ cặn bã đó nữa.” Mã Giai Giai nghẹn ngào nói.

Hàn Bân nhíu mày, “Chúng ta không phải đang hỏi về lịch sử tình cảm của ngươi, mà muốn biết David có động cơ gây án không.”

“Hắn chắc chắn có động cơ gây án, hắn luôn ghen tị với Mike, ta có thể thấy, hắn hối hận rồi.”

Hàn Bân xoa trán, “Ta muốn hỏi là, ngươi và David chia tay có phải vì Mike không?”

Mã Giai Giai có vẻ kích động, “Không, Mike không phải là người thứ ba, là David ngoại tình, hắn chủ động chia tay ta, sau đó ta mới ở bên Mike.”

“David có từng đe dọa Mike không?”

Mã Giai Giai nhớ lại, “Có, hắn gọi Mike là tên da đen, còn nói nếu ở Mỹ, đã bắn hắn một phát rồi.”

Hàn Bân mở sổ tay, nhớ lại một vấn đề, “Mike có hình xăm trên người, ngươi biết có nghĩa gì không?”

“Ta đã hỏi, hắn nói chỉ thấy đẹp, nên xăm.”

“Mike có vật dụng cá nhân gì không?”

“Điện thoại, dây chuyền vàng, nhẫn vàng, còn có hai nghìn nhân dân tệ.”

“Điện thoại hiệu gì?”

“Apple.”

“Dây chuyền vàng và nhẫn vàng trông như thế nào?”

“Dây chuyền vàng là loại khá dày, nhẫn vàng cũng là nhẫn rộng, lúc mua hai món vàng này mất mấy chục nghìn.”

Bao Tinh không nhịn được hỏi, “Tại sao mang nhiều vàng như vậy?”

“Mike thích, hắn nói đó là truyền thống của người da đen.”

Hàn Bân ghi chép lại, tiếp tục hỏi, “Bây giờ thanh toán điện tử rất tiện lợi, nhiều người thường không mang tiền mặt, dù để phòng cũng chỉ mang một hai trăm, tại sao hắn mang nhiều tiền mặt như vậy?”

“Mike không thích thanh toán điện tử, hắn thích cảm giác tiêu tiền giấy, hắn phần lớn thời gian đều tiêu tiền giấy, nếu tiền mặt không đủ, sẽ dùng thẻ tín dụng của ta, hắn không muốn học cách sử dụng thanh toán điện tử.” Mã Giai Giai nói.

“Trừ David ra, ngươi còn nghi ngờ đối tượng nào không?”

“Phải nói sao nhỉ, còn có người có mâu thuẫn với Mike, nhưng ta nghĩ nàng sẽ không giết người, cũng không có khả năng đó?”

“Chỉ cần là người có mâu thuẫn với Mike, ngươi cứ nói ra, còn việc họ có giết người hay không, có khả năng đó hay không, cảnh sát sẽ tự đánh giá.” Hàn Bân nói.

Chương 629: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Được, nàng tên Elizabeth, là một người phụ nữ già cổ hủ, mỗi lần gặp Mike đều tỏ vẻ khinh bỉ, cãi nhau với Mike mấy lần."

"Nàng cũng là giáo viên nước ngoài?"

"Đúng, nàng là người Anh, nàng coi thường Mike, thậm chí coi thường cả David, nàng còn sống trong hào quang của đế quốc Anh thế kỷ trước, luôn nghĩ rằng chỉ có tiếng Anh của nàng mới chuẩn, chúng ta nói toàn là rác rưởi, nàng thật đáng ghét."

Hàn Bân tổng kết, "Năm giáo viên nước ngoài của Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo, lần lượt là Salman, Zeira, Elizabeth, Mike, David."

Mã Giai Giai gật đầu, "Đúng vậy, trong đó Salman và Zeira là một cặp, họ đều đến từ Nam Á, Nước A Tam."

"Mike và David đều là người Mỹ."

"Elizabeth là một người phụ nữ già người Anh."

Hàn Bân ghi chép lại, thay đổi đề tài, "Tiểu thư Mã, từ tám giờ tối đến mười hai giờ đêm hôm qua, ngươi ở đâu?"

Mã Giai Giai tròn mắt, chất vấn, "Ý gì? Tại sao hỏi ta ở đâu? Các ngươi đang nghi ngờ ta sao?"

"Chỉ là hỏi theo thông lệ thôi."

"Ta ở nhà."

“Ngươi giáo viên tiếng Anh không có tiệc à?”

“Không có, chúng ta chỉ là giáo viên bình thường, lương không so được với giáo viên nước ngoài, đồng nghiệp của ta tính toán từng đồng, rất keo kiệt.”

“Tức là, tối qua ngươi không có chứng cứ ngoại phạm?”

“Các ngươi vẫn đang nghi ngờ ta?”

“Ta nói rồi, chỉ là hỏi theo thông lệ.”

Mã Giai Giai hừ một tiếng, “Ta cũng nói rồi, ta ở nhà, các ngươi có thể kiểm tra camera giám sát, ta về nhà xong là không ra ngoài nữa.”

“Nhà ngươi ở đâu?”

“Khu Tân Nam, Huệ Tùng Gia Viên, tòa 8, phòng 1102.”

Hàn Bân đóng sổ tay, “Cảm ơn sự hợp tác của ngươi, ngươi có thể về trước, có tin tức chúng ta sẽ thông báo cho ngươi.”

“Các ngươi khi nào bắt được kẻ giết Mike?”

“Chúng ta sẽ cố gắng hết sức, sớm phá án.” Hàn Bân đảm bảo.

“Được, ta đợi tin của các ngươi.” Mã Giai Giai đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Hàn Bân đứng dậy, đưa cho nàng một tấm danh thiếp, “Tiểu thư Mã, đây là danh thiếp của ta, nếu ngươi gặp Hal, thông báo cho ta một tiếng.”

“Ta có liên hệ của chị Lý, ta sẽ báo cho hắn.” Mã Giai Giai nói xong, rời khỏi văn phòng tổ một.

Bao Tinh thở dài, “Người phụ nữ này thật là…”

“Sao vậy?” Hoàng Khiết Khiết hỏi.

“Ta không biết phải diễn tả sao?” Bao Tinh nhún vai, có vài điều không tiện nói trước mặt Hoàng Khiết Khiết.

Mã Giai Giai này trắng đen đều chơi, giáo viên nước ngoài da trắng là bạn trai cũ, giáo viên nước ngoài da đen là bạn trai hiện tại, trước đây có lẽ còn quan hệ với người trong nước, tức là ba chủng tộc lớn trên thế giới đều bị nàng cuốn hút.

Người như vậy có phải bình thường không?

Làm xong biên bản đã là buổi trưa.

Mã Cảnh Ba và những người khác lần lượt trở về văn phòng tổ một, mọi người bàn nhau ra ngoài ăn cơm.

Thời gian này ngày nào cũng ăn cơm canteen, món ăn ngon đến đâu cũng chán.

Vừa hay gần sở cảnh sát có nhiều quán ăn, có quán tuy nhỏ nhưng nấu ăn rất ngon.

Mọi người đến một quán ăn tên Thực Khách Cư không xa sở cảnh sát, quán ăn không lớn, cả tầng trên và tầng dưới cộng lại cũng chỉ hơn một trăm mét vuông.

Sáu người Hàn Bân ngồi trong một phòng riêng, phục vụ đặt thực đơn lên bàn, rồi đi pha trà.

Sáu người mỗi người gọi một món, sườn xào chua ngọt, thập cẩm cay, mực xào cay, đùi lợn tỏi, canh lẩu bò, rau xào dầu, món chính có người gọi mì, có người gọi bánh xào, còn có người ăn cơm.

Phục vụ vào sau, đặt trà lên bàn, cầm thực đơn đi.

Trong phòng chỉ còn người mình, mọi người tự nhiên thảo luận về vụ án.

“Hàn Bân, tình hình của người chết thế nào?” Mã Cảnh Ba hỏi.

“Đã nắm được cơ bản, nhưng, ta cảm thấy không thể hoàn toàn tin lời của Mã Giai Giai.” Hàn Bân nói.

Sau đó, Hàn Bân kể lại nội dung biên bản cho Mã Cảnh Ba, Vương Tiêu, Giang Dương.

Vừa nói xong, bên ngoài có tiếng gõ cửa, sau đó phục vụ bước vào, mang theo một khay gỗ, trên khay có hai đĩa sứ, đặt lên bàn tròn, một món là đùi lợn tỏi, một món là rau xào dầu.

Có người ngoài, cũng không tiện tiếp tục thảo luận, Mã Cảnh Ba vẫy tay, “Mọi người thử đi, hôm nay ta mời.”

“Mã đội, hôm nay để ta đi, hôm qua mọi người đón tiếp ta, hôm nay ta mời mọi người ăn cơm.” Hàn Bân cười nói.

Hàn Bân gắp một miếng đùi lợn, béo mà không ngấy, mùi vị rất ngon.

Rau xào dầu khá nhạt, không hợp ăn cơm, nhưng rất thanh miệng, kết hợp với vài món mặn này rất giảm ngấy.

Mọi người đều thử một chút, Mã Cảnh Ba nâng cốc trà, “Chúng ta thay rượu bằng trà, nâng một ly.”

Mã Cảnh Ba cũng là người thích uống rượu, nhưng vì công việc, chỉ có thể nói miệng.

Mọi người tự nhiên không phá hỏng hứng thú của hắn, đều nâng cốc uống một ngụm.

Mấy món khác cũng lần lượt được mang lên.

Phục vụ đánh dấu vào thực đơn, “Món của các ngươi đã đủ, món chính khi nào mang lên?”

“Một lát nữa.” Hàn Bân nói.

Phục vụ đóng cửa phòng lại đi ra.

Mã Cảnh Ba tiếp tục cuộc thảo luận trước đó, hỏi, “Hàn Bân, ngươi nói lời của Mã Giai Giai không thể hoàn toàn tin là

sao? Nàng nói dối?”

Hàn Bân uống một ngụm trà, nuốt xuống, “Ta không thấy nàng có dấu hiệu nói dối, nhưng từ miêu tả của nàng cảm thấy, Mike chắc chắn có chuyện giấu nàng, nhiều lời khai trước sau không khớp.”

“Ta cũng có cảm giác này, Mã Giai Giai miêu tả Mike là một người có trách nhiệm, nhưng ta luôn thấy có gì đó giả tạo, không thật.” Bao Tinh đồng tình.

Chương 630: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Cầm phân tích, "Có phải là do thành kiến, trước đó chúng ta đoán Mike có thể là người trong xã hội đen Mỹ, nhưng Mã Giai Giai lại nói hắn là một anh hùng, hình tượng của Mike có chút khác biệt, nên cảm thấy lời nàng nói có chút giả."

"Trước đây, em trai của Mike, Tony bị bắn chết ở Mỹ, Hal đến trong nước tìm Mike về nước, bảo Mike đòi lại công lý cho Tony, kết quả Mike cũng bị giết, nếu nói hai chuyện không liên quan, có phải quá trùng hợp không." Bao Tinh nhún vai.

"Có thể liên lạc với cảnh sát Mỹ, kiểm tra Tony chết như thế nào, còn có thông tin cụ thể về Mike, xem hai vụ án có liên quan không." Giang Dương đề nghị.

Mã Cảnh Ba đặt đũa xuống, đề nghị của Giang Dương không tồi, nhưng thực hiện không dễ, dù có thể liên hệ với cảnh sát Mỹ, hiệu quả cũng không cao, ngắn hạn không thể hy vọng.

Nói đến đây, Hàn Bân nhìn sang Lý Cầm, "Đúng rồi, kiểm tra số điện thoại Mike dùng thế nào rồi?"

"Không trong vùng phục vụ, không thể định vị điện thoại, ta đã liên hệ với bộ phận kỹ thuật, họ sẽ làm việc với công ty viễn thông, yêu cầu công ty viễn thông in danh sách cuộc gọi gần đây." Lý Cầm nói.

Hàn Bân suy nghĩ một lát, "Nói đến điện thoại, ta có một giả thuyết, có thể chúng ta đã nghĩ quá phức tạp, đây chỉ là

một vụ án giết người đơn giản.”

Giả thuyết của Hàn Bân rất mới lạ, lập tức thu hút sự tò mò của mọi người.

“Vị trí bị thương của người chết là phía trước ô tô, hơn nữa ô tô có dấu hiệu phanh, điều này rất giống với tình huống giết người.”

Lý Cầm nhíu mày, “Giết người có thể, dịch bệnh vừa qua, thời gian này phần lớn người không có việc, thiếu tiền không ít. Nhưng giết người ta thấy nhiều rồi, khác hoàn toàn với giết người.”

Hàn Bân nhớ lại một chút, tiếp tục nói, “Theo lời khai của Mã Giai Giai, Mike đeo dây chuyền vàng rất dày và nhẫn vàng, chỉ riêng hai thứ này đã mấy chục nghìn.”

“Giả sử, Mike cúi xuống kiểm tra người bị thương, muốn đỡ người bị thương lên, người bị thương đầu tiên thấy chính là dây chuyền vàng lấp lánh, nếu người bị thương túm lấy dây chuyền vàng của Mike, hai người chắc chắn sẽ xảy ra xung đột.”

Giang Dương rót một cốc trà, “Ta thấy Tổ trưởng Hàn nói có lý, giả thuyết này khá phù hợp với dấu vết hiện trường, hơn nữa giết người vào buổi tối có một lợi thế, nếu gặp phải người lái xe trong tình trạng say rượu, chắc chắn phát tài.”

Mã Cảnh Ba ăn một miếng mực, nhai rộp rộp, phân tích của Hàn Bân không sai, nhưng thiếu chứng cứ hỗ trợ.

Hàn Bân uống một ngụm canh lẩu bò, bên trong có mù tạt, uống một ngụm rất tỉnh táo, “Mã đội, điều tra theo dấu nghi phạm thế nào rồi?”

Mã Cảnh Ba lắc đầu, bất lực nói, “Chúng ta đã kiểm tra camera giám sát của ngã ba, từ tám giờ tối qua đến hai giờ

sáng nay, phát hiện vài người đi qua thời điểm đó, nhưng đều loại trừ nghi ngờ."

Hàn Bân nhớ đến dấu giày xiêu vẹo trên dải cây xanh, đề nghị, "Mã đội, ta nghĩ có thể mở rộng thời gian kiểm tra, kéo dài thời gian giám sát."

Mã Cảnh Ba đặt đũa xuống, "Ngươi nghĩ nghi phạm đã ở lại hiện trường?"

"Đúng, ta có suy đoán này." Hàn Bân nói.

"Pháp y Lý phán đoán thời gian bị hại của người chết là từ tám giờ tối qua đến mười hai giờ đêm, chúng ta đã mở rộng thời gian kiểm tra giám sát đến hai giờ sáng, nghi phạm không thể ở lại hiện trường hai giờ chứ." Mã Cảnh Ba nói.

Hàn Bân suy nghĩ một lát, "Thực ra, ta luôn cảm thấy tình hình hiện trường có gì đó không đúng, chỉ nói đến nghi phạm mà chúng ta đang truy tìm, hắn rất có thể trong tình trạng say rượu."

Mã Cảnh Ba hỏi, "Ngươi suy đoán từ bãi nôn trong dải cây xanh?"

"Không chỉ vậy, từ bãi nôn đến nơi chôn dao găm, có một dấu giày nghi phạm để lại, dấu giày này xiêu vẹo, một nhìn là biết tình trạng say rượu, một người say rượu làm gì cũng có thể."

Bao Tinh hỏi, "Tổ trưởng Hàn, ngài vừa suy đoán, hiện trường vụ án giống như hiện trường giết người, một người say rượu không thể đi giết người chứ."

"Đúng vậy, nên ta mới nói hiện trường có gì đó không đúng." Hàn Bân đáp,

"Ô tô và vết máu đều phù hợp với hiện trường giết người, nhưng dải cây xanh lại giống như hiện trường say rượu, trong

thùng rác phát hiện chiếc áo khoác nghi ngờ của nghi phạm dính đầy bùn đất, thùng rác tuy bẩn nhưng bên trong không có nhiều bùn đất như vậy, người bình thường không lăn lộn trong dải cây xanh."

"Ta mạnh dạn suy đoán, nghi phạm dùng cách giết người, sau đó đổ tội cho một người say rượu, người say rượu nằm trong dải cây xanh, tỉnh lại phát hiện áo khoác dính máu và dao găm, hắn sợ hãi, nhưng không dám cầm dao găm chạy lung tung, liền lau dấu vân tay trên dao găm, chôn dao găm trong đất gần đó, rồi vứt áo khoác vào thùng rác."

Nói xong, mọi người đều chìm vào suy nghĩ.

Hiện trường giết người, bãi nôn, dấu giày xiêu vẹo, dao găm bị chôn, áo khoác vứt trong thùng rác, tất cả bằng chứng cơ bản đều liên kết với nhau, hai hiện trường cũng không còn mâu thuẫn.

Mã Cảnh Ba gật đầu, "Phân tích không tồi, ngươi nói tiếp đi."

"Nếu người mà chúng ta đang truy tìm là một kẻ say rượu, vậy thời gian rời khỏi hiện trường không chắc chắn, có thể là ngay sau khi xảy ra vụ án, cũng có thể trước khi trời sáng, nên thời gian kiểm tra camera giám sát ở ngã ba cần mở rộng trước khi vụ án xảy ra." Hàn Bân nói.

Chương 631: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bao Tinh đột nhiên nảy ra ý tưởng, "Mã đội, đã liên hệ với người báo án chưa? Nếu phân tích của Tổ trưởng Hàn đúng, người mà chúng ta đang truy tìm không phải hung thủ thực sự, chỉ là một kẻ say rượu bị đổ tội, vậy có thể hắn chính là người báo án."

"Người báo án tắt máy, chưa liên lạc được." Mã Cảnh Ba nói.

Bao Tinh búng ngón tay, "Có thể đoán đúng rồi, người báo án chính là nghi phạm mà chúng ta đang truy tìm."

"Đầu mối này giao cho ngươi điều tra."

"Được."

Mã Cảnh Ba chỉ vào Vương Tiêu và Giang Dương, "Làm theo lời của Tổ trưởng Hàn, buổi chiều tiếp tục kiểm tra camera giám sát ở ngã ba, mở rộng thời gian kiểm tra."

"Rõ." Vương Tiêu và Giang Dương đáp.

Theo phân tích của Hàn Bân, người mà họ đang truy tìm, rất có thể không phải hung thủ thực sự, nhưng hai người đều là cảnh sát hình sự lâu năm, cũng không vì vậy mà lơi lỏng điều tra.

Người mà họ đang truy tìm, dù không phải nghi phạm, cũng có thể là nhân chứng, ít nhất, cũng có thể chứng minh suy đoán của Hàn Bân, loại trừ một đầu mối, mới có thể truy tìm đầu mối mới.

Sau bữa ăn, mọi người trở lại sở cảnh sát.

Mã Cảnh Ba đi đến tổ hai bên kia, hắn là đội trưởng trung đội hai, không thể chỉ quan tâm đến tổ một bên này.

Buổi sáng, Mã Cảnh Ba chú ý thấy, Hàn Bân và các thành viên trong tổ hòa hợp khá tốt, hơn nữa khả năng điều tra hình sự của Hàn Bân xuất sắc, có hắn hay không có hắn đều không quan trọng.

Trong văn phòng nghỉ ngơi một lát, Vương Tiêu và Giang Dương tiếp tục đến đội cảnh sát giao thông kiểm tra camera giám sát.

Lý Cầm trong hệ thống cảnh sát kiểm tra thông tin hộ chiếu và thông tin xuất nhập cảnh của Mike.

Tên, Mike

Họ, Fraser

Mã hộ chiếu, usa

Loại hộ chiếu, p

Quốc tịch, Mỹ

Giới tính, nam

Nơi sinh, New York

Ngày sinh, 6 tháng 5 năm 1987

Ngày nhập cảnh, 5 tháng 12 năm 2018

Từ hệ thống cảnh sát chỉ có thể tra được một số thông tin cơ bản của Mike, nhưng tình hình của hắn ở Mỹ thì không có ghi chép.

Tính chất của vụ án là thù hận, tình ái, hay cướp của, dựa vào chứng cứ hiện tại không thể phán đoán.

Mà hiểu được quá khứ của Mike, sẽ rất có ích cho việc phán đoán tính chất vụ án.

Chẳng hạn cái chết của em trai Mike, có liên quan đến cái chết của Mike hay không, đây là một đầu mối rất quan trọng, nếu có thể trực tiếp liên lạc với cảnh sát Mỹ, đó chắc chắn là tốt nhất, nhưng thực tế khó thực hiện.

Buổi chiều, Hàn Bân dẫn theo Lý Cầm và Bao Tinh đến Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo.

Hắn muốn biết thêm thông tin về Mike từ đây.

Tiếp đón ba người Hàn Bân là phó chủ nhiệm khoa ngoại ngữ Trần Hải Tĩnh.

Trần Hải Tĩnh hơn ba mươi tuổi, đeo kính gọng đen, tóc dài xoăn nhẹ, dáng người không cao, rất gầy.

Sau khi giới thiệu, Trần Hải Tĩnh thở dài, "Tối qua, ta còn gặp Mike, mọi người trò chuyện rất vui, thật không ngờ… ài, đời người vô thường."

"Nghe nói tối qua các ngươi có tiệc?"

Trần Hải Tĩnh đẩy kính, "Hôm qua là ngày đầu tiên khai giảng chính thức, ta đại diện trường mời năm giáo viên nước ngoài ăn tiệc, đây là thông lệ của chúng ta, không phải quyết định cá nhân của ta."

"Ai tham gia tiệc?"

"Chỉ có ta và năm giáo viên nước ngoài."

"Tiệc ở đâu?"

"Một nhà hàng Nhật Bản, tên là Tứ Quý Liệu Lý, ở phố Tứ Minh, không xa sở cảnh sát."

"Các ngươi đến nhà hàng lúc mấy giờ?"

“Chúng ta hẹn tám giờ tối, tiệc kết thúc khoảng mười giờ tối.”

“Mike cũng rời đi lúc mười giờ tối?”

“Ồ, không, Mike hình như rời đi trước.”

“Tại sao?”

“Làm sao nói nhỉ, người nước ngoài đều có cá tính, họ đến từ các quốc gia khác nhau, đôi khi không hợp nhau, có người sẽ rời đi trước.” Trần Hải Tĩnh xoa trán, nhớ lại,

“Ta nhớ, tối qua Elizabeth là người rời đi đầu tiên, sau đó là Mike, hắn rời đi sau chín giờ, cụ thể thời gian ta không nhớ rõ.”

“Ngươi hiểu rõ Mike không?”

“Hiểu.”

Hàn Bân hỏi, “Mike đến Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo từ khi nào?”

Trần Hải Tĩnh nhớ lại, “Ta nhớ hình như tháng 3 năm 19, ta vừa lên chức phó chủ nhiệm không lâu hắn đã đến.”

“Mike do ngươi phụ trách tuyển dụng?”

“Đúng, trường học để nâng cao trình độ tiếng Anh của học sinh, đặc biệt mời những giáo viên nước ngoài này, họ rất chuyên nghiệp, rất có trách nhiệm, giảng dạy rất sinh động, nhiều học sinh rất thích Mike, hắn và học sinh như bạn bè.”

“Mike trước khi đến Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo làm gì ở Mỹ?”

“Tài chính.”

“Hắn làm ở công ty tài chính nào?”

Trần Hải Tĩnh do dự, “Ta không nhớ rõ, nhưng trong hồ sơ chắc có ghi chép.”

“Nếu tiện, chúng ta muốn mang hồ sơ sao chép của Mike đi.”

“Ta sẽ xin phép lãnh đạo trường, chắc sẽ không có vấn đề.”

“Cảm ơn.” Hàn Bân khách khí, tiếp tục hỏi, “Chủ nhiệm Trần, xin mạo muội hỏi, tiệc kết thúc ngươi còn gặp Mike không?”

“Không, hắn rời nhà hàng, ta không gặp lại hắn.”

“Tiệc kết thúc ngươi đi đâu?”

“Ha ha.” Trần Hải Tĩnh cười lắc đầu, “Cảnh sát Hàn, ngươi không nghi ngờ ta chứ.”

“Ngươi hiểu lầm, chỉ là hỏi theo thông lệ.”

“Tiệc kết thúc ta về nhà, khoảng hơn mười giờ bốn mươi đến nhà, rửa ráy một chút rồi ngủ, vừa khai giảng, công việc của trường học cũng nhiều, nên ngủ sớm.”

“David rời đi lúc mấy giờ?”

Trần Hải Tĩnh do dự, “Hắn cũng rời đi sau khi tiệc kết thúc.”

Chương 632: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Quan hệ giữa Mike và David thế nào?"

"Ừ." Trần Hải Tĩnh muốn nói lại thôi, "Làm sao nói nhỉ, cuộc sống riêng của giáo viên nước ngoài, chúng ta cũng không tiện can thiệp, hai người họ thường có chút tranh chấp."

"Tranh chấp gì?"

Trần Hải Tĩnh cười khổ, "Mã Giai Giai chắc nói với ngươi rồi."

"Ta muốn nghe cách nói của ngươi."

"Mã Giai Giai là bạn gái cũ của David, hai người đàn ông đó chắc chắn không có quan hệ tốt."

"Tối qua Mike có uống rượu không?"

Trần Hải Tĩnh lắc đầu, "Không, hắn lái xe đến."

Hàn Bân ghi chép lại, "Chủ nhiệm Trần, ta muốn gặp những giáo viên nước ngoài tham gia tiệc."

"Cái chết của Mike chắc chỉ là tai nạn, không liên quan đến những giáo viên nước ngoài khác, họ là thầy giáo, không thể liên quan đến vụ án giết người." Trần Hải Tĩnh tỏ vẻ khó xử.

"Chủ nhiệm Trần hiểu lầm rồi, ta chỉ muốn tìm họ hỏi về Mike, xác nhận thời gian hắn rời nhà hàng." Hàn Bân nói.

Trần Hải Tĩnh do dự, "Vậy thế này, ba người đến phòng họp nghỉ ngơi, ta đi liên hệ với họ."

"Làm phiền ngươi rồi."

“Nên mà.”

Chốc lát sau, ba người Hàn Bân được đưa đến phòng họp, Trần Hải Tĩnh liền rời đi.

Sau đó, một giáo viên trẻ vào, rót trà cho ba người Hàn Bân.

Ba người Hàn Bân ngồi không, lại bàn luận về vụ án.

Bao Tinh nói, “Chủ nhiệm Trần vừa nói, tối qua tám giờ họ ăn tiệc, Mike rời đi sau chín giờ, từ Tứ Quý Liệu Lý đến hiện trường ít nhất hai mươi đến ba mươi phút, tức là thời gian gây án có thể chính xác từ chín rưỡi đến mười hai giờ đêm.”

Lý Cầm tiếp lời, “Thời gian gây án có thể chính xác, nhưng ta nghĩ nên là từ chín giờ đến mười hai giờ đêm, Mike bị hại ở hiện trường, nhưng rất có thể hắn bị nghi phạm khống chế ngay khi rời nhà hàng.”

Bao Tinh hỏi lại, “Nếu Mike bị nghi phạm khống chế trước, giết Mike ngay trong xe là được, cần gì đưa Mike ra ngoài.”

“Cũng có thể nghi phạm cố tình ngụy tạo hiện trường giết người, không muốn người khác biết sự thật Mike đã ở trong xe.” Lý Cầm phân tích.

Hàn Bân xoa cằm, “Ngươi nghĩ là người quen gây án?”

“Nếu chỉ đơn thuần là giết người cướp của, vậy rất có thể là giết người, nhưng nếu là giết người vì thù hận? Hoặc giết người có mưu đồ, ta nghĩ khả năng người quen gây án rất lớn.” Lý Cầm nói.

Hàn Bân châm điếu thuốc, hít một hơi.

Lý Cầm nhắc hắn.

Hắn nhớ lại khi kiểm tra hiện trường, trong xe có mùi cồn.

Trần Hải Tĩnh nói Mike không uống rượu, vậy mùi cồn từ đâu?

Trong xe có người khác.

Hiện trường giết người là giả tạo? Hay là tội phạm băng nhóm?

"Đang đang…" tiếng gõ cửa vang lên.

Sau đó, Trần Hải Tĩnh mở cửa bước vào, phía sau hắn là hai người nước ngoài.

Một nam một nữ, nhìn dáng vẻ, màu da giống người Nam Á.

Nam giới da đen, cao khoảng một mét tám, lông mày đậm mắt to, nhìn hơi ngây ngô.

Người nữ da sáng hơn, ngũ quan sâu, rất đẹp, dáng cao, đẫy đà.

Trần Hải Tĩnh giới thiệu, "Vị tiên sinh này là Salman, vị nữ sĩ này là Zeira, họ đều là giáo viên nước ngoài đến từ Nước A Tam."

Hàn Bân đánh giá hai người, "Chào hai vị, ta là Hàn Bân của đội hình sự thành phố, biết nói tiếng Trung không?"

Zeira mỉm cười, dùng tay ra hiệu, "Một chút."

"Cảnh sát Hàn, nếu cần, ta có thể làm phiên dịch." Trần Hải Tĩnh nói.

Hàn Bân nói tiếng Anh, "Không, cảm ơn."

Trần Hải Tĩnh cười, "Phát âm của ngài rất chuẩn."

Hàn Bân nói tiếng Anh, "Chủ nhiệm Trần, ta muốn nói chuyện riêng với Zeira trước."

Trần Hải Tĩnh ngẩn ra, không ngờ Hàn Bân nói tiếng Anh giỏi như vậy, "À, được, tiên sinh Salman, chúng ta ra ngoài trước, đúng lúc ta có công việc muốn nói với ngài."

Hàn Bân mời Zeira ngồi, cười, "Tiểu thư Zeira, ngươi rất đẹp."

"Ồ, cảm ơn ngài khen ngợi, tiếng Anh của ngài cũng rất tốt." Zeira cười.

"Tiểu thư Zeira, biết mục đích ta mời ngươi đến không?"

"Biết, nghe chủ nhiệm Trần nói Mike chết rồi, các ngươi đến điều tra."

"Đúng, Mike chết sau khi ăn tiệc, nên muốn hỏi ngươi một số chuyện."

"Được, ngươi hỏi đi, Mike là người tốt, đối với cái chết của hắn, ta cũng rất đau lòng, muốn giúp một phần sức lực."

Hàn Bân mở sổ tay, vào đề, "Tối qua Mike có uống rượu không?"

"Không, hắn không uống."

"Thường ngày hắn cũng không uống rượu?"

"Không, hắn thích rượu tây và rượu vang, nhưng nhà hàng đó chỉ có rượu sake và bia, hắn không thích."

"Ngươi rất hiểu hắn."

"Ồ không, ta và bạn gái của Mike có quan hệ tốt, Mike không phải mẫu người của ta."

"Các ngươi ăn tiệc lúc mấy giờ?"

"Tám giờ tối."

"Tiệc kết thúc lúc mấy giờ?"

"Mười giờ tối."

Hàn Bân ghi lại, Trần Hải Tĩnh và Zeira nói thời gian tương đối khớp.

“Mike rời nhà hàng lúc mấy giờ?”

“Ồ, hình như là… sau chín giờ.”

“Cụ thể hơn được không.”

“Khoảng chín giờ rưỡi, nhưng ta không dám chắc, lúc đó ta không nhìn đồng hồ, còn uống chút rượu.”

“Tối đó ai uống rượu?”

“Ta, Salman, David, ba người chúng ta.”

“Tiệc kết thúc ngươi đi đâu?”

“Ta về nhà.”

“Có ai chứng minh không?”

“Ta và Salman ở cùng nhau, chủ nhiệm Trần tìm cho chúng ta một tài xế, chúng ta không lái xe khi say rượu.” Zeira nói đùa.

“Ngươi cảm thấy Mike gần đây có gì khác thường không?”

“Có, người nhà của Mike qua đời, hắn rất đau lòng, tâm trạng có chút thấp.”

“Đối với cái chết của Mike, ngươi có nghi ngờ đối tượng nào không?” Hàn Bân hỏi tiếp.

Chương 633: Tiêu Đề 《Ẩn》

Zeira nhún vai, "Không, ta không nghĩ ai sẽ làm chuyện này, quá đáng sợ."

"Được, tiểu thư Zeira, cảm ơn sự hợp tác của ngươi."

"Không có gì, nếu không còn việc gì khác, ta đi trước."

"Làm phiền ngươi mời tiên sinh Salman vào."

"Được." Zeira nói xong, rời khỏi phòng họp.

Hàn Bân quay đầu, thấy Lý Cầm và Bao Tinh đều nhìn mình với vẻ kinh ngạc.

"Sao vậy, mặt ta có gì sao?"

"Trời ơi, tổ trưởng, ngươi thật giỏi, có thể nói tiếng Anh với người nước ngoài, ta nghe mà ngẩn ngơ." Bao Tinh tròn mắt.

"Giỏi." Lý Cầm cũng thực sự khâm phục, bảo sao người ta làm tổ trưởng.

"Tổ trưởng, may ta không phải con gái, nếu không vừa rồi, có khi ta mê ngươi rồi."

Hàn Bân đánh giá Bao Tinh từ trên xuống dưới, nói nghiêm túc, "Ừ, may ngươi không phải con gái."

Bao Tinh, "……"

Nói cười, Salman mở cửa bước vào.

"Chào."

Hàn Bân đứng dậy, làm động tác mời, “Tiên sinh Salman, mời ngồi.”

Salman gật đầu, ngồi đối diện với Hàn Bân, có chút ngại ngùng.

“Tiên sinh Salman, tối qua Mike rời nhà hàng lúc mấy giờ?”

“Khoảng chín giờ mười lăm phút.”

“Sao ngươi nhớ rõ vậy?”

“Lúc đó hắn hỏi ta giờ, rồi rời đi không lâu.”

“Hắn hỏi giờ, có việc gì làm sao?”

Salman nhún vai, “Cái đó ta không biết.”

“Lúc đó ai uống rượu?”

“Ta và Zeira, David.”

“Rời nhà hàng ngươi đi đâu?”

Salman xoa tay, “Ta và Zeira về nhà.”

Hàn Bân vẫn quan sát đối phương, “Ngươi có vẻ căng thẳng.”

Salman cúi đầu, “Đúng, có lẽ do tính cách của ta, ta khá hướng nội, không quen giao tiếp với người lạ.”

Hàn Bân hỏi lại, “Vậy tại sao ngươi làm giáo viên nước ngoài, công việc này cần giao tiếp với học sinh?”

“Ừ, ban đầu ta cũng lo, nhưng sau đó trò chuyện với học sinh, ta phát hiện kỹ năng nói của họ rất kém, ta lại không căng thẳng. Qua giao tiếp với học sinh, ta lại tự tin hơn, ta rất thích công việc hiện tại, thật tuyệt vời.” Salman cười.

“Zeira là bạn gái của ngươi?”

“Đúng, có vấn đề gì sao?”

Hàn Bân cười, “Không, ngươi là người may mắn.”

“Ừ, trước đây ta không bao giờ nghĩ mình may mắn, cho đến khi gặp Zeira, Zeira là nữ thần của ta, là nữ thần may mắn của ta, cũng là nữ thần tình yêu của ta, ta rất yêu nàng, nàng rất tuyệt.”

“Được, nói thêm nữa, ta ghen tị rồi.” Hàn Bân đùa.

Cách nói đùa này rất phổ biến trong tiếng Anh.

“Ừ, tiếng Anh của ngươi rất giỏi, nếu đến nước ta, chắc có nhiều cô gái thích, ta có thể giới thiệu em gái cho ngươi.”

“Cảm ơn, nghe rất hay, nhưng, con gái Trung Quốc hợp với ta hơn.” Hàn Bân cười.

Hai người nói thêm vài câu, Salman cũng rời phòng họp.

Bao Tinh thở dài, cảm thấy mình như máy ghi hình, làm bao nhiêu lần biên bản, chưa bao giờ thấy ngán như hôm nay, “Tổ trưởng, ngươi nói với người nước ngoài gì, ngoài cảm ơn, ta không hiểu gì.”

Hàn Bân cười, “Hắn nhờ ta hỏi, ngươi có muốn đến Nước A Tam, hắn có thể giới thiệu em gái cho ngươi.”

Bao Tinh bĩu môi, “Cô nàng Zeira còn được, em gái hắn thì thôi.”

Lý Cầm nói, “Ơ, máy quay vẫn mở, không biết Thiến Thiến có nghe được đoạn này không.”

“Xì xì xì.” Bao Tinh vỗ mặt, “Đoạn vừa rồi xóa đi, không cho Thiến Thiến nghe.”

Lý Cầm nói, “Thôi, đùa ngươi thôi, tắt lâu rồi, không thể xóa đoạn biên bản, ngươi không muốn làm nữa?”

“Ha ha, vẫn là chị Lý tốt, hôm khác ta mời ngươi ăn món ngon.”

Lý Cầm cười, "Đừng món ngon gì, món Nhật Bản đó ta chưa ăn, hôm khác mời ta ăn món đó được."

Bao Tinh vỗ ngực, "Không vấn đề."

"Đang đang…" lúc này, lại có tiếng gõ cửa.

Trần Hải Tĩnh bước vào, "Cảnh sát Hàn, làm xong biên bản rồi?"

Hàn Bân đáp, "Đúng, làm xong biên bản của họ, David và Elizabeth khi nào đến?"

Trần Hải Tĩnh xin lỗi, "Thật ngại quá, hai người họ không đến, không ở trường. Làm biên bản chắc phải đợi đến mai."

"Mai lúc nào?"

"Ta chưa liên hệ được với Elizabeth, ngươi xem thế này được không, khi ta liên hệ được với Elizabeth, hẹn họ thời gian, ta sẽ báo cho ngươi."

Hàn Bân gật đầu, "Được."

Lý Cầm bước đến, "Chủ nhiệm Trần, đây là danh thiếp của ta, khi nào liên hệ được với ta là được."

"Được, vậy ta tiễn các ngươi."

……

Trong một chiếc ô tô SUV màu đen, Bao Tinh lái xe, Lý Cầm ngồi ghế phụ, Hàn Bân ngồi ghế sau.

Lý Cầm quay đầu hỏi, "Tổ trưởng, ngài làm biên bản với hai người nước ngoài, có phát hiện đầu mối mới không?"

Bao Tinh nói, "Đúng vậy, nói líu lo một hồi, xem phim Mỹ còn có cảnh, ngồi nghe muốn bực mình."

Hàn Bân kể lại trọng điểm của biên bản cho hai người.

Bao Tinh nghe xong, chẹp miệng, "Trời ạ, hai người đó là tình nhân, nếu ở trong nước, Salman chắc bị đánh chết."

Lý Cầm cười, "Ngươi ghen tị quá, Zeira tuy đẹp, nhưng chỉ cần nàng thích Salman, liên quan gì đến người khác."

"Chị, ngươi không hiểu, Zeira da sáng, mũi cao, ngũ quan sâu, nhìn là biết mỹ nữ cao quý. Ngươi xem Salman, trông như khỉ đen, tám phần là người hạ lưu. Hai người này trong nước yêu nhau, chắc chắn xảy ra chuyện."

"Được rồi, chính sự không thấy ngươi, chuyện này thì rành rọt." Lý Cầm nói.

Bao Tinh cười, "Tổ trưởng, ngươi thấy ta nói đúng không."

Hàn Bân đáp, "Nước A Tam trọng nam khinh nữ, đàn ông cao quý có thể lấy phụ nữ hạ lưu, nhưng phụ nữ cao quý không thể lấy đàn ông hạ lưu, nếu không phải trả giá rất lớn."

Lý Cầm nói, "Nói vậy, hai người Salman đến Cầm Đảo, rất có thể để tự do yêu đương."

Chương 634: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bao Tinh không để ý, "Ta nói, Salman không xứng với Zeira, ngươi xem hắn rụt rè, nhìn là biết nhát gan."

Lý Cầm nói, "Chuyện của người ta đừng bận tâm, họ thích nhau là được."

"Đinh linh linh…" lúc này, điện thoại của Hàn Bân reo, Hàn Bân lấy điện thoại ra xem, màn hình hiển thị là số của Vương Tiêu.

"Alo."

"Tổ trưởng Hàn, chúng ta trong camera giám sát ở ngã ba đã tìm thấy dấu vết của nghi phạm."

"Hắn xuất hiện ở ngã ba lúc mấy giờ?"

"Sáng sớm hôm nay khoảng sáu giờ."

"Có xác định là hắn không?"

Vương Tiêu chắc chắn, "Tuổi và vóc dáng đều phù hợp với suy đoán của ngài, quan trọng nhất, người này không mặc áo khoác."

Làng Công Tây bên ngoài.

Trang trại gà nhà Lão Phùng.

Lão Phùng ngồi xổm ở cổng trang trại, hút thuốc phì phèo, thỉnh thoảng lại thở dài một tiếng.

"Khổ thật."

Ông trời thật bất công, sao lại cứ đổ hết tội lên người lương thiện như ta, kiếp trước ta đã làm gì sai.

"Ù ù…"

Không xa, có hai chiếc xe tiến tới, dẫn đầu là một chiếc SUV màu đen, giảm tốc độ từ từ và dừng lại ngay trước cổng trang trại gà.

Lão Phùng ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn hai chiếc xe.

Từ hai chiếc xe bước xuống bốn người đàn ông, Lão Phùng cảnh giác đứng dậy.

"Lão Phùng, họ là cảnh sát!" Một giọng nữ từ chiếc SUV đen phát ra.

Lão Phùng rất quen với giọng này, là vợ hắn.

Lão Phùng giật mình, điếu thuốc trên tay rơi xuống, quay người chạy vào trang trại gà.

Khi chạy gần đến cổng, hắn mới nhận ra rằng cửa sau của trang trại đã bị khóa, vào trong là như cá nằm trong rọ.

Lão Phùng không dám quay đầu, chuyển hướng chạy ra đồng.

Vương Tiêu nhanh nhẹn, cộng với đã tiên đoán trước, trực tiếp chặn trước mặt hắn.

Lão Phùng giật mình, cúi đầu, nghiến răng, cố gắng lao lên phía trước, bày ra dáng vẻ liều mạng.

Vương Tiêu không chặn hắn, Lão Phùng tưởng mình sẽ thoát, đột nhiên cảm thấy chân bị vướng, người nghiêng đi và ngã sõng soài.

"Êi da."

Bao Tinh cũng chạy tới, lập tức giữ chặt Lão Phùng, "Cảnh sát, không được động đậy!"

Bao Tinh nhanh nhẹn, bẻ hai tay Lão Phùng ra sau và còng lại.

"Chạy, sao không chạy nữa, ta xem ngươi chạy được tới đâu!"

Giang Dương từ phía khác vòng lên.

Hàn Bân quan sát xung quanh, không đuổi theo.

Cửa sau của SUV mở ra, Lý Cầm dẫn theo một người phụ nữ bước xuống.

Người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, thấy Lão Phùng bị bắt, lập tức chạy tới, "Lão Phùng, ngươi sao rồi."

Lý Cầm chặn lại, an ủi, "Phùng phu nhân, ngài đừng kích động, chúng ta chỉ muốn tìm hắn để hỏi một số việc."

"Chỉ hỏi mà phải đè người xuống đất, đây không phải là ức hiếp người sao." Phùng phu nhân hét lên.

Bao Tinh kéo Lão Phùng lên, thở dài, "Đại tỷ, chúng ta cũng không muốn vậy, vấn đề là chồng ngươi thấy chúng ta liền chạy, hắn là nghi phạm của một vụ án giết người, chúng ta không thể để hắn chạy thoát."

"Giết người gì, cảnh sát đồng chí, nhầm rồi, nhầm to rồi, ta làm sao có thể giết người." Lão Phùng kêu lên.

Hàn Bân tiến đến, đánh giá Lão Phùng, "Ngươi tên là gì?"

"Phùng Hỉ Phàm."

Hàn Bân chỉ về phía trang trại, "Đây là trang trại gà của ngươi?"

"Đúng, đúng là của ta."

"Trừ ngươi ra, còn ai làm việc ở trang trại không?"

“Còn một công nhân trong làng, hắn vừa cho ăn xong thì về nhà rồi.”

Hàn Bân rút ra một thẻ chứng nhận, “Đây là lệnh khám xét.”

“Cảnh sát đồng chí, ngài làm gì vậy, ta là người tốt mà, các ngươi bắt ta làm gì, trang trại gà của ta có gì để khám xét.” Phùng Hỉ Phàm nói.

“Đừng giả vờ nữa, ngươi làm gì chính ngươi rõ nhất.” Hàn Bân phản bác.

Một câu của Hàn Bân làm Phùng Hỉ Phàm sợ đến vã mồ hôi, trán đổ đầy mồ hôi, “Ta… ta không làm gì cả…”

Lúc này, một chiếc xe khác tới, năm người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát bước xuống, họ là cảnh sát khu vực tới hỗ trợ.

Hàn Bân trao đổi ngắn gọn với người phụ trách, để một cảnh sát phụ trách chăm sóc vợ của Phùng Hỉ Phàm.

Hàn Bân và Bao Tinh giám sát Phùng Hỉ Phàm, Lý Cầm, Vương Tiêu, Giang Dương cùng ba cảnh sát khác tiến hành khám xét trang trại gà.

Một cảnh sát phụ trách duy trì trật tự hiện trường.

Bao Tinh quan sát Phùng Hỉ Phàm một lúc, nhận thấy hắn có thân hình mập mạp, phù hợp với phỏng đoán của Hàn Bân, tò mò hỏi, “Phùng Hỉ Phàm, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Bốn mươi bốn tuổi.”

“Ngươi cao bao nhiêu?”

“Nhiều năm rồi ta không đo, chắc tầm một mét bảy sáu.”

Bao Tinh lộ vẻ ngạc nhiên, Hàn Bân đã phỏng đoán từ dấu chân rằng nghi phạm cao khoảng một mét bảy lăm, tuổi

khoảng bốn mươi lăm, so với chiều cao thực tế của Phùng Hỉ Phàm chỉ chênh một cm, tuổi chỉ chênh một năm.

Quá giỏi!

Bao Tinh thực sự khâm phục vị tổ trưởng mới này, tiếng Anh giỏi, khả năng phán đoán dấu chân lại xuất sắc, trong đầu chỉ có chữ phục hiện lên.

Bao Tinh, với bản chất ngưỡng mộ, chạy tới phía sau xe, lấy ra một chiếc ghế gấp, "Tổ trưởng, ngài làm việc cả ngày rồi, ngồi nghỉ một lát đi."

Hàn Bân hơi ngạc nhiên, không hiểu sao đột nhiên Bao Tinh lại quan tâm tới mình.

"Cảnh sát đồng chí, các ngài thả ta ra đi, ta thật sự oan, đừng làm gà ở trang trại ta sợ chết." Phùng Hỉ Phàm kêu lên.

Hàn Bân cười, "Ngươi yên tâm, nếu gà sợ chết, chúng ta sẽ mua vài con, không để ngươi lỗ."

Nghe vậy, Phùng Hỉ Phàm lộ vẻ phức tạp, vừa khóc vừa cười, "Cảnh sát đồng chí, ngài là người tốt."

Chương 635: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Còn ngươi thì sao?”

Phùng Hỉ Phàm thở dài, “Ta cũng là người tốt, chỉ là số xui.”

Hàn Bân rút ra một hộp thuốc, ra hiệu Bao Tinh cởi còng tay cho hắn, “Ngươi kể nghe thử, sao lại xui xẻo.”

“Ta kể, các ngươi cũng không tin.”

“Ngươi không kể, chúng ta cũng không thể rời đi, chúng ta nhiều người tới đây, không phải để chơi, ngươi đừng ôm hi vọng thoát được.” Hàn Bân đưa hắn một điếu thuốc.

“Thôi, nói thì nói, ta thật sự oan.” Phùng Hỉ Phàm lộ vẻ nhớ lại, “Đó là tối qua, vài người bạn rủ ta uống rượu, chúng ta tới một quán mì, gọi vài món nhậu, uống một lúc ta thấy say, không dám uống nữa, đi xe điện định về nhà.”

“Ai ngờ rượu ngấm sau, giữa đường ta không còn sức, không nhìn rõ đường, sau đó ta để xe điện bên cạnh, gọi điện cho vợ, rồi ta say mèm, không nhớ gì nữa.”

Phùng Hỉ Phàm vỗ trán, “Ta thật sự không nên uống nhiều vậy.”

“Khi ta tỉnh dậy, thấy mình nằm trong dải cây xanh, áo khoác đắp lên người, mùi máu tanh xộc vào mũi, ta ngồi dậy nhìn, áo khoác dính đầy máu, làm ta hoảng hồn.”

“Ta vứt áo khoác, muốn đứng dậy, phát hiện tay kia đang cầm dao găm, lần này ta thật sự sợ chết khiếp, hồn vía lên

mây…”

“Ta ngồi đó rất lâu mới định thần lại, lau dấu vân tay trên dao, đào một cái hố trong dải cây xanh và chôn dao. Sau đó ta chạy đi, vứt áo khoác vào thùng rác, rồi bắt xe về nhà.”

“Trong lòng ta bồn chồn, lại thêm việc ở trang trại gà, tắm xong tỉnh táo một chút, rồi về quê.”

“Cảnh sát đồng chí, ta nói thật, ta thật sự xui xẻo.”

Hàn Bân hút một hơi thuốc, “Bên dải cây xanh có một chiếc SUV, ngươi có chú ý không.”

“Có, nhưng lúc đó trời tối, không có đèn đường, ta không dám lại gần, lúc đó ta vẫn còn say, đầu óc lờ mờ, chỉ nghĩ nhanh chóng rời khỏi đó, ta thật sự xui xẻo.”

“Lúc đó có ai ở hiện trường không?”

“Không biết, chắc là không.”

“Sao lúc đó ngươi không báo cảnh sát?”

“Ta… ta… lúc đó chưa tỉnh hẳn, ta hoảng sợ, ta còn nghĩ…”

Hàn Bân truy vấn, “Nghĩ gì?”

“Ta còn nghĩ mình đã giết người, lúc đó ta sợ đến mức suýt tè ra quần, sau này về trang trại gà suy nghĩ kỹ, lúc đó ta đã say không biết trời đất, làm sao có thể giết người, chắc chắn ta bị người khác hại.”

“Ngươi nghĩ ai hại mình?”

“Ta không biết, ta thật sự không biết, ta chỉ là người nuôi gà, không có bản lĩnh, cũng không đắc tội ai, ta thật sự oan.”

“Ngươi hôm đó uống rượu với ai?” Hàn Bân hỏi.

“Có hai người, một là Tống Đại Xuân, một là Tào Kim, chúng ta cùng làng, hiện đang làm công ở thành phố, hôm đó ta trở về thành phố, nên hẹn gặp.”

“Số điện thoại của họ là gì?”

“Ta không nhớ, nhưng trong điện thoại của ta có lưu.”

Bao Tinh kiểm tra điện thoại của Phùng Hỉ Phàm.

Hàn Bân tiếp tục hỏi, “Các ngươi uống rượu ở đâu?”

“Đường Hà Đông, Quán mì Bát Đại Oản, Tống Đại Xuân thuê trọ ở đó.”

“Ngươi có từng đến nhà hàng Tứ Quý Liệu Lý không?”

“Nhà hàng gì?”

“Là một nhà hàng Nhật Bản.”

“Không, không, nhà hàng đó chúng ta không đủ tiền ăn, cũng không nỡ ăn, ăn bát mì hấp, uống chút rượu là đủ rồi, món Tây không hợp khẩu vị.”

“Các ngươi tới Quán mì Bát Đại Oản lúc mấy giờ?”

“Hơn bảy giờ.”

“Thời gian cụ thể?”

“Khoảng bảy giờ rưỡi.”

“Kết thúc lúc mấy giờ?”

“Ta rời đi lúc tám giờ, còn hai người họ rời khi nào ta không rõ.”

Bao Tinh hừ một tiếng, “Ngươi bốn mươi mấy tuổi, cũng qua tuổi ham rượu rồi, nửa tiếng đã say, có ngươi nào uống như vậy.”

“Ta xui xẻo, lòng bức bối, ta uống rượu giải sầu, chỉ muốn say, nếu không tối không ngủ được, ngươi xem tóc ta, ba tháng

trắng một nửa.”

“Ngươi gặp xui xẻo gì?” Hàn Bân không biết nói sao, câu này trở thành câu cửa miệng của hắn.

“Ngươi vào trang trại gà sẽ hiểu, lỗ nặng, lỗ thê thảm, mùa đông này ta ít nhất lỗ hai mươi vạn, hai ba năm không gỡ lại, mấy năm trước coi như phí công.” Phùng Hỉ Phàm, một người đàn ông, nói tới đây thì bắt đầu lau nước mắt.

Hàn Bân đại khái hiểu nguyên nhân, không hỏi thêm, chuyển chủ đề, “Ngươi tối qua để xe điện ở đâu?”

“Ta nhớ… hình như ra khỏi quán không xa thì không đi nổi nữa, cụ thể ở đâu…” Phùng Hỉ Phàm vỗ trán, cố nhớ lại, “Ta chỉ nhớ là trên đường Hà Đông, hình như có một tiệm cắt tóc…”

“Cảnh sát đồng chí, ta biết, ta biết xe điện ở đâu.” Không xa, vợ Phùng Hỉ Phàm kêu lên,

“Phùng gọi cho ta, ta bắt xe tới đón, không tìm thấy hắn, chỉ thấy xe điện, để ở ngã tư đường Hà Đông và Phố Tứ Minh, gần đó có Tiệm Cắt Tóc Minh Triều.”

Lúc này, Lý Cầm và những người khác cũng từ trang trại gà bước ra…

“Tình hình khám xét thế nào?”

Lý Cầm lắc đầu, “Không phát hiện tang vật.”

Vương Tiêu và Giang Dương cũng không phát hiện gì.

Phùng Hỉ Phàm thêm tự tin, “Cảnh sát đồng chí, ta nói thật, ta thật sự oan.”

“Ta cũng muốn tin ngươi vô tội, nhưng điều tra phải có chứng cứ, từ manh mối và chứng cứ hiện tại, vẫn chưa thể loại bỏ ngươi khỏi diện nghi phạm.” Hàn Bân nói.

“Sao ta xui xẻo vậy.” Phùng Hỉ Phàm thở dài.

“Ngươi đừng tự trách, nếu muốn nhanh chóng chứng minh mình vô tội, hãy cung cấp thêm manh mối hữu ích, giúp chúng ta làm rõ vụ án, hiểu không?”

“Ta thật sự oan.” Phùng Hỉ Phàm kêu lên.

“Ù ù…”

Vợ Phùng Hỉ Phàm cũng khóc, “Ta không cho ngươi ra ngoài uống rượu, ngươi không nghe. Ai bảo ngươi uống nhiều thế, tới mức không biết mình ở đâu, làm gì, sao ngươi lại khờ thế.”

Chương 636: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta khờ, ta thật khờ.” Phùng Hỉ Phàm tự tát vào mặt, “Sau này ta không uống nữa, không uống nữa.”

Hàn Bân nhíu mày, ra lệnh, “Đưa hắn lên xe trước.”

Vương Tiêu và Giang Dương bước tới, còng lại và áp giải Phùng Hỉ Phàm lên xe cảnh sát.

Vợ Phùng Hỉ Phàm nắm lấy tay Hàn Bân, “Cảnh sát đồng chí, Lão Phùng nhà ta bình thường ngay cả giết gà cũng không dám, hắn không thể giết người, các ngươi không thể vu oan cho người tốt.”

“Ngươi tìm thấy xe điện lúc mấy giờ?”

Vợ Phùng Hỉ Phàm nhớ lại, “Khoảng tám giờ bốn mươi.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Quần áo Phùng Hỉ Phàm hôm đó mặc đâu?”

“Ta, ta đã giặt rồi.”

“Giày đâu?”

Vợ Phùng Hỉ Phàm khóc, “Cũng đã chà rồi.”

Lý Cầm bước tới, “Phùng phu nhân, ngươi cũng tới đồn cảnh sát với chúng ta.”

Vợ Phùng Hỉ Phàm giãy nảy, “Không, ta không đi, chuyện này không liên quan tới ta, ta phải về nhà chăm con, con ta sắp tan học rồi, phải nấu cơm cho chúng.”

“Ngươi đừng lo, tạm thời để người nhà chăm sóc con, cùng chúng ta tới đồn làm biên bản.” Lý Cầm an ủi.

“Trời ơi, từ khi ta lấy Phùng Hỉ Phàm, chưa có ngày nào yên ổn, làm gì cũng không được, ăn gì cũng không đủ, nuôi gà thì lỗ, giờ lại dính tới vụ án mạng, sao ta xui xẻo vậy.” Vợ Phùng Hỉ Phàm khóc.

Hàn Bân hơi bực, vẫy tay, ra hiệu Lý Cầm áp giải lên xe.

Hàn Bân trao đổi vài câu với cảnh sát khu vực, cảm ơn họ hỗ trợ khám xét, sau đó áp giải Phùng Hỉ Phàm về thành phố.

Khi về tới thành phố, đã là bảy giờ tối.

Hàn Bân vào phòng đội trưởng, báo cáo công việc với Mã Cảnh Ba.

Mã Cảnh Ba đưa Hàn Bân một điếu thuốc, “Ngươi nghĩ Phùng Hỉ Phàm có phải nghi phạm không?”

Hàn Bân cân nhắc, “Tình hình hắn kể phù hợp với hiện trường, ta không thấy dấu hiệu nói dối, cá nhân ta nghĩ, hắn ít có khả năng là nghi phạm.”

Mã Cảnh Ba đi vòng quanh phòng, “Hắn từ ngã tư đường Tứ Minh và đường Hà Đông tới hiện trường bằng cách nào?”

“Hắn nói mình say không biết gì, tỉnh dậy thì thấy mình ở trong dải cây xanh.” Hàn Bân trả lời, phân tích,

“Nếu hắn nói thật, theo ta phỏng đoán, rất có thể nghi phạm thấy hắn say, liền đưa hắn tới hiện trường, giết người rồi đổ tội cho hắn.”

“Có chứng cứ không?”

“Không, chỉ là phỏng đoán.”

Mã Cảnh Ba nhắc nhở, “Làm cảnh sát có thể phỏng đoán, nhưng phải dựa trên chứng cứ.”

“Ta hiểu.”

“Sao các ngươi tìm được Phùng Hỉ Phàm?”

“Vương Tiêu và Giang Dương từ ngã ba tìm được camera ghi lại hình ảnh Phùng Hỉ Phàm, phù hợp với phỏng đoán của chúng ta, từ camera ngã ba thấy hắn lên taxi, chúng ta tìm được nhà hắn ở thành phố, tìm vợ hắn, nhờ vợ hắn dẫn tới trang trại gà.”

Mã Cảnh Ba gật đầu, “Ngày mai, ngươi cho người điều tra quan hệ của Phùng Hỉ Phàm, xem có liên quan gì tới Mike không.”

“Dạ.”

Hai người nói chuyện một lúc, Hàn Bân quay lại văn phòng.

Bận rộn thêm một tiếng, hơn tám giờ tối mới lái xe về nhà.

“Đinh linh linh…”

Hàn Bân vừa lái xe ra khỏi cổng thành phố, điện thoại ô tô reo.

Điện thoại kết nối với Bluetooth ô tô, chạm vào màn hình điều hướng ô tô, điện thoại kết nối.

“Alo.”

“Bân Tử, là ta.” Tiếng Lý Huy phát ra từ điện thoại.

“Tổ trưởng Lý sao lại có thời gian gọi ta.” Hàn Bân nói.

“Ha ha, nhớ ngươi thôi.”

“Mặt trời mọc đằng tây rồi.” Hàn Bân cười.

“Ngươi mấy hôm nay bận không?”

Hàn Bân giảm tốc độ, “Sao, muốn mời ta ăn cơm.”

“Ha ha, đúng ngươi đoán đúng rồi, ngày mai ta định mời mọi người trong tổ ăn cơm, ngươi cũng tới nhé.” Lý Huy nói.

“Ngày mai mấy giờ?”

“Bảy giờ rưỡi tối.”

“Xem đã, nếu bảy giờ tan làm, ta sẽ tới. Hôm nay vừa nhận một vụ án, đang bận rộn.”

Lý Huy tò mò, “Vụ gì?”

“Khu Tân Nam chết một người nước ngoài.” Hàn Bân nói qua, không tiết lộ chi tiết.

“Chà, ghê gớm nhỉ, lên thành phố khác hẳn, toàn làm việc với người nước ngoài.”

“Ngươi thì sao? Làm tổ trưởng thế nào?”

“Khá ổn, mấy anh em thân nhau, dù ta làm gì không tốt, mọi người cũng không phá đám.” Nói tới đây, Lý Huy quan tâm,

“Ngươi thế nào, ngươi từ dưới lên, bọn ở thành phố có phục không?”

“Nếu làm không thuận, quay lại, Phân cục Ngọc Hoa của chúng ta cũng không kém thành phố, vị trí tổ trưởng tổ hai vẫn để cho ngươi.”

Hàn Bân cảm động, “Yên tâm, ta ở thành phố rất tốt, không ai không phục ta.”

“Đúng vậy, ngươi giỏi hơn ta.” Nói tới đây, Lý Huy đổi giọng, “Thôi, ta không nói nữa, Na Na gọi ta.”

“Ngươi đi đi, ngày mai nếu có thời gian, ta sẽ tới, ngươi mời, không ăn không được.” Hàn Bân cười, rồi cúp điện thoại.

Thực lòng mà nói, Hàn Bân đột nhiên nhớ Phân cục Ngọc Hoa, Lý Huy, Triệu Minh, Điền Lệ, Tằng đội, Tôn Hiểu Bằng,

Đỗ Kỳ, Cục trưởng Đới, còn Trịnh đội…

May là mọi người đều ở Cầm Đảo, sau này còn có cơ hội gặp gỡ hợp tác.

……

Sáng hôm sau.

Đội điều tra hình sự, thành phố, tổ một.

Chín giờ sáng, Hàn Bân triệu tập mọi người họp.

Hoàng Khiết Khiết rất chu đáo, chuẩn bị trà và cà phê theo sở thích từng người.

Hàn Bân uống một ngụm cà phê, cười, "Cà phê Thiến Thiến pha ngon, rất tỉnh táo, mọi người cũng làm việc chăm chỉ, đừng phụ lòng Thiến Thiến."

Hoàng Khiết Khiết cười, để lộ hai chiếc răng khểnh.

Bao Tinh hai tay ôm cốc, uống một ngụm nhỏ, mắt vẫn nhìn Hàn Bân, nghĩ thầm, tổ trưởng nói hay, làm Thiến Thiến vui mừng.

Nghĩ vậy, Bao Tinh mở sổ ghi chép.

Chương 637: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nhìn qua mọi người, bắt đầu nghiêm túc bàn công việc, "Chúng ta tổng kết lại tình hình, xác định hướng điều tra chính hôm nay."

"Chị Lý, Trần Hải Tĩnh có tin gì chưa?"

"Ta đã liên hệ, nàng nói Elizabeth sáng nay có giờ dạy, chiều mới làm biên bản được."

"Ngươi tiếp tục theo dõi."

"Biết rồi."

Hàn Bân đi tới trước, viết lên bảng ba cái tên Elizabeth, David, Hal, sau đó khoanh tròn Hal.

"Hal là bạn của Mike, hắn nên biết về tình hình của Mike ở Mỹ, người này cần làm biên bản."

"Tổ trưởng, người này để ta điều tra." Lý Cầm nói.

Hàn Bân đồng ý, viết thêm tên Phùng Hỉ Phàm, "Vương Tiêu, Giang Dương, các ngươi tiếp tục làm biên bản với Phùng Hỉ Phàm, rà soát quan hệ của hắn, xem có liên quan tới Mike không."

"Dạ."

Hàn Bân viết thêm bốn chữ, "Tứ Quý Liệu Lý."

"Mike bị giết tối đó, ăn ở nhà hàng này, nhà hàng này có thể có camera ghi lại, ta muốn biết thời gian cụ thể hắn rời nhà hàng, và khi rời đi có ai lên xe của hắn không."

“Ồ, Tứ Quý Liệu Lý, là nhà hàng Nhật ở Phố Tứ Minh?” Hoàng Khiết Khiết ngạc nhiên.

“Ngươi biết nhà hàng này?”

Hoàng Khiết Khiết trả lời, “Nhà hàng này do chị họ ta mở, ta còn định mời mọi người đi ăn.”

“Thiến Thiến, sao ngươi không nói sớm, nếu sớm nói, ta chắc chắn sẽ tới ủng hộ.” Bao Tinh nói.

Hoàng Khiết Khiết không để ý, lo lắng, “Tổ trưởng, nhà hàng này không liên quan gì tới vụ án chứ.”

“Không sao, chỉ cần làm biên bản với người phụ trách nhà hàng, xem camera là xong.”

Hoàng Khiết Khiết thở phào, “Tổ trưởng, ta có thể đi cùng không, nhà hàng là của chị họ ta, nếu ta đi sẽ dễ nói chuyện hơn.”

Hoàng Khiết Khiết cũng có chút khó xử, nàng là nhân viên văn phòng, không nên ra ngoài điều tra, nhưng biết chuyện này, mà tổ điều tra, không nói với chị họ thì không đúng, mà nói thì vi phạm kỷ luật, tốt nhất là nàng tự đi nói.

Hàn Bân cũng không phải người không hiểu lý, nghiêm túc nói, “Bình thường không được, nhưng lần này vì cốc cà phê, ta đồng ý.”

“Yay, cảm ơn tổ trưởng.” Hoàng Khiết Khiết rất vui.

“Giỏi thật.” Bao Tinh đột nhiên cảm thấy nguy cơ, Thiến Thiến ở cùng mình chưa bao giờ cười nhiều như vậy.

Mở sổ và ghi chép thêm.

……

Nửa giờ sau.

Phố Tứ Minh, Nhà hàng Tứ Quý Liệu Lý.

Một chiếc SUV màu đen đỗ ở cửa, Hàn Bân, Bao Tinh và Hoàng Khiết Khiết bước xuống xe.

Nhà hàng được trang trí rất tao nhã, mang đậm phong cách tiểu tư sản. Biển hiệu bằng gỗ với bốn chữ "Tứ Quý Liệu Lý", hai bên treo hai chiếc đèn lồng, một bên viết "Liệu Lý", một bên viết "Sushi".

Lúc này, nhà hàng vẫn chưa chính thức mở cửa, cánh cửa chỉ khép hờ.

Hoàng Khiết Khiết đẩy cửa bước vào, dẫn Hàn Bân và Bao Tinh vào trong nhà hàng. Bàn ghế bằng gỗ, trang trí theo phong cách Nhật Bản, tạo nên một bầu không khí đầy phong vị nước ngoài.

Bao Tinh cảm thán, "Ê, trang trí đẹp thật đấy!"

Hoàng Khiết Khiết hỏi một nhân viên đang lau bàn, "Ông chủ các ngươi có ở đây không?"

"Có, để ta đi gọi…"

Nhân viên chưa nói hết câu, một cô gái chân dài từ cầu thang bước xuống, "Thiến Thiến, ngươi đến đây làm gì, hôm nay không đi làm à?"

Hoàng Khiết Khiết hất cằm, "Đi làm chứ, ta đang đi làm mà."

"Đi làm mà ngươi không ở cục cảnh sát, chạy đến đây làm gì?" Cô gái chân dài hơi ngạc nhiên, rồi nhìn về phía Hàn Bân và Bao Tinh phía sau Hoàng Khiết Khiết.

"Hai anh chàng đẹp trai này là bạn ngươi à?"

"Ta giới thiệu một chút." Hoàng Khiết Khiết chỉ vào Hàn Bân, "Đây là Tổ trưởng Hàn của đội hình sự thành phố chúng ta."

“Tổ trưởng Hàn, đây là chị họ của ta, Vương Đình.”

Hàn Bân ngước lên nhìn, thấy đó là một cô gái trẻ đẹp, mặt trái xoan, mắt to, da trắng. Cô mặc áo len dài màu kaki, ngực căng đầy; quần bó đen, mông cong và chân dài rất hấp dẫn.

“Chào ông chủ Vương.”

Vương Đình nhìn Hàn Bân, có chút quen thuộc, “Chào Tổ trưởng Hàn.”

Bao Tinh mặt dày tự giới thiệu, “Chào chị họ, ta là đồng nghiệp của Thiến Thiến, Bao Tinh.”

Hoàng Khiết Khiết lườm mắt, “Ai là chị họ ngươi, chị họ chỉ hơn ta vài tháng, còn chưa bằng ngươi đâu.”

Bao Tinh cười hì hì, “Chị họ ngươi cũng là chị họ ta, không liên quan đến tuổi tác.”

Không chỉ Hoàng Khiết Khiết, ngay cả Hàn Bân cũng miễn dịch với gã này.

Vương Đình chớp đôi lông mi dài, “Thiến Thiến, ngươi trông không giống đến đây để ăn.”

“Chị họ, hôm nay ta đến là nhờ ngươi giúp đỡ.”

“Ta có thể giúp ngươi gì?”

“Tối hôm trước, nhà hàng ngươi có tiếp đón một nhóm khách nước ngoài không?”

Vương Đình cười, “Ta có nhớ, tuy không đông lắm, nhưng gồm đủ các chủng tộc lớn trên thế giới.”

“Gã người da đen đó đã chết.”

“Chết người rồi!” Vương Đình lộ vẻ kinh ngạc, “Vậy các ngươi đến đây điều tra à.”

Hoàng Khiết Khiết chống tay vào hông, đầy kiêu ngạo, "Đúng vậy, nên ngươi phải tiếp đãi chúng ta thật tốt, nếu không… hừm."

Vương Đình vỗ vỗ ngực, "Ta nhát gan lắm, đừng dọa ta."

"Thiến Thiến, đừng đùa nữa." Hàn Bân vẫy tay, nghiêm nghị nói, "Ông chủ Vương, chúng ta đến để hiểu một số tình hình, kiểm tra camera giám sát của quý nhà hàng."

"Không vấn đề gì, phối hợp với điều tra của cảnh sát là nghĩa vụ của mỗi công dân." Vương Đình cười, làm động tác mời,

"Lầu trên có phòng riêng, Tổ trưởng Hàn, Cảnh sát Bao, mời các ngươi lên lầu ngồi chờ, ta sẽ cho người sao chép giám sát."

Chương 638: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hoàng Khiết Khiết nhe răng hổ nhỏ, "Chị họ, nhớ cho ta một phần Takoyaki."

Vương Đình hỏi, "Tổ trưởng Hàn và Cảnh sát Bao muốn ăn gì không?"

"Chúng ta mới ăn sáng xong, không cần khách sáo." Hàn Bân nói.

Bao Tinh cười, Hàn Bân đã nói vậy, hắn còn gì để nói.

Hoàng Khiết Khiết dẫn Hàn Bân và Bao Tinh lên lầu, phòng riêng đều có cửa kéo, Hoàng Khiết Khiết quen thuộc vào phòng ở phía đông.

Trong phòng đặt một cái bàn hình chữ nhật, xung quanh không có ghế, chỉ có vài cái đệm. Ba người Hàn Bân cởi giày vào phòng, có cảm giác giống như giường đất ở Đông Bắc.

Bao Tinh đôi mắt nhỏ nhìn quanh, "Phòng riêng này khá đặc biệt."

Hoàng Khiết Khiết giới thiệu, "Đây là phòng riêng kiểu Nhật, đều ngồi trên tatami. Một số khách không quen ngồi trên sàn, nên nhà hàng cũng có phòng riêng bình thường, phòng bên cạnh là bàn ghế cao, nhưng ta vẫn thấy ngồi trên tatami ăn mới có vị."

Bao Tinh có vẻ hơi gượng, "Tổ trưởng, ngươi từng đến nhà hàng Nhật ăn chưa?"

"Hình như hai ba lần."

“Vị thế nào?”

Hàn Bân cười khổ, “Quên mất rồi.”

Hoàng Khiết Khiết cười khúc khích, “Nghe là biết, tổ trưởng chắc là đi với bạn gái phải không?”

Bao Tinh xoa cằm, “Làm sao có thể, theo quan sát của ta, tổ trưởng chắc cũng giống như chúng ta, đều là FA.”

Hoàng Khiết Khiết trợn mắt, “Phải gọi là quý tộc độc thân, hiểu không.”

Hàn Bân không để ý hai người tranh cãi, mà nghĩ đến nữ chủ Vương Đình.

Hắn nhìn qua là biết, Vương Đình chính là cô gái lái chiếc Audi trắng hôm đó.

Tuy nhiên, Vương Đình có nhận ra hắn hay không, thì không rõ.

Ngày đó, Hàn Bân đeo kính râm và khẩu trang, hai người tuy đã kết bạn WeChat, nhưng Hàn Bân chưa bao giờ đăng ảnh cá nhân trên WeChat, nói cách khác, Vương Đình chưa từng thấy mặt hắn, chỉ có thể dựa vào giọng nói, vóc dáng và nghề nghiệp để đoán.

“Vù…”

Điện thoại của Hàn Bân rung lên, là tin nhắn của Vương Đình, “Cảnh sát Hàn, ngươi thích uống đồ uống gì?”

Hàn Bân mỉm cười, đáp lại, “Nước trắng là được.”

Vương Đình gửi một biểu tượng mặt cười, “Chờ chút.”

Không lâu sau, ngoài cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, sau đó cửa được đẩy mở.

Vương Đình bưng một khay gỗ bước vào, một phần Takoyaki, hai ly nước chanh, và một ly nước đá.

“Wow, thơm quá, Takoyaki đến rồi.” Hoàng Khiết Khiết đứng lên, vội đặt phần Takoyaki lên bàn, “Tổ trưởng Hàn, ngươi thử đi, vị ngon lắm.”

Hàn Bân “…”

Ta đến điều tra, được không.

Vương Đình đưa nước chanh cho Hoàng Khiết Khiết và Bao Tinh, rồi đặt ly nước đá trước mặt Hàn Bân, “Tổ trưởng Hàn, nước đá của ngươi.”

Bao Tinh liếc nhìn ly nước đá, rùng mình, thầm nghĩ, trời lạnh thế này, không lẽ ông chủ Vương có thù với tổ trưởng.

Hoàng Khiết Khiết hơi ngạc nhiên, “Chị họ, sao ngươi biết Tổ trưởng Hàn thích uống nước đá.”

Vương Đình cười, “Đoán thôi.”

Hàn Bân cầm ly lên uống một ngụm, thêm đá nước ngon hơn, tất nhiên, điều này không phải ai cũng thích hợp, trước tiên phải có dạ dày khỏe mạnh.

Còn tại sao nước có đá, Hàn Bân không nghĩ nhiều, nhà hàng Nhật vốn như vậy.

“Ông chủ Vương, tối hôm trước nhóm khách nước ngoài đó dùng bữa ở đâu?”

“Bọn họ ở sảnh tầng một.”

“Trong số đó có ai thường đến nhà hàng ngươi không?”

“Ừm.” Vương Đình nhớ lại, “Ta có ấn tượng với gã đàn ông da trắng, hắn đã từng đến.”

“Giữa bọn họ có xảy ra tranh cãi không?”

“Gã đàn ông da trắng và gã da đen có tranh cãi, tiếng lớn lắm, ảnh hưởng đến khách xung quanh, ta đã bảo nhân viên can ngăn họ.”

“Tối hôm đó, ai thanh toán?”

“Ta nhớ, hình như là cô gái nước A Tam, khá xinh đẹp.”

Bao Tinh nhíu mày, “Ta nhớ Trần Hải Tĩnh nói, nàng đại diện trường mời ngoại giáo ăn, lẽ ra nàng phải trả tiền, sao lại là Zerlai trả?”

Hàn Bân lấy ra bức ảnh Phùng Hỉ Phàm, “Người này đã đến nhà hàng ngươi chưa?”

Vương Đình cầm ảnh xem, “Không có ấn tượng.”

Hàn Bân lại lấy ra bức ảnh Mã Giai Giai, “Người này thì sao?”

Vương Đình quan sát kỹ, nhíu mày, “Hình như có ấn tượng.”

“Nghĩ kỹ thêm chút.”

Vương Đình cắn môi, hồi tưởng một lúc, “Ta nhớ rồi, nàng hình như đã đến cùng gã da trắng.”

Bao Tinh cười, “Ồ, thú vị thật.”

“Hai người họ đến khi nào?” Hàn Bân hỏi.

“Việc này… ta cũng không nhớ rõ, ta cũng không thường xuyên ở nhà hàng.”

Hoàng Khiết Khiết vừa ăn Takoyaki, vừa lẩm bẩm, “Chị họ, ngươi cứ nói tám tháng trước hay trong vòng tám tháng là được.”

“Không lâu vậy, chắc vào tháng mười hoặc tháng mười một năm ngoái.”

Hoàng Khiết Khiết bĩu môi, thầm nghĩ, tám tháng bảy ngày, cũng không phải cảm động lắm.

“Ông chủ Vương, nhà hàng của ngươi có bao nhiêu camera giám sát?”

“Ba cái, tầng một, tầng hai, và ngoài cửa, ta đã sao chép cho ngươi rồi.”

“Cảm ơn.”

Hàn Bân hỏi thêm vài câu, không có thêm manh mối, liền mang video sao chép rời đi.

Vương Đình tiễn ba người đến cửa, đưa cho Hàn Bân một tấm thẻ đen, “Tổ trưởng Hàn, đây là thẻ VIP của nhà hàng chúng ta, mong ngài chiếu cố nhiều.”

“Chắc chắn.” Hàn Bân gật đầu, sau đó lên xe rời đi.

“Ờ.” Hoàng Khiết Khiết ợ một cái, nói với Bao Tinh, “Sao? Takoyaki của chị họ ta ngon chứ.”

Bao Tinh nghiêm túc nói, “Ngon, thật ngon, vài ngày nữa ta nhất định phải ăn lại.”

Hàn Bân cầm thẻ VIP chơi một chút, “Thẻ này giảm giá bao nhiêu?”

Hoàng Khiết Khiết nghĩ một lúc, “Hình như giảm hai mươi phần trăm, thẻ này thường có hạn mức tiêu dùng, phải tiêu đến một mức mới có, ngay cả ta cũng không có.”

Chương 639: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Một phần Takoyaki giá bao nhiêu?"

Hoàng Khiết Khiết ngớ người, "Ờ, cái này, ta không nhớ rõ…"

Hàn Bân cười, "Thẻ này cho ngươi cũng vô dụng."

"Haha…" Bao Tinh không nhịn được cười.

Trở lại cục thành phố, Hàn Bân ném ổ cứng di động cho Bao Tinh, bảo hắn kiểm tra video tối hôm trước.

"Chị Lý, Trần Hải Tĩnh có tin gì không?"

"Nàng đã liên lạc với Elizabeth, nói hai giờ chiều có thể làm biên bản."

"David thì sao?"

Lý Cầm đáp, "Nàng nói David có việc, chắc phải hai ngày nữa mới làm biên bản."

Hàn Bân suy nghĩ một lúc, "Kiểm tra David, chiều nay phải xác định hành tung của David, nếu hắn không có thời gian, chúng ta sẽ đến tận nơi làm biên bản."

David là khách quen của Tứ Quý Liệu Lý, quan hệ với Mã Giai Giai thân hơn tưởng tượng, nghi ngờ cũng tăng thêm.

Buổi chiều, Hàn Bân sắp xếp lại nhiệm vụ.

Vương Tiêu và Bao Tinh chịu trách nhiệm kiểm tra giám sát, Hàn Bân mang theo Lý Cầm và Giang Dương ra ngoài.

Lý Cầm đã lấy được số điện thoại của David từ Trần Hải Tĩnh, nhưng khi gọi thì máy báo tắt.

Không ở khu vực phục vụ thì không định vị được, nhưng tắt máy vẫn có thể định vị.

Lý Cầm trực tiếp đi xin định vị điện thoại của David từ khoa kỹ thuật, hiển thị vị trí David ở khách sạn Kilton.

Hai giờ chiều, ba người Hàn Bân lái xe đến khách sạn Kilton, đến quầy lễ tân xuất trình thẻ cảnh sát, nhanh chóng tra được phòng của David - 1108.

Dưới sự dẫn dắt của một nữ nhân viên phục vụ, ba người Hàn Bân đến cửa phòng.

"Cốc cốc cốc…" Nữ nhân viên gõ cửa.

"Két…" Cửa mở, một gã đàn ông da trắng đeo khẩu trang xuất hiện, nói tiếng Trung không chuẩn, "Có chuyện gì?"

"Thưa ngài, bạn của ngài đến tìm ngài?"

David nhún vai, "Bạn, bạn nào."

Hàn Bân bước đến cửa, "Xin chào, ngài David."

David đánh giá Hàn Bân một lượt, hỏi bằng tiếng Anh, "Ngươi là ai? Ngươi tìm ta?"

Hàn Bân xuất trình thẻ cảnh sát, "Chúng tôi là đội hình sự thành phố, muốn mời ngài cung cấp một số thông tin."

David nhún vai, "Cảnh sát, tìm ta làm gì?"

"Ngài có quen Mike không?"

David cười, "Nếu ngươi nói đến gã da đen, có, ta quen."

"Nếu thuận tiện, ta muốn vào nói chuyện với ngươi."

"Không, không tiện." David lắc đầu.

Hàn Bân đưa ra lệnh cưỡng chế, "Ngươi biết cái này không?"

"Không, ta không biết tiếng Trung."

"Lệnh này có thể đưa ngươi đến cục cảnh sát thẩm vấn."

"Không, các ngươi không thể làm thế, ta là người nước ngoài, không làm gì phạm pháp, nếu các ngươi bắt ta đi, ta sẽ tìm luật sư kiện các ngươi."

Hàn Bân cười.

Cách này có thể dọa cảnh sát cơ sở, nhưng vụ này liên quan đến án hình sự, Hàn Bân không thèm, "Ngươi tùy ý."

"Còng lại, dẫn đi."

Giang Dương bước tới, hắn có khuôn mặt tròn, hơi béo, nhìn có vẻ ngốc nghếch, làm động tác mời, "Ngài David, mời đi cùng chúng tôi."

"Nghe này, ta cảnh cáo ngươi, động vào ta một chút, ta sẽ kiện đến khi các ngươi phá sản."

Giang Dương lấy còng tay ra, "Ta không hiểu ngươi nói gì."

David giơ tay chỉ vào Giang Dương, "Đừng ngu ngốc, ta là người nước ngoài, các ngươi cảnh sát Cầm Đảo không thể…"

Giang Dương nắm tay David, bẻ mạnh, David hét lên như mèo bị dẫm đuôi, "A… đau quá, thả ta ra."

"Ta ghét nhất ai chỉ tay vào mặt ta." Giang Dương làm rất chuẩn, tuy đau nhưng không gây thương tích, nhanh chóng còng David lại.

David cao hơn Giang Dương nửa cái đầu, nhưng cơn đau từ tay phải khiến hắn không có sức phản kháng, như con rối bị giật dây.

“**, thả ta ra, các ngươi không phải cảnh sát Mỹ sao dám đối xử với ta thế này?” David hét.

Hàn Bân hừ một tiếng, “Thời đại nào rồi, còn tưởng mình là bảo vật, dẫn đi.”

“Không, các ngươi không thể thế, ta là giáo viên, ta là giáo viên Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo.” David la lớn.

Hàn Bân cười, “Đúng vậy, ngươi là giáo viên, ta là cảnh sát, ngươi dạy học, ta bắt người, không có gì sai.”

“Xin lỗi, ta biết sai rồi, thưa cảnh sát, ta tôn trọng ngươi, xin đừng đưa ta về cục, có gì nói tại khách sạn, được không?”

“Ngươi nói nhỏ quá, ta không nghe rõ.” Hàn Bân nói.

“Thưa ngài… cầu xin ngài, đừng về cục, được không?”

Hàn Bân quay sang nhân viên phục vụ, “Cảm ơn, chúng tôi cần nói chuyện riêng với hắn.”

“Mời.” Nữ nhân viên gật đầu, rời phòng.

Giang Dương dẫn David vào phòng, Hàn Bân và Lý Cầm kiểm tra, không có ai khác, mới bảo Giang Dương tháo còng.

David xoa cổ tay, “Thưa cảnh sát, ta là người tốt, các ngươi bắt nhầm người rồi, thật đấy.”

“Chúng ta không muốn bắt ngươi, chỉ muốn ngươi cung cấp thông tin, nhưng khi xuất trình lệnh cưỡng chế, ngươi không hợp tác, chúng ta có quyền bắt ngươi về cục thẩm vấn.” Hàn Bân nói.

“Ta sẵn sàng hợp tác, hỏi đi.”

Hàn Bân ngồi lên ghế đối diện, “Tháo khẩu trang.”

David do dự, nhưng vẫn tháo khẩu trang, mặt phải có vết bầm.

Hàn Bân quan sát, đùa, “Đẹp quá, hình xăm mới à?”

David giận mà không dám nói, cúi đầu.

“Để ta đoán xem.” Hàn Bân đứng dậy, đi quanh bàn trà, “Mike đánh ngươi.”

David kích động, “Không, không phải Mike, ta biết ngươi nghĩ gì, nhưng cái chết của Mike không liên quan đến ta.”

“Vậy ngươi có liên quan đến Mã Giai Giai không?” Hàn Bân hỏi.

Gã này đúng là đồ ăn không nhớ đòn, còn cười, “Đúng, cô ta thích ta.”

Hàn Bân nói, “Vậy Mike kiếm chuyện với ngươi, ngươi giết Mike.”

“Không, ta không giết Mike, cái chết của hắn không liên quan đến ta, ta vô tội.”

Chương 640: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Vết thương trên mặt ngươi từ đâu?"

David ngập ngừng, "Nghe này, thưa cảnh sát, ta tôn trọng ngươi, nhưng đây là việc riêng, hy vọng ngươi cũng tôn trọng, ta có thể đảm bảo vết thương không liên quan đến Mike."

"Nếu không liên quan, tại sao ngươi không nói?"

David nói, "Ta là người nước ngoài, rất coi trọng quyền riêng tư, nếu ở Mỹ, ta đã tìm luật sư rồi."

"Nếu ngươi muốn tìm luật sư, ta có thể giới thiệu." Hàn Bân thản nhiên.

David nhún vai, "Thôi, ta ở Trung Quốc một thời gian, luật sư ở đây không phải kiểu ta muốn."

"Nếu ngươi quen thuộc trong nước, hãy hợp tác với cảnh sát, đừng tự gây rắc rối."

"Đúng, ta tôn trọng ngươi."

"Tôn trọng là đôi bên, ngươi hợp tác với cảnh sát, chúng ta sẽ coi ngươi là bạn quốc tế, trong phạm vi cho phép, sẽ cho ngươi một số tiện ích."

"Được, hỏi đi."

"Tối hôm trước ngươi rời Tứ Quý Liệu Lý lúc mấy giờ?"

"Khoảng mười giờ."

"Rời nhà hàng rồi ngươi đi đâu?"

"Ta… ta về ký túc xá trường." David nói.

“Đi bằng gì?”

“Taxi.”

“Mấy giờ đến trường?”

David nhún vai, “Khoảng mười rưỡi.”

“Có ai làm chứng không?”

“Không, muộn vậy rồi, không có ai khác.”

“Mike rời nhà hàng lúc mấy giờ?”

“Hơn chín giờ, hình như vậy, ta không để ý.”

“Thật sao? Ta nghe nói, hai người các ngươi đã cãi nhau.”

“Ồ, nói thế này, ta là người da trắng, hắn da đen, không ưa nhau là bình thường, ở Mỹ cũng vậy, đây không phải lý do ta giết người.”

“Ngươi từng đến nhà hàng Tứ Quý Liệu Lý chưa?”

David nhún vai, “À, hình như chưa.”

Hàn Bân ghi vào sổ, “Mike có một chiếc SUV màu đen, ngươi biết không?”

“Đúng, Buick.”

“Ngươi từng ngồi xe hắn không?”

“Không.”

“Chắc chắn?”

“Tất nhiên.”

Hàn Bân ngồi thẳng, nhìn chằm chằm đối phương, “David, ngươi nói sẽ hợp tác với cảnh sát, ta tôn trọng, không đưa ngươi về cục thẩm vấn, nhưng ngươi vẫn nói dối.”

“Ta…” David cúi đầu, do dự, “Xin lỗi, ta thừa nhận từng đến nhà hàng đó.”

“Tại sao ngươi che giấu?”

“Ta đến cùng Mã Giai Giai, biết các ngươi nghi ngờ ta vì nàng, nên không muốn gây rắc rối.” David nhún vai.

“Ngươi và Mã Giai Giai quan hệ thế nào?”

“Ta nói rồi, cô ta thích ta, Mike không phải gu của cô ta, cô ta tìm ta. Có lần chúng ta hẹn hò ở ký túc xá của Mike, bị Mike bắt gặp, hắn đánh ta một trận, từ đó ta không liên lạc với Mã Giai Giai.”

“Tại sao hẹn hò ở ký túc xá của Mike? Không phải ở ký túc xá của ngươi.”

“Kích thích, đúng, ta và Mã Giai Giai đều thích cảm giác lén lút.”

Hàn Bân cạn lời, với tố chất này mà làm thầy giáo?

“Ngươi biết cảnh sát đang tìm ngươi không?”

“Biết.”

“Vậy ngươi cố tình trốn ở khách sạn?”

“Nghe này, ta đến đây không phải để trốn cảnh sát, ta gặp vài rắc rối khác.”

“Rắc rối gì?”

David cười khổ, “Vấn đề tình cảm.”

“Tất nhiên, không liên quan đến Mã Giai Giai, ta chỉ chơi đùa với cô ta. Có nhiều phụ nữ thích ta, đúng, ngươi hiểu mà.”

Hàn Bân hừ một tiếng, cảnh cáo, “Thời gian tới đừng rời khỏi Cầm Đảo.”

“Tất nhiên, vài ngày nữa ta còn dạy, không rời học sinh của ta, ta yêu chúng, ta phải dưỡng thương nhanh chóng, trở lại dạy chúng, chúng rất thích tiết học của ta.”

Hàn Bân chuẩn bị rời đi, đột nhiên nhớ ra điều gì, "Ngươi hiểu Mike không?"

David gật đầu, "Cũng tạm, tuy ta không thích hắn, nhưng chúng ta đều là người Mỹ."

"Ngươi biết về việc em trai Mike bị giết không?"

David cười khẩy, "Đúng, ta nghe nói rồi, ta không ngạc nhiên chút nào, loại người như hắn đánh nhau giết nhau là bình thường, Mike là một kẻ cặn bã, không xứng làm thầy giáo."

"Mike là loại người nào?"

"Côn đồ, hắn ở Mỹ chắc là thuộc băng đảng, ngươi biết đó, dây chuyền vàng to, nhẫn vàng to, nhiều rapper có liên quan đến băng đảng."

"Điều này chỉ chứng minh hắn thích văn hóa hip-hop, không chứng minh hắn là người của băng đảng." Hàn Bân nói.

"Lúc đầu ta cũng không chắc, nhưng khi chúng ta đánh nhau, ta xé áo hắn, thấy vai có hình xăm, ta nhận ra… đó chắc chắn là hình xăm băng đảng, từ đó ta không liên lạc với Mã Giai Giai nữa." David có vẻ hiểu.

"Ngươi đã sợ hắn, tối hôm đó sao còn cãi nhau với hắn?"

David cười, "Không giống nhau, ta biết giới hạn của hắn."

Nửa giờ sau.

Ba người Hàn Bân rời khách sạn.

Giang Dương vừa lái xe, vừa hỏi, "Tổ trưởng, ngươi nói gì với gã đó?"

Hàn Bân kể lại nội dung biên bản.

Lý Cầm hỏi, "Gã này không nói lý do bị đánh, ngươi nghĩ có vấn đề không?"

“Ta cũng cảm thấy David giấu diếm, nhưng chưa chắc liên quan đến cái chết của David, theo cảm nhận của ta, David là kẻ ích kỷ, có chút khôn vặt, loại người này không dễ giết người.” Hàn Bân nói, bổ sung,

“Tất nhiên, đây chỉ là phỏng đoán, vẫn phải dựa vào chứng cứ, có thể hành vi của David vừa rồi chỉ là giả vờ.”

“David nói hắn đi taxi, ta nghĩ có thể kiểm tra đường này, xác nhận lời khai.” Lý Cầm đề nghị.

“Được, camera giám sát của nhà hàng Tứ Quý Liệu Lý có thể ghi lại một số manh mối.” Hàn Bân nói.

Lý Cầm nhắc, “Elizabeth thì sao?”

“Ngươi không nói ta cũng quên, liên hệ lại, ta sẵn sàng xin lỗi, nhận lỗi không đúng hẹn, sau đó nói chúng ta sẵn sàng chờ, sau giờ học làm biên bản cũng được.”

“Ta đã nói với Trần Hải Tĩnh, nhưng Trần Hải Tĩnh nói, Elizabeth là người cố chấp, đã lỡ hẹn hôm nay sẽ không gặp, đã hẹn sáng mai làm biên bản.”

“Ngươi có số điện thoại của Elizabeth không, ta sẽ liên lạc trực tiếp.” Hàn Bân nói.

Chương 641: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Có.” Lý Cầm đáp, tìm số điện thoại của Elizabeth.

Hàn Bân nhìn đồng hồ, ba giờ năm mươi hai phút chiều, chưa đến bốn giờ, sau đó gọi điện cho Elizabeth.

“Xin lỗi, số máy quý khách gọi hiện không liên lạc được…”

Hàn Bân thở dài, “Được rồi, chỉ có thể chờ đến mai.”

Tình hình của David và Elizabeth khác nhau, David có động cơ, nghi ngờ phạm tội, có thể xin lệnh cưỡng chế, có tính cưỡng chế nhất định.

Nhưng trường hợp của Elizabeth chỉ áp dụng triệu tập, không có tính cưỡng chế.

…

Trở lại cục thành phố, Hàn Bân đến phòng đội trưởng, báo cáo tình hình cho Mã Cảnh Ba.

Mã Cảnh Ba hiểu tiến độ vụ án, động viên vài câu, sau đó để Hàn Bân rời đi.

Trở lại văn phòng tổ, Hàn Bân chưa kịp uống nước, Bao Tinh đã sán đến.

“Tổ trưởng, ta và Vương Tiêu phát hiện manh mối mới.”

“Manh mối gì?” Hàn Bân pha trà, không vội bước tới.

Vương Tiêu chỉ vào màn hình máy tính, “Đây là giám sát trước cửa nhà hàng Tứ Quý Liệu Lý, vị trí nhà hàng khá tốt,

phía trước là vạch kẻ đứt, làn đường Đông Tây, hướng Nam Bắc đều có thể đi.”

“Nhà hàng Tứ Quý Liệu Lý nằm ở phía Đông đường, theo lý Mike chỉ cần đi theo làn đường phía Đông hướng Bắc, có thể về nhà thuê, giữa đường qua hiện trường vụ án Đại lộ Dụ Phong, nhưng Mike không đi đường này.”

Vương Tiêu tiếp tục phát video giám sát, có thể thấy rõ một chiếc Buick đen, vượt qua vạch kẻ đứt, đi vào làn đường phía Tây, có vẻ như đi thẳng về phía Nam.

“Điều này chứng tỏ trước khi đến hiện trường vụ án, Mike còn đến nơi khác, Tứ Quý Liệu Lý không phải nơi cuối cùng hắn đến trước khi chết.”

Hàn Bân vỗ vai Vương Tiêu, “Tốt lắm, kiểm tra Giám sát Thiên Võng, ta muốn biết Mike đi đâu.”

“Rõ.”

…

Khu Ngọc Hoa.

Bảy giờ rưỡi tối, Quán gà nướng Lão Vị.

Quán này mở lâu rồi, diện tích nhỏ, trước cửa có bảy tám bàn, đều đầy người, rất nhộn nhịp.

Phía Tây, hai bàn ghép lại, sáu người ngồi xung quanh, Tằng Bình, Lý Huy, Triệu Minh, Điền Lệ, Tôn Hiểu Bằng, Đỗ Kỳ.

Trên bàn đặt một thùng bia, vừa gọi món, chưa làm xong.

Triệu Minh cầm cốc thủy tinh, rót bia cho mọi người, phía trên có lớp bọt, nhìn rất ngon.

“Huy Ca, Bân Ca nói sao, có đến không?”

“Nếu không có việc chắc sẽ đến.” Lý Huy nói cho qua.

Năm giờ chiều, Lý Huy gọi Hàn Bân, Hàn Bân nói không vấn đề, chỉ cần không có tình huống đột xuất sẽ tham gia tiệc.

Lý Huy cũng là cảnh sát, biết chuyện này không chắc, chỉ cần có manh mối mới, Hàn Bân chắc không đến được.

Nên không dám nói chắc.

"Lần trước gặp, Bân Ca còn ở phân cục Ngọc Hoa, lần này đã là đội hình sự thành phố." Triệu Minh cảm thán.

Tằng Bình uống một ngụm bia, "Đây là việc tốt cho Hàn Bân, không gian phát triển ở cục thành phố lớn hơn."

"Ây, ta cũng biết là tốt, nhưng tiếc Bân Ca, mọi người quen rồi, nói điều là đi, đột ngột quá." Triệu Minh thở dài.

Điền Lệ cười, "Gì chứ, đâu phải không gặp nữa, biết đâu có án, lại hợp tác điều tra."

Lý Huy lấy hộp thuốc, phát cho mọi người, "Đúng vậy, trước đây chúng ta không ít lần hợp tác với cục thành phố, sau này có Hàn Bân, cơ hội hợp tác nhiều hơn."

Đỗ Kỳ nhận thuốc, cười, "Ta nói, lần thành lập tổ chuyên án 131, Đội trưởng Mã chắc là đến khảo sát Tổ trưởng Hàn, không phải trùng hợp, trực tiếp điều về tổ hai cục thành phố."

Tằng Bình hút thuốc, lắc đầu, "Chỉ nhờ một Đội trưởng Mã không dễ, Hàn Bân là đối tượng trọng điểm của phân cục, nếu không có cấp cao cục thành phố ra mặt, lãnh đạo phân cục cũng không dễ thả người."

Tôn Hiểu Bằng uống nước ngọt, "Chậc chậc, Tổ trưởng Hàn giỏi thật, lãnh đạo cục thành phố cũng đích danh đòi người."

"Đúng, Bân Ca dẫn tổ ta phá bao vụ lớn, không kém đội hình sự thành phố." Triệu Minh hừ.

Lý Huy xoa cằm, "Ngươi đừng ghen, vào đội hình sự thành phố không dễ đâu."

Tằng Bình nâng cốc, "Là vàng ở đâu cũng sáng, nào, cạn."

Lúc này, một chiếc taxi đỗ gần đó, Hàn Bân bước xuống.

Chiều, Hàn Bân sắp xếp công việc xong, mọi người chia nhau điều tra, hắn thì nghiên cứu hình xăm của Mike.

Nhưng đến bảy giờ tối, không có manh mối mới, Hàn Bân cho mọi người tan ca.

"Ô, đến đúng lúc thật." Hàn Bân cười.

"Bân Tử."

"Tổ trưởng Hàn."

"Bân Ca."

Mọi người đứng lên chào.

"Tằng đội." Hàn Bân chào lãnh đạo cũ Tằng Bình.

Sau đó chào các đồng nghiệp khác.

Mấy ngày không gặp, Hàn Bân thấy thân thiết lạ.

Triệu Minh rót một cốc bia, đưa qua, "Bân Ca."

Hàn Bân nhận cốc, giơ cốc lên, "Một ngày không gặp như ba thu, ta cũng nhớ mọi người, trước kính mọi người một cốc."

Hàn Bân uống bia khá, đúng lúc khát, uống một hơi hết cốc.

Tằng Bình và mọi người cũng nâng cốc uống.

Rượu vào lời ra, không khí sôi nổi, sự xa cách tạm thời cũng tan biến.

Dù không còn làm việc cùng nhau, nhưng vẫn tụ họp, như bữa tiệc nhỏ của nhóm này, mời Hàn Bân chứng tỏ vẫn coi hắn là người của mình.

Mọi người trò chuyện, nói về tình hình gần đây, chẳng mấy chốc gà nướng đã được mang lên.

Đây mới là nhân vật chính của hôm nay.

Một phần lớn gà nướng cay, một đĩa lạc rang, một đĩa khoai tây xào, đậu phụ khô, lòng heo, trứng bắc thảo, đều là món nhậu ngon.

Hàn Bân mới đến cục thành phố chưa lâu, vẫn quen ở cùng các đồng nghiệp cũ này.

Chương 642: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thoải mái.

Hàn Bân thăng chức chưa mời khách, định khi phá xong vụ án này, sẽ mời mọi người ăn một bữa.

Ăn xong, đã hơn chín giờ tối, Hàn Bân đi taxi về nhà, rửa mặt, ngủ ngon lành.

Uống rượu, ngủ là ngon nhất, giải tỏa mệt mỏi.

Tất nhiên, điều kiện là đừng quá chén.

Nếu quá chén, chắc chắn phải trải qua một trận sống dở chết dở…

…

Sáng hôm sau, Hàn Bân thức dậy, cảm thấy tinh thần phấn chấn, người nhẹ nhõm.

Thỉnh thoảng tụ tập với bạn bè, uống chút rượu, cũng là cách giảm áp lực.

Đến phân cục, Hàn Bân lập tức tổ chức cuộc họp sáng ngắn.

Mười giờ sáng, hắn còn phải làm biên bản với Elizabeth, chín giờ hai mươi phải xuất phát từ cục.

Hàn Bân không muốn trễ hẹn lần nữa.

Đúng giờ và giữ lời là nguyên tắc cơ bản.

Lần này đi Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo vẫn là ba người Hàn Bân, Lý Cầm và Bao Tinh.

Đang đi, điện thoại của Hàn Bân đổ chuông.

Hàn Bân lấy điện thoại, trên màn hình hiện tên Hoàng Khiết Khiết, "Alo."

"Tổ trưởng, ta tìm ra hành tung bạn người da đen của Mike, Hal." Hoàng Khiết Khiết nói.

"Hal ở đâu?"

"Bây giờ ta không rõ, nhưng hắn mua vé máy bay một giờ rưỡi trưa nay."

"Hắn đi đâu?"

"Chuyển chuyến bay từ Thành Dương đến New York."

Hàn Bân nhìn đồng hồ, chín giờ hai mươi lăm phút, "Chị Lý, Hal mua vé về Mỹ, ta phải đi sân bay giám sát và triệu tập hắn về cục, ngươi và Bao Tinh đến làm biên bản với Elizabeth."

Hal đột ngột rời trong nước, khiến Hàn Bân cảnh giác, không biết có phải hung thủ hay không, chưa làm biên bản không thể để hắn về Mỹ.

Lý Cầm cười khổ, "Tổ trưởng, ta và Bao Tinh không biết tiếng Anh, chỉ hai chúng ta sợ không được…"

Hàn Bân châm điếu thuốc, rít mạnh, không muốn lỡ hẹn, càng không để Hal trốn.

Nếu không, vụ này có thể thành án treo…

Không do dự lâu, Hàn Bân gọi điện báo cáo Mã Cảnh Ba.

Gọi là báo cáo, thực ra là nhờ giúp.

Nếu Hàn Bân không thể đi sân bay, không yên tâm khi giao cho đội viên khác giám sát.

Cách tốt nhất là mời Mã Cảnh Ba ra tay.

Mã Cảnh Ba hiểu tình hình, không từ chối, chỉ có Hàn Bân thông thạo tiếng Anh, người khác đi Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo, cũng không thể làm biên bản với Elizabeth.

Mời người phiên dịch cũng không khó.

Nhưng tạm thời biết tìm đâu?

Trần Hải Tĩnh biết tiếng Anh, nhưng quen biết các đối tượng, không thể dùng.

Không chỉ nàng, người Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo cũng vậy.

Thật khó xử.

Tìm phiên dịch tạm thời không dễ, dùng Hàn Bân tiện hơn, không tốn tiền.

Mã Cảnh Ba tính rất kỹ.

Mười giờ sáng, Hàn Bân đến Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo.

Nhiều sinh viên trẻ đi dạo trong trường.

Có nam có nữ, cũng có đôi nam nữ.

Một đôi nam nữ hôn nhau sau cây nhỏ, cây chỉ to bằng cánh tay, hai sinh viên chẳng khác nào bịt tai trộm chuông.

Lý Cầm cười, "Sinh viên bây giờ cởi mở thật."

"Không phải trường nào cũng vậy, còn tùy môi trường, lần trước ta đến Đại học Cầm Đảo điều tra, cây bên đó to hơn." Hàn Bân đùa.

"Haha…" Bao Tinh cười, "Ít nhất cũng che được mặt."

Lý Cầm lắc đầu, trong ấn tượng của nàng, trường là nơi học, làm thế này ở nơi công cộng hơi quá.

Bao Tinh đảo mắt, nhìn đôi sinh viên hôn nhau quên cả trời đất, lòng khó chịu, ngươi yêu nhau thì yêu, đừng hôn nhau giữa ban ngày.

Không để dân FA sống à?

Không chỉ hại mắt, còn hại lòng.

"Tổ trưởng, các ngươi đi trước, ta có việc." Bao Tinh nói, bước nghiêm, tay sau lưng, đi đến đôi sinh viên,

"Khụ, ban ngày ban mặt, các ngươi làm gì, lớp nào?"

"Cạch!"

Đôi sinh viên giật mình, vội tách ra.

Nam sinh nhìn Bao Tinh, hỏi, "Ngươi là ai?"

"Ngươi không biết ta là ai? Ngươi có phải sinh viên trường này không? Người xã hội vào trường hôn nhau, có đúng không? Còn nữ sinh này, lớp nào?"

Nữ sinh cúi đầu, như đứa trẻ làm sai, núp sau lưng nam sinh.

"Thầy, bọn em đều là sinh viên viện ngoại ngữ, trường không cấm yêu mà, lớp em nhiều lắm, hơn nữa, bọn em đã trưởng thành." Nam sinh đẩy kính, cãi.

"Ngươi còn lý lẽ, ta không nói cấm yêu, yêu được, nhưng không thể hôn nhau giữa đường, không phạm pháp không có nghĩa là đúng, nơi công cộng phải chú ý ảnh hưởng."

"Thầy, bọn em lần đầu, lần sau không dám." Nữ sinh nói nhỏ.

"Không cấm hôn, đó là tự do, nhưng đừng làm trước mặt người khác. Trường là nơi học, nghĩ hôn nhau suốt ngày, học được không." Bao Tinh mắng.

“Thầy, yêu từ khi yêu nhau, bọn em cùng nhau tiến bộ, bù đắp khuyết điểm, kết quả học tập còn tốt hơn.” Nam sinh vẫn không phục.

“Ngươi học tốt, người khác thì sao? Sinh viên không có bạn gái thấy các ngươi hôn nhau, có tâm học không, trường không phải nhà ngươi, là nơi học, phải có môi trường học tốt.” Bao Tinh nói nghiêm túc.

Vài sinh viên đứng xem.

Một nam sinh cầm sách, đội mũ lưỡi trai nói, “Thầy nói đúng, ghét nhất bọn hôn nhau trong trường, giấu vào góc còn đỡ, không biết xấu hổ, chỗ đông người mà làm.”

“Trường sớm nên quản, ngươi xem Đại học Dầu khí, môi trường học ra sao, toàn người đọc sách, trường mình thì toàn yêu đương, sao học tốt.”

Nam sinh ôm bóng cười, “Ai bảo không, lần trước ta vào thư viện đọc sách, hai người hôn trước cửa thư viện, làm ta vào ngồi hai tiếng, không lật nổi trang sách.”

Các sinh viên cười ầm lên.

“Khụ…” Bao Tinh ho nhẹ, nói với sinh viên xung quanh, “Đừng xem nữa, mau đi học.”

Chương 643: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vài sinh viên tản ra.

“Thầy, bọn em biết sai, sau này không dám, bỏ qua cho bọn em.” Nữ sinh cầu xin.

“Không chỉ nói miệng, phải hành động.” Bao Tinh chỉ nam sinh, “Tên ngươi?”

“Lưu Dương Dương.”

“Lấy túi nhựa, dọn rác khu này, sạch sẽ, lát ta kiểm tra.”

“Biết rồi.”

“Ta không nghe.”

Nam sinh lớn tiếng, “Ta nhớ rồi.”

Bao Tinh chỉ nữ sinh, “Ngươi tên gì?”

“Trần Hiểu Phàm.”

“Viết bản kiểm điểm hai ngàn chữ, mai ta kiểm tra.”

Nữ sinh khó xử, “Thầy, hai ngàn chữ nhiều quá, một ngày không viết nổi.”

“Ngươi biết mạng không?”

Nữ sinh ngớ ra, “Biết.”

Bao Tinh hừ, “Các tác giả mạng, mỗi ngày không viết năm sáu ngàn chữ, hai ngàn nhiều sao? Chút cũng không nhiều.”

Hai người ỉu xìu, như cà tím héo.

“Được rồi, sau này chú ý, thật không nhịn được, tìm chỗ khuất, đừng ảnh hưởng người khác.” Bao Tinh nói, đi về phía văn phòng giáo viên.

Đôi sinh viên ngượng chín mặt.

Hàn Bân và Trần Hải Tĩnh trò chuyện dưới văn phòng, Bao Tinh mới chạy tới.

Lý Cầm nhìn hắn, “Ngươi làm gì?”

“Hì hì.” Bao Tinh cười, “Giúp bà lão qua đường.”

Lý Cầm không thèm để ý.

Bốn người lên văn phòng, Trần Hải Tĩnh dẫn ba người vào phòng họp, sau đó đi tìm Elizabeth.

Bao Tinh thở dài, ngồi ngẩn ngơ, như muốn nhập trạng thái camera người.

Không lâu sau, Trần Hải Tĩnh dẫn một phụ nữ da trắng ngoài năm mươi bước vào.

Elizabeth tóc bạc, nhưng chải chuốt gọn gàng, ôm vài quyển sách dày, đeo kính đen, mặt không cười, bước đi ung dung, rất thanh lịch.

Trần Hải Tĩnh giới thiệu ngắn gọn, sau đó rời phòng họp.

Hàn Bân gật đầu, dùng giọng chuẩn Anh ngữ, “Chào ngài, bà Elizabeth.”

“Chào ngài, cảnh sát.”

“Xin lỗi vì hôm qua không đúng hẹn.”

“Không sao, ngài đúng, đến đây không biết được gì nhiều, tôi không quen Mike.” Elizabeth nhún vai,

“Cảnh sát, tôi thấy tiếng Anh của ngài chuẩn hơn nhiều, ngài thích hợp làm giáo viên ngữ pháp hơn bọn họ.”

“Cảm ơn.” Hàn Bân dở khóc dở cười,

“Bà Elizabeth, bà về ký túc xá thế nào?”

“Tôi đi taxi, khoảng chín giờ rưỡi về, rửa mặt, mười giờ đúng ngủ.”

Hàn Bân không quan tâm chi tiết ngủ của bà này, đổi chủ đề, “Bà đánh giá Mike thế nào?”

“Lần đầu gặp hắn, tôi biết hắn là kẻ ham ăn lười làm, nếu không vì quốc tịch, không thể làm giáo viên.”

“Còn David?”

“David vô trách nhiệm, ai hắn cũng tán tỉnh, tôi không thích hắn.”

“Bà quen Mã Giai Giai không?”

Elizabeth nhún vai, “Ồ, đừng nhắc đến cô ta, cô ta là ác mộng của tôi.”

“Bà và cô ta có mâu thuẫn?”

“David và Mike đều hẹn hò với cô ta, đêm nào tôi cũng nghe thấy… Đến khi họ dọn khỏi ký túc xá, thế giới mới yên bình. Nếu họ không dọn, tôi cũng dọn ra ngoài.”

“Xin lỗi, làm bà nhớ chuyện không vui.” Hàn Bân nói.

Elizabeth nhún vai, “Không sao, tôi không để ý.”

“Vậy ký túc xá cách âm kém?”

“Đúng, rất kém, tôi ngủ rất nhẹ, thường bị các loại âm thanh đánh thức.”

“Tối mười lăm tháng mười, David về ký túc xá lúc mấy giờ?”

Elizabeth nhớ lại, “Tối đó không có gì lớn, David không thường xuyên ở ký túc.”

“Hắn ở đâu?”

“Tôi không biết, không quan tâm, chỉ mong dạy tốt học sinh.” Elizabeth nói chân thành.

Nói thêm vài câu, không có manh mối mới, Hàn Bân cho Elizabeth rời đi.

Hàn Bân nói với Trần Hải Tĩnh, “Chủ nhiệm Trần, tôi muốn kiểm tra giám sát ký túc xá ngoại giáo.”

Trần Hải Tĩnh khó xử, “Cảnh sát Hàn, ngài biết đó, người nước ngoài rất coi trọng quyền riêng tư, họ không đồng ý.”

Hàn Bân nghiêm mặt, “Mike là ngoại giáo của viện, giờ hắn chết, viện có nghĩa vụ hỗ trợ điều tra của cảnh sát, đây không phải thương lượng, là yêu cầu.”

“Chị Lý, ở lại.”

“Được.”

Hàn Bân nói, bước ra khỏi phòng họp.

Bao Tinh chạy theo, “Tổ trưởng, chúng ta đi đâu?”

“Sân bay!”

Sân bay Cầm Đảo.

Khi Hàn Bân và Bao Tinh đến, đã hơn mười hai giờ trưa.

Phần lớn người đi máy bay đều đến trước một đến hai giờ, Hàn Bân đoán Hal có thể đã đến sân bay.

Sau đó, Hàn Bân gặp Mã Cảnh Ba và mọi người.

Mã Cảnh Ba đã liên hệ hãng hàng không, chuẩn bị giám sát bắt giữ với sự hỗ trợ của nhân viên mặt đất.

Phương pháp đơn giản, có ba phương án.

Một, bắt tại quầy lấy vé, tất nhiên Hal cũng có thể dùng máy tự lấy vé, nên phải bổ sung phương án.

Hai, bắt tại cổng an ninh, Hal chắc chắn phải qua, nhưng vì sân bay đông đúc, không tiện bắt, còn phương án ba.

Ba, bắt tại phòng chờ, người chờ máy bay đều ở gần cổng lên, tìm Hal không khó.

Dù Hal cố tình tránh xa cổng, nhưng khi đến giờ, hắn vẫn phải đến, nói cách khác, chỉ cần đợi, hắn không trốn được.

Vấn đề là bắt thế nào an toàn, nhanh nhất, ảnh hưởng ít nhất.

Hàn Bân kịp tham gia thảo luận kế hoạch.

Sau khi bàn bạc, quyết định chọn phương án hai, bắt tại cổng an ninh.

Hal có thể là thành viên băng đảng, khả năng mang vũ khí cao, kiểm tra an ninh có thể tước vũ khí, giảm thiểu nguy hiểm.

Chọn cổng an ninh để bắt, nhưng khi Hal lấy vé xong, đã bị Bao Tinh và Vương Tiêu theo dõi.

Hal là gã da đen cao to, người Trung khó phân biệt da đen, nhưng Hal có đặc điểm, môi rất dày.

Da đen bình thường đã dày hơn người khác, môi của Hal dày hơn, như hai khúc xúc xích treo trên mặt.

Hal lấy vé xong, quanh quẩn tại cổng an ninh, mắt liếc xung quanh, mặt cảnh giác.

Hal hút xong điếu thuốc, vứt bật lửa vào thùng rác, rồi vào nhà vệ sinh, ra liền đến cổng an ninh.

Chương 644: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vương Tiêu tiếp tục theo dõi, Bao Tinh vào nhà vệ sinh, tìm trong ngăn Hal dùng, thấy dao trái cây trong bể nước.

Dao đã mài, rất sắc, đâm vào người khó sống.

Xem ra, bắt gần cổng an ninh là đúng.

Hal đến cổng an ninh, đưa giấy tờ cho nhân viên, nói,

"Chào cô, cô đẹp lắm."

Nhân viên nhìn hắn, cười.

"Đúng, cô cười với ta, ta biết cô thích ta."

Nhân viên vén tóc.

"Ồ, cô tán ta à, đúng, danh thiếp của ta, đến Mỹ có thể liên lạc, tin ta, ta là hướng dẫn viên tốt."

Nhân viên đóng dấu, trả giấy tờ.

Hal nháy mắt, đi vào cổng an ninh.

Hal đặt đồ lên băng chuyền, đứng vào máy quét.

Nhân viên mặc đồng phục xanh, cầm máy kiểm tra quanh người Hal.

"Tít tít…" Ngực Hal kêu.

"Ồ đúng, dây chuyền vàng nhỏ nhất." Hal cười, tháo dây chuyền.

Nhân viên ra hiệu cho Hal rời máy.

Hal cười, lắc lư đi về phía sau máy quét.

Lúc này, bốn người từ trước sau bao vây, người đứng đầu hai mươi mấy tuổi, giơ thẻ cảnh sát, "Ngài Hal, tôi là Hàn Bân, đội hình sự thành phố, muốn mời ngài về cục cảnh sát cung cấp thông tin."

Hal nhún vai, "Ồ, tôi đã mua vé, phải về Mỹ, không có thời gian đến cục."

"Tôi sẽ nói với hãng, giúp ngài đổi vé."

Hal nhún vai, "Không, mẹ tôi đang đợi ở nhà, tôi phải về."

Hàn Bân cười, vén áo, "Ngươi nghĩ chỉ cảnh sát Mỹ có súng?"

Hal nghiến răng, vừa giận vừa bất lực, "Được, thưa cảnh sát, tôi tôn trọng ngài, tôi đi với ngài, tôi vô tội, không có gì phải sợ."

"Được, đi."

Hal thở dài, phải ngoan ngoãn theo về.

Sợ mềm nắn rắn buông là đặc điểm của mọi tên côn đồ, không phân biệt quốc tịch.

Đối với loại này không cần khách sáo.

…

Đưa Hal về cục, đã hơn một giờ chiều.

Hal trên đường đòi ăn, yêu cầu hamburger bò, Mã Cảnh Ba gọi cho hắn suất ăn nhanh.

Hoàng Khiết Khiết đã giúp mọi người lấy cơm ở căng tin.

Không nói gì, nhưng cơm của đội hình sự thành phố ngon hơn nhiều so với phân cục Ngọc Hoa, giá lại không đắt.

Hoàng Khiết Khiết lấy tám suất, thịt kho, súp lơ xào, cá vàng chiên giòn, khoai tây xào cay khô, gà xào cay, đậu phụ sốt, cà tím hương vị, mỗi người hai hộp cơm, một phần canh rong biển.

Mã Cảnh Ba ăn nhanh, thói quen hình thành lâu khi phá án.

Ăn xong Mã Cảnh Ba rời đi.

Hàn Bân tập hợp mọi người, tổ chức cuộc họp tóm tắt vụ án.

"Hal đã bắt về, nhưng manh mối khác không được buông lỏng, Lý Cầm và Giang Dương theo sát David, kiểm tra xem hắn có chứng cứ ngoại phạm không."

"Rõ."

"Bao Tinh và Vương Tiêu theo ta thẩm vấn Hal."

Vương Tiêu cười khổ, "Tổ trưởng, ta không biết tiếng Anh, vào phòng thẩm vấn chỉ ngồi không, ta điều tra manh mối khác."

"Thiến Thiến tiếng Anh tốt, để nàng cùng chúng ta làm biên bản." Bao Tinh đề nghị.

Hàn Bân liếc Hoàng Khiết Khiết, "Ngươi biết tiếng Anh."

"Biết chút."

"Được." Hàn Bân đồng ý, ngồi cạnh người hiểu cũng không tệ.

…

Đội hình sự thành phố, phòng thẩm vấn ba.

Hal được đưa vào phòng thẩm vấn, nhưng không bị còng, cũng không hạn chế tự do.

Hàn Bân làm động tác mời, ra hiệu ngồi ghế, "Ngài Hal, cảm ơn ngài giúp làm biên bản."

"Tôi muốn cà phê." Hal nhún vai.

"Được." Hàn Bân gật đầu, ra hiệu Hoàng Khiết Khiết pha cà phê.

"Này, nhân tiện nói, hamburger bò của Cầm Đảo nhỏ quá, không có thịt, chán." Hal phàn nàn.

Hàn Bân mặc kệ, mở sổ, vào thẳng vấn đề, "Ngài Hal, quan hệ của ngài và Mike là gì?"

"Chúng tôi là bạn."

"Ngài đến Cầm Đảo tìm hắn làm gì?"

Hal nhún vai, "Du lịch, Cầm Đảo là thành phố du lịch mà?"

"Theo chúng tôi biết, không đơn giản thế."

"Được, vậy ngài nói tôi đến Cầm Đảo làm gì?" Hal hỏi lại.

"Nghe này Hal, chúng tôi mời ngài về cục, là muốn ngài giúp điều tra, không phải để ngài cãi cảnh sát, hợp tác điều tra, ngài sẽ sớm rời đi, hiểu không?"

"Đúng, hỏi đi."

"Ngài đến Cầm Đảo tìm Mike làm gì, nghĩ kỹ rồi nói."

"Đây là chuyện buồn, Mike có em trai Tony, bị người đánh chết, tôi muốn Mike về trả thù cho Tony."

"Trả thù thế nào?"

"Như cách của chúng tôi."

"Nói rõ, tôi rất hứng thú."

Lúc này, Hoàng Khiết Khiết mang cà phê đến, "Cà phê của ngài."

“Này, cô gái, cảm ơn cà phê, cô đẹp lắm.”

“Tất nhiên.” Hoàng Khiết Khiết căng thẳng, đầu óc trống rỗng.

“Vụ này không liên quan đến tôi, các ngươi bắt nhầm người, tôi là người tốt, mời cô uống cà phê.” Hal cười, nháy mắt.

Hoàng Khiết Khiết nghĩ một lúc, “Ồ, ngươi nói nhanh quá… chậm lại được không.”

“Cái gì? Ngươi nói gì?” Hal nhíu mày, không hiểu.

Hoàng Khiết Khiết nghĩ kỹ, cuối cùng bỏ tiếng Anh, nói tiếng Trung, “Ờ… ta phải đi.”

Hoàng Khiết Khiết luôn nghĩ tiếng Anh mình tốt, xem phim Mỹ hiểu đại khái, dùng mới biết còn kém xa.

Xem phim Mỹ, biết nội dung, hiểu đại khái, nhìn thái độ diễn viên, hiểu bảy tám phần.

Lúc đó sẽ có cảm giác mình hiểu tiếng Anh.

Thực ra chỉ hiểu đại khái, dùng mới thấy mơ hồ, sai một ly đi một dặm.

Hàn Bân gõ bàn, tiếp tục, “Ngươi muốn Mike trả thù thế nào.”

“Này, cảnh sát, Mike đã chết, nói những chuyện này có ý nghĩa sao?”

“Ngươi muốn đổi vé lần nữa?”

“Được, tôi chỉ là người chuyển lời, là người nhà Tony muốn Mike trả thù.”

“Nói những gì ngươi biết.”

“Tony, em trai Mike, bị bắn, hắn còn trẻ, chết oan, người nhà muốn Mike trả thù.”

“Trả thù thế nào?”

“Chuyện đó tôi không biết, là chuyện của Mike, hắn là anh Tony, không phải tôi.” Hal không ngu, biết gì nên nói.

Chương 645: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ai giết Tony?”

“Chủ nhà hàng Trung Quốc, hắn giết Tony, tôi nghĩ hắn cũng giết Mike.”

“Chủ nhà hàng tên gì?”

“Liêu ca.”

“Liêu ca.”

Hàn Bân nhắc lại.

Cái tên này Hàn Bân có ấn tượng.

Lúc đó, Hàn Bân còn làm ở phân cục Ngọc Hoa, nghỉ ngơi trở về đồn công an đường Bảo Hoa thăm đồng nghiệp cũ.

Đồn công an đường Bảo Hoa cũng là nơi hắn từng làm việc.

Lúc đó có bé trai chơi ở khu dân cư, làm xước nhiều xe hàng xóm, gây xung đột giữa bố bé và hàng xóm, bố bé bị thương, người dẫn bé làm xước xe là Liêu ca.

Hàn Bân nghĩ, Liêu ca là người có ý tưởng, nhưng tốt hay xấu thì không rõ.

Hàn Bân ghi tên Liêu ca vào sổ, “Biết tên đầy đủ không?”

“Không, tôi chỉ là vai phụ.” Hal nói.

Hàn Bân nhìn Hal, hỏi, “Ngươi sao biết Mike đã chết, ta chưa nói.”

“Ta… ta nghe Mã Giai Giai nói.” Hal nhún vai.

“Ngươi biết Mike chết, sao không lo hậu sự, mà vội về Mỹ.”

“Ta sợ, đây là đất Trung Quốc, hắn giết Mike, cũng giết ta, về Mỹ mới an toàn.”

“Tại sao Liêu ca giết Tony?”

“Được, không muốn lừa cảnh sát, dù là cảnh sát Trung Quốc, Tony cướp nhà hàng, bị Liêu ca giết.”

“Tony tốt nghiệp đại học nào?”

Hal cười, “Tony không học đại học, giống nhiều da đen khác vào băng đảng, mặt mũi, phụ nữ, súng, cỏ, đúng, ngươi làm tốt, có tất cả.”

“Còn Mike?”

“Mike là tấm gương của Tony.”

“Ngươi nói Mike cũng không học đại học?”

“Mike không học đại học chính quy, năm ngoái nhờ Tony làm bằng đại học dỏm.”

“Tại sao làm bằng dỏm?”

“Hắn nói tìm việc ở Cầm Đảo, tôi không biết rõ.”

“Tối mười lăm tháng tư từ chín giờ đến mười hai giờ, ngươi ở đâu?”

“Không nhớ, có lẽ uống rượu đâu đó.”

“Không sao, ta có thời gian, nghĩ kỹ.”

Hal cười, “Cảnh sát, ngươi nghĩ ta giết Mike? Chúng ta là bạn, sao ta làm thế.”

“Ta hỏi để chứng minh ngươi vô tội.”

Hal bất đắc dĩ, "Được, tôi ở quán bar Kim Lập Phương uống rượu."

"Mấy giờ đi?"

"Hơn tám giờ."

"Mấy giờ rời bar."

"Gần mười một giờ."

"Sau đó ngươi đi đâu?"

"Uống say, ngủ khách sạn gần đó."

"Khách sạn nào?"

"Khách sạn Lake Xi."

Hàn Bân ghi lại tất cả những thông tin quan trọng vào sổ tay của mình.

"Thưa cảnh sát, ngươi không cần lãng phí thời gian vào ta đâu. Ta là người tốt, càng không thể giết Mike. Ngươi nên điều tra gã tên Liêu ca, chắc chắn hắn là kẻ đứng sau. Hắn là người rất tàn nhẫn." Hal nói.

"Tàn nhẫn thế nào?"

"Thế này…" Hal cân nhắc từ ngữ, "Ta nghĩ cái chết của Tony có thể là một cái bẫy, hoặc nói cách khác là một kế hoạch do tên người Hoa đó dựng lên."

"Hắn làm thế để được gì? Giết Tony có lợi gì cho hắn?"

"Chuyện này dài lắm, người Hoa sống ở Mỹ không dễ dàng." Hal dùng tay ra hiệu,

"Trên cùng là người da trắng, giữa là chúng ta, người Hoa thường ở tầng dưới cùng, họ thường bị bắt nạt, Tony không thân thiện với người Hoa, có thể họ muốn giết Tony để răn đe."

“Ngươi còn biết thêm gì về tên người Hoa đó không?”

“Không, chuyện này không liên quan đến ta, ta đã đến Cầm Đảo làm tròn nghĩa vụ của một người bạn. Thực ra Mike vì muốn có cuộc sống yên ổn nên không muốn trả thù cho Tony.”

“Nếu Mike không muốn trả thù, tại sao Liêu ca lại giết hắn?” Hàn Bân hỏi lại.

“À, câu hỏi hay đấy.” Hal nhún vai, “Ta không rõ, có thể Liêu ca nghĩ rằng Mike sẽ trả thù.”

Hàn Bân có cảm giác Hal đang giấu một số chuyện, nhưng hiện tại chưa có bằng chứng để chứng minh hắn liên quan đến cái chết của Mike.

“Này, thưa cảnh sát, ta đã nói hết những gì ta biết rồi, ta có thể rời đi chưa?”

“Tất nhiên.” Hàn Bân gật đầu, cảnh báo, “Nhưng trước khi nhận được thông báo của ta, ngươi tạm thời đừng rời khỏi Cầm Đảo.”

“Được, ta cũng không muốn đến đồn cảnh sát nữa.”

“Bao Tinh, tiễn hắn ra ngoài.”

“Ồ.” Bao Tinh mới nhận ra cuộc thẩm vấn đã kết thúc.

Hoàng Khiết Khiết bước ra khỏi phòng thẩm vấn, thở phào nhẹ nhõm, tự nhủ sẽ không bao giờ dám nói mình giỏi tiếng Anh nữa.

Thật xấu hổ.

Hàn Bân vừa trở về văn phòng, Lý Cầm đã bước tới, “Tổ trưởng, ta phát hiện ra manh mối mới.”

Hàn Bân đặt tài liệu xuống, rót một cốc nước ấm, uống một ngụm, “Manh mối gì vậy?”

“Ta đã kiểm tra giám sát ký túc xá ngoại giáo của Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo, tối ngày 15 tháng 4, David không hề về ký túc, hắn nói dối.” Lý Cầm nói.

“Biết hắn đi đâu không?”

Lý Cầm phân tích, “Ta kiểm tra giám sát của Tứ Quý Liệu Lý, thấy hắn đi taxi, tạm thời chưa biết hắn đi đâu, nhưng thời gian tử vong của Mike từ 9 giờ đến 12 giờ đêm, hắn hoàn toàn có thời gian gây án.”

Hàn Bân trầm ngâm, “David, Hal, Liêu ca… thú vị đấy.”

Bao Tinh tiếp lời, “David có động cơ gây án, lại nói dối về chứng cứ ngoại phạm, hắn nghi ngờ lớn đấy.”

Lý Cầm đề nghị, “Tổ trưởng, ta nghĩ nên bắt David ngay lập tức để thẩm vấn.”

“Thiến Thiến, ngươi đi xin lệnh cưỡng chế; Lý Cầm và Giang Dương đi Học viện Ngoại ngữ.”

“Vương Tiêu và Bao Tinh theo ta đến khách sạn Kilton bố trí.”

“Rõ.”

…

Bốn mươi phút sau, ba người Hàn Bân đến khách sạn Kilton.

Hàn Bân xuất trình thẻ cảnh sát, kiểm tra tại quầy lễ tân, biết rằng David chưa trả phòng, liền chuẩn bị bắt hắn.

David đã nói dối về bằng chứng quan trọng, nghi ngờ hắn càng tăng. Lần này Hàn Bân và Vương Tiêu đều mang theo súng.

Kế hoạch bắt giữ đơn giản, Hàn Bân kiểm tra giám sát hành lang, xác nhận David ở trong phòng.

Chương 646: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đồng thời, xác nhận không ai khác vào phòng David.

Sau đó, kiểm tra một phòng cùng kiểu để nắm rõ bố trí trong phòng, để có thể khống chế David ngay khi vào phòng.

Sau khi chuẩn bị xong, một nhân viên dẫn ba người Hàn Bân đến cửa phòng David.

Hàn Bân ra hiệu hành động, nhân viên quẹt thẻ mở cửa.

"Cạch!" Cửa phòng mở, ba người Hàn Bân xông vào.

Hàn Bân và Bao Tinh xông vào phòng khách, Vương Tiêu xông vào nhà vệ sinh.

"Cảnh sát, đứng yên!"

David giật mình, núp ở góc phòng, la lên, "Các ngươi là ai, dựa vào gì mà…"

Nhìn thấy Hàn Bân, David ngẩn người, "Sao ngươi lại đến nữa, cảnh sát cũng không thể tùy tiện xông vào phòng người khác, lần này ta nhất định sẽ kiện ngươi, ta nói thật, ta sẽ tìm luật sư giỏi nhất."

Hàn Bân không đáp, bảo Bao Tinh, "Còng hắn lại."

"Hehe." Bao Tinh cười, hắn không có ấn tượng tốt về người nước ngoài, rất vui khi làm việc này.

Thấy nòng súng đen ngòm của Hàn Bân, David không dám phản kháng, để Bao Tinh còng tay lại.

“Tại sao các ngươi lại làm thế, ta làm gì mà chọc giận các ngươi?” David lớn tiếng hỏi.

Hàn Bân cất súng, thử, “David, đừng giả vờ vô tội, chúng ta đã tìm ra bằng chứng phạm tội của ngươi.”

“Ngươi nói gì?”

“Tối ngày 15 tháng 4, ngươi không hề về ký túc xá, mà tìm gặp Mike, giả vờ đi nhờ xe hắn về nhà, rồi giết hắn giữa đường.”

David hoảng sợ, “Không, ta không giết ai, ngươi vu khống.”

“Vậy ngươi nói đi, tối ngày 15 tháng 4, sau khi rời Tứ Quý Liệu Lý, ngươi đi đâu?” Hàn Bân hỏi lại.

“Ta…” David ngập ngừng.

“Ngươi có động cơ giết người, lại giả mạo chứng cứ ngoại phạm, chỉ cần hai điểm này ta có thể bắt ngươi về đồn.”

“Trời ơi, cái chết của Mike không liên quan đến ta, tại sao ngươi cứ đeo bám ta mãi.” David ôm mặt.

“Vì ngươi đã nói dối với cảnh sát.” Hàn Bân lạnh lùng nói.

“Được, ta sẽ nói cho các ngươi tất cả, nhưng đừng tiết lộ với ai, tuyệt đối không.”

“Nội dung biên bản, ta sẽ giữ bí mật, họ cũng không hiểu tiếng Anh.”

David hít một hơi sâu, “Đêm đó ta không về ký túc xá, ta không cố ý lừa các ngươi, cái chết của Mike không liên quan đến ta, hành tung đêm đó là chuyện riêng tư, nên ta không muốn tiết lộ với cảnh sát.”

“Thực ra, đêm đó sau khi rời Tứ Quý Liệu Lý, ta đi khách sạn.”

“Đi khách sạn làm gì?”

David cắn răng, “Ta gặp một nữ sinh.”

“Đêm hôm khuya khoắt, ngươi gặp nữ sinh làm gì?” Hàn Bân truy vấn.

David nhún vai, “Cô ấy đã trưởng thành, chúng ta thích nhau, ngươi hiểu mà.”

“Nếu ngươi thấy không vấn đề, tại sao lại lừa cảnh sát?”

“Ta là thầy giáo, nếu chuyện này lộ ra, ta sợ ảnh hưởng đến công việc.” David mím môi, thở dài, “Bây giờ mạng quá phát triển, cũng quá khắc nghiệt, ngươi hiểu mà.”

“Ngươi sợ chuyện này ảnh hưởng công việc, nhưng có biết nói dối làm giả chứng cứ sẽ ảnh hưởng công việc của cảnh sát không?”

“Xin lỗi, lúc đó ta sợ quá.” David chắp tay cầu xin, “Tha cho ta lần này, thưa cảnh sát, ta thề lần này nói thật, ta thề với Chúa.”

“Nữ sinh đó tên gì?”

“Tên tiếng Trung là Mã Kỳ, ta giúp nàng đặt tên tiếng Anh là Maggie, chúng ta thật sự thích nhau, tình yêu chân thành.”

Hàn Bân thấy lý do David nói dối không thuyết phục, sinh viên đại học đã là người lớn, tình yêu thầy trò nếu không chênh lệch tuổi tác lớn, thường không ai để ý, “Ngươi vẫn chưa nói thật, tại sao lại nói dối với cảnh sát?”

“Cái chết của Mike không liên quan đến ta, tại sao các ngươi cứ đeo bám chuyện riêng của ta, các ngươi có thể điều tra khách sạn, ta ở đó cả đêm, không có thời gian giết Mike.” David nói.

“Nếu trước đó ngươi nói rõ với cảnh sát, ta sẽ không đeo bám, nhưng bây giờ khác, ngươi đã lừa cảnh sát, tính chất khác hẳn, ta cần biết lý do ngươi lừa cảnh sát, không phải việc riêng của ngươi.” Hàn Bân lạnh lùng nói.

David dùng hai tay xoa mặt, “Cái Maggie… có thai.”

“Có thai?”

“Đây là việc tốt, cưới đi.”

David lắc đầu, “Trời ơi, đó chính là vấn đề, nàng muốn ta cưới nàng, nhưng ta chưa muốn kết hôn.”

Hàn Bân cười nhạt, “Một giáo viên ngoại quốc không muốn kết hôn lại khiến học sinh mang bầu, đây chắc chắn là một tin tức đáng chú ý.”

“Ừ, ta biết ngươi đang nghĩ gì, trường không muốn chuyện này bị lộ ra, nếu không, ta có thể bị đuổi việc. Ta cần công việc ngoại giáo này, công việc này rất phù hợp với ta, học sinh đều rất thích ta, chúng ta hòa hợp rất tốt.”

“Vậy là trường bảo ngươi lừa dối cảnh sát.”

“Trời ơi, không ai muốn lừa dối cảnh sát, không ai muốn vậy cả. Trường chỉ nói với ta rằng chuyện này không thể lộ ra, nếu không ta có thể bị xử lý.” David thở dài,

“Ta cũng rất bất lực, ta không làm gì sai trái, ta cũng không muốn lừa cảnh sát. Nếu ở Mỹ, ta có thể không trả lời những câu hỏi đó, ngươi hiểu mà.”

“Đêm đó ngươi ở khách sạn nào?”

“Khách sạn Thiên Đạt.”

“Mấy giờ ngươi đến?”

“Khoảng 10 giờ 30, phòng 803, ta nói thật, các ngươi có thể kiểm tra.”

Hàn Bân ghi vào sổ, “Vết thương trên mặt ngươi là do đâu?”

David xoa mặt, “Là do người nhà của nữ sinh đó đánh.”

“Phù hợp với ngươi lắm.”

“Ừ, ta biết ta xứng đáng, nhưng ta thật sự thích cô ấy lúc đó, cô ấy cũng thích ta, chúng ta đã có khoảng thời gian rất vui vẻ. Ta nghĩ thế là đủ, nhưng cô ấy muốn nhiều hơn, ta không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này.” David tỏ vẻ uất ức.

Chương 647: Tiêu Đề 《Ẩn》

“May mà đồng nghiệp của ta không biết tiếng Anh, nếu không, ngươi đã bị đánh rồi.”

“Có lẽ vậy, nhưng ngươi là người tốt.”

“Ta là cảnh sát.”

“Ừ, ngươi rất chuyên nghiệp, ta thích ngươi.”

“Ta chẳng quan tâm.”

David lắc tay bị còng, “Được rồi, thưa cảnh sát, ta đã nói hết về đêm đó, có thể tháo còng cho ta không?”

“Cứ đeo đi, hợp với ngươi mà.” Hàn Bân đứng dậy, nói với Vương Tiêu và Bao Tinh, “Đưa hắn về đồn.”

“Không, các ngươi không thể làm vậy, ta đã nói rõ rồi.” David kêu lên.

Bao Tinh đẩy hắn một cái, thúc giục, “Ít nói thôi, đi nhanh lên!”

Sau khi ba người đưa David lên xe, Vương Tiêu hỏi với vẻ bực bội, “Tổ trưởng, lão ngoại quốc nói gì với ngài vậy?”

Hàn Bân giới thiệu ngắn gọn về nội dung biên bản.

Bao Tinh nói, “Lão ngoại quốc này toàn nói dối, có khi lại lừa chúng ta.”

Hàn Bân lấy điện thoại gọi cho Lý Cầm, bảo hắn và Giang Dương đến khách sạn Thiên Đạt để kiểm tra hành tung của David vào đêm ngày 15.

Bao Tinh vừa lái xe vừa càu nhàu, "Các ngươi nói lão ngoại quốc này thật tệ, khiến nữ sinh mang bầu mà không chịu trách nhiệm. Nếu ta không phải cảnh sát, ta sẽ tát hắn vài cái."

Vương Tiêu cười nhạt, "Sinh viên đại học đã trưởng thành, có thể tự do yêu đương, chúng ta là cảnh sát cũng khó nói gì. Nói nhiều, người ta lại bảo chúng ta quản quá rộng; nhưng nếu có chuyện, người ta lại bảo chúng ta không làm tròn trách nhiệm, khó thật."

Bao Tinh hừ một tiếng, "Ta thấy phong cách của Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo không tốt, trên không đúng, dưới làm sao đúng được. Cứ chờ xem, sớm muộn gì cũng có chuyện."

Hàn Bân không nói gì, tựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Bốp!" Một tiếng vang lên, như có ai bị đánh.

David kêu lên bằng tiếng Anh, "Các ngươi định làm gì?"

Hàn Bân quát, "Kêu gì vậy."

David phàn nàn với Hàn Bân, "Thưa cảnh sát, thuộc hạ của ngươi đánh ta."

"Ngươi có bằng chứng không?"

"Trời ơi, bằng chứng, ngươi hỏi ta bằng chứng, ngươi không thấy sao?" David chất vấn.

"Nói nhảm, ta đâu có mắt sau." Hàn Bân nói bóng gió, "Ngoan ngoãn đi, không có lần sau."

David bĩu môi, chỉ đành chịu thiệt.

Khi trở về đồn, Vương Tiêu và Bao Tinh đưa David vào phòng giam.

Hàn Bân trở lại văn phòng, pha một cốc trà, đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Vương Tiêu và Bao Tinh lần lượt quay lại.

“Đing… đing…” Điện thoại của Hàn Bân reo lên.

Hàn Bân nhìn màn hình, là Lý Cầm gọi, “Alo.”

“Tổ trưởng, chúng ta đã đến khách sạn Thiên Đạt, tối ngày 15, David đến khách sạn lúc 10 giờ 34, sau đó không rời khách sạn, hắn có vẻ đi thẳng từ nhà hàng Tứ Quý Liệu Lý đến, không có thời gian gây án.”

“Biết rồi.”

“Có manh mối nào khác cần kiểm tra không?” Lý Cầm hỏi.

“Các ngươi kiểm tra hành tung của Hal, hắn nói đi quán bar Kim Lập Phương lúc 8 giờ, rời bar khoảng 12 giờ, rồi đến khách sạn Clarke.”

“Được, ta biết rồi.”

Sau khi cúp điện thoại, Hàn Bân nói với Vương Tiêu và Bao Tinh, “David không nói dối lần này, tối ngày 15, lúc 10 giờ 34 hắn đến khách sạn Thiên Đạt, theo hành trình của hắn thì không có thời gian gây án.”

Bao Tinh hừ, “Tên khốn này lại thoát.”

“Tổ trưởng, có nên giam hắn vài ngày hay thả luôn?” Vương Tiêu hỏi.

Hàn Bân ngập ngừng, “Thiến Thiến, thông báo Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo đến nhận người, ta muốn hỏi rõ việc David lừa cảnh sát, cung cấp lời khai giả là hành động cá nhân hay do trường chỉ đạo.”

“Vương Tiêu, Bao Tinh, các ngươi đến đội giao thông kiểm tra giám sát khu vực hiện trường vụ án, xem có xe khả nghi nào không.” Hàn Bân ra lệnh.

“Rõ.”

…

6 giờ chiều, bên ngoài văn phòng vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

“Cạch…” Cửa mở, Trần Hải Tĩnh bước vào văn phòng.

“Thưa cảnh sát Hàn.”

“Chủ nhiệm Trần đến rồi, mời ngồi.”

Trần Hải Tĩnh nặn ra một nụ cười, ngồi đối diện bàn làm việc.

Hoàng Khiết Khiết rất tinh ý, rót một cốc nước đặt trước mặt Trần Hải Tĩnh.

“Cảm ơn.” Trần Hải Tĩnh khách sáo một câu, ngẩng đầu nhìn Hàn Bân, “Thưa cảnh sát Hàn, nghe nói David bị bắt, chuyện gì đã xảy ra?”

“Ta còn muốn hỏi ngươi đây?”

“Thưa cảnh sát Hàn, ta không hiểu ý ngài.”

“David đã nói dối, cung cấp lời khai giả mạo với cảnh sát, hắn còn nói là do Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo chỉ đạo.”

“Điều đó không thể nào, thưa cảnh sát Hàn, chắc chắn có sự hiểu lầm?”

“Các ngươi có biết chuyện David khiến nữ sinh mang bầu không?” Hàn Bân hỏi.

Trần Hải Tĩnh thở dài, “Chúng ta không biết trước, sau này, phụ huynh nữ sinh tìm đến trường, chúng ta mới biết. Chúng ta cũng rất sốc, không muốn chuyện này xảy ra.”

“Vậy các ngươi giấu David, chỉ đạo hắn lừa cảnh sát.”

“Không, hoàn toàn là hành động cá nhân của David, không liên quan đến trường.”

“Trường các ngươi tuyển giáo viên ngoại quốc cũng thật…” Hàn Bân lắc đầu.

“Đúng, chúng ta có lỗ hổng trong việc tuyển dụng và quản lý, sau sự việc này, chúng ta sẽ cải thiện.” Trần Hải Tĩnh hứa hẹn, rồi hỏi,

“Thưa cảnh sát Hàn, ta có thể đón David không?”

“Đing… đing…”

Điện thoại của Hàn Bân reo lên.

“Ta nghe điện thoại trước.” Hàn Bân bước sang bên, nhấn nút nghe, “Alo.”

Lý Cầm nói qua điện thoại, “Tổ trưởng, chúng ta có phát hiện quan trọng.”

“Có phải xe của Mike không?”

“Góc quay của camera trước cửa quán Bar Kim Lập Phương không nhìn rõ được biển số và logo xe, nhưng nhìn từ kiểu dáng xe thì rất giống.”

Chương 648: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Sau đó, chúng ta đến khách sạn Lake Xi, phát hiện Hal đến khách sạn vào lúc 1 giờ 24 phút sáng, trên ống quần bên phải của hắn có vết máu, và từ video giám sát có thể thấy hắn lúc đó rất lo lắng.”

“Ta nghĩ Hal có nhiều nghi ngờ, điều này cũng giải thích tại sao hắn lại bỏ trốn.”

Hàn Bân ngập ngừng một lúc, “Ta sẽ nhanh chóng định vị điện thoại của Hal, chờ tin của ta.”

Sau khi gác máy, Hàn Bân nói với Trần Hải Tĩnh, “Chủ nhiệm Trần, ta bây giờ phải ra ngoài điều tra, e rằng không thể tiếp đón ngươi rồi.”

“Cảnh sát Hàn, ta có thể đón David không?”

“Ngươi về trước đi, đợi điều tra rõ ràng về việc của David xong sẽ tự nhiên thả hắn đi.” Hàn Bân nói xong liền đi tới đội kỹ thuật.

Quán Bar Kim Lập Phương.

Quán bar này đã kinh doanh nhiều năm rồi, năm ngoái vừa mới sửa sang lại một lần, phụ nữ trẻ không cần vé vào cửa, từ hai người trở lên sẽ được tặng đĩa trái cây miễn phí, thỉnh thoảng còn có thể thấy vài cô gái tóc vàng mắt xanh, kinh doanh của quán bar luôn tốt.

Vừa bước vào quán bar, gần cửa là một dãy ghế rời, chính giữa là sàn nhảy, bên phải là quầy bar, bên trái là ghế ngồi cố

định, bên trong cùng là bàn DJ, ánh sáng của quán bar rất phong phú, sẽ nhấp nháy theo nhịp điệu của âm nhạc.

Lúc này DJ đang phát một bài hip-hop tiếng Anh, mặc dù phần lớn mọi người ở đó không hiểu lời bài hát, nhưng nhịp điệu âm nhạc rất mạnh mẽ, không ảnh hưởng đến việc các chàng trai và cô gái trẻ đang uốn éo trên sàn nhảy.

Một người da đen cao lớn ngồi ở quầy bar, vừa uống rượu vừa nhìn chằm chằm vào các cô gái trẻ trên sàn nhảy, cơ thể hắn còn lắc lư theo nhạc.

Người da đen này với đôi môi đặc biệt, uống một hơi cạn nửa ly whisky, gọi người phục vụ đến, chỉ vào ly rượu, "Hey, man, come on!"

Người phục vụ bước đến, rót thêm cho hắn một ly whisky.

Người da đen uống liền mấy ly, dường như đã tìm thấy con mồi, lắc lư thân thể bước vào sàn nhảy, bắt đầu nhảy với một cô gái trẻ, không thể nói hắn không đẹp trai, nhưng nhảy thì rất giỏi, nhịp điệu cơ thể rất mạnh mẽ.

Bên ngoài quán Bar Kim Lập Phương, hai chiếc xe đỗ ở cửa, Hàn Bân, Lý Cầm, Vương Tiêu và những người khác lần lượt bước ra khỏi xe.

Nhìn vào quán Bar Kim Lập Phương, Lý Cầm có chút nghi hoặc, "Đội kỹ thuật không nhầm chứ, Hal phạm tội lớn như vậy, còn dám đến quán bar vui chơi."

"Không thể nhầm được, định vị điện thoại của Hal chính xác ở đây." Hàn Bân khẳng định.

Lý Cầm lắc đầu, thở dài, "Tên da đen này gan thật lớn."

"Chị Lý, ngươi không thể dùng suy nghĩ của chúng ta để nhìn tên da đen này, tên da đen tuy thân hình to lớn nhưng đầu óc thường không tốt lắm." Bao Tinh cười nói.

“Ngươi đừng không tin, chị Lý, ngươi đã từng nghe nói về nhà khoa học da đen chưa?” Bao Tinh cười.

“Cái này…” Lý Cầm tìm kiếm trong đầu, trong và ngoài nước có những nhà khoa học nổi tiếng nàng cũng biết vài người, nhưng dường như thật sự không có ai là da đen.

Tất nhiên, điều này không có nghĩa là trên thế giới không có nhà khoa học da đen.

Có, chắc chắn là có, nhưng số lượng rất ít, không thể so sánh với người Hoa và người da trắng.

Người da đen cũng có ưu điểm riêng, trong bóng rổ, âm nhạc và khiêu vũ đều có tài năng xuất chúng.

“Đội trưởng, chúng ta vào bắt người trực tiếp hay là chờ bên ngoài?” Vương Tiêu hỏi.

“Vương Tiêu, Giang Dương, các ngươi vào xem tình hình.”

“Vâng.”

Sau khi Vương Tiêu và Giang Dương vào quán bar, Hàn Bân và hai người còn lại quay trở lại xe.

Vương Tiêu mang theo máy ghi hình ẩn, Hàn Bân và hai người còn lại có thể nhìn thấy tình hình trong quán bar.

Ánh sáng trong quán bar hơi mờ, thỉnh thoảng lóe lên một tia sáng, khắp nơi đều là người, uống rượu, chơi trò chơi, trò chuyện, nhảy múa, tán tỉnh, nói chung là rất loạn.

Do ánh sáng khá mờ, để tìm một người không dễ dàng, may mắn là màu da của tên da đen rất dễ nhận diện, Vương Tiêu phát hiện hắn đang nhảy trên sàn nhảy.

“Đội trưởng, tìm thấy mục tiêu, có bắt không?” Vương Tiêu hỏi.

Hàn Bân suy nghĩ một lúc, vẫn quyết định từ bỏ việc bắt người trong quán bar, vì sàn nhảy rất đông người, và họ đều uống rượu, nếu việc bắt giữ gây ra tiếng động quá lớn, rất dễ dẫn đến sự cố tập thể, gây rắc rối cũng là trách nhiệm của Hàn Bân.

"Không cần gấp, giám sát hắn, đợi hắn rời khỏi quán bar rồi bắt."

"Hiểu rồi."

Bên trong quán bar.

Hal chơi rất vui, không nhận ra mình bị theo dõi.

"Yo! Yo!! Check it out!! Come on baby girl…"

Hal vừa nhảy vừa lắc lư cơ thể, nhịp điệu cơ thể rất tốt, đã thu hút một cô gái.

Hai người còn nhảy một đoạn nhảy đôi.

"Hey, girl, ta thích ngươi." Hal nhe răng cười.

"Yeah, ta cũng vậy." Cô gái cũng đã uống rượu, hơi say.

"OK, ta mời ngươi uống một ly ở quầy bar được không?"

"Cái gì?" Cô gái không giỏi tiếng Anh, không hiểu.

Hal làm động tác uống rượu.

Cô gái nói một câu tiếng Anh không chuẩn, "Who are you?"

"Ta là giáo viên, giáo viên ở Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo."

"Wow, ngươi có thể dạy ta tiếng Anh không?"

"Yeah." Tên da đen vung tay, từ lưng cô gái sờ dọc xuống.

Cô gái kêu lên, "Oh, bad man."

“Ah ha, ngươi thích phải không, ta biết mà!” Tên da đen cười.

Chương 649: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hai người khoác tay nhau đi tới quầy bar.

Vương Tiêu và Giang Dương giám sát từ hai bên.

Hal và cô gái đến quầy bar, uống hai ly rượu ngoại, sau đó uống bia, vừa uống vừa cười, còn dùng tay ra hiệu.

Không đến nửa tiếng, cả hai đã say.

“Hey, girl, giường của chúng ta lớn và thoải mái, về nhà với ta đi.” Hal nói với cô gái.

“Yeah, OK.” Cô gái không biết có hiểu không, nhưng miệng thì đồng ý rất vui vẻ.

Hai người khoác tay, dìu nhau ra khỏi quán bar.

Tên da đen tay vẫn không ngừng quấy rối.

Vương Tiêu luôn giám sát bên cạnh, báo trước cho Hàn Bân.

Hàn Bân và hai người còn lại lập tức xuống xe, phục kích gần cửa quán bar.

Tuy nhiên, khi thấy Hal ra khỏi quán bar, Hàn Bân có chút phức tạp, tên da đen này đi còn không vững, trông như đã say lắm rồi.

Nhưng Hàn Bân không lơ là, vẫn ra lệnh bắt giữ, mấy thành viên tiến lên bao vây Hal và cô gái.

“Hey, man, ngươi là ai? Sao chặn đường ta.” Hal miệng đầy mùi rượu, một tay ôm cô gái, một tay ra hiệu.

Hàn Bân giơ thẻ cảnh sát, “Hal, ta là Hàn Bân của đội cảnh sát hình sự thành phố, mời ngươi về đồn hỗ trợ điều tra.”

“Ha ha, ta biết ngươi, cái gì là băng, ăn được không?” Hal nhe răng cười, hôn lên má cô gái.

“Ha ha…” Cô gái cũng cười theo, ôm cổ tên da đen như một con lười lớn.

Cả hai người đầy mùi rượu, Hàn Bân nhăn mặt, ra lệnh, “Còng lại, đưa đi.”

Giang Dương và Vương Tiêu tiến lên, giữ chặt tay Hal, tuy hắn to lớn nhưng đã say, đi còn lảo đảo, làm sao chống lại Giang Dương và Vương Tiêu.

Giữ chặt Hal, đẩy hắn vào xe.

Hal giãy dụa, miệng chửi bới, “***, ***, các ngươi là lũ lợn ngu ngốc, dám bắt ta, nếu đây là Mỹ, ta sẽ đánh các ngươi thành đầu lợn!”

“Bớt nói nhảm!” Vương Tiêu quát.

Cô gái đi cùng Hal, thấy hắn bị bắt, lập tức tức giận, lao tới Hal, hét lên, “Hắn là người nước ngoài, các ngươi không thể bắt hắn!”

Lý Cầm tiến lên ngăn lại, cô gái vừa túm vừa đá, miệng chửi, “Tránh ra, lũ rác rưởi, dựa vào đâu mà bắt hắn, có biết hắn là người nước ngoài không, các ngươi không có quyền bắt hắn!”

“Còng lại, đưa về đồn.” Hàn Bân lạnh lùng nói.

“Thả ta ra, sao dám bắt ta, có biết ta là ai không… ta cũng muốn nhập cư, làm người nước ngoài…” Cô gái say rượu bị bắt lên xe, miệng vẫn chửi bới.

Bao Tinh quay lại nhìn, cười, "Đội trưởng, hai người này uống bao nhiêu rượu rồi, khoác lác không biết chán, ai không biết còn tưởng quân tám nước đến."

Hàn Bân hừ một tiếng, "Sẽ có lúc hắn ngoan thôi."

Lý Cầm hỏi, "Đội trưởng, Hal say thế này, về xử lý thế nào?"

"Tối nay không thẩm vấn được, đợi hắn tỉnh rượu, mai xử lý."

"Còn cô gái thì sao?"

"Giam giữ, xử lý tội cản trở công vụ."

"Vâng."

Lý Cầm đáp, nhìn cô gái trẻ nằm ngửa, miệng đầy mùi rượu, thầm nghĩ, uống chút rượu mèo là không còn trời đất, tội cản trở công vụ này sẽ bị giam giữ hình sự, đời này ngươi không làm người nước ngoài được rồi.

……

Sau khi tan làm, đã hơn mười giờ tối, mọi người cùng nhau đi đến quán ăn vỉa hè gần đó, gọi một ít xiên nướng và mỗi người một bát lớn mì bò.

Sau bữa ăn, Hàn Bân lái xe về nhà.

Thấy điện thoại có một tin nhắn WeChat, mở ra xem thì thấy là tin nhắn của Vương Đình, "Có ở đó không?"

Hàn Bân nhìn đồng hồ, đã là mười một giờ tối, trả lời một tin nhắn, "Tối nay có nhiệm vụ, vừa mới xong, ngươi ngủ chưa?"

Hàn Bân đợi một lúc không thấy hồi âm.

Sau khi rửa mặt xong vẫn không thấy hồi âm, có lẽ Vương Đình đã ngủ rồi.

Hắn cảm thấy hơi mệt, liền đi ngủ luôn.

……

Sáng hôm sau, mặt trời từ từ mọc lên, lại là một ngày trời nắng đẹp.

Ánh nắng chiếu qua cửa sổ, trải lên chiếc chăn.

"Ù…" Tiếng WeChat vang lên.

Hàn Bân ngáp một cái, từ từ mở mắt, theo thói quen sờ điện thoại, mở ra xem thì thấy là tin nhắn WeChat của Vương Đình.

Vương Đình gửi một tin nhắn thoại, "Cảnh sát Hàn, xin lỗi nhé, tối qua ngươi nhắn tin lúc ta đã ngủ rồi."

Hàn Bân nhìn đồng hồ, đã hơn bảy giờ sáng, cười nói, "Vừa dậy đã nghe thấy tiếng của mỹ nhân, cảm giác cũng không tệ lắm."

Vương Đình gửi một biểu tượng mặt cười, "Không làm phiền ngươi nghỉ ngơi là tốt rồi."

Hàn Bân trả lời, "Hoan nghênh ngươi làm phiền."

"Cảnh sát Hàn, vụ án của người nước ngoài tiến triển thế nào rồi?"

"Vẫn đang điều tra, nhưng đã có manh mối rồi, mấy người nước ngoài đó không phải đèn cạn dầu." Hàn Bân trả lời, không muốn nói nhiều về vụ án, hỏi ngược lại, "Còn nhà hàng của ngươi thì sao, làm ăn thế nào?"

"Gần đây khách khứa luôn đầy ắp, cửa tiệm bận đến không thể xử lý hết công việc, cộng thêm trước đây có nhân viên nghỉ việc, ta còn phải tuyển dụng nhân viên mới và đào tạo từ đầu." Vương Đình gửi một biểu tượng thở dài.

“Đúng rồi, ngươi sao lại nghĩ đến việc mở nhà hàng Nhật Bản?” Hàn Bân hỏi.

“Một là ta thích ăn, thứ hai là làm món Trung quá nhiều, ta sợ không cạnh tranh nổi với người ta, nên đi con đường khác. Mặc dù khách hàng của nhà hàng Nhật Bản không nhiều như nhà hàng Trung Quốc, nhưng chỉ cần nguyên liệu tươi ngon, vị ngon, giá cả hợp lý, vẫn có không ít khách quay lại.”

“Ngươi nói nghe hay quá, hôm nào ta nhất định phải đến thử.” Hàn Bân cười nói.

Chương 650: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Lần trước Cảnh sát Hàn đến nhà hàng, ta mời các ngươi ăn Takoyaki, ngươi thậm chí không nhìn lấy một cái, tất cả đều bị Thiến Thiến, cô nàng mê ăn vặt ăn hết, ta còn tưởng ngươi không thích ăn món Nhật.”

“Ta không phải là không thích, mà là sợ đồ ăn của nhà hàng quá ngon, khiến ta quên mất việc điều tra vụ án.”

“Haha, Cảnh sát Hàn thật biết nói chuyện.”

“Vài ngày tới không bận, ta nhất định đến Nhà hàng Tứ Quý ăn một bữa, lúc đó phải nhờ Ông chủ Vương giới thiệu cho ta vài món đặc sản.”

“Vậy ngươi phải đặt chỗ trước, ta không thường xuyên ở tiệm.”

Hàn Bân cười nói, “Bây giờ đặt chỗ có được không?”

……

Hai người trò chuyện một lúc, Hàn Bân cảm thấy khá ổn, giữa họ vẫn có sự tương tác.

Hơn nữa, khuôn mặt và thân hình của cô gái này cũng là kiểu hắn thích.

Hàn Bân mơ hồ cảm thấy có một chút rung động.

Cảm giác này khác với khi theo đuổi con gái thời đại học, ít xung động hơn, lý trí hơn.

So với lúc hẹn hò với Đàm Tĩnh Nhã, cũng tự nhiên và thoải mái hơn.

Hàn Bân rất mong chờ lần tới đến Nhà hàng Tứ Quý.

Đội điều tra hình sự thành phố, đội hai, tổ một.

Sau khi đến văn phòng, Hàn Bân tổ chức một cuộc họp buổi sáng.

Trước mặt Hàn Bân là một cốc trà Long Tỉnh pha bằng nước nóng tám mươi độ.

Long Tỉnh này là sáng nay hắn "tịch thu" từ chỗ cha mình, loại trà hắn thường uống có Thiết Quan Âm, Bích Loa Xuân, Long Tỉnh, Mộc Lệ hoa trà, Phổ Nhĩ.

Hắn luôn muốn nếm thử các loại trà khác, chỉ là công việc thường ngày quá bận rộn, không có thời gian đi thử trà.

Buổi sáng uống một cốc trà, vừa tỉnh táo vừa giải khát, công việc cũng có tinh thần hơn.

"Hừm." Hàn Bân làm sạch cổ họng, "Ta sẽ sắp xếp công việc sáng nay."

"Vương Tiêu tiếp tục kiểm tra giám sát tại hiện trường vụ án, xem có người khả nghi nào không."

"Lý Cầm và Giang Dương mang theo lệnh khám xét, đi kiểm tra phòng khách sạn Hal ở và giám sát, xem có thể tìm thấy tang vật không."

"Bao Tinh cùng ta đi thẩm vấn."

"Dạ."

Hàn Bân nhìn lướt qua mọi người, "Còn ai có gì muốn bổ sung không?"

"Đội trưởng, có cần kéo dài thời gian giam giữ David không?" Hoàng Khiết Khiết hỏi.

Hàn Bân ngập ngừng một lúc, “Hiện tại không có chứng cứ chứng minh hắn có liên quan trực tiếp đến vụ án, không cần kéo dài thời gian giam giữ nữa, thả hắn đi.”

“Dạ.”

Sau khi sắp xếp xong công việc, Hàn Bân cầm một cốc trà bước vào phòng thẩm vấn thứ ba.

Hal cũng bị dẫn vào phòng thẩm vấn, trông có vẻ mệt mỏi, nhưng đã tỉnh rượu.

Hal giơ tay, “Chào, cảnh sát tiên sinh, ta nhận ra ngươi, sao lại đưa ta vào đồn nữa.”

Hàn Bân thăm dò, “Ngươi quên chuyện tối qua rồi?”

Hal vỗ đầu đen, “Ta chỉ nhớ là ta uống rượu, sau đó gặp một cô gái khá tốt, sau đó xảy ra chuyện gì ta không nhớ rõ, một lúc sau tỉnh dậy thì đã ở trong phòng giam rồi.”

Hàn Bân uống một ngụm nước, sắp xếp lại lời nói, “Vậy để ta giúp ngươi nhớ lại, tối qua, chúng ta bắt giữ ngươi tại Quán Bar Kim Lập Phương, tiến hành thẩm vấn đột xuất, ngươi đã thú nhận giết hại Mike.”

“Không, ta không giết Mike, chuyện đó hoàn toàn không thể.” Hal hét lên.

“Tối qua ngươi không nói vậy.” Hàn Bân cười nói.

“Được, tối qua ta uống say, ta nói bừa thôi, không có chuyện đó.” Hal có vẻ lo lắng.

“Ngươi muốn lật lại lời khai?”

Hal có vẻ căng thẳng, hỏi ngược lại, “Tối qua ta nói gì?”

Hàn Bân nói, “Tối ngày mười lăm, khoảng hơn chín giờ, Mike lái xe Buick màu đen đến Kim Lập Phương, định đưa

ngươi về nhà, kết quả là giữa đường hai người xảy ra mâu thuẫn, ngươi đã giết Mike, sau đó đến Khách sạn Lake Xi."

"Ôi trời, ta uống say, ta không giết Mike, chuyện không phải như vậy."

"Vậy là như thế nào?"

Hal ôm mặt, bật khóc nức nở.

"Hal, ngươi tốt nhất nên suy nghĩ kỹ rồi nói, trước đây ngươi đã lừa dối cảnh sát, khai man ở lời khai quan trọng, chúng ta bắt ngươi lại vì đã có đủ chứng cứ, nếu ngươi còn tiếp tục nói dối, không ai có thể giúp được ngươi, giết người ở trong nước ta sẽ bị kết án tử hình." Hàn Bân cảnh cáo.

"Không, ta không giết người, Mike không phải do ta giết." Hal lắc đầu, "Ta thừa nhận, ta gặp Mike hôm đó, ta uống say nhờ hắn lái xe đến đón ta, nhưng ta không giết hắn, Mike không phải do ta giết."

Hàn Bân không thúc ép, chỉ lặng lẽ nhìn hắn.

"Ta uống say, ngồi vào xe rồi ngủ luôn, ta nghe thấy một số tiếng động lạ, nhưng lúc đó không tỉnh được, sau đó tỉnh lại thì phát hiện Mike đã chết, chết ngay bên cạnh ta, ôi trời, người hắn đầy máu, ta lúc đó sợ chết khiếp… Sau đó ta bắt taxi đi khách sạn."

"Nếu không phải ngươi làm, tại sao không báo cảnh sát?"

"Ta sợ nói không rõ, lúc đó chỉ có ta trong xe, ta sợ cảnh sát sẽ nghi ngờ ta, ta sợ chết khiếp… ta có tiền án ở Mỹ Lợi Kiên, nên ta bỏ đi, ôi trời, thực ra ta không dám giết người, thật sự không dám."

Hàn Bân suy nghĩ một lúc, lạnh lùng nói, "Ngươi nói dối, chúng ta không chỉ phát hiện những điều này ở hiện trường,

nếu ngươi không thành thật khai báo, không ai có thể giúp ngươi.”

“Ta… ta…” Hal tự đánh đầu mình.

Hàn Bân cũng cảm thấy bất lực, tên này não không tốt, lại thích nói dối, thật là phiền phức.

“Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, khi ta tỉnh dậy, trên người ta có một chiếc áo khoác, áo khoác đầy máu, nhưng đó không phải là áo khoác của ta, ta xuống xe thấy trong đám cây xanh còn có một người, hắn không mặc áo khoác, ta cảm thấy áo đó là của hắn, nên ta trả lại cho hắn.” Hal nói, chớp mắt liên tục.

Chương 651: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nhớ lại hiện trường, nếu Hal nói dối, thì hắn rất có thể là kẻ giết Mike.

Nếu Hal nói thật, thì lại không khớp với hiện trường.

Hàn Bân nghĩ rằng, Hal hoặc là nói dối, hoặc là giấu giếm một số chi tiết.

"Hal, ta thật sự muốn giúp ngươi, nhưng ngươi phải nói rõ sự thật, nếu không ai có thể giúp ngươi, những điều ngươi nói không khớp với hiện trường, ngươi sẽ bị nghi ngờ nhiều hơn."

Hal lại khóc, miệng rộng, khóc như một đứa trẻ, hoàn toàn khác với hình ảnh tán gái tối qua.

"Đúng rồi, sau khi tỉnh dậy, trên người ta không có áo khoác đầy máu, mà là… trong tay ta cầm một con dao, dao dính máu, ta sợ hãi, đó không phải là dao của ta, ta cũng không dùng nó để đâm Mike, ta thật sự vô tội, ta không làm gì cả, ta thực sự sợ chết khiếp, ta biết nếu báo cảnh sát, không ai tin ta, con dao vẫn ở trong tay ta."

"Sau đó, ta xuống xe, thấy trong đám cây có một người, người đó mặc một chiếc áo khoác dính máu, ta sợ hãi, nghĩ rằng hắn là kẻ giết người, nên ta trả lại con dao cho hắn."

"Ngươi trả lại, có phải là đặt con dao vào tay hắn không?" Hàn Bân hỏi lại.

"Ta sợ hãi, không muốn dính líu đến vụ giết người… Ta không cố ý làm vậy, ta thật sự không giết Mike."

“Ngươi rời khỏi hiện trường bằng cách nào?”

“Ta bắt taxi bên đường.”

“Biển số xe?”

“Không nhớ rõ, nhưng biển số xe đuôi là 35, ta nói thật, ta trong sạch.”

Hàn Bân ghi lại vào sổ, “Khi Mike chết, ngươi ở hiện trường, cũng tiếp xúc với hung khí, chỉ dựa vào lời ngươi nói, không thể chứng minh ngươi vô tội.”

“Không, ta biết sẽ như vậy, các ngươi nhất định sẽ nghi ngờ ta, đây là lý do ta không báo cảnh sát, trời ơi.”

“Ta không phải không tin ngươi, mà là muốn ngươi cung cấp một số manh mối có lợi cho mình, để chúng ta có thể chứng minh ngươi trong sạch.” Hàn Bân nói.

“Đúng rồi, người trong đám cây, hắn mặc áo khoác dính máu, có thể đó là máu của Mike, hắn giết Mike, đổ tội cho ta, hắn chắc chắn là hung thủ, các ngươi đi bắt hắn, tìm ra hắn, sự thật sẽ sáng tỏ.” Hal như người chết đuối vớ được cọc.

“Chúng ta đã tìm thấy người đó rồi.” Hàn Bân nói.

“Ngài cảnh sát, hung thủ đã nói gì, hắn đã nhận tội chưa, chắc chắn là hắn làm.”

“Hắn nói gì, chúng ta không thể nói cho ngươi biết, bây giờ chỉ có ngươi tự cứu mình.”

“Ta phải làm gì, làm sao để được thả.”

“Nhớ lại, nghĩ kỹ những gì ngươi đã thấy, nghe được vào tối hôm đó, có chi tiết gì không, ngươi nói càng chi tiết, càng giúp cảnh sát phá án, mới có thể chứng minh ngươi trong sạch.” Hàn Bân nói.

Hal tự đánh vào trán, “Trời ơi, tại sao ta lại uống nhiều rượu thế, những chuyện xảy ra tối đó, ta thật sự không nhớ nổi…”

Một lúc sau, Hal vẫn tự than thở, không nhớ được manh mối mới nào.

“Được rồi, Hal, ngươi nghĩ rằng chuyện này có liên quan đến người tên Liêu ca không?” Hàn Bân hỏi.

“Đúng, Liêu ca, chắc chắn là Liêu ca, hắn là người Hoa, hắn ra tay ở đây dễ hơn, chắc chắn là hắn làm.” Hal kêu lên.

“Ngươi đã gặp Liêu ca chưa?”

“Có, ta gặp rồi.”

“Ngươi gặp hắn ở Cầm Đảo chưa?”

“Chưa.”

“Ngươi có ảnh của hắn không?”

Hal lắc đầu, “Ta cần ảnh của đàn ông làm gì.”

“Hal, liên hệ với bạn ngươi ở Mỹ Lợi Kiên, bảo họ chụp một bức ảnh của Liêu ca, ta sẽ hỏi những người liên quan khác xem có ai gặp người này không.” Hàn Bân nói.

“Đúng, ngươi nói đúng, ta sẽ liên hệ bạn bè ở Mỹ Lợi Kiên, bảo họ tìm người tên Liêu ca.”

Hàn Bân đưa Hal đến đội kỹ thuật, trong tình trạng giám sát để hắn liên hệ với bạn bè ở Mỹ Lợi Kiên, nhờ họ tìm hiểu về ông chủ nhà hàng người Hoa tên Liêu ca, tốt nhất là có thể tra thông tin về hắn.

Mặc dù chưa có bằng chứng rõ ràng cho thấy vụ án này liên quan đến Liêu ca, nhưng Hàn Bân không muốn bỏ qua bất kỳ manh mối nào.

Đồng thời, hắn cũng muốn làm rõ, hai người tên Liêu ca có phải là một người hay không.

Sau khi xử lý xong, Hal lại bị đưa về phòng giam, hắn đã thừa nhận đến hiện trường vụ án, trước khi vụ án chưa được làm rõ, không thể chứng minh hắn vô tội.

Hàn Bân trở lại văn phòng tổ một, vừa đến cửa, đã nghe thấy tiếng ồn ào bên trong…

Trong văn phòng tổ một.

Hoàng Khiết Khiết nhăn mặt, trông có vẻ khó xử.

Đối diện hắn là một cặp vợ chồng trung niên, trông giống cô gái bị bắt tối qua.

“Cô gái nhỏ, gọi lãnh đạo của các ngươi ra, chúng ta muốn nói chuyện với hắn.” Người phụ nữ trung niên nói.

“Lãnh đạo của chúng ta đang thẩm vấn, không thể đến được.” Hoàng Khiết Khiết trông có vẻ khó xử.

Người đàn ông trung niên hỏi, “Cô gái nhỏ, ngươi tên gì?”

“Ta họ Hoàng.”

Người phụ nữ trung niên thở dài, “Cảnh sát Hoàng, con gái ta cũng tầm tuổi ngươi, nàng sắp ra nước ngoài du học, muốn tụ tập với bạn bè, các ngươi đều là người trẻ chắc hiểu được, nàng có thể uống rượu không kiểm soát được, nhưng vì chuyện nhỏ mà bắt một sinh viên có tiền đồ như thế này, thật không đáng.”

Người đàn ông trung niên cũng khuyên, “Đúng vậy, Cảnh sát Hoàng, ngươi giúp đỡ một chút, gọi lãnh đạo của các ngươi ra, giúp nói vài lời hay, để nàng thả con gái ta, ta nhất định sẽ cảm ơn ngươi.”

“Chú, cô, ta hiểu cảm giác của các ngươi, nhưng Mã Sa Sa cản trở thi hành công vụ, cảnh sát bắt nàng là đúng pháp luật, không phải chỉ nói vài lời hay là có thể thả được.” Hoàng Khiết Khiết nói.

Chương 652: Tiêu Đề 《Ẩn》

Người phụ nữ trung niên nói, "Nàng còn nhỏ, trước giờ chưa uống rượu, chỉ là uống say rồi làm loạn, không phải cố ý cản trở thi hành công vụ, các ngươi cảnh sát rộng lượng, đừng chấp nhặt với trẻ con."

"Cô, ta chỉ là một cảnh sát mới, chưa phải cảnh sát ngoài, thật sự không thể giúp được." Hoàng Khiết Khiết dang tay nói.

Người đàn ông trung niên nói, "Vậy gọi lãnh đạo của các ngươi ra, chúng ta nói chuyện với hắn, chúng ta thay mặt Sa Sa xin lỗi, chắc lãnh đạo của các ngươi cũng sẽ thông cảm."

"Rẹt…" Cửa mở ra, Hàn Bân và Bao Tinh bước vào.

Hoàng Khiết Khiết thở phào, nhanh chóng đi đến bên Hàn Bân, giới thiệu, "Đội trưởng, đây là cha mẹ của Mã Sa Sa."

Cha của Mã Sa Sa tiến lên, đưa một hộp thuốc lá Trung Hoa cho Hàn Bân, "Lãnh đạo, ngài tên gì?"

Hàn Bân giơ tay từ chối, "Ta họ Hàn, không cần thuốc lá."

Có vẻ thấy Hàn Bân còn trẻ, cha của Mã Sa Sa hỏi, "Cảnh sát Hàn, ngài là người phụ trách ở đây?"

"Đúng vậy."

Mẹ của Mã Sa Sa vội hỏi, "Vụ của con gái chúng ta cũng do ngài phụ trách sao?"

"Đúng vậy."

“Ôi trời, cuối cùng cũng tìm đúng người rồi.” Mẹ của Mã Sa Sa thở phào.

Hàn Bân làm động tác mời, “Hai vị ngồi xuống, có chuyện gì từ từ nói.”

“Cảm ơn.” Hai người vội vàng cảm ơn.

Hoàng Khiết Khiết rót cho hai người mỗi người một cốc nước trắng, lúc nãy nàng định rót nước, nhưng hai người này cứ làm khó nàng, không rảnh tay.

Cha của Mã Sa Sa lễ phép uống một ngụm nước, đặt cốc xuống nói, “Cảnh sát Hàn, hôm nay chúng ta đến đây muốn nhờ ngài một chuyện.”

“Không cần nhờ, cảnh sát là phục vụ nhân dân, có chuyện ngài cứ nói, chỉ cần không vi phạm kỷ luật, có thể giúp được ta sẽ cố gắng giúp.” Hàn Bân cười nói.

Cha của Mã Sa Sa nói, “Sáng nay chúng ta nhận được thông báo, nói Sa Sa bị cảnh sát bắt, chúng ta lập tức đến đây, muốn hiểu rõ chuyện là thế nào.”

“Tối qua, chúng ta đang bắt một nghi phạm giết người, Mã Sa Sa cản trở thi hành công vụ, chửi mắng, tấn công cảnh sát, chúng ta bắt nàng theo đúng pháp luật.” Hàn Bân nói.

Mẹ của Mã Sa Sa vội nói, “Cảnh sát, không đến mức nghiêm trọng vậy chứ, con gái ta còn nhỏ, chỉ là uống say rồi làm loạn, không làm gì được cảnh sát? Ngài rộng lượng đừng chấp nhặt, thả nàng ra.”

Hàn Bân nghiêm giọng, “Tuổi tác không phải lý do để phạm tội, phạm tội thì phải chịu trách nhiệm tương ứng.”

Mẹ của Mã Sa Sa biện giải, “Ngài nói cảnh sát là phục vụ nhân dân, đánh người bình thường cũng không đến mức bị giam giữ.”

“Đánh người chỉ là thứ yếu, quan trọng là nàng cản trở thi hành công vụ, chúng ta bắt là nghi phạm giết người, nếu vì nàng cản trở mà nghi phạm trốn thoát, ai chịu trách nhiệm?” Hàn Bân bổ sung,

“Và ta đính chính, cảnh sát là phục vụ nhân dân, nhưng không có nghĩa là có thể bị đánh.”

Cha của Mã Sa Sa nói, “Cảnh sát, các ngươi bắt nghi phạm giết người gì, có phải nhầm rồi không, con gái ta là sinh viên, sao có thể dính líu đến nghi phạm giết người.”

“Đúng vậy, con gái ta sắp ra nước ngoài du học, nàng có tương lai tươi sáng, ngài nếu vì chuyện nhỏ này mà giam nàng, là hủy hoại tương lai của nàng.” Mẹ của Mã Sa Sa phụ họa.

“Hừ.” Bao Tinh hừ một tiếng, “Nói thật với các ngươi, chúng ta không phải hủy hoại con gái các ngươi, mà là cứu nàng.”

Cha của Mã Sa Sa nghi ngờ, “Ngài nói vậy là sao?”

Bao Tinh thì thầm với Hàn Bân vài câu, sau đó đi đến máy tính, lấy một đoạn video giám sát ở Quán Bar Kim Lập Phương.

“Đây là một đoạn video con gái các ngươi và nghi phạm ở cùng nhau, các ngươi có thể xem.”

Bao Tinh bật video.

Mã Sa Sa và Hal ôm nhau, cả hai bước đi lảo đảo, say khướt, Hal đưa tay vào trong áo Mã Sa Sa, còn hôn nàng một cái, Mã Sa Sa cũng không từ chối.

Cha của Mã Sa Sa giọng run run, “Đây là đang làm gì? Tên da đen này là ai? Sao dám ôm con gái ta, hắn đang làm trò gì, sao cảnh sát không bắt hắn!”

Mẹ của Mã Sa Sa há hốc miệng, "Đây là người nước ngoài, Sa Sa sắp ra nước ngoài, có phải là học tiếng Anh với người nước ngoài."

"Học cái khỉ gió!" Cha của Mã Sa Sa mắng, rõ ràng không hài lòng với câu trả lời này, nắm lấy cánh tay của Bao Tinh, chất vấn, "Tên da đen này và con gái ta có quan hệ gì, hắn định đưa con gái ta đi đâu?"

Bao Tinh không giấu giếm, nói thật, "Tên da đen này là nghi phạm giết người, hắn và con gái ngươi gặp nhau ở quán bar, định đưa con gái ngươi đi khách sạn."

Cha của Mã Sa Sa mắt đỏ ngầu, không có người cha nào muốn thấy con gái mình với một tên da đen như vậy.

"Bụp!" Cha của Mã Sa Sa khuỵu gối xuống, "Cảnh sát, cảm ơn, ta cảm ơn các ngươi."

Nếu Hal và Mã Sa Sa không bị bắt, chuyện tiếp theo… hắn không dám nghĩ, cha của Mã Sa Sa nghiến răng, bẩn, quá bẩn.

"Lão Mã, ngươi làm gì vậy, đứng lên đi." Mẹ của Mã Sa Sa vội kéo chồng lên.

Bao Tinh cũng đến đỡ.

Cha của Mã Sa Sa vẻ mặt phức tạp, dường như già đi nhiều, "Cảnh sát, là ta có lỗi với các ngươi, các ngươi làm đúng, hôm nay chúng ta không nên đến, các ngươi nên giam đến khi nào thì giam, ta không quan tâm nữa."

"Lão Mã, ngươi nói gì vậy, con gái còn bị giam giữ, nếu có án tích, còn sao ra nước ngoài." Mẹ của Mã Sa Sa lo lắng.

"Ra nước ngoài, ra nước ngoài, ra nước ngoài làm cái gì, để bọn da đen chơi đùa, ta không thấy nhục, nhưng ta thấy nhục, ta thà không có con gái này, cũng không để nàng làm mất mặt gia đình ta." Cha của Mã Sa Sa tức giận.

Chương 653: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Sa Sa trước giờ không uống rượu, nàng uống say, lớn lên chút sẽ hiểu chuyện.” Mẹ của Mã Sa Sa biện giải.

“Xì, ngựa quen đường cũ, con gái như vậy không cần nữa.” Cha của Mã Sa Sa giận dữ, hắn không thể chấp nhận con gái mình với một tên da đen như vậy.

Thấy cảnh đó, hắn cảm thấy danh dự của mình bị chà đạp.

Bản thân không dám ăn, không dám uống, chuẩn bị cho con ra nước ngoài du học, còn nàng thì tốt, lại với bọn da đen đó.

Hắn là kẻ ngốc sao?

Chăm sóc tỉ mỉ, mỗi ngày tưới nước bón phân, rau tốt lại cho lợn ăn.

Cha của Mã Sa Sa đau lòng, con gái này nuôi vô ích.

Hắn không còn mặt mũi ở lại đây, kéo vợ chạy ra khỏi đồn cảnh sát.

Hoàng Khiết Khiết đứng bên cửa sổ, thì thầm, “Cha của Mã Sa Sa trông rất đau lòng.”

Bao Tinh thở dài, có chút không đành lòng, “Đội trưởng, ta có làm sai không.”

Hàn Bân vỗ vai hắn, “Trên thế giới này không có chuyện gì hoàn hảo, cũng không có đúng sai tuyệt đối, đừng mong mọi người đều thích ngươi.”

Trưa, mọi người trong tổ lần lượt trở lại, Hàn Bân tổ chức cuộc họp tóm tắt vụ án.

Trước tiên, Hàn Bân tóm tắt quá trình thẩm vấn Hal.

Nói xong, Hàn Bân quét mắt nhìn mọi người, "Các ngươi nghĩ thế nào?"

Lý Cầm tiếp lời, "Chúng ta đã đến phòng khách sạn của Hal, không tìm thấy đồ của người chết."

Vương Tiêu nói, "Hal thừa nhận đã đến hiện trường, nhưng không thừa nhận giết người, tình huống giống với Phùng Hỉ Phàm, Phùng Hỉ Phàm có áo khoác dính máu, Hal có con dao dính máu, nếu hai người không nói dối, có phải là hung thủ thực sự đã đổ tội cho họ."

"Hal cũng không phải người tốt, dù hắn thực sự bị oan, hắn đổ tội cho Phùng Hỉ Phàm, cũng có ý định đổ tội." Bao Tinh nói.

"Vậy có thể dựa vào lời khai, tạm thời loại trừ nghi ngờ của Phùng Hỉ Phàm, dù sao Hal đã thừa nhận là hắn đổ tội cho Phùng Hỉ Phàm, và Hal đã gặp Phùng Hỉ Phàm, Phùng Hỉ Phàm lại không đề cập đến Hal, điều này cho thấy Phùng Hỉ Phàm có thể không tiếp cận được xe, cũng không có cơ hội giết Mike." Lâm Cầm nói.

"Vậy áo khoác dính máu của Phùng Hỉ Phàm giải thích sao, hắn thừa nhận đó là áo khoác của mình." Bao Tinh nói.

"Ta nghĩ áo khoác dính máu của Phùng Hỉ Phàm, chứng minh hắn bị đổ tội." Hàn Bân suy nghĩ một lúc, phân tích,

"Trước tiên, giả sử Phùng Hỉ Phàm là hung thủ, hắn giết người trong hai tình huống, một là tỉnh táo, hai là say rượu."

"Nếu Phùng Hỉ Phàm giết người trong tình trạng tỉnh táo, hắn sẽ lập tức trốn chạy sau khi giết người, không đợi Hal đổ

tội, đồng thời không khớp với dấu vết nôn mửa và dấu chân lảo đảo của hắn, vì vậy giả thiết này không thành lập."

"Nếu Phùng Hỉ Phàm giết người trong tình trạng say rượu, theo chứng cứ hiện trường, hắn chắc chắn say rất nặng, làm sao từ Phố Tứ Minh đến hiện trường vụ án? Và với tình trạng say như vậy, không thể giết chết Mike khỏe mạnh một cách gọn gàng. Cũng không nghĩ đến việc đổ tội cho Hal, vì vậy giết người trong tình trạng say rượu cũng không thành lập."

"Theo chứng cứ hiện tại, có thể tạm thời loại trừ nghi ngờ của Phùng Hỉ Phàm."

Nghe phân tích của Hàn Bân, mọi người không có ý kiến.

Hoàng Khiết Khiết tò mò hỏi, "Vậy còn Hal? Hắn có nghi ngờ không."

"Trường hợp của hắn phức tạp hơn." Hàn Bân đi đến bảng trắng, viết tên Hal,

"Trước tiên, phải làm rõ một việc, Hal có say rượu không, nếu Hal không say, hắn chắc chắn là hung thủ."

Lý Cầm nói, "Ta đã xem giám sát ở Kim Lập Phương, tối đó Hal chắc chắn uống rượu, nhưng có say hay không, không thể xác định. Hiện trường không có chứng cứ hắn say."

"Vậy chúng ta đổi góc độ phân tích, giả sử Hal là hung thủ, theo vết máu bắn ra, Hal mặc áo khoác của Phùng Hỉ Phàm giết Mike, tức là Phùng Hỉ Phàm có mặt lúc đó."

"Có một vấn đề, Phùng Hỉ Phàm lúc đó say không biết gì, làm sao đến hiện trường?"

Bao Tinh đoán, "Có thể Mike và Hal tình cờ đi qua, thấy Phùng Hỉ Phàm say ngất, nên đưa hắn lên xe, nửa đường, Hal mặc áo khoác của Phùng Hỉ Phàm giết Mike."

Vương Tiêu lắc đầu, “Ta kiểm tra giám sát gần hiện trường say rượu của Phùng Hỉ Phàm, không thấy xe Buick màu đen.”

Hàn Bân tiếp lời, “Phỏng đoán của Bao Tinh thiếu chứng cứ, trước tiên, với tình trạng say rượu của Phùng Hỉ Phàm, khả năng say xe rất cao, chứng cứ là vết nôn mửa trong đám cây, hơn nữa, trong xe không có dấu vân tay và vết nôn mửa của Phùng Hỉ Phàm.”

“Và Mike là chủ xe, sao lại để người lạ say rượu lên xe. Vì vậy ta cho rằng khả năng Hal làm một mình là rất ít.”

Hàn Bân châm một điếu thuốc, hút một hơi, tiếp tục phân tích, “Giả sử đây là vụ án đồng phạm, Hal là một trong những nghi phạm. Phùng Hỉ Phàm là người thế thân do đồng bọn của Hal tìm, Hal là nội gián bên cạnh Mike, hai người dùng chiêu lừa đảo giết Mike, sau đó đổ tội cho Phùng Hỉ Phàm, rồi chạy trốn hiện trường, ta nghĩ giả thiết này có khả năng tồn tại.”

“Tình huống thứ ba, Hal không phải là hung thủ thực sự. Phùng Hỉ Phàm là người thế thân do hung thủ tìm, hung thủ mặc áo khoác của Phùng Hỉ Phàm, sau đó dùng chiêu lừa đảo chặn xe Mike, tàn nhẫn giết Mike, lúc này hung thủ mới phát hiện trong xe còn có Hal, nhưng hắn đã say không biết gì.”

“Hung thủ thay đổi ý định, đặt con dao vào tay Hal, áo khoác lại mặc lên Phùng Hỉ Phàm, vậy là hung thủ có hai người thế thân.”

Chương 654: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Sau đó, Hal là người tỉnh dậy đầu tiên, phát hiện tình huống hiện trường, giống như hắn nói, thấy Phùng Hỉ Phàm trong đám cây, đặt con dao vào tay Phùng Hỉ Phàm, nên cảnh sát ban đầu tập trung điều tra vào Phùng Hỉ Phàm."

Nghe phân tích của Hàn Bân, mọi người im lặng không nói.

Một lúc sau, Bao Tinh tổng kết, "Tức là, vụ án này chắc chắn còn nghi phạm khác."

Hàn Bân gật đầu, "Đúng, ta nghĩ nghi phạm khác có phương tiện giao thông, có thể dùng xe chở Phùng Hỉ Phàm đến hiện trường, lần tới kiểm tra giám sát, cần so sánh xe ở hiện trường say rượu của Phùng Hỉ Phàm và hiện trường vụ án, xe nghi phạm có thể đã đến cả hai nơi."

"Dạ." Mọi người đáp.

"Các ngươi có ý kiến gì, cũng có thể nói." Hàn Bân nói.

Bao Tinh nói, "Đội trưởng, ta đã liên lạc với người báo án, chiều nay hắn sẽ đến sở cảnh sát làm lời khai."

"Được, ngươi tiếp tục phụ trách."

……

Trưa, Hàn Bân nghỉ trưa một chút.

Hai giờ đi đến văn phòng đội trưởng báo cáo, nhưng Mã Cảnh Ba không có ở đó, không biết bận gì.

Trở về văn phòng, Hàn Bân pha một cốc trà, ngồi ngắm cảnh ngoài cửa sổ.

Mọi người khác đều được phân công nhiệm vụ, Hàn Bân cũng rảnh rỗi đôi chút.

Một lúc sau, Bao Tinh dẫn một người đàn ông vào.

Người đàn ông trông hơn ba mươi tuổi, mặc áo khoác đen, quần jean xanh đậm, trông có vẻ mệt mỏi.

"Đội trưởng, đây là người báo án." Bao Tinh giới thiệu.

"Ừ, ngươi phụ trách làm lời khai."

Bao Tinh dẫn người báo án ngồi xuống, hỏi theo quy trình, "Tên họ, tuổi, giới tính…"

"Ta tên Lý Giang Quá, 32 tuổi, nam, rể của địa phương này…"

Bao Tinh vào thẳng vấn đề, "Ngươi phát hiện chiếc xe Buick màu đen khi nào?"

"Sáng ngày mười sáu, khoảng tám giờ, ta đi qua thấy bên cạnh xe có vết máu, liền nhìn vào trong xe, thấy một người nằm ở hàng ghế sau, người đầy máu, ta liền báo cảnh sát."

"Ngươi có vào trong xe xem không?"

"Không, không, ta không dám, cũng không muốn gây rắc rối, đã báo cảnh sát là làm tròn trách nhiệm công dân rồi."

Bao Tinh ghi lại, hỏi tiếp, "Ngươi không nghĩ rằng, hắn có thể còn sống, có thể cứu được?"

"Không nghĩ nhiều vậy, ta đã ba tháng không có việc làm, tự mình còn sắp chết đói, sao lo được cho người khác." Lý Giang Quá nói xong, lại thấy không phù hợp, thở dài, "Nghèo thì lo thân mình, giàu thì lo cho thiên hạ, ta chỉ có khả năng đó."

“Sau khi báo án, tại sao ngươi lại tắt máy?”

“Hôm đó chúng ta vừa mới làm, ta không muốn làm chậm tiến độ, ta có hai sim điện thoại, nên tắt sim đã gọi báo án, nghĩ vài ngày sau mở lại, có lẽ cũng không sao.” Lý Giang Quá cúi đầu.

“Lúc đó tại hiện trường, ngươi có thấy điều gì bất thường không?”

“Hình như không, đã mấy ngày rồi, ta cũng không nhớ.” Lý Giang Quá trả lời qua loa.

Bao Tinh hỏi thêm vài câu, Lý Giang Quá không cung cấp được manh mối có giá trị, liền để hắn ra về.

Sau khi tiễn hắn ra khỏi văn phòng, Bao Tinh hỏi, “Đội trưởng, ngài nghĩ thế nào về Lý Giang Quá này?”

“Không thấy dấu hiệu nói dối rõ ràng.” Hàn Bân nói.

Hoàng Khiết Khiết cầm một cốc sứ trắng, trên cốc có hình một cô gái tết tóc hai bên, “Ta luôn nghĩ người này thiếu lòng trắc ẩn và trách nhiệm xã hội, quá lạnh lùng.”

Vương Tiêu thở dài, “Hắn không phải lạnh lùng, mà là bị cuộc sống đè nén, ăn no rồi mới có tinh thần nói về đạo đức và trách nhiệm, đối với người đang đấu tranh cho cơm áo gạo tiền, những thứ này quá xa vời, không thực tế.”

Bao Tinh hỏi tiếp, “Vương ca, ngươi học ở đâu ra mấy cái này?”

Vương Tiêu cười, “Thấy nhiều rồi, tự nhiên ngộ ra.”

Chiều, công việc của tổ là kiểm tra giám sát.

Hàn Bân cũng tham gia, nói đến hiệu suất kiểm tra giám sát, Hàn Bân một người bằng ba.

Tất nhiên, xem khoảng hai mươi phút, hắn cũng phải nghỉ một chút, nếu không mắt sẽ không chịu nổi.

Một lúc sau, Giang Dương đứng dậy, kêu lên, "Đội trưởng, ta phát hiện manh mối."

Hàn Bân bước tới, "Manh mối gì."

"Ta phát hiện một chiếc SUV màu trắng ở gần hiện trường say rượu của Phùng Hỉ Phàm và hiện trường vụ án." Giang Dương tìm ra hai ảnh chụp cận cảnh của chiếc xe.

Bao Tinh cũng tiến lại gần, "Đại ca, hai xe này chỉ giống về kiểu dáng, ngươi xem logo khác nhau, một là Hyundai, một là Changan."

Lý Cầm chỉ vào màn hình, "Biển số cũng khác."

Khả năng quan sát của Hàn Bân vượt trội, kiểm tra kỹ một lúc, nói chắc chắn, "Đây là cùng một chiếc xe."

"Đội trưởng, ngươi làm sao thấy vậy?"

"Hyundai và Changan, hai mẫu SUV này khá giống nhau, nhưng chi tiết thì khác, vị trí đèn xe, hình dáng bánh xe không thể giống nhau hoàn toàn." Hàn Bân chỉ vào màn hình máy tính,

"Các ngươi nhìn kỹ hai bức ảnh này, ngoài logo và biển số, những chỗ khác hoàn toàn giống nhau, chắc chắn là cùng một xe."

Mọi người lại quan sát kỹ.

Bao Tinh ngạc nhiên, "Thật là giống hệt, chắc chắn là cố tình làm giả thành hai xe."

Hàn Bân chỉ vào ảnh trên màn hình, "Mọi người nhìn kỹ xe này, theo dõi hành tung của nó rõ ràng."

"Dạ."

Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo.

Sáu giờ sáng.

Lúc này, trời còn tối, hầu hết học sinh vẫn còn trong chăn ấm.

Tất nhiên, cũng có một số ít học sinh đã dậy, làm gì thì không rõ.

Một đôi nam nữ học sinh nắm tay nhau đi trong khuôn viên, nữ sinh thỉnh thoảng nhìn quanh, "Dương Dương, ngươi đưa ta đi đâu?"

"He he, Phàm Phàm, ta đưa ngươi đến nơi bí mật, ở đó ít người, sau này là căn cứ bí mật của chúng ta." Nam sinh cười khúc khích.

Chương 655: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ôi trời, ngươi thật hư, trong trường khắp nơi đều là người, làm gì có căn cứ bí mật.” Nữ sinh thẹn thùng.

“Đi nào, ta đưa ngươi đi xem, thật sự rất tuyệt, hầu như không có ai đến.” Nam sinh kéo nữ sinh đi.

Đi thêm một đoạn, phía trước là một tòa nhà năm tầng, màu xám, trông rất bề thế.

“Á, đây không phải là ký túc xá của giáo viên nước ngoài sao? Ngươi đưa ta đến đây làm gì?” Nữ sinh ngạc nhiên.

“Phàm Phàm, trường ta chỉ có năm giáo viên nước ngoài, không, bây giờ còn bốn thôi, nghe nói một người chết rồi, tòa nhà này chỉ có năm người ở, xung quanh không có ai đến, có thể là căn cứ bí mật của chúng ta.” Nam sinh nói.

“Dương Dương, ngươi quên chuyện lần trước rồi sao, nếu bị thầy cô nhìn thấy, lại bắt ta viết kiểm điểm thì sao.” Nữ sinh lo lắng.

“Yên tâm, ta đã nói rồi, ở đây ít người qua lại.”

“Nhỡ bị giáo viên nước ngoài nhìn thấy thì sao?”

“Ngươi không hiểu rồi, người nước ngoài cởi mở hơn chúng ta nhiều, nếu họ thấy, không những không trách, mà còn khuyến khích, đó mới là việc của tuổi trẻ.” Nam sinh tức giận, giơ nắm đấm,

“Thầy giáo ngốc nghếch lần trước, đúng là một tên ngốc, nếu gặp hắn ngoài trường, ta sẽ đánh hắn.”

“Hừ, ngươi giỏi nhỉ, dám đánh thầy giáo.” Nữ sinh hừ.

“Đáng đời, ai bảo hắn bắt ngươi viết kiểm điểm, hắn dám bắt nạt ngươi, ta không tha cho hắn, ta# ￥%&…” Nam sinh chửi một tràng.

Hai người đi đến bên phải của ký túc xá giáo viên nước ngoài, ôm nhau hôn.

“Chụt.”

Hôn vài phút, hai người mới buông nhau ra.

Nam sinh còn tiếc nuối, nhìn quanh vẫn không có ai, kéo nữ sinh ra phía sau tòa nhà, nơi đó kín đáo hơn.

“Dương Dương, ngươi làm gì vậy.” Nữ sinh hỏi.

Nam sinh cười khúc khích, lấy ra một chiếc bao cao su, “Phàm Phàm, phía sau tòa nhà kín đáo hơn, không ai đến, chúng ta có thể làm chuyện muốn làm.”

“Ngươi hư quá, làm vậy trong trường có tốt không.” Nữ sinh đỏ mặt, đánh vào ngực nam sinh.

“Phàm Phàm, trong trường mới kích thích, chắc chắn rất tuyệt.” Nam sinh háo hức, kéo nữ sinh ra phía sau tòa nhà.

Lúc này, trời còn tối, nữ sinh lo lắng, “Đi chậm thôi, phía sau tòa nhà có bẩn không.”

Hai người đến phía sau, nam sinh đã ôm lấy nữ sinh, “Phàm Phàm, đến đây, ta nhớ ngươi sắp chết rồi…”

Nữ sinh ngại ngùng, nhưng vẫn giữ chút lý trí, nhìn quanh, thấy có một vật hình người, đẩy nam sinh, “Dương Dương đó là cái gì vậy?”

Nam sinh quay lại nhìn, cũng không rõ, bước thêm vài bước, khi thấy rõ vật đó, kêu lên,

“Là máu, có người chết!”

“Á!”

……

Văn phòng tổ hai, đội hình sự thành phố.

Hàn Bân pha một cốc Thiết Quan Âm, ngắm cảnh ngoài cửa sổ, tối qua, mọi người từ chiều đến tối chín giờ kiểm tra giám sát, mắt vẫn còn đau.

Hôm qua hắn định nếu tan làm sớm sẽ đi ăn ở Nhà hàng Tứ Quý Liệu Lý, nhưng vì theo dõi hành tung của chiếc xe Hyundai trắng, lỡ mất bữa tối.

Sau một hồi so sánh, đã xác định được chiếc xe đó là Hyundai SUV, khi đến hiện trường vụ án đã thay logo Changan và biển số giả.

Hàn Bân và đồng đội cũng đã kiểm tra, cả hai biển số đều là giả.

Còn hành tung của chiếc Hyundai trắng, bảy giờ tối xuất hiện tại giao lộ Đường Dự Tân và Phố Nam Hoài, sau đó xuất hiện ở gần hiện trường say rượu của Phùng Hỉ Phàm, đi một vòng, rồi đến hiện trường vụ án, mười hai giờ tối trở lại giao lộ, rồi biến mất.

Hàn Bân triệu tập mọi người, chuẩn bị họp, thì Mã Cảnh Ba bước vào, “Ồ, định họp à?”

“Đội trưởng Mã, ngài đến đúng lúc, ta định báo cáo công việc với ngài.” Hàn Bân đứng dậy.

“Có manh mối mới?”

“Chúng ta theo dõi được một chiếc xe khả nghi, có thể là phương tiện của nghi phạm.” Hàn Bân nói.

“Tìm được nơi giấu xe chưa?”

“Xe biến mất tại Đường Dự Tân và Phố Nam Hoài, gần đó có thể là nơi giấu xe hoặc trạm trung chuyển, ta định đến kiểm tra.” Hàn Bân nói.

“Giao cho người khác đi, ngươi đi với ta đến Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo.” Mã Cảnh Ba ngồi xuống, rút một điếu thuốc, tự mình hút.

“Trường Ngoại ngữ lại có chuyện gì?”

“David chết rồi.”

Mọi người im lặng một lúc.

Một lúc sau, Hoàng Khiết Khiết ngạc nhiên, “Hắn hôm qua vừa thả ra mà, hôm nay đã chết?”

“Sáng nay hơn sáu giờ, có người phát hiện thi thể hắn dưới ký túc xá giáo viên nước ngoài, cảnh sát đã đến hiện trường, người chết do ngã.”

“Tự tử, hay bị giết?”

Mã Cảnh Ba thở ra một làn khói, “Hiện tại vẫn chưa rõ, vì trước đó chúng ta đã thẩm vấn David, hơn nữa lại là vụ án liên quan đến người nước ngoài, nên trực tiếp báo cáo lên cục thành phố.”

Hàn Bân suy nghĩ một lát, “Cảm giác của ta về David không giống người sẽ tự sát.”

Vương Tiêu nhíu mày, “Cái chết của David có liên quan đến cái chết của Mike không?”

Mã Cảnh Ba nói tiếp, “Đây cũng là điều ta lo lắng, ta định để đội hai tiếp nhận vụ án này.”

Hàn Bân nhận ra ý ngầm, “Ngài muốn chúng ta tiếp nhận, hay để đội hai tiếp nhận?”

Mã Cảnh Ba phản hỏi, “Ngươi nghĩ sao?”

“David chết vào thời điểm này quá trùng hợp, ta cũng cho rằng có thể liên quan đến cái chết của Mike. Hiện tại vụ án của Mike đã được giải quyết phần lớn, chỉ còn lại manh mối về chiếc xe Hyundai màu trắng. Đội một có thể tách một phần nhân lực để điều tra vụ án của David.” Hàn Bân nói.

Mã Cảnh Ba cũng có cùng suy nghĩ, David chết tại ký túc xá của giáo viên nước ngoài, chắc chắn không thể bỏ qua vài người nước ngoài khác, trong đội hai chỉ có Hàn Bân thông thạo tiếng Anh, mang hắn đi sẽ đỡ được nhiều việc.

Chương 656: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Vậy còn chờ gì nữa, chuẩn bị đi hiện trường với ta."

Hàn Bân liếc qua mấy thành viên trong đội, dặn dò, "Vương Tiêu và Bao Tinh, các ngươi tiếp tục điều tra chiếc SUV Hyundai màu trắng, những người khác đi hiện trường với ta."

"Dạ."

Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo.

Ký túc xá giáo viên nước ngoài đã được kéo dây cảnh giới.

Ngoài dây cảnh giới, đứng không ít học sinh tò mò xem náo nhiệt, vài cảnh sát của đồn đang duy trì trật tự.

Đúng là có người trị được người khác, những học sinh này không sợ cảnh sát lắm, nhưng lại nghe lời thầy cô.

Trần Hải Tĩnh cùng mấy lãnh đạo nhà trường cũng đứng bên ngoài dây cảnh giới duy trì trật tự.

Một giáo viên hét lên, "Nhìn cái gì mà nhìn, không phải đi học sao, lùi lại đi."

"Ngươi lớp nào, ta đã nói rồi, không được lại gần dây cảnh giới trong vòng ba mét."

Một học sinh kiễng chân nhìn vào trong, "Thầy ơi, sáng nay em không có tiết."

"Không có tiết cũng không được xem, lùi ra xa."

"Mọi người tránh ra, tránh ra nào."

Vài người đẩy đám đông bước vào, chính là đội hai của đội hình sự thành phố.

Mã Cảnh Ba nói vài câu với người phụ trách đồn cảnh sát, rồi tiếp quản hiện trường vụ án.

Lãnh đạo Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo gọi Mã Cảnh Ba lại, nói chuyện nhỏ.

Hàn Bân dẫn người trực tiếp vào hiện trường.

Phía sau ký túc xá giáo viên nước ngoài, một người đàn ông nằm trong vũng máu, người đàn ông tóc vàng, cổ đã bị gãy, nửa khuôn mặt cũng bị hủy hoại, nửa khuôn mặt còn lại có thể nhận ra là giáo viên nước ngoài David.

David mặc đồ ngủ, bên cạnh thi thể là một đôi dép lê, còn có một lon bia 500ml, xung quanh còn thấy vết bia đổ ra.

Hàn Bân kiểm tra xong, liền giao hiện trường cho bộ phận kỹ thuật và pháp y.

Mã Cảnh Ba cũng bước tới, nhìn một lượt hiện trường, hỏi Hàn Bân bên cạnh, "Ngươi thấy sao?"

"Dựa trên hiện trường chỉ có ba khả năng: ngã do tai nạn, tự sát, hoặc bị giết, hơn nữa trước khi chết David rất có thể đã uống rượu." Hàn Bân nói.

Mã Cảnh Ba gật đầu, "Đi thôi, lên lầu xem sao."

Thông thường, vụ án nhảy lầu có hai hiện trường, một là hiện trường nhảy lầu, một là hiện trường rơi, cần phải kết hợp so sánh cả hai hiện trường, chỉ nhìn một hiện trường không có ý nghĩa nhiều.

Rời khỏi hiện trường, Mã Cảnh Ba gọi Trần Hải Tĩnh lại, "Chủ nhiệm Trần, giới thiệu cho chúng ta tình hình của tòa nhà này."

“Không vấn đề gì.” Trần Hải Tĩnh đẩy đẩy kính, giới thiệu,

“Tòa nhà này hiện tại có bốn người ở, tầng một là văn phòng của vài giáo viên nước ngoài, tầng hai là nơi ở của Elizabeth, tầng ba là nơi ở của Salman và Zerlai, tầng bốn trước đây là nơi ở của Mike, hiện tại tạm thời bỏ trống; tầng năm là nơi ở của David.”

“Ồ, tòa nhà này chỉ có bốn người ở, thật xa xỉ.” Mã Cảnh Ba chậc lưỡi.

Trần Hải Tĩnh giải thích, “Lãnh đạo trường chủ yếu cân nhắc đến môi trường sống của nước ngoài thoải mái hơn, người nước ngoài cũng chú trọng đến sự riêng tư, hơn nữa là bạn bè quốc tế, điều kiện ở cao hơn giáo viên bình thường.”

Hàn Bân cười, mẹ hắn cũng là giáo viên, hiểu tình cảnh của giáo viên bình thường, “Không chỉ cao hơn một chút đâu.”

Trần Hải Tĩnh cười gượng gạo.

Khi đến tầng hai, Lý Cầm dừng lại, nhìn vào góc trần nhà, “Giám sát đâu, ta nhớ có giám sát ở đây.”

Trần Hải Tĩnh nói, “Tháo rồi.”

Mã Cảnh Ba cũng dừng lại, “Khi nào?”

“Ngay sau khi đội hình sự thành phố thu giữ video giám sát, vài người nước ngoài yêu cầu trường tháo camera.”

“Tại sao?”

Trần Hải Tĩnh nhún vai, “Họ cảm thấy camera xâm phạm quyền riêng tư của họ.”

“Trường các ngươi đồng ý?”

“Dù sao cũng từ các quốc gia khác nhau, trường luôn tôn trọng phong tục và thói quen của giáo viên nước ngoài.” Trần Hải Tĩnh nói.

Hàn Bân hỏi tiếp, "Ai yêu cầu tháo camera?"

"Người đề xuất đầu tiên là Elizabeth, Salman và Zerlai cũng đồng ý, David biết chuyện này cũng ủng hộ, có thể nói là quyết định chung của các giáo viên nước ngoài."

Hàn Bân hừ một tiếng, "Thật hay."

Người nước ngoài đến địa phương nên thích nghi và hòa nhập với cuộc sống địa phương, nhưng Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo lại coi những người nước ngoài này như Phật, điều kiện ở cao hơn giáo viên bình thường, đây không phải là hiện tượng tốt.

Cả nhóm lên tầng năm, cửa nhà David đóng, nhìn từ bên ngoài không có dấu hiệu hư hại.

Cảnh sát đồn đã gọi thợ khóa chuyên nghiệp, chưa đến một phút đã mở khóa.

Những thợ khóa này đều đã đăng ký tại đồn cảnh sát.

Khi cửa mở, Hàn Bân và những người khác không vào ngay, mà đứng ở cửa quan sát, từ bên trong nhìn khóa không có dấu hiệu bị phá, sau đó, đội hai mới vào nhà David.

Đây là căn hộ ba phòng lớn, diện tích phòng khách rất lớn, đồ đạc không nhiều.

Vừa vào là nhà bếp, nhà vệ sinh nằm bên phải phòng khách, bên trong còn có một bồn tắm lớn.

Phòng ngủ chính là nơi ở, phòng phụ là thư phòng, còn một phòng là phòng quần áo và phòng tập.

Phía trong cùng là ban công riêng, trên ban công có một cái bàn nhỏ, trên bàn có vài lon bia, còn có một đĩa tròn, trong đĩa có một số mảnh thịt, còn có hai miếng giăm bông chưa ăn hết.

Hàn Bân nhìn từ ban công xuống, đúng là nơi thi thể rơi xuống, đây rất có thể là hiện trường David nhảy xuống.

Chương 657: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Cầm cũng kiểm tra ban công, "Ban công này là ngoài trời, tường xi măng chỉ cao một mét, David lúc đó chắc đã uống rượu, có thể là ngã do tai nạn."

Hàn Bân lắc đầu, "Tổng hợp hai hiện trường, David không phải ngã do tai nạn."

"Đội trưởng, sao ngươi thấy vậy?"

"David cao hơn một mét tám, nếu hắn ngã do tai nạn, thi thể sẽ rơi thẳng xuống, khoảng cách từ tòa nhà không quá 3.5 mét; nhưng thi thể David cách tòa nhà hơn bốn mét, điều này cho thấy hắn rơi theo đường parabol, có một lực đẩy hắn về phía trước, hoặc là hắn tự nhảy xuống, hoặc bị đẩy xuống."

Giang Dương hỏi, "Có thể dựa vào khoảng cách thi thể từ tòa nhà, để suy đoán David tự nhảy, hay bị đẩy không?"

Hàn Bân do dự, nói, "Tình huống này khá phức tạp, liên quan đến chiều cao, cân nặng của người, độ cao nhảy, chiều cao lan can, và tư thế rơi, cần nhiều thí nghiệm mô phỏng, chỉ dựa vào suy đoán khó mà xác định."

"Để xác định tự sát hay bị giết, ngoài chứng cứ trực tiếp, còn có thể xem trạng thái của người chết trước đó có xu hướng tự sát không." Mã Cảnh Ba nói, đi về phía nhà bếp.

Mã Cảnh Ba quan sát nhà bếp, chỉ vào chảo trên bếp ga, còn nhiều dầu mỡ, "Có vẻ như hắn tự làm bữa tối."

Mã Cảnh Ba lục lọi thùng rác nhà bếp, tìm thấy vài bao bì cá hồi, bò beefsteak, giăm bông Jinhua, hành tây, xem giá trên đó, chậc lưỡi,

"Bữa này cũng khá đắt, ít nhất ba trăm tệ, người ăn uống kỹ càng như vậy, không giống người sẽ tự sát."

Giang Dương nhún vai, "Có thể hắn muốn ăn một bữa ngon trước khi chết."

Mã Cảnh Ba "…"

"Đội trưởng, tình hình ở đây nắm được rồi, việc còn lại giao cho bộ phận kỹ thuật, chúng ta đi lấy lời khai người báo án." Hàn Bân đề nghị. Mã Cảnh Ba gật đầu, "Không chỉ người báo án, cư dân trên lầu cũng phải lấy lời khai, đều là người nước ngoài, ngươi sẽ vất vả rồi."

"Ta biết."

Cả nhóm xuống lầu, trước tiên tìm người báo án lấy lời khai.

Người báo án chính là đôi tình nhân trẻ Lưu Dương Dương, Trần Hiểu Phàm.

Đôi tình nhân trẻ này đang bị lãnh đạo nhà trường mắng, được cảnh sát gọi đến lại như được ân xá.

Lý Cầm nhìn đôi trẻ này, có cảm giác quen quen, "Ta thấy như đã gặp các ngươi ở đâu."

Khả năng quan sát của Hàn Bân rất mạnh, nhận ra ngay, nhắc, "Đôi tình nhân hôn nhau qua bụi cây."

"Đúng đúng, ta thấy sao mà quen thế." Lý Cầm bừng tỉnh.

"Các ngươi phát hiện thi thể lúc nào?" Hàn Bân hỏi.

"Sáng khoảng sáu giờ."

"Nơi này hẻo lánh thế, sáng sớm các ngươi ra đây làm gì?"

“Lần trước chúng ta hôn nhau trong trường, bị một thầy giáo thấy, thầy nói như vậy không tốt, bảo chúng ta tìm chỗ vắng vẻ.” Lưu Dương Dương nói.

Đều là người từng trải, mọi người đều hiểu tình huống này, Hàn Bân không hỏi thêm.

“Lúc đó, các ngươi có thấy gì bất thường không?”

“Chúng ta chỉ thấy một người nằm trong vũng máu, sợ chết khiếp, còn để ý gì nữa.” Trần Hiểu Phàm nói.

Lưu Dương Dương nghĩ một lát, “Lúc đó ta đứng gần hơn, cảm thấy người nước ngoài đó đã chết rồi.”

Trần Hiểu Phàm trách móc, “Ngươi còn dám nói, thấy người chết, ngươi chạy còn nhanh hơn ta, ngươi như vậy sau này bảo vệ ta thế nào.”

Lưu Dương Dương lộ vẻ lúng túng, vội giải thích, “Phàm Phàm, lúc đó ta định kéo ngươi chạy, nhưng tình huống quá đột ngột, không kéo kịp…”

“Biện hộ, quả nhiên đàn ông đều không đáng tin.” Trần Hiểu Phàm không chấp nhận.

Mã Cảnh Ba cười, “Em gái, nói vậy hơi võ đoán, ngươi còn trẻ đã tiếp xúc được bao nhiêu đàn ông.”

Trần Hiểu Phàm bĩu môi, liếc Mã Cảnh Ba, rồi nhìn Lưu Dương Dương bên cạnh, cuối cùng không nói gì.

“Hai em, gặp người chết đột ngột ai cũng hoảng, nếu sau này nhớ ra gì, gọi cho ta.” Hàn Bân đưa hai tấm danh thiếp.

“Cảnh sát ơi, còn gì nữa không, nếu không có chúng ta đi học.”

“Đi đi, cảm ơn sự hợp tác của các em.”

Mã Cảnh Ba làm cảnh sát nhiều năm, nhìn sắc mặt biết ý người, cười, "Bây giờ các cô gái trẻ đều không đơn giản, ai cũng có câu chuyện."

"Thực ra chỉ là một phần nhỏ, đa số các cô gái vẫn truyền thống." Lý Cầm nói.

"Dù sao ta cũng qua tuổi tìm bạn đời, chuyện này không liên quan gì đến ta." Mã Cảnh Ba không quan tâm.

Hàn Bân "…"

Pháp y Lý Xán đi tới, "Đội trưởng Mã, ta đã hoàn thành khám nghiệm sơ bộ, người đúng là ngã từ trên lầu xuống, nhìn thương tích thì độ cao ngã ít nhất từ bốn tầng, người ngã xuống chắc là không qua khỏi, thời gian tử vong khoảng từ chín giờ đến mười một rưỡi tối."

"Thông tin thân phận thì không cần nói rồi, chắc không khó xác minh."

Hàn Bân hỏi tiếp, "Pháp y Lý, trước khi chết nạn nhân có uống rượu không?"

"Chuyện này cần về cục thành phố kiểm tra nồng độ cồn."

"Vậy ta đợi tin ngài."

Pháp y Lý chào một tiếng rồi rời đi.

Mã Cảnh Ba và Hàn Bân nói chuyện một lát, người phụ trách kỹ thuật Trần Yến đi tới.

"Chị Trần, kỹ thuật có phát hiện gì không?"

Trần Yến cười, "Chắc chắn có phát hiện, nhưng có ích không thì ta không biết."

"Qua kiểm tra hiện tại, ban công nhà David chắc là hiện trường rơi xuống, thi thể sau khi ngã không bị di chuyển."

“Chúng ta phát hiện lon bia cạnh thi thể, trên đó có dấu vân tay của nạn nhân. Trên ban công nhà nạn nhân cũng có lon bia, ba lon có dấu vân tay của nạn nhân, hai lon còn lại có dấu vân tay của người khác.”

Chương 658: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Thêm nữa, chúng ta phát hiện điện thoại của nạn nhân trên ghế sofa, dấu vân tay trên đó chưa kịp so sánh, chuẩn bị mang về phòng thí nghiệm của cục thành phố xử lý.”

Mã Cảnh Ba nói, “Chị Trần, sau khi kiểm tra dấu vân tay trên điện thoại, giúp ta kiểm tra nhật ký cuộc gọi của nghi phạm, ta cần một danh sách đăng ký chính thức.”

“Nhật ký cuộc gọi bao lâu?”

“Trong một tuần.”

“Được.”

“Cảm ơn.”

Mã Cảnh Ba nói với Hàn Bân bên cạnh, “Hiện trường đã kiểm tra xong, ta dẫn đội về trước, việc lấy lời khai giao cho ngươi.”

“Biết rồi.”

Mã Cảnh Ba cùng với đội pháp y và kỹ thuật quay trở lại cục thành phố, còn Hàn Bân, Lý Cầm và Giang Dương thì ở lại ký túc xá giáo viên nước ngoài.

Hàn Bân gọi Trần Hải Tĩnh đến, yêu cầu nàng mời các giáo viên sống ở ký túc xá tới để làm biên bản.

Người đầu tiên được mời là Elizabeth. Hàn Bân cười nói, “Cô Elizabeth, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Elizabeth nhún vai, “Ồ, cảnh sát Hàn, mỗi lần gặp anh đều là những tình huống căng thẳng, lần trước là Mike, lần này là David, lần sau…”

“Thôi đi, tôi không dám nghĩ nữa.”

Hàn Bân nở một nụ cười khổ, “Xin lỗi, đây là công việc của tôi.”

“Vâng, tôi tôn trọng anh.” Elizabeth giơ tay lên, “Có gì muốn hỏi thì anh cứ hỏi.”

“Hôm qua cô có gặp David không?” Hàn Bân hỏi.

“Không.”

“Từ chín giờ tối đến mười một rưỡi đêm qua, cô ở đâu?”

“Tôi ở trong phòng.”

“Có ai có thể chứng minh không?”

Elizabeth nhíu mày, “Không, tôi đã nói với anh, tôi mỗi ngày mười giờ tối phải đi ngủ.”

“Trước đây cô từng đến nhà David chưa?”

“Không.”

“Đêm qua cô có nghe thấy tiếng động gì lạ không?”

“Ừm…” Elizabeth nhớ lại một chút, “Hình như là hơn mười giờ, tôi nghe thấy một tiếng ‘bùm’, lúc đó tôi đang nửa ngủ nửa tỉnh, cũng không để ý, bây giờ nghĩ lại, có thể David đã nhảy xuống lúc đó.”

“Nhảy xuống? Cô nghĩ hắn tự sát?” Hàn Bân truy hỏi.

“Ôi trời, anh đang nói là David cũng bị giết hại sao? Cả hai đồng nghiệp của tôi đều chết vì bị giết hại!” Elizabeth lộ ra vẻ ngạc nhiên.

“Cô không cần quá lo lắng, bây giờ vẫn chưa thể xác định là tự sát hay bị giết hại.”

“Cảnh sát Hàn, tôi tiếp tục ở đây có nguy hiểm không?” Elizabeth lộ ra vẻ lo lắng.

“Cô không cần lo lắng quá, tất nhiên nếu có thể lắp đặt camera giám sát thì tốt nhất.” Hàn Bân nói.

Elizabeth đột nhiên nghĩ ra điều gì, “Ôi trời, anh nói rằng nếu không tháo dỡ camera, David sẽ không chết.”

“Điều này không ai có thể nói chắc.” Hàn Bân nói.

“Nếu biết trước như vậy, tôi chắc chắn sẽ không…” Elizabeth lộ vẻ hối hận.

“Cô cũng không cần tự trách mình, nếu kẻ giết muốn giết David, dù không ở ký túc xá giáo viên nước ngoài, cũng sẽ ra tay ở nơi khác.” Hàn Bân an ủi một câu, rồi đổi chủ đề, “Hôm qua có ai khác đến ký túc xá giáo viên nước ngoài không?”

Elizabeth nghĩ một chút, “Nhà Zerlai có thể có khách đến, có thể thôi, tôi cũng không chắc.”

“Ok, Elizabeth, nếu cô không phản đối, tôi muốn lấy dấu vân tay và DNA của cô, đây là quy trình, cô hiểu mà.”

“Vâng, tôi rất sẵn lòng chứng minh mình trong sạch.” Elizabeth không quan tâm nói.

Sau đó, Lý Cầm đến, lấy ra máy thu thập vân tay, Trần Yến đã nhập dấu vân tay đáng nghi vào máy, chỉ cần vân tay trùng khớp, sẽ phát ra âm thanh báo động.

Lý Cầm thu thập dấu vân tay xong, máy không có phản ứng, nói, “Ok, cảm ơn cô đã hợp tác.”

“Không có gì.” Elizabeth nói bằng tiếng Trung.

Lý Cầm hơi ngạc nhiên, “Cô nói tiếng Trung rất chuẩn.”

Elizabeth nở nụ cười chân thành, "Đúng vậy, tôi dạy học sinh ngoại ngữ, học sinh dạy tôi tiếng Trung, họ đều rất giỏi, họ không chỉ là học sinh của tôi, mà còn là thầy của tôi."

Sau khi Elizabeth rời đi, người thứ hai bước vào là A Tam Ca Salman.

"Cảnh sát tiên sinh, chúng ta lại gặp nhau." Salman chào hỏi.

Hàn Bân làm một cử chỉ mời, "Vâng, xin mời ngồi."

Salman thở dài, chủ động nói, "Chuyện của David tôi đã nghe, tôi cảm thấy rất tiếc, hắn là một người tốt."

"Tất nhiên, thực sự rất tiếc." Hàn Bân đáp lại, hỏi, "Hôm qua anh có gặp hắn không?"

"Vâng, chiều hôm qua tôi thấy hắn từ bên ngoài về, còn mang theo nhiều đồ, lúc đó trông hắn vẫn rất ổn, chúng tôi còn nói chuyện vài câu."

"Đêm qua từ chín giờ tối đến mười một rưỡi, anh ở đâu?"

Salman nhớ lại một chút, "Tôi ở nhà, tôi luôn ở cùng Zerlai, chúng tôi có thể chứng minh cho nhau."

"Đêm qua, các anh mấy giờ đi ngủ?"

"Không chắc lắm, khoảng mười một giờ."

"Đêm qua, các anh có nghe thấy tiếng động gì lạ không?"

"Hình như, hơn mười giờ nghe thấy một tiếng động, còn làm chúng tôi giật mình, có thể lúc đó David đã rơi xuống, bây giờ nghĩ lại thật sự rất tiếc." Salman cảm thán.

"Khi nghe thấy tiếng động, các anh vẫn chưa ngủ, tại sao không đi kiểm tra?" Hàn Bân hỏi.

"Lúc đó, chúng tôi đang… khụ…" Salman ho khẽ, cười ngượng, "Chúng tôi đang tập thể dục, lúc đó không thể phân

tâm, anh hiểu mà.”

“Tất nhiên.” Hàn Bân có chút không nói nên lời, thế này thì hỏi thế nào nữa.

Ngừng lại một lúc, Hàn Bân tiếp tục hỏi, “Quan hệ giữa anh và David thế nào?”

“Cũng tốt.”

“Đối với cái chết của hắn, anh có nghi ngờ ai không?” Hàn Bân truy hỏi.

Chương 659: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Vài ngày trước, tôi nghe nói David và một nữ sinh xảy ra chuyện gì đó, cha của nữ sinh đó đã đến trường gây sự, lúc đó chuyện rất không vui, tôi cũng không chắc… nhưng họ thực sự có mâu thuẫn.”

Hàn Bân mở sổ tay, ghi lại một chút, “Đêm qua có ai khác đến nhà David không?”

“Cái này tôi không rõ lắm.”

“Trước đây, anh từng đến nhà David chưa?”

“Đã từng, hắn mời chúng tôi ăn cơm, hắn là người rất nhiệt tình, không tồi.”

“Ok, Salman, cảm ơn anh đã hợp tác, tôi cần lấy dấu vân tay và DNA của anh, chỉ là quy trình thôi, anh hiểu mà.” Hàn Bân nói.

“Vâng.” Salman đáp, trán đầy mồ hôi.

“Anh hình như có chút căng thẳng.” Hàn Bân nói.

“Không, tôi mặc hơi dày, cảm thấy hơi nóng.” Salman lấp liếm.

Giang Dương bước vào, bắt đầu thu thập dấu vân tay của Salman, sử dụng máy thu thập và đối chiếu tích hợp.

“Đing, dấu vân tay đã được thu thập.”

“Đang đối chiếu…”

“Đing, kết quả đối chiếu dấu vân tay, hoàn toàn khớp!”

Hàn Bân sững sờ.

Nụ cười trên khuôn mặt của Giang Dương biến mất.

Lý Cầm nhìn chằm chằm vào Salman.

“Sao vậy… có vấn đề gì không?” Salman lau mồ hôi trên trán.

“Salman, khi chúng tôi làm biên bản đều có ghi hình, tốt nhất anh nên trả lời câu hỏi của tôi một cách trung thực, đừng có bất kỳ lời nói dối hay giấu giếm nào.” Hàn Bân nghiêm giọng nói.

“Tôi nói thật, rốt cuộc là sao?”

Hàn Bân trả lời không đúng câu hỏi, “Đêm qua, anh có đến nhà David không?”

“Không, tôi không đến.”

Salman đột nhiên đứng dậy, có chút bối rối, “Các anh có ý gì, các anh đang nghi ngờ tôi? Trời ơi, tại sao tôi phải giết David, tại sao lại nghi ngờ tôi.”

“Chúng tôi tìm thấy một bộ dấu vân tay lạ trong nhà David, sau khi đối chiếu hoàn toàn khớp với dấu vân tay của anh, anh giải thích thế nào?”

“Tôi đã nói với anh, tôi từng đến nhà David, có thể là lúc đó để lại, hoàn toàn có khả năng này, từng đến nhà David không phải là phạm pháp chứ.” Salman nói.

“Lần gần nhất anh đến nhà David là khi nào?”

“Cụ thể tôi không nhớ rõ, là chuyện của năm ngoái, năm nay tôi chưa đến nhà David.”

“Dấu vân tay của anh được tìm thấy trên lon bia, đừng nói với tôi là lần trước đến nhà David cũng uống bia, hắn giữ lại mấy tháng để vu oan cho anh.” Hàn Bân nói.

“Không, tôi đến nhà David chưa từng uống bia, điều đó không thể là tôi để lại.”

“Dấu vân tay không biết nói dối.”

“Nhưng tôi cũng không nói dối.”

“Đêm qua anh có uống bia không?” Hàn Bân hỏi.

“Đúng vậy, tôi có uống, nhưng tôi uống ở nhà mình.”

“Uống loại bia gì?”

“Cũng là bia lon Cầm Đảo.”

“Lon bia đâu?”

“Tôi không nhớ.”

Hàn Bân nhắc nhở, “Vậy thì hãy nghĩ kỹ, điều này liên quan đến sự trong sạch của anh.”

“Ok, tôi nghĩ…” Salman hít sâu một hơi, “Ồ, tôi nhớ rồi, uống xong bia tôi vứt vào túi rác, trước khi đi ngủ tôi đặt túi rác ngoài cửa.”

“Túi rác đâu?”

Salman giơ tay lên, “Chắc vẫn còn ở cửa nhà chúng tôi, David đột ngột chết, chúng tôi biết chuyện này rất sốc, cũng không chú ý đến việc vứt rác.”

“Anh uống mấy lon bia?”

“Hai lon.”

“Ai có thể chứng minh lời của anh?” Hàn Bân truy hỏi.

“Zerlai, chúng tôi luôn ở cùng nhau.”

Hàn Bân nhắc nhở, “Anh nên hiểu rằng, anh và Zerlai là quan hệ tình cảm, lời chứng của nàng không có hiệu lực mạnh.”

“Vâng, tôi hiểu, đêm qua còn một người ở nhà tôi ăn cơm.”

“Ai?”

“Haruk, hắn là anh trai của Zerlai, hắn từ nước A Tam đến, đặc biệt để thăm Zerlai.”

“Hắn đến ký túc xá giáo viên nước ngoài khi nào, rời đi khi nào?”

“Chiều hôm qua lúc năm giờ, chúng tôi cùng ăn tối, khoảng chín giờ rời đi, hắn có thể chứng minh buổi tối tôi uống bia, hắn là một người cao quý, hắn sẽ không nói dối.”

“Anh rể tương lai của anh?”

“Ôi không, cảnh sát Hàn, tôi biết anh đang nghĩ gì, hắn sẽ không nói dối để bảo vệ tôi, hắn còn muốn tôi vào tù để Zerlai lấy một người đàn ông cao quý, vì vậy, hãy tin lời hắn.”

Hàn Bân ghi lại vào sổ tay, “Trước đây tại sao anh không nói với tôi là Haruk cũng đến ký túc xá giáo viên nước ngoài?”

“Không phải tôi cố tình giấu giếm, chỉ là Haruk… sao nói nhỉ, tôi không muốn vì chuyện của tôi làm phiền hắn, để lại ấn tượng xấu.”

“Nghe có vẻ, Haruk không thích anh lắm.”

Salman lộ ra vẻ bất lực, “Vâng, hắn không thân thiện với tôi.”

“Vậy anh nghĩ, tại sao lon bia anh uống lại xuất hiện ở nhà David?” Hàn Bân truy hỏi.

“Tôi không biết… có phải có người lấy lon bia, cố tình đặt ở nhà David để vu oan cho tôi không.”

“Ai sẽ làm điều đó?”

Salman thở dài, “Tôi không biết, tôi là một người tốt, tôi chưa bao giờ gây rắc rối, thực sự không nghĩ ra ai sẽ làm

chuyện hèn hạ này.”

Hỏi thêm vài câu nữa, không hỏi ra manh mối gì thêm.

Hàn Bân sắp xếp nhiệm vụ, để một cảnh sát của đồn canh chừng Salman.

Giang Dương đi kiểm tra túi rác nhà Salman.

Hàn Bân và Lý Cầm chịu trách nhiệm thẩm vấn Zerlai.

Lý Cầm không nhịn được mà phàn nàn, “Những người ngoại quốc này quá lạnh lùng, David rơi từ lầu cao xuống tạo ra tiếng động lớn như vậy, mà lúc đó không có ai ra ngoài xem xét.”

“Họ không có cảm giác thuộc về mảnh đất này, họ chỉ quan tâm đến khu vực nhỏ của mình, bên ngoài trời có sập xuống cũng không liên quan đến họ.” Hàn Bân nói.

Chương 660: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Nếu nói Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo có vấn đề, cũng không thể liên tiếp xảy ra hai vụ án mạng." Lý Cầm hừ một tiếng.

Hàn Bân cười cười, "Điều này nói đúng trọng tâm rồi, nhưng chúng ta là cảnh sát, không phải lãnh đạo trường học, trước đây thế nào, chúng ta không quyết định được."

"Bây giờ nói ra có quyết định được không?" Lý Cầm phản vấn.

Hàn Bân hừ một tiếng, "Chỉ cần giám sát, cũng đủ để họ đau đầu, liên tiếp xảy ra hai vụ án mạng, đều là người của Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo, lãnh đạo cục thành phố không có nghĩa vụ bảo vệ họ."

Ký túc xá giáo viên nước ngoài, nhà Zerlai.

Hàn Bân lại gặp cô gái ngoại quốc đầy đặn này, thật lòng mà nói, Salman người A Tam thật không xứng với cô gái này.

Zerlai chào hỏi, "Cảnh sát tiên sinh, không ngờ gặp anh nhanh như vậy."

Hàn Bân gật đầu ra hiệu, "Xin mời ngồi."

"Cảm ơn." Zerlai ngồi đối diện Hàn Bân, "Anh chắc đã hỏi Elizabeth và Salman rồi."

"Đúng vậy."

"Vậy chúng ta bắt đầu đi, buổi chiều tôi còn một tiết học, cần chuẩn bị trước."

Hàn Bân mở sổ tay, nhìn vào những câu hỏi chính, "Hôm qua, cô có gặp David không?"

"Không, tôi đã mấy ngày không gặp hắn."

"Cô đã từng đến nhà David chưa?"

"Mùa đông năm ngoái, tôi và Salman có vẻ đã đến nhà hắn chơi."

"Gần đây thì sao?"

"Không."

"Xin hỏi, lịch trình buổi chiều hôm qua của cô thế nào."

Zerlai nhớ lại một chút, "Buổi chiều hôm qua tôi có một tiết học, sau khi dạy xong, tôi đi siêu thị mua chút đồ, buổi tối anh trai tôi đến ăn cơm, tôi làm một bữa ăn lớn, ăn xong khoảng hơn tám giờ, anh trai tôi rời đi khoảng chín giờ, tôi và Salman vệ sinh một chút rồi lên giường nghỉ ngơi."

"Đêm qua, anh trai cô có uống rượu không?"

"Không, anh trai tôi theo đạo, không uống rượu."

"Salman thì sao?"

"Hắn hình như uống hai lon bia."

"Đêm qua cô có nghe thấy tiếng David rơi xuống không?"

"Hình như hơn mười giờ, tôi lúc đó đang… nằm trên giường, nghe thấy một tiếng 'bùm', có thể lúc đó David gặp chuyện."

"Cụ thể là mấy giờ?"

"Tôi không nhớ rõ, không chú ý."

"Tiếng động lớn như vậy, tại sao không đi xem?"

"A, lúc đó tôi đang tập yoga, không thể phân tâm."

Hàn Bân cười nói, "Yoga, tôi thích môn này."

"Ồ vâng." Zerlai cười ngượng.

"Salman thì sao, hắn có ra ngoài không?"

"Không, hắn không ra ngoài."

Hàn Bân ghi lại vào sổ, "Zerlai, tôi muốn gặp anh trai cô Haruk."

Zerlai nhíu mày, "Ôi, anh trai tôi là người khó tính, rất nghiêm khắc."

Hàn Bân không bận tâm, "Không sao, tôi cũng rất nghiêm khắc, đồng nghiệp của tôi cũng rất nghiêm khắc, có khi chúng ta gặp nhau lại hợp nhau."

"Ok, tôi sẽ gọi điện cho hắn."

Zerlai đứng dậy rời đi, cầm điện thoại gọi.

Giang Dương bước vào, nói, "Trong túi rác nhà Salman không có lon bia, nhưng có nhiều cà ri."

"Đem túi rác về cục thành phố giao cho đội kỹ thuật."

"Vâng."

Một lát sau, Zerlai quay lại, "Xin lỗi, điện thoại của anh trai tôi không liên lạc được."

"Hắn ở đâu?"

"Khách sạn Savit."

"Điện thoại của hắn thường không liên lạc được à?"

"Hắn theo đạo, có thể đang làm lễ, thời gian này ghét bị làm phiền, để sau đi, tôi sẽ gọi lại."

"Vậy cho tôi số liên lạc của hắn, tôi sẽ tự gọi." Hàn Bân nói.

Zerlai do dự một chút, nhưng vẫn cho số điện thoại của Hàn Bân.

“Cô Zerlai, tôi hỏi lại cô lần nữa, hy vọng cô suy nghĩ kỹ trước khi trả lời.”

“Anh nói đi.”

“Đêm qua từ chín giờ tối đến mười một rưỡi, Salman thực sự không ra khỏi phòng không?”

“Đúng vậy, tôi có thể đảm bảo.”

“Nếu vậy, xin cô và ông Salman cùng tôi đến đồn cảnh sát.” Hàn Bân nói.

“Gì cơ, tại sao phải đến đồn cảnh sát, tôi đã nói rõ ràng rồi mà.”

“Cô nói rõ rồi, nhưng Salman chưa nói rõ, có bằng chứng cho thấy đêm qua Salman có thể đã đến nhà David, cần điều tra thêm, xin cô hợp tác.” Hàn Bân giải thích.

“Ôi trời, sao có thể, đêm qua Salman không hề rời đi, cảnh sát chắc nhầm rồi.”

“Chúng tôi điều tra dựa trên bằng chứng, tất nhiên cũng không loại trừ khả năng ai đó hãm hại ông Salman, mời các cô đến đồn cảnh sát để điều tra thêm, cũng để nhanh chóng rửa sạch nghi ngờ cho ông Salman.”

Zerlai giơ tay lên, “Cảnh sát Hàn, tôi thực sự không nói dối, xin anh tin tôi.”

“Tôi tin, nhưng tôi là cảnh sát, phải thực hiện nhiệm vụ, mong cô hiểu.”

“Ok, vậy làm sao để chứng minh Salman trong sạch?”

“Nhân chứng? Cần phải có bằng chứng ngoại phạm.”

“Tôi là nhân chứng, tôi có thể đảm bảo đêm qua Salman không rời khỏi nhà.”

“Đúng, cô có thể chứng minh, nhưng cô là bạn gái của Salman, lời chứng không mạnh, cảnh sát cần phải đánh giá toàn diện.”

“Vậy gọi anh trai tôi đến có ích gì? Hắn rời đi lúc chín giờ, cũng không thể chứng minh gì cho Salman?” Zerlai truy hỏi.

“Cảnh sát chúng tôi có cách đánh giá riêng, không tiện nói nhiều.” Hàn Bân nói lảng, “Nhà cô có bia không?”

“Bia?” Zerlai nhíu mày, không hiểu tại sao lúc này Hàn Bân lại nhắc đến bia, “Có, sao vậy?”

“Cho tôi xem được không?”

“Tất nhiên.”

Zerlai đi đến tủ lạnh, mở cửa tủ, bên trong có một thùng bia Cầm Đảo, thiếu hai lon, cùng loại với bia tìm thấy ở nhà David.

Chương 661: Tiêu Đề 《Ẩn》

Zerlai chỉ vào tủ lạnh, "Bia này tôi mua chiều qua, thiếu hai lon là Salman uống."

"Haruk có thể chứng minh không?"

"Tất nhiên, Haruk ăn tối ở đây, hắn cũng thấy Salman uống bia."

"Ok, càng nhiều bằng chứng càng có lợi cho Salman." Hàn Bân nói.

"Tôi sẽ gọi lại cho Haruk, để hắn đến ngay."

Hàn Bân ngăn lại, "Tôi sẽ thông báo cho Haruk, trước hết hãy về đồn cảnh sát."

Zerlai lộ vẻ khó xử, "Nhưng tôi có tiết học buổi chiều."

"Không sao, tôi sẽ giúp cô xin phép lãnh đạo trường, họ sẽ nể mặt tôi."

Zerlai phàn nàn, "Trời ơi, cái chết của David sao lại liên quan đến chúng tôi, đáng ghét, biết vậy tôi đã không đồng ý tháo camera."

Hàn Bân không đáp lời, trên đời này không có thuốc hối hận.

Theo chứng cứ hiện tại, có thể Salman bị hãm hại, nhưng cũng không thể khẳng định Salman không phải là hung thủ.

Nghĩ ngược lại, nếu người giết là Salman, Zerlai giúp hắn làm chứng giả cũng không phải là không thể, hơn nữa Hàn

Bân cảm thấy Salman còn giấu giếm điều gì.

Hàn Bân lại tìm đến Trần Hải Tĩnh, lấy thông tin về nữ sinh bị David làm có thai và cha của nàng.

Trở về cục thành phố, Hàn Bân gọi điện cho Haruk, nhưng điện thoại của Haruk vẫn tắt máy.

Phòng pháp y và kỹ thuật chưa có kết quả, Hàn Bân dẫn mọi người đi ăn trưa.

Sau giờ nghỉ trưa, Hàn Bân triệu tập mọi người, chuẩn bị họp tổng kết vụ án.

Vương Tiêu và Bao Tinh chưa quay về.

Hàn Bân mượn danh nghĩa báo cáo công việc mời Mã Cảnh Ba đến.

Mã Cảnh Ba ngồi xuống bàn làm việc, uống một ngụm trà, làm ẩm cổ họng, "Nói đi, biên bản buổi sáng có phát hiện gì?"

Hàn Bân tóm tắt nội dung biên bản của ba giáo viên ngoại quốc.

Mã Cảnh Ba nghe xong, hừ một tiếng, "Mấy người ngoại quốc này chỉ giỏi gây chuyện, nếu có giám sát, vụ án đã phá xong rồi, chúng ta tiết kiệm bao nhiêu công sức."

"Nói thật, nếu có giám sát, David có thể đã không chết." Lý Cầm nói.

Hàn Bân phân tích, "Thực ra, việc này cũng có thể nghĩ ngược lại, giám sát bị tháo dỡ, có liên quan đến hung thủ không, ít nhất hung thủ biết việc này, ở mức độ nào đó cũng có thể thu hẹp phạm vi."

Giang Dương tiếp lời, "Nói vậy, Salman nghi ngờ càng lớn, hắn là một trong những người thúc đẩy tháo dỡ giám sát; và

khóa cửa không bị phá hỏng, cũng phù hợp với đặc điểm của vụ án do người quen gây ra.”

Hàn Bân suy nghĩ một chút, tiếp tục nói, “Biết giám sát bị tháo dỡ, không chỉ ba giáo viên ngoại quốc, người khác cũng có thể biết qua các kênh khác, hơn nữa, ở nhà Salman cũng tìm thấy bia lon Cầm Đảo.”

“Ngoài ra, lời khai của Salman và Zerlai trùng khớp, không loại trừ khả năng bị hãm hại.”

“Cốc cốc…” Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Mời vào.”

“Két…” Một tiếng cửa mở.

Trần Yến của đội kỹ thuật bước vào, cười nói: “Đội trưởng Mã, tôi nói phòng của anh không có ai, thì ra ở đây.”

Mã Cảnh Ba đứng lên, cười nói, “Chị Trần, phải chăng chị mang tin tốt đến cho chúng tôi.”

Trần Yến đặt hai tài liệu lên bàn, “Chúng tôi kiểm tra lon bia tìm thấy ở nhà David, lon bia mà David chạm vào và lon bia mà Salman chạm vào không cùng lô. Trên lon bia của Salman còn tìm thấy cà ri, cùng thành phần với cà ri trong túi rác.”

“Có nghĩa là, Salman có thể bị hãm hại?”

“Điều này cần các anh tự đánh giá.” Trần Yến giơ tay lên, tiếp tục nói,

“Điện thoại di động, tôi cũng đã kiểm tra, bản thân điện thoại không có vấn đề gì, chỉ tìm thấy dấu vân tay của David, ngoài ra, tôi đã in danh sách cuộc gọi gần đây của David, các anh có thể tự xem.”

Đội kỹ thuật cũng rất bận, Trần Yến nói xong liền rời đi.

Lý Cầm nói, “Như vậy, Salman thực sự có thể bị hãm hại.”

“Đợi Haruk đến, lấy lời khai của Haruk, chỉ cần hắn chứng minh được đêm đó Salman thực sự uống bia, cộng thêm lời chứng của Zerlai, và bằng chứng của đội kỹ thuật, có thể tạm thời loại bỏ nghi ngờ của Salman.” Mã Cảnh Ba nói.

Hàn Bân cầm danh sách cuộc gọi lên xem, đi đến bên máy chiếu, chiếu danh sách lên màn hình.

“Đây là danh sách cuộc gọi gần đây của David, cuộc gọi cuối cùng trước khi David chết, là vào lúc mười giờ hai mươi bảy phút tối, hắn gọi cho một người tên Trình Hải Tân, thời gian gọi một phút mười chín giây; cuộc gọi thứ hai là vào lúc tám giờ năm mươi hai phút tối, một người tên Trình Lộ gọi cho hắn, thời gian gọi tám phút.”

“Theo thông tin của Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo cung cấp, Trình Lộ là nữ sinh bị David làm có thai, Trình Hải Tân là cha của Trình Lộ.”

Mã Cảnh Ba suy nghĩ một chút, “Cuộc gọi cuối cùng này gọi vào thời gian rất tinh vi, có thể xác định thời gian David nhảy lầu không?”

“Elizabeth, Salman, Zerlai đều chỉ nói hơn mười giờ nghe thấy một tiếng động lớn, nhưng không biết cụ thể thời gian.” Hàn Bân nói.

“Vậy, đợi loại bỏ nghi ngờ của Salman, anh xác nhận lại thời gian cụ thể David nhảy lầu với ba người họ.”

“Rõ.”

Lý Cầm tiếp lời, “Có nên triệu tập cha con Trình Hải Tân và Trình Lộ đến đồn cảnh sát lấy lời khai không.”

Mã Cảnh Ba gật đầu, “Họ có động cơ gây án, cũng là những người liên hệ cuối cùng với nạn nhân, làm thủ tục triệu

tập.”

“Rõ.”

…

Nửa giờ sau, cha con Trình Hải Tân và Trình Lộ đến cục công an thành phố.

Hàn Bân cũng không ngờ họ đến nhanh như vậy.

Chương 662: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trình Lộ là một cô gái khoảng hai mươi tuổi, không xinh đẹp lắm, dáng cao, da ngăm, bụng hơi nhô ra, vừa bước vào văn phòng đã khóc, trông rất đau buồn.

Trình Hải Tân vừa vào đã hỏi, "Cảnh sát, rốt cuộc chuyện này là sao? Hôm qua David vẫn ổn mà, sao đột nhiên chết?"

"Nghe giọng anh, có vẻ khá quan tâm đến hắn." Hàn Bân nói.

Trình Hải Tân kêu lên, "Tất nhiên rồi, hắn là con rể tương lai của tôi, là cha của cháu tôi, hắn xảy ra chuyện, tôi không lo sao được."

Hàn Bân nhìn cha con họ, "Chị Lý đưa Trình Lộ vào phòng nghỉ, để nàng bình tĩnh lại, tôi sẽ lấy lời khai của ông Trình trước."

Trình Lộ ngẩng đầu lên, "Tôi không vào phòng nghỉ, tôi muốn biết David chết như thế nào."

"Giang Dương, đưa ông Trình Hải Tân vào phòng họp."

"Rõ."

Trình Hải Tân rời đi, Hoàng Khiết Khiết rót cho Trình Lộ một cốc nước, còn đưa vài tờ giấy cho nàng.

Hàn Bân quan sát, thấy thần thái của Trình Lộ không giống giả vờ, "Cô Trình, cô và David có quan hệ gì?"

Trình Lộ nghẹn ngào, "David là vị hôn phu của tôi, là cha của đứa con trong bụng tôi, chúng tôi sắp kết hôn, ai ngờ hắn

đột nhiên…”

Hàn Bân nhíu mày, “David khi nào nói muốn kết hôn với cô?”

Trình Lộ dùng giấy lau nước mắt, “Trưa hôm qua chúng tôi ăn cơm cùng nhau, hắn cầu hôn tôi, hắn còn nói sẽ mua cho tôi một chiếc nhẫn lớn, đưa tôi đến Mỹ Lợi Kiên kết hôn, con chúng tôi cũng sẽ sinh ra ở Mỹ Lợi Kiên, sau này con chúng tôi sẽ là người Mỹ Lợi Kiên.”

“Nhưng theo tôi biết, David không muốn kết hôn.” Hàn Bân nói.

“Đó là trước đây, suy nghĩ ai cũng phải thay đổi, hắn ban đầu không muốn kết hôn khi biết tôi có con, nhưng sau này khác, hắn thay đổi suy nghĩ.” Trình Lộ nói.

“Thay đổi nhanh thật.”

Trình Lộ trừng mắt nhìn Hàn Bân, “Anh có ý gì, anh nghi ngờ tình cảm của David với tôi?”

Hàn Bân không trả lời, “Lần cuối cô liên lạc với David là khi nào?”

Trình Lộ nhớ lại, “Khoảng tám giờ tối hôm qua, chưa đến chín giờ, chúng tôi nói chuyện một lúc, tôi mệt nên đi ngủ.”

“Cha cô có liên lạc với David không?”

“Không, cha tôi không biết tiếng Anh, không thể giao tiếp trực tiếp với David.”

“Cha cô biết David không?”

“Biết.”

“Ông ấy từng đánh David không?”

Trình Lộ ngớ người, “Ý anh là gì?”

“Đêm qua, David gọi điện cho cha cô, cô có biết không?”

“Không thể nào, sao tôi không nghe cha tôi nói.”

Hàn Bân ghi lại vào sổ, tiếp tục hỏi, “Cô và cha cô ở đâu?”

“Chúng tôi ở khách sạn Thiên Đạt, nhưng ở phòng khác nhau.”

“Đêm qua, cha cô có rời khách sạn không?”

“Chắc là không, tôi không nghe ông ấy nói.”

“Khách sạn có ghi lại giám sát, cô tốt nhất đừng nói dối.”

Trình Lộ đứng bật dậy, “Tôi nói thật, trời ơi, các anh không nghi ngờ cha tôi giết David chứ, sao có thể? Ông ấy không có lý do làm vậy.”

Hàn Bân giơ tay ra hiệu nàng ngồi xuống, “Cô đừng kích động, chúng tôi chỉ hỏi quy trình, tất cả những người liên quan đều được hỏi như vậy.”

“Cảnh sát, xin anh tin tôi, cha tôi là người tốt, ông ấy dù không thích David, cũng sẽ không giết chồng con gái mình, cha của cháu mình, ông ấy tuyệt đối không làm vậy.” Trình Lộ khẳng định.

“Về kẻ giết David, cô có nghi ngờ ai không?” Hàn Bân truy hỏi.

“Tôi…” Trình Lộ cắn môi, suy nghĩ một lúc, “Có, bạn gái cũ của David, chắc chắn là nàng làm, nàng biết David muốn kết hôn với tôi, nên ghen tuông giết David.”

“Cô nói Mã Giai Giai?” Hàn Bân hỏi.

“Không phải Mã Giai Giai, David và Mã Giai Giai chia tay lâu rồi, khi theo đuổi tôi, David còn có bạn gái hiện tại.”

Lý Cầm kín đáo nhếch môi.

Hàn Bân cười nói, “Bạn gái hiện tại của David tên gì?”

Trình Lộ lắc đầu, “David không ngốc, sao nói cho tôi.”

“David và bạn gái hiện tại chia tay khi nào?”

“Hôm qua chia tay chính thức.” Trình Lộ nói, lại sửa, “Đúng rồi, nàng là bạn gái cũ, tôi mới là bạn gái hiện tại của David.”

“Giờ tranh cái này có ý nghĩa gì không?”

Trình Lộ mắt đỏ, kêu lên, “Chắc chắn nàng không chấp nhận chia tay, giết David.”

Hàn Bân chưa từng thấy, tiểu tam lý lẽ như vậy.

Lấy lời khai xong, Lý Cầm đưa nàng ra ngoài.

Giang Dương dẫn Trình Hải Tân trở lại văn phòng.

“Mời ngồi, ông Trình.”

“Cảnh sát, David chết như thế nào?”

“Ngã từ trên lầu xuống chết.”

“Tự sát hay bị giết?”

“Theo chứng cứ hiện có, nghi ngờ bị giết.” Hàn Bân nói.

“Ôi trời, con gái tôi sống sao đây.” Trình Hải Tân vỗ mạnh đầu.

“Ông Trình, ông và David có liên lạc riêng không?”

“Không.”

“Đêm qua hắn có gọi cho ông không?”

“Không.”

“Đêm qua từ chín giờ đến mười một rưỡi, ông ở đâu?”

Trình Hải Tân do dự một chút, nói, “Lúc đó tôi chuẩn bị ngủ, nhưng nhận được cuộc gọi, nên đi làm chút việc.”

“Ai gọi?”

Trình Hải Tân do dự thêm, thở dài, “Giờ cũng không có gì giấu giếm, là người của Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo gọi, bảo tôi đến trường lấy đồ, nói là chút lòng thành của trường.”

“Sao không đi ban ngày?”

“Trước mặt thì không có gì tốt đẹp, lãnh đạo trường không muốn nhiều người biết, ban ngày nhiều người, người gọi nói đi buổi tối tiện hơn.” Trình Hải Tân nói.

“Trường cho ông những gì?”

“Có hai chai rượu tây, hai chai rượu vang, hai gói thuốc Trung Hoa, và một cái thắt lưng.”

Chương 663: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đồ đâu?"

"Còn ở khách sạn."

"Ông và Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo vẫn liên lạc?"

"Tất nhiên."

Trình Hải Tân cười chua chát, "Cũng không giấu anh, nếu không nhờ tôi tìm trường, lão ngoại quốc đó đồng ý cưới Lộ Lộ là không thể, ai ngờ tên đó phúc mỏng, chết nhanh vậy."

Hàn Bân đoán, "David cưới Trình Lộ là trường gây áp lực cho hắn?"

"Đúng, trường không muốn chuyện này rùm beng, nên không dám làm gì với tôi; David không muốn mất việc ở trường. Lộ Lộ lại muốn cưới David." Trình Hải Tân nói.

Hàn Bân nói, "Nên trường đứng ra hòa giải, để David cưới Trình Lộ, David không mất việc, mọi việc được giải quyết."

"Đúng, David là giáo viên nước ngoài, không phải biên chế chính thức, cưới học sinh không ảnh hưởng đến trường, còn hưởng ứng chính sách." Trình Hải Tân nói xong, thở dài,

"Cảnh sát, anh nghi ngờ tôi? Nói thật, tôi không thích David, nhưng vì con gái, tôi chấp nhận."

"Ông biết không, đêm qua người gọi cho ông dùng điện thoại của David?" Hàn Bân hỏi ngược.

Trình Hải Tân mở to miệng, “Sao có thể… đêm qua tôi không gặp David, chắc chắn có người hãm hại tôi.”

“Ông giải thích thế nào, ông đến trường lấy đồ chứ không phải gặp David?” Hàn Bân hỏi ngược.

Trình Hải Tân hoảng hốt, “Đồ còn ở khách sạn, các anh đi kiểm tra, tôi không biết tiếng Anh, hắn gọi tôi, tôi không hiểu.”

“Chúng tôi sẽ kiểm tra.”

“Thật là, tôi không thích ngoại quốc là đúng, tên khốn đó chết còn liên lụy tôi.” Trình Hải Tân nghiến răng, rồi nhớ ra điều gì đó,

“Đúng rồi, tôi có ghi âm, tôi ghi âm cuộc gọi hôm qua.”

Hàn Bân ngạc nhiên, “Tại sao ông ghi âm?”

“Tôi đòi công lý cho con gái không dễ, đối phó với trường, nên cẩn thận, chỉ cần là giao tiếp với trường, dù là gặp mặt hay gọi điện, tôi đều ghi âm, không tin anh nghe, tôi không nói dối.” Trình Hải Tân lấy điện thoại, phát đoạn ghi âm.

“Alô, là ông Trình? Tôi là người của Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo…”

Hàn Bân nghe hai lần, đúng là có người tự xưng là giáo viên của Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo, gọi ông Trình đến trường lấy đồ.

Người gọi nói giọng điệu kỳ lạ, cố ý giấu giọng thật.

Nhưng vẫn có thể nghe ra, đối phương là phụ nữ.

“Ông Trình, ông có ấn tượng với giọng nói này không?” Hàn Bân hỏi.

“Giọng lạ không có ấn tượng.”

“Người đưa đồ cho ông trông thế nào?”

Trình Hải Tân nhớ lại, "Tôi không nhìn rõ, đi gần khu dạy học, nàng vẫy tay với tôi, rồi đặt đồ xuống đi, trông như phụ nữ."

"Đối phương vẫy tay, có thể nhận ra ông, có lẽ ông đã gặp, ông nhớ lại, đặc điểm, quần áo, giày của nàng."

"Nàng hơi mập, mặc áo khoác đen, giày tôi không nhớ."

"Ông ở phòng nào?"

"Khách sạn Thiên Đạt, phòng 703."

"Theo quy định, chúng tôi sẽ lấy DNA và dấu vân tay của ông, điện thoại của ông cũng sẽ tạm giữ làm bằng chứng."

Trình Hải Tân chỉ có thể gật đầu bất lực.

Sau khi ông Trình rời đi, tổ 1 lại họp tổng kết vụ án.

Tình hình của Trình Hải Tân và Salman tương tự, cũng rất có thể bị hãm hại, nhưng đó chỉ là lời một phía của hắn, chưa thể loại bỏ nghi ngờ của hắn.

Sau đó, Mã Cảnh Ba mượn hai người từ tổ 2 để điều tra ở Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo.

Lý Cầm và Giang Dương đi điều tra tại khách sạn Thiên Đạt.

Hoàng Khiết Khiết đưa điện thoại của Trình Hải Tân đến đội kỹ thuật kiểm tra.

Hàn Bân cũng không rảnh rỗi, đến cổng cục công an thành phố đón Haruk.

Haruk không biết tiếng Trung, chỉ có Hàn Bân có thể giao tiếp với hắn.

Haruk hơn ba mươi tuổi, để râu, ngũ quan sắc nét, da màu lúa mạch, mắt và lông mày giống Zerlai, nhưng đẹp trai hơn Salman nhiều.

Trở về văn phòng, Hoàng Khiết Khiết cũng vừa về, cùng Hàn Bân lấy lời khai của Haruk, nói trắng ra là một máy quay người.

Hàn Bân làm một cử chỉ mời, "Ông Haruk, mời ngồi."

"Cảm ơn."

"Ông Haruk, cảm ơn ông hợp tác điều tra." Hàn Bân lịch sự nói.

Haruk giơ tay, "Không có cách nào khác, tôi có một cô em gái ngốc."

"Nghe có vẻ, ông không hài lòng với Zerlai?"

"Không, em gái tôi rất xuất sắc, tôi yêu nàng, nhưng không thích bạn trai nàng."

"Salman?"

"Đúng, là hắn, anh đã gặp hắn."

"Tất nhiên."

Haruk cười nhạt, "Anh nghĩ hắn xứng với Zerlai không?"

Hàn Bân cười, khó trả lời.

"Vâng, tôi thà nàng lấy người nước ngoài, không muốn nàng lấy Salman."

"Hôm qua, ông đến nhà Zerlai chơi?"

"Đúng, ký túc xá giáo viên nước ngoài của Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo."

"Ông đến lúc mấy giờ?"

"Hình như hơn năm giờ, Cầm Đảo mọi thứ đều tốt, chỉ có cà ri không chính gốc."

"Ông rời đi lúc mấy giờ?"

“Hình như khoảng chín giờ.”

Hàn Bân ghi vào sổ, “Tối đó các ông uống rượu không?”

“Tôi không uống rượu, nhưng Salman uống, thật là, tên đó biết tôi theo đạo, còn uống rượu trước mặt tôi, đó là lý do tôi không thích hắn.”

“Salman uống gì?”

“Bia, hai lon.”

Lời khai của Haruk trùng khớp với Salman và Zerlai, ba người chứng minh cho nhau, Zerlai là nhân chứng cũng mạnh hơn, sau khi cân nhắc, Hàn Bân tạm loại bỏ nghi ngờ của Salman.

Hoàng Khiết Khiết mời Zerlai và Salman đến, Hàn Bân có một câu hỏi muốn hỏi hai người.

Hàn Bân mời hai người ngồi, cười nói, “Cảm ơn hai người đã hợp tác, chúng tôi đã loại bỏ nghi ngờ của ông Salman.”

Chương 664: Tiêu Đề 《Ẩn》

Salman thở phào, "Cảm ơn cảnh sát Hàn, cảm ơn Haruk."

Zerlai chắp tay, "Cảnh sát Hàn, thực sự cảm ơn anh."

Hàn Bân chuyển chủ đề, "Tôi có một câu hỏi, muốn hỏi hai người."

"Câu hỏi gì?"

"Bạn gái của David là ai?"

Mặt Zerlai thay đổi, nhìn sang Salman.

Salman hít sâu một hơi, "Điều này liên quan gì đến vụ án?"

Hàn Bân gật đầu, "Tất nhiên."

Salman do dự, "Thực ra, chúng tôi không thân với David, những chuyện riêng tư như vậy, chúng tôi không hỏi…"

Hàn Bân giơ tay cắt lời, "Có phải Trần Hải Tĩnh không?"

Zerlai và Salman lại nhìn nhau.

Sau đó, Zerlai chậm rãi nói, "Thực ra, chúng tôi cũng không rõ, không hỏi David, càng không dám hỏi Trần Hải Tĩnh, nhưng với linh cảm của phụ nữ, cảm thấy quan hệ họ không bình thường."

"Cảnh sát Hàn, thực ra chúng tôi không cố ý giấu giếm, nhưng Trần Hải Tĩnh là lãnh đạo của chúng tôi, chúng tôi không muốn đắc tội với nàng." Zerlai thở dài.

"Ok, tôi hiểu." Hàn Bân đứng dậy, bắt tay hai người, "Cảm ơn đã hợp tác."

“Đó là trách nhiệm của chúng tôi.” Zerlai chân thành nói, “Lần nữa cảm ơn anh, rửa sạch oan cho Salman.”

Nhìn ba người rời đi, Hàn Bân suy nghĩ.

Nghi ngờ của Salman được loại bỏ, vậy còn nghi ngờ lớn có hai người, một là Trình Hải Tân, một là bạn gái của David.

Theo suy đoán của Hàn Bân, Trần Hải Tĩnh có thể là bạn gái của David.

Bạn gái bí ẩn của David chưa bao giờ xuất hiện, Hàn Bân đã kiểm tra danh sách cuộc gọi của David, không thấy ai giống bạn gái, nhưng David và Trần Hải Tĩnh luôn liên lạc.

Vì mối quan hệ công việc, ban đầu không ai nghi ngờ, nhưng bây giờ, quan hệ họ không bình thường.

Lời của Zerlai chứng thực suy đoán của Hàn Bân.

Nếu Trần Hải Tĩnh là bạn gái của David, nghi ngờ của nàng rất lớn.

Nếu David thực sự đề nghị chia tay Trần Hải Tĩnh, Trần Hải Tĩnh có động cơ giết người.

Trần Hải Tĩnh quen thuộc với ký túc xá giáo viên nước ngoài, biết giao dịch giữa Trình Hải Tân và trường, nàng có thể là người gọi cho Trình Hải Tân.

Tất nhiên, đó chỉ là suy đoán của Hàn Bân, cần chứng cứ.

Thực ra, Hàn Bân suy đoán Trần Hải Tĩnh là bạn gái của David bằng cách đảo ngược.

Giả sử Trình Lộ nói thật, David thực sự có bạn gái, vậy bạn gái đó có động cơ gây án.

Nếu bạn gái đó thực sự làm, không chỉ có động cơ, còn phải quen thuộc với ký túc xá, biết giao dịch giữa Trình Hải Tân và trường, thậm chí có số liên lạc của Trình Hải Tân.

Đảo ngược lại, Trần Hải Tĩnh là người phù hợp nhất, ngoài cảnh sát, nàng hiểu rõ vụ án nhất.

Tất nhiên, suy đoán không thể kết án, cần chứng cứ.

Hàn Bân suy nghĩ một lúc, lấy điện thoại gọi cho Trần Hải Tĩnh.

"A lô, chủ nhiệm Trần phải không?" Hàn Bân bật ghi âm cuộc gọi.

"Là tôi, cảnh sát Hàn, có việc gì không?"

"Ký túc xá giáo viên nước ngoài lắp giám sát lại chưa?"

"Rồi, lãnh đạo trường quyết định lắp lại."

"Tôi nhắc nhở, nhà của David không được phép ai vào khi chưa có sự cho phép của cảnh sát."

"Tôi biết." Trần Hải Tĩnh đáp, quan tâm, "Vụ án của David có tiến triển không?"

"Đang điều tra, có kết quả sẽ thông báo trường." Hàn Bân nói xong, tắt điện thoại.

"Thiến Thiến, qua đây."

Hoàng Khiết Khiết bước tới, "Tổ trưởng có việc gì?"

"Tôi gửi cho cô ghi âm cuộc gọi, đem so với ghi âm của Trình Hải Tân, xem có phải giọng của một người không."

"Được."

Dù người gọi cố giấu giọng, khó nhận ra ngay, nhưng vẫn có thể nhận ra bằng thiết bị chuyên nghiệp, xem có phải giọng của một người không.

Nếu giọng nói trùng khớp, thì nghi ngờ của Trần Hải Tĩnh sẽ tăng lên.

Lúc sáu giờ chiều, mọi người lần lượt trở lại văn phòng.

Hàn Bân tự tay rót cho Mã Cảnh Ba một chén trà, cười nói, "Đội trưởng Mã vất vả rồi."

"Coi như ngươi còn có chút lương tâm." Mã Cảnh Ba nhận lấy chén trà, thổi lá trà trên mặt.

"Ngài đi chuyến này có phát hiện gì không?"

Mã Cảnh Ba gật đầu, "Tập hợp mọi người lại, họp thôi."

"Rõ."

Mã Cảnh Ba nhìn quanh mọi người, cả tổ một đã có mặt đầy đủ, ánh mắt hắn dừng lại trên Vương Tiêu và Bao Tinh, "Hai người điều tra thế nào rồi, tìm thấy chiếc xe Hyundai trắng chưa?"

"Chúng ta đã đi điều tra khu vực Đường Dự Tân và Phố Nam Hoài, khu vực đó khá hẻo lánh, ngoài đường chính có giám sát, đường phụ không có Giám sát Thiên Võng, chúng ta đã thu thập một số giám sát tư nhân gần đó, hiện tại vẫn chưa tìm thấy dấu vết của chiếc xe Hyundai trắng." Vương Tiêu nói.

"Manh mối này không thể bỏ qua, tiếp tục điều tra."

"Rõ."

"Lý Cầm, các ngươi có phát hiện gì không?"

"Ta và Giang Dương đã đến Khách sạn Thiên Đạt, kiểm tra giám sát của khách sạn, Trình Hải Tân rời khách sạn khoảng mười giờ ba mươi. Chúng ta tìm thấy trong phòng hắn hai chai rượu tây, hai chai rượu vang, hai gói thuốc Trung Hoa và một chiếc thắt lưng."

Lý Cầm vừa nói vừa đưa ra một báo cáo, "Sau đó, chúng ta đã mang những vật phẩm này đến đội kỹ thuật, so sánh dấu vân tay trên đó, ngoài dấu vân tay của Trình Hải Tân, còn có dấu vân tay của nạn nhân David."

Mã Cảnh Ba tiếp lời, “Ta đã đến Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo kiểm tra giám sát, đêm qua Trình Hải Tân thực sự đã đến trường, lúc vào trường là mười giờ năm mươi mốt, lúc đó hắn không mang gì. Khi rời khỏi trường là mười một giờ ba phút, lúc đó tay hắn có cầm đồ.”

Chương 665: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Bên trong trường cũng có giám sát, nhưng không toàn diện, không thể ghi lại toàn bộ hành trình của Trình Hải Tân.”

“Từ các manh mối hiện tại, có thể thấy Trình Hải Tân rất có thể bị oan.” Hàn Bân nói.

“Dấu vân tay của David trên quà tặng giải thích thế nào?” Lý Cầm hỏi.

Hàn Bân suy nghĩ một lúc, “Ta đoán có thể hung thủ đã giết David, rồi lấy đồ từ nhà David đưa cho Trình Hải Tân.”

Bao Tinh cười nói, “David này cũng thích hút thuốc Trung Hoa nhỉ.”

Hàn Bân lắc đầu, “Ta nghĩ không phải hắn mua, mà là người khác tặng hắn.”

Bao Tinh hỏi, “Quà tặng này không nhẹ, ai lại tặng cho một người ngoại quốc?”

Hàn Bân nói, “Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo.”

Bao Tinh chép miệng, “Chà, đãi ngộ giáo viên nước ngoài thật tốt, còn có rượu tây và thuốc Trung Hoa.”

Vương Tiêu cười, “Đúng là sư thầy ngoại quốc giảng kinh hay.”

Lý Cầm quay lại chủ đề, “Ta nghĩ Trình Hải Tân cũng có nghi ngờ, nếu hắn giết David, cướp quà tặng từ nhà David và gán tội cho Salman, chẳng phải cũng giải thích được sao?”

“Động cơ đâu?”

Lý Cầm đáp, “David vốn không muốn kết hôn, hắn miễn cưỡng đồng ý vì áp lực của trường. Đêm đó Trình Lộ và David cũng nói chuyện qua điện thoại, nếu David nói với Trình Lộ rằng không muốn kết hôn nữa, Trình Hải Tân có thể tha cho hắn sao?”

Hàn Bân hỏi ngược lại, “Cuộc ghi âm điện thoại đó giải thích thế nào?”

Lý Cầm đáp, “Có thể hắn giết David rồi, để người khác dùng điện thoại của David gọi, cố tình gây nhiễu điều tra của cảnh sát.”

Hàn Bân lắc đầu, “Từ lúc Trình Hải Tân vào trường đến khi rời trường tổng cộng chỉ mười hai phút, thời gian này không đủ để hắn giết người, gán tội cho Salman, rồi nhờ một người phụ nữ dùng điện thoại của David giả vờ gọi điện, sau cùng, mang đồ từ nhà David rời đi một cách tự nhiên.”

Mã Cảnh Ba gật đầu, “Đúng, ta đồng ý với phân tích của Hàn Bân, diện tích Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo không nhỏ, một số nơi có giám sát, từ video giám sát hiện tại, Trình Hải Tân không thể hoàn thành hành vi giết người và gán tội trong mười hai phút.”

Mã Cảnh Ba gõ nhẹ lên bàn, “Manh mối chính hiện nay là ai dùng điện thoại của David gọi cho Trình Hải Tân, người đó rất có thể là hung thủ thực sự.”

Hàn Bân sắp xếp lại ngôn từ, “Về danh tính của người này, ta có một số phỏng đoán, người này quen thuộc với ký túc xá giáo viên nước ngoài, quen thuộc với mối quan hệ giữa Trình Hải Tân và trường, và có động cơ gây án.”

Mọi người đều nhìn qua, “Ai?”

Hàn Bân không vòng vo, trực tiếp nói, "Trần Hải Tĩnh, nàng phù hợp với mọi điều kiện nghi ngờ."

Lý Cầm hỏi, "Động cơ giết người là gì?"

Hàn Bân giải thích, "Trình Lộ nói David có bạn gái, nhưng chúng ta tiếp xúc với David đã lâu, chưa từng thấy bạn gái bí ẩn của David, chứng tỏ mối quan hệ của họ không công khai, theo ta suy đoán Trần Hải Tĩnh rất có thể là bạn gái của David, suy đoán này cũng được Zerlai xác nhận."

"Thật bất ngờ, hai người này lại dính líu với nhau." Bao Tinh kinh ngạc nói, "Trần Hải Tĩnh không xinh đẹp, thân hình bình thường, tuổi lại lớn, sao David lại thích nàng?"

"Trần Hải Tĩnh tuy không xinh đẹp, nhưng nàng là phó chủ nhiệm khoa tiếng Anh, việc tuyển dụng và quản lý giáo viên nước ngoài do nàng trực tiếp phụ trách, nói cách khác, nàng có cách để David không thể giảng dạy." Hàn Bân cười nói.

Mã Cảnh Ba thêm một chén trà, "Phân tích của ngươi có lý, có chứng cứ không?"

"Ta đã gọi cho Trần Hải Tĩnh, ghi âm cuộc gọi, đã gửi cho Thiến Thiến để đội kỹ thuật so sánh, tin rằng sẽ sớm có kết quả." Hàn Bân nói.

"Làm tốt lắm." Mã Cảnh Ba khen, chuyển đề tài, "Việc thẩm vấn Hal có tiến triển không?"

"Chưa có tiến triển."

Mã Cảnh Ba nói, "Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo đứng ra bảo lãnh Hal tại ngoại."

Hàn Bân cau mày, "Tại sao?"

Mã Cảnh Ba nhún vai, "Lãnh đạo trường nói đó là yêu cầu của gia đình Mike."

“Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo cũng quá nhát gan rồi.” Bao Tinh hừ một tiếng.

Vương Tiêu nhếch môi, “Vẫn câu nói cũ, sư thầy ngoại quốc giảng kinh hay, Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo chỉ muốn giải quyết ổn thỏa.”

Mã Cảnh Ba giơ tay ngăn, “Đừng than vãn nữa, tập trung vào việc điều tra, chỉ cần tìm ra bằng chứng xác thực Hal giết người, hắn không chạy thoát được.”

Mã Cảnh Ba nhìn đồng hồ, đứng dậy nói, “Thời gian không còn sớm, mọi người đi ăn cơm trước, ta đi xem kết quả đội kỹ thuật.”

Mã Cảnh Ba đi đến cửa, vừa mở cửa văn phòng, đã thấy có người bước vào, chính là Trần Yến của đội kỹ thuật.

“Ồ, Đội trưởng Mã định đi đâu vậy?” Trần Yến hỏi.

“Ta định đến đội kỹ thuật một chuyến.”

Trần Yến cười, giơ tài liệu trong tay, “Không cần đi, kết quả ta mang đến rồi.”

“Sao rồi?”

“Chúng ta đã làm giám định giọng nói của hai cuộc ghi âm, so sánh tần số, dạng sóng, cường độ âm thanh, phát hiện giọng nữ trong hai cuộc ghi âm là của cùng một người.”

“Tốt, bằng chứng này quá mạnh.” Mã Cảnh Ba cười nói.

Với giám định của đội kỹ thuật, suy đoán của Hàn Bân đã có bằng chứng, xác định nghi ngờ của Trần Hải Tĩnh.

Mã Cảnh Ba ra lệnh, “Thiến Thiến, đi xin lệnh bắt giữ và lệnh khám xét, mọi người chuẩn bị hành động!”

Chương 666: Tiêu Đề 《Ẩn》

…

Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo.

Trần Hải Tĩnh đeo túi xách màu đen, bước đến cổng trường, sắc mặt nàng trông có vẻ mệt mỏi.

Trần Hải Tĩnh đi đến cổng trường, dừng lại một chút, rồi quay đầu đi ngược lại.

Tuy nhiên, đi được vài bước, nàng lại quay đầu đi ra ngoài trường.

Ra khỏi trường đi về hướng đông vài chục mét, đứng bên đường đợi xe.

Trần Hải Tĩnh trông có vẻ mất tập trung, thỉnh thoảng thở dài.

"Vù vù…"

Hai chiếc xe dừng bên đường, mấy người bước xuống xe, chính là đội điều tra hình sự thành phố đội hai.

Trần Hải Tĩnh ngạc nhiên, "Đội trưởng Mã, Cảnh sát Hàn, các ngươi đến đây làm gì?"

Mã Cảnh Ba nhìn đối phương một lúc, "Chủ nhiệm Trần, chúng ta muốn mời ngươi về đồn cảnh sát để tìm hiểu một số việc."

Trần Hải Tĩnh nuốt nước bọt, cố gắng nở một nụ cười, "Ta hôm nay có chút việc, mai được không?"

Hàn Bân giơ lệnh bắt giữ, "Chủ nhiệm Trần, mong ngươi hợp tác."

Trần Hải Tĩnh bị bắt về đồn cảnh sát, Hàn Bân không vội thẩm vấn ngay, hiện tại chứng cứ chưa đủ, thẩm vấn vội vàng có thể mất chủ động.

Mã Cảnh Ba cũng đồng ý với ý kiến của Hàn Bân, hai người chia đội điều tra.

Sáng hôm sau, sau khi có đủ chứng cứ, Hàn Bân bắt đầu thẩm vấn Trần Hải Tĩnh.

So với hôm qua, Trần Hải Tĩnh trông càng lo lắng, hai tay nàng xoắn lại, nhìn ba người ngồi sau bàn thẩm vấn là Hàn Bân, Lý Cầm, Bao Tinh.

Hàn Bân quan sát đối phương, theo quy trình hỏi, "Họ tên, giới tính, quê quán…"

"Trần Hải Tĩnh, nữ, người Cầm Đảo…"

"Ngươi biết tại sao chúng ta mời ngươi đến đây không?"

Trần Hải Tĩnh lắc đầu, "Không biết, chắc có hiểu lầm gì đó."

Hàn Bân không vội, uống một ngụm trà, tiếp tục hỏi, "Ngươi và David có quan hệ gì?"

"Quan hệ đồng nghiệp."

"Còn gì nữa không?"

"Không còn gì."

"Ta nghe nói, ngươi là bạn gái của David."

Trần Hải Tĩnh giơ tay, "Hà, Cảnh sát Hàn, ngài đùa à, ta sao có thể là bạn gái của David, chúng ta thật sự chỉ là đồng nghiệp bình thường."

Hàn Bân ghi lại vào sổ, tiếp tục nói, “Ngươi tối hôm trước rời Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo lúc mấy giờ?”

“Hình như hơn mười một giờ tối.”

“Sao về muộn vậy?”

“Gần đây tâm trạng ta không tốt, ra sân trường ngồi một chút, ngồi lâu quên cả giờ.”

“Ngươi ở sân trường suốt?”

“Đúng vậy.”

“Ai chứng minh?”

“Không có ai.”

“Tối qua ngươi có đến ký túc xá giáo viên nước ngoài không?”

“Không.”

“Chắc chắn?”

“Chắc chắn.”

“Ngươi có gặp David không?”

“Không.”

Hàn Bân nghiêm túc nói, “Chủ nhiệm Trần, ta ấn tượng tốt về ngươi, khuyên ngươi một câu, đừng nói dối cảnh sát.”

Trần Hải Tĩnh nhìn thẳng, “Cảnh sát Hàn, ta cũng rất kính trọng ngài, ta nói thật, không nói dối.”

Hàn Bân đứng dậy, lấy mấy tấm ảnh đặt trước mặt Trần Hải Tĩnh, “Xem đi.”

Trần Hải Tĩnh do dự, cầm lên xem, mặt biến sắc.

Góc nhìn giống giám sát trong thang máy, một nam một nữ ôm nhau.

Hàn Bân chỉ vào ảnh nói, "Giám sát của ký túc xá giáo viên nước ngoài đã mất, nhưng giám sát khu dân cư của ngươi còn, video ngươi dẫn David về nhà hẹn hò được giữ rất tốt."

"Ồ, còn có ảnh hôn nhau kiểu Pháp nữa chứ."

Trán Trần Hải Tĩnh bắt đầu đổ mồ hôi, im lặng một lúc, "Xin lỗi, ta nói dối, ta đúng là bạn gái của David."

Hàn Bân truy hỏi, "Ngươi thừa nhận mình giết David?"

"Không, ta không giết David, ta chỉ thừa nhận mình là bạn gái hắn."

"Ngươi không giết hắn, sao phải giấu quan hệ của hai người?" Hàn Bân truy hỏi.

"Ta… chúng ta là đồng nghiệp, chúng ta đều cho rằng công khai mối quan hệ sẽ ảnh hưởng đến công việc, đây là sự đồng thuận của chúng ta, giờ David đã chết, ta không muốn phá vỡ sự đồng thuận này."

"Vậy ngươi lừa dối cảnh sát, bỏ qua điều tra của cảnh sát?"

Trần Hải Tĩnh cam đoan, "Xin lỗi, ta biết sai rồi, tuyệt đối không nói dối nữa."

"Ta cho ngươi cơ hội nữa, tối hôm trước ngươi có đến ký túc xá giáo viên nước ngoài không?" Hàn Bân hỏi lần hai.

Trần Hải Tĩnh do dự lâu, cắn môi nói, "Không."

"Có gặp David không?"

"Không."

Hàn Bân nhìn chằm chằm, "Ta có thể tin ngươi?"

Trần Hải Tĩnh vội gật đầu, "Có thể, ta cam đoan lần này không nói dối."

Hàn Bân lấy ra máy tính bảng, phát một cuộc ghi âm điện thoại, chính là cuộc gọi của nghi phạm cho Trình Hải Tân.

Nghe giọng, mặt Trần Hải Tĩnh thay đổi, hai tay run lên.

Hàn Bân phát lại ghi âm lần nữa, "Trần Hải Tĩnh, người gọi Trình Hải Tân đến Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo có phải ngươi?"

Trần Hải Tĩnh cố nặn nụ cười, "Cảnh sát Hàn, ngài đùa à, giọng nói này nghe kỳ lạ, rõ ràng không phải giọng ta."

"Ngươi chỉ cần trả lời, phải hay không."

Trần Hải Tĩnh cắn răng, "Không, người gọi không phải ta."

Hàn Bân lấy một tài liệu từ bàn, đặt trước mặt Trần Hải Tĩnh, "Đây là báo cáo giám định giọng nói, so sánh giọng của ngươi và người gọi hoàn toàn trùng khớp."

Trần Hải Tĩnh cúi đầu, hai tay run dữ hơn.

Hàn Bân tiếp tục, "Ngươi dùng điện thoại của David gọi cho Trình Hải Tân, mời hắn đến Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo, muốn gán tội cho Trình Hải Tân, nhưng ngươi quên rằng, David không biết tiếng Trung, Trình Hải Tân không biết tiếng Anh, hai người không thể giao tiếp trực tiếp."

Chương 667: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Thêm nữa, ngươi không ngờ Trình Hải Tân lại ghi âm cuộc gọi, trở thành bằng chứng tội ác của ngươi.”

“Ngươi nói tối hôm trước không đến ký túc xá, không gặp David, vậy ngươi giải thích sao về việc dùng điện thoại của David gọi, mà điện thoại của David lại ở hiện trường vụ án?”

Trần Hải Tĩnh không trả lời, vì trước đó để rửa oan, nàng đã nói chắc, giờ không thể giải thích.

“Salman cũng bị ngươi gán tội, chúng ta đã khám nhà ngươi, ngươi mặc áo khoác vàng hôm đó, tay áo dính cà ri, ngươi đã lau nhưng còn dấu vết, và thành phần cà ri giống trong túi rác nhà Salman.”

“Giải thích được việc lon bia Salman uống sao lại xuất hiện ở nhà David.”

“Theo mô tả của Trình Hải Tân, người phụ nữ tặng quà tối đó khá mập, mặc áo khoác đen, ta đoán có thể ngươi mặc thêm áo để giấu giếm, nên trông mập hơn.”

“Chúng ta đã lục thùng rác dưới nhà ngươi, tìm thấy một chiếc áo khoác đen, trên đó có DNA của David và ngươi, bên trong tay áo có cà ri, giống cà ri trên áo khoác vàng.”

Hàn Bân nghiêm nghị, “Các chứng cứ đều chứng minh, ngươi đã đến ký túc xá giáo viên nước ngoài, ngươi giết David, gán tội cho Salman và Trình Hải Tân.”

“Hu hu…” Trần Hải Tĩnh khóc.

Hàn Bân trở lại bàn thẩm vấn uống ngụm trà, thẩm vấn cần có độ dãn, nếu ép Trần Hải Tĩnh quá, nàng sẽ cắn chặt không thừa nhận, vụ án càng khó.

Lý Cầm đưa khăn giấy cho Trần Hải Tĩnh, "Chủ nhiệm Trần, ta cũng là phụ nữ, hiểu ngươi khó khăn thế nào."

"Chuyện này vốn là lỗi của David, hắn phụ ngươi, loại người đó không đáng để ngươi đau lòng, ngươi không cần quá tự trách."

Trần Hải Tĩnh lau mắt, vẫn không phản ứng.

Lý Cầm không vội, tiếp tục, "Ta hiểu David kiểu ngoại quốc, hắn không có trách nhiệm, không biết yêu là gì, chỉ lợi dụng ngươi để có công việc giáo viên nước ngoài."

Trần Hải Tĩnh ngẩng lên, "Không, David không hoàn toàn lợi dụng ta, hắn có tình cảm với ta, là Trình Lộ dụ dỗ hắn, nếu không chuyện sẽ không thế này."

Lý Cầm hỏi, "Ngươi biết Trình Lộ từ khi nào?"

Trần Hải Tĩnh thở dài, "Năm ngoái ta đã thấy lạ, nhưng David không thừa nhận, ta chọn tin hắn, tối hôm đó David lại gặp Trình Lộ."

Trần Hải Tĩnh giọng bất lực, "Trình Lộ mang thai, nàng muốn David cưới, David không muốn, hắn không yêu Trình Lộ, chỉ là… một sai lầm."

"Sau đó, Trình Hải Tân đến trường làm ầm lên, ta cũng biết Trình Lộ có thai, ta và David cãi nhau, nhưng ta vẫn không bỏ được hắn, ta tha thứ cho hắn."

Lý Cầm đưa Trần Hải Tĩnh chai nước khoáng, kéo ghế ngồi cạnh nàng, "Nhưng ta biết David đã cầu hôn Trình Lộ."

Trần Hải Tĩnh nắm chặt chai nước, "Không, David không muốn cưới Trình Lộ, là Trình Hải Tân đến gặp lãnh đạo

trường, yêu cầu David cưới Trình Lộ, nếu không ông ấy sẽ tiếp tục làm ầm lên.”

“Lãnh đạo trường cân nhắc, quyết định ép David cưới Trình Lộ.”

Lý Cầm hỏi, “Người ngoại quốc không phải đều thích tự do sao? Sao David lại nghe trường?”

“Tự do phải mua bằng tiền, David ở Mỹ Lợi Kiên không có việc ổn định, ăn trợ cấp. Nhưng ở Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo, hắn được tôn trọng, công việc nhẹ nhàng, đãi ngộ tốt.” Trần Hải Tĩnh cười nhạt, “Ngươi biết David lương bao nhiêu không?”

Lý Cầm đoán, “Hai vạn?”

“Gấp đôi.”

“Vậy là David giữ công việc giáo viên nước ngoài mới đồng ý cưới Trình Lộ.”

Trần Hải Tĩnh mắt đỏ, lệ chảy, “Đúng, David thích công việc giáo viên nước ngoài, hắn ở bên ta rất vui, là Trình Lộ phá hỏng mọi thứ, là lỗi của nàng.”

Lý Cầm thuận theo, “Ngươi có nói chuyện với David?”

Trần Hải Tĩnh chậm rãi nói, “Tối hôm trước ta đến gặp David, hắn đang uống bia, ăn bít tết và cá hồi, món ta thích nhất, trước đây hắn thường nấu cho ta ăn, ta cầu xin hắn đừng chia tay, ngươi đoán xem?”

“Hắn từ chối.” Lý Cầm nói.

“Không, hắn đồng ý, đồng ý rất nhanh chóng.” Trần Hải Tĩnh cười chua chát, “Hắn nói cưới Trình Lộ là bất đắc dĩ, hắn yêu ta, muốn giữ quan hệ này, còn bảo ta ở lại qua đêm với hắn.”

“Ta gần phát điên, không ngờ hắn nói thế, còn nói nhẹ nhàng…” Trần Hải Tĩnh khóc nức nở, “Ta giận quá, đẩy hắn, không ngờ… không ngờ hắn lại rơi xuống.”

Lý Cầm vỗ vai Trần Hải Tĩnh, an ủi, “Đã qua rồi.”

Hàn Bân thở phào, Trần Hải Tĩnh tự thú sẽ có lợi cho mọi người.

Vụ án không có chứng cứ trực tiếp, kết án không dễ.

Tự thú sẽ giảm nhẹ hình phạt cho Trần Hải Tĩnh.

Văn phòng tổ một đội điều tra hình sự thành phố đội hai.

“Bốp bốp…” Hàn Bân vừa vào văn phòng, tiếng vỗ tay vang lên.

Dẫn đầu là đội trưởng Mã Cảnh Ba.

Hàn Bân ngẩn người.

Chuyện gì đây?

Mã Cảnh Ba đi tới, vỗ vai Hàn Bân, “Hàn Bân, ngươi ở Phân Cục Ngọc Hoa phá được mấy vụ lớn. Nhưng người ta nói, anh hùng không nhắc chuyện xưa, đây là vụ án đầu tiên ngươi phá được ở Sở cảnh sát thành phố.”

Việc điều Hàn Bân từ Phân Cục Ngọc Hoa đến đội điều tra hình sự thành phố là ý tưởng của Đinh Tích Phong, Mã Cảnh Ba cũng rất ủng hộ và để Hàn Bân làm tổ trưởng đội mình, vì hắn tin tưởng khả năng của Hàn Bân.

Tuy nhiên, có câu tục ngữ gọi là “Nam cam bắc chỉ”, nhiều người khi đổi môi trường lại trở nên tầm thường, không ai dám đảm bảo rằng người tài từ Phân Cục Ngọc Hoa có thể thuận lợi trong đội điều tra hình sự thành phố.

Chương 668: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lần này trong vụ án rơi lầu, Hàn Bân cung cấp chứng cứ quan trọng nhất, bắt được nghi phạm trong một ngày và khiến nghi phạm khai nhận vào ngày hôm sau. Hiệu suất này đủ để làm cho toàn bộ Sở cảnh sát Cầm Đảo ngưỡng mộ.

Đồng thời, điều này cũng chứng minh sự đánh giá đúng đắn của Đinh Tích Phong và Mã Cảnh Ba.

Ngoài Mã Cảnh Ba, vài thành viên đội cũng khen ngợi Hàn Bân vài câu.

Đặc biệt là Bao Tinh, hắn hết lời khen ngợi Hàn Bân.

Nhìn thái độ chân thật của mọi người, Hàn Bân cảm thấy thêm phần thuộc về tập thể này, cười nói, "Mọi người nói đúng, đây là vụ án đầu tiên ta phá sau khi đến Sở cảnh sát thành phố, nhờ vào nỗ lực của bản thân và sự hỗ trợ của mọi người. Tối nay ta mời khách, chúng ta hãy ăn mừng một chút."

Mã Cảnh Ba cười, "Ồ, còn có bất ngờ nữa à."

"Ha ha…" Mọi người cũng cười theo.

Hàn Bân không phải là người keo kiệt, lập tức nói, "Thiến Thiến, đặt chỗ ăn tối ta giao cho ngươi."

Hoàng Khiết Khiết cười lộ răng khểnh, "Tổ trưởng, tối nay chúng ta ăn gì?"

Hàn Bân làm bộ suy nghĩ, "Đúng rồi, lần trước ai… ngươi, không phải ngươi có một thẻ ưu đãi sao? Chúng ta đến ủng hộ đi."

“Các nhà hàng khác thì không chắc, nhưng nhà hàng này ta chắc chắn có thể đặt được chỗ tốt.” Hoàng Khiết Khiết vỗ ngực đảm bảo.

Chiều hôm đó, Hàn Bân thông báo trước cho học viện dọn chỗ, dẫn Trần Hải Tĩnh đi nhận diện hiện trường tại khu ký túc xá giáo viên nước ngoài.

…

Bảy giờ tối.

Phố Tứ Minh.

Nhà hàng Tứ Quý Liệu Lý.

Hai chiếc taxi dừng lại trước cửa, bảy người từ đội điều tra hình sự thành phố xuống xe, trong đó có Hàn Bân.

Mã Cảnh Ba xuống xe, nhìn nhà hàng Tứ Quý Liệu Lý, chỉ vào hai chiếc đèn lồng treo ngoài cửa, “Ồ, nhà hàng này có vẻ không tệ.”

Hoàng Khiết Khiết giới thiệu, “Đội trưởng, bên trong trang trí cũng rất đặc sắc, đảm bảo ngài sẽ thấy mới mẻ.”

Lúc này đúng giờ ăn tối, các bàn ở tầng một gần như đã kín chỗ, hầu hết là những cặp đôi trẻ hoặc nhóm bạn tụ tập.

Hoàng Khiết Khiết được xem như nửa chủ nhân, chào hỏi nhân viên phục vụ rồi dẫn Hàn Bân và mọi người lên lầu, vẫn là căn phòng riêng lần trước.

Mã Cảnh Ba quan sát một chút, cười nói, “Đây là tatami nhỉ, ta lần đầu ngồi thử. Chúng ta từng đi Đông Bắc bắt người, tới nhà một cảnh sát địa phương, thấy cái giường lớn của họ cũng tương tự cái này.”

Hoàng Khiết Khiết dở khóc dở cười, “Đợi chút ta sẽ hỏi chị họ xem nhà hàng có món thịt lợn hầm không.”

“Cốc cốc.” Ngoài cửa vang lên tiếng gõ.

Sau đó, cửa trượt mở ra, hai nhân viên phục vụ mang khay gỗ đi vào, đặt hai đĩa đậu nành, bảy ly nước đá, bảy khăn trắng và một thực đơn.

Hàn Bân xua tay, “Mọi người đừng khách sáo, muốn ăn gì tự gọi.”

Hoàng Khiết Khiết đưa thực đơn cho Mã Cảnh Ba.

Mã Cảnh Ba nhìn qua, rồi đưa lại cho Hoàng Khiết Khiết, “Món Nhật ta chưa ăn bao giờ, ngươi quen thuộc, gọi đi.”

“Tổ trưởng.” Hoàng Khiết Khiết lại đưa thực đơn cho Hàn Bân.

“Đừng khách sáo, ngươi gọi đi.”

Hoàng Khiết Khiết cười lộ răng khểnh, “Vậy ta không khách sáo nhé.”

Hàn Bân ăn một hạt đậu nành, thấy vị khá ngon, rất hợp để nhắm rượu.

“Mã đội, ngài muốn uống gì?”

“Ở đây có những loại rượu gì?” Mã Cảnh Ba hỏi.

“Có rượu sake và bia.” Nhân viên phục vụ đáp.

“Rượu sake chúng ta chưa chắc uống được, lấy một thùng bia đi.” Mã Cảnh Ba nói.

Hoàng Khiết Khiết nhìn kỹ thực đơn, bắt đầu gọi món, “Gọi món takoyaki, tenmusu, lươn nướng, sushi, sashimi, thịt heo chiên xù, croquette, gà xiên nướng, chắc đủ rồi, mọi người muốn ăn gì nữa?”

Hàn Bân cười, “Đã đến nhà hàng Nhật, ta chắc chắn muốn ăn ramen.”

Bao Tinh hưởng ứng, “Ta cũng vậy.”

Lý Cầm cười, “Ta muốn một phần udon, từ khi xem phim Food Wars, ta luôn muốn thử.”

Hoàng Khiết Khiết gật đầu lia lịa, “Ta cũng xem phim đó, chú ăn thật ngon.”

Gọi món xong, mọi người ngồi tán gẫu.

Hôm nay phá được vụ án rơi lầu, tâm trạng mọi người đều tốt, nói chuyện cũng nhẹ nhàng hơn nhiều.

Nhưng nói một lúc, lại nhắc đến vụ án Mike Lão Hắc bị giết.

Mã Cảnh Ba vừa ăn đậu nành vừa nói, “Vị này ngon đấy, Thiến Thiến, lát nữa gọi thêm hai đĩa nữa, thứ này nhắm rượu còn ngon hơn thịt.”

“Hàn Bân, ngươi định điều tra vụ Mike thế nào?”

“Mã đội, ta nghe theo sự sắp xếp của ngài.”

Mã Cảnh Ba hừ một tiếng, “Đừng giả ngây, nói đi.”

Hàn Bân suy nghĩ một chút, “Ta nghĩ hiện tại còn hai manh mối chính, một là truy tìm chiếc xe SUV màu trắng.”

“Hai là, theo lời Hal mô tả, em trai Mike bị một người tên Liêu ca ở Mỹ Lợi Kiên giết hại, Hal nghi ngờ Mike cũng bị Liêu ca giết, chỉ là Liêu ca ở Mỹ Lợi Kiên, chúng ta không thể gặp hắn, cũng không thể triệu tập.”

“Tuy nhiên, ta đã nhờ Hal liên hệ bạn ở Mỹ Lợi Kiên tra Liêu ca, trước khi được tại ngoại, Hal đã nhận được hồi âm, mặc dù không tra được thông tin chi tiết của Liêu ca, nhưng có một bức ảnh chính diện.”

Nói xong, Hàn Bân lấy điện thoại ra, mở bức ảnh, đưa cho Mã Cảnh Ba.

Mã Cảnh Ba xem kỹ, “Không nhớ ra, nhưng nhìn cũng khá nho nhã.”

“Các ngươi cũng xem đi.” Hàn Bân đưa điện thoại cho đồng nghiệp.

Đáng tiếc là không ai nhận ra Liêu ca.

Hàn Bân tiếp tục, “Hiện tại ta cũng đang ôm tâm lý thử vận may, muốn cho các bên liên quan vụ án Mike bị giết xem ảnh Liêu ca, xem có ai nhận ra hay đã từng gặp Liêu ca không. Nếu trong thời gian Mike bị giết, Liêu ca cũng ở Cầm Đảo, thì hắn là nghi phạm.”

Chương 669: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Được." Mã Cảnh Ba gật đầu, nhưng không đặt nhiều hy vọng vào Liêu ca ở xa tận Mỹ Lợi Kiên, hắn dự định tập trung điều tra xe nghi phạm.

"Cốc cốc." Cửa vang lên.

Hai nhân viên phục vụ đẩy cửa vào, một người bê thùng bia, một người mang khay gỗ, trên đó có món takoyaki, croquette, và lươn nướng.

Thái độ phục vụ rất tốt, giống như ở Hải Để Lao, họ rót bia cho từng người, mỉm cười chào hỏi, không hề tỏ ra khó chịu.

Phục vụ xong, họ ra ngoài, Hàn Bân mời, "Mọi người đừng khách sáo, thưởng thức đi."

"Cái gọi là croquette, để ta thử xem sao." Mã Cảnh Ba gắp một miếng, cắn một miếng, nếm thử, "Ừ, chẳng phải khoai tây nghiền sao, nhưng ngon đấy, ăn ngon."

"Đội trưởng, croquette không chỉ có khoai tây nghiền, nguyên liệu bên trong rất phong phú, có thịt lợn, hành tây, trứng, phô mai, làm không đơn giản đâu."

Hàn Bân gắp một miếng lươn nướng, vị ngọt, "Lươn nướng này ngon, lần sau mua hai con về tự nướng ăn."

Hoàng Khiết Khiết gắp một miếng takoyaki, cười nói, "Ta vẫn thích món này nhất."

"Cốc cốc." Ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ.

Tiếp đó, một mỹ nữ dáng người thanh thoát bước vào, chính là chủ nhà hàng Vương Đình.

Hàn Bân đặt đũa xuống, cười, đúng rồi, nếu không thì mình đến nhà hàng này làm gì?

Đồ nướng không ngon sao?

Lẩu không ngon sao?

Sự xuất hiện của Vương Đình ngay lập tức thu hút ánh nhìn của mọi người.

Mỹ nữ ở đâu cũng là cảnh đẹp.

Vương Đình mỉm cười nhẹ, tay bưng khay gỗ, "Cảnh sát Hàn, nghe nói các ngươi tới, ta đích thân vào bếp làm một món đặc sản Nhật."

"Cảm ơn, ông chủ Vương, đây là món gì?"

Hàn Bân nhìn qua, trên khay có một nồi đá, bên trong có cá, bắp cải, đậu phụ, mực, trông rất ngon miệng.

Vương Đình giới thiệu, "Đây là món đặc sản Hokkaido, gọi là Ishikari Nabe, nguyên liệu chính là cá hồi, đậu phụ và rau tươi, sau đó dùng nước dùng rong biển và miso nấu chín, ngươi thử xem vị thế nào?"

Hoàng Khiết Khiết nói, "Chị họ, hình như ta không gọi món này."

"Đây là ta tặng các ngươi nếm thử, các ngươi đều là đồng nghiệp của Thiến Thiến, không phải người ngoài, có gì cần cải thiện cứ nói." Vương Đình cười nói.

"Cảm ơn ông chủ Vương, lòng thành của ngươi, chúng ta sẽ thưởng thức thật kỹ." Hàn Bân cười nhận lời, rồi chỉ vào Mã Cảnh Ba, "Đúng rồi, để ta giới thiệu, đây là đội trưởng đội hai của chúng ta, Đội trưởng Mã."

Vương Đình chào, "Đội trưởng Mã, ngài khỏe."

Mã Cảnh Ba gắp một miếng cá hồi, đang ăn ngon lành, "Ừ, ngài khỏe, ông chủ Vương, món này ngon đấy, lần đầu ta ăn cá hồi kiểu này."

"Ngài thích thì thường xuyên đến, nhà hàng chúng ta không chỉ ngon, nguyên liệu cũng tươi và sạch."

"Chắc chắn."

Vương Đình nói vài câu rồi rời phòng riêng.

Mặc dù không thể nói chuyện riêng với Vương Đình, nhưng Hàn Bân cũng không vội, gặp gỡ nhiều lần sẽ có cơ hội.

Hơn nữa, hương vị nhà hàng Nhật này thực sự rất ngon, đã qua cải tiến, phù hợp với khẩu vị người Trung Quốc.

Cũng coi như một niềm vui bất ngờ.

Buổi tối về nhà, Hàn Bân sau khi rửa mặt, trò chuyện với Vương Đình qua WeChat.

Mỗi lần gặp mặt, có thêm một số chủ đề chung, cả hai trò chuyện cũng tự nhiên hơn.

Điều duy nhất tiếc nuối là cơ hội riêng tư với Vương Đình quá ít, Hàn Bân nghĩ, có thời gian sẽ đến nhà hàng Tứ Quý ăn một mình.

Đỡ phải có nhiều người xung quanh.

…

Sáng hôm sau.

Chưa đến giờ làm việc bao lâu, Mã Cảnh Ba mang tách trà đến phòng họp đội, tổ chức một cuộc họp đơn giản buổi sáng.

Nội dung họp rất đơn giản, chủ yếu là điều tra xe nghi phạm.

Mã Cảnh Ba chia công việc điều tra thành hai phần, phần thứ nhất là kiểm tra giám sát, xem lại tất cả các camera gần nơi xe nghi phạm biến mất.

Phần thứ hai là kiểm tra thực địa, nhờ sự trợ giúp của đồn công an địa phương, kiểm tra tất cả các xe ô tô phù hợp điều kiện gần nơi xe nghi phạm biến mất.

Hai phương pháp kiểm tra này mặc dù đều rất thô sơ, nhưng là phương pháp cảnh sát thường sử dụng.

Nói thì đơn giản, nhưng khối lượng công việc rất lớn.

Kết thúc họp, Hàn Bân và Mã Cảnh Ba chia nhau điều tra.

Việc kiểm tra rộng rãi tuy tốn thời gian và công sức, nhưng lại là cách an toàn nhất.

Chiếc SUV trắng biến mất gần giao lộ Đường Dự Tân và Phố Nam Hoài, có thể đang ẩn nấp ở một nơi hẻo lánh gần đó, kiểm tra kỹ càng sớm muộn sẽ tìm ra.

Nếu xe nghi phạm muốn chạy trốn, một khi lên đường chính sẽ xuất hiện trong hệ thống giám sát, cảnh sát cũng có thể truy tìm.

Hai biện pháp này kết hợp, chắc chắn sẽ tìm ra xe nghi phạm, từ đó xác định danh tính nghi phạm.

Sau hai ngày kiểm tra liên tục, khi Hàn Bân cảm thấy sắp tìm ra xe nghi phạm thì lại xảy ra chuyện…

Chiều hôm đó, khi Hàn Bân đang kiểm tra giám sát tại đội giao thông, đột nhiên nhận được điện thoại của Đinh Tích Phong, bảo hắn đến văn phòng của ông.

Hàn Bân đặt điện thoại xuống, nhanh chóng đi đến tòa nhà điều tra hình sự.

Văn phòng đội trưởng.

Hàn Bân đứng trước cửa, chỉnh lại trang phục, gõ cửa, "Cốc cốc."

"Vào đi."

"Cót két…" Hàn Bân đẩy cửa bước vào, nghiêm nghị nói, "Đội trưởng, ngài tìm ta."

Đinh Tích Phong ngồi sau bàn làm việc, dường như đang xem tài liệu, chỉ vào ghế sofa bên cạnh, "Ngồi đi."

Một lát sau, Đinh Tích Phong đặt tài liệu xuống, đứng lên, "Vụ án rơi lầu điều tra tốt, hai ngày đã phá xong."

Chương 670: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Cũng nhờ may mắn." Hàn Bân cười nói.

Đinh Tích Phong vẫy tay, "Vụ Mike Lão Hắc bị giết, đổ lỗi cho ngươi vận may không tốt sao."

Hàn Bân đứng thẳng, "Đội trưởng, cho ta thêm hai ngày, chắc chắn sẽ tìm ra manh mối nghi phạm."

"Ta cũng muốn cho ngươi thêm hai ngày, nhưng hiện lại có vụ mới." Đinh Tích Phong lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ, "Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo lại có người chết."

Hàn Bân ngạc nhiên, "Khi nào?"

"Trưa nay."

"Ai chết?"

"Ngươi đoán xem?"

Hàn Bân nhíu mày, Đinh Tích Phong đã nói vậy, chắc chắn là người mình quen, hắn suy nghĩ kỹ, "Hal?"

"Không phải người da đen, mà là Salman của Nước A Tam."

"Chết thế nào?"

Đinh Tích Phong lắc đầu, "Hiện chưa rõ, ta định đích thân đến hiện trường, ngươi biết tiếng Anh, cùng ta đi."

"Thế còn Mã đội?"

"Để hắn tiếp tục điều tra chiếc xe nghi ngờ, vụ Mike bị giết không được lơ là."

…

Nửa giờ sau, Hàn Bân lại đến Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo, hắn cũng rất bất đắc dĩ, cảm giác như mình đã bị dính chặt vào học viện này.

Lần này khám nghiệm hiện trường do Đinh Tích Phong đích thân dẫn đội, ngoài Hàn Bân, Bao Tinh, Lý Cầm, còn có hai thành viên đội hai là Trương Thuận Cốc và Hà Anh Sinh.

Hàn Bân và mọi người đến dưới tòa nhà ký túc xá giáo viên nước ngoài, không phát hiện ra điều gì bất thường, không thấy cảnh sát, cũng không có dải phong tỏa.

Cho đến khi vào tòa nhà ký túc xá mới thấy bóng dáng cảnh sát.

Người phụ trách đồn cảnh sát lần trước chạy đến, giới thiệu tình hình cho Đinh Tích Phong.

Hóa ra, lãnh đạo học viện đã đích thân liên hệ với sở trưởng đồn cảnh sát, yêu cầu họ không làm lớn chuyện, cố gắng không để học sinh biết lại có người chết, tránh ảnh hưởng đến việc học tập.

Một lát sau, lãnh đạo học viện cũng chạy tới, giải thích với Đinh Tích Phong.

Đinh Tích Phong cũng không nói gì, chỉ cần không phá hoại hiện trường, ông cũng không cần phải tranh cãi.

Hàn Bân và mọi người lên tầng ba, hiện trường án mạng nằm ngay trước cửa nhà Salman.

Salman nằm trước cửa nhà, mắt mở to, nét mặt méo mó, thi thể chưa bị di chuyển, tư thế trông kỳ quái, khóe miệng chảy nhiều bọt trắng, trên đất còn có ít chất nôn.

Ở vị trí cầu thang, một phụ nữ đang gục đầu khóc, chính là mỹ nữ Zerlai của Nước A Tam.

Lý Cầm quan sát hiện trường, "Nhìn vẻ mặt của Salman như bị đầu độc."

Hàn Bân không biết nói gì, học viện ngoại ngữ này liệu có phải là khắc tinh của người nước ngoài không.

Một người bị đâm chết, một người bị đẩy xuống lầu, bây giờ lại thêm một người bị đầu độc.

Định mệnh à!

Đinh Tích Phong vỗ vai Hàn Bân, "Ta phụ trách hiện trường, ngươi đi nói chuyện với những người nước ngoài sống ở đây."

"Rõ."

Hàn Bân đáp, liếc nhìn hiện trường, ánh mắt dừng lại trên người Zerlai.

Cô gái đến từ xứ sở xa lạ này giờ đã thành người độc thân, đang ngồi khóc trên bậc thang.

Hàn Bân đi tới, đưa cho nàng hai tờ giấy, "Zerlai, xin nén bi thương."

Zerlai ngẩng đầu nhìn Hàn Bân, "Tại sao, tại sao ngươi lại đến?"

Hàn Bân "…"

Ngươi nghĩ ta muốn đến à?

Chuyện của người dân ta còn lo không xuể, các ngươi người nước ngoài lại thêm rắc rối.

Một lát sau, Zerlai lắc đầu, "Xin lỗi, ta không có ý trách ngươi, chỉ là không muốn Salman…"

Lời xã giao ai mà không nói được, Hàn Bân dang tay, "Được rồi, ta hiểu, nếu ngươi cần bình tĩnh lại, chúng ta có thể nói chuyện sau."

“Không, nước mắt không cứu sống được Salman, ta phải tìm ra kẻ giết hắn, báo thù cho Salman, ngài hỏi đi.” Zerlai lau nước mắt, “Về hành động vô lễ vừa rồi, ta xin lỗi, xin lỗi.”

“Ngươi có thể kể lại lịch trình hôm nay không?”

Zerlai gật đầu, hồi tưởng một lúc, chậm rãi nói, “Sáng nay, ta dậy lúc hơn bảy giờ, sau khi làm bữa sáng thì đi ngủ, tối qua Salman dự tiệc, uống nhiều rượu, ta không gọi hắn dậy ăn sáng, muốn cho hắn ngủ thêm.”

“Sau khi ăn sáng, ta đến giảng đường, ta có lớp lúc mười giờ, cần chuẩn bị bài giảng trước, dạy xong, ta trò chuyện với vài học sinh, rồi nhận điện thoại của Elizabeth, Elizabeth nói… Salman xảy ra chuyện.”

“Hu hu…” Giọng Zerlai nghẹn ngào, “Nghe xong, đầu óc ta trống rỗng, không biết mình về ký túc xá thế nào, chỉ thấy Salman nằm trước cửa, hắn đã…”

“Salman dạo này có gì bất thường không?” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Hắn gần đây hay mất ngủ, đêm không ngủ được, tối qua uống nhiều rượu, ngủ khá ngon.”

“Các ngươi dự tiệc ở đâu?”

“Ngay tại ký túc xá giáo viên nước ngoài, Hal tổ chức.”

“Ai?” Hàn Bân tưởng mình nghe nhầm.

Zerlai lặp lại, “Hal.”

“Hal hiện cũng ở ký túc xá giáo viên nước ngoài?”

“Đúng vậy, hắn ở phòng trước đây của Mike.”

“Hắn cũng muốn làm giáo viên nước ngoài?”

“Ta không rõ, nhưng cảm giác hắn có thể sẽ ở lại Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo.”

“Tối qua dự tiệc có những ai?”

“Có ta, Salman, Haruk, Elizabeth, Chủ nhiệm Tôn.”

“Chủ nhiệm Tôn là ai?”

“Là phó chủ nhiệm mới của khoa Anh ngữ, thay Trần Hải Tĩnh, người đeo kính bên kia là hắn.”

Hàn Bân nhìn sang, thấy một người đàn ông cao, đeo kính không viền, trông khá nho nhã.

“Khi Salman chết có ai ở hiện trường?”

“Elizabeth, nàng nghe thấy động tĩnh lên kiểm tra, phát hiện Salman nằm trước cửa, theo nàng nói, lúc đó Salman đã không còn.”

“Salman có dị ứng không?”

“Không, trước đây chưa từng nghe hắn nói, ta cũng chưa thấy hắn dị ứng bao giờ.”

Chương 671: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Được rồi, ngươi nghỉ ngơi đi, có gì ta sẽ thông báo." Hàn Bân nói xong, bước đến chỗ Elizabeth, "Chào cô, rất vui được gặp cô."

"Chào cảnh sát, ta cũng rất muốn gặp ngươi, nhưng không phải trong hoàn cảnh này, ngươi hiểu chứ."

"Tất nhiên." Hàn Bân dang tay, "Ta muốn hỏi cô một số việc."

"Không vấn đề, nhưng cụ thể thế nào ta cũng không rõ, chỉ có thể kể lại những gì ta thấy, nghe."

"Được, ta nghe đây."

"Lúc đó, ta đang chuẩn bị bữa trưa, ta thích tự nấu ăn, nghe thấy tiếng động trên lầu, ban đầu không để ý, sau tiếng động càng lớn, nghe có vẻ rất đau đớn, ta tắt bếp, định lên kiểm tra, vừa lên tầng ba thì thấy Salman nằm trước cửa, mặt hắn trông rất phức tạp, cơ thể co giật."

"Ta chưa từng thấy hắn như vậy, ta hoảng sợ, không dám lại gần, gọi cho Zerlai, một lát sau Salman ngừng co giật, ta… có lẽ ta làm chưa đủ, nhưng ta sợ quá, ngoài gọi cho Zerlai, ta không biết phải làm gì."

Hàn Bân an ủi, "Được rồi, ta hiểu, cô đã làm rất tốt."

Elizabeth cảm thán, "Trời ơi, đầu tiên là Mike, sau đó là David, bây giờ đến lượt Salman… ta không hiểu sao lại thế

này, dù ta không thích họ, thấy họ không xứng làm giáo viên, nhưng đó không phải lý do để giết họ."

"Khi Salman xảy ra chuyện, cô có thấy ai khác không?" Hàn Bân hỏi tiếp.

"Không, lúc đó chỉ có ta, ít nhất là ta thấy vậy."

"Các cô vẫn chưa lắp camera trong ký túc xá?"

"Ồ, về việc này, chúng ta nghe theo lời khuyên của ngươi, đã đề xuất lên học viện, nhưng không hiểu sao vẫn chưa lắp." Elizabeth thở dài.

Hàn Bân ghi lại, "Nghe nói, tối qua các cô tổ chức tiệc."

"Ừ, tin ta đi, ngươi không muốn tham dự đâu." Elizabeth nhún vai.

"Cô không hài lòng về bữa tiệc?"

Elizabeth lộ vẻ bất đắc dĩ, "Đúng vậy, ta không muốn đi, ta và Hal không cùng đường, nhưng Zerlai nghĩ ta nên đi, Hal có thể sẽ là hàng xóm mới của chúng ta, ta cũng muốn hòa hợp với hàng xóm."

"Cô nghĩ gì về Chủ nhiệm Tôn mới?"

Elizabeth do dự một chút, chậm rãi nói, "Hiện tại cảm thấy cũng ổn, nếu hắn sớm giúp chúng ta lắp camera, ta sẽ thích hắn hơn."

Hàn Bân cười, "Ta sẽ giúp các cô hỏi."

"Cảm ơn."

Hàn Bân trò chuyện với Elizabeth xong, đến gặp Chủ nhiệm Tôn, "Chào ông, ta là Hàn Bân, đội điều tra thành phố."

"Chào ngài, cảnh sát Hàn."

“Chủ nhiệm Tôn, nghe nói ông quản lý giáo viên nước ngoài.”

Chủ nhiệm Tôn đẩy kính, bất đắc dĩ, “Ta cũng vừa nhận việc, không ngờ nhanh vậy đã xảy ra chuyện.”

“Hal, tại sao lại ở ký túc xá giáo viên nước ngoài?”

Chủ nhiệm Tôn hỏi lại, “Ngài biết Hal?”

“Ta đã tham gia vụ án Mike và David.” Hàn Bân nói.

“Thất lễ, thất lễ.” Chủ nhiệm Tôn vội bắt tay Hàn Bân, không biết có phải nhớ đến tiền nhiệm của mình không.

“Hal tình hình phức tạp, ngài biết vụ án Mike, biết mối quan hệ không bình thường giữa hắn và Mike, có thể nói là nửa người thân của Mike, hậu sự của Mike đều do hắn lo liệu.”

“Ừ, Mike chết không phải lỗi của học viện, nhưng Hal và gia đình Mike có quan điểm khác, họ muốn học viện bồi thường, nhưng chưa thỏa thuận được, sau đó Hal đề nghị thay Mike làm giáo viên, ban đầu học viện không đồng ý, nhưng Hal nói chỉ cần cho hắn làm giáo viên, hắn sẽ thuyết phục gia đình Mike bỏ qua trách nhiệm của học viện.”

“Tuy nhiên, học viện cũng lo lắng, để Hal ở tạm trong học viện, đợi vụ Mike có kết quả rồi tính.”

Nghe xong, Hàn Bân cười, “Mike không chết trong học viện, không phải tai nạn lao động, học viện cần gì phải sợ họ?”

Chủ nhiệm Tôn lắc đầu, “Ta cũng nghĩ vậy, nhưng lãnh đạo học viện có lẽ có suy nghĩ khác.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Camera thì sao? Sau vụ David, sao học viện không rút kinh nghiệm?”

“Giáo viên nước ngoài đã nói về việc lắp camera, ta cũng báo cáo đúng sự thật lên lãnh đạo học viện, lãnh đạo đồng ý, định lắp thêm camera ở các nơi khác trong học viện, khi đó sẽ mua và lắp đặt đồng bộ.” Chủ nhiệm Tôn cũng bất đắc dĩ,

“Không ngờ, chưa kịp lắp lại xảy ra chuyện.”

Lúc đó, Đinh Tích Phong vẫy tay, “Hàn Bân, lại đây.”

Hàn Bân gật đầu với Chủ nhiệm Tôn, rồi đến bên Đinh Tích Phong, “Đội trưởng.”

“Tình hình thế nào?”

“Ta hỏi bạn gái của nạn nhân Zerlai, đồng nghiệp Elizabeth, và lãnh đạo Chủ nhiệm Tôn, sáng nay nạn nhân ở nhà một mình, thời gian tử vong khoảng mười một giờ rưỡi, Elizabeth nghe động tĩnh đầu tiên đến hiện trường, sau đó gọi cho Zerlai…” Hàn Bân tóm tắt tình hình.

“Ngươi quen thuộc Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo, ngươi nghĩ cái chết của Salman có liên quan đến hai vụ trước không?” Đinh Tích Phong hỏi.

“Hiện thông tin quá ít, chưa thể xác định có liên quan trực tiếp, nhưng, một học viện chỉ có năm giáo viên nước ngoài, trong nửa tháng ba người liên tiếp gặp chuyện, chắc chắn có nguyên nhân chung.” Hàn Bân nói.

Đinh Tích Phong gật đầu, “Theo giám định pháp y, Salman có thể bị ngộ độc thần kinh, chất độc này gây kích thích mạnh, ảo giác và khoái cảm, dùng quá liều có thể gây tử vong.”

Hàn Bân suy đoán, “Ma túy?”

“Đúng, Salman có thể chết do dùng ma túy quá liều, nhưng cụ thể là loại ma túy gì cần giám định thêm.”

Trao đổi với Đinh Tích Phong xong, Hàn Bân vào nhà Salman, khác với lần trước, nhà Salman rất lộn xộn, như vừa

có đánh nhau, đồ đạc ngổn ngang.

Có một lon bia uống dở rơi trên đất, cạnh đó là một chiếc ly thủy tinh vỡ, đội kỹ thuật đang xử lý.

Chương 672: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân đi quanh nhà một vòng, không phát hiện điều gì bất thường.

Ra ngoài, Hàn Bân tìm Zerlai, vào thẳng vấn đề, "Zerlai, ta muốn hỏi ngươi một việc, mong ngươi trả lời thành thật."

"Chuyện gì?"

"Salman có dùng ma túy không?"

Zerlai phản ứng ngay, "Không thể nào, Salman luôn giữ mình, không thể dính vào thứ đó."

"Ngươi chắc chắn?"

"Ta chắc chắn, ta và hắn ở bên nhau lâu vậy, chưa từng thấy hắn dùng ma túy, cũng chưa thấy có dấu hiệu."

"Vậy trong bạn bè ngươi có ai dùng ma túy không?"

Zerlai nghĩ một lúc, lắc đầu, "Không, trong bạn bè ta không ai dùng ma túy. Cái chết của Salman liên quan gì đến ma túy?"

"Chúng ta nghi ngờ Salman chết do dùng ma túy quá liều." Hàn Bân nói.

"Sao có thể?" Zerlai kiên định, "Cảnh sát Hàn, ngài phải tin ta, Salman chắc chắn không dính vào thứ đó, chắc chắn bị hãm hại."

Hàn Bân hỏi lại, "Ngươi nghi ngờ ai?"

“Ta…” Zerlai nghĩ kỹ, “Không, ta không nghĩ ra ai có thể làm chuyện này.”

“Được rồi, có gì hãy gọi cho ta.” Hàn Bân vỗ vai nàng, rồi đến gặp Elizabeth, “Thưa cô, có thể làm phiền cô chút nữa không?”

“Tất nhiên, có chuyện gì?”

“Cô thường gặp Salman, hiểu rõ tình hình của hắn chứ?”

“Khá rõ.”

“Cô nghĩ, Salman có dùng ma túy không?”

“Không, ở Anh ta từng thấy nhiều người nghiện, ít nhiều đều có dấu hiệu, nhưng Salman thì khác, dù ta không thích hắn, nhưng phải thừa nhận, hắn không phải loại người đó.” Elizabeth nói.

“Trong nhóm giáo viên nước ngoài có ai nghiện không?”

“Ờ.” Elizabeth nhíu mày, ngập ngừng.

Hàn Bân nghiêm nghị, “Thưa cô, có gì cứ nói, đây là Cầm Đảo, ta có thể bảo vệ cô.”

“Được.” Elizabeth hít sâu một hơi, nhỏ giọng, “Tối qua trong tiệc, Hal vào nhà vệ sinh, ra ngoài có biểu hiện khác thường.”

“Hal?”

“Ừ.”

“Cảm ơn cô, manh mối này rất quan trọng.”

“Rất vui được giúp.”

Hàn Bân tìm Đinh Tích Phong, trình bày nghi ngờ và tình hình của Hal.

Đinh Tích Phong hỏi lại, "Hal vẫn trong thời gian tại ngoại?"

"Đúng."

Đinh Tích Phong cười, "Có người tố cáo hắn dùng ma túy, vậy phải kiểm tra, nếu đúng thì bắt ngay."

"Ta nghi hắn còn cất giấu chất độc, có thể sẽ chuyển hoặc hủy bằng chứng." Hàn Bân nói.

Đinh Tích Phong ngừng cười, "Trường hợp đặc biệt, cần khám xét, ngươi dẫn đội đi."

"Rõ."

"Đội hai theo ta!" Hàn Bân gọi, dẫn người lên tầng bốn.

Theo Luật Cảnh sát, bình thường khi khám xét thân thể và nơi ở phải có lệnh khám xét từ cơ quan công an cấp huyện trở lên.

Tuy nhiên, theo Luật Tố tụng Hình sự và Quy định về quy trình xử lý vụ án hình sự của cơ quan công an điều 207, khi bắt giữ khẩn cấp có thể khám xét mà không cần lệnh.

…

Dưới sự dẫn dắt của Chủ nhiệm Tôn, Hàn Bân và mọi người đến trước cửa nhà Hal.

"Cốc cốc." Chủ nhiệm Tôn gõ cửa.

Bên trong không có tiếng đáp.

"Cốc cốc…" Chủ nhiệm Tôn gõ thêm, trong nhà mới có tiếng nói tiếng Anh, "Ngươi là ai?"

"Hal, ta là Tôn Vạn Phúc."

Cửa mở, Hal đứng ở cửa, cười lộ miệng rộng, "Chủ nhiệm Tôn, ngươi khỏe."

Thấy Hàn Bân và mọi người, mặt Hal biến sắc, "Ồ, cảnh sát Hàn, sao các ngươi ở đây?"

Hàn Bân cười, "Ngươi không biết Salman chết sao?"

Hal nhún vai, "Ừ, ta biết, thật đáng buồn."

"Hal, ngươi vẫn trong thời gian tại ngoại, hiểu chứ?"

"Tất nhiên, ta nhớ, ta luôn ở nhà, cái chết của Salman không liên quan đến ta."

Hàn Bân nghiêm nghị, "Chúng ta nhận được tố cáo, có người nói ngươi dùng ma túy."

Hal phẫn nộ, "Trời ơi, có người nói ta dùng ma túy, thật nực cười, ha ha, hoàn toàn không thể."

"Theo quy định, chúng ta phải kiểm tra, ngươi không dùng thì phối hợp, chứng minh ngươi vô tội." Hàn Bân nói.

"Chúa ơi, các ngươi không tin ta, ai tố cáo, để hắn ra mặt, ta muốn hắn nói rõ." Hal lớn tiếng.

"Câm miệng, ngươi chống đối à?" Hàn Bân lạnh giọng.

"Không, ta không chống đối."

"Thế ngươi làm gì, đe dọa cảnh sát? Hay đe dọa người tố cáo?" Hàn Bân nghiêm giọng, "Ta nói ngươi nghe, ngoan ngoãn phối hợp, đừng tự chuốc phiền phức."

Hal gãi đầu, lẩm bẩm, "Trời ơi, các ngươi chẳng khác cảnh sát Mỹ Lợi Kiên. Ai nói cảnh sát nội địa là lũ nhu nhược, ta về sẽ đá đít hắn."

"Ngươi nói gì?" Hàn Bân hỏi lại.

Hal làm bộ yếu ớt, "Ta thấy không khỏe, có thể hoãn kiểm tra không?"

Hàn Bân không đôi co, phẩy tay, một nhóm cảnh sát vào nhà Hal.

Theo yêu cầu của cảnh sát, Hal cung cấp mẫu nước tiểu tươi, dùng que thử kiểm tra tại chỗ.

Năm phút sau, que thử đổi màu.

Người kiểm tra là Trương Thuận Cốc, cảnh sát kỳ cựu của đội một, "Tổ trưởng Hàn, kết quả dương tính."

"Còng lại." Hàn Bân phẩy tay, "Hal, chúc mừng, ngươi trúng thưởng."

"Trời ơi, ta ăn thịt lợn hôm qua, có nhầm lẫn gì không, cảnh sát Hàn, ngươi không thể thế, ta không dùng ma túy, chỉ là thịt lợn bẩn." Hal nói.

Hàn Bân cười, "Bịa lý do tệ vậy, ngươi nghĩ ta ngu sao?"

"Ta nói thật, ta không dùng ma túy, chắc chắn do đồ ăn bẩn." Hal kiên quyết.

"Ngươi có phiền không nếu chúng ta khám nhà, chứng minh ngươi trong sạch?" Hàn Bân nói.

"Không, ta không đồng ý, đây là xâm phạm quyền riêng tư, ta sẽ kiện các ngươi." Hal nói.

"Ngươi không rõ luật nội địa, trường hợp đặc biệt, cảnh sát có thể khám xét ngay." Hàn Bân phẩy tay,

"Khám!"

Nhà Hal rất lớn, để một người canh Hal, những người khác chia ra khám xét.

Hàn Bân vào nhà vệ sinh, nhà vệ sinh khá rộng, có bồn tắm, không thể phủ nhận, học viện ngoại ngữ Cầm Đảo đối đãi tốt với người nước ngoài.

Chương 673: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân tìm kiếm trong tủ tường, không thấy đồ đáng nghi, quan sát kỹ nhà vệ sinh, tìm nơi có thể giấu đồ.

Hàn Bân nhìn vào bồn chứa nước của bồn cầu, mở nắp, thấy một hộp đựng trang sức, ngoài bọc túi chống nước.

Đây là chiêu thường dùng trong phim nước ngoài.

Hàn Bân cầm túi nước đi ra, ném trước mặt Hal, "Đây là gì?"

Mặt Hal tái xanh.

"Bốp!"

Một cái tát, Trương Thuận Cốc đập vào đầu Hal, "Nói, không nghe thấy hỏi à."

Người xa quê, Hal ở nội địa giở trò cáo mượn oai hùm, thực ra lòng vẫn sợ, nhất là trong tình cảnh này, đã hoảng hồn.

Hàn Bân nhìn sắc bén, lạnh giọng, "Hal, ngươi đang gặp rắc rối lớn, biết nội địa kiểm soát ma túy nghiêm nhất thế giới không, mỗi năm bao nhiêu người bị xử tử vì ma túy. Ngươi phối hợp điều tra, còn được khoan hồng. Nếu không…"

Hal ở Mỹ Lợi Kiên từng nghe, Trung Quốc kiểm soát ma túy nghiêm nhất thế giới, từng buôn chuyện với đồng bọn, nhưng cụ thể thế nào hắn không rõ.

Lời Hàn Bân khiến hắn sợ hãi.

“Cảnh sát Hàn, ta phối hợp, mong khoan hồng, ta chỉ dùng, không buôn.”

Trương Thuận Cốc mở túi nước, lấy hộp đựng trang sức, bên trong có bảy túi nhỏ, mỗi túi đựng vài viên, Trương Thuận Cốc thử nghiệm, gật đầu, “Là ma túy.”

Hàn Bân nhìn Hal, “Ở đâu ra?”

“Không phải của ta, lấy từ nhà Mike.”

“Nói chi tiết.”

Hal nói, “Đây là của Mike, ta thấy trong nhà hắn, biết hắn giấu trong bồn cầu, giờ Mike chết, ta cầm chìa khóa nhà hắn, nghĩ không ai cần, nên lấy.”

“Ngươi đổ tội cho người chết.”

“Ta nói thật, ta mới đến Cầm Đảo, chưa rõ tình hình, không thể kiếm đồ này, đây thật sự của Mike.”

“Ngươi giết Mike để lấy đồ?”

“Không, Mike chết không liên quan đến ta, ta đợi hắn chết, ma túy thành vô chủ, nên lấy, chúng ta là bạn tốt, gia đình hắn giao hết việc cho ta.” Hal giải thích.

“Ngươi có nói cho ai về ma túy?”

“Ta không nói cho ai, ngươi biết sao?”

“Muốn người không biết, trừ khi mình không làm. Lại hỏi, ngươi có đưa ma túy cho ai?”

“Không, tuyệt đối không, ta định hủy, nhưng tối qua không kìm được, thử một chút. Ta không đưa ai, biết nghiêm trọng, ta không ngốc.”

“Ngươi trong thời gian tại ngoại dùng ma túy, chúng ta sẽ bắt ngươi.” Hàn Bân nói.

Hal phàn nàn, “Ý ngươi là ta lại vào phòng giam?”

Hàn Bân vỗ vai hắn, “Hợp với ngươi.”

Về đến sở, Hàn Bân giao ma túy cho khoa kỹ thuật giám định.

Kết quả nhanh chóng có, Salman chết do dùng ma túy quá liều, thành phần ma túy giống hệt của Hal.

…

Bốn giờ rưỡi chiều, Đinh Tích Phong tổ chức họp tổng kết vụ án.

Mã Cảnh Ba cũng về họp.

Hàn Bân tóm tắt tình hình.

Đinh Tích Phong tổng kết, “Salman chết do dùng ma túy quá liều, thành phần ma túy giống hệt của Hal.”

“Ngoài ra, hiện trường có một lon bia, một ly, lon bia không có ma túy, nhưng ly có.”

“Theo giám định pháp y, ma túy tác dụng ngay, dựa vào mô tả của người báo án và giám định pháp y, Salman chết khoảng mười một giờ ba mươi phút, uống thuốc khoảng mười một giờ mười phút đến hai mươi phút.”

“Tình hình là vậy, mọi người nói ý kiến.”

Mã Cảnh Ba suy nghĩ, “Ta nghĩ cần làm rõ Salman chết do tai nạn hay bị giết?”

“Ta hỏi Zerlai và Elizabeth, họ nghĩ Salman không nghiện, ta nghĩ khả năng bị đầu độc lớn hơn.” Hàn Bân nói.

Đinh Tích Phong tiếp, “Nếu là giết người, vụ này liên quan đến hai vụ trước không?”

“Chứng cứ hiện tại cho thấy Mike và David không liên quan trực tiếp, nhưng điểm chung là giáo viên nước ngoài có tỷ lệ phạm tội cao.” Hàn Bân nói.

Đây không phải phân biệt, mà là sự thật.

Ở Mỹ Lợi Kiên, thấy một nhóm người da trắng tụ tập, ngươi có thể không để ý, đi qua bình thường.

Nhưng, nếu là một nhóm người da đen tụ tập, ít người qua lại, tốt nhất là quay lại ngay.

David ở Mỹ Lợi Kiên không có việc chính đáng, không muốn làm việc, như kẻ lang thang.

Đến nội địa, lại thành giáo viên được tôn trọng.

Họ đều là nhóm người nguy hiểm, gặp chuyện cũng bình thường.

Mã Cảnh Ba nghĩ, “Hàn Bân nói có lý, bọn nước ngoài ngoài tiếng Anh, có thể nói không có gì, chỉ vì thân phận nước ngoài thành giáo viên, đãi ngộ vượt xa giáo viên thường, ta biết nhiều giáo viên Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo không hài lòng.”

“Thậm chí, Elizabeth cũng không ưa họ, thấy họ không đủ tư cách làm giáo viên.”

“Ta xem một số vụ ở nước ngoài, có người cố chấp coi nghề nghiệp là thiêng liêng, một số người làm hạ thấp tiêu chuẩn nghề nghiệp, không đủ tư cách làm nghề, sẽ bị coi là dị vật, phải loại bỏ.”

“Nói theo ngôn ngữ cổ đại của chúng ta, là thay trời hành đạo!”

Bao Tinh hỏi, “Nếu Mike và Salman là thay trời hành đạo, thì David? Trần Hải Tĩnh không phải người thay trời hành đạo, giờ nàng bị giam, không thể đầu độc Salman.”

Mã Cảnh Ba tiếp, “David không liên quan hai vụ kia, nhưng Mike và Salman thì có thể, ta đề nghị điều tra quan hệ giữa Mike và Salman.”

Đinh Tích Phong gõ bàn, “Tìm thấy xe chưa?”

“Gần rồi, phạm vi tìm kiếm sắp xong.” Mã Cảnh Ba đáp.

Đinh Tích Phong đứng dậy, “Nếu đúng như ngươi đoán, Mike và Salman liên quan, Salman chết lúc tìm kiếm quan trọng, giả thiết của ngươi cho thấy Salman liên quan xe hiện đại màu trắng.”

“Ta phân công, Hàn Bân điều tra ma túy, tìm cách khai thác Hal.”

“Cảnh Ba, tiếp tục kiểm tra xe hiện đại màu trắng.”

“Ta từ kênh khác tìm xem Salman có tiếp xúc với xe hiện đại màu trắng không.”

Chương 674: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Rõ.”

…

Phòng thẩm vấn thứ ba.

Hàn Bân cầm tách cà phê bước vào, đã chuẩn bị sẵn tinh thần chiến đấu dài hơi.

“Chào Hal, chúng ta lại gặp.”

Hal cười méo miệng, “Cảnh sát Hàn, ta khai hết rồi, khi nào thả ta?”

Hàn Bân lắc ngón tay, “Không, ngươi nói chưa đủ, chưa đủ.”

“Nhưng thực sự, ta không biết gì thêm.”

Hàn Bân lạnh giọng, “Nghĩ kỹ rồi nói, đây không phải câu trả lời ta muốn.”

Không còn cách nào, trong đội chỉ mình hắn thông thạo tiếng Anh, mặt trắng mặt đen phải cùng diễn.

Hal yếu ớt, “Được, ngươi muốn hỏi gì cứ nói, ta biết sẽ nói.”

“Ngươi và Salman quan hệ thế nào?” Hàn Bân hỏi.

“Trước đây Mike đưa ta đến học viện, ta quen Salman, giờ chúng ta là đồng nghiệp, ít nhất ta nghĩ vậy.”

“Ngươi mời hắn dự tiệc?”

“Tất nhiên, cùng sống trong một tòa nhà, sau là hàng xóm, tiệc phải đông mới vui, đúng không?”

“Ngươi có đưa ma túy cho Salman?”

Hal dang tay, “Không, ta đã nói, không đưa ma túy cho ai, không muốn phiền phức.”

“Ngươi biết Salman chết khi nào?”

“Ừ, hơn mười một giờ, nghe ồn ào dưới nhà ra xem, thấy Salman nằm đó, Zerlai và Elizabeth cũng có mặt, biết Salman chết.”

“Rồi sao?”

“Ta không muốn phiền phức, về nhà.”

Hàn Bân hỏi, “Sao lại phiền phức?”

“Nhìn qua biết hắn dùng ma túy quá liều, ở Mỹ Lợi Kiên ta có bạn chết vậy, sợ cảnh sát nghi ngờ ta nên về trước.”

“Ngươi liên quan cái chết của Salman?”

“Không, sợ các ngươi hỏi vậy nên rời hiện trường, trời ơi, không nên ở Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo, chỗ chết tiệt, sao liên tục có người chết.”

“Từ mười một giờ mười phút đến mười một giờ ba mươi phút, ngươi ở đâu?”

“Ở nhà.”

“Ai chứng minh?”

Hal nhún vai, “Giờ ta độc thân, chỉ có mình ta.”

“Ngươi đến nhà Salman không?”

“Không, cái chết của Salman không liên quan đến ta, thật đấy, đừng nghi ngờ ta, không có lý do gì.”

“Ngươi dùng ma túy, không có chứng cứ ngoại phạm, Salman chết do ma túy, chúng ta không nghi ngờ mới lạ.”

“Ồ, có nhiều loại ma túy, Salman chết do dùng quá liều, không nghĩa chúng ta dùng cùng loại ma túy.” Hal cãi.

“Giám định kỹ thuật cho thấy, ma túy giết Salman giống hệt ma túy giấu trong bồn cầu nhà ngươi, thành phần, tỷ lệ giống nhau.”

“Ồ không, ta chưa bao giờ đưa ma túy cho Salman, không biết sao hắn chết do ma túy, hắn biết Mike, có phải xin Mike trước kia không.”

“Tối qua ngươi mời Salman dự tiệc, không đưa hắn ma túy?”

“Không, tuyệt đối không, ta không quen hắn, không dại.”

“Tối qua giấu ma túy ở đâu?”

“Trong bồn cầu.”

“Tối qua ai vào nhà vệ sinh nhà ngươi?”

“Salman, Haruk, Chủ nhiệm Tôn.” Nói đến đây, Hal như nhớ ra, “Đúng, ba người họ đều có thể lấy ma túy, có thể họ trộm ma túy.”

“Ba người họ biết ngươi giấu ma túy?”

“Ờ, ta không rõ, tối qua ta thỏa thuận với Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo, họ đồng ý sau khi hết thời gian tại ngoại sẽ cho ta làm giáo viên, ta rất vui, nên tổ chức tiệc, ta uống nhiều, vào vệ sinh dùng ma túy, chắc họ phát hiện.”

“Ngươi có bằng chứng?”

“Ta…”

Hal nghĩ kỹ, “Đúng, sáng nay chín giờ hơn, ta thấy Haruk đến nhà Salman, phải hắn giết Salman.”

“Ngươi làm gì lúc đó?”

“Sáng đi ăn, thấy Haruk đến nhà Salman, mang túi đen, chắc chắn hắn làm.” Hal khẳng định.

“Đừng cố chuyển hướng điều tra, Haruk sao giết bạn trai em gái mình.” Hàn Bân hỏi lại.

Hal dang tay, “Ta không biết, có thể họ có mâu thuẫn.”

“Ngươi đi ăn sáng, ăn xong về lúc nào?”

“Khoảng chín giờ, nhớ không rõ, dậy thấy đói, rửa mặt đi ăn. Về khoảng mười giờ.”

“Nghe tiếng động gì bất thường?”

Hal lắc đầu, “Không.”

Hàn Bân hỏi thêm vài câu, không có manh mối giá trị, kết thúc thẩm vấn.

Hàn Bân vừa dọn tài liệu, vừa nói, “Bao Tinh, đưa Hal đến phòng thẩm vấn thứ bảy.”

“Tổ trưởng, còn đổi phòng thẩm vấn?”

Hàn Bân cười, “Đội chống ma túy rất hứng thú, có thể đây là loại ma túy mới.”

“Chậc chậc, không ngờ, Hal lại thành của quý.” Bao Tinh cười.

Về phòng làm việc đội một, Hàn Bân gọi điện cho Haruk, triệu tập hắn đến sở hỗ trợ điều tra.

Haruk hợp tác, không từ chối.

Vừa cúp máy, Bao Tinh vào, cười, “Tổ trưởng, Haruk như thoát hang hổ, lại vào ổ sói, thấy hắn như muốn khóc, thảm hại.”

Hàn Bân cười, “Ngồi xuống, ba ta họp nhanh.”

Ngoài Bao Tinh, Lý Cầm cũng có mặt, Hàn Bân kể lại quá trình thẩm vấn.

Lý Cầm hừ một tiếng, "Hal rõ ràng lảng tránh, đổ ma túy cho Mike, đổ cái chết của Salman cho Haruk, như người vô tội."

"Ma túy chúng ta không cần lo, đội chống ma túy chuyên nghiệp hơn." Hàn Bân châm điếu thuốc, "Các ngươi nghĩ Hal hay Haruk đáng nghi hơn?"

Lý Cầm nói ngay, "Ta nghĩ Hal, vụ Mike, hắn là nghi phạm hàng đầu. Hắn vừa tại ngoại, Salman chết, do ma túy của hắn, hơn nữa, hai vụ hắn đều tại hiện trường, không có chứng cứ ngoại phạm, hoàn toàn có khả năng và cơ hội giết người."

"Thiếu bằng chứng trực tiếp và động cơ, cần điều tra kỹ quan hệ giữa hắn và Salman, tìm điểm chung giữa Salman và Mike."

Bao Tinh sờ cằm, "Động cơ có thể là ma túy, Hal muốn ma túy từ Mike, giết Mike. Sau chiếm ma túy, tối qua tiệc vui quá lộ ma túy, Hal sợ Salman biết, nên đầu độc."

Lý Cầm nghi ngờ, "Đầu độc có nhiều cách, sao Hal dùng ma túy, không phải quyết định hợp lý."

Bao Tinh cười, "Có khi vì đơn giản, não hắn không tốt. Nước ngoài ngôn ngữ không thông, mua thuốc độc khó, dùng ma túy tạo giả tai nạn, hợp lý."

Chương 675: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân gật đầu, suy đoán hợp lý, thiếu chứng cứ.

"Haruk thì sao, hắn có nghi ngờ không?"

Lý Cầm nghĩ, "Haruk là anh Zerlai, Salman là bạn trai Zerlai, không mâu thuẫn lớn không giết em rể."

Bao Tinh không nghĩ vậy, "Chị Lý, ngươi không hiểu, Nước A Tam khác nội địa, Haruk thuộc dòng dõi cao, Salman dòng dõi thấp, Haruk không muốn em gái lấy Salman, không thay đổi được quyết định của Zerlai, nên giết Salman, Haruk có động cơ giết người."

Hàn Bân từng nói chuyện với Haruk, hắn không thích Salman.

Nhưng nói đó là động cơ giết người, có vẻ gượng ép.

Ai cũng có người không thích, không nghĩa có ý định giết.

Sáu giờ chiều.

Haruk đến phòng làm việc đội một.

Hàn Bân mời hắn ngồi.

Haruk dang tay, "Ta không ngờ, nhanh vậy trở lại đây."

Hàn Bân cười, "Các ngươi nước ngoài, nếu tuân thủ luật nội địa, không cần đến."

Haruk cười gượng.

Hàn Bân không vòng vo, mở sổ, "Ngươi biết gì về Salman?"

Haruk thở dài, “Chiều nay Elizabeth gọi cho ta, nói về Salman, thật bất ngờ.”

“Ngươi gặp Salman lần cuối khi nào?”

“Hơn chín giờ sáng, ta đến nhà hắn.”

“Làm gì?”

“Hắn gọi ta, nói chuyện, đưa một thứ, nhờ giữ hộ.”

“Thứ gì? Ngươi xem chưa?”

Haruk lắc đầu, “Chưa, hắn nói nhẫn cưới, vài ngày nữa cầu hôn Zerlai, sợ Zerlai phát hiện, nhờ ta giữ.”

“Thứ đó đâu?”

“Ta mang đây.” Haruk lục túi, lấy túi tinh xảo, viết ba chữ vàng, Chu Tiểu Sinh.

Hàn Bân đeo găng tay, mở túi, trong là hộp vuông, mở nắp, bên trong là nhẫn kim cương bạch kim, rất đẹp.

“Chà, nghĩ lại Salman tốt với em gái ta, chỉ là hắn không có phúc.” Haruk lẩm bẩm.

Hàn Bân không để ý, xem kỹ nhẫn và hộp.

Dưới hộp có đệm, mở ra thấy tờ giấy.

Hàn Bân mở ra xem, là thư Salman viết cho Zerlai.

“Zerlai xin lỗi, ta phải đi, không muốn rời xa ngươi, nhưng ta mắc lỗi, không cố ý, nhưng đã xảy ra, ta yêu ngươi, ta để lại ít đồ, nhờ Haruk giữ, mong ngươi thích, lòng ta mãi bên ngươi…”

Hàn Bân đọc kỹ, “Haruk, ngươi xem thư này chưa?”

Haruk gãi đầu, “Không, ta không biết có tờ giấy, trời ơi, viết gì, cho ta xem?”

“Ngươi nhận ra chữ Salman không?”

“Không.”

“Được rồi, tạm giao thư này cho cảnh sát.”

“Nhẫn thì sao?”

Hàn Bân không bận tâm, “Yên tâm, thứ này không đắt, không mất được.”

Kim cương có hai loại, một loại có giá trị sưu tầm, một loại không.

Loại nhẫn kim cương nhỏ thế này, không có giá trị sưu tầm, chỉ là trò lừa đẹp đẽ.

Thứ này mua có thể không rẻ, vài chục triệu, thậm chí cả trăm triệu, nhưng bán lại không ai mua.

Phần lớn cô gái tự chọn nhẫn cưới, còn nhẫn nam tặng, ai biết qua mấy đời?

Trên tivi cảnh nam tặng nhẫn, nữ vui vẻ, chỉ khi nhẫn to, có giá trị sưu tầm.

Hoặc nữ sẵn sàng dính vào.

Xem cô gái có biết sống không, nhìn vào thích vàng hay kim cương, là biết.

Hàn Bân cất nhẫn vào hộp, “Salman gần đây có gì bất thường?”

“Không rõ, ta không quan tâm hắn.”

“Ngươi buồn hay vui khi Hal chết?” Hàn Bân hỏi.

“Trời ơi, ta hiểu ý ngươi, cả hai.” Haruk nhún vai, “Gia đình ta không muốn Zerlai lấy Salman, nhưng không giết người, đừng nghi ta.”

“Zerlai nói chỉ cần chúng ta không can thiệp, không cần sính lễ, tiền trước hôn nhân của nàng, khoảng ba triệu rupee, ta

thấy hợp lý, đồng ý không can thiệp.”

“Ta biết nghe hơi vụ lợi, nhưng không ai từ chối tiền, Zerlai quyết tâm, nghĩa là yêu Salman, ta muốn thành toàn, đôi bên cùng có lợi.”

“Ngươi không tin có thể hỏi Zerlai, nàng đã hứa.”

Hàn Bân ghi lại, “Ngươi nghĩ Salman tự sát hay bị giết?”

“Ta không rõ.” Haruk lắc đầu.

“Nếu Salman bị giết, ngươi nghi ai?”

“Không.”

Hàn Bân xem sổ, tạm không có câu hỏi, đứng dậy, “Cảm ơn ngươi hợp tác.”

“Hy vọng giúp ngươi.” Haruk đứng dậy, “Nếu không có việc, ta về, Zerlai không ổn, ta phải bên nàng.”

“Tất nhiên.” Hàn Bân đáp, rồi gọi Lý Cầm và Bao Tinh, bảo họ theo Haruk một chuyến.

Nhiệm vụ đơn giản, thu thập thư của Salman, giám định chữ viết.

…

Sáng hôm sau.

Phòng họp đội điều tra thành phố.

Đinh Tích Phong tổ chức họp.

Tham gia có, Mã Cảnh Ba, Hàn Bân và một số đội viên đội hai.

Mọi người ngồi đủ, Đinh Tích Phong đi thẳng vào vấn đề, “Tìm thấy xe hiện đại trắng đến đâu?”

Mã Cảnh Ba đáp, “Gần xong, một hai ngày là hết phạm vi.”

Đinh Tích Phong uống ngụm trà, "Ta tra về Salman, hắn không có xe hiện đại trắng, nhưng gần đây thuê một xe tại cửa hàng Đại Kim, xe hiện đại trắng."

"Ngươi liên hệ cửa hàng, nhờ định vị xem xe ở đâu."

Mã Cảnh Ba khó chịu, "Rõ."

Đinh Tích Phong tiếp, "Hiện tại, Salman có thể liên quan cái chết của Mike, thậm chí là hung thủ giết Mike."

"Hàn Bân, đã dịch thư của Salman chưa?"

"Dịch rồi, ta dịch sang tiếng Trung." Hàn Bân nói, rồi đến máy chiếu, chiếu bản gốc và bản dịch.

Tối qua, Hàn Bân đã giám định thư, đúng chữ viết của Salman.

Mọi người xem máy chiếu.

Xem xong, Bao Tinh hỏi, "Là di thư?"

Lý Cầm nói, "Salman chỉ nói muốn rời đi, không nói tự sát."

Bao Tinh dang tay, "Đại tỷ, ngươi vặn vẹo quá."

Mã Cảnh Ba nhíu mày, "Thư giả không?"

"Ta thu thập một số thư của Salman, đúng chữ hắn." Hàn Bân nói.

Đinh Tích Phong nhìn Hàn Bân, "Ngươi biết giám định chữ?"

"Biết chút, nhưng không đủ cấp xuất giám định thư." Hàn Bân cười.

"Biết là được, thư giám định không vội, từ từ theo quy trình." Đinh Tích Phong nói.

Điều tra nhanh quan trọng, chỉ cần nhanh hơn hung thủ một bước, có thể bắt.

Chương 676: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân biết giám định chữ, dùng ngay, chờ chuyên gia, đi quy trình mất bao lâu.

Kết quả ra, có thể đã lỡ thời điểm điều tra tốt nhất.

Đinh Tích Phong xem kỹ thư, hỏi, "Hàn Bân, ngươi đầu tiên xem thư, thấy có vấn đề không?"

"Ta chủ yếu có hai nghi vấn, một là thư không rõ ràng, Salman nói muốn rời đi, nhưng không nói tự sát, dù có ám chỉ, ta chỉ thấy nội dung mơ hồ, có thể là di thư, cũng có thể Salman muốn chạy trốn."

"Hai là thư ngắn, không có phần trắng dưới giấy, có thể không là thư hoàn chỉnh."

"Hai nghi vấn, một là Salman muốn giấu thư trong hộp trang sức, cắt ngắn để đủ chỗ, chỉ giữ phần có chữ."

"Hai là không là thư hoàn chỉnh, có nội dung bên dưới, bị cắt đi."

Đinh Tích Phong nghĩ, "Haruk có nghi ngờ không?"

"Hiện không có động cơ và bằng chứng."

"Hal thì sao?"

"Hal đáng nghi hơn, không có chứng cứ ngoại phạm, thiếu chứng cứ quan trọng."

"Người khác có nghi ngờ không?"

“Chủ nhiệm Tôn từng vào nhà vệ sinh Hal, có thể tiếp xúc ma túy.” Hàn Bân nói.

Đinh Tích Phong hỏi, “Zerlai và Elizabeth có nghi ngờ không?”

“Zerlai có chứng cứ ngoại phạm.”

“Elizabeth phát hiện đầu tiên, cũng phát hiện Hal dùng ma túy, hiện không có động cơ và chứng cứ.” Hàn Bân nói.

“Ta nói.”

Mã Cảnh Ba khẽ hắng giọng, “Ta nghĩ Elizabeth đáng điều tra, nàng truyền thống, có chút như vệ đạo sĩ, là giáo viên tốt, luôn coi thường Mike, David, Salman.”

Mã Cảnh Ba là cảnh sát kỳ cựu, không có chứng cứ, chỉ nhắc khéo, không đi sâu.

Bao Tinh tiếp lời, “Ta thấy Mã đội nói đúng, nhớ không, lần trước cũng Elizabeth đầu tiên đề nghị gỡ camera, không lâu David xảy ra chuyện, giờ đến Salman.”

Hàn Bân nghĩ, “Còn Mike thì sao, Elizabeth có chứng cứ ngoại phạm, hơn nữa, thể trạng Elizabeth không thể giết Mike, rồi khiêng vào xe.”

“Tổ trưởng, ngài từng nói, vụ Mike có thể do nhóm. Nếu nội ứng không phải Hal, mà là Elizabeth? Nàng cũng ăn cùng Mike, biết tình hình Mike, có thể là nội ứng, cung cấp tin cho đồng bọn giết Mike.” Bao Tinh đoán.

“Hiện không có chứng cứ cho thấy Elizabeth tiếp xúc ma túy.” Hàn Bân phân tích,

“Đội trưởng điều tra, Salman thuê xe hiện đại trắng, có thể là xe nghi phạm, nghĩa là Salman liên quan vụ Mike, Salman giống nội ứng hơn.”

“Salman có thể không là nội ứng, mà là hung thủ giết Mike?” Giang Dương hỏi.

“Salman có chứng cứ ngoại phạm, luôn ở cùng Zerlai.” Hàn Bân nhắc.

“Nếu Zerlai nói dối thì sao?” Giang Dương dang tay, không ai phản bác, tiếp tục,

“Salman và Elizabeth cùng giết Mike, sau, Elizabeth giết Salman. Thư không phải di thư, chỉ là Salman muốn về nước, tránh cảnh sát tìm xe hiện đại trắng, tìm ra hắn.”

Đinh Tích Phong cười, “Suy luận tốt, nhưng bằng chứng quan trọng nhất, tìm xe hiện đại trắng.”

Họp xong, mọi người chia nhau điều tra.

Hàn Bân báo cáo đội trưởng, rồi dẫn người trở lại hiện trường.

Zerlai không ở đây.

Phòng khách vẫn lộn xộn, nhìn qua không có manh mối.

Bao Tinh hỏi, “Tổ trưởng, lần này tra gì?”

“Ngươi đọc thư Salman chưa.”

“Đọc rồi.”

“Tìm giấy giống vậy, ta cần.”

“Rõ.”

Sau đó, Hàn Bân và Bao Tinh chia nhau tìm.

Nhà Salman ba phòng hai sảnh, khách, ăn, phòng chính có người ở, phòng phụ là thư phòng, còn một là phòng thay đồ.

Hàn Bân nhìn lướt qua phòng khách, không thấy manh mối, để Bao Tinh tìm, vào thư phòng.

Thư phòng gọn gàng, bên trái là bàn, sau là giá sách, nhiều sách, đối diện là hoa tươi, hơi héo.

Hàn Bân nhìn bàn, quệt tay, không có bụi, chắc thường xuyên lau.

Trên bàn có laptop, bên phải là ống bút, một bút trên bàn.

Hàn Bân cầm bút, vạch một nét vào sổ, bút than đen, màu và nét giống thư.

Hàn Bân mở ngăn kéo, thấy sổ, mở sổ thấy giấy giống thư.

Hàn Bân lật sổ, một trang bị xé, dưới trang nguyên vẹn, mờ vết mực.

Hàn Bân tìm nơi sáng, nhìn rõ nội dung.

Như đoán, thư có phần dưới.

Phần dưới nói về Haruk.

Salman viết, vì giúp Haruk mà mắc lỗi, báo hành tung Mike cho Haruk, phải rời Cầm Đảo, nếu không bị bắt, mong Zerlai nhanh về nước gặp, nói Haruk đã đồng ý không can thiệp cưới xin.

Xem thư, vụ án rõ ràng, như Hàn Bân đoán, Mike có thể bị nhóm giết, Salman báo hành tung Mike, Haruk có thể là hung thủ.

Xe hiện đại trắng bị cảnh sát tìm, Haruk sợ lộ, giết Salman, cắt đứt đầu mối.

Cảnh sát chỉ tìm được Salman, hắn chết, để lại thư dễ hiểu nhầm là di thư.

Xem phần dưới biết, không phải di thư, Salman không muốn tự sát, mà về nước, mong Zerlai theo.

Chứng tỏ Salman không tự sát, mà bị giết.

Xem nội dung ẩn trong thư, hung thủ có thể là Haruk.

Haruk có động cơ, từng đến nhà Salman, theo lời Haruk, rời nhà Salman lúc mười giờ, không khớp thời gian.

Salman chết lúc mười một giờ mười đến mười một giờ ba mươi, Haruk nói giờ đó ở khách sạn, có chứng cứ ngoại phạm.

Kỹ thuật giám định, bia không có ma túy, nhưng ly có, Hàn Bân đoán, khi Salman uống bia, ai đó bỏ ma túy vào ly.

Nếu Haruk không ở hiện trường, sao bỏ ma túy?

Hàn Bân nghĩ, Haruk có thể nói dối.

Hàn Bân gọi điện cho Lý Cầm, "Chị Lý, sao rồi?"

"Chúng ta ở Khách sạn Sevia xem camera, thấy Haruk về khách sạn lúc mười giờ hai mươi tám, sau vào phòng, không ra nữa, nghĩa là hắn không nói dối, có chứng cứ ngoại phạm."

"Ta biết rồi." Hàn Bân đáp, cúp máy.

Haruk về khách sạn mười giờ hai mươi tám, trừ thời gian đi đường, có thể rời nhà Salman lúc mười giờ, nghĩa là không nói dối.

Chương 677: Tiêu Đề 《Ẩn》

Salman chết, Haruk đã rời một giờ, sao bỏ ma túy?

Hàn Bân trở lại phòng khách, mô phỏng hiện trường.

Giờ tuy lộn xộn, vẫn có thể đoán, khi đó, Salman ngồi ghế uống bia, bia và ly để trên bàn, Salman uống ma túy quá liều, thần trí rối loạn, khiến phòng khách lộn xộn.

Hàn Bân vào bếp, mở tủ lạnh, thấy vài lon bia.

Hàn Bân mở ngăn đông, tầng một có khay đựng đá, nhưng không có đá.

Hàn Bân chợt hiểu.

Hàn Bân gọi lại cho Lý Cầm, "Chị Lý, các ngươi còn ở khách sạn?"

"Định về, sao vậy?"

"Khám phòng Haruk, xem có khay đá không."

"Có chuyện gì, tổ trưởng?" Lý Cầm hỏi.

"Ta tìm thấy thư hoàn chỉnh, Salman không tự sát, mà định về nước, Mike có thể do Haruk và Salman giết, sau Haruk giết Salman." Hàn Bân nói.

Lý Cầm hỏi, "Salman chết, Haruk ở khách sạn, sao giết?"

"Vậy mới bảo ngươi tìm khay đá, Salman uống bia có thể bỏ đá, nên ly có ma túy, nhưng bia không. Haruk chỉ cần bỏ đá ma túy vào tủ lạnh, Salman sẽ tự cho vào ly, Haruk có chứng cứ ngoại phạm." Hàn Bân giải thích.

Lý Cầm hiểu ra, "Đi ngay, ta đi khám phòng Haruk."

"Đi đi, ta báo đội trưởng và Mã đội." Hàn Bân nói, rồi cúp máy.

Thư Salman chứng tỏ Haruk đáng nghi, có thể tiêu hủy công cụ gây án, tình huống đặc biệt, có thể khám nhà.

Nếu Haruk tiêu hủy công cụ, suy đoán hợp lý cỡ nào, cũng không có bằng chứng.

……

Khu dân cư Gia Thành.

Tầng hầm thứ hai của bãi đỗ xe.

Ở một góc của bãi đỗ xe, có một chiếc SUV Hyundai màu trắng đỗ tại đó. Vị trí này không được kẻ vạch chỗ đỗ, phía đông có một ống dẫn nước nóng, phía tây là một cột đá, phía trước là một thùng rác màu xanh, nơi này vô cùng chật hẹp, chỉ cần sơ ý một chút là có thể làm trầy xước xe.

Tuy nhiên, việc đỗ xe ở đây cũng có một lợi thế, đó là không chiếm chỗ đỗ xe của người khác, cũng không cản trở lưu thông bình thường, miễn là công ty quản lý không quá khắt khe, thông thường sẽ không yêu cầu di dời xe.

Lúc này, xung quanh đã được căng dây cảnh báo.

Mã Cảnh Ba đứng ở cách đó không xa, nói chuyện với vài cảnh sát.

Tìm thấy chiếc xe khả nghi này, Mã Cảnh Ba cũng cảm thấy nhẹ nhõm, nếu không, hắn thật không biết phải giải thích thế nào với đội trưởng.

Sau khi đội kỹ thuật đến, họ chụp hình chiếc xe liên tục, sau đó mới đưa xe ra khỏi khe hẹp.

Mã Cảnh Ba cũng là một cảnh sát giàu kinh nghiệm, hắn đi vòng quanh xe một vòng, sau đó mới mở cửa xe kiểm tra bên trong. Trong ngăn đựng đồ trước ghế phụ, có một chiếc túi màu xám. Mã Cảnh Ba mở túi ra xem, bên trong có một sợi dây chuyền vàng rất to và một chiếc nhẫn vàng rất rộng.

Chỉ cần nhìn phong cách này cũng biết đây là đồ trang sức mà Mike đã mất.

Mã Cảnh Ba tiếp tục kiểm tra, phát hiện trên kính xe có gắn một camera hành trình hai chiều, có thể quay được cả phía trước và phía sau xe. Điều này rất hữu ích, nếu may mắn, có thể quay lại quá trình phạm tội của nghi phạm.

Tuy nhiên, khi Mã Cảnh Ba kiểm tra kỹ hơn, hắn ngạc nhiên phát hiện thẻ nhớ của camera hành trình đã biến mất.

Điều này giống như rút được ba lá A, nhưng khi lục túi lại không có đạn.

Phòng họp đội điều tra hình sự thành phố.

Đinh Tích Phong ngồi ở ghế chủ tọa, Mã Cảnh Ba và Hàn Bân ngồi hai bên, các đội viên khác lần lượt ngồi dọc theo bàn.

Đinh Tích Phong xem qua điện thoại, sau đó mở sổ ghi chép, "Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo liên tiếp có ba giáo viên nước ngoài tử vong, không chỉ lãnh đạo sở cảnh sát mà cả lãnh đạo thành phố cũng rất quan tâm. Từ khi Mike bị giết đến nay cũng đã một thời gian dài, chúng ta cần đẩy nhanh tiến độ điều tra."

"Ta sẽ không nói nhiều, sợ gây áp lực cho các ngươi, giờ nói về vụ án."

Mã Cảnh Ba cười khổ, lời nói nửa vời lại tạo thêm áp lực, "Đội trưởng, để ta báo cáo tiến triển điều tra trước."

“Chiếc SUV Hyundai màu trắng đã được tìm thấy, ở tầng hầm thứ hai của bãi đỗ xe khu dân cư Gia Thành. Chúng ta đã kiểm tra camera giám sát của bãi đỗ, nghi phạm sau khi xuống xe đã che kín mặt, đội mũ, đeo khẩu trang và kính râm, không thể nhìn rõ khuôn mặt.”

“Nghi phạm rời khỏi bãi đỗ xe khoảng một giờ sáng, sau đó đi vào Phố Thúy An, vì ánh sáng khi đó khá tối, việc truy tìm gặp khó khăn, ta đã cử người thu thập camera giám sát để tiếp tục truy tìm.”

“Mã đội, ta muốn xem camera giám sát của nghi phạm.” Hàn Bân đề nghị.

Mã Cảnh Ba ra hiệu cho Hà Anh Sinh đưa một máy tính bảng, mở video giám sát và đưa cho Hàn Bân.

Hàn Bân nhận máy tính bảng, xem video của bãi đỗ xe ngầm, có đèn chiếu sáng, có thể nhìn rõ dáng người nghi phạm. Từ chiều cao, thể trạng, dáng đi, bước chân, vị trí đặt chân, tất cả đều chỉ ra rằng nghi phạm là Haruk.

Hàn Bân khẳng định, “Là Haruk.”

Đinh Tích Phong hỏi, “Có chắc chắn không?”

“Không sai được.”

Trương Thuận Cốc của đội hai nói tiếp, “Nếu thật sự Haruk là nghi phạm, thì đường chạy trốn của hắn nên từ khu dân cư Gia Thành đến Khách sạn Sevia.”

Mã Cảnh Ba bổ sung, “Nếu nghi phạm có ý thức phản trinh sát, hắn có thể sẽ đi vòng quanh thành phố, không trực tiếp quay về khách sạn.”

Đinh Tích Phong gõ bàn, “Cảnh Ba, ngươi tiếp tục theo dõi tuyến đường này.”

“Rõ.”

Đinh Tích Phong nhìn Hàn Bân, "Ngươi phát hiện gì, nói xem."

Hàn Bân đến máy chiếu, đặt hai tài liệu lên máy chiếu, một là tiếng Anh, một là bản dịch tiếng Trung.

Chương 678: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta đã đến hiện trường, từ ngăn kéo trong thư phòng của Salman, tìm thấy một cuốn sổ, giấy trong sổ giống với giấy thư để lại cho Zerlai, trong đó có một trang bị xé, dưới trang có dấu vết, qua xử lý của đội kỹ thuật, đã phục hồi nội dung bức thư.”

“Bên trái là tiếng Anh, bên phải là bản dịch. Từ nội dung đầy đủ của bức thư, Salman không định tự sát mà muốn về nước Nước A Tam, đồng thời trong thư cũng nói rõ việc Salman cùng Haruk giết Mike.”

“Từ nội dung thư, Salman rất có thể bị Haruk giết để diệt khẩu.”

Đinh Tích Phong suy nghĩ một lúc, “Haruk đã đầu độc Salman như thế nào?”

“Khi Salman chết, Haruk không ở khu nhà giáo viên nước ngoài mà đã trở về Khách sạn Sevia. Theo ta đoán, Haruk có thể đã dùng đá để đầu độc.”

“Điều này phù hợp với việc trong lon bia không có ma túy, nhưng trong cốc lại có. Thêm nữa, ta vừa hỏi Zerlai, Salman có thói quen uống bia với đá.”

“Bằng chứng đâu?”

“Ta đã nhờ Lý Cầm và Giang Dương khám phòng của Haruk tại Khách sạn Sevia, trong tủ lạnh nhỏ của phòng Haruk có một khay đá, đã gửi đến đội kỹ thuật kiểm tra, tin rằng sẽ sớm có kết quả.” Hàn Bân nói.

“Haruk đâu?”

“Đã bị tạm giam.”

Đinh Tích Phong tổng kết, “Từ hiện trạng, Haruk rất đáng nghi, nhưng chỉ dựa vào bức thư chưa đủ để buộc tội hắn.”

“Ta đã liên lạc với Cửa hàng xe Đại Kim, họ nói xe do Salman thuê, thời hạn thuê là một tháng, Haruk không xuất hiện.”

“Nếu Haruk thật sự là hung thủ, động cơ giết Mike của hắn là gì?”

Đinh Tích Phong châm một điếu thuốc, rít một hơi, tiếp tục, “Mike và Haruk đến từ hai quốc gia khác nhau, đến Trung Quốc vào các thời điểm khác nhau, không có nhiều mối liên hệ, động cơ giết người của Haruk là gì?”

Hàn Bân nói, “Zerlai là cầu nối giữa hai người, theo lý, nàng là người hiểu rõ nhất, nhưng Zerlai hiện tinh thần không ổn định, lại là em gái của nghi phạm, chưa chắc đưa ra câu trả lời khách quan, ta nghĩ có thể hỏi Trần Hải Tĩnh, hắn rất muốn giảm án.”

Lý Cầm nói, “Ta sẽ nói chuyện với nàng, mấy ngày qua ta thường đến phòng tạm giam thăm nàng, khá hiểu tình hình.”

“Đúng lúc đó, có tiếng gõ cửa.”

“Vào đi.”

“Rầm.” Cửa mở, Trần Yến từ đội kỹ thuật bước vào.

“Đội trưởng, kết quả kiểm tra liên quan đến vụ Salman đã có.”

“Ngươi nói đi.”

“Khay đá mà Tổ trưởng Hàn gửi đã được giám định, một trong các rãnh đá có chứa ma túy, và ma túy này giống với loại

gây chết cho Salman.”

“Camera hành trình mà Đội trưởng Mã gửi cũng đã kiểm tra, thực sự không có thẻ nhớ, nhưng qua kiểm tra sâu hơn, phát hiện camera hành trình có chức năng giám sát từ xa, tự động tải video lên đám mây.”

Đinh Tích Phong nhắc nhở, “Nói dễ hiểu hơn.”

“Nói đơn giản, dù không có thẻ nhớ, camera hành trình vẫn tải video về công ty cho thuê xe.”

Đinh Tích Phong nhíu mày, “Nghĩa là công ty cho thuê xe có bản sao lưu video giám sát.”

Trần Yến gật đầu giải thích, “Camera tự động tải lên đám mây khá hiếm, giá cũng đắt, thường nhà dùng camera có thẻ nhớ là đủ, nhưng công ty cho thuê xe có thể có lý do riêng, họ sẽ không tiết lộ điều này với khách hàng.”

Đinh Tích Phong hừ lạnh, “Ta không cần biết lý do của họ, Cảnh Ba, ngươi dẫn người lấy video về.”

“Rõ.”

“Hàn Bân, ngươi thẩm vấn Haruk, chỉ hỏi vụ Salman.”

“Hiểu rồi.”

…

Mười phút sau, Hàn Bân gặp Haruk trong phòng thẩm vấn.

Haruk mặt mày ủ rũ, nhìn Hàn Bân, Bao Tinh, Hoàng Khiết Khiết một cái, rồi lại cúi đầu.

Hàn Bân quan sát, “Haruk, cảm giác thế nào?”

Haruk dang tay, “Ta không thích đây, ta không phạm tội, các ngươi không nên giam ta, ta là người nước ngoài, ok.”

“Ngươi là người nước nào không quan trọng, quan trọng là ngươi phạm tội ở đây.” Hàn Bân lạnh giọng.

“Không, ta không vi phạm luật, ta là người tốt.”

Hàn Bân cười, “Người tốt không đầu độc bia của Salman.”

“Trời ơi, sao ngươi nghĩ ta đầu độc Salman.”

Hàn Bân trả lời lạc đề, “Chúng ta đã tìm thấy phần sau của bức thư, Salman viết rõ ràng, hắn không muốn chết mà muốn về Nước A Tam. Ngươi và Salman làm điều phạm pháp, để tránh bị lộ, ngươi giết Salman.”

Haruk khinh thường, “Ha ha, có chứng cứ không?”

Hàn Bân lấy ra bản phục hồi thư, “Ngươi tự xem, có phải bức thư không, ta tin ngươi nhận ra.”

Haruk xem xong, ngạc nhiên, “Ngươi tìm thấy thư ở đâu.”

Hàn Bân bình thản, “Chúng ta không chỉ tìm thấy thư, còn tìm thấy chứng cứ khác đủ buộc tội ngươi.”

“Ngươi đừng dọa ta, ta không làm, chẳng có gì để tra, ta ở khách sạn, còn Salman ở khu nhà giáo viên, sao ta đầu độc hắn?” Haruk hỏi lại.

“Điều đó không khó, ngươi biết Salman thích uống bia đá, bỏ ma túy vào đá, rồi để trong tủ lạnh nhà Salman, dù ngươi ở khách sạn, vẫn đầu độc được Salman.”

“Bravo.” Haruk vỗ tay, “Cảnh sát Hàn, ngài suy luận hay, nên viết truyện, nhưng có chứng cứ không? Ai thấy ta bỏ ma túy vào đá?”

“Chúng ta tìm thấy khay đá trong phòng ngươi, một rãnh có ma túy, giống ma túy giết Salman.”

Nghe vậy, Haruk nuốt nước bọt, tay tự nhiên đan vào nhau.

Hàn Bân tiếp tục, "Ngươi có động cơ giết người, là người tiếp xúc Salman cuối cùng, tại nhà ngươi có ma túy giết Salman, ngươi nghĩ thẩm phán xử sao?"

Lâu sau, Haruk thở dài, "Cảnh sát Hàn, ngươi nói động cơ không tồn tại, như ngươi nói, Salman về Nước A Tam, cảnh sát Trung Quốc không bắt được hắn, sao ta phải mạo hiểm giết hắn?"

Chương 679: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân gật đầu, "Câu hỏi hay, ta cũng nghĩ vậy, ngươi giải đáp đi?"

"Không thể giải đáp, nghĩa là câu hỏi vô lý, ta không cần giết Salman, các ngươi bắt nhầm người."

"Khay đá có dấu vân tay ngươi giải thích sao, trên đó có ma túy?"

"Ta dùng cho mình, giữ mà dùng, đâu cho Salman?"

"Vậy ma túy ở đá đâu?" Hàn Bân hỏi lại.

Haruk dang tay, "Hết rồi, ta pha coca uống."

Hàn Bân hỏi lại, "Ngươi chắc chắn, ma túy trong đá ngươi dùng, đã uống?"

"Chắc." Haruk không ngần ngại.

Hàn Bân cười, nếu là bằng chứng khác có thể biến mất khi ăn, nhưng ma túy thì khác.

"Thiến Thiến, mời đội kỹ thuật đến, kiểm tra ma túy trong người Haruk."

"Rõ." Hoàng Khiết Khiết rời phòng thẩm vấn, Hàn Bân hỏi tiếp, "Haruk, ma túy từ đâu?"

"Trong nhà vệ sinh Hal, thằng ngu đó, phê ma túy mà tưởng không ai biết, ngốc hơn nữa là giấu ma túy trong bồn nước nhà vệ sinh, hắn tưởng không ai xem phim Mỹ sao?" Hal chế giễu.

“Thịch thịch.”

Lúc đó, cửa phòng thẩm vấn vang lên, rồi cửa mở, Hoàng Khiết Khiết vẫy tay Hàn Bân.

Hàn Bân ra ngoài, hỏi, “Sao vậy?”

“Mã đội đến Công ty cho thuê xe Đại Kim, lấy video camera hành trình về, gọi ngài đến phòng họp.”

Hàn Bân dặn, “Ngươi và Bao Tinh canh, để đội kỹ thuật kiểm tra ma túy trong người Haruk.”

Nói xong, Hàn Bân đến phòng họp, mở cửa thấy Đinh Tích Phong, Mã Cảnh Ba, Vương Tiêu đã có mặt.

“Đội trưởng, Mã đội.” Hàn Bân chào.

Mã Cảnh Ba ra hiệu, tâm trạng tốt, “Đúng lúc, xem video.”

Hàn Bân kéo ghế ngồi, xem video trên máy chiếu.

Xe chạy một đoạn, dừng bên đường, một giọng nói tiếng Anh, “Ta#￥￥%&……”

Mã Cảnh Ba dừng video, “Nghe như giọng Haruk, hắn nói gì?”

Hàn Bân dịch, “Salman ngu ngốc, đến thẻ nhớ camera hành trình cũng không rút, đúng là kẻ hèn.”

Mã Cảnh Ba tiếp tục video, camera hành trình có hai ống kính, quay trước và sau xe.

Haruk ngồi trong xe, đợi một lúc, rồi nghe điện thoại, có giọng Salman, “Alo, Haruk?”

“Là ta, Mike còn ở nhà hàng không?”

“Không, Mike đi rồi, lái xe.”

“Hắn đi xe nào?”

“Chiếc Buick SUV đen ta nói ngươi trước đó.”

Haruk hỏi, “Hắn đi bao lâu?”

“Ta không rõ, ta chưa đi đường đó.”

“Trời, đồ ngu, ngươi biết gì?”

“Haruk, tôn trọng chút, ta vì Zerlai mới giúp ngươi, ta không phải đầy tớ ngươi.”

“Ok, ta nói sai, ta xin lỗi.”

“Haruk, ta khuyên ngươi dừng lại, giết Mike nguy hiểm lắm, Mike rất khỏe.”

“Đừng nói vô ích, Mike phải chết, ngươi hiểu không?”

“Ta không muốn dính vào chuyện này, ta…”

“Salman, đừng hèn nhát, ta chắc chắn giết được Mike, ngươi cần giữ im lặng, hiểu chưa?”

Salman thở dài, cúp máy.

Haruk chửi, “Nhát gan, loại phế vật như ngươi, cũng đòi cưới em ta?”

Sau đó, Haruk ra khỏi xe, từ cốp sau khiêng một người, ném vào bãi cỏ bên cạnh, camera sau ghi lại cảnh này.

Mã Cảnh Ba dừng video, thấy rõ mặt Haruk, “Người này khiêng từ xe xuống, là Phùng Hỉ Phàm say rượu. Trước đó còn đoạn video Haruk nhặt xác Phùng Hỉ Phàm ven đường, bỏ vào cốp.”

Hàn Bân trầm ngâm, “Có video Haruk giết không?”

Mã Cảnh Ba lắc đầu, “Không quay được quá trình cụ thể, khi xe dừng lại, camera hành trình cũng tắt.”

“Khi camera hành trình bật lại lần nữa, Haruk đã lên xe và lái thẳng đến bãi đỗ xe ngầm của khu dân cư Gia Thành, điều này chứng minh hắn luôn là người lái xe.”

“Trong cốp xe phát hiện chất nôn của Phùng Hỉ Phàm, trong hộc đựng đồ của ghế phụ phát hiện dây chuyền và nhẫn vàng của Mike. Kết hợp với video và âm thanh từ camera hành trình, đủ để buộc tội Haruk.”

“Rất tốt.” Đinh Tích Phong đứng lên, vươn vai, “Hàn Bân, công việc tiếp theo giao cho ngươi.”

“Vâng.”

Hàn Bân lại xem xét kỹ đoạn video từ camera hành trình, sau đó đến bộ phận kỹ thuật kiểm tra lại toàn bộ chứng cứ.

Một giờ sau, Hàn Bân bước vào phòng thẩm vấn.

Haruk cười khổ, “Cảnh sát Hàn, trong đội điều tra chỉ có mình ngươi biết tiếng Anh sao? Giao tiếp khó quá, ta muốn uống một tách trà đen mà họ cũng không hiểu.”

Hàn Bân đáp, “Đó không phải là vấn đề của họ, mà là vấn đề của ngươi. Đến quốc gia nào thì nên học văn hóa của quốc gia đó, chứ không phải yêu cầu họ hiểu ngươi.”

Haruk nhún vai, “Ta chỉ muốn uống trà đen thôi, được không?”

Hàn Bân cười, “Tất nhiên là được, ta không chỉ mời ngươi uống trà, mà còn mời ngươi xem phim.”

“Ngài đừng đùa, ta không có tâm trạng xem phim ở đây.”

“Ta tin là ngươi sẽ thích.” Hàn Bân cầm máy tính bảng, mở đoạn video từ camera hành trình, vừa vặn là đoạn ghi âm cuộc gọi giữa Haruk và Salman.

Hàn Bân xoay màn hình về phía mình, không cho Haruk xem video, chỉ để hắn nghe âm thanh, điều này làm Haruk càng lo lắng.

Sự sợ hãi lớn nhất là từ những điều chưa biết.

Quả nhiên, khi nghe đến đoạn ghi âm, mặt Haruk trắng bệch.

“Không thể nào, làm sao các ngươi có đoạn ghi âm này? Ta rõ ràng đã…”

Hàn Bân tắt máy tính bảng, “Ngươi muốn nói là mình đã rút thẻ nhớ của camera hành trình, sao cảnh sát vẫn có thể nghe được ghi âm tối hôm đó.”

Haruk cúi đầu không nói.

“Rất đơn giản, chiếc xe đó là ngươi thuê, chủ xe để tránh bị hư hỏng đã lắp đặt thêm camera khác, mọi hành động của ngươi đều bị quay lại rõ ràng, thậm chí cả cảnh ngươi dùng dao găm giết Mike.”

Haruk lắc đầu, tự nói, “Không thể nào, không thể nào.”

Hàn Bân lại phát đoạn video khác, vẫn không cho Haruk xem hình ảnh, đó là đoạn hắn đang di chuyển xác Phùng Hỉ Phàm, “Mẹ nó, thối quá, tên khốn này uống bao nhiêu rượu, loại người này không đáng sống.”

Chương 680: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trán Haruk ướt đẫm mồ hôi.

Hàn Bân tiếp tục, "Haruk, kết quả kiểm tra ma túy của ngươi là âm tính, chứng tỏ ngươi nói dối, ngươi không dùng ma túy mà dùng nó để đầu độc Salman."

Haruk ôm đầu, run rẩy.

Hàn Bân tiếp tục, "Haruk, ngươi giết người ở trong nước, phải tuân theo luật pháp của nước này, nếu ngươi tự thú, có thể còn cơ hội giảm án. Nếu ngươi ngoan cố, chỉ có án tử hình chờ đợi ngươi."

Nghe đến từ tử hình, cơ thể Haruk càng run rẩy.

Năm phút…

Mười phút…

Hai mươi phút…

Haruk im lặng suốt nửa giờ.

Cuối cùng hắn nói với giọng khàn khàn, "Nếu ta hợp tác điều tra, có thể không bị án tử hình không?"

"Án thế nào là do tòa quyết định, nhưng việc ngươi có hợp tác điều tra hay không, phù hợp với chính sách giảm án hay không là do cảnh sát xem xét." Hàn Bân nghiêm túc nói.

"Ngươi bây giờ nhận tội, mới có cơ hội giảm án, mới có khả năng thoát án tử hình."

"Ta có thể tin ngươi không?" Haruk hỏi lại.

Hàn Bân cười, “Theo ta biết, chỉ có mình ta trong đội điều tra biết tiếng Anh, ngươi muốn tin ai?”

“Ta đã đợi ngươi nửa giờ, nếu ngươi không muốn nói, ta sẽ đi trước. Ta có đủ kiên nhẫn, chúng ta sẽ đợi lâu.”

Haruk thở dài, “Cảnh sát Hàn, ngài kiếm được bao nhiêu tiền một tháng?”

Hàn Bân ngạc nhiên, không ngờ Haruk hỏi như vậy, mặc dù đây là chuyện riêng tư, nhưng thấy Haruk có vẻ muốn nói, nên hắn quyết định tiếp tục.

“Ta vừa chuyển đến đội điều tra của thành phố, cũng là trưởng nhóm, lương có tăng một chút, khoảng bảy, tám nghìn mỗi tháng.”

Haruk tò mò, “Thu nhập của ngươi ở Cầm Đảo có nhiều không?”

“Bình thường thôi.”

“Ở nước chúng ta thì đó là thu nhập cao rồi, ta một tháng kiếm bốn mươi nghìn rupee, khoảng bốn nghìn tệ, ở nước chúng ta cũng khá rồi. Ta từng nghĩ chỉ có Ma Đô mới có thể so với các thành phố lớn của nước chúng ta, nhưng đến Cầm Đảo mới biết, nơi này còn hơn cả tưởng tượng, về cơ sở hạ tầng thậm chí vượt qua Mumbai. Trước đây ta thật sự không tin, nghĩ rằng Zerlai lừa ta.”

“Cầm Đảo đã gây ấn tượng mạnh cho ta, họ đối xử rất tốt với người nước ngoài, lương bổng cũng cao. Ngươi biết Salman kiếm được bao nhiêu mỗi tháng không?”

Chưa đợi Hàn Bân trả lời, Haruk giơ bốn ngón tay, mắt trừng lớn, “Bốn mươi nghìn tệ! Gấp mười lần thu nhập của ta!”

“Cộng thêm thu nhập của Zerlai, hai người một tháng kiếm tám mươi nghìn tệ, một năm gần một triệu tệ, tương đương với thu nhập hai mươi năm của ta ở nước chúng ta, hai mươi năm! Một người có bao nhiêu cái hai mươi năm trong đời, ta thật sự không dám tưởng tượng.”

“Ta thừa nhận, ta ghen tị, rất ghen tị, ta cũng muốn kiếm nhiều tiền như vậy, ta cũng muốn ở lại Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo làm giáo viên. Ta từng học đại học ở nước chúng ta, còn Salman chỉ tốt nghiệp trung học, ta xứng đáng làm giáo viên hơn hắn.”

“Ta tìm Zerlai, nhờ hắn hỏi xem trường còn thiếu giáo viên không, Zerlai nói chỉ có năm suất giáo viên, hiện tại không tuyển thêm.”

“Ta rất thất vọng, ngay cả Salman, người chưa từng học đại học, cũng có thể làm giáo viên, tại sao ta, một người quý tộc lại không thể? Chính sách của trường này có vấn đề, không nên tuyển những người như Salman.”

“Ta không cam lòng, ta cũng muốn tìm một công việc lương bốn mươi nghìn tệ mỗi tháng. Lúc đó, cơ hội đến, ta nghe Zerlai nói, người da đen Mike muốn về Mỹ, đã xin nghỉ việc với Trần Hải Tĩnh.”

“Ta rất vui mừng, nghĩ rằng cơ hội của ta đã đến, ta có thể làm giáo viên tại Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo. Nhưng chưa vui được mấy ngày, Mike lại không đi, hắn không về Mỹ nữa.”

“Ta biết, hắn cũng không nỡ bỏ công việc này. Ở Mỹ, hắn chỉ là một kẻ vô danh, nhưng ở Cầm Đảo, hắn có tiền, có địa vị, ta cũng không nỡ rời đi nếu ở vị trí hắn.”

“Nhưng cái cảm giác đã hy vọng rồi lại bị lấy đi thật khó chịu, ta ngày càng không cân bằng, ta muốn trả thù, hắn không

nên chiếm thứ không thuộc về hắn, vì vậy, ta quyết định dùng cách của mình để có được công việc làm giáo viên.”

Hàn Bân hỏi, “Cách của ngươi là gì?”

“Giết Mike, chỉ cần hắn chết, trường sẽ có một suất giáo viên, ta có thể ở lại Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo làm giáo viên. Làm một năm ở Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo bằng mười năm lương ở nước chúng ta, làm ba năm thì vượt qua thu nhập nửa đời sau, ta cần công việc này, ta tin mình làm tốt, rất phù hợp với ta.”

Hàn Bân im lặng, người nước ngoài này lười thật, công việc giáo viên đơn giản quá, chỉ cần là người nước ngoài, biết nói tiếng Anh, nói chuyện với học sinh là kiếm được tiền, ai mà không thích.

“Ngươi giết Mike như thế nào?”

“Ta thật không muốn nhớ lại chuyện này, không phải ý định của ta, cũng không phải kỷ niệm đẹp.” Haruk vỗ trán.

Hàn Bân châm điếu thuốc, đưa cho hắn, “Nói rõ, cũng là cách giải thoát cho ngươi.”

Haruk hít vài hơi thuốc, tâm trạng bình tĩnh lại, “Ta biết từ Salman rằng các giáo viên sẽ tụ tập ăn uống, ta chuẩn bị lợi dụng cơ hội này để giết Mike. Ta biết trước nhà hàng, lái xe quanh khu vực đó và thấy một người say rượu.”

“Ta nghĩ giết người không phải chuyện nhỏ, cách tốt nhất là tìm một kẻ thế mạng. Khi cảnh sát phá án, ta sẽ an toàn. Ta chuẩn bị sẵn, nhét người say vào bụi cây, sau đó đợi xe của Mike. Mike đến muộn hơn ta dự đoán, nhưng ta vẫn đợi được.”

Chương 681: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta giả vờ say rượu, chặn xe hắn lại, rồi nằm trước xe hắn. Khi Mike đến đỡ ta, ta liền đứng dậy và đâm hắn, máu phun ra từ hắn, bắn lên người ta.”

“Ta đã chuẩn bị trước, mặc áo khoác của người say, chuẩn bị giết người rồi đổ tội cho hắn. Mọi chuyện diễn ra thuận lợi, ta giết Mike, đặt hắn lên ghế sau xe, khi mở cửa ra thì ta hoảng hồn, thấy có người khác, Hal.”

“Hal không có trong kế hoạch của ta, ta hoảng sợ, định giết luôn hắn. Nhưng phát hiện Hal cũng say, nằm bất động ở ghế sau, ta ghét người uống rượu, ta không bao giờ uống rượu, đó là thói quen xấu.”

“Ta đặt Mike lên ghế sau, đặt dao vào tay Hal, rồi cởi áo khoác vứt lên người say trong bụi cây. Ta nghĩ mình đã tìm được hai kẻ thế mạng, nghĩ các ngươi sẽ không tìm thấy ta.”

Hàn Bân ghi chú, “Cái chết của David có liên quan đến ngươi không?”

“Không, không liên quan gì đến ta.” Haruk nhún vai.

“Ngươi có hối hận không? Nếu muộn chút nữa, ngươi có thể trở thành giáo viên của Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo mà không cần giết người.” Hàn Bân nói.

Haruk chu miệng, “Có, ta hối hận, vì dù Mike và David chết, ta vẫn không thể trở thành giáo viên tại Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo.”

“Tại sao?”

“Sau khi Mike chết, ta nhờ Zerlai tìm Trần Hải Tĩnh, nói rằng ta muốn làm giáo viên tại Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo, nhưng Trần Hải Tĩnh từ chối. Ta rất bực bội, nhưng không biết lý do, Zerlai cũng không nói rõ.”

“Sau đó David cũng chết, ta tự tìm Trần Hải Tĩnh, nói rằng ta muốn làm giáo viên, Trần Hải Tĩnh lại từ chối, lý do của hắn làm ta thấy thật vô lý.”

“Lý do gì?”

“Hắn nói, Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo có năm suất giáo viên tiếng Anh, không thể tuyển thêm ba người nước chúng ta, họ cần giáo viên da trắng như Elizabeth, học sinh thích giáo viên da đen hài hước như Mike, hai giáo viên từ nước chúng ta đã là tối đa, không thể có người thứ ba.”

“Khi nghe lý do này, ta vừa tức giận vừa ngạc nhiên, họ chọn giáo viên không dựa vào năng lực mà dựa vào màu da, quốc tịch, thật quá lố bịch, lãnh đạo trường này làm ta thấy ghê tởm, giả tạo.”

“Đó là lý do ngươi muốn loại bỏ Salman, hắn chết, sẽ có suất giáo viên từ nước chúng ta, ngươi sẽ trở thành giáo viên từ nước chúng ta.” Hàn Bân nói.

“Đúng, đó là một lý do.” Haruk gật đầu, “Quan trọng hơn, ta biết cảnh sát đang truy tìm chiếc xe Hyundai trắng, nhiều cảnh sát tuần tra quanh khu dân cư Gia Thành, ta rất sợ. Một khi các ngươi tìm ra xe, chắc chắn sẽ điều tra đến Salman, nên hắn chỉ có hai lựa chọn, hoặc rời khỏi Cầm Đảo về nước chúng ta, hoặc chết.”

“Ban đầu, ta nghĩ để hắn về nước chúng ta, ta ở lại Cầm Đảo làm giáo viên, cũng là một công đôi việc. Nhưng, ta sợ

rằng khi Salman trở về, thấy ta làm giáo viên sẽ không cam lòng, hắn có thể sẽ tố cáo ta, nên để an toàn, ta giết hắn."

"Nếu các ngươi không tìm ra ta, bây giờ ta có thể đã là giáo viên tại Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo, lương bốn trăm nghìn rupee mỗi tháng, một năm gần năm triệu rupee, hạnh phúc biết bao."

Hàn Bân im lặng, không biết nói gì hơn.

Lão Mã từng nói: có năm mươi phần trăm lợi nhuận, người ta sẽ mạo hiểm; vì một trăm phần trăm lợi nhuận, người ta dám đạp lên mọi luật pháp; có ba trăm phần trăm lợi nhuận, người ta dám phạm mọi tội ác, thậm chí liều mạng treo cổ.

Haruk đối mặt với mức lương gấp mười lần, một ngàn phần trăm lợi nhuận, làm điều này cũng không khó hiểu.

…

Nửa giờ sau, họp đội điều tra thành phố.

Phó cục trưởng Phùng Bảo Quốc ngồi chủ tọa, Đinh Tích Phong và Mã Cảnh Ba ngồi hai bên, các thành viên khác ngồi xung quanh.

Hàn Bân kể lại quá trình thẩm vấn.

Nghe xong, Phùng Bảo Quốc tổng kết, "Ba giáo viên nước ngoài liên tiếp chết, nếu vụ án không sớm phá, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của công an Cầm Đảo, khiến người ta nghi ngờ về tình hình an ninh. Vì vậy, từ cấp ủy đến sở đều rất quan tâm vụ án này, nay vụ án đã phá, coi như có một kết quả hài lòng."

Mã Bảo Quốc cười, "Thời gian này mọi người vất vả rồi, ta đều ghi nhớ, sẽ báo cáo với lãnh đạo cấp trên để khen thưởng các ngươi."

Dù nói không hay nhưng cấp trên quan tâm đến các vụ án liên quan đến người nước ngoài, không phá được sẽ ảnh hưởng lớn, nhưng khi phá được cũng có phần thưởng hậu hĩnh.

Đinh Tích Phong tiếp lời, "Phó cục trưởng Phùng, ta có một điều muốn nói, Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo cần chỉnh đốn lại, nếu không sớm muộn gì cũng lại xảy ra chuyện, rồi chúng ta lại gặp rắc rối."

"Đúng vậy, không thể chấp nhận được, ta đã xem qua hồ sơ của mấy người nước ngoài đó, toàn những thứ tạp nham, ta sẽ báo cáo với cục trưởng, nhờ hắn lên tiếng với ủy ban thành phố. Thành phố mỗi năm cấp cho Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo hàng chục triệu, không thể để lãng phí." Phùng Bảo Quốc nói.

Ban đầu chuyện của Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo không liên quan đến Phùng Bảo Quốc, nhưng giờ khác, Phùng Bảo Quốc phụ trách điều tra hình sự, liên tiếp xảy ra vụ án mạng ở Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo, là người chịu trách nhiệm trực tiếp, hắn không thể không can thiệp.

Với lời của Phùng Bảo Quốc, mọi người không nói thêm, chuyện đó không phải phạm vi của họ.

Mã Cảnh Ba cười, "Đám người nước ngoài này thật kỳ quặc, nhất là Hal, thật là xui xẻo, suýt nữa bị đổ tội trong vụ của Mike và Salman."

Chương 682: Tiêu Đề 《Ẩn》

Phùng Bảo Quốc tâm trạng tốt, cười, "Người nước ngoài đó giờ ở đâu?"

Đinh Tích Phong cũng không nhịn được cười, "Vẫn ở đội chống ma túy, bên đó coi hắn như bảo bối, không dễ ra được."

"Ha ha…" Mọi người đều cười lớn.

Sau cuộc họp, Phùng Bảo Quốc gọi riêng Hàn Bân lại, đánh giá cao sự thể hiện của hắn trong ba vụ án liên quan đến người nước ngoài, đồng thời nhắc nhở hắn không được kiêu ngạo, tiếp tục nỗ lực, cũng nói nếu có khó khăn, có thể trực tiếp tìm hắn.

Hàn Bân tất nhiên vui vẻ đồng ý.

"Chúc mừng cảnh sát 577533 phá thành công ba vụ án liên quan đến người nước ngoài." Trong đầu Hàn Bân vang lên tiếng quen thuộc.

Trình độ tiếng Anh: thành thạo +7

Phân tích biểu cảm: thành thạo +3

Kỹ năng quan sát: thành thạo +3

Giám định dấu chân: thành thạo +3

Thưởng điểm công trạng 35 điểm.

"Cảnh sát 577533 nổi bật trong đội điều tra thành phố, nhận được sự công nhận của lãnh đạo và đồng nghiệp, nhận thêm một gói quà lớn."

Kỹ năng sống: Nấu ăn

Loại: Món Nhật

Cấp độ: Cao cấp

Hàn Bân khá ngạc nhiên, đã lâu rồi hắn không nhận được kỹ năng sống mới.

Nếu là kỹ năng sống khác, Hàn Bân có thể không quá quan tâm, nhưng món Nhật thì rất hữu ích, có thể tạo thêm chủ đề chung với Vương Đình.

Những ngày tiếp theo, hắn bận rộn kết thúc vụ án, hoàn thành hồ sơ. Khác với trước đây, vì không ai khác thông thạo tiếng Anh, nhiều hồ sơ phải do Hàn Bân trực tiếp xử lý, vẫn rất bận rộn, nhưng ít nhất có thể tan làm đúng giờ.

Dạo gần đây, Hàn Bân vẫn giữ liên lạc với Vương Đình, đúng dịp không bận, hắn hẹn ăn tối tại Nhà hàng Tứ Quý.

Lần này, Hàn Bân không mang theo đèn chớp, chỉ có một mình đến nhà hàng.

Vương Đình đứng sau quầy, thấy Hàn Bân vào thì mỉm cười đón tiếp, dẫn hắn đến chỗ ngồi cạnh cửa sổ. Hàn Bân nhìn quanh, thấy chỗ này rất tốt, xung quanh đã đông đúc, chắc chắn đã được dành sẵn cho hắn.

Vương Đình chớp mắt, "Cảnh sát Hàn, hôm nay ngài muốn ăn gì?"

"Ông chủ Vương, ta đến ăn, gọi là cảnh sát không hợp lắm, gọi tên ta được rồi."

"Ngươi thấy gọi cảnh sát Hàn không hợp, còn gọi ông chủ Vương thì hợp à?" Vương Đình hừ một tiếng, ngồi đối diện Hàn Bân, "Ta mới hai mươi mấy tuổi, ngươi gọi ta ông chủ, nghe già quá."

Hàn Bân cười, "Vậy chúng ta gọi tên nhau từ nay."

"Được thôi."

"Để ta thử." Hàn Bân hắng giọng, nghiêm túc nói, "Vương Đình, có món mới gì không, giới thiệu cho ta."

"Phì…" Vương Đình cười khúc khích, "Tên ta khó nghe lắm sao, ngươi gọi mà nghiêm túc quá."

Hàn Bân gãi cằm, giả vờ suy nghĩ, "Hay gọi là Đình Đình?"

Vương Đình trợn mắt, đặt thực đơn trước mặt Hàn Bân, "Gọi món đi, nghe ghê quá."

Hàn Bân mở thực đơn, "Ngươi ăn chưa? Muốn ăn cùng không?"

Vương Đình cười, "Ăn cùng thì được, nhưng phải nói trước, ai mời ai?"

"Tất nhiên là ta mời."

"Được thôi."

Hàn Bân đưa thực đơn, "Quý cô chọn trước, ngươi muốn ăn gì?"

"Cuốn cá hồi nướng, sushi da đậu hoàn hảo kiểu Nhật, cuộn gà rong biển, sushi cá ngừ." Nói đến đây, Vương Đình cười gian, "Đây đều là món mới, chưa có trong thực đơn, ngươi không ngại thử chứ."

"Miệng ta khá kén chọn, nếu không ngon, đừng trách ta nói thẳng."

Vương Đình không để ý, "Ta muốn thế mà."

"Ngươi ngồi đợi, ta đi báo bếp." Vương Đình nói xong, rời đi.

Hàn Bân sờ mũi, cảm giác thật VIP.

Hàn Bân ngồi một lát, phục vụ mang ra món đậu lông, nước đá, khăn ướt.

Hàn Bân lau tay, ăn một hạt đậu lông, nhìn ly nước đá rồi đặt xuống.

Tạm thời, hắn không muốn uống gì lạnh.

"Cảnh sát Hàn!" Một giọng tiếng Anh vang lên.

Hàn Bân quay lại, thấy Zerlai.

Hắn ngạc nhiên, đứng lên, "Zerlai, sao ngươi ở đây?"

Zerlai đi tới, cố nặn ra một nụ cười, "Không phiền ngài ăn chứ."

"Không sao, ngươi cũng đến ăn sao?" Hàn Bân hỏi.

"Vâng, ta xin nghỉ, mấy ngày nay nhớ lại những kỷ niệm với Salman, đến những nơi từng đến, đây là nơi cuối cùng chúng ta ăn cùng nhau, ta muốn đến nhìn lại." Zerlai nói bình tĩnh.

Hàn Bân cảm nhận được sự buồn bã trong giọng nói của nàng.

"Về Haruk, ta rất tiếc, mong ngươi hiểu."

"Không cần xin lỗi, Haruk làm sai phải chịu tội, nếu không vì lòng tham của hắn, Salman cũng không…" Zerlai mắt đỏ, lau nước mắt.

Vương Đình từ bếp ra, thấy cảnh này, có chút thắc mắc, chuyện gì vậy?

Nàng vừa rời đi một lát, bên Hàn Bân đã có một cô gái, lại là cô gái xinh đẹp ngoại quốc.

Vương Đình không biết cảm giác ra sao, chỉ thấy không thoải mái, nàng xinh đẹp và tự tin, không nghĩ nhiều, bước tới.

“Hàn Bân, cô gái này là bạn ngươi?”

“Đây là Zerlai, giáo viên tại Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo.”

“Ồ, ta thấy quen, nàng từng đến đây.”

Hàn Bân giới thiệu Vương Đình với Zerlai bằng tiếng Anh.

Zerlai nói bằng tiếng Anh, “Chào ông chủ Vương, rất vui được gặp ngài.”

Vương Đình nghe hiểu, đáp lại bằng tiếng Anh, “Chào ngươi, ta cũng rất vui gặp ngươi.”

Nói xong, cả hai ngạc nhiên, không khí có chút ngượng ngùng.

Zerlai không biết quan hệ giữa Hàn Bân và Vương Đình, không biết nói gì.

Vương Đình vốn tiếng Anh không giỏi, cũng không biết nói gì.

Hàn Bân bảo hai người ngồi, nói với Vương Đình, “Ta nói chuyện với nàng vài câu, ngươi không phiền chứ.”

“Ta có nên tránh không?” Vương Đình hỏi.

Chương 683: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Không cần, ngươi ngồi tốt rồi.” Hàn Bân cười, nghĩ nàng nghe không hiểu.

“Zerlai, ngươi định về nước hay ở lại Cầm Đảo?”

“Ta không về, Haruk xảy ra chuyện, gia đình không muốn gặp ta.” Zerlai buồn bã.

“Ngươi sẽ ở lại Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo?”

“Đúng, ta thích Cầm Đảo, thích Trung Quốc, nơi đây phụ nữ được tôn trọng thật sự.”

“Ngươi là cô gái thông minh.”

“Cảnh sát Hàn, cô Vương là bạn gái ngươi?”

“Tất nhiên.”

“Nàng rất đẹp.” Zerlai khen.

“Cảm ơn.”

Vương Đình đỏ mặt.

Tiểu thư này đã xem phim Mỹ, tiếng Anh không tệ, nghĩ ta không hiểu?

“Cảnh sát Hàn, cô Trần giờ thế nào?” Zerlai hỏi.

Zerlai và Trần Hải Tĩnh quan hệ tốt, cả hai người yêu đều chết, cảm giác đồng cảm.

“Nàng ổn, hợp tác với cảnh sát, cố gắng giảm án.” Hàn Bân đáp.

“Ta muốn gặp nàng được không?”

“Hiện không tiện, thời gian tới có thể xin phép.”

Zerlai thở dài, “Chủ nhiệm Trần có bị tử hình không?”

“Không, nàng tình trạng đặc biệt, có thể bị xử lý tội giết người do kích động.”

Zerlai do dự, “Còn Haruk?”

Hàn Bân lắc đầu, “Ta không chắc, phải do tòa quyết định.”

Zerlai hơi ngỡ ngàng, dù Hàn Bân không nói rõ, nhưng nàng cũng hiểu.

“Không làm phiền ngươi nữa.” Zerlai đứng lên, chào Vương Đình, rồi chuyển sang bàn khác.

Vương Đình nhìn Zerlai, “Sao không mời nàng ăn cùng?”

Hàn Bân nhíu mày, “Ta không thích ăn với người lạ.”

“Ta thì sao? Chúng ta chỉ gặp nhau ba, bốn lần.”

“Ngươi đặc biệt.”

Vương Đình cười, đổi chủ đề, “Tiếng Anh của ngươi khá lắm, giao tiếp với người nước ngoài rất tốt.”

“Ngươi muốn học, ta dạy ngươi.”

“Có phí không?”

“Ngươi mời ăn là được.”

“Chúng ta nhà hàng nghiên cứu món mới, cần người thử, mời ngươi với danh nghĩa ăn uống, vừa thử món vừa dạy tiếng Anh, tính ra rất hợp lý, ngươi không phiền chứ?” Vương Đình đùa.

“Ngươi còn cần đầu tư không? Cần thì tính ta vào.”

“Ngươi tin tưởng ta vậy?”

Hàn Bân cười, "Ngươi biết tính toán, nhà hàng này chắc không lỗ."

Vương Đình hừ một tiếng, "Châm chọc ta?"

"Là ngưỡng mộ, ta rất hài lòng với đề nghị của ngươi."

Vương Đình cười, "Ta được lợi lớn rồi."

Hàn Bân cười không nói.

"Đúng rồi, vụ án ở Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo thế nào rồi?"

"Đã xong, người chết, kẻ bị bắt, hôm đó đến ăn ở nhà ngươi, hầu hết bị bắt."

"Không lạ gì Zerlai có vẻ buồn."

"Bạn trai nàng vừa bị giết."

"A!" Vương Đình kinh ngạc, "Sao chết?"

"Bị đầu độc."

"Bắt được hung thủ chưa?"

"Tất nhiên, ta bắt."

"Tuyệt vời, Zerlai chắc rất biết ơn ngươi."

Hàn Bân cười khổ, "Cái này… ta không chắc."

"Tại sao?"

"Người đầu độc là anh trai nàng."

Vương Đình "…"

Lúc đó, nữ phục vụ mang món cuộn gà rong biển lên, "Thưa ông, món cuộn gà rong biển của ngài, mời dùng."

Phục vụ rời đi, còn nhìn Hàn Bân tò mò, dường như thắc mắc quan hệ giữa hắn và Vương Đình.

Vương Đình đẩy đĩa đến trước mặt Hàn Bân, mong chờ, "Thử đi, món này ta cũng góp phần làm."

"Ta không khách sáo." Hàn Bân cầm đũa, gắp một miếng đặt vào đĩa Vương Đình, rồi gắp cho mình.

Cuộn gà chiên giòn, bên ngoài quấn rong biển, Hàn Bân cắn một miếng, cảm thấy ngon.

Vương Đình mong chờ, "Mùi vị thế nào?"

Hàn Bân nhận xét, "Bên ngoài giòn, bên trong mềm, rất hợp khẩu vị người Trung, chắc sẽ được ưa chuộng."

"Nghe ngươi nói, ta thấy tự tin hơn, nhưng ngươi đừng chỉ khen, nói nhược điểm để cải thiện."

"Thật phải nói?"

"Nhất định phải nói."

"Không giận chứ?"

"Tất nhiên, về món Nhật, ta rất nghiêm túc và chuyên nghiệp."

Hàn Bân tổ chức lời, "Nhìn chung rất tốt, nhưng có vài điểm nhỏ, ví dụ thịt hơi khô, nên dùng tinh bột sắn. Thịt gà không ướp gừng, hơi tanh, ngươi dùng nước tương Nhật, nên thử nước tương Trung, có thể hợp khẩu vị người Trung hơn."

Vương Đình ngạc nhiên, "Ngươi khá lắm, nhận xét chuyên nghiệp."

Hàn Bân nói tiếp, "Món này hợp với bia, có thể ra mắt một combo."

Vương Đình cười, "Ta cũng nghĩ vậy."

Ba món khác lần lượt được mang lên, Hàn Bân nếm thử, nhận xét từng món, Vương Đình lắng nghe nghiêm túc, cả hai nói chuyện rất hợp.

Hàn Bân có kiến thức chuyên sâu về món Nhật, làm Vương Đình bất ngờ và vui mừng, là một bất ngờ thú vị.

Sau bữa ăn, Hàn Bân đưa Vương Đình về nhà.

Dù là chủ nhà hàng, nhưng Vương Đình không phải lúc nào cũng ở lại nhà hàng, ở tuổi này, nàng chưa sẵn sàng hy sinh cuộc sống cá nhân vì công việc.

Hàn Bân đưa Vương Đình đến dưới nhà, nhưng không được mời lên uống cà phê.

Nhưng đó là một khởi đầu tốt.

…

Ngày hôm sau.

Hàn Bân nghỉ, gia đình quyết định đi mua xe.

Ngoài Hàn Bân, còn có cậu Vương Khánh Thăng, ông nội Hàn Bân đã lớn tuổi nên không đi cùng.

Hàn Vệ Đông là cảnh sát lâu năm, có nhiều quen biết, trước khi mua xe, tìm một người quen, vừa rút ngắn thời gian nhận xe, vừa được giá ưu đãi.

Dù sao, tiền không phải từ gió mà ra.

Đến cửa hàng Volvo, hai bên cửa đứng các nhân viên bán hàng, khuôn mặt cười chuyên nghiệp, một nữ nhân viên hỏi, “Chào ngài, lần đầu ngài đến xem xe sao?”

Hàn Vệ Đông nói, “Ta họ Hàn, trước đã liên lạc với cửa hàng.”

“Chào ông Hàn, mời vào.” Nữ nhân viên dẫn bốn người đến bàn tròn nhỏ, “Mời ngồi nghỉ, ta đi mời giám đốc.”

Chẳng mấy chốc, nữ nhân viên dẫn một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, cao lớn, đầu húi cua, rất nhiệt tình, “Chào ông Hàn, tôi là giám đốc cửa hàng, Tôn Hoán Nghĩa.”

Chương 684: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chào giám đốc Tôn.” Hàn Vệ Đông bắt tay.

“Hai ngày trước, tổng giám đốc Đoàn gọi điện báo ông có thể đến mua xe, tôi đã chờ ông mấy ngày nay.”

“Giám đốc Tôn quá khách sáo.”

Tôn Hoán Nghĩa nhìn Hàn Bân và người đi cùng, “Những người này là?”

Hàn Vệ Đông giới thiệu ngắn gọn.

Mọi người chào hỏi, Tôn Hoán Nghĩa dẫn Hàn Vệ Đông và mọi người đi xem xe.

Trước đó, Hàn Vệ Đông và Hàn Bân đã xem xe trực tuyến, nhưng xem trực tiếp vẫn khác, Hàn Bân ngồi thử, thấy rất thoải mái, nội thất đẹp, nhiều tính năng mới, nhìn chung rất tốt.

Vương Huệ Phương và Vương Khánh Thăng cũng góp ý, Hàn Vệ Đông thử xe, cảm giác lái cũng tốt, cuối cùng chọn một chiếc màu vàng cát.

Giám đốc Tôn luôn đồng hành, đưa giá ưu đãi, tặng thêm camera hành trình, thảm lót, bọc vô lăng, Hàn Vệ Đông thấy giá hợp lý, không trả thêm.

Khi ký hợp đồng, đến lượt Hàn Bân, chủ xe là hắn, đây là vai trò lớn của hắn hôm nay.

Hàn Vệ Đông đã có một chiếc Passat, dù Hàn Bân đang lái, nhưng không muốn chuyển nhượng, thấy không cần thiết, mất

thêm tiền.

Đến khi mua xe, Hàn Vệ Đông thấy không ổn, làm việc trong ngành lâu, có ý thức, mình đã có một xe, thêm xe nữa không hay, dễ bị bàn tán.

Giải pháp là một xe đứng tên Hàn Bân, hai cha con mỗi người một xe, cần thiết, không ai bắt bẻ.

Hàn Bân lái Passat cũ, nhưng thực ra là chủ xe Volvo mới.

Hôm nay hắn không uổng công.

Trưa, biển số xe làm xong, Hàn Vệ Đông lái xe mới rời cửa hàng.

Lái xe mới giá ba, bốn trăm nghìn, đáng lẽ Hàn Vệ Đông phải vui, nhưng lại thấy không ổn.

Cảm giác trống rỗng.

Dù thêm xe, Hàn Bân vẫn lái Passat cũ đi làm.

Tuổi trẻ cần phấn đấu, lái xe cũ an tâm hơn, không lo va quệt, tiện lợi.

Những ngày tiếp theo không có vụ án mới, tổ một nhàn nhã hơn.

Đội điều tra thành phố lớn, trừ khi là vụ lớn, mới báo lên sở, vụ thường thì phân cục xử lý.

Chỉ khi thiếu nhân lực hoặc không xử lý được, mới báo lên sở.

Tất nhiên, không có vụ mới không có nghĩa là Hàn Bân rảnh rỗi.

Hồ sơ trong tủ chất cao cả người, toàn vụ án chưa phá.

Trở thành án chưa phá chủ yếu do hai nguyên nhân, một là phân cục báo muộn, lỡ cơ hội điều tra tốt nhất, nhiều manh

mối đã mất.

Hai là vụ khó, hung thủ không để lại nhiều manh mối, dù sở vào cuộc cũng không phá được.

Dù trước không phá được, nhưng không có nghĩa sau này không phá được, chỉ cần hung thủ tái phạm, hoặc có chứng cứ mới, vẫn có thể phá án.

Dạo trước quản lý chặt, nhiều tội phạm trốn nhiều năm bị bắt, có tội phạm tự biết không trốn được nữa, chủ động ra đồn tự thú.

Lúc rảnh, Hàn Bân cũng xem lại hồ sơ, xem còn vụ án nào chưa phá, biết đâu sau này điều tra sẽ có ích.

Gần đây, Hàn Bân thường xuyên đến Nhà hàng Tứ Quý Liệu Lý, hẹn Vương Đình ăn tối, trò chuyện, đôi khi thử món mới, đưa ra gợi ý đơn giản.

Ban đầu khi thử món, Hàn Bân có chút động cơ lấy lòng, nhưng sau một thời gian, Hàn Bân thấy cảm giác rất tốt, không thấy miễn cưỡng.

Có thứ không thể cưỡng cầu, lâu dài sẽ thấy rõ.

Cuối cùng, Hàn Bân là người sành ăn, đồng nghiệp gặp nhau toàn nói chuyện công việc, hắn cũng muốn thay đổi chút, không thể luôn ở sở, cần có cuộc sống riêng và sở thích.

Hàn Bân không có sở thích đặc biệt, nếu có thì là gái đẹp, món ngon, phim ảnh, thỉnh thoảng uống chút rượu.

Thử món, nói chuyện về cách làm, ăn món, cũng là cách thư giãn.

Khi rảnh, Hàn Bân tự nấu vài món, đó mới là cuộc sống.

Qua thời gian này, quan hệ giữa Hàn Bân và Vương Đình thân thiết hơn nhiều.

…

Đội hai, tổ một.

Sáng, Hàn Bân đến văn phòng, pha trà xanh, họp ngắn buổi sáng.

Đối với bất kỳ tổ chức nào, họp là không thể thiếu, vừa truyền đạt ý tưởng cấp trên, vừa hiểu tình hình cơ sở, họp không phải từ xấu, có khi họp mười phút còn hơn làm việc nửa ngày.

Tất nhiên, họp cũng phải có hạn độ, nói rõ và sắp xếp công việc là được.

Như Hàn Bân, họp sáng chỉ vài phút, nắm tình hình công việc các thành viên, không sắp xếp thêm.

Họp xong, Hàn Bân đến văn phòng Mã Cảnh Ba, tổ hai có vụ mới, Mã Cảnh Ba phải ra hiện trường, nói vài câu đã đuổi Hàn Bân ra.

Còn điều Vương Tiêu và Bao Tinh sang giúp.

Quay lại văn phòng, Hàn Bân pha cà phê, lên mạng xem mẫu giày mới, nhìn người đi đường qua cửa sổ, hết buổi sáng.

Trưa, Hàn Bân lười, ăn tại căng tin.

Với tình hình này, tối nay hắn có thể tan làm đúng giờ, đi Nhà hàng Tứ Quý ăn món ngon.

Sau bữa trưa, Hàn Bân nghỉ trưa.

Chiều, Hàn Bân xem hồ sơ vụ cũ.

“Rít…” cửa mở.

Mã Cảnh Ba từ ngoài vào, đến thẳng máy nước, rót một cốc nước lạnh uống hết.

Hoàng Khiết Khiết hỏi, “Đội trưởng Mã, để ta rót trà cho ngươi.”

Mã Cảnh Ba lắc đầu, “Không cần, lát ta đi họp.”

“Đội trưởng Mã, họp gì vậy?”

“Tin vui.” Mã Cảnh Ba cười, kéo ghế ngồi, “Chúng ta phá ba vụ ở Học viện Ngoại ngữ Cầm Đảo, Phó cục Phùng nói sẽ khen thưởng, đã duyệt rồi.”

“Nhanh vậy!”

Mọi người nghe đều hào hứng.

“Vụ liên quan người nước ngoài không nhỏ, ủy ban thành phố quan tâm, đã xin được tập thể nhì công và một cá nhân nhì công.” Mã Cảnh Ba chỉ Hàn Bân,

“Hàn Bân, ngươi phải mời đấy.”

Mọi người hiểu, nhì công cá nhân là của Hàn Bân, chỉ có hắn thông thạo tiếng Anh trong đội.

Ba vụ án đều do Hàn Bân thẩm vấn, không có hắn thì không làm được.

Chương 685: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chúc mừng Hàn Bân, các thành viên khác cũng vui mừng.

Có công sẽ có thưởng, tập thể nhì công mỗi người thưởng ba nghìn, sở sẽ có thêm thưởng và phụ cấp, khoảng năm nghìn, là phần thưởng xứng đáng cho công sức của họ.

Hàn Bân được ba nghìn thưởng tập thể và mười nghìn cá nhân, cộng lương và phụ cấp, khoảng hai mươi nghìn.

Hàn Bân tâm trạng tốt, tiền là một phần, quan trọng hơn là công trạng.

Hàn Bân mới đến, rất cần công trạng, hiện tại khá tốt, vụ đầu tiên đã được nhì công, xem như nổi tiếng.

Ít nhất không ai nói sau lưng rằng hắn dựa vào quan hệ để vào.

Tâm trạng tốt, thời gian qua nhanh, chớp mắt đến giờ tan làm.

Hàn Bân lái xe đến Nhà hàng Tứ Quý.

Phục vụ quen mặt Hàn Bân, không để ý, hắn tự tìm chỗ ngồi cạnh cửa sổ.

Hàn Bân ngáp, chơi điện thoại, nhắn tin cho Vương Đình, nàng sẽ đến khi rảnh.

Món Nhà hàng Tứ Quý, Hàn Bân đã ăn gần hết, có món đắt, có món rẻ.

Ví dụ, tôm hùm, bò wagyu, cá ngừ, những món này đắt, thỉnh thoảng ăn được.

Ramen và cơm chiên, mỗi món hai ba chục, người thường ăn no.

Với Hàn Bân thì không đủ, thường gọi thêm món.

Tất nhiên, Hàn Bân không luôn trả tiền, đôi khi Vương Đình mời hắn thử món mới.

Một mùi hương thoảng qua, Vương Đình buộc tóc đuôi ngựa, bước đến, ngồi đối diện Hàn Bân.

Hàn Bân nhìn nàng, quan tâm, "Đình Đình, trông ngươi mệt mỏi."

Vương Đình ngáp, "Tối qua xem phim muộn, hôm nay không có tinh thần, nếu ngươi không nhắn tin, ta về nhà nghỉ rồi."

Hàn Bân nhìn đồng hồ, "Hay chúng ta không ăn tại nhà hàng, ta đưa ngươi về."

"Ngươi đã đến, không để ngươi đói."

"Ta mua đồ, về nhà ngươi nấu, ngươi thử tay nghề của ta." Hàn Bân cười.

Vương Đình nghi ngờ, "Biết ăn không có nghĩa biết nấu, ngươi chắc chỉ giỏi lý thuyết, ta không làm chuột bạch đâu."

"Ta không ngại làm chuột bạch, ngươi nấu cho ta."

"Đợi đấy, khi nào ta vui mới nấu."

Hàn Bân chỉ đồng hồ, "Đợi bao lâu? Tính theo phút hay giây?"

Vương Đình hừ, "Tính theo năm."

Hàn Bân đếm ngón tay, "Người ta nói, một ngày không gặp như ba thu, tính ra không bao lâu."

"Phì…" Vương Đình cười, xinh đẹp hơn, "Ít nói nhảm, muốn ăn gì nói đi, ăn xong ta về."

Hàn Bân định nói, bên cạnh có giọng nói.

"Trưởng nhóm."

Hàn Bân ngạc nhiên.

Vương Đình thu lại nụ cười, ngồi thẳng.

Cả hai đều quen giọng này.

Hàn Bân sờ mũi, "Thiến Thiến, ngươi đến đây sao?"

Hoàng Khiết Khiết chớp mắt, "Trưởng nhóm, phải ta hỏi ngươi sao, ngươi đến đây sao?"

"Ta hẹn bạn gái ăn tối."

Hoàng Khiết Khiết nhe răng, "À, hóa ra ngươi không độc thân, chị dâu đâu? Ta mời nàng ăn."

"Khụ…"

Vương Đình ho khẽ, ngượng ngùng, "Ta ở đây, không cần ngươi mời, lên lầu đi, trưởng nhóm Hàn hẹn bạn gái, ngươi đừng làm phiền."

"Cũng đúng, trưởng nhóm, ta lên trước, khi chị dâu đến, ta sẽ chào." Hoàng Khiết Khiết nói xong, không nghĩ nhiều, quay lên lầu.

"Ngươi không biết nàng đến?"

"Nàng không nhắn tin ngươi?"

Cả hai cười.

Nhìn Hoàng Khiết Khiết lên lầu, Hàn Bân không biết nên khóc hay cười, "Dạo trước, chiều đến, ta gọi Thiến Thiến nói

chuyện, hỏi sau giờ làm nàng làm gì.”

“Liên tục hỏi hai ngày, ta thấy Thiến Thiến nhìn ta khác đi. Bao Tinh cũng nhìn ta như nhìn trộm. Ta không dám hỏi nữa.”

“Ha ha.” Vương Đình cười, “Thiến Thiến đến, có thể đến nhà ta, tối không cần ngươi đưa về, về sớm đi.”

“Ta đi rồi, ngươi nói sao?”

Vương Đình giả bộ suy nghĩ, “Nói ngươi bị bạn gái bỏ, tức giận bỏ đi.”

Hàn Bân “…”

“Đùa thôi, ngươi nói muốn nấu cho ta ăn, về tập đi, sau này ta sẽ kiểm tra.” Vương Đình hừ nhẹ,

“Không ngon, ngươi có thể bị bỏ đấy.”

Hàn Bân cười, “Ngươi kiểm tra bất cứ lúc nào.”

Nói vài câu, Vương Đình tiễn Hàn Bân ra cửa, nhìn hắn lái đi.

Vương Đình nhìn lên lầu, còn một tiểu quỷ, khó đối phó, nàng chưa biết có nên nói cho Hoàng Khiết Khiết biết quan hệ với Hàn Bân.

Vương Đình không cố tình giấu, chỉ cảm thấy chưa đúng lúc, ai ngờ hôm nay.

Vương Đình lên lầu, vào phòng, thấy Hoàng Khiết Khiết đang trang điểm.

Vương Đình vừa tức vừa buồn cười, “Thiến Thiến, ngươi làm gì?”

Hoàng Khiết Khiết đặt gương xuống, “Trưởng nhóm đến cùng bạn gái sao? Xinh không? Ta không muốn bị lu mờ.”

Vương Đình ngẩn ra, “Ngươi thích Hàn Bân sao?”

“Chị họ, ngươi nghĩ gì vậy, ta không có ý đó.”

“Vậy ngươi so sánh làm gì?”

“Chuyện là, trưởng nhóm mấy ngày trước, chiều đến nói chuyện với ta, hỏi sau giờ làm ta làm gì, ta lo lắng, sợ hắn thích ta, lo lắng lâu lắm, sau đó không để ý ta nữa, mọi chuyện như cũ, ngươi nói lạ không?”

Vương Đình hỏi, sợ Hoàng Khiết Khiết hiểu lầm, chuyện sẽ rắc rối, “Ngươi lo lắng gì? Thích Hàn Bân sao?”

Hoàng Khiết Khiết nhíu mày, nghiêm túc, “Không có, nhưng trưởng nhóm rất giỏi, thẩm vấn tốt, nói tiếng Anh hay, nếu là bạn trai cũng rất có mặt mũi. Nếu hắn quyết tâm theo đuổi ta, ta sợ sẽ dao động.”

Vương Đình cười, “Ngươi tìm bạn trai vì mặt mũi?”

“Ta không rõ.” Hoàng Khiết Khiết lắc đầu, “Nói thật, khi thấy trưởng nhóm ở nhà hàng, ta sợ, nghĩ lâu rồi mới đến, sao trùng hợp gặp hắn, đầu tiên nghĩ hắn theo dõi ta.”

Vương Đình “…”

Em gái, ngươi nghĩ nhiều quá.

Ngươi đến lúc nào cũng gặp hắn.

Tất nhiên, Vương Đình chỉ nghĩ trong lòng, sợ làm Hoàng Khiết Khiết tổn thương.

Chương 686: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Thiến Thiến, đừng nghĩ nhiều, trưởng nhóm có bạn gái, có thể hỏi ngươi về thói quen của bạn gái, ngươi hiểu lầm rồi."

"À, có thể lắm." Hoàng Khiết Khiết thở dài, cảm thấy trống rỗng.

Yêu thích là một chuyện, được đàn ông giỏi theo đuổi là cảm giác thỏa mãn.

Vương Đình quan tâm, "Ngươi thất vọng à."

"Cắt, không có, ta nhẹ nhõm hơn." Hoàng Khiết Khiết cười, "Trước lo lắng, nếu trưởng nhóm kiên quyết theo đuổi ta. Là đồng ý hay từ chối."

Vương Đình "…"

"Chị họ, trưởng nhóm bạn gái đến chưa?"

"Ở nhà hàng."

"Xinh không?"

"Rất xinh."

Hoàng Khiết Khiết đứng lên, "Ta phải xuống xem, chào hỏi."

Vương Đình kéo lại, "Để sau, giờ không tiện, dễ ngượng."

"Đúng vậy, giờ xuống rất lạ." Hoàng Khiết Khiết ngồi lại, "Chị họ, trưởng nhóm rất giỏi, nói tiếng Anh siêu hay, đối thoại không kém người nước ngoài. Ta nghĩ, nên giới thiệu cho ngươi."

“Ta biết hắn.”

Hoàng Khiết Khiết nháy mắt, “Giới thiệu làm bạn trai, ta nghĩ các ngươi hợp.”

Vương Đình véo má Hoàng Khiết Khiết, “Chị cảm ơn ngươi, ghi nhớ lòng tốt.”

“Đau, đau, buông ra.” Hoàng Khiết Khiết trốn, nhe răng, “Chị, muốn cảm ơn, mời ta ăn ngon.”

Vương Đình buồn cười, “Ăn chực còn đòi hỏi.”

Khu dân cư Hoa Uyển, phòng 1201.

Gần đây, Hàn Vệ Đông tâm trạng tốt, vừa xem tivi, vừa uống trà.

Tối, Hàn Vệ Đông uống trà hoa nhài, uống trà có nhiều lợi ích, mỗi loại trà có tác dụng khác nhau.

Ví dụ, trà hoa nhài không phải trà xanh, hiệu quả không bằng Long Tỉnh, Thiết Quan Âm, Bích Loa Xuân, uống tối hợp hơn.

Tất nhiên, đây là thói quen của Hàn Vệ Đông, người ít uống trà có thể mất ngủ khi uống trà hoa nhài.

Hàn Vệ Đông rót trà cho Hàn Bân, “Gần đây có vụ mới?”

“Không.”

“Không vụ sao vẫn thường tăng ca?”

“Vừa chuyển lên sở, phải tỏ ra chăm chỉ.” Hàn Bân nói cho qua.

Hắn và Vương Đình chưa ổn định, tạm thời không nói với ai.

“Trẻ phải vất vả, như ta hồi trẻ, không có định vị điện thoại, giám sát, vé tàu ghi danh. Chúng ta bắt tội phạm khó

hơn các ngươi, đêm theo dõi là thường, theo dõi cả đêm, hè còn đỡ, đông thì rét run."

"Ngươi đừng cười, ta nói thật, chó còn có lông, chúng ta thua cả chó. Đi tỉnh bắt tội phạm, đi tàu, không vé nằm, vé ngồi cũng không có. Tội phạm không đợi, không chọn được, đứng cả chục giờ."

"Đến nơi không ngủ, trực tiếp bắt người, không tội phạm lại chạy, thức liền mấy ngày, nhiều đồng nghiệp trẻ không thấy gì, về già thành bệnh nghề nghiệp."

"Ngươi mẹ và bà nội thường nhắc ta, chú ý sức khỏe, ta vẫn ổn, không bệnh lớn."

Hàn Vệ Đông nghiêm túc, "Ngươi cũng chú ý, dù bận phải chăm sóc sức khỏe, ăn uống đúng giờ. Ra hiện trường mặc ấm, không thiệt."

Hàn Bân biết là kinh nghiệm quý báu của cha, nghe chăm chú, chân thành tiếp thu.

"Ăn tối thôi." Vương Huệ Phương từ bếp ra, bưng bát mì, "Lại kể chuyện xưa rồi."

"Ta nhắc hắn, công việc quan trọng nhưng phải chăm sóc sức khỏe." Hàn Vệ Đông nói.

Vương Huệ Phương đặt bát lên bàn, "Ta đồng ý, sức khỏe là vốn, người không chỉ làm việc, còn phải sống, lập gia đình, sự nghiệp và gia đình song hành."

Hàn Bân nghe ra ý Vương Huệ Phương, cười, "Hai người yên tâm, ta sẽ làm việc chăm chỉ, sống tốt, khi có thời gian sẽ tìm bạn gái, sớm giải quyết vấn đề cá nhân."

Vương Huệ Phương hài lòng gật đầu, "Con ta, ý thức cao."

Hàn Bân uống trà, bắt đầu ăn tối.

Bát mì bò, đĩa cần tây trộn lạc, hộp cá mòi đậu phụ.

Bữa này làm nhanh, đơn giản, chưa đến mười phút.

Bò hầm sẵn, mì trong tủ lạnh.

Luộc mì, rưới bò là ăn được.

Lạc và cần tây chuẩn bị sẵn, trộn vào là xong.

Cá hộp càng đơn giản, mở nắp là ăn.

Dù đơn giản, nhưng Hàn Bân thấy rất ngon.

Ai từng sống xa nhà đều biết, đồ mẹ nấu là ngon nhất, nhà hàng sao cũng không bằng.

Không chỉ tình cảm, mà là thật.

Từ nhỏ ăn quen, vị giác đã hình thành theo đồ mẹ nấu.

Tuy mẹ nấu không phải món nào cũng thích, nhưng luôn có một hai món làm ngươi nhớ mãi.

Hàn Bân về nhà mười giờ, tắm rửa, nằm trên giường nhắn tin với Vương Đình.

“Mỹ nhân, ở đó không?”

“Đây.”

“Làm gì?”

“Coi tivi.”

“Lạnh nhạt quá, tiếc chữ.”

“Ta muốn nhắn tin thoại, Thiến Thiến cũng ở đây.”

Hàn Bân cười, “Ngươi nói sao.”

“Vài câu qua loa, nàng không nghĩ nhiều, nhưng không thể để gặp nữa, sẽ bị lộ.” Vương Đình nói.

“Theo ta, ngươi nên tìm dịp nói rõ.”

“Hừ, sao ta phải nói, ngươi không nói được sao.”

“Cũng được, ta nói.” Hàn Bân không quan trọng.

“Đừng nói chắc, để ta chút dư địa, giờ ăn chực còn đòi hỏi, lần này là cá ngừ, nếu bắt được điểm yếu của ta, chắc ăn lủng quán.” Vương Đình gửi icon khóc.

Hàn Bân “…”

Hoàng Khiết Khiết tò mò, “Chị, ngươi nhắn tin với ai? Gõ liên tục.”

“Không có gì.” Vương Đình ném điện thoại sang bên.

Hàn Bân châm điếu thuốc, định xem phim, đột nhiên điện thoại reo, “Reng reng…”

Hàn Bân nghe máy, “Đội trưởng Mã.”

“Làm gì vậy?”

“Nằm chuẩn bị ngủ, có nhiệm vụ?”

“Đúng, chuẩn bị ra hiện trường.”

“Vụ gì?”

“Sân vận động Ngô Đồng có án mạng, Phân Cục Tân Hoa không đủ người, báo lên sở.”

“Được, ta đi ngay.” Hàn Bân nhìn đồng hồ, đã mười một giờ đêm.

Nhưng hắn không phàn nàn, đó là công việc của hắn.

…

Sân vận động Ngô Đồng.

Đây là sân vận động cũ, thỉnh thoảng có trận bóng đá và ca nhạc.

Chương 687: Tiêu Đề 《Ẩn》

Sân vận động trong khuôn viên lớn, trung tâm là sân vận động, xung quanh là bãi đỗ xe, ngoài cùng là dãy cửa hàng.

Có trung tâm huấn luyện, yoga trước và sau sinh, bể bơi, phòng tập thể dục.

Lúc này, tòa nhà ba tầng phía trong đã giăng dây cảnh sát, tầng một là sảnh lớn, phía bắc có bể bơi, tầng hai là yoga trước và sau sinh, tầng ba là phòng học.

Mã Cảnh Ba, Hàn Bân và người khác đến sân vận động.

Trần Tân Xuyên, phó trưởng đồn đường Ninh Tân, chịu trách nhiệm hiện trường.

Hai người chào hỏi, Mã Cảnh Ba hỏi, "Trưởng đồn Trần, hiện trường thế nào?"

"Chúng tôi nhận báo án lúc mười giờ mười hai, đến sân vận động, hiện trường là bể bơi tầng một, có phụ nữ nổi trong bể, đầu ngập nước đã chết, chúng tôi không động vào xác để không phá hiện trường."

"Ai là người đầu tiên phát hiện?"

"Nhân viên bảo vệ Lưu Dũng Sơn, cũng là người báo án, mặc đồng phục bảo vệ kia."

"Lý Từ Hồng bên cạnh là phụ trách bể bơi."

Mã Cảnh Ba gật đầu, "Đi xem hiện trường trước, Hàn Bân, ngươi nói chuyện với hai người này."

“Được.” Hàn Bân đáp.

Sau đó, mọi người vào sảnh lớn, trống trải, trang trí cũ, sâu bên trong có quầy.

Phía bắc có hành lang, đi mười mấy bước, bên trái là toilet, bên phải là cửa vào bể bơi, bể rộng mười mét, dài hai mươi mét, một bên đặt hai ghế nhựa, bên kia có tủ đồ.

Nước bể không trong lắm, dây phao chia thành mười làn, làn thứ ba có xác phụ nữ, mặc bikini xanh, dáng người cao ráo, gợi cảm.

Dám mặc bikini thường là người có dáng đẹp.

Hàn Bân quan sát quanh bể, không có dấu vết rõ ràng, không có dấu chân, không có camera, bể trống vắng đáng sợ.

Theo lệnh pháp y, thi thể được vớt lên, cô gái không lớn, khoảng hơn hai mươi, xinh đẹp, là độ tuổi đẹp nhất.

Bao Tinh lẩm bẩm, “Cô gái đẹp thế mà chết.”

Giang Dương đồng tình, “Đúng, lại thêm một chàng trai cô đơn.”

Nói xong, cả hai cùng thở dài.

Hai người độc thân, thấy cô gái xinh đẹp chết, như người đói hai ngày, thấy bánh bao bị chó ăn mất.

Đó là suy nghĩ của hầu hết trai độc thân.

Cô gái này nếu theo ta, chắc sẽ không chết.

Tất nhiên, đời không có nếu, vốn không công bằng.

Thi thể đặt cạnh bể, mặt bình yên, không thay đổi màu da, dáng vẻ, chắc vừa chết không lâu, cổ có vết hằn, có thể bị siết chết.

Phía trước không có vết thương rõ ràng, lưng có vết bầm, Hàn Bân đoán là vết điện giật, dựa vào kích thước vết thương, hung khí có thể là dùi cui điện.

Giải thích được tại sao nạn nhân chết bình yên, có thể bị điện giật trước khi bị giết, không chống cự nhiều.

Còn là siết chết hay chết đuối, cần pháp y xác định.

Hàn Bân nghiêng về khả năng đầu.

Lát sau.

Pháp y Lý Xán hoàn thành kiểm tra sơ bộ, đứng lên, "Đội trưởng Mã, đã kiểm tra sơ bộ."

Mã Cảnh Ba hỏi ngay, "Chết thế nào?"

Lý Xán tổ chức lời, "Thi thể có hai vết thương rõ, một ở cổ, một ở lưng. Lưng có thể do điện giật, cổ là vết siết."

"Không có dấu hiệu chết đuối rõ, có thể loại trừ khả năng chết đuối, chết do bị siết cổ, dẫn đến ngạt thở."

"Thời gian chết?" Mã Cảnh Ba hỏi.

"Không lâu, khoảng chín rưỡi đến mười rưỡi." Lý Xán nhớ lại, "Nạn nhân khoảng 22 tuổi, không có đặc điểm xác định danh tính."

"Nạn nhân có bị xâm hại tình dục?"

"Hiện trường không tiện, sẽ kiểm tra thêm tại phòng thí nghiệm."

Mã Cảnh Ba gật đầu, "Chờ báo cáo của ngươi."

"Ta sẽ nhanh chóng." Lý Xán nói, xử lý thi thể.

Mã Cảnh Ba chỉ Hàn Bân, "Ta trông chừng hiện trường, ngươi hỏi người báo án và phụ trách bể bơi."

Hàn Bân đáp, gọi Bao Tinh và Lý Cầm đi ra ngoài.

Lúc này, đã mười hai giờ đêm, cả thành phố yên tĩnh, Hàn Bân đứng trước bậc thang duỗi lưng, hít thở không khí trong lành.

Bao Tinh ngáp, "Không được, phải uống cà phê, tối nay không trụ nổi."

Lý Cầm nhìn điện thoại, cười, "Ngươi trẻ vậy mà không trụ nổi, tuổi ta thì thức đêm là thường."

"Chị Lý là nữ hán tử, ta sao bằng."

Ba người xuống bậc thang.

Người báo án Lưu Dũng Sơn và phụ trách bể bơi Lý Từ Hồng đứng gần đó.

Hàn Bân gọi Lý Từ Hồng trước, định hỏi về bể bơi.

Hàn Bân nhìn đối phương, khoảng bốn mươi tuổi, mập mạp, vẻ mặt hoảng sợ.

Chưa để Hàn Bân mở lời, nàng đã nói, "Cảnh sát, sao ta xui thế, gặp chuyện này."

"Ngươi phụ trách bể bơi?"

"Đúng, ta là Lý Từ Hồng, ta thuê bể."

"Thuê thế nào?"

"Ta thuê, thời hạn năm năm, tiền thuê tăng ba phần trăm mỗi năm. Nói thật, vừa thuê xong đã hối hận, đây là của nợ, mỗi năm tiền thuê tăng ba phần trăm, ta sắp lỗ chết." Lý Từ Hồng than.

Bao Tinh ngắt lời, "Trước khi thuê ngươi không tìm hiểu?"

"Thấy chỗ này rộng, tiền thuê rẻ, sân vận động đông người, nghĩ cố gắng sẽ kiếm được, ai ngờ không phải vậy." Lý Từ Hồng thở dài, chỉ quanh,

“Cửa hàng này trong sân vận động, không ngoài đường, khi có sự kiện người đông, nhưng xong sự kiện là tối, ai sẽ đi dạo quanh đây, đông người không chuyển hóa thành khách, bể bơi không đủ tiền thuê.”

Hàn Bân hỏi, “Bể bơi đóng cửa lúc mấy giờ?”

“Nếu không có khách thì tám giờ, nếu có khách thì mười giờ.” Lý Từ Hồng nói.

“Bể bơi có mấy nhân viên?”

“Bể bơi không nhiều việc, chủ yếu mình ta, mở cửa tám giờ sáng, đóng cửa tám giờ tối, có thuê người dọn vệ sinh, không có việc gì nhiều, nhân công đắt, nuôi không nổi.”

Chương 688: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Tối nay ngươi rời bể lúc mấy giờ?”

“Tám giờ.”

Hàn Bân ghi chú, “Ngươi biết còn người bên trong không?”

“Biết.”

“Ngươi đi ai đóng cửa?”

“Sân vận động mười giờ đóng cửa, nếu tám giờ chưa đóng, ta nhờ bảo vệ sân vận động, họ sẽ nhắc khách và khóa cửa giùm.” Lý Từ Hồng nói.

Hàn Bân liếc nhìn nàng, “Ngươi cũng gan nhỉ.”

“Sao nói vậy, vốn đã không kiếm được tiền, bể bơi không có gì để trộm, tối mười giờ ta không chịu nổi, thân thể quan trọng, chi phí y tế còn đắt hơn.”

“Ngươi quen nạn nhân không?”

“Quen, là hội viên, nàng thường đến, nhưng không nói chuyện nhiều.”

“Ngươi thu phí hội viên thế nào?”

“Có nhiều gói, tính giờ, tháng, quý, năm. Còn gói tính lượt, mười lượt, ba mươi lượt, năm mươi lượt. Giá và ưu đãi khác nhau.”

“Nạn nhân thuộc gói nào?”

“Nàng là gói quý.”

“Ngươi đi có mấy người ở bể bơi?”

“Ba người, ngoài nạn nhân còn một cặp vợ chồng, cũng là hội viên.”

“Bể bơi có camera không?”

“Trước có, nhưng hỏng rồi, không thay mới, ở đây không có gì giá trị. Sân vận động có camera, các ngươi có thể xem.”

“Khách bơi để đồ ở đâu?”

“Thay đồ ở toilet, tủ cạnh bể để cất.”

“Tủ nạn nhân số mấy?”

“Ta không nhớ, sổ ghi chép, ta kiểm tra.”

Lý Cầm hỏi, “Ngươi không có máy tính?”

“Trước có, bị trộm, đồn công an chưa bắt được, ta ghi sổ, đều là hội viên dài hạn, quản lý dễ.”

Hàn Bân không nói thêm, bảo Lý Cầm, “Chị Lý, xác định danh tính nạn nhân, số tủ, thông báo người thân nhận xác.”

“Dạ.” Lý Cầm gọi Lý Từ Hồng đi.

Bao Tinh gọi người báo án Lưu Dũng Sơn lại.

Lưu Dũng Sơn khoảng hơn bốn mươi, cao vừa phải, da đen, mặc đồng phục bảo vệ, chào Hàn Bân, “Chào cảnh sát.”

“Ngươi là người báo án Lưu Dũng Sơn.”

“Đúng, ta là bảo vệ, tối nay trực.”

“Ngươi làm lúc mấy giờ?”

“Tối tám giờ đến sáng tám giờ, khoảng bảy giờ năm mươi thay ca.”

“Ngươi phát hiện nạn nhân lúc nào?”

“Hơn chín giờ năm mươi, mười giờ đóng cửa sân vận động, ta thường đi tuần, thấy đèn bể bơi còn sáng, nhắc khách, sân vận động sắp đóng cửa.”

“Vào không thấy ai, tưởng khách đi hết, định tắt đèn, thấy người nổi trong bể, ta sợ quá.”

“Ta chạy ra, gọi điện báo cảnh sát. Ta chưa bao giờ thấy người chết, sợ run.”

“Ngươi vào có thấy đồ của nạn nhân?”

“Không nhớ, ta không dám nhìn, chạy ngay ra.”

“Tối sân vận động có mấy bảo vệ?”

“Còn tùy sự kiện, có sự kiện thì nhiều. Không sự kiện, tám giờ tối một người. Trước ta thích trực đêm, không việc gì, thoải mái chơi điện thoại, ai ngờ…” Lưu Dũng Sơn cười khổ,

“Không làm bảo vệ nữa, ta chuyển nghề.”

Bao Tinh cười, “Ngươi nhát quá, không hợp làm bảo vệ.”

Lưu Dũng Sơn cười gượng, “Cảnh sát, ta từng mơ làm cảnh sát, nghĩ thật ngầu, lớn lên mới biết không dễ làm cảnh sát.”

Hàn Bân đưa hắn điếu thuốc, “Ngươi tuần tra có thấy ai?”

Lưu Dũng Sơn nhận thuốc, “Không.”

“Từ chín rưỡi đến khi báo án, có ai rời sân vận động?”

“Có.”

“Mấy người?”

“Không rõ, có người đi bộ, có người lái xe, không giống nhau.”

“Có camera không?”

“Cửa chính có hai cái, cần ta lấy cho các ngươi.” Lưu Dũng Sơn nói.

“Bao Tinh, ngươi theo hắn, lấy camera tối nay.”

“Dạ.”

Hàn Bân quay lại hiện trường vụ án, thi thể đã được mang đi, các nhân viên kỹ thuật cũng đang dọn dẹp đồ đạc để rời đi.

“Mã đội, ta đã nói chuyện xong với người báo án và quản lý bể bơi rồi.”

“Có manh mối gì không?”

“Nạn nhân là hội viên của bể bơi, có thể tra ra danh tính. Ngoài ra, theo lời Lý Từ Hồng, những người đi bơi đều gửi đồ vào các tủ ở đó.”

Mã Cảnh Ba đáp, “Các tủ đã được kiểm tra, không cái nào khóa, cũng không có đồ đạc gì. Ta đoán kẻ tình nghi có thể đã mang hết đồ của nạn nhân đi.”

Hàn Bân đề nghị, “Nạn nhân khi vào bể bơi chắc đã ghi danh, trong đó có thể có ghi chép về tủ mà nàng sử dụng. Có thể yêu cầu kỹ thuật thu thập dấu vân tay trên tủ để kiểm tra chi tiết hơn.”

Dãy tủ ít nhất có mười mấy cái, kiểm tra có mục đích sẽ có ý nghĩa hơn.

Lúc này đã một giờ sáng, tại Quán Nướng A Phàn Đề.

Giờ này hầu hết các nhà hàng đều đã đóng cửa, chỉ còn các quán nướng mở muộn.

Quán nướng diện tích không lớn, khoảng năm sáu mươi mét vuông, có tám bàn, trong đó hai bàn vẫn còn khách.

Bên ngoài quán, hai bàn được ghép lại, xung quanh là sáu người thuộc đội hình sự đội hai của Sở Cảnh sát.

Hàn Bân và mọi người vừa gọi xong món, Bao Tinh hô lớn, "Chủ quán, cho một ấm trà, pha đậm vào."

Vụ án vừa mới xảy ra, chính là thời điểm vàng để phá án, hơn nữa các bằng chứng và manh mối chưa được điều tra rõ ràng, chắc đêm nay không ngủ được rồi.

Mã Cảnh Ba lấy ra một hộp thuốc lá, chia cho mọi người một điếu rồi tự mình châm một điếu, "Mọi người ăn nhiều vào, tháng này đội còn nhiều kinh phí, ăn được mới làm được, không cần tiết kiệm cho sở."

Vừa dứt lời, Bao Tinh gọi lớn, "Chủ quán, thêm mười cái gan lợn nữa."

Mã Cảnh Ba bật cười, "Ngươi đúng là đợi ta nói câu này mà."

Một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi mang đến một ấm trà và một đĩa lạc, "Mọi người ăn trước đi, gan lợn sẽ có ngay."

"Nhớ thêm ớt vào nhé."

"Không quên đâu, tất cả xiên của mọi người đều có ớt." Chủ quán nói xong, đặt ấm trà và đĩa lạc rồi vào quán.

Chương 689: Tiêu Đề 《Ẩn》

Quán tuy nhỏ nhưng đồ ăn được mang ra khá nhanh, ba mươi xiên thịt, mười xiên mề gà, mười xiên thịt ba chỉ, mười con hàu sống, và mười cái gan lợn, cuối cùng là sáu bát mì.

Lúc này đã là nửa đêm, mọi người vừa từ hiện trường về, bụng đã đói, lập tức ăn ngấu nghiến.

Mọi người ngồi ngoài quán, không có ai khác, để tiết kiệm thời gian, vừa ăn vừa thảo luận về vụ án.

Vừa không làm chậm trễ công việc, vừa no bụng.

Mã Cảnh Ba ăn một xiên thịt, uống một ngụm trà, "Mọi người đều đã xem hiện trường rồi, nói xem các ngươi có ý kiến gì."

Hàn Bân lên tiếng, "Nạn nhân chỉ có hai vết thương rõ ràng, một là vết thương chí mạng ở cổ, và một vết điện giật ở lưng, không có vết thương phòng vệ hay phản kháng."

"Ta nghĩ kẻ tình nghi có thể đã dùng dùi cui điện làm nạn nhân ngất, rồi siết cổ đến chết trong trạng thái bất tỉnh."

Mã Cảnh Ba trầm ngâm một lúc, "Phỏng đoán của ngươi khá phù hợp với vết thương của nạn nhân."

"Nếu dựa trên phỏng đoán này, bể bơi không phải là hiện trường đầu tiên, nạn nhân có thể đã bị giết gần bể bơi, sau đó bị ném xuống bể."

Mã Cảnh Ba nói dựa trên kinh nghiệm điều tra của mình.

Trong suy nghĩ của nhiều người, nước bể bơi nông, chỉ khoảng hơn một mét, không cảm thấy nguy hiểm.

Nhưng nước hơn một mét cũng có thể làm chết người, và lực cản trong nước rất lớn, giết người trong nước có nhiều yếu tố không chắc chắn.

Nếu dựa trên phỏng đoán của Hàn Bân, nạn nhân bị điện giật ngất, sau đó bị siết cổ chết, Mã Cảnh Ba tự hỏi, hắn sẽ không giết người trong bể bơi vì quá khó.

Thứ nhất, nếu kẻ tình nghi giả làm người bơi, chắc chắn không mặc nhiều quần áo, dùi cui điện và hung khí khó giấu.

Thứ hai, nếu giết người trong bể chắc chắn phải xuống nước, khi xuống nước di chuyển sẽ khó khăn, tiếp cận nạn nhân cũng khó.

Dùi cui điện trong nước dễ bị rò rỉ điện, không cẩn thận có thể tự điện mình.

Cuối cùng, nếu nạn nhân bị điện giật ngất trong nước, chỉ cần để chết đuối là được, đơn giản hơn nhiều so với siết cổ.

Tổng hợp lại, Mã Cảnh Ba nghĩ nạn nhân bị giết gần bể bơi, sau đó bị ném xuống bể.

Mã Cảnh Ba tiếp tục, "Hung thủ ném xác xuống bể có thể để che giấu một số manh mối và bằng chứng."

Hàn Bân ăn một miếng gan cừu, đáp, "Ngày mai Thiến Thiến đi làm, để nàng đến phòng pháp y và kỹ thuật xem có manh mối mới không."

Lý Cầm lau tay, mở sổ ghi chép, "Ta đã tra ra danh tính nạn nhân từ thông tin hội viên bể bơi."

Họ tên: Lý Uyển

Tuổi: 23

Số điện thoại: 157325xxxxx

Số chứng minh nhân dân: 370216xxxxxx

Người liên hệ khẩn cấp: 15326xxxxx

“Nạn nhân sử dụng tủ số 7, ta đã báo kỹ thuật, yêu cầu kiểm tra tủ số 7 chi tiết, và thu thập dấu vân tay trên đó.” Lý Cầm nói với giọng trầm,

“Ta đã liên hệ với người liên hệ khẩn cấp của nạn nhân, là mẹ nàng, bà sẽ đến nhận diện tại sở.”

Mã Cảnh Ba nhìn mọi người, “Còn manh mối nào khác không?”

Bao Tinh nói, “Ta đã lấy camera của sân vận động, có thể tra dấu vết của kẻ tình nghi.”

Nghe xong báo cáo, Mã Cảnh Ba phân công nhiệm vụ.

Hàn Bân, Lý Cầm, Bao Tinh giúp gia đình nạn nhân nhận diện và ghi lời khai.

Vương Tiêu và Giang Dương xem camera sân vận động, tìm dấu vết kẻ tình nghi.

Mã Cảnh Ba tự mình đến phòng kỹ thuật, xem có thể định vị điện thoại của nạn nhân không.

Ăn xong xiên nướng, mọi người gọi thêm hai xửng há cảo hấp, ba bát mì nước, hai bát mì trộn, Hàn Bân gọi một phần cơm tay cầm.

Khi mọi người ăn gần xong, chuẩn bị thanh toán rời đi, từ trong quán vang lên tiếng ồn ào…

Quán Nướng A Phàn Đề còn hai bàn khách, bàn trong là một đôi nam nữ, nhìn giống cặp tình nhân. Bàn ngoài có ba thanh niên, trên bàn có hai chai rượu trắng.

Một gã tóc vàng đứng dậy, châm điếu thuốc, tự cho là phong độ, rít một hơi, đi về phía đôi tình nhân.

Gã tóc vàng uống nhiều, lảo đảo, đã có phần say.

“Cô em, cho anh xin số WeChat nhé.” Gã tóc vàng lấy điện thoại ra, vẫy vẫy.

Cô gái trông khá xinh, liếc mắt nhìn gã rồi không nói gì, cúi đầu ăn hàu sống.

“Hú…” Hai gã bạn của tóc vàng đứng cạnh huýt sáo, giơ ngón giữa về phía gã.

Gã tóc vàng mặt hơi khó coi, ném điếu thuốc xuống đất, giẫm tắt, “Cô em, làm quen chút đi, cho anh số WeChat, có thời gian mình hẹn nhau chơi.”

Bạn trai cô gái đập đũa xuống bàn, đứng dậy trừng mắt nhìn gã tóc vàng, “Chơi em gái ngươi à, nàng là bạn gái ta, đi đi.”

“Ta không nói với ngươi, hai người chưa cưới, ta có quyền theo đuổi nàng.” Gã tóc vàng hừ một tiếng, quay sang cười với cô gái, “Cô em, số WeChat của ngươi là gì?”

Cô gái nhổ một bãi nước bọt, “Ngươi bị thần kinh à, ta không quen ngươi, tại sao phải cho số.”

Gã tóc vàng bực mình, chỉ tay vào cô gái, “Không quen ta, tại sao lại động vào ta?”

Bạn trai cô gái cũng nổi giận, gạt tay gã tóc vàng, “Ngươi chỉ ai đấy? Đừng kiếm chuyện.”

“Chết tiệt, dám đánh lão tử.” Gã tóc vàng tức giận, vung tay tát vào mặt bạn trai cô gái.

“Bốp!” Một tiếng, bạn trai cô gái bị tát vào mặt.

“Ngươi dám đánh bạn trai ta!” Cô gái cũng tức giận.

Bị đánh trước mặt bạn gái, bạn trai cô gái không giữ nổi thể diện, vung nắm đấm đánh vào mặt gã tóc vàng.

Sau đó, hai người ôm lấy nhau đánh.

Cô gái cũng đứng bên phụ giúp.

Chương 690: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hai bạn của gã tóc vàng cũng xông vào, năm người trong quán đánh nhau.

Chủ quán lấy điện thoại gọi cảnh sát.

Ông chủ quán không dám đến gần, chỉ đứng xa can ngăn.

Tiếng ồn ào trong quán càng lớn, đã làm Hàn Bân và mọi người chú ý.

Giờ đã hơn một giờ, giờ này còn ăn ngoài quán, đều không phải dạng vừa.

Hàn Bân ăn xong cơm tay cầm, uống ngụm trà, đứng dậy, "Vào xem sao."

Hàn Bân dẫn đội vào quán, Mã Cảnh Ba vẫn ngồi ngoài, thản nhiên ăn lạc.

Năm người vẫn đánh nhau, ba gã thanh niên rõ ràng áp đảo, đè cặp tình nhân đánh.

Hàn Bân giơ thẻ cảnh sát, "Dừng lại! Chúng ta là cảnh sát!"

Hai chữ "cảnh sát" vẫn có sức mạnh nhất định, cô gái và hai bạn của gã tóc vàng đều dừng tay.

Nhưng gã tóc vàng và bạn trai cô gái vẫn đánh nhau, rõ ràng đã đánh thật sự, lúc này, dù là cảnh sát, thị trưởng đến cũng không sợ.

Giang Dương tiến đến hai người.

Hắn có gương mặt bầu bĩnh, thân hình mập mạp không có vẻ uy hiếp, gọi vài câu, không có hiệu quả.

Giang Dương đi đến sau gã tóc vàng, túm lấy tay gã, kéo mạnh, vặn, khống chế gã, ép xuống bàn.

Giang Dương rất mạnh, gã tóc vàng cố giãy giụa vô ích.

Bạn trai cô gái cũng lợi dụng, đấm vào đầu gã tóc vàng.

Vương Tiêu cũng xông vào, đè bạn trai cô gái, Bao Tinh cũng đến, còng tay bạn trai cô gái.

Gã tóc vàng cũng bị còng tay.

Hàn Bân nhìn năm người, hỏi, "Tại sao đánh nhau?"

Cô gái như tìm được chỗ dựa, chỉ vào gã tóc vàng, "Cảnh sát, tên này quấy rối, thấy ta xinh đẹp, đòi số WeChat, ta không cho, hắn đánh ta, bạn trai ta nói một câu, hắn đánh bạn trai ta. Hai gã kia cũng tham gia, chúng cùng phe với hắn."

Hàn Bân chỉ gã tóc vàng, "Có đúng vậy không?"

"Không, cảnh sát, cô này nói dối, bạn trai cô ta động thủ trước, ta tự vệ." Gã tóc vàng nói.

Cô gái hô, "Ngươi nói dối, rõ ràng ngươi động thủ trước."

"Ta không." Gã tóc vàng cứng cổ, "Cảnh sát, ngươi đừng nghe cô này nói bậy, là cô ta gây sự trước, nếu không ta cũng không đòi WeChat."

"Cô ta làm gì ngươi?"

"Chúng ta gọi bốn con hàu nướng tỏi, chủ quán vừa mang ra, cô ta lấy ăn, ta không nói gì, nghĩ cô ta thích ta, nên mới đòi WeChat."

"Ngươi soi gương đi, với bộ mặt ngươi, ai thích ngươi."

Bao Tinh cười, hỏi cô gái, "Ngươi có ăn hàu của hắn không?"

Cô gái hừ, "Ta không ăn không, ta đổi với hắn."

Gã tóc vàng hô, "Đổi cái gì, lấy hai miếng bánh mỳ nướng, còn nguội."

"Haha…"

Hàn Bân và mấy người cùng đi đều cười.

Vừa mới rời khỏi hiện trường vụ án mạng, tâm trạng của mọi người đều có chút nặng nề, nhưng không ngờ lại gặp phải hai nhóm người hài hước như vậy.

Hàn Bân chỉ vào một người bạn của Hoàng Mao, hỏi, "Ngươi tên gì?"

"Thôi Ngạo Hàn."

"Ra đây." Hàn Bân gọi người đó ra ngoài nhà hàng.

"Cảnh sát đồng chí, ta không đánh nhau, ta chỉ vào để can ngăn, chuyện này không liên quan đến ta."

Hàn Bân khoát tay, "Ngươi không cần vội vàng phủ nhận, hãy mô tả lại quá trình sự việc cho ta, nếu ngươi dám nói dối, đó sẽ là tội cung cấp bằng chứng giả, còn nghiêm trọng hơn tội của Hoàng Mao."

"Vâng, ta sẽ nói thật, hợp tác tốt với cảnh sát." Thôi Ngạo Hàn hít một hơi sâu, lau mồ hôi trên trán, rồi mô tả lại quá trình sự việc.

Hôm nay là Hoàng Mao mời khách, ông chủ vừa đưa ra bốn con hàu nướng nóng hổi, thì cô gái đó cầm hai lát bánh mì, đổi lấy một đĩa hàu nướng mà không nói gì, cũng không hỏi hắn có đồng ý không.

Hoàng Mao còn nghĩ rằng cô gái đó có ý với hắn, cộng thêm đã uống chút rượu, nên gan lớn đi xin WeChat của cô gái, và rồi xảy ra cảnh vừa rồi.

Hàn Bân lại vào nhà hàng, hỏi cô gái, "Ngươi tên gì?"

"Trần Vũ."

Hàn Bân lại chỉ vào Hoàng Mao, "Ngươi tên gì?"

"Hoàng Siêu."

"Hai ngươi có quen biết nhau không?"

Cả hai cùng đáp, "Không quen."

Hàn Bân truy hỏi, "Trần Vũ, ngươi đã không quen biết Hoàng Siêu, tại sao lại dùng bánh mì đổi lấy hàu nướng của Hoàng Siêu?"

Trần Vũ lấy điện thoại ra, mở một ứng dụng, "Trong các video ngắn có rất nhiều người làm vậy, đã trở thành một cách giao tiếp của giới trẻ, ta thấy thú vị nên muốn thử. Cảnh sát đồng chí, ngươi không tin có thể xem điện thoại của ta, trong đó có gần cả trăm video ngắn như vậy. Ai ngờ hắn xui xẻo gặp phải một nhóm lưu manh."

Hoàng Mao phản bác, "Ngươi có ngốc không, video ngắn có thật không? Đó đều là để câu lượt xem, họ đều là một nhóm với nhau, ngươi thật sự nghĩ là người lạ à."

Trước hai nhóm người hài hước này, Hàn Bân có chút cạn lời, "Ông chủ, đã báo cảnh sát chưa?"

"Cảnh sát đồng chí, các ngươi không mặc đồng phục, ta không biết các ngươi là cảnh sát, nên đã gọi điện báo cảnh sát."

"Thế thì tốt, người của đồn cảnh sát đến, để họ xử lý tiếp." Hàn Bân nói.

Loại vụ án đánh nhau này, mặc dù không khó nhưng rắc rối, một lúc cũng không thể xử lý xong.

“Cảnh sát đồng chí, các ngươi không quản việc này sao?” Bà chủ hỏi.

“Chúng ta là đội điều tra hình sự thành phố, đang điều tra một vụ án hình sự, ăn xong còn phải tiếp tục nhiệm vụ, loại mâu thuẫn đánh nhau như này giao cho đồn cảnh sát xử lý sẽ hợp lý hơn.” Hàn Bân nói.

Bà chủ dịu giọng, “Thế thì các ngươi cũng vất vả rồi, muộn thế này còn phải làm việc.”

Hàn Bân cười nói, “Vì nhân dân phục vụ mà.”

Ông chủ đề nghị, “Ta sẽ giảm giá cho các ngươi.”

Chương 691: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân khéo léo từ chối, "Không cần, bao nhiêu tiền thì trả bấy nhiêu, các ngươi mở cửa hàng cũng không dễ dàng."

Bạn trai của Trần Vũ có chút hoảng, "Cảnh sát đồng chí, hay là các ngươi thả chúng ta đi, chúng ta biết sai rồi, sau này không đánh nhau nữa."

"Phải đấy đồng chí, thả chúng ta đi, đây đều là chuyện nhỏ, chúng ta tự giải quyết được." Thôi Ngạo Hàn nói.

Bao Tinh nghiêm mặt, quở trách, "Bây giờ biết sợ rồi, sớm làm gì, ngoan ngoãn ăn xong rồi về nhà ngủ không tốt hơn à?"

Vài phút sau, người của đồn cảnh sát đến, Hàn Bân giới thiệu qua tình hình, rồi dẫn người rời đi.

Đối với đội điều tra hình sự thành phố, đây chỉ là một đoạn nhỏ để tiêu cơm…

Trở về trụ sở thành phố, Mã Cảnh Ba đến phòng kỹ thuật.

Vương Tiêu và Giang Dương phụ trách xem lại camera giám sát ở cổng sân vận động.

Hàn Bân, Lý Cầm, Bao Tinh phụ trách ghi chép lời khai của gia đình nạn nhân.

Bao Tinh mang hai cốc cà phê lại, đưa cho Hàn Bân một cốc, "Tổ trưởng, ngươi nói tối nay ai trách nhiệm lớn hơn, là Hoàng Mao, hay Trần Vũ?"

Lý Cầm hừ một tiếng, "Theo ta thì đêm khuya không ngủ, đều là ăn no rửng mỡ."

“Haha…” Hàn Bân cười, vỗ vai Bao Tinh, không trả lời mà nói sang chuyện khác, “Cà phê pha ngon đấy, gần bằng Thiến Thiến rồi.”

Mặc dù không trực tiếp trả lời, nhưng Hàn Bân đồng tình với Lý Cầm, nguyên nhân bắt đầu từ Trần Vũ, Hoàng Mao cũng không phải người dễ đối phó, hai người gặp nhau, xung đột là không tránh khỏi.

Nói không hay, khi đó đã hơn một giờ sáng, trừ những người phải làm ca đêm, ai bình thường lại không về nhà giờ đó.

Hơn nữa, nhìn qua hai nhóm này không giống làm ca đêm, cả hai đều đã uống rượu, lời nói có xung đột, dễ xảy ra chuyện.

Một lát sau, điện thoại của Lý Cầm reo, nàng đứng dậy nói, “Tổ trưởng, là mẹ của Lý Uyển gọi, ta đoán bà ấy đã đến, ta đi đón.”

Hàn Bân nói, “Bao Tinh cũng đi, đưa bà ấy đi nhận dạng thi thể trước, rồi về ghi chép lời khai.”

“Dạ.”

Hàn Bân liếc nhìn đồng hồ trên tường, đã hơn hai giờ sáng.

Hắn châm một điếu thuốc, dựa vào cửa sổ nhìn ra ngoài, hôm nay thời tiết không tệ, trăng sao lấp lánh, đường phố không có xe cộ, bớt đi vài phần ồn ào ban ngày.

Chưa hút xong một điếu thuốc, bên ngoài vang lên tiếng khóc thút thít, nghe như từ phòng pháp y, Hàn Bân không để ý lắm.

Nửa tiếng sau, Lý Cầm và Bao Tinh trở lại văn phòng, sau lưng còn có một cặp vợ chồng trung niên, dìu nhau, vẻ mặt tiều tụy.

Lý Cầm bước tới, nói nhỏ, "Tổ trưởng, đây là cha mẹ của nạn nhân Lý Uyển."

Hàn Bân quan sát cặp vợ chồng trung niên, đúng là có vài phần giống Lý Uyển, nhưng cả hai người đều đang trong trạng thái không ổn định, một người mắt đỏ hoe, một người còn đang lau nước mắt.

Hàn Bân ra hiệu mời, "Mời hai vị ngồi."

"Ta họ Hàn, là tổ trưởng đội hai của đội điều tra hình sự thành phố, vụ án của Lý Uyển do chúng ta phụ trách điều tra."

"Cảnh sát Hàn, các ngài đã tìm ra hung thủ giết con gái ta chưa?" Mẹ của Lý Uyển hỏi.

"Vì không có nhân chứng, khi chúng ta đến hiện trường, hung thủ đã bỏ trốn, tạm thời chưa biết rõ tình hình của hung thủ, vụ án vẫn đang trong giai đoạn điều tra, mời hai người tới là để xác nhận thân phận của nạn nhân, đồng thời muốn tìm hiểu một số tình hình về Lý Uyển trước khi chết."

"Đó chính là con gái chúng ta, bảo bối của chúng ta, ai mà nhẫn tâm như vậy, lại dám…" Mẹ của Lý Uyển đau lòng không nói nên lời.

Cha của Lý Uyển nắm lấy vai của vợ, "Ngươi nghỉ một lát, để ta nói."

"Cảnh sát đồng chí, ta tên là Lý Duy Nhất, là cha của Lý Uyển, ngài muốn biết gì thì hỏi ta."

Hàn Bân mở sổ ghi chép, bắt đầu hỏi, "Con gái của ngươi ở cùng ngươi không?"

Lý Duy Nhất thở dài, "Không, con gái ta bây giờ tự thuê nhà ở, gần sân vận động, nó là một người tích cực lạc quan, nó rất thích thể thao như bơi lội, cầu lông, chạy bộ, năm ngoái nó

còn tham gia marathon, thật sự rất xuất sắc, cuộc đời nó mới chỉ bắt đầu, không nên ra đi sớm như vậy."

Mẹ của Lý Uyển khóc, "Ta đã nói rồi, bây giờ nó còn nhỏ, không nên ra ngoài ở một mình, nếu ngươi đứng về phía ta, chuyện này đã không xảy ra."

Lý Duy Nhất hét lên, "Bây giờ nói những điều này còn ý nghĩa gì nữa, con gái lớn rồi, nó muốn có không gian riêng, ta là cha cũng không nên nói nhiều."

"Nó thuê nhà ở đâu?"

"Khu dân cư Đông Thành, tòa nhà số 1, phòng 704."

Hàn Bân ghi lại, "Nó ở một mình, hay ở cùng người khác?"

"Nó ở một mình."

"Thời gian gần đây, nó có gì bất thường không?"

"Có, thời gian gần đây, con gái ta bị người ta đe dọa."

"Ngươi nói cụ thể tình hình xem."

"Con gái ta tốt nghiệp trường đại học 985, sau đó vào làm việc tại một công ty nước ngoài tên là TOVIA, nó chăm chỉ học hỏi, tháng đầu tiên sau khi vào chính thức đã đạt được giải nhân viên xuất sắc."

"Sau khi trở lại làm việc đầu năm nay, công ty TOVIA có một suất đào tạo, có thể đi du học Úc, đây là một cơ hội rất tốt, ta và mẹ của Lý Uyển đều rất ủng hộ, chỉ cần có lý lịch này, sự phát triển sau này của nó sẽ càng tốt hơn."

"Lý Uyển cũng muốn ra nước ngoài trải nghiệm, nó nỗ lực để giành được suất này, trải qua ba vòng cạnh tranh, cuối cùng đã giành được suất này, bây giờ đang xin visa, sắp ra nước ngoài học rồi, ai ngờ lại xảy ra chuyện."

Chương 692: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Thật ra, sau khi vượt qua vòng cạnh tranh đầu tiên, Lý Uyển đã nhận được cuộc gọi đe dọa, nhưng nó rất dũng cảm, không từ bỏ. Nó vẫn tiếp tục nỗ lực cạnh tranh, người đe dọa nó liên tục gọi điện, ép Lý Uyển từ bỏ cơ hội du học, nó chịu áp lực rất lớn.”

“Bây giờ Lý Uyển đã giành được cơ hội du học, chúng ta tưởng rằng chuyện đã qua, không ngờ lại xảy ra chuyện, nếu biết trước như vậy, ta thà không để nó cạnh tranh.”

Hàn Bân ghi lại, “Lý Uyển đã bị đe dọa mấy lần?”

“Ba lần, lần đầu tiên là sau khi vượt qua vòng cạnh tranh đầu tiên, lần thứ hai là sau khi vượt qua vòng cạnh tranh thứ hai, lần thứ ba là sắp tiến vào vòng cạnh tranh thứ ba, người này nói rất nhiều lời đe dọa, còn công kích con gái ta, thật đê tiện.”

“Có ghi âm không?”

“Có, sau khi con gái ta nói chuyện này, ta đã bảo nó, nếu đối phương gọi điện lần nữa, hãy ghi âm cuộc gọi. Nó rất nghe lời, làm theo lời ta, còn gửi ghi âm cho ta.” Lý Duy Nhất lấy điện thoại ra, phát một đoạn ghi âm cuộc gọi,

Điện thoại vang lên một giọng nói khàn khàn, “Này, nhóc con, nghe nói ngươi vượt qua vòng kiểm tra thứ hai rồi, được đấy, ta nên chúc mừng ngươi, hay là tiếc cho ngươi, ngươi đã chọn một quyết định sai lầm.”

“Quyết định sai lầm gì? Ta không biết ngươi đang nói gì?” Điện thoại vang lên giọng một cô gái, có lẽ là Lý Uyển.

“Ngươi không nên giành suất du học này, từ bỏ đi, ngươi như vậy chỉ tự đưa mình vào ngõ cụt.”

“Ngươi là ai, tại sao lại đe dọa ta?”

“Không, ta không đe dọa ngươi, ta đang bảo vệ ngươi, hiểu không?”

Lý Uyển nói, “Ngươi cạnh tranh không lại ta, dùng thủ đoạn đê tiện này có ý nghĩa gì? Dù ta thật sự từ bỏ, ngươi vẫn là kẻ thất bại.”

“Ta biết ngươi là ai, hành vi này của ngươi làm ta càng khinh ngươi hơn, ta càng phải nỗ lực giành suất này, vì ngươi không phải đối thủ của ta, chúng ta đều biết, từ lúc ngươi gọi điện đe dọa, ngươi đã thất bại.”

Giọng khàn khàn lại vang lên, “Hy vọng ngươi luôn tự tin như vậy, thêm một lời khuyên, ngươi nên cẩn thận, đi làm cẩn thận, ăn uống cẩn thận, về nhà cũng phải cẩn thận, nếu không, ngươi sẽ mất nhiều hơn là công việc.”

Sau đó, đoạn ghi âm kết thúc.

Lý Duy Nhất lại phát đoạn ghi âm thứ hai, vẫn là giọng một người đàn ông khàn khàn, lại đe dọa Lý Uyển, lời lẽ càng nghiêm trọng hơn, vẫn là ép Lý Uyển từ bỏ cơ hội du học.

Nghe xong, mẹ của Lý Uyển rất xúc động, “Cảnh sát đồng chí, ngươi nghe thấy không, hắn liên tục đe dọa con gái ta, thậm chí ám chỉ sẽ giết con gái ta, người gọi điện chắc chắn là hung thủ.”

“Các ngươi đã báo cảnh sát chưa?”

Lý Duy Nhất đáp lời, “Có, chúng ta đã đến đồn cảnh sát báo án, nhưng, người đó dùng thẻ điện thoại không đăng ký,

cảnh sát cũng không thể xác định được chủ thẻ. Cảnh sát đồn muốn đến công ty TOVIA tìm hiểu tình hình, nhưng chúng ta suy nghĩ một chút, vẫn từ chối đề nghị này."

"Các ngươi tại sao lại cản trở cảnh sát điều tra?"

Lý Duy Nhất giải thích, "Con gái ta sắp bước vào vòng cạnh tranh thứ ba, chỉ cần thắng lần này sẽ được suất du học, và con gái ta rất tự tin về vòng này. Cảnh sát đến công ty TOVIA điều tra có thể gây ra rắc rối không cần thiết, chúng ta cũng không chắc liệu có ảnh hưởng xấu đến tiền đồ của con gái hay không, nên chúng ta từ chối đề nghị của cảnh sát."

Mẹ của Lý Uyển nghẹn ngào, "Chúng ta nghĩ có thể là trò đùa ác ý, mục đích chỉ là để cản trở con gái giành suất du học, chỉ cần Lý Uyển giành được suất, đó là phản đòn tốt nhất, không ngờ… lại thành ra thế này, càng không ngờ hại chết con gái."

"Con gái ngươi có biết ai gọi điện đe dọa không?" Hàn Bân hỏi lại.

Lý Duy Nhất nghĩ một lúc, "Ta cũng đã hỏi nó, có biết ai gọi điện không, ban đầu nó nói không biết, vì giọng người gọi rất lạ, không giống người quen. Nhưng đến lần đe dọa thứ ba, con gái ta đoán được thân phận của đối phương."

"Có tư cách giành suất du học đều là tinh anh của công ty TOVIA, vòng cạnh tranh đầu tiên có mười người, vòng thứ hai có bốn người, vòng thứ ba chỉ có hai người."

"Cuộc gọi đe dọa cuối cùng là vào ngày trước vòng cạnh tranh thứ ba, khi đó con gái ta chỉ còn một đối thủ cạnh tranh, nếu con gái ta từ bỏ, suất du học sẽ thuộc về đối thủ kia."

Hàn Bân hỏi, "Các ngươi có biết tên của đối thủ đó không?"

Lý Duy Nhất nắm chặt tay, "Biết, hắn tên là Trương Thiên Dương, ta đã gặp hắn một lần, hắn cao, để tóc rẽ ngôi, đeo kính vàng, trông như Hán gian, ta thật hận mình lúc đó không đánh hắn một trận."

"Trương Thiên Dương còn làm ở công ty TOVIA không?"

"Còn, công ty này đãi ngộ rất tốt, nhân viên mới vào cũng có lương năm 30 vạn, các sinh viên tốt nghiệp tranh nhau vào, hắn sao nỡ rời đi." Lý Duy Nhất nói.

"Trừ Trương Thiên Dương, các ngươi còn nghi ngờ ai khác không?" Hàn Bân hỏi.

Lý Duy Nhất nghĩ một lúc, "Không, con gái ta luôn ngoan, có chuyện gì cũng nói với chúng ta, không nghe nói có mâu thuẫn với ai."

"Tại hiện trường, Lý Uyển chỉ mặc đồ bơi, chúng ta không phát hiện đồ vật nào khác, các ngươi biết nó có mang theo gì không?"

"Ta biết."

Mẹ của Lý Uyển không ngần ngại đáp, "Con gái ta có một sợi dây chuyền bạch kim, là ta tặng nó, dây chuyền có mặt hình trái tim, ở giữa là một viên kim cương, nó rất thích sợi dây chuyền đó, đi đâu cũng đeo."

Chương 693: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Còn đồ vật nào khác không?”

Lý Duy Nhất mệt mỏi nói, “Mấy ngày trước, con gái ta giành được suất du học, ta tặng nó một chiếc điện thoại Apple, là mẫu mới nhất, nó rất thích, chắc cũng mang theo.”

Mẹ của Lý Uyển tiếp tục nói, “Con gái ta có một cái ba lô da màu đen, nó thường mang theo khi ra ngoài, ba lô không lớn, rất tiện lợi.”

Hàn Bân ghi lại, “Các ngươi có biết Lý Uyển đi bơi ở sân vận động không?”

“Biết, con gái ta rất thích thể thao, chúng ta cũng ủng hộ nó.” Mẹ của Lý Uyển đáp.

“Trừ các ngươi, còn ai khác biết không?”

Lý Duy Nhất lắc đầu, “Chúng ta không nói với ai khác, về việc nó có nói với người ngoài không, chúng ta không rõ, nó lớn rồi, đi làm rồi, chúng ta không thể biết hết chuyện của nó.”

Hàn Bân hỏi, “Người quen quanh ngươi có ai dùng dùi cui điện, hoặc biết chỗ mua dùi cui điện không?”

“Không nhớ ra, cảnh sát đồng chí, tại sao ngài hỏi vậy?”

Hàn Bân giải thích, “Lý Uyển bị điện giật ngất, sau đó bị giết, chúng ta nghi ngờ hung thủ có thể đã dùng dùi cui điện làm công cụ gây án.”

Cha mẹ của Lý Uyển im lặng một lúc, đều lắc đầu.

“Đông đông…” Lúc này, cửa văn phòng vang lên.

“Mời vào.”

“Cạch…” Tiếng cửa mở, Lý Xán từ ngoài bước vào, trong tay cầm một tài liệu, liếc nhìn cha mẹ của Lý Uyển, rồi ra hiệu với Hàn Bân.

Hàn Bân hiểu ý, đi theo Lý Xán ra khỏi văn phòng, “Pháp y Lý, kết quả khám nghiệm tử thi có rồi?”

Lý Xán liếc nhìn văn phòng, nói nhỏ, “Phải, trên người nạn nhân không có vết thương phòng vệ và dấu vết giãy giụa, rất có thể bị điện giật ngất rồi bị thắt cổ, hung khí có thể là thắt lưng, hơn nữa trong cơ thể nạn nhân phát hiện có chất di truyền của nam giới.”

Hàn Bân tổng kết, “Nghĩa là nạn nhân bị điện giật ngất, sau đó bị giết, rồi bị cưỡng bức?”

Kết quả khám nghiệm này, đúng với dự đoán của Mã Cảnh Ba.

Trước đó, Mã Cảnh Ba phân tích, nạn nhân có thể bị giết ở cạnh bể bơi, hung thủ để che giấu chứng cứ, đã ném xác xuống bể bơi, giờ có thể là để phá hủy chất di truyền còn lại trong cơ thể nạn nhân.

Lý Xán bĩu môi, lắc đầu, “Trình tự ngược lại, bị điện giật ngất, bị thắt cổ, rồi bị cưỡng bức.”

Hàn Bân nhíu mày, tình huống này hắn đã nghe qua, nhưng là lần đầu gặp.

“Trên người nạn nhân còn phát hiện gì khác không?”

“Tạm thời chưa có.”

“Cảm ơn.”

“Không có gì.” Lý Xán đưa báo cáo khám nghiệm tử thi cho Hàn Bân, vươn vai, “Được rồi, xong việc, cuối cùng có thể đi ngủ rồi.”

Hàn Bân tỏ vẻ ngưỡng mộ, tiễn Lý Xán ra ngoài, rồi nhìn báo cáo trong tay, thở dài một tiếng.

Hàn Bân mở cửa vào văn phòng.

Cha mẹ của Lý Uyển đều đứng dậy, cùng hỏi,

“Cảnh sát đồng chí, có manh mối mới không?”

“Cảnh sát đồng chí, đã tìm ra hung thủ chưa?”

“Chưa tìm được hung thủ, nhưng có thêm một số manh mối mới.” Hàn Bân nói.

“Manh mối gì, ngài nói với chúng ta, có khi chúng ta giúp được gì.” Lý Duy Nhất vội nói.

Hàn Bân do dự một chút, ngồi lại chỗ, vẫy tay với cha mẹ của Lý Uyển, “Ngồi xuống nói.”

Hung thủ này sau khi giết người, còn làm ra chuyện tàn ác như vậy.

Theo suy đoán thông thường, sau khi điện giật ngất nạn nhân, hung thủ rõ ràng có cơ hội ra tay.

Nhưng hung thủ lại chọn cách giết chết nạn nhân rồi mới thực hiện hành vi đồi bại.

Hàn Bân cảm thấy, hung thủ hoặc là có sở thích đặc biệt, hoặc là có sự ám ảnh với nạn nhân.

“Lý Uyển có vấn đề gì về tình cảm không?”

Lý Duy Nhất ngẩn ra, hỏi, “Cảnh sát Hàn, tại sao ngài hỏi vậy?”

Hàn Bân trả lời lấp liếm, "Hỏi theo lệ, để loại trừ khả năng án tình."

Mẹ của Lý Uyển nói, "Không thể nào, con gái ta bây giờ chỉ tập trung vào công việc, sắp ra nước ngoài rồi, sao có thể có vấn đề tình cảm, không thể."

Lý Cầm nói, "Lý Uyển cũng không nhỏ tuổi, lại xinh đẹp, chắc có nhiều người theo đuổi chứ."

"Phải, người theo đuổi con gái ta rất nhiều, nhưng nó chưa gặp người phù hợp."

Lý Cầm truy hỏi, "Trước đây Lý Uyển chưa từng yêu đương?"

"Có, nhưng… đã lâu rồi." Mẹ của Lý Uyển nhắm mắt, nhớ lại một lúc, "Năm nhất đại học, nó từng có bạn trai, chúng ta biết sau đó, năm hai đã chia tay."

"Năm ba, có một chàng trai theo đuổi nó, rất thích nó, theo đuổi rất lâu. Ta gặp chàng trai đó một lần, rất bình thường, ta thấy hai đứa không hợp, nên bảo chia tay, sau đó, con gái ta vẫn độc thân."

"Còn nhớ tên hai người đó không? Hoặc thông tin gì có thể xác nhận thân phận?"

Lý Duy Nhất đáp, "Năm nhất đại học, bạn trai nó tên Lư Tuấn Kiệt, chàng trai đó khá ưa nhìn, cũng học cùng trường, còn lại ta không nhớ."

"Có liên lạc không?"

Lý Duy Nhất cố nhớ một lúc, lắc đầu, "Không nhớ, ta phải về tìm."

"Còn chàng trai theo đuổi Lý Uyển năm ba thì sao?"

Mẹ của Lý Uyển vỗ trán, “Ta chỉ gặp một lần, Tiểu Uyển từng nói tên hắn, nhưng ta không nhớ.”

“Chuyện quá bất ngờ, có thể hiểu được.” Hàn Bân an ủi, “Vậy các ngươi về nghỉ ngơi, khi nào nhớ ra có thể liên hệ với cảnh sát Lý.”

Lý Cầm nghe ra ý khác, đứng dậy, tiễn cha mẹ của Lý Uyển đi.

Bao Tinh ngáp dài, nhịn không được hỏi, “Tổ trưởng, pháp y Lý có tìm được manh mối mới gì không?”

“Pháp y Lý qua khám nghiệm tử thi, phát hiện trong cơ thể nạn nhân có chất di truyền của nam giới.”

Bao Tinh buột miệng, “Cưỡng thi!”

Hàn Bân quay ngón tay, “Nói ngược rồi.”

Chương 694: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bao Tinh há hốc miệng, hắn cũng lần đầu gặp tình huống này, "Thi cưỡng! Biến thái quá!"

Hàn Bân nghiêm mặt, "Hung thủ này có thể còn tàn nhẫn hơn chúng ta tưởng!"

Hàn Bân nghe lại vài lần đoạn ghi âm, giọng khàn khàn có vẻ đã qua xử lý, không thể chỉ dựa vào giọng để xác định giới tính, nhưng qua ngữ điệu có vẻ là đàn ông.

"Cạch…" Lý Cầm đẩy cửa bước vào.

Bao Tinh hỏi, "Chị Lý, sao đi lâu thế?"

"Mẹ của Lý Uyển quá đau buồn, xuống dưới không đi nổi, ngồi ở sân khóc một lúc, còn nắm tay ta nói nhiều chuyện, Lý Uyển là mạng sống của hai người."

Hàn Bân lấy ra một gói thuốc, đưa Lý Cầm một điếu, "Chị Lý, vất vả cho ngươi rồi."

Hàn Bân không sợ làm án vất vả, đau đầu nhất là đối mặt với người nhà nạn nhân, họ cứ khóc lóc có thể làm chậm trễ điều tra, nhưng hiểu tâm trạng của họ cũng không thể nói nặng lời, chỉ có thể dỗ dành, khuyên nhủ, là công việc rất đòi hỏi kiên nhẫn, không hề nhẹ nhàng.

"Quen rồi." Lý Cầm châm thuốc, rít một hơi, "Tổ trưởng, pháp y Lý có manh mối gì mới."

Hàn Bân lấy báo cáo khám nghiệm tử thi, muốn để nàng tự đọc, nhưng nghĩ rằng đọc cái này tốn thời gian, rõ ràng chỉ là

một câu mà không đọc cẩn thận mất mười phút.

"Khám nghiệm tử thi cho thấy, Lý Uyển bị điện giật ngất, rồi bị thắt cổ, chết rồi mới bị cưỡng bức, trong cơ thể nạn nhân có chất di truyền của nam giới."

Lý Cầm gạt tàn thuốc, "Nạn nhân đã bị điện giật ngất, rõ ràng có thể cưỡng bức ngay lúc đó, sao lại giết rồi mới cưỡng?"

Bao Tinh đoán, "Có thể tâm lý biến thái, nhiều kẻ giết người hàng loạt ở nước ngoài cũng vậy."

"Cạch…" Cửa mở, Vương Tiêu và Giang Dương bước vào.

Để tiện so sánh camera giám sát ở sân vận động và Giám sát Thiên Võng, hai người đã đến đội cảnh sát giao thông.

Vương Tiêu nói thẳng, "Tổ trưởng, chúng ta đã xem camera ở sân vận động, tập trung vào đoạn từ chín giờ rưỡi đến mười giờ mười hai phút, sau đó, sở trưởng Trần đến sân vận động, và đã khám xét, không phát hiện người khả nghi."

"Trong khoảng thời gian đó có ba chiếc xe, bốn người rời khỏi sân vận động, chúng ta đã chụp được ảnh rõ nét của Giám sát Thiên Võng, ba biển số xe đều rõ ràng. Tuy nhiên, truy vết bốn người đi bộ khó hơn."

Hàn Bân xem ảnh rõ nét, một chiếc suv màu trắng, một chiếc sedan màu đỏ, một chiếc sedan màu đen. Người đi bộ là hai nam hai nữ.

"Lý Uyển vào sân vận động lúc mấy giờ?"

Vương Tiêu xem lại sổ, "Khoảng bảy giờ năm mươi phút."

Hàn Bân hỏi, "Các phương tiện và người khả nghi vào sân vận động lúc mấy giờ?"

“Suv vào sân vận động lúc ba giờ chiều, sedan đỏ vào lúc sáu giờ chiều, sedan đen vào lúc tám giờ mười phút tối.”

“Về bốn người khả nghi, hiện chỉ xác định được thời gian vào sân vận động của hai người, còn hai người chưa tìm ra. Không loại trừ khả năng họ đi xe vào sân vận động.”

Vương Tiêu đưa ra một bức ảnh, là ảnh của một người đàn ông, “Trong đó, ta nghĩ người này khả nghi nhất, khi ta kiểm tra hành tung của nghi phạm Lý Uyển, Lý Uyển vừa vào sân vận động, người đàn ông này theo sau, cách nhau chưa đến một phút.”

Hàn Bân nhìn ảnh, “Người đàn ông này rời sân vận động lúc nào?”

“Mười giờ tối.”

Vương Tiêu đáp, “Nếu người này thực sự theo dõi nạn nhân đến sân vận động, rồi giết nạn nhân ở bể bơi, ta cảm thấy hắn rất có thể quen biết nạn nhân.”

“Đã có dấu hiệu theo dõi, thì tiếp tục kiểm tra Giám sát Thiên Võng, xem có phải theo dõi nạn nhân từ trước không.” Hàn Bân đề nghị.

“Chúng ta đã kiểm tra, nhưng Lý Uyển và người đàn ông này đều đi bộ, nếu không qua ngã tư, Giám sát Thiên Võng khó có thể tìm ra, ta nghĩ đợi trời sáng, kiểm tra camera tư nhân xung quanh sân vận động, có thể phát hiện manh mối.”

Hàn Bân gật đầu, “Được, các ngươi tiếp tục theo hướng này, nhanh chóng xác định thân phận người đàn ông này.”

“Chị Lý, ngày mai liên hệ với cha mẹ của nạn nhân, đưa ảnh những người khả nghi này để họ nhận diện.”

“Được.”

Hàn Bân tiếp tục nói, “Còn những người khác cũng không thể bỏ qua, nhất là ba chiếc xe này…”

“Cạch…” Tiếng mở cửa ngắt lời Hàn Bân.

Mã Cảnh Ba bước vào, nói lớn, “Các đồng chí, định vị điện thoại thành công, chuẩn bị truy tìm nghi phạm!”

Đây là một bất ngờ vui.

Hàn Bân hỏi, “Đội trưởng, vị trí định vị ở đâu?”

“Hiện ở gần đường Cảnh Hoa và đường Xuân Phong, mục tiêu định vị đang di chuyển về phía bắc, tốc độ nhanh, ta đoán nghi phạm có thể định lái xe rời thành phố.” Mã Cảnh Ba nói.

Việc cấp bách, mọi người phân công hành động.

Mã Cảnh Ba ở lại sở thành phố phối hợp với phòng kỹ thuật, chỉ huy chung.

Đồng thời liên hệ đại đội trưởng Đinh Tích Phong, nhờ điều động lực lượng chặn xe nghi phạm.

Vương Tiêu đến đội cảnh sát giao thông xem Giám sát Thiên Võng,

Hàn Bân, Lý Cầm, Giang Dương, Bao Tinh bốn người truy tìm mục tiêu nghi phạm.

Giang Dương lái xe, Hàn Bân ngồi ghế phụ, Lý Cầm và Bao Tinh ngồi ghế sau.

Bao Tinh cúi đầu nói, “Nghi phạm này có phải quá bất cẩn không, lại bị định vị điện thoại.”

“Nghi phạm đã tắt điện thoại, có thể nghĩ rằng cảnh sát không tìm ra được, không phải ai cũng biết, điện thoại tắt vẫn có thể định vị.” Lý Cầm nói.

Bao Tinh gật đầu, “Phải, nghi phạm để lại chất di truyền của mình, có vẻ cảnh giác không cao.”

Chương 695: Tiêu Đề 《Ẩn》

Giang Dương cười, "Người bình thường không ai giết người. Làm được chuyện đó, vốn đã không thể nhìn nhận bằng con mắt người thường."

Hàn Bân không tham gia cuộc thảo luận, hắn luôn liên lạc với Mã Cảnh Ba và Vương Tiêu, để xác định tình trạng xe nghi phạm.

Mã Cảnh Ba xác định vị trí xe đại khái, Vương Tiêu tìm dấu vết xe trong Giám sát Thiên Võng, Hàn Bân theo sau truy tìm.

Sau vài lần so sánh, Vương Tiêu cuối cùng tìm ra xe nghi phạm, là một chiếc xe tải chở cát, xe chạy không nhanh, luôn đi dọc đường Cảnh Hoa về phía bắc.

Mã Cảnh Ba đã liên hệ đồn cảnh sát địa phương, chặn xe tải trên con đường nó đi qua.

Mười phút sau, Hàn Bân nhận được tin, đồn cảnh sát địa phương đã chặn xe tải.

Mười lăm phút sau, tài xế xe tải đã bị khống chế.

Năm phút sau, Hàn Bân dẫn người đến hiện trường.

Hiện trường có hai xe cảnh sát, và một xe tải chở cát.

Vài cảnh sát đồn bao quanh, một người đàn ông đã bị khống chế.

Người phụ trách chặn xe là cảnh trưởng của đồn gần đó, Hàn Bân thay mặt đội điều tra hình sự thành phố cảm ơn sự hỗ

trợ của họ, sau đó tiếp quản hiện trường.

Hàn Bân quan sát nghi phạm, khoảng bốn mươi tuổi, râu ria lởm chởm, dáng người thấp, rắn chắc.

“Ngươi khỏe, ta là Hàn Bân của đội điều tra hình sự thành phố, đang điều tra một vụ án hình sự, muốn hỏi ngươi một số thông tin.”

Người đàn ông nhanh chóng đứng lên, “Cảnh sát Hàn khỏe, ta tên Tôn Kiến Trung, là tài xế xe tải, ta chỉ chở cát cho công trường, không làm gì phạm pháp.”

“Ngươi đừng lo, chúng ta chỉ làm một cuộc hỏi thăm theo lệ.” Hàn Bân quan sát đối phương, hỏi, “Ngươi có mấy chiếc điện thoại?”

“Chỉ một.”

“Đưa ta xem.”

Tôn Kiến Trung từ túi lấy điện thoại, đưa cho Hàn Bân.

Hàn Bân nhận lấy, là một chiếc điện thoại Xiaomi.

“Ngươi chắc chắn không còn chiếc nào khác?”

“Không.”

“Tối nay từ chín rưỡi đến mười giờ hai mươi, ngươi ở đâu?”

“Ta vừa lái xe đến bãi cát, công nhân đang bốc cát lên xe, ta đi ăn ở nhà hàng gần đó, gần đây ta thường ăn ở nhà hàng đó, ông chủ có thể làm chứng.” Tôn Kiến Trung nói.

“Ngươi đã đến Sân vận động Ngô Đồng chưa?”

Cảnh trưởng Tôn lắc đầu, “Chưa.”

“Ngươi có biết Lý Uyển không?”

“Ai?”

“Lý Uyển.”

“Không biết.”

Hàn Bân không thấy đối phương có dấu hiệu nói dối, vẫy tay để Bao Tinh, Lý Cầm, Giang Dương lục soát xe tải.

Lý Cầm lục cabin, Giang Dương lục gầm xe, Bao Tinh lục thùng xe.

Hàn Bân tiếp tục hỏi, “Xe của ngươi có đi qua gần Sân vận động Ngô Đồng không?”

Tôn Kiến Trung gãi đầu, “Cảnh sát Hàn, ta không phải người thành phố, ta không biết sân vận động đó ở đâu, ta chỉ biết vài con đường chính.”

Hàn Bân không hỏi tiếp, đi một bên liên lạc với Mã Cảnh Ba, theo định vị của phòng kỹ thuật, điện thoại đã đứng yên, nghĩa là điện thoại của nạn nhân đang trên xe này.

Lát sau, Bao Tinh đứng trên đống cát, hét, “Tổ trưởng, ta tìm thấy một chiếc điện thoại Apple, là mẫu mới nhất, rất có thể là điện thoại của nghi phạm.”

“Xác nhận lại.”

“Rõ.”

“Giang Dương, thu thập mẫu dna của Tôn Kiến Trung.”

Tôn Kiến Trung lộ vẻ hoảng sợ, biện hộ, “Cảnh sát Hàn, điện thoại đó không phải của ta, ta cũng không biết tại sao lại ở trên xe.”

“Ngươi đừng lo, chúng ta đến đây là để làm rõ sự thật, trả lại sự trong sạch cho ngươi.”

Trở về sở thành phố, đã hơn năm giờ sáng.

Tôn Kiến Trung tạm thời bị giam giữ, mẫu dna của hắn được gửi đến phòng kỹ thuật để so sánh.

Cuộc điều tra tạm thời kết thúc.

Mã Cảnh Ba bảo mọi người về ký túc xá nghỉ vài tiếng, mười giờ sáng tiếp tục điều tra.

Đề nghị của Mã Cảnh Ba được mọi người đồng tình, ký túc xá cách đó không xa, chỉ vài bước chân.

Dù uống cả đêm trà đặc và cà phê, đầu Hàn Bân cũng nặng trĩu, ngủ một giấc vẫn là cần thiết, đầu óc không tỉnh táo làm sao điều tra.

Điều kiện ký túc xá không bằng ở nhà, hai người một phòng, Hàn Bân và Bao Tinh một phòng, Vương Tiêu và Giang Dương một phòng.

Hàn Bân lười không cởi đồ, nằm lên giường ngủ ngay.

Chín giờ bốn mươi lăm phút, chuông báo thức của Hàn Bân reo.

Mọi người rửa mặt xong, mười giờ đúng có mặt tại văn phòng.

Hoàng Khiết Khiết đã mua sẵn bữa sáng cho mọi người, mỗi người hai bánh kẹp thịt, một trứng trà, và một túi sữa.

Mã Cảnh Ba ngáp dài, vừa bóc trứng trà vừa nói, "Trong lúc ăn sáng, chúng ta thảo luận vụ án."

"Phòng kỹ thuật vừa gửi báo cáo, mẫu dna của tài xế xe tải Tôn Kiến Trung không trùng khớp với mẫu trong cơ thể nạn nhân, hắn không phải hung thủ chúng ta tìm."

"Còn về việc điện thoại của nạn nhân tại sao ở trên xe hắn, ta có hai giả thuyết, thứ nhất hắn có liên quan đến vụ án, cố tình che giấu cho hung thủ. Thứ hai, hắn không liên quan đến vụ án, hung thủ để đánh lạc hướng cảnh sát, cố ý ném điện thoại lên xe hắn."

“Ta nghiêng về giả thuyết thứ hai hơn.”

Lý Cầm hỏi, “Mã đội, trên điện thoại có dấu vân tay không?”

“Trừ vài hạt cát, điện thoại rất sạch, không phát hiện dấu vân tay của ai.”

Bao Tinh ăn sáng, nói không rõ, “Vậy chẳng phải hung thủ đang trêu chúng ta, cố ý ném điện thoại lên xe tải chở cát, để chúng ta cảnh sát phải vất vả điều tra.”

Mã Cảnh Ba tổng kết, “Hung thủ có ý thức phản điều tra nhất định, mọi người phải chú ý, tránh bị hắn dắt mũi.”

Chương 696: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân lau miệng, "Nếu nghi phạm có ý thức phản điều tra, tại sao lại để lại chất di truyền trong cơ thể nạn nhân?"

Mã Cảnh Ba khen, "Vấn đề hay, các ngươi nghĩ sao?"

Lý Cầm nói, "Ta nghĩ có hai trường hợp, thứ nhất hung thủ là kẻ liều mạng, không quan tâm, chỉ hưởng thụ cảm giác chiếm hữu nguyên thủy. Thứ hai hung thủ rất tự tin, dù để lại chất di truyền, cảnh sát cũng không thể xác định được."

Vương Tiêu nói, "Thật ra, dù dna không xác định được, cũng có thể cung cấp thông tin hữu ích, như tối qua trong thời gian phạm tội có cả nam lẫn nữ khả nghi, rõ ràng nam giới nghi ngờ lớn hơn, có thể ưu tiên kiểm tra nam giới."

"Là tội phạm băng nhóm." Lâm Cầm nói.

"Dù là băng nhóm, vẫn là nam giới nghi ngờ lớn hơn, nếu không, không thể để lại chất di truyền, có hay không có nữ giới vẫn chưa rõ." Vương Tiêu nói.

Hàn Bân ăn xong một trứng trà, suy nghĩ lại vụ án, đi đến bảng trắng viết vài chữ,

"Nạn nhân, hung thủ, người báo án, cảnh sát."

"Nạn nhân bị điện giật ngất, sau đó bị giết, rồi bị cưỡng bức. Sau khi hung thủ rời đi, người báo án phát hiện nạn nhân, và gọi cảnh sát. Nghĩa là trước khi cảnh sát đến, có hai người đã vào hiện trường, hung thủ và người báo án."

“Trong thời gian đó, nạn nhân bị ba loại tổn thương, chúng ta bản năng liên kết ba tổn thương này lại, cho rằng do một người gây ra, nhưng nếu không phải do một người thì sao.”

“Có thể đơn giản hơn, tạm thời bỏ qua vết điện giật, chỉ xem xét hai loại tổn thương sau, giết người và cưỡng bức.”

“Giả sử sau khi hung thủ giết người, không thực hiện hành vi cưỡng bức, mà rời bể bơi. Lúc này, một người đàn ông vào bể bơi, thấy một cô gái mặc đồ bơi nằm cạnh bể, liệu có nổi tà tâm?”

Dù nói nhẹ nhàng, nhưng mọi người đều hiểu, nếu hung thủ không để lại chất di truyền, thì chỉ có bảo vệ kia có cơ hội phạm tội.

Mã Cảnh Ba quyết đoán nói, “Thiến Thiến, tra thông tin bảo vệ kia, xem có mua vé xe hay máy bay gì không.”

“Dạ.”

Hoàng Khiết Khiết vào hệ thống cảnh sát, nhập tài khoản và mật khẩu, dễ dàng tra được thông tin mua vé của bảo vệ.

“Có, hắn mua vé máy bay đi Côn Tây trưa nay.”

Nếu trước đó chỉ là suy đoán của Hàn Bân, thì bây giờ đã có căn cứ.

Bao Tinh bĩu môi, “Trời, tên này chọn chỗ đẹp thật, tìm nơi phong cảnh hữu tình, bốn mùa như xuân.”

Mã Cảnh Ba đứng dậy, “Đừng nói nhảm, mau đi bắt người.”

Để hắn bay đến nơi khác, rồi chuyển phương tiện khác, qua vài thành phố tìm đâu?

Mười phút sau, Hàn Bân dẫn đội đến sân bay bắt Lưu Dũng Sơn.

Hàn Bân nghi ngờ Lưu Dũng Sơn từng bước tích lũy.

Tối qua, khi Hàn Bân lấy lời khai của Lưu Dũng Sơn, phát hiện hắn có chút lo lắng, khi đó, Hàn Bân nghĩ do lần đầu thấy người chết, lo lắng là điều bình thường.

Sau đó, khi có kết quả khám nghiệm tử thi, nạn nhân chết rồi mới bị cưỡng bức, Hàn Bân cảm thấy không đúng.

Nạn nhân bị điện giật ngất, hung thủ muốn làm gì có thể ngay lúc đó, không cần giết rồi mới làm.

Nghi ngờ thứ ba, là hung thủ ném điện thoại lên xe tải chở cát, để đánh lạc hướng điều tra, nghĩa là hung thủ có ý thức phản điều tra nhất định, không có lý gì lại để lại chất di truyền.

Hoàng Khiết Khiết tra lịch sử mua vé của Lưu Dũng Sơn, phát hiện hắn mua vé máy bay đi Côn Tây, rõ ràng có ý định bỏ trốn.

Có thông tin mua vé của Lưu Dũng Sơn, bắt hắn không khó, trên xe Hàn Bân đã nghĩ ra cách bắt giữ.

Thật ra, Hàn Bân còn một suy đoán táo bạo hơn, liệu Lưu Dũng Sơn có phải là hung thủ thực sự, dù khả năng này không lớn, nhưng cũng không thể loại trừ, bắt giữ cần có sự chắc chắn, an toàn là trên hết, Hàn Bân chọn nơi bắt giữ là trạm kiểm tra an ninh.

Quá trình bắt giữ rất thuận lợi, sau khi nhân viên an ninh kiểm tra Lưu Dũng Sơn, Hàn Bân và mọi người lao lên khống chế Lưu Dũng Sơn.

Thấy Hàn Bân và mọi người, Lưu Dũng Sơn đã sợ hãi, nói không rõ ràng.

Nhìn dáng vẻ này, Hàn Bân biết hắn chắc chắn có chuyện, trực tiếp còng tay hắn, khi đưa lên xe, Lưu Dũng Sơn chân

mềm nhũn, đi không vững, được Bao Tinh và Giang Dương dìu lên xe.

Trở về sở thành phố, phòng kỹ thuật thu thập dấu vân tay của Lưu Dũng Sơn.

Sau đó Hàn Bân dẫn hắn vào phòng thẩm vấn.

Người thẩm vấn có Hàn Bân, Giang Dương, Bao Tinh.

Lưu Dũng Sơn vào phòng thẩm vấn, cúi đầu, không thấy mặt.

"Đập đập." Hàn Bân gõ bàn, "Ngẩng đầu lên."

Qua quá trình áp tải, Lưu Dũng Sơn dường như lấy lại chút can đảm, cố nặn ra nụ cười, "Cảnh sát Hàn, ngài sao lại đưa ta đến sở cảnh sát, ta mua vé máy bay đi nơi khác, ngài làm lỡ việc của ta."

"Bây giờ mới biết làm lỡ việc, sao lúc ở sân bay không nói?" Hàn Bân hỏi lại.

"Lúc đó ta không nghĩ nhiều." Lưu Dũng Sơn cúi đầu.

"Ngươi không phải không nghĩ nhiều, mà là sợ chết khiếp." Hàn Bân lạnh giọng.

"Phải, ta lần đầu đi máy bay, không tránh khỏi sợ."

"Giỏi, còn giả bộ với ta." Hàn Bân đi đến trước bàn làm việc, nhìn chằm chằm, "Lưu Dũng Sơn, chúng ta bắt ngươi, là đã nắm đủ chứng cứ, dù ngươi không chịu khai, cũng có thể kết tội ngươi."

Lưu Dũng Sơn hít sâu, "Ta… ta không biết ngài đang nói gì."

Hàn Bân ở sân bay đã thấy rõ, Lưu Dũng Sơn này gan không lớn, dò hỏi, "Lưu Dũng Sơn, đừng giả bộ nữa, ngươi chính là hung thủ giết Lý Uyển."

“Ta không có.” Lưu Dũng Sơn hét lên.

Chương 697: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi tối đó đến bể bơi, thấy Lý Uyển một mình bơi, thấy nàng xinh đẹp, mặc ít đồ, nên nổi tà tâm, dùng dùi cui điện giật ngất nàng, sau đó cưỡng bức, để tránh nàng báo cảnh sát, ngươi làm tới giết nàng.”

“Ngươi đang vu oan, ta không làm vậy, ta không có dùi cui điện, cũng không giết Lý Uyển, ta đến đó, nàng đã chết.” Lưu Dũng Sơn lớn tiếng biện hộ, sợ Hàn Bân đổ hết tội lên hắn,

“Các ngươi không thể làm vậy, các ngươi sai rồi, ta không giết người.”

“Ngươi không giết người sao phải trốn?” Hàn Bân hỏi lại.

Lưu Dũng Sơn lộ vẻ lo lắng, cuối cùng thở dài, “Ta… ta không biết ngài nói gì.”

Hàn Bân ở sân bay đã thấy rõ, Lưu Dũng Sơn này gan không lớn, dò hỏi, “Lưu Dũng Sơn, đừng giả bộ nữa, ngươi chính là hung thủ giết Lý Uyển.”

“Ta không có.” Lưu Dũng Sơn hét lên.

“Ngươi tối đó đến bể bơi, thấy Lý Uyển một mình bơi, thấy nàng xinh đẹp, mặc ít đồ, nên nổi tà tâm, dùng dùi cui điện giật ngất nàng, sau đó cưỡng bức, để tránh nàng báo cảnh sát, ngươi làm tới giết nàng.”

“Ngươi đang vu oan, ta không làm vậy, ta không có dùi cui điện, cũng không giết Lý Uyển, ta đến đó, nàng đã chết.” Lưu Dũng Sơn lớn tiếng biện hộ, sợ Hàn Bân đổ hết tội lên hắn,

“Các ngươi không thể làm vậy, các ngươi sai rồi, ta không giết người.”

“Ngươi không giết người sao phải trốn?” Hàn Bân hỏi lại.

Lưu Dũng Sơn lộ vẻ lo lắng, cuối cùng thở dài, “Tối qua, ta thấy bể bơi sáng đèn, ta đi vào, thấy cô gái đó nằm bên bể, ta kiểm tra, nàng không còn thở, nhưng còn ấm, ta thử cứu nàng.”

“Ta ấn ngực nàng, nàng mặc bikini, rất đẹp… ta nghĩ nàng đã chết, không ai biết, chỉ cần ta giữ kín, không ai biết.”

“Kết quả ta quá kích động, không kiềm chế được, ta biết mình sai lớn, sợ cảnh sát dựa vào dna bắt được, đẩy nàng xuống nước, hy vọng có thể phá hủy chứng cứ, cảnh sát không tìm ra…”

Bao Tinh nghiêm mặt, hỏi, “Ngươi làm nghề gì?”

Lưu Dũng Sơn run rẩy nói, “Bảo vệ, ta là bảo vệ sân vận động.”

“Phì!” Bao Tinh nhổ một cái, “Ngươi còn dám nói, ngươi thế mà làm bảo vệ, biết bảo vệ nghĩa là gì không? Ngươi làm mất mặt nghề bảo vệ, xem ngươi làm gì, còn tệ hơn giết người.”

“Ta chỉ là quỷ ám, nếu cô gái đó còn sống, ta chắc chắn không làm vậy, ta chỉ không kiềm chế được… ta biết sai rồi, sau này ta sẽ sửa!”

Bao Tinh hừ một tiếng, khinh bỉ nói, “Đừng vội, vào tù rồi có thời gian suy nghĩ.”

Lưu Dũng Sơn vội hỏi, “Cảnh sát đồng chí, tội này ta phải ngồi tù bao lâu?”

“Phải xem ngươi có hợp tác điều tra không, nếu ngươi cung cấp manh mối có lợi, tự nhiên được giảm án.” Hàn Bân

nói.

Án này xử bao lâu không phải quan trọng nhất, chủ yếu là Lưu Dũng Sơn vào tù với tội danh này sẽ bị kỳ thị, sau này sống không dễ dàng.

Lưu Dũng Sơn im lặng một lúc, nói, "Ta vào bể bơi, thấy gần đó có một người đàn ông, lúc đó ta không để ý, giờ nghĩ lại người đó có vẻ khả nghi."

"Hắn trông thế nào?"

"Ai da, trời tối, ta không nhìn rõ."

Hàn Bân lấy điện thoại, tìm một bức ảnh người khả nghi chụp từ camera sân vận động, "Ngươi xem, có phải người này?"

"Phải, là người này, mặc đồ, dáng người đều rất giống, có lẽ hắn là hung thủ."

Hàn Bân hỏi, "Sao lúc đó không nói?"

"Dù sao ta cũng làm chuyện không hay, sợ nói nhiều, lộ chuyện của mình, nên nghĩ nhiều chuyện không bằng ít chuyện."

Hàn Bân gõ bàn, quát, "Ta bảo ngươi, đừng có hy vọng may mắn, ngươi thấy gì, nghe gì nói hết cho cảnh sát, nếu còn giấu, chỉ làm tội ngươi nặng hơn."

Lưu Dũng Sơn liên tục gật đầu, "Ta nói, ta nói hết."

"Ngươi đến bể bơi lúc mấy giờ, ta cần thời gian chính xác."

"Chín giờ năm mươi."

Hàn Bân ghi chép, "Ngươi báo cảnh sát trước, hay cưỡng bức nạn nhân trước?"

Lưu Dũng Sơn cúi đầu, ngập ngừng nói, “Ta làm trước, rồi mới báo cảnh sát.”

“Ngẩng đầu lên!” Hàn Bân quát, tiếp tục hỏi,

“Thời gian báo cảnh sát chính xác là mấy giờ? Đừng nói dối, chúng ta sẽ kiểm tra.”

“Chín giờ năm mươi tám, trong điện thoại của ta có lịch sử cuộc gọi, không nói dối.”

“Ngươi gọi điện ở đâu, trong bể bơi hay ngoài?”

“Ta làm xong, rất sợ, ra khỏi bể bơi báo cảnh sát, báo ở ngoài.”

“Ngươi sợ gì?”

“Ta sợ bị thấy, cũng sợ… cô gái đó, dù sao nàng đã chết, sau nghĩ lại thấy cũng ghê.”

Hàn Bân không nói, trước thì không sợ, giờ mới biết sợ?

Thấy Hàn Bân im lặng, Bao Tinh tiếp tục hỏi, “Ngươi lúc đó nghĩ gì, biết cô gái chết rồi còn làm, là người làm sao?”

“Ai…”

Lưu Dũng Sơn thở dài, vỗ trán, “Ta đi làm xa, vợ ta ở nhà trông con, vợ chồng quanh năm không gặp, ta là đàn ông, làm sao không có nhu cầu? Khổ sở lắm.”

“Không sợ ngài cười, cứ thấy con gái là ta nhìn, như giữ đạo thủ tiết.” Lưu Dũng Sơn tự giễu,

“Cô gái đó ta thấy nhiều lần rồi, thường đến sân vận động bơi, trẻ trung, xinh đẹp, dáng người đẹp, ta còn đùa với đồng hương, đàn ông thời xưa tốt có thể cưới vợ bé, ta mà cưới được vợ đẹp như thế, sống ngắn mười năm cũng được, tiếc là đời này không có cơ hội.”

“Không ngờ tối qua lại tình cờ thấy, nàng nằm đó, mặc bikini, chỉ có hai chúng ta, ta cảm thấy máu sôi sục, lúc đó đầy đầu là nàng, không nghĩ gì khác được.”

Hàn Bân ngắt lời hồi tưởng của đối phương, “Ngươi từ bể bơi ra ngoài báo cảnh sát, có thấy người đàn ông đó không.”

Chương 698: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ta làm xong rất lo, châm điếu thuốc hút vài hơi, bình tĩnh lại, rồi mới gọi cảnh sát, ta không chú ý người đó, thật sự không nhớ."

Hàn Bân hỏi lại, "Trước đây, ngươi gặp người đó chưa?"

"Sân vận động nhiều đàn ông đến, ta không nhớ."

Bao Tinh hừ, "Gái thì nhìn, trai thì không nhớ."

"Đông đông…"

Lúc này, ngoài cửa vang tiếng gõ.

Hoàng Khiết Khiết mở cửa, bước vào phòng thẩm vấn, đặt báo cáo lên bàn, nói nhỏ với Hàn Bân.

Tiễn Hoàng Khiết Khiết ra ngoài, Hàn Bân nhìn báo cáo, ném lên bàn, "Kết quả giám định dna đã có, chất di truyền trong cơ thể nạn nhân trùng khớp với dna của ngươi."

"Cảnh sát Hàn, ta biết sai, ta đã nhận rồi."

Hàn Bân tựa lưng vào ghế, giọng nghiêm khắc, "Giờ không chỉ là chuyện cưỡng bức, ngươi làm sao chứng minh còn có hung thủ, không phải ngươi bịa ra, hoặc chính ngươi là hung thủ."

Lưu Dũng Sơn hoảng sợ, hét lên, "Ta không có, thật sự không có."

"Vẫn biết lý không ở tiếng lớn, ngươi la lớn cũng vô ích, chỉ có bằng chứng xác thực, mới chứng minh ngươi trong

sạch.”

“Đồng chí cảnh sát, ta nói hết rồi, ta thật sự không giết người, ta không dám giết, sao ta có thể làm vậy, hu hu…” Lưu Dũng Sơn khóc.

“Đập đập.”

Hàn Bân gõ bàn, “Đừng khóc, ta cũng muốn tin ngươi không giết người, nhưng điều tra cần bằng chứng, chỉ có ngươi cung cấp thêm manh mối, cảnh sát mới chứng minh ngươi trong sạch.”

Lưu Dũng Sơn lắc đầu, “Ta… ta thật sự không nhớ.”

“Không sao, ngươi từ từ nhớ, có thời gian, lúc nào nhớ ra manh mối mới, có thể tìm chúng ta.” Hàn Bân nói xong, thu dọn đồ, dẫn người rời phòng thẩm vấn.

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Bao Tinh nhổ một bãi, “Tên Lưu Dũng Sơn này thật kinh tởm.”

Hàn Bân nói, “Người dù là động vật thông minh, nhưng mất đi ràng buộc của đạo đức và pháp luật, còn đáng sợ hơn động vật bình thường.”

Giang Dương hỏi, “Tổ trưởng, ngài nghĩ nạn nhân cũng do Lưu Dũng Sơn giết?”

Hàn Bân lắc đầu, “Pháp y Lý nói, nạn nhân chết rồi mới bị cưỡng bức, ta không nghĩ người do Lưu Dũng Sơn giết. Nhưng điều tra vẫn phải dựa vào chứng cứ, Lưu Dũng Sơn ở hiện trường, lại có động cơ giết người, hắn chắc chắn khả nghi, cần tiếp tục kiểm tra.”

Suy đoán và phân tích của Hàn Bân chỉ là hướng điều tra, không thể là chứng cứ, cần kiểm tra thì vẫn phải kiểm tra.

Trở về văn phòng, Hàn Bân ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, bụng đột nhiên đói.

Nhìn đồng hồ treo tường, đã hai giờ chiều.

Nhà ăn đóng cửa lúc một giờ rưỡi, thức ăn còn chưa quá nguội.

Bao Tinh cũng hô, "Ăn cơm, ăn cơm, đói chết ta rồi."

Hoàng Khiết Khiết lấy ba hộp cơm, chia cho ba người Hàn Bân.

"Tổ trưởng, cha mẹ của nạn nhân lại đến, nói muốn biết tiến triển điều tra, ta để họ ở phòng nghỉ."

Hàn Bân vừa ăn vừa hỏi, "Chúng ta thẩm vấn có manh mối mới không?"

Hoàng Khiết Khiết nói, "Buổi sáng, ta đưa đoạn ghi âm đến phòng kỹ thuật, người nói đã dùng máy biến đổi giọng, qua xử lý kỹ thuật, đã phục hồi giọng thật."

"Vậy ngươi gọi cha mẹ của nạn nhân đến, để họ nhận diện giọng nói."

Hoàng Khiết Khiết ngập ngừng, "Có nên đợi các ngươi ăn xong không, ta mới gọi họ?"

"Không sao, gọi đến đi, manh mối không đợi người."

"Được."

Không lâu sau, Hoàng Khiết Khiết dẫn cha mẹ của Lý Uyển đến, thấy ba người Hàn Bân đang ăn, cha mẹ của Lý Uyển ngẩn ra.

Hàn Bân làm động tác mời, "Ngồi đi, chúng ta vừa thẩm vấn nghi phạm, trưa chưa ăn, ngài đừng để ý."

"Cảm ơn." Cha mẹ của Lý Uyển cùng nói.

Họ không phải cảm ơn Hàn Bân mời họ ngồi, mà cảm ơn Hàn Bân vì điều tra vất vả.

Nếu là lần đầu gặp, nghe Hàn Bân nói vậy, họ có thể nghi ngờ Hàn Bân đang diễn.

Tuy nhiên, đêm qua Hàn Bân đã tiếp họ, giờ vẫn ở sở cảnh sát điều tra, làm việc không ngừng đã nói lên nhiều điều.

Lý Uyển hỏi, "Cảnh sát Hàn, ngài nói vừa thẩm vấn nghi phạm, hắn có phải hung thủ giết con gái ta?"

Hàn Bân lau miệng, có vài chuyện không thể giấu mãi, là người nhà nạn nhân, họ sớm muộn cũng biết.

"Lý Uyển bị điện giật ngất, sau đó bị thắt cổ, chết rồi bị cưỡng bức. Theo điều tra, người đàn ông này là nghi phạm cưỡng bức Lý Uyển, còn hắn có phải hung thủ không, cần điều tra thêm."

"Hu hu…" Mẹ của Lý Uyển khóc thút thít.

Lý Duy Nhất mắt đỏ ngầu, nắm đấm kêu răng rắc.

Lát sau, Lý Duy Nhất bình tĩnh lại, hỏi, "Cảnh sát đồng chí, còn cần chúng ta hỗ trợ điều tra gì không?"

Hàn Bân nói, "Cuộc gọi đe dọa Lý Uyển, chúng ta đã xử lý, phục hồi được giọng nói của nghi phạm, ta muốn các ngươi nghe thử xem có nhận ra không."

"Được, chúng ta nghe kỹ, nhất định bắt con ác quỷ giết con gái ta." Mẹ của Lý Uyển nghẹn ngào.

Hoàng Khiết Khiết mở máy tính bảng, phát đoạn ghi âm.

Nội dung ghi âm vẫn như trước, chỉ là giọng nói có chút thay đổi, rõ ràng là giọng đàn ông, có vẻ không lớn tuổi.

Nghe xong lần đầu, Lý Duy Nhất chủ động yêu cầu phát lại.

Nghe đến lần ba.

Hoàng Khiết Khiết hỏi, “Các ngươi nhận ra giọng này không?”

Mẹ của Lý Uyển lắc đầu, “Ta nghe không ra, không biết.”

Lý Duy Nhất mệt mỏi ngồi xuống ghế, “Ta thật vô dụng, không giúp được gì.”

“Hai vị đừng vội, chúng ta còn chứng cứ khác.” Hàn Bân an ủi, bảo Hoàng Khiết Khiết phát vài bức ảnh rõ nét.

“Những người và xe trong ảnh, đều ra vào sân vận động trong thời gian xảy ra án, họ đều có thời gian gây án, ta muốn các ngươi nhận diện, xem có ai quen không.”

Chương 699: Tiêu Đề 《Ẩn》

Cha mẹ của Lý Uyển cầm ảnh, xem kỹ.

Lát sau, Lý Duy Nhất thở dài, "Không nhớ ra."

Mẹ của Lý Uyển xem kỹ thêm một lúc, cầm ảnh một người đàn ông, "Người này trông quen, nhưng không rõ lắm, có ảnh nào rõ hơn không?"

Hàn Bân bất đắc dĩ nói, "Giờ chúng ta chỉ có ảnh chụp từ camera, đây là ảnh rõ nhất."

Lý Duy Nhất nắm tay vợ, "Ngươi nghĩ kỹ, gặp ở đâu, hắn là ai?"

"Ta đang nghĩ, ta chỉ cảm thấy người này quen, nhưng quá mơ hồ, nhất thời không nhớ ra." Mẹ của Lý Uyển nắm tóc.

Hàn Bân không làm phiền, nhân lúc này cúi đầu ăn cơm.

Hắn ăn rất nhanh, chưa đến mười phút đã no.

Hàn Bân lau miệng, đang định hỏi, Lý Cầm đẩy cửa bước vào, đến bên Hàn Bân nói nhỏ, "Ta tra số điện thoại của Lý Uyển, in một bản danh sách cuộc gọi gần đây, phát hiện một liên hệ bất thường."

"Ai?"

Lý Cầm chỉ số điện thoại được gạch chân trong danh sách, "Số này gần đây gọi rất thường xuyên, đa số bị nạn nhân từ chối, nhất là tối qua gọi liền ba lần, đều bị nạn nhân từ chối."

"Tra được thân phận người này chưa?"

“Ta đã tra.” Lý Cầm đưa tài liệu khác, là thông tin một người.

Tên, Lôi Tư Viễn

Giới tính, nam

Tuổi, 25

Số điện thoại, 158235xxxxx

Địa chỉ, khu dân cư Hoa Viên Vinh Gia, tòa nhà số 3, phòng 1702.

Góc trên trái có ảnh của Lôi Tư Viễn.

Hàn Bân thấy quen, rất giống người khả nghi chụp từ camera sân vận động, chỉ là ảnh đó mờ hơn, còn ảnh này rõ hơn.

Hàn Bân xé ảnh, đặt trước cha mẹ của Lý Uyển, “Các ngươi biết người này không?”

Mẹ của Lý Uyển mở to mắt, như nhớ ra, “Là hắn, chính là hắn, ta nhớ ra rồi, ta gặp hắn một lần, năm ba chính là hắn theo đuổi Tiểu Uyển.”

“Ngươi chắc chứ?”

Mẹ của Lý Uyển giọng cao, chỉ vào ảnh, “Chắc chắn, không sai, chính là hắn.”

Hàn Bân đứng dậy nói, “Thiến Thiến, xin lệnh bắt giữ.”

“Mọi người chuẩn bị, mười phút sau tập trung ở sân.”

“Dạ.” Mọi người chuẩn bị dụng cụ.

Hàn Bân dặn xong, đến văn phòng đội trưởng, báo cáo tình hình với Mã Cảnh Ba.

Mã Cảnh Ba cũng đồng ý với phân tích của Hàn Bân, bảo hắn đi bắt giữ, có lệnh sẽ mang đến.

Mười phút sau, đội một tập trung đầy đủ, lái xe đến khu dân cư Hoa Viên Vinh Gia…

Một giờ sau, Mã Cảnh Ba đã đến khu dân cư Hoa Viên Vinh Gia.

Liên lạc với Hàn Bân xong, ông trực tiếp đi tới tầng 17 của tòa nhà số 3.

Khi ra khỏi thang máy, Hàn Bân đã đợi sẵn ở cửa thang máy.

“Mã đội.”

Mã Cảnh Ba gật đầu, “Ta đã mang lệnh khám xét, tình hình kiểm soát thế nào rồi?”

“Ta đã đi kiểm tra camera giám sát ở khu quản lý, nghi phạm về nhà lúc 10 giờ 40 tối qua, sau đó không ra khỏi tòa nhà này nữa, chắc hẳn hắn vẫn ở trong phòng.”

Mã Cảnh Ba thì thầm hỏi, “Chuẩn bị bắt như thế nào?”

“Theo phản ánh của quản lý tòa nhà, căn hộ 1702 của nghi phạm bị thấm nước từ căn hộ trên, hai bên đã từng có xung đột vì chuyện này. Chúng ta đã đến tầng trên để xác minh, đúng là có hiện tượng thấm nước từ ban công, ta dự định sử dụng cách dẫn rắn ra khỏi hang để bắt giữ.”

“Chúng ta đã nói chuyện với cư dân ở tầng trên, họ sẵn lòng hợp tác với cảnh sát. Chỉ cần đổ nửa chậu nước lên ban công, nước sẽ chảy xuống ban công của căn hộ 1702.”

Mã Cảnh Ba hơi cau mày, “Có gây tổn thất cho cư dân tầng trên không?”

“Ban công có địa thế thấp, không ảnh hưởng đến nội thất trong phòng khách. Ta đã để Lý Cầm lên giúp, nếu thật sự gây thiệt hại cho cư dân tầng trên, sẽ chủ động bồi thường.” Hàn Bân đáp.

“Được rồi, liên lạc với Lý Cầm, có thể hành động.”

“Dạ.”

…

Nhà Lôi Tư Viễn.

Một người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi trên ghế sô pha uống bia, trên bàn chỉ có một túi lạc của ông già, ti vi đang phát chương trình thi nấu ăn Vua Đầu Bếp.

Lúc này, trên ti vi, hai đầu bếp trong và ngoài nước đang tranh tài nấu nướng, một người thiếu dầu, một người thiếu muối, nhưng món ăn làm ra vẫn có màu sắc, hương vị, và mùi vị tuyệt vời, cũng có thể xem là một chương trình giải trí để uống bia.

“Tách tách tách…”

Một âm thanh nước nhỏ giọt vang lên.

Lôi Tư Viễn uống khá nhiều bia, bắt đầu hơi choáng váng, tai cũng có phần kém đi, ban đầu hắn không nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt.

Một lát sau, tiếng nước nhỏ giọt ngày càng nhanh và gấp.

Lôi Tư Viễn nghe thấy động tĩnh, nhìn quanh nhà, ánh mắt dừng lại ở ban công, trên tường đã bị ẩm một mảng lớn, quần áo vừa phơi khô cũng bị ướt, sàn nhà cũng ướt một mảng.

Lôi Tư Viễn nổi giận đùng đùng, “Ta @#￥%&…”

Lôi Tư Viễn vốn đang bực bội, thấy cảnh này, lửa giận bốc lên ngùn ngụt, mắng chửi tầng trên một trận.

Lôi Tư Viễn uống cạn chỗ bia còn lại, đứng dậy đi ra ngoài, lần này hắn nhất định phải dạy cho tầng trên một bài học, để họ nhớ không dám tưới nước trên ban công nữa.

“Kẹt…”

Lôi Tư Viễn mở cửa, vừa bước ra ngoài đã cảm thấy có gì đó không đúng.

“Cảnh sát! Không được động đậy!” Một tiếng hét lớn, làm Lôi Tư Viễn giật mình.

Mấy người đàn ông từ hai bên cửa lao ra, đè Lôi Tư Viễn xuống đất.

Lôi Tư Viễn sợ hãi, tình huống bất ngờ này khiến hắn không kịp phản kháng.

“Ngươi tên gì?”

“Ta… các ngươi là ai?”

“Chúng ta là cảnh sát, nói ngươi tên gì?”

“Ta tên Lôi Tư Viễn.”

Lôi Tư Viễn bị còng tay, kéo đứng dậy.

Mã Cảnh Ba đánh giá Lôi Tư Viễn một lượt, xác nhận thân phận của hắn, “Ngươi biết tại sao chúng ta tìm ngươi không?”

Chương 700: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Không… không biết."

Hàn Bân dẫn đội vào nhà Lôi Tư Viễn, lục soát khắp nơi, không thấy ai khác.

Nhưng trên tủ đầu giường trong phòng ngủ của Lôi Tư Viễn, họ phát hiện một bức ảnh, trong ảnh có một nam một nữ, chính là Lôi Tư Viễn và nạn nhân Lý Uyển.

Hai người đứng bên bờ biển, ôm nhau, cười rất hạnh phúc.

Không chỉ trong phòng ngủ, trong phòng khách cũng có ảnh chụp chung của hai người, có ảnh tự chụp trong cuộc sống hàng ngày, cũng có ảnh chụp ở khu du lịch, có ảnh mùa đông, cũng có ảnh mùa hè.

Hàn Bân mơ hồ cảm thấy, quan hệ giữa hai người không đơn giản.

"Ngươi có biết Lý Uyển không?"

"Biết, nàng là bạn gái của ta." Lôi Tư Viễn cười tự giễu, "Không, phải nói là nàng là bạn gái cũ của ta."

Bao Tinh cười, "Ồ, đổi giọng nhanh nhỉ, chia tay lúc nào vậy?"

"Ta đoán nàng đã muốn chia tay từ lâu, chỉ có ta ngốc nghếch không biết, còn tưởng chỉ cần chiều chuộng nàng, yêu thương nàng, hai người sẽ không chia tay. Ai ngờ người ta đột nhiên cho ta một cú đòn, vài ngày trước đã hoàn toàn bỏ rơi ta, mang hết đồ đi rồi."

Lời nói của Lôi Tư Viễn chứa đựng nhiều điều.

Hàn Bân suy nghĩ kỹ lưỡng, hỏi, "Ngươi và nàng quen nhau từ khi nào?"

"Nàng học năm ba đại học, chúng ta quen nhau ba tháng thì chính thức hẹn hò, ta rất thích nàng, lúc đó ta cũng nghĩ nàng rất thích ta, bây giờ mới thấy ta thật ngốc."

"Ai biết chuyện ngươi và nàng hẹn hò?"

Lôi Tư Viễn mím môi, "Cảnh sát đồng chí, các ngươi rốt cuộc có chuyện gì vậy, bây giờ chia tay cũng phạm pháp sao?"

"Khi nào cần ngươi biết, ta sẽ nói cho ngươi. Trước tiên hãy trả lời câu hỏi của ta."

Lôi Tư Viễn thở dài, "Nói ra cũng buồn cười, mẹ nàng không đồng ý chúng ta hẹn hò, nên chúng ta yêu nhau khá kín đáo, không nhiều người biết."

"Vậy ngươi làm sao chứng minh hai người từng hẹn hò, chứ không phải ngươi đơn phương?"

"Khu dân cư này có nhiều người biết, chúng ta thường xuyên ra vào cùng nhau, hàng xóm tầng trên tầng dưới còn tưởng chúng ta là vợ chồng, ta đang tính cầu hôn nàng, rồi gặp cha mẹ nàng, ai ngờ nàng đề nghị chia tay, rất dứt khoát, không chút do dự, bây giờ ta mới biết phụ nữ khi quyết tâm rất tàn nhẫn."

Hàn Bân đánh giá đối phương, nhìn không giống đang nói dối, "Gần đây ngươi có gặp nàng không?"

Lôi Tư Viễn có vẻ bất lực, "Có, ta muốn hòa giải với nàng, ta thực sự rất thích nàng, không thể rời xa nàng, ta hối hận, xin lỗi nàng, cố gắng lấy lại sự tha thứ của nàng. Nhưng dường như không có tác dụng, bất kể ta nói gì, nàng đều quyết tâm chia tay."

Bao Tinh nhìn Lôi Tư Viễn với ánh mắt đồng cảm, thầm nghĩ, cậu em bị ngốc rồi, người ta đá ngươi, ngươi còn không hiểu lý do, còn tưởng chỉ là cãi nhau mấy câu?

Hàn Bân ghi chép lại, "Tối qua từ 9 giờ 30 đến 10 giờ ngươi ở đâu?"

Lôi Tư Viễn cúi đầu, im lặng.

Hàn Bân nhắc nhở, "Ngẩng đầu lên, trả lời câu hỏi của ta."

"Ta đến sân vận động." Lôi Tư Viễn chỉ trả lời một câu, rồi không nói nữa.

"Đến sân vận động làm gì?"

Lôi Tư Viễn trả lời lấp lửng, "Ta muốn nói chuyện với nàng."

Mã Cảnh Ba cười nhạt, "Đừng có mà rỉ từng câu như vắt răng, nói mục đích ngươi đến sân vận động, làm sao đến đó, đến lúc mấy giờ, rồi rời đi thế nào, kể rõ từng chi tiết. Ta nói cho ngươi biết, chúng ta có quay video, nếu ngươi dám nói dối sẽ phải chịu trách nhiệm pháp lý, nghĩ kỹ hậu quả."

Lôi Tư Viễn xoa mặt, một vài hơi bia đã bị dọa tỉnh, "Ta đã từng tìm nàng nói chuyện, nàng rất không kiên nhẫn, nói vài câu rồi đi. Có lần ta còn đến dưới công ty nàng đợi, nàng nổi trận lôi đình, cảnh cáo ta không được ảnh hưởng đến công việc của nàng vì chuyện tình cảm. Còn nói, nếu ta còn đến công ty tìm nàng, sau này sẽ hoàn toàn chặn ta."

"Hôm đó nàng nổi giận rất lớn, thật sự ta hơi buồn, ta về nhà suy nghĩ kỹ một ngày, vẫn không thể buông bỏ nàng, ta lại đi tìm nàng. Lần này ta không dám đến công ty nàng, cũng không dám đến nhà cha mẹ nàng, sau đó ta mới phát hiện nàng không ở nhà cha mẹ."

“Ta nghĩ đến việc theo dõi nàng, đến chỗ nàng ở để nói chuyện, người ta nói vợ chồng đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa, chỉ cần ta vào được nhà nàng, sẽ mặt dày mày dạn thân mật với nàng, có lẽ nàng sẽ quay lại.”

“Tối qua, ta theo dõi nàng đến sân vận động, định theo nàng về nhà, ta đợi ở bên cạnh bể bơi. Khoảng 10 giờ, nghe có người gọi điện báo cảnh sát, nói trong bể bơi có người chết. Ta thấy người đó mặc đồng phục bảo vệ, không muốn rước họa vào thân nên rời đi.”

“Sau đó ta về nhà, không ra ngoài nữa.”

Hàn Bân luôn quan sát đối phương, không thấy dấu hiệu nói dối rõ ràng, “Tại sao ngươi đột nhiên rời đi, không muốn biết ai chết trong bể bơi sao?”

Lôi Tư Viễn lộ vẻ bất lực, “Ai chết thì liên quan gì đến ta, hơn nữa, ta vốn dĩ theo dõi Lý Uyển, lại sợ cảnh sát điều tra đến ta, giống như bây giờ, ta vô tội mà các ngươi vẫn điều tra ta.”

“Ý ngươi là lỗi của cảnh sát chúng ta sao?”

“Không, ta không có ý đó.”

Hàn Bân hỏi lại, “Ngươi chưa từng nghĩ, người chết có thể chính là Lý Uyển?”

Lôi Tư Viễn lộ vẻ phức tạp, “Lý Uyển chết rồi, người chết là Lý Uyển?”

Hàn Bân quan sát thần sắc đối phương, không thấy nhiều ngạc nhiên, “Ngươi đã biết rồi.”

Lôi Tư Viễn vội vàng lắc đầu, “Ta không biết.”

Chương 701: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân lạnh lùng, "Chúng ta gặp nhiều tội phạm mỗi ngày, đa số đều nói dối, nhìn nhiều rồi cũng có khả năng phân biệt. Vậy nên ai nói dối, ai nói thật, chúng ta nhìn một cái là biết. Hiểu chưa?"

Lời nói của Hàn Bân thực ra có chút phóng đại.

Thế giới này lớn, có đủ loại người, có người tâm lý kém, gặp cảnh sát nói không rõ lời, càng không nói dối được.

Cũng có người tâm lý rất mạnh, chỉ cần chuẩn bị đầy đủ, cảnh sát khó mà phân biệt đúng sai.

Còn Lôi Tư Viễn, giống như đại đa số người khác, nằm giữa hai loại này.

Và Hàn Bân tinh thông phân tích biểu cảm vi mô, từ thần thái của Lôi Tư Viễn đã nhìn ra, hắn đã chuẩn bị tâm lý về cái chết của Lý Uyển.

Lôi Tư Viễn biện giải, "Ta không biết, ta thật sự không biết, ta về nhà suy nghĩ kỹ mới đoán được có thể Lý Uyển đã gặp chuyện."

"Sao đoán được?"

"Ta về nhà nghĩ đến việc gọi điện cho Lý Uyển, hỏi tình hình của nàng. Nhưng ta lo lắng việc theo dõi nàng sẽ bị lộ, đến lúc đó sẽ gây phản cảm, nên không gọi điện. Sau đó ta không ngủ được, suy nghĩ kỹ lại, mới nhận ra trong bể bơi có

thể chỉ còn lại Lý Uyển, nghĩ đến việc nàng có thể gặp chuyện."

Lý Cầm hừ một tiếng, "Xem ra, Lý Uyển rời bỏ ngươi là đúng. Ngươi biết nàng ở trong bể bơi, không nghĩ đến việc bảo vệ nàng, mà lo lắng sẽ liên lụy đến mình, trực tiếp rời khỏi sân vận động. Một người đàn ông không có trách nhiệm như ngươi, không cô gái nào thích."

Lôi Tư Viễn lộ vẻ hối hận, nghẹn ngào, "Ta biết mình sai rồi, lúc đó ta nên vào, bây giờ cũng rất hận mình, tại sao không dũng cảm hơn, tại sao không đến bên Lý Uyển ngay lập tức, có lẽ kết quả đã khác."

Mã Cảnh Ba ngồi đối diện trên ghế sô pha, nhìn đối phương bằng ánh mắt giám định, "Ngươi giải thích thế này khó khiến ta tin tưởng? Người phụ nữ mình yêu gặp nguy hiểm, phản ứng đầu tiên của ngươi là rời khỏi hiện trường, không phải bảo vệ nàng, hoặc là ngươi không yêu nàng, hoặc là ngươi có tật giật mình."

Mã Cảnh Ba tiếp tục, "Ngươi có yêu nàng hay không, ta không rõ. Nhưng ta có thể phân tích trường hợp có tật giật mình."

"Lý Uyển chia tay với ngươi, ngươi nhiều lần cầu xin quay lại, nhưng nàng không đồng ý, nên ngươi oán hận. Tối qua, theo dõi nàng vào bể bơi, lại đề nghị hòa giải, nàng vẫn không đồng ý, ngươi tức giận giết nàng."

"Ta không có, ngươi đừng vu oan ta, ta không giết người."

Lôi Tư Viễn run lên sợ hãi, bật đứng dậy, "Ta có nhà có xe có công việc ổn định, gái nào không tìm được, nàng không muốn ở bên ta cũng được, ta việc gì phải giết nàng. Ta không ngốc, ta có lựa chọn, còn nhiều cô gái khác để theo đuổi, sao phải treo cổ trên một cái cây."

“Ngồi xuống.”

Bao Tinh đè hắn xuống, quát, “Ngươi đừng coi cảnh sát là ngốc, ngươi nói càng lấp lửng, chúng ta càng nghi ngờ ngươi có vấn đề, ngươi giải thích không thông, còn muốn chúng ta tin?”

Lôi Tư Viễn im lặng một lúc, cúi đầu nói, “Ta sai rồi, ta không nên tô vẽ mình, ta thừa nhận, lúc ở cửa bể bơi, ta đã đoán có thể là Lý Uyển gặp chuyện. Nhưng ta không chắc chắn, do dự không biết có nên vào không, sau đó ta nghĩ, người phụ nữ này tuyệt tình như vậy, nói chia tay là chia tay, nàng không coi ta ra gì, ta cần gì mạo hiểm vì nàng, nên rời đi.”

Lý Cầm lắc đầu, “Quả nhiên, Lý Uyển rời bỏ ngươi là đúng.”

Lôi Tư Viễn ngẩng đầu, “Nếu nàng không đề nghị chia tay, không rời xa ta, không làm tổn thương ta, ta nhất định sẽ không như vậy. Ta chỉ cảm thấy vì một người không yêu ta, không đáng.”

“Ngươi cảm thấy không đáng, sao còn muốn quay lại với nàng?”

Lôi Tư Viễn nói khẽ, “Ta cũng không biết, có lẽ… quen rồi.”

Lý Cầm thở dài, lý do tưởng như không phải lý do, thực ra, đã nói lên cuộc sống của nhiều người.

Thế nào là yêu, thế nào là không yêu, câu hỏi tưởng chừng đơn giản, khi trẻ nói một ngàn một vạn lần.

Khi lớn tuổi, sống với nhau lâu, lại không hiểu.

Nhiều lý do, chỉ là quen thuộc với nhau.

Cuộc sống không dễ dàng, có bao nhiêu người sống theo thói quen.

Không phải ai cũng có dũng khí phá vỡ thói quen đó.

Thói quen rất đáng sợ, biết là sai, nhưng khi ngươi tỉnh dậy ngày hôm sau, vẫn sẽ sống theo thói quen.

Hàn Bân lật lại ghi chép trước đó, hỏi, "Ngươi đã từng gặp cha mẹ của Lý Uyển chưa?"

"Ta đã gặp mẹ Lý Uyển, vì bà không đồng ý chúng ta ở bên nhau, sau đó không gặp lại nữa."

"Nếu mẹ Lý Uyển không đồng ý hai người ở bên nhau, tại sao Lý Uyển vẫn hẹn hò với ngươi?"

Lôi Tư Viễn nhớ lại, "Lúc đó ta cũng có thắc mắc, sau khi gặp mẹ Lý Uyển, phát hiện bà không thích ta, lúc đó nghĩ rằng hai người không có kết quả. Ai ngờ không lâu sau, Lý Uyển đồng ý hẹn hò với ta, lúc đó ta còn thấy khó hiểu. Sau đó ta mới cảm thấy, Lý Uyển không nghe lời cha mẹ, thậm chí có phần nổi loạn."

"Gần đây Lý Uyển có gì bất thường không?"

Lôi Tư Viễn nói ngay, "Nàng bận rộn hơn trước, thường nói với ta là phải tăng ca, ta không biết thật hay giả."

"Lý Uyển gần đây có gì bất thường không?"

Lôi Tư Viễn mở miệng trả lời, "Nàng bận công việc hơn trước, luôn nói là phải tăng ca, ta không biết là thật hay giả."

Hàn Bân phỏng đoán, Lý Uyển có thể muốn có suất đi tu nghiệp nước ngoài nên làm việc chăm chỉ hơn trước, chỉ là, Lý Uyển không nói điều này với Lôi Tư Viễn, có lẽ đây mới là lý do nàng quyết định chia tay.

Chương 702: Tiêu Đề 《Ẩn》

Yêu xa hai năm, cám dỗ nhiều lắm, không phải ai cũng có thể kiên trì được, hơn nữa, tình cảm của hai người này nhìn chung không vững chắc như tưởng tượng.

"Còn điều gì bất thường khác không?"

Lôi Tư Viễn suy nghĩ một lát, "Còn một chuyện nữa, cũng khá đáng ngờ, nhưng ta không chắc nó có liên quan đến cái chết của Lý Uyển hay không?"

"Ngươi cứ cung cấp manh mối, có liên quan hay không, chúng ta sẽ tự đánh giá." Hàn Bân nói.

"Lý Uyển khi ngủ, đôi khi nói mớ, có lần còn làm ta sợ hãi."

"Nàng nói gì?"

Lôi Tư Viễn hít một hơi sâu, hồi tưởng lại, "Có lần, tay chân nàng giãy giụa, miệng kêu cứu, cứu ta, cứu ta trước!"

"Chú ơi, xin lỗi, xin lỗi chú, là bố mẹ không cho ta…"

Nói đến đây, Lôi Tư Viễn giang tay ra, "Sau đó nàng tỉnh dậy, đã xảy ra vài lần như vậy, ta ngủ mê man, cũng không nghe rõ nàng nói gì, chỉ biết nàng thường xuyên mơ thấy giấc mơ đó."

Hàn Bân ghi lại, "Sau khi tỉnh dậy, ngươi không hỏi nàng à?"

Lôi Tư Viễn nói, "Có hỏi, ban đầu nàng không thừa nhận, sau nhiều lần, nàng nói cũng không rõ, có lẽ là gặp ác mộng.

Cuối cùng nàng cũng không nói rõ tình huống là gì.”

Hàn Bân tiếp tục hỏi, “Ngươi có thấy ai khả nghi ra vào bể bơi lúc ở sân vận động không? Người đó chắc rời bể bơi từ 9 giờ rưỡi đến 10 giờ.”

Lôi Tư Viễn nói, “Ta nhớ khoảng 9 giờ 50 phút, bảo vệ vào, chưa đầy 10 phút đã ra.”

“Trừ bảo vệ?”

“Còn có một phụ nữ, khoảng 9 giờ 40 rời bể bơi.”

“Người phụ nữ thế nào?”

“Ta nhớ nàng đội mũ, đeo khẩu trang, ta không nhìn rõ mặt nàng. Đúng rồi, nàng còn đeo túi đen, còn lại ta không nhớ rõ.”

“Nàng rời đi bằng cách nào?”

“Hình như đi bộ rời sân vận động.”

“Ngươi không nhìn rõ mặt, sao biết đó là phụ nữ?”

“Nàng không cao, khoảng hơn 1 mét 6, khá gầy, mặc áo khoác màu đỏ tía, có chút cũ, mũ cũng là loại nữ, dáng đi cũng giống phụ nữ.”

Hàn Bân ghi lại điểm chính, tiếp tục hỏi, “Nàng có kể chuyện công ty, như ai có mâu thuẫn với nàng không?”

“Không, nàng ít khi nói chuyện công ty với ta.” Lôi Tư Viễn lắc đầu, do dự một lúc rồi hỏi, “Cảnh sát, Lý Uyển thật sự đã chết sao?”

Hàn Bân đáp, “Đúng vậy.”

Lý Cầm hỏi tiếp, “Thi thể Lý Uyển đang ở nhà xác, ngươi muốn đến xem không?”

Lôi Tư Viễn nuốt nước bọt, "Thôi, ta chỉ hỏi thôi, không làm phiền các ngươi nữa. Cảnh sát, các ngươi không cần tốn thời gian với ta, ta thực sự không giết Lý Uyển, ta cũng không có lý do để làm vậy, các ngươi nên tìm hung thủ thực sự!"

Hàn Bân và đồng đội đương nhiên không tin lời hắn, đã khám xét kỹ nhà hắn, nhưng không tìm thấy đồ vật của Lý Uyển và công cụ gây án.

Sau đó, Hàn Bân lấy vài tấm ảnh chụp từ camera giám sát của sân vận động, đặt trước mặt Lôi Tư Viễn, "Ngươi xem, có nhận ra người hoặc xe trong ảnh không?"

Lôi Tư Viễn xem một lúc, cuối cùng chỉ vào người phụ nữ mặc áo khoác đỏ tía, "Người phụ nữ này, khoảng 9 giờ 40 rời sân vận động."

"Ngươi nhớ lại kỹ, người phụ nữ này còn đặc điểm nào khác không?"

Lôi Tư Viễn suy nghĩ một lúc, cau mày, "Lúc đó ta đang bực bội, không chú ý nhiều đến nàng, thực sự không nhớ nổi."

Hàn Bân chỉ vào bức ảnh, "Sau khi rời sân vận động, ngươi có thấy người phụ nữ này nữa không?"

"Không, sau khi ra khỏi sân vận động, ta đi qua ngã tư phía trước, bắt xe về nhà."

Mã Cảnh Ba đứng dậy từ ghế sofa, duỗi lưng, "Dạo này đừng rời Cầm Đảo, cảnh sát có thể sẽ triệu tập ngươi."

Lôi Tư Viễn gật đầu liên tục, "Vâng, các ngài chỉ cần gọi, ta sẽ đến ngay."

Mã Cảnh Ba cân nhắc một lúc, không bắt giữ Lôi Tư Viễn.

Sau khi lấy dấu vân tay và mẫu DNA của Lôi Tư Viễn, mọi người rời nhà hắn.

Bao Tinh hỏi, “Đội trưởng Mã, ngươi tin lời tên này?”

Mã Cảnh Ba lắc đầu, “Không tin.”

“Vậy sao không bắt hắn?”

“Đã lấy lời khai, khám nhà cũng không tìm thấy công cụ và đồ vật gây án, bắt giữ không có ý nghĩa.” Mã Cảnh Ba dự định cho người theo dõi Lôi Tư Viễn, xem như một nước cờ chờ thời.

Lôi Tư Viễn không rời nhà, chẳng khác gì bị bắt.

Lôi Tư Viễn rời nhà, có thể xuất hiện manh mối mới…

5 giờ chiều, Hàn Bân và đồng đội trở về cục.

5 giờ 20, họ tổ chức cuộc họp tổng kết vụ án trong phòng họp.

Đội trưởng Đinh Tích Phong cũng tham gia.

Cuộc họp do đội phó Mã Cảnh Ba chủ trì.

Mã Cảnh Ba cười, “Đội trưởng, ngài nói vài lời chứ?”

Đinh Tích Phong cầm ly trà, uống một ngụm, từ tốn nói, “Đừng khách sáo với ta, nhanh họp thôi.”

“Khụ…”

Mã Cảnh Ba hắng giọng, “Vụ án sân vận động từ khi phát hiện đến giờ đã gần 20 giờ, chúng ta đã nắm được chi tiết vụ án và bắt một nghi phạm.”

“Tuy nhiên, nghi phạm chỉ thừa nhận tội xúc phạm thi thể, không thừa nhận là hung thủ giết người, cần tiếp tục điều tra.”

“Hiện tại vụ án có bốn đối tượng cần điều tra kỹ.” Mã Cảnh Ba viết tên bốn nghi phạm lên bảng, “Lưu Dũng Sơn, Lôi Tư Viễn, Trương Thiên Dương, người phụ nữ mặc áo khoác đỏ tía.”

“Lưu Dũng Sơn đã bị bắt, tiếp theo điều tra hành tung sau vụ án, xem có tìm được công cụ gây án và đồ vật.”

“Lôi Tư Viễn, hắn là bạn trai cũ của nạn nhân, hai người đang chia tay, có động cơ gây án, lúc vụ án xảy ra, hắn cũng có mặt. Chúng ta đã khám nhà hắn, không tìm thấy công cụ và đồ vật, hiện đã cho người theo dõi.”

Chương 703: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Trương Thiên Dương là đồng nghiệp của nạn nhân, có mâu thuẫn, cần điều tra thêm."

"Nghi phạm cuối là phụ nữ, có ảnh giám sát nhưng không rõ mặt. Nàng cao hơn 1 mét 6, gầy, mặc áo khoác đỏ tía, đội mũ nữ, chưa xác định danh tính."

Mã Cảnh Ba kết luận, "Tình hình hiện tại là như vậy, ai có manh mối mới bổ sung."

Hàn Bân ngồi đối diện Mã Cảnh Ba, nói tiếp, "Lôi Tư Viễn từng nói Lý Uyển thường mơ ác mộng. Dù không rõ chi tiết giấc mơ, nhưng có liên quan đến bố mẹ nàng. Nếu Lôi Tư Viễn nói thật, có lẽ bố mẹ Lý Uyển đã giấu cảnh sát điều gì đó."

Lý Cầm suy nghĩ, "Ta thấy lời Lôi Tư Viễn chưa chắc đáng tin, hắn nói Lý Uyển nổi loạn, thường chống đối bố mẹ. Nhưng tranh suất đi nước ngoài cho thấy nàng nghe lời bố mẹ, và đã giành được cơ hội đi du học theo kỳ vọng của họ."

Đinh Tích Phong cười, châm một điếu thuốc, rít một hơi, "Một việc cần nhìn từ hai phía, tranh suất đi du học là nghe lời bố mẹ. Nhưng cũng là cách để tránh xa bố mẹ."

Bao Tinh khen, "Đúng là đội trưởng, một lời thức tỉnh."

Đinh Tích Phong không ngẩng đầu, tiếp tục hút thuốc.

Mã Cảnh Ba nói tiếp, "Từ tối qua đến giờ mọi người chưa nghỉ ngơi, tối nay không phân công nhiệm vụ, mọi người về

nghỉ sớm, đội trưởng, ngài thấy sao?"

Đinh Tích Phong gật đầu, "Được."

Mã Cảnh Ba nói tiếp, "Nhân lúc mọi người đông đủ, ta phân công nhiệm vụ ngày mai."

"Mai ta dẫn đội đến nhà nạn nhân, xem có manh mối mới không."

"Hàn Bân dẫn người đến Công Ty TOVIA, lấy lời khai Trương Thiên Dương."

"Lý Cầm, ngươi báo bố mẹ Lý Uyển, chiều mai đến đồn. Chúng ta điều tra buổi sáng xong, có thêm manh mối rồi nói với họ."

"Được."

Mã Cảnh Ba nhìn Đinh Tích Phong, "Đội trưởng, nhiệm vụ xong rồi, ngài nói vài lời."

Đinh Tích Phong dập tắt điếu thuốc, nhìn mọi người, "Tan họp."

Hai chữ đơn giản của Đinh Tích Phong nghe như thiên lạc đối với mọi người.

Cuối cùng cũng được về nhà!

Hoàng Khiết Khiết mang túi xách, ra khỏi cổng đồn, hôm nay nàng cũng được nhờ mà tan làm sớm.

Hoàng Khiết Khiết vừa đi vừa nghĩ tối nay xem phim Hàn hay phim Mỹ.

Một chiếc xe đen đỗ phía trước, cửa sổ bên phải hạ xuống, giọng một người đàn ông vang lên, "Thiến Thiến."

Hoàng Khiết Khiết ngạc nhiên, nhìn vào xe, "Tổ trưởng Hàn."

“Ngươi đi đâu? Có cần ta chở không.”

Hoàng Khiết Khiết cười, “Không cần, ta đi xe buýt về nhà.”

“Lên xe đi, ta có việc muốn nhờ ngươi giúp.” Hàn Bân nói.

“Việc gì?”

Hàn Bân nói thẳng, “Liên quan đến biểu tỷ của ngươi.”

“Biểu tỷ của ta!” Hoàng Khiết Khiết ngạc nhiên, “Ngươi tìm biểu tỷ ta có việc gì?”

“Lên xe rồi nói.”

“Được.” Hoàng Khiết Khiết hào hứng, mở cửa ngồi vào.

“Ngươi ở đâu?”

“Ta ở Mỹ Cảnh Thiên Thành, đường Hoa An.”

Hàn Bân bật xi nhan trái, khởi động xe.

Hoàng Khiết Khiết tò mò, “Tổ trưởng, ngươi có việc gì với biểu tỷ ta?”

“Ngươi thấy ta thế nào?”

“Rất tốt.”

“Vậy ta với biểu tỷ ngươi có xứng không?”

“A!” Hoàng Khiết Khiết bất ngờ, “Ngươi không phải đã có bạn gái rồi sao?”

“Ta nghĩ vậy, nhưng người ta chưa chính thức nhận lời.”

Hoàng Khiết Khiết lập tức hiểu ra, “A, ngươi nói bạn gái chính là biểu tỷ ta!”

“Đúng rồi, ta nói sao hôm qua đi Nhà hàng Tứ Quý, lại tình cờ gặp ngươi.”

Hoàng Khiết Khiết mắt đảo tròn, “Biểu tỷ thật xấu, không tiết lộ chút nào, để ta ăn phá sản nàng mới được.”

Hàn Bân “…”

Thấy biểu cảm của Hàn Bân, Hoàng Khiết Khiết cười, “Ngươi không xót chứ?”

“Không đến mức đó, ta sợ ngươi phá hỏng việc của ta, ta với biểu tỷ ngươi mới chỉ bắt đầu, ta muốn ngươi giúp, đẩy nhanh tiến độ, đừng kéo chân sau.”

“Ngươi muốn ta giúp thế nào?”

“Ta muốn ngươi cho ta lời khuyên, lòng con gái ngươi hiểu hơn ta.”

Hoàng Khiết Khiết hỏi, “Ngươi với biểu tỷ đã phát triển đến đâu rồi?”

Hàn Bân kể đơn giản, bảy phần thật, ba phần giả, mục đích là để Hoàng Khiết Khiết biết, có chuẩn bị tâm lý.

Hàn Bân và Vương Đình không cố tình giấu, vì mới hẹn hò, chưa ổn định, không muốn nói sớm. Thêm nữa Hoàng Khiết Khiết đến bất ngờ, không ai chuẩn bị nên không nói ra.

Giờ Hàn Bân chủ động nói rõ, cũng cho Vương Đình cái cớ, chỉ cần Hoàng Khiết Khiết nói giúp, mối quan hệ của họ sẽ ổn định.

Hoàng Khiết Khiết hiểu rõ tình hình, vỗ vai Hàn Bân, “Tổ trưởng, quay đầu?”

“Đi đâu?”

“Nhà hàng Tứ Quý, ta thăm dò biểu tỷ.”

Mấy phút sau, Hàn Bân lái xe đến Nhà hàng Tứ Quý nhưng không vào.

Hoàng Khiết Khiết xuống xe, Hàn Bân gọi cho Vương Đình, nhắc nhở nàng một câu.

Tối qua, Hàn Bân và Vương Đình đã bàn bạc, cả hai đều đồng ý, giấu Hoàng Khiết Khiết không phải cách, lần sau bị bắt gặp còn ngại hơn, nên công khai nói.

Cũng coi như mượn lời Hoàng Khiết Khiết công bố mối quan hệ, không lâu sau người khác cũng biết.

Đỡ lúng túng khi gặp nhau.

Hàn Bân thật sự mệt, không còn sức vào Nhà hàng Tứ Quý.

Hắn đến nhà bố mẹ, ăn xong, tắm rồi ngủ.

Còn Vương Đình bên kia thì náo nhiệt.

Giống như nàng lo lắng, Hoàng Khiết Khiết sẽ không tha dễ dàng.

Là em họ kiêm bạn thân, chuyện tám thế này là chủ đề thú vị nhất.

Hoàng Khiết Khiết vào nhà hàng, lớn tiếng gọi, “Biểu tỷ!”

Chương 704: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vương Đình bước tới, "Thiến Thiến, hôm nay ngươi lại đến?"

"Hừ, biểu tỷ, ngươi giấu giếm kỹ thật!" Hoàng Khiết Khiết hừ một tiếng.

"Ngươi nói linh tinh gì đấy? Đây có khách, lên lầu nói." Vương Đình nhíu mày.

"Không, về nhà ngươi, ta nói rõ ràng."

Vương Đình hỏi lại, "Nói gì?"

"Ngươi với Tổ trưởng Hàn?"

Vương Đình giả vờ ngạc nhiên, "Ngươi biết khi nào?"

"Xem đi, ngươi đúng là giấu ta, ta còn coi ngươi là chị tốt, cả chuyện ta thầm thích đàn anh đại học cũng nói ngươi." Hoàng Khiết Khiết không hài lòng.

"Ta không giấu ngươi, chỉ chưa nghĩ ra nói sao." Đó là lời thật của Vương Đình.

Hoàng Khiết Khiết trong lòng rạo rực tám chuyện, "Nhanh, gói bạch tuộc, sushi, salad, thêm hai chai bia, về nhà ngươi nói."

Vương Đình "…"

20 phút sau, họ về nhà Vương Đình.

Nhà nàng ở trung tâm, khu dân cư tốt, nhà nhỏ, một phòng ngủ một phòng khách kiểu loft.

Bếp mở, phòng khách cao, tầm nhìn tốt, rộng rãi.

Phòng ngủ tầng hai, diện tích nhỏ, nhưng ấm cúng.

Hoàng Khiết Khiết mở bia, cụng với Vương Đình, "Cạn ly!"

Hoàng Khiết Khiết hớn hở nói, "Biểu tỷ, ngươi phải cảm ơn ta, nếu không có ta, các ngươi chưa chắc quen nhau."

Vương Đình cười, "Ngươi nói sai rồi, không có ngươi, chúng ta vẫn quen nhau."

Hoàng Khiết Khiết ngạc nhiên, "Ý ngươi là đã gặp Tổ trưởng Hàn trước?"

Vương Đình le lưỡi, "Ngươi nhớ lần trước ta đâm xe không?"

"Nhớ, sao?"

"Lần đó ta đâm xe của tổ trưởng ngươi."

"Á." Hoàng Khiết Khiết tròn mắt, giả vờ ngạc nhiên, "Biểu tỷ, phải chăng ngươi để ý tổ trưởng chúng ta trước, nên cố tình tạo cơ hội gặp mặt."

"Ngươi nói linh tinh gì đấy, chúng ta đều lái xe, lúc đó đeo khẩu trang, ta còn không nhìn rõ mặt hắn."

"Ai tán ai trước?"

Vương Đình trợn mắt, "Còn phải hỏi? Tất nhiên hắn tán ta?"

"Sao tán, khi nào bắt đầu? Có phải lần phá án chúng ta gặp, hắn mới bắt đầu?"

Vương Đình hồi tưởng, "Không phải, sau vụ đâm xe, chúng ta trao đổi WeChat, sau đó vẫn liên lạc, hắn thỉnh thoảng tìm ta nói chuyện."

Hoàng Khiết Khiết lắc đầu, "Thật sao, tổ trưởng chúng ta ngầu thế, còn chưa biết mặt đã tán tỉnh ngươi, ta không tin."

"Hắn ngầu lắm sao?" Vương Đình hỏi lại.

"Tất nhiên rồi, ngươi chưa thấy hắn phá án, nhất là lần thẩm vấn tội phạm nước ngoài, nói tiếng Anh trôi chảy, làm bọn chúng sợ. Về cục không lâu đã phá án lớn, nhận huân chương hạng nhì cá nhân." Hoàng Khiết Khiết lộ vẻ ngưỡng mộ,

"Lương thưởng tháng này của tổ trưởng chúng ta, có 20 nghìn tệ!"

Vương Đình liếc Hoàng Khiết Khiết, "Ta thấy ngươi như đang khen hắn."

Hoàng Khiết Khiết cười, "Ta nhờ hắn, tháng này cũng được thưởng 3 nghìn tệ."

Vương Đình "…"

Hoàng Khiết Khiết cụng ly với Vương Đình, uống một ngụm bia, "Biểu tỷ, các ngươi phát triển đến đâu, chính thức hẹn hò chưa?"

Vương Đình do dự, "Ừm, hắn đã chính thức tỏ tình, muốn ta làm bạn gái, nhưng ta chưa nghĩ xong có nhận lời không."

"Không phải ta cố giấu ngươi, mà là chưa nghĩ xong, lỡ chúng ta không hợp rồi chia tay, ngại lắm. Ta muốn khi nào ổn, sẽ nói ngươi đầu tiên."

Hoàng Khiết Khiết bĩu môi, "Được, ta tha thứ cho ngươi, nhưng ta có một yêu cầu nhỏ."

"Yêu cầu gì?"

Hoàng Khiết Khiết tám chuyện, "Hắn tỏ tình sao?"

Vương Đình đỏ mặt, "Ta không nhớ rõ."

“Ta không tin, nhanh nói đi.” Hoàng Khiết Khiết nũng nịu.

Vương Đình hối hận, không nên đưa cô nàng dính người này về nhà.

…

Sáng hôm sau, Hàn Bân đến đồn, thấy Hoàng Khiết Khiết nhìn mình khác lạ.

Nhưng hắn bận phá án, không hỏi han.

9 giờ sáng, Hàn Bân dẫn Lý Cầm và Bao Tinh đến Công Ty TOVIA.

Công ty ở Tòa nhà Thiên Thần, phòng 1108.

Trước khi đến, Hàn Bân đã tra, công ty này chuyên sản xuất thuốc bổ, rất nổi tiếng ở nước ngoài.

Hàn Bân đến quầy lễ tân, xuất trình thẻ cảnh sát, yêu cầu gặp người phụ trách.

Lễ tân dẫn ba người vào phòng nghỉ.

Vài phút sau, thư ký nữ bước vào, dẫn ba người vào phòng họp.

Mở cửa, trong phòng họp có người đàn ông trung niên, đứng dậy chào đón, “Các vị là cảnh sát hình sự thành phố? Ta là Phùng Kế Hiên, tổng giám đốc Công Ty TOVIA chi nhánh Cầm Đảo.”

Hàn Bân bắt tay hắn, “Phùng tổng, ta là Hàn Bân của đội hình sự thành phố.”

Thư ký đóng cửa, Phùng Kế Hiên mời ba người ngồi, “Cảnh sát Hàn, các ngươi đến vì chuyện của Lý Uyển?”

“Ngươi đã biết chuyện Lý Uyển bị giết?”

“Đúng, Lý Uyển hôm qua không đi làm, điện thoại tắt máy, sau đó liên lạc với bố nàng mới biết nàng gặp chuyện.” Phùng Kế Hiên thở dài,

“Nàng là nhân tài, công ty định cho nàng đi tu nghiệp nước ngoài, tiếc quá.”

Hàn Bân hỏi ngay, “Lý Uyển chết, suất tu nghiệp dành cho ai?”

“Trương Thiên Dương.”

Phùng Kế Hiên giới thiệu, “Hắn cũng là nhân viên xuất sắc, trước đó cạnh tranh với Lý Uyển suất đi nước ngoài, giờ Lý Uyển gặp chuyện, hắn là người phù hợp nhất.”

“Trương Thiên Dương đi làm chưa? Chúng ta muốn gặp hắn.”

Nghe Hàn Bân nói, Phùng Kế Hiên ngạc nhiên, “Ngươi không nghi ngờ hắn chứ?”

Hàn Bân nói, “Không phải nghi ngờ, chỉ muốn hỏi một số điều.”

Phùng Kế Hiên do dự, “Được, ta bảo thư ký sắp xếp.”

“Phùng tổng, nhân viên công ty cạnh tranh suất tu nghiệp có khốc liệt không?”

Chương 705: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Thế này, đây là cơ hội, không chỉ là rèn luyện năng lực, còn là học hỏi và tiến bộ, TOVIA là công ty nước ngoài, có kinh nghiệm tu nghiệp sẽ phát triển xa, mười năm trước, ta cũng được tu nghiệp nước ngoài.” Nói đến đây, giọng Phùng Kế Hiên cao hơn,

“Nếu không đi tu nghiệp, ta không thể làm vị trí hiện tại.”

Hàn Bân hỏi thêm, “Phùng tổng, ngươi nghe nói nhân viên dùng thủ đoạn ác ý cạnh tranh chưa?”

Phùng Kế Hiên trả lời thẳng, “Không.”

“Nhưng chúng ta biết, trong thời gian cạnh tranh suất tu nghiệp, Lý Uyển bị đe dọa, buộc nàng từ bỏ cơ hội.” Hàn Bân nói.

Phùng Kế Hiên ngạc nhiên, “Không thể nào, ta chưa từng nghe chuyện này, nhân viên công ty rất đoàn kết, không có chuyện đó.”

Hàn Bân quan sát vi biểu cảm, vẻ ngạc nhiên của Phùng Kế Hiên không thật, giống giả tạo.

Nói cách khác, Phùng Kế Hiên có thể biết chuyện cạnh tranh ác ý.

Là người phụ trách công ty, Phùng Kế Hiên có lý do giấu thông tin tiêu cực, phù hợp với lợi ích của hắn và công ty.

Xem ra khó lấy thông tin từ hắn.

Phùng Kế Hiên không phối hợp, Hàn Bân không cần giữ mặt mũi cho hắn.

"Phùng tổng, tập hợp nhân viên xin tu nghiệp, cảnh sát cần lấy lời khai."

Phùng Kế Hiên cười gượng, "Cảnh sát Hàn, không cần làm lớn chuyện, có gì ngươi nói với ta, ta sẽ phối hợp."

Hàn Bân nghiêm mặt, "Ta không bàn với ngươi."

Phùng Kế Hiên ngượng ngùng, "Cảnh sát Hàn, không cần làm lớn chuyện, ta sẽ phối hợp, vẫn có thể điều tra."

Hàn Bân không đáp, Phùng Kế Hiên là tổng giám đốc, quyền lực tuyệt đối ở công ty, nhưng với Hàn Bân thì không.

Hắn phải làm theo lời Hàn Bân.

10 phút sau, Trương Thiên Dương vào phòng họp, trông không lớn, bằng tuổi Hàn Bân, cao hơn Hàn Bân, tóc rẽ ngôi, đeo kính vàng, nhìn có vẻ trí thức.

"Ngươi là Trương Thiên Dương?" Hàn Bân ngồi, nghiêm mặt, khí thế mạnh mẽ, phòng họp TOVIA lập tức biến thành phòng thẩm vấn.

"Phải."

"Ngồi đi."

Dù là phòng họp công ty, Trương Thiên Dương vẫn căng thẳng, kéo ghế ngồi đối diện Hàn Bân.

"Biết tại sao gọi ngươi không?"

"Nghe nói Lý Uyển chết, các ngươi điều tra vụ của nàng?"

Hàn Bân hỏi, "Ngươi và Lý Uyển có thân không?"

Trương Thiên Dương liếm môi, "Cũng được, dù không cùng bộ phận, nhưng vẫn thường gặp, nàng làm chưa lâu

nhưng năng lực tốt, được lãnh đạo chú ý."

Hàn Bân thử, "Phùng tổng nói Lý Uyển chết, ngươi được đi tu nghiệp."

"Đúng, ta trước đó cũng xin đi."

Hàn Bân nói tiếp, "Nghe nói các ngươi cạnh tranh gay gắt?"

Trương Thiên Dương phản xạ, "Đều là cạnh tranh trong nội bộ công ty, lãnh đạo phụ trách đánh giá, ta thấy đều là cạnh tranh lý trí, thân thiện, nhân viên cạnh tranh thích hợp, giữ sự năng động của công ty."

"Tối 12 tháng 5 từ 9 rưỡi đến 10 giờ, ngươi ở đâu?"

"Ở nhà."

"Ai chứng minh?"

"Ta sống một mình."

"Ngươi ở đâu?"

"Khu dân cư Hội Hân, tòa 5, khu nhà 1, phòng 1303."

"Ngươi số điện thoại?"

"15937xxxx"

Hàn Bân ghi lại, "Trong thời gian cạnh tranh suất tu nghiệp, Lý Uyển bị đe dọa buộc bỏ cuộc, ngươi nghĩ sao?"

Trương Thiên Dương do dự, hỏi, "Đe dọa thế nào?"

Hàn Bân lấy điện thoại, phát một đoạn ghi âm đe dọa, giọng chưa chỉnh sửa.

Nghe xong, Trương Thiên Dương có vẻ bối rối, nhíu mày, "Thực ra ta cũng nhận được cuộc gọi tương tự."

Nói rồi, Trương Thiên Dương lấy điện thoại, phát ghi âm cuộc gọi, nội dung đe dọa từ bỏ cơ hội tu nghiệp, giọng cũng

khàn, đã qua chỉnh sửa.

Hàn Bân nghe hai lần, không xác định cùng một người, cần xử lý thêm.

"Ngươi nhận cuộc gọi đe dọa khi nào?"

Trương Thiên Dương hồi tưởng, "Không nhớ rõ, chắc trước phỏng vấn vòng ba."

Sau đó, Hàn Bân phát đoạn ghi âm đã chỉnh sửa, cho Trương Thiên Dương nghe.

Nội dung giống nhau, giọng sau khi chỉnh ít khàn, giống giọng thường hơn.

Nghe xong, Trương Thiên Dương nói nhỏ, "Cảnh sát, ta nghe lại được không?"

Hàn Bân phát lại ghi âm.

Nghe xong, Trương Thiên Dương nuốt nước bọt, lúng túng, "Cảnh sát, giọng này, ta hình như nghe ở đâu."

"Ở đâu?"

"Ta nghĩ, có thể là người quen, nhưng ta không chắc…"

Hàn Bân khuyến khích, "Không sao, cứ nói ý nghĩ của ngươi, chúng ta sẽ tự đánh giá."

"Hắn là Trần Liên Hải, cũng xin đi tu nghiệp, nhưng bị loại ở vòng hai, giọng giống trong ghi âm, nhưng ta không chắc."

"Chúng ta sẽ điều tra."

Trương Thiên Dương nói nhỏ, "Cảnh sát, chúng ta là đồng nghiệp, lỡ hắn biết ta cung cấp manh mối, gặp nhau khó xử, giúp ta giữ bí mật, đừng nói là ta nói."

"Yên tâm, ta sẽ không nói ai."

Trương Thiên Dương chắp tay, "Cảm ơn."

Trương Thiên Dương đã có suất tu nghiệp, muốn mọi chuyện ổn, không muốn thay đổi, càng không muốn ảnh hưởng tương lai.

Nên hắn giữ chừng mực, cung cấp manh mối cho cảnh sát, tạo thiện cảm, nhưng không can thiệp sâu vào vụ án.

Trương Thiên Dương ghi lời khai xong rời phòng họp.

Bao Tinh cũng ra gọi người tiếp theo ghi lời khai.

Lý Cầm nói nhỏ với Hàn Bân, "Tổ trưởng, ngươi thấy Trương Thiên Dương có đáng tin không?"

Hàn Bân sờ cằm, "Không thấy dấu hiệu nói dối rõ ràng."

Lý Cầm đề xuất, "Để Thiến Thiến kiểm tra lịch sử cuộc gọi Trương Thiên Dương."

"Được."

Lý Cầm gọi điện.

Bao Tinh dẫn một người đàn ông vào, trông hơn 30 tuổi, tóc bóng dầu, râu chưa cạo, trông nhếch nhác.

Chương 706: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nhìn kỹ, "Ngươi tên gì?"

"Chào cảnh sát, ta là Trần Liên Hải." Trần Liên Hải lấy hộp thuốc, mời Hàn Bân và Bao Tinh.

Hàn Bân từ chối, "Không hút, ngồi đi."

Trần Liên Hải ngồi đối diện Hàn Bân, "Cảnh sát, ngài tên gì?"

"Ta họ Hàn."

"Cảnh sát Hàn, tìm ta có việc gì?"

Hàn Bân cười, qua vài câu đối thoại, hắn nhận ra giọng Trần Liên Hải rất giống giọng gọi đe dọa.

Nghi ngờ tăng lên.

Hàn Bân không biểu lộ, hỏi, "Trần Liên Hải, ngươi có thân với Lý Uyển không?"

"Không thân, chúng ta khác bộ phận, nghe nói nàng gặp chuyện, cảnh sát, các ngươi điều tra vụ của nàng?" Trần Liên Hải hỏi lại.

Hàn Bân xoay bút, "Đồng nghiệp nói gì, kể ta nghe?"

"Không nói nhiều, chỉ bảo Lý Uyển gặp chuyện, có thể chết rồi."

Hàn Bân hỏi thêm, "Ngươi nghĩ sao?"

Trần Liên Hải đáp, "Tiếc quá, nàng còn trẻ, tương lai tươi sáng, nên…biết đủ là vui."

“Ngươi cũng cạnh tranh suất tu nghiệp?” Hàn Bân hỏi.

“Phải, ai chả muốn tiến bộ, đây là cơ hội, nhiều người muốn thử.”

“Trong thời gian cạnh tranh, ngươi có bị đe dọa không?” Hàn Bân hỏi thêm.

Trần Liên Hải nhíu mày, “Không, ta nghĩ công ty chúng ta không có chuyện đó.”

“Đừng kết luận sớm, chúng ta biết trong thời gian cạnh tranh, Lý Uyển bị đe dọa.” Hàn Bân lấy điện thoại, “Ta muốn ngươi nhận diện giọng, có phải người công ty không.”

Nói rồi, Hàn Bân phát ghi âm gốc.

Trần Liên Hải nghiêm mặt, mím môi, tay vô thức xoắn lại.

Nghe xong, Trần Liên Hải lắc đầu, “Giọng này ta nghe lần đầu, không phải người công ty.”

“Chắc chắn?”

Trần Liên Hải gật đầu, “Phải.”

“Ta nói, đừng kết luận sớm, nghe lại.” Hàn Bân phát ghi âm đã chỉnh sửa.

Nghe xong, Trần Liên Hải mặt biến sắc, tay run.

“Thế nào? Giọng có quen không?”

Trần Liên Hải nuốt nước bọt, “Trên đời nhiều người, giọng giống nhau là bình thường.”

“Nghe lời khuyên có lợi, đừng nói bừa, chúng ta không ăn không ngồi rồi, giọng ai không khác dấu vân tay, ai cũng đặc biệt.” Hàn Bân chỉ điện thoại, “Như ghi âm này, dù giọng giả nhưng chúng ta vẫn có thể khôi phục, lừa cảnh sát phải chịu trách nhiệm pháp luật.”

Trán Trần Liên Hải đẫm mồ hôi, do dự rồi thở dài, "Phải, ta gọi đe dọa Lý Uyển."

"Gọi bằng số nào?"

"Sim rác."

"Gọi mấy cuộc?"

"Ba."

"Khi nào?"

Trần Liên Hải hồi tưởng, "Lần đầu trước vòng hai, lần hai sau vòng hai, lần ba trước vòng ba."

Bao Tinh nghi ngờ, "Ngươi bị loại vòng hai, sao trước vòng ba gọi đe dọa?"

Trần Liên Hải thở dài, bối rối.

"Ngươi nhận tội, giấu động cơ không giảm tội, chỉ có hợp tác mới có thể lập công, giảm tội." Hàn Bân nhắc.

Trần Liên Hải cúi đầu, "Thực ra, ta nghĩ đơn giản, không qua vòng hai, nếu ngừng gọi dễ bị nghi ngờ, tiếp tục gọi chuyển hướng chú ý."

"Thêm nữa, ta nghĩ nếu Lý Uyển báo công ty, chuyện lớn lên, có thể nghi Trương Thiên Dương, cả hai sẽ bị ảnh hưởng, ta mới có cơ hội."

"Ta thừa nhận có chút ích kỷ, nhưng đây là cách cạnh tranh, họ cũng không sạch sẽ hơn ta."

Bao Tinh hừ, "Ngươi làm điều ác còn bôi nhọ người khác."

"Cảnh sát, ta không bôi nhọ, nghĩ xem Lý Uyển mới vào công ty chưa đầy năm, chưa hiểu việc, chưa có khách hàng. Nói về thâm niên không bằng ta, ngoại ngữ không bằng Trương Thiên Dương, sao nàng có suất tu nghiệp, chắc chắn có khuất tất."

Hàn Bân hỏi lại, “Ngươi nói khuất tất gì?”

“Không giấu nữa, ta không ở lại công ty được, nói ra không sao.” Trần Liên Hải nói, “Có tin đồn bố mẹ Lý Uyển quen Phùng tổng, hối lộ nhiều tiền, người khác không tranh nổi.”

“Có tin nói Lý Uyển trẻ đẹp, chắc trên có người, nếu không sao chuyện tốt rơi vào nàng.”

Hàn Bân hỏi, “Có bằng chứng?”

“Chuyện đó đương sự không nói, ai có bằng chứng.” Trần Liên Hải giang tay, “Thực ra không cần bằng chứng, ai cũng hiểu.”

“Nói ta, tốt nghiệp vào TOVIA, làm 10 năm, không công cũng có khổ, thâm niên, năng lực, học vấn không kém Lý Uyển, sao nàng được tu nghiệp.” Trần Liên Hải càng nói càng giận, phàn nàn,

“Đi một chuyến, học được hay không không quan trọng, coi như mạ vàng, về sẽ được thăng tiến, lúc đó từ nhân viên cũ thành sếp của chúng ta, ngươi nói tức không tức?”

Bao Tinh nghiêm mặt, “Không phải lý do ngươi phạm pháp.”

“Ta cùng đường, ai cũng có tuổi làm việc, ta ngoài 30, vài năm nữa không có cơ hội, có cách ta không làm chuyện này.” Trần Liên Hải buồn bã.

“Trừ Lý Uyển, ngươi có gọi đe dọa người khác?”

“Không.”

Hàn Bân nhắc, “Nghĩ kỹ rồi nói.”

Trần Liên Hải tròn mắt, giọng lớn hơn, “Cảnh sát, không có, ta không dám nói dối.”

“Ngươi không đe dọa Trương Thiên Dương?”

“Không.”

Hàn Bân ghi lại, “Sao chỉ đe dọa Lý Uyển?”

“Hai lý do, một là bất bình, thấy nàng không xứng. Thứ hai, thấy nàng trẻ, mới tốt nghiệp, tâm lý yếu, dọa có thể thành.”

“Tối 12 tháng 5 từ 9 rưỡi đến 10 giờ, ngươi ở đâu?”

Trần Liên Hải hồi tưởng, “Hôm đó ta đến nhà bố vợ, uống rượu, vợ không biết lái xe, nên ở lại.”

“Ai chứng minh?”

“Bố mẹ vợ, vợ, con, cậu vợ, cả nhà chứng minh.”

“Bố vợ ở đâu?”

“Khu Ngọc Hoa ngoại ô, Thị Trấn Hàn Hàn.”

“Cho số bố vợ và cậu vợ.”

“Ta không nhớ, điện thoại có.”

Chương 707: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bao Tinh lấy điện thoại Trần Liên Hải, tìm số hai người.

Hàn Bân hỏi tiếp, "Lý Uyển có kẻ thù không?"

"Nàng mới vào không lâu, theo ta biết không có."

"Ngươi nghĩ ai đe dọa Trương Thiên Dương?"

"Ta không biết, công ty nhiều chuyện lắm, không nói rõ." Trần Liên Hải nói, giọng cầu xin,

"Cảnh sát, ta trên có già dưới có trẻ, lần đầu phạm lỗi, cảnh cáo thôi đừng bắt."

Bao Tinh bĩu môi, "Ngươi biết nghĩ hay, chúng ta đi không công?"

Trần Liên Hải vội đổi giọng, "Không, ta nộp phạt, bao nhiêu cũng được."

Hàn Bân cười, gấp sổ, "Cảnh sát không thiếu vài trăm tiền phạt của ngươi, theo chúng ta một chuyến, suy nghĩ kỹ, vào trong an toàn hơn ngoài."

2 giờ chiều, Mã Cảnh Ba đến phòng làm việc đội một họp tổng kết.

Mã Cảnh Ba đặt điện thoại, nói với mọi người, "Đông đủ rồi, họp thôi."

"Sáng nay, ta đến nhà Lý Uyển, chỉ thấy đồ của nàng, phòng ngủ có laptop, có mật khẩu, đã gửi phòng kỹ thuật."

“Chúng ta lấy camera khu dân cư Lý Uyển, so với camera sân vận động, có thể ra manh mối mới.”

Xong tình hình, Mã Cảnh Ba hỏi Hàn Bân, “Các ngươi điều tra TOVIA sao rồi?”

Hàn Bân thông giọng, giới thiệu tình hình TOVIA.

Xong, Hàn Bân kết luận, “Hiện có hai nghi ngờ. Trần Liên Hải khai thật không? Ai đe dọa Trương Thiên Dương?”

“Ta đề nghị, kiểm tra chứng cứ ngoại phạm Trần Liên Hải. Ghi âm của Trương Thiên Dương đã gửi kỹ thuật, sẽ có kết quả sớm.”

Mã Cảnh Ba gật đầu, “Lý Cầm, báo bố mẹ Lý Uyển chưa?”

Lý Cầm nói, “Báo rồi, hẹn 3 giờ gặp.”

Mã Cảnh Ba biết tình hình, phân công nhiệm vụ, “Vương Tiêu và Bao Tinh kiểm tra chứng cứ ngoại phạm Trần Liên Hải.”

“Mọi người so camera sân vận động và nhà Lý Uyển.”

“Hàn Bân, ngươi lấy lời khai bố mẹ Lý Uyển.”

“Rõ.”

Mã Cảnh Ba nói xong, rời phòng đội một, sang phòng đội hai.

Hàn Bân pha trà xanh, ngồi trước máy tính xem camera.

Nửa giờ sau, Phùng Thiến Thiến vào, nói, “Tổ trưởng, kỹ thuật xử lý ghi âm xong.”

Hàn Bân ngừng công việc, “Phát ghi âm.”

Mọi người đến gần.

Hoàng Khiết Khiết mở máy tính bảng, tìm ghi âm đã xử lý, bật lên, giọng đàn ông vang lên.

“Trương Thiên Dương, ngươi định đi tu nghiệp, xứng sao? Coi lại mình đi…”

Nghe được nửa, Hàn Bân nhận ra giọng ai.

Lý Cầm nhíu mày, “Giọng Lý Duy Nhất.”

Hàn Bân cười, đôi vợ chồng này giấu kỹ, xem ra phải điều tra sâu.

Nửa giờ sau, bố mẹ Lý Uyển đến đồn công an.

Hàn Bân muốn hỏi riêng hai người, bảo Hoàng Khiết Khiết dẫn mẹ Lý Uyển đến phòng họp.

Lý Duy Nhất mong chờ, “Cảnh sát Hàn, ngài tìm chúng ta là có manh mối mới?”

Hàn Bân nói ngay, “Chúng ta đã tìm thấy Lôi Tư Viễn, hắn tự xưng là bạn trai Lý Uyển, chính xác là bạn trai cũ, gần đây Lý Uyển chia tay hắn.”

“Bạn trai cũ?” Lý Duy Nhất nhíu mày, “Ta chưa nghe Tiểu Uyển nói có bạn trai?”

“Lôi Tư Viễn theo đuổi Lý Uyển năm ba, vợ ngươi gặp hắn một lần, không đồng ý hai người, nhưng Lý Uyển không nghe, vẫn bí mật quen hắn.” Hàn Bân giải thích.

“Sao lại thế?” Lý Duy Nhất bối rối, “Cảnh sát, Lôi Tư Viễn giết con gái ta sao?”

“Lôi Tư Viễn đến hiện trường nhưng không nhận là hung thủ.”

Lý Duy Nhất trừng mắt, “Ai nhận mình là hung thủ, chắc chắn hắn, hắn muốn quay lại với con gái ta, bị từ chối mới giết con ta.”

“Định tội cần bằng chứng, hiện thiếu chứng cứ quan trọng, cảnh sát đang điều tra.”

“Cảnh sát, làm sao tìm chứng cứ? Ta cần làm gì?”

“Lôi Tư Viễn phản ánh một số việc, ta muốn xác nhận.”

“Ngài nói.”

Hàn Bân xem sổ, “Theo Lôi Tư Viễn, Lý Uyển thường gặp ác mộng, nói mớ, có không?”

Lý Duy Nhất mặt biến sắc, “Hắn sao biết con ta nói mớ, hắn nói bừa, hắn là gì chứ!”

Lý Cầm an ủi, “Lý Tiên Sinh, ngài đừng giận, chuyện qua rồi, giờ quan trọng là tìm hung thủ.”

“Con gái lớn không giữ được, chúng ta không biết con bé yêu ai, sống với ai.” Lý Duy Nhất bối rối.

Hàn Bân hỏi tiếp, “Lý Tiên Sinh, con gái ngài có nói mớ không?”

Lý Duy Nhất cúi đầu, sờ cằm, “Chắc không, ta không rõ, con gái lớn có phòng riêng, có quyền riêng, tự ngủ, chúng ta vào phòng phải gõ cửa, ở nhà không nghe nói mớ.”

Hàn Bân ghi lại, “Ngươi quen Trương Thiên Dương không?”

Lý Duy Nhất đáp, “Gặp mặt, không quen.”

“Ngươi gọi cho Trương Thiên Dương chưa?”

Lý Duy Nhất sờ cằm, “Chưa.”

“Chắc chưa?”

Lý Duy Nhất nhắc lại, “Chắc chắn chưa.”

Hàn Bân lấy máy tính bảng, phát ghi âm đã xử lý.

Nghe xong, Lý Duy Nhất mặt biến sắc.

Hàn Bân nghiêm giọng, “Giọng này quen không?”

Lý Duy Nhất mím môi, lúng túng.

Lý Cầm đặt ly nước trước mặt Lý Duy Nhất, “Lý Tiên Sinh, chúng ta cố điều tra vụ của Lý Uyển, để tìm hung thủ, chúng ta sẽ điều tra mọi thứ về nàng. Nếu ngài muốn sớm phá án, đừng giấu gì, nếu không sẽ ảnh hưởng điều tra.”

Lý Duy Nhất do dự, “Xin lỗi, ta nói dối.”

“Ta có đe dọa Trương Thiên Dương, nhưng là bị động, để bảo vệ con gái. Trương Thiên Dương dùng thủ đoạn, gọi đe dọa con ta, nhưng đồn không tìm ra chứng cứ, ta trả đũa, cho hắn biết con ta không dễ bắt nạt.”

Hàn Bân hỏi lại, “Ai bảo ngươi Trương Thiên Dương gọi đe dọa?”

“Vòng ba chỉ còn con ta và Trương Thiên Dương, ngoài hắn còn ai?” Lý Duy Nhất nói.

Hàn Bân cười, “Đó là suy nghĩ thật của ngươi, ai gọi dọa không quan trọng. Đối thủ duy nhất của Lý Uyển là Trương Thiên Dương, đánh hắn là xong.”

Chương 708: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Duy Nhất thở dài, "Cảnh sát Hàn, ta biết sai, nhưng để bảo vệ con gái."

"Ngươi muốn bảo vệ con gái, nhưng sai cách, không lý do hại người khác." Hàn Bân nghiêm mặt,

"Giang Dương, đưa Lý Duy Nhất vào phòng tạm giam."

"Rõ."

Lý Duy Nhất đứng dậy, lo lắng, "Cảnh sát Hàn, có làm quá không, con gái ta chưa tìm được hung thủ, các ngươi bắt ta, có phải lạnh lùng quá."

Hàn Bân hỏi lại, "Ai gọi dọa con gái ngươi cũng bị bắt, ngươi nghĩ là quá đáng, có nên thả không."

Lý Duy Nhất kêu, "Không thể thả, hắn có thể là hung thủ, không được."

"Hiện không có chứng cứ liên quan đến cái chết của con gái ngươi, ta cũng thấy quá đáng." Hàn Bân nói.

"Không, ngài đúng, ta sai, ta phạm pháp, phải bị trừng phạt, ta nhận." Lý Duy Nhất giơ tay, thành khẩn,

"Cảnh sát, còng ta lại, xử lý theo pháp luật."

Nhiều người như thế, thích tiêu chuẩn kép.

Nghiêm khắc với người, dễ dãi với mình.

Người khác sai muốn phạt nặng, mình sai muốn cảnh sát nương tay.

Đổi lại mà suy nghĩ.

Lý Duy Nhất vừa bị đưa đi, mẹ Lý Uyển chạy đến văn phòng, hỏi, "Cảnh sát Hàn, các ngươi sao làm việc, sao bắt chồng ta?"

Hàn Bân nói, "Chồng ngươi nói dối, lừa cảnh sát."

"Ta không tin, chồng ta sao nói dối!" mẹ Lý Uyển kêu lên.

Lý Cầm khuyên, "Lý phu nhân, đừng xúc động, Lý Tiên Sinh không sao, hắn nhận sai, hợp tác với cảnh sát, chấp nhận xử lý."

"Con gái ta chết, chồng ta bị bắt, sao không xúc động." mẹ Lý Uyển khóc.

"Cốc cốc!" Hàn Bân gõ bàn, "Chồng ngươi có làm gì sai ngươi biết rõ, muốn khóc về nhà mà khóc."

"Con gái ta chết, các ngươi không bắt hung thủ, bắt chồng ta, có phải đạo lý."

"Chúng ta điều tra vụ của con ngươi, phát hiện vấn đề của chồng ngươi. Chúng ta muốn điều tra rõ, là ngươi không phối hợp, khóc lóc cho ai xem." Hàn Bân nghiêm giọng, chỉ cửa,

"Muốn phối hợp thì ở lại, không thì ra ngoài."

"Chúng ta không không phối hợp, con gái ta, ta không muốn bắt hung thủ sao!" mẹ Lý Uyển uất ức.

"Vậy thì thành thật trả lời, đừng nói dối!" Hàn Bân nhắc nhở.

"Ta chỉ muốn biết, sao chồng ta bị bắt?" mẹ Lý Uyển hỏi.

Lý Cầm kéo tay nàng, để nàng ngồi xuống, an ủi, "Lý phu nhân, có tin tốt, chúng ta bắt được nghi phạm đe dọa Lý Uyển."

"Ở đâu? Là hắn giết con gái ta?" mẹ Lý Uyển xúc động.

Lý Cầm thở dài, "Hiện không có chứng cứ liên quan cái chết của Lý Uyển."

Mẹ Lý Uyển đứng bật dậy, kêu lên, "Các ngươi phải bắt hắn, hắn dọa con ta, ảnh hưởng nghiêm trọng đến con ta, hắn phạm pháp, sao không bắt."

Lý Cầm nói thêm, "Chúng ta bắt người dọa Lý Uyển, cần điều tra thêm."

"Phải bắt, phải bắt!" mẹ Lý Uyển gật đầu.

Lý Cầm nói, "Chúng ta không chỉ bắt người đe dọa Lý Uyển, còn phát hiện điều mới. Trương Thiên Dương cũng bị đe dọa, người dọa là chồng ngươi."

"Ta…" mẹ Lý Uyển im lặng, rõ ràng biết chuyện này.

"Không trách chồng ngươi, là Trương Thiên Dương dọa con ngươi trước, chồng ngươi bảo vệ con."

"Nhưng chúng ta điều tra, người dọa không phải Trương Thiên Dương." Lý Cầm nói.

"Vậy ai dọa con ta?" mẹ Lý Uyển hỏi.

"Nói ngươi biết chỉ muốn ngươi hiểu, bắt Lý Duy Nhất không có cách nào khác." Lý Cầm nói.

"…" mẹ Lý Uyển lắc đầu, "Tội lỗi!"

Lý Cầm đưa khăn giấy, "Lý phu nhân, mục đích chúng ta là bắt hung thủ giết Lý Uyển, mong ngươi hiểu, đừng giấu gì."

Mẹ Lý Uyển hít sâu, "Xin lỗi, ta quá xúc động."

Hàn Bân hiểu cảm xúc của nàng, không trách, "Lý phu nhân, chúng ta muốn hỏi ngươi."

"Được, không vấn đề, miễn bắt được hung thủ, ta sẽ hợp tác."

Hàn Bân theo thủ tục, "Họ tên, giới tính, quê quán…"

"Tào Lâm Nguyệt, nữ, người Thành phố Cao Thành…"

"Theo chúng ta biết, con gái ngươi có bạn trai, gần đây chia tay, là Lôi Tư Viễn, người theo đuổi Lý Uyển năm ba." Hàn Bân nói.

Tào Lâm Nguyệt ngạc nhiên, "Không thể, ta đã bảo Tiểu Uyển chia tay hắn."

"Rõ ràng Lý Uyển không nghe ngươi." Hàn Bân nói tiếp, "Theo Lôi Tư Viễn, Lý Uyển thường gặp ác mộng, có không?"

Tào Lâm Nguyệt nuốt nước bọt, "Ta không rõ."

Hàn Bân hỏi lại, "Con ngươi từng được cứu khỏi đuối nước, nghĩ kỹ rồi nói ta."

Tào Lâm Nguyệt theo phản xạ hỏi, "Chồng ta nói gì?"

"Giờ ta hỏi ngươi."

Tào Lâm Nguyệt do dự lâu, "Phải, con ta từng đuối nước được cứu."

"Khi nào?"

Tào Lâm Nguyệt hồi tưởng, "Mùa hè năm 11 tuổi, đi chơi sông với bạn, ngã xuống, nước chảy xiết, suýt chết, chuyện này ảnh hưởng nhiều nên chúng ta tránh nhắc."

"Bạn đó tên gì?"

"Nhiều năm, ta không nhớ, chỉ nhớ là bạn nam cùng lớp."

"Học trường nào?"

"Trường Tiểu học Thực Nghiệm Thành phố Cao Thành lớp 5-3, chuẩn bị lên lớp 6."

Hàn Bân ghi lại, "Ai cứu nàng?"

Tào Lâm Nguyệt đáp, "Một người đàn ông."

“Tên gì?”

Tào Lâm Nguyệt lắc đầu, “Không biết.”

“Hắn ở đâu?”

“Không biết.”

“Mấy tuổi?”

“Không biết.”

“Có ảnh không?”

“Không.”

Lý Cầm thấy lạ, “Người đó cứu con ngươi, ngươi không cảm ơn?”

“Người đó cứu con ta, lại cứu bạn con, đẩy lên bờ, hết sức, bị nước cuốn đi, sau đó…chết rồi.” Tào Lâm Nguyệt nhỏ giọng.

Hàn Bân sờ mũi, “Ngươi gặp thân nhân người cứu chưa?”

Chương 709: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tào Lâm Nguyệt lắc đầu, "Chưa."

"Ngươi đến hiện trường chưa?"

Tào Lâm Nguyệt hồi tưởng, "Đến, nghe tin, ta và bố Lý Uyển bỏ việc chạy đến, nhớ rõ, con được cứu lên, ngồi khóc trên bờ, mặc váy đỏ cam, ướt sũng, ta sợ chết khiếp."

"Gặp thi thể người cứu chưa?"

"Gặp, vớt lên, để gần đó, mặt trắng bệch, đáng sợ."

Hàn Bân hỏi tiếp, "Sau đó?"

Tào Lâm Nguyệt cúi đầu, nói nhỏ, "Chúng ta sợ Lý Uyển bị dọa, đưa nàng về nhà."

Nghe vậy, mọi người im lặng.

Tào Lâm Nguyệt hối hận, "Ta biết, ngươi nghĩ gì, phải, lúc đó chúng ta sai, chỉ muốn trốn trách nhiệm, sợ thân nhân người chết đòi bồi thường, ta hối hận."

"Người đó trẻ, chừng hơn 20, tuổi cỡ Lý Uyển."

"Lý Uyển chết, ta mới thấm nỗi đau người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, mới biết sai thế nào."

"Nếu, ông trời cho ta cơ hội, ta không làm thế, ta nhận trách nhiệm, không để người cứu chết oan." Tào Lâm Nguyệt khóc,

"Chúng ta quá ích kỷ, đây là báo ứng, ông trời báo ứng, hu hu…"

Không ai khuyên nàng.

Lý Cầm cũng không biết nói gì.

Tào Lâm Nguyệt khóc lâu, "Cảnh sát, đây là báo ứng?"

"Bà Tào, xin chia buồn." Hàn Bân nói.

"Hết rồi, từ khi con gái chết, ta mất hy vọng sống, không biết làm gì, chờ chết." Tào Lâm Nguyệt nhắm mắt.

"Ngươi đừng nghĩ thế, còn nhiều việc phải làm, giúp cảnh sát bắt hung thủ. Tìm thân nhân người cứu, thay Lý Uyển xin lỗi." Lý Cầm khuyên, "Theo chúng ta biết, Lý Uyển áy náy về việc này, nên thường gặp ác mộng."

Tào Lâm Nguyệt nghiến răng, "Đúng, ngươi nói đúng, ta phải bắt hung thủ!"

Thấy nàng hồi phục tinh thần, Hàn Bân hỏi tiếp, "Con ngươi ngã sông nào?"

"Sông Nguyệt Lượng Thành phố Cao Thành."

"Người đó là người Thành phố Cao Thành?"

"Ta không biết." Tào Lâm Nguyệt lắc đầu, hồi tưởng,

"Chuyện xảy ra không lâu, ta và bố Lý Uyển bàn nhau, chuyển đến Thành phố Cầm Đảo, ít liên lạc thân thuộc Thành phố Cao Thành."

"Ngẫm lại thật đáng buồn."

Qua việc này, nhân phẩm đôi vợ chồng này rõ ràng.

Hàn Bân không tin hết lời Tào Lâm Nguyệt, hỏi lại Lý Duy Nhất.

Lời khai của Lý Duy Nhất và Tào Lâm Nguyệt khớp, đôi vợ chồng đều biết ít về người cứu, hoặc cố tránh né.

Vợ chồng này đưa con rời hiện trường, chuyển từ Thành phố Cao Thành đến Thành phố Cầm Đảo, nói nhẹ là sợ con nhớ lại chuyện xưa, nói nặng là sợ thân nhân người cứu bám lấy họ.

6 giờ tối, mọi người về phòng làm việc, Hàn Bân châm thuốc, gọi mọi người, "Nghỉ đi, 5 phút sau họp."

Mọi người có người vươn vai, có người rót nước, có người hút thuốc như Hàn Bân.

Mọi người dọn dẹp xong, ngồi quanh Hàn Bân.

Hàn Bân hỏi Vương Tiêu, "Sao rồi?"

"Chúng ta đến nhà bố vợ Trần Liên Hải, bố mẹ vợ và cậu vợ chứng minh ngoại phạm, chúng ta xem camera khu dân cư, Trần Liên Hải đến 7 giờ tối, sáng sau mới rời đi."

"Ta thấy Trần Liên Hải không còn nghi ngờ."

"Thiến Thiến, mai thả Trần Liên Hải và Lý Duy Nhất."

"Rõ."

Chiều, Vương Tiêu và Bao Tinh điều tra ngoài, không biết tình hình thẩm vấn, Hàn Bân giới thiệu sơ qua.

Nghe chuyện vợ chồng Lý Duy Nhất, Bao Tinh hừ, "Đôi vợ chồng quá quắt, làm ra chuyện đó, kinh tởm."

Vương Tiêu cũng than, "Người cứu con hắn, hắn coi là ôn thần, thân nhân người cứu đau lòng, đổi ta cũng tức chết."

Bao Tinh nói, "Không chỉ tức chết, chắc muốn giết người."

Hàn Bân nói, "Bao Tinh nói đúng, ta nghĩ cái chết của Lý Uyển có liên quan chuyện xưa."

"Chuyện xưa xảy ra bên sông, Lý Uyển chết ở bể bơi, là ngẫu nhiên hay cố ý."

Lý Cầm nói, “Dù có động cơ, nhưng đã nhiều năm, muốn trả thù thì làm sớm.”

Hàn Bân suy nghĩ, “Chúng ta biết ít chuyện xưa, không biết người cứu, không biết thân nhân hắn, khó đánh giá chính xác.”

“Sáng mai, Lý, Bao Tinh và ta đến Thành phố Cao Thành, điều tra chuyện xưa. Vương Tiêu và Giang Dương ở lại xem camera. Thiến Thiến tra trong hệ thống xem có ghi chép về việc này không.”

“Rõ.”

7 giờ tối.

Nhà hàng Tứ Quý phòng riêng tầng hai.

Hàn Bân và Hoàng Khiết Khiết ngồi trên tatami, bàn trước mặt có bếp than, bên cạnh bày vài đĩa thức ăn.

Có cơ hoành bò, ba chỉ, thịt cừu, lòng, thịt gà xiên, cà tím, nấm hương, nấm kim châm, ớt, xà lách.

Tiếng nướng thịt “xì xèo” làm người ta nuốt nước bọt.

Trưa Hàn Bân ăn qua loa, giờ đói rồi.

Tự nướng thịt là niềm vui hiếm có, ăn sẽ thấy ngon hơn.

Hoàng Khiết Khiết nuốt nước bọt, “Tổ trưởng nướng ba chỉ trước đi, tối qua ta xem phim Hàn, nam chính cuộn ba chỉ nướng trong rau xà lách ăn ngon lắm.”

Hàn Bân cười, “Phim Hàn ăn gì cũng ngon.”

“Tổ trưởng, ngươi phân biệt.”

Hàn Bân nhún vai, “Nói sự thật.”

Hoàng Khiết Khiết bĩu môi, bày tỏ bất mãn và ủng hộ oppa Hàn.

“Thiến Thiến, bớt xem phim Hàn, không tốt.” Hàn Bân nói.

“Có gì không tốt, ta thấy tam quan chính.”

“Tai nạn, ung thư, mất trí, phim Hàn, ba điều phải có một.” Hàn Bân cười nói thêm, “Chỉ giới hạn phim tình cảm, phim gia đình và điện ảnh Hàn vẫn hay.”

Hoàng Khiết Khiết bất đắc dĩ, “Không xem phim Hàn xem gì, phim nội còn kịch hơn, ta không thèm nói, cũng đạo phim Hàn, đạo không xong.”

Hàn Bân ngẩn ra, không cãi lại được, chuyển chủ đề, “Sắp chín rồi, gọi biểu tỷ lên.”

Chương 710: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hoàng Khiết Khiết gọi Vương Đình, nói tiếp, "Tổ trưởng, mai các ngươi đến Thành phố Cao Thành?"

"Đúng, sao?"

"Đưa ta đi với?"

"Ngươi là nội vụ, đi làm gì?"

"Ở đồn buồn, ta không thể làm nội vụ mãi, muốn học hỏi."

Hàn Bân cười, "Ngươi, muốn làm ngoại vụ?"

"Chị Lý làm được, ta sao không?"

Hàn Bân lắc đầu, "Ngoại vụ vất vả, ta không khuyên ngươi chuyển."

"Tổ trưởng, ngươi chỉ thấy ngoại vụ vất vả, làm nội vụ cũng chán, việc lặt vặt, không có thành tựu."

Hàn Bân nghiêm mặt, "Sao không thành tựu, nội vụ và ngoại vụ quan trọng như nhau, chúng ta phá án nhờ công ngươi."

"Tổ trưởng, ngươi thật nghĩ vậy?"

"Tất nhiên." Hàn Bân trả lời, an ủi, "Ngươi cứ làm tốt, khi nào không đủ người, có việc ra ngoài, không nguy hiểm, ta sẽ cân nhắc đưa ngươi đi."

Hoàng Khiết Khiết vui vẻ, "Thật."

Cửa kéo mở, Vương Đình mang khay gỗ vào, trên khay có ba bát cơm.

“Chuyện gì thật?”

Hoàng Khiết Khiết cười hì hì, “Chúng ta đang bàn công việc, ta nhờ biểu tỷ phu dẫn ta đi làm ngoại vụ.”

Vương Đình đỏ mặt, lườm Hoàng Khiết Khiết, “Nói bậy gì thế.”

Thấy Hoàng Khiết Khiết hiểu chuyện như vậy, Hàn Bân mỉm cười, “Thiến Thiến, ngày mai ta phải đi Thành phố Cao Thành, ở đó có nhiều cherry ngon lắm. Đến lúc đó, ta sẽ mua cho ngươi và biểu tỷ mỗi người một thùng.”

Hoàng Khiết Khiết cười lộ ra răng nanh, “Cảm ơn tỷ phu.”

Vương Đình chỉ liếc mắt một cái, không thèm để ý đến hai người họ.

Hàn Bân gắp một miếng thịt bò nướng đặt vào đĩa của Vương Đình, “Thử xem tay nghề của ta thế nào.”

Vương Đình hừ nhẹ, “Cái gì mà tay nghề của ngươi, thịt bò này là do ta tự tay ướp đó.”

Hàn Bân cười, “Vậy ta phải ăn nhiều một chút.”

“Ngươi vốn là người ăn khỏe nhất mà.” Vương Đình chia một ít cơm cho Hàn Bân, buổi tối nàng ăn không nhiều.

Hoàng Khiết Khiết dùng ánh mắt oán trách nhìn hai người, than thở, “Biểu tỷ, ngươi không cần phô trương tình cảm như vậy, làm ta cũng ngại ăn luôn.”

Vương Đình nhìn Hoàng Khiết Khiết bằng ánh mắt soi mói, “Ngươi nên ăn ít lại, không nhận ra gần đây mình mập lên sao?”

“Mập lên!” Hoàng Khiết Khiết tròn mắt, tự nhìn kỹ mình một lượt, rồi quay sang hỏi Hàn Bân, “Tổ trưởng, ta có mập lên không?”

Hàn Bân nhìn hai người phụ nữ, không muốn đắc tội với ai. Chủ đề về mập gầy rất nguy hiểm, hắn không dám động vào.

“Ôi, thịt bị cháy rồi.”

Hàn Bân gắp một miếng thịt nướng cho vào miệng mình.

…

Thành phố Cao Thành.

Theo lời khai của Lý Duy Nhất, nơi Lý Uyển bị ngã xuống nước nằm gần Sông Nguyệt Lượng và Đường Hưng Bắc.

Hàn Bân, Lý Cầm, và Bao Tinh lái xe đến Đồn công an đường Hưng Bắc.

Người tiếp đón họ là phó sở trưởng đồn công an, Vương Thiệu Năng.

Vương Thiệu Năng trông khoảng hơn bốn mươi tuổi, không cao lắm, cư xử rất khéo léo, mời Hàn Bân và đồng đội vào phòng họp.

“Tổ trưởng Hàn, các ngươi đến Thành phố Cao Thành lần này có chỉ thị gì, Đồn công an đường Hưng Bắc nhất định sẽ phối hợp tốt.”

“Sở trưởng Vương khách sáo rồi, không dám chỉ thị gì, chúng ta chỉ muốn tìm hiểu một số tình hình.”

“Ngài cứ nói.” Vương Thiệu Năng lấy một hộp thuốc lá, đưa cho Hàn Bân một điếu.

Hàn Bân giúp đối phương châm lửa, sau đó mới châm thuốc cho mình, rồi đơn giản giới thiệu tình hình.

Nghe xong, Vương Thiệu Năng rít một hơi thuốc, “Cụ thể là năm nào?”

“Có lẽ là mùa hè năm 2008, trong đó có một nữ sinh tên Lý Uyển bị rơi xuống nước.”

“Năm 2008.” Vương Thiệu Năng thì thầm, hồi tưởng lại, “Ta nhớ có chuyện như vậy, lúc đó ta vừa chuyển về làm trưởng công an đồn Hưng Bắc, chính ta đã dẫn người đến hiện trường, thi thể chàng trai đó do chúng ta vớt lên.”

“Theo lý mà nói, việc vớt xác không thuộc trách nhiệm của chúng ta, nhưng chàng trai đó chết khi cứu người, nếu chúng ta không can thiệp thì thật không đành lòng, nên ta gọi thêm hai cảnh sát viên can đảm vớt người lên, nhưng không cứu được.”

“Lúc đó chàng trai đi cùng một người bạn, hai người cùng cứu người, cứu được hai học sinh gần đó. Sau khi cha mẹ học sinh được cứu đến hiện trường, làm một biên bản đơn giản, sau đó không thấy bóng dáng đâu.”

“Sau đó, người thân của chàng trai bị chết đuối đến, cha mẹ hắn khóc lóc thảm thiết, ôm thi thể con trai không buông, nhiều người thân cũng không ngăn được.”

“Chuyện này khá chấn động ở Thành phố Cao Thành lúc đó, hành động dũng cảm của chàng trai rất đáng khen, đáng làm gương, nhưng lại bị hỏng bởi cha mẹ học sinh được cứu, quay lưng chạy mất, không nói gì đến việc an ủi gia đình chàng trai. Chúng ta đồn công an cũng tìm họ, nhưng không nhận điện thoại, không mở cửa, không liên lạc, sau đó, một gia đình còn dọn đi.”

“Chuyện này ảnh hưởng rất xấu, làm phong khí cả huyện trở nên tệ, may mà mạng internet lúc đó chưa phát triển, nếu không sự việc này sẽ không dễ qua đâu.”

“Sở trưởng Vương, ngươi còn nhớ tên chàng trai dũng cảm không?”

“Ta không nhớ, đã lâu quá rồi. Chỉ là chuyện này quá ấn tượng, nếu không ta cũng quên từ lâu. Nhưng có thể tra hồ sơ,

đều có ghi chép.”

“Phiền ngươi rồi.”

“Không có gì.” Vương Thiệu Năng đứng dậy, “Các ngươi ngồi chờ, ta đi tìm hồ sơ.”

Một phó sở trưởng đồn công an xử lý hàng ngàn vụ án trong mười mấy năm, có thể nhớ rõ vụ này chứng tỏ cha mẹ Lý Uyển đã làm gì đó rất quá đáng.

Chương 711: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Cầm nói, "Tổ trưởng, nghe Sở trưởng Vương nói, chàng trai dũng cảm đó còn có bạn đi cùng, có lẽ hắn hiểu rõ hơn về vụ việc."

Hàn Bân gật đầu, hiện tại, học sinh được cứu đều tránh né, dù tìm được học sinh khác cũng chưa chắc biết rõ tình hình, người bạn dũng cảm có lẽ là lựa chọn tốt hơn.

Bao Tinh cười hì hì, "Tổ trưởng, ngươi nói Thiến Thiến muốn ăn cherry, khi nào chúng ta đi mua?"

Lý Cầm cười, "Ngươi vội gì, trên đường về sẽ mua. Ngươi không thấy hai bên đường có nhiều cây cherry sao? Không qua trung gian, vừa rẻ vừa tươi."

Bao Tinh mắt lóe lên, "Tổ trưởng, sao ngươi biết Thiến Thiến thích ăn cherry?"

Hàn Bân liếc hắn một cái, hiểu rõ ý đồ, bình thản nói, "Hôm qua đi ăn ở Nhà hàng Tứ Quý, nghe biểu tỷ nàng nói."

Một câu đơn giản của Hàn Bân nhưng tiết lộ nhiều thông tin.

Bao Tinh cười, không hỏi nữa.

Nếu không nhận ra thì hắn không làm cảnh sát nữa.

Một lúc sau, Vương Thiệu Năng mang theo một túi hồ sơ giấy da vào, "Tổ trưởng Hàn, ta mang hồ sơ vụ đó, vì là tai nạn nên tài liệu không nhiều, chỉ ghi thông tin cơ bản của đương sự, có gì muốn biết, các ngươi có thể hỏi ta."

“Cảm ơn.” Hàn Bân muốn biết thông tin cơ bản của những người liên quan.

Vụ án được xác định là tai nạn.

Nguyên nhân đơn giản, hai học sinh chơi ở bờ sông, ngã xuống nước, một đôi nam nữ trẻ cứu hai học sinh lên, nhưng không may chàng trai kiệt sức, chết đuối.

Hai học sinh được cứu là Lý Uyển và Khương Hàn, đều là học sinh lớp 5-2 Trường tiểu học Thực Nghiệm.

Hai người dũng cảm là Trần Thiếu Nham và Hồng Hân.

Trong đó, Trần Thiếu Nham là người chết.

Xem xong hồ sơ, Hàn Bân có ấn tượng sơ lược.

“Sở trưởng Vương, Hồng Hân, người cùng cứu, có quan hệ gì với Trần Thiếu Nham?”

Vương Thiệu Năng hồi tưởng, “Ta nhớ là bạn, Hồng Hân để lại số liên lạc, ngươi có thể gọi hỏi.”

Hàn Bân gật đầu, phải hỏi, nhưng đã mười hai năm, không biết Hồng Hân có đổi số không.

Hiện tại, Trần Thiếu Nham và Lý Uyển đã chết, muốn biết rõ tình hình năm xưa, chỉ có thể tìm Khương Hàn và Hồng Hân.

Khương Hàn khi đó chỉ 11 tuổi, để lại số điện thoại nhà, khả năng hủy số cao. Địa chỉ nhà Khương Hàn có, nhưng Hàn Bân không phải người Thành phố Cao Thành, không rõ vị trí cụ thể.

“Sở trưởng Vương, nhà Khương Hàn xa không?”

Sở trưởng Vương nhìn thoáng qua, “Không xa, ta sẽ cho người điều tra, chỉ cần không dọn đi, chắc chắn tìm được.”

“Phiền ngươi rồi.”

“Khách sáo gì, đều là người nhà.”

Nói rồi, Vương Thiệu Năng rời phòng họp.

Lý Cầm cười, “Sở trưởng Vương đúng là người nhanh nhẹn.”

Ngoài Khương Hàn, Hồng Hân cũng biết chuyện, nàng không để lại địa chỉ cụ thể, nhưng có số điện thoại.

Hàn Bân lấy điện thoại, gọi số của nàng, “Tút tút…”

Chuông đổ vài hồi, điện thoại kết nối, giọng nữ vang lên,

“Alo, ai đó?”

“Xin hỏi có phải Bà Hồng Hân?”

“Phải, ngươi là ai?”

“Ta là Hàn Bân, Công an Thành phố Cầm Đảo, muốn hỏi ngươi vài việc.”

“Cảnh sát Thành phố Cầm Đảo? Ngươi muốn hỏi gì?” Hồng Hân nghi hoặc.

“Nếu tiện, ta muốn gặp trực tiếp.”

Hồng Hân do dự, “Ngươi thật là cảnh sát? Không phải lừa đảo chứ.”

“Ngươi có thể đến đồn công an gặp ta, không thể giả.”

Hồng Hân nghi ngờ, “Cảnh sát Hàn, ngươi có việc gì, ta không liên quan cảnh sát, chắc nhầm rồi.”

“Chúng ta đang điều tra vụ cứu người mười hai năm trước ở Thành phố Cao Thành, muốn hỏi ngươi vài việc.”

“Đã nhiều năm, còn gì để điều tra, khi đó đồn công an không hỏi rõ sao?”

“Ngươi nhớ Lý Uyển không?”

“Tên nghe quen, nhưng không nhớ rõ.”

Hàn Bân nhắc, “Lý Uyển là nữ sinh được cứu năm đó.”

“Là nàng à, ta nhớ, khi đó ta cứu nàng lên, nàng cảm ơn ta, rồi cha mẹ dẫn đi, chúng ta không liên lạc.”

Hàn Bân nói, “Lý Uyển đã chết.”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, “Nàng mới hai mươi mấy tuổi, sao chết?”

“Nàng bị giết.”

“Tiếc quá.” Hồng Hân đáp, “Nhưng, chuyện này liên quan gì ta? Ta nhiều năm không về Thành phố Cao Thành.”

“Ngươi rời Thành phố Cao Thành khi nào?”

“Mười năm rồi.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Ngươi rời Thành phố Cao Thành vì vụ cứu người?”

“Coi như thế, khi đó được trao giải dũng cảm, cơ quan biểu dương, không lâu ta chuyển công tác đến Thành phố Cầm Đảo, sau đó ít về Thành phố Cao Thành.”

“Ngươi làm ngành gì?”

“Ta làm ở Cục Thủy Lợi.”

“Ngươi biết rõ về Trần Thiếu Nham không?”

“Trần Thiếu Nham.” Hồng Hân lặp lại, cảm thán, “Tên này nhiều năm rồi không nghe, biết chút ít, nhưng không rõ lắm.”

Hàn Bân hỏi, “Ngươi và hắn quan hệ thế nào? Sao lại cứu người cùng?”

“Khi đó, ta mới chuyển đến Cục Thủy Lợi Thành phố Cao Thành, một chị cùng cục giới thiệu đối tượng, chúng ta quen nhau, hắn là người địa phương, là giáo viên trung học.”

“Hắn dạy trường nào?”

“Ta không nhớ.”

“Chị giới thiệu tên gì?”

“Vương Mỹ Cúc, chị ấy khi đó hơn bốn mươi, giờ chắc gần về hưu.”

“Vậy Trần Thiếu Nham là bạn trai ngươi?”

“Khi đó không có điện thoại, chúng ta gặp ba bốn lần, dù ấn tượng tốt nhưng chưa chính thức quen.” Hồng Hân vừa nói xong, có tiếng đàn ông trong điện thoại.

“Ai gọi vậy? Lâu thế?”

“Công an.”

Người đàn ông nghi ngờ, “Công an tìm ngươi làm gì?”

“Đi đi, chút nữa ta nói.” Hồng Hân nói với người đàn ông, rồi hỏi Hàn Bân, “Cảnh sát Hàn, ngươi còn gì hỏi?”

Chương 712: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Bà Hồng, ta đang ở Thành phố Cao Thành, khi về Thành phố Cầm Đảo, ngươi có thể đến đồn công an, ta muốn hỏi thêm.” Hàn Bân nói.

“Cảnh sát Hàn, nói thật, cả cái chết của Trần Thiếu Nham và Lý Uyển đều không liên quan ta. Ta không quen họ, đến đồn cũng không ích gì.” Hồng Hân bất đắc dĩ.

“Liên quan vụ án hình sự, mong ngươi phối hợp.” Hàn Bân nói.

“Được thôi.” Hồng Hân đáp, rồi như suy nghĩ gì, “Ngươi nghĩ cái chết của Lý Uyển liên quan cái chết của Trần Thiếu Nham?”

“Ngươi nghĩ sao?” Hàn Bân hỏi lại.

“Năm đó Lý Uyển và bạn ngã sông, Trần Thiếu Nham chết cứu họ, nhưng gia đình học sinh không nói gì, chạy mất, thật đáng giận. Nếu ta là thân nhân Trần Thiếu Nham, chắc nuốt không trôi.” Hồng Hân đột nhiên nghĩ,

“Vậy…ta có nguy hiểm không?”

“Sao ngươi lo vậy?” Hàn Bân hỏi lại.

“Khi đó ta và Trần Thiếu Nham cứu người, hắn chết, ta thành anh hùng. Ta được chuyển đến thành phố cũng vì lý do này, giờ nghĩ lại cũng cảm thán.” Hồng Hân than.

“Ngươi nên đến đồn công an, kể rõ chuyện năm đó, điều tra xong ngươi mới yên tâm.” Hàn Bân nói.

“Được thôi.”

“Về thành phố, ta sẽ liên lạc.” Hàn Bân nói xong, cúp máy.

Hàn Bân mở loa ngoài, Lý Cầm và Bao Tinh cũng nghe cuộc nói chuyện.

Lý Cầm nói, “Tổ trưởng, Thiến Thiến báo, tra được thông tin Hồng Hân.”

“Hồng Hân làm ở Cục Thủy Lợi, đã kết hôn, hiện ở Khu Tân Hoa, khu dân cư Cửu Long, tòa 3, phòng 1102.”

“Chậc chậc.” Bao Tinh bĩu môi, “Một tai nạn thay đổi hai số phận, cùng dũng cảm, một người thành anh hùng, chuyển công tác lên thành phố. Người kia chết đuối.”

Lý Cầm nói tiếp, “Nếu đúng như Hồng Hân nói, hai người mới quen nhau chưa lâu, tình cảm chưa sâu đậm, thì Hồng Hân không có đủ động cơ giết người.”

Hàn Bân đáp, “Tìm thử chị Vương Mỹ Cúc kia, hỏi lại tình hình.”

Bao Tinh nói, “Để Sở trưởng Vương ra mặt sẽ tiện hơn, hắn là người Thành phố Cao Thành, có khi trong Cục Thủy Lợi có quen biết.”

Theo suy đoán của Hàn Bân, Hồng Hân và Khương Hàn không có nhiều nghi ngờ, người thực sự có thể vì cái chết của Trần Thiếu Nham mà trả thù có thể là người thân thiết nhất của Trần Thiếu Nham.

Hàn Bân lấy tập hồ sơ, tìm số liên lạc của cha mẹ Trần Thiếu Nham, đó là số điện thoại bàn.

Hàn Bân gọi số, nhưng nghe được âm thanh “Xin lỗi, số điện thoại quý khách gọi hiện không liên lạc được.”

Không gọi được, Hàn Bân không ngạc nhiên, thời này ít ai dùng điện thoại bàn.

“Cuộc điều tra vụ cứu người hôm nay sẽ kết thúc, dù sao chúng ta cũng không rõ cái chết của Lý Uyển có liên quan gì đến vụ này, tất cả chỉ là suy đoán của chúng ta, trừ khi có chứng cứ thực sự, chúng ta không thể mãi ở lại Thành phố Cao Thành.” Hàn Bân xác định hướng điều tra.

Hai mươi phút sau, Vương Thiệu Năng quay lại phòng họp.

Hàn Bân đưa cho hắn một điếu thuốc, “Sở trưởng Vương, tra được gì không?”

Vương Thiệu Năng nhận thuốc, nói, “Tìm được rồi, Khương Hàn đổi tên thành Khương Hoa Văn. Nhà hắn đã chuyển đi, chúng ta đã hỏi thăm dân cư quanh đó, biết được cha mẹ hắn mở một siêu thị trên Đường An Định.”

“Tổ trưởng Hàn, ta dẫn các ngươi đi.”

“Sở trưởng Vương, ngươi cho một cảnh sát dẫn chúng ta đi, ta còn muốn phiền ngươi một việc.”

“Không có phiền phức gì, ngươi nói đi.”

“Ta muốn ngươi giúp ta tra tình hình cha mẹ Trần Thiếu Nham.”

“Ngươi nói tra án ta không giỏi, tìm người thì để ta.”

Hàn Bân bắt tay đối phương, “Khách sáo ta không nói nữa, khi nào lên thành phố, gọi ta, ta mời.”

Vương Thiệu Năng cười, “Hàn lão đệ, vậy chúng ta nói chắc nhé, ta không khách sáo.”

Vương Thiệu Năng tuy cấp cao hơn Hàn Bân, nhưng vị trí khác nhau, Hàn Bân là người của Cục Công an thành phố, hắn

chỉ là người của đồn công an huyện, muốn tiến xa phải theo bước lãnh đạo cấp trên, có khi cần Hàn Bân giúp.

Có thể là việc nhỏ, có thể là tin tức, chính sách, hoặc nhờ Hàn Bân giới thiệu, với Hàn Bân là việc nhỏ, nhưng với hắn là cứu tinh.

Mười phút sau, Hàn Bân và đồng đội đến Siêu thị Hoa Văn trên Đường An Định.

Ngoài Hàn Bân ba người, còn có một cảnh sát và một trợ lý cảnh sát.

Siêu thị Hoa Văn không lớn, chỉ hơn một trăm mét vuông, bên trong có nhiều kệ hàng, đầy ắp các loại hàng hóa.

Năm người vào siêu thị, một phụ nữ trung niên đứng sau quầy tỏ vẻ nghi ngờ, "Cảnh sát, đến tiệm nhỏ chúng ta có việc gì?"

Hàn Bân bước đến quầy, đưa giấy chứng nhận, "Chúng ta là Đội Hình sự thành phố, Khương Hoa Văn có ở đây không?"

"Ngươi tìm Hoa Văn có việc gì?"

"Tìm hiểu vài điều."

"Ngươi chờ chút." Phụ nữ trung niên nói rồi vội lên tầng hai siêu thị.

Một lát sau dẫn theo một người đàn ông xuống.

Người đàn ông trông khoảng hơn bốn mươi, bụng to, đã bắt đầu hói.

"Cảnh sát, các ngươi có việc gì, ta là cha của Khương Hoa Văn, Khương Khôn Sơn."

"Ta là Hàn Bân, Đội Hình sự thành phố, muốn tìm Khương Hoa Văn để hỏi vài điều." Hàn Bân đưa giấy chứng nhận.

Khương Khôn Sơn nhíu mày, “Ủa, Đội Hình sự thành phố đến huyện nhỏ chúng ta làm gì?”

Thành phố Cao Thành là thành phố cấp huyện, dân quen gọi là huyện.

Bao Tinh hỏi, “Chúng ta tìm Khương Hoa Văn, ngươi là Khương Hoa Văn?”

Khương Khôn Sơn đi sang một bên, dùng khăn lau lau kệ hàng, “ta không phải là Khương Hoa Văn, nhưng ta là cha của Khương Hoa Văn, ta phải hỏi rõ chuyện gì chứ.”

Chương 713: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nói, "Mười hai năm trước, có phải Khương Hoa Văn đã từng rơi xuống nước không?"

Khương Khôn Sơn sững lại một chút, lắc đầu, "Không có."

"Ngươi chắc chắn chứ?"

"Ta là cha hắn, ta có thể không rõ sao, có phải các ngươi tìm nhầm người rồi." Khương Khôn Sơn phản hỏi.

"Các ngươi thử nghĩ lại xem, mùa hè năm 2008, Khương Hoa Văn cùng một bạn học tên Lý Uyển ra bờ sông chơi, không may rơi xuống sông, được một thanh niên tên Trần Thiếu Nham cứu."

Khương Khôn Sơn giả vờ suy nghĩ, rồi hỏi người phụ nữ trung niên bên cạnh, "Có chuyện này không?"

Người phụ nữ trung niên phủ nhận, "Không có, chuyện lớn như vậy sao chúng ta không biết được?"

Hàn Bân nhíu mày, "Con trai ngươi có phải học ở Trường tiểu học Thực Nghiệm không?"

"Không, con trai ta tốt nghiệp Trường tiểu học An Định, các ngươi chắc chắn tìm nhầm người rồi."

Viên cảnh sát dẫn đường có chút lo lắng, "Con trai ngươi trước đây có phải tên là Khương Hàn không?"

Khương Khôn Sơn đi đến cửa, chỉ vào tấm biển, "Sai rồi, sai rồi, con trai ta tên là Khương Hoa Văn, trên biển siêu thị viết rõ ràng, Siêu thị Hoa Văn, chính là tên con trai ta."

“Không cần biết Khương Hoa Văn có phải là Khương Hàn hay không, ngươi gọi hắn ra, ta muốn hỏi trực tiếp.” Hàn Bân nói.

“Cảnh sát, con trai ta cũng bận rộn, có chuyện gì ngài nói với chúng ta cũng được.” Khương Khôn Sơn nói.

“Chúng ta chỉ muốn biết về chuyện hắn bị rơi xuống nước năm đó.” Hàn Bân nói.

“Xin lỗi, con trai ta thực sự không có chuyện đó, các ngươi tìm nhầm người rồi.”

“Số điện thoại của hắn là bao nhiêu?” Hàn Bân hỏi.

Khương Khôn Sơn do dự một chút, “15436570xxxx.”

Hàn Bân gọi số đó, nhưng điện thoại thông báo, “Xin lỗi! Người quý khách gọi tạm thời không liên lạc được…”

Hàn Bân cất điện thoại, hỏi, “Con trai ngươi đang ở đâu?”

Khương Khôn Sơn nhún vai, “Ta cũng không biết, hắn lớn rồi, ta cũng không quản được hắn.”

Hàn Bân lấy ra một tấm danh thiếp, đặt lên quầy, “Tìm được Khương Hoa Văn rồi, gọi cho ta.”

“Ngài yên tâm, ta nhất định sẽ gọi.” Khương Khôn Sơn cười nói.

Sau khi Hàn Bân và mọi người rời khỏi siêu thị, Khương Khôn Sơn cũng đi ra cửa siêu thị, dõi mắt nhìn theo Hàn Bân và mọi người lên xe.

Xe rẽ phải vào đường chính, Khương Khôn Sơn mới quay trở lại siêu thị, đi đến bên quầy, lập tức xé danh thiếp của Hàn Bân, ném vào thùng rác bên cạnh.

Hàn Bân không quay về đồn cảnh sát ngay, xe đi không xa thì dừng lại bên đường, một viên trợ cảnh sát bước xuống, Hàn

Bân cử hắn giám sát Siêu thị Hoa Văn.

Hàn Bân có thể chắc chắn Khương Khôn Sơn đã nói dối.

Đối phương rõ ràng không muốn Hàn Bân và mọi người gặp Khương Hoa Văn.

Nguyên nhân cụ thể của sự cản trở tạm thời chưa thể xác định.

Về đến đồn cảnh sát, Vương Thiệu Năng đã có tin tức mới, hắn đã tìm được manh mối về cha mẹ của Trần Thiếu Nham.

Hàn Bân và mọi người không xuống xe, kéo theo Vương Thiệu Năng đi điều tra manh mối về cha mẹ của Trần Thiếu Nham.

Trên xe, Vương Thiệu Năng giới thiệu đơn giản, "Cha mẹ của Trần Thiếu Nham đều là người địa phương, trước đây sống ở Khu dân cư nhà máy phân bón Đường Công Nghiệp, cha hắn là công nhân nhà máy phân bón, mấy năm trước hiệu quả kinh doanh kém nên bị sa thải."

Huyện của Thành phố Cao Thành không lớn, từ xa đã thấy một ống khói cao chót vót, xe chạy chưa đầy mười phút đã đến Khu dân cư nhà máy phân bón.

Vương Thiệu Năng chỉ tìm ra cha mẹ của Trần Thiếu Nham sống ở Khu dân cư nhà máy phân bón, nhưng cụ thể là tòa nhà nào, phòng nào thì chưa rõ.

Dưới lầu, có không ít ông bà đang ngồi hóng mát trò chuyện, nhàn nhã.

Hàn Bân bước tới, cười nói, "Các ông bà, chúng tôi là cảnh sát, muốn hỏi thăm các vị một chuyện."

"Chuyện gì vậy?" Một ông lão ngồi trên ghế đẩu hỏi.

"Trần Bách Thạch, các vị có biết không?"

“Biết chứ, lão Trần, chúng tôi trước đây đều là đồng nghiệp.” Ông lão ngồi trên ghế đẩu nói.

“Ông, ông xưng hô thế nào?”

“Ta họ Chu.”

“Chu đại gia, nhà Trần Bách Thạch ở phòng nào?”

“Trước đây, nhà hắn ở tòa số 2 phòng 302, nhưng vài năm trước, hắn đã bán nhà. Giờ người ở là một đôi vợ chồng nông dân, bán rau ở chợ phía sau.”

“Chu đại gia, Trần Bách Thạch có con trai không?”

“Có, tên là Thiếu Nham, là một thanh niên tốt, dạy ở Trường trung học Dục Đức, tiếc là năm đó làm việc nghĩa mà mất mạng. Nhà lão Trần chỉ có một đứa con, Thiếu Nham mất rồi, nhà đó cũng coi như xong.” Chu đại gia thở dài.

Bà lão đang nhặt rau bên cạnh cũng thở dài, “Nhà lão Trần thật không dễ dàng, nuôi con lớn khôn, vừa được hưởng phúc thì con chết, hai ông bà già tuổi cao, lại lo lắng, đều phát bệnh, trước là vợ lão Trần bệnh, vợ lão Trần khỏi, lão Trần lại bệnh, bán nhà để lấy tiền chữa bệnh, khổ thật.”

Vương Thiệu Năng hỏi tiếp, “Hai ông bà nhà họ Trần giờ sống ở đâu?”

“Ra ngoài thuê nhà rồi, chúng tôi cũng ít liên lạc. Nghe nói, lão Trần mất rồi, giờ chỉ còn lại vợ lão Trần.”

“Vợ lão Trần tên gì?”

“Họ Thái, hình như tên là Thái Tinh.” Bà lão nhặt rau ngừng tay, hồi tưởng, “Bà ấy cũng không lớn tuổi lắm, nhỏ hơn ta vài tuổi, nhưng từ khi con mất, sức khỏe sa sút. Nói thật, chết cũng không ai biết.”

Chương 714: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Họ hàng nhà bà ấy đâu?"

"Thiếu Nham vừa mất, họ hàng còn qua lại nhiều, sau đó hai ông bà nhà lão Trần ít giao tiếp, không ra khỏi nhà, cũng ít qua lại với họ hàng. Bán nhà để lấy tiền chữa bệnh, họ hàng cơ bản không liên lạc nữa." Chu đại gia lắc đầu, thở dài,

"Mỗi nhà mỗi cảnh, lão Trần có một người anh, quan hệ anh em rất tốt, trước đây đi lại nhiều. Sau khi Thiếu Nham mất, anh lão Trần cũng thường đến, nhưng cuối cùng tuổi cao, lực bất tòng tâm, anh hắn cũng bệnh, không thể chăm sóc được họ."

"Anh lão Trần có một con gái, trước đây cũng hay qua lại, nhưng cuối cùng cũng là gái đã gả, lo được cho bố mẹ mình là tốt rồi, không thể lo cho chú dì, dù cháu gái hiếu thảo, nhưng cháu rể cũng không muốn."

"Họ hàng khác xa hơn, càng không thể nhắc tới."

Hàn Bân hỏi, "Gia đình hai học sinh được cứu có đến thăm nhà họ Trần không?"

Chu đại gia mắng, "Hứ, toàn là đồ bội bạc, chẳng thấy mặt mũi đâu, sợ nhà lão Trần đeo bám. Thiếu Nham cứu họ, họ không biết ơn, coi lòng tốt như rác. Hai gia đình đó thật vô lương tâm."

Bà lão nhặt rau ném mạnh rau xuống đất, "Thời buổi này làm người tốt thật khó, cứu được người tốt còn được, cứu phải loại lòng lang dạ thú, ngươi tức chết. Nhà lão Trần bệnh không

chỉ vì con chết, mà vì hai gia đình đó quá vô lương tâm, tức mà phát bệnh. Nghĩ đến con mình vì cứu loại người đó mà chết, ai không tức chứ."

"Khi Trần Thiếu Nham chết có bạn gái không?"

Bà lão nhặt rau lắc đầu, "Chưa nghe nói."

Lại hỏi vài câu về tình hình trước khi nhà Trần Bách Thạch chuyển đi, Chu đại gia và bà lão nhặt rau rất rõ, nhưng sau khi nhà Trần Bách Thạch chuyển đi, họ cũng dần mất liên lạc.

Sau đó, theo manh mối Chu đại gia cung cấp, Hàn Bân tìm đến nhà anh Trần Bách Thạch.

Hàn Bân và mọi người gõ cửa, mở cửa là một người đàn ông hơn sáu mươi tuổi, tóc đã bạc.

"Các ngươi tìm ai?"

"Xin hỏi là Trần Bách Phong tiên sinh phải không?"

"Là ta, các ngươi là ai?"

Hàn Bân tự giới thiệu, đi thẳng vào vấn đề, "Chúng ta đến để tìm hiểu về tình hình của Trần Bách Thạch tiên sinh."

Trần Bách Phong thở dài, "Còn gì để tìm hiểu nữa, hắn đã chết rồi."

"Vợ hắn Thái Tinh thì sao?"

"Bà ấy cũng không có tin tức gì, ta vẫn luôn muốn tìm bà ấy, dù sao cũng là dâu nhà chúng ta, chết rồi, ta cũng phải lo hậu sự cho bà ấy."

"Lần cuối ngươi gặp bà ấy là khi nào?"

"Hai năm trước, sau khi em trai ta chết, ta đến thăm bà ấy một lần, sau đó ta cũng bệnh, nằm viện hơn nửa năm, khi ta khỏi bệnh, đi thăm bà ấy thì không tìm thấy người đâu."

“Ta hỏi chủ nhà thuê của bà ấy, họ nói bà ấy đi không tiếng động, từ đó không còn tin tức. Cảnh sát, các ngài đến đúng lúc, giúp ta tìm bà ấy, nếu thật sự chết rồi, ta cũng bớt lo lắng.” Trần Bách Phong lại thở dài, khiến người khác cảm thấy bi thương.

“Khi đó, Trần Thiếu Nham chết vì cứu người, khi Trần Bách Thạch vợ chồng gặp khó khăn, có tìm đến hai gia đình được cứu giúp không.” Hàn Bân hỏi.

“Sao lại không tìm, ta và con gái ta đều tìm, gia đình họ Lý chạy từ lâu, bao năm nay chưa nghe nói quay lại. Còn nhà họ Khương thì tệ hơn, đến tên cũng đổi. Có lần con gái ta đến nói lý lẽ, mẹ của đứa trẻ được cứu còn đánh con gái ta, ngươi nói tức không tức.” Trần Bách Phong càng nói càng tức, mắng,

“Nhà lão Trần chúng ta chỉ có một đứa con, vì cứu con nhà họ mà chết, hai nhà đó không những không cảm ơn, còn coi như nhà lão Trần chúng ta nợ họ, vô ơn vô nghĩa.”

Trần Bách Phong lại mắng vài câu, Hàn Bân cảm thấy cũng không hỏi thêm được gì nữa.

Trước khi rời đi, Hàn Bân hỏi địa chỉ thuê nhà của Thái Tinh, để lại một tấm danh thiếp rồi đi.

Dưới sự dẫn dắt của Vương Thiệu Năng, Hàn Bân đến thôn Vương Gia Trang ngoại ô Thành phố Cao Thành, nơi vợ chồng Trần Bách Thạch thuê nhà sau khi bán nhà, chỉ là một căn nhà đơn giản, hai phòng phía Bắc, một phòng phía Tây.

Ở đây đã có người thuê mới, Hàn Bân tìm đến chủ nhà, hỏi về vợ chồng Trần Bách Phong, nhưng chủ nhà không biết nhiều về họ, tháng 11 năm 2018, khi đến thu tiền thuê nhà, phát hiện họ đã đi, không biết thêm gì khác.

Hàn Bân tìm quanh một vòng, cuối cùng không tìm được tung tích Thái Tinh.

Khi trở về đồn cảnh sát, tâm trạng mọi người đều có chút chán nản, một phần là tiếc thương cho cha mẹ của Trần Bách Phong, một phần là khinh bỉ hành vi của nhà họ Lý và nhà họ Khương.

Về đến đồn cảnh sát, Hàn Bân yêu cầu điều tra thông tin của Thái Tinh.

Tên, Thái Tinh.

Giới tính, nữ.

Ngày sinh, 3 tháng 7 năm 1963.

Nguyên quán, Ký Châu, Thạch Môn, thôn Hoè Bắc.

Địa chỉ hiện tại, khu dân cư nhà máy phân bón Thành phố Cao Thành.

Trong phòng họp chỉ còn lại Hàn Bân, Bao Tinh và Lý Cầm.

Hàn Bân đưa tài liệu cho hai người, "Các ngươi có ý kiến gì không?"

Bao Tinh cảm thán, "Vợ chồng nhà họ Trần thật khổ."

Lý Cầm nhìn qua tài liệu, "Nói nghiêm túc, tuổi của Thái Tinh cũng không lớn, chỉ mới năm mươi bảy tuổi."

Bao Tinh lắc đầu, "Thật ra, ta vẫn thấy kỳ lạ, sao vợ chồng lão Trần lại không có số điện thoại?"

"Điều này ta có thể hiểu, năm 2008 điện thoại di động chưa phổ biến, nhiều người chưa mua. Sau khi Trần Thiếu Nham chết, không còn ai muốn liên lạc, vợ chồng lão Trần mua điện thoại cũng chẳng có ý nghĩa gì." Lý Cầm nói.

Chương 715: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân thở dài, "Thật ra không chỉ số điện thoại, nhiều thông tin về vợ chồng lão Trần cũng rất lạc hậu, ngay cả thông tin đăng ký tại đồn cảnh sát sau năm 2008 cũng không có, điều này cũng gây khó khăn cho việc điều tra của chúng ta."

Nói thẳng ra, khi Trần Thiếu Nham chết, vợ chồng lão Trần đã mất hy vọng.

Một người không có hy vọng, làm sao có thể đối mặt tích cực với xã hội này…

Trước khi rời Thành phố Cao Thành, Hàn Bân đến một lần nữa Cục Thủy Lợi.

Người mai mối cho Trần Thiếu Nham và Hồng Hân năm đó, Vương Mỹ Cúc đã hơn năm mươi tuổi, người trông khá phúc hậu, cười mời Hàn Bân và mọi người ngồi, còn rót nước cho Hàn Bân ba người.

Lý Cầm khách sáo nói, "Dì Vương, ngài không cần phiền đâu, chúng ta chỉ muốn hỏi chút chuyện."

"Không phiền, các ngươi từ thành phố xa xôi đến điều tra vụ án, ta rót cốc nước thì phiền gì."

Hàn Bân lễ phép uống một ngụm nước, "Dì Vương, năm đó là ngài giới thiệu Trần Thiếu Nham và Hồng Hân quen nhau?"

"Đúng, nhiều năm rồi, các ngươi không nhắc ta cũng quên mất." Vương Mỹ Cúc cảm thán.

“Dì Vương, ngài quen Trần Thiếu Nham thế nào?”

“Chồng ta và cha của Trần Thiếu Nham trước đây đều ở hợp tác xã cung ứng, sau đó chồng ta chuyển đến cục điện lực, cha của Trần Thiếu Nham chuyển đến nhà máy phân bón, trước đây quan hệ đều tốt, ở không xa, có lần ăn cơm cùng nhau nói đến chuyện này.”

“Khi đó Trần Thiếu Nham vừa làm giáo viên, có công việc ổn định, ta thấy hai người tuổi tác tương đương, đều có công việc đàng hoàng, liền giới thiệu hai người quen nhau, kết quả…” Vương Mỹ Cúc lắc đầu, “Không nhắc thì hơn.”

Lý Cầm hỏi, “Hai người quen nhau bao lâu, đã xác định quan hệ chưa?”

“Chưa, mới quen hơn nửa tháng Trần Thiếu Nham đã xảy ra chuyện. Vợ chồng lão Trần tóc bạc tiễn tóc xanh, mất nửa cái mạng, gia đình tan hoang.” Vương Mỹ Cúc thở dài.

“Vậy Hồng Hân thì sao? Có ảnh hưởng lớn đến nàng không?”

“Hai người quen chưa lâu, vừa xảy ra chuyện nàng có chút buồn, sau đó cũng không sao. Đơn vị vì chuyện nghĩa dũng khen thưởng nàng, không lâu sau được điều đến Cục Thủy Lợi thành phố, cô gái này thật có phúc, nói đến, cũng đã mười năm không gặp.” Vương Mỹ Cúc nói.

“Dì Vương, ngài có tin tức của mẹ Trần Thiếu Nham không?”

Vương Mỹ Cúc lắc đầu, “Nghe nói nhà họ bán nhà, cũng không biết chuyển đi đâu, nói thật, đã tuyệt hậu rồi, hai ông bà cũng thật đáng thương.”

Nói thêm một chút cũng không hỏi thêm được manh mối, Hàn Bân và mọi người liền cáo từ.

Trên đường trở về thành phố, ở vườn hái dọc đường mua vài thùng anh đào, Hàn Bân lấy hai thùng, một thùng mua cho Vương Đình, một thùng chia đôi, một nửa mang về nhà ăn, một nửa mang đến cục chia cho đồng nghiệp.

Lý Cầm lấy một thùng.

Bao Tinh lấy hai thùng, một thùng cho Hoàng Khiết Khiết, một thùng mang về nhà.

Hàn Bân vốn định mua một thùng cho Hoàng Khiết Khiết, nhưng Bao Tinh muốn lấy lòng, đành để hắn làm.

…

Tám giờ tối, Siêu thị Hoa Văn đóng cửa.

Vợ chồng Khương Khôn Sơn kéo cửa sắt xuống, đi bộ dọc đường về nhà.

Vợ Khương Khôn Sơn tên là Triệu Xuân Liên, cũng là một người phụ nữ nhanh nhẹn, tháo vát.

"Lão Khương, ngươi nói cảnh sát tìm con trai chúng ta có chuyện gì?"

Khương Khôn Sơn phì một tiếng, "Hứ, chắc chắn không phải chuyện tốt."

Triệu Xuân Liên thở dài, "Chuyện rơi xuống nước đã qua bao năm, sao họ còn bám không buông."

Khương Khôn Sơn nhíu mày, "Chắc lại là trò của nhà họ Trần."

"Nhà họ Trần người già, người chết, còn dở trò gì được."

"Ngươi quên Trần Thiếu Hoan rồi à, cô ả đó không phải loại dễ đối phó."

Triệu Xuân Liên chửi, "Hứ, gặp lại ta xé miệng cô ta."

“Ngươi nhớ kỹ lời ta, dính dáng đến cảnh sát không có chuyện tốt. Sau này chỉ cần người của cảnh sát đến, chúng ta không cần quan tâm.”

“Như vậy có được không?” Triệu Xuân Liên có chút lo lắng.

“Sao lại không được, cảnh sát cũng không phải rảnh rỗi, đi một vòng là xong, không thể bám mãi chuyện nhà chúng ta.” Trong mắt Khương Khôn Sơn, hầu hết cảnh sát đều chỉ làm việc cho có lệ.

Hai người vừa nói vừa đến Khu gia đình Trường tiểu học An Định.

Đây là một khu dân cư kiểu cũ, tổng cộng chỉ có bốn tòa nhà, hầu hết cư dân đều là giáo viên của Trường tiểu học An Định.

Nhà họ Khương sống ở tòa số 3 phòng 201.

Triệu Xuân Liên nhìn lên từ dưới lầu, “Ơ, sao con trai hôm nay không bật đèn?”

Khương Khôn Sơn cười, “Con ta khôn ngoan, chắc là tránh bọn người xấu.”

“Hứ, chắc là trốn trong phòng chơi game, gọi là gì nhỉ, Vinh Quang, có gì hay ho.” Triệu Xuân Liên hừ một tiếng.

“Ngươi biết gì, đàn ông ở nhà chơi game, còn hơn ra ngoài gây chuyện.” Khương Khôn Sơn hừ một tiếng, đi lên lầu.

Đèn trong hành lang hơi mờ, nhưng hai người đã sống mười năm, dù không có đèn cũng tìm được cửa nhà.

Triệu Xuân Liên mở khóa cửa sắt, thoáng ngửi thấy mùi lạ, nhanh chóng mở cửa gỗ, trong nhà tối om, mùi khí ga nồng nặc.

“Ơ, sao lại có mùi lớn thế! Con trai! Con trai, ngươi ở nhà không?” Triệu Xuân Liên lo lắng, vội đi vào nhà, vô thức bật đèn.

Khương Khôn Sơn cũng đi vào cửa chính, nhận ra có thể bị rò khí, nhắc nhở, “Đừng bật…”

Khương Khôn Sơn chưa kịp nói xong, “Bùm!” một tiếng, lửa bùng lên.

Chương 716: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đèn vừa bật, khí ga phát nổ.

“Bùm!”

Hai vợ chồng bị sóng lửa thổi bay.

“A!” cả hai bị lửa bén vào người, đau đớn lăn lộn trên đất.

Triệu Xuân Liên lăn xuống cầu thang.

Lửa trong nhà bùng lên, cháy mạnh.

……

Nhà hàng Tứ Quý

Trên tầng hai của nhà hàng Tứ Quý, trong một phòng riêng, có ba người đang ngồi, đó là Hàn Bân, Vương Đình và Hoàng Khiết Khiết.

Hoàng Khiết Khiết gọi món bánh bạch tuộc nướng mà mình yêu thích nhất.

Hàn Bân và Vương Đình gọi một phần mì ramen và một phần cơm sườn heo chiên. Vương Đình ăn không nhiều, phần lớn đồ ăn đều do Hàn Bân ăn hết.

Hàn Bân rất thích món cơm sườn heo chiên này. Thịt heo được phủ một lớp vụn bánh mì, chiên vàng giòn bên ngoài, mềm bên trong, hương vị rất ngon miệng.

Món này nhìn đơn giản nhưng làm cho ngon không dễ. Đầu tiên là khâu chọn nguyên liệu, thịt phải tốt, bao gồm cả giống heo, độ tươi mới, và phần thịt. Nhiều người cho rằng

không cần cầu kỳ, nhưng thực ra sự khác biệt rất lớn. Cùng một con heo, nhưng các phần thịt khác nhau sẽ có cách chế biến khác nhau. Có phần thích hợp để hầm, phần thích hợp để xào, phần thích hợp để nướng, và phần thích hợp để chiên. Nếu chế biến sai cách, dù thịt có ngon cũng bị phí.

Đó là lý do tại sao một số quán nhỏ có món ăn ngon hơn cả nhà hàng lớn. Quán nhỏ chuyên nghiên cứu một món đặc trưng, hiểu rõ từ khâu chọn nguyên liệu, chế biến, kiểm soát lửa, đến phối hợp, mỗi bước đều có bí quyết riêng.

Hàn Bân đưa một miếng sườn heo chiên vào miệng, nhai giòn rụm, kết hợp với cơm trắng, tạo nên một hương vị đặc biệt.

Vương Đình đã ăn no, chỉ yên lặng ngồi nhìn Hàn Bân ăn. Nàng rất thích nhìn Hàn Bân ăn uống.

Hoàng Khiết Khiết chu môi, mạnh mẽ cắn bánh bạch tuộc nướng, phát ra tiếng động lớn.

Vương Đình liếc nhìn nàng, "Thiến Thiến, hôm nay ngươi sao vậy, có vẻ không vui?"

Hoàng Khiết Khiết cắn càng mạnh, hừ một tiếng, "Có người không giữ lời."

Hàn Bân uống một ngụm trà ô long, cười nói, "Thiến Thiến, người đó ở đâu, ta giúp ngươi đòi công bằng."

Hoàng Khiết Khiết lẩm bẩm, "Kẻ trộm la làng."

Vương Đình cười nhẹ, hỏi Hàn Bân, "Ngươi làm sao chọc giận nàng?"

Hàn Bân lau miệng, "Có phải vì ta không mua cho ngươi hộp anh đào?"

Vương Đình nói, "Đừng giận nữa, ta có một thùng ăn không hết, để lại cho ngươi nửa thùng."

Hoàng Khiết Khiết nhún vai, “Biểu tỷ, ngươi nói sai rồi, phải là ta để lại nửa thùng cho ngươi. Ta cũng ăn không hết, ngươi có thể dùng để nghiên cứu món mới, làm món ăn bán.”

Vương Đình ngẩn ra, “Ý gì vậy?”

Hàn Bân giải thích, “Hôm nay ta định mua ba thùng, một thùng cho ngươi, một thùng cho Thiến Thiến, và một thùng cho đồng nghiệp, bạn bè. Nhưng Bao Tinh năn nỉ ta đừng mua cho Thiến Thiến, nhường cơ hội cho hắn, ta làm sao được.”

Vương Đình chớp đôi mắt to, trêu chọc, “Thiến Thiến, ngươi trở thành người được ưa chuộng rồi.”

Hoàng Khiết Khiết quay đầu sang chỗ khác, có chút kiêu ngạo.

Hàn Bân tiếp tục ăn.

Vương Đình tò mò hỏi, “Ngươi và Bao Tinh quen nhau cũng không ngắn, ngươi có cảm giác gì với hắn không? Nếu không, nói sớm để hắn khỏi chờ.”

Hàn Bân gật đầu đồng ý với lời của Vương Đình.

Hoàng Khiết Khiết trả lời qua loa, “Chúng ta chỉ là đồng nghiệp, không phức tạp như ngươi nghĩ.”

Vương Đình không nói thêm, chuyện tình cảm là phức tạp nhất, nàng đã nhắc nhở rồi, nói nhiều không hay.

“Reng reng…” Đúng lúc đó, điện thoại của Hàn Bân reo lên.

Hàn Bân nhìn vào điện thoại, là Vương Thiệu Năng gọi, anh nhấn nút nghe, “Alo, Vương sở.”

“Tổ trưởng Hàn, xảy ra chuyện rồi, nhà Khương Khôn Sơn có vụ nổ, cả hai vợ chồng bị thương, vừa lên xe cấp cứu, thảm quá.”

“Nguyên nhân vụ nổ là gì?”

“Chắc do rò rỉ gas, cụ thể chưa rõ.”

“Khương Hoa Văn đâu?”

“Chưa rõ, nhà còn đang cháy, lính cứu hỏa đang dập lửa.”

Hàn Bân thở dài, nỗi lo lắng trong lòng trở thành hiện thực…

“Đội trưởng, xảy ra vụ nổ ở đâu?” Hoàng Khiết Khiết lo lắng hỏi.

Hàn Bân cất điện thoại đi và trả lời, “Thành phố Cao Thành, tại nhà Khương Hoa Văn. Cha mẹ của Khương Hoa Văn đều bị thương trong vụ nổ.”

“Thiến Thiến, ngươi liên lạc với các thành viên trong tổ của chúng ta chuẩn bị hiện trường.”

“Đội trưởng, vụ án này chưa được phân công cho tổ chúng ta, đáng lẽ phải do đội điều tra hình sự địa phương xử lý.”

“Ta sẽ báo cáo với đội trưởng, ngươi cứ thông báo cho các thành viên khác trước đi.” Hàn Bân nói.

“Rõ.” Hoàng Khiết Khiết bắt đầu liên lạc với các thành viên khác.

Hàn Bân gọi điện cho Mã Cảnh Ba.

Mã Cảnh Ba cũng đồng ý để Hàn Bân đến hiện trường một chuyến, còn việc có tiếp nhận vụ án hay không phải xem mức độ liên quan của hai vụ án.

Sau khi Hàn Bân đến hiện trường, nếu thấy hai vụ án có liên quan, Mã Cảnh Ba sẽ báo cáo với Đinh Tích Phong và liên hệ với đội điều tra hình sự địa phương để tiếp nhận vụ án hoặc thành lập tổ chuyên án liên hợp.

…

Thành phố Cao Thành, Khu gia đình trường tiểu học An Định.

Một tiếng nổ lớn làm kinh động cư dân khu vực, căn hộ 201 của tòa nhà số 3 bốc cháy dữ dội, hàng xóm xung quanh lập tức gọi báo cảnh sát.

Đồn cảnh sát, đội cứu hỏa, xe cứu thương, và đội điều tra hình sự lần lượt đến hiện trường.

Đội điều tra hình sự đội 2 của thành phố Cao Thành tiếp quản hiện trường.

Chương 717: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đội 2 là lực lượng tinh nhuệ của đội điều tra hình sự Cao Thành, do phó đội trưởng Lâm Hưng Tân kiêm nhiệm.

Lúc này, liên tục có lãnh đạo gọi điện hỏi thăm tình hình, Lâm Hưng Tân không có thời gian trực tiếp chỉ huy.

Phó đội trưởng đội 2 kiêm tổ trưởng tổ 1 Lý Tồn Vinh phụ trách điều phối công việc tại hiện trường.

Tiếng nổ lớn làm kinh động cả một nửa thị trấn, từ xa đã có thể thấy ánh lửa, cư dân xung quanh tụ tập ở cửa để xem náo nhiệt.

Cảnh sát đồn ở cửa khu dân cư làm nhiệm vụ bảo vệ, còn đội điều tra hình sự bảo vệ khu vực cầu thang.

Xe cứu hỏa đến hiện trường và dập tắt ngọn lửa mất gần một giờ đồng hồ.

Khi Hàn Bân và các đồng đội đến khu dân cư, xe cứu hỏa vừa rời đi.

Cổng khu dân cư chật kín người, Hàn Bân quen mắt lướt nhìn đám đông.

Một số kẻ phóng hỏa vì muốn thỏa mãn nhu cầu tâm lý của mình, không chỉ không bỏ trốn mà còn quay lại hiện trường xem xét.

Hàn Bân trình thẻ cảnh sát, thuận lợi vào khu gia đình trường tiểu học An Định.

Hàn Bân đến gần tòa nhà số 3, quét mắt nhìn xung quanh, toàn là những gương mặt xa lạ, "Ta là Hàn Bân, thuộc đội điều tra hình sự thành phố Cầm Đảo, ai là người phụ trách hiện trường?"

Danh tiếng của đội điều tra hình sự thành phố rất có uy lực, ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Phó đội trưởng đội 2 của đội điều tra hình sự Cao Thành Lý Tồn Vinh tiến lên, ngạc nhiên hỏi, "Hàn huynh đệ, đúng là ngươi à, ta suýt không nhận ra."

Lúc nãy Lý Tồn Vinh quay lưng lại với Hàn Bân, nên Hàn Bân không thấy hắn, cười nói, "Lý Ca, ngươi cũng ở đây, thật là trùng hợp."

"Phải là ta nói câu đó mới đúng, ngươi không phải ở phân cục Ngọc Hoa sao? Sao lại chuyển đến đội điều tra hình sự thành phố rồi lại chạy đến chỗ chúng ta thế này."

"Ta vừa chuyển đến đội điều tra hình sự thành phố vào tháng 3, đang điều tra một vụ án giết người, Khương Hoa Văn có liên quan đến vụ án, chúng ta đặc biệt đến thành phố Cao Thành điều tra, kết quả là cha mẹ hắn không hợp tác, chúng ta cũng không gặp được Khương Hoa Văn, ai ngờ buổi tối lại xảy ra chuyện." Hàn Bân bất lực nói.

"Điều tra vụ án thế này ai mà đoán trước được." Lý Tồn Vinh vỗ vai Hàn Bân, "Đi, giới thiệu ngươi với đội trưởng đội 2 của chúng ta, cũng là phó đội trưởng đội điều tra hình sự Cao Thành, Lâm Hưng Tân."

Có Lý Tồn Vinh quen biết, việc giới thiệu đơn giản hơn nhiều.

Lâm Hưng Tân đánh giá Hàn Bân một lúc, "Ta nhớ đội trưởng đội 2 của đội điều tra hình sự thành phố các ngươi là Mã Cảnh Ba thì phải."

“Đúng, ngài quen đội trưởng chúng ta sao?”

Lâm Hưng Tân gật đầu, “Trước đây từng làm án chung.”

Dù Lâm Hưng Tân có cấp bậc cao hơn nhưng Hàn Bân thuộc cấp trên của đội điều tra hình sự thành phố, muốn xem hiện trường, hắn không tiện từ chối.

Lý Tồn Vinh quen biết Hàn Bân, liền để hai người cùng đi xem hiện trường, việc phối hợp cũng dễ dàng hơn.

Dù ngọn lửa đã dập tắt, xung quanh vẫn còn ngổn ngang, trong khu dân cư và hành lang đầy nước bẩn.

Nhà Khương Khôn Sơn bị hư hại nặng hơn, trước là cháy, sau lại bị phun nước chữa cháy, bên trong đã thành một mớ bùn lầy.

Hàn Bân đứng trước cửa nhà Khương Khôn Sơn hỏi, “Lý Ca, đã tìm ra nguyên nhân vụ nổ chưa?”

“Đội cứu hỏa đã mang ra một bình gas bị nổ, theo họ, nguyên nhân là do rò rỉ gas gặp lửa gây ra vụ nổ, nhưng là do con người hay do tai nạn thì vẫn chưa rõ.” Lý Tồn Vinh nói.

Hàn Bân và các đồng đội đeo khẩu trang, đi ủng mưa vào nhà Khương Khôn Sơn.

Đây là một căn hộ cũ ba phòng nhỏ, diện tích hơn 90m2, không gian sử dụng cao.

Phòng khách đã cháy đen, đồ đạc trong nhà cũng bị thiêu rụi, dưới sàn nhà toàn là nước đen, đi trên gạch trơn trượt, rất dễ ngã.

May mắn là khu dân cư này không có hệ thống gas, nếu không hậu quả khó lường.

Đèn trong nhà đều bị hỏng trong vụ nổ, các đồng đội sử dụng đèn pin để chiếu sáng.

Tuy nhiên, chỉ có thể cung cấp ánh sáng cục bộ, ánh sáng vẫn khá yếu.

Tối nay chỉ có thể kiểm tra sơ bộ, sáng mai khi trời sáng cần phải khảo sát kỹ hiện trường.

Phòng khách đã bị cháy gần hết, không tìm thấy manh mối rõ ràng.

Lúc này, từ phòng ngủ vang lên tiếng gọi của Bao Tinh, "Đội trưởng, ở đây có tình huống."

Hàn Bân và Lý Tồn Vinh bước vào, nhìn theo hướng đèn pin của Bao Tinh, là một vật thể hình người bị cháy đen.

Hàn Bân dùng đèn pin soi quanh, không phát hiện vấn đề gì, rồi tiến đến gần vật thể hình người đó.

Lý Tồn Vinh cũng bước tới, dùng một cây sắt chọc thử, nhíu mày nói, "Có lẽ là người."

Hàn Bân đứng dậy, thở dài một hơi, hắn mơ hồ đoán ra danh tính của nạn nhân, rất có thể là Khương Hoa Văn.

Hiện trường đã bị cháy, ngoài một xác chết cháy đen, rất khó tìm thấy manh mối khác.

"Lý Ca, khu dân cư này có camera không?"

Lý Tồn Vinh lắc đầu, "Khu dân cư này đã hơn 20 năm, thuộc khu dân cư cũ, không có công ty quản lý chính quy, làm gì có camera."

"Chỉ có thể đi hỏi cư dân và hàng xóm xung quanh xem có manh mối gì không."

Hàn Bân chuyển hướng câu hỏi, "Tình trạng của vợ chồng Khương Khôn Sơn thế nào?"

"Triệu Xuân Liên vào nhà trước, nàng bị bỏng nhiều chỗ, còn lăn xuống cầu thang, bị thương khá nặng. Khương Khôn

Sơn cũng bị bỏng, nhưng tình trạng tốt hơn nhiều.”

Chương 718: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lúc này, các pháp y và đội kỹ thuật cũng đã đến, Hàn Bân và đồng đội rời khỏi nhà.

Thực tế, không cần pháp y kiểm tra, Hàn Bân cũng đã đoán ra, đây chắc chắn không phải tai nạn, người trong nhà có thể đã chết trước khi vụ nổ xảy ra.

Thi thể nằm trên sàn, hai chân thẳng, hai tay khép lại để trên bụng, đây là tư thế điển hình của người bị trói, và thi thể vẫn giữ tư thế này chứng tỏ khi cháy, xác đã cứng.

Dây trói có thể đã bị cháy rụi.

Hàn Bân đoán đúng, pháp y xác định nguyên nhân tử vong là do ngạt khí CO mạn tính.

Vì thi thể bị cháy, thời gian tử vong cụ thể không thể xác định được.

Hàn Bân nói lại suy đoán của mình cho Lý Tồn Vinh.

Lý Tồn Vinh là một điều tra viên lâu năm, hắn cũng nghĩ rằng nạn nhân có thể đã bị trói trước khi chết, hầu hết mọi người khi ngủ không nằm thẳng như vậy, nhưng hắn vẫn còn nghi ngờ.

“Hàn huynh đệ, ngay cả khi nạn nhân bị trói trước khi chết, về lý thuyết hắn vẫn có thể di chuyển, tại sao hắn không di chuyển đến cửa hoặc cửa sổ để kêu cứu, mà lại nằm thẳng đợi chết như vậy.”

Hàn Bân phân tích, "Nếu ta đoán không sai, trước khi chết hắn có thể đã bị điện giật, không phải nằm đợi chết, mà là bị điện giật ngất đi."

"Thi thể đã bị cháy, ngay cả pháp y cũng không thể nhận ra dấu vết điện giật, làm sao ngươi biết được?"

"Trong vụ án giết người chúng ta điều tra trước đó, nạn nhân cũng bị điện giật, sau đó bị kẻ giết dùng thắt lưng siết cổ đến chết." Hàn Bân giải thích.

"Nếu đúng là cùng một kẻ giết người, mục đích giết người của hắn rất có thể là để trả thù cho Trần Thiếu Nham."

"Như vậy nghi phạm Thái Tinh càng có khả năng cao, việc cần làm ngay bây giờ là tìm ra nơi ẩn náu của Thái Tinh."

"Ta lo lắng rằng nếu đúng là kẻ giết người hàng loạt, liệu có nạn nhân thứ ba hay không?"

Trong xe im lặng một lúc, Lý Cầm tiếp tục nói, "Trong vụ cứu người khỏi đuối nước, tổng cộng có bốn người liên quan, Trần Thiếu Nham có thể nói là chết oan, tiếp theo là Lý Uyển bị giết, nạn nhân trong vụ nổ rất có thể là Khương Hoa Văn, chỉ còn lại một người liên quan cuối cùng vẫn sống — Hồng Hân."

"Ban đầu, ta còn nghĩ liệu Hồng Hân có phải là kẻ giết người hay không, nhưng từ tình hình hiện tại, Hồng Hân không có động cơ giết người đủ lớn. Ta nghĩ chúng ta có thể điều tra thêm liệu Hồng Hân có chứng cứ ngoại phạm, để loại bỏ nghi ngờ đối với nàng."

Lý Cầm thay đổi giọng điệu, nét mặt nghiêm trọng nói, "Nếu Hồng Hân không phải là kẻ giết người, nàng rất có thể là nạn nhân thứ ba được chọn."

Bao Tinh có quan điểm khác, nói, "Hồng Hân khác với Lý Uyển và Khương Hoa Văn, Trần Thiếu Nham không chết để

cứu nàng, khả năng giết nàng không lớn.”

Lý Cầm lắc đầu, “Kẻ giết người đã giết hai người, đã giết đỏ mắt, thêm một người cũng là giết, không thể nào lý trí như ngươi.”

Hàn Bân gõ gõ tàn thuốc, hai người đều có lý, nhưng Hàn Bân chưa vội kết luận, trước tiên phải chờ pháp y xác định thi thể có phải là Khương Hoa Văn không.

Nếu thi thể không phải là Khương Hoa Văn, thì những suy luận trước đây đều không đúng.

Vụ án sẽ trở nên phức tạp hơn.

…

Bệnh viện nhân dân thành phố Cao Thành.

Khoa bỏng.

Không giống như tưởng tượng, hành lang khoa bỏng khá yên tĩnh, chỉ nghe thấy những tiếng rên rỉ nhỏ.

Có hai cảnh sát canh giữ ngoài hành lang, Hàn Bân xuất trình thẻ cảnh sát và hỏi thăm tình hình.

Khương Khôn Sơn vừa được xử lý vết thương xong, đã được tiêm thuốc giảm đau, tạm thời ức chế được cơn đau.

Triệu Xuân Liên vẫn đang được cấp cứu trong phòng hồi sức.

Hàn Bân bước vào phòng bệnh, mùi thuốc nồng nặc trong không khí, một người đàn ông nằm trên giường, toàn thân được băng bó, chính là chủ siêu thị Hoa Văn Khương Khôn Sơn, mắt nhắm nghiền miệng phát ra những tiếng rên rỉ đau đớn.

Tiếng rên không lớn nhưng kéo dài, khiến người nghe nổi da gà.

Lúc này, bác sĩ chủ trị bước vào, là một nữ bác sĩ khoảng 40 tuổi.

Nữ bác sĩ liếc nhìn Hàn Bân và đồng đội, "Các ngươi có việc gì không? Sao lại đến nhiều người như vậy, ra ngoài hết, chỉ được phép vào hai người thôi."

Hàn Bân ra hiệu cho các đồng đội ra ngoài, chỉ để lại Bao Tinh, sau đó xuất trình thẻ cảnh sát, "Xin chào, tôi là Hàn Bân của đội điều tra hình sự thành phố, muốn hỏi Khương Khôn Sơn một số việc."

Nghe thấy tiếng, Khương Khôn Sơn mở mắt, nhìn Hàn Bân, "Cảnh sát Hàn, ngươi là Cảnh sát Hàn, con ta đâu? Con ta thế nào rồi?"

Hàn Bân không trả lời hắn, hỏi nữ bác sĩ bên cạnh, "Xin hỏi tình trạng của Khương Khôn Sơn hiện tại có thể lấy lời khai không?"

Chưa kịp để nữ bác sĩ trả lời, Khương Khôn Sơn đã mở miệng, "Được, ta có thể làm lời khai, Cảnh sát Hàn, ta sẵn sàng hợp tác với cảnh sát điều tra."

Nữ bác sĩ cũng không để ý đến Khương Khôn Sơn, "Tôi là Lưu Á Bình, bác sĩ chủ trị của Khương Khôn Sơn, dù vết thương của hắn không nghiêm trọng, nhưng vẫn đang trong giai đoạn hồi phục quan trọng, tôi không khuyên nên làm lời khai lúc này, tốt nhất là…"

Khương Khôn Sơn ngắt lời, "Ta không sao, ta muốn làm lời khai, Cảnh sát Hàn, ngươi đừng nghe lời bác sĩ, ta thật sự không sao, không có gì."

Lưu Á Bình không hài lòng, liếc nhìn Khương Khôn Sơn, rồi nói với Hàn Bân, "Nếu bệnh nhân nhất quyết làm lời khai, tôi khuyên không quá nửa tiếng."

Chương 719: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Cảm ơn.” Hàn Bân lịch sự nói.

Lưu Á Bình gật đầu, hai tay đút túi áo rời khỏi phòng bệnh.

Khương Khôn Sơn gấp gáp hỏi, “Cảnh sát Hàn, các ngươi đã tìm thấy con ta chưa? Nó sao rồi?”

“Tình trạng của con ngươi, chúng ta hiện chưa xác định được.” Hàn Bân không nói dối, chỉ cần kết quả xét nghiệm DNA chưa có, không ai dám chắc thi thể trong nhà có phải là Khương Hoa Văn hay không.

“Chưa xác định là sao?” Khương Khôn Sơn kêu lên.

“Khương Khôn Sơn, nếu ngươi không ổn định cảm xúc, chúng ta có thể đến sau, tránh ảnh hưởng sức khỏe ngươi.” Hàn Bân nói.

“Ta không có cảm xúc không ổn định, ta chỉ muốn biết con ta ở đâu?”

Bao Tinh hỏi lại, “Khương Khôn Sơn, ngươi quên rằng chúng ta đã đến siêu thị tìm con ngươi hôm nay nhưng không thấy. Chúng ta đến đây để hiểu rõ hơn về con ngươi, từ đó cảnh sát mới xác định được nó ở đâu.”

Khương Khôn Sơn vội vàng nói, “Xin lỗi, ta đã nói dối, khi các ngươi đến, ta biết con ta ở đâu, nó lúc đó ở nhà.”

“Tại sao lại lừa cảnh sát?”

Khương Khôn Sơn thở dài, không còn giấu giếm, “Ta không muốn rắc rối.”

“Rắc rối gì?”

“Như các ngươi đã nói, 12 năm trước con ta rơi xuống sông, được Trần Thiếu Nham cứu lên, nhưng Trần Thiếu Nham không lên. Chúng ta sợ nhà họ Trần đến gây rắc rối, nghe các ngươi nhắc đến chuyện này là chúng ta rất phản đối.”

“Nhà họ Trần đã từng đến tìm các ngươi sao?”

Khương Khôn Sơn giận dữ, “Sao lại không? Đầu tiên là cha mẹ Trần Thiếu Nham đến gây rối, sau đó họ không đến nữa, rồi Trần Thiếu Hoan, đứa cháu gái xấu xa của hắn, cứ nói con ta hại chết cháu nàng, thường xuyên đến chặn cửa siêu thị đòi tiền, không trả thì không cho chúng ta kinh doanh.”

Hàn Bân ghi chép lại, “Trần Thiếu Hoan là con gái của Trần Bách Phong?”

“Đúng, ông già đó sau khi ra viện cũng gây rối một lần, nói em hắn Trần Bách Thạch cũng bị chúng ta hại chết, các ngươi nói ta có oan không, rõ ràng là muốn lừa đảo chúng ta.” Khương Khôn Sơn lớn tiếng, làm vết thương đau nhói.

“Con ngươi làm công việc gì?”

“Trước làm sale, tháng trước công ty phá sản. Bây giờ không làm gì, ở nhà nghỉ ngơi, cũng không chịu giúp việc ở siêu thị.” Nói đến đây, Khương Khôn Sơn hỏi lại, “Cảnh sát Hàn, các ngươi thật sự không biết con ta ở đâu sao?”

“Tung tích con ngươi, chúng ta không thể xác định, nhưng trong phòng ngủ nhà ngươi tìm thấy một thi thể, hiện chưa thể xác định danh tính.” Hàn Bân nói.

Khương Khôn Sơn sốt ruột, “Sao lại không thể xác định, cảnh sát các ngươi không thể nhận dạng một người sao, ảnh đâu, ta nhận ra con ta, cho ta xem.”

Hàn Bân do dự, nhưng không cho hắn xem ảnh, Khương Khôn Sơn đang bị thương, nếu bị kích động và gặp vấn đề về sức khỏe, Hàn Bân không muốn gặp rắc rối.

"Ngươi nên hiểu tình hình lúc đó, sau vụ nổ gas, trong nhà bốc cháy lớn, mọi thứ đều cháy thành tro."

Nghe lời Hàn Bân, Khương Khôn Sơn hiểu ngay, lớn tiếng kêu, "Con ta, con ta tội nghiệp, ngươi còn trẻ, sao chết thảm vậy!"

Hàn Bân không ngăn hắn, đợi hắn khóc một lúc mới an ủi, "Thi thể đó có phải Khương Hoa Văn hay không, ai cũng không chắc, phải chờ kết quả xét nghiệm mới biết, việc ngươi cần làm là nghỉ ngơi tốt, hợp tác với cảnh sát điều tra, quá đau buồn không có lợi gì cho ngươi."

"Ngươi nói dễ nghe, con ta chết rồi, ta không thể không đau buồn."

Khương Khôn Sơn khóc lớn, tiếng khóc vọng ra ngoài.

"Cạch…" Cửa mở, nữ bác sĩ Lưu Á Bình bước vào.

"Có chuyện gì, bệnh nhân chưa hồi phục, không thể quá kích động."

Hàn Bân xin lỗi, "Bác sĩ Lưu, xin lỗi đã làm phiền. Chúng ta sẽ rời đi, đợi Khương Khôn Sơn hồi phục sẽ quay lại."

"Đừng đi, xin các ngươi đừng đi." Khương Khôn Sơn thấy cảnh này nhớ đến siêu thị, nếu lúc đó hắn hợp tác với cảnh sát, có lẽ không xảy ra chuyện tối nay.

"Cảnh sát Hàn, ta còn điều muốn nói, ta biết ai muốn giết con ta, ta biết!" Khương Khôn Sơn kêu lên.

"Ai?"

“Trần Thiếu Hoan, chắc chắn là Trần Thiếu Hoan, nàng biết siêu thị của chúng ta ở đâu, cũng biết nhà chúng ta ở đâu, chắc chắn nàng muốn trả thù chúng ta.” Khương Khôn Sơn khẳng định.

Hàn Bân hỏi, “Trần Thiếu Hoan tại sao muốn trả thù, chỉ vì chuyện của Trần Thiếu Nham?”

Khương Khôn Sơn thở dài, “Lúc đầu là vì chuyện của Trần Thiếu Nham, sau đó nàng gây rối nhiều lần, hai nhà có thù hằn, một lần nàng lại đến siêu thị gây rối, vợ ta đánh nàng một trận.”

“Trần Thiếu Hoan không phải dễ chơi, về nhà gọi chồng và họ hàng đến gây rối, đánh vợ chồng ta bị thương, cuối cùng đến đồn cảnh sát.”

“Trần Thiếu Hoan là giáo viên tiểu học, công việc tốt, vì đánh nhau bị giam giữ, bị trường kỷ luật, nghe nói cuối năm ngoái bị sa thải, chắc chắn nàng oán hận và trả thù nhà ta!”

“Con ngươi có liên lạc với Lý Uyển không?”

“Lý Uyển? Ai vậy?”

“Là học sinh năm xưa rơi xuống sông cùng con ngươi.”

“Chắc không, ta không nghe nói, sao vậy?”

“Vài ngày trước Lý Uyển cũng bị giết, chúng ta nghi ngờ có thể liên quan đến vụ đuối nước, muốn tìm con ngươi để hiểu rõ hơn và nhắc nhở hắn chú ý an toàn.” Hàn Bân nói.

Khương Khôn Sơn ngạc nhiên, mở to mắt hỏi, “Nghĩa là các ngươi không đến gây rối, mà đến bảo vệ con ta.”

“Chúng ta chỉ là suy đoán, vì nhà Lý Uyển đã rời thành phố Cao Thành nhiều năm.”

Khương Khôn Sơn nhắm mắt lại, miệng lẩm bẩm, “Là ta, là ta hại chết con ta, ta đáng chết, ta thật đáng chết!”

Chương 720: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ngươi không cần tự trách mình quá, không ai nghĩ xảy ra chuyện này. Chúng ta sẽ hết sức điều tra, tìm kẻ tình nghi và đòi lại công bằng cho ngươi." Hàn Bân an ủi.

Khương Khôn Sơn lắc đầu, tự nói, "Tại sao lại như vậy, tại sao?"

Thấy hắn không ổn định, Hàn Bân chờ một lúc mới hỏi tiếp, "Khương Khôn Sơn, ngươi có biết Thái Tinh không?"

Khương Khôn Sơn nhíu mày, "Ai?"

"Mẹ của Trần Thiếu Nham, Thái Tinh."

"Mẹ của Trần Thiếu Nham…" Khương Khôn Sơn lẩm bẩm, hồi tưởng, một lúc lâu mới nói, "Ta nhớ rồi, nàng đến nhà vài lần, lần cuối cùng cùng Trần Thiếu Hoan, nói chồng nàng nằm viện, bệnh nặng, nhờ chúng ta giúp tiền thuốc."

"Nhà ta điều kiện kinh tế trung bình, không có khả năng giúp người ngoài, ta và vợ đuổi họ đi, ta nhớ ngày đó, là mùa thu, nàng mặc áo khoác đỏ, trước khi đi còn liếc ta một cái, ta không quên ánh mắt đó… tuyệt vọng, còn giận dữ…"

Hàn Bân lấy điện thoại ra một bức ảnh, hỏi, "Ngươi xem có phải người này không."

Ảnh Hàn Bân đưa ra là ảnh nghi phạm nữ mặc áo khoác đỏ từ camera sân vận động.

Khương Khôn Sơn cầm ảnh nhìn một lúc lâu, "Có ảnh rõ hơn không? Người này đeo khẩu trang, không thấy mặt."

“Đây là ảnh từ camera, đã là độ nét cao nhất rồi.” Hàn Bân nói.

Khương Khôn Sơn quan sát kỹ một lúc, nói, “Đúng, chắc là nàng.”

“Ngươi chắc chắn chứ?”

“Thân hình và áo khoác đỏ này, không sai, chắc chắn là mẹ Trần Thiếu Nham.” Khương Khôn Sơn khẳng định.

“Ngươi nghĩ lại, gần đây có gì bất thường không, nếu nghi phạm muốn ra tay với nhà ngươi, rất có thể đã theo dõi từ vài ngày trước.”

Khương Khôn Sơn thở dài, “Cuộc sống của ta đơn giản, nhà và siêu thị, nhưng bận rộn, ngươi đừng xem thường siêu thị nhỏ, công việc nhiều lắm, không để ý, cũng không có thời gian để ý.”

Hàn Bân hỏi, “Tại sao đổi tên Khương Hàn?”

“Còn gì nữa, vụ cứu người đuối nước, ta biết mình không đúng. Nhưng không nghĩ nhiều, sợ bị nhà họ Trần liên lụy, vợ chồng ta dẫn con đi.”

Khương Khôn Sơn cúi đầu, giọng có chút bất lực, “Ta biết làm vậy không đúng, trong lòng cũng khó chịu, nhưng nhiều việc đã xảy ra, biết làm sao? Con người ta chết rồi, ta nói gì đi nữa, người cũng không sống lại, oán hận vẫn còn, mặc kệ sao cũng được.”

“Chúng ta đổi tên Khương Hàn, chuyển nhà, chuyển trường, nghĩ rằng mọi chuyện sẽ qua, ai ngờ nhà họ Trần vẫn tìm ra, nhiều năm hai nhà tranh chấp không ngừng, nếu không phải giá nhà Thành phố Cầm Đảo quá cao, chúng ta đã chuyển đi rồi.”

Bao Tinh nói, “Dù sao Trần Thiếu Nham chết để cứu Khương Hoa Văn, các ngươi không nghĩ giải hòa với nhà họ Trần, bồi thường một ít tiền để giải quyết tranh chấp sao?”

“Bao nhiêu tiền cũng không mua được mạng người, dù ta bán siêu thị, tiêu hết tiền, nhà họ Trần vẫn cảm thấy ta nợ họ, sao có thể giải quyết, không dùng được, ân oán này không thể giải quyết.” Khương Khôn Sơn thở dài, “Đây là số mệnh, có lẽ… vụ cứu người đuối nước đã định sẵn rồi.”

…

Hàn Bân và đồng đội rời bệnh viện, đã là 12 giờ đêm.

Mệt mỏi suốt nửa đêm, ai cũng đói.

Giờ này chỉ có quán nướng mở cửa, mọi người tìm một quán nướng, gọi vài xiên thịt nướng và vài khay bánh bao hấp.

Vừa ăn xong, Hàn Bân nhận được điện thoại của Mã Cảnh Ba, hắn cũng đã đến thành phố Cao Thành.

Hàn Bân lập tức dẫn người đến gặp hắn.

Gặp mặt, Hàn Bân báo cáo chi tiết tình hình vụ án.

Mã Cảnh Ba nghe xong, suy nghĩ một lúc, “Ta đã báo cáo tình hình với đội trưởng, chuẩn bị tiếp nhận vụ án này, ngươi nghĩ sao?”

“Ta nghe ngài.”

Mã Cảnh Ba vẫy tay, “Ngươi nghĩ hai vụ án này có liên quan không?”

Hàn Bân im lặng một lúc, “Dù không có bằng chứng rõ ràng, nhưng ta nghĩ hai vụ án này có liên quan.”

Mã Cảnh Ba ngậm điếu thuốc, “Đi thôi, đến đội điều tra hình sự thành phố Cao Thành.”

Mã Cảnh Ba là đội trưởng đội điều tra hình sự thành phố, trọng lượng lớn hơn Hàn Bân nhiều.

Phó cục trưởng Lưu trực tiếp tiếp đón, gọi phó đội trưởng Lâm Hưng Tân, ba người trao đổi riêng một lúc.

Sau đó, phó cục trưởng Lưu tổ chức cuộc họp phân tích tình hình, tuyên bố thành lập tổ chuyên án liên hợp 515, Mã Cảnh Ba làm tổ trưởng, Lâm Hưng Tân làm phó tổ trưởng.

Phó cục trưởng Lưu nói vài lời khai mạc, sau đó giao cho Mã Cảnh Ba chủ trì cuộc họp.

Cục thành phố can thiệp vào vụ án, chắc chắn phải trở thành đơn vị chủ đạo của vụ án.

Mã Cảnh Ba quét mắt nhìn mọi người, "Tình hình vụ án, ta đã hiểu một số, ai có manh mối mới, ý tưởng gì, cứ nói."

"Lâm Hưng Tân ho khẽ, nói, "Pháp y vừa truyền tin, thời gian tử vong của nạn nhân vào khoảng 4 giờ chiều đến 7 giờ tối. Tuổi nạn nhân khoảng 20 đến 25, phù hợp với tuổi của Khương Hoa Văn."

Mã Cảnh Ba hỏi, "Có thể xác định danh tính nạn nhân không?"

Lý Tồn Vinh nói, "Kết quả so sánh DNA chưa có."

"Dù nạn nhân có phải là Khương Hoa Văn hay không, có thể xác định kẻ giết người nhằm vào nhà họ Khương, hướng điều tra chính của chúng ta cũng xoay quanh nhà họ Khương." Mã Cảnh Ba định ra phương hướng, sau đó lấy ra một tập tài liệu, đưa cho Lâm Hưng Tân,

"Nguyên nhân cục thành phố can thiệp vào vụ án này, chắc mọi người cũng đã hiểu, đây là hồ sơ của nạn nhân trước, Lý Uyển, mọi người có thể xem."

Sau khi mọi người đọc xong hồ sơ, Hàn Bân giới thiệu các điểm chính của vụ án.

Chương 721: Tiêu Đề 《Ẩn》

Sau khi mọi người hiểu rõ tình hình hai vụ án, Mã Cảnh Ba nói tiếp, "Lý Uyển và nhà họ Khương đều xảy ra tai nạn, mà nhà Lý đã rời khỏi thành phố Cao Thành nhiều năm, mối liên hệ duy nhất là vụ đuối nước năm xưa, nhắc đến vụ đuối nước không thể bỏ qua Trần Thiếu Nham. Vì vậy nhà họ Trần cũng là trọng điểm điều tra."

Hàn Bân tiếp lời, "Khi làm lời khai với Khương Khôn Sơn, hắn không ngừng nhắc đến mối hận với nhà họ Trần, có hai người nghi ngờ lớn, một là mẹ của Trần Thiếu Nham, Thái Tinh. Hai là chị họ của Trần Thiếu Nham, Trần Thiếu Hoan."

"Ta đề nghị mời hai người này đến đồn cảnh sát làm lời khai. Ban ngày chúng ta tìm kiếm nơi ở của Thái Tinh nhưng không tìm thấy."

"Mã đội, để đội điều tra hình sự thành phố Cao Thành chúng ta mời đi, dù sao chúng ta cũng quen thuộc tình hình nơi này hơn." Lâm Hưng Tân nói.

Mã Cảnh Ba gật đầu, "Ai còn manh mối khác không?"

Lý Tồn Vinh nói, "Ta đã đi thăm hàng xóm và cư dân xung quanh, không ai thấy người lạ vào nhà họ Khương. Tuy nhiên, cũng không ai thấy Khương Hoa Văn rời khỏi nhà họ Khương, ta đoán người chết ở nhà họ Khương rất có thể là Khương Hoa Văn."

Mã Cảnh Ba hỏi thêm, "Camera giám sát thì sao?"

“Khu dân cư đó không có camera, nhưng đường phố xung quanh có một số camera tư nhân, chỉ là các chủ cửa hàng đã về nhà, phải đợi đến sáng mai mới thu thập được.” Lý Tồn Vinh nói.

Mã Cảnh Ba hiểu tình hình, bắt đầu phân công nhiệm vụ.

Việc điều tra ở thành phố Cao Thành vẫn do Lâm Hưng Tân và Lý Tồn Vinh phụ trách, dù sao họ cũng quen thuộc tình hình nơi đây.

Hàn Bân được cử về thành phố Cao Thành, sáng mai đi làm lời khai với Hồng Hân.

Đây cũng là một đặc ân cho Hàn Bân, làm lời khai với Hồng Hân phải đợi đến sáng mai, Hàn Bân có thể tranh thủ nghỉ ngơi vài giờ.

2 giờ 30 sáng, Hàn Bân đưa Bao Tinh và Lý Cầm về thành phố Cầm Đảo.

Buổi tối ít xe, khoảng 3 giờ thì về đến thành phố.

Trên đường, Hàn Bân nhắn tin cho Hoàng Khiết Khiết, nhờ nàng sáng mai liên lạc với Hồng Hân đến đồn cảnh sát làm lời khai.

Hàn Bân về nhà tắm rửa, ngủ vài giờ, 9 giờ sáng đến sở cảnh sát thành phố.

Khi đến sở cảnh sát, Hoàng Khiết Khiết đã mua sẵn bữa sáng, Hàn Bân ăn một cái bánh đá phiên bản đặc biệt và uống một cốc cà phê, tinh thần phấn chấn hơn nhiều.

Hàn Bân lau miệng, hỏi, “Thiến Thiến, Hồng Hân liên lạc thế nào?”

“Sáng sớm ta gọi điện cho nàng, vừa liên lạc lại, nàng nói sẽ đến ngay.” Nói xong, Hoàng Khiết Khiết đứng dậy, “Ta đi đón nàng.”

Lý Cầm ăn xong bữa sáng, châm một điếu thuốc, nói, "Tổ trưởng, Hồng Hân là người sống sót duy nhất trong vụ đuối nước, nếu nàng không phải là kẻ giết người, rất có thể là mục tiêu tiếp theo, chúng ta có nên cử người bảo vệ nàng không?"

Bao Tinh nói tiếp, "Không cần thiết đâu, đã giết hai người, nếu giết thêm Hồng Hân, quá rõ ràng, hắn không sợ cảnh sát bắt, hơn nữa, Hồng Hân rời khỏi thành phố Cao Thành nhiều năm, không đủ lý do giết nàng."

Hàn Bân bóp trán, "Mời Hồng Hân đến đồn cảnh sát làm lời khai, chủ yếu là để hiểu rõ hơn về vụ đuối nước, bây giờ chỉ còn nàng là nhân chứng duy nhất, chỉ có nàng hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra."

"Sau khi hiểu rõ tình hình, sẽ quyết định."

Nói xong, Hàn Bân bước đến cửa sổ, châm một điếu thuốc, dựa vào cửa sổ, vừa hút thuốc vừa nhìn xe cộ trên đường.

Một điếu thuốc chưa hút xong, cửa văn phòng gõ, Hoàng Khiết Khiết dẫn một phụ nữ vào.

Hàn Bân đánh giá đối phương là một phụ nữ hơn 30 tuổi, cao trung bình, hơi gầy, khá đẹp, đeo một túi da màu vàng.

"Tổ trưởng, đây là bà Hồng."

Hàn Bân chào, "Xin chào, tôi là Hàn Bân của đội điều tra hình sự thành phố."

Hồng Hân nói thẳng, "Cảnh sát Hàn, ta nghe Cảnh sát Hoàng nói, Khương Hoa Văn cũng chết rồi!"

Hàn Bân quay đầu lườm Hoàng Khiết Khiết.

Hoàng Khiết Khiết lè lưỡi, cũng không còn cách nào khác, nàng gọi điện cho Hồng Hân, đối phương nói sáng không đến được, phải đợi đến chiều mới đến làm lời khai.

Hoàng Khiết Khiết để nàng ý thức được tính nghiêm trọng, mới nói chuyện của Khương Hoa Văn, nếu không, Hồng Hân cũng không phối hợp với cảnh sát như vậy.

Hàn Bân ra hiệu mời ngồi, "Bà Hồng, xin mời ngồi."

Hồng Hân treo túi bên cạnh, ngồi xuống ghế, "Cảnh sát Hàn, chuyện này là sao, hôm qua còn bình thường, hôm nay lại xảy ra chuyện."

"Bà Hồng, ngươi đừng vội, ta sẽ giải thích rõ ràng cho ngươi. Nhưng trước đó, ta muốn hiểu rõ một số việc từ ngươi." Hàn Bân nói.

"Từ ta thì hiểu gì? Ta vừa mới biết chuyện này."

"Ta muốn hiểu rõ vụ cứu người đuối nước 12 năm trước." Hàn Bân nói.

"Chuyện cũ mấy năm rồi, còn gì để nói." Hồng Hân thở dài.

"Không nói chuyện này, ngươi muốn nói gì? Người liên quan đến vụ đuối nước đều chết, chỉ còn lại ngươi."

"Ta…" Hồng Hân ngẩn ra, vẫy tay, "Không, không phải chỉ còn ta."

Hàn Bân nhíu mày, "Ý ngươi là gì, có phải ngoài Trần Thiếu Nham, Lý Uyển, Khương Hàn, còn có người khác liên quan đến vụ đuối nước?"

"Nhiều năm quá rồi." Hồng Hân cố gắng nhớ lại, chậm rãi nói, "Ta nhớ năm đó, ta và Trần Thiếu Nham đi dạo bên sông, trời nóng, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện, cụ thể nói gì ta không nhớ."

"Sau đó, chúng ta nghe thấy tiếng gọi từ xa, thấy hai đứa trẻ vẫy tay kêu cứu, nhìn theo hướng chỉ, thấy một bé gái rơi xuống sông, hai đứa bé định cứu, sau đó một đứa bé trai cũng

rơi xuống sông, đứa bé trai còn lại sợ hãi, không dám đến gần sông, đứng xa kêu cứu.”

Chương 722: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Trần Thiếu Nham thấy vậy, chạy đến cứu, cứu bé gái trước, sau đó cứu bé trai, nhưng mình hắn không lên được, bị dòng nước cuốn trôi.” Hồng Hân thở dài, bất lực nói, “Nếu ta biết bơi, cùng hắn nhảy xuống cứu người, có lẽ không xảy ra chuyện.”

Hàn Bân ghi chép lại, “Ngươi chắc chắn lúc đó có ba đứa trẻ đi cùng?”

Hồng Hân nhíu mày, “Ta nhớ vậy, nhưng chúng có quen nhau hay không, ta không rõ, chỉ biết đứa bé kia cũng kêu cứu.”

“Sau khi cứu người, đứa bé kia đi đâu?”

Hồng Hân lắc đầu, “Trần Thiếu Nham bị cuốn trôi, ta lúc đó không chú ý, không có ấn tượng.”

“Đứa bé kia có đặc điểm gì?”

Hồng Hân im lặng một lúc, nói, “Cảm giác tuổi nó giống hai đứa trẻ kia, để tóc ngắn, còn lại ta không nhớ.”

“Lúc làm lời khai, tại sao ngươi không nói điều này với cảnh sát?”

Hồng Hân hừ một tiếng, “Lúc đó làm lời khai rất đơn giản, chỉ hỏi về hai đứa trẻ đuối nước, hai đứa trẻ được cứu chạy mất, ai quan tâm đứa bé kia.”

Dù Hồng Hân không nói rõ đặc điểm, nhưng từ manh mối nàng cung cấp, đứa bé kia rất có thể là bạn của Lý Uyển và

Khương Hàn, cũng có thể là bạn học, có thể thu hẹp phạm vi tìm kiếm.

Hàn Bân chuyển sang chủ đề khác, "Bà Hồng, từ 9 giờ 30 đến 10 giờ tối ngày 12 tháng 5, ngươi ở đâu?"

"Ta ở nhà."

"Ai có thể chứng minh?"

"Chồng ta có thể chứng minh."

Hàn Bân tiếp tục hỏi, "Chiều qua từ 1 giờ đến 7 giờ ngươi ở đâu?"

Theo pháp y thành phố Cao Thành, Khương Hoa Văn chết từ 4 giờ chiều đến 7 giờ tối.

Nhưng theo hiện trường, Khương Hoa Văn bị kẻ giết khống chế trước, sau đó mới bị ngạt khí, nên thời gian gây án phải lùi lại.

Theo lời khai của Khương Khôn Sơn, trưa hôm đó vợ hắn về nhà nấu ăn, sau đó mang cơm đến siêu thị, Triệu Xuân Liên rời nhà lúc 1 giờ, khi đó Khương Hoa Văn chưa gặp nạn.

"Ta đi làm, đồng nghiệp có thể chứng minh, ta nhiều năm không về thành phố Cao Thành, không thể trong giờ làm việc đến đó."

"Giờ nghỉ trưa của các ngươi bao lâu?" Hàn Bân hỏi.

"Giờ nghỉ trưa từ 12 giờ đến 2 giờ, nhưng ta mang cơm, ở lại văn phòng, không rời công ty."

Hàn Bân không hỏi thêm, buổi trưa đường đông, dù có thể chạy đi chạy lại giữa hai thành phố trong hai giờ, cũng không đủ thời gian gây án.

Hàn Bân lấy điện thoại, tìm bức ảnh nghi phạm từ camera sân vận động, "Ngươi có gặp người này không?"

Hồng Hân nhìn bức ảnh, cơ thể run lên, "Đây là ảnh gì vậy?"

"Ảnh chụp tại hiện trường, ngươi gặp người này chưa?"

"Ảnh mờ quá, người này ta không nhận ra, nhưng…" Hồng Hân ngập ngừng.

"Có vấn đề gì?"

"Bộ đồ này ta hình như đã thấy."

"Thấy ở đâu?"

"Ta thấy chị gái Trần Thiếu Nham mặc bộ đồ này."

"Ngươi nói Trần Thiếu Hoan?"

Hồng Hân nhớ lại, "Tên gì ta không nhớ, ta chỉ gặp nàng một lần, nghe Trần Thiếu Nham nói, chị họ hắn thực ra là chị ruột, chỉ là nhận nuôi bởi chú hắn."

Hàn Bân ghi chép lại, "Ngươi chắc chắn không?"

Hồng Hân nhíu mày, lắc đầu, "Ta không chắc, chỉ nghe hắn nói, chúng ta lúc đó không quen, ta không hỏi nhiều."

Tin tức này khiến Hàn Bân bất ngờ, chị họ và chị ruột có sự khác biệt lớn.

"Bà Hồng, gần đây ngươi có thấy gì bất thường không?"

"Bất thường?" Hồng Hân nhíu mày, "Ý ngươi là gì?"

"Ví dụ, ngươi có cảm thấy bị người lạ theo dõi không?"

Hồng Hân ngạc nhiên, "Ngươi nói có người theo dõi ta?"

Hàn Bân an ủi, "Ngươi đừng lo, ta chỉ ví dụ."

Hồng Hân nuốt nước bọt, "Lý Uyển chết, Khương Hàn cũng chết, có phải nói ta và đứa trẻ kia cũng có thể bị giết."

“Ngươi và Lý Uyển, Khương Hàn tình huống rõ ràng khác nhau, ta chỉ nói để ngươi cẩn thận.”

“Vậy… vậy ta phải làm sao?”

“Gần đây đừng đến nơi ít người, đừng đến nơi lạ, đừng về nhà quá muộn, cố gắng không cho nghi phạm cơ hội.” Hàn Bân nói.

Hồng Hân lau mồ hôi trên trán, “Cảnh sát Hàn, nghe ngươi nói, ta càng lo lắng.”

“Nếu ngươi cần, chúng ta có thể cử người bảo vệ.” Hàn Bân nói.

“Bảo vệ ta thế nào, luôn theo ta sao?”

“Ngươi không cần lo, sống bình thường là được.”

Hồng Hân hít sâu một hơi, “Vậy ta có thể biết ai bảo vệ ta, có gì bất thường, ta liên hệ với các ngươi thế nào?”

Hàn Bân nhìn Lý Cầm.

Lý Cầm hiểu ý, nói, “Bà Hồng, đây là danh thiếp của ta, có gì cứ liên hệ với ta.”

“Được, vậy ta yên tâm hơn.” Hồng Hân nhận danh thiếp bỏ vào túi vàng.

“Bà Hồng, ngươi có thể về làm việc, trước khi tan ca, người của ta sẽ liên hệ với ngươi.”

“Ban ngày không nguy hiểm chứ?”

“Nhớ lời ta nói, sẽ không sao.” Hàn Bân nói.

Dựa trên phương pháp gây án của nghi phạm, hắn không điên rồ giết người giữa chốn đông người, chỉ cần Hồng Hân tuân theo lời Hàn Bân, không đến nơi ít người, về cơ bản sẽ không có nguy hiểm.

Sau khi Hồng Hân rời đi, Hàn Bân họp ngắn với Lý Cầm và Bao Tinh, để họ lại thành phố bảo vệ an toàn cho Hồng Hân, đồng thời xác minh chứng cứ ngoại phạm của nàng, khi cần thiết có thể nhờ sự hỗ trợ của đồn cảnh sát địa phương.

Sau khi sắp xếp nhiệm vụ, Hàn Bân đến phòng đội trưởng, báo cáo công việc với Đinh Tích Phong.

11 giờ 30 sáng, Hàn Bân ăn cơm niêu gần đó, 12 giờ từ cục thủy lợi lái xe đến thành phố Cao Thành.

Buổi trưa xe nhiều, đèn đỏ chậm, tốc độ không nhanh, khoảng 11 giờ 53 phút đến khu gia đình trường tiểu học An Định, mất 53 phút, giả sử đường về cũng mất từng đó thời gian, muốn về cục thủy lợi trước 2 giờ, thời gian gây án không đủ 15 phút.

Chương 723: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hồng Hân phải trong 15 phút lừa mở cửa, điện giật nạn nhân, kéo nạn nhân vào phòng ngủ, trói, mở van gas, sau đó rời khu dân cư.

Theo kinh nghiệm của Hàn Bân, gần như không thể hoàn thành.

Tưởng và làm là hai việc khác nhau, thực sự gây án chắc chắn gặp nhiều tình huống không lường trước.

Vài phút sau, Hàn Bân lái xe đến sở cảnh sát thành phố Cao Thành.

Trong phòng họp điều tra hình sự, gặp Mã Cảnh Ba và đồng đội.

Mã Cảnh Ba mắt thâm quầng, tay cầm cốc trà, tinh thần có vẻ mệt mỏi.

Hàn Bân báo cáo tình hình thành phố.

Sau đó, Mã Cảnh Ba tóm tắt tình hình thành phố Cao Thành.

Sau khi Hàn Bân và đồng đội rời đi, thành phố Cao Thành điều tra gấp Trần Thiếu Hoan và Thái Tinh.

Cảnh sát liên hệ được với Trần Thiếu Hoan, biết nàng đang ở quê chồng, đồng ý đến sở cảnh sát làm lời khai, nhưng sáng không đến, cảnh sát thành phố vẫn liên hệ với nàng.

Thái Tinh không tìm thấy, không có điện thoại, Trần Thiếu Hoan và Trần Bách Phong không rõ nàng ở đâu, họ hàng nhà

mẹ cũng lâu không liên lạc, điều tra khó khăn hơn.

Kết quả xét nghiệm DNA của đội kỹ thuật có, thi thể có DNA tương đồng với Khương Khôn Sơn 99.98%, Khương Khôn Sơn chỉ có một con trai, xác định thi thể là Khương Hoa Văn.

"Cạch…" cửa mở, Lý Tồn Vinh bước vào.

"Đội trưởng Mã, Hàn huynh đệ cũng đã về."

"Ngươi có tin tức gì mới sao." Hàn Bân cười nói.

"Đoán đúng rồi." Lý Tồn Vinh cười, kéo ghế ngồi, "Ta vừa có tin, cư dân khu gia đình trường tiểu học An Định cung cấp manh mối."

"Người cung cấp manh mối tên Trương Bác Dụng, hắn sống trên tầng nhà Khương Hoa Văn, nói chiều qua khoảng 3 giờ, khi xuống tầng, thấy một người đàn ông lạ, lúc đó không để ý, bây giờ nghĩ lại thấy người đó khả nghi."

Mã Cảnh Ba hỏi, "Người đó trông như thế nào?"

"Trương Bác Dụng nói người đó đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang, bây giờ đội khẩu trang không lạ, hắn không để ý, chỉ nhớ người đó cao trung bình, đeo túi đen."

Vương Tiêu rút điếu thuốc, "Theo phán đoán trước, nghi phạm có thể là nữ, chẳng lẽ là nhóm gây án."

Giang Dương nói, "Vấn đề là manh mối ít, chỉ dựa vào mũ lưỡi trai và túi đen, tìm nghi phạm nam không dễ."

Mã Cảnh Ba gõ bàn, "Cách cũ, kiểm tra camera."

Lý Tồn Vinh gật đầu, "Ta sẽ sắp xếp."

Lý Tồn Vinh rời khỏi phòng họp.

Mã Cảnh Ba đưa cho Hàn Bân điếu thuốc, "Ngươi nghĩ sao về manh mối này?"

Hàn Bân cầm điếu thuốc, gõ bàn, "Từ manh mối hiện tại, các nghi phạm lớn đều là nữ, nhưng ta không loại trừ khả năng nam gây án."

"Thi thể nạn nhân tìm thấy trong phòng ngủ, nếu là người quen gây án, có thể hiểu. Nếu là người lạ, có thể điện giật nạn nhân khi mở cửa, lúc đó nạn nhân sẽ ngã ở cửa, không phải phòng ngủ."

"Nạn nhân là nam trưởng thành, nặng khoảng 160 cân, nghi phạm nữ kéo không dễ, từ điểm này, khả năng nam gây án lớn hơn." Hàn Bân phân tích.

"Cạch…" cửa mở, Lý Tồn Vinh bước vào.

Thấy đối phương vội vã, Mã Cảnh Ba nhíu mày, "Chuyện gì?"

"Trần Bách Phong đến sở cảnh sát tự thú, nhận mình là kẻ giết Khương Hoa Văn."

Sở cảnh sát thành phố Cao Thành, phòng thẩm vấn.

Hàn Bân, Lý Tồn Vinh, Giang Dương ngồi bên bàn thẩm vấn, đối diện là một người đàn ông hơn 60 tuổi, Trần Bách Phong tự thú.

Mã Cảnh Ba và Lâm Hưng Tân đứng trong phòng quan sát, có thể thấy và nghe rõ tình hình.

Hôm qua, Hàn Bân gặp Trần Bách Phong, lúc đó cảm thấy ông già này thật đáng thương, không ngờ, hôm nay lại gặp ở phòng thẩm vấn.

Nhưng đây không phải là nơi nói chuyện cũ, Hàn Bân theo thủ tục hỏi, "Tên họ, giới tính, quê quán…"

"Ta tên Trần Bách Phong, nam, người bản địa thành phố Cao Thành…"

“Trần Bách Phong, nghe nói ngươi tự thú?”

“Đúng, ta tự thú.”

“Ngươi phạm tội gì?”

Trần Bách Phong hít sâu, “Ta… ta giết người.”

“Ngươi giết ai?”

“Khương Hàn, tức là Khương Hoa Văn.”

“Tại sao ngươi giết hắn?”

Trần Bách Phong nghiến răng, tức giận, “Hắn đáng chết, hắn hại chết cháu ta, gián tiếp hại chết em trai ta, em dâu ta mất tích, một nhà bị hắn hủy hoại.”

“Nếu hắn nhà họ Khương có một chút báo đáp, ta không làm vậy, đó là do hắn tự chuốc lấy, 12 năm trước hắn nên chết rồi, nếu cháu ta không cứu hắn, nhà họ Trần không thành thế này.”

Lý Tồn Vinh thấy Trần Bách Phong thật sự căm hận, xét hắn lớn tuổi, sợ trong quá trình thẩm vấn xảy ra vấn đề, an ủi, “Ngươi đừng kích động, từ từ nói.”

Trần Bách Phong hỏi lại, “Cảnh sát, ngươi hiểu rõ tình hình, ngươi nói một câu công bằng, nhà họ Khương như vậy có đáng hận không, có đáng giết không?”

Lý Tồn Vinh ngẩn ra, bị hỏi khó, thực lòng mà nói, hành động của nhà họ Khương đáng hận, nếu Lý Tồn Vinh gặp chuyện như vậy, còn tức hơn Trần Bách Phong.

Nhưng hắn là cảnh sát, làm việc phải theo luật, bây giờ lại đang ghi hình, không thể nói bậy, chỉ có thể cúi đầu, giả vờ xem chữ.

Hàn Bân hỏi ngược lại, “Trần Thiếu Nham đã chết nhiều năm, tại sao bây giờ ngươi mới quyết định trả thù?”

Trần Bách Phong thở dài, "Ý định trả thù ta đã có lâu, nhưng ta sống an phận nửa đời người, chưa từng phạm tội, không sợ ngươi cười, từ nhỏ đến lớn chưa từng đánh nhau, có lòng mà không có gan, nên kéo dài đến bây giờ."

"Tuổi ngày càng lớn, sức khỏe không tốt, biết không thể kéo dài, nếu không, không còn sức giết người. Nên quyết tâm ra tay, thực ra… cũng không khó."

Chương 724: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân hỏi tiếp, "Ngươi tìm thấy Khương Hoa Văn thế nào?"

Trần Bách Phong nhàn nhạt nói, "Khương Hoa Văn sống ở khu gia đình trường tiểu học An Định, cha mẹ hắn mở siêu thị, ta đều biết, tìm hắn không khó."

"Ngươi đến nhà Khương Hoa Văn lúc mấy giờ?"

"Khoảng 3 giờ chiều, cụ thể ta không nhớ."

"Đi thế nào?"

"Đi bộ."

Lý Tồn Vinh xen vào, "Nói rõ đường đi của ngươi."

Trần Bách Phong nói nhàn nhạt, "Dọc đường An Định."

Lý Tồn Vinh đứng dậy, cầm bản đồ thành phố Cao Thành và bút chì đi tới, "Ngươi vẽ đường đi lúc đó."

Khu gia đình trường tiểu học An Định không có camera, hai bên đường có cửa hàng lắp camera, nếu đi bộ trên vỉa hè, có thể bị camera cửa hàng quay lại.

Trần Bách Phong nhìn bản đồ, "Ta không rõ."

Lý Tồn Vinh trải bản đồ, "Không có gì không rõ, thành phố Cao Thành chỉ có mấy con đường, ngươi ở đây cả đời, làm sao không rõ, ta giới thiệu một chút, ngươi sẽ hiểu."

Lý Tồn Vinh cầm bút chì vẽ trên bản đồ, "Đây là khu gia đình trường tiểu học An Định, đây là đường An Định, đây là

đại lộ Hữu Nghị, đây là sông Nguyệt Lượng, đây là sở cảnh sát, đây là chính phủ thành phố, đây là nhà ngươi. Vẽ đường đi của ngươi.”

Trần Bách Phong do dự một lúc, mới cầm bút vẽ một đường.

Lý Tồn Vinh chỉ bản đồ, “Ngươi chắc chắn là đường này?”

Trần Bách Phong nhíu mày, “Chắc vậy, ta lúc đó lo lắng, không nhớ rõ.”

Lý Tồn Vinh cắm bút vào tay hắn, “Đừng vội, ngươi nghĩ kỹ.”

Trần Bách Phong cầm bút, do dự một lúc, cuối cùng không thay đổi, “Chắc là đường này.”

Lý Tồn Vinh thu lại bản đồ và bút chì, rồi ngồi trở lại bên bàn.

Hàn Bân tiếp tục câu hỏi vừa rồi, nói, “Ngươi làm sao giết Khương Hoa Văn?”

Trần Bách Phong cúi đầu, “Ôi, đây không phải là việc vẻ vang gì, có gì mà phải nói, cứ thế mà giết thôi, sau đó ta mở van gas, đợi cha mẹ Khương Hoa Văn về nhà, bật đèn là nổ tung.”

Hàn Bân lại hỏi, “Khương Hoa Văn chết thế nào?”

“Bị ta giết chết.”

Hàn Bân truy hỏi, “Ta hỏi là chi tiết cụ thể, nói rõ hơn đi.”

Trần Bách Phong cúi đầu.

Hàn Bân gõ bàn, “Ngẩng đầu lên, tại sao không nói chuyện?”

Trần Bách Phong với vẻ không quan tâm, “Không có gì để nói, hai người bị thương một người chết, cả nhà hắn bị ta giết,

ta cũng xem như trả thù rồi. Dù sao cũng là tử hình, nói hay không có ý nghĩa gì nữa.”

Lý Tồn Vinh thở dài, “Oan oan tương báo bao giờ mới dứt, ngươi giết Khương Hoa Văn. Chưa từng nghĩ rằng cha mẹ Khương Hoa Văn sẽ tìm người thân của ngươi để báo thù sao?”

Trần Bách Phong ngây người một chút, gật đầu, “Ngươi nói đúng, trách ta, làm việc không triệt để.”

Lý Tồn Vinh “…”

Không phải ý ta là thế.

“Khụ…” Hàn Bân khẽ ho, đổi hướng suy nghĩ, hỏi, “Khương Hoa Văn có quen ngươi không?”

“Chắc là quen.”

“Đã quen, tại sao còn mở cửa cho ngươi?”

“Ta nói mình là người giao hàng, hắn liền mở cửa.”

Hàn Bân với giọng tò mò, nói, “Ngươi một lão đầu hơn sáu mươi tuổi, làm sao khống chế được hắn, một thanh niên hơn hai mươi tuổi?”

“Thanh niên bây giờ không vận động, suốt ngày xem điện thoại, chơi game, đừng nhìn hắn trẻ, chưa chắc đã khỏe, hơn nữa ta có dao trong tay, thằng đó thấy dao liền sợ, chân run bần bật, liền bị ta khống chế.”

“Ngươi nói khống chế là sao?”

“Ta trói hắn lại.”

“Sau đó thì sao?”

“Ta liền giết hắn.”

“Làm sao giết?”

“Còn làm sao nữa, đốt chết, xác cháy đen, hắn đáng đời.”

Hàn Bân ghi lại một chút, đối phương vẫn không trả lời trực tiếp quá trình giết người cụ thể.

“Ngươi rời khỏi nhà Khương Hoa Văn lúc mấy giờ?”

“Hơn bốn giờ chiều.”

“Thời gian cụ thể.”

“Khi đó quá căng thẳng, ta không nhớ rõ.”

Hàn Bân đặt bút xuống, tựa vào ghế nói, “Khi hỏi đến chi tiết cụ thể, ngươi hoặc là không nói rõ, hoặc là không nhớ. Thế này không được.”

Trần Bách Phong hừ một tiếng, làm ra vẻ không sợ chết, “Thích thì làm, dù sao cũng là chết, ta cũng không sao.”

Lý Tồn Vinh đập bàn, “Trần Bách Phong, ngươi thái độ gì vậy, nghĩ đến việc ngươi tự thú, chỉ cần ngươi thành thật khai báo, hợp tác điều tra, có thể giảm nhẹ hình phạt, hiểu không?”

Trần Bách Phong liếc nhìn hắn, “Ta năm nay đã sáu mươi hai tuổi, ngươi giảm bao nhiêu năm, có thể để ta sống sót ra khỏi tù không?”

Lý Tồn Vinh “…”

Theo kinh nghiệm của hắn, lão già này cho dù hợp tác tích cực, với tội danh của hắn, cũng không thể sống sót ra khỏi tù.

Trần Bách Phong thở dài, “Được rồi, nhìn ngươi thế này, ta cũng hiểu rồi, đoán rằng ta không có cơ hội sống sót ra khỏi tù, vậy ta nói hay không còn ý nghĩa gì, các ngươi cũng đừng phí công hỏi nữa, muốn làm gì thì làm đi.”

Hàn Bân hỏi ngược, “Trần Bách Phong, ngươi không muốn hợp tác điều tra, vậy tại sao lại đến đồn cảnh sát tự thú?”

Trần Bách Phong hai tay đan vào nhau, "Ta sống cả đời an phận, chưa từng phạm pháp, lần này lại làm như vậy. Dù ta biết làm vậy là đúng, nhưng dù sao cũng là phạm pháp, ta không muốn gây thêm phiền phức cho quốc gia, hảo hán làm việc hảo hán chịu."

Tiếp đó, Hàn Bân và Lý Tồn Vinh lại hỏi thêm vài câu, nhưng Trần Bách Phong vẫn không hợp tác, không cung cấp được chứng cứ hữu ích, đành tạm dừng thẩm vấn.

Khi Hàn Bân và những người khác ra khỏi phòng thẩm vấn, Mã Cảnh Ba, Lâm Hưng Tân, Vương Tiêu cũng từ phòng quan sát đi ra.

Một nhóm người trở về phòng họp, Mã Cảnh Ba ngồi ở vị trí chủ tọa, thẳng thắn nói, "Về lời khai tự thú của Trần Bách Phong, các ngươi thấy thế nào?"

Chương 725: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mọi người đều im lặng.

Câu hỏi này có chút nhạy cảm.

Miếng thịt dâng đến miệng, có nên ăn không?

Thật sự ăn rồi, có bị đau bụng không?

Không ai dám đảm bảo.

Mã Cảnh Ba nhìn Lâm Hưng Tân bên cạnh, "Đội trưởng Lâm, ngươi thấy sao?"

Lâm Hưng Tân sờ cằm, "Theo tình hình hiện tại, Trần Bách Phong quả thật có động cơ gây án, nhưng lại không muốn nói chi tiết quá trình gây án, cảm giác như đang che giấu điều gì đó."

Mã Cảnh Ba liếc nhìn những người khác, "Những người khác cũng nói gì đi?"

Vẫn không ai chủ động lên tiếng.

Mã Cảnh Ba cười, "Có người tự thú là chuyện tốt, sao các ngươi mặt ai cũng căng thẳng thế, Hàn Bân, ngươi nói đi."

"Khụ…" Hàn Bân ho nhẹ, "Vậy ta mạn phép nói trước."

"Ta nghĩ có hai tình huống, tình huống thứ nhất là Trần Bách Phong thực sự là hung thủ, lý do không muốn nói chi tiết quá trình gây án vì bản thân hắn cũng khó đối mặt với việc giết người, vượt qua tâm lý khó khăn, dù sao đây cũng không

phải là ký ức tốt đẹp. Hơn nữa, hắn biết mình đã lớn tuổi, giảm án cũng không có ý nghĩa, nên có thái độ không quan tâm."

"Tình huống thứ hai là Trần Bách Phong đang nói dối, hắn không phải là hung thủ thực sự, tự thú để bảo vệ ai đó. Hắn không muốn nói chi tiết quá trình gây án vì bản thân cũng không rõ, nói nhiều dễ bị lộ."

Mã Cảnh Ba gật đầu, hắn thiên về tình huống thứ hai Hàn Bân nói.

Người mà Trần Bách Phong muốn bảo vệ không khó đoán.

Mã Cảnh Ba liếc nhìn những người khác, "Những người khác có ý kiến khác không?"

Lý Tồn Vinh cười, "Ta thấy tổ trưởng Hàn phân tích rất toàn diện, chắc là hai tình huống đó."

Những người khác cũng gật đầu.

Mã Cảnh Ba tiếp tục, "Nếu mọi người nhất trí, ta sẽ sắp xếp nhiệm vụ tiếp theo."

"Tình hình của Trần Bách Phong do phó đội trưởng Lý xác minh, ta thấy ngươi để Trần Bách Phong vẽ một lộ trình, điều này rất tốt, có thể kiểm tra giám sát dọc đường, xem lời Trần Bách Phong nói có đúng không."

Lý Tồn Vinh đáp, "Không thành vấn đề."

"Thái Tinh là mẹ của Trần Thiếu Nham, nàng có động cơ gây án lớn nhất, cũng có nghi vấn nhất định, manh mối này để đội trưởng Lâm tiếp tục điều tra."

Lâm Hưng Tân gật đầu.

"Trần Thiếu Hoan cũng là một trong những nghi phạm, do Hàn Bân chịu trách nhiệm ghi lời khai cho nàng."

"Rõ."

Mã Cảnh Ba nói xong, chuyển hướng, "Còn một manh mối nữa muốn nói với mọi người, khi Hàn Bân ghi lời khai cho Hồng Hân, nàng đã cung cấp một manh mối, vụ chìm nước năm đó có khả năng có một người liên quan khác, người này có thể là bạn đồng hành của Lý Uyển và Khương Hàn, ba người có thể đã cùng đi chơi bên sông, chỉ có điều người này không rơi xuống sông."

"Người này có tồn tại hay không, có liên quan đến vụ án mạng không, hiện tại vẫn chưa rõ, nhưng ta nghĩ vẫn cần điều tra."

Lâm Hưng Tân tiếp lời, "Ta đã xem hồ sơ vụ chìm nước, không nhắc đến người này, Lý Uyển và Khương Hàn đã chết, sự việc cũng đã qua nhiều năm, tìm người này e không dễ."

Lý Tồn Vinh nói, "Sau khi Trần Thiếu Nham chết đuối, hai gia đình Lý, Khương sợ liên lụy, đã đưa Lý Uyển và Khương Hoa Văn đi, người kia không liên quan nhiều, càng không thể lộ diện."

"Manh mối này giao cho ta điều tra." Mã Cảnh Ba đã có ý định, chuẩn bị đến trường tiểu học Thực Nghiệm điều tra, rồi đến đồn công an đường Hưng Bắc hỏi thăm.

Cuộc họp kết thúc, mọi người chia nhau điều tra.

Hàn Bân cùng hai cảnh sát điều tra Trần Thiếu Hoan, một là Giang Dương, người còn lại là Triệu Tĩnh Văn, thuộc đội hình sự thành phố Cao Thành.

Hàn Bân không quen thuộc tình hình thành phố Cao Thành, có một cảnh sát địa phương hỗ trợ sẽ tiện hơn.

Triệu Tĩnh Văn là một nữ cảnh sát hơn hai mươi tuổi, không cao, tóc ngắn, trông rất năng động, nàng luôn liên lạc với Trần Thiếu Hoan.

Hàn Bân châm một điếu thuốc, tự mình hút, vụ tự thú của Trần Bách Phong làm tăng nghi ngờ về Trần Thiếu Hoan của Hàn Bân.

Lý Uyển và Khương Hàn lần lượt chết, Hàn Bân nghĩ cái chết của họ chắc chắn có liên quan, Trần Bách Phong tự thú nhưng chỉ thừa nhận mình là hung thủ giết Khương Hàn, không nhắc đến cái chết của Lý Uyển, điều này rất khả nghi.

Trong mắt Hàn Bân, khả năng Trần Bách Phong nhận tội thay người khác rất cao, và người đáng để hắn làm vậy chính là con gái hắn, Trần Thiếu Hoan.

"Giang Dương, nhắn cho Thiến Thiến, bảo nàng điều tra thân thế của Trần Thiếu Hoan."

"Rõ."

…

Khi Hàn Bân đang chờ đợi, muốn định vị số điện thoại của Trần Thiếu Hoan, cửa phòng họp đột nhiên mở ra, một người phụ nữ vội vã chạy vào.

"Ngươi tìm ai?" Triệu Tĩnh Văn hỏi.

"Ta là Trần Thiếu Hoan, con gái Trần Bách Phong, cha ta đâu?"

Hàn Bân nhìn người phụ nữ trước mặt, khoảng hơn ba mươi tuổi, đeo khẩu trang màu hồng, tóc nhuộm màu nâu, tay cầm một chiếc túi màu xanh.

"Cha ngươi đến đồn cảnh sát tự thú, thừa nhận đã giết Khương Hoa Văn, đã bị cảnh sát giam giữ." Hàn Bân nói.

"Ngươi lầm rồi, cha ta không phải hung thủ, cũng không thể là hung thủ." Trần Thiếu Hoan khẳng định.

"Ngươi sao biết Trần Bách Phong không phải hung thủ?"

Trần Thiếu Hoan chỉ vào ngực mình, “Hắn là cha ta, chúng ta gặp nhau hàng ngày, hắn là người thế nào, làm được những gì, ta không biết sao?”

“Bà Trần, đừng kích động, ngồi xuống nói.” Hàn Bân làm một động tác mời.

Chương 726: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trần Thiếu Hoan liếm môi khô, "Cho ta ly nước được không, ta sắp tức chết rồi."

Triệu Tĩnh Văn rót một ly nước trắng đặt trước mặt nàng.

Trần Thiếu Hoan uống một hơi hết ly nước.

Hàn Bân luôn quan sát đối phương, người phụ nữ này không sợ người lạ.

"Trần Thiếu Hoan, tối qua ngươi có nhận được lệnh triệu tập của cảnh sát không?"

Trần Thiếu Hoan đặt ly nước xuống, "Có."

"Vậy tại sao bây giờ mới đến?" Hàn Bân hỏi ngược lại.

Trần Thiếu Hoan nhún vai, "Ta đã nói rồi, gần đây ta ở nhà chồng, không thể đến ngay được."

"Nhà chồng ngươi ở đâu?"

"Trấn Tiểu Cương, cách thành phố Cao Thành khoảng ba mươi dặm."

"Khi nào đi?"

"Hai ngày trước."

"Thời gian cụ thể?"

"Ừm, chiều hôm kia."

"Hôm qua, ngươi có đến thành phố Cao Thành không?"

"Không."

“Chắc chắn?”

Trần Thiếu Hoan khẽ lắc đầu, “Tất nhiên.”

Hàn Bân hừ một tiếng, “Ngươi nói dối, hôm qua ngươi không chỉ đến thành phố Cầm Đảo mà còn xuất hiện ở hiện trường vụ án.”

“Khụ…” Trần Thiếu Hoan ho khẽ, hỏi ngược lại, “Ngươi nói gì vậy, ngươi có chứng cứ không?”

“Khi xe cứu hỏa vừa rời đi, ta chắc chắn ngươi đứng ở cổng Khu gia đình trường tiểu học An Định, cảnh sát chúng ta đều có máy ghi hình, có cần ta tìm ra cho ngươi xem không?” Hàn Bân hỏi ngược lại.

Trần Thiếu Hoan trán đổ mồ hôi, “Đồng chí cảnh sát, có phải ngươi nhầm rồi.”

“Ta nhầm hay không không quan trọng, dù sao cũng có máy ghi hình. Quan trọng là ngươi có nói dối không. Một khi ngươi nói dối cảnh sát, lời khai của ngươi sẽ không đáng tin, suy nghĩ kỹ rồi trả lời.” Hàn Bân nói.

Tối qua, khi Hàn Bân đến Khu gia đình trường tiểu học An Định, hắn đã quan sát đám đông và thấy Trần Thiếu Hoan trong đám người, khả năng quan sát của Hàn Bân vượt trội hơn người thường, không thể nhầm được.

Trần Thiếu Hoan lau mồ hôi trán, do dự một lúc, “Đúng, tối qua ta có đến Khu gia đình trường tiểu học An Định.”

Hàn Bân ghi lại, “Tại sao nói dối?”

Trần Thiếu Hoan gãi đầu, “Ta không định nói dối, chỉ là có mâu thuẫn với Nhà họ Khương, sợ cảnh sát nghi ngờ ta, tránh được việc phiền phức thì tốt hơn, hàng ngày bận rộn thế này, ai muốn đến đồn cảnh sát ghi lời khai.”

“Ngươi rõ ràng ở thành phố Cao Thành, lại nói mình không ở, ngươi đã đến hiện trường vụ án, lại nói mình không đến, hành vi này chỉ làm tăng nghi ngờ, khiến cảnh sát nghi ngờ ngươi hơn.” Hàn Bân nói.

Trần Thiếu Hoan thở dài, lắc đầu, “Nhà họ Trần chúng ta kiếp trước đã tạo nghiệp gì, Khương Hoa Văn hại chết em trai ta, Nhà họ Khương không những không biết ơn mà còn báo oán, có thể thế này sao.”

“Bây giờ Nhà họ Khương chết rồi, lại đổ lên đầu Nhà họ Trần chúng ta. Ta ghét Nhà họ Khương, ta nghe nói nhà hắn nổ, đến xem náo nhiệt không được sao, chẳng phải rất bình thường sao.”

“Ta tự mình không báo thù được, ông trời báo thù thay ta, ta còn không được xem náo nhiệt à?”

Hàn Bân ngắt lời, “Ngươi có thể xem náo nhiệt, nhưng không thể nói dối cảnh sát. Ngươi nói dối không sao, cảnh sát chúng ta phải huy động nhiều lực lượng để điều tra, chỉ riêng điều này, ta có thể bắt giam ngươi.”

“Đừng, ta còn con nhỏ ở nhà, Nhà họ Trần chúng ta đã quá khổ rồi, em trai ta chết, cha ta bị giam, nếu ngươi bắt cả ta nữa, thì quá…” Trần Thiếu Hoan mắt đỏ hoe, giọng nghẹn ngào.

“Ngươi không muốn bị giam thì trả lời câu hỏi của cảnh sát thành thật, hiểu không?”

“Ta hiểu, ta đến đây để nói rõ, hơn nữa chuyện của cha ta, hắn chắc chắn bị oan, hắn già thế này, không thể ở tù, hắn không chịu nổi.” Trần Thiếu Hoan bất đắc dĩ nói.

Hàn Bân gõ bàn, nghiêm giọng, “Ngươi đừng dùng từ oan, không ai oan cho hắn, hắn tự đến tự thú, dù hắn có phải hung

thủ giết người hay không, hắn cũng phạm pháp, bắt hắn là hợp lý, hợp pháp."

Trần Thiếu Hoan vỗ đùi, "Ôi, chuyện gì thế này, chẳng phải thêm rắc rối sao."

"Ngươi nói ai thêm rắc rối?"

"Còn ai, cha ta chứ, rõ ràng không liên quan, tại sao phải đến đồn cảnh sát tự thú." Trần Thiếu Hoan thở dài.

"Đó cũng là điều ta muốn hỏi, nếu không liên quan đến Trần Bách Phong, tại sao hắn lại đến tự thú, ngươi muốn chứng minh sự trong sạch của Trần Bách Phong, phải đưa ra lời giải thích hợp lý cho hành vi tự thú của hắn."

"Giải thích gì, cha mẹ chỉ vì con cái mới làm vậy." Trần Thiếu Hoan nâng ly nước, mới phát hiện trong ly đã hết nước, "Ôi, hắn chắc là vì ta mới tự thú."

Hàn Bân thuận miệng hỏi, "Vậy nói ngươi là hung thủ giết Khương Hoa Văn."

Trần Thiếu Hoan lớn tiếng phản bác, "Ta không phải!"

"Ngươi không phải hung thủ, Trần Bách Phong tại sao phải tự thú thay ngươi?" Hàn Bân hỏi.

"Ta… ta là người nóng tính, nhất là sau khi em trai ta chết, áp lực lớn, một mặt là vì không đáng cho hắn. Hơn nữa, chú thím ta cũng không có chỗ dựa, ta và chồng ta phải nuôi dưỡng sáu người già, có mệt không? Còn phải nuôi con, hàng ngày không việc này thì việc khác, phiền chết."

"Vì lý do này, ta thường phàn nàn trước mặt cha mẹ ta, sau này mẹ ta qua đời, chỉ còn cha ta nghe ta than thở. Hắn là cha ta, là người thân nhất của ta, ngoài hắn, ta không thích nói với người khác."

Hàn Bân truy hỏi, “Tại sao không nói với chồng ngươi? Ngươi và hắn quan hệ không tốt à?”

“Cũng tạm, ta chỉ không muốn hắn thấy ta như vậy, dù đã là vợ chồng lâu năm, nhưng ta nghĩ trước mặt nhau vẫn phải giữ hình tượng, vậy hôn nhân mới bền.”

Chương 727: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Trước mặt cha mẹ thì không cần kiêng kỵ, vì chuyện của em trai, mâu thuẫn với Nhà họ Khương ngày càng lớn, cãi nhau, đánh nhau, nói những lời cay nghiệt, còn đến đồn cảnh sát, cuối cùng mất cả việc, ta vốn là giáo viên, học sinh rất tôn trọng ta.”

“Dù ta nóng tính, nhưng trong công việc dạy học luôn tận tụy, lớp ta luôn đứng đầu trường, ta rất thích làm giáo viên, nghĩ mình có thể làm cả đời, nhưng vì đánh nhau với Nhà họ Khương, trường xem xét ảnh hưởng, đuổi việc ta.”

“Ta không ngờ lại thế, chỉ đánh nhau thôi mà, có cần phá vỡ bát cơm của người khác không, vì chuyện này ta đã tìm gặp lãnh đạo trường, lãnh đạo nói, có người liên tục tố cáo lên sở giáo dục, nói giáo viên của trường có vết nhơ, nhân phẩm, đức hạnh không tốt, nên ta mới bị đuổi việc.”

Trần Thiếu Hoan rất xúc động, hét lên, “Không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn Nhà họ Khương tố cáo, em trai ta cứu Khương Hoa Văn mà chết, nhà hắn không cảm kích còn muốn tận diệt nhà ta, ta không căm ghét sao!”

Hàn Bân nhân cơ hội hỏi, “Vì vậy ngươi giết Khương Hoa Văn, làm bị thương Khương Khôn Sơn và Triệu Xuân Liên.”

“Ta không có!” Trần Thiếu Hoan nghẹn ngào khóc, “Ta trên có già, dưới có trẻ, sao có thể làm chuyện này, ta không thể xảy ra chuyện, trách nhiệm của ta quá nặng, áp lực quá

lớn. Vì thế ta cần xả giận, ta thường nói những lời cay nghiệt trước mặt cha ta, có thể bị hắn hiểu lầm."

"Nói những lời cay nghiệt gì?"

"Ta từng nói, Khương Hoa Văn nhất định không có kết cục tốt, Nhà họ Khương chết hết cũng không oan. Ta còn nói, nếu một ngày nào đó bị ép quá, ta sẽ đốt nhà hắn."

"Ta nói đều là lời giận, không ngờ cha ta lại tin."

Về giải thích của Trần Thiếu Hoan, Hàn Bân bán tín bán nghi, tiếp tục hỏi, "Trước khi tự thú, Trần Bách Phong không nói gì với ngươi sao?"

"Như ngài đã nói, tối qua, ta đã đến Khu gia đình trường tiểu học An Định, tất nhiên, điều này không có nghĩa là ta phạm pháp. Thành phố Cao Thành nhỏ thế này, người quen nhiều, nơi nào xảy ra chuyện gì rất nhanh lan truyền."

"Tối qua, nghe nói Khu gia đình trường tiểu học An Định cháy, ta liền chú ý, vì biết Nhà họ Khương sống ở đó. Ta rất ghét nhà họ, nghe nói nhà hắn xảy ra chuyện, liền muốn xem náo nhiệt."

"Ta đến khu dân cư, thấy cảnh sát đã phong tỏa, hỏi người xung quanh mới biết Nhà họ Khương xảy ra chuyện. Nghe tin này ta mừng rỡ, còn vui hơn trúng số, ông trời có mắt cuối cùng thu thập nhà ác này."

"Khi về nhà, ta kể lại cho cha nghe, cũng muốn hắn vui. Ai ngờ, hắn lại hỏi ngược lại ta, chuyện này có liên quan đến ta không, lúc đầu làm ta ngớ người, sau đó mới hiểu, lúc đó ta không nghĩ nhiều, cười nói ta ước gì có liên quan."

"Sau đó, cha ta khuyên ta đến nhà chồng ở một thời gian, lúc đầu ta không muốn, nghĩ rằng mình ngay thẳng, không cần. Nhưng cha ta nói, Nhà họ Trần và Nhà họ Khương ân oán đã lâu, hiện trường Nhà họ Khương xảy ra chuyện, cảnh sát

chắc chắn sẽ điều tra đến Nhà họ Trần, không cần thêm phiền phức.”

“Ta cũng nghĩ vậy, liền thuyết phục chồng ta, cùng về nhà mẹ chồng. Khi đó không nghĩ nhiều, chỉ đơn giản không muốn đối đầu cảnh sát, dù sao, ai muốn bị coi là nghi phạm.”

Trần Thiếu Hoan nước mắt lăn dài, “Ta không ngờ, cha lại coi lời nói đùa của ta là thật, đến đồn công an tự thú, hắn hiểu lầm rồi, hắn tự thú vì ta.”

Triệu Tĩnh Văn nói, “Chỉ vì một câu nói, cha ngươi lại đến đồn tự thú, ngươi không thấy lý do này hơi gượng ép?”

“Gượng ép sao?” Trần Thiếu Hoan tự hỏi tự đáp, “Chút nào không gượng ép, Nhà họ Khương vừa chết, ba giờ sáng, các ngươi đã gấp rút triệu tập ta, cho thấy các ngươi cũng nghĩ ta là hung thủ, các ngươi là cảnh sát chuyên nghiệp còn nghĩ vậy, huống chi là cha ta.”

“Nhưng ta muốn nói, ta thực sự trong sạch, ta không giết Nhà họ Khương. Ta không muốn, mà là không thể. Ta trên có già, dưới có trẻ, ta phải chăm sóc họ.” Trần Thiếu Hoan khóc.

“Hôm qua từ một giờ chiều đến bảy giờ tối, ngươi ở đâu?”

Trần Thiếu Hoan lau nước mắt, tự giễu, “Ngươi xem, các ngươi vẫn nghi ngờ ta.”

“Thủ tục thẩm vấn.”

“Hu…”

Trần Thiếu Hoan thở dài, nhớ lại, “Ta đi làm, dù không còn làm giáo viên, nhưng vẫn phải nuôi gia đình, ta làm ở một trung tâm thương mại, ca từ mười hai giờ trưa đến tám giờ tối, ta luôn ở trung tâm, không tin ngươi có thể kiểm tra.”

“Ngày 12 tháng 5 từ chín giờ rưỡi tối đến mười giờ, ngươi ở đâu?”

“Ta không nhớ rõ, giờ đó chắc ở nhà.”

“Nhớ kỹ lại.”

“Ở nhà.”

“Ai chứng minh?”

“Chồng ta.”

Hàn Bân ghi lại thông tin, sau đó mở điện thoại, tìm bức ảnh chụp từ camera giám sát sân vận động, “Ngươi nhận ra người này không?”

Trong ảnh là một phụ nữ, mặc áo khoác màu đỏ đậm, không nhìn rõ khuôn mặt, chỉ thấy hình dáng.

Trần Thiếu Hoan liếc nhìn, mặt biến sắc, “Áo này quen quá, ta cũng có một cái.”

“Còn người này thì sao?”

“Người này ta không nhận ra.”

“Cái áo khoác đỏ đậm của ngươi đâu?”

“Ta…” Trần Thiếu Hoan bóp trán, nhớ lại, “Cái áo này mua lâu rồi, sau này lỗi mốt, ta ít mặc, đúng rồi, ta cho thím ta.”

Hàn Bân hỏi, “Ngươi nói người phụ nữ trong ảnh là thím ngươi Thái Tinh?”

“Không, không, người này không phải thím ta.”

“Ngươi chắc chứ?”

“Sao ta không nhận ra thím mình, dù không thấy mặt, nhưng nhìn hình dáng cũng biết, không phải thím ta.” Trần Thiếu Hoan ngập ngừng.

Chương 728: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Lần cuối ngươi gặp Thái Tinh là khi nào?"

Trần Thiếu Hoan cúi đầu, nghẹn ngào, "Chắc hơn một năm, sau đó không có tin tức, ta…"

"Ngươi không tìm nàng?"

"Tìm rồi, có người nói thấy nàng trong thành phố, ta cũng đến nhưng không tìm thấy, nàng lớn tuổi, tinh thần không tốt, ta cũng rất lo cho nàng." Trần Thiếu Hoan vẻ mặt phức tạp.

"Ai nói thấy thím ngươi? Ở đâu cụ thể?"

"Một đứa trẻ hàng xóm cũ, nói thấy ở trạm xe buýt Khu Tân Hoa, Đại Lộ Kim Quang, ta đến đó tìm nhưng không gặp."

Hàn Bân ghi lại địa chỉ, tiếp tục hỏi, "Ngươi và Thái Tinh có quan hệ gì?"

"Nàng là thím ta, cũng là mẹ Trần Thiếu Nham."

Hàn Bân quan sát biểu cảm đối phương, nói, "Nhưng ta nghe nói, ngươi và Trần Thiếu Nham là anh em ruột, sau này được nhận làm con nuôi, Thái Tinh mới là mẹ ruột của ngươi."

Trần Thiếu Hoan run rẩy, ngạc nhiên, "Sao ngươi biết chuyện này, ai nói cho ngươi?"

"Hồng Hân ngươi biết không?"

"Hồng Hân." Trần Thiếu Hoan nhíu mày, "Nghe quen, nhưng không nhớ là ai."

“Mười hai năm trước, trước khi Trần Thiếu Nham chết, có người giới thiệu bạn gái cho hắn.” Hàn Bân nhắc nhở.

“Đúng, ta nghe tên này quen, là người phụ nữ đó.” Trần Thiếu Hoan nhớ lại, “Chẳng lẽ là nàng nói cho cảnh sát về thân thế của ta?”

Hàn Bân gật đầu, “Trần Thiếu Nham nói với nàng.”

Trần Thiếu Hoan suy nghĩ một lúc, lắc đầu, “Không đúng, em trai ta chắc không biết chuyện này, khi đó hắn mới hơn một tuổi, không thể nhớ được. Hơn nữa, theo hiểu biết của ta, người lớn cũng không nói với hắn.”

“Có thể hắn nghe từ người ngoài?”

Trần Thiếu Hoan lắc đầu, “Khi đó cha ta chưa được phân về nhà máy phân bón, hàng xóm cũng không biết chuyện này.”

Hàn Bân ghi lại, tiếp tục hỏi, “Ngươi biết nhiều về việc Trần Thiếu Nham cứu người không?”

Trần Thiếu Hoan thở dài, “Biết, chắc chắn phải biết, hắn là hy vọng của cả gia đình, người lớn lo lắng điên cuồng, ta sao có thể không quan tâm.”

Hàn Bân nói, “Theo manh mối chúng ta có, khi đó, có thể có ba học sinh chơi ở bờ sông, trong đó Lý Uyển và Khương Hàn lần lượt rơi xuống sông, học sinh còn lại không rơi xuống sông nhưng cũng tham gia vào vụ việc, ngươi biết học sinh này không?”

Trần Thiếu Hoan cũng bối rối, “Không biết, ta hỏi cảnh sát, tìm Nhà họ Khương, còn hỏi người xung quanh, không nghe nói có học sinh thứ ba.”

“Chắc chắn?”

“Chắc chắn, sau đó ta còn tìm đến trường, chỉ nói Lý Uyển và Khương Hàn đi chơi, không nghe nói học sinh thứ ba.”

Hàn Bân đánh dấu, điều này khác với lời khai của Hồng Hân.

Trần Thiếu Hoan ngập ngừng, "Cảnh sát, thật ra… về việc Trần Thiếu Nham cứu người, ta luôn có nghi ngờ. Nghi ngờ gì?" Hàn Bân hỏi.

"Em trai ta, nói sao nhỉ, bản tính không xấu, nhưng là người thờ ơ, sợ phiền phức. Không phải người tốt bụng, thấy ai ngã trên đường, ta nghĩ hắn không dám đỡ."

Trần Thiếu Hoan giọng nặng nề, "Nhưng tại sao hôm đó lại tốt bụng, nhảy xuống sông cứu người, ta luôn không hiểu điểm này, không phải tính cách của hắn."

Hàn Bân sờ cằm, nói, "Ý ngươi là hắn có thể không tự nguyện cứu người?"

"Đúng, Nhà họ Trần chỉ có một con trai, dù biết bơi, từ nhỏ cũng được người lớn dạy, tuyệt đối không xuống sông." Trần Thiếu Hoan nắm chặt tay, nghiến răng nói,

"Đây là lý do tại sao ta nhiều năm qua không buông được việc này."

"Về nghi ngờ này, ngươi có nói với cảnh sát không?"

"Có, còn làm giám định pháp y." Trần Thiếu Hoan nhún vai, bất lực nói, "Báo cáo khám nghiệm tử thi nói Thiếu Nham chết đuối, loại trừ khả năng bị giết."

Hàn Bân suy nghĩ một lúc, bất ngờ hỏi, "Ngươi có gặp Hồng Hân không?"

"Không."

"Chắc chắn?"

"Chắc chắn, khi đó nàng và Thiếu Nham quen chưa lâu, ta chỉ nghe Thiếu Nham nhắc tên, nhưng chưa gặp. Tuy nhiên,

chú thím ta có gặp nàng.”

Hàn Bân quay bút, Hồng Hân nói gặp Trần Thiếu Hoan một lần, còn thấy nàng mặc áo khoác đỏ, nhưng Trần Thiếu Hoan lại nói chưa gặp, chắc chắn một trong hai người nói dối.

Sáu giờ chiều.

Phòng họp thành phố Cao Thành tổ chức họp tổng kết vụ án.

Chủ trì cuộc họp vẫn là đội trưởng đội hình sự số hai Mã Cảnh Ba.

Tham dự cuộc họp có Lâm Hưng Tân, Hàn Bân, Lý Tồn Vinh, Vương Tiêu.

Mã Cảnh Ba nhìn đồng hồ, “Lại bận rộn một ngày, mọi người nói tiến triển điều tra, có manh mối mới thì tiếp tục điều tra. Không có manh mối thì về nhà ngủ.”

Lâm Hưng Tân ngáp một cái, “Đội trưởng Mã nói đúng, từ tối qua đến giờ, ta không chợp mắt, già rồi không chịu nổi. Hai mươi tuổi, hai đêm không ngủ là chuyện thường.”

Mã Cảnh Ba cười, tiếp tục nói, “Ta nói trước tiến triển điều tra, ta đến trường tiểu học Thực Nghiệm, tìm thấy giáo viên chủ nhiệm lớp của Khương Hàn và Lý Uyển, thầy Lưu. Theo thầy Lưu, hai người này là bạn cùng bàn, quan hệ rất tốt.”

“Khi đó trường cũng nhờ thầy Lưu tìm hiểu tình hình, Khương Hàn và Lý Uyển không nhắc đến có học sinh khác cùng đi sông, chỉ nói hai người cùng đi. Sau đó, Lý Uyển và Khương Hàn chuyển trường, thầy Lưu không gặp lại họ.”

“Ta cũng đến đồn công an đường Hưng Bắc, dưới sự trợ giúp của sở trưởng Vương, tìm được hai cảnh sát đến hiện trường năm đó, họ không nghe nói về học sinh thứ ba.”

“Về việc có hay không học sinh thứ ba, ta nghĩ là không, trong quá trình điều tra có manh mối liên quan không?”

Hàn Bân tiếp lời, “Về điểm này, ta cũng hỏi Trần Thiếu Hoan, nàng thừa nhận là chị ruột của Trần Thiếu Nham, biết rõ vụ chìm nước, nhưng không biết về học sinh thứ ba.”

Chương 729: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mã Cảnh Ba gật đầu, "Nói cách khác, Hồng Hân có thể đang nói dối."

"Hàn đội nói đúng, nhìn một biết mười." Hàn Bân khen, mở sổ ghi chép, "Qua lời khai của Trần Thiếu Hoan, ta thấy lời khai của nàng và Hồng Hân khác nhau nhiều, học sinh thứ ba chỉ là một điểm."

"Việc Trần Thiếu Hoan và Trần Thiếu Nham là anh em ruột cũng do Hồng Hân nói, nhưng theo Trần Thiếu Hoan, Trần Thiếu Nham không biết việc này, không thể nói với Hồng Hân."

"Còn một điểm, Hồng Hân nói gặp Trần Thiếu Hoan một lần, khi đó Trần Thiếu Hoan mặc áo khoác đỏ, nhưng Trần Thiếu Hoan nói chưa gặp Hồng Hân."

"Tuy nhiên, Trần Thiếu Hoan thừa nhận có áo khoác đỏ, sau này lỗi mốt cho Thái Tinh."

"Khương Khôn Sơn cũng nói thấy Thái Tinh mặc áo khoác đỏ."

"Nói cách khác, về áo khoác đỏ, lời khai của Khương Khôn Sơn, Hồng Hân, Trần Thiếu Hoan đều nhất quán, áo vốn của Trần Thiếu Hoan, sau đó cho Thái Tinh."

"Điểm mâu thuẫn là nguồn tin của Hồng Hân."

Mọi người nghe xong đều im lặng.

Một lúc sau, Lý Tồn Vinh khẽ ho, "Ta nghĩ khả năng Trần Thiếu Hoan nói dối cao hơn, ta nghĩ ngược lại, nếu Hồng Hân không gặp Trần Thiếu Hoan, sao biết nàng có áo khoác đỏ."

"Hơn nữa, ta kiểm tra tình hình của Trần Bách Phong, theo lộ trình hắn đưa, trích xuất camera giám sát của vài cửa hàng, nhưng không thấy hắn, chứng tỏ lời khai không chính xác."

"Ta đến nhà Trần Bách Phong, không thấy dụng cụ gây án, nhưng phát hiện bệnh án của Trần Bách Phong, hắn bị tiểu đường, từng nhập viện vì đột quỵ. Ta hỏi bệnh viện, tay phải hắn không có lực, theo ta, hắn không có khả năng gây án."

"Nếu Trần Bách Phong không gây án, tại sao hắn tự thú?" Lý Tồn Vinh cười, tự hỏi tự đáp, "Chắc chắn là để bảo vệ Trần Thiếu Hoan, cha hiểu con nhất, hắn biết con gái là hung thủ."

"Lý đội nói có lý." Hàn Bân đồng ý, chuyển hướng, "Về việc này, ta cũng hỏi Trần Thiếu Hoan, nàng một mực nói cha mình không phải hung thủ, thừa nhận cha có thể tự thú vì nàng, nhưng không thừa nhận liên quan đến cái chết của Khương Hoa Văn."

"Trần Thiếu Hoan mất việc, tìm được công việc bán hàng, nàng nói có chứng cứ vắng mặt, ta đã bảo Giang Dương và Triệu Tĩnh Văn xác minh."

Mã Cảnh Ba tổng kết, "Hiện tại không có chứng cứ chứng minh Trần Bách Phong liên quan trực tiếp đến vụ nổ Nhà họ Khương, nghi ngờ tạm thời loại bỏ."

"Về mâu thuẫn trong lời khai của Trần Thiếu Hoan và Hồng Hân, kiểm tra chứng cứ vắng mặt của hai người, xem ai có chứng cứ, người còn lại sẽ tăng nghi ngờ."

"Và tìm Thái Tinh, nàng là chủ nhân áo khoác đỏ, dù không phải hung thủ, cũng có thể đã tiếp xúc với hung thủ."

Lâm Hưng Tân lắc đầu, “Ta đã phái người tìm Thái Tinh, nhưng chưa có manh mối.”

Hàn Bân nói, “Ta có một số thông tin về Thái Tinh, do Trần Thiếu Hoan cung cấp.”

“Theo Trần Thiếu Hoan, có hàng xóm thấy nàng ở trạm xe buýt Khu Tân Hoa, Đại Lộ Kim Quang.” Hàn Bân gõ bàn,

“Ta nghĩ lại lời khai của Trần Thiếu Hoan và Hồng Hân, thấy cả hai đều nhắm vào nhau, theo manh mối của Hồng Hân, nghi ngờ Trần Thiếu Hoan rất lớn. Theo manh mối của Trần Thiếu Hoan, Hồng Hân cũng có thể là nghi phạm.”

“Và cả hai lời khai đều nhắc đến Thái Tinh, tìm được nàng sẽ giúp rất nhiều cho việc phá án.”

Mã Cảnh Ba gật đầu, “Ta sẽ liên hệ với đồn cảnh sát địa phương, nhờ họ giúp tìm Thái Tinh…”

“Reng reng…”

Mã Cảnh Ba chưa nói xong, điện thoại Hàn Bân reo.

Hàn Bân nghe máy, “Alo.”

Bao Tinh nói, “Tổ trưởng, ta đã liên hệ với chồng Hồng Hân, nhưng đối phương nói bận, chưa đến đồn làm việc. Ta đến khu dân cư của Hồng Hân, kiểm tra camera giám sát, Hồng Hân nói dối, tối ngày 12 tháng 5 nàng về nhà lúc 11 giờ.”

Hàn Bân quyết đoán, “Lập tức bắt Hồng Hân.”

Bao Tinh hỏi, “Có cần xin lệnh bắt không?”

“Ngươi không cần lo, ta sẽ báo cáo đội trưởng, ngươi và Lý Cầm tùy cơ ứng biến, bắt người về đồn.”

“Rõ.”

Hàn Bân cúp máy, báo cáo với Mã Cảnh Ba.

Mã Cảnh Ba bàn bạc với Lâm Hưng Tân, Mã Cảnh Ba dẫn người về thành phố, Lâm Hưng Tân ở lại thành phố Cao Thành điều tra.

…

Mười phút sau, trên chiếc xe hơi đang chạy nhanh.

Vương Tiêu lái xe, Hàn Bân ngồi ghế phụ, Mã Cảnh Ba ngồi ghế sau.

Mã Cảnh Ba châm thuốc, "Hàn Bân, ngươi ghi lời khai Hồng Hân, ngươi thấy người này thế nào?"

Hàn Bân dựa vào ghế, nhớ lại, "Lúc đó không phát hiện gì bất thường."

Mã Cảnh Ba nói, "Người phụ nữ này không đơn giản."

Hàn Bân gật đầu, "Ta nghĩ Thái Tinh mất tích có thể liên quan đến Hồng Hân."

"Nếu Trần Thiếu Hoan không nói dối, chưa gặp Hồng Hân, Hồng Hân làm sao biết chuyện áo khoác đỏ và thân thế Trần Thiếu Hoan, theo lý không nên biết."

"Giải thích duy nhất là Thái Tinh nói cho Hồng Hân."

Vương Tiêu hỏi, "Vậy hung thủ là Thái Tinh hay Hồng Hân?"

Hàn Bân im lặng một lúc, phân tích, "Khi Khương Hoa Văn chết, Hồng Hân đang làm việc ở Cục Thủy Lợi, không có thời gian gây án. Ta nghĩ khả năng đồng phạm rất cao."

Vương Tiêu nói, "Theo đó, Thái Tinh có thể là đồng phạm của Hồng Hân, nên Hồng Hân biết nhiều về Trần Thiếu Hoan."

Hàn Bân nhíu mày, "Theo suy đoán này, Khương Hoa Văn chết khi Thái Tinh có chứng cứ vắng mặt, Khương Hoa Văn

có thể do Thái Tinh giết, nhưng Thái Tinh đã hơn năm mươi tuổi, kéo Khương Hoa Văn từ sảnh vào phòng không dễ."

"Reng reng…" Lúc đó, điện thoại Mã Cảnh Ba reo.

Mã Cảnh Ba ngáp, nghe máy, "Alo."

Chương 730: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đội trưởng Mã, chúng ta đã kiểm tra ở trung tâm thương mại, Trần Thiếu Hoan hôm qua đi làm, đồng nghiệp và camera đều chứng minh, nàng có chứng cứ vắng mặt."

"Biết rồi, thành phố báo cáo, chứng cứ vắng mặt của Hồng Hân là giả, chúng ta đang trên đường về thành phố. Ngươi kiểm tra tiếp chiều ngày 12 tháng 5, Trần Thiếu Hoan có thời gian gây án không."

"Rõ."

Mã Cảnh Ba cúp máy, nói, "Khi Khương Hoa Văn chết, Trần Thiếu Hoan không có thời gian gây án, vậy nghi ngờ Hồng Hân càng lớn."

Nói đến đây, Mã Cảnh Ba lo lắng, "Chỉ có Lý Cầm và Bao Tinh bố trí bắt, không có vấn đề chứ."

Hàn Bân cười, "Yên tâm, ta đã dặn Lý Cầm bảo vệ an toàn cho Hồng Hân."

Thành phố Cầm Đảo, Cục Thủy Lợi.

Hồng Hân mang ba lô vải, từ tòa nhà văn phòng đi ra, cúi đầu không chào hỏi ai, chỉ vội vã đi ra, như có việc gấp.

Hồng Hân vừa đến cổng, một chiếc xe hơi đen dừng bên đường, cửa sổ ghế phụ hạ xuống, Bao Tinh thò đầu ra nói, "Bà Hồng, lên xe đi, ta đưa ngươi về."

Hồng Hân ngẩn ra, cười gượng, "Không cần, nhà ta không xa, ta đang định mua đồ, đi bộ về được rồi."

“Bà Hồng lên xe đi, có người theo dõi ngươi.” Bao Tinh nói.

“Theo dõi?” Hồng Hân nhíu mày, “Không thể nào.”

Lúc đó, Lý Cầm từ Cục Thủy Lợi đi ra, giọng gấp gáp, “Lên xe nhanh, có người theo dõi chúng ta, có thể gây hại cho ngươi.”

Lý Cầm mở cửa, đẩy Hồng Hân lên xe.

Hồng Hân ngạc nhiên, hỏi, “Cảnh sát Lý, ai theo dõi ta? Ngươi có nhầm không.”

Vừa vào xe, Hồng Hân chưa kịp phản ứng, Lý Cầm lấy còng tay, còng tay nàng lại, “Hồng Hân, ngươi bị bắt.”

Hồng Hân hoảng hốt, hét lên, “Cảnh sát Lý, ngươi làm gì, sao bắt ta, không phải đội trưởng bảo ngươi bảo vệ ta sao, tin không ta khiếu nại ngươi.”

“Ngươi muốn khiếu nại thì dễ, ta đưa ngươi gặp hắn.” Lý Cầm cười.

Sáng nay, Hàn Bân giao nhiệm vụ, đúng là bảo họ bảo vệ an toàn cho Hồng Hân. Nhưng Hàn Bân cũng dặn, khi chưa kiểm tra rõ chứng cứ vắng mặt của Hồng Hân, cũng phải cảnh giác.

Và họ đã chứng minh Hồng Hân nói dối, nghi ngờ tăng lên.

Hồng Hân trừng mắt hét, “Thái độ gì đây, sao bắt ta không phân rõ trắng đen, ta cũng là công chức, là người Cục Thủy Lợi, trưởng cục chúng ta có khi quen trưởng cục các ngươi.”

Lý Cầm không để ý, dù là trưởng cục nhưng khác biệt lớn.

…

Khi Hàn Bân và những người khác trở về thành phố, Hoàng Khiết Khiết đã xin lệnh bắt và lệnh khám xét.

Mã Cảnh Ba cầm lệnh khám xét, dẫn Vương Tiêu và vài thành viên đội hai, đến nhà Hồng Hân khám xét.

Hàn Bân ở lại thẩm vấn Hồng Hân.

Hàn Bân vừa rót trà, chưa kịp uống, Lý Cầm và Bao Tinh đã về văn phòng.

Hàn Bân hỏi, "Bắt người về chưa?"

"Rồi, đã áp giải vào phòng thẩm vấn." Giọng Lý Cầm khàn.

"Nghỉ năm phút, sau năm phút thẩm vấn Hồng Hân."

"Rõ."

…

Bảy giờ rưỡi tối, phòng thẩm vấn.

Hồng Hân nhìn về phía trước, vẻ mặt đờ đẫn, mắt hơi trống rỗng.

"Két…" Cửa mở, Hàn Bân, Bao Tinh, Lý Cầm ba người bước vào phòng.

"Cảnh sát Hàn, ngươi đến đúng lúc, ta muốn khiếu nại hai người của ngươi, ngươi bảo họ bảo vệ ta, họ quay sang bắt ta, có bảo vệ kiểu đó sao."

Hàn Bân đặt ly trà lên bàn, sắp xếp hồ sơ và tài liệu, chậm rãi nói, "Ta bảo họ bắt ngươi, ngươi muốn khiếu nại thì khiếu nại ta."

"Ngươi sao bắt ta." Hồng Hân nghẹn, "Sáng nay ta đã khai rồi, cái nên nói đều nói, các ngươi không bắt hung thủ thật, cứ nhằm vào ta làm gì?"

"Ngươi cung cấp lời khai giả, chúng ta không bắt ngươi thì bắt ai?" Hàn Bân hỏi lại.

“Lời khai giả gì, các ngươi có nhầm không.”

Bao Tinh đứng dậy, cầm bức ảnh đi tới, “Chúng ta kiểm tra camera giám sát, từ chín giờ rưỡi đến mười giờ tối ngày 12 tháng 5, ngươi không có ở nhà. Đây là ảnh chụp lúc mười một giờ đêm ngươi về nhà, còn nói mình không nói dối.”

“Ta… ta bị nàng lừa.” Hồng Hân nghiến răng nói.

“Ngươi bị ai lừa?”

“Thái Tinh, tối đó nàng tìm ta, nên ta về nhà trễ, sợ cảnh sát nghi ngờ ta nên nói dối, chắc chắn nàng cố ý hại ta.”

“Tối ngày 12 tháng 5 ngươi gặp Thái Tinh?”

“Đúng.”

“Gặp ở đâu, nàng gọi ngươi làm gì?”

Hồng Hân cúi đầu, im lặng một lúc, “Nàng nói không khỏe, bảo ta mua thuốc, ta đến nhà nàng, không gặp nàng, đợi đến hơn mười giờ nàng mới về.”

“Thái Tinh sống ở đâu?”

“Khu dân cư Kim Quang, Khu Tân Hoa, nhà 302 tòa 7.”

Hàn Bân ghi lại, “Các ngươi liên lạc thế nào?”

“Nàng gọi cho ta.”

“Số điện thoại là bao nhiêu 1387xxxxx.”

“Sao các ngươi liên lạc?” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Nàng chủ động tìm ta, nói Trần Thiếu Nham chết, nàng không còn người thân, muốn ta giúp. Ta thấy nàng tội nghiệp, giúp nàng thuê nhà, mua đồ dùng hàng ngày, nhưng ta không ngờ nàng hại ta.”

Hàn Bân nhìn chằm chằm đối phương, “Sáng nay ngươi khai, tại sao không nói liên lạc với Thái Tinh?”

“Ta… ta định nói, sau khi cảnh sát liên lạc, ta gọi nàng, nàng xin ta đừng nói về nàng, nàng nói không muốn bị quấy rầy, không muốn nhắc lại chuyện Trần Thiếu Nham.” Hồng Hân thở dài, bất lực nói,

“Ta là ý tốt, nghĩ nàng cũng đáng thương, nếu cảnh sát nhắc đến cái chết của Trần Thiếu Nham, sẽ gây tổn thương cho Thái Tinh lần nữa, nên không nhắc đến nàng, nhưng ta nói hết những gì biết cho cảnh sát.”

Hàn Bân xoa tay, dựa vào ghế hỏi, “Ngươi nói lại chi tiết việc tối ngày 12 tháng 5. Nếu ngươi còn lừa cảnh sát, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

Chương 731: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ta biết." Hồng Hân hít sâu, "Ta nhớ, mua thuốc xong đã chín giờ tối…"

Hàn Bân ngắt lời, "Nói từ bảy giờ tối."

"Bảy giờ tối, ta chắc đang ăn cơm, đột nhiên nhận được điện thoại của Thái Tinh, nói không khỏe, bảo ta mua thuốc. Ta không nghĩ nhiều, ra ngoài mua thuốc, nhưng thuốc khó mua, đến vài nhà thuốc không có, mua xong đã chín giờ."

"Đến khu dân cư Kim Quang hơn chín giờ, gõ cửa không ai trả lời, ta gọi điện. Nàng nói đang ở phòng khám gần đó, sắp về, bảo ta vào nhà đợi."

"Ta đợi đến hơn mười giờ nàng mới về, còn xách túi, ta hỏi nàng bên trong là gì, nàng nói là đồ dùng hàng ngày, không muốn nhờ ta mua."

"Ta để đồ, nghỉ một lúc rồi đi. Ta luôn giúp nàng, tốt với nàng, không hiểu sao nàng hại ta."

"Nói cách khác, từ chín giờ rưỡi đến mười giờ rưỡi, ngươi luôn ở khu dân cư Kim Quang?" Hàn Bân xác nhận.

"Đúng."

"Lần cuối liên lạc với Thái Tinh khi nào?"

"Trưa nay, ta nghi chuyện này có liên quan đến nàng, gọi điện nhưng không được. Ta mới biết mình có thể bị lợi dụng."

"Ngươi có gặp Trần Thiếu Hoan không?"

“Không.”

Hàn Bân hỏi, “Sao ngươi nói dối cảnh sát?”

“Ta không nói dối, ta thấy ảnh Trần Thiếu Hoan, do Thái Tinh cho xem, khi đó Trần Thiếu Hoan mặc áo khoác đỏ, hôm đó ta lỡ miệng, không cố ý lừa các ngươi.”

“Thân thế Trần Thiếu Hoan ai nói cho ngươi?”

“Cũng là Thái Tinh.”

Hàn Bân nhíu mày, nếu Hồng Hân nói thật, Thái Tinh có thể là hung thủ thật sự.

Tuy nhiên, qua quan sát biểu cảm, Hàn Bân thấy Hồng Hân hơi khác thường, dường như vẫn giấu điều gì…

Thành phố Cầm Đảo.

Cục Thủy Lợi.

Mã Cảnh Ba cùng Vương Tiêu và người khác đến nhà Hồng Hân.

Khu dân cư có môi trường tốt, có công ty quản lý.

Mã Cảnh Ba tìm người của công ty, nhờ họ gọi cửa.

Người của công ty gọi cửa một lúc, không có tiếng trả lời.

Nếu có người trong nhà, nghe tiếng gọi, dù không mở cửa, không trả lời, cũng sẽ có động tĩnh.

Thường có người đi đến cửa nghe động tĩnh bên ngoài.

Người bên ngoài sẽ nghe thấy tiếng bước chân.

Tất nhiên, có người có năng lực chống trinh sát hoặc đã chuẩn bị, có thể trốn không ra tiếng, nhưng rất ít.

Vì Hồng Hân đã bị cảnh sát bắt, có thể không có người, Mã Cảnh Ba gọi thợ khóa mở cửa.

Cửa mở, trong nhà vẫn không có động tĩnh.

Mã Cảnh Ba dẫn đầu vào phòng khách, đây là căn hộ ba phòng, bếp rộng, cửa kính trượt, nhìn thấy bên trong có người không, sâu hơn là bếp, phòng chính, phòng phụ và phòng khách, các thành viên lần lượt vào tìm.

"An toàn."

"An toàn."

"Không có ai."

Trong nhà hơi bừa bộn, Mã Cảnh Ba định khám xét, nghe tiếng động.

Trương Thuận Cốc gọi, "Đội trưởng, ta phát hiện."

Mã Cảnh Ba vào phòng phụ, căn phòng rất gọn gàng, bên trái có giường gỗ, bên phải có bàn, trên bàn có đồ cúng, trên tường là ảnh đen trắng của một bé gái, phía trên ảnh có treo lụa trắng.

Trương Thuận Cốc phàn nàn, "Phòng đẹp thế này làm thành linh đường, may mà ta gan lớn, đổi người khác thì chết khiếp."

Hà Anh Sinh cất súng, nhổ nước bọt, "Phì, chuyện gì cũng lôi ta, không nói tốt được à."

Mã Cảnh Ba xua tay, "Đi đi, đừng đứng đây xem náo nhiệt, khám nhà đi."

Mọi người dạ, tản ra khám nhà.

Mã Cảnh Ba quan sát phòng, đồ đạc sạch sẽ, có sách, đồ chơi, thậm chí đồ ăn vặt của trẻ con.

Trên bàn thờ có hoa quả, rất tươi, mới để không lâu.

Kỳ lạ nhất là có ảnh đôi nam nữ, người phụ nữ là Hồng Hân, chủ nhà.

Nam là chồng Hồng Hân, trong phòng khách có ảnh đôi của họ.

Phòng có cảm giác áp lực.

Trung Quốc có truyền thống ngàn năm, tang lễ nhiều kiêng kỵ, người chết càng lớn tuổi, người thân càng dễ chấp nhận, thậm chí ** tuổi còn gọi là hỉ tang.

Người chết càng trẻ, người thân càng đau, kiêng kỵ nhất là người tóc bạc tiễn kẻ tóc xanh.

Bé gái trong ảnh chỉ sáu bảy tuổi, thắt bím tóc, tuổi đáng yêu, cái chết là nỗi đau không thể nói của cha mẹ.

"Đội trưởng, ta phát hiện." Giọng Hà Anh Sinh từ phòng phía bắc.

Mã Cảnh Ba vào phòng phía bắc, bên phải có tủ cao hai mét, cửa tủ mở, Hà Anh Sinh chỉ vào tủ, "Đội trưởng, bên trong có két sắt."

Mã Cảnh Ba liếc nhìn, két sắt không lớn, cao nửa mét, bên ngoài sơn màu xám, Mã Cảnh Ba gọi thợ khóa mở két.

Với người bình thường, mở két không dễ, cái này cứng hơn khóa nhiều, phá mềm thì không đủ kỹ thuật.

Phá cứng, đập đập đập, mở không quan trọng, cảnh sát sẽ đến.

Với thợ khóa thì không khó.

Thợ khóa dùng dụng cụ, chưa đến ba phút mở két.

Két chia hai tầng, tầng trên có thắt lưng và dây thừng, tầng dưới có ba hộp tinh xảo.

Mã Cảnh Ba mở hộp bên trái, bên trong là dây chuyền bạch kim, mặt trái tim, có đính kim cương.

Mã Cảnh Ba mở hộp giữa, trống không.

Mã Cảnh Ba mở hộp phải, bên trong là đồng hồ nam.

Mã Cảnh Ba nhận ra dây chuyền, Lý Uyển chết đeo dây chuyền này, cha mẹ Lý Uyển cung cấp ảnh, còn đồng hồ thì không nhớ, nhưng có chút suy đoán.

Hộp giữa trống rỗng làm Mã Cảnh Ba dự cảm không tốt…

Phòng thẩm vấn.

Hàn Bân suy nghĩ, nếu Hồng Hân nói thật, Thái Tinh nghi ngờ tăng, cần tìm nàng.

Hàn Bân gọi Lý Cầm ra, bảo nàng tìm Thái Tinh.

Hàn Bân vừa định về phòng thẩm vấn, điện thoại reo, Mã Cảnh Ba gọi, kể tình hình khám xét.

Mã Cảnh Ba còn dặn, bảo Hàn Bân tiếp tục thẩm vấn Hồng Hân, nghi có nạn nhân mới.

Chương 732: Tiêu Đề 《Ẩn》

Về cái chết của con gái Hồng Hân, Mã Cảnh Ba sẽ cử người điều tra.

Cuộc gọi rất đúng lúc, giúp Hàn Bân suy nghĩ lại lời khai của Hồng Hân.

Con gái Hồng Hân chết, nhỏ tuổi có thể do tai nạn, giống Thái Tinh.

Quan trọng là, két Hồng Hân có dây chuyền của Lý Uyển, còn đồng hồ có thể của Khương Hoa Văn, hai vật này không đáng tiền, nhưng tượng trưng cho hai người chết.

Hồng Hân chắc chắn là hung thủ, lời khai trước là giả.

Hộp giữa có thể để vật của người chết.

Hàn Bân châm thuốc, hút gần hết, mới vào phòng thẩm vấn.

Hàn Bân ngồi xuống bàn, mặt nghiêm túc.

Hồng Hân hỏi, "Cảnh sát Hàn, ta đã nói rõ, có thể thả ta không?"

Với nghi phạm lừa dối nhiều lần, Hàn Bân không khách khí, trực tiếp phương pháp đột phá.

"Ta hỏi ngươi một câu." Hàn Bân nói.

"Câu gì?"

"Con gái ngươi chết thế nào?"

Hồng Hân co rúm miệng, sắc mặt tái nhợt, hai nắm tay siết chặt, "Liên quan gì đến ngươi!"

Hàn Bân nói tiếp, "Lập bàn thờ trong nhà, ngươi thật có ý tưởng."

Hồng Hân hét lên, "Không liên quan ngươi!"

"Dây chuyền bạch kim chắc của Lý Uyển, đồng hồ của Khương Hoa Văn, để tế con gái ngươi."

Hồng Hân đập nắm tay vào ghế, "Không cho ngươi nhắc đến con gái ta."

"Tôn trọng là song phương, ngươi lừa cảnh sát nhiều lần, coi chúng ta là khỉ?" Hàn Bân hỏi lại.

"Ngươi muốn gì?" Hồng Hân trừng mắt.

Rồng có vảy ngược, và vảy ngược của Hồng Hân là con gái nàng.

"Nói ta nghe, tại sao giết Lý Uyển và Khương Hàn?"

Hồng Hân mặt méo mó, "Chúng đáng chết!"

"Ngươi giết chúng thế nào?"

"Tối ngày 12 tháng 5, ta mặc áo khoác đỏ, đeo khẩu trang và mũ, theo dõi Lý Uyển đến sân vận động, ta chờ, chờ, cuối cùng chờ đến khi người khác đi hết, ta vào bể bơi, thấy Lý Uyển bơi."

"Ta không vội, kiên nhẫn đợi, Lý Uyển ra khỏi bể bơi, vào tủ thay đồ, ta dùng dùi cui điện làm nàng ngất, sau đó…"

Hồng Hân lộ vẻ tàn nhẫn, hai tay siết lại, "Ta dùng dây da, siết cổ nàng, một phút, hai phút… Khi ta buông ra, nàng đã tắt thở, ta lấy đồ của nàng, gồm dây chuyền bạch kim."

Lấy Trần Bách Phong làm ví dụ, thêm tiền sử nói dối của Hồng Hân, Hàn Bân không hoàn toàn tin, truy hỏi, "Lúc ngươi

gây án có ai xung quanh?"

Hồng Hân hừ, "Khi ta rời bể bơi, thấy một thanh niên, khoảng hai mươi, quanh quẩn gần bể bơi, như thằng ngốc, không biết làm gì."

"Thấy ai nữa không?"

"Có bảo vệ, cầm đèn pin tuần tra sân vận động."

Hàn Bân ghi lại, hỏi tiếp, "Đồ của nạn nhân ngươi để đâu?"

Hồng Hân nhớ lại, "Điện thoại Lý Uyển ta ném lên xe chở cát, còn lại ta vứt hết, chỉ giữ dây chuyền."

Hồng Hân kể giống tình hình thực tế, nhất là chi tiết gây án, chỉ có hung thủ mới biết.

Chắc chắn Hồng Hân là hung thủ giết Lý Uyển!

Hàn Bân lấy hồ sơ khác, "Còn Khương Hoa Văn? Chết thế nào?"

"Giống Lý Uyển, đều dùng dùi cui điện làm ngất, rồi giết."

"Không phải ngươi đang làm việc sao?"

"Ta tranh thủ giờ nghỉ trưa giết."

Hàn Bân quen quay bút, "Nói chi tiết."

"Hôm qua trưa, ta gọi taxi trước, mười hai giờ tan ca, ngồi xe đến thành phố Cao Thành, khoảng bốn mươi phút đến nơi, tìm nhà Khương Hoa Văn."

"Ta đã thăm dò trước, biết nhà Khương Hoa Văn, gọi cửa, làm hắn ngất. Sau đó trói lại, mở bình ga, lấy đồng hồ của hắn."

"Sau đó, ta đi taxi về Cục Thủy Lợi, việc tiếp theo ngươi đã biết."

Lần này Hồng Hân kể không chi tiết như giết Lý Uyển, hơn nữa không kể việc kéo Khương Hoa Văn vào phòng, và Triệu Xuân Liên về nhà nấu cơm, rời nhà lúc một giờ chiều.

Theo Hồng Hân nói, đến thành phố Cao Thành khoảng mười hai giờ bốn mươi, là không thể.

Hồng Hân nói dối, mục đích có thể là che giấu cho đồng phạm.

Hàn Bân không vạch trần, hỏi tiếp, "Tại sao giết Lý Uyển và Khương Hoa Văn?"

"Chúng đáng chết."

"Tại sao?"

"Chúng vô ơn, Trần Thiếu Nham cứu, không cảm kích, còn đề phòng Nhà họ Trần, đau lòng quá." Hồng Hân nói.

"Lý do không thuyết phục." Hàn Bân nói.

Hồng Hân hừ, "Ngươi tin hay không."

Hàn Bân giơ hai ngón tay, "Ta cho ngươi hai lựa chọn, một là khai thật. Hai là ta tự điều tra, chắc chắn vụ này liên quan đến cái chết của con gái ngươi."

Hồng Hân thở dài, "Nếu ta nói thật, các ngươi không quấy rầy, không nhắc đến con gái ta nữa."

Hàn Bân chân thành, "Ta biết ngươi không muốn nhắc lại, nhưng ta là cảnh sát, có trách nhiệm điều tra, chỉ cần ngươi khai thật, ta không cố tình khơi lại nỗi đau."

Hồng Hân im lặng, "Một lần thôi, sau này không nhắc nữa."

"Với điều kiện ngươi không nói dối." Hàn Bân nói.

Hồng Hân hít sâu, thì thầm, "Ta thế này rồi, nói dối có ích gì."

“Mười hai năm trước, ta hẹn hò với Trần Thiếu Nham ở bờ sông, khi đó ta trẻ, mới đi làm, đầy sức sống. Đó là lần hẹn thứ ba, ta thấy Trần Thiếu Nham thích ta.”

“Ta cũng ấn tượng tốt, hắn là giáo viên trung học, người thật thà, công việc ổn định, nhà địa phương, mọi mặt đều tốt. Nếu phát triển bình thường, có lẽ chúng ta kết hôn.”

“Hôm đó, hắn rủ ta đi chơi, ta muốn ra sông, thời tiết đẹp, có gió nhẹ, ta mặc váy vàng nhạt, hắn khen đẹp, đột nhiên chúng ta nghe tiếng kêu cứu, chạy đến thấy hai đứa trẻ rơi xuống sông.”

“Lúc đó, Trần Thiếu Nham không có ý định nhảy cứu, chỉ đứng hô.” Hồng Hân nhắm mắt, như cố nhớ lại.

Mười hai năm trước, thành phố Cao Thành, bờ sông Nguyệt Lượng.

Chương 733: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hai đứa trẻ rơi xuống sông, bờ sông có đôi nam nữ, là Hồng Hân và Trần Thiếu Nham trẻ.

Hồng Hân trẻ mặt lo lắng, hỏi Trần Thiếu Nham, "Ngươi biết bơi không?"

Trần Thiếu Nham ngập ngừng, "Biết."

Hồng Hân thúc giục, "Còn chần chừ gì, mau cứu!"

Trần Thiếu Nham vẻ do dự, nhìn đứa trẻ, rồi nhìn Hồng Hân, hắn không muốn nhảy, sợ cô gái thất vọng.

Hắn rất thích cô gái, không muốn để lại ấn tượng nhút nhát.

Hồng Hân sốt ruột, đẩy Trần Thiếu Nham, "Đừng đứng đó, hai đứa trẻ sắp chết, tội quá."

Trần Thiếu Nham thở dài, không muốn cô gái thất vọng, cắn răng nhảy xuống sông, nhưng biết bơi là một chuyện, cứu người là chuyện khác.

Trần Thiếu Nham vừa đến gần Lý Uyển, cô bé bám lấy hắn như bạch tuộc, một tay hắn bị giữ, bơi khó khăn, hắn hô to, nhưng Lý Uyển chỉ mười một tuổi, sợ hãi, chỉ biết bám chặt.

Trần Thiếu Nham cố đẩy cô bé lên bờ.

Hồng Hân đón lấy cô bé, chỉ vào Khương Hàn, "Kia, cậu bé sắp trôi rồi!"

Trần Thiếu Nham chưa kịp thở, lại bơi về phía Khương Hàn.

Đến giữa chừng, hắn hối hận, sao mình phải mạnh mẽ, không cần mạo hiểm, vì một cô gái đáng không?

Nếu mình chết thì sao? Ai chăm sóc cha mẹ? Có nên bơi về không?

Trần Thiếu Nham muốn rút lui, nhưng không có dũng khí đối diện ánh mắt thất vọng của Hồng Hân, cắn răng tiếp tục bơi đến Khương Hàn, nhưng cảm thấy tứ chi nặng nề.

Khương Hàn như Lý Uyển, bám chặt hơn, Trần Thiếu Nham cảm thấy sắp ngạt, dùng hết sức mới đưa Khương Hàn lên bờ.

Lúc đó, Trần Thiếu Nham kiệt sức, dòng nước chảy mạnh cuốn hắn đi, không nổi lên nữa.

Thấy vậy, Hồng Hân kinh hãi, hô lớn, "Trần Thiếu Nham, Trần Thiếu Nham!"

Trong phòng thẩm vấn, Hồng Hân cũng hét, hai bóng dáng như hòa làm một.

Tiếng hét cắt đứt hồi tưởng, Hồng Hân mở mắt, khóc,

"Khi đó ta nghĩ, sao người này vậy, không dám cứu trẻ, biết bơi, thấy trẻ rơi không cứu, còn có chút thất vọng."

"Trần Thiếu Nham sợ ta thất vọng, mới nhảy cứu người, cứu hai đứa trẻ, chết đuối."

"Khi đó… ta ngơ ngác, không ngờ vậy. Đáng ngờ hơn, cha mẹ hai đứa trẻ đến không cảm ơn, chỉ dẫn chúng đi, ta thất vọng."

"Tại sao vậy, ta sai sao?"

"Sau đó, cha mẹ Trần Thiếu Nham đến, họ buồn rầu, khóc xé ruột gan, ta không bao giờ quên. Ta sợ, sợ họ trách ta, không dám an ủi, ta cũng bỏ đi."

“Ta biết làm vậy sai, nhưng không biết làm gì, còn trẻ, không ứng phó được, không hiểu sao Trần Thiếu Nham dễ chết vậy, biết bơi mà…”

Hồng Hân khóc, vẻ mặt không còn tàn nhẫn.

Hàn Bân lấy giấy đưa cho nàng.

“Sau đó, ngươi biết rồi, ta thành anh hùng, đơn vị khen thưởng, đồng nghiệp khuyến khích, nhưng ta vẫn không vượt qua được. Ta biết, nếu không vì ta, Trần Thiếu Nham không nhảy, không chết, ta hại hắn.”

“Ta nắm bắt cơ hội, chuyển từ thành phố Cao Thành về thành phố, gặp chồng, công việc và cuộc sống thuận lợi, ta cố quên chuyện Cao Thành, quên cái chết của Trần Thiếu Nham, sau đó con gái ta sinh ra, đó là thời gian đẹp nhất đời ta.”

“Vì chồng, vì con gái, ta phải sống tốt, cố quên mọi thứ ở Cao Thành, cắt đứt mọi thứ liên quan, thời gian đó ta rất vui.” Hồng Hân cười khóc, vẻ kỳ lạ,

“Ba năm trước, có người phá hủy cuộc sống của ta!”

“Ta nhớ rõ, ngày đó, ta đi xe điện đón con tan học. Chúng ta đi đúng đường, xe hơi vượt đèn đỏ, tông vào xe điện, con gái ta bị thương nặng… không cứu được.”

Mắt Hồng Hân đỏ hoe, “Sau đó ta mới biết, lái xe say rượu, hắn giết người, hắn giết con ta.”

“Lái xe giờ ở đâu?”

“Cười nhạo ở nhà, như không có gì xảy ra. Hắn đáng chết nhất.”

“Lái xe say rượu đâm chết người, không ngồi tù sao?”

“Không, cảnh sát thả hắn!” Hồng Hân hét.

“Tại sao thả?”

Hồng Hân cười lạnh, hỏi lại, “Tại sao? Ta cũng muốn biết, ngươi cũng là cảnh sát, hay ngươi nói lý do?”

Hàn Bân ghi lại, “Chuyện này liên quan gì đến việc ngươi giết Lý Uyển và Khương Hàn?”

“Việc đó quá đau đớn, từ đó ta suy nghĩ lung tung, nhớ lại Cao Thành, nhớ lại Trần Thiếu Nham. Tất cả bất hạnh của ta bắt đầu từ đó.”

“Trong đầu ta luôn nghĩ, nếu không bảo Trần Thiếu Nham nhảy xuống, có lẽ không xảy ra, ta không đau khổ vậy, đó là báo ứng của ta.”

“Mùa hè năm 2018, ngày giỗ Trần Thiếu Nham, ta đến sông Nguyệt Lượng, nơi Trần Thiếu Nham chết, muốn xem, cũng định nhảy xuống, trả mạng cho Trần Thiếu Nham.”

“Đến đó, ta nhớ lại nhiều việc, khi định nhảy kết thúc, ta thấy một bà lão. Nàng rất già, gầy, đi đứng khó khăn, đứng bên sông như ta.”

“Ta giật mình, nhận ra là Thái Tinh, mẹ Trần Thiếu Nham, nàng già hơn tuổi mười mấy năm. Ý nghĩ đầu tiên là bỏ chạy, như năm đó không dám đối mặt.”

“Cô gái, ngươi là bạn gái của Thiếu Nham à?”

…

“Ta từ từ quay lại, thấy Thái Tinh đang nhìn ta.”

“Ta không ngờ nàng còn nhớ.”

“Ta muốn chạy, nhưng chân không nhúc nhích.”

“Chúng ta nói chuyện, ban đầu ta rất áy náy, nàng không coi ta là người ngoài, coi ta là bạn gái Trần Thiếu Nham, nói nhiều, nói nhớ Trần Thiếu Nham, muốn gặp lại.”

“Nói chuyện, ta thấy không phải thương hại, mà là đồng bệnh tương liên. Đúng, chúng ta đều có nỗi đau tiễn kẻ tóc xanh, nàng hôm nay là ta ngày mai.”

“Chồng và con trai Thái Tinh đều chết, nàng không nơi nương tựa, ta thương cảm, muốn chăm sóc nàng, coi nàng là ta tương lai, không biết là thương xót hay tự thương hại.”

Chương 734: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Hai năm nay, ta luôn chăm sóc Thái Tinh, chúng ta giống nhau, cảm xúc nàng ảnh hưởng ta. Khi dọn đồ của nàng, ta phát hiện nhật ký, viết nhiều cách giết người."

"Nàng muốn giết Khương Hàn và Lý Uyển."

"Ban đầu ta sợ, hỏi nàng có định giết người?"

"Nàng khóc, nói muốn báo thù lâu rồi nhưng chưa làm, hận bản thân yếu đuối…"

"Sau này, nàng bệnh, hoàn toàn không báo thù được, nàng thật đáng thương, đến báo thù cũng không, ta nghĩ mình sẽ giống nàng…"

"Ta muốn báo thù, báo thù cho nàng, cũng là cho ta…"

Hàn Bân hỏi, "Thù của ngươi là ai?"

Hồng Hân như điên, vẻ mặt dữ tợn, "Là kẻ tông chết con ta, hắn đáng chết!"

Hàn Bân bất ngờ hỏi, "Chồng ngươi nghĩ sao? Hắn có biết không."

"Chồng ta thương con nhất, muốn băm vằm kẻ đó!"

Hàn Bân nhướn mày, đoán, "Ngươi lừa cảnh sát là để kéo dài thời gian, cho chồng báo thù?"

Mắt Hồng Hân tỉnh táo, "Ngươi nói gì? Ta không hiểu."

Hàn Bân chỉ thử, Hồng Hân phản ứng lại chứng minh suy đoán.

“Chồng ngươi tên gì?”

Mắt Hồng Hân đỏ lên, “Việc này không liên quan chồng ta.”

Hàn Bân nghiêm giọng, “Lần nữa, tên chồng ngươi.”

Hồng Hân ngập ngừng, “Tiêu Chiếm Hạo.”

Bao Tinh nhíu mày, “Chồng ngươi tên Tiêu Chiếm Hạo?”

“Đúng.”

“Rầm…” Bao Tinh đập bàn, quát, “Chồng ngươi rõ ràng tên Ngô Giang Long, con ngươi tên Ngô Huệ Trân.”

“Á!” Hồng Hân hét, “Không cho ngươi nhắc đến con ta!”

“Cảnh sát Hàn, ngươi hứa gì, ngươi không quản nổi thuộc hạ!”

Hàn Bân hừ, “Hắn không sai, ngươi lừa trước. Điều kiện là ngươi không lừa cảnh sát!”

“Việc này không liên quan chồng ta.”

“Lại nói dối.” Hàn Bân đứng lên, dựa vào bàn, “Khương Hoa Văn không phải do ngươi giết, thời gian không khớp. Thứ hai, chi tiết không rõ. Thứ ba, rất có thể hung thủ là nam.”

“Nếu ta đoán đúng, đó là chồng ngươi.”

Hồng Hân cười lạnh, “Ngươi đoán mò, không chứng cứ.”

“Chúng ta triệu tập chồng ngươi nhưng hắn không đến đồn, bản thân nói lên vấn đề. Và ngươi nói, Thái Tinh bệnh, không báo thù được. Vậy đồng phạm rất có thể là chồng ngươi.”

Hồng Hân lắc đầu, “Không, không liên quan hắn.”

“Chúng ta tìm ba hộp trong nhà ngươi, hai hộp có vật của Lý Uyển và Khương Hàn, hộp còn lại để cho kẻ đâm chết con ngươi.” Hàn Bân hỏi, quan sát biểu cảm Hồng Hân.

Mặt Hồng Hân biến sắc, rồi giận dữ, "Hắn đáng chết!"

Hàn Bân nhận ra, gọi, "Bao Tinh, đi kỹ thuật định vị số Ngô Giang Long!"

"Rõ."

Hồng Hân đứng bật dậy, hét, "Kẻ đó đáng chết, không thể cứu hắn!"

"Hắn có tội hay không, phải dựa vào chứng cứ hiện trường, không phải lời ngươi." Hàn Bân nói, rời phòng thẩm vấn.

…

Nhà hàng Hải Sản.

Nhà hàng nổi tiếng với hải sản, nhất là món cua cay, khách luôn đông, có khách quen và khách mới.

Người đàn ông ngoài ba mươi bước ra nhà hàng, ợ rượu, vẫy tay chào bạn nhậu, đi đến xe BMW, hô,

"Gọi người lái xe."

Người đàn ông đội mũ vàng, mặc đồng phục vàng lái xe tiến tới, "Ngài đi đâu?"

"Đường Vị Tân, khu dân cư Dung An bao nhiêu?"

"Khoảng trăm tệ."

Người đàn ông ném chìa khóa, "Đi."

"Được, ngài tên gì?"

"Họ Lâm."

Hai người lên xe, người lái khởi động xe, đi đến đích.

Người họ Lâm uống rượu, buồn ngủ, dựa vào ghế sau chợp mắt.

Không biết bao lâu, xe dừng, cửa sau mở.

Người họ Lâm mở mắt, ngáp, "Nhanh vậy…"

Chưa nói xong, thấy người lái cầm dùi cui điện, dí vào ngực hắn.

Người họ Lâm run lên, ngã trong xe.

…

Người họ Lâm tên Lâm Khải Nguyên, tỉnh lại thấy hai tay bị trói.

Người lái kéo hắn ra xe, dùng dây buộc sau xe.

Lâm Khải Nguyên hoảng sợ, đây là đoạn đường xa lạ, xung quanh vắng vẻ, chỉ có người lái, "Ngươi là ai?"

Người lái tháo mũ, "Lâm Khải Nguyên, ngươi còn nhớ ta không?"

"Ngươi… là người ta tông…"

"Đúng, ngươi đâm chết con gái ta, ta đến báo thù."

Người lái là chồng Hồng Hân, Ngô Giang Long.

Lâm Khải Nguyên nói, "Án đã xử, ta đã bồi thường rồi."

Ngô Giang Long mắng, "Phì, ai cần tiền dơ của ngươi, ngươi giết con ta, ngươi phải đền mạng."

Lâm Khải Nguyên cầu xin, "Tha cho ta, không phải lỗi của ta, cảnh sát đã phân rõ."

"Để cảnh sát nói, ta xét xử!" Ngô Giang Long nói, lên xe.

Xe khởi động, Lâm Khải Nguyên sợ hãi, muốn gỡ dây nhưng không được.

"Vù…" Xe tăng tốc, Ngô Giang Long hét, "Hô!"

Lâm Khải Nguyên cũng hét, "A!"

Hai tiếng hét khác nhau, Ngô Giang Long như trút giận.

Lâm Khải Nguyên sợ hãi.

Lâm Khải Nguyên phải chạy theo xe, đã hết say, phải dùng hết sức chạy theo, nếu không theo kịp sẽ bị kéo.

Hắn sẽ bị kéo chết!

……

Không xa, hai chiếc ô tô đang nhanh chóng tiến lại gần.

Chiếc xe phía trước có Hàn Bân, Lý Cầm, Bao Tinh, và chiếc sau là các cảnh sát được Đinh Tích Phong phái đến hỗ trợ.

Hàn Bân ngồi ở ghế sau, liên lạc với bộ phận kỹ thuật, dặn dò Bao Tinh ở ghế lái, "Mục tiêu ở phía trước, di chuyển rất nhanh, xe chắc hẳn vẫn đang chạy."

Bao Tinh nói, "Đội trưởng, ta phát hiện mục tiêu rồi."

"Đừng chủ quan, chưa thấy người lái xe thì chưa chắc là Ngô Giang Long." Hàn Bân nói.

"Đội trưởng, dù ta chưa thấy Ngô Giang Long nhưng ta có thể chắc chắn, đó chính là chiếc xe phía trước." Bao Tinh khẳng định.

Hàn Bân hạ điện thoại, ngẩng đầu nhìn, "Ôi trời, không thể tin được!"

Hàn Bân thấy một chiếc BMW đang chạy nhanh, phía sau có một người đang chạy theo, trông như bị trói tay.

Chương 735: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Cầm nhắc nhở, "Người bị kéo theo không thể theo kịp nữa, đã bị ngã rồi, chúng ta phải dừng xe ngay, nếu không người bị kéo sẽ gặp nguy hiểm."

Hàn Bân mở cửa sổ xe, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, "Á!"

BMW tăng tốc, Lâm Khải Nguyên không thể theo kịp, chỉ còn bị kéo lê, giày và quần nhanh chóng bị mài rách, da bị trầy xước nhiều.

Hàn Bân lo lắng, "Bao Tinh, đuổi theo, tìm cách dừng xe."

Bao Tinh đạp mạnh chân ga, "Đội trưởng, người ta lái BMW, xe chúng ta khó đuổi kịp, hơn nữa dù đuổi kịp, cũng không thể dừng xe ngay, nếu không Lâm Khải Nguyên sẽ bị cuốn vào gầm xe, có thể bị đè chết."

Hàn Bân phân tích, "BMW nhanh thật, nhưng Ngô Giang Long không biết chúng ta đang truy bắt hắn, chưa chắc sẽ đua tốc độ với chúng ta. Phía trước có đèn giao thông, nếu có cơ hội hãy chắn đường hắn. Nếu không có cơ hội, ta sẽ cho người đặt chướng ngại vật phía trước."

"Rõ."

Bao Tinh đáp, đạp ga tới sàn.

Hàn Bân lập tức báo cáo Đinh Tích Phong, nhờ hắn liên lạc với đội cảnh sát giao thông, đồn công an gần đó để đặt chướng ngại vật phía trước.

“Á!” Tiếng kêu thảm của Lâm Khải Nguyên vang lên khắp nửa con phố.

Bao Tinh hét, “Đội trưởng, phía trước là đèn đỏ! Có hai xe dừng lại, có thể chặn xe BMW!”

Lý Cầm nhắc nhở, “Đèn đỏ chỉ còn mười giây!”

Bao Tinh nói, “Chúng ta có thể kịp.”

Hàn Bân nói, “Tùy cơ ứng biến, ta sẽ để đồng đội phía sau phối hợp với ngươi.”

Mười giây trôi qua nhanh chóng, xe phía trước BMW đã đi, dù BMW nhanh, cũng cần thời gian khởi động.

Lúc này, xe Bao Tinh đang chạy, đột ngột rẽ trái, chắn trước BMW.

Ngô Giang Long thấy xe chắn trước, lập tức bật xi nhan, muốn rẽ trái đi tiếp.

Bao Tinh cũng rẽ theo, tiếp tục chắn đường BMW.

Ngô Giang Long cắn răng, chuẩn bị lùi xe, định cán chết Lâm Khải Nguyên.

Xe jeep của đội cảnh sát cũng đến, chắn sau BMW.

Cảnh sát lần lượt xuống xe.

Hàn Bân cầm súng, hướng về phía Ngô Giang Long, “Cảnh sát, không được động đậy!”

Ngô Giang Long không để ý Hàn Bân, thấy có người cứu Lâm Khải Nguyên, mắt trợn tròn, đạp mạnh chân ga, lùi xe, muốn đâm vỡ xe sau, cán Lâm Khải Nguyên.

Cảnh sát phía sau đã dùng kéo cắt dây, kéo Lâm Khải Nguyên ra.

“Á!” Lâm Khải Nguyên kêu lên thảm thiết, toàn thân đầy vết thương, động thì đau, không động còn đau hơn.

“Rầm!” BMW đâm vào xe jeep sau, nhưng jeep đã kéo phanh tay, không đâm vỡ được.

Sự điên cuồng của Ngô Giang Long khiến mọi người xung quanh sợ hãi, chỉ cần hắn không ra khỏi xe, luôn có thể gây nguy hiểm cho người khác.

“Đoàng!” Hàn Bân bắn một phát lên trời, hét, “Ra khỏi xe, nếu không ta sẽ bắn!”

Hàn Bân không đùa, Ngô Giang Long thực sự rất nguy hiểm.

Lý Cầm hét, “Ngô Giang Long nghĩ đến người thân của ngươi, nghĩ đến Hồng Hân, ngươi dừng lại còn kịp.”

“Ta muốn giết Lâm Khải Nguyên, những người khác ta không quan tâm!” Ngô Giang Long vẫn nắm chặt vô lăng.

Lý Cầm tiếp tục, “Còn con gái ngươi? Nếu nàng trên trời biết cha thành kẻ giết người, nàng nghĩ gì?”

“Ta báo thù cho nàng! Nàng sẽ hiểu.” Ngô Giang Long hét.

“Ngươi đã bị cảnh sát bao vây, không thể báo thù cho nàng, ngươi chết vô nghĩa.” Lý Cầm khuyên.

Ngô Giang Long khinh bỉ, “Từ khi con ta chết, đời ta vô nghĩa, chết, ta không sợ!”

“Ngô Giang Long, ngươi không muốn đòi công bằng cho con gái sao, ta hứa, chỉ cần ngươi đầu hàng, ta sẽ điều tra rõ nguyên nhân cái chết của con ngươi!” Thấy Ngô Giang Long dịu lại, Hàn Bân thu súng,

“Nếu ngươi chết, mọi thứ sẽ mất!”

Lời khuyên của Hàn Bân và Lý Cầm có tác dụng, Ngô Giang Long cuối cùng đầu hàng.

Lâm Khải Nguyên được đưa đi bệnh viện, dù chỉ là vết thương ngoài da, nhưng diện tích lớn, khó xử lý, nếu nhiễm trùng, thậm chí có thể nguy hiểm tính mạng.

Đưa Ngô Giang Long về đồn, đã là mười giờ tối.

Hàn Bân ngồi phịch xuống ghế, mấy ngày nay làm việc không ngừng nghỉ, chưa kịp ăn tối, vừa khát vừa mệt.

Lý Cầm và Bao Tinh cũng vậy, ngồi trên ghế mệt không muốn nhúc nhích.

Bao Tinh ngáp, "Đội trưởng, hai nghi phạm đã bắt, đêm nay trước mười hai giờ, chúng ta có thể về nhà ngủ không."

"Ta vừa liên lạc đội trưởng, hắn sẽ về ngay, chờ hắn quyết định." Hàn Bân nói.

Bao Tinh châm thuốc, hít một hơi, cảm giác như thuốc lá có thể xua tan mệt mỏi, "Phải nói Ngô Giang Long và Hồng Hân thật đáng thương, nuôi con lớn không dễ, bị kẻ say rượu đâm chết."

Lý Cầm nói, "Nếu là say rượu sao không bị tù?"

Bao Tinh cười, "Nếu có uẩn khúc, giờ xảy ra án lớn, cũng không che được."

Hàn Bân cũng châm thuốc, "Đừng đoán bậy, Đội trưởng Mã đã cho người điều tra, sẽ có tin ngay."

Điếu thuốc vừa hết, cửa văn phòng mở, Đội trưởng Mã Cảnh Ba cùng Hoàng Khiết Khiết, Vương Tiêu, Giang Dương bước vào.

Theo bốn người vào còn có mùi cơm thơm.

Mã Cảnh Ba gọi, “Có cơm rồi, mọi người mỗi người một phần cơm vịt, bánh kẹp thịt và sữa, ăn uống thoải mái, đừng khách sáo.”

Hàn Bân đi tới, báo cáo, “Đội trưởng Mã, Ngô Giang Long đã bị giam, tâm trạng không ổn, tối nay có cần thẩm vấn?”

Mã Cảnh Ba đưa Hàn Bân một bánh kẹp thịt, “Ngươi nghĩ sao?”

“Ngô Giang Long toàn nghĩ báo thù, trước thẩm vấn, tốt nhất làm rõ vụ tai nạn của con gái hắn, sẽ dễ thẩm vấn.” Hàn Bân nói, mở túi nhựa, cắn bánh kẹp thịt.

Chương 736: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Vụ tai nạn của con gái Ngô Giang Long, ta đã cho người điều tra, con gái hắn tên Ngô Huệ Trân, chết khi mới bảy tuổi, tuổi đẹp nhất của một đứa trẻ, thật tiếc." Mã Cảnh Ba thở dài,

"Việc này ảnh hưởng lớn đến Ngô Giang Long và Hồng Hân, hủy hoại cuộc sống của họ."

Bao Tinh không kìm được hỏi, "Tài xế lái xe khi say rượu vì sao không phải ngồi tù?"

"Tài xế say rượu?" Mã Cảnh Ba nhíu mày, "Ngươi nói Lâm Khải Nguyên."

"Đúng."

Mã Cảnh Ba lắc đầu, "Ta đã xem quyết định của cảnh sát giao thông, Lâm Khải Nguyên không hề say rượu, hắn lái xe bình thường, duy nhất chỉ là tại ngã tư không giảm tốc độ, bị cảnh sát giao thông xác định chịu 10% trách nhiệm."

Hàn Bân uống một ngụm trà, rồi nói, "Vấn đề là ở đây, theo lời khai của Hồng Hân, đêm đó nàng và con gái đang lái xe bình thường. Lâm Khải Nguyên vượt đèn đỏ, còn say rượu, đâm con gái nàng bị thương nặng, sau đó không qua khỏi mà chết."

Mã Cảnh Ba vẫy tay, "Ta đã kiểm tra hồ sơ của đội cảnh sát giao thông, lúc đó Hồng Hân không có mặt tại hiện trường, là Ngô Giang Long đang chở con gái về nhà bằng xe điện, hồ sơ ghi rõ Ngô Giang Long vượt đèn đỏ, và hắn đang trong trạng thái say rượu."

Bao Tinh cười nói, “Thật thú vị, rốt cuộc là ai đang nói dối?”

Mã Cảnh Ba lấy điện thoại ra, “Thiến Thiến, đội cảnh sát giao thông đã gửi cho ta một video, ta sẽ gửi cho ngươi, chiếu lên bằng máy chiếu.”

“Được.” Hoàng Khiết Khiết nhận file, cắm máy tính bảng vào máy chiếu, phát video mà Mã Cảnh Ba đã gửi.

Đây là đoạn video giám sát tại một ngã tư, có thể rõ ràng thấy hướng đông-tây đang có đèn đỏ, trong khi hướng nam-bắc thì lưu thông bình thường. Một người đàn ông đi xe điện từ đông sang tây vượt đèn đỏ, khi đến giữa ngã tư, bị một chiếc ô tô đâm văng, một bóng hình nhỏ cũng bị văng ra ngoài.

Người đàn ông đi xe điện chính là Ngô Giang Long, hắn khó khăn đứng dậy, đi lại lảo đảo, giống như người say rượu.

Tài xế gây tai nạn Lâm Khải Nguyên xuống xe, vừa lo lắng vừa tức giận, dậm chân, rồi lấy điện thoại ra gọi.

Hàn Bân ăn xong bánh kẹp thịt, bắt đầu ăn cơm đùi vịt, video phát lại hai lần, có thể rõ ràng thấy cảnh Ngô Giang Long vượt đèn đỏ, và sau khi bị đâm thì rõ ràng hắn đang trong trạng thái say rượu.

Hồng Hân lại nói dối! Lâm Khải Nguyên lái xe bình thường.

Bao Tinh chửi thề, “Chết tiệt, suýt nữa vu oan cho đồng nghiệp của mình, Hồng Hân thật là đồ khốn nạn, chuyện này mà cũng dám nói dối.”

Lý Cầm đặt đũa xuống, nghi hoặc hỏi, “Hồng Hân thừa nhận giết người rồi, tại sao còn nói dối về chuyện này?”

Đây cũng là điều mà Hàn Bân muốn biết, Hồng Hân thừa nhận giết người, Ngô Giang Long cũng tỏ ra phẫn uất, sao nhìn cũng giống như bị oan ức.

Mã Cảnh Ba chỉ vào đầu mình, "Người đáng thương tất có chỗ đáng giận, ngược lại cũng vậy. Đôi vợ chồng này chưa chắc cố tình nói dối, mà là vì vấn đề ở đây."

Bao Tinh vô thức nói, "Chẳng lẽ họ có vấn đề thần kinh?"

Mã Cảnh Ba châm một điếu thuốc, ngồi trên bàn, "Không phải thần kinh, mà là tâm thần, hai cái này khác nhau."

"Chúng ta đi điều tra nhà Hồng Hân ở khu dân cư Cục Thủy Lợi, đã làm phiền hàng xóm. Ta nói chuyện với hàng xóm, biết được từ sau khi con gái chết, đôi vợ chồng này thường xuyên cãi vã, trách móc lẫn nhau, đôi khi còn cùng nhau khóc lớn. Hàng xóm tuy có ý kiến nhưng cũng không dám làm phiền."

"Theo ta thấy, vì cái chết của con gái Ngô Huệ Trân, đôi vợ chồng này đã sinh ra ám ảnh, họ đổ lỗi cho nhau, cuối cùng đổ cái chết của con gái lên đầu Lâm Khải Nguyên, chuyện say rượu, vượt đèn đỏ cũng gán cho Lâm Khải Nguyên, để giảm bớt cảm giác tội lỗi của bản thân."

Bao Tinh lắc đầu, "Đây chẳng phải là tự lừa mình dối người sao."

Mã Cảnh Ba cảm thán, "Trên đời này, chuyện tự lừa mình dối người còn ít sao? Chỉ là không có vụ án giết người nào gây chấn động thôi."

Mã Cảnh Ba tiếp tục nói, "Lý Cầm gửi cho ta địa chỉ và số điện thoại của Thái Tinh, ta dẫn người đến khu dân cư Kim Quang, nhưng gia đình đó không phải là Thái Tinh. Sau đó, ta yêu cầu trích xuất camera giám sát, phát hiện Hồng Hân quả

thực đã đến khu dân cư này, nhưng nàng cung cấp sai số nhà và căn hộ."

"Mục đích rất có thể là để kéo dài thời gian cho Ngô Giang Long gây án."

"Đã tìm thấy Thái Tinh chưa?" Hàn Bân hỏi.

Mã Cảnh Ba thở dài, "Đã tìm thấy, sức khỏe nàng không tốt, đi lại không vững, và có dấu hiệu của bệnh Alzheimer, nàng không trực tiếp tham gia vào vụ án, có lẽ cũng không có khả năng đó."

Hàn Bân suy nghĩ một lát, nói, "Thái Tinh dù không trực tiếp tham gia vào vụ án, nhưng ta nghĩ nàng cũng đóng vai trò xúc tác nhất định. Hồng Hân và Thái Tinh cùng nhau, hai người có hoàn cảnh tương tự, chỉ càng thêm đau khổ. Hồng Hân thấy bóng dáng tương lai của mình qua Thái Tinh, nên quyết định báo thù cho Thái Tinh."

"Đồng thời, Hồng Hân luôn nghĩ rằng chính nàng đã gây ra cái chết của Trần Thiếu Nham, nàng cảm thấy tội lỗi, và có ý nghĩ muốn giải thoát."

"Còn Ngô Giang Long thì sao, tại sao hắn lại muốn giết Khương Hoa Văn!" Giang Dương hỏi.

Mọi người đều im lặng, lý do này có lẽ chỉ hắn biết rõ.

…

Ăn tối xong, đã là mười một giờ đêm.

Không tiếp tục thẩm vấn Ngô Giang Long, các đội viên ai về nhà nấy, ai tìm mẹ nấy.

Chương 737: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân về nhà, rửa mặt xong, nằm trên giường, không muốn nhúc nhích, mấy ngày nay thật mệt mỏi.

"Vù…" Điện thoại Hàn Bân reo, mở ra xem là tin nhắn WeChat của Vương Đình, "Thám tử đại tài vẫn bận sao?"

"Hết bận rồi, vừa về đến nhà, còn ngươi?"

"Ta đang chuẩn bị đi ngủ, chúc ngươi ngủ ngon."

Hàn Bân gửi một biểu tượng cười, "Ngủ ngon người đẹp, đợi vài ngày nữa kết thúc vụ án, ta sẽ dành thời gian cho ngươi."

Nói chuyện vài câu, Hàn Bân cảm thấy không còn buồn ngủ nữa.

Hôm nay trải nghiệm rất kích thích, không chỉ bắt được hung thủ, còn giải cứu được Lâm Khải Nguyên.

Trước đó, khi nghe nói Lâm Khải Nguyên say rượu đâm chết con gái Hồng Hân, Hàn Bân cũng có chút phản cảm, cứu loại cặn bã này có đáng không?

Nhưng là một cảnh sát, bảo vệ pháp luật và trật tự là trách nhiệm của hắn.

Cuối cùng chứng minh rằng, lựa chọn của Hàn Bân không sai, Lâm Khải Nguyên tuy có đâm chết người, nhưng trách nhiệm chính không thuộc về hắn.

Người thực sự hại chết con gái, lại chính là Ngô Giang Long, người cha này.

Ngô Giang Long vì không thể chấp nhận sự thật mình đã hại chết con gái, nên tinh thần bất ổn, hắn thà lừa mình dối người, chọn một kết quả tự lừa mình dối người.

…

Miên Phường Gia Viên.

Một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi xách vali bước vào hành lang, người đàn ông mặc áo khoác đen, đeo kính gọng vàng, chính là Liêu ca vừa từ Mỹ Lợi Kiên trở về nước.

Liêu ca đã đi qua nhiều quốc gia, hắn thích nhất phong cảnh nông thôn ở châu Âu, rất đẹp, rất thoải mái, rất thích hợp để sống.

Nhưng, hắn không thể nào bỏ qua thành phố này, ngôi nhà này.

Nơi này có quá nhiều kỷ niệm của hắn, không thể nào quên được.

Liêu ca mở cửa, đặt vali ở lối vào, bật đèn trên tường, ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, đồ đạc tuy có vẻ cũ kỹ, nhưng được dọn dẹp rất sạch sẽ.

Liêu ca dùng tay chà lên bàn trà, không hạt bụi nào.

Liêu ca ngồi yên trên ghế sofa, nở một nụ cười ấm áp.

“Reng reng…” Không biết bao lâu sau, tiếng chuông điện thoại reo.

Liêu ca nhấn nút nghe, “Alo.”

“Liêu ca, ngài đã về nhà chưa?”

“Về rồi, Tiểu Cương, cảm ơn ngươi đã giúp ta trông nhà khi ta không có ở đây.”

“Liêu ca, ngài nói vậy khách sáo quá, đó là việc ta nên làm, ngài cần gì để ta mua ngày mai, mang đến cho ngài.”

“Không cần, ta tự lái xe đi mua sắm cũng được.”

“Xe đậu trong khu dân cư, chìa khóa xe ta để trong ngăn kéo dưới bàn trà, còn một món quà ta tặng ngài.” Tiểu Cương cười nói.

“Quà gì?”

“Ngài tự xem sẽ biết.”

“Được.” Liêu ca nói xong, liền cúp điện thoại.

Liêu ca mở ngăn kéo dưới bàn trà, bên trái là chìa khóa xe, bên phải là một hộp tinh xảo, Liêu ca lấy hộp mở ra, bên trong là một khẩu súng đen.

Liêu ca cầm lên, cười.

Hắn rất thích món quà này.

Sáng hôm sau.

Hàn Bân gần mười giờ mới đến Sở Cảnh Sát, mấy ngày nay thiếu ngủ phải bù đắp một chút, ngủ ngon mới có thể làm việc tốt.

Đến văn phòng, Hàn Bân pha một bình trà, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sau đó, Hàn Bân đứng lên, duỗi người, “Chị Lý, Bao Tinh, đi thẩm vấn Ngô Giang Long với ta.”

…

Mười phút sau.

Phòng thẩm vấn lần ba.

Ngô Giang Long bị đưa vào phòng thẩm vấn, mắt đỏ hoe, tinh thần vẫn còn hưng phấn.

Hàn Bân quan sát đối phương, không kìm được nhíu mày, trạng thái như hắn trong số tội phạm bị thẩm vấn rất hiếm thấy.

Hàn Bân đoán, tinh thần hắn vẫn còn không ổn định, vẫn đang trong tưởng tượng của mình.

Tình huống này, có mặt tốt, cũng có mặt xấu.

Mặt tốt là, hắn sẽ không nói dối để trốn tránh trách nhiệm.

Mặt xấu là, hắn sống trong ảo tưởng của mình, có những lời nói dối, hắn cũng sẽ tin là sự thật.

Một người tự cho rằng mình không nói dối, biểu cảm của hắn cũng giống như người bình thường.

Bao Tinh trước tiên hỏi vài câu theo thủ tục.

Hàn Bân lật hồ sơ, chuẩn bị lấy vụ án Khương Hoa Văn làm điểm đột phá, "Theo lời khai của Hồng Hân, ngươi đã giết Khương Hoa Văn."

Ngô Giang Long liếc nhìn Hàn Bân, "Đúng, nàng nói không sai."

"Ngươi đã giết Khương Hoa Văn như thế nào? Mô tả quá trình gây án cụ thể."

"Chiều hôm trước lúc hơn ba giờ, ta đến Khu gia đình trường tiểu học An Định Thành phố Cao Thành, dùng danh nghĩa người giao hàng để lừa mở cửa, sau đó dùng dùi cui điện làm ngất Khương Hoa Văn. Để tránh gây ồn ào ở cửa, ta kéo hắn vào phòng ngủ, trói tay chân, bịt miệng, mở khí đốt, lấy đi đồng hồ của hắn, đơn giản vậy thôi."

Hàn Bân vẫn đang xem hồ sơ, mô tả của Ngô Giang Long phù hợp với tình hình tại hiện trường, "Lúc đó, ngươi có gặp ai không?"

Ngô Giang Long nhớ lại, nói, “Hình như, khi ta lên lầu gặp một người đàn ông, hắn đi xuống, ta cúi đầu, không nhìn rõ mặt hắn.”

Hàn Bân thở phào nhẹ nhõm, mô tả của Ngô Giang Long hoàn toàn phù hợp với tình huống điều tra, có thể xác định hắn chính là kẻ giết Khương Hoa Văn.

“Tại sao ngươi giết Khương Hoa Văn?”

“Hắn đáng chết.”

“Theo ta biết, hai người không quen nhau.” Hàn Bân nói.

Ngô Giang Long không để ý, “Vợ ta muốn giết Khương Hoa Văn, ta thay nàng ra tay.”

Hàn Bân lắc ngón tay, “Theo ta thấy, đó không đủ là động cơ giết người.”

Ngô Giang Long trả lời lạc đề, “Đôi khi giết người không cần lý do.”

Chương 738: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đối với cảnh sát có nguyên nhân tất có kết quả." Hàn Bân nói.

"Ngươi tin vào số mệnh không?"

Hàn Bân hỏi lại, "Ngươi thì sao?"

"Ta trước đây không tin, bây giờ… tin rồi." Ngô Giang Long hít một hơi, "Vợ ta đã kể hết chuyện Trần Thiếu Nham cho ta nghe, ngươi nghĩ Khương Hoa Văn không đáng chết sao?"

Hàn Bân không trả lời trực tiếp, "Thái Tinh và vợ ngươi nghĩ vậy ta có thể hiểu, các nàng giết người ta cũng không nghi ngờ, nhưng tại sao là ngươi."

"Vợ ta luôn nghĩ rằng, năm đó là nàng hại chết Trần Thiếu Nham, còn ông trời để trừng phạt nàng đã lấy đi con gái chúng ta." Mắt Ngô Giang Long lóe lên ánh sáng lạnh, "Chỉ cần điều này, ta không thể tha thứ cho hắn!"

"Tất cả những kẻ hại chết con gái ta, đều đáng chết!"

Hàn Bân hỏi lại, "Còn ngươi thì sao?"

"Ta cũng đáng chết," Ngô Giang Long cười, "Đợi khi ta hoàn thành những việc cần làm, ta sẽ đi gặp con gái."

Trong mắt Hàn Bân, tinh thần Ngô Giang Long nghiêm trọng hơn Hồng Hân, cũng nguy hiểm hơn.

Lý do giết người của hắn không đủ, giống như biến việc giết người thành cách giải tỏa.

Người như vậy một khi được thả ra, chắc chắn sẽ tiếp tục gây án!

Hàn Bân đổi một hồ sơ khác, tiếp tục hỏi, "Tại sao ngươi muốn giết Lâm Khải Nguyên?"

Ngô Giang Long hét lên, "Hắn đâm chết con gái ta, không nên đền mạng sao?"

"Lâm Khải Nguyên không cố ý giết người, đây là một vụ tai nạn." Hàn Bân nói.

Ngô Giang Long gõ vào ghế thẩm vấn, "Phì, chó chết tai nạn, hắn say rượu, còn vượt đèn đỏ, gọi là tai nạn sao? Hắn đáng chết!"

Hàn Bân quay đầu, nói với Bao Tinh bên cạnh, "Cho hắn xem video."

Bao Tinh vừa chiếu video, Hàn Bân vừa nói, "Ta đã hứa sẽ điều tra rõ ràng vụ tai nạn của con gái ngươi, đây là video giám sát hiện trường tai nạn, ngươi xem kỹ đi."

Ngô Giang Long nghiêng đầu, ban đầu còn không để ý, khi hắn thấy rõ nội dung video, cả người sững sờ, vẻ mặt đờ đẫn.

Bao Tinh chiếu video hai lần, Ngô Giang Long cứ nhìn chằm chằm, môi hơi run, nước mắt lặng lẽ rơi.

Sau một lúc lâu, trên mặt Ngô Giang Long hiện ra vẻ đau khổ, khóc lớn: "Hu hu…"

"Không, không, đây không phải sự thật…"

Hàn Bân nghiêm túc nói, "Đây là trải nghiệm của ngươi, ngươi nên rất rõ, đừng trốn tránh nữa, ngươi có dũng khí giết người, nhưng không có dũng khí đối mặt sự thật."

Tinh thần Ngô Giang Long hoàn toàn sụp đổ, ngồi trong phòng thẩm vấn khóc nhỏ, lẩm bẩm, dường như đã quên mình

đang ở đâu.

Hàn Bân, Lý Cầm, Bao Tinh ba người thay phiên khuyên nhủ, Ngô Giang Long vẫn khó hồi phục.

Một giờ sau, thẩm vấn phải tạm dừng.

Buổi chiều, Hàn Bân ba người tiếp tục thẩm vấn Ngô Giang Long.

Ngô Giang Long sắc mặt đờ đẫn, khác hẳn với buổi sáng khi bị thẩm vấn.

Hàn Bân lại khuyên nhủ một hồi, tinh thần Ngô Giang Long dần ổn định, cũng không trốn tránh vụ tai nạn xe, nói ra sự thật.

Lúc đó, Ngô Giang Long và Hồng Hân cãi nhau vì chuyện gia đình, cụ thể vì chuyện gì họ cũng quên rồi.

Con người đôi khi không biết đủ, luôn thích nghĩ ngợi lung tung, hai người đều cố chấp, ai cũng không chịu thua.

Hồng Hân về nhà mẹ đẻ, gia đình nàng sợ con gái bị thiệt thòi, bố mẹ và anh trai đều ngăn không cho nàng về nhà.

Thực ra, vợ chồng cãi nhau là bình thường, qua vài ngày sẽ hết, tối kỵ nhất là gia đình hai bên can thiệp, gia đình kích động làm mọi chuyện càng tệ.

Hồng Hân không về nhà suốt ba ngày.

Ngô Giang Long cũng cố chấp, ghét bố mẹ vợ và anh vợ can thiệp, nhất quyết không chịu xin lỗi đón vợ về.

Mấy ngày đó, Ngô Giang Long tan làm, đón con từ trường, tối còn phải giúp con làm bài tập, thật sự một mình rất bận.

Sau đó, Ngô Giang Long đón con, dẫn con ăn cơm ở quán ngoài, rồi về nhà, đỡ phải nấu nướng phiền phức.

Hôm đó, Ngô Giang Long và con gái cùng ăn xiên nướng, vì vợ không về nhà nhiều ngày, hắn buồn bực, uống hơn nửa chai rượu trắng, khi chở con gái về bằng xe điện, tai nạn xảy ra.

Lúc đó, Ngô Giang Long hoàn toàn sững sờ, như trời đất ngừng lại.

Hắn không ngừng tự hỏi, tại sao phải giận dỗi với vợ.

Tại sao uống rượu?

Tại sao vượt đèn đỏ?

Tại sao người chết không phải hắn?

Tinh thần Ngô Giang Long sụp đổ, hắn không thể chấp nhận cái chết của con gái, càng không thể chấp nhận chính mình hại chết con gái.

Hắn bắt đầu căm ghét Hồng Hân, cho rằng lỗi của Hồng Hân, Hồng Hân vì chuyện nhỏ mà bỏ nhà đi, không quan tâm đến gia đình, không quan tâm con gái, nếu Hồng Hân không về nhà mẹ đẻ, mọi chuyện sẽ không xảy ra.

Ngô Giang Long cũng căm ghét bố mẹ vợ, hắn say rượu đến nhà bố mẹ vợ gây sự, còn đánh gãy đầu anh vợ, hai gia đình trở thành kẻ thù.

Ngô Giang Long và Hồng Hân cũng thường xuyên cãi nhau, trách móc nhau, đều cho rằng đối phương hại chết con gái, nhưng dù có cãi thế nào, họ cũng không rời bỏ gia đình này.

Trong mắt họ, nhà tan, con gái sẽ hoàn toàn mất đi.

Trong sự đau khổ đó, Ngô Giang Long và Hồng Hân đều có mức độ rối loạn tinh thần khác nhau, đây mới là nguyên nhân chính khiến họ giết người.

Thực ra, người họ muốn giết nhất, chính là họ!

Họ muốn kết thúc mọi chuyện, muốn đoàn tụ với con gái.

…

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Hàn Bân cảm thấy tâm trạng mình rất nặng nề.

Con người thật sự rất yếu đuối.

Chương 739: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ngô Giang Long và Hồng Hân không còn mong muốn sống, họ cũng không che giấu tội ác của mình.

Hai người khai ra tất cả công cụ gây án và tang vật.

Trong đầu Hàn Bân vang lên âm thanh của huy hiệu cảnh sát quen thuộc, nhưng không còn niềm vui như mọi khi.

Đúng và sai rất khó phân biệt, cuộc đời có nhiều sắc xám hơn.

Ngô Giang Long và Hồng Hân đều đáng thương, nhưng họ cũng có mặt đáng giận.

Không chỉ Hàn Bân, các đội viên khác cũng cảm thán nhiều, đều âm thầm sắp xếp tài liệu vụ án, mong sớm kết thúc vụ án này.

…

Đường Miên Phường.

Một chiếc ô tô màu đen đang chạy trên đường, trong cabin là một người đàn ông, chính là Liêu ca vừa trở về từ nước ngoài.

Liêu ca lái xe không nhanh, vừa đi vừa ngắm nhìn các tòa nhà xung quanh.

Thực ra, thời gian từ lần trước Liêu ca về nước không lâu, nhưng Liêu ca vẫn thấy không đủ, dường như mỗi lần rời khỏi nước, đều có sự thay đổi lớn.

Xe qua ngã tư, Liêu ca bật xi nhan, rẽ vào bãi đỗ xe của Trung tâm thương mại Nam Quốc.

Hắn định đi mua một số vật dụng hàng ngày.

Liêu ca không thích vào bãi đỗ xe ngầm, muốn đỗ xe trên bãi đỗ xe trên mặt đất, hắn lái xe một vòng, cuối cùng thấy một chỗ trống không xa.

Liêu ca lái xe đến trước chỗ trống, bật xi nhan, chuẩn bị lùi xe vào thì thấy một cô gái trẻ từ xa chạy lại, đột ngột đứng sau xe.

Liêu ca nhíu mày, liếc cô gái một cái, cô gái trông khoảng hơn hai mươi, ăn mặc rất thời trang, thời tiết chưa ấm lắm nhưng đã mặc quần short, lộ ra đôi chân không quá dài.

Liêu ca hạ cửa sổ, gọi, "Cô nương, tránh ra, ta muốn đỗ xe."

Cô gái quần short vẫy tay, "Chỗ này ta chiếm rồi, ngươi đi tìm chỗ khác đi."

Liêu ca mỉm cười, giọng hòa giải, "Chỗ này rõ ràng ta thấy trước, ta đã lái xe đến, cần có trật tự trước sau chứ."

Cô gái quần short hừ một tiếng, phản bác, "Gọi là ngươi thấy trước gì chứ, ta đã đứng đây rồi."

"Cô nương, nói vậy là không hợp lý, ta đã chuẩn bị lùi xe vào chỗ, ngươi đứng sau xe, không phải cưỡng từ đoạt lý sao."

Cô gái quần short không chịu, chống nạnh nói, "Ngươi mới là cô nương, cả nhà ngươi là cô nương!"

Liêu ca hơi bối rối, mình quá lâu không về nước sao? Còn có trò chiếm chỗ đỗ xe kiểu này.

Liêu ca xuống xe, đóng cửa, "Nói lý lẽ, không thể mắng người, ngươi không có xe, chiếm chỗ là sao?"

“Ngươi sao biết ta không có xe, sắp đến rồi.” Vừa nói, cô gái quần short thì thầm gửi một tin nhắn WeChat, có vẻ đang gọi bạn đến.

Liêu ca cũng tức giận, chỉ vào cô gái quần short nói, “Đừng gây chuyện, lập tức tránh ra.”

“Ta không tránh thì sao, ngươi muốn đánh ta à, ngươi dám động một cái thử xem, đến, thử xem, thử xem.” Cô gái quần short không sợ hãi, cố ý đưa mặt tới.

Liêu ca ngớ ra, phụ nữ bây giờ đều mạnh mẽ thế sao? Hay là thấy mình dễ bắt nạt?

Liêu ca ngẩng đầu nhìn camera, nhịn, “Nếu ngươi không tránh, ta sẽ gọi cảnh sát.”

“Haha…” Cô gái quần short cười, khinh thường nói, “Ngươi ngu rồi à, còn gọi cảnh sát, ngươi gọi đi, xem cảnh sát đến sẽ làm gì ta? Hắn dám bắt ta sao?”

Chiếm chỗ đỗ xe không phạm pháp, cảnh sát đến cũng chỉ có thể giáo dục, cô gái quần short không xem ra gì.

Liêu ca nói chân thành, “Dù pháp luật không quy định, chúng ta cũng cần có lòng tự trọng, nếu ai cũng chiếm chỗ đỗ xe như ngươi, xã hội này sẽ loạn lên.”

Cô gái quần short bĩu môi, “Ăn no rửng mỡ lo chuyện bao đồng.”

Liêu ca cũng tức giận, hắn đã từng giết người, khi nghiêm túc tự nhiên có khí thế, “Ngươi nói lại lần nữa.”

Cô gái quần short lùi một bước, “Ngươi muốn làm gì? Muốn đánh ta sao, ta nói cho ngươi biết, bạn trai ta là huấn luyện viên thể hình, rất mạnh, ngươi dám động vào ta, hắn sẽ đánh chết ngươi.”

Liêu ca cười, “Thú vị, thật là cuộc sống đầy bất ngờ.”

Cô gái quần short liếc hắn một cái, lẩm bẩm, "Ngươi bị bệnh à."

"Vù vù…" Lúc này, một chiếc SUV màu đỏ lái tới.

Cô gái quần short nhảy lên vẫy tay, "Anh yêu, chỗ này… chỗ này có chỗ đỗ xe."

SUV màu đỏ nhanh chóng lái tới, tài xế hạ cửa sổ, là một chàng trai trẻ, để đầu đinh, rất đẹp trai, nhưng mặt có vài vết sẹo, cổ đeo dây chuyền đạn.

Cô gái quần short gọi, "Anh yêu, chỗ này có chỗ đỗ xe, nhanh vào đi."

Chàng trai đầu đinh nở nụ cười, không thèm nhìn Liêu ca, lái xe vào chỗ đỗ, xe đỗ hơi lệch, bên phải hẹp, bên trái rộng, hắn xuống xe dễ dàng, chủ xe bên phải muốn lên xe thì khó.

Chủ xe bên phải nếu gầy có thể chui vào, nếu mập chỉ có thể bò từ ghế phụ.

Chàng trai đầu đinh không có ý định di chuyển xe, trực tiếp tắt máy xuống xe, chỉ vào cô gái quần short, "Này, em yêu, khá lắm."

Cô gái quần short ngẩng đầu, "Đúng thế, xem ai là bạn gái của ai."

"Haha…" Chàng trai đầu đinh cười lớn, ôm vai cô gái quần short.

Liêu ca hoàn toàn bị hai người này bỏ qua.

Liêu ca cười, không giận, ngược lại còn tỏ ra hứng thú, "Này, các ngươi làm gì đây?"

Chàng trai đầu đinh chỉ vào Liêu ca, hỏi cô gái quần short, "Ngươi quen hắn không?"

Cô gái quần short lắc đầu, bĩu môi, ấm ức nói, “Hắn muốn chiếm chỗ đỗ xe của ta, còn dọa ta.”

Chàng trai đầu đinh dùng ngón tay cái chỉ vào cô gái quần short, rồi dùng ngón trỏ chỉ vào Liêu ca, “Đây là bạn gái của ta, ngươi liệu mà thông minh.”

Chương 740: Tiêu Đề 《Ẩn》

Liêu ca nói, "Người anh em, là bạn gái ngươi không giữ quy tắc, chiếm chỗ đỗ xe của ta."

"Đó là xe của ngươi à?" Chàng trai đầu đinh chỉ vào xe Volkswagen đen.

"Đúng, ta lái xe đến, chuẩn bị lùi vào chỗ, nàng chắn sau xe ta, hành vi này rất vô lý."

"Và ta khuyên ngươi, phải quản lý phụ nữ, không thể để tùy ý, dễ gặp rắc rối."

"Lễ phép." Chàng trai đầu đinh cười, đi đến sau xe Liêu ca.

"Phì" một tiếng, nhổ nước bọt.

"Đây là bài học cho ngươi, nhớ rằng, bạn gái của ta, chỉ mình ta quản."

Chàng trai đầu đinh lấy một cái tăm xỉa răng, ôm cô gái quần short rời đi.

Cô gái quần short cười lớn, "Kiệt ca, ngươi vừa nãy thật ngầu, nhìn hắn sợ chết khiếp."

Liêu ca nói, "Ta không muốn gây chuyện ở trong nước, các ngươi xin lỗi ta, ta sẽ tha thứ."

Chàng trai đầu đinh không quay đầu, giơ ngón giữa.

"Haha…" Cô gái quần short cười lớn.

…

Trong mắt Liêu ca, cái ác không phân lớn nhỏ.

Ác nhỏ đôi khi đáng ghét hơn ác lớn.

Trong làng có hai hộ hàng xóm.

Một hộ thật thà, một hộ gian trá.

Hàng xóm gian trá luôn lợi dụng, hàng xóm thật thà lấy hòa làm quý, nhẫn nhịn.

Hàng xóm gian trá coi nhẫn nhịn là yếu đuối, lần lượt chèn ép giới hạn của đối phương.

Hàng xóm thật thà không nhịn được, đánh nhau với hàng xóm gian trá, hàng xóm gian trá quen bắt nạt, coi sự phản kháng của người thật thà là khiêu khích.

Hàng xóm gian trá gọi bạn bè đánh người thật thà, người thật thà bị đánh đến lăn lộn dưới đất, không nhịn được dùng dao đâm chết hàng xóm gian trá.

Theo luật pháp, người thật thà tội nặng hơn, có thể bị tử hình.

Còn hàng xóm gian trá nhiều nhất bị tạm giam vài ngày, thậm chí chỉ bị giáo dục miệng.

Ai mới là người ác thực sự?

Kẻ giết người đối với đa số người dân rất xa vời, nhiều người cả đời không gặp phải.

Ngược lại, hành vi chiếm chỗ đỗ xe kiểu này, nguy hại hơn cho người dân bình thường, nhiều người đã gặp phải hành vi không văn minh, không đạo đức này.

Trong mắt Liêu ca, ác nhỏ càng nên bị xử lý nghiêm ngặt, ban hành luật tương ứng, giải quyết những lỗ hổng pháp luật này, thậm chí còn hơn bắt những kẻ giết người, cải thiện cuộc sống của đa số người dân.

…

Trong trung tâm thương mại.

Cửa hàng quần áo Giai Y.

Cô gái quần short đứng bên giá treo quần áo thử đồ, chàng trai đầu đinh ngồi trên ghế chơi điện thoại.

Cô gái quần short đã thử nhiều bộ, nhưng vẫn không chán, "Anh yêu, ngươi thấy bộ này đẹp không?"

"Cũng được." Chàng trai đầu đinh nói qua loa.

"Bộ này hay bộ trước đẹp hơn?"

"Đều tốt."

Cô gái quần short nũng nịu, "Ngươi xem kỹ lại, giúp ta so sánh đi."

"Ừ, bộ trước phù hợp hơn." Chàng trai đầu đinh nói xong, đứng dậy, "Em yêu, ta ra ngoài hút thuốc."

Cô gái quần short bĩu môi, có vẻ không hài lòng, "Nhanh lên."

"Rõ." Chàng trai đầu đinh cười, cắm một điếu thuốc vào miệng, châm lửa.

Nhân viên cửa hàng vội vàng đến, "Tiên sinh, trong cửa hàng không được hút thuốc."

"Ta biết, sẽ ra ngay." Chàng trai đầu đinh nhả khói, ung dung đi ra.

Cửa hàng này ở tầng hai, chàng trai đầu đinh đứng cạnh lan can hút thuốc, nhìn cô gái dưới sảnh, thỉnh thoảng gẩy tàn thuốc.

Nhân viên trung tâm thương mại đến, "Tiên sinh, trong trung tâm không được hút thuốc."

“Chết tiệt, lắm chuyện.” Chàng trai đầu đinh không hài lòng.

“Đây là quy định của trung tâm, mong ngài hợp tác, bên kia có thùng rác, ngài có thể dập tắt thuốc và vứt vào thùng rác.”

Chàng trai đầu đinh chưa hút đã, càng bị cấm hút càng muốn hút, “Nhà vệ sinh đâu.”

Nhân viên trung tâm chỉ tay, “Bên phải, đi thẳng 50 mét.”

Chàng trai đầu đinh đi thẳng vào nhà vệ sinh.

“Thuốc…” Nhân viên trung tâm chưa nói hết đã bị chàng trai đầu đinh ngắt lời, “Ta vứt vào nhà vệ sinh.”

Chàng trai đầu đinh đi vào nhà vệ sinh, trước tiên giải quyết nhu cầu, sau đó tiếp tục hút thuốc.

Một điếu gần hết, cửa nhà vệ sinh kêu “Cạch.”

Là tiếng khóa cửa.

Chàng trai đầu đinh quay đầu thấy một bóng hình quen thuộc – Liêu ca.

Chàng trai đầu đinh ném tàn thuốc, xắn tay áo, hắn là người tập thể hình, cơ bắp rõ ràng, nếu bình thường, chỉ cần phô bày khí thế đã đủ dọa không ít người.

“Ngươi muốn làm gì? Tập với Lão Tử đi.”

Liêu ca nghiêm túc, “Ta muốn ngươi xin lỗi ta, hành vi vừa rồi của ngươi không đúng.”

Chàng trai đầu đinh chửi, “Ngươi bị điên à, xin lỗi mẹ nhà ngươi.”

“Ngươi làm không đúng, tại sao phải bắt nạt người khác, hòa bình không tốt sao.”

Chàng trai đầu đinh chỉ vào Liêu ca, "Ngươi lập tức cút đi, còn lảm nhảm ta giết…"

Chưa nói hết, chàng trai đầu đinh sững sờ.

Chỉ thấy, Liêu ca rút từ trong áo ra một khẩu súng đen, nòng súng đen ngòm chĩa vào chàng trai đầu đinh.

Chàng trai đầu đinh nuốt nước bọt, cười gượng, "Anh lớn, xã hội hòa bình, đừng đùa thế, không cần thiết, thật sự, cất đi."

"Ta ghét bị bắt nạt!"

Liêu ca đẩy kính, chĩa súng vào đầu chàng trai đầu đinh, "Ta mở nhà hàng ở nước ngoài, Lão Hắc thường xuyên đến ăn chùa, bắt nạt chúng ta người Hoa, ta tức giận dùng súng giết hắn."

"Bây giờ ta về nước, không ngờ vẫn bị bắt nạt, làm ta rất buồn, ngươi hiểu cảm giác của ta không?"

"Hiểu, ta hiểu, ta sai, ta xin lỗi ngài, ta không nên chiếm chỗ đỗ xe của ngài, ta là đồ khốn, ta không dám nữa." Chàng trai đầu đinh cầu xin.

Chương 741: Tiêu Đề 《Ẩn》

Liêu ca cử động ngón tay, "Quỳ xuống."

"Ta… ngài tha cho ta lần này." Chàng trai đầu đinh hơi do dự.

"Ta kiên nhẫn có giới hạn, ta đếm ba, ngươi không quỳ, ta bắn."

"Một, hai…"

"Anh lớn, ta quỳ! Ta quỳ!" Chàng trai đầu đinh cuối cùng không phải người cứng rắn, đầu gối mềm nhũn quỳ xuống.

"Ừ, thế này mới thuận mắt." Liêu ca cười, đi đến bên chàng trai đầu đinh, lấy dây chuyền đạn trên cổ hắn, ném vào bồn tiểu.

Liêu ca lùi vài bước, vẫn chĩa súng vào chàng trai đầu đinh, "Quay mặt về bồn tiểu, không được quay đầu, không được nói chuyện, không được đứng lên."

"Ta đợi ngoài nhà vệ sinh, ngươi không nghe lời, ta giết ngươi."

"Anh yêu! Anh yêu!"

"Kiệt ca, Kiệt ca, ngươi ở đâu?" Cô gái quần short xách túi, dậm chân, phàn nàn, "Thật là, gọi điện không nghe, nhắn tin không trả lời, phiền chết."

Cô gái quần short tìm xung quanh, vẫn không thấy chàng trai đầu đinh.

Nghĩ chàng trai đầu đinh có thể vào nhà vệ sinh, cô gái quần short chặn một người đàn ông đi ra từ nhà vệ sinh, "Này, ta hỏi, trong nhà vệ sinh có một anh đẹp trai để đầu đinh không?"

Người đàn ông cười, "Có phải rất cơ bắp, đeo dây chuyền đạn không."

"Đúng, hắn có ở trong không?"

"Có."

Cô gái quần short thở phào, "Ngươi giúp gọi hắn ra."

"Ta?" Người đàn ông chỉ vào mình, cười, "Tốt nhất ngươi tự đi, gã đó đang quỳ."

"Quỳ gì, ngươi nói gì vậy?"

"Ngươi tự xem sẽ biết."

Cô gái quần short tức giận, chửi, "Ngươi ngu, bảo ta vào nhà vệ sinh nam."

Người đàn ông cười khẩy, "Ai ngu ai biết."

Cô gái quần short chống nạnh, chửi tục, "Ngươi có gan đứng lại, xem bạn trai ta không đập chết ngươi."

Chờ một lúc vẫn không thấy chàng trai đầu đinh ra, gọi vài lần cũng không có ai trả lời, cô gái quần short cắn răng, trực tiếp đi vào nhà vệ sinh nam.

Có gì đáng sợ, cái đó lão nương không phải chưa thấy.

Đến cửa nhà vệ sinh, cô gái quần short ngỡ ngàng, dụi mắt, không tin vào mắt mình.

Bạn trai mình là anh chàng mạnh mẽ đang quỳ, hướng về bồn tiểu.

Chuyện gì vậy?

“Kiệt ca, ngươi làm sao? Tại sao lại quỳ.” Cô gái quần short chạy vào nhà vệ sinh.

Chàng trai đầu đinh không ngẩng đầu, không trả lời, chỉ quỳ thẳng, mắt nhìn bồn tiểu có dây chuyền.

“Kiệt ca, tại sao không nói chuyện, đừng dọa ta.”

“Anh yêu, ngươi sao vậy, sao lại thế này?”

Chàng trai đầu đinh nhỏ giọng hỏi, “Ngươi có thấy người đàn ông ở bãi đỗ xe không?”

“Người đàn ông nào ở bãi đỗ xe!” Cô gái quần short ngạc nhiên.

Chàng trai đầu đinh khẽ quát, “Nhỏ giọng, chính là kẻ chúng ta chiếm chỗ đỗ xe.”

“Không, tên ngu đó sao?”

“Chắc chắn hắn không ở cửa nhà vệ sinh?”

Cô gái quần short nghi hoặc, “Không, ta không thấy hắn, sao vậy?”

Chàng trai đầu đinh ngồi phịch xuống, thở hổn hển, “Sợ chết ta rồi.”

“Kiệt ca, ngươi sao vậy? Sao vừa rồi quỳ, ngươi trước giờ đâu thế này.” Cô gái quần short lay vai bạn trai.

Chàng trai đầu đinh nhìn cô giận dữ, đẩy cô gái quần short một cái, “Ta đi chửi mẹ nhà ngươi, nếu không vì ngươi Lão Tử có bị thế này không.”

Nghĩ đến mình bị ép quỳ cạnh bồn tiểu, chàng trai đầu đinh cảm thấy bị sỉ nhục.

Dây chuyền yêu thích bị vứt vào bồn tiểu, mình như thằng ngu quỳ bên cạnh, đó sẽ là sự sỉ nhục cả đời.

“Bốp!”

Cô gái quần short bị đẩy ngã, ngồi phịch xuống đất, ướt, không biết là nước hay nước tiểu.

“A!” Cô gái quần short đứng dậy, giận dữ, “Ngươi điên à, đẩy ta làm gì!”

Chàng trai đầu đinh hét lên, “Nếu không vì ngươi cái đồ ngu, Lão Tử bị kẻ khác dọa bằng súng, phải quỳ bên bồn tiểu!”

Cô gái quần short khóc chửi, “Ngươi vô dụng, trách ta làm gì, to xác mà chỉ là bù nhìn.”

“Ngươi chửi ta bù nhìn!” Chàng trai đầu đinh giận, túm tóc cô gái quần short, đánh đập.

Nhà vệ sinh vang lên tiếng la hét thảm thiết.

Cửa nhà vệ sinh tụ tập nhiều người xem, đa số đều thờ ơ, có một người đàn ông định can ngăn, nhưng bị cơ bắp của chàng trai đầu đinh dọa sợ.

Cho đến khi nhân viên trung tâm thương mại đến, mới kéo hai người ra.

“Hu hu…” Cô gái quần short bị đánh thảm, mặt, tay, chân đều bầm tím.

Một nhân viên nữ hỏi, “Tiểu thư, ngươi không sao chứ, có cần báo cảnh sát không.”

Cô gái quần short lắc đầu, “Không cần, hắn là bạn trai ta, ta không sao.”

Chàng trai đầu đinh chửi, “Phì, đồ hèn!”

Nhân viên nữ nhíu mày, lấy điện thoại, “Tiểu thư, ta vẫn báo cảnh sát giúp ngươi.”

“Liên quan ngươi gì, cút đi!” Cô gái quần short cũng tức giận, đánh rơi điện thoại của nhân viên nữ.

Nhân viên nữ trợn mắt, chửi thầm, đồ ngu, bị đánh đáng đời!

Chàng trai đầu đinh hét, “Báo cảnh sát, nhanh báo cảnh sát.”

Cô gái quần short đến kéo tay chàng trai đầu đinh, “Kiệt ca, ta không báo cảnh sát, ta gây phiền phức cho ngươi, ta thích ngươi.”

Chàng trai đầu đinh chửi, “Ngươi ngu à, ta bảo ngươi gọi cảnh sát, bắt tên có súng.”

Cô gái quần short gật đầu, “Đúng, gọi cảnh sát bắt hắn, hắn hại chúng ta.”

Người xem đều lẩm bẩm.

Có người sinh ra thiếu canxi.

…

Liêu ca mua một số đồ dùng, đẩy xe nhỏ đến bãi đỗ xe, vừa chất đồ vào cốp xe, thấy một nhóm người đi đến, có vài người mặc đồng phục cảnh sát.

Chương 742: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Là hắn, hắn dùng súng dọa ta!" Chàng trai đầu đinh chỉ về phía Liêu ca.

Hai cảnh sát lớn tuổi dẫn đầu đã rút súng, chỉ vào Liêu ca, "Cảnh sát, không được cử động!"

Nếu Hàn Bân có ở đây sẽ nhận ra, một trong hai cảnh sát là Trưởng cảnh sát Chu Ngạn Quân.

Liêu ca đứng tại chỗ, bình thản hỏi, "Cảnh sát, có chuyện gì vậy?"

Chu Ngạn Quân hét, "Giơ tay lên, không được cử động!"

Liêu ca hợp tác giơ tay, "Ta không cử động, ta không có vũ khí."

Chu Ngạn Quân vẫy tay, hai cảnh sát đi tới, khám xét Liêu ca.

Một cảnh sát nói, "Cảnh trưởng, không phát hiện vũ khí."

"Cảnh sát, ngài tên gì?"

"Ta là Chu Ngạn Quân, Trưởng cảnh sát Đồn Trung Sơn."

Liêu ca giơ tay, "Trưởng cảnh sát Chu, ngươi định làm gì?"

"Có người tố cáo ngươi mang súng dọa, may ta đến trước, nếu chậm, đội hình sự sẽ đến, không dễ nói chuyện như ta."

"Trưởng cảnh sát Chu, ý ngươi là ta phải cảm ơn ngươi."

Chu Ngạn Quân giơ tay, "Đưa ta chứng minh thư, chúng ta cần kiểm tra xe của ngươi."

“Trưởng cảnh sát Chu, các ngươi khám xét người ta, ta không phản đối, các ngươi khám xét xe ta cũng không ý kiến. Nhưng nếu không tìm thấy gì, các ngươi phải giải thích.”

“Hắn có súng, ta nhìn rõ, là khẩu súng đen!” Chàng trai đầu đinh hét.

Trưởng cảnh sát Chu chỉ chàng trai đầu đinh, “Ngươi nghe, có người tố cáo ngươi mang vật nguy hiểm, chúng ta có quyền khám xét.”

Liêu ca hỏi lại, “Nếu không tìm thấy gì, hắn có coi là vu cáo không?”

Chu Ngạn Quân do dự, nói, “Nếu không tìm thấy gì, hắn coi như báo giả, phạm tội vu cáo, chúng ta sẽ xử lý.”

Liêu ca giơ tay, “Ok, các ngươi khám xét xe đi.”

Chu Ngạn Quân giơ tay, “Đưa ta chứng minh thư.”

Liêu ca do dự, lấy chứng minh thư từ túi, đưa cho Chu Ngạn Quân.

Chu Ngạn Quân nhìn chứng minh thư, nói, “Tiêu Kiếm Hồng, người địa phương.”

Liêu ca gật đầu, “Đúng.”

Chu Ngạn Quân trả chứng minh thư.

Sau một lúc, bốn cảnh sát khám xét xe xong, đồng loạt nói, “Không phát hiện súng, dao.”

Chu Ngạn Quân quay lại, nhìn chàng trai đầu đinh, “Mã Kiệt, súng của ngươi đâu?”

“Đây… đây…” Chàng trai đầu đinh do dự, lại chỉ Liêu ca, giận dữ nói, “Chắc chắn hắn giấu súng ở đâu đó, ta dám thề, hắn có súng, trong nhà vệ sinh, hắn dùng súng dọa ta, bắt ta quỳ…”

Chàng trai đầu đinh nhớ lại cảnh sỉ nhục, nghiến răng, "Cảnh sát, các ngươi điều tra kỹ, người này chắc chắn là phần tử nguy hiểm."

Lúc này, một cảnh sát từ xa chạy tới, "Cảnh trưởng, chúng ta tìm thấy một khẩu súng."

Chu Ngạn Quân theo phản xạ hỏi, "Tìm ở đâu?"

"Thùng rác nhà vệ sinh tầng hai trung tâm."

Chàng trai đầu đinh Mã Kiệt nhảy lên, "Ta nói mà, hắn có súng, nhanh bắt hắn!"

Khẩu súng đen trong túi nhựa, Chu Ngạn Quân chỉ khẩu súng hỏi, "Tiêu Kiếm Hồng, đây có phải của ngươi không?"

Liêu ca lắc đầu, "Không phải."

Mã Kiệt cười đắc ý, "Phì, ngươi còn cãi, rõ ràng là của ngươi, ta nhìn thấy ngươi cầm súng, chắc chắn có dấu vân tay."

Chu Ngạn Quân kéo cảnh sát phát hiện súng, hỏi nhỏ, "Có vân tay không?"

Cảnh sát nhỏ giọng, "Không có vân tay, súng có thể bị lau."

Chu Ngạn Quân gật đầu, súng không giống vật khác, dù không có vân tay, vẫn có thể truy nguồn gốc mua bán, khẩu súng này chế tạo tinh xảo, không phải tự chế.

"Tiêu Kiếm Hồng, ngươi có vào nhà vệ sinh tầng hai không?"

Liêu ca thản nhiên, "Ta có."

Chu Ngạn Quân chỉ chàng trai đầu đinh, "Ngươi có gặp Mã Kiệt không?"

"Có."

Chu Ngạn Quân hỏi, “Hắn nói khẩu súng này là của ngươi, ngươi giải thích thế nào?”

Liêu ca cười, “Điều tra cần bằng chứng, có bằng chứng gì nói súng này của ta.”

Chu Ngạn Quân giơ tay, “Đưa súng cho ta.”

Cảnh sát bên cạnh đưa súng.

Chu Ngạn Quân xem súng, chuẩn bị nói gì đó, lại thấy không đúng, khẩu súng sao nhẹ vậy.

Chu Ngạn Quân nghiên cứu, càng nhìn càng thấy không đúng.

Hắn nhấn băng đạn, không phản ứng, sau đó bóp cò.

Mọi người đều giật mình lùi vài bước.

Nhưng không có tiếng súng, nòng súng phun lửa, làm túi nhựa cháy, bốc mùi khét.

Thấy cảnh đó, mọi người đều ngạc nhiên.

Bật lửa!

Liêu ca cười, “Haha… bật lửa cũng giết người được sao?”

Chu Ngạn Quân hơi xấu hổ, ném súng cho cảnh sát bên cạnh.

“Mã Kiệt, chuyện gì vậy?”

Chàng trai đầu đinh cũng ngơ ngác, vẻ mặt phức tạp, hắn luôn nghĩ đó là súng thật, mới ngoan ngoãn quỳ bên bồn tiểu, giờ phát hiện chỉ là bật lửa.

Tên khốn lừa mình.

Hắn suýt bị bật lửa dọa tè ra quần.

Quá bị bắt nạt!

Trước giờ hắn bắt nạt người, hôm nay bị người đùa.

Mã Kiệt thà đó là súng thật, bị dọa dưới súng không mất mặt.

Bị bật lửa dọa quỳ bên bồn tiểu, đó mới là sỉ nhục.

Một lúc, hắn thành trò cười.

Hắn cảm thấy mọi người cười nhạo, mình như thằng ngốc, kẻ hèn nhát.

Đối với đàn ông, cú sốc quá lớn.

Một cảnh sát quát, "Mã Kiệt, hỏi ngươi, sao không trả lời?"

"Ta… tưởng đó là súng thật." Mã Kiệt giận, chỉ Liêu ca, "Hắn dùng súng giả dọa ta quỳ, hắn dọa, vẫn là tội."

Liêu ca bình thản nói, "Người anh em, nói chuyện phải có chứng cứ, ngươi có chứng cứ không?"

Mã Kiệt trừng mắt, "Cái gì mà chứng cứ, ta nói là chứng cứ."

Một cảnh sát quát, "Im miệng, trước mặt cảnh sát còn chửi, ngươi giỏi, sao gọi cảnh sát làm gì!"

Chương 743: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chu Ngạn Quân giơ tay, "Thôi, đừng cãi nữa, về đồn giải quyết."

Liêu ca giơ tay, "Ta không thích về đồn, nói rõ ở đây. Nếu chứng minh ta có tội, xử sao ta chịu. Nếu chứng minh là vu cáo, mời Trưởng cảnh sát Chu bắt kẻ này, đừng làm phiền ta."

Chu Ngạn Quân do dự, chỉ Mã Kiệt, "Ngươi kể lại từ đầu."

Mã Kiệt trừng mắt nhìn Liêu ca, nếu ánh mắt có thể giết người, Liêu ca đã chết mấy lần.

"Ta và bạn gái đi mua sắm, ta lái xe tìm chỗ đỗ, bạn gái cũng tìm chỗ. Bạn gái tìm được chỗ trước, nhưng tên kia chiếm chỗ, may ta đến kịp đỗ xe. Vì chuyện này, hắn mới thù."

Chu Ngạn Quân nghe xong, hỏi Liêu ca, "Đúng không?"

Liêu ca nói, "Hắn nói dối, chỗ là ta chiếm trước."

Chu Ngạn Quân gọi một cảnh sát, dặn dò, cảnh sát dẫn một cảnh sát khác rời đi.

Chu Ngạn Quân hỏi, "Ngươi nói, tình huống thế nào?"

Liêu ca kể thực, "Ta lái xe đến bãi đỗ, thấy chỗ trống. Ta lái tới, lên một đoạn, chuẩn bị lùi thì bạn gái hắn chạy tới, chắn sau xe ta, không cho ta lùi."

"Cảnh sát, ngài cũng lái xe, ngài xem, ai sai."

Chu Ngạn Quân nhíu mày, “Chỗ đỗ xe là tài sản công, cần trước sau.”

Mã Kiệt lập tức cãi, “Cảnh sát, hắn nói dối, bạn gái ta tìm thấy chỗ trước, chiếm chỗ là hắn!”

Chu Ngạn Quân nói, “Gọi bạn gái ngươi.”

Mã Kiệt do dự, vẫn gọi bạn gái.

Một lát, cô gái quần short đến, đeo khẩu trang, kính râm.

Chu Ngạn Quân nhìn cô, hỏi, “Ngươi tên gì?”

“Tôn Hân.”

Chu Ngạn Quân nói, “Tháo khẩu trang, kính râm.”

Tôn Hân nói, “Ta không khỏe, để vậy đi.”

“Tháo ra.”

Tôn Hân do dự, vẫn nghe lời tháo kính, khẩu trang.

Chu Ngạn Quân hỏi, “Vết thương trên mặt sao có?”

Tôn Hân qua loa, “Ngã.”

“Chân?”

“Cũng ngã.”

Có câu, dân không tố quan không xử, nghe có vẻ quan không trách nhiệm, nhưng có chuyện không thể can thiệp.

Như bây giờ, Chu Ngạn Quân đã quan tâm, nhưng Tôn Hân vẫn cứng miệng, dù Chu Ngạn Quân biết không phải ngã, làm được gì?

Còn phải năn nỉ nàng tố cáo?

Như vậy không hay.

“Kể đi, ai chiếm chỗ trước?”

“Ta.” Tôn Hân quả quyết, liếc Liêu ca, “Chỗ đỗ xe khó tìm, bạn trai ta lái xe, ta xuống tìm chỗ, thấy chỗ trống, đi tới đợi, gọi bạn trai tới đỗ.”

“Ta vừa đứng vào chỗ, tên đeo kính kia lái tới, đòi chiếm chỗ, ta không chịu, hắn còn chửi ta.” Tôn Hân tỏ ra ấm ức.

Liêu ca nói, “Nàng nói dối, ta lái xe tới, chỗ không có ai, ta bắt đầu lùi, nàng chắn sau xe.”

Tôn Hân chửi, “Ngươi nói dối, cả nhà ngươi nói dối, bắt nạt phụ nữ, ngươi còn biết xấu hổ không.”

Chu Ngạn Quân giơ tay, dừng cãi, “Được rồi, việc này ta biết, đều nói mình chiếm trước, một người nói dối. Không sao, sẽ điều tra rõ.”

Chu Ngạn Quân chỉ Mã Kiệt, “Nói tiếp, sau đó sao?”

Mã Kiệt mắt đỏ, trừng Liêu ca, nếu ánh mắt có thể giết người, Liêu ca đã chết mấy lần.

“Bạn gái ta mua đồ, ta chán, vào nhà vệ sinh hút thuốc, khi hút gần hết, cửa khóa, ta thấy tên Tiêu kia.” Mã Kiệt hít sâu, đó không phải hồi ức đẹp,

“Ta hỏi hắn muốn làm gì? Hắn chửi ta, rút súng, bắt ta quỳ. Ta… ta bị dọa súng, nghĩ hắn giết người, không có lựa chọn, ta quỳ, sau đó hắn lấy dây chuyền đạn, ném vào bồn tiểu, bắt ta hướng bồn tiểu quỳ.”

“Không được nói, không được quay đầu, không được đứng, nói hắn đợi ngoài nhà vệ sinh, ta không nghe, hắn giết ta.”

Mã Kiệt mặt đỏ bừng, nói ra trước mọi người, hắn thấy sỉ nhục,

“Hắn dùng thủ đoạn bỉ ổi sỉ nhục nhân cách ta, cảnh sát, dù súng giả, vẫn có thể làm chuyện xấu, ta nói thật, các ngươi phải bắt hắn.”

Liêu ca châm thuốc, nghe hứng thú như nghe kể chuyện.

Chu Ngạn Quân hỏi, "Tình huống khi đó, giống lời hắn sao."

"Không."

Liêu ca gẩy tàn thuốc, "Ta có vào nhà vệ sinh, nhưng hắn đã quỳ bồn tiểu, ta không biết hắn làm gì, sau đó, ta rửa tay rồi đi."

"Ngươi nhận ra hắn, không hỏi?" Chu Ngạn Quân hỏi.

Liêu ca cười, "Hắn như thằng ngốc, ai biết có bị tâm thần không, ta không dám hỏi."

Mã Kiệt chửi, "Ngươi tâm thần, đồ khốn, ta đánh ngươi."

Chu Ngạn Quân quát, "Ngươi đánh ai? Đánh thử xem! Trước mặt cảnh sát còn càn, nghĩ ta không dám bắt?"

Tôn Hân sốt ruột, chắn trước Mã Kiệt, "Cảnh sát, người này dọa bạn trai ta, các ngươi không bắt hắn, sao lại bắt bạn trai ta?"

Chu Ngạn Quân cười, lấy súng, "Ngươi nói súng này?"

Tôn Hân sáng mắt, nàng chưa thấy, nhưng không ngăn được đổ lỗi Liêu ca, "Đúng, chắc chắn là súng này."

Tôn Hân nhìn Liêu ca, "Súng tìm thấy, ta xem ngươi nói gì, đợi ngồi tù đi."

Chu Ngạn Quân chĩa súng vào mặt, nhẹ bóp cò.

"Á!" Tôn Hân hét, "Ngươi điên à, không muốn sống!"

"Phụt!" Nòng súng phun lửa.

Chu Ngạn Quân dùng lửa châm thuốc, rít một hơi, "Ồ, loại chống gió, làm tinh xảo."

Tôn Hân ngẩn ngơ, chỉ súng đen, "Sao thành bật lửa?"

“Kiệt ca, ngươi…”

Thấy Tôn Hân nhìn mình, Mã Kiệt càng xấu hổ, hét, “Đừng nói!”

Một lúc, cảnh sát quay lại, cầm máy tính bảng, “Cảnh trưởng, chúng ta lấy camera bãi đỗ, quay được cảnh khi đó.”

“Lại đây, cùng xem video, xem ai nói dối.”

Cảnh sát mở video, thấy rõ chỗ trống, Liêu ca lái xe tới, đồng thời Tôn Hân cũng xuất hiện, thấy chỗ trống, chạy tới.

Liêu ca lái xe đến chỗ, lên một đoạn, chuẩn bị lùi, Tôn Hân chắn sau, sau đó Liêu ca xuống cãi, hai bên tranh chấp.

Chương 744: Tiêu Đề 《Ẩn》

Miêu tả của Liêu ca phù hợp video.

Chu Ngạn Quân bắt tay Liêu ca, "Tiêu tiên sinh, cảm ơn ngươi hợp tác điều tra, cảm ơn ngươi thành thật."

"Trưởng cảnh sát Chu, ta đi được chưa?" Liêu ca hỏi.

Chu Ngạn Quân mời, "Tất nhiên."

Mã Kiệt giận, "Sao thả hắn, hắn dọa ta, sỉ nhục ta, vẫn là tội."

Chu Ngạn Quân hỏi, "Ngươi có chứng cứ gì, chứng minh hắn dọa ngươi, sỉ nhục ngươi?"

"Nhiều người thấy ta quỳ nhà vệ sinh, khẩu súng cũng ở đó, chứng minh." Mã Kiệt nói.

"Những cái đó chỉ chứng minh chuyện xảy ra, không chứng minh Tiêu tiên sinh làm." Chu Ngạn Quân nói.

Mã Kiệt nghiến răng, "Ta có thể chứng minh, ta với hắn tranh chấp, hắn dọa ta."

Chu Ngạn Quân hừ, "Camera chứng minh ngươi nói dối. Còn muốn ta tin ngươi?"

Mã Kiệt chỉ Tôn Hân, "Ta nghe nàng nói, ta không biết lúc đó!"

Cảnh sát bên cạnh chế nhạo, "Nàng là nhân chứng ngươi tìm, ngươi trách ai?"

Liêu ca lên xe, hạ kính chào, "Cảnh sát, ta đi trước."

Nói xong, Liêu ca lái xe rời đi.

“Đàn bà thối, ngươi hại ta!” Mã Kiệt vung tay, tát Tôn Hân, “Bốp!”

Tát làm Tôn Hân ngẩn ra, “Hu hu, sao đánh ta, ta chỉ muốn đỗ xe, ngươi còn khen ta.”

“Khen mẹ ngươi, Lão Tử bị ngươi hại.” Nghĩ bị lừa, Mã Kiệt giận, Liêu ca đi rồi, hắn chỉ biết trút giận Tôn Hân.

Đó cũng là bệnh của nhiều người, giận, thích trút lên người thân.

Nói, Mã Kiệt lại đánh Tôn Hân.

Tôn Hân cũng giận, vung tay cào Mã Kiệt, vừa cào, vừa hét, “Đánh ta đi, đồ nam nhân thối, ngươi vô dụng, chỉ biết trút giận lên ta!”

Thấy cảnh đó, Chu Ngạn Quân bực, “Đừng đánh nữa!”

Mã Kiệt và Tôn Hân giận, không ngừng tay.

Chu Ngạn Quân bực, “Còng tay, đưa về đồn!”

Mấy cảnh sát xông lên, còng tay Mã Kiệt, Tôn Hân.

Lúc này hai người mới hoảng.

Tôn Hân hét, “Sao bắt ta?”

Chu Ngạn Quân hừ, lười nói.

Cảnh sát bên cạnh chửi, “Báo giả còn đòi lý! Đưa đi!”

Khu dân cư Hoa Uyển, phòng 601.

Vụ 513 phá xong, đang kết án, Hàn Bân rảnh, có thể tan làm đúng giờ.

Mẹ Hàn Bân bận trong bếp, Hàn Bân và bố ngồi sofa uống trà, xem tivi, nói chuyện công việc.

Hàn Vệ Đông rót trà, “Bân Tử, vụ 513 sao rồi?”

Hàn Bân xoa cổ, “Hôm nay phá xong.”

Hàn Vệ Đông cười, “Giỏi, lại phá án lớn, sao thấy ngươi không vui.”

“Nói sao nhỉ, vụ này hơi buồn, làm tâm trạng ta không tốt.” Hàn Bân nói.

“Bình thường thôi, đừng quá để ý, vài ngày có vụ mới, không có thời gian nghĩ chuyện này.” Hàn Vệ Đông nói như người từng trải.

“Ừ.”

Hàn Bân đáp, cúi đầu lướt điện thoại, cười.

Hàn Vệ Đông đổi kênh, mở tin tức thành phố, đưa tin thi đại học năm nay,

“Năm tháng trôi nhanh, sắp thi đại học, con, còn nhớ năm ngươi thi đại học, ta với mẹ ngươi không việc gì, suốt ngày nghĩ nấu gì cho ngươi, sợ ngươi thiếu dinh dưỡng.”

“Hả?” Hàn Bân ngẩng đầu, vừa lơ đãng, “Gì bố?”

Hàn Vệ Đông liếc con, thấy không đúng, cố ý đổi chủ đề, “Ta nói sắp tháng sáu, sắp khai mạc Olympic, không biết năm nay Trung Quốc giành bao huy chương.”

“Bố, không biết à, năm nay Olympic ở Nhật Bản, hoãn đến năm sau. Tin tức ngươi out rồi, không giống ngươi.” Hàn Bân trêu, điện thoại lại ‘vo’ một tiếng, tiếp tục lướt.

Hàn Vệ Đông có vẻ vô tình hỏi, “Con, ngươi bận vụ gì?”

“Không phải nói rồi sao, vụ 513 đang kết án, không bận.” Hàn Bân vừa nói vừa nhắn.

Hàn Vệ Đông sờ cằm, theo kinh nghiệm hình sự, Hàn Bân có gì đó không ổn, chắc chắn có chuyện.

Hàn Vệ Đông không dám thử nhiều, thử nhiều, con cảnh giác, hắn vẫn thích địch sáng ta tối.

Hàn Vệ Đông vào bếp, đóng cửa, Vương Huệ Phương đang xào rau, liếc nhìn chồng, "Đến đúng lúc, thử sườn, có mùi tanh không, ta thêm gia vị."

"Không cần, ta nói rồi, hầm sườn chỉ cần hành gừng muối rượu, thêm nhiều mất mùi thịt." Hàn Vệ Đông nói.

"Vậy ngươi mang bát đũa ra, nấm và cải sắp xong." Vương Huệ Phương nói.

"Ta có việc, đừng đuổi." Hàn Vệ Đông lấy miếng sườn, cắn, "Thơm, ngon, dai, đã miệng."

"Gì, chỉ để ăn sườn, mang ra mà ăn." Vương Huệ Phương nói.

Hàn Vệ Đông nghiêm mặt, "Ngươi là phụ nữ, nói chuyện tử tế, ta là cán bộ, ngươi phải tôn trọng lãnh đạo chứ."

Vương Huệ Phương cầm muôi sắt, vung, "Nói xem tôn trọng thế nào?"

"Hề hề." Hàn Vệ Đông cười, dỗ, "Ta đùa, ở nhà ngươi là lãnh đạo, ta thấy chuyện, báo cáo."

Vương Huệ Phương thờ ơ, "Nói đi, nghe đây, nói xong ra ngoài."

"Haiz…" Hàn Vệ Đông thở dài, "Ngươi thái độ vậy, ta không nói."

Vương Huệ Phương tắt bếp, trừng chồng, "Được rồi, nói đi, chuyện gì, nghe đây."

"Ngươi trả lời ta trước, gần đây có giới thiệu đối tượng cho con không?"

“Không.” Vương Huệ Phương đáp, khó chịu, “Không phải ngươi bảo, con mới về thành phố làm việc, tạm không để nó phân tâm, đợi công việc ổn định mới giới thiệu.”

“Nếu không giới thiệu, càng có vấn đề.” Hàn Vệ Đông nói.

“Gì, nói rõ.”

“Ngươi thấy con dạo này không bình thường không.”

Vương Huệ Phương sốt ruột, “Đừng dọa, có gì nói nhanh, đừng nói nửa chừng.”

Hàn Vệ Đông nhìn ra ngoài, thấp giọng, “Ta nghi con yêu rồi.”

Vương Huệ Phương hứng thú, “Thật không, sao ta không biết.”

“Nhỏ tiếng, chưa phải lúc.” Hàn Vệ Đông nói.

“Sao biết? Con nói ngươi à?”

Chương 745: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Nó không nói ngươi, sao nói ta.” Hàn Vệ Đông cười.

“Sao biết?”

“Không khó, chú ý chút, sẽ thấy con khác trước.”

Vương Huệ Phương lẩm bẩm, “Có vẻ đúng, nhưng con bận việc, giờ ở đội hình sự thành phố, chắc bận hơn ở quận.”

Hàn Vệ Đông nói, “Trước ta không dám chắc, nhưng hôm nay, con có người ngoài.”

“Xì, nói gì, yêu đương, nói nghe khó chịu.” Vương Huệ Phương chửi, “Sao biết?”

“Trước chúng ta uống trà nói chuyện, vẫn có tiếng nói chung, có gì nói, lần này không, ta nói thi đại học, nó nói Olympic, không nghe ta nói, chỉ ôm điện thoại cười ngốc, chắc nhắn với bạn gái.”

Vương Huệ Phương hỏi, “Chắc không? Không đoán sai?”

Hàn Vệ Đông quả quyết, “Không sai.”

“Ta hỏi nó.” Vương Huệ Phương đề nghị.

“Nếu muốn nói, đã nói ngươi, không muốn, ngươi hỏi cũng vô ích. Giờ coi như không biết, đẩy một chút, đợi lúc chín, sẽ nói.”

“Đẩy thế nào?”

Hàn Vệ Đông cười, “Ngươi xem.”

…

“Ăn cơm!” Hàn Vệ Đông gọi,

“Sườn hầm, nấm cải, cá chưng, cháo tám bảo, bánh hoa, món ngươi thích.”

“Thơm quá.” Hàn Bân nuốt nước bọt, bỏ điện thoại, giúp dọn.

Hàn Vệ Đông giơ tay, “Đừng múc cháo, món ngon thế này, uống rượu.”

Hàn Vệ Đông lấy chai rượu, mở nắp, rót.

Hàn Bân cầm bình, rót ba ly.

Hàn Vệ Đông gọi, “Lại đây, uống.”

“Uống gì, nhiều món thế, hai ngươi uống từ từ.” Vương Huệ Phương nói.

Hàn Vệ Đông nhượng bộ, “Nửa ly.”

Ba người cụng, Hàn Vệ Đông và Hàn Bân uống nửa, Vương Huệ Phương uống một phần tư.

“Con, thử cá mẹ hấp, sườn ta hầm, xem món nào ngon.”

Hàn Bân ăn cá, cắn sườn, giơ ngón cái, “Đều ngon, may hai ngươi không mở nhà hàng, không thì Hải Để Lao hết việc.”

“Giờ con không bận, tan làm sớm, nấu vài món ngon.”

Hàn Bân không nói đùa, hắn nấu ăn khá, trước chỉ biết món Sơn Đông, giờ biết thêm món Nhật, có thể để bố mẹ thử.

Uống vài ly, Hàn Vệ Đông như nhớ gì, “Con, vụ 513 buồn, ta có vé giảm giá khu nghỉ dưỡng, ngươi đi chơi giải sầu.”

Hàn Bân rót rượu cho bố, hỏi, “Vé gì?”

Hàn Vệ Đông giải thích, “Dịch ảnh hưởng, du lịch chưa hồi phục, công ty du lịch khuyến mãi, bạn cho ta vé giảm giá sáu

mươi phần trăm, ở vùng giáp ranh Ngọc Hoa và Lai Bình, khá gần."

Hàn Bân cười, "Có thời gian ngươi dẫn mẹ đi, hai ngươi cũng lãng mạn."

Hàn Vệ Đông ăn cá, nói, "Cuối đông năm ngoái, ta dẫn mẹ ngươi đi, là khu nghỉ dưỡng suối nước nóng, khá đẹp. Khi đó ngươi ngâm suối giảm stress."

"Ngâm suối." Hàn Bân lẩm bẩm, nhớ đến Vương Đình, có chút động lòng.

Mười giờ tối, Hàn Bân về nhà, mang theo vé khu nghỉ dưỡng.

Về nhà, Hàn Bân hiểu, bố hôm nay không bình thường.

Vé giảm giá tối đa bốn người.

Bình thường bố không bận, mẹ cũng rảnh, mình mới bận.

Giờ có thời gian, ba người cùng đi chơi, nhưng bố đưa vé, nói là đi với bạn.

Hàn Bân thấy không ổn, bố có lẽ phát hiện gì.

Nghĩ lại biểu hiện hôm nay, Hàn Bân cười khổ, đoán được mục đích bố.

Nhưng, đoán thì đoán, sớm muộn gặp phụ mẫu, không thành vấn đề.

Hơn nữa, hắn và Vương Đình quen đã lâu, chưa bao giờ đưa nàng đi chơi, người khác chắc sớm phàn nàn.

Vương Đình chưa bao giờ phàn nàn, Hàn Bân vẫn thấy có lỗi.

Nhân không có vụ án mới, đưa nàng đi chơi vài ngày, bận lại muốn đi cũng không có thời gian.

Sáng hôm sau, Hàn Bân đến văn phòng Mã Cảnh Ba, xin phép.

Mã Cảnh Ba đồng ý, Hàn Bân về đội hình sự thành phố chưa lâu, đã phá hai án lớn, hắn hài lòng năng lực của Hàn Bân.

Lao động nghỉ ngơi kết hợp, có án Hàn Bân làm, không có thì nghỉ.

Mã Cảnh Ba phẩy tay, cho Hàn Bân vài ngày phép.

Nhưng, có điều kiện, Hàn Bân không rời Cầm Đảo, nếu có án lớn, phải đi ngay.

Hàn Bân hơi tiếc, nhưng chịu, ăn cơm này phải chịu này.

…

Nhà hàng Tứ Quý.

Mười hai giờ ba mươi trưa, nhà hàng bận nhất, Vương Đình đứng ở quầy tầng một làm thu ngân tạm thời.

"Người đẹp, có thời gian không? Mời ăn cơm." Giọng đàn ông vang lên.

Vương Đình ngỡ ngàng, ngẩng đầu, ngạc nhiên, "Sao ngươi giờ này tới?"

"Nhớ ngươi."

Vương Đình cười, "Đến mức đó sao, mới hai hôm trước ngươi đến."

"Một ngày không gặp như ba năm." Hàn Bân sờ tay Vương Đình.

Vương Đình ngượng, "Nhiều người nhìn."

"Ăn gì?"

"Gì cũng được, với ngươi là ngon."

Có phục vụ đi qua, Vương Đình sợ hắn nói gì, giục, "Ngươi lên phòng tầng hai, ta bận xong lên."

"Cần ta giúp?" Hàn Bân hỏi.

"Ta không dám nhờ thám tử."

"Vậy ngươi bận."

Hàn Bân lên phòng tầng hai, nằm trên tatami chơi điện thoại.

Không lâu, cửa phòng mở, Vương Đình và phục vụ mang đồ ăn vào, trên khay có cơm bò, mì lạnh Nhật Bản, bánh đậu đỏ, xương sườn, canh miso, canh hải sản.

Phục vụ đặt đồ ăn, lấy khay đi, chỉ còn Hàn Bân hai người.

Hàn Bân vừa nhìn thấy đã nhận ra một món ăn quen thuộc. Món này hắn chưa từng ăn, cũng chưa thấy ngoài đời, nhưng lại đã từng thấy trong truyện tranh.

"Cái này là món đại cốt lết mới được nghiên cứu à?"

"Biết ngươi thích ăn thịt, mỗi lần đến đây ta đều cảm thấy ngươi ăn chưa đủ no, nên ta đã nghiên cứu ra món này." Vương Đình đẩy đĩa về phía Hàn Bân, "Ngươi thử xem có hợp khẩu vị không?"

"Nhất định là hợp khẩu vị, chỉ riêng tấm lòng này thôi cũng đủ để ta ăn hết ba phần." Hàn Bân cười nói.

Chương 746: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Không được đâu, ngươi phải khách quan chút. Mặc dù món này là dành riêng cho ngươi, nhưng cũng có công của những đầu bếp khác, chắc chắn phải bán thử ở nhà hàng, nếu không ngon thì chẳng phải làm mất uy tín của nhà hàng sao. Ngươi phải cho đánh giá khách quan." Vương Đình cũng cảm thấy khó xử, lúc nàng nghiên cứu món này, không thể nói với đầu bếp nhà hàng rằng bạn trai nàng thích ăn thịt, bảo họ nghiên cứu món nhiều thịt, chắc chắn đầu bếp sẽ không vui.

"Yên tâm, cứ để ta lo. Trong việc thưởng thức món ăn ta rất chuyên nghiệp."

Nói xong, Hàn Bân quan sát vẻ bề ngoài. Đại cốt lết chủ yếu là hai cái đùi gà, lật ngược thịt đùi lên và bọc hai cái đùi lại với nhau, lớp ngoài cùng là thịt ba rọi xông khói.

Vương Đình cầm dao cắt đôi đại cốt lết, tức là tách đôi hai cái đùi gà, để lộ ra các nguyên liệu bên trong. Một quả trứng được cắt đôi, bên cạnh còn có nhân thịt, lớp trong cùng là thịt đùi gà.

Hàn Bân cầm nửa cái lên cắn một miếng, miệng đầy thịt, đối với người thích ăn thịt thì cảm giác này thật thỏa mãn.

Hàn Bân ăn vài miếng, cảm thấy hương vị rất ngon, cơ bản đã hiểu được cách làm món này.

Trước tiên, hai cái đùi gà phải được lột da, sau đó cắt đứt các dây chằng ở xương đùi, lật toàn bộ thịt đùi lên, rồi phủ lên một lớp bột, đó là lớp thịt bên trong cùng.

Lớp thứ hai là nhân thịt, nguyên liệu chính là ức gà băm nhuyễn, thêm muối, trứng và hành tây băm nhỏ, trộn đều.

Sau đó ghép đầu hai cái đùi gà lại, đặt một quả trứng vào giữa, bọc ngoài bằng nhân thịt, lớp ngoài cùng phủ thịt ba rọi xông khói, nướng khoảng hơn hai mươi phút là hoàn thành.

Nhìn từ ngoài, giống như một cái cốt lết to.

Có trứng, có thịt, ăn rất phong phú.

Nghe Hàn Bân miêu tả tỉ mỉ, Vương Đình lộ vẻ ngưỡng mộ, "Giỏi ghê, chỉ thử ăn đã biết cách làm, ngươi không làm đầu bếp thật uổng."

Hàn Bân lau tay cười, "Ta đổi nghề làm đầu bếp, ngươi có theo không?"

"Ngươi à, vẫn nên làm cảnh sát cho yên ổn." Vương Đình chỉ nói vậy, nàng rất hài lòng với công việc của Hàn Bân, không có ý định để hắn đổi nghề.

Cảnh sát tuy không kiếm được nhiều tiền, cũng không giàu, nhưng ít nhất là công việc ổn định, không lo đói.

Người kinh doanh luôn có cảm giác bất an, dù kiếm được nhiều tiền, cũng muốn đối phương có công việc ổn định, như vậy mới yên tâm.

Tất nhiên, hai người chưa đến mức nói chuyện hôn nhân, nói chuyện này còn hơi sớm.

Vương Đình ăn một miếng bánh đậu đỏ, lau miệng, "Đúng rồi, ngươi hôm nay không đi làm à?"

"Ta không đi làm, cũng không đợi đến giờ này mới tới."

Vương Đình hỏi, "Ngươi thường đến buổi tối, sao hôm nay lại đến trưa?"

“Buổi tối tới, có thể sẽ có một cái đèn pin đi theo, ta muốn bất ngờ, để chúng ta có không gian riêng.” Hàn Bân cười nói.

Vương Đình dở khóc dở cười, “Thiến Thiến không phải lúc nào cũng tới, cũng không phải lúc nào cũng gặp.”

“Đùa chút thôi.” Hàn Bân cười, đặt đũa xuống nói, “Thực ra, ta hôm nay có việc muốn bàn với ngươi.”

“Việc gì?”

Hàn Bân nói, “Gần đây làm việc hơi mệt, ta định nghỉ vài ngày, rủ ngươi đi chơi.”

“Đi đâu chơi?” Vương Đình tò mò, hai người thường hẹn hò ở quán, ít khi ra ngoài.

Hàn Bân lấy điện thoại, mở trang giới thiệu khu nghỉ dưỡng, nói, “Khu nghỉ dưỡng suối nước nóng Lai Sơn, ta tra thấy môi trường khá ổn, có thể ngâm suối, leo núi, câu cá, nướng thịt, chúng ta có thể đi chơi vài ngày.”

Vương Đình nhìn, “Khu nghỉ dưỡng suối nước nóng này ta nghe bạn nói rồi, nghe nói khá tốt, chỉ hơi đắt.”

Hàn Bân lấy ra phiếu giảm giá, “Bạn tặng phiếu giảm giá sáu mươi phần trăm.”

Vương Đình cầm phiếu xem, rồi trả lại Hàn Bân, “Dùng phiếu này thì cũng rẻ, vẫn là làm công chức tốt, chẳng ai tặng ta.”

“Của ta cũng là của ngươi.” Hàn Bân đưa lại, “Ngươi cầm đi, để ta có khi lại mất.”

Vương Đình gật đầu, chuẩn bị cất vào túi thì nghĩ, không đúng, hình như ta chưa đồng ý đi cùng hắn.

Sáng hôm sau tám giờ, Hàn Bân lái xe đến ngoài khu dân cư của Vương Đình.

Đa số đàn ông thích xe, Hàn Bân cũng vậy, thường ngày đi làm, hắn lái chiếc Passat cũ bảy phần mới.

Lần này đi chơi, Hàn Bân không ngại gì, lái chiếc Volvo mới của bố.

Mấy năm nay công nghệ phát triển nhanh, chức năng xe cũng đổi mới từng ngày, xe mới này thực sự rất đã.

Hàn Bân đang nghiên cứu, điện thoại đột ngột reo, "Reng reng…"

Hàn Bân nhìn, là Vương Đình gọi, "A lô, Đình Đình."

"Ta đến cổng khu dân cư rồi, ngươi ở đâu?"

"Ta ở bãi đỗ xe phía bắc khu dân cư, ngươi quay đầu là thấy." Hàn Bân từ xe bước ra, vẫy tay về phía cổng khu dân cư.

Vương Đình đứng ở cổng, mặc váy dài màu be, khuôn mặt xinh đẹp, dáng người thướt tha như một cảnh đẹp.

Bên cạnh Vương Đình có một cô gái nhỏ hơn, thân hình mảnh khảnh, là em họ nàng, Hoàng Khiết Khiết, tay kéo vali.

Hàn Bân thầm nghĩ, không tránh được cái đèn pin này.

Tối qua, Vương Đình gọi, nói Hoàng Khiết Khiết cũng muốn đi nghỉ dưỡng, hỏi Hàn Bân có thể dẫn nàng theo không.

Dĩ nhiên không được.

Hắn không muốn mang theo cái đèn pin.

Nhưng Hàn Bân không rõ, đây là ý Hoàng Khiết Khiết, hay ý Vương Đình.

Hàn Bân bày tỏ ý kiến, nhưng không nói rõ, quyết định là Vương Đình.

Chương 747: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hoàng Khiết Khiết vui vẻ nói, "Trưởng nhóm, ngươi lại mua xe mới."

Hàn Bân nhận vali, "Mới mua gần đây, bố ta lái, hôm nay ta lái thử."

Hoàng Khiết Khiết đi quanh xe, "Đẹp ghê, xe này nhìn bắt mắt."

Hàn Bân bỏ hành lý vào cốp, mở cửa để Vương Đình ngồi vào, "Thiến Thiến, nghe nói ngươi cũng đi nghỉ dưỡng."

"Ừ, ngươi không ở đội, không có vụ án, ta cũng nghỉ. Ta định tìm chị chơi vài ngày, ai ngờ ngươi đưa chị đi nghỉ dưỡng, ta nghĩ ở một mình cũng buồn, nên theo cùng, trưởng nhóm, ngươi không phiền chứ." Hoàng Khiết Khiết chớp mắt.

Hàn Bân không đáp, liếc nàng, để nàng tự hiểu.

"Trưởng nhóm, ta coi như ngươi đồng ý, ta sẽ tự trả tiền. Chị em sòng phẳng, các ngươi tính sao không cần biết, ta tự trả phần mình." Hoàng Khiết Khiết cười, phiếu giảm giá đã tiết kiệm không ít.

Thấy cái đèn pin cũng hiểu chuyện, Hàn Bân không nói gì thêm.

Vương Đình ngồi ghế phụ, vẻ mặt phấn khởi, vung tay, "Thêm người cũng vui, đi thôi."

Nàng lần đầu đi chơi xa với Hàn Bân.

Hàn Bân khởi động xe, lẩm bẩm, "Biết vậy, gọi Bao Tinh theo."

Hoàng Khiết Khiết ghé vào ghế trước, hỏi, "Trưởng nhóm, ngươi nói gì?"

Hàn Bân nháy mắt, "Ta nói nếu Bao Tinh biết ta dẫn hai cô gái đi chơi, hắn sẽ ghen chết."

Hoàng Khiết Khiết cười, "Trưởng nhóm nói đúng, đến khu nghỉ dưỡng gửi hắn ảnh! Ghen chết hắn!"

Hàn Bân chuyển lời, ngụ ý, "Thiến Thiến, chúng ta đi chơi, không ai thì gọi trưởng nhóm, ở khu nghỉ dưỡng không được gọi vậy."

Hoàng Khiết Khiết cười, "Đúng, khó khăn lắm mới đi chơi, không thể mang cảm xúc công việc. Ta nên gọi ngươi gì?"

Hàn Bân nhìn kính chiếu hậu, nháy mắt, "Ngươi nói xem?"

Hoàng Khiết Khiết kéo dài giọng, "Anh… rể, trưa ngươi mời ăn đại tiệc chứ?"

Hàn Bân giơ ngón cái, "Tất nhiên."

Vương Đình cười lắc đầu, "Vớ vẩn!"

Vì xe mới, Hàn Bân lái chậm, ba người trò chuyện không chán.

"Anh rể, sao ngươi rủ chị ta đi nghỉ dưỡng?" Hoàng Khiết Khiết tò mò.

Hàn Bân nói, "Chị ngươi bận rộn ở quán, ta thương nàng, muốn dẫn nàng ngâm suối, thư giãn."

Hoàng Khiết Khiết thở dài, ghen tỵ, "Vẫn là có bạn trai tốt, ta bận ở sở cảnh sát, cũng mệt, chẳng ai rủ đi ngâm suối."

Hàn Bân đùa, "Sẽ có, sở cảnh sát nhiều trai độc thân, ngươi sợ gì không tìm được."

“Ta không muốn tìm đồng nghiệp.” Hoàng Khiết Khiết lắc đầu, “Cả ngày xử án, về nhà còn nói chuyện án, cuộc sống quá nhàm chán.”

Vương Đình quay sang nhìn Hàn Bân, vô thức hỏi, “Ngươi cũng nghĩ vậy?”

Hàn Bân hơi ngập ngừng, khi đó cũng có suy nghĩ tương tự, nhưng hắn không thừa nhận, cười, “Công việc là thứ yếu, quan trọng là tìm được người thích, có thể nảy sinh tình cảm.”

“Chị nghe nói, các ngươi lần đầu gặp mặt, đều đeo khẩu trang, không rõ mặt, sao có tình cảm?” Hoàng Khiết Khiết hỏi.

Vương Đình cũng nhìn Hàn Bân, “Ngươi không thấy ta rõ mặt, đã nhắn tin trên WeChat, ngươi thường tán tỉnh các cô gái khác?”

Hàn Bân cười lắc đầu, với câu hỏi này phải cẩn thận, “Ta đâu có thời gian, làm việc bận, tan làm chẳng muốn làm gì, sao có tâm tư tán gái. Còn ngươi, với ta có lẽ đặc biệt, hoặc đó gọi là duyên.”

Có phải duyên, Hàn Bân không rõ, nhưng Vương Đình lúc đó tuy đeo khẩu trang, nhưng vẻ ngoài, dáng người, tám chín phần là mỹ nhân, thêm ảnh WeChat, đúng như Hàn Bân đoán.

Tất nhiên, Hàn Bân không bao giờ nói, sẽ là bí mật mãi mãi.

Cảm tình loại chuyện này không thể trò chuyện quá lâu, nếu không rất dễ xảy ra chuyện. Ví dụ như đang nói chuyện thì nhắc đến chuyện tình cảm trước đây của Hàn Bân, đây tuyệt đối là một cái hố lớn.

Vấn đề này thường là có chết cũng không tìm được câu trả lời hoàn hảo.

Hàn Bân chuẩn bị chuyển hướng sự chú ý, "Thiến Thiến, ngươi trông đáng yêu như vậy, sao vẫn còn độc thân?"

"Anh rể, ngươi cảm thấy ta đáng yêu, vậy so với chị họ ta thì thế nào?"

"Khí chất của hai người khác nhau." Hàn Bân nói.

"Vậy chị họ ta có khí chất gì?"

Hàn Bân vô thức nói, "Gợi cảm."

Vương Đình có chút bất ngờ, lộ ra vẻ tò mò, "Chị ấy rất ít khi mặc đồ hở, sao ngươi lại thấy chị ấy gợi cảm?"

"Gợi cảm là một loại khí chất, không liên quan đến việc hở nhiều hay ít. Lần đầu gặp mặt, dù ngươi đeo khẩu trang, nhưng ta vẫn cảm nhận được sự gợi cảm của ngươi." Hàn Bân nói.

Vương Đình liếc mắt đưa tình với Hàn Bân, có thể thấy nàng rất hài lòng với câu trả lời này.

Hoàng Khiết Khiết dựa vào ghế sau, lẩm bẩm, "Ta hiểu, đáng yêu trước sự gợi cảm chẳng là gì cả!"

Nửa sau của hành trình, Hoàng Khiết Khiết tỏ ra có chút trầm lặng, nghiêng đầu không biết đang suy nghĩ gì.

Hàn Bân và Vương Đình trò chuyện về kế hoạch hôm nay.

Hàn Bân nghĩ sau khi đến khu nghỉ dưỡng, trước tiên sẽ dạo quanh một vòng để xem môi trường tổng thể, sau đó đi tắm suối nước nóng, kế hoạch ngày mai sẽ quyết định sau khi khảo sát thực tế ở khu nghỉ dưỡng.

Sau khoảng năm mươi phút lái xe, nhóm của Hàn Bân cuối cùng cũng đến khu nghỉ dưỡng.

Khu nghỉ dưỡng suối nước nóng Lai Sơn xây dựng dựa vào núi, môi trường tự nhiên vô cùng đẹp đẽ, lúc này đúng vào

mùa xuân hè giao nhau, khắp nơi hoa lá xanh tươi, trăm hoa đua nở, chắc chắn là một nơi lý tưởng để dã ngoại.

Chương 748: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hoàng Khiết Khiết cũng trở nên phấn khởi, chỉ vào đám hoa không xa hét lên, "Hoa bên kia đẹp quá, chúng ta dừng lại chụp ảnh đi."

Vương Đình nhìn ra ngoài cửa sổ, "Quả thật rất đẹp, lần này chúng ta đến đúng rồi."

"Đình Đình, ngươi có muốn ta chụp cho ngươi một tấm không?"

"Trước tiên chúng ta làm thủ tục nhận phòng đã, sau khi thu xếp xong sẽ ra ngoài chơi." Vương Đình đề nghị.

Khu vực tiếp tân của khu nghỉ dưỡng xây dựng dựa vào núi, rất tinh tế. Hàn Bân đã đặt một căn hộ, gồm hai phòng ngủ.

Ban đầu hắn nghĩ, đóng cửa lại có thể cùng Vương Đình tận hưởng thế giới riêng tư của hai người.

Nhưng giờ lại thêm một Hoàng Khiết Khiết, ý định của Hàn Bân cũng tan vỡ.

Sau khi đăng ký, ba người ngồi xe đưa đón đến phòng ở. Đây là một tòa nhà bốn tầng, tầng đầu tiên không có phòng, tầng thứ hai mới là tầng thực tế, có thể chống ẩm và côn trùng.

Nhóm Hàn Bân ở tầng bốn, tầm nhìn tốt, ít muỗi và yên tĩnh, mỗi tầng chỉ có một căn hộ, để hòa nhập với cảnh quan xung quanh, vẻ ngoài của phòng rất khiêm tốn.

Bên trong phòng thì rất sang trọng, có phòng khách lớn, TV lớn, sofa, tủ lạnh, còn có một ban công lớn.

Trong căn hộ có hai phòng ngủ, một phòng tắm, nhà vệ sinh và phòng tắm không ở cùng một chỗ mà nằm riêng trong hai phòng ngủ.

Tổng thể mà nói, Hàn Bân khá hài lòng, đồ đạc của hắn thì khá đơn giản, sau khi thu dọn xong, hắn bước ra ban công ngắm cảnh, còn nghe thấy tiếng đùa giỡn của Vương Đình và Hoàng Khiết Khiết trong nhà.

Cảnh sắc bên ngoài nhìn thấu, gần đó có cây cao, hoa tươi, phía đông có thể mơ hồ thấy những hồ suối nước nóng, xa xa còn có thể thấy một con sông lớn, không khí cũng rất trong lành, điều duy nhất không tốt là muỗi khá nhiều.

Hàn Bân nhìn xa xăm, đột nhiên cảm thấy ngoài công việc, mình nên ra ngoài thư giãn nhiều hơn, kết hợp giữa làm việc và nghỉ ngơi một cách hiệu quả.

Đợi mười mấy phút, Vương Đình và Hoàng Khiết Khiết từ phòng ngủ bước ra, cả hai đều đội mũ tròn và mang theo một cái túi nhỏ.

“Đợi lâu rồi phải không, chúng ta đi thôi.” Vương Đình đến gần, tự nhiên nắm tay Hàn Bân.

Ba người xuống lầu, một chiếc xe đưa đón màu trắng đợi sẵn bên ngoài, xe không lớn chỉ có sáu chỗ, hàng ghế đầu là tài xế, Hàn Bân và Vương Đình ngồi ở hàng ghế thứ hai, Hoàng Khiết Khiết ngồi hàng ghế sau.

Hoàng Khiết Khiết thở dài, là một cái bóng đèn, nàng vẫn có một chút tự nhận thức, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng không thể dùng cách khác để biểu đạt sự không hài lòng trong lòng mình, nàng vẫy tay,

“Xuất phát!”

Xe đưa đón chỉ có mái che, bốn phía không có cửa sổ, không ảnh hưởng đến tầm nhìn.

Tài xế rất có kinh nghiệm, lái xe lên đến điểm cao nhất của khu nghỉ dưỡng, đó là một sảnh xây dựa vào núi, nhưng sảnh này rất rộng, ngoài cột trụ chính, tất cả đều được xây bằng kính cường lực.

Hoàng Khiết Khiết có chút tò mò hỏi, "Chú ơi, sảnh này dùng để làm gì vậy?"

"Đây là Đài Hoàng Kim, buổi chiều có thể ngắm hoàng hôn, rất đẹp." Tài xế nói.

Hoàng Khiết Khiết hỏi, "Chúng ta có thể đến xem không?"

"Có thể, nhưng bây giờ không có gì đẹp để xem, các ngươi có thể đến vào buổi chiều, thứ ba, thứ năm, thứ bảy khách sạn sẽ tổ chức tiệc tại đây, cung cấp rượu và trái cây, bánh miễn phí, chỉ cần mang theo thẻ phòng hoặc báo số phòng là có thể tham gia."

"Thật không, còn có chuyện tốt thế này!" Hoàng Khiết Khiết trở nên hứng thú.

Tài xế cười, "Đây cũng là một trong những đặc sắc của khách sạn chúng ta, nhiều người đến đây vì tiếng tăm, hoàng hôn rất đẹp, buổi chiều các ngươi có thể đến xem."

"Chú ơi, khu nghỉ dưỡng còn chỗ nào vui không?" Hàn Bân hỏi.

"Suối nước nóng là đặc sắc nhất, nước suối ở đây rất tốt, chứa nhiều khoáng chất, nghe nói còn có thể chữa bệnh. Ban đầu ông chủ của khu nghỉ dưỡng này chọn nơi này để phát triển là vì suối nước nóng." Tài xế giới thiệu.

Vương Đình hỏi, "Có món gì ngon không?"

“Trước đây, ở đây có nhiều món ăn đặc sắc, cái gì trên núi, cái gì bay trên trời, cái gì bơi dưới nước đều có, nhưng giờ thì không còn. Nếu nói đến ăn ngon, ta thấy món nướng ở đây không tệ, phong cảnh đẹp như vậy, uống bia, ăn nướng, rất tuyệt.”

“Các ngươi ngồi yên, thắt dây an toàn, chúng ta xuống núi!” Tài xế quay đầu, sau đó bắt đầu xuống núi, vừa đi vừa giới thiệu các khu vực của khu nghỉ dưỡng.

Toàn bộ khu nghỉ dưỡng xây dựng xung quanh núi, tốc độ xuống núi rất nhanh, có cảm giác giống như tàu lượn siêu tốc, cảm giác gió lướt qua rất sảng khoái.

“Ah……”

Hoàng Khiết Khiết hét lớn, không biết là hứng phấn hay sợ hãi.

Ba người vòng quanh khu nghỉ dưỡng một vòng, hiểu được tình hình chung, sau đó xuống xe bên cạnh một vườn hoa.

Vườn hoa này diện tích rất lớn, nhìn qua đã thấy được chăm sóc tỉ mỉ, đủ màu sắc, rất đẹp, trong không khí còn phảng phất hương hoa, có ong, bướm và những chú chim hót ríu rít.

“Nơi này đẹp quá, sớm biết đẹp thế này, chúng ta nên đến sớm hơn.” Hoàng Khiết Khiết xoay vòng trong vườn hoa, như một đứa trẻ thấy món đồ chơi yêu thích.

Vương Đình cũng rất vui, chỉ vào một đám hoa màu tím, “Đây là hoa gì vậy, đẹp thật, ta muốn trồng vài chậu hoa từ lâu rồi, nhưng luôn không có thời gian.”

Chương 749: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân liếc nhìn một cái, nhận ra loại hoa này, cười nói, "Đây là hoa diên vĩ - còn gọi là hoa bướm, tháng năm là mùa hoa diên vĩ nở, hình dáng trông giống như một con bướm đang nhảy múa."

Vương Đình hỏi, "Ngươi làm sao biết? Ngươi từng đến khu nghỉ dưỡng?"

"Nhà ta có một sân vườn, ông nội ta trồng nhiều hoa trong sân, trong đó có loại hoa diên vĩ này, nếu ngươi thích, lần sau về quê, ta mang cho ngươi vài chậu." Hàn Bân nói.

"Nhà ngươi ở đâu?"

"Thôn Bắc Doanh, cách thành phố khoảng ba mươi phút, lần sau có thời gian, ta dẫn ngươi về thăm, ngoài hoa, ông nội ta còn nuôi nhiều con vật nhỏ."

Vương Đình tò mò hỏi, "Nhà ngươi có những con vật gì? Ta từ nhỏ đã thích con vật nhỏ, nhưng nhà không có đất rộng, chưa từng có cơ hội."

Hàn Bân liệt kê, "Một con mèo mướp vằn hổ, một đôi chim, một đôi rùa, vài con cá vàng, nghe nói gần đây ông nội ta còn nuôi một con chó nhỏ, nhưng ta chưa từng gặp."

"Anh rể, nhà ngươi nuôi nhiều con vật như vậy, còn nuôi hoa, sân vườn chắc lớn lắm."

Hàn Bân ước chừng, "Hơn trăm mét vuông, ngoài ra còn có một mảnh đất trước cửa."

Hoàng Khiết Khiết lộ ra vẻ ngưỡng mộ, "Sân lớn như vậy, cách thành phố chỉ ba mươi phút, chẳng khác gì một biệt thự ngoại ô."

"Khi rảnh rỗi, ta thường về thăm ông nội, ngồi dưới giàn nho uống rượu, ăn nướng, cũng có thể thay đổi tâm trạng. Năm nay bận rộn, không có thời gian về quê ăn tết. Năm sau nhất định phải về quê ăn tết, như vậy mới có không khí tết." Hàn Bân nói.

"Anh rể, khi nào ngươi dẫn chúng ta đi thăm?"

"Khi có thời gian, ta sẽ mời các ngươi ăn nướng." Hàn Bân cười nói.

Hoàng Khiết Khiết cũng là một tín đồ ăn uống, nhe răng cười, chạy đi ngắm hoa.

Tiếp đó bắt đầu thời gian chụp ảnh, Hàn Bân trở thành nhiếp ảnh gia tạm thời, chụp ảnh cho Vương Đình và Hoàng Khiết Khiết.

Trước tiên chụp nhiều ảnh trong vườn hoa, sau đó lại đi chụp ở các khu vực khác của khu nghỉ dưỡng, gần trưa thì đến nhà hàng ăn trưa.

Theo yêu cầu của hai cô gái, trưa Hàn Bân mời họ ăn món Âu.

Món Âu cũng chỉ có vài loại, như bò bít tết, mì ý, pizza, xúc xích, salad, cà phê,…

Món Âu ở đây làm khá ngon, nếu tính giá gốc thì hơi đắt, giảm giá 40% thì rất hợp lý.

Sau bữa trưa, ba người trở về phòng thu xếp, sau đó trực tiếp đến suối nước nóng.

Suối nước nóng có khu vực thay đồ riêng, Hàn Bân chỉ mặc một chiếc quần bơi, bắt đầu tìm hồ nước nóng.

Hồ nước nóng chủ yếu chia làm hai loại, một loại hoàn toàn ngoài trời, xung quanh hồ không có gì che chắn, phù hợp cho nhóm bạn cùng chơi.

Một loại dùng gạch đá xây cao hơn một mét, ở giữa có một hồ tròn, thích hợp cho gia đình.

Hàn Bân đến khu nghỉ dưỡng là để tìm sự yên tĩnh, thư giãn. Hắn chọn một hồ nước nóng có tường bao quanh.

Nước suối nóng khoảng hơn ba mươi độ, chưa đến bốn mươi độ, cơ thể ngâm trong nước rất thoải mái, toàn thân thư giãn, gió nhẹ thổi qua, cảm giác sảng khoái, cả người như bay bổng.

Lúc này, không xa vang lên tiếng nói, chắc là Vương Đình và Hoàng Khiết Khiết đến.

Hàn Bân đứng dậy trong hồ, vẫy tay về hướng hai người, "Bên này."

Vương Đình mặc một bộ đồ bơi liền mảnh màu đen, lộ ra đôi chân dài, khoác một chiếc khăn mỏng, dáng người yểu điệu, vô cùng gợi cảm.

Hoàng Khiết Khiết mặc một bộ đồ bơi màu vàng, dưới có váy ngắn xòe, dáng người cũng rất thon thả, chỉ là so với Vương Đình thì thiếu vài phần đường cong.

Cùng hai mỹ nhân ngâm mình trong suối nước nóng, Hàn Bân quả là có phúc lớn, Vương Đình vào nước xong, gấp khăn lại để một bên, đằng sau đồ bơi có dây buộc, lộ ra làn da trắng như tuyết.

Hoàng Khiết Khiết đứng dậy, giẫm lên đáy suối, cười nói, "Dưới này là đá gì, giẫm lên rất thoải mái, giống như massage."

Hàn Bân liếc một cái, nước suối rất trong, “Chắc là đá cuội.”

Vương Đình nheo mắt lại, toàn thân ngâm trong nước, “Thật thoải mái, cả người đều thư giãn.”

Lúc này, một nữ phục vụ cầm khăn tắm đi tới, đặt bên cạnh hồ, đồng thời hỏi Hàn Bân ba người có cần gì không.

Hàn Bân gọi hai bình rượu sake, một đĩa trái cây.

Chẳng bao lâu, phục vụ mang tới, vừa uống sake, vừa ăn trái cây, ngâm suối nước nóng, cũng rất thú vị.

Hàn Bân tự uống một bình sake, có chút men say, nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc.

Không biết bao lâu, bị Vương Đình và Hoàng Khiết Khiết đánh thức, thấy hai cô gái ríu rít nói chuyện.

Hàn Bân hỏi, “Các ngươi nói chuyện gì vậy?”

Hoàng Khiết Khiết hừ một tiếng, “Chúng ta đang xem ảnh trước đây, chị họ nói ta giống con trai.”

“Để ta xem.” Hàn Bân cười nói.

“Không được, không được, không cho ngươi xem.” Hoàng Khiết Khiết vội vàng ngăn lại.

Vương Đình trêu đùa, “Không cho xem, càng chứng tỏ ngươi có tật giật mình.”

Ba người lại cười đùa một trận.

……

Suối nước nóng tuy thoải mái, nhưng cũng không thể ngâm quá lâu, ba người ngâm khoảng hai tiếng thì rời đi.

Về phòng tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ, chuẩn bị đi Đài Hoàng Kim xem hoàng hôn.

Ở khu nghỉ dưỡng gần cả ngày, Hàn Bân cảm thấy người không nhiều, một là do giá của khu nghỉ dưỡng hơi đắt, hai là do nhiệt tình du lịch của mọi người vẫn chưa cao.

Ba người ngồi xe đưa đón đến Đài Hoàng Kim, có hai phục vụ đứng ở cửa, một người ghi số phòng, người còn lại dẫn ba người vào trong Đài Hoàng Kim.

Chương 750: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trong Đài Hoàng Kim có đặt một số bàn tròn nhỏ, mỗi bàn không lớn, có thể ngồi ba bốn người, ghế là loại cao, xung quanh có một dãy sofa, xung quanh còn có một số kệ sách.

Lúc này, trong sảnh đã có ba bốn nhóm khách.

Cửa sảnh có cung cấp đồ uống và đồ ăn nhẹ, Hàn Bân lấy một chai bia và hai ly rượu vang, Vương Đình lấy một đĩa trái cây, Hoàng Khiết Khiết lấy một phần hạt khô.

Hoàng Khiết Khiết tìm một cái bàn, nói, "Chúng ta ngồi đây đi, góc nhìn này vừa đẹp, ngồi nhìn thấy mặt trời."

Hàn Bân liếc một cái, vị trí quả thật không tệ, đặt đồ uống lên bàn tròn, giúp Vương Đình kéo ghế cao.

Lúc này mặt trời lặn về phía tây, ánh hoàng hôn phủ kín bầu trời, từ vàng rực rỡ đến cam đậm.

Vương Đình nhìn về phía tây, "Đẹp quá."

Hàn Bân nắm tay nàng cười nói, "Nếu ngươi thích, chúng ta sẽ đến đây mỗi năm."

Vương Đình chớp đôi mi dài, cười nói, "Ta nghe nói đàn ông đều thay đổi, có lẽ sau khi chúng ta kết hôn, ngươi sẽ không muốn đi nữa."

Hàn Bân không để ý, "Sau này tiền của ta là tiền của ngươi, không muốn cũng không phải ta."

"Không chắc đâu, có thể sau này ngươi gặp một cô gái làm ngươi thấy rung động hơn."

Hàn Bân cười khổ, "Ta đâu phải bật lửa, sao lại có nhiều tia lửa như vậy."

Hoàng Khiết Khiết ho khan một tiếng, "Khụ…các anh chị đừng quên bên cạnh còn có một cô gái nhỏ, nói mấy chuyện này có được không?"

Hàn Bân nâng ly bia lên cụng với Hoàng Khiết Khiết, "Em gái, làm bóng đèn, phải có nhận thức của bóng đèn, được không?"

"Chậc!" Hoàng Khiết Khiết quay đầu đi, rõ ràng không hài lòng với từ bóng đèn.

Ba người vừa trò chuyện, mặt trời dần lặn, bầu trời đã chuyển sang màu đỏ, mây lửa rất đẹp, ngay cả Hàn Bân cũng không thể không thưởng thức.

Trong sảnh lại có thêm hai nhóm người đến, so với trước đó thì náo nhiệt hơn nhiều, nhất là một số nữ du khách, cầm điện thoại chụp ảnh, quay video, dường như muốn lưu lại kỷ niệm.

Hàn Bân lại không để ý, muốn có ảnh hoàng hôn đẹp trên mạng nhiều vô kể, chỉ lo chụp ảnh mà bỏ lỡ việc thưởng thức tận mắt, chẳng phải là mất cái này được cái kia sao.

Ngắm hoàng hôn, uống bia, lặng lẽ ngây người, đối với Hàn Bân bận rộn mà nói, là một loại hưởng thụ hiếm có.

Thật ra đôi khi nghĩ lại, con người không cần quá nhiều vật chất, ăn no mặc ấm, có thể tĩnh tâm một chút, cũng là một loại hạnh phúc.

Tuy nhiên, loại hạnh phúc này không kéo dài lâu, một lát sau, một phụ nữ ngồi bàn bên cạnh hét lên, "Ôi, nhẫn kim cương của ta đâu, nhẫn kim cương của ta đâu rồi?"

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn qua.

Bên bàn trái của Hàn Bân, có ba người phụ nữ khoảng hai mươi mấy tuổi ngồi đó, trong đó một người khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, mặc một chiếc váy liền màu xanh, vẻ mặt lộ ra vẻ lo lắng.

"Trịnh Dung, Lý Lan, các ngươi có thấy nhẫn kim cương của ta không?"

Lý Lan nói, "Phương Phương, ngươi vừa bỏ vào túi mà, tìm kỹ lại đi."

Trịnh Dung nói, "Có phải để trên người không?"

Người bị gọi là Phương Phương hét lên, "Không thể nào, trên người ta không có túi, các ngươi giúp ta tìm xem có rơi dưới đất không."

Ba người phụ nữ tìm quanh một lượt, vẫn không tìm thấy nhẫn kim cương.

"Chào ngài, xin hỏi có chuyện gì không?" Nữ phục vụ đến.

"Nhẫn kim cương của ta bị mất." Giọng nói của người phụ nữ có chút lo lắng.

"Ngài tên gì?"

"Ta họ Mã, tên là Mã Phương Phương."

"Số phòng của ngài là bao nhiêu?"

"Tòa 5, phòng 301."

"Mã tiểu thư, ta tên Tống Nam Nam, là trưởng nhóm tiếp tân của khu nghỉ dưỡng chúng ta, chuyên phụ trách khách hàng ở Đài Hoàng Kim, có chuyện gì ngài có thể nói với ta."

"Nhẫn kim cương là do vị hôn phu tặng ta, rất quan trọng với ta, ngươi có thể giúp ta tìm không?"

"Ngài mất ở đâu?"

“Ngay trong sảnh này, ta vừa đeo trên tay, tháo ra rồi bỏ vào túi xách, sau đó tìm thì không thấy nữa.” Mã Phương Phương lộ vẻ lo lắng.

“Ngài đã tìm kỹ trong túi và trên người, cũng như xung quanh chưa?” Trưởng nhóm Tống Nam Nam hỏi.

“Đã tìm kỹ rồi, tìm hết rồi.”

Trưởng nhóm Tống Nam Nam hỏi, “Hai người bạn của ngài có thấy không?”

Người được gọi là Lý Lan nói, “Không thấy, chúng ta đều đã tìm kỹ rồi, thật sự không có.”

Trưởng nhóm Tống Nam Nam hỏi tiếp, “Ngài xác định mất ở Đài Hoàng Kim, không phải bên ngoài.”

“Ta xác định, lúc vào ta còn đeo, sau đó ta không ra khỏi Đài Hoàng Kim, đến giờ chưa được nửa tiếng.” Mã Phương Phương nói.

Trưởng nhóm Tống Nam Nam nhìn quanh một lượt, ánh mắt dừng lại trên những khách hàng khác, nói to, “Xin hỏi, có vị khách nào thấy nhẫn kim cương của vị tiểu thư này không?”

“Phục vụ, ngươi có ý gì, nghĩ rằng chúng ta trộm nhẫn của nàng?” Một người đàn ông đeo kính xanh hỏi.

“Ngươi nghĩ chúng ta là kẻ trộm sao?” Một phụ nữ cầm ly rượu vang, hừ một tiếng.

Tống Nam Nam cười, vội giải thích, “Ngài đừng hiểu lầm, ta không có ý đó, ta chỉ nói nhẫn kim cương có thể rơi xuống đất, muốn mọi người giúp tìm.”

Mã Phương Phương chắp tay trước ngực, nói với mọi người xung quanh, “Xin lỗi, đã làm phiền mọi người, chiếc nhẫn kim cương đó là do vị hôn phu tặng, rất quan trọng với

ta. Nếu ai đó nhặt được, hy vọng có thể trả lại cho ta, ta nhất định sẽ hậu tạ.”

Chương 751: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Dù sao ta cũng không thấy, có việc ta phải đi trước.” Nói xong, người đàn ông đeo kính xanh đặt ly rượu xuống bàn, chuẩn bị rời khỏi Đài Hoàng Kim.

“Tiên sinh xin dừng bước.” Tống Nam Nam gọi.

“Ý gì, ngươi muốn giam giữ chúng ta à.” Người đàn ông đeo kính xanh hỏi.

Tống Nam Nam nói, “Không, chúng ta tuyệt đối không có ý đó, ngài đừng hiểu lầm.”

“Vậy sao không cho ta đi.”

Trán Tống Nam Nam toát mồ hôi, nàng cũng khó xử, đối mặt với khách không dám nói nặng lời, nhưng lại sợ khách đi rồi, chuyện này càng khó giải quyết.

Lúc này, bạn của người mất nhẫn, Lý Lan nói, “Này, nếu ngươi là đàn ông, đừng làm khó nhân viên phục vụ.”

“Ta làm khó nàng khi nào, giờ nàng hạn chế quyền tự do của ta.” Người đàn ông đeo kính xanh nói.

Bạn của người mất nhẫn, Trịnh Dung nói, “Sao lại hạn chế quyền tự do của ngươi, bạn ta mất đồ, nói thẳng ra, mọi người ở đây đều nghi ngờ, giờ ngươi muốn đi là sao.”

Người đàn ông đeo kính xanh nói, “Mọi người nghe, quả nhiên coi chúng ta là kẻ trộm, mất đồ thì có lý, mọi người đều phải nhường.”

Lý Lan nhăn mày, "Phương Phương, báo cảnh sát đi, không có gì để nói, ai muốn đi thì là kẻ tình nghi."

Người đàn ông đeo kính xanh chỉ vào Lý Lan, "Ngươi nói lại lần nữa."

Lý Lan trừng mắt, "Ta nói rồi thì sao, ngươi muốn đánh ta à."

Tống Nam Nam vội ngăn lại, "Mọi người, hãy nghe ta nói, tất cả đều là khách quý của khu nghỉ dưỡng chúng ta, không ai muốn xảy ra chuyện như vậy, xin mọi người bình tĩnh, đừng nóng giận."

Không xa, Hoàng Khiết Khiết và Vương Đình đều nhìn về phía Hàn Bân, dường như mong đợi hắn làm gì đó, hoặc nghĩ hắn nhất định sẽ làm gì đó.

Hàn Bân uống một ngụm bia, liếc hai người một cái, "Đều nhìn ta làm gì?"

"Đội trưởng, chúng ta có nên…" Hàn Bân vẫy tay, "Gọi anh rể."

"Anh rể, chuyện này chúng ta có quản không?"

Hàn Bân hỏi lại, "Ngươi mang thẻ cảnh sát không?"

Hoàng Khiết Khiết ngớ người, "Ta đi chơi, mang thứ đó làm gì?"

Hàn Bân xòe tay, "Em gái, ngươi nghĩ giống ta."

Vương Đình kéo tay Hàn Bân, nhẹ giọng nói, "Ngươi không phải cảnh sát hình sự sao, tại sao không quản?"

Hoàng Khiết Khiết dường như hiểu ý của Hàn Bân, nói, "Chị họ, vụ mất đồ thường do đồn cảnh sát quản, thật sự không đến lượt chúng ta cảnh sát hình sự quản."

"Vậy sao?" Vương Đình không rõ lắm về chuyện này.

Hàn Bân giải thích, "Ta và Thiến Thiến đều mặc thường phục, không mang thẻ cảnh sát, không tiện thi hành nhiệm vụ."

"Cũng phải." Vương Đình gật đầu.

……

Mã Phương Phương kéo Tống Nam Nam ra một góc, dặn dò, "Tổ trưởng Tống, nhất định đừng để khách ở đây rời đi, nhẫn kim cương của ta bị mất ở đây, có lẽ là một trong số họ."

Tống Nam Nam khó xử, "Mã tiểu thư, ta sẽ cố gắng thuyết phục, nhưng dù là ngươi hay họ, đều là khách quý của khu nghỉ dưỡng, có những lời, chúng ta nhân viên phục vụ cũng khó nói."

Lý Lan nói, "Phương Phương, nghe ta, mau báo cảnh sát đi. Dựa vào khu nghỉ dưỡng rất khó giải quyết."

Trịnh Dung nói, "Việc cấp bách bây giờ, là giữ mọi người trong sảnh, nếu họ đi rồi, giấu nhẫn kim cương ở đâu đó, chúng ta tìm đâu ra."

"Vậy phải làm sao?" Mã Phương Phương lo lắng.

Trịnh Dung suy nghĩ một lúc, "Vậy để Tổ trưởng Tống thông báo, nói khách sạn để chiêu đãi mọi người, sẽ cung cấp bữa tối miễn phí ở Đài Hoàng Kim, trước giữ người lại, rồi báo cảnh sát."

Mã Phương Phương nhăn mày, "Ở đây có mười bốn người khách, tốn bao nhiêu tiền?"

"Trừ ba chúng ta còn mười một người, mỗi người hai trăm tệ, chỉ có hai ngàn hai trăm tệ. Nhẫn của ngươi không đáng giá hai ngàn tệ?" Trịnh Dung hỏi lại.

Mã Phương Phương cắn răng, "Được rồi, quyết định vậy đi, Tổ trưởng Tống, nhờ ngươi, cố gắng tiết kiệm cho ta."

“Được.” Tống Nam Nam cũng thở dài, nàng sợ nhất là xảy ra chuyện như vậy, xử lý không tốt, nàng không làm tổ trưởng được nữa.

Mã Phương Phương đi ra góc gọi điện báo cảnh sát.

Tống Nam Nam đến trước mặt mọi người, nói, “Thưa quý vị, xảy ra chuyện như vậy, chúng tôi rất xin lỗi, vừa rồi tôi đã thảo luận với Mã tiểu thư. Cô ấy hy vọng mọi người có thể ở lại Đài Hoàng Kim, giúp tìm nhẫn kim cương bị mất, để bày tỏ lòng cảm ơn, cô ấy sẽ mời mọi người ăn tiệc tự chọn.”

“Chậc, nói trắng ra là không tin chúng ta.” Người đàn ông đeo kính xanh hừ lạnh.

Tống Nam Nam thuyết phục, “Không ai muốn chuyện như vậy xảy ra, mong mọi người thông cảm, tôi đại diện khu nghỉ dưỡng một lần nữa cảm ơn.”

“Phục vụ, ngươi nói rõ ràng, chúng ta rốt cuộc khi nào có thể đi?” Một nữ khách hỏi.

“Đúng vậy, ta đang giảm cân, buổi tối thường không ăn.”

“Ta định tối đi tắm suối nước nóng, chuyện này làm lỡ việc.” Khách hàng khác cũng bắt đầu phàn nàn.

Tống Nam Nam giải thích, “Mã tiểu thư đã quyết định báo cảnh sát, đồng chí ở đồn cảnh sát sẽ nhanh chóng đến đây, chắc không lâu sẽ tìm thấy nhẫn kim cương.”

Người đàn ông đeo kính xanh hừ lạnh, “Ta nói gì nhỉ, coi chúng ta là kẻ trộm.”

Khách hàng khác nói, “Mất đồ, là việc của khu nghỉ dưỡng, gọi cảnh sát kiểm tra chúng ta là sao?”

“Đây là xâm phạm quyền con người, các ngươi còn muốn làm ăn không?”

Chương 752: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tống Nam Nam cũng rất khó xử, "Xin mọi người đừng kích động, khu nghỉ dưỡng chúng tôi rất tôn trọng mọi khách hàng, chính vì có trách nhiệm với khách, chúng tôi mới nghiêm túc xử lý chuyện này."

"Mong mọi người thử đặt mình vào vị trí người khác, nếu là mọi người mất đồ, muốn chúng tôi không quan tâm hay giúp tìm đồ?"

Nghe Tống Nam Nam nói vậy, mọi người đều bình tĩnh lại, không ai dám chắc mình sẽ không bị trộm nhắm đến.

Tống Nam Nam tranh thủ nói, "Cảm ơn mọi người đã hợp tác, ai muốn uống hay ăn trái cây cứ nói, hôm nay chúng tôi cung cấp không giới hạn, sẽ cố gắng phục vụ tốt nhất."

Hoàng Khiết Khiết lộ vẻ tán thưởng, "Nữ phục vụ này không tệ, đã kiểm soát tình hình."

Hàn Bân cười, "Không có bản lĩnh thì không làm tổ trưởng khu nghỉ dưỡng được."

Hoàng Khiết Khiết hỏi, "Đội trưởng, ngươi nói nhẫn kim cương của Mã Phương Phương là bị mất hay bị trộm?"

Hàn Bân chỉnh lại, "Gọi anh rể."

"Vâng, anh…rể." Hoàng Khiết Khiết kéo dài giọng.

Vương Đình tò mò hỏi, "Hàn Bân, bình thường các ngươi phá án thế nào?"

Hoàng Khiết Khiết đếm ngón tay, "Khám nghiệm hiện trường, tìm chứng cứ, ghi lời khai, nhanh chóng xác định nghi phạm."

"Nếu là vụ này, thì phải điều tra thế nào?" Vương Đình hỏi.

Hàn Bân nói, "Đồn cảnh sát và đội hình sự điều tra khác nhau, vụ này giao cho đồn cảnh sát hợp lý hơn."

"Tại sao?" Vương Đình thắc mắc.

Hàn Bân tổ chức từ ngữ giải thích, "Đội hình sự phụ trách vụ nghiêm trọng, ảnh hưởng lớn, án phạt nặng, thậm chí có thể tử hình, không có chứng cứ xác thực, nghi phạm hiếm khi nhận tội."

"Đồn cảnh sát phụ trách vụ vặt vãnh, trộm vặt, tội danh không nặng. Giáo dục một chút, phạt tiền, giam mười ngày nửa tháng là ra. Nếu biết lý lẽ, cảm xúc, nghi phạm có thể nhận tội. Đôi khi hòa giải, có thể trực tiếp giải quyết."

"Lấy vụ này làm ví dụ, có thể to có thể nhỏ. Chưa nói đến giá trị nhẫn kim cương. Mã Phương Phương không rõ nhẫn là mất hay bị trộm, trong sảnh cũng không có camera, dù đồn cảnh sát đến, cũng không thể khẳng định là vụ trộm."

"Nếu nghi phạm thông minh, nhân lúc không ai chú ý, ném nhẫn vào góc nào đó, chỉ cần tìm thấy nhẫn, người bị hại không truy cứu, đồn cảnh sát cũng không có việc gì làm. Vụ này thành vụ mất đồ."

"Nếu là án hình sự, giết người hay cướp, dù người bị hại hay gia đình người bị hại không truy cứu, chúng ta đội hình sự cũng điều tra đến cùng, người bị hại nói tình cũng vô ích."

Vương Đình suy nghĩ, "Nói cách khác, đội hình sự chú trọng chứng cứ, đồn cảnh sát linh hoạt hơn."

“Gần như vậy.” Hàn Bân gật đầu, đồn cảnh sát tiếp xúc với dân thường, xử lý ôn hòa, quan tâm cảm xúc dân.

Đội hình sự thì lạnh lùng hơn, tiếp xúc với nghi phạm, trọng phạm, ngươi khách khí, chúng không khách khí.

Đối với tình huống này, Hàn Bân không coi là chuyện lớn, gọi thêm một chai bia, tiếp tục ngắm hoàng hôn.

Đối với hắn, chuyện này không phải vấn đề.

Nửa tiếng sau, vài người mặc cảnh phục đến Đài Hoàng Kim.

Dẫn đầu là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, mặt nghiêm nghị, trên mặt có một vết sẹo, thêm vài phần uy nghiêm.

“Bốp bốp…” Tống Nam Nam vỗ tay, thu hút sự chú ý của mọi người, “Giới thiệu với mọi người, đây là Cảnh sát trưởng Hoàng của Đồn công an thị trấn Lai Sơn, vụ nhẫn kim cương bị mất do anh ấy phụ trách.”

“Cảnh sát trưởng Hoàng, chào ngài, tôi là Mã Phương Phương, nhẫn của tôi bị mất.”

“Ngươi là người báo án?”

“Phải, tôi gọi điện báo cảnh sát.”

Cảnh sát trưởng Hoàng nhìn qua một lượt mọi người trong sảnh, “Lúc mất nhẫn, những người này đều có mặt?”

“Đúng vậy, tôi không rời khỏi sảnh, nhẫn bị mất ở đây, họ đều có mặt.” Mã Phương Phương trả lời.

“Ê, ngươi nói gì vậy, mất nhẫn thì mất nhẫn.” Người đàn ông đeo kính xanh nghi ngờ.

Một phụ nữ tóc ngắn nói, “Ngươi trước đó nói là mất, giờ nói bị trộm, ngươi mắng ai đó.”

Một phụ nữ hơn ba mươi tuổi lắc tay, "Nhà ta có mấy căn nhà, vòng vàng của ta không quý sao, ai thích nhẫn của ngươi, đáng giá bao nhiêu?"

"Được rồi, đừng cãi nữa, chúng ta đến đây để điều tra rõ, hy vọng mọi người hợp tác, sớm tìm ra vụ việc, mọi người cũng sớm được đi." Cảnh sát trưởng Hoàng nói.

"Cảnh sát, vấn đề là không liên quan chúng ta, chúng ta đều đến đây nghỉ dưỡng, ai đi trộm nhẫn của nàng?" Người đàn ông đeo kính xanh nói.

Mã Phương Phương chỉ vào người đàn ông đeo kính xanh, "Người này sớm đã muốn đi, có lẽ là hắn trộm, giấu trên người, ngài có thể khám xét hắn."

"Ê, ngươi nói gì đấy, trước cảnh sát chưa đến ngươi giả vờ đáng thương, cảnh sát đến ngươi lật mặt, dựa vào đâu khám ta, ngươi có chứng cứ gì nói ta trộm." Người đàn ông đeo kính xanh nói xong, quay sang những người khác nói,

"Đừng xem náo nhiệt, nàng để cảnh sát khám ta, cũng sẽ khám các ngươi, người phụ nữ này không có ý tốt."

Lý Lan hét lên, "Nói không có ý tốt, hợp tác điều tra là nghĩa vụ công dân, ngươi không chột dạ, sợ gì."

"Cảnh sát có thể khám ta!" Lý Lan đứng ra, làm gương.

"Cũng có thể khám ta." Trịnh Dung phụ họa.

Mã Phương Phương lộ vẻ cảm kích.

Chương 753: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hai người bạn làm gương, sự phản đối khám xét giảm nhiều.

Mà khám xét là cách điều tra trực tiếp, tiện lợi nhất.

Cảnh sát trưởng Hoàng xác nhận, "Mã Phương Phương, ngươi chắc chắn nhẫn mất trong sảnh?"

"Phải, ta vào không ra, nghĩ kỹ lại, nhẫn ta bỏ vào túi, nhẫn bị trộm." Mã Phương Phương càng chắc chắn.

Vương Đình nhăn mày, trước thấy Mã Phương Phương đáng thương, giờ cách làm của nàng không đáng đồng cảm, như cáo mượn oai hùm.

Cảnh sát trưởng Hoàng nhìn mọi người, "Tình hình mọi người đã rõ, nhẫn của Mã Phương Phương bị trộm. Bị trộm trong sảnh, hy vọng mọi người hợp tác điều tra."

"Điều tra sao, phải khám xét à? Ta thấy thế không công bằng." Phụ nữ tóc ngắn nói.

Mã Phương Phương đáp, "Đại tỷ, ngài cũng là phụ nữ, nên hiểu chiếc nhẫn quan trọng với ta, mong ngài hợp tác."

"Ồ, thật là." Phụ nữ tóc ngắn có chút không nói nên lời.

Hàn Bân vẫy tay, "Khám xong có thể đi không?"

"Khám xong, ghi lời khai đơn giản, mọi người có thể tự do." Cảnh sát trưởng Hoàng nói.

“Ta hơi đói, khám trước ta đi.” Hàn Bân tuy không lộ thân phận, nhưng bằng cách khác ủng hộ công việc cảnh sát.

“Ta cũng đồng ý khám xét.” Hoàng Khiết Khiết nói.

“Ta cũng vậy.” Vương Đình nói.

Hàn Bân ba người ủng hộ, phản đối khám xét không còn.

Mọi người cũng nhìn ra, cảnh sát đã đến, ai không muốn khám xét, ngược lại dễ bị coi là nghi phạm.

Cảnh sát trưởng Hoàng gật đầu với Hàn Bân, “Cảm ơn hợp tác.”

“Nên làm.” Hàn Bân giang tay, ý bảo cảnh sát khám xét.

Một cảnh sát phụ đến, khám xét Hàn Bân.

Một cảnh sát nữ đến khám xét Vương Đình và Hoàng Khiết Khiết.

Sau khi khám xét, Cảnh sát trưởng Hoàng hỏi Hàn Bân, “Ngài tên gì?”

“Ta họ Hàn.”

“Tiểu Ngô, Tiểu Trương, dẫn Hàn tiên sinh đến bàn bên cạnh ghi lời khai.”

“Rõ.” Một cảnh sát và một cảnh sát phụ đồng thanh.

Hàn Bân làm gương, mọi người không còn phản đối, bắt đầu hợp tác cảnh sát khám xét.

Người có tâm lý a dua, một người cầm đầu gây sự, người khác không muốn hợp tác khám xét.

Một người hợp tác, có thể đi sớm, người khác không còn chống đối, muốn đi sớm, sợ mình chậm trễ.

Hai cảnh sát gọi Hàn Bân sang bên cạnh, người gọi Tiểu Ngô làm động tác mời, “Hàn tiên sinh ngồi đi.”

“Cảm ơn.” Hàn Bân ngồi bên bàn, đánh giá hai cảnh sát đối diện.

Đều không lớn, Tiểu Ngô tầm tuổi Hàn Bân, Tiểu Trương tầm hai mươi, chắc mới đi làm không lâu.

“Hàn tiên sinh, ngài không cần căng thẳng, chúng ta chỉ hỏi lệ, ngài thấy gì bất thường, có thể chủ động nói với cảnh sát.”

“Được.” Hàn Bân gật đầu.

Hắn ngày ngày hỏi người, bị hỏi lần đầu, cảm giác khá mới lạ.

Cảnh sát Tiểu Ngô mở sổ, hỏi, “Họ tên, tuổi, quê quán, nghề nghiệp…”

“Hàn Bân, 26 tuổi, người Cầm Đảo, ta cũng là cảnh sát…”

“Ngươi cũng là cảnh sát?” Tiểu Ngô ngạc nhiên.

“Đúng.”

Bên cạnh Tiểu Trương cũng khó hiểu, “Sao ngươi không nói sớm?”

Hàn Bân cười, “Ta mà nói, làm sao làm gương.”

Tiểu Ngô gãi đầu, “Ngươi không nói, muốn khám người này, e là tốn công tốn sức.”

Tiểu Trương hỏi, “Ngài mang thẻ cảnh sát không?”

Hàn Bân xòe tay, “Không, ta đang nghỉ phép, không mang giấy tờ, nên không lộ thân phận.”

Tiểu Ngô hỏi, “Ngươi ở bộ phận nào?”

“Đội hình sự thành phố, đội hai, tổ trưởng tổ một.”

Tiểu Ngô ngạc nhiên, không ngờ Hàn Bân cùng tuổi lại là tổ trưởng đội hình sự, chuẩn bị đứng nghiêm chào, bị Hàn Bân ngăn lại.

“Ngồi xuống, ngươi mà chào, mọi người biết ta với ngươi cùng phe.”

“Ngài chờ chút, ta đi báo cáo cảnh sát trưởng.” Tiểu Ngô nói.

Hàn Bân nói, “Không cần gấp, ghi xong lời khai có thời gian báo cáo.”

Tiểu Ngô do dự, “Tổ trưởng Hàn, ngài là lãnh đạo thành phố, ghi lời khai không hợp lý.”

“Không có gì không hợp lý, ta cũng ở sảnh, cũng có thời gian gây án, ta là cảnh sát, càng nên làm gương, hợp tác công việc.” Hàn Bân nghiêm túc.

Hắn có nhận thức đó.

“Được, ta nghe ngài.” Tiểu Ngô trả lời, cười khó coi hơn khóc, đầu óc trống rỗng.

Hắn ghi lời khai không nghìn cũng tám trăm, lần này không biết hỏi gì…

“Khụ…” Tiểu Ngô khẽ ho, hít sâu, áp lực rất lớn.

Cảnh sát đội hình sự là tinh anh, Hàn Bân là tổ trưởng đội hình sự, kinh nghiệm phá án tuyệt đối hơn hắn.

Tiểu Ngô như múa rìu qua mắt thợ.

Giống như đầu bếp, nấu ăn cho bếp trưởng, không hồi hộp sao?

Một lát, Tiểu Ngô bình tĩnh lại, hỏi, “Tổ trưởng Hàn, ngài đến khu nghỉ dưỡng để chơi?”

Hàn Bân nói thật, “Phải, ta đang nghỉ, có hai bạn, bạn gái ta Vương Đình và em họ nàng Hoàng Khiết Khiết. Hoàng Khiết Khiết cũng là cảnh sát đội hình sự thành phố, thuộc hạ ta.”

“Ngươi sao tụ tập ở đây? Ngài quen người mất đồ?”

“Không quen, chúng ta nghe tài xế xe đưa đón nói, chỗ này là Đài Hoàng Kim, có thể ngắm hoàng hôn, là đặc sắc của khu nghỉ dưỡng, chúng ta đến xem.”

“Ngài có thấy gì bất thường?”

“Mục đích chúng ta là ngắm hoàng hôn, chủ yếu nhìn tây nam, bàn của Mã Phương Phương ở phía bắc chúng ta, ta cơ bản không nhìn qua, không thấy gì bất thường.

“Ngài có đến gần bàn họ?”

“Không.”

“Có nói chuyện với họ?”

“Không.”

“Ngài có thấy người khả nghi?” Tiểu Ngô hỏi.

Chương 754: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta luôn là khách đứng ngoài quan sát, chưa thấy gì khả nghi.” Hàn Bân nói.

“Các ngươi đến trước hay Mã Phương Phương đến trước?”

Hàn Bân nhớ lại, “Chúng ta đến trước.”

Tiểu Ngô gấp sổ, “Tổ trưởng Hàn, ta hiểu cơ bản, ngài chờ chút, ta đi báo cáo cảnh sát trưởng.”

“Được.”

Nói xong, Tiểu Ngô và Tiểu Trương đều rời vị trí.

Vương Đình cũng ghi xong lời khai, đi đến, tò mò hỏi, “Họ cũng ghi lời khai ngươi?”

“Đúng.”

“Ta tưởng cảnh sát không cần ghi lời khai?” Vương Đình nói.

“Không cần đặc cách.” Hàn Bân kéo ghế, mời Vương Đình ngồi.

Vương Đình ngồi xuống, nhìn đồng hồ Hàn Bân, “Chúng ta khi nào đi?”

“Sắp rồi, chào Cảnh sát trưởng Hoàng, chắc có thể đi, tối ngươi muốn ăn gì?”

“Mã Phương Phương nói tối mời tiệc tự chọn, ăn thôi.”

Hàn Bân cười, “Tiết kiệm tiền cho ta.”

“Cảm động không? Chuẩn bị tặng gì cho ta?”

“Ngươi muốn gì?” Hàn Bân khó xử, tiết kiệm một bữa, tặng một món quà, kiểu gì cũng lỗ.

Vương Đình chống cằm, “Ừm, ta chưa nghĩ ra.”

Hàn Bân hôn một cái, “Tặng ngươi một nụ hôn.”

Vương Đình nũng nịu, “Ghét quá, nhiều người…”

Hoàng Khiết Khiết vừa đến, thấy cảnh đó, khoa trương che mắt, “Á, xấu hổ, xấu hổ, các ngươi làm gì, dạy hư trẻ con.”

“Khụ…” Hàn Bân ho, hỏi, “Ngươi gọi là trẻ con không?”

Hoàng Khiết Khiết bĩu môi, giả giọng, “Chú dì, con đói, dẫn con đi ăn cơm?”

Hàn Bân đứng dậy, duỗi lưng, “Ghi xong lời khai rồi, chúng ta đi.”

Ba người ra sảnh Đài Hoàng Kim, đến cửa, Cảnh sát trưởng Hoàng vội đến, “Tổ trưởng Hàn, thật ngại quá, để ngài đợi lâu.”

“Cảnh sát trưởng Hoàng khách sáo, điều tra quan trọng.” Hàn Bân bắt tay.

“Tiểu Ngô nói tình hình, cảm ơn ngài hỗ trợ, không có ngài làm gương, không biết đến khi nào.” Cảnh sát trưởng Hoàng nói.

Hai người khách sáo, trao đổi danh thiếp, Cảnh sát trưởng Hoàng vào sảnh, vụ án chưa rõ, không rảnh kết giao Hàn Bân.

Tổ trưởng Tống Nam Nam đưa ba vé tiệc tự chọn, ba người ngồi xe đưa đón đến nhà hàng ăn tối.

Đồ ăn tiệc tự chọn phong phú, có lẩu, thịt nướng, sủi cảo, các món ăn, điểm tâm, còn có vịt quay.

Ba người chia nhau hành động, Hàn Bân lấy thịt nướng, thịt vịt quay, Vương Đình lấy đồ uống, Hoàng Khiết Khiết lấy món đặc sắc, ba người lấy nhiều loại, nhưng mỗi loại không nhiều, tránh ăn không hết.

Nhìn một bàn đầy món, Hoàng Khiết Khiết nuốt nước miếng, "Ơ, biết vậy trưa đến ăn tiệc tự chọn, tối ăn có béo không."

Vương Đình cuốn thịt vịt, nhét vào miệng nàng, "Ăn tiệc tự chọn đừng kiểu cách, cũng không thiếu bữa này, mai giảm cân."

"Chị họ, nghe ngươi nói, cảm giác tội lỗi giảm một nửa." Hoàng Khiết Khiết nhai thịt vịt, nói không rõ, "Thơm quá!"

Hàn Bân đặt thịt bò nướng vào đĩa Vương Đình, "Ta vừa nếm, thịt bò thật."

Vương Đình ăn một miếng, gật đầu, "Thịt ngon!"

Hoàng Khiết Khiết nói, "Phải, hai trăm tệ một người, ở thành phố tiệc tự chọn đủ ba người ăn."

"Một đồng một phân tiền, thử cá hồi nướng xem." Hàn Bân bỏ miếng cá hồi nướng vào đĩa Vương Đình.

Vương Đình cắt cá hồi nướng, giữ một miếng nhỏ, đưa miếng khác vào miệng Hàn Bân, "Ngươi ăn đi, ta nướng."

Hàn Bân ăn cá hồi nướng, hài lòng, "Rất chu đáo."

Vương Đình lấy kẹp từ tay Hàn Bân, "Ta ăn không nhiều, chủ lực là ngươi, người ăn ít như chúng ta, nhìn người khác ăn cũng là hưởng thụ."

Hoàng Khiết Khiết bĩu môi, phàn nàn, "Biết rải thức ăn chó!"

Ăn xong, ba người về phòng, mỗi người tắm rửa một lượt.

Ba người ngồi trong màn trên sân thượng chơi bài, đèn sáng, dù buổi tối cũng thấy cảnh quanh, không khí trong lành, gió nhẹ rất thoải mái.

Ba người chơi hơn một tiếng, mười giờ tối về phòng ngủ.

Sáng hôm sau, Hàn Bân ngủ đến sáng, xuống giường duỗi lưng, mọi nơi đều hài lòng, chỉ có giường hơi mềm.

Nhà tắm có thể tắm rửa.

Hàn Bân tắm rửa xong, thấy Vương Đình và Hoàng Khiết Khiết đã dậy, đang bôi kem chống nắng và thuốc chống muỗi.

Ba người đến nhà hàng ăn sáng, ngày mới bắt đầu.

Buổi sáng, ba người leo núi, núi Lai Sơn không cao, nhưng cảnh đẹp.

Ba người vừa leo núi vừa ngắm cảnh, gần trưa lên đến đỉnh.

Đỉnh núi không có gì ăn, chỉ có mì tôm và bánh mì, giá rất đắt, ba người không ăn ở đỉnh.

Nghỉ nửa tiếng, ba người xuống núi, về đến khu nghỉ dưỡng là hơn hai giờ chiều, mệt không nhẹ.

Để giảm mệt, ba người đến suối nước nóng.

Khu nghỉ dưỡng khá chu đáo, vừa ngâm suối vừa ăn.

Ba người gọi món, ngâm suối nước nóng ăn, cũng là hưởng thụ hiếm có.

Một ngày trôi qua, Cảnh sát trưởng Hoàng không liên hệ ba người, Hàn Bân cũng không rõ vụ trộm nhẫn thế nào.

Trên thế giới nhiều vụ án, Hàn Bân giỏi cũng không quản hết.

Sáng hôm sau, Cảnh sát trưởng Hoàng đứng ở cổng khu nghỉ dưỡng, bên cạnh có hai người mặc cảnh phục và hai nhân viên khách sạn.

Cảnh sát trưởng Hoàng nhìn xa, nhăn mày.

Một lát, hai xe đến, có vài người xuống xe.

Cảnh sát trưởng Hoàng ra đón, cười nói, "Phải Tổ trưởng Lý của Đội hình sự Phân Cục Ngọc Hoa?"

"Là ta." Người dẫn đầu đưa thẻ cảnh sát, "Ngươi là Cảnh sát trưởng Hoàng của Đồn công an thị trấn Lai Sơn."

"Là ta." Cảnh sát trưởng Hoàng chỉ người trung niên bên cạnh, "Đây là Quản lý Hác của Khu nghỉ dưỡng suối nước nóng Lai Sơn."

Chương 755: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Tổ trưởng Lý chào.” Quản lý Hác vội bắt tay.

Tổ trưởng Lý gật đầu, “Cảnh sát trưởng Hoàng, tình hình thế nào?”

“Khu nghỉ dưỡng xảy ra hai vụ trộm, vụ đầu là chiều tối 29/5, nhẫn kim cương của một cô Mã Phương Phương bị trộm, tại sảnh khu nghỉ dưỡng.”

“Tối qua, 30/5, lại xảy ra vụ trộm, phòng của khách có dấu vết bị trộm, mất đồ và tiền. Chúng ta báo phân cục.”

Nhiều người nghĩ vụ trộm do đồn cảnh sát quản, không phải.

Trộm vặt do đồn cảnh sát quản, như vụ trộm nhẫn kim cương của Mã Phương Phương, Cảnh sát trưởng Hoàng có thể điều tra.

Nhưng vụ tối qua khác, là trộm đột nhập.

Không kể trộm hay cướp, thêm từ đột nhập, nghiêm trọng hơn.

Trộm đột nhập là vụ án hình sự, thường do đội hình sự cấp huyện điều tra.

Tổ trưởng Lý nhăn mày, “Hai vụ có liên quan?”

“Mã Phương Phương ta hiểu rõ, vụ đột nhập đêm qua ta chưa rõ.” Cảnh sát trưởng Hoàng nói.

“Nói vụ của Mã Phương Phương.”

“Mã Phương Phương và hai bạn đến nghỉ dưỡng, chiều tối trước hôm qua, họ đến Đài Hoàng Kim ngắm hoàng hôn, chưa ngắm xong, cô ấy phát hiện nhẫn kim cương bị trộm, gọi cảnh sát, ta đến hiện trường.”

“Trong sảnh có hơn mười người, ta khám xét họ, không tìm thấy nhẫn của Mã Phương Phương. Ghi lời khai, lưu tên và liên lạc.” Nói đến đây, Cảnh sát trưởng Hoàng dường như nhớ ra,

“Đúng rồi, trong khách còn hai người của Đội hình sự thành phố.”

Tổ trưởng Lý hỏi, “Đội hình sự thành phố? Họ đến làm gì?”

Cảnh sát trưởng Hoàng nói, “Nghỉ dưỡng, trong đó một người họ Hàn, còn là tổ trưởng đội hình sự.”

“Họ Hàn?” Tổ trưởng Lý thì thầm, đoán, “Người đó là Hàn Bân?”

Cảnh sát trưởng Hoàng ngạc nhiên, “Ngài quen?”

Tổ trưởng Lý vuốt cằm cười, “Rất quen!”

Ngày hôm qua, buổi sáng là leo núi, buổi chiều ngâm suối nước nóng, giấc ngủ này vô cùng tốt.

Hàn Bân tỉnh dậy, đã hơn tám giờ sáng. Sau khi rửa mặt, hắn đi ra phòng khách, chị em Vương Đình vẫn chưa ra khỏi phòng.

Hàn Bân nằm trên ghế sô pha lướt điện thoại nửa tiếng, Vương Đình và Hoàng Khiết Khiết mới từ phòng ngủ bước ra.

Hàn Bân ngáp một cái, đứng dậy nói, “Hai vị mỹ nữ, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Vương Đình cũng ngáp theo.

Hoàng Khiết Khiết xoa bụng, liếc nhìn đồng hồ trên tường, "Chúng ta mau đi ăn sáng thôi, ta đói quá rồi, lát nữa không còn bữa sáng thì sao?"

Vương Đình nói, "Đáng đời, ai bảo ngươi tối qua không chịu ăn uống đàng hoàng."

Hoàng Khiết Khiết thở dài, "Tối hôm kia ăn buffet quá nhiều, ta nghĩ tối qua ăn ít lại, không thì nghỉ vài ngày sẽ béo lên, làm sao đối mặt với các đồng nghiệp trong cục cảnh sát."

Hàn Bân liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, "Xuống lầu thôi, xe đưa đón đến rồi."

Hàn Bân và Vương Đình nắm tay nhau bước ra ngoài.

Hoàng Khiết Khiết mấy ngày nay đã quen rồi, nhảy nhót chạy lên phía trước hai người, mắt không thấy thì tâm không phiền.

Ba người ngồi xe đưa đón đến nhà ăn, gặp vài vị khách quen, trong đó có Mã Phương Phương bị mất nhẫn kim cương.

Bữa sáng cũng là buffet, chỉ khác với các món tối, phần lớn là các món ăn sáng phong phú.

Có bánh mì, thịt xông khói, xúc xích, trứng ốp la, cơm chiên, mì xào, dầu cháo quẩy, sữa đậu nành, mì sợi, trái cây, bánh bao,… đồ uống cũng rất phong phú, sữa, cà phê, sữa chua, súp gà, sữa đậu nành,…

Hàn Bân lấy một ít thịt xông khói, xúc xích, giăm bông, khoai tây chiên, trứng ốp la, cơm chiên, còn có một ly sữa và một ly cà phê.

Vương Đình cũng cầm đĩa đi tới, còn đưa cho Hàn Bân một cái bánh bao, "Ăn nhiều một chút, nếu không chúng ta không thể ăn hết đâu."

Hoàng Khiết Khiết nhe răng cười, "Anh rể, tất cả trông cậy vào ngươi!"

Hàn Bân vỗ ngực, "Cứ để ta lo, chuyện này chẳng đáng kể."

Ba người vốn dĩ đi chơi, ăn uống không vội, vừa ăn vừa nói cười rất vui vẻ.

Vương Đình cầm nĩa xiên một miếng khoai tây trong đĩa của Hàn Bân, "Ta vừa thấy Mã Phương Phương, các ngươi nói xem nhẫn kim cương của nàng tìm được chưa?"

Hàn Bân uống một ngụm cà phê, "Chắc là chưa."

Hoàng Khiết Khiết hỏi thêm, "Anh rể, cảnh sát trưởng Hoàng có liên lạc với ngươi không?"

"Không."

"Vậy ngươi sao biết?"

Hàn Bân thản nhiên nói, "Ngươi nhìn nàng cầm cái thìa, liên tục chọc vào đĩa, tám phần là nhẫn kim cương chưa tìm thấy."

Hoàng Khiết Khiết nhìn về phía xa, "Đúng thật, trông nàng có vẻ không vui."

Vương Đình dùng khăn lau miệng, "Vậy nhẫn kim cương của nàng có tìm được không?"

Hàn Bân cười, "Nhẫn kim cương của nàng có tìm được không, ta nói không tính. Nhưng nếu ngươi thích nhẫn kim cương, ta có thể mua cho ngươi."

Vương Đình nhìn đôi tay trắng trẻo của mình, "Ta tự có tiền, cần gì ngươi mua."

Hoàng Khiết Khiết gật đầu, đồng tình, "Đúng đấy, ta là phụ nữ hiện đại, không dựa vào đàn ông, vẫn sống tốt."

Hàn Bân hỏi lại, “Ý nghĩa có giống nhau không? Chỉ có cô gái già không ai thèm cưới mới tự mua nhẫn kim cương cho mình.”

double kill!

Hàn Bân cảm thấy hai ánh mắt lạnh lẽo nhìn mình, ngay lập tức cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Hàn Bân nắm tay nhỏ của Vương Đình, vội vàng nói, “Đình Đình, tay ngươi đẹp thế này, ta luôn băn khoăn mua nhẫn thế nào mới xứng đáng.”

Vương Đình rút tay lại, hừ một tiếng, “Mau ăn đi.”

Hoàng Khiết Khiết vẫn dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn hai người, lẩm bẩm, “Biết vậy ta không đi với các ngươi, chỉ biết phô bày tình cảm, ghét chết đi được.”

Chương 756: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hoàng Khiết Khiết vừa nói, vừa dùng thìa chọc vào bát súp gà, như đang trút giận.

Hàn Bân nhìn thấu suy nghĩ của Hoàng Khiết Khiết, nhưng hắn không bận tâm, Vương Đình vui là được, còn Hoàng Khiết Khiết… xem ngươi lần sau có dám làm bóng đèn nữa không!

"Đinh linh linh…"

Đúng lúc này, chuông điện thoại reo, Hàn Bân lấy điện thoại ra, màn hình hiện tên Lý Huy.

"Alo."

"Bân Tử, ngươi đang làm gì đấy?"

"Đang ăn, sao giờ này gọi cho ta?"

"Nhớ ngươi chứ sao."

Hàn Bân thở dài, "Sến quá, chơi đàng hoàng được không?"

"Là bạn tốt, lâu rồi không gặp, nói thật đấy."

Hàn Bân cười, "Duy Na nhìn rõ bộ mặt thật của ngươi, đá ngươi rồi."

Lý Huy hét lớn, "Phi phi phi, ngươi không thể mong ta tốt à, chúng ta sắp kết hôn rồi, tốt lắm."

"Được rồi, đừng phô bày tình cảm trước mặt ta nữa, có gì nói nhanh, ta đang ăn."

Lý Huy giọng tò mò, “Sao giờ này ăn, hôm nay không đi làm à?”

“Hôm nay ta nghỉ.”

“Ồ, vậy tốt quá, trưa chúng ta cùng ăn cơm đi.”

Hàn Bân cười, “Được thôi, ngươi qua đây đi, ta mời ngươi ăn cơm.”

“Thật không, ta không đi một mình đâu.” Lý Huy cười khì khì.

Hàn Bân đùa, “Ta biết ngươi không đi một mình, chuyện này chẳng sao.”

“Bân Ca, còn có ta nữa.”

“Tổ trưởng Hàn, còn ta…”

Hàn Bân ngây ra, hai giọng này quá quen thuộc, Triệu Minh và Điền Lệ…

Hàn Bân lập tức cảm thấy không đúng, “Các ngươi đang ở đâu?”

“Khu nghỉ dưỡng suối nước nóng Lai Sơn.”

Lý Huy cười khì khì, vẻ mặt đắc thắng, “Nói thật, ngươi rất biết hưởng thụ, khu nghỉ dưỡng này môi trường đẹp, ta lớn từng này tuổi, chưa từng tắm suối nước nóng.”

“Ở khu nghỉ dưỡng có án mới?”

“Trộm cắp, chúng ta đang điều tra, trưa gặp nhé.” Lý Huy nói xong, cúp điện thoại.

Hàn Bân cười khổ, “Thằng nhóc này… lại gài bẫy ta.”

“Sao thế?” Vương Đình tò mò hỏi.

“Là đồng nghiệp cũ ở Phân Cục Ngọc Hoa của ta, họ đến khu nghỉ dưỡng điều tra án, chắc nghe tin từ cảnh sát trưởng

Hoàng, trưa bắt ta mời cơm.” Hàn Bân nói.

Vương Đình thắc mắc, “Không phải nói vụ trộm thuộc quản lý của đồn cảnh sát sao?”

“Họ nói lại xảy ra vụ trộm, tính chất nghiêm trọng hơn, thường do đội hình sự xử lý.”

“Anh rể, họ đều là đồng nghiệp cũ của ngươi ở Phân Cục Ngọc Hoa?”

Hàn Bân đáp, “Đúng, chúng ta cùng một đội, cũng là một nhóm thích ăn.”

Vương Đình cười, “Thích ăn thì dễ nói, mời họ ăn buffet đi.”

Hàn Bân gật đầu, hắn và Lý Huy quan hệ rất tốt, lại là thuộc hạ cũ, mời họ ăn cơm không xót.

Gần trưa, một chiếc xe đưa đón đến nhà ăn, Lý Huy, Triệu Minh, Điền Lệ ngồi trên xe.

Lý Huy mắt nhìn khắp nơi, “Nơi này cảnh đẹp thật, kia có phải suối nước nóng không?”

“Đẹp thật, chắc nơi này không rẻ.” Điền Lệ nói.

Triệu Minh lấy lòng, “Chị Điền, nếu chị thích, hôm nào ta dẫn chị đến chơi.”

Lý Huy bĩu môi, cười thầm, ngươi thèm thân thể nàng.

Nghĩ vậy, Lý Huy không dám nói ra.

Là tổ trưởng tổ hai, Lý Huy không sợ ai trong tổ, chỉ e dè Điền Lệ.

Có lẽ, là vì từng bị đánh quen rồi.

Có một câu chuyện, trong vườn thú có một con chó và một con sư tử, chó đã trưởng thành, sư tử còn nhỏ.

Sư tử con rất nghịch ngợm, thường đi chọc ghẹo chó, không ít lần bị chó cắn.

Sư tử lớn rất nhanh, mới một năm đã cao to hơn chó.

Nhưng vẫn bị chó đuổi cắn.

Nhân viên nuôi dưỡng nghĩ có lẽ sư tử còn nhỏ, chưa biết cạnh tranh, đợi trưởng thành sẽ thể hiện uy phong, lúc đó chắc sẽ bắt nạt lại chó.

Vài năm sau, sư tử đã trưởng thành, cao to hơn chó nhiều, cái miệng lớn khi ngáp cũng đủ làm người ta sợ.

Nhưng, sư tử trước mặt chó vẫn rất ngoan ngoãn, vẫn thường bị chó đuổi cắn.

Nhìn thấy cảnh này, du khách đều ngạc nhiên.

Chó dữ thật, ngay cả sư tử cũng dám cắn!

Chó mạnh hơn sư tử sao?

Chắc chắn không thể.

Sư tử thật sự sợ chó sao?

Cũng không nhất thiết.

Chúng có cách sống chung, đã quen thuộc, không muốn thay đổi, thế là đủ.

Xe đưa đón dừng gần nhà ăn, Hàn Bân đã chờ họ ở cửa.

Bốn người gặp nhau, lại chào hỏi một lượt.

Là người quen, không cần khách sáo, Hàn Bân dẫn ba người vào nhà ăn.

“Hôm nay ta mời, cứ thoải mái ăn.”

“Chậc chậc, Bân Ca, nhà hàng buffet này cũng khá đấy, lần này ngươi tốn kém rồi.” Triệu Minh khen ngợi.

Hàn Bân vỗ vai hắn, cười nói, "Mời ngươi ăn, làm sao đến chỗ tệ được chứ."

"Đúng vậy, quan hệ của chúng ta thế nào chứ, sáng nay ta không kịp ăn, hôm nay thật sự là đến đúng lúc." Lý Huy chà xát tay, nhưng mắt lại đảo quanh,

"Bân Tử, ngươi không phải đến một mình chứ."

Hàn Bân không vui nói, "Đi, ngươi đã lừa ta một lần rồi, được lợi còn ra vẻ."

Lý Huy cười ha ha, "Là ngươi tự đa tâm, trách ai được chứ. Ta chỉ nói ý nghĩa đen thôi, ai bảo ngươi nghĩ lung tung."

Hàn Bân lười để ý đến hắn, chỉ vào hướng Vương Đình và Hoàng Khiết Khiết, "Ta đến cùng bạn gái và em vợ."

Lý Huy sờ cằm, "Được đấy, chúng ta mới xa nhau bao lâu, ngươi đã thoát kiếp độc thân rồi. Có phải từ lâu đã có dấu hiệu, giấu chúng ta đúng không."

Hàn Bân giả vờ suy nghĩ, "Ngươi đừng nói, trước đây ta chưa nghĩ đến điều này, ngày đầu tiên ta rời Phân Cục Ngọc Hoa đến Sở Cảnh sát đã gặp Vương Đình. Ta độc thân lâu như vậy, có lẽ là ngươi sắp xếp cho ta."

Lý Huy liếc nhìn, dù cách một khoảng cách, vẫn có thể nhìn thấy Vương Đình là một mỹ nữ, hừ nói, "Sắp xếp cho ngươi sao, đó là để ngươi gặp người tốt hơn. Tìm được một cô bạn gái đẹp như vậy, ngươi còn phàn nàn, đắc ý."

Chương 757: Tiêu Đề 《Ẩn》

Điền Lệ yếu ớt phàn nàn, "Hai tổ trưởng, biết là hai người quan hệ tốt, đừng có thể hiện tình cảm nữa, bụng ta đói muốn xẹp rồi."

"Phì…" Triệu Minh không nhịn được cười, vô thức rời xa hai người.

Hàn Bân "…"

Lý Huy "…"

Hàn Bân dẫn ba người đi qua, giới thiệu lẫn nhau.

"Đây là bạn gái ta Vương Đình, và em họ Hoàng Khiết Khiết."

"Đây là Lý Huy, bạn đại học của ta, hắn hiện là tổ trưởng Đội Cảnh sát Hình sự, Phân Cục Ngọc Hoa, Đội ba, Nhóm hai."

"Đây là Điền Lệ, thành viên chiến đấu của nhóm hai, từng đoạt giải ba giải võ thuật nữ Thành phố Tuyền."

"Và Triệu Minh, em trai ta."

Vương Đình đứng lên, tự tin nói, "Dù là lần đầu gặp mặt, nhưng trước đây thường nghe Hàn Bân nhắc về các ngươi, mọi người đừng khách sáo, ngồi tự nhiên."

Miệng của Triệu Minh rất ngọt, ngay lập tức gọi, "Chào chị dâu."

Điền Lệ cũng theo, "Chào chị dâu."

Lý Huy cười nói, “Em dâu, ngươi đẹp quá, vừa vào cửa ta còn tưởng gặp minh tinh.”

Mọi người trò chuyện một lúc, sau khi làm quen, bắt đầu lấy thức ăn.

Hàn Bân và Lý Huy đều là những người sành ăn, bàn ăn đầy ắp thức ăn.

Điền Lệ nói, “Tổ trưởng Hàn, làm ngài tốn kém rồi.”

“Với ta thì đừng khách sáo, ăn nhiều vào.” Hàn Bân cười nói.

Thực ra, mời bạn ăn buffet, thấy bạn ăn nhiều hơn mình cũng là một niềm vui.

Sợ nhất là, bạn mời mình ăn buffet, đối phương lại ăn rất ít, thật là ấm ức.

Mọi người vừa ăn vừa trò chuyện.

Hoàng Khiết Khiết không nhịn được nhìn Điền Lệ hai lần, hỏi, “Điền sư tỷ, ngươi cũng là cảnh sát ngoài hiện trường sao?”

“Đúng.” Điền Lệ hỏi ngược lại, “Ngươi cũng là cảnh sát?”

“Chính thức giới thiệu lại.” Hoàng Khiết Khiết ho khẽ, “Ta là Hoàng Khiết Khiết, là nhân viên văn phòng của Đội Cảnh sát Hình sự Thành phố, Đội hai, Nhóm một.”

Lý Huy phản ứng, hỏi, “Ngươi và Hàn Bân hiện tại là cùng một nhóm, phải chăng là ngươi giới thiệu họ làm quen?”

Hoàng Khiết Khiết nhún vai, “Thật ra không phải, họ đã quen nhau từ trước.”

Lý Huy liếc nhìn Hàn Bân, “Được đấy, giấu kỹ thật, có bạn gái đẹp như vậy mà giấu kỹ. Nếu không phải chúng ta tình cờ gặp hôm nay, không biết ngươi giấu đến bao giờ.”

Hàn Bân cười nói, "Với cái miệng của ngươi, ta nói rồi thì cả Phân Cục Ngọc Hoa đều biết."

"Đi đi." Lý Huy ưỡn ngực, nghiêm túc nói, "Tổ trưởng Hàn, hiện tại ta khác trước rồi, đừng nhìn ta bằng ánh mắt cũ."

Hàn Bân không tin lời hắn, chuyển đề tài, "Vụ án thế nào rồi?"

"Sao nói nhỉ." Lý Huy cười khổ, "Thực ra, lần này chúng ta đến là để nhờ ngươi giúp đỡ."

Hàn Bân uống một ngụm sữa hạnh nhân, "Một vụ trộm cắp, không phải vụ án lớn, đừng nói với ta là các ngươi không có tự tin phá án."

"Phá thì chắc chắn là phá được, nhưng cần thời gian, với ngươi thì lại là chuyện nhỏ." Lý Huy nói, lấy điện thoại ra, đưa trước mặt Hàn Bân.

"Đây là ảnh dấu chân tìm thấy tại hiện trường, chỉ là dấu chân hơi mờ, khó phân biệt. Nếu mời chuyên gia dấu chân của Sở Tỉnh giám định, chỉ đi quy trình mất ba đến năm ngày, muốn có kết quả giám định ít nhất một tuần, đến lúc đó thì đã muộn."

Hàn Bân xem ảnh, dấu chân không hoàn chỉnh, phân biệt thực sự khó.

Lý Huy lộ vẻ áy náy, nói với Vương Đình bên cạnh, "Em dâu, thực sự xin lỗi, ta cũng không muốn làm phiền các ngươi nghỉ phép, nhưng về giám định dấu chân, toàn Thành phố Cẩm Đảo ngoài Hàn Bân, thực sự không tìm được người thứ hai."

Vương Đình hiểu theo nghĩa đen, "Giám định dấu chân, tức là dựa vào dấu chân để bắt nghi phạm sao?"

Lý Huy nói, "Đúng, Hàn Bân là chuyên gia về lĩnh vực này, dựa vào kỹ năng giám định dấu chân bắt được không ít

nghi phạm, là số một số hai ở Tỉnh Lỗ Châu.”

Vương Đình nửa tin nửa ngờ, quay đầu nhìn Hàn Bân, “Ngươi giỏi vậy sao!”

Hàn Bân cười, nhướng mày, vẻ mặt “Ngươi bây giờ mới biết à”.

Về việc có tham gia vụ án này hay không, Hàn Bân không trả lời ngay, dù sao hắn đến đây là để nghỉ ngơi với Vương Đình, nếu giúp Lý Huy phá án, có phần không thích hợp.

Có vẻ thấy Hàn Bân khó xử, Vương Đình rất thấu hiểu, “Chiều nay, ta và Thiến Thiến định đi làm đẹp, ngươi theo cũng không thích hợp, đúng lúc có thể giúp phá án.”

Nghe vậy, Hàn Bân thấy thoải mái, không phải vì muốn phá án, mà vì may mắn có bạn gái hiểu chuyện.

Sau bữa ăn, Vương Đình và Hoàng Khiết Khiết đi làm đẹp.

Hàn Bân theo Lý Huy đi điều tra.

Trước đó, Lý Huy đã báo cáo lên cục, Hàn Bân tham gia vụ án với danh nghĩa chỉ đạo điều tra.

Với Phân Cục Ngọc Hoa, Hàn Bân không phải người ngoài, lãnh đạo đương nhiên không phản đối. Mà Hàn Bân đang nghỉ phép, Sở Cảnh sát cũng không phản đối.

Để thuận tiện cho cảnh sát điều tra, khu nghỉ dưỡng chuẩn bị một văn phòng tạm thời.

Sau bữa ăn, bốn người Hàn Bân ngồi xe đưa đón đến văn phòng tạm thời.

Trên đường, Lý Huy không nhịn được hỏi, “Bân Tử, nghiên cứu dấu chân thế nào rồi? Có thể xác định đại khái tình hình nghi phạm không?”

“Giờ còn khó nói, ta cần đến hiện trường khảo sát thực tế.” Hàn Bân nói.

Triệu Minh bên cạnh không nhịn được hỏi, “Bân Ca, ngươi định theo đuổi chị dâu à, nhanh vậy đã thoát kiếp độc thân.”

Hàn Bân cười, câu hỏi này thật khó trả lời, do dự một lúc mới nói, “Chuyện tình cảm, cần duyên phận, nói đơn giản là hợp mắt.”

Chương 758: Tiêu Đề 《Ẩn》

Triệu Minh ngẩn người, nhìn Điền Lệ bên cạnh, hắn và Điền Lệ quen biết đã lâu, nhìn nhau không biết bao nhiêu lần, quan hệ vẫn không tiến thêm bước nào, chẳng lẽ là không có duyên?

Chốc lát sau, Hàn Bân và mọi người xuống xe, bên cạnh là một tòa nhà ba tầng, không giống nơi ở, giống như một trạm tiếp đón.

Văn phòng cảnh sát trong khu nghỉ dưỡng nằm trên tầng hai của tòa nhà này.

Hàn Bân và mọi người vừa bước vào sảnh tiếp đón thì nghe thấy tiếng cãi vã.

Đi vào xem, ba người phụ nữ đang vây quanh cảnh sát trưởng Hoàng và đồng nghiệp của hắn.

Ba người phụ nữ này Hàn Bân nhận ra, chính là Mã Phương Phương - người mất nhẫn kim cương và bạn của nàng, Lý Lan và Trịnh Dung cũng có mặt.

Lý Huy bước tới hỏi, "Cảnh sát trưởng Hoàng, có chuyện gì xảy ra?"

"Tổ trưởng Lý, ngài đến đúng lúc, đây là Mã Phương Phương - người mất nhẫn kim cương, nàng đến hỏi tiến độ điều tra vụ án." Cảnh sát trưởng Hoàng nói.

Mã Phương Phương liếc nhìn Lý Huy, "Ngươi là Tổ trưởng Lý của Đội Cảnh sát Hình sự Phân Cục Ngọc Hoa đúng

không?”

“Đúng là ta.”

“Nghe nói vụ án của ta giờ do ngài phụ trách điều tra?”

“Không chỉ vụ án của ngài, khu nghỉ dưỡng còn xảy ra một vụ trộm cắp, chúng ta nghi ngờ hai vụ án có thể do cùng một người gây ra, vụ án do đội cảnh sát hình sự chúng ta tiếp quản.” Lý Huy nói.

“Vậy ngài đã bắt được tên trộm nhẫn của ta chưa?” Mã Phương Phương truy hỏi.

“Chúng ta sáng nay mới tiếp quản vụ án, còn đang điều tra, khi có tin tức, sẽ thông báo ngay cho các ngươi.” Lý Huy nói.

Mã Phương Phương lộ vẻ lo lắng, “Hôm qua chúng ta gọi điện cho đồn cảnh sát cũng nói vậy, hôm nay các ngươi vẫn nói vậy, nhẫn của ta mất đã hai ngày rồi, nếu cứ kéo dài, kẻ trộm sớm đã chạy mất, có thể ưu tiên điều tra vụ của ta không?”

Lý Lan hỏi, “Đúng vậy, theo kế hoạch ban đầu, ngày mai chúng ta chuẩn bị rời đi, nếu cảnh sát không điều tra ra, chúng ta đi hay ở?”

Trịnh Dung khoanh tay trước ngực, nói, “Theo ta, việc này không khó, hiện trường chỉ có mười một người, chắc chắn có một người là kẻ trộm.”

Hàn Bân xoa mũi, theo ý của Trịnh Dung, mình cũng là nghi phạm trộm cắp.

Cảnh sát trưởng Hoàng mặt đanh lại, càng nghe càng đau đầu, “Được rồi, ba người về trước, có tin tức gì, ta đảm bảo sẽ thông báo ngay.”

“Thông báo ngay là khi nào, ngài cho ta một câu trả lời chắc chắn đi, để ta yên tâm.” Mã Phương Phương truy hỏi.

Cảnh sát trưởng Hoàng cũng bất lực, hắn cũng không chắc, làm sao cho người khác chắc chắn?

Cảnh sát trưởng Hoàng quay đầu nhìn Lý Huy.

Lý Huy nhíu mày, sáng nay bọn họ chỉ tập trung điều tra vụ trộm, về vụ trộm nhẫn kim cương thì biết không nhiều, hắn cũng không chắc.

Lý Huy lại nhìn Hàn Bân bên cạnh.

Hàn Bân nói, "Nếu không muốn đi, thì ở lại, lấy lời khai lại lần nữa cho ba người họ."

Lý Lan không hài lòng, "Chúng ta không phải đã lấy lời khai rồi sao? Tại sao lại phải lấy lại."

Hàn Bân hỏi ngược lại, "Là ngươi điều tra, hay ta điều tra?"

Lý Lan bị nghẹn lời, mặt mày khó coi.

"Ngươi…" Mã Phương Phương nhìn Hàn Bân, cảm thấy hắn có chút quen mắt, "Ta dường như đã gặp ngươi rồi, đúng rồi, khi ta mất nhẫn, ngươi cũng ở trong sảnh."

"Ta cũng là cảnh sát, nhưng đang nghỉ phép, lúc đó không mặc đồng phục, không mang thẻ cảnh sát, không thể công khai thực thi pháp luật. Nhưng, chính vì ta cũng có mặt lúc đó, hiểu rõ tình hình vụ án, nên được mời tham gia điều tra vụ này." Hàn Bân nói xong, nhìn đồng hồ, ra lệnh,

"Để khu nghỉ dưỡng sắp xếp một phòng thẩm vấn, lấy lại lời khai cho ba người họ!"

Khí thế của Hàn Bân rất mạnh, trực tiếp tiếp quản hiện trường.

Vì dịch bệnh, khu nghỉ dưỡng cũng gặp khó khăn, khách du lịch giảm hơn một nửa so với năm ngoái.

Để tăng lượng khách, khu nghỉ dưỡng phát hành nhiều phiếu giảm giá, có bốn mức giảm giá là 10%, 20%, 30%, 40%.

Lượng khách du lịch vừa hồi phục, giờ lại xảy ra chuyện này, lãnh đạo khu nghỉ dưỡng rất đau đầu, rất coi trọng vụ án này, hy vọng cảnh sát sớm phá án.

Khu nghỉ dưỡng đáp ứng yêu cầu của cảnh sát, lại dọn thêm hai văn phòng cho cảnh sát sử dụng.

Hàn Bân chuẩn bị họp tổng kết vụ án, gọi cảnh sát đội hình sự Phân Cục Ngọc Hoa và đồn cảnh sát đến văn phòng, cảnh sát phụ trợ đứng ngoài canh giữ.

Khi xảy ra vụ trộm nhẫn kim cương, Hàn Bân có mặt tại hiện trường, nhưng không tham gia điều tra, cũng không xem qua lời khai của người khác, không rõ diễn biến vụ án.

Hàn Bân lấy hồ sơ vụ trộm nhẫn kim cương, xem nội dung, hỏi, "Tại sao chỉ có mười bốn lời khai?"

Cảnh sát trưởng Hoàng đáp, "Trước khi khách đến, nhân viên khu nghỉ dưỡng đã sắp xếp mọi thứ trong sảnh, sau đó đứng ngoài cửa, khi ngắm hoàng hôn họ không vào sảnh, nên chúng ta chỉ hỏi vài câu, không lấy lời khai."

Hàn Bân lắc đầu, "Không đúng, ta nhớ lúc đó trong sảnh có mười lăm khách ngắm hoàng hôn, thiếu một người."

"Không thể nào, khi chúng ta đến chỉ có mười bốn người." Cảnh sát Tiểu Ngô nói.

Hàn Bân nhớ lại, "Có một khách rời đi trước khi Mã Phương Phương phát hiện mất nhẫn, trước khi vào sảnh, nhân viên đã ghi lại số phòng và số người, khu nghỉ dưỡng phải có ghi chép."

Cảnh sát trưởng Hoàng xoa cằm, "Không ai báo cáo về tình huống này, trong lời khai cũng không ai đề cập."

Chương 759: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nhíu mày, phần lớn mọi người đều có thái độ ít việc thì tốt, vấn đề này nên cảnh sát chủ động hỏi, "Liên hệ trưởng nhóm Tống Nam Nam, để nàng mang ghi chép hôm đó đến."

Cảnh sát trưởng Hoàng chỉ cảnh sát bên cạnh, "Tiểu Ngô, ngươi đi liên hệ."

"Vâng."

Hàn Bân đặt hồ sơ xuống, nói, "Tình hình ta đã hiểu, vụ trộm nhẫn kim cương ta đã xem, nhưng hiện trường vụ trộm thì chưa. Các ngươi đều đã xem rồi chứ?"

Lý Huy gật đầu, "Đã xem."

Cảnh sát trưởng Hoàng cũng gật đầu.

Hàn Bân hỏi, "Từ chứng cứ hiện có, các ngươi thấy hai vụ án có liên quan không?"

Cảnh sát trưởng Hoàng nói, "Nạn nhân vụ trộm là Kiều Tùng Lương, hiện tại chưa thấy hai nạn nhân quen biết nhau, cũng không có chứng cứ cho thấy hai vụ án liên quan."

"Trước đây khu nghỉ dưỡng có xảy ra vụ trộm nào không?" Hàn Bân hỏi.

Cảnh sát trưởng Hoàng đáp, "Ta hỏi quản lý khách sạn, năm trước có một vụ trộm, năm ngoái thì không."

Lý Huy nói thêm, "Nhìn chung, an ninh khách sạn khá tốt, vụ án xảy ra không nhiều. Nếu hai vụ án không liên quan,

không nên xảy ra gần nhau như vậy.”

Hàn Bân tổng kết, “Nếu là vụ trộm hàng loạt, nghi phạm là cùng một nhóm, chúng ta tìm ra điểm chung của họ. Nếu không phải vụ trộm hàng loạt, tại sao hai vụ án xảy ra gần nhau như vậy?”

“Còn một điểm, là chi phí trộm cắp. Chi phí khu nghỉ dưỡng này không thấp, nếu nghi phạm giả làm khách để trộm, trừ chi phí lưu trú khách sạn, còn lại được bao nhiêu?”

“Có thể là người ngoài lẻn vào khách sạn trộm cắp không?” Triệu Minh hỏi.

Hàn Bân lắc đầu, “Khả năng không lớn, diện tích khu nghỉ dưỡng rất rộng, có nhiều camera, nếu không quen địa hình, có thể lạc đường. Hơn nữa, nhẫn bị mất ở sảnh ngắm hoàng hôn, người ngoài khó vào.”

Cảnh sát Hoàng đoán táo bạo, “Có thể là nhân viên khách sạn không?”

Hàn Bân nói, “Không loại trừ khả năng này.”

“Đùng đùng…” Lúc này, có tiếng gõ cửa.

“Mời vào.”

“Két…” Cửa mở.

Tiểu Ngô dẫn một phụ nữ vào.

Người phụ nữ này mặc đồng phục khu nghỉ dưỡng, là trưởng nhóm Tống Nam Nam của Đài Hoàng Kim.

Hàn Bân đứng dậy, giới thiệu, “Tổ trưởng Tống, ta là Hàn Bân của Đội Cảnh sát Hình sự Thành phố, muốn hỏi ngươi vài câu.”

“Được.” Tống Nam Nam gật đầu, đánh giá Hàn Bân một chút, “Hàn tiên sinh, nhìn ngài có chút quen mắt.”

“Đúng, ta cũng là khách của khu nghỉ dưỡng, hôm đó có mặt tại Đài Hoàng Kim, vì hiểu rõ tình hình nên tham gia điều tra vụ này.” Hàn Bân nói xong, hỏi tiếp, “Khi Mã Phương Phương mất nhẫn, có bao nhiêu khách và nhân viên trong Đài Hoàng Kim?”

Tống Nam Nam nói, “Cả ta có ba nhân viên, kể cả ngài và Mã Phương Phương, tổng cộng có mười bốn khách.”

“Không đúng, ta nhớ có mười lăm khách, giữa chừng có ai rời đi không?” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Ôi, tình hình lúc đó…” Tống Nam Nam hồi tưởng, lật ghi chép mang theo, kiểm tra kỹ, “Đúng, có một người rời Đài Hoàng Kim trước khi báo cảnh sát.”

“Rời trước khi báo cảnh sát không có nghĩa là không có nghi ngờ.” Hàn Bân nói.

Cảnh sát trưởng Hoàng nhíu mày, đây là sai sót của hắn, hỏi tiếp, “Tổ trưởng Tống, khách đó tên gì?”

Tống Nam Nam lắc đầu, “Ta không rõ tên người đó, ta chỉ ghi lại số phòng và số người, tổng cộng là mười lăm người, cụ thể ai rời đi phải kiểm tra lại.”

Hàn Bân suy nghĩ, nói, “So sánh danh sách khách lưu trú và danh sách lấy lời khai, xem ai rời đi trước, cảnh sát trưởng Hoàng phụ trách lấy lời khai cho người đó.”

Cảnh sát trưởng Hoàng gật đầu, “Không vấn đề gì.”

“Vậy cứ thế, Triệu Minh gọi Mã Phương Phương vào, lấy lời khai trước.”

“Vâng.”

Sau đó, cảnh sát trưởng Hoàng dẫn Tống Nam Nam ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn người đội cảnh sát hình sự, Triệu Minh đưa Mã Phương Phương vào.

Hàn Bân quan sát đối phương, "Bà Mã, chúng ta cần lấy lại lời khai của ngươi."

"Được."

"Ngươi đến khu nghỉ dưỡng khi nào?"

Mã Phương Phương nhớ lại, "Ngày 28 tháng 5, trước ngày bị mất nhẫn."

"Ai biết ngươi đến khu nghỉ dưỡng?"

"Bố mẹ và bạn trai ta."

"Ngươi đến cùng hai bạn sao?"

"Đúng, chúng ta đã hẹn năm ngoái, năm nay đến đây tắm suối nước nóng, bị dịch bệnh trì hoãn một thời gian."

Hàn Bân đổi giọng hỏi, "Nhẫn của ngươi trị giá bao nhiêu?"

"Bạn trai ta mua, ta không rõ lắm."

"Ngươi ước lượng giá trị đi?"

"Có thể khoảng hai, ba vạn."

"Có ảnh nhẫn không?"

"Có." Mã Phương Phương đáp, lấy điện thoại từ túi xanh, mở ảnh nhẫn ra.

Hàn Bân xem qua, nhẫn không lớn, loại nhẫn này giá hai, ba vạn ở cửa hàng, nhưng trên thị trường đồ cũ chỉ trị giá chưa đến ba nghìn.

"Cho ta xem túi của ngươi."

"Được." Mã Phương Phương đưa qua.

Hàn Bân xem xét, túi rất tinh xảo, dài hơn hai mươi cm, rộng khoảng mười cm, hỏi, "Lúc đó, nhẫn để trong túi này?"

"Đúng vậy."

"Ta nhớ bạn ngươi cũng cầm túi tương tự."

"Đúng, túi là ba chúng ta cùng mua, mỗi người mua một cái, tượng trưng cho tình bạn của chúng ta." Mã Phương Phương nói.

Hàn Bân xem xong, trả túi lại cho Mã Phương Phương, "Lần cuối ngươi đeo nhẫn là khi nào?"

Mã Phương Phương nhớ lại, "Là lúc ngắm hoàng hôn ở Đài Hoàng Kim, ta mới cất nhẫn vào túi. Nên ta dám chắc, nhẫn mất ở Đài Hoàng Kim."

"Tại sao lúc đó ngươi tháo nhẫn?"

Mã Phương Phương do dự một lúc, nói, "Lúc đó muốn chụp vài bức ảnh hoàng hôn đăng lên mạng, cảm thấy đeo nhẫn không thích hợp, dù sao…ta chưa kết hôn, nếu đeo nhẫn chụp ảnh mọi người đều biết, nên…ta mới cất nhẫn vào túi."

Chương 760: Tiêu Đề 《Ẩn》

Điền Lệ liếc nhìn nàng, người phụ nữ tên Mã Phương Phương này, nghĩ nhiều thật.

Hàn Bân không để ý, hỏi tiếp, "Túi để ở đâu?"

"Đặt trên bàn."

"Lúc đó ai gần bàn?"

"Có Lý Lan và Trịnh Dung, các khách khác cũng đi lại xung quanh, nhưng ta không nhớ rõ."

Hàn Bân hỏi, "Có thể Lý Lan và Trịnh Dung lấy trộm không?"

Mã Phương Phương quả quyết, "Không thể, chúng ta luôn trò chuyện cùng nhau, nếu họ lấy nhẫn từ túi ta, ta chắc chắn nhìn thấy."

"Vậy ngươi có rời mắt khỏi túi không?"

Mã Phương Phương nhớ lại, "Khi chụp ảnh, cả ba chúng ta đều rời bàn, chen lên trước chụp ảnh. Ta nghĩ, có thể lúc đó bị trộm."

Hàn Bân ghi chú, hỏi, "Ngươi có nghi ngờ ai không?"

"Đúng." Mã Phương Phương nói ngay, "Là người đàn ông đeo kính xanh."

Hàn Bân nhớ lại, có ấn tượng với người nàng nói, "Tại sao nghi ngờ hắn."

Mã Phương Phương hừ nói, "Cảnh sát Hàn, ngài cũng có mặt lúc đó, nếu hắn không phải kẻ trộm, tại sao không hợp tác điều tra, cứ muốn trốn đi."

"Còn bằng chứng khác không?"

Mã Phương Phương thở dài, "Điều này…lúc đó ta rối loạn, không chú ý nhiều, nhẫn là bạn trai ta tặng, nếu mất ta không thể giải thích, thật lòng với ngài, ta chưa dám nói với hắn."

Hàn Bân suy nghĩ, đứng dậy, "Ngươi có thể ra ngoài, có tin tức chúng ta sẽ thông báo."

"Được." Mã Phương Phương đứng dậy, nhắc lại, "Cảnh sát Hàn, nhẫn rất quan trọng với ta, xin các ngài giúp tìm lại."

Điền Lệ liếc nhìn nàng, "Quan trọng vậy, sao lúc chụp ảnh không đeo, tại sao cất vào túi?"

Mã Phương Phương cười khổ, "Chị gái, ngươi chưa kết hôn đúng không?"

"Liên quan gì?" Điền Lệ hỏi lại.

"Người ta dễ do dự khi đối mặt với lựa chọn, huống hồ kết hôn là đại sự, liên quan đến cả đời người phụ nữ, hầu hết đều lo lắng trước khi kết hôn, có từ gọi là hội chứng tiền hôn nhân." Mã Phương Phương nói xong, rời văn phòng.

Điều này làm Điền Lệ có chút ngượng ngùng.

Hàn Bân nhìn mọi người, "Các ngươi nghĩ sao?"

Lý Huy nói, "Chúng ta đến Đài Hoàng Kim, vào cửa là tiền sảnh, bên trái là sảnh ngắm hoàng hôn, bên phải là nhà vệ sinh. Trên cửa tiền sảnh có lắp camera, có thể quay cảnh vào ra, nhưng không quay được tình hình trong sảnh."

"Ta nghĩ, người rời đi trước đó rất nghi ngờ, có thể kiểm tra camera xem lúc rời đi có gì bất thường."

Triệu Minh giang tay, “Chuyện đã qua lâu, dù người đó lấy trộm, nhẫn có thể đã bị chuyển đi.”

“Đây là một khả năng, nhưng nếu không phải người đó, mà là khách khác? Họ làm sao mang nhẫn ra ngoài?” Hàn Bân hỏi.

“Nhẫn nhỏ như vậy, mang đi không khó.” Điền Lệ nói.

Triệu Minh nói, “Ta nghe cảnh sát trưởng Hoàng nói, họ đến Đài Hoàng Kim, lục soát người khác.”

Điền Lệ lắc đầu, “Cơ thể có nhiều chỗ giấu đồ, nhất là nhẫn nhỏ như vậy, trừ khi là cảnh sát chuyên nghiệp, cảnh sát đồn có thể lục soát không kỹ.”

Điền Lệ ví dụ, “Lấy phụ nữ tóc dài, giấu nhẫn trong lòng bàn tay, làm động tác búi tóc, có thể giấu nhẫn trong tóc, rất khó nhìn thấy.”

Hàn Bân xoa trán, Điền Lệ nói có lý, không ai dám đảm bảo cảnh sát đồn lục soát kỹ, “Huy Tử, chúng ta chia nhau hành động, ngươi và Điền Lệ tiếp tục lấy lời khai. Ta với Triệu Minh kiểm tra camera.”

Lý Huy vỗ vai Hàn Bân, “Vất vả cho ngươi, dành thời gian quý báu giúp chúng ta phá án.”

Hàn Bân chỉ tay vào hắn, “Nhớ mời cơm.”

“Yên tâm, phá án xong, nhất định mời ngươi và bạn gái bữa tiệc lớn.” Lý Huy cười.

Hàn Bân và Triệu Minh ngồi xe đưa đón đến phòng giám sát khu nghỉ dưỡng.

Bảo vệ phòng giám sát rất hợp tác, lập tức mở camera ngày 29 tháng 5 buổi tối.

Camera lắp trên cửa tiền sảnh, có lẽ vì lý do riêng tư, không lắp trong sảnh ngắm hoàng hôn.

Hàn Bân bắt đầu xem camera tiền sảnh, có thể quay cảnh vào ra, rõ ràng thấy, Hàn Bân ba người vào sảnh, sau đó là Mã Phương Phương ba người.

Sau đó, còn một nhóm khác vào, không có khách nào khác vào Đài Hoàng Kim.

Trong thời gian này, cũng có người rời sảnh, đi qua tiền sảnh vào nhà vệ sinh.

Trong đó, có người đàn ông đeo kính xanh, Hàn Bân ấn phím dừng, "Người đàn ông này là nghi phạm Mã Phương Phương nói, để cục điều tra chi tiết về hắn."

"Vâng"

Một lúc sau, Hàn Bân lại ấn phím dừng, bạn của Mã Phương Phương - Trịnh Dung cũng vào nhà vệ sinh.

Hàn Bân chỉ vào màn hình máy tính, nói với Triệu Minh bên cạnh, "Ngươi thấy túi của Trịnh Dung quen không?"

Triệu Minh nhìn, "Giống túi của Mã Phương Phương, đúng rồi, ta nhớ Mã Phương Phương nói, ba người họ có cùng túi, tượng trưng cho tình bạn của họ."

Hàn Bân gật đầu, tiếp tục xem camera,

Một lúc sau, một người đàn ông cầm điện thoại rời tiền sảnh, Hàn Bân đoán, người đàn ông này rời đi trước.

Hàn Bân ấn phím dừng, "Chụp ảnh người này gửi cho cảnh sát trưởng Hoàng."

"Vâng." Triệu Minh đáp.

Sau đó, Hàn Bân xem kỹ camera, nhưng không phát hiện thêm manh mối.

Triệu Minh nói, “Bân Ca, cảnh sát trưởng Hoàng trả lời, họ đã điều tra thân phận người rời Đài Hoàng Kim trước.”

Tên, Mao Tồn Chí

Ngày sinh, 3 tháng 5 năm 1982

Quê quán, Ký Châu, Thạch Môn

Số điện thoại, 132847xxxx

Chứng minh nhân dân, 13018210820503xxxx

Địa chỉ hiện tại, Ký Châu, Thạch Môn, quận Cầu Động, khu dân cư Vinh An

Hàn Bân xem tài liệu, “Người ngoài tỉnh, địa chỉ hiện tại Thạch Môn, không thể nào từ xa đến trộm nhẫn.”

Chương 761: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Cùng đến, có vợ và con gái Mao Tồn Chí, lúc đó cũng ở Đài Hoàng Kim, vợ con hắn đều lấy lời khai, nhưng không đề cập Mao Tồn Chí đến Đài Hoàng Kim.” Triệu Minh nói xong, bổ sung,

“Nhưng, ta thấy hắn nghi ngờ không lớn, dù sao đến chơi cùng vợ con, không có động cơ phạm tội.”

“Hắn đâu?”

Triệu Minh nói, “Họ rời khu nghỉ dưỡng hôm qua.”

Hàn Bân nhíu mày, như vậy việc điều tra càng khó.

Hàn Bân xoa trán, suy nghĩ, “Chúng ta đến Đài Hoàng Kim xem.”

Sau đó, Triệu Minh gọi xe đưa đón, mất ba bốn phút đã đến.

Lần trước đến Đài Hoàng Kim, Hàn Bân với tâm trạng vui chơi, lần này là để điều tra.

Xuống xe, lên bậc thang vào Đài Hoàng Kim, một nữ nhân viên đứng cửa, cười chuyên nghiệp, “Chào ngài, xin hỏi là Cảnh sát Hoàng không?”

“Ta đây.” Hàn Bân đáp, quan sát xung quanh, “Ngươi đợi chúng ta ở đây à.”

Nữ nhân viên nói, “Đúng vậy, Đài Hoàng Kim mở cửa từ bốn đến sáu giờ chiều, bình thường cửa sảnh khóa.”

“Tiền sảnh thì sao?”

Nữ nhân viên nói, “Tiền sảnh không khóa.”

“Nhà vệ sinh có dùng được không?”

“Có.” Nữ nhân viên đáp, hỏi lại, “Cảnh sát Hàn, có cần mở cửa sảnh không?”

Hàn Bân lắc đầu, “Không cần, ta đi nhà vệ sinh.”

Sau vụ án, cảnh sát trưởng Hoàng đã lục soát kỹ sảnh, không cần tìm thêm.

Hàn Bân vào nhà vệ sinh nam, nói với Triệu Minh bên cạnh, “Tìm trong nhà vệ sinh, xem có nhẫn không?”

“Bân Ca, ngài nghĩ nhẫn giấu trong nhà vệ sinh?” Triệu Minh ngạc nhiên.

“Tìm xem.” Hàn Bân cũng không chắc.

Tuy nhiên, nếu là trộm, có thể giấu nhẫn trong nhà vệ sinh, giấu trên người có thể bị lục soát, rủi ro lớn.

Hai người tìm kỹ nhà vệ sinh, Hàn Bân còn kiểm tra bồn nước bồn cầu, nhưng không phát hiện nhẫn.

Ra khỏi nhà vệ sinh nam, Hàn Bân chỉ nhà vệ sinh nữ bên cạnh, “Trong có ai không?”

Nữ nhân viên ngẩn người, “Không có.”

Sau đó, trước ánh mắt ngạc nhiên của nữ nhân viên, Hàn Bân và Triệu Minh vào nhà vệ sinh nữ.

Theo thứ tự trong nhà vệ sinh nam, Hàn Bân tìm kỹ, nhưng trong bồn nước bồn cầu không tìm thấy nhẫn.

Lúc hắn thất vọng, trên tường ngăn trong nhà vệ sinh phát hiện một điểm sáng lấp lánh, nhìn kỹ là một chiếc nhẫn, rất giống nhẫn của Mã Phương Phương.

Trong một phòng khách sạn.

Mã Phương Phương ngồi trên ghế sofa phòng khách, nhíu mày, lộ vẻ buồn bã.

Ban đầu là đi chơi, ai ngờ gặp chuyện này, nàng không còn tâm trạng gì, chỉ mong sớm tìm lại nhẫn.

Lý Lan đi tới, an ủi, "Phương Phương, đừng lo, ta tin nhẫn sẽ tìm lại."

Mã Phương Phương lắc đầu, "Ta không biết, ta không tin cảnh sát, cảm thấy họ qua loa, đã hai ngày, nhẫn có thể bị kẻ trộm xử lý."

"Ngươi nghĩ tích cực đi, trước điều tra là đồn cảnh sát, giờ đội cảnh sát hình sự đến, họ có thể tìm ra." Lý Lan nói.

Mã Phương Phương nắm tay Lý Lan, "Lan Lan, ngươi biết không, ta rất thích chiếc nhẫn, ta chưa dám nói với Hiểu Long."

Lý Lan nói, "Phương Phương, không phải lỗi của ngươi, ta thấy, ngươi nên nói với hắn. Chỉ là chiếc nhẫn, mất thì mất, hắn quan tâm ngươi hay nhẫn?"

Trịnh Dung đồng ý, "Ta cũng nghĩ ngươi nên nói, lo lắng, sợ hãi vì mất nhẫn, không giải thích với bạn trai, nếu dũng cảm nói, ngươi sẽ thoải mái, không lo lắng không ăn được."

Lý Lan gật đầu, "Ta cũng nghĩ vậy, qua chuyện này kiểm tra hắn, nếu vì nhẫn mà cáu, giận, chứng tỏ hắn không thật lòng yêu ngươi."

Trịnh Dung đi tới, nắm vai Mã Phương Phương, "Ngươi nhớ, nhẫn chỉ là vật ngoài thân, ngươi và bạn trai quan hệ bình đẳng, không cần sợ hắn."

Mã Phương Phương thở dài, chuyện không rơi vào mình, nói dễ hơn làm, nhẫn hai ba vạn, ai không tiếc.

Lý Lan đưa điện thoại, “Gọi đi, không giấu được.”

Mã Phương Phương im lặng, cầm điện thoại, còn do dự.

Trịnh Dung đi lấy ba chai bia, đưa Mã Phương Phương một chai, “Uống chút cho dũng khí.”

Trịnh Dung đưa Lý Lan một chai bia.

Lý Lan đẩy lại, “Ta không uống, bia khách sạn đắt, đắt hơn ngoài nhiều.”

“Ngươi uống đi.” Trịnh Dung không để ý, “Nhẫn mất trong khu nghỉ dưỡng, họ chịu trách nhiệm, bia miễn phí. Ta chưa đòi bồi thường tinh thần.”

Mã Phương Phương nhận bia, uống một hơi, “Khụ khụ…”

Nàng uống quá mạnh, sặc ho.

Không biết vì bia sặc, hay vì buồn, nước mắt rơi.

Lý Lan an ủi, “Phương Phương, đừng khóc, không muốn gọi thì không gọi, có thể cảnh sát tìm lại nhẫn, như chưa có chuyện gì.”

Trịnh Dung đưa khăn giấy, “Đúng, ta không muốn thấy ngươi khóc, lau đi.”

“Hu hu…”

Dưới lời an ủi của hai bạn, Mã Phương Phương khóc to hơn.

“Ta phải làm sao? Ta không muốn mất nhẫn, nếu Hiểu Long giận chia tay ta thì sao…”

Trịnh Dung mắt đỏ, vỗ vai Mã Phương Phương, “Đừng sợ, chúng ta ở đây, nếu Hiểu Long chia tay, chúng ta giới thiệu người tốt hơn, tức chết hắn!”

Lý Lan nói, “Chỉ hai ba vạn, không đáng gì, nếu chia tay, chúng ta mua nhẫn trả hắn.”

Thực ra, Mã Phương Phương khóc không chỉ vì tiền, mà vì thấy bực, đi du lịch là vui, mất nhẫn, ai vui.

Giống như ra ngoài chơi, rơi hai trăm đồng, cũng làm người tức không ngủ được.

Tiền nhiều sao?

Không nhiều. Một ngày lương.

Nhưng vấn đề làm người khó chịu, khó chịu, khó chịu.

“Đùng đùng…”

Lúc này, ngoài cửa có tiếng gõ cửa.

Lý Lan hỏi, “Ai vậy?”

“Xin hỏi tiểu thư Mã có ở đây không? Ta là Hác, quản lý khu nghỉ dưỡng.”

Mã Phương Phương lau mắt, vui vẻ, “Người khu nghỉ dưỡng đến, phải chăng nhẫn tìm được?”

Chương 762: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trịnh Dung nhíu mày, "Không nhanh vậy, vừa lấy lời khai, cảnh sát chưa có manh mối."

"Để hắn vào, xem hắn muốn gì, nhẫn mất trong khu nghỉ dưỡng, họ phải chịu trách nhiệm." Lý Lan nói.

Trịnh Dung đồng ý, "Đúng, khu nghỉ dưỡng phải chịu trách nhiệm, chúng ta đi chơi, làm phiền, họ phải bồi thường, có thể nhân viên họ lấy."

Nghe hai bạn nói, Mã Phương Phương thấy có lý, đồng thời áy náy, "Dung Dung, Lan Lan, lỗi tại ta, chúng ta đi chơi, làm phiền các ngươi lo, hỏng kỳ nghỉ."

Trịnh Dung vuốt tóc Mã Phương Phương, cười, "Không sao, chúng ta là bạn tốt, nghe ngươi nói vậy, ta càng buồn."

Lý Lan ôm vai hai người, "Đúng, chúng ta là chị em, có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu."

"Đùng đùng…" Lại tiếng gõ cửa, "Tiểu thư Mã có ở đây không? Ta có việc."

Lý Lan đứng lên, đi đến cửa, "Đến rồi."

Chốc lát sau, cửa mở, một người đàn ông đứng ngoài, cầm túi, cười chuyên nghiệp, nhìn ba người trong phòng, "Tiểu thư Mã là ai, ta là Hác, quản lý khu nghỉ dưỡng."

"Ta là Mã Phương Phương, ngươi tìm ta có việc gì?"

"Chào tiểu thư Mã, về việc mất nhẫn của ngài, ta xin lỗi, đây là quà khu nghỉ dưỡng gửi ngài, mong ngài thích." Nói

xong, quản lý Hác để túi lên bàn.

Lý Lan đi kiểm tra túi, trong có thẻ, một túi sô cô la, một phiếu buffet.

Trên thẻ là lời quen thuộc, thưa quý khách, về việc này khu nghỉ dưỡng xin lỗi, sẽ cố gắng phục vụ ngài… toàn là lời khách sáo.

Lý Lan cầm sô cô la và phiếu, hỏi, "Đây là quà khu nghỉ dưỡng? Ngươi đùa à."

"Đây là chút tấm lòng khu nghỉ dưỡng, kính mong ngài nhận." Quản lý Hác cười, quay sang Mã Phương Phương, "Tiểu thư Mã, ta muốn nói chuyện riêng với ngài."

Chưa để Mã Phương Phương nói, Trịnh Dung ôm vai nàng, "Có gì cứ nói, chúng ta là bạn thân, không có gì không nói được."

Lý Lan đồng ý, "Đúng, khu nghỉ dưỡng mất đồ, ta không yên tâm để bạn mình ở một mình."

Mã Phương Phương ấm lòng, cảm động, "Quản lý Hác, có gì ngươi nói đi, không có người ngoài."

"Vậy ta nói." Quản lý Hác do dự, tiếp tục,

"Nghe nói, hôm nay ngài đến gặp cảnh sát?"

"Đúng, có vấn đề gì?" Mã Phương Phương hỏi lại.

"Ta muốn hỏi, nhẫn ngài mất trị giá bao nhiêu?" Quản lý Hác hỏi.

Lý Lan xen vào, "Vô giá, bạn trai nàng tặng, ngươi nói giá bao nhiêu?"

Quản lý Hác liếc Lý Lan, mím môi, "Tiểu thư Mã, ta thành ý đến nói chuyện, khu nghỉ dưỡng muốn sớm giải quyết việc

này, ngài nói giá hợp lý, chúng ta bồi thường, tốt nhất có hóa đơn mua."

Mã Phương Phương ngạc nhiên, "Các ngươi bồi thường giá gốc?"

"Đúng."

Trịnh Dung cũng ngạc nhiên, "Nhẫn là nhân viên khu nghỉ dưỡng lấy?"

Quản lý Hác vội xua tay, "Không không, không phải, nhân viên khu nghỉ dưỡng đều trong sạch, ngài đừng nói vậy."

Trịnh Dung hỏi tiếp, "Vậy sao khu nghỉ dưỡng chủ động bồi thường?"

Mã Phương Phương kéo áo Trịnh Dung, sợ nàng nói sai, quản lý Hác đổi ý.

"Hai lý do, ba ngài là khách quý của khu nghỉ dưỡng, nhẫn không đáng bao nhiêu, muốn qua việc này thể hiện tấm lòng, mong ba ngài tiếp tục đến khu nghỉ dưỡng, chúng ta vẫn phục vụ tận tâm."

"Thứ hai, vụ trộm ảnh hưởng không tốt đến khu nghỉ dưỡng, nếu không giải quyết sớm, có thể gây bất tiện cho khách khác, muốn có kết quả sớm." Quản lý Hác giải thích.

"Ô, ta hiểu." Trịnh Dung hiểu ra, đoán, "Trộm ảnh hưởng việc làm ăn, ngươi muốn kết thúc sớm."

"Hiểu vậy cũng được." Quản lý Hác đáp.

Lý Lan cũng hiểu, "Đúng, khu nghỉ dưỡng lớn vậy, nếu truyền ra, tổn thất không nhỏ, không phải hai ba vạn giải quyết được."

Quản lý Hác cười chuyên nghiệp, "Thực ra, không chỉ vì tiền, muốn ba ngài có trải nghiệm tốt."

Hiểu rõ ý quản lý Hác, ba người Mã Phương Phương bàn bạc.

Khu nghỉ dưỡng bồi thường, với Mã Phương Phương là tin tốt, nàng muốn tranh thủ lợi ích lớn nhất.

Lúc sau, ba người có vẻ bàn xong, Mã Phương Phương đến, "Quản lý Hác, các ngươi bồi thường thế nào?"

"Nhẫn của ngài, ngài định giá, ngài muốn bồi thường sao?" Quản lý Hác hỏi lại.

Chuyện này như đàm phán kinh doanh, ai ra giá trước dễ thua.

Mã Phương Phương do dự, mở lời trước, "Ta muốn nhẫn y hệt."

"Điều này… phải xem cảnh sát có tìm lại được không, nếu tìm lại thì tốt, nếu không khu nghỉ dưỡng cũng không làm gì được. Ngài còn yêu cầu gì không?" Quản lý Hác nói.

Mã Phương Phương nói, "Nếu không tìm lại nhẫn, ta muốn khu nghỉ dưỡng bồi thường tiền, ta tự mua nhẫn."

"Ngài muốn bao nhiêu?"

Mã Phương Phương giơ bốn ngón tay, "Bốn vạn."

"Tiểu thư Mã, giá cao quá, ta không quyết được."

"Vậy tìm người quyết được." Trịnh Dung nói.

"Ngài muốn giá cao, người khác cũng không quyết được." Quản lý Hác bất đắc dĩ nói.

Mã Phương Phương nhíu mày, không hài lòng, "Ngươi không ra giá, ta ra giá, ngươi thấy cao, vậy làm sao?"

Quản lý Hác nói, "Hai vạn, khu nghỉ dưỡng bồi thường hai vạn."

“Không, giá thấp quá, mua không được.”

“Tiểu thư Mã, vụ mất nhẫn, không ai muốn, khu nghỉ dưỡng vì nhân đạo bồi thường hai vạn, không phải nghĩa vụ.” Quản lý Hác nói.

Lý Lan khoanh tay, “Ngươi nói ta không thích, nhẫn mất trong khu nghỉ dưỡng, các ngươi không có nghĩa vụ, ai có nghĩa vụ?”

“Cô nương, ngài đừng thù địch, ta đến đây chịu nghĩa vụ, mới đề nghị bồi thường hai vạn. Nhưng ngài phải hiểu, trách nhiệm chính không phải khu nghỉ dưỡng, chúng ta bồi thường hai vạn đã là hết lòng.” Quản lý Hác nói.

Chương 763: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Được rồi, ngươi đừng nói hay, nhân đạo, ngươi sợ chuyện lớn ảnh hưởng làm ăn." Trịnh Dung hừ, ôm vai Mã Phương Phương,

"Ta thay bạn ta, ba vạn, không kém một xu, không hơn một xu."

Quản lý Hác không lập tức đồng ý, nhìn Mã Phương Phương, "Tiểu thư Mã, ý ngài vậy?"

"Đúng, bạn ta nói là ý ta." Mã Phương Phương quả quyết.

"Vậy, ta báo cáo lãnh đạo, nếu không vấn đề gì, tiền mai có. Nhưng ta hy vọng ngài đồng ý điều kiện."

"Điều kiện gì?"

"Không chủ động yêu cầu cảnh sát điều tra, nếu cảnh sát phá án, liên hệ ngài thì tốt. Nếu cảnh sát không liên hệ, mong ngài không yêu cầu cảnh sát đến khu nghỉ dưỡng điều tra."

"Thực ra, cảnh sát mặc đồng phục đi lại trong khu nghỉ dưỡng, ảnh hưởng khu nghỉ dưỡng."

Mã Phương Phương do dự, gật đầu, "Được, ta đồng ý."

"Tốt, ta xin phép, trong túi có phiếu buffet, chúc ngài ngon miệng!" Quản lý Hác nói xong rời phòng.

Trịnh Dung bĩu môi, "Chúng ta ba người một phiếu buffet, dám nói."

Lý Lan hừ, "Khu nghỉ dưỡng muốn thể hiện thái độ, dùng tiền giải quyết, không thật lòng phục vụ."

Mã Phương Phương thở dài, "Xem ra, nhẫn không tìm lại."

"Được rồi, ba vạn không ít, ngươi vui đi." Trịnh Dung cười.

Mã Phương Phương nhún vai, "Sao nói vậy, ta thấy, nhẫn quan trọng hơn, dù sao, nhẫn đeo suốt đời, là kỷ niệm mãi mãi của phụ nữ."

Trịnh Dung lắc đầu, "Ngốc, không có mãi mãi, nam nhân đều không đáng tin. Có thể một ngày đổi lòng, người không còn, nhẫn càng buồn."

Lý Lan lườm Trịnh Dung, "Được rồi, nàng vui chút, ngươi lại nói."

"Được, ta không nói."

Mã Phương Phương ngồi trên sofa, nhíu mày suy nghĩ.

Trịnh Dung uống bia, "Phương Phương, nghĩ gì?"

"Ta nghĩ, làm sao nói với Hiểu Long, khu nghỉ dưỡng bồi thường, nhưng nhẫn mất, ta sợ Hiểu Long giận." Mã Phương Phương nói.

"Ta thấy ngươi lạ, trước đây không để ý hắn vậy." Trịnh Dung cười.

"Đúng, ta cũng thấy lạ." Lý Lan nói.

"Ta không rõ…" Mã Phương Phương cúi đầu, lúc sau nói, "Mất nhẫn là lỗi của ta, ta nghĩ vì lỗi này mà chia tay, ta không thoải mái, càng trân trọng tình cảm với hắn."

Lý Lan gật đầu, cảm thán, "Người có tâm lý mất đi mới biết quý trọng, nhất là mất vì lỗi mình, càng quý trọng."

Mã Phương Phương giang tay, "Có thể, các ngươi nghĩ cách, làm sao nói với Hiểu Long."

"Cắt, dễ mà." Trịnh Dung không để ý, "Đừng nói, ngươi mua nhẫn tương tự."

Mã Phương Phương do dự, "Nhẫn không giống hệt, có khác, nếu hắn phát hiện thì sao?"

Trịnh Dung cười, "Ngươi nghĩ nhiều, đa số đàn ông không để ý nhẫn, chưa đến một tháng, không, chỉ nửa tháng, đàn ông quên nhẫn. Ngươi mua nhẫn tương tự, bạn trai ngươi không phát hiện."

Mã Phương Phương bán tín bán nghi, "Thật sao?"

……

Tòa nhà số 21.

Tòa nhà số 21 có ba tầng, vụ trộm xảy ra ở phòng 101.

Hàn Bân cùng mọi người ngồi xe đưa đón đến hiện trường.

Xuống xe, Hàn Bân quan sát xung quanh, phân định vị trí, "Chỗ này hình như không cách cổng chính xa lắm."

Lý Huy xoa mũi, khu nghỉ dưỡng quá rộng, hắn thật khó phân biệt.

"Dấu chân phát hiện ở đâu?"

"Ở cửa sổ sau tòa nhà, từ đây không thấy, phải vòng ra sau." Triệu Minh đáp, dẫn Hàn Bân ra sau tòa nhà.

Tòa nhà nhỏ này cũng được xây trên núi, cửa sổ cách mặt đất chỉ hơn một mét, trèo lên rất dễ dàng.

Trên bậu cửa sổ có một dấu chân không rõ ràng, khoảng một phần tư dấu chân hoàn chỉnh.

Thực tế, tại hiện trường vụ án, dấu chân thường không hoàn chỉnh, thiếu chỗ này, chỗ kia, rất bình thường.

Để lại dấu chân hoàn chỉnh là hiếm gặp.

Giống dấu chân trên bậu cửa sổ này, khoảng một phần ba, rất có thể nghi phạm vô tình dẫm vào vũng nước hoặc bùn để lại.

Dấu chân không hoàn chỉnh sẽ tăng độ khó xác định.

Hàn Bân kiểm tra quanh bậu cửa sổ, xung quanh lát gạch không để lại dấu vết rõ ràng.

"Phát hiện bao nhiêu dấu chân?"

"Ba chỗ, một trên bậu cửa sổ, hai trong phòng, nhưng hai dấu trong phòng nhạt hơn." Lý Huy nói.

Hàn Bân trên điện thoại xem ảnh ba dấu chân, đều từ chân phải, dấu trên bậu cửa sổ rõ nhất, có thể thấy khoảng một phần ba, hai dấu sau nhạt dần.

Chỉ dựa vào dấu chân không hoàn chỉnh này để tìm hung thủ là rất khó.

Tuy nhiên, qua nghiên cứu, Hàn Bân cũng phát hiện vài manh mối, nhưng vẫn phải phân tích theo tình hình thực tế.

Chưa khảo sát hiện trường, Hàn Bân không muốn kết luận vội.

Sau đó, Hàn Bân cùng mọi người vào phòng 101.

Phòng này có một phòng khách và một phòng ngủ, diện tích đều lớn, còn có một bồn tắm tròn lớn.

Phòng rất bừa bộn, có dấu hiệu bị lục soát, Hàn Bân cẩn thận quan sát, hỏi, "Có phát hiện dấu vân tay và DNA của nghi phạm không?"

“Phát hiện dấu vân tay của chủ nhà, nhưng không có dấu của nghi phạm, rất có thể hắn đeo găng tay.” Lý Huy nói.

Hàn Bân đến bậu cửa sổ, kiểm tra dấu chân của nghi phạm, giống như trong ảnh, dấu chân trên bậu cửa sổ rõ nhất, hai dấu sau nhạt dần.

Tuy nhiên, do tư thế khác nhau, lực khác nhau, dấu chân vẫn có chút khác biệt.

Dấu chân đầu là leo, dấu thứ hai là đặt chân, dấu thứ ba là tư thế đi bộ bình thường.

Tổng hợp phân tích, vẫn có thể suy ra vài đặc điểm của nghi phạm.

“Ai là người báo án?”

“Là người thuê phòng, đã lấy lời khai.” Lý Huy nhớ lại, nói,

“Ở phòng này là một đôi tình nhân, tối qua khoảng tám giờ họ đi uống rượu, mười giờ về, thấy phòng bừa bộn, rất có thể bị trộm, liền gọi điện báo cảnh sát.”

Chương 764: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Thời gian cụ thể?" Hàn Bân hỏi tiếp.

"Họ không nhớ rõ, nhưng cửa tòa nhà có camera, có thể kiểm tra thời gian ra vào chính xác. Thời gian báo án là mười giờ bốn mươi lăm phút."

"Theo cảnh sát trưởng Hoàng, họ đến khoảng mười hai giờ, xem xét một chút, rồi phong tỏa hiện trường."

"Vì là vụ trộm nên báo lên phân cục, sáng tám giờ ta dẫn người đến khu nghỉ dưỡng, sau đó ngươi biết rồi."

Hàn Bân xoa cằm, "Chủ nhà bị trộm gì?"

Lý Huy mở sổ tay, "Một chiếc đồng hồ Rolex, một dây thắt lưng, một sợi dây chuyền vàng, một túi LV của phụ nữ và hơn ba mươi ngàn tiền mặt."

Hàn Bân nhíu mày, "Hơn ba mươi ngàn tiền mặt?"

"Đúng."

"Bây giờ thanh toán qua điện thoại tiện lợi, hắn mang nhiều tiền mặt làm gì?" Hàn Bân lần này đi chơi chỉ mang năm trăm tiền mặt, đến giờ chưa tiêu đồng nào, tiền mặt để dự phòng.

Lý Huy đáp, "Điều này ta cũng thắc mắc, chủ nhà hơn ba mươi tuổi, đáng lẽ biết dùng điện thoại. Ta hỏi, hắn nói không quen thanh toán điện thoại, thích dùng tiền mặt."

Theo Hàn Bân, lý do này hơi khiên cưỡng, không thích dùng điện thoại cũng có thể quẹt thẻ.

Trước đây, mang mấy chục ngàn ra tiêu, có vẻ oai.

Giờ thì ít ai làm vậy, thậm chí hơi lố bịch.

Hàn Bân hỏi, "Chủ nhà đâu?"

"Khu nghỉ dưỡng đã sắp xếp phòng khác cho họ."

"Gọi họ đến phòng thẩm vấn, lấy lời khai." Hàn Bân nói.

Triệu Minh nói, "Ta đi liên hệ."

Sau đó, mọi người ngồi xe đưa đón về phòng thẩm vấn.

Lý Huy lấy hộp thuốc, đưa Hàn Bân một điếu, "Bân Tử, ngươi nghĩ Trịnh Dung sẽ quay lại nhà vệ sinh lấy nhẫn không?"

Hàn Bân châm thuốc, hút một hơi, "Tâm tư phụ nữ, ta không đoán được."

Lý Huy kẹp thuốc, tỏ vẻ suy nghĩ, "Theo lý, nàng sẽ quay lại, vì nhẫn đã để trong nhà vệ sinh, tức là hành động trộm đã thành công."

"Và, nếu không có gì, quản lý Hác đã làm nàng mất cảnh giác, ta nghĩ nàng sẽ quay lại."

Hàn Bân không lạc quan vậy, nếu trộm vì tiền, có lẽ như Lý Huy nghĩ, nghi phạm có thể quay lại lấy nhẫn, nếu mục đích không phải vì tiền, thì chưa chắc.

Theo kinh nghiệm của Hàn Bân, thỏ không ăn cỏ gần hang, nếu vì tiền, Trịnh Dung sẽ không trộm của 'bạn thân'.

Dĩ nhiên thỏ điên lên, khó nói.

Lý Huy nhả khói, "Bân Tử, nghiên cứu dấu chân sao rồi?"

Hàn Bân cười, "Ngươi cũng bắt đầu học nhận dạng dấu chân phải không? Ngươi nghiên cứu sao rồi?"

Lý Huy lắc đầu, "Có ngươi ở đây, ta đâu dám khoe."

Hàn Bân gạt tàn thuốc, “Khách sáo gì, bảo ngươi nói thì nói, không ai ngoài, nói sai cũng không sao, không ai đánh ngươi.”

Lý Huy cười, xoa cằm, “Thật ra, ba dấu chân ta cũng nghiên cứu, vì dấu chân chỉ có một phần ba, ta không chắc.”

“Nhưng, ta thấy họa tiết giày này đặc biệt, không giống giày thường.”

Hàn Bân nói tiếp, “Ngươi nói đúng, loại giày này ít người thường đi, thường là đứng gác, làm việc, có thể gọi là giày bảo vệ.”

Lý Huy hiểu ra, “Đúng đúng, ta luôn không nói được, nhưng ngươi nhắc, đúng là giống giày bảo vệ.”

Hàn Bân thường lên mạng nghiên cứu kiểu giày, đảm bảo theo kịp xu hướng, cũng gọi là tiến bộ.

Triệu Minh nói, “Vậy rất có thể là trộm nội bộ.”

Lý Huy vỗ vai hắn, “Liên hệ quản lý khu nghỉ dưỡng, gọi bảo vệ ca trực lúc đó đến phòng thẩm vấn.”

“Rõ.”

…

Trong phòng thẩm vấn tạm thời.

Hàn Bân hút hết điếu thuốc, chủ nhà vụ trộm đã đến.

Một nam một nữ, nam hơn ba mươi tuổi, cầm túi da, tóc thưa.

Nữ khoảng ba mươi tuổi, mặc váy đen, đeo túi vàng, mùi nước hoa thoang thoảng.

“Ta là Hàn Bân của đội cảnh sát hình sự thành phố, hai vị xưng hô sao?”

“Ta là Diệp Bình, đây là bạn trai ta, Văn Quang Huy.”

Hàn Bân hỏi, “Văn trong Văn Hiến không?”

“Đúng.”

“Họ này hiếm gặp.” Hàn Bân chỉ ghế đối diện, “Văn tiên sinh ngồi đi.”

“Điền Lệ, đưa Bà Diệp sang phòng bên nghỉ.”

“Dạ.”

Văn Quang Huy ngạc nhiên, hỏi, “Cảnh sát Hàn, chúng ta lấy lời khai chung không được sao?”

“Không cần lo, quy trình thường lệ.”

Điền Lệ đưa Diệp Bình ra khỏi phòng thẩm vấn.

Văn Quang Huy đưa Hàn Bân điếu thuốc, “Cảnh sát Hàn, ngài là đội hình sự thành phố Lai Bình à?”

Thành phố Lai Bình là cấp huyện, thuộc thành phố Cầm Đảo.

“Ta là đội hình sự thành phố Cầm Đảo.” Hàn Bân từ chối thuốc.

Văn Quang Huy ngạc nhiên, “Vụ trộm sao lại nhờ ngài?”

Văn Quang Huy là doanh nhân, hiểu chuyện xã hội, đội hình sự thành phố thường điều tra đại án, không nên can thiệp vụ này.

“Cạch!” Lý Huy đặt cốc nước lên bàn, “Đây là sếp cũ của chúng ta, hiện đang nghỉ phép, ta nhờ giúp điều tra, ngươi đừng hỏi nhiều.”

“Được được.” Văn Quang Huy cũng đưa Lý Huy điếu thuốc.

“Không hút nữa, bắt đầu lấy lời khai.”

Hàn Bân xoay bút, đánh giá đối phương hỏi, “Văn tiên sinh, ngươi bị trộm những gì?”

Văn Quang Huy đếm ngón tay, “Một đồng hồ Rolex, một dây thắt lưng LV, hơn ba mươi ngàn tiền mặt, bạn gái ta mất một dây chuyền vàng và một túi LV, tổng cộng hơn hai mươi vạn.”

“Sao mang nhiều tiền mặt vậy?” Hàn Bân hỏi.

Văn Quang Huy lắc đầu, “Hơn ba mươi ngàn là gì, chưa mua nổi nửa cái Rolex.”

“Hơn ba mươi ngàn không nhiều, nhưng quẹt thẻ tiện hơn không?”

Văn Quang Huy cười, “Ta không thích quẹt thẻ, thích dùng tiền mặt.”

Hàn Bân ghi chép lại trong sổ, tiếp tục hỏi, “Những ai biết chuyện các ngươi đi nghỉ dưỡng?”

“Chỉ có bạn gái ta và mẹ ta biết, còn lại không ai biết chúng ta đến đây. Ban đầu, ta còn định đưa mẹ ta đi cùng, nhưng nàng tuổi già không muốn di chuyển.”

Chương 765: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ai biết chuyện ngươi mang theo hơn ba vạn tiền mặt?”

“Có lẽ chỉ có bạn gái ta biết thôi, chuyện này ta cũng không thể nói với người khác.”

“Lúc đầu, ngươi làm sao nghĩ đến việc đến khu nghỉ dưỡng này chơi?” Hàn Bân truy hỏi.

“Ha, đàn bà mà, chẳng phải đều thích mua sắm, đi du lịch sao, đúng lúc có bạn tặng một phiếu giảm giá 80% ở khu nghỉ dưỡng suối nước nóng, ta liền đưa nàng đến.”

“Ban đầu chúng ta chơi rất vui, ngâm suối nước nóng, câu cá, mát-xa, buổi tối đến quán bar uống chút rượu, ai ngờ lại xảy ra chuyện này, ngươi nói có bực mình không bực mình, ta bây giờ chẳng còn đồng nào, đến ăn cũng thành vấn đề.”

“Lúc mất trộm ngươi ở đâu?”

“Đi uống rượu ở quán bar của khu nghỉ dưỡng.”

“Ai đề nghị đi?”

“À, để ta nghĩ xem.” Văn Quang Huy vỗ trán, “Là Bình Bình nói, chúng ta ban ngày đi qua đó, nàng thấy quán bar trang trí khá đẹp, nói tối đến xem thử, kết quả chúng ta đi rồi, thấy không khí quán bar khá ồn, liền ngồi thêm một lúc.”

“Theo khảo sát hiện trường, nghi phạm có khả năng đã vào từ cửa sổ, lúc ngươi rời phòng, cửa sổ có đóng không?” Hàn Bân hỏi.

“Chắc chắn đóng rồi, nếu không đóng, ban đêm sẽ bị muỗi cắn chết.”

“Có khóa không?”

“Cái này… cái này ta không nhớ rõ.”

Hàn Bân truy hỏi, “Trước và sau khi mất trộm, ngươi có phát hiện điều gì bất thường không?”

Văn Quang Huy nhíu mày suy nghĩ, “Chắc là không, ta lúc đó uống rượu, đầu hơi choáng, cũng không nhớ rõ.”

“Ngươi có nghi ngờ ai không?”

Văn Quang Huy lắc đầu, “Ta lần đầu đến khu nghỉ dưỡng, ngoài bạn gái ta ra, chẳng quen ai cả, không thể nói được.”

“Thế này, ngươi qua bên phòng nghỉ ngơi một chút, gọi Diệp Bình vào đây, chúng ta cần lấy lời khai của nàng.” Hàn Bân nói.

Văn Quang Huy đứng dậy, đi được vài bước, quay đầu hỏi, “Cảnh sát Hàn, đã có manh mối gì về kẻ trộm chưa? Khi nào có thể bắt được?”

Hàn Bân đáp, “Chúng ta đang điều tra, có tin tức sẽ liên lạc ngay với ngươi. Ngươi nhớ ra manh mối gì, có thể gọi cho Tổ Trưởng Lý.”

“Vậy ta cảm ơn ngài trước, ngài nhất định phải giúp đỡ, mất gần hai mươi vạn, ta cũng đau lòng lắm, tiền của ai cũng không phải gió thổi tới, ngài nói đúng không.”

Hàn Bân an ủi, “Đúng, chúng ta sẽ cố gắng hết sức điều tra.”

Sau khi Văn Quang Huy ra khỏi phòng thẩm vấn, Điền Lệ dẫn Diệp Bình vào.

Hàn Bân nhìn đối phương, “Bà Diệp, mời ngồi.”

“Cảm ơn.” Diệp Bình ngồi trên ghế, tay nắm chặt túi, đặt lên đùi.

Hàn Bân đi thẳng vào vấn đề, “Tối hôm qua là ngươi đề nghị đi quán bar?”

“À, đúng rồi, sao vậy?”

“Tại sao lại muốn đi quán bar?”

“Đó là quán bar ngoài trời, cảnh quan xung quanh rất đẹp, bên cạnh còn có một con suối nhỏ, ta rất thích môi trường ở đó, nên đã đi.” Diệp Bình nói xong, hỏi lại, “Chuyện này có vấn đề gì sao?”

“Chỉ là hỏi thường lệ.” Hàn Bân nói qua loa một câu, tiếp tục hỏi, “Các ngươi thanh toán chi phí phòng bằng cách nào?”

Diệp Bình đáp, “Bằng tiền mặt.”

“Thanh toán bao nhiêu?”

Diệp Bình trả lời, “Năm ngày tiền phòng, cộng với phiếu ăn sáng, tổng cộng hơn bảy nghìn.”

Nếu theo lời Văn Quang Huy nói, bọn họ mất hơn ba vạn tiền mặt trong phòng, mà chi phí phòng cũng thanh toán bằng tiền mặt, thì họ mang theo ít nhất là bốn vạn.

Mặc dù Văn Quang Huy nói thích cảm giác dùng tiền mặt, nhưng Hàn Bân vẫn có chút nghi ngờ.

“Các ngươi đi chơi, tổng cộng mang bao nhiêu tiền mặt?”

“Nghe Lão Văn nói, hình như là năm vạn.”

Hàn Bân ghi chép lại, “Tại sao mang nhiều tiền mặt vậy?”

Diệp Bình cúi đầu, im lặng một lúc rồi nói, “Lão Văn… thích cảm giác dùng tiền mặt.”

Hàn Bân gõ gõ bàn, “Cô Diệp, xin ngẩng đầu lên.”

Diệp Bình chậm rãi ngẩng đầu.

“Ngươi vừa nói gì, ta nghe không rõ, nói lại lần nữa.” Hàn Bân nói.

Mắt Diệp Bình chớp mạnh mấy cái, “Lão Văn thích cảm giác dùng tiền mặt.”

Hàn Bân thở dài, dựa vào ghế nói, “Thực ra, ta đến khu nghỉ dưỡng này, không phải để điều tra vụ án, ta cũng như các ngươi là đến đây nghỉ dưỡng, ngươi biết tại sao không?”

“Ta không biết.” Diệp Bình lại cúi đầu.

“Chúng ta làm cảnh sát, hàng ngày đối mặt với phạm nhân, bọn họ thường xuyên nói dối. Nghe nhiều, con người dễ sinh ra năng lượng tiêu cực, ta mới chạy đến khu nghỉ dưỡng xả stress, ở đây, ta không muốn ai nói dối nữa.” Hàn Bân nhướng mày, ý tứ sâu xa.

Một bên Lý Huy phụ họa, “Nói dối cảnh sát, chắc chắn là có tật giật mình, mười phần hết chín là phạm tội, bắt là trúng.”

Diệp Bình vội vã xua tay, “Hai vị cảnh sát, ta không nói dối.”

Hàn Bân không nói gì, chỉ yên lặng nhìn nàng.

Diệp Bình bắt đầu đổ mồ hôi, hai tay vặn vào nhau, “Lão Văn, thực sự là thích cảm giác dùng tiền mặt. Ta nói thật… Nhưng, hắn cũng không thể không dùng tiền mặt.”

“Tại sao không?”

“Hắn bị hạn chế tiêu dùng.”

“Lý do?”

Diệp Bình cắn môi, chậm rãi nói, “Hắn nợ nhiều tiền của người ta, tài khoản ngân hàng đều bị tòa án đóng băng, tiêu dùng cũng bị hạn chế, nên… hắn càng thích dùng tiền mặt.”

Lý do này có thể chấp nhận được, giải thích được vì sao Văn Quang Huy chỉ dùng tiền mặt.

Không còn như lý do trước đó yếu ớt vô lực.

Hàn Bân ghi chú, tiếp tục hỏi, "Hắn nợ tiền ai?"

Chương 766: Tiêu Đề 《Ẩn》

Diệp Bình đáp, "Chuyện làm ăn ta cũng không rõ, hơn nữa tiền là hắn nợ, không liên quan đến ta, ta cũng không muốn quản nhiều."

"Ngươi còn có chỗ nào khác nói dối không?" Hàn Bân truy hỏi.

"Không, chúng ta thực sự bị mất đồ, mặc dù Lão Văn có vấn đề về kinh tế, nhưng tuyệt đối không làm chuyện phi pháp." Diệp Bình nói đến đây, lại lộ ra vẻ khó xử, "Cảnh sát, có thể nhờ ngài giúp một việc không?"

"Giúp gì?"

Diệp Bình chắp tay, "Ngài có thể đừng nói với Lão Văn rằng chuyện này là ta nói được không?"

"Được, ta sẽ nói là tự ta điều tra ra."

"Cảm ơn, cảm ơn ngài." Diệp Bình thở phào nhẹ nhõm.

"Được rồi, ngươi có thể đi."

Diệp Bình đứng dậy, vẫn có chút lo lắng, "Ngài nhất định đừng để lộ."

Hàn Bân chắc chắn, "Yên tâm đi."

Sau đó, Điền Lệ tiễn nàng ra ngoài.

Lý Huy đưa cho Hàn Bân một điếu thuốc, "Bân Tử, hay là gọi Văn Quang Huy quay lại, thẩm vấn thêm một lần nữa."

"Ngươi muốn hỏi gì?"

Lý Huy châm thuốc, "Tất nhiên là hỏi chuyện tài khoản bị đóng băng."

Hàn Bân lắc đầu, "Ngươi hỏi, hắn cũng chưa chắc nói thật, chi bằng để người ta điều tra lý lịch của hắn."

"Cũng được." Lý Huy đáp, rồi như chợt nhớ ra điều gì, nói, "Ngươi nghĩ có thể là do tranh chấp kinh tế, đối phương mới trả đũa bằng cách trộm đồ của hắn?"

Hàn Bân suy nghĩ một lúc, "Ta cảm thấy khả năng không lớn, nợ thì trả là lẽ thường tình, người đòi nợ có lý do chính đáng để đòi tiền, không cần thiết biến mình thành tội phạm, thế thì chẳng phải mất nhiều hơn được."

"Cũng đúng, vậy thì để Lão Đỗ và Hiểu Bằng điều tra kỹ xem tại sao tài khoản của Văn Quang Huy lại bị đóng băng." Lý Huy đáp, rồi đi ra một bên để sắp xếp công việc.

Hàn Bân đi đến bên cửa sổ, vừa hút thuốc vừa suy nghĩ về vụ án.

Vụ trộm kim cương, mặc dù chưa bắt được nghi phạm, nhưng đã tìm thấy chiếc nhẫn kim cương, mồi cũng đã thả, chỉ chờ xem nghi phạm có mắc câu hay không.

Vụ trộm đột nhập đã kiểm tra xong hiện trường, cũng đã lấy lời khai của nạn nhân, Hàn Bân cũng đã có cái nhìn tổng quát về vụ án, nghi phạm gây án mang giày bảo vệ, thời gian gây án là từ 8:30 đến 10:30 tối hôm qua, cách đột nhập là từ cửa sổ.

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng ồn ào, Triệu Minh mở cửa bước vào, "Bân Ca, Huy Ca, quản lý Hác đã gọi tất cả bảo vệ trực ca đêm qua đến đây."

"Tổng cộng có bao nhiêu người?"

"Mười người."

“Có bao nhiêu người trong độ tuổi từ 25 đến 30?”

“Người trẻ không nhiều, phần lớn là khoảng bốn mươi tuổi, trong độ tuổi hai mươi chỉ có ba bốn người.” Triệu Minh đáp.

“Gọi những người trong độ tuổi đó vào trước.”

“Vâng.”

Lý Huy bưng một cốc nước đi đến, vẻ mặt bất ngờ, “Chỉ dựa vào dấu giày không hoàn chỉnh đó, ngươi cũng có thể phân tích ra độ tuổi của nghi phạm.”

Hàn Bân vuốt tóc, “Thực ra rất khó, và sai số khá lớn, nhưng nghi phạm chắc chắn không quá ba mươi tuổi.”

“Cạch…” Một tiếng cửa mở, Triệu Minh dẫn ba người mặc đồng phục bảo vệ bước vào.

Ba người trông đều khoảng hơn hai mươi tuổi, cao từ 1m70 đến 1m80, thân hình gầy gò.

Hàn Bân quan sát ba người một lúc, “Mời ngồi.”

Ba người bảo vệ ngồi thành hàng, vẻ mặt có chút căng thẳng.

“Cảnh sát, ngài tìm chúng ta có việc gì?” Một người đàn ông mắt nhỏ lông mày rậm hỏi.

Hàn Bân cười, tự giới thiệu, “Ta họ Hàn, các ngươi có thể gọi ta là Cảnh sát Hàn.”

“Chuyện khu nghỉ dưỡng bị trộm, chắc các ngươi đều nghe rồi, ta tìm các ngươi đến đây là để hiểu rõ thêm một số tình huống.”

“Tối hôm qua từ 8:30 đến 10:30, các ngươi ở đâu?”

“Chúng ta ba người đều trực ca đêm, hoặc là đi tuần, hoặc là ở phòng trực.” Người đàn ông mắt nhỏ lông mày rậm nói.

“Ta cũng vậy.”

“Ta cũng vậy.”

Hàn Bân ngồi trên bàn, giọng điệu rất thoải mái, như đang trò chuyện, “Các ngươi đi tuần thế nào? Đi tuần cùng nhau hay tách riêng?”

“Trước đây chúng ta đi tuần hai người một khu, năm nay khách đến khu nghỉ dưỡng ít hơn, bảo vệ cũng giảm bớt, nhân lực không đủ, nên đổi thành đi tuần một người.”

Hàn Bân tiếp tục hỏi, “Khi đi tuần có yêu cầu gì không?”

“Chúng ta mang theo đèn pin, mặc đồng phục bảo vệ, máy bộ đàm, có tình huống đặc biệt có thể gọi hỗ trợ.”

“Đồng phục bảo vệ khi tuần tra cũng có yêu cầu gì không?”

“Có, phải mặc đồng phục bảo vệ, như vậy khách mới cảm thấy an toàn, gặp chuyện gì cũng dễ kêu gọi giúp đỡ.” Một bảo vệ khác nói.

“Giày các ngươi đi tuần cũng là do khu nghỉ dưỡng phát?”

“Đúng, là một bộ với quần áo.”

“Khi tuần tra, các ngươi cũng phải đi giày bảo vệ?”

“Đúng vậy.”

“Ta khá tò mò về giày của các ngươi, cho ta xem giày của các ngươi được không?” Hàn Bân hỏi.

Ba bảo vệ đều ngơ ngác, rõ ràng không ai ngờ Hàn Bân lại có yêu cầu này.

Hàn Bân chỉ vào bảo vệ ngồi bên phải, “Ngươi tên gì?”

“Mã Bác Tân.”

Hàn Bân kéo một chiếc ghế, đặt trước mặt hắn, “Nâng chân phải đặt lên ghế.”

Mã Bác Tân do dự một lúc, cuối cùng cũng làm theo.

Hàn Bân kiểm tra một lượt, đế giày này mòn rất nhiều, không khớp với dấu giày nghi phạm để lại.

Hàn Bân vỗ vai Mã Bác Tân, “Ngươi có thể ra ngoài.”

Chương 767: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Á!" Mã Bác Tân ngạc nhiên, dường như không ngờ lại được ra ngoài nhanh vậy.

Hàn Bân chỉ vào bảo vệ khác, "Đặt chân lên ghế."

Bảo vệ khác cũng làm theo, để Hàn Bân kiểm tra đế giày.

Dấu giày không khớp, Hàn Bân cũng để hắn ra ngoài.

Hàn Bân lại chỉ vào bảo vệ thứ ba.

Bảo vệ cuối cùng do dự một lúc, hít một hơi sâu, rồi cũng đặt chân lên ghế.

Hàn Bân quan sát kỹ, nhìn chằm chằm bảo vệ này hỏi, "Ngươi tên gì?"

"Tào Cảnh Dương."

"Ngươi đang đi giày của mình phải không?"

"Đúng vậy." Tào Cảnh Dương có chút căng thẳng, "Cảnh sát, có vấn đề gì sao?"

Hàn Bân không trả lời, tiếp tục hỏi, "Tối hôm qua khi tuần tra, ngươi đi đôi giày này phải không?"

Tào Cảnh Dương gãi đầu, lắc đầu, "Không."

Lý Huy bước tới vỗ vai hắn, "Nói thật đi."

"Thật sự không phải." Tào Cảnh Dương quay đầu nhìn, giải thích, "Theo quy định, ta phải đi giày bảo vệ khu nghỉ dưỡng phát, nhưng tối qua khi thay đồng phục, ta không tìm thấy đôi giày này, nên phải đi giày của mình tuần tra."

Lý Huy cười khẩy, “Sao bây giờ lại tìm thấy rồi?”

Tào Cảnh Dương vẻ mặt uất ức, “Ta cũng không biết, giày bảo vệ dày và bền, nhưng đi thì nóng, đi xong chân rất hôi, nên ta thường để ngoài phòng trực bảo vệ phơi. Tối qua không biết sao lại không tìm thấy.”

“Sáng nay tan ca, giày lại được để lại. Ta nghĩ ai đó nhầm lẫn, cũng không để tâm.”

“Chuyện này có ai chứng minh không?” Hàn Bân hỏi.

Tào Cảnh Dương nhìn ra ngoài, nhỏ giọng, “Khu nghỉ dưỡng có quy định, khi tuần tra bảo vệ phải mặc đồng phục, nếu bị phát hiện không đúng quy định sẽ bị phạt. Ta cũng không dám nói với người khác.”

“Nếu giày thật sự mất, dù ngươi không nói, người khác cũng sẽ phát hiện, đây không phải là cách giải quyết.” Lý Huy nói.

Tào Cảnh Dương nói, “Lúc đó trời đã tối, ánh sáng yếu, khó tìm. Ta nghĩ sáng mai tìm tiếp, nếu không thấy thì tự mua đôi khác tương tự.”

“Tại sao không nói với lãnh đạo rằng giày bị mất?”

Tào Cảnh Dương thở dài, “Đồng phục và giày của chúng ta là khu nghỉ dưỡng phát, nhưng tháng lương đầu tiên trừ 1200 tệ tiền cọc. Khi từ chức, trả lại đồng phục và giày mới trả lại cọc cho chúng ta.”

“Nếu ta nói với lãnh đạo giày bị mất, họ chắc chắn sẽ trừ cọc của ta, chi bằng bỏ vài chục tệ mua đôi giày bảo vệ rẻ trên mạng, coi như không có chuyện gì xảy ra.”

Nói xong, Tào Cảnh Dương thở dài, “Ta cũng thấy ấm ức, ta cũng muốn sống thoải mái, nhưng thời buổi này tiền không

dễ kiếm, nếu không tiết kiệm thì không tìm được bạn gái, thật sự không còn cách nào.”

“Cảnh sát, ngài hỏi ta nãy giờ, rốt cuộc giày này có vấn đề gì?”

Hàn Bân nhướng mày, “Tối qua, nghi phạm vụ trộm đột nhập đi đôi giày này.”

Tào Cảnh Dương sợ hãi, vội vàng thanh minh, “Cảnh sát, chuyện này không liên quan đến ta, tối qua có người trộm giày của ta, chắc chắn là hắn muốn vu oan cho ta!”

“Tối qua từ 8:30 đến 10:30, ngươi ở đâu?”

Tào Cảnh Dương nghĩ ngợi, “Ta bắt đầu tuần tra từ 9 giờ, tuần tra đến 10 giờ, còn lại thì ở phòng trực, có người ở phòng trực có thể chứng minh cho ta.”

“Từ 9 đến 10 giờ, ngươi tuần tra ở đâu, vẽ một bản đồ tuần tra cụ thể.” Hàn Bân nói.

Triệu Minh nghe vậy, lấy một bản đồ khu nghỉ dưỡng, đặt trước mặt Tào Cảnh Dương.

Tào Cảnh Dương nuốt nước bọt, nhìn bản đồ một lúc, “Ta bắt đầu tuần tra từ phòng trực ở cổng chính, vòng một vòng quanh bãi đỗ xe, sau đó đến chỗ giả sơn hút một điếu thuốc.”

“Sau đó ta đi tuần quanh nhà hàng, thấy không có ai, ngồi chơi điện thoại ở ghế bên đường, khoảng 9:50 thì về phòng trực.”

Lý Huy cười khổ, “Ngươi là tuần tra hay là chơi bời, hút thuốc, chơi điện thoại, ngươi tuần tra thế này, khu nghỉ dưỡng không xảy ra chuyện mới lạ.”

“Cảnh sát, không chỉ ta, các đồng nghiệp khác cũng vậy.” Sợ Hàn Bân không tin, Tào Cảnh Dương nói tiếp,

“Lúc đầu nhân viên cũ dẫn ta tuần tra cũng vậy, hắn nghỉ, ta cũng nghỉ, ta là nhân viên mới, nếu không theo sẽ bị xa lánh.”

Lý Huy cười, “Ngươi còn lý lẽ nữa.”

“Không không, ta không có ý đó, ta biết làm vậy là sai, nhưng mọi người đều làm vậy, nếu không làm sẽ bị xa lánh.” Tào Cảnh Dương nói.

“Nhân viên cũ dẫn ngươi đâu?”

“Do khu nghỉ dưỡng hiệu quả không tốt, bị sa thải rồi.”

Lý Huy vỗ tay, “Thế đấy, lãnh đạo biết hết, hôm nay ngươi lười một chút, mai lười một chút, cuối cùng sẽ bị bắt.”

“Ta biết rồi, ta sẽ sửa, cảnh sát, ngài đừng nói với quản lý Hác.” Tào Cảnh Dương cầu xin.

Lý Huy không phải là người quản lý khu nghỉ dưỡng, nhân viên chăm chỉ hay lười, không liên quan đến hắn, nói, “Chỉ cần ngươi khai thật, nói hết mọi chuyện, chúng ta cũng không quan tâm chuyện khác.”

“Yên tâm, ta sẽ khai thật.” Tào Cảnh Dương hứa.

“Trước đó, ngươi nói có người cố tình vu oan, là bịa đặt hay thực sự có nghi ngờ?”

Tào Cảnh Dương nói, “Ta có nghi ngờ.”

“Ai?”

“Hắn tên là Trần Gia Liệt, là nhân viên phục vụ của khu nghỉ dưỡng, chúng ta có mâu thuẫn, ta nghi ngờ hắn vu oan cho ta.”

“Các ngươi có mâu thuẫn gì?”

Tào Cảnh Dương nắm chặt tay, “Trần Gia Liệt đến khu nghỉ dưỡng trước ta, hắn làm ở đây hơn một năm, hắn thích

một cô gái, nhưng cô ấy không thích hắn. Sau khi ta đến khu nghỉ dưỡng, ta đã thích cô ấy và chúng ta đang hẹn hò, hắn luôn ghen tị với ta, nói sớm muộn gì cũng đuổi ta đi.”

Chương 768: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Cô gái đó tên gì, làm việc ở đâu?"

"Lý Hiểu Kỳ, nàng cũng là nhân viên phục vụ khu nghỉ dưỡng, là bạn gái ta, từ khi chúng ta hẹn hò, Trần Gia Liệt luôn gây khó dễ cho ta, còn mách xấu với lãnh đạo."

"Ngươi nghi hắn có động cơ gây án, có chứng cứ gì không?" Hàn Bân truy hỏi.

Tào Cảnh Dương lắc đầu, "Ta cũng vừa mới biết chuyện này, làm sao có chứng cứ."

Lấy lời khai xong, Triệu Minh dẫn Tào Cảnh Dương ra ngoài.

Lý Huy gật đầu, "Bân Tử, có cần bắt giữ Tào Cảnh Dương không?"

Trường hợp của Tào Cảnh Dương có thể bắt giữ hoặc không.

"Ta giờ chỉ là cố vấn, ngươi tự quyết định." Hàn Bân nhìn đồng hồ, "Đã muộn rồi, ta phải đi thôi."

Lý Huy cười nháy mắt, "Đi ăn với bạn gái?"

"Ghen tị à?"

"Xì, ai mà không có." Lý Huy cười khẩy, vẫn lưỡng lự chuyện có bắt giữ Tào Cảnh Dương hay không, hỏi, "Bân Tử, sao ngươi biết giày của Tào Cảnh Dương có vấn đề? Chắc chắn bao nhiêu?"

“Giày của Tào Cảnh Dương kẹt một viên đá nhỏ, giống dấu giày tại hiện trường, rất khó là trùng hợp, nhưng khó thành chứng cứ.” Hàn Bân nói.

Lý Huy gật đầu, hiểu ý Hàn Bân, dấu giày tại hiện trường rất có thể là của Tào Cảnh Dương, nhưng chỉ có một phần ba dấu giày, khó thành bằng chứng pháp lý, chỉ có thể dùng để suy đoán.

Giờ việc Tào Cảnh Dương có thừa nhận hay không rất quan trọng, nếu hắn không thừa nhận, dấu giày không hoàn chỉnh không thể làm chứng cứ định tội.

Tào Cảnh Dương vẫn khá hợp tác, chủ động nói về việc giày mất, chỉ cần chứng minh lời hắn là thật, hoặc có chứng cứ ngoại phạm đủ, có thể loại trừ nghi ngờ.

Lý Huy cân nhắc kỹ, quyết định không bắt giữ Tào Cảnh Dương.

“Bân Tử, trước khi đi, sắp xếp công việc nhé.”

Hàn Bân không khách sáo, nói, “Giờ nghi phạm lớn nhất vẫn là Tào Cảnh Dương, điều tra mối quan hệ và chứng cứ ngoại phạm của hắn.”

“Thứ hai, Trần Gia Liệt có động cơ gây án, sớm tìm hắn lấy lời khai.”

“Thứ ba, kiểm tra camera quanh phòng trực, xem có ai lấy giày của Tào Cảnh Dương không.”

Lý Huy cười, mặt không đỏ tim không đập, “Anh hùng suy nghĩ giống nhau, ta cũng định sắp xếp vậy.”

Hàn Bân không để ý hắn, vỗ vai, “Lão Thiết, điều tra kỹ nhé, ta đi đây.”

“Ngươi đi đâu?”

Hàn Bân cười, “Không liên quan đến ngươi!”

…

Tối đó, Hàn Bân tránh được Hoàng Khiết Khiết, cùng Vương Đình đi bar hẹn hò.

Bar này khác bar trong thành phố, không có nhạc ồn ào, không có ánh đèn sáng chói, chỉ có cảnh đẹp, dòng suối nhỏ chảy róc rách, ngồi ở quầy bar, trò chuyện, uống rượu, tận hưởng không khí lãng mạn, yên bình.

Hàn Bân dựa vào quầy bar, tay cầm ly cocktail, ánh mắt lơ đễnh.

Vương Đình nghiêng đầu, dựa vào vai Hàn Bân, “Ngươi sao lại hẹn ta đến bar?”

“Để tránh cái đèn nhỏ.” Hàn Bân cười.

“Ha ha.” Vương Đình cười nhẹ, “Nếu Thiến Thiến nghe thấy, chắc chắn sẽ giận.”

“Đùa thôi.” Hàn Bân vuốt mái tóc đen dài của Vương Đình, “Chiều nay có thời gian, ta nói chuyện với vài khách nghỉ dưỡng, họ nói không khí ở đây rất tốt, ta muốn đưa ngươi đến trải nghiệm, ngươi thấy sao?”

“Rất tốt, lãng mạn, ta rất thích môi trường như thế này, làm ta cảm thấy thoải mái, toàn thân thư giãn.” Vương Đình đáp.

Hàn Bân hỏi, “Chiều nay thế nào?”

Vương Đình chớp mắt, “Ta và Thiến Thiến làm đẹp, ngươi thấy có gì khác không?”

Những câu hỏi như thế này, Hàn Bân luôn có cảm giác chống đối.

Trước đây hắn có bạn gái, thường hỏi hắn, ngươi thấy hôm nay ta có gì khác?

Lúc đó Hàn Bân còn trẻ, cũng nghĩ đó là chuyện quan trọng, liền trả lời thật, không thấy khác gì.

Bạn gái liền giận dỗi.

Hàn Bân dỗ dành một lúc mới biết nàng cắt mái tóc.

Lúc đó có cảm giác như gặp ma.

Tóc dài một cm hay ngắn một cm, có mấy người đàn ông để ý?

Sau một thời gian, Hàn Bân trưởng thành hơn, trả lời những câu hỏi như vậy cũng tự nhiên hơn.

Hàn Bân nắm tay Vương Đình, cười, "Mịn màng, muỗi đậu còn trượt."

"Đáng ghét, đâu có như ngươi nói."

Hàn Bân ôm eo nàng, thuận tiện hôn một cái, "Không hề quá."

Vương Đình đỏ mặt, ngại ngùng, "Bên cạnh có người."

"Hay chúng ta đổi chỗ không có người." Hàn Bân nháy mắt.

"Mặc kệ ngươi."

Hàn Bân uống một ngụm cocktail, hỏi, "Ngày mai, ngươi muốn đi đâu chơi?"

"Chưa nghĩ, tối nay định bàn với Thiến Thiến, không ngờ ngươi hẹn ta đến đây."

"Ngươi có vẻ không muốn lắm."

"Không có, ta tưởng ngươi điều tra án tới khuya, không ngờ ngươi còn có thời gian bên ta."

"Điều tra án quan trọng, nhưng ở bên ngươi còn quan trọng hơn."

Vương Đình cười, rõ ràng rất hài lòng với câu trả lời này, "Đúng rồi, vụ án điều tra thế nào rồi?"

"Cũng khá, có chút manh mối, may mắn có thể phá án ngày mai."

"Giỏi vậy."

Hàn Bân tự hào, "Đương nhiên, không xem là bạn trai của ai."

Hai người ở bar một lúc, đến hơn mười giờ mới về phòng…

Khu nghỉ dưỡng.

Phòng Mã Phương Phương.

Phòng có tiếng nhạc nhẹ.

Mã Phương Phương đang thu dọn quần áo, Trịnh Dung đứng ở cửa phòng tắm sấy tóc, Lý Lan ngồi trên ghế sofa xem phim.

Trịnh Dung sấy tóc xong, cũng ngồi xuống ghế, "Các chị em, thời gian trôi nhanh quá, mới chớp mắt đã phải đi rồi."

Lý Lan đồng tình, "Đúng vậy, cảm giác mới đến chưa được hai ngày, thời gian tươi đẹp luôn ngắn ngủi."

Chương 769: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Tươi đẹp sao, ta thấy là thời gian kinh tâm động phách.” Mã Phương Phương cười khổ.

“Được rồi, không phải chuyện đó sao, học một khôn, đã qua rồi, đừng để trong lòng.” Trịnh Dung nói.

“Phương Phương, trước khi đi, ngươi còn liên hệ cảnh sát không?” Lý Lan hỏi.

Mã Phương Phương hừ một tiếng, “Liên hệ gì nữa, nếu có manh mối, họ đã liên lạc với ta, hơn nữa, khu nghỉ dưỡng chắc chắn có liên lạc với cảnh sát, nếu có manh mối phá án, họ sao dễ dàng đồng ý bồi thường.”

“Phương Phương, ngươi nghĩ thấu rồi.” Trịnh Dung cười.

Mã Phương Phương đáp, “Gần ba vạn tệ, ta sao không quan tâm, đã nghĩ đủ mọi khả năng. Nếu cảnh sát có manh mối phá án, khu nghỉ dưỡng sẽ không dễ đề nghị bồi thường, họ khôn lắm.”

Trịnh Dung hỏi, “Khu nghỉ dưỡng nói khi nào chuyển tiền cho ngươi?”

“Quản lý Hác nói, trước trưa mai sẽ chuyển ba vạn tệ vào tài khoản ta.”

Lý Lan cười, “Họ không chuyển, chúng ta không trả phòng, không ai sợ ai.”

“Họ là khu nghỉ dưỡng lớn, nếu chuyện lớn ra, tổn thất không chỉ hai ba vạn tệ.”

Mã Phương Phương gật đầu, nàng cũng thấy Lý Lan nói có lý, nhưng tiền chưa vào tay, vẫn không yên tâm.

Trịnh Dung vung tay, "Chị em, mai là ngày cuối cùng ở khu nghỉ dưỡng, sáng ta muốn đi leo núi, ai đi cùng?"

"Lại leo núi, mệt chết, ta không đi." Lý Lan lắc đầu.

Mã Phương Phương nhún vai, "Ta cũng không đi, lần này mang giày cứng, lần trước leo núi gót chân bị phồng."

Trịnh Dung thở dài, vẻ mặt uất ức, "Vậy thôi, ta đi một mình. Hy vọng gặp được soái ca, cho các ngươi ghen tị."

Ba cô lại cười đùa…

Sáng hôm sau.

Trịnh Dung dậy sớm, rửa mặt, thay đồ thể thao, lặng lẽ ra khỏi phòng.

Ra ngoài vận động, nàng không gọi xe, tự đi bộ đến núi.

Trịnh Dung vừa đi vừa vung tay, đi không nhanh, có vẻ mất tập trung.

Thực ra, mục đích thực sự dậy sớm không phải để leo núi, mà là đi lấy chiếc nhẫn ở Đài Hoàng Kim.

Chiếc nhẫn kim cương Mã Phương Phương mất chính là nàng giấu ở vách ngăn nhà vệ sinh.

Lúc đó nàng cũng căng thẳng, chưa nghĩ ra cách xử lý nhẫn, nên giấu ở chỗ khó tìm.

Trịnh Dung vốn không dám đến Đài Hoàng Kim lấy nhẫn, nhưng quản lý Hác đến thăm hôm qua làm nàng yên tâm hơn.

Trước đây Trịnh Dung nghe bạn nói, người làm ăn lớn càng tính toán cẩn thận.

Nếu cảnh sát điều tra có tiến triển, khu nghỉ dưỡng sẽ không dễ bàn chuyện bồi thường, điều đó chứng tỏ nàng an toàn.

Theo quan sát của Trịnh Dung, quản lý Hác không muốn cảnh sát ở lại khu nghỉ dưỡng lâu, còn bảo Mã Phương Phương không chủ động liên hệ cảnh sát, nên Mã Phương Phương và khu nghỉ dưỡng đều không quan tâm, cảnh sát càng không cần lo.

Trịnh Dung suy nghĩ kỹ, thấy lấy lại nhẫn không có rủi ro lớn, hơn nữa nàng rất thích chiếc nhẫn đó, dù sau này không thể đeo công khai, cũng có thể giữ lại.

Chị em chơi với nhau, nay có mai không, biết đâu sau này không còn chơi với nhau nữa, lúc đó mình còn cơ hội đeo công khai.

Nghĩ vậy, Trịnh Dung đi nhanh hơn.

Không lâu sau, Trịnh Dung đến gần Đài Hoàng Kim, thật sự đến nơi, nàng lại có chút lo lắng.

Hít sâu một hơi, vươn tay, ra ngoài vận động, đi nửa đường muốn đi vệ sinh, là chuyện bình thường.

“Cố lên! Trịnh Dung Dung, ngươi là tuyệt nhất!” Trịnh Dung tự cổ vũ, rồi bước lên Đài Hoàng Kim.

Trịnh Dung Dung là tự xưng của nàng.

Đến cửa tiền sảnh, Trịnh Dung tim đập mạnh, nàng nhìn qua cửa kính, không thấy ai, rồi đẩy cửa kính, vào tiền sảnh.

Bên trái là sảnh ngắm hoàng hôn, sảnh còn khóa.

Bên phải là nhà vệ sinh, cửa treo dây cảnh báo, bên cạnh có biển đang sửa chữa tạm ngừng sử dụng.

Trịnh Dung lắc lư người, cố gắng trông tự nhiên hơn, chui qua dây cảnh báo.

Trong nhà vệ sinh không có ai, Trịnh Dung yên tâm hơn.

Trịnh Dung đến gian thứ ba, đóng cửa, hạ nắp bồn cầu, đứng lên nắp, nhìn vách ngăn trên cao, thấy một chiếc nhẫn lấp lánh.

Trịnh Dung nhặt nhẫn, cười, "Ngươi là của ta!"

"Rầm!" Đúng lúc này, cửa bị đá mở.

Điền Lệ hét, "Cảnh sát, không được động đậy!"

Trịnh Dung sợ hãi, tay run, nhẫn rơi xuống đất, "Ngươi… ngươi sao lại ở đây?"

"Ta đợi ngươi lâu rồi, không đến thì muỗi cũng làm phiền chết." Điền Lệ cười lạnh, nàng đợi ở gần nhà vệ sinh để bắt nghi phạm.

"Ngươi… phát hiện khi nào?" Trịnh Dung nói không rõ.

Điền Lệ đưa còng tay, "Đừng vội, đổi chỗ khác từ từ nói."

Nàng không thể ở đây lâu hơn…

Nhà ăn khu nghỉ dưỡng.

Hàn Bân ba người đang ăn sáng.

Hàn Bân cầm bánh sừng bò cho Vương Đình, "Cái này ngon, ngươi thử xem."

Hoàng Khiết Khiết liếc nhìn, không nói gì, mấy ngày này nàng đã miễn nhiễm.

"Chị, tối qua ngươi và anh đi đâu, hơn mười giờ mới về."

Hàn Bân cười, "Ngươi đoán xem."

"Ta không hỏi ngươi."

Vương Đình uống nước cam, “Khu nghỉ dưỡng có bar ngoài trời, không khí và cảnh quan tốt, chúng ta ngồi đó một lúc.”

Hoàng Khiết Khiết bực bội, “Bar, ta cũng muốn đi, sao không gọi ta?”

“Lần sau, anh mời ngươi uống cocktail.”

“Hừ, nếu ngươi chân thành, tối qua đã không cố tình bỏ ta lại.” Hoàng Khiết Khiết bĩu môi, nhìn hai người, “Các ngươi nhớ, ta chỉ nói một lần. Sau này, ta sẽ không bao giờ đi du lịch với các ngươi nữa.”

Hàn Bân cười, hắn muốn thế này, không có cái đèn nhỏ, hắn và Vương Đình đã tiến thêm một bước.

Chương 770: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đing đing…"

Điện thoại Hàn Bân reo, màn hình hiện tên Lý Huy.

"Alo."

Lý Huy giọng phấn khởi, "Bân Tử, cá cắn câu rồi, haha, quả nhiên là mỹ nhân ngư."

"Thẩm vấn chưa?"

"Chưa, đợi ngươi, mau đến, chúng ta cùng thẩm vấn, song kiếm hợp bích, thiên hạ vô địch."

Hàn Bân "…"

Lý Huy hỏi, "Ngươi làm gì, sao không nói gì."

"Ngươi lại xem livestream?"

Lý Huy ngạc nhiên, "Quỷ thật, sao ngươi biết? Theo dõi ta?"

Ngươi nói chuyện toàn phong cách livestream, ai mà không biết.

Cúp điện thoại, Hoàng Khiết Khiết hỏi, "Anh, vụ án có tiến triển?"

Vương Đình cũng tò mò, "Nhẫn tìm được chưa?"

"Hôm qua tìm được rồi."

"Ở đâu?"

Hàn Bân uống hết cà phê, "Các ngươi đoán xem?"

“Người đeo kính xanh trộm sao?” Hoàng Khiết Khiết đoán.

“Không phải.”

Vương Đình nhìn qua, thấy chỉ có Mã Phương Phương và Lý Lan đang ăn, “Chẳng lẽ là bạn Mã Phương Phương trộm?”

“Đúng là nàng của ta.” Hàn Bân lau miệng, đứng lên, “Các ngươi ăn từ từ, ta đi xem.”

…

Không lâu sau, Hàn Bân ngồi xe đến phòng thẩm vấn.

Lý Huy đang đứng hút thuốc, đưa Hàn Bân một điếu.

Hàn Bân từ chối, “Ngươi ngày càng nghiện nặng.”

“Không cách nào, trước không làm tổ trưởng thì ghen tị, làm rồi mới biết áp lực lớn, hút thuốc giảm stress.” Lý Huy nói.

“Bắt được Trịnh Dung rồi?”

“Đúng, sáng nay bắt ở nhà vệ sinh, Điền Lệ bắt tại trận.” Lý Huy cười.

“Vụ trộm đột nhập có tiến triển gì không?”

Lý Huy thở ra khói, “Chúng ta đã liên lạc với Trần Gia Liệt, hôm qua hắn không đi làm, hứa sáng nay đến lấy lời khai.”

“Camera quanh phòng trực đang kiểm tra.”

Hàn Bân gật đầu, “Vào thôi, giải quyết vụ trộm kim cương trước.”

Vào phòng thẩm vấn, Trịnh Dung ngồi trên ghế, ánh mắt đờ đẫn.

Điền Lệ ngồi bên cạnh trông chừng.

Thấy Hàn Bân vào, Trịnh Dung đứng dậy, "Cảnh sát, các ngươi cuối cùng cũng đến, tại sao bắt ta, có nhầm lẫn không?"

"Ngồi xuống." Điền Lệ ấn nàng ngồi xuống, "Bắt quả tang rồi, còn dám chối."

Trịnh Dung tỏ vẻ oan ức, "Bắt quả tang gì, ta không biết các ngươi nói gì."

"Rầm!" Lý Huy đập bàn, "Đến nước này còn giở trò, thật coi chúng ta là kẻ ngốc."

Trịnh Dung lắc đầu, "Ta không, ta chỉ không hiểu sao các ngươi bắt ta."

Điền Lệ càng nghe càng giận, đặt chiếc nhẫn lên bàn, "Ta vào nhà vệ sinh, thấy ngươi cầm chiếc nhẫn này, nếu không phải ngươi trộm, sao biết nhẫn ở đó."

Trịnh Dung chối, "Sáng nay ta định đi leo núi, đi ngang Đài Hoàng Kim muốn đi vệ sinh nên vào. Ta không biết trong đó có nhẫn."

"Sao nhẫn lại ở tay ngươi?"

"Ta vào gian đó, thấy nhẫn dưới đất, cảm thấy giống nhẫn Mã Phương Phương mất, liền nhặt lên, chuyện này không phạm pháp." Trịnh Dung nói.

"Nhẫn này ngươi nhặt dưới đất?" Hàn Bân xác nhận.

"Đúng, ta biết có chút trùng hợp, nhưng sự thật là vậy, vừa nhặt lên thì nữ cảnh sát vào, có thể nàng hiểu nhầm."

Lý Huy cười lạnh, "Có lẽ chúng ta nhầm ngươi rồi."

"Không thể trách nàng, có lẽ ta xui quá." Trịnh Dung thở dài.

Điền Lệ giận cười, "Nói vậy ta phải xin lỗi ngươi."

“Không cần, ta đâu dám để cảnh sát xin lỗi, thả ta là được.” Trịnh Dung nói.

“Đừng mơ, vào đây, đừng hòng ra dễ dàng.” Lý Huy cười lạnh.

Trịnh Dung cảnh giác, “Các ngươi định ép cung?”

Hàn Bân cười, không giận, dựa vào ghế hỏi, “Ngươi biết vì sao nữ cảnh sát này bắt ngươi ngay không?”

Trịnh Dung hít sâu, “Nghe nói, các ngươi luôn có người theo dõi.”

“Đúng, hôm qua chúng ta tìm thấy nhẫn, ngươi giấu nhẫn ở vách ngăn gian nhà vệ sinh, chúng ta không lấy nhẫn để đợi kẻ trộm quay lại lấy, không chỉ cử người theo dõi, còn lắp camera ẩn, hành động của ngươi đều bị quay lại.” Hàn Bân nói,

“Nếu ngươi khai thật, còn được khoan hồng. Bị bắt còn chối, chỉ nặng thêm tội.”

Trịnh Dung cố gắng biện hộ, “Ta không tin, sao các ngươi có thể lắp camera trong nhà vệ sinh.”

Hàn Bân nói, “Ta hỏi khu nghỉ dưỡng, ngoài lúc ngắm hoàng hôn, bình thường ít người vào Đài Hoàng Kim. Hơn nữa, có dây cảnh báo, biển báo tạm ngừng sử dụng. Đã chuẩn bị kỹ, khách cơ bản không vào. Trừ phi người đó không phải vào vệ sinh, mà có mục đích khác, như ngươi.”

Trịnh Dung nhìn chằm chằm Hàn Bân, tay nắm chặt, “Ta không ngờ các ngươi dùng cách hèn hạ thế…”

Lý Huy cười, “Thế này là hèn hạ. Ngươi trộm đồ của bạn thân không hèn hạ?”

Trịnh Dung rơi lệ, lắc đầu, “Ta không định trộm của nàng, đây là hiểu lầm.”

Lý Huy không tin, "Một câu hiểu lầm, giải thích sao nhẫn của Mã Phương Phương lại ở tay ngươi."

"Ta… cầm nhầm túi."

Lý Huy hỏi, "Cầm nhầm túi?"

Trịnh Dung thở dài, kể, "Hôm đó, chúng ta ngắm hoàng hôn ở Đài Hoàng Kim, trời vàng rực, rất đẹp, chúng ta trò chuyện, chụp ảnh, ta còn uống hai ly rượu vang. Ta uống không giỏi, thấy khu nghỉ dưỡng miễn phí, ham rẻ uống thêm hai ly, hơi say."

"Chụp ảnh xong, ta cầm túi đi vệ sinh, hai người họ vẫn trò chuyện. Vào vệ sinh, ta mới phát hiện cầm nhầm túi."

"Túi giống nhau, ta thực sự cầm nhầm, sau đó thấy trong túi có nhẫn, ta ma xui quỷ khiến lấy ra, giấu ở vách ngăn nhà vệ sinh."

Hàn Bân hỏi tiếp, "Nhẫn mua đáng tiền nhưng bán không được bao nhiêu, ngươi sao lại trộm nhẫn?"

Chương 771: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trịnh Dung lắc đầu, "Ta biết bán không được bao nhiêu, cũng không phải vì tiền."

"Vậy vì sao?"

"Lúc đó như ma xui quỷ khiến, không nghĩ nhiều, chỉ là bản năng. Thực ra về đến sảnh ta đã hối hận, Mã Phương Phương báo cảnh sát, ta càng sợ."

"Nếu có cơ hội, ta tuyệt đối không làm chuyện ngốc này."

Trong mắt Lý Huy, Trịnh Dung đã gây án, chắc chắn có động cơ, một câu bản năng không giải thích được, hỏi,

"Một số hành vi của con người, nhìn như vô ý, thực ra là có kế hoạch từ lâu, hoặc trong tiềm thức đã muốn làm vậy, nếu ngươi không vì tiền, thì là có thù với Mã Phương Phương."

"Không, chúng ta luôn quan hệ tốt, không có thù hận, nếu không, sao có thể cùng đi nghỉ." Trịnh Dung phủ nhận.

Hàn Bân xoay cây bút, "Ngươi có tiền án trộm cắp?"

Trịnh Dung nói, "Không, ta lần đầu, từ nhỏ đến lớn luôn tuân thủ pháp luật, ta chưa từng trộm cắp, ta rất hối hận…"

Điền Lệ khoanh tay, đứng trước Trịnh Dung, nhìn xuống, "Ngươi có ghen tị Mã Phương Phương?"

"Ta… ta…"

Trịnh Dung nghẹn cổ, phản bác, "Ta không, ta ghen tị nàng gì, ta là giáo viên, có công việc ổn định. Ta còn có một căn

nhà, dù nhỏ nhưng đứng tên ta. Nàng có gì? Chỉ biết dựa vào đàn ông, có người cầu hôn là giỏi à.”

“Ta không thèm, ta là phụ nữ độc lập, muốn nhẫn có thể tự mua. Nàng có gì hơn ta?”

Hàn Bân cười, quả nhiên phụ nữ hiểu phụ nữ.

Bạn bè có nhiều loại, có bạn tri kỷ, có bạn nhậu, hai loại này khá phổ biến.

Bạn tri kỷ không cần nói, đáng tin, nhưng ít.

Nhiều lúc bạn nhậu là từ tiêu cực, nhưng Hàn Bân thấy bạn nhậu cũng có ích, chỉ cần hiểu rõ, không có gì xấu, thỉnh thoảng tìm người uống rượu, nói chuyện phiếm cũng hay.

Còn một loại bạn, chịu hoạn nạn chung, không chịu được người khác giàu hơn.

Nói trắng ra, không muốn thấy ngươi tốt hơn.

Ngươi nghèo, hắn nhiệt tình, kết nghĩa anh em, chơi rất vui.

Ngươi luôn nghèo, luôn kém hắn, có khi hai người thành bạn tốt cả đời.

Ngày nào đó, ngươi phất lên, sống tốt hơn hắn.

Hắn cảm thấy khó chịu, nhẹ thì xa lánh, dần dần không liên lạc.

Thế còn tốt.

Có người có khi còn hại ngươi.

Hại xong, còn giả vờ an ủi, thực ra trong lòng vui mừng.

Gặp người như vậy, tránh xa hắn.

…

Nửa tiếng sau, một thanh niên lén lút đến ngoài lầu phòng thẩm vấn.

Thanh niên hơn hai mươi tuổi, mặc đồng phục nhân viên khu nghỉ dưỡng.

Vào lầu, thanh niên hỏi cảnh sát, "Ngài, ta là Trần Gia Liệt, đến lấy lời khai."

"Ngươi chờ, ta đi báo." Một cảnh sát đứng dậy, gõ cửa phòng thẩm vấn, nói vài câu.

Trần Gia Liệt không nghe rõ, chỉ thấy cảnh sát vẫy tay,

"Vào đi."

Trần Gia Liệt vào phòng thẩm vấn, thấy hai người đàn ông ngồi trong, chào, "Cảnh sát, ta là Trần Gia Liệt, đến lấy lời khai."

Hàn Bân dập thuốc, "Mời ngồi."

"Cảnh sát, các ngươi tìm ta có việc gì?"

"Đừng căng thẳng, chỉ là hỏi thường lệ." Lý Huy rót nước, để trước mặt Trần Gia Liệt.

"Liên quan đến vụ trộm sao?"

Hàn Bân gật đầu, "Đúng, ngươi biết gì về vụ trộm?"

"Ta không biết nhiều, chỉ nghe đồng nghiệp nói, Đài Hoàng Kim bị trộm, nhẫn của nữ khách bị lấy. Còn tối qua hình như lại có trộm, cụ thể thế nào, ta không rõ." Trần Gia Liệt hơi căng thẳng,

"Cảnh sát, chuyện này liên quan gì đến ta?"

Lý Huy nói, "Chúng ta nhận được tố cáo, có người nghi ngươi là nghi phạm vụ trộm tối qua."

Trần Gia Liệt vội nói, “Không thể, chắc chắn nhầm, ta sao có thể trộm, ai tố cáo ta?”

“Ngươi đừng hỏi ai tố cáo, chúng ta mời ngươi đến, là để làm rõ, hy vọng ngươi hợp tác.” Lý Huy nói.

Trần Gia Liệt nói, “Ta không làm gì, sao hợp tác, ta thật sự không biết gì.”

Hàn Bân an ủi, “Ngươi thả lỏng, chỉ cần trả lời vài câu, cảnh sát sẽ chứng minh ngươi trong sạch.”

“Câu gì?”

“Tối qua từ 8:30 đến 10:30, ngươi ở đâu?”

“Tối qua… ta ở ký túc xá, chơi điện thoại trong ký túc xá khu nghỉ dưỡng.”

“Có ai chứng minh?”

“Có, phòng ta có bốn người, tối qua có hai người trong phòng, họ có thể chứng minh, tối qua sau 8:30, ta luôn ở ký túc, không ra ngoài.” Trần Gia Liệt nói.

Lý Huy nói, “Có chứng cứ ngoại phạm thì dễ, cho ta số liên lạc của hai người đó.”

Trần Gia Liệt nghĩ, “Ta không nhớ, cho ta xem điện thoại?”

“Được.”

Trần Gia Liệt lấy điện thoại, tìm số hai bạn cùng phòng.

Lý Huy ghi lại số, “Được rồi, ngươi có thể đi.”

Trần Gia Liệt hỏi, “Hết rồi sao.”

Lý Huy hỏi lại, “Ngươi còn gì muốn nói?”

“Không không, ta không, không.” Trần Gia Liệt vội đứng lên đi, đến cửa thì dừng lại, “Cảnh sát, có phải Tào Cảnh Dương tố cáo ta?”

Lý Huy nhíu mày, trả lời lấp lửng, “Đi đi, đóng cửa lại.”

Trần Gia Liệt đi rồi, Lý Huy lấy điện thoại, gọi cho bạn cùng phòng Trần Gia Liệt, xác minh.

Không lâu sau, bên ngoài ồn ào, cửa văn phòng bị mở ra.

Hàn Bân nhìn, thấy hai người phụ nữ vào, Mã Phương Phương và Lý Lan.

Hàn Bân định báo cho Mã Phương Phương biết đã phá án, tìm được nhẫn.

Không ngờ nàng tự đến.

Mã Phương Phương vội đến trước bàn, chưa kịp nói, đã nói ngay, “Cảnh sát Hàn, ta muốn báo án.”

“Báo gì, ngươi lại mất gì?”

Lý Lan cũng lo lắng, đáp, “Không phải mất đồ, là bạn chúng ta Trịnh Dung mất tích. Tối qua nàng nói đi leo núi, sáng nay không thấy, chúng ta nghĩ nàng đi leo núi, không để ý.”

Chương 772: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Kết quả là đến giờ vẫn chưa về, điện thoại cũng không liên lạc được, lo quá."

Hàn Bân cười khổ, nhìn Mã Phương Phương, không biết nàng biết sự thật sẽ ra sao.

Mã Phương Phương giục, "Cảnh sát, mất đồ không tìm được không sao, mất người là chuyện lớn, ngài mau tổ chức người tìm trên núi."

"Đừng vội, ta sẽ tìm người, trước đó, ta có chuyện muốn nói với ngươi." Hàn Bân nói.

"Giờ rồi, sao ta không vội, bạn ta gặp chuyện, còn gì quan trọng hơn." Mã Phương Phương nói.

Lý Lan cũng bất mãn, "Cảnh sát Hàn, ngươi yên tâm thật, giờ là chuyện sống còn."

Để hai người bình tĩnh, Hàn Bân nói ngay, "Ta đã tìm thấy Trịnh Dung."

"Ở đâu?"

"Ngay phòng bên cạnh."

Lý Lan nửa tin nửa ngờ, "Thật không, nàng làm gì ở phòng bên cạnh?"

"Trịnh Dung không nguy hiểm, các ngươi không cần lo. Ta có chuyện nói, nói xong các ngươi sẽ hiểu." Hàn Bân nói, "Ngồi xuống, nghe ta nói."

Lý Lan và Mã Phương Phương nhìn nhau, đều vẻ nghi hoặc, nhưng vẫn nghe lời ngồi xuống.

Hàn Bân mở ngăn kéo, lấy túi nhựa, đặt trước mặt Mã Phương Phương, "Xem đi."

Mã Phương Phương cầm lên, xem kỹ, "Nhẫn, là nhẫn của ta!"

Mã Phương Phương vui mừng, "Nhẫn của ta tìm thấy rồi, các ngươi tìm thấy khi nào."

"Hôm qua."

Mã Phương Phương thắc mắc, "Hôm qua tìm thấy, sao không báo ta, làm ta lo suốt đêm."

"Quản lý Hác không tìm các ngươi, đã đồng ý bồi thường, lo gì nữa." Hàn Bân cười.

Mã Phương Phương ngạc nhiên, như bị Hàn Bân nhìn thấu, "Ngươi biết?"

Hàn Bân không trả lời ngay, chuyển chủ đề, "Hôm qua không trả nhẫn, để bắt kẻ trộm, điều tra rõ vụ án."

"Vậy kẻ trộm đã bắt?"

"Đúng."

"Tốt quá, cuối cùng bắt được, hả giận. Cảnh sát, ai trộm nhẫn của ta? Có phải khách hôm đó?"

Hàn Bân nói bóng gió, "Đúng, kẻ trộm đã bắt, ở phòng bên cạnh."

Mã Phương Phương ngẩn ra, rồi như hiểu ra, mặt biến sắc.

Lý Lan chỉ vào phòng bên, "Ngươi… nói kẻ trộm là Trịnh Dung?"

Hàn Bân đáp, "Đúng, kẻ trộm nhẫn là Trịnh Dung."

Lý Lan kinh ngạc, lắc đầu, "Không thể, chúng ta là bạn thân, Trịnh Dung sao có thể làm vậy, ta không tin."

Hàn Bân chắc chắn, "Dù ngươi tin hay không, đó là sự thật."

"Ta cũng không tin." Mã Phương Phương tỉnh lại, hỏi, "Các ngươi có chứng cứ gì nói Trịnh Dung trộm nhẫn?"

Hàn Bân hỏi lại, "Chúng ta bắt nàng, nàng đang cầm nhẫn, đó không là chứng cứ?"

"Nhưng hôm đó ba chúng ta luôn cùng nhau, nếu nàng lấy từ túi ta, sao ta không thấy." Mã Phương Phương vẫn không tin.

Bạn thân quan tâm mình, sao lại là kẻ trộm.

Hàn Bân hỏi, "Hôm đó các ngươi có mang túi giống nhau?"

"Có."

Hàn Bân hỏi tiếp, "Trịnh Dung có đi vệ sinh?"

Lý Lan vẫn chưa hiểu, "Ta nhớ nàng có đi vệ sinh, nhưng liên quan gì?"

Hàn Bân giải thích, "Trịnh Dung đi vệ sinh, cầm nhầm túi Mã Phương Phương, lấy nhẫn ở đó, các ngươi không thấy, rồi giấu nhẫn ở nhà vệ sinh, sáng nay đi lấy nhẫn, bị chúng ta bắt tại trận."

"Cái này… cái này thật…" Lý Lan há hốc miệng, thấy không thể tin, nhưng Hàn Bân giải thích hợp lý.

Mã Phương Phương mệt mỏi ngồi xuống, lẩm bẩm, "Chẳng trách nàng sáng đi leo núi, ta thấy lạ, một mình leo núi gì, nàng không siêng năng, hóa ra là đi lấy nhẫn của ta."

“Nàng sao có thể vậy, ta luôn coi nàng là bạn tốt, chia sẻ mọi chuyện, sao nàng lại làm vậy.”

Lý Lan cũng không hiểu, “Đúng, chúng ta là bạn thân, Trịnh Dung sao làm vậy, nàng có nỗi khổ gì?”

“Nếu cần tiền, có thể nói, chúng ta sẽ giúp.”

“Chúng ta coi nàng là bạn, mới đây nàng thất tình, chúng ta cùng an ủi, túi đó mua khi đó, ai ngờ nàng có ý đồ xấu.”

Mã Phương Phương đứng dậy, “Cảnh sát Hàn, ta muốn gặp Trịnh Dung, hỏi nàng tại sao làm vậy!”

Hàn Bân nghiêm mặt, “Được rồi, kẻ trộm bắt, nhẫn tìm, vụ án kết thúc, đừng gây rối nữa.”

Mã Phương Phương kích động vậy, giờ để nàng gặp Trịnh Dung, chẳng phải tự chuốc rắc rối, nếu hai người xung đột, cảnh sát phải chịu trách nhiệm.

Hàn Bân gọi cảnh sát Tiểu Ngô vào, bảo hắn tiếp Mã Phương Phương và Lý Lan.

Chuyện ba bạn thân này Hàn Bân không muốn để ý, còn vụ trộm nghiêm trọng hơn cần hắn xử lý.

……

Không lâu sau, văn phòng lại yên tĩnh trở lại, các cảnh sát khác đều được cử đi điều tra, trong phòng chỉ còn Hàn Bân và Lý Huy.

Lý Huy rót một cốc trà, ngồi bên cạnh Hàn Bân, “Ta đã liên hệ với bạn cùng phòng của Trần Gia Liệt, họ đều có thể chứng minh rằng tối qua Trần Gia Liệt không rời khỏi ký túc xá.”

“Nhưng để đề phòng, ta đã bảo Triệu Minh cùng một cảnh sát đến gặp trực tiếp hai người bạn cùng phòng đó để lấy lời

khai.”

Hàn Bân gật đầu, lúc lấy lời khai của Trần Gia Liệt, hắn luôn quan sát nét mặt đối phương, theo kinh nghiệm của hắn, Trần Gia Liệt không có vẻ gì là nói dối.

“Chứng cứ ngoại phạm của Tào Cảnh Dương đã được xác thực chưa?”

Lý Huy hừ một tiếng, “Đã kiểm tra camera, nhưng thằng nhóc đó tuần tra lười biếng, cứ lẩn ở những chỗ không có camera, làm sao mà chứng minh được?”

“Tức là vẫn chưa thể loại bỏ hoàn toàn nghi ngờ đối với hắn.”

Lý Huy gật đầu, “Cũng tự trách hắn, làm việc không nghiêm túc, chỉ biết gian lận lười biếng, nếu hắn tuần tra đàng hoàng, camera dọc đường đã quay được, đâu đến nỗi không có chứng cứ ngoại phạm.”

Chương 773: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân cười, thói quen rút một điếu thuốc, nhưng chưa kịp châm lửa thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

Ngay sau đó, cửa văn phòng bị gõ, "Cộc cộc."

"Mời vào."

"Cạch…" Cửa mở ra.

Hai cô gái trẻ đẹp bước vào, chính là Vương Đình và Hoàng Khiết Khiết.

Hàn Bân đứng dậy, hơi ngạc nhiên, "Đình Đình, các ngươi đến đây làm gì?"

"Ta mang trái cây đến thăm các ngươi." Vương Đình nhìn quanh văn phòng, "Sao chỉ có các ngươi thôi, các đội viên khác đâu?"

Lý Huy cười, "Đều bị hắn phái ra ngoài rồi."

Vương Đình cười, "Ăn trái cây đi, đều đã rửa sạch, có chuối, táo, cam, kiwi, muốn ăn gì tự lấy nhé."

Lý Huy cũng là người mặt dày, cười hề hề, "Em dâu chu đáo quá, vậy ta không khách sáo."

Lý Huy lấy một quả chuối, bóc vỏ ăn ngay.

Hàn Bân lấy một quả cam, dùng dao nhỏ cắt ra, chia cho Vương Đình và Hoàng Khiết Khiết.

Vương Đình khẽ hỏi, "Không làm phiền các ngươi chứ."

Hàn Bân cười, "Không, chúng ta đang ngồi nhìn nhau, ngươi đến đúng lúc, ta nhìn hắn phát chán rồi."

Hoàng Khiết Khiết nhe răng, đi quanh một vòng, "Anh rể, văn phòng này không tệ, còn đẹp hơn văn phòng của chúng ta."

"Đây là khu nghỉ dưỡng, dùng để du lịch. Chúng ta là đồn cảnh sát, trang hoàng đẹp làm gì, không phải để ngươi hưởng thụ."

Vương Đình nói, "Đúng rồi, vừa nãy chúng ta gặp Mã Phương Phương và Lý Lan, tâm trạng của họ không tốt."

Hàn Bân cảm thán, "Đồ của mình bị bạn thân trộm, lại còn bị nhìn thấy cười chê nửa ngày, tâm trạng sao tốt được."

Theo Hàn Bân, không chỉ quan hệ giữa Mã Phương Phương và Trịnh Dung bị rạn nứt.

Quan hệ giữa Lý Lan và Trịnh Dung chắc chắn cũng rạn nứt.

Thậm chí, quan hệ giữa Lý Lan và Mã Phương Phương cũng có thể sẽ lung lay.

Ban đầu, ba người họ đều là bạn thân, giờ Trịnh Dung phản bội Mã Phương Phương, đã khiến Mã Phương Phương cảnh giác, chưa chắc đã tin tưởng Lý Lan như trước.

Quan hệ giữa người với người dựa trên cây cầu niềm tin, một khi cây cầu đó sụp đổ, người trên cầu khó mà an toàn.

Bốn người trò chuyện một lúc trong văn phòng.

Không lâu sau, điện thoại của Lý Huy reo.

Vương Đình và Hoàng Khiết Khiết sợ ảnh hưởng đến việc điều tra nên rời khỏi văn phòng.

Hàn Bân tiễn hai người ra cửa, chưa kịp quay lại văn phòng thì Lý Huy đã bước ra, "Bân Tử, có manh mối rồi!"

…

Phòng 201 tòa 7.

Một người đàn ông đặt túi du lịch lên giường, đang thu dọn đồ đạc cá nhân.

Người đàn ông châm một điếu thuốc, ngậm trong miệng, tàn thuốc rơi trên giường cũng không để ý.

"Cộc cộc…" Tiếng gõ cửa vang lên từ bên ngoài.

Người đàn ông ngẩn ra, kẹp điếu thuốc trong tay, "Ai đấy?"

"Tiên sinh, ta là nhân viên khu nghỉ dưỡng, nghe nói ngài chuẩn bị trả phòng, ta đến kiểm tra phòng." Một giọng nữ vang lên bên ngoài.

"Thật phiền phức." Người đàn ông lẩm bẩm, nhưng vẫn đi tới, mở cửa.

Ngoài cửa là một cô gái mặc đồng phục khu nghỉ dưỡng, nở nụ cười chuyên nghiệp, "Xin lỗi, làm phiền ngài."

Người đàn ông quay đầu, "Kiểm tra đi."

Nữ nhân viên vừa bước vào, hành lang lại vang lên tiếng bước chân, hai người đàn ông tiến tới, người đứng đầu dáng vẻ uy nghi, "Ngài khỏe, Kim Hạo Xung tiên sinh?"

"Là ta, có chuyện gì?"

"Chúng ta là cảnh sát hình sự, đang điều tra một vụ trộm, muốn mời ngài hỗ trợ điều tra." Người nói chính là Hàn Bân.

Đỗ Kỳ và Tôn Hiểu Bằng không đến khu nghỉ dưỡng, mà ở lại Phân Cục Ngọc Hoa, nhưng hai người vẫn tham gia điều tra, họ luôn kiểm tra camera của khu nghỉ dưỡng, phát hiện có bóng dáng khả nghi xuất hiện gần phòng trực.

Tối qua, có bóng dáng xuất hiện hai lần ở phòng trực nơi Tào Cảnh Dương phơi giày.

Lần đầu là khoảng bảy giờ tối, lần hai là khoảng mười hai giờ đêm.

Người đó rất ranh mãnh, luôn tránh camera, các camera gần phòng trực đều không quay được hắn.

Một camera xa xa không chú ý, quay được bóng dáng mờ mờ của hắn, chỉ vì ánh sáng yếu, khoảng cách xa, không thấy rõ hình dạng cụ thể.

Đỗ Kỳ và Tôn Hiểu Bằng tiếp tục kiểm tra các camera khác, đối chiếu một thời gian dài, mới từ một camera rất xa phòng trực, phát hiện bức ảnh rõ nét của người đó.

So sánh thời gian, trang phục, hình dáng, đúng là cùng một người.

Người này rất khả nghi, Đỗ Kỳ lập tức gọi báo cáo.

Hàn Bân và Triệu Minh nhận được tin, đến quầy lễ tân khách sạn, đưa ảnh chụp rõ nét, mới biết được thân phận và số phòng của người khả nghi.

Chính là người đàn ông trước mặt, Kim Hạo Xung.

“Hai cảnh sát, các ngươi tìm ta có chuyện gì?”

Hàn Bân vào phòng, nhìn túi du lịch trên giường, “Đang thu dọn đồ, chuẩn bị trả phòng?”

Kim Hạo Xung đáp, “Đúng.”

“Đến khu nghỉ dưỡng khi nào?” Hàn Bân hỏi.

“Hai ngày trước.”

“Sao không ở thêm vài ngày?” Hàn Bân truy hỏi.

“Ở nhà có việc riêng, ta phải về sớm.”

“Tối qua từ 8:30 đến 10:30, ngươi ở đâu?” Hàn Bân hỏi.

Kim Hạo Xung trả lời qua loa, “Ta không nhớ rõ, đi chơi mà, đâu có xem giờ.”

Lý Huy nhìn vào túi du lịch, “Vậy thì nghĩ kỹ xem.”

Kim Hạo Xung hồi tưởng một lúc, “Ta không nhớ rõ mấy giờ, tối qua ăn nhiều quá, thấy no, nên ra ngoài đi dạo.”

“Thời gian cụ thể?”

“Ta không xem đồng hồ.”

“Ngươi đi đâu?”

Chương 774: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Không đi đâu, chỉ đi quanh khu nghỉ dưỡng, không phạm pháp chứ."

Hàn Bân nhìn chằm chằm vào hắn, "Ngươi có đến phòng trực ở cổng khu nghỉ dưỡng không?"

Kim Hạo Xung do dự một lúc, nói, "Ta chỉ đi quanh khu nghỉ dưỡng, ta không rành đường, chắc là không."

Hàn Bân không thấy dấu hiệu nói dối rõ ràng, nhưng lại nghe thấy vấn đề trong lời hắn.

Hễ liên quan đến manh mối quan trọng, như thời gian cụ thể, địa điểm, câu trả lời của Kim Hạo Xung đều mơ hồ, luôn để lại đường lui, không để người khác nắm thóp.

Nhưng càng như vậy, Hàn Bân càng thấy hắn khả nghi.

Hàn Bân cảm thấy đối phương có thể có tiền án, không có chứng cứ cụ thể, muốn nghe sự thật từ miệng hắn, e rằng không dễ dàng.

Nếu không hỏi được, thì phải tự điều tra.

Kim Hạo Xung bị đưa về tạm giữ.

Hàn Bân quyết định bắt đầu điều tra từ Kim Hạo Xung, trước hết bảo Đỗ Kỳ kiểm tra xem Kim Hạo Xung có tiền án không.

Sau đó, nhờ khu nghỉ dưỡng hỗ trợ điều tra hành tung, tình trạng của Kim Hạo Xung.

Quản lý Hác từ nhân viên khu nghỉ dưỡng biết được chi tiết, vội vã đến nơi điều tra.

Gặp mặt xong, Quản lý Hác miễn cưỡng hỏi, "Cảnh sát Hàn, nghe nói các ngươi đã bắt được nghi phạm trộm nhẫn?"

"Đúng, đang giam ở phòng bên."

Quản lý Hác lộ vẻ biết ơn, "Tốt quá, ngài đã giúp chúng ta rất nhiều."

"Không cần khách sáo, đó là trách nhiệm của chúng ta." Hàn Bân ra hiệu mời, "Quản lý Hác, mời ngồi, nói về tình hình của Kim Hạo Xung."

"Theo hồ sơ của khu nghỉ dưỡng, Kim Hạo Xung đến sáng hôm trước, thông tin nhận phòng chỉ có một mình, thanh toán bằng tiền mặt."

"Hắn đã từng đến khu nghỉ dưỡng chưa?"

Quản lý Hác đáp, "Không tìm thấy thông tin nhận phòng trước đây."

"Kim Hạo Xung có liên hệ với khách khác không?"

"Cái này không rõ, nhân viên ai làm việc nấy, không để ý khách mãi." Quản lý Hác trả lời, dường như nhớ ra điều gì, "Đúng rồi, Kim Hạo Xung sáng qua còn gửi một bưu kiện."

"Bưu kiện to cỡ nào?"

"Nghe nói là một thùng, chắc cỡ này." Quản lý Hác dùng tay diễn tả.

"Biết hắn gửi gì không?"

"Cái này không rõ."

"Thông tin bưu kiện đâu?"

“Vì liên quan đến quyền riêng tư khách hàng, chúng ta không xem chi tiết, chỉ ghi lại mã bưu kiện.”

Lý Huy nói, “Có mã là được, chúng ta tự kiểm tra.”

Quản lý Hác gửi mã cho Lý Huy, cười chuyên nghiệp, “Cảnh sát Hàn, Cảnh sát Lý, thấy các cảnh sát làm việc vất vả, lãnh đạo khu nghỉ dưỡng rất cảm kích, tối nay chuẩn bị một bữa cơm công tác, mời hai vị tham dự.”

“Không cần khách sáo, đó là trách nhiệm của chúng ta.”

“Chỉ là bữa cơm công tác thôi.” Quản lý Hác nói.

Hàn Bân nói, “Quản lý Hác, chúng ta nhận tấm lòng, cảm ơn lãnh đạo khu nghỉ dưỡng, nhưng không cần ăn cơm.”

Thấy hai người kiên quyết, Quản lý Hác không ép thêm.

Một lát sau, Lý Huy nói, “Phân cục gửi thông tin của Kim Hạo Xung, hắn có tiền án trộm cắp, từng hai lần vào tù vì trộm.”

Hàn Bân gật đầu, “Vậy chứng tỏ suy đoán của chúng ta đúng, mau kiểm tra thông tin bưu kiện, tìm người nhận và địa chỉ, cố gắng chặn bưu kiện.”

Lý Huy đáp, “Ta bảo Đỗ Kỳ đến bưu cục.”

Hàn Bân đứng dậy vươn vai, “Đi, chúng ta gặp lại Kim Hạo Xung.”

…

Kim Hạo Xung cúi đầu, đang móc móng tay, thấy Hàn Bân và Lý Huy bước vào, nặn ra nụ cười, “Hai cảnh sát, khi nào thả ta?”

Lý Huy nói, “Ngươi nghĩ chúng ta muốn ngồi đây với ngươi, chúng ta cũng muốn thả ngươi sớm, quan trọng là ngươi không chịu hợp tác.”

Kim Hạo Xung vội nói, “Hợp tác, ta nguyện hợp tác.”

Hàn Bân gõ bàn, “Hợp tác không phải chỉ nói miệng, phải xem hành động.”

Kim Hạo Xung thở dài, “Cảnh sát, ngài thật sự hiểu lầm rồi, không phải ta không hợp tác, mà là vụ án này thật sự không liên quan gì đến ta.”

Hàn Bân không tin lời hắn, “Về vụ trộm ở khu nghỉ dưỡng, ngươi biết được bao nhiêu?”

Kim Hạo Xung do dự một chút, “Lúc ăn cơm có nghe loáng thoáng các khách khác nói đến, biết vụ việc này. An ninh của khu nghỉ dưỡng không tốt, cũng là một trong những lý do ta rời đi.”

“Cảnh sát, sao các ngươi lại nghi ngờ ta?”

“Tối qua, ngươi rời khỏi phòng, khi hỏi đi đâu ngươi cũng không nói rõ, lại không có chứng cứ ngoại phạm, rất khó để không nghi ngờ.” Lý Huy nói.

“Đồng chí, ngài nói vậy ta không đồng ý. Khách ở khu nghỉ dưỡng nhiều, nhân viên cũng nhiều, những người không có chứng cứ ngoại phạm cũng rất nhiều.”

“Chúng ta đã kiểm tra lý lịch của ngươi, ngươi có tiền án trộm cắp.” Hàn Bân nói.

Kim Hạo Xung lộ vẻ tức giận, hít một hơi sâu, như đang cố nén giận, “Đồng chí, ta có tiền án, ta chưa bao giờ phủ nhận. Nhưng điều đó chỉ chứng minh ta đã phạm sai lầm trong quá khứ, không có nghĩa là ta liên quan đến vụ trộm ở khu nghỉ dưỡng.”

“Ta đã thay đổi, mong các ngươi đừng nhìn ta bằng ánh mắt định kiến.”

“Ta hy vọng ngươi đã thay đổi.” Hàn Bân hừ một tiếng, “Nhưng thái độ hiện tại của ngươi không giống người đã thay đổi.”

“Mặc dù ta đã từng phạm sai lầm, nhưng ta vẫn có quyền đi du lịch, không thể vì ta ở khu nghỉ dưỡng xảy ra vụ trộm mà đổ hết tội lên đầu ta, điều đó không công bằng, mong các ngươi tôn trọng ta.” Kim Hạo Xung nói.

“Không ai không tôn trọng ngươi, mà chính hành vi của ngươi có vấn đề, luôn qua loa, không bao giờ trả lời trực diện, chúng ta làm sao tin ngươi?” Hàn Bân phản bác.

Chương 775: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta không phải không trả lời, chỉ là ta thật sự không rõ.”

Hàn Bân đổi giọng, “Được rồi, ta hỏi ngươi một chuyện ngươi biết, sáng hôm qua, ngươi có gửi bưu kiện không?”

Mặt Kim Hạo Xung thay đổi, nuốt nước bọt, “Gửi bưu kiện không phạm pháp chứ.”

“Đó là thái độ của ngươi, ta hỏi một câu, ngươi phản bác một câu, ai nói ngươi phạm pháp. Ngươi giao tiếp với cảnh sát sao lại mang theo cảm xúc như vậy.” Hàn Bân nói.

Kim Hạo Xung cúi đầu, lại bắt đầu móc móng tay.

“Ngươi gửi cái gì?”

Kim Hạo Xung do dự một lúc, trả lời qua loa, “Một số đồ dùng cá nhân.”

“Đồ gì?” Lý Huy châm biếm, “Hôm qua mới gửi, chẳng lẽ không nhớ rõ?”

“Chỉ là mấy thứ linh tinh, không có gì đáng nói.”

“Ngươi là chưa nghĩ ra cách nói phải không.” Lý Huy nhíu mày, sau đó đập bàn, “Nói, rốt cuộc là cái gì.”

Kim Hạo Xung nói, “Là cái máy tính xách tay của ta bị hỏng, ta gửi về để người ta sửa.”

“Ngươi không sợ trên đường hỏng nặng hơn sao?” Hàn Bân hỏi ngược lại.

“Một cái máy tính cũ, thật sự hỏng thì mua cái mới.”

“Ngươi gửi cho ai?”

“Một người bạn.”

“Tên là gì.”

“Vương Giai Hiền.”

“Số điện thoại của hắn?”

Kim Hạo Xung lau mồ hôi trán, “Ta không nhớ rõ.”

“Vậy ngươi viết thế nào?”

Kim Hạo Xung lại cúi đầu không nói.

Hàn Bân lạnh lùng, “Hỏi ngươi không nói. Đến khi có chứng cứ xác thực, ngươi muốn nói cũng muộn rồi.”

Kim Hạo Xung vẫn không trả lời.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Hàn Bân ngồi bên cạnh hút thuốc, nghĩ xem trưa nay ăn gì…

“Đing đing…” Điện thoại của Lý Huy reo, hắn nhìn Kim Hạo Xung một cái, ra ngoài nghe điện thoại.

Một lát sau, Lý Huy mở cửa, vẫy Hàn Bân ra ngoài.

Hàn Bân ra ngoài, đóng cửa lại, “Có manh mối mới à?”

Lý Huy cười, “Đã chặn bưu kiện, đồng hồ, thắt lưng, dây chuyền, túi LV và tiền mặt đều ở trong đó, xem thằng nhóc đó còn gì để nói.”

“Vậy là vụ án này cũng phá rồi.”

Lý Huy làm ra vẻ bí ẩn, “Phá thì phá rồi, nhưng vụ án chưa xong, Kim Hạo Xung chắc chắn còn đồng phạm.”

Hàn Bân suy nghĩ một chút, “Người nhận bưu kiện?”

Lý Huy hỏi ngược lại, “Ngươi đoán là ai?”

Hàn Bân lười đoán, “Đừng úp mở nữa, nói đi.”

“Người nhận tên Diệp Chuẩn Hoài, Đỗ Kỳ đã kiểm tra hồ sơ của hắn, hắn có một cô con gái tên Diệp Bình!” Lý Huy cười, ra vẻ cao siêu, “Ta đã nghi người phụ nữ này có nghi vấn, nàng biết rõ nhất chuyện của Văn Quang Huy, cũng chính nàng đề nghị đi bar.”

Hàn Bân sờ cằm, “Vậy thì, ta tiếp tục thẩm vấn. Ngươi dẫn người đi kiểm soát, đừng để Diệp Bình chạy trốn.”

“Yên tâm, không chạy được.” Lý Huy nói xong, dẫn người rời đi.

Hàn Bân gọi cảnh sát Tiểu Ngô, cùng hắn thẩm vấn Kim Hạo Xung.

Cảnh sát Tiểu Ngô, tên đầy đủ là Ngô Đông Lai, phần lớn làm nhiệm vụ như một chiếc camera di động.

Hàn Bân quay lại phòng thẩm vấn, ngồi lên bàn, nhướn mày với Kim Hạo Xung, “Diệp Chuẩn Hoài có quan hệ gì với ngươi?”

Kim Hạo Xung rùng mình, lại cúi đầu.

“Thôi nào, ngẩng đầu lên, lần này cúi đầu cũng vô ích, chúng ta không chỉ tìm được người nhận, mà còn chặn được bưu kiện, trong đó là tang vật vụ trộm, tội của ngươi đã rõ ràng.”

“Bốp!” Ngô Đông Lai đập bàn, quát, “Ngẩng đầu lên!”

Kim Hạo Xung từ từ ngẩng đầu, vẻ mặt phức tạp nhìn Hàn Bân.

“Đã bảo ngươi khai thật, ngươi không nghe. Bây giờ chứng cứ rõ ràng, ngươi còn ngoan cố, muốn ngồi tù mọt gông?”

“Cảnh sát, ta không ngoan cố, ta…” Kim Hạo Xung ngập ngừng.

Hàn Bân không để ý, "Không sao, ngươi không muốn nói, chúng ta cứ chờ, ta vô tư. Chờ đồng phạm của ngươi bị bắt. Ngươi không nói, họ cũng sẽ nói, ngươi không phải lần đầu phạm tội, chính sách giảm án ngươi biết rõ."

Kim Hạo Xung lại do dự một lúc, "Cảnh sát, ta nói… ta sẽ nói hết, ta nguyện hợp tác với cảnh sát, ta muốn được giảm án."

Hàn Bân hỏi ngay, "Vậy ngươi thừa nhận mình trộm cắp?"

Kim Hạo Xung phủ nhận, "Không, ta không trộm, ta đã thay đổi, không làm chuyện ngu ngốc đó nữa."

Ngô Đông Lai quát, "Kim Hạo Xung, thái độ gì vậy, nghĩ đùa cảnh sát vui lắm sao, chứng cứ rõ ràng, ngươi còn dám cứng miệng."

"Cảnh sát, ngươi không hiểu ý ta, ta thừa nhận bưu kiện là ta gửi, trong đó là đồ ta bỏ vào, nhưng ta không trộm, là họ Văn bảo ta đi lấy, không, là lấy đồ."

Hàn Bân nhíu mày, "Họ Văn tên đầy đủ là gì?"

"Văn Quang Huy, chính là người báo án vụ trộm, đồng hồ, tiền mặt đều là của hắn, hắn bảo ta vào phòng lấy, ta biết pháp luật, ta không dám trộm, ta không muốn vào tù nữa."

Hàn Bân ghi lại, "Văn Quang Huy liên lạc với ngươi thế nào?"

"Chúng ta chỉ gặp một lần, còn lại đều gọi điện, đúng rồi, là số của người nhận bưu kiện."

"Ngươi biết Diệp Bình không?" Hàn Bân hỏi.

"Diệp Bình?" Kim Hạo Xung suy nghĩ một lúc, "Không quen, có chuyện gì vậy?"

Hàn Bân bóp trán, nếu Kim Hạo Xung nói thật, thì vụ án này không giống như Lý Huy đoán, có lẽ đây là một vụ nhầm lẫn.

Văn Quang Huy là kẻ chủ mưu lên kế hoạch cho vụ trộm này, còn Diệp Bình có tham gia hay không thì vẫn chưa rõ.

Hàn Bân lấy điện thoại ra, lập tức thông báo cho Lý Huy, bảo hắn bắt giữ cả Diệp Bình và Văn Quang Huy.

……

Bên ngoài ngôi nhà nhỏ của Văn Quang Huy.

Chương 776: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Huy vừa tắt điện thoại, "Thật may là Bân Tử đã nhắc kịp thời, suýt chút nữa thì bỏ sót mất một con cá."

Triệu Minh khẽ hỏi, "Huy Ca, có chuyện gì vậy?"

"Văn Quang Huy lão già đó cũng tham gia vào vụ án."

"Cái gì?" Triệu Minh sững sờ, "Hắn tự trộm đồ của mình? Chẳng lẽ là để tống tiền khu nghỉ dưỡng?"

"Trước tiên bắt người đã, bắt vào rồi tính, lúc đó sẽ thẩm vấn sau." Lý Huy nói.

"Đội trưởng, chúng ta bắt như thế nào?" Điền Lệ hỏi.

Lý Huy nhìn đồng hồ, "Không vội, sắp đến trưa rồi, đợi hắn ra ngoài ăn cơm rồi mới hành động."

……

Gần trưa, Văn Quang Huy và Diệp Bình từ trong nhà đi ra.

Văn Quang Huy khoác vai Diệp Bình, "Em gái, muốn ăn gì?"

"Ăn gì rẻ thôi." Diệp Bình thở dài.

"Ăn gì rẻ rẻ, chúng ta ra ngoài chơi, phải ăn đồ ngon chứ."

Diệp Bình lườm một cái, "Nhà cửa bị trộm hết, ngươi còn tâm trạng ăn uống à."

Văn Quang Huy vỗ ngực, "Anh có nhiều tiền mà, số tiền đó có là gì, đừng để trong lòng. Ta biết ngươi tiếc cái túi lv đó, không sao, sinh nhật ngươi, chồng tặng ngươi."

Diệp Bình vui vẻ hơn chút, “Ghét thật, ai đồng ý lấy ngươi chứ.”

“Ngươi không đồng ý, túi lv không tặng nữa.”

Diệp Bình bĩu môi, “Hứ, chẳng có chút thành ý nào.”

Văn Quang Huy hôn nàng một cái, “Đùa với ngươi thôi, ta không tặng ngươi thì tặng ai.”

“Đáng ghét thật, chỉ biết bắt nạt người ta.” Diệp Bình làm nũng.

Văn Quang Huy cười lớn, ôm eo Diệp Bình, “Đi nào, muốn ăn gì cứ nói, anh mời.”

Diệp Bình nghi ngờ, “Lão Văn, ngươi không phải hết tiền rồi sao.”

“Ta hết tiền nhưng đồ bị mất ở khu nghỉ dưỡng, không thể để ta đói được. Ta nói ngươi nghe, việc mất đồ, khu nghỉ dưỡng cũng có trách nhiệm, ta ăn của hắn, là cho hắn mặt mũi, hắn phải lo liệu.”

Văn Quang Huy lộ vẻ độc ác, “Nếu không, ta cho cả nhà hàng biết trong khu nghỉ dưỡng có vụ trộm, xem hắn làm ăn thế nào.”

Diệp Bình ngạc nhiên, dừng bước nhìn hắn, “Vậy chẳng phải ăn chùa sao?”

“Sợ à?”

Diệp Bình ôm vai Văn Quang Huy, “Có ngươi ở đây, ta không sợ.”

“Đúng rồi, Văn ca ta là trời của ngươi, ngươi là đất của Văn ca ta.” Văn Quang Huy nở nụ cười gian, “Ăn uống no say rồi, Văn ca ta sẽ chăm sóc ngươi kỹ.”

Diệp Bình đấm ngực Văn ca, "A, ngươi xấu quá, lại nói mấy lời đó."

"Haha…" Văn ca cười lớn hơn.

Đúng lúc này, một nhóm người từ xung quanh ập đến.

Lý Huy quát lớn, "Cảnh sát, không được động đậy!"

Cuộc bắt giữ diễn ra rất suôn sẻ.

Ăn chùa không được nữa, Văn Quang Huy và Diệp Bình bị đưa đến phòng thẩm vấn.

Còn việc chăm sóc ruộng nương, trong thời gian ngắn họ không có cơ hội rồi.

Hai người bị đưa vào hai phòng khác nhau, thẩm vấn riêng.

Hàn Bân và Triệu Minh chịu trách nhiệm thẩm vấn Văn Quang Huy.

Văn Quang Huy ngồi trên ghế, liên tục cử động cổ tay, dường như không quen với cảm giác đeo còng tay, "Cảnh sát, ngươi bắt nhầm người rồi, ta là người báo án, ngươi bắt ta làm gì?"

Hàn Bân liếc nhìn hắn, tay cầm một tách trà, thổi nhẹ những lá trà nổi trên mặt nước, chậm rãi nói, "Chúng ta đã bắt ngươi thì có đủ bằng chứng, đừng dùng mưu mẹo nhỏ của ngươi để thử thách người khác."

Văn Quang Huy nhún vai, "Cảnh sát Hàn, ta không hiểu ngài nói gì, hơn nữa, ta không thông minh, nếu không đã không bị trộm."

"Ta rất tôn trọng nghề cảnh sát, xảy ra chuyện, ta nghĩ ngay đến việc báo cảnh sát."

Hàn Bân uống hai ngụm trà, đặt cốc xuống, "Ngươi không phải xảy ra chuyện mới nghĩ đến cảnh sát, mà từ đầu đã nghĩ

đến việc báo án giả."

Văn Quang Huy nói, "Ta không báo án giả, phòng ta thực sự bị trộm, còn có bằng chứng, các ngươi không điều tra à?"

Hàn Bân hỏi lại, "Bằng chứng mà ngươi nói là gì? Vết chân mờ?"

"Vụ án là các ngươi điều tra, các ngươi phải rõ hơn ta."

Hàn Bân nhìn chăm chú, chậm rãi nói, "Kim Hạo Xung đã khai hết, hắn chủ động giao ngươi ra. Ngươi chủ động liên lạc với hắn, bảo hắn đến khu nghỉ dưỡng trộm đồ trong phòng ngươi, để tránh bị nghi ngờ, ngươi cố ý bảo Kim Hạo Xung để lại một vài dấu vết."

"Ngươi còn dặn Kim Hạo Xung không để lộ thân phận, tốt nhất đổ tội cho nhân viên khu nghỉ dưỡng."

"Kim Hạo Xung là kẻ phạm tội lão luyện, hắn không lạ gì hiện trường, hắn trộm giày bảo vệ, đi giày đó để lại dấu vết, nhằm đổ tội cho bảo vệ."

"Đáng tiếc là cảnh sát phát hiện nghi vấn, Kim Hạo Xung bị lộ, hắn đã khai ngươi ra. Có lời khai của hắn, ngươi không thoát được."

Văn Quang Huy tỏ ra bực bội, vò đầu, "Ngươi tin lời Kim Hạo Xung, có thể hắn để tránh tội mà đổ cho ta."

"Ngươi không thấy quan tài không đổ lệ, không thấy sông Hoàng Hà không chết tâm!" Hàn Bân hừ một tiếng, "Ngươi dùng số điện thoại của bố Diệp Bình để liên lạc với hắn, ngươi giải thích thế nào?"

Văn Quang Huy ánh mắt lóe lên, "Cái gì mà số điện thoại của bố Diệp Bình, ta không biết ngươi đang nói gì."

"Ngươi không biết, Diệp Bình cũng không biết? Ngươi nghĩ nàng sẽ chịu tội thay ngươi, có thể sao?" Hàn Bân hỏi

ngược lại.

Hàn Bân cũng không chắc chắn Diệp Bình có tham gia vào vụ án này hay không, nhưng dù Diệp Bình có biết hay không, nàng cũng sẽ không chịu tội thay Văn Quang Huy.

Lý do rất đơn giản, nếu Văn Quang Huy là chủ mưu của vụ này, thì chỉ được coi là báo án giả, tuy rằng cũng sẽ bị xử lý theo pháp luật, nhưng tính chất không nghiêm trọng bằng tội trộm cắp.

Chương 777: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng nếu Văn Quang Huy không thừa nhận có liên quan đến vụ án này, thì vụ này sẽ bị coi là trộm cắp, và Diệp Bình cùng Kim Hạo Xung đều có khả năng ngồi tù.

Dù là Diệp Bình hay Kim Hạo Xung, đều không thể nào chịu tội thay Văn Quang Huy.

Văn Quang Huy xoa bụng, "Ta đói rồi, có thể cho ta ăn chút gì không?"

Hàn Bân ra lệnh, "Cho hắn một gói mì tôm."

Văn Quang Huy lập tức mất hứng ăn, "Thôi, cho ta một điếu thuốc đi."

Triệu Minh châm một điếu thuốc, đưa cho Văn Quang Huy đối diện.

"Bốp bốp…" Văn Quang Huy hút vài hơi, gảy tàn thuốc, thở dài, "Đúng, Kim Hạo Xung là do ta tìm đến, đồ cũng là do ta bảo hắn trộm."

"Ngươi tìm thấy Kim Hạo Xung bằng cách nào?"

"Qua giới thiệu của bạn."

"Bạn tên gì?"

"Lý Lão Lục."

"Tên thật."

"Lý Gia Hải."

“Ngươi thường liên lạc với Kim Hạo Xung bằng cách nào?”

“Bố Diệp Bình có một số điện thoại không dùng, ta lấy dùng.”

Hàn Bân ghi chép vào sổ, “Số điện thoại đó, ngươi chuẩn bị cho vụ án này?”

“Không phải.”

“Vậy tại sao lại dùng số của bố Diệp Bình?”

“Ta nợ nần, bị hạn chế tiêu dùng, có lúc không tiện, nên dùng số của người khác.”

“SIM đâu?”

“Ở điện thoại ta, là SIM 2.”

Triệu Minh lấy điện thoại của đối phương, dùng số SIM 2 gọi vào điện thoại của mình, một lát sau kết nối, quả thực là số của bố Diệp Bình.

Sau một hồi thẩm vấn, Hàn Bân đã có thể xác định đây là một vụ trộm do chính Văn Quang Huy tự biên tự diễn.

“Diệp Bình có tham gia vào vụ này không?”

Văn Quang Huy lắc đầu, “Không, biết càng nhiều người càng dễ lộ, đàn bà không chịu được việc.”

Hàn Bân gõ bàn, “Tại sao lại làm như vậy?”

Văn Quang Huy lắc đầu, “Chẳng có lý do gì, chỉ là muốn tìm chút kích thích.”

“Rầm!” Triệu Minh đập bàn, mắng, “Lấy cảnh sát ra tìm kích thích, đội cảnh sát hình sự bị ngươi làm kinh động, thật nghĩ không trị được ngươi sao?”

Văn Quang Huy thở dài, "Ta… nhận ra sai lầm rồi, sau này sẽ sửa."

Hàn Bân không hài lòng với lời giải thích này, có nhiều cách để tìm kích thích, nhưng không phải là lý do để phạm tội.

Hàn Bân nhìn chằm chằm vào đối phương, "Hỏi lại lần nữa, tại sao lại tự biên tự diễn vụ trộm?"

Văn Quang Huy nhún vai, "Ta đã nói rồi, chỉ để tìm kích thích."

Hàn Bân gấp sổ lại, "Xem ra, ngươi vẫn không muốn thành thật khai báo."

Văn Quang Huy dùng ngón tay gãi mũi, "Các ngươi không tin ta cũng hết cách. Ta chỉ là con người như vậy, sống quá yên bình thì muốn tìm chút kích thích."

Hàn Bân nhìn đồng hồ, nói với Triệu Minh bên cạnh, "Đã muộn rồi, đi ăn cơm thôi."

Văn Quang Huy nuốt nước bọt, "Cảnh sát, có thể mang cho ta ít cơm không, ta tự trả tiền."

"Không cần tốn kém, chúng ta ở đồn cảnh sát không để tù nhân đói, mì tôm đủ rồi." Hàn Bân nói.

Văn Quang Huy nói, "Ta không muốn ăn mì tôm, có thể cho ta mang một phần cơm từ khu nghỉ dưỡng không?"

Hàn Bân không để ý tới hắn, trực tiếp rời khỏi phòng thẩm vấn.

Triệu Minh bên cạnh hừ một tiếng, "Không hợp tác với cảnh sát điều tra, còn đòi hỏi nhiều, ngoan ngoãn ngồi đó đi, vào tù rồi thì ngay cả mì tôm cũng không có mà ăn."

Lập tức, sắc mặt Văn Quang Huy trở nên rất khó coi.

……

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Hàn Bân lấy ra một hộp thuốc, đưa cho Triệu Minh một điếu.

Triệu Minh vội lấy bật lửa, châm cho Hàn Bân trước.

Hai người vừa hút thuốc vừa nói chuyện.

"Bân Ca, lão già Văn Quang Huy này tự biên tự diễn vụ này, có phải để tống tiền khu nghỉ dưỡng không?"

Hàn Bân cũng có suy đoán này, nhưng vấn đề hiện tại là Văn Quang Huy chưa liên hệ với khu nghỉ dưỡng để đòi bồi thường, họ không có bằng chứng.

"Đợi xem, Lý Huy và Điền Lệ có thể có manh mối mới."

Hai người hút hết một điếu thuốc trong hành lang, Lý Huy và Điền Lệ cũng từ phòng thẩm vấn bên cạnh bước ra.

Lý Huy cười, "Các ngươi xong nhanh nhỉ, Văn Quang Huy đã khai chưa?"

Hàn Bân vẫy tay, "Đói chết mất, đi ăn cơm thôi, vừa đi vừa nói."

Bốn người ngồi xe điện đến nhà hàng, vì trên xe có tài xế nên không bàn luận về vụ án.

Đến nhà hàng, người quản lý nhà hàng tự mình tiếp đón, đưa cho Hàn Bân và mọi người một thực đơn.

Hàn Bân liếc qua, món ăn trên thực đơn không ít, giá cả tương đương với nhà hàng trong thành phố.

Quản lý khu nghỉ dưỡng thật biết cách làm việc.

Sau khi gọi món, nhân viên phục vụ mang trà tới, rồi rời đi.

Hàn Bân và mọi người bắt đầu thảo luận về vụ án.

Hàn Bân kể lại tình hình thẩm vấn Văn Quang Huy.

Lý Huy nghe xong, nhai nhai miệng, "Tên nhóc này đúng là cứng đầu."

Hàn Bân định hỏi về tình hình thẩm vấn Diệp Bình, thì vài nhân viên phục vụ mang món lên.

Mấy món đều đầy đủ màu sắc, hương vị và số lượng cũng không ít.

Mọi người ăn lót dạ một lúc, Lý Huy lau miệng, cười nói, "Đầu bếp khu nghỉ dưỡng này nấu ngon, món cà tím rất đúng điệu, nhiều năm rồi ta chưa ăn lại món này, nhớ hồi ở Tuyền Thành có một nhà hàng nấu đúng vị này. Từ khi rời Tuyền Thành, chưa ăn lại món nào đúng điệu như thế."

Hàn Bân biết hắn nói về nhà hàng nào, gật đầu, "Đúng là vị này, mọi người thử đi, món này rất hợp cơm."

Lý Huy chuyển chủ đề về vụ án, "Bân Tử, ngươi đoán không sai, ta cũng nghĩ rằng vụ này Văn Quang Huy tự biên tự diễn có mục đích khác."

Hàn Bân uống một ngụm nước hạnh nhân, không hoàn toàn tin lời Văn Quang Huy, "Diệp Bình có tham gia không?"

Chương 778: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Nàng nói không tham gia.” Lý Huy nói.

Hàn Bân đáp, “Điều này khớp với lời khai của Văn Quang Huy.”

“Tuy nhiên, Diệp Bình cung cấp một manh mối, ta nghĩ có thể là động cơ của Văn Quang Huy.”

“Manh mối gì?”

“Diệp Bình khai rằng, cách Khu nghỉ dưỡng suối nước nóng Lai Sơn vài km còn có một khu nghỉ dưỡng suối nước nóng Hoa Anh Đào, vì khoảng cách không xa, hai khu nghỉ dưỡng luôn cạnh tranh nhau, và Văn Quang Huy đã đầu tư vào khu nghỉ dưỡng Hoa Anh Đào dưới tên mẹ hắn, rất có thể hắn đến khu nghỉ dưỡng Lai Sơn để gây rối.” Lý Huy nói.

Khu nghỉ dưỡng liên tiếp xảy ra trộm cắp, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến uy tín của khu nghỉ dưỡng, một khi tin tức lan ra, khách sẽ cảm thấy khu nghỉ dưỡng Lai Sơn không an toàn, chắc chắn sẽ chọn nơi khác để du lịch.

Mà khu nghỉ dưỡng suối nước nóng Hoa Anh Đào gần đó, cũng quảng cáo suối nước nóng, chắc chắn sẽ thu hút nhiều khách hơn.

Hàn Bân cũng thấy khả năng này lớn, do ảnh hưởng của dịch bệnh, ngành du lịch thiệt hại nặng, nhiều công ty du lịch đã phá sản.

Lấy khu nghỉ dưỡng suối nước nóng Lai Sơn làm ví dụ, họ phát hành phiếu giảm giá 60%, bây giờ khu nghỉ dưỡng không còn kiếm tiền nữa mà là để tồn tại.

Khu nghỉ dưỡng suối nước nóng Hoa Anh Đào chưa chắc đã tốt hơn khu nghỉ dưỡng Lai Sơn, rất có thể cũng đang trên bờ vực phá sản, nên Văn Quang Huy mới liều lĩnh làm vậy.

Nói cho cùng, bây giờ tình hình chung là thế, không ai thay đổi được.

Chết đạo hữu chứ không chết bần đạo.

Ăn xong bữa trưa, đã gần một giờ chiều, Hàn Bân trực tiếp ngừng làm việc.

Nghi phạm đã bị bắt, phần thẩm vấn còn lại giao cho Phân Cục Ngọc Hoa, hắn tin Lý Huy có thể xử lý tốt.

Hàn Bân quay lại phòng ở khu nghỉ dưỡng, thấy hai đôi giày của hai cô gái ở cửa, cửa phòng đóng, chắc là đang nghỉ trưa.

Hắn nhắn tin cho Vương Đình, rồi vào phòng ngủ.

Nhưng ngủ không yên giấc, mơ màng.

Khoảng hai giờ, Hàn Bân nghe thấy tiếng nói bên ngoài, liền dậy.

Vương Đình và Hoàng Khiết Khiết đang ngồi trong phòng khách bàn bạc gì đó, thấy Hàn Bân bước ra, đều ngạc nhiên.

Vương Đình chớp chớp lông mi dài, "Ủa, Hàn Bân, ngươi về rồi à?"

"Ta nhắn tin cho ngươi, ngươi không thấy à?"

"Ngủ thì điện thoại để im lặng rồi." Vương Đình nói, mở điện thoại ra xem, quả nhiên có hai tin chưa đọc.

Một tin nhắn di động, và một tin nhắn WeChat của Hàn Bân.

Hoàng Khiết Khiết quan tâm hỏi, "Anh rể, vụ trộm nhà sao rồi?"

Hàn Bân ngáp, ngồi xuống cạnh Vương Đình, "Nghi phạm đã bị bắt."

"Nhanh vậy!" Vương Đình ngạc nhiên.

Chiều hôm qua, Hàn Bân mới bắt đầu hỗ trợ điều tra, cộng thêm buổi sáng nay, chỉ một ngày đã phá được hai vụ án.

Hoàng Khiết Khiết cũng ngạc nhiên, nhưng không nói ra, "Những vụ án nhỏ này, với đội hình sự chúng ta, chỉ là trò chơi thôi."

Vương Đình hỏi, "Tên trộm là ai, có phải là nhân viên khu nghỉ dưỡng không?"

Từ góc nhìn của du khách, nếu nhân viên khu nghỉ dưỡng là kẻ trộm, thì quản lý của khu nghỉ dưỡng có vấn đề, Vương Đình cũng sẽ lo lắng cho sự an toàn của mình, lần sau du lịch, chắc chắn sẽ không đến khu nghỉ dưỡng này nữa.

Hàn Bân ngồi trên sofa, nhìn sang Hoàng Khiết Khiết bên cạnh, "Thiến Thiến, ngươi muốn biết không?"

"Muốn chứ." Hoàng Khiết Khiết cười, lộ ra vẻ tò mò.

Hàn Bân xoa cổ họng, "Cả buổi sáng không uống nước, cổ họng khô quá, đi lấy cho ta một lon Coca."

Hoàng Khiết Khiết bĩu môi, mặc dù không vui nhưng vì tò mò nên vẫn đi lấy cho Hàn Bân.

Hàn Bân cười, nhận lon Coca, uống một ngụm, rồi tóm tắt vụ án.

Nghe xong đầu đuôi câu chuyện, Vương Đình cảm thấy đồng cảm, thở dài, "Không chỉ ngành du lịch, ngành ẩm thực cũng khó khăn, nhiều nhà hàng đã cho thuê lại, Nhà hàng Tứ Quý không ngừng phát triển món mới cũng để giữ khách."

Hoàng Khiết Khiết nói, "Dù sao thì, Văn làm vậy cũng không đúng, hành động quá khích như vậy cũng không lạ khi hắn trở thành Lão Lại."

Hàn Bân kết thúc chủ đề, "Được rồi, giờ nghỉ không bàn chuyện vụ án nữa, buổi chiều các ngươi muốn đi đâu chơi?"

"Nghe nói ở sông gần khu nghỉ dưỡng có thể chèo thuyền, câu cá, chúng ta đi chơi đi." Vương Đình đề nghị.

Hàn Bân xoa tay, háo hức, "Được, lâu rồi ta không chèo thuyền, tay hơi cứng rồi."

Hoàng Khiết Khiết đứng dậy, hét lên, "Đi thôi đi thôi, tối nay ta muốn ăn cá mình tự câu."

Ba người chơi ở bờ sông cả buổi chiều.

Tối ăn đồ nướng, thế là hết một ngày.

Ngày hôm sau, dậy sớm, ba người đi thăm hang động gần đó, trên đường về ghé qua vườn hái trái, hái một ít mơ và dâu tây.

Vừa về đến khu nghỉ dưỡng thì bắt đầu mưa.

Chiều ba người đi ngâm suối nước nóng, ăn mơ và dâu tây mình hái, uống rượu nhẹ.

Thời tiết hơi lạnh, vẫn mưa nhỏ, nhưng nước suối nóng rất ấm.

Ngâm suối nóng trong mưa có một cảm giác khác lạ.

Ba người ở khu nghỉ dưỡng chơi năm ngày, ngày thứ sáu ăn sáng xong, thu dọn hành lý, lái xe về thành phố…

Hàn Bân đưa Vương Đình và Hoàng Khiết Khiết về nhà trước, khi về đến nhà mình thì đã gần trưa.

Vừa kịp bữa trưa.

Vương Huệ Phương biết con trai sắp về, sáng sớm đã ra chợ hải sản, mua đủ loại hải sản, chuẩn bị nấu một nồi lẩu hải sản, món chính là bánh bao.

Lẩu hải sản là món sở trường của Hàn Vệ Đông, nguyên liệu gồm có tôm biển, hàu, cánh gà, mực, hến, cua,… tuyệt đối là món nhậu ngon.

Chương 779: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bánh bao là do Vương Huệ Phương làm nhân, tôm, hẹ, thịt lợn.

Lẩu hải sản vừa chín, Vương Huệ Phương mang nồi lên bàn, nồi vẫn sôi ùng ục.

Hàn Vệ Đông cầm chai rượu bước vào, "Chai rượu này ta để hơn mười năm rồi, chắc chắn rất ngon. Bánh bao lát nữa mới nấu, trước tiên uống vài chén."

"Được, hôm nay ta uống với ngài vài chén."

Chiều Hàn Bân không đi làm, đã cùng Vương Đình quấn quýt mấy ngày rồi, hôm nay không định ra ngoài, quyết định ở nhà với bố mẹ.

Hàn Bân mở nắp chai, đổ rượu vào bình đựng, sống cũng cần có chút nghi thức.

Hàn Bân cầm bình rượu, rót cho bố mẹ mỗi người một chén, rồi rót cho mình đầy.

Hàn Vệ Đông nâng chén, cười, "Hai đồng hương, cạn một chén."

Vương Huệ Phương trừng mắt với Hàn Vệ Đông, "Ngươi chưa uống đã say rồi."

"Nói gì vậy, sao lại say được." Hàn Vệ Đông đặt chén xuống, cãi lại, "Ngươi không phải người Cầm Đảo à?"

"Vớ vẩn."

“Ta không phải người Cầm Đảo à?”

“Phải, ngươi cũng vậy.”

Hàn Vệ Đông vỗ tay, “Thế thì là đồng hương rồi.”

Hàn Bân dở khóc dở cười, “Thôi được, đồng hương thì đồng hương, cạn chén.”

Nói xong, Hàn Bân uống cạn trước.

Một chén rượu xuống cổ, cảm giác cay nồng từ cổ họng chảy xuống, toàn thân trở nên khoan khoái.

“Bố, rượu này độ không thấp đâu.”

Hàn Vệ Đông cũng uống cạn, lộ vẻ khoái chí, “Con trai, ta nói cho ngươi biết, rượu ngon không có độ thấp.”

Hàn Bân không biết nói sao, nhưng nghĩ lại cũng đúng, mình cũng là người Cầm Đảo.

Hàn Vệ Đông chỉ vào nồi lẩu, “Nào nào, thử xem tay nghề của ta có tiến bộ không.”

Hàn Bân gắp một con hến, ăn một miếng, thịt rất mềm, vị rất ngon.

Ăn một con chưa đã, lại ăn thêm một con, giơ ngón tay cái, “Tuyệt vời, đầu bếp đẳng cấp.”

Vương Huệ Phương nói, “Ăn nhiều tôm vào, lúc mua vẫn còn sống.”

Hàn Bân gật đầu, gắp một con tôm ăn.

Hàn Vệ Đông cười nói, “Con trai, ngươi đi chơi năm ngày, mẹ ngươi nhớ ngươi muốn chết.”

“Ta cũng nhớ các ngươi, trên đường về còn ghé qua vườn hái trái, hái một ít dâu tây và mơ.”

Hàn Vệ Đông nâng chén, nhấp một ngụm, như vô tình hỏi, "Con trai, ngươi đi khu nghỉ dưỡng với ai, chơi vui không?"

Nghe ra ý tứ của bố, Hàn Bân cũng không giấu diếm, kể sơ qua chuyện hắn đi khu nghỉ dưỡng với Vương Đình và Hoàng Khiết Khiết.

Thực ra, Hàn Bân muốn giấu cũng không được, Hàn Vệ Đông cũng là cảnh sát lâu năm, rất tinh ý, không nói gì thì qua máy ghi hình hành trình cũng biết rõ mọi chuyện.

Máy ghi hình hành trình tuy không ghi lại hình ảnh trong xe, nhưng ghi lại tiếng nói.

Còn chuyện xóa máy ghi hình hành trình, Hàn Bân chưa bao giờ nghĩ đến, kết bạn gái cũng không phải chuyện đáng xấu hổ, sao phải làm ra vẻ bí mật trước bố mẹ.

Thấy đoán đúng sự thật, Hàn Vệ Đông và Vương Huệ Phương rất vui.

"Con trai, bạn gái ngươi là người ở đâu, làm gì?" Vương Huệ Phương giờ này không còn tâm trạng ăn uống, đầy bụng tò mò.

"Cũng là người Cầm Đảo, nàng mở một nhà hàng Nhật Bản, cách không xa trụ sở cảnh sát chúng ta." Hàn Bân thật thà nói.

"Có thời gian dẫn nàng về nhà chơi, nhận biết cửa nhà."

"Hôm nào ta hỏi nàng." Hàn Bân nói.

"Đến lúc đó nói trước với mẹ, mẹ làm đồ ngon."

Hàn Bân đồng ý ngay, "Được."

Hàn Vệ Đông nâng chén, hô, "Hôm nay là ngày tốt, phải uống nhiều chén, nào, cạn một chén nữa."

Hàn Bân không từ chối, dù sao cũng là nhà mình, uống say thì ngủ một giấc, tổ vàng tổ bạc không bằng ổ chó nhà mình, đi chơi mấy ngày, người vẫn mệt, hôm nay phải ngủ thật ngon.

……

Ngày hôm sau, Hàn Bân tinh thần phấn chấn đến trụ sở cảnh sát thành phố, còn mang theo một thùng mơ.

Dâu tây dễ hỏng, khó bảo quản, chỉ mua đủ cho nhà ăn, còn mơ thì mua nhiều, để chia cho đồng nghiệp.

Vừa vào văn phòng, Hàn Bân lập tức bị mấy đồng đội vây quanh.

Bảo Tinh là người đầu tiên đứng lên, "Ôi, đội trưởng đến rồi!"

Giang Dương nói, "Đội trưởng, ngài lần này nghỉ ngơi đủ lâu rồi!"

Lý Cầm ngửi ngửi mũi, "Đội trưởng, ngài mang gì vậy? Ta ngửi thấy mùi hoa quả."

Hàn Bân cười, "Chị Lý, mũi ngươi thính thật, hôm qua ta đi vườn hái trái, mua ít mơ cho mọi người thưởng thức."

Bảo Tinh tâng bốc, "Đội trưởng tốt thật, đi chơi còn nghĩ đến chúng ta."

Hàn Bân dặn dò, "Ta mua nhiều mơ lắm, Bảo Tinh, ngươi mang sang đội hai một ít."

Bảo Tinh đáp, "Được thôi."

Hàn Bân cũng lấy một ít, đích thân mang sang cho Mã Cảnh Ba, một phần là để chia mơ, chủ yếu là để báo cáo.

"Rầm rầm…"

"Vào đi." Trong phòng vang lên tiếng Mã Cảnh Ba.

Hàn Bân vào văn phòng, thấy Mã Cảnh Ba đang xem tài liệu.

“Ngươi ngồi một lát.” Mã Cảnh Ba chào, tiếp tục cúi đầu xem tài liệu.

Hàn Bân không vội, đặt mơ lên bàn trà, tự châm một điếu thuốc, ngồi trên sofa hút.

Một lát sau, Mã Cảnh Ba mới ngẩng lên, duỗi người, “Nghỉ ngơi xong rồi.”

Hàn Bân đứng dậy, nghiêm túc, “Dạ.”

Mã Cảnh Ba bước lại, vỗ vai hắn, “Thế thì tốt, làm việc và nghỉ ngơi phải kết hợp, nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, làm việc thì làm việc cho tốt.”

“Đội trưởng, đây là mơ ta hái ở vườn, ngài thử xem.”

Mã Cảnh Ba cười, “Ừ, ta nói sao mà thơm thế, lát nữa ta rửa vài quả ăn.”

“Đội trưởng, nếu ngài bận, ta về trước.”

“Ngồi đi, ta có chuyện muốn nói.” Mã Cảnh Ba ngồi xuống, châm một điếu thuốc, “Sáng nay, chưa đến bảy giờ ta đã đến trụ sở họp, nửa giờ trước mới tan họp.”

Chương 780: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Có chuyện gì?"

Mã Cảnh Ba rít một hơi thuốc, "Chiều hôm qua, tù nhân vượt ngục ở Nhà tù Nam Thành, cảnh sát kiểm tra khắp nơi không tìm thấy, không giấu được nữa nên báo lên thành phố, đến giờ vẫn chưa tìm thấy."

Hàn Bân nhíu mày, "Nhà tù Nam Thành, nơi đó giam toàn phạm nhân nặng, sao lại trốn thoát?"

Mã Cảnh Ba đứng dậy, cầm tập tài liệu trên bàn, "Theo điều tra sơ bộ, Nhà tù Nam Thành có thiết bị bảo vệ cũ kỹ, đang cải tạo, tòa nhà cũ không được phá bỏ kịp thời, che khuất tầm nhìn của cảnh vệ, khiến hai tù nhân rời khỏi xưởng sản xuất, trèo tường thoát ra. Một tên bị điện giật ngã, một tên trốn thoát."

"Tù nhân trốn thoát tên Chu Vi Siêu, bị kết án tử hình hoãn thi hành vì tội giết người, đã vào tù hai năm, luôn thể hiện tốt, đây là hồ sơ của hắn, ngươi xem đi."

Hàn Bân nhận hồ sơ, xem qua nội dung, Chu Vi Siêu ba năm trước đã giết một phụ nữ, địa điểm là trong bể tắm, cách giết là bóp cổ đến chết.

Từ cách giết người có thể thấy sự tàn ác của hắn, một khi trốn thoát, khả năng tái phạm rất cao.

"Đội trưởng Mã, chúng ta có tham gia truy bắt không?" Hàn Bân hỏi.

“Tạm thời chưa nhận được lệnh, nhưng ngươi phải chuẩn bị trước.”

“Rõ.”

“Hồ sơ ngươi mang về xem, nói với đồng đội tình hình, không yêu cầu bọn họ bắt được Chu Vi Siêu, nhưng đừng để gặp mà không nhận ra, để hắn chạy thoát. Đừng tưởng ta nói đùa, chuyện này không phải chưa từng xảy ra.” Mã Cảnh Ba gảy tàn thuốc, nghiêm túc nói,

“Có những tên tội phạm tâm lý rất mạnh, ta từng thấy một trường hợp, toàn thành phố truy nã một tên tội phạm, cảnh sát hình sự, cảnh sát vũ trang, đồn công an đều xuất động. Có tin báo tên tội phạm trốn vào núi, thành phố tổ chức lùng núi.”

“Kết quả tên tội phạm mặc đồ cảnh sát, lớn lối đi tìm cảnh sát vũ trang, đưa thuốc lá cho cảnh sát, bịa chuyện, đi nhờ xe của cảnh sát về thành phố, vì hắn mặc đồ cảnh sát, cạo râu, lại chủ động nói chuyện với cảnh sát, nên không ai nghi ngờ.”

“Sau đó, khi phát hiện ra thì hắn đã chạy mất.”

Hàn Bân hỏi theo phản xạ, “Cuối cùng có bắt được không?”

Mã Cảnh Ba thở dài, “Hai năm sau bị bắn chết.”

Tiếng thở dài này khiến Hàn Bân nhận ra, hai năm đó tên tội phạm chắc không ít phạm tội.

“Ngươi biết vậy là được, đi đi.”

Hàn Bân mang hồ sơ Chu Vi Siêu rời đi.

Về đến văn phòng tổ một, Hàn Bân lập tức triệu tập cuộc họp, bắt đầu nghiên cứu vụ Chu Vi Siêu…

Ảnh hưởng của vụ vượt ngục rất lớn, nhất là một tên tội phạm nguy hiểm, bắt được hắn còn quan trọng hơn phá một vụ

án lớn.

Không lâu sau, tin Chu Vi Siêu vượt ngục cũng lên báo, cảnh sát phát lệnh truy nã.

Nếu phát hiện manh mối, xin báo ngay 110! Ai cung cấp manh mối quan trọng, giúp bắt được tội phạm, sẽ được thưởng 100.000 nhân dân tệ từ Công an thành phố Cầm Đảo.

Lệnh truy nã này không chỉ khiến cảnh sát cảnh giác, mà còn khiến dân chúng hào hứng.

100.000 nhân dân tệ, có thể bằng thu nhập một hai năm của dân thường.

Có mấy ai không động lòng.

Do vụ vượt ngục, không khí ở trụ sở cảnh sát rất căng thẳng.

Lãnh đạo thành phố sau khi thảo luận, thành lập Tổ chuyên án vượt ngục 6.4, Phùng Bảo Quốc làm tổ trưởng, phối hợp các lực lượng cảnh sát để truy bắt.

Đội điều tra hình sự thành phố Cầm Đảo, Nhà tù Nam Thành, các đồn công an đều cử lực lượng tham gia truy bắt.

Đội hai hình sự không có trong danh sách nhiệm vụ đầu tiên.

Nhưng đội hai không lơ là, vẫn theo dõi vụ án.

Tối tan ca, Hàn Bân đến Nhà hàng Tứ Quý, Vương Đình cũng biết vụ tù nhân vượt ngục, hỏi thăm Hàn Bân.

Hàn Bân an ủi vài câu, ăn tối ở Nhà hàng Tứ Quý, đưa Vương Đình về nhà.

Hắn đưa Vương Đình lên lầu, kiểm tra cửa sổ, chắc chắn an toàn mới rời đi.

Hàn Bân về nhà bố mẹ, chỉ có mẹ ở nhà, Hàn Vệ Đông cũng tham gia truy bắt.

Đến mười giờ tối, Hàn Vệ Đông mới trở về.

Hàn Bân nói chuyện với bố vài câu, biết rằng Chu Vi Siêu mất tích sau khi trốn khỏi nhà tù, rất có thể đã rời khỏi Cầm Đảo.

Nghe tin này, dân thường có lẽ sẽ thở phào, nhưng với cảnh sát Cầm Đảo không phải tin tốt.

Một khi Chu Vi Siêu rời khỏi thành phố Cầm Đảo, phải yêu cầu hỗ trợ từ công an tỉnh, lúc đó có thể đội điều tra hình sự tỉnh sẽ tiếp quản, không còn việc của đội hình sự thành phố.

Chưa nói được mấy câu, Hàn Vệ Đông đã đuổi Hàn Bân đi nghỉ, theo kinh nghiệm của ông, một khi có tin về Chu Vi Siêu, cả hai người đều có thể được điều động tham gia truy bắt.

……

Sáng hôm sau.

Vương Huệ Phương dậy sớm nấu bữa sáng, món chính là bánh kẹp thịt, cùng sữa.

Bánh kẹp thịt Vương Huệ Phương làm khác với ngoài bán, bánh mì cắt đôi, thêm trứng chiên, thịt xông khói, giăm bông, xà lách, không chỉ ngon mà còn đủ dinh dưỡng.

Hàn Vệ Đông ăn xong vội đi, còn sớm hơn cả Hàn Bân.

Hàn Bân đến trụ sở cảnh sát mới hơn tám giờ, sớm hơn bình thường.

Mặc dù Hàn Bân luôn sẵn sàng bị điều động, nhưng ngược lại lại rảnh rỗi hơn thường.

Hàn Bân pha một cốc cà phê, nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc, đồng đội lần lượt đến văn phòng.

Bảo Tinh là người đến cuối cùng, tay cầm cốc sữa đậu nành, "Sao mọi người hôm nay đến sớm thế?"

Lý Cầm ngẩng lên nhìn hắn, "Ngươi đến muộn, giờ cảnh sát cả thành phố đều biết vụ vượt ngục ở Nhà tù Nam Thành, ngươi không tự giác chút à?"

Chương 781: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bảo Tinh cười hì hì, "Chị Lý, ngươi hiểu lầm rồi, sao ta không tự giác được, ta đến muộn vì đi dò tin tức."

Hoàng Khiết Khiết tò mò hỏi, "Tin tức gì?"

"Bảo Tinh nói, "Nghe nói tối qua có người cung cấp manh mối, nói Chu Vi Siêu có thể lén trở về nhà, đội một, nhà tù Nam Thành, đồn công an đều cử người bố trí bắt giữ."

Hoàng Khiết Khiết hỏi, "Chu Vi Siêu quê ở đâu, bắt được chưa?"

Bảo Tinh nói, "Quê hắn ở thành phố Lai Bình, Thôn Tiểu Ca, bắt được hay chưa không rõ, nhưng chắc sắp có tin."

Vương Tiêu nhún vai, "Đáng tiếc, đội một giành đầu, đội hai chúng ta không có phần."

"Ai dẫn đội đi?" Hàn Bân hỏi.

"Phùng cục."

Lý Cầm nói, "Phùng cục lão luyện, kinh nghiệm phong phú, nếu tội phạm thật ở Thôn Tiểu Ca, chắc khó mà trốn thoát."

Nhiều người nghĩ, tội phạm vượt ngục chạy về nhà là rất ngốc, cảnh sát đã biết rõ gốc gác ngươi, ngươi còn dám về nhà, chẳng khác gì tự nộp mạng.

Nhưng nhiều tội phạm vượt ngục lại thích chạy về nhà, không phải vì ngốc, mà vì nhiều lý do khác nhau.

Ví dụ, có người muốn gặp người nhà, có người muốn báo thù kẻ thù, có người không nơi nào ẩn náu, muốn ẩn náu ở nhà thân nhân tin tưởng.

Hàn Bân lấy hồ sơ Chu Vi Siêu, muốn nghiên cứu quan hệ gia đình của hắn, xem có ràng buộc nào ở quê…

"Reng reng…"

Gần trưa, điện thoại Hàn Bân reo, màn hình hiển thị số của Đinh Tích Phong.

Hàn Bân ấn nút nghe, "Đội trưởng."

"Tập hợp tổ một, mười phút nữa tập trung dưới lầu, làm nhiệm vụ!"

…

Hàn Bân đưa tổ một gặp Đinh Tích Phong, lên xe rời khỏi Công an thành phố Cầm Đảo.

Hàn Bân lấy một điếu thuốc đưa cho Đinh Tích Phong, "Đội trưởng, chúng ta đi đâu?"

Đinh Tích Phong nhận thuốc, vẻ suy tư, "Khu vực Trường Đảo xảy ra một vụ giết người, rất có thể liên quan đến Chu Vi Siêu, chúng ta đi xem hiện trường."

Thấy Đinh Tích Phong nhíu mày suy nghĩ, Hàn Bân không hỏi nhiều, đã đích thân Đinh Tích Phong dẫn đội, vụ án chắc chắn không đơn giản.

Trước khi đi, Hàn Bân còn báo cáo với Mã Cảnh Ba, Mã Cảnh Ba biết về vụ án này, còn đề nghị đi khảo sát hiện trường, nhưng bị Đinh Tích Phong từ chối.

Theo phỏng đoán của Hàn Bân, nếu vụ án lớn ở khu vực Trường Đảo liên quan đến Chu Vi Siêu, thì rất có thể hắn chưa về nhà, truy bắt vẫn phải tiếp tục, đội một không phải sắt đá,

chắc chắn phải thay ca, chưa biết chừng Mã Cảnh Ba phải dẫn người hỗ trợ.

Còn một điểm nữa, theo hồ sơ, vụ án giết người của Chu Vi Siêu năm đó gây chấn động không nhỏ, mà công an khu vực chậm trễ không phá được án, để nhanh chóng phá án, đội trưởng Đinh Tích Phong đã đích thân dẫn đội điều tra, Chu Vi Siêu là do hắn bắt vào tù.

Khu vực Trường Đảo nằm ở ngoại ô Cầm Đảo, gần biển.

Bốn mươi phút sau, họ đến khu dân cư xảy ra vụ án, khu dân cư Thiên Duyệt.

Đây là một khu dân cư cao cấp, xung quanh có quảng trường thương mại, mua sắm, ăn uống rất tiện lợi, bên trong khu dân cư cây xanh cũng khá tốt.

Xe dừng ở cổng, Hàn Bân bước vào khu dân cư.

Một là quy định không cho xe vào, Đinh Tích Phong tuy có thể bỏ qua quy định, nhưng chỉ khi cần thiết, giờ không cần phải làm đặc biệt.

Hai là, Đinh Tích Phong muốn khảo sát môi trường bên trong, an ninh, giám sát, địa hình,…

Hàn Bân đi cùng hắn vào khu dân cư, không biết vụ án xảy ra ở tòa nào, nhưng không cần hỏi, vì dưới lầu đã có nhiều người tụ tập, đã giăng dây cảnh giới, hai cảnh sát đứng gác ở cửa.

Người ngoài không được vào.

Hàn Bân xuất trình thẻ cảnh sát, cả đoàn dễ dàng vào tòa nhà, đi thang máy lên tầng chín.

Hiện trường vụ án ở phòng 902.

Ra khỏi thang máy, bên cạnh cũng có hai cảnh sát mặc đồng phục đứng gác.

Hàn Bân lại xuất trình thẻ cảnh sát, cả đoàn mới vào hiện trường.

Người phụ trách hiện trường là phó đội trưởng đội điều tra hình sự khu vực Trường Đảo Trần Lân.

Thấy Đinh Tích Phong dẫn người vào, vội chào, "Đội trưởng Đinh, ngài đến rồi."

Đinh Tích Phong gật đầu, không nói nhiều, vào thẳng vấn đề, "Dẫn ta đi hiện trường."

Trần Lân làm động tác mời, dẫn Đinh Tích Phong vào trong.

Hàn Bân cũng theo sau, các đồng đội khác tạm thời ở lại phòng khách.

Đây là căn hộ hai phòng lớn, hai ba người ở rất rộng, nhưng một lúc đông người tụ tập thì cũng hơi chật.

Nhà vệ sinh ở bên phải, lát gạch sang trọng, trông rất đẹp.

Phòng tắm khá rộng, còn có một bồn tắm trắng, trong bồn nằm một phụ nữ, chính xác là một xác phụ nữ, mặc váy ngủ mỏng, không mặc đồ lót, ướt nước gần như trong suốt, tăng thêm phần quyến rũ.

Chỉ có điều duy nhất không hợp là vết bầm trên cổ.

Đinh Tích Phong xem xét một lúc, rồi rời đi.

Hàn Bân cũng quan sát kỹ, hiện trường khiến hắn nhớ lại hồ sơ Chu Vi Siêu, nạn nhân đều là phụ nữ, đều chết trong bồn tắm.

Chu Vi Siêu dùng tay bóp cổ nạn nhân đến chết.

Nạn nhân trong bồn tắm cũng có vết bầm trên cổ, rất có thể cũng bị bóp chết.

Từ những đặc điểm này, kẻ giết người rất có thể là tội phạm vượt ngục Chu Vi Siêu.

Hàn Bân trở lại phòng khách, vừa kịp nghe Trần Lân báo cáo với Đinh Tích Phong.

Giọng Trần Lân không phải người địa phương, giọng to, "Nạn nhân tên Lưu Linh Túy, làm việc ở một công ty quỹ, người báo án là mẹ nàng Trương Tố Vân."

"Cảnh sát khu vực nhận báo án lúc 9:45 sáng, đến hiện trường, gọi người của công ty quản lý nhà, rồi gọi chủ nhà mở cửa, thấy nạn nhân nằm trong bồn tắm, báo lên phân cục, chúng ta đến hiện trường lúc 10:30."

Chương 782: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta xem hồ sơ Chu Vi Siêu, thấy hiện trường khá giống, vội báo lên.”

Đinh Tích Phong suy nghĩ một lúc, “Cửa sổ có dấu vết bị cạy không?”

“Không.”

Hàn Bân hỏi, “Đội trưởng Trần, có tìm thấy điện thoại nạn nhân không?”

Trần Lân nhìn Hàn Bân, tuy không quen, nhưng người đứng cạnh Đinh Tích Phong chắc chắn không phải người thường, trả lời, “Không tìm thấy, ta thử gọi vào máy nạn nhân, nhưng bị tắt máy.”

Đinh Tích Phong ra lệnh, “Hàn Bân dẫn người tìm kiếm trong nhà. Đợi pháp y hoàn thành sơ khám tử thi, rồi bàn tiếp.”

“Dạ.”

Hàn Bân tìm kiếm trong nhà, cửa sổ đều đóng, không có dấu vết phá hoại.

Trong nhà không tìm thấy dấu vân tay nào.

Đúng vậy, kể cả vân tay của nạn nhân cũng không.

Khi rời đi, nghi phạm chắc đã lau dọn hiện trường.

Nửa giờ sau, pháp y cũng hoàn thành sơ khám tử thi.

Nạn nhân, Lưu Linh Túy

Tuổi, 28

Nguyên nhân tử vong, ngạt cơ học

Thời gian tử vong, từ 8 giờ đến 11 giờ tối ngày 4 tháng 6

Triệu chứng trên cơ thể, trước khi chết có quan hệ tình dục.

Xác định tình hình hiện trường, Đinh Tích Phong triệu tập mọi người lại.

Đinh Tích Phong hút vài hơi thuốc, dập tắt điếu thuốc, "Mọi người đều đã rõ tình hình hiện trường, ai có ý kiến gì thì nói."

Ngoài Đinh Tích Phong, Trần Lân chức vụ cao nhất, nói, "Theo kết quả khám nghiệm tử thi, nạn nhân rất có thể bị bóp chết, và trước khi chết có quan hệ tình dục. Địa điểm tử vong trong bồn tắm, cách thức khá giống với Chu Vi Siêu."

"Hơn nữa nghi phạm khi rời đi đã dọn sạch hiện trường, cho thấy hắn có đủ thời gian gây án và rất bình tĩnh, rất có thể là tội phạm chuyên nghiệp."

Đinh Tích Phong gật đầu, nhìn Hàn Bân bên cạnh, "Ngươi nghĩ sao?"

"Ta nghĩ phần lớn giống đội trưởng Trần, tuy nhiên, trước khi chết nạn nhân chỉ có quan hệ tình dục, không có vết thương rõ ràng, cho thấy nạn nhân có thể tự nguyện."

Đinh Tích Phong nhíu mày, từ tình hình hiện trường, rất có thể Chu Vi Siêu là hung thủ, nhưng hiện trường không có vân tay, không có DNA của hung thủ, không có gì xác định danh tính.

Còn một điểm như Hàn Bân nói, tự nguyện và không tự nguyện khác nhau rất nhiều, theo kinh nghiệm của hắn, nếu không tự nguyện, phần lớn sẽ có tổn thương vật lý.

Nếu tự nguyện, thì hung thủ có thể quen nạn nhân.

Đinh Tích Phong không rõ trước đây Chu Vi Siêu có quen nạn nhân không, nhưng Chu Vi Siêu đã vào tù hai năm, lại là tội phạm vượt ngục.

Nói thật, kể cả vợ hắn, với tiền án của hắn, cũng chưa chắc dám có quan hệ thân mật.

Một lúc Đinh Tích Phong cũng khó phán đoán, hắn cần thêm manh mối và bằng chứng.

Lãnh đạo gọi điện hỏi, chắc chắn không muốn nghe câu trả lời mập mờ.

Sau đó, Đinh Tích Phong phân công nhiệm vụ.

"Đội trưởng Trần, ngươi dẫn người đi hỏi xung quanh xem thời điểm xảy ra án có ai thấy người khả nghi."

"Cử người ghi lời khai chủ nhà."

"Hàn Bân, ngươi cử người kiểm tra camera, xem có ai khả nghi ra vào tòa nhà."

"Kiểm tra lịch sử cuộc gọi của nạn nhân."

"Ghi lời khai mẹ nạn nhân."

"Dạ."

Sau đó, mọi người chia nhau hành động.

…

Đinh Tích Phong phân công xong, Hàn Bân lại chia nhiệm vụ.

Vương Tiêu, Giang Dương được cử đi kiểm tra camera, Lý Cầm liên hệ kỹ thuật viên kiểm tra lịch sử cuộc gọi của nạn nhân, Bảo Tinh liên hệ mẹ nạn nhân, Hàn Bân ở lại bên cạnh Đinh Tích Phong.

Phân công xong, Hàn Bân gọi điện báo cáo Mã Cảnh Ba, Mã Cảnh Ba biết tình hình.

Còn Đinh Tích Phong cũng không nhàn rỗi, hầu như luôn gọi điện, hoặc hắn báo cáo, hoặc có người báo cáo cho hắn, điện thoại không ngừng.

Hai mươi phút sau, bên ngoài có tiếng ồn ào, một phụ nữ khoảng năm mươi tuổi xông vào, tầm trung, hơi gầy, tóc ngắn, tay cầm túi đen, mặt lo lắng.

"Con gái ta đâu."

"Con gái ta đâu, ta muốn gặp nó!"

Bảo Tinh bước tới, hỏi, "Ngươi là Trương Tố Vân?"

"Ta là, ngài là cảnh sát Bao phải không." Người phụ nữ tóc ngắn túm lấy Bảo Tinh, "Con gái ta đâu, ta muốn nhìn thấy…"

Bảo Tinh quay sang nhìn Hàn Bân, "Đội trưởng, bà là mẹ nạn nhân, đến nhận xác."

Hàn Bân nhìn về phía nhà vệ sinh, Lưu Linh Túy đã được bọc vào túi đựng xác, "Đi đi."

Hàn Bân và Đinh Tích Phong đi ra ngoài.

Một lát sau, trong phòng vang lên tiếng khóc.

Mọi người đã quen với cảnh này.

Hai mươi phút sau, tiếng khóc dần dần ngưng, Hàn Bân mới vào phòng.

Trương Tố Vân ngồi trên sofa, lấy tay lau nước mắt.

Bảo Tinh đưa bà gói giấy ăn, "Bà Trương, xin hãy kiềm chế nỗi đau."

Trương Tố Vân không trả lời, vẫn cúi đầu khóc nức nở.

“Nếu tiện, chúng tôi muốn hỏi một số câu về Lưu Linh Túy, giúp chúng tôi sớm phá án.” Bảo Tinh nói.

Rõ ràng Bảo Tinh không an ủi người khác tốt như Lý Cầm, nhưng lời hắn có tác dụng, Trương Tố Vân vẫn từ từ ngẩng đầu lên, “Hỏi đi.”

Bảo Tinh mở máy ghi âm, Hàn Bân thẩm vấn.

“Bà Trương, ngài phát hiện Lưu Linh Túy bị hại thế nào?”

“Ta không biết.” Trương Tố Vân lắc đầu, dùng tay lau mặt, “Sáng nay, công ty của Linh Túy gọi cho ta, hỏi sao Linh Túy không đi làm, ta không biết chuyện gì, gọi cho Linh Túy nhưng không liên lạc được.”

“Ta sống một mình, từng bị bệnh tim một lần, Linh Túy biết ta không khỏe, không bao giờ tắt máy, nó rất hiếu thảo. Nó còn nói sau này kết hôn sẽ đón ta về sống cùng, để ta giúp nó chăm con…”

“Lúc đó ta cảm thấy Linh Túy có thể đã xảy ra chuyện. Nhưng ta ở xa, vội gọi cảnh sát đến kiểm tra, không ngờ vẫn…”

Chương 783: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Cảnh sát, bắt được hung thủ chưa? Ai giết con gái ta.”

Hàn Bân đáp, “Khi chúng tôi đến hiện trường, trong nhà không có ai. Hiện tại đang thu thập manh mối, sẽ cố gắng hết sức truy tìm hung thủ, nếu ngài biết gì xin hãy nói với chúng tôi.”

Trương Tố Vân thở dài, “Bất ngờ quá, ta không bao giờ nghĩ chuyện này lại xảy ra với Linh Túy.”

Hàn Bân tiếp tục hỏi, “Bà Trương, ngài biết Chu Vi Siêu không?”

“Không biết, sao vậy?”

“Hắn là tù nhân vượt ngục đang bị truy nã, cách gây án của hắn giống với tình trạng của con gái ngài, nên chúng tôi muốn biết hắn và con gái ngài có quen biết không.”

Trương Tố Vân hỏi lại, “Ngươi nói Chu gì?”

“Chu Vi Siêu, hắn ngồi tù hai năm, nếu con gái ngài quen hắn, thì cũng phải trước hai năm.” Hàn Bân nói.

Trương Tố Vân nghĩ một lúc, lắc đầu, “Không nhớ, chưa nghe nói.”

“Lưu Linh Túy có bao nhiêu chìa khóa nhà?”

“Ta không rõ.”

“Ngài có chìa khóa không?”

“Không có.”

“Con gái ngài gần đây có gì bất thường không?”

Trương Tố Vân nghĩ một lúc, “Có, hơn một tháng trước, nó bị đánh, mặt sưng mấy ngày, ta đau lòng lắm.”

“Ai đánh nó?”

“Ban đầu nó không chịu nói, sau này ta hỏi lâu nó mới nói, là đồng nghiệp họ Phùng, vì khách hàng mà cãi nhau, hai người đánh nhau.”

Hàn Bân ghi lại, “Tên đầy đủ?”

“Ta hỏi rồi, nó không chịu nói. Ta định đến công ty nó hỏi tội, nó ngăn không cho ta đi, sợ ảnh hưởng đến công việc.” Trương Tố Vân thở dài, bất đắc dĩ nói,

“Cảnh sát, cái chết của con gái ta có liên quan đến chuyện đó không?”

“Giờ chưa thể nói, cần điều tra thêm.”

“Biết vậy, ta đã đến công ty nó rồi, có khi chuyện hôm nay không xảy ra.” Trương Tố Vân hối hận nói.

“Ngài đừng tự trách, chuyện đã qua hơn một tháng, chưa chắc liên quan đến chuyện trước.” Bảo Tinh an ủi.

Hàn Bân lật sổ, tiếp tục hỏi, “Bà Trương, Lưu Linh Túy có bạn trai không?”

“Có.”

“Tên bạn trai là gì?”

“Để ta nghĩ… hình như là Lâm Kiến Vinh, đúng rồi, Lâm Kiến Vinh, năm ngoái ta gặp một lần, hai người đã quen ba năm, quan hệ rất tốt, có ý định kết hôn.”

“Có liên lạc với hắn không?”

“Ta không có.”

Hàn Bân ghi chú, trong nhà không có tấm ảnh nào của đàn ông, không có dép, bàn chải đánh răng, quà tặng của đàn ông, nếu đã nói đến chuyện cưới xin, không thể không có chút dấu vết nào.

"Lần cuối gặp Lưu Linh Túy là khi nào?"

Trương Tố Vân thở dài, "Mấy ngày trước nó về thăm ta, chúng ta cùng ăn cơm, ta bảo nó ở lại nhà, nó không chịu."

"Sao nó không chịu ở nhà, có mâu thuẫn gì không?"

"Mẹ con thì có gì mâu thuẫn, chỉ là nó ngại ta lắm mồm, con gái lớn rồi có suy nghĩ riêng, nói nhiều nó bực."

"Nhà ngài ở đâu?"

"Khu Tân Hoa."

"Con gái ngài làm việc ở đâu?"

"Khu Ngọc Hoa."

"Từ khu vực Trường Đảo đến Khu Ngọc Hoa làm việc, không gần hơn từ Khu Tân Hoa đến Khu Ngọc Hoa, sao nó không ở nhà mà thuê nhà?"

"Con gái lớn rồi muốn có không gian riêng, có lẽ thấy ở với ta không tiện. Trước nó thuê nhà ở Khu Ngọc Hoa, sau khi xung đột với đồng nghiệp họ Phùng mới chuyển đến đây." Trương Tố Vân nói.

"Nghĩa là hơn một tháng trước nó chuyển đến đây?"

"Đúng."

"Còn nhớ cụ thể thời gian xung đột với đồng nghiệp họ Phùng không?"

"Cụ thể không nhớ, khoảng hơn một tháng."

"Khi đó có báo cảnh sát không?"

“Không, nó sợ ảnh hưởng công việc.”

Hàn Bân theo phản xạ hỏi, “Ngoài ngài, Lưu Linh Túy còn thân nhân nào khác không?”

“Nó còn chị gái, đã kết hôn.”

“Bố Lưu Linh Túy thì sao?”

Sắc mặt Trương Tố Vân thay đổi, “Chết rồi.”

Hàn Bân cảm thấy thần sắc bà có chút khác lạ, hỏi thêm, “Chết khi nào?”

Trương Tố Vân há miệng, định nói lại thôi.

“Có vấn đề gì không?”

“Thực ra… ta và bố nó đã ly hôn, nhiều năm không gặp, nó và bố nó cũng nhiều năm không gặp, coi như chết rồi.”

Hàn Bân nghiêm túc nói, “Ta hỏi thì phải trả lời khách quan, đừng chứa quá nhiều cảm xúc cá nhân.”

“Bố Lưu Linh Túy tên gì?”

“Lưu Tiến Học.”

“Số liên lạc?”

“Không có.” Trương Tố Vân lắc đầu, “Cảnh sát, không cần tìm người này, hắn không quan tâm đến con gái ta, dù là cha con nhưng quan hệ không tốt, không còn liên hệ gì.”

“Biết lần cuối Lưu Linh Túy gặp Lưu Tiến Học là khi nào không?”

“Mười năm rồi, năm đó nó thi đại học, thi xong chúng ta đi đăng ký.” Trương Tố Vân lộ vẻ tự giễu, bổ sung, “Giấy ly hôn.”

Hàn Bân ghi lại, “Hai người vì sao ly hôn?”

“Hắn có bồ nhí, không coi ta ra gì, kết hôn với người tình.”

“Mười năm trước, số điện thoại hắn là gì?” Hàn Bân hỏi.

“Ta thật sự không nhớ, ta cố quên hết mọi thứ về hắn, thật đó, xin ngài tin ta, hắn không liên quan gì đến vụ này, không cung cấp được manh mối nào, ta còn nghi hắn có nhớ mình có đứa con gái hay không.”

“Ghi chú tạm thời thế này, đây là danh thiếp của ta, có manh mối gì nhớ liên hệ ta.” Hàn Bân nói.

Trương Tố Vân vội gật đầu, cẩn thận cất danh thiếp, “Cảnh sát Hàn, có manh mối gì của vụ án con gái ta, ngài nhất định phải báo cho ta.”

“Ta sẽ.” Hàn Bân đáp, ra hiệu Bảo Tinh tiễn bà.

Đinh Tích Phong vẫy tay, gọi Hàn Bân tới, “Có phát hiện gì không?”

Hàn Bân nói, “Trương Tố Vân cung cấp hai manh mối mới, nhưng cần xác minh thêm.”

Đinh Tích Phong thở dài, “Bên Thôn Tiểu Ca bắt hụt, Chu Vi Siêu không về nhà.”

Hàn Bân hỏi, “Có ai cung cấp thông tin giả?”

Đinh Tích Phong đáp, “Đang điều tra cụ thể, chưa rõ.”

Chương 784: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân gật đầu, không hỏi thêm.

Thông báo truy nã có thể tăng tính tích cực của dân chúng, nhưng cũng sẽ có người vì thưởng mà cung cấp tin sai, gây lãng phí cảnh lực, tài sản động nhân tâm.

Sau đó, Đinh Tích Phong dẫn đội trở về trụ sở cảnh sát thành phố.

Về đến trụ sở, đã hơn ba giờ chiều, nhà ăn đã đóng cửa.

Đinh Tích Phong đã đặt cơm trưa mang vào phòng họp.

Mỗi người một suất cơm đùi vịt, ăn chưa đủ thì có bánh bao thịt, ăn thoải mái.

Mọi người đều là cảnh sát hình sự, ăn nhanh, chỉ hơn mười phút đã ăn xong, dọn dẹp sạch sẽ.

Đinh Tích Phong rót một chén trà, nghỉ một lát, nói, "Đã không còn sớm, mọi người báo cáo tiến triển điều tra đi."

"Đội trưởng Trần, nói trước."

Phó đội trưởng đội điều tra hình sự khu vực Trường Đảo Trần Lân cũng về trụ sở thành phố, hắng giọng nói, "Ta dẫn người đi hỏi xung quanh, vì Lưu Linh Túy chuyển đến chưa lâu, mọi người không có ấn tượng sâu sắc."

"Nhưng theo người ở tầng dưới nói, tối qua, nhà Lưu Linh Túy có tiếng cãi nhau, kéo dài khoảng nửa tiếng, suýt chút nữa hắn lên tìm."

Đinh Tích Phong hỏi, "Người ở tầng dưới có nghe rõ tiếng gì không?"

"Nói không rõ, nhưng có tiếng đàn ông."

"Người xung quanh có thấy người đàn ông khả nghi ra vào không?"

"Không có ấn tượng."

"Chủ nhà nói sao?"

Trần Lân sắp xếp từ ngữ, "Nạn nhân mới thuê nhà tháng trước, hai người không quen, tổng cộng gặp hai lần, chủ nhà giờ hối hận chết, nhà xảy ra án mạng, dù bán hay cho thuê đều khó."

Đinh Tích Phong nhìn Hàn Bân, "Tổ một thế nào?"

Hàn Bân nói, "Ta ghi lời khai mẹ nạn nhân, bà cung cấp hai manh mối."

"Mẹ nạn nhân nói, hơn một tháng trước, nạn nhân xung đột với một đồng nghiệp họ Phùng, còn bị đánh. Sau đó mới thuê nhà hiện tại."

"Điểm nữa, nạn nhân có bạn trai, hai người quen lâu, đã nói đến chuyện kết hôn."

"Nhưng ta kiểm tra nhà nạn nhân, không thấy dấu vết nào của đàn ông, bạn trai này như không tồn tại."

"Theo ta, nạn nhân hoặc đã chia tay bạn trai, hoặc hung thủ đã xử lý hết đồ của bạn trai."

"Điểm nữa, nạn nhân là con một, cha hiện không biết chuyện này, cần báo ngay."

Đinh Tích Phong nghe xong, tiêu hóa thông tin, "Camera kiểm tra thế nào? Có thấy ai khả nghi?"

Vương Tiêu đáp, “Camera ta phụ trách kiểm tra, chưa thấy tình huống khả nghi.”

“Camera khu dân cư và thang máy, có quay được nạn nhân và đàn ông ra vào không.”

Vương Tiêu dứt khoát nói, “Không.”

Đinh Tích Phong liếm môi khô, “Vậy tăng cường kiểm tra, nhờ người của công ty quản lý xác minh, người ra vào tòa nhà.”

“Dạ.”

“Lịch sử cuộc gọi kiểm tra thế nào?”

Lý Cầm nói, “Ta nhờ kỹ thuật in lịch sử cuộc gọi gần đây của nạn nhân, chưa kịp xác minh.”

“Có ai khả nghi không?”

“Chưa phát hiện.”

Đinh Tích Phong thở dài, đặt chén trà lên bàn, “Hiệu quả thế này không được, phải gấp rút lên.”

“Còn một điểm nữa, cửa sổ không có dấu vết phá, hung thủ vào nhà nạn nhân bằng cách nào. Nạn nhân tự mở cửa, hay hung thủ có sẵn chìa khóa, điểm này cũng quan trọng, phải loại trừ.”

Đinh Tích Phong im lặng một lúc, nhìn mọi người,

“Đội trưởng Trần, Hàn Bân, các ngươi định điều tra thế nào?”

Trần Lân đáp, “Đội trưởng Đinh, ta nghĩ vẫn phải kiểm tra camera, khu dân cư đó ta xem rồi, rất nghiêm ngặt, có camera trong khu dân cư, tòa nhà, thang máy, gara, chỉ cần kiểm tra kỹ sẽ tìm thấy hung thủ.”

Đinh Tích Phong gật đầu, hỏi Hàn Bân bên cạnh, "Ngươi nghĩ sao?"

"Ta muốn đến công ty nạn nhân, kiểm tra ai xung đột với nạn nhân. Còn nhanh chóng liên lạc bạn trai nạn nhân."

Nghe hai người nói, Đinh Tích Phong phân công, "Vậy đội trưởng Trần phụ trách kiểm tra camera. Hàn Bân đến công ty nạn nhân, Lý Cầm tiếp tục kiểm tra lịch sử cuộc gọi."

"Dạ."

Sau đó, mọi người chia nhau hành động.

Hàn Bân về văn phòng thu dọn, chuẩn bị đến công ty nạn nhân, Hoàng Khiết Khiết bước tới, "Đội trưởng, chị Lưu Linh Túy đến."

"Trương Tố Vân?"

"Không, chị ta nói tên Lưu Linh Chi, là chị nạn nhân."

Hàn Bân nhìn đồng hồ, "Mời chị ta vào."

Hàn Bân cảm thấy Trương Tố Vân cung cấp thông tin không đủ khách quan, có thể từ chị nạn nhân sẽ biết thêm nhiều.

Một lát sau, một phụ nữ khoảng ba mươi tuổi bước vào, dung mạo có vài phần giống Lưu Linh Túy, nhưng thấp hơn, đầy đặn hơn.

Hàn Bân nhìn bà, "Chị Lưu Linh Túy."

Lưu Linh Chi buồn bã, giọng khàn khàn, "Cảnh sát, em gái ta thật sự chết rồi sao?"

"Mẹ ngài đã nhận diện thi thể, đây là ảnh hiện trường, ngài xem." Hàn Bân mở điện thoại, tìm ảnh hiện trường.

Lưu Linh Chi nhìn ảnh, không kìm được khóc, "Là nó, là em gái ta, nó còn trẻ, chưa lập gia đình, sao lại…"

Hàn Bân lấy vài tờ giấy đưa cho bà, "Bà Lưu, xin kiềm chế đau buồn."

Lưu Linh Chi lau mắt, "Cảnh sát, ai giết em gái ta."

"Đang điều tra, mời ngài đến cũng để biết thêm thông tin."

Lưu Linh Chi mắt đỏ hoe, nghẹn ngào, "Cũng tại ta, sau khi kết hôn, chỉ lo gia đình nhỏ, bỏ bê nó."

Hàn Bân hỏi, "Ngài có con chưa?"

"Có, sinh đôi, rất quậy." Lưu Linh Chi thở dài.

Nhiều người nghe đến sinh đôi thì ngưỡng mộ, trước khi sinh Lưu Linh Chi cũng vậy, nghĩ chịu một lần sinh có hai con, bớt được một lần khổ, nhưng khi có con rồi mới biết.

Một người mẹ có bấy nhiêu dinh dưỡng, hai đứa chia nhau, chắc chắn không đứa nào khỏe bằng một.

Sau khi sinh, hai đứa đều chưa đầy năm cân, nằm trong lồng kính nửa tháng, sự chịu đựng chỉ nhà mới biết.

Chương 785: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chưa hết, chi phí mấy vạn.

Đây mới bắt đầu, nuôi con còn khó hơn.

Con ngủ ngày đêm đảo lộn, một đứa khóc, đứa kia cũng khóc, lại cho bú mẹ, từ khi có con, bà chưa bao giờ ngủ ngon giấc, nhìn mình ngày càng tiều tụy.

Bà nghĩ, những người khuyên sinh đôi, hoặc là không có kinh nghiệm, hoặc là có thù với mình.

Hàn Bân chưa trải qua nhưng cũng biết, nuôi con không dễ.

"Lần cuối gặp Lưu Linh Túy là khi nào?"

"Nửa tháng rồi, nó đến thăm con ta, mua nhiều quần áo, đồ chơi cho bọn trẻ, nó thích trẻ con lắm, còn nói sau này cũng sinh đôi, có bạn."

"Khi đó, nó có gì khác thường không?"

"Không, không thấy gì."

"Nó có bạn trai không?"

"Ta hỏi rồi, nó nói có đối tượng. Ta hỏi thêm thì không nói, bảo sau này ta sẽ biết."

Hàn Bân lật sổ, "Hơn một tháng trước, nó xung đột với đồng nghiệp, ngài biết không?"

"Chưa nghe nó nói."

"Ngài đến nhà mới nó chưa?"

“Nó luôn mời ta, ta cũng muốn đến nhưng không có thời gian, ôi… không biết bận gì.”

“Ngài có số của bố nó không?”

“Có.”

“Ngài có thường xuyên liên lạc không?”

Lưu Linh Chi nói, “Không thường xuyên, lễ tết có liên lạc.”

“Còn Lưu Linh Túy, nó có liên lạc với bố không?”

Lưu Linh Chi đáp, “Có.”

“Sao ngài biết?”

“Nó cũng như ta, lễ tết hỏi thăm bố, đôi khi còn bàn với ta mua gì.”

Hàn Bân ghi lại, hỏi, “Nhưng mẹ ngài nói, Lưu Linh Túy và Lưu Tiến Học không liên lạc.”

“Ôi, nói thế nào.” Lưu Linh Chi im lặng một lúc, nói, “Bố mẹ ta ly hôn, ảnh hưởng lớn đến em gái ta, có hai ba năm không nói chuyện với bố, nhưng dù sao cũng là cha con, bố ta thường đến trường thăm nó.”

“Hơn nữa, mỗi năm sinh nhật ta và em, bố đều tổ chức sinh nhật.”

“Mẹ ngài không biết chuyện này?”

“Bố ta thường tổ chức sinh nhật dương lịch cho chúng ta, mẹ tổ chức sinh nhật âm lịch, mà ly hôn ảnh hưởng lớn đến mẹ, chúng ta không dám nói chuyện với bố, sợ mẹ chịu không nổi.” Lưu Linh Chi bất lực nói.

“Ngài nghi ngờ ai giết Lưu Linh Túy?”

“Không, em gái ta còn trẻ, ta không nghĩ ai lại làm vậy.”

Hàn Bân chuyển chủ đề, hỏi, "Ngài biết Chu Vi Siêu không?"

"Chu Vi Siêu." Lưu Linh Chi lẩm bẩm, "Là tội phạm vượt ngục bị truy nã."

"Đúng, em gái ngài có quen hắn không?"

"Không thể, ta chưa nghe nói bao giờ, cảnh sát, Chu Vi Siêu có liên quan đến vụ này sao?"

"Giờ chưa rõ, đang điều tra." Hàn Bân nhìn đồng hồ, "Thế này nhé, hôm nay tạm dừng, ta còn manh mối khác cần điều tra, có manh mối ngài hãy liên hệ chúng tôi."

"Đúng rồi, để lại số Lưu Tiến Học."

Lưu Linh Chi do dự, thở dài, "Cảnh sát, ta muốn tự nói với bố."

Hàn Bân gật đầu, "Được."

Công ty Quản lý Quỹ Đầu tư Jerry.

Nghiêm Vĩ Cát là giám đốc công ty quản lý quỹ này, mới đây nhận được điện thoại của cảnh sát nói muốn đến công ty tìm hiểu tình hình.

Nghiêm Vĩ Cát đã biết về cái chết của Lưu Linh Túy.

Nhân viên công ty xảy ra chuyện thế này, thật đau đầu.

Biết cảnh sát sẽ đến điều tra, lại là cảnh sát đội hình sự thành phố, Nghiêm Vĩ Cát không dám chậm trễ, căn giờ, đợi ở cổng công ty trước mười phút.

Ấn tượng đầu rất quan trọng, lịch sự với cơ quan hành pháp luôn tốt hơn.

Không lâu sau, từ thang máy bước ra ba người, đi đầu là một nam, dáng cao, dáng vẻ phi phàm, bước đi khỏe khoắn, khiến người khác không tự chủ mà đánh giá cao.

Đó là Hàn Bân, sau hắn là Bảo Tinh và Lý Cầm.

Nghiêm Vĩ Cát đã ở chốn công sở lâu, cũng có chút mắt nhìn, cười, "Xin hỏi, các ngài là cảnh sát hình sự thành phố?"

"Ta là Hàn Bân, cảnh sát hình sự thành phố, ngài là?"

"Ta là Nghiêm Vĩ Cát, giám đốc công ty Quản lý Quỹ Đầu tư Jerry, trước đó có cảnh sát Bao liên hệ ta." Nghiêm Vĩ Cát bắt tay Hàn Bân.

Bảo Tinh nói, "Chào giám đốc Nghiêm, ta gọi cho ngươi."

"Đúng đúng, nghe giọng ngài ta thấy quen." Nghiêm Vĩ Cát đáp, làm động tác mời, "Ta đã bảo dọn phòng nghỉ, chúng ta vào đó nói chuyện."

Công ty Quản lý Quỹ Đầu tư Jerry không lớn, đi qua văn phòng hơn 100m2, đến một phòng nghỉ khoảng 20m2, giữa đặt bàn bầu dục.

Nói là phòng nghỉ, nhưng giống phòng họp, nhiều công ty nhỏ như vậy.

Vào phòng nghỉ, một nữ nhân viên bưng bốn cốc nước nóng, rồi đóng cửa rời đi.

"Khụ…" Nghiêm Vĩ Cát hắng giọng, nói, "Cảnh sát Hàn, muốn biết gì ngài cứ hỏi."

Hàn Bân mở sổ ghi chép, có ghi lại một số câu hỏi chính.

Trước khi ghi lời khai hắn đều chuẩn bị trước, như vậy khi ghi sẽ tiết kiệm thời gian, hỏi cũng toàn diện hơn.

Nếu người ghi lời khai đi rồi, lại nhớ ra câu hỏi khác, thì phiền cho cả hai, tốn thời gian.

"Lưu Linh Túy làm ở công ty ngươi bao lâu?"

Nghiêm Vĩ Cát nghĩ, đáp, "Nàng đến đầu năm ngoái, làm được hơn một năm."

“Nàng làm việc thế nào?”

“Cũng được.”

“Nàng có vấn đề gì trong công việc, hoặc có xung đột với đồng nghiệp không?”

Nghiêm Vĩ Cát không ngần ngại, “Không.”

Hàn Bân liếc hắn, không tin lời hắn lắm.

Lưu Linh Túy làm công ty hơn một năm, không phải một hai ngày, thời gian này khó tránh có chuyện, trả lời ngay lập tức, chắc chắn là nói dối.

“Đừng trả lời bừa. Nghĩ kỹ rồi nói.”

Nghiêm Vĩ Cát bặm môi, làm giám đốc công ty, hắn chắc chắn phải nghĩ cho lợi ích công ty, không muốn vì chuyện của Lưu Linh Túy mà ảnh hưởng công ty.

“Trước đó, Lưu Linh Túy xung đột với một đồng nghiệp, hai người cãi nhau ở công ty, vì chuyện đó Lưu Linh Túy nghỉ một tuần, ta nhớ rõ việc này, những chuyện khác không có gì đặc biệt.”

Chương 786: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Người cãi nhau với Lưu Linh Túy tên gì?"

"Phùng Ái Lan."

Hàn Bân ghi chú, chuyện này trùng khớp với thông tin Trương Tố Vân cung cấp.

"Lưu Linh Túy và Phùng Ái Lan xung đột vì sao?"

"Công việc khó tránh có vấn đề, không có gì lớn, chỉ là bất đồng công việc."

"Nói cụ thể hơn."

Nghiêm Vĩ Cát nói, "Ta không phải người trong cuộc, chỉ nghe nói, hai người cãi nhau vì khách hàng."

"Phùng Ái Lan làm công ty bao lâu?"

"Nàng là nhân viên lâu năm, đến trước Lưu Linh Túy, làm mấy năm rồi, năng lực mạnh, là nhân viên kinh doanh ưu tú."

"Nàng có ở công ty không?"

"Có."

"Mời nàng đến đây, chúng tôi muốn biết thêm." Hàn Bân nói.

Nghiêm Vĩ Cát gật đầu, "Ta đi gọi nàng."

Hàn Bân quay đầu nói với Lý Cầm ở bên cạnh, "Chị Lý, ngươi đi ra ngoài dạo một vòng, tiện thể đến phòng nhân sự lấy hồ sơ của Lưu Linh Túy và Phùng Ái Lan."

“Ta biết rồi.” Lý Cầm thu dọn một chút, rồi cũng rời khỏi phòng nghỉ.

Một lát sau, Nghiêm Vĩ Cát dẫn một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi bước vào.

Nghiêm Vĩ Cát giới thiệu, “Đây là Phùng Ái Lan của công ty chúng ta.”

“Giám đốc Nghiêm vất vả rồi, chúng ta muốn nói chuyện riêng với cô Phùng.”

“Được.” Nghiêm Vĩ Cát đáp lại một tiếng, liếc nhìn Phùng Ái Lan rồi xoay người rời khỏi phòng nghỉ.

Hàn Bân quan sát Phùng Ái Lan, tóc ngắn ngang tai, đeo một cặp kính gọng vuông, dáng người trung bình, không phải là rất xinh đẹp, nhưng bộ trang phục công sở màu đen khiến cô ta trông khá chuyên nghiệp.

“Cô Phùng, mời ngồi.”

“Cảm ơn.” Phùng Ái Lan cũng đang quan sát Hàn Bân và đồng đội, nở một nụ cười, hỏi, “Hai vị cảnh sát xưng hô thế nào?”

“Ta họ Hàn, đến công ty quý vị để tìm hiểu một số thông tin về Lưu Linh Túy.”

Phùng Ái Lan phản ứng, “Lưu Linh Túy thực sự đã chết rồi sao?”

“Đúng vậy, về chuyện này, ngươi biết được bao nhiêu?”

“Ta có thể biết được gì, chỉ là hôm nay đi làm, nghe đồng nghiệp nói vài câu. Lúc đầu ta còn không tin, cô ấy hôm qua còn đi làm, sao hôm nay đột nhiên lại xảy ra chuyện!”

Hàn Bân luôn quan sát đối phương, không phát hiện ra điều gì bất thường, tiếp tục hỏi, “Nghe nói ngươi và cô ấy từng xảy

ra mâu thuẫn?"

Phùng Ái Lan không để tâm, "Không phải mâu thuẫn, chỉ là tranh chấp công việc, rất bình thường, ta cũng không để ý."

Bao Tinh bên cạnh chen vào, "Ngươi đánh sưng mặt người ta, mấy ngày liền không đi làm, đây chỉ là tranh chấp bình thường?"

"Không không, chúng ta chỉ tranh chấp bằng lời nói, không có động tay động chân."

"Không có chứng cứ, chúng ta cảnh sát sẽ không nói lung tung."

Phùng Ái Lan vội vàng giải thích, "Nhưng ta thật sự không đánh cô ấy, ngươi có thể hỏi đồng nghiệp của cô ấy, lúc đó mọi người đều có mặt, ta căn bản không đánh cô ấy, cũng không cần thiết."

Hàn Bân ghi chép vào sổ tay, rồi gửi tin nhắn cho Lý Cầm, yêu cầu cô xác nhận lại với đồng nghiệp của Lưu Linh Túy.

"Hai người xảy ra mâu thuẫn vào ngày nào?"

"Ngày 23 tháng 4."

Hàn Bân hỏi lại, "Ngươi sao nhớ rõ thế?"

"Chúng ta bắt đầu đi làm từ ngày 19 tháng 4, sáng ngày 23 ký được một khách hàng, đó là khách hàng đầu tiên ta ký từ đầu năm, nên nhớ rất rõ. Hơn nữa, chúng ta tranh chấp cũng vì khách hàng đó."

Hàn Bân nói, "Kể chi tiết về nguyên nhân tranh chấp."

"Khách hàng ta ký trước đây do Lưu Linh Túy phụ trách, nhưng khách hàng đó khá cẩn trọng, ngươi giới thiệu quỹ, cổ phiếu tốt, họ cũng nghe, nhưng không bao giờ dập máy. Nhưng, dù nói chuyện nhiều, họ cũng không dễ dàng mua."

“Thực ra, không thể trách khách hàng, tình hình thị trường lớn không ổn định, khách hàng cũng thận trọng trong việc mua các dự án tài chính, làm nghề này cần có đủ kiên nhẫn, nói chuyện một lúc, biết đâu một ngày nào đó sẽ thành công.”

“Đôi khi, không phải khách hàng không muốn mua, mà là họ không có tiền, luôn quan sát, học hỏi, quen thuộc với thị trường, đợi khi có tiền, có thể không cần ngươi nói nhiều, họ tự có ý định mua.”

“Lưu Linh Túy nói chuyện với khách hàng đó mấy tháng, nhưng chưa bao giờ ký được hợp đồng, rồi trong dịp Tết, cô ấy không tiếp tục liên hệ nữa. Sau khi đi làm, cô ấy cũng không liên lạc với khách hàng, công ty chúng ta có một hệ thống khách hàng, nếu quá lâu không chăm sóc khách hàng, sẽ trở thành khách hàng công ty, mọi nhân viên đều có thể thấy thông tin khách hàng.”

“Vì là khách hàng công ty, ta bắt đầu theo dõi, liên hệ, trò chuyện kỹ với khách hàng.”

“Thời gian đó vừa qua dịch, khách hàng cũng buồn chán, khó khăn mới gặp được người nói chuyện, liền bắt đầu kể lể với ta, nói linh tinh một hồi.”

“Dù nói chuyện đời sống, nhưng chỉ cần họ không tự cúp máy, ta vẫn tiếp tục nói chuyện. Nói một lúc, ta hiểu rõ một số tình huống.”

“Khách hàng trước đó đã tiết kiệm một số tiền, cũng hiểu biết về quỹ, nhưng vợ họ thấy quỹ không đáng tin, sợ thua lỗ, nên họ không mua.”

“Dự định năm nay mở cửa hàng kinh doanh nhỏ, nhưng sau Tết lại gặp chuyện này, kinh doanh cũng khó khăn. Tiền của họ không có chỗ tiêu, qua sự giới thiệu của ta, họ lại xem xét việc mua quỹ.”

“Sau đó, khách hàng và vợ thảo luận, rồi mua quỹ từ ta. Lưu Linh Túy biết chuyện này, tức giận, nói ta cướp khách hàng của cô ấy, rồi cãi nhau với ta.”

“Cô ấy lúc đó còn chửi rất khó nghe, ta cũng chửi lại vài câu, nhưng chúng ta bị đồng nghiệp kéo ra, không có động tay động chân.”

Chương 787: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân cơ bản đã hiểu, nguyên nhân tranh chấp giữa hai người chủ yếu là xung đột trong công việc, chuyện này rất phổ biến ở nhiều công ty, "Đơn hàng đó, ngươi được bao nhiêu phần trăm hoa hồng?"

"Cũng không nhiều, hơn hai ngàn đồng. Những đơn hàng như thế này, mỗi tháng ta ít nhất cũng ký được ba, bốn đơn."

Hàn Bân đổi câu hỏi, "Lưu Linh Túy có bạn trai không?"

"Chắc là có."

"Sao lại nói chắc là có, ngươi đã gặp chưa?"

"Mùa đông năm ngoái, buổi tối tan làm, đôi khi thấy có một chiếc xe Mercedes-Benz đến đón cô ấy. Xe đỗ ở lề đường, cũng không nhìn rõ tình hình bên trong, cô ấy thường nói một câu, bạn trai đến đón ta rồi, rồi lên xe."

"Cô ấy liền chạy đến chiếc Mercedes-Benz, có không ít đồng nghiệp nữ còn khá ghen tị, nhưng ta chưa từng gặp bạn trai cô ấy."

"Biển số xe là bao nhiêu?"

"Mấy tháng rồi, ta không nhớ nổi."

"Năm nay đi làm, còn thấy chiếc Mercedes-Benz đó không?"

Phùng Ái Lan nghĩ ngợi, "Từ khi chúng ta mâu thuẫn, cơ bản đều tan làm lệch giờ, có đón hay không ta không rõ, nhưng ta không thấy."

“Gần đây Lưu Linh Túy có biểu hiện gì bất thường không?”

“Ta không rõ, ta và cô ấy không thân thiết, không chú ý đến cô ấy.”

“Có đồng nghiệp nào thân thiết với cô ấy không?”

“Có, lễ tân, Trần Điềm Điềm. Hai người họ thường đi cùng nhau.”

Hàn Bân kiểm tra lại sổ tay, hầu hết các câu hỏi đã được hỏi, chỉ còn một câu nhạy cảm, “Tối hôm qua từ tám giờ đến mười một giờ, ngươi ở đâu?”

Phùng Ái Lan cười cười, “Cảnh sát, ngài không nghi ngờ ta chứ.”

Hàn Bân nghiêm túc, “Hỏi theo lệ thường.”

Phùng Ái Lan không đáp mà hỏi ngược lại, “Cô ấy bị giết tối qua từ tám giờ đến mười một giờ sao?”

Hàn Bân đặt bút xuống, nhìn chằm chằm đối phương, “Xin trả lời câu hỏi của ta.”

“Tối qua ta ký được một đơn hàng, mời đồng nghiệp đi ăn, chúng ta đến nhà hàng lúc hơn bảy giờ, ăn đến hơn chín giờ. Sau đó, ta gọi tài xế đưa ta về nhà, rồi đi tắm rửa và đi ngủ.”

“Khoảng mấy giờ ngươi về đến nhà?”

“Khoảng mười giờ.”

“Ở nhà còn ai nữa không?”

“Còn chồng và con gái ta, còn mẹ chồng ta nữa.”

Sau khi hỏi xong, Hàn Bân đứng dậy, “Cô Phùng, cảm ơn ngài đã hợp tác.”

Phùng Ái Lan cười nói, “Cảnh sát Hàn không cần khách sáo, hợp tác với cảnh sát là nghĩa vụ của chúng ta. Nhưng ta khuyên ngài đừng tốn quá nhiều thời gian vào ta, chuyện của Lưu Linh Túy thật sự không liên quan đến ta, ta không cần phải làm vậy.”

“Cảm ơn lời khuyên của ngươi, ta sẽ cân nhắc.”

Sau khi Phùng Ái Lan rời khỏi phòng nghỉ, Hàn Bân gửi tin nhắn cho Lý Cầm, bảo cô gọi lễ tân Trần Điềm Điềm vào.

Không lâu sau, cửa phòng nghỉ vang lên tiếng gõ, “Cộc cộc…”

“Mời vào.”

Một cô gái khoảng hai mươi tuổi bước vào, nhuộm tóc màu nâu đỏ, ăn mặc thời trang, dáng người không cao, khuôn mặt khá xinh đẹp.

Cô gái cắn môi, trông có vẻ lo lắng, “Cảnh sát, ta là Trần Điềm Điềm, nghe nói ngươi cần hỏi ta.”

“Mời ngồi.”

“Cảm ơn.”

“Trần Điềm Điềm, ngươi làm ở công ty bao lâu rồi?”

“Hơn một năm, chưa đến hai năm.”

“Ngươi và Lưu Linh Túy quan hệ thế nào?”

“Rất tốt.” Trần Điềm Điềm thở dài, “Cảnh sát, Lưu Linh Túy thật sự đã chết sao?”

“Đúng vậy, cô ấy bị giết hại, nên chúng ta muốn tìm hiểu một số thông tin từ ngươi.” Hàn Bân nói.

“Thông tin gì?”

“Không cần lo lắng, ta hỏi gì ngươi trả lời thật là được.” Hàn Bân tổ chức lại ngôn ngữ, “Lưu Linh Túy có phải đã từng xung đột với Phùng Ái Lan không?”

“Đúng, nhưng đã hơn một tháng rồi.”

“Hai người họ lúc đó có động tay không?”

Trần Điềm Điềm nhớ lại, “Không có. Phùng Ái Lan cướp khách hàng của Lưu Linh Túy, cô ấy thấy oan ức, chỉ la lên vài câu, ta sợ họ đánh nhau nên đã kéo họ ra.”

“Theo ngươi biết, Lưu Linh Túy có bị ai đánh không?”

“Chắc là không, ta chưa từng thấy.” Trần Điềm Điềm nói.

Nếu Trần Điềm Điềm nói thật, thì người đánh Lưu Linh Túy rất có thể là người khác, Hàn Bân tiếp tục hỏi, “Lưu Linh Túy có bạn trai không?”

“Có.”

“Gọi là gì?”

“Ta không biết tên, cô ấy thường gọi là Lão Trương.”

“Họ đã hẹn hò bao lâu rồi?”

“Chắc khoảng một năm.”

“Thế còn Lâm Kiến Vinh?”

“Ồ, đó là bạn trai cũ của Lưu Linh Túy, họ đã chia tay rồi.”

“Chia tay khi nào?”

“Khoảng một năm trước.”

Hàn Bân nhướng mày, “Chuyển tiếp liền ngay à?”

Trần Điềm Điềm ngập ngừng, “Ừ… có thể nói như vậy.”

Vừa chia tay đã có người mới, trùng hợp thế sao?

Hàn Bân có chút không tin.

Hàn Bân thăm dò, “Trước khi chia tay với Lâm Kiến Vinh, Lưu Linh Túy đã hẹn hò với Lão Trương rồi phải không?”

“Thời gian đó… có lẽ họ chỉ mới quen biết, chưa chính thức hẹn hò.” Trần Điềm Điềm nói không chắc chắn, “Ít nhất, cô ấy nói với ta như vậy.”

“Lão Trương có từng đến công ty của các ngươi không?”

“Có, anh ta lái xe đến đón Lưu Linh Túy ở dưới công ty.”

“Ngươi từng gặp Lão Trương chưa?”

Trần Điềm Điềm suy nghĩ, “Chưa thấy mặt rõ ràng.”

“Biển số xe là bao nhiêu?”

“Ta không nhớ, nhưng ta nhớ là một chiếc Mercedes-Benz màu đen.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Lần cuối cùng Lão Trương đến đón Lưu Linh Túy là khi nào?”

Trần Điềm Điềm trả lời, “Khoảng mùa đông năm ngoái, năm nay ta chưa thấy.”

Hàn Bân nhíu mày, ấn tượng của Phùng Ái Lan và Trần Điềm Điềm về Lão Trương chỉ giới hạn ở một chiếc Mercedes-Benz màu đen, phạm vi này quá rộng.

Chương 788: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chiếc xe đó đã đến công ty của Lưu Linh Túy vào năm ngoái, nhưng đã quá lâu, camera giám sát đã bị xóa.

Không thể tìm ra thông tin cụ thể của Lão Trương, Hàn Bân đổi câu hỏi, "Ngươi biết gì về Lâm Kiến Vinh?"

"Ta biết tên anh ta, anh ta cũng từng đến đón Lưu Linh Túy, chúng ta cũng đã gặp một lần."

"Anh ta trông như thế nào?"

"Anh ta trạc tuổi Lưu Linh Túy, chiều cao trung bình, khá đẹp trai, lái một chiếc xe máy điện nhỏ."

"Mô tả chi tiết về ngoại hình của anh ta."

Trần Điềm Điềm nhớ lại, lắc đầu, "Đã lâu rồi, ta chỉ gặp một lần, không nhớ rõ chi tiết."

"Ngươi có thông tin liên lạc hoặc ảnh của Lâm Kiến Vinh không?"

"Không có."

"Liệu ngươi có thể liên lạc với anh ta không?"

"Anh ta là bạn trai cũ của Lưu Linh Túy, ta liên lạc với anh ta làm gì." Trần Điềm Điềm nhún vai, hỏi lại, "Cảnh sát, Lưu Linh Túy chết thế nào, là tình sát sao?"

"Vụ án đang điều tra, tạm thời chưa thể xác định." Hàn Bân lảng tránh câu hỏi, đưa cho cô một tấm danh thiếp, "Nếu ngươi nhớ ra manh mối mới, có thể liên lạc với ta."

“Nếu có kết quả về vụ án của Lưu Linh Túy, làm ơn thông báo cho ta.” Trần Điềm Điềm để lại một câu rồi buồn bã rời đi.

Không lâu sau, giám đốc Nghiêm lại bước vào, liếc nhìn cốc nước của Hàn Bân, “Cảnh sát Hàn, ta bảo người đem thêm nước nóng cho ngài nhé.”

“Không cần, chúng ta hiểu đủ rồi, cũng nên rời đi.”

“Thời gian cũng không sớm, đã đến giờ ăn rồi, để ta đặt phòng, mời ngài ăn một bữa cơm.”

“Không cần khách sáo, chúng ta phải về đồn, không ăn cơm.” Hàn Bân vẫy tay, “Nhưng, ta muốn nhờ ngươi một việc.”

“Ngài nói đi?”

“Ta muốn hồ sơ của Lưu Linh Túy và Phùng Ái Lan, cùng danh sách khách hàng của Lưu Linh Túy.” Hàn Bân nói.

Nghiêm Vĩ Cát do dự, “Cảnh sát Hàn, xin lỗi, chuyện này ta không quyết định được. Ngài chờ chút, ta đi xin ý kiến lãnh đạo công ty.”

Sau khi Nghiêm Vĩ Cát rời đi.

Hàn Bân nói với Bao Tinh ở bên cạnh, “Ngươi và Lý Cầm đi một chuyến đến bộ phận quản lý tòa nhà, lấy camera giám sát ở cổng chính, xem có thể tìm ra chiếc Mercedes-Benz màu đen không.”

“Được.” Bao Tinh thu dọn đồ đạc, rồi cũng rời khỏi phòng nghỉ.

Mặc dù Phùng Ái Lan và Trần Điềm Điềm đều nói rằng năm ngoái đã thấy Mercedes-Benz, năm nay không thấy xe đó đón Lưu Linh Túy, nhưng họ không thể luôn luôn ở bên cạnh cô ấy, họ không thấy không có nghĩa là xe không đến.

Dù khả năng không lớn, Hàn Bân vẫn không muốn bỏ sót manh mối này.

……

Nhà hàng Tứ Quý

Vương Đình ngồi trong quầy, mơ màng suy nghĩ. Chiều nay, nàng đã liên lạc với Hàn Bân, nhắc hắn nhớ ăn cơm đúng giờ.

Hàn Bân nói chuyện với nàng vài câu và bảo tối nay sẽ đưa nàng về nhà.

Vương Đình nhìn đồng hồ treo trong đại sảnh, đã hơn bảy giờ tối rồi. Hàn Bân chắc vẫn còn bận rộn với vụ án, nàng cũng không chắc hắn sẽ đến lúc mấy giờ.

Dù vậy, Vương Đình cũng không phàn nàn. Nàng biết về vụ phạm nhân vượt ngục, có lẽ Hàn Bân đang bận rộn với vụ án này. Nàng không giục, chỉ lặng lẽ chờ đợi.

Hơn hai mươi phút sau, Hàn Bân bước vào nhà hàng, trông đầy bụi bặm và mệt mỏi.

Hàn Bân cười, "Hi, mỹ nhân, chờ lâu chưa?"

Vương Đình hừ nhẹ một tiếng, "Ai chờ ngươi, không thấy ta đang tính toán sao?"

"Nghe câu này làm ta giảm bớt cảm giác tội lỗi, ngươi cứ tiếp tục tính đi, ta không vội."

Vương Đình trợn mắt nhìn hắn, "Hôm nay không tính nữa, để ngày mai. Ta cũng muốn về nhà sớm."

"Chờ ta một lát, ta vào bếp một chút."

Một lát sau, Vương Đình mang hai hộp thức ăn ra ngoài.

Hàn Bân nhận lấy, "Cái này là gì?"

Vương Đình nói, "Ngươi không phải nói sẽ đưa ta về nhà sao, ta mang ít nguyên liệu về để nấu cho ngươi ăn."

Nghe vậy, Hàn Bân cảm thấy trong lòng ấm áp, cưới vợ phải chọn người như vậy.

Lên xe, Hàn Bân giúp Vương Đình cài dây an toàn, cười hỏi, "Hôm nay quán làm ăn thế nào?"

"Trưa khá ổn, nhưng buổi tối khách không nhiều, vụ vượt ngục cũng ảnh hưởng ít nhiều. Ngươi đã tìm ra dấu vết của phạm nhân chưa?" Vương Đình hỏi.

Hàn Bân lắc đầu, "Phạm nhân rất xảo quyệt, cảnh sát đã tổ chức một cuộc truy bắt lớn nhưng không thuận lợi, tạm thời chưa bắt được hắn."

"Ngươi cũng đang bận truy bắt phạm nhân sao?"

"Tình hình phức tạp hơn, tối qua lại xảy ra một vụ án mạng, cách thức gây án giống với Chu Vi Siêu, phạm nhân vượt ngục. Chúng ta đang điều tra vụ này."

"Lại giết người!" Vương Đình nuốt nước bọt, vẻ mặt lo lắng, "Người đó chết thế nào?"

"Là một vụ giết người trong nhà. Chi tiết thì ta không nói, sợ ngươi gặp ác mộng."

Vương Đình hỏi dồn, "Ngươi nghĩ đó là do phạm nhân vượt ngục làm sao?"

Hàn Bân lắc đầu, "Vụ án đang điều tra, tạm thời chưa xác định được."

"Người này thật đáng sợ, một ngày chưa bắt được, một ngày trong lòng không yên, tối không dám ra ngoài một mình." Vương Đình nói.

Hàn Bân bảo, "Nếu ngươi sợ, tối nay ta ở lại với ngươi."

“Ở nhà ta?” Vương Đình đỏ mặt, nói nhỏ, “Không tiện lắm, ngươi cũng đã đến nhà ta, chỉ có một giường, không có phòng thừa cho ngươi.”

“Ta có thể ngủ trên ghế sofa, ghế nhà ngươi khá thoải mái mà.” Hàn Bân cười nói.

“Thôi, như vậy làm ngươi thiệt thòi.”

“Ta lo cho sự an toàn của ngươi, nếu ngươi thấy không tiện, có thể đến nhà ta, bên đó nhiều phòng hơn.” Hàn Bân nói.

Chương 789: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vương Đình lắc đầu, "Ta vẫn thấy không tiện."

Hàn Bân nghiêm giọng, "So với tiện lợi, an toàn quan trọng hơn."

"Ngươi thật không ngại ngủ trên sofa?"

Hàn Bân thản nhiên, "Ngủ trên sofa đã là tốt rồi, trước kia làm nhiệm vụ, ta vẫn ngủ trong xe."

Vương Đình nghĩ ngợi, "Được rồi, vậy thì làm phiền ngươi."

Hàn Bân đùa, "Nghe giọng ngươi, không giống ta chịu khổ mà như ngươi chịu thiệt."

"Nhưng ta nói trước, ở thì được, nhưng ngươi không được có ý đồ gì khác."

Hàn Bân giả vờ suy nghĩ, "Ý đồ gì?"

Vương Đình quay đầu sang chỗ khác, "Đáng ghét, biết rồi còn hỏi."

Hai mươi phút sau, hai người đến nhà Vương Đình.

Hôm nay Hàn Bân đi nhiều nơi, có chút mệt mỏi, nằm trên sofa nhà Vương Đình xem TV. Thời gian tới, đây sẽ là chỗ ở tạm thời của hắn.

Vương Đình mang nguyên liệu vào bếp chuẩn bị nấu ăn.

Hàn Bân mở một lon nước hạnh nhân, hắn rất thích cảm giác ở nhà như thế này, đúng là cuộc sống mà hắn mơ ước khi

yêu.

Còn vụ án, tạm thời hắn để lại sau lưng.

Hàn Bân tìm một chương trình thực tế để xem, khi không có phim truyền hình yêu thích, hắn thích xem những chương trình này để giết thời gian, cũng có thể tăng thêm kiến thức.

"Ăn cơm thôi." Vương Đình mang một khay gỗ ra, đặt các món ăn lên bàn trà: cơm nắm nướng kiểu Nhật, mỳ Ý sốt cà chua, cá hồi sốt teriyaki, và một đĩa salad bắp cải.

Hàn Bân nhìn một lượt, ngửi thử, "Không tồi, đầy đủ sắc hương, để ta thử xem vị thế nào."

"Chờ một chút, ta đi lấy chai rượu vang."

Vương Đình lấy từ tủ rượu trong phòng khách một chai rượu vang, đưa cho Hàn Bân đang ngồi trên sofa.

Về rượu vang, Hàn Bân cũng không hiểu nhiều, nhưng chai này có nắp vặn, không phải nắp gỗ, uống cũng tiện.

Hàn Bân mở chai rượu, không cần để cho rượu thở, trực tiếp rót vào hai ly cao.

Hàn Bân nâng ly, ngửi thử, chạm ly với Vương Đình, rồi nếm một ngụm rượu vang.

Hắn không hiểu nhiều về rượu vang, cảm thấy vị nào cũng na ná, chỉ là đắng và chát, nhưng đôi khi hương vị của rượu không quan trọng, uống là để cảm nhận.

Vương Đình đưa cho Hàn Bân một cái nĩa, "Được rồi, bắt đầu ăn thôi, thử món mỳ này, ta làm đặc biệt cho ngươi, trước đây chưa từng nấu."

Hàn Bân dùng nĩa cuốn một ít mỳ, chấm vào nước sốt rồi ăn, có chút chua, nhưng vị rất ngon, đúng kiểu Ý.

“Mỳ ngon lắm, nước sốt đậm đà, ngươi định đưa món này vào thực đơn nhà hàng?”

Vương Đình cũng ăn một miếng, “Có ý định đó, nhưng ta chưa quyết định, muốn nghe ý kiến của ngươi.”

“Nhà hàng bán đồ Nhật không phải đang rất tốt sao, sao lại muốn làm mỳ Ý?”

“Ngành ẩm thực bây giờ làm ăn khó khăn, ngươi không biết cạnh tranh khốc liệt thế nào đâu. Năm nay cũng không mong kiếm được nhiều tiền, chỉ cần đủ chi phí nhà hàng là được.” Vương Đình thở dài, nhìn Hàn Bân với vẻ ngưỡng mộ,

“Trước đây, ta không nghĩ công việc công chức tốt đến vậy, lại nghĩ mỗi ngày đi làm đúng giờ thật chán, nhưng qua đợt dịch này mới nhận ra, công việc ổn định vẫn tốt hơn, không cần biết ngành nghề khác thế nào, đều không ảnh hưởng đến các ngươi nhiều.”

Hàn Bân nhún vai, “Các ngành nghề khác khó khăn, vật giá tăng cao, tiền mất giá, công chức cũng không dễ dàng.”

Vương Đình hỏi ngược lại, “Dù khó khăn, nhưng bảo đảm cuộc sống ổn định vẫn được, không phải sao?”

Hàn Bân vỗ nhẹ vào eo Vương Đình, “Ngươi còn trẻ, đừng suy nghĩ lung tung, không phải còn có ta sao, nếu ngươi thất nghiệp, ta nuôi ngươi.”

Vương Đình chớp đôi mắt to, tinh nghịch nói, “Ta tiêu tiền rất nhiều, ngươi nuôi nổi không?”

Hàn Bân cười, “Yên tâm đi, mắt ngươi tốt như vậy, chọn bạn trai cũng giỏi, nuôi nổi.”

Vương Đình làm vẻ mặt đáng thương, “Ta rất dễ tin người, ngươi đừng lừa ta nhé.”

“Dù có lừa, ta cũng lừa ngươi cả đời.” Hàn Bân cười nói.

Hàn Bân từng đọc một bản tin, có người nói một vị đại gia họ Trần làm từ thiện giả. Hàn Bân biết về tình hình của người đó, nhưng không rõ lắm, đa phần đều qua tin tức.

Tuy nhiên, Hàn Bân cũng có ý kiến riêng về việc này, nếu một người chỉ làm từ thiện một hai lần, hoặc chỉ trong một thời gian ngắn, hắn có thể làm từ thiện giả.

Có thể vì danh tiếng, có thể vì lợi ích.

Nhưng nếu hắn làm từ thiện cả đời, dù vì lý do gì, giả cũng thành thật.

Thời gian vui vẻ luôn trôi qua nhanh chóng, ăn cơm xong, Hàn Bân tự nguyện rửa bát, sau đó hai người ngồi trên sofa xem TV một lúc.

Mười một giờ tối, hai người tắt đèn đi ngủ.

Vương Đình ngủ trên lầu, Hàn Bân ngủ trên sofa dưới phòng khách.

Hàn Bân không phải là trai tân, cũng không vội vã có quan hệ với Vương Đình.

Hắn ở lại với danh nghĩa bảo vệ an toàn cho Vương Đình, nếu tối đầu tiên đã không đứng đắn, dù có xảy ra chuyện gì, Vương Đình cũng sẽ không thoải mái.

Theo kinh nghiệm của Hàn Bân, chuyện này để tự nhiên là tốt nhất, nôn nóng không có lợi.

Chỉ cần ở cùng nhau, sau này tự nhiên có nhiều cơ hội.

Sáng hôm sau, Hàn Bân dậy sớm, một là để chuẩn bị bữa sáng cho Vương Đình, hai là để đến cơ quan sớm.

Bữa sáng khá đơn giản, bánh mì nướng, trứng chiên, xúc xích, lát cà chua, và sữa.

Hàn Bân chuẩn bị xong bữa sáng thì Vương Đình cũng vừa rửa mặt xong, trông vẫn có chút không tỉnh táo, chào Hàn Bân, "Chào buổi sáng, tối qua ngươi ngủ ngon không?"

Chương 790: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nói dối, "Ngủ cũng được."

Hàn Bân không ngủ ngon, không phải vì sofa không thoải mái.

Mà là hắn đã đánh giá cao sự kiên định của mình, ở cùng một ngôi nhà với một cô gái xinh đẹp, trong đầu khó tránh khỏi những suy nghĩ linh tinh, nghĩ là bình thường, không nghĩ mới có vấn đề.

Xem ra Hàn Bân phải đẩy nhanh tiến độ, nhưng để tự nhiên vẫn là cần thiết.

Tất nhiên, có thể rút ngắn quá trình tự nhiên một chút.

Sau bữa sáng, Hàn Bân lái xe đưa Vương Đình đến nhà hàng trước, sau đó đến cơ quan.

Vừa đến nơi, hắn đã nhận được thông báo họp trong nhóm công việc.

Cuộc họp do đội trưởng Đinh Tích Phong chủ trì, tham dự có tổ của Hàn Bân và đội của trưởng phân cục Đảo Trần Lân.

Còn Mã Cảnh Ba và tổ hai được Phùng Bảo Quốc phái đi tìm dấu vết của phạm nhân vượt ngục Chu Vi Siêu.

Hàn Bân và mọi người vào phòng họp, Đinh Tích Phong chưa đến, mọi người nói chuyện nhỏ, chia sẻ các manh mối và thông tin điều tra.

Chín giờ sáng, cửa phòng họp mở ra, Đinh Tích Phong bước vào, vẻ mặt nghiêm túc.

Đinh Tích Phong đi đến chỗ ngồi chính, nhưng không ngồi ngay mà nhìn quanh một lượt.

Thấy không khí không ổn, mọi người vội ngồi thẳng, chăm chú.

Đinh Tích Phong hắng giọng, nói, "Vừa rồi, Phùng cục đã trực tiếp hỏi ta, vụ án chúng ta đang điều tra có liên quan đến Chu Vi Siêu không."

"Ta suy nghĩ kỹ, không trả lời được."

"Ở đây, có ai trả lời được câu hỏi này?"

Không ai trả lời.

Đinh Tích Phong đặt tập tài liệu xuống bàn, gọi, "Đội trưởng Trần."

Trần Lân mở miệng, nhưng không biết nói gì.

Đinh Tích Phong lại nhìn Hàn Bân, "Tổ trưởng Hàn."

Hàn Bân cũng cúi đầu im lặng.

Đinh Tích Phong đã bị mắng trước mặt lãnh đạo, đừng nói Hàn Bân cũng không chắc chắn, dù có chắc, cũng không dám nói bừa.

Ngươi sớm làm gì? Lãnh đạo bị mắng, ngươi lại ra vẻ?

Ngươi cố ý chọc tức hả?

Lúc này, cách xử lý tốt nhất là không nói gì, để lãnh đạo mắng vài câu, xả hết là được.

Mắng không phải một người, không đau không ngứa, quen rồi sẽ ổn.

Quả nhiên, sau khi mắng vài câu, Đinh Tích Phong nguôi giận, ngồi xuống, "Hôm qua đã qua, ta không nói nhiều nữa.

Hôm nay dù không bắt được hung thủ, cũng phải làm rõ vụ án có liên quan đến Chu Vi Siêu không.”

“Ta không muốn thấy cảnh Chu Vi Siêu bị bắt, mà vụ án vẫn chưa phá.”

Phòng họp trở nên rất yên tĩnh, mọi người đều cúi đầu im lặng.

Đinh Tích Phong gõ bàn, “Được rồi, ngẩng đầu lên, không phải muốn các ngươi giả câm, nói tiến triển điều tra.”

Hàn Bân ngẩng đầu, nhìn Trần Lân đối diện, thấy đối phương không có ý định nói, hắng giọng, “Vậy ta mở màn trước.”

“Chiều qua, ta dẫn đội đến công ty của nạn nhân, tìm hiểu một số tình hình trước khi chết của nạn nhân. Do khách hàng và công việc, ngày 23 tháng 4, nạn nhân có tranh cãi với đồng nghiệp Phùng Ái Lan.”

“Manh mối này khớp với lời của mẹ nạn nhân, ta cũng đã nhắc trong buổi tổng kết vụ án trước, nhưng có một số khác biệt.”

“Theo mẹ nạn nhân, mặt nạn nhân bị đồng nghiệp họ Phùng đánh, thời gian là hơn một tháng trước. Nhưng Phùng Ái Lan khẳng định không động tay, đồng nghiệp khác cũng chứng minh điều này.”

“Vì vậy, ta cho rằng người đánh nạn nhân có thể là người khác, người đó có xung đột với nạn nhân, rất có thể liên quan đến vụ án mạng.”

Mọi người im lặng một lát, Trần Lân nói, “Có thể có khả năng mẹ nạn nhân nói dối, nạn nhân không bị đánh.”

“Nói cách khác, nếu mẹ nạn nhân thấy được con gái bị đánh, đồng nghiệp của nàng không lý nào không thấy.”

Hàn Bân giải thích, "Theo đồng nghiệp, sau khi xung đột với Phùng Ái Lan, nạn nhân nghỉ vài ngày, nếu bị đánh trong thời gian này, đồng nghiệp không biết cũng có lý."

"Ta cảm thấy mẹ nạn nhân không cần nói dối về việc này."

Đinh Tích Phong gõ bàn, "Manh mối này có thể điều tra, còn gì khác không?"

Hàn Bân tiếp tục, "Theo hồ sơ, Phùng Ái Lan không có nhiều nghi vấn, nhưng ta nghĩ vẫn cần xác nhận chứng cứ ngoại phạm của nàng."

"Thêm nữa, nếu Phùng Ái Lan thực sự liên quan, nàng cần có đồng phạm, ta nghĩ cũng cần chú ý."

"Ngoài mâu thuẫn với đồng nghiệp, nạn nhân cũng có một số rắc rối về tình cảm."

"Nạn nhân có một bạn trai cũ tên Lâm Kiến Vinh, chia tay một năm trước. Ngay sau đó, nạn nhân có bạn trai mới tên Lão Trương. Theo đồng nghiệp, mối quan hệ này liền mạch, không loại trừ khả năng nạn nhân có hai mối quan hệ cùng lúc."

"Chúng ta biết tên Lâm Kiến Vinh, có người từng gặp hắn, nhưng vẫn chưa liên lạc được."

"Còn Lão Trương càng bí ẩn, mẹ và chị nạn nhân không biết người này. Đồng nghiệp thân thiết của nạn nhân biết, nhưng cũng không rõ chi tiết, chưa gặp hắn."

"Thông tin chúng ta có chỉ là Lão Trương lái một chiếc Mercedes-Benz màu đen, năm ngoái thường đến đón nạn nhân tại công ty. Ta đã liên hệ với tòa nhà công ty nạn nhân, lấy được video giám sát, có thể kiểm tra chiếc Mercedes-Benz đó."

"Nhưng, video chỉ có chưa đầy một tháng, khả năng tìm được không cao."

“Ta cảm thấy Lão Trương là nghi phạm lớn, không chỉ người thân không biết hắn, trong nhà nạn nhân cũng không có đồ vật của hắn. Nếu hai người thực sự là quan hệ tình cảm, trong nhà không thể không có dấu vết của Lão Trương.”

“Ta cảm thấy hai người này là đối tượng cần điều tra trọng điểm.”

Chương 791: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đinh Tích Phong gật đầu, "Còn manh mối nào khác không?"

"Tạm thời chưa có."

Đinh Tích Phong chỉ Trần Lân, "Đội trưởng Trần, giám sát thế nào rồi?"

Trần Lân ngập ngừng, "Giám sát cơ bản đã kiểm tra xong, chưa phát hiện người khả nghi."

Đinh Tích Phong nhíu mày, "Cơ bản kiểm tra xong là sao, nghi phạm có thể bay vào nhà không?"

"Chúng ta xem rất nhiều video, kiểm tra tất cả nam giới ra vào khu nhà, chưa phát hiện người khả nghi…" Trần Lân ngừng một chút, tiếp tục,

"Ta chuẩn bị đến hiện trường lần nữa, kiểm tra xem có góc chết giám sát, hoặc lối vào khác."

Đinh Tích Phong suy nghĩ một chút, ra lệnh, "Hàn Bân, ngươi giao video giám sát của tòa nhà công ty nạn nhân cho đội trưởng Trần, so sánh với giám sát khu dân cư, có thể phát hiện người khả nghi chung."

"Dạ."

Đinh Tích Phong tiếp tục hỏi, "Điện thoại của nạn nhân kiểm tra thế nào?"

Vương Tiêu nói, "Chúng ta đã kiểm tra lịch sử cuộc gọi của nạn nhân gần nửa tháng, có mẹ, chị, bạn bè, khách hàng

của nạn nhân. Chúng ta đã triệu tập những người này, tạm thời chưa phát hiện điều khả nghi.”

Đinh Tích Phong gõ bàn, “Vẫn câu cũ, hiệu quả.”

“Ngươi có hướng điều tra, ta không can thiệp, ta cho ngươi tự do, có yêu cầu gì cứ đề xuất. Ta chỉ yêu cầu một điều, điều tra rõ vụ án nhanh chóng.”

“Dạ.” Mọi người đồng thanh.

“Họp xong, đội trưởng Trần ở lại.”

Hàn Bân thở phào, rời khỏi phòng họp.

Họp với Đinh Tích Phong có chút áp lực.

Về văn phòng, Hàn Bân tổ chức họp nhỏ, sắp xếp công việc cụ thể.

Xong việc, Hàn Bân pha một ly cà phê, bắt đầu xem hồ sơ nạn nhân và khách hàng, tìm manh mối.

“Đông đông…” Lúc này, ngoài cửa có tiếng gõ.

“Mời vào.”

“Cạch…” Một người đàn ông hơn năm mươi tuổi mở cửa bước vào.

Hoàng Khiết Khiết hỏi, “Ngươi tìm ai?”

“Ta tên Lưu Tiến Học, đến làm biên bản. Đây là trung đội hai đội hình sự thành phố phải không?”

Hàn Bân nhìn người đàn ông, “Ngươi là cha của Lưu Linh Túy?”

“Đúng, ngài xưng hô thế nào?” Giọng người đàn ông khàn khàn.

“Ta họ Hàn, là tổ trưởng tổ hai, phụ trách vụ án này. Mời ngồi.”

Lưu Tiến Học thở dài, chậm rãi ngồi xuống ghế, "Cảnh sát Hàn, ta muốn xác nhận một lần nữa, con gái ta… Linh Túy, thật sự đã chết?"

"Đúng."

"Nàng chết thế nào?"

"Bị người giết."

Lưu Tiến Học tay nắm chặt, run run, "Nàng chết đau đớn không? Nàng bị giết thế nào?"

Hàn Bân nói, "Ta khuyên ngươi đừng hỏi."

"Không, ta phải biết, ta là cha nàng, ta biết ta làm không đủ tốt, nhưng ta rất yêu nàng… ta muốn bù đắp, nhưng mọi thứ đã muộn." Lưu Tiến Học thở dài.

Hàn Bân do dự, nói, "Nàng bị bóp cổ chết trong bồn tắm."

Lưu Tiến Học nắm chặt tay, kéo tóc, nghiến răng, "Ai, ai tàn nhẫn vậy?"

"Chúng ta đang điều tra." Hàn Bân nói.

"Tất cả do ta, nếu ta luôn ở bên nàng, chuyện này đã không xảy ra."

Hàn Bân an ủi, "Xin chia buồn, chuyện này không ai kiểm soát được."

"Cảnh sát Hàn, ngài có gì muốn hỏi, cứ hỏi."

"Ngươi có nghi ngờ ai là hung thủ giết con gái mình không?"

Lưu Tiến Học lắc đầu, "Chúng ta ít gặp nhau, nàng vẫn còn oán giận vì ta và mẹ nàng ly hôn, gặp cũng ít nói chuyện, ta dù là cha nhưng không làm tròn trách nhiệm."

“Trước đây, con gái ngươi có mâu thuẫn với người khác, mặt bị đánh, ngươi biết không?”

Lưu Tiến Học nghiến răng, “Không biết, nếu ta biết, ta sẽ đòi công lý cho nàng, không để nàng bị ức hiếp.”

“Ngươi biết chuyện con gái ngươi có bạn trai không?” Hàn Bân hỏi.

“Biết, là Lâm Kiến Vinh.”

“Ngươi nhớ rõ.”

Lưu Tiến Học cúi đầu, “Đàn ông hiểu đàn ông, ta sợ nàng bị lừa, biết nàng có bạn trai, nên tìm hiểu thêm, nàng còn trách ta phiền.”

“Ngươi có số liên lạc của Lâm Kiến Vinh không?”

“Có, ta xin số của hắn, muốn gặp hắn xem thế nào, nhưng Linh Linh không đồng ý, ta không liên lạc, số vẫn lưu trong máy.”

Hàn Bân hỏi số của Lâm Kiến Vinh.

Thật là một niềm vui bất ngờ.

Ghi lại số điện thoại, Hàn Bân hỏi tiếp, “Lưu Linh Túy đã chia tay Lâm Kiến Vinh, có bạn trai mới. Ngươi biết không?”

Lưu Tiến Học ngẩn ra, ngạc nhiên.

“Không, ta không biết, khi nào?”

“Hơn một năm rồi.”

“Nàng không nói với ta, ta cứ tưởng nàng vẫn với Lâm Kiến Vinh, ta…” Lưu Tiến Học ôm đầu, hỏi lại, “Trương Tố Vân thì sao? Nàng phải biết chứ, các ngươi hỏi chưa?”

“Trương Tố Vân cũng nghĩ nàng còn với Lâm Kiến Vinh.”

Lưu Tiến Học chất vấn, “Nàng không có số liên lạc của Lâm Kiến Vinh?”

“Đúng.”

“Nàng là mẹ kiểu gì, ta thật là…” Lưu Tiến Học thở dốc, mặt đỏ bừng.

Hàn Bân vội an ủi, “Lưu tiên sinh đừng kích động, nếu ngươi không khỏe, ta có thể gọi 120.”

Lưu Tiến Học xua tay, vẫn thở dốc.

Hoàng Khiết Khiết vội đưa cốc nước ấm cho Lưu Tiến Học, “Lưu tiên sinh, ngài uống chút nước.”

Lưu Tiến Học uống vài ngụm, thở bình thường lại, “Cảm ơn, ta không sao, bệnh cũ thôi.”

Hàn Bân an ủi lần nữa, “Ngài đừng kích động, nếu ngài không khỏe, biên bản có thể tạm dừng.”

“Không sao, ta thật không sao.” Lưu Tiến Học yếu ớt nói, “Ta chỉ thấy sống mệt mỏi, ta không phải người xấu, chưa phạm pháp, chưa làm điều gì sai. Chỉ vì ta ly hôn, ta thành Trần Thế Mỹ, là người xấu.”

“Ta cũng có quyền mưu cầu hạnh phúc, giày có vừa chỉ có chân biết, luật hôn nhân viết rõ tự do kết hôn, ta thật sự không sống nổi với Trương Tố Vân.”

“Hai đứa con gái đã lớn, một tốt nghiệp đại học, một đã thi đại học, tài sản chia đôi, chi phí đại học ta đều lo, trách nhiệm đã làm đủ, sao ta thành người xấu, sao nàng không tha thứ.”

Chương 792: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân sợ hắn kích động, không dám khuyên, chỉ lặng lẽ nghe.

Có lúc, người ta không thực sự muốn nói chuyện, chỉ muốn tìm ai đó để giãi bày.

"Ta biết, Trương Tố Vân không đóng vai trò tốt, nói cha không cần chúng ta, đi với tiểu tam, làm ta thành người vô ơn, kéo hai con đánh với ta."

"Ta tái hôn, người sống một đời, ta tìm hạnh phúc có sai không, ta ly hôn với Trương Tố Vân, nhưng con gái vẫn là con gái ta, ta đợi Linh Linh tốt nghiệp đại học mới ly hôn vì cái gì?"

"Giờ thì tốt, nàng hài lòng rồi, con gái bị giết, nàng là mẹ mà không biết gì, còn không biết nhiều bằng ta, nàng là mẹ kiểu gì!"

Lưu Tiến Học than phiền vài câu, Hàn Bân thấy không hỏi thêm được gì, để Bảo Tinh tiễn hắn.

Nếu hắn xúc động quá mà có chuyện, Hàn Bân không chịu nổi trách nhiệm.

Tiễn Lưu Tiến Học, Hàn Bân gọi số của Lâm Kiến Vinh.

"Reng reng…" Đổ vài hồi, điện thoại bắt máy, giọng một người đàn ông, "Alo."

"Chào ngài, có phải Lâm Kiến Vinh không?"

"Ta đây, có việc gì?"

Hàn Bân nói, "Ta là Hàn Bân, cảnh sát hình sự thành phố Cầm Đảo, đang điều tra một vụ án hình sự, có liên quan đến ngươi, mời ngươi đến đồn cảnh sát làm biên bản."

"Ngươi ở đồn nào, tìm ta việc gì, nói rõ."

"Ta là cảnh sát thành phố Cầm Đảo, đang điều tra một vụ giết người, nạn nhân là…"

Hàn Bân chưa nói hết, Lâm Kiến Vinh đã ngắt lời, "Được rồi, dừng lại, ta không còn ở Cầm Đảo, ngươi tìm người khác đi, ta không giúp được."

Nói xong, đối phương cúp máy, Hàn Bân dở khóc dở cười.

Mình là cảnh sát hình sự mà bị nghĩ là lừa đảo.

Hàn Bân gọi lại.

Lâm Kiến Vinh giọng ngao ngán, "Đại ca, ta thật lòng, ta không còn làm việc nửa năm rồi, bây giờ nghèo đến mức chỉ còn dây lưng để ăn, tài khoản không còn đồng nào, ngươi đừng phí điện thoại."

Hàn Bân sợ hắn cúp máy, vào thẳng vấn đề, "Ta thật sự là cảnh sát, Lưu Linh Túy chết rồi!"

Đầu dây bên kia im lặng.

Hàn Bân nói, "Alo, ngươi nghe ta nói không?"

Gọi điện này thật mệt.

Hàn Bân không trách đối phương, trách là trách những kẻ lừa đảo, làm người dân sợ hãi.

Ngân hàng, cục thuế, đội hình sự, đội chống ma túy, cục an ninh, bất kỳ cơ quan nào, chúng cũng dám giả mạo.

Nghi phạm lừa đảo điện thoại rất xảo quyệt, có kẻ ẩn ở nước ngoài điều khiển, ngươi bắt trong nước, kẻ cầm đầu ở nước ngoài sẽ trốn.

Không bắt trong nước, khó tìm vị trí cụ thể của kẻ cầm đầu ở nước ngoài, còn liên quan đến hợp tác cảnh sát nhiều nước, một bên tiết lộ thông tin, người cũng không bắt được.

"Ngươi nói thật không? Lưu Linh Túy chết rồi!" Giọng Lâm Kiến Vinh vang lên.

"Đúng, nàng bị giết."

Điện thoại truyền đến tiếng thở dài, "Khi nào?"

"Tối ngày 4 tháng 6."

Lâm Kiến Vinh nói, "Ta đã rời Cầm Đảo mười tháng rồi. Ta không ngờ nghe tên nàng lần nữa là theo cách này."

"Ngươi đang ở đâu?"

"Ở quê ta, một ngôi làng ở Thạch Môn, ta về Thạch Môn tháng tám năm ngoái, tìm được việc, nhưng do dịch bệnh chưa làm việc được, vẫn ở nhà."

"Tối 4 tháng 6 ngươi làm gì?"

"Live stream."

"Ngươi là streamer?"

"Không hẳn, năm nay dịch bệnh, ta không đi làm. Ở làng không có việc, quay video nhỏ đăng lên, có lượt xem là có tiền, đôi khi live stream bán hàng, bán đặc sản làng, cũng để gần gũi fan."

"Ta có chú trồng dâu tây, biết ta có nhiều fan, nhờ ta quảng cáo. Đợt đó đúng mùa dâu, tối nào ta cũng live stream, ngài không tin có thể tra trên mạng, không lừa được, fan ta đều biết."

Hàn Bân suy nghĩ, "Hôm nay ta gọi ngươi, muốn mời ngươi đến đồn cảnh sát làm biên bản, nếu ngươi ở xa không tiện, ta muốn video call, hỏi vài câu về Lưu Linh Túy."

“Không vấn đề, ta sẵn sàng hợp tác, ta học đại học ở Cầm Đảo, ở đó vài năm, thật thích nơi đó, coi như quê thứ hai của ta. Nếu lúc đó ta và nàng không chia tay, ta sẽ ở lại Cầm Đảo.”

“Nhưng, ta đã rời Cầm Đảo một thời gian, không liên lạc với nàng, nàng chặn wechat ta, không biết có giúp được không.”

“Ngươi chỉ cần nói những gì ngươi biết.”

“Được, ta sẵn sàng hợp tác.”

Sau đó, Hàn Bân kết bạn wechat, hai người bắt đầu video call.

Để lưu hồ sơ, Hàn Bân vẫn hỏi theo trình tự, sau đó vào vấn đề.

“Lâm Kiến Vinh, ngươi và Lưu Linh Túy quen nhau bao lâu?”

“Khoảng hai năm.”

“Chia tay khi nào?”

“Tháng bảy 2019, ngày cụ thể không nhớ.”

“Tại sao chia tay?”

“Có lẽ nàng có người khác.”

“Sao ngươi biết?”

“Sao biết à.” Lâm Kiến Vinh lẩm bẩm, nhớ lại, “Chúng ta quen hai năm, ta nghĩ tình cảm ổn định, còn gặp mẹ nàng một lần, trai tài gái sắc, rất hợp.”

“Gặp mẹ nàng, ta thấy tốt, mẹ nàng cũng không tệ. Hỏi ta có phải người địa phương, ta nói không. Hỏi ta có nhà ở Cầm Đảo, ta nói không.”

“Khi đó ta lo lắng, sợ mẹ nàng không đồng ý vì chuyện nhà.”

“Kết quả, mẹ nàng rất thông cảm, nói chúng ta còn trẻ có thể cố gắng, trước khi cưới có thể nhờ cha mẹ trả tiền cọc, sau cưới hai vợ chồng cùng trả, nếu nhà không đủ tiền, bà có thể giúp.”

“Ta nghe vậy, nghĩ rằng mình đã tìm đúng vợ, mẹ vợ cũng không chê. Ta đã tính đến chuyện cưới nàng.”

“Ai ngờ, chưa đến nửa năm, nàng phản bội, lén lút với người khác.”

Hàn Bân hỏi, “Ngươi gặp người đó chưa?”

“Một lần.” Lâm Kiến Vinh cười tự giễu, “Ta có chiếc xe điện nhỏ, chạy ngon, không kẹt xe, nhanh, trước kia ta thường đón nàng đi làm.”

Chương 793: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Trước khi chia tay, nàng không muốn ta đón, nói là đi taxi về.”

“Ta nghĩ đi taxi đắt, xe điện ta thuận tiện đưa về, không kẹt xe, lại tăng tình cảm.”

“Một lần, ta không báo trước, đến công ty nàng đợi, coi như bất ngờ, ai ngờ bất ngờ thành sốc, con đàn bà chết tiệt đội cho ta cái nón xanh.”

Lâm Kiến Vinh dừng lại, không muốn nói nữa.

Đây là lúc then chốt, hắn không nói, Hàn Bân cũng phải hỏi.

“Người đó trông thế nào?”

“Hơn bốn mươi, đeo kính, bụng bia, hơi hói, cao tầm như ta, nhìn cũng thường, cụ thể ra sao ta không nhớ.”

“Ngươi biết tên hắn không?”

Lâm Kiến Vinh ngây ra, mặt khó coi, “Không.”

Hàn Bân nhắc, “Nhớ lại cảnh hai người gặp nhau.”

Lâm Kiến Vinh vỗ trán, “Cảnh sát, ngài hỏi câu này, ta đau lòng…”

Hàn Bân không hứng thú với chuyện này, chỉ muốn biết manh mối về bạn trai hiện tại của Lưu Linh Túy, tìm ra danh tính người đó.

“Lưu Linh Túy đã chết, theo điều tra, cái chết của nàng có thể liên quan đến bạn trai hiện tại. Ta hy vọng ngươi cung cấp nhiều manh mối, cảnh sát tìm ra người đó, có thể phá án.”

Lâm Kiến Vinh ngẩng đầu, “Sao, ngươi nói Lưu Linh Túy bị gian phu giết?”

Hàn Bân nói lảng, “Chúng ta đang điều tra, thu thập chứng cứ.”

“Được, ta nói, ta nghĩ kỹ, nhất định giúp cảnh sát bắt hắn!” Lâm Kiến Vinh có động lực, lại nhớ lại, “Ta nhớ, hôm đó ta đi xe điện đón nàng, muốn cho nàng bất ngờ, đợi ở đường phụ bên hông tòa nhà.”

“Đợi vài phút, thấy nàng ra, hình như đang gọi điện, ta không vội, đó là giờ tan làm, nhiều người đi taxi. Ta định đợi nàng gọi taxi mới đến, coi như bất ngờ.”

“Kết quả, nàng tắt điện thoại, vội vàng chạy ra, không gọi taxi, ngoài đường có xe Mercedes.”

“Tài xế là nam, mở cửa ghế phụ, hai người nói vài câu, lái xe đi.”

“Lúc đó ta choáng, hoàn toàn choáng.”

“Mẹ kiếp, ta mua mũ bảo hiểm cho xe điện, giờ thành nón xanh. Ta muốn đánh tên lái xe Mercedes đó.”

“Ta muốn, ta không phải kẻ hèn, nhưng xe đi rồi, ta không đuổi kịp.”

“Ta gọi cho nàng, hỏi người đó là ai, nàng nói là khách hàng. Ta không tin, hai người cãi nhau, nàng tức giận hơn ta, nói ta không tin nàng. Ta chết tiệt, khó trách gọi nàng là Lưu Linh Túy, miệng cứng.”

“Đó là sau chia tay, khoảng một tháng sau, ta từ chức về quê.” Lâm Kiến Vinh vỗ ngực, “Bị tổn thương, thật sự bị tổn

thương. Vì chuyện này, ta không tin đàn bà, mãi mới bình thường lại.”

“Khi đó ta nghĩ, biển số xe này ta không bao giờ quên.” Nói đến đây, Lâm Kiến Vinh cười, “Kết quả, mùa xuân năm nay, ta bất chợt nhớ chuyện này, phát hiện mình không giận nữa, biển số cũng không nhớ.”

Hàn Bân nhíu mày, “Ngươi nhớ lại, có thể vẫn nhớ.”

Lâm Kiến Vinh nhún vai, “Cảnh sát, ta không lừa, thật không nhớ.”

“Ngươi có bạn gái chưa?”

“Có rồi.”

“Quen khi nào?”

“Cuối năm ngoái, bạn gái ta làm ở Kinh Thành, về quê ăn Tết. Người lớn xếp đi xem mắt, biết nhau. Cũng ổn, không đẹp bằng Lưu Linh Túy, nhưng không chê ta nghèo, cùng ta làm live stream, tốt.”

“Chúc ngươi hạnh phúc.” Hàn Bân nói.

“Cảm ơn, nếu cưới ở Cầm Đảo, ta nhất định mời ngài uống rượu.” Lâm Kiến Vinh cười đáp, cảm thán, “Những gì ta nói, không biết có giúp được không, nhưng ta thực sự chỉ biết vậy.”

“Và, ta thật lòng mong ngài bắt được hắn, coi như báo thù cho ta.”

Hàn Bân dở khóc dở cười, “Được, biên bản đến đây, ngươi nhớ ra gì thêm, cứ liên lạc ta.”

“Được.” Lâm Kiến Vinh đáp, cúp máy.

Bảo Tinh tắt máy ghi hình, nói, “Lại một người không nhớ biển số.”

Hoàng Khiết Khiết đến nói, “Vậy không tìm được Lão Trương?”

Hàn Bân đứng dậy, hoạt động chân tay, “Chưa chắc. Lâm Kiến Vinh cung cấp một manh mối quan trọng.”

Hoàng Khiết Khiết chớp mắt, “Manh mối gì?”

Hàn Bân nhớ lại, “Lưu Linh Túy nói, Lão Trương là khách hàng. Chúng ta có danh sách khách hàng của nàng, có thể so sánh, xem có ai họ Trương phù hợp không.”

“Hơn bốn mươi, đeo kính, bụng bia, hơi hói, cao trung bình, có xe Mercedes.”

Bao Tinh nghe thấy hợp lý, vội nói, “Ta đi kiểm tra!”

Hàn Bân cảm thấy đói bụng, nhìn đồng hồ đã hơn mười một giờ.

Hắn dọn dẹp bàn rồi đi đến căng tin ăn trưa.

Căng tin mỗi ngày đều có các món ăn khác nhau, hôm nay nấu món này, ngày mai có thể không làm, để mọi người không bị ngán.

Trong số đó, món được làm nhiều nhất là món nấu nồi lớn, cũng cho thấy sự yêu thích của các cảnh sát với món này.

Nguyên liệu chính của món nấu nồi lớn gồm có cải thảo, thịt ba chỉ, miến, đậu phụ, viên thịt, và rong biển.

Nấu bằng nồi lớn rất thơm, cũng chính là nguồn gốc tên của món ăn này.

Hàn Bân gọi một phần món nấu nồi lớn, một phần cá đối kho, một phần cơm nắm, một cái bánh hẹ vừa ra lò, bữa trưa phải ăn no, nếu không buổi chiều không chịu nổi.

Sau bữa trưa, Hàn Bân tranh thủ giờ nghỉ trưa, nhắn tin wechat với Vương Đình.

“Đình Đình, đã ăn chưa?”

Vương Đình gửi một bức ảnh, là một bát khoai tây nấu nồi đất, “Đang ăn, ngươi thì sao?”

“Ta ăn rồi, sao ngươi lại ăn khoai tây nấu nồi đất?”

Vương Đình gửi tin nhắn thoại, “Đồ ăn ở nhà hàng Tứ Quý tuy ngon, nhưng không thể ăn mãi được, thỉnh thoảng phải đổi khẩu vị, nhà hàng khoai tây nấu nồi đất này không xa, ta muốn ăn thử, cũng khá ngon, lần sau ta dẫn ngươi đến thử.”

“Được đấy.”

“Ngươi tối muốn ăn gì? Ta bảo bếp chuẩn bị sẵn, tối về chúng ta ăn.” Vương Đình hỏi.

Chương 794: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta muốn ăn bánh khoai tây, còn lại ngươi tự quyết định.”

“Được, ngươi ngủ đi.”

“Tan làm ta đến đón ngươi.” Hàn Bân gửi một mặt cười.

Vương Đình khẽ cười, “Đừng nói sớm quá, không chừng đến lúc đó, ngươi lại phải làm thêm giờ.”

Hàn Bân cười, “Yên tâm, dù có làm thêm, ta cũng sẽ cho Hoàng Khiết Khiết đi cùng ngươi, không để ngươi cô đơn đâu.”

Nói chuyện với Vương Đình vài câu, Hàn Bân cảm thấy tâm trạng tốt hơn, công việc cũng có thêm động lực.

Nhưng cơ thể vẫn phản ứng thành thật, Hàn Bân ngáp một cái.

Thôi, nghỉ trưa đã, làm việc sau.

Không biết bao lâu, Hàn Bân lờ mờ nghe thấy tiếng gọi.

“Ôi trời, cuối cùng ta cũng kiểm tra xong danh sách khách hàng rồi.”

Bao Tinh đứng dậy, vươn vai, xoay cổ, “Mệt chết ta rồi.”

Hàn Bân ngẩng đầu, dụi mắt, hỏi, “Tìm thấy người có đặc điểm giống bạn trai của Lưu Linh Túy chưa?”

“Không có ai hoàn toàn giống, nhưng ta tìm được ba người có phần phù hợp.” Bao Tinh nói, đưa một tập tài liệu cho Hàn

Bân, “Tổ trưởng, đây là ba người khả nghi ta chọn, ngài giúp ta xem qua.”

Họ tên: Trương Hàng, tuổi: 37, có một chiếc Mercedes đen, địa chỉ: Khu vực phía Bắc, khu dân cư Cảnh Viên. Số điện thoại: 13758xxxx.

Họ tên: Trương Hoành Vĩ, tuổi: 45, không có xe Mercedes. Địa chỉ: Khu Ngọc Hoa, khu dân cư Trường Phong. Số điện thoại: 13419xxxxx.

Họ tên: Trương Kiến Lâm, tuổi: 51, có một chiếc Mercedes đen. Địa chỉ: Khu vực Trường Đảo, khu dân cư Tẩm Viên. Số điện thoại: 15874xxxxx.

Sau mỗi thông tin có ảnh.

Trương Hàng trẻ nhất, trông lịch sự, cao trung bình, thân hình không mập không gầy, không bụng bia, tóc cũng ổn.

Trương Hoành Vĩ hơn bốn mươi, độ tuổi tương đương với mô tả của Lâm Kiến Vinh, đeo kính, có bụng bia, nhưng không có xe Mercedes.

Trương Kiến Lâm lớn tuổi nhất, nhưng giữ dáng tốt, hơi hói, thân hình hơi mập, sống ở khu vực Trường Đảo, gần nơi Lưu Linh Túy thuê nhà.

Bao Tinh nói, “Tổ trưởng, ba người này đều họ Trương, có một số đặc điểm giống mô tả của Lâm Kiến Vinh, nhưng không ai hoàn toàn giống, ta không thể xác định ai là bạn trai của Lưu Linh Túy.”

Hàn Bân xem xong tài liệu của ba người, cũng không thể phân biệt ngay, hỏi lại, “Ngươi nghiên cứu danh sách khách hàng lâu nhất, có tiếng nói nhất, ngươi thấy ai có khả năng lớn nhất?”

Bao Tinh gãi cằm nói, “Ta thấy Trương Hàng có khả năng lớn nhất, người càng trông lịch sự, có thể càng là kẻ xấu.”

Hoàng Khiết Khiết cười nhạo, “Bao Tinh, ngươi xem phim nhiều quá rồi, làm sao có thể dựa vào ngoại hình để phân biệt người tốt kẻ xấu. Hơn nữa, Trương Hàng mới hơn ba mươi, tuổi không phù hợp, không có bụng bia, cũng không đeo kính, không phù hợp với mô tả của Lâm Kiến Vinh.”

Bao Tinh không tức giận, cười nói, “Vậy ngươi nghĩ ai có khả năng lớn nhất?”

“Ừ.” Hoàng Khiết Khiết chống cằm, nhìn lại tài liệu, “Ta thấy Trương Hoành Vĩ có khả năng lớn nhất, trước hết, tuổi phù hợp, đeo kính, có bụng bia, gần giống với mô tả của Lâm Kiến Vinh.”

“Về việc hắn không có xe Mercedes, ta không thấy vấn đề lớn, có thể chúng ta bị chiếc xe Mercedes làm lệch hướng.”

“Lão Trương lái xe Mercedes, nhưng không nhất thiết xe đó của hắn, và nếu là của hắn, cũng chưa chắc đứng tên hắn, nên ta thấy Trương Hoành Vĩ có khả năng lớn nhất.”

“Phụt!” Bao Tinh vỗ tay, “Thiến Thiến, ngươi phân tích rất hay.”

Hàn Bân không biết nói gì.

Liếm người, liếm đến mức này, thật hiếm thấy.

Hoàng Khiết Khiết quay đầu đi, vẻ kiêu ngạo, như đã nắm chắc trong tay.

“Tổ trưởng, ngươi nghĩ ai có khả năng lớn nhất?”

Hàn Bân không vội trả lời, châm điếu thuốc, hút một hơi, “Chúng ta có bản sao video giám sát ở khu nhà của nạn nhân không?”

“Ta có bản sao.” Hoàng Khiết Khiết nói.

“Có thì tốt.” Hàn Bân thở ra khói, “Hai ngươi đã xem ảnh của ba khách hàng họ Trương, so sánh với video giám sát khu nhà, xem ba người này có ra vào khu nhà không.”

“Đúng rồi, ai ra vào khu nhà, có thể là hung thủ!” Bao Tinh như bừng tỉnh, lấy một bản sao video từ Hoàng Khiết Khiết, hai người bắt đầu xem video.

Hàn Bân cười, lấy danh sách cuộc gọi của Lưu Linh Túy, so sánh với số điện thoại, đây là cách đơn giản và nhanh nhất.

Hàn Bân mất một phút để so sánh danh sách cuộc gọi, nhưng tiếc là không khớp.

Hàn Bân không vội, rót cốc trà, vừa uống vừa chờ tin từ Bao Tinh và Hoàng Khiết Khiết.

Sau khoảng mười phút, Hoàng Khiết Khiết thốt lên, “A, là hắn.”

Tiếng của Hoàng Khiết Khiết thu hút sự chú ý của Hàn Bân và Bao Tinh, cả hai cùng tiến lại.

Trên màn hình máy tính có ảnh chụp từ video, là một trong ba khách hàng họ Trương.

Bao Tinh chỉ vào màn hình, phấn khích nói, “Trương Hàng, ta đoán đúng rồi, kẻ này đã đến nhà nạn nhân vào thời gian xảy ra vụ án, hắn rất có thể là hung thủ!”

Dù đã tìm thấy Trương Hàng trong video, nhưng Hàn Bân vẫn còn nhiều nghi vấn.

Thứ nhất, Trương Hàng không phù hợp với mô tả của Lâm Kiến Vinh, tuổi không phù hợp, không đeo kính, thân hình cũng không.

Thứ hai, bức ảnh rất rõ, lẽ ra Đội trưởng Trần Lân đã kiểm tra video, sao Trương Hàng không bị liệt vào danh sách nghi phạm.

Hàn Bân tự tay điều khiển máy tính, tiếp tục xem video, xác định thêm hành tung của Trương Hàng.

Chiều sáu giờ, Trương Hàng từ tầng hầm vào khu nhà, nhưng không lên tầng chín mà dừng ở tầng sáu.

Tua nhanh video, không thấy Trương Hàng xuất hiện.

Chương 795: Tiêu Đề 《Ẩn》

Sáng hôm sau tám giờ, Trương Hàng mới từ tầng sáu đi thang máy xuống tầng hầm.

Trương Hàng không giống kẻ giết người chạy trốn, giống người sống ở đây hơn.

Hàn Bân tua lại video.

Ngày 3 tháng 6, Trương Hàng cũng xuống tầng hầm vào buổi sáng, chiều sáu giờ từ tầng hầm về tầng sáu.

Ngày 2 tháng 6, ngày 1 tháng 6… Liên tục nhiều ngày như vậy.

Hàn Bân hiểu ra, Đội trưởng Trần không liệt Trương Hàng vào nghi phạm, vì hắn sống ở đây, có lý do chính đáng ra vào khu nhà.

"Thiến Thiến, ngươi đi xin lệnh khám xét và lệnh bắt, Bao Tinh thông báo mọi người, chuẩn bị bao vây bắt giữ."

"Dạ." Bao Tinh và Hoàng Khiết Khiết chia nhau hành động.

Hàn Bân không rảnh rỗi, trực tiếp đến văn phòng đội trưởng, báo cáo tình hình với Đinh Tích Phong.

…

Khu dân cư Thiên Duyệt, phòng 601.

Đây là một gia đình ba người điển hình, nam chủ nhân là Trương Hàng, quản lý cấp cao một công ty, nữ chủ nhân là

Triệu Nguyệt, nhân viên công vụ, và một cô con gái đáng yêu tên Trương Nam Nam.

Trường tiểu học Cầm Đảo chưa khai giảng, Triệu Nguyệt công việc nhàn rỗi, xin nghỉ phép ở nhà trông con.

Trương Hàng công việc bận rộn, hôm nay phá lệ xin nghỉ ở nhà.

Triệu Nguyệt cùng con gái học trực tuyến, Trương Hàng ngồi trên ban công hút thuốc.

Trương Hàng hút hết điếu này đến điếu khác, ánh mắt mơ hồ, dường như nhìn xa xăm, như đang suy nghĩ.

Cửa ban công mở, Trương Hàng vẫn ngồi ngây ra, như không thấy gì.

Triệu Nguyệt khoanh tay, nói, "Này, ngươi làm gì đấy? Ta đây mà ngươi không thấy à."

Trương Hàng giật mình, quay lại nhìn quanh, thở phào, "Ngươi nhỏ tiếng thôi, con đang học trực tuyến, đừng làm phiền nàng."

Triệu Nguyệt cười khẽ, "Ồ, lạ thật, Trương Tổng lại biết quan tâm con gái."

Trương Hàng trừng mắt, "Ngươi không thích ta, cứ nói, ta đi được chưa?"

"Ai nói ta không thích ngươi, ta chỉ không hiểu, ngày nghỉ không ở nhà, giờ xin nghỉ, lại ở nhà, có phải Trương Tổng ta biết không."

Trương Hàng thở dài, "Ngươi đừng gọi ta Trương Tổng, ta không muốn cãi nhau, đừng làm khó trước mặt con."

Triệu Nguyệt hừ, "Ta thấy ngươi không muốn cãi nhau với ta, không muốn thấy ta."

Trương Hàng nắm chặt tay, "Ngươi muốn gì?"

Triệu Nguyệt châm chọc, "Hừ, ngươi cãi nhau với hồ ly tinh, muốn phát tiết lên ta."

Trương Hàng kiềm chế giận, thở dài, "Ta đã nói nhiều lần, ta và nàng đã chia tay, không còn liên hệ."

Triệu Nguyệt nghiến răng, "Tốt nhất là thế, nếu ta bắt gặp, không chỉ tát."

Trương Hàng khoát tay, "Đừng nói nữa, con còn ở nhà, ngươi làm gì thì làm."

Triệu Nguyệt mắt đỏ, "Ngươi không muốn nói với ta?"

Trương Hàng nói nhỏ, "Ngươi phải nói tử tế, ngươi luôn châm chọc, nhắc lại chuyện đó, ta sao nói chuyện."

Triệu Nguyệt ngồi xuống, dường như muốn hòa giải, "Ngươi… tối muốn ăn gì?"

"Ăn lẩu, con muốn ăn, hôm nay có thời gian."

"May mà ngươi nhớ con thích lẩu."

Trương Hàng thở dài, "Ngươi lại thế rồi, nói tử tế."

"Ta sai, nói sai." Triệu Nguyệt vỗ miệng, chuyển đề tài, "À… trên lầu có người chết, ngươi biết không?"

Trương Hàng giật mình, ngẩn ra, "Không biết."

Triệu Nguyệt phàn nàn, "Nghe nói là nữ thuê nhà, mới thuê chưa lâu, làm chủ nhà khổ sở, liên lụy giá nhà mình, thật xui xẻo."

Trương Hàng khuyên, "Đừng nói nữa, con nghe được, sẽ sợ."

"Nó chưa biết, ta mới nói với ngươi, đâu dám nói trước mặt nó…" Triệu Nguyệt nói chưa xong, bên ngoài vang lên tiếng

động.

“Cộc cộc…”

Triệu Nguyệt quay đầu nhìn cửa, “Có ai gõ cửa?”

Vị trí ban công xa, nghe không rõ.

“Cộc cộc…” Tiếng gõ cửa lại vang.

Lần này lớn hơn, Triệu Nguyệt nghe rõ, “Thật có ai gõ cửa, ta đi xem.”

Trương Hàng vội đứng dậy, giữ tay Triệu Nguyệt, “Khoan đã.”

“Sao vậy? Ngươi lo gì?”

Trương Hàng đảo mắt, “Ồ, gần đây nhiều ngành không khấm khá, nhiều người mất việc. Ta nghe nói an ninh không tốt, trộm cắp nhiều. Ngươi đừng vội mở cửa, hỏi rõ ai.”

Nghe chồng nói, Triệu Nguyệt cười, “Yên tâm, ta không ngốc.”

Triệu Nguyệt đi trước, Trương Hàng theo sau, nếu nhìn kỹ, sẽ thấy tay hắn hơi run.

“Đừng gõ nữa, ai đấy?”

“Dì ơi, con là hàng xóm dưới nhà, mạng nhà con hỏng, không học trực tuyến được. Bố mẹ con đi làm, bà con không biết làm, con mượn mạng nhà dì được không?” Một cô bé nói, giọng hơi lạ, như muốn khóc.

Triệu Nguyệt do dự, “Được, ta cho ngươi mật khẩu.”

“Cảm ơn dì, con mang trứng gà, để trước cửa, bà con mang từ quê lên, gà nhà nuôi, chiên ăn rất ngon.” Cô bé nói yếu ớt.

“Không cần, hàng xóm, không cần khách sáo.” Triệu Nguyệt hạ phòng bị, mở cửa.

“Ơ, ai nhỉ.” Triệu Nguyệt thấy không ai, bước ra cửa, nhìn về hành lang bên phải.

Lúc này, vài người đàn ông từ sau cửa lao vào nhà Triệu Nguyệt.

“Cảnh sát, không được động đậy!”

Trương Hàng bị giật mình, chân mềm nhũn, ngồi sụp xuống đất.

Giang Dương là người đầu tiên lao lên, đè hắn xuống đất, Bao Tinh lấy còng tay, còng hai tay hắn lại.

“Ngươi tên gì?”

“Ta…” Giọng Trương Hàng run rẩy, “Các ngươi là ai, muốn làm gì?”

“Chúng ta là cảnh sát, ngươi tên gì?”

“Trương Hàng, ta tên Trương Hàng.” Nói xong, Trương Hàng như quả bóng xì hơi, cả người xụi lơ.

“Thả chồng ta ra, các ngươi lấy quyền gì mà bắt hắn!” Triệu Nguyệt hét lên.

Lý Cầm và Hoàng Khiết Khiết mỗi người giữ một bên tay nàng.

Lý Cầm giơ lệnh bắt, “Đừng động đậy, cảnh sát thi hành công vụ!”

Chương 796: Tiêu Đề 《Ẩn》

Một cô bé khoảng tám chín tuổi chạy tới, "Ba, mẹ, các ngươi là bọn xấu, lấy quyền gì bắt ba mẹ ta."

Hoàng Khiết Khiết cảm thấy cần giải thích rõ ràng với cô bé, tạo dựng một quan điểm đúng đắn, "Chúng ta là người tốt, là cảnh sát, chúng ta chỉ bắt kẻ xấu."

"Ngươi nói dối, ba mẹ ta không phải kẻ xấu, họ không phải!" Cô bé hét lên.

Lý Cầm sợ Hoàng Khiết Khiết nói gì khiến cô bé kích động thêm, vội nói, "Thiến Thiến, để ta nói chuyện với cô bé."

"Được." Hoàng Khiết Khiết đáp.

Triệu Nguyệt hét lên, "Là ngươi, ta nhận ra giọng ngươi, là giọng ngươi giả trẻ con nói chuyện với ta lúc nãy, ngươi là đồ đàn bà xấu xa, tại sao lại lừa ta."

Hoàng Khiết Khiết nói, "Ta không lừa ngươi, mà là để cứu ngươi, tránh cho ngươi và con gái bị nghi phạm làm hại, ngươi hiểu không?"

"Ngươi nói dối, sao chồng ta lại thành nghi phạm, hắn không phải." Triệu Nguyệt hét lên.

"Sao ngươi biết hắn không phải?" Hàn Bân phản bác.

Triệu Nguyệt không do dự nói, "Ta là vợ hắn, chúng ta ở bên nhau mỗi ngày, sao ta có thể không biết!"

Hàn Bân không để ý nàng, quay sang hỏi Trương Hàng, "Tối ngày 4 tháng 6 từ 8 giờ đến 11 giờ, ngươi ở đâu?"

Trương Hàng chưa kịp trả lời, Triệu Nguyệt đã hét lên, "Hắn ở nhà, với chúng ta."

"Hãy nghĩ kỹ rồi nói, cung cấp lời khai giả cho cảnh sát sẽ phải chịu trách nhiệm pháp lý." Hàn Bân cảnh báo.

Triệu Nguyệt trừng mắt hét lên, "Ta nói thật, tối ngày 4 tháng 6, chồng ta sau khi tan làm không rời khỏi nhà, ta có thể làm chứng cho hắn!"

Cô bé Trương Nam Nam nói, "Mẹ, mẹ nhớ sai rồi, tối ngày 4 tháng 6 ba rời khỏi nhà, nói là đi đánh bài với chú Trần, hơn 10 giờ tối mới về."

Lý Cầm thở dài, chỉ vào Triệu Nguyệt cảnh báo, "Đừng nói dối trước mặt con, ngươi làm vậy sẽ hại nàng, chăm sóc nàng mới là việc ngươi nên làm bây giờ."

Hàn Bân phất tay, "Đưa tất cả về trụ sở cảnh sát."

Khi Triệu Nguyệt cung cấp lời khai giả, nàng đã không còn đường thoát.

Trụ sở cảnh sát thành phố, phòng thẩm vấn.

Sau khi đưa mọi người về trụ sở, đội trưởng Đinh Tích Phong quyết định thẩm vấn đột xuất, nhanh chóng xác định vụ án này có liên quan đến Chu Vi Siêu hay không.

Trương Hàng bị đưa vào phòng thẩm vấn, do Đinh Tích Phong, Hàn Bân và Bao Tinh thẩm vấn.

Vừa vào cửa, Đinh Tích Phong đã quan sát Trương Hàng, kinh nghiệm điều tra của hắn phong phú, dù Trương Hàng không nói, hắn cũng có thể nhìn ra một số manh mối.

Hàn Bân nhẹ giọng hỏi, "Đội trưởng, ngài hỏi hay ta hỏi?"

"Ngươi hỏi đi." Đinh Tích Phong mở sổ tay, bên trong còn kẹp một cây bút, không biết ai còn tưởng hắn là một người ghi

chép.

Hàn Bân cũng mở sổ, ghi một số thông tin và câu hỏi quan trọng.

"Họ tên, giới tính, tuổi, quê quán…"

"Ta là Trương Hàng, nam, năm nay 37 tuổi, người Cầm Đảo…"

Hàn Bân xoay cây bút, "Ngươi biết vì sao chúng ta tìm ngươi không?"

Trương Hàng do dự một lúc, "Không biết."

So với lúc bị bắt, trạng thái của Trương Hàng khá hơn nhiều, dù vậy trông vẫn như người ốm nặng.

"Tối ngày 4 tháng 6 từ 8 giờ đến 11 giờ, ngươi ở đâu?"

Trương Hàng vẫn do dự một lúc mới trả lời, "Ta ở nhà."

"Ai có thể chứng minh cho ngươi?"

"Vợ ta."

"Kể lại chi tiết tối ngày 4 tháng 6?"

Trương Hàng nghĩ lâu mới nói, "Ta tan làm về nhà lúc hơn 6 giờ, rồi ăn cơm, đi ngủ, vậy thôi."

"Sau khi về nhà có ra ngoài không?"

"Không."

"Chắc chứ?"

"Chắc."

Hàn Bân ghi lại, tiếp tục hỏi, "Ngươi có biết Lưu Linh Túy không?"

Một lúc lâu sau, Trương Hàng mới gật đầu, "Biết."

"Quan hệ gì?"

“Bạn bè.”

“Bạn gì?”

“Bạn trai gái.”

“Ngươi đã kết hôn rồi mà?”

“Đúng, Lưu Linh Túy là tình nhân của ta.”

“Ngươi và Lưu Linh Túy quen nhau bao lâu rồi?”

“Hơn một năm rồi.”

“Ở bên nhau bao lâu?”

Trương Hàng suy nghĩ một lát, “Hơn một năm hai tháng.”

“Lần cuối gặp nàng là khi nào?”

“Ngày 2 tháng 6.”

“Thời gian cụ thể?”

“Tối ngày 2 tháng 6, lúc 6 giờ.”

“Gặp ở đâu?” Câu hỏi của Hàn Bân tưởng chừng lẻ tẻ, nhưng thực ra đều có mục đích, nếu câu trả lời trước sau không khớp, chứng tỏ lời khai của Trương Hàng có vấn đề.

“Tại nhà nàng.”

“Lúc mấy giờ rời đi?”

“Hơn 8 giờ tối.”

“Các ngươi đã làm gì?”

Trương Hàng nhún vai, “Ăn cơm nói chuyện, rồi ta về.”

“Tối ngày 2 tháng 6 ngươi đến nhà Lưu Linh Túy bằng cách nào, trực tiếp đi thang máy lên sao?”

“Không, ta đi thang máy đến tầng sáu, rồi leo thang bộ lên tầng chín.”

Hàn Bân ghi lại, hỏi tiếp, “Sao lại làm vậy?”

“Ta sợ đi thang máy lên thẳng tầng chín bị hàng xóm thấy, nói cho vợ ta biết, lộ ra thì vợ ta lại làm ầm lên.”

“Vậy sao ngươi còn để Lưu Linh Túy thuê nhà ngay tầng trên nhà mình?”

Trương Hàng trông có chút kỳ lạ, nói, “Thuận tiện.”

Hàn Bân xác nhận lại, “Tối ngày 4 tháng 6, ngươi có đến nhà Lưu Linh Túy không?”

Trương Hàng lắc đầu, “Ta đã nói rồi, lần cuối gặp nàng là ngày 2 tháng 6.”

Trương Hàng không thừa nhận gặp Lưu Linh Túy tối ngày 4 tháng 6, rõ ràng muốn phủ nhận mình là hung thủ, Hàn Bân đổi hướng, hỏi,

“Ngươi nghĩ gì về cái chết của Lưu Linh Túy?”

Trương Hàng cúi đầu, “Ta rất buồn, nghĩa vợ chồng trăm ngày, dù chúng ta không kết hôn nhưng tình cảm rất tốt.”

Chương 797: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi đã nghĩ đến việc cưới nàng chưa?”

Trương Hàng lấy tay xoa mặt, “Đã nghĩ.”

Hàn Bân thăm dò, “Ngươi định khi nào ly hôn vợ, có cần con không?”

Trương Hàng phản bác, “Cảnh sát, đây là chuyện riêng của ta, không liên quan đến vụ án, ta có thể từ chối trả lời.”

Hàn Bân đứng dậy, đi tới bên ghế thẩm vấn, “Theo ta, chuyện này liên quan lớn đến cái chết của Lưu Linh Túy.”

“Ngươi có một gia đình trọn vẹn, có vợ có con, không dễ dàng ly hôn để cưới người khác. Còn Lưu Linh Túy luôn đeo bám ngươi, thậm chí đã đe dọa ngươi, nên ngươi tức giận giết nàng.”

“Ta không có!” Trương Hàng lộ vẻ tức giận, hét lên, “Ngươi hoàn toàn vu khống, ta đã nói rồi, ngày 4 tháng 6 ta không hề gặp nàng, sao có thể giết người chứ.”

“Các ngươi cảnh sát không bắt được người, liền nghĩ đến việc vu khống ta, bước tiếp theo có phải muốn dùng hình tra khảo không.”

“Ầm!” Bao Tinh đập bàn, quát, “Ngồi xuống.”

Thấy Hàn Bân và Trương Hàng xảy ra xung đột, Đinh Tích Phong bước đến, châm một điếu thuốc đưa cho Trương Hàng, “Trương tiên sinh, chúng ta cảnh sát cũng chỉ là để điều tra, ngươi đừng tức giận.”

Trương Hàng nhận lấy điếu thuốc hút hai hơi, "Chuyện ta không làm, ta sẽ không nhận."

Đinh Tích Phong hỏi, "Đã ngươi và Lưu Linh Túy là quan hệ nam nữ, vậy ngươi chắc hẳn hiểu rõ về nàng, ngươi nghĩ ai là người giết nàng?"

Trương Hàng liếc nhìn Đinh Tích Phong, lắc đầu, "Ta không biết."

"Không cần vội trả lời, ngươi hãy nghĩ kỹ."

"Ta thật không biết."

"Ngươi đã nghe qua Chu Vi Siêu chưa?"

"Chưa từng."

Đinh Tích Phong bước vài bước, "Người đều có thể phạm sai lầm, biết sai mà sửa mới được người ta tha thứ, nếu đã phạm sai lầm mà không chịu nhận, chỉ mang lại đau khổ lớn hơn cho chính mình."

"Có những việc đã làm rồi thì không thể quay lại. Nói ra, ngược lại có thể đạt được tự do thật sự."

Trương Hàng liếc nhìn Đinh Tích Phong, "Vị cảnh sát này, ta không hiểu ngài đang nói gì."

"Không sao, ngươi về nhà nghĩ kỹ đi, nghĩ xong rồi chúng ta lại nói chuyện." Đinh Tích Phong vỗ vai hắn, rồi ra khỏi phòng thẩm vấn.

Hàn Bân cũng theo ra ngoài.

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Đinh Tích Phong hỏi thẳng, "Ngươi thấy sao?"

Hàn Bân thật thà nói, "Ta cảm thấy hắn có dấu hiệu nói dối, rất có khả năng là hung thủ."

Đinh Tích Phong gật đầu, "Chứng cứ, hiện tại vẫn thiếu chứng cứ quan trọng."

"Tập hợp tất cả mọi người lại, vào phòng họp."

"Dạ."

…

Hai mươi phút sau, trong phòng họp.

Đinh Tích Phong ngồi ở vị trí chủ tọa trong phòng họp, Trần Lân và Hàn Bân ngồi hai bên, những cảnh sát khác lần lượt ngồi xuống.

Đinh Tích Phong nhìn đồng hồ, "Mọi người đã đến đủ, chúng ta bắt đầu cuộc họp chính thức, Hàn Bân, ngươi nói về tình hình thẩm vấn."

Hàn Bân sắp xếp lại ngôn từ, nói, "Trương Hàng bị đưa đến đồn cảnh sát, đã tiến hành thẩm vấn đột xuất, hắn thừa nhận quan hệ tình nhân với Lưu Linh Túy, chắc chắn chính là Lão Trương mà chúng ta đang tìm."

"Tuy nhiên, Trương Hàng không thừa nhận việc giết Lưu Linh Túy, hắn tuyên bố lần cuối cùng gặp Lưu Linh Túy là ngày 2 tháng 6, còn đêm ngày 4 tháng 6, hắn luôn ở nhà, vợ hắn có thể làm chứng."

"Hiện tại tình hình là như vậy."

Đinh Tích Phong chỉ vào Lý Cầm, "Triệu Nguyệt bên đó thẩm vấn thế nào rồi?"

Lý Cầm đáp, "Triệu Nguyệt không chịu thay đổi lời khai, vẫn khăng khăng rằng đêm ngày 4 tháng 6 Trương Hàng luôn ở nhà. Có thể thấy, nàng rất yêu Trương Hàng."

"Đồng thời, ta còn hỏi được một số chuyện về Lưu Linh Túy. Hơn một tháng trước, Triệu Nguyệt phát hiện chuyện

giữa Trương Hàng và Lưu Linh Túy, vì thế đã tát Lưu Linh Túy vài cái, vừa khéo khớp với việc Lưu Linh Túy bị thương trước đó.”

Đinh Tích Phong lại nhìn sang Trần Lân, “Đội trưởng Trần, ngươi thấy sao?”

Trần Lân có chút lúng túng, trước đó hắn đã điều tra Trương Hàng, nhưng vì Trương Hàng là cư dân của khu dân cư nên không nghi ngờ đến hắn.

“Ta cũng thấy người tên Trương Hàng này rất khả nghi, vì ta đã kiểm tra video giám sát, trong khoảng thời gian xảy ra vụ án không có người ngoài đến tòa khu nhà, rất có khả năng là chủ nhân của tòa khu nhà gây án, mà người này lại có quan hệ đặc biệt với Lưu Linh Túy, khả năng hắn là hung thủ rất lớn.”

Đinh Tích Phong lại nhìn quanh mọi người, hỏi, “Còn ai có ý kiến hoặc manh mối phá án gì không?”

Hoàng Khiết Khiết giơ tay, “Ta có một thắc mắc, theo lời miêu tả của Lâm Kiến Vinh, người tình của Lưu Linh Túy, Lão Trương, là một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, còn đeo kính, hói đầu, bụng bia, điều này hoàn toàn không khớp với ngoại hình của Trương Hàng.”

Đối với vấn đề này, Hàn Bân hiểu khá rõ, cũng có một số ý kiến của riêng mình.

Đầu tiên, ngoại hình là thứ mang tính chủ quan, nếu không được huấn luyện chuyên nghiệp, rất khó để miêu tả chính xác ngoại hình của một người.

Chẳng hạn như tuổi tác, ba mươi và bốn mươi tuổi hoàn toàn là phán đoán chủ quan, không có tiêu chuẩn rõ ràng.

Về việc đeo kính, một số người lái xe thích đeo kính để tránh ánh sáng mặt trời chói mắt ảnh hưởng đến tầm nhìn, một số khác thấy đeo kính rất ngầu.

Còn về hói đầu và bụng bia, Hàn Bân cho rằng, rất có thể là ý thức chủ quan của Lâm Kiến Vinh.

Lâm Kiến Vinh chỉ thoáng nhìn thấy Trương Hàng một lần, lại trong tình huống tức giận, đối với người đàn ông có thể đã "đội nón xanh" cho mình tự nhiên không có ấn tượng tốt, không loại trừ việc hắn vô thức làm xấu đi hình ảnh đối phương.

Chương 798: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tất nhiên, còn có một cách giải thích khác.

Đó là Lâm Kiến Vinh cố tình nói dối, làm rối loạn hướng điều tra của cảnh sát, khiến cảnh sát không thể xác định danh tính của Trương Hàng.

Tuy nhiên, Hàn Bân cho rằng khả năng này không lớn, nghiêng về cách giải thích trước hơn.

Đinh Tích Phong hỏi, "Việc khám xét nhà nghi phạm thế nào rồi? Có phát hiện manh mối gì không?"

Hàn Bân nói, "Trong nhà và xe của nghi phạm không phát hiện vật phẩm khả nghi, điện thoại, máy tính, camera hành trình đều do đội kỹ thuật phụ trách, tạm thời chưa hoàn tất kiểm tra."

"Ta nghĩ đây là một hướng điều tra, nghi phạm thừa nhận quan hệ tình nhân với nạn nhân, trong nhà nạn nhân chắc chắn có đồ của nghi phạm, hơn nữa điện thoại của nạn nhân cũng không tìm thấy, nghi phạm sau khi giết người rất có thể đã chuyển những vật phẩm này đi."

"Tìm được những vật phẩm này, có thể tìm ra chứng cứ giết người của nghi phạm."

Đinh Tích Phong gật đầu, cũng đồng ý với phán đoán của Hàn Bân, "Hướng điều tra này giao cho ngươi."

Đinh Tích Phong mở sổ tay, tiếp tục nói, "Còn một vấn đề nữa, giữa nạn nhân và nghi phạm không có liên lạc qua điện

thoại, không có liên lạc qua WeChat, vậy họ liên lạc với nhau bằng cách nào?"

"Cách thức liên lạc giữa họ rất có thể chứa chứng cứ quan trọng."

Trần Lân tự đề xuất, "Đinh đội, manh mối này giao cho ta điều tra."

Khó khăn lắm mới có cơ hội hợp tác với Đinh Tích Phong, phải thể hiện chút công lao.

Đinh Tích Phong nhìn đồng hồ, "Được, cứ sắp xếp như vậy, ta còn có cuộc họp phải dự, hôm nay tạm dừng ở đây."

Họp xong.

Hàn Bân đưa người về văn phòng, theo lệ là mở cuộc họp nhỏ.

Người đã bắt được, áp lực công việc cũng giảm bớt.

Vụ án tạm thời không có manh mối mới.

Bảy giờ tối, Hàn Bân cho đội viên tan ca.

Hàn Bân vừa ngồi vào ghế lái, Hoàng Khiết Khiết liền chạy tới, "Tổ trưởng, ngươi đi Nhà hàng Tứ Quý à?"

"Ngươi cũng đi?"

"Chắc chắn rồi, lâu rồi không được ăn ké, hôm nay tan ca sớm, vừa khéo đi nhờ xe ngươi."

"Lên xe."

Hoàng Khiết Khiết chạy vội vào ghế phụ, thắt dây an toàn, "Xuất phát!"

Hàn Bân khởi động xe, lái ra khỏi sân của cục công an, khen, "Thiến Thiến, hôm nay ngươi làm tốt lắm, tối muốn ăn gì, ta mời."

Hoàng Khiết Khiết cười toe toét, mời hay không cũng không quan trọng, dù sao nàng ăn cơm cũng không mất tiền, nhưng lời khen của Hàn Bân làm nàng rất vui.

“Thiến Thiến, ngươi học nói chuyện như trẻ con sao giống quá vậy?”

“Ta thích xem anime Nhật, nên học theo nhân vật trong anime, ta không chỉ học nói chuyện như bé gái mà còn học nói như bé trai nữa. Nếu không phải học trường cảnh sát, ta đã muốn làm diễn viên lồng tiếng rồi.”

“Được đấy em gái, cho ngươi làm nội trợ đúng là phí tài năng.”

“Đúng vậy.” Hoàng Khiết Khiết ngẩng cao đầu, cười, “Thật ra, ngươi có thể cân nhắc, cho ta vào tổ làm nhiệm vụ ngoại vi.”

“Ta đâu có quyền lớn vậy.” Hàn Bân cười, tiếp tục nói, “Hơn nữa, ta thấy ngươi là con gái làm nội trợ cũng tốt, làm nhiệm vụ ngoại vi cực lắm.”

“Ta không sợ cực, ta làm được.”

Hàn Bân khuyên, “Hôm nay ngươi mới ra ngoài làm nhiệm vụ một lần, nếu ngày nào cũng làm nhiệm vụ ngoại vi, đến hiện trường, ngươi sẽ hối hận không kịp.”

Hoàng Khiết Khiết hừ một tiếng, “Chậc, nói trắng ra là ngươi vẫn coi thường ta.”

Hàn Bân cười, “Không dám, ta coi thường ai cũng không dám coi thường ‘quản gia nhỏ’ của đội hai chúng ta.”

“Tổ trưởng, ta có một vấn đề không hiểu.”

“Vấn đề gì?”

Hoàng Khiết Khiết suy tư, "Bé gái Trương Nam Nam đã thừa nhận đêm ngày 4 tháng 6 Trương Hàng rời khỏi nhà, tại sao chúng ta không chấp nhận lời khai của nàng?"

"Vấn đề này khá phức tạp, cảnh sát không phải không chấp nhận, máy ghi hình đã ghi lại cảnh đó, cũng được xem là một chứng cứ." Hàn Bân nói.

Hoàng Khiết Khiết đề nghị, "Vậy sao không lập biên bản riêng cho Triệu Nguyệt, có lẽ sẽ có thêm manh mối từ miệng nàng."

"Vấn đề lớn nhất là tuổi của Triệu Nguyệt, khi nàng lập biên bản cần có người giám hộ bên cạnh, ngươi nghĩ là để Trương Hàng hay Triệu Nguyệt ở bên?" Hàn Bân hỏi lại.

Hoàng Khiết Khiết cắn môi, Trương Hàng là nghi phạm nên không thể để hắn ở đó.

Triệu Nguyệt khăng khăng rằng chồng không rời khỏi nhà, để nàng đi cùng với Trương Nam Nam lập biên bản, ai biết đứa trẻ có thay đổi lời khai không.

Hàn Bân tiếp tục, "Lời khai của Trương Nam Nam có hiệu lực pháp lý nhất định, nhưng nàng vẫn còn nhỏ, không thể so sánh với lời khai của Trương Hàng và Triệu Nguyệt, hai người lớn khăng khăng rằng Trương Hàng không rời khỏi nhà, thẩm phán sẽ tin lời khai của ai không cần phải nói."

"Hơn nữa, Trương Nam Nam là con gái ruột của Trương Hàng, dù nàng có nói thật ngay tại hiện trường, sau đó bị người nhà xúi giục, khả năng thay đổi lời khai rất lớn, nàng lại là một đứa trẻ, không phải chịu trách nhiệm pháp lý, cảnh sát không thể làm gì được nàng."

"Nói trắng ra, lời khai của Trương Nam Nam quá bất định, rất có thể là một con dao hai lưỡi, có thể không dùng, cố gắng không dùng."

Hàn Bân không nói một câu, nếu bị buộc tội bức cung trẻ em, cảnh sát sẽ bị dư luận công kích đến chết.

Hoàng Khiết Khiết lè lưỡi, thầm nghĩ, nếu Trương Nam Nam thay đổi lời khai trước tòa, thì vui lắm.

Chương 799: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Tổ trưởng, ngươi nghĩ Trương Hàng là hung thủ không?"

Hàn Bân suy nghĩ một chút, "Hiện tại tất cả manh mối đều hướng về hắn, ta thấy hắn rất khả nghi, nhưng chưa có chứng cứ định tội quan trọng, vẫn cần tiếp tục điều tra…"

"Loại đàn ông này thật sự đủ rồi, nói thật, dù hắn có phải là hung thủ hay không, cũng là một tên cặn bã hoàn toàn, lại để tình nhân thuê nhà trên lầu, hắn thật có thể nghĩ ra." Hoàng Khiết Khiết hừ một tiếng, lộ vẻ chán ghét,

"Thật đáng tiếc cho Triệu Nguyệt, chồng mình và tình nhân lại ở ngay trên đầu mình làm loạn, đội cho mình một cái nón xanh, nàng còn sẵn sàng làm chứng cho tên cặn bã, ngươi nói xem nàng có ngốc không."

Hàn Bân cười, "Vấn đề này ta cũng không trả lời được, ngươi là phụ nữ, hẳn là hiểu rõ hơn ta."

Hoàng Khiết Khiết vội phủ nhận, "Ta khác nàng, ta không thể hiểu được."

Không lâu sau, hai người đến Nhà hàng Tứ Quý, Hoàng Khiết Khiết lại gọi món takoyaki.

Theo lời nàng, đây là món nàng thích nhất, ăn cả đời cũng không chán.

Có sự tham gia của Hoàng Khiết Khiết, ý định về ăn cơm ở nhà Vương Đình cũng tiêu tan.

Thêm một cái bóng đèn, dù có về nhà Vương Đình ăn cơm, cái bóng đèn cũng sẽ phát sáng.

Tuy nhiên, Hàn Bân vẫn được ăn món bánh khoai tây chiên.

Bánh khoai tây chiên với cơm, đúng là món ngon hiếm có.

Sau bữa ăn, Hoàng Khiết Khiết đến nhà Vương Đình ở, Hàn Bân tự nhiên không thể ngủ trên sofa ở phòng khách nữa, chỉ có thể về nhà mình trước.

Tuy nhiên, hắn vẫn còn cơ hội, chỉ cần chưa bắt được Chu Vi Siêu, ngày mai hắn vẫn sẽ đến ở cùng Vương Đình.

Lúc này, trong lòng hắn có chút mâu thuẫn.

Tất nhiên, là một cảnh sát có đạo đức nghề nghiệp, mâu thuẫn này chỉ thoáng qua trong đầu…

…

Sáng hôm sau.

Vừa đến đồn cảnh sát, bên đội kỹ thuật đã truyền tin vui, điện thoại, máy tính đều được kiểm tra, mật khẩu cũng giải mã, video camera hành trình cũng được sao chép.

Hàn Bân triệu tập đội viên, mở một cuộc họp ngắn buổi sáng, sau đó cho mọi người điều tra riêng lẻ.

Hàn Bân phụ trách xem video camera hành trình.

Có lẽ do ảnh hưởng của dịch bệnh, các buổi tiệc giảm bớt, hành trình mỗi ngày của Trương Hàng khá đều đặn, cơ bản chỉ là hai điểm, nhà và công ty.

Tất nhiên, tình nhân ở ngay trong cùng tòa nhà, hắn muốn đến nhà tình nhân cũng không cần lái xe.

Tuy nhiên, theo phán đoán của Hàn Bân, sau khi giết người, hung thủ nên xử lý một số vật phẩm của nạn nhân, nếu

Trương Hàng thật là hung thủ, nhà và xe không có vật phẩm của nạn nhân, hoặc là giấu ở công ty, hoặc là giấu ở nơi khác.

Hàn Bân cẩn thận kiểm tra video camera hành trình, so sánh video của từng ngày, buổi sáng, từ ga ra khu dân cư đến bãi đậu xe công ty.

Buổi chiều, từ bãi đậu xe công ty về ga ra khu dân cư, mấy ngày này không có thêm buổi tiệc.

Qua so sánh, Hàn Bân phát hiện một số vấn đề, video giám sát ngày 5 tháng 6, dường như thiếu một đoạn, không ghi lại hành trình từ bãi đậu xe công ty về ga ra khu dân cư.

Đoạn hành trình thiếu này, rất có thể chính là quá trình chuyển giao tang vật.

Hàn Bân tìm đến đội kỹ thuật, hỏi nguyên nhân cụ thể.

Theo đánh giá của đội kỹ thuật, video không bị xử lý thủ công, cũng không thiếu.

Nếu đúng như phán đoán của Hàn Bân, thiếu một đoạn hành trình, thì đoạn thời gian đó, chủ xe rất có thể không sử dụng camera hành trình, tự nhiên không thể ghi lại, cũng không thể khôi phục video.

Kết luận này không làm khó được Hàn Bân.

Hàn Bân thúc giục cấp dưới điều tra riêng lẻ.

Hướng điều tra đầu tiên là Giám sát Thiên Võng, kiểm tra hành trình cụ thể của xe Mercedes của Trương Hàng.

Hướng điều tra thứ hai là liên hệ với nhà sản xuất Mercedes, yêu cầu họ giúp điều tra hành trình gps của xe Mercedes.

Hai hướng điều tra song song, nhanh chóng xác định được hành trình của xe Mercedes.

Quả nhiên Hàn Bân đoán đúng.

Ngày 5 tháng 6, sau khi tan làm, Trương Hàng không về nhà ngay, mà lái xe Mercedes đi lòng vòng bên ngoài, mới trở về nhà.

Thông qua Giám sát Thiên Võng và hành trình gps, xác định được hai điểm dừng của nghi phạm.

Và hai điểm này rất có thể chính là nơi cất giữ tang vật.

Điểm dừng đầu tiên gần vùng ngoại ô, điểm dừng thứ hai ở Khách sạn Khang Ni.

Hàn Bân báo cáo tình hình cho Đinh Tích Phong, Đinh Tích Phong lập tức dẫn người đến ngoại ô, Hàn Bân thì dẫn người đến khách sạn.

Đinh Tích Phong kinh nghiệm phong phú, trong lúc đến điểm định vị đã gọi chó nghiệp vụ, hy vọng dựa vào mùi của nạn nhân để tìm tang vật.

Điểm dừng đầu tiên khá hẻo lánh, phía bắc là cánh đồng, ở giữa là con đường, phía nam là rừng cây xanh, xa hơn nữa là đường sắt, giấu đồ ở nơi này thật không dễ tìm.

May mắn là Đinh Tích Phong đã chuẩn bị trước, cầm vật phẩm của nạn nhân Lưu Linh Túy và Trương Hàng làm mùi nguồn, để chó nghiệp vụ tìm kiếm.

…

Hành động của Hàn Bân bên này cũng không chậm.

Sau khi đến khách sạn Khang Ni, hắn phát hiện xung quanh là khu thương mại, trong chốc lát khó xác định tang vật giấu ở đâu.

Hàn Bân chia đội viên ra, hắn và Bao Tinh vào khách sạn Khang Ni.

Do ảnh hưởng của dịch bệnh, ngành du lịch vẫn chưa phục hồi, khách sạn ít khách, nhiều phòng đang giảm giá 50%.

Dường như quầy lễ tân cũng giảm nhân viên, chỉ còn một nữ lễ tân xinh đẹp.

Chương 800: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân đưa ra thẻ cảnh sát, "Chào cô, ta muốn tìm một khách hàng."

Nữ lễ tân nhìn Hàn Bân, rồi nhìn thẻ cảnh sát, ngạc nhiên, "Cảnh sát, ngài muốn tìm khách hàng nào?"

"Người đó tên Trương Hàng, kiểm tra giúp ta xem hắn có đặt phòng ở khách sạn không."

Nữ lễ tân do dự, "Điều này có lẽ không được, ta không có quyền."

Bao Tinh nói, "Chúng ta cảnh sát có quyền, sẽ không làm khó ngươi, kiểm tra đi."

"Ngài chờ chút, ta phải báo cáo với quản lý."

Hàn Bân cười, "Cố gắng nhanh chút, đừng làm phức tạp vấn đề, tin ta đi, quản lý của ngươi sẽ không muốn thấy chuyện này xảy ra."

"Được, ta sẽ nhanh chóng." Nữ lễ tân vội cầm điện thoại liên lạc.

Không lâu sau, một phụ nữ khoảng ba mươi tuổi chạy vội đến, nhìn Hàn Bân và thẻ cảnh sát, "Cảnh sát Hàn, có phải có gì nhầm lẫn không, chúng ta là khách sạn chính quy, tuyệt đối không làm chuyện phạm pháp." Người phụ nữ nhanh chóng giải thích, tự giới thiệu,

"Ta là quản lý sảnh khách sạn Dương Giai, ngài cần gì có thể nói với ta, khách sạn chúng ta sẽ phối hợp."

Hàn Bân lại nói, “Kiểm tra giúp ta một người.”

“Không vấn đề, đừng nói một người, mười người cũng không thành vấn đề.” Dương Giai đồng ý, ra hiệu cho nữ lễ tân.

“Kiểm tra một người đàn ông tên Trương Hàng, có thể là ngày 5 tháng 6.” Hàn Bân nói.

Dương Giai ra lệnh, “Kiểm tra.”

Nữ lễ tân nhanh chóng thao tác trên máy tính, lắc đầu, “Không có người này.”

Dương Giai thở phào, “Cảnh sát Hàn, có lẽ ngài nhầm, nghi phạm không đến khách sạn chúng ta.”

“Đổi tên khác, Lưu Linh Túy.”

Dương Giai ra lệnh, “Kiểm tra.”

Nữ lễ tân lại thao tác trên máy tính, lại lắc đầu, “Không có thông tin đăng ký.”

Hàn Bân nói tên thứ ba, “Triệu Nguyệt.”

Nữ lễ tân thao tác trên bàn phím, cắn môi, liếc nhìn Dương Giai.

Mánh khóe nhỏ này không qua được mắt Hàn Bân, không đợi Dương Giai phản ứng, Hàn Bân quay màn hình máy tính.

Dưới mục tìm kiếm, xuất hiện thông tin khách hàng, quả thật có một nữ khách tên Triệu Nguyệt.

Hàn Bân lạnh mặt, “Khách sạn các ngươi sao vậy, tìm được nghi phạm lại không nói, còn ra hiệu, có chuyện gì à.”

Dương Giai vội giải thích, “Không có gì, cảnh sát Hàn, ngài đừng hiểu lầm, thật không có gì. Cô gái này không lanh lợi, không phù hợp tiếp khách ở quầy lễ tân, ta định thay nàng rồi.”

Hàn Bân hừ một tiếng, "Nàng không phải không lanh lợi, mà quá lanh lợi."

"Đúng đúng, vốn không có chuyện gì, do nàng nghĩ quá nhiều, ta sẽ đích thân xử lý, nhất định phối hợp với cảnh sát." Dương Giai vào quầy lễ tân, bảo nữ lễ tân đứng sang một bên, tự thao tác máy tính.

Hàn Bân không nói, chỉ yên lặng nhìn màn hình máy tính.

Dương Giai kiểm tra một lúc, nói, "Cảnh sát Hàn, người tên Triệu Nguyệt ngài muốn tìm, đã đặt một phòng ở khách sạn, trả trước tiền phòng mười ngày, còn dặn không cần dọn dẹp."

"Dẫn ta đến xem."

Dương Giai chỉ do dự một chút, liền đồng ý, "Được, ta đi tìm thẻ phòng."

"Phòng giám sát của các ngươi ở đâu?"

"Ở tầng hai."

"Dẫn ta đến phòng giám sát trước."

Dương Giai bảo nữ lễ tân tìm thẻ phòng, còn mình thì dẫn Hàn Bân đến phòng giám sát.

Đến phòng giám sát, Hàn Bân lập tức xem lại video ngày 5 tháng 6, phát hiện Trương Hàng quả thật đến khách sạn, dùng danh nghĩa Triệu Nguyệt để đặt phòng, còn mang theo một cái túi xám vào phòng.

Lúc ra, tay lại không cầm túi.

Thấy cảnh này, Hàn Bân càng chắc chắn hơn, lập tức bảo Dương Giai dẫn mình đến phòng Trương Hàng đã đặt.

Phòng là 706.

Dương Giai quẹt thẻ, cửa mở, Hàn Bân lập tức đi vào.

Trong phòng có một chiếc giường đôi, rất sạch sẽ, như chưa có ai ở, Hàn Bân và Bao Tinh cẩn thận tìm kiếm, không phát hiện cái túi xám.

Cuối cùng, Hàn Bân chú ý đến két sắt trong phòng.

Nhiều phòng khách sạn có két sắt, khách có thể để vật có giá trị vào két sắt, cài mật khẩu tạm thời chỉ mình biết.

Hàn Bân chỉ két sắt, "Quản lý Dương, mở giúp ta."

"Để ta thử." Quản lý Dương ngồi xuống, nhập vài con số, nhưng bị báo sai mật khẩu, "Cảnh sát Hàn, khách đã dùng két sắt, đặt mật khẩu riêng, mật khẩu gốc không mở được."

"Ngươi đừng nói với ta, khách sạn không có cách mở nó." Hàn Bân nói.

"Ngài chờ chút, ta gọi người xử lý." Dương Giai nói, rồi đi một bên gọi điện.

Không lâu sau, Dương Giai trở lại, thao tác một lúc, két sắt 'cạch' một tiếng mở ra.

Dương Giai nhìn nhanh vào trong, rồi đứng sang một bên, "Cảnh sát Hàn, mở rồi."

Không cần nàng nói, Hàn Bân luôn chú ý két sắt, phát hiện trong đó có một cái túi xám, đeo găng tay, lấy túi xám ra.

Hàn Bân mở ra xem, bên trong có nhiều đồ, lộn xộn.

Điện thoại, khung ảnh, dép lê, dao cạo râu, bàn chải đánh răng, găng tay…

Hàn Bân lấy ra khung ảnh, trong ảnh là một nam một nữ chính là Trương Hàng và Lưu Linh Túy, hai người rất thân mật ôm nhau, bây giờ nhìn thấy thật châm biếm.

Hàn Bân thu lại túi xám, nhìn Dương Giai, "Gọi người đại diện pháp luật, cùng lễ tân làm thủ tục hôm đó đến."

Dương Giai cười chuyên nghiệp, “Cảnh sát Hàn, có gì ngài cứ nói với ta, ta có thể làm chủ.”

“Vậy ngươi giải thích cho ta, vì sao nghi phạm có thể dùng chứng minh nhân dân của người khác để đặt phòng.” Hàn Bân nói.

Dương Giai nghĩ một lúc, “Người tên Triệu Nguyệt đó có thể cùng đi với nghi phạm.”

“Video giám sát rất rõ ràng, chỉ có nghi phạm một mình làm thủ tục, cầm chứng minh nhân dân của một phụ nữ để đăng ký, vấn đề rõ ràng vậy, khách sạn các ngươi không nhìn ra sao.”

Chương 801: Tiêu Đề 《Ẩn》

Dương Giai giải thích, "Có lẽ là hiểu lầm."

Bao Tinh hừ, "Khách sạn các ngươi giấu tang vật của nghi phạm, ngươi một câu hiểu lầm muốn giải thích, vậy cần cảnh sát làm gì, e rằng ngươi chưa nhận ra mức độ nghiêm trọng của vụ án."

Dương Giai biện giải, "Cảnh sát, chúng ta là khách sạn lớn, chắc chắn kinh doanh hợp pháp, tuyệt đối không có chuyện phạm pháp, chắc chắn là sơ suất của lễ tân."

Lúc này, Vương Tiêu, Lý Cầm, Giang Dương và những người khác lần lượt đến.

Hàn Bân chỉ vào Dương Giai ra tối hậu thư, "Mười phút sau, ta muốn gặp lễ tân làm thủ tục hôm đó. Nửa giờ nữa ta muốn gặp người đại diện pháp luật của khách sạn, quá thời gian này, chúng ta sẽ làm thủ tục bắt người."

Dương Giai nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề, lộ vẻ lo lắng, "Cảnh sát Hàn, có hiểu lầm, ngài nghe ta giải thích…"

Hàn Bân xua tay, "Nói gì cần nói rồi, ta cần điều tra vụ án, ra ngoài!"

Bao Tinh làm động tác mời, lịch sự, "Quản lý Dương, mời."

Hàn Bân giao tình hình cho đồng đội, còn mình thì báo cáo với Đinh Tích Phong.

Đinh Tích Phong nhận điện thoại, vui mừng xen chút ủ rũ.

Bên mình theo chó chạy cả ngày trời, không phát hiện manh mối, Hàn Bân bên kia đã tìm được tang vật.

Đinh Tích Phong hét, "Thu quân!"

…

Khi đội kỹ thuật đến hiện trường, Hàn Bân giao tang vật cho họ, hy vọng họ kiểm tra ra chứng cứ quan trọng.

Sau đó, Đinh Tích Phong và Trần Lân cũng đến khách sạn.

Người đại diện pháp luật của khách sạn, tổng giám đốc, lễ tân làm thủ tục hôm đó, cùng quản lý liên quan đều bị đưa về Cục công an thành phố để lập biên bản.

Vụ việc này vốn không lớn, nhưng không ai dám đảm bảo, trong số họ có đồng phạm của Trương Hàng không.

Nếu có đồng phạm của Trương Hàng, mở cửa sau cho hắn, tính chất sẽ rất nghiêm trọng.

Dù không có đồng phạm của Trương Hàng, cách làm của khách sạn cũng vi phạm quy định, vẫn phải bị xử phạt.

Việc thẩm vấn khách sạn kéo dài đến chiều, so sánh lời khai của nhân viên khách sạn, cuối cùng làm rõ nguyên nhân sự việc.

Phòng khách sạn được đặt qua mạng bằng thông tin của Triệu Nguyệt, sau đó Trương Hàng cầm chứng minh nhân dân của Triệu Nguyệt làm thủ tục, theo lý là vi phạm quy định, nhưng tình hình thị trường không tốt, khách sạn chẳng có mấy khách, nhiều khách sạn đang trên bờ vực phá sản.

Khách sạn mắt nhắm mắt mở làm thủ tục.

Chỉ cần không bị phát hiện, chẳng sao cả.

Không may, khách sạn Khang Ni không gặp may, gặp phải quả bom Trương Hàng.

Bên kỹ thuật cũng truyền tin, kiểm tra ra chứng cứ mới.

Đinh Tích Phong quyết định thẩm vấn lại Trương Hàng.

Ba người phụ trách thẩm vấn vẫn là Đinh Tích Phong, Hàn Bân, Bao Tinh.

Chỉ mới qua một ngày, nhưng Trương Hàng rõ ràng tiều tụy hơn nhiều.

Trương Hàng động đậy cổ tay, nhìn Đinh Tích Phong và Hàn Bân thăm dò, "Cảnh sát, sắp 24 tiếng rồi, có phải nên thả ta không."

Hàn Bân hỏi ngược, "Ta cũng muốn thả ngươi ra, nhưng ngươi không khai rõ chuyện của mình, làm sao đi?"

Trương Hàng lắc đầu, "Cảnh sát, chuyện cần nói ta đã nói rồi, ta thật không biết phải khai gì nữa."

"Không sao, ta nhắc ngươi, sau giờ tan làm ngày 5 tháng 6, ngươi đi đâu?"

Trương Hàng môi giật giật, hít sâu, "Ta hình như về nhà."

"Nghĩ kỹ, cho ta câu trả lời chắc chắn." Hàn Bân nói.

Trương Hàng do dự, trả lời, "Ta không nhớ rõ."

"Chuyện mấy ngày trước mà ngươi đã không nhớ rõ?"

Trương Hàng qua loa, "Ta hay quên."

"Hay quên không sao, ta giúp ngươi nhớ lại, sau giờ tan làm ngày 5 tháng 6, ngươi không lái xe về nhà ngay, mà đến Khách sạn Khang Ni, dùng chứng minh nhân dân của Triệu Nguyệt đặt một phòng, cất túi xám vào két sắt trong phòng, trong túi có gì không cần ta nói, ngươi rõ hơn ta."

Trương Hàng mắt chớp, nắm chặt tay, rồi lại từ từ thả lỏng, "Ồ, ta nhớ ra rồi, hôm đó ta đến khách sạn Khang Ni, cất vài thứ vào khách sạn."

“Đã nhớ ra, ngươi nói đi, trong túi có gì.”

Trương Hàng do dự, “Túi đó là Lưu Linh Túy đưa ta, ta không để ý, không biết bên trong có gì.”

“Mở túi xem chưa?”

Trương Hàng nhíu mày, sau một lúc trả lời, “Chưa.”

“Khi nào đưa cho ngươi?”

“Ngày 2 tháng 6.”

Hàn Bân hỏi lại, “Ngươi chắc chắn?”

“Chắc, ngày 2 tháng 6.”

“Đưa ở đâu?”

“Ta đến nhà nàng, nàng nhờ ta giữ hộ, lúc đó ta không nghĩ nhiều, sau đó nàng xảy ra chuyện, ta sợ bị liên lụy, nên giấu túi.”

“Nhận túi xong, ngươi có gặp lại nàng không?”

“Không.”

Hàn Bân hừ một tiếng, “Chúng ta tìm được không ít vật phẩm trong túi, trong đó có điện thoại của Lưu Linh Túy, chúng ta đã kiểm tra điện thoại, ngày 4 tháng 6 Lưu Linh Túy còn dùng điện thoại, sao có thể ngày 2 tháng 6 đã đưa điện thoại cho ngươi?”

“Ngươi giải thích?”

Trán Trương Hàng đẫm mồ hôi.

Hàn Bân thúc giục, “Nói đi.”

Trương Hàng cúi đầu, tay phải run rẩy.

Hàn Bân đợi một lúc, Trương Hàng vẫn không trả lời, “Được, có thể ta hỏi nghiêm túc quá, đổi chủ đề nhẹ nhàng hơn.”

Trương Hàng ngước nhìn, lại cúi đầu, như không tin lời Hàn Bân.

Hàn Bân xoay bút, "Ngươi và Triệu Nguyệt quan hệ thế nào?"

"Cũng được."

"Ngươi yêu nàng không?"

Trương Hàng ngước nhìn, dường như bất ngờ với câu hỏi.

"Cũng được."

Hàn Bân tiếp tục hỏi, "Hai người bình thường sống chung thế nào?"

"Công việc ta bận, thu nhập cao, chủ yếu lo việc ngoài. Nàng công việc nhẹ nhàng, lo việc nhà nhiều hơn."

Chương 802: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ngươi giúp nàng nấu cơm không?"

"Rất ít."

"Rửa chén thì sao?"

Trương Hàng liếm môi, "Lúc mới cưới cũng có rửa, sau đó, nàng chê ta làm chậm, không để ta rửa nữa."

Hàn Bân có vẻ tám chuyện, "Giữa Triệu Nguyệt và Lưu Linh Túy, ngươi yêu ai hơn?"

Trương Hàng cười kỳ lạ, "Có lẽ là Triệu Nguyệt."

"Ngươi và Lưu Linh Túy quen nhau thế nào?"

"Quen trong công việc."

Hàn Bân tò mò, "Hai người bình thường sống chung thế nào?"

Trương Hàng suy tư, "Là ta tìm nàng, chúng ta cùng ăn cơm, uống rượu, xem phim, còn… ngươi hiểu mà."

"Nàng nấu cơm cho ngươi ăn không?"

"Có."

"Ngươi giúp nàng rửa chén không?" Hàn Bân hỏi thêm.

Trương Hàng lắc đầu, vẻ mặt phức tạp, "Chúng ta gặp nhau không lâu, không phí thời gian vào mấy việc không ý nghĩa, thường ta rời đi, nàng rảnh thì dọn dẹp bếp."

Hàn Bân cười, có vẻ hài lòng với câu trả lời của hắn.

“Được, tiếp tục câu hỏi trước, Lưu Linh Túy khi nào đưa túi xám cho ngươi?”

Trương Hàng đan tay vào nhau, sửa lại, “Ngày 4 tháng 6.”

“Trước đó tại sao nói dối là ngày 2 tháng 6?” Hàn Bân hỏi lại.

Trương Hàng mắt chớp, suy nghĩ, “Ta… biết nàng xảy ra chuyện, sợ cảnh sát nghi ngờ ta, nên nói dối.”

Hàn Bân nói, “Vậy ngươi thừa nhận giết Lưu Linh Túy, rồi lấy túi của nàng.”

“Không, ta không giết ai, là Lưu Linh Túy tự đưa ta, rồi ta đi.” Trương Hàng thở dài, “Ta không ngờ nàng bị giết, nếu biết trước, ta đã không cãi nhau với nàng.”

“Ngươi tại sao cãi nhau?”

“Ta… muốn nàng rời khỏi khu dân cư Thiên Duyệt, đổi chỗ khác ở, trên lầu dưới lầu dù tiện, nhưng nhỡ đâu một ngày bị vợ phát hiện, hai người đánh nhau lớn, ta thật sự sợ.”

“Nói xong, Lưu Linh Túy cãi lại, nói ta chỉ quan tâm vợ con, không hề quan tâm nàng, bảo ta cút đi, muốn chia tay, còn trả lại đồ của ta, bảo ta mang đi.”

“Haiz… lúc đó ta đang giận, lấy đồ rồi đi.” Trương Hàng lắc đầu, lộ vẻ hối hận, “Ta thật không ngờ nàng xảy ra chuyện, nếu biết trước, ta chắc chắn không cãi nhau, càng không tức giận lấy đồ đi.”

“Ta nói thật, lúc ta đi, nàng thật sự còn tốt. Ta nói dối chỉ vì sợ các ngươi nghi ngờ ta, nhưng ta thật không giết nàng, các ngươi nhất định phải điều tra rõ, trả lại sự trong sạch cho ta.”

“Ngươi nói mình trong sạch, đêm đó, ngươi có đánh Lưu Linh Túy không?”

“Không, tuyệt đối không, ta không bao giờ đánh phụ nữ.” Trương Hàng thề thốt.

“Về hung thủ giết Lưu Linh Túy, ngươi có nghi ngờ ai không?”

Trương Hàng nghĩ, thở dài, “Ta không nghĩ ra.”

Hàn Bân nhướng mày, “Vậy là cảnh sát oan ngươi?”

Trương Hàng bất đắc dĩ, “Haiz, cũng do ta xui, đúng lúc gặp chuyện này. Để hung thủ thật sự lợi dụng, khó trách các ngươi nghi ngờ ta.”

“Haha…” Hàn Bân cười, “Ngươi diễn giỏi, ta suýt tin rồi.”

“Cảnh sát, ta nói thật, xin các ngươi tin, ta thật oan.”

Hàn Bân lấy bức ảnh, đặt trước mặt Trương Hàng, “Cái này ngươi thấy rồi chứ.”

Trương Hàng liếc nhìn, cổ rụt lại, như bị dọa.

Trong ảnh là một chiếc găng tay cao su màu vàng.

Môi Trương Hàng run, “Đây… đây là gì?”

“Đây là găng tay cao su, một số phụ nữ sợ rửa chén hại da tay, nên mua để rửa chén.” Hàn Bân giải thích.

“Vậy à.” Trương Hàng nuốt nước bọt, cúi đầu, như không muốn nhìn bức ảnh.

“Ngươi thấy găng tay này chưa?”

“Như có chút ấn tượng.”

Hàn Bân lần nữa đặt ảnh trước mặt Trương Hàng, “Nhìn kỹ, ngươi có chạm vào găng tay này không?”

“Ta không nhớ, nhưng ta thường đến nhà Lưu Linh Túy, cũng có thể chạm vào.” Trương Hàng trả lời không rõ ràng.

“Ta trước đó hỏi ngươi, có rửa chén ở nhà Lưu Linh Túy không, ngươi nói không.” Hàn Bân chỉ vào ảnh, “Theo kiểm tra của đội kỹ thuật, bên ngoài găng tay có chất tẩy rửa, chắc chắn dùng để rửa chén, thường để bên bồn rửa chén, ngươi không rửa chén ở nhà Lưu Linh Túy, sao chạm vào găng tay cao su?”

“Mồ hôi trên trán Trương Hàng chảy xuống má, “Ta nhớ rồi, ta sợ Lưu Linh Túy rửa chén hại tay, găng tay cao su là ta tặng, nên sau khi cãi nhau, nàng mới trả lại ta…”

“Có thể, ta nói có thể, bên trong có dấu vân tay của ta.”

Hàn Bân cười, “Mỗi câu đều để lối thoát, không hổ là quản lý cao cấp của công ty.”

“Cảnh sát Hàn, ta nói thật, ta thật oan.” Trương Hàng vẻ mặt chân thành.

Hàn Bân cầm ảnh tiếp tục nói, “Theo kiểm tra của đội kỹ thuật, bên ngoài găng tay có tế bào da của Lưu Linh Túy, bên trong có tế bào da của ngươi, ngươi giải thích nguyên nhân xuất hiện tình trạng này.”

“Ta đã nói, có thể ta chạm vào găng tay, ta không nhớ.”

“Không, không, dù chạm hay đeo bình thường, tế bào da cũng khó lưu lại trên găng tay cao su. Chỉ khi dùng lực rất mạnh, giữa găng tay và da có lực ma sát lớn, mới lưu lại tế bào da.” Hàn Bân nói, mô tả động tác dùng tay bóp,

“Ví dụ, ngươi đeo găng tay bóp chết Lưu Linh Túy.”

Trương Hàng lớn tiếng, “Ta không có! Ngươi vu khống, ta không bóp Lưu Linh Túy!”

“Trương Hàng, đừng cãi nữa, chứng cứ cảnh sát nắm giữ đủ để định tội ngươi.” Hàn Bân hừ, “Từ lần thẩm vấn trước,

ngươi nhiều lần nói dối, nếu ra tòa, ngươi nghĩ thẩm phán sẽ tin ngươi?"

"Nghi phạm từ vô tội, các ngươi không có chứng cứ, không thể định tội ta." Trương Hàng lẩm bẩm, như tự động viên mình.

Hàn Bân lắc đầu, "Ngươi thật không thấy quan tài không đổ lệ, ta nói chứng cứ của đội kỹ thuật, đội pháp y cũng có chứng cứ mới."

"Theo so sánh của pháp y, vết thương chí mạng ở cổ nạn nhân hoàn toàn khớp với găng tay cao su, hơn nữa trong kẽ móng tay nạn nhân còn có mảnh vụn của găng tay cao su, giống hệt vết xước, chất liệu của găng tay cao su này."

Chương 803: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Nói cách khác, găng tay cao su này chính là hung khí bóp chết nạn nhân."

"Không thể, ngươi chắc chắn đang gạt ta, đừng hòng lừa ta!" Trương Hàng trừng mắt, hét.

"Ta không gạt ngươi!" Hàn Bân chỉ ảnh găng tay cao su, "Ngươi tự xem, trên găng tay có vết xước tinh tế, nhớ lại, khi ngươi bóp chết Lưu Linh Túy, nàng có dùng tay cào găng tay."

"Ngươi nói khi rời đi, Lưu Linh Túy chưa chết, tại sao hung khí giết Lưu Linh Túy lại ở chỗ ngươi?"

"Lời khai của ngươi trước sau mâu thuẫn, cộng thêm chứng cứ này đủ để định tội ngươi!"

Trương Hàng lộ vẻ mệt mỏi, ngồi phịch xuống.

Hàn Bân tiếp tục khuyên, "Đừng hy vọng may mắn nữa, ngươi chủ động khai, có lẽ còn cơ hội giảm án, nếu không, chỉ có án tử hình chờ ngươi!"

Trương Hàng run rẩy, vẻ mặt đau khổ, nhưng vẫn không mở miệng.

Hàn Bân ân cần nói, "Ngươi không khai, vợ ngươi cũng chịu đựng, đến khi hai người cùng vào tù, con gái ngươi ai lo?"

Nghe vậy, Trương Hàng có vẻ động lòng, lộ vẻ mặt phức tạp, khó khăn mở miệng,

"Ta… ta có thể hút một điếu thuốc không?"

Trong phòng thẩm vấn khói thuốc mù mịt.

Trương Hàng hút năm điếu thuốc liên tiếp, cuối cùng thở dài.

"Ngươi… ngươi muốn hỏi gì thì hỏi, ta nhận."

Hàn Bân nhân cơ hội, "Ngươi thừa nhận giết Lưu Linh Túy?"

"Phải, nàng là ta giết."

"Sao giết?"

Trương Hàng cười khổ, "Là ta dùng tay bóp chết, ta sợ bị nàng cào, nên đeo găng tay cao su, không ngờ vẫn để lại chứng cứ."

Hàn Bân hỏi, "Tại sao ngươi giấu tang vật vào két sắt khách sạn?"

"Ta cũng nghĩ ném đồ của Lưu Linh Túy đi, nhưng mỗi lần ném, lại không yên tâm, sợ người khác phát hiện, tra đến ta. Do dự một thời gian, vẫn quyết định giấu trước, đợi qua cơn mới ném." Trương Hàng tự cười,

"Bây giờ xem, ta vẫn quá do dự, nếu lúc đầu ném, chôn vật phẩm, có lẽ các ngươi không tìm được."

Hàn Bân lắc đầu, "Nói hay lắm, trời cao có mắt, giết người là chuyện lớn, ngươi không thể làm chu toàn, dù dùng cách khác xử lý tang vật, cũng có thể bị cảnh sát tìm thấy."

"Ngươi nên hối hận tại sao giết người, chứ không phải cách giết người."

"Ta cũng không muốn giết người, lúc đó bị bức không còn cách nào." Trương Hàng bất đắc dĩ, "Có thể cho ta điếu thuốc không?"

Hàn Bân châm điếu thuốc đưa hắn, "Ai bức ngươi?"

“Còn ai, Lưu Linh Túy! Nghĩ ta bảo nàng dọn đến, ai có não cũng không làm vậy. Là nàng tự dọn đến, muốn buộc ta chọn một trong hai.” Trương Hàng vò đầu, “Một bên là vợ con, một bên là tình nhân, ta chọn sao đây, không có lựa chọn.”

Hàn Bân tiếp, “Vậy ngươi nói rõ với nàng, bảo nàng đi, sao phải giết nàng.”

“Ta nói rồi, nàng làm loạn hơn, mắng ta cặn bã, vô liêm sỉ, còn nói đến nhà ta làm loạn, để hàng xóm biết. Còn đến công ty ta làm loạn, cho sếp và cấp dưới thấy rõ, ta là người thế nào.”

Trương Hàng mắt đỏ, nghiến răng nói, “Nàng muốn hủy hoại ta!”

Hàn Bân nói, “Luôn có cách giải quyết, giết người không phải cách duy nhất.”

“Có lẽ,” Trương Hàng tự cười,

“Ngươi nói người phụ nữ này thật kỳ lạ, ta vốn là cặn bã, không thì ngoại tình làm gì.”

“Lúc đầu nàng biết ta có vợ, sao lại nghĩ ta ở với nàng sẽ thay đổi.”

“Đàn ông tốt đầy, nếu thích đàn ông tốt, tìm đàn ông tốt ngay từ đầu, sao tìm ta.”

“Cảnh sát, ngươi nghĩ ta nói đúng không?”

Hàn Bân ngẩn người, không biết trả lời câu hỏi của Trương Hàng, có lẽ chỉ có Lưu Linh Túy mới hiểu rõ.

Hàn Bân nhìn ghi chú, hỏi tiếp, “Ngươi và Lưu Linh Túy liên lạc thế nào?”

“Chúng ta quen trên app hẹn hò, nàng giới thiệu ta mua quỹ công ty nàng, ta mua mấy vạn, chúng ta yêu nhau.” Nói đến đây, Trương Hàng vẻ mặt phức tạp,

“Vợ ta thường xuyên kiểm tra điện thoại ta, điện thoại, WeChat, tin nhắn đều kiểm tra, app hẹn hò đó không nổi tiếng, vợ ta không kiểm tra.”

“App hẹn hò đó tên gì?”

“[Hẹn Nhau].”

Hàn Bân ghi chú, tiếp, “Miêu tả quá trình giết Lưu Linh Túy.”

“Khi đó, nàng tắm trong bồn, ta đeo găng tay cao su, trong bồn bóp chết nàng.”

“Tại sao dùng cách giết này?”

“Chu Vi Siêu, ta biết hắn, biết hắn vượt ngục, cảnh sát phát lệnh truy nã, ta muốn giả trang cách giết của hắn, để cảnh sát nghĩ hắn là hung thủ.” Trương Hàng nói.

Cách làm này có thể chuyển hướng điều tra của cảnh sát, nhưng vụ án sẽ được cảnh sát chú trọng.

Nếu Trương Hàng không bắt chước cách giết của Chu Vi Siêu, vụ án chưa chắc chuyển cho Đội điều tra hình sự thành phố ngay, nếu do Đội Điều Tra Hình Sự Khu Vực Trường Đảo phụ trách, có thể phá án hay không vẫn chưa biết.

Vụ án thành công phá, Đinh Tích Phong và Hàn Bân đều thở phào, mỗi người có áp lực riêng.

Đinh Tích Phong có thể tự tin báo cáo với Phùng Bảo Quốc, vụ án giết người không liên quan đến Chu Vi Siêu.

Hàn Bân cũng có thể về ngủ ngon.

…

Nhà hàng Tứ Quý.

Hơn sáu giờ tối, nhà hàng đã bắt đầu có khách, Vương Đình vào bếp kiểm tra, ra thì thấy Hàn Bân đứng ở quầy.

“Chà, cảnh sát Hàn, sao hôm nay tan làm sớm vậy.”

“Nhớ ngươi, nên tan làm sớm.”

Vương Đình trợn mắt, không tin lời hắn, “Hôm nay không điều tra à?”

“Vụ án phá rồi.” Hàn Bân nói.

“Thật?”

Hàn Bân cười, “Ta lừa ai cũng không lừa ngươi.”

“Vậy là bắt được Chu Vi Siêu?”

Hàn Bân lắc đầu, “Chưa, hung thủ vụ án này không phải Chu Vi Siêu, là giả trang.”

“Haiz, thật sự là mùa rắc rối.” Vương Đình lẩm bẩm, hỏi, “Ngươi muốn ăn gì, ta bảo bếp chuẩn bị.”

Chương 804: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Lấy nguyên liệu từ bếp, ta về nấu, hôm nay ta rảnh, trổ tài cho ngươi.” Hàn Bân nói.

Vương Đình nghi ngờ, “Ngươi muốn nấu gì cho ta?”

“Món Sơn Đông, món Nhật đều được.”

“Thật không? Miệng ta kén ăn, cẩn thận ta cho ngươi điểm kém.”

Hàn Bân tự tin, “Ngươi cứ chờ xem.”

“Tin ngươi một lần.” Vương Đình biết Hàn Bân sành ăn, hiểu ăn, nhưng ăn và làm là hai chuyện khác, nàng nghi ngờ.

Tuy nhiên, đàn ông muốn chủ động nấu ăn là chuyện tốt, Vương Đình không muốn đánh mất nhiệt tình của Hàn Bân, lùi một bước, dù Hàn Bân nấu không ngon, mình xem như giảm cân, dù sao buổi tối cũng không ăn nhiều.

Vương Đình ngày nào cũng ăn món Nhật, cũng muốn đổi khẩu vị, đề nghị Hàn Bân nấu món Sơn Đông.

Hai người lái xe đến chợ, mua vài nguyên liệu tươi.

Hàn Bân chuẩn bị làm ba món một canh, bắp cải xào giấm, tôm om dầu, thịt xào trứng, canh đậu phụ nghêu.

Ba món một canh không khó nấu, nhưng để ngon, đúng vị, cần trình độ nhất định, may là Hàn Bân có trình độ đầu bếp trung cấp, mấy món này không làm khó được hắn.

Dù Vương Đình không phải đầu bếp, nhưng là chủ nhà hàng, chỉ cần nhìn cách làm của Hàn Bân, biết hắn có trình độ, yên tâm ngồi xem tivi.

Bạn trai nấu cơm, mình chờ ăn, với nàng cũng là trải nghiệm mới.

Khi món ăn lần lượt được dọn lên bàn, chút nghi ngờ của Vương Đình cũng tan biến, dù chưa ăn, nhưng nhìn màu sắc, biết hương vị không tệ.

Khi làm xong ba món một canh, Vương Đình dọn bát đĩa, rót sẵn hai ly rượu vang.

Vương Đình nâng ly, chớp mắt, "Đầu bếp Hàn, ta kính ngươi một ly, cảm ơn ngươi đã làm bữa ăn ngon."

Hàn Bân đề nghị, "Chỉ uống thế này không hay, đổi cách uống được không?"

"Cách nào?"

"Uống giao bôi?"

Vương Đình hừ nhẹ, "Chỉ nghĩ chuyện tốt."

Hàn Bân làm động tác mời, "Đến đây, mỹ nữ, thử tay nghề ta."

Vương Đình cầm đũa gắp bắp cải xào giấm, có khi món đơn giản nhất lại thử thách tài nấu nướng nhất.

Bắp cải xào giấm làm đơn giản, nhưng thử thách việc điều khiển lửa, ai cũng làm được, nhưng làm ngon không nhiều.

Vương Đình thử, bắp cải xào giấm giòn, vị chua giòn ngon, rất kích thích khẩu vị.

"Ngon, ngon." Vương Đình khen.

"Ngươi thử món khác?"

Vương Đình lần lượt nếm thử, món nào cũng khen không ngớt, nhìn nhận khác về tay nghề của Hàn Bân.

Đặc biệt là món canh đậu phụ nghêu, hai nguyên liệu kết hợp rất ngon, không có mùi tanh, Vương Đình có ý định thêm món canh này vào Nhà hàng Tứ Quý.

Muốn chinh phục một người, trước chinh phục vị giác, Hàn Bân lại tiến thêm một bước.

Sáng hôm sau.

Hàn Bân dẫn đội áp giải Trương Hàng chỉ điểm hiện trường.

Bao Tinh và Hàn Bân ngồi cùng xe.

Bao Tinh vừa lái xe vừa nói, "Tổ trưởng, ngươi nói Trương Hàng là tinh anh, cũng có năng lực, sao đi đến bước này."

Hàn Bân nghĩ, "Một số người nhìn bình thường, nhưng gặp chuyện lại hoảng, nội tâm không mạnh, dễ cực đoan. Trong công việc hắn có thể ung dung, nhưng đó là theo quy tắc công việc, phụ nữ bị bỏ rơi không theo quy tắc."

Bao Tinh nói, "Đáng tiếc, hắn bốc đồng không chỉ hại chết Lưu Linh Túy, còn hủy hoại bản thân và gia đình, không chỉ hắn đi tù, vợ con hắn cũng chịu liên lụy, người ta, không biết đủ."

Theo Hàn Bân, Trương Hàng liều lĩnh chọn giết người, cũng do tuổi hắn.

Hơn ba mươi, trên có cha mẹ, dưới có con, hiện tại cuộc sống ổn định đầy đủ, nhưng bị Lưu Linh Túy làm loạn, mất việc, mất khả năng nuôi gia đình, đả kích rất lớn.

"Tổ trưởng, ngươi nói Chu Vi Siêu trốn đâu, tin đồn nhiều nhưng chưa bắt được."

Hàn Bân không ngờ Chu Vi Siêu trốn lâu vậy, khác phim nước ngoài, trong nước cũng có vượt ngục, nhưng phạm nhân không trốn lâu, đều bị cảnh sát bắt lại.

Hơn nữa hiện tại tin về Chu Vi Siêu nhiều, nhưng phần lớn là tin đồn, không có dấu vết rõ ràng.

Tình trạng này rất bất thường, xã hội hiện đại rất nghiêm ngặt, phạm nhân mới vượt ngục khó hòa nhập xã hội, khó tìm nơi trốn.

Trừ phi, trước khi vượt ngục đã liên lạc, có người đón, thiết kế đường trốn, tìm nơi trốn.

Kết luận này không khó đưa ra, Hàn Bân có thể, đồng nghiệp phụ trách truy bắt cũng có thể, Hàn Bân lười quan tâm.

Hắn không tự mãn cho rằng Đội hình sự thành phố chỉ có mình là tài năng.

"Haha, tổ trưởng, có thể hỏi ngươi chuyện riêng?"

"Chuyện gì?"

"Ngươi và chị họ của Thiến Thiến tiến triển thế nào?"

Hàn Bân cười mắng, "Liên quan gì ngươi."

"Ta tò mò, muốn học hỏi."

Hàn Bân cười, "Học gì ở ta, ta không phải Thích Ca Mâu Ni."

Bao Tinh nói, "Ngươi xem, ta và Thiến Thiến quen lâu chưa tiến triển. Ngươi và chị họ Thiến Thiến quen hai ba tháng đã quen. Ta mà nhanh như ngươi, chưa chừng con với Thiến Thiến cũng có rồi."

Hàn Bân dở khóc dở cười, hỏi lại, "Bao Tinh, ngươi thật thích Hoàng Khiết Khiết, muốn theo đuổi?"

Bao Tinh nói, "Còn phải nói, mọi người đều biết."

Hàn Bân nói, “Thích ai không chỉ nói, phải hành động, có thành ý. Đó là quan điểm của ta, có tác dụng với ngươi không thì không biết.”

“Thế nào là có thành ý, tổ trưởng, ngươi nói cụ thể được không.”

Hàn Bân nêu ví dụ, “Quan tâm nàng, nghĩ cho nàng. Ví dụ vụ Chu Vi Siêu vượt ngục, với phụ nữ là nguy hiểm tiềm tàng, buổi tối ngươi có thể chủ động đưa nàng về.”

“Ta nói rồi, nhưng nàng từ chối, nói nàng là cảnh sát, không cần ai bảo vệ.”

Chương 805: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nói, "Không thể hoàn toàn tin lời phụ nữ, họ đôi khi thích nói ngược. Chu Vi Siêu vượt ngục là nguy hiểm thật sự với phụ nữ, không ai đảm bảo hắn không gây án, ngươi thật tốt với nàng, dù nàng từ chối, vẫn phải kiên trì đưa nàng về."

"Ta cũng nghĩ vậy, nhưng thái độ ta cứng rắn, sợ nàng không vui, ngược lại ghét ta." Bao Tinh thở dài.

"Nếu vì chuyện này mà nàng không vui, nghĩa là, nàng thật không thích ngươi. Ngươi cũng biết, không được thì đổi, có loại tình yêu gọi là buông tay."

Bao Tinh thở dài, lời Hàn Bân tuy không có đạo lý lớn, nhưng rất thực tế.

Nếu Hoàng Khiết Khiết không thích Bao Tinh, thì hắn làm gì cũng sai.

Đến khu dân cư Thiên Duyệt, Hàn Bân và mọi người lập tức áp giải Trương Hàng chỉ điểm hiện trường.

Trong quá trình này xảy ra bất ngờ, người nhà Lưu Linh Túy biết tin, chặn cửa.

Chỉ điểm hiện trường, sợ nhất là tình huống này, người nhà nạn nhân thường kích động, dễ tấn công nghi phạm, thậm chí hỗn loạn.

Nghi phạm đáng giận không? Chắc chắn.

Người nhà nạn nhân đáng thương không? Chắc chắn.

Nhưng cảnh sát có trách nhiệm bảo vệ an toàn cho nghi phạm, cảnh sát cũng phải bảo vệ an toàn cho họ.

Khá khó xử, nghi phạm đáng giận, không phải bàn.

Người nhà nạn nhân đáng thương? Cũng đúng.

Nhưng cảnh sát có trách nhiệm bảo vệ an toàn cho nghi phạm, dù đứng giữa rất khó xử.

Lần này cũng vậy, Hàn Bân chưa thấy người, đã nghe tiếng chửi.

"Họ Trương, ngươi súc sinh, ngươi không được chết tử tế, sao lại giết con gái ta!" Giọng này quen thuộc, giống cha của Lưu Linh Túy, Lưu Tiến Học.

"Trương Hàng, ngươi sao giết Lưu Linh Túy, ngươi không phải người, ngươi trả con gái cho ta…" Đây là giọng mẹ của Lưu Linh Túy, Trương Tố Vân.

Hàn Bân vội khuyên, "Hai vị, xin nén bi thương, Trương Hàng đã bị cảnh sát bắt, sẽ chịu chế tài của pháp luật, trả lại công bằng cho Lưu Linh Túy."

Trương Tố Vân hét, "Hắn nhất định phải bị xử tử!"

Lý Cầm nói đúng lúc, "Bác, đúng vậy, Trương Hàng tội nặng, khả năng cao bị xử tử, các ngươi chờ là được."

"Không được, không thể dễ dàng tha cho súc sinh này, ta khổ nuôi con gái, lại bị hắn giết, ta…" Trương Tố Vân gào khóc.

"Bác, dù các ngươi chặn ở đây, cũng không thể trừng trị hắn." Lý Cầm nói.

"Sao không, ta muốn đích thân đánh chết hắn, báo thù cho con gái, ta liều cái mạng già này, cùng lắm là không cần nữa." Lưu Tiến Học xắn tay áo, vẻ mặt liều mạng.

“Chú, ngươi nói bậy bạ, giết hắn, ngươi cũng vào tù. Chúng ta vốn là bên có lý, cũng trở thành vô lý. Quan trọng hơn, thẩm phán xử án tổng hợp xét xử, hai người ở đây gây rối, đánh bị thương Trương Hàng, hắn lại thành người bị hại. Hai người lại gây ấn tượng xấu cho thẩm phán, có thể ảnh hưởng phán quyết, ngược lại.”

Lý Cầm chân thành, “Nghe ta khuyên, hai người về trước. Chúng ta cảnh sát đã có đủ chứng cứ định tội, Trương Hàng không trốn được, chắc chắn chịu phán quyết công bằng. Các ngươi nhất định phải tin tưởng chính phủ và pháp luật.”

“Ngươi nói nhẹ nhàng, chẳng lẽ chúng ta cứ nhìn hung thủ rời đi? Ta không làm được!” Trương Tố Vân hét.

Hàn Bân nói, “Hắn không rời đi, mà là bước vào con đường xét xử, các ngươi chặn đây, vụ án kéo dài không kết thúc, lại giúp hắn.”

“Thật không?” Lưu Tiến Học hỏi.

“Trương Hàng do cảnh sát bắt, chúng ta lừa ngươi làm gì?” Hàn Bân hỏi lại.

Chị Lưu Linh Túy khuyên, “Ba mẹ, về thôi, cảnh sát bắt hung thủ, chúng ta càng phải tin cảnh sát, sẽ trả công bằng cho Lưu Linh Túy.”

“Các ngươi tức giận hại thân, sao thấy ngày đó.”

Mắt Trương Tố Vân lóe hy vọng, “Đúng, ta phải thấy súc sinh đó bị xử, bị bắn!”

Một hồi khuyên nhủ, cuối cùng cũng khiến cha mẹ Lưu Linh Túy rời đi.

Hàn Bân đổ mồ hôi, không nhẹ hơn bắt phạm nhân là mấy.

Lý Cầm cảm khái, thở dài, “Lưu Linh Túy xinh đẹp, nếu muốn tiền, tìm người địa phương có nhà có xe không khó, sao

làm tiểu tam cho Trương Hàng, không hiểu nổi.”

Bao Tinh cười, “Chị Lý, có gì mà không hiểu, một số cô gái thích người lớn tuổi, có từ gọi là tình cha con.”

Giang Dương nghiêm túc, “Ta thấy không giống, Lưu Linh Túy cũng hai bảy, hai tám, Trương Hàng chỉ lớn hơn mười tuổi, không phải tình cha con. Lưu Linh Túy thật có tình cha con, sao cũng phải tìm người bốn mươi.”

Bao Tinh liếc hắn, nghĩ, người không nói chuyện, lại quan tâm đến đề tài này.

Hàn Bân phân tích, “Ta nghĩ Lưu Linh Túy làm tiểu tam, liên quan lớn đến cha mẹ nàng, Lưu Tiến Học và Trương Tố Vân không có tác dụng tốt.”

Bao Tinh vỗ tay, “Ha, tổ trưởng nhìn đúng, ta không chú ý, bây giờ nghĩ lại, Lưu Tiến Học để tái hôn, cũng bỏ vợ con. Giống với Lưu Linh Túy, chỉ là Lưu Linh Túy từ con gái thành tiểu tam. Hai lần đều là kẻ thua cuộc.”

Lý Cầm tiếp lời, “Nói Lưu Tiến Học gây ảnh hưởng xấu cho Lưu Linh Túy, ta đồng ý. Nhưng Trương Tố Vân cũng là người bị hại, Lưu Linh Túy làm tiểu tam không nên trách nàng.”

Giang Dương nói, “Chị Lý, ý nghĩ này, ta không đồng ý, ta thấy Trương Tố Vân gây ảnh hưởng xấu hơn cho Lưu Linh Túy.”

Lý Cầm nói, “Con không phải cha đỡ đầu, đừng đổ lỗi cho phụ nữ.”

“Điều này chỉ áp dụng cho trường hợp thông thường, không hợp nhà Lưu Linh Túy.” Giang Dương xoa cằm, phân tích,

“Ly hôn xong, Lưu Linh Túy chỉ gần mẹ, xa lánh cha, nói cách khác, Trương Tố Vân ảnh hưởng nàng nhiều hơn. Hơn nữa, từ tiếp xúc với Trương Tố Vân, bà thường xuyên than phiền Lưu Tiến Học, về việc ly hôn vẫn không thể bỏ qua, ta nghĩ, bà không ít lần nói xấu Lưu Tiến Học trước mặt Lưu Linh Túy, cảm xúc tích lũy còn tệ hơn việc cha mẹ ly hôn.”

Chương 806: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thấy vấn đề có thể thành tranh cãi về giới tính, Hàn Bân vội ngắt, "Được rồi, thu quân, đưa Trương Hàng về cục."

…

Đưa nghi phạm chỉ điểm hiện trường, tiếp theo là làm thủ tục kết án.

Theo thường lệ, Hàn Bân giao cho vài người làm.

Buổi trưa, Hàn Bân ăn ở nhà ăn.

Thịt kho tàu, khoai tây xào cay, cà tím, canh dê, cơm, bữa này rất thịnh soạn.

Ăn xong, hắn dự định ngủ trưa.

Vừa nằm nghỉ, Mã Cảnh Ba vội vàng đến.

"Cậu làm tốt, phá xong vụ án giết người trong bồn tắm trong thời gian ngắn."

Hoàng Khiết Khiết phản bác, "Đội phó Mã, nói vậy ta không vui, ta cũng góp sức, ngươi nhìn ta giống cậu không."

Mã Cảnh Ba vội chữa, "Chưa nói hết, ngươi vội gì, ta nghe đội trưởng nói, hai nữ đồng chí đội ta, biểu hiện xuất sắc."

Hoàng Khiết Khiết cười, "Thật không, đội trưởng nói sao?"

Mã Cảnh Ba ngẫn, suy nghĩ, "Nói ngươi tận dụng đặc điểm giọng nói, phối hợp ngoại cần triển khai bố trí, bắt nghi phạm."

“Ôi, mẹ ơi, lần đầu được đội trưởng khen.” Hoàng Khiết Khiết rất vui.

Là nội cần, việc không ít, nhưng không nổi bật như ngoại cần, lần đầu được lãnh đạo khen riêng.

“Đội phó Mã, mấy hôm nay ngươi làm gì, thần long thấy đầu không thấy đuôi?”

Mã Cảnh Ba cười khổ, “Còn làm gì, rình chứ sao.”

“Chỉ cần là nơi Chu Vi Siêu có thể đến, đều có cảnh sát rình, ta dẫn đội hai và cảnh sát rình một nơi.”

Bao Tinh tò mò, “Đội phó Mã, Chu Vi Siêu giờ thế nào?”

“Về Chu Vi Siêu, tin báo nhiều, chúng ta đều phái người điều tra, phần lớn là nhầm, cũng có nơi nghi Chu Vi Siêu xuất hiện, nhưng chưa xác định hành tung.” Mã Cảnh Ba thở dài.

Vương Tiêu nói, “Chậc chậc, Chu Vi Siêu cũng giỏi, nhiều cảnh sát canh chừng, không thấy bóng dáng.”

Mã Cảnh Ba nhận cốc nước Hoàng Khiết Khiết đưa, uống một ngụm, “Không đến nỗi, vừa rồi cảnh sát nhận tin báo, có người nghi ngờ là Chu Vi Siêu, bảo cảnh sát đến kiểm tra.”

Hàn Bân cười, “Đội phó Mã, ngươi đến tổ ta, không chỉ để khen chúng ta chứ.”

…

Mười phút sau, Hàn Bân dẫn Giang Dương và Lý Huy rời Cục.

Đồng đội ở lại làm thủ tục kết án.

Ba người lái xe đến Khu Ngọc Hoa, hội hợp với cảnh sát địa phương điều tra Chu Vi Siêu.

Lệnh truy nã có tiền thưởng, về Chu Vi Siêu tin báo không dứt.

Manh mối thường được xử lý bởi cảnh sát và đồn.

Nhưng theo Mã Cảnh Ba, manh mối lần này độ tin cậy cao, mới phái Đội hình sự thành phố điều tra.

Lý do thật sự có thể là thiếu người, nên điều người từ Cục thành phố.

Hàn Bân là cảnh sát điều từ Phân cục Ngọc Hoa, quen thuộc tình hình, hắn điều tra cũng tiện.

Khu Ngọc Hoa, Đồn công an thôn Hàn Gia.

Một chiếc suv đen vào sân.

Ba người bước xuống, là Hàn Bân, Giang Dương và Bao Tinh.

Thôn Hàn Gia là khu ổ chuột, tình hình phức tạp, tương đối loạn, trước Hàn Bân điều tra vụ án ở đây.

Xuống xe, Hàn Bân thấy người quen, từng cùng điều tra, chào, "Dương Ca."

Một người hơn ba mươi, đứng hút thuốc, nghe tiếng nhìn lại, sững sờ, nhận ra Hàn Bân, "Ô, Hàn đệ Phân cục Ngọc Hoa, gió nào đưa ngươi đến đây."

Hàn Bân bước đến, "Ta điều lên Cục làm việc rồi."

Dương Hoằng Ích lộ vẻ ngưỡng mộ, "Ô, chúc mừng ngươi."

"Cảm ơn." Hàn Bân cười, "Phó sở trưởng Tiêu ở đây?"

Dương Hoằng Ích dập tắt thuốc, làm động tác mời, "Ở, sở trưởng Tiêu ở văn phòng, ta dẫn ngươi."

"Hàn đệ, ngươi ở Đội hình sự Cục thành phố?"

"Ừ."

Dương Hoằng Ích hỏi, "Các ngươi đến điều tra vụ gì?"

Người báo cáo có thể gọi điện thoại, nên Dương Hoằng Ích không biết.

Cảnh sát có kỷ luật, Chu Vi Siêu vượt ngục là vụ lớn, khi chưa có nhiệm vụ, Hàn Bân không tiết lộ.

Khi Hàn Bân nghĩ cách trả lời, một trung niên đi tới, cao lớn, hơi hói.

Dương Hoằng Ích gọi, "Sở trưởng Tiêu đến."

Hàn Bân lần đầu thấy Sở trưởng Tiêu, tự giới thiệu, "Sở trưởng Tiêu, ta là Hàn Bân, Đội hình sự thành phố."

Sở trưởng Tiêu bắt tay Hàn Bân, "Tổ trưởng Hàn, ngươi khỏe không, biết các ngươi đến, ta định đi đón. Không ngờ ngươi trẻ vậy, ngoài gặp không dám nhận."

"Ngươi khách khí."

"Đi, vào văn phòng nói chuyện." Sở trưởng Tiêu nói, bảo Dương Hoằng Ích rót nước.

Hàn Bân nói, "Sở trưởng Tiêu không cần phiền."

"Không phiền, đều người nhà, đến như ở nhà." Sở trưởng Tiêu cười, dẫn ba người vào văn phòng.

Sở trưởng Tiêu đơn giản giới thiệu tình hình.

Nhận tin báo, Sở trưởng Tiêu mặc thường phục đi xác nhận, người báo là chủ tiệm tạp hóa, nói rất rõ ràng, Sở trưởng Tiêu bàn với sở trưởng, báo cáo cấp trên.

Hàn Bân nghe xong, hỏi, "Sở trưởng Tiêu, có bố trí canh chừng không?"

Sở trưởng Tiêu nói, "Có, hai cảnh sát canh, không thấy nghi phạm. Chưa có chỉ thị cấp trên, không dám đi lại, sợ đánh rắn động cỏ."

"Có xác định được địa chỉ nghi phạm không?"

Sở trưởng Tiêu do dự, "Chỉ biết phạm vi."

Hàn Bân đề nghị, "Ngươi mặc thường phục, dẫn ta gặp người báo, hiểu rõ tình hình."

"Được." Dù Sở trưởng Tiêu cấp cao, nhưng Hàn Bân đại diện Cục thành phố, vụ án phải do Hàn Bân chủ đạo.

……

Mười phút sau.

Một chiếc SUV màu đen đã lái đến đồn cảnh sát.

Trong xe có năm người, ngoài ba người của Hàn Bân, còn có Sở trưởng Tiêu và Dương Hoằng Ích.

Tạm thời chưa rõ nơi ẩn náu của nghi phạm, Hàn Bân cũng sợ đánh động làm kinh động đến rắn nên không dám mang theo quá nhiều người.

Chương 807: Tiêu Đề 《Ẩn》

Theo dự đoán của Hàn Bân, Chu Vi Siêu rất có thể có đồng bọn, nên số người đi cũng không thể quá ít.

Hàn Bân không xa lạ gì với Thôn Hàn Gia, đặc biệt là khi đi qua Chợ thôn Hàn Gia, cười và nói, "Ta nhớ lần trước đến đây điều tra, ta và một đồng nghiệp chịu trách nhiệm canh chừng, ở chợ này mua gà nướng, ta với hắn ngồi ở góc tường ăn gà nướng, da gà nướng giòn, thơm phức."

Sở trưởng Tiêu cười nói, "Tổ trưởng Hàn, ngươi muốn ăn gà nướng không khó, điều tra xong ta mời."

Hàn Bân đưa cho hắn một điếu thuốc, cười đồng ý.

Xe chạy chưa được mấy phút thì đã đến nơi mà người báo cáo ở, là một cửa hàng tiện lợi khoảng trăm mét vuông.

Bao Tinh ở lại trên xe, bốn người Hàn Bân xuống xe.

Trước cửa hàng tiện lợi có một tủ lạnh, bên trong xếp đầy các kệ hàng, chỉ có một người có thể đi qua, hai người phải đi nghiêng, trên kệ bày lộn xộn đủ thứ, gọi là tiệm tạp hóa có lẽ chính xác hơn.

Vừa bước vào cửa, bên trái là một quầy kính, một phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi đang ngồi cạnh quầy, vừa nhai hạt dưa, vừa xem máy tính, trên màn hình đang chiếu phim truyền hình.

Trên màn hình có ghi tên phim, "Con rể đến nhà."

Sở trưởng Tiêu bước đến quầy, "Chủ quán còn nhớ ta không?"

Chủ quán liếc nhìn một cái, "Nhớ chứ, ngươi không phải đã đến hồi sáng sao…"

Sở trưởng Tiêu vội ngắt lời, "Ê ê, chủ quán, ngươi biết ta là ai là được rồi, không cần nói ra."

Chủ quán cười nhìn quanh, "Sợ gì, tiệm ta không có khách, không ai nghe được đâu."

Hàn Bân nói, "Chủ quán, chúng ta lên xe nói chuyện đi, ở đó yên tĩnh hơn. Có người trông, không mất đồ đâu."

Chủ quán đặt hạt dưa xuống quầy, vỗ tay, "Đi thôi."

Dương Hoằng Ích ở lại trông tiệm, Giang Dương ngồi hút thuốc gần cửa hàng tiện lợi, Hàn Bân và Sở trưởng Tiêu lên xe.

Hàn Bân mở lời hỏi, "Chủ quán tên gì?"

"Mã Đức Hoa."

"Ta là Hàn Bân của Đội điều tra hình sự thành phố, muốn xác nhận tình hình với ngươi."

Mã Đức Hoa nói, "Đúng lúc, ta cũng muốn hỏi ngươi một chuyện."

"Ngươi nói đi."

Mã Đức Hoa cười, liếc nhìn Sở trưởng Tiêu bên cạnh rồi mới nói, "Lệnh truy nã đó là của Đội điều tra hình sự thành phố các ngươi sao?"

"Đúng vậy."

"Vậy tiền thưởng cho người báo cáo là do Đội điều tra hình sự thành phố đưa phải không?"

Hàn Bân cười, câu hỏi rất thực tế, "Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi cung cấp manh mối có thể bắt được Chu Vi Siêu, tiền thưởng chắc chắn sẽ đến tay ngươi."

Mã Đức Hoa cười tươi, tự nói, "Đúng rồi, một cục công an lớn thế làm sao thiếu chút tiền đó của ta."

Sở trưởng Tiêu nhắc nhở, "Bà Mã, có tình hình gì, nói nhanh với Cảnh sát Hàn, nghi phạm chạy mất, dù có tiền thưởng cũng không đến tay ngươi."

"Đúng đúng, ngươi hỏi đi, ta sẽ nói hết."

Hàn Bân sắp xếp lời, "Ngươi có chắc người đó là Chu Vi Siêu không?"

"Sao nói được đây, ta chỉ gặp một lần, là góc mặt, ta cũng không dám chắc, nhưng ta thấy giống."

"Ngươi gặp Chu Vi Siêu khi nào?"

Mã Đức Hoa nói, "Tối qua, lúc ta sắp đóng cửa, hắn chạy vào tiệm mua đồ."

"Hắn lúc đó ăn mặc sao?"

Mã Đức Hoa nhớ lại, "Hắn mặc áo thun đen, còn mặc gì bên dưới ta không nhớ, đeo khẩu trang và mũ."

Hàn Bân hỏi lại, "Hắn đeo khẩu trang, ngươi vẫn nhận ra?"

Mã Đức Hoa giải thích, "Hôm qua, hắn đến tiệm mua thuốc, vừa ra cửa đã vội xé bao bì hút thuốc, hút thuốc chắc chắn phải tháo khẩu trang, ta liếc thấy hắn có vết sẹo trên má phải."

"Lúc đó ta cũng không nghĩ nhiều, sáng nay, cửa hàng Ngũ Kim bên cạnh có người chơi bài, ta đi xem, nghe nói Chu Vi Siêu đang bị cảnh sát truy nã, nói hắn có vết sẹo trên má phải. Ta bắt đầu để ý."

“Sau đó ta tìm hiểu, thấy Chu Vi Siêu giống người ta gặp tối qua, nên gọi điện báo cảnh sát.”

“Tối qua, hắn đến mua đồ lúc mấy giờ?”

“Hình như hơn chín giờ, trông rất khả nghi, nhìn đã không giống người tốt.”

“Ngươi biết hắn đi đâu không?”

“Ra khỏi tiệm ta, hắn đi về phía tây, lúc đó ta cũng không nghĩ đến, nên không để ý.”

Hàn Bân nhìn về phía tây, là một con đường hẹp, đầu đường là cửa hàng, đi vào trong là nhà ở tự xây.

“Chị Mã, ngươi quen thuộc khu vực này, ngươi nghĩ Chu Vi Siêu có thể ở đâu?” Hàn Bân hỏi.

“Đi về phía tây có nhiều hộ gia đình, ta không rõ.”

Hàn Bân hơi do dự, “Hắn đã đến tiệm ngươi mua đồ, chắc chắn không sống xa. Hắn có lẽ sống một mình, nếu không sẽ không tự ra ngoài mua thuốc.”

Mã Đức Hoa tiếp lời, “Ngươi nói thuê nhà, gần đây có nhiều nhà dân cho thuê, những nhà xây Tiểu Cao tầng, phòng nhiều không ở hết, chủ yếu cho thuê.”

Hàn Bân tiếp tục phân tích, “Nhà Chu Vi Siêu thuê có thể tương đối kín đáo, không tiếp xúc nhiều với người khác, rất có thể là nhà riêng biệt.”

Mã Đức Hoa nói, “Nhà riêng biệt cho thuê không nhiều.”

Sở trưởng Tiêu nói, “Ngươi nghĩ kỹ lại đi.”

Mã Đức Hoa vỗ trán, “Đúng rồi, Nhà Lão Tôn, con cái đã mua nhà lầu, hai ông bà già cũng sống cùng con. Nhà trống, chờ giải tỏa, có thời gian cho thuê, nhưng sau đó không có tin tức. Ta không biết có cho thuê hay không.”

“Ngươi có số điện thoại của Lão Tôn không?”

“Lão Tôn thì không, nhưng có số con hắn, lúc muốn cho thuê, hắn đến tiệm ta một lần. Hắn biết tiệm ta đông người, nhờ ta hỏi có ai muốn thuê. Ta ghi lại số điện thoại.” Mã Đức Hoa nói.

Chương 808: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Số là bao nhiêu?”

“158700xxxx”

Hàn Bân lấy điện thoại gọi số này.

Một lát sau, một giọng nam vang lên, “A lô, ai đấy?”

Hàn Bân hỏi, “Chào ngươi, ta muốn thuê nhà, nghe nói ngươi có nhà cho thuê ở Thôn Hàn Gia, có thể xem được không?”

Hàn Bân không chắc đối phương có liên quan đến Chu Vi Siêu hay không, nên không tiết lộ danh tính.

“Bây giờ không xem được, ngươi thuê nhà khác đi.” Người đàn ông qua loa.

“Ta làm việc ở Thôn Hàn Gia, không muốn thuê chỗ khác, nếu nhà phù hợp có thể trả trước một năm.”

“Ngươi đến muộn rồi, nhà ta đã cho thuê.” Người đàn ông nói.

“Ngươi cho thuê khi nào?”

“Hơn hai tháng trước, nhiều nhà cho thuê, ngươi tìm nhà khác đi.” Người đàn ông nói xong, cúp máy.

Hàn Bân nhìn Mã Đức Hoa, “Là giọng con Lão Tôn không?”

Mã Đức Hoa gật đầu, “Đúng đúng, là hắn, hơi nói ngọng, không lẫn đi đâu được.”

“Bà Mã, phiền ngươi dẫn chúng ta đến Nhà Lão Tôn.”

Mã Đức Hoa nhăn mày, “Vậy tiệm ta làm sao?”

Hàn Bân cười, hỏi lại, “Tiệm ngươi một ngày kiếm được bao nhiêu? Tiền thưởng của Chu Vi Siêu là bao nhiêu?”

Ngay lập tức, Mã Đức Hoa nhiệt tình, “Đi đi đi, ta dẫn các ngươi đi ngay!”

Quả nhiên, sức mạnh của tiền thật lớn.

Mã Đức Hoa giục, “Lái xe đi, đi về phía tây, rẽ phải ở ngã tư.”

Bao Tinh dĩ nhiên không nghe nàng, liếc nhìn Hàn Bân ở hàng ghế sau.

Hàn Bân chậm rãi nói, “Ta thấy tiệm có camera, có quay được Chu Vi Siêu không.”

Mã Đức Hoa nghĩ, “Chắc quay được, lắp để chống trộm, nhưng lúc hắn trong tiệm có đeo khẩu trang, chỉ tháo khi ra cửa, chắc không quay được mặt.”

Ngay sau đó, Hàn Bân phân công nhiệm vụ, để Bao Tinh ở lại tiệm đối chiếu camera, xác nhận người khả nghi có phải Chu Vi Siêu.

Hàn Bân dẫn người đến Nhà họ Tôn bố trí, xác minh thân phận, tránh nghi phạm trốn trước.

Thôn Hàn Gia, Nhà họ Tôn.

Nhà họ Tôn không lớn, vị trí cũng không tốt, cạnh một đống rác, nhiều người dân quen đổ rác đây, đi qua đều tăng tốc.

Chính vì vị trí không tốt, Nhà Lão Tôn không ở, chuyển sang nhà lầu.

Trước đây, chỉ ở vài ngày dịp Tết, phần lớn thời gian trống, chờ giải tỏa.

Năm nay vì dịch bệnh, Tết cũng không về, cho thuê luôn.

Một chiếc SUV đen đậu gần Nhà họ Tôn, vừa hạ kính xe, đã ngửi thấy mùi hôi.

Mã Đức Hoa chỉ nhà phía trước, "Đó là Nhà Lão Tôn, nhìn cửa sắt lớn đã tróc sơn, câu đối vẫn là năm kia dán."

Hàn Bân liếc nhìn, cửa khóa ngoài.

Có bốn tình huống.

Thứ nhất, trong nhà không phải Chu Vi Siêu, người thuê đi ra ngoài, trong nhà không có ai.

Thứ hai, trong nhà là Chu Vi Siêu, hắn có việc ra ngoài.

Thứ ba, trong nhà là Chu Vi Siêu, hắn đã chạy.

Thứ tư, trong nhà là Chu Vi Siêu, hắn đang trốn trong nhà, khóa ngoài để che mắt.

Phải hiểu rõ tình hình mới tìm được cách ứng phó tốt nhất.

Tình huống khẩn cấp, không có thời gian lấy lệnh khám xét, nếu Chu Vi Siêu đã chạy, chưa chạy xa, theo manh mối này có thể bắt được.

Hàn Bân quyết đoán, để Sở trưởng Tiêu ở ngoài, hắn, Giang Dương, Dương Hoằng Ích vào điều tra.

Vì là nhà cũ, tường hai bên không cao.

Hàn Bân giẫm lên tay Giang Dương, leo lên tường, sân nhỏ, chỉ khoảng ba bốn mươi mét vuông, không thấy người, cũng không có động tĩnh.

Hàn Bân bám trên tường, nhảy vào sân, cố gắng tiếp đất nhẹ nhàng.

Xuống đất, Hàn Bân không hành động ngay, đứng im nghe ngóng, vẫn không có động tĩnh.

Hàn Bân ra hiệu, Giang Dương và Dương Hoằng Ích lần lượt nhảy vào, có Hàn Bân đỡ, tiếp đất nhẹ, không gây tiếng động lớn.

Thường thì đột kích chia nhóm hành động, nhưng lần này cảnh sát lén xâm nhập, lại là bẫy rập, không lo nghi phạm chạy.

Nên để đảm bảo an toàn, ba người cùng tìm.

Trong sân có một Tây Ốc, ba Bắc Ốc, còn một nhà vệ sinh.

Ba người tìm nhà vệ sinh không có ai, cửa Nam Ốc khóa, kính khung nhỏ, không vào được.

Ba cửa Bắc Ốc cũng đóng, kính khung nhôm lớn, có thể vào ra.

Hàn Bân thử, có một cửa sổ không khóa.

Hàn Bân ra hiệu, để Dương Hoằng Ích ở ngoài, nhẹ đẩy cửa kính, cùng Giang Dương vào phòng.

Là một phòng ngủ, trong phòng không có âm thanh, cũng không có nhiều đồ đạc, đầu giường có hộp mì ăn liền, bên trong còn nước mì, có hai tàn thuốc.

Dưới đất lộn xộn, có túi đồ ăn vặt, bao bì xúc xích, một số chai nước khoáng.

Trong phòng toàn đồ ăn nhanh, Hàn Bân nghĩ Chu Vi Siêu ẩn náu ở đây rất có khả năng, nhắc Giang Dương cảnh giác.

Sau đó, hai người nhẹ nhàng ra khỏi phòng, bên ngoài là phòng khách, cũng lộn xộn, có nhiều túi đồ ăn nhanh, nhưng vẫn không thấy bóng người, cũng không có vật chứng minh thân phận.

Tuy nhiên, với kinh nghiệm điều tra của Hàn Bân, vẫn có thể kết luận, đây có người ở, và mới rời đi không lâu.

Hai người Hàn Bân để không phá hiện trường, lại leo ra cửa sổ.

Còn hai Bắc Ốc, cửa khóa, cửa sổ cũng khóa, ba người Hàn Bân từ ngoài nhìn vào, cũng không thấy người.

Hàn Bân tổng hợp, theo Chủ nhà, đây đã cho thuê hơn hai tháng, nhưng tình hình hiện trường, không giống có người ở thường xuyên, giống điểm tạm trú.

Chu Vi Siêu từng trốn ở đây rất có thể, và có thể đã rời đi.

Hàn Bân quyết định, phá cửa vào hai Bắc Ốc còn lại, vẫn không thấy ai, hai phòng này bụi dày, chắc lâu rồi không có người ở.

Cuối cùng, Hàn Bân vào Tây Ốc, bên trong chứa đồ lặt vặt, đầy bụi, càng không thể ở, cũng không ai trốn trong đó.

Chương 809: Tiêu Đề 《Ẩn》

Dương Hoằng Ích hỏi, "Tổ trưởng Hàn, đây không có ai, chúng ta nhầm không?"

Hàn Bân lắc đầu, "Không nhầm, rác trong nhà đều là bao bì đồ ăn nhanh, thêm nữa trong phòng có tàn thuốc, chứng tỏ người này hút thuốc, nhưng tàn thuốc ít, đúng với việc tối qua nghi phạm đến tiệm Mã Đức Hoa mua thuốc."

"Hơn nữa, nhãn hiệu thuốc cũng giống."

Giang Dương hỏi, "Hắn đi đâu? Hay lộ tin, chạy trước?"

Hàn Bân nghĩ, khả năng này không cao.

Nhưng bây giờ là ban ngày, nghi phạm ra ngoài cũng không ít.

Hàn Bân lấy điện thoại, định báo cáo tình hình cho Mã Cảnh Ba, phát hiện Bao Tinh đã gọi cho mình.

Hồi nãy Hàn Bân để im lặng, không nghe.

Hàn Bân gọi lại cho Bao Tinh, "Có chuyện?"

Giọng Bao Tinh phấn khởi, "Tổ trưởng, ta vừa xem camera của cửa hàng, thấy người đó rất giống Chu Vi Siêu."

"Chúng ta đã vào Nhà họ Tôn, có dấu hiệu tạm trú, nhưng không thấy nghi phạm." Hàn Bân nói.

"Tổ trưởng, có thể Chu Vi Siêu đã chạy!"

Hàn Bân nói, "Chưa chắc, ngươi đến đây rồi nói."

Cúp điện thoại, Hàn Bân gọi cho Mã Cảnh Ba, báo cáo tình hình.

Mã Cảnh Ba cũng không ngần ngại, bảo Hàn Bân ở hiện trường, hắn sẽ bí mật điều cảnh sát hỗ trợ, vì sợ kinh động đến nghi phạm.

Dù sao, nghi phạm có thể tạm ra ngoài, bất cứ lúc nào có thể về Nhà họ Tôn.

Nếu có may mắn, Hàn Bân có thể bắt được.

Hàn Bân lại sắp xếp, Sở trưởng Tiêu, Dương Hoằng Ích, Bao Tinh canh bên ngoài.

Hàn Bân và Giang Dương canh trong sân.

Nếu người nghi là Chu Vi Siêu xuất hiện, để họ không bắt ngay, chờ Chu Vi Siêu mở cửa vào sân, rồi mới bắt gọn.

Tất nhiên, Hàn Bân không ngồi chờ, tận dụng thời gian, lại tìm kỹ.

Với kinh nghiệm điều tra, hiện trường không bình thường, như đã được dọn dẹp, nghi phạm hoặc đã chạy, hoặc sắp chạy.

Dĩ nhiên, điều này chứng tỏ đây là nơi ẩn náu của nghi phạm.

Hàn Bân ra khỏi nhà, xem xét sân, thấy sau nhà vệ sinh có chuồng lợn có đống đất mới, Hàn Bân cảnh giác.

Kiểm tra kỹ từng góc sân.

Sân lát gạch đỏ, đã cũ.

Hàn Bân phát hiện một số viên gạch khác với gạch xung quanh, ngồi xuống xem, thấy một mét vuông gạch có dấu bị đào, khe gạch khác biệt rõ.

Hàn Bân bẩy một viên gạch xem, đất dưới có dấu mới đào, Hàn Bân lật thêm gạch, dưới đều là đất mới, có dấu bị đào.

Chuồng lợn có đất mới, có thể lấy từ đây, chỗ này lại bằng phẳng, chắc chắn có chôn gì dưới.

Hàn Bân xem xét, phát hiện một cái xẻng ở chân tường, nhưng không dùng, bảo Bao Tinh lấy xẻng quân dụng từ xe.

Bao Tinh nhảy vào trong sân, cùng Giang Dương thay phiên nhau đào hố.

Đào được khoảng nửa mét, thì họ phát hiện ra một túi nhựa màu đen. Bao Tinh dùng xẻng chọc vào, rồi gọi lớn: "Đội trưởng, trong này không phải là xác chết chứ?"

Hàn Bân vẫy tay: "Tiếp tục đào."

Bao Tinh nhổ một bãi nước bọt vào tay: "Tiếp tục đào xuống."

Giang Dương nhìn Bao Tinh với vẻ ghê tởm: "Ngươi mà làm thế nữa thì ta không đào đâu."

Bao Tinh cười trừ: "Thói quen rồi."

Bao Tinh tiếp tục đào xung quanh túi nhựa đen, dần dần làm lộ ra hình dạng bên ngoài của nó, giống như một người đang co quắp lại.

Bao Tinh không sợ hãi, chậm rãi nói: "Đội trưởng, ta dám chắc đây là xác chết, nhìn có vẻ chết chưa lâu."

Hàn Bân lấy điện thoại ra, chụp một tấm ảnh rồi gửi cho Mã Cảnh Ba, sau đó gọi điện cho Mã Cảnh Ba.

Mã Cảnh Ba hỏi thẳng: "Sao rồi? Đã bắt được Chu Vi Siêu chưa?"

"Đội trưởng, ta gửi ngươi một tấm ảnh, ngươi xem đi."

"Ảnh gì?"

Hàn Bân nói: "Đào được một túi đen từ trong sân, bên trong có thể là xác chết, cần pháp y và đội kỹ thuật đến xem."

Mã Cảnh Ba vội mở WeChat kiểm tra: “Chết tiệt, thằng Chu lại giết người rồi!”

“Có khả năng.”

“Thằng nhóc này chắc sẽ quay lại nhà họ Tôn, nếu bây giờ chúng ta điều động pháp y và kỹ thuật, chẳng phải sẽ làm hắn hoảng sợ chạy mất sao?”

Hàn Bân cười: “Được, ngài tự quyết đi, ta chỉ báo cáo thôi.”

“Đợi tin đi, ta sẽ báo cáo với đại đội trưởng.” Mã Cảnh Ba nói xong thì cúp máy.

Bao Tinh hỏi: “Đội trưởng, có mở túi ra không?”

Hàn Bân nói: “Chờ đã, ngươi mà làm hỏng chứng cứ thì người của đội kỹ thuật sẽ mắng chết ngươi.”

…

Hai mươi phút sau, một chiếc xe đến gần nhà họ Tôn.

Ba người xuống xe, sau đó chiếc xe rời đi.

Người dẫn đầu chính là Đinh Tích Phong, đi cùng còn có Mã Cảnh Ba và một người của đội kỹ thuật.

Ba người quan sát một lúc, không thấy ai khả nghi, liền nhanh chóng tiếp cận nhà họ Tôn, lần lượt leo tường vào sân nhà họ Tôn.

Hàn Bân chào: “Đại đội trưởng, Mã đội, các ngươi đều đến rồi.”

Đinh Tích Phong không để ý đến Hàn Bân, trực tiếp đi đến cạnh hố, chỉ vào người của đội kỹ thuật: “Lý Thông, giao cho ngươi đấy.”

Lý Thông mặc bảo hộ, chụp vài tấm ảnh quanh hố, rồi đeo găng tay vào, nhảy xuống hố, tháo dây buộc túi nhựa đen.

Khi túi được mở ra, lộ ra một đầu người, mặt không còn chút máu, mắt mở to, trông rất đáng sợ.

Hàn Bân nhận ra ngay lập tức.

Chu Vi Siêu!

Ba mươi phút sau, cục trưởng Phùng Bảo Quốc cũng đến hiện trường.

Hắn cũng leo tường vào, nhìn xác chết đã được kéo lên từ hố, mặt trở nên khó coi.

Đinh Tích Phong nhanh chóng đến gần: "Phùng cục, ngài cũng đến rồi."

Phùng Bảo Quốc không vui: "Ta có thể không đến sao? Bắt khổ sở mấy ngày liền, giờ lại thành xác chết."

Chương 810: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đinh Tích Phong không trả lời, đối với cái chết của Chu Vi Siêu, hắn không có trách nhiệm lớn, nhưng lãnh đạo nói thì cứ nghe, để hắn phát tiết vài câu.

Phùng Bảo Quốc nhìn Mã Cảnh Ba và Hàn Bân: "Xác là do đội các ngươi phát hiện?"

Mã Cảnh Ba nói: "Chúng ta nhận được tin từ đồn công an địa phương, nói nghi phạm Chu Vi Siêu có thể trốn gần đây, ta đã bảo Hàn Bân mang người đến xem, tình hình cụ thể, để hắn báo cáo cho ngài."

Hàn Bân tiếp lời, mô tả chi tiết tình hình.

Nghe xong, Phùng Bảo Quốc tỏ ra hài lòng: "Ngươi làm tốt lắm, tiếp tục cố gắng."

"Dạ."

Phùng Bảo Quốc xoa trán, cái chết của Chu Vi Siêu có lợi và có hại, lợi là hắn chết rồi, không thể làm hại người khác nữa.

Hại là, cái chết của Chu Vi Siêu chắc chắn sẽ gây chấn động, nếu không phá án kịp thời, chỉ làm cảnh sát thêm vô dụng.

Tội phạm vượt ngục, cảnh sát truy đuổi lớn, còn phát lệnh truy nã, cuối cùng chỉ tìm thấy xác chết, có người dám giết người dưới mắt cảnh sát, chẳng phải là thách thức sao.

Người dân sẽ nghĩ gì về cảnh sát, vô dụng! Ăn không ngồi rồi!

Phùng Bảo Quốc thở dài, cảm thấy áp lực lớn hơn.

Phải bắt được kẻ giết Chu Vi Siêu, dù hắn đáng ghét, nhưng cũng phải theo luật pháp xử lý, không đến lượt người khác động thủ.

Huống chi, Phùng Bảo Quốc không nghĩ đây là có người thay trời hành đạo.

Ban đầu là hắn chịu trách nhiệm truy bắt Chu Vi Siêu, dựa theo các tình huống, Chu Vi Siêu có đồng phạm hỗ trợ, kẻ giết hắn rất có thể là đồng phạm.

Đằng sau này có mục đích gì?

Phùng Bảo Quốc đột nhiên cảm thấy phiền não, hỏi Đinh Tích Phong: "Kỹ thuật và pháp y nói gì?"

Đinh Tích Phong lựa lời: "Chu Vi Siêu bị giết, nhưng vì ảnh hưởng, để tránh kinh động, tất cả đều hành động kín đáo. Vì vậy, số người từ kỹ thuật và pháp y đến không nhiều…"

Phùng Bảo Quốc cắt ngang: "Nói điểm chính."

"Kỹ thuật đã kiểm tra hiện trường, chưa hoàn thành khám nghiệm tử thi."

"Gọi người của kỹ thuật đến, nói rõ tình hình." Phùng Bảo Quốc nói.

Chốc lát sau, kỹ thuật viên Lý Thông được gọi đến: "Phùng cục, ngài tìm ta."

"Nói rõ tình hình kiểm tra hiện trường."

Lý Thông đẩy kính lên: "Hiện trường đã kiểm tra sơ bộ, trước khi chết, nạn nhân bị trói, rồi nhét vào túi nhựa đen, trong nhà và sân đều có vết kéo nhẹ, ta ước đoán hiện trường

chính là phòng khách ở nhà phía bắc, sau khi chết bị nhét vào túi, kéo đi và chôn."

"Có phát hiện dấu chân rõ ràng không?"

Lý Thông trả lời: "Có, nhưng là dấu chân của nạn nhân, không có dấu chân của nghi phạm."

Đinh Tích Phong hỏi: "Có phát hiện manh mối quan trọng không?"

Lý Thông tiếp tục: "Chúng ta phát hiện hai chai rượu nhỏ và nắp dưới túi chứa xác, không có dấu vân tay, chắc bị lau sạch, chuẩn bị mang về kiểm tra thêm."

Phùng Bảo Quốc lặp lại: "Hai chai rượu nhỏ?"

"Đúng."

"Chứng tỏ, Chu Vi Siêu và nghi phạm có thể quen biết, còn uống rượu cùng nhau." Phùng Bảo Quốc lẩm bẩm, khớp với phỏng đoán của hắn.

Lý Thông không đáp, chỉ cung cấp bằng chứng khách quan, phân tích vụ án là việc của cảnh sát điều tra.

"Đúng rồi, tìm được hung khí chưa?"

"Chưa."

"Có phát hiện điện thoại hoặc chìa khóa xe không?"

"Chưa."

"Vậy ngươi về cục, kiểm tra thêm các vật phẩm tìm được từ nạn nhân."

"Dạ."

Lý Thông rời đi, Phùng Bảo Quốc nói: "Hung thủ không để lại nhiều manh mối, có ý thức chống điều tra."

Đinh Tích Phong nói: “Hung thủ trước giúp Chu Vi Siêu vượt ngục, sau lại giết hắn, mục đích là gì? Diệt khẩu?”

Mã Cảnh Ba đề nghị: “Nếu chúng ta truy ngược lại tuyến đường chạy trốn của Chu Vi Siêu, có thể tìm ra manh mối của hung thủ không?”

Phùng Bảo Quốc đồng ý: “Ý kiến hay, có thể làm hướng điều tra.”

Lúc đó, pháp y Lý Xán bước đến, chào: “Phùng cục, đại đội trưởng, đã khám nghiệm sơ bộ.”

“Chu Vi Siêu chết như thế nào?”

“Ngạt thở.”

Có nhiều cách chết kiểu này, Lý Xán tiếp tục: “Tay chân nghi phạm bị trói, không có vết hằn ở cổ, không có vết thương rõ ràng trên cơ thể, rồi bị nhét vào túi nhựa đen.”

“Ta đoán, có thể bị chôn sống.”

Hàn Bân nhớ lại: “Ta nhớ túi nhựa đen khá mỏng, không bị rách nhiều, nếu Chu Vi Siêu tỉnh táo khi bị nhét vào, hắn chắc chắn sẽ phản kháng, không thể bị chôn sống dễ dàng.”

“Nói đúng.” Lý Xán đáp: “Nạn nhân bị trói, nhưng vết hằn ở tay chân không rõ, không có đấu tranh mạnh, có thể bị chôn sống trong trạng thái mê man.”

“Khi tỉnh lại, muốn phản kháng thì đã muộn.”

“Về cục, ta sẽ kiểm tra cồn và thuốc trong cơ thể nạn nhân, xác định nguyên nhân tử vong.”

Đinh Tích Phong hỏi: “Thời gian chết?”

“Khoảng từ mười giờ tối đến hai giờ sáng hôm qua, thông tin hiện tại là vậy, cần khám nghiệm thêm.” Lý Xán nói.

Phùng Bảo Quốc nói: “Ngươi về đi, có tin mới, liên hệ trực tiếp với đội trưởng Đinh.”

“Dạ.” Lý Xán rời đi, những người còn lại đều là cảnh sát điều tra.

Phùng Bảo Quốc nhìn mọi người, dừng lại ở Đinh Tích Phong: “Lão Đinh, ngươi hiểu rõ tình hình vụ án này. Độ nghiêm trọng không cần ta nói, ngươi có ý kiến gì không?”

Đinh Tích Phong đứng thẳng: “Phùng cục, cho ta nửa tháng, nhất định bắt được hung thủ giết Chu Vi Siêu.”

Chương 811: Tiêu Đề 《Ẩn》

Phùng Bảo Quốc lắc đầu: "Không được, tối đa một tuần, vụ án phải phá."

Đinh Tích Phong tỏ ra khó khăn: "Phùng cục, ngài thấy đó, hung thủ có ý thức chống điều tra, rời đi còn lau sạch hiện trường, bắt hắn không dễ."

"Dễ thì cần gì ngươi điều tra?" Phùng Bảo Quốc hừ một tiếng: "Đừng nói lời vô ích, một tuần thôi."

"Dạ." Đinh Tích Phong yếu ớt đáp.

"Lên tinh thần, ngươi có thể điều động người ở cục, người ở phân cục, cả ở đồn công an, yêu cầu duy nhất là phá án nhanh chóng."

"Dạ."

"Còn nữa, vì ảnh hưởng, lãnh đạo cục sẽ không công bố cái chết của Chu Vi Siêu, tất cả chờ phá án xong mới công bố."

"Hiểu rồi."

Phùng Bảo Quốc vỗ vai Đinh Tích Phong: "Ngươi là cảnh sát lâu năm, không cần ta nói nhiều, có tiến triển mới, báo cáo ngay cho ta."

Phùng Bảo Quốc rời đi, Đinh Tích Phong, Mã Cảnh Ba và Hàn Bân nhìn nhau.

Đinh Tích Phong thở dài: "Các ngươi đều nghe rồi, không cần ta nhắc lại chứ."

Mã Cảnh Ba cười khổ: "Đại đội trưởng, ngài định điều bao nhiêu người tham gia điều tra vụ này."

Đinh Tích Phong suy nghĩ một lúc: "Chỉ cần trung đội hai, trừ tổ một, tổ hai cũng tham gia."

"Biết rồi, ta sẽ liên lạc với tổ trưởng Chu Gia Húc, bảo hắn mang tổ hai đến."

Đinh Tích Phong phẩy tay: "Lãnh đạo không muốn công bố việc Chu Vi Siêu bị giết, chúng ta cũng không cần điều tra công khai, tránh làm hung thủ cảnh giác, chạy mất."

"Xử lý xong việc này, về đồn công an thôn Hàn họp, bảo Chu Gia Húc đến thẳng đó."

Hung thủ chôn sống Chu Vi Siêu, chắc chắn không muốn bị cảnh sát phát hiện, hắn làm rất kín kẽ, không ngờ cảnh sát đã tìm thấy xác Chu Vi Siêu.

Điều này có lợi cho cảnh sát, coi như một ưu thế.

Đinh Tích Phong không muốn mất ưu thế này, rơi vào tình trạng địch trong tối ta ngoài sáng.

…

Hai mươi phút sau, Đinh Tích Phong trở lại đồn công an thôn Hàn, trưởng đồn Phương Quảng Nguyên đích thân ra đón.

Đinh Tích Phong chào hỏi vài câu, rồi chiếm dụng phòng họp của đồn, tổ chức cuộc họp tổng kết vụ án.

Tham gia có Đinh Tích Phong, Mã Cảnh Ba, Hàn Bân, Giang Dương, Bao Tinh của đội hình sự cục thành phố. Đồn công an có trưởng đồn Phương Quảng Nguyên, phó đồn Tiêu Ngọc Thuận, cảnh viên Dương Hoằng Ích.

Đinh Tích Phong nhìn đồng hồ: "Không đợi Chu Gia Húc nữa, họp thôi."

"Vụ này mọi người đều biết rồi, ta không nói nhiều. Giờ chúng ta phân tích vụ án và hướng điều tra tiếp theo."

"Trưởng đồn Phương, ngài quen thuộc tình hình quanh đây, ngài nói trước đi."

Phương Quảng Nguyên gật đầu: "Được, ta sẽ mở đầu."

"Thôn Hàn Gia là làng trong thành phố, người lao động ngoại tỉnh nhiều, tình hình khá phức tạp. Đồn công an chúng ta cũng có kế hoạch phòng bị, biết rõ các lối ra vào, camera quanh nhà họ Tôn, có thể giúp thu thập chứng cứ."

"Vậy phiền trưởng đồn rồi."

"Nên mà."

Đinh Tích Phong tiếp tục: "Đội trưởng Mã, ngươi cũng nói đi."

"Chu Vi Siêu vượt ngục, chắc chắn có kế hoạch từ trước, ta nghĩ người giúp hắn vượt ngục rất có thể là hung thủ."

"Hai người này có thể đã quen biết từ trước khi Chu Vi Siêu vào tù, quan hệ không tầm thường, ta đề nghị kiểm tra lại các mối quan hệ của Chu Vi Siêu, tìm người khả nghi."

"Hung thủ giúp Chu Vi Siêu vượt ngục, chắc chắn luôn liên lạc, có thể là người thăm tù, hoặc qua người thăm tù truyền lời."

Đinh Tích Phong gật đầu: "Ngươi đúng, theo ta biết, Phùng cục đã cho người kiểm tra camera thăm tù của Chu Vi Siêu, có năm người từng thăm hắn."

"Là cha mẹ, vợ, con gái và em trai của Chu Vi Siêu."

“Cha mẹ hắn chỉ thăm trong năm đầu, gần một năm nay không đến, có thể loại trừ.”

“Vợ và em trai hắn thường xuyên thăm, Phùng cục đã cho người tiếp xúc, họ nói không biết vụ vượt ngục, hai người này đang bị giám sát.”

Hàn Bân tiếp lời: “Dù họ không có thời gian gây án, nhưng có thể giúp truyền lời, ta đề nghị lấy lời khai lại.”

Đinh Tích Phong mở sổ, xem rồi nói: “Vợ Chu Vi Siêu sống ở thành phố Lai Bình, hơi xa một chút. Nhưng em trai hắn ở trong thành phố, ngươi có thể liên hệ lấy lời khai. Em trai hắn cũng là người thăm tù cuối cùng.”

“Hiểu rồi.” Hàn Bân đáp.

Đinh Tích Phong nhìn đồng hồ: “Đã muộn, ngươi liên hệ em trai Chu Vi Siêu trước, cố lấy lời khai hôm nay, xem hắn có biết hung thủ không.”

“Được.” Hàn Bân lấy thông tin liên hệ và địa chỉ em trai Chu Vi Siêu từ Đinh Tích Phong, rồi mang người rời đi.

Đinh Tích Phong và Mã Cảnh Ba đều ở đây, không đến lượt hắn chủ trì, tổ hai cũng sắp đến, không thiếu người.

Trên xe SUV đen, Bao Tinh lái, Giang Dương ngồi ghế phụ, Hàn Bân ngồi ghế sau.

Bao Tinh hỏi: “Đội trưởng, chúng ta đi đâu?”

“Đến khu Tân Hoa trước, ta hỏi địa chỉ cụ thể.”

“Được.” Bao Tinh đáp, khởi động xe.

Đinh Tích Phong gửi tin nhắn cho Hàn Bân, có thông tin chi tiết về em trai Chu Vi Siêu, nơi làm việc và địa chỉ ở khu Tân Hoa.

Hàn Bân nhìn đồng hồ, đã hơn sáu giờ chiều.

Hàn Bân gọi điện cho em trai Chu Vi Siêu.

“Ngài khỏe, phải Chu Vi An tiên sinh không?”

“Là ta, ngươi là ai?”

“Ta là Hàn Bân, đội hình sự thành phố, muốn gặp ngài hỏi chút việc.”

“Trước đã hỏi rồi mà, sao lại hỏi nữa, ngươi không kiểm tra tài liệu cảnh sát à.”

Chương 812: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ta xem tài liệu rồi, biết có người lấy lời khai, nhưng tình hình đã khác, cần xác thực thông tin mới."

Chu Vi An từ chối: "Ta không có thời gian đến đồn."

"Không sao, ngươi nói địa điểm, chúng ta đến gặp ngươi."

"Ôi, phiền quá…" Chu Vi An ngập ngừng: "Ta không muốn đến đồn, cũng không tiện mời các ngươi đến nhà, ngươi nói địa điểm đi."

"Ngươi ở đâu, chúng ta đến đón ngươi?"

"Ta ở đường An Tường, tòa Tây Tân."

"OK, lát gặp, chúng ta đi SUV đen, biển số đuôi 78."

Cúp máy, Hàn Bân nói: "Đi đường An Tường, tòa Tây Tân, Chu Vi An đợi ở đó."

Giang Dương hỏi: "Đội trưởng, ngài nghĩ Chu Vi An có thể là hung thủ không, hắn thăm tù, ở thành phố Cầm Đảo, Chu Vi Siêu chắc tin hắn, rất phù hợp đặc điểm nghi phạm."

Bao Tinh nói: "Không thể nào, dù sao họ là anh em, không làm tuyệt vậy đâu."

"Khả năng thấp, Phùng cục cho người theo dõi, hắn không có thời gian gây án. Tất nhiên, không loại trừ hắn biết hung thủ, nhiệm vụ của chúng ta là lấy thông tin có giá trị từ hắn."

Hàn Bân nhìn đồng hồ, gửi tin nhắn cho Vương Đình, báo sẽ về trễ.

…

Nửa giờ sau.

Khu Tân Hoa, đường An Tường, gần tòa Tây Tân.

Một người đàn ông đứng ven đường, liên tục nhìn quanh, như tìm kiếm gì đó.

SUV đen tiến đến, cửa sổ ghế sau hạ xuống, một thanh niên thò đầu ra: "Chu Vi An."

Người đàn ông đáp: "Là ta."

"Lên xe."

Chu Vi An ngập ngừng, nhìn biển số, rồi mở cửa lên xe, nhìn người thanh niên ghế sau: "Ngài là Cảnh sát Hàn?"

"Đúng, ta gọi điện lúc nãy." Hàn Bân quan sát đối phương, tầm trung, hơi gầy, có vài nét giống Chu Vi Siêu.

"Cảnh sát, ta nói hết rồi, các ngươi còn hỏi gì nữa?"

"Ngươi đừng căng thẳng, chúng ta chỉ hỏi vài điều, coi như thủ tục."

"Ta nói thật, ai cũng biết ta là em hắn, hắn khó khăn lắm mới thoát ra, có chút đầu óc cũng không tìm ta, tự đưa đầu vào lưới sao." Nói đến đây, Chu Vi An tỏ vẻ phức tạp: "Thật không giấu, từ khi hắn vượt ngục, cảnh sát phát lệnh truy nã, nhiều người theo dõi ta, mong hắn tìm ta, để kiếm tiền thưởng."

"Ngươi biết hắn vượt ngục khi nào?"

"Khi cảnh sát tìm đến ta mới biết, ta chỉ là dân thường, không ai quan tâm, không ngờ hắn thoát được."

Hàn Bân hỏi: "Hắn từng nói muốn vượt ngục không?"

"Không."

“Lần cuối gặp hắn là khi nào?”

Chu Vi An nghĩ: “Giữa tháng năm, đưa hắn ít tiền và thức ăn, để hắn sống thoải mái hơn, nếu biết hắn sẽ vượt ngục, ta đã không làm vậy.”

“Hai người nói chuyện gì?”

Chu Vi An đáp: “Chuyện thường, sức khỏe cha mẹ, vợ con thế nào, chuyện gia đình, không có gì đặc biệt.”

“Ngươi có nghe hắn nói về bạn đặc biệt nào không?”

“Bạn gì?”

“Như người giúp hắn vượt ngục.”

Chu Vi An lắc đầu: “Hắn không thể nói, hại mình hại người.”

“Dù không nói trực tiếp, có thể nói bóng gió, ngươi nghĩ lại xem.” Hàn Bân hỏi.

Chu Vi An nói: “Ta thật không nhớ, các ngươi nhiều người không tìm ra hắn, ta làm sao biết.”

Dù Chu Vi An có biết cũng không nói, đó là anh ruột hắn.

Không cần biết tội gì, máu mủ ruột thịt, bán hắn cho cảnh sát, được gì, lại bị người đời chê cười.

Điều này, hắn không làm.

Hàn Bân nhìn thẳng: “Chúng ta đã tìm thấy Chu Vi Siêu.”

“Gì, các ngươi tìm được hắn rồi!” Chu Vi An ngạc nhiên: “Hỏi ta làm gì, hỏi hắn đi!”

Hàn Bân nói thẳng: “Chu Vi Siêu chết rồi!”

Chu Vi An sốc, Hàn Bân chắc chắn, vẻ mặt hắn không giả, hắn không biết chuyện này.

Lát sau, Chu Vi An bình tĩnh hơn: “Cảnh sát, ngươi đừng lừa ta, ta thật không biết gì.”

“Ta không lừa, Chu Vi An đã chết!” Hàn Bân khẳng định.

“Hắn mới vượt ngục, sao chết được!” Chu Vi An lẩm bẩm.

Hàn Bân lấy điện thoại, đưa ảnh cho Chu Vi An xem: “Ngươi tự xem đi.”

Chu Vi An nhìn, mặt biến sắc: “Sao lại thế này, nói hắn trốn mà, sao lại bị giết.”

“Chúng ta tìm ngươi để điều tra cái chết của Chu Vi Siêu, ngươi giờ không phải là thân nhân nghi phạm, mà là thân nhân nạn nhân, chúng ta đòi công lý cho hắn, ngươi phải phối hợp điều tra, mới bắt được hung thủ, báo thù cho hắn.”

Chu Vi An khó chấp nhận, không nói nên lời.

Thời gian qua như tàu lượn, cảnh sát tìm đến nói anh trai vượt ngục, bảo phối hợp điều tra.

Rồi nhiều người theo dõi, mong hắn tìm Chu Vi Siêu để kiếm tiền thưởng, hôm nay lại cảnh sát, tưởng tìm Chu Vi Siêu.

Lại biết tin anh chết.

“Anh ngươi chết khi nào?”

“Tối qua, từ mười giờ đến hai giờ sáng.” Hàn Bân trả lời, rồi hỏi lại: “Lúc đó ngươi ở đâu?”

“Ta ở nhà, giờ đó đi đâu.”

“Ai chứng minh?”

“Vợ ta, con gái ta đều có thể chứng minh.” Chu Vi An nói xong, nhận ra: “Các ngươi nghi ta, ta sao giết anh mình được.”

Hàn Bân trấn an: “Chỉ là thủ tục.”

Chu Vi An xoa đầu, thở dài: “Sao lại chết, ở tù không tốt hơn sao, ít ra còn hy vọng…”

Nói đến đây, Chu Vi An ngước lên: “Cảnh sát Hàn, ngài biết ai giết anh ta không?”

Hàn Bân nghĩ, báo tin Chu Vi Siêu chết là đúng, trước tiên loại trừ hắn là nghi phạm.

Thứ hai, hắn chủ động hỏi vụ án, thái độ thay đổi lớn.

Ban đầu, Chu Vi An dù biết cũng không nói, đó là anh ruột, cảnh sát có chính nghĩa, nhưng giúp cảnh sát bắt người thân, trong lòng cũng áy náy.

Giờ khác, Chu Vi Siêu chết, cảnh sát không bắt hắn mà tìm hung thủ, Chu Vi An thành thân nhân nạn nhân, tự nhiên không giấu nữa.

Chương 813: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nói: "Chưa rõ, muốn ngươi cung cấp manh mối."

Chu Vi An nghĩ lâu: "Ta biết chút, nhưng không chắc liên quan cái chết."

Hàn Bân khuyến khích: "Ngươi cứ kể thật, cảnh sát tự đánh giá."

"Nhà ta nghèo, hai con đi học, rất túng thiếu. Mỗi lần thăm tù, anh ta đều xin tiền, thật lòng ta không dư dả, không dám cho vợ biết."

"Một lần anh lại xin tiền, ta nói không có, lúc đó thật sự không dư. Anh ta không vui, kêu khổ nói ở trong đó khó sống, sắp chết, thức ăn tệ, nửa tháng không có thuốc lá, bực bội lắm."

"Nghe vậy, ta không dễ chịu, sao không nghĩ sớm, không phạm tội đã không bị tù."

"Anh thấy ta không cho tiền, nói nhỏ, có tiền ngoài kia, giờ chưa dùng được, sẽ cho ta ít. Bây giờ cho một, sau cho mười."

"Sau đó, nghĩ là anh em, không muốn anh khổ, ta lại cho ít tiền."

Hàn Bân hỏi: "Tiền đâu mà có?"

Chu Vi An lắc đầu: "Ta không biết, không tiện hỏi."

"Hắn có nói tiền ở đâu, bao nhiêu không?"

“Nói là nhiều, không rõ ở đâu, bảo ta đừng lo, sẽ cho ta. Bảo ta giúp đỡ gia đình, chăm lo cha mẹ và con cái.” Chu Vi An thở dài: “Ai ngờ, người lại mất.”

Hàn Bân ghi lại, cảm thấy tiền này mờ ám.

“Trước khi vào tù, anh làm gì?”

“Không có việc ổn định, ba ngày đi biển hai ngày phơi nắng, trồng vài mẫu, làm thêm với dân làng, bữa được bữa không.”

“Hắn kiếm được bao nhiêu?”

“Không nhiều, hai ba vạn, nhiều bốn năm vạn.”

“Vợ hắn kiếm được bao nhiêu?”

“Vợ hắn chăm chỉ, ít nhưng ổn định, ba bốn vạn. Không nhiều nhưng đủ sống.”

“Ngươi còn ở thành phố Lai Bình?”

“Đúng, một mình lo con cái, không dễ. Giờ anh cũng đi, có khi là giải thoát cho cô ấy.”

Hàn Bân đổi chủ đề: “Chu Vi An, quan hệ ngươi và anh thế nào?”

“Khá tốt, sao vậy?”

“Ngươi muốn bắt hung thủ không?”

“Muốn, đương nhiên muốn, còn hỏi.”

Hàn Bân nghiêm túc: “Giờ, ta hỏi gì, ngươi trả lời thật, không giấu diếm.”

“Ta luôn trả lời thật, không nói dối.”

Hàn Bân gật đầu, nhìn Chu Vi An: “Ngươi có giúp anh chuyển tin không?”

“Nghĩ kỹ rồi nói, đừng nói dối, có thể liên quan cái chết.”

Chu Vi An lắc đầu: “Không, thật không có.”

Hàn Bân nói: “Vượt ngục không dễ, cảnh sát truy đuổi mạnh, ngươi biết. Anh vượt ngục rồi trốn được lâu, vì có người giúp, chuẩn bị nơi ẩn nấp.”

“Nghĩa là trước khi vượt ngục, anh liên lạc với bên ngoài, liên lạc không chỉ một lần.”

“Nếu không phải ngươi giúp, ngươi nghĩ anh liên lạc bằng cách nào?”

Chu Vi An chân thành: “Ta không biết, anh không nói. Ta chỉ là nông dân, lo vợ con, nhát gan, không làm việc này.”

“Nhà chỉ có hai anh em, anh vào tù. Ta phạm tội bị bắt, cả nhà sao sống?”

“Ta khác anh, ta là người đàng hoàng, không làm chuyện bậy bạ. Anh bảo ta chuyển lời, ta cũng không dám.”

Hàn Bân nhìn kỹ, không thấy nói dối: “Ngươi nghĩ gì về tội của anh?”

Chu Vi An hừ: “Nghĩ gì? Mất mặt. Nếu không, ta đã không vào thành phố làm việc. Chỉ khổ cha mẹ, làng có chuyện, vài hôm là biết, giờ không ra ngoài, sợ bị nhắc đến anh, bị cười chê.”

“Ngươi nghi ai giết anh hoặc giúp anh vượt ngục?”

Chu Vi An nói: “Ta không biết, không đoán được.”

Hàn Bân hỏi khác: “Trước khi vào tù, anh chơi với ai?”

Chu Vi An nói ngay: “Lão Hầu, hai người hay uống rượu.”

“Tên cụ thể?”

“Hầu Kiến Sinh, người làng, lớn hơn ta một tuổi, nhỏ hơn anh một tuổi. Họ chơi thân, ta đến nhà anh, thấy hai người uống rượu.”

“Ngươi có số hắn không?”

“157854xxxx”

“Hắn còn ở làng không?”

“Ta không rõ, anh vào tù, ta không qua lại.”

Hàn Bân nhìn đồng hồ: “Chu tiên sinh, tối nay ngươi bận không?”

Chu Vi An cảnh giác: “Làm gì?”

Hàn Bân an ủi: “Ngươi đừng lo, muốn ngươi đi nhận xác.”

“Gì, sao không lo, trời tối nhận xác đáng sợ.” Chu Vi An ngập ngừng: “Anh ta chết thế nào?”

“Ngạt thở.”

Chu Vi An chưa hiểu: “Nói rõ hơn.”

“Vậy, nhận xác trước, rồi ta sẽ nói.” Hàn Bân lo nói ngay, hắn không dám đến đồn.

Chu Vi An vội từ chối: “Để mai ban ngày, ta nhát gan, tối đi chỗ đó sợ lắm.”

Hàn Bân đưa danh thiếp Bao Tinh, đưa Chu Vi An: “Ngươi có manh mối hay muốn nhận xác, gọi số này.”

“Được.” Chu Vi An cất vào túi: “Nếu không có gì, ta về trước.”

“Chúng ta đưa ngươi về.”

“Không cần, ta tự về, tiện lắm, không phiền.” Chu Vi An từ chối, thà đi bộ về còn hơn đi xe cảnh sát.

Từ khi Chu Vi Siêu vượt ngục, Chu Vi An luôn lo lắng, cảm giác bị theo dõi, muốn tìm Chu Vi Siêu để kiếm tiền thưởng.

Cảnh sát, hắn càng tránh càng tốt.

Cảnh sát Hàn này còn đỡ, lần trước người lấy lời khai khó chịu hơn, như chắc hắn liên quan vượt ngục.

Nghĩ đến, Chu Vi An không thoải mái, bị cảnh sát để ý không dễ chịu.

Chu Vi An đi khỏi, Hàn Bân gọi vợ Chu Vi Siêu.

Hàn Bân xem hồ sơ Chu Vi Siêu, biết về vợ hắn.

Vợ hắn tên Mao Á Mai, 38 tuổi, người thành phố Lai Bình.

Lát sau, điện thoại kết nối, giọng phụ nữ: "Alo, ai vậy?"

"Ngài khỏe, Mao Á Mai phải không?"

"Là ta, ai đấy? Có việc gì?"

"Ta là Hàn Bân, đội hình sự thành phố, muốn hỏi chút việc."

Lặng một lúc, Mao Á Mai nói: "Các ngươi không đến rồi sao? Còn gì nữa?"

"Chồng ngài có tiến triển mới, muốn hỏi thêm."

"Ta không có thời gian, không đến đồn được, để khi khác."

Chương 814: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ngài nói địa điểm, chúng ta đến."

"Hôm nay không được, ta phải nấu cơm, tắm cho con, kiểm tra bài, để khi khác."

Hàn Bân nhượng bộ: "Vậy sáng mai."

"Được."

"Nếu sáng mai, hy vọng ngài đến công an thành phố Cầm Đảo."

"Ta ở thành phố Lai Bình, không nói đến gặp ta sao?"

"Hôm nay không tiện, mai ngài đến cục."

"Được, ta biết rồi." Mao Á Mai nói rồi cúp máy.

Nếu chỉ lấy lời khai, Hàn Bân đến cũng được, nhưng còn nhận xác, Mao Á Mai đến cục thuận tiện hơn.

Hàn Bân xem sổ, ghi chú lời khai Chu Vi An, ngoài Mao Á Mai, còn Hầu Kiến Sinh, liên hệ nhiều với Chu Vi Siêu.

"Bao Tinh, liên hệ Hầu Kiến Sinh."

Bao Tinh hỏi: "Mai sáng bảo hắn đến lấy lời khai?"

"Được." Hàn Bân gật đầu.

Ngoài Hầu Kiến Sinh, tiền Chu Vi Siêu nói cũng là hướng điều tra.

"Giang Dương, mai sáng đi ngân hàng kiểm tra tài khoản Chu Vi Siêu và vợ hắn."

“Dạ.”

Xong việc, Hàn Bân nhìn đồng hồ, hơn bảy giờ tối.

Hắn gọi cho Mã Cảnh Ba, báo cáo tình hình.

Mã Cảnh Ba không giao việc mới.

Ba người tan làm, về nhà.

Hàn Bân đến nhà hàng Tứ Quý.

Đến nơi, đã hơn bảy giờ, Vương Đình dẫn Hàn Bân lên phòng riêng tầng hai.

“Ngươi về trễ, lại bận cả ngày, ăn ở đây đi, đỡ về nấu.”

Hàn Bân vươn vai: “Được, nay mệt thật.”

Vương Đình pha ấm trà ô long, rót cho Hàn Bân, hỏi: “Sao vậy, vụ án kết rồi mà? Lại chuyện gì?”

Hàn Bân nói: “Vụ giết người ở nhà tắm xong rồi, giờ đội ta điều tra vụ Chu Vi Siêu.”

Vương Đình tò mò: “Tìm được Chu Vi Siêu chưa? Có chắc bắt được không?”

Hàn Bân nghĩ, cười: “Vụ này phức tạp, nói không hết, ta đói, ăn trước đi.”

Sáng hôm sau.

Hàn Bân và mọi người đến cục, Đinh Tích Phong tổ chức họp.

Trung đội hai hình sự đều tham gia.

Đinh Tích Phong nhìn mọi người: “Ta có thông tin, pháp y có kết quả kiểm tra thêm.”

“Chu Vi Siêu ngạt thở chết, máu có cồn và nhiều thuốc ngủ. Ta đoán hung thủ bỏ thuốc vào rượu, Chu Vi Siêu uống rồi mê man.”

“Sau đó, như ta đoán, Chu Vi Siêu bị trói tay chân, nhét vào túi nhựa đen, chôn sống chết ngạt.”

Đinh Tích Phong chuyển giọng: “Chu Vi Siêu chết rõ ràng, mọi người nói tiến triển điều tra hôm qua.”

Hàn Bân nhìn Mã Cảnh Ba, thấy không có ý nói, liền lên tiếng: “Ta nói trước, đội ta điều tra.”

“Rời đồn công an thôn Hàn, tìm gặp em Chu Vi Siêu, Chu Vi An, lấy lời khai lại.”

“Chu Vi An nói không giúp vượt ngục, không chuyển lời. Ta thấy hắn không nói dối.”

“Hắn cung cấp hai manh mối, trước khi vào tù, Chu Vi Siêu thân với Hầu Kiến Sinh, hay uống rượu, ta thấy cần lấy lời khai.”

“Manh mối hai, Chu Vi Siêu có tiền cất giấu, ta nghĩ nguồn gốc mờ ám, cần kiểm tra.”

“Chúng ta mới biết vậy.”

Đinh Tích Phong gõ bàn: “Vợ Chu Vi Siêu sao rồi?”

Hàn Bân đáp: “Ta liên lạc, mời lấy lời khai, nhưng hôm qua nàng bận, hẹn sáng nay.”

Đinh Tích Phong hỏi: “Ngươi nói cái chết của Chu Vi Siêu chưa?”

Hàn Bân trả lời: “Chưa gặp, nói cũng không ích gì.”

“Cho gia đình nhận xác sớm.”

“Ta sẽ lo.”

Đinh Tích Phong chỉ Chu Gia Húc: “Tổ trưởng Chu, ngươi nói đi.”

Chu Gia Húc ngồi thẳng: “Nhờ đồn công an giúp, thu thập camera quanh nhà họ Tôn, tìm manh mối.”

“Tối qua xem hết camera, ngoài lần mua thuốc lá, không thấy Chu Vi Siêu.”

“Không tìm thấy nghi phạm, cũng là manh mối, ta đoán nghi phạm đến thôn Hàn Gia bằng xe, chủ xe có thể là đồng phạm giúp vượt ngục.”

“Đồng phạm có thể là hung thủ. Ta đoán tối qua nghi phạm đến thôn Hàn Gia bằng xe, có thể điều tra theo hướng này.”

Đinh Tích Phong nói: “Xem camera linh hoạt, nhanh chóng, nhớ so sánh.”

Chu Gia Húc đáp: “Dạ.”

“Ta hiểu tình hình, giờ sắp xếp nhiệm vụ.” Đinh Tích Phong nói, nhìn Mã Cảnh Ba: “Đội trưởng Mã, ngươi nói.”

Mã Cảnh Ba suy nghĩ: “Hai tổ trưởng điều tra hai hướng, ta thấy tốt. Một tìm nghi phạm, một tìm xe, hai hướng nâng cao hiệu quả.”

“Ta muốn đến nhà tù, vụ này bắt nguồn từ tù, ta xem có tìm được manh mối, như Chu Vi Siêu liên lạc ngoài, biết điều này có thể tìm nghi phạm.”

Đinh Tích Phong gật đầu: “Làm theo đội trưởng Mã, ba người điều tra ba hướng, có gì báo cáo.”

“Dạ.”

Họp xong, Hàn Bân về phòng, tổ chức họp nhỏ, giao việc.

Lý Cầm và Giang Dương đi ngân hàng, điều tra tài khoản Chu Vi Siêu và vợ.

Vương Tiêu theo Mã Cảnh Ba đi nhà tù.

Bao Tinh lo liên hệ người lấy lời khai, nhận xác.

Hàn Bân ngồi uống trà, xem lại vụ án.

Điều tra, không có quy luật, khi nghĩ ra manh mối, suy đoán sẽ tìm đúng hướng.

Nhưng nghĩ ra không phải lúc nào cũng có, cách tốt là xem lại hồ sơ, suy nghĩ kỹ sẽ có phát hiện mới.

"Cốc cốc…" Tiếng gõ cửa.

"Mời vào."

Bao Tinh bước vào, sau có người phụ nữ, khoảng ba mươi, đeo túi đỏ, túi sờn rách.

Bao Tinh giới thiệu: "Đội trưởng, đây là vợ Chu Vi Siêu, Mao Á Mai."

Hàn Bân đứng lên, mời: "Bà Mao, mời ngồi."

Mao Á Mai đến bàn, định đặt túi lên, rồi thôi, ngồi ghế, túi trên đùi: "Cảnh sát, Chu Vi Siêu thật chết rồi sao?"

"Ngươi sao biết?" Hàn Bân tin Bao Tinh không nói.

"Chu Vi An nói, gọi ta tối qua, hỏi cảnh sát tìm ta chưa, nói Chu Vi Siêu chết rồi. Thật sao?"

"Đúng, chúng ta mời ngươi đến để lấy lời khai, nhận xác." Hàn Bân nói.

"Ôi…" Mao Á Mai thở dài, vẻ buồn bã, như giải thoát.

Chương 815: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Hắn chết thế nào?"

"Ngạt thở."

Mao Á Mai nói: "Ta hỏi Chu Vi An, hắn cũng nói thế. Ngài nói rõ, ta muốn biết hắn chết thế nào?"

Người đã đến, Hàn Bân không giấu nữa: "Chu Vi Siêu vượt ngục, trốn gần thôn Hàn Gia, chúng ta tìm nơi hắn ẩn, nhưng không thấy hắn."

"Sau đó, ta thấy trong sân có đất mới, đoán có chôn gì, đào ra là xác Chu Vi Siêu, chúng ta không ngờ."

Mao Á Mai nghi ngờ: "Hắn mới thoát, sao bị giết?"

"Chúng ta điều tra, theo ta, Chu Vi Siêu vượt ngục và trốn lâu nhờ có người giúp, người này có thể là hung thủ."

"Nếu biết ai giúp Chu Vi Siêu vượt ngục, phải nói cảnh sát."

Mao Á Mai buồn bã: "Ta không biết, hắn không nói, ta không ngờ hắn thoát. Dù sao, hắn không thể sống đàng hoàng, ta và con không thể sống với hắn."

"Ngươi đã đến, ta muốn hỏi vài điều."

Mao Á Mai nói: "Hỏi đi, hỏi xong đừng làm phiền mẹ con ta nữa."

"Tối hôm kia từ mười giờ đến hai giờ sáng, ngươi ở đâu?"

"Ta ở nhà, với con gái."

“Ai chứng minh?”

Mao Á Mai lắc đầu: “Không ai.”

“Chồng ngươi nói hắn có tiền cất giấu không?”

Mao Á Mai ánh mắt bối rối, tay xoắn lại: “Tiền gì? Ta không biết, hắn không nói.”

Nhìn phản ứng, Hàn Bân nghi ngờ, thử: “Theo ta, Chu Vi Siêu nói ngươi biết.”

Mao Á Mai không giỏi nói dối, trán đầy mồ hôi.

Hàn Bân đưa giấy: “Lau mồ hôi.”

“Cảm ơn.” Mao Á Mai cúi đầu, nhỏ giọng: “Cảnh sát, xin lỗi, ta nói dối.”

“Chúng ta không vô tình, nói rõ cũng không muộn.”

Mao Á Mai nghĩ: “Chu Vi Siêu vào tù, ta một mình nuôi con, khó khăn. Bận rộn suốt ngày, hắn không hiểu, trách ta không thăm.”

“Lâu không thăm, hắn giận, nghi ta có ý khác, dọa nếu ta có người khác sẽ giết ta.”

“Hắn càng dọa, ta càng không chịu, ta biết hắn dám làm, nhưng hắn ở tù, ta không sợ, hắn càng dọa, ta càng không thăm.”

“Lâu sau, ta thăm, hắn biết dọa không được, đổi cách. Hắn nói có tiền ngoài kia, chưa dùng được, nghe lời hắn, sau cho ta.”

“Ta không tin. Hỏi tiền đâu, hắn không nói. Không biết thật hay giả.”

Hàn Bân hỏi: “Ngươi hỏi sao tiền không dùng được?”

“Hỏi, hắn trừng ta, mắt ấy ta quen. Nếu ở nhà, hắn đánh ta. Ta không dám hỏi.”

“Hắn đánh ngươi?” Hàn Bân nói.

“Đánh, sao không.” Mao Á Mai nói: “Hắn tù, dù nuôi con mệt, ít ra không sợ bị đánh.”

Bao Tinh ngạc nhiên, muốn nói gì đó, rồi thôi.

Bao Tinh không hiểu chuyện này.

Bao Tinh nghĩ, chuyện này không nên có, nếu có, chỉ một lần.

Không tha thứ dễ, nếu một lần, sẽ có lần hai.

Dù đàn ông đánh vợ, hay vợ đánh chồng, phải xử lý triệt để, không thể qua loa, nếu không, đối phương sẽ tệ hơn.

Nếu thành thói quen, không còn của một người, như một chuyện ngưu tầm ngưu mã tầm mã, cảnh sát khó can thiệp.

Bao Tinh nghe chuyện, có phụ nữ bị chồng đánh, lần một lần hai nhịn, sau không nhịn nổi, báo cảnh sát.

Cảnh sát khó xử lý, đánh nặng, thái độ nghiêm, bắt chồng.

Hôm sau, vợ đến đồn, đòi thả chồng.

Cảnh sát không hiểu.

Ngươi bảo bắt, giờ lại đòi thả, làm gì vậy?

Vợ khóc, nói nhà nhờ chồng, nếu chồng bị giữ, bị đuổi việc, nhà không có thu nhập.

Cảnh sát khó xử, đã xử lý. Giờ đòi thả, không phải trò chơi.

Cuối cùng, vẫn thả chồng.

Cảnh sát khó chịu.

Nhiều người trách cảnh sát dung túng, qua loa, cảnh sát cũng khó.

Dù sao là vợ chồng, nếu cứng rắn, bị vợ năn nỉ, cảnh sát cũng khó xử.

Hàn Bân hỏi: "Trước khi vào tù, chồng ngươi thân với ai?"

Mao Á Mai đáp: "Có Hầu Kiến Sinh, hợp tính, hay uống rượu."

Lại là Hầu Kiến Sinh, Hàn Bân nghe lần hai.

Hàn Bân nói: "Chồng ngươi vào tù, Hầu Kiến Sinh có hỏi thăm không?"

"Có, lúc đầu, hay đến nhà hỏi, sau ta không mở cửa, hắn không đến nữa."

Hàn Bân hỏi: "Ngươi biết gì về tội của chồng?"

"Biết ít, sau ta sợ, dù sao ta không thể sống với hắn."

"Ngươi biết vì sao hắn phạm tội không?"

"Không biết, ta không hỏi."

Hỏi thêm vài câu, không có manh mối, Hàn Bân bảo Bao Tinh đưa nhận xác.

Hỏi Mao Á Mai xong, Hàn Bân thêm nghi vấn.

Chu Vi Siêu nói có tiền cất giấu, thật hay lừa hai người?

Lừa vì mục đích gì, hay là tiền bất chính.

Nếu thật, liên quan tội trước kia không.

Quan trọng, lời khai Chu Vi An và Mao Á Mai, cả hai không nói dối, nếu không chuyển lời, Chu Vi Siêu liên lạc người giúp vượt ngục bằng cách nào.

Thăm tù có quy định, chỉ người nhà được thăm.

Thăm tù có camera, ngoài Chu Vi An và Mao Á Mai, trước khi vượt ngục Chu Vi Siêu không gặp ai khác.

Hàn Bân nghĩ, tìm cách liên lạc với ngoài, có thể là bước đột phá.

Còn Hầu Kiến Sinh, Hàn Bân nghĩ nên lấy lời khai sớm.

"Cạch…" Cửa mở, Bao Tinh bước vào.

Hoàng Khiết Khiết ngạc nhiên: "Ngươi đưa Mao Á Mai nhận xác mà?"

Bao Tinh nhún vai: "Xong rồi, không về làm gì."

Hoàng Khiết Khiết ngạc nhiên: "Nhanh vậy?"

Bao Tinh ngẩn ra, giải thích: "Nàng nhìn một cái, quay đầu đi ra. Nói xác là Chu Vi Siêu, ký giấy rồi đi."

Hoàng Khiết Khiết cảm thán: "Vợ chồng thế này, không bằng ly hôn, sao phải hành nhau."

Tránh ảnh hưởng hai người trẻ, Hàn Bân cười: "Đó là một trường hợp, không thì các ngươi không thấy lạ. Thế giới rộng, có chuyện lạ là bình thường."

"Bao Tinh, liên lạc Hầu Kiến Sinh chưa?"

"Liên lạc rồi, hắn nói trước trưa đến."

"Chú ý."

Chương 816: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bao Tinh lấy điện thoại: "Ta nhắc hắn."

Lát sau, Bao Tinh bước vào, mặt khó coi: "Đội trưởng, Hầu Kiến Sinh không nghe máy."

Hàn Bân nhíu mày: "Tắt máy?"

Bao Tinh lắc đầu: "Không kết nối."

Người thường không thấy khác biệt, Hàn Bân thấy khác.

Hầu Kiến Sinh hứa đến lấy lời khai, giờ mất liên lạc, có thể trốn cảnh sát.

"Thiến Thiến, tra lý lịch Hầu Kiến Sinh, gửi ta."

"Bao Tinh, chúng ta đi thành phố Lai Bình."

Bao Tinh nói: "Đội trưởng, cần thêm người."

"Liên lạc Lý Cầm và Giang Dương, xem xong việc chưa, nếu xong, bảo cùng đến thành phố Lai Bình."

"Dạ."

……

Hai mươi phút sau, Lý Cầm và Giang Dương gặp lại Hàn Bân cùng những người khác, cùng nhau đi đến thành phố Lai Bình.

Hàn Bân hỏi: "Ở ngân hàng điều tra thế nào rồi?"

Lý Cầm đáp: "Chúng ta đã kiểm tra tài khoản ngân hàng của vợ chồng Chu Vi Siêu, không phát hiện giao dịch bất

thường. Sau đó kiểm tra tài khoản của Chu Vi An và cha mẹ Chu Vi Siêu, cũng không có gì đáng ngờ.”

Hàn Bân không quá ngạc nhiên, vì nếu nghi phạm có chút đầu óc, sẽ không để lại chứng cứ rõ ràng như giao dịch ngân hàng. Tuy nhiên, vẫn phải kiểm tra để đảm bảo không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.

Giang Dương nói: “Đội trưởng, chúng ta đến thành phố Lai Bình để bắt giữ Hầu Kiến Sinh sao?”

Hàn Bân đáp: “Không hẳn là bắt giữ, chỉ là gặp hắn để lấy lời khai.”

Hiện tại chưa có bằng chứng cho thấy Hầu Kiến Sinh liên quan đến cái chết của Chu Vi Siêu, Hàn Bân không có lý do chính đáng để bắt giữ hắn, chỉ có thể triệu tập hắn với danh nghĩa điều tra vụ án. Nhưng nếu Hầu Kiến Sinh không muốn tự nguyện đến, cảnh sát phải đến tận nơi để lấy lời khai.

Hàn Bân quyết định hành động ngay vì Hầu Kiến Sinh đột nhiên mất liên lạc, điều này khiến hắn nghi ngờ.

“Đinh đinh đinh…” Lúc này, điện thoại của Hàn Bân reo lên.

“Alo.”

Đầu dây bên kia là giọng của Hoàng Khiết Khiết: “Đội trưởng, ta đã tìm được thông tin của Hầu Kiến Sinh, đã gửi qua WeChat.”

“Làm tốt lắm.”

“Còn một điều nữa, Hầu Kiến Sinh đã mua vé tàu lúc 11:20 đi Thành Dương.”

“Ga nào?”

“Ga tàu Cầm Đảo.”

“Hầu Kiến Sinh có tiền án không?”

“Hắn từng bị tù vì tội trộm cắp.”

“Được, ta biết rồi, giữ liên lạc nhé.” Hàn Bân cúp điện thoại, ra lệnh: “Đi đến ga tàu Cầm Đảo.”

Lý Cầm hỏi: “Đội trưởng, có chuyện gì vậy?”

“Hầu Kiến Sinh đã mua vé tàu đi Thành Dương, chuyến tàu lúc 11:20.”

Giang Dương nhìn đồng hồ: “Chết tiệt, còn một tiếng mười phút nữa tàu chạy.”

Bao Tinh đạp mạnh chân ga: “Yên tâm đi, chúng ta sẽ kịp!”

Hàn Bân suy nghĩ một chút rồi nói: “Thiến Thiến đã gửi thông tin của Hầu Kiến Sinh qua điện thoại, mọi người xem qua, đặc biệt là nhớ kỹ diện mạo của hắn.”

Nói xong, Hàn Bân lấy điện thoại, gọi cho Mã Cảnh Ba, báo cáo tình hình và nhờ liên hệ cảnh sát ga tàu để hỗ trợ bắt giữ Hầu Kiến Sinh.

Nếu trước đó Hàn Bân chỉ nghi ngờ, thì việc Hầu Kiến Sinh chạy trốn bây giờ đã chứng minh hắn có liên quan. Nếu không có vấn đề, hắn sẽ không vội vã bỏ trốn.

Gần ga tàu, xe cộ khá đông đúc, nhưng may mắn không tắc đường, trong vòng hai mươi phút, Hàn Bân và đồng đội đã đến ga tàu.

Hàn Bân ngay lập tức liên hệ với cảnh sát trưởng địa phương để nhờ hỗ trợ bắt giữ Hầu Kiến Sinh. Thời gian gấp gáp, hai bên nhanh chóng bàn bạc kế hoạch bắt giữ.

Cảnh sát trưởng họ Trần, liên hệ với người quản lý ga tàu để kiểm tra thông tin mua vé của Hầu Kiến Sinh, phát hiện hắn

chưa lấy vé.

Hàn Bân cử người đến phòng điều khiển, nhờ nhân viên kỹ thuật giám sát thông tin mua vé của Hầu Kiến Sinh, có gì bất thường báo ngay.

Kế hoạch tập trung ở ba điểm: quầy vé, máy bán vé tự động, và cửa kiểm tra an ninh, chỉ cần kiểm soát ba vị trí này là có thể bắt giữ Hầu Kiến Sinh.

Đợi đến khi Hầu Kiến Sinh lên tàu rồi mới bắt, mặc dù đỡ phiền phức nhưng Hàn Bân nghĩ điều đó sẽ gây ra nhiều biến cố, kéo dài thời gian. Để tránh tình huống ngoài ý muốn, hắn quyết định bắt giữ sớm.

Xác định kế hoạch xong, Hàn Bân đích thân dẫn người đến gần máy bán vé tự động, hắn nghĩ khả năng bắt được nghi phạm ở đây là cao nhất.

Để tránh Hầu Kiến Sinh phát giác, Hàn Bân và mọi người tản ra, giả vờ là hành khách, nhờ đám đông mà không quá nổi bật.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Đã 10:50, còn nửa tiếng nữa tàu khởi hành.

Hàn Bân nhìn kỹ từng người lấy vé, nhưng vẫn không thấy Hầu Kiến Sinh đâu.

Tên: Hầu Kiến Sinh.

Giới tính: Nam

Tuổi: 37

Chiều cao: 175cm

Da trắng, mặt vuông, lông mày nhạt.

“Đinh đinh đinh…” Lúc này, điện thoại của Hàn Bân reo lên.

“Alo.”

Lý Cầm nói: “Đội trưởng, hệ thống hiển thị Hầu Kiến Sinh đã lấy vé.”

Hàn Bân ngạc nhiên: “Lấy vé ở đâu?”

“Máy số 3.”

“Lấy vé lúc nào?”

“Vừa mới lấy.”

“Ta biết rồi.” Hàn Bân cúp máy, nhớ lại tình hình lúc nãy.

Hàn Bân quan sát rất kỹ, ai xếp hàng lấy vé hắn đều nhớ, nhưng không thấy Hầu Kiến Sinh xuất hiện.

Theo lời Lý Cầm, người lấy vé trước ở máy số 3 có thể là Hầu Kiến Sinh.

Hàn Bân nhớ lại, người lấy vé là một nam giới, đeo khẩu trang, dù không nhìn rõ mặt, nhưng hắn nhận ra đối phương không giống Hầu Kiến Sinh.

Hàn Bân nghĩ có hai khả năng, một là Hầu Kiến Sinh đã hóa trang, hai là nhờ người khác lấy vé.

Chương 817: Tiêu Đề 《Ẩn》

Dù thế nào, cần phải tìm người lấy vé đó trước, Hàn Bân ra khỏi sảnh lấy vé tự động, tìm người vừa lấy vé ở máy số 3.

Ga tàu đông đúc, người thường sẽ khó nhớ rõ đặc điểm người lúc nãy, nhưng Hàn Bân với khả năng quan sát vượt trội vẫn tìm được dấu vết của người đó, người này không đi xa mà đến gần cửa vào ga.

Người đó vẫn đeo khẩu trang, nhìn quanh như tìm ai đó.

Hàn Bân chắc chắn mình không nhầm, người này không phải Hầu Kiến Sinh.

Dù chưa gặp trực tiếp Hầu Kiến Sinh, nhưng hắn đã xem ảnh, dù hóa trang, nét mặt và hình dáng không thay đổi nhiều.

Bao Tinh tiến lại, đứng bên phải Hàn Bân, hỏi nhỏ: "Đội trưởng, có chuyện gì vậy?"

"Lý Cầm nói có người lấy vé của Hầu Kiến Sinh." Hàn Bân đáp.

"Sao ta không thấy Hầu Kiến Sinh?"

"Ta cũng không thấy, ta đoán người lấy vé là nam giới đeo khẩu trang ở hướng ba giờ."

Bao Tinh liếc nhìn: "Người này trông không giống Hầu Kiến Sinh."

Hàn Bân khẽ nói: "Có thể Hầu Kiến Sinh nhờ hắn lấy vé."

Bao Tinh thốt lên: “Vậy là Hầu Kiến Sinh có thể đang ở gần đây.”

“Đừng nhìn quanh!” Hàn Bân cảnh báo.

Hầu Kiến Sinh thuê người lấy vé, cho thấy hắn rất cẩn trọng, cảnh sát theo dõi người lấy vé, hắn cũng có thể đang quan sát xung quanh xem có an toàn không.

Lúc này nhìn quanh có thể làm hắn cảnh giác.

Hàn Bân châm điếu thuốc, lùi xa một chút.

Thời gian trôi qua, đã hơn 11 giờ, có thể đang kiểm tra vé, nhưng vẫn chưa ai tiếp cận nam giới đeo khẩu trang.

Bất chợt, Hàn Bân nghĩ đến một khả năng.

Từ lúc nam giới lấy vé đến khi Hàn Bân đuổi ra, có một khoảng thời gian, hắn không biết đối phương làm gì trong khoảng thời gian đó.

Nếu người này lấy vé xong đã chuyển vé cho người khác, hoặc trực tiếp cho Hầu Kiến Sinh, khi Hàn Bân ra tới nơi, có thể đã muộn.

Nghĩa là, vé tàu có thể không còn ở người này.

Hàn Bân lập tức liên lạc cảnh sát trưởng Trần, nhờ phái hai cảnh sát lên tàu trước, nếu Hầu Kiến Sinh đã lén lên tàu, có thể bắt hắn.

Lúc này, nam giới đeo khẩu trang cũng tỏ vẻ lo lắng, đi qua đi lại, thi thoảng gọi điện, như đang liên lạc ai đó.

Hàn Bân cảm thấy không ổn, có thể vé tàu vẫn còn trên người này.

Tuy nhiên, đã gần hết giờ kiểm tra vé, Hầu Kiến Sinh vẫn chưa xuất hiện.

11:10…

11:15…

11:20…

Hàn Bân nhận cuộc gọi từ cảnh sát trưởng Trần, tàu đi Thành Dương đã khởi hành, chỗ của Hầu Kiến Sinh vẫn trống.

Nam giới đeo khẩu trang cũng bắt đầu hành động, hắn gọi điện nhưng không ai nghe máy, tức giận dậm chân, rồi quay người như muốn rời ga.

Có vẻ Hầu Kiến Sinh không đến nữa.

Hàn Bân cũng băn khoăn, sai sót ở đâu? Tại sao Hầu Kiến Sinh không xuất hiện?

Hắn tự thấy mình rất cẩn thận, không lý nào lại bị phát hiện.

Giang Dương hỏi: "Đội trưởng, chúng ta có bắt người không?"

Hàn Bân định thần: "Đi theo, tìm chỗ vắng rồi bắt giữ."

Giang Dương đáp, cùng Bao Tinh bám theo người đó.

Hàn Bân cũng theo sau.

Người đeo khẩu trang ra đường, vẫy xe.

Giang Dương tiến lại, cười: "Bạn, đi đâu?"

Người đeo khẩu trang liếc nhìn: "Sao vậy?"

"Ta lái xe dịch vụ, đi đâu?"

"Bến xe."

Giang Dương gật đầu: "Đi thôi, ta đưa ngươi đi."

Người đeo khẩu trang hỏi: "Bao nhiêu?"

"Hai mươi."

"Đắt quá."

“Vậy mà đắt à? Đi taxi ít cũng ba bốn chục. Nếu ngươi được thanh toán, coi như ta chưa nói, nếu không thì đi xe ta rẻ hơn.”

Người đeo khẩu trang liếc nhìn: “Xe ngươi đâu?”

“Bên kia, SUV đen.”

“Ngươi đỗ xa thế.”

Giang Dương cười: “Bên đó không thu phí, nếu không ta chạy chuyến này không đủ trả phí đỗ xe.”

Hai người tiến đến xe, người đeo khẩu trang dập thuốc, đeo lại khẩu trang: “Đi nhanh lên, chuyến xe 12 giờ đi thành phố Lai Bình, muộn là lỡ.”

Nói xong, cửa xe hai bên mở, hai người ngồi vào, kẹp người đeo khẩu trang giữa.

Người đeo khẩu trang ngơ ngác: “Ngươi làm gì, ai cho các ngươi lên xe?”

Hàn Bân đưa thẻ cảnh sát: “Đứng yên, cảnh sát!”

“Cái gì, cảnh sát!” Người đeo khẩu trang sợ hãi, giọng thay đổi: “Có chuyện gì?”

“Ngươi tên gì?”

Người đeo khẩu trang hỏi lại: “Các ngươi là cảnh sát thật hay giả, đừng dọa ta.”

“Bỏ khẩu trang ra!” Bao Tinh quát.

Người đeo khẩu trang ngần ngừ, mắt nhìn ra ngoài, như sẵn sàng bỏ chạy: “Các ngươi chứng minh là cảnh sát, ta không dễ đi theo, ai biết các ngươi có phải người xấu không.”

Bao Tinh không nói nhiều, lấy còng tay, còng người này lại.

“Bỏ khẩu trang ra.”

Người này nhìn còng tay, ngoan ngoãn bỏ khẩu trang.

“Ngươi tên gì?”

“Ta… tên Lưu Tâm Cương.”

“Biết vì sao bị bắt không?”

“Không biết, ta không phạm tội, ta là người tốt.”

Hàn Bân hỏi: “Biết Hầu Kiến Sinh không?”

“Biết.”

Hàn Bân dò hỏi: “Ngươi có biết tại sao chúng ta bắt ngươi không?”

“Không biết, ta thật sự không biết, các ngươi có nhầm lẫn không?”

Hàn Bân đương nhiên không dễ dàng tin hắn, tiếp tục hỏi: “Ngươi đến ga tàu làm gì?”

“Hầu Kiến Sinh tìm ta, nhờ ta lấy hộ vé tàu, còn cho ta ba trăm tệ. Ở công trường làm quần quật cả ngày chỉ được hơn hai trăm, ta nghĩ cũng đáng nên đồng ý giúp hắn.”

“Hầu Kiến Sinh đâu?”

“Ta không biết.”

“Ngươi gặp hắn khi nào?”

Lưu Tâm Cương suy nghĩ rồi nói: “Là sáng nay. Hắn nói có việc bận, sợ lỡ tàu nên nhờ ta lấy vé trước, ta cũng không nghĩ nhiều, có tiền mà, nên đồng ý.”

Chương 818: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Quan hệ giữa các ngươi là gì?”

“Cũng chẳng có quan hệ gì, chỉ là uống rượu cùng vài lần thôi.”

“Hầu Kiến Sinh có ở ga tàu không?”

“Ta thật sự không biết.”

Bao Tinh hỏi: “Vậy ngươi lấy vé rồi liên lạc với hắn thế nào?”

“Hắn bảo ta lấy vé trước rồi đợi ở cửa vào, hắn tới sẽ gọi điện. Ta lấy vé rồi đợi, nhưng hắn không đến, gọi điện cũng không được nên ta mới lo.”

“Ta đã gọi hắn liên tục nhưng không ai nghe máy. Giờ cũng không lên tàu được nữa, ta định về nhà.”

“Dù sao cũng là hắn không đến, không phải lỗi của ta.”

“Sáng nay, các ngươi gặp nhau ở đâu?”

“Ở một quán ăn sáng, hắn mời ta ăn sáng, đưa ta ba trăm tệ rồi đi, ta không biết hắn đi đâu. Biết bị cảnh sát bắt, ta có chết cũng không giúp hắn.”

“Vị trí, tên quán ăn sáng?”

“Thành phố Lai Bình, đường Tân An, trước rạp chiếu phim, quán ăn sáng Tứ Hỉ, ta hay ăn ở đó, chủ quán có thể làm chứng.”

Hàn Bân ghi lại: “Hắn có nói gì khác không?”

Lưu Tâm Cương lắc đầu: “Không có, ta chỉ là người chạy việc.”

Hàn Bân đổi câu hỏi: “Ngươi có biết Chu Vi Siêu không?”

Lưu Tâm Cương lắc đầu: “Không biết.”

“Tối hôm kia từ mười giờ đến hai giờ sáng, ngươi ở đâu?”

“Cảnh sát, ngài hỏi cái này làm gì, ta thật sự không phạm pháp, ta là người lương thiện.”

Bao Tinh nói: “Hỏi gì thì trả lời nấy, đừng nói linh tinh.”

“Ta ở nhà, giờ đó chắc đang ngủ.”

“Ai chứng minh được?”

“Ta sống một mình, không ai chứng minh được.”

Hàn Bân liếc nhìn hắn: “Vậy là ngươi không có bằng chứng ngoại phạm.”

Lưu Tâm Cương hoảng sợ: “Cảnh sát, ngài đừng dọa ta, ta thật sự ở nhà, không nói dối, ta không dám lừa cảnh sát.”

Hàn Bân nói: “Nhớ lời ngươi nói, chúng ta sẽ kiểm tra.”

“Ta trong sạch.” Lưu Tâm Cương lẩm bẩm, hỏi lại: “Cảnh sát, các ngươi bắt Hầu Kiến Sinh à, hắn phạm tội gì?”

Hàn Bân không trả lời, dò hỏi: “Ngươi là bạn hắn, chắc biết hắn làm gì. Hắn phạm tội gì, ngươi không rõ hay cố tình giả ngơ?”

Lưu Tâm Cương thay đổi sắc mặt, gật đầu rồi lại lắc đầu: “Không, ta thật không biết, không thân với hắn.”

“Nếu thân, hắn không gài bẫy ta, không xem ta là bạn, rõ ràng hại ta!”

Hàn Bân nhìn thái độ của đối phương, cảm thấy hắn có điều che giấu, nhưng không vội, vẫn còn thời gian để hỏi từ từ.

Điều quan trọng lúc này là tìm được Hầu Kiến Sinh.

“Ta hỏi lại lần nữa, Hầu Kiến Sinh đâu?”

Trong quá trình thẩm vấn, cảnh sát thường hỏi đi hỏi lại để kiểm tra sự thật.

Lưu Tâm Cương lắc đầu như trống bỏi: “Cảnh sát, ta thật sự không biết. Hắn rõ ràng gài bẫy ta, chắc chắn đã chạy mất rồi.”

“Hắn đoán trước ta bị bắt, sao có thể cho ta biết nơi ở của hắn.”

“Ta chỉ là kẻ thế mạng, thật oan uổng hơn Đậu Nga.”

Hàn Bân cau mày, trước đó đoán Hầu Kiến Sinh nhờ người lấy vé, hắn sẽ quan sát, nếu an toàn mới lấy vé vào ga.

Giờ lại có khả năng khác, Hầu Kiến Sinh mua vé chỉ để đánh lạc hướng cảnh sát, còn hắn sẽ trốn thoát bằng cách khác.

Nhưng nếu vậy, mua vé đã đánh lạc hướng rồi, sao phải nhờ người lấy vé?

Hoặc là hắn thử xem cảnh sát truy bắt thế nào để đánh giá mức độ nguy hiểm.

Việc bắt Lưu Tâm Cương có thể đã bị Hầu Kiến Sinh biết.

Nếu đúng, thì Hầu Kiến Sinh có ý thức phản gián mạnh, thường có tiền án.

Dù Hàn Bân đã cẩn trọng, bắt giữ trên xe, không biết có bị lộ hay không.

“Lưu Tâm Cương, ngươi lấy vé có thấy ai quen không?”

“Ga tàu đông người, ta không để ý.”

Bao Tinh khinh bỉ: “Lúc nãy, hắn chỉ nhìn mấy cô hở ngực, hở chân, còn để ý gì nữa.”

Với tình hình này, Hầu Kiến Sinh không có lý do xuất hiện, ở lại đây cũng vô ích.

Hàn Bân ra lệnh: "Lái xe, đến bến xe."

Giang Dương ngạc nhiên: "Đội trưởng, không về đồn mà đi bến xe làm gì?"

Hàn Bân giải thích: "Việc bắt giữ rất kín, chỉ có thể bị phát hiện lúc ta và Bao Tinh lên xe, nhưng chỉ mười giây thôi."

"Nếu đối phương không theo dõi liên tục, có thể không thấy. Đi bến xe làm một vòng, có thể đánh lạc hướng kẻ theo dõi."

Ý của Hàn Bân có hiệu quả không chưa biết, nhưng làm còn hơn không, đi bến xe vẫn hơn về thẳng đồn.

Cảnh sát bắt tội phạm, nhiều khi làm việc vô ích, nhưng chính những việc vô ích ấy làm hẹp đường thoát của nghi phạm.

Trên đường đến bến xe, Hàn Bân quan sát qua gương chiếu hậu xem có xe nào theo dõi không, nhưng không phát hiện rõ ràng.

Sau khi đi một vòng ở bến xe, Giang Dương lái xe về đồn.

Hàn Bân hỏi: "Lưu Tâm Cương, ngươi làm gì?"

"Ta trước làm ở trạm xăng, sau có chuyện nghỉ việc, giờ theo người chạy xe tải, đi công trường làm thuê, tuy vất vả nhưng tự do, ta độc thân, có tiền thì nghỉ, hết tiền lại làm."

"Hầu Kiến Sinh làm gì?" Hàn Bân hỏi lại.

"Ta…" Lưu Tâm Cương cúi đầu: "Ta nói rồi mà, ta không rõ."

Hàn Bân nghiêm giọng: "Ta ghét nhất kẻ nói dối và kẻ phí thời gian của ta, ta hỏi lần cuối, Hầu Kiến Sinh làm gì?"

“Hắn… ta không nói dối, chúng ta chỉ uống rượu, ta không rõ. Nhưng nghe người ta nói, hắn có thế lực, nhiều bạn bè trong giới, giúp tiêu thụ đồ trộm cắp.”

“Ngươi biết Chu Vi Siêu không?”

Lưu Tâm Cương nhìn Hàn Bân: “Không biết, nhưng… nghe nói.”

Chương 819: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Nghe ở đâu?"

"Khi uống rượu nghe bạn nhắc, Hầu Kiến Sinh thân với hắn. Có lần Hầu Kiến Sinh uống say, khoe rằng thân với Chu Vi Siêu, tên đó là dân giang hồ, còn bảo Chu Vi Siêu cũng nhờ hắn tiêu thụ đồ. Nhưng giờ Chu Vi Siêu vào tù, số tiền đó về tay hắn."

"Chu Vi Siêu nhờ hắn tiêu thụ đồ gì?"

"Ta không rõ, hắn uống nhiều, nói không rõ ràng, ta tưởng hắn chém gió." Lưu Tâm Cương thở dài: "Chúng ta hay nói quá khi say, để người ta nể. Ta không biết Hầu Kiến Sinh nói thật hay không."

Hàn Bân nghĩ ngợi, nếu Lưu Tâm Cương nói thật, Chu Vi Siêu nhờ Hầu Kiến Sinh tiêu thụ đồ, thì khớp với số tài sản hắn nói với Chu Vi An và Mao Á Mai.

Về đến đồn, Hàn Bân tìm đại đội trưởng Đinh Tích Phong, báo cáo việc bắt giữ và nhờ liên hệ Đội điều tra hình sự thành phố Lai Bình để phối hợp điều tra Hầu Kiến Sinh.

Nếu Hầu Kiến Sinh không liên quan đến cái chết của Chu Vi Siêu mà chỉ vì tiêu thụ đồ ăn cắp, thì giao cho Đội điều tra hình sự thành phố Lai Bình xử lý, nhiệm vụ chính của Hàn Bân vẫn là điều tra vụ án Chu Vi Siêu bị giết.

Chu Vi Siêu bị truy nã toàn thành phố, ảnh hưởng lớn, nhiều người biết, phải cho dân chúng câu trả lời.

Về văn phòng, Hàn Bân châm điếu thuốc, nhìn xe cộ ngoài cửa sổ.

Hàn Bân tự kiểm điểm về việc bắt giữ hôm nay, nhìn chung không thành công.

Hầu Kiến Sinh chắc chắn là kẻ chuyên nghiệp, có khả năng phản gián mạnh, nghe thấy động là chạy, hắn còn chơi trò nghi binh, làm Hàn Bân bị động.

Hàn Bân quyết tâm, khi bắt được hắn, sẽ tự tay thẩm vấn.

Các hành động sau này phải cẩn thận hơn, tránh tình huống tương tự.

Tất nhiên, không thể hoàn toàn trách Hàn Bân.

Liên quan đến một vụ án có nhiều người, nếu không đủ chứng cứ, cảnh sát không thể xin lệnh bắt giữ, chỉ có thể mời người ta hợp tác điều tra.

Không biết ai là người tốt, ai là kẻ xấu.

Làm việc thì sẽ có lúc sai sót.

…

6 giờ tối, những người đi điều tra trở về, Đinh Tích Phong tổ chức cuộc họp tổng kết.

Tham dự có Mã Cảnh Ba, Hàn Bân, Chu Gia Húc và các thành viên đội hai.

Đinh Tích Phong đặt tách trà xuống, nói: “Hôm nay mọi người làm việc vất vả, mục đích họp là tổng kết điều tra.”

“Ta sẽ nói trước về việc điều tra của mình, ta đã kiểm tra tình hình của Chủ Nhà, triệu tập hắn lấy lời khai, hiện tại thấy Chủ Nhà không có vấn đề.”

“Theo lời khai của Tôn Đông Hưng, hơn hai tháng trước có người liên hệ thuê lại Nhà họ Tôn. Khi ký hợp đồng, người đó

đeo khẩu trang và mũ, không thấy rõ mặt, là một nam giới tầm vóc trung bình.”

“Thời gian đã lâu, lại chưa từng thấy mặt đối phương, mô tả kẻ tình nghi rất khó.”

“Lúc thuê nhà, kẻ tình nghi để lại bản sao chứng minh thư, ảnh đen trắng, mờ. Ta đã kiểm tra thông tin chứng minh thư, là giả.”

“Manh mối duy nhất là số điện thoại liên hệ ký hợp đồng. Ta đã đưa số cho đội kỹ thuật, hy vọng sớm có tin tức.”

Đinh Tích Phong nói xong, nhìn mọi người: “Ta nói xong rồi, các ngươi báo cáo tình hình điều tra.”

“Khụ…” Mã Cảnh Ba ho nhẹ, nói tiếp: “Hôm nay ta cùng Vương Tiêu và Trương Thuận Cốc đi điều tra ở Nhà tù Nam Thành.”

“Ta xem lại ghi chép thăm tù của Chu Vi Siêu, gần đây chỉ có vợ và em trai hắn gặp hắn.”

“Theo suy đoán, Chu Vi Siêu vượt ngục có người ngoài hỗ trợ, đầu tiên nghĩ đến em trai và vợ hắn. Nhưng theo phản hồi từ Hàn Bân, khả năng em trai và vợ hắn giúp vượt ngục là không lớn.”

“Vì vậy, ta chuyển sang điều tra Lý Đông Chí.”

“Lý Đông Chí các ngươi không lạ, hắn là nghi phạm khác trong vụ vượt ngục, nhưng bị điện giật khi trốn thoát, không thoát ra được, phải nhập viện vì bị thương.”

“Ta kiểm tra tình hình Lý Đông Chí, phát hiện cha và em gái hắn gần đây đến thăm. Nói cách khác, gia đình Lý Đông Chí có thể truyền tin.”

“Ta liên hệ cha và em gái Lý Đông Chí, mời họ đến đồn làm việc, nhưng họ chưa đến.”

Mã Cảnh Ba bổ sung: "Ngoài Lý Đông Chí, Chu Vi Siêu còn một bạn tù khá thân tên Vương Lập Phi, họ là đồng hương, thường xuyên ở cùng nhau."

"Ta cũng kiểm tra ghi chép thăm tù của Vương Lập Phi, mẹ hắn gần đây đến thăm. Ta đã lấy lời khai của Vương Lập Phi, hắn nói không biết Chu Vi Siêu vượt ngục, cũng không giúp truyền tin."

"Ta cũng triệu tập mẹ Vương Lập Phi lấy lời khai, nhưng bà chưa đến."

Đinh Tích Phong hỏi: "Lý Đông Chí thì sao, đã lấy lời khai chưa?"

Mã Cảnh Ba lắc đầu: "Ta muốn lấy lời khai nhưng bác sĩ không cho, tình trạng sức khỏe của hắn không ổn định, tạm thời chưa thể thẩm vấn."

Bao Tinh tò mò: "Vậy là vết thương của Lý Đông Chí khá nặng?"

Mã Cảnh Ba cười: "Ngươi nghĩ điện lưới là để cho đẹp à, không hiệu quả thì tội phạm đã trốn sạch rồi."

Đinh Tích Phong hỏi: "Lão Mã, ngươi nghĩ ai có khả năng giúp Chu Vi Siêu và Lý Đông Chí vượt ngục nhất?"

Mã Cảnh Ba suy nghĩ rồi nghiêm túc nói: "Hiện tại, ta nghiêng về cha và em gái Lý Đông Chí. Vì Lý Đông Chí tham gia vượt ngục, họ có động cơ làm việc đó."

"Tuy nhiên, không thể loại trừ các nghi phạm khác, cần tiếp tục điều tra tìm bằng chứng cụ thể."

Đinh Tích Phong chỉ Hàn Bân: "Nói về điều tra của ngươi."

"Rõ." Hàn Bân đáp, kể lại quá trình bắt giữ Hầu Kiến Sinh, rồi phân tích.

“Ta suy đoán, Hầu Kiến Sinh trốn chạy có hai khả năng, một là hắn tiêu thụ đồ ăn cắp, vốn không sạch sẽ.”

Chương 820: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Khả năng thứ hai, theo lời Lưu Tâm Cương, Hầu Kiến Sinh từng giúp Chu Vi Siêu tiêu thụ đồ, suy ra hắn có thể liên quan đến vụ án giết người của Chu Vi Siêu, dù không trực tiếp tham gia, cũng là người biết và tiêu thụ đồ."

Đinh Tích Phong nói: "Ta đã liên hệ với Công an thành phố Lai Bình, họ kiểm tra lý lịch Hầu Kiến Sinh, hắn có quan hệ với giang hồ, không sạch sẽ. Ta đã nhờ Đội điều tra hình sự thành phố Lai Bình phối hợp điều tra. Khi bắt được Hầu Kiến Sinh, họ sẽ chuyển đến đồn ngay."

"Chu Gia Húc, đến ngươi, báo cáo tình hình."

Chu Gia Húc hắng giọng: "Chúng ta thu thập nhiều video giám sát gần Thôn Hàn Gia, so sánh trước và sau khi Chu Vi Siêu vượt ngục, và trước và sau khi bị giết, tìm người và xe khả nghi."

"Sau khi so sánh, một số xe khả nghi bị loại bỏ, cuối cùng chúng ta xác định một xe máy màu đỏ." Chu Gia Húc đến bên máy chiếu, chiếu lên màn hình một bức ảnh.

"Đây là một chiếc xe máy Ling Shan cũ, được camera quay lúc 11 giờ đêm 3/6, có hai người đội mũ bảo hiểm, người sau có dáng rất giống Chu Vi Siêu."

Sau đó, Chu Gia Húc lấy thêm ảnh: "Đây là 11 giờ đêm 7/6, lúc này xe chỉ có một người, dáng giống người đêm 3/6."

"Theo ta, người này rất có thể là hung thủ, cao trung bình, đội mũ bảo hiểm nên không rõ mặt, mặc áo phông đen, quần

xám đậm, giày da đen.”

“Biển số xe máy bị che, chắn bùn sau hỏng một góc.”

Đinh Tích Phong xem kỹ, hỏi: “Có truy được nguồn gốc xe không?”

Chu Gia Húc đáp: “Chỉ dựa vào camera gần Thôn Hàn Gia là không đủ, chúng ta định dùng hệ thống Giám sát Thiên Võng để truy, tạm thời chưa tìm được nguồn gốc.”

Đinh Tích Phong khen: “Tốt, cứ theo hướng đó mà điều tra, truy được xe sẽ tìm được người.”

……

Tối hơn sáu giờ, Nhà hàng Tứ Quý.

Trong phòng riêng trên tầng hai, Hoàng Khiết Khiết ngồi trên chiếu tatami ăn cơm trứng cuộn.

Vương Đình đẩy cửa bước vào, ngồi đối diện nàng, “Nhóc ham ăn, mùi vị thế nào?”

Hoàng Khiết Khiết nhe răng khểnh, “Rất ngon, giống như ta tưởng tượng.”

“Sao chỉ có một mình ngươi về? Hàn Bân đâu?”

“Thủ tục vụ án giết người ở nhà tắm đã xong, hôm nay hắn không có việc gì, nên tan làm đúng giờ. Tổ trưởng chắc đang họp, có lẽ phải đợi một lát.”

Vương Đình nhíu mày, “Đã lâu như vậy rồi mà tên tội phạm trốn thoát Chu Vi Siêu vẫn chưa bị bắt sao?”

Hoàng Khiết Khiết sửng sốt, đặt thìa xuống, “Tổ trưởng không nói với ngươi à?”

“Nói gì?”

“Chu Vi Siêu đã được tìm thấy rồi.”

Vương Đình ngạc nhiên, “Khi nào tìm thấy?”

Hoàng Khiết Khiết nhỏ giọng nói, “Chiều hôm qua, vẫn là tổ trưởng dẫn người tìm được, đội trưởng còn khen hắn nữa, chỉ có điều tìm thấy không phải người sống, mà là người chết.”

“Ngươi nói Chu Vi Siêu đã chết rồi?”

“Đúng vậy.”

Vương Đình chống cằm bằng tay phải, tỏ ra trầm tư.

Hoàng Khiết Khiết ăn một miếng cơm trứng cuộn, quan tâm hỏi, “Sao vậy?”

Vương Đình trả lời qua loa, “Ồ, không có gì.”

Hoàng Khiết Khiết đề nghị, “Chu Vi Siêu chết rồi, cũng không cần lo lắng buổi tối không an toàn nữa, ăn xong cơm có muốn đi dạo một vòng trung tâm mua sắm không?”

Vương Đình lắc đầu, “Hôm nay hơi mệt, ta không đi đâu.”

“Chán thật.” Hoàng Khiết Khiết hừ một tiếng.

Hoàng Khiết Khiết ăn xong cơm, nói chuyện với Vương Đình một lúc, đợi Hàn Bân đến Nhà hàng Tứ Quý nàng mới rời đi.

Từ lần trước cùng đi khu nghỉ dưỡng, nàng rất ít khi làm bóng đèn nữa.

Nhìn theo Hoàng Khiết Khiết rời đi, Hàn Bân cười nói, “Không tồi, nhận thức của đồng chí Hoàng Khiết Khiết ngày càng cao rồi.”

Vương Đình trừng mắt nhìn Hàn Bân, mở miệng nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

“Sao vậy? Có chuyện gì cứ nói với ta.” Hàn Bân hỏi.

Vương Đình do dự một lát, "Ngươi… tối nay muốn ăn gì?"

Hàn Bân đề nghị, "Gói một số món ở nhà hàng, chúng ta mang về ăn."

Vương Đình nghĩ một chút, cuối cùng cũng không nói ra, đáp, "Được, vậy thì bánh khoai tây và sushi, mang về cũng tiện hâm nóng."

Hàn Bân cười nói, "Có gu thật."

Nhìn theo Vương Đình vào bếp, nụ cười của Hàn Bân biến mất.

Là một cảnh sát hình sự xuất sắc, hắn rất cảnh giác, hắn cảm thấy Vương Đình có chút khác thường.

Liên tưởng đến việc Hoàng Khiết Khiết rời đi, hắn mơ hồ đoán được điều gì đó.

Ngay sau đó, Hàn Bân lại nở nụ cười, lý do hắn không nói về việc Chu Vi Siêu bị giết, một là vì Phùng Bảo Quốc đã ra lệnh giữ bí mật.

Thứ hai, hắn cũng có chút toan tính riêng.

Chu Vi Siêu có tiền án giết phụ nữ, việc hắn vượt ngục khiến nhiều người hoang mang lo sợ, Hàn Bân lấy danh nghĩa bảo vệ Vương Đình để ở lại nhà nàng, thực sự cũng là quan tâm đến nàng.

Giờ Chu Vi Siêu đã chết, theo lý thuyết, hắn cũng không cần thiết phải ở lại nhà Vương Đình nữa.

Hàn Bân đoán rằng Vương Đình có lẽ đã biết chuyện Chu Vi Siêu bị giết từ Hoàng Khiết Khiết, nhưng vì nàng không nói ra, Hàn Bân cũng vui vẻ giả ngốc…

Sáng hôm sau.

Vừa đến cục cảnh sát, Mã Cảnh Ba đã triệu tập mọi người họp.

Mã Cảnh Ba vẫy tay, "Người đến gần đủ rồi, đóng cửa lại, chúng ta họp."

"Hôm qua trước khi tan làm, chúng ta đã họp tổng kết một lần, những điểm lớn đội trưởng đã nói rất rõ ràng. Ta mở cuộc họp sáng nay, một là vì khoa kỹ thuật có manh mối mới, hai là để sắp xếp nhiệm vụ hôm nay."

Chương 821: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đầu tiên, ta nói về điều tra của khoa kỹ thuật, họ đã kiểm tra chứng cứ tìm thấy tại hiện trường, trên một chai rượu có DNA của nạn nhân, chai rượu khác cũng có DNA, nhưng không phải của nạn nhân."

"Khoa kỹ thuật cũng giám định cái xẻng tại hiện trường, phát hiện trên cán xẻng có DNA, khớp với DNA trên chai rượu kia. Theo phân tích của vụ án và hiện trường, rất có khả năng đó là DNA của hung thủ."

"Chứng cứ này rất quan trọng, cung cấp cơ sở vững chắc cho cuộc điều tra tiếp theo của chúng ta."

Hàn Bân cũng tinh thần phấn chấn, đối với một vụ án, chứng cứ buộc tội là quan trọng nhất, và chứng cứ mới phát hiện bởi khoa kỹ thuật có thể dùng làm chứng cứ buộc tội.

Hai chai rượu nhỏ cùng với thi thể nạn nhân bị chôn cùng nhau, cho thấy người này đã từng đến hiện trường, hơn nữa còn uống rượu cùng nạn nhân.

Chứng cứ trên cái xẻng cũng rất quan trọng, cái xẻng đó có lẽ được dùng để chôn nạn nhân và chứng cứ, và điều này chính là hành động của hung thủ hoặc đồng bọn của hắn.

Chỉ cần chứng minh được hung thủ có động cơ phạm tội nhất định, thì với những chứng cứ này đủ để định án.

Mã Cảnh Ba nhìn mọi người, "Mọi người có câu hỏi gì không?"

Mọi người đều im lặng.

Mã Cảnh Ba tiếp tục nói, "Vậy ta sẽ sắp xếp nhiệm vụ."

"Chu Gia Húc, ngươi dẫn đội hai tiếp tục điều tra hôm qua, nhanh chóng tìm ra chiếc xe máy mà nghi phạm đã sử dụng, đội trưởng rất mong chờ vào manh mối này."

Chu Gia Húc ưỡn ngực, lớn tiếng đáp, "Vâng."

"Hàn Bân, ngươi liên hệ với gia đình Lý Đông Chí, bảo họ đến cục cảnh sát làm biên bản sớm."

"Còn gia đình Vương Lập Phi, thì ngươi đích thân làm biên bản."

"Vâng."

Mã Cảnh Ba gập sổ ghi chép lại, nói, "Mọi người có câu hỏi gì không? Không có thì giải tán. Đi điều tra những gì cần điều tra."

Hàn Bân dẫn người trở lại văn phòng.

Vương Tiêu và Giang Dương bị Mã Cảnh Ba giữ lại.

Lý Cầm chịu trách nhiệm liên hệ với cha và em gái của Lý Đông Chí.

Hàn Bân châm một điếu thuốc, xem tin tức trong thành phố.

Phần lớn tin tức Hàn Bân chỉ xem tiêu đề, chỉ có những tin liên quan đến công việc hoặc những tin mà hắn quan tâm mới nhấp vào xem.

Lý Cầm tắt điện thoại bước tới, "Tổ trưởng, ta đã liên hệ với em gái của Lý Đông Chí, nàng nói vì việc Lý Đông Chí vượt ngục mà cha nàng lo lắng đến mức đổ bệnh, đang nằm trên giường dưỡng bệnh, tạm thời không thể đến cục cảnh sát. Còn nàng vì phải chăm sóc cha nên tạm thời không thể rời đi,

nói chờ vài ngày cha nàng khoẻ hơn sẽ đến cục cảnh sát làm biên bản.”

Bao Tinh ngáp một cái, “Chờ thêm vài ngày, đến lúc đó hoa cúc cũng nguội rồi.”

Hàn Bân bóp trán, “Hỏi cụ thể địa chỉ, chúng ta đến tận nơi làm biên bản.”

“Vâng.”

Thành phố Cầm Đảo, khu Thành Nam.

Ký túc xá Khí Hóa Lỏng.

Đây là một khu dân cư cũ kỹ, khu dân cư không lớn, chỉ có một toà nhà, trước đây là ký túc xá của công ty khí hóa lỏng.

Sau đó, bù thêm một khoản tiền, căn hộ thuộc về cá nhân.

Nhà ở đây phần lớn là căn hộ hai phòng nhỏ rộng bảy mươi mét vuông, cao năm tầng, không có thang máy.

Những khu dân cư cũ kiểu này, nếu có thể lắp thang máy, giá nhà trên tầng ba trở lên sẽ tăng đáng kể.

Nhưng việc lắp thang máy cần sự đồng ý của toàn bộ cư dân trong toà nhà, thông thường việc lắp thang máy sẽ ảnh hưởng đến ánh sáng, nên tầng một và tầng hai thường sẽ không đồng ý.

Đặc biệt là cư dân tầng một, nếu không được bồi thường thoả đáng, chắc chắn họ sẽ không cho phép thang máy đặt trước cửa nhà mình, điều này không mang lại lợi ích gì cho họ.

Còn ai sẽ bồi thường cho tầng một và tầng hai, nhà phát triển đã không còn, công ty khí hóa lỏng cũng đã phá sản, chỉ có cư dân tầng trên bồi thường.

Đây là một vấn đề rất thực tế, dù lắp thang máy sẽ làm tăng giá nhà của tầng trên, nhưng cư dân tầng trên vẫn không muốn

bỏ tiền bồi thường cho cư dân tầng dưới, chuyện này cơ bản rất khó đàm phán.

Một chiếc SUV màu đen tiến vào khu dân cư, Hàn Bân, Lý Cầm, Bao Tinh ba người xuống xe.

Hàn Bân theo thói quen quan sát khu dân cư, không thấy có camera giám sát rõ ràng, cũng không có bảo vệ ở cổng.

Lý Cầm nói, "Cha của Lý Đông Chí sống ở khu nhà 2, phòng 102."

Bao Tinh chỉ về phía khu nhà trước mặt, "khu nhà 2 chính là cái ở giữa kia."

Ba người tiến vào khu nhà 2, dưới cầu thang để vài chiếc xe đạp cũ kỹ đã phủ đầy bụi, có một chiếc xe đạp còn rơi xích, có thể đi được hay không còn chưa rõ.

"Cốc cốc cốc." Lý Cầm gõ cửa.

"Ai đó?" Bên trong nhà vọng ra tiếng của một người phụ nữ.

"Ta là Lý Cầm của đội cảnh sát hình sự thành phố, trước đó đã liên hệ với ngươi."

"Kẹt kẹt…" Cửa mở, một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi đứng ở cửa, cẩn thận nhìn Lý Cầm, rồi nhìn Hàn Bân và Bao Tinh.

Hàn Bân chào hỏi, "Ngài khoẻ, xin hỏi có phải là Lý Đông Mai không?"

"Là ta."

"Ta là tổ trưởng Hàn Bân của đội cảnh sát hình sự thành phố, cũng là người phụ trách vụ án này, muốn lấy lời khai của ngài và cha ngài."

Lý Đông Mai gật đầu, tránh sang một bên, “Các ngươi vào đi.”

Phòng khách không lớn, bên trong chất đầy đồ đạc, trông có chút bừa bộn, trong nhà còn có một mùi khó chịu, như là mùi mốc, lại như là mùi nước tiểu.

Chương 822: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Đông Mai nói, "Cha ta sống một mình trong căn nhà này, đã lớn tuổi, không muốn dọn dẹp nhà cửa, có một số đồ đạc không nỡ vứt, nên trong nhà hơi bừa bộn."

"Ngươi không sống ở đây?"

"Đúng, ta sống với chồng và con trai, con gái, còn phải đi làm, cũng bận rộn lắm."

Hàn Bân gật đầu, có hai đứa con, còn phải chăm sóc người già, thực sự không dễ dàng.

"Lý Đông Chí sống ở đâu?"

"Hắn sống ở phòng Tây, cha ta sống ở phòng Đông, nhưng hắn cũng không phải người chăm chỉ, trước đây chưa vào tù cũng không dọn dẹp nhà, vẫn phải đợi ta nghỉ ngơi qua đây giúp."

"Lý Đông Chí vẫn độc thân?"

"Hắn chưa từng kết hôn, có quen bạn gái, nhưng đều không lâu, ta cũng không muốn hỏi nhiều…"

Lúc này, trong phòng Đông vọng ra tiếng nói, "Ai ngoài đó?"

"Cha, là cảnh sát đến rồi."

"Ồ, mời cảnh sát vào đi, ta cũng muốn nói chuyện với họ, Đông Chí giờ thế nào rồi?"

Lý Đông Mai làm động tác mời, dẫn Hàn Bân ba người vào phòng Đông.

Vừa vào cửa đã thấy một chiếc giường, trên giường nằm một người đàn ông khoảng sáu mươi tuổi, đang chống giường ngồi dậy.

Lý Đông Mai nhanh chóng đi vài bước, đỡ người đàn ông ngồi dậy.

Thấy đối phương còn muốn đứng lên, Hàn Bân nhanh chóng ngăn lại, "Đại gia, ngài không cần đứng dậy, ngồi nói chuyện là được rồi."

"Không sao, ta đứng dậy được, cảnh sát đến, sao ta có thể ngồi, không lễ phép."

Hàn Bân khách sáo nói, "Đại gia, ngài không cần khách sáo, chúng ta hôm nay đến thăm ngài, nói chuyện một lúc."

Khách sáo thì khách sáo, nhưng việc hỏi han cơ bản vẫn phải làm, "Đại gia, ngài tên là gì?"

"Ta tên Lý Hồng Sơn, trước đây là nhân viên của công ty khí hóa lỏng."

Hàn Bân hỏi, "Sức khỏe của ngài thế nào?"

Lý Hồng Sơn thở dài, "Ôi, bệnh cũ rồi, không chết được, mà sống không xong, nếu chết được, cũng là yên ổn rồi."

Lý Cầm an ủi, "Đại gia, đừng nói như vậy, giờ điều kiện sống tốt rồi, sống lâu trăm tuổi rất nhiều, ngài còn trẻ mà."

"Không dám nghĩ, không dám nghĩ, nguyện vọng duy nhất của ta là thấy con trai ra tù." Lý Hồng Sơn vẻ mặt có chút ảm đạm, nhìn Hàn Bân, rồi nhìn Lý Cầm, ánh mắt lộ vẻ quan tâm.

"Cảnh sát, Đông Chí giờ thế nào rồi? Sức khỏe ổn không?"

Hàn Bân nói, “Hắn đã qua khỏi nguy hiểm, đang điều trị, ngài không cần lo lắng.”

Lý Hồng Sơn thở phào, lại thở dài, “Hắn sao lại ngốc như vậy, sao lại làm chuyện như thế, có xứng với đất nước không? Có xứng với người vợ quá cố của ta không?”

“Ta sớm đã nói với hắn, phải sống cho tốt, làm việc chính đáng, nhưng hắn cứ không nghe, cuối cùng cũng hại người hại mình…”

Nói đến đây, Lý Hồng Sơn có chút xúc động, ho khan, “Khụ khụ…”

Lý Đông Mai nhanh chóng vỗ lưng cho Lý Hồng Sơn, “Cha, sao lại kích động nữa rồi, ta đã nói rồi mà, sau này chuyện của anh đừng quan tâm nữa.”

Lý Hồng Sơn hít sâu, “Ta không sao, không sao…”

“Đối với vụ án năm đó của Lý Đông Chí, ngài biết bao nhiêu?”

Lý Hồng Sơn là người cuối cùng đến thăm Lý Đông Chí, nếu muốn truyền tin ra ngoài, hắn là người nghi ngờ nhất.

Lấy lời khai chắc chắn phải tách hai người ra làm hiệu quả hơn, nhưng Lý Hồng Sơn đã lớn tuổi, sức khỏe cũng không tốt, Hàn Bân có chút lo lắng, thật sự trong quá trình hỏi han mà ông già xảy ra chuyện, ai cũng không gánh nổi.

Nên không yêu cầu Lý Đông Mai rời đi.

Lý Hồng Sơn lộ vẻ bất đắc dĩ, “Đều tại ta, từ nhỏ đã chiều hư nó, học hành không đàng hoàng, chỉ biết đánh nhau với bạn, sau đó sớm nghỉ học. Nó còn nhỏ, theo mấy người ngoài xã hội, không học được điều tốt, toàn học trộm gà bắt chó.”

“Sau này, ta muốn quản cũng không quản được. Càng ngày càng nổi loạn, ta càng quản, nó càng làm ầm lên.”

“Trước đây, còn là ăn trộm vặt, ta còn giữ chút hy vọng, hy vọng nó kết hôn sẽ thay đổi tính tình, tìm vợ sống tốt.”

“Ai ngờ, trong một lần trộm cắp, đâm chủ nhà bị thương, trở thành cướp có vũ trang, bị kết án hai mươi năm, người có bao nhiêu cái hai mươi năm, đợi nó ra tù, đời này cũng coi như xong rồi…”

“Ngài biết Chu Vi Siêu không?”

“Ai?”

Hàn Bân nhắc lại, “Chu Vi Siêu?”

Lý Hồng Sơn lắc đầu.

Bên cạnh, Lý Đông Mai xen vào, “Ta biết, là tên tội phạm vượt ngục lần này, nghe nói… anh trai ta ban đầu muốn vượt ngục cùng hắn, đây cũng là lần đầu tiên nghe thấy tên hắn.”

Hàn Bân tiếp tục hỏi, “Về việc Lý Đông Chí vượt ngục lần này, các ngươi có phát hiện gì bất thường không?”

Lý Đông Mai lắc đầu, “Không có, nhà tù nghiêm ngặt như vậy, ai có thể nghĩ rằng hắn sẽ trốn ra ngoài.”

Lý Hồng Sơn cũng lắc đầu, không nhịn được lại thở dài.

“Tối ngày bảy tháng sáu, từ mười giờ đến hai giờ sáng, các ngươi ở đâu?”

Lý Đông Mai nói, “Ta ở nhà.”

“Ai có thể chứng minh?”

“Chồng và con cái của ta có thể làm chứng, sao vậy? Có vấn đề gì không?”

“Hỏi theo lệ thôi.” Hàn Bân nói qua loa, rồi nhìn Lý Hồng Sơn, “Lý Đại Gia, tối đó ngài ở đâu?”

Lý Hồng Sơn theo phản xạ nói, “Ở nhà, ta có thể đi đâu.”

“Ai có thể chứng minh?”

“Không có, chỉ mình ta.”

Hàn Bân hỏi thăm một hồi, không có manh mối nào giá trị, thu thập DNA của Lý Hồng Sơn ba người rời đi.

Lý Hồng Sơn muốn tiễn ba người, nhưng nhìn tình trạng sức khỏe của ông ta không tốt lắm, đi lại khó khăn, Hàn Bân nhanh chóng ngăn lại.

Chương 823: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Đông Mai tiễn ba người đến cửa.

Lý Cầm do dự một lát, lấy ra hai trăm đồng từ túi, đặt vào tay Lý Đông Mai.

“Cảnh sát Lý, ngài có ý gì?” Lý Đông Mai ngạc nhiên.

Lý Cầm nói, “Đây là chút lòng thành của ta, cũng không giúp được gì nhiều.”

“Thật ngại quá.”

“Nhận đi, cũng không nhiều, mua chút đồ bổ cho cha ngài.” Lý Cầm có thể thấy rằng gia đình này không giàu có, thậm chí có thể nói là nghèo.

Lý Đông Mai mím môi, “Cảm ơn, ngài là người tốt.”

“Về đi.” Lý Cầm vẫy tay, cùng Hàn Bân hai người rời đi.

Lý Đông Mai tiễn đến cửa khu nhà, đến khi chiếc SUV màu đen rời khỏi khu dân cư, nàng mới trở lại nhà…

…

Một chiếc SUV màu đen.

Bao Tinh hỏi, “Tổ trưởng, ngươi nói cha con họ có vấn đề không?”

Hàn Bân lắc đầu, “Không nhìn ra.”

Nếu hỏi một người có ăn sáng không, bất kể đối phương trả lời thế nào, đúng hay sai, cũng rất khó nhìn ra.

Nguyên nhân rất đơn giản, vấn đề này không quan trọng, không để tâm, cũng không ảnh hưởng gì, tự nhiên sẽ không đầu tư tình cảm gì.

Lý Hồng Sơn hiện giờ chính là trường hợp này, Hàn Bân phát hiện trong ánh mắt của ông ta có sự lạnh nhạt, dường như đối với mọi thứ đều không quan tâm.

Càng để tâm điều gì, càng dễ lo lắng, mắc sai lầm.

Nếu một người không để tâm, cũng không biết lo lắng là gì, trong lòng và cơ thể sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Trong trường hợp này, rất khó để phán đoán cảm xúc thực sự của một người.

Theo tình hình của Lý Hồng Sơn, ông ta có lẽ rất yêu chiều con trai, thậm chí coi Lý Đông Chí quan trọng hơn bản thân, Lý Đông Chí vốn là tội phạm nặng, giờ lại thêm việc vượt ngục thất bại, án tù sẽ tiếp tục nặng thêm.

Thật lòng mà nói, với tình trạng sức khỏe hiện tại của Lý Hồng Sơn, rất khó để ông ta thấy được ngày Lý Đông Chí ra tù.

Ngươi dù có giết ông ta ngay bây giờ, ông già có khi còn coi là một sự giải thoát, ông ta còn sợ gì nữa.

Nói trắng ra, ông già này đã mất hết hy vọng, cũng không có cảm xúc nào nữa.

Đối với người như vậy, phân tích vi biểu cảm của Hàn Bân khó mà có tác dụng.

Trừ khi, liên quan đến chuyện của Lý Đông Chí, nhưng tình trạng hiện tại của Lý Đông Chí, chỉ có thể ngồi tù suốt đời.

Dù có được giảm án, cũng là Lý Đông Chí tự thú, ông già này cũng không giúp được gì.

Hàn Bân châm một điếu thuốc, hút một hơi, "Chị Lý, về kiểm tra hồ sơ liên lạc của hai người, xem có người nào khả nghi không."

"Được." Lý Cầm đáp.

Hàn Bân gõ tàn thuốc, "Đây không xa nhà tù Thành Nam phải không?"

"Đúng, đi tiếp, lên đường Hối Tân, đi khoảng mười mấy phút là đến."

Hàn Bân nghĩ một chút nói, "Đi một chuyến đến Nhà tù Nam Thành."

"Tổ trưởng, đã có mấy đợt cảnh sát đến rồi, chúng ta đi còn có tác dụng không?" Bao Tinh nói.

Hàn Bân nói, "Đi rồi, có tác dụng hay không không biết, không đi, chắc chắn là không."

…

Hai mươi phút sau, ba người đến Nhà tù Nam Thành, vị trí này hơi hẻo lánh, phía sau là cánh đồng lúa mì vàng óng.

Người tiếp đón Hàn Bân và mọi người là phó giám đốc nhà tù, Chư Hải Kiến, hơn bốn mươi tuổi, tóc thưa thớt, có chút mập.

"Chư giám đốc, làm phiền ngài rồi." Hàn Bân khách sáo nói.

"Tổ trưởng Hàn khách sáo quá, chúng ta từ trên xuống dưới đều mong sớm giải quyết vụ án này." Chư Hải Kiến thở dài.

Vụ vượt ngục này ảnh hưởng rất lớn đến Nhà tù Nam Thành, từ trên xuống dưới đều bị kỷ luật, thái độ quan trọng

không cần nói cũng biết, nếu không cũng không phái một phó giám đốc đích thân tiếp đón.

"Tổ trưởng Hàn, có muốn ta dẫn ngươi đi xem chỗ họ vượt ngục không?"

Hàn Bân không hứng thú với việc họ vượt ngục thế nào, nghiên cứu cách họ trốn khỏi nhà tù, sau đó phòng ngừa là việc của nhà tù, Hàn Bân muốn bắt hung thủ giết chết Chu Vi Siêu.

"Chư giám đốc, không cần phiền phức vậy đâu, ngài cho ta xem đồ đạc của hai người vượt ngục, và giám sát thăm nuôi là được."

"Được, các ngươi theo ta."

Chư Hải Kiến nói, "Lý Đông Chí và Chu Vi Siêu không ở cùng một phòng giam, mỗi phòng giam có tám người, không có nhiều không gian và đồ đạc cá nhân, đồ đạc của hai người sau khi có ý định vượt ngục đã bị kiểm tra, không phát hiện manh mối nào giá trị."

Hàn Bân đề nghị, "Vậy trước tiên xem giám sát thăm nuôi đi."

"Được, phòng giám sát ở phía trước."

"Đúng rồi, video giám sát thăm nuôi của nhà tù các ngươi lưu trữ được bao lâu?"

Chư Hải Kiến nghĩ một chút nói, "Khoảng hơn một tháng, chưa đến hai tháng."

"Thời gian ngắn quá!" Hàn Bân cau mày, thông thường video giám sát nhà tù được lưu trữ từ vài tháng đến vài năm.

Chư Hải Kiến bất đắc dĩ nói, "Chúng ta cũng muốn lưu lâu hơn, nhưng thiết bị chủ yếu đã cũ, không đạt yêu cầu đó, có lòng mà không đủ sức."

Hàn Bân cũng không nói thêm, nhà tù này nếu không có vấn đề, Chu Vi Siêu cũng không thể trốn thoát.

Còn là vấn đề của con người hay thiết bị, đó là vấn đề của lãnh đạo cấp trên, không liên quan đến hắn.

Phòng giám sát nhà tù Thành Nam.

Phòng giám sát là một văn phòng hơn hai mươi mét vuông, vẫn dùng màn hình máy tính kiểu cũ, mỗi máy tính giám sát một khu vực khác nhau.

Phòng giám sát chỉ có hai cảnh sát, thấy Chư Hải Kiến vào, nhanh chóng đứng dậy chào.

Chương 824: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân dù chưa từng làm việc trong hệ thống nhà tù, nhưng cũng đã gặp qua.

Khi huấn luyện, họ cũng đã tham quan một số nhà tù, ấn tượng sâu sắc nhất là Nhà tù thứ hai Tuyền Thành.

Đây là một nhà tù mới xây không lâu, không nói đến các cơ sở khác, chỉ riêng phòng giám sát đã khác nhiều.

Phòng giám sát Nhà tù thứ hai Tuyền Thành hoàn toàn hiện đại hóa, giống trung tâm giám sát giao thông, một bức tường lớn toàn màn hình, phía trước vài mét là một dãy máy tính, trước máy tính ngồi bốn cảnh sát theo dõi tình hình giám sát.

Đôi bên giới thiệu sơ qua, Hàn Bân ba người bắt đầu xem giám sát.

Hàn Bân phụ trách xem giám sát của Chu Vi Siêu, Lý Cầm phụ trách xem giám sát của Lý Đông Chí, Bao Tinh phụ trách xem giám sát của Vương Lập Phi.

Xem giám sát quan trọng nhất là tỉ mỉ, kiên nhẫn và quan sát tốt, Hàn Bân quan sát tốt nhất, nhưng về tỉ mỉ và kiên nhẫn thì không bằng Lý Cầm.

Hàn Bân xem giám sát phòng thăm nuôi, thời gian video giám sát không dài.

Thời gian thăm nuôi của nhà tù có quy định, mỗi tháng được thăm một đến hai lần, mỗi lần 30 phút, trường hợp đặc

biệt cần kéo dài thời gian, phải được bộ phận nghiệp vụ phê duyệt, nhưng tối đa không quá một giờ.

Video giám sát phòng thăm nuôi chỉ lưu trữ hơn một tháng, trong thời gian này Chu Vi Siêu có hai lần thăm nuôi, một lần là vợ Mao Á Mai, còn một lần là em trai Chu Vi An.

Phòng thăm nuôi là một căn phòng hình bầu dục, bên trong ngồi là phạm nhân, bên ngoài là gia đình thăm nuôi, ở giữa cách nhau bằng kính cường lực, có thể nhìn thấy nhau, nhưng kính cường lực có khả năng cách âm nhất định, trò chuyện cần dùng điện thoại màu xanh kiểu cũ.

"Chư giám đốc, điện thoại màu xanh ở phòng thăm nuôi có ghi âm không?"

"Có."

"Phiền ngài điều ba cuộc ghi âm ra."

"Chờ một lát, ta đi sắp xếp."

Nhân cơ hội này, Hàn Bân xem video giám sát thăm nuôi, giám sát ở trên nóc phòng, góc độ không tốt lắm, chỉ có thể nhìn thấy mặt bên, nhưng có thể phân biệt được thân phận người thăm nuôi.

Hàn Bân đối chiếu một chút, người thăm nuôi đúng là Lý Hồng Sơn và Lý Đông Mai.

Hàn Bân dù hiểu ngôn ngữ cơ thể, nhưng từ góc độ này, rất khó nhìn thấy đầy đủ miệng hai người, chỉ có thể phân biệt một số khẩu hình đặc biệt, nhưng toàn bộ nội dung trò chuyện, Hàn Bân cũng không thể phán đoán chính xác.

May thay, Chư Hải Kiến mang ghi âm cuộc gọi đến thăm, Hàn Bân ba người bắt đầu nghe ghi âm.

Nói thật, hiệu quả ghi âm không tốt lắm, thêm vào đó em trai Chu Vi Siêu có chút giọng địa phương, Hàn Bân nghe hơi

khó, đôi khi còn phải dừng lại, nghĩ xem đối phương nói gì.

Hàn Bân đã làm biên bản với Chu Vi An, cảm thấy tiếng phổ thông của đối phương cũng được, còn trong ghi âm cuộc gọi, hắn lại luôn nói tiếng địa phương với Chu Vi Siêu.

Mười dặm khác âm, trăm dặm khác tục, dù mọi người đều là người thành phố Cầm Đảo, nhưng Hàn Bân nghe vẫn có chút khó khăn.

Chu Vi Siêu rõ ràng nói tiếng phổ thông rất tốt, nhưng trong ghi âm giám sát lại nói tiếng địa phương, Hàn Bân thấy rằng có hai khả năng.

Khả năng thứ nhất, hắn cố tình, muốn người nghe không rõ, cố ý che giấu gì đó.

Khả năng thứ hai, đây là bản năng, không phải hắn cố ý.

Trường hợp này trong cuộc sống rất thường thấy, nếu ngươi quan sát kỹ, sẽ phát hiện nhiều người vừa nói được tiếng địa phương, vừa nói được tiếng phổ thông.

Bình thường nói chuyện với bạn bè có thể dùng tiếng phổ thông, nhưng gặp mẹ mình sẽ không tự chủ nói tiếng địa phương, có khi ngươi cũng không phát hiện ra.

Hàn Bân cũng có trải nghiệm này, và nguyên nhân của trường hợp này, Hàn Bân cũng thấy có hai khả năng, khả năng thứ nhất là do thói quen, từ nhỏ đã nói tiếng địa phương với mẹ, là bản năng sinh lý.

Khả năng thứ hai là, mẹ ngươi nói tiếng địa phương trước, kéo ngươi nói tiếng địa phương theo.

Ghi âm cuộc gọi của anh em Chu Vi Siêu, Hàn Bân nghe rất kỹ, nghe xong, không phát hiện có vấn đề gì, cũng không nói đến việc vượt ngục, cũng không có ám chỉ gì.

Hàn Bân phân tích, Chu Vi An nói tiếng địa phương, khả năng thứ hai lớn hơn, có lẽ là thấy anh mình không tự chủ nói tiếng địa phương.

Khi Hàn Bân định nghe lại một lần nữa, Lý Cầm bên cạnh gọi, "Tổ trưởng, ta phát hiện vấn đề rồi."

"Vấn đề gì?"

"Ghi âm cuộc gọi thăm nuôi của Lý Hồng Sơn, dường như có ám chỉ." Lý Cầm lấy giấy bút, viết vài chữ, 'Nhà mới, phía đông, xe máy, đón ngươi.'

Sau đó, Lý Cầm phát một đoạn ghi âm, "Cha, sức khỏe ngài dạo này thế nào?"

"Tốt, ta mới đi kiểm tra."

"Con không thể ở bên phụng dưỡng, xin lỗi ngài, ngài muốn ăn gì thì nói với Đông Mai, nhất định phải giữ sức khỏe."

"Yên tâm, ta sẽ giữ sức khỏe, ta muốn chờ ngươi ra tù, thấy ngươi cưới vợ sinh con, nối dõi tông đường cho nhà họ Lý. Ngươi ở trong đó cũng phải ngoan, cố gắng ra sớm."

"Con sẽ ngoan, con nhất định sẽ ngoan."

"Vậy thì tốt, đã chuẩn bị sẵn nhà mới cho ngươi, ở phía đông nhà cũ, đợi ngươi ra sẽ có người đón ngươi."

"Con biết rồi, con nhất định sẽ ngoan, không để ngài thất vọng nữa."

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt…"

Ghi âm tạm dừng.

Lý Cầm nói với Hàn Bân bên cạnh, "Tổ trưởng, có muốn nghe lại lần nữa không."

Hàn Bân gật đầu, "Nghe lại lần nữa."

Chương 825: Tiêu Đề 《Ẩn》

Một lát sau, ghi âm phát lại, mọi người lại nghe kỹ lần nữa.

Hàn Bân cơ bản có thể xác định, ghi âm này có vấn đề.

Ghi âm có vấn đề, chủ yếu tập trung vào một câu, "Vậy thì tốt, đã chuẩn bị sẵn nhà mới cho ngươi, ở phía đông nhà cũ, đợi ngươi ra sẽ có người đón ngươi."

Câu này có vẻ như một người cha mong con sớm ra tù, nếu không hiểu tình hình thực tế, có khi còn tin là thật, nhưng Hàn Bân đã đến nhà Lý Hồng Sơn, biết tình trạng nhà hắn.

Nhà Lý Hồng Sơn trông thế nào cũng không giống có khả năng mua nhà mới.

Theo Hàn Bân, câu này có thể hiểu theo cách khác, nơi ngươi ẩn nấp đã chuẩn bị sẵn, ở phía đông nhà tù, đến lúc đó sẽ có người đón ngươi.

Cuộc trò chuyện của hai người rất cẩn thận, những lời khác đều bình thường, chỉ có câu này có hàm ý.

Nếu chưa từng đến nhà Lý Hồng Sơn, cũng không biết rõ tình trạng gia đình, tự nhiên cũng không thể phán đoán Lý Hồng Sơn có khả năng mua nhà không.

Hàn Bân theo thời gian ghi âm, xem lại video giám sát, so sánh hai bên, phát hiện khi nói câu đó, Lý Hồng Sơn dường như dùng tay chống cằm, đây cũng là lần duy nhất ông ta làm động tác này trong suốt cuộc trò chuyện.

Nếu chỉ xem video, có lẽ không phát hiện vấn đề gì, nhưng kết hợp với ghi âm cuộc gọi, đây dường như là một tín hiệu.

“Chị Lý, ngươi thấy Lý Hồng Sơn có thể là người giúp Chu Vi Siêu vượt ngục không?” Hàn Bân hỏi.

Lý Cầm đáp, “Ta nghiêng về việc ông ta chỉ giúp truyền tin, có phải người tiếp ứng không thì chưa xác định.”

“Hơn nữa, tuổi của Lý Hồng Sơn đã lớn, tình trạng sức khỏe không tốt, ông ta giết người rất khó.”

Bao Tinh nói, “Ta thấy điều này giải thích tại sao hung thủ bỏ thuốc ngủ vào rượu để đánh gục Chu Vi Siêu. Trong trường hợp này giết người không khó.”

“Ôi, ông già này thật biết đóng kịch, suýt nữa bị ông ta lừa.”

Dù Lý Hồng Sơn có phải hung thủ giết Chu Vi Siêu hay không, cơ bản có thể xác định ông ta là người tham gia vụ vượt ngục.

Sao chép lại video và ghi âm cuộc gọi, Hàn Bân và Lý Cầm lập tức trở về cục cảnh sát.

Hàn Bân trở lại cục cảnh sát, trực tiếp đưa DNA của Lý Hồng Sơn đến khoa kỹ thuật để so sánh.

Nếu DNA so sánh thành công, vụ án này có thể tuyên bố phá rồi.

Khi khoa kỹ thuật giám định, Hàn Bân không rảnh rỗi, giao cho Lý Cầm kiểm tra hồ sơ liên lạc của Lý Hồng Sơn và Lý Đông Mai, xem có người liên lạc nào khả nghi.

Hàn Bân tự mình đến văn phòng Mã Cảnh Ba, chuẩn bị báo cáo tình hình.

Mã Cảnh Ba không có ở đó, Hàn Bân trực tiếp đến văn phòng đội trưởng.

“Cốc cốc…” Hàn Bân gõ cửa văn phòng.

“Vào đi.” Trong văn phòng vang lên tiếng Đinh Tích Phong.

“Kẹt kẹt…” một tiếng, Hàn Bân đẩy cửa bước vào.

Chuyện khẩn cấp, Hàn Bân nói thẳng, “Đội trưởng, chúng ta đến nhà tù, phát hiện manh mối mới.”

“Nói, manh mối gì?” Đinh Tích Phong cũng đang đau đầu vì vụ án này, lãnh đạo cấp trên đang giám sát chặt, áp lực rất lớn.

“Chúng ta đến nhà Lý Hồng Sơn, phát hiện điều kiện gia đình ông ta bình thường. Sau đó, chúng ta đến nhà tù, xem video giám sát thăm nuôi, cũng nghe ghi âm cuộc gọi thăm nuôi, từ ghi âm chúng ta nghe thấy vấn đề.”

“Lý Hồng Sơn đã nói một câu, ‘Vậy thì tốt, đã chuẩn bị sẵn nhà mới cho ngươi, ở phía đông nhà cũ, đợi ngươi ra sẽ có người đón ngươi.’”

“Theo ta biết, Lý Hồng Sơn chỉ là một công nhân khí hóa lỏng đã nghỉ hưu, giá nhà ở thành phố Cầm Đảo cao như vậy, ông ta không có khả năng mua nhà mới.”

“Và nhà mới Lý Hồng Sơn nói đến, rất có thể là nhà của nhà họ Tôn ở thôn Hàn Gia, nhà cũ chỉ nhà tù, phía đông có thể là hướng tiếp ứng.”

“Và ta so sánh với video giám sát thăm nuôi, phát hiện khi Lý Hồng Sơn nói câu đó, ông ta làm động tác chống cằm, đây cũng là lần duy nhất ông ta làm động tác này từ khi bắt đầu thăm nuôi, tổng hợp lại, ta thấy Lý Hồng Sơn rất có khả năng là người truyền tin.”

“Còn ông ta có phải người tiếp ứng không, có phải hung thủ giết Chu Vi Siêu không, tạm thời chưa rõ. Ta đã đưa DNA của ông ta đến khoa kỹ thuật để so sánh.”

Đinh Tích Phong bước vài vòng, mặt lộ vẻ nghiêm trọng, “Manh mối này rất quan trọng, ngươi làm rất tốt.”

“Lý Hồng Sơn giờ có ai giám sát không?”

Hàn Bân đáp, “Ta đã cử Bao Tinh qua đó, cũng đã thông báo đồn công an địa phương, nhờ họ hỗ trợ Bao Tinh giám sát.”

Đinh Tích Phong nghĩ một chút, “Theo tình hình hiện tại, Lý Hồng Sơn chắc chắn liên quan đến vụ vượt ngục, dù ông ta không phải hung thủ, cũng có thể đã tiếp xúc với hung thủ.”

“Chúng ta không đợi kết quả của khoa kỹ thuật nữa, trực tiếp bố trí tại hiện trường.” Nếu Lý Hồng Sơn thực sự là hung thủ, Đinh Tích Phong cũng muốn đích thân tham gia bắt giữ.

“Vâng.” Hàn Bân đáp, Đinh Tích Phong có cấp bậc cao hơn hắn nhiều, hai người không có khả năng tranh công.

Có lệnh của Đinh Tích Phong, đội cảnh sát hình sự thành phố bắt đầu hành động.

Đinh Tích Phong liên hệ với Mã Cảnh Ba, giao cho ông ta phụ trách kiểm tra hồ sơ liên lạc của Lý Hồng Sơn.

Đinh Tích Phong điều động nhân lực hiện có, trực tiếp đến khu dân cư ký túc xá khí hóa lỏng bố trí.

Trên xe, Đinh Tích Phong cũng nghe ghi âm cuộc gọi, xem video giám sát thăm nuôi, suy nghĩ giống Hàn Bân, Lý Hồng Sơn có nghi ngờ.

Chương 826: Tiêu Đề 《Ẩn》

Và nghi ngờ rất lớn.

Khu ký túc xá Khí Hóa Lỏng không lớn, bình thường không có người ngoài ra vào, nếu có xe từ ngoài vào, chắc chắn sẽ rất dễ chú ý.

Vì vậy, xe của đội hình sự đều dừng lại bên ngoài, sau đó chia nhỏ từng nhóm, lần lượt vào khu ký túc xá Khí Hóa Lỏng.

Đinh Tích Phong, Hàn Bân, và Chu Gia Húc trốn trong một khu nhà, Chu Gia Húc khẽ nói, "Đại đội trưởng, bất kể kết quả đối chiếu DNA ra sao, Lý Hồng Sơn đều có khả năng là người liên quan đến vụ án, có cần trực tiếp khống chế Lý Hồng Sơn không?"

Đinh Tích Phong do dự một chút, nhìn sang Hàn Bân hỏi, "Ngươi thấy sao?"

Hàn Bân suy nghĩ rồi lắc đầu, "Ta không đề nghị trực tiếp bắt giữ, lão già này sức khỏe và tinh thần đều không tốt, cả người đầy vẻ chết chóc, không quan tâm đến gì cả. Hắn không muốn nói, chúng ta cũng không làm gì được hắn."

Nói thẳng ra, với tình trạng hiện tại của Lý Hồng Sơn, đừng nói là bị bắt vào tù, ngay cả bị tử hình, có khi hắn còn coi đó là một sự giải thoát.

Lý Cầm lên tiếng, "Đại đội trưởng, ta đồng ý với Tổ trưởng Hàn, Lý Hồng Sơn hiện tại chỉ quan tâm đến con trai mình. Tình trạng của Lý Đông Chí ngài cũng biết, hắn chưa chắc sẽ dễ dàng hợp tác với chúng ta."

Đinh Tích Phong suy nghĩ một chút, "Chờ đợi đi."

Nếu đối chiếu DNA thành công, Lý Hồng Sơn là hung thủ giết chết Chu Vi Siêu, thì không cần nói gì thêm, trực tiếp bắt người, kết án.

Nếu đối chiếu DNA không thành công, thì dùng cách khác, cảnh sát cũng có lúc phải nhân đạo, không thể lúc nào cũng cứng nhắc.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, nửa tiếng sau, điện thoại của Hàn Bân reo lên.

"Alo, là ta."

……

"Ngươi nói đi."

Cuộc gọi không dài, chỉ nói vài câu.

Sau khi tắt điện thoại, Hàn Bân nói, "Là khoa kỹ thuật gọi tới, đối chiếu DNA không khớp, Lý Hồng Sơn không phải là hung thủ giết chết Chu Vi Siêu."

Đinh Tích Phong không biểu lộ cảm xúc, cũng không tỏ vẻ thất vọng, hắn vốn dĩ không nghĩ vụ án này sẽ dễ dàng như vậy.

Đinh Tích Phong vỗ vai Hàn Bân, "Chuyện này giao cho ngươi rồi, ta dẫn người về trước."

Hàn Bân đáp lời, rồi nói tiếp, "Đại đội trưởng, giao cho ta không thành vấn đề. Nhưng, Lý Hồng Sơn già rồi, sức khỏe không tốt, bắt hay không bắt?"

"Ngươi đi nói chuyện với hắn trước, tùy tình hình thực tế rồi quyết định bắt hay không."

Hàn Bân gật đầu, "Hiểu rồi."

Thực ra, dù bắt hay không, Lý Hồng Sơn cũng không thể rời khỏi khu dân cư ký túc xá Khí Hóa Lỏng.

Sau khi Đinh Tích Phong rời đi, Hàn Bân dẫn Lý Cầm và Bao Tinh tới gõ cửa nhà Lý Hồng Sơn.

"Cốc cốc…"

"Ai đấy?" Bên trong nhà vang lên tiếng của Lý Đông Mai.

Lý Cầm trả lời, "Bà Lý, là ta."

Lý Đông Mai mở cửa, vẻ mặt ngạc nhiên, "Cảnh sát Lý, Cảnh sát Hàn, các ngươi lại tới à?"

Trong nhà có mùi thơm thoang thoảng, Lý Đông Mai chắc đang nấu ăn.

Hàn Bân không vào ngay, đứng ở cửa nói, "Chúng ta có vài câu hỏi muốn hỏi thêm."

Lý Đông Mai ngạc nhiên, "Vậy được, các ngươi vào đi."

"Ta muốn hỏi riêng ngươi vài câu." Hàn Bân nói xong, không đợi Lý Đông Mai trả lời, tiếp tục hỏi, "Cha ngươi làm ở công ty khí hóa lỏng bao nhiêu năm?"

"Làm cả đời, đến lúc về hưu." Lý Đông Mai đáp.

"Ông cụ một tháng lương hưu bao nhiêu?"

"Hơn hai nghìn."

"Cha ngươi có làm thêm công việc gì khác không? Nhà ngươi có được đền bù giải tỏa, hoặc có nguồn kinh tế khác không?"

Lý Đông Mai thở dài, "Ta cũng muốn lắm. Cha ta là người thật thà, làm ở công ty khí hóa lỏng cả đời. Ban đầu số tiền hai nghìn kia cũng đủ chi tiêu, nhưng anh trai ta nợ nhiều, mỗi tháng ông cụ chỉ còn lại một nghìn, số còn lại đều đi trả nợ."

“Gần đây cha ngươi có mua nhà mới không?”

Lý Đông Mai lắc đầu, “Sao có thể chứ, giá nhà bây giờ cao như vậy, dù có bán cha ta đi cũng không mua nổi cái nhà vệ sinh.”

Qua cuộc nói chuyện với Lý Đông Mai, Hàn Bân càng xác định suy đoán ban đầu của mình.

Lý Đông Mai thắc mắc, “Cảnh sát Hàn, ngài hỏi những điều này làm gì? Liên quan đến cha ta sao?”

“Chỉ là hỏi theo thủ tục thôi, chúng ta vào nhà đi, đừng để ông cụ đợi lâu.” Hàn Bân nói.

Lý Đông Mai dẫn Hàn Bân ba người vào nhà, gọi, “Cha, Cảnh sát Hàn, Cảnh sát Lý lại đến thăm ngài này.”

“Haizz…” Trong nhà vang lên tiếng thở dài, “Mời họ vào đi.”

Hàn Bân bước vào, quan sát xung quanh, “Ông cụ, sức khỏe ngài thế nào?”

“Còn chịu được một thời gian.” Lý Hồng Sơn ngụ ý nói.

“Chúng ta muốn hỏi thêm vài câu.”

Lý Hồng Sơn hỏi ngược lại, “Trước đây chẳng phải đã hỏi rồi sao?”

“Trước đây hỏi không kỹ, muốn bổ sung thêm vài câu.” Hàn Bân nói.

Lý Hồng Sơn ngập ngừng một lúc, ngồi xuống mép giường, “Ngài hỏi đi.”

“Ngài cũng biết, vụ vượt ngục này ảnh hưởng rất lớn, ngoài chúng ta ra còn nhiều đồng nghiệp khác đang điều tra. Sau khi về đến cục, có đồng nghiệp tìm ra manh mối mới, ta muốn

ngài nghe một đoạn ghi âm.” Hàn Bân không muốn đối phương phản cảm, nên không nói là Lý Cầm tìm ra manh mối.

Sau đó, Hàn Bân lấy ra máy tính bảng, phát đoạn ghi âm cuộc nói chuyện giữa Lý Hồng Sơn và Lý Đông Chí.

Lý Hồng Sơn nghe xong, không trả lời ngay, gọi con gái lại, “Đông Mai, mang hai trăm đồng trả lại cho Cảnh sát Lý.”

Lý Cầm vội ngăn lại, “Ông cụ, ngài đừng ngại, đó là chút lòng thành của ta.”

Lý Hồng Sơn cúi đầu thở dài, “Cảnh sát Lý, ta không ngại ít, mà là không dám nhận.”

Chương 827: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Haizz…" Lý Hồng Sơn thở dài, "Ta cả đời thật thà, không làm điều gì xấu, ai ngờ đến già lại không giữ được thanh danh."

"Cha, ngài nói vậy là sao?" Lý Đông Mai ngạc nhiên.

Hàn Bân tranh thủ hỏi, "Ngài có phải đã giúp Chu Vi Siêu và Lý Đông Chí vượt ngục không?"

Lý Hồng Sơn im lặng một lúc, chậm rãi nói, "Đúng, ta có truyền tin giúp họ, ta…"

Lý Hồng Sơn vỗ mạnh vào đầu, "Ta biết mình sai rồi, không nên giúp họ vượt ngục, nhưng ta…"

Lý Hồng Sơn không nói tiếp, dường như chính hắn cũng không thể diễn tả được tâm trạng lúc này.

Lý Đông Mai mặt mày khó coi, "Cha, sao ngài lại làm thế?"

Lý Hồng Sơn giọng đầy bất lực, "Sao à? Cũng chỉ vì muốn anh ngươi sớm ra ngoài, ta không muốn nhìn hắn ở trong đó cả đời."

Lý Đông Mai không đồng ý, "Ngài thật ngốc, anh có ra ngoài bằng cách này cũng không thể sống yên ổn, còn không bằng ở trong đó."

Lý Hồng Sơn nói, "Ta hiểu tính anh ngươi, hoạt bát, nếu cứ bị giam mãi, con người sẽ hỏng mất."

“Hắn đã hỏng rồi!” Lý Đông Mai nói, quay đầu không dám nhìn cha mình.

“Có lẽ vậy.” Lý Hồng Sơn cười chua chát.

Hàn Bân nghiêm mặt hỏi, “Lý Hồng Sơn, ngươi biết mình đang phạm tội không?”

“Ta biết. Cảnh sát Hàn, xin lỗi đã làm phiền các ngài.” Lý Hồng Sơn giơ tay ra, “Các ngươi bắt ta đi, ta sẵn lòng đi theo các ngươi về cục.”

Hàn Bân nhìn Lý Hồng Sơn, hắn không rõ sức khỏe trước đây của lão già này ra sao, nhưng hiện giờ hắn không còn chút sức sống, đi đứng cũng không vững, bắt hắn rồi còn phải chăm sóc kỹ.

“Lý Hồng Sơn, chúng ta là cảnh sát, phục vụ nhân dân, không phải lúc nào cũng cứng nhắc, chỉ cần ngươi khai rõ tình hình, ta có thể cân nhắc giảm nhẹ hình phạt, thậm chí có thể được hoãn án.”

“Không, cảnh sát, các ngươi bắt ta đi, như vậy ta cũng thấy yên lòng hơn.” Lý Hồng Sơn nói.

Lý Đông Mai khuyên, “Cha, sao ngài nói thế, ngài già rồi, chết ở đồn cảnh sát thì sao, ngài không phải gây thêm phiền cho họ à. Người ta đã rộng lượng, ngài cứ khai ra, tranh thủ cơ hội giảm án.”

Lý Hồng Sơn do dự, cúi đầu, “Ta thừa nhận ta sai, nhưng ta không có gì để khai.”

Lý Cầm nói, “Ông Lý, ngài đừng lo, chỉ cần kể lại sự việc cho chúng ta là được.”

Lý Cầm biết lúc này không thể cứng rắn, chỉ có thể dùng tình cảm để thuyết phục.

Lý Hồng Sơn nhìn Lý Cầm, vẻ mặt hối lỗi, "Cảnh sát Lý, xin lỗi đã làm ngài thất vọng. Già rồi, đầu óc không tốt, ta làm gì cũng không nhớ rõ."

Bao Tinh mặt lạnh, nếu là tình huống khác, hắn đã mắng từ lâu.

Nhưng, hắn biết Hàn Bân muốn dùng tình cảm để thuyết phục, không dám nói xen vào, trong lòng đã chửi Lý Hồng Sơn thậm tệ.

Trong mắt hắn, lão già này đang lợi dụng tuổi già để được tha, cảnh sát đã tạo điều kiện rồi, mà vẫn không chịu hợp tác, thật nghĩ cảnh sát là nơi làm từ thiện.

Hàn Bân khuyên, "Ông cụ, ngài đừng vội, cứ từ từ nghĩ, chúng ta có thể chờ."

Lý Hồng Sơn thở dài, "Cảnh sát Hàn, ngài đừng chờ nữa, dù ta nhớ ra, ta cũng không nói với các ngài. Ta có lỗi với các ngài, đã làm phiền các ngài."

Nói xong, Lý Hồng Sơn lại giơ hai tay ra, "Ngài bắt ta đi, để các ngài có cái để báo cáo, ta cũng thấy yên lòng."

Hàn Bân cũng thấy bất lực, lão già này tuổi cao sức yếu, bắt hắn thì làm gì được, báo cáo với ai? Nếu hắn chết ở đồn, mình cũng bị xử lý.

"Cha, sao ngài không hiểu, cảnh sát đã nói hết lời, ngài còn cố làm gì?" Lý Đông Mai sốt ruột.

Lý Hồng Sơn thở dài, cúi đầu im lặng.

Lý Cầm khuyên, "Ông Lý, ngài có khó khăn gì cứ nói, chúng ta là cảnh sát phục vụ nhân dân, cũng có thể giúp ngài."

Lý Hồng Sơn trả lời lạc đề, "Cảnh sát Lý, con trai ta giờ sao rồi?"

“Đã nói với ngài rồi, ngài đừng lo, hắn đang hồi phục.”

“Ta muốn gặp hắn có được không?” Lý Hồng Sơn đề nghị.

Lý Cầm lắc đầu, nhìn sang Hàn Bân, “Cái này ta không quyết được.”

Lý Hồng Sơn lại cầu xin Hàn Bân, “Cảnh sát Hàn, ta muốn gặp Lý Đông Chí có được không?”

Hàn Bân tỏ vẻ khó xử, giải thích, “Theo quy định thì không được. Vì ngài đã thừa nhận tham gia vụ vượt ngục. Do ngài có tiền án, theo quy định không thể cho thăm nuôi.”

“Tuy nhiên, nếu ngài khai báo thành thật, hợp tác bắt giữ nghi phạm khác, ta có thể bảo lãnh cho ngài gặp Lý Đông Chí.”

“Ta thực sự không có gì để khai, nếu không thể gặp, ta cũng đành cam chịu.” Giọng Lý Hồng Sơn có vẻ giải thoát.

Thấy không thể dùng tình cảm thuyết phục, Bao Tinh nói, “Lý Hồng Sơn, ngươi vẫn còn mê muội, ngươi biết không, Chu Vi Siêu đã chết rồi.”

“Chết rồi!” Lý Hồng Sơn trố mắt, vẻ không tin, “Chết khi nào?”

Bao Tinh tiếp, “Đêm mùng 7 tháng 6, hắn bị chôn sống ở Thôn Hàn Gia. Nếu Lý Đông Chí cũng trốn ra, có lẽ cũng bị kẻ đó chôn sống, ngươi cứ để kẻ muốn hại con ngươi nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật sao.”

Hàn Bân không ngăn Bao Tinh, chỉ lặng lẽ quan sát biểu cảm của Lý Hồng Sơn.

Lý Hồng Sơn ngập ngừng, “Kẻ đó tại sao lại giết Chu Vi Siêu?”

Bao Tinh nói, “Đó cũng là điều chúng ta muốn biết, kẻ đó không chỉ muốn giết Chu Vi Siêu, mà có thể muốn giết cả Lý Đông Chí, ngươi khai ra, có thể cứu con ngươi.”

Lý Hồng Sơn nhăn mày, vẻ mặt mâu thuẫn, “Các ngươi đừng hỏi nữa, ta không biết kẻ đó, cũng không rõ gì về hắn.”

Bao Tinh truy vấn, “Thế ngươi liên lạc với hắn thế nào?”

“Ta không liên lạc với hắn.”

Bao Tinh giọng càng nghiêm khắc, “Ngài biết không, ngươi đang che giấu tội phạm, khi hắn còn ngoài vòng pháp luật, hắn có thể hại nhiều người hơn, ngươi đang gián tiếp dung túng tội ác.”

Chương 828: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Hồng Sơn vẻ hổ thẹn, lại giơ tay ra, "Ta biết mình sai, các ngươi bắt ta đi."

Bao Tinh "… Ngươi không chán sao, còn chưa xong à?"

"Ông Lý, có ai đe dọa ngài không, không muốn ngài hợp tác với cảnh sát?" Lý Cầm quan tâm hỏi.

Lý Hồng Sơn lắc đầu, "Không, ta già rồi, chẳng sợ gì nữa. Chỉ là già rồi, đầu óc không tốt, không nhớ gì cả."

Cuộc thẩm vấn không có tiến triển.

Hàn Bân hiểu, không rõ tâm tư Lý Hồng Sơn, nói bao nhiêu cũng vô ích.

"Ông Lý, ngài nghĩ kỹ lại, chúng ta về trước, khi nhớ ra gì, cứ gọi cho ta." Hàn Bân đưa danh thiếp cho Lý Hồng Sơn.

"Cảnh sát Hàn, Cảnh sát Lý, xin lỗi đã làm phiền các ngài." Giọng Lý Hồng Sơn rất chân thành.

"Ngài nghỉ ngơi đi, chúng ta về."

Nói xong, Hàn Bân dẫn người ra khỏi nhà, Lý Đông Mai cũng vội đi theo.

"Cảnh sát Hàn, Cảnh sát Lý, ta không ngờ cha ta làm chuyện này, ta thật sự…" Lý Đông Mai lúng túng.

"Được rồi, ngươi không cần tiễn, chăm sóc cha ngươi, làm công tác tư tưởng, khuyên ông ấy hợp tác với chúng ta, sớm bắt hung thủ giết Chu Vi Siêu." Hàn Bân nói.

Lý Đông Mai cúi đầu, “Ta cũng không hiểu cha nghĩ gì, ta sẽ khuyên ông ấy, cảm ơn Cảnh sát Hàn, cảm ơn Cảnh sát Lý.”

“Về đi.” Hàn Bân vẫy tay, dẫn người rời khỏi khu nhà.

Đến khu dân cư, Bao Tinh hỏi nhỏ, “Anh Bân, chúng ta thực sự không bắt lão già này?”

Hàn Bân thở dài, “Hắn tuổi cao, sức yếu, bắt rồi cũng bị án treo, thà chúng ta làm người tốt, mong hắn cảm động mà khai ra.”

Bao Tinh hỏi tiếp, “Lỡ hắn chạy thì sao?”

“Ngươi ở lại, cùng vài đồng chí ở đồn canh giữ khu dân cư cho ta.” Hàn Bân nói.

Bao Tinh vỗ ngực, “Ngài yên tâm, tuyệt đối không để lão ra khỏi khu dân cư.”

Hàn Bân chỉnh lại, “Sai rồi, ta mong hắn ra ngoài, có thể là đi gặp đồng bọn. Nhiệm vụ của ngươi là theo sát hắn, báo cáo tình hình kịp thời.”

“Rõ, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.”

Trở về cục, đã là ba giờ chiều, Hàn Bân và Lý Cầm đều chưa ăn trưa.

Giờ này cũng không còn gì để ăn, Hàn Bân đành pha một tô mì gói.

Người đói, ăn mì gói thấy ngon nhất.

Hàn Bân ăn mì bò hầm, hương vị kinh điển.

Ăn xong một tô, cũng no được ba phần, uống chút nước mì, vẫn thấy thiếu gì đó.

Đang định tìm gì ăn thêm, Bao Thiến Thiến bước vào, “Tổ trưởng, đại đội trưởng gọi ngài tới văn phòng.”

“Có ai khác không?”

“Đội trưởng Mã cũng đi.”

“Biết rồi.” Hàn Bân lau miệng, vứt vỏ mì vào thùng rác, xoa xoa bụng, thôi, tối tính tiếp.

Hàn Bân gõ cửa bước vào văn phòng đại đội trưởng, thấy Đinh Tích Phong và Mã Cảnh Ba đang ngồi trên ghế sofa hút thuốc.

Hàn Bân thèm thuốc.

“Đại đội trưởng, ngài tìm ta.”

“Ngồi đi.” Đinh Tích Phong chỉ ghế bên cạnh, đưa Hàn Bân điếu thuốc, “Nghe đội trưởng nói, Lý Hồng Sơn không chịu nhận tội?”

Hàn Bân đã báo tình hình qua điện thoại cho Mã Cảnh Ba, nhưng xem ra Đinh Tích Phong không hài lòng.

Hàn Bân sắp xếp lời nói, “Chúng ta tới nhà Lý Hồng Sơn, lấy lời khai, hắn thừa nhận đã giúp Chu Vi Siêu và Lý Đông Chí truyền tin.”

“Nhưng, hắn nói mình già, đầu óc không tốt, quên sự việc, không chịu khai đồng bọn.”

Đinh Tích Phong nhíu mày, “Lão già đã thừa nhận giúp vượt ngục, lại không chịu khai đồng bọn, ngươi nghĩ tại sao?”

Hàn Bân nhả khói, “Ta đã nghĩ tới, có ba khả năng.”

Đinh Tích Phong gạt tàn, “Nói xem.”

Hàn Bân trực tiếp lấy lời khai của Lý Hồng Sơn, hiểu rõ tình hình của hắn, phán đoán cũng chính xác nhất.

Trong mắt Hàn Bân, Lý Hồng Sơn chỉ nhận tội mình mà không khai đồng bọn, cho thấy hắn cũng mâu thuẫn.

Thứ nhất, hắn thừa nhận tội mình vì không thể giấu, và không muốn lừa dối cảnh sát.

Phải nói, cách cảm hóa của Hàn Bân và Lý Cầm có hiệu quả nhất định. Nếu Lý Hồng Sơn không chịu thừa nhận, sẽ rất rắc rối.

Vì cuộc nói chuyện ghi âm rất mơ hồ, người ngoài nghe bình thường, không rõ ràng giúp vượt ngục, giống như chuyện gia đình.

Hàn Bân tin, sau vụ vượt ngục của Chu Vi Siêu và Lý Đông Chí, cục trưởng Phùng đã cho người kiểm tra ghi âm, nhưng vì không quen thuộc gia đình Lý Đông Chí, viên cảnh sát đó không phát hiện vấn đề.

Điều này cũng cho thấy, nếu Lý Hồng Sơn không thừa nhận, chỉ dựa vào ghi âm không thể làm bằng chứng buộc tội hắn.

Điều này cũng chỉ ra một vấn đề, đôi khi quá nhiều người tham gia điều tra không tốt, mỗi người một nhiệm vụ, thông tin khó chia sẻ ngay, dù có họp cũng chỉ nói những điểm chính.

Viên cảnh sát nghe ghi âm có lẽ chưa từng tiếp xúc với Lý Hồng Sơn, chưa từng đến nhà hắn.

Về việc Lý Hồng Sơn không khai đồng bọn, Hàn Bân thấy có hai khả năng, thứ nhất, đồng bọn rất quan trọng, quan hệ rất thân thiết.

Ví dụ, nếu Lý Đông Mai cũng tham gia vụ vượt ngục, Lý Hồng Sơn để bảo vệ con gái mình, chắc chắn sẽ không khai ra.

Tất nhiên, dù Lý Đông Mai có tham gia vụ án, nàng cũng không phải là hung thủ cần tìm, vì DNA để lại là của nam giới.

Thứ hai, có sự chuyển giao lợi ích giữa họ, ví dụ đồng bọn cho Lý Hồng Sơn một khoản tiền bịt miệng.

Dĩ nhiên khả năng này không lớn, vì Lý Hồng Sơn bây giờ cũng không quan tâm đến tiền.

Khả năng thứ ba, Lý Hồng Sơn muốn dành cơ hội lập công giảm án cho Lý Đông Chí.

Lý Đông Chí là tội phạm nặng, cộng thêm vụ vượt ngục, có thể bị tòa án xử tử.

Bây giờ cơ hội duy nhất để giảm án cho Lý Đông Chí là khai ra đồng bọn khác.

Chương 829: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Hồng Sơn có thể đang dùng cách của mình, bảo vệ con trai lần cuối.

Dĩ nhiên, cách này có phần ích kỷ.

Đứng từ góc độ của Hàn Bân, Lý Hồng Sơn chắc chắn đã sai, hắn đang dung túng tội phạm.

Nhưng đứng từ góc độ của Lý Hồng Sơn, hắn thấy mình không sai, chỉ muốn bảo vệ con trai.

Đinh Tích Phong và Mã Cảnh Ba đều là cảnh sát kỳ cựu, lập tức hiểu ý của Hàn Bân.

Đinh Tích Phong suy nghĩ một lúc, "Ngươi thấy Lý Đông Mai có nghi ngờ lớn không?"

Hàn Bân nhớ lại, khi Lý Hồng Sơn tự thú, Lý Đông Mai tỏ ra ngạc nhiên, qua quan sát biểu cảm, sự ngạc nhiên của Lý Đông Mai không phải giả.

Nhưng, bất kỳ chuyện gì cũng có thể phân tích từ nhiều góc độ.

Lấy chuyện Lý Đông Mai tỏ vẻ ngạc nhiên làm ví dụ.

Phản ứng đầu tiên của Hàn Bân là, Lý Đông Mai không biết chuyện này nên ngạc nhiên.

Sau đó, Hàn Bân nghĩ kỹ lại, còn một khả năng khác.

Lý Đông Mai biết chuyện này, nhưng không ngờ cha mình bị cảnh sát cảm hóa nhận tội, nên ngạc nhiên.

Cả hai trường hợp đều có thể, nên Hàn Bân không thể xác định vai trò của Lý Đông Mai.

Hàn Bân sắp xếp lời nói, "Trong quá trình tiếp xúc với Lý Đông Mai, tạm thời không phát hiện vấn đề. Nhưng cũng không thể loại trừ nghi ngờ của nàng, ta đề nghị kiểm tra lịch sử liên lạc và hành tung của Lý Đông Mai."

Nói đến liên lạc, Đinh Tích Phong nhìn Mã Cảnh Ba, "Ngươi điều tra thế nào rồi?"

"Khoa kỹ thuật đã lấy lịch sử liên lạc của Lý Hồng Sơn và Lý Đông Mai, trong đó liên lạc của Lý Hồng Sơn rất ít, ngoài vài cuộc gọi quấy rối, các cuộc khác đều gọi cho Lý Đông Mai, cơ bản không có vấn đề."

"Còn liên lạc của Lý Đông Mai, Vương Tiêu và Giang Dương đang kiểm tra."

Đinh Tích Phong nhắc, "Nhanh chóng, nếu phát hiện Lý Đông Mai có vấn đề, lập tức bắt giữ."

"Rõ."

Đinh Tích Phong lại chỉ Hàn Bân, "Dù Lý Hồng Sơn già và bệnh, cũng không thể chủ quan, đừng để hắn trốn thoát."

Hàn Bân chắc chắn, "Ngài yên tâm, ta để Bao Tinh lại khu ký túc xá Khí Hóa Lỏng, cùng đồng chí ở đồn canh giữ, chắc chắn theo dõi chặt chẽ Lý Hồng Sơn."

"Vậy thì tốt." Đinh Tích Phong dựa vào ghế, rít một hơi thuốc.

Hàn Bân làm việc, hắn rất yên tâm.

Hàn Bân gạt tàn, đề nghị, "Đại đội trưởng, ta thấy đột phá vẫn nằm ở Lý Đông Chí."

“Thứ nhất, Lý Đông Chí tham gia vụ vượt ngục, hắn có thể biết người đón bên ngoài là ai. Thứ hai, nếu Lý Đông Chí khai, Lý Hồng Sơn cũng không vấn đề gì, có thể khai theo. Nên bây giờ việc quan trọng là thẩm vấn Lý Đông Chí.”

Không đợi Đinh Tích Phong trả lời, Mã Cảnh Ba chen vào, “Điều này ai cũng biết, không cần ngươi nhắc, đại đội trưởng đã nghĩ đến, luôn liên lạc với bệnh viện. Nhưng, tình trạng của Lý Đông Chí chưa ổn định, bệnh chưa kiểm soát, chưa chắc nói được, bác sĩ khuyên hoãn thẩm vấn.”

Mã Cảnh Ba vuốt cằm, “Ta đã đến thăm, Lý Đông Chí thực sự thảm, sống được đến giờ cũng là may.”

Đinh Tích Phong kết luận, “Điều tra trọng điểm vẫn là Lý Hồng Sơn, hắn tiếp xúc người giúp Chu Vi Siêu vượt ngục, mà kẻ đó có thể là hung thủ giết Chu Vi Siêu.”

“Lý Hồng Sơn khai thì tốt, nếu không, tìm cách liên lạc của họ để bắt hung thủ.”

Lời của lãnh đạo luôn đúng.

Lời của Đinh Tích Phong chắc chắn đúng, vấn đề là, từ lần thăm gặp trước đã hơn nửa tháng, tìm cách liên lạc không dễ.

Đầu tiên, Lý Hồng Sơn chắc chắn không dùng điện thoại của mình liên lạc, nếu gặp trực tiếp, có theo dõi qua camera cũng không dễ.

Hàn Bân chỉ có thể điều tra theo hướng này.

Kiểm tra camera khu ký túc xá Khí Hóa Lỏng, kiểm tra người qua lại với Lý Hồng Sơn…

Bận rộn cả chiều, vẫn chưa có đầu mối, Hàn Bân đúng giờ tan ca.

Hắn đói bụng.

…

Hôm nay tan ca sớm, Hàn Bân đi chợ mua nguyên liệu, lái xe đến Nhà hàng Tứ Quý, đón Vương Đình về nhà.

Hàn Bân định làm ba món, một bò bít tết, một mì Ý, một salad rau không sốt mayonnaise.

Sốt mayonnaise ngoài mua có lượng calo cao, ăn rất ngán.

Ăn rau giảm cân, nhưng có sốt mayonnaise, có khi lượng calo còn cao hơn cơm bình thường.

Bò bít tết làm sốt tiêu đen, mì Ý làm sốt hải sản, nguyên liệu chính là tôm, mực, sò khô, cà chua.

Xong bữa, Hàn Bân mở chai rượu vang, không khí lãng mạn lập tức có ngay.

Ăn xong, hai người ngồi sofa xem TV, tay Hàn Bân bắt đầu không yên, lần mò lên eo Vương Đình, ôm vào lòng, hôn nồng nhiệt…

(Đoạn này tỉnh lược ba nghìn chữ.)

(Đề tài cảnh sát, điểm đến là đủ.)

…

Sáng hôm sau.

Hàn Bân tỉnh giấc, ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng, một cơ thể mềm mại dựa vào người.

Hàn Bân lại có phản ứng, tay phải mò lên ngực Vương Đình.

Vương Đình tỉnh dậy, giận dỗi, “Đáng ghét, người ta còn chưa tỉnh hẳn, ngươi lại làm vậy.”

Hàn Bân cười, “Tại ta sao? Ai bảo ngươi đẹp quá.”

“Đừng nói linh tinh, xuống đi, ta ngủ thêm chút.”

“Ta sẽ ở cùng ngươi.” Tay Hàn Bân lại không yên, mò xuống dưới.

“Ê, đừng mò lung tung.” Vương Đình đỏ mặt, cựa mình tránh bàn tay ma quái, “Ngươi không xem mấy giờ rồi à, không đi làm sao?”

Hàn Bân nhìn đồng hồ đầu giường, đã tám giờ sáng, “Mẹ, trễ rồi.”

Vương Đình quấn chăn, đề phòng nhìn Hàn Bân, “Đi đi, ngươi đi làm đi, đừng quấy rầy ta nghỉ.”

Hàn Bân thức dậy, thường dậy lúc bảy giờ, nhưng hôm qua hai người mệt mỏi đến khuya, mới ngủ được bốn năm giờ.

Chương 830: Tiêu Đề 《Ẩn》

Dù không muốn, nhưng Hàn Bân phải đi làm, hôn má Vương Đình, cười, "Tối nay lại tiếp tục."

Vương Đình trừng mắt, dường như chưa đủ giận, dùng tay trắng nõn vặn tay hắn.

…

Tám giờ năm mươi tám phút sáng, Hàn Bân đến văn phòng, mang theo một bánh thịt, một bánh đá và một bịch sữa.

Hoàng Khiết Khiết hỏi, "Tổ trưởng, sáng nay ngài ăn ngon nhỉ."

Hàn Bân cười, "Ăn nhiều mới có sức điều tra."

Nói về dưỡng sinh, đàn ông ăn, phụ nữ ngủ, câu này rất đúng.

Không ăn nhiều, sao bù lại sức tiêu hao tối qua.

Hàn Bân nhìn đồng hồ, gọi, "Lại đây, chúng ta họp."

Lý Cầm, Vương Tiêu, Giang Dương, Bao Tinh đều lại gần.

Hoàng Khiết Khiết quan tâm, "Tổ trưởng, ăn xong rồi họp?"

"Không sao, vừa ăn vừa nói." Hàn Bân không để ý, hắn quen rồi.

"Hay đó." Bao Tinh lấy ra bịch bánh quy, "Thiến Thiến, ăn không, hàng nhập khẩu, ngon lắm."

Hoàng Khiết Khiết lắc đầu, “Hàng nhập khẩu không hợp, ta thích hàng nội.”

Hàn Bân uống sữa, nói, “Nói đi, các ngươi hôm qua điều tra thế nào?”

Vương Tiêu lên tiếng đầu tiên, “Hôm qua, ta và Giang Dương kiểm tra lịch sử liên lạc của Lý Đông Mai, không phát hiện người liên lạc khả nghi.”

“Tổ trưởng, có cần kiểm tra hành tung của nàng và Lý Hồng Sơn thời gian trước?”

Hàn Bân hỏi lại, “Ngươi có hướng điều tra cụ thể không?”

Vương Tiêu lắc đầu, “Thời gian đã lâu, điều tra khó khăn. Khó biết họ từng đi đâu.”

Hàn Bân hỏi sang Bao Tinh, “Bao Tinh, ngươi sao rồi?”

“Khụ khụ…” Bao Tinh đang ăn bánh quy, bị Hàn Bân hỏi suýt nghẹn.

“Khụ, tổ trưởng, ta theo dõi đến bảy giờ tối, Lý Hồng Sơn không ra khỏi nhà, Lý Đông Mai rời đi lúc sáu giờ. Không lâu sau, ta cũng tan ca, để cảnh sát địa phương theo dõi tiếp. Sáng nay liên lạc, Lý Hồng Sơn vẫn không ra ngoài.”

“Tổ trưởng, hôm nay đổi người theo dõi, tốt nhất là người lạ, ta theo dõi mãi, Lý Hồng Sơn và con gái biết mặt, dễ bị phát hiện.”

Hàn Bân gật đầu, Bao Tinh có lý do chính đáng.

“Giang Dương, hôm nay ngươi đi khu ký túc xá Khí Hóa Lỏng theo dõi.”

Giang Dương đáp, “Rõ.”

“Cạch…” Tiếng cửa mở, Mã Cảnh Ba bước vào.

“Ồ, họp sáng à.”

Hàn Bân đứng dậy cười, "Mã đội, ngài ngồi, biết ngài không bận, đã để ngài họp thay."

"Ai bảo ta không bận. Bận lắm. Các ngươi họp tốt lắm, tiếp tục." Mã Cảnh Ba kéo ghế ngồi, "Đến báo tin, đội điều tra hình sự thành phố Lai Bình có tin về Hầu Kiến Sinh."

"Hắn ở đâu?"

"Đội điều tra hình sự thành phố Lai Bình được tin, hắn trốn ở nông gia lạc giáp ranh thành phố Lai Bình và thành phố Cương Nam."

"Đội điều tra hình sự thành phố Lai Bình định khi nào bắt?"

"Theo đội điều tra hình sự thành phố Lai Bình, nông gia lạc đó gần thành phố Lai Bình nhưng thuộc thành phố Cương Nam. Họ không thể bắt trực tiếp, cần phối hợp với cảnh sát thành phố Cương Nam, đã báo lên cục."

Hàn Bân nghĩ, "Mã đội, để ta dẫn người đi, dễ phối hợp hơn."

"Ta cũng nghĩ vậy, ta không rảnh, ngươi tự đi. Bắt được đưa về cục."

"Được, ta đi ngay." Hàn Bân nhìn quanh, hỏi, "Ai đi với ta?"

Bao Tinh nói, "Ta đi."

Giang Dương nói, "Tổ trưởng, để ta đi."

Vương Tiêu nói, "Dương Tử, tổ trưởng đã giao việc cho ngươi, đừng chen vào."

"Lần trước bắt Hầu Kiến Sinh bị hắn lừa, không tự tay bắt được hắn, ta ức không chịu nổi."

Bao Tinh đồng tình, “Dương Ca nói đúng, Hầu Kiến Sinh là đồ đểu, dám lừa chúng ta, không tự tay bắt hắn, ta cũng không chịu nổi.”

Hàn Bân nghĩ, “Được rồi, các ngươi đi cùng, người khác nghe Mã đội chỉ huy.”

Mã Cảnh Ba nói, “Hầu Kiến Sinh không giống nghi phạm khác, hắn là dân xã hội đen, không dễ bắt, các ngươi mang vũ khí.”

“Rõ.”

Hai mươi phút sau, Hàn Bân ba người chuẩn bị xong, lái xe rời cục.

Trên xe, Hàn Bân ngồi sau, nhắm mắt nghỉ.

“Vù.” Điện thoại Hàn Bân rung, tin nhắn của Vương Đình, “Làm gì vậy?”

“Trên xe, chuẩn bị đi Cương Nam.”

“Đi Cương Nam làm gì?”

“Thi hành nhiệm vụ.” Hàn Bân đáp, hỏi lại, “Dậy chưa?”

Vương Đình giọng giận dỗi, “Hừ, ta có lười vậy sao, dậy lâu rồi, đang định đến cửa hàng.”

“Đi đi, nhớ ăn sáng, đừng để đói.” Hàn Bân dặn dò.

Vương Đình quan tâm, “Ta biết rồi, ngươi thi hành nhiệm vụ cũng chú ý an toàn.”

“Yên tâm, tối gặp.”

Thành phố Cương Nam

Gần giao lộ quốc lộ 407 và Đường Khải Tân.

Một chiếc xe đậu không xa ngã tư.

Trước xe đứng hai người đàn ông, đang hút thuốc và nói chuyện nhỏ.

"Đội trưởng Lâm, Hầu Kiến Sinh này phạm tội gì mà đội hình sự thành phố đích thân đến bắt?" Một thanh niên khoảng hai mươi tuổi hỏi.

Người đàn ông được gọi là Đội trưởng Lâm nhả khói, "Hầu Kiến Sinh luôn lăn lộn ngoài xã hội, không ít lần va chạm với cảnh sát. Thường xuyên đi bên bờ sông, sao có thể không ướt giày, tám phần là dính líu đến vụ án lớn."

Thanh niên dựa vào xe, nhìn con đường phía trước, "Đợi mười phút rồi, sao còn chưa tới."

Đội trưởng Lâm nói, "Kiên nhẫn chút, có thể họ không quen đường."

"Nếu biết trước, ta đã tự đi đón họ rồi, đội trưởng Lâm không cần phải đích thân ra mặt." Thanh niên nói với giọng lấy lòng.

Đội trưởng Lâm sờ miệng, "Đừng quan tâm là đội trưởng hay tổ trưởng, họ đại diện cho đội hình sự thành phố, việc bắt người phải theo họ, ngươi không được nói linh tinh."

"Biết rồi." Thanh niên cười khì.

"Vù vù…" Một chiếc SUV đen lái tới.

Chương 831: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đội trưởng Lâm nheo mắt nhìn biển số xe, vứt tàn thuốc xuống đất và dẫm tắt, "Tới rồi."

Xe dừng, ba người đàn ông bước ra, chính là Hàn Bân, Giang Dương, và Bao Tinh của đội hình sự thành phố.

Đội trưởng Lâm tiến tới, cười nói, "Ngài là Tổ trưởng Hàn? Ta là đội trưởng đội điều tra hình sự thành phố Lai Bình, Lâm Tu Dũng."

"Đội trưởng Lâm, chào ngài. Ta là Hàn Bân của đội hình sự thành phố." Hàn Bân chủ động bắt tay, "Nhiệm vụ lần này làm phiền ngài rồi."

"Nên mà, đều là người một nhà, không cần khách sáo."

Hàn Bân làm động tác mời, "Đội trưởng Lâm, ngài lên xe chúng ta, tiện làm quen."

"Đi thôi."

Mọi người lên xe, Hàn Bân đưa Lâm Tu Dũng một điếu thuốc, hỏi, "Đội trưởng Lâm, tình hình hiện tại thế nào?"

Lâm Tu Dũng lấy bật lửa, châm thuốc cho Hàn Bân trước rồi mới châm cho mình, "Theo báo cáo của nội gián, Hầu Kiến Sinh đang trốn ở một nhà hàng nông thôn gần đây. Đội điều tra hình sự thành phố Lai Bình và cảnh sát địa phương đang theo dõi, chỉ cần nghi phạm ra khỏi nhà hàng, sẽ lập tức bắt."

Hàn Bân hút một hơi thuốc, hỏi, "Tình hình bên trong nhà hàng thế nào? Có bao nhiêu người?"

Lâm Tu Dũng nói, “Ta dẫn bốn người từ đội điều tra hình sự thành phố Lai Bình, vì thiếu người không dám vào nhà hàng, chỉ theo dõi bên ngoài. Cảnh sát địa phương mới nhận lệnh từ đội hình sự thành phố nên cũng không rõ tình hình bên trong.”

“Đội trưởng Lâm, ngài biết gì về Hầu Kiến Sinh?”

“Biết chút ít. Hắn là dân xã hội đen, từng bị cảnh sát xử lý nhiều lần. Hắn là con thứ tư trong nhà, mọi người gọi hắn là Hầu Tứ Gia, bạn bè thân gọi là Hầu Lão Tứ, quen giao du và có nhiều bạn.”

Xe từ từ dừng lại, Hàn Bân nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy một bức tường lớn, ở giữa có một cổng sắt lớn, bên cạnh có bảng hiệu, Nhà hàng nông thôn Lão Giang.

Hàn Bân hỏi, “Là đây sao?”

“Đúng.”

Đến nơi, Bao Tinh đậu xe ở chỗ kín đáo.

Người phụ trách cảnh sát địa phương là Ngô Quảng Lợi, phó sở trưởng đồn cảnh sát, tuổi đã ngoài năm mươi.

Sở trưởng Ngô biết rõ tình hình xung quanh, nhưng chưa vào bên trong nhà hàng.

Đây là vấn đề lớn nhất của nhiệm vụ, không ai biết tình hình bên trong, không biết số lượng người và liệu họ có vũ khí hay không.

Có người đề nghị dùng máy bay không người lái, nhưng Hàn Bân lo sợ bị phát hiện. Nếu Hầu Kiến Sinh và đồng bọn phát hiện, hành động sẽ bị bại lộ.

Dù chưa từng gặp Hầu Kiến Sinh, qua lần bắt hụt ở ga tàu, Hàn Bân nhận ra sự xảo quyệt và khả năng chống trinh sát của hắn, phải rất cẩn thận.

Nhà hàng nằm ở nơi hẻo lánh, khó tìm người hỏi thăm, Hàn Bân lo rò rỉ tin tức.

Cuối cùng, ba người quyết định cử một người leo lên tường quan sát.

Hướng cửa chính không được, vì có lắp camera, chỉ có thể leo lên tường nhìn vào.

Nhiệm vụ này giao cho Bao Tinh.

Với sự hỗ trợ của hai cảnh sát, Bao Tinh từ từ leo lên tường, nhìn vào bên trong.

Sân rộng, đầy cỏ dại, lâu không dọn dẹp.

Phía đông sân có hai chiếc xe, một xe con màu đen và một xe van màu trắng, dưới chân tường có một con chó nằm.

Phía tây có một mảnh vườn nhỏ, trồng dưa leo và cà chua, sân còn có vài con gà thả rông.

Phía nam có một dãy nhà, phía bắc cũng có một dãy nhà, không thấy người.

Bao Tinh lấy điện thoại chụp vài tấm ảnh.

“Gâu gâu…”

Tiếng chó sủa vang lên, Bao Tinh vội rụt đầu, nhảy xuống đất.

Bao Tinh và hai cảnh sát cúi người chạy về, báo cáo tình hình cho Hàn Bân.

Hàn Bân xem ảnh Bao Tinh chụp, đã nắm được tình hình sân, nhưng vẫn chưa rõ số người, không biết họ ẩn náu ở đâu.

Sân còn có chó, nếu xông vào, Hầu Kiến Sinh và đồng bọn sẽ cảnh giác.

Bao Tinh nói, “Tổ trưởng, hay chúng ta giả làm khách hàng, vào thăm dò tình hình.”

Hàn Bân lắc đầu, “Hầu Kiến Sinh phản trinh sát cực mạnh, nhà hàng này lâu không hoạt động, chúng ta vào sẽ bị hắn phát hiện ngay.”

Lâm Tu Dũng đề nghị, “Ta có ý này, chúng ta có thể cắt điện. Khi đó, họ sẽ ra xem, chúng ta chặn một người, hỏi tình hình bên trong.”

Dù cách này không cao siêu, nhưng cũng ổn.

“Cạch cạch…”

Lúc này, cổng sắt nhà hàng mở.

Bao Tinh chỉ vào cửa, thì thầm, “Cửa mở rồi.”

Chốc lát sau, một chiếc xe con màu đen lái ra, cổng sắt lập tức đóng lại.

Xe có người, nhà hàng cũng còn người.

Không rõ trong xe có mấy người, nhà hàng còn lại mấy người cũng không rõ.

Hầu Kiến Sinh rời đi hay vẫn ở lại?

Những câu hỏi này cần xem xét.

Hàn Bân suy nghĩ, quyết định ngay, “Không thể để hắn chạy, tìm cách chặn xe.”

Mọi người lên xe, bám theo xe con màu đen.

Sở trưởng Ngô hiểu rõ tình hình, Hàn Bân để ông ta bố trí điểm chặn.

Mọi người bàn bạc, nhanh chóng xác định cách và địa điểm chặn.

Lúc này, xe con phía trước như cảm thấy bị theo dõi, từ từ giảm tốc.

Hàn Bân không muốn bại lộ, "Lái qua."

SUV đen tăng tốc vượt qua xe con.

Xe theo dõi không chỉ có một, Hàn Bân không sợ mất dấu.

Hơn nữa, xe của họ đi trước, tiện bố trí chặn.

…

Trong xe con, một thanh niên hai mươi tuổi, ngậm thuốc, hát nhỏ, "Ta không làm đại ca đã nhiều năm, chỉ muốn yêu một lần trọn vẹn, thời gian không thể quay lại…"

"Reng reng…" Điện thoại reo, thanh niên bấm nghe, "Alo."

"Mãng Tử, sao rồi?"

Chương 832: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thanh niên lái xe cười, "Yên tâm đi Tứ Ca, không có chuyện gì, mọi thứ bình thường."

"Khụ." Người trong điện thoại ho khan.

"Ngươi xem ta lại quên." Thanh niên vỗ trán, hô,

"Thiên vương."

Người trong điện thoại đáp, "Cái đất hổ."

"Con gà."

"Nấu nấm."

"Ha ha, yên tâm đi Tứ Ca, đám cảnh sát thối không tìm được đây." Mãng Tử không để ý.

"Cẩn thận không có sai, hiểu chưa?"

"Biết rồi, đúng khẩu hiệu chứ gì." Mãng Tử cười hề hề, "Chỉ là khẩu hiệu này có hơi dở."

"Mọi thứ vì an toàn, đợi qua giai đoạn này, Tứ Ca chắc chắn sẽ không bạc đãi ngươi, đảm bảo cho ngươi ăn ngon, uống sướng."

Mãng Tử cười nói, "Cảm ơn Tứ Ca."

"Lái xe cẩn thận, sớm về nhé." Nói xong, người đàn ông được gọi là Tứ Ca liền cúp điện thoại.

Cúp điện thoại, Mãng Tử nhổ một ngụm, "Phì, Hầu Tứ, ngươi càng ngày càng nhát gan, xem ca đây, sau này nhất định sẽ hơn ngươi."

Xe chạy thêm một đoạn, phía trước bên phải có người đi xe đạp, nhìn có vẻ loạng choạng.

Mãng Tử định chuyển sang bên trái, nhưng bên trái lại có một chiếc xe đậu.

Người đi xe đạp đột nhiên ngã, người cũng ngã xuống đất.

Nhìn tình huống quen thuộc này, Mãng Tử biết ngay chuyện gì xảy ra.

Chuyện này hắn từng làm rồi.

Không nói lời nào, hắn đạp chân ga.

Hắn không phải người sợ chuyện, nhưng cũng biết thời điểm nhạy cảm không thể gây chuyện.

Cách người đi xe đạp vài mét, Mãng Tử dừng xe, "Chết tiệt, Lão Tử cái gì chưa thấy, còn muốn đụng chạm."

Tuy nhiên, người ngã đứng dậy, lảo đảo bước tới trước xe, rồi nằm úp mặt lên xe.

Mãng Tử trừng mắt, tức giận chửi thề, "Ta mẹ nó… còn không biết xấu hổ hơn Lão Tử!"

"Bíp bíp bíp…"

Mãng Tử tức giận, bấm còi điên cuồng.

"Đồ khốn, đừng có mặt dày, cút xuống khỏi xe Lão Tử."

"Á, đau chết ta rồi… cứu mạng, đụng người rồi." Người nằm trên xe kêu lên.

"Ta đụng ngươi… " Mãng Tử lại chửi thề, hắn cách mấy mét đã dừng, lão già này dám tự đứng dậy rồi nằm lên xe, còn không biết xấu hổ hơn ta.

"Ta đếm đến ba, nếu không tránh ra, Lão Tử sẽ lái xe đâm chết ngươi."

“Một”

“Hai”

Mãng Tử chưa đếm xong, người nằm trên xe kêu to hơn, “Giết người rồi, cứu mạng, có người muốn đâm chết ta!”

Mãng Tử đập mạnh vô lăng, cuối cùng không dám đâm, mở cửa xe rồi xuống xe, chửi rủa, “Đánh chết ngươi, đồ khốn, dám cản đường Diêm Vương, Mãng gia hôm nay không đánh chết ngươi không được.”

Mãng Tử xuống xe, túm lấy cổ áo sau của người đàn ông, kéo hắn lên, “Quỳ xuống nhận lỗi với Lão Tử.”

Nói xong, Mãng Tử giơ tay định tát vào mặt người đàn ông.

Lúc này, người đàn ông né tránh, lùi lại một bước, xoay người tránh cú tát của Mãng Tử.

Người đàn ông túm lấy cánh tay Mãng Tử, bẻ ngược lên, ép xuống, khiến Mãng Tử bị ép lên xe.

Mặt Mãng Tử đập mạnh vào xe, chửi, “Ngươi đồ khốn, dám động vào Mãng gia, ngươi không muốn sống nữa sao, biết đại ca ta là ai không, dám đụng tới ngươi!”

Lúc này, bên đường lao ra vài người, cùng nhau đè Mãng Tử xuống.

Hàn Bân quát nhỏ, “Cảnh sát, không được động đậy!”

Mãng Tử sững sờ, đầu óc như bị trống rỗng.

Chết tiệt, mấy tên này giả làm cảnh sát.

Đây là suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu hắn, không, chiêu giả mạo này quá chuyên nghiệp.

So với hắn từng giả mạo còn giống hơn.

Đến khi còng tay lạnh lẽo đeo lên tay, Mãng Tử mới nhận ra, mẹ nó, đây là cảnh sát thật.

Mấy tên cảnh sát thối này giả làm giả mạo lừa Lão Tử.

"Ngươi tên gì?"

"Mãng Tử."

"Tên thật."

"Dương Hiểu Vĩ."

"Được đấy, tên ngươi thật kêu."

Dương Hiểu Vĩ vùng vẫy, "Thả ta ra, tại sao lại bắt ta."

"Yên lặng, bớt nói nhảm." Một cảnh sát quát, kéo Mãng Tử lên xe SUV.

Xe khởi động, chạy đến một nơi hẻo lánh rồi dừng lại.

Mãng Tử lại bị lôi xuống xe, xe SUV cao hơn, che khuất tầm nhìn của vài người.

Hàn Bân quan sát hắn một lượt, hỏi, "Dương Hiểu Vĩ, ngươi biết tại sao bị bắt không?"

Dương Hiểu Vĩ liếc nhìn Hàn Bân, rồi quay đầu sang chỗ khác, "Ngươi bắt nhầm người rồi."

Bảo Tinh mặt lạnh quát, "Nhầm cái gì, bắt chính ngươi đấy. Đừng mở miệng nói lung tung, nghĩ kỹ rồi hãy nói."

"Dương Hiểu Vĩ, nhà hàng nông thôn Lão Giang ngoài ngươi ra còn ai khác không?"

"Không còn ai, chỉ có ta."

"Bốp!" Một tiếng giòn tan vang lên.

Dương Hiểu Vĩ bị đập vào đầu.

“Ngươi mở miệng nói dối, xe ngươi rời khỏi nhà hàng, chúng ta thấy rõ ràng có người bên trong đóng cửa, đó là ma sao?”

Dương Hiểu Vĩ trừng mắt, có vẻ không phục.

Lâm Tu Dũng cười khẩy, “Chết tiệt, ngươi là người ở đâu mà gan lớn thế!”

Dương Hiểu Vĩ hét lên, “Người Lái Bình, sao thế?”

Lâm Tu Dũng hỏi, “Ngươi có biết Diêu Văn Bưu không?”

Dương Hiểu Vĩ hừ một tiếng, “Chỉ cần là người trong giới, ai không biết Bưu gia Lái Bình.”

Lâm Tu Dũng nhổ một ngụm, “Đồ khốn, năm ngoái là Lão Tử bắt hắn, lúc mới bị bắt còn ngang ngược hơn ngươi, không đến ba ngày đã nhút nhát như con rùa, ngươi so với hắn thế nào?”

Nghe đến đây, khí thế của Dương Hiểu Vĩ lập tức yếu đi, “Liên quan gì đến ta, ta không phạm pháp.”

Lâm Tu Dũng nói, “Không phạm pháp chúng ta bắt ngươi làm gì, chơi à? Ngươi nghĩ chúng ta cảnh sát rảnh rỗi không có việc gì làm.”

Chương 833: Tiêu Đề 《Ẩn》

Dương Hiểu Vĩ hét lên, "Ngươi muốn gì."

Lâm Tu Dũng túm lấy tóc hắn, hỏi từng chữ một, "Ngươi ngang ngược với ai? Ngang ngược thêm một lần nữa thử xem."

Người giả mạo cũng khuyên, "Lâm Tu Dũng, ngươi đừng không biết điều, chọc giận chúng ta có lợi gì cho ngươi, hỏi gì thì trả lời nấy. Ở đây không có người khác, ngươi ngang ngược cho ai xem."

Dương Hiểu Vĩ mắng, "Lão khốn ngươi cũng không phải thứ tốt, giả làm giả mạo lừa ta."

Người giả mạo chính là Phó sở trưởng Ngô Quảng Lợi, cười lạnh, "Mẹ nó, còn là một tên cứng đầu."

Ngô Quảng Lợi làm ở đồn cảnh sát nhiều năm, gặp chuyện giả mạo không ít.

Loại giả mạo chắn đường thế này, thường xảy ra trên đường hẻo lánh.

Hành động của Dương Hiểu Vĩ là sai, cách tốt nhất là không xuống xe, xuống xe thì thua.

Hàn Bân đã nhìn ra, Dương Hiểu Vĩ này là một kẻ cứng đầu, có tính ngang ngược.

Câu nói cũ rất đúng, chỉ có đặt sai tên, không có biệt hiệu sai.

Hàn Bân tìm điện thoại của Dương Hiểu Vĩ, dùng vân tay hắn mở khóa, mở danh bạ, phát hiện hắn vừa gọi cho một người đánh dấu là Hậu Tứ Ca.

Hàn Bân dùng điện thoại đập vào mặt hắn, "Hậu Tứ Ca là ai?"

Dương Hiểu Vĩ mắt đỏ, quay đầu sang chỗ khác.

Dương Hiểu Vĩ không nói, Hàn Bân cũng đoán ra, Hậu Tứ Ca rất có thể là Hầu Kiến Sinh.

Hàn Bân xem lại thời gian gọi điện, chỉ vài phút trước.

Nói cách khác, đây là cuộc gọi sau khi rời khỏi nhà hàng.

Điều này khá thú vị, Hầu Kiến Sinh có chuyện quên dặn.

Hay là liên lạc định kỳ để báo an toàn.

Nếu là trước thì không sao, nếu là sau thì phải cẩn thận.

Dương Hiểu Vĩ quá giờ báo an toàn, chắc chắn sẽ khiến đối phương nghi ngờ.

Hàn Bân đi thẳng vào vấn đề, "Dương Hiểu Vĩ, nói thật với ngươi, chúng ta muốn bắt là Hầu Kiến Sinh, không liên quan đến ngươi, đừng tự chuốc rắc rối."

"Ngươi muốn bắt Hầu Kiến Sinh thì bắt, ta không phạm pháp, tại sao bắt ta." Dương Hiểu Vĩ hét lên.

"Biết tại sao chúng ta bắt Hầu Kiến Sinh không?" Hàn Bân hỏi lại.

Đợi một lúc, Dương Hiểu Vĩ không trả lời.

Hàn Bân tiếp tục nói, "Cảnh sát nghi ngờ Hầu Kiến Sinh tham gia một vụ giết người, tính chất rất nghiêm trọng, hơn nữa, hắn có thể có đồng phạm."

“Ngươi không hợp tác điều tra, có ý bao che Hầu Kiến Sinh, ngươi cũng tham gia vụ giết người đó à.”

Dương Hiểu Vĩ sững sờ, như hiểu ra, vội phủ nhận, “Ngươi đừng vu oan cho người, ta không giết người, ta mới theo Hầu Kiến Sinh vài ngày, ta không biết gì cả.”

Hàn Bân tính toán, “Vụ giết người đó xảy ra vài ngày trước, thời gian vừa khớp.”

“Nhưng không liên quan đến ta, ta vô tội.” Dương Hiểu Vĩ phản bác.

Hàn Bân châm một điếu thuốc, hút một hơi, “Ngươi không hợp tác điều tra, làm sao chúng ta tin ngươi.”

“Ngươi muốn ta hợp tác thế nào?”

“Hầu Kiến Sinh đâu?”

Dương Hiểu Vĩ nắm chặt tay, “Ta không thể bán đứng anh em!”

“Là không thể bán đứng anh em, hay không thể bán đứng đồng phạm?” Hàn Bân gạt tàn, “Ngươi không nói, không có nghĩa Hầu Kiến Sinh không nói, hắn là người giang hồ, không coi ngươi là anh em. Có thể đổ tội giết người lên ngươi.”

“Ta đã nói, vụ giết người không liên quan đến ta, đừng đổ tội lên đầu ta.”

“Không liên quan thì nói đi, không ai cấm ngươi.”

Dương Hiểu Vĩ do dự một lúc, gãi đầu, “Được rồi, Tứ Ca đang ở nhà hàng.”

“Nhà hàng giờ còn mấy người?”

“Hai người, ngoài Tứ Ca còn có một người tên Đại Áo, trông rất khỏe, cao to.”

“Hai người đó có vũ khí không?”

Dương Hiểu Vĩ gật đầu, "Có."

"Vũ khí gì?"

"Đại Áo đeo dao ở eo."

"Tứ Ca mang theo súng."

Hàn Bân tỏ vẻ nghiêm trọng, lại có chút mừng, may là chưa xông vào.

"Súng loại gì?"

"Không rõ, chỉ biết là súng lục, đã lên đạn."

Không chỉ Hàn Bân, mọi người đều hít một hơi lạnh.

Hầu Kiến Sinh thực sự muốn liều mạng.

May là không xông vào, nếu súng nổ, có thể sẽ mất mạng.

Hàn Bân cũng hơi sợ, bất kể ai bị thương, bản thân đều phải chịu trách nhiệm.

Hàn Bân tự nhắc mình, sau này nhất định phải cẩn thận.

"Hầu Kiến Sinh ở phòng nào?"

"Ở phòng phía Bắc."

"Phòng phía Bắc có hai phòng, phòng nào?"

"Phía Đông Bắc."

"Đại Áo thì sao?"

"Chúng tôi thường ở cùng nhau."

Hàn Bân ghi chép lại, tiếp tục hỏi, "Hầu Kiến Sinh vừa gọi điện cho ngươi làm gì?"

"Hắn biết ta lái xe ẩu, bảo ta lái xe cẩn thận. Các ngươi nên cảm ơn hắn, nếu không ta đã đạp ga rồi." Dương Hiểu Vĩ có vẻ không phục.

Hàn Bân không tin, thăm dò, "Không đơn giản vậy chứ, hắn có bảo ngươi báo an toàn định kỳ không?"

Dương Hiểu Vĩ ngạc nhiên nhìn Hàn Bân, không nói gì.

"Bốp!" một tiếng.

Lâm Tu Dũng lại đập vào đầu hắn, "Hỏi ngươi đấy, có phải không?"

Ngô Quảng Lợi cũng nhắc nhở, "Nghĩ kỹ rồi nói, nếu ngươi dám nói dối, không tránh khỏi tội bao che."

Dương Hiểu Vĩ mắt đỏ hoe, má phồng lên, lộ vẻ tức giận, do dự.

Một lúc sau, hắn mới gật đầu, "Đúng."

"Báo an toàn thế nào? Bao lâu một lần?"

"Ta gọi cho hắn, hoặc hắn gọi cho ta, mười lăm phút một lần."

Hàn Bân nhìn đồng hồ, từ lần trước đã mười hai phút, sắp đến giờ báo an toàn.

Lâm Tu Dũng là một cảnh sát kỳ cựu, hỏi, "Báo an toàn nói gì? Có ám hiệu không?"

Chương 834: Tiêu Đề 《Ẩn》

Dương Hiểu Vĩ xoắn tay, mày nhíu lại, giọng khàn khàn, "Ta nói, Thiên vương."

"Hắn nói, Cái địa hổ."

"Ta nói, Bảo tháp."

"Hắn nói, Trấn hà yêu."

Lâm Tu Dũng lặp lại, "Thiên vương cái địa hổ, bảo tháp trấn hà yêu."

Dương Hiểu Vĩ chớp mắt, "Đúng, ám hiệu là vậy."

Khi người ta căng thẳng cực độ nói dối, có thể có phản ứng sinh lý, cách thể hiện khác nhau.

Hàn Bân luôn quan sát Dương Hiểu Vĩ, để đề phòng hắn nói dối, nếu ám hiệu sai, Hầu Kiến Sinh chắc chắn biết có vấn đề.

Đối phương có súng, thật muốn chạy trốn, có thể lại là một Chu Vi Siêu.

Hàn Bân chỉ vào Dương Hiểu Vĩ, từng chữ nói, "Nhìn ta, những gì ngươi vừa nói, có lừa cảnh sát, có giấu giếm không?"

Dương Hiểu Vĩ không dám nhìn Hàn Bân, cúi đầu.

Hàn Bân quát, "Ngẩng đầu lên, ta nói cho ngươi biết, nếu vì ngươi nói dối, khiến cảnh sát chúng ta bị thương, tội của ngươi sẽ nặng hơn, ta đảm bảo, ngươi sẽ ở tù suốt đời."

Dương Hiểu Vĩ vẫn không nói gì, nhưng Hàn Bân thấy sự hoảng loạn và sợ hãi trên mặt hắn.

Hắn rất có thể đang nói dối.

Hàn Bân lạnh lùng nói, "Ngươi đang nói dối."

"Ngươi không ngừng bảo vệ Hầu Kiến Sinh, khiến ta nghi ngờ, ngươi cũng tham gia vụ giết người đó, có phải chính ngươi ra tay?"

Dương Hiểu Vĩ hét lên, "Ta không, ta không làm."

Hàn Bân ép hỏi, "Vậy tại sao ngươi nói dối."

Dương Hiểu Vĩ hét lên, "Ta bán đứng anh em, sau này sao lăn lộn trong giới."

Lâm Tu Dũng cũng tức giận, đe dọa, "Hầu Kiến Sinh mà chạy, ngươi chính là kẻ giết người. Đừng lo ra ngoài lăn lộn thế nào, vì ngươi không thể ra ngoài, nửa đời sau ăn mặc ở đều do nhà nước lo."

Dương Hiểu Vĩ mới hơn hai mươi tuổi, chưa từng gặp tình huống này, trực tiếp sợ khóc, "Ta không giết người, ta không muốn ngồi tù, xin các ngươi thả ta ra."

Hàn Bân nói, "Ám hiệu, nói thật ám hiệu."

Dương Hiểu Vĩ giọng nức nở, "Ta nói, Thiên vương."

"Hắn nói, Cái địa hổ."

"Ta nói, Tiểu kê."

"Hắn nói, Độn mô cô."

Bảo Tinh lặp lại, "Thiên vương cái địa hổ, tiểu kê độn mô cô."

"Đúng."

Bảo Tinh cười nói, "Thật tài, ám hiệu này cũng nghĩ ra được."

Hàn Bân vẫn không tin hoàn toàn, hỏi lại, "Nhìn ta, ngươi lại nói dối đúng không."

Dương Hiểu Vĩ lắc đầu, "Ta không, lần này thật không nói dối."

"Reng reng…" lúc này, điện thoại Dương Hiểu Vĩ reo.

Hàn Bân nhìn màn hình, tên liên hệ là Hậu Tứ Ca.

"Nói chuyện bình thường, đừng để Hầu Kiến Sinh nghi ngờ."

"Chúng ta đang ghi âm, ghi hình, nếu ngươi dám nói bậy, sẽ là bằng chứng ngươi bao che tội phạm. Nghĩ cho bản thân, cũng nghĩ cho gia đình, ta tin ngươi không muốn chỉ gặp mẹ trong phòng thăm nuôi."

Dương Hiểu Vĩ gãi đầu, "Ta biết rồi."

Hàn Bân đưa điện thoại cho hắn, nhắc nhở, "Nhiều cảnh sát nhìn, đừng nghĩ làm bậy, đừng nghĩ chỉ mình ngươi thông minh."

Dương Hiểu Vĩ hít một hơi sâu, rồi nhấn nút nghe, "Alo, Tứ Ca."

"Có chuyện gì, sao giờ mới nghe điện thoại." Giọng Hầu Kiến Sinh vang lên trong điện thoại.

"Có chuyện gì đâu? Ta đang lái xe."

"Chưa đến thành phố à?"

"Gần đến rồi, sắp đến."

Hầu Kiến Sinh ẩn ý, "Lại quên à?"

“Hehe, sao có thể.” Dương Hiểu Vĩ cố gắng thả lỏng giọng, “Thiên vương.”

Hầu Kiến Sinh nói, “Cái địa hổ.”

Dương Hiểu Vĩ liếc nhìn Hàn Bân, lại nhìn Lâm Tu Dũng bên cạnh.

Lâm Tu Dũng trừng mắt nhìn hắn, như cảnh cáo hắn đừng làm bậy.

Dương Hiểu Vĩ nghiến răng, “Tiểu kê.”

Hầu Kiến Sinh nói, “Độn mô cô.”

Dương Hiểu Vĩ không dám nói lâu, trả lời qua loa, “Tứ Ca, ta sắp đến thành phố rồi, không nói nữa.”

“Chú ý an toàn, đừng gây chuyện.”

“Biết rồi.” Dương Hiểu Vĩ trả lời, rồi cúp điện thoại.

Hàn Bân cầm lại điện thoại, hỏi, “Hầu Kiến Sinh bảo ngươi đến thành phố làm gì?”

“Hắn bảo ta tìm hiểu vụ Chu Vi Siêu ra sao. Còn mua ít đồ dùng.”

“Hắn có quy định khi nào ngươi phải về không?”

“Hắn chỉ bảo mua xong đồ, về nhanh.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Hắn bảo ngươi đi đâu tìm hiểu, hỏi ai?”

“Hắn không dám lộ diện, không dám liên hệ người cũ, sợ bị bán đứng. Bảo ta tìm bạn trên giang hồ hỏi. Thật ra ta đâu có bạn, chỉ nói đại thôi. Cả ngày ở nhà hàng chán quá, muốn ra ngoài một vòng, ai ngờ… bị các ngươi bắt.”

“Hầu Kiến Sinh có súng từ đâu?”

“Ta cũng hỏi rồi, nhưng hắn kín miệng, không nói.”

“Hắn hỏi ta có thích không, ta nói thích. Hắn bảo ta cố gắng, sẽ giúp ta có một cây.”

“Hầu Kiến Sinh bắn súng giỏi không?”

Dương Hiểu Vĩ lắc đầu, “Ta không biết, thứ này nổ lớn, ai dám thử.”

“Hắn có bao nhiêu đạn?”

“Khá nhiều, ít nhất vài chục viên, ta thích thứ này, còn xin hắn một viên.”

Lâm Tu Dũng hỏi, “Viên đạn đâu?”

Dương Hiểu Vĩ nói, “Ở nhà hàng, ta không dám giữ trên người, cũng không muốn gây rắc rối.”

Sau khi hỏi xong, Hàn Bân, Lâm Tu Dũng, Ngô Quảng Lợi bàn bạc.

Hầu Kiến Sinh có súng, tăng khó khăn và nguy hiểm khi bắt giữ, xông vào có thể nguy hiểm.

Ba người quyết định để Dương Hiểu Vĩ làm nội gián, giảm cảnh giác của Hầu Kiến Sinh, lừa mở cửa nhà hàng.

Nhưng ai cũng không chắc Dương Hiểu Vĩ có đáng tin, nếu hắn phản bội vào lúc quan trọng, có thể gây rắc rối lớn hơn.

Chương 835: Tiêu Đề 《Ẩn》

Xác định thái độ hợp tác của Dương Hiểu Vĩ rất quan trọng, nếu hắn sẵn sàng hợp tác, sẽ nhờ hắn gọi mở cửa. Nếu hắn không khiến cảnh sát tin, chỉ có thể bắt giữ mạnh tay.

Bàn bạc xong, Hàn Bân đến trước Dương Hiểu Vĩ, "Dương Hiểu Vĩ, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?"

"23."

"Trước đây vào chưa?"

"Vào đâu?"

Lâm Tu Dũng cười khẩy, "Ngươi như thế còn vào đâu, nhà tù chứ đâu."

Dương Hiểu Vĩ trừng mắt, dù không phục nhưng vẫn nói, "Vào trại tạm giam một lần."

"Còn muốn vào không?"

Dương Hiểu Vĩ vô thức nói, "Không, ai muốn vào nơi đó."

"Vậy sao ngươi còn theo Hầu Kiến Sinh, ngươi không biết hắn là ai?"

Dương Hiểu Vĩ thở dài, "Ta có cách nào, giờ khó kiếm tiền, chỉ muốn sống thoải mái. Nghĩ hắn có quan hệ, có uy tín, theo hắn không thiệt, ai ngờ cảnh sát tìm nhanh vậy, ta còn oan."

Hàn Bân ném cho hắn điếu thuốc, "Giờ ta cho ngươi hai lựa chọn, một là bắt ngươi vào đồn, để ngươi lại sống ngày ăn

ngủ miễn phí.”

“Thứ hai, cho ngươi cơ hội lập công giảm tội…”

Nhà hàng nông thôn Lão Giang.

Phía Đông sân có chiếc xe tải trắng, góc tường có con chó nằm.

Con chó lông trắng, nhưng bẩn, trông giống Samoyed nhưng nhỏ hơn, chắc là chó lai.

Con chó không lớn, nhưng rất hung dữ, thấy người lạ là sủa, rất thích hợp canh giữ.

“Bịch!”

Một vật rơi xuống đất, suýt trúng Tiểu Bạch Cẩu.

“Gâu gâu…” Tiểu Bạch Cẩu cảnh giác sủa, nhe răng, đôi mắt nhìn xung quanh, không thấy gì lạ, trong sân không có người lạ.

Tiểu Bạch Cẩu nhíu mũi, nhìn vật rơi, dây xích dài hai mét, có thể di chuyển.

Vật rơi là một đoạn xúc xích, tỏa mùi thơm hấp dẫn.

Tiểu Bạch Cẩu không thể nhịn, cắn lấy xúc xích chạy về ổ, ngấu nghiến ăn, vài miếng đã nuốt hết, có ngon hay không, chắc chỉ nó biết.

Ăn xong, Tiểu Bạch Cẩu liếm mép, nhìn xung quanh, như mong chờ thêm xúc xích rơi xuống.

Chờ một lúc, không có, như mệt, nó nằm xuống nghỉ.

Lát sau, Tiểu Bạch Cẩu nhắm mắt ngủ.

Không xa, một cái đầu lén lút thò ra khỏi tường, nhìn Tiểu Bạch Cẩu một lúc, ném một viên đá nhỏ.

Viên đá rơi cạnh Tiểu Bạch Cẩu, lăn đến chân nó, nhưng không có phản ứng.

Điều này không bình thường.

Tiểu Bạch Cẩu rất nhạy cảm với tiếng động, dù ngủ cũng không ngủ say thế này.

Lần này nó ngủ rất sâu, thậm chí còn nghe tiếng ngáy.

Vài phút sau, một chiếc xe đen đậu trước cổng, bấm còi, "Bíp bíp…"

Một người cao to bước ra, tay phải đút túi áo, đi tới cổng, gọi vào xe đen, "Ai đấy?"

"Đại Áo, ta là Mãng Tử."

Đại Áo nói, "Quy tắc cũ khẩu hiệu."

"Thiên vương."

"Cái địa hổ."

"Tiểu kê."

"Độn mô cô." Dương Hiểu Vĩ nói xong, thúc giục, "Mau mở cửa, đừng lề mề, không nhận ra giọng ta à."

"Tứ Ca nói, thời kỳ nhạy cảm, phải tuân thủ quy tắc." Đại Áo nói, lấy chìa khóa mở cổng sắt.

Dương Hiểu Vĩ hỏi, "Tứ Ca đâu?"

Đại Áo nói nhỏ, "Trong phòng."

Dương Hiểu Vĩ đáp, "Đúng rồi, Tứ Ca không tiện lộ mặt."

Đại Áo cười hỏi, "Ngươi mua gì ngon vậy?"

Dương Hiểu Vĩ mở khóa xe, "Ở cốp xe, tự xem đi."

"Đừng vòng vo, có thức ăn không, cho ta ăn. Mấy ngày này miệng nhạt nhẽo lắm." Đại Áo nuốt nước miếng, đi tới

cốp xe.

“Cạch” Đại Áo mở cốp xe.

Đột nhiên, hắn chưa kịp nhìn rõ, từ cốp xe lao ra một bóng người, không kịp né.

‘Là một bàn tay người.’ Đây là suy nghĩ cuối cùng trong đầu Đại Áo, chưa kịp nói ra, cảm giác như bị điện giật, toàn thân run rẩy, mất cảm giác.

Đây không phải ảo giác, mà là thật.

Lúc này, vài người từ ngoài sân lao vào, dẫn đầu là đội trưởng đội điều tra hình sự thành phố Lai Bình Lâm Tu Dũng.

Lâm Tu Dũng bịt miệng Đại Áo, cùng hai cảnh sát khác, kéo Đại Áo ra ngoài sân.

Trong lúc này, từ cốp xe nhảy ra một người, chính là Bao Tinh của đội hình sự thành phố.

Hàn Bân cũng xuống xe.

Hàn Bân ra hiệu, trốn sau xe đen.

Sau đó, Giang Dương, Bao Tinh và hai cảnh sát khác lẻn vào sân.

Xe từ từ vào sân, Hàn Bân vẫn núp sau xe, tay cầm súng, sẵn sàng bắn.

Lúc này, Dương Hiểu Vĩ lái xe, từ ngoài nhìn Dương Hiểu Vĩ như bình thường, nhưng thật ra tay hắn bị còng, khóa vào vô lăng.

Phó sở trưởng Ngô Quảng Lợi ngồi sau, mục đích giám sát Dương Hiểu Vĩ, phòng ngừa hắn có hành động bất thường.

Phó sở trưởng Ngô dù lớn tuổi, nhưng kinh nghiệm phong phú, xử lý tình huống khẩn cấp, so với cảnh sát trẻ bình tĩnh hơn.

Đến thời khắc sinh tử, bình tĩnh quan trọng hơn mọi kỹ năng.

Dù ngươi có nhiều kỹ năng, gặp chuyện mà hoảng, mười phần cũng chỉ dùng được một nửa.

Dương Hiểu Vĩ lái xe đến cổng, Hàn Bân hai tay cầm súng, người nửa ngồi, vẫn núp sau xe.

Bao Tinh, Giang Dương và cảnh sát nấp hai bên cửa Bắc.

"Bíp bíp…" còi xe lại vang, Dương Hiểu Vĩ hét, "Tứ Ca, ra khuân đồ, xem ta mua gì ngon cho ngươi."

Trong nhà có tiếng quát, "Ngươi gào cái gì, sợ người không biết. Đại Áo không ở ngoài à, hai ngươi không khuân được đồ."

Một người đàn ông hơn ba mươi bước ra cửa, nhìn quanh sân, "Đại Áo đâu?"

Người này chính là Tứ Ca trong miệng Dương Hiểu Vĩ, cũng là Hầu Kiến Sinh mà Hàn Bân muốn bắt.

Dương Hiểu Vĩ hạ cửa sổ, than phiền, "Đừng nhắc nữa, lười như hủi, mở cửa xong chạy vào nhà vệ sinh."

Hầu Kiến Sinh gật đầu, không nghi ngờ, bước ra cửa, vừa ra tới cửa, hắn cảm thấy không đúng, quá yên tĩnh.

Chương 836: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hầu Kiến Sinh liếc mắt, thấy hai bên cửa có bóng người.

Hầu Kiến Sinh phản ứng nhanh, vừa lùi vừa rút súng trong người, súng đã lên đạn, chỉ cần lấy súng ra, hắn sẽ an toàn.

Nhưng, Hầu Kiến Sinh vẫn chậm một bước.

Bao Tinh và Giang Dương núp hai bên cửa, khi Hầu Kiến Sinh bước ra, hai người gần như đồng thời hành động, Bao Tinh dùng dùi cui điện, trực tiếp chích vào người Hầu Kiến Sinh.

Hầu Kiến Sinh cảm thấy eo bị giật, toàn thân run rẩy, kèm theo cơn đau buốt, sức lực như bị rút cạn.

Giang Dương cũng lao tới, túm lấy tay phải Hầu Kiến Sinh, ra tay tàn nhẫn, không chút nương tay, bẻ mạnh, chỉ nghe 'rắc' một tiếng, tay phải Hầu Kiến Sinh bị bẻ gãy.

"Á…" Hầu Kiến Sinh hét thảm, không biết bị giật hay đau tay.

Cảnh sát hai bên cũng lao tới, đè Hầu Kiến Sinh xuống, mũi và miệng hắn dính chặt đất, không tránh khỏi ăn bùn.

Hàn Bân từ sau xe đi ra, không cần bắn, bắt Hầu Kiến Sinh mà không đổ máu là tốt nhất.

Giang Dương lục soát Hầu Kiến Sinh, lấy từ trong người hắn ra một khẩu súng, chửi, "Chó chết, đã mở khóa an toàn, thật muốn lấy mạng chúng ta."

Hàn Bân kiểm tra súng, rồi đưa cho Giang Dương, "Giữ kỹ."

"Rõ." Giang Dương trả lời, cho súng vào túi.

Hầu Kiến Sinh như tỉnh lại, nằm dưới đất chửi, "Khốn nạn, các ngươi là ai, sao bắt Lão Tử?"

Hàn Bân vẫy tay.

Hai cảnh sát kéo Hầu Kiến Sinh dậy, hắn vẫn mềm nhũn, có lẽ là hậu quả của điện giật.

Hàn Bân hỏi, "Ngươi tên gì?"

Hầu Kiến Sinh trừng Hàn Bân, "Ta là Ngưu Chấn Vĩ."

"Miệng cứng đấy, bị bắt tại trận còn dám nói dối." Hàn Bân cười lạnh, nói với Giang Dương, "Tháo đạn súng, trả lại hắn!"

Nghe vậy, mặt Hầu Kiến Sinh trắng bệch, vội nói, "Có gì từ từ nói, ta là Hầu Kiến Sinh."

Hầu Kiến Sinh cuối cùng không dám đánh cược vào đạo đức nghề nghiệp của Hàn Bân.

Trẻ mà đã dẫn đội bắt người, có lẽ là kẻ tàn nhẫn, hắn sợ.

"Đồng chí, các ngươi là đồn nào?"

"Ta đồn nào không quan trọng, hỏi gì đáp nấy, không nên hỏi thì đừng hỏi." Hàn Bân mặt nghiêm túc, không thể tốt với loại người này, nếu không dễ bị lợi dụng.

"Súng từ đâu?"

"Mua."

"Mua ở đâu?"

"Mua từ bạn."

"Bạn tên gì?"

“Lão Miêu.”

“Thật tên?”

“Ta không biết, trên giang hồ gọi Lão Miêu hay Miêu Gia.”

“Liên hệ Lão Miêu thế nào?”

Hầu Kiến Sinh đáp, “Súng mua lâu rồi, hắn rất bí ẩn, giờ ta cũng không liên lạc được.”

Ở đây không tiện hỏi, Hàn Bân không hỏi nhiều, vẫy tay, “Mang đi.”

Hầu Kiến Sinh hồi phục chút sức, bắt đầu giãy giụa không chịu đi, “Đưa ta đi đâu, bắt ta vì gì?”

“Chỉ riêng tội mang súng chống đối đã đủ bắt ngươi chưa?” Hàn Bân hỏi lại.

“Cũng phải nói rõ chứ.” Hầu Kiến Sinh nói.

Lâm Tu Dũng hừ, “Ngươi sợ mình khai ra nhiều tội.”

“Không có. Ta gan nhỏ, chỉ to mồm.” Hầu Kiến Sinh nhìn Lâm Tu Dũng, “Lãnh đạo, ngài nhìn quen quá, chúng ta gặp ở đâu rồi.”

“Đội điều tra hình sự thành phố Lai Bình.”

“Ồ, quen mặt quá, chúng ta cũng coi như đồng hương.”

“Theo ta, về sau có thời gian ôn chuyện.” Hàn Bân vẫy tay, “Giải đi.”

Hầu Kiến Sinh bị hai cảnh sát kẹp giữa, vừa đi vừa chửi, “Mãng Tử, ngươi chó chết, dám bán đứng Lão Tử. Ngươi đợi, Lão Tử ra sẽ giết ngươi.”

“Bốp!” một bạt tai, Lâm Tu Dũng đập đầu hắn.

Hai cảnh sát quát, “Phản rồi, yên lặng.”

“Trước mặt cảnh sát mà dám đe dọa, tưởng không trị được ngươi à.”

Lại một tiếng kêu thảm, lại bị dạy dỗ.

Hàn Bân mặt không vui, trước mặt cảnh sát mà dám đe dọa tội phạm khác, như đánh vào mặt cảnh sát.

Ngươi đánh mặt cảnh sát, còn muốn có kết quả tốt từ cảnh sát.

Ba tội phạm bị đưa đến đồn gần đó.

Hàn Bân cảm ơn cảnh sát hỗ trợ.

Hàn Bân kết bạn WeChat với Lâm Tu Dũng và Ngô Quảng Lợi.

Hứa với Lâm Tu Dũng, sau khi thành phố thẩm vấn Hầu Kiến Sinh xong sẽ giao hắn tiếp tục thẩm vấn.

Hầu Kiến Sinh nhiều tội, đã bắt sẽ không thả dễ dàng, phần lớn tội ở thành phố Lai Bình, để Lâm Tu Dũng chịu trách nhiệm thích hợp hơn.

Người này không dễ ra, ít nhất vài năm.

Hàn Bân đi thành phố Lai Bình một thời gian, về sở đã hơn hai giờ, làm xong thủ tục, ăn chút cơm, đã hơn ba giờ chiều.

Hàn Bân nghỉ ngơi một lúc, hút điếu thuốc, gọi Giang Dương và Bảo Tinh thẩm vấn tội phạm.

Thẩm vấn phòng thứ ba.

Hầu Kiến Sinh cúi đầu cắn móng tay, thỉnh thoảng ngước nhìn tường, như có người nhìn trộm.

“Cạch…” một tiếng, cửa mở, Hàn Bân, Giang Dương, Bảo Tinh bước vào.

Với ba người này Hầu Kiến Sinh không lạ, thậm chí hận, nếu không có họ bày mưu, hắn đã không bị bắt.

Hàn Bân đến bàn thẩm vấn, đặt một xấp tài liệu, "Có cảm giác quen thuộc không?"

Hầu Kiến Sinh liếc Hàn Bân, bĩu môi.

Hàn Bân tựa vào bàn hỏi, "Hầu Kiến Sinh, ngươi coi như là khách quen, nói cho ta nghe lần này ngươi định thế nào?"

"Chống đến cùng? Hay hợp tác điều tra."

Hầu Kiến Sinh liếm môi, "Đã vào đội hình sự thành phố, ta không dám không hợp tác, thật ra, lần đầu tiên bị đội hình sự bắt."

Hàn Bân nhắc nhở, "Hợp tác điều tra là tốt, ta hoan nghênh. Nhưng nhớ, đừng nghĩ lấy tội nhẹ lừa cảnh sát, vào đây không dễ ra."

"Sao có thể, ta không ngốc, đã vào, không dám đối đầu cảnh sát." Hầu Kiến Sinh chịu thua.

Chương 837: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bảo Tinh hừ, "Ngươi có gì không dám, ở nhà hàng không phải mạnh miệng lắm sao."

"Ta là chó, ngang ngược trong nhà. Các cảnh sát đừng cười, vào cục, ta thấy yếu mềm, nơi này không phải chỗ cho người ở."

Bảo Tinh nhíu mày, "Nói gì vậy, ngươi chửi mình thì thôi. Sao kéo chúng ta vào, nói chỗ này không phải chỗ cho người, chúng ta không phải người?"

Hầu Kiến Sinh nịnh, "Lỡ lời, các cảnh sát trong lòng ta là thiên binh thiên tướng, không phải người thường."

Hàn Bân vào trong bàn thẩm vấn, ngồi xuống, mở sổ, bắt đầu hỏi, "Hầu Kiến Sinh, ngươi có biết Lưu Tâm Cương không?"

"Biết, tên ngốc thích ăn nhậu, muốn vào giang hồ mà nhát gan, không hợp."

"Trong mắt ngươi, chúng ta cảnh sát cũng ngốc?" Hàn Bân hỏi lại.

"Không dám không dám, ta không có ý đó."

Hàn Bân lấy một túi, lắc trước mặt Hầu Kiến Sinh, "Trong này là chứng minh nhân dân của ngươi?"

Hầu Kiến Sinh nhìn một cái, nhỏ giọng, "Phải."

"Sao lại trong tay Lưu Tâm Cương?"

“Ta nhờ hắn mua vé tàu.”

“Tại sao mua vé tàu? Vé tàu đi đâu? Sao không tự lấy?” Hàn Bân hỏi liên tục.

Hầu Kiến Sinh nghĩ, “Ta mua vé tàu đi Thành Dương, có việc bên đó, sợ không kịp tàu, nhờ hắn xếp hàng lấy vé.”

Hàn Bân mặt không biểu cảm, “Ngươi hài lòng với câu trả lời này không?”

Hầu Kiến Sinh cứng miệng, “Ta nói thật.”

“Bốp!” Bảo Tinh đập bàn, quát, “Ngươi tưởng cảnh sát là ngốc à, ta gọi ngươi đến đồn làm việc, ngươi đâu nói đi Thành Dương.”

“Vừa đặt điện thoại, ngươi mua vé tàu đi Thành Dương, không dám tự lấy, nhờ người khác lấy. Ngươi sợ cảnh sát bắt, muốn dụ cảnh sát đi.”

“Nếu không có tật giật mình, cần làm trò này, còn mang súng chống lại cảnh sát, tội này đủ ngươi chịu.”

Bảo Tinh nói rõ, mặt Hầu Kiến Sinh biến sắc, trán đầy mồ hôi.

Hàn Bân nói, “Không ai ngốc hơn ai, ngươi hợp tác, chúng ta sẽ giảm tội. Nếu nghĩ lừa cảnh sát, chúng ta chỉ có thể tìm hiểu từ nguồn khác, ngươi biết sự khác biệt này.”

Hầu Kiến Sinh ngẫm một lúc, “Cảnh sát, các ngươi tìm ta vì gì?”

“Vì gì, ta sẽ nói, cũng cho ngươi cơ hội trả lời.” Hàn Bân nghiêm túc, từng chữ nói, “Ta muốn biết, nhận lệnh cảnh sát, sao ngươi chạy trốn?”

Hầu Kiến Sinh dùng tay áo lau mồ hôi, nhỏ giọng, “Ta… sợ Chu Vi Siêu liên lụy ta.”

Hàn Bân hỏi tiếp, "Ngươi và Chu Vi Siêu có chuyện gì? Sao sợ hắn liên lụy ngươi."

Hầu Kiến Sinh nắm tay, ngón trắng bệch, "Hắn vào tù trước đưa ta vài thứ, bảo ta bán."

"Của gian?"

Hầu Kiến Sinh gật, "Có lẽ."

"Ta muốn câu trả lời chính xác."

"Là của gian."

Hàn Bân vô thức nói, "Tiền bán của gian, ngươi nuốt?"

Hầu Kiến Sinh vội phủ nhận, "Không không, ta không phải người như vậy, nếu làm thế không sống trong giới được."

"Hơn nữa, Chu Vi Siêu nhẫn tâm, ta không dám nuốt tiền hắn."

Hàn Bân quan sát Hầu Kiến Sinh, hỏi, "Chu Vi Siêu vượt ngục, có liên lạc với ngươi?"

"Không."

"Đừng nói dối?"

"Ta thề, thật không có."

Hầu Kiến Sinh sờ mũi, tiếp tục, "Ta cũng lo hắn liên lạc, hắn vượt ngục, nhiều cảnh sát, ta không muốn dính dáng, hắn liều mạng, ta không muốn."

Hàn Bân nói, "Chu Vi Siêu vượt ngục cần tiền, không đòi ngươi tiền đó?"

"Không, thật ra tiền đó tiêu rồi. Chu Vi Siêu bảo ta mua thứ khác."

"Thứ gì?"

"Khẩu súng, súng hắn bảo mua."

Hàn Bân ghi lại, "Hắn bảo mua khi nào?"

"Trước khi hắn vào tù, ta mới mua, định đưa thì hắn bị bắt, ta cũng ngớ người, súng thuộc về ta. Nếu không, ta cũng không mua súng." Hầu Kiến Sinh thở dài,

"Súng như ma túy, một khi đụng là nghiện. Là ma quỷ. Trước đây, ta không dám đối đầu cảnh sát."

"Nhưng, có súng, ta như bị ma nhập, thấy mình là vua trời đất, không sợ gì."

"Hối hận không dứt súng."

Hàn Bân cầm túi đựng súng, hỏi, "Súng thật từ Lão Miêu mua?"

"Phải, ta không nói dối."

"Liên lạc Lão Miêu cách nào?"

"Lão Miêu không phải ở thành phố Lai Bình, ta không biết chỗ hắn, muốn liên lạc phải nhờ người trên giang hồ truyền tin." Hầu Kiến Sinh tỏ vẻ khó xử, "Ta bị cảnh sát bắt tin này chắc lan rồi, ta truyền tin, đừng nói tìm được Lão Miêu, hắn chắc chạy xa."

"Lão Miêu làm gì?"

"Theo ta biết, Lão Miêu bán của gian, nhưng lớn hơn ta, còn buôn súng, có kênh buôn lậu và tiêu thụ riêng, rất ghê gớm. Chỉ cần ngươi trả đủ, không thứ gì không mua được." Hầu Kiến Sinh nói.

"Lão Miêu trông thế nào?"

Hầu Kiến Sinh nhớ lại, "Khoảng bốn mươi, tầm trung, đội mũ và kính râm, có râu, hơn hai năm rồi, trông thế nào, ta không rõ."

Hàn Bân ghi lại Lão Miêu, buôn súng là trọng tội, tối đa tử hình.

Hàn Bân đổi câu hỏi, "Tối 7/6 từ 10 giờ tối đến 2 giờ sáng ngươi ở đâu?"

"Hơn chục ngày rồi, ta nghĩ." Hầu Kiến Sinh vỗ trán, "Hình như, hôm đó uống rượu với bạn."

"Cuộc nhậu dài thế?"

Hầu Kiến Sinh giải thích, "Chúng ta toàn cú đêm, 9 giờ đi, uống đến 12 giờ, rất bình thường, rồi đi mát-xa, đến nửa đêm."

"Ai làm chứng?"

"Đại Áo, tên phản bội đó, đều làm chứng."

"Tên đầy đủ?"

Hầu Kiến Sinh liếm môi, "Lưu Ao, Dương Hiểu Vĩ làm chứng."

"Ăn ở quán nào?"

"Quán cá Lão Cáp, Tiệm mát-xa Hồng Mai."

Hàn Bân ghi lại, nói, "Chúng ta sẽ xác minh, ngươi biết hậu quả nói dối."

Chương 838: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta không nói dối, thật không nói dối.” Hầu Kiến Sinh khẳng định.

Hầu Kiến Sinh có nhiều chuyện, Hàn Bân ghi nhiều câu hỏi, “Ngươi biết Chu Vi Siêu phạm tội gì?”

“Đánh nhau không nói, thường xuyên. Trước trộm, bị xử chưa ta không biết. Nhưng lớn nhất, vụ giết người ở nhà tắm.”

Hàn Bân hỏi, “Ngươi biết gì về vụ này?”

“Trước, uống rượu, hắn nhắc, hắn thừa nhận giết cô gái đó, ra tay ác, có chút biến thái, ta nghe cũng rợn người.” Hầu Kiến Sinh sờ mũi.

Hàn Bân quan sát, đây là lần thứ hai hắn sờ mũi.

Có người nói dối có hành động nhỏ, sờ mũi là một trong số đó.

Dĩ nhiên, nhiều người sờ mũi, có thể là thói quen.

Cụ thể thế nào cần Hàn Bân tự đánh giá.

Hàn Bân hỏi, “Hắn sao giết cô đó?”

“Cái này ta nhớ.” Hầu Kiến Sinh nhớ lại, “Lúc đó ta hỏi hắn, tại sao, hắn liếc ta.”

“Hỏi ta sao làm nghề tiêu thụ của gian, ta nói kiếm tiền.”

“Hắn cười, nói, ngươi kiếm tiền, không cho ta kiếm.”

“Hắn đưa ngươi của gian gì? Giá bao nhiêu?”

“Trang sức, không nhiều, vừa đủ mua súng, thật ra, quan hệ tốt, ta mới nhận.” Hầu Kiến Sinh nói.

Bảo Tinh hừ, “Một mạng người đổi súng.”

Hầu Kiến Sinh liếm môi, định nói rồi thôi.

Hàn Bân nói, “Ngươi tiếp tục nói, cung cấp manh mối có giá trị, sẽ cho ngươi cơ hội lập công giảm tội.”

Hầu Kiến Sinh do dự, nói, “Thật ra hắn giết người kiếm tiền, không chỉ vậy.”

“Ý gì?”

“Lúc đó ta uống rượu, khoác lác, ‘ngươi giết người kiếm vậy tiền, nguy hiểm, không bằng theo ta.’”

“Hắn nói, ‘ngươi hiểu gì, tưởng ta cần của gian đó, chỉ là tiện tay, tiền lớn ta giấu rồi.’”

“Ta hỏi bao nhiêu, hắn giơ tay.”

“Ta nói, năm vạn.”

“Hắn cười, bảo thêm số không.”

“Ta ngạc nhiên, hắn đâu kiếm tiền nhiều, hỏi thêm, hắn không nói.”

Hàn Bân tổng kết, “Hắn giết người năm xưa, ngoài của gian, còn được năm mươi vạn.”

Hầu Kiến Sinh gật, “Phải.”

Hàn Bân sờ cằm, thú vị.

Hàn Bân xem hồ sơ vụ giết người của Chu Vi Siêu, nữ nạn nhân là Lâm Thu Vân.

Vụ án xác định là giết người cướp của, bị cướp chỉ có trang sức, tổng giá trị vài vạn, không đề cập năm mươi vạn.

Theo Hàn Bân, có hai khả năng, một là Lâm Thu Vân giấu năm mươi vạn, Chu Vi Siêu giết người cướp.

Khả năng khác, có người bỏ năm mươi vạn thuê Chu Vi Siêu giết Lâm Thu Vân.

Dù thế nào, cho thấy vụ án có uẩn khúc.

Trước đó từ miệng Chu Vi An và Mao Á Mai, Hàn Bân biết Chu Vi Siêu có tiền giấu, ban đầu bán tín bán nghi, sau nghe nói hắn và Hầu Kiến Sinh quan hệ tốt, mà Hầu Kiến Sinh tiêu thụ của gian.

Hàn Bân đoán, tài sản Chu Vi Siêu nói, có phải do tiêu thụ của gian mà có.

Giờ nghe Hầu Kiến Sinh giải thích, của gian không đáng bao nhiêu, còn dùng mua súng.

Vậy năm mươi vạn, có thể là tài sản bất minh của Chu Vi Siêu.

Hàn Bân hỏi tiếp, "Ngươi biết tiền giấu ở đâu?"

Hầu Kiến Sinh lắc đầu, "Hắn không ngốc, quan hệ tốt là tốt, không thể nói."

Hàn Bân hỏi, "Ngoài Chu Vi Siêu, ai có thể biết tiền đó?"

Hầu Kiến Sinh nghĩ, "Ta không biết, nếu là ta, không dễ nói."

Hàn Bân tiếp tục, "Về việc Chu Vi Siêu vượt ngục, ngươi biết gì?"

Hầu Kiến Sinh lắc đầu mạnh, "Ta không biết, biết cũng không giúp hắn. Ta không ngốc, không sạch, giúp vượt ngục là tự tìm chết, cảnh sát đâu tha."

Hàn Bân quan sát Hầu Kiến Sinh, thấy không giống nói dối, nghe xong lời khai, hắn nghĩ ra một nghi phạm khác…

Trước đó, Hàn Bân đoán tài sản bất minh năm mươi vạn có hai nguồn.

Một là Lâm Thu Vân giấu năm mươi vạn, Chu Vi Siêu giết cướp.

Hai là có người bỏ năm mươi vạn thuê Chu Vi Siêu giết Lâm Thu Vân.

Hàn Bân nghiêng về khả năng hai.

Chu Vi Siêu có thể bị thuê giết người.

Nói cách khác, vụ án có hung thủ là Chu Vi Siêu, và người thuê.

Chu Vi Siêu bị bắt không khai người thuê.

Nhưng không nghĩa hắn sau này không nói, nếu Chu Vi Siêu đe dọa, buộc đối phương giúp hắn vượt ngục, mọi chuyện có lý.

Thậm chí lý do Chu Vi Siêu bị giết, cũng có thể giải thích.

Người đó giúp hắn vượt ngục, mục đích là giết hắn, loại bỏ nguy cơ.

Dĩ nhiên, đây chỉ là suy đoán của Hàn Bân, chưa có chứng cứ.

……

Khu Ký Túc Xá Khí Hóa Lỏng.

Lý Đông Mai cưỡi xe điện vào khu dân cư, đôi mắt không ngừng liếc nhìn xung quanh, suýt chút nữa va phải một người hàng xóm.

Nàng luôn cảm thấy gần đây khu dân cư xuất hiện nhiều gương mặt lạ.

Đẩy xe điện vào hành lang, đặt dưới cầu thang.

Khi vào nhà, trước cửa có thêm một thùng sữa.

Lý Đông Mai tháo khẩu trang, bước vào nhà, "Ba, ai đã đến nhà mình?"

Lý Hồng Sơn ngồi trên ghế sofa, nói, "Lý Cầm cảnh sát và một đồng nghiệp của nàng."

"Sữa cũng là của họ mang đến à?"

Lý Hồng Sơn yếu ớt đáp, "Đúng vậy."

"Ba, ngài nghĩ gì vậy?"

"Nghĩ gì?"

"Về việc giúp anh trai vượt ngục ấy?"

"Lần trước không nói với ngươi rồi sao, anh ngươi tính khí bộc trực, ở trong tù lâu quá sẽ bị hủy hoại, ta chỉ muốn hắn ra sớm."

Lý Đông Mai ngồi cạnh cha, hạ giọng, "Ngài có biết làm vậy là phạm pháp không."

"Ta biết, ta luôn đợi cảnh sát đến bắt ta, ta thừa nhận." Lý Hồng Sơn nói.

"Ngài nói… Ta thật không biết phải nói sao nữa. Ta luôn cảm thấy ngoài kia có rất nhiều cảnh sát, dường như đang theo dõi nhà mình, khiến ta như bị hoang tưởng."

Chương 839: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi sợ gì, họ đến bắt ta, không phải ngươi.”

“Ngài nói ta sợ gì, ngài bây giờ đi còn không vững, cảnh sát chắc chắn nghi ngờ ta là đồng lõa của ngài, không theo dõi ta sao được.”

“Lần tới ta sẽ nói rõ với họ, chuyện này không liên quan đến ngươi.” Lý Hồng Sơn tỏ vẻ áy náy.

“Ngài nói vậy họ có tin không?”

“Vậy phải làm sao?”

“Cảnh sát Lý tốt bụng, nói rõ với ta, chỉ cần ngài hợp tác điều tra, có thể giúp ngài xin giảm nhẹ án, ngài nên khai báo.” Lý Đông Mai nói.

“Ta khai rồi, anh ngươi sao đây, hắn vốn là trọng phạm, thêm vụ này chính quyền có thể xử tử hắn.” Lý Hồng Sơn đầy bất lực, “Ta biết cảnh sát Lý tốt, nên khi họ hỏi ta đã thừa nhận, ta không nhẫn tâm lừa dối họ, nhưng…”

“Ta không thể khai hết, không thể cướp đi cơ hội sống duy nhất của anh ngươi. Ta bây giờ không cầu gì khác, chỉ mong không phải tiễn người đầu bạc. Ta đã sai một lần, không muốn sai lần nữa.”

“Ôi.” Lý Đông Mai mở miệng, nhưng không biết nói gì để khuyên nhủ.

Nàng hiểu vị trí của anh trai trong lòng cha.

Cha nàng không phải người xấu, khi trẻ cũng chưa từng phạm pháp, luôn là công dân tốt tuân thủ pháp luật.

Nhưng giữa tình thân và pháp luật, ông chắc chắn chọn tình thân.

Ông khai báo có thể hại một số người, nhưng so với con trai ông, thì chẳng là gì.

Lý Đông Mai giờ cũng là mẹ, nàng hiểu sự ích kỷ của bậc làm cha mẹ.

So với con cái thì cả thế giới chẳng là gì.

Con cái là cả thế giới của nàng.

Lý Đông Mai biết suy nghĩ này có thể sai, nhưng nàng không thể thay đổi.

Đó là bản năng của nàng.

Nàng không khuyên Lý Hồng Sơn nữa.

Nàng biết khuyên cũng vô ích.

…

Trong nhà hội họp của sở cảnh sát thành phố.

Năm giờ chiều, Mã Cảnh Ba triệu tập cuộc họp tổng kết vụ án.

Cả đội một và đội hai của trung đội hai đều tham gia.

Điều tra một vụ án là đa phương diện, cần phải kịp thời tổng hợp, chia sẻ thông tin, từ đó có thể chỉ huy thống nhất, thu được nhiều manh mối và chứng cứ hơn, nhanh chóng phá án.

Mã Cảnh Ba thấy mọi người đã đến đông đủ, dập tắt điếu thuốc, “Chúng ta họp thôi.”

“Sáng nay ta tham gia một cuộc họp của sở, trong cuộc họp đề cập đến vụ án Chu Vi Siêu, nghe ý của lãnh đạo sở, có thể sẽ hủy bỏ lệnh truy nã Chu Vi Siêu. Lãnh đạo sở cũng hỏi về tiến độ điều tra vụ giết Chu Vi Siêu, điều này khiến đội trưởng và ta rất bị động.”

“Kết thúc cuộc họp, cục trưởng Phùng gọi đội trưởng và ta vào văn phòng, dặn dò kỹ lưỡng.”

“Các đồng chí, thời hạn một tuần phá án sắp đến, hy vọng mọi người nỗ lực hơn nữa. Đến lúc đó không phá được án, không chỉ ta mất mặt, cả trung đội hai chúng ta cũng không ngẩng đầu lên được.”

“Ta không muốn sau này nhắc đến vụ án Chu Vi Siêu, sẽ trở thành vết nhơ của trung đội hai chúng ta.” Mã Cảnh Ba thở dài, chân thành nói,

“Hiệu quả, hiệu quả, ta biết mọi người không lười biếng, đều rất nỗ lực, nhưng phải nâng cao hiệu quả điều tra, suy nghĩ nhiều hơn, giao tiếp nhiều hơn, đừng cắm đầu điều tra.”

“Hướng điều tra không đúng, chỉ khiến điều tra vào ngõ cụt, cố gắng nhiều cũng vô ích.”

“Được rồi, biết các ngươi không thích nghe, ta nói ít đi, đỡ các ngươi thì thầm sau lưng ta.” Mã Cảnh Ba gõ bàn, “Trở lại vấn đề chính, nói về tình hình điều tra.”

Chu Gia Húc ngẩng đầu, “Vậy ta nói trước.”

“Hôm nay chúng ta liên tục đối chiếu giám sát Thiên Võng, sau thời gian điều tra, cuối cùng đã làm rõ lộ trình của chiếc xe máy, và dựa vào nơi xe máy xuất hiện và biến mất trên giám sát, suy đoán ra nơi giấu xe máy.”

Nói xong, Chu Gia Húc đi đến máy chiếu, đặt bản đồ lên, dùng bút đánh dấu.

“Xe máy xuất hiện hai lần, một lần vào ngày 3/6, một lần vào ngày 7/6. Mỗi lần xuất hiện đều ở ngã ba Đường Bình Cương và tỉnh lộ s135, mỗi lần biến mất đều ở ngã ba tỉnh lộ s135 và Đường Kim Thông.”

“Theo suy đoán của ta, nơi giấu xe máy nằm ở các làng giữa Đường Bình Cương và Đường Kim Thông, lấy tỉnh lộ s135 làm trung tâm.”

“Đường làng không có giám sát Thiên Võng, nhưng cũng có thể có giám sát tư nhân hoặc lắp đặt bởi ủy ban làng, vì vậy ta muốn ngày mai dẫn đội đi xem xét thực địa một số làng.”

Mã Cảnh Ba hỏi, “Ngươi nghĩ có bao nhiêu làng nghi vấn?”

“Nghi vấn lớn khoảng bốn, năm làng, dĩ nhiên các làng lân cận cũng không thể hoàn toàn loại trừ, ta sẽ cố gắng thu thập thêm giám sát.”

“Phạm vi vẫn quá rộng.” Mã Cảnh Ba thở dài, nhiều làng bốn phía đều thông, đường nhỏ không có giám sát, xe máy không như xe hơi, tính di động cao, chỉ cần có đường nhỏ là đi được, phạm vi quá rộng.

Nếu là người có khả năng chống trinh sát, vòng quanh đường nhỏ của làng, ngươi tìm sao?

Dĩ nhiên, manh mối điều tra này không thể bỏ, nếu ủy ban làng lắp giám sát hoặc có dân nhận ra xe máy đó, có thể lần ra nghi phạm.

Chu Gia Húc nói, “Chúng ta sẽ điều tra nhiều hơn quanh đó, cố gắng thu hẹp phạm vi.”

Mã Cảnh Ba gật đầu, chỉ cần có manh mối, cảnh sát không thể bỏ.

“Đội một điều tra thế nào?”

Hàn Bân khẽ ho, "Ta dẫn người đến thành phố Cương Nam, đã bắt Hầu Kiến Sinh về sở. Đồng thời, đã thẩm vấn hắn, theo lời khai của hắn, chúng ta phát hiện một manh mối mới."

"Năm đó Chu Vi Siêu giết người rất có thể do người khác thuê, còn nhận năm mươi vạn tiền thuê."

Chương 840: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta muốn điều tra lại vụ giết người trong nhà tắm của Chu Vi Siêu.”

Mã Cảnh Ba hỏi, “Ngươi nghĩ hai vụ án này có liên quan?”

Hàn Bân phân tích, “Giả sử người thuê này tồn tại, năm đó Chu Vi Siêu sao không khai ra hắn, không lý do gì bỏ qua cơ hội giảm án.”

“Trừ khi, hắn muốn lợi dụng người này giúp mình vượt ngục.”

Mã Cảnh Ba suy nghĩ, nhìn mọi người, “Các ngươi nghĩ sao?”

Chu Gia Húc nói, “Ta nghĩ còn một khả năng, hắn sợ lộ chuyện thuê giết, số tiền năm mươi vạn sẽ bị cảnh sát thu.”

“Chỉ cần không khai người thuê, không ai biết số tiền, hắn có thể để lại tài sản này cho gia đình.”

Hàn Bân tiếp tục, “Ta nghĩ khả năng này không cao, trước hết, ngoài năm mươi vạn tiền thuê, Chu Vi Siêu còn lấy một số của gian tại hiện trường, hồ sơ cảnh sát có ghi, nhưng cảnh sát luôn không tìm ra của gian, Chu Vi Siêu cũng không khai.”

“Dù mối quan hệ thuê giết lộ ra, Chu Vi Siêu không thừa nhận năm mươi vạn, chỉ nhận năm vạn, và nói đã tiêu hết, cảnh sát cũng không làm gì được hắn. Như số của gian từ nhà nạn nhân, không ai biết đã được Hầu Kiến Sinh tiêu thụ.”

Nghe phân tích của Hàn Bân, Mã Cảnh Ba nói, "Ngươi muốn nói, Chu Vi Siêu đe dọa người thuê giúp hắn vượt ngục, người thuê giết hắn diệt khẩu."

Hàn Bân gật đầu, "Ta nghĩ rất hợp lý, và có động cơ rõ ràng."

Mã Cảnh Ba do dự, hỏi, "Lý Hồng Sơn sao rồi, có khả năng khai không?"

Lý Cầm đáp, "Hôm nay ta và Vương Tiêu lại đến nhà Lý Hồng Sơn, cũng gặp hắn, hắn rất lịch sự, thái độ rất tốt với cảnh sát."

"Nhưng sự lịch sự này, giống như một loại áy náy, chứ không phải muốn hợp tác."

"Ta cảm thấy, thái độ hắn rất kiên quyết, không dễ dàng khai báo."

"Thay vì đợi hắn khai, chi bằng sớm lấy lời khai của Lý Đông Chí."

Mã Cảnh Ba bất đắc dĩ, "Lý Đông Chí bị bỏng điện, nhiễm trùng diện rộng, hiện đang bán hôn mê, không thể lấy lời khai."

Hàn Bân nghiêm túc, "Vì tình hình này, ta càng đề nghị điều tra lại vụ giết người trong nhà tắm của Chu Vi Siêu."

Mã Cảnh Ba không trả lời trực tiếp, nhìn đồng hồ, "Hôm nay không sớm, họp đến đây. Ta sẽ cân nhắc đề nghị này."

"Vâng."

…

Sau giờ làm.

Hàn Bân đến chợ rau và chợ hải sản mua một ít nguyên liệu tươi.

Sau đó, hắn đến nhà hàng Tứ Quý đón Vương Đình về.

Nhưng, hôm nay không về nhà Vương Đình, mà về nhà Hàn Bân.

Nhà Vương Đình rất đẹp, ở cũng thoải mái, nhưng bếp mở.

Bếp mở, nhìn đẹp, diện tích rộng, nhưng chỉ nấu được món đơn giản, nếu nấu món phức tạp, trong nhà sẽ có mùi dầu mỡ.

Hơn nữa, bếp mở liền với phòng khách, để nhìn gọn gàng, đồ nấu ít, nguyên liệu cũng ít, nấu không tiện.

Nhà Hàn Bân có bếp riêng, đóng cửa bếp là không có mùi dầu mỡ ra ngoài, nấu cũng thích hợp hơn.

Hôm nay, Hàn Bân nấu ba món một canh, cải xào, gà cay, tôm hùm hấp, canh bò cà chua.

Tối nay Hàn Bân không uống rượu vang, mà mua bia tươi trên đường, đặc sản của Cầm Đảo, bia tươi ngon hơn bia chín, vị hơi đắng, không có bọt hoặc rất ít bọt, nhược điểm duy nhất là hạn dùng ngắn, mua uống liền.

Bữa ăn này có Vương Đình phụ, nấu rất nhanh.

Hai người cùng nấu, cùng ăn, đã có không khí sống chung.

Ăn món Hàn Bân nấu, Vương Đình rất vui, nàng dù là chủ nhà hàng, nhưng phải thừa nhận, tay nghề của Hàn Bân tốt hơn nàng.

Sau ăn, Vương Đình chủ động rửa bát, để Hàn Bân xem tivi nghỉ ngơi.

Điều này làm Hàn Bân cảm động, hắn hôm nay rất mệt, cần nghỉ ngơi.

Người ta nói một ngày không gặp như ba thu, hai người đang trong tuần trăng mật, tối không thể thiếu phần thân mật…

…

Sáng sớm hôm sau.

Dậy sớm, Hàn Bân làm bữa sáng đơn giản, bánh mì, trứng chiên, giăm bông, xà lách, sữa.

Hàn Bân ăn xong, Vương Đình chưa dậy.

Theo Vương Đình, nàng mở nhà hàng để có thể ngủ dậy tự nhiên, dù không có công việc ổn định, nhưng thời gian tự do.

Hàn Bân không học theo sự thoải mái của Vương Đình, vẫn đi làm đúng giờ.

Đến sở, Hàn Bân chưa ngồi nóng ghế đã bị Mã Cảnh Ba gọi vào văn phòng.

Hàn Bân gõ cửa vào, chào, "Mã đội, ngài tìm ta."

Mã Cảnh Ba chỉ ghế sofa, "Ngồi đi."

Hai người ngồi sofa bên bàn trà, Mã Cảnh Ba đưa Hàn Bân điếu thuốc, "Ngươi hôm qua nghĩ gì, ta nói với đội trưởng, đội trưởng đồng ý."

Hàn Bân lấy bật lửa châm cho Mã Cảnh Ba, rồi châm điếu của mình, rít một hơi, nói, "Mã đội, ngài nghĩ sao?"

Mã Cảnh Ba hừ, "Đội trưởng nghĩ cái chết của Chu Vi Siêu có thể liên quan đến vụ giết người trong nhà tắm năm xưa, ta kẹt giữa còn sao?"

"Được, ngài và đội trưởng đã đồng ý, hôm nay ta dẫn người điều tra lại vụ này." Hàn Bân nói xong, ẩn ý hỏi, "Có gặp trở ngại gì không?"

Mã Cảnh Ba nói, "Năm xưa người chủ yếu điều tra vụ giết người trong nhà tắm đã chuyển đi. Hơn nữa, không phải lật lại án, không gặp trở ngại lớn."

"Có lời ngài, ta yên tâm." Hàn Bân nói.

Mã Cảnh Ba hỏi, “Vụ án đã hơn hai năm, người liên quan và điều tra di chuyển nhiều, ngươi định bắt đầu từ đâu?”

Hàn Bân ngập ngừng, “Ta chưa nghĩ ra, về văn phòng, sắp xếp lại hồ sơ vụ án, xem bắt đầu từ đâu thích hợp.”

Mã Cảnh Ba rất yên tâm Hàn Bân điều tra, nói, “Còn gì khác?”

“Có chuyện liên quan vụ Chu Vi Siêu, ta nghĩ nên báo cáo.”

Chương 841: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Chuyện gì?"

"Khi bắt Hầu Kiến Sinh, chúng ta tìm thấy khẩu súng trong người hắn, theo hắn, súng do Chu Vi Siêu nhờ mua. Chỉ là Chu Vi Siêu vào tù, hắn giữ lại súng." Hàn Bân nói.

Mã Cảnh Ba nhíu mày, "Hầu Kiến Sinh lấy súng từ đâu?"

"Đây là điểm chính ta muốn báo cáo, theo hắn khai, súng mua từ một người tên Lão Miêu, người này cũng tiêu thụ của gian, còn có kênh buôn lậu và tiêu thụ riêng, nhưng không phải người Cầm Đảo." Hàn Bân báo cáo sự thật, có tiếp tục điều tra Lão Miêu hay không, là việc của Mã Cảnh Ba.

Nạn nhân trong vụ giết người trong nhà tắm của Chu Vi Siêu tên Lâm Thu Vân, chết khi 34 tuổi, làm việc ở một công ty thực phẩm.

Thành viên gia đình gồm cha mẹ, chồng, con gái, em gái.

Hàn Bân xem kỹ hồ sơ vụ giết người trong nhà tắm.

Hướng điều tra năm đó chủ yếu dựa vào giám sát, Chu Vi Siêu khi gây án đội mũ, ở nơi có camera đều cúi đầu, cũng khá cẩn thận.

Nhưng, cảnh sát xem rất nhiều giám sát, vẫn phát hiện một số đặc điểm của hắn, như vóc dáng, màu mũ, ba lô xám, và thời gian gây án.

Từ giám sát khu dân cư của nạn nhân, đến giám sát cửa hàng trên phố, và giám sát Thiên Võng, từng chút một, cuối

cùng xác định vài nghi phạm lớn, Chu Vi Siêu là một trong số đó.

Hung thủ để lại dna tại hiện trường, so sánh hoàn toàn trùng khớp với dna của Chu Vi Siêu.

Chu Vi Siêu bị bắt, ban đầu không khai, mất vài ngày thẩm vấn mới thú nhận, hắn thừa nhận giết Lâm Thu Vân, và kể quá trình giết, khớp hoàn toàn với chứng cứ cảnh sát tìm được.

Nhưng, Chu Vi Siêu luôn không khai đồng phạm.

Năm đó vụ án định tính là giết người cướp của hiếp dâm, không điều tra theo hướng thuê giết.

Hai loại giết người này tính chất khác nhau, hướng điều tra cũng khác.

Nếu là giết người cướp của hiếp dâm, cách điều tra trước không sai.

Loại án này tính ngẫu nhiên cao, nhiều là gây án lưu động, thường điều tra từ chứng cứ.

Còn thuê giết khác, là giết có mục tiêu.

Nói thẳng là người quen gây án.

Giữa họ chắc chắn có dây dưa, tình cảm hoặc lợi ích.

Hướng điều tra chủ yếu từ quan hệ xung quanh nạn nhân.

Người lạ không thù hằn, không thể bỏ tiền thuê giết, Lâm Thu Vân dù chết, với người thuê cũng không có lợi.

Con gái Lâm Thu Vân chưa trưởng thành, tạm thời loại trừ.

Hàn Bân suy nghĩ, quyết định liên lạc chồng Lâm Thu Vân trước, hiểu thêm tình hình từ hắn.

Chồng Lâm Thu Vân tên Trình Kế Văn, hồ sơ có liên lạc của hắn.

Nhưng, đã hơn hai năm từ khi án mạng, không ai dám chắc hắn có thay đổi liên lạc không.

Lát sau, điện thoại kết nối, Hàn Bân mở lời, "Xin chào, có phải tiên sinh Trình Kế Văn?"

Điện thoại có giọng nam, "Là ta, ngươi là ai?"

"Ta là Hàn Bân của Đội điều tra hình sự Thành phố Cầm Đảo, muốn tìm ngài hiểu một số tình hình."

Đầu dây bên kia im lặng, "Ngươi là cảnh sát?"

"Đúng, ta của sở cảnh sát thành phố."

Giọng người kia có chút nghi hoặc, "Ngươi tìm ta hiểu gì, ta và cảnh sát không có giao thiệp."

"Chúng ta muốn tìm hiểu vụ án Lâm Thu Vân."

Đầu dây bên kia im lặng, "Án của vợ ta không phải đã phá rồi sao, còn gì để hiểu."

Hàn Bân giải thích, "Về vụ này, chúng ta phát hiện một số tình huống mới, hung thủ có khả năng có đồng phạm. Chúng ta điều tra lại vụ án, hy vọng bắt trọn hung thủ."

"Đồng phạm? Vụ án đó không phải chỉ một hung thủ sao?"

"Nếu tiện, ta hy vọng có thể gặp ngài nói chuyện." Hàn Bân nói.

Đầu dây bên kia lại im lặng, "Ngươi thật là cảnh sát?"

"Nếu ngài không tin, có thể đến trung đội hai của Đội điều tra hình sự sở tìm ta, ta tên Hàn Bân."

Trình Kế Văn hỏi, "Sao lại có hung thủ khác, năm đó không phải đã kết án?"

"Một số việc không tiện nói qua điện thoại, gặp mặt nói dễ hiểu hơn." Hàn Bân nói.

“Được, ta đến, đến sở cảnh sát gọi số này?”

“Đúng, ngài ở đâu, khoảng bao giờ đến?”

“Ta gần, sẽ đến nhanh.” Trình Kế Văn nói xong, cúp điện thoại.

Hàn Bân cũng cất điện thoại, nói với đồng đội, “May mắn, Trình Kế Văn chưa đổi số.”

Lý Cầm hỏi, “Tổ trưởng, có cần liên lạc cha mẹ Lâm Thu Vân không?”

“Ngươi liên lạc.” Hàn Bân nói.

Đôi khi nói chuyện với người lớn tuổi khó khăn, Hàn Bân không muốn tốn nhiều sức vào việc này.

Bốn mươi phút sau, Trình Kế Văn đến sở cảnh sát, Hàn Bân cho hắn địa chỉ văn phòng.

Vài phút sau, một người đàn ông hơn ba mươi gõ cửa bước vào, người này đeo kính, mặc áo sọc, quần sẫm màu.

“Xin hỏi, ai là cảnh sát Hàn?”

Hàn Bân nghe ra giọng hắn, đứng lên, “Ta là Hàn Bân, ngài là tiên sinh Trình Kế Văn?”

Người đàn ông gật đầu, “Là ta.”

“Mời ngài ngồi.” Hàn Bân ra hiệu mời.

Trình Kế Văn hơi căng thẳng, nhìn quanh văn phòng, mới ngồi vào ghế, hai tay đan vào nhau.

Hàn Bân cảm thấy hắn căng thẳng, nói, “Trình tiên sinh, ngài đừng căng thẳng, chúng ta chỉ muốn tìm hiểu tình hình.”

Trình Kế Văn cắn môi, “Vào sở cảnh sát, ta có cảm giác khó nói, khiến ta nhớ vợ, cảm giác này… không tốt.”

Hàn Bân hỏi vô thức, “Ngài tái hôn chưa?”

Trình Kế Văn lắc đầu, “Chưa, gia đình tái hôn còn mệt, không bằng một mình thoải mái, hơn nữa cái chết thảm của vợ khiến ta không muốn lập gia đình lại.”

“Ngài và Lâm Thu Vân quan hệ vợ chồng thế nào?”

Chương 842: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Tốt, ta rất yêu vợ, định sống với nàng cả đời, không ngờ…” Trình Kế Văn buồn, “Là ta không chăm sóc nàng tốt.”

“Lâm Thu Vân bị giết, ngài lúc đó ở đâu?” Hàn Bân hỏi.

“Là cuối tuần, ta đưa con gái về thăm cha mẹ, ta…” Trình Kế Văn dừng lại, nhìn Hàn Bân, “Cảnh sát Hàn, sao ngài đột nhiên hỏi vậy, không phải nghi ta?”

Hàn Bân giải thích, “Không, ngươi đừng hiểu lầm, ta chỉ muốn hiểu thêm vụ Lâm Thu Vân.”

Trình Kế Văn nói, “Năm đó án phát, cảnh sát đã lấy lời khai ta, hồ sơ có.”

“Ta nói qua điện thoại, chúng ta phát hiện manh mối mới, cần hiểu vụ án từ các góc độ khác.” Hàn Bân nói.

Trình Kế Văn thở dài, “Rốt cuộc manh mối gì, ngài nói cho ta, năm đó cảnh sát đã nói rõ án kết, giờ lại nói có manh mối mới, là người nhà nạn nhân, ta thật sự khó chấp nhận.”

Hàn Bân do dự, quyết định nói đại khái.

Một là hiểu cảm nhận của Trình Kế Văn, đột nhiên nhận cuộc gọi này chắc chắn mơ hồ, hơn nữa vụ án năm đó với hắn không phải ký ức tốt, ai cũng sẽ phản cảm.

Hai là tin tưởng và giao tiếp là tương hỗ, Hàn Bân muốn hiểu thêm tình hình từ hắn, phải nói cho hắn một số tình hình tương ứng.

Hàn Bân hỏi, “Chu Vi Siêu vượt ngục, ngài biết không?”

Trình Kế Văn mắt đỏ, trách, "Các ngươi nên giết hắn sớm, ác quỷ không bắn để làm gì, giờ vượt ngục, cảnh sát tìm khắp nơi, ta không biết…"

Hàn Bân nói, "Chu Vi Siêu chết rồi."

Trình Kế Văn ngạc nhiên, lặp lại, "Chết rồi? Ngươi nói kẻ giết vợ ta chết rồi."

"Đúng."

Trình Kế Văn cười, "Đáng đời, quả báo, loại người này đáng lẽ nên chết từ lâu rồi. Hắn chết thế nào? Có phải bị cảnh sát bắn chết không?"

"Chúng ta cảnh sát tìm thấy hắn đã chết, hắn bị người khác chôn sống." Hàn Bân nói.

Trình Kế Văn nghiến răng, "Chôn sống là tốt, loại người này nên bị chôn sống, để hắn chết trong tuyệt vọng từ từ."

"Là anh hùng nào đã giết hắn? Ta phải cảm ơn người đó, cả gia đình ta đều phải cảm ơn người đó!"

Hàn Bân hơi nhíu mày, "Chúng ta cũng đang truy tìm kẻ đã giết Chu Vi Siêu."

"Thủ phạm?" Trình Kế Văn lắc đầu, để lộ vẻ kỳ lạ, "Không, hắn là anh hùng! Ta mong các người không bao giờ tìm thấy hắn."

"Ta hiểu cảm giác của ngươi. Nhưng hắn cũng đã giết người, phạm tội." Hàn Bân nói.

Trình Kế Văn khinh thường, "Thì sao? Ta chỉ biết hắn đã báo thù cho vợ ta, ta phải cảm ơn hắn vì đã diệt trừ kẻ ác."

Hàn Bân có chút ngượng ngùng, hắn có thể nghe ra sự bất mãn trong lời nói của Trình Kế Văn.

Trình Kế Văn tiếp tục nói, "Các người tìm ta, không phải để ta giúp bắt kẻ giết Chu Vi Siêu chứ?"

Hàn Bân không giấu giếm, "Đúng vậy, hiện chúng ta đang truy tìm kẻ đã giết Chu Vi Siêu."

Trình Kế Văn đứng dậy, giọng lạnh lùng, "Nếu vậy thì ta không có gì để nói!"

Hàn Bân khuyên nhủ, "Trình tiên sinh, ngài đừng vội, hãy nghe ta nói hết."

Trình Kế Văn tỏ vẻ chế giễu, "Theo ta thấy, chẳng còn gì để nói nữa."

Trình Kế Văn quay người bước ra, rồi dừng lại, nói, "Cảnh sát Hàn, dù sao cũng cảm ơn ngài đã cho ta biết tin tốt này!"

"Cảm ơn."

Hàn Bân sờ mũi, tiếng cảm ơn này nghe có chút mỉa mai.

Hàn Bân không để hắn đi, nói, "Ta còn một tin xấu, ngươi muốn nghe không?"

"Tin xấu gì?"

"Nhớ ta đã nói trên điện thoại, người hại chết vợ ngươi không chỉ có Chu Vi Siêu. Đồng phạm mà Chu Vi Siêu giấu có thể mới là kẻ chỉ đạo thực sự." Hàn Bân nói.

Trình Kế Văn lộ vẻ kinh ngạc, "Ngươi nói có người chỉ đạo Chu Vi Siêu giết vợ ta!"

"Đúng vậy."

"Ai lại làm chuyện đó?"

Hàn Bân nói, "Đây cũng là điều cảnh sát chúng ta cần điều tra. Có một điều ta có thể nói với ngươi, theo suy đoán của ta, kẻ giết Chu Vi Siêu rất có thể chính là kẻ chỉ đạo phía sau."

Nghe xong, Trình Kế Văn ngớ người ra.

Anh hùng mà hắn vừa cảm ơn hóa ra lại là kẻ chỉ đạo giết vợ hắn?

Trình Kế Văn nhíu mày, im lặng một lúc, "Cảnh sát Hàn, những gì ngươi nói khiến ta rất khó hiểu."

"Ta có thể giải thích cho ngươi." Hàn Bân cảm thấy cần thiết phải giải thích rõ ràng, nếu không Trình Kế Văn sẽ có tâm lý phản kháng, không sẵn lòng hợp tác điều tra. Dù hắn biết manh mối gì cũng có thể không nói với cảnh sát.

"Năm đó, có người đã trả tiền để Chu Vi Siêu giết vợ ngươi, và dàn dựng thành một vụ giết người thông thường. Chu Vi Siêu bị bắt nhưng vì lý do nào đó, không khai ra kẻ chỉ đạo."

"Nhưng chuyện chưa kết thúc, Chu Vi Siêu không cam lòng ở tù suốt đời, nên đã đe dọa kẻ chỉ đạo giúp hắn vượt ngục, nếu không sẽ tố giác với cảnh sát."

"Kẻ chỉ đạo dù không muốn, nhưng cũng phải đồng ý. Sau khi giúp Chu Vi Siêu vượt ngục, để bảo đảm an toàn cho mình, hắn giết Chu Vi Siêu để diệt khẩu."

"Kẻ này không phải anh hùng, ngươi không nên cảm ơn hắn. Nếu không có hắn, vợ ngươi có thể vẫn còn sống."

"Tất nhiên, đây chỉ là suy đoán của cảnh sát, cần chứng cứ xác thực để chứng minh. Đây cũng là lý do ta mời ngươi đến."

Trình Kế Văn ngồi xuống ghế, ngẩn ngơ một lúc, "Ngươi không lừa ta chứ."

Hàn Bân hỏi ngược lại, "Ta có cần lừa ngươi không? Nếu kẻ giết Chu Vi Siêu không liên quan đến cái chết của Lâm Thu Vân, ta cần gì điều tra lại vụ án, chẳng phải tự chuốc khổ?"

"Ngươi nghĩ lãnh đạo sở cảnh sát sẽ ủng hộ ta?"

Trình Kế Văn thở dài, “Chuyện đã qua hai năm, ta khó khăn lắm mới quên đi, bao giờ mới kết thúc đây…”

Chương 843: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Lần này, chúng ta sẽ làm rõ mọi chuyện.” Hàn Bân nói nghiêm túc.

Trình Kế Văn bất đắc dĩ, “Hai năm trước, ta cũng nghĩ vụ án đã kết thúc, luôn tin đó là sự cố ngẫu nhiên, ai lại hận vợ ta đến mức thuê người giết!”

Hàn Bân nói, “Ta muốn làm rõ chuyện này, nên mới mời ngươi đến.”

Trình Kế Văn giọng dịu lại, “Cảnh sát Hàn, xin lỗi, lúc nãy ta quá kích động.”

“Nếu ngươi cần, ta có thể cho ngươi thời gian để bình tĩnh lại.”

“Đầu óc ta thực sự đang rối.” Trình Kế Văn nói yếu ớt.

Trình Kế Văn hít thở sâu, lấy ra điếu thuốc, phải bật lửa hai lần mới châm được.

Hàn Bân ngồi đối diện cũng rút điếu thuốc ra hút, nếu người nhà nạn nhân không để tâm, hắn có gì phải gấp.

Hút xong điếu thuốc, Trình Kế Văn bình tĩnh lại, “Cảnh sát Hàn, năm đó cảnh sát đã lấy lời khai của ta, ta đã nói hết những gì biết. Ngươi có lấy lời khai lại, ta cũng chỉ biết bấy nhiêu, hơn nữa chuyện đã qua lâu, ký ức không rõ.”

Hàn Bân giải thích, “Tính chất vụ án khác nhau, cách lấy lời khai và trọng tâm câu hỏi cũng khác.”

Trình Kế Văn gật đầu, “Vậy được, ngươi hỏi đi.”

Hàn Bân đã xem lời khai năm đó của Trình Kế Văn, những thông tin cơ bản đều có, giờ chỉ bổ sung thêm vài câu hỏi.

"Trình tiên sinh, trước khi vợ ngươi bị hại có biểu hiện gì bất thường không, ví dụ như có xung đột gay gắt với ai."

Trình Kế Văn vỗ trán, thở dài, "Hơn hai năm rồi, ta phải nghĩ lại."

Trình Kế Văn châm điếu thuốc, rít một hơi.

Hút đến nửa, Trình Kế Văn dập thuốc, nói, "Ta nhớ lại, thời gian đó nàng thực sự có chút bất thường."

"Luôn nói bận công việc, gặp chuyện là nổi cáu, không kiên nhẫn. Như lần bị hại, trước kia cuối tuần chúng ta thường về thăm cha mẹ nàng, nhưng thời gian đó nàng không muốn đi, luôn trầm ngâm, chỉ cần chuyện nhỏ cũng tức giận."

Hàn Bân ghi chép, "Ngươi biết lý do tâm trạng bất thường của nàng không?"

"Ta hỏi, nàng nói là chuyện công việc, sẽ tự xử lý. Nói ta cũng không hiểu." Trình Kế Văn cười tự giễu, "Nàng luôn cho rằng thu nhập ta thấp, năng lực kém, còn nói nếu nàng là ta, đã lên làm phó hiệu trưởng."

"Ngươi dạy ở trường nào?"

"Trung học Lai Bình, ta dạy hóa học. Sau khi vợ gặp chuyện, ta không muốn ở đó nữa, mang con gái đến Cầm Đảo, mở lớp dạy thêm, dù không ổn định như làm thầy giáo, nhưng tự do hơn, tiện chăm sóc con gái."

Hàn Bân xác nhận, "Nói vậy, nàng buồn vì công việc?"

"Nàng nói vậy, có phải không ta không rõ." Trình Kế Văn thở dài, "Nghĩ lại, thời gian đó cũng xảy ra nhiều chuyện, ta… trước đây cũng không tốt, không chăm sóc nàng đủ, không làm tròn trách nhiệm người chồng và cha."

“Có chuyện gì, ngươi kể ta nghe.”

“Ngay trước khi vợ ta bị sát hại vài tháng, nàng đã mang thai ngoài ý muốn. Lúc đó, tâm trạng của chúng ta rất phức tạp, ban đầu nghĩ đó là một phiền toái, không muốn giữ lại, thậm chí đã nghĩ đến việc phá thai, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, chúng ta quyết định giữ lại đứa bé.”

“Lúc đó, con gái chúng ta cũng đã đi học tiểu học, và chúng ta cũng có khả năng nuôi thêm một đứa trẻ nữa. Dần dần, chúng ta chấp nhận sự hiện diện của đứa bé, từ lo lắng ban đầu chuyển sang vui mừng, toàn bộ tâm trạng đã thay đổi.”

“Trên thế giới này nhiều khi là như vậy, khi ngươi có được thứ gì thì không biết quý trọng, đến khi thật sự muốn quý trọng thì có thể đã quá muộn rồi.”

“Vì một tai nạn ngoài ý muốn, đứa bé đã mất.”

“Lúc đó ta còn ổn, nhưng sự việc này đã gây cú sốc rất lớn cho vợ ta, nàng đã nằm liệt giường suốt ba ngày. Cuối cùng, cũng nhờ con gái ta mà nàng mới dần hồi phục.” Trình Kế Văn đôi mắt đỏ hoe, giọng có chút nghẹn ngào, “Bây giờ nghĩ lại trong lòng ta… thật không dễ chịu chút nào.”

“Vợ ngươi bị sẩy thai vì lý do gì?” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Có lần, chúng ta đi ăn ở một nhà hàng, buổi chiều, ta và vợ đều cảm thấy bụng có chút khó chịu, sau đó chúng ta đến bệnh viện khám, ta không có vấn đề gì lớn, chỉ là do ăn phải thức ăn không sạch mà bị tiêu chảy.”

“Nhưng vợ ta lại bị nặng hơn, ngộ độc thực phẩm, đứa bé trong bụng cũng không giữ được, nàng tự trách bản thân, nghĩ rằng chính mình đã hại chết đứa bé.”

“Sau này chúng ta mới biết, hôm đó có không ít khách hàng ăn ở đó đều bị ngộ độc thực phẩm, rất có thể là do thức

ăn trong quán không tươi.”

“Sau khi biết tin này, cả gia đình chúng ta đều rất phẫn nộ, chúng ta thường xuyên ăn ở nhà hàng đó, đó là một chuỗi nhà hàng, chúng ta rất tin tưởng nhà hàng đó, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.”

“Đặc biệt là vợ ta, nàng cảm thấy chính nhà hàng đó đã làm nàng sẩy thai, nàng muốn đòi lại công bằng. Cho bản thân, và cho đứa bé chưa kịp chào đời.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Vợ ngươi muốn đòi lại công bằng như thế nào?”

Trình Kế Văn hồi tưởng lại, “Vợ ta làm việc trong một công ty thực phẩm, hiểu biết khá rõ về ngành này, nàng đã hợp tác với một số khách hàng cũng bị ngộ độc thực phẩm, kiện chuỗi nhà hàng đó.”

“Chuỗi nhà hàng đó không chỉ bồi thường tiền, mà còn mất cả danh tiếng, không lâu sau đã kinh doanh thua lỗ mà phải đóng cửa.”

Hàn Bân hỏi, “Nhà hàng đó tên là gì?”

“Nhà hàng Tiểu Mục Đồng.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Chủ nhà hàng tên là gì?”

Trình Kế Văn nói, “Chủ nhà hàng tên là Quách Hiểu Sơn, khoảng bốn mươi tuổi, dáng người cao lớn, trông khá bệ vệ, để kiểu tóc húi cua.”

Chương 844: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hắn và Lâm Thu Vân đã từng có xung đột trực tiếp chưa?”

“Có, người này không chỉ một lần tìm đến chúng ta, hy vọng vợ ta có thể bỏ qua, không tổ chức những khách hàng đó kiện hắn, còn nói sẵn sàng bồi thường thêm cho chúng ta, nhưng chúng ta không đồng ý.”

“Tại sao không đồng ý, mục đích ban đầu của các ngươi là gì?”

“Ta không rành lắm về việc này, chủ yếu là nghe theo vợ ta. Theo lời vợ ta, Quách Hiểu Sơn không sợ một gia đình chúng ta, mà sợ một đám khách hàng. Một khi chúng ta chấp nhận hòa giải riêng, sẽ gây hại đến lợi ích của các khách hàng bị hại khác.”

“Hơn nữa, hòa giải riêng không chính thức, nếu đòi bồi thường quá nhiều, rất có thể bị coi là tống tiền. Như vậy chủ động quyền lại rơi vào tay Quách Hiểu Sơn, hắn có thể quay lại đe dọa chúng ta.”

“Mục đích kiện nhà hàng của vợ ta không chỉ vì tiền, mà còn để đòi lại công bằng.”

“Chuyện này đã làm rầm rộ, thậm chí còn lên cả báo chí địa phương, danh tiếng của Nhà hàng Tiểu Mục Đồng cũng bị tổn hại, từng cửa hàng lần lượt đóng cửa, sau đó Quách Hiểu Sơn phải đóng hết mấy nhà hàng.”

Hàn Bân tiếp tục hỏi, “Ngươi nghĩ Quách Hiểu Sơn có khả năng giết hại Lâm Thu Vân không?”

“Có.” Trình Kế Văn khẳng định, “Vì chuyện này Quách Hiểu Sơn còn đe dọa chúng ta, bảo chúng ta sau này ra ngoài cẩn thận, đừng để bị xe đâm chết.”

Hàn Bân ghi chú kỹ về người tên Quách Hiểu Sơn này, tiếp tục nói, “Ngoài công việc và chuyện của Nhà hàng Tiểu Mục Đồng, Lâm Thu Vân có gây thù oán với ai khác không?”

Trình Kế Văn suy nghĩ một lúc, lắc đầu, “Cái này ta không rõ.”

Hàn Bân xoay bút, “Ngươi thử đoán xem, nếu có ai đó muốn thuê người giết vợ ngươi, thì người đó sẽ là ai?”

Trình Kế Văn cắn môi, “Ta nghĩ khả năng lớn nhất là Quách Hiểu Sơn, hắn đã nhiều lần đe dọa chúng ta.”

“Ngươi có biết địa chỉ hiện tại hoặc cách liên lạc với Quách Hiểu Sơn không?”

Trình Kế Văn nói, “Không biết.”

“Ngươi đã từng gặp Chu Vi Siêu chưa?” Hàn Bân hỏi.

“Chưa.”

“Lâm Thu Vân có liên quan gì đến Chu Vi Siêu không?”

“Theo ta biết thì không, trong cuộc sống thì chắc là không, còn trong công việc thì ta không rõ.”

Hàn Bân luôn quan sát Trình Kế Văn, không phát hiện dấu hiệu nói dối.

Hàn Bân tạm thời không có câu hỏi nào khác, nói, “Bản ghi hôm nay tạm thời đến đây, cảm ơn ngài đã hợp tác.”

“Phù…” Trình Kế Văn thở phào, “Vụ án này có thể phá được không? Có thể tìm ra kẻ chủ mưu không?”

Hàn Bân nói, “Ngài yên tâm, chúng ta sẽ cố gắng hết sức tìm ra kẻ giết hại vợ ngài.”

Trình Kế Văn lộ vẻ lo lắng, “Kẻ giết người có thể sẽ gây nguy hiểm cho ta hoặc con gái ta không?”

“Hiện tại chưa phát hiện khả năng đó, tất nhiên để đề phòng, ngài nên cẩn thận hơn trong thời gian tới, có vấn đề gì có thể liên hệ với ta bất cứ lúc nào.” Hàn Bân nói.

“Được, ta biết rồi.” Trình Kế Văn đứng dậy, dặn dò, “Cảnh sát Hàn, khi có tiến triển trong vụ án, ngài nhất định phải liên lạc với ta.”

“Ta sẽ làm vậy.” Hàn Bân đáp, tiễn Trình Kế Văn rời khỏi văn phòng.

Sau đó, Hàn Bân triệu tập mọi người mở một cuộc họp tạm thời.

Hàn Bân nhìn Lý Cầm trước, hỏi, “Liên lạc được với cha mẹ của Lâm Thu Vân chưa?”

Lý Cầm đáp, “Liên lạc được rồi, nhưng họ đã lớn tuổi, chỗ ở hơi xa, đến được Sở cảnh sát cần thời gian.”

“Hãy tiếp tục giữ liên lạc.”

“Rõ.”

Hàn Bân tiếp tục chỉ đạo, “Giang Dương, ngươi đi kiểm tra thông tin về Quách Hiểu Sơn, nhanh chóng triệu tập hắn đến Sở cảnh sát lấy lời khai.”

“Người này có đủ động cơ giết người, nhất định phải cẩn thận.”

“Ta biết rồi.”

“Bao Tinh, ngươi đi cùng ta đến công ty nơi Lâm Thu Vân làm việc trước khi qua đời để tìm hiểu tình hình.”

“Dạ.”

……

Bốn mươi phút sau.

Công ty thực phẩm Thế An.

Mặc dù Quách Hiểu Sơn có nhiều nghi ngờ hơn, nhưng Quách Hiểu Sơn đã phá sản, cảnh sát cũng không rõ hắn gần đây liên lạc bằng cách nào.

Hàn Bân chỉ có thể lùi bước, trước tiên điều tra công ty mà Lâm Thu Vân từng làm việc khi còn sống.

Trụ sở của Công ty thực phẩm Thế An nằm ở thành phố Cầm Đảo, trong Tòa Nhà Cảnh Vinh.

Nhà máy của công ty thì nằm giữa thành phố Lai Bình và khu Ngọc Hoa.

Khi Lâm Thu Vân chết, nàng cũng là thành viên ban quản lý của công ty, khả năng nàng có mặt tại nhà máy không lớn, vì vậy Hàn Bân đi thẳng tới trụ sở chính.

Trước đó, trong hồ sơ không có số điện thoại của người phụ trách công ty, chỉ có số điện thoại bàn của công ty, nhưng số đó đã bị ngừng sử dụng.

Hàn Bân cùng Bao Tinh và Lý Cầm đến trước cổng công ty, giải thích tình huống với nhân viên lễ tân.

Chẳng bao lâu sau, một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi bước tới, chủ động hỏi, “Xin hỏi, ba vị có phải là đồng chí của đội điều tra hình sự thành phố không?”

“Đúng vậy.” Hàn Bân đưa thẻ cảnh sát ra, “Ngươi là người phụ trách công ty, chúng ta muốn tìm ngươi để hiểu rõ một số tình huống.”

“Ta là quản lý phòng nhân sự của công ty, ta khá quen thuộc với tình hình nhân sự của công ty, có việc gì, ngài có thể nói với ta.”

“Ngươi tên gì?”

“Ta họ Tào, ngài cứ gọi ta là Giám Đốc Tào.”

Hàn Bân gật đầu, “Chúng ta muốn biết tình hình của một nhân viên trong công ty ngươi.”

Thấy xung quanh có nhiều ánh mắt tò mò, Giám Đốc Tào làm một động tác mời, “Ba vị đồng chí, nói chuyện ở đây không tiện, xin mời các ngươi vào.”

Chương 845: Tiêu Đề 《Ẩn》

Sau đó, Giám Đốc Tào dẫn ba người vào phòng họp, một nhân viên nữ mang trà vào rồi rời đi.

Giám Đốc Tào quan sát Hàn Bân, biết hắn là người chủ đạo, "Vị đồng chí này, ngài tên gì?"

"Ta họ Hàn." Hàn Bân đáp, rồi chuyển lời, "Giám Đốc Tào, ngài có hiểu biết về nhân sự của Công ty thực phẩm Thế An không?"

"Nếu nói đến nhân viên bình thường, ta không nhớ rõ. Nhưng những người trong ban quản lý thì ta đều biết, cũng hiểu rõ tình hình của họ, dù sao ta cũng làm công việc này." Giám Đốc Tào đáp, rồi hỏi lại, "Cảnh sát Hàn, ngài đến công ty chúng ta có việc gì?"

Hàn Bân hỏi, "Theo ta biết, công ty ngươi trước đây có một thành viên ban quản lý bị giết, không biết Giám Đốc Tào còn nhớ không?"

"Ngài nói người đó tên gì?"

"Lâm Thu Vân."

"Lâm Thu Vân." Giám Đốc Tào lẩm bẩm, suy nghĩ một lúc rồi nói, "Ngài chắc chắn nàng là thành viên ban quản lý của công ty chúng ta?"

Hàn Bân khẽ nhíu mày, chẳng lẽ đã nhầm, Lâm Thu Vân không làm việc ở công ty này?

Giám Đốc Tào tiếp tục hỏi, "Nàng bị hại khi nào?"

Hàn Bân đáp, "Năm 2017."

Giám Đốc Tào cười gượng, "Ừm, ta nói sao không nhớ, ta đến công ty vào mùa xuân năm 2018. Khi nàng bị hại, ta chưa đến Công ty thực phẩm Thế An."

Hàn Bân "……"

Hàn Bân hỏi, "Trước đây ai phụ trách công việc nhân sự của công ty ngươi?"

Giám Đốc Tào đáp, "Là người tiền nhiệm của ta, hắn đã rời công ty."

"Công ty ngươi có thay đổi người phụ trách không?"

"Ta biết là không."

Hàn Bân nói, "Mời người phụ trách công ty ngươi tới, ta muốn nói chuyện với hắn."

Giám Đốc Tào do dự một chút, hắn muốn thay chủ mình chia sẻ, nhưng thực sự không hiểu về nhân viên này, "Được, ngài chờ một chút."

Giám Đốc Tào rời khỏi phòng họp.

Hàn Bân nhấp một ngụm trà, gật đầu, "Trà ngon."

Bao Tinh ngửi, rồi cũng uống một ngụm, "Hình như là Long Tỉnh."

"Đúng, chất lượng trà không tệ." Trà với giá này, Hàn Bân thường không mua, thường là lấy từ cha.

Cảnh sát cũng là con người, chỉ cần là người đều có tình cảm, hiểu lòng người, người khác tôn trọng ngươi, tự nhiên sẽ trả ơn.

Mười phút sau, cửa phòng họp mở, một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi bước vào, dáng cao lớn, gầy gò, tay

phải kẹp một chiếc túi, giọng nói to, "Ồ, thật xin lỗi, ta có chút việc bị chậm trễ, khiến ba vị cảnh sát chờ lâu."

Hàn Bân đứng dậy, "Ngài tên gì?"

"Ta tên Thi Đạt, là tổng giám đốc Công ty thực phẩm Thế An, có việc gì ngài cứ nói với ta." Người đàn ông đưa tay phải ra, chủ động bắt tay Hàn Bân, "Ngài tên gì?"

"Ta họ Hàn, thuộc Đội điều tra hình sự thành phố Cầm Đảo."

"Thì ra là Cảnh sát Hàn, ngài ngồi đi." Thi Đạt lấy ra một hộp thuốc lá từ túi, đưa cho Hàn Bân một điếu.

Hàn Bân từ chối, "Chúng ta có quy định, trong giờ làm việc không được hút thuốc."

Thi Đạt cười, cất hộp thuốc, "Vậy chúng ta nói chuyện trước, nói xong rồi hút sau."

Hàn Bân đi thẳng vào vấn đề, "Thi tổng, công ty ngài trước đây có một nhân viên tên là Lâm Thu Vân không?"

"Lâm Thu Vân." Thi Đạt gật đầu, cảm thán, "Đã lâu rồi không nghe tên này, cũng đã hai năm rồi nhỉ."

"Ngài quen nàng lắm sao?"

"Nàng làm ở đây bảy tám năm, ta không quen sao được? Nàng tuy khởi điểm không cao, nhưng có năng lực, có chí tiến thủ, từ một công nhân trong xưởng leo lên làm quản lý phòng ban, ta nhìn thấy nàng đi từng bước lên, cũng không dễ dàng…"

"Ai ngờ, người đột nhiên mất đi. Công việc của nàng một thời gian không ai tiếp quản, rối loạn một hồi lâu."

Hàn Bân hỏi, "Trước đây Lâm Thu Vân làm việc ở bộ phận nào?"

Thi Đạt nhớ lại, “Là trưởng phòng marketing, nàng quản lý khảo sát thị trường, quảng cáo và tuyên truyền.”

Hàn Bân ghi chú lại, “Nàng làm việc ở vị trí này thế nào?”

“Rất xuất sắc, dưới sự tuyên truyền của nàng, doanh số của công ty chúng ta tăng dần, thị phần cũng ngày càng cao. Đừng nhìn nàng là phụ nữ, nhưng nàng đánh bại nhiều bộ phận marketing của các công ty khác.” Thi Đạt vung tay, giọng nói mang chút tự hào.

“Công ty ngươi có những sản phẩm chính nào?”

Thi Đạt đếm trên tay, “Giò, lạp xưởng, trứng muối, gà quay, vịt quay, hiện chúng ta đang chuẩn bị thêm sản phẩm mới là ngỗng quay.”

“Hiện nay truyền thông tự do rất phát triển, người ở Hương Cảng và Thành Dương đăng video, nhiều người có các món đặc sản như ngỗng quay, quay lạc, nhiều cư dân mạng muốn thử, sản phẩm này chúng ta sẽ tập trung bán online.”

Hàn Bân không hiểu lắm về ngành này, cũng không hứng thú lắm, “Trước khi chết, Lâm Thu Vân có biểu hiện gì khác thường không?”

Thi Đạt nhíu mày, “Ừm, lâu rồi, ta không nhớ rõ.”

“Ngài nghĩ kỹ lại, điều này rất quan trọng với chúng ta điều tra vụ án.” Hàn Bân nói.

Thi Đạt như nhớ ra điều gì, “Cảnh sát Hàn, ta nhớ vụ án của Lâm Thu Vân đã được phá rồi, sao các ngươi còn điều tra?”

“Chúng ta phát hiện ra manh mối mới, kẻ giết Lâm Thu Vân có thể có đồng bọn.” Hàn Bân nói.

Thi Đạt nhíu mày, “Ừm, thật đáng sợ.”

Hàn Bân nói, “Chuyện đã lâu rồi, điều tra lại quả là khó khăn, mong ngài nghĩ kỹ, giúp chúng ta cung cấp manh mối.”

Thi Đạt suy nghĩ một lúc, “Ta và Lâm Thu Vân tiếp xúc chủ yếu là trong công việc, ta là người thô lỗ, thực sự không quan sát kỹ.”

“Quan hệ giữa Lâm Thu Vân và chồng nàng thế nào?” Hàn Bân hỏi.

Thi Đạt lắc đầu, “Điều này ta không rõ. Dù là đồng nghiệp lâu năm, nhưng dù sao nam nữ khác biệt, ta là chủ công ty, không tiện hỏi thăm chuyện này.”

Chương 846: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân hỏi, "Trong công việc, nàng có xung đột với đồng nghiệp nào không?"

"Mâu thuẫn nhỏ ta không rõ, cũng không ai nói với ta. Mâu thuẫn lớn cũng không, nếu có ta chắc chắn biết. Nhưng…" Thi Đạt tỏ vẻ ngập ngừng.

Hàn Bân khuyên, "Có gì ngài cứ nói."

"Ngành thực phẩm cạnh tranh rất khốc liệt, nhiều công ty cùng thời với chúng ta đã phá sản, để sống sót, đánh chiến tranh giá cả, chiến tranh tuyên truyền là chuyện bình thường, có người dùng thủ đoạn không chính đáng." Thi Đạt thở dài, vén tay áo lên,

"Cánh tay ta bị người ta chém, còn đe dọa và thư nặc danh là chuyện thường, chỉ gần đây công ty đi vào ổn định, những chuyện linh tinh mới ít đi."

Hàn Bân suy đoán, "Ngươi nghi ngờ Lâm Thu Vân có thể bị đối thủ của công ty các ngươi giết hại?"

"Không, ta nghĩ không đến mức đó, người ta thật sự muốn động thủ, mục tiêu đầu tiên chắc chắn là ta." Thi Đạt lắc đầu, giải thích, "Ta chỉ biết chuyện công việc của nàng, chỉ có thể nghĩ đến những điều này, về việc nàng có thù oán với người khác, ta không rõ."

Hàn Bân vô thức hỏi, "Cái chết của Lâm Thu Vân ảnh hưởng lớn đến công ty các ngươi không?"

Thi Đạt thở dài, "Ảnh hưởng không nhỏ, phòng marketing do nàng nắm giữ, nàng chết, ta một thời gian không tìm được người thay thế, suýt bị các công ty khác đánh bật."

Bao Tinh chen vào, "Một công ty quan trọng nhất phải là công nghệ cốt lõi, công việc marketing quan trọng vậy sao? Cứ theo cách cũ, rồi từ từ tìm người kế nhiệm thích hợp là được."

Thi Đạt cười, "Chúng ta làm thực phẩm, không phải công ty công nghệ, có gì công nghệ cốt lõi. Nói trắng ra, sản phẩm của mọi người cũng na ná nhau, máy móc cũng là từ những nhà máy đó sản xuất, chỉ có công thức khác nhau. Nhưng hương vị cũng không khác nhau lắm."

"Lấy giò làm ví dụ, nguyên liệu giống nhau, hương vị cũng tương tự, tại sao có cái bán đắt, có cái bán rẻ?" Thi Đạt tự hỏi tự đáp, "Khác biệt lớn nhất là tuyên truyền, độ nổi tiếng và doanh số."

"Tuyên truyền tốt, độ nổi tiếng tăng, doanh số tăng, kiếm được tiền."

"Rồi lại một vòng tuyên truyền, tăng độ nổi tiếng, tăng doanh số, kiếm tiền."

"Đây là vòng tuần hoàn lành mạnh,"

"Giống như vịt quay, đầu tiên nghĩ đến là Toàn Tụ Đức. Thật sự ngon không? Cũng bình thường thôi, nhưng danh tiếng lớn, đắt gấp mười lần vẫn có người ăn."

"Nói đến gà hầm, nhiều người sẽ nghĩ đến gà hầm Đức Châu, thực ra nó không giống Toàn Tụ Đức, không phải thương hiệu độc lập, mà là tên món ăn truyền thống của Sơn Đông, ngươi nhìn xem, biết bao nhiêu người bán gà hầm đều treo biển Đức Châu."

“Tại sao? Danh tiếng lớn, dân chúng nghe qua là sẵn sàng chi tiền.”

“Nói chung, bộ phận marketing thực sự rất quan trọng, công ty khác dùng thủ đoạn đen tối, bộ phận marketing phải lập tức có biện pháp đối phó. Nếu đối phó sai, có khi làm hỏng thương hiệu của công ty.”

“Nhiều người rất ghen tị với ta, nghĩ ta rất phong độ, nhưng chỉ mình ta biết. Ngành thực phẩm cạnh tranh lớn, để tăng sản lượng và công nghệ, ngươi phải mua máy móc mới, phải tăng lương cho công nhân, đều là tiền.”

“Một khi công ty làm ăn không tốt, một thời gian không có lợi nhuận, chuỗi vốn có thể đứt. Phá sản rồi, ta chẳng là gì.”

Hàn Bân bỏ qua lời phàn nàn của đối phương, tự động lọc ra manh mối giá trị, “Trong thời gian Lâm Thu Vân chết, công ty ngươi cạnh tranh gay gắt với công ty nào?”

Thi Đạt xoa cằm, suy nghĩ, rồi cười, “Đã qua rồi, nói gì nữa.”

Hàn Bân nghiêm mặt, “Với ngươi có lẽ không ý nghĩa, nhưng với Lâm Thu Vân rất quan trọng.”

Thi Đạt thở dài, “Ngài hiểu lầm, ta không có ý đó, mà công ty đó đã phá sản rồi.”

“Dù công ty đó phá sản, cũng không loại trừ khả năng gây án.” Hàn Bân nói.

“Ngài nói đúng, ta nghĩ hẹp rồi.” Thi Đạt nhớ lại, “Ta nhớ là Công ty thực phẩm An Vinh, công ty này cạnh tranh gay gắt với chúng ta nhất.”

“Sao lại nhiều công ty thực phẩm, mà hai công ty ngươi cạnh tranh gay gắt nhất?”

Thi Đạt giải thích, "Nhiều lý do, trước hết tên na ná nhau, đều có chữ An. Ta thấy có ý đồ bắt chước thương hiệu, lấy tên gần giống, vô hình trung kéo gần hai công ty."

"Giống như bán vàng và kim cương, phải là Châu hoặc Sinh, cho người ta ấn tượng thương hiệu ngang tầm."

"An Vinh cũng vậy, dù sản lượng và danh tiếng không bằng công ty ta, nhưng muốn dựa vào danh tiếng công ty ta, chiếm thị trường."

Bao Tinh thấy buồn cười, "Chỉ vì tên có chữ An? Các ngươi không vừa mắt nhau?"

"Không, chúng ta là thương nhân, không phải trẻ con chơi trò." Thi Đạt tiếp tục, "Công ty thực phẩm An Vinh sản phẩm tương tự công ty ta, ta bán giò, hắn cũng bán giò. Ta bán lạp xưởng, hắn cũng bán lạp xưởng. Còn có gà quay… sản phẩm ta có, hắn đều có."

"Khách hàng tiềm năng có hạn, dễ dẫn đến cạnh tranh ác ý. Ngươi hạ giá, ta cũng hạ giá, còn gì lợi nhuận."

"Và quan trọng nhất, công ty thực phẩm An Vinh cũng ở Cầm Đảo, gần công ty ta. Không chỉ kênh bán hàng và khách hàng trùng lặp, mà kênh nhập hàng cũng giống nhau."

"Có lần, rõ ràng là ta đặt hàng trước, nhưng bị công ty hắn lấy trước."

"Đương nhiên, đó chưa phải điều đáng giận nhất, đáng giận nhất là hai công ty cạnh tranh thành thị trường bán, nguyên liệu tăng giá, lợi nhuận giảm thêm, ngươi nói có giận không?"

Hàn Bân tổng kết, "Nghĩa là công ty ngươi và công ty thực phẩm An Vinh cạnh tranh mọi mặt."

Chương 847: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đúng, không còn cách nào khác, lợi nhuận giảm, hai công ty không kiếm được tiền. Chỉ có thể đánh trước, chiến tranh giá, chiến tranh tuyên truyền, chiến tranh tâm lý, chiến tranh săn đầu người, tổng cộng, một công ty đánh gục công ty khác. Sẽ giành được nhiều tài nguyên và thị trường.” Thi Đạt nói đến đây, vẻ tự hào,

“Công ty ta trải qua nhiều khó khăn, suýt đến bờ phá sản, nhưng cuối cùng vẫn sống sót.”

Lời Thi Đạt khiến Hàn Bân nhận ra mức độ cạnh tranh khốc liệt của ngành thực phẩm.

Người vì tiền mà chết, chim vì thức ăn mà bỏ mạng, ai cũng không dám đảm bảo, khi bị đe dọa lợi ích, đối mặt với nguy cơ phá sản sẽ không làm liều.

“Người phụ trách công ty An Vinh là ai, ngươi còn nhớ không?” Hàn Bân hỏi tiếp.

“Nhớ, cả đời ta không quên, hắn tên Dương Kiến An, dáng không cao, mắt to, mặt dữ, trước đây chúng ta thường gặp nhau ở triển lãm.” Thi Đạt nói.

“Ngươi có liên hệ của hắn không?”

“Không.”

“Biết hắn ở đâu không?”

Thi Đạt cười, “Ta nghe nói, lão già đó đã chạy sang Đông Nam Á.”

Hàn Bân nhíu mày, "Du lịch?"

Thi Đạt lắc đầu, "Chạy trốn rồi."

"Vài năm trước, ta nhớ lão già đó nói một câu rất kinh điển, công ty kiếm tiền thì đi Bắc Mỹ dưỡng già, công ty phá sản thì đi Đông Nam Á, đã nghĩ sẵn đường lui. Nhưng các chủ nợ của hắn bị lừa thê thảm."

Hàn Bân ghi lại công ty An Vinh và Dương Kiến An, dù đối phương đã chạy trốn, nhưng vẫn phải điều tra.

Hàn Bân tiếp tục hỏi, "Lâm Thu Vân trong công ty có quan hệ tốt với ai nhất?"

Thi Đạt đáp, "Điều này ta không rõ, không quan tâm lắm."

Hàn Bân hỏi thêm vài câu, nhưng không thu được manh mối giá trị, để lại danh thiếp cho Thi Đạt, rồi rời khỏi Công ty thực phẩm Thế An.

Trước khi đi, Thi Đạt còn lấy vài sản phẩm của công ty tặng ba người Hàn Bân, nhưng Hàn Bân từ chối.

Hắn không muốn vì chút lợi nhỏ mà rước họa vào thân.

Lên xe, Hàn Bân lấy điện thoại tra công ty An Vinh, trên mạng có vài bài viết về công ty này, nhưng không nhiều.

Nhưng Hàn Bân vẫn thu được vài manh mối giá trị, trước hết người sáng lập công ty tên là Dương Kiến An, thứ hai, công ty này thực sự đã phá sản.

"Đinh linh linh…" Lúc này, điện thoại Hàn Bân reo, là Mã Cảnh Ba gọi.

Hàn Bân bấm nghe, "Alo, Mã đội."

"Ngươi đang ở đâu?"

"Vừa tới Công ty thực phẩm Thế An ghi chép, giờ đang về sở, sao vậy?"

“Chu Gia Húc đã điều tra được manh mối về xe máy, ta có việc không qua được, ngươi dẫn người hỗ trợ hắn.”

Đây là một chứng cứ rất quan trọng, xe máy có thể là phương tiện của hung thủ, tìm được xe máy có thể lần theo tìm ra nghi phạm…

Thôn Lý Đỗ nằm ở ven đường tỉnh S135.

Có một con đường tỉnh lộ bao quanh làng, giao thông khá thuận tiện.

Bất cứ thứ gì cũng có hai mặt, lưu lượng xe trên tỉnh lộ khá lớn, gần đó cũng thường xảy ra một số tai nạn.

Giữa cổng làng Lý Đỗ và đường tỉnh S135 có một tiệm sửa xe, làm ăn khá tốt, ngoài một số khách quen từ các làng lân cận, phần lớn khách hàng đều là những chiếc xe hỏng trên đường.

Hàn Bân cùng nhóm người lái xe ra khỏi tỉnh lộ, dừng lại gần Tiệm sửa xe Lão Sa, theo định vị mà Chu Gia Húc cung cấp, hắn tìm được manh mối chiếc xe máy khả nghi ở đây.

Hàn Bân dẫn theo một nhóm người xuống xe thì thấy Chu Gia Húc đứng trước cửa Tiệm sửa xe Lão Sa vẫy tay.

“Hàn Bân, các ngươi đến nhanh đấy.”

Hàn Bân đáp, “Nhận được tin của Đội trưởng Mã chúng ta lập tức chạy đến, tình hình thế nào?”

Chu Gia Húc nói, “Chúng ta thông qua điều tra phát hiện tiệm sửa xe này hai ngày trước từng sửa chữa một chiếc xe máy màu đỏ, xe không có biển số, tấm chắn bùn phía sau bị hỏng một góc. Tình trạng phù hợp với chiếc xe khả nghi.”

“Tiệm sửa xe có gắn camera không?”

Chu Gia Húc nhún vai, bất lực nói, “Không. Ta nghĩ kẻ tình nghi rất có thể biết điểm này nên mới đến đây sửa xe.”

“Có tra được danh tính người đó không?” Hàn Bân hỏi.

“Chúng ta đến đây, hỏi tình hình ông chủ tiệm, biết được đặc điểm nhận dạng của người sửa xe và hướng đi của hắn, sau đó ta đã phái người đi điều tra, ta ở đây đợi các ngươi, tin rằng sẽ sớm có tin tức.” Chu Gia Húc nói.

Hàn Bân cười, “Ngươi khá lạc quan đấy.”

Chu Gia Húc bổ sung, “Theo ông chủ tiệm sửa xe, giọng nói của người sửa xe là của vùng này, hẳn là ở không xa.”

“Ông chủ tiệm sửa xe đâu?”

Chu Gia Húc chỉ vào tiệm sửa xe, “Đang bận trong đó.”

Hàn Bân nói, “Ta đi nói chuyện với hắn.”

Chu Gia Húc rút hộp thuốc lá ra, “Đi đi, ta ở ngoài hút một điếu.”

Cái gọi là tiệm sửa xe thực ra chỉ là một sân lớn, trong sân đỗ ba chiếc xe, có vài căn phòng, hai người đàn ông đang sửa một chiếc xe hơi.

Hàn Bân lớn tiếng, “Ngài tốt, cho hỏi ai là ông chủ tiệm sửa xe?”

Một người đàn ông trung niên đứng lên, thói quen vỗ tay nhưng vẫn còn rất đen, rất nhờn, “Ta đây, ngài là ai?”

“Ta là Hàn Bân, thuộc Đội điều tra hình sự Thành phố Cầm Đảo.”

Người đàn ông trung niên nói, “Ồ, ngài cùng tổ trưởng Chu đấy à.”

“Đúng, ngài xưng hô thế nào?”

“Ta là Sa Mậu Học, ngài gọi ta là Lão Sa cũng được.”

Hàn Bân nói, “Ông chủ Sa, nếu tiện, ta muốn nói chuyện với ngài.”

“Được, ngài hỏi đi.”

Hàn Bân vào thẳng vấn đề, “Chiếc xe máy đỏ đến sửa ngày nào?”

Chương 848: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ngày 9, trưa ngày 9, ta đang ngủ trong phòng thì nghe có người gọi bên ngoài, ra xem thì thấy có người dắt xe máy đậu trước cửa." Sa Mậu Học chỉ vào người đàn ông đang sửa xe bên cạnh, "Lúc đó hắn về nhà ăn trưa, chỉ có mình ta ở đây."

"Xe máy hiệu gì? Có đặc điểm gì?"

Sa Mậu Học nghĩ một lúc rồi nói, "Xe máy hiệu Lĩnh Sơn, màu đỏ, trước ta cũng có một chiếc. Người đó vào hỏi ta có thể sơn lại được không, ta nói được, không vấn đề gì, nhưng chắc chắn không tốt bằng sơn gốc."

"Hắn nói không sao, bảo ta sơn đen chiếc xe máy, còn thay tấm chắn bùn."

"Tấm chắn bùn cũ đâu rồi?" Hàn Bân muốn so sánh với video giám sát.

"Đã mang đi rồi, ta lúc đó cũng thấy lạ, tấm chắn bùn hỏng rồi mà mang đi cũng không dùng được, đúng là làm chuyện thừa. Nhưng người ta muốn mang đi, ta cũng lười hỏi."

"Xe lấy lúc nào?"

Sa Mậu Học nói, "Sáng hôm sau, ta vừa mở cửa hắn đã đến, lái xe đi."

"Ta nhớ, ta còn nói với hắn là tốt nhất để xe khô sơn thêm một chút, hắn không nghe, còn rất vội, lên xe đi luôn."

"Hắn đi hướng nào?" Hàn Bân hỏi.

"Hướng đông."

Hàn Bân nhìn về phía đông, hỏi, "Giọng nói của hắn vùng nào?"

"Không xa, chắc là quanh đây, ta nghe như vùng Trang Trại Lương Gia, Thôn Tây Mạnh, Nhiêu Gia Cương."

"Ba làng đó đều ở phía đông?"

Sa Mậu Học nói, "Đúng, nhưng ta đoán hắn không phải đi Nhiêu Gia Cương, vì Nhiêu Gia Cương cũng nằm trên tỉnh lộ S135, nếu hắn ở Nhiêu Gia Cương thì đi tỉnh lộ gần hơn, cũng tiện hơn, không cần thiết phải đi về phía đông."

Lời của Sa Mậu Học có thể đúng với người bình thường, nhưng tỉnh lộ có Giám sát Thiên Võng, nếu kẻ tình nghi có khả năng phản trinh sát, chắc chắn sẽ đi đường làng thay vì tỉnh lộ.

"Người đó trông như thế nào?" Hàn Bân hỏi.

Sa Mậu Học gãi mũi, "Đeo khẩu trang, ta cũng không nhìn rõ, đoán chừng bốn mươi tuổi, cao hơn ta một chút, không mập không gầy."

Hàn Bân ghi lại đặc điểm của kẻ tình nghi, rồi hỏi, "Hắn trả tiền thế nào?"

"Tiền mặt."

Nếu là thanh toán điện tử, có thể truy được danh tính người thanh toán, trả bằng tiền mặt rất khó để lại manh mối.

Lúc này, Chu Gia Húc bước vào, gọi, "Hàn Bân, có tin tức rồi."

Hàn Bân chào Sa Mậu Học rồi ra khỏi sân, "Chuyện gì?"

Chu Gia Húc đáp, "Lên xe nói, phía đồn công an phát hiện dấu vết của kẻ tình nghi."

Một nhóm người lên xe, trực tiếp đến Thôn Tây Mạnh.

Trên xe, Chu Gia Húc tóm tắt tình hình.

Dựa vào thông tin từ Sa Mậu Học, cảnh sát địa phương đi dò hỏi ở các làng gần đó, những cảnh sát này thường phụ trách khu vực này, quen thuộc với tình hình xung quanh, cũng quen biết nhiều người.

Hàn Bân và nhóm người này so với người địa phương xa lạ này thì không bằng.

Trong số đó, một trợ lý cảnh sát thu thập được thông tin, một người dân Thôn Tây Mạnh nói, hắn thấy một người tên Ngưu Gia Mộc trong làng từng lái một chiếc xe máy đen, Ngưu Gia Mộc vốn không có xe máy, đột nhiên thấy hắn lái xe máy, người dân này cảm thấy rất lạ.

Hơn nữa, người dân đó còn nói, chiếc xe máy giống như xe cũ, nhưng tấm chắn bùn rất mới, giống như vừa được thay, phù hợp với tình trạng chiếc xe máy khả nghi.

Cảnh sát địa phương và nhóm thứ hai của Trương Thuận Cốc, Hà Anh Sinh đã đến Thôn Tây Mạnh chờ lệnh.

Đến nơi, Hàn Bân gặp trưởng đồn công an địa phương Mã Bảo Điền, cùng trưởng thôn Tây Mạnh Ngưu Lan Căn.

Thôn Tây Mạnh là một làng lớn, hơn nửa dân số đều họ Ngưu, phần lớn đều có quan hệ họ hàng.

Như trưởng thôn Ngưu Lan Căn, hắn và chủ nhân của chiếc xe máy khả nghi Ngưu Gia Mộc là cùng họ, nhưng quan hệ khá xa, điều này khiến hắn cảm thấy khó xử.

Nếu không phải vì hắn là trưởng thôn, có trách nhiệm, thì liệu hắn có chịu hợp tác với cảnh sát hay không vẫn là một dấu hỏi.

Dưới sự dẫn dắt của trưởng thôn, Hàn Bân và nhóm người đến gần nhà Ngưu Gia Mộc.

Nhà Ngưu Gia Mộc nằm ở phía nam làng, cổng sắt lớn màu đen đóng chặt, không nhìn thấy bên trong, cũng không biết có ai ở nhà không.

Chu Gia Húc nhíu mày, hỏi, "Chu Gia Húc có ở nhà không?"

Trưởng thôn Ngưu Lan Căn đáp, "Ta hỏi rồi, hắn ở nhà."

"Hắn cùng vợ con ở nhà. Con trai hắn năm nay mười bảy tuổi, đừng nhìn tuổi còn nhỏ, trông rất khỏe, có ở nhà hay không thì ta không rõ."

Chu Gia Húc đi một vòng quanh nhà, tường rào nhà Ngưu Gia Mộc cao hơn hai mét, không thể nhìn rõ bên trong, nói, "Hàn Bân, ngươi nói chúng ta nên bắt thế nào?"

Hàn Bân châm một điếu thuốc, hút một hơi, kẻ tình nghi là đối tượng điều tra của Chu Gia Húc, Hàn Bân hôm nay đến chỉ để hỗ trợ, nếu Ngưu Gia Mộc thực sự là hung thủ hoặc có liên quan đến vụ án, Hàn Bân cũng có thể theo đó mà lập công.

Nhưng chính thứ vẫn phải phân rõ.

Hàn Bân và Chu Gia Húc đều là tổ trưởng, có thể nói là ngang cấp, Hàn Bân cũng không tiện lấn quyền ra lệnh, cướp công của đối phương.

Hàn Bân hỏi ngược lại, "Ngươi biết rõ tình hình hơn ta, ngươi muốn bắt thế nào?"

Chu Gia Húc suy nghĩ một lúc rồi nói, "Cách đơn giản, trực tiếp nhất là nhờ trưởng thôn Ngưu gọi mở cửa, chỉ cần Ngưu Gia Mộc ló đầu ra, chúng ta sẽ cùng bắt hắn."

Hàn Bân gật đầu, bổ sung, "Ta nghĩ có thể cho đội viên vào trong sân, một là thăm dò tình hình, hai là phối hợp bắt giữ Ngưu Gia Mộc."

Chương 849: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đội viên thứ hai Hà Anh Sinh nói, "Tường rào cao hơn hai mét, nếu nhảy vào sân chắc chắn sẽ gây động tĩnh, liệu có bị phát hiện không."

Hàn Bân cười, "Ai bảo ngươi phải nhảy tường."

Hàn Bân chỉ vào nhà bên cạnh Ngưu Gia Mộc, "Ngươi nhìn xem, nhà Ngưu Gia Mộc sát nhà bên, không có khe hở, có thể từ mái nhà hàng xóm sang mái nhà Ngưu Gia Mộc, rồi trèo xuống bằng thang."

"Ồ, nếu vậy thì tiện quá." Chu Gia Húc đáp, hắn chưa từng sống ở nông thôn, không hiểu rõ tình hình.

Hàn Bân và Chu Gia Húc bàn bạc, lập kế hoạch bắt giữ.

Hàn Bân dẫn Bao Tinh và Giang Dương lên mái nhà hàng xóm, rồi sang mái nhà Ngưu Gia Mộc, trên mái có một cái thang, có thể trèo xuống sân, đúng như dự đoán của Hàn Bân.

Hàn Bân quan sát sân, không thấy xe máy, nhưng thấy một chiếc mũ bảo hiểm trên vung cạnh tường.

Hàn Bân nghĩ xe máy rất có thể bị giấu, rồi trèo xuống, nấp trong bếp nhà Ngưu Gia Mộc.

"Cộc cộc cộc…" Lúc này, cửa chính vang lên tiếng gõ.

"Ai đó?" Tiếng một phụ nữ vang lên.

Tiếp đó, một phụ nữ trung niên từ trong nhà bước ra, tay cầm ấm nước nóng.

“Ai đến vậy?” Một người đàn ông trung niên cũng bước ra.

“Không biết, ta đi xem.” Người phụ nữ đáp, đặt ấm nước lên bàn, đi thẳng ra cửa chính.

Người đàn ông đứng trong sân, lấy ra một điếu thuốc ngậm, nhưng chưa châm lửa.

“Ai đó?” Người phụ nữ trung niên hỏi tiếp.

“Mở cửa, là ta, trưởng thôn Ngưu Lan Căn.”

Người đàn ông trung niên nhắc nhỏ, “Đừng mở cửa vội, hỏi hắn có việc gì, bảo ta không có nhà.”

Người phụ nữ gật đầu, hỏi, “Trưởng thôn, ngài có việc gì?”

Ngưu Lan Căn nói, “Việc tốt, chồng ngươi đâu?”

“Gia Mộc đi rồi, ngài muốn gặp hắn, lát nữa quay lại nhé.”

Ngưu Lan Căn nói, “Ngươi mở cửa trước, để ta vào nói.”

“Ngài nói ở đây đi, ta vừa gội đầu xong, không tiện.” Người phụ nữ trung niên thật sự không nói dối, tóc nàng ướt sũng.

Ngưu Lan Căn càu nhàu, “Ngươi sao cứng đầu thế, ta đến nhà ngươi rồi mà không cho vào uống nước à.”

“Chồng ta không có nhà, thực sự không tiện.” Người phụ nữ lảng tránh.

Ngưu Gia Mộc giơ ngón tay cái với vợ, rồi nhẹ nhàng đi vào trong, dường như quyết định không mở cửa cho trưởng thôn.

Khi Ngưu Gia Mộc nhẹ nhàng trở vào nhà, ba người đàn ông từ bếp bước ra, làm Ngưu Gia Mộc giật mình, “Các ngươi… các ngươi là ai, sao lại ở nhà ta?”

Hàn Bân nhìn Ngưu Gia Mộc đầy cảnh giác, tay đã chạm vào túi áo, nếu Ngưu Gia Mộc là hung thủ, thì hắn rất nguy hiểm, phải cẩn thận.

"Chúng ta là cảnh sát, ngươi tên gì?"

Ngưu Gia Mộc hoàn hồn, giận dữ, "Vớ vẩn, các ngươi là cảnh sát, không tra danh tính ta đã xông vào nhà, cảnh sát nào lại như thế."

Hàn Bân hỏi, "Ngươi là Ngưu Gia Mộc?"

"Phải thì sao."

"Chúng ta muốn hỏi ngươi vài chuyện, mong ngươi hợp tác." Nói xong, Hàn Bân và Giang Dương bước tới hai bên, nếu Ngưu Gia Mộc có hành động khác thường, hai người sẽ lập tức khống chế hắn.

Bao Tinh vòng qua, chạy ra mở cửa.

Vợ Ngưu Gia Mộc thấy Bao Tinh, ngạc nhiên, "Ngươi là ai? Sao lại ở nhà ta?"

Bao Tinh không để ý, nhân lúc nàng chưa kịp phản ứng, mở cửa, "Cọt kẹt…"

Cửa mở, Chu Gia Húc dẫn người xông vào.

Vợ Ngưu Gia Mộc tròn mắt, hét, "Các ngươi là ai, sao dám xông vào nhà ta."

Trong số đó, vợ Ngưu Gia Mộc chỉ nhận ra trưởng thôn, chỉ vào trưởng thôn Ngưu Lan Căn hét, "Trưởng thôn, ngươi dẫn những người này làm gì, họ là ai?"

Ngưu Lan Căn cũng thấy ngại, đành cứng đầu, "Ngươi hét cái gì, không sợ mất mặt à, đây đều là cảnh sát, hợp tác tốt với họ."

“Gì? Cảnh sát, họ đến nhà ta làm gì.” Vợ Ngưu Gia Mộc hỏi.

Ngưu Lan Căn không trả lời thẳng, “Ngươi chồng ngươi làm gì, ngươi còn không biết.”

Nghe vậy, vợ Ngưu Gia Mộc biến sắc, nhìn cảnh sát đầy cảnh giác và sợ hãi.

Thấy một nhóm người ùa vào sân, Ngưu Gia Mộc nhận ra vấn đề nghiêm trọng, “Các ngươi là ai?”

Chu Gia Húc đưa thẻ cảnh sát, “Chúng ta là Đội điều tra hình sự Thành phố.”

“Đội điều tra hình sự Thành phố.” Ngưu Gia Mộc lẩm bẩm, lau mồ hôi trán, “Các ngươi muốn gì? Sao lại xông vào nhà ta.”

“Ngưu Gia Mộc, ngươi còn giả vờ, ngươi làm gì không biết?” Chu Gia Húc hừ một tiếng.

“Ta không làm gì, các ngươi đừng vu oan.” Ngưu Gia Mộc nói.

Bao Tinh từ Tây Ốc bước ra, gọi, “Tổ trưởng, trong phòng có một chiếc xe máy, màu đen, vừa thay tấm chắn bùn, cùng nhãn hiệu với xe khả nghi.”

“Giữ hắn.” Chu Gia Húc để lại một câu, rồi cùng Hàn Bân vào nhà.

Quả nhiên, trong nhà có một chiếc xe máy màu đen, lớp sơn phun không bằng sơn gốc, nhìn bằng mắt thường cũng thấy khác.

Hàn Bân lấy chìa khóa, chọc vào thân xe máy.

“Ê, ngươi làm gì xe ta!” Ngưu Gia Mộc sốt ruột.

Hàn Bân không để ý, càng chọc mạnh, một lát sau lớp sơn đen bong ra, lộ sơn đỏ.

Chu Gia Húc nhìn một cái, chỉ vào lớp sơn đỏ, "Ngưu Gia Mộc, ngươi còn gì để nói."

Ngưu Gia Mộc thở dài, yếu ớt nói, "Ta thừa nhận là nhặt được xe máy, nhưng điều đó không phạm pháp, không cần ầm ĩ thế chứ."

Chu Gia Húc hừ một tiếng, "Nhặt được xe máy, ngươi tưởng chúng ta dễ bị lừa, đến giờ còn dám chối."

Trương Thuận Cốc quát, "Ngưu Gia Mộc, ta nói cho ngươi biết, ngươi làm gì, chúng ta rõ ràng, nếu không sẽ không bắt ngươi, đừng ảo tưởng."

Chương 850: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ngưu Gia Mộc nói, "Ta nói thật, chiếc xe máy là ta nhặt được, không lừa các ngươi."

Hàn Bân hỏi, "Ngươi nhặt ở đâu?"

Ngưu Gia Mộc chớp mắt, nói, "Hôm đó ta đi làm đồng, thấy xe máy đậu bên đường, ta gọi hỏi của ai, không ai trả lời, ta tưởng không ai cần, nên dắt về."

"Nếu là xe nhặt được, tại sao lại sơn đen?"

"Sơn gốc cũ rồi, ta muốn làm mới, đi cho đẹp." Ngưu Gia Mộc nói, chớp mắt lia lịa.

Hàn Bân nhìn chằm chằm, Ngưu Gia Mộc chớp mắt nhiều không bình thường, vì căng thẳng hay nói dối, Hàn Bân cũng không chắc.

Nhưng chỉ cần đối phương có nghi vấn, Hàn Bân sẽ không dễ bỏ qua.

Hàn Bân nghiêm mặt, thử hỏi, "Ngưu Gia Mộc, ngươi dám nói dối, chiếc xe máy này không phải nhặt được."

"Nó từ đâu mà có? Ngươi đã làm gì?"

Nghe vậy, Ngưu Gia Mộc run người, lùi lại một bước nhỏ…

"Ta không nói dối! Chiếc xe máy này là ta nhặt được." Ngưu Gia Mộc hét.

Đội viên thứ hai Hà Anh Sinh quát, “Hét cái gì, không biết nói tử tế à.”

“Ta nói thật, xe máy là ta nhặt được, các ngươi muốn gì?” Ngưu Gia Mộc cứng cổ, mắt trừng lên.

“Nhặt ở đâu?” Hàn Bân hỏi.

“Ta đã nói, nhặt ở đồng, nhặt đồ cũng phạm pháp à.” Ngưu Gia Mộc nói chắc.

“Đồng nào, ngoài làng toàn là đồng. Chúng ta cần địa chỉ chính xác.” Chu Gia Húc hừ một tiếng, ra lệnh, “Lão Trương, Hà Tử, còng hắn lại, để hắn dẫn đường.”

Vợ Ngưu Gia Mộc chạy lại ngăn cản, “Cảnh sát, chồng ta tính nóng, các ngươi đừng chấp, các ngươi muốn tìm đồng nào, để hắn dẫn các ngươi đi, đừng còng tay, sau này chúng ta sống sao, không bị người ta chỉ trỏ.”

“Hơn nữa, con ta cũng lớn, các ngươi còng cha nó, nhà ta thành gì, sau này làm sao lấy chồng.”

Chu Gia Húc nhìn Ngưu Gia Mộc quở, “Xem, một đấng nam nhi không hiểu chuyện bằng vợ.”

Ngưu Gia Mộc trừng vợ, “Ngươi hiểu gì, ngoan ngoãn ở nhà.”

Vợ Ngưu Gia Mộc bất mãn, “Ngươi còn quát ta…”

Chu Gia Húc bực mình, vẫy tay.

Trương Thuận Cốc và Hà Anh Sinh hai bên áp giải Ngưu Gia Mộc lên xe.

Chu Gia Húc đưa Ngưu Gia Mộc chỉ nơi tìm thấy xe máy.

Hàn Bân cùng một nhóm người ở lại nhà Ngưu.

Hàn Bân lục soát kỹ nhà Ngưu, tìm thấy một chiếc mũ bảo hiểm, so sánh với video giám sát, kiểu dáng và màu sắc mũ

giống hệt nhau.

Hàn Bân giao mũ bảo hiểm cho khoa kỹ thuật giám định.

Hàn Bân cảm thấy Ngưu Gia Mộc có vấn đề, rất có thể đã nói dối.

"Cảnh sát, ta rót nước cho các ngươi, uống nước nghỉ ngơi chút." Vợ Ngưu Gia Mộc từ trong nhà bước ra, trên tay bưng khay, trong đó có vài ly nước thủy tinh.

Nước này, Hàn Bân chắc chắn không uống, từ chối khéo, "Cảm ơn, ngài đừng khách sáo, để nước lên bàn, khát chúng ta tự lấy."

Vợ Ngưu Gia Mộc nói, "Cảnh sát, giáo viên Kim Bảo Lâm của Đồn công an Trấn Bắc Hưng là chú của nhà ta, ngài có biết không?"

"Không biết, chúng ta là Đội điều tra hình sự Thành phố Cầm Đảo, không biết rõ tình hình đồn địa phương." Hàn Bân đáp.

"Ồ, hóa ra là đồng chí thành phố, lợi hại thật. Cảnh sát, chồng ta là nông dân, thật thà, chưa từng đánh ai. Các ngươi náo động đến nhà ta làm gì."

Hàn Bân không trả lời, hỏi lại, "Ngài tên gì?"

"Ta là Kim Thúy Hà."

Hàn Bân hỏi, "Ngươi nói thật với ta, chiếc xe máy là của ai?"

"Hắn đã nói, nhặt được."

"Lúc hắn nhặt xe máy ngươi có ở đó không?"

"Không."

"Lần đầu ngươi thấy xe máy là khi nào?"

“Cách đây vài ngày.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Vài ngày trước là ngày nào?”

Kim Thúy Hà đảo mắt, “Cảnh sát, ngài đừng dọa ta, thấy các ngươi náo động ta sợ lắm, không nhớ nổi.”

“Ta nói cho ngươi biết, cảnh sát không dễ bị lừa, chúng ta đến đây chắc chắn sẽ điều tra đến cùng. Ngươi không nói, không chỉ hại mình, còn hại gia đình.”

Kim Thúy Hà lắc đầu, “Ngài muốn ta nói gì, ta thực sự không biết.”

“Ngươi nghĩ kỹ lại, lần đầu thấy xe máy là khi nào, đừng nói dối, chúng ta có nhiều cách điều tra. Chúng ta sẽ trích xuất camera, hỏi thăm hàng xóm xung quanh, chỉ cần ngươi nói dối sẽ bị phát hiện, làm chứng giả cũng bị bắt.”

“Cảnh sát, ngài đừng dọa ta, xe máy làm sao? Bị trộm hay sao, ta không biết các ngươi đến làm gì, nói sao đây.” Kim Thúy Hà nói lảng.

Hàn Bân có cái nhìn mới về đối phương, nàng vòng vo lâu mà không nói được gì hữu ích, ngược lại cố tình dò hỏi.

Nói chuyện không xong, Hàn Bân cũng không muốn phí lời, chờ tin của Chu Gia Húc.

Bao Tinh từ trong nhà bước ra, tay cầm khung ảnh, “Tổ trưởng, ta có phát hiện.”

“Manh mối gì?”

“Ngài tự xem.” Bao Tinh đưa khung ảnh cho Hàn Bân.

Hàn Bân lật lại thấy bức ảnh ba người, trông như gia đình ba người, Ngưu Gia Mộc và Kim Thúy Hà ngồi trên ghế, một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi đứng sau.

Hàn Bân nhìn thiếu niên, hỏi, “Đây là con ngươi?”

Kim Thúy Hà tỏ ra căng thẳng, "Phải, sao vậy."

"Hắn đâu?"

Kim Thúy Hà hỏi lại, "Hắn có việc ra ngoài, cảnh sát, ngài tìm con ta làm gì?"

Hàn Bân nhìn thiếu niên trong ảnh, thấy dáng người giống người trong video giám sát.

"Ngươi còn ảnh khác của con ngươi không?"

Kim Thúy Hà lùi một bước, "Không, không có."

Hàn Bân ra lệnh, "Bao Tinh, vào nhà tìm kỹ, Kim Thúy Hà, đưa điện thoại của ngươi đây."

Kim Thúy Hà tỏ ra lo lắng, "Cảnh sát, xe máy không liên quan đến con ta, lấy điện thoại của hắn làm gì."

Chương 851: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Xe máy tìm thấy trong nhà, ai cũng có nghi vấn, ngươi nói không liên quan là không liên quan sao."

Hàn Bân lấy điện thoại của Kim Thúy Hà, mở mục ảnh, thấy nhiều ảnh của con nàng.

Qua nhiều ảnh so sánh, Hàn Bân nhận thấy dáng người con nàng giống người trong video giám sát.

"Con ngươi tên gì?"

"Cảnh sát, xe máy thật sự không liên quan đến con ta!" Kim Thúy Hà hét.

Hàn Bân nghiêm giọng, "Có liên quan hay không không phải ngươi quyết định, ta hỏi gì ngươi trả lời."

Kim Thúy Hà tỏ ra lo lắng, ôm ngực, "Con ta tên… Ngưu Hân."

"Hân nào?"

"Chữ Hân với ba chữ Kim."

Hàn Bân ghi lại, "Con ngươi giờ ở đâu?"

"Nó có việc ra ngoài."

"Đi đâu, tuổi này vẫn đi học chứ."

"Nó… nó không giỏi học, lớp mười đánh nhau, một lần đánh người bị thương, nghỉ học rồi."

Hàn Bân hỏi, "Con ngươi đã lái xe máy chưa?"

“Ngươi nghĩ kỹ rồi trả lời, chúng ta sẽ điều tra, nếu ngươi nói dối sẽ bị phát hiện.”

Kim Thúy Hà do dự, nói, “Cảnh sát, ta cũng có việc, không thể ngày nào cũng ở nhà. Có chuyện ta không rõ.”

Hàn Bân nhìn Kim Thúy Hà, suy nghĩ một lúc.

Nếu người trong video thực sự là Ngưu Hân, hắn rất có thể là người giúp Chu Vi Siêu vượt ngục, cũng có thể liên quan đến cái chết của Chu Vi Siêu.

Nhưng Ngưu Hân năm nay mới mười bảy tuổi, khi Chu Vi Siêu vào tù hắn mới mười bốn mười lăm, nói hắn là chủ mưu thuê Chu Vi Siêu, Hàn Bân không tin.

Thứ nhất, năm đó Ngưu Hân chỉ là đứa trẻ mười bốn mười lăm tuổi, lấy đâu ra tiền thuê Chu Vi Siêu giết người.

Thứ hai, theo suy đoán của Hàn Bân, so với Chu Vi Siêu, Ngưu Hân rõ ràng kém trưởng thành, giống như bị lợi dụng.

Hàn Bân đổi chủ đề, hỏi, “Ngươi biết Chu Vi Siêu không?”

Kim Thúy Hà ngẩn ra, “Không.”

“Lâm Thu Vân thì sao?”

“Không.” Kim Thúy Hà hỏi lại, “Cảnh sát Hàn, hai người đó làm gì, liên quan gì đến con ta?”

Hàn Bân không trả lời, hỏi tiếp, “Từ mười giờ tối đến hai giờ sáng ngày 7 tháng 6, Ngưu Hân ở đâu?”

Kim Thúy Hà nói, “Con ta lớn rồi, ta không quản được, đôi khi ngủ nhà bạn, ta không biết nó ở đâu.”

Hàn Bân tiếp lời, “Nghĩa là nó không ở nhà.”

“Cảnh sát, chuyện gì, sao lại hỏi con ta.”

Hàn Bân nói thẳng, "Chiếc xe máy không phải chồng ngươi nhặt được, mà là con ngươi mang về, đúng không?"

Kim Thúy Hà hoảng sợ, "Không phải, không phải, xe máy không liên quan đến con ta, thật sự chồng ta nhặt được."

Hàn Bân nhìn chằm chằm Kim Thúy Hà, thấy rõ nàng rất hoảng sợ.

Nói cách khác, Hàn Bân rất có thể đã đoán đúng, xe máy không liên quan đến Ngưu Gia Mộc, mà là Ngưu Hân mang về.

Người giúp Chu Vi Siêu vượt ngục và giết Chu Vi Siêu, rất có thể là Ngưu Hân.

Hàn Bân có quyết định, không đôi co nữa, hỏi thẳng, "Ngưu Hân giờ ở đâu?"

"Ta không biết, thật sự không biết."

"Nó rời nhà khi nào?"

"Ngày 8, nó đi từ ngày 8."

"Làm sao liên lạc với nó?"

"Gọi điện thoại."

"Hai ngày nay ngươi có gọi không?" Hàn Bân hỏi.

Kim Thúy Hà lắc đầu, "Không, không."

Hàn Bân lấy điện thoại, tìm số Ngưu Hân, hỏi, "Đây là số hiện tại của Ngưu Hân?"

Kim Thúy Hà nhìn một cái, "Đúng."

"Giữ nàng lại." Hàn Bân để lại một câu, rồi ra khỏi nhà Ngưu.

Kim Thúy Hà vội chạy theo, "Cảnh sát, ngươi đi đâu, ngươi muốn làm gì, xe máy thật sự không liên quan đến con

ta.”

Hai cảnh sát ngăn nàng lại.

Hàn Bân ra khỏi nhà Ngưu, vào xe, gọi số Ngưu Hân.

“Xin lỗi, số điện thoại quý khách gọi tạm thời không liên lạc được…”

Hàn Bân gọi ba lần đều báo vậy.

Không cần nói, chắc chắn Ngưu Hân có vấn đề.

“Reng reng…”

Điện thoại Hàn Bân reo, màn hình hiển thị tên Chu Gia Húc.

“Alo, Tổ trưởng Chu, sao rồi?”

Chu Gia Húc hừ một tiếng, “Đừng nói nữa, lão già đó vòng quanh phía tây làng nửa ngày, cuối cùng chọn một nơi, nói nhặt xe ở đó, chúng ta xem kỹ, không có dấu vết bánh xe máy, ta lập tức vạch trần.”

“Hắn lại nói mình nhớ nhầm, dẫn chúng ta vòng quanh, tìm một nơi. Nơi đó có dấu bánh xe máy, nhưng không khớp với hoa văn lốp xe khả nghi, lão Tử còn nói dối.”

“Theo ta, Ngưu Gia Mộc chắc chắn có vấn đề, xe không phải hắn nhặt.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Ngươi nghĩ Ngưu Gia Mộc có phải kẻ tình nghi không?”

Chu Gia Húc do dự, “Lão này không nói thật, nhưng, ta cảm thấy không phải hung thủ, hơn nữa, ta xem nhiều lần video giám sát kẻ tình nghi, hình dáng không giống nhau.”

“Nên, giờ ta cũng không rõ, lão già này đang giấu gì.”

“Đúng rồi, ngươi ở nhà Ngưu có phát hiện mới không?”

Hàn Bân đáp, “Ta đang định nói với ngươi, chúng ta tìm thấy ảnh con Ngưu Gia Mộc, ta gửi ngươi xem.”

Nói rồi, Hàn Bân mở WeChat, gửi mấy tấm ảnh Ngưu Hân.

Chu Gia Húc xem xong cũng thấy bất thường, “Giống, con Ngưu Gia Mộc giống kẻ tình nghi.”

Hàn Bân nói, “Ta cũng nghĩ vậy, hơn nữa, ta hỏi vợ Ngưu Gia Mộc, con hắn tên Ngưu Hân, ngày 8 rời nhà, giờ không liên lạc được.”

Chu Gia Húc đoán, “Ngươi nghĩ Ngưu Hân giúp Chu Vi Siêu vượt ngục, giết Chu Vi Siêu!”

Vừa nói xong, Chu Gia Húc lại sửa, “Không đúng, con hắn mới mười bảy tuổi, hai năm trước chỉ mười bốn mười lăm tuổi, sao đủ khả năng thuê Chu Vi Siêu giết người.”

“Ta cũng nghĩ vậy.” Hàn Bân đáp, “Ta giả sử, loại bỏ khả năng Ngưu Hân là chủ mưu. Nhưng Ngưu Hân thực sự tham gia vụ án, giúp Chu Vi Siêu vượt ngục, vậy Ngưu Hân đóng vai trò gì?”

Chương 852: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chu Gia Húc không nói, dường như đang nghĩ.

Hàn Bân tiếp, "Ta so sánh vụ này với vụ Lâm Thu Vân năm xưa, nạn nhân từ Lâm Thu Vân thành Chu Vi Siêu, còn ai là Chu Vi Siêu?"

Chu Gia Húc hiểu ra, giọng lớn hơn, "Ngươi nói Ngưu Hân đóng vai Chu Vi Siêu. Hắn không phải chủ mưu, mà là sát thủ được chủ mưu thuê."

Hàn Bân nói, "Đúng phong cách của kẻ chủ mưu, năm xưa thuê Chu Vi Siêu, bị hắn uy hiếp. Lần này thuê thiếu niên mười bảy tuổi, tính tình và kinh nghiệm không bằng Chu Vi Siêu, cũng là tiến bộ."

"Hỏng rồi." Chu Gia Húc kêu, "Ngươi nói đúng, Chu Vi Siêu uy hiếp chủ mưu trong tù. Chủ mưu không dễ tin người, có khả năng phản trinh sát, cẩn thận, không phạm lại sai lầm."

"Giả sử Ngưu Hân là sát thủ được thuê, hắn rất có thể bị thủ tiêu!"

Hàn Bân cũng đồng ý, nói, "Vậy chúng ta riêng lẻ thẩm vấn vợ chồng Ngưu Gia Mộc, cố mở miệng, để họ hiểu vấn đề nghiêm trọng, nhanh chóng tìm Ngưu Hân."

"Có thể, hắn còn cứu được!"

"Được!" Chu Gia Húc đáp, tắt điện thoại.

Hàn Bân xuống xe, trở lại nhà Ngưu, ra lệnh, "Giang Dương, Bao Tinh, gọi Kim Thúy Hà vào phòng khách lấy lời

khai.”

Kim Thúy Hà có chút chống đối, “Cảnh sát, lại sao nữa, lấy khai gì chứ.”

Hàn Bân nhìn Kim Thúy Hà, người phụ nữ này khôn lanh, hỏi bình thường nàng sẽ không nói.

Giờ đang tranh thủ từng giây, Hàn Bân phải để đối phương nhanh chóng mở miệng, nên chuẩn bị dùng liệu pháp gây sốc.

“Con ngươi Ngưu Hân, có thể đã bị giết!”

“Gì?” Kim Thúy Hà ngẩn ra, như nghe nhầm.

Hàn Bân nhắc lại, “Con ngươi có thể đã chết.”

Lần này Hàn Bân nói chậm, rõ ràng, Kim Thúy Hà trừng mắt, “Cảnh sát, ngươi nói gì vậy, con ta mấy hôm trước vẫn khỏe, sao có thể chết.”

“Không tin thì liên lạc với nó.” Hàn Bân nói.

Kim Thúy Hà nói, “Đây là mục đích của ngươi, không tìm được con ta, muốn ta tìm. Ta là phụ nữ nhưng không ngốc, không dễ bị lừa.”

“Chúng ta là cảnh sát, không phải người xấu, chúng ta tìm con ngươi là có việc. Nhờ ngươi giúp đỡ là bình thường, sao phải từ chối?” Hàn Bân hỏi lại.

Kim Thúy Hà cúi đầu không nói.

Hàn Bân tiếp, “Trừ khi, ngươi biết, con ngươi phạm pháp, sợ chúng ta bắt, đúng không?”

Kim Thúy Hà phản bác, “Không phải, các ngươi đoán bậy, con ta ngoan lắm, sao có thể phạm pháp.”

Hàn Bân không phản bác lời Kim Thúy Hà, vì không có ý nghĩa, chỉ làm lệch hướng cuộc nói chuyện, hắn thấy Kim

Thúy Hà đã nghe, giờ phải nói liên tục, đến khi đối phương hoàn toàn tin.

“Ngưu Hân phạm pháp, ngươi biết. Nhưng cụ thể phạm gì, ngươi không rõ. Ta có thể nói, con ngươi liên quan đến vụ án hình sự nghiêm trọng, nếu không, Đội điều tra hình sự thành phố không đến đây.”

“Ngưu Hân chưa thành niên, chắc chỉ là đồng phạm, nếu hợp tác điều tra, án sẽ nhẹ.”

“Vấn đề chính là, chủ mưu vụ án là kẻ ác độc, theo cảnh sát suy đoán, sau khi giết nạn nhân, hắn sẽ thủ tiêu đồng phạm.”

“Nói cách khác, con ngươi giờ là mục tiêu của hắn.”

“Ta không tin, các ngươi đoán, ta không dễ bị lừa.” Kim Thúy Hà lắc đầu, trán đẫm mồ hôi, tay run rẩy.

“Ta là cảnh sát, không cần lừa ngươi.” Hàn Bân lấy một tấm ảnh từ video giám sát, đặt trước mặt Kim Thúy Hà, “Ngươi xem người lái xe máy này, có phải con ngươi, dù hắn đội mũ bảo hiểm, ta tin ngươi là mẹ vẫn nhận ra.”

“Chúng ta ở gần hiện trường chỉ thấy hắn. Nói cách khác, chỉ cần hắn chết, manh mối chủ mưu sẽ đứt.” Hàn Bân chỉ vào ngực mình, nghiêm giọng,

“Nếu, ta nói nếu, ta là sát thủ, chắc chắn sẽ giết con ngươi, vì vậy, cảnh sát sẽ không bắt được ta!”

“Hơn nữa, ta vừa gọi số con ngươi, không liên lạc được.”

“Lựa chọn là ở ngươi.”

“Có cứu hay không, tự ngươi quyết định?”

Mỗi lời Hàn Bân như búa tạ, đập vào tim Kim Thúy Hà.

Kim Thúy Hà khôn lanh, nhưng dù sao cũng là phụ nữ nông thôn, nghe con có thể xảy ra chuyện, lòng đã loạn.

Kim Thúy Hà giật điện thoại từ tay Hàn Bân, gọi số Ngưu Hân.

"Xin lỗi, số điện thoại quý khách gọi tạm thời không liên lạc được…"

Kim Thúy Hà gọi nhiều lần, vẫn báo vậy.

"Cảnh sát, các ngươi điều tra vụ gì?"

Kim Thúy Hà lo lắng.

Hàn Bân ngược lại không vội, "Ngươi nói, xe máy từ đâu, nếu thật sự nhặt, có lẽ chúng ta sai, vụ án không liên quan đến Ngưu Hân, chết là người khác."

Hàn Bân càng nói, Kim Thúy Hà càng sợ, hai tay túm chặt cánh tay Hàn Bân, hỏi, "Ngươi nói gì đi, vụ gì?"

Bao Tinh và Giang Dương tách nàng ra.

Hàn Bân vẫn câu hỏi cũ, thái độ càng thản nhiên, "Xe máy từ đâu?"

"Hu hu…" Kim Thúy Hà khóc, nàng sợ nhận xe do Ngưu Hân mang về, sợ con bị bắt.

Nhưng sợ hơn nếu Hàn Bân nói thật, nếu con thật sự chết, nàng…

Không thể, tuyệt đối không, nàng không dám nghĩ tiếp, tự nhủ.

Hàn Bân gõ đồng hồ, "Kim dài một chút, con ngươi thêm một phần nguy hiểm, ta là cảnh sát, muốn cứu hắn, cần ngươi hợp tác."

"Nếu ngươi không cung cấp thông tin hữu ích, chúng ta sẽ bị động, có thể khi tìm được, chỉ là xác lạnh."

“Không thể!” Kim Thúy Hà hét, “Con ta phúc lớn mạng lớn, không sao đâu.”

“Cũng phải có quý nhân giúp.” Hàn Bân nghiêm giọng, “Nhớ lời ta, sống chết của hắn, trong tay ngươi!”

“Hu hu…” Kim Thúy Hà lại khóc.

Hàn Bân không ngăn nàng, cũng không nói, chỉ lặng nhìn đồng hồ.

Chương 853: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hành động này như gai đâm vào người Kim Thúy Hà, nhắc nhở nàng, kéo dài thời gian, Ngưu Hân càng nguy hiểm…

Kim Thúy Hà giọng khản, "Con ta mười bảy tuổi, chưa thành niên."

Hàn Bân không nói, vẫn nhìn đồng hồ.

Kim Thúy Hà lau nước mắt, không chịu nổi, "Cảnh sát, ngươi đúng, xe máy là con ta mang về."

"Lúc nào?"

Kim Thúy Hà nhớ lại, "Ngày 1 tháng 6, buổi tối, nó mang về, ta rất ngạc nhiên, hỏi xe ở đâu."

"Nó nói mượn của bạn, mấy ngày nữa trả."

"Nó lái xe ra ngoài mấy lần?" Hàn Bân hỏi.

"Hai ba lần."

Hàn Bân mở sổ, "Nói giờ cụ thể."

Kim Thúy Hà mắt đỏ hoe, "Cảnh sát, tìm con ta trước, tìm được nó ta sẽ nói."

Ngưu Hân bị thủ tiêu, manh mối chủ mưu đứt.

Hàn Bân đổi câu hỏi, "Ngưu Hân rời nhà khi nào, thời gian càng chi tiết càng tốt!"

Kim Thúy Hà nghĩ lâu, "Ngày 8, buổi tối ngày 8, khoảng bảy giờ."

“Đi đâu, làm gì?”

“Nó làm ở tiệm rửa xe, ông chủ gọi nói thiếu người, bảo hôm sau đi làm, nó đi ngay trong đêm.”

“Tiệm rửa xe tên gì, địa chỉ, liên hệ, ngươi biết nói hết.”

Kim Thúy Hà nhíu mày, “Tiệm rửa xe tên gì, nó nói rồi, để ta nhớ.”

“Đúng rồi, tên Tiệm rửa xe Mỹ Đặc, ở Khu Ngọc Hoa, Phố Tam Kiều, còn lại ta không rõ.”

Hàn Bân ghi lại, nói với Giang Dương, “Ngươi tra tiệm này.”

Giang Dương rời đi, Hàn Bân hỏi tiếp, “Ngươi nghĩ kỹ, có nghe tên Chu Vi Siêu không, Ngưu Hân có nói về hắn không.”

Kim Thúy Hà lẩm bẩm, “Chu Vi Siêu. Tên này nghe quen, như đã nghe ở đâu…”

Kim Thúy Hà vò đầu nghĩ lâu, khó nói, “Cảnh sát, cho ta thêm gợi ý, Chu Vi Siêu làm gì?”

Hàn Bân nhẫn nại giải thích, “Chu Vi Siêu là tội phạm nặng, gần đây vượt ngục.”

Kim Thúy Hà nói, “Đúng, ta nhớ rồi, làng ta có người nhắc, nói cảnh sát treo thưởng, bắt được nhiều tiền.”

“Ngưu Hân có nói người này?”

Kim Thúy Hà lắc đầu, “Không, người này liên quan gì đến con ta?”

Cần đối phương hợp tác, Hàn Bân thấy cần giải thích, tôn trọng và chân thành là tương hỗ.

“Theo cảnh sát, Chu Vi Siêu năm xưa được thuê giết người, vào tù không khai người thuê, trong tù lại uy hiếp chủ mưu giúp vượt ngục.”

“Tiếp theo là sự việc vượt ngục của Chu Vi Siêu.”

“Chúng ta nghi ngờ, con ngươi giúp Chu Vi Siêu vượt ngục, rất có thể bị chủ mưu thuê.”

“Giờ cảnh sát đã tìm thấy xác Chu Vi Siêu, rất có thể bị chủ mưu giết.”

“Ngưu Hân và Chu Vi Siêu đều bị chủ mưu thuê, chúng ta có lý do nghi ngờ, chủ mưu sẽ giết Ngưu Hân như giết Chu Vi Siêu.”

“Giờ cần ngươi hợp tác cảnh sát, tìm Ngưu Hân, mới có thể giúp hắn thoát hiểm.”

Kim Thúy Hà ngẩn một lúc, tay phải bấu tay trái, đến bật máu, qua lời kể của Hàn Bân, nàng hiểu đại khái sự việc.

Nếu trước đó còn nửa tin nửa ngờ, giờ đã tin tám phần.

Kim Thúy Hà túm tay Hàn Bân, “Cảnh sát, xin cứu con ta, cầu xin các ngươi.”

“Đó là nhiệm vụ của chúng ta, sẽ cố gắng hết sức. Cũng nhắc lại, cảnh sát cần ngươi hợp tác, ngươi là mẹ Ngưu Hân, ngươi hiểu hắn, dễ tìm hắn.” Hàn Bân nói chân thành, “Hắn lúc nào cũng có nguy hiểm, cảnh sát đang cứu hắn.”

“Vâng, ta biết.” Kim Thúy Hà gật đầu.

“Ngươi nghĩ kỹ, còn cách nào, hoặc ai có thể liên lạc với Ngưu Hân.”

Kim Thúy Hà ôm đầu, như đang cố nhớ.

Hàn Bân hỏi đúng lúc, “Chồng ngươi có liên quan vụ Chu Vi Siêu không?”

“Không.”

“Vậy tại sao hắn sửa xe máy?” Hàn Bân hỏi.

Kim Thúy Hà thở dài, "Sáng ngày 8, khi ăn cơm, con ta nói muốn bán xe máy làm sắt vụn, nói trước khi bán phải tháo xe."

"Chồng ta lúc đó tức, nói xe tốt vậy, để mà đi."

"Con ta nhất định bán, hai người suýt cãi nhau."

"Sau, con ta mới nói thật, nói là xe ăn cắp của tiệm rửa xe, không tiện, sợ bị tìm ra."

"Chồng ta nghĩ ra cách, nói sơn đen xe, thay vài phụ kiện mới, chủ xe không nhận ra. Nếu con không cần, để hắn chạy trong làng."

"Ai ngờ con không nói thật, còn… phạm tội."

Kim Thúy Hà che mặt khóc, rõ ràng rất đau lòng, nhưng giờ có khóc cũng vô ích, trước làm gì.

Làm cha mẹ cũng lớn gan, biết con lấy xe ăn cắp không dạy, còn nghĩ giữ lại chạy.

Hàn Bân không biết nói gì.

Có lẽ, Ngưu Hân phạm tội không phải ngẫu nhiên…

Hàn Bân gạt bỏ ý nghĩ linh tinh, hỏi tiếp,

"Ngày 8, nó rời nhà thế nào?"

"Đi bộ."

Hàn Bân khoát tay, đối phương chưa hiểu, "Từ đây đến Khu Ngọc Hoa không gần, nó không thể đi bộ, phải có phương tiện."

Kim Thúy Hà nói, "Nó nói đi đường cái bắt xe, đứa nhỏ tự lập, chúng ta không đưa."

Hàn Bân ghi lại, xe cộ trên đường rất nhiều, nếu là taxi còn dễ, xe dù rất khó tìm.

Nhưng, đây là manh mối quan trọng, biết hành tung có thể lần ra chủ mưu.

Giang Dương đến, "Tổ trưởng, ta tra trên mạng tiệm rửa xe, liên lạc ông chủ, ông ta nói cuối tháng 5 Ngưu Hân nghỉ việc, không còn làm ở tiệm, cũng không biết giờ ở đâu."

Hàn Bân nghĩ, hỏi, "Tiệm có chỗ ở không?"

Chưa để Giang Dương nói, Kim Thúy Hà đã đáp, "Có ăn ở."

Hàn Bân phân tích, "Nghĩa là, nếu không làm, không thể ở tiệm. Giang Dương, gọi lại ông chủ, hỏi Ngưu Hân có chuyển đi, chuyển khi nào."

"Vâng."

Hàn Bân chỉ Kim Thúy Hà, "Ngươi biết bao nhiêu về công việc và cuộc sống của Ngưu Hân ở thành phố?"

"Nó nhỏ ngoan lắm, lớn càng ngang bướng, về nhà chơi điện thoại, chơi game, nào vương giả, nào ăn gà, cả ngày không nói câu nào." Kim Thúy Hà lau nước mắt,

Chương 854: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ta cũng hỏi chuyện làm việc, nó không muốn nói, hoặc nói mấy chuyện ta không hiểu, mua skin, lên vương giả, ta nghe không hiểu."

"Sau, ta cũng không hỏi."

Thôi, Kim Thúy Hà nói mơ hồ nhưng Hàn Bân hiểu, "Quan hệ bạn bè thế nào? Có bạn thân không?"

Kim Thúy Hà đáp, "Có, bạn nó nhiều lắm, ta biết mấy người."

Hàn Bân vuốt mũi, bạn ít dễ điều tra, bạn nhiều thêm khó.

"Tổ trưởng, lần này ta hỏi rõ." Giang Dương bước nhanh tới, báo cáo, "Trước, Ngưu Hân làm ở tiệm rửa xe, đúng là ở ký túc xá tiệm, sau nghỉ thì chuyển."

Kim Thúy Hà không chờ, hỏi, "Chuyển đi đâu? Tìm được không?"

Giang Dương nói, "Chuyển đi đâu, ông chủ không biết, dù sao không còn làm, ông ta không hỏi. Nhưng, ông chủ nói một manh mối, ngày chuyển nhà Ngưu Hân dẫn một bạn."

"Bạn nam, khoảng hai mươi tuổi, béo, tóc ngắn, da đen."

"Nghe giọng chắc cùng vùng."

Hàn Bân quay sang Kim Thúy Hà, "Ngươi có ấn tượng?"

"Tóc ngắn, béo đen." Kim Thúy Hà lẩm bẩm, chợt hét, "Ta nhớ, chắc là Ngưu Thiên Thụy, làng ta cùng họ, hai đứa là bạn

từ nhỏ, thân lắm.”

Hàn Bân hỏi, “Ngưu Thiên Thụy giờ ở đâu?”

“Ta không biết.”

“Nhà hắn?”

“Ở đầu làng đông.”

“Dẫn chúng ta.”

“Vậy đi mau.” Kim Thúy Hà nói, vội đi ra.

Làng nhỏ, lái xe chỉ hai phút là tới.

“Đây, dừng.” Kim Thúy Hà hét, vội xuống xe, chỉ vào ngõ, “Ngõ này nhà thứ hai là nhà Ngưu Thiên Thụy.”

Hàn Bân ra hiệu Bao Tinh, Giang Dương, kiểm tra súng, nói với Kim Thúy Hà, “Đi, xem Ngưu Thiên Thụy có ở nhà.”

Kim Thúy Hà ngẩn ra, mắt dán vào súng trong áo Hàn Bân, lòng hoảng sợ.

Hàn Bân thúc, “Đi.”

“Ừ.” Kim Thúy Hà hoàn hồn, đi về nhà Ngưu Thiên Thụy, vừa đến cổng đã lớn giọng, “Thiên Thụy, Ngưu Thiên Thụy có nhà không?”

“Gâu gâu…” Chưa thấy người, nghe tiếng chó sủa.

“Đừng sủa.” Trong sân vang tiếng quát, “Ai, ai tìm ta?”

“Thiên Thụy, thím Thúy Hà đây, tìm ngươi có việc.”

“Cọt kẹt…” Cửa xanh mở, một người béo đen hơn hai mươi tuổi bước ra, “Thím, sao thím đến?”

Nói rồi, Ngưu Thiên Thụy liếc nhìn Hàn Bân, ngạc nhiên, “Các ngươi làm gì?”

Kim Thúy Hà lo lắng, “Thiên Thụy, ngươi gặp Ngưu Hân chưa? Biết nó ở đâu không?”

“Vài hôm trước nó về.”

“Giờ thì sao, ngươi biết giờ nó ở đâu?”

Ngưu Thiên Thụy lắc đầu, “Không, sao vậy?”

Kim Thúy Hà lo lắng, “Sao đây, ngươi cũng không biết nó ở đâu?”

Hàn Bân tiến tới, đưa thẻ cảnh sát, “Ta là Hàn Bân của Đội điều tra hình sự Thành phố, muốn hỏi ngươi về Ngưu Hân.”

“Cảnh sát!” Ngưu Thiên Thụy ngạc nhiên, “Các ngươi muốn gì?”

“Lần cuối gặp Ngưu Hân khi nào?”

“Ngày 6, chúng ta đi quán net trong trấn chơi.”

“Sao đó còn liên lạc?”

“Không.” Ngưu Thiên Thụy đáp, hỏi, “Cảnh sát, Ngưu Hân sao, có chuyện gì.”

Hàn Bân nói, “Ngưu Hân có thể gặp nguy hiểm, chúng ta muốn nhờ ngươi giúp tìm.”

“Nguy hiểm gì, rốt cuộc sao vậy.”

Hàn Bân khoát tay, “Thời gian gấp, lát nữa sẽ giải thích. Giờ ngươi có cách nào liên lạc Ngưu Hân.”

“Gọi điện, đơn giản mà.”

“Vậy thử gọi.” Hàn Bân nói.

Ngưu Thiên Thụy lấy điện thoại, gọi số Ngưu Hân, vẫn báo tạm thời không liên lạc được.

“Chết tiệt, thằng này không xảy ra chuyện chứ, gần đây ta đã thấy không ổn.”

Hàn Bân hỏi, “Không ổn thế nào.”

Ngưu Thiên Thụy gãi cằm, “Gần đây, Ngưu Hân liên lạc, nhờ giúp chuyển nhà, ta mới biết nó nghỉ làm, thuê phòng ở ngoài, mà không rẻ.”

“Khi đó ta đã khuyên, ra ngoài làm không dễ, tiết kiệm thì tiết kiệm, thuê nhà tốn tiền, lương ít cũng hết.”

“Ra ngoài làm gì, không bằng ở nhà với cha mẹ.”

“Ta nói, nó không nghe, còn nói ta tầm thường, biết tiêu mới kiếm được. Là đàn ông, không thuê nổi nhà, sống hèn.”

“Được, nghe vậy ta cũng không khuyên nữa. Giúp chuyển nhà, rồi đi.”

Hàn Bân hỏi, “Nó chuyển đâu?”

“Nó chuyển đến khu không tốt, chung cư cũ, người lộn xộn, ta thấy ở ký túc còn hơn.”

“Chung cư tên gì, địa chỉ.”

“Chung cư Gia Viên, chung cư lớn, ở Đường Gia Hân.”

“Ngươi còn nhớ đường?”

“Nhớ.”

“Lên xe, dẫn ta đi.”

Ngưu Thiên Thụy không muốn, “Ta còn việc, các ngươi tự đi, ta nói địa chỉ.”

Kim Thúy Hà cầu xin, “Thiên Thụy, ngươi đi đi, ngươi và Ngưu Hân là anh em, ngươi không muốn nó xảy ra chuyện.”

Hai nhà cùng làng, lại có họ, Ngưu Thiên Thụy không nỡ, “Được, ta dẫn đường.”

Hàn Bân gọi cho Chu Gia Húc, rồi đến Khu Ngọc Hoa, chung cư Gia Viên.

Hàn Bân quen Khu Ngọc Hoa, có Ngưu Thiên Thụy dẫn đường, nhanh chóng tìm nơi Ngưu Hân thuê.

Chung cư cũ mở, nhiều tòa, từ số 1 đến hơn ba mươi, người ngoài khó tìm.

May, Ngưu Thiên Thụy đã đến, hỏi người dân, nhanh chóng tìm thấy nơi Ngưu Hân thuê.

Chung cư Gia Viên tòa 27, khu nhà 2, phòng 303.

Hàn Bân đứng bên trái cửa, nhẹ giọng, "Ngưu Thiên Thụy, ngươi gọi cửa."

Ngưu Thiên Thụy chỉ mình, "Sao là ta?"

"Chỉ ngươi biết hắn ở đây, hợp lý, không là ai."

Ngưu Thiên Thụy do dự, cẩn thận đến cửa, gõ.

"Cốc cốc."

Đợi một lúc, không thấy động tĩnh, Ngưu Thiên Thụy gõ mạnh.

"Cốc cốc cốc…"

Trong nhà vẫn không ai đáp.

Giang Dương đề nghị, "Tổ trưởng, chúng ta phá cửa vào?"

Hàn Bân nhíu mày, tình hình phức tạp.

Không ai biết Ngưu Hân có ở nhà?

Không rõ Ngưu Hân còn sống.

Chương 855: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân đến để cứu người.

Nhưng với tiền đề, là Ngưu Hân gặp nguy hiểm.

Nếu Ngưu Hân không nguy hiểm, chắc chắn không cảm kích, ngược lại nghĩ cảnh sát đến bắt, thậm chí chĩa súng vào cảnh sát…

"Lạch cạch lạch cạch…"

Tiếng bước chân dồn dập, Hàn Bân cau mày.

Tiếng từ dưới cầu thang.

Trước khi vào cầu thang, Hàn Bân đã dặn cảnh sát canh, có người vào sẽ báo.

Bao Tinh nhìn khe thang, "Tổ trưởng Chu đến."

Vậy không khó hiểu, manh mối phương tiện Chu Gia Húc điều tra, Hàn Bân lại tìm được Ngưu Hân.

Chu Gia Húc khó tránh không vui.

Có người là có cạnh tranh, có thể từ ngoài hoặc trong tổ chức.

Cạnh tranh giữ tổ chức hoạt lực, ở mức độ nào đó là tốt.

Tất nhiên, tiền đề là cạnh tranh lành mạnh, có kiểm soát.

Chu Gia Húc chạy tới, thở hổn hển, "Hàn Bân, sao rồi, tìm thấy Ngưu Hân chưa?"

Hàn Bân cười, "Không vội, bình tĩnh đã."

Chu Gia Húc khoát tay, chỉ vào cửa, nói khẽ, "Không sao, đây là nơi Ngưu Hân thuê?"

"Đúng."

"Người có ở nhà?"

Hàn Bân nói, "Gọi cửa rồi, không ai đáp."

"Gọi thợ khóa." Chu Gia Húc đề nghị.

"Ta đã gọi." Hàn Bân đáp, đây là lựa chọn an toàn.

Không lâu, thợ khóa đến, Hàn Bân xuất trình giấy tờ nhờ mở cửa.

Chung cư Gia Viên cũ, khóa cũ, thợ dễ mở cửa, rồi nhanh chóng lui ra.

Thấy cảnh sát thế này, hắn cũng sợ, lỡ trong là tội phạm, ra cho mình một phát, nói lý chỗ nào?

Cảnh sát không bồi thường, vợ con khổ.

Cảnh sát bồi thường, vợ con tiền thành của người khác, càng tức.

Ý nghĩ thợ khóa, Hàn Bân không biết.

Cửa mở, Chu Gia Húc dẫn đầu vào.

Chu Gia Húc là Tổ trưởng Đội điều tra hình sự Thành phố Cầm Đảo, tất nhiên có ưu điểm, ít nhất gan lớn.

"An toàn!"

"An toàn!"

"An toàn!"

…

Các đội viên hô từng tiếng.

Đây là hai phòng cũ, khoảng 60 – 70 mét vuông, nhà cũ diện tích chung ít, có người thích kiểu này.

Không thấy bóng dáng Ngưu Hân.

Hàn Bân đứng phòng khách, nhìn quanh, chắc chắn an toàn, cất súng.

Chu Gia Húc thất vọng, "Báo động giả."

Hàn Bân cười, "Còn hơn đấu súng."

Chu Gia Húc nói, "Ta mong vậy, bắt kẻ tình nghi, hơn là tìm loanh quanh."

Hàn Bân gọi Mã Cảnh Ba báo cáo tình hình.

Chu Gia Húc liên lạc kỹ thuật viên, nhờ họ giám định hiện trường.

Báo cáo xong, Hàn Bân bắt đầu kiểm tra kỹ hiện trường.

Kiểm tra nhà lần đầu, chỉ để loại trừ nguy hiểm và tìm manh mối rõ ràng, sẽ có lần hai, ba, thậm chí bốn giám định hiện trường, tránh bỏ sót manh mối.

Tránh phá hoại chứng cứ, cảnh sát ra ngoài, chỉ vài người Đội điều tra hình sự ở lại.

Hàn Bân đeo bao tay và giày, kiểm tra nhà.

Cảm giác trực quan, nhà rất sạch, sạch không bình thường, hoặc lâu không có người, hoặc đã bị dọn.

Xem bụi trên bàn, khả năng thứ nhất không cao.

Nhà như đã được dọn.

Hàn Bân nhờ đồn công an địa phương, liên lạc chủ nhà.

Nghe nói nhà mình có chuyện, chủ nhà vội đến.

Vừa vào, thở hổn hển, "Cảnh sát, nhà này của ta, chuyện gì?"

Hàn Bân nhìn người này, khoảng bốn mươi tuổi, đeo kính nửa gọng, "Ngươi đến nhanh."

"Ta ở gần đây, hai nhà gần nhau."

"Ngươi tên gì?"

"Tống Trí."

"Lấy chứng minh, sổ nhà, hợp đồng thuê ra."

"Ta mang đây." Tống Trí lấy giấy tờ, đưa Hàn Bân.

Hàn Bân xem chứng minh, đối chiếu, rồi xem sổ nhà, đối chiếu khu nhà và phòng.

Cuối cùng xem hợp đồng thuê.

Thuê nhà là Ngưu Hân, dùng chứng minh của hắn, ký tên Ngưu Hân.

Hàn Bân chỉ ảnh chứng minh, "Chính hắn thuê nhà?"

"Phải."

Hàn Bân hỏi, "Có ai đi cùng?"

Tống Trí nghĩ, lắc đầu, "Không, chỉ hắn."

"Chỉ có hợp đồng thuê, không giấy tờ cư trú." Hàn Bân nói.

Tống Trí nhận hợp đồng, lật xem, "Không, ta vẫn cho thuê vậy, hỏi bạn làm môi giới, hợp pháp."

Hàn Bân hừ, "Ngươi biết Ngưu Hân bao nhiêu tuổi?"

Tống Trí thắc mắc, "Bao nhiêu, liên quan gì thuê nhà?"

Hàn Bân chỉ chứng minh, "Xem rồi trả lời."

Tống Trí nhìn, "Ngày sinh, 2003…"

"Chết tiệt, thằng này chưa thành niên."

Bao Tinh nghiêm mặt, “Không giấy cư trú, không cha mẹ đi cùng, ngươi cho trẻ vị thành niên thuê nhà?”

“Ta… hắn cao to, cao hơn ta, ta đâu biết chưa thành niên, oan quá.” Tống Trí khóc, “Biết trước gây họa, đánh chết ta cũng không cho thuê.”

“Cảnh sát, thằng đó phạm gì, sao náo động. Nhà ta sao không?”

Hàn Bân mặc kệ, ra lệnh Giang Dương, Bao Tinh lấy lời khai.

Nhưng, lời Tống Trí chứng minh một điều, đây rất có thể là hiện trường phạm tội khác.

Vì Ngưu Hân dùng chứng minh thuê nhà, dù dọn sạch dấu vân tay và dna, cảnh sát vẫn biết hắn đến.

Nếu Ngưu Hân dọn nhà, không chỉ để xóa dấu vết, có hợp đồng thuê, không thể xóa.

Vậy hắn dọn nhà, rất có thể đã phạm pháp, nên dọn.

Giả sử Ngưu Hân không dọn, mà người khác dọn.

Theo chứng cứ, Hàn Bân suy đoán, người đó rất có thể là chủ mưu.

Vậy, Ngưu Hân rất có thể gặp nạn, và đây là hiện trường phạm tội.

Theo suy đoán, đây rất có thể là hiện trường phạm tội.

Đội điều tra không dễ tìm chứng cứ ở hiện trường đã dọn.

Việc này phải nhờ kỹ thuật viên.

…

Mười phút sau, kỹ thuật viên đến hiện trường.

Lần này giám định là Mã Hy Văn.

Mã Hy Văn trông ba mươi mấy, đeo kính dày, hơi hói, trông già.

“Lão Mã, sao ngươi lâu vậy, giờ mới đến.” Chu Gia Húc bực.

Chương 856: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta muốn sớm, nhưng bận, phải giao.” Mã Hy Văn đeo găng tay, “Để người không liên quan ra ngoài.”

Dùng từ mời, nhưng là đuổi người.

Hàn Bân đưa người ra, lấy bao thuốc chia mọi người, châm hút.

So với trong nhà, hắn thích hút thuốc hơn.

“Hàn Bân, ngươi nghĩ sao?” Chu Gia Húc đến gần.

Hàn Bân đưa thuốc, “Đợi thôi, ta tin kỹ thuật viên sẽ có phát hiện.”

Chu Gia Húc châm thuốc, chưa hút, “Ngươi nghĩ đây là hiện trường phạm tội?”

Hàn Bân phà khói, duỗi lưng, “Khả năng cao.”

“Chết tiệt, vụ này rắc rối.” Chu Gia Húc hút thuốc, ra vẻ suy nghĩ.

“Reng reng…” Lúc đó, một xe vào chung cư.

Hàn Bân liếc, quen.

Có lẽ là Mã Cảnh Ba.

Quả nhiên, xe dừng gần đó, Mã Cảnh Ba bước ra, “Chết tiệt, ta xong việc, hối hả đến, các ngươi nhàn nhã.”

Hàn Bân cười, đưa thuốc, “Kỹ thuật viên trên lầu, chúng ta ở đó thêm rối.”

Mã Cảnh Ba nhận thuốc, chưa kịp hút, "Tình hình sao?"

Hàn Bân nhún vai, "Ta báo rồi, giờ chờ kỹ thuật viên."

"Mã đội, ngài họp, không hợp phong cách." Chu Gia Húc nói.

Mã Cảnh Ba châm thuốc, từ tốn, "Ta có thể làm gì, không điều tra thì họp."

Chu Gia Húc cười, "Họp gì, cấp trên chỉ đạo gì, tăng lương phúc lợi?"

Mã Cảnh Ba hừ, "Mơ ban đêm, đừng nói nhảm ban ngày."

Chu Gia Húc cười khì.

Lúc đó, Mã Hy Văn ra khỏi cầu thang.

"Mã đội, ngài đến."

Mã Cảnh Ba dập thuốc, hỏi, "Hy Văn, phát hiện gì?"

Mã Hy Văn gật, "Có."

"Gì?"

Mã Hy Văn giấu, "Ngài là cảnh sát lâu năm, lên xem, không cần ta nói nhiều."

"Đi thôi." Mã Cảnh Ba đáp, đưa mọi người lên lầu.

Hàn Bân lại vào nhà, nghe mùi thuốc nồng, như thuốc sát trùng, nhưng kỹ hơn thì khác.

Phòng khách tối om, kéo rèm, sàn, bàn, phát sáng xanh tím…

Mã Hy Văn chỉ sàn, "Những nơi phát sáng là máu, đã bị dọn, nhìn không ra."

"Từ vết máu, có lẽ máu bắn tung tóe."

“Lượng máu lớn, nếu là một người, có thể đứt động mạch chính.”

“Ta đề nghị gọi pháp y, họ phân tích chi tiết.”

Bao Tinh hỏi, “Máu này kiểm tra dna được không?”

“Cố thôi.”

Mã Cảnh Ba hỏi, “Còn phát hiện gì?”

Mã Hy Văn giơ tay, “Hiện trường dọn sạch, ngoài máu không còn manh mối.”

Mã Cảnh Ba xem đồng hồ, “Bao Tinh, gọi pháp y đến.”

“Hàn Bân, ngươi dẫn người phỏng vấn quanh đây, xem có phát hiện gì.”

“Chu Gia Húc, ngươi thu thập giám sát quanh đây.”

“6 giờ 30 họp ở Cục.”

Mọi người nhận lệnh, chia nhau hành động.

…

Hàn Bân dẫn đội phỏng vấn quanh đây, không hiệu quả.

Một là Ngưu Hân mới đến.

Hai là người ở đây lộn xộn, nhiều người thuê.

Duy chỉ có bà chủ tạp hóa gần đó nhớ Ngưu Hân.

Bà nói Ngưu Hân đến mua đồ.

Hàn Bân nhờ bà lấy video giám sát, Ngưu Hân đến một mình, mua thuốc lá, rượu, lạc, xúc xích, mì, không có vấn đề gì.

Hàn Bân vẫn sao chép giám sát nghiên cứu.

Hàn Bân tiếp tục phỏng vấn, nhưng người khác không nhớ Ngưu Hân.

6 giờ 30 chiều, Hàn Bân đúng giờ đưa người về họp.

Tham gia họp ngoài người đội hai, còn có Đội trưởng Đội điều tra hình sự Đinh Tích Phong.

Đinh Tích Phong thấy người đến đủ, nghiêm mặt, "Đội trưởng Mã, họp thôi."

"Vâng." Mã Cảnh Ba nhận lệnh, gọi họp.

Đinh Tích Phong chưa rõ chi tiết, nói, "Đội trưởng Mã, ngươi chủ trì họp, ta dự."

Mã Cảnh Ba sắp xếp, "Giới thiệu tình hình kỹ thuật và pháp y."

"Kỹ thuật viên đã lấy máu trong nhà giám định dna, đang so sánh với mẹ Ngưu Hân, sớm biết nạn nhân có phải Ngưu Hân."

"Hơn nữa, theo vết máu bắn tung tóe, và cấu tạo sinh lý, nạn nhân có thể bị cắt cổ, từ góc rơi của máu, có thể đứng bị cắt cổ."

"Chiều cao nạn nhân khoảng 1,7 đến 1,82 mét."

"Chiều cao Ngưu Hân đúng khoảng này."

Mã Cảnh Ba nói xong, nhìn Đinh Tích Phong, thấy không nói gì, nói với người khác, "Báo cáo tình hình điều tra."

Hàn Bân nói, "Ta phỏng vấn quanh chung cư Gia Viên, vì Ngưu Hân mới đến, ít người nhớ. Chỉ có bà chủ tạp hóa gần đó nói gặp Ngưu Hân."

"Chúng ta lấy giám sát tạp hóa, khoảng 3 tháng 6, Ngưu Hân đến, mua đồ ăn. Lúc đó hắn một mình, không có đồng phạm."

"Chúng ta chưa phát hiện manh mối."

Mã Cảnh Ba chỉ Chu Gia Húc, "Các ngươi sao?"

Chu Gia Húc đáp, “Chung cư Gia Viên cũ, không công ty quản lý, giám sát không đầy đủ, lại mở, tra khó.”

“Chúng ta thu thập giám sát cửa hàng quanh đây, chưa kịp tra.”

Mã Cảnh Ba cắt lời, “Nghĩa là các ngươi cũng chưa có manh mối.”

Chu Gia Húc không đáp, coi như thừa nhận.

Đinh Tích Phong vứt bút xuống bàn, giọng nghiêm khắc, “Các ngươi không hiệu quả.”

Mã Cảnh Ba biện hộ, “Đội trưởng, chúng ta vừa phát hiện chiều nay.”

Đinh Tích Phong nói, “Chiều nay phát hiện, giờ chưa xác định nạn nhân?”

Mã Cảnh Ba đáp, “Kỹ thuật viên đang so sánh dna.”

Đinh Tích Phong khoát tay, “Không thể dựa hết kỹ thuật viên, Đội điều tra cũng phải có năng lực, không cần chứng cứ, nhưng trong lòng phải chắc, điều tra tiếp thế nào.”

“Khụ…”

Mã Cảnh Ba hắng giọng, “Theo chứng cứ, ta đoán nạn nhân là Ngưu Hân, chúng ta điều tra theo hướng này.”

Đinh Tích Phong nói, “Theo ngươi, nạn nhân là Ngưu Hân, xác định thời gian chết?”

Chu Gia Húc đáp, “Chưa tìm thấy xác, tạm chưa xác định.”

Đinh Tích Phong hừ, “Đợi tìm thấy, xác thối rữa, không xác định thời gian chết?”

Chương 857: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Không có xác, vẫn xác định được qua kỹ thuật điều tra, ngươi là cảnh sát lâu năm, ta không nói nữa."

"Nếu Ngưu Hân bị giết trong nhà, xác ở đâu?"

"Nếu trong nhà không có, đem ra sao? Chặt xác, hay hỏa táng?"

"Xác định thời gian chết, cách đem xác, rồi so giám sát, hiệu quả hơn không."

Thấy Đinh Tích Phong hôm nay nổi giận, Mã Cảnh Ba không dám đáp, chỉ lặng nghe…

Đinh Tích Phong nói thêm về vụ án, rồi đổi giọng, "Các ngươi, đây chỉ là vụ vượt ngục, kết quả Chu Vi Siêu chết, giờ người giúp Chu Vi Siêu vượt ngục cũng chết, vụ án càng lúc càng lớn."

"Thông báo truy nã Chu Vi Siêu đã hủy, nhưng vụ án chưa phá, sự thật chưa công bố, sắp hết hạn phá án một tuần."

"Giờ xem, vụ Chu Vi Siêu chưa phá, lại thêm án mới, lại chết người."

"Lãnh đạo rất bất mãn, nghi ngờ năng lực Đội điều tra hình sự, ta bị mắng là chuyện nhỏ, mặt mũi Đội điều tra hình sự thành phố không thể mất."

"Ta biết các ngươi rất cố gắng, cũng biết các ngươi vất vả, nhưng tình hình hiện tại cần cố gắng hơn, tội phạm gian xảo hơn chúng ta tưởng, từ đầu đến giờ chúng ta bị dẫn dắt."

“Chu Vi Siêu bị giết, giờ người giúp Chu Vi Siêu vượt ngục cũng chết, chủ mưu đang hủy chứng cứ, muốn bắt hắn, phải nhanh hơn hắn, đi trước hắn.”

“Các ngươi hiểu, ta không nói nữa, tóm lại, nhanh chóng phá án!”

Nói xong, Đinh Tích Phong đi.

Đội hai bối rối, nhìn nhau.

Hồi lâu, Mã Cảnh Ba mới nói, “Độ nghiêm trọng, Đội trưởng đã nói, ta không nhắc lại.”

“Giờ áp lực rất lớn, chúng ta cố gắng điều tra.”

“Nói xem, điều tra tiếp thế nào?”

Chu Gia Húc nóng nảy, “Đội trưởng, ta nghĩ Đội trưởng nói đúng.”

“Ta định làm theo, xác định nạn nhân, rồi xác định thời gian chết, cách đem xác, rồi tra giám sát quanh đây.”

“Được, ta giục kỹ thuật viên, lấy kết quả dna.” Mã Cảnh Ba đồng ý, nhìn Hàn Bân, “Ngươi định điều tra sao?”

Hàn Bân nghĩ, nói, “Ta vẫn muốn tra từ vụ Lâm Thu Vân.”

“Có chắc không?”

“Ta ghi lời khai chồng Lâm Thu Vân, đến công ty cô ấy, tra được hai người có động cơ, chưa loại trừ nghi ngờ.”

Mã Cảnh Ba cân nhắc, Hàn Bân và Chu Gia Húc đều độc lập điều tra, nạn nhân không chỉ một, chia ra hiệu quả hơn.

“Các ngươi có hướng điều tra, tốt, ta ủng hộ.” Mã Cảnh Ba giơ một ngón tay, “Chỉ một điều, giết ba nạn nhân có thể cùng hung thủ, kịp thời chia sẻ tình báo, so đặc điểm nghi phạm, sớm xác định thân phận.”

“Rõ.”

Quay lại phòng họp của tổ một, ai nấy đều có vẻ mệt mỏi.

Dù vậy, Hàn Bân vẫn triệu tập mọi người để tiếp tục họp.

Nói thật, Hàn Bân cũng không muốn họp, nhưng một vụ án có nhiều manh mối, mọi người chia nhau điều tra các hướng khác nhau. Là tổ trưởng, Hàn Bân phải nắm bắt tình hình kịp thời, đồng thời sắp xếp công việc tiếp theo.

Hàn Bân nói, “Liên tục họp hai lần, ta đoán mọi người cũng không muốn họp nữa. Chúng ta coi như trao đổi thông tin, mọi người tổng hợp lại manh mối đang có.”

Vương Tiêu xoay cây bút, “Vậy ta nói trước.”

“Ta vẫn đang theo dõi khu ký túc xá Khí Hóa Lỏng, Lý Hồng Sơn không ra khỏi nhà, Lý Đông Mai chăm sóc sinh hoạt, không có gì bất thường.”

Vương Tiêu nói xong, Giang Dương tiếp lời, “Lâm Thu Vân từng có xung đột với Quách Hiểu Sơn, chủ Nhà hàng Tiểu Mục Đồng. Ta tìm được liên lạc cũ của hắn nhưng hắn đã đổi số.”

“Vẫn đang tiếp tục liên lạc…”

Hàn Bân nói, “Phải tập trung vào manh mối này, Lâm Thu Vân và Quách Hiểu Sơn có mâu thuẫn lớn, một người sẩy thai, một người phá sản.”

“Quách Hiểu Sơn có động cơ đủ lớn để trả thù Lâm Thu Vân.”

Giang Dương gật đầu, “Ta biết rồi.”

Lý Cầm nói, “Ta liên lạc được với cha mẹ của Lâm Thu Vân, họ sẽ đến làm biên bản vào sáng mai.”

Bao Tinh cười khổ, hắn phụ trách liên lạc với Dương Kiến An, một người tình nghi khác.

Dương Kiến An là chủ công ty Vinh An, cạnh tranh với Công ty thực phẩm Thế An của nạn nhân.

Sau khi nhận được manh mối này, Bao Tinh chưa kịp điều tra thì theo Hàn Bân đến Thôn Tây Mạnh hỗ trợ tổ hai, đến giờ vẫn chưa rảnh tay, đương nhiên không có thời gian điều tra.

May là Hàn Bân cũng hiểu điều này, thậm chí không hỏi Bao Tinh, nhìn đồng hồ treo tường, "Trễ rồi, mọi người về sớm nghỉ ngơi, sáng mai tám giờ có mặt ở văn phòng, có vấn đề gì không?"

"Không." Mọi người đáp.

Tan làm, Hàn Bân tự nhiên là đi Nhà hàng Tứ Quý, Hoàng Khiết Khiết, đứa nhỏ theo đuôi, cũng muốn đến Nhà hàng Tứ Quý, đi nhờ xe Hàn Bân.

Hôm nay mệt quá, Hàn Bân cũng lười nấu ăn, ăn luôn ở Nhà hàng Tứ Quý.

Hoàng Khiết Khiết định đến nhà Vương Đình ở, Hàn Bân đi cùng không tiện.

Hàn Bân đưa Vương Đình và Khiết Khiết về nhà, rồi ghé qua nhà bố mẹ, sau đó về nhà mình, tắm rửa, rồi đi ngủ.

Hôm nay hắn đi nhiều nơi, phần lớn thời gian là di chuyển, cơ thể mệt mỏi, phải ngủ ngon mới hồi phục.

Sáng sớm hôm sau.

Hàn Bân đến nhà bố mẹ ăn bữa sáng thịnh soạn, sau đó phấn chấn đến trụ sở cảnh sát thành phố.

Hàn Bân vừa vào văn phòng, thấy có hai người, một nam một nữ, khoảng sáu mươi tuổi, tóc đã điểm bạc.

Lý Cầm bước đến, nhẹ giọng, “Tổ trưởng, họ là cha mẹ Lâm Thu Vân, đến trụ sở từ sáng sớm.”

Hàn Bân gật đầu, chủ động chào, “Chào hai vị, ta là Hàn Bân, đội điều tra hình sự thành phố, phụ trách vụ án của Lâm Thu Vân.”

Chương 858: Tiêu Đề 《Ẩn》

Người đàn ông tiến tới, bắt tay Hàn Bân, "Chào cảnh sát Hàn, ta là cha của Lâm Thu Vân, nghe Lâm cảnh sát nói các ngươi sẽ điều tra lại vụ của con gái ta."

"Đúng vậy, dạo gần đây, chúng ta phát hiện thêm vài manh mối mới, có thể liên quan đến cái chết của con gái ngài, ngài xưng hô thế nào?"

"Ta là Lâm Đại Thạch, đây là vợ ta, Triệu Nguyệt Bình."

Triệu Nguyệt Bình không kìm nén được, hỏi, "Cảnh sát Hàn, chẳng phải kẻ giết con gái ta đã bị bắt sao? Sao còn có manh mối mới?"

Hàn Bân giải thích, "Tên giết người trực tiếp đã bị bắt, nhưng theo chúng ta điều tra, rất có thể còn có kẻ chủ mưu đứng sau."

Triệu Nguyệt Bình nói, "Ý ngài là, có người xúi giục giết con gái ta."

"Đúng vậy."

Triệu Nguyệt Bình vẻ phức tạp, khó chấp nhận, "Ai lại làm vậy!"

Lâm Đại Thạch giận dữ, "Tại sao kẻ đó lại xúi giục giết con gái ta?"

"Cụ thể lý do chúng ta đang điều tra, cũng là lý do ta mời hai vị đến, mong hai vị cung cấp vài manh mối có giá trị."

Triệu Nguyệt Bình nghẹn ngào, "Chúng ta cũng không biết, con gái ta tốt thế, làm sao nghĩ có người nhẫn tâm muốn giết nàng."

Lâm Đại Thạch thở dài, "Cảnh sát Hàn, chúng ta chưa từng nghĩ về việc đó, ngài có thể gợi ý cho chúng ta được không."

Hàn Bân cân nhắc, "Thông thường, thuê người giết là có mưu tính, và hung thủ nên là người quen biết nạn nhân. Lý do thường là ân oán tình thù, hoặc lợi ích."

"Hai người thử nhớ lại, Lâm Thu Vân trước khi chết có xung đột với ai, hoặc có lợi ích gì liên quan."

"Nói cách khác, Lâm Thu Vân chết có lợi cho ai nhất."

Nghe xong, cha mẹ Lâm Thu Vân nhìn nhau, đồng thanh, "Trình Kế Văn."

Hàn Bân hơi bất ngờ, "Hai người nói chồng của Lâm Thu Vân?"

Lâm Đại Thạch mắt đỏ, giận dữ, "Đúng, chính tên vô ơn bạc nghĩa đó, con gái ta rất có thể do hắn thuê người giết!"

Hàn Bân an ủi, "Ngài đừng nóng, từ từ nói, tại sao nghĩ Trình Kế Văn là hung thủ."

"Vì con gái ta chết có lợi cho hắn nhất." Triệu Nguyệt Bình mắng, "Tên đó đã tính toán kỹ, lợi dụng con gái ta kiếm bộn tiền, rồi bỏ túi."

"Chẳng coi hai già này ra gì."

Lý Cầm đến rót thêm nước nóng, "Dì, ngài đừng vội, từ từ nói, Trình Kế Văn lợi dụng con gái ngài kiếm bộn tiền thế nào."

Lâm Đại Thạch nói ngay, "Bảo hiểm. Hắn mua bảo hiểm nhân thọ lớn cho con gái ta, hắn là người thụ hưởng duy nhất,

con gái ta chết, công ty bảo hiểm bồi thường hắn hơn hai triệu.”

“Nếu không làm sao tên nghèo đó mua nhà trong thành phố, đó là mạng con gái ta đổi lấy.”

“Hu hu…”

Triệu Nguyệt Bình khóc, nắm tay Lý Cầm, “Cảnh sát, nhất định đòi công bằng cho chúng ta, con gái ta chết oan, các ngươi nhất định phải báo thù cho nàng.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Hai người nói Trình Kế Văn là hung thủ có chứng cứ không?”

Lâm Đại Thạch quả quyết, “Ngoài hắn còn ai? Con gái ta khỏe mạnh, không lý gì mua bảo hiểm nhân thọ, không có mưu tính trước, nói ra quỷ cũng không tin.”

Lý Cầm khuyên, “Ta hiểu cảm giác ngài, nhưng cảnh sát điều tra phải có chứng cứ, không thể chỉ dựa vào nghi ngờ.”

“Ta có chứng cứ!” Lâm Đại Thạch lớn tiếng, “Con gái ta hiếu thảo nhất, nếu nó chủ động mua bảo hiểm, không thể chỉ để Trình Kế Văn là người thụ hưởng.”

Triệu Nguyệt Bình phụ họa, “Đúng vậy, chúng ta già rồi, con gái chết, ai chăm sóc, ai dưỡng già.”

“Trình Kế Văn thì hay, đền bù không cho chúng ta xu nào, nói để lại cho cháu gái, quỷ mới tin hắn.”

Hàn Bân không bị cảm xúc lây, hỏi lại, “Có ai khác biết Trình Kế Văn mua bảo hiểm cho Lâm Thu Vân không?”

Triệu Nguyệt Bình đập bàn, “Không có, hắn làm sao nói với ai, hắn luôn giấu, lòng dạ kẻ trộm!”

Hàn Bân nhíu mày, ngả người ra sau, hỏi, “Trình Kế Văn đã mua bảo hiểm từ khi nào?”

Lâm Đại Thạch nghĩ một lát, “Không lâu lắm, tính từ lúc con gái ta bị giết, chắc chưa đến nửa năm.”

Việc Trình Kế Văn mua bảo hiểm nhân thọ cho Lâm Thu Vân không được ghi trong hồ sơ.

Chủ yếu là do vụ án được xác định là vụ cướp của giết người cưỡng hiếp.

Năm đó, cảnh sát đã tập trung điều tra vào Chu Vi Siêu.

Chu Vi Siêu và Lâm Thu Vân không có giao tiếp gì với nhau, cảnh sát chỉ nghĩ đây là vụ án ngẫu nhiên, việc Lâm Thu Vân có mua bảo hiểm hay không không liên quan đến Chu Vi Siêu.

Chu Vi Siêu là kẻ cứng đầu, không hề đề cập đến việc bị thuê giết người.

Tất nhiên, Hàn Bân cũng sẽ không chỉ tin vào lời của bố mẹ Lâm Thu Vân mà còn phái người đến công ty bảo hiểm để xác minh.

Dù Trình Kế Văn thực sự đã mua bảo hiểm nhân thọ cho Lâm Thu Vân, điều này chỉ chứng minh hắn có động cơ gây án, nhưng không nhất thiết có nghĩa Trình Kế Văn là hung thủ, cũng có thể chỉ là trùng hợp.

Khi liên quan đến lợi ích, con người sẽ có xu hướng nhất định.

Hàn Bân không hỏi thêm bố mẹ của Lâm Thu Vân, vì lời nói của họ rõ ràng có thiên kiến.

Để biết cái chết của Lâm Thu Vân có liên quan đến Trình Kế Văn hay không, vẫn cần cảnh sát tự điều tra.

Lý Cầm tiễn bố mẹ Lâm Thu Vân ra khỏi đồn cảnh sát, trở về văn phòng thở dài, “Tổ trưởng, bố mẹ của Lâm Thu Vân

cũng không dễ dàng gì, tuổi cao rồi mà vẫn phải quét dọn đường phố ở huyện.”

“Còn Trình Kế Văn thì làm việc thật tàn nhẫn, tiền bồi thường của công ty bảo hiểm không đưa cho bố mẹ Lâm Thu Vân đồng nào.”

Chương 859: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nói, "Lâm Thu Vân không phải còn một em gái sao?"

"Điều kiện của nhà em gái Lâm Thu Vân cũng bình thường, không thể chăm sóc nhiều cho hai cụ già." Lý Cầm cảm thán, "Người ta nói nuôi con để về già nương tựa, giờ Lâm Thu Vân chết rồi, bố mẹ nàng cũng không có ai nương tựa, chắc cuộc sống sau này không dễ dàng gì."

Hoàng Khiết Khiết nói, "Chị Lý, tuy ta cũng rất thông cảm với bố mẹ Lâm Thu Vân, nhưng ta nghĩ con người phải dựa vào chính mình, cái suy nghĩ nuôi con để về già nương tựa vốn dĩ là sai lầm."

Lý Cầm lắc đầu, "Ngươi còn trẻ, chưa kết hôn nên không hiểu, làm cha mẹ không dễ, nuôi con lớn còn khó hơn."

Hoàng Khiết Khiết nói, "Chị Lý, tuy ta chưa kết hôn, nhưng ta cũng biết cha mẹ không dễ dàng gì. Ta không phủ nhận công ơn của cha mẹ, chỉ cảm thấy cái suy nghĩ nuôi con để về già nương tựa có phần ép buộc về mặt đạo đức, nghe rất tổn thương tình cảm."

"Mọi người đều nói tình yêu của cha mẹ là vĩ đại nhất, nhưng nếu nhất định phải gắn với việc nuôi con để về già nương tựa, thì ta thấy cái vĩ đại đó cũng có giới hạn. Xem tình cảm con người như một giao dịch, ngược lại là một sự xúc phạm đến tình yêu của cha mẹ."

Lý Cầm cười nói, “Ngươi nói nghe cũng hay đấy, nhưng ngươi cũng phải nghĩ, nếu không vì việc nuôi dưỡng về già, có lẽ phần lớn người sẽ không chọn sinh con.”

“Chị Lý, ta không đồng ý với ngươi, ta nghĩ nuôi con là để gắn kết và truyền thừa, cha mẹ và con cái cùng nhau trưởng thành là một hạnh phúc. Ý nghĩa lớn nhất của việc có con không phải để về già nương tựa mà là để đồng hành.”

“Chỉ cần có con, cuộc sống của ngươi sẽ có sự gắn kết, ngươi sẽ không cảm thấy cô đơn.”

Lý Cầm phản bác, “Vậy ý ngươi là, bố mẹ ngươi già rồi, ngươi cũng sẽ không chăm sóc họ.”

Hoàng Khiết Khiết giọng chắc chắn, “Ta sẽ chăm sóc họ, tất nhiên ta sẽ chăm sóc họ. Nhưng điều này không phải để trả ơn, mà vì máu mủ, tình thân, ta tự nguyện, ta cảm thấy tình cảm này mới là trong sáng nhất.”

“Con người ai cũng có tình cảm, cha mẹ đã đồng hành cùng ngươi lâu như vậy, họ là người thân nhất của ngươi, ta chắc chắn sẽ mong họ có một tuổi già hạnh phúc và chắc chắn sẽ chăm sóc họ.”

“Không nói đến con người, ngay cả vật nuôi khi sống cùng nhau lâu cũng có tình cảm sâu đậm.”

“Nhưng, sự chăm sóc này dựa trên sự gắn kết tình cảm, xuất phát từ tấm lòng muốn chăm sóc họ, không phải là sự trả ơn kiểu ‘ngươi nuôi ta nhỏ, ta nuôi ngươi già’.”

“Nếu biến thành sự trả ơn, ta cảm thấy nó giống như một cuộc giao dịch, sẽ trở nên xa lạ…”

“Bốp bốp bốp…” Bao Tinh vỗ tay, “Thiến Thiến nói rất hay.”

Mọi người trong phòng đồng loạt nhìn về phía hắn.

Bao Tinh cười khổ, đây là lời thật lòng của hắn, thật sự không phải là nịnh nọt…

Tuy nhiên, trong mắt những người này, hắn luôn là cậu bé chăn cừu hét lên rằng có sói đến, giải thích cũng không ai tin.

“Khụ…”

Hàn Bân hắng giọng, “Vấn đề này để bàn sau giờ làm việc, bây giờ chúng ta tập trung vào công việc chính.”

Bao Tinh nói, “Tổ trưởng, vừa rồi ta định báo cáo tình hình với ngài.”

“Tình hình gì?”

“Ta đã điều tra tình hình của Công ty thực phẩm An Vinh Dương Kiến An.”

Hàn Bân truy hỏi, “Có liên hệ được với đối phương không?”

Bao Tinh biểu lộ một nét kỳ lạ, nhún vai, “Không liên hệ được, hắn đã chết rồi.”

“Chắc chắn không?”

“Chắc chắn, trong hệ thống nội bộ của chúng ta có ghi rõ, hộ khẩu đã bị hủy.”

“Hắn chết khi nào?”

“Ngày 12 tháng 6 năm 2019, nhập viện vì bệnh, chết tại Bệnh viện Nhân dân số một Thành phố Cầm Đảo.”

Hàn Bân phân tích, “Hắn đã chết từ lâu, không thể giúp Chu Vi Siêu vượt ngục, cũng không thể giết Chu Vi Siêu, hắn không phải là hung thủ chúng ta tìm.”

Loại trừ một manh mối sẽ tiến gần hơn đến sự thật.

……

Khu dân cư Quốc Tế Tường Tường.

Khu dân cư này không xa Cầm Đảo số 3, thuộc khu nhà ở học khu, nhiều chủ nhà mua nhà để tiện cho con cái học hành.

So với các khu dân cư khác, điểm đặc biệt của khu dân cư này là có nhiều lớp học thêm.

Vào cuối tuần và các ngày lễ, có thể thấy từng nhóm trẻ con đến đây học thêm.

Phòng 201 khu nhà 1 Tòa 6 chính là một lớp học thêm.

Lớp học thêm thường thuê những căn nhà ở tầng thấp vì có thể leo cầu thang dễ dàng.

Về phần thang máy, không phải là học sinh không biết dùng.

Một là đôi khi chờ thang máy không được, hai là có thang máy cần thẻ từ, nhiều học sinh không thể phát thẻ cho mỗi người.

Hàn Bân dẫn người đến Tòa 1 khu nhà tầng 6, chia làm hai nhóm, một nhóm chờ thang máy, một nhóm leo cầu thang.

Hàn Bân đến tầng hai thấy cửa phòng 201 mở, bên trong có tiếng giảng bài.

Hàn Bân không vội, ra hiệu cho Lý Cầm, Giang Dương, Bao Tinh chờ bên ngoài, hắn một mình vào phòng.

Đây là một căn ba phòng ngủ, học sinh đang học trong phòng khách, có khoảng mười mấy cái bàn ghế.

Giáo viên giảng bài chính là chồng của Lâm Thu Vân, Trình Kế Văn.

Hàn Bân tìm một chỗ khuất ngồi xuống.

Trình Kế Văn ngạc nhiên một chút, gật đầu với Hàn Bân, rồi tiếp tục giảng bài.

Giảng không lâu, hắn đưa ra một bài toán cho học sinh giải, rồi cùng Hàn Bân ra ngoài.

Ra ngoài, thấy xung quanh đứng đầy cảnh sát, Trình Kế Văn không tự chủ lùi một bước, “Cảnh sát Hàn, các ngươi sao lại đến đông vậy?”

Chương 860: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Trình tiên sinh, chúng ta muốn hỏi ngươi một số câu hỏi." Hàn Bân nói.

Trình Kế Văn nhíu mày, "Trước đây ta đã làm biên bản rồi mà, còn chuyện gì nữa?"

"Ngài không cần căng thẳng, chỉ là hỏi thăm định kỳ thôi."

Trình Kế Văn nuốt nước bọt, hắn không ngốc, nếu chỉ là hỏi thăm định kỳ, Hàn Bân đã gọi hắn đến đồn cảnh sát, không cần mang nhiều người đến như vậy.

Trình Kế Văn nhìn vào lớp học, đóng cửa lại, "Cảnh sát Hàn, ở đây không tiện, hay chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện?"

"Được."

Trình Kế Văn nghĩ một lát, "Nhà ta cũng ở trong khu dân cư này, ngài đến nhà ta ngồi chơi."

"Phiền ngươi rồi."

"Ngài điều tra vụ án của vợ ta, ta phải cảm ơn ngài mới đúng." Trình Kế Văn làm động tác mời, dẫn Hàn Bân và mọi người ra ngoài.

Nhà Trình Kế Văn ở Tòa 8, khu nhà 2, Phòng 2101.

Cũng là một căn ba phòng ngủ, trang trí khá đẹp, Hàn Bân và mọi người vì lịch sự mang bọc giày, Hàn Bân đi vòng quanh phòng khách, "Trình tiên sinh, chúng ta đến không ảnh hưởng đến gia đình ngài chứ?"

Trình Kế Văn nói, “Không sao, chỉ có ta và con gái ta ở đây, hôm nay là thứ bảy, nàng ở nhà ông bà nội.”

Hàn Bân hỏi vô thức, “Con gái ngài cũng đi học, nàng không học thêm à?”

Trình Kế Văn có vẻ kỳ lạ, xoa cằm, nói nhỏ, “Không, ta không cho nàng học thêm.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Tại sao? Ngươi không phải mở lớp học thêm sao?”

“Chính vì ta mở lớp học thêm, nên ta biết học sinh vất vả thế nào, mỗi phụ huynh có suy nghĩ khác nhau, có phụ huynh muốn con cái nổi bật, có phụ huynh muốn con cái được lớn lên hạnh phúc.” Trình Kế Văn cười,

“Ta thuộc loại thứ hai.”

Hàn Bân cười khổ, “Nếu phụ huynh của các học sinh biết điều này, có lẽ họ sẽ đòi hoàn tiền học phí.”

Trình Kế Văn nói, “Xin ngài giữ bí mật này giúp ta.”

Trình Kế Văn mời Hàn Bân ngồi xuống, “Cảnh sát Hàn, ngài cũng bận rộn, có gì cứ nói thẳng.”

Hàn Bân suy nghĩ một lúc, “Sáng nay, chúng ta đã làm biên bản với bố mẹ của Lâm Thu Vân, trong quá trình hỏi thăm, họ đã đề cập đến ngươi, chúng ta muốn xác nhận lại.”

“Để ta đoán.” Trình Kế Văn đan tay, do dự một lúc, “Chắc họ không nói tốt về ta phải không?”

Hàn Bân thuận thế hỏi, “Giữa các ngươi có hiểu lầm gì sao?”

“Làm người quan hệ rất kỳ diệu, nhiều lúc cần một cây cầu. Vợ ta là cầu nối giữa ta và bố mẹ vợ, từ khi vợ ta qua đời, quan hệ giữa chúng ta cũng thay đổi.”

“Họ có suy nghĩ riêng, cũng muốn tranh thủ lợi ích riêng. Đồng thời, ta cũng phải bảo vệ lợi ích của ta và con gái.”

“Khi vợ ta chết, bố mẹ vợ cũng muốn chia tài sản. Ta biết luật pháp, cũng thông cảm với bố mẹ vợ, cần dưỡng già, nên đã lấy toàn bộ tiền tiết kiệm của ta và vợ chia cho họ theo tỷ lệ.”

“Nhưng họ không hài lòng, họ muốn nhiều hơn.”

“Ta và vợ mua một căn nhà ở thành phố Lai Bình, căn nhà đó là tài sản chung của chúng ta. Vợ ta không còn, nhưng ta và con gái vẫn sống ở đó, đó là nhà của chúng ta.”

“Bố mẹ vợ đòi chia tài sản, vợ ta không viết di chúc, theo pháp luật họ có quyền thừa kế một phần. Nhưng về tình cảm, đó là nhà của ta và con gái.”

“Ta hy vọng bố mẹ vợ từ bỏ quyền thừa kế phần tài sản này, ta sẽ hết sức hiếu thảo thay vợ, mỗi tháng đưa họ một nghìn đồng dưỡng già, dù sao ta cũng phải nuôi con.”

“Nhưng họ không đồng ý, em gái vợ cũng không đồng ý. Họ đòi chia tài sản của vợ ta theo pháp luật, lúc đó mọi người không vui.”

“Khi đó, ta và con gái sống trong căn nhà đó, chúng ta không có nơi khác, không thể bán nhà chia tiền. Ta đã lấy số tiền tương ứng với quyền thừa kế căn nhà theo giá thị trường trả cho bố mẹ vợ.”

“Tiền tiết kiệm của ta và vợ đều đưa cho họ vẫn không đủ, ta lại lấy tiền dưỡng già của bố mẹ ta đưa cho họ, mới xong chuyện.”

“Quan hệ đã đến mức này, không còn như người thường, họ cũng không liên lạc với con gái ta. Coi như đã cắt đứt.”

“Đây cũng là lý do ta không muốn tái hôn. Nếu ta lập gia đình mới, quan hệ sẽ càng phức tạp, con gái ta không thể dựa vào ông bà ngoại, dù có gia đình mới, nàng cũng không nhận được nhiều tình yêu hơn.”

“Ta có khả năng chăm sóc nàng, bố mẹ ta cũng sẽ giúp ta, chỉ cần vài năm nữa con gái vào cấp hai, ta cũng đỡ lo. Ta tin mọi việc sẽ tốt hơn.”

Hàn Bân quan sát đối phương, không phát hiện dấu hiệu nói dối.

“Theo bố mẹ Lâm Thu Vân, trước khi Lâm Thu Vân chết, ngươi đã mua bảo hiểm nhân thọ lớn cho nàng, người thụ hưởng là ngươi.”

“Đúng. Có vấn đề gì sao?” Trình Kế Văn trả lời, “Ta đóng phí bảo hiểm, không cần thiết ghi người thụ hưởng là người khác. Hơn nữa, bố mẹ Lâm Thu Vân không đáng tin, nếu ta ghi họ là người thụ hưởng, tiền có cũng bị em gái vợ dụ dỗ lấy đi.”

“Con gái ta thì sao? Ăn, mặc, ở, học đều cần tiền, chỉ có ta mới lo cho nàng được, người khác không quan tâm.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Tại sao ngươi mua bảo hiểm cho Lâm Thu Vân?”

Đây mới là vấn đề then chốt.

Trình Kế Văn thở dài, “Cuộc đời này không dễ dàng. Trước khi vợ ta gặp chuyện, cũng đã xảy ra vài điều không vui, ảnh hưởng đến sự an toàn của nàng, nên ta nghĩ mua bảo hiểm cho nàng.”

“Ngươi ám chỉ vụ sảy thai?”

Trình Kế Văn nghĩ một lát, “Sảy thai chỉ là một trong những lý do, quan trọng hơn là trong xưởng của công ty có tai

nạn, một công nhân bị cuốn vào máy, chết.”

Chương 861: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nói, "Lâm Thu Vân không phải làm việc ở phòng kinh doanh sao? Ít vào xưởng sản xuất. Theo lý, chuyện này không liên quan đến nàng."

Trình Kế Văn xua tay, "Không không, nàng sau này mới chuyển sang phòng kinh doanh, trước đó là quản lý dây chuyền sản xuất."

Hàn Bân ghi chú, "Ngươi có nhớ cụ thể thời gian Lâm Thu Vân chuyển sang phòng kinh doanh không?"

Trình Kế Văn xoa mũi, "Không nhớ rõ, nhưng là sau khi nàng sảy thai. Nàng còn hỏi ý kiến ta, ta nghĩ chuyển sang phòng kinh doanh cũng tốt, làm việc từ 9h sáng đến 5h chiều nhẹ nhàng hơn."

"Sau khi sảy thai, tinh thần và thể chất nàng không tốt, ta cũng không muốn nàng quá mệt."

Nói đến đây, Trình Kế Văn ngẩng đầu, "Cảnh sát Hàn, các ngươi nghi ngờ ta thuê người giết vợ mình chỉ vì ta mua bảo hiểm cho nàng?"

Hàn Bân nói dối, "Ngài đừng nghĩ quá nhiều, chỉ là hỏi thăm định kỳ."

Trình Kế Văn nghiêm mặt, "Vậy ngài phải điều tra rõ ràng, minh oan cho ta, ta không muốn mang tiếng thuê người giết vợ. Nếu con gái ta biết chuyện này chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến nàng."

“Ta sẽ làm.”

Trình Kế Văn thử thăm dò, “Nếu ta đoán không sai, chắc bố mẹ vợ ta báo cáo, nói ta là hung thủ.”

Hàn Bân im lặng.

“Ngài không nói ta cũng biết, từ khi họ biết có bảo hiểm, họ đến nhà ta làm loạn. Ban đầu là hai cụ già, sau đó em gái vợ cũng đến. Họ muốn ta chia tiền cho họ.”

Trình Kế Văn cười lạnh, “Thật lòng, ta cũng thấy thương bố mẹ vợ, vợ ta là người hiếu thảo, đối xử tốt với họ. Em gái vợ thì lười biếng, sau này chưa chắc đã chăm sóc họ.”

“Nếu họ không làm quá, nhìn mặt vợ ta, ta có lẽ đã cho họ một khoản dưỡng già. Nhưng đến mức này, dù ta có cho họ tiền, họ cũng không ghi nhận, nên ta không cho một đồng nào.”

“Cảnh sát Hàn, có lẽ các ngươi thấy ta có động cơ, nhưng ta là giáo viên, không thể vì tiền mà giết vợ mình!”

“Ta tin ngươi.” Hàn Bân nói, sau đó khó xử, “Nhưng vẫn cần làm một biên bản hỏi thăm.”

“Được, hỏi đi, ta cũng muốn nhanh chóng chứng minh sự trong sạch của mình.”

“Tối ngày 7 tháng 6 từ 10 giờ đến 2 giờ sáng, ngươi ở đâu?”

Trình Kế Văn suy nghĩ kỹ, “Ta ở nhà, ta hầu như không có tiệc tùng.”

“Ai có thể chứng minh?”

“Con gái ta có thể chứng minh.”

“Ngoài con gái ngươi?” Hàn Bân hỏi tiếp, lời con gái Trình Kế Văn không có giá trị pháp lý cao.

Trình Kế Văn đáp, “Không còn ai khác, nhưng các ngươi có thể kiểm tra camera, khu dân cư chúng ta có camera. Nếu ta ra ngoài sẽ bị camera ghi lại.”

Hàn Bân ghi chú, hỏi tiếp, “Gần đây ngươi có đến khu dân cư Gia Viên không?”

“Khu dân cư nào?”

“Gia Viên.”

Trình Kế Văn giọng chắc chắn, “Không, ta chưa nghe tên khu dân cư này, rất lạ.”

“Ngươi có quen Ngưu Hân không?”

Trình Kế Văn lắc đầu, “Không quen.”

Hàn Bân quan sát đối phương, không thấy dấu hiệu nói dối, hỏi thêm vài câu nhưng không tìm được manh mối mới, nên dẫn người rời đi.

Ra khỏi nhà Trình Kế Văn, Bao Tinh dậm chân tê, “Tổ trưởng, ngài tin lời Trình Kế Văn không? Hắn mua bảo hiểm cho Lâm Thu Vân, không lâu sau Lâm Thu Vân gặp chuyện, trùng hợp quá.”

Lý Cầm giọng người từng trải nói, “Trên đời này nhiều chuyện trùng hợp lắm, đôi khi còn kịch tính hơn phim truyền hình.”

Bao Tinh phản bác, “Chị Lý, vậy là ngươi tin lời Trình Kế Văn?”

Lý Cầm giơ tay, “Ta chỉ tin bằng chứng.”

Bao Tinh bĩu môi, “Chán quá.”

Hàn Bân cười, “Chị Lý nói đúng, chúng ta làm cảnh sát hình sự phải nói bằng chứng.”

“Bao Tinh, ngươi dẫn người đến công ty quản lý tài sản, lấy camera ngày 7 tháng 6 để kiểm tra bằng chứng không có mặt của Trình Kế Văn.”

Bao Tinh mặt buồn, tại sao cứ phải đi chạy vặt!

“Reng reng reng…”

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Hàn Bân lấy điện thoại ra, là Mã Cảnh Ba gọi.

“Mã đội.”

Mã Cảnh Ba nói thẳng, “Nói ngươi một chuyện, bên khoa kỹ thuật đã hoàn thành đối chiếu DNA, vết máu trong nhà ở khu dân cư Gia Viên là của Ngưu Hân.”

“Còn nữa, Chu Gia Húc đã tìm được nơi vứt xác.”

Hàn Bân ngạc nhiên, “Ồ, anh Chu giỏi thật, nhanh lắm.”

“Nơi vứt xác ở đâu? Ta đang rảnh, qua xem.”

“Ta sẽ gửi vị trí cho ngươi. Còn nữa, ngươi cũng cố lên.” Mã Cảnh Ba nói xong, cúp máy.

Hàn Bân cười khổ, đây là đang khích lệ hắn sao?

“Tổ trưởng, chuyện gì vậy?” Bao Tinh tò mò hỏi.

“Nhóm hai đã tìm thấy xác Ngưu Hân.” Hàn Bân sắp xếp nhiệm vụ, “Giang Dương, ngươi tiếp tục liên hệ Quách Hiểu Sơn.”

“Chị Lý, việc kiểm tra camera giao cho ngươi.”

“Bao Tinh, theo ta đi nơi vứt xác.”

“Rõ.”

……

Thôn Thượng Ninh, bên ngoài làng.

Khu vực này ban đầu là một cái ao, sau trở thành rãnh nước thải, xung quanh đổ rác thải nhiều, từ xa đã ngửi thấy mùi hôi.

Bao Tinh dừng xe gần đó, mở cửa xe, lập tức bịt mũi, "Trời ơi, mùi này… kinh khủng quá."

Hàn Bân lấy một cái khẩu trang từ xe đeo vào, đưa cho Bao Tinh một cái, xuống xe nhìn quanh.

Gần đó có vài chiếc xe của Cục Cảnh sát Thành phố, không xa có một nhóm mười mấy người đứng bên rãnh nước thải, ngoài nhóm hai còn có khoa kỹ thuật, khoa pháp y, và cảnh sát địa phương.

"Tổ trưởng, nghi phạm còn biết chọn chỗ, mùi hôi nơi này che giấu mùi xác chết ngay."

Hàn Bân đeo giày bảo hộ, "Đi thôi, qua xem."

Bao Tinh nhìn đống rác phía xa, thở dài, thầm nghĩ, biết thế ta đã nhanh chân chạy đi kiểm tra camera, không đợi cuộc gọi làm gì.

Chương 862: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bao Tinh cũng đeo giày bảo hộ, không phải sợ phá hủy hiện trường mà sợ làm bẩn giày.

Chu Gia Húc chào, "Các ngươi đến rồi."

Hàn Bân hỏi, "Tình hình thế nào?"

Chu Gia Húc chỉ vào phía xa, "Các ngươi đến đúng lúc, xác vừa được đào lên, qua xem."

Hàn Bân nhìn theo hướng Chu Gia Húc chỉ, thấy cạnh đống rác có một cái hố, bên cạnh có một cái túi màu đen, người của khoa kỹ thuật đã mở túi, lộ ra đầu một người đàn ông, máu me, có thể nhận ra thân phận của hắn.

Ngưu Hân.

Chu Gia Húc cảm thán, "Thằng nhóc này thật đáng tiếc, mười bảy tuổi, đang tuổi đẹp nhất."

Theo Hàn Bân, Ngưu Hân đi đến bước này có nguyên nhân từ hắn, nhưng nhiều hơn là do gia đình.

Cha mẹ là thầy đầu tiên của con, hành vi của cha mẹ ảnh hưởng đến con cái.

Từ lúc Ngưu Hân bước vào con đường tội phạm, cuộc đời hắn đã định sẵn không suôn sẻ.

Trên phim có những đại ca xã hội sống lãng mạn, nhưng rất ít.

Đa số người bước vào con đường tội phạm hoặc bị cảnh sát bắt, hoặc ngày đêm trốn tránh.

Một bước sai, bước bước sai.

Túi nhựa đen được mở, lộ ra xác Ngưu Hân, có nhiều vết máu khô và đen.

Dù xung quanh mùi rác rất hôi, Hàn Bân vẫn ngửi thấy mùi máu tanh nồng.

Da thịt cổ lật ra, có vết thương rõ ràng.

Theo phán đoán trực quan, có thể hắn bị cắt cổ chết, giống như suy đoán của pháp y trước đó.

Hàn Bân hỏi, "Làm sao phát hiện xác?"

Chu Gia Húc nói, "Chúng ta dựa vào thời gian Ngưu Hân rời nhà, suy đoán thời gian chết của hắn, đồng thời kiểm tra các xe khả nghi. Theo dõi camera đến gần đây, xe biến mất."

"Sau đó chúng ta xuống xe kiểm tra, phát hiện có dấu vết quét dọn, và một con đường sạch sẽ, ta thấy nghi ngờ nên đi theo, gần túi rác phát hiện vết máu, đất bị động. Chúng ta thử đào và tìm thấy xác."

"Xe vận chuyển xác đâu?"

Chu Gia Húc lắc đầu, "Một chiếc xe màu xám bạc, loại xe thông thường. Xe mất dấu từ đây, camera không ghi được. Ta nghi xe đi đường làng."

"Ục ục…" lúc này, có thêm một chiếc xe đến, Mã Cảnh Ba xuống xe.

Hàn Bân định chào thì thấy cửa xe mở, Đinh Tích Phong cũng xuống xe.

"Đội trưởng, Mã đội."

Đinh Tích Phong gật đầu, đi nhanh đến xác, quan sát kỹ.

Lúc này, pháp y còn đang kiểm tra, người của khoa kỹ thuật cũng khảo sát hiện trường.

Đinh Tích Phong xem xét hiện trường xong, đi đến, chỉ vào Chu Gia Húc, "Xác là nhóm ngươi phát hiện?"

Chu Gia Húc đứng thẳng, giọng to, "Đúng, ta làm theo kế hoạch đội trưởng đề xuất trong cuộc họp, phát hiện xe nghi vận chuyển xác, theo dõi camera đến đây."

Đinh Tích Phong vỗ vai hắn, "Làm tốt, ghi công cho ngươi."

"Có manh mối gì về nghi phạm không?"

Chu Gia Húc đáp, "Hiện chỉ biết nghi phạm lái xe, khoa kỹ thuật còn đang khảo sát hiện trường, có thể có phát hiện."

"Camera không ghi được hình ảnh nghi phạm sao?"

"Không." Chu Gia Húc tiếc nuối, "Nghi phạm có ý thức che giấu, không thấy mặt, hình dáng cũng không rõ."

Đinh Tích Phong nhíu mày, "Điều này cho thấy nghi phạm cũng đang tiến bộ, càng phạm tội nhiều, khả năng chống điều tra càng mạnh."

Chu Gia Húc đáp, "Ngài nói đúng, ta cũng nghĩ cần bắt nghi phạm sớm."

Mã Hy Văn của khoa kỹ thuật đi đến, "Đội trưởng, hiện trường đã khảo sát xong."

"Có phát hiện gì không?"

"Đây có lẽ là nơi vứt xác, hiện trường giết người có lẽ là khu dân cư Gia Viên, nhiều vết máu và cách chết của nạn nhân phù hợp với hiện trường ở Gia Viên."

"Chúng ta không phát hiện vết kéo xác rõ ràng, nhưng có dấu vết quét dọn. Ta suy đoán nghi phạm kéo xác, để tránh để

lại vết kéo và dấu chân, đã quét dọn lại.”

“Không phát hiện công cụ đào bới, không phát hiện hung khí, không tìm thấy dấu vân tay của nghi phạm.”

“Trên xác không có vật chứng minh thân phận, không có điện thoại hay thiết bị liên lạc.”

“Nhưng trong túi đựng xác phát hiện một chiếc áo khoác, tay áo có nhiều vết máu bắn, ta cảm thấy không phải quần áo của nạn nhân, cần giám định thêm.”

Đinh Tích Phong hỏi, “Có ảnh chiếc áo đó không?”

“Có, ta gửi cho ngài.” Mã Hy Văn nói, lấy điện thoại ra thao tác.

Đinh Tích Phong nhận ảnh, tự xem, rồi gửi vào nhóm chuyên án 603, cảnh sát đều có thể xem.

Hàn Bân cũng mở ảnh, chiếc áo khá cũ, có vẻ đã mặc lâu, tay áo có nhiều vết máu bắn.

Hàn Bân suy đoán có thể nghi phạm cắt cổ, máu bắn lên tay áo.

Mã Cảnh Ba nói, “Nghi phạm ngày càng tàn nhẫn, trực tiếp cắt cổ.”

Hàn Bân đồng ý với Mã Cảnh Ba, nghi phạm đang tiến bộ, dù phát hiện nơi vứt xác, nhưng chưa tìm thấy manh mối có giá trị.

Với chuyên môn nhận diện dấu chân, Hàn Bân thấy nếu có vết kéo, xung quanh có thể có dấu chân của người kéo, nhưng nghi phạm đã quét dọn, dấu chân bị phá hủy.

Hàn Bân không thể phát huy chuyên môn nhận diện dấu chân.

Cảnh sát đã suy đoán Ngưu Hân chết, nơi vứt xác không có nhiều giá trị, quan trọng là phát hiện manh mối về nghi phạm, mới có cơ hội bắt hắn.

Nhưng đến nay, Hàn Bân chưa tìm thấy manh mối có giá trị…

Đinh Tích Phong giàu kinh nghiệm phá án, không thể không nhận ra điều này.

Hiểu rõ tình hình, Đinh Tích Phong sắp xếp nhiệm vụ, "Hàn Bân, ngươi thu thập camera xung quanh."

"Chu Gia Húc, ngươi điều tra cư dân xung quanh, xem có nhân chứng không."

Chu Gia Húc biết tình hình xe nghi phạm, biết thời gian xe xuất hiện, nên điều tra cư dân quanh đó hợp lý hơn, hỏi chính xác hơn.

Chương 863: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân và Chu Gia Húc dẫn người rời đi.

Đinh Tích Phong và Mã Cảnh Ba ở lại, dường như đang nói chuyện.

Bao Tinh theo sau Hàn Bân, nhìn cánh đồng xung quanh, "Tổ trưởng, rãnh nước này xung quanh không có bóng người, làm sao thu thập camera?"

Hàn Bân nghĩ một lát, "Nghi phạm đi xe, không đi đường chính, mà đi đường làng. Chúng ta cũng đi xe, quanh đường làng xem có camera nào thì sao chép."

Bao Tinh gật đầu, hiện giờ chỉ có cách này.

Nhưng hắn vẫn không khỏi phàn nàn, "Tổ trưởng, nơi hẻo lánh thế này, sao nghi phạm lại tìm được. Nếu hắn cố ý đến đây vứt xác, chứng tỏ hắn đã từng đến hoặc quen thuộc nơi này."

"Ngươi nghĩ hắn có thể là dân làng này?"

Hàn Bân hút thuốc, Bao Tinh nói có lý, nhưng phạm vi còn quá rộng, "Lên xe đi."

Hai người lái xe quanh đường làng, thấy trước cửa trại gà có một camera.

Camera này hướng về cửa trại gà, chỉ quay được một phần ba đường.

Các đường làng khác không có camera.

Tất nhiên, không phải làng không có camera, cổng làng Thượng Ninh có camera, nhưng đó là đường chính, nghi phạm không đi đường đó.

Nói cách khác, nghi phạm có ý tránh camera.

Nhưng đây là nhiệm vụ của Đinh Tích Phong, Hàn Bân đành làm theo, gần không có thì lái xe đi xa hơn.

Hai người lái xe quanh đường làng hơn một giờ, tìm thêm ba camera, sao chép video.

Lúc này, Mã Cảnh Ba gọi điện, bảo Hàn Bân về sở.

Về đến sở, Đinh Tích Phong tổ chức một cuộc họp tổng kết vụ án.

Lần này Đinh Tích Phong không nói nhiều, mà trực tiếp thảo luận vụ án.

"Hàn Bân, Chu Gia Húc, các ngươi điều tra thế nào?"

Chu Gia Húc nói, "Rãnh nước ở ngoài làng Thượng Ninh, cách xa nhà dân."

"Những hộ gần nhất cũng cách vài trăm mét, chúng ta đã hỏi từng nhà, họ không thấy gì lạ, không thấy xe nghi phạm."

"Sau đó ta nghĩ, dân làng gần nhưng không có việc không ra rãnh nước. Ngược lại, chủ ruộng quanh đó thường ra bón phân, nhổ cỏ, tưới nước."

"Ta liên hệ trưởng làng Thượng Ninh, nhờ hắn tìm chủ ruộng quanh đó, hỏi về xe nghi phạm."

"Một nông dân thấy xe nghi phạm vào ngày vứt xác, nói xe đi về phía bắc."

"Ta kiểm tra đường đó, cũng là đường làng, nhưng trưởng làng nói đường này đi về phía trước có nhiều ngã rẽ, có ngã rẽ đến làng khác, có ngã rẽ lên đường chính, khó truy đuổi."

“Đây là tình hình ta biết.”

Đinh Tích Phong nhìn Hàn Bân, “Hàn Bân, ngươi xem xét đường phía bắc rãnh nước chưa?”

“Xem rồi.” Hàn Bân nhớ lại, “Đi về phía trước khoảng một km có ngã tư, rẽ đông lên đường chính. Hai ngã khác đến làng khác.”

Đinh Tích Phong hỏi, “Đường đó có camera không?”

“Nếu rẽ đông, ngã giao đường chính có camera, hệ thống giám sát Thiên Võng có thể tra. Đi thẳng bắc vài trăm mét có trại gà, có camera nhưng chỉ quay được một phần ba đường.”

“Đường tây vào làng Hạ Ninh, trước ngã rẽ không có camera.”

Đinh Tích Phong hiểu tiến độ điều tra của hai người, phân công, “Họp xong các ngươi phối hợp chi tiết vụ án.”

“Đội trưởng Mã, nói tình hình khám nghiệm sơ bộ của khoa pháp y.”

“Được.” Mã Cảnh Ba đáp, mở sổ ghi chép, “Nạn nhân Ngưu Hân bị cắt cổ mất máu chết, không có vết thương phòng thủ, có lẽ bị giết bằng một nhát dao.”

“Thời gian chết từ 8 giờ tối ngày 9 tháng 6 đến 3 giờ sáng, nơi giết là khu Gia Viên, nơi vứt xác là ngoài làng Thượng Ninh.”

“Còn một điểm cần chú ý, pháp y suy đoán nghi phạm có thể cầm dao tay trái giết Ngưu Hân.”

Chu Gia Húc nói, “Vậy nghi phạm có thể thuận tay trái.”

Mã Cảnh Ba gật đầu, “Đúng, manh mối này quan trọng, các ngươi điều tra chú ý.”

Hàn Bân nhớ lại, hiện tại hắn tiếp xúc với nghi phạm, chưa thấy ai thuận tay trái rõ ràng.

Tổng kết xong vụ án, Đinh Tích Phong tuyên bố họp xong.

Hắn cũng xuất thân từ cảnh sát hình sự cơ sở, không họp vì họp.

Hàn Bân vừa ra khỏi phòng họp, Giang Dương đã vội chạy đến, "Tổ trưởng, ta tìm được chủ Nhà hàng Tiểu Mục Đồng Quách Hiểu Sơn."

Quách Hiểu Sơn và Lâm Thu Vân có mâu thuẫn sâu sắc, hiện là nghi phạm lớn nhất.

"Hắn ở đâu?"

"Hắn mở cửa hàng gần Cầm Đảo số 3, ta chưa gọi hắn đến." Giang Dương nói.

Hàn Bân nghĩ một lát, "Vậy đừng gọi, chúng ta đến đó."

Chu Gia Húc đi đến, "Hàn Bân, ngươi đi đâu, ta muốn nói chuyện vụ án."

"Vụ Lâm Thu Vân có nghi phạm mới, ta phải đi tìm hiểu, khi về sẽ nói." Hàn Bân nói.

Chu Gia Húc nói, "Camera các ngươi thu thập đâu, cho ta xem trước."

Hàn Bân nói, "Ngươi tìm Hoàng Khiết Khiết, nhờ nàng sao chép cho ngươi."

Chu Gia Húc ra hiệu tay, "OK."

……

Thành phố Cầm Đảo số 3.

Bao Tinh lái xe, nói, "Giang ca, ngươi chắc Quách Hiểu Sơn mở cửa hàng ở đây?"

“Đúng, sao vậy?”

“Nhà Trình Kế Văn ở khu Quốc Tế Tường Tường không xa đây, ta vừa rồi lơ đãng, đi ngang cổng khu suýt rẽ vào.” Bao Tinh nói.

Giang Dương bĩu môi, “Ngươi hay thật, lái xe mà lơ đãng, không cẩn thận đâm xe thì sao?”

Bao Tinh không để ý, “Không thể có chuyện đó.”

Hàn Bân cắt ngang, “Giang Dương, Quách Hiểu Sơn mở cửa hàng gì, vẫn là nhà hàng?”

Giang Dương nói, “Cũng là đồ ăn, nhưng không phải nhà hàng, mà là quán ăn vặt, bán nướng và đồ ăn Nhật.”

“Thật sao?” Bao Tinh ngạc nhiên, nghi ngờ, “Trước đây Quách Hiểu Sơn là chủ nhà hàng chuỗi, có mấy nhà hàng, cũng coi là người có tiền. Giờ bán đồ nướng, khác xa quá, chắc không trùng tên sao?”

Chương 864: Tiêu Đề 《Ẩn》

Giang Dương nói, "Ít nói nhảm, đến xem sẽ biết."

Hàn Bân hút thuốc, tự nhủ, Giang Dương làm việc cẩn thận, Hàn Bân tin tưởng hắn.

Chẳng bao lâu, xe dừng gần Cầm Đảo số 3, ba người lần lượt xuống xe.

Hàn Bân nhìn quanh, thấy cửa hàng thứ tư phía đông cổng trường có biển Quách Ký, cửa hàng nhỏ dưới mười mét vuông bán hai món.

Cửa hàng đứng một nam một nữ, mặc tạp dề đỏ, trên đó có chữ Quách Ký, nam nướng, nữ bán đồ Nhật.

Hàn Bân nhìn kỹ nam, khoảng bốn mươi tuổi, cao, không béo không gầy, tóc ngắn, chính là Quách Hiểu Sơn.

Quách Hiểu Sơn thấy Hàn Bân, cười hỏi, "Ông chủ, ngài muốn mấy xiên nướng?"

Hàn Bân cười khổ, ta giống người mua đồ nướng sao?

Nhưng nghĩ lại, hỏi vậy cũng không sai, không hỏi ngươi có muốn ăn không mà hỏi ngươi muốn mấy xiên, tạo cảm giác muốn mua.

Dù hỏi không mua cũng không mất gì.

Bao Tinh đói, nuốt nước miếng, "Sáu xiên."

"Được, có muốn ớt không?"

Bao Tinh nói, "Có, nhiều ớt."

Hàn Bân đứng cạnh quầy nướng, vừa nhìn vừa hỏi, "Ông chủ, ngài tên gì?"

"Ta họ Quách, gọi ta Lão Quách."

"Ông chủ Quách, ta muốn hỏi thăm người."

"Ngươi nói."

Hàn Bân thử, "Ngươi quen Quách Hiểu Sơn không?"

Ông chủ dừng tay, ngạc nhiên nhìn Hàn Bân, "Các ngươi là ai?"

Hàn Bân xuất trình thẻ cảnh sát, "Chúng ta là Đội điều tra hình sự Cầm Đảo."

Quách Hiểu Sơn ngẩn ra, "Cảnh sát, các ngươi tìm ta có chuyện gì?"

Bao Tinh nhắc, "Ông chủ Quách, đừng dừng nướng, ta còn chờ ăn."

"À." Quách Hiểu Sơn đáp, không còn tâm trí nướng, nhưng quen tay, vẫn làm được.

Hàn Bân hỏi tiếp, "Ngươi quen Lâm Thu Vân không?"

Quách Hiểu Sơn cười, "Ta không muốn quen."

"Ngươi biết Lâm Thu Vân bị giết không?" Hàn Bân hỏi.

Quách Hiểu Sơn cười, "Biết, ngày đó ta bày cả bàn tiệc, mở chai Mao Đài, ăn mừng, còn vui hơn Tết."

Quách Hiểu Sơn đưa xiên nướng, "Sáu xiên, nhiều ớt, nướng xong rồi."

Bao Tinh nhận, hỏi, "Bao nhiêu tiền?"

"Cảnh sát, nói tiền thì xa lạ, coi như ta mời."

Bao Tinh nói, "Không, bao nhiêu thì trả bấy nhiêu, ngài không lấy tiền ta không ăn."

“Chín đồng.” Quách Hiểu Sơn nói.

Hàn Bân nhìn quanh, “Quách Hiểu Sơn, có thể vào chỗ yên tĩnh, ta muốn hỏi ngươi vài câu.”

Quách Hiểu Sơn do dự, tháo tạp dề, “Được, các ngươi vào trong.”

“Tiểu Lưu, ngươi coi chừng, ta nói chuyện với bạn.”

“Được.” Nhân viên nữ đáp.

Quách Hiểu Sơn mời ba người vào, “Nơi nhỏ, ba vị cứ tự nhiên.”

Hàn Bân kéo ghế ngồi, chưa kịp hỏi, Bao Tinh đưa xiên nướng, “Tổ trưởng, ngài thử, ngon lắm.”

Hàn Bân nhận xiên, ngửi thấy thơm, cắn một miếng thấy ngon, vài miếng đã ăn hết.

Hàn Bân lau miệng, ngón tay cái, “Ông chủ Quách, tay nghề không tệ.”

“Cảm ơn ngài khen, nghe thế ta thoải mái.” Quách Hiểu Sơn cầm cốc nước uống, “Có gì hỏi đi.”

Hàn Bân hỏi, “Ngươi và Lâm Thu Vân có mâu thuẫn gì?”

Quách Hiểu Sơn cúi đầu, “Các ngươi đến tìm ta, chắc biết chuyện giữa chúng ta.”

“Chúng ta nghe người khác nói, muốn xác nhận với ngươi, ngươi nói rõ sẽ tốt hơn, cũng công bằng hơn với ngươi.” Hàn Bân nói.

Quách Hiểu Sơn xoa mũi, “Cũng đúng, nghe người khác chắc không có lời hay, nếu không các ngươi đã không đến.”

Hàn Bân nói, “Quách tiên sinh, hy vọng ngài không có ý chống đối, chúng ta cũng vì dân phục vụ, bảo đảm an toàn tài sản cho dân.”

“Cảnh sát Hàn, ta không hiểu, Lâm Thu Vân chết lâu rồi, ta nghe nói đã bắt được hung thủ, giờ tìm ta có ích gì.”

Hàn Bân chuyển chủ đề, “Vụ Lâm Thu Vân phức tạp, ta sẽ giải thích sau. Giờ ngươi nói về mâu thuẫn với Lâm Thu Vân.”

Quách Hiểu Sơn xoa trán, “Ta không rõ các ngươi tìm ta làm gì, nhưng ta không liên quan đến cái chết của Lâm Thu Vân.”

Hàn Bân thuận thế, “Vậy ngươi không cần giấu.”

Quách Hiểu Sơn nhìn Hàn Bân một lúc, gật đầu, “Được, ta nói.”

“Chuyện lâu rồi, không hay ho gì, ta cũng có lỗi, không thích nhắc.”

Quách Hiểu Sơn thở dài, hồi tưởng, “Năm đó, Lâm Thu Vân ăn ở nhà hàng ta, nguyên liệu có lẽ không tươi, nàng ăn xong bị đau bụng. Khi đó nàng mang thai, mất con.”

“Từ đó nàng làm khó ta, kiện, quấy rối, tuyên truyền khắp nơi, nàng muốn trả thù ta… Cuối cùng, mấy nhà hàng của ta đều phá sản, sau ta nghĩ hay bỏ.”

“Ta không làm nữa, nàng kiện cũng vô ích, không có gì mất mới cứng được.” Quách Hiểu Sơn cười phức tạp, xoa tay, “Ta đóng mấy nhà hàng, sợ nàng, ta chuyển nghề, được chưa.”

Hàn Bân ghi chú, hỏi, “Nghe nói ngươi còn tìm đến nhà nàng?”

“Đúng, không phải chỉ Lâm Thu Vân quấy rối, nhưng nàng là đầu sỏ, và cũng làm đồ ăn, quen thuộc ngành này, khó đối phó, ta muốn giải quyết riêng với nàng.”

“Người đàn bà này không đồng ý, nói con nàng vô giá, bao nhiêu tiền cũng không bù được. Còn chửi ta là chủ nhà hàng

vô lương tâm, cho khách ăn đồ kém chất lượng, sẽ kiện ta phá sản.” Quách Hiểu Sơn nghiến răng,

“Thật lòng, khi đó ta rất tức, người đàn bà này muốn giết ta.”

Hàn Bân hỏi, “Ngươi nghĩ đến trả thù nàng?”

“Có, tất nhiên có.” Quách Hiểu Sơn hút thuốc, “Ta thuê người điều tra về nàng, nàng làm việc ở Công ty thực phẩm Thế An, quản lý sản xuất.”

“Ta bỏ tiền, thuê người điều tra, nhà máy thực phẩm đó cũng không sạch, nguyên liệu còn không tươi bằng nhà hàng ta, chủ yếu là phế liệu, thậm chí heo chết, gà bệnh, ăn không biết, nói bẩn họ mới bẩn.”

Chương 865: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta lấy tin này gặp Lâm Thu Vân, cảnh cáo nàng đừng quấy rối ta nữa, nếu không sẽ công khai tin này, không cho nàng làm quản lý nhà máy nữa.”

“Người đàn bà này không đồng ý, còn cho rằng ta đe dọa nàng, chúng ta cãi nhau. Nàng chửi ta là hung thủ giết con nàng, lần này ta không nhịn, phản kích.”

“Ta nói đó là báo ứng, nàng làm quản lý sản xuất thực phẩm kém chất lượng, bán cho người khác, người khác ăn cũng bệnh, đây là báo ứng của ông trời, chính nàng giết con mình.”

“Ta nhớ rõ, nghe vậy nàng phát cuồng, suýt đánh ta. Thấy vậy ta chửi mấy câu rồi chạy.”

“Khi đó nàng như điên.”

Hàn Bân xoa cằm, có vẻ suy tư.

Giang Dương hỏi tiếp, “Ngươi có nghĩ thuê người giết Lâm Thu Vân không?”

Quách Hiểu Sơn đáp, “Ta gần phá sản, đứt vốn, lấy đâu tiền thuê sát thủ.”

Hàn Bân hoàn hồn, “Tối ngày 7 tháng 6 từ 10 giờ đến 2 giờ sáng ngươi ở đâu?”

Quách Hiểu Sơn đáp, “Ở nhà.”

Hàn Bân xoay bút, “Nhớ rõ vậy?”

Quách Hiểu Sơn giải thích, "Ta bán hàng mỗi ngày, 10 giờ tối đóng cửa, về nhà dọn dẹp, rửa mặt ngủ. Mỗi ngày mệt mỏi, chỉ có hai điểm đi về, buôn bán nhỏ không có tiệc tùng."

"Ai chứng minh?"

"Vợ ta." Quách Hiểu Sơn uống nước, đậy nắp, "Ngươi không tin có thể đến cửa ga tàu điện ngầm phố Sướng Hòa, đó cũng có quán Quách Ký, nàng thường coi chừng."

"Sao ngươi nghĩ chuyển sang bán đồ nướng?"

Quách Hiểu Sơn cười khổ, "Khi đó ta hết cách, nhà hàng phá sản. Ta nghĩ mở lại nhà hàng, đổi tên, nhưng sợ người đàn bà đó quấy rối. Làm nhà hàng nhiều năm cũng mệt, làm quán nhỏ."

"Vốn nhỏ, không mất gì, ta cũng không có nhiều vốn, đầu tư nhà hàng sợ lỗ."

"Sự thật chứng minh, lần này ta chọn đúng, nếu ta không chuyển nghề, năm nay làm nhà hàng cũng phá sản."

"Ta mở quán nhỏ này, diện tích nhỏ, tiền thuê rẻ, nhân công ít, ít rủi ro hơn nhà hàng." Quách Hiểu Sơn như mở lời, hăng hái, "Các ngươi đừng coi thường, quán ta một tháng lãi ròng số này."

Quách Hiểu Sơn giơ hai ngón tay lắc lắc, "Thêm quán vợ ta, mỗi năm chúng ta kiếm bốn năm trăm nghìn. Dù không bằng nhà hàng chuỗi, nhưng yên tâm, ta giờ rất hài lòng."

Hàn Bân không quan tâm chuyện kinh doanh của hắn, đổi chủ đề, "Ngươi quen Chu Vi Siêu không?"

"Chu Vi Siêu." Quách Hiểu Sơn lẩm bẩm, "Nghe quen quen."

Quách Hiểu Sơn nghĩ, "Ồ, là tên vượt ngục, ta xem lệnh truy nã hắn trên điện thoại, nhưng chưa gặp, nếu gặp đã gọi

báo thưởng rồi.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Ngưu Hân ngươi có quen không?”

“Không quen.”

“Ngươi có đến khu Gia Viên không?”

Quách Hiểu Sơn xoa mũi, “Chưa nghe tên.”

“Tối ngày 9 tháng 6 từ 8 giờ đến 3 giờ sáng ngươi ở đâu?”

“Ở nhà.”

“Nhà ngươi ở đâu?”

“Khu Phương Thông Viện, không xa, cách hai con phố.” Quách Hiểu Sơn nói.

Hàn Bân nhìn Giang Dương, “Ghi lại chưa?”

“Ghi rồi.” Giang Dương đáp, đưa bản ghi.

Hàn Bân xem, đưa Quách Hiểu Sơn, “Ký tên đi.”

Quách Hiểu Sơn ngạc nhiên, “Ký gì?”

“Ngươi không ký, sao chứng minh chúng ta làm ghi chép.” Hàn Bân hỏi lại.

Quách Hiểu Sơn bán tín bán nghi, “Cần vậy sao.”

Hàn Bân đưa bút, “Thủ tục thôi, ký đi.”

Quách Hiểu Sơn cầm bút tay phải, ký tên.

Đa số người thuận tay phải, viết tay phải.

Có người thuận tay trái, viết tay trái.

Nếu Quách Hiểu Sơn viết tay trái, chắc là thuận tay trái, người bình thường không viết tay trái.

Dù Quách Hiểu Sơn viết tay phải, không loại trừ hoàn toàn nghi ngờ.

Có người thuận tay trái, nhưng để giống người thường, viết tay phải.

Nhưng ít nhất giảm nghi ngờ.

Quách Hiểu Sơn đưa bút, "Cảnh sát Hàn, giờ ghi chép xong, ta hỏi ngươi vài câu được không?"

Hàn Bân nhìn chữ viết, cũng được, chắc không tập viết vội, "Ngươi hỏi đi."

"Lâm Thu Vân chết hơn hai năm rồi, vụ án cũng phá, các ngươi tìm ta làm gì?"

Hàn Bân đáp tránh, "Ngươi nhớ ta nói Chu Vi Siêu?"

"Nhớ, tên vượt ngục, sao?"

"Hắn giết Lâm Thu Vân." Hàn Bân cân nhắc, nói, "Chu Vi Siêu năm đó cướp của, hiếp, giết Lâm Thu Vân, vụ án đã kết, nhưng hắn vượt ngục chúng ta phát hiện mới."

"Chu Vi Siêu có thể bị thuê, có người đứng sau."

Quách Hiểu Sơn hiểu, chỉ mình, "Nên các ngươi nghi ta thuê người giết Lâm Thu Vân?"

"Không nghi, chỉ muốn hiểu thêm." Hàn Bân nói.

"Vậy ngươi tìm nhầm người, ta nói mồm thì được, chứ giết người ta không làm. Ta không quen Chu Vi Siêu."

Hàn Bân hỏi, "Theo ngươi biết, ai thù Lâm Thu Vân đến mức thuê người giết?"

"Ta gặp nàng vài lần." Quách Hiểu Sơn lắc đầu, "Ngươi nên hỏi chồng nàng."

Hàn Bân cười, "Chúng ta đã hỏi chồng nàng, nên mới đến đây."

“Coi như ta không nói gì.” Quách Hiểu Sơn vội sửa lời, “Dù ta gặp Lâm Thu Vân không nhiều, nhưng cũng hiểu, vì nàng thù ta, ít giấu cảm xúc trước mặt ta.”

“Người đàn bà này… có thể vì sảy thai, cảm xúc cực đoan, rất cứng.”

“Nói vụ sảy thai, nàng ăn ở nhà hàng ta, nhưng nguyên nhân nhiều, liên quan tình trạng sức khỏe, không thể đổ hết cho ta. Khi đó, nàng như sói đói cắn ta không buông, muốn phá ta.”

“Mấy nhà hàng của ta bị nàng làm phá sản.”

“Tình trạng tâm thần như vậy dễ gặp chuyện, chắc đã đắc tội ai. Có người hung ác, không phải ai cũng hiền như ta.”

“Cũng có thể nói ta nhát.”

Đột nhiên, Hàn Bân nghĩ đến một vấn đề, “Ngươi có tư liệu xấu của công ty họ không? Không nghĩ dùng sao?”

Chương 866: Tiêu Đề 《Ẩn》

Quách Hiểu Sơn ngẩn ra, xoa đầu, "Ta không biết nói sao."

Hàn Bân nói, "Nói thật."

"Đúng, ta lấy tư liệu về Công ty thực phẩm Thế An dùng nguyên liệu heo chết gà bệnh, nghĩ dùng để cứu nhà hàng, nhưng gặp Lâm Thu Vân, nàng không nghe, vẫn làm khó ta."

"Sau đó ta nghĩ, nàng không quan tâm, nhưng sếp nàng sẽ quan tâm. Ta mang tư liệu gặp sếp công ty đó."

"Ta nghĩ đơn giản, nhờ sếp công ty đó ngăn người đàn bà điên, để ta tiếp tục kinh doanh."

"Khi đó sếp họ rất tốt, xưng huynh đệ, hứa giúp ta, ta nghĩ người này không qua loa, quyết định tin hắn."

"Ta chuẩn bị đi, hắn kéo lại. Xin ta đưa tư liệu, ta nói là thuê người lấy, không thể đưa."

"Hắn đưa tiền, đòi mua tư liệu. Ta không muốn bán, vì việc chưa giải quyết, nhưng hắn không buông."

"Nói sẽ giúp giải quyết, muốn ta có thành ý. Hắn gọi thành ý là bán tư liệu."

"Ta không muốn bán, nhưng không muốn đắc tội, còn trông chờ hắn khuyên người đàn bà điên. Ta ra giá cao, muốn hắn bỏ cuộc."

"Nhưng hắn đồng ý ngay, không trả giá, ta ngạc nhiên. Đã nói, ta làm sao, đành đưa tư liệu."

“Kết quả, hắn nói không giữ lời, Lâm Thu Vân vẫn làm khó ta, phá sản nhà hàng.”

“Ta tức, gặp lại hắn, hắn nói không khuyên được, không dám chọc nàng.”

“Sau này các ngươi biết rồi, nhà hàng phá sản. Tư liệu bán cho sếp công ty Thế An, mập mờ không rõ, bỏ qua.”

Quách Hiểu Sơn thở dài.

Hàn Bân xác nhận, “Sếp công ty Thế An tên gì?”

“Ta nhớ, họ đó ít gặp, họ Thi… tên Đạt.”

Hàn Bân xác nhận, “Là Thi Đạt.”

“Đúng, Thi Đạt.” Quách Hiểu Sơn gật đầu, “Nghe nói công ty hắn giờ làm ăn tốt, ngày càng lớn.”

“Ta nói thật, may người đàn bà đó chết, nếu không, có ngày xảy ra chuyện. Nhà máy cũng không lớn như vậy.”

Hàn Bân hỏi lại, “Ý ngươi là, nhà máy Thế An vẫn dùng nguyên liệu kém?”

“Chắc chắn, giờ có mấy nhà máy thực phẩm sạch. Tháng trước, đi nhậu với bạn, hắn mua cây giò của công ty Thế An, ta làm nhà hàng, có chút kinh nghiệm, biết vị không đúng, màu thịt không chuẩn, cắn như bột, ta ăn một miếng, không đụng nữa.”

“Cảm ơn ngươi hợp tác, hôm nay nói chuyện đến đây.” Hàn Bân đứng lên.

“Cảnh sát, sau này muốn ăn đồ nướng cứ đến, ta bảo đảm nguyên liệu tốt.” Quách Hiểu Sơn phức tạp, “Nhớ lại chuyện cũ, ta cũng sai, rút ra bài học, sau này làm ăn phải dùng nguyên liệu tốt.”

“Kiếm ít cũng được, nhưng làm việc yên tâm, khách ăn yên tâm, ngủ yên.”

“Đúng, chúc ngài buôn bán phát đạt.”

Quách Hiểu Sơn tự tin, “Quán ta buôn bán tốt, hôm nay là thứ bảy, nếu là ngày thường, học sinh đứng đầy cửa, các ngươi không vào được.”

“Đây là danh thiếp, nhớ thêm gì gọi cho ta.” Hàn Bân để lại danh thiếp, ra khỏi quán Quách Ký.

Mọi người lên xe, Giang Dương nhìn cửa sổ, “Tổ trưởng, Quách Hiểu Sơn quen Thi Đạt, bất ngờ thật.”

Hàn Bân xoa cằm, không ngờ hai người quen nhau, dặn, “Giang Dương, liên hệ Lý Cầm, cùng nàng kiểm tra bằng chứng không có mặt của Quách Hiểu Sơn.”

“Ngươi và Bao Tinh?”

“Chúng ta gặp Thi Đạt.”

Bao Tinh lái đến khu Phương Thông Viện, thả Giang Dương trước cổng.

Bao Tinh quay đầu, lái đến trụ sở Công ty Thế An.

“Tổ trưởng, ngươi nghĩ sao về mâu thuẫn Lâm Thu Vân và Quách Hiểu Sơn?”

Hàn Bân nghĩ, “Sau ta không rõ, nhưng đầu tiên lỗi do Quách Hiểu Sơn, nếu nguyên liệu nhà hàng không sao, Lâm Thu Vân không bị ngộ độc, không sảy thai.”

“Quách Hiểu Sơn sai.”

Bao Tinh gật đầu, “Con là máu thịt của cha mẹ, sảy thai là cú sốc lớn với Lâm Thu Vân.”

“Do quản lý yếu, không có quy định, an toàn thực phẩm liên quan cuộc sống dân, không thể nhẹ tay, phải phạt nặng,

thậm chí vào tù.”

“Đồ ăn không sạch, chất lượng sống không nâng cao. Sữa bẩn, dầu cống, vắc-xin giả không nhỏ, hại hơn giết người, phải phạt nặng.”

“Bắt ai, phạt nặng người đó, sau này dân ăn yên tâm, xã hội tốt hơn.”

Hàn Bân cười, “Ngươi cảm xúc sâu sắc.”

Bao Tinh nói, “Có lần ta đi ăn lẩu, quán đó ngon, phục vụ tốt, ăn rất vui. Sau đó xem bình luận, có người nói quán dùng lại nước lẩu, lọc xong hôm sau dùng tiếp.”

“Ôi trời, ta buồn nôn, suýt ói, hóa ra ta ăn nước miếng người khác.”

“Chủ quán như thế phải bắt.”

Hàn Bân đồng ý với Bao Tinh, nhưng chuyện này không đến hắn quản.

Hàn Bân ngồi sau xe, tiếp tục nghĩ về vụ án.

Ghi chép với Quách Hiểu Sơn, hắn nói có chỉ hướng, nhắc đến Thi Đạt.

Hàn Bân thấy Thi Đạt có vấn đề, định làm ghi chép.

Nhưng Hàn Bân không hoàn toàn tin lời Quách Hiểu Sơn, biết hắn có chuyển hướng trách nhiệm không, nên bảo Giang Dương xác nhận bằng chứng không có mặt.

Nửa giờ sau, Hàn Bân đến trụ sở Công ty Thế An.

Hàn Bân đề nghị gặp Thi Đạt.

Hai người được mời vào phòng họp, không lâu sau Thi Đạt vào, cười nói, “Cảnh sát Hàn, các ngươi đến thật đúng lúc, trễ chút ta về rồi.”

Hàn Bân đứng lên, “Ông chủ Thi, làm phiền ngươi, chúng ta muốn hỏi thêm vài câu.”

Thi Đạt làm dấu mời, “Không sao, hợp tác với cảnh sát là nghĩa vụ công dân, ngồi nói đi.”

Hàn Bân nhìn kỹ, “Ông chủ Thi, công ty ngươi làm ăn thế nào?”

“Tốt.” Thi Đạt đáp, khó hiểu, “Cảnh sát Hàn sao hỏi vậy.”

Hàn Bân thử, “Ta nghe nói sản phẩm công ty ngươi có vấn đề chất lượng.”

Thi Đạt ngồi thẳng, “Sao có thể, hoàn toàn bịa đặt, công ty chúng ta từ chọn nguyên liệu, sản xuất, đóng gói đều theo chuẩn quốc gia, tuyệt đối không có vấn đề.”

Chương 867: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Cảnh sát Hàn, ai nói xấu ta, người này không có ý tốt."

Hàn Bân hỏi tiếp, "Ngươi quen Quách Hiểu Sơn không?"

Thi Đạt nhíu mày, "Quách Hiểu Sơn nào?"

"Ông chủ Nhà hàng Tiểu Mục Đồng thành phố Lai Bình."

Thi Đạt vỗ trán, "Ồ, nói vậy ta nhớ, hắn và Lâm Thu Vân có mâu thuẫn, lúc đó căng thẳng. Ta nhớ hắn đến công ty tìm ta."

"Không phải đây, khi đó công ty còn ở Lai Bình."

"Hắn tìm ngươi làm gì?" Hàn Bân hỏi, đưa thuốc cho Thi Đạt.

"Cảm ơn." Thi Đạt nhận thuốc tay trái, lấy bật lửa, châm cho Hàn Bân, rồi châm cho mình, nhớ lại,

"Ta nhớ, năm đó Lâm Thu Vân mang thai, còn nói với ta. Ta nói không sao, ngươi cứ sinh, nghỉ thai sản xong về làm tiếp."

"Sau không lâu, Lâm Thu Vân xin nghỉ, ta mới biết nàng sảy thai."

"Ta không rõ sao nàng sảy thai, là sếp không tiện hỏi. Sau một thời gian, Quách Hiểu Sơn tìm ta, nói Lâm Thu Vân ăn nhà hàng hắn, ngộ độc sảy thai, ta mới biết chuyện."

"Hắn nói Lâm Thu Vân làm khó hắn, kiện mãi, nhà hàng sắp không kinh doanh được. Hắn nhờ ta giúp, làm trung gian

khuyên Lâm Thu Vân, hắn sẽ bồi thường."

"Ta nghĩ mọi người ở Lai Bình, gặp nhau, có bạn bè chung, không chừng có mối quan hệ, hắn khi đó rất chân thành, ta đồng ý."

"Ta gọi Lâm Thu Vân vào văn phòng, nói với nàng. Nàng rất xúc động, sảy thai ảnh hưởng lớn, nàng không đồng ý, nói tự xử lý, không ảnh hưởng công việc."

"Nàng nói vậy, ta không khuyên được."

Hàn Bân hút thuốc, "Ngươi và Quách Hiểu Sơn còn chuyện gì khác?"

Thi Đạt lắc đầu, "Không."

"Nghĩ kỹ xem."

Thi Đạt cầm thuốc tay trái, gõ gạt tàn, "Cảnh sát Hàn, chuyện qua lâu, ta không nhớ, có gì ngươi nói thẳng."

Hàn Bân xem ghi chép, "Quách Hiểu Sơn tìm ngươi, có mang tư liệu công ty dùng nguyên liệu kém không?"

Thi Đạt ngạc nhiên, "Tư liệu gì?"

Hàn Bân nói, "Quách Hiểu Sơn nói khi hắn và Lâm Thu Vân có mâu thuẫn, hắn thuê người điều tra công ty Thế An, phát hiện công ty dùng heo chết, gà bệnh, nguyên liệu không đạt."

"Hắn nói ngươi biết có tư liệu, không chỉ hứa khuyên Lâm Thu Vân, còn mua tư liệu."

Thi Đạt gãi đầu, "Hắn nói dối, hoàn toàn không có. Công ty Thế An luôn dùng nguyên liệu tốt, ta đích thân kiểm tra, có vấn đề sao ta không biết."

"Giả, hắn nói dối."

Hàn Bân xác nhận, "Thật không có?"

Thi Đạt giọng chắc chắn, “Chắc chắn không.”

Bao Tinh nói, “Ông chủ Thi, nếu không có, sao Quách Hiểu Sơn nói vậy, các ngươi có mâu thuẫn?”

Thi Đạt nghĩ, “Ta chỉ gặp một lần, nếu có mâu thuẫn, có lẽ vì ta hứa giúp, nhưng Lâm Thu Vân không nghe, hắn trách ta.”

“Nhiều người có thói xấu, xảy ra chuyện không nghĩ mình sai, đổ lỗi cho người khác. Ta gặp nhiều.”

Hàn Bân nói, “Lâm Thu Vân đã chết, chuyện này hơn hai năm, vì mâu thuẫn nhỏ, hắn không cần lừa cảnh sát.”

“Ta không rõ.” Thi Đạt dụi thuốc, “Cũng có thể hắn có tật giật mình, muốn đánh lạc hướng điều tra.”

Hàn Bân hỏi, “Ngươi nghĩ hắn thuê người giết Lâm Thu Vân?”

Thi Đạt nói, “Hắn là chủ nhà hàng chuỗi, nghe nói kinh doanh tốt, bị Lâm Thu Vân kiện, phá sản, hắn thù Lâm Thu Vân, có thể làm chuyện gì cũng không chừng.”

Hàn Bân thử, “Nếu ngươi là Quách Hiểu Sơn sẽ làm gì?”

Thi Đạt cười, “Khó nói, không trải qua, không cảm nhận, ai nói trước được.”

“Lâm Thu Vân làm Thế An bao năm?”

“Bảy tám năm, Cảnh sát Hàn, ngươi hỏi rồi.”

“Trong bảy tám năm đó, nàng làm gì?”

Thi Đạt nhớ, “Đầu tiên nàng làm công nhân, ta thấy nàng siêng năng, đề bạt làm tổ trưởng, phụ trách dây chuyền, quản lý sản xuất, quản lý tiếp thị, từng bước đi lên, là nhân viên tốt.”

“Lúc nào nàng từ quản lý sản xuất chuyển sang quản lý tiếp thị?”

“Ồ, ta nhớ không rõ, hơn hai năm rồi.”

Hàn Bân nói, “Không nhớ cũng không sao, ngươi có thể tra hồ sơ, chắc có lưu.”

“Lâm Thu Vân chết rồi, chúng ta đã hủy hồ sơ.” Thi Đạt nói.

Hàn Bân lật ghi chép, “Hủy cũng không sao, ngươi không nhớ nhưng chồng Lâm Thu Vân nhớ rõ, nói trước nàng làm quản lý sản xuất, trước khi chết mới chuyển sang tiếp thị.”

“Lâm Thu Vân làm quản lý sản xuất, thăng chức cũng nên trong nhà máy, phó giám đốc, giám đốc đều có thể. Sao chuyển sang tiếp thị, ngươi không sợ nàng làm không tốt?”

“Hay có lý do đặc biệt, phải chuyển nàng khỏi nhà máy?”

“Không lý do đặc biệt.”

Thi Đạt khoát tay, “Nhà máy nhiều người, chủ yếu là công nhân, ít cơ hội thăng chức. Giám đốc, phó giám đốc đều là người lâu năm, không thể chuyển.”

“Nàng sảy thai, ta sợ nàng không chịu được, chuyển về tổng công ty. Nàng giỏi, nhanh thích ứng với công việc tiếp thị.”

Hàn Bân thấy lý do này khiên cưỡng, từ khi nào chủ công ty nhiều tình cảm vậy.

Nếu chỉ quan hệ sếp và nhân viên bình thường, Hàn Bân không nghĩ sếp liều chuyển Lâm Thu Vân sang vị trí quan trọng.

“Ông chủ Thi, ta hỏi vài câu, thủ tục thôi, ngươi cứ trả lời thật.”

“Được, hỏi đi.”

“Tối ngày 7 tháng 6 từ 10 giờ đến 2 giờ ngươi ở đâu?”

Thi Đạt nói, “Ồ, mấy ngày rồi, hỏi bất ngờ ta không nhớ ngay.”

Hàn Bân nhìn sắc mặt, “Nghĩ kỹ đi.”

Thi Đạt liếc phải, “Tối đó… Ta ở quê.”

“Thôn Mã Hàng, Lai Bình.”

Hàn Bân hỏi, “Ai chứng minh?”

“Cha mẹ ta, họ già, lâu lâu ta về thăm.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Tối ngày 9 tháng 6 từ 8 giờ đến 3 giờ ngươi ở đâu?”

Chương 868: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thi Đạt cười, "Ồ, ta nhớ, hôm đó kỷ niệm ngày cưới, chúng ta ăn vài món, uống rượu, ta tặng hoa vợ."

"Trước muốn lãng mạn không có điều kiện, giờ có, không nắm thì già."

"Nhà nào?"

"Khu Lợi An, Khu Tân Hoa. Tòa 1, phòng 301, căn hộ lớn, hơn 300 mét vuông, rất rộng."

"Có dịp đến nhà ta, ta còn mấy chai rượu ngon, mời ngươi uống."

"Cảm ơn, ta nhận ý tốt." Hàn Bân khách sáo, tiếp,

"Ngươi quen Ngưu Hân không?"

Thi Đạt mím môi, "Không quen."

"Ngươi có đến khu Gia Viên không?"

Thi Đạt trả lời chắc chắn, "Chưa."

Hàn Bân ngừng hỏi, từ vài câu đã thấy Thi Đạt nói dối, "Ghi chép hết chưa?"

"Rồi." Bao Tinh nói, đưa ghi chép.

Hàn Bân xem, đưa Thi Đạt, "Thủ tục, cần ngươi ký."

"Được." Thi Đạt nhận bút tay trái, ký tên.

Hàn Bân cười, "Chữ đẹp, ngươi luyện sao?"

Thi Đạt trả bút, nói, "Công ty ổn định, ta có thời gian, rảnh luyện chữ, cũng tốt cho tâm tính."

Hàn Bân nói, "Ông chủ Thi, chúng ta cần lấy dna của ngươi, mong hợp tác."

Thi Đạt nhíu mày, "Ồ, không cần phiền vậy."

Hàn Bân giải thích, "Chúng ta không muốn, nhưng bắt buộc, mọi nghi phạm đều phải lấy dna, chỉ cần có là được."

Thi Đạt lắc đầu, "Ồ, mọi người đều lấy, tốn tiền không ít."

Hàn Bân nói, "Không phải ai cũng lấy, thủ tục thôi, lấy rồi báo cáo, phần lớn không đối chiếu."

Thi Đạt ngồi dựa lưng, "Thủ tục cũng phải làm."

Hàn Bân nói, "Thủ tục phải làm, chúng ta lấy, trên có thể không đối chiếu, nhưng khi trên cần, không thể thiếu."

"Đều vậy, ngươi hiểu."

"Bao Tinh, lấy dna của ông chủ Thi."

Bao Tinh lấy dụng cụ, đeo găng, "Ông chủ Thi, ngươi há miệng."

Thi Đạt do dự, từ từ há miệng.

Bao Tinh lấy tăm bông chà mạnh hai bên má trong Thi Đạt, đẩy gậy, làm tăm bông rơi vào ống, đậy nắp.

"Ông chủ Thi, cảm ơn hợp tác."

Thi Đạt xoa má, "Không khách sáo."

Hàn Bân đứng lên, "Chúng ta đi."

Thi Đạt làm dấu mời, "Ngươi đi, ta còn chút việc, không tiễn."

Ra khỏi công ty Thế An, Bao Tinh vui, "Tổ trưởng, Thi Đạt thuận tay trái, có thể là hung thủ."

Hàn Bân gật đầu, đó là lý do hắn lấy dna.

Hàn Bân nói khéo, sợ đối phương nghi ngờ.

Dù vậy, Hàn Bân vẫn lo, ra khỏi công ty liền gọi Vương Tiêu đến theo dõi, phòng Thi Đạt trốn.

Qua điều tra, thủ đoạn của hung thủ ngày càng tinh vi, có khả năng chống điều tra, dễ trốn thoát.

Vương Tiêu và Thi Đạt chưa gặp, không sợ bị lộ.

Vương Tiêu có kinh nghiệm, có thể đảm đương, Hàn Bân yên tâm.

……

Thành phố Cầm Đảo, Bệnh viện Số Năm.

Tầng chín của bệnh viện dành cho các bệnh nhân đặc biệt. Số lượng bệnh nhân ở đây không nhiều, nhưng việc canh gác rất nghiêm ngặt, chỉ có một thang máy dẫn trực tiếp đến tầng này.

Trước cửa phòng 902, có hai thanh niên đang đứng, ánh mắt đầy cảnh giác, thỉnh thoảng nhìn xung quanh hành lang.

“Đinh dong…” Tiếng chuông thang máy vang lên, hai người đàn ông bước ra khỏi thang máy. Một người là Đội trưởng Đội Điều tra Hình sự Thành phố Cầm Đảo Đinh Tích Phong, người kia là đội trưởng Đội Hai Mã Cảnh Ba.

Một trong hai thanh niên chào, “Đội trưởng.”

Đinh Tích Phong ra hiệu không cần chào, “Tình hình của Lý Đông Chí thế nào rồi?”

“Đã tỉnh, tinh thần khá tốt, có thể ăn nhẹ.”

Mã Cảnh Ba hỏi, “Có thể nói chuyện không?”

Cảnh sát canh gác đáp, “Không vấn đề gì.”

Đinh Tích Phong dặn, “Ngươi gọi bác sĩ điều trị chính của Lý Đông Chí đến đây, ta cần nói chuyện với hắn.”

“Vâng.” Cảnh sát nhanh chóng chạy đi tìm người.

Chẳng bao lâu sau, cảnh sát dẫn một nữ bác sĩ trung niên mặc áo trắng đến, tay bỏ túi, đeo kính trắng, đi nhanh và rất gọn gàng.

Cảnh sát giới thiệu, “Đội trưởng, đây là bác sĩ điều trị chính của Lý Đông Chí.”

Đinh Tích Phong gật đầu, tự giới thiệu, “Chào ngài, ta là Đinh Tích Phong, Đội trưởng Đội Điều tra Hình sự Thành phố Cầm Đảo, ngài tên là gì?”

“Ta họ Trần, gọi ta là Bác sĩ Trần được rồi, ngài có việc gì cần tìm ta?”

Đinh Tích Phong thẳng thắn, “Ngài chắc cũng biết, Lý Đông Chí là người vượt ngục, vụ án vẫn chưa được làm rõ, chúng ta muốn lấy lời khai của Lý Đông Chí, không biết tình trạng sức khỏe của hắn có cho phép không?”

Bác sĩ Trần đẩy kính, “Có thể lấy lời khai, nhưng không quá hai mươi phút, và cảm xúc của hắn không được quá kích động, nếu không phải dừng ngay.”

“Không vấn đề gì, nếu ngài không yên tâm có thể ở lại giám sát.” Đinh Tích Phong khá tin tưởng đội ngũ y tế ở đây.

Bác sĩ Trần nghĩ một lúc, “Được, ta sẽ đứng ngoài cửa, có việc gì các ngài gọi ta.”

“Phiền ngài rồi.” Đinh Tích Phong gật đầu, đi về phía cửa phòng bệnh.

“Đội trưởng Đinh, đợi đã.” Bác sĩ Trần gọi lại.

“Sao thế?”

“Ngài không thể vào như vậy. Mấy người các ngài vào phòng?”

“Hai người.”

Bác sĩ Trần gọi một y tá, “Mang hai đôi giày bảo hộ và hai bộ quần áo bảo hộ dùng một lần.”

Bác sĩ Trần giải thích, “Vết bỏng của Lý Đông Chí khá nặng, rất dễ nhiễm trùng, không thể tiếp xúc với vi khuẩn từ bên ngoài.”

“Hiểu.” Đinh Tích Phong phối hợp mang giày bảo hộ và quần áo bảo hộ, rồi cùng Mã Cảnh Ba vào phòng bệnh.

Đây là phòng bệnh riêng, có hai giường, một là giường bệnh, một là giường dành cho người chăm sóc, đối diện còn có một TV treo tường.

Chương 869: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trên giường bệnh, một người đàn ông nằm đó, toàn thân quấn băng trắng, chỉ lộ hai mắt.

Đinh Tích Phong nhìn kỹ, dù đã xem ảnh đối phương, nhưng nhìn thế này khó nhận ra.

Đinh Tích Phong kéo ghế, đặt túi da lên tủ đầu giường, giọng quan tâm, "Lý Đông Chí, sức khỏe khá hơn chưa?"

Lý Đông Chí liếc Đinh Tích Phong, không phản ứng.

Mã Cảnh Ba quát, "Hỏi ngươi đó, câm rồi à."

Lý Đông Chí không thèm nhấc mắt, tiếp tục nằm.

Đinh Tích Phong cười, "Lý Đông Chí, chúng ta đến để thăm hỏi, xem ngươi khỏe không. Cần gì cứ nói, chúng ta sẽ cố gắng đáp ứng."

Lý Đông Chí vẫn không nói.

Đinh Tích Phong kinh nghiệm đầy mình, ánh mắt sắc sảo, nhìn thần sắc đối phương biết ngay hắn đã quyết tâm chết, khó làm hắn mở miệng.

Giống như một cái khóa, đã khóa thì khó mở.

Chỉ còn cách tìm chìa khóa đúng…

"Lý Đông Chí, ngươi biết tình hình hiện tại thế nào mà. Còn giả vờ bình tĩnh cho ai xem." Mã Cảnh Ba nghiêm mặt, không thể cứ lãng phí thời gian mãi, phải có người làm mặt lạnh.

“Ngươi và Chu Vi Siêu bị phát hiện khi trốn khỏi xưởng sản xuất, đánh ngất cảnh sát trại giam, biết đây là tội vượt ngục có bạo động, nặng thì tử hình không?”

“Cha ngươi già rồi, nghe nói vì chuyện ngươi mà bệnh, chúng ta đến thăm cũng thấy không đành, ngươi nỡ lòng nào để hắn phải tiễn con?”

“Chưa kể nghe ngươi bị tử hình, ông ấy không chịu nổi mà đi trước.”

Mắt Lý Đông Chí đỏ lên, khuôn mặt quấn băng không thể biểu cảm, giọng khàn khàn, “Đừng nói nữa, cảnh sát đó không phải ta đánh, là Chu Vi Siêu. Ta chỉ chạy theo, không làm gì khác.”

“Nếu không làm gì, Chu Vi Siêu dẫn ngươi làm gì, hắn làm từ thiện, muốn ngươi sớm đoàn tụ với cha?”

Lý Đông Chí giận dữ nhìn Mã Cảnh Ba, “Đừng nhắc cha ta, vượt ngục là ta, liên quan gì cha ta.”

“Tự tôn cao nhỉ, giờ mới nhớ cha, lúc trước sao không nghĩ. Ngươi nhờ ông ta truyền tin từ lúc nào, ông ấy không tránh khỏi liên quan.” Mã Cảnh Ba nghiêm khắc.

“Ta sửa lại, mọi chuyện do ngươi gây ra, không phải ta không tôn trọng cha ngươi, là ngươi làm ông ta mất mặt.”

“Cha ta không biết gì, ông ấy chỉ muốn giúp ta, đừng làm khó ông ấy. Ông già rồi, không chịu nổi đâu.”

“Ngươi nói với ta vô ích, ta chỉ làm việc theo pháp luật. Chỉ trách ngươi làm khổ cha mình.”

“Khổ cha.” Lý Đông Chí cười khổ, “Ngươi nghĩ ta muốn, ta còn phải ngồi tù bao năm, ra ngoài là ông già. Ta không muốn sống thế này, ở lại sẽ phát điên, có cách nào ta không bắt ông làm chuyện này.”

Đinh Tích Phong nói, "Ngươi đã hối hận, hãy đền bù cho cha ngươi, ít nhất đừng để ông tiễn ngươi, còn có hy vọng."

Lý Đông Chí cúi đầu im lặng một lúc, rồi ngẩng lên, "Ta không đánh cảnh sát, là Chu Vi Siêu."

Đinh Tích Phong hỏi tiếp, "Ai tham gia vụ vượt ngục?"

"Chỉ có ta và Chu Vi Siêu."

"Ai ở ngoài tiếp ứng?"

"Không có ai."

Đinh Tích Phong ngả lưng, thở dài, "Ta nghĩ ngươi muốn hợp tác, nhưng ngươi vẫn ngoan cố."

"Ngươi toàn nói dối, còn bảo không đánh cảnh sát, làm sao ta tin?"

"Chúng ta điều tra theo chứng cứ, chứng cứ có liên kết, chứng cứ đơn lẻ không đủ, chuỗi chứng cứ mới mạnh. Ngươi nói dối, chúng ta nghi ngờ lời ngươi, nghi ngờ thái độ nhận tội, cả lời khai trước cũng bị phủ nhận."

"Ta tin ngươi hiểu ý ta."

"Ta thật không biết ai tiếp ứng, ta chỉ là tòng phạm, chỉ là kẻ chạy vặt, mọi việc vượt ngục do Chu Vi Siêu lên kế hoạch, hắn luôn lợi dụng ta, nếu không ta không đến nỗi này, sống không bằng chết, sống hơn chết gì."

Mã Cảnh Ba chỉ vào đối phương, "Ta nói rồi, Chu Vi Siêu không dẫn kẻ vô dụng vượt ngục, chỉ thêm nguy hiểm. Ngươi có ích gì, sao hắn chọn ngươi cùng vượt ngục?"

"Có thể ta chỉ là kẻ chịu tội thay, giúp hắn trèo qua lưới điện."

"Theo điều tra, ngươi không chỉ có vai trò đó, ta nhắc, cha ngươi lợi dụng thăm tù để truyền tin vượt ngục, ông ấy đã

nhận.”

“Nếu muốn lập công giảm án, hãy khai người tiếp ứng.”

Lý Đông Chí sững lại, “Ta ở tù, làm sao biết ai truyền tin, các ngươi đã tìm cha ta, sao không hỏi ông ấy?”

Mã Cảnh Ba không biết nói sao, có nên nói thật không.

Đinh Tích Phong tiếp lời, “Rất đơn giản, cha ngươi không nói.”

“Haha…” Lý Đông Chí cười, dường như đau đớn, “Cha ta không nói, các ngươi nghĩ ta sẽ nói?”

Đinh Tích Phong hỏi lại, “Biết sao cha ngươi không khai không?”

“Cha ta nhìn hiền, nhưng có tính, cứng đầu lắm. Ông không nói vì coi thường các ngươi.”

“Ngươi sai rồi, cha ngươi có lương tâm, biết làm sai, nhận tội, ông nhiều lần bày tỏ hối hận với cảnh sát.”

“Ông muốn nói, nhưng không thể, ông muốn để ngươi có cơ hội, hy vọng ngươi sống, sống tốt.”

“Ông còn nói, ước nguyện lớn nhất là được gặp ngươi, nghe giọng ngươi, vậy là đủ.”

Lý Đông Chí đau đớn, nghẹn ngào, “Gặp ta, gặp ta để làm gì, ta thế này, ông nhận ra sao, ta không muốn dọa ông, ta muốn ông nhớ về đứa con trước đây, không có gì để gặp.”

Đinh Tích Phong khuyên, “Gặp hay không là lựa chọn của ngươi, nhưng đừng quên ta nói. Cơ hội lập công giảm án do cha ngươi để lại, nếu ngươi ngoan cố, không hợp tác, là phụ lòng ông.”

Lý Đông Chí lại im lặng lâu, “Ta nói rồi, ta không biết ai tiếp ứng.”

“Cha ngươi liên lạc với người đó thế nào, ngươi phải biết.”

“Ta không nhớ.”

Đinh Tích Phong kiên nhẫn, “Đổi câu hỏi, ngươi và Chu Vi Siêu quen nhau thế nào?”

Chương 870: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Đông Chí nghĩ, "Chúng ta gặp khi đi dạo và làm việc trong xưởng, thỉnh thoảng nói chuyện phiếm, lâu ngày hiểu nhau, tiếp xúc nhiều, thử nhau, biết có ý định vượt ngục."

"Thật lòng, ban đầu ta chỉ nghĩ, phàn nàn vài câu. Ta không ngờ Chu Vi Siêu thật sự vượt ngục thành công."

"Ta xem phim vượt ngục Mỹ, thấy giả, không ngờ thực tế còn kịch tính hơn phim."

"Lý Đông Chí, ngươi nhớ lại, Chu Vi Siêu có nói ai tiếp ứng ngoài trại không?"

"Sao các ngươi không hỏi Chu Vi Siêu, hắn là chủ mưu, hắn biết rõ hơn ta, sao phải lãng phí thời gian với ta."

Đinh Tích Phong và Mã Cảnh Ba im lặng.

Một lúc sau, Lý Đông Chí cười, "Để ta đoán, các ngươi chưa bắt được hắn? Nếu đúng vậy, ta thật ghen tị. Hắn trốn lâu vậy, chắc đạt được nguyện vọng rồi."

Mã Cảnh Ba hỏi lại, "Nguyện vọng? Chu Vi Siêu có nguyện vọng gì?"

"Hắn có nhiều nguyện vọng, để ta nhớ… ít nhất năm, sáu cái."

Mã Cảnh Ba lấy sổ, "Ngươi nói, hắn có những nguyện vọng gì."

"Thứ nhất, gặp gia đình, nhất là cha mẹ và con gái. Thứ hai, ăn một bữa thịt dê nhúng. Thứ ba, uống Mao Đài, hút

Trung Hoa. Thứ tư, tìm phụ nữ. Thứ năm… ta không nhớ.”

Mã Cảnh Ba nhíu mày, toàn chuyện linh tinh, càng nói càng lố, “Ta hỏi lại, Chu Vi Siêu có nói ai tiếp ứng không?”

“Bắt được Chu Vi Siêu, mọi chuyện sẽ rõ, sao phải lãng phí thời gian với ta. Chu Vi Siêu trốn lâu vậy, biết ta bị bắt, dù có nói gì với ta trước, còn nghĩa lý gì?”

“Các ngươi đảm bảo lời ta là thật? Không sợ ta che đậy cho Chu Vi Siêu, làm lệch hướng điều tra, thả hắn?”

Mã Cảnh Ba hừ, lười nói nhảm, “Yên tâm, Chu Vi Siêu không thoát, hắn nằm im chờ làm giáo viên tử thi.”

Lý Đông Chí cười khẩy, “Giáo viên cái gì, hắn không biết chữ, hắn làm giáo viên, ta làm hiệu trưởng.”

Mã Cảnh Ba không nói nên lời, nói chuyện với hắn như đàn gảy tai trâu.

Người ta nói, ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, không phải người cùng đường, giao tiếp cũng khó.

Đinh Tích Phong liếc Mã Cảnh Ba, ngươi cũng không phải người học hành, lúc này nói gì giáo viên.

“Chu Vi Siêu đã chết.”

“Cái gì? Chu Vi Siêu chết rồi!” Lý Đông Chí lộ vẻ kinh ngạc, sau đó nhẹ cười, “Được, xem ra hắn cũng không mạnh hơn ta bao nhiêu. Đúng rồi, hắn chết như thế nào, không phải bị các ngươi bắn chết đấy chứ? Đủ độc ác đấy, Lão Thiết.”

Đinh Tích Phong có chút khóc dở mếu dở, đây là lần đầu tiên hắn bị người ta gọi là Lão Thiết.

Lãnh đạo trong cục cảnh sát, tuổi tác lớn, chín chắn ổn trọng, lại có uy nghiêm, chắc chắn không dùng từ này, thậm chí có thể không biết đến từ ngữ trên mạng này.

Thuộc hạ của hắn, cũng không ai dám đùa như vậy.

Đinh Tích Phong không ngờ lại bị một phạm nhân gọi là Lão Thiết.

Thấy Đinh Tích Phong không nói gì, Mã Cảnh Ba tiếp tục nói, "Chu Vi Siêu muốn bị chúng ta bắn chết, tiếc là hắn không có số đó. Hắn bị chôn sống. Người của ta đã đích thân đào hắn từ trong đất lên."

"Chôn sống!" Lý Đông Chí giọng điệu có phần ngạc nhiên và kinh hãi, "Chôn sống hắn như thế nào?"

Mã Cảnh Ba không đáp mà hỏi lại, "Có thể trước cảnh sát mà chôn sống hắn, ta tin rằng ngươi nên biết rõ hơn cảnh sát."

Lý Đông Chí nhắm mắt lại, một lúc lâu sau mới nói, "Ta không rõ."

Đinh Tích Phong chân thành nói, "Chuyện đã đến nước này, ngươi sao còn che giấu đối phương. Ngươi biết không, tình trạng của ngươi bây giờ rất nguy hiểm, ngươi không chỉ vượt ngục mà còn đánh bị thương cai ngục. Nếu ngươi hợp tác với cảnh sát điều tra, có lẽ còn có cơ hội giảm án."

"Nếu ngươi từ chối hợp tác, không ai có thể giúp được ngươi, rất có thể ngươi sẽ bị tử hình."

Lý Đông Chí hét lên, "Ta đã nói, ta không đánh cai ngục, là Chu Vi Siêu ra tay."

"Ta đã nói, cảnh sát chúng ta trọng chứng cứ, chỉ dựa vào một câu này, chúng ta không thể tin ngươi. Ngươi muốn chứng minh mình nói thật, không nói dối, hãy đưa ra nhiều chứng cứ hơn cho cảnh sát."

Lý Đông Chí cúi đầu, lại bắt đầu im lặng.

Mã Cảnh Ba nắm chặt tay phát ra tiếng kẽo kẹt, "Lý Đông Chí, người tiếp ứng ngươi ngoài trại giam đã giết Chu Vi Siêu,

có thể giết ngươi. Ngươi cần gì phải che giấu thân phận của hắn. Đối với ngươi có lợi ích gì."

Lý Đông Chí giơ tay lên, "Không có lợi ích gì, vì ta căn bản không biết tình hình của người đó, các ngươi đi đi, đừng lãng phí thời gian trên người ta."

"Ngươi sao có thể không biết?"

"Ta không nhớ rõ nữa, được chưa."

Đinh Tích Phong mặt nghiêm nghị, đứng lên, "Ngươi thật sự không nhớ rõ, hay đang nói dối, ta nhìn là biết ngay. Đợi ta ra khỏi cửa này, ngươi có thể sẽ mất cơ hội duy nhất để lập công giảm án."

Lý Đông Chí không thèm nhìn một cái, từ từ nằm xuống giường, quay đầu sang một bên, rõ ràng không muốn nói chuyện với hai người nữa.

Không nắm bắt được điểm mấu chốt của đối phương, nói nhiều lời vô ích cũng không có tác dụng, Đinh Tích Phong lập tức rời khỏi phòng bệnh.

Chào hỏi bác sĩ Trần bên ngoài, lại dặn dò vài câu với cảnh sát canh giữ, sau đó Đinh Tích Phong bước nhanh rời đi.

Vào thang máy, chỉ có Đinh Tích Phong và Mã Cảnh Ba.

Mã Cảnh Ba xoa trán, "Đội trưởng, hay để ta ở lại, thử thăm dò gã này thêm chút nữa."

"Ngươi chắc chắn không?" Đinh Tích Phong lấy một hộp thuốc từ trong túi ra, đưa cho Mã Cảnh Ba một điếu.

Mã Cảnh Ba nhận điếu thuốc, nhưng không châm lửa trong thang máy, nói, "Lý Đông Chí che giấu nghi phạm, theo ta thấy chỉ có hai khả năng."

Chương 871: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Thứ nhất, hắn rất quan tâm đến người giúp hắn vượt ngục, người đó rất có thể có tình cảm sâu nặng với hắn, nên hắn muốn bảo vệ đối phương, không chịu nói ra thân phận thật của người đó."

"Thứ hai, người giúp hắn vượt ngục đã hứa hẹn trước lợi ích. Chỉ cần Lý Đông Chí không tiết lộ hắn, sẽ bù đắp cho hắn hoặc gia đình hắn một số lợi ích."

Đinh Tích Phong nghe xong, cũng đồng ý với suy nghĩ của Mã Cảnh Ba, hai người xuống thang máy, Đinh Tích Phong châm thuốc, hút một hơi, "Nói đi, ngươi muốn làm sao để hắn khai ra."

"Trước tiên điều tra mạng lưới quan hệ của hắn, nếu là tình huống thứ nhất, thì mối quan hệ giữa Lý Đông Chí và người đó rất gần gũi, không khó để tìm ra."

"Nếu là tình huống thứ hai, thì hãy lấy tình thuyết phục lý."

Đinh Tích Phong gẩy tàn thuốc, hắn không nghĩ Mã Cảnh Ba và Lý Đông Chí có thể có tình cảm gì, "Thuyết phục lý thế nào?"

"Ta nghĩ cái chết của Chu Vi Siêu có thể tận dụng, chứng minh người giúp hắn vượt ngục ngoài kia rất nguy hiểm, lại không giữ lời hứa. Rõ ràng là giúp Chu Vi Siêu vượt ngục, ngược lại giết chết hắn."

"Lý Đông Chí và Chu Vi Siêu cùng tình huống, trong lòng không thể không lo lắng, nói không chừng, nếu hắn cùng Chu

Vi Siêu bỏ trốn, cũng có thể bị đối phương chôn sống."

"Nói cách khác, một người không giữ lời hứa như vậy, dù cho hứa hẹn, làm sao có thể tin được?"

Đinh Tích Phong suy nghĩ, hắn vẫn cảm thấy khả năng thành công của Mã Cảnh Ba không lớn, dù đoán được lý do Lý Đông Chí nói dối. Nhưng không nhất định đại diện cho việc hắn có cách giải quyết.

Tuy nhiên, đây là một manh mối quan trọng, nếu Lý Đông Chí khai ra, cung cấp thông tin về kẻ chủ mưu, có thể cảnh sát sẽ lần theo manh mối bắt được người.

Đinh Tích Phong do dự một lúc, cuối cùng không đành lòng bỏ qua manh mối này, "Được, ngươi ở lại đi. Bất kể ngươi dùng phương pháp gì, chỉ cần khiến Lý Đông Chí khai, ta sẽ ghi nhận công đầu cho ngươi."

Mã Cảnh Ba ưỡn ngực, lớn tiếng nói, "Rõ."

Đây là con đường tắt, đáng tin hơn so với các hướng điều tra khác, hắn tự tin rằng, chỉ cần cho hắn vài ngày, nhất định sẽ mở được miệng của Lý Đông Chí.

Có vẻ như nhìn ra suy nghĩ của đối phương, Đinh Tích Phong bổ sung một câu, "Nhất định phải nhanh, thời gian không còn nhiều."

"Vụ án này ảnh hưởng rất lớn, cả thành phố Cầm Đảo từ trên xuống dưới đều để ý, các lãnh đạo cục thành phố chịu áp lực rất lớn, đội cảnh sát hình sự thành phố càng chịu áp lực lớn hơn. Chúng ta luôn tự hào là tinh anh của đội cảnh sát hình sự thành phố Cầm Đảo, đừng để đội hình sự các quận huyện chê cười."

Mã Cảnh Ba nghiêm nghị nói, "Ngài yên tâm, ta nhất định sẽ sớm mở được miệng thằng nhãi này."

Khoảng bảy giờ sáng.

“Reng reng reng…”

Một hồi chuông điện thoại vang lên, đánh thức Hàn Bân đang ngủ say.

Hàn Bân chưa mở mắt, đã quen thuộc với việc đưa tay tìm điện thoại bên phải đầu giường, nhấc máy nghe, “Alo.”

“Tổ trưởng Hàn, ta là Mã Hy Văn ở khoa kỹ thuật, kết quả đối chiếu mẫu DNA ngươi gửi đã ra rồi, hoàn toàn trùng khớp với DNA tại hiện trường vụ án.”

“Ta sợ ảnh hưởng đến việc điều tra của ngài, báo tin ngay cho ngài, hy vọng không làm phiền ngài nghỉ ngơi.”

“Không, ta cảm ơn ngươi còn không kịp, hôm khác ta mời ngươi ăn cơm.”

“Không cần khách sáo, đây là công việc của ta. Được rồi, không nói nữa, ta thu dọn chút rồi cũng nên đổi ca.”

“Ngươi bận đi.” Sau khi cúp điện thoại, Hàn Bân ngồi bật dậy, không hề oán trách Mã Hy Văn vì đánh thức mình.

Vụ án này điều tra lâu như vậy, đã đến bước cuối cùng rồi, không quản là bị thủ môn đối phương cản lại, hay bị đồng đội giành mất cơ hội, đều không phải điều Hàn Bân muốn thấy.

Hàn Bân lập tức báo cáo tình hình cho Mã Cảnh Ba, sau đó lệnh cho đội viên khẩn cấp tập hợp.

…

Khu Tân Hoa, khu dân cư Lợi An.

Đây là một khu dân cư cao cấp, toàn bộ khu dân cư đều là nhà tầng thấp, mỗi tầng chỉ có một căn hộ, diện tích lớn, thang máy trực tiếp vào nhà.

Nhà tốt, tỷ lệ cây xanh cao, giá nhà tự nhiên không rẻ, sống ở đây toàn người giàu có.

Sau khi lấy mẫu DNA của Thi Đạt, Hàn Bân lo ngại đối phương cảnh giác nên cử Vương Tiêu theo dõi.

Theo Vương Tiêu nói, tối qua sau khi tan làm Thi Đạt trở về khu dân cư Lợi An thì không ra ngoài nữa.

Hàn Bân và Mã Cảnh Ba bàn bạc, quyết định bắt giữ tại cổng khu dân cư.

Hàn Bân lái xe đến khu dân cư Lợi An.

Vừa đỗ xe không xa cổng khu dân cư, Vương Tiêu từ đâu đó chui ra, lên xe của Hàn Bân.

Hàn Bân quay đầu nhìn đối phương một cái, ngoài quầng thâm dưới mắt, mùi thuốc lá nồng nặc, tinh thần vẫn rất tốt, "Chắc chắn Thi Đạt không ra ngoài?"

"Chắc chắn." Vương Tiêu khẳng định, "Khu dân cư này có bốn cổng Đông Tây Nam Bắc, từ khi dịch bệnh bùng phát, các cổng khác đều đóng, chỉ còn cổng Đông mở. Hơn nữa cổng Đông còn là lối ra của xe hơi, chỉ cần ở đây theo dõi, Thi Đạt không thể thoát."

Hàn Bân dùng ngón trỏ phải gõ nhẹ lên vô lăng, trong lòng vẫn có chút bất an, nếu Thi Đạt không cảnh giác thì tốt, nhưng nếu thực sự cảnh giác, ngồi xe người khác trốn đi thì sao?

Vương Tiêu dù theo dõi kỹ, cũng không thể để ý hết từng chiếc xe.

Lúc này, Bao Tinh và Giang Dương từ hai bên trái phải đi tới, mở cửa xe, ngồi vào ghế sau.

Chương 872: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bao Tinh xoa tay, "Tổ trưởng, khi nào chúng ta bắt người?"

Hàn Bân đáp lại câu hỏi khác, "Công ty thực phẩm Thế An mấy giờ vào làm?"

Bao Tinh nghĩ một lúc, "Ta nhớ là chín giờ."

Hàn Bân nhìn điện thoại, "Bây giờ đã tám giờ năm phút, nếu trong vòng hai mươi phút Thi Đạt không ra ngoài, chúng ta sẽ vào khu dân cư bắt giữ."

Giang Dương ngó đầu nhìn, "Thi Đạt sao lại giết Lâm Thu Vân, giữa họ có mâu thuẫn gì?"

"Ta cũng có chút thắc mắc, giữa họ có thâm thù đại hận gì, mà Thi Đạt lại ra tay tàn nhẫn như vậy." Bao Tinh nhóp nhép miệng.

Trước đó, hắn luôn cho rằng Quách Hiểu Sơn có nghi vấn lớn hơn, dù sao, năm đó Quách Hiểu Sơn hại Lâm Thu Vân sẩy thai, còn Lâm Thu Vân lại hại hắn phá sản, ân oán giữa hai người rất rõ ràng.

Hàn Bân không đáp, hắn nghi ngờ Thi Đạt là từ lời khai của Trình Kế Văn và Quách Hiểu Sơn mà phát hiện manh mối, chỉ cảm thấy đối phương có nghi vấn, về động cơ giết người hắn cũng không thể chắc chắn.

Bao Tinh táo bạo suy đoán, "Các ngươi nói, có phải Lâm Thu Vân và Thi Đạt có quan hệ không bình thường, như vậy mới giải thích được, sau khi Lâm Thu Vân sẩy thai, Thi Đạt lo

lắng tình trạng sức khỏe của đối phương, mới điều nàng từ xưởng thực phẩm sang bộ phận tiếp thị, cũng coi như là một hình thức bù đắp."

Giang Dương hỏi lại, "Quan hệ không bình thường thế nào, ngươi nghĩ Lâm Thu Vân và Thi Đạt có quan hệ bất chính, đứa con trong bụng Lâm Thu Vân có thể là của Thi Đạt?"

Bao Tinh đáp, "Đây chỉ là suy đoán của ta, chưa có đủ chứng cứ, nhưng nếu thật sự đúng như ta đoán, ta nghĩ rất có thể đây chính là động cơ giết người của Thi Đạt."

Vương Tiêu chen vào, "Cho dù hai người có quan hệ bất chính, Thi Đạt cũng không cần giết người mà."

Bao Tinh vuốt cằm, vẻ suy tư, "Có thể Lâm Thu Vân muốn nhiều hơn, một trưởng phòng tiếp thị không thể thỏa mãn được nàng. Nhưng Thi Đạt lại không muốn trả giá nhiều, sợ Lâm Thu Vân tiếp tục quấy rối, nên tìm người giải quyết nàng."

Suy đoán của Bao Tinh tuy không có thực chứng, nhưng về mặt lý thuyết vẫn hợp lý, Hàn Bân nhớ lại, "Khi chúng ta lấy lời khai của chồng Lâm Thu Vân, Trình Kế Văn, hắn không đề cập đến vấn đề này. Ta cảm thấy, nếu phụ nữ thật sự ngoại tình, chồng không thể không cảm nhận được."

Bao Tinh cười, "Tổ trưởng, ngài nghĩ ai cũng nhạy bén như ngài, ngài là cảnh sát, bọn họ không phải. Loại tin tức bị cắm sừng này nhiều lắm, ngài chỉ cần xem một tin, sẽ có mười tin khác được đẩy đến."

"Hơn nữa, Thi Đạt là sếp của Lâm Thu Vân, hai người cùng làm trong một công ty, muốn hẹn hò, chỉ cần kiếm cớ là được. Đến lúc đó tan ca như bình thường, chỉ cần không bị bắt tại trận thì sao mà phát hiện được?"

Tuy suy đoán của Bao Tinh có chút kịch tính, nhưng cũng hợp lý.

Vương Tiêu lại đề cập đến một người khác, "Thật ra, ta vẫn cảm thấy Trình Kế Văn đáng nghi, thời điểm hắn mua bảo hiểm cho Lý Thu Nguyệt quá chuẩn, khó tránh khỏi nghi ngờ."

Bao Tinh nhún vai, "Trước đây ta cũng nghi ngờ Trình Kế Văn, nhưng bây giờ kết quả đối chiếu DNA đã ra, kẻ giết Chu Vi Siêu chính là Thi Đạt."

Vương Tiêu vẫn thấy Trình Kế Văn đáng nghi, theo kinh nghiệm điều tra của hắn, giết vợ để lừa bảo hiểm không phải chuyện hiếm hoi, "Có thể nào Thi Đạt và Trình Kế Văn hợp tác gây án?"

Hàn Bân cảm thấy không hợp lý, sao càng suy luận, càng kịch tính, "Nếu đúng như Bao Tinh suy đoán, Thi Đạt giết Lâm Thu Vân vì có quan hệ bất chính. Vậy quan hệ giữa Thi Đạt và Trình Kế Văn chắc chắn như nước với lửa, họ có lý do gì để hợp tác giết người."

"Đừng đoán mò nữa, đã có chứng cứ kết tội, Thi Đạt chắc chắn sẽ khai, đến lúc đó hỏi hắn là được."

"Ta bây giờ phân tích quá trình bắt giữ, nếu hắn lái xe ra ngoài, muốn bắt giữ cũng có chút khó khăn, nên nhất định phải để hắn tự mình xuống xe. Các ngươi có ý tưởng gì hay cứ nói ra, góp ý kiến…"

Hàn Bân bàn bạc với đội viên một lúc, khi giao phó gần xong, một chiếc xe đi tới.

"U u u…"

Hàn Bân luôn quan sát xung quanh, chiếc xe này tất nhiên cũng không thoát khỏi tầm mắt hắn.

"Chắc là đội trưởng Mã tới, ta xuống xe xem, các ngươi tiếp tục theo dõi đợi lệnh." Hàn Bân nói xong, liền lên chiếc

xe bên cạnh, trong xe ngoài Mã Cảnh Ba, còn có Đinh Tích Phong.

Đinh Tích Phong ngáp một cái, "Tình hình thế nào?"

"Thi Đạt đang ở khu dân cư này, tối qua ta đã cử người theo dõi, chưa phát hiện đối phương rời khu dân cư. Nếu tám giờ hai mươi lăm mà Thi Đạt vẫn chưa ra, chúng ta sẽ vào nhà hắn bắt giữ."

Mã Cảnh Ba hỏi, "Bây giờ đợi hắn đi làm?"

"Đúng."

"Tại sao không vào nhà bắt giữ?"

"Theo công ty quản lý cho biết, nhiều chủ nhà đã lắp đặt camera giám sát cá nhân, để đảm bảo an toàn, bắt giữ ngoài khu dân cư ổn hơn."

"Hắn đi làm bằng gì?"

"Chắc là lái xe đi làm."

"Nghĩ cách chặn chưa?"

Hàn Bân cười tự tin, "Hôm qua sau khi lấy dấu vân tay của Thi Đạt, ta đã cử Vương Tiêu theo dõi, hắn đã bàn bạc với quản lý, ta cũng đã sắp xếp trước, hai người cứ chờ xem."

Mã Cảnh Ba quay đầu, trừng Hàn Bân một cái, "Ngươi nói chắc nịch như vậy, đến lúc quan trọng đừng có lỡ."

"Hà…"

Thi Đạt ngáp một cái, từ khi Hàn Bân dẫn người đến công ty hôm qua, hắn đã cảm thấy không yên.

Nếu lần đầu là hỏi thăm bình thường, thì lần thứ hai chắc chắn là có mục tiêu, điều này khiến hắn cảm thấy không an lòng.

Chương 873: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thi Đạt không khỏi sờ miệng, nghĩ đến việc mình bị lấy mẫu DNA, lòng Thi Đạt càng không yên.

Tối qua, hắn thậm chí có ý định bỏ trốn, nhưng rồi trốn đi đâu? Hắn càng sợ rằng vì mình bỏ trốn, ngược lại khiến cảnh sát chú ý, lúc đó không có chuyện cũng thành có chuyện.

Nói cho cùng, hắn vẫn không muốn từ bỏ tất cả, đã nỗ lực bao nhiêu năm, mới được như hôm nay, bây giờ mà đi thì chẳng phải công sức bao năm đổ sông đổ biển sao.

Là phúc không phải họa là họa không tránh khỏi, hắn quyết định đánh cược một phen.

Hắn từ tay trắng xây dựng công ty thực phẩm lớn như vậy, không ít lần đánh cược, mỗi quyết định đều có thể khiến công ty phá sản.

Nhưng, vận may của hắn rất tốt, phần lớn thời gian đều cược đúng, hắn tin rằng lần này mình cũng sẽ không thua.

Loại nhà tầng thấp mỗi tầng một căn như thế này rất riêng tư. Thi Đạt lắp đặt camera ở cửa nhà mình, kiểm tra thấy không có gì bất thường, mới ra ngoài.

Xe hắn thường lái là một chiếc Cadillac màu đen, hắn không thích Mercedes BMW Audi, hắn thích xe Mỹ, to lớn, vững chắc, lái cảm thấy an toàn.

Thi Đạt như mọi ngày lái xe đi làm, đến cổng khu dân cư, cọc chặn xe không tự động mở, Thi Đạt không khỏi nhíu mày,

lại phạm bệnh cũ rồi.

Cọc chặn này đôi khi quả thật không tốt lắm, thường là camera không đối chuẩn biển số xe, không nhận diện được thông tin xe, nên cọc chặn không tự động mở.

Thi Đạt lùi xe lại, xoay vô lăng một chút, chỉnh hướng camera cọc chặn, từ từ lái lên trước cọc chặn, nhưng cọc chặn vẫn không mở.

Thi Đạt hơi mất kiên nhẫn, bấm hai lần còi, "Bíp bíp…"

Vốn muốn bảo vệ ra giúp mở cọc chặn, nhưng không thấy ai ra.

"Mẹ kiếp, công ty quản lý ngày càng chẳng ra gì, mỗi năm thu phí quản lý nhiều như vậy, cọc chặn hỏng hoài, không thay cái mới. Bảo vệ cũng lười biếng, nghe còi xe, mông không nhấc nổi."

Thi Đạt phàn nàn, lại điều chỉnh xe, nhưng cọc chặn vẫn không có phản ứng.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể xuống xe tự tìm bảo vệ.

Thi Đạt kéo phanh tay, xuống xe, miệng vẫn lẩm bẩm chửi bới, "Đồ khốn, Lão Tử nhất định sẽ khiếu nại các ngươi…"

Đang lúc Thi Đạt đi gần đến phòng bảo vệ, mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn, xung quanh hình như có thêm vài bóng người.

"Két…" Cửa phòng bảo vệ đột nhiên mở, Hàn Bân từ bên trong đi ra.

Thi Đạt giật mình, lập tức nhận ra, mình bị theo dõi, quay đầu muốn chạy.

Nhưng lúc này đã muộn, Vương Tiêu, Bao Tinh, Giang Dương, Mã Cảnh Ba và những người khác đã vây quanh.

“Cảnh sát, không được động đậy!”

Mọi người hét lên, lập tức đè Thi Đạt xuống đất, Thi Đạt bị mấy người đè chặt, muốn phản kháng cũng không nổi.

“Cạch! Cạch!” Hai tiếng, Thi Đạt bị còng tay.

Cặp còng tay như có ma lực, Thi Đạt không giãy giụa nữa, cả người cũng xìu xuống.

Bao Tinh và Giang Dương mỗi người một bên kẹp tay hắn, áp giải hắn vào xe, hai chân Thi Đạt đã bắt đầu run rẩy.

Hắn không hét, không nói gì, lặng lẽ bị áp giải lên xe.

Đinh Tích Phong bước tới bên Cadillac, quan sát chiếc xe.

Hàn Bân đi đến, báo cáo, “Đội trưởng, người đã bị bắt.”

“Tốt lắm, rất nhanh gọn.” Đinh Tích Phong gật đầu, mắt vẫn dán vào xe, “Gọi cho khoa kỹ thuật, bảo họ đến kiểm tra xe này, xem có phát hiện gì không.”

“Rõ.”

Đinh Tích Phong lại vẫy tay, “Thôi, để ta gọi điện.”

“Ngươi mau chóng áp giải người về thẩm vấn, vụ này không thể kéo dài thêm, cần nhanh chóng khiến đối phương khai ra.”

“Ta biết rồi.” Hàn Bân đáp một tiếng, nhanh chóng rời đi, sắp xếp người áp giải Thi Đạt về cục cảnh sát.

Hàn Bân ghi nhớ lời dặn của Đinh Tích Phong, sau khi áp giải Thi Đạt về cục, liền lập tức thẩm vấn đối phương.

Đội thẩm vấn gồm ba người: Mã Cảnh Ba, Hàn Bân, Giang Dương.

Mã Cảnh Ba ngồi ở vị trí chủ tọa, sắp xếp đồ lên bàn, liếc nhìn Thi Đạt đang ngồi trên ghế thẩm vấn, tâm trạng có chút

phức tạp.

Ban đầu, hắn còn nghĩ sẽ khiến Lý Đông Chí khai ra manh mối về kẻ chủ mưu, nhưng thằng nhóc đó miệng cứng, không chịu nói.

Mà đối phương lại là bệnh nhân, thời gian thẩm vấn bị hạn chế, không thể kích động đối phương, dù Mã Cảnh Ba có tài thẩm vấn đến mấy cũng không thể phát huy được.

Hắn vốn định kiên nhẫn mài giũa, may ra có thể khiến Lý Đông Chí mở miệng.

Ai ngờ, Hàn Bân bên này lại trực tiếp tìm ra kẻ chủ mưu, điều này khiến hắn vừa mừng vừa buồn.

Mừng là Hàn Bân là người mà hắn tin tưởng, lại là thuộc hạ của hắn, Hàn Bân lập công, tính ra hắn lãnh đạo tốt, cũng được thơm lây.

Buồn là hắn vừa mới hứa với Đinh Tích Phong, muốn thể hiện trước lãnh đạo.

Kết quả là sáng hôm sau, kẻ thủ ác đã tìm ra, thẩm vấn Lý Đông Chí còn ích gì?

"Khụ…" Mã Cảnh Ba khẽ hắng giọng, nói với Hàn Bân bên cạnh, "Bắt đầu đi."

Hàn Bân đáp một tiếng, đánh giá Thi Đạt, "Ông chủ Thi, chúng ta lại gặp nhau."

Thi Đạt lạnh mặt, giơ còng tay lên, "Cảnh sát Hàn, ngài muốn gặp ta, chỗ nào mà chẳng được, cần gì phải đưa ta tới đây."

"Đã tới đây, ngươi cũng đừng che giấu nữa, ngươi làm gì, ngươi tự biết, chúng ta cũng biết, đây chính là lý do đưa ngươi đến đây. Hơn nữa, chúng ta đã có chứng cứ, dù ngươi không khai, vẫn có thể kết tội ngươi."

“Ta không hiểu ngài nói gì?”

Chương 874: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ngươi biết Chu Vi Siêu không?"

"Không biết."

"Đừng trả lời nhanh thế, đây là ảnh của hắn, nhìn kỹ xem, có gặp bao giờ chưa." Hàn Bân lấy ra một tấm ảnh của Chu Vi Siêu, đặt trước mặt Thi Đạt.

Thi Đạt liếc mắt nhìn, không tự chủ mà nhíu mày, rồi nhanh chóng giãn ra, "Chưa gặp."

"Có từng uống rượu với hắn chưa?"

Thi Đạt cười gượng, "Cảnh sát Hàn, ngài hỏi vui quá, ta chưa gặp hắn, làm sao uống rượu với hắn?"

"Chu Vi Siêu chính là hung thủ giết chết Lâm Thu Vân năm đó."

Thi Đạt suy nghĩ một lúc, nói, "Ồ, là hắn à, ta nghe quen quen, đúng rồi, ta còn nghe nói có một phạm nhân vượt ngục, cũng tên Siêu, không phải cùng một người đấy chứ."

"Ngươi nói đúng, chính là cùng một người."

"Cảnh sát Hàn, vậy ta càng không hiểu, ngài bắt ta làm gì?"

"Vì ta nghi ngươi là kẻ chủ mưu giết Lâm Thu Vân, Chu Vi Siêu chính là do ngươi thuê."

Thi Đạt cười lớn, "Haha… Cảnh sát Hàn, ngài đùa thật khéo, ngài có bằng chứng gì nói ta là kẻ chủ mưu, chẳng lẽ

Chu Vi Siêu tự nhận?"

Hàn Bân nghiêm túc, "Ngươi nói đúng, chính Chu Vi Siêu chỉ điểm ngươi."

Thi Đạt lộ vẻ chế giễu, "Vậy được, ngài tìm hắn ra đây, ta đối chất với hắn, ta muốn xem hắn có nhận ra ta không!"

"Điều này hơi khó, hiện giờ hắn không thể đối chất với ngươi."

Thi Đạt dựa lưng vào ghế, thả lỏng người, "Ồ, chẳng lẽ các ngươi chưa bắt được hắn, vậy phải nhanh lên, đã qua nhiều ngày rồi, thật sự để hắn chạy mất, các ngươi tìm đâu ra."

Nghe vậy, Hàn Bân, Mã Cảnh Ba và Giang Dương đều không nhịn được cười.

Thi Đạt vốn đã chột dạ, thấy Hàn Bân và mọi người cười, lại càng thêm bất an, "Các ngươi cười gì?"

Hàn Bân bước tới cạnh ghế thẩm vấn, lấy ra một tấm ảnh khác đặt trước mặt Thi Đạt.

Tấm ảnh là do bộ phận kỹ thuật chụp, Chu Vi Siêu vừa được đào lên, mở túi nhựa đen, lộ ra đầu người.

Thi Đạt chỉ nhìn một cái, lập tức sợ đến run rẩy toàn thân…

Cảnh sát đã hủy lệnh truy nã Chu Vi Siêu, nhưng chưa công bố tin hắn chết.

Thi Đạt không biết cảnh sát đã tìm ra thi thể của Chu Vi Siêu.

Hắn tự cho rằng cách giết người chôn xác của mình rất kín đáo, không ngờ cảnh sát lại tìm ra nhanh như vậy.

"Thi Đạt, ta từng nói, chúng ta điều tra lại vụ án của Lâm Thu Vân vì phát hiện có kẻ chủ mưu phía sau. Kẻ chủ mưu đó

chính là ngươi, Chu Vi Siêu chính là sát thủ do ngươi thuê."

"Chu Vi Siêu bị bắt nhưng không khai ra ngươi. Nhưng chuyện chưa kết thúc, hắn muốn ngươi giúp hắn vượt ngục, nếu không sẽ khai ra ngươi. Ngươi không muốn thân bại danh liệt, càng không muốn ngồi tù, nên đồng ý với hắn, mới dẫn đến hàng loạt vụ án sau này."

"Giống như năm đó, ngươi thuê một thanh niên tên Ngưu Hân, giống như khi ngươi thuê Chu Vi Siêu, để hắn tiếp ứng Chu Vi Siêu vượt ngục, cảnh sát dù có lần theo manh mối, cũng chỉ tra ra hắn trước."

"Ngươi sắp xếp cho Chu Vi Siêu ở nhà họ Tôn, tối ngày 7 tháng 6 ngươi giết hắn. Ta nói đúng không?"

Thi Đạt nhìn chằm chằm vào Hàn Bân, hít sâu một hơi, dần bình tĩnh lại, "Cảnh sát Hàn, đây chỉ là suy đoán của ngài, tuy rất hay, nhưng ta không thừa nhận."

"Đây không phải suy đoán, chúng ta không bắt người dựa trên suy đoán, chúng ta có đủ chứng cứ kết tội ngươi, ta nói điều này chỉ để cho ngươi cơ hội tự thú. Ngươi phạm tội gì, ngươi rõ nhất, nếu tích cực hợp tác với cảnh sát, có lẽ còn cơ hội sống sót, nếu không, chờ ngươi sẽ là án tử hình."

Thi Đạt ấn mạnh hai ngón cái vào thái dương, "Cảnh sát Hàn, ta nghĩ ở đây có hiểu lầm, ta thật sự không biết ai tên là Chu Vi Siêu, cũng không biết ai tên Ngưu Hân, có phải Ngưu Hân vu khống ta không?"

Giang Dương hừ một tiếng, chất vấn, "Ngươi nói không biết Chu Vi Siêu, vậy tại sao khi thấy ảnh xác hắn ngươi lại run?"

"Đồng chí này, ngài là cảnh sát, ngài là anh hùng, ngài đã thấy nhiều cảnh tượng này. Nhưng ta chỉ là dân thường, đầu

heo ta cũng chỉ thấy loại đã nấu chín. Đột nhiên thấy đầu người, ta không sợ mới lạ."

"Không trách ông chủ Thi làm ăn tốt, chỉ riêng sự điềm tĩnh, tâm lý vững vàng này, phần lớn mọi người không làm được." Hàn Bân cười, đi đến cạnh bàn thẩm vấn, lấy ra tấm ảnh khác, đặt trước mặt Thi Đạt, "Một lần không quen, nhìn thêm lần nữa."

Ảnh Hàn Bân đưa ra là xác Ngưu Hân, cũng vừa được đào lên, vẫn trong túi nhựa đen, nhưng lần này là nơi khác, gần cống thoát nước.

Thấy ảnh này, Thi Đạt đờ đẫn hồi lâu, rồi thở dài, cúi đầu, không nói gì.

"Cạch cạch cạch."

Hàn Bân gõ nhẹ lên bàn, "Thi Đạt, ngẩng đầu lên. Đừng giở mánh khóe thử thách cảnh sát nữa. Chúng ta nắm giữ chứng cứ nhiều hơn ngươi tưởng đấy, đừng có mà ôm hy vọng may mắn. Cơ hội sống duy nhất của ngươi bây giờ là hợp tác với cảnh sát."

Thi Đạt ngẩng đầu, nhìn Hàn Bân rồi lại liếc sang Mã Cảnh Ba bên cạnh, "Ngươi nắm được chứng cứ gì, dù hai người này có chết cũng không thể chứng minh có liên quan đến ta. Ngươi muốn ta nói gì, ta cũng không biết phải nói gì cho ngươi."

"Ngươi đúng là không thấy quan tài chưa đổ lệ." Hàn Bân mặt sa sầm, chỉ vào Thi Đạt nói, "Ngươi còn nhớ hôm qua chúng ta đến Công ty thực phẩm Thế An tìm ngươi không?"

"Ta đã cho người thu thập DNA của ngươi, nó hoàn toàn khớp với DNA của hung thủ để lại tại hiện trường."

Chương 875: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Cảnh sát Hàn, ngài nói là hiện trường nào?"

"Ngươi đã đến hiện trường nào?"

"Ta chưa đến hiện trường nào cả."

"Vậy ngươi giải thích tại sao hiện trường phạm tội lại có DNA của ngươi."

Thi Đạt cắn cắn ngón cái tay phải, "Có thể ta đã đến gần đó làm việc, vô tình để lại DNA, đây có thể chỉ là trùng hợp."

"Làm việc, làm gì? Giết người hay chôn xác?"

"Ngài đừng dọa ta, chuyện này ta không thể làm, có thể ai đó đang gài bẫy ta. Dù sao, ta đã làm ăn nhiều năm, có không ít kẻ thù, bọn chúng đỏ mắt vì ta kiếm tiền, cái gì cũng dám làm."

"Phịch." Mã Cảnh Ba uống một ngụm trà, đặt mạnh cốc nước lên bàn, "Thi Đạt, ta đã xử lý không ít vụ án, người cứng miệng như ngươi thật hiếm gặp. Ngươi cũng coi như tài giỏi."

"Ta không cứng miệng, ta thật sự không làm."

"Có chứng cứ vật chứng mà ngươi còn không nhận." Mã Cảnh Ba dừng một chút, tiếp tục nói, "Thế chúng ta nói về nhân chứng, ngươi biết Lý Đông Chí không?"

"Không biết."

"Ngươi không biết hắn, nhưng hắn biết ngươi. Khi hắn vượt ngục bị điện giật, đang nằm điều trị trong bệnh viện, hôm

qua ta đã gặp hắn. Hắn nói nhiều về ngươi và biết rõ mối quan hệ giữa ngươi và Chu Vi Siêu, có sự chỉ điểm của hắn cộng thêm DNA, đủ để buộc tội ngươi."

Thi Đạt nghe xong, sững sờ hồi lâu, mồ hôi trên trán túa ra, chảy dài xuống thái dương.

Mã Cảnh Ba nghiêm giọng, "Thi Đạt, ta đã cho ngươi cơ hội giảm án, ngươi đừng ngoan cố nữa!"

"Cảnh sát, ta thấy khó chịu, ta cảm thấy khó thở."

Giang Dương nhếch miệng, hỏi vặn, "Khó chịu thế nào, nói rõ xem?"

Thi Đạt thở hổn hển, ôm ngực, "Ta thấy nghẹn, khó thở, ta chóng mặt, ta không chịu nổi nữa, ta cần nghỉ ngơi."

Hàn Bân liếc nhìn Mã Cảnh Ba, người kia khẽ gật đầu.

Dù cả hai đều biết Thi Đạt có thể đang giả vờ, nhưng quy định của cảnh sát là phải tuân theo. Nếu không, nếu Thi Đạt thực sự gặp vấn đề sức khỏe, hai người bọn họ sẽ phải chịu trách nhiệm.

Mã Cảnh Ba hỏi thăm, "Khó chịu lắm không? Cần gọi bác sĩ không?"

Thi Đạt yếu ớt đáp, "Tạm thời không cần, ta chỉ muốn nghỉ ngơi một chút, cơ thể hơi suy yếu."

"Giang Dương, đưa hắn xuống nghỉ ngơi, bảo cảnh sát theo dõi chú ý. Nếu tình trạng nghiêm trọng lập tức gọi bác sĩ."

"Biết rồi." Giang Dương đáp có chút miễn cưỡng, rõ ràng hắn cũng cảm thấy đối phương đang giả bệnh.

Hàn Bân ra khỏi phòng thẩm vấn, vẫn cảm thấy bực bội, như thể một cú đấm đánh vào bông.

Nhân chứng và vật chứng đều đã trình bày, Hàn Bân cảm nhận được, Thi Đạt đã không chịu nổi, nội tâm bắt đầu dao động. Nghĩ rằng chỉ cần thêm chút áp lực, đối phương sẽ nhận tội.

Ai ngờ đối phương lại giở trò như vậy.

Mã Cảnh Ba đưa cho Hàn Bân một điếu thuốc, "Thu dọn đi, theo ta đến một nơi."

Hàn Bân lấy bật lửa ra, trước châm thuốc cho Mã Cảnh Ba, "Đi đâu?"

"Đến bệnh viện."

"Đến đó làm gì…" Chưa kịp nói hết câu, Hàn Bân đã hiểu ra, hỏi, "Đi gặp Lý Đông Chí."

"Đúng, lên xe rồi nói."

"Có cần gọi thêm người không?"

"Không cần, bệnh viện có quy định, không cho vào nhiều người, bọn họ đi cũng chỉ đứng ngoài."

Hàn Bân quay lại văn phòng, lấy thiết bị đi ngoài, sau đó lái xe cùng Mã Cảnh Ba đến bệnh viện.

Trên xe, Hàn Bân không nhịn được hỏi, "Đội trưởng, tình hình Lý Đông Chí thế nào?"

"Bệnh tình đã được kiểm soát, nhưng vẫn có nguy cơ nhiễm trùng, mỗi lần lấy lời khai không quá nửa giờ, không được nói những lời kích động, nói thẳng ra… chúng ta chỉ có thể dùng lý lẽ thuyết phục."

Hàn Bân nhớ đến Thi Đạt, cười nói, "Lại thêm một đại gia."

"Ai bảo không phải, ngươi không thấy, khi ta và đội trưởng gặp Lý Đông Chí, hắn kiêu ngạo đến mức nào, chúng ta nói cả

buổi, hắn không thèm nhấc mắt. Sau đó nói mãi hắn cũng không thèm trả lời, hỏi hắn về người tiếp ứng bên ngoài thì bắt đầu giả ngốc."

"Chỉ cần giả ngốc nửa giờ, chúng ta phải dừng thẩm vấn, chẳng thể làm gì được hắn."

Hàn Bân nghĩ ra, "Thế ngài vừa nãy đang lừa Thi Đạt."

"Vì vậy mà Thi Đạt 'bệnh' rất đúng lúc, chúng ta có thể nhân cơ hội này lấy lời khai từ Lý Đông Chí, khi có chứng cứ từ Lý Đông Chí, Thi Đạt sẽ không chịu nổi lâu."

Hàn Bân hỏi ngược lại, "Ngài muốn dùng Thi Đạt để gây áp lực lên Lý Đông Chí?"

Mã Cảnh Ba gật đầu, "Ta đã nói chuyện với Lý Đông Chí, theo phân tích của ta, hắn không thực sự muốn đối đầu với cảnh sát. Hắn không chịu khai Thi Đạt có thể do hai lý do, thứ nhất là quan hệ giữa hắn và Thi Đạt rất thân thiết, nên bản năng muốn bảo vệ đối phương."

"Nhưng theo chứng cứ hiện tại, hai người không có liên hệ gì, dù có quen biết cũng không thể có mối quan hệ sâu đậm như vậy."

"Lý do thứ hai là, Thi Đạt đã hứa hẹn với Lý Đông Chí lợi ích, nên Lý Đông Chí mới đồng ý giúp hắn chịu tội."

Bây giờ Thi Đạt đã bị cảnh sát bắt, dù có hứa hẹn gì với Lý Đông Chí cũng không thể thực hiện được.

Lý Đông Chí cũng không còn lý do để chịu tội thay hắn.

Hàn Bân gật đầu, cũng đồng ý với phân tích của Mã Cảnh Ba, Lý Đông Chí và Thi Đạt giống như hai con cào cào trên cùng một sợi dây, chỉ cần một người khai, người còn lại cũng không thoát.

Nói chuyện giữa chừng, xe đã đến Bệnh viện Thành phố Cầm Đảo, Hàn Bân cũng lần đầu đến bệnh viện này, trước đây hắn cũng không biết, bệnh viện này còn điều trị cho trọng phạm.

Chương 876: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lên tầng 9, Hàn Bân đi giày bảo hộ và mặc đồ bảo hộ vào phòng bệnh, gặp Lý Đông Chí đang nằm trên giường.

Chà, quấn kín như xác ướp, nếu không phải Mã Cảnh Ba dẫn đi, Hàn Bân cũng không nhận ra đối phương.

Hai người vào phòng bệnh, Lý Đông Chí chỉ liếc nhìn một cái, rồi không có bất kỳ hành động nào.

Như thể Hàn Bân và Mã Cảnh Ba không hề liên quan đến hắn.

Mã Cảnh Ba ngồi lên ghế bên giường bệnh, quan sát Lý Đông Chí một hồi, "Lý Đông Chí, đêm qua nghỉ ngơi thế nào?"

Lý Đông Chí không nhấc mắt, như thể không nghe thấy.

Mã Cảnh Ba cười, nói với Hàn Bân bên cạnh, "Nhìn xem, cái vẻ kiêu ngạo này."

Hàn Bân cười đáp, "Ta nghe nói nhiều nam nhân bề ngoài tỏ ra mạnh mẽ, nhưng trong lòng lại là một tiểu công chúa. Trước đây ta còn không tin, hôm nay coi như chứng kiến."

"Phì!" Lý Đông Chí chỉ trả lời một chữ, nhưng đã rõ ràng thể hiện cảm xúc của mình.

Tuy nhiên, khi nói chữ này, hắn dùng sức hơi quá, làm động vết thương, đau đớn đến mức nghiến răng kêu lên, "Ái da…"

“Lý Đông Chí, mục đích hôm nay ta đến, ngươi chắc rõ, thời gian có hạn ta không nói nhiều, chỉ muốn nói với ngươi một điều, Thi Đạt đã bị bắt.”

“Các ngươi…” Lý Đông Chí từ từ quay đầu, thở dài, “Nếu các ngươi đã bắt hắn, sao còn tìm ta, vụ vượt ngục đều do hắn và Chu Vi Siêu lên kế hoạch, hắn chắc chắn biết rõ hơn ta.”

Mã Cảnh Ba nghiêm túc nói, “Hắn là hắn, ngươi là ngươi, cảnh sát chúng ta không phải là người không tình lý, cũng muốn cho ngươi một cơ hội để lập công chuộc tội, giảm án.”

“Cảm ơn.” Lý Đông Chí không chút chân thành, thậm chí có phần mỉa mai.

Mã Cảnh Ba không để ý thái độ của đối phương, tiếp tục khuyên, “Thi Đạt đã bị bắt, bất kể hắn đã hứa gì với ngươi, đều không còn giá trị. Ngươi không cần thay hắn chịu tội, tích cực hợp tác với cảnh sát, tranh thủ cơ hội lập công chuộc tội, đó là điều ngươi nên làm.”

“Còn ý nghĩa gì nữa?” Lý Đông Chí cười nhạt, không rõ là trả lời Mã Cảnh Ba hay tự nói với mình.

“Vấn đề này quá lớn, ta không thể trả lời, ngươi có thể tự suy nghĩ. Nhưng trước khi nghĩ ra, ngươi ít nhất phải có lựa chọn, nếu thái độ nhận tội của ngươi không tốt, tòa án rất có thể không chấp nhận lời khai của ngươi, ngươi có thể bị tử hình vì vụ vượt ngục, đến lúc đó ngươi sẽ không có lựa chọn.”

“Nếu ta đã nghĩ rõ ràng thì sao?”

“Không phải ta coi thường ngươi, mà đa số người đều không hiểu ý nghĩa của cuộc sống, nếu ngươi thật sự hiểu, cũng không đến mức này.”

“Vậy ngươi thì sao, cảnh sát, ngươi hiểu rõ chưa?”

Mã Cảnh Ba im lặng một lúc, dường như bị đối phương hỏi khó, một lát sau đáp, "Chính vì chưa hiểu rõ, ta mới phải cố gắng sống."

"Haha…" Lý Đông Chí cười, "Đừng đổ nước gà cho ta, không có hứng thú."

"Vậy ngươi dùng phần đời còn lại suy nghĩ điều gì có hứng thú, dù ngươi bị giam trong tù, tư duy của ngươi vẫn tự do, và so với người ngoài, ngươi có nhiều thời gian hơn, có lẽ có thể hiểu ra ý nghĩa của cuộc sống."

"Không chân thành, nói nhiều như vậy, ngươi chỉ muốn thuyết phục ta hợp tác với cảnh sát, tranh thủ cơ hội lập công chuộc tội."

Mã Cảnh Ba nói, "Mục đích của ta không quan trọng, quan trọng là ngươi làm theo cách của ta, có lợi cho ngươi và ta."

Lý Đông Chí do dự một hồi, dường như vẫn chưa quyết định, chuyển đề tài, "Các ngươi làm sao tra ra Thi Đạt?"

Hàn Bân trả lời, "Thi Đạt gian xảo, tàn nhẫn hơn ngươi tưởng, hắn giúp Chu Vi Siêu vượt ngục thật ra để giết hắn. Đồng thời, người từng giúp Chu Vi Siêu vượt ngục cũng bị Thi Đạt giết. Chỉ cần giết người sẽ để lại chứng cứ, sớm muộn gì cũng sẽ tra ra hắn."

"Đã có chứng cứ, các ngươi còn muốn ta khai gì?"

"Rất đơn giản, ngươi chỉ cần kể lại vụ án, đừng nói dối cảnh sát, nếu không, lời khai của ngươi sẽ bị nghi ngờ."

"Chỉ cần ta nói, các ngươi sẽ không làm phiền ta nữa chứ?"

"Chúng ta còn nhiều vụ án phải điều tra, bận rộn lắm."

Lý Đông Chí thở dài, từ từ nói, "Các ngươi không bắt nhầm người, Thi Đạt chính là kẻ giúp Chu Vi Siêu vượt ngục.

Ta tuy chưa gặp hắn, nhưng biết rõ về hắn, hắn là chủ Công ty thực phẩm Thế An, nghe nói làm ăn khá lớn.”

Hàn Bân tiếp lời, “Chu Vi Siêu bảo ngươi liên hệ với Thi Đạt?”

“Đúng, ta là người tính tình hoạt bát, trong tù thì ngày dài như năm, ta than thở không ít lần, mấy lần bị Chu Vi Siêu nghe thấy. Sau đó hắn chủ động tiếp cận ta, cũng nói vài lời tương tự, tiếp xúc lâu, hiểu được ý nhau, rồi hắn tiết lộ kế hoạch vượt ngục, hắn muốn ta giúp.”

“Ban đầu ta vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi, nhưng nhiều hơn là phấn khích. Ta muốn ra ngoài, ta không muốn ở tù nữa. Dù cơ hội thành công không cao, ta vẫn muốn thử, không muốn tuổi trẻ trôi qua trong tù.”

“Sau đó, Chu Vi Siêu nói rõ kế hoạch vượt ngục, hắn muốn ta khi thăm nuôi, nhờ người nhà liên lạc với Thi Đạt, thông qua Thi Đạt để thoát ra.”

“Ta hiểu rõ cha ta, ông cả đời không làm việc xấu, ban đầu ta nghĩ ông sẽ từ chối, không ngờ ông lại đồng ý. Ông tìm được Thi Đạt theo chỉ dẫn của ta, và luôn giúp chúng ta truyền tin, những việc sau các ngươi đều biết rồi.”

Hàn Bân hỏi, “Sao Chu Vi Siêu không nhờ người nhà truyền tin mà lại nhờ cha ngươi?”

“Hắn nói đã nói với người nhà, nhưng họ không đồng ý, nên mới mời ta tham gia, thật giả thì ta không rõ.”

Chương 877: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Về Thi Đạt, hắn còn nói gì với ngươi?"

"Ta chủ động hỏi, hỏi hắn về Thi Đạt có đáng tin không, hắn nói không vấn đề, còn nói khi giết Lâm Thu Vân là do Thi Đạt chỉ đạo, chỉ là hắn nghĩa khí không khai ra. Hắn còn nói anh em phải tương trợ, nếu Thi Đạt không giữ nghĩa khí, thì đừng trách hắn."

"Còn cười nói, hắn và Thi Đạt sớm muộn gì cũng gặp lại, hoặc ngoài tù, hoặc trong tù."

"Chu Vi Siêu có nói Thi Đạt trả bao nhiêu tiền không?"

"Hình như là năm trăm nghìn."

"Tiền cất ở đâu?"

Lý Đông Chí cười nhạt, "Hắn không ngốc, sao nói cho ta biết."

"Hắn có nói tại sao Thi Đạt giết Lâm Thu Vân không?"

"Không."

Mã Cảnh Ba xen vào, hỏi, "Trước đây ta hỏi, sao ngươi không khai Thi Đạt?"

"Thi Đạt từng nói với cha ta, nếu vượt ngục thất bại, hy vọng chúng ta đừng khai hắn, hắn sẽ bồi thường, cho cha ta ba trăm nghìn tiền dưỡng lão."

"Cha ta già rồi, cả đời ta chưa báo hiếu, ta nghĩ dù sao cũng chết, trước khi chết kiếm chút tiền cho cha dưỡng lão, nửa đời

còn lại sống an nhàn.”

“Không ngờ, thằng chó đẻ lại bất cẩn bị các ngươi bắt, làm lão tử cả đời không báo hiếu được.”

Mã Cảnh Ba cảm thấy vô lý, cách báo hiếu của Lý Đông Chí thật kỳ lạ.

Hàn Bân lắc đầu, cảm thán, “Lý Đông Chí, ta đã tiếp xúc với cha ngươi, ta đoán được tâm tư ông, ông chỉ quan tâm đến ngươi. Nếu ngươi dùng cách này kiếm tiền dưỡng lão cho ông.”

“Chưa nói đến việc ông có nhận được tiền hay không, dù nhận được ông cũng không tiêu.”

“Ngươi gọi là hiếu thảo, chỉ là để thỏa mãn ngươi, mang lại nhiều tổn thương hơn cho cha ngươi, đây không phải là hiếu thật sự.”

Do sức khỏe của Lý Đông Chí, thẩm vấn không kéo dài.

Lý Đông Chí là một trong hai người vượt ngục, hắn chịu khai có ý nghĩa rất lớn.

Lý Đông Chí đồng ý ra mặt chỉ điểm Thi Đạt, với hắn là cơ hội giảm án, với Thi Đạt là đòn chí mạng.

Hai người rời bệnh viện đã hơn 12 giờ trưa, trên đường tìm một nhà hàng khá tốt để ăn trước khi về cục.

Nhà hàng không lớn, chỉ khoảng hơn trăm mét vuông, món ăn đơn giản, mì dao cắt, sườn sốt, salad trộn.

Hai người gọi một phần sườn sốt lớn, một đĩa salad, hai bát mì dao cắt.

Lúc này nếu có thêm chai bia lạnh thì thật tuyệt.

Chỉ tiếc trong giờ làm không thể uống bia, hơi tiếc một chút.

Mã Cảnh Ba cầm một miếng sườn sốt, cắn một miếng, ngon miệng không dừng được, ăn hết một miếng lau tay mới nói, "Ngon, đến đúng chỗ rồi."

Hàn Bân ăn đầy miệng, nói không rõ, "Ta tra trên mạng, đánh giá tốt, lại tiện đường."

"Lý Đông Chí đã ổn, hôm nay chúng ta tranh thủ lấy khẩu cung của Thi Đạt, vụ án coi như phá xong." Mã Cảnh Ba liếc xung quanh, nói nhỏ, "Vụ này trên dưới đều rất quan tâm, kết án sớm, mọi người đều nhẹ nhõm."

"Được, về đến cục, ta sẽ thăm dò Thi Đạt, xem bệnh của hắn khỏi chưa." Hàn Bân đáp, rồi như nhớ ra gì đó, nói,

"Lý Đông Chí biết người tiếp ứng là Thi Đạt, nhưng không trực tiếp tiếp xúc với đối phương, cũng chưa gặp Thi Đạt. Người liên lạc với Thi Đạt là cha hắn Lý Hồng Sơn."

"Trước đây Lý Hồng Sơn không chịu khai, vì muốn để cơ hội lập công giảm án cho con trai, giờ Lý Đông Chí đã khai. Lý Hồng Sơn cũng không cần tiếp tục chịu tội."

Mã Cảnh Ba uống một ngụm canh, hỏi lại, "Ngươi định thẩm vấn Lý Hồng Sơn trước, rồi mới thẩm vấn Thi Đạt?"

Hàn Bân xua tay, "Lý Hồng Sơn không vấn đề gì, ta nghĩ để Lý Cầm đi, trước đây Lý Cầm vẫn nói chuyện tốt với ông ta, không ai phù hợp hơn nàng."

"Ngươi tự sắp xếp." Mã Cảnh Ba buông một câu, tiếp tục ăn sườn.

"Ding ling ling…"

Lúc này, điện thoại của Hàn Bân vang lên, hắn lấy điện thoại ra, thấy hiện Lý Huy gọi.

"Mã đội, ngài ăn trước, ta ra nghe điện thoại."

“Đi đi.”

Hàn Bân ra khỏi nhà hàng, nhấn nút nghe, cười nói, “Tổ Trưởng Lý, tìm ta có việc gì?”

“Tổ trưởng Hàn, ngài dạo này bận gì mà lâu rồi không thấy mặt.”

“Làm gì nữa, điều tra án chứ gì.”

“Ngươi cũng điều tra vụ vượt ngục của Chu Vi Siêu à?”

Hàn Bân không trả lời thẳng, “Cục chỉ có bấy nhiêu người, ai đó phải điều tra chứ.”

“Không ngờ, còn có vụ án làm khó được Đại tổ trưởng Hàn.”

“Đừng nói nhảm, nói đi, tìm ta có việc gì.”

“Việc tốt.”

“Ngươi tìm ta có việc tốt gì?”

Lý Huy cười hì hì, giọng đầy đắc ý, “Mời ngươi uống rượu mừng được không?”

“Đừng nói nhảm, nói chính sự đi. Ta đang ăn cơm.”

“Bân Tử, ta nói thật, ta sắp kết hôn.”

“Thật không?”

“Thật hơn vàng.”

“Khi nào?”

“Cuối tháng sáu.”

“Trời, gấp thế, sao trước giờ không nghe ngươi nói, hai người mới quen chưa được một năm, sao gấp thế.”

“Cảm xúc không nói trước được, thấy hợp, ở bên nhau vui vẻ, đến tuổi kết hôn, còn gì phải do dự.”

“Tuyệt, ngươi lại vượt trước ta.”

“Phải thế chứ.” Lý Huy đổi giọng, “Được rồi, ngươi ăn cơm đi, lát ta gửi thiệp mời qua WeChat, có thời gian và địa chỉ cụ thể.”

“Chụp ảnh cưới chưa?”

“Mới chụp mấy ngày trước, chắc sắp có. Ta còn định mời ngươi làm phù rể, nhưng nghĩ lại thôi. Ngươi còn bận hơn ta, nhỡ khi cần lại bỏ ta, ta tìm ai thay thế.”

“Phù rể ta không chắc, nhưng có thời gian nhất định sẽ đến giúp.”

“Biết ngươi bận, không đến cũng không sao, ta hiểu, nhưng ngày cưới nhất định phải đến dự.”

Hàn Bân chắc chắn, “Nhất định.”

Chương 878: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Vậy nhé, ngươi bận trước đi, lát nói sau.” Lý Huy ngáp một cái than thở, “Mấy ngày nay ta cũng bận như điên, vừa công việc vừa chuẩn bị cưới.”

“Thật muốn bỏ hết mà nghỉ một ngày.”

Cúp máy, Hàn Bân vẫn cảm thấy khó tin, cuộc gọi quá bất ngờ, khiến hắn cảm thấy không thật.

……

Tiểu khu ký túc xá Khí Hóa Lỏng

Buổi chiều, 2 giờ.

Lý Cầm và Vương Tiêu đến nhà Lý Hồng Sơn, xung quanh nhà hắn luôn có cảnh sát giám sát. Những ngày gần đây, Lý Hồng Sơn rất ngoan ngoãn, không hề ra ngoài.

“Cộc cộc…” Lý Cầm gõ cửa.

“Cót két…” Cửa mở ra, Lý Đông Mai đứng ở cửa, khuôn mặt lộ vẻ ngạc nhiên, “Cảnh sát Lý, ngài đến đây làm gì?”

“Cha ngươi đâu? Ta muốn gặp hắn.”

“Cha ta ở trong phòng, ngài đi theo ta.” Lý Đông Mai bước vào nhà, như cố tình nhắc nhở cha mình, gọi to, “Cha, Cảnh sát Lý đến thăm ngài.”

Một lát sau, Lý Hồng Sơn chậm rãi bước ra từ phòng ngủ, thấy Lý Cầm và Vương Tiêu đứng trong phòng khách, hắn lịch sự nói, “Cảnh sát Lý, và đồng chí này nữa, mời ngồi.”

“Đông Mai, rót trà cho hai vị cảnh sát.”

“Cảnh sát Lý, ngài ngồi trước, ta đi đun nước.” Lý Đông Mai chào hỏi một tiếng, rồi đi vào bếp.

Lý Cầm ngồi xuống ghế sofa đối diện Lý Hồng Sơn, quan sát một lượt rồi cười nói, “Đại gia, ta thấy ngài trông khá hơn trước nhiều.”

“Ôi, không tốt thì có thể làm gì, sống được ngày nào hay ngày ấy thôi.”

Lý Cầm nói, “Ngài đừng nói thế, bây giờ điều kiện y tế tốt, sống đến hơn trăm tuổi nhiều lắm, ngài còn trẻ mà.”

Lý Hồng Sơn cũng là nghi phạm, theo lý Lý Cầm không cần phải lịch sự như vậy, nhưng Lý Hồng Sơn không giống người phạm tội bình thường, một là hắn đã lớn tuổi, hai là hắn có bệnh.

Trong trường hợp này, cảnh sát cũng khó xử lý, nếu quá nghiêm khắc mà cơ thể hắn có vấn đề gì, Lý Cầm cũng phải chịu trách nhiệm.

“Sống lâu thế làm gì, chỉ gây phiền phức cho người khác.” Lý Hồng Sơn lắc đầu, đổi giọng hỏi, “Cảnh sát Lý, ngài hôm nay đến có chuyện gì không?”

“Hôm nay ta đến để báo cho ngài một tin tốt. Con trai ngài, Lý Đông Chí, bệnh tình đã ổn định, và đang tích cực hợp tác điều tra với cảnh sát, đã giành được cơ hội giảm án.”

Lý Hồng Sơn ngẩn người, lộ vẻ vui mừng, “Thật không?”

“Tất nhiên là thật, chuyện này ta có thể lừa ngài sao?”

“Đông Chí ở đâu, ta muốn gặp hắn.”

“Hắn đang dưỡng bệnh ở bệnh viện, bây giờ không tiện gặp ngài.”

“Cảm ơn ngài đã cho ta biết tin tốt này, nghe thấy hắn không sao, ta yên tâm rồi.”

Vương Tiêu nghiêm nghị nói, “Lý Hồng Sơn, chúng ta hôm nay đến có hai mục đích, một là thông báo tình hình của Lý Đông Chí cho ngài, hai là hy vọng ngài tự thú tội, tranh thủ lập công giảm án.”

Vương Tiêu chính là người đóng vai nghiêm khắc, có những lời Lý Cầm không tiện nói, hắn sẽ nói.

Lý Cầm cũng khuyên nhủ, “Đúng rồi đại gia, Lý Đông Chí đã khai rồi, ngài không cần lo lắng nữa. Cũng có thể nói rõ tình hình của ngài cho cảnh sát, ta nhất định sẽ giúp ngài tranh thủ cơ hội lập công giảm án.”

Lý Hồng Sơn không nói ngay, nhìn Vương Tiêu rồi lại nhìn Lý Cầm, khuôn mặt lộ vẻ do dự.

Lý Đông Mai bước ra, giúp đỡ, “Cha, nếu anh trai đã khai rồi, thì ngài cũng nói đi, cảnh sát Lý đã đến đây, ngài còn do dự gì nữa.”

Lý Đông Mai đặt hai cốc nước xuống, lịch sự nói, “Cảnh sát Lý và đồng chí này, mời uống trà.”

“Cảm ơn.” Lý Cầm cầm cốc trà, nhấp một ngụm nhỏ, “Đại gia, ngài còn điều gì do dự, có thể nói với ta.”

“Cảnh sát Lý, ngài nói thật cho ta biết, Đông Chí thực sự đã khai rồi sao?” Lý Hồng Sơn đã sống hơn nửa đời người, cũng trải qua không ít chuyện, không dễ bị lừa.

Hắn không hoàn toàn tin lời Lý Cầm, lo lắng rằng Lý Cầm đang lừa hắn, sợ con trai chưa khai, nếu hắn khai trước, sẽ coi như phản bội con trai, thậm chí làm hỏng cơ hội lập công giảm án của con trai.

Lý Cầm nhìn thấu suy nghĩ của đối phương, nói, "Đại gia, ta thề với phù hiệu cảnh sát của mình, những gì ta vừa nói không có lời nào là nói dối."

Dù vậy, Lý Hồng Sơn vẫn không hoàn toàn tin tưởng, hỏi lại, "Vậy Lý Đông Chí đã nói gì với các ngươi? Có thể nói cho ta nghe một chút không?"

Lý Cầm suy nghĩ một lúc, nếu mình không nói gì, Lý Hồng Sơn có thể không hoàn toàn tin tưởng, cũng không sẵn lòng hợp tác với cảnh sát.

Cuối cùng, Lý Cầm quyết định tiết lộ một chút.

"Người lấy lời khai của Lý Đông Chí không phải là ta, nhưng ta cũng nghe nói một số tình hình, Lý Đông Chí thừa nhận đã thông qua ngài liên lạc với người bên ngoài nhà tù, và người đó chính là người hỗ trợ Chu Vi Siêu vượt ngục."

"Ngài nói người bên ngoài nhà tù đó tên là gì?"

"Thi Đạt."

"Còn nói gì nữa?"

"Ban đầu Lý Đông Chí cũng không muốn khai, sau đó qua sự thuyết phục của cảnh sát chúng ta, hắn mới nói ra sự thật. Thi Đạt từng hứa, nếu Lý Đông Chí không vượt ngục thành công, hy vọng hắn không khai ra mình. Đồng thời như bù đắp, sẽ cho ngài ba trăm nghìn tiền dưỡng lão."

"Lý Đông Chí muốn tỏ lòng hiếu thảo, nên ban đầu không muốn khai, sau đó chúng ta nói với hắn, điều ngài thực sự muốn không phải là tiền, mà là hy vọng hắn có thể tranh thủ cơ hội lập công giảm án."

"Nghe những lời này, Lý Đông Chí cảm động, cũng nghĩ rằng ngài chưa chắc đã để ý đến ba trăm nghìn tiền dưỡng lão

đó. Vì vậy đồng ý hợp tác với cảnh sát, cảnh sát cũng sẽ cung cấp một số chính sách giảm án.”

Chương 879: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Cảm ơn, cảm ơn các ngươi." Nghe Lý Cầm nói đến ba trăm nghìn tiền dưỡng lão, Lý Hồng Sơn hoàn toàn tin tưởng, vì ngoài con trai mình, hắn không nói với ai.

"Đại gia, bây giờ ngài tin rồi chứ, ta không lừa ngài."

"Ta tin rồi, ta sẵn lòng hợp tác với cảnh sát, thật xin lỗi, đã gây phiền phức cho các ngươi."

"Không sao, ngài bây giờ khai ra cũng không muộn."

"Khai ra, ta nói hết…" Nói đến đây, Lý Hồng Sơn ngập ngừng, ngại ngùng nói, "Cảnh sát Lý, ta lúc này cũng không biết bắt đầu từ đâu, hay là ngài hỏi đi."

"Ngươi và Thi Đạt liên lạc với nhau như thế nào?"

Lý Hồng Sơn hồi tưởng kỹ lưỡng, nói, "Chúng ta gặp nhau một lần, rất lâu rồi, chắc là năm ngoái. Sau đó, hắn cho ta một cái điện thoại, bảo ta sau này liên lạc với hắn bằng cái sim đó."

"Số của sim đó là gì?"

"Ta không biết, ta chỉ dùng sim đó khi liên lạc với Thi Đạt, hơn nữa ta cũng không rành, chưa bao giờ xem số của cái điện thoại đó."

"Điện thoại ở đâu?"

Lý Hồng Sơn nhún vai, "Mất rồi, ta đã xử lý rồi."

"Sao ngươi xử lý?"

"Ta bẻ sim, rồi ném vào nhà vệ sinh xả đi."

Lý Cầm nhíu mày, "Ngươi và Thi Đạt gặp nhau ở đâu?"

"Ở Quảng trường Hồng Tinh, hắn bảo ta đội mũ trắng, chúng ta gặp nhau, nói vài câu, hắn đưa ta một cái sim rồi đi."

"Nếu bây giờ ngươi thấy Thi Đạt, ngươi có nhận ra hắn không?"

Lý Hồng Sơn không do dự, "Ta có thể, ta không hồ đồ chút nào."

Lý Cầm ghi chú lại, "Nếu ta bảo ngươi ra làm chứng chống lại Lý Đông Chí, ngài sẵn lòng không?"

"Ta sẵn lòng, ta biết trước đây mình sai, ta sẵn lòng hợp tác với cảnh sát, coi như bù đắp lỗi lầm trước đây."

Lý Cầm hít một hơi sâu, thầm nghĩ, cuối cùng đã thuyết phục được Lý Hồng Sơn hợp tác, lần này cũng không uổng công đến.

Lý Hồng Sơn lộ vẻ muốn nói lại thôi, sau một lúc lâu, cắn răng, "Cảnh sát Lý, ta muốn nhờ ngài giúp một việc."

"Ngài nói đi."

Mắt Lý Hồng Sơn lóe lên một tia sáng, "Ta muốn gặp con trai, dù chỉ một lần."

Lý Cầm thở dài, lộ vẻ khó xử, "Điều này e rằng không dễ, một là vì Lý Đông Chí vẫn còn ở bệnh viện. Thứ hai, Lý Đông Chí từng có tiền án vượt ngục, và ngài lại là người truyền tin cho hắn."

"Vì vậy, để ngài thăm Lý Đông Chí là rất khó, nhất là ngài đã vào danh sách đen, gần như không thể cho ngài thăm Lý Đông Chí, rốt cuộc, có một thì có hai, không ai dám đảm bảo ngài sẽ không lần thứ hai hỗ trợ hắn vượt ngục."

Lý Hồng Sơn thở dài, “Cảnh sát Lý, ta biết ngài khó xử, nhưng vẫn muốn ngài nghĩ cách, sau chuyện này, ta thề trước trời, tuyệt đối không giúp hắn vượt ngục nữa.”

Lý Cầm nghiêm túc nói, “Đại gia, cảnh sát có quy định của cảnh sát, hy vọng ngài hiểu.”

Lý Hồng Sơn lộ vẻ chua xót, cảm thán, “Ta hiểu, nhưng ta vẫn không chấp nhận. Ta chỉ muốn nhìn thấy hắn, gặp hắn lần cuối, như vậy dù ta chết cũng không có gì hối tiếc.”

“Ta cũng muốn giúp ngài, nhưng ta không thể lừa ngài, khả năng nhà tù cho ngài thăm là bằng không, đoán chừng ngài đã vào danh sách đen rồi.”

Lý Hồng Sơn thở dài, trông uể oải, dường như già đi vài tuổi.

Lý Đông Mai đứng bên cạnh nói, “Cảnh sát Lý, nếu cha không thể thăm, vậy ta có thể thăm không, rồi chuyển lời tình hình của anh trai cho cha, như vậy cha cũng yên tâm, không phải lo lắng mỗi ngày.”

Lý Cầm suy nghĩ, đây cũng là một cách, nhưng xét đến tiền án của Lý Đông Chí và tình hình hiện tại, Lý Đông Mai muốn thăm nom cũng không dễ dàng…

Đội điều tra hình sự Thành phố Cầm Đảo, phòng thẩm vấn số ba.

Thi Đạt ủ rũ ngồi trên ghế thẩm vấn, vẻ mệt mỏi.

Phụ trách thẩm vấn vẫn là Mã Cảnh Ba, Hàn Bân, Giang Dương.

Mã Cảnh Ba quan sát đối phương một lượt, dùng giọng quan tâm nói, “Thi Đạt, sức khỏe khá hơn chưa?”

Dù là thật lòng hay khách sáo, nghe vẫn rất thân thiết.

“Khá hơn rồi, đồng chí cảnh sát, cảm ơn ngài đã quan tâm.”

“Nếu sức khỏe ngươi không có vấn đề gì, chúng ta tiếp tục thẩm vấn trước đó.”

Thi Đạt liếm đôi môi khô khốc, “Đồng chí cảnh sát, ta sẵn lòng hợp tác với các ngươi điều tra.”

Dù Thi Đạt có giả bệnh hay không, nhưng bộ mặt này hắn làm rất tốt, tất nhiên, cũng có thể nói hắn giả tạo, có mưu mô, nhưng trước tòa án, điều này thực sự hữu ích.

Mã Cảnh Ba xem lại ghi chép trước đó, “Sáng nay chúng ta nói đến Lý Đông Chí, bây giờ tiếp tục nói về hắn.”

“Ta hỏi lại lần nữa, ngươi có quen biết Lý Đông Chí không?”

Thi Đạt dứt khoát nói, “Không quen.”

“Vậy Lý Hồng Sơn thì sao?”

“Cũng không quen.”

“Nhưng hai cha con họ đều quen ngươi, còn nói ngươi chính là nghi phạm hỗ trợ Chu Vi Siêu vượt ngục, và chủ động yêu cầu làm chứng chống lại ngươi, điều này rất bất lợi cho ngươi, ngươi giải thích sao?”

Thi Đạt do dự một lúc nói, “Có thể là họ cố ý vu oan cho ta để giảm án.”

Hàn Bân cười, nói tiếp, “Thi Đạt, ta biết ngươi là người thông minh, nhưng ngươi cũng đừng coi cảnh sát là kẻ ngốc. Cha con Lý Hồng Sơn một người ở trong tù, một người ở ngoài tù, muốn gặp nhau cũng không dễ. Nếu ngươi không phải là người liên quan, họ cố ý vu oan ngươi làm gì. Hơn nữa, lời khai của hai người hoàn toàn khớp, tòa án sẽ chấp nhận lời khai của họ, hay tin lời của ngươi?”

“Trước đây ngươi làm sai, có thể dùng chút khôn vặt để chống đỡ, nhưng lần này không giống, lần này là vụ án giết người nghiêm trọng, cảnh sát sẽ điều tra đến cùng, ngươi tiếp tục dùng mưu mẹo nhỏ đó sẽ trở nên ngu ngốc.”

Chương 880: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhiều người có tâm lý muốn chiếm lợi, người đi trước đánh rơi một trăm đồng, ngươi nhặt được, nói là của mình. Dùng chút mánh khóe, khôn vặt có thể chiếm được một trăm đồng đó.

Nhưng nếu người khác đánh rơi một triệu, ngươi nhặt được, còn muốn chiếm làm của riêng, không dễ đâu. Dù ngươi có khéo miệng thế nào, người mất tiền cũng nhất định đòi lại.

Vì giữa hai điều này có một vấn đề chi phí, một khi con người tranh chấp sẽ xảy ra xung đột, vì một trăm đồng mà tranh chấp nhiều người sẽ thấy không đáng, nếu làm người khác bị thương còn không đủ tiền thuốc men, có khi còn phải bồi thường vài nghìn đồng, mắt nhắm mắt mở bỏ qua.

Nhưng một triệu thì khác, người ta chắc chắn sẽ tranh chấp đến cùng.

Nếu còn nghĩ rằng nói vài lời khôn khéo, lỳ lợm có thể chiếm được một triệu, ngươi mới là đại ngốc.

Khôn vặt cuối cùng không thể lên sân khấu lớn.

Thi Đạt gãi đầu, hít một hơi sâu, "Không làm chuyện đó, ngươi bảo ta sao nhận?"

Bằng chứng vụ án đã rất rõ ràng, nếu là nghi phạm bình thường có lẽ đã khai rồi, nhưng Thi Đạt vẫn không chịu nhận tội, Hàn Bân thấy ở hắn một kiểu vô lại, khiến người ta ghét.

Hàn Bân đổi giọng, "Vậy chúng ta đổi chủ đề, theo Lý Đông Chí nói ngươi từng hứa, nếu hành động vượt ngục thất bại, chỉ cần hắn không khai ngươi, ngươi sẽ cho cha hắn ba trăm nghìn tiền dưỡng lão, có chuyện này không."

Thi Đạt đan tay vào nhau, cúi đầu im lặng.

Dù Hàn Bân chỉ nói một câu, nhưng Thi Đạt nhận ra, Hàn Bân nói không phải giả, cha con Lý Hồng Sơn có lẽ thực sự đã khai, nếu không Hàn Bân không thể biết chuyện ba trăm nghìn đó.

Thi Đạt lắc đầu, "Đồng chí cảnh sát, ta bây giờ nói gì cũng vô ích, vì ngài trong lòng đã không tin ta bị vu oan."

"Không phải ta không tin, mà là thái độ của ngươi có vấn đề. Nếu ngươi nghĩ mình bị vu oan, nên chủ động hợp tác điều tra với cảnh sát, như vậy mới có thể minh oan cho ngươi, còn xem ngươi kìa. Gặp vấn đề quan trọng ngươi liền trốn tránh, không hợp tác với cảnh sát, làm sao chúng ta tin ngươi." Hàn Bân nghiêm giọng,

"Ta cũng muốn tin ngươi bị oan, nhưng bằng chứng cảnh sát đang nắm đã tạo thành chuỗi bằng chứng hoàn chỉnh, trừ khi ngươi có bằng chứng mới, chứng minh sự trong sạch của ngươi, nếu không, chờ đợi ngươi chỉ có tử hình."

Thi Đạt mồ hôi trán toát ra, đã có chút hoảng loạn, không màng đến hình tượng, dùng tay áo lau mồ hôi.

"Ta xin đính chính." Mã Cảnh Ba ngắt lời Hàn Bân, tiếp tục nói, "Nếu ngươi không thể chứng minh sự trong sạch, chỉ cần chủ động nhận tội, tích cực hợp tác điều tra với cảnh sát. Nếu tòa án thấy thái độ nhận tội của ngươi tốt, và tích cực bồi thường cho gia đình nạn nhân, vẫn có cơ hội lập công giảm án."

Thi Đạt hỏi lại, "Lập công giảm án nghĩa là sao, có phải là ta sẽ không bị tử hình?"

Dù là ai đối diện với vấn đề sinh tử, cũng không thể mãi bình tĩnh, Thi Đạt cũng vậy.

Mã Cảnh Ba nói, "Xử sao là việc của thẩm phán, chúng ta chỉ căn cứ vào thái độ nhận tội của ngươi để đưa ra chính sách giảm án tương ứng, ngươi càng hợp tác điều tra, cơ hội được giảm án càng lớn. Ngươi là người thông minh, ta tin ngươi hiểu."

Thi Đạt mặt lộ vẻ do dự, ngập ngừng một lúc lâu, nói, "Ta có chút mệt, có lẽ chưa khỏe hẳn, có thể để sau hãy lấy lời khai."

Thấy Thi Đạt lại giở trò cũ, Giang Dương đập bàn quát, "Thi Đạt, ngươi từ sáng đến giờ chưa đi mấy bước, còn dám nói mệt. Chúng ta vừa nói là đàn gảy tai trâu sao? Đây là thái độ của ngươi à."

"Nếu ngươi vẫn giữ thái độ chống đối với cảnh sát, chờ ngươi chỉ có tử hình."

Mã Cảnh Ba không lộ cảm xúc, nhưng trong lòng rất đồng ý với lời của Giang Dương, cấp trên thúc giục rất gắt, hy vọng Mã Cảnh Ba sớm phá án.

Cảnh sát đã nắm đủ bằng chứng, Thi Đạt còn trốn tránh, động một chút là lấy sức khỏe ra nói, khiến người ta có cảm giác một quyền đánh vào bông.

Dù trong lòng nghĩ thế nào, Mã Cảnh Ba vẫn phải diễn theo kịch bản, hắn là người đóng vai khuyên nhủ, một người đánh, một người kéo, như vậy mới không làm hỏng vở kịch.

Chuyện này phương pháp đơn giản, người sáng mắt cũng thấy, nhưng rất hữu dụng.

“Giang Dương, nói ít thôi.” Mã Cảnh Ba vẫy tay, lại nhìn Thi Đạt, khuyên, “Trốn tránh không phải cách, ngươi khai càng muộn vấn đề càng nghiêm trọng, cảnh sát đã nắm bằng chứng chi tiết, bây giờ cần thái độ nhận tội của ngươi.”

“Ngươi tiếp tục trì hoãn chỉ để lại ấn tượng xấu cho cảnh sát, thậm chí cuối cùng chúng ta cũng không giúp được ngươi. Đồng chí của chúng ta nói tuy khó nghe, nhưng thuốc đắng dã tật, ngươi đừng có thái độ chống đối cảnh sát, chúng ta đang giúp ngươi.”

“Ngươi bây giờ không hợp tác với cảnh sát, lên tòa án hối hận cũng muộn.”

Thi Đạt im lặng, cúi đầu, hai tay ôm mặt, “Ta muốn hút một điếu thuốc.”

Mã Cảnh Ba gật đầu.

Giang Dương đi qua, châm một điếu thuốc đưa cho hắn.

“Cảm ơn.” Thi Đạt nhận lấy, hút vài hơi, hút hết một điếu vẫn không thấy thoải mái, lại xin thêm một điếu.

Thi Đạt liên tiếp hút ba điếu, phòng thẩm vấn nhỏ đã đầy khói.

Thi Đạt dập tắt đầu thuốc, lộ vẻ quyết tâm, dường như đã nghĩ thông, “Đồng chí cảnh sát, ta sẵn lòng hợp tác với các ngươi, nói rõ sự tình.”

Chương 881: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mã Cảnh Ba thừa thắng xông lên, "Thi Đạt, ngươi có hỗ trợ Chu Vi Siêu vượt ngục không?"

Thi Đạt hít một hơi sâu, "Ta không."

Mã Cảnh Ba nhíu mày, "Vậy ngươi có quen Chu Vi Siêu không?"

"Ta nghe về vụ vượt ngục của hắn, nhưng chưa gặp hắn."

"Ngươi có quen Lý Đông Chí và Lý Hồng Sơn không?"

Thi Đạt cười, "Nghe chưa nghe nói qua."

Ba lần ba phủ nhận.

Sắc mặt Mã Cảnh Ba khó coi, Thi Đạt không phải nhận tội, mà là muốn chết cũng không nhận…

"Rầm!" Giang Dương đập bàn, giận dữ nhìn đối phương, "Thi Đạt, chúng ta đã cho ngươi cơ hội, ngươi đừng cố chấp."

"Đồng chí cảnh sát, ta nói thật, ngài đừng dọa ta, ta nhát gan."

Giang Dương hừ một tiếng, đưa ra một chứng cứ khác, "Thi Đạt, chúng ta đã điều tra ở công ty quản lý, tối ngày chín tháng sáu ngươi không ở nhà, bằng chứng ngoại phạm của ngươi là giả, ngươi đã đi đâu?"

"Ta không nhớ rõ."

"Ngươi trên tòa cũng nói vậy, ngươi nghĩ thẩm phán sẽ tin? Ngươi trước đây nói là ở nhà cùng vợ kỷ niệm ngày cưới."

“Ta nói dối, quan hệ của ta và vợ không tốt như vậy. Hơn nữa, già rồi còn gì để kỷ niệm.”

“Một câu nói dối, không giải thích được hành tung của ngươi. Ngươi thực sự không nhớ, có thể nói với cảnh sát, sao lại lừa cảnh sát.”

Thi Đạt nhún vai, “Ta không cố ý lừa các ngươi, chỉ là sợ, sợ nói không nhớ, các ngươi sẽ nghi ngờ ta, như bây giờ.”

Hàn Bân lạnh lùng nói, “Vậy ngươi nghĩ kỹ, tối đó ngươi đã đi đâu?”

Thi Đạt lắc đầu, “Ta bây giờ đầu óc rất rối, lần đầu đến sở cảnh sát, rất sợ hãi, cái gì cũng không nhớ.”

Hàn Bân hừ, “Ý ngươi là nói, thả ngươi ra, ngươi sẽ nhớ?”

Thi Đạt lộ vẻ uất ức, lắc tay bị còng, “Đồng chí cảnh sát, các ngươi thực sự bắt nhầm người, ta bị oan, các ngươi vốn nên thả ta.”

Mã Cảnh Ba thở dài, “Thi Đạt, chúng ta bây giờ nắm đủ bằng chứng để kết tội ngươi, đây là cơ hội cuối cùng của ngươi, đừng cố chấp nữa.”

“A… đồng chí cảnh sát, ta khó thở, tim đập thình thịch, ta khó chịu quá…” Thi Đạt dùng lực ôm ngực, khuôn mặt lộ vẻ đau đớn.

Sắc mặt ba người Hàn Bân đều khó coi.

“A…” Thi Đạt kêu to hơn, trực tiếp nằm gục xuống ghế, “Ta không ổn rồi, ta khó chịu, ta cần gặp bác sĩ…”

Sắc mặt Mã Cảnh Ba tối lại, “Đưa hắn ra ngoài, để bác sĩ khám cho hắn.”

“Vâng.” Giang Dương giọng thấp, dù trong lòng nghĩ gì, vẫn phải làm đúng quy định.

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Mã Cảnh Ba cũng châm một điếu thuốc, hít vài hơi, nói với Hàn Bân bên cạnh, "Chúng ta phải chuẩn bị hai tay, Thi Đạt có lẽ sẽ chết cũng không nhận."

"Chúng ta có đủ chứng cứ để kết tội không lời khai." Hàn Bân giọng chắc chắn, nhưng vẻ mặt không nhẹ nhõm, kết tội không lời khai thủ tục rườm rà hơn nhiều, nếu không phải bất đắc dĩ, cảnh sát vẫn hy vọng phạm nhân tự nhận tội.

Lời khai của phạm nhân là chứng cứ cực kỳ quan trọng.

Mã Cảnh Ba thở ra một hơi khói, "Hừ, Thi Đạt này rất gây phiền phức, lại phải bận rộn rồi."

Hàn Bân phỏng đoán, "Hắn có thể còn giữ tâm lý cầu may, không nhận rõ tình hình hiện tại, nghĩ rằng có thể thoát tội. Có nên đưa ra một số chứng cứ thực để hắn hết hy vọng."

"Nếu là như ngươi đoán, hắn còn giữ tâm lý cầu may, có lẽ tiếp tục thẩm vấn hắn còn có thể nhận tội." Mã Cảnh Ba thở dài, dập tắt điếu thuốc, "Ta sợ là, hắn rất rõ tình hình hiện tại, biết dù nhận tội, cũng sẽ bị tử hình. Vậy thì thà chết cũng không nhận, may ra gặp được một thẩm phán 'nhân từ', có thể thoát chết."

Hàn Bân hiểu ý Mã Cảnh Ba, Thi Đạt giết ba người, nếu không có lý do đặc biệt, khả năng hắn bị tử hình rất lớn, dù bây giờ hắn hợp tác với cảnh sát nhận tội, vẫn có thể bị tử hình.

Thà chết cũng không nhận.

Dù sao cũng là chết, chi bằng đánh cược, không chừng thoát được.

Nếu thực sự giữ suy nghĩ này, thẩm vấn sau sẽ rất khó khăn.

Mã Cảnh Ba xoa mũi, tiếp tục nói, "Ngươi hiểu ý ta, ngày mai tiếp tục thẩm vấn. Nhưng cũng phải chuẩn bị kết tội không lời khai."

Hàn Bân gật đầu, "Hiểu rồi."

"Ta đi báo cáo với đội trưởng, ngươi có muốn đi cùng không?"

Hàn Bân cười khổ, "Ta không đi."

Thi Đạt không nhận tội, vụ án không thể coi là kết thúc, Mã Cảnh Ba không muốn đi, đi cũng không có gì tốt, chỉ là Đinh Tích Phong đang chờ kết quả, là người phụ trách đội hai, hắn không có lựa chọn.

Sáng hôm sau, kết quả kiểm tra sức khỏe của Thi Đạt đã có, hắn khỏe mạnh, không có vấn đề gì.

Điều này như cho Hàn Bân và mọi người một lớp bảo hiểm.

Những ngày sau đó, đội hai của đội điều tra hình sự thành phố tiếp tục thẩm vấn Thi Đạt.

Buổi sáng, Hàn Bân dẫn người thẩm vấn, buổi chiều Mã Cảnh Ba dẫn người thẩm vấn.

Buổi tối, có khi còn có thẩm vấn đột xuất.

Dù chứng cứ Thi Đạt giết người đã rất rõ ràng, nhưng hắn vẫn không chịu nhận tội.

Đinh Tích Phong không ngồi yên được, cũng tham gia thẩm vấn, dù hắn có kinh nghiệm thẩm vấn phong phú, vẫn không thể mở miệng Thi Đạt.

Đến mức này, khả năng Thi Đạt nhận tội đã không còn nhiều, rõ ràng hắn hiểu, tội của hắn quá nặng, liên tiếp ba vụ

giết người, dù thái độ nhận tội của hắn tốt thế nào, chỉ cần nhận tội, cuối cùng cũng bị tòa án tuyên tử hình.

Chương 882: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thà chết cũng không nhận.

Hắn đã quyết tâm như vậy, không phải kỹ thuật thẩm vấn có thể thay đổi được.

Cảnh sát cũng chuẩn bị hai tay, Thi Đạt mãi không chịu nhận tội, Hàn Bân và mọi người bắt tay vào chuẩn bị kết tội không lời khai.

Các loại thủ tục, các loại con dấu, các loại chữ ký, đội hai bận rộn suốt một tuần, qua sự kiểm tra kỹ lưỡng của Mã Cảnh Ba và Đinh Tích Phong, mới chuyển giao cho viện kiểm sát.

Tối hôm đó, Hàn Bân mời mọi người ăn tại Nhà hàng Tứ Quý, coi như mừng kết án.

Tan làm, Hàn Bân và mọi người lái xe đến Nhà hàng Tứ Quý, ngoài các thành viên nhóm một, Hàn Bân còn mời Mã Cảnh Ba và Đinh Tích Phong, nhưng hai đội trưởng đều có việc, từ chối.

Như vậy cũng tốt, không có lãnh đạo, mọi người cũng thoải mái hơn.

Món chính hôm nay do Vương Đình tự tay chuẩn bị, rất phong phú.

Món chính là thịt nướng, còn có bạch tuộc nướng, bánh khoai tây, salad rau quả và các món phụ, kèm bia lạnh, thật đã.

Vài ly bia xuống bụng, bàn ăn cũng nhộn nhịp hẳn lên, mọi người nói chuyện rôm rả, không thể không nhắc đến vụ án lần

này.

Bao Tinh đặt cốc bia xuống, mặt hơi đỏ, phàn nàn, "Vụ án lần này làm thật u ám, chúng ta bận rộn bao lâu, lão Thi Đạt kia vẫn không chịu nhận."

"Ngươi tưởng là đóng phim à, vụ nào cũng suôn sẻ, nhân vật chính tỏa khí thế, đưa bằng chứng ra, nghi phạm liền ngoan ngoãn nhận tội." Vương Tiêu lau miệng, giọng như người từng trải nói, "Chỉ có thể nói ngươi gặp ít vụ, vài năm nữa, ngươi sẽ thấy quen thôi."

Hoàng Khiết Khiết cũng tham gia vụ án, nhưng không hiểu rõ chi tiết, hỏi, "Vậy rốt cuộc Thi Đạt giết người vì sao?"

"Hắn không nhận tội, sao lại nói lý do giết người." Hàn Bân hừ một tiếng, đặt đũa xuống, tiếp tục nói, "Nhưng qua thời gian thẩm vấn này, sắp xếp lại vụ án, ta và đội trưởng Mã thường bàn bạc, cũng đại khái phân tích được lý do giết người của hắn."

"Lý do gì?" Hoàng Khiết Khiết như đứa trẻ tò mò, mắt mở to.

Hàn Bân uống một ngụm bia, phân tích, "Nói đến nguồn gốc vụ án này, phải bắt đầu từ vụ Lâm Thu Vân năm đó."

"Năm đó, Lâm Thu Vân sẩy thai bị tổn thương không nhỏ, đổ hết mọi chuyện lên đầu ông chủ Nhà hàng Tiểu Mục Đồng, Quách Hiểu Sơn, khiến chuỗi nhà hàng của Quách Hiểu Sơn phá sản."

"Trong thời gian này, Quách Hiểu Sơn cũng phản kích lại, ví dụ thu thập thông tin bẩn của Công ty thực phẩm Thế An để đe dọa Lâm Thu Vân dừng tay."

"Quách Hiểu Sơn cũng nói một số lời quá khích, ví dụ, Lâm Thu Vân sẩy thai là do báo ứng, người ngoài sáng suốt, người trong u mê, Lâm Thu Vân rất có thể đã nghe vào lòng."

“Lâm Thu Vân là giám đốc nhà máy thực phẩm Thế An, rất rõ ràng về nguyên liệu thực phẩm của nhà máy, có lẽ nàng vốn đã áy náy, điều này khiến nàng càng tin rằng sẩy thai là do báo ứng.”

“Sau đó, Lâm Thu Vân rất có thể đề nghị Thi Đạt, hy vọng hắn sau này không sử dụng nguyên liệu kém chất lượng sản xuất thực phẩm nữa, xét về chi phí, Thi Đạt chắc chắn không đồng ý. Lại không muốn Lâm Thu Vân gây khó dễ, nên chuyển nàng từ vị trí giám đốc sản xuất sang làm giám đốc marketing.”

“Ban đầu, Thi Đạt tưởng Lâm Thu Vân sẽ yên phận, nhưng sau sự việc sẩy thai, Lâm Thu Vân trở nên cực đoan, nàng có thể không nghe lời khuyên của Thi Đạt.”

“Ta bảo Bao Tinh đi tra ở cục kiểm tra chất lượng, trong thời gian đó có người tố cáo Công ty thực phẩm Thế An sử dụng nguyên liệu kém chất lượng. Sau đó vì là tố cáo ẩn danh, không liên hệ được người tố cáo, nên không có kết quả.”

“Người tố cáo Công ty thực phẩm Thế An rất có thể là Lâm Thu Vân, cũng vì lý do này mà nàng bị giết.”

Tiếp theo xảy ra một loạt vụ án, Thi Đạt thuê Chu Vi Siêu giết Lâm Thu Vân, sau đó Chu Vi Siêu bị bắt, ngược lại uy hiếp Thi Đạt hỗ trợ vượt ngục.

Trong thời gian này, Thi Đạt để không bị lộ, còn thuê Ngưu Hân đón Chu Vi Siêu.

Thi Đạt thông minh, đã bị Chu Vi Siêu uy hiếp một lần, hắn hiểu rõ, chỉ cần Chu Vi Siêu còn sống, là mối đe dọa lớn nhất của hắn.

Vì vậy, Thi Đạt đánh thuốc mê Chu Vi Siêu, chôn sống hắn ở sân nhà họ Tôn.

Ngưu Hân và Chu Vi Siêu giống nhau, đều bị Thi Đạt thuê.

Thi Đạt ăn một lần khổ, tất nhiên không chịu lần hai, để hủy chứng cứ, cũng để không bị uy hiếp lần nữa, hắn giết Ngưu Hân.

Hàn Bân mô tả xong quá trình gây án, mọi người đều im lặng.

Hoàng Khiết Khiết nghe rất chăm chú, hít sâu một hơi, "Thi Đạt này thật xảo trá, tàn nhẫn, hắn mãi không chịu nhận tội, tòa án có thực sự tuyên hắn vô tội không."

"Trước tiên qua được viện kiểm sát đã." Lý Cầm lắc đầu, theo kinh nghiệm của nàng, viện kiểm sát chắc chắn sẽ lấy lý do bằng chứng không đủ mà trả lại, không làm loạn một hai lần không xong.

Kết tội không lời khai đâu có dễ.

Bao Tinh cũng lộ vẻ lo lắng, "Thật vậy, chúng ta chẳng phải bận rộn vô ích sao!"

"Yên tâm, chúng ta tìm đủ bằng chứng để kết tội, Thi Đạt chết chắc rồi." Hàn Bân giọng chắc chắn.

Thi Đạt miệng cứng đến đâu, cũng khó thoát chết, điều này hắn vẫn tự tin.

Sáng hôm sau, Hàn Bân ngủ dậy tự nhiên.

Từ khi Chu Vi Siêu vượt ngục, Hàn Bân đã bận rộn gần một tháng, thời gian này chưa từng nghỉ ngơi tốt.

Hôm nay đúng là thứ bảy, Hàn Bân có thể danh chính ngôn thuận ngủ nướng.

Chương 883: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân dậy rửa mặt ra khỏi phòng ngủ, phòng khách không có ai, nhưng có thể nghe thấy tiếng động từ bếp.

Hàn Bân đi vào bếp nhìn, thấy Vương Đình đeo tạp dề làm bữa sáng.

Vương Đình chớp mắt, nhìn qua, "Dậy rồi à, ngồi xuống đợi chút, cơm sắp xong rồi."

Hàn Bân đi tới, ôm eo Vương Đình từ phía sau, "Để ta xem, làm gì ngon vậy."

Vương Đình đổ trứng đã đánh vào đĩa, nhúng lát bánh mì vào, đợi bánh mì ngấm đầy trứng, rồi cho vào chảo rán, không lâu sau đã dậy mùi thơm.

Bánh mì được cắt thành hình tam giác, đặt thêm cà chua, giăm bông, phô mai, trông rất đẹp mắt.

Bữa sáng này rất đơn giản, chưa đầy năm phút đã bày lên bàn.

Vương Đình đặt cà chua, giăm bông, phô mai lên bánh mì, đưa cho Hàn Bân, "Thử xem ngon không?"

Hàn Bân nhận lấy, cắn một miếng, vị rất phong phú, bất giác giơ ngón tay cái.

"Ngon không?"

Hàn Bân đánh giá nghiêm túc, "Rất ngon, mùi trứng rán, giăm bông, phô mai và bánh mì hòa quyện vào nhau rất đậm đà, miếng cà chua cũng rất ngon, giảm bớt độ ngậy, tuyệt vời."

Vương Đình nở nụ cười vui vẻ, thấy người khác thích đồ ăn mình làm, còn vui hơn mình ăn.

Hàn Bân uống một ngụm nước cam, "Đình Đình, hôm nay ngươi còn đến nhà hàng không?"

"Đi chứ, hôm nay thứ bảy, ta chắc chắn phải đến."

"Có cần ta đi cùng không."

"Không cần, ngươi ở nhà nghỉ ngơi đi, thời gian này ngươi cũng mệt rồi."

Hàn Bân gật đầu, "Vậy cũng được, trưa đi ăn cơm ở nhà bố mẹ ta, mai có đồng nghiệp kết hôn, chiều ta phải qua giúp."

Vương Đình hỏi lại, "Đồng nghiệp của Sở Công An thành phố à?"

"Phân Cục Ngọc Hoa, ngươi cũng gặp rồi, là Lý Huy đó. Hôm qua ta còn liên lạc, hắn bảo ngày cưới ta dẫn ngươi theo."

Vương Đình do dự, "Ta đi không tiện lắm, ta không quen hắn."

"Không có gì không tiện, ngươi trưa mai đến ăn là được, ta giới thiệu vài bạn bè cho ngươi quen." Hàn Bân nói.

"Vậy ta có cần cho tiền mừng không?"

"Tất nhiên không."

"Vậy thì ngại quá."

"Không có gì ngại, thằng nhóc đó ăn không ít cơm nhà ta, ngươi đi là nể mặt hắn rồi."

Vương Đình cười, "Ta vẫn thấy ngại."

Hàn Bân nghiêm túc nói, "Ta đi chắc chắn cho tiền, ngươi cũng cho, chẳng phải thành hai phần sao, đợi chúng ta kết hôn,

hắn cũng phải cho hai phần, phiền làm gì."

Vương Đình hừ một tiếng, "Ta chưa đồng ý lấy ngươi."

Hàn Bân trêu, "Ngươi nghĩ kỹ đi, Lý Huy và vợ quen nhau chưa đầy nửa năm, theo tốc độ của họ, chúng ta cuối năm là cưới rồi."

"Phụt…" Vương Đình bật cười, "Nhanh thế sao."

"Từ quen nhau đến gặp bố mẹ, đính hôn, chụp ảnh cưới, kết hôn, nửa năm không đủ mà, phải vội lắm."

Hàn Bân nhún vai, "Ai biết, dù sao mai họ cưới rồi."

Vương Đình lắc đầu, vẫn thấy nhanh quá.

Ăn xong, Hàn Bân ngủ thêm một giấc.

Nói là ngủ, thực ra không ngủ được, nằm trên giường chơi điện thoại.

Gần trưa, đi ăn cơm ở nhà bố mẹ.

Vừa mở cửa, Vương Huệ Phương từ bếp đi ra, nhìn Hàn Bân kỹ lưỡng, "Gầy quá, sao ngươi lại gầy nữa rồi."

Hàn Bân vừa thay dép, vừa nói, "Gầy tốt, gầy mới khỏe, giờ điều kiện tốt, phần lớn mọi người thừa dinh dưỡng."

Vương Huệ Phương cau mày, "Ngươi làm việc vất vả thế, không ăn nhiều sao chịu được?"

"Yên tâm, ta ăn không ít." Hàn Bân an ủi, đi vào phòng ăn, ngửi thấy mùi cơm thơm, "Mẹ, hôm nay nấu món gì ngon thế."

Hàn Vệ Đông đáp, "Cá hồi, cà tím kiểu Trung Hoa, nấm xào cải dầu, sườn cừu, đều món ngươi thích."

Hàn Bân nuốt nước miếng, "Phong phú thế."

Hàn Vệ Đông cầm ấm rót trà, hừ một tiếng, "Biết hôm nay ngươi nghỉ, mẹ ngươi tối qua đã chuẩn bị, nói hầm sườn cừu một đêm ăn mới ngon."

Hàn Bân nhìn vào nồi, nuốt nước miếng, "Thảo nào thơm thế."

Thấy Hàn Bân đến, Hàn Vệ Đông và Vương Huệ Phương cũng có động lực, chẳng mấy chốc cơm đã xong, bày nửa bàn đồ ăn ngon.

Nhà Hàn Bân không có quy định không nói khi ăn, ăn nói chuyện càng vui, mới có không khí gia đình.

Vương Huệ Phương gắp một miếng sườn cừu cho Hàn Bân, "Ăn nhiều vào, tối không nấu cơm nữa."

Hàn Bân cười, "Mẹ, ngài tối nấu cơm, ta cũng chưa chắc ăn."

"Sao, tối ngươi còn việc?"

"Lý Huy mai kết hôn, ta phải qua giúp."

Vương Huệ Phương ngạc nhiên, "Lý Huy kết hôn rồi!"

Hàn Vệ Đông cũng thắc mắc, "Thằng nhóc đó mới quen bạn gái mà, nhanh thế."

Hàn Bân nhằn xương cừu, "Còn giả sao."

Vương Huệ Phương thở dài, giọng tiếc rẻ, "Nhìn người ta, rồi nhìn ngươi, phải cố gắng hơn."

Hàn Bân cúi đầu ăn sườn cừu, không nói.

Vương Huệ Phương không bỏ lỡ chủ đề này, "Ngươi không phải cũng có bạn gái rồi sao? Bao giờ dẫn về cho chúng ta xem."

"Thuận theo tự nhiên đi." Hàn Bân dở khóc dở cười, con người so sánh nhau là phiền, vốn đang ổn, so sánh là rắc rối.

“Cũng đúng, kết hôn không phải chuyện nhỏ, không vội được.” Hàn Vệ Đông nói xong, húp ngụm rượu, theo hắn nói, món ngon thế này, sao không uống vài chén.

Vương Huệ Phương trừng mắt, “Ngươi đừng có hùa theo, uống rượu của ngươi đi.”

Hàn Bân gắp hai đũa cơm, lúc này có thể không nói, cố không nói, khỏi tự chuốc họa vào thân.

Ăn xong, Hàn Bân ngủ trưa ở nhà bố mẹ.

Có thể nằm ngủ trưa thoải mái, tuyệt đối là một trong những hưởng thụ lớn nhất đời người.

Chương 884: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chiều hơn ba giờ, Hàn Bân đi bộ đến nhà Lý Huy.

Lý Huy gửi Hàn Bân một địa chỉ, nói là nhà mới mua, cách nhà Hàn Bân không xa, hắn chưa đến bao giờ.

Nghĩ vậy, Hàn Bân không khỏi cảm thán, thằng nhóc đó thay đổi thật lớn, mới bao lâu, không chỉ có vợ, mà còn mua nhà, không tiếng động gì.

Hàn Bân lên lầu, cửa thang máy vừa mở đã nghe tiếng ồn ào, trên tường dán chữ hỷ, có người đang treo bóng bay ở cửa, nhìn kỹ là Triệu Minh và Tôn Hiểu Bằng.

"Bân Ca."

"Tổ trưởng Hàn."

Hàn Bân chào hai người, đi vào nhà, ôi, trong nhà còn nhiều người quen hơn, phần lớn đều là người của Phân Cục Ngọc Hoa.

Tằng Bình ngồi trên sofa uống trà, Đỗ Kỳ đứng trên ghế treo hoa, Điền Lệ chỉ huy bên dưới, Ngụy Tử Mặc đang thổi bóng bay, Lý Huy đứng đó cười ngốc…

Thật náo nhiệt.

"Tổ trưởng Hàn."

"Bân Tử."

Hàn Bân vừa vào đã được chào đón nồng nhiệt.

"Mọi người bận rộn quá." Hàn Bân chào hỏi một tiếng.

Trong phòng, Tằng Bình chức vụ cao nhất, bình thường, Hàn Bân sẽ nói chuyện với đối phương trước.

Nhưng nói về quan trọng, lúc này không ai bằng chú rể.

Hàn Bân nhìn Lý Huy, quan sát kỹ, gầy đi, là ấn tượng đầu tiên của Hàn Bân, nhưng người thì tinh thần.

"Ồ, mặc bộ vest này, độ đẹp trai sắp vượt qua ta rồi."

Lý Huy vuốt tóc, "Chỉnh lại, chú rể ta không mặc vest vẫn đẹp trai, không phải là sắp vượt, mà là vượt qua."

Nể hắn là chú rể, Hàn Bân lười tranh cãi, nhìn phòng khách, "Nhà mới đẹp đấy, trang trí gần xong rồi chứ."

"Nhờ mọi người, không thì ta cũng rối." Lý Huy cười khổ, hắn không phải người gốc Cầm Đảo, theo lý nên về quê kết hôn, có bạn bè thân thích giúp trang trí, hắn cũng đỡ vất vả.

Nhưng vợ hắn, Chu Duy Na muốn tổ chức ở Cầm Đảo, thân thích quê nhà không thể đến giúp trước, chỉ có thể dựa vào đồng nghiệp, bạn bè Cầm Đảo.

Hàn Bân xoa tay, "Cần ta làm gì không."

"Chú rể." Lúc này, lại có người đến.

Lý Huy vội ra đón, để lại một câu, "Ngươi lần đầu đến nhà ta, đi dạo xem đi."

Hàn Bân ngồi xuống sofa cạnh Tằng Bình, "Tằng đội, ngài đến lúc nào?"

"Ta cũng mới đến." Tằng Bình cầm ấm trà, rót cho Hàn Bân một chén.

Hàn Bân tay chắp, hỏi nhỏ, "Lý Huy sao cưới nhanh thế, ngài có tin nội bộ không, ta còn chưa kịp phản ứng."

Tằng Bình cười mắng, "Người ta cưới liên quan gì ngươi, có gì mà không kịp phản ứng."

“Không thể nói vậy, chúng ta vốn đều là đội ngũ chưa kết hôn, thằng nhóc này không hề báo trước đã tuyên bố kết hôn, tạo cho chúng ta áp lực ngầm.”

Tằng Bình như nhớ ra gì, hỏi lại, “Ờ, ta nhớ Lý Huy có nói, ngươi hình như cũng có bạn gái rồi.”

“Đúng, lần trước ở khu nghỉ dưỡng, mọi người gặp một lần.”

“Ngươi cũng nhanh đấy, cố gắng cuối năm nữa đãi ta chén rượu mừng, tiền mừng ta để sẵn.”

Hàn Bân dở khóc dở cười, “Chúng ta đang nói Lý Huy mà, sao lại nhắc ta.”

“Đội điều tra hình sự thành phố không bận à?”

“Sao có thể không bận, mấy hôm trước mới xong, phải để người ta nghỉ chút chứ.”

Tằng Bình hỏi, “Vụ Chu Vi Siêu rốt cuộc thế nào? Ban đầu ầm ĩ thế, sao giờ im thế.”

“Vụ này phức tạp.” Hàn Bân nghĩ một lúc, nói sơ lược, “Chu Vi Siêu vượt ngục mấy ngày thì bị giết, sau đó lệnh truy nã cũng hủy, chúng ta luôn truy tìm hung thủ giết Chu Vi Siêu. Truy càng sâu, vụ án càng phức tạp, hung thủ đó có ba vụ án mạng.”

“Nhận chưa?”

Hàn Bân nhỏ giọng, “Hung thủ rất rõ tội của mình, nhận cũng chết, không chịu hợp tác với cảnh sát.”

“Hừ, lợn chết không sợ nước sôi.” Tằng Bình bĩu môi, rõ ràng cũng gặp tình huống này.

Về vụ Thi Đạt, Hàn Bân không muốn nói nhiều, đổi chủ đề, “Tằng đội, mai mấy giờ đi đón dâu?”

“Bảy giờ xe xuất phát, cô dâu ở Khách sạn Hỷ Nghênh, đi đường Đại Lộ Nghiêm Tân, về đường Đại lộ Tĩnh An.” Tằng Bình nghĩ lại, tiếp tục nói, “Bảy giờ bốn mươi đến khách sạn, đón dâu chắc chắn sẽ có trò, dự trù bốn mươi phút, tám giờ hai mươi về.”

“Dự tính chín giờ đến nhà, để thân thích nhà gái xem nhà, nhà trai thì đổi cách xưng hô, mười giờ đi hội trường, trưa mười hai giờ chính thức cử hành hôn lễ, một giờ hơn là xong.”

Hàn Bân hỏi, “Hội trường ở đâu?”

“Khách sạn Hoàng Đình, tầng hai, đại sảnh Kim Ngọc Lương Duyên.”

Hàn Bân hỏi rõ, cũng yên tâm, mai chắc chắn phải đi sớm, Vương Đình trưa đến Khách sạn Hoàng Đình là được.

Người nhà Lý Huy đều ở xa, người đến không nhiều, người ít thì không đẹp mặt, Hàn Bân phải ở lại cho có số.

Hàn Bân nhân cơ hội trò chuyện với đồng nghiệp cũ, đi dạo xem nhà, còn gặp bố mẹ Lý Huy.

Dù quen thân với Lý Huy, nhưng lần đầu gặp bố mẹ Lý Huy.

Bố mẹ Lý Huy lớn tuổi, nhìn đều ngoài sáu mươi, bố hắn tóc bạc, thấp, da đen, nhìn rất thật thà.

Lý Huy lại giống mẹ hơn.

Hàn Bân ở đến tối hơn chín giờ mới về nhà, thực ra cũng không làm gì, chỉ ngồi uống trà, nói chuyện, có việc là Triệu Minh, Điền Lệ, Tôn Hiểu Bằng bận rộn, Hàn Bân và Tằng Bình chỉ nói chuyện.

……

Ngày hôm sau vào lúc sáu giờ sáng, Hàn Bân đã đến nhà Lý Huy, vừa kịp lúc ăn sáng.

Bữa sáng đã được đặt trước, gồm có dầu cháo quẩy, trứng trà, đậu hũ nước, sữa đậu nành và dưa chua, nhà hàng làm xong trực tiếp giao tới.

Chương 885: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ăn sáng xong, thu dọn một chút, đúng bảy giờ sáng xuất phát đi đón cô dâu.

Hàn Bân vốn định ở nhà chờ, nhưng Lý Huy đặc biệt gọi hắn cùng đi, Hàn Bân không tiện từ chối, nên cùng đoàn xe đi đón dâu.

Khi đến khách sạn, Lý Huy vừa xuống xe liền bắn hai quả pháo hoa.

Tiếp đó, hắn dẫn người lên lầu đón cô dâu.

Đón cô dâu không hề dễ dàng, đầu tiên là gọi cửa, nhét phong bì, tìm giày, hát tình ca…

Lý Huy bị làm khó đến lúng túng.

"Ha ha…"

Hàn Bân đứng bên cạnh xem náo nhiệt, không ít lần hò hét cổ vũ.

Kết hôn là việc vui, chỉ cần không quá đáng, cũng cần náo nhiệt một chút, quá yên tĩnh cũng không hay.

"Đinh đinh đinh…"

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Hàn Bân theo thói quen lấy điện thoại ra, nhưng điện thoại không phải của hắn.

Tằng Bình lấy điện thoại ra, bước nhanh ra ngoài để nghe.

Trong phòng quá ồn ào, dùng loa ngoài cũng không nghe rõ.

Một lúc sau, Tằng Bình nghiêm mặt bước vào, "Bân Tử, có nhiệm vụ, ta phải đi trước."

"Gấp vậy sao?" Hàn Bân nhíu mày, nhưng không ngạc nhiên.

Làm nghề này hắn đã quen rồi, thấy Tằng Bình nghe điện thoại, Hàn Bân đã đoán trước được.

Tằng Bình gật đầu, "Người của đội ba cũng phải đi cùng ta."

Hàn Bân cười khổ, người bên nhà trai vốn không nhiều, "Tằng đội, ngài đừng mang hết, ít ra để lại hai người giúp chứ."

"Không được, phải đi ngay." Tằng Bình vỗ vai Hàn Bân, "Ngươi chịu khó một chút."

Hàn Bân hỏi, "Lý Huy hỏi tới, ta nói sao?"

"Ngươi không cần chủ động nói với hắn, nếu hắn hỏi thì cứ nói thật. Để hắn yên tâm kết hôn, việc của vụ án không cần lo, trước hết giải quyết chuyện trọng đại đời người đã."

"Biết rồi. Có ta ở đây, ngài đi đi."

Tằng Bình gọi người đội ba vội vã rời đi.

Người bên nhà trai đi đón dâu giảm hơn một nửa, Hàn Bân lúc trước chỉ đứng xem náo nhiệt, giờ cũng phải ra mặt, vừa để đủ người, vừa để bảo vệ Lý Huy.

Trước đó có Triệu Minh cùng những người khác che chở, Hàn Bân còn có thể xem trò vui, hò hét cổ vũ, giờ Triệu Minh đi rồi, Hàn Bân phải đứng ra.

Dù có một vài sự cố nhỏ, nhưng không ảnh hưởng đến toàn bộ hôn lễ.

Lý Huy như ý đón được cô dâu, mời trà và đổi cách xưng hô với bố mẹ Lý Huy.

Trước sự chứng kiến của mọi người, bố mẹ Lý Huy có chút căng thẳng, dù sao cũng là lần đầu, tay run run khi đưa phong bì.

Nhưng khi cô dâu gọi một tiếng bố mẹ, hai ông bà cười không khép miệng được, chỉ còn lại niềm vui trọn vẹn.

Khoảng mười một giờ, đoàn xe đến hội trường tiệc cưới, khách mời cũng lần lượt đến.

Hàn Bân chạy ra cửa khách sạn đón Vương Đình.

Vương Đình mặc chiếc váy ngắn tay, màu gì thì Hàn Bân cũng không nói rõ, giữa màu trắng, bạc và xám, trông rất thời trang, làm nổi bật thân hình quyến rũ của nàng.

Hàn Bân xoay quanh Vương Đình một vòng, quan sát kỹ rồi cười nói, "Đình Đình, ngươi mặc đẹp thế này, không sợ cô dâu đuổi ra sao."

Vương Đình khoác tay lên vai Hàn Bân, "Ngươi nói quá rồi, làm gì có chuyện đó."

Hàn Bân nghiêm túc nói, "Không hề nói quá, ngươi vào hội trường, chắc chắn sẽ trở thành tâm điểm."

"Ta cũng chỉ sợ làm ngươi mất mặt."

"Giờ ta cảm thấy rất hãnh diện, muốn giới thiệu ngươi với mọi người." Hàn Bân nắm tay Vương Đình đi vào, "Tiệc sắp bắt đầu, chúng ta vào thôi."

Lý Huy và Chu Duy Na đang đứng ở cửa hội trường đón khách, Chu Duy Na lần đầu gặp Vương Đình, hôm nay đông khách, không có thời gian trò chuyện, giới thiệu qua rồi Hàn Bân dẫn Vương Đình vào chỗ ngồi.

Lý Huy và Chu Duy Na tiếp tục đón khách.

Vương Đình ngồi vào chỗ, để túi xách sang một bên, nhìn quanh một lượt, hơi ngạc nhiên, "Bên cạnh đều kín chỗ, sao bàn ta không có ai."

Hàn Bân giơ tay, "Bàn này đều là đồng nghiệp Phân Cục Ngọc Hoa, sáng nay còn cùng đi đón dâu, nhưng có vụ án, đều đi rồi."

"Họ có đến nữa không?"

"Ta gọi điện hỏi xem." Hàn Bân lấy điện thoại gọi cho Tằng Bình, nhưng không ai nghe máy.

"Thôi, chắc họ bận."

Hàn Bân biết Vương Đình ưa sạch sẽ, mở túi đựng bát đĩa, dùng trà rửa cho nàng.

Vương Đình ghé tai Hàn Bân nói nhỏ, "Ngươi biết vì sao họ kết hôn nhanh vậy không?"

"Không biết." Hàn Bân lắc đầu, đa số phụ nữ đều thích tám chuyện, có thể nói là bản tính.

Vương Đình ra vẻ bí mật, "Ta đoán được rồi."

Hàn Bân không tin, "Ngươi, thật không?"

"Đừng coi thường người ta, ta không phải cảnh sát, nhưng là phụ nữ. Có những chuyện, các ngươi không hiểu."

"Ví dụ như?"

"Nói ra ngươi có hiểu không?"

"Ngươi không nói sao biết ta không hiểu?"

Vương Đình nhìn xung quanh, thì thầm vào tai Hàn Bân, "Ta nghi cô dâu có thai rồi."

“Khụ…” Hàn Bân ho khẽ, “Chuyện này không được nói bừa.”

“Ta không nói bừa, có bằng chứng.”

“Bằng chứng gì?”

“Ngươi không thấy bụng cô dâu hơi to sao?”

“Có thể gần đây ăn nhiều.”

“Làm sao có thể.” Vương Đình bĩu môi, tỏ vẻ ngươi không hiểu, “Đa số phụ nữ trước khi cưới đều cố gắng giảm cân, dù không giảm được cũng cố gắng thắt chặt eo. Đám cưới chỉ có một lần trong đời, ai mà không muốn đẹp nhất.”

Khả năng quan sát của Hàn Bân rất mạnh, được Vương Đình gợi ý, hắn cũng thấy có khả năng này.

Nhưng chuyện này không dễ nói, hai người không bàn thêm.

Chương 886: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mười hai giờ trưa, hôn lễ chính thức bắt đầu, bàn của Hàn Bân chỉ có hắn và Vương Đình.

Nhạc cưới vang lên, lập tức có không khí, ánh đèn rực rỡ chiếu sáng, máy chiếu phát slide ảnh từ khi hai người gặp nhau đến lúc cầu hôn, cô dâu bước chầm chậm trên thảm đỏ…

Thấy cảnh này, Vương Đình cũng xúc động, đôi mắt long lanh không rời khỏi.

Nghi thức hôn lễ khá đơn giản, Lý Huy đón cô dâu, người dẫn chương trình nói lời mở đầu, người chứng hôn phát biểu, hai người trao nhẫn, uống rượu giao bôi…

Xong hôn lễ, chính thức bắt đầu tiệc.

Trước một bàn đầy món ăn, Hàn Bân và Vương Đình cũng không ăn hết.

Món ăn đang dọn nửa chừng, Tằng Bình dẫn người đến, bàn nhanh chóng kín chỗ.

Nhân cơ hội này, Hàn Bân giới thiệu Vương Đình với đồng nghiệp đội ba, không khí trên bàn lập tức náo nhiệt.

Tằng Bình ngồi bên phải Hàn Bân, Hàn Bân rót rượu cho hắn, “Tằng đội, ta kính ngài một ly.”

“Rượu thì không uống, chiều còn bận.”

Hàn Bân cũng không ép, cầm chén trà lên, “Vậy ta lấy trà thay rượu.”

“Nào, hai chúng ta đã lâu không ngồi một chỗ, vốn định hôm nay cùng uống một chút, ai biết lại gặp vụ án.” Tằng Bình cầm ly trà chạm với Hàn Bân một cái rồi uống cạn.

Hàn Bân đặt ly trà xuống, “Tằng đội, rốt cuộc là vụ án gì?”

Tằng Bình nhìn quanh một lượt, rồi nói khẽ, “Án mạng, nếu không phải gần đây và vừa khảo sát xong hiện trường, bữa cơm này còn chưa chắc ăn được.”

“Vậy ngài có mà bận rộn rồi.” Hàn Bân biết quy củ, cũng không hỏi thêm.

“Ai nói không phải, Lý Huy thằng nhóc này còn muốn đi hưởng tuần trăng mật, ta đã đồng ý với hắn rồi, đời người chỉ có một lần, ta cũng không muốn ảnh hưởng hắn.” Tằng Bình ăn một miếng thức ăn, tiếp tục nói, “Nói thật, vụ án này có khi còn cần ngươi giúp đỡ.”

Hàn Bân đặt đũa xuống, cười cười, “Dù Lý Huy không có, vẫn còn ngài và chị Triệu, cần gì đến ta?”

“Triệu Anh ở đây thì tốt rồi.” Tằng Bình hừ một tiếng, bất đắc dĩ nói, “Triệu Anh đi tham gia đào tạo rồi, bây giờ không kịp về, ta giờ phải một mình dẫn hai nhóm.”

Hàn Bân hỏi ngược lại, “Chị Triệu này sắp thăng chức rồi?”

“Chắc là vậy, nàng vốn không kém gì ta về kinh nghiệm, lần trước ta vượt mặt nàng, lần này có cơ hội, cũng nên thăng chức cho nàng.” Tằng Bình đáp lại một tiếng, nhận ra, “Ngươi đừng có chuyển đề tài, vụ án này thật sự có chút kỳ lạ, không thể thiếu ngươi.”

Hàn Bân trở nên tò mò, dù Triệu Anh không có, Tằng Bình vẫn có thể tự dẫn đội điều tra, bèn hỏi, “Lời này nghĩa là sao?”

Trái đất lớn thế này không ai thiếu ai được, Hàn Bân chưa từng coi mình là quan trọng.

Điều tra án cũng vậy, Hàn Bân chưa từng nghĩ trong cục cảnh sát chỉ có mình mình là người tài.

Tằng Bình nhìn quanh một lượt, thấy xung quanh lộn xộn, đành tạm thời bỏ qua, "Ăn trước đi, đợi ăn xong chúng ta đổi chỗ rồi nói tiếp."

Hàn Bân gật đầu, nơi này quả thật không thích hợp để nói về vụ án.

Chẳng mấy chốc, Lý Huy dẫn cô dâu đến mời rượu.

Lý Huy trên mặt dán chữ "hỷ" nhỏ màu đỏ, cười không khép miệng, "Tằng đội, ta giới thiệu với ngài, đây là vợ ta, Chu Duy Na."

Tằng Bình đứng dậy, quan sát Chu Duy Na một lúc, cười nói, "Chẳng trách ngươi gấp gáp kết hôn thế, hóa ra cô dâu xinh đẹp thế này."

Chu Duy Na cầm ly rượu, "Đội trưởng Tằng, thường nghe Lý Huy nhắc đến ngài, hôm nay cuối cùng cũng gặp được. Ta kính ngài và mọi người một ly."

Tằng Bình do dự một chút, lộ ra vẻ áy náy, "Cô dâu mời rượu, theo lý ta phải uống ly này, nhưng hôm nay thực sự không tiện. Thế này đi, hôm khác ta mời, chúng ta lại vui vẻ một lần, hôm nay ly này ta nợ."

Nghe lời này, lại nghĩ đến việc Tằng Bình và mọi người rời đi trước đó một lúc, Lý Huy mơ hồ đoán ra điều gì, "Tằng đội, có phải có nhiệm vụ không?"

"Ngươi đừng hỏi nhiều, nhiệm vụ của ngươi hôm nay là vui vẻ kết hôn, những chuyện khác đừng quan tâm." Tằng

Bình vỗ vai Lý Huy, cầm ly trà trên bàn, "Nào, chúng ta dùng trà thay rượu kính tân lang tân nương một ly."

Hàn Bân, Triệu Minh, Điền Lệ và những người khác đều đứng dậy, đồng thanh chúc mừng.

"Tân hôn vui vẻ!"

"Chúc tân lang tân nương trăm năm hạnh phúc."

"Chúc ngươi sớm sinh quý tử."

Những lời chúc phúc vang lên cùng với trà, bàn toàn đàn ông này không ai uống rượu, khiến người xung quanh cũng phải trầm trồ.

Uống xong rượu mời, Lý Huy còn muốn nói gì đó, nhưng bị Tằng Bình đẩy một cái, "Hôm nay khách đông thế, đừng để ý đến chúng ta nữa, đi thôi."

Lý Huy thở dài một hơi, mặc dù biết Tằng Bình chắc chắn có việc giấu mình, nhưng hôm nay hắn là nhân vật chính, khách khứa đều đến vì hắn, cũng không có thời gian hỏi nhiều, đành đi mời rượu bàn khác.

Sau bữa cơm, Vương Đình thấy Hàn Bân còn việc nên đi trước, Hàn Bân tiễn nàng ra cửa khách sạn, nhìn nàng lái xe rời đi.

Tằng Bình, Điền Lệ, Triệu Minh, Tôn Hiểu Bằng, Đỗ Kỳ, Ngụy Tử Mặc và những người khác cũng theo ra ngoài.

Nhìn những gương mặt quen thuộc, Hàn Bân không khỏi nói, "Đáng tiếc thật, nếu không có nhiệm vụ, buổi tối chúng ta còn có thể tụ tập."

Tằng Bình đùa, "Vậy ngươi kết hôn sớm đi, đến lúc đó chúng ta đều đến, lại tụ tập một chỗ."

Hàn Bân lắc đầu cười, chuyển đề tài, “Ngài nói vụ án có điểm kỳ lạ là sao?”

Chương 887: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tằng Bình tổ chức lại ngôn từ, "Hiện trường vụ án ở gần công trường, nạn nhân là một cô gái trẻ, chúng ta chỉ tìm thấy dấu chân của nạn nhân tại hiện trường, không phát hiện dấu vết của hung thủ."

Hàn Bân nói, "Có thể mặt đất khá cứng, không để lại dấu vết rõ ràng?"

Tằng Bình tiếp tục, "Hiện trường khá phức tạp, có đường đất, cũng có đường sỏi, nhưng muốn vào hoặc rời khỏi hiện trường chắc chắn phải đi qua một đoạn đường đất, chiều qua lại có mưa, đất khá mềm, hẳn sẽ để lại dấu chân. Nếu nghi phạm đã đến hiện trường chắc chắn sẽ để lại dấu vết, trừ khi hắn biết bay."

Nghe chỉ thế này, Hàn Bân cũng khó mà phán đoán.

"Dù sao chiều nay cũng không có việc gì, để ta cùng ngươi đi xem."

Tằng Bình chỉ chờ câu này, "Chúng ta nói chuyện trên xe."

Tằng Bình, Hàn Bân, Triệu Minh, Điền Lệ bốn người ngồi chung một xe.

Hàn Bân vừa ngồi vào xe, liền có cảm giác quen thuộc, rất gần gũi.

"Tằng đội, gần đây sao không thấy Trịnh đội, hắn bận gì vậy?"

Tằng Bình lộ vẻ ngưỡng mộ, "Trịnh đội giờ thăng chức rồi, ở lại đội cảnh sát hình sự tổng cục."

Hàn Bân cười cười, "Thế thì tốt quá, lãnh đạo cũ thăng chức, sau này còn có thể nâng đỡ chúng ta. Khi nào hắn về Cầm Đảo, phải để hắn mời khách."

Tằng Bình gật đầu, "Đương nhiên rồi, khi nào hắn về, gọi hết người trong đội tụ tập một lần."

"Trịnh đội giờ giữ chức gì bên đó?"

"Hắn giờ là đội trưởng trung đội hai, đội cảnh sát hình sự đội trọng án thứ nhất."

Triệu Minh hỏi, "Trịnh đội ở phân cục chúng ta là phó đội trưởng, sao sang tổng cục lại hạ một bậc."

Tằng Bình hừ một tiếng, "Đó là tổng cục tỉnh, bao nhiêu người chen chân muốn vào, có chức vụ thực đã là tốt rồi, phân cục chúng ta so sao được?"

Hàn Bân chân thành mừng cho lãnh đạo cũ, cảm thán, "Trịnh đội cũng xem như dày công bồi dưỡng."

Tằng Bình vỗ vai Hàn Bân, "Ở đội cảnh sát hình sự thành phố làm việc chăm chỉ, ngươi cũng có cơ hội."

Biết sức mình thế nào, Hàn Bân rất rõ, hắn giờ chỉ là tổ trưởng, muốn điều ngang sang đội cảnh sát hình sự tổng cục không dễ, nếu hạ một bậc như Trịnh Khải Hoàn, lại thành cảnh viên bình thường, dù có danh tỉnh cũng không có ý nghĩa gì.

Đãi ngộ của cục thành phố cũng tốt, Hàn Bân giờ rất hài lòng, người cần có kế hoạch lâu dài, nhưng cũng không thể tham vọng quá mức, sớm được thăng phó đội trưởng đã là thực tế.

Tổ trưởng Hàn thành Hàn đội nghe cũng có tiếng.

Thời gian vui vẻ luôn trôi nhanh, bốn người trò chuyện, chẳng mấy chốc đã đến gần hiện trường vụ án.

Hàn Bân xuống xe, nhìn quanh một lượt, xa xa là những tòa nhà đang xây cao năm sáu tầng, máy xúc, xe ủi, công nhân đang bận rộn.

"Đây chẳng phải công trường xây dựng sao."

Tằng Bình đáp, "Đúng, đây là dự án của công ty bất động sản Quang Đại, hình như gọi là… khu dân cư Quang Huy."

"Đi thôi, phía trước đang thi công, đi xe không tiện."

Tằng Bình vừa đi vừa giải thích chi tiết, "Danh tính nạn nhân chúng ta đã rõ, tên Lư Tĩnh Phương, là nhân viên tài liệu tại công trường, làm việc ở bộ phận dự án công trường, ăn ở cũng gần công trường."

"Pháp y sơ bộ xác định thời gian tử vong là từ 9h30 tối qua đến 1h30 sáng nay. Bị siết cổ đến ngạt thở mà chết."

"Mặc áo thun dài màu vàng, không mặc quần áo dưới, trước khi chết có quan hệ tình dục."

Hàn Bân suy nghĩ một lúc, tiêu hóa thông tin này, hỏi, "Đã tìm thấy hung khí chưa?"

"Tạm thời chưa." Nói đến đây, Tằng Bình dừng bước, chỉ vào bức tường đỏ không xa, "Đây là hiện trường vụ án, thi thể được tìm thấy dưới chân tường, lúc đó được che bằng tấm nhựa đen."

Hàn Bân quan sát xung quanh, "Đây là hiện trường đầu tiên phải không?"

Tằng Bình nói, "Kỹ thuật viên và pháp y đều xác nhận đây là hiện trường đầu tiên."

"Người báo án phát hiện thi thể khi nào? Mấy giờ báo án?"

“Người báo án gọi cảnh sát lúc 7h30, nói chính xác thì không phải hắn phát hiện thi thể, mà là một con chó.”

Gần đây có khá nhiều chó hoang, có một con chó hoang chạy đến hiện trường, kéo tấm nhựa đen ra, bị người báo án đi qua thấy.”

“Chúng ta đã lấy lời khai người báo án, hắn thấy thi thể hoảng sợ, sau đó gọi điện báo cảnh sát, không phát hiện người khả nghi xung quanh.” Tằng Bình lấy điện thoại ra tìm kiếm, “Ngươi xem, đây là ảnh hiện trường do kỹ thuật viên chụp.”

Thi thể nạn nhân ở gần chân tường, bên cạnh có tấm nhựa đen, xung quanh thi thể là nền đất đá gần như không để lại dấu chân, ra xa hơn là nền đất bùn.

Hàn Bân xem kỹ bức ảnh, phát hiện trên nền đất bùn có hai nhóm dấu chân, một nhóm dấu giày cao gót, chắc là của nữ nạn nhân.

Nhóm còn lại chắc là của giày đế cao su, Hàn Bân chỉ vào bức ảnh, “Đây là dấu chân của ai?”

Tằng Bình liếc mắt, “Là của người báo án, hắn kiểm tra thi thể, dấu chân của hắn ở đó.”

“Trừ dấu chân của người báo án, còn có bốn nhóm dấu chân khác, có của pháp y, kỹ thuật viên, ta và Đỗ Kỳ.”

Tằng Bình giới thiệu xong, chỉ vào hiện trường vụ án, “Ngươi đi quanh một vòng đi, ngươi là chuyên gia giám định dấu chân, có thể phát hiện điều gì đó bất thường.”

Hàn Bân gật đầu, đi vài bước, nền đất bùn khá mềm, ẩm ướt, Hàn Bân dẫm lên cũng để lại dấu giày.

Chương 888: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trừ đường đá xung quanh thi thể khoảng ba bốn mét, xung quanh đều là nền đất bùn mềm, đi khoảng tám chín mét mới là nền đất cứng.

Khoảng cách xa thế không để lại dấu chân, nhìn sao cũng thấy kỳ lạ, kỷ lục nhảy xa thế giới cũng chỉ hơn tám mét, chẳng lẽ hung thủ là vận động viên nhảy xa hàng đầu thế giới.

Hàn Bân cảm thấy khả năng này rất nhỏ, hơn nữa dù có là vận động viên nhảy xa hàng đầu thế giới, cũng không cần nhảy xa trước khi giết người, nhìn thế nào cũng thấy ngớ ngẩn.

Hàn Bân nghiên cứu kỹ hiện trường, trừ dấu chân của nạn nhân, người báo án, còn phát hiện bốn nhóm dấu chân đeo bao giày, chắc là do Tằng Bình và những người khác để lại khi khảo sát hiện trường.

Ngoài ra, Hàn Bân không phát hiện dấu chân người khác, cũng không phát hiện vết lốp xe, nhưng lại thấy khá nhiều dấu chân chó.

Thấy Hàn Bân ngồi xổm nghiên cứu dấu chân chó, Tằng Bình thắc mắc hỏi, "Có phát hiện gì không?"

"Gần đây có chó hoang lớn không?"

Câu hỏi này làm Tằng Bình bối rối, "Chuyện này ta thật sự không rõ, để hỏi quản lý công trường xem, nhưng chuyện này có liên quan gì? Chó hoang không thể siết cổ người chết được."

Hàn Bân nói, “Hung thủ chắc chắn không phải chó, nhưng có thể liên quan đến chó.”

Triệu Minh sờ cằm đoán, “Không lẽ hung thủ cưỡi chó giết người?”

Vừa nói xong, mọi người đều ngẩn ra, ý tưởng này thật kỳ quái, đã từng thấy cưỡi ngựa, cưỡi bò, cưỡi dê, nhưng cưỡi chó thì chưa từng.

Tôn Hiểu Bằng nghiêm túc phân tích, “Nạn nhân là người trưởng thành, người giết nàng ít nhất cũng nặng khoảng 50 kg, có con chó nào khỏe thế, có thể chở người 50 kg chạy khắp nơi, lại nghe lời thế?”

Điền Lệ lắc đầu, thấy buồn cười, “Ta thà tin hung thủ dùng công cụ gì đó vượt qua khoảng cách tám chín mét, còn hơn tin hung thủ cưỡi chó giết người.”

Hàn Bân cười, “Các ngươi cũng giỏi thật, dám nghĩ đủ thứ.”

Hàn Bân chỉ vào ba nhóm dấu chân chó trên mặt đất, “Các ngươi xem nhóm dấu chân chó này, có gì đặc biệt không?”

Triệu Minh ngồi xổm quan sát, nhìn một lúc lâu, lộ vẻ suy nghĩ, lẩm bẩm, “Nhóm dấu chân chó này quả thật có chút kỳ lạ, ba dấu chân bên trái xếp thành hàng, ba dấu chân bên phải cũng xếp thành hàng, chẳng lẽ chó còn đi hàng, và dấu chân đều nhau.”

Hàn Bân khuyến khích, “Đúng, ngươi quan sát kỹ lắm, thật ra, đây không phải dấu chân chó thật, mà là dấu giày.”

Điền Lệ hỏi, “Nếu là dấu giày, bước đi dẫm mạnh, sao không để lại dấu giày?”

“Loại giày này khá đặc biệt, đế giày có ba vết chân chó nổi lên, tiếp xúc với mặt đất là ba vết chân chó này, trừ khi dẫm

mạnh để lại vết nổi của chân chó, nếu không đế giày không tiếp xúc với mặt đất."

"Các ngươi nhìn kỹ ba nhóm dấu chân chó này, khác với dấu chân chó khác, ba dấu chân bên trái và ba dấu chân bên phải đều cách nhau đều, như đúc từ cùng một khuôn ra."

Tằng Bình nhìn chằm chằm ba nhóm dấu chân chó này, kiểm tra kỹ, quả thật như Hàn Bân nói, ba dấu chân bên trái và ba dấu chân bên phải giống như dấu chân người trái phải, quan trọng là kéo dài đến gần thi thể nạn nhân.

Theo dấu chân chó tìm kiếm, Tằng Bình cũng phát hiện thêm một nơi khác có ba nhóm dấu chân chó xếp thành hàng, là dấu chân từ bên thi thể nạn nhân rời đi, một vào một ra vừa khớp.

"Thật sự, ba dấu chân chó xếp thành hàng này chắc chắn là dấu chân của nghi phạm!" Tằng Bình lộ vẻ hiểu ra.

Hàn Bân nói rõ, mọi người thấy cũng đơn giản, nhưng thật ra xung quanh có khá nhiều chó hoang qua lại, nhiều dấu chân chó lộn xộn, phát hiện dấu giày đặc biệt từ nhiều dấu chân chó không dễ.

"Bân Ca, ngươi vẫn giỏi!" Triệu Minh khen.

"Tổ trưởng Hàn không hổ là chuyên gia giám định dấu chân, cả cái này cũng nhìn ra." Đỗ Kỳ giơ ngón cái.

Hàn Bân cười không nói, ban đầu hắn cũng không nghĩ tới điều này, sau đó phát hiện ba dấu chân chó này đặc biệt, nhớ lại một đôi giày dấu chân chó đặc biệt từng thấy trên mạng, mới nghĩ đến khả năng này.

Hắn có thể nhanh chóng tìm ra nguyên nhân, một phần do khả năng quan sát tốt, thêm nữa là thường xuyên lên mạng xem mẫu giày mới, cập nhật kiến thức, kết hợp, rất hữu ích cho giám định dấu chân.

Hàn Bân đề nghị, “Tằng đội, mẫu giày này không nhiều, có thể truy tìm kênh mua giày, có thể phát hiện manh mối của nghi phạm.”

Tằng Bình gật đầu, không khỏi cảm thán, nếu Hàn Bân vẫn dưới tay mình thì tốt biết bao, có hắn phụ trợ điều tra, mình tiết kiệm được bao nhiêu công sức.

Nhưng đó chỉ là nghĩ thế, Hàn Bân giờ là tổ trưởng đội cảnh sát hình sự thành phố, tuy cấp bậc không bằng mình, nhưng dù sao cũng là cơ quan cấp trên, ai quản ai còn chưa rõ.

Hàn Bân nhìn đồng hồ, “Tằng đội, nếu không còn việc khác, ta không làm mất thời gian của các ngươi điều tra, xin cáo lui trước.”

Nghe lời này, Tằng Bình cảm thấy trống rỗng, thật sự không nỡ để Hàn Bân đi.

Triệu Anh đi đào tạo, Lý Huy kết hôn hưởng tuần trăng mật, hắn không có người dùng được.

Nhưng Hàn Bân giờ là người của đội cảnh sát hình sự thành phố, không phải muốn dùng là được.

“Bân Tử, ngươi đừng vội đi, ta có ý tưởng, ngươi xem có được không?”

“Ý tưởng gì?”

“Ta muốn mời ngươi tham gia vụ án này với tư cách cố vấn điều tra, ngươi thấy sao?” Tằng Bình nói xong, sợ Hàn Bân không muốn, nói thêm, “Ngươi yên tâm, tình nghĩa là tình nghĩa, ta sẽ làm thủ tục bình thường xin đội cảnh sát hình sự thành phố, không để ngươi khó xử.”

Chương 889: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nghĩ một lúc, việc này đối với hắn cũng không phải xấu, phân cục chủ động xin cơ quan cấp trên cố vấn điều tra, đối với Hàn Bân cũng là một loại rèn luyện và kinh nghiệm, lý lịch của Hàn Bân càng phong phú, sau này thăng chức càng có cơ hội.

Hơn nữa, hắn vốn là người của phân cục Ngọc Hoa, hợp tác với Tằng Bình, Triệu Minh cũng như cá gặp nước, không có vấn đề gì.

Nhưng hắn không vội đồng ý, vẫn hỏi rõ, "Tằng đội, với năng lực của ngài, cần gì ta cố vấn điều tra? Ta là do ngài đào tạo, nào dám múa rìu qua mắt thợ."

"Ngươi không phải múa rìu qua mắt thợ, mà là hậu sinh khả úy, đừng khiêm tốn với ta." Tằng Bình xua tay, giải thích, "Triệu Anh đi Tuyền Thành đào tạo, tạm thời chưa về được. Lý Huy lại đi hưởng tuần trăng mật, hai tổ trưởng dưới tay ta đều không có."

"Nếu là vụ án bình thường, ta tự dẫn đội điều tra là được, giờ xảy ra án mạng, bên cạnh không thể thiếu trợ thủ."

Tằng Bình thở dài, "Ngươi nên hiểu ý ta, dù là làm cho lãnh đạo cấp trên xem, ta cũng phải điều Lý Huy về điều tra, tuần trăng mật của Lý Huy cũng không còn."

"Người cả đời chỉ kết hôn một lần, ta thật sự không muốn như vậy, thằng nhóc này sẽ oán trách ta cả đời."

Hàn Bân hỏi, “Nếu ta tham gia vụ án với tư cách cố vấn điều tra, ngài sẽ không điều Lý Huy về?”

“Ngươi vốn là người của phân cục Ngọc Hoa, từ lãnh đạo phân cục đến nhân viên không ai coi ngươi là người ngoài, ai cũng biết năng lực điều tra của ngươi. Lý Huy vốn là người dưới tay ngươi, nếu ngươi tiếp nhận vụ án này, còn có việc gì của Lý Huy?” Tằng Bình nói.

Hàn Bân nghĩ, lời tuy thô nhưng lý không thô, có vẻ đúng thật.

Chỉ cần mình tham gia vụ án này, có mình và Tằng Bình gánh vác, ai lại quan tâm đến Lý Huy nhỏ bé.

“Tằng đội, ta không có vấn đề gì, nhưng Mã đội có đồng ý cho ta đi không, ta không chắc.”

“Ngươi yên tâm, chỉ cần không có vụ án khó, Mã Cảnh Ba chắc chắn sẽ đồng ý.” Tằng Bình chắc chắn.

Dưới các phân cục chủ động xin đội cảnh sát hình sự thành phố cố vấn điều tra, đối với người của đội cảnh sát hình sự thành phố cũng là sự công nhận, có nơi thậm chí đưa vào tiêu chuẩn đánh giá thành tích.

Nếu không phải tình huống đặc biệt, Tằng Bình cũng không dễ xin người của đội cảnh sát hình sự thành phố cố vấn điều tra, ai cũng không muốn trên đầu mình có thêm một “hoàng thượng”.

Chỉ là quan hệ của hắn và Hàn Bân đặc biệt, không có nhiều kiêng kị và toan tính.

Hàn Bân gọi điện báo cáo với Mã Cảnh Ba, Mã Cảnh Ba không phản đối.

Trung đội hai vừa điều tra xong một vụ án lớn, tạm thời sẽ không phân công vụ án mới.

Không chỉ cho đội viên nghỉ ngơi, vụ án của Thi Đạt viện kiểm sát chắc chắn sẽ trả lại, còn phải đóng dấu, ký tên, làm thủ tục lại.

Tuy không vất vả như điều tra án, nhưng rất rắc rối, là công việc nhọc nhằn.

Theo lời Mã Cảnh Ba, Hàn Bân có thể đi phân cục Ngọc Hoa cố vấn điều tra, đối với hắn cũng tăng thêm kinh nghiệm, nhưng không thể mang đi nhiều đội viên, nếu vụ án của Thi Đạt bị trả lại, vẫn cần đội viên chỉnh lý lại chứng cứ.

Hàn Bân vốn không định mang người, nhưng được Mã Cảnh Ba nhắc nhở, dù quan hệ với phân cục Ngọc Hoa có gần gũi, giờ cũng là người của đội cảnh sát hình sự thành phố, một mình đến phân cục Ngọc Hoa điều tra, như chỉ huy đơn độc, không chỉ không đẹp mắt, cũng dễ bị coi thường, mang theo một người cũng tốt.

Hàn Bân nghĩ một lúc, cuối cùng quyết định mang theo Bao Tinh, để những người khác ở lại đội cảnh sát hình sự thành phố giúp Mã Cảnh Ba.

Mã Cảnh Ba đã đồng ý, việc này cơ bản xong, Tằng Bình nộp báo cáo làm thủ tục là được.

Sau đó, Hàn Bân và Tằng Bình bàn bạc, mỗi người dẫn một nhóm điều tra.

Hàn Bân vẫn dẫn tổ hai của trung đội ba, Tằng Bình dẫn tổ một của trung đội ba.

Tổ hai hiện có sáu người, trừ tổ trưởng Lý Huy không có, còn có Điền Lệ, Đỗ Kỳ, Triệu Minh, Tôn Hiểu Bằng, Mạch Quân.

Mạch Quân được điều đến tổ hai sau khi Hàn Bân đi, những người khác đều là người cũ của Hàn Bân, sử dụng không có vấn đề.

Một vụ án cần điều tra nhiều mặt, Hàn Bân và Tằng Bình phân công công việc, Hàn Bân chịu trách nhiệm đi điều tra, phân tích dấu chân, thông báo gia đình.

Tằng Bình chịu trách nhiệm thu thập giám sát, tra thông tin liên lạc, điều tra nguồn giày, liên hệ với đội kỹ thuật và phòng pháp y.

Sau khi Tằng Bình dẫn người rời đi, Hàn Bân gọi người của tổ hai lại, sắp xếp nhiệm vụ chi tiết.

"Mọi người đều không phải người ngoài, cũng không lạ gì ta, ta sẽ nói ngắn gọn, trực tiếp sắp xếp nhiệm vụ." Ánh mắt Hàn Bân quét qua dừng lại trên người Đỗ Kỳ, "Đỗ Kỳ và Mạch Quân chịu trách nhiệm thông báo gia đình nạn nhân, tìm hiểu hoàn cảnh gia đình nạn nhân."

"Điền Lệ và Hiểu Bằng, các ngươi tìm người phụ trách công ty nạn nhân. Triệu Minh và ta đi điều tra quanh hiện trường."

"Dạ."

Mọi người bắt đầu phân công điều tra.

Hàn Bân dẫn Triệu Minh đi quanh hiện trường.

Hàn Bân đi không nhanh, không vội, trưa ăn nhiều, đúng lúc đi tiêu hóa, nếu có thể thêm một ly trà thì càng tốt.

Triệu Minh từ túi lấy ra một hộp Trung Hoa, đưa Hàn Bân một điếu, lại lấy bật lửa châm trước cho Hàn Bân.

"Bân Ca, lâu rồi không cùng ngài điều tra, cũng khá nhớ."

Chương 890: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân phả một vòng khói, "Nói nhảm, lần trước ở khu nghỉ dưỡng không phải cùng điều tra sao."

"Chuyện đó đâu có gì, vụ án nhỏ đó không đủ nhét kẽ răng, so với hồi ngài dẫn chúng ta phá án mạng thì kém xa."

"Được đấy, mấy ngày không gặp, ánh mắt ngươi cao hẳn." Hàn Bân cười, tiếp tục nói, "Chúng ta đều ở Cầm Đảo, cơ hội hợp tác còn nhiều, chẳng phải lại cùng điều tra sao."

"Đúng vậy." Triệu Minh rít một hơi thuốc, đi sau Hàn Bân không chút xa lạ.

Hai người đi một đoạn, không xa có một người đàn ông trung niên gác cổng, đang ngồi trên ghế uống trà.

Triệu Minh bước nhanh tới, đưa đối phương một điếu thuốc, "Đại ca, muốn hỏi ngài một chuyện."

Người đàn ông trán nhăn, da đen, không biết là bẩm sinh hay phơi nắng, Triệu Minh thấy khả năng sau cao hơn.

Người đàn ông nhìn Triệu Minh, ánh mắt dừng lại trên điếu Trung Hoa, vội nhận lấy, do dự không hút, kẹp lên tai, "Anh em, chuyện gì?"

"Đại ca, ngài tên gì?"

"Gọi ta Lão Bành được rồi."

"Bành Ca, muốn hỏi ngài về một người."

“Nói đi, công trường này người ra vào, ta không dám nói đều quen, nhưng cũng biết mặt.”

“Lư Tĩnh Phương, ngài quen không?”

“Lư Tĩnh Phương.” Người đàn ông lẩm bẩm, trán nhăn thành chữ “sơn”, “Công trường ta phụ nữ không nhiều, hầu hết ta đều quen, nhưng ngươi vừa nói cái tên này, ta nghĩ không ra.”

Triệu Minh nhắc, “Nàng là nhân viên tài liệu tại công trường, khoảng hai mươi tuổi, ta có ảnh của nàng.”

Triệu Minh lấy điện thoại mở ảnh Lư Tĩnh Phương.

Người đàn ông cười toe, “Đây không phải Tiểu Phương sao, quen quen, thường đi qua đây, cô gái này dễ chịu.”

Hàn Bân tò mò hỏi, “Dễ chịu thế nào?”

Lão Bành nuốt nước miếng, “Trẻ, xinh, dáng đẹp, nhất là sau khi tắm xong, bưng chậu rửa mặt ra, mặc váy hoặc áo thun, hai chân trắng lộ ra, công nhân đều ngây người, ai cũng nhìn chằm chằm.”

“Đúng rồi, nghe nói nàng gặp chuyện, cảnh sát đã đến.” Lão Bành làm động tác cắt cổ, lại nhìn Hàn Bân và Triệu Minh, “Các ngươi là ai?”

Triệu Minh giơ thẻ cảnh sát, “Chúng ta là cảnh sát.”

“Ôi, các ngươi xem, thì ra là cảnh sát.” Lão Bành rụt cổ.

Hàn Bân dụi tắt điếu thuốc, “Lão Bành, Lư Tĩnh Phương đến công trường bao lâu rồi?”

“Một thời gian rồi, cụ thể từ khi nào, ta không rõ, chắc khoảng một tháng.”

“Ngươi thân với nàng không?”

Lão Bành xua tay, “Không không, cô gái trẻ đẹp như thế, sao để ý đến lão già như ta. Trâu già kéo xe cũng phải xứng đôi chứ.”

“Lần cuối ngươi thấy nàng là khi nào?”

“Chiều qua, nàng tắm xong bưng chậu từ nhà tắm công cộng ra, ta thấy, mặc áo thun vàng.” Nói đến đây, Lão Bành nuốt nước miếng, hồi tưởng, “Dưới lộ chân, nhìn như không mặc quần… thật đẹp.”

Triệu Minh nhìn chằm chằm đối phương, thấy biểu hiện đối phương, thử, “Lão Bành, xem ra ngươi khá thích Lư Tĩnh Phương, lúc nào cũng chú ý nàng.”

Lão Bành ngẩn ra, nghĩ đến thân phận của Triệu Minh, giật mình tỉnh ngộ, “Không, không, ta đang làm việc, đâu có thời gian nhìn nàng.”

Triệu Minh nói, “Vậy sao nàng tắm xong, lại bị ngươi nhìn thấy, cổng này đâu gần nhà tắm.”

“Không phải ta nhìn thấy, ta cũng không cố ý nhìn, là đám đàn ông trong công trường, thấy nàng thì hét, Tiểu Phương tắm xong, mặc đẹp… Lão Bành thở dài, “Ta ban đầu cũng không định nhìn, bọn họ hô, công nhân kéo cả đám qua, ta không đi lại giả bộ đứng đắn.”

“Hơn nữa, bọn họ đều đi xem, về còn kể, Tiểu Phương mặc đẹp, ta cũng không chịu nổi, cũng đi xem.”

Hàn Bân buồn cười, “Mọi người đi xem, ngươi không đi, cảm thấy thiệt thòi?”

Lão Bành đập đùi, “Đúng, đúng, cảm giác vậy đó.”

Hàn Bân lấy sổ ghi chép, tiếp tục hỏi, “Công nhân trong công trường có ai làm điều gì quá đáng với Lư Tĩnh Phương không?”

“Câu này nói sao?”

“Nói thật.”

Lão Bành do dự, nhìn quanh, nói khẽ, “Chúng ta làm việc trong công trường, hai ba tháng không thấy vợ con, không dễ dàng gì, đều nhớ nhà, nhớ con, nhớ vợ, nhưng con thì nhớ ở trên, vợ thì nhớ ở dưới, đều là đàn ông, các ngươi hiểu mà.”

“Công nhân làm xong việc, ăn cơm xong, tối không có gì làm, thích uống bia lạnh và tán gẫu, nói chuyện tất nhiên đề cập đến phụ nữ. Công trường ít phụ nữ, hầu hết to khỏe, như đàn ông, chỉ có Tiểu Phương là bảo bối.”

“Có công nhân thích đùa, miệng không giữ kẽ, cũng nhắc đến Tiểu Phương, đoán số đo của Tiểu Phương, có bạn trai không, có phải có quan hệ với lãnh đạo công trường, có từng ngủ với công nhân nào.”

Nói đến đây, Lão Bành lại sợ quá đáng, bổ sung, “Tất nhiên, chỉ là đùa, vui thôi.”

Triệu Minh thắc mắc, “Ngủ với ai nghĩa là gì?”

Lão Bành cười, lộ hàm răng vàng, “Cảnh sát, đây là tiếng địa phương của chúng ta, là nghĩa ngươi nghĩ đó.”

Triệu Minh ngại ngùng, “Ta nghĩ gì, ngươi nói rõ.”

“Phịch phịch…” Lão Bành vỗ tay, “Chính là thế.”

Triệu Minh “…”

Cái quái gì tiếng địa phương, kỳ quá.

Nghĩ và làm là hai chuyện khác, Hàn Bân là đàn ông, hiểu được, hỏi, “Công nhân có ý định mạnh mẽ, hoặc tiếp xúc nhiều với Tiểu Phương không?”

Lão Bành nhăn trán, tay phải nhéo cằm, ánh mắt lấp lánh, “Chuyện này, ta cũng không rõ.”

Hàn Bân cảm thấy đối phương giấu diếm, “Ở đây không có người ngoài, chúng ta sẽ giữ bí mật, ngươi không cần lo lắng, chỉ cần nói thật những gì ngươi thấy, nghe.”

Lão Bành do dự, nhìn Triệu Minh, “Đồng chí, có thể cho ta thêm một điếu thuốc không?”

Chương 891: Tiêu Đề 《Ẩn》

Triệu Minh chỉ vào điếu thuốc kẹp trên tai hắn, "Ta vừa cho ngươi đó mà chưa hút."

Lão Bành gãi đầu, ngại ngùng, "Ta có ông bạn già, lúc nào cũng kêu uống rượu phải Ngũ Lương Dịch, hút thuốc phải Trung Hoa, hắn lại không dám mua, ta định để lại một điếu cho hắn."

Triệu Minh buồn cười, nhìn ánh mắt đáng thương của đối phương, lại lấy ra một điếu thuốc đưa Lão Bành.

Những cái khác không dám nói, điều ước này vẫn có thể đáp ứng.

"Cảm ơn, cảm ơn." Lão Bành nhận thuốc, ngửi ngửi, lại kẹp lên tai còn lại.

Triệu Minh nhắc lại câu hỏi trước, "Lão Bành, công nhân có ai có ý định không lành mạnh với Tiểu Phương không."

"Ý định thì nhiều." Lão Bành cười, lộ vẻ hiểu ý, "Nhưng hầu hết có lòng mà không có gan, trong đám người thì gây ồn ào, bảo họ nói chuyện riêng với Tiểu Phương, họ nói không rõ."

"Chỉ có vài người da mặt dày, thích đùa, hay chặn Tiểu Phương, chọc ghẹo Tiểu Phương. Nếu nói tiếp xúc nhiều với Tiểu Phương nhất là Mã Tứ, hắn luôn muốn ngủ với Tiểu Phương, thường đi theo Tiểu Phương, mắt không rời Tiểu Phương, nước dãi sắp chảy."

“Mã Tứ tên thật là gì?”

“Chuyện này ta không rõ, mọi người gọi hắn là Mã Tứ, ta cũng theo gọi.”

“Này cảnh sát, nghe nói Tiểu Phương bị hại, có thật không?”

“Có.”

Lão Bành mím môi, muốn nói lại thôi, “Trước khi chết, nàng có bị cưỡng bức không?”

Hàn Bân đen mặt.

Triệu Minh nghiêm mặt quát, “Được rồi, đừng nói nhảm.”

Lão Bành nói, “Cảnh sát, đừng chê ta tò mò, đừng chê chúng ta xấu, thật ra chúng ta đều là người bình thường, ngươi nói công trường là nơi đàn ông ở, cô gái trẻ đẹp như thế không phù hợp, đã ở đây, đừng sợ người ta nói, đúng không.”

Triệu Minh nghiêm túc, “Lão Bành, câu này ta không đồng ý, cô ấy cũng đến đây làm việc, không cố ý quyến rũ, các ngươi nói chuyện cũng phải giữ ý.”

“Không phải chúng ta nói không giữ ý, cô ấy làm việc ở đây cũng không sao, nhưng đây là công trường, ăn mặc đứng đắn chút cũng được.” Lão Bành so tay, “Cô ấy mặc đồ hở, chẳng phải cho đàn ông xem sao, nếu không mặc làm gì, cũng ảnh hưởng chúng ta.”

“Không sợ ngươi cười, trước khi cô ấy đến, ta uống bia ngủ ngon. Nhưng từ khi cô ấy đi qua trước mặt, ta ngủ không yên, khó tránh khỏi tâm thần bất định, ta như vậy, huống chi những chàng trai trẻ.”

“Ngày thấy nàng, đêm mơ.”

“Nói thật, nếu ta là người phụ trách công trường, nhất định đuổi việc cô ấy. Quá dao động quân tâm.”

“Lư Tĩnh Phương ở đâu ngươi biết không?”

“Biết, nhưng cô ấy không ở cùng chúng ta, nếu không bọn đàn ông điên lên rồi.” Lão Bành chỉ hướng đông, “Cô ấy ở ký túc xá dự án với vài người phụ nữ khác, đi thẳng là đến.”

“Cảm ơn.” Hàn Bân nói, dẫn Triệu Minh rời đi.

Đi không xa, Lão Bành to gan hỏi, “Cảnh sát, nói rõ xem, Tiểu Phương trước khi chết có bị cưỡng bức không?”

Hàn Bân “…”

Triệu Minh “…”

Hàn Bân hai người tiếp tục đi, phía trước có hàng rào, vài căn nhà tạm, Hàn Bân hai người vào thấy một phụ nữ trung niên đang giặt đồ.

Phụ nữ béo, khỏe, nhìn to hơn cả Triệu Minh.

Hàn Bân đi tới cười, “Chị, làm phiền chút.”

Phụ nữ trung niên tắt vòi nước, “Sao vậy?”

“Chị tên gì?”

“Ta họ Trương.”

“Chị Trương, muốn hỏi chị về một người.”

Chị Trương lau tay vào quần áo, “Ai vậy?”

“Lư Tĩnh Phương, chị quen không?”

“Tiểu Phương, quen, ở nhà bên cạnh.” Chị Trương lộ vẻ cảnh giác, “Các ngươi là ai? Tìm cô ấy làm gì?”

“Chúng ta là cảnh sát.”

“Sao các ngươi không mặc cảnh phục?”

Hàn Bân sờ cằm, hôm nay đi dự tiệc, không mang theo thẻ.

Triệu Minh giơ thẻ cảnh sát, "Chúng ta là cảnh sát hình sự, đây là thẻ của chúng ta."

"Cảnh sát, Tiểu Phương thật sự bị giết?"

"Đúng."

"Thật đáng sợ, ở chung, nói mất là mất." Chị Trương vỗ ngực, hỏi, "Trước khi chết, cô ấy có bị cưỡng bức không?"

"Cái gì?"

"Phịch phịch," Chị Trương vỗ tay, như thể hiện, "Chính là vậy."

Triệu Minh buồn cười, "Chị, chị là phụ nữ sao cũng tò mò chuyện này?"

"Ta không quan tâm, ta sợ." Chị Trương thở dài, lo lắng, "Ta cũng là phụ nữ, nếu vì chuyện này bị giết, chẳng phải ta cũng phải cẩn thận sao. Lỡ bị kẻ xấu theo dõi thì sao."

Triệu Minh "…"

Hắn muốn nói, chị nghĩ nhiều, chị tuyệt đối an toàn.

"Khụ…" Hàn Bân ho nhẹ, chuyển đề tài, "Chị, chị thân với Tiểu Phương không?"

"Bình thường thôi, dù ở gần, cũng không nói chuyện nhiều."

"Về cái chết của Tiểu Phương, chị có ý kiến gì?"

"Khó nói, thật ra ta thấy sớm muộn cô ấy cũng gặp chuyện."

Hàn Bân hỏi tiếp, "Chị phát hiện điều gì bất thường sao?"

Chị Trương lắc đầu, lại gật đầu, "Cũng không phải bất thường, là cách ăn mặc không phù hợp với công trường, đàn

ông như sói đói, cô ấy mặc đẹp, nói hay là không hiểu chuyện, nói thẳng là cố ý quyến rũ."

"Cô ấy ăn mặc thế nào?"

"Miệng ta không khéo, nói không rõ." Chị Trương nghĩ, chỉ vào dây phơi đồ, "Các ngươi nhìn, đó là đồ cô ấy phơi."

Hàn Bân nhìn, có áo thun dài hồng, vài bộ đồ lót đẹp.

Triệu Minh chỉ áo, "Áo thun này chỉ hở tay, dài, ta thấy không vấn đề."

"Có vấn đề hay không, phải xem mặc thế nào." Chị Trương hừ, lấy áo mình so, "Áo thun dài, vừa che đùi, bên trong mặc quần ngắn, áo thun che quần, đùi lộ, người ngoài nhìn như không mặc quần."

"Công trường toàn đàn ông trẻ khỏe, ai chịu được, ngươi nói không phải tự tìm chuyện."

Chương 892: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân hỏi, "Chị ở gần cô ấy, trước đây cô ấy có bị quấy rối, hoặc gặp rắc rối?"

"Có, sao không." Chị Trương mặt khó hiểu, do dự, "Từ khi cô ấy đến, luôn mất đồ."

Triệu Minh lấy sổ ghi chép, "Mất đồ gì?"

Chị Trương lúng túng, "Toàn là đồ lót phụ nữ. Ban đầu chỉ cô ấy mất, sau này đồ của ta cũng mất."

"Có báo cảnh sát không?"

Chị Trương lắc đầu, "Báo gì, vì chuyện này mà báo cảnh sát, không sợ mất mặt sao."

"Hơn nữa, chắc là đàn ông trong công trường lấy, làm lớn chuyện, không tốt."

"Có bằng chứng không?"

Chị Trương trừng mắt, "Chỉ mất đồ lót, không mất đồ ngoài, cần bằng chứng gì?"

Triệu Minh cười, "Nghe như chị không hài lòng với Tiểu Phương."

Chị Trương thở dài, "Chuyện đó còn chịu được, ta không gây sự, nhưng có một điều ta không chịu nổi, cô ấy đi đâu cũng cầm điện thoại quay, tự nói, ta tuy lớn tuổi, cũng là phụ nữ, ai không có chút riêng tư, quay lại cho người khác thấy là sao."

Hàn Bân hỏi, "Cô ấy thường quay video?"

"Sao chỉ thường, ngày nào cũng quay, không ngày nào không."

Triệu Minh tò mò, "Cô ấy quay video để làm gì, tự xem sao?"

"Cô ấy không điên, tự xem làm gì, đưa lên mạng cho người khác xem, tên là gì… ta không nhớ, miễn có người xem là kiếm tiền."

"Nghe nói có lần cô ấy đưa video, nói mất đồ lót, lượt xem cao, chỉ video đó kiếm hai ba ngàn, làm gì không hơn."

"Có lần cô ấy quay video ăn, ta thấy, cô ấy mua tôm hùm lớn, vài hải sản, nấu một nồi, nhìn ngon." Chị Trương nuốt nước miếng, nói tiếp, "Cô ấy ăn, người khác xem, xong còn kiếm tiền."

"Quay xong, cô ấy nói, chỉ video đó, kiếm hơn ngàn, mua hải sản mấy trăm, kiếm lại rồi, còn thỏa mãn."

"Chỉ tháng không làm gì, quay video kiếm nhiều tiền, kiếm tiền dễ quá."

Nghe vậy, Hàn Bân hiểu, Lư Tĩnh Phương làm truyền thông mạng.

Cái gọi là mất đồ lót cũng có thể là chiêu trò thu hút người xem, nói thẳng là lợi dụng tâm lý tò mò của mọi người xem video.

"Tiểu Phương có qua lại với người khả nghi không?"

Chị Trương nghĩ, "Có, một người đàn ông đến tìm cô ấy."

"Người đàn ông thế nào, tên gì, mô tả cụ thể?"

"Cụ thể không nhớ, chỉ thấy mặt, đội mũ lưỡi trai xám, đeo khẩu trang xanh, giọng không phải địa phương."

“Chị nghĩ giọng ở đâu?”

“Ta không rõ, chắc không phải Cầm Đảo, tiếng phổ thông không tốt.”

“Chị nghĩ xem, có đặc điểm khác không?”

Chị Trương do dự, “Ta nhớ cánh tay phải hắn có hình xăm.”

“Hình xăm gì?”

“Chỉ lộ một phần, ta không rõ, xanh xanh, ở bắp tay phải.”

Hàn Bân ghi chép, sắp xếp suy nghĩ, hỏi, “Chị biết Mã Tứ không?”

Chị Trương mím môi, gật đầu, “Biết.”

“Hắn tên thật là gì?”

“Mã Tuyết Pha.”

“Mã Tuyết Pha bình thường thế nào, chị biết không?”

Chị Trương mặt khó hiểu, “Bình thường, là đứa hư.”

Triệu Minh hỏi, “Hắn làm gì xấu?”

“Không hẳn xấu, chỉ là… nói sao nhỉ, miệng không giữ kẽ, nói đùa, đôi lúc ngại.”

“Mã Tuyết Pha có quấy rối Lư Tĩnh Phương?”

Chị Trương nói, “Nói sao quấy rối, công trường chỉ có vài phụ nữ, Mã Tứ thích chiếm lợi miệng, người nào cũng chọc, gọi chị gọi em, thật ra không làm gì.”

Triệu Minh buồn cười, “Hắn thật sự làm gì, không thể để chị thấy, là ngồi tù.”

“Ngươi đã nói vậy còn hỏi ta làm gì.” Chị Trương lườm, sợ đắc tội Triệu Minh, bổ sung, “Cô ấy quay video, nếu Mã Tứ

quấy rối cô ấy, chắc cô ấy nói trong video, có người thích nghe chuyện này, sẽ xem, cô ấy lại kiếm tiền."

"Tài khoản video của cô ấy tên gì?"

"Cô gái công trường Tiểu Phương."

Hàn Bân đưa danh thiếp, "Chị Trương, nghĩ ra điều gì, có thể liên lạc với ta."

Hàn Bân nói, lại nói với Triệu Minh, "Đã khám xét nơi ở của Lư Tĩnh Phương?"

Triệu Minh nói, "Đã khám. Sáng nay Tằng đội dẫn đội, còn tìm thiết bị phát trực tiếp, lúc đó không để ý, giờ thấy hợp."

Lúc đó, điện thoại Hàn Bân vang, "Đinh linh linh…"

Hàn Bân lấy điện thoại, là số Điền Lệ, "Alo."

"Tổ trưởng Hàn, ta gặp lãnh đạo công ty Lư Tĩnh Phương, có tình huống, hắn muốn nói trực tiếp với ngài."

"Biết rồi, gửi địa chỉ cho ta."

Hàn Bân cúp máy, nhận định vị WeChat, không xa, là văn phòng dự án.

Hàn Bân và Triệu Minh đi, Điền Lệ đứng ngoài văn phòng, từ xa vẫy tay.

Điền Lệ đón, giới thiệu, "Tổ trưởng Hàn, người muốn gặp ngài là quản lý Trần của bộ phận dự án, cũng là người phụ trách nhân viên tài liệu tại công trường, Lư Tĩnh Phương do hắn tuyển dụng, luôn làm dưới tay hắn."

"Hắn đâu?"

"Trong văn phòng, ta dẫn ngài vào."

Hàn Bân gật đầu, vừa vào cửa, một người đàn ông bước ra.

Người đàn ông khoảng bốn mươi, mặc áo sọc, quần đen, đi tới, hai tay bắt tay Hàn Bân, "Ngài là Cảnh sát Hàn, ngưỡng mộ đã lâu."

"Ta là Trần Bảo Toàn, quản lý bộ phận dự án, có gì ngài cứ nói."

Câu nói đưa tay không đánh mặt cười, đối phương nhiệt tình thế, Hàn Bân cũng không tỏ vẻ lạnh lùng, khách khí, "Quản lý Trần, làm phiền ngài."

"Phải thế, phối hợp điều tra của cảnh sát là vinh dự của ta." Trần Bảo Toàn làm động tác mời, "Ngoài trời nóng, vào văn phòng nói."

Sau đó, Hàn Bân vào văn phòng.

"Đồng chí, ngồi tự nhiên, ta rót trà."

"Không cần khách khí." Hàn Bân xua tay, nhìn văn phòng, cửa ở giữa, bên trái một bàn làm việc, bên phải bốn bàn, đối diện cửa có bàn trà và ghế salon.

"Lư Tĩnh Phương cũng làm việc ở đây?"

Chương 893: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đúng, bàn có ảnh là của cô ấy." Hàn Bân đi tới, cầm ảnh nhìn, đặt xuống, "Điền Lệ, khám bàn làm việc của cô ấy."

"Dạ."

"Quản lý Trần, Lư Tĩnh Phương làm việc bao lâu?"

Trần Bảo Toàn rót trà, đặt trước Hàn Bân, "Dưới hai tháng."

"Cô ấy vào công ty thế nào?"

"Tuyển dụng, ta đăng bài trên mạng, cô ấy tới phỏng vấn, thấy được, ta bảo làm thủ tục vào công ty."

Triệu Minh hỏi, "Công ty khác không thế, công ty khác do bộ phận nhân sự tuyển."

"Công việc của chúng ta khác, tính lưu động lớn. Làm việc tại công trường, nhân sự phỏng vấn, thấy điều kiện không tốt, có thể không làm."

"Nên để chúng ta phỏng vấn, không phải vị trí quan trọng." Sợ Triệu Minh không tin, Trần Bảo Toàn bổ sung, "Nhiều công ty bất động sản cũng thế, cửa hàng tự tuyển, thấy được, quản lý sắp xếp thủ tục."

Hàn Bân không tranh cãi, tiếp, "Lư Tĩnh Phương làm việc thế nào?"

"Ôi…" Trần Bảo Toàn do dự, "Nói sao nhỉ, cô ấy làm việc bình thường, thật ra, ta định đuổi việc."

“Sao? Cô ấy làm gì sai sót lớn?”

“Không có. Chính là ăn mặc không phù hợp, mặc đồ khá hở, trong môi trường này không phù hợp. Ta sợ xảy ra chuyện, không ngờ xảy ra.”

“Ngươi có nhắc đến ăn mặc?”

“Nhắc, sao không, ta nói công trường toàn đàn ông, tốt nhất mặc quần dài, không ảnh hưởng.” Trần Bảo Toàn hừ, “Kết quả, cô ấy không để ý, làm gì mặc vậy, cứ thế.”

“Đừng nói đàn ông xa vợ, ta thấy cũng tức. Ta biết sớm muộn cũng xảy ra chuyện…”

Hàn Bân hỏi, “Ngươi nghĩ đuổi việc cô ấy?”

Trần Bảo Toàn đáp, “Nghĩ. Tuy có nữ nhân viên đẹp, dễ nhìn, lòng cũng động, nhưng chỉ nhìn không ăn, tức, không bằng không thấy.”

“Ngươi có nói đuổi việc cô ấy?”

“Chuyện làm được không nói, ta tăng công việc, muốn cô ấy nản mà nghỉ. Nhưng không ngờ không quan tâm, làm việc, đến giờ về, không tăng ca.” Trần Bảo Toàn do dự, nói,

“Có lần thật sự phải tăng ca, cô ấy không tăng, ta nói không làm xong trừ lương, cô ấy không quan tâm, hết giờ về.”

“Nói thật, ta không rõ cô ấy vì gì. Không kiếm tiền, đắc tội lãnh đạo, môi trường khổ, có gì để hy vọng.”

Hàn Bân thuận hỏi, “Ngươi có thấy cô ấy quay video?”

“Có, khi ta về, thấy điện thoại trên bàn, cô ấy tự giác, ta ở không quay.”

“Có lần ta hỏi, ngươi quay gì?”

“Cô ấy nói quay chơi, đưa lên mạng kiếm tiền tiêu vặt.”

“Ta không nói gì, nghĩ cô ấy trẻ, ham chơi, không ảnh hưởng công việc, ta không quản.”

Hàn Bân quan sát, không thấy nói dối, “Ngươi biết Lư Tĩnh Phương có bạn trai thân thiết không?”

“Ta không rõ, chỉ thấy khi làm việc, sau khi về không rõ.”

“Công trường có Mã Tuyết Pha, ngươi biết không?”

“Mã Tuyết Pha.” Trần Bảo Toàn lẩm bẩm, lắc đầu, “Không nhớ.”

“Công nhân gọi hắn là Mã Tứ.”

“Ôi, nói Mã Tứ ta biết, hắn là tổ trưởng nhỏ, làm, ăn ở công trường.”

“Ngươi biết hắn có quấy rối Lư Tĩnh Phương, hoặc quan hệ thân thiết?”

Trần Bảo Toàn xua tay, “Ta không rõ.”

“Ngươi có tiện dẫn chúng ta gặp hắn, ta muốn nói chuyện.”

Trần Bảo Toàn do dự, vẫn gật đầu, “Được, giờ trời nóng, chắc chưa làm, ta dẫn các ngươi.”

Trần Bảo Toàn khóa cửa, dẫn Hàn Bân đến khu ký túc công nhân.

Khu ký túc phía đông, hai dãy nhà hai tầng tạm, người ngồi hóng mát, đánh bài, ngủ.

Trần Bảo Toàn tới dưới lầu, gọi, “Mã Tứ.”

Không ai đáp.

Trần Bảo Toàn hỏi công nhân hóng mát, “Thấy Mã Tứ không?”

“Trưa ăn gặp, chắc trên lầu ngủ.”

Trần Bảo Toàn bảo công nhân, “Hắn ở đâu, gọi xuống.”

Công nhân khoảng ba mươi, thấp nhưng to, thở dài, không muốn, vẫn làm theo.

Công nhân lên lầu, gọi lớn, "Mã Tứ, Lão Tứ, có người tìm."

"Ai, gọi gì." Từ nhà cuối tầng hai, bước ra một người, khoảng ba mươi, cao, đầu đinh, cởi trần, ngáp.

"Lão Tứ, dưới có người tìm."

"Gì?"

"Quản lý Trần, dưới lầu, ta nhắn xong không quản."

Công nhân đi.

Mã Tứ nhìn xuống, ngẩn, nhìn chằm chằm Hàn Bân, Trần Bảo Toàn.

Trần Bảo Toàn thấy đối phương, gọi, "Mã Tứ, ngươi xuống, có việc."

"Gì?"

"Xuống nói."

"Quản lý Trần, ở đây nghe được, nói gì nói."

"Cảnh sát thành phố cần hỏi ngươi."

"Đừng đùa, hỏi gì ta."

Trần Bảo Toàn gọi, "Bớt nói, xuống đi."

"Được, mặc áo rồi xuống." Mã Tứ vào phòng.

Hàn Bân nhíu mày, thấy lạ, "Điền Lệ, Triệu Minh, hai ngươi dưới giám sát, Hiểu Bằng theo ta lên."

Hàn Bân lên tầng hai, tới cửa phòng Mã Tứ, gõ, "Cốc cốc cốc…"

Không ai đáp.

Hàn Bân đẩy cửa, đóng chặt.

“Mã Tuyết Pha.”

“Mã Tứ.”

Không ai đáp.

Hàn Bân quyết, “Hiểu Bằng, phá cửa!”

“Dạ.”

Tôn Hiểu Bằng không chần chừ, như bò tót, húc mạnh.

“Bùm!”

Cửa chỉ chốt, mở toang.

Phòng không ai, trống, toàn mùi rượu, vỏ lạc, cửa sổ mở.

Tôn Hiểu Bằng chạy tới cửa, thấy Mã Tuyết Pha leo xuống đất, định chạy.

“Tổ trưởng Hàn, hắn chạy đông.”

“Đuổi.” Hàn Bân ra lệnh qua bộ đàm, “Mã Tứ nhảy cửa sổ, chạy đông, bắt lại.”

Điền Lệ và Triệu Minh đang giám sát, được nhắc, đuổi bắt Mã Tuyết Pha.

Mã Tuyết Pha chưa chạy xa, Điền Lệ và Triệu Minh đuổi hai bên.

Mã Tuyết Pha làm việc nặng, quen địa hình, bắt trong công trường không dễ.

Triệu Minh vừa đuổi vừa gọi, “Cảnh sát, chặn hắn!”

Nhưng không ai chặn, vài người tránh xa.

Triệu Minh tức mắng.

Hàn Bân chạy ra sau, thấy ba người đuổi, bảo Tôn Hiểu Bằng, “Chặn.”

Hàn Bân chạy trái.

Chương 894: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tôn Hiểu Bằng chạy phải.

Đây là công trường, không trống, phía trước có vật cản, không chạy thẳng, nếu Mã Tuyết Pha rẽ, bị Hàn Bân chặn.

Nên Mã Tuyết Pha chỉ chạy lợi dụng địa hình, lẩn.

Hàn Bân bốn người đuổi, để hắn chạy mất, mất mặt.

Bị cười.

Thật ra, ai cũng nghĩ chỉ ghi lời khai, không ngờ Mã Tuyết Pha phản ứng vậy.

Đuổi vài phút, khi Mã Tuyết Pha gần ra khỏi công trường, bị Triệu Minh tóm, đè xuống đất.

Hàn Bân là người thứ hai, Điền Lệ tuy giỏi võ nhưng thể lực không bằng Hàn Bân.

Mã Tuyết Pha bị Triệu Minh đè, vẫn không yên, hắn khỏe, to, Triệu Minh không giữ nổi.

Hàn Bân tới, hai tay giữ một tay, vặn mạnh.

"A!" Mã Tuyết Pha kêu đau, không phản kháng, "Đau, tay ta gãy!"

Hàn Bân làm chuyên nghiệp, tuy đau, không tổn thương cơ thể.

Cơ thể người yếu, bị vặn khớp, mất sức.

Có Hàn Bân giúp, Triệu Minh đeo còng tay, cho hắn một cái bợp, "Bốp!"

“Mẹ nó, xem ngươi chạy không!”

Cái bợp làm Mã Tuyết Pha khóc.

Mã Tuyết Pha gọi, “Ngươi đánh ta làm gì, cảnh sát đánh người, cứu!”

Nhiều công nhân xem, nghe Mã Tuyết Pha, nhiều người tới.

Hàn Bân mặt nghiêm, hừ, “Gọi đi, gọi mọi người, cho họ nghe, ngươi phạm tội gì!”

“Tốt đẹp, vinh quang, không chừng thành anh hùng!”

Nghe Hàn Bân, Mã Tuyết Pha chán, “Ta không phạm tội.”

Nhưng giọng nhỏ.

Hàn Bân nhắc, “Ngươi tên gì?”

Mã Tuyết Pha liếc Hàn Bân, “Ngươi biết.”

“Hỏi gì đáp đó, không nhiều lời?”

“Mã Tứ.”

“Tên thật.”

“Mã Tuyết Pha.”

“CMND?”

“Ở phòng.”

Hàn Bân bảo đuổi công nhân, hỏi, “Sao ngươi chạy?”

Mã Tuyết Pha nhăn mũi, vặn tay, “Ta… ta tập thể dục.”

Hàn Bân cười, vỗ má, “Ngươi, đừng tập, tập trí trước. Cảnh sát ngốc sao, bịa chuyện lừa được?”

Triệu Minh không nhịn, “Ít đùa, nói, sao chạy?”

Mã Tuyết Pha run, “Ta không nghĩ nhiều, thấy các ngươi bắt, sợ quá, chạy.”

“Ngươi vô lý, cảnh sát bảo vệ dân, chỉ hỏi ngươi. Chỉ kẻ xấu chạy cảnh sát, không sợ sao chạy.” Triệu Minh hừ.

“Ta nhát gan, gặp chuyện loạn.”

“Không làm gì xấu, không sợ…” Nói nửa, Triệu Minh tỉnh, nhổ, “Phì, ngươi ít nói, Lư Tĩnh Phương ngươi giết?”

“Quân tử, cô ấy chết liên quan gì, các ngươi đừng đổ oan.”

“Chúng ta điều tra Lư Tĩnh Phương, không liên quan sao chạy?”

“Ta tưởng…” Mã Tuyết Pha ngừng, ngậm miệng.

“Ngươi tưởng gì?”

“Không gì.”

“Nói.”

Mã Tuyết Pha thêm tự tin, “Không gì, các ngươi sai, Lư Tĩnh Phương không liên quan, thả ta.”

Triệu Minh vỗ vai, “Ngươi thông minh, nói không rõ, chúng ta không thả.”

Hàn Bân vẫy tay, “Về đồn.”

Mã Tuyết Pha lo, gọi, “Đừng, sao bắt ta, các ngươi là cảnh sát không? Các ngươi bắt cóc?”

Điền Lệ giơ thẻ, “Xem rõ, chúng ta là cảnh sát, có bắt ngươi không?”

Mã Tuyết Pha nhìn, vẫn không phục, “Cảnh sát không bắt bừa.”

“Ngươi nhiều lời.” Triệu Minh cười, chỉ Mã Tuyết Pha, “Ngươi biết cảnh sát không bắt bừa, sao chạy?”

“Ta nói rồi, ta nhát gan.”

“Ngươi không nhát, là lo.”

Hàn Bân không muốn nói nhiều, chó cậy chủ, Mã Tuyết Pha hùng, vào đồn không vậy.

Tôn Hiểu Bằng đẩy, "Đi."

"Ta không đi, ta còn làm, chiều còn làm."

"Yên tâm, chúng ta xin phép."

Hàn Bân và đồng đội áp Mã Tuyết Pha ra, xa xa nhiều công nhân nhìn, không ai chặn.

Lúc đó, từ đám đông, một người tới, thở hổn hển, "Cảnh sát Hàn, chờ."

Là Trần Bảo Toàn.

"Quản lý Trần, gì nữa?"

Trần Bảo Toàn nhìn quanh, do dự, "Cảnh sát Hàn, nói riêng."

"Quản lý Trần, nói giúp ta, họ sai, Lư Tĩnh Phương không liên quan."

Trần Bảo Toàn nhìn, nhăn mày, im.

"Quản lý Trần, giúp ta. Ta nhớ ơn ngài, ngài nói đông, ta không đi tây, cầu ngài."

Trần Bảo Toàn ghét, "Đừng gọi, ngươi gọi, ta sao nói chuyện cảnh sát."

"Đúng, ngài nói, ngài giúp ta." Mã Tuyết Pha chắp tay vái.

Hàn Bân và Trần Bảo Toàn đi ra một chỗ riêng tư, "Quản lý Trần, có chuyện gì ngươi cứ nói."

Trần Bảo Toàn lấy ra một bao thuốc, đưa cho Hàn Bân một điếu, "Cảnh sát Hàn, ngài hút thuốc."

Hàn Bân lắc đầu từ chối, "Không cần khách sáo, có chuyện gì thì nói thẳng."

“Ta chỉ muốn hỏi, cái chết của Lư Tĩnh Phương có ảnh hưởng đến việc thi công bình thường của công trường không.” Trước đó, Trần Bảo Toàn chủ động muốn gặp Hàn Bân là để hỏi rõ việc này.

Hàn Bân trả lời, “Chỉ cần không vượt qua dây cảnh giới, không phá hoại hiện trường, có thể thi công bình thường.”

“Khi nào thì dây cảnh giới có thể dỡ bỏ?”

“Chờ thông báo đi.”

Trần Bảo Toàn lấy ra một cái hộp danh thiếp, đưa cho Hàn Bân một tấm, “Cảnh sát Hàn, đây là danh thiếp của ta, ngài có gì cần biết hoặc cần hỗ trợ thì cứ gọi điện cho ta.”

Hàn Bân liếc qua danh thiếp, cất vào, cũng lấy ra danh thiếp của mình, đưa cho đối phương, “Nếu nhớ ra manh mối gì, ngươi cũng có thể liên lạc với ta.”

Trần Bảo Toàn nhận lấy danh thiếp, “Nhất định.”

“Còn chuyện gì khác không?”

Trần Bảo Toàn liếc nhìn Mã Tuyết Pha, “Cảnh sát Hàn, Mã Tứ có phải là kẻ giết Lư Tĩnh Phương không?”

Hàn Bân hỏi lại, “Ngươi nghĩ sao?”

“Ta không biết, ta không quen hắn lắm, nhưng tên này dù lươn lẹo, cũng không giống kẻ dám giết người.”

“Ngươi muốn ta thả hắn.”

“Không, ta chỉ nói về hắn, còn xử lý thế nào là tùy ngài.”

Hàn Bân nói, “Quản lý Trần, ngài làm việc với Mã Tuyết Pha, hiểu hắn hơn ta, ngươi nói thử xem, tại sao hắn thấy cảnh sát lại chạy?”

Trần Bảo Toàn do dự, “Ta thật không rõ, thật ra ta cũng không quen lắm với người ở công trường, bình thường ít tiếp

xúc.”

Chương 895: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lúc đó, Hàn Bân thấy Bao Tinh đi tới, nói, "Quản lý Trần, tạm thời thế đã, có gì liên lạc qua điện thoại."

"Được, ngài bận việc." Trần Bảo Toàn lại bắt tay Hàn Bân, sau đó quay đi, không nhìn Mã Tuyết Pha một cái.

"Quản lý Trần, đừng đi, bảo họ thả ta." Mã Tuyết Pha lo lắng, cảnh sát do Trần Bảo Toàn đưa tới, hắn nghĩ đối phương có thể nói giúp.

Đó là hy vọng duy nhất của hắn lúc này.

Trần Bảo Toàn không quay đầu, không coi hắn là gì, liếc nhìn hắn thêm một cái cũng không.

Bao Tinh chào, "Tổ trưởng."

"Đến rồi." Hàn Bân vỗ vai Bao Tinh, "Ta giới thiệu, đây là Bao Tinh từ đội cảnh sát hình sự thành phố."

Bao Tinh cười, "Chào mọi người, cứ gọi ta là Tiểu Bao."

"Ta là Điền Lệ."

"Ta là Triệu Minh."

"Tôn Hiểu Bằng."

Mọi người giới thiệu đơn giản.

Hàn Bân thấy công nhân tụ tập đông, dặn, "Triệu Minh, Hiểu Bằng, hai ngươi đi khám nhà Mã Tuyết Pha, xem có manh mối gì."

"Bao Tinh, Điền Lệ và ta áp giải Mã Tuyết Pha về đồn."

“Dạ.”

Mặc cho Mã Tuyết Pha giãy giụa, không tình nguyện, vẫn bị áp lên xe cảnh sát.

Trên xe, Điền Lệ lái, Hàn Bân và Bao Tinh ngồi hai bên Mã Tuyết Pha.

Bao Tinh không nhịn được hỏi, “Tổ trưởng, tên này là hung thủ?”

Mã Tuyết Pha phản đối, “Ta không phải, ta không giết người.”

Hàn Bân cười, “Hiểu rồi, chúng ta bắt nhiều nghi phạm, không ai dễ dàng nhận tội.”

Nghe vậy, Mã Tuyết Pha càng sợ, mồ hôi đầm đìa, “Ta thật sự không giết người.”

Hàn Bân nói chân thành, “Đừng cứ lặp lại những lời vô ích, muốn cảnh sát tin, đưa ra chứng cứ thực sự, chứng minh sự trong sạch.”

“Ta không làm thì lấy đâu chứng cứ?”

“Vậy ta hỏi ngươi câu đơn giản nhất, trực tiếp nhất, tại sao chạy?” Hàn Bân nhìn hắn, cảnh cáo, “Đừng lấy cớ tầm thường để đối phó, chỉ cần câu này không thông, ngươi cứ yên ổn trong phòng giam.”

“Ta… ta…” Mã Tuyết Pha lắp bắp, mãi không nói được lý do.

Nửa tiếng sau, mọi người đến Phân Cục Ngọc Hoa.

Với Hàn Bân, nơi này không hề xa lạ, quen thuộc từ môi trường đến con người.

Điền Lệ và Bao Tinh đưa Mã Tuyết Pha làm thủ tục tạm giam.

Hàn Bân đến văn phòng đội cảnh sát hình sự, đội ba, tổ hai.

Dùng chìa khóa của Điền Lệ mở cửa, Hàn Bân đứng ở cửa, có cảm giác vừa lạ vừa quen.

Cách bố trí văn phòng không thay đổi nhiều.

Trên bàn làm việc hắn từng dùng có đồ đạc, và một bức ảnh, là ảnh của Lý Huy và Chu Duy Na.

Cuối cùng vẫn thay đổi.

Hàn Bân đi đến cửa sổ, châm một điếu thuốc.

"Cốc cốc." Cửa văn phòng vang lên hai tiếng, Đỗ Kỳ và Mạch Quân bước vào.

"Tổ trưởng Hàn."

Hàn Bân quay lại, liếc nhìn hai người, "Tình hình của nạn nhân thế nào?"

"Đã điều tra rõ." Đỗ Kỳ đặt túi hồ sơ lên bàn, nói tiếp, "Lư Tĩnh Phương là người địa phương, năm nay 23 tuổi, cha mẹ ruột ly dị, cô ấy ở với mẹ."

"Sau đó, mẹ cô ấy tái hôn, có con riêng, nên gửi cô ấy cho bà ngoại nuôi, cô ấy lớn lên với bà ngoại, mười mấy tuổi mới về ở với mẹ."

"Ta đã liên lạc với mẹ của Lư Tĩnh Phương, báo bà ấy đến nhận xác."

"Mẹ cô ấy nói khi nào sẽ đến?"

"Không nói chính xác, chỉ bảo sẽ đến sớm."

Hàn Bân hỏi thêm, "Cha ruột của Lư Tĩnh Phương thì sao?"

"Không liên lạc được."

Hàn Bân dụi tắt thuốc, hiểu sơ qua về gia đình Lư Tĩnh Phương.

"Tổ trưởng Hàn, nghe Triệu Minh nói ngài bắt về một nghi phạm."

"Đúng, tên là Lư Tuyết Pha. Ngươi tra trong hệ thống, xem có tiền án không."

"Dạ."

Hàn Bân nhìn về phía thành viên khác, "Mạch Quân phải không?"

"Đúng, Tổ trưởng Hàn, có việc ngài cứ bảo."

"Lư Tĩnh Phương trước khi chết thích quay video, có thể làm truyền thông mạng, nghe nói có tài khoản tên 'Cô gái công trường Tiểu Phương', ngươi tra xem."

"Được."

Phân Cục Ngọc Hoa, phòng thẩm vấn.

Mã Tuyết Pha bị tạm giam không lâu, đã bị đưa vào phòng thẩm vấn.

Hắn ngồi trên ghế thẩm vấn, tỏ ra bất an.

Mã Tuyết Pha thỉnh thoảng cựa tay, hoặc nhìn quanh, hắn luôn có cảm giác ai đó đang nhìn trộm hắn.

"Rầm…" Tiếng động bất ngờ, cửa phòng thẩm vấn mở.

Ba người vào, dẫn đầu là Hàn Bân, hai người khác là Bao Tinh và Điền Lệ.

Hàn Bân tay trái cầm tài liệu, tay phải cầm chai nước khoáng, đã sẵn sàng cho trận chiến dài.

Mã Tuyết Pha hỏi, "Cảnh sát, các ngươi định giam ta đến bao giờ?"

Hàn Bân đặt tài liệu lên bàn, thản nhiên, "Mới bao lâu, cứ yên tâm mà ở. Một thời gian nữa ngươi sẽ quen."

"Đừng đùa, chỗ này làm sao quen được, ta thà phơi nắng vặn thép."

"Không cách nào khác, ai bảo ngươi phạm tội."

"Ta phạm tội gì, ta không làm gì cả."

Hàn Bân như tin tưởng, "Thật không?"

"Thật không làm."

Hàn Bân ngồi dựa ghế, "Được, nói chuyện chút, rõ rồi có khi thả ngươi."

"Chỗ này không thích hợp nói chuyện, thả ta, ra ngoài nói, ta mời ngài uống rượu, ăn thịt heo."

Hàn Bân cười không nói.

Bao Tinh đập bàn, "Đừng được đà, đây là đâu, muốn ra là ra. Nói không rõ, đời này đừng nghĩ ra."

Mã Tuyết Pha run rẩy, "Vừa rồi còn tốt mà, ta và cái chết của Lư Tĩnh Phương thật sự không liên quan."

Lời này Hàn Bân nghe chán, bỏ qua, "Ngươi quen Lư Tĩnh Phương thế nào? Quan hệ ra sao?"

"Chúng ta đều làm ở công trường, coi như đồng nghiệp, gặp chào hỏi, ta chỉ là tổ trưởng nhỏ, cô ấy không coi trọng ta, làm gì có quan hệ."

Hàn Bân xem tài liệu, nói bất ngờ, "Ngươi có tiền án trộm cắp, từng ngồi tù."

Chương 896: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ta… đó là chuyện cũ rồi, ta phạm sai lầm nhưng đã sửa. Ta chăm chỉ làm việc ở công trường, tuy khổ, nhưng yên tâm, ta không tái phạm."

Hàn Bân lờ hắn, tiếp tục hỏi, "Lư Tĩnh Phương có thói quen quay video, ngươi biết không?"

"Biết, cô ấy đôi khi cầm gậy tự sướng, vừa đi vừa quay, ta hỏi làm gì, cô ấy bảo quay chơi."

Hàn Bân đi tới ghế thẩm vấn, lấy điện thoại, bật video, đưa trước mặt Mã Tuyết Pha, "Xem đi."

Trong video, Lư Tĩnh Phương than thở, "Ôi, ghét quá, ta lại mất nội y, lần này là cái màu hồng. Đây là cái thứ ba ta mất trong tháng này, thật tức."

"Công trường toàn đàn ông, ánh mắt họ nhìn ta thật lạ, không biết ta làm ở đây được bao lâu, thôi, lãnh lương tháng này đã, cần ăn mà."

"Ở công trường có gã tên Mã Tứ thật đáng ghét, cứ bám theo ta, gọi ta Tiểu Phương muội muội, thật ra ta không quen. Hôm nay ta tắm xong, hắn theo suốt, ta hơi sợ."

Giọng Lư Tĩnh Phương nhỏ dần, "Nói các ngươi nghe bí mật, ta nghi kẻ trộm nội y là Mã Tứ, nghĩ thôi đã ghê tởm, sao có người như vậy."

"Thật ra ta suýt báo cảnh sát, nhưng chị hàng xóm khuyên, nói cùng làm ăn, không chứng cứ, cảnh sát đến cũng không

làm gì được. Gặp mặt hàng ngày, ta không làm được ở đây.”

“Dù ấm ức, đành chịu. Không nói hắn nữa, nấu cơm đã, trưa bận quá chỉ ăn bánh mì, tối làm món ngon thưởng cho mình…”

Video kết thúc, Hàn Bân thu điện thoại, “Mã Tuyết Pha, Mã Tứ, nghe xem người ta đánh giá ngươi thế nào.”

Mã Tuyết Pha uất ức, “Oan, cô ấy nói bậy, ta không trộm nội y, làm sao ta làm chuyện đó.”

Hàn Bân lấy khăn ướt, lau điện thoại, “Người chết không vu oan ngươi, video lên tòa, ngươi gặp rắc rối lớn.”

“Cảnh sát, tin ta, Mã Tứ dù thế nào, không dám làm chuyện hèn hạ, ta không là loại người đó.”

“Lư Tĩnh Phương nghĩ ngươi là loại người đó, thế là đủ, nói với ta vô ích.”

Mã Tuyết Pha kêu, “Có ích, ngài có thể chứng minh ta vô tội, cô ấy không chứng cứ, nói bậy.”

“Ngươi nghĩ cô ấy vu oan ngươi?”

“Đúng, cô ấy vu oan.”

“Sao? Công trường nhiều người, sao vu oan ngươi?”

“Ta… ta không biết, có lẽ vì ta tiếp xúc nhiều.”

“Ngươi không biết, để ta phân tích.” Hàn Bân mở chai nước, uống một ngụm.

“Tối qua, ngươi thấy Lư Tĩnh Phương tắm xong, lòng sinh ý nghĩ. Lại uống chút rượu, muốn tìm vui.”

“Lư Tĩnh Phương không để ý, ngươi tức, chạy đến phòng cô ấy, trộm nội y.”

“Bị Lư Tĩnh Phương phát hiện, cô ấy đuổi theo đòi lại, nói báo quản lý, ngươi sợ.”

“Tức giận, ngươi giết Lư Tĩnh Phương.”

“Chiều nay, thấy cảnh sát, ngươi sợ, biết bị lộ, nên chạy…”

“Ta không!” Mã Tuyết Pha cắt lời, “Ngươi không phân tích, ngươi vu oan.”

Hàn Bân đứng sau hắn, tay ấn vai như tạo áp lực, “Ngươi có tiền án, video của Lư Tĩnh Phương, ngươi rất khả nghi. Công trường nhiều người, có khi có ai thấy ngươi, chỉ cần có người làm chứng…”

“Lão Thiết, tội ngươi chắc chắn, hậu nửa đời cũng ổn, không lo cơm áo gạo tiền. Nhà nước lo.”

“Ta không muốn ở tù, không muốn… ta không làm.”

Bao Tinh nói thêm, “Tổ trưởng, ngài nói thế một chiều. Hắn giết người, không nhận tội, có thể bị tử hình. Đâu có hậu nửa đời.”

“Loại hắn, đếm ngày là vừa. Hết một trăm số, cũng gần xong.”

Bao Tinh nói làm Mã Tuyết Pha sợ, “Ta không giết, sao tử hình, các ngươi không làm vậy, không đổ hết lên ta.”

Mã Tuyết Pha xem nhiều phim, biết nghề nào cũng có người tốt, kẻ xấu.

Như thời xưa đánh trận, lính giết nhiều, giết bừa giành công.

Nếu mình xui gặp phải, bị tử hình oan, kêu ai.

Hàn Bân nghiêm mặt, “Ngươi nói không thích, sao nói đổ, chúng ta theo chứng cứ. Ngươi không làm, sao chạy?”

“Ta không chạy vì giết người.”

“Vậy vì gì?”

“Ta…” Mã Tuyết Pha do dự, không nói.

Hàn Bân nhìn đồng hồ, mất kiên nhẫn, “Ngươi không nói, ta xem như ngươi nhận, chúng ta xác định hướng điều tra, hôm nay tạm dừng, mai chắc xong.”

“Sao xong, ta chưa nói gì.” Mã Tuyết Pha giơ tay cản, bị còng kéo lại.

“Rầm!” Bao Tinh đập bàn, “Bệnh gì, bảo nói không nói, giờ xong, lại đòi nói, đùa à.”

Mã Tuyết Pha giải thích, “Không, không, ta nói, ta nói hết.”

Hàn Bân dựa bàn, vẫn không kiên nhẫn, “Lần cuối.”

Mã Tuyết Pha hít sâu, như quyết định, “Ta… ta sai mới chạy, không liên quan Lư Tĩnh Phương, ta không giết cô ấy.”

“Ngươi sai gì?”

“Ta… đôi khi mất ngủ, đi dạo, thấy nhiều vật liệu để lung tung, không khóa, không ai canh, ta… ta lấy.”

Hàn Bân cười, “Lần đầu nghe ai trộm nói nhẹ nhàng vậy.”

“Đúng, ta biết sai, không nên lấy đồ công trường, nhưng… ta không nhịn, lại thiếu tiền, muốn kiếm chút tiêu.”

“Ngươi trộm gì, khai thật, chúng ta điều tra, ngươi nói dối thêm tội.”

“Ta biết, không dám nói dối, khai hết.” Mã Tuyết Pha nghĩ, nói, “Chúng ta trộm thép, tuy nặng, nhưng dễ bán, như hàng cứng, không lo khách.”

“Ngươi có kinh nghiệm, chắc làm nhiều lần.”

“Không nhiều, hai ba lần.”

“Hai ba lần là sao, hai hay ba? Ta cảnh cáo, khai man cũng phạm tội.”

“Đúng… bốn lần.”

“Tốt.” Hàn Bân hừ, “Ai tham gia? Chở thép đi sao?”

“Trừ ta, có ba người, Lão Vương, Tiểu Cao, Cố Lão Tam.”

Bao Tinh gõ bút lên bàn, “Nói tên.”

“Vương Kiệt Sinh, Cao Tường, Cố Tuấn Sinh, Vương Kiệt Sinh già rồi. Hắn lái xe, ta, Cao Tường, Cố Tuấn Sinh khuân vác, bán xong chia tiền.”

“Thật ta cũng bị hại, ý của Vương Kiệt Sinh, hắn chủ mưu, ta chỉ chạy việc.”

“Bán thép cho ai?”

“Mua là bạn Vương Kiệt Sinh, nghe nói cùng làng, Vương Kiệt Sinh bảo giá cao, đáng tin.”

Chương 897: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Thật ra, ta biết, hắn chắc lấy tiền, nhưng ta không có mối, không tính.”

Lời nghi phạm, không chứng cứ, Hàn Bân không tin dễ dàng.

Như Mã Tuyết Pha, ai dám chắc hắn không nói nhẹ, bỏ nặng.

Hàn Bân hỏi, “Lần cuối trộm khi nào?”

“Chắc ba ngày trước.”

“Dùng xe gì chở thép?”

“Xe tải nhỏ.”

“Hiệu xe, màu, biển số?” hỏi rõ để kiểm tra dễ hơn.

Mã Tuyết Pha nghĩ, đáp, “Xe Đại Lĩnh, màu bạc, biển số b384.”

Vụ trộm này, Hàn Bân không hứng thú, giao cho đồn.

Hắn quan tâm Mã Tuyết Pha có liên quan cái chết Lư Tĩnh Phương, trước hỏi để chứng thực đối phương có nói dối.

Lúc này, Hàn Bân mới hỏi thật, “Tối qua từ 9 giờ rưỡi đến 1 giờ, ngươi ở đâu?”

Vừa là hỏi, vừa thử.

“Tối qua ta uống hai chai bia, đầu xem điện thoại, sau không ngủ được, phòng nóng, 10 giờ ra ngoài, hơn 10 giờ về phòng ngủ, không ra nữa.”

Hàn Bân cười, "Ngươi giỏi chọn giờ dạo."

Tức là Mã Tuyết Pha không có chứng cứ ngoại phạm, thậm chí đến gần hiện trường.

Hắn là nghi phạm lớn.

"Ngươi biết nơi Lư Tĩnh Phương bị giết?"

Mã Tuyết Pha do dự, gật, "Biết, nghe người ta nói."

"Tối qua, ngươi đến đó không?"

Mã Tuyết Pha lắc tay, "Không, ta không đến."

"Ngươi sao chứng minh không đến?"

"Ta… tối thế này, sao chứng minh." Mã Tuyết Pha nghĩ, thấy không đúng, "Cảnh sát, bây giờ không phải suy đoán vô tội, tức là ngươi phải chứng minh ta có mặt, không phải ta chứng minh không có."

"Suy đoán vô tội là xét toàn vụ, ngươi không chứng cứ ngoại phạm, bất lợi cho ngươi. Nếu ngươi không hợp tác, để cảnh sát tự điều tra, chúng ta xem ngươi là nghi phạm, bất lợi cho ngươi. Ngươi rõ chứ."

"Nhưng ta không chứng minh được, đất đó không có camera, sao chứng minh không đến." Mã Tuyết Pha thở dài, mặt bất lực.

Hàn Bân đổi cách, "Tối qua ngươi dạo có gặp ai, thấy gì lạ?"

"Thấy nhiều, nhiều công nhân chưa ngủ, dưới lầu còn đánh bài, lạ thì…" Mã Tuyết Pha nhớ lại, "Ta nhớ, tối qua thấy một xe Mercedes ở gần công trường, ta ngạc nhiên, sao có Mercedes tối thế này, không lẽ là ông chủ?"

"Nhưng nghĩ không liên quan, ta đi."

"Xe Mercedes màu gì, biển số?"

“Xe đen, tối quá, không thấy, nhớ số.”

“Xe đến và rời lúc nào?”

“Ta không nhìn giờ, chỉ biết xe đến khoảng hơn 10 giờ, đi lúc nào không rõ, ta về phòng ngủ.”

Hàn Bân ghi vào sổ, một xe Mercedes đến công trường tối không bình thường, càng khả nghi nếu trong thời gian phạm tội.

“Cảnh sát, xin thả ta, ta oan, ta chạy vì sợ bị phát hiện trộm thép. Khi đó lo quá, chỉ nghĩ chạy, nên hiểu lầm.”

Mã Tuyết Pha giơ ba ngón tay, “Ta thề, ta không giết Lư Tĩnh Phương.”

Hàn Bân lật lại ghi chép, nghiêm mặt, “Nội y của Lư Tĩnh Phương ngươi trộm?”

“Quân tử, đó là biến thái, sao ta làm.”

Hàn Bân tiếp tục, “Ngươi xem video Lư Tĩnh Phương. Cô ấy nói nghi ngươi trộm nội y. Công trường nhiều người, sao cô ấy không nghi ai, chỉ nghi ngươi.”

“Ta… ta tính cách hướng ngoại, thích kết bạn. Nên hay nói chuyện với cô ấy, có lẽ cô ấy hiểu lầm.”

Hàn Bân hỏi lại, “Ngươi nghĩ khi ra tòa, thẩm phán có chấp nhận không?”

Mã Tuyết Pha lo, “Nhưng ta nói thật.”

“Chứng cứ, dù nói gì, ngươi có tội hay không phải có chứng cứ, ngươi không chứng cứ ngoại phạm, không dễ tin.”

Mã Tuyết Pha đập trán, “Ta đã nhận tội trộm thép, các ngươi còn muốn chứng cứ gì?”

Thấy hắn không biết nói gì, Hàn Bân đổi chủ đề, “Ngươi biết Lư Tĩnh Phương, nghĩ ai giết cô ấy?”

Mã Tuyết Pha lắc đầu, "Ta không rõ."

Hàn Bân nhìn hắn không nói.

Có lẽ bị Hàn Bân nhìn áp lực, "Cô ấy không chỉ đẹp, còn thích trang điểm, chúng ta đàn ông thô lỗ, như tiên. Nhất là tắm xong, thơm phức, hoặc hở ngực, hoặc hở chân, đàn ông ở công trường nhìn, ai không ngây."

"Ban ngày đông người, không sao, tối, cô ấy đi loanh quanh, bị ai uống rượu nhìn, chuyện gì cũng có thể."

"Ngươi nghĩ, Lư Tĩnh Phương bị công nhân giết?"

Mã Tuyết Pha do dự, gật, "Đúng, ta đoán thế."

"Ngươi nghi ai?"

Mã Tuyết Pha cười, "Sói có con dữ, có con không dữ, nhưng đói, đều ăn thịt."

Hàn Bân hỏi lại, "Ngươi là sói nào?"

Mã Tuyết Pha bất lực, "Ta là sói không ăn thịt, lại bị té đau."

Hàn Bân hỏi thêm vài câu, không được gì hơn.

Thẩm vấn tạm dừng.

Hàn Bân, Bao Tinh, Điền Lệ ra khỏi phòng.

Trong phòng, Điền Lệ ghi chép, không hỏi nhiều, nhưng không nghĩa là nàng không có thắc mắc.

"Đội trưởng, công trường chính là một lò luyện lớn, bao dung rất mạnh, có người thậm chí còn chưa từng ký hợp đồng. Ta nghĩ rằng những người có tiền án như Mã Tuyết Pha có lẽ không phải là cá biệt, liệu có nên kiểm tra xem trong công trường có ai có tiền án tội phạm bạo lực không?"

“Đề nghị không tệ.” Hàn Bân khen một câu, ý tưởng của Điền Lệ hoàn toàn trùng khớp với hắn.

Lúc này, Đỗ Kỳ, Triệu Minh, Tôn Hiểu Bằng, và Mạch Quân đi tới.

Triệu Minh mở cửa, nói thẳng, “Bân Ca, đội trưởng Mã bảo chúng ta đi họp ở phòng họp.”

Hàn Bân lập tức xoay người đi về phía phòng họp.

“Bân Ca, Mã Tuyết Pha đã khai chưa?”

“Khai rồi.”

“Hắn thừa nhận đã giết Lư Tĩnh Phương? Vậy là vụ án này đã phá được rồi.”

“Hắn không thừa nhận giết Lư Tĩnh Phương, nhưng lại khai nhận một vụ án khác.”

“Án gì?”

“Vụ trộm.”

Đỗ Kỳ suy đoán, “Mã Tuyết Pha không phải là đang cố tình chuyển hướng chú ý của chúng ta chứ.”

Hàn Bân nói, “Ta cũng có suy nghĩ này, để tránh làm chậm tiến độ điều tra, ta quyết định chuyển vụ trộm cho đồn cảnh sát địa phương.”

Chương 898: Tiêu Đề 《Ẩn》

Việc có nặng có nhẹ, so với vụ án mạng, vụ trộm rõ ràng không quan trọng bằng.

Phân cục Ngọc Hoa, phòng họp đội điều tra hình sự.

Tằng Bình đã dẫn người đến phòng họp, đang thì thầm trao đổi với Ngụy Tử Mặc.

Hàn Bân chào hỏi, "Đội trưởng Tằng."

"Đến rồi, ngồi một lúc đi, lát nữa cục trưởng Đới cũng sẽ đến họp."

Nhắc đến Đới Minh Hàm, Hàn Bân đã một thời gian không gặp hắn.

Hàn Bân bất giác nói, "Chức vụ đội trưởng đội điều tra hình sự phân cục Ngọc Hoa vẫn còn trống sao?"

Tằng Bình bước đến, nói khẽ, "Trịnh đội trước đây không phải là phó đội trưởng sao, phân cục đã cho hắn đi đào tạo ở Tuyền Thành, vốn định để hắn làm, ai ngờ lại bị giữ lại ở đó."

"Trong thời gian ngắn làm sao tìm được người thích hợp, đành phải chờ thôi."

Đới Minh Hàm bước vào phòng họp, ném sổ ghi chép lên bàn, "Các ngươi đang nói chuyện gì vậy?"

Hàn Bân đứng dậy, chào, "Chào cục trưởng Đới."

Đới Minh Hàm vẫy tay, "Ngồi xuống, ngươi mấy ngày không gặp, lại khách khí với ta rồi."

“Ta không khách khí với ngài, đây là lòng tôn trọng thật sự từ nội tâm.” Hàn Bân vỗ ngực.

“Vậy thì tốt, ta không coi ngươi là người ngoài, nếu không làm tốt vụ án, xem ta xử lý ngươi thế nào.” Đới Minh Hàm nói giọng nghiêm khắc, nhưng chỉ là nói vậy thôi, Hàn Bân đã chuyển đến đội điều tra hình sự thành phố, từ lâu không còn thuộc quản lý của hắn nữa.

Giống như Trịnh Khải Hoàn, Đới Minh Hàm vốn định bồi dưỡng hắn làm đội trưởng đội điều tra hình sự phân cục Ngọc Hoa, nhưng lại bị lãnh đạo tỉnh nhìn trúng, người ta cần người, Đới Minh Hàm dù không muốn cũng phải để người đi.

Đới Minh Hàm mở cốc trà, uống một ngụm nước, “Được rồi, bắt đầu thôi.”

“Khụ…” Tằng Bình ho nhẹ một tiếng, “Tình hình cơ bản mọi người đã biết, ta sẽ nói thẳng tiến trình điều tra, ai có ý kiến gì thì bổ sung thêm.”

“Trước tiên, ta sẽ nói về tình hình giám sát, công trường cũng có giám sát, ở cổng vào, cổng ra, phòng chỉ huy, phòng tài vụ, kho hậu cần.”

“Ta còn đi xung quanh kiểm tra, phát hiện ngoài cổng vào cổng ra còn có nơi khác có thể vào ra công trường, tức là giám sát không nhất thiết sẽ quay được bóng dáng nghi phạm.”

“Ngoài giám sát trong công trường, chúng ta còn thu thập giám sát xung quanh công trường, chỉ vì thời gian ngắn chưa kịp đối chiếu.”

Mã Cảnh Ba lật mở ghi chép, nói tiếp, “Về nguồn gốc giày, chúng ta đã cử người đi tra, nhưng vì thời gian ngắn nên tạm thời chưa có manh mối.”

“Ngụy Tử Mặc phụ trách liên lạc điện thoại, Tử Mặc, ngươi nói tình hình đi.”

Ngụy Tử Mặc ngồi thẳng người, hắng giọng nói, “Chúng ta đã tra cứu nhật ký liên lạc của nạn nhân Lư Tĩnh Phương, lập ra một danh sách các cuộc gọi gần đây của nàng. Cuộc gọi cuối cùng là vào hơn bốn giờ chiều, người gọi là công ty chuyển phát nhanh, hiện chưa phát hiện liên lạc bất thường.”

“Ta đã yêu cầu công ty viễn thông, để họ đưa danh sách liên lạc của Lư Tĩnh Phương vào hệ thống xác minh, hy vọng có thể tìm ra manh mối.”

“Hiện tình hình là như vậy.”

Đới Minh Hàm nghe xong, tay phải cầm bút than chì gõ vào tay trái, “Ta bổ sung một câu, trong xã hội thông tin mạng hiện nay, cách thức liên lạc giữa người với người rất nhiều, không chỉ điện thoại di động, còn có các phần mềm chat, email, đều có thể bị nghi phạm sử dụng làm công cụ liên lạc.”

“Các ngươi là người trẻ tuổi, hiểu rõ hơn ta, hãy mở rộng suy nghĩ, chúng ta làm điều tra hình sự, chính là từ hàng ngàn manh mối tìm ra manh mối có giá trị.”

“Tìm ra rồi, cách phá án không xa nữa. Nếu tầm nhìn của ngươi quá hẹp, manh mối không nằm trong đó, dù điều tra cố gắng cũng vô ích.”

Hàn Bân nghiêm túc nói, “Cục trưởng Đới nói đúng, cùng với sự phát triển của xã hội, hình thức tội phạm cũng đa dạng, đây cũng là thách thức với cảnh sát chúng ta, chúng ta phải học hỏi nhiều, không ngừng tiến bộ.”

Tằng Bình mím môi cười, nghĩ thầm, tên nhóc này lại bắt đầu nịnh hót rồi, nghe cũng sướng tai, bảo sao điều đến cục thành phố được.

Hoa hoa kiệu tử nhân thái nhân, Đới Minh Hàm gật đầu, “Hàn Bân có ý thức này, làm rất tốt, sau này các ngươi nên học hỏi từ hắn, cùng tiến bộ.”

“Cục trưởng Đới, ngài đừng khen ta, ta cũng học theo ngài và đội trưởng Tằng.” Hàn Bân cười đáp, nói tiếp, “Chúng ta bên này điều tra cũng có tiến triển, báo cáo với ngài một chút.”

“Đỗ Kỳ và Mạch Quân đã làm rõ tình hình gia đình Lư Tĩnh Phương, đã thông báo cho mẹ đẻ của nàng, nhưng cha mẹ nàng đã ly hôn, tạm thời chưa liên lạc được với cha đẻ của nàng.”

“Về dấu chân, nghi phạm có thể đi một đôi giày có đế in hình chân chó, loại giày này khi tiếp xúc với mặt đất sẽ để lại dấu chân chó in sâu, nếu không nhìn kỹ sẽ tưởng là dấu chân chó.”

“Vì đế giày không tiếp xúc với mặt đất, không để lại nhiều đặc điểm dấu chân, chỉ có thể phân tích từ ba dấu chân chó in sâu, với ta cũng là một nghiên cứu mới, cần thêm thời gian phân tích.”

“Và vì diện tích tiếp xúc nhỏ, dù có phân tích ra cũng có thể có sai số.”

Đới Minh Hàm đùa, “Ngươi làm rất tốt, nếu không có ngươi hỗ trợ điều tra, không chừng chúng ta còn tưởng nghi phạm cưỡi chó đến.”

“Ha ha…” Mọi người cùng cười.

Hàn Bân lắc đầu cười, tiếp tục nói, “Ta đã dẫn người đến công trường, tìm hiểu công việc và cuộc sống hàng ngày của Lư Tĩnh Phương.”

Chương 899: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Lư Tĩnh Phương trẻ trung, xinh đẹp, thường mặc đồ thời trang, nàng và môi trường công trường không hợp lắm."

"Thứ hai, nàng có thể còn làm thêm công việc phụ, quay video về cuộc sống, công việc hàng ngày, đăng lên một số trang web, kiếm tiền qua lượt xem và tặng thưởng."

Tằng Bình thầm nói, "Vậy nghĩa là, nghề phụ của Lư Tĩnh Phương là streamer."

"Đúng." Hàn Bân đáp, suy nghĩ một chút, bổ sung, "Thực ra qua điều tra, ta cảm thấy công việc tài liệu viên ở công trường của nàng mới là nghề phụ. Mục đích là để quay video."

Đới Minh Hàm nhíu mày, ít tiếp xúc với mạng, hỏi, "Ý ngươi là, nàng tìm công việc tài liệu viên ở công trường để quay video."

"Ta cảm thấy vậy."

Đới Minh Hàm hỏi thêm, "Hai việc này có liên quan gì không? Công việc tài liệu viên ở công trường có giúp gì cho việc làm streamer không?"

Hàn Bân tổ chức từ ngữ nói, "Hiện nay có nhiều loại streamer, có người làm livestream, có người quay video rồi đăng tải, nhiều người làm cả hai. Ngưỡng cửa tương đối thấp, chỉ cần đăng ký tài khoản bằng chứng minh nhân dân, có thể trực tiếp tải lên trang web, cạnh tranh ngày càng khốc liệt."

“Nội dung video rất quan trọng, phải thu hút được người xem mới có lượt xem.”

“Nguyên liệu mới lạ là then chốt, công trường toàn đàn ông, một cô gái xinh đẹp xuất hiện ở công trường sẽ tạo cảm giác mới mẻ, đối lập, khiến người ta muốn xem, có lượt xem, có tặng thưởng mới kiếm được tiền.”

Tằng Bình hiểu ý của Hàn Bân, tổng kết, “Ai cũng biết công trường vất vả, một cô gái xinh đẹp ở công trường sẽ khiến người ta thương xót, muốn bảo vệ, sẽ quan tâm nàng, trở thành fan của nàng.”

“Thậm chí có người nghĩ, nàng làm việc trong môi trường này, có lẽ hoàn cảnh gia đình không tốt, nếu giúp được nàng có thể lấy nàng làm vợ.”

Hàn Bân đùa, “Đội trưởng Tằng, ngài phân tích sâu sắc hơn ta nhiều.”

Tằng Bình không để ý, “Thực ra điều này giống như lừa đảo, một số nghi phạm nữ sẽ lợi dụng sắc đẹp, thu hút nạn nhân, để lừa tiền, họ sẽ giả vờ đáng thương, một là để đàn ông sinh lòng thương hại, hai là để đàn ông nghĩ mình có cơ hội lấy nàng, mới chịu bỏ tiền.”

“Chỉ là từ tiền thành lượt xem, trước là phạm pháp, sau là không phạm pháp, nhưng cách sử dụng giống nhau.”

“Nếu phụ nữ quá cao sang, giàu có, thời trang, khó gần, như tiên nữ, đàn ông cũng thích nhưng phần lớn đàn ông bình thường sẽ cảm thấy mình không xứng, không cố tình quan tâm.”

Tằng Bình phân tích rất sâu sắc, mọi người nghe rất chăm chú.

Tằng Bình nói xong, Hàn Bân tiếp tục báo cáo, “Trong quá trình điều tra, một người tên Mã Tuyết Pha đã lọt vào tầm

ngắm của chúng ta, hắn thường xuyên quấy rối Lư Tĩnh Phương bằng lời nói, Lư Tĩnh Phương trong video cũng phàn nàn về hắn, thậm chí nghi ngờ hắn đã trộm đồ lót của nàng."

"Chúng ta định tìm Mã Tuyết Pha để lấy lời khai, ai ngờ hắn nghe nói chúng ta là cảnh sát liền bỏ chạy. Chúng ta bắt về đồn thẩm vấn gấp, hắn không thừa nhận liên quan đến cái chết của Lư Tĩnh Phương, ngược lại khai ra việc trộm thép cùng đồng bọn."

Tằng Bình nói tiếp, "Vụ trộm nếu số tiền không lớn, xử phạt không lâu, hắn có phải đang trốn tránh trọng tâm không."

Hàn Bân nói, "Điều này ta cũng đã nghĩ, hắn không có chứng cứ ngoại phạm, cần điều tra thêm. Hơn nữa, hắn còn nói, khoảng mười giờ tối hắn đi quanh công trường, thấy một chiếc xe Mercedes."

"Thời điểm và địa điểm đó có xe Mercedes, hơi bất thường."

Tằng Bình hỏi, "Mã Tuyết Pha có nói số biển số xe không?"

Hàn Bân đáp, "Hắn không nhìn rõ, chỉ nói xe Mercedes màu đen."

Tằng Bình chỉ về phía một đội viên, "Khi tra giám sát chú ý xe Mercedes màu đen."

"Dạ."

Hàn Bân nhìn về phía Đới Minh Hàm, "Cục trưởng Đới, ta đề nghị chuyển vụ trộm cho đồn cảnh sát địa phương, đồng thời yêu cầu đồn cảnh sát kiểm tra xem có công nhân nào có tiền án bạo lực không."

"Ừ, ta sẽ liên hệ với đồn cảnh sát." Điều này với Đới Minh Hàm chỉ là một câu nói.

Đới Minh Hàm nhìn mọi người, "Còn ai có tiến triển điều tra nào khác không?"

Hàn Bân nghĩ một chút rồi bổ sung, "Còn một điều ta muốn nói, Lư Tĩnh Phương quay video kiếm được rất nhiều tiền, một video có lượt xem cao có thể kiếm hai, ba nghìn, tính ra thu nhập một tháng có vài vạn."

"Có lợi ích sẽ có tranh chấp, ta nghĩ đây có thể là một hướng điều tra."

Tằng Bình có chút ngạc nhiên, "Quay video nhỏ mà kiếm nhiều tiền vậy!"

Bao Tinh nói, "Ta có bạn cũng làm truyền thông, theo hắn nói, điều này cũng liên quan đến việc trang web có quảng bá và trợ cấp, thực sự rất kiếm được tiền."

"Hơn nữa nhiều người bắt chước, một nội dung nổi tiếng, mọi người đều quay tương tự."

Mạch Quân phụ họa, "Ta cũng gặp trường hợp này, trước đây tổ trưởng Hàn bảo ta tìm tài khoản 'Công Trường Tiểu Phương', ta xem video của nàng. Giờ trang web đó liên tục gửi ta video tương tự, như 'Công Trường Tiểu Lệ', 'Tiểu Tú', các loại lung tung."

Đới Minh Hàm nghe rất chăm chú, tổng kết, "Tình hình đại khái, ta đã hiểu."

"Từ các manh mối hiện có, nguyên nhân cái chết của Lư Tĩnh Phương có hai trường hợp, thứ nhất là tội phạm bốc đồng, tập trung kiểm tra công nhân có tiền án bạo lực."

"Thứ hai là quay video nhỏ, có thể liên quan đến tranh chấp lợi ích, cũng là một hướng điều tra quan trọng."

Chương 900: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Cụ thể phân công thế nào, đội trưởng Tằng và tổ trưởng Hàn, hai người tự thảo luận, có gì có thể trực tiếp tới văn phòng tìm ta."

"Dạ."

Đới Minh Hàm nhìn đồng hồ treo tường, "Thế nhé, tan họp."

Đới Minh Hàm thu dọn đồ đạc, đứng dậy định rời đi.

Tằng Bình nói, "Cục trưởng Đới, Lý Huy gọi điện cho ta, nói tối muốn mời mọi người trong cục ăn cơm, mời ngài nhất định phải đến."

Đới Minh Hàm khoát tay, "Ta không đi, ta đến các ngươi chơi không thoải mái."

"Ngài nói vậy sao được."

Hàn Bân cũng khuyên, "Cục trưởng Đới, ngài cũng đến đi, không có người ngoài, chúng ta vui vẻ một chút."

"Các ngươi tự vui đi, ta già rồi, không chịu được." Đới Minh Hàm từ chối khéo, rồi rời khỏi phòng họp.

Ra đến cửa, Đới Minh Hàm còn nhắc, "Tối uống ít rượu thôi, đừng để ảnh hưởng đến việc điều tra ngày mai."

"Dạ."

……

Khách sạn Hoàng Đình.

Trong một phòng bao lớn.

Cô dâu Chu Duy Na ngồi trên ghế sofa, bĩu môi, vẻ mặt người lạ chớ gần.

Lý Huy mặt mày tươi cười đi tới, tay cầm ly nước, "Na Na, ngươi cũng mệt cả ngày rồi, uống chút nước đi."

"Hừ." Chu Duy Na quay đầu sang một bên.

"Na Na sao vậy, hôm nay là ngày chúng ta kết hôn, nên vui vẻ chứ."

Chu Duy Na trừng mắt nhìn Lý Huy, "Ta vui vẻ thế nào được, trước ngươi hứa với ta sao, nói gì thì gì dù bận thế nào, sau khi kết hôn cũng sẽ dẫn ta đi tuần trăng mật, còn nói muốn đi đâu ta tự chọn."

"Được lắm, trưa vừa làm lễ cưới xong, chiều ngươi đã thay đổi, thế nào, vừa cưới được ta rồi là không quan tâm nữa. Đợi hai năm nữa, ta có phải quỳ nói chuyện với ngươi không."

"Không, tất nhiên không rồi, sao ngươi lại nghĩ vậy, ta đâu dám không quan tâm ngươi, không phải có vụ án khẩn cấp sao, ngươi cũng thấy đấy, người trong đội chúng ta đi đón dâu cũng phải làm nhiệm vụ, ăn tiệc nửa chừng mới quay lại, thực sự là có nhiệm vụ khẩn cấp."

"Ta không cần biết, dù sao ngươi đã hứa với ta rồi. Nếu ngày đầu tiên kết hôn ngươi đã cho ta leo cây, trong mắt ta ngươi chỉ là kẻ lừa dối."

Lý Huy thở dài, ngồi bên cạnh Chu Duy Na, uống cạn ly nước.

Hắn cũng rất bất đắc dĩ, hắn đã hứa với Chu Duy Na đi tuần trăng mật, cũng không định lừa dối, nhưng giờ có việc đột xuất.

Triệu Anh đi đào tạo ở Tuyền Thành chưa về, nếu hắn không về đội, Tằng Bình chẳng còn trợ thủ nào.

Lý Huy lại thở dài, lòng hắn cũng rất bối rối, kết hôn chỉ một lần trong đời, hắn cũng muốn cùng Chu Duy Na đi tuần trăng mật, nhưng công việc cũng quan trọng…

"Reng reng…" Điện thoại Lý Huy reo, hắn nhìn, là Tằng Bình gọi.

"Đội trưởng Tằng."

…

"Ta đi xuống đón ngươi."

…

"Ở tầng ba, phòng 312."

"Tốt." Lý Huy cúp máy, nhìn Chu Duy Na bên cạnh, hơi lo lắng, "Na Na, đội trưởng Tằng họ đều đến rồi, ngươi xem…"

Chu Duy Na đứng dậy, "Ngươi còn ngẩn ra làm gì, đi đón người ta đi."

"Ngươi không giận nữa?"

"Giận, nhưng ta giận ngươi, liên quan gì đến người ta, người ta dự đám cưới là nể mặt ta, ta đâu có không hiểu chuyện."

Nghe vậy, Lý Huy yên tâm, mặt mày hớn hở, "Đúng đúng, tối về nhà, ngươi muốn phạt ta thế nào cũng được."

"Bàn tính, tấm giặt tùy ngươi chọn, ta đều chịu."

Chu Duy Na bĩu môi, "Tốt, thời đại nào rồi, nhà ngươi còn tấm giặt, định sau này để ta giặt đồ tay à."

"Không, ta nói nếu ngươi không vui, chúng ta về nhà mua, chuyên dụng cho ta, tuyệt đối không để ngươi dùng. Hơn nữa,

ngươi giờ không chỉ có một mình, ta làm sao nỡ để ngươi giặt đồ."

Chu Duy Na trợn mắt, "Ngươi không phải là người."

Lý Huy cười hề hề, nắm tay Chu Duy Na ra khỏi phòng bao.

Hai người vừa đến cạnh thang máy tầng ba, cửa thang máy mở ra, Tằng Bình, Hàn Bân, Ngụy Tử Mặc… lần lượt bước ra.

Lý Huy gọi, "Đội trưởng Tằng, Hàn Bân, Lão Ngụy… các ngươi đều đến rồi."

Hàn Bân cười, "Tổ trưởng Lý mời khách, sao chúng ta có thể không đến."

Chu Duy Na tươi cười, nhiệt tình mời, "Mọi người đứng đó làm gì, vào phòng bao nói chuyện."

Mọi người đến phòng bao, có hai bàn tròn lớn, lần này không phân tổ một tổ hai, mọi người ngồi lẫn lộn.

Tằng Bình ngồi cạnh Lý Huy.

Lý Huy không kìm được hỏi, "Đội trưởng Tằng, vụ án điều tra thế nào rồi?"

Tằng Bình đùa, "Trên bàn rượu không nói vụ án, trưa chưa uống rượu mời của chú rể cô dâu, tối phải uống vài chén."

Lý Huy liếc Chu Duy Na, cắn răng, "Đội trưởng Tằng, nếu vụ án khó khăn, ta xin ngày mai về đội."

Chu Duy Na cũng nhìn qua, không nói gì.

Tằng Bình vỗ vai hắn, "Không cần, ngươi cứ tuần trăng mật cho tốt, vụ án không cần lo."

"Thế không tốt lắm, Chị Triệu cũng không có, chỉ có ngài…"

“Yên tâm.” Tằng Bình ngắt lời, chỉ Hàn Bân, “Ta đã bàn với Hàn Bân, mời hắn đến phân cục hướng dẫn điều tra, thành lập tổ chuyên án 6.26, cùng điều tra vụ này.”

Lý Huy có chút bất ngờ, “Thật sao?”

“Tất nhiên thật.” Hàn Bân nói, chỉ Bao Tinh, “Anh chàng này tên Bao Tinh, cũng thuộc đội điều tra hình sự thành phố, cũng tham gia tổ chuyên án 6.26.”

Bao Tinh gãi đầu, ngại ngùng, “Tổ trưởng Lý, ta hôm nay đến ăn ké.”

“Hoan nghênh, ngươi đến là nể mặt ta, ta vui còn không hết.” Lý Huy thực sự vui, có Hàn Bân và Tằng Bình cùng điều tra, hắn còn gì phải lo, có thể yên tâm hưởng tuần trăng mật.

Nghĩ kỹ, nếu Hàn Bân và Tằng Bình cùng không phá được án, hắn dù về đội cũng vô ích.

Chương 901: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vui nhất là Chu Duy Na, với một phụ nữ, tuần trăng mật chỉ có một lần, ai chẳng muốn có kỷ niệm đẹp.

Nàng đứng dậy, "Đội trưởng Tằng, tổ trưởng Hàn, ta kính các ngươi một chén."

Tằng Bình và Hàn Bân chưa kịp phản ứng, Lý Huy đứng bật dậy, cướp lấy ly rượu của Chu Duy Na, "Đừng, Na Na, ngươi giờ không được uống rượu. Ta uống thay ngươi, ta uống thay ngươi."

Không ai hỏi tại sao Chu Duy Na không được uống rượu, mọi người đều làm điều tra hình sự, qua tiếp xúc trước đó ít nhiều đoán được.

"Chị dâu mời rượu, ta tất nhiên uống, ngươi mời còn chưa đủ." Hàn Bân thầm nghĩ, nếu không nhờ ta mời ngươi ăn nhiều, ngươi có kết hôn nhanh vậy không chắc lắm.

Ngày thường, Lý Huy chắc chắn đấu miệng với Hàn Bân, nhưng hôm nay khác, hắn được tiếp tục tuần trăng mật nhờ Hàn Bân, người giúp đỡ nhiều thế, không nói gì, ít nhất thái độ phải tỏ rõ.

"Ngươi nói sao uống, ta nghe ngươi." Nói đến uống rượu, Lý Huy không sợ.

Hàn Bân cười, "Ta nói gì, phải là đội trưởng Tằng nói."

Tằng Bình tiếp lời, cười, "Ngươi hôm nay là chú rể, chúng ta không bắt nạt ngươi, uống một vòng, làm nóng không khí."

“Được.” Lý Huy tự tin, hai tay nâng ly rượu, “Đội trưởng Tằng, bắt đầu từ ngài, ta kính ngài một chén, trước hết uống cạn…”

…

Một bữa ăn kéo dài hai giờ, hơn chín giờ tối mọi người mới tan.

Nhưng rượu không uống nhiều, ngày mai còn tiếp tục điều tra.

Uống nhiều nhất vẫn là Lý Huy, nhưng tửu lượng hắn rất cao, nói chuyện hơi lắp bắp nhưng đầu óc rất tỉnh táo.

Lý Huy và Chu Duy Na tiễn mọi người đến cửa khách sạn, nhìn mọi người lên xe.

Hàn Bân và Lý Huy ở gần, lại đều uống rượu, cùng đi taxi về.

Trên đường về, Lý Huy đưa Hàn Bân điếu thuốc, “Bân Tử, cảm ơn.”

“Cảm ơn ta gì?”

Lý Huy vỗ vai Hàn Bân, “Ta rõ mà, ngươi đến phân cục hướng dẫn điều tra, một nửa là vì giúp ta, huynh đệ ghi nhớ.”

Hàn Bân cười, “Việc nhỏ, cũng là đề nghị của đội trưởng Tằng, hắn không muốn bị ngươi than phiền suốt đời.”

Chu Duy Na cũng rất cảm kích Hàn Bân, muốn kéo gần quan hệ, “Đúng rồi, sao hôm nay không dẫn Vương Đình, ta muốn làm quen nhiều hơn.”

“Hôm nay toàn đồng nghiệp trong cục, ta không gọi nàng, lần sau nhé, sau này gặp nhiều mà.” Hàn Bân đáp, tò mò, “Ngươi định đi đâu tuần trăng mật?”

“Chúng ta định đi Nhị Á, nhưng nghĩ lại, Cầm Đảo cũng tương tự, muốn ra biển chơi cuối tuần đi, muốn ăn hải sản càng đơn giản, sao phải xa Nhị Á.” Chu Duy Na nói, nhìn Lý Huy,

“Sau đó chúng ta bàn lại, định đi Mông Cốc chơi, ngắm thảo nguyên, học cưỡi ngựa, ở lều Mông Cổ, thử sữa ngựa, thịt cừu quay, trải nghiệm cuộc sống dân tộc thảo nguyên.”

“He he…”

Lý Huy cười ngốc, mặt mơ màng.

Đây có lẽ là gọi phu xướng phụ tùy.

Sáng hôm sau.

Hàn Bân ăn sáng ở nhà, rồi đến phân cục Ngọc Hoa.

Hàn Bân dùng bàn làm việc của Lý Huy, bắt đầu nghiên cứu dấu chân chó.

Hai đôi giày, mỗi đôi có ba dấu chân chó, đối xứng, kích cỡ, hình dạng đều giống.

Khác biệt là độ sâu và vết mài.

Qua phân tích nhiều, Hàn Bân ít nhiều nhìn ra vấn đề.

Hàn Bân lướt web, tìm giày cùng kiểu.

Điền Lệ đến, “Tổ trưởng Hàn, mẹ Lư Tĩnh Phương đến nhận xác.”

“Ừ.” Hàn Bân đáp, tắt màn hình máy tính, “Gọi nàng vào.”

Điền Lệ rời văn phòng.

Khi quay lại, sau nàng có thêm một nam một nữ, trông khoảng năm mươi tuổi.

Người phụ nữ trung niên có nét giống Lư Tĩnh Phương.

Điền Lệ chỉ Hàn Bân giới thiệu, "Đây là tổ trưởng Hàn, phụ trách vụ Lư Tĩnh Phương."

Người phụ nữ trung niên nhìn Hàn Bân, lịch sự, "Chào tổ trưởng Hàn, ta tên Lâm Yến Sa, là mẹ Lư Tĩnh Phương."

"Bà Lâm chào, xin hãy nén bi thương." Hàn Bân mời hai người ngồi, rồi nhìn nam, "Ngài tên gì, có quan hệ gì với Lư Tĩnh Phương?"

"Ta tên Triệu Bỉnh, là cha dượng Lư Tĩnh Phương." Triệu Bỉnh bắt tay Hàn Bân, "Tổ trưởng Hàn, chúng ta nhận xác trước được không, có khi không phải Lư Tĩnh Phương, đỡ lo lắng."

Hàn Bân nghĩ cũng đúng, nhưng cha mẹ bình tĩnh vậy hiếm thấy, "Điền Lệ đưa hai người đến phòng pháp y nhận xác."

"Dạ." Điền Lệ mời hai người ra khỏi văn phòng.

Ba người đi, Bao Tinh đến, "Đội trưởng, ta thấy có gì đó không đúng."

"Sao không đúng?"

Bao Tinh xoa cằm, "Cha mẹ này bình tĩnh quá, trước kia cha mẹ nạn nhân đến nhận xác, ai chẳng khóc chết đi sống lại, muốn cả đồn cảnh sát nghe, hai người này như không có gì."

Hàn Bân nói, "Thế giới đa dạng, hàng tỷ người, kiểu gì chẳng có."

Bao Tinh nhún vai, không nói nữa.

Vài phút sau, Điền Lệ dẫn hai người quay lại.

Triệu Bỉnh mặt nghiêm.

Lâm Yến Sa mắt đỏ, trông như khóc.

Điều làm Hàn Bân ngạc nhiên là, Triệu Bỉnh lên tiếng trước, "Tổ trưởng Hàn, con gái chúng ta chết thế nào."

"Bị nghi phạm bóp cổ chết."

"Ai giết nàng?"

"Cảnh sát đang điều tra, mời các người đến cũng để hiểu rõ tình hình."

"Nàng chết ở đâu?"

"Nàng chết ở công trường."

Triệu Bỉnh hỏi tiếp, "Nàng làm gì ở công trường?"

Hàn Bân nhíu mày, mời các người đến để hiểu tình hình, các người lại hỏi ta.

"Các người không biết nàng làm ở công trường?"

Triệu Bỉnh vẫn không tin, "Ngài đùa sao, nàng trẻ đẹp, làm gì cũng sống được, đến công trường làm gì?"

"Ta không đùa, nàng thực sự làm ở công trường."

Triệu Bỉnh nói, "Nàng làm ở công trường, chết ở công trường, tính là tai nạn lao động không?"

Chương 902: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân vô ngữ, người chết rồi, không quan tâm, hỏi có tai nạn lao động không, cũng đủ rồi.

"Ta không biết, không phải trách nhiệm của ta, ta bắt kẻ giết người, cho Lư Tĩnh Phương câu trả lời."

"Phải, ngài đúng, ta chỉ hỏi vậy…" Triệu Bỉnh ngại, đẩy Lâm Yến Sa.

Lâm Yến Sa thở dài, buồn, "Con gái khổ, chưa hưởng phúc, vừa tự nuôi được mình, đã đi."

Triệu Bỉnh nói, "Trước mặt cảnh sát, ngươi nói gì vậy, nàng khổ gì, từ nhỏ không thiếu ăn uống."

Hàn Bân ngắt, "Bà Lâm, vụ con gái bà còn nhiều nghi vấn, chúng ta cần bà hỗ trợ điều tra, cung cấp manh mối giá trị."

"Bà Lâm, con gái bà có khiếm khuyết không?"

"Nàng từ nhỏ chịu đựng, gặp việc gánh vác một mình, ít nói với người khác. Nàng luôn nói mình phải lập nghiệp, sau này mua nhà lớn, xe tốt, cho người coi thường nàng hối hận…" Lâm Yến Sa buồn,

"Đều tại ta, ít quan tâm, không làm tròn trách nhiệm mẹ."

"Theo bà, Lư Tĩnh Phương có thù oán không, có tình cảm không?"

"Nàng không nói, ta không biết."

"Vậy bà có biết nàng làm gì không?"

Lâm Yến Sa lắc đầu.

Hàn Bân cũng vô ngữ, không biết gì.

Hàn Bân hỏi cách khác, "Lư Tĩnh Phương có thân thích bạn bè thân không?"

Lâm Yến Sa nghĩ, "Nàng lớn với bà ngoại, quan hệ tốt, vài năm trước bà ngoại mất, không có người thân lắm."

"Trừ ký túc xá công ty, nàng có nơi ở khác không?"

"Không rõ."

"Nàng có đồ gì ở nhà bà?"

"Không, nàng dọn đi, mang đồ đi, đồ cũ không mặc được, ta dọn phòng vứt hết."

Hàn Bân tổng kết, "Vậy bà và Lư Tĩnh Phương không giao tiếp, không cung cấp manh mối hữu ích."

Lâm Yến Sa cúi đầu, "Phải, ta không làm mẹ tốt."

Hàn Bân thấy buồn cười, ngươi nói với ta làm gì.

Với Lư Tĩnh Phương người mẹ có cũng như không.

"Cha đẻ Lư Tĩnh Phương đâu? Bà có liên lạc không?"

"Ta không nghe nàng nói."

"Bà có số cha đẻ nàng không?"

"Không."

Hàn Bân để bút xuống, không nói gì hơn.

Triệu Minh đứng dậy, "Hai người, hôm nay làm đến đây, có gì mới, ta sẽ báo."

Triệu Minh tiễn khách.

Triệu Bỉnh đi vài bước, quay lại, "Tổ trưởng Hàn, ta vẫn muốn hỏi, con gái ta chết tính tai nạn lao động không?"

Hàn Bân trả lời qua loa, "Án chưa rõ, ta không biết, về chờ tin."

"Vậy con gái ta làm công trường nào, ta tìm chủ, chết có lý do."

"Liên quan không tiết lộ." Hàn Bân khoát tay.

Triệu Minh giục, "Đi mau."

Vợ chồng Triệu Bỉnh ra khỏi văn phòng, Bao Tinh nhổ nước bọt, "Đồ khỉ, cái gì, giờ con gái, sớm làm gì."

Điền Lệ nói, "Triệu Bỉnh nói không báo cha đẻ Lư Tĩnh Phương, giúp hậu sự, ta tưởng hắn có lương tâm, sợ cha đẻ chia tiền bồi thường."

Bao Tinh lắc đầu, "Cổ nhân nói có mẹ kế có cha dượng, thật không sai."

Điền Lệ nghĩ, thấy sai, "Ta nhớ có mẹ kế có cha dượng."

Hàn Bân khoát tay, "Đừng cãi, cái này không phân nam nữ, như nhau."

Triệu Minh về văn phòng, phàn nàn, "Ghi chép này không biết, mất buổi sáng."

Hàn Bân giao nhiệm vụ, "Điền Lệ tra cha đẻ Lư Tĩnh Phương, thông báo hắn."

"Triệu Minh, Bao Tinh lướt web, tìm giày nghi phạm."

"Dạ."

Hàn Bân ngồi bàn, mở trang web video Lư Tĩnh Phương, xem video của nàng.

Video đầu Lư Tĩnh Phương đăng ngày 14/5, khi đó chưa làm công trường, ở nhà tìm việc.

Video quay cảnh nàng nấu ăn ở nhà, đồ ăn đơn giản, rau xào, trứng luộc, nửa cái màn thầu.

Cảnh nền như trong nhà thuê.

Video thứ hai là Lư Tĩnh Phương tìm việc, sáng từ nhà đi, ở khu dân cư cũ, ra khu dân cư đi đến trạm xe buýt, lên xe 38.

Lư Tĩnh Phương đi xe buýt đến gần công trường, rồi đến bộ phận dự án công trường xin việc, giọng Trần Bảo Toàn lần đầu xuất hiện, nhưng có thể lo ảnh hưởng, nàng không quay mặt chính diện.

Hàn Bân thấy video có giá trị, trong video nhà Lư Tĩnh Phương nhiều đồ, ký túc xá nhỏ không để được.

Và Lư Tĩnh Phương làm công trường có mục đích khác, không làm lâu.

Hàn Bân phân tích nhà đó chưa trả…

"Rung…"

Điện thoại Hàn Bân reo, Đỗ Kỳ gọi video.

Hàn Bân nghe, "Alo."

"Tổ trưởng Hàn, chúng ta trong phòng họp ngân hàng, đã điều ra dòng tiền của Lư Tĩnh Phương, có ba khoản thu lớn, ngày 20/5, một khoản 15.000. Ngày 15/6, một khoản 3.500. Ngày 20/6 một khoản 15.000." Đỗ Kỳ nói, hắn phân tích,

"Ngày 15/6, 3.500, có thể thu nhập tài liệu viên, người gửi là Công ty bất động sản Quang Đại, lát nữa ta xác nhận với Trần Bảo Toàn. Còn hai khoản ngày 20, có thể tiền quay video, người gửi có thể trang web video."

Hàn Bân nghĩ, "Ngày 20 hai khoản 15.000, ta nghĩ không phải trang web gửi."

“Kiểu lợi nhuận từ lượt xem, thu nhập không cố định, hai tháng khác nhau không thể giống. Ngươi giống lương cố định.”

“Ngài nói có lý, ta kiểm tra kỹ.”

“Người gửi phải rõ, có gì báo ta.” Hàn Bân nói rồi cúp máy.

Ngồi lâu, đau mông, Hàn Bân đứng dậy vận động, đến chỗ Triệu Minh và Bao Tinh, “Các ngươi thế nào rồi?”

Bao Tinh nói, “Ta tìm trên mạng, có giày dấu chân chó, nhưng so kỹ thấy khác dấu, chưa tìm giống hẳn.”

“Ta cũng vậy.” Triệu Minh đáp, nói thêm, “Ta nghe tổ một tìm giày, nhưng cách ngốc, mang giày hỏi các cửa hàng, chạy mệt.”

“Cách ngốc có hay, không có sao dùng mãi.” Hàn Bân nói.

Không rõ giày nghi phạm mua online hay cửa hàng, Hàn Bân cảm thấy sau có thể hơn, giày khác đồ khác, giày hiệu, cỡ, loại khác, mua chưa chắc vừa, thử ở cửa hàng mới mua.

Người mang giày không vừa đi, khó chịu, nhẹ thì đau chân, nặng thì chấn thương, vì khi đi, chân chịu sức nặng người.

Chương 903: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Triệu Minh, ngươi ở văn phòng tìm giày, Bao Tinh, Điền Lệ theo ta."

Triệu Minh không ngồi yên, "Bân Ca, ngươi đi đâu?"

"Ta thấy manh mối từ video Lư Tĩnh Phương, ngoài ký túc xá công trường, nàng có thể thuê nhà, có thể có manh mối."

Triệu Minh chắp tay, cầu, "Bân Ca, cho ta đi, nhìn máy tính cả sáng đau mắt. Ra ngoài đổi đầu óc, về hiệu quả hơn."

Giày tổ một cũng tìm, không vội.

Ra ngoài có nhiều người, đề phòng bất trắc.

Hàn Bân nói, "Xuống lái xe."

…

Từ thông tin video, Hàn Bân tra trạm xe buýt, lấy trạm làm mốc, tìm khu dân cư Lư Tĩnh Phương thuê nhà.

Khu dân cư tên Huệ Gia Viên, nhỏ, có ba tòa, theo video, Lư Tĩnh Phương ở tòa 2, khu nhà 3, phòng 202.

Bốn người đến khu nhà hai, Bao Tinh đề nghị, "Đội trưởng, gọi thợ khóa không?"

Hàn Bân nói khẽ, "Gõ cửa trước, nếu không ai mở gọi thợ khóa, tránh phiền."

Bốn người lên tầng hai, Hàn Bân ba người nấp, Điền Lệ gõ cửa.

"Cốc cốc." Điền Lệ gõ, không ai đáp.

“Cốc cốc cốc.” Điền Lệ gõ lại, không động tĩnh.

“Đội trưởng, không ai ở nhà.”

Hàn Bân gật, chỉ Bao Tinh.

Bao Tinh hiểu ý, vừa lấy điện thoại nghe thấy tiếng, “Ai đó?”

Tiếng từ trong nhà, bốn người ngỡ ngàng.

Điền Lệ đã chuẩn bị sẵn, “Ta tìm Lư Tĩnh Phương.”

“Nàng không có nhà.”

“Ta biết nàng không có, ta là bạn, lấy đồ giúp. Ngươi mở cửa, cảm ơn.”

Phụ nữ nói, “Việc này ta không biết, nàng không nói.”

Điền Lệ cười nhẹ, “Chị, ngài mở cửa, ta vào nói, có thể video với nàng.”

Phụ nữ nhìn qua mắt mèo, thấy Điền Lệ không phải người xấu, mới mở cửa.

“Két…” Phụ nữ đứng cửa, nhìn ra, thấy có người, nhìn kỹ thấy ba người đàn ông, cảnh giác định đóng cửa.

Không kịp.

Điền Lệ nhanh tay kéo cửa.

Phụ nữ kéo cửa, mặt lo lắng, “Các ngươi là ai, sao chặn cửa, các ngươi đừng làm bậy, ta gọi báo cảnh sát.”

Hàn Bân đưa thẻ cảnh sát, “Không cần, chúng ta là cảnh sát.”

Phụ nữ vẫn không tin, “Các ngươi… thực là cảnh sát?”

“Phải, chúng ta muốn biết việc về Lư Tĩnh Phương.”

Phụ nữ vẫn lảng tránh, "Ta không quen nàng, các ngươi tìm sai người."

"Không quen sao ở nhà nàng?"

"Đây là ký túc xá công ty, hai phòng, ta một, nàng một."

Hàn Bân nhìn kỹ phụ nữ, khoảng ba mươi, gầy, đẹp, có phong tình phụ nữ trưởng thành.

"Ngươi tên gì, làm công ty nào?"

"Ta tên Trương Lệ Hinh, làm Công ty truyền thông Lệ Nhân, có vấn đề gì?"

Hàn Bân hỏi, "Lư Tĩnh Phương cùng công ty các ngươi?"

Trương Lệ Hinh do dự, "Chắc vậy."

"Chắc là gì? Phải thì phải, không thì không."

"Ta chuyển đến chưa đầy tháng, gặp nàng hai lần, không quen, nghe người trong công ty nói, nàng cùng công ty."

Hàn Bân nhìn cửa, "Nhà còn ai?"

"Không."

Hàn Bân nói nhỏ, "Điền Lệ giữ nàng, ta và người khác vào tìm."

Chưa để Trương Lệ Hinh kịp phản ứng, Hàn Bân, Bao Tinh, Triệu Minh vào nhà.

"Ơ, các ngươi sao vào nhà."

Điền Lệ giữ nàng, "Ngươi biết về Lư Tĩnh Phương thế nào?"

"Ta không biết gì, không quen nàng, có việc gì?"

Điền Lệ không đáp, hỏi, "Ngươi gặp Lư Tĩnh Phương khi nào?"

“Tuần trước, nàng về một lần, lấy đồ, chào ta, không nói nhiều, ta với nàng nói không đến mười câu.”

Nhà có tiếng Hàn Bân, “An toàn, dẫn nàng vào.”

Điền Lệ đưa Trương Lệ Hinh vào, đây là nhà hai phòng, đồ cũ, trái một phòng, phải một phòng, phòng trái đóng cửa.

Hàn Bân hỏi, “Phòng nào của Lư Tĩnh Phương?”

Trương Lệ Hinh chỉ trái.

“Ngươi có chìa không?”

“Không, ta không quen, nàng sao đưa chìa.”

Hàn Bân bảo, “Điền Lệ mở cửa, ngươi và Triệu Minh tìm.”

“Dạ.”

Hàn Bân mời, “Trương nữ sĩ ngồi, ta ghi chép.”

Trương Lệ Hinh lo, “Ta phạm gì, sao ghi chép.”

“Một số việc về Lư Tĩnh Phương, hỏi bình thường, đừng lo.”

“Ta gọi chồng được không, ta loạn, không nghĩ gặp cảnh sát.” Trương Lệ Hinh lui hai bước, cảnh giác, “Các ngươi là cảnh sát thật? Không phải lừa chứ.”

“Ta đưa thẻ cảnh sát rồi, sao giả. Chúng ta không điều tra ngươi, là điều tra Lư Tĩnh Phương.”

“Sao không tìm nàng, hỏi ta?”

Hàn Bân thật, “Lư Tĩnh Phương chết rồi.”

“Sao? Chết, sao được, tuần trước ta gặp, nàng bình thường.”

Hàn Bân đưa ảnh di hài Lư Tĩnh Phương, đưa Trương Lệ Hinh, “Xem đi.”

Trương Lệ Hinh liếc nhìn, giật mình, "Trời ơi, nàng chết thật."

"Ngươi tin chúng ta là cảnh sát chưa."

Trương Lệ Hinh hỏi, "Lư Tĩnh Phương chết thế nào? Sợ quá, ta sao ở nhà. Ta muốn về nhà."

Hàn Bân nghiêm, "Thôi, đừng sợ, nhiều cảnh sát ở đây, ngươi có gì sợ, chúng ta làm bạn, không nơi nào an toàn hơn."

"Phải, cảnh sát, các ngươi đừng đi, đi cho ta theo."

Hàn Bân an ủi, "Bình tĩnh, đừng sợ, chúng ta đến để rõ cái chết của Lư Tĩnh Phương, nàng chết rồi, còn gì sợ, người chết có gì đáng sợ."

"Nhưng ta không biết nàng."

Hàn Bân nghĩ, "Chúng ta hỏi công việc của nàng…"

Hàn Bân chưa nói xong, Trương Lệ Hinh ngắt, "Công việc nàng, ta không rõ."

"Không sao, không biết công việc nàng, nói công việc ngươi, chúng ta so sánh thực tế." Hàn Bân bảo Bao Tinh ghi chép, "Ngươi và Lư Tĩnh Phương cùng công ty?"

Trương Lệ Hinh nói chắc, "Phải, Công ty truyền thông Lệ Nhân."

"Công việc các ngươi là gì?"

"Tự truyền thông." Trương Lệ Hinh đáp, sợ Hàn Bân không hiểu, giải thích, "Quay video cuộc sống, công việc, đăng lên trang web, lượt xem và tặng thưởng kiếm tiền."

"Tài khoản ngươi tên gì?"

Trương Lệ Hinh do dự, "Mẹ đơn thân ly dị Hương Hương."

Chương 904: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nhớ đối thoại trước, "Ngươi nói chồng là chồng trước hay bạn trai?"

Trương Lệ Hinh lắc đầu, "Không, là chồng."

"Ngươi không đơn thân ly dị?"

Trương Lệ Hinh cắn môi, ngại, "Chỉ là tài khoản, công ty đặt, họ nói vậy thu hút lượt xem. Ta đồng ý."

Bao Tinh hỏi, "Ơ, vậy ngươi lừa người."

"Là công ty đặt, ta không có cách. Ban đầu ta cũng thấy không hợp, nhưng công ty nói chỉ cần lượt xem, không lừa tiền, không tính lừa."

"Hay nhỉ!"

"Cảnh sát, ta chỉ muốn kiếm tiền, không nghĩ lừa ai."

"Việc này chồng ngươi biết?"

"Biết, ta nói."

"Hắn đồng ý ngươi làm? Không phạm pháp, nhưng không hay, họ hàng bạn bè nghĩ sao?"

Trương Lệ Hinh buồn, "Ta không có cách, chồng thất nghiệp, ta có cách, cũng không quay video."

Trương Lệ Hinh nói không lừa ai, nhưng hơi sợ, nàng là phụ nữ đã có gia đình, lấy tên là mẹ đơn thân ly dị để hút fan.

Không ly dị, nhưng ngày ngày giả ly dị, nói tâm sự mẹ đơn thân, tỏ vẻ nuôi con vất vả, nàng thấy khó chịu, thậm chí khinh

mình.

Nhưng không có cách, chồng không việc, cả nhà phải ăn, không kiếm tiền uống gió Tây Bắc.

Hàn Bân hỏi, "Các ngươi thế là gì? Nhập vai?"

Trương Lệ Hinh bặm môi, "Chắc là tạo nhân vật, người công ty nói."

Nhân vật.

Hàn Bân không lạ, trước xử lý vụ ngôi sao, vì nhân vật gây án.

Nhân vật phổ biến trong giải trí, nhân vật là sự công nhận và lưu lượng định hướng khán giả, đại diện cho lợi ích kinh tế lớn.

Giờ truyền thông mới cũng chơi chiêu này, lợi dụng dữ liệu lớn đẩy tin, ngươi xem video loại này, sẽ có nhiều video tương tự.

"Ngươi nói công ty đặt nhân vật?"

"Trần Hi Hải, Trần tổng."

"Lư Tĩnh Phương cũng do hắn phụ trách?"

"Hình như."

"Nhân vật của Lư Tĩnh Phương là gì?"

"Nàng khác ta, ta trưởng thành, nàng là thiếu nữ nhà bên, nhân vật không cần lừa, nhưng hoàn cảnh khắc khổ hơn, ăn ở công trường, cũng vất vả."

"Công ty tạo nhân vật, còn tìm việc khác?"

"Thế này." Trương Lệ Hinh nghĩ, giải thích, "Nhân vật khác, nghề khác, việc phù hợp nhân vật, phục vụ nhân vật, như nhân vật ta, mẹ đơn thân ly dị."

“Công ty đặt ta làm nội trợ, sau chồng ngoại tình ly dị, để có quyền nuôi con, ta ra đi tay trắng, từ nội trợ thành người chờ việc đáng thương, công ty đặt ta bán hàng rong, phù hợp nhân vật.”

“Về sau, ta học thêm, tìm việc chính thức, kể chuyện, từng bước nâng cấp.”

Hàn Bân hỏi, “Lư Tĩnh Phương làm công trường, cũng để phục vụ nhân vật thiếu nữ nhà bên?”

“Phải.” Trương Lệ Hinh nói, “Thực ra nhân vật là bắt chước, nhân vật nào hot, trang web đẩy nhân vật đó, công ty quay video nhân vật tương ứng.”

“Mẹ đơn thân ly dị và tài liệu viên công trường là nhân vật hot.”

“Các ngươi quay video, trang web trả lương hay công ty trả?”

“Công ty truyền thông Lệ Nhân trả.”

“Thu nhập ngươi một tháng bao nhiêu?”

“Một vạn năm.”

“Khi nào trả?”

“Ta mới vào công ty tháng này, chưa trả, nhưng ký hợp đồng nói khoảng ngày 20.”

Nghe Trương Lệ Hinh, Hàn Bân chắc, tiền Lư Tĩnh Phương nhận ngày 20 là Công ty truyền thông Lệ Nhân trả.

“Công ty các ngươi ở đâu?”

“Ở…” Trương Lệ Hinh do dự, như lo gì đó.

“Yên tâm, chúng ta điều tra kênh khác, không nhắc chuyện ngươi với công ty.”

“Thật không?”

Hàn Bân hỏi lại, “Ta cần lừa ngươi?”

“Công ty ở tòa nhà Phong An, phòng 713.”

Hàn Bân đổi giọng, “Tiếp theo, ta hỏi vài câu, ngươi thật thà trả lời.”

“Được, ngài hỏi.”

“Tối hôm trước, chín rưỡi đến một rưỡi đêm ngươi ở đâu?”

“Ở nhà.”

“Ngươi nói đây?”

“Không không, quay video xong, ta về nhà mình.”

“Ai chứng minh?”

“Chồng ta, tối tám giờ ta quay xong, hàng rong không đông, chồng đón về, tắm giặt ngủ, không ra ngoài.”

“Ngươi biết ai xích mích với Lư Tĩnh Phương?”

“Không.”

Hàn Bân mở sổ, hỏi, “Ngươi biết ai đi Mercedes?”

Trương Lệ Hinh nghĩ, “Có lẽ, Trần Hi Hải, Trần tổng, đi Mercedes.”

Hàn Bân hỏi, “Màu gì.”

“Đen.”

“Chắc?”

“Ta thấy hắn lái một lần, xe đẹp, sang.”

Hàn Bân ghi sổ, Mã Tuyết Pha nói khi lấy khẩu cung, tối tám giờ, hắn thấy Mercedes quanh công trường.

Dù xe Mercedes đó không phải của nghi phạm, cũng là manh mối.

“Cộc cộc…” Điền Lệ đến, “Tổ trưởng Hàn, chúng ta mở được cửa phòng Lư Tĩnh Phương, trong có đồ quay video, máy tính xách tay, hai thẻ ngân hàng.”

“Ta biết, gửi máy tính đến kỹ thuật kiểm tra.”

“Dạ.”

“Trương nữ sĩ, hôm nay ghi chép xong, cảm ơn hợp tác.”

Trương Lệ Hinh do dự, hỏi, “Cảnh sát, ta có thể quay video tiếp không?”

“Tất nhiên, không phạm pháp, không thuộc phạm vi chúng ta.” Hàn Bân đứng dậy, đưa danh thiếp, “Nhớ manh mối mới, báo ta.”

“Được, ta sẽ.” Trương Lệ Hinh nhận danh thiếp, cất túi, cái chết của Lư Tĩnh Phương khiến nàng lo.

Rời Huệ Gia Viên, đã một giờ chiều.

Mọi người chưa ăn trưa, theo đề nghị của Triệu Minh đến nhà hàng Cốc Phong gần đó.

Nhà hàng này chủ yếu món Sơn Đông, đầu bếp là người Cầm Đảo, Triệu Minh nói món rất chính tông.

Triệu Minh gọi khách, gọi vài món đặc sản, rau câu trộn hành, ruột béo cay, tôm bóc tay chiên mềm, thịt cừu hầm trong, bánh sủi cảo thịt mềm, canh viên đông qua.

Triệu Minh không thiếu tiền, mời khách, mọi người không khách sáo.

Hàn Bân thưởng thức, món ăn rất ngon.

Đặc biệt là ruột béo cay, làm sạch, ăn dai, cay, ngon, uống bia hoàn hảo.

Chỉ tiếc đang làm nhiệm vụ không uống rượu.

Sau ăn, Hàn Bân chia hai nhóm, Triệu Minh và Điền Lệ về phân cục Ngọc Hoa, đưa chứng cứ từ nhà Lư Tĩnh Phương đến đội kỹ thuật.

Chương 905: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân và Bao Tinh đến Công ty truyền thông Lệ Nhân.

Tầng bảy tòa Phong An.

Hàn Bân và Bao Tinh ra thang máy, đi về đông, thấy biển Công ty truyền thông Lệ Nhân.

Hai người vào công ty, trái là lễ tân, sau quầy là cô gái trẻ, bên cạnh đứng người đàn ông trung niên, tay phải chống quầy, nói chuyện với cô gái.

Bao Tinh đến, gõ quầy, "Ngài khỏe, Trần Hi Hải, Trần tổng ở không?"

Cô gái sau quầy không nói, quay nhìn người đàn ông.

"Ta là Trần Hi Hải." Người đàn ông đáp, nhìn Hàn Bân và Bao Tinh.

Bao Tinh đưa thẻ cảnh sát, "Chúng ta là đội điều tra hình sự thành phố, muốn biết vài việc."

"Được, hai cảnh sát mời." Trần Hi Hải thở sâu, mời Hàn Bân và Bao Tinh vào.

Hàn Bân nhìn môi trường văn phòng, khác văn phòng công ty khác, đây là phòng riêng, tường dày, vật liệu cách âm.

Ba người vào phòng họp, Trần Hi Hải cười, "Hai cảnh sát ngồi, ta rót nước."

Hàn Bân khoát tay, "Không cần."

Gặp người cần tìm, Hàn Bân thấy lạ, hỏi, "Trần tiên sinh, cho ta xem chứng minh nhân dân."

"Được." Trần Hi Hải lấy ví, đưa chứng minh nhân dân Hàn Bân.

Hàn Bân nhìn, "Trần Thế Phong."

"Đúng, tên thật của ta."

"Ngươi trong công ty giữ chức gì?"

"Tổng giám đốc."

Hàn Bân trả chứng minh nhân dân, "Ta lần đầu nghe tổng giám đốc dùng nghệ danh."

"Công ty ta là truyền thông, như nghệ sĩ, khác công ty khác, nhiều nhân viên có nghệ danh, ta cũng đặt một." Trần Hi Hải cười, nói tiếp,

"Thực ra, ta không hài lòng tên mình, muốn đổi, nhưng tên bố mẹ đặt, đổi không hay, đặt nghệ danh dung hòa."

"Trần Thế Phong, biết chúng ta tìm ngươi làm gì?"

Trần Thế Phong lắc đầu, "Không."

"Ngươi biết Lư Tĩnh Phương?"

"Biết, nàng là nhân viên công ty, sao?"

"Lần cuối ngươi gặp Lư Tĩnh Phương khi nào?"

"Thời gian rồi, ta không nhớ."

"Nàng không phải nhân viên công ty? Thường không đến công ty?"

"Công ty ta khác công ty khác, chủ yếu quay phim, truyền hình, video ngắn, livestream, quay nội dung khác, môi trường khác, địa điểm khác, chỉ cần sản phẩm tốt, không ép đến công ty."

“Nàng làm gì?”

“Quay video ngắn, gửi biên tập, biên tập chỉnh sửa, kiểm tra, đăng lên trang web.”

Hàn Bân nói, “Vậy là, Lư Tĩnh Phương chỉ quay video, hậu kỳ công ty làm.”

“Đúng, ta xử lý video, còn liên lạc trang web, có kênh và quảng bá, nhiều người xem video, nhiều fan.”

“Lư Tĩnh Phương vào công ty bao lâu?”

Trần Hi Hải nghĩ, “Hai tháng hơn, nàng làm livestream đầu, nhưng ngại ngùng, không tài lẻ, ta kéo tài nguyên từ trang livestream khác, nàng không làm được. Sau nàng làm video ngắn, hơn tháng, lượt xem, fan tăng nhanh, khá tốt.”

Nói xong, Trần Hi Hải nhìn Hàn Bân, hỏi, “Cảnh sát, các ngươi tìm việc gì?”

“Lư Tĩnh Phương chết rồi.”

“Gì!” Trần Hi Hải đứng bật dậy, mắt trừng lớn, “Ngươi nói Lư Tĩnh Phương chết.”

Hàn Bân nhìn hắn, Trần Hi Hải hành động tỏ ra ngạc nhiên, nhưng không có biểu cảm ngạc nhiên.

Hàn Bân chắc, hắn tỏ ra ngạc nhiên.

Hắn không ngạc nhiên, nghĩa là biết trước.

Hoặc hắn biết trước qua kênh khác, hoặc hắn là nghi phạm!

“Ngươi không biết?”

Trần Hi Hải không ngần ngại nói, “Ta làm sao mà biết được, các ngươi nói thật không?”

Hàn Bân quay sang Bao Tinh, “Khám người hắn đi.”

Bao Tinh đứng dậy, tiến đến bên cạnh Trần Hi Hải, “Trần tiên sinh, làm ơn hợp tác.”

“Cảnh sát, các ngươi làm gì vậy?”

Hàn Bân cũng đứng lên, vẻ mặt cảnh giác, “Ta nghi ngờ ngươi mang theo vật nguy hiểm, làm ơn hợp tác.”

“Ta không có, các ngươi nhầm rồi.”

“Vậy thì ngươi càng nên hợp tác với chúng ta, để chúng ta trả lại sự trong sạch cho ngươi.”

Trần Hi Hải nuốt khan, do dự một chút, “Được, các ngươi khám đi.”

Bao Tinh ra hiệu, “Trần tiên sinh, đứng dậy, cảm ơn.”

Trần Hi Hải thở dài, đứng dậy theo yêu cầu của Bao Tinh.

Bao Tinh làm theo quy trình, cẩn thận khám người Trần Hi Hải, rồi gật đầu với Hàn Bân, “Đội trưởng, không phát hiện gì.”

Hàn Bân mỉm cười xin lỗi, “Trần tổng, xin lỗi, vừa rồi ta hơi nhạy cảm.”

“Cảnh sát, ngài sao lại đột nhiên nghi ngờ ta mang theo vật nguy hiểm, ta là một công dân tuân thủ pháp luật, chưa bao giờ mang theo thứ đó.”

“Ngươi đã là công dân tuân thủ pháp luật, sao lại lừa dối cảnh sát?”

Trần Hi Hải cố gượng cười, “Ta không dám lừa cảnh sát.”

“Ngươi không muốn nói ở đây, vậy chúng ta phải đổi chỗ thôi.”

Trần Hi Hải cảnh giác, “Ngài nói vậy là sao?”

Hàn Bân nghiêm túc, “Trần tiên sinh, mời ngươi đến đồn cảnh sát.”

Trần Hi Hải vội vàng xua tay, “Không không, không cần đến đồn cảnh sát, ta đã hợp tác với các ngươi mà.”

“Nói dối còn dám nói là hợp tác?”

“Cảnh sát, ta không biết ngài nói gì, nhắc ta một chút, có lẽ ta nói nhầm.”

“Được, ta hỏi lại ngươi, trước khi chúng ta đến, ngươi có biết Lư Tĩnh Phương đã chết không?”

“Ta…” Trần Hi Hải lau mồ hôi trán, “Ôi, ta tưởng gì nghiêm trọng, ngài vì chuyện này mà khám người ta.”

“Bốp!” Bao Tinh đập bàn, quát, “Gì mà không nghiêm trọng, ngoài người liên quan vụ án, chỉ có một người biết Lư Tĩnh Phương chết, đó là hung thủ!”

Bao Tinh hét lớn, làm Trần Hi Hải sợ đến nỗi lắp bắp, “Ta… ta… sao ta có thể là hung thủ, ta không phải.”

“Nếu không phải, ngươi làm sao biết Lư Tĩnh Phương đã chết?”

“Ta nghe người ta nói.”

“Nghe ai nói?”

“Trương Lệ Hinh, Trương Lệ Hinh nói, nàng bảo các ngươi đến ký túc xá tìm nàng, nói Lư Tĩnh Phương đã chết. Ban đầu ta không tin, sau nàng nói thấy ảnh di hài Lư Tĩnh Phương, ta mới bán tín bán nghi. Thấy các ngươi đến, ta mới chắc chắn nàng nói đúng.”

Chương 906: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ngươi đã biết từ Trương Lệ Hinh, sao lại nói không biết, lừa cảnh sát?"

"Ta… ta…" Trần Hi Hải do dự, cắn răng, "Là Trương Lệ Hinh nói, nàng không muốn các ngươi biết nàng là người báo tin."

"Hừ." Hàn Bân hừ một tiếng, "Rõ ràng là chuyện đơn giản, sao lại phức tạp như vậy."

"Bây giờ tốt rồi, chúng ta phải đối chất với Trương Lệ Hinh, nếu nàng nhận thì được. Nếu không nhận, ngươi phải đi với chúng ta."

"Ôi, cảnh sát, ta đâu biết ngài có đôi mắt tinh tường, biết ngay ta nói dối."

"Trương Lệ Hinh hại ta."

Hàn Bân nghiêm mặt, "Được rồi, ngươi lớn rồi còn đổ lỗi người khác."

Trần Hi Hải thề thốt, "Cảnh sát, ta biết sai rồi, ta oan thật, không phải hung thủ, ta nghe từ Trương Lệ Hinh."

"Ngươi nói vậy, làm sao chứng minh, nếu không chứng minh được, chúng ta coi ngươi là nghi phạm."

"Ta… ta…" Trần Hi Hải lấy điện thoại trên bàn, mở nhật ký cuộc gọi, "Ngươi xem, đây là cuộc gọi của nàng, không giả được."

“Chỉ chứng minh nàng gọi, không chứng minh nàng nói gì.”

“Vậy phải làm sao?”

“Trương Lệ Hinh có nói các ngươi sẽ đến tìm ta, ta không muốn nhiều người biết chuyện này, ảnh hưởng công ty, nên ra lễ tân đợi.”

Hàn Bân suy nghĩ, “Vậy ngươi gọi lại cho nàng, ta bảo gì, ngươi nói nấy, không thêm bớt.”

“Được, ta nghe ngài.”

Hàn Bân viết vài dòng, xé tờ giấy, đặt trước Trần Hi Hải, “Đọc theo, không thêm bớt.”

“Vâng.” Trần Hi Hải thở sâu, lấy điện thoại gọi Trương Lệ Hinh.

Một lát sau, trong điện thoại có giọng phụ nữ, “Alo, Trần tổng, ngài tìm ta.”

“Tiểu Trương, ngươi không nói cảnh sát đến sao?”

“Sao đợi mãi chưa đến.”

Giọng trong điện thoại giống Trương Lệ Hinh, “Ta không rõ, họ rời đi lúc một giờ, chỉ hỏi về ngài, liệu có đến tìm ngài, ta không dám chắc.”

“Cảnh sát nói Lư Tĩnh Phương đã chết.”

“Chính xác, ta sao dám lừa ngài, họ cho ta xem ảnh di hài Lư Tĩnh Phương, ta sợ chết khiếp.”

“Lư Tĩnh Phương chết, ngươi nói ai?”

“Chỉ nói ngài, ngoài ngài, ta không nói ai.”

“Họ có mấy người?”

“Ba nam một nữ, tuổi trẻ, người dẫn đầu họ Hàn, rất tinh anh.”

“Ta biết rồi, chuyện này đừng nói ai.”

“Được, ta biết, ngoài ngài, ta không nói ai.” Trương Lệ Hinh thề, bổ sung, “Trần tổng, nếu cảnh sát hỏi, ngài đừng nói ta báo, cảnh sát dặn ta không được nói, nhất là ngài.”

“Ta biết rồi.” Trần Hi Hải nói xong, cúp máy.

Bao Tinh cười nhạt, “Hay nhỉ, các ngươi coi cảnh sát là đồ ngốc.”

“Cảnh sát, thật không có gì, Trương Lệ Hinh muốn lấy lòng ta.” Trần Hi Hải giải thích, “Cuộc gọi vừa rồi ngài nghe, chứng minh ta trong sạch chứ.”

“Ta tin ngươi, theo quy trình cần có văn bản.”

“Cảnh sát, nghĩa là sao?”

“Ngươi báo Trương Lệ Hinh đến đội ba Phân Cục Ngọc Hoa làm ghi chép, nói thật, chứng minh ngươi trong sạch.”

“Điều này…” Trần Hi Hải lúng túng, “Cảnh sát, ngài báo nàng không được sao? Sao ta phải báo.”

Hàn Bân cười, “Đừng vậy, ta nói không bằng Trần tổng, người ta nghe ngươi.”

“Nàng biết ta báo các ngươi, sau này gặp nhau khó xử.”

“Ngươi không báo, nàng không đến cảnh sát, ta tin ngươi, nhưng đồng nghiệp không dám chắc, không có văn bản, có khi có người lại điều tra ngươi.”

“Đừng, ta nghe ngài, ta báo nàng, để nàng nhanh đến cảnh sát làm ghi chép.”

Hàn Bân thở dài, “Ngươi nói xem, vốn không có gì, lại thành có chuyện.”

Trương Lệ Hinh đúng là trước mặt một kiểu, sau lưng một kiểu, nàng đã nhờ Hàn Bân đừng nói với Trần Hi Hải nàng đã ghi chép với cảnh sát.

Tốt, nàng lại bán đứng cảnh sát.

Lúc này, Hàn Bân không vui, vì hành động của Trương Lệ Hinh gây phiền hà cho cảnh sát.

Dù qua cuộc gọi chứng minh Trương Lệ Hinh nói với Trần Hi Hải về cái chết của Lư Tĩnh Phương, nhưng không loại trừ khả năng Trần Hi Hải đã biết trước.

Giả sử Trần Hi Hải là hung thủ, hắn đã biết Lư Tĩnh Phương chết, nghe lại không quá ngạc nhiên, Hàn Bân có thể thấy hắn giả vờ ngạc nhiên.

Vấn đề là, Trương Lệ Hinh tự thông minh gọi Trần Hi Hải, tạo lý do chính đáng để hắn biết tin Lư Tĩnh Phương chết.

Dù là giả thiết, không loại trừ khả năng, nên Hàn Bân không vui, hắn đã dặn Trương Lệ Hinh không nói chuyện này với ai, nhưng nàng bỏ ngoài tai.

“Trần tổng, ngươi đã biết Lư Tĩnh Phương chết, ta hỏi vài câu.”

“Câu gì?”

“Ta hỏi gì, ngươi trả lời thật.” Hàn Bân sắp xếp câu hỏi, “Tối hôm trước, từ chín rưỡi đến một rưỡi đêm, ngươi ở đâu?”

“Tối hôm trước.” Trần Hi Hải lẩm bẩm, nhớ lại, “Ta với bạn uống rượu, tám giờ rưỡi bắt đầu, mười giờ rưỡi kết thúc, rồi ta gọi tài xế chở về nhà.”

“Tên bạn, số điện thoại, và tên nhà hàng.”

Trần Hi Hải không trả lời ngay, hỏi lại, “Đồng chí, ngài tên gì?”

“Ta họ Hàn.”

“Cảnh sát Hàn, bạn ta đặc biệt, có thể không nói tên, ta nói tên nhà hàng và tài xế, ngài có thể kiểm chứng.”

“Trần tiên sinh, ta khuyên ngươi đừng đặc biệt, điều tra nghiêm ngặt, ta đồng ý không đủ, thiếu một quy trình hay nhân chứng, không chứng minh được ngươi trong sạch, sau này điều tra lại, ngươi bị cảnh sát chú ý, không phải ai cũng dễ tính như ta.”

“Phải, ta hiểu, không gì đặc biệt, bạn ta làm ở trang web, ngài liên hệ đừng làm ảnh hưởng công ty, ta không muốn họ bị ảnh hưởng.”

“Họ hợp tác điều tra, chúng ta cũng hợp tác.”

“Ngài nói, ta yên tâm.” Trần Hi Hải thở sâu, nói tiếp, “Tối đó, chúng ta ăn ở Lầu Hải Sản Tề Lỗ, ba người, ngoài ta, còn phó tổng Liêu Kỳ Phong, và trưởng phòng trang web.”

Chương 907: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Liêu Kỳ Phong ở văn phòng, ngài hỏi trực tiếp.”

“Người trưởng phòng họ Tông, Tông Nhiên, số điện thoại 1579482xxx.”

Nói xong, Trần Hi Hải lấy danh thiếp từ túi, “Đây là danh thiếp tài xế, có thông tin.”

Hàn Bân nhận danh thiếp, nhìn qua, hỏi tiếp, “Nghe nói ngươi có Mercedes đen.”

“Đúng, sao vậy?”

“Tối đó, ngươi có cho mượn xe?”

“Không, xe ta không cho mượn, có chuyện ta chịu trách nhiệm, ta không làm.”

“Tối đó, ngươi có lái xe đến công trường Lư Tĩnh Phương làm việc?”

“Không, tuyệt đối không, ta uống rượu, nhờ tài xế chở về nhà, đến đó làm gì, ta sợ bị cướp, không thể.”

Hàn Bân ghi sổ, nhớ ra một điều, “Ngươi có giày đế hình dấu chân chó không?”

“Không.”

“Ngươi có thấy ai mang giày đó?”

“Không chú ý.”

“Ngươi đừng lừa cảnh sát, không ngươi thành nghi phạm.”

Trần Hi Hải cam đoan, “Không, ta không lừa, ta không dám nói dối nữa.”

Dù Trần Hi Hải nói tốt, hắn đã nói dối một lần, Hàn Bân không hoàn toàn tin.

“Theo quy định, chúng ta cần lấy dấu vân tay và DNA, ngươi hợp tác.” Hàn Bân nói, ra hiệu Bao Tinh.

Trần Hi Hải do dự, thân thể không tự chủ lùi lại, “Cảnh sát Hàn, ta trong sạch, không cần thiết.”

“Quy trình, hợp tác đi.”

“Ta…” Trần Hi Hải lộ vẻ rối rắm.

“Thật thú vị, ngươi đàn ông sợ gì, ngươi không chột dạ chứ.” Bao Tinh nói.

Trần Hi Hải vội phủ nhận, “Không.”

“Không tốt, vân tay và DNA chứng minh ngươi trong sạch.”

Ghi chép xong, Trần Hi Hải bảo thư ký gọi phó tổng Liêu Kỳ Phong.

“Cạch…” cửa mở, Liêu Kỳ Phong vào phòng họp, nhìn Hàn Bân và Bao Tinh, mắt dừng ở Trần Hi Hải, “Trần tổng, ngài tìm ta.”

Trần Hi Hải giới thiệu, “Hai vị này là cảnh sát đội điều tra thành phố, muốn hỏi ngươi vài việc.”

“À!” Liêu Kỳ Phong ngạc nhiên, “Cảnh sát đội điều tra, hỏi ta gì?”

Trần Hi Hải không dám nhiều lời, không dám gợi ý trước mặt Hàn Bân, cảnh sát Hàn trẻ nhưng không dễ bị gạt.

“Cảnh sát Hàn, ta ra ngoài.”

“Trần tổng, cảm ơn hợp tác.” Hàn Bân lịch sự.

“Nên mà.” Trần Hi Hải gượng cười, khi đi qua Liêu Kỳ Phong không quên dặn, “Hợp tác cảnh sát.”

Liêu Kỳ Phong nuốt nước bọt, có vẻ lo lắng, “Cảnh sát, các ngươi tìm ta có việc gì?”

“Ngươi đừng lo, chúng ta chỉ hỏi vài câu, ngươi trả lời thật.”

Liêu Kỳ Phong ngồi vào bàn họp, “Được, ngài hỏi đi.”

“Tối hôm trước, từ chín rưỡi đến một rưỡi đêm, ngươi ở đâu?”

“Tối hôm trước…” Liêu Kỳ Phong nhớ lại, “Ta nhớ rồi, tối đó có khách, ta và Trần tổng mời khách ăn tối, tám giờ đi, mười giờ xong, rồi ta gọi xe về nhà.”

“Khách là ai, tên gì?”

“Là trưởng phòng trang web, họ đặc biệt, họ Tông, Tông Nhiên, dễ nhớ.”

“Ngươi ăn ở nhà hàng nào?”

“Lầu Hải Sản Tề Lỗ.”

Hàn Bân ghi sổ, hai lời khai khớp nhau.

“Cảnh sát, ngài tên gì?”

“Ta họ Hàn.”

“Cảnh sát Hàn, có chuyện gì, các ngươi đội điều tra thành phố đến.”

Hàn Bân nghĩ, không giấu, “Ngươi biết Lư Tĩnh Phương không?”

“Tiểu Phương, ta biết, nàng là nhân viên công ty.”

“Lư Tĩnh Phương chết rồi.”

“Gì? Lư Tĩnh Phương chết, khi nào, sao ta không biết.” Liêu Kỳ Phong ngạc nhiên, mắt trừng, miệng hơi há.

“Lư Tĩnh Phương chết tối hôm trước.”

“Đột ngột quá, nàng chết sao?”

“Bị sát hại.”

“Tìm ra hung thủ chưa?”

“Đang điều tra, chúng ta đến công ty tìm hiểu thêm.”

“Ôi, tiếc quá, Lư Tĩnh Phương tiềm năng, ta phát hiện nàng, ta rất kỳ vọng, nếu được đào tạo tốt, có thể thành streamer triệu fan.”

“Ngươi phát hiện nàng từ đâu?”

“Nàng từng tham gia một chương trình, ta thấy nàng, cảm giác nàng có khí chất nhỏ bé thanh tú, hợp với chủ đề nàng đang quay.”

Hàn Bân hỏi, “Chương trình gì.”

“Cùng nhau phát điện.”

Hàn Bân nhíu mày, lần đầu nghe chương trình này.

“Đây là chương trình hẹn hò địa phương, không nổi tiếng, không nhiều người biết, so với chương trình hẹn hò toàn quốc không bằng, chỉ có ảnh hưởng ở địa phương.” Liêu Kỳ Phong bặm môi, nói tiếp,

“Thực ra, ta không xem chương trình này, tình cờ thôi, ta đến nhà mẹ, nàng đang xem, đúng lúc thấy nàng, sau ta liên lạc mời nàng về công ty.”

Hàn Bân xác nhận, “Chương trình tên gì?”

“Cùng nhau phát điện.”

Hàn Bân ghi sổ.

“Ngươi có hiểu về Lư Tĩnh Phương?”

“Chỉ tiếp xúc công việc, không hiểu rõ, nghe tin nàng bị hại ta cũng bất ngờ.” Liêu Kỳ Phong thở dài.

“Gần đây, nàng có gì lạ không?”

“Không.”

“Nàng có đối thủ cạnh tranh?”

Liêu Kỳ Phong giải thích, “Công việc nhân viên công ty khác nhau, không có hai người làm việc giống nhau. Cạnh tranh tài nguyên là có, nhưng không đến giết người. Tài nguyên do công ty phân phối, Lư Tĩnh Phương chết, tài nguyên sẽ phân phối lại, không ai chắc có được tài nguyên.”

Hàn Bân đưa danh thiếp Liêu Kỳ Phong, “Liêu tổng, nhớ ra manh mối, gọi ta.”

“Được.” Liêu Kỳ Phong nhận danh thiếp.

Liêu Kỳ Phong nói cơ bản giống Trần Hi Hải, Hàn Bân không thấy dấu hiệu nói dối, ghi chép xong Hàn Bân rời Công ty truyền thông Lệ Nhân.

Trên đường về, Hàn Bân đến Lầu Hải Sản Tề Lỗ lấy video giám sát tối hôm trước.

Đến Phân Cục Ngọc Hoa đã bốn giờ chiều.

Hàn Bân tập hợp đội hai họp nội bộ.

Năm giờ, Hàn Bân và Tằng Bình họp, phó cục trưởng Đới Minh Hàm cũng dự họp.

Đới Minh Hàm thấy mọi người đông đủ, ho khẽ, “Được rồi, họp thôi.”

“Trước khi họp, ta liên hệ Đồn công an đường An Hiền, họ điều tra vụ trộm thép, sẽ sớm có tin. Ta cũng trao đổi trưởng

đồn, nhờ họ kiểm tra công nhân có tiền án bạo lực, sẽ sớm có manh mối.”

Chương 908: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đội trưởng Tằng, tổ trưởng Hàn, các ngươi có tiến triển gì?"

Hàn Bân ra hiệu, "Tằng đội, ngươi nói trước."

Tằng Bình gật đầu, mở sổ nói, "Ta vừa đến khoa kỹ thuật, họ lấy mẫu ADN từ cơ thể nạn nhân, so sánh với ADN của Mã Tuyết Pha không trùng, có thể loại Mã Tuyết Pha khỏi diện nghi vấn."

"Dù không khớp, chứng cứ này rất quan trọng, sau này có thể làm chứng cứ buộc tội."

Đới Minh Hàm gật đầu, "Theo manh mối này, mọi người có ý kiến gì?"

Hàn Bân nói, "Chiều nay, ta vừa lấy mẫu ADN một người liên quan, đã gửi đến khoa kỹ thuật, ta muốn xin xét nghiệm so sánh."

Đới Minh Hàm nói, "Được, họp xong ngươi báo khoa kỹ thuật, nhờ họ xét nghiệm trước, làm thủ tục sau."

"Vâng."

Tằng Bình hắng giọng, nói tiếp,

"Theo chứng cứ này, ta phân tích, giờ khác trước, bao cao su phổ biến, đa số nghi phạm có chuẩn bị sẽ dùng để tránh để lại chứng cứ."

"Ta nghiêng về tội phạm bộc phát hơn. Nghi phạm có thể không chuẩn bị trước, thấy nạn nhân trẻ đẹp, bộc phát gây án,

để tránh bị lộ nên giết người.”

“Theo tình huống trên, ta nghĩ công nhân công trường nghi phạm lớn, thời gian, địa điểm, đặc điểm đều phù hợp.”

Tằng Bình đổi giọng, “Nhưng, Ngụy Tử Mặc lại có manh mối mới.”

“Hàn Bân thẩm vấn Mã Tuyết Pha, biết thời gian gây án có Mercedes đen ở hiện trường, Ngụy Tử Mặc kiểm tra giám sát, phát hiện Mercedes đen ở hiện trường.”

“Tại một giao lộ, Thiên Võng Giám Sát ghi rõ biển số, LuB498AD, chúng ta kiểm tra cảnh sát giao thông, phát hiện biển số giả.”

“Xe đến lúc chín rưỡi, đi lúc mười rưỡi, phù hợp thời gian gây án, rất khả nghi.”

Tằng Bình ngừng lại, nói tiếp, “Theo tình huống này, phân tích trước không đứng vững, xe Mercedes đến công trường đêm khuya không bình thường, lại gặp nạn nhân, bộc phát gây án, quá trùng hợp, khả năng nhỏ.”

“Nếu chủ xe Mercedes nghi phạm, ta nghĩ là tội phạm có dự mưu, hẹn nạn nhân đến công trường để giết.”

“Giả sử là tội phạm có dự mưu, hắn có đủ thời gian mua bao cao su, nhưng sao không dùng, để lại chứng cứ, rất kỳ lạ.”

“Ta tổng kết, có hai khả năng, một để thỏa mãn tâm lý. Hai nghĩ cảnh sát không bắt được. Dù gì cũng nói, nghi phạm rất tàn ác.”

Đới Minh Hàm đồng ý phân tích của Tằng Bình, nói, “Theo suy đoán của ngươi, là tội phạm có dự mưu, nghi phạm và nạn nhân có thể quen biết, trước có liên lạc, kiểm tra liên lạc đến đâu rồi?”

Tằng Bình lắc đầu, “Liên lạc điện thoại không bất thường, phần mềm liên lạc khác nhiều, liên lạc công ty cũng mất thời gian, đang điều tra.”

“Ta cũng cử người đến các cửa hàng giày ở Cầm Đảo, xem có bán giày đế hình chân chó không, chưa có tin.”

Đới Minh Hàm thúc giục, “Nhanh lên.”

“Vâng.” Tằng Bình nhìn lại sổ, chắc không thiếu gì, ngẩng lên nói, “Điều tra bên ta cơ bản là vậy.”

Đới Minh Hàm chỉ Hàn Bân, “Nói tiến triển bên ngươi.”

Hàn Bân sắp xếp câu chữ, “Về giày, chúng ta điều tra cửa hàng mạng, chưa tìm thấy mẫu giày giống hoàn toàn.”

“Mẹ nghi phạm đã nhận dạng, xác nhận nạn nhân là Lư Tĩnh Phương, nhưng quan hệ mẹ con không tốt, không cung cấp được gì.”

“Chúng ta tập trung vào nghề tay trái của Lư Tĩnh Phương, video mạng, ta xem video của nàng, phát hiện nàng có nơi thuê khác, chúng ta tìm theo manh mối video, tìm nơi nàng thuê.”

“Tại đó phát hiện vài đồ cá nhân của nàng, đã gửi khoa kỹ thuật kiểm tra.”

“Chúng ta biết nàng cùng thuê với đồng nghiệp, nhà do Công ty truyền thông Lệ Nhân thuê, Lư Tĩnh Phương và đồng nghiệp đều là nhân viên Công ty truyền thông Lệ Nhân, nàng đến công trường làm việc để quay video.”

“Chúng ta cũng biết Công ty truyền thông Lệ Nhân trả lương nàng hai tháng liên tục mười lăm ngàn, gấp mấy lần lương công trường.”

“Chúng ta theo dõi Công ty truyền thông Lệ Nhân, phát hiện tổng giám đốc Trần Thế Phong có Mercedes đen, hắn có

chứng cứ ngoại phạm nhưng chưa xác nhận.”

“ADN gửi xét nghiệm là của Trần Thế Phong, ta cũng cử người xác minh chứng cứ ngoại phạm, điều tra bên ta là vậy.”

Đới Minh Hàm nghe xong, tổng kết, “Tình hình cơ bản ta hiểu, chính là giám sát, liên lạc, nghi phạm Trần Thế Phong…”

Đồn công an Quảng An.

Trong phòng sở trưởng.

Hàn Vệ Đông đang ngồi trên ghế nghịch điện thoại, hắn thích đọc báo giấy hơn, nhưng tin trên báo hạn chế, một là trang hạn chế, tin không đầy đủ.

Hai là thời gian trễ, tin hôm nay, mai mới đăng, nhưng tin mạng hôm nay đăng hôm nay.

Đôi khi người khác truyền miệng, hôm sau đọc báo mới biết, bực mình.

Nên Hàn Vệ Đông đổi, không đọc báo, xem điện thoại.

“Cốc cốc…”

Ngoài có tiếng gõ cửa.

Hàn Vệ Đông đặt điện thoại, “Vào đi.”

“Cạch…” cửa mở, cảnh sát trưởng Thôi Hạo vào.

“Sở trưởng, chủ khu dân cư Thiên Nam Uyển báo cáo, hệ thống nước bị đầu độc.” Thôi Hạo nói.

Hàn Vệ Đông nghiêm túc, “Tình hình nghiêm trọng không?”

“Hàng chục cư dân bị tiêu chảy.”

Hàn Vệ Đông hỏi, “Nhiều thứ gây tiêu chảy, sao biết là nước?”

“Gần đây, nhiều cư dân phản ánh nước có mùi lạ, ban đầu không để ý, nghĩ là ống nước, vài ngày là hết. Ai ngờ kéo dài hơn mười ngày, nước vẫn có mùi, cư dân tiêu chảy mới báo cảnh sát.”

Hàn Vệ Đông nhíu mày, “Công ty phản ứng chậm, đã mấy ngày chưa tìm ra.”

Thôi Hạo nói, “Công ty liên lạc công ty nước, nói không có vấn đề.”

Hàn Vệ Đông thở dài, “Hàng chục cư dân tiêu chảy không phải chuyện nhỏ.”

Chương 909: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ai nói không, vài cư dân lớn tuổi nhập viện, có người biến chứng, tình hình nặng."

Đầu độc khu dân cư không phải chuyện nhỏ, đã có hàng chục cư dân bệnh, Hàn Vệ Đông không thể không chú ý, "Gọi vài người theo ta ra hiện trường."

"Dạ."

Nửa giờ sau, khu dân cư Thiên Nam Uyển.

Hai xe cảnh sát đến cổng khu dân cư, quản lý chỉ huy mở cổng, để xe vào khu.

Không phải làm đặc quyền, mà muốn xe cảnh sát ổn định cư dân.

Hàn Vệ Đông, Thôi Hạo và vài cảnh sát xuống xe.

Quản lý nhanh chóng đến chào, "Chào các đồng chí, ta là Kim Hiểu Binh, quản lý khu."

Hàn Vệ Đông đánh giá đối phương, "Ta họ Hàn, sở trưởng Đồn công an Quảng An."

"Hóa ra là sở trưởng Hàn, hân hạnh." Kim Hiểu Binh vội đến bắt tay.

"Kim quản lý, cư dân báo cáo khu các ngươi bị đầu độc, đúng không?"

"Sở trưởng Hàn, ta cũng không rõ, cư dân phản ánh nước có mùi, và bị tiêu chảy, nên ta muốn mời ngài đến kiểm tra, cư

dân yên tâm hơn."

Hàn Vệ Đông hỏi, "Người của công ty nước nói gì?"

Kim Hiểu Binh đáp, "Chúng ta liên lạc, họ đến kiểm tra, nói ống nước không sao, đoán là bể chứa trên tầng có vấn đề."

"Bể chứa đâu?"

"Trên lầu."

"Dẫn chúng ta đi."

"Không vấn đề." Kim Hiểu Binh sảng khoái đáp ứng, gọi một nhân viên của công ty bất động sản đến, bảo hắn đi lấy chìa khóa từ phòng trực ban.

Khu dân cư này có ba mươi hai tầng. Dưới sự dẫn dắt của Kim Hiểu Binh, cả nhóm người đi thang máy lên tầng ba mươi hai, sau đó ra khỏi thang máy, cửa nước trên tầng thượng, vẫn cần leo thang bộ lên.

Kim Hiểu Binh dẫn Hàn Vệ Đông cùng mọi người lên thang bộ, đến cuối có một cái cửa, nhưng ổ khóa đã bị phá hủy.

Hàn Vệ Đông đi qua kiểm tra, "Tình hình gì đây? Cái khóa cửa này luôn hỏng như vậy à?"

"Không, không thể nào." Kim Hiểu Binh vội vàng phủ nhận, "Bởi vì tầng thượng khá nguy hiểm, chúng ta công ty bất động sản sợ xảy ra chuyện, cho nên cửa này luôn được khóa, bình thường không mở, chứ đừng nói đến việc phá khóa."

Một bên, Thôi Hạo nói, "Sở trưởng, như vậy có thể có người đã đến khu vực tháp nước này."

Hàn Vệ Đông gật đầu, "Tất cả đeo giày bảo hộ, đừng phá hủy hiện trường."

Sau đó, cả nhóm người lên tầng thượng, tầng thượng trống rỗng, gió rất lớn, không thấy bóng người hay vật khả nghi.

Kim Hiểu Binh chỉ vào phía trước, "Sở trưởng Hàn, vị trí tháp nước ở phía trước."

"Ngươi dẫn chúng ta qua đó."

Lên đến tầng thượng, Kim Hiểu Binh cũng có chút run, đây là hơn ba mươi tầng cao, hơn một trăm mét, từ đây ngã xuống không quan trọng ngã ở đâu, đều là một cái chết.

Dưới sự chỉ dẫn của Kim Hiểu Binh, cả nhóm đến cửa tháp nước, cửa bằng sắt đã bị người ta mở lên, bên cạnh đặt một cái khóa và một cái kìm sắt.

Hàn Vệ Đông nhíu mày, từ tình hình hiện trường mà xem, khả năng bị đầu độc là rất lớn.

"Thôi Hạo, ngươi phụ trách xử lý hiện trường."

"Dạ."

Thôi Hạo đáp một tiếng, chỉ huy vài cảnh viên chụp ảnh, khảo sát hiện trường, thu gom khóa và kìm sắt.

Hàn Vệ Đông liếc nhìn vào trong tháp nước, có chút đen, có chút trống trải, thêm vào đó hắn lớn tuổi mắt kém, nhìn không rõ bên trong có gì.

Có thể khiến một người dân trong khu dân cư cảm thấy vị nước khác thường, hàng chục người bị tiêu chảy, nếu thật sự có người đầu độc, muốn đảm bảo nhiều người bị ngộ độc như vậy và kéo dài như thế, thì lượng độc chắc chắn không ít.

"Thôi Hạo, lấy đèn pin xem trong tháp nước có vật khả nghi không." Nói đến đây, Hàn Vệ Đông bổ sung,

"Cẩn thận một chút, đừng ngã xuống."

"Hàn sở, ngài yên tâm, chắc chắn." Thôi Hạo cười đáp.

“Thôi ca, để ta làm.” Một cảnh viên cao lớn xắn tay áo, tự tiến cử.

Đây là cơ hội tốt để thể hiện trước mặt sở trưởng, nếu không nắm bắt, chẳng phải ngu ngốc sao.

Thôi Hạo không cần thể hiện mình theo cách này nữa, vỗ vai cảnh viên cao lớn, “Hắc Tử, cẩn thận một chút.”

“Trưởng phòng, ngài yên tâm, ta biết bơi.”

Bên cạnh một cảnh viên trêu chọc, “Ngươi ngã xuống là chuyện nhỏ, cư dân khu dân cư Thiên Nam Uyển mới là tai hại, còn phải uống nước tắm của ngươi.”

“Ha ha…” Mọi người cười rộ lên.

Hắc Tử gãi đầu, cười gượng, “Ta đâu phải là nàng.”

“Phạch phạch…”

Thôi Hạo vỗ tay, “Các anh em làm việc trước, nói chuyện sau.”

Hắc Tử nằm sấp xuống đất, nhìn vào bên trong, lúc này mặt trời đã lặn, trời hơi tối, nhìn không rõ tình hình trong tháp nước, chỉ ngửi thấy mùi hôi.

“Chết tiệt… mùi này.” Hắc Tử quay đầu, lấy đèn pin cảnh sát, soi vào tháp nước, ánh mắt lại nhìn vào bên trong tháp.

Tháp nước trống trải, có một cảm giác u ám, khiến người ta cảm thấy áp lực, Hắc Tử cầm đèn pin soi, kiểm tra xem có điều gì bất thường.

Hắc Tử nhìn thấy một vật thể nổi, “Ơ, cái gì đây!”

Hắc Tử nhìn kỹ, mắt mở to, sợ đến mức nhảy dựng lên, “Chết tiệt, là người chết, trong tháp nước có người chết!”

Hành động của Hắc Tử quá đột ngột, khiến mọi người xung quanh cũng hoảng sợ.

Thôi Hạo lùi lại một chút, sau đó quát, “Ngươi làm gì mà la lối, đưa đèn pin cho ta.”

Thôi Hạo nhận lấy đèn pin, nằm sấp xuống đất nhìn vào trong tháp, một mùi hôi xộc vào mũi, giống như mùi thối rữa, ở vị trí ba giờ có một vật thể tròn trịa, tóc dài tản ra, mắt lồi, mặt thối rữa, rõ ràng là một xác chết thối.

Chương 910: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thi thể đã phình to, thối rữa, không còn nhìn rõ dung mạo, nhưng từ trang phục mà xem, rất có thể là một thi thể nữ.

Thôi Hạo đứng dậy, thở dài một hơi, "Sở trưởng, trong tháp nước có một thi thể, nhìn trang phục giống như nữ giới, đã thối rữa nghiêm trọng."

Hàn Vệ Đông xoa cằm, đưa tay, "Đưa đèn pin cho ta."

Thôi Hạo vội đưa đèn pin qua.

Hàn Vệ Đông nằm sấp xuống đất, nhấc đầu nhìn vào tháp nước.

Thôi Hạo nhắc, "Thi thể ở vị trí ba giờ."

Hàn Vệ Đông nghe vậy, quay đầu nhìn, không khỏi nhíu mày, hắn nhìn rất kỹ, quả nhiên là một xác chết thối rữa nghiêm trọng.

Hàn Vệ Đông đứng dậy, trả lại đèn pin cho Thôi Hạo, vỗ tay, "Báo cho Phân Cục Tân Hoa, bảo họ nhanh chóng cử người đến. Sau đó kéo dây cảnh báo."

Thôi Hạo đáp lớn, "Dạ."

Bốn mươi phút sau, đội hình sự Phân Cục Tân Hoa đến hiện trường, đội trưởng đội hình sự là Ngụy Cao Minh.

"Hàn sở, lâu rồi không gặp." Ngụy Cao Minh đi tới, bắt tay Hàn Vệ Đông.

Hàn Vệ Đông có chút ngạc nhiên, "Lão Ngụy, ngươi đến nhanh thật?"

Ngụy Cao Minh nhỏ giọng, "Không đến không được, liên quan đến vấn đề nước uống của hàng ngàn cư dân, đây không phải chuyện nhỏ, giải quyết không tốt sẽ có vấn đề."

Hàn Vệ Đông gật đầu, thực ra hắn cũng nhận thức được ảnh hưởng của vụ án này rất lớn, nếu không cũng sẽ không đích thân dẫn đội đi.

"Thi thể đâu?"

"Ta sợ phá hủy hiện trường, nên chưa để người vớt lên, vẫn ở trong tháp nước."

Ngụy Cao Minh nói, "Chúng ta nói sau, ta đi chỉ đạo người pháp y và đội kỹ thuật một chút."

Ngụy Cao Minh đi tới một bên, gọi người pháp y và đội kỹ thuật lại dặn vài câu, sau đó bắt đầu hành động.

Đội kỹ thuật phụ trách khảo sát hiện trường trên tầng thượng, người pháp y chỉ huy cảnh viên vớt thi thể từ tháp nước.

Người pháp y họ Hứa, là một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi, hắn đứng bên cửa tháp nước hô, "Nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, thi thể thối rữa nghiêm trọng, có thể sẽ phát nổ."

Người và động vật trong cơ thể đều có vi khuẩn, sau khi chết vi khuẩn phân hủy tiếp tục hoạt động, sản sinh khí độc, khí không có lối thoát, giống như bơm hơi vào quả bóng, nếu khí quá nhiều hoặc bị đâm thủng, bóng sẽ phát nổ.

Cửa chỉ rộng một mét vuông, mất rất nhiều công sức mới vớt được thi thể lên, mùi hôi xộc vào mũi khiến mọi người không hẹn mà cùng lùi một bước.

Đầu và tứ chi của thi thể vẫn còn, phình to và thối rữa khiến thi thể trông như một người mập.

Thi thể mặc một chiếc váy dài, đi một đôi dép hồng.

Thôi Hạo nhếch môi, nói nhỏ với Hàn Vệ Đông, "Quả thật ác, chết trong tháp nước."

Hàn Vệ Đông nói, "Cư dân khu này cũng thật thảm, uống nước thối rữa hàng ngày, sao không bị tiêu chảy."

Thôi Hạo cảm thán, "Quần áo trên xác thối cũng khá thời trang, có lẽ cô gái này không lớn tuổi, đôi dép này cũng thú vị, đế dép có ba cái vân nổi giống dấu chân chó."

Hàn Vệ Đông không hứng thú với thi thể, đó cũng không phải nhiệm vụ của hắn, đi xa một chút, "Thôi Hạo, gọi điện cho sở, bảo Lão Mã cử thêm người qua."

"Sở trưởng, người của đội hình sự Phân Cục Tân Hoa đã đến, hiện trường không có gì khác, chúng ta gọi nhiều người làm gì?"

Hàn Vệ Đông đưa tay gõ vào ngực Thôi Hạo, "Ngươi uống nước thối rữa mười ngày nửa tháng, ngươi không tức sao, khu này có hàng ngàn cư dân, nếu nổi loạn sẽ không phải chuyện nhỏ."

Nghe xong, Thôi Hạo mồ hôi đầy đầu, cũng nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, "Ngài nói đúng, ta sẽ gọi người qua."

Hàn Vệ Đông đi sang một góc, lấy điện thoại gọi cho vợ, báo sẽ về nhà muộn tối nay.

……

Buổi sáng hôm sau.

Hàn Bân dậy sớm, chạy xuống nhà bố mẹ ăn sáng.

Vương Huệ Phương tối qua hấp bánh bao, sáng nay lại hấp nóng, tối qua dùng nồi cơm điện hẹn giờ nấu cháo bát bảo, còn có trứng trà, dưa muối, vậy là bữa sáng đã sẵn sàng.

Hàn Bân rất thích uống loại cháo bát bảo này, trong đó có nhiều loại gạo và đậu, không chỉ có dinh dưỡng mà còn rất ngon, rất dẻo.

Hàn Bân uống vài hớp cháo, ngẩng đầu nhìn cha, thấy mắt ông có quầng thâm, "Bố, hôm qua ngài về lúc mấy giờ?"

Hàn Vệ Đông vừa bóc vỏ trứng vừa trả lời, "Gần mười hai giờ."

Hàn Bân có chút tò mò, "Vụ án gì mà ngài phải đích thân ra tay?"

Vụ án mạng không thuộc phạm vi quản lý của Hàn Vệ Đông, nhưng vụ án này ảnh hưởng rất lớn, nếu dân cư trong khu náo loạn làm người bị thương, Hàn Vệ Đông cũng có trách nhiệm, vì vậy ông luôn ở đó đến hơn mười một giờ, chờ cho cư dân ngủ hết mới về nhà.

Nếu không ông có về cũng không yên tâm.

Vụ án này khá đặc biệt, theo kinh nghiệm của Hàn Vệ Đông, rất khó giấu, nên ông cũng không giấu giếm, "Khu dân cư Thiên Nam Uyển trong khu vực chúng ta xảy ra vụ án mạng, có một phụ nữ chết trong tháp nước."

Hàn Bân chưa kịp nói gì, Vương Huệ Phương bên cạnh đã tỏ vẻ kinh ngạc, "Trong tháp nước? Có liên quan gì đến nước chúng ta uống không?"

"Tháp nước đó chỉ là để tăng áp lần hai, không liên quan đến công ty nước, không ảnh hưởng đến khu dân cư khác, nhưng cư dân khu Thiên Nam Uyển thì…" Hàn Vệ Đông lắc đầu, việc này đặt vào ai cũng thấy khó chịu.

Hàn Bân hỏi, “Là tự sát hay bị giết?”

Hàn Vệ Đông cười nói, “Chi tiết của vụ án thì không thể nói với ngươi được, bảo mật.”

Chương 911: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân cũng không truy hỏi, bản thân hắn còn bận rộn với vụ án của mình, không cần thiết phải phí tâm vào chuyện khác.

Nhưng, hắn âm thầm ghi nhớ tên khu dân cư này, quyết định không đến đó ăn uống.

Hàn Bân đã nhìn thấy nhiều thi thể, nên không có phản ứng lớn, nhưng Vương Huệ Phương thì khác, bà hỏi, "Người đó chết bao lâu rồi?"

Hàn Vệ Đông liếc nhìn vợ, bà bình thường rất ít quan tâm đến vụ án, "Liên quan gì đến ngươi? Con trai còn không hỏi, ngươi lại hứng thú?"

"Ta không phải quan tâm vụ án, chỉ là nghĩ đến việc người chết trong tháp nước, cư dân hàng ngày uống nước thối, thật là… ta nghĩ đến đã không muốn ăn cơm nữa." Vương Huệ Phương phất tay.

Hàn Vệ Đông an ủi, "Ngươi đừng lo lắng, cách xa chúng ta lắm, yên tâm mà ăn cơm."

Vương Huệ Phương nói, "Ta chỉ cảm thấy hung thủ thật đáng ghét, giết người còn ném vào tháp nước, hại biết bao người, ta mà ở khu đó chắc tức chết."

Hàn Vệ Đông cười, "Ta cũng lo lắng có người như ngươi nghĩ vậy, nên mới ở khu Thiên Nam Uyển cả đêm, xác định không có gì mới về."

“Còn nữa, ta phải nhấn mạnh, ta chỉ nói trong tháp nước có xác chết, không nói là bị giết hay tự sát, ngươi đừng đồn bậy.”

Vương Huệ Phương hừ, “Nghe ngươi nói, ta là loại người đó sao? Ta gả cho ngươi bao năm, khi nào nói ra chuyện của ngươi với người ngoài?”

Hàn Bân đã quen với cảnh bố mẹ cãi nhau, tiếp tục ăn cơm.

“Đinh Đinh…” Lúc này, điện thoại của Hàn Bân reo.

Hàn Bân nhìn màn hình, thấy số của Đinh Tích Phong, nhanh chóng bấm nút nghe, “Alo, đại đội trưởng.”

Điện thoại vang lên giọng của Đinh Tích Phong, “Ngươi đang ở đâu?”

“Ở nhà ăn cơm.”

“Vụ án 6.26 ngươi và Phân Cục Ngọc Hoa hợp tác điều tra tiến triển thế nào rồi?”

“Có manh mối, ta đang chuẩn bị báo cáo với ngài.”

“Ta nghe Mã đội các ngươi nói, nghi phạm có thể mang đôi giày có dấu chân chó?”

“Đúng vậy.” Hàn Bân trả lời, nhưng có chút thắc mắc, không rõ lý do Đinh Tích Phong gọi, “Đại đội trưởng, có vấn đề gì sao?”

“Tối qua, khu Tân Hoa xảy ra vụ án, một phụ nữ chết trong tháp nước, nàng cũng mang đôi giày có dấu chân chó, hai vụ án này có điểm tương đồng, ngươi lại là chuyên gia giám định dấu chân, nên ta muốn ngươi tìm hiểu xem hai vụ này có liên quan không.”

“Hiểu rồi, ta sẽ đến đội điều tra hình sự thành phố ngay.”

“Vụ án này tính chất rất nghiêm trọng, Phân Cục Tân Hoa đã báo cáo lên Sở Công an thành phố, nhưng thi thể và chứng

cứ liên quan vẫn ở Phân Cục Tân Hoa, ngươi trực tiếp đến đó gặp ta."

"Rõ, ta biết rồi."

Gọi xong, Hàn Bân nhìn cha, "Bố, người chết trong vụ án ngài nói có phải phụ nữ không?"

"Ừ, sao ngươi biết?"

Hàn Bân tiếp tục hỏi, "Nàng có mang đôi giày có dấu chân chó không?"

"Đại đội trưởng các ngươi nói?"

"Đúng, đại đội trưởng nghi ngờ vụ án này có thể liên quan đến vụ án ta đang điều tra, muốn ta đến Phân Cục Tân Hoa tìm hiểu."

"Không cần đến Phân Cục Tân Hoa, ngươi tìm ta hỏi là được." Hàn Vệ Đông cười, ông đã nghĩ đến việc sẽ có ngày làm việc cùng con trai, nhưng không ngờ lại theo cách này.

Hàn Vệ Đông nhân bữa sáng kể lại quá trình xảy ra vụ án, ông đã có mặt tại hiện trường, tham gia toàn bộ, miêu tả rất chi tiết.

Hàn Bân hiểu sơ qua tình hình vụ án, nhưng về danh tính nạn nhân và điều tra sau đó cần phải đến đội điều tra hình sự Phân Cục Tân Hoa mới biết.

Nửa giờ sau, Hàn Bân đến Phân Cục Tân Hoa.

Hàn Bân chờ trong sân, thấy xe của Đinh Tích Phong vào phân cục.

Cửa xe mở, Đinh Tích Phong cầm cặp đi xuống.

Hàn Bân vội vàng tiến lên, "Đại đội trưởng."

Đinh Tích Phong vỗ vai Hàn Bân, "Đi thôi."

Đinh Tích Phong dẫn Hàn Bân đi thẳng tới tòa nhà điều tra hình sự, vừa đến cửa, một người đàn ông trung niên đã ra đón, "Đinh đội, ta đang định ra đón ngài, nhưng chậm một bước."

Đinh Tích Phong dừng lại, đánh giá người đàn ông trung niên, thấy quầng thâm dưới mắt ông, cười nói, "Lão Ngụy, ngươi đừng khách sáo với ta."

Lão Ngụy trong lời Đinh Tích Phong là đội trưởng đội điều tra hình sự Phân Cục Tân Hoa, Ngụy Cao Minh.

"Đinh đội, ta dẫn ngài đến phòng họp." Ngụy Cao Minh làm động tác mời, dặn dò thuộc hạ bên cạnh, "Đi lấy hộp Long Tỉnh tốt nhất của ta pha cho Đinh đội một ấm."

Đinh Tích Phong cười ha hả, "Được đấy."

Hai người vừa nói vừa cười lên phòng họp trên tầng hai, Hàn Bân cũng theo sau.

Vào phòng họp, Đinh Tích Phong ngồi ở vị trí chính, mọi người không rõ thân phận của Hàn Bân nên không biết sắp xếp ra sao.

Ngụy Cao Minh chỉ Hàn Bân, hỏi, "Đinh đội, chàng trai này là người ngài mang từ đội điều tra hình sự thành phố đến?"

"Hắn là Hàn Bân, tổ trưởng tổ hai đội điều tra hình sự thành phố."

Ngụy Cao Minh nghĩ một lúc, "Hàn Bân, nghe quen quen."

Hàn Bân đáp, "Đội trưởng Ngụy, cha ta là Hàn Vệ Đông, cũng làm việc tại Phân Cục Tân Hoa."

"Ta biết rồi, thì ra là con trai Hàn sở, không ngờ lại gặp ở đây." Ngụy Cao Minh cười, "Tối qua, chính cha ngươi dẫn người đến hiện trường, nói về hiểu biết vụ án này, ông ấy không thua kém ta."

“Đúng là trùng hợp.” Đinh Tích Phong liếc nhìn Hàn Bân.

“Đinh đội, khi ngài gọi điện, ta đang ăn sáng với cha, Thiên Nam Uyển đúng là khu vực ông ấy quản lý, ta đã hiểu một số tình hình từ ông ấy.”

Đinh Tích Phong gật đầu, biết rõ thân phận Hàn Vệ Đông, chỉ không ngờ vụ án xảy ra trong khu vực ông quản lý.

Chương 912: Tiêu Đề 《Ẩn》

Người của Phân Cục Tân Hoa nhìn Hàn Bân với ánh mắt thân thiện hơn, nói cho cùng Hàn Bân cũng là người nhà.

Trong phòng cũng có người từng gặp Hàn Bân, chỉ là không quen nên nhất thời không nhận ra.

"Đinh đội, ta sẽ giới thiệu tiến triển điều tra vụ án."

"Sau khi khám nghiệm hiện trường, vì tình hình đặc biệt, không thể phỏng vấn cư dân trong khu, chỉ hỏi quản lý công ty."

"Quản lý nói cửa tầng trên cùng luôn đóng, khóa cửa tháp nước cũng luôn khóa, thường không có tình huống đặc biệt họ sẽ không cử người lên. Khi cảnh sát đến hiện trường, khóa cửa và tháp nước đều bị phá hủy, rất có thể là hành vi của nghi phạm."

Đinh Tích Phong hỏi, "Thông tin về xác chết trong tháp nước có bị lộ không?"

"Sở trưởng Hàn phát hiện xác chết đã cho người phong tỏa hiện trường, cấm bất kỳ ai lên tầng trên cùng, cũng nhiều lần nhắc nhở liên quan không được tiết lộ vụ án. Nhưng ta cảm thấy khó mà giấu được." Ngụy Cao Minh thở dài, nói tiếp,

"Vấn đề nước có mùi đã không phải ngày một ngày hai, cũng có nhiều cư dân vì uống nước thối mà đau bụng, ban đầu họ nghĩ là vấn đề của công ty nước, sau đó lại nghĩ có người đầu độc."

“Phản ứng của công ty quản lý chậm chạp, bị nhiều người phàn nàn, để xoa dịu cư dân, khi cảnh sát đến, công ty quản lý muốn mọi cư dân đều biết, cảnh sát sẽ giúp giải quyết vấn đề nước. Đây không còn là việc của công ty quản lý nữa.”

“Lúc đó lại là buổi tối, nhiều người vừa đi làm về, có người lớn tuổi đi dạo, nhiều cư dân nhìn thấy xe cảnh sát vào khu dân cư, cảnh sát mặc đồng phục lên tầng trên, ta đoán là đã lan truyền trong một số cư dân.”

“Mọi người nghĩ cảnh sát đến, có thể giúp giải quyết vấn đề nước có mùi, khi chúng ta đến, dưới lầu đã đông người. Sở trưởng Hàn cử hơn mười cảnh sát duy trì trật tự, giải thích đủ kiểu mới thuyết phục được cư dân.”

“Sau đó đội kỹ thuật, pháp y cũng đến, xác chết phải đưa về phân cục, ta đã dặn họ cẩn thận, nhưng dân chúng cũng không ngốc, ta cảm thấy khó mà giấu được, có thể đã lan truyền trong phạm vi nhỏ.”

Đinh Tích Phong cau mày, liên quan đến vấn đề nước của hàng ngàn người dân, tuyệt đối không phải chuyện nhỏ, có thể khiến lãnh đạo thành phố quan tâm, cũng là lý do ông can thiệp ngay từ đầu.

Đinh Tích Phong hỏi, “Đã xác định danh tính nạn nhân chưa?”

“Không tìm thấy vật dụng chứng minh danh tính trên thi thể, cũng không tìm thấy điện thoại hay vật dụng liên lạc, ta đã cho người kiểm tra các vụ mất tích gần đây, có thể đối chiếu được.” Ngụy Cao Minh nói tiếp,

“Hiện tại chưa tìm thấy dấu vết nạn nhân trong camera của khu dân cư.”

Đinh Tích Phong suy nghĩ, quay sang Hàn Bân,

“Ngươi nghĩ sao?”

Hàn Bân hiểu ý Đinh Tích Phong, muốn hỏi hai vụ án có liên quan không, hắn tổ chức ngôn ngữ, "Chỉ dựa vào hiện trường, manh mối còn ít, ta muốn hỏi đội trưởng Ngụy vài câu."

"Hỏi đi."

"Đội trưởng Ngụy, báo cáo khám nghiệm tử thi đã có chưa?"

Ngụy Cao Minh trả lời, "Do thi thể phân hủy nghiêm trọng, đã hình thành hiện tượng phình to, khó khăn trong việc khám nghiệm, hiện vẫn chưa hoàn thành. Nhưng một số tình huống cơ bản đã rõ."

Ngụy Cao Minh lật sổ, nói, "Nạn nhân là phụ nữ, khoảng 20 đến 25 tuổi, thi thể bị bóp cổ chết ngạt, tay chân có vết thương phòng vệ. Thời gian tử vong từ mười bốn đến mười tám ngày, do thi thể phân hủy nghiêm trọng, môi trường đặc biệt, khó xác định chính xác thời gian tử vong."

"Nhưng camera của khu dân cư giữ được mười lăm ngày, không thấy người giống nạn nhân trong video, ta đoán thời gian tử vong khoảng từ mười lăm đến mười tám ngày."

"Hiện tại ta chỉ biết thế."

Hàn Bân hỏi, "Nạn nhân có bị xâm hại không?"

"Vẫn cần khám nghiệm thêm." Ngụy Cao Minh nói, "Vì chưa xác định được danh tính nạn nhân, manh mối cảnh sát có được còn ít."

Hàn Bân suy nghĩ một lúc, hai vụ án thực sự có điểm tương đồng, nạn nhân đều là phụ nữ trẻ, bị bóp cổ chết ngạt, gần hiện trường đều có giày in dấu chân chó.

Nhưng một vụ là giày tìm thấy tại hiện trường, một vụ là giày nạn nhân mang.

Từ góc độ khác, nếu hai vụ án liên quan, vụ án tháp nước xảy ra trước, nghi phạm sau khi giết nạn nhân đã mua đôi giày giống của nạn nhân.

Đó có thể là sự thỏa mãn tâm lý hoặc biểu tượng nào đó.

Hoặc nghi phạm thực tế, cảm thấy mang giày in dấu chân chó khó bị phát hiện, tạm thời chưa rõ.

Nhưng hiện tại cách nghĩ này là đúng, đôi giày in dấu chân chó này đã gây nhiễu loạn cho cảnh sát, nếu nghi phạm mang giày bình thường, Hàn Bân dựa vào dấu chân tại hiện trường có thể đã phân tích được đặc điểm của nghi phạm.

Nếu là tình huống sau, chứng tỏ nghi phạm đang học hỏi, tiến bộ, không ai dám đảm bảo, hắn có tiếp tục phạm tội hay không.

Hàn Bân nói đơn giản phân tích của mình, cuối cùng kết luận, "Dựa trên bằng chứng hiện tại, hai vụ án có điểm chung, nhưng liệu có phải cùng một hung thủ hay không, ta tạm thời không thể xác định, cần tiếp tục theo dõi vụ án."

Đinh Tích Phong gật đầu, chuẩn bị nói gì đó thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

"Cộc cộc…"

"Vào đi."

Cửa mở, một cảnh sát trẻ bước vào, "Đội trưởng, cha mẹ của một người mất tích gần đây đến nhận xác, nhưng pháp y chưa hoàn thành khám nghiệm, ngài xem…"

Chương 913: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ngụy Cao Minh nghĩ, "Đừng vào phòng pháp y, tình trạng thi thể hiện không thích hợp để nhận diện, cho cha mẹ người mất tích xem ảnh."

"Rõ." Cảnh sát trẻ đáp, đưa một tập tài liệu rồi nhanh chóng rời khỏi phòng họp.

Trong phòng, Hàn Bân trẻ nhất, hắn chủ động cầm tài liệu đến máy chiếu.

Người mất tích

Họ tên: Chu Tinh Tinh

Giới tính: Nữ

Chiều cao: 165 cm

Cân nặng: 49 kg

Ngày sinh: 17 tháng 5, 1997

Số điện thoại: 1538157xxxx

Quê quán: Thành phố Cầm Đảo, Khu Thành Nam, Phố Tây Quan 173

Thành viên gia đình: Cha, mẹ

Ngày mất tích: 11 tháng 6, 2020

Ngày báo án: 13 tháng 6

Xem xong, Đinh Tích Phong sờ cằm, "Người mất tích này phù hợp với tình trạng nạn nhân."

Ngụy Cao Minh đồng ý, "Thời gian mất tích, tuổi, chiều cao đều phù hợp, nên chúng ta thông báo cho cha mẹ cô ấy ngay."

Tình hình cơ bản là vậy, có phải hay không chỉ có thể chờ kết quả nhận diện.

Hàn Bân uống một ngụm trà, trà ngon nhưng ngâm lâu quá, đắng rồi.

Không lâu sau, ngoài phòng họp lại vang lên tiếng gõ cửa, cảnh sát trẻ bước vào, "Đội trưởng, cha mẹ của người đến nhận xác xác định, nạn nhân chính là con gái họ, Chu Tinh Tinh."

Thi thể phân hủy nghiêm trọng, khó nhận diện, Ngụy Cao Minh xác nhận, "Chắc chắn bao nhiêu phần trăm?"

"Cha mẹ nạn nhân khẳng định 100% đó là con gái họ, nhận ra được."

Ngụy Cao Minh nghĩ, "Thu thập DNA của mẹ nạn nhân, làm xét nghiệm DNA, rồi đưa cha mẹ nạn nhân vào phòng họp."

"Rõ."

Mọi người thở phào, xác định được danh tính nạn nhân, điều tra sau này sẽ dễ hơn nhiều.

Hàn Bân muốn tự nguyện ghi chép cho cha mẹ nạn nhân, nhưng nghĩ đây là địa bàn của người khác, nên thôi.

Vài phút sau, một cặp vợ chồng trung niên được dẫn vào phòng họp.

Người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi, vóc dáng trung bình, tóc rối, vẫn còn nghẹn ngào, được một nam một nữ cảnh sát dìu vào phòng.

Người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, trông trẻ hơn, nhưng cũng khom lưng, trạng thái tinh thần không tốt.

Người đàn ông nghẹn ngào, "Các lãnh đạo, ta là cha của Chu Tinh Tinh, ta chỉ có một cô con gái, nàng không đáng bị giết, xin ngươi nhất định phải báo thù cho nàng."

Người phụ nữ khóc thét, "Con gái đáng thương của ta, ngươi chết thảm quá, ai mà tàn nhẫn thế…"

Đội trưởng đội một đội điều tra hình sự Phân Cục Tân Hoa, Liêu Bình Tư, tiến đến, "Chu tiên sinh, Chu phu nhân xin hãy kìm nén, ngồi xuống nói chuyện."

Người đàn ông nắm chặt tay Liêu Bình Tư, "Cảnh sát, ngươi bắt được hung thủ chưa, ai đã giết con gái ta."

Liêu Bình Tư hỏi lại, "Ngươi tên gì?"

"Ta họ Chu, tên Chu Lê Huy, ta là cha của Chu Tinh Tinh. Đây là vợ ta Uông Nhược Ly, mẹ của Chu Tinh Tinh. Cảnh sát, ngươi nhất định phải đòi lại công lý cho con ta, nàng không đáng chết!"

Liêu Bình Tư an ủi, "Chu tiên sinh, bà Uông, ta hiểu tâm trạng của các ngươi, nhưng chúng ta mới phát hiện thi thể Chu Tinh Tinh tối qua, điều tra vụ án cần thời gian."

"Tại sao lâu vậy mới tìm thấy nàng, chúng ta đã báo cảnh sát lâu rồi mà? Đã hơn nửa tháng mới tìm thấy, cảnh sát các ngươi làm gì vậy." Uông Nhược Ly nói và khóc tiếp.

Mọi người im lặng.

Bất kể lý do gì, bất kể là lần đầu nghe về vụ án này, không ai có thể thờ ơ trước sự chỉ trích của dân chúng.

Liêu Bình Tư an ủi hai người.

Khi cảm xúc của hai người ổn định, mới bắt đầu ghi chép.

Đinh Tích Phong và Hàn Bân cũng nghe theo.

Liêu Bình Tư nói, "Vì trước đây là mất tích, tình hình hiện tại khác nên cần ghi chép lại."

Uông Nhược Ly mắt đỏ, "Làm gì thì làm, con gái ta sống lại được không."

"Con gái ngươi đã qua đời, mọi người đều đau lòng, nhưng hiện tại chỉ có phối hợp điều tra mới bắt được kẻ giết Chu Tinh Tinh, ta biết nói thế này không giảm bớt nỗi đau của ngươi, nhưng đây là thực tế, ngươi phải đối mặt." Ngụy Cao Minh thở dài, nói tiếp,

"Nếu không điều chỉnh tâm trạng tích cực, vụ án có thể không bao giờ được làm sáng tỏ. Thời gian bị hại của con gái ngươi đã hơn nửa tháng, đã qua thời điểm tốt nhất để điều tra, camera của khu dân cư cũng đã bị che mất, nhiều bằng chứng đã bị mất, rất khó điều tra vụ án."

"Muốn phá án, cần sự hợp tác của người nhà, chúng ta cần sự giúp đỡ của các ngươi, cũng sẽ cố gắng hết sức để phá án."

Uông Nhược Ly lắc đầu, "Ta chỉ không hiểu, tại sao lại xảy ra với con gái ta, con gái ta xinh đẹp, ngoan ngoãn, nàng vừa lớn lên, nàng tràn đầy tò mò và yêu thế giới này, không nên như vậy."

Liêu Bình Tư hỏi, "Con gái ngươi có điều gì bất thường trước khi mất tích không?"

"Nàng mới chia tay, tâm trạng không tốt. Nàng đã yêu vài lần, ta nghĩ sẽ ổn như trước, ai ngờ…" Uông Nhược Ly che mặt khóc.

"Bạn trai con gái ngươi tên gì, có đến đồn cảnh sát ghi chép không?"

“Bạn trai con gái ta tên Nghiêm Hòa Vũ, ta đã nói với cảnh sát khu vực, nhưng họ nói không liên lạc được. Ta không hiểu, một người sống sờ sờ lại không liên lạc được.”

“Ngươi có thông tin liên lạc hay địa chỉ của Nghiêm Hòa Vũ không?”

“Không, hắn và con gái ta gặp nhau trong một chương trình hẹn hò, yêu nhau gần một tháng.”

Hàn Bân hỏi, “Chương trình hẹn hò nào?”

“Chương trình đó gọi là…” Uông Nhược Ly vỗ đầu, tự trách, “Ta nghĩ không ra, rõ ràng là chương trình thường nhắc đến.”

Chu Lê Huy nói, “Ta nhớ, là chương trình hẹn hò địa phương của Cầm Đảo ‘Chúng ta cùng phát điện’. Ta không định cho nàng tham gia, nhưng nàng đòi đi. Nếu ta kiên quyết, có lẽ chuyện này đã không xảy ra.”

Chương 914: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Cảnh sát, các ngươi nhất định phải điều tra Nghiêm Hòa Vũ, có thể hắn giết con ta, hắn tuyệt đối không phải người tốt, nhất định phải điều tra hắn.”

Hàn Bân đến bên Đinh Tích Phong, nói nhỏ, “Đại đội trưởng, ta nghĩ hai vụ án này có liên quan.”

“Sao ngươi nghĩ vậy?”

“Trong vụ 6.26, nạn nhân cũng tham gia chương trình ‘Chúng ta cùng phát điện’. Hai nạn nhân bị hại cách nhau nửa tháng, đều là phụ nữ trẻ, bị bóp cổ chết ngạt. Hai vụ án có nhiều điểm chung, có thể cùng một hung thủ.”

Đinh Tích Phong gật đầu, trao đổi nhỏ với Ngụy Cao Minh.

“Khụ…” Ngụy Cao Minh hắng giọng, nói với Liêu Bình Tư đang ghi chép, “Liêu đội, ngươi nghỉ chút, để tổ trưởng Hàn tiếp tục ghi chép.”

Liêu Bình Tư do dự, nhưng vẫn lùi lại, Ngụy Cao Minh đã nói, hắn không thể từ chối.

Cũng nhận ra, Hàn Bân tiếp quản ghi chép là dấu hiệu Sở Công an thành phố sẽ tiếp nhận vụ án.

Hàn Bân gật đầu với Liêu Bình Tư, tiến đến Chu Lê Huy, “Ta là Hàn Bân của đội điều tra hình sự thành phố Cầm Đảo, đang điều tra một vụ án phụ nữ bị hại, có điểm tương đồng với

vụ án của con gái ngươi, hai vụ có đặc điểm giống nhau, nên ta sẽ ghi chép lại.”

“Ngươi nói hung thủ giết con gái ta, đã giết người khác trước?”

Chưa kịp trả lời, Uông Nhược Ly đã hét, “Tại sao các ngươi không bắt sớm, con gái ta sẽ không chết.”

“Hai người đừng kích động, nghe ta nói, ta đang điều tra vụ án, thời gian bị hại của nạn nhân là sau ngày 20 tháng 6, còn vụ của Chu Tinh Tinh trước đó ít nhất mười ngày. Nếu hai vụ do cùng một hung thủ gây ra, Chu Tinh Tinh là nạn nhân đầu tiên.”

“Nạn nhân kia tên gì, có điểm gì giống con ta?”

“Nạn nhân kia tên Lư Tĩnh Phương, cô ấy cũng tham gia chương trình ‘Chúng ta cùng phát điện’. Các ngươi có biết không?”

“Ta biết, cô ấy thích mặc áo phông dài, quần ngắn, lộ chân dài, đúng không?”

“Đúng, vài ngày trước, cô ấy cũng bị giết.”

Chu Lê Huy nghĩ, “Cô ấy từng xuất hiện cùng con ta, nhưng cô ấy tìm bạn sớm, sau vài kỳ con ta mới tìm bạn.”

“Chu Tinh Tinh và Lư Tĩnh Phương có giao lưu nhiều không?”

“Không nhiều, trong chương trình có hơn mười nữ khách mời, quay phim khá căng thẳng, theo ta biết, họ không giao lưu nhiều.” Chu Lê Huy nói.

“Ngươi biết khu dân cư Thiên Nam Uyển không?”

“Không, sao vậy?”

“Chu Tinh Tinh bị hại tại khu Thiên Nam Uyển, chúng ta chưa rõ mục đích cô ấy đến đó, nếu biết lý do, có thể giúp điều tra vụ án.”

Uông Nhược Ly ngẩng đầu, lau nước mắt, “Khu Thiên Nam Uyển, chưa từng nghe, con gái ta đến đó làm gì?”

Hàn Bân liếc nhìn, thấy bà không ổn định tinh thần, không thích hợp ghi chép.

Hàn Bân quay sang Chu Lê Huy, “Chu Tinh Tinh hiện sống ở đâu?”

“Sau khi ở với Nghiêm Hòa Vũ, cô ấy đòi ra ngoài thuê nhà, chúng ta không ngăn được, thuê căn hộ hai phòng ở khu Lâm Hiền Uyển. Thuê chưa bao lâu thì họ chia tay, giờ căn hộ còn trống.”

“Ngươi cho địa chỉ cụ thể, chúng ta sẽ kiểm tra.”

“Khu Lâm Hiền Uyển, tòa 5, phòng 702. Chìa khóa ta mang theo, giữ cũng không dùng, thấy lại thêm phiền, các ngươi cầm chìa khóa vào đi.”

“Chu Tinh Tinh có mâu thuẫn lớn với ai không?”

“Không, con gái ta hiền lành, nếu có cãi nhau hôm nay, mai đã quên, ta không hiểu sao lại bị giết.”

“Các ngươi có gặp Nghiêm Hòa Vũ không?”

“Có, hắn bằng tuổi con gái ta, cao, lông mày rậm, mắt to, đẹp trai, nắng, là kiểu con gái ta thích.” Chu Lê Huy thở dài, “Chúng ta không thiếu gì, chỉ có một con gái, mong cô ấy hạnh phúc, không cầu gì hơn.”

“Các ngươi biết ai có xe Mercedes không?”

“Có, ta đi xe Mercedes.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Màu gì?”

“Đen.”

Hàn Bân ghi lại, “Chu Tinh Tinh có người quen hoặc thân quen đi xe Mercedes đen không?”

“Không, sao vậy?” Chu Lê Huy hỏi.

“Hỏi thông lệ.” Hàn Bân nói, “Con gái ngươi có làm truyền thông không?”

“Truyền thông là gì, ta nghe nói nhưng không rõ.”

“Quay video ngắn, đưa lên mạng, kiếm tiền nhờ lượt xem và tương tác của người dùng.”

“Không, con gái ta không thiếu tiền, làm vậy làm gì, trước đây nàng đòi tham gia ‘Chúng ta cùng phát điện’, ta và vợ không đồng ý… nếu ta kiên quyết, có lẽ không xảy ra chuyện này.”

“Ngươi nghĩ cái chết của Chu Tinh Tinh liên quan đến chương trình ‘Chúng ta cùng phát điện’?”

Chu Lê Huy nhắm mắt, giọng buồn, “Nếu không phải chương trình đó, nàng không gặp Nghiêm Hòa Vũ, không ra ngoài sống, không buồn vì chia tay, có thể không xảy ra chuyện này.”

Hàn Bân xem lại sổ ghi chép, lấy một bức ảnh từ tài liệu, “Chu tiên sinh, ngươi có nhận ra đôi giày in dấu chân chó này không?”

Chu Lê Huy nhìn ảnh, “Ta… ta không nhớ rõ, ta không để ý đến quần áo giày dép.”

“Đưa ta, để ta xem.” Uông Nhược Ly bên cạnh đòi.

Hàn Bân đưa ảnh, không hy vọng nhiều do trạng thái tinh thần của bà.

Uông Nhược Ly nhìn ảnh, môi run run, khóc thét, “Hu hu…”

Chu Lê Huy ôm vợ, “Vợ ơi, đừng khóc, ta biết ngươi buồn, ngươi làm ta đau lòng…”

“Ta nhận ra, đôi giày này ta nhận ra, ta mua cùng Tinh Tinh, hu hu…”

Hàn Bân sáng mắt, hỏi, “Đôi giày này mua ở đâu?”

“Phố Quảng An, một cửa hàng, không phải thương hiệu lớn, chúng ta dạo phố, nàng thấy đôi giày, hỏi ta có dễ thương không, ta nhớ rõ, là đôi giày in dấu chân chó.”

“Ngươi còn nhớ tên cửa hàng không?”

Uông Nhược Ly nghĩ, “Không nhớ, chỉ nhớ có chữ ‘潮’ [Thủy triều], cạnh đó có một quán thịt nướng Hàn Quốc, chúng ta ăn ở đó, con gái ta thích cơm trộn đá ở đó, nói muốn tìm bạn trai kiểu Hàn Quốc.”

Chương 915: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân ghi chú, nghi phạm trong vụ 6.26 cũng mang đôi giày in dấu chân chó, có thể mua từ cửa hàng đó.

Đinh Tích Phong nghe từ bên cạnh.

Thông thường, khi thuộc hạ ghi chép, ông không can thiệp, nhưng khi hỏi, chắc chắn là có lý do.

"Chu Tinh Tinh mua mấy đôi giày?"

Đinh Tích Phong hỏi, Hàn Bân hiểu ý, nếu Chu Tinh Tinh mua hai đôi, có thể tặng bạn trai.

Nếu đúng, Nghiêm Hòa Vũ rất đáng nghi.

Uông Nhược Ly nghĩ, "Hai đôi, một đôi cho mình, một đôi cho Nghiêm Hòa Vũ."

Hàn Bân hỏi, "Ngày nào mua giày?"

"Ngày Quốc tế Thiếu nhi, nàng đòi ta cùng ăn mừng, ta nói nàng lớn rồi, không cần, ta không ngăn được nên đi dạo với nàng."

"Nàng chia tay Nghiêm Hòa Vũ khi nào?"

"Thời gian đó nàng ở nhà thuê, chúng ta không biết cụ thể, khi ta biết là ngày 5 hay 6 tháng 6."

"Nghiêm Hòa Vũ có mâu thuẫn với con gái ngươi không?"

"Không rõ, bọn trẻ yêu nhau ta không hỏi nhiều."

"Các ngươi có ảnh của Nghiêm Hòa Vũ không?"

“Không, nhưng các ngươi có thể xem chương trình ‘Chúng ta cùng phát điện’, Nghiêm Hòa Vũ xuất hiện trong đó, là kỳ 12 năm 2020, khi đó hắn đưa con gái ta đi.”

“Sau khi Chu Tinh Tinh mất tích, các ngươi có nhận cuộc gọi lạ không?”

“Không, không có cuộc gọi nào.”

Hàn Bân hỏi thêm vài câu, không có thêm manh mối.

Hàn Bân đưa danh thiếp, để cảnh sát dẫn cha mẹ nạn nhân đi.

Đinh Tích Phong nói, “Hàn Bân, ngươi giới thiệu tình hình vụ 6.26 cho đội trưởng Ngụy.”

“Rõ.” Hàn Bân uống một ngụm trà đắng, tiếp tục, “Vụ 6.26 và vụ này có nhiều điểm tương đồng, nạn nhân Lư Tĩnh Phương cũng là phụ nữ trẻ, bị bóp cổ chết ngạt, thời gian bị hại là tối 25 tháng 6 đến sáng sớm 26 tháng 6.”

“Chu Tinh Tinh và Lư Tĩnh Phương đều tham gia chương trình ‘Chúng ta cùng phát điện’. Chu Tinh Tinh bị hại khi mang giày in dấu chân chó, trong vụ Lư Tĩnh Phương, nghi phạm mang giày in dấu chân chó.”

“Vì vậy, ta nghĩ hai vụ án có liên quan.”

Ngụy Cao Minh hỏi, “Vụ 6.26 có video giám sát không, có thấy nghi phạm không?”

“Hiện trường vụ 6.26 ở công trường, không có nhiều camera. Chúng ta thu thập camera đường, thấy xe Mercedes đen đáng ngờ, nhưng lái xe cố ý che, không thấy rõ mặt.” Hàn Bân trả lời, tổng kết,

“Ta nghĩ hai vụ án có liên quan, có thể hợp án, so sánh bằng chứng, có thể tìm thêm manh mối.”

Đinh Tích Phong hỏi, “Lão Ngụy, ngươi nghĩ sao?”

Ngụy Cao Minh nghĩ, “Ta không có ý kiến, nghe theo sắp xếp của Sở Công an thành phố.”

Đinh Tích Phong đứng dậy, “Được, hôm nay tạm dừng, ta về Sở báo cáo, chúng ta giữ liên lạc.”

Ngụy Cao Minh mời, “Đinh đội, lâu rồi ta không gặp ngài, muốn mời ngài ở lại ăn trưa.”

“Lão Ngụy, ngươi đừng khách sáo, sau này có thời gian chúng ta gặp lại, vụ án này đặc biệt, Sở Công an rất quan tâm, ta phải báo cáo ngay.”

“Đúng, liên quan đến vấn đề nước của hàng ngàn người, không phải chuyện nhỏ.”

“Được, giữ liên lạc, ta đi trước.” Đinh Tích Phong bắt tay Ngụy Cao Minh.

Ngụy Cao Minh bắt tay Đinh Tích Phong, nói nhỏ, “Đinh đội, có tin gì từ Sở, đừng quên nhắc ta.”

“Yên tâm, ta không quên, chúng ta liên lạc qua điện thoại.”

Ngụy Cao Minh cùng đội điều tra hình sự Phân Cục Tân Hoa tiễn Đinh Tích Phong và Hàn Bân ra sân, nhìn họ lên xe rời đi.

Lên xe, Hàn Bân vừa lái vừa hỏi, “Đại đội trưởng, ngài có định hợp án không?”

“Hai vụ án có nhiều điểm giống nhau, chắc chắn phải hợp án, hơn nữa tính chất vụ này nghiêm trọng, do đội điều tra hình sự thành phố dẫn dắt sẽ ổn thỏa hơn.” Đinh Tích Phong chuyển giọng,

“Lát về Sở, chúng ta chia ra, ta đi báo cáo lãnh đạo, ngươi nói Mã Cảnh Ba chuẩn bị điều tra.”

“Rõ.” Hàn Bân đáp, “Có cần thông báo Phân Cục Ngọc Hoa không?”

“Có thể, vụ 6.26 không thể lơ là, vụ nào có đột phá đều có thể bắt được hung thủ.”

Nửa giờ sau, Hàn Bân về Sở.

Hàn Bân về tổ hai, không vào văn phòng, mà vào phòng đội trưởng.

“Cộc cộc…”

“Vào đi.” Mã Cảnh Ba nói.

Hàn Bân mở cửa, thấy Mã Cảnh Ba đang xem tài liệu, ngẩng đầu nói, “Đến tốt, ta đang đợi ngươi.”

Hàn Bân cười, “Mã đội, ngài đợi ta làm gì?”

“Ngươi biết mà còn hỏi.” Mã Cảnh Ba bĩu môi, dập thuốc, ngồi lên ghế sô pha, “Nói ta nghe, vụ án tháp nước thế nào rồi?”

Hàn Bân liếm môi khô, “Mã đội, cho ta uống nước đã.”

Mã Cảnh Ba đứng dậy, “Ngươi nói đi, ta rót nước cho ngươi.”

Hàn Bân cười khổ, lần đầu tiên được đối xử như vậy, không trì hoãn, kể tình hình vụ tháp nước.

Nghe xong, Mã Cảnh Ba lắc đầu, “Hung thủ thật tàn nhẫn, ném xác vào tháp nước, cư dân Thiên Nam Uyển phải chịu đựng, biết uống nước thối sẽ ghê tởm cả đời.”

Hàn Bân đồng ý, “Hiện tại lo nhất là điều này, nếu cư dân Thiên Nam Uyển biết, chắc chắn sẽ náo loạn.”

“Cha ta vừa nhắn tin, hỏi tình hình, ông ăn sáng xong đã đến Thiên Nam Uyển, sợ ở đó náo loạn.”

Mã Cảnh Ba nói, “Náo loạn là việc của công ty quản lý, đã hơn mười ngày mới kiểm tra tháp nước, thu phí quản lý thì tích cực.”

“Nhưng nói lại, phải sớm phá án, nếu không dân chúng sẽ đổ lỗi cho cảnh sát.”

Hàn Bân uống ngụm nước, “Mã đội, ta nghĩ nên đi hiện trường, không tự mình kiểm tra, cảm thấy thiếu gì đó.”

Mã Cảnh Ba đồng ý, nhưng do dự, “Ngươi dẫn đội đi, ta ở lại Sở, lãnh đạo có thông báo, ta kịp thời biết.”

Hàn Bân nghĩ cũng phải, nếu lãnh đạo Sở họp, Mã Cảnh Ba ra ngoài, không ổn.

Hàn Bân về văn phòng tổ một, định dẫn người đi hiện trường, nhưng Lý Cầm, Vương Tiêu, Hoàng Khiết Khiết không có mặt.

Chương 916: Tiêu Đề 《Ẩn》

Như Hàn Bân đoán, do Thi Đạt không khai, viện kiểm sát bác bỏ vụ án vì thiếu bằng chứng, họ bận rộn thu thập chứng cứ, đóng dấu, làm thủ tục.

Đây cũng là lý do chưa trao thưởng.

Hàn Bân dẫn Giang Dương và Bao Tinh đi hiện trường.

Đến Thiên Nam Uyển, Hàn Bân gặp cha, mang một thùng nước suối cho cảnh sát khu vực.

Không chỉ dân chúng, cảnh sát cũng không muốn uống nước khu vực này.

Vì công việc, Hàn Bân không nói nhiều với cha.

Sau đó, cảnh sát trưởng Thôi Hạo và trợ lý Hắc Tử dẫn Hàn Bân lên tầng trên cùng.

Thôi Hạo vỗ vai Hàn Bân, thân thiết, "Bân Tử, không ngờ vụ này đến tay ngươi."

Hàn Bân giải thích, "Ta điều tra vụ án khác, có nhiều điểm tương đồng với vụ này, có thể cùng một hung thủ, nên ta được cử đi điều tra trước."

"Vụ này thế nào? Xác định danh tính nạn nhân chưa?"

"Sáng nay ta đến Phân Cục Tân Hoa, gặp một đôi vợ chồng nhận xác, họ khẳng định nạn nhân là con gái họ. Nhưng kết quả DNA chưa có."

“Ngươi không thấy, nạn nhân thảm lắm, lúc đưa lên không còn hình dạng.” Thôi Hạo hạ giọng, “Ngươi đừng cười ta, ta nôn hết tối qua, giờ nghĩ lại còn ghê.”

Hàn Bân quan tâm, “Tâm trạng cư dân thế nào?”

“Thế nào được, cảnh sát và công ty quản lý không nói rõ, họ nói đủ thứ, biết thì nói chết người, không biết thì nói đầu độc, có người nói chết chuột, chó, mèo, nói đủ kiểu.” Thôi Hạo lo lắng, “Ta đoán giấu không được, công ty quản lý cũng chịu không nổi. Nếu công ty quản lý chịu không nổi, đến lượt đồn cảnh sát.”

Thôi Hạo nhấn vai Hàn Bân, “Bân Tử, ngươi điều tra kỹ, không chỉ giúp nạn nhân, còn giúp cư dân, giúp Hàn sở và ta giảm áp lực.”

Hàn Bân an ủi, “Đại đội trưởng của ta đã can thiệp, lãnh đạo Sở rất quan tâm, chắc sẽ lập chuyên án, không lo thiếu cảnh lực và tài nguyên, tin rằng sẽ phá án.”

Thôi Hạo thở phào, “Nghe ngươi nói ta yên tâm, nghĩ đến có Sở hỗ trợ, nhẹ gánh.”

Hàn Bân không nhẹ nhõm, đồn cảnh sát chỉ cần giữ trật tự, đội điều tra hình sự cần phá án, hiện không có manh mối chính.

“Đinh Đinh…” Họ lên tầng trên cùng.

Nhưng còn phải leo thang bộ lên tầng thượng.

Thôi Hạo dẫn lên tầng, ra hiệu im lặng.

Hàn Bân hạ giọng, “Sao vậy?”

Thôi Hạo chỉ cửa sắt, “Để tránh phá hiện trường, cửa lên tầng thượng đã khóa lại, dán niêm phong.”

Hàn Bân thấy cửa bị phá, khóa hỏng, niêm phong rách.

Hàn Bân nghe, thấy có động tĩnh trên tầng thượng.

Thôi Hạo nhắc, "Có cần gọi tiếp viện không?"

Hàn Bân gật đầu.

Thôi Hạo lặng lẽ xuống thang bộ, gọi tiếp viện.

Lát sau, Thôi Hạo trở lại, ra hiệu ok.

Hàn Bân rút súng, "Kiểm tra trang bị, chuẩn bị bắt người."

Thôi Hạo hỏi, "Có cần đợi Hàn sở đến không?"

"Ta nghe rồi, không nhiều người, chuẩn bị kỹ, bắt không khó." Hàn Bân ra hiệu cho Giang Dương, "Ngươi vào trinh sát, nếu đông người thì rút."

Giang Dương gật đầu, rút dùi cui.

Bao Tinh từ từ mở cửa, Giang Dương cúi người, lặng lẽ vào, quan sát, ra hiệu.

Hàn Bân hiểu, nói với Thôi Hạo, "Có hai người, chưa thấy vũ khí."

Thôi Hạo thở phào, thêm can đảm, "Bân Tử, ngươi chỉ huy."

Hàn Bân dứt khoát, "Ta dùng súng khống chế, các ngươi lên bắt, nếu có vũ khí thì rút."

"Được."

Hàn Bân cũng cúi người, nghe thấy giọng nói.

"Mới vào phòng phát sóng, bấm theo dõi ở góc phải, theo dõi không lạc đường, thích thì cho trái tim, Saranghaeyo."

"Các bạn, ta đang ở tầng thượng khu Tân Hoa, không nói cụ thể, sợ bị điều tra."

"Ngươi nghĩ ta ngốc, lên đây làm gì. Ta không ngốc, ta phát sóng tin lớn."

“Đây là hiện trường vụ án, thấy không, có dây cảnh sát, chúng ta phát sóng nguy hiểm, dễ bị bắt, xin mọi người ủng hộ.”

“Cảm ơn đại ca Bang Giang tặng du thuyền, đại ca v5, đại ca bá đạo.”

“Điểm 666 cho đại ca Bang Giang.”

“Các bạn, thấy cánh cửa không, là cửa tháp nước, bên trong rất sâu, ta mở ra cho mọi người xem.”

Người trợ lý đầu đinh đến mở cửa tháp, lộ ra tháp nước đen ngòm.

“Chúng ta đang ở tầng thượng, tháp nước để tăng áp, tại sao cảnh sát phải phong tỏa? Đó là vấn đề chính.”

“Có người nói, tháp nước bị đầu độc, sai, bị đầu độc thì đã xả nước. Nói chết chuột, chó, mèo thì càng sai, chuột chó mèo lớn mà cảnh sát phải phong tỏa.”

“Bí ẩn sắp được giải đáp, các bạn tiếp tục ủng hộ.”

“Không mong mọi người hào phóng như đại ca Bang Giang, đại ca là thần tài, dậm chân là tài chính sụp đổ…”

Hàn Bân và bốn người lặng lẽ tiến lên, nghe lời lảm nhảm của nam nhân, hiểu rõ tình hình.

Hàn Bân đã thu súng.

Giang Dương nhanh chóng tiến lên, giật điện thoại của nam nhân, tắt phát sóng.

Nam nhân giật mình, “Mẹ nó, ngươi muốn chết à, dám lấy điện thoại của ta, ta đệt @#￥%&…”

Thôi Hạo hét, “Cảnh sát, không được động!”

Năm người xông lên, khống chế hai nam nhân.

“Tách tách…” Tiếng còng tay vang lên, hai nam nhân bị còng.

Hai nam nhân vẫn vùng vẫy, “Thả ta ra, các ngươi là ai?”

“Sao lấy điện thoại của ta, thả ta ra.”

Hàn Bân hỏi, “Đã nói là cảnh sát, điếc à?”

“Cảnh sát thì sao, chúng ta không phạm tội, sao bắt chúng ta?”

“Bốp!” Một cái tát, Thôi Hạo đánh vào đầu nam nhân, “Cãi gì, đã bắt còn cãi.”

“Ngươi vừa phát sóng, chúng ta nghe rõ, phá niêm phong và phong tỏa, ngươi phạm tội, tưởng không xử được?”

“Đưa tay lên đầu, ngồi xuống!”

“Ngồi xuống!”

“Ngồi ngay!”

Chương 917: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hai nam nhân bị quát, sợ, ngồi xuống.

"Ngẩng đầu!" Hàn Bân quát, "Ngươi tên gì?"

"Tôn Văn Hiên."

"Làm gì? Đến đây làm gì?"

"Ta là phát sóng trực tiếp, đến đây quay video."

"Phát sóng trên nền tảng nào, quay gì, nói rõ."

"Cảnh sát, cho ta điện thoại, có thông tin quan trọng, không mất được."

Hàn Bân dứt khoát, "Không được, đó là bằng chứng, không giải thích được thì đừng mong lấy lại."

"Ta sao xui vậy, mới đến đã bị bắt."

Hàn Bân giọng nghiêm nghị, "Nói rõ câu hỏi của ta."

"Ta là phát sóng trực tiếp của đầu số, nghe nói tháp nước này có người chết, đến quay video, tăng lượt theo dõi và thưởng."

"Ai nói ngươi tháp nước có người chết?"

Tôn Văn Hiên im lặng.

Bao Tinh tiến lên, đánh vào đầu, "Không khai gì, phá phong tỏa là tội, đủ bắt, không khai đi."

Tôn Văn Hiên sợ, giọng run, "Không đến mức, chỉ là video, không phải ta quay."

Hàn Bân vỗ vai hắn, "Không quan trọng ai quay, ngươi cản trở điều tra, phải chịu trách nhiệm. Ngươi cũng đừng lo, chỉ vài năm, ngươi còn trẻ, ngồi tù vài năm cũng được."

"Đừng, ta nói, ta nói hết, biểu ca của ta, hắn ở khu dân cư này, nói thấy cảnh sát lên tầng thượng, tối thấy chuyển thi thể, còn gửi video."

"Gửi thế nào?"

"Gửi qua WeChat."

Hàn Bân đưa điện thoại, "Tìm ra."

Tôn Văn Hiên nhận điện thoại, mở WeChat, tìm video.

Hàn Bân xem video, là quay từ trên cao, nhưng không quá cao, khoảng ba bốn tầng, vừa thấy được chút cảnh.

Dù không rõ, nhưng thấy được chuyển thi thể.

Thi thể được che, nhưng thấy được, lại phình to, khó khăn chuyển lên xe.

Video không thấy rõ thi thể, nhưng liên quan Thiên Nam Uyển, có thể đoán ra, video này vào nhóm cư dân sẽ gây chuyện.

"Biểu ca ngươi tên gì, ở tòa nào, căn hộ nào?"

"Quay phát sóng là ý ta, không liên quan biểu ca, đừng làm phiền hắn."

"Im miệng, hỏi gì trả lời đó."

"Ta… ta không nhớ, bị dọa, đầu óc như ngừng hoạt động."

Hàn Bân cười, hỏi Bao Tinh, "Không khai, làm sao?"

Bao Tinh đáp, "Là tội bao che."

"Đúng." Hàn Bân nghiêm túc, "Video này lan truyền dễ gây xung đột, quốc gia quản lý chặt, tội rất nặng, ngươi bị liên

lụy sẽ bị xử nặng.”

Tôn Văn Hiên run giọng, “Không đến mức, chỉ là video, không phải ta quay.”

Hàn Bân vỗ vai, “Không quan trọng ai quay, hành động của ngươi cản trở điều tra, phải chịu trách nhiệm. Nhưng đừng lo, chỉ vài năm, còn trẻ, ngồi tù vài năm cũng được.”

“Đừng, ta nói, ta nói hết, biểu ca ta tên Lý Thạc, ở tòa 3, căn hộ 302.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Biểu ca ngươi giờ ở đâu?”

“Hôm nay hắn nghỉ, nói trưa mời ta ăn, tính làm gì với chuyện này, kiện hay đòi bồi thường. Hắn rất tức chuyện tháp nước, tối qua suýt nôn.”

Hàn Bân nhíu mày, video này không thể lan truyền, nhưng Lý Thạc quay không phạm pháp, xử lý không dễ.

Tốt nhất là thuyết phục, giải thích cho Lý Thạc tự nguyện xóa video.

Đội điều tra hình sự không nên làm việc này, tốt nhất giao cho cảnh sát khu vực.

Tôn Văn Hiên việc nhỏ mà lớn.

Hàn Bân hiểu tình hình, giao cho đồn cảnh sát Quảng An, đó là địa bàn của Hàn Vệ Đông, Hàn Bân muốn thẩm vấn hay biết tình hình đều tiện.

Tôn Văn Hiên bị cảnh sát khu vực dẫn đi, tầng thượng còn lại Hàn Bân, Giang Dương, Bao Tinh, yên tĩnh.

Môi trường thuận lợi để Hàn Bân suy nghĩ.

Đội kỹ thuật đã đến hiện trường, Hàn Bân không hy vọng tìm thêm bằng chứng, chỉ muốn trực tiếp trải nghiệm hiện trường.

Đôi khi qua môi trường gây án có thể hiểu tình hình của nghi phạm.

Tầng thượng tương đối kín, ít người lên, nghi phạm chọn nơi này, có thể vì kín đáo.

Muốn lên tầng thượng, phải đi thang máy, leo thang bộ, khó khăn vận chuyển thi thể, dễ bị phát hiện.

Hàn Bân nghi ngờ hung thủ giết nạn nhân ở tầng thượng.

Vẫn là câu hỏi cũ, tầng thượng ít người lên.

Một phụ nữ trẻ tại sao lại lên tầng thượng?

Theo Hàn Bân có ba khả năng.

Thứ nhất, nạn nhân bị ép lên tầng thượng.

Thứ hai, nạn nhân bị lừa lên tầng thượng.

Thứ ba, nạn nhân tự nguyện lên tầng thượng.

Hiện tại khả năng đầu tiên và thứ hai cao hơn.

Đáng tiếc camera khu dân cư bị che, nếu còn camera, chỉ cần xem là tìm được manh mối.

Nghi phạm chọn gây án ở đây, ném xác vào tháp nước, là ngẫu nhiên hay cố ý?

Hiện chưa rõ, Hàn Bân không phán đoán được.

Hàn Bân đi từ cửa tầng thượng đến tháp nước, nắm rõ hiện trường.

Hàn Bân và hai người xuống tầng đã gần trưa.

Hàn Vệ Đông mời ăn xa, không ai muốn ăn gần.

Có đồng nghiệp của con trai, Hàn Vệ Đông không keo kiệt, gọi đầy bàn thức ăn, tiếp đón Giang Dương và Bao Tinh nhiệt tình.

Trong lúc ăn, Hàn Bân hỏi Thôi Hạo về cửa hàng giày, không hỏi cha vì Hàn Vệ Đông ít ra ngoài, chủ yếu ở đồn cảnh sát, không rõ tình hình đường phố.

Nghe xong, Thôi Hạo nhớ chút, biết vị trí đại khái, nhưng không rõ tên.

Một cảnh sát tuần tra ngoài đường, rõ tình hình đường phố, nói cửa hàng tên Cửa Hàng Giày Cool Trend.

Hàn Bân nhờ dẫn đường, cảnh sát đồng ý.

Thực ra, không có lựa chọn.

Sau bữa, Hàn Bân chào cha, lái xe đến Cửa Hàng Giày Cool Trend.

Cha con gặp hàng ngày, sáng còn ăn cùng, không nhiều chuyện để nói.

Về công việc, Hàn Vệ Đông kinh nghiệm phong phú, chuẩn bị kỹ, không cần Hàn Bân lo.

Hàn Bân cần làm là sớm phá án, cho dân chúng câu trả lời.

Ném xác vào tháp nước thật ghê tởm, Chu Tinh Tinh không có bệnh truyền nhiễm còn đỡ, nếu có, hại cả khu dân cư.

Chương 918: Tiêu Đề 《Ẩn》

Cửa Hàng Giày Cool Trend trên Đại lộ Quảng An, gần nhà hàng họ ăn.

Cửa hàng không nhỏ, bảng hiệu đen, khác biệt với xung quanh, nhìn xa đã thấy.

Để tránh gây chú ý, Hàn Bân để cảnh sát khu vực trong xe.

Hàn Bân dẫn Giang Dương và Bao Tinh vào.

"Chào mừng!" Nữ nhân viên khoảng hai mươi tuổi, áo phông đen in chữ Cool Trend, quần bò ôm sát, dáng đẹp.

"Ba tiên sinh, muốn loại giày nào?"

"Chúng ta xem trước."

Hàn Bân ba người tìm kiếm.

Lát sau, Bao Tinh gọi, "Bân Ca, ngài đến xem, đôi giày này đẹp."

Hàn Bân hiểu ý, thấy đôi sandal đen, dưới có ba dấu chân chó.

Hàn Bân xem kỹ, dấu chân chó tương tự vụ công trường.

Hàn Bân gọi, "Em gái."

Nữ nhân viên đến, "Tiên sinh, ngài thích đôi giày này?"

"Ông chủ ngươi có ở đây không?"

"Hả?" Nữ nhân viên ngạc nhiên.

“Chúng ta là cảnh sát.” Bao Tinh đưa thẻ, “Gọi ông chủ, chúng ta có việc.”

“Vâng.” Nữ nhân viên ngạc nhiên, lo lắng, không hỏi nhiều, quay đi.

Lát sau, người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, dáng đẫy đà, đến gần Hàn Bân, “Ngài có việc gì?”

“Ngươi là chủ ở đây?”

“Phải.”

Bao Tinh lại giơ giấy chứng nhận cảnh sát, “Chúng ta là cảnh sát, muốn tìm ngươi để hiểu rõ tình hình một chút.”

“Chuyện gì ngài cứ nói đi.”

“Ở đây các ngươi có bao nhiêu loại giày có họa tiết dấu chân chó?”

Nữ chủ quán nhíu mày suy nghĩ một lúc, “Chỉ có hai loại, một loại cho nam, một loại cho nữ.”

Hàn Bân nói, “Ngươi lấy hồ sơ bán hàng của hai loại giày này ra cho ta xem.”

“Đồng chí cảnh sát, hai loại giày này có vấn đề gì sao?”

Hàn Bân không trả lời, tiếp tục nói, “Lấy cả camera giám sát của các ngươi ra nữa.”

Chủ quán càng thêm lo lắng, “Đồng chí cảnh sát, ta sẵn lòng phối hợp với các ngươi, nhưng có thể nói cho ta biết chuyện gì xảy ra không?”

“Chúng ta đang điều tra một vụ án hình sự, chúng ta nghi ngờ người liên quan có thể đã đến cửa hàng của ngươi mua giày, xin ngài hợp tác, cảm ơn.”

“Không vấn đề gì, ta sẽ đi lấy hồ sơ bán hàng và camera giám sát ngay.”

Chủ quán nói xong liền đi về phía quầy, Bao Tinh cũng theo sau và hỏi, “Chủ quán, camera giám sát của ngươi có thể lưu trữ được bao lâu?”

“Khoảng hai tuần.”

Bao Tinh nhìn Hàn Bân và nhún vai.

Hàn Bân nói, “Trước tiên cứ lấy ra đã.”

Chủ quán cũng là người nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc đã kiểm tra xong hồ sơ mua bán giày, hai loại giày này tổng cộng bán ra hơn mười đôi, trong đó ngày mùng 1 tháng 6 có một người mua hai đôi, một đôi nam, một đôi nữ, hẳn là nạn nhân Chu Tinh Tinh.

Hàn Bân hiện có hai phỏng đoán, phỏng đoán thứ nhất là Chu Tinh Tinh đã tặng đôi giày nam cho hung thủ, sau đó hung thủ mang đôi giày đó giết Lư Tĩnh Phương.

Một khả năng khác là Chu Tinh Tinh đã tặng giày cho Nghiêm Hòa Vũ, nhưng Nghiêm Hòa Vũ không phải hung thủ.

Hung thủ sau khi giết Chu Tinh Tinh cảm thấy đôi giày của nàng có thể che giấu dấu chân, nên đã mua một đôi cùng kiểu, nếu như vậy, kẻ tình nghi có thể nằm trong danh sách mua hàng sau đó.

Nếu thời gian mua giày của kẻ tình nghi gần đây, có thể vẫn còn lưu trữ camera giám sát.

Dĩ nhiên đây chỉ là phỏng đoán của Hàn Bân, tình hình cụ thể phải điều tra mới rõ.

Để có thể so sánh dấu chân tốt hơn, Hàn Bân đã mua một đôi giày dấu chân chó cùng loại, chuẩn bị mang về để nghiên cứu thêm.

Trở về cục thành phố đã là hơn ba giờ chiều.

Mã Cảnh Ba quả nhiên bị gọi đi họp.

Mặc dù lãnh đạo cục thành phố chưa xác định rõ phương hướng, nhưng không thể trì hoãn điều tra, Hàn Bân nhanh chóng phân công nhiệm vụ.

Bao Tinh đi tra tư liệu về Nghiêm Hòa Vũ.

Giang Dương đến phòng kỹ thuật kiểm tra liên lạc điện thoại của Chu Tinh Tinh.

Hàn Bân thì pha một ly trà, tìm chương trình hẹn hò ‘Chúng ta cùng phát điện’, xem video tham gia trước đây của Chu Tinh Tinh.

Không nói đến, Chu Tinh Tinh quả thực rất xinh đẹp, dáng người yểu điệu, khuôn mặt trái xoan, răng nanh nhỏ, mang theo khí chất dễ thương và hay làm nũng, tuyệt đối là một cô gái dễ mến.

Chu Tinh Tinh ăn mặc thời trang, trang điểm xinh đẹp, cũng khá có cá tính, ít nhất trên chương trình rất dám nói.

Chu Tinh Tinh đã tham gia ba kỳ chương trình, kỳ đầu tiên đúng là kỳ mà Lư Tĩnh Phương bị dẫn đi, người dẫn Lư Tĩnh Phương là một người đàn ông tên Nhậm Bách Đào, là người sáng lập kiêm CEO của một công ty tài chính, cụ thể làm gì Hàn Bân cũng không hiểu, nhưng nghe thì rất tài giỏi.

Chu Tinh Tinh bị dẫn đi trong kỳ thứ ba, người dẫn nàng là Nghiêm Hòa Vũ, đúng như bố mẹ Chu Tinh Tinh nói, Nghiêm Hòa Vũ thực sự là một chàng trai sáng sủa và đẹp trai, vừa lên đã nhảy một điệu nhảy đường phố, thu hút không ít khách mời nữ và khán giả nữ tại hiện trường hét lên, tóm lại là một anh chàng đẹp trai.

Hàn Bân chụp một bức ảnh, gửi cho Bao Tinh.

Xem xong ba kỳ video của Chu Tinh Tinh, Hàn Bân lại xem lại video của Lư Tĩnh Phương, hiểu thêm về hai người phụ nữ này.

Xem xong những video này, Hàn Bân cảm thấy cần phải đến đài truyền hình một chuyến, để làm hồ sơ với những người liên quan, có thể sẽ thu được một số manh mối giá trị.

"Cọt kẹt…" một tiếng cửa mở, Bao Tinh từ ngoài bước vào, đi đến bên máy lạnh thổi hơi mát, nói, "Tổ trưởng, trong hệ thống cảnh sát không tra được thông tin nhận dạng của Nghiêm Hòa Vũ."

Hàn Bân nói nhạt, "Thử vài chữ đồng âm."

"Ta đều đã thử qua, những người có tên này không ít, nhưng không ai có tuổi và diện mạo phù hợp, ta nghi ngờ người này dùng tên giả."

Chương 919: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Dựa theo bức ảnh ta đưa ngươi mà so sánh?”

“Phải.”

Hàn Bân suy nghĩ một chút, dặn dò, “Gửi ảnh của Nghiêm Hòa Vũ đến phòng kỹ thuật, nhờ họ tìm kiếm bằng nhận dạng khuôn mặt.”

“Được, ta đi ngay.” Bao Tinh mát mẻ một chút, uống một ly nước, rồi lại rời khỏi văn phòng.

Trước khi Bao Tinh rời đi, Mã Cảnh Ba đã mang túi đi vào.

Hàn Bân đứng lên, “Mã đội.”

Mã Cảnh Ba đặt túi lên bàn, cũng đi đến bên máy lạnh, kéo áo sơ mi dính vào người, “Thằng nhóc đó đi đâu rồi?”

Hàn Bân rót cho hắn một ly nước, “Còn nhớ, ta sáng nay có nhắc đến Nghiêm Hòa Vũ với ngài không?”

“Chính là bạn trai cũ của Chu Tinh Tinh?”

“Đúng, tên giả, hệ thống không tra được, ta lấy ảnh từ chương trình giải trí, để Bao Tinh mang đến phòng kỹ thuật rồi.”

Mã Cảnh Ba uống một ngụm nước, cười nói, “Thật thú vị, thời nay yêu đương cũng dùng tên giả, thật là đủ chuyện.”

“Họp thế nào rồi?”

“Mới tháng sáu thôi, trời sao nóng thế này.” Mã Cảnh Ba kéo một cái ghế ngồi bên máy lạnh, “Lãnh đạo thành phố rất

coi trọng vụ án này, đã quyết định thành lập tổ chuyên án liên hợp 626, điều tra vụ án xác nữ ở công trường và vụ án xác nữ trong tháp nước cùng nhau.”

“Đội trưởng sẽ làm tổ trưởng tổ chuyên án liên hợp, phó cục trưởng phân cục Ngọc Hoa Đới Minh Hàm làm phó tổ trưởng, văn phòng tạm thời của tổ chuyên án liên hợp sẽ đặt tại cục thành phố, năm giờ sẽ họp.”

“Vậy đội điều tra hình sự phân cục Tân Hoa thì sao?”

Mã Cảnh Ba nói, “Người đông dễ làm việc, nhưng cũng dễ gây ra nhiều chuyện. Người của cục thành phố và phân cục Ngọc Hoa đã đủ rồi, nếu phân cục Tân Hoa cũng tham gia vụ án, ngược lại sẽ khó phối hợp.”

“Lãnh đạo cục thành phố ý muốn, chi bằng để phân cục Tân Hoa chuyển giao vụ án cho đội điều tra hình sự của cục thành phố xử lý.”

Hàn Bân gật đầu, thực sự là người đông dễ gây chuyện, cục thành phố và một phân cục hợp tác điều tra vụ án còn dễ phối hợp, nhưng cục thành phố và hai phân cục hợp tác điều tra vụ án, dễ dàng xuất hiện mâu thuẫn.

Điều này giống như một người cha và một đứa con, có chia nhà hay không cũng như nhau, cho dù chia nhà, dù ít hay nhiều, con cũng phải chấp nhận.

Một người cha và hai đứa con thì khác, nhất định phải chia nhà, chia thế nào là một vấn đề lớn, cho dù người cha có công bằng đến đâu, cũng sẽ có một bên không hài lòng, thậm chí có thể cả hai bên đều cảm thấy mình thiệt thòi.

……

Nửa giờ sau, hai chiếc xe tiến vào Công an Thành phố Cầm Đảo.

Tằng Bình, Điền Lệ, Triệu Minh, Đỗ Kỳ, Ngụy Tử Mặc và những người trong đội điều tra hình sự Phân Cục Ngọc Hoa lần lượt xuống xe.

Ngụy Tử Mặc nhìn tòa nhà Công an Thành phố, cảm thán: "Thành phố đúng là rộng lớn, không biết bao giờ Phân Cục Ngọc Hoa của chúng ta mới xây được như thế này."

Đỗ Kỳ cười nói: "Ta thấy ngươi mong được điều lên thành phố thì thực tế hơn đấy."

Triệu Minh hồi tưởng: "Ta nhớ lần trước đến thành phố là để quay phim tuyên truyền, mới đó mà đã là chuyện năm ngoái rồi."

Ngụy Tử Mặc đùa: "Triệu Minh, sao ta thấy ngươi như đang khoe khoang vậy?"

Triệu Minh tạo một dáng vẻ, "Đúng rồi, ta đang khoe đấy."

"Đúng rồi, chúng ta sẽ họp ở đâu, đi đường nào đây?" Đỗ Kỳ hỏi.

Tôn Hưng của tổ một nói: "Chúng ta mấy ngày này phải đến làm việc ở thành phố phải không?"

Tằng Bình châm một điếu thuốc, hút một hơi, hắn cũng không rõ sắp xếp cụ thể thế nào, còn phải nghe chỉ thị của Phó chỉ huy Đinh.

Đới Minh Hàm mặc dù là phó tổ trưởng, nhưng chỉ là danh nghĩa, không tham gia điều tra cụ thể, người chủ đạo vụ án vẫn là Phó chỉ huy Đinh.

Ngụy Tử Mặc nói: "Chúng ta nên đến tòa nhà điều tra hình sự."

Khi đang nói chuyện, một thanh niên từ tòa nhà điều tra hình sự bước ra, chính là Hàn Bân, tổ trưởng tổ một, đội hai của đội điều tra hình sự thành phố.

Vừa thấy xe của Phân Cục Ngọc Hoa vào sân, Hàn Bân lập tức xuống đón.

Người của Phân Cục Ngọc Hoa cũng nhìn thấy hắn, đồng loạt chào hỏi,

"Tổ trưởng Hàn."

"Tổ trưởng Hàn đến đón chúng ta."

"Có người quen thật tốt, nếu không sẽ rất khó khăn."

Hàn Bân vẫy tay chào mọi người, "Tằng đội, chào mọi người, chào mừng, chào mừng!"

Sau vài câu chào hỏi đơn giản, Hàn Bân cười nói: "Đi nào, ta dẫn mọi người đến phòng họp, ở đó có điều hòa, mát hơn ngoài này nhiều."

Tằng Bình đi cùng Hàn Bân, hỏi: "Bân Tử, ta nghe Đới cục nói sẽ hợp nhất điều tra, vụ án xác nữ trong tháp nước và vụ án 626 là cùng một hung thủ sao?"

Hàn Bân nói: "Hai vụ án có nhiều điểm tương đồng, ta sẽ đưa ngươi một bản tài liệu về vụ án xác nữ trong tháp nước, ngươi có thể xem trước."

"Được."

Đến phòng họp, Hàn Bân sắp xếp chỗ ngồi cho mọi người, đưa cho Tằng Bình một bản tài liệu về vụ án xác nữ trong tháp nước. Vì sắp thành lập tổ chuyên án liên hợp, cũng không cần giấu giếm, cho hắn xem trước tài liệu cũng giúp hắn không bị lúng túng khi họp.

Dù sao, Đinh Tích Phong là Phó đội trưởng đội điều tra hình sự Thành phố Cầm Đảo, tuy không phải là cấp trên trực tiếp, nhưng cũng coi như là một nửa cấp trên của Tằng Bình.

Người của Phân Cục Ngọc Hoa mới đến không lâu thì Đinh Tích Phong cũng đến cùng đoàn người.

Chương 920: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mọi người nhanh chóng đứng dậy, "Chào Đinh đội."

Đinh Tích Phong khoát tay, "Ngồi xuống, không cần khách sáo, chúng ta đều là người trong ngành điều tra hình sự, vốn dĩ là người nhà."

Đinh Tích Phong nhìn quanh, "Đới cục đâu?"

Tằng Bình nói: "Đới cục vốn định đến, nhưng Cục trưởng Trần Đống Lương phải đi kiểm tra công tác, nên gọi Đới cục đi cùng."

Trần Đống Lương không chỉ là Cục trưởng Phân Cục Ngọc Hoa, mà còn là Phó khu trưởng Khu Ngọc Hoa.

Đinh Tích Phong gật đầu, chuyển chủ đề: "Vì mọi người đã đến đủ, chúng ta bắt đầu họp thôi."

"Hôm nay tập hợp mọi người lại đây chủ yếu là để bàn về hai vụ án, một là vụ án xác nữ ở công trường, và một là vụ án xác nữ trong tháp nước. Hai vụ án này có nhiều điểm chung, sau khi nghiên cứu, thành phố quyết định hợp nhất điều tra, thành lập tổ chuyên án liên hợp 626, ta sẽ làm tổ trưởng tổ chuyên án."

"Bốp bốp…" Mọi người đồng loạt vỗ tay.

Sau khi tiếng vỗ tay lắng xuống, Đinh Tích Phong chỉ Hàn Bân: "Hàn Bân, ngươi quen thuộc với hai vụ án này, giới thiệu các điểm chung của chúng."

“Vâng.” Hàn Bân đáp, sau đó đơn giản nói qua tình hình và các điểm tương đồng của hai vụ án.

Mọi người tại đó đều đã có hiểu biết nhất định về hai vụ án, cộng thêm lời kể của Hàn Bân, cơ bản đã nắm được tình hình.

Sau khi Hàn Bân nói xong, Đinh Tích Phong tiếp tục: “Mục đích của cuộc họp là để chia sẻ manh mối kịp thời, so sánh chứng cứ, phân công hợp lý điều tra. Nói thẳng ra, là để phá án sớm.”

Đinh Tích Phong đứng lên, đi đến bảng trắng, viết tên hai nạn nhân lên bảng,

“Từ hai vụ án Lư Tĩnh Phương và Chu Tinh Tinh, tuy vụ án Lư Tĩnh Phương phát hiện sớm hơn, nhưng Chu Tinh Tinh bị hại trước. Hai nạn nhân này ngoài tuổi tác, giới tính tương tự, điểm chung lớn nhất là đều tham gia chương trình truyền hình thực tế ‘Chúng ta cùng phát điện.’”

“Hiện tại, có thể hung thủ cũng thông qua chương trình này mà biết đến hai nạn nhân.”

“Đội trưởng Tằng, các ngươi điều tra vụ án Lư Tĩnh Phương sớm hơn, hiện có phát hiện gì không?”

Tằng Bình tổ chức lại ngôn từ, nói: “Chúng ta đã trích xuất camera giám sát gần hiện trường, trong thời gian xảy ra vụ án phát hiện một chiếc Mercedes đen giả, hiện vẫn đang truy tìm tung tích chiếc xe này.”

“Thêm nữa, ta đã xem qua video Lư Tĩnh Phương tham gia chương trình ‘Chúng ta cùng phát điện’, đã có cái nhìn tổng quan về nàng.”

“Lư Tĩnh Phương có hoàn cảnh gia đình không tốt từ nhỏ, cha mẹ ly hôn, lớn lên cùng bà ngoại, bà ngoại yêu thương

nàng nhưng tuổi già, điều kiện kinh tế không tốt, tình thương có hạn."

"Nàng là người thiếu cảm giác an toàn, muốn tìm bạn trai trưởng thành, chín chắn và có năng lực kinh tế, nàng thậm chí công khai trên chương trình rằng mình thích Mercedes nhất."

"Mặc dù ấn tượng có chút thực dụng, chú trọng điều kiện bên ngoài, nhưng nàng là người chân thật, không giấu diếm gì. Nói rõ ràng cho người khác biết, ta muốn tìm người có tiền."

"Lư Tĩnh Phương tham gia bốn kỳ, kỳ thứ tư được một người đàn ông tên Nhậm Bách Đào dẫn đi, hắn tự nhận là người sáng lập kiêm CEO của một công ty tài chính, ta đang chuẩn bị triệu tập hắn đến đồn cảnh sát ghi lời khai."

"Chứng cứ quan trọng nhất, chúng ta phát hiện chất liệu di truyền của nghi phạm trong cơ thể nạn nhân, chỉ cần tìm được người khả nghi, có thể đối chiếu DNA ngay."

"Hiện tại, những manh mối chúng ta có được chỉ có vậy."

Đinh Tích Phong lắng nghe rất nghiêm túc, tán thưởng: "Không tồi, tìm manh mối từ video cũ cũng là một cách để hiểu rõ nạn nhân, ta nghĩ có thể phổ biến cách này."

"Vụ án xác nữ trong tháp nước mới xảy ra đêm qua, thành phố hôm nay mới chuẩn bị tiếp nhận, chưa bắt đầu điều tra chính thức, hiểu biết còn hạn chế. Hàn Bân, ngươi luôn theo sát vụ án này, có tiến triển mới nào không?"

Hàn Bân sắp xếp lại suy nghĩ nói: "Ta đã xem video Chu Tinh Tinh tham gia chương trình, mặc dù nàng và Lư Tĩnh Phương có tuổi tác tương đương, đều là người trẻ đẹp, nhưng tính cách khác nhau."

"Chu Tinh Tinh có gia đình khá giả, từ nhỏ đến lớn được cha mẹ yêu thương, có thể nói là một đời suôn sẻ. Nàng tham gia chương trình mai mối như để chơi."

“Tiêu chuẩn chọn bạn trai của nàng cũng khác Lư Tĩnh Phương, theo lời nàng, bạn trai chỉ cần ba điều kiện.”

“Đẹp trai, đẹp trai và đẹp trai!”

Tằng Bình cười nói: “Vậy chẳng phải chỉ là điều kiện ngoại hình thôi sao.”

“Đúng vậy, nàng là một người yêu thích ngoại hình điển hình.” Hàn Bân tiếp tục, “Chu Tinh Tinh tham gia ba kỳ chương trình, cuối cùng được một chàng trai tên Nghiêm Hòa Vũ dẫn đi, hai người còn hẹn hò một thời gian ngắn, nhưng không lâu sau khi chia tay, Chu Tinh Tinh bị hại.”

“Ta đã tra qua Nghiêm Hòa Vũ, không tìm thấy thông tin của hắn trong hệ thống cảnh sát.”

“Thêm nữa, vào ngày 1 tháng 6, Chu Tinh Tinh đã mua hai đôi dép có in dấu chân chó tại cửa hàng giày Cool Trend trên Đại lộ Quảng An, một đôi nam, một đôi nữ. Khi chết, nàng đi đôi dép nữ có in dấu chân chó. Hiện vẫn chưa rõ tung tích của đôi dép nam, đây cũng là manh mối quan trọng.”

“Ta dám đoán, nghi phạm rất có thể đi đôi dép đó khi gây án.”

Tằng Bình nói: “Chúng ta cũng đang truy tìm nguồn gốc đôi dép, đã đi không ít cửa hàng, nhưng chưa đến cửa hàng trên Đại lộ Quảng An.”

Chương 921: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân tiếp tục: "Ta đã mua một đôi dép từ cửa hàng đó, so sánh dấu dép tại hiện trường vụ án xác nữ ở công trường, cơ bản khớp nhau."

"Thêm nữa, ta đã xin được số liên hệ của nhà sản xuất từ chủ cửa hàng. Nhà sản xuất nói rằng tại Cầm Đảo có ba cửa hàng bán giày của họ, ngoài Cool Trend, còn có một cửa hàng ở Thành phố Cao Thành, một ở Nam Khu."

"Ta đã cử người đến hai cửa hàng này lấy camera giám sát và hồ sơ bán hàng."

"Hiện tại ta nắm được thông tin cơ bản là vậy."

Đinh Tích Phong ngừng ghi chép, ngẩng đầu lên: "Mọi người đã nắm rõ tình hình vụ án, có ý kiến gì về hướng điều tra không?"

Mọi người không nói gì.

Đinh Tích Phong nhìn quanh một lượt, dừng lại ở Tằng Bình: "Đội trưởng Tằng, ngươi nói đi."

Tằng Bình suy nghĩ một chút rồi nói: "Đinh đội, kinh nghiệm phá án của ngài nhiều hơn ta, vẫn là ngài phân công nhiệm vụ thì tốt hơn."

"Ừ." Đinh Tích Phong đáp, cũng không biết là hài lòng hay vô tư, trực tiếp bỏ qua Mã Cảnh Ba và Hàn Bân, bắt đầu phân công nhiệm vụ.

Nhiệm vụ chính bao gồm điều tra Nghiêm Hòa Vũ, bạn trai cũ của Chu Tinh Tinh, điều tra Nhậm Bách Đào, người đã dẫn Lư Tĩnh Phương đi, so sánh cách thức liên lạc của hai nạn nhân, so sánh camera giám sát gần hiện trường hai vụ án…

Hàn Bân được giao nhiệm vụ đến đài truyền hình điều tra.

Sáng hôm sau, Hàn Bân không ăn sáng đã đi làm.

Vì nghe nói gần đài truyền hình có một cửa hàng bánh cuốn lâu đời rất ngon, nên hẹn Bao Tinh và Giang Dương gặp ở đó.

Tên cửa hàng là Quán bánh cuốn Lão Trương, cửa hàng không lớn, chỉ có mặt tiền dài ba mét, cửa sổ kính trong suốt, trong cửa hàng có ba người, hai người nướng bánh, một người cuốn bánh. Để đảm bảo hương vị, tất cả bánh cuốn đều được nướng tại chỗ.

Nhân bánh cuốn có khoai tây xào, củ cải xào, đậu phụ, đùi gà, trứng trà, giăm bông.

Hàn Bân gọi tất cả nhân trừ giăm bông, chủ cửa hàng nhanh nhẹn cuốn bánh, đặt các nguyên liệu vào, đùi gà được nấu chín nhừ, rút xương rồi cuốn vào bánh, đủ rau, thịt và trứng, rất giàu dinh dưỡng.

Cắn một miếng, hương vị rất phong phú, kèm một cốc sữa đậu nành nóng, bữa ăn này Hàn Bân thấy rất hài lòng.

Đối với một người mê ăn uống, được ăn món ngon cũng là một niềm hạnh phúc và động lực.

Mỗi ngày vất vả điều tra vụ án, không tránh khỏi cảm giác mệt mỏi, món ăn ngon có thể giúp Hàn Bân giảm bớt mệt mỏi phần nào.

Ăn no, Hàn Bân cùng Bao Tinh và Giang Dương lái xe đến Đài truyền hình Thành phố Cầm Đảo, vừa đến cổng đã bị bảo

vệ chặn lại.

“Các ngươi đến làm gì, chỗ chúng ta không cho xe bên ngoài vào.”

Bao Tinh hạ kính xe: “Chúng ta đến đài truyền hình có việc.”

“Ngươi tìm ai, để người đó dẫn ngươi vào. Chỗ chúng ta có quy định, không cho xe ngoài vào.”

Bao Tinh đưa tay vào túi, chuẩn bị lấy thẻ cảnh sát, nhưng bị Hàn Bân ngăn lại: “Thôi, để xe ở ngoài đi.”

Không cần thiết thì Hàn Bân không muốn gây chuyện.

Hai bên đường phụ của đài truyền hình đều có vạch kẻ xe, nhưng vào giờ này tìm chỗ trống cũng không dễ, Bao Tinh lái xe một vòng, cuối cùng tìm được một chỗ trống.

Ba người bước vào đài truyền hình, lần này không ai ngăn cản.

Vào sảnh, người đi lại khá đông, Bao Tinh chặn một người đeo thẻ công tác, hỏi: “Chào ngài, ta muốn hỏi chương trình ‘Chúng ta cùng phát điện’ ở tầng mấy.”

Người đàn ông đeo thẻ công tác lắc đầu: “Ta không biết, ngươi hỏi người khác đi.”

Bao Tinh lại chặn một cô gái trẻ đeo thẻ công tác mới hỏi rõ được chương trình ở tầng ba.

Sau đó, ba người đi thang máy lên tầng ba, tầng này cơ bản là các tổ chương trình, mỗi cửa văn phòng đều dán tên chương trình, ba người đi đến gần cuối hành lang mới thấy tổ chương trình ‘Chúng ta cùng phát điện.’

Cửa văn phòng khép hờ, nhưng Bao Tinh vẫn lịch sự gõ cửa: “Cộc cộc.”

“Chào ngài, đây có phải tổ chương trình ‘Chúng ta cùng phát điện’ không?”

“Cửa không ghi sao, các ngươi có việc gì?” một người đàn ông tóc dài, đeo băng đô hỏi.

Hàn Bân vào cửa, giơ thẻ cảnh sát: “Chúng ta là cảnh sát, muốn gặp người phụ trách tổ chương trình để tìm hiểu một số việc.”

“Cảnh sát.” Một người đàn ông cao, đeo kính hỏi: “Các ngươi tìm chúng ta để tìm hiểu gì?”

“Ngươi là người phụ trách?”

Người đàn ông đẩy kính: “Ta là MC chương trình, có việc gì ngươi có thể nói với ta.”

“Ngươi tên gì?”

Người đàn ông khoanh tay, hỏi lại: “Ngươi chưa xem chương trình của ta à?”

Hàn Bân nói: “Có xem.”

“Xem chương trình của ta, mà không biết ta tên gì à?”

Hàn Bân nghiêm túc: “Cảnh sát biết tên ngươi hay không, và hỏi tên ngươi là hai việc khác nhau.”

Đối với người bình thường, tên chỉ là một cách gọi, nhưng đối với cảnh sát thì khác, thường xuyên tiếp xúc với tội phạm, việc xác minh danh tính rất quan trọng.

Giả sử, một cảnh sát biết tên của người liên quan từ kênh khác, tưởng mình biết tên của đối phương, không hỏi kỹ. Điều tra một hồi, mới phát hiện tên không khớp với tên trên giấy tờ, vấn đề sẽ lớn.

Chuyện này mà lan ra, cảnh sát đó sẽ trở thành trò cười.

Có người cho rằng cảnh sát thường hỏi những câu hỏi rõ ràng, nghĩ rằng cảnh sát cố ý làm khó hoặc gây chuyện, thực ra không phải, mà là theo quy định của cảnh sát, làm việc theo đúng quy trình, giống như đi ngân hàng rút tiền, thiếu một thủ tục cũng không rút được.

Chương 922: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thực ra, làm như vậy là để bảo vệ lợi ích của người dân.

“Ta tên Trương Nghĩa Binh.”

Hàn Bân nói: “Lấy chứng minh thư ra.”

MC đàn ông hừ một tiếng: “Ôi trời, cần gì thế, cả đài truyền hình ai không biết ta.”

Trước đây, Hàn Bân đã điều tra một vụ án liên quan đến ngôi sao, biết rằng những người nổi tiếng thường dùng nghệ danh, cụ thể biết rằng không ít MC cũng dùng nghệ danh, cái tên người ta truyền miệng chưa chắc đã là tên trên chứng minh thư.

Bao Tinh đưa tay: “Chứng minh thư.”

“Ta không mang theo, ta thật tên là Trương Nghĩa Binh, đây là tên thật của ta.”

Có xem chứng minh thư hay không không quan trọng, quan trọng là hoàn thành thủ tục, máy ghi âm đã ghi lại, vậy là đủ.

Hàn Bân tiếp tục: “Trương Nghĩa Binh, ngươi là MC chương trình ‘Chúng ta cùng phát điện’.”

Trương Nghĩa Binh xòe tay: “Không sai.”

“Chúng ta muốn hỏi ngươi một số việc.”

“Sao vậy, tại sao lại tìm ta. Ta là người của công chúng, ta hiểu pháp luật, ta có quyền được biết.”

“Chúng ta đang điều tra một vụ án, nạn nhân từng tham gia chương trình này, nên chúng ta đến đây để tìm hiểu một số việc.” Hàn Bân nói.

“Ôi trời, người tham gia chương trình nhiều lắm, người chết không liên quan gì đến chương trình của chúng ta chứ.”

“Chúng ta chỉ là hỏi thông tin thôi.”

Trương Nghĩa Binh há miệng, định nói gì đó, bên ngoài vang lên một tiếng gọi: “Phòng quay phim thứ hai trống rồi, tổ chương trình ‘Chúng ta cùng phát điện’ có thể quay rồi.”

Nghe thấy vậy, Trương Nghĩa Binh lập tức đứng dậy: “Cảnh sát, ngươi nghe thấy rồi, chúng ta phải quay chương trình, ngươi muốn biết gì chỉ có thể đợi ta quay xong rồi nói.”

Bao Tinh nói: “Trương tiên sinh, chúng ta đã đến đây, chỉ muốn lấy lời khai, không mất nhiều thời gian của ngài đâu, ngài có thể quay chương trình muộn chút được không.”

Trương Nghĩa Binh đẩy kính: “Không được, tổ chương trình cả chục người đang đợi ta. Ta có thể hợp tác điều tra, nhưng có điều kiện. Không thể vì công việc của các ngươi, ảnh hưởng công việc của ta.”

“Xin lỗi các vị.” Trương Nghĩa Binh cười gượng, nói với trợ lý: “Tiểu Vân, rót nước cho ba vị cảnh sát.”

Nói xong, Trương Nghĩa Binh rời khỏi phòng.

Hàn Bân ba người nhìn nhau, có chút ngượng ngùng.

Trợ lý tên Tiểu Vân gật đầu: “Ba vị cảnh sát đợi chút, ta đi rót nước.”

“Không cần rót nước.” Hàn Bân xua tay hỏi: “Ai là người có quyền quyết định trong tổ chương trình ngoài ngươi?”

“Thông thường là MC Trương Ca quyết định.”

Hàn Bân hỏi lại: “Không thông thường thì sao?”

“Còn có nhà sản xuất Lưu tỷ quyết định.”

“Ngươi nói Lưu chế tác ở đâu?”

Tiểu Vân nhìn đồng hồ: “Ta không biết Lưu chế tác đến chưa, ta chỉ là trợ lý của Trương Ca.”

Hàn Bân nghĩ một chút: “Vậy ngươi sắp xếp cho chúng ta chỗ ngồi xem chương trình, vừa xem chương trình vừa đợi.”

“Hơn nữa, ngươi liên lạc với Lưu chế tác, nói rằng chúng ta muốn gặp nàng.”

“Được, sắp xếp chỗ ngồi không vấn đề, nhưng chỗ ngồi trước đều đầy rồi.”

Hàn Bân nói: “Ngồi sau càng tốt.”

“Được, ta đi sắp xếp.” Tiểu Vân đáp lời, đi vài bước lại quay lại nói: “Cảnh sát, sắp xếp chỗ ngồi không khó, nhưng có liên lạc được với Lưu chế tác hay không ta không dám chắc.”

Hàn Bân nói: “Không sao, ngươi cố gắng là được.”

Chẳng mấy chốc, Tiểu Vân đã sắp xếp xong, dẫn Hàn Bân ba người vào trường quay, trong trường quay có khá nhiều người, phần lớn là các cô gái trẻ, Hàn Bân ba người ngồi ở hàng ghế sau.

Người đàn ông tóc dài trước đó hô: “Sắp quay rồi, mọi người chú ý, mau vào vị trí, máy quay số hai đừng chỉ quay khách nữ, quay nhiều cảnh của Trương Ca.”

“Bắt đầu!”

Tiếp đó, nhạc nền vang lên, ánh đèn nhấp nháy, Trương Ca trong ánh nhìn chăm chú của mọi người lên sân khấu, đầu tiên cảm ơn các nhà tài trợ, sau đó một nam khách bước lên sân khấu, rồi lần lượt hơn chục nữ khách xuất hiện.

Bao Tinh ngồi trong hàng ghế khán giả, có chút phấn khích: "Nhìn kìa, nữ khách này xinh quá, có chút giống ngôi sao Trương Văn Văn."

Giang Dương bĩu môi: "Chương trình này giống 'Nếu yêu xin đừng ngại' quá, chương trình nhái này có gì hay, ta thà xem thầy Mạnh còn hơn."

"Thầy Mạnh dẫn chương trình hay, nhưng chỉ xem được trên TV, đâu bằng xem trực tiếp." Bao Tinh nói, chỉ tay phía trước: "Cô gái tóc ngắn này cũng xinh, lạnh lùng, đúng là có sức hút."

Hàn Bân cười: "Ngươi thấy thích thì đăng ký thử xem."

Bao Tinh ngớ người, gãi đầu: "Thôi, ta mà đăng ký họ chưa chắc đã chọn."

Giang Dương hừ lạnh: "Ngươi đừng tự ti thế, ngươi là con nhà cảnh sát, tương lai sáng lạn, đúng là dạng tiềm năng."

Bao Tinh cười: "Ta không bằng tổ trưởng, tổ trưởng mới là người có tương lai sáng lạn, ta chỉ là đi theo học hỏi."

Hàn Bân cười không nói, Bao Tinh là con nhà cảnh sát, nhưng rất khiêm tốn, ngoài chuyện nhiều chuyện thì không có khuyết điểm gì.

Còn chuyện nịnh bợ, Hàn Bân thấy là chuyện bình thường, hắn không có ác ý.

Chương trình mai mối đã quá phổ biến, và chương trình nhái này cũng không bằng chương trình gốc, nhưng vì là xem trực tiếp, điều này với ba người Hàn Bân cũng là một trải nghiệm mới lạ, trước đây họ chưa từng xem trực tiếp.

Chương 923: Tiêu Đề 《Ẩn》

Khi ba người đang chăm chú xem chương trình, trợ lý của Trương Nghĩa Binh, Tiểu Vân đi tới, nhẹ giọng: "Cảnh sát, ta đã liên lạc được với Lưu chế tác."

"Ở đâu?"

"Ở hậu trường."

Hàn Bân quay lại nhìn, thấy một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi đứng phía sau, mỉm cười gật đầu với Hàn Bân.

Hàn Bân đứng dậy, dẫn Bao Tinh và Giang Dương rời trường quay.

Vừa ra khỏi trường quay, người phụ nữ được cho là Lưu chế tác nhiệt tình nói: "Cảnh sát, ta là MC chương trình 'Chúng ta cùng phát điện', Lưu Tú Vinh."

"Lưu chế tác, ta là Hàn Bân, đội điều tra hình sự Thành phố Cầm Đảo."

Lưu Tú Vinh lộ vẻ áy náy: "Cảnh sát Hàn, xin lỗi, ta có việc đến muộn, thất lễ, mong thông cảm."

"Lưu chế tác khách sáo quá, nếu tiện, ta muốn hỏi ngài vài câu."

"Không vấn đề, chúng ta vào phòng họp nói chuyện." Lưu Tú Vinh nói, rồi gọi Tiểu Vân: "Rót cà phê cho ba cảnh sát, mang vào phòng họp."

Lưu Tú Vinh nói xong, dẫn ba người Hàn Bân vào phòng họp.

“Cảnh sát Hàn, không biết có việc gì, ta có thể giúp được ngài?”

Dù chỉ là khách sáo, nghe cũng dễ chịu, Hàn Bân cũng nhẹ giọng: “Chuyện là thế này, chúng ta đang điều tra vụ án, nạn nhân từng tham gia chương trình của ngài, chúng ta muốn tìm hiểu một số thông tin.”

“Ôi, sao lại xảy ra chuyện này, ngài nói tên của nạn nhân, có thể ta biết.”

“Chu Tinh Tinh, ngài nhớ chứ?”

“Chu Tinh Tinh.”

Lưu Tú Vinh nhắc lại, rồi nhớ ra, gật đầu: “Ta nhớ rồi, là cô gái xinh đẹp, năng động, có hai chiếc răng nanh, muốn tìm bạn trai đẹp trai.”

“Đúng, chính là nàng.”

Lưu Tú Vinh hỏi ngay: “Ngài nói nàng là nạn nhân, nàng bị sao?”

“Nàng bị giết.”

Lưu Tú Vinh tiếc nuối: “Ôi, sao lại xảy ra chuyện này, nàng còn trẻ quá, thật đáng tiếc.”

“Lưu chế tác, ngài có tiếp xúc nhiều với Chu Tinh Tinh không?”

“Không nhiều, ta nhớ nàng chỉ tham gia ba bốn kỳ, trước lần quay đầu tiên chúng ta có nói chuyện, tìm hiểu tình hình cơ bản, tính cách của nàng, sau đó là quay chương trình, ta chủ yếu phụ trách sản xuất, nội dung, hậu kỳ, không tiếp xúc nhiều với nàng.”

“Trong thời gian đó, ngài có thấy nàng có gì khác thường không?”

Lưu Tú Vinh xua tay: “Chương trình của chúng ta có mười sáu nữ khách, một MC, hai chuyên gia tình cảm, và ba bốn nam khách, chưa kể nhân viên tổ chương trình, thêm Tổng giám đốc Lâm nữa, hơn chục người, ta không thể để ý hết.”

Hàn Bân hỏi tiếp: “Nói về nam khách, ngài còn nhớ ai dẫn Chu Tinh Tinh không?”

“Để ta nghĩ… “ Lưu Tú Vinh suy nghĩ một lúc, “Ta không nhớ tên cụ thể, hình như họ Nghiêm, chàng trai đẹp, nhiều tài lẻ, lúc đó không ít nữ khách bật đèn xanh, nhưng cuối cùng hắn dẫn Chu Tinh Tinh.”

“Cảnh sát, dù ta không nhớ tên cụ thể, nhưng nếu cần, ta có thể tra giúp.”

Hàn Bân nói: “Trước khi đến đây ta đã xem vài kỳ chương trình của các ngươi, người dẫn Chu Tinh Tinh là Nghiêm Hòa Vũ.”

“À đúng, ngươi nói đúng là tên này.” Lưu Tú Vinh đáp, hỏi lại: “Ngài nghi ngờ Nghiêm Hòa Vũ giết Chu Tinh Tinh?”

“Chúng ta đang điều tra, chưa có bằng chứng cụ thể, hy vọng tổ chương trình có thể cung cấp một số manh mối.”

Lưu Tú Vinh nhớ lại: “Nghiêm Hòa Vũ chỉ đến một kỳ, ta có nói chuyện một lần, nhưng chỉ là cuộc nói chuyện bình thường, không biết gì nhiều, thật không chắc cung cấp được gì.”

“Nghiêm Hòa Vũ là tên thật của hắn?”

“Đúng, trước khi tham gia chương trình, chúng ta yêu cầu họ ký hợp đồng, kèm theo giấy tờ tùy thân, chắc chắn không sai.”

“Ngài có thể tìm hồ sơ của hắn, chúng ta cần xác minh thông tin.”

“Không vấn đề, ta sẽ cho người tìm.” Lưu Tú Vinh gọi một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, hơi gầy, đeo kính dày, trông giống trợ lý của nàng.

Lưu Tú Vinh nói thầm với hắn vài câu, rồi quay lại Hàn Bân: “Cảnh sát, ngài có yêu cầu gì cứ nói, tổ chương trình sẽ hợp tác hết mình.”

“Cảm ơn.” Hàn Bân cười, tiếp tục: “Vậy thì tìm luôn hồ sơ của Nghiêm Hòa Vũ, Chu Tinh Tinh, Lư Tĩnh Phương và Nhậm Bách Đào.”

Lưu Tú Vinh ngẩn người, thực ra chỉ nói khách sáo.

“Cảnh sát Hàn, tại sao phải tìm hồ sơ của Lư Tĩnh Phương và Nhậm Bách Đào?”

Hàn Bân nhìn trợ lý của Lưu Tú Vinh, nói: “Ngươi cứ tìm trước, ta sẽ nói chuyện với ngài sau.”

Lưu Tú Vinh hiểu ý, nói thầm vài câu với trợ lý, trợ lý liền chạy đi.

Lưu Tú Vinh hỏi: “Cảnh sát Hàn, cái chết của Lư Tĩnh Phương và Chu Tinh Tinh có liên quan?”

Hàn Bân hỏi lại: “Ngươi có quen Lư Tĩnh Phương không?”

“Có chút quen, cô gái đó rất thú vị, để lại ấn tượng sâu sắc.”

“Nàng thú vị thế nào?”

“Chúng ta làm chương trình mai mối gặp nhiều người, phần lớn khách nữ đều dè dặt, biết nhưng không nói ra. Nhưng Lư Tĩnh Phương thì khác, nàng rất thẳng thắn, trong đơn đăng ký ghi rõ muốn tìm bạn trai giàu, trong chương trình nàng cũng không giấu diếm. Nói thật, ta rất thích những khách nữ như vậy, dễ tạo hiệu ứng chương trình, nâng cao tỷ suất người xem.” Lưu Tú Vinh làm động tác tăng tỷ suất.

“Chu Tinh Tinh và Lư Tĩnh Phương có tiếp xúc nhiều không?”

“Ta không nhớ rõ, ta quản lý nhiều việc, không quan tâm chuyện giữa các khách nữ, tránh thêm chuyện, chuyện riêng thì họ tự giải quyết, nếu có vấn đề khi quay chương trình, thường họ sẽ trao đổi với MC, trực tiếp tìm ta rất ít.” Lưu Tú Vinh nói xong, lo lắng hỏi:

Chương 924: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Cái chết của Lư Tĩnh Phương và Chu Tinh Tinh có liên quan không?”

“Lư Tĩnh Phương cũng đã chết.”

“Gì! Lư Tĩnh Phương cũng chết, cũng bị giết?” Lưu Tú Vinh bật dậy, làm Hàn Bân giật mình.

“Lưu chế tác, chương trình của các ngươi chết hai khách nữ, ngươi biết chuyện nghiêm trọng thế nào.” Hàn Bân vẫy tay, ra hiệu nàng ngồi xuống, tiếp tục nói:

“Một khách nữ chết có thể là ngẫu nhiên, hai khách nữ chết, nói là ngẫu nhiên sẽ khó thuyết phục.”

Lưu Tú Vinh lau mồ hôi trán: “Cảnh sát Hàn, chương trình của chúng ta rất nghiêm túc, tuyệt đối không có chuyện lộn xộn, cái chết của hai khách nữ không liên quan gì đến chương trình.”

“Ta tin ngươi, nhưng chỉ khi phá được vụ án này, chứng minh cái chết của hai khách nữ không liên quan đến chương trình, nghi vấn mới được xóa bỏ.” Hàn Bân nói.

Lưu Tú Vinh thở dài: “Có ảnh hưởng đến việc quay chương trình không?”

Hàn Bân lắc đầu: “Ta không dám chắc.”

Lưu Tú Vinh nhíu mày: “Ôi, làm sao đây? Đúng là tai bay vạ gió, chương trình của chúng ta trước giờ chưa xảy ra chuyện này.”

Hàn Bân an ủi: “Lưu chế tác, ngươi không cần lo lắng quá, những ảnh hưởng này chỉ là tạm thời, chỉ cần cảnh sát phá được vụ án, chứng minh cái chết của hai khách nữ không liên quan đến chương trình, mọi chuyện sẽ ổn.”

“Đúng, đúng, Cảnh sát Hàn, mong ngài điều tra rõ vụ án, trả lại sự trong sạch cho chương trình.”

“Ta sẽ cố gắng hết sức, hy vọng tổ chương trình hợp tác, cung cấp càng nhiều manh mối càng tốt, chúng ta mới sớm phá án.”

Lưu Tú Vinh nói chắc chắn: “Không vấn đề, ta sẽ toàn lực hợp tác, đây cũng là nghĩa vụ của công dân.”

Hàn Bân khách sáo xong, chuyển chủ đề: “Ngài còn nhớ lúc Lư Tĩnh Phương được dẫn đi không?”

“Có chút ấn tượng, chàng trai đó chắc là Nhậm Bách Đào, điều kiện kinh tế tốt, mở công ty riêng, ta thấy họ rất hợp, giúp Lư Tĩnh Phương tìm được người bạn đời tốt, ta cũng vui mừng.” Nói đến đây, Lưu Tú Vinh cảm thán,

“Làm chương trình nhiều năm, ngoài làm chương trình tốt để khán giả hài lòng, ta cũng muốn làm điều ý nghĩa, giúp các thanh niên tìm bạn đời, ta thấy đó cũng là tạo phúc.”

Bao Tinh bất ngờ nói: “Nhưng giờ Lư Tĩnh Phương đã chết.”

Không khí trở nên nặng nề, Lưu Tú Vinh cũng ngượng ngùng: “Đúng, ta cũng rất buồn trước cái chết của nàng, cũng mong giúp được nàng.”

Hàn Bân hỏi tiếp: “Ngươi có liên hệ của Nghiêm Hòa Vũ và Nhậm Bách Đào không?”

“Có, trong hồ sơ của họ có, chúng ta thường liên hệ theo hồ sơ.”

Hàn Bân hỏi thêm vài câu, trợ lý của Lưu Tú Vinh quay lại, đưa cho Lưu Tú Vinh một túi giấy nâu, Lưu Tú Vinh nhìn qua rồi trao cho Hàn Bân: "Cảnh sát Hàn, hồ sơ ngài cần đều ở đây."

Hàn Bân nhận lấy, nhìn lướt qua, đưa cho Bao Tinh, hỏi tiếp: "Lưu chế tác, ngoài ngài, ai có quyền quyết định trong tổ chương trình?"

"MC Trương Chủ Trì, khi ta không có mặt, chương trình do hắn quyết định."

"Trương Nghĩa Binh?"

"Đúng, Tiểu Vân là trợ lý của hắn, ngươi chắc đã gặp."

"Ừ." Bao Tinh hừ lạnh, bĩu môi: "Gặp rồi, nhưng Trương Chủ Trì bận quay chương trình, không có thời gian cho chúng ta."

Nghe thấy Bao Tinh không vui, Lưu Tú Vinh vội giải thích: "Trương Chủ Trì là người vụng nói, nhưng không có ác ý. Có lẽ vì quay chương trình gấp, chục người đang đợi hắn, hắn cũng căng thẳng, nói năng không chú ý."

Bao Tinh nhún vai: "Chúng ta hiểu, nên không nói gì, để hắn quay chương trình, chúng ta còn nhiệt tình làm khách."

"Ta chính thức triệu tập hắn, khi quay xong, mời hắn đến đồn cảnh sát ghi lời khai, không có áp lực quay chương trình, hy vọng thái độ của hắn tốt hơn."

"Đúng, vị cảnh sát này nói đúng, khi quay xong, ta sẽ nhắc nhở hắn, để hắn chỉnh đốn thái độ." Lưu Tú Vinh nói, nhìn về phía Hàn Bân, nàng nhận ra Hàn Bân là người quyết định,

"Cảnh sát Hàn, Trương Chủ Trì có sai sót, nhưng hắn là MC, là người của công chúng, nếu đến đồn cảnh sát ghi lời khai, sẽ ảnh hưởng xấu đến hắn, thậm chí ảnh hưởng hình ảnh

của chương trình, mong ngài thông cảm, không triệu tập hắn đến đồn cảnh sát."

Bao Tinh nghiêm mặt nói: "Lưu chế tác, ngài muốn can thiệp cảnh sát làm việc?"

"Không, không, ta không có ý đó, ta chỉ muốn hỏi ở đây. Ba vị đợi chút, ta đi gọi hắn, mời hắn đến giúp ba vị điều tra. Tại đây, ngài muốn hỏi gì cũng được." Lưu Tú Vinh rất chân thành.

Hàn Bân luôn là người lịch sự, ai kính trọng ta một thước, ta kính trọng một trượng, con người có tình cảm, mọi việc đều có sự linh hoạt, chỉ cần không vi phạm quy định của cảnh sát, cảnh sát cũng có sự tự chủ.

Người liên quan hợp tác với cảnh sát, Hàn Bân cũng sẽ ưu đãi đối phương.

Hàn Bân hắng giọng: "Theo quy định, Trương Nghĩa Binh nên được triệu tập đến đồn cảnh sát ghi lời khai, việc hắn là MC không phải điều cảnh sát cần xem xét, cảnh sát đối với mọi người dân đều bình đẳng, không vì hắn là MC mà ưu ái."

"Nhưng, chúng ta cảnh sát và dân là một nhà, Lưu chế tác sẵn sàng hợp tác với cảnh sát, ta cũng sẵn sàng thông cảm, đồng ý với đề nghị của ngài."

Lưu Tú Vinh cảm kích: "Cảnh sát Hàn, cảm ơn ngài nhiều, trưa nay ngài không thể đi, ta lấy danh nghĩa cá nhân mời ngài ăn cơm."

Hàn Bân xua tay: "Tâm ý nhận rồi, cơm thì không cần."

Chương 925: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân không muốn Trương Nghĩa Binh dừng quay chương trình, vì không chỉ một mình hắn quay, mà cả chục người.

Đã đợi rồi, không ngại đợi thêm chút.

Lưu Tú Vinh rời đi, ba người Hàn Bân ở phòng nghỉ xem hồ sơ.

Điện thoại của Nghiêm Hòa Vũ đã tắt máy.

Nhậm Bách Đào do Phân Cục Ngọc Hoa phụ trách điều tra, Hàn Bân chụp lại hồ sơ của hắn gửi cho Tằng Bình.

"Cộc cộc…" bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

"Vào đi."

"Két…" cửa mở, Trương Nghĩa Binh bước vào, vẻ mặt ủ rũ, như bị nợ tiền.

"Khụ." Trương Nghĩa Binh vào phòng, khẽ ho, không nói gì, nhìn chằm chằm.

Bao Tinh quay lại, chỉ vào ghế đối diện: "Trương Chủ Trì đến rồi, ngồi đi."

Trương Nghĩa Binh ngồi xuống, nhìn Hàn Bân ba người một lượt, ấp úng: "Khụ, ba vị cảnh sát, lúc trước ta vội quay chương trình, có điều gì thất lễ, mong ba vị thông cảm."

"Ba vị có gì muốn hỏi cứ hỏi, ta sẽ hợp tác."

Đối phương đã xuống nước, dù là thật lòng hay không, Hàn Bân cũng không muốn chấp, nói: "Đều vì công việc, ta hiểu."

Nghe Hàn Bân nói vậy, Trương Nghĩa Binh mới nhẹ nhõm.

"Trương Chủ Trì, Lưu chế tác nói gì với ngươi?"

"Cũng không nói gì, chỉ bảo ta hợp tác với ba vị điều tra, hỏi gì đáp nấy."

Hàn Bân gật đầu, bắt đầu hỏi chính: "Trương Chủ Trì, ngươi có quen Chu Tinh Tinh không?"

"Có, nàng đến ba bốn kỳ, ta biết rõ tình hình cơ bản, không hiểu rõ thì làm sao làm chương trình tốt được."

"Ngươi còn nhớ ai dẫn nàng không?"

"Nam khách chỉ đến một lần, ta không nhớ, nhưng theo ta biết về Chu Tinh Tinh, nàng chọn nam khách chắc chắn là cao, đẹp trai, nhiều tài lẻ, cô bé đó kén chọn, chỉ nhìn ngoại hình, không quan tâm con người." Trương Nghĩa Binh nói, hỏi lại: "Chu Tinh Tinh sao rồi, có chuyện gì?"

"Lưu chế tác không nói ngươi biết?"

"Nàng chỉ nói hai khách nữ từng tham gia chương trình gặp chuyện, các ngươi đến điều tra, chuyện gì nàng không nói."

Hàn Bân không giấu: "Chu Tinh Tinh và Lư Tĩnh Phương bị giết, chúng ta cho rằng cùng một hung thủ."

Trương Nghĩa Binh hít một hơi sâu, hai tay vặn vào nhau: "Ngươi nghi ngờ cái chết của họ liên quan đến chương trình?"

"Đúng."

Trương Nghĩa Binh phủ nhận: "Không thể, chương trình của chúng ta có nhiều khách nữ, nhưng không ai gặp chuyện. Ta nghĩ có khả năng là do cá nhân họ."

“Chúng ta đến đây điều tra, là để làm rõ chương trình, nếu ngươi nghĩ cái chết của họ không liên quan đến chương trình, nên hợp tác với cảnh sát, chỉ cần phá án, sẽ chứng minh chương trình không liên quan.”

“Cần ta làm gì?”

“Khi họ quay chương trình có gì khác thường, hoặc có điểm chung gì không.” Hàn Bân hỏi.

Trương Nghĩa Binh nghĩ: “Họ đều là khách nữ nổi bật, một người thích đẹp trai, một người thích giàu. Do đặc điểm nổi bật, họ được chú ý nhiều.”

“Được chú ý nhiều, bị bàn tán nhiều, có người thích, có người ghét. Trên Weibo chính thức của chương trình có nhiều bình luận, có người chửi rất thậm tệ, nói họ làm xấu đi phong tục, không cho họ tham gia chương trình nữa.”

Hàn Bân hỏi: “Có bình luận nào mang tính đe dọa không?”

“Có, sao không có.” Trương Nghĩa Binh hừ một tiếng, “Đám người đó là anh hùng bàn phím, trong đời thường thì hèn, lên mạng thì lên mặt, tự cho là chính nghĩa, không có gì chúng không dám nói.”

“Nói về Lư Tĩnh Phương, nàng có tiêu chuẩn chọn bạn trai rõ ràng, muốn tìm người giàu. Theo ta thấy không sao, nhiều khách nữ có ý đó, cũng vì mục đích đó mà tham gia, nhưng họ không nói ra, mà chỉ hành động.”

“Lư Tĩnh Phương thẳng thắn, bị một số người chửi, nói nàng là kẻ hám tiền, chỉ nhận tiền không nhận người. Còn nói nàng không xứng đứng trên sân khấu đó, truyền bá tư tưởng lợi ích trên hết sẽ làm hư một số thanh niên chưa hiểu đời, ảnh hưởng đến thế hệ sau.”

“Tóm lại, nói gì cũng có.”

“Có một kẻ chửi nhiều, tên là Tĩnh Ca Ca Phơi Nắng, hắn là anti-fan của chương trình, chửi nhiều nhất, còn đe dọa Lư Tĩnh Phương rời chương trình, nếu không sẽ tạt máu chó vào nàng.”

“Ta nghĩ kẻ này không chỉ đầu óc có vấn đề, có thể còn có khuynh hướng bạo lực.”

Hàn Bân hỏi ngay: “Kẻ đó chửi ngươi không?”

Trương Nghĩa Binh ngượng ngùng: “Chửi, sao không chửi, nói ta là chó cắn dưa hành. Còn nói ta không nổi tiếng vì không cạo trọc đầu. Còn chửi ta là vẹt. Hừ, kẻ đó đúng là chó điên, gặp ai cũng cắn.”

Hàn Bân ghi lại: “Kẻ đó có thù với chương trình các ngươi?”

Trương Nghĩa Binh nói: “Không, ta nghĩ hắn giống như kẻ chính nghĩa, cho rằng suy nghĩ của hắn là đúng, người khác phải theo suy nghĩ của hắn, không thì không đạo đức.”

“Kẻ chính nghĩa?”

Trương Nghĩa Binh đoán: “Đúng, kẻ chính nghĩa, loại người này như có bệnh tâm lý, tích tụ đến mức nhất định sẽ giết người.”

“Ngươi biết kẻ ‘Tĩnh Ca Ca Phơi Nắng’ này là ai không?”

“Không biết.” Trương Nghĩa Binh xòe tay: “Chó cắn ngươi, ngươi không thể cắn lại, đúng không.”

Hàn Bân không tiếp lời, tự nói: “Trương Chủ Trì, theo thông lệ chúng ta cần hỏi vài câu, mong ngươi không phiền.”

“Được, ta sẽ hợp tác.”

“Ngươi đi xe gì?”

“Audi.”

“Gần đây có lái xe Mercedes không?”

“Không.”

“Lần cuối ngươi gặp Chu Tinh Tinh và Lư Tĩnh Phương là khi nào?”

“Ta không nhớ, sau khi quay chương trình, ta không gặp họ nữa.”

Chương 926: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ngươi chắc chắn không gặp riêng họ?"

Trương Nghĩa Binh quả quyết: "Không."

"Đêm 25 tháng 6 từ 9 giờ 30 tối đến 1 giờ 30 sáng 26 tháng 6, ngươi ở đâu?"

Nghe câu hỏi này, Trương Nghĩa Binh hoảng lên: "Các ngươi nghi ta là nghi phạm à, ta không thể làm chuyện này, thật là vô lý."

Hàn Bân nói nhẹ nhàng: "Trương Chủ Trì, ta đã nói, đây là hỏi thông lệ, không phải nhằm vào ngươi."

"Thở dài… " Trương Nghĩa Binh thở dài: "Vài ngày trước, ta không nhớ rõ, chắc là về nhà."

"Ai chứng minh cho ngươi?"

"Chó nhà ta."

"Bốp!" Bao Tinh đập bàn, quát: "Nói đàng hoàng."

"Ta sống một mình, ngoài chó ra không còn sinh vật sống nào."

Hàn Bân vừa buồn cười vừa tức, không biết nói gì, một lúc sau mới hỏi: "Ngươi ở đâu, nói địa chỉ cụ thể?"

"Ký túc xá đài truyền hình, tòa 1, khu nhà 2, phòng 302."

"Được, hỏi xong rồi, cảm ơn ngươi hợp tác." Hàn Bân gấp sổ lại, đưa danh thiếp: "Nhớ ra manh mối gì, gọi ta."

Nói xong, Hàn Bân dẫn người rời khỏi phòng nghỉ.

Trương Nghĩa Binh nhìn theo, khẽ hừ, vứt danh thiếp vào thùng rác: "Cái gì, không phải cảnh sát à, làm gì mà lên mặt."

Vào xe, Bao Tinh quay lại hỏi: "Tổ trưởng, giờ đi đâu?"

"Ký túc xá đài truyền hình, kiểm tra chứng cứ ngoại phạm của Trương Nghĩa Binh." Hàn Bân nói.

"Tổ trưởng, ngài nghi ngờ Trương Nghĩa Binh có vấn đề?"

Hàn Bân châm thuốc, nhả khói: "Nghi thì không, chỉ là kiểm tra thông lệ."

Theo Bao Tinh, càng những kẻ ngông cuồng như Trương Nghĩa Binh, càng ít nghi phạm, dù không đúng hoàn toàn, nhưng theo kinh nghiệm của hắn, phần lớn là vậy.

Giang Dương hỏi: "Ngài nói Trương Nghĩa Binh phản ánh kẻ 'Tĩnh Ca Ca Phơi Nắng' có vấn đề, có nên tra danh tính kẻ đó không?"

Hàn Bân gạt tàn: "Tra, chắc chắn phải tra, nhưng ta nghĩ Trương Nghĩa Binh có chút công báo tư thù."

Giang Dương hỏi: "Ngài nói hắn lợi dụng chúng ta?"

"Tra đi, đề phòng."

Ký túc xá đài truyền hình không xa, xe chạy một lát là đến, Hàn Bân ở lại xe nghiên cứu hồ sơ, để Giang Dương và Bao Tinh đi kiểm tra chứng cứ ngoại phạm của Trương Nghĩa Binh.

Vì không có nhân chứng, việc kiểm tra chỉ là xem camera giám sát.

Hàn Bân hút hết điếu thuốc, xem hồ sơ của Chu Tinh Tinh, Lư Tĩnh Phương và Nghiêm Hòa Vũ.

Trong đó có hồ sơ do Nghiêm Hòa Vũ tự gửi, ghi rõ địa chỉ.

Khu Tân Hoa, Đại lộ Thanh Nguyên, khu dân cư Vinh Bân, số 35.

Tên Nghiêm Hòa Vũ là giả, chứng minh thư cũng giả, địa chỉ có giả không, Hàn Bân không rõ, nhưng nghĩ khả năng cũng cao.

Cảm giác không thể chắc chắn, vẫn phải kiểm tra.

Xem xong hồ sơ, Hàn Bân tra bản đồ, khu dân cư Vinh Bân không xa, khoảng hai mươi phút lái xe.

Xem đồng hồ, tra nhà hàng quanh khu dân cư Vinh Bân.

Hàn Bân ít sở thích, ăn uống là một.

Hút hai điếu thuốc, miệng khô, Hàn Bân mở chai giữ nhiệt uống ngụm trà xanh.

Một cảm giác thỏa mãn tràn ngập.

Trước đây thấy lãnh đạo cục mang theo bình giữ nhiệt, nghĩ bình giữ nhiệt là biểu tượng của đàn ông trung niên, nhưng khi đi hiện trường, điều tra nhiều, Hàn Bân mới thấy việc uống ngụm trà nóng ngoài trời quý giá thế nào.

Để có thể uống ngụm trà nóng khi làm nhiệm vụ, Hàn Bân mua một bình giữ nhiệt trên mạng, giá khoảng hai trăm tệ, sau khi thanh toán cũng có chút tiếc, nhưng khi nhận bình thấy rất hữu dụng.

Bình này không chỉ giữ nhiệt tốt, mà còn có ngăn tách trà, giúp trà không bị ngấm lâu, không ảnh hưởng vị trà, hoàn toàn đáp ứng nhu cầu uống trà nóng ngoài trời của hắn.

Đúng là tiền nào của đó.

Hàn Bân vẫn nghĩ mình còn trẻ, ít nhất là tự nhận vậy.

Mặt trời lên cao, nhiệt độ cũng tăng, Hàn Bân bật điều hòa trong xe, vẫn hơi buồn ngủ, mở cửa xe một khe, bắt đầu chợp

mắt.

“Cốc cốc…”

Không biết bao lâu, có người gõ cửa kính.

Hàn Bân nhìn thấy là Giang Dương và Bao Tinh, mở khóa xe.

Giang Dương mở cửa xe, hơi nóng ùa vào: “Ôi, nóng quá.”

Giang Dương vốn mập, sợ nóng.

Bao Tinh đưa cho Hàn Bân chai nước lạnh.

Hàn Bân đặt qua một bên: “Tra được gì không?”

“Ký túc xá không lớn, chỉ có hai tòa, mỗi tòa ba khu nhà, tổng cộng chưa đến trăm hộ, không có công ty quản lý. Người ở đều là nhân viên đài truyền hình, đài truyền hình quản lý, có lao công và bảo vệ.” Giang Dương nói, uống ngụm nước,

“Đã, khu dân cư có lắp camera giám sát, cổng chính có, mỗi khu nhà cũng có, lưu trữ nửa tháng. Chúng ta đã lấy thẻ nhớ camera.”

Bao Tinh quay lại hỏi: “Tổ trưởng, giờ đi đâu, về cục xem camera, hay tiếp tục điều tra?”

Hàn Bân không vội, lấy hồ sơ Nghiêm Hòa Vũ, chỉ vào địa chỉ gửi: “Đi đây.”

“Ồ, phát hiện mới.” Bao Tinh cầm hồ sơ, giơ ngón cái: “Tổ trưởng giỏi thật, không xuống xe mà phát hiện manh mối quan trọng.”

Hàn Bân nói: “Ngươi nói như vậy, lần sau đổi, ngươi ngồi trong xe.”

Bao Tinh gãi đầu: “Thôi, ta thích điều tra ngoài hơn.”

Hàn Bân hỏi: “Thật không?”

Bao Tinh gật đầu, nói dối: “Ta thích phơi nắng.”

Giang Dương “…”

Hàn Bân không trêu nữa, cười: “Đi, chúng ta đi gặp Nghiêm Hòa Vũ.”

…

Đại lộ Thanh Nguyên, khu dân cư Vinh Bân.

Khu dân cư có hàng loạt cửa hàng, tiệm làm tóc, nhà hàng, cửa hàng trái cây, cửa hàng thịt vịt, quán trà sữa, rất đời thường.

Do dịch bệnh, việc kinh doanh không thuận lợi.

Để thu hút khách, các cửa hàng đều cố gắng hết sức.

Chương 927: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trước quán trà sữa Flower Boy, một thanh niên ngoài hai mươi, mặc quần bò bó, áo ba lỗ, khoe cơ bắp, vừa gọi khách vừa phát tờ rơi.

Nam giới thích ngắm phụ nữ, phụ nữ cũng thế, nhiều phụ nữ qua đường nhìn thanh niên.

Có một nhóm thiếu nữ vào quán trà sữa.

Vừa vào cửa, một nam phục vụ cao ráo, đẹp trai đón tiếp: "Hai vị muốn uống gì, ở quầy có nhiều loại trà sữa."

Hai cô gái nhìn quầy, thấy sau quầy cũng có một chàng trai đẹp, thấy hai cô gái nhìn, hắn mỉm cười.

Một cô gái ngượng ngùng cúi đầu.

Cô kia bước tới: "Ta muốn gọi trà sữa."

"Ngươi muốn vị gì?"

Cô gái chớp mắt: "Ngươi giới thiệu đi."

"Ta không chỉ giới thiệu, mà còn tự pha cho ngươi."

Cô gái cười ngọt ngào.

…

Hàn Bân bước xuống xe, như vào thế giới khác.

Bao Tinh dùng quạt quảng cáo vô sinh che nắng: "Nóng quá."

Giang Dương kéo áo: "Ngươi không thích phơi nắng sao."

Bao Tinh như không nghe thấy, nhìn quanh: "Đây là khu dân cư Vinh Bân, nhưng đâu là số 35, không có ghi."

Hàn Bân nhìn quanh, thấy nhiều cửa hàng, nhưng không thấy Nghiêm Hòa Vũ.

Trước quán trà sữa có thanh niên đứng, nhưng không phải Nghiêm Hòa Vũ.

"Tổ trưởng, ta vào cửa hàng tiện lợi hỏi." Bao Tinh nói, chạy vào cửa hàng tiện lợi, ra với túi snack cay.

"Tổ trưởng, muốn ăn không?"

Hàn Bân xua tay: "Ngươi hỏi rõ chưa?"

Bao Tinh chỉ quán trà sữa Flower Boy: "Cửa hàng tiện lợi là số 32, quán trà sữa là số ba."

"Đi, ta mời các ngươi uống trà sữa." Hàn Bân nói, đi đến quán trà sữa.

Giang Dương theo: "Snack cay hiệu gì?"

Bao Tinh đưa: "Vệ Long."

Giang Dương nuốt nước bọt, ngửi: "Đúng mùi, nhưng trước đây gói trong suốt, không giống bây giờ."

"Anh, đổi bao bì lâu rồi." Bao Tinh bĩu môi, đưa túi snack cay cho Giang Dương, nhanh chân theo Hàn Bân.

Hàn Bân bước vào quán, người phát tờ rơi đón: "Anh, vào uống trà sữa đi, có điều hòa, có gái đẹp."

Hàn Bân gật đầu, nhìn quanh, bước vào quầy, ngồi gần quầy.

Bao Tinh và Giang Dương cũng vào, ngồi cạnh Hàn Bân.

Bao Tinh nhắn tin cho Hàn Bân: "Tổ trưởng, người sau quầy giống Nghiêm Hòa Vũ."

Hàn Bân trả lời: “Đúng, chắc là hắn.”

Hàn Bân nhận ra ngay từ cửa, nhưng không thể nhìn chằm chằm, sẽ làm kẻ đó cảnh giác.

Giang Dương nhắn: “Bao giờ bắt?”

Hàn Bân: “Chờ cơ hội.”

Một nam phục vụ mặc tạp dề, khoe bắp tay đến: “Ba vị muốn uống gì?”

Bao Tinh vừa ăn snack cay, muốn uống: “Có gì, gọi sao?”

Nam phục vụ đưa thực đơn: “Ngài xem thực đơn, hoặc ra quầy gọi.”

Hàn Bân đứng dậy: “Ra quầy gọi, thực đơn nhỏ quá.”

Hàn Bân bước tới Nghiêm Hòa Vũ, Bao Tinh và Giang Dương theo sau.

Hàn Bân đứng ngoài quầy, Bao Tinh ở gần cửa, Giang Dương ở gần quầy, chỉ cần ra hiệu, hắn sẽ bắt ngay.

Nghiêm Hòa Vũ hỏi: “Ngài muốn gì?”

Hàn Bân nhìn hắn, không thấy vũ khí: “Cho ly trà sữa ba anh em.”

“Hai mươi lăm.”

“Đắt vậy?”

“Chúng ta dùng ly lớn, có trân châu, không đắt đâu, ngài uống thử, sẽ muốn quay lại. Ngài uống xong, ngồi chỗ có điều hòa mát.”

“Được, cho ly.”

Nghiêm Hòa Vũ bắt đầu pha.

Hàn Bân đột ngột gọi: “Nghiêm Hòa Vũ.”

Nghiêm Hòa Vũ phản xạ: "Dạ."

Giang Dương đã vòng ra sau quầy, đứng bên cạnh Nghiêm Hòa Vũ, sẵn sàng hành động.

Nghiêm Hòa Vũ ngẩng đầu nhìn Hàn Bân: "Ngươi gọi ta."

"Đúng."

"Ngươi biết ta?"

"Ngươi biết Chu Tinh Tinh không?"

"Ha." Nghiêm Hòa Vũ cười nhạt, đặt ly xuống bàn, nhìn Hàn Bân: "Là nàng kêu các ngươi đến gây rối, tốt thật, lâu rồi còn gây chuyện."

"Ngươi và Chu Tinh Tinh quan hệ gì?"

"Cô ấy nói gì với các ngươi, nói ta lừa cô ấy, lợi dụng cô ấy?"

"Ngươi có lừa cô ấy không?"

Nghiêm Hòa Vũ lớn tiếng: "Anh, các ngươi làm gì, muốn gì, nói thẳng."

Nam phục vụ và người phát tờ rơi cũng đến.

Nam phục vụ giọng không tốt: "Chúng ta là quán trà sữa, các ngươi uống thì uống, không uống thì đi, đừng gây sự."

Người phát tờ rơi đồng tình: "Thời buổi nào rồi, chỉ là chia tay, hết chuyện này chuyện khác. Quán chúng ta sửa hết mấy chục ngàn, các ngươi có đền nổi không."

Bao Tinh giơ thẻ cảnh sát: "Cảnh sát điều tra, ngồi vào góc kia. Chúng ta đồn công an cũng sửa nhiều, ta không ngại dẫn các ngươi đi thăm."

"Cảnh sát!" Người phát tờ rơi lùi lại, ngơ ngác: "Làm sao… chỉ là chia tay… cảnh sát cũng lo."

Bao Tinh hỏi: “Ngươi lầm bầm gì, nói to lên!”

“Không có gì.” Người phát tờ rơi xòe tay, như nói với Nghiêm Hòa Vũ, anh, ta không giúp được.

Rồi ngoan ngoãn ngồi vào góc, nam phục vụ cũng rút lui, tháo tạp dề, ngồi theo.

Nghiêm Hòa Vũ cũng hoảng: “Các ngươi thật là cảnh sát?”

Hàn Bân nghiêm mặt: “Ngươi biết mình làm gì.”

Nghiêm Hòa Vũ vội chối: “Ta không làm gì, đừng oan người vô tội.”

Hàn Bân vẫy tay: “Ra ngoài nói.”

Nghiêm Hòa Vũ ra khỏi quầy, ngồi cùng ba người Hàn Bân.

Thực ra là bị Bao Tinh và Giang Dương kẹp, rất áp lực.

Nghiêm Hòa Vũ nhúc nhích: “Cảnh sát, các ngươi tìm ta có việc gì?”

Hàn Bân: “Lấy chứng minh thư.”

“Ta… quên mang.”

Hàn Bân mỉm cười, nhìn đối phương một lượt, “Ta nghi ngờ ngươi mang theo vật nguy hiểm, cần phải kiểm tra, mong ngươi hiểu cho.”

Hàn Bân ra hiệu bằng mắt, “Hai người kiểm tra!”

Giang Dương và Bao Tinh chuẩn bị hành động thì Nghiêm Hòa Vũ vội nói, “Không, không cần, ta mang theo, để ta lấy.”

Chương 928: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi để ở đâu?”

“Trong ngăn kéo dưới quầy.”

“Bao Tinh, ngươi đi kiểm tra.”

Bao Tinh đứng dậy, đi đến quầy và lục lọi, một lát sau, cầm hai chiếc chứng minh thư trở lại, “Tổ trưởng, ở đây có hai chứng minh thư, tên khác nhau nhưng ảnh là cùng một người.”

Hàn Bân nhận lấy chứng minh thư, một cái tên là Nghiêm Hòa Vũ, cái kia là Nghiêm Gia Siêu.

Hàn Bân cẩn thận kiểm tra hai chiếc chứng minh thư, chiếc tên Nghiêm Hòa Vũ có chất liệu rõ ràng khác, công nghệ gia công không đạt tiêu chuẩn của chứng minh thư thật.

Hàn Bân hỏi, “Nói đi, chuyện gì đây?”

“Ta… ta tên Nghiêm Gia Siêu.”

“Vậy Nghiêm Hòa Vũ là ai?”

“Ta luôn cảm thấy tên Nghiêm Gia Siêu nghe không hay, quê mùa quá, nên ta đổi tên thành Nghiêm Hòa Vũ.”

Hàn Bân đưa chứng minh thư tên Nghiêm Gia Siêu cho Giang Dương, “Kiểm tra.”

Giang Dương cầm chứng minh thư ra khỏi quán trà sữa.

“Nói đi, chúng ta đã tìm được ngươi, tức là đã có đủ chứng cứ, đừng tự gây rắc rối cho mình.”

Nghiêm Gia Siêu cúi đầu, thở dài, "Ta có tiền án… không muốn bị người khác khinh thường, nên giả mạo chứng minh thư."

"Tiền án gì?"

"Quấy rối công cộng."

Bao Tinh cảm thấy không hợp lý, "Ngươi có tiền án mà còn dám lên chương trình hẹn hò?"

Nghiêm Gia Siêu trừng mắt, chất vấn, "Tại sao ta không thể lên chương trình hẹn hò? Vì ta có tiền án sao? Ta mãi mãi phải thấp kém hơn người khác?"

Bao Tinh không ngờ đối phương lại trả lời mạnh mẽ như vậy, hừ nhẹ, "Ngươi nếu không có gì khuất tất, có thể dùng tên thật, tại sao phải dùng tên giả?"

Nghiêm Gia Siêu nhìn Bao Tinh, nghiêm túc nói, "Luôn có những người dùng ánh mắt định kiến để nhìn người có tiền án, ta ghét loại người này, như chó rình xương, ngửi thấy mùi là lao vào cắn ngươi."

"Bây giờ xã hội mạng phát triển, ta dùng tên Nghiêm Gia Siêu lên chương trình, lập tức bị đào bới. Ta sợ rắc rối nên mới dùng nghệ danh."

"Dùng nghệ danh không phải tội chứ."

Bao Tinh có phần khó chịu, Nghiêm Gia Siêu dùng tên giả lên chương trình có phạm luật hay không hắn không rõ. Nhưng nói là phạm tội thì cũng không đến mức đó.

Hàn Bân chuyển chủ đề, không tranh luận vấn đề này nữa, "Ngươi và Chu Tinh Tinh có quan hệ gì?"

"Nàng là bạn gái cũ của ta."

"Hai người hẹn hò bao lâu?"

“Khoảng một tháng.”

Hàn Bân ghi lại, “Tại sao chia tay?”

Nghiêm Gia Siêu gãi mũi, “Thích thì ở, không thích thì chia tay thôi.”

“Lần cuối ngươi gặp nàng là khi nào?”

Nghiêm Gia Siêu lắc đầu, “Không nhớ rõ.”

“Vậy cố nhớ.”

Nghiêm Gia Siêu nghi ngờ, “Cảnh sát, các ngươi hỏi ta những điều này làm gì? Chu Tinh Tinh thế nào rồi? Nàng nói gì với các ngươi?”

Hàn Bân nhìn thẳng vào mặt Nghiêm Gia Siêu, “Chu Tinh Tinh đã chết.”

“Cái gì? Ngươi nói Chu Tinh Tinh thế nào?” Nghiêm Gia Siêu nghĩ mình nghe nhầm.

“Chu Tinh Tinh bị giết.”

“Thật sao?” Nghiêm Gia Siêu há hốc miệng, giọng run rẩy, “Khi nào vậy?”

Bao Tinh hừ nhẹ, “Ngươi nghĩ cảnh sát rảnh rang, đùa với ngươi?”

Nghiêm Gia Siêu đột nhiên tỉnh táo lại, lùi người ra sau, “Chuyện này không liên quan đến ta, chúng ta chia tay rồi, ta không gặp nàng nữa.”

“Khi nào chia tay?”

“Chúng ta chia tay không phải một hai ngày, đầu tháng sáu… ngày cụ thể, ta không nhớ rõ.”

“Ngươi là không nhớ, hay không muốn nói?”

“Ta thật không nhớ, ta không nói dối.”

Bao Tinh nghiêm giọng, “Lý do chia tay không nói, thời gian chia tay không nhớ, nghĩ cảnh sát dễ lừa, hay muốn thăm thú đồn công an?”

Nghiêm Gia Siêu đổi giọng, “Ta nói, ta có thể nói lý do chia tay, nàng và ta cãi nhau, nàng cho rằng ta lừa dối nàng, nên chia tay.”

“Ngươi lừa dối nàng cái gì?” Bao Tinh hỏi, nhưng trong lòng đã mơ hồ đoán ra.

“Nàng… ta… thật ra, nói sao đây…” Nghiêm Gia Siêu gãi đầu, không biết bắt đầu thế nào.

Bao Tinh hỏi, “Có phải nàng biết thân phận thật của ngươi?”

“Đúng.” Nghiêm Gia Siêu đáp, rồi bổ sung, “Nhưng là ta chủ động nói, nàng không phải vì thế mà chia tay.”

Bao Tinh gãi mũi, tự đoán sai, may mà không nói ra.

“Vậy là vì cái gì?”

Nghiêm Gia Siêu gãi đầu, “Chuyện này… nói ra dài lắm.”

“Ở đây có điều hòa, ngươi cứ từ từ nói.”

“Ngươi thấy quán này đẹp không.” Nghiêm Gia Siêu nhìn quanh quán trà sữa, gương mặt phức tạp, tự hỏi tự trả lời, “Thiết kế, trang trí, bàn ghế đều do ta lo, tốn không ít tâm huyết và tiền bạc, đầu tư mấy trăm ngàn.”

“Quán mở chưa đầy nửa năm, dịch bệnh bùng phát, mấy tháng không mở cửa, khó khăn lắm mới mở lại, kinh doanh bị ảnh hưởng. Không sợ ngươi cười, ta mỗi tháng không đủ trả tiền thuê, nợ lương nhân viên.”

“Trong thời gian này, ta tìm mọi cách quảng cáo, mong nhiều người biết đến quán, uống trà sữa và trải nghiệm dịch vụ

của chúng ta, trà sữa chúng ta thật sự rất ngon.”

“Sau đó, một người bạn tên Lôi Tử gợi ý ta lên chương trình truyền hình quảng cáo, ta cười hắn ngốc. Lên truyền hình quảng cáo, không nói hiệu quả ra sao, tốn bao nhiêu tiền, nếu có tiền, ta đâu phải lo.”

“Lôi Tử cười ta ngốc, nói lên chương trình không nhất thiết phải tốn tiền, có khi còn kiếm được vợ. Rồi hắn bảo ta tham gia chương trình hẹn hò ‘Chúng ta cùng phát điện’.”

“Ta suy nghĩ, thấy hắn nói cũng đúng, đăng ký, không ngờ được chọn.”

“Chuyện sau đó, các ngươi cũng biết, ta tham gia chương trình, dẫn Chu Tinh Tinh về. Bạn ta, Lôi Tử, biết chuyện, đòi ta mời ăn.”

“Thằng đó uống say, không giữ mồm, nói với Chu Tinh Tinh. Nàng lật mặt ngay, bảo ta có mục đích xấu, lừa dối nàng, đòi chia tay.”

Chương 929: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta cũng bực, dỗ nàng, càng dỗ nàng càng giận. Trước mặt bạn ta, nàng làm ầm lên, không giữ thể diện cho ta.”

“Ta cũng tức, lại uống rượu, hai người cãi nhau to… chia tay.”

Hàn Bân hỏi, “Ngươi tham gia chương trình ‘Chúng ta cùng phát điện’ là để quảng cáo quán trà sữa này.”

“Đúng.”

“Ta xem tập ngươi dẫn Chu Tinh Tinh về, không thấy ngươi quảng cáo quán.”

“Ta có quảng cáo, tặng mỗi nữ khách mời và MC một ly trà sữa, còn nói tên quán Flower Boy, nhưng bọn khốn đài truyền hình cắt hết, sau khi phát sóng ta bực mãi.”

Nghe vậy, Hàn Bân bừng tỉnh, chương trình phát sóng đã bị cắt ghép, đài truyền hình muốn người xem thấy gì thì sẽ thấy đó, ít nhất những cảnh bất lợi cho chương trình và đài đã bị cắt.

Có thể đã bỏ sót một số manh mối.

Hàn Bân tiếp tục hỏi, “Ngươi đã từng thấy đôi giày có dấu chân chó chưa?”

“Không có, nhưng Chu Tinh Tinh nói sẽ tặng ta một đôi giày, nhưng chưa kịp tặng thì hai ta đã chia tay rồi, ta cũng không biết giày đó trông như thế nào.”

“Đôi giày đó đâu?”

“Ta không biết.”

“Tối ngày 25 tháng 6 từ 9 giờ rưỡi đến rạng sáng ngày 26, ngươi ở đâu?”

Nghiêm Gia Siêu nuốt nước bọt, căng thẳng nói, “Ngươi không nghi ngờ ta là hung thủ chứ? Ta không giết nàng, đã chia tay rồi, ta không cần phải làm vậy.”

“Ngươi không cần lo lắng, chỉ là hỏi theo quy định thôi.”

Nghiêm Gia Siêu nghĩ một lúc, “Ta ở nhà, sau khi chia tay với Chu Tinh Tinh, ta gần như chỉ ở hai nơi, nhà và chỗ làm.”

“Ai có thể chứng minh?”

Nghiêm Gia Siêu do dự một chút, chỉ vào góc phòng, “Quán trà sữa này bao ăn ở, họ sống cùng ta, có thể chứng minh.”

“Nhà ngươi ở đâu?”

“Ở phía sau, khu dân cư Vinh Tân, tòa 3, khu nhà 2, phòng 201.”

Hàn Bân ghi lại, tiếp tục hỏi, “Ngươi đã từng đến khu dân cư Thiên Nam Uyển chưa?”

“Chưa từng.”

“Chắc chắn chứ?”

“Tất nhiên, ta còn chưa nghe tên khu dân cư này bao giờ.”

“Theo quy định, chúng ta cần thu thập DNA của ngươi, mong ngươi hợp tác.” Hàn Bân nói.

Nghiêm Gia Siêu có chút do dự, “Ta có thể từ chối không?”

Hàn Bân nhìn hắn một cái, không nói gì.

Bao Tinh cười, "Chỉ là lấy mẫu tế bào niêm mạc miệng thôi, ngươi là đàn ông lớn rồi có gì mà sợ, chắc không sợ đau chứ?"

"Ta không sợ đau."

"Vậy sao ngươi từ chối, hay là có tật giật mình?"

Nghiêm Gia Siêu thở dài, biết mình không thể tránh được, đành phải hợp tác với Bao Tinh.

Thu thập DNA xong, Hàn Bân gọi người phát tờ rơi lên xe hỏi chuyện.

"Ngươi tên gì?"

"Mã Đào." Người đàn ông trả lời, hỏi lại, "Cảnh sát, ngươi gọi ta lên làm gì, ta không biết gì cả."

"Không biết không sao, nói điều ngươi biết." Hàn Bân ngừng một lúc, vào thẳng vấn đề, "Tối ngày 25 tháng 6 từ 9 giờ rưỡi đến rạng sáng ngày 26, ngươi ở đâu?"

"Đã mấy ngày rồi, ta không nhớ rõ."

"Không nhớ cũng không sao, chúng ta cho ngươi thời gian để nhớ. Nhưng nếu ngươi nhớ mà không muốn nói, chúng ta chỉ có thể đưa ngươi đến nơi khác để nghĩ kỹ."

"Đừng đừng, ta sẽ nghĩ." Mã Đào nghĩ một lúc, "Tối đó, ta ở phòng trọ."

"Ai có thể chứng minh?"

"Chỗ đó là ký túc xá của nhân viên, Nghiêm Gia Vĩ và một đồng nghiệp khác đều ở đó."

"Trong khoảng thời gian đó, hắn có ra ngoài không?"

"Chắc là không, sau khi chia tay bạn gái, phần lớn thời gian hắn ở cùng chúng ta."

Hỏi xong Mã Đào, Hàn Bân gọi nhân viên nam lên hỏi, lời khai của ba người cơ bản giống nhau.

Sau đó, Hàn Bân và hai người rời khỏi quán trà sữa.

Lên xe, Bao Tinh quay đầu hỏi, "Tổ trưởng, giờ chúng ta đi đâu?"

Hàn Bân suy nghĩ, "Đến đài truyền hình."

Bao Tinh không hiểu, "Sao lại về đài truyền hình, ngài phát hiện manh mối mới à?"

Hàn Bân nói, "Chính vì chưa phát hiện manh mối mới nên phải về đài truyền hình."

"Ngươi nhớ Nghiêm Gia Siêu nói rằng, hắn phát trà sữa cho các khách mời nữ, còn đặc biệt quảng cáo cho quán này, nhưng trong video chúng ta tìm không có đoạn đó, có lẽ đài truyền hình có bản gốc chưa biên tập, biết đâu sẽ phát hiện manh mối mới."

Bao Tinh hiểu ra, "Đúng thật, ta cảm thấy có gì đó bất thường."

"Còn Nghiêm Gia Siêu cũng không phải hạng người tốt, vì quảng cáo cho quán trà sữa mà không từ thủ đoạn, lừa dối tình cảm của cô gái, cũng không lạ khi Chu Tinh Tinh muốn chia tay với hắn."

"Nếu nhìn như vậy, hắn phụ lòng Chu Tinh Tinh, không có động cơ giết nàng."

Ba người Hàn Bân quay lại đài truyền hình.

Hàn Bân có liên hệ của Lưu Tú Vinh, liên lạc trực tiếp, tiết kiệm không ít thời gian.

Thấy ba người Hàn Bân quay lại, Lưu Tú Vinh hơi lo lắng, sợ rằng ba người Hàn Bân phát hiện vấn đề của nhóm chương

trình.

Biết Hàn Bân muốn xem băng ghi hình chưa biên tập, Lưu Tú Vinh có chút khó xử, do dự.

Nhưng thái độ của Hàn Bân kiên quyết, dù không muốn, Lưu Tú Vinh cũng đành phải đồng ý.

Ba người Hàn Bân rời đài truyền hình, trên đường ăn chút gì đó, rồi lái xe về sở.

Đã đầu tháng bảy, thời tiết càng ngày càng nóng, không ai muốn ra ngoài điều tra vào giữa trưa, ngồi trong văn phòng máy lạnh vẫn sướng hơn.

Hàn Bân rót ly trà nóng, ngồi bên bàn nghiên cứu dấu chân chó ở hiện trường vụ án.

Giang Dương đến đội an ninh mạng nhờ họ hỗ trợ điều tra ‘Tĩnh Ca Ca Phơi Nắng’.

Bao Tinh nhận nhiệm vụ xem video chương trình chưa biên tập trên máy tính.

Chương 930: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hoàng Khiết Khiết gửi DNA của Trương Nghĩa Binh đến phòng kỹ thuật.

Hàn Bân nghiên cứu dấu chân chó suốt nửa tiếng nhưng không tiến triển nhiều, việc phân tích đặc điểm cơ thể người dựa trên ba dấu chân chó rất khó.

Hàn Bân đứng dậy, duỗi lưng, dù chỉ ngồi nghiên cứu nhưng tiêu hao trí óc hơn cả việc điều tra.

Hàn Bân mang theo bình giữ nhiệt, định đi dạo.

Phòng điều tra hình sự đội ba của phân cục Ngọc Hoa nằm ngay bên cạnh.

“Cốc cốc.” Hàn Bân gõ cửa tượng trưng.

“Mời vào.” Bên trong vang lên tiếng của Tằng Bình.

Hàn Bân mở cửa bước vào, thấy Tằng Bình, Điền Lệ và Triệu Minh đều có mặt.

Hàn Bân cười, “Đội trưởng Tằng, làm việc ở đây thấy quen không?”

“Rất tốt, cô gái tên Hoàng Khiết Khiết đã sắp xếp mọi thứ cho chúng ta.” Tằng Bình nói, ném cho Hàn Bân một hộp kẹo cao su.

Hàn Bân cười, đổ ra hai viên, đó cũng là truyền thống của đội hai.

Triệu Minh thò đầu ra từ sau máy tính, "Bân Ca, khi nào dẫn chúng ta đi tham quan sở, chúng ta còn chưa quen với sở, không dám đi lung tung."

"Giờ trời nóng, để sáng mai đi, nếu ta bận thì để Hoàng Khiết Khiết dẫn các ngươi đi, cô gái đó rất dễ nói chuyện."

Triệu Minh cười, "Thế thì tốt quá."

Điền Lệ trừng mắt nhìn hắn, "Đi gì mà đi, ngươi còn định ở lì sở không về à."

Triệu Minh há miệng, nhìn Tằng Bình một cái, rồi lại rụt đầu về, tiếp tục nhìn vào màn hình máy tính.

Tằng Bình kéo ghế mời Hàn Bân ngồi, "Các ngươi điều tra thế nào rồi?"

Hàn Bân nói qua về tình hình điều tra hôm nay.

Tằng Bình nhấp nhổm, "Tên nhóc này gan cũng lớn thật, có tiền án mà còn dám đổi tên lên truyền hình."

Điền Lệ nói, "Đổi tên lên truyền hình cũng hiểu được, nhưng mục đích không trong sáng thì rất tức giận, nếu ta là Chu Tinh Tinh cũng sẽ chia tay với hắn."

Triệu Minh vội gật đầu, vỗ ngực mình, "Đúng đúng, đàn ông ấy, quan trọng nhất là chân thành."

Điền Lệ "…"

Tằng Bình liếc hắn một cái đầy khinh bỉ.

Hàn Bân phớt lờ, tiếp tục nói, "Nghiêm Gia Siêu là người có ý tưởng, quán trà sữa của hắn trang trí khá đặc biệt, nhân viên đều là những chàng trai đẹp, rất được khách hàng nữ ưa chuộng."

Tằng Bình lắc đầu, "Bây giờ là thời đại của nhan sắc, fan hâm mộ toàn là nữ, nào là tiểu thịt tươi, thịt khô, cán bộ cũ các

kiểu.”

Triệu Minh nói, “Như vậy là đuổi hết khách hàng nam rồi, một quán trà sữa mà nhân viên toàn nam, ta thấy kỳ lắm, ta không đến đâu.”

Điền Lệ nói, “Bây giờ tiệm cắt tóc toàn nam thợ, tóc dài vẫn phải đi cắt thôi.”

Triệu Minh cười khổ, bây giờ tìm thợ nữ khó thật, “Không còn cách nào.”

Theo Hàn Bân, định vị của Nghiêm Gia Siêu khá chính xác, đầu tiên, uống trà sữa chủ yếu là phụ nữ, ít nhất trong số nam giới mà Hàn Bân biết ít người nói uống trà sữa. Thứ hai, nam nữ đi chơi cùng nhau, phần lớn phụ nữ quyết định, phụ nữ khát, mệt, muốn vào quán trà sữa uống ly trà sữa, đàn ông sao không đồng ý.

Còn một điều nữa, nơi có phụ nữ sẽ có đàn ông, ban đầu khi QQ ra mắt, Tiểu Mã ca cũng giả làm nữ để thu hút nam, quán trà sữa cũng vậy, có nhiều khách nữ sẽ thu hút một số khách nam.

Tất nhiên, đó chỉ là chiến thuật, chiến lược phải dựa vào môi trường lớn.

Với tình hình hiện tại, kinh doanh quán trà sữa không dễ.

Hàn Bân đổi chủ đề, “Đội trưởng Tằng, các ngươi điều tra thế nào rồi?”

Tằng Bình sắp xếp lại ngôn ngữ, “Đang so sánh video giám sát gần hiện trường, hiện tại chưa có manh mối mới.”

Hàn Bân nhíu mày, “Chưa tìm thấy dấu vết của chiếc xe Mercedes?”

“Chiếc xe đó luôn đi lòng vòng, qua những đoạn đường không có giám sát, còn thay biển số, rất xảo quyệt.” Tằng Bình

thở dài, tiếp tục nói, "Sáng nay Nhậm Bách Đào đến, chúng ta đã lấy lời khai của hắn."

"Tên đó có khả nghi không?"

"Ta đã phái người xác minh chứng cứ vắng mặt của hắn, hiện tại không có vấn đề lớn."

Hàn Bân mở nắp ly, uống một ngụm nước, "Hắn tại sao chia tay với Lư Tĩnh Phương?"

"Nhậm Bách Đào rất thích Lư Tĩnh Phương, nhưng bố mẹ hắn cho rằng hai người không hợp, Nhậm Bách Đào khá tôn trọng ý kiến bố mẹ, hai người quen nhau hơn nửa tháng, cuối cùng chia tay."

Điền Lệ hừ, "Nói trắng ra, Nhậm Bách Đào không kiên định, không đủ thích, hoặc là trai ngoan của mẹ, loại đàn ông này không cần cũng được."

Hàn Bân hiểu tình hình của Lư Tĩnh Phương, biết rằng hoàn cảnh gia đình nàng không tốt, có thể đó là lý do bố mẹ Nhậm Bách Đào không đồng ý.

Trong hôn nhân, bố mẹ có ảnh hưởng lớn đến con cái, đúng sai thì tùy người nhìn nhận.

"Reng reng…" Điện thoại của Hàn Bân reo, là Giang Dương gọi.

"A lô."

"Tổ trưởng, ta ở đội an ninh mạng, họ đã tra được địa chỉ IP của 'Tĩnh Ca Ca Phơi Nắng'."

"Ở đâu?"

"Địa chỉ là phòng 1207, tòa nhà Sùng Văn, chủ tài khoản là công ty trà thảo mộc Lạnh Chua Me."

“Ta biết rồi, năm phút sau gặp ở bãi đỗ xe của cơ quan.” Hàn Bân cúp máy, lẩm bẩm, “Công ty trà thảo mộc Lạnh Chua Me.”

“Lại có manh mối mới à?” Tằng Bình hỏi.

“Đúng, chúng ta đã tra được địa chỉ IP của ‘Tĩnh Ca Ca Phơi Nắng’, chủ tài khoản là công ty trà thảo mộc Lạnh Chua Me.”

Tằng Bình xoa cằm, “Công ty này nghe quen quen, hình như đã gặp ở đâu rồi.”

Chương 931: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta biết.” Triệu Minh giơ tay, sợ người khác tranh trả lời, “Ta đã uống loại nước này, là thương hiệu địa phương của chúng ta, nhưng mùi vị bình thường. Hơn nữa còn là nhà tài trợ cho chương trình ‘Chúng Ta Cùng Phát Điện’.”

“Đúng đúng, ta nói sao nghe quen thế.” Tằng Bình bừng tỉnh, nhấp môi nói, “Bôi xấu chương trình do công ty mình tài trợ, thú vị thật.”

Hàn Bân cũng thấy bất ngờ, “Đội trưởng Tằng, ta đi điều tra manh mối này, chúng ta sẽ nói chuyện sau.”

Nói xong, Hàn Bân rời khỏi văn phòng, gọi Bao Tinh xuống lầu.

Lên xe, Bao Tinh không thể chờ được hỏi, “Tổ trưởng, công ty trà thảo mộc Lạnh Chua Me là nhà tài trợ của chương trình ‘Chúng Ta Cùng Phát Điện’, ta xem chương trình suýt bị tẩy não, còn nghĩ có nên mua một chai uống thử không.”

“Thật kỳ lạ, công ty này sao lại bôi xấu chương trình do mình tài trợ.”

Hàn Bân cũng không nghĩ ra, hỏi Giang Dương, “Có manh mối nào khác không?”

Giang Dương đáp, “Tài khoản này chỉ đăng bài liên quan đến chương trình ‘Chúng Ta Cùng Phát Điện’, ngoài một số ít khen ngợi, phần lớn là chê bai, thường xuyên cãi nhau với fan của chương trình. Cơ bản có thể xác định đang cố ý nhắm vào chương trình này.”

Bao Tinh đoán, “Có thể là nhân viên của công ty trà thảo mộc Lạnh Chua Me không hài lòng, bị đối xử không công bằng, cố ý bôi xấu công ty mình.”

Hàn Bân nghĩ một lúc, hỏi tiếp, “Tài khoản này có đăng nhập từ IP khác không?”

“Không có.”

“Có đăng nhập từ điện thoại không?”

“Không.”

Hàn Bân cho rằng khả năng hành động cá nhân của nhân viên không cao, bây giờ điện thoại rất tiện lợi, hầu hết nhà ai cũng có máy tính, nếu người này thực sự ghét chương trình hoặc không hài lòng với công ty tài trợ chương trình, hắn hoàn toàn có thể dùng điện thoại hoặc máy tính nhà mình để thao tác, không dễ bị đồng nghiệp phát hiện.

Ngay cả khi hắn thích làm việc này trong giờ làm việc, cũng không thể không bao giờ đăng nhập từ nơi khác.

Vì vậy, Hàn Bân nghiêng về khả năng công ty chỉ đạo nhân viên bôi xấu chương trình.

Hai mươi phút sau, ba người đến tòa nhà Sùng Văn, lên tầng mười hai.

Văn phòng công ty trà thảo mộc Lạnh Chua Me khá lớn, ra khỏi thang máy, bên phải đều là công ty này.

Có một quầy lễ tân ở cửa, một nữ lễ tân trẻ đang ngồi.

Hàn Bân tiến lại gần, “Xin chào, ta muốn gặp người phụ trách của các ngươi.”

Nữ lễ tân liếc nhìn Hàn Bân, “Có hẹn trước không? Ngươi muốn gặp người phụ trách nào?”

Hàn Bân đưa thẻ cảnh sát, "Gặp tổng giám đốc của các ngươi."

"Cảnh sát." Nữ lễ tân lẩm bẩm, hỏi lại, "Ngươi tìm tổng giám đốc của chúng ta có việc gì?"

"Mời hắn uống trà."

"Xin đợi một chút." Nữ lễ tân thay đổi sắc mặt, vội vàng nhấc điện thoại liên lạc.

Không lâu sau, một người đàn ông trung niên nhanh chóng bước ra, mặt mỉm cười, "Ba vị là đồng chí cảnh sát của đội điều tra hình sự thành phố đúng không?"

Nữ lễ tân đứng dậy, giới thiệu, "Lý tổng, là ba vị cảnh sát này tìm ngài."

Hàn Bân quan sát đối phương, đưa thẻ cảnh sát, "Xin chào, ta là Hàn Bân của đội điều tra hình sự thành phố."

"Xin chào, ta là Lý Đinh Sơn." Người đàn ông chủ động bắt tay Hàn Bân.

Bị cảnh sát tìm đến cửa không phải chuyện tốt, để tránh ảnh hưởng không cần thiết, Lý Đinh Sơn mời ba người Hàn Bân vào phòng nghỉ nói chuyện.

"Cảnh sát Hàn, ngươi tìm ta có việc gì?" Lý Đinh Sơn lấy ra một hộp thuốc, mời Hàn Bân một điếu.

Hàn Bân lịch sự từ chối, hỏi, "Công ty của các ngươi chủ yếu làm gì?"

"Công ty chúng ta chủ yếu sản xuất và kinh doanh trà thảo mộc."

"Tình hình kinh doanh thế nào?"

"Cũng khá." Lý Đinh Sơn cất thuốc, hỏi lại, "Cảnh sát Hàn, ngươi quan tâm đến việc kinh doanh của chúng ta làm

gì?”

“Ngươi biết chương trình ‘Chúng Ta Cùng Phát Điện’ không?”

“Biết, công ty chúng ta là nhà tài trợ của chương trình này, chương trình này không chỉ giải trí cao mà còn giúp giải quyết vấn đề độc thân của giới trẻ, rất ý nghĩa.” Lý Đinh Sơn nói xong, hỏi lại, “Cảnh sát Hàn, ngươi đến đây có liên quan đến chương trình này không?”

Hàn Bân mở điện thoại, đưa một ảnh chụp bình luận của ‘Tĩnh Ca Ca Phơi Nắng’, “Ngươi xem đi.”

Lý Đinh Sơn xem kỹ, nhíu mày, “Chao ôi, người dùng này thật quá đáng. Nói chuyện sao lại khó nghe thế, không tôn trọng nhóm chương trình và khách mời nữ gì cả.”

“Tài khoản ‘Tĩnh Ca Ca Phơi Nắng’, ngươi biết không?”

Lý Đinh Sơn không do dự, “Không biết. Nếu ta biết chắc chắn sẽ cảnh cáo hắn, hành vi của hắn là sai. Cố tình bôi nhọ chương trình do công ty chúng ta tài trợ mà.”

“Thật không biết?” Hàn Bân xác nhận.

“Nói gì vậy, ta có thể nói dối sao, ta không thể lừa cảnh sát, cũng không cần thiết.”

“Qua điều tra của chúng ta, tài khoản này luôn đăng nhập từ địa chỉ IP của công ty các ngươi, ngươi bây giờ nói không biết, rất khó tin.”

“Không thể nào. Có phải ai đó đã sử dụng trái phép mạng của công ty chúng ta không?”

“Ngươi nghi ngờ ai đó đã sử dụng trái phép mạng của công ty các ngươi để bôi nhọ công ty, ngươi có nghi ngờ đối tượng hoặc bằng chứng không?”

“Không.”

“Vậy thì trước tiên điều tra nội bộ công ty các ngươi, loại trừ khả năng của công ty, rồi mới điều tra yếu tố bên ngoài.”

Chương 932: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Cảnh sát Hàn, ta không hiểu lắm, việc này… nói thật không phải chuyện lớn, cần đến đội điều tra hình sự của thành phố điều tra sao?"

"Đúng là không phải chuyện lớn, nhưng liên quan đến một vụ án hình sự, ta hy vọng công ty các ngươi có thể hỗ trợ điều tra, đừng để chuyện nhỏ thành chuyện lớn."

"Được." Lý Đinh Sơn dùng tay xoa trán, như vô tình lau mồ hôi trán, "Có thể… có lẽ là nhân viên nào đó đùa dai."

"Ta đã thấy nhiều trò đùa, nhưng liên tục vài tháng đùa cùng một chuyện, không thể chỉ là đùa giỡn đơn giản." Hàn Bân tiến lại gần, nhìn chằm chằm Lý Đinh Sơn, "Lý tổng, trong quá trình điều tra ta đã gặp một số người phụ trách công ty, họ có một đặc điểm chung, đều muốn làm lớn hóa nhỏ, nhỏ hóa không, cố gắng không để ảnh hưởng đến công ty."

"Điều đó không sai, nhưng nếu ảnh hưởng đến việc điều tra của cảnh sát, ta chỉ có thể công khai mời những người liên quan đến đồn cảnh sát nói chuyện."

Lý Đinh Sơn vội nói, "Cảnh sát Hàn, ngươi yên tâm, ta đảm bảo hỗ trợ ngươi điều tra vụ việc này."

"Ta muốn nghe xem ngươi định hỗ trợ thế nào."

"Ta không hiểu rõ việc điều tra, ngươi nói, ta sẽ làm theo."

Hàn Bân đề nghị, "Gọi tất cả nhân viên công ty ngươi ra, ta sẽ hỏi từng người."

“Đừng đừng, như ngươi nói, chuyện này lan ra trong công ty cũng không tốt.” Lý Đinh Sơn vội ngăn lại, nghĩ một lúc, “Quảng cáo và tài trợ chương trình luôn do phòng marketing phụ trách, ta sẽ gọi giám đốc marketing đến, nhờ hắn hỗ trợ ngươi điều tra.”

“Được.”

“Ngươi chờ một chút, ta sẽ gọi hắn.”

Hàn Bân đổi chỗ ngồi, ngồi cạnh Lý Đinh Sơn, “Ta đề nghị ngươi gọi điện trực tiếp cho hắn.”

Lý Đinh Sơn gật đầu, lại ngồi xuống, rồi lấy điện thoại gọi.

“A lô, Lý tổng.”

“Giám đốc Cận, đến phòng nghỉ một chút.”

“Lý tổng, có chuyện gì vậy?”

“Gọi ngươi qua thì qua, hỏi nhiều làm gì.” Lý Đinh Sơn bực mình, Hàn Bân ngồi bên cạnh, hắn có thể nói gì?

Có vẻ nghe thấy Lý Đinh Sơn tức giận, đối phương vội đáp, “Được, ta sẽ qua ngay.”

Không lâu sau, bên ngoài phòng nghỉ vang lên tiếng gõ cửa, “Cốc cốc.”

“Mời vào.”

Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi bước vào, tự nhiên nhìn Lý Đinh Sơn, rồi nhìn ba người Hàn Bân một cái, mới thu lại ánh mắt, “Lý tổng, ngài tìm ta.”

“Không phải ta tìm ngươi, mà ba vị đồng chí cảnh sát thành phố tìm ngươi.” Lý Đinh Sơn nói xong, giới thiệu, “Cảnh sát Hàn, đây là giám đốc marketing của công ty chúng ta, Cận Thiệu Dũng.”

Cận Thiệu Dũng ngạc nhiên nhìn ba người Hàn Bân.

“Giám đốc Cận, mời ngồi, ta có vài chuyện muốn hỏi ngươi.”

Cận Thiệu Dũng ngồi xuống đối diện, “Chuyện gì?”

“Ta nghe Lý tổng nói, ngươi liên hệ tài trợ chương trình ‘Chúng Ta Cùng Phát Điện’?”

“Đúng, có vấn đề gì sao?”

Hàn Bân nhìn chằm chằm đối phương hỏi, “Ngươi biết tài khoản ‘Tĩnh Ca Ca Phơi Nắng’ không?”

Cận Thiệu Dũng lộ vẻ ngạc nhiên, quay đầu nhìn Lý Đinh Sơn, “Ta…”

Hàn Bân nhận ra, đối phương không giả bộ, nói cách khác hắn biết tài khoản này, nếu không sẽ không ngạc nhiên như vậy.

“Nghĩ kỹ rồi nói, đừng lừa cảnh sát, tránh gây rắc rối cho bản thân và công ty!” Hàn Bân nhắc nhở, lại nói bóng gió, “Lý tổng, ngươi nói xem?”

Lý Đinh Sơn đồng tình, “Đúng đúng, cảnh sát Hàn nói đúng, giám đốc Cận, ngươi nói thật, biết là biết, không biết là không biết, đừng lừa dối cảnh sát.”

“Ta… biết một chút.”

“Nói hết những gì ngươi biết.”

Cận Thiệu Dũng do dự một lúc, “Tài khoản ‘Tĩnh Ca Ca Phơi Nắng’, thực ra là tài khoản do một nhân viên công ty chúng ta đăng ký, để tương tác với nhóm chương trình ‘Chúng Ta Cùng Phát Điện’, biết tình hình chương trình, thỉnh thoảng giao lưu với fan.”

“Giao lưu.” Hàn Bân hừ một tiếng, giọng nghiêm trọng, “Ngươi đã xem bình luận của hắn chưa? Các ngươi gọi đây là

giao lưu.”

“Đội điều tra hình sự thành phố không rảnh rỗi, chuyện này liên quan đến một vụ án hình sự, ngươi đừng nghĩ là chuyện nhỏ, đừng tránh nặng tìm nhẹ, ở ta đây không có tác dụng, nếu ngươi không thể giải thích hợp lý, chúng ta chỉ có thể đến đồn cảnh sát nói chuyện.”

Lý Đinh Sơn vội khuyên, “Cảnh sát Hàn, ngài đừng vội, để ta khuyên hắn.”

“Giám đốc Cận, rốt cuộc là chuyện gì, ngươi nói rõ cho cảnh sát, đừng giấu diếm gì, hiểu chưa?”

“Hiểu rồi.” Cận Thiệu Dũng gật đầu, nghĩ một lúc nói, “Chuyện này khá phức tạp, liên quan đến công việc của chúng ta.”

“Nửa cuối năm ngoái, chúng ta tài trợ chương trình ‘Chúng Ta Cùng Phát Điện’, lúc đó chương trình có tỷ lệ người xem khá, nhưng sau này không biết có phải do mệt mỏi thẩm mỹ không, tỷ lệ người xem ngày càng giảm.”

“Ban đầu, chúng ta đã phản ánh với nhóm chương trình, hy vọng họ có thể điều chỉnh khung giờ phát sóng, nhóm chương trình cũng đã trao đổi với đài truyền hình, nhưng đài không đồng ý.”

“Chúng ta hy vọng có thể cải thiện nội dung chương trình, thêm một số tiết mục mới. Họ hợp tác, nhanh chóng đổi thành phiên bản mới, nhưng tỷ lệ người xem còn giảm hơn, không có cách nào đành phải đổi lại, ta cũng không còn cách nào.”

“Sau đó có nhân viên đề nghị, chúng ta có thể giúp nhóm chương trình tạo một số chủ đề. Có chủ đề, có sự chú ý, tỷ lệ người xem tăng, sản phẩm của chúng ta cũng được quảng bá nhiều hơn.”

Chương 933: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Vì vậy, chúng ta đã đăng ký tài khoản 'Tĩnh Ca Ca Phơi Nắng', mục đích là giúp chương trình tạo chủ đề, chỉ vậy thôi."

Hàn Bân ghi lại, "Tạo chủ đề thế nào?"

Cận Thiệu Dũng cân nhắc, "Chỉ là nhắm vào một số đặc điểm của khách mời nữ, bình luận, phóng đại, để họ trở thành chủ đề."

Hàn Bân hỏi, "Ngươi có ấn tượng về khách mời nữ Lư Tĩnh Phương không?"

Cận Thiệu Dũng nghĩ một lúc, gật đầu, "Có, nàng có đặc điểm rõ ràng, muốn tìm bạn trai giàu."

Bao Tinh hừ một tiếng, "Vì vậy các ngươi gọi nàng là kẻ đào mỏ, chỉ biết tiền, không biết người. Còn nói nàng không phải đến tìm bạn trai, mà là tìm cha nuôi!"

Cận Thiệu Dũng giải thích, "Chúng ta không có ý xấu, cũng không muốn làm tổn thương ai, chỉ muốn giúp chương trình tăng thêm chủ đề."

Nếu Lư Tĩnh Phương không chết, giải thích này có lẽ có thể chấp nhận, bây giờ Lư Tĩnh Phương đã chết, giải thích này trở nên vô nghĩa.

Hàn Bân tiếp tục hỏi, "Chu Tinh Tinh thì sao?"

Cận Thiệu Dũng nhớ lại, "Ta cũng nhớ Chu Tinh Tinh, có hai chiếc răng nanh nhỏ, rất dễ thương, ta rất thích tính cách

của nàng.”

“Ngươi hiểu chương trình này, gần như là nhà sản xuất chương trình.”

Cận Thiệu Dũng nói, “Công ty đầu tư tiền, ta phải đảm bảo tiền này xứng đáng, nên đã làm một số việc.”

“Thích nàng, ngươi còn gọi nàng là kẻ háo sắc, thấy trai đẹp là không nhúc nhích nổi, muốn ngã vào lòng, tự tiến cử gối đầu…” Hàn Bân đọc vài bình luận, “Ngươi là đàn ông, nói vậy với một cô gái trẻ được không?”

Cận Thiệu Dũng do dự, “Những lời này không phải ta nói, tài khoản này do một nhân viên khác quản lý, ta thường bận, không có thời gian làm những việc này, hơn nữa những lời này ta cũng không nói ra được.”

“Nhân viên đó tên gì?”

“Trương Hiểu Hân.”

“Nam hay nữ?”

“Nữ, mới tốt nghiệp đại học năm ngoái.”

Bao Tinh lắc đầu cười khổ, “Đàn bà sao lại làm khó đàn bà.”

Hàn Bân không ngạc nhiên, dị tính tương hấp, đồng tính tương xích, đàn bà làm khó đàn bà, đàn ông không liên quan.

“Trừ hai người các ngươi, còn ai sử dụng tài khoản này không?”

“Không… Dù sao, chuyện này không thể cho nhiều người biết.” Cận Thiệu Dũng lộ vẻ lúng túng.

Hàn Bân đặt bút xuống, “Ừ, ngươi biết chuyện này không đúng, sao còn làm?”

“Ta vì công việc, không phải thù hận, cũng không có ý xấu với những cô gái đó.”

“Công việc.” Hàn Bân nghiêm giọng, “Ngươi nói những việc này do Lý tổng chỉ đạo?”

“Không không.” Cận Thiệu Dũng vẫy tay, vội nói, “Hoàn toàn không, ta chưa bao giờ nói chuyện này với Lý tổng, hắn hoàn toàn không biết.”

Nói đến đây, Cận Thiệu Dũng hít một hơi sâu, “Cảnh sát Hàn, ta thừa nhận bình luận của chúng ta sắc bén, nhưng chỉ để tạo hiệu ứng chương trình, việc này không phạm pháp chứ.”

“Ừ, đơn thuần tạo hiệu ứng không phạm pháp.”

Cận Thiệu Dũng hỏi, “Vậy ta không hiểu, nếu chúng ta không phạm pháp, sao việc này lại làm phiền đến đội điều tra hình sự thành phố.”

“Vì đối tượng bị các ngươi chế giễu, mỉa mai, Lư Tĩnh Phương và Chu Tinh Tinh đều bị giết, những bình luận này có tính công kích, ở một mức độ nào đó, chứng tỏ các ngươi có động cơ giết người.”

“Lư Tĩnh Phương và Chu Tinh Tinh đều chết rồi!”

Sắc mặt Lý Đinh Sơn và Cận Thiệu Dũng đều thay đổi.

Bao Tinh hừ một tiếng, “Nếu không ngươi nghĩ đội điều tra hình sự thành phố là trò chơi sao, chỉ vì vài bình luận mà tìm đến cửa. Bây giờ người chết rồi, những bình luận đó là động cơ giết người của các ngươi.”

Cận Thiệu Dũng kêu lên, “Không không, chúng ta chỉ giúp chương trình tạo chủ đề, tăng sự chú ý sản phẩm, không bao giờ nghĩ đến giết người, cũng không dám làm việc này.”

Lý Đinh Sơn cũng giải thích, "Đúng vậy, những bình luận nghe có vẻ khó chịu, nhưng chỉ để tăng chủ đề và sự chú ý, không cần giết người."

Hàn Bân xoa cằm, "Ta không biết tạo chủ đề, nhưng cũng thường lên mạng, biết những chủ đề nào thu hút sự chú ý. Ta không thể nghĩ ra chủ đề nào thu hút sự chú ý hơn hai khách mời nữ bị giết."

"Nếu tin tức này lan ra, chương trình 'Chúng Ta Cùng Phát Điện' chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý, cũng sẽ gián tiếp tăng sự chú ý sản phẩm của các ngươi, mục đích tài trợ của các ngươi đạt được."

"Đây là động cơ giết người của các ngươi."

Lý Đinh Sơn há miệng, không nói gì, chỉ nhìn Cận Thiệu Dũng bên cạnh.

Cận Thiệu Dũng toát mồ hôi lạnh, "Cảnh sát Hàn, ta chưa bao giờ nghĩ đến việc này, ta chỉ là một người làm thuê, ta có ngu ngốc cũng không thể vì vài vạn đồng lương mà giết người, hơn nữa ta không có gan đó."

Hàn Bân an ủi, "Ngươi không cần lo lắng, thanh giả tự thanh. Ta nói những lời đó không phải dọa ngươi, chỉ vì tài khoản đó có những bình luận công kích người bị hại, cảnh sát có trách nhiệm và nghĩa vụ điều tra rõ ràng."

"Ngươi nói đúng, chúng ta nhất định sẽ hợp tác." Lý Đinh Sơn đồng tình.

Hàn Bân vỗ vai Bao Tinh, "Lý tổng, đồng nghiệp của ta sau khi xem chương trình 'Chúng Ta Cùng Phát Điện', rất hứng thú với sản phẩm của công ty ngươi, có thể dẫn hắn tham quan công ty, giới thiệu quy trình sản xuất."

Lý Đinh Sơn do dự, liếc nhìn Cận Thiệu Dũng, đứng dậy, "Không vấn đề, mời đi theo ta."

Chương 934: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Đinh Sơn nhận ra, Hàn Bân muốn tách hắn ra nói chuyện riêng với Cận Thiệu Dũng, nhưng biết thì sao.

Sau khi hai người rời phòng nghỉ, Hàn Bân gõ bút, "Giám đốc Cận, tiếp theo là một số câu hỏi theo quy định, mong ngươi hợp tác. Điều tra sớm rõ ràng, cũng sớm trả lại sự trong sạch cho ngươi."

"Được, ngài hỏi đi."

"Ngươi đã gặp Lư Tĩnh Phương chưa?"

Cận Thiệu Dũng trả lời dứt khoát, "Chưa."

"Ngươi đã liên lạc với Lư Tĩnh Phương bằng bất kỳ cách nào hay qua kênh nào chưa?"

"Chưa."

"Ngươi phải trả lời thật, nói dối chỉ khiến cảnh sát nghi ngờ ngươi thêm."

"Ta biết, ta nói thật."

"Tối ngày 25 tháng 6 từ 9 giờ rưỡi đến rạng sáng ngày 26, ngươi ở đâu?"

"Ta đi công tác."

"Đi đâu công tác?"

"Đi Tuyền Thành, ta đi từ chiều ngày 24, trở về chiều ngày 26, tham dự một buổi ra mắt sản phẩm, mọi người trong công ty đều biết."

Hàn Bân nói, “Ta rất quen Tuyền Thành, ta học ở Tuyền Thành, từ Tuyền Thành đến Cầm Đảo bằng tàu cao tốc cũng chỉ mất hai tiếng, chạy đi chạy lại không ảnh hưởng công việc ban ngày.”

“Ta đi cùng đồng nghiệp, chúng ta ở cùng một khách sạn, hắn có thể chứng minh cho ta.”

“Đồng nghiệp tên gì, các ngươi ở một phòng, hay hai phòng?”

“Lý Mặc Nhiên, hai phòng.”

Hàn Bân hỏi lại, “Các ngươi không ở cùng phòng, hắn làm sao chứng minh cho ngươi?”

“Ta…” Cận Thiệu Dũng lo lắng, lau mồ hôi trán, “Giám sát, ngài có thể kiểm tra giám sát khách sạn, ta ở khách sạn Cư Nhiên, Đại lộ Hồng Kỳ, số 103 Tuyền Thành.”

“Chúng ta sẽ kiểm tra, nếu ngươi nói dối, lần sau không phải hỏi ở đây đâu.”

“Ta không nói dối.”

Hàn Bân đổi chủ đề, “Ngươi đã gặp Chu Tinh Tinh chưa?”

“Chưa.”

“Ngươi đã liên lạc với Chu Tinh Tinh bằng bất kỳ cách nào hay qua kênh nào chưa?”

“Chắc chắn chưa.”

“Ngươi đã thấy hoặc mang đôi giày có hoa văn dấu chân chó chưa?”

Cận Thiệu Dũng nói, “Chưa, ta chủ yếu mặc đồ công sở, không nhìn đến những loại trang phục kỳ quái.”

Hàn Bân nhìn chằm chằm đối phương, ánh mắt sắc bén, “Ta hỏi ngươi một câu nữa, hãy nghĩ kỹ trước khi trả lời. Tài

khoản này Lý tổng có biết không?"

Cận Thiệu Dũng nuốt nước bọt, xoa mặt, "Cảnh sát Hàn, câu hỏi này, ta không thể trả lời, ngài có thể không làm khó ta không."

Phản ứng của Cận Thiệu Dũng là một câu trả lời.

Hàn Bân gấp sổ, bất ngờ hỏi một câu ngoài lề, "Ngươi dùng điện thoại gì?"

"Iphone, sao vậy?"

"Ta định đổi điện thoại, ngươi cho ta xem được không?"

"Ta dùng loại cũ."

Hàn Bân cười, "Ta thích loại cũ."

Cận Thiệu Dũng do dự, "Không cho ngài xem được không?"

"Được, tất nhiên được, không bắt buộc." Nói vậy, sắc mặt Hàn Bân nghiêm lại.

Cận Thiệu Dũng do dự, nhìn điện thoại, lại nhìn sắc mặt Hàn Bân, dù không muốn cũng mở điện thoại đưa cho Hàn Bân.

Hàn Bân cầm điện thoại, xem phần mềm bên trong, "Điện thoại khá mượt."

"Đúng, dùng khá ổn."

"Có phần mềm Douyin không?"

"Có, trang thứ hai."

Hàn Bân mở Douyin, xem nội dung bên trong, bộ sưu tập, lịch sử duyệt, bình luận, theo dõi, lịch sử tìm kiếm, Hàn Bân tìm tài khoản của Lư Tĩnh Phương trong phần theo dõi nhưng không thấy.

Hàn Bân ghi lại tên tài khoản Douyin của Cận Thiệu Dũng, trả điện thoại lại.

“Cảm ơn.”

“Không có gì.” Cận Thiệu Dũng miễn cưỡng cười, “Xong rồi chứ?”

“Xong rồi, nhưng còn một thủ tục cuối.” Hàn Bân bảo Giang Dương, “Giúp giám đốc Cận lấy mẫu DNA.”

Cận Thiệu Dũng rụt cổ, căng thẳng, “Cảnh sát Hàn, việc này chắc không cần, ta thực sự chưa gặp hai cô gái đó.”

Hàn Bân cười, “Nếu chưa gặp, ngươi lo gì, chúng ta chỉ làm việc thôi, mong thông cảm.”

Giang Dương vỗ vai Cận Thiệu Dũng, “Giám đốc Cận, há miệng ra, thả lỏng.”

Sau khi lấy mẫu DNA, Giang Dương đưa Cận Thiệu Dũng ra khỏi phòng nghỉ.

Không lâu sau, Bao Tinh dẫn Lý Đinh Sơn trở lại.

Lý Đinh Sơn cười hỏi, “Cảnh sát Hàn, hỏi xong rồi?”

“Tình hình của Cận Thiệu Dũng đã hỏi xong.” Hàn Bân đổi giọng, “Lý tổng, ta muốn hỏi ngươi vài câu.”

“Cảnh sát Hàn, ta thừa nhận mình thiếu sót, nhưng việc này…”

Hàn Bân giơ tay ngăn đối phương, “Lý tổng, ngươi là người thông minh. Cảnh sát không phải ngốc, lấp liếm chỉ làm cảnh sát nghi ngờ thêm.”

“Ta hỏi ngươi lần nữa, việc này ngươi có biết không?”

Lý Đinh Sơn do dự hồi lâu, thở dài, “Ta… nói thật nhé, ta biết một chút, nhưng không rõ chi tiết, không biết tên tài khoản đó.”

“Ta là tổng giám đốc, quản một đống việc, nếu ta làm tất cả, cần Cận Thiệu Dũng làm gì?”

Hàn Bân thấy câu trả lời hợp lý, hỏi vài câu theo quy định, tương tự câu hỏi với Cận Thiệu Dũng.

Hắn định xem Douyin của Lý Đinh Sơn, nhưng Lý Đinh Sơn không tải.

Lấy xong lời khai, Lý Đinh Sơn do dự, “Cảnh sát Hàn, ta muốn nói riêng với ngài vài câu được không?”

Hàn Bân gật đầu, hắn không phải người không có tình, đây là xã hội nhân tình, không cần làm quá tuyệt tình.

Hắn bảo Giang Dương và Bao Tinh, “Đi lấy lời khai của Trương Hiểu Hân.”

Hai người rời phòng nghỉ, Lý Đinh Sơn lấy hộp thuốc, đưa Hàn Bân một điếu.

Đây là lúc tán gẫu, không phải làm việc, lần này Hàn Bân không từ chối, nhận điếu thuốc.

Lý Đinh Sơn thở phào, “Cảnh sát Hàn, chương trình ‘Chúng Ta Cùng Phát Điện’ xảy ra chuyện, có bị ngừng không?”

Chương 935: Tiêu Đề 《Ẩn》

Công ty trà thảo mộc Lạnh Chua Me là nhà tài trợ chương trình, nếu chương trình bị ngừng sẽ ảnh hưởng đến công ty, theo hợp đồng tài trợ đã ký, công ty có thể yêu cầu bồi thường, họ muốn chuẩn bị trước.

Hàn Bân nói, "Hiện tại, cảnh sát chưa can thiệp vào việc quay chương trình, sau này thế nào ta không biết."

Lý Đinh Sơn quan tâm, "Cảnh sát Hàn, cuộc điều tra tiếp theo có liên quan đến công ty chúng ta không?"

Hàn Bân đáp, "Chỉ cần lời khai của các ngươi không giả, không cần lo về điều đó."

"Ngài yên tâm, ta đảm bảo không có gì giả."

Hàn Bân dặn dò, "Vụ án này khá đặc biệt, mong ngươi không tiết lộ ra ngoài."

"Ta hiểu, không chỉ ta không nói, ta sẽ dặn Cận Thiệu Dũng và Trương Hiểu Hân không nói lung tung."

Lý Đinh Sơn là người làm kinh doanh, hỏi vài câu rồi bắt đầu kéo quan hệ với Hàn Bân, mời Hàn Bân ăn tối, nhưng bị Hàn Bân từ chối.

Hàn Bân đến đây chỉ để điều tra.

Lý Đinh Sơn là người thành công, có quan hệ xã hội nhất định, nếu không cần thiết Hàn Bân sẽ không làm mất lòng hắn, nhưng cũng không quá thân thiết.

Hắn biết kiểm soát mức độ này.

Nửa giờ sau, Lý Đinh Sơn tự mình tiễn ba người Hàn Bân đến thang máy.

Lên xe, Hàn Bân hỏi tình hình ghi lời khai, "Trương Hiểu Hân có vấn đề không?"

Giang Dương đáp, "Tạm thời chưa thấy vấn đề. Lời khai của nàng phù hợp với Cận Thiệu Dũng."

Hàn Bân xem xong ghi chép lời khai, "Hiện tại, công ty trà thảo mộc Lạnh Chua Me không đáng nghi. Nhưng phải kiểm tra chứng cứ vắng mặt của Cận Thiệu Dũng."

Bao Tinh quay đầu hỏi, "Tổ trưởng, chúng ta phải đi Tuyền Thành?"

Hàn Bân suy nghĩ, "Nhờ cảnh sát địa phương hỗ trợ điều tra, trước lấy giám sát khách sạn Cư Nhiên, tránh để lâu đêm dài lắm mộng."

…

Khu dân cư Hoa Uyển, phòng 1201, nhà Hàn Bân.

Bếp vang lên tiếng máy hút mùi.

Một bóng hình yểu điệu đang nấu ăn trong bếp.

"Cạch…" Tiếng cửa mở, Hàn Bân bước vào.

Vương Đình từ bếp thò đầu ra, "Về rồi à, cơm sắp xong, chuẩn bị rửa tay ăn cơm."

Hàn Bân thấy ấm lòng, "Đình Đình, nấu món gì ngon thế."

"Lát nữa ngươi sẽ biết." Vương Đình bỏ lại một câu, quay lại bếp bận rộn.

Hàn Bân rửa tay, thay đồ mặc ở nhà, vào bếp thấy Vương Đình đang xào rau, từ phía sau ôm eo nàng, "Nhớ ta không."

"Còn biết nói à, đi cả ngày không một tin nhắn."

“Lỗi của ta, hôm nay nhiều việc quá, không kịp nhắn.”

Vương Đình nũng nịu, “Thôi, biết ngươi bận, dọn bát đũa đi, chuẩn bị ăn cơm.”

Hàn Bân hôn lên má nàng, “Có ngươi bên cạnh thật tốt.”

…

Vài phút sau, đồ ăn được dọn lên bàn.

Một đĩa tôm xào cay, một đĩa cải xào, một đĩa canh chua thịt bò, món chính là cơm.

Vương Đình tháo tạp dề, ngồi vào bàn, “Ta không nấu nhiều món Trung, không biết có ngon không.”

Hàn Bân cười, “Ngửi thôi đã thơm rồi, chắc chắn ngon.”

“Vậy ngươi ăn nhiều một chút, không được để thừa.”

“Chắc chắn rồi.” Hàn Bân gắp một con tôm to bỏ vào bát Vương Đình.

Vương Đình gắp cho Hàn Bân một miếng thịt bò và cải chua, “Ngươi thử xem thế nào, cải chua ta mua riêng ở siêu thị.”

Hàn Bân ăn một miếng, giơ ngón cái, “Cải chua rất ngon, thấm, mở khẩu vị. Kết hợp với thịt bò không ngấy.”

Vương Đình cũng thử một miếng, gật đầu, “Ngon thật, xem ra ta nấu ăn có khiếu.”

“Sao bắt đầu nghiên cứu món Trung, muốn mở nhà hàng mới?”

“Tứ Quý Liệu Lý sắp phá sản rồi, ta đâu còn sức mở nhà hàng mới.” Vương Đình thở dài, nhìn Hàn Bân, “Nếu ta thất nghiệp, ngươi có chê ta không?”

Hàn Bân không bận tâm, "Ta mong ngươi thất nghiệp, ở nhà nấu ăn cho ta, ta nuôi ngươi."

"Chỉ sợ ngươi nói miệng, chưa được vài ngày đã chán."

Hàn Bân nắm tay Vương Đình, "Ở bên ngươi, ta cả đời không chán."

Vương Đình mỉm cười, gắp cho Hàn Bân một miếng cải, "Sến sẩm chết mất, ăn cơm đi ngươi."

"Vâng, thưa sếp." Hàn Bân chào, rồi ăn ngấu nghiến.

Vương Đình ăn ít, lại có tâm sự, ăn không nhiều.

Hàn Bân rất nể mặt, ăn hết ba đĩa thức ăn.

Ăn xong, hắn để Vương Đình ngồi nghỉ, tự mình vào bếp rửa bát.

Dọn dẹp xong, Hàn Bân rửa ít nho, ngồi cạnh Vương Đình.

"Ta vừa ăn một quả, rất ngọt, ngươi thử xem." Hàn Bân lấy một quả nho đưa đến miệng Vương Đình.

Vương Đình thử một miếng, gật đầu, "Ngon."

Với sự quan sát của Hàn Bân, hắn sớm thấy Vương Đình có tâm sự, hỏi, "Đình Đình, nhà hàng Tứ Quý bị ảnh hưởng lớn không?"

"Đúng vậy, món Nhật mà, không thể thiếu cá hồi, bây giờ mọi người sợ, khách giảm hơn nửa. Không chỉ ta, nhiều nhà hàng Nhật khác cũng vậy, có nơi đóng cửa luôn rồi."

"Ngươi định thế nào?"

"Ta đang nghĩ, không được sẽ đổi món khác, nhưng ta chưa nghĩ ra, khá phiền." Vương Đình thở dài, đổi món nghe dễ, nhưng làm khó.

Trước hết phong cách trang trí có cần đổi không, nếu cần đổi, phải trang trí lại, tốn một khoản lớn, nếu không đổi, sợ không hợp với món mới.

Quan trọng nhất là bếp, giờ nhà hàng Tứ Quý toàn bếp Nhật, đổi món phải tìm người mới, nghĩ đã thấy nhức đầu.

"Đúng, giờ kinh doanh khó thật." Hàn Bân ôm vai Vương Đình, an ủi, "Nhưng ngươi đừng lo quá, làm kinh doanh có lãi có lỗ là bình thường, không được thì cho thuê mặt bằng."

Vương Đình ăn một quả nho, có lẽ hơi chua, nhăn mặt, "Sao phải cho thuê?"

Chương 936: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân, "…"

Sáng hôm sau, Hàn Bân dậy, Vương Đình còn ngủ.

Hàn Bân không muốn làm nàng thức, không nấu ăn ở nhà, đến nhà bố mẹ ăn, rồi đi làm.

Chuyện nhà hàng Tứ Quý, Hàn Bân không nói thêm, cũng không cần lo.

Mặt bằng nhà hàng Tứ Quý ở trung tâm thành phố, vị trí tốt, không lo cho thuê, không mở nhà hàng cũng được, chỉ thu tiền thuê cũng đủ lương một nhân viên văn phòng.

Thôi, nói nhiều chỉ buồn thêm.

Hàn Bân đến sở, vừa mở cửa văn phòng, Bao Tinh lao đến, "Tổ trưởng, có chuyện rồi."

"Chuyện gì?"

"Việc Chu Tinh Tinh và Lư Tĩnh Phương bị giết bị truyền thông đưa tin."

"Truyền thông?"

"Chủ yếu là các streamer địa phương trên Douyin của Cầm Đảo, họ đăng tin tức liên quan. Không chỉ biết Chu Tinh Tinh và Lư Tĩnh Phương bị giết, còn biết họ tham gia chương trình 'Chúng Ta Cùng Phát Điện', lại có người chia sẻ, giờ bản tin địa phương của Douyin toàn chuyện này."

"Tìm cho ta xem."

Hàn Bân thấy mệt, ai tiết lộ tin này?

Mấy ngày nay, Bao Tinh luôn theo dõi chương trình ‘Chúng Ta Cùng Phát Điện’ và Douyin, nên mới phát hiện kịp thời.

Bao Tinh mở phần mềm, tìm video liên quan.

Hàn Bân mở video.

Mở đầu là một người đàn ông hơi bóng dầu, giơ hai ngón tay phải lên trán, “Các bằng hữu, ta là Cẩm Đào Tiểu Cương Ca, các ngươi cũng có thể gọi ta Cương Tử Ca, ta thích ăn thịt hầm.”

“Haha, đùa chút thôi.”

“Không nhiều lời nữa, nói chuyện chính, nói là, Cầm Đảo chúng ta có chương trình hẹn hò ‘Chúng Ta Cùng Phát Điện’, không biết mọi người có xem không.”

“Ta thường xem, nhưng là bị ép xem, sao lại thế, điều khiển nhà ta do mẹ ta giữ, mẹ ta thích xem, ta xem cùng, ban đầu ta từ chối, sau đó… thật ngon.”

“Chương trình này rất hay, mọi người có thể xem, nhưng ta không nói về chương trình, mà là chương trình này có người chết, hai khách mời nữ xinh đẹp bị giết, một người tên Chu Tinh Tinh, một người tên Lư Tĩnh Phương, hai cô gái rất đẹp, ta còn nhớ, không biết mọi người có xem không.”

“Dù sao ta thấy rất đáng tiếc, trẻ như vậy, xinh đẹp như vậy bị giết, ai nhẫn tâm làm thế. Thật là không bằng cầm thú.”

“Hai cô gái đó chết thế nào, ai giết, Cương Tử Ca đang điều tra, chờ diễn biến tiếp theo…”

“Thôi, nói tối nay ăn gì.” Cương Tử Ca lấy một túi lớn, đưa trước máy quay, “Chân giò lớn, haha.”

“Tối nay ăn chân giò lớn, uống chút rượu, không có gì sướng hơn.”

“Các lão thiết thích, cho ta hai lần nhấp, theo dõi một đợt…”

Xem xong video, mặt Hàn Bân khó coi, còn nói chờ diễn biến, như phim truyền hình.

Mở một video, Douyin sẽ đề xuất nhiều video liên quan, Hàn Bân tiếp tục xem, cũng là một streamer địa phương của Cầm Đảo, tên Tiểu Đậu Phụ Giao Châu, là nữ streamer, tóc hai búi sừng dê.

Nội dung video giống Cẩm Đào Tiểu Cương Ca.

Hàn Bân mở liên tục vài video liên quan, nội dung đều tương tự, đều nhắc đến chương trình ‘Chúng Ta Cùng Phát Điện’, đều nói Lư Tĩnh Phương và Chu Tinh Tinh bị giết, nhưng quá trình gây án, địa điểm tử vong không rõ.

Dù vậy, Hàn Bân cũng đau đầu.

Vụ án thi thể trên tháp nước vốn đã ảnh hưởng lớn, nếu người ta liên hệ vụ án thi thể trên tháp nước với hai khách mời nữ của chương trình ‘Chúng Ta Cùng Phát Điện’, chắc chắn sẽ thành tin tức bùng nổ.

Người dân có thể thấy mới lạ, thành câu chuyện trà dư tửu hậu, nhưng với cảnh sát là áp lực lớn.

Hàn Bân phải làm gì đó, không thể để video này tiếp tục lan truyền, nếu không sẽ ảnh hưởng đến vụ án và đội cảnh sát.

Hàn Bân quyết đoán, trực tiếp tìm Mã Cảnh Ba báo cáo, Mã Cảnh Ba biết tình hình, cũng thấy chuyện này lớn nhỏ tùy cách xử lý, không xảy ra chuyện thì thôi, xảy ra không phải chuyện nhỏ.

Mã Cảnh Ba đi qua đi lại trong phòng, "Vụ án chưa điều tra rõ, video tiết lộ nội dung vụ án không thể lan truyền, ngươi xem xử lý thế nào."

"Ta biết rồi."

"Đi đi, ta báo cáo với đại đội trưởng." Nói xong hai người cùng rời phòng, một người đi đông, một người đi tây.

Về văn phòng, Bao Tinh không kìm được hỏi, "Tổ trưởng, Mã đội nói sao?"

Hàn Bân đáp, "Video này có thể ảnh hưởng điều tra vụ án, chắc chắn phải xử lý."

Bao Tinh cười, "Tổ trưởng, ta có lập công không?"

"Ngươi lần này phản ứng nhanh, làm tốt." Hàn Bân vỗ vai hắn, nói với mọi người, "Lại đây, họp nhanh."

"Tình hình chắc mọi người biết, video tiết lộ nội dung vụ án không thể lan truyền, vấn đề là người đăng không phải một người, làm sao ngăn chặn?"

Bao Tinh nói, "Họ có tài khoản trên Douyin, tìm liên hệ không khó, gọi điện mời họ đến sở."

Hàn Bân nghĩ, lắc đầu, "Cách đó hiệu quả thấp, không chỉ một streamer đăng, còn nhiều tài khoản chia sẻ."

Vương Tiêu đề nghị, "Hay liên hệ công ty Douyin, nhờ họ phối hợp."

Hoàng Khiết Khiết hỏi, "Họ đăng tin về vụ án có phạm pháp không?"

Hàn Bân xoa đầu, "Việc này tùy tình hình cụ thể, nội dung đăng không thể nói chung. Vấn đề là không có thời gian tranh luận với họ, không thể xử lý hết được. Ta đồng tình với đề nghị của Vương Tiêu."

“Vậy, các ngươi tra xem Douyin có chi nhánh ở Cầm Đảo không, nếu có chúng ta đến đó.”

“Reng reng…” Điện thoại của Hàn Bân reo, Đinh Tích Phong gọi.

“A lô, đại đội trưởng.”

“Đến văn phòng ta.” Đinh Tích Phong nói xong cúp máy.

Chương 937: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân dặn dò, "Các ngươi tiếp tục tra, ta đi ra ngoài."

…

Văn phòng đại đội trưởng đội điều tra hình sự thành phố.

Đinh Tích Phong và Mã Cảnh Ba đang ngồi nói chuyện.

"Cốc cốc." Bên ngoài vang tiếng gõ cửa.

"Vào đi."

Hàn Bân mở cửa bước vào, "Đại đội trưởng, Mã đội."

"Ngồi đi." Đinh Tích Phong chỉ vào vị trí đối diện, "Mã đội đã nói tình hình cho ta."

"Các ngươi làm tốt, phát hiện kịp thời."

Đinh Tích Phong rất coi trọng việc này, biết tình hình lập tức báo lãnh đạo cục, lãnh đạo cục cũng rất coi trọng.

Vụ án thi thể trên tháp nước vốn đã ảnh hưởng lớn, nếu truyền thông khuấy động, dễ dẫn đến sự kiện quần thể, không thể chấp nhận.

Với người bình thường, một video có gì lớn.

Nhưng đây là chuyện lớn.

Vị trí khác nhau, thấy điều khác nhau, quan tâm điều khác nhau.

Nói chung, lãnh đạo cục rất coi trọng việc này, không thua gì vụ án mạng.

Đinh Tích Phong nghiêm giọng, "Việc này phải xử lý ngay, không thể để họ moi ra chi tiết vụ án thi thể trên tháp nước, nếu không… có thể gây hậu quả khó lường."

"Đại đội trưởng, ta hiểu, nhưng…" Hàn Bân cân nhắc, "Xử lý không dễ."

Nói thẳng, tình hình này là tội nhẹ, hại lớn.

Hơn nữa, đối phương là streamer mới nổi, là nhân vật công chúng, nếu cảnh sát không có lý do can thiệp, sẽ lại thành tin tức.

Một số ít cư dân mạng không thân thiện với cảnh sát.

"Dễ ta nhờ ngươi làm gì." Đinh Tích Phong cao giọng, hỏi, "Manh mối khác có thể tạm dừng, ngươi phụ trách việc này, được không?"

"Được." Hàn Bân đáp, rồi bổ sung, "Dù khó ta cũng sẽ giải quyết."

"Vậy mới đúng." Đinh Tích Phong gật đầu, dựa vào ghế, "Ngươi định xử lý sao?"

"Ta đã cho người tra, xem Douyin có chi nhánh ở Cầm Đảo không, nếu có chúng ta đến nhờ họ phối hợp."

Mã Cảnh Ba hỏi, "Lý do?"

"Lư Tĩnh Phương là streamer của Douyin, luôn đăng video ở đó, dù không phải nhân viên chính thức, họ có quan hệ thuê mướn, giờ Lư Tĩnh Phương chết, nhờ họ hỗ trợ điều tra là hợp lý."

"Được, cứ điều tra trước, có gì báo ta." Hàn Bân làm việc, Đinh Tích Phong khá yên tâm.

"Ta đi xem, họ tra thế nào." Hàn Bân nói, tình hình khẩn cấp, càng để tâm lãnh đạo càng yên tâm.

Hàn Bân rời văn phòng.

Đinh Tích Phong đưa Mã Cảnh Ba điếu thuốc, "Hàn Bân xử lý video, manh mối khác ngươi để ý."

Mã Cảnh Ba nhận thuốc, châm cho Đinh Tích Phong, "Đại đội trưởng, tổ chuyên án 626 luôn bảo mật, phòng tuyên truyền không liên lạc truyền thông. Trước đây không có tin tức gì, sao một đêm nhiều streamer đăng video liên quan."

Đinh Tích Phong nhíu mày, so với streamer hắn hiểu truyền thông truyền thống hơn, nhưng theo kinh nghiệm điều tra, vẫn phân tích được, "Liên quan cách truyền thông mới, hoặc có người chỉ đạo, sắp xếp."

"Ta cũng nghĩ vậy." Mã Cảnh Ba hút thuốc, đoán, "Người chỉ đạo có thể là người liên quan vụ án, thậm chí có thể liên quan hung thủ."

Đinh Tích Phong suy nghĩ, không nhịn được xoa má, gần đây nhiệt miệng, đau răng.

…

Tòa Nhà Văn Hán, chi nhánh Douyin.

Douyin là công ty lớn, công ty mẹ cũng là một trong những gã khổng lồ Internet.

Tổng công ty Douyin ở Kinh Thành, có nhiều chi nhánh trong nước, chi nhánh Cầm Đảo là một trong số đó.

Tổng giám đốc chi nhánh là Nghi Nguyên Phong, ngoài ba mươi, dáng người trung bình, đeo kính gọng trắng.

Đây là công ty trẻ, lãnh đạo tuổi còn trẻ, tuy thiếu chín chắn nhưng năng động, dễ phá bỏ quy tắc.

"Cốc cốc." Bên ngoài vang tiếng gõ cửa.

"Vào đi."

Cửa mở, một nữ thư ký ngoài hai mươi bước vào, "Nghi tổng, bên ngoài có mấy cảnh sát muốn gặp ngài."

"Cảnh sát." Nghi Nguyên Phong rời mắt khỏi màn hình, "Cảnh sát từ đâu, gặp ta làm gì?"

"Họ nói là đội điều tra hình sự thành phố, muốn tìm ngài để hiểu một số việc, cụ thể không nói, muốn gặp ngài trực tiếp."

"Chà… thật là, chuyện gì cũng có." Nghi Nguyên Phong xoa trán, không thích giao thiệp với người trong thể chế, nhưng có lúc không tránh được, "Đưa họ đến phòng họp, nói ta sẽ đến ngay."

"Được." Nữ thư ký ra ngoài.

Vài phút sau.

Nghi Nguyên Phong vào phòng họp, gặp ba người Hàn Bân.

Hai bên giới thiệu, Nghi Nguyên Phong hỏi, "Cảnh sát Hàn, nghe thư ký nói ngài muốn gặp ta, không biết có việc gì?"

Hàn Bân không trả lời ngay, mở điện thoại, đưa video của Lư Tĩnh Phương, "Ngài xem."

Nghi Nguyên Phong nhận điện thoại, xem kỹ video, "Đây là trang của chúng ta, streamer này chỉ khoe chân, nhiều người ngoài đường cũng mặc vậy, chắc không vấn đề."

"Trang phục có vấn đề không, ta không rõ, không phải ta quan tâm."

"Vậy ngài đưa ta xem video làm gì?"

"Cô gái này là Lư Tĩnh Phương, luôn đăng video trên trang của các ngươi, bị giết vài ngày trước, bị giết tại công trường.

Ta đến để điều tra, công ty ngươi có biết gì không?”

Nghi Nguyên Phong ngẩn ra, vội phủ nhận, “Không biết, công ty chúng ta chỉ cung cấp nền tảng, nàng không phải nhân viên chính thức của chúng ta, ta chưa từng gặp nàng, cũng không biết về nàng.”

Bao Tinh nói, “Nghi tổng, nói vậy tuyệt đối quá, dù không phải nhân viên chính thức, nàng cũng tạo lợi nhuận cho các ngươi, các ngươi cũng trả lương cho nàng, ở mức độ nào đó cũng là quan hệ thuê mướn.”

Nghi Nguyên Phong nghĩ, “Cái này phải tra, bây giờ nhiều trường hợp không ký cá nhân, mà ký với studio. Studio cung cấp tài nguyên video, chúng ta trả tiền theo lượt xem, thưởng.”

Chương 938: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Còn việc sau đó, studio và streamer phân chia thế nào, ký hợp đồng ra sao, chúng ta không rõ."

"Nói cách khác, phần lớn streamer không thuê trực tiếp với các ngươi."

Hàn Bân cười, "Nghi tổng, chúng ta chỉ muốn hiểu tình hình, không phải đòi bồi thường, ngươi biết gì, cứ nói."

"Nói thẳng, dù không có quan hệ thuê mướn trực tiếp, nhưng video của nàng chiếu trên trang các ngươi, chúng ta hiểu, nàng có ở hiện trường nơi chết cũng liên quan đến quay video."

"Lư Tĩnh Phương chết ở công trường, mục đích đến công trường là quay video, có quan hệ lợi ích với công ty ngươi, cảnh sát có quyền điều tra."

Nghi Nguyên Phong tháo kính, lau kính, "Được rồi, ngài muốn điều tra sao, công ty chúng ta sẽ phối hợp. Nhưng ta vẫn nói, công ty chúng ta thực sự không biết gì về nàng."

Hàn Bân nói, "Chúng ta muốn xem dữ liệu tài khoản của Lư Tĩnh Phương."

Nghi Nguyên Phong khó xử, "Việc này không tiện, liên quan quyền riêng tư khách hàng, ngài có giấy tờ không?"

Hàn Bân giải thích, "Chúng ta vội đến, không mang giấy tờ, nếu cần giấy tờ ta sẽ xin. Nhưng nếu giấy tờ thực sự phê

duyệt, ta sẽ làm theo quy trình, không chỉ lấy lời khai ngài, mà còn những người phối hợp điều tra trong công ty ngài."

Nghi Nguyên Phong thở dài, không muốn liên lụy nhiều nhân viên, "Được, ta sẽ bảo người lấy dữ liệu tài khoản."

Nghi Nguyên Phong gọi thư ký dặn dò.

"Cảnh sát Hàn, ngài còn yêu cầu gì không?"

"Còn vài câu hỏi theo quy định."

Nghi Nguyên Phong dứt khoát, "Được, ngài hỏi đi."

"Ngài đã gặp Lư Tĩnh Phương chưa?"

"Chưa, ta không quen nàng."

"Ngài đã thấy đôi giày có dấu chân chó chưa?"

"Chưa."

"Ngài đi xe gì?"

"BMW."

"Ngài biết cô gái tên Chu Tinh Tinh không?"

"Không."

"Ngài nghe đến chương trình 'Chúng Ta Cùng Phát Điện' chưa?"

"A… không có ấn tượng."

Hàn Bân gấp sổ, "Cảm ơn ngài phối hợp."

Nghi Nguyên Phong thở phào, "Hỏi xong chưa?"

"Hỏi xong." Hàn Bân cài bút vào sổ, "Nghi tổng, còn một việc nhắc ngài, vụ án đang điều tra, tạm thời đừng tiết lộ ra ngoài, nếu thông tin vụ án bị tiết lộ, có thể ảnh hưởng điều tra vụ án."

Hàn Bân nghiêm giọng, "Đến lúc đó, sẽ phải chịu trách nhiệm pháp lý."

"Ngài yên tâm, ta hiểu pháp luật, những gì ngài nói hôm nay, ta sẽ không nói ra ngoài, một câu cũng không."

Hàn Bân cười, "Vậy tốt, công ty ngài làm truyền thông, nếu để lộ thông tin, ảnh hưởng xã hội lớn."

Nghi Nguyên Phong nói lấy lệ, "Ta hiểu."

"Cốc cốc…" Bên ngoài vang tiếng gõ cửa.

"Vào đi."

Thư ký của Nghi Nguyên Phong vào, sau lưng là một người đàn ông mặc áo kẻ, đeo kính đen.

"Nghi tổng."

Nghi Nguyên Phong đứng dậy, giới thiệu, "Đây là kỹ thuật viên của công ty, Tiểu Mã, nhờ hắn giúp thao tác."

Nghi Nguyên Phong nói nhỏ với Tiểu Mã.

Tiểu Mã không nói nhiều, ngồi vào bàn họp, mở laptop.

"Cạch cạch…" Tay gõ bàn phím nhanh.

Chưa đến một phút, Tiểu Mã đẩy kính, "Nghi tổng, tài khoản đã điều tra xong."

"Tốt." Nghi Nguyên Phong vỗ vai hắn, "Để laptop đây, ngươi ra ngoài, lát người mang cho ngươi."

Tiểu Mã cúi đầu, tiếc laptop, do dự, "Vậy, ta ra ngoài."

Tiểu Mã đứng dậy, luyến tiếc rời đi.

Nghi Nguyên Phong làm động tác mời, "Cảnh sát Hàn, dữ liệu tài khoản Tiểu Phương đã có, ngài xem đi."

Hàn Bân đi đến bên laptop, "Ồ, dữ liệu nền nhìn rõ thật."

Nghi Nguyên Phong cười lúng túng, "Trường hợp đặc biệt, chúng ta không bao giờ xem dữ liệu nền của khách hàng."

"Ừ." Hàn Bân gật đầu, như thể hắn tin.

Khi điều tra ban đầu, Hàn Bân đến Công ty truyền thông Lệ Nhân, họ cũng có thể đăng nhập tài khoản của Tiểu Phương, lúc đó Hàn Bân đã xem, nhưng từ giao diện đăng nhập bình thường, không rõ như bây giờ.

Hơn nữa, Hàn Bân phát hiện dữ liệu nền nhiều thông tin hơn giao diện đăng nhập bình thường.

"Cột cuối cùng bên phải là gì? Sao trên đó có dấu chéo."

Nghi Nguyên Phong nhìn, "Ồ, là nội dung khách hàng tự xóa, cơ sở dữ liệu vẫn còn ghi lại."

Hàn Bân thấy hứng thú, dữ liệu xóa không thấy từ giao diện đăng nhập bình thường.

Nói cách khác, Tiểu Phương hoặc Công ty truyền thông Lệ Nhân không muốn ai thấy nội dung này.

Nội dung bị xóa không ít, phần lớn là trò đùa tục tĩu.

"Tiểu Phương, ngươi thật xinh, mỗi ngày anh phải xem video của ngươi, không xem không ngủ được, xem xong càng không ngủ được. Được rồi, anh thừa nhận, muốn ngủ với ngươi."

"Phương Phương, hôm nay ngươi mặc thật tuyệt, hai chân dài ngon quá."

"Cô gái, nghe giọng ngươi, chúng ta là đồng hương, thêm Wechat của anh. Có thời gian gặp, anh rất giỏi."

…

Ngoài trò đùa tục tĩu, còn vài lần thưởng lớn, tổng cộng vài vạn tệ trong tháng sáu.

Hàn Bân gõ bàn, bảo Giang Dương, "Gọi Trần Hi Hải ở Công ty truyền thông Lệ Nhân đến đây ngay."

Tài khoản này của Lư Tĩnh Phương và Công ty truyền thông Lệ Nhân, những nội dung này do Lư Tĩnh Phương xóa, hay do Công ty truyền thông Lệ Nhân xóa còn chưa rõ.

Làm rõ việc này, mới có thể rõ đầu đuôi vụ việc.

Trong khi chờ đợi, Hàn Bân không rảnh, hắn nghiên cứu vài lần thưởng lớn, đều từ một tài khoản, tên Hạ Nhật Băng Hống.

Tài khoản Hạ Nhật Băng Hống còn gửi vài tin nhắn cho Lư Tĩnh Phương, ban đầu là tán tỉnh, sau đó hẹn gặp.

Chương 939: Tiêu Đề 《Ẩn》

Theo tin nhắn, hai người gặp ba lần, lần đầu là chiều ngày 18 tháng 6. Lần hai là trưa ngày 22 tháng 6, lần ba là tối ngày 25 tháng 6.

Những tin nhắn này đều bị xóa.

Theo tin nhắn, Hạ Nhật Băng Hống rất đáng nghi.

"Nghi tổng, phiền ngài tra một tài khoản nữa, tên Hạ Nhật Băng Hống."

"Được."

Lát sau, kỹ thuật viên Tiểu Mã trở lại.

Hắn ngồi vào bàn họp, nhìn màn hình laptop, ngón tay gõ bàn phím nhanh.

"Cạch cạch…"

Chưa đến ba mươi giây, dữ liệu Hạ Nhật Băng Hống hiện ra.

Hạ Nhật Băng Hống không có nhiều thông tin cá nhân, đăng ký ngày 12 tháng 6, lần đăng nhập gần nhất là sáng hôm qua.

Quan trọng nhất là số điện thoại đăng ký, 157235xxxx.

"Chị Lý, liên hệ phòng kỹ thuật tra thông tin số điện thoại này."

"Vâng."

Hàn Bân xem bộ sưu tập, theo dõi và lịch sử duyệt của tài khoản Hạ Nhật Băng Hống.

Hạ Nhật Băng Hống chỉ theo dõi hai người, một là Lư Tĩnh Phương, một là Cô Em Mềm Mại Yêu Thể Dục.

Video của Lư Tĩnh Phương, Hàn Bân đã xem.

Hàn Bân mở video của Cô Em Mềm Mại Yêu Thể Dục, là một cô gái trẻ, ngoài hai mươi, tóc đuôi ngựa, mặc đồ tập yoga bó sát màu xanh, dáng người yểu điệu, đường cong tuyệt mỹ, khiến người xem ngứa ngáy.

Cô gái không nói, chỉ tập yoga, dáng người uyển chuyển, hấp dẫn.

Hàn Bân đưa video cho Nghi Nguyên Phong, "Nghi tổng, trang của các ngươi có nhiều video tương tự không?"

Nghi Nguyên Phong xem video một lúc, "Cái này… là video tập thể dục, bây giờ phụ nữ thích tập yoga, streamer này dạy yoga, thể dục, rất tích cực."

"Ngươi chắc đây là video dạy yoga?"

"Phải."

Hàn Bân nói, "Sao ta lại thấy những bình luận toàn là của nam giới vậy."

"Có thể cũng có một số nam giới thích yoga chăng."

Bao Tinh cũng chen vào, mặt nghiêm nghị nói, "Ngươi chắc điều này có liên quan đến yoga không, mấy cái bình luận này viết gì mà loạn cả. Căn hộ có kiến trúc đẹp. Video này liên quan gì đến kiến trúc nhà ở."

"Còn bình luận này nữa, đẩy xe mồ hôi, đẩy xe gì chứ. Xe ở đâu?"

“Còn những bình luận phía dưới này, ngươi tự xem xem toàn là những thứ vớ vẩn gì.”

Nghi Nguyên Phong lau mồ hôi trên trán, hắn thực sự có chút lo lắng.

“Cốc cốc…” Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Nghi Nguyên Phong như được cứu vớt, “Vào đi.”

Thư ký đẩy cửa bước vào, “Nghi tổng, bên ngoài có người tên Trần Hi Hải, nói là Cảnh sát Hàn mời hắn đến.”

Nghi Nguyên Phong nhìn về phía Hàn Bân, “Cảnh sát Hàn, ngài xem?”

“Cho hắn vào đi, đúng lúc ta có vài câu hỏi muốn hỏi hắn.”

Nghi Nguyên Phong dặn dò thư ký, “Nhanh, gọi Trần Hi Hải vào.”

Sau khi thư ký rời đi, Nghi Nguyên Phong hỏi, “Cảnh sát Hàn, ta có cần tránh mặt không.”

“Tạm thời không cần, nếu cần thiết ta sẽ báo ngươi.”

Nghi Nguyên Phong thở phào nhẹ nhõm, miễn là Hàn Bân không bám vào nội dung video nữa là được.

Vài phút sau, thư ký dẫn một người đàn ông bước vào phòng họp, chính là Trần Hi Hải của Công ty truyền thông Lệ Nhân.

Trần Hi Hải vào phòng họp, gương mặt rạng rỡ nụ cười, nhanh chóng tiến tới trước mặt Nghi Nguyên Phong, niềm nở nói, “Nghi tổng, ta là Trần Hi Hải của Công ty truyền thông Lệ Nhân, năm ngoái trong buổi tiệc cuối năm của quý công ty, ta may mắn được mời, đã gặp ngài một lần.”

“Ồ, chào Trần tổng.” Nghi Nguyên Phong lịch sự bắt tay đối phương.

Trần Hi Hải tỏ ra rất phấn khích, hai tay bắt chặt tay đối phương.

Nghi Nguyên Phong rút tay phải lại một cách kín đáo, chỉ vào Hàn Bân bên cạnh, “Trần tổng, đây là Cảnh sát Hàn của đội điều tra hình sự thành phố, chính hắn đã mời ngươi đến.”

“Đúng đúng, ta biết, Cảnh sát Hàn mà, chúng ta lần trước đã gặp một lần.” Trần Hi Hải lúc này mới quay đầu nhìn Hàn Bân, “Chào Cảnh sát Hàn.”

Với hành động của Trần Hi Hải, Hàn Bân không nói gì, hai công ty có quan hệ lợi ích, hơn nữa Công ty truyền thông Lệ Nhân của Trần Hi Hải ở vị trí thấp hơn trong chuỗi cung ứng, tất nhiên phải nịnh nọt Nghi Nguyên Phong.

Hàn Bân nói, “Trần tổng, hôm nay mời ngài đến là để hỏi vài câu.”

“Không vấn đề gì, ngài cứ hỏi.”

“Tài khoản công trình cô gái Tiểu Phương, do biên tập của công ty các ngươi điều hành hay chính Tiểu Phương điều hành?”

Trần Hi Hải suy nghĩ một lúc, “Điều này còn tùy tình huống, không thể nói chung chung, có những streamer có khả năng mạnh, ví dụ như các streamer kỳ cựu, họ biết người xem thích loại video nào, biết đoạn nào có thể thu hút người dùng, họ tự biên tập, cũng sẽ có thêm thu nhập.”

“Lư Tĩnh Phương mới vào nghề, nàng không quen với việc biên tập video, vẫn do biên tập của chúng ta chịu trách nhiệm biên tập, kiểm duyệt, tải lên, cả quy trình.”

Hàn Bân tiếp tục hỏi, “Tài khoản công trình cô gái Tiểu Phương có tương tác với người hâm mộ, điều này do biên tập viên của ngươi điều hành hay chính Lư Tĩnh Phương điều hành?”

Trần Hi Hải giải thích, “Trong việc duy trì người hâm mộ, đều do các streamer tự làm, vì mỗi streamer có phong cách riêng, người hâm mộ theo lâu sẽ hiểu tính cách và thói quen của streamer, nếu để biên tập viên làm, rất dễ bị phát hiện, không tốt cho sự gắn kết của người hâm mộ.”

“Hơn nữa, trong quá trình tương tác với người hâm mộ, các streamer có thể rõ hơn về sở thích của người hâm mộ, biết họ muốn xem nội dung gì, lần sau quay sẽ biết cách quay. Điều này cũng giúp ích cho sự phát triển của streamer.”

Chương 940: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân hỏi tiếp, "Nếu người hâm mộ thưởng tiền cho streamer thì sao?"

Trần Hi Hải liếc nhìn Nghi Nguyên Phong bên cạnh, "Năm năm chia đều."

"Cụ thể là sao?"

"Trang web và Công ty truyền thông Lệ Nhân chia đều năm năm, Công ty truyền thông Lệ Nhân và streamer cũng chia đều năm năm."

Hàn Bân nói, "Tức là, streamer chỉ nhận được một phần tư số tiền thưởng."

"Đúng."

"Tài khoản công trình cô gái Tiểu Phương có nhiều tiền thưởng không? Cách tính thế nào?"

"À." Trần Hi Hải do dự một lúc, "Nói sao nhỉ, ta không nhớ rõ lắm."

Hàn Bân ra hiệu, "Không sao, có máy tính đây, ngươi có thể đăng nhập và kiểm tra."

Trần Hi Hải tỏ ra ngại ngùng, "Ta nghĩ, nghĩ…"

"Tháng Năm, Lư Tĩnh Phương bắt đầu quay, tiền thưởng tháng Năm không nhiều, tổng cộng vài trăm đồng. Tháng Sáu thì nhiều hơn, khoảng ba mươi nghìn đồng, nhưng phải đợi đến giữa tháng Bảy mới thanh toán. Bây giờ chưa đến hạn."

“Cách thanh toán thường là trang web giữ lại một nửa, số còn lại chuyển vào ví Douyin. Công ty chúng ta thường rút khi số tiền vượt quá một nghìn đồng.”

“Tháng Năm, tiền thưởng của Lư Tĩnh Phương chỉ vài trăm đồng, nên chúng ta không rút. Tháng Sáu thì nhiều, nhưng phải đợi đến giữa tháng Bảy mới rút.”

Hàn Bân ghi chú vào sổ, “Công ty truyền thông Lệ Nhân có theo dõi nội dung tương tác giữa streamer và người hâm mộ không?”

“Có lúc có.”

“Với những tình huống người hâm mộ hẹn gặp riêng streamer, các ngươi xử lý thế nào?”

Trần Hi Hải nói, “Tình huống này khá phức tạp, chúng ta thường không khuyến khích streamer gặp riêng người hâm mộ, vì sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh của streamer. Thứ hai, có thể dẫn đến những yếu tố không kiểm soát được.”

Hàn Bân chỉ vào dữ liệu tài khoản trên màn hình máy tính, “Ngươi có nhớ tài khoản tên Hạ Nhật Băng Hống không?”

Trần Hi Hải ngẩn ra, đây là lần đầu hắn xem dữ liệu nền của tài khoản, mắt nhíu lại nhìn một lúc, “Có chút nhớ.”

“Ta nhớ ra rồi, tài khoản này từng thưởng cho Lư Tĩnh Phương.” Trần Hi Hải hồi tưởng, giọng càng thêm chắc chắn, “Đúng đúng, chính là tài khoản này, hắn đã thưởng cho Lư Tĩnh Phương hơn ba mươi nghìn đồng, những người hâm mộ hào phóng như vậy không nhiều, cần phải chăm sóc tốt.”

Hàn Bân hỏi, “Hắn từng hẹn gặp riêng Lư Tĩnh Phương, ngươi có biết không?”

Trần Hi Hải đáp, “Lư Tĩnh Phương có nhắc với ta, ta khuyên nàng đừng gặp, cũng đừng từ chối hoàn toàn, tốt nhất

là duy trì mối quan hệ tốt mà không cần gặp riêng.”

Hàn Bân nói, “Nhưng theo nội dung tin nhắn, Lư Tĩnh Phương đã gặp đối phương.”

Trần Hi Hải cười khổ, “Công ty chúng ta không chỉ có một streamer, ta cũng không thể giám sát hàng ngày, nàng xóa tin nhắn, chúng ta cũng không thấy được.”

“Hơn nữa, ta chỉ có thể khuyên, đối phương quyết tâm gặp người hâm mộ, muốn ngăn cũng không ngăn được.”

Về điều này, Trần Hi Hải không nói dối, Công ty truyền thông Lệ Nhân thực sự không muốn các streamer gặp riêng người hâm mộ, một lý do quan trọng là tiền thưởng.

Nếu người hâm mộ thưởng trực tiếp trên Douyin, công ty cũng có thể chia một phần tiền thưởng. Nếu streamer và người hâm mộ liên hệ trực tiếp, người hâm mộ chuyển tiền trực tiếp cho streamer, công ty không còn phần gì.

Lý Cầm bước vào, nói nhỏ với Hàn Bân, “Trưởng nhóm, phòng kỹ thuật đã tra được thông tin chủ số điện thoại.”

“Ai vậy?”

“Chu Tinh Tinh.”

Hàn Bân sờ mũi, thật sự hơi bất ngờ, hai nạn nhân lại liên lạc với nhau theo cách này.

Theo thời gian, lúc đó hai người hắn đã ở hai cõi khác nhau.

“Vương Tiêu, Giang Dương, đưa Nghi tổng và Trần tổng vào phòng nghỉ.”

Nghi Nguyên Phong: “…”

Ngươi đúng là biết chỗ nghỉ của công ty ta thật. Ngươi chắc công ty ta có phòng nghỉ?

Vương Tiêu bước tới, ra hiệu, "Nghi tổng, mời."

Nghi Nguyên Phong mặt đanh lại, dù không thoải mái nhưng vẫn ngoan ngoãn dẫn đường.

Sau khi bốn người rời đi, trong phòng họp chỉ còn lại Hàn Bân, Lý Cầm và Bao Tinh.

Hàn Bân hỏi, "Chị Lý, có chắc số điện thoại đăng ký tài khoản Hạ Nhật Băng Hống là của Chu Tinh Tinh không?"

"Không sai."

Bao Tinh ngạc nhiên, "Thời gian tử vong của Chu Tinh Tinh là từ ngày 10 đến ngày 13 tháng 6, không thể nào hẹn gặp Lư Tĩnh Phương vào ngày 18 tháng 6, càng không thể thưởng cho nàng."

Hàn Bân đã xem tin nhắn của Hạ Nhật Băng Hống gửi cho Lư Tĩnh Phương, bằng giọng nam, rất có thể là hung thủ.

Hàn Bân sắp xếp lại lời nói, "Sau khi Chu Tinh Tinh bị giết, điện thoại của nàng cũng mất tích. Rất có thể đang ở trong tay hung thủ, nói cách khác, người liên lạc với Lư Tĩnh Phương rất có thể là hung thủ, lần hẹn gặp cuối cùng là tối ngày 25 tháng 6, trùng với thời gian tử vong của Lư Tĩnh Phương."

Bao Tinh ngồi xuống bàn họp, "Quái thật, hung thủ thật xảo quyệt."

Sau vụ án, đội chuyên án suy đoán hung thủ có thể quen biết nạn nhân, có thể có liên hệ, đội cũng luôn tìm cách liên lạc giữa hung thủ và nạn nhân.

Việc này do Tằng Bình và Mã Cảnh Ba phụ trách, các ứng dụng nhắn tin thông dụng như điện thoại, tin nhắn, WeChat, Momo, ZhiFuBao đều đã kiểm tra, nhưng vẫn không tìm thấy manh mối.

Cuối cùng, hung thủ sử dụng ứng dụng Douyin để liên lạc với nạn nhân, và các tin nhắn đã bị xóa. Không để lại bằng chứng nào cho cảnh sát.

Chương 941: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nếu không đến Douyin kiểm tra dữ liệu đã xóa, có lẽ vẫn không phát hiện ra manh mối này.

Hơn nữa, dựa vào thời gian bị xóa, các tin nhắn này rất có thể do chính Lư Tĩnh Phương xóa.

Hàn Bân suy đoán, nàng không muốn người trong công ty biết nàng hẹn gặp riêng người hâm mộ lớn.

Lý Cầm nói, "Từ tình hình hiện tại, hung thủ có khả năng phản trinh sát, hắn sử dụng tài khoản của Chu Tinh Tinh để hẹn nạn nhân, chúng ta vẫn không thể xác định danh tính thật của hắn."

Hàn Bân hỏi tiếp, "Địa chỉ IP đăng nhập thì sao?"

Lý Cầm trả lời, "Theo các đồng chí phòng kỹ thuật, đối phương sử dụng điện thoại di động, chỉ có thể định vị bằng trạm phát sóng, nhiều nhất có thể tìm được vị trí đại khái, sai số có thể vài trăm mét đến hàng nghìn mét."

Hàn Bân suy nghĩ, "Dù sao cũng là một manh mối, khó tìm cũng phải tìm, bảo họ liệt kê thời gian và địa điểm đăng nhập, xem có thể tìm ra dấu vết của nghi phạm không."

"Được."

"Bao Tinh, gọi điện cho Giang Dương, bảo hắn gọi Nghi Nguyên Phong quay lại."

"Rõ."

Sau khi sắp xếp xong, Hàn Bân đi đến cửa sổ phòng họp, lấy một điếu thuốc ra ngậm vào miệng.

Từ tình hình hiện tại, trang web Douyin có nhiều vấn đề, hung thủ rất có thể đã lợi dụng trang web này để hẹn gặp nạn nhân.

Và Hạ Nhật Băng Hống gần đây chỉ xem qua hai tài khoản, một là của Lư Tĩnh Phương, còn lại là Cô Em Mềm Mại Yêu Thể Dục.

Hàn Bân có một giả thuyết, Cô Em Mềm Mại Yêu Thể Dục rất có thể là mục tiêu tiếp theo của hung thủ.

"Cốc cốc…"

Giang Dương đẩy cửa bước vào phòng họp, theo sau là Nghi Nguyên Phong.

"Trưởng nhóm, ta đã mời Nghi tổng qua."

Nghi Nguyên Phong giọng có chút bực bội, "Cảnh sát Hàn, chúng ta đã kiểm tra xong phải không?"

"Nghi tổng, ta muốn ngươi kiểm tra tài khoản của 'Cô Em Mềm Mại Yêu Thể Dục', xin lỗi ngài."

"Cảnh sát Hàn, tài khoản này có liên quan đến vụ án của Lư Tĩnh Phương không?"

"Có liên quan."

Nghi Nguyên Phong thở dài, "Được rồi, ta sẽ bảo người kiểm tra giúp ngài."

"Cảm ơn."

Nhanh chóng, Nghi Nguyên Phong đã lấy được thông tin tài khoản.

Đối phương cũng là một streamer ký hợp đồng, có xác thực danh tính.

Tên tài khoản: Cô Em Mềm Mại Yêu Thể Dục

Tên thật: Vương Tư Vũ

Giới tính: Nữ

Tuổi: 22

Số điện thoại: 132852xxxxx

Địa chỉ: Thành phố Cầm Đảo, khu dân cư Vườn Bách Tử

Số CMND: 3702192834xxxxx

Thời gian đăng nhập cuối cùng: Ngày 1 tháng 7 năm 2020, lúc 2 giờ 38 phút chiều.

Thời gian này rất quan trọng, vì Hạ Nhật Băng Hống đăng nhập gần nhất là sáng hôm qua, tức là sáng ngày 1 tháng 7.

Quan trọng hơn, Hạ Nhật Băng Hống còn nhắn tin cho nàng, gửi cho nàng tin nhắn thoại, nhưng nội dung cụ thể không rõ.

Hàn Bân chỉ vào màn hình máy tính, "Chị Lý, ngươi gọi điện cho Vương Tư Vũ."

Lý Cầm hỏi, "Ngươi nghi ngờ Vương Tư Vũ là mục tiêu tiếp theo của hung thủ."

Hàn Bân gật đầu.

Việc để Lý Cầm gọi điện là vì lo ngại Vương Tư Vũ đã bị hung thủ khống chế.

Và nữ gọi điện có thể giảm bớt cảnh giác của đối phương.

Lý Cầm hít một hơi sâu, lấy điện thoại ra gọi cho Vương Tư Vũ.

"Xin lỗi! Người dùng quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được…"

Lý Cầm gọi ba lần liên tiếp, đều không thể kết nối.

Ngay lập tức, bầu không khí trong phòng trở nên căng thẳng, mọi người đều cảm thấy một dự cảm xấu.

Vương Tư Vũ rất có thể đã gặp chuyện.

Thấy mọi người im lặng, Nghi Nguyên Phong hắng giọng, "Cảnh sát Hàn, chúng ta đã kiểm tra xong tài khoản, ngài xem…"

Nghi Nguyên Phong cười nhưng rõ ràng ý tống khách.

Một nhóm cảnh sát ở công ty khiến hắn không yên tâm.

Đúng là nên rời đi, có thể vụ 626 liên hợp chuyên án đã có nạn nhân mới, Hàn Bân cần báo cáo kịp thời cho cấp trên.

Khi rời đi, Hàn Bân đã sao chép tất cả thông tin và dữ liệu tài khoản của các nghi phạm.

Nghi Nguyên Phong tiễn Hàn Bân và những người khác vào thang máy, không phải vì hắn tôn trọng Hàn Bân mà vì muốn tiễn thần ôn dịch.

Nghi Nguyên Phong trở lại văn phòng, lấy ấm trà tử sa ra, thường hắn ít dùng, vì khó làm sạch, giao cho thư ký cũng không yên tâm.

Sự việc hôm nay khiến hắn khó chịu, cần một tách trà để tĩnh tâm.

Ấm trà đã hai ngày không dùng, Nghi Nguyên Phong rót chút nước nóng rửa ấm.

Vừa rửa xong ấm, chuẩn bị bỏ trà vào, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa.

"Haiz…" Nghi Nguyên Phong thở dài, ngồi lại vào ghế, "Vào đi."

Thư ký bước vào, "Nghi tổng, Trần tổng của Công ty truyền thông Lệ Nhân vẫn còn ở phòng nghỉ, nói muốn gặp

ngài.”

“Hắn có việc gì?”

“Hắn nói muốn báo cáo về công việc, còn hỏi trưa nay ngài có kế hoạch gì, muốn mời ngài ăn trưa.”

Nghi Nguyên Phong đưa ra một ngón tay, “Thứ nhất, công ty của hắn và công ty của chúng ta không phải là quan hệ cấp trên cấp dưới, mà là quan hệ hợp tác, hắn không cần phải báo cáo công việc với ta.”

“Thứ hai, trưa nay gọi cho ta một phần cơm hộp, ăn tại văn phòng, không đi đâu hết.”

“Vâng.” Thư ký đóng cửa bước ra ngoài.

Nghi Nguyên Phong bắt đầu pha trà.

Nghi Nguyên Phong biết tâm trạng mình có chút không ổn, hắn cũng đang cố gắng điều chỉnh.

Nhưng, hắn thực sự không thích người khác làm phiền kế hoạch công việc của hắn.

Nghi Nguyên Phong không giỏi giao tiếp và xã giao, cũng không phải nhờ điều này mà ngồi vào vị trí này.

Chương 942: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hắn thích tương tác, giao lưu qua mạng hơn.

Đầu Tiao là một công ty mới nổi, trong vài năm ngắn ngủi đã đạt giá trị thị trường hàng nghìn tỷ, dựa vào tầm nhìn chiến lược, sự đổi mới và phá vỡ quy tắc.

Boss lớn của Đầu Tiao luôn chú trọng đến việc dùng người.

So với những người đứng đầu các công ty truyền thống, bọn họ không đủ khéo léo, không đủ dài tay. Nhưng, họ phù hợp hơn với văn hóa và đặc điểm của doanh nghiệp.

Tất nhiên, hắn cũng thừa nhận đó là nhược điểm của mình và đang cố gắng bù đắp. Uống trà chính là một cách để hắn tĩnh tâm, có thể làm cho tâm trạng hắn bình tĩnh lại.

Ngửi mùi trà thơm, tâm trạng của Nghi Nguyên Phong khá lên không ít, mở máy tính tiếp tục công việc trước đó.

"Đông đông…"

Tiếng gõ cửa chói tai vang lên.

Nghi Nguyên Phong chậm một nhịp, giọng điệu bình thản nói, "Vào đi."

Thư ký bước vào, mở miệng nói thẳng, "Nghi tổng, Cảnh sát Vương của đội hình sự thành phố lại đến, nói muốn gặp ngài."

Nghi Nguyên Phong nhíu mày, "Đến làm gì?"

"Hắn nói có việc quan trọng muốn gặp ngài."

Nghi Nguyên Phong một tay chơi với tách trà, "Ngươi cứ nói ta đang họp, một cuộc họp rất quan trọng, trước tiên để hắn ngồi phòng nghỉ. Tiện thể thăm dò ý định của hắn, xem hắn đến làm gì."

Nghĩ đến việc lừa cảnh sát, thư ký do dự một chút, "Như vậy… được không?"

Nghi Nguyên Phong liếc nhìn nàng một cái, không nói gì.

"Ta biết rồi." Thư ký tự hỏi tự trả lời, quay người rời đi.

Nghi Nguyên Phong tìm một cái cớ, nhưng cũng không nói rõ ràng, gặp thì vẫn phải gặp, chỉ là không phải bây giờ.

Là người đứng đầu một chi nhánh, hắn cũng có nhiều việc phải làm, hắn muốn tĩnh tâm xử lý xong mấy tài liệu này rồi tính tiếp.

Người muốn gặp ta nhiều lắm, nói gặp là gặp, ta còn làm việc nữa hay không.

Đợi đi.

Mười phút sau, bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào.

"Cảnh sát Vương, Nghi tổng của chúng ta đang họp, tạm thời không thể gặp ngài."

"Ngài cứ ngồi trước, ta vào báo cáo…"

Nghi Nguyên Phong nhíu mày, còn chưa kịp phản ứng, cửa văn phòng đã bị mở ra.

Vương Tiêu xông vào, phía sau còn có Giang Dương và Bao Tinh, quét mắt qua môi trường văn phòng, cười nói, "Nghi tổng, nghe nói ngài đang họp, không làm phiền ngài chứ."

Ngươi đã vào rồi, nói lời này còn có ý nghĩa gì.

Nghi Nguyên Phong nở một nụ cười gượng, gập máy tính lại, "Là họp trực tuyến, đã Cảnh sát Vương đến rồi thì chúng ta cứ nói chuyện trước, ta họp sau."

Vương Tiêu khách sáo nói, "Nghi tổng, cảm ơn ngài phối hợp công việc của chúng ta."

"Mời ba vị ngồi." Nghi Nguyên Phong làm một động tác mời, lại bảo thư ký đi pha trà.

"Trà thì thôi." Vương Tiêu xua tay, "Chúng ta muốn hiểu một số tình hình từ ngài."

"Chuyện này… Cảnh sát Hàn vừa rồi không phải đã hiểu rồi sao? Ngài cũng không phải đến cùng hắn sao."

"Đúng, tình hình trước đó đã hiểu rồi, nhưng bây giờ có tình hình mới, cần sự giúp đỡ của ngài."

"Tình hình gì? Lại xảy ra chuyện gì?"

"Khụ…" Bao Tinh hắng giọng, "Chúng ta vừa nhận được thông báo của đội an ninh mạng, nói rằng một số streamer của công ty ngài đã đăng tải một số video và bài viết liên quan đến vụ án 626, ở một mức độ nào đó ảnh hưởng đến điều tra và bảo mật vụ án. Nghi ngờ có thể là người liên quan tiết lộ, vấn đề không nhỏ."

Nghi Nguyên Phong biện bạch, "Chuyện này… sao có thể, chuyện này ta mới biết, người khác trong công ty cũng không biết, ta làm sao có thể tiết lộ."

"Nghi tổng, chúng ta tin rằng ngài không tiết lộ, nhưng trên đời không có bức tường nào không lọt gió." Bao Tinh nói, lấy điện thoại ra, mở video của Cẩm Đào Tiểu Cương Ca.

"Ngài xem đi."

Nghi Nguyên Phong nhận lấy điện thoại xem video, lông mày càng lúc càng nhíu, sau đó giãn ra, "Đây là video đăng tối

qua, không liên quan gì đến ta. Tối qua ta hoàn toàn không biết chuyện này."

Bao Tinh cười nói, "Nghi tổng, chúng ta vừa nói rồi, tin ngài. Nếu không tin ngài, đã trực tiếp bắt ngươi về đồn cảnh sát rồi, còn ở đây phí lời làm gì."

"Ba vị cảnh sát, vậy các ngươi muốn ta làm gì?"

Vương Tiêu cân nhắc một chút, "Chúng ta vừa nhận được thông báo của đội an ninh mạng, ngài biết đội an ninh mạng chứ."

"Biết biết." Nghi Nguyên Phong vội gật đầu, đội này không thể chọc vào.

Vương Tiêu nói, "Những vụ án liên quan đến mạng, chúng ta đều phối hợp với đội an ninh mạng, bọn họ vừa phản ánh tình hình, nói rằng streamer của quý công ty đăng tải một số thông tin liên quan đến vụ án, vấn đề rất nghiêm trọng, chúng ta mới đến điều tra."

Nghi Nguyên Phong nói, "Đây là hành vi cá nhân của streamer, không liên quan gì đến website của chúng ta."

Bao Tinh phản bác, "Ngươi nói vậy là vô trách nhiệm. Video đăng trên website của ngươi, website của ngươi có trách nhiệm kiểm duyệt."

"Nếu ngươi cho rằng website của ngươi không có nghĩa vụ kiểm duyệt, ta sẽ trực tiếp phản hồi với đội an ninh mạng, để bọn họ giúp đỡ kiểm duyệt, thế nào?"

Nghi Nguyên Phong vội đứng dậy, "Đừng đừng, là ta nói sai rồi, website của chúng ta thực sự có nghĩa vụ kiểm duyệt, công việc chưa làm đến nơi, chúng ta sẽ cải thiện. Không cần làm phiền các đồng chí của đội an ninh mạng."

Nghi Nguyên Phong thực sự sợ hãi, phần mềm Đầu Tiao có bảng địa phương, nếu bị đội an ninh mạng để mắt đến, hắn làm giám đốc chi nhánh cũng đến đây thôi.

Chương 943: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vương Tiêu nghiêm túc nói, "Nghi tổng, vậy ngài nói nên xử lý thế nào, chúng ta sẽ rút lui, để đội an ninh mạng tiếp nhận."

Nghi Nguyên Phong dù không khéo léo, lúc này cũng trở nên lém lỉnh, "Đừng, ngài ở lại, ta với các lãnh đạo gặp nhau là duyên, một lần gặp hai lần quen, cảm thấy đặc biệt thân thiết, có chuyện gì, ngài cứ nói."

Từ biểu hiện lo lắng của Nghi Nguyên Phong cũng có thể thấy rằng website này thực sự có một số nội dung nhạy cảm, nếu không ngay thẳng, hắn cũng sẽ không sợ hãi đến vậy.

Vương Tiêu cười nói, "Không làm lỡ công việc của ngài chứ?"

Nghi Nguyên Phong cũng cười theo, "Ấy, phối hợp công việc của cảnh sát là điều chúng ta nên làm, sách giáo khoa tiểu học cũng có, ngài nói vậy là khách sáo. Ta dù sao cũng tốt nghiệp đại học, điều này vẫn có ý thức."

Bao Tinh nhếch miệng, giả tạo, thật giả tạo.

Nghi Nguyên Phong lấy ra một bao thuốc, bắt đầu phát, "Cảnh sát Vương, ngài hút thuốc. Vị cảnh sát này, ngài cũng hút thuốc…"

"Cảm ơn, không cần." Vương Tiêu từ chối dứt khoát.

Giang Dương và Bao Tinh cũng từ chối theo.

“Cảnh sát Vương, vậy ngài xem… ta nên phối hợp công việc của cảnh sát thế nào.”

“Đầu tiên, gỡ bỏ toàn bộ video và bài viết liên quan đến vụ án 626, hơn nữa trong thời gian chưa phá án, không đăng tải thông tin tương tự. Vì vụ án này có ảnh hưởng rất xấu, nếu xảy ra chuyện, công ty ngươi cũng sẽ bị liên lụy.” Vương Tiêu nghiêm túc nói.

Hắn không hù dọa đối phương, vụ án thi thể trong tháp nước có tình huống khá đặc biệt, rất dễ xảy ra chuyện.

Thật sự có chuyện, website Đầu Tiao khó mà chối cãi, từ trên xuống dưới sẽ liên quan đến nhiều bộ phận.

Các bộ phận liên quan rất có thể sẽ yêu cầu website tiến hành chỉnh đốn liên quan.

“Không thành vấn đề, ta bây giờ sẽ chỉ thị, để bọn họ kiểm tra, gỡ bỏ toàn bộ video và bài viết liên quan đến vụ án 626.”

“Thứ hai, hy vọng quý công ty mời những streamer đã đăng tin đến, chúng ta muốn hỏi trực tiếp, ai đã tiết lộ thông tin vụ án cho bọn họ.” Giọng điệu của Vương Tiêu càng nghiêm túc, “Người này hoặc là người liên quan đến vụ án, hoặc là có liên hệ với hung thủ.”

Vương Tiêu làm như vậy, cũng là bất đắc dĩ, chuyện này tội danh nhỏ, ảnh hưởng lớn.

Cảnh sát trực tiếp triệu tập những streamer, người ta cũng chưa chắc sẽ trở lại, không khéo lại đăng thêm một số tin tức, không chừng làm cảnh sát bị liên lụy.

Website ra mặt thích hợp hơn, nguồn thu nhập của những streamer này đều nằm trong tay website, website chính là bên A, tuyệt đối là vai trò nói một là một.

Website yêu cầu bọn họ đến, streamer sẽ chạy đến nhanh như chớp.

Có website ra mặt điều phối, bọn họ cũng sẽ không có tâm lý chống đối lớn như vậy, hơn nữa dù bọn họ không hài lòng, cũng không còn kênh để đăng tải.

Nghi Nguyên Phong rất nhanh chóng đồng ý, đối với hắn điều này tuy có chút phiền phức, nhưng không phải là việc lớn.

Tất nhiên, con người luôn tránh nặng tìm nhẹ, nếu không có cái mác của đội an ninh mạng, Nghi Nguyên Phong chưa chắc đã muốn quản chuyện phiền phức này.

…

Trên đường trở về cục cảnh sát, Hàn Bân liên hệ với Mã Cảnh Ba. Đối phương không ở trong cục, mà đang điều tra bên ngoài.

Hàn Bân trực tiếp trở về cục báo cáo tình hình với Đinh Tích Phong.

Hàn Bân vừa vào văn phòng, Đinh Tích Phong đã hỏi ngay, "Chuyện xử lý thế nào rồi?"

Hàn Bân vừa rồi đã nói chuyện qua điện thoại với Vương Tiêu, "Video và bài viết liên quan đến vụ án 626 đã gỡ bỏ, người phụ trách website cũng hứa sẽ kiểm duyệt nghiêm ngặt, không đăng tải nội dung liên quan đến vụ án."

"Thêm nữa, ta để Vương Tiêu cùng người ở lại công ty Đầu Tiao, điều tra xem ai đã tiết lộ tình hình vụ án cho những streamer."

"Tốt." Đinh Tích Phong thở phào, "Ngồi xuống nói."

"Thêm nữa, ta còn phát hiện một số tình hình mới ở công ty Đầu Tiao, hung thủ đã dùng tài khoản của Chu Tinh Tinh để

liên lạc với Lư Tĩnh Phương, sau khi Lư Tĩnh Phương chết, hắn lại liên lạc với một streamer mới."

"Streamer đó tên thật là Vương Tư Vũ, là một nữ giới trẻ tuổi, hiện tại điện thoại đang mất liên lạc."

Đinh Tích Phong vô thức nói, "Ngươi nghi ngờ Vương Tư Vũ là mục tiêu mới của hung thủ?"

"Đúng vậy."

"Hung thủ đã nói gì với Vương Tư Vũ?"

"Lúc đầu gửi tin nhắn riêng, đều là những lời kéo gần quan hệ. Sau đó quen thuộc hơn, bắt đầu nói chuyện thoại, chỉ biết thời gian nói chuyện của bọn họ, nội dung cụ thể không rõ."

Đinh Tích Phong kéo tai, "Phần mềm này khá phức tạp."

Hàn Bân phụ họa, "Đúng vậy, chức năng nhiều, mang lại một số khó khăn cho việc phá án."

"Có địa chỉ không?"

"Có, nhưng chỉ ghi khu dân cư, không có số nhà cụ thể, hơn nữa không khớp với địa chỉ trên chứng minh thư."

Đinh Tích Phong nói, "Tra trong hệ thống công an đi, không tìm được người, liên hệ với thân thích trực hệ, xác định tình trạng của Vương Tư Vũ càng sớm càng tốt."

"Vâng." Trình bày tình hình xong, Hàn Bân không trò chuyện thêm, lập tức rời khỏi văn phòng.

Tình trạng của Vương Tư Vũ bây giờ rất nguy hiểm, nếu phỏng đoán của Hàn Bân là đúng, nàng bây giờ có thể đã bị nghi phạm khống chế, thậm chí có thể đã gặp nạn.

Vương Tiêu và hai người còn ở công ty Đầu Tiao, nhân sự của Hàn Bân không nhiều, hắn nhờ Tằng Bình hỗ trợ điều tra.

Chương 944: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tằng Bình dẫn người đi điều tra địa chỉ của Vương Tư Vũ.

Lý Cầm phụ trách liên hệ với thân nhân của Vương Tư Vũ.

Hoàng Khiết Khiết đến bộ phận kỹ thuật tra số điện thoại của Vương Tư Vũ.

Hàn Bân ở lại văn phòng nghiên cứu thông tin tài khoản.

…

Mười mấy phút sau, Lý Cầm quay lại văn phòng.

"Tổ trưởng, không liên lạc được với cha mẹ của Vương Tư Vũ, nhưng đã liên hệ được với đơn vị công tác của anh trai nàng, anh trai nàng tên là Vương Sĩ Nguyên, là một tài xế xe buýt trong thành phố, hiện tại anh trai nàng đang trong giờ làm việc."

"Xem xét có thể trên xe có không ít hành khách, để tránh Vương Sĩ Nguyên quá kích động, có thể xảy ra sự cố, nên ta không liên lạc trực tiếp với Vương Sĩ Nguyên, mà đã thông báo với người phụ trách trạm xe buýt, khi Vương Sĩ Nguyên trở về trạm xe buýt sẽ có người thay thế hắn."

"Thêm nữa, người phụ trách trạm xe buýt cũng sẽ liên hệ với ta, khi đó ta sẽ mời hắn đến cục cảnh sát hỗ trợ điều tra."

Hàn Bân nhìn đồng hồ, Vương Tư Vũ rất có thể đã bị hung thủ bắt cóc, mỗi phút trôi qua, nàng càng nguy hiểm hơn.

Hàn Bân quyết định ngay, "Chị Lý, chúng ta đừng chờ đợi nữa, trực tiếp đến trạm xe buýt, khi xe buýt của Vương Sĩ

Nguyên đến trạm, chúng ta sẽ lập tức lấy lời khai của hắn.”

“Được.”

…

Nửa giờ sau, Hàn Bân và Lý Cầm đến trạm xe buýt.

Khu vực gần đó có lưu lượng người và xe cộ đông đúc, khá tắc nghẽn.

Đến trạm xe buýt, một phó trạm trưởng họ Tống tiếp đón Hàn Bân và Lý Cầm, giới thiệu về tình hình của Vương Sĩ Nguyên.

Vương Sĩ Nguyên năm nay hai mươi tám tuổi, đã làm việc tại trạm xe buýt được hơn bốn năm, công việc khá kiên nhẫn, hiếm khi bị khiếu nại, quan hệ với đồng nghiệp cũng tốt.

Về tình hình gia đình của hắn, trạm trưởng Tống không hiểu rõ.

“Ù ù…” Một chiếc xe buýt vào trạm.

Trạm trưởng Tống nhìn biển số, “Chính là chiếc xe này, người lái xe chính là Vương Sĩ Nguyên.”

Tại trạm cuối, hành khách lần lượt xuống xe, không nhiều người, chỉ có bốn năm người.

Xe buýt đỗ lại, một thanh niên khoảng hai mươi mấy tuổi từ buồng lái nhảy xuống, tay còn cầm một cốc giữ nhiệt màu đen.

“Trạm trưởng Tống.”

“Vương Sĩ Nguyên, qua đây một chút.”

Vương Sĩ Nguyên vội vàng đi tới, cười hỏi, “Lãnh đạo, ngài có gì dặn dò?”

“Hai vị này là đồng chí của đội hình sự thành phố, muốn tìm ngươi hiểu một số tình hình.”

“À, cảnh sát.” Vương Sĩ Nguyên có chút ngạc nhiên nhìn Hàn Bân và Lý Cầm, “Tìm ta hiểu gì vậy?”

Hàn Bân đánh giá đối phương một hồi, trông khá đẹp trai, lông mày và mắt có chút giống Vương Tư Vũ, có lẽ do ngồi lâu, cơ thể có chút phát tướng, “Ngươi có biết Vương Tư Vũ không?”

“Biết, đó là em gái ta, sao vậy?”

“Chúng ta có chuyện muốn tìm nàng, ngươi có thể giúp chúng ta liên lạc với nàng không?”

“Ngươi tìm em gái ta có chuyện gì, các ngươi có thể tìm được ta, hẳn là cũng có thể liên lạc với em gái ta mới đúng.”

Hàn Bân nghĩ, cần thiết phải giải thích tình hình cho hắn, chỉ là trong sân trạm xe buýt không tiện lắm.

“Trạm trưởng Tống, có thể giúp chúng ta sắp xếp một phòng không?”

“Có thể, không thành vấn đề.”

Trạm trưởng Tống dẫn Hàn Bân ba người đến một văn phòng, sau đó rời đi.

“Cảnh sát, rốt cuộc có chuyện gì vậy?” Thấy tình huống này, Vương Sĩ Nguyên có chút căng thẳng.

“Chúng ta đang điều tra một vụ án hình sự, nạn nhân của vụ án đều là nữ, trong quá trình điều tra chúng ta phát hiện hung thủ đã từng liên lạc với Vương Tư Vũ, chúng ta đã gọi vào số điện thoại 132852xxxxx của Vương Tư Vũ nhưng điện thoại luôn không kết nối được, chúng ta lo lắng nàng có thể đã gặp chuyện.”

Vương Sĩ Nguyên biến sắc, giọng nói có chút lắp bắp, "Em gái ta… ngài nói nàng có thể đã gặp chuyện."

"Đúng vậy, chúng ta tìm ngươi là muốn xem ngươi có thể liên lạc với nàng không, ví dụ nàng có số điện thoại khác hoặc bạn bè thân thiết, nếu có thể liên lạc được với Vương Tư Vũ, chứng tỏ là chỉ là một sự hiểu lầm."

"Nếu không liên lạc được thì sao?"

"Chúng ta sẽ lập hồ sơ điều tra."

Tay của Vương Sĩ Nguyên run rẩy, lấy điện thoại ra, "Em gái ta chỉ có một số điện thoại, ít nhất ta chỉ biết một số, chính là số điện thoại các ngươi nói."

"Ngươi có thể gọi cho nàng, nếu kết nối được, trước tiên đừng tiết lộ chúng ta đã tìm nàng, giữ nàng lại, tốt nhất hỏi xem nàng ở đâu."

"Được, ta biết rồi." Vương Sĩ Nguyên gọi vào số của Vương Tư Vũ.

"Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được…"

Vương Sĩ Nguyên gọi liên tiếp vài lần, điện thoại đều không kết nối được.

Hắn lo lắng, nắm lấy cánh tay của Hàn Bân, "Cảnh sát, ngài nhất định phải cứu em gái ta, rốt cuộc là chuyện gì, sao lại không liên lạc được."

Hàn Bân an ủi, "Ngươi đừng lo lắng, các ngươi còn cách liên lạc khác không."

"Chúng ta thường dùng WeChat." Vương Sĩ Nguyên mở WeChat, trực tiếp mời Vương Tư Vũ trò chuyện thoại.

"Đinh linh…"

WeChat gọi rất lâu, đến khi tắt máy vẫn không kết nối.

Vương Sĩ Nguyên gọi liên tiếp ba lần đều như vậy, lộ ra vẻ lo lắng, "Không đúng, chắc chắn đã xảy ra chuyện, em gái ta đi đâu cũng mang theo điện thoại, không thể không nghe thấy!"

"Cảnh sát, ngài nhất định phải giúp ta, nhất định phải tìm được em gái ta."

Chương 945: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Còn cách liên lạc khác không?"

"Hết rồi, chúng ta thường gọi điện thoại, gửi WeChat."

"Em gái ngươi sống ở đâu? Sống cùng ai?"

"Em gái ta sống một mình, thuê nhà ở khu dân cư Vườn Bách Tử, tòa nhà số 7, phòng 803."

Hàn Bân quay đầu dặn dò Lý Cầm bên cạnh, "Liên lạc với Đội trưởng Tằng, nói cho hắn số nhà cụ thể."

"Dạ."

"Em gái ngươi có bạn trai không?"

"Theo ta biết là không có."

"Có ai quan hệ thân thiết, liên lạc thường xuyên không?"

"Bạn bè của nàng ta không quen, trong nhà chỉ có cha mẹ và ta."

"Liên lạc với cha mẹ ngươi, xem bọn họ có biết tình hình của em gái ngươi không."

Vương Sĩ Nguyên có chút lo lắng, "Cha mẹ ta già rồi, ta sợ bọn họ biết sẽ chịu không nổi."

Hàn Bân nghĩ một chút, "Vậy ngươi đừng nói sự thật, chỉ hỏi gần đây có gặp Vương Tư Vũ không, có liên lạc được với nàng không."

Lý Cầm bước tới, nhẹ giọng nói, "Ta đã thông báo cho Đội trưởng Tằng."

Hàn Bân gật đầu.

Vương Sĩ Nguyên lấy điện thoại gọi vào số của cha, "Alo, ba."

"Ta nghe đây, ngươi nói đi."

"Tiểu Vũ có ở chỗ các ngươi không?"

"Không có."

"Gần đây nàng có liên lạc với các ngươi không?"

"Không, sao vậy?"

"Không có gì, ta có chút việc muốn hỏi nàng, gọi điện thoại không kết nối được, có lẽ nàng có việc. Ta sẽ gọi sau."

"Được, các ngươi tự liên lạc đi. Đúng rồi, mấy hôm nay trời nóng, uống nhiều nước, nhớ mang theo hương nhu chính khí, đừng để bị cảm nắng."

"Ngài yên tâm, ta biết rồi…" Giọng của Vương Sĩ Nguyên có chút nghẹn ngào, vội vàng cúp máy, với giọng cầu khẩn, nói,

"Cảnh sát, ngài nhất định phải tìm được em gái ta, cha mẹ ta già rồi, không chịu nổi cú sốc này đâu."

"Cha mẹ ngươi cũng không có tin tức của Vương Tư Vũ?"

"Không. Em gái ta chắc chắn đã xảy ra chuyện, nàng trước nay chưa từng không liên lạc được."

Lý Cầm đưa hắn vài tờ giấy, "Ngươi yên tâm, chúng ta đã phái người đến nhà nàng điều tra rồi."

"Cảm ơn."

Hàn Bân nói, "Vương tiên sinh, ngươi có thể giới thiệu tình hình của em gái ngươi không?"

"Được, không vấn đề."

“Em gái ta từ nhỏ rất hiểu chuyện, cũng rất xinh đẹp, có nhiều người theo đuổi, rất xuất sắc. Từ nhỏ nàng đã thích múa, mơ ước thi vào Bắc Ảnh, sau này trở thành diễn viên, chỉ tiếc văn hóa kém mấy điểm…”

Vương Sĩ Nguyên xúc động, mặc dù nói mãi nhưng không có trọng điểm.

Hàn Bân ngắt lời, hỏi, “Vương Tư Vũ hiện đang làm công việc gì?”

“Nàng là giáo viên múa, nàng biết múa Latin và yoga, nàng múa rất chuyên nghiệp, biết tự biên đạo, còn đạt giải ở thành phố Cẩm Đảo.”

“Ngoài giáo viên múa, em gái ngươi có làm thêm công việc nào khác, ví dụ như tự media?”

“Điều này ta không rõ…” Vương Sĩ Nguyên thở dài, vỗ trán, “Đều tại ta, không chăm sóc tốt cho nàng, nếu ta quan tâm hơn chút, chưa chắc đã xảy ra chuyện này.”

Lý Cầm an ủi, “Ngươi cũng đừng quá tự trách, chuyện này ai mà ngờ.”

“Ta là anh trai nàng, là ta không chăm sóc tốt cho nàng, đều tại ta!” Vương Sĩ Nguyên ôm mặt, khóc nức nở.

Một hồi lâu sau, Vương Sĩ Nguyên mới ổn định lại cảm xúc.

Đối phương buồn bã như vậy, nếu tiếp tục hỏi, có vẻ hơi tàn nhẫn.

Nhưng vì sự an toàn của Vương Tư Vũ, Hàn Bân phải làm vậy, “Trước khi xảy ra chuyện, em gái ngươi có biểu hiện khác thường nào không?”

Vương Sĩ Nguyên lắc đầu, thở dài, “Ta không biết, mấy ngày nay ta bận quá, còn phải đổi ca, không mấy khi liên lạc

với nàng.”

Hàn Bân gập sổ tay lại, lấy từ trong túi ra một tấm danh thiếp, “Tình hình đại khái ta đã hiểu, chúng ta hôm nay nói đến đây, đây là danh thiếp của ta, nhớ ra manh mối gì, ngươi có thể trực tiếp liên lạc với ta.”

Vương Sĩ Nguyên hai tay nhận lấy danh thiếp, “Cảnh sát, xin ngài nhất định phải tìm được em gái ta, nàng không thể có chuyện gì, không thể nào!”

Hàn Bân khẽ gật đầu, “Chúng ta sẽ cố gắng hết sức điều tra vụ án.”

……

Cục Cảnh sát Thành phố, Đội Hình sự.

Đội 2, Văn phòng nhóm 1.

“Ăn cơm thôi. Ăn cơm thôi.” Hoàng Khiết Khiết xách túi đựng cơm bước vào văn phòng.

Giang Dương nhăn mũi, “Thơm quá.”

Bao Tinh vội chạy tới, “Thiến Thiến, sao ngươi không gọi ta một tiếng, ta giúp ngươi mang vào.”

Hoàng Khiết Khiết không để tâm, “Chuyện nhỏ thôi, ta tự lo được. Các ngươi điều tra vất vả rồi, sao ta nỡ để các ngươi động tay.”

Bao Tinh cười hề hề, như được ăn mật.

“Thiến Thiến mua cơm, ta nhất định phải ăn nhiều một chút.” Vừa nói, Bao Tinh vừa định mở hộp đựng cơm.

Hoàng Khiết Khiết vỗ nhẹ lên mu bàn tay của hắn, “Đừng động, đi rửa tay trước đã, đợi tổ trưởng và Chị Lý về cùng ăn.”

Bao Tinh lại cười hề hề, không tức giận, ngoan ngoãn đi rửa tay.

Vài phút sau, Hàn Bân và Lý Cầm cùng trở về văn phòng.

Mọi người trong nhóm bắt đầu ăn cơm.

Món ăn rất phong phú, có thịt kho tàu, đậu phụ Ma Bà, rau củ xào, khoai tây xào khô, gà xào tiêu, canh dạ dày cừu, mỗi người hai hộp cơm.

Lúc này đã hơn một giờ chiều, Hàn Bân cũng đói bụng kêu réo, không kịp hỏi han, vội lấp đầy bụng trước.

Ăn xong một hộp cơm, Hàn Bân uống một ngụm trà rồi hỏi, "Vương Tiêu, tra thế nào rồi?"

Vương Tiêu lau miệng, "Ta đã nhờ Nghi Nguyên Phong mời vài streamer tới công ty, sau khi hỏi riêng từng người, quả nhiên có người ngấm ngầm chỉ đạo, hơn nữa thông tin là từ người liên quan tới vụ án tiết lộ. Ngươi đoán xem là ai?"

Chương 946: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Cầm nói, "Có phải là Lý Đinh Sơn và Cận Thiệu Dũng của công ty trà lạnh không? Trước đây, họ từng cố ý bôi nhọ nữ khách mời trên mạng để tăng tỷ lệ người xem."

Bao Tinh đặt đũa xuống, cười, "Ban đầu, ta cũng nghĩ là Cận Thiệu Dũng và Lý Đinh Sơn, nhưng… không phải."

"Vậy là ai?"

"Trương Nghĩa Binh."

"Người dẫn chương trình 'Chúng ta cùng phát điện'?"

"Đúng, chính là hắn." Bao Tinh hừ một tiếng, "Lúc ghi lời khai, ta đã thấy thằng nhóc này không phải loại tốt, không ngờ lại giấu chuyện này."

Một khi cái chết của Chu Tinh Tinh và Lư Tĩnh Phương bị lộ ra, sẽ mang lại lượng lớn sự chú ý và quan tâm cho chương trình, người dẫn chương trình Trương Nghĩa Binh có lẽ cũng được lợi từ đó, theo một khía cạnh nào đó, hắn cũng có động cơ gây án.

…

Đài Truyền hình Cẩm Đảo.

Trong trường quay.

Trương Nghĩa Binh đứng một tay chống hông, tay kia chỉ huy, "Máy số 3 di chuyển về phía đông một chút, lát nữa khi chương trình bắt đầu, nhớ quay cận cảnh miệng ta khi ta đọc tài trợ."

Trương Nghĩa Binh lại ra lệnh cho người đàn ông đeo băng đô, "Khi nam khách mời xuất hiện, ngươi hãy khuấy động không khí, để khán giả nữ dưới sân khấu hoan nghênh."

Người đàn ông đeo băng đô gật đầu lia lịa, "Trương Ca, ngài yên tâm."

"Vỗ vỗ…" Trương Nghĩa Binh vỗ tay, "Hôm nay mọi người vất vả một chút, chúng ta sẽ quay liền hai buổi, tối nay ta mời mọi người ăn khuya."

"Được, hai mươi phút nữa bắt đầu quay."

Nói xong, Trương Nghĩa Binh quay lại phòng trang điểm để dặm lại phấn, chuẩn bị cho buổi ghi hình.

Trong lúc dặm phấn, Trương Nghĩa Binh thấy buồn chán, lấy điện thoại ra, thói quen mở ứng dụng Tin Đầu, lướt xem.

Lướt một lúc, Trương Nghĩa Binh nhíu mày, "Không đúng, video đâu? Sao không có video về vụ án Chu Tinh Tinh và Lư Tĩnh Phương nữa?"

"Tối qua ta còn thấy, hôm nay sao lại không có?"

"Tiểu Cương này đúng là chó chết, làm ăn kiểu gì, uổng công ta cho hắn lợi ích."

"Rầm!" một tiếng.

Đang thắc mắc thì trợ lý Tiểu Vân vội vàng chạy vào.

"Làm gì vậy, không biết gõ cửa à." Trương Nghĩa Binh đang bực tức, không cho nàng sắc mặt tốt.

Tiểu Vân thở hổn hển nói, "Boss, Cảnh sát Hàn của đội hình sự thành phố lại tới!"

Trương Nghĩa Binh bật dậy, "Hắn đến làm gì!"

"Sao, Trương Chủ Trì không chào đón chúng ta?" Hàn Bân cười bước vào, theo sau là Giang Dương và Bao Tinh.

“Các ngươi sao lại…” Trương Nghĩa Binh có chút lúng túng, “Không phải là không chào đón, mà là các ngươi tới không đúng lúc, ta sắp quay chương trình rồi.”

“Trương Chủ Trì, hôm nay ngươi có lẽ không quay được chương trình rồi.”

“Ngươi nói vậy là sao?”

Hàn Bân nghiêm mặt, “Có người tố cáo ngươi cản trở thi hành công vụ, mời ngươi theo chúng ta về đồn cảnh sát hỗ trợ điều tra.”

“Không thể nói bừa, các ngươi có bằng chứng không? Sao lại nói ta cản trở thi hành công vụ?”

“Nếu không có bằng chứng, chúng ta đã không tới. Xét ngươi là người của công chúng, đề nghị ngươi trực tiếp theo chúng ta rời khỏi, nếu làm to chuyện ở đây, chúng ta không sao, chỉ sợ ảnh hưởng tới ngươi.”

Trương Nghĩa Binh lẩm bẩm, “Các ngươi biết ảnh hưởng tới ta thì sao không gọi điện trước. Đến tận đây mới nói làm gì.”

“Trương Nghĩa Binh, chú ý thái độ, chúng ta là tới thi hành công vụ, không phải tới xem chương trình, không cần hẹn trước.” Bao Tinh trừng mắt, giơ lệnh cưỡng chế, “Đây là giấy tờ, ngươi nhìn rõ rồi theo chúng ta đi.”

Lời này làm Trương Nghĩa Binh sững người, một lúc sau mới nghẹn ra một câu, “Ta là người dẫn chương trình của Đài Truyền hình Cẩm Đảo, đại diện cho hình ảnh của Cẩm Đảo, các ngươi không thể nhằm vào ta.”

Bao Tinh cười khẩy, “Ồ, mặt ngươi thật dày.”

Hàn Bân có chút mất kiên nhẫn, phất tay, “Đưa đi.”

Giang Dương mặt mỉm cười, lấy ra còng tay, "Trương Chủ Trì, đi cùng chúng ta một chuyến."

Lúc này, trước cửa phòng trang điểm đã có không ít người tụ tập, có người ngạc nhiên, có người tò mò, có người hả hê.

Trương Nghĩa Binh lùi lại vài bước, tựa vào tường, "Các ngươi đừng làm bậy, ta muốn gọi giám đốc đài, giám đốc đài có lẽ quen biết cục trưởng của các ngươi, ta là người dẫn chương trình của đài, ta là người của công chúng, bắt ta sẽ ảnh hưởng rất lớn."

Bao Tinh cười hề hề, không để tâm, "Không biết, đúng lúc muốn thử xem."

Nói xong, Giang Dương và Bao Tinh tiến lên, một trái một phải giữ chặt Trương Nghĩa Binh, với thân hình nhỏ bé của hắn, không có cơ hội phản kháng.

"Tránh ra, tránh ra, đừng đứng chắn đường." Bên ngoài vang lên tiếng một phụ nữ.

Nhà sản xuất chương trình Lưu Tú Vinh vội vàng chạy vào phòng, "Cảnh sát Hàn, có chuyện gì vậy? Có phải có hiểu lầm không?"

Hàn Bân nói, "Không có hiểu lầm, đây là lệnh cưỡng chế, chúng ta cần mời Trương Nghĩa Binh về đồn hỏi chuyện."

Lưu Tú Vinh cố nặn ra nụ cười, "Có gì cứ nói, ngài muốn hỏi gì, ở đài cũng được, ta sẽ chuẩn bị một phòng làm việc riêng, ngài muốn hỏi thế nào cũng được."

Hàn Bân nói, "Lưu Chế Tác, lần trước nể mặt ngươi, ta đã cho Trương Nghĩa Binh một cơ hội. Chỉ tiếc là hắn không biết điều, còn cùng đồng bọn cản trở thi hành công vụ, làm rối loạn trật tự xã hội, vi phạm luật xử lý vi phạm hành chính."

Thấy Lưu Tú Vinh xuất hiện, Trương Nghĩa Binh thêm phần tự tin, "Ngươi vu khống, ta sao có thể cản trở các ngươi thi hành công vụ, sao lại tùy tiện gán tội cho ta."

Chương 947: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân không để ý tới hắn, quay sang Lưu Tú Vinh, "Cản trở thi hành công vụ và gây trở ngại công vụ tuy chỉ khác một chữ, nhưng ngài cũng nên rõ, đừng để ta khó xử."

Nghe vậy, sắc mặt Lưu Tú Vinh lập tức thay đổi, không dám khuyên nữa, "Trương Nghĩa Binh, đừng làm loạn, ngoan ngoãn theo Cảnh sát Hàn đi, đội mũ và đeo khẩu trang vào."

Trương Nghĩa Binh nhăn nhó mặt mày, "Lưu Chế Tác, ngài không thể bỏ mặc ta, ta và phó giám đốc đài Vương…"

"Đủ rồi." Lưu Tú Vinh quát lớn, cắt lời Trương Nghĩa Binh, "Trương Nghĩa Binh, bây giờ cầu cứu ai cũng vô ích, ngươi nếu là đàn ông thì ngoan ngoãn theo họ, làm lớn chuyện này, mất mặt là ngươi."

Trương Nghĩa Binh mắt đỏ lên, giọng run rẩy, "Ta về rồi có thể tiếp tục dẫn chương trình không?"

Lưu Tú Vinh thờ ơ, "Ngươi cứ lo chuyện của mình trước, công việc không cần lo, ta tin lãnh đạo đài sẽ có sắp xếp hợp lý."

Trương Nghĩa Binh nhìn Hàn Bân, dường như muốn cầu xin, chần chừ một lúc lâu nhưng không thốt nên lời.

Trương Nghĩa Binh đội mũ, đeo khẩu trang, kính râm, dùng áo che còng tay, đi tới cửa, cảm thấy không ổn, cúi đầu, nhỏ giọng, "Có thể tháo còng tay cho ta không, ta tuyệt đối không bỏ trốn, không bỏ trốn."

Hàn Bân gật đầu.

Còng tay của Trương Nghĩa Binh được tháo ra, nhưng Giang Dương và Bao Tinh không thả lỏng, vẫn một trái một phải kèm chặt hắn, đưa hắn lên xe.

Trên đường, Trương Nghĩa Binh vẫn nhăn nhó, không nói một lời.

Về đến Cục, Hàn Bân, Giang Dương, Bao Tinh trực tiếp thẩm vấn Trương Nghĩa Binh.

Trương Nghĩa Binh ngồi trên ghế thẩm vấn vẫn đeo khẩu trang, cúi đầu, không rõ biểu cảm.

"Rầm rầm." Hàn Bân gõ bàn, "Trương Nghĩa Binh, bỏ khẩu trang ra."

Trương Nghĩa Binh trợn mắt chất vấn, "Các ngươi dựa vào gì mà bắt ta?"

Đến đây, hắn lại không sợ nữa.

"Đến đây rồi, ngươi còn làm bộ làm tịch, đã làm gì, ngươi tự biết rõ."

Trương Nghĩa Binh ưỡn cổ nói, "Ta không làm gì cả."

Hắn là người dẫn chương trình, không thể bị giam giữ, chỉ có trắng án đi ra, mới giữ được vị trí ở đài và chương trình trong tay.

Hàn Bân mở sổ tay, "Ngươi có quen Lâm Cương không?"

"Cái tên quê mùa này, người gọi tên đó nhiều lắm, sao ta biết ngươi nói ai."

"Streamer Tiểu Cương Ca của Cẩm Đào trên Tin Đầu."

Trương Nghĩa Binh nghĩ một lúc, "Quen."

“Chu Tinh Tinh và Lư Tĩnh Phương bị sát hại, có phải ngươi nói cho hắn biết không?”

“Ta không nhớ rõ.”

“Vậy thì nghĩ đi, khi nào nhớ ra thì ra ngoài.”

Trương Nghĩa Binh nói, “Hắn chỉ là một streamer vô danh, các ngươi tin hắn, không tin ta?”

“Ta chỉ tin chứng cứ.” Hàn Bân đổi câu hỏi, “Hôm qua ngươi có liên hệ với Lâm Cương không?”

Trương Nghĩa Binh cúi đầu, “Ta không nhớ.”

Hàn Bân phản vấn, “Giỏi, chuyện hôm qua ngươi cũng không nhớ, muốn giả ngốc, ta tin, ngươi nghĩ thẩm phán sẽ tin không?”

Trương Nghĩa Binh ngập ngừng một lúc, “Có gặp.”

“Ai chủ động liên hệ?”

“Ta.”

“Tại sao liên hệ hắn?”

Trương Nghĩa Binh lau mồ hôi trán, “Ta… là chuyện riêng.”

Hàn Bân nói, “Lâm Cương đã khai rõ, ngươi nói vòng vo không rõ, ngươi nghĩ lời khai của ai có hiệu lực hơn, chúng ta tin ai hơn?”

“Giờ ai cũng nói nghi ngờ là vô tội, các ngươi không có bằng chứng, dựa vào gì nói ta có tội.” Trương Nghĩa Binh nói.

Hàn Bân cười, “Ngươi đừng có chống đối cảnh sát, tình huống của ngươi có thể lớn có thể nhỏ, nếu ngươi hợp tác điều tra, có thể chỉ bị cảnh cáo hoặc phạt tiền. Nhưng với thái độ này, chắc chắn sẽ bị giam giữ.”

Trương Nghĩa Binh mặt mày khó coi, do dự, "Các ngươi có bằng chứng không?"

Hàn Bân lật sổ tay, "Ngươi có quen Tiểu Đậu Phụ Giao Châu không?"

Mặt Trương Nghĩa Binh tái nhợt, lắp bắp, "Quen."

"Hôm qua ngươi có liên lạc nàng không?"

"Có."

"Tại sao liên lạc nàng?"

"Là chuyện riêng."

"Chuyện gì? Nói gì?"

"Ta không nhớ rõ."

Hàn Bân nhíu mày, hừ một tiếng, "Lại không nhớ, có cần ta giúp ngươi nhớ lại không."

Hàn Bân đứng dậy, đi tới ghế thẩm vấn, "Cả hai đều là streamer của Tin Đầu, đều sẵn sàng ra mặt tố ngươi cản trở thi hành công vụ, mà hôm qua ngươi lại vừa gặp họ, ngươi giải thích thế nào?"

Trương Nghĩa Binh bịa chuyện, "Họ đều là streamer, có lẽ họ thông đồng vu khống ta."

"Quả là người dẫn chương trình, nói dối lưu loát thật." Hàn Bân cười, nói tiếp, "Mấy streamer này, bình thường thích quay video nhất, ăn cũng quay, đi chơi cũng quay, gặp người nổi tiếng lại càng phải quay."

"Còn ngươi, Trương Chủ Trì của Đài Truyền hình Cẩm Đảo, ở đây cũng được coi là người nổi tiếng. Ngươi nói xem, khi họ gặp ngươi, có quay lén không?"

Trương Nghĩa Binh trừng lớn mắt, tay phải run rẩy.

Thấy hắn như vậy, Hàn Bân nhắc nhở, "Nghĩ kỹ rồi nói, tùy mức độ nghiêm trọng và thái độ nhận tội, cũng có các tiêu chuẩn xử lý khác nhau."

"Cảnh cáo, phạt tiền, giam giữ năm ngày, giam giữ mười ngày, đều phụ thuộc vào suy nghĩ của ngươi."

Trương Nghĩa Binh tỏ vẻ ấm ức, "Ta thật sự oan uổng, ta thừa nhận Chu Tinh Tinh và Lư Tĩnh Phương chết là do ta nói cho họ, nhưng sao lại cấu thành tội cản trở thi hành công vụ, ta không hiểu."

Hàn Bân nghiêm mặt, "Ngươi không chỉ nói cho họ, còn bảo họ cùng các streamer khác phát tán vụ án, nghiêm trọng ảnh hưởng đến việc điều tra của cảnh sát, cản trở công tác, làm rối loạn trật tự xã hội."

"Vụ án này phức tạp hơn ngươi nghĩ, hành vi của ngươi có thể gây ra hậu quả nghiêm trọng, làm rối loạn xã hội, ta bắt ngươi không oan."

Chương 948: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Nghĩa Binh nghĩ một lúc, "Vậy nếu ta nhận tội, có thể chỉ bị phạt tiền và cảnh cáo, không giam giữ không? Phạt bao nhiêu tiền, ta đều chịu."

"Ngươi nghĩ đây là chợ, đàm phán với ta. Nhận tội hay không là thái độ của ngươi. Xử lý thế nào phải dựa vào tình huống tổng hợp của ngươi, không có chuyện thương lượng."

Trương Nghĩa Binh do dự lâu, cắn răng, "Được, ta nhận tội, thông tin về cái chết của Chu Tinh Tinh và Lư Tĩnh Phương đúng là ta bảo Lâm Cương và Triệu Uyển đăng lên."

"Tại sao làm vậy?"

Trương Nghĩa Binh cúi đầu nhìn đôi tay, "Ta muốn tăng lượng xem và sự chú ý của chương trình."

"Dùng cái chết của họ để quảng cáo cho chương trình, thu hút sự chú ý?"

Trương Nghĩa Binh nói, "Tỷ lệ xem chương trình không tốt, lãnh đạo đài đã nói chuyện với ta, nói 'chúng ta cùng phát điện' có lẽ không kéo dài được." Trương Nghĩa Binh mắt đỏ, nghẹn ngào, "Ta chỉ có chương trình này, chỉ có một cái, họ còn muốn bỏ."

"Truyền hình cạnh tranh khốc liệt, mỗi ngày chỉ có 24 giờ, chỉ có bấy nhiêu thời gian. Mỗi năm có bao nhiêu sinh viên tốt nghiệp chen chúc vào, ta áp lực rất lớn, nếu mất chương trình cuối cùng này, ta sẽ phải ngồi ghế lạnh."

“Ta không muốn.”

“Không có chương trình dẫn, còn gọi gì là người dẫn chương trình.”

“Ta áp lực rất lớn, ta phải đảm bảo tỷ lệ xem, tăng sự chú ý của chương trình, xứng đáng với tài trợ của nhà sản xuất, chỉ có vậy ta mới giữ được chương trình này.”

Trương Nghĩa Binh cúi đầu, dường như cảm thấy xấu hổ.

Tất nhiên, cũng có thể đang che giấu cảm xúc của mình.

“Ngẩng đầu lên.” Hàn Bân không hoàn toàn tin lời hắn.

Một người bị giết, kẻ có khả năng giết nhất, chính là người có lợi từ cái chết của hắn.

Và trong tất cả các đối tượng liên quan, Trương Nghĩa Binh rõ ràng là người phù hợp nhất.

Đã đến đây, tự nhiên phải hỏi rõ ràng.

Hàn Bân giọng nghiêm túc, “Chỉ để tăng sự chú ý của chương trình, ngươi liền hợp tác với đồng bọn, giết các nữ khách mời trước đây, ngươi thật tàn nhẫn!”

Trương Nghĩa Binh giật mình, giọng run run, “Ta không có, ta sao có thể giết người, ta có bằng chứng ngoại phạm.”

“Vậy nên ta mới nói ngươi có đồng bọn, ngươi chịu trách nhiệm lên kế hoạch, cung cấp thông tin, hắn chịu trách nhiệm giết người.”

“Không không.” Trương Nghĩa Binh hoảng sợ, “Ta không có đồng bọn, càng không giết họ.”

Hàn Bân đập sổ tay xuống bàn, “Với những lời khai dối trá của ngươi, làm sao ta tin được?”

“Các ngươi vu khống, ta là người dẫn chương trình sao có thể liên quan tới giết người.”

“Rầm rầm…” Bao Tinh gõ bàn, “Ê, ngươi nói chuyện kiểu gì vậy, nghề nghiệp không phân biệt sang hèn, ngươi là người dẫn chương trình liền cao quý hơn. Ai trời sinh trên trán cũng không khắc hai chữ ‘tội phạm’.”

Trương Nghĩa Binh kêu lên, “Ta không có ý đó, ta chỉ là… các ngươi không có bằng chứng không thể nói bừa, các ngươi không thể tùy tiện gán tội cho ta, nghi ngờ là vô tội, ta hiểu luật.”

“Vừa rồi ngươi nói nghi ngờ là vô tội, chúng ta đưa ra chứng cứ, ngươi liền nhận. Hóa ra, nghi ngờ là vô tội trong mắt ngươi là lý do trốn tội.” Hàn Bân hừ một tiếng.

“Lần này ta nói thật, thật sự không nói dối nữa.” Trương Nghĩa Binh vừa sợ vừa tức, sắp khóc.

Hàn Bân không nói, cầm điện thoại của Trương Nghĩa Binh lên, lật xem.

Điện thoại của Trương Nghĩa Binh cũng có tài khoản Tin Đầu.

Hàn Bân ghé tai nói nhỏ với Giang Dương bên cạnh, “Ngươi liên hệ Nghi Nguyên Phong, bảo hắn gửi dữ liệu hậu trường tài khoản Tin Đầu của Trương Nghĩa Binh.”

Giang Dương đáp lời, cầm điện thoại của Trương Nghĩa Binh rời phòng thẩm vấn.

Thấy Hàn Bân không để ý tới mình, ngược lại còn nói nhỏ với cảnh sát bên cạnh, Trương Nghĩa Binh càng lo lắng, hắn xem không ít phim truyền hình nước ngoài, cảnh sát phá án không được, sẽ tìm vài người chịu tội thay.

Hắn sợ hãi.

“Các ngươi muốn làm gì, rốt cuộc muốn làm gì, ta là người dẫn chương trình, là người của công chúng, ta không phải

người để tùy tiện bắt nạt, ta có quan hệ tốt với lãnh đạo đài, họ sẽ không bỏ mặc ta."

Bao Tinh lấy điện thoại ra, "Lãnh đạo nào, nói rõ, ta gọi cho hắn, xem hắn muốn giúp ngươi thế nào. Nếu hắn biết tình hình vụ án thì càng tốt. Chúng ta vừa khéo hỏi hắn vài câu."

Trương Nghĩa Binh lập tức im lặng, chuyện này, trừ phi quan hệ rất thân, rũ bỏ trách nhiệm còn không kịp, ai muốn dính vào.

Lúc này, tâm trạng Trương Nghĩa Binh hoàn toàn suy sụp.

Gia đình Trương Nghĩa Binh khá giả, học hành cũng giỏi, sau khi tốt nghiệp đại học, cha mẹ đã bỏ nhiều công sức để hắn vào làm ở đài truyền hình, chỉ riêng việc đưa hắn đi cầu quan hệ cũng đã chạy khắp nơi.

Từ lúc đó, Trương Nghĩa Binh đã quyết tâm, nhất định phải tạo dựng sự nghiệp ở đài, không chỉ vì cuộc sống tốt hơn, mà còn để cha mẹ được tự hào, sau này trở thành người dẫn chương trình nổi tiếng, sẽ là người khác cầu mình.

Sau khi vào đài truyền hình, Trương Nghĩa Binh tuy không nổi tiếng lắm, nhưng cũng có chương trình riêng, trở thành một người dẫn chương trình thực sự, đi trên phố cũng có người nhận ra, khiến hắn cảm thấy hài lòng, nghĩ rằng mình cũng là người nổi tiếng.

Vì thân phận người dẫn chương trình, hắn cũng tham gia nhiều buổi tiệc, gặp gỡ không ít người trong hệ thống, ăn cơm, uống rượu cùng nhau, dần dần, trong lòng hắn bắt đầu tự mãn, nghĩ mình ở Cẩm Đảo cũng là nhân vật có tiếng.

Chương 949: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ngồi trên ghế thẩm vấn lúc này, hắn mới nhận ra, tất cả đều là giả.

Hắn nghĩ đi nghĩ lại trong đầu, không nghĩ ra nên nhờ ai giúp đỡ.

Thật ra, ban đầu hắn có chút khinh thường mấy cảnh sát này, hắn ở các buổi tiệc cũng quen vài người trong hệ thống, có chức vụ, có thân phận, có mặt mũi.

Nhưng diễn biến tiếp theo khiến hắn bất ngờ, mấy cảnh sát này hoàn toàn không để ý tới 'thân phận' của hắn.

Tính cách Trương Nghĩa Binh khá cực đoan, một khi đạt được thành tích sẽ tự mãn, một khi gặp khó khăn, sẽ phủ nhận hoàn toàn bản thân.

Lúc này, hắn hoàn toàn hoảng loạn, chỉ muốn nói rõ mọi chuyện, rửa sạch tội, sớm rời khỏi đây.

"Cảnh sát, ta thừa nhận mình cản trở thi hành công vụ, nhưng ta thật sự không giết người, thật sự không."

"Vậy ngươi khai lại tội của mình, từ đầu tới cuối, nguyên vẹn. Nếu còn nói không rõ ràng, cảnh sát sẽ không hoàn toàn chấp nhận lời khai của ngươi, chúng ta sẽ tiếp tục điều tra theo phân tích trước đó." Hàn Bân nói.

"Ta nói, ta nói hết…" Trương Nghĩa Binh gật đầu lia lịa.

Lần này, hắn nói rất chi tiết, từ lần đầu Hàn Bân đến đài truyền hình, không giấu giếm gì, thậm chí cả tâm lý bẩn thỉu

và hành vi ích kỷ lúc đó cũng miêu tả rất chi tiết.

Hàn Bân chỉ thử thăm dò, có cũng được, không có cũng được, không trông mong Trương Nghĩa Binh nhất định sẽ thừa nhận, cuối cùng vẫn phải dựa vào chứng cứ nói chuyện.

Trương Nghĩa Binh kể xong, thút thít, "Cảnh sát, ta vừa nói đều là thật, ta thừa nhận mình có tư tâm, nhưng ta thật sự không giết người, ta cũng không có gan đó."

"Cầu xin các ngươi hãy tin ta, ta không muốn ngồi tù, cầu…"

"Cộc cộc." Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Giang Dương đẩy cửa bước vào, ngồi xuống bên cạnh Hàn Bân nói nhỏ, "Tổ trưởng, Nghi Nguyên Phong đã gửi dữ liệu hậu trường tài khoản Tin Đầu của Trương Nghĩa Binh, tạm thời chưa phát hiện thông tin và liên hệ đáng ngờ."

Hàn Bân khẽ gật đầu.

"Với lại, đội trưởng muốn tổ chức cuộc họp tổng kết vụ án, bảo ngài thẩm vấn xong qua đó."

"Ở đâu?"

"Phòng họp tầng bốn."

Hàn Bân thu dọn đồ đạc, "Ở đây giao cho các ngươi, xong ghi chép đưa hắn về phòng giam."

Trương Nghĩa Binh kêu lên, "Cảnh sát Hàn, ngài đừng đi, ta vô tội, xin hãy tin ta."

Hàn Bân không để ý, thẳng bước ra khỏi cửa phòng thẩm vấn.

Ngươi không phối hợp sớm, không đến mức này.

…

Hàn Bân về văn phòng rót một cốc nước, sau đó lên thẳng phòng họp tầng bốn.

Từ ngoài đã nghe thấy có người nói chuyện, có lẽ đang họp.

Hàn Bân không gõ cửa, nhẹ nhàng mở cửa, bước vào.

Dù vậy, vẫn thu hút sự chú ý của một số người, nhưng không làm gián đoạn cuộc họp.

Hàn Bân kéo ghế ngồi xuống, mở sổ tay, giả bộ ghi chép nghiêm túc.

Lúc này, người đang phát biểu là Tằng Bình, đang tường thuật tiến triển điều tra.

"Theo nhắc nhở của Tổ trưởng Hàn, chúng ta đã đến nhà Vương Tư Vũ, cũng kiểm tra camera giám sát của khu dân cư, Vương Tư Vũ rời khu dân cư vào khoảng 5 giờ chiều hôm qua, nàng đi rất vội vàng, trên giường còn để vài bộ quần áo thử chưa dọn dẹp."

"Chúng ta kiểm tra kỹ camera giám sát, Vương Tư Vũ rời khu dân cư hôm qua và không quay lại. Khi rời nhà, nàng mặc một chiếc váy dài màu be, tóc đuôi ngựa, giày cao gót màu đen, mang một chiếc túi da màu nâu."

"Ra khỏi khu dân cư, nàng lên một chiếc Mercedes màu đen, biển số là Lu b176nd. Biển số khác với biển số phát hiện tại hiện trường công trường, nhưng màu sắc và kiểu dáng của Mercedes giống hệt nhau."

"Chúng ta kiểm tra, vẫn là biển số giả. Ngoài ra, lái xe cố tình che mặt, không nhìn rõ, nhưng từ dáng người và quần áo, có lẽ là nam giới."

"Theo cảm nhận của ta, lái xe Mercedes này rất có thể là hung thủ giết hại Lư Tĩnh Phương."

Đinh Tích Phong ngẩng đầu hỏi, "Có lần ra dấu vết Mercedes không?"

Tằng Bình nói, "Vẫn đang sử dụng Giám sát Thiên Võng và camera giám sát của các cửa hàng ven đường để theo dõi, tin rằng sớm có kết quả."

Đinh Tích Phong dặn dò, "Theo dõi dấu vết xe khả nghi phải sát sao, theo manh mối hiện có, Vương Tư Vũ rất có thể bị hung thủ bắt giữ, nhưng chúng ta không phát hiện thi thể của nàng, có nghĩa là nàng vẫn còn sống."

"Đồng thời, tình trạng của nàng rất nguy cấp, mỗi phút trôi qua đều thêm nguy hiểm. Chỉ có nhanh chóng tìm ra danh tính hung thủ, tìm được nơi ẩn náu của hắn, mới có cơ hội giải cứu Vương Tư Vũ."

"Và, ta còn một thông tin nữa cần thông báo, từ cơ thể Chu Tinh Tinh lấy được DNA của hung thủ, so sánh hoàn toàn trùng khớp với DNA của hung thủ giết hại Lư Tĩnh Phương, chứng minh hướng điều tra của chúng ta là đúng, hai vụ án là do cùng một hung thủ gây ra."

"Hung thủ liên tiếp gây ra ba vụ án, nạn nhân đều là phụ nữ trẻ, và khoảng cách giữa các vụ án ngày càng ngắn, rất có thể là một kẻ giết người hàng loạt." Đinh Tích Phong giọng nghiêm trọng, nhắc nhở,

"Mọi người trong quá trình điều tra phải chú ý an toàn, hung thủ rất nguy hiểm."

Nói đến đây, Đinh Tích Phong quét mắt nhìn phòng họp, "Tổ trưởng Hàn, ngươi đã đến, đừng giấu giếm nữa, nói vài lời đi."

Hàn Bân tổ chức lại lời nói, "Ta đã ghi lời khai của anh trai Vương Tư Vũ, hiểu thêm về tình hình của nàng."

“Vương Tư Vũ còn độc thân, hiện sống một mình, nàng hiện là giáo viên múa, mơ ước trở thành diễn viên.”

Chương 950: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Cha mẹ Vương Tư Vũ đã già, anh trai nàng đề nghị tạm thời không nói cho họ biết, nhưng anh trai Vương Tư Vũ cũng đã hỏi cha mẹ, họ cũng không gặp Vương Tư Vũ."

"Theo anh trai Vương Tư Vũ, căn hộ khu dân cư Vườn Bách Tử là nàng thuê. Hắn không biết việc Vương Tư Vũ quay video ngắn."

"Vì vậy, ta cũng nghiêng về giả thuyết Vương Tư Vũ bị nghi phạm khống chế, tình hình khá nguy cấp."

Đinh Tích Phong suy nghĩ một lúc, nói, "Đối với việc truy tìm dấu vết hung thủ và tung tích Vương Tư Vũ, ngươi có ý kiến gì?"

"Hung thủ từng tiếp cận mạng, và liên hệ nạn nhân qua mạng, ta nghĩ chắc chắn có để lại manh mối, ta đề nghị trước tiên xác định danh tính hung thủ." Hàn Bân nói.

"Được, ngươi theo dấu vết này điều tra." Đinh Tích Phong gật đầu.

Tằng Bình theo dấu vết camera, Hàn Bân theo dấu vết mạng, đều là hai đầu mối quan trọng, dù đầu mối nào có tiến triển cũng sẽ giúp bắt được hung thủ.

Đinh Tích Phong tiếp tục hỏi, "Người khác có tiến triển điều tra nào mới không?"

Mã Cảnh Ba lên tiếng, "Ta đã đến khoa kỹ thuật, điện thoại của Vương Tư Vũ vẫn mất tín hiệu, không thể định vị."

“Và, ta đã bảo họ in một bản chi tiết cuộc gọi của điện thoại Vương Tư Vũ, tạm thời chưa phát hiện liên hệ đáng ngờ.”

“Qua so sánh ba vụ án này, ta cũng phát hiện một số đặc điểm của nghi phạm, trước hết, nghi phạm có năng lực phản trinh sát nhất định, giấu kín danh tính rất tốt.”

“Thứ hai, nghi phạm có lẽ không lớn tuổi, đẹp trai, có kinh tế.”

Hà Anh Sinh của đội 2 hỏi, “Mã đội, chúng ta chưa tìm ra danh tính nghi phạm, sao ngài biết được?”

“Ta chưa gặp nghi phạm, cũng chưa tìm ra danh tính hắn, nhưng dựa trên tình tiết vụ án, vẫn có thể phân tích ra một số điều.” Mã Cảnh Ba cười, giải thích,

“Nói nghi phạm không lớn tuổi, là dựa trên tình hình thực tế, ta thỉnh thoảng cũng dùng phần mềm Tin Đầu, nhưng chỉ để xem tin tức, chức năng tin nhắn riêng tư ta không biết, càng không nói đến việc sử dụng.”

“Nghi phạm rất hiểu phần mềm này, dùng rất thành thạo, tuổi không lớn.”

“Nói nghi phạm đẹp trai, là dựa trên tiêu chuẩn chọn bạn đời của Chu Tinh Tinh.”

“Cô gái này thích đàn ông đẹp trai, nói thẳng ra là có chút mê trai, đàn ông bình thường, nàng không thèm để ý.”

“Nhưng gặp trai đẹp lại khác, nàng thích trai đẹp, dễ mất cảnh giác, đây có thể là lý do nàng theo hung thủ lên sân thượng.”

“Nói hung thủ có kinh tế, vì hắn chỉ giết người không cướp của, và phương tiện di chuyển là xe Mercedes.”

“Tất nhiên, những phân tích này đều dựa trên chứng cứ và manh mối hiện có, chưa chắc chính xác.”

Đinh Tích Phong ghi lại, ngẩng đầu, “Có lý, mọi người khi truy tìm nghi phạm có thể tham khảo.”

“Người khác có thông tin gì nữa không?”

Đợi một lúc không ai trả lời, Đinh Tích Phong nói tiếp, “Nếu không ai nói, ta sẽ nói vài câu.”

“Về danh tính hung thủ, ta vừa nói, nghi phạm rất có thể là kẻ giết người hàng loạt, có mục tiêu và cách giết người cụ thể.”

“Hơn nữa, nghi phạm rất xảo quyệt, luôn học hỏi, tìm hiểu, và tiến bộ.”

Đinh Tích Phong đi tới bảng trắng, viết tên ba nạn nhân, “Nạn nhân đầu tiên là Chu Tinh Tinh, ngày xảy ra án là 28/6, thời gian tử vong lùi lại 15 đến 18 ngày, tức là từ 10/6 đến 13/6.”

“Chu Tinh Tinh và nạn nhân thứ hai Lư Tĩnh Phương có một số đặc điểm chung, đều tham gia chương trình tạp kỹ ‘Chúng ta cùng phát điện’, ta suy đoán hung thủ rất có thể qua chương trình này quen họ.”

“Một đặc điểm chung nữa là dấu chân hình dấu chân chó, điểm này cũng là điểm ta muốn nhấn mạnh, khi giết Lư Tĩnh Phương, hung thủ mang giày hình dấu chân chó, khiến cảnh sát khó nhận dạng dáng người qua dấu chân.”

“Ta nghĩ mang giày dấu chân chó gây án này, rất có thể là hắn học được từ vụ án đầu tiên.”

“Tiếp theo, nói về vụ án thứ ba, vụ án Vương Tư Vũ nghi bị bắt cóc.”

“Vụ án của Vương Tư Vũ và hai vụ trước có nhiều điểm chung, đều là phụ nữ trẻ, đều dùng Mercedes gây án, nhưng cũng có điểm khác, nàng không tham gia chương trình ‘Đừng làm phiền’, cũng không lên truyền hình.”

“Ta phân tích, ban đầu nghi phạm chọn nạn nhân qua chương trình truyền hình, Chu Tinh Tinh và Lư Tĩnh Phương đều vậy. Nhưng Lư Tĩnh Phương còn một thân phận khác, là streamer của Tin Đầu, nghi phạm để tiếp cận nàng, cũng dùng tài khoản Tin Đầu.”

“Điều này khiến hắn phát hiện một vùng đất mới, ở đây có nhiều mỹ nữ, nhiều lựa chọn hơn. Và Vương Tư Vũ là mục tiêu gây án mới mà hắn chọn.”

“Tổng kết lại, cách gây án của nghi phạm tương tự, nhưng mỗi lần gây án đều học hỏi, có thay đổi. Điều này khiến hắn càng xảo quyệt, càng nguy hiểm.”

“Những biểu hiện này đều phù hợp với đặc điểm của kẻ giết người hàng loạt.”

“Câu này ta nói trước rồi, lặp lại lần nữa, muốn nói với mọi người, kẻ giết người hàng loạt không dễ dàng dừng lại, Vương Tư Vũ cũng không phải nạn nhân cuối cùng.”

“Điều này có nghĩa gì, ta không cần nói thêm.”

Đinh Tích Phong đứng lên, hai tay chống bàn, nhìn mọi người, “Nơi khác ta không quản, nhưng ở Cẩm Đảo, tình trạng này tuyệt đối không cho phép xuất hiện!”

“Rõ chưa?”

Mọi người đáp, “Rõ.”

“Ta không nghe rõ.”

Mọi người lớn tiếng, “Rõ!”

Đinh Tích Phong nhìn đồng hồ, "Tan họp, Hàn Bân ở lại."

Mọi người lần lượt đứng dậy rời đi.

Cũng có đồng đội nhìn Hàn Bân bằng ánh mắt ngạc nhiên, ngưỡng mộ.

Chương 951: Tiêu Đề 《Ẩn》

Được đội trưởng giữ lại nói chuyện riêng, tuyệt đối là một vinh dự.

Hàn Bân không quá bất ngờ, đối với mục đích Đinh Tích Phong giữ mình lại, hắn đoán được một chút.

Đợi mọi người rời đi, Hàn Bân bước tới, "Đội trưởng."

Đinh Tích Phong chỉ ghế bên cạnh, ra hiệu Hàn Bân ngồi xuống, "Vụ án rò rỉ thông tin tra thế nào rồi?"

"Đã rõ."

Hàn Bân đã chuẩn bị lời sẵn, "Kẻ chủ mưu là Trương Nghĩa Binh, người dẫn chương trình 'Chúng ta cùng phát điện', hắn muốn lợi dụng cái chết của Chu Tinh Tinh và Lư Tĩnh Phương để tăng lượng xem và sự chú ý của chương trình, liền bảo Tiểu Cương Ca của Cẩm Đào và những người khác đăng thông tin vụ án lên mạng."

"Hắn đã chủ động nhận tội."

"Làm tốt lắm." Đinh Tích Phong hài lòng, "Mấy streamer này có hàng trăm ngàn fan, ảnh hưởng không kém người dẫn chương trình, cũng nên quản lý, nếu không sau này không biết sẽ xảy ra chuyện gì."

Hàn Bân đồng tình, "Ngài nói đúng."

"Phải rồi, còn một việc nữa. Ngày 4 tháng 7 có lớp tập huấn cảnh sát ưu tú năm 2020, đội hình sự chúng ta có một

suất, vừa học hỏi, vừa thêm kinh nghiệm, ta muốn đề cử ngươi."

"Ngày kia?"

"Đúng, ngươi thấy sao?"

"Có thể hoãn không?"

Đinh Tích Phong khẽ lắc đầu, "Nghĩ gì thế, tưởng mở lớp riêng cho ngươi à?"

Hàn Bân có chút bối rối, tập huấn là cơ hội để thêm kinh nghiệm và tiến bộ, không đi thì tiếc.

Đi thì án còn dang dở, hung thủ chưa bắt, mình đi thế này, đồng đội sẽ nghĩ sao? Đối diện với gia đình nạn nhân thế nào?

Hàn Bân vẫn không vượt qua được suy nghĩ, "Đội trưởng, cảm ơn ngài đã cho ta cơ hội, nhưng trong tình hình hiện tại… ta vẫn không đi."

"Tại sao?"

"Án còn chưa xong, ta đi thế này là sao?"

Đinh Tích Phong cười, "Chỉ ngươi giỏi, không có ngươi chúng ta không phá được án."

"Ta không có ý đó… chỉ là ta thấy trách nhiệm của mình chưa hoàn thành."

"Tốt, có trách nhiệm." Đinh Tích Phong vỗ vai Hàn Bân, "Ngươi đi đi, ta sẽ lo liệu."

"Vâng." Hàn Bân đáp, hơi lo lắng rời khỏi phòng họp.

Đóng cửa lại, Hàn Bân lộ vẻ phức tạp, nhưng bước chân càng thêm kiên định.

Cảnh sát không chỉ là nghề nghiệp, mà còn là trách nhiệm.

Trong phòng họp.

Đinh Tích Phong lấy điện thoại, bấm số, “A lô, Phùng cục, ta là Đinh Tích Phong.”

Đầu dây bên kia vang lên giọng Phùng Bảo Quốc, “Ta biết, ngươi nói đi.”

“Vụ án 626 liên hợp có tiến triển mới, ta muốn báo cáo ngài trực tiếp.” Đinh Tích Phong dừng lại, tiếp tục,

“Và, ta đã chọn được ứng viên phó đội trưởng đội 2.”

Nhà hàng Tứ Quý

Lúc hơn bảy giờ tối.

Lúc này là mùa hè, ngày dài đêm ngắn, trời chưa tối, trên đường có nhiều người đi lại.

So với ngày thường, nhà hàng Tứ Quý có thể nói là vắng tanh.

Ngoài cửa vẫn mở, nhưng không có người ra vào.

Hàn Bân đỗ xe trước cửa, bước vào, thấy Vương Đình ngồi ở quầy, tay chống cằm, như đang mơ màng.

Đại sảnh trống trải, bàn ghế bày ngay ngắn, có hai nữ phục vụ đang dọn dẹp.

Bên cạnh quầy có cửa kính, có thể thấy rõ phòng bếp, thường ngày lúc này, phòng bếp bận rộn nhất, lúc này không một bóng người.

“Đình Đình.”

“Ừ.” Vương Đình ngẩng đầu, tỉnh lại, “Hết giờ làm rồi?”

Hàn Bân đứng cạnh quầy, “Chúng ta về nhà thôi.”

Vương Đình gật đầu, nói với hai phục vụ, “Dọn dẹp xong rồi, các ngươi cũng về sớm đi.”

Hai phục vụ trẻ tuổi, không muốn làm nữa, vào trong thay đồ, chào Vương Đình rồi rời đi.

“Đình Đình, ngươi định tạm nghỉ kinh doanh một thời gian?”

“Đúng.” Vương Đình nhìn quanh nhà hàng, ánh mắt đầy lưu luyến.

Nơi này nàng đã dốc nhiều tâm huyết.

Hàn Bân vỗ vai nàng, “Đi thôi, chỉ là tạm thời.”

Vương Đình gật đầu, vẫn hơi buồn, lặng lẽ theo Hàn Bân lên xe.

Hàn Bân giúp nàng thắt dây an toàn, “Muốn ăn gì, ta mời.”

Vương Đình thở dài, “Nhà hàng của ta đóng cửa, sao còn tâm trạng đi ăn nhà khác.”

Hàn Bân nói, “Vậy về nhà, ta nấu cho ngươi.”

“Ngươi điều tra cả ngày, chắc mệt rồi, sao để ngươi nấu. Để ta làm.”

Hàn Bân khởi động xe, cười, “Nấu cho ngươi, ta rất vui, không mệt chút nào.”

Vương Đình cảm thấy ngọt ngào, bớt buồn phiền.

“Đợi qua mấy ngày bận rộn, phá án xong, ta dẫn ngươi đi chơi, giải sầu.”

Vương Đình chớp mắt lớn nhìn Hàn Bân, “Ngươi muốn dẫn ta đi đâu chơi.”

“Bí mật.”

Vương Đình bật cười, “Ta nghĩ ngươi còn chưa nghĩ ra.”

Hàn Bân gãi cằm, cười trừ, hắn thật sự chưa nghĩ ra.

Về đến nhà, hai người cùng nấu ăn, vừa nấu vừa trò chuyện.

Vương Đình nấu nấm xào rau xanh, canh bí đỏ viên.

Hàn Bân nấu trứng xào cà chua, miến xào.

Đều là món nhà đơn giản, dễ làm, ngon miệng.

Trong bữa, Vương Đình hỏi, "Nếu đổi món ăn nhà hàng, ngươi thấy ta nên làm món gì?"

Hàn Bân đặt đũa xuống, nghĩ ngợi, "Gần đây nhà hàng đều khó làm, ngươi nên nghỉ ngơi một thời gian, khi tình hình tốt hơn hãy quyết định."

"Hay ta không làm nhà hàng nữa, chuyển nghề khác?"

Hàn Bân gắp nấm cho Vương Đình, "Khác ngành khác nghề, dù muốn chuyển nghề cũng không vội."

"Đúng vậy, ta sẽ nghỉ ngơi một thời gian, học thêm, đợi tình hình tốt hơn rồi tính." Vương Đình quyết định, thấy nhẹ nhõm hơn, ăn ngon miệng.

Hai người ăn sạch ba món một canh.

Ăn xong đã muộn, Vương Đình vào phòng tắm, Hàn Bân ngồi trên sofa xem điện thoại, không nhịn được ngáp.

"Chúc mừng cảnh sát 577533 phá thành công vụ án vượt ngục." Đầu Hàn Bân vang lên giọng nói quen thuộc.

Chương 952: Tiêu Đề 《Ẩn》

Phân tích biểu cảm: Thuần thục:+7

Kỹ năng quan sát: Thuần thục+7

Giám định dấu chân: Thuần thục+3

Công trạng thưởng 37 điểm.

Nghe tiếng này, Hàn Bân mỉm cười, không chỉ vì phần thưởng hậu hĩnh, còn là vụ án vượt ngục chính thức kết thúc, Thi Đạt sẽ bị trừng phạt thích đáng.

Vụ án 626, Hàn Bân cũng đã có manh mối, hắn tin mình có thể phá án, bắt được hung thủ.

…

Sáng hôm sau, Cục Cảnh sát thành phố.

Hàn Bân vào tòa nhà hình sự, gặp Mã Cảnh Ba đang có quầng mắt đen.

Chưa phát hiện thi thể nạn nhân, nàng có thể còn sống, để tăng hiệu quả điều tra, Đinh Tích Phong quyết định điều tra 24/24.

Đêm qua, Mã Cảnh Ba dẫn đội 2 điều tra.

“Mã đội, ngài có quầng mắt đen ghê quá, ăn sáng chưa, để ta mua cho ngài?”

Mã Cảnh Ba ngáp, “Không cần, ta giao ca cho Đội Trưởng Tằng rồi về ngủ, tiện mua đồ ăn.”

Mã Cảnh Ba và Tằng Bình điều tra cùng một manh mối, đều theo dấu Mercedes, còn Hàn Bân điều tra danh tính hung thủ.

Nên Mã Cảnh Ba giao ca với Tằng Bình, không phải Hàn Bân.

"Mã đội, theo dấu Mercedes có tiến triển không?"

"Có, đã xác định được phạm vi, thuận lợi thì hôm nay tìm được xe." Nói xong, Mã Cảnh Ba đùa, "Tiểu tử, ngươi cũng phải cố gắng. Tìm được xe, danh tính hung thủ rõ ràng, ngươi chớ làm việc vô ích."

Hàn Bân cười, "Ta cố gắng, cố gắng trước một bước tìm ra danh tính hung thủ."

Mã Cảnh Ba đột nhiên đổi giọng, "Phải rồi, ta muốn hỏi ngươi, nghe nói các ngươi trẻ tuổi bây giờ đều tiêu sạch lương, đến cuối tháng túi không còn xu nào."

Hàn Bân ngạc nhiên, không hiểu sao Mã Cảnh Ba hỏi vậy, nhưng vẫn trả lời, "Cũng tùy người, có người không tiêu, thích tiết kiệm."

"Ngươi thì sao, ngươi thuộc loại nào?"

"Ta… thuộc loại trung bình, tiêu không nhiều, có đồ thích thì mua, không có thì tiết kiệm. Tuy không nhiều, nhưng cũng có chút tiết kiệm."

Mã Cảnh Ba cười vỗ vai Hàn Bân, "Tốt, thói quen tốt."

Hàn Bân càng khó hiểu, Mã Cảnh Ba ít khi hỏi chuyện riêng của hắn.

Hay là… Mã đội thiếu tiền, ngại mở miệng.

Trong lúc Hàn Bân nghĩ ngợi, Mã Cảnh Ba phất tay, "Ta về nghỉ ngơi, có gì gọi."

Hàn Bân nhìn theo, vẫn không hiểu đối phương nói gì, đành thôi, vào văn phòng đội 1.

Hàn Bân pha một cốc cà phê uống, đợi đồng đội đến đủ, gọi họp sáng.

“Giang Dương, hôm qua sau khi ta rời phòng thẩm vấn, Trương Nghĩa Binh có khai thêm gì không?”

Giang Dương đáp, “Không có gì mới, chỉ kêu oan, xin chúng ta thả, khác hẳn lúc ở đài.”

Bao Tinh hừ, “Ta sớm thấy hắn hèn, một đại nam nhân đi bắt chước chương trình người khác, còn bắt chước chương trình hẹn hò, thật quá đáng.”

Trương Nghĩa Binh không có tiến triển, Hàn Bân quyết định tạm gác, nói, “Vương Tiêu, Giang Dương, hai ngươi tới ngân hàng, kiểm tra nguồn tiền tài khoản của Hạ Nhật Băng Hạt.”

“Chị Lý, Bao Tinh, hai ngươi theo ta đến công ty Tin Đầu, giải quyết vấn đề cần có người giải quyết, có lẽ từ công ty này tìm ra danh tính hung thủ.”

Ngoại ô Cẩm Đảo, Thôn Tiểu Phùng.

Thôn nhỏ, chỉ vài trăm hộ, gần thành phố Cẩm Đảo, giao thông thuận tiện.

Nhiều người lao động ngoại tỉnh thuê nhà ở đây, dân cư phức tạp, hay xảy ra xung đột.

Phía đông làng có đại lộ dẫn thẳng vào thành phố Cẩm Đảo, hai bên đường nhiều cửa hàng, buổi sáng có quầy hàng ăn sáng.

Có một quán bán quẩy nóng, đông khách nhất. Làng chỉ có một quán này, vì làng nhỏ, không nhiều thực khách.

Thêm nữa, quán này bán quẩy ngon, giá rẻ, thường xuyên thay dầu, các quán khác không cạnh tranh được.

Quán có vài bàn thấp và ghế dài, bên bàn phía nam có đôi nam nữ trẻ tuổi, trai đẹp, gái xinh, thu hút ánh nhìn của nhiều người.

Cô gái ngoài hai mươi, buộc tóc đuôi ngựa, dáng người đẹp, ngồi cạnh bàn, cúi đầu ăn quẩy.

Chàng trai cầm thìa, múc một viên hoành thánh, đưa đến miệng cô gái, "Tư Vũ, hoành thánh ngon, ngươi thử đi."

Cô gái ngẩng đầu, mở miệng, lại ngập ngừng, nhìn chàng trai bên cạnh.

Chàng trai nhíu mày, "Ngươi không muốn ăn?"

Cô gái lắc đầu, "Không, ta sợ nóng."

"Không sao, ta thổi cho ngươi." Chàng trai thổi hoành thánh, đưa lại miệng cô gái, "Ăn đi, không nóng nữa."

"Cảm ơn." Cô gái cười, mở miệng ăn hoành thánh.

Chàng trai cười, hôn má cô gái, "Ta là bạn trai ngươi, khách sáo gì."

"Ngươi còn muốn ăn gì? Ta đút ngươi."

"Không cần, ta tự ăn được. Ngươi cũng ăn đi, không sẽ nguội."

Chàng trai nắm tay cô gái, "Tư Vũ, ngươi quan tâm ta à."

Cô gái gật đầu.

"Tốt, ta ăn." Chàng trai cầm quẩy, ăn ngon lành.

Bàn bên cạnh, đôi vợ chồng khoảng ba mươi, đều béo, trông rất hợp.

Bàn đại tỷ vừa ăn quẩy, vừa nhìn đôi trẻ, lại nhìn chồng ăn mồ hôi nhễ nhại, bực nhất là hắn còn chép miệng.

"Hề hề." Bàn đại tỷ chọc chồng, "Nhìn người ta đi, rồi nhìn lại ngươi."

Bàn đại ca ăn nóng, kéo áo đến ngực, lộ bụng tròn như đáy nồi, "Gì?"

Bàn đại tỷ trợn mắt, thì thầm, "Ngươi chỉ biết ăn, có bát hoành thánh, không cho ta ăn miếng nào."

"Ngươi đâu thích ăn hoành thánh, ta còn mua cho ngươi cốc sữa đậu nành."

"Đó mà là sữa đậu nành à, ngươi ngốc à, không thấy cậu kia đút hoành thánh cho bạn gái, thích ăn hay không là một chuyện, quan trọng là thái độ."

"Hiểu không?"

Bàn đại ca thở dài, lời trước còn chịu được, nhưng từ "hiểu không" sau cùng làm hắn tức điên.

Ngươi là bà béo so với cô gái xinh kia, có gì đáng so. Ngươi xem dáng người cô ấy, ngực là ngực, chân là chân, còn ngươi… cả thùng nước.

Chương 953: Tiêu Đề 《Ẩn》

Còn đút ngươi, quá đáng, cho ngươi mặt mũi rồi.

Bàn đại tỷ lại dùng cùi chỏ thúc vào chồng, "Này, đứng đơ ra đó làm gì, ngốc hả?"

Bàn đại ca cười tươi, "Ta đang suy ngẫm mà, đến đây vợ, ta chọn cho ngươi cái to nhất."

Bàn đại ca dùng thìa múc một viên hoành thánh, đưa đến miệng Bàn đại tỷ.

Bàn đại tỷ ngửi ngửi, rồi đẩy tay Bàn đại ca ra, "Ta không thích ăn cái này."

Bàn đại ca: "…"

Ngươi đúng là không biết điều.

Dù Bàn đại ca không vui, nhưng vì hòa khí gia đình, hắn vẫn tự ăn viên hoành thánh.

Ngươi cứ may mắn đi, nếu ta sinh ra ở thời xưa, ta chắc chắn sẽ cưới vợ bé, ngày nào cũng bắt ngươi ăn hoành thánh.

Cô gái trẻ ăn xong quẩy, nhìn đờ đẫn về phía này.

Chàng trai trẻ cũng ngừng ăn, lo lắng hỏi, "Tư Vũ, ngươi no chưa?"

Cô gái nhẹ giọng đáp, "Ừ, no rồi."

Chàng trai lấy khăn giấy lau miệng cho cô gái, "Chúng ta đi thôi."

Nói xong, hai người đứng dậy, nắm tay rời đi.

Bàn đại tỷ vẫn dõi theo, lại dùng cùi chỏ thúc chồng, "Ngươi nhìn kìa, từ lúc cưới nhau, ngươi đã bao lâu không nắm tay ta rồi?"

Bàn đại ca nhìn bàn tay béo của vợ, thở dài, uống một ngụm canh hoành thánh, như muốn tự làm mình say.

…

Cục Cảnh sát thành phố.

Phòng làm việc tạm thời của đội ba, Đội Hình sự, Phân Cục Ngọc Hoa.

Đội ba chia thành hai nhóm, một nhóm đến trung tâm giám sát giao thông xem camera, nhóm còn lại ở văn phòng kiểm tra camera tư nhân.

Tằng Bình đang xem tài liệu vụ án, nghi phạm gây án ba lần, nhưng ngoài DNA và xe Mercedes, không để lại nhiều chứng cứ.

Với kinh nghiệm của hắn, hung thủ tàn nhẫn không giống lần đầu gây án.

Và việc hung thủ dám để lại DNA chứng tỏ đối phương trước đây không có tiền án, tất nhiên cũng có thể là vụ án chưa phá.

Đỗ Kỳ đứng dậy, "Tằng đội, ta phát hiện dấu vết của xe nghi phạm."

Tằng Bình vội đến xem camera.

"Ngài nhìn, đây là camera lúc tám giờ tối hôm trước, dù biển số đã thay đổi, nhưng kiểu xe hoàn toàn giống." Đỗ Kỳ dừng lại, tiếp tục, "Xe nghi phạm biến mất khỏi Giám sát Thiên Võng lúc bảy giờ, theo thời gian, rất có thể là chiếc này."

“Đây là đâu?”

“Là camera tại cổng làng Tiểu Phùng, chỉ thấy vào, không thấy ra.”

Tằng Bình lập tức quyết định, “Ngươi chuẩn bị đi, ta báo cáo Đinh đội trưởng, mười phút sau xuất phát.”

“Vâng.”

…

Một giờ sau.

Hai xe ô tô tiến vào làng Tiểu Phùng.

Tằng Bình, Điền Lệ, Đỗ Kỳ, Ngụy Tử Mặc và những người khác lần lượt xuống xe.

Tằng Bình nhìn quanh, đường khá rộng, nhiều quán ven đường, “Ngụy Tử Mặc, Tôn Hưng đi cùng ta đến ủy ban làng, những người khác đi xung quanh hỏi thăm dấu vết xe nghi phạm.”

Sau đó mọi người chia ra hành động.

Triệu Minh tối qua chơi game, ngủ muộn, dậy muộn, chưa kịp ăn sáng, tình cờ thấy quán bán quẩy.

“Ta đi hỏi thử.”

Triệu Minh báo với mọi người, rồi chạy đến quán bán quẩy.

“Chủ quán, cho hai cái quẩy.”

Chủ quán khoảng bốn mươi tuổi, nhanh nhẹn, vừa kẹp quẩy, vừa hỏi, “Chúng ta có sữa đậu nành, đậu hũ nước đường, hoành thánh, muốn uống gì?”

Triệu Minh muốn ăn đậu hũ nước đường, nhưng đang điều tra, không tiện, “Cho ly sữa đậu nành.”

“Được, có đường không?”

“Không.”

Trong lúc chủ quán đóng gói sữa đậu nành, Triệu Minh hỏi, “Chủ quán, làng ngươi gần thành phố, chắc giàu lắm nhỉ?”

“Cũng tạm.”

“Làng ngươi có ai đi Mercedes không?”

“Có chứ, mấy hôm trước có một thanh niên đi Mercedes đến mua sữa đậu nành, quẩy. Đúng rồi, hôm nay hắn cũng đến, nhưng không đi Mercedes, mà dẫn bạn gái, đẹp lắm, dáng người tuyệt vời.”

Triệu Minh theo phản xạ lấy điện thoại, mở ảnh Vương Tư Vũ, “Ngươi thấy cô gái này không?”

“Quen lắm, đúng rồi, cô gái ăn cùng thanh niên đi Mercedes.”

“Ngươi chắc chứ?”

“Chắc chắn, sáng nay họ còn ăn ở đây, chưa đến hai tiếng.”

“Họ đi đâu rồi?”

“Ta không để ý, có thể về nhà, hoặc đi làm.” Chủ quán đưa sữa đậu nành, “Tổng cộng bốn đồng.”

Triệu Minh thanh toán, đây đúng là điều bất ngờ, vừa ăn quẩy, vừa tìm được manh mối.

“Chủ quán, ngươi biết họ sống ở đâu không?”

“Ta không rõ, khách đông, bận lắm, không chú ý.”

Triệu Minh thấy không ổn, “Chỉ có hai người họ ăn thôi à?”

“Đúng.”

“Họ ăn thế nào?”

“Hỏi gì kỳ vậy, tất nhiên là ngồi ăn.”

“Ta không có ý đó, ý ta là, quan hệ họ thế nào?”

“Tốt lắm, đôi trẻ ngươi đút ta ăn, ta lau miệng cho ngươi, đáng ghen tị.” Chủ quán thở dài, “Ta mà trẻ hơn hai mươi tuổi…”

“Triệu Minh.” Đằng xa vang lên giọng phụ nữ.

Triệu Minh không cần nhìn, cũng biết ai.

Hắn cắn một miếng quẩy, ngon, chạy nhanh đến chỗ Điền Lệ, nhỏ giọng, “Chị Điền, ngươi tìm ta?”

“Ngươi ăn thì nhanh lên, đừng lề mề, để Tằng đội thấy, cẩn thận bị mắng.”

“Hì hì.” Triệu Minh cười, thấy Điền Lệ quan tâm, đưa sữa đậu nành, “Chị Điền, uống sữa đậu nành đi, đẹp da.”

“Ngươi tự uống đi, ta sang bên kia hỏi.”

“Chị Điền, không cần hỏi, ta có manh mối.”

Thấy Triệu Minh cầm sữa đậu nành, quẩy, Điền Lệ nghi ngờ, “Thật hay giả?”

Triệu Minh làm ra vẻ bí mật, “Tất nhiên thật, nhưng tình hình có thể không như chúng ta nghĩ.”

Điền Lệ truy hỏi, “Có gì khác?”

Triệu Minh kể lại lời chủ quán.

Điền Lệ cau mày, “Ngươi nói, quan hệ họ thân thiết, Vương Tư Vũ không giống bị bắt cóc.”

“Đúng, ta nghĩ vậy.”

“Có nhầm lẫn không?”

Chương 954: Tiêu Đề 《Ẩn》

Triệu Minh quả quyết, "Không thể, ta đã cho chủ quán xem ảnh, đúng là Vương Tư Vũ."

Điền Lệ đề nghị, "Xung quanh còn nhiều quầy, họ mua quẩy, có thể cũng mua thứ khác, hỏi thêm xem ai biết."

"Được." Triệu Minh cắn miếng quẩy, nói không rõ ràng.

Hai người bắt đầu hỏi dọc đường, chính xác hơn là Điền Lệ hỏi, Triệu Minh ăn quẩy theo sau.

Họ đến một quầy trái cây, một người đàn ông béo mập, trông như chủ quán, hỏi, "Mua trái cây không, mới hái sáng nay, tươi lắm."

Bên cạnh có một bà chủ cũng béo mập tiếp lời, "Trái cây nhà ta hái từ vườn gần đây, không phun thuốc, giá rẻ."

Điền Lệ nhìn qua, thấy chuối khá ngon, "Cho ta một nải chuối."

Bàn đại ca cười, tự tin nói, "Được, mỹ nữ có mắt tinh, chuối này rất ngon, ngọt lắm, không ngon, ngươi quay lại tìm ta."

Trong lúc chủ quán cân chuối, Điền Lệ hỏi, "Chủ quán, cho ta hỏi chút."

"Nói đi."

Điền Lệ đưa ảnh Vương Tư Vũ, "Ngươi biết cô này không?"

Bàn đại ca chỉ nhìn qua, "Biết, sáng nay thấy ở quán quẩy."

Bàn đại tỷ cũng xen vào, "Ta cũng thấy, có một cậu đẹp trai đi cùng."

Triệu Minh uống ngụm sữa đậu nành, "Chị, sao ngươi biết cậu ta có tiền?"

"Ta đã thấy qua tiểu soái ca kia lái chiếc Mercedes, ngươi nghĩ xem, hắn lái được Mercedes, có thể không có tiền sao?"

"Biển số xe Mercedes đó là bao nhiêu?"

"Điều này ta nhớ không rõ." Bàn đại tỷ lắc đầu.

Bàn đại ca thêm một câu, "Hai vị, các ngươi tìm người à, hay có việc gì?"

Điền Lệ đưa ra thẻ cảnh sát, "Chúng ta là cảnh sát."

Bàn đại tỷ hỏi tiếp, "Ôi trời, là đồng chí cảnh sát à, tìm bọn hắn có chuyện gì?"

"Liên quan đến một vụ án hình sự, muốn tìm bọn hắn để hiểu rõ tình hình."

Bàn đại ca phấn chấn hẳn lên, "Ngươi xem, ta đã nói rồi mà, thằng nhóc đó không giống người tốt, ngươi còn không tin."

Bàn đại tỷ hừ một tiếng, "Ngươi đừng có làm ầm ĩ, cảnh sát chỉ nói muốn hiểu rõ tình hình, đâu có nói tiểu soái ca đó là người xấu."

"Đại ca, ngươi có biết bọn hắn không?"

"Biết không thể nói là biết, chỉ là từng thấy qua." Bàn đại ca đưa quả chuối qua, "Mỹ nữ, không, đồng chí cảnh sát, đây là quả chuối ngài muốn, mười đồng. Nhưng, tiền không cần trả, coi như chúng ta đãi khách."

“Thế thì không được.” Điền Lệ lấy mười đồng từ túi ra, đặt lên quầy trái cây.

Bàn đại ca cười hì hì, “Cảm ơn đồng chí cảnh sát.”

“Đáng lẽ chúng ta cảm ơn ngươi mới đúng.” Điền Lệ đáp lại, rồi hỏi, “Đại ca, hai người trẻ này nhìn có quan hệ thế nào?”

Bàn đại tỷ nhanh miệng nói, “Còn có thể là quan hệ gì, đôi tình nhân đang yêu đương nồng thắm chứ sao. Ngươi xem tiểu soái ca đó, chu đáo không chịu nổi.”

Bàn đại ca nhỏ giọng than phiền, “Người ta hỏi ta, ngươi cứ…”

Bàn đại tỷ trừng mắt, “Ta thì sao, ta thì sao?”

Bàn đại ca do dự hồi lâu, nói ra hai chữ, “Không có gì.”

Triệu Minh ăn xong miếng quẩy, “Đại ca, ngươi nghĩ bọn hắn giống quan hệ gì.”

“Nhìn có vẻ rất thân mật, như là tình nhân, nhưng ta cảm thấy cô gái đó có chút… nói thế nào nhỉ, ta cũng không thể diễn tả, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.”

Bàn đại tỷ hừ một tiếng, “Ngươi thật là không có cảm giác, nhìn người ta thân mật mà không chịu được.”

“Ngươi có biết bọn hắn ở đâu không?”

Bàn đại tỷ giơ tay, “Ta biết, mấy ngày trước ta thấy chiếc Mercedes của tiểu soái ca đỗ trong sân nhà lão Liễu.”

“Người đàn ông đó là người nhà lão Liễu sao?”

“Chắc chắn không phải, nhà lão Liễu chỉ có hai cô con gái, không có con trai. Nhà lão Liễu có hai mảnh đất, một mảnh tự ở, mảnh kia cho thuê.” Bàn đại tỷ nói.

“Đại tỷ, ngài có thể giúp chúng ta chỉ ra hai mảnh đất của nhà lão Liễu không?”

Bàn đại tỷ vẫy tay, “Điều này không được, đều là người cùng làng, ta mà làm vậy, sau này làm sao gặp mặt người ta.”

Triệu Minh lùi lại một bước, “Ngươi nói nhà lão Liễu, tên cụ thể là gì, hai mảnh đất đại khái ở đâu?”

Bàn đại tỷ nhìn xung quanh, thấy không có ai, nhẹ giọng nói, “Lão Liễu tên là Liễu Học Trí, hơn bốn mươi tuổi, người đội bốn. Hắn có hai mảnh đất ở phía đông và phía nam làng, mảnh phía đông tự ở, mảnh phía nam cho thuê. Chiếc Mercedes của tiểu soái ca là đỗ vào sân phía nam.”

“Cảm ơn hai vị.” Sau khi hiểu rõ, Điền Lệ và Triệu Minh rời đi.

Tằng Bình đã đến ủy ban thôn, tiếp đón hắn là trưởng thôn Tiểu Phùng, Phùng Kiến Thiết.

Tằng Bình hỏi về chiếc Mercedes và Vương Tư Vũ, nhưng Phùng Kiến Thiết cũng không rõ.

Đến khi Triệu Minh gọi điện, báo cáo tình hình điều tra.

Tằng Bình hỏi Phùng Kiến Thiết, “Trưởng thôn Phùng, làng các ngài có người nào tên là Liễu Học Trí không?”

“Có phải người đội bốn không?”

“Đúng.”

“Biết, hắn sống không xa nhà ta, có hai con gái, muốn tìm con rể, nhưng con gái lớn không chịu, con gái nhỏ cũng không muốn, tức giận mà cho thuê mảnh đất khác.”

Tằng Bình lập tức triệu tập đội viên, vây quanh hai mảnh đất của nhà Liễu Học Trí.

Mảnh đất phía đông cho thuê đóng cửa, khóa lại.

Sân nhà Liễu Học Trí thì mở cửa, Tằng Bình và Phùng Kiến Thiết vào tìm hiểu tình hình.

Sau một cuộc hỏi đáp đơn giản, Tằng Bình biết đại khái tình hình.

Sân phía nam của nhà Liễu Học Trí đúng là cho thuê, thuê bởi một chàng trai trẻ tên Dương Tiêu, lái một chiếc Mercedes, trông có vẻ khá giả.

Chương 955: Tiêu Đề 《Ẩn》

Liễu Học Trí cũng hỏi đối phương, không thiếu tiền, tại sao lại thuê nhà ở làng, Dương Tiêu nói thích ở sân nhà, thành phố tuy tiện lợi nhưng không có sân.

Liễu Học Trí nghe vậy, thấy cũng có lý, nên không hỏi thêm.

Về việc Dương Tiêu có bạn gái không, Liễu Học Trí không rõ, hắn nói nhà cho thuê, chỉ cần không phá hoại nhà cửa, không làm việc phạm pháp, hắn cũng không quan tâm.

Sau khi hiểu rõ tình hình, Tằng Bình đến sân nhà Dương Tiêu.

Tuy đã khóa cửa, nhưng tường rào không cao, chỉ khoảng hai mét, quan trọng hơn là nhà ở nông thôn sát nhau, từ mái nhà hàng xóm có thể nhìn thấy sân nhà Dương Tiêu.

Ngụy Tử Mặc dẫn người lên mái, quan sát một lúc, sân khá rộng, phía đông có đỗ một chiếc Mercedes đen, không thấy bóng người.

Nhà có ba gian đều khóa cửa.

Ngụy Tử Mặc suy đoán nghi phạm có thể đã ra ngoài.

Tuy nhiên, để đảm bảo an toàn, Ngụy Tử Mặc vẫn dẫn người xuống để điều tra, từ cửa sổ nhìn vào bên trong, không thấy có dấu hiệu hoạt động của người.

Tằng Bình cân nhắc một lúc, nghi phạm không lái xe, có thể không đi xa, có thể quay lại bất cứ lúc nào.

Để tránh động rắn, Tằng Bình không để người phá khóa cửa, mà từ mái nhà hàng xóm vào sân.

Vào sân, Tằng Bình quan sát một lúc, đi đến bên chiếc Mercedes xem xét, rồi ra lệnh, "Mở cửa nhà, vào kiểm tra, có vật gì chứng minh danh tính nghi phạm không."

"Rõ."

Mọi người chia thành nhóm, hai người một nhóm cạy cửa vào nhà tìm kiếm.

Tằng Bình thì gọi điện báo cáo Đinh Tích Phong.

Vừa báo cáo xong, Ngụy Tử Mặc là người đầu tiên đi ra, "Đội trưởng Tằng, phía nam không có dấu hiệu người ở, rất có thể chưa dùng qua."

Không lâu sau, Đỗ Kỳ cũng đi ra, "Đội trưởng Tằng, phía tây phát hiện có dây thừng, có thể dùng để trói buộc."

Lát sau, Điền Lệ cũng đi ra, "Phía đông chỉ có một số rác sinh hoạt, không thấy vật khả nghi."

Tằng Bình nhíu mày, "Đều không phát hiện được vật chứng minh danh tính nghi phạm?"

"Không."

Tằng Bình quay lại, ánh mắt hướng về chiếc xe Mercedes đen, "Phá cửa xe, kiểm tra xe."

"Rõ." Triệu Minh rất tích cực, cầm búa đi tới.

Triệu Minh thổi vào tay, xoa tay, đây là xe Mercedes, có mấy ai đập qua?

Triệu Minh giơ búa lên, 'bụp' một tiếng, đập vỡ kính xe.

Triệu Minh cười ngớ ngẩn, sau này mình cũng là người đập qua xe Mercedes rồi.

Tằng Bình vẫy tay, "Đừng ngẩn ra đó, mở cửa, kiểm tra."

Mọi người vào xe Mercedes, bắt đầu kiểm tra.

Chẳng mấy chốc, Đỗ Kỳ kêu lên, "Chết tiệt, thật sạch sẽ, đừng nói là bằng lái, ngay cả vé đỗ xe cũng không có."

Tằng Bình nói, "Kiểm tra số động cơ và số khung xe."

"Không có."

"Đều đã bị xử lý."

Tằng Bình thở dài, thông tin xe đã bị xóa, không tìm được chủ xe, chỉ có thể nhờ đến kỹ thuật để xem có manh mối nào bỏ sót không.

Bây giờ hắn có thể làm, một là mở rộng phạm vi tìm kiếm, hai là ngồi đợi.

Đồng thời, hắn cũng có chút lo lắng, nơi này xử lý rất sạch sẽ, nghi phạm đã chuẩn bị rời đi, thậm chí có thể đã trốn thoát.

Phòng họp công ty Toutiao

Hàn Bân cùng Lý Cầm và Bao Tinh đến công ty Toutiao, được sắp xếp nghỉ ngơi trong phòng họp.

Hàn Bân cầm điện thoại di động xem trang web của phần mềm Toutiao.

Mấy ngày gần đây, Hàn Bân chỉ cần có thời gian là nghiên cứu phần mềm này.

Trong đó, có một điểm khiến hắn ấn tượng sâu sắc, hắn cảm giác mình bị phần mềm này giám sát.

Lúc đầu, hắn xem tin tức gì trên phần mềm Toutiao, phần mềm sẽ đề xuất các tin tức tương tự, điều này cũng không sao, Hàn Bân có thể chấp nhận.

Nhưng sau đó thì hơi khác đi, hắn sử dụng các phần mềm khác trên điện thoại, chẳng hạn như phần mềm tìm kiếm, phần mềm giám sát.

Hắn dùng bản đồ Cao Đức để tìm kiếm khu dân cư Vườn Bách Tử, kết quả khi mở phần mềm Toutiao, rất nhiều thông tin liên quan đến khu dân cư Vườn Bách Tử xuất hiện.

Ví dụ khác, Hàn Bân trò chuyện với Vương Đình trên WeChat, nhắc đến ngành ẩm thực, phần mềm Toutiao cũng đề xuất các tin tức liên quan.

Điều này chưa phải là điều đáng sợ nhất, có lúc Hàn Bân cảm thấy mình chỉ nói chuyện với người khác về một số việc, phần mềm Toutiao cũng đề xuất, Hàn Bân thậm chí nghi ngờ phần mềm này có thể nghe lén dữ liệu qua micro.

Tất nhiên, đây chỉ là nghi ngờ.

Hàn Bân cũng không nhớ rõ lúc cài đặt phần mềm, có cho phép phần mềm Toutiao mở micro không, nếu thật sự có thể nghe lén qua micro thì thật đáng sợ.

Đôi khi, phần mềm Toutiao còn nhắc nhở mình cho phép chức năng video, Hàn Bân lập tức từ chối, điều này chẳng khác gì mang theo một chiếc camera di động.

Qua mấy ngày sử dụng, Hàn Bân cũng hiểu rõ phần mềm này, từ đó nghĩ ra một hướng điều tra mới.

“Cốc cốc.” Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, tiếp đó Nghi Nguyên Phong đẩy cửa bước vào.

Vừa vào cửa, Nghi Nguyên Phong đã lộ vẻ áy náy, “Cảnh sát Hàn, thật ngại quá, để ngài đợi lâu, vừa rồi tôi có chút việc, bị chậm trễ.”

Hàn Bân cười, “Không sao.”

Nghi Nguyên Phong thấy Vương Tiêu không đến, thầm thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống bên cạnh bàn họp, "Cảnh sát Hàn, ngài đến đây có việc gì cần chỉ bảo?"

"Không dám chỉ bảo, có vài câu hỏi muốn hỏi ngài."

"Ngài cứ nói."

"Phần mềm của các ngươi có giám sát quyền riêng tư của người dùng không?"

Chương 956: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nghi Nguyên Phong ngẩn người, không ngờ Hàn Bân lại hỏi vậy, vội vàng phủ nhận, "Không, đương nhiên là không."

"Tại sao ta lướt một số sản phẩm trên Taobao, phần mềm Toutiao cũng đề xuất các liên kết tương tự."

Nghi Nguyên Phong giải thích, "Cảnh sát Hàn, đây không phải là do phần mềm Toutiao giám sát, mà là sản phẩm của thời đại dữ liệu lớn, bây giờ dữ liệu đều liên thông, ngài lướt dữ liệu trên các nền tảng khác sẽ được ghi lại, sau đó chúng tôi khi đặt quảng cáo thông tin lưu lượng trên Toutiao sẽ thực hiện quảng cáo chính xác, đây là một cách quảng cáo thông tin lưu lượng, bản thân nó không liên quan nhiều đến Toutiao, Toutiao chỉ cung cấp một nền tảng đặt quảng cáo mà thôi."

"Thời đại dữ liệu lớn?"

"Đúng."

"Hôm qua, ta tìm kiếm du lịch tự lái trên Baidu, kết quả Toutiao lại đề xuất nhiều video liên quan đến du lịch bằng xe cắm trại, điều này giải thích sao? Baidu chắc không đặt quảng cáo trên phần mềm của các ngươi chứ."

"Chuyện này…" Nghi Nguyên Phong do dự một chút, "Chúng tôi và công ty Baidu, quả thật có một số hợp tác."

"Hợp tác như thế nào, hợp tác để bán rẻ quyền riêng tư của khách hàng sao?" Hàn Bân hỏi lại.

“Không không…” Nghi Nguyên Phong lau mồ hôi trên trán, “Hai công ty chúng tôi có một số thỏa thuận, thực sự không tiện nói ra ngoài.”

Nghi Nguyên Phong đổi giọng, “Cảnh sát Hàn, ngài đến đây chắc không phải vì chuyện này chứ?”

“Ngài nói đúng, chuyện này quả thực không thuộc phạm vi của ta, cùng lắm là sau này ta xóa phần mềm của các ngươi. Hôm nay ta đến là nhờ công ty các ngươi giúp đỡ.”

Nghi Nguyên Phong thầm nghĩ, ngươi thật là…

Tuy nhiên, hắn không dám nói ra, chỉ muốn sớm tiễn khách, “Ngài nói, có việc gì cần tôi làm, tôi sẽ hết sức hỗ trợ.”

“Ta rất hứng thú với dữ liệu lớn của các ngươi, dùng để phá án cũng tốt.” Hàn Bân đứng dậy, bước tới, “Giúp ta dùng dữ liệu lớn định vị chính xác một tài khoản.”

“Ngài biết tên tài khoản đó không?”

“Nếu biết thì ta đã không mất công nói nhiều thế này rồi.” Hàn Bân suy nghĩ, cần phải giải thích rõ ràng để đối phương hiểu, từ đó mới có thể hợp tác tốt hơn.

“Thông tin tài khoản của người liên quan đến vụ án mà các ngươi cung cấp, ta đã nghiên cứu kỹ, phát hiện tài khoản Hạ Nhật Băng Lôi mà hung thủ sử dụng gần đây chỉ liên hệ với hai người, một là Lư Tĩnh Phương, một là Vương Tư Vũ. Hắn không xem các thông tin khác, điều này rất bất thường.”

“Trước hết, hắn quen Lư Tĩnh Phương, trực tiếp liên hệ với Lư Tĩnh Phương cũng dễ hiểu, nhưng Vương Tư Vũ thì khác, Vương Tư Vũ là nạn nhân mà hắn tìm thấy qua phần mềm Toutiao, trước khi xác định mục tiêu, hắn chắc chắn đã lướt qua rất nhiều video tương tự, nhưng tài khoản mà hắn sử dụng không có ghi nhận liên quan.”

“Điều này chỉ có thể giải thích rằng hắn còn một tài khoản khác thuộc về mình, tài khoản đó được sử dụng bình thường, còn tài khoản Hạ Nhật Băng Lôi chỉ để liên hệ với nạn nhân.”

Nếu đổi tài khoản Toutiao thành số điện thoại sẽ dễ hiểu hơn.

Một số điện thoại đăng ký bằng tên thật, là của mình, sẽ sử dụng bình thường để liên lạc với bạn bè, người thân. Một khi số điện thoại này bị lộ, danh tính của hắn cũng bị lộ.

Vì vậy, hung thủ sẽ sử dụng số điện thoại của người khác, số điện thoại này chỉ dùng để liên lạc với nạn nhân, như vậy dù cảnh sát có tra ra số điện thoại cũng không tìm được người sử dụng.

Hàn Bân hiện muốn tìm tài khoản đăng ký tên thật của hung thủ.

“Ta hiểu ý ngài rồi.” Nghi Nguyên Phong vốn dĩ nghiên cứu dữ liệu lớn, rất nhanh hiểu ý Hàn Bân.

“Có thể làm được không?”

“Có thể thử.”

Hàn Bân khách khí, “Tổng giám đốc Nghi, làm phiền ngài rồi.”

“Nên làm, hỗ trợ cảnh sát điều tra là nghĩa vụ của mỗi công dân.” Nghi Nguyên Phong đáp lại, sau đó ra ngoài sắp xếp.

Một lát sau, Nghi Nguyên Phong dẫn theo kỹ thuật viên Tiểu Mã vào, lần này là lần thứ ba tìm Tiểu Mã, chắc chắn hắn là chuyên gia kỹ thuật.

Tiểu Mã mở laptop, thao tác một lúc, đẩy kính, “Đồng chí cảnh sát, ta đã sẵn sàng, ngài chỉ cần nói thông tin liên quan đến mục tiêu là được.”

“Cô gái công trường Tiểu Phương.”

Kỹ thuật viên Tiểu Mã thao tác một lúc, “Có hơn ba trăm ngàn người đã xem video của nàng.”

“Em Gái Mềm Mại Yêu Thể Dục.”

“Có hơn năm trăm ngàn người đã xem video của nàng, có khoảng mười ngàn người trùng lặp. Cần thêm điều kiện liên quan.”

“Chúng ta cùng phát điện, Lư Tĩnh Phương, vụ án giết người, Mercedes, Chu Tinh Tinh, Thiên Nam Uyển…” Hàn Bân nói một số từ khóa của vụ án.

Điều kiện càng nhiều, số người phù hợp càng ít.

Lý Cầm và Bao Tinh đứng bên quan sát, không can thiệp, lần đầu tiên thấy phương pháp này để xác định nghi phạm.

Tiểu Mã thao tác xong, “Đã xác định được năm người.”

Hàn Bân tiếp tục nói, “Địa chỉ IP của người này nên là địa phương.”

“Cạch” Tiểu Mã gõ một phím, “Còn lại hai người.”

“Lấy thông tin của bọn họ ra.” Hàn Bân tiến đến màn hình, bắt đầu xem thông tin của hai tài khoản.

Tên tài khoản, Vọng Giang Vô

Giới tính, nam

Tuổi, 26 tuổi

Quê quán, Cầm Đảo

Số điện thoại, 1368238xxxx

Hàn Bân chỉ nhìn thoáng qua, “Lấy thông tin tài khoản tiếp theo ra.”

Chương 957: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tên tài khoản, Tiểu Hoa Tỷ

Giới tính, nữ

Tuổi, 24 tuổi

Quê quán, Cầm Đảo

Số điện thoại, 158233xxxx

Lý Cầm bước đến nhìn, "Đây không phải là người dùng nữ sao."

Hàn Bân quay đầu nhìn Nghi Nguyên Phong bên cạnh, "Giới tính có thể điền tùy ý đúng không?"

Nghi Nguyên Phong đáp, "Đúng, chỉ cần liên kết với số điện thoại, còn lại có thể điền tùy ý, chúng tôi không bắt buộc khách hàng phải điền thông tin thật."

"Chị Lý, thông báo kỹ thuật, tra số điện thoại tài khoản tên Tiểu Hoa Tỷ."

Lý Cầm hỏi thêm, "Còn tài khoản Vọng Giang Vô thì sao?"

"Cái đó không cần tra."

Phòng họp của đội điều tra hình sự, Sở Công An Thành Phố.

Hàn Bân vừa đưa người về đến trụ sở cảnh sát thì được thông báo vào phòng họp họp.

Người chủ trì cuộc họp là Đinh Tích Phong, phó đội trưởng đội điều tra hình sự thành phố.

Mã Cảnh Ba, Tằng Bình và các đội viên điều tra đều đã có mặt.

Thấy nhóm người của Hàn Bân bước vào phòng họp, Đinh Tích Phong lên tiếng, "Được rồi, người đã đến đông đủ, chúng ta bắt đầu cuộc họp thôi."

"Đội trưởng Tằng, ngươi báo cáo tình hình điều tra hôm nay trước đi."

Tằng Bình đáp lời, liếc nhanh vào sổ ghi chép, "Sáng nay chúng ta đã xem lại video giám sát ở thôn Tiểu Phùng, phát hiện một chiếc xe Mercedes khả nghi. Mặc dù biển số xe khác với biển số tại hiện trường vụ án, nhưng dựa trên thời gian, rất có thể đây là chiếc xe của nghi phạm."

"Ta dẫn người đến thôn Tiểu Phùng điều tra, người dân địa phương đã từng thấy Vương Tư Vũ và nói rằng bên cạnh Vương Tư Vũ có một người đàn ông trẻ tuổi, đẹp trai. Theo phán đoán của ta, rất có thể đó chính là nghi phạm."

"Sau đó, chúng ta lần theo manh mối tìm được nơi nghi phạm thuê trọ, tại đó phát hiện một chiếc Mercedes màu đen. Trong cốp xe có nhiều biển số giả, khớp với biển số tìm thấy gần hiện trường vụ án, rất có thể đây chính là xe của nghi phạm."

Mã Cảnh Ba hỏi ngay, "Vậy là đã tra ra được thân phận của nghi phạm rồi?"

"Chưa." Tằng Bình thở dài, đi đến bên máy chiếu và chiếu một số hình ảnh hiện trường, "Nghi phạm rất xảo quyệt, không để lại bất cứ vật dụng nào chứng minh thân phận trong căn nhà, thiết bị định vị trên xe đã bị tháo dỡ, số động cơ và số

khung xe cũng bị phá hủy, không có bất cứ thông tin nào có thể xác định thân phận hắn.”

“Thông tin thuê nhà của hắn, chứng minh thư, họ tên đều là giả.”

“Tuy nhiên, ta đã mời chuyên gia phác họa chân dung hình sự đến thôn Tiểu Phùng để hỗ trợ điều tra, hy vọng sớm có được phác họa chân dung của người đàn ông đó.”

“Vương Tư Vũ chưa bị hại là một tin tốt. Còn manh mối nào khác không?” Đinh Tích Phong hỏi.

Phác họa chân dung chắc chắn có ích, nhưng hiệu quả đến đâu, liệu có xác định được thân phận nghi phạm hay không, không ai nói chắc được.

“Còn một điểm nữa, theo lời người dân thôn Tiểu Phùng, mối quan hệ giữa Vương Tư Vũ và nghi phạm trông khá thân mật, hai người còn cùng ăn sáng ở quán ăn, nàng hoàn toàn có cơ hội chạy trốn và kêu cứu, không giống bị bắt cóc, mà giống cặp đôi đang yêu nhau hơn.” Tằng Bình suy nghĩ một chút rồi nói tiếp,

“Ta nghĩ điểm này cần được chú ý. Rất có thể còn có những ẩn tình mà chúng ta chưa biết.”

Đinh Tích Phong hỏi tiếp, “Về điểm này, các ngươi có ý kiến gì không?”

Mọi người im lặng, không ai trả lời.

Hàn Bân không có mặt ở hiện trường, hiểu biết không nhiều, nhất thời cũng chưa nghĩ ra được.

“Hàn Bân, nói về tiến triển điều tra bên ngươi.”

Hàn Bân sắp xếp lại ngôn từ, “Sáng nay ta đưa người đến công ty Toutiao, sử dụng dữ liệu lớn để khóa mục tiêu hai tài

khoản. Ta nghĩ trong đó một tài khoản rất có thể do nghi phạm sử dụng.”

“Khóa mục tiêu tài khoản bằng dữ liệu lớn như thế nào?” Đinh Tích Phong nghe thấy mới mẻ.

Hàn Bân giải thích, “Đơn giản thế này, chỉ cần ngài tìm kiếm gì trên điện thoại hoặc phần mềm Toutiao, đều sẽ có ghi lại. Chỉ cần công ty Toutiao tra cứu trong cơ sở dữ liệu, sẽ tìm ra được thông tin liên quan.”

“Phương pháp của ta rất đơn giản, liệt kê tất cả các thông tin liên quan đến vụ án, sau đó tiến hành tìm kiếm và so sánh dữ liệu lớn, tài khoản nào hoàn toàn khớp với những thông tin này, rất có thể là hung thủ.”

Mã Cảnh Ba đại khái hiểu ý, “Ngươi vừa nói có hai tài khoản, tài khoản còn lại sao loại trừ được?”

Hàn Bân cười, “Tài khoản còn lại là của ta.”

Mọi người ngẩn ra một lúc mới hiểu ra.

Đinh Tích Phong khoanh tay, “Thú vị đấy, trông có vẻ đáng tin.”

Hàn Bân nói tiếp, “Tài khoản nghi phạm được liên kết với số điện thoại, ta đã nhờ bộ phận kỹ thuật tra cứu rồi.”

Đinh Tích Phong cảm thán, “Ngày nay công nghệ ngày càng phát triển, tội phạm cũng bắt đầu dựa vào công nghệ cao để gây án, nếu không hiểu biết, thật khó mà làm gì được.”

Mã Cảnh Ba lắc đầu, “Ta nói thật, chính những công ty này cũng có vấn đề, như cái phần mềm Toutiao, trong đó toàn nội dung gì đâu, phụ nữ ăn mặc hở hang, làm mấy động tác khêu gợi.”

“Ta đã kết hôn còn đỡ, chứ mấy thanh niên hai mươi mấy tuổi nhìn mấy thứ đó sao chịu nổi, bản thân nó đã là thứ không

lành mạnh rồi.”

Đinh Tích Phong cười, xua tay, “Thôi được rồi, chuyện đó không phải việc chúng ta, tiếp tục nói về vụ án.”

Chương 958: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đợi khi có phác họa chân dung nghi phạm, liên hệ với gia đình Vương Tư Vũ, nhờ họ nhận diện xem trước đây đã gặp nghi phạm chưa."

"Còn nữa, nghi phạm rời thôn Tiểu Phùng là ra ngoài làm việc hay đã bỏ trốn rồi? Có thể lần theo dấu vết hắn không?"

Tằng Bình đáp, "Theo hiện trường, nghi phạm đã chuẩn bị sẵn để bỏ trốn. Ta đã bố trí lực lượng tại thôn Tiểu Phùng, nếu nghi phạm quay lại, sẽ bị khống chế ngay."

"Chúng ta đã đi vòng quanh thôn Tiểu Phùng một lượt, không ai chú ý đến việc hắn đi đâu. Ta cũng đã điều tra video giám sát thôn Tiểu Phùng, đã giao cho đội viên kiểm tra."

Đinh Tích Phong gật đầu, hài lòng với sự sắp xếp của Tằng Bình, "Hàn Bân, ngươi tiếp tục…"

"Cộc cộc." Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

"Mời vào."

Hoàng Khiết Khiết mở cửa bước vào, liếc nhìn mọi người một lượt, ánh mắt cuối cùng dừng lại ở Đinh Tích Phong, "Báo cáo Đinh phó đội, thông tin chủ tài khoản Tiểu Hoa Tỷ đã tra được."

"Chiếu lên máy chiếu đi."

Hoàng Khiết Khiết bước đến bên máy chiếu, đưa tài liệu lên.

Họ tên, Phàn Tiên Nghi

Giới tính, nam

Ngày sinh, 23/05/1996

Số điện thoại, 158233xxxx

Địa chỉ, Thành phố Cầm Đảo, Khu Ngọc Hoa, Đường Vĩnh An, Định Tuệ Gia Viên, tòa 3, phòng 102

Góc trên bên phải còn có ảnh của Phàn Tiên Nghi, là một chàng trai trẻ, đẹp trai.

Đinh Tích Phong cảm thấy tình hình này khá đáng tin, "Đội trưởng Tằng, gửi ảnh này cho các đội viên ở lại thôn Tiểu Phùng, nhờ họ nhờ người nhận diện xem có gặp nghi phạm không."

"Vâng." Tằng Bình đáp lời, nhanh chóng liên lạc với Ngụy Tử Mặc.

Chẳng mấy chốc, Ngụy Tử Mặc đã trả lời, Tằng Bình mỉm cười, "Đúng rồi, theo người dân thôn Tiểu Phùng, Vương Tư Vũ đi cùng với chàng trai này."

"Tốt." Đinh Tích Phong mỉm cười, "Điều tra bằng dữ liệu lớn, không tệ, Hàn Bân, ngươi lại lập công rồi."

Xác định được thân phận nghi phạm, Hàn Bân cũng thở phào nhẹ nhõm, đùa, "Đinh phó đội, ngài nói có phải nên thưởng cho ta không?"

"Yên tâm đi, khi vụ án phá xong, sẽ không thiếu phần của ngươi đâu." Đinh Tích Phong cười, sau đó giọng điệu nghiêm túc trở lại, "Đã xác định được thân phận nghi phạm, chúng ta phải một lần bắt gọn."

"Thiến Thiến, ngươi đến bộ phận kỹ thuật một lần nữa, nói rằng ta yêu cầu, lập tức định vị điện thoại nghi phạm."

“Hàn Bân, ngươi dẫn đội đến nhà nghi phạm kiểm tra tình hình.”

“Đội trưởng Tằng, ngươi tiếp tục giám sát thôn Tiểu Phùng, nghi phạm có khả năng quay lại.”

“Đội trưởng Mã, ngươi sẵn sàng, ngay khi định vị điện thoại thành công, lập tức bắt giữ nghi phạm.”

“Rõ.”

Mọi người chia nhau hành động.

Định Tuệ Gia Viên.

Nửa giờ sau, Hàn Bân cùng đội của mình đến Định Tuệ Gia Viên.

Định Tuệ Gia Viên nằm ở ngoại ô, toàn khu dân cư có tổng cộng mười hai tòa nhà, tòa 3 nằm ở góc tây nam của khu dân cư.

Vương Tiêu đến công ty quản lý bất động sản tìm hiểu tình hình, chủ sở hữu căn hộ 102 tòa 3 là Phàn Hữu Thành và Lý Diễm Thúy, họ có một người con trai tên Phàn Tiên Nghi.

Theo nhân viên công ty quản lý bất động sản, căn nhà này luôn có người ở, các khoản phí sinh hoạt đều đóng đầy đủ. Nhưng họ không rõ là chủ nhà tự ở hay đã cho thuê.

Sau khi hiểu rõ tình hình cơ bản, Hàn Bân không lập tức vào nhà Phàn Tiên Nghi mà bố trí kiểm soát xung quanh.

Một là để báo cáo tình hình cho Đinh Tích Phong, hai là chờ đợi tin tức từ bộ phận kỹ thuật.

Bộ phận kỹ thuật đang định vị vị trí điện thoại của Phàn Tiên Nghi, trước tiên xác định xem hắn có ở nhà không, nếu ở nhà thì lập tức bắt giữ. Nếu không ở nhà thì vào kiểm tra, chuẩn bị kỹ lưỡng cả hai phương án.

Trong lúc bố trí kiểm soát, Hàn Bân cũng không ngồi yên, để Vương Tiêu và Giang Dương ở lại công ty quản lý bất động sản xem lại giám sát, xem có thể phát hiện hành tung của Phàn Tiên Nghi không.

Chờ khoảng mười phút, điện thoại của Hàn Bân vang lên, hiện tên người gọi là Đinh Tích Phong.

"Đại đội trưởng."

Đinh Tích Phong nói, "Số điện thoại của Phàn Tiên Nghi đã định vị thành công, cho thấy vị trí không nằm ở Khu Ngọc Hoa mà ở khu Thành Nam, ngươi có thể lập tức hành động."

"Đại đội trưởng, có cần chúng ta đến khu Thành Nam hỗ trợ không?"

"Tạm thời chưa cần, ngươi dẫn người đến nhà Phàn Tiên Nghi kiểm tra tình hình trước."

"Rõ."

Hàn Bân cúp điện thoại, trong đầu đã sẵn kế hoạch, gọi nhân viên công ty quản lý bất động sản đến, nhờ họ giúp gọi cửa nhà Phàn Tiên Nghi.

Phàn Tiên Nghi không ở nhà, gia đình hắn sẽ không cảnh giác cao.

Người gọi cửa là quản lý tòa nhà, đối với cư dân ở đây, cũng là một gương mặt quen thuộc.

Quản lý tòa nhà là một phụ nữ lớn tuổi, tỏ ra dễ gần, nghe theo sắp xếp của Hàn Bân, ban đầu còn hơi do dự, nhưng sau khi Lý Cầm thuyết phục, bà mới đồng ý giúp đỡ.

Quản lý tòa nhà mặc đồng phục công ty quản lý, bước đến gõ cửa phòng 102.

"Cộc cộc."

“Ai đó?”

“Ta là quản lý tòa nhà.”

Một lúc sau, cửa mở ra từ bên trong, một người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi đứng ở cửa.

“Có việc gì vậy?”

Quản lý tòa nhà hỏi, “Chào bà, bà là chủ nhà hay người thuê nhà?”

“Ta họ Lý, là chủ nhà, hai tháng trước ta mới đi nộp tiền nước, ngươi quên rồi à?”

“Đúng đúng, nhìn bà quen lắm.” Quản lý tòa nhà đáp, tránh sang một bên, chỉ vào Hàn Bân đứng cạnh, “Để ta giới thiệu, đây là cảnh sát Hàn của đội điều tra hình sự thành phố, muốn tìm bà để hiểu rõ một số việc.”

Chương 959: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Gì? Cảnh sát, tìm ta hiểu việc gì?" Bà chủ nhà tỏ vẻ ngạc nhiên.

"Chào bà, ta họ Hàn, xin hỏi bà tên gì?"

"Ta tên Lý Diễm Thúy, ngươi tìm lầm người rồi."

"Không lầm đâu, chúng ta tìm chính là bà." Hàn Bân nhìn vào bên trong nhà, "Nhà bà còn ai khác không?"

"Không, chỉ có một mình ta, có chuyện gì?"

Hàn Bân rút thẻ cảnh sát ra, "Dì Lý, ngoài cửa không tiện nói chuyện, hay chúng ta vào trong nói đi."

Lý Diễm Thúy do dự một lúc, thấy hàng xóm mở cửa nhìn, mới đồng ý, "Vậy mời các ngươi vào."

"Cảm ơn." Hàn Bân dẫn người bước vào, các đội viên khác tự giác bắt đầu kiểm tra trong nhà.

Lý Diễm Thúy vội ngăn lại, "Ê ê, các ngươi làm gì vậy, ta mời vào nhà chứ không mời lục lọi đồ đạc."

Hàn Bân lấy lệnh khám xét ra, "Dì Lý, đây là lệnh khám xét của Sở Công An thành phố, bà xem qua đi."

Lý Diễm Thúy nhìn lướt qua, rồi trả lại cho Hàn Bân, "Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì, không phải là lừa đảo chứ, ta là phụ nữ, làm sao nhận biết được mấy thứ này, ai biết là thật hay giả."

Hàn Bân kiên nhẫn giải thích, “Chúng ta do công ty quản lý dẫn vào, bà không nhận ra giấy tờ của cảnh sát, họ chắc chắn nhận ra. Hơn nữa, thẻ cảnh sát bà cũng đã xem rồi, còn nghi ngờ gì nữa?”

“Vậy các ngươi dựa vào đâu để lục soát nhà ta, ta làm gì sao?”

“Bà có thể không xem kỹ, chúng ta không phải lục soát bà, mà là Phàn Tiên Nghi.”

Lý Diễm Thúy tỏ vẻ lo lắng, “Đó là con trai ta, con trai ta làm sao, các ngươi lục soát nhà nó làm gì?”

“Dì Lý, lần cuối bà gặp Phàn Tiên Nghi là khi nào?”

“Khoảng nửa tháng trước.”

“Nó ở đâu?”

“Nó trước đây sống ở nhà, hơn một tháng trước, nó nói với ta là công việc bận rộn, nên thuê nhà gần nơi làm việc, ta chưa từng đến, cũng không biết ở đâu.”

“Phàn Tiên Nghi làm nghề gì?”

“Nó làm ở tiệm sửa xe, kỹ thuật sửa xe của nó rất tốt, chủ tiệm thường khen ngợi, dạo gần đây còn tăng lương cho nó, nếu không nó cũng không thuê nhà ngoài.”

Nói đến đây, Lý Diễm Thúy không nhịn được hỏi, “Cảnh sát Hàn, con trai ta rốt cuộc sao rồi, các ngươi sao phải điều tra nó. Nó là người thật thà, các ngươi nhầm rồi.”

“Chúng ta đến đây là để điều tra rõ ràng, cảnh sát chúng ta sẽ không oan ức người tốt.” Hàn Bân an ủi, tiếp tục hỏi, “Nó làm việc ở tiệm sửa xe nào? Tên gì?”

“Để ta nghĩ… Tiệm Sửa Xe Minh Hải, ở khu Thành Nam, cụ thể chỗ nào, ta không nhớ rõ.”

Hàn Bân ghi chép lại, "Phàn Tiên Nghi gần đây có biểu hiện gì bất thường không?"

Lý Diễm Thúy không ngần ngại, "Không."

Hàn Bân thấy phản ứng của bà, biết rằng bà không hề nghĩ kỹ, "Dì Lý, ta mong bà nghĩ kỹ và trả lời thành thật. Ta đã nói rồi, chúng ta đến đây để điều tra rõ ràng, nếu bà tin con trai mình trong sạch, thì nên hợp tác với cảnh sát chúng ta. Nếu những gì bà nói không khớp với thực tế của Phàn Tiên Nghi, ngược lại có thể hại nó."

"Ta tin tưởng." Lý Diễm Thúy thở dài, "Nhưng ngươi cũng phải nói rõ chuyện gì chứ, ta trong lòng bất an, sao nghĩ thông được."

Hàn Bân suy nghĩ rồi nói, "Chúng ta đang điều tra một vụ án hình sự, vừa liên quan đến Phàn Tiên Nghi, muốn tìm hắn để hiểu rõ tình hình. Nhưng hiện tại chúng ta không tìm thấy hắn, hắn nói không rõ ràng, chuyện này càng bất lợi cho hắn."

Lý Diễm Thúy lo lắng, "Vậy con trai ta có nguy hiểm không?"

Hàn Bân thuận thế nói, "Vụ án đang điều tra, chúng ta cũng chưa rõ, bà lo lắng cho an toàn của nó, càng nên hợp tác với cảnh sát tìm ra hắn."

"Nhưng ta không biết nó ở đâu, hay để ta gọi điện thoại hỏi thử?"

Hàn Bân khoát tay, "Bà đừng vội gọi điện, hãy nghĩ kỹ xem, nó gần đây có biểu hiện gì bất thường không? Hoặc có nói sẽ đi đâu không?"

"Nó nói với ta…" Lý Diễm Thúy cúi đầu, do dự một lúc, "Nó nói tiệm sửa xe sẽ mở một chi nhánh ở Tuyền Thành, nó có thể phải đến đó làm việc một thời gian, tạm thời không về nhà."

“Tiệm sửa xe ở đây không ở, đột nhiên muốn đi Tuyền Thành, bà không nghi ngờ gì sao?”

“Ta có hỏi, nó nói bên đó trả tiền nhiều hơn, nó muốn tranh thủ lúc còn trẻ kiếm thêm tiền… Ta không muốn cản trở tương lai của con, nên không nói gì thêm.”

“Nó có thích xem chương trình truyền hình không?”

“Nó bình thường không xem truyền hình, chỉ ôm điện thoại chơi, thường là ta xem.”

Hàn Bân xoa cằm, “Vậy bà thích xem chương trình gì?”

“Ta già rồi, không thích chương trình của giới trẻ, chỉ thích xem mấy chương trình hẹn hò, cái chương trình của Trương Nghĩa Binh ở Cầm Đảo, chương trình đó không tệ.”

Hàn Bân nhướng mày, “Chúng ta cùng phát điện đi.”

“Đúng đúng, là chương trình đó, ta mỗi tuần đều xem, có lúc con trai ta cũng ngồi trên ghế sofa chơi điện thoại, xem cùng một lúc.”

Hàn Bân đánh dấu quan trọng vào sổ, cuối cùng đã tìm được manh mối.

Tình hình cơ bản đều khớp, nghi ngờ đối với Phàn Tiên Nghi càng lớn.

“Con trai bà có quan hệ gần gũi, giao thiệp nhiều với ai không?”

Lý Diễm Thúy lắc đầu, “Không, tính cách nó cô độc, không có nhiều bạn bè, ít nhất ta chưa thấy nó thân thiết với ai.”

“Ông xã bà hiện tại ở đâu?”

“Hắn làm việc ở nước ngoài, mấy năm trước còn được, dạo này cũng khó khăn, muốn về cũng không dễ, haizz…” Lý

Diễm Thúy lại thở dài.

Hàn Bân lấy ảnh của Vương Tư Vũ ra, “Bà có biết người này không?”

Lý Diễm Thúy nhìn kỹ, “Ồ, cô gái này đẹp quá, dáng cũng đẹp, nhưng ta lần đầu gặp, không biết.”

Chương 960: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Phàn Tiên Nghi sống ở phòng nào?”

“Phòng cuối phía tây.”

Hàn Bân vừa định nói thêm, Lý Cầm từ Tây Ốc bước ra, “Tổ trưởng, ta phát hiện trong Tây Ốc có thuốc nổ và một số vật liệu nguy hiểm.”

Hàn Bân bước lên kiểm tra, thuốc nổ là loại giấy, hình trụ tròn, dài khoảng mười mấy cm, thoạt nhìn giống pháo.

Hàn Bân hỏi, “Đây là của ai?”

Lý Diễm Thúy giật mình, lùi lại, “Ta không biết, ta không biết trong nhà có thứ này.”

Rõ ràng, những thứ này chắc chắn do Phàn Tiên Nghi để lại.

Hắn có thể mang theo thuốc nổ, Hàn Bân phải ngay lập tức thông báo cho các đội viên tham gia bắt giữ.

Hàn Bân lập tức gọi điện cho Đinh Tích Phong, báo cáo tình hình này cho hắn.

Đinh Tích Phong yêu cầu hắn đến khu Thành Nam hội hợp.

Trước khi đi, Hàn Bân sắp xếp lại tình hình ở Định Tuệ Gia Viên, trước tiên, để Vương Tiêu và Giang Dương đưa Lý Diễm Thúy về trụ sở cảnh sát.

Dù Lý Diễm Thúy có biết chuyện thuốc nổ hay không, nhưng những thứ này tìm thấy trong nhà bà, Hàn Bân có lý do

đưa bà về trụ sở cảnh sát thẩm vấn.

Một lý do khác sâu xa hơn, Hàn Bân lo rằng Lý Diễm Thúy sẽ liên lạc riêng với Phàn Tiên Nghi, làm lộ kế hoạch bắt giữ của cảnh sát.

Sau khi sắp xếp xong tình hình ở Định Tuệ Gia Viên, Hàn Bân lái xe đến khu Thành Nam.

Gặp nhau xong, Đinh Tích Phong trực tiếp lên xe của Hàn Bân, vỗ vai Hàn Bân, "Làm tốt lắm, suýt nữa đã xảy ra chuyện lớn."

Nghe tin Phàn Tiên Nghi mang theo thuốc nổ, Đinh Tích Phong cũng giật mình, nếu trong quá trình bắt giữ, nghi phạm kích nổ thuốc nổ, hậu quả khó mà lường được.

Hàn Bân cười, "Đại đội trưởng, nhiệm vụ là do ngài sắp xếp, vẫn là ngài chỉ huy đúng đắn, liệu sự như thần."

Đinh Tích Phong cười lớn, hài lòng với câu trả lời này.

"Đại đội trưởng, còn một tình hình cần báo cáo, theo mẹ của Phàn Tiên Nghi nói, Phàn Tiên Nghi trước đây làm việc ở Tiệm Sửa Xe Minh Hải, tiệm đó ở khu Thành Nam, có cần đến đó điều tra không?"

Đinh Tích Phong suy nghĩ, lấy điện thoại liên lạc với Tằng Bình, yêu cầu hắn sắp xếp người đến Tiệm Sửa Xe Minh Hải điều tra.

Hiện tại đó không phải là trọng điểm, nhưng có manh mối vẫn phải đi một chuyến, giống như Hàn Bân tìm ra thuốc nổ trong nhà Phàn Tiên Nghi, đã tránh được nguy hiểm tiềm tàng trong hành động bắt giữ.

Sau khi Đinh Tích Phong cúp điện thoại, Hàn Bân không nhịn được hỏi, "Đại đội trưởng, vị trí cụ thể của Phàn Tiên Nghi đã xác định chưa?"

“Bộ phận kỹ thuật đã xác định được vị trí đại khái, Đội trưởng Mã đang truy đuổi, nhưng vị trí luôn di chuyển nhanh chóng, bộ phận kỹ thuật phán đoán nghi phạm đang ở trên xe.” Đinh Tích Phong dừng lại, tiếp tục nói,

“Chu Gia Húc đến đội cảnh sát giao thông, đang kiểm tra giám sát dọc đường, Mã Cảnh Ba truy đuổi phía sau, thêm vào bộ phận kỹ thuật hỗ trợ định vị, chắc sẽ sớm xác định được xe của nghi phạm.”

Hàn Bân gật đầu, đại khái hiểu tiến triển vụ án.

Hàn Bân cùng đội lái xe cũng truy đuổi, chẳng mấy chốc đến vùng ngoại ô khu Thành Nam, Đinh Tích Phong luôn liên lạc với các bên, nắm tình hình mới nhất.

Hai mươi phút sau, thông qua ba bên so sánh, cuối cùng xác định được xe nghi phạm, là một chiếc xe khách cao cấp biển số Cầm Đảo B3284VS.

Đúng lúc đó, Vương Tiêu gọi điện báo cáo tình hình, họ đã trở về trụ sở cảnh sát, hoàn thành nhiệm vụ áp giải, xin tham gia hành động bắt giữ.

Hàn Bân tính toán, xe đã ra khỏi thành phố, nếu họ đến đây, cũng có thể không kịp tham gia nhiệm vụ bắt giữ.

Ngay lập tức, để họ đến bến xe khu Thành Nam điều tra tình hình của xe khách B3284VS.

Lúc này, Mã Cảnh Ba cũng gọi điện, xe khách B3284VS đã lên cao tốc, hỏi bước hành động tiếp theo.

Nghi phạm mang theo thuốc nổ, Đinh Tích Phong không dám hành động liều lĩnh, do dự một chút, hỏi Hàn Bân bên cạnh, “Ngươi có ý kiến gì về hành động bắt giữ.”

Ở đây không có người ngoài, Hàn Bân cũng không khách sáo, suy nghĩ một lúc, “Trước đây, ta cũng đã nghĩ về vấn đề

này, Phàn Tiên Nghi mang theo thuốc nổ, hành động bắt giữ phải đặc biệt cẩn thận. Nếu không thể khống chế đối phương ngay lập tức, hắn rất có thể kích nổ thuốc nổ."

"Hơn nữa, ta phán đoán thuốc nổ rất có thể ở trên người Vương Tư Vũ. Điều này giải thích vì sao buổi sáng ở quán ăn sáng thôn Tiểu Phùng, Vương Tư Vũ không chạy trốn cũng không kêu cứu, vì thuốc nổ ở trên người nàng, chạy đâu cũng không thoát."

"Xe khách và xe buýt khác nhau, xe khách thuộc loại xe đường dài, dù giữa đường có khách lên xuống, cũng chỉ là số ít, rất có thể làm nghi phạm chú ý, ta không đề nghị bắt giữ trên xe."

"Vừa rồi Đội trưởng Mã nói xe khách B3284VS đã lên cao tốc, ta nghĩ chúng ta có thể bắt giữ ở khu dịch vụ. Dù là xe đường dài, hầu hết hành khách đến khu dịch vụ đều sẽ xuống xe, ngay cả không mua đồ ăn, đồ uống, nhưng chắc chắn sẽ đi vệ sinh."

"Chúng ta có thể bố trí ở khu dịch vụ, trước tiên sơ tán hành khách ở khu dịch vụ, tránh sự cố không cần thiết."

Đinh Tích Phong gật đầu, kế hoạch bắt giữ của Hàn Bân tuy không quá cao minh, nhưng trong thời gian ngắn như vậy nghĩ ra được phương án bắt giữ, cũng khá tốt rồi.

Chẳng bao lâu, bộ phận kỹ thuật cũng gọi điện, họ kiểm tra thuốc nổ, có thể sử dụng bình thường.

Hành động bắt giữ càng thêm phần nguy hiểm.

Chương 961: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đinh đoong…" Điện thoại của Hàn Bân cũng vang lên, là Vương Tiêu gọi.

"Tổ trưởng, chúng ta đã đến bến xe khu Thành Nam, hiểu rõ tình hình xe khách B3284VS từ người phụ trách bến xe."

"Ta nghe đây, ngươi nói đi."

"B3284VS là xe khách từ Cầm Đảo đi Thạch Môn, là xe khách cỡ trung, chở được 40 người. Đi tuyến đường Tần Thạch cao tốc, hiện tại chắc đã lên cao tốc."

"Ngươi hỏi xem, xe khách dừng ở khu dịch vụ nào?"

Một lúc sau, Vương Tiêu trả lời, "Theo người phụ trách bến xe, không phải mỗi khu dịch vụ đều dừng, nếu không có sự cố bất ngờ, chỉ dừng ở một số khu dịch vụ cố định, lần lượt là 'Khu Dịch Vụ Tân Kiều', 'Khu Dịch Vụ Trường Hà', 'Khu dịch vụ Ba Nam', 'Khu Dịch Vụ Vọng Đạt'."

"Mỗi lần dừng khoảng nửa giờ, ngoài ra, ta gửi cho ngài một lịch trình, ngài có thể tham khảo."

Hàn Bân suy nghĩ, nói tiếp, "Ngoài lịch trình, ngươi gửi thông tin và liên lạc của tài xế và nhân viên bán vé."

"Rõ."

Sau đó, Hàn Bân cúp điện thoại, cùng Đinh Tích Phong nghiên cứu lịch trình xe khách.

Đinh Tích Phong cân nhắc, không nên đưa người lên xe bắt giữ, cũng không nên chặn xe bắt giữ vì quá nguy hiểm, nếu

Phàn Tiên Nghi kích nổ thuốc nổ, toàn bộ hành khách trên xe đều gặp nguy hiểm, hắn không dám làm việc này khi không chắc chắn.

Phương án bắt giữ của Hàn Bân ở khu dịch vụ khá an toàn.

Hiện tại Mã Cảnh Ba đã theo sát xe khách B3284VS, nhưng xe khách cũng chạy rất nhanh, muốn vượt qua xe khách B3284VS đến khu dịch vụ bố trí không thực tế.

Vì vậy, điểm dừng đầu tiên 'Khu Dịch Vụ Tân Kiều' không thích hợp để bắt giữ, bố trí quá gấp gáp, dễ xảy ra vấn đề.

Đinh Tích Phong chỉ vào hình ảnh trên điện thoại, "Ta chuẩn bị bắt giữ ở 'Khu Dịch Vụ Trường Hà', như vậy có thêm nửa giờ để bố trí, ngươi thấy sao?"

Hàn Bân ngay lập tức hiểu ý, Mã Cảnh Ba theo sát xe khách nhưng xe khách chạy nhanh, không thể đến trước khu dịch vụ Tân Kiều để bố trí, cách tốt nhất là đến thẳng khu dịch vụ Trường Hà để bố trí.

Như vậy, xe khách dừng ở khu dịch vụ Tân Kiều ba mươi phút, nghĩa là có thêm ít nhất ba mươi phút để bố trí.

Hàn Bân thấy kế hoạch bắt giữ này khá an toàn, nhưng vẫn còn thiếu sót, "Đại đội trưởng, nếu nghi phạm và nạn nhân không xuống xe ở khu dịch vụ Trường Hà thì sao?"

Đinh Tích Phong gật đầu, thực sự có khả năng này, "Vậy để Mã Cảnh Ba bố trí ở khu dịch vụ Trường Hà. Ta trực tiếp đến khu dịch vụ tiếp theo bố trí."

"Hơn nữa, dù không bắt giữ ở khu dịch vụ đầu tiên, nhưng cũng cần để lại hai đội viên giám sát, xác định tình hình của Phàn Tiên Nghi và Vương Tư Vũ. Mã Cảnh Ba có thể thiếu nhân lực, ngươi dẫn người đến hỗ trợ."

"Rõ."

Thời gian trôi qua từng phút, hành động bắt giữ căng thẳng và có trật tự…

…

Khu Dịch Vụ Trường Hà.

Khu dịch vụ này thuộc loại khu dịch vụ lớn, siêu thị, nhà vệ sinh, nhà hàng, khách sạn đều có đủ.

Một chiếc xe khách đi vào khu dịch vụ, cửa xe mở ra, lần lượt có hành khách xuống xe.

Chẳng mấy chốc, xung quanh xe có một nhóm người hút thuốc, có người vào siêu thị, vào nhà vệ sinh.

Một lúc sau, một nam một nữ cũng xuống xe, nam đẹp, nữ xinh, thu hút không ít ánh nhìn.

Nếu Hàn Bân ở đây, chắc chắn nhận ra, người đàn ông này chính là nghi phạm Phàn Tiên Nghi, cô gái là nạn nhân Vương Tư Vũ.

Phàn Tiên Nghi lịch thiệp nắm tay Vương Tư Vũ xuống xe, dịu dàng hỏi, "Tư Vũ, ở đây có nhà hàng, ngươi muốn ăn gì?"

"Ăn mì tôm là được rồi."

"Không được, ăn mì tôm không có dinh dưỡng, chúng ta vào nhà hàng xem có món gì ngươi thích ăn."

"Ta…" Vương Tư Vũ muốn nói lại thôi.

"Tư Vũ, có chuyện gì cứ nói."

"Ta muốn đi vệ sinh."

Phàn Tiên Nghi do dự một chút, hắn không muốn rời Vương Tư Vũ, "Trên xe không phải cũng có nhà vệ sinh sao."

Vương Tư Vũ mắt đỏ, khẽ nói, "Nhà vệ sinh trên xe nhỏ quá, không tiện, còn nghe thấy tiếng… ta… không được."

Thấy nàng như vậy, Phàn Tiên Nghi không nỡ, "Được, ta đưa ngươi đi vệ sinh, nhưng ngươi phải nhanh, ta không muốn xa ngươi lâu."

Vương Tư Vũ gật đầu liên tục, "Ừ ừ, ta biết, ta nghe lời, không chạy lung tung."

"Đi thôi." Phàn Tiên Nghi nắm tay Vương Tư Vũ, đi đến nhà vệ sinh, bên trái là nhà vệ sinh nam, bên phải là nhà vệ sinh nữ, ở giữa chỉ có một bức tường.

Vương Tư Vũ cẩn thận hỏi, "Ta vào được không?"

Phàn Tiên Nghi hít một hơi sâu, cố gắng mỉm cười, "Đi đi, ta đợi ngoài này."

"Vâng." Vương Tư Vũ đáp, bước nhanh vào nhà vệ sinh.

Phàn Tiên Nghi do dự một lúc, hắn cũng muốn đi vệ sinh, như Vương Tư Vũ nói, nhà vệ sinh trên xe không tiện.

Phàn Tiên Nghi nghĩ, mình chắc chắn nhanh hơn Vương Tư Vũ, không tốn thời gian.

Hơn nữa, hắn tin Vương Tư Vũ không dám chạy.

Nghĩ vậy, Phàn Tiên Nghi bước vào nhà vệ sinh, đứng trước bồn tiểu, cởi dây thắt lưng, lúc này hắn rất thoải mái.

Miệng còn tự nhiên hát.

Đột nhiên, hắn cảm thấy có người sau lưng, chưa kịp quay đầu, một trái một phải đã có hai bóng người xuất hiện, giữ chặt tay hắn.

Tiếp đó, nhiều người xông lên, "Cảnh sát, không được động đậy!"

Phàn Tiên Nghi ngơ ngác, hắn không bao giờ ngờ lúc này lại xảy ra chuyện này.

Bị bắt giữ, hắn theo bản năng nắm chặt dây thắt lưng, thay vì điều khiển từ xa trong túi.

(Chương trước bị chặn, có một số từ không thể xuất hiện, dùng vật nguy hiểm thay thế, chương này phải viết cẩn thận. Mong mọi người thông cảm.)

Chương 962: Tiêu Đề 《Ẩn》

Phàn Tiên Nghi bị giữ chặt trên mặt đất, Hà Anh Sinh lấy ra một điều khiển từ xa từ túi hắn, "Mã đội, quả nhiên có."

Mã Cảnh Ba vẫn cảnh giác, "Tìm kỹ, xem trên người hắn còn vật nguy hiểm nào không."

Hà Anh Sinh đang tìm kiếm, Mã Cảnh Ba bắt đầu hỏi, "Ngươi tên gì?"

Phàn Tiên Nghi muốn quay đầu nhìn Mã Cảnh Ba, nhưng bị giữ chặt, vùng vẫy, "Các ngươi thả ta ra."

Mã Cảnh Ba nắm tóc hắn, "Bớt nói, hỏi ngươi tên gì?"

Phàn Tiên Nghi nghiến răng, nhìn đối phương hằn học, nghiến răng trả lời ba chữ, "Phàn Tiên Nghi."

"Biết vì sao chúng ta bắt ngươi không?"

"Không biết."

"Đến lúc này còn dám chối?"

"Ta nói thật, các ngươi bắt nhầm người rồi."

"Không nhầm, bắt đúng ngươi." Mã Cảnh Ba hừ một tiếng, tiếp tục hỏi, "Cô gái đi cùng ngươi tên gì?"

"Vương Tư Vũ."

"Có quan hệ gì với ngươi?"

"Là bạn gái ta."

"Nói lại lần nữa, rốt cuộc có quan hệ gì?"

Phàn Tiên Nghi hét lên, "Nói mười lần, nàng cũng là bạn gái ta!"

"Thả ta ra, ta và bạn gái đi chơi, các ngươi dựa vào gì bắt ta?"

"Ngươi giết Lư Tĩnh Phương và Chu Tinh Tinh?"

"Lư Bình Phương và Chu Linh Linh gì đó, ta không quen họ."

"Ta nói Lư Tĩnh Phương và Chu Tinh Tinh? Quen không?"

"Hỏi mười lần cũng không quen, ta chỉ đi chơi với bạn gái."

Mã Cảnh Ba cười lạnh, "Được, miệng cứng, ngươi nói người ta là bạn gái ngươi, xem người ta có nhận không?"

Dù hỏi không thu được gì, nhưng đã xác định được danh tính đối phương, hiểu rõ thái độ hắn.

Mã Cảnh Ba vẫy tay, "Áp đi."

Cùng lúc, nhà vệ sinh nữ bên kia tường, cũng hành động, Vương Tư Vũ cũng bị Hàn Bân, Lý Cầm và những người khác khống chế.

Vương Tư Vũ là nạn nhân, nhưng nàng mang vật nguy hiểm trên người, Hàn Bân và những người khác phải cẩn thận.

Thêm vào đó, việc Vương Tư Vũ bị bắt cóc chỉ là phán đoán của Hàn Bân. Không ai dám chắc Vương Tư Vũ thật sự muốn đi theo Phàn Tiên Nghi.

Nước ngoài có nhiều trường hợp sát nhân hàng loạt, ban đầu là nạn nhân, sau bị kẻ thủ phạm xúi giục, ngược lại trở thành đồng phạm.

Dù Vương Tư Vũ bị bắt cóc thời gian ngắn, khả năng này không lớn, nhưng không ai dám mạo hiểm.

Vì vậy, cách an toàn nhất là khống chế Vương Tư Vũ, hỏi rõ ràng, tháo bỏ vật nguy hiểm, sau đó mới an trí.

Vương Tư Vũ sợ hãi như chim non sợ náo loạn, bị khống chế không chút phản kháng, chỉ run rẩy, "Đừng làm hại ta, đừng làm hại ta."

Lý Cầm nói lớn, "Ngươi không phải sợ, chúng ta là cảnh sát. Chúng ta đến cứu ngươi."

"Cảnh sát, các ngươi thật là cảnh sát?" Vương Tư Vũ mở to mắt, không dám tin.

Hàn Bân rút thẻ cảnh sát, cố gắng nói giọng hòa nhã, "Chúng ta thật sự là cảnh sát, đây là giấy chứng nhận của ta, đồng đội chúng ta đã khống chế Phàn Tiên Nghi, ngươi đã an toàn, không cần sợ."

"An toàn." Vương Tư Vũ lẩm bẩm, vẻ mặt kinh hãi, vén áo, "Không không, trên người ta có vật nguy hiểm!"

"Vương Tư Vũ, ngươi đừng kích động, Phàn Tiên Nghi đã bị khống chế, hắn không có cơ hội điều khiển. Ngươi bây giờ cần làm là hợp tác với cảnh sát, bình tĩnh, cảnh sát sẽ giúp ngươi."

Vương Tư Vũ giọng run run, "Thật sao? Tên ác ma bị bắt rồi."

"Thật, đồng đội chúng ta đã áp giải hắn lên xe."

"Hu hu…" Vương Tư Vũ cuối cùng khóc lớn.

Nhưng nàng vẫn kiềm chế, không dám khóc lớn.

Lý Cầm nhẹ nhàng an ủi, "Khóc đi, khóc ra sẽ thoải mái."

Sau khi Hàn Bân phát hiện vật nguy hiểm, Đinh Tích Phong đã điều chuyên gia đến, sơ tán mọi người, sau đó chuyên gia tháo thiết bị trên người Vương Tư Vũ.

Phàn Tiên Nghi chỉ biết sơ sơ, không phải chuyên gia, làm thiết bị rất thô sơ, tính năng không ổn định, may mắn được tháo gỡ kịp thời.

"Hu hu…"

Vương Tư Vũ khóc lớn, không phải vì đau lòng, mà là giải tỏa cảm xúc bị dồn nén.

Khóc vài phút, Vương Tư Vũ được mọi người dìu lên xe cảnh sát.

"Cảm ơn cảnh sát, cảm ơn các ngươi cứu ta, cảm ơn…" Vương Tư Vũ ôm Lý Cầm, không ngừng cảm ơn.

An trí xong nghi phạm và nạn nhân, Hàn Bân và Mã Cảnh Ba đều thở phào.

Dù bố trí là có kế hoạch, họ cũng rất tự tin, nhưng nếu xảy ra sơ suất, hậu quả khó mà tưởng tượng.

Mã Cảnh Ba lau mồ hôi trán, dặn dò Hàn Bân bên cạnh, "Ngươi kiểm tra hiện trường xem còn gì sót không, ta đi báo cáo cho đại đội trưởng, bảo hắn nhanh xuống cao tốc."

Hàn Bân cười, "Đại đội trưởng chắc cũng đang chờ tin tức, đi tiếp sẽ ra khỏi thành phố."

Sở Công An Thành Phố.

Sân trụ sở cảnh sát thành phố tụ tập không ít người, Cục trưởng Phùng Bảo Quốc đích thân đón.

Lần này đội điều tra hình sự đội hai, không chỉ phá được vụ án, còn cứu được một nạn nhân từ tay nghi phạm, đây không chỉ là vinh dự của đội hai, mà còn của cả đội điều tra hình sự thành phố.

Một cảnh sát tinh mắt nhảy lên, hô, "Đến rồi, đến rồi, là xe của đại đội trưởng."

Dứt lời, một loạt xe tiến vào trụ sở cảnh sát, cửa xe vừa mở, bên ngoài vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Đinh Tích Phong, Mã Cảnh Ba, Tằng Bình, Hàn Bân lần lượt bước ra.

Phùng Bảo Quốc liếc nhìn mọi người, cười nói, "Lần này không chỉ bắt được nghi phạm, còn cứu được nạn nhân, làm rất tốt, ta nhất định sẽ báo cáo lên cấp tỉnh đề nghị khen thưởng các ngươi."

Mọi người vui vẻ, "Cảm ơn Cục trưởng Phùng."

"Không cần cảm ơn, đây là các ngươi xứng đáng, các ngươi bắt được nghi phạm, bảo vệ một vùng yên bình, ta thay mặt trụ sở cảm ơn các ngươi." Phùng Bảo Quốc dừng lại, nói tiếp, "Ban lãnh đạo trụ sở đã thảo luận, mỗi đội viên tham gia vụ án, thưởng ba nghìn đồng."

Chương 963: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nghe vậy, các đội viên đội điều tra hình sự đội hai và cảnh sát phân cục Ngọc Hoa đều phấn khởi, lời khích lệ nói nhiều cũng là vô hình, thưởng mới là thực tế.

Các cảnh sát đứng xem có chút ghen tị, nhưng không đố kỵ, họ hiểu rõ sự vất vả của việc điều tra vụ án.

Vụ án này phá đẹp, họ chỉ có thể ghen tị.

Đinh Tích Phong nghiêm mặt nói, "Cục trưởng Phùng, thay mặt đội đặc nhiệm 626 cảm ơn sự quan tâm của lãnh đạo trụ sở."

"Được, ta sẽ thay các ngươi truyền đạt." Phùng Bảo Quốc vỗ vai hắn, "Lần này các ngươi vất vả rồi, nhanh thu dọn đến nhà ăn, ta bảo nhà ăn để phần cơm cho các ngươi."

Mọi người nghe vậy, lòng ấm áp.

Đã hơn ba giờ chiều, lâu qua giờ ăn, hầu hết đội viên không kịp ăn trưa, nhiều nhất chỉ ăn tạm bánh mì, đều là người ăn khỏe, sao có thể no, bụng đã đói cồn cào.

Ban đầu nghĩ sẽ đói đến tối, giờ nghe nhà ăn để phần cơm, làm sao không vui được.

An trí xong nghi phạm và nạn nhân, mọi người ba người một nhóm đến nhà ăn ăn cơm.

Hàn Bân cũng đã đói cồn cào, trước đó không thấy rõ rệt, bước vào nhà ăn đã thấy đói đến run.

Nhà ăn chuẩn bị bảy món một canh, đều là món xào tinh tế, Hàn Bân nhận ra, đây là món mới nấu, không phải cơm thừa trưa.

Người phụ trách nhà ăn Mã Đại Tỷ tay cầm muôi, nói lớn, "Cục trưởng Phùng nói, hôm nay là cơm làm thêm giờ, không tính tiền, mọi người cứ ăn thoải mái."

Mọi người lập tức phấn khích.

Mã Đại Tỷ nói tiếp, "Nhưng không được để thừa cơm."

Câu này bị hầu hết mọi người phớt lờ, với những người này, hai chữ cơm thừa không biết viết sao.

Hàn Bân lấy đầy một đĩa cơm, đang ăn ngon lành, điện thoại lại vang.

"Alo, bố."

Tiếng của Hàn Vệ Đông vang lên, "Con, nghe nói các ngươi đi làm nhiệm vụ?"

"Dạ, ngài sao biết?"

"Nghe bạn ở trụ sở nói, nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm, không sao chứ?"

"Ngài yên tâm, không sao, nghi phạm đã bị bắt, chúng con đang ăn cơm."

"Vậy tốt rồi. Con ăn đi, tối về rồi nói." Hàn Vệ Đông giọng nhẹ nhõm.

Hàn Bân thở dài, bất kể lúc nào, cha mẹ vẫn âm thầm quan tâm.

Ăn xong, đã hơn bốn giờ chiều, Hàn Bân uống nước, không nghỉ ngơi, tiếp tục làm việc.

Hàn Bân không lập tức thẩm vấn Phàn Tiên Nghi, mà trước hết lấy lời khai của Vương Tư Vũ.

Có lời khai của Vương Tư Vũ, thẩm vấn sẽ hiệu quả hơn.

Vương Tư Vũ nghỉ ngơi một lúc, tinh thần dần ổn định, cũng thay bộ quần áo sạch.

Thấy Hàn Bân và những người khác, Vương Tư Vũ cúi đầu, "Cảm ơn các đồng chí, cảm ơn các ngươi đã cứu ta."

"Vương tiểu thư không cần khách sáo, mời ngồi." Hàn Bân làm cử chỉ mời, ra hiệu Lý Cầm ghi chép lời khai.

Vương Tư Vũ vừa trải qua việc không hay, đối với đàn ông sẽ có chút phản cảm, để Lý Cầm hỏi sẽ tốt hơn, Hàn Bân ngồi bên nghe.

Lý Cầm nhẹ giọng, "Vương tiểu thư, ngươi hiện thấy sao? Có thể lấy lời khai không?"

Vương Tư Vũ gật đầu, "Có thể, ta muốn giúp cảnh sát điều tra."

"Ngươi và Phàn Tiên Nghi quen nhau thế nào? Quen bao lâu?"

Vương Tư Vũ nghĩ, "Không lâu, cuối tháng sáu hắn chủ động liên lạc với ta."

"Hắn liên lạc ngươi sao?"

"Qua phần mềm Toutiao, ta là streamer trên Toutiao, đăng video lên mạng, hắn nhắn tin riêng cho ta, nói ta có ngoại hình tốt. Hắn quen biết một số người trong giới phim ảnh, có thể giới thiệu cho ta cơ hội thử vai."

"Ta nghĩ đây là cơ hội, liền gặp hắn."

Lý Cầm hỏi tiếp, "Ngươi rất muốn làm diễn viên?"

"Dạ."

"Phàn Tiên Nghi sao biết điều này?"

Vương Tư Vũ tỏ vẻ hối hận, “Ta quay video có nói trong video, mơ ước của ta là trở thành diễn viên. Hắn có thể xem video của ta, biết được điều này.”

“Giờ ta nghĩ mình thật ngu ngốc, sao lại nói chuyện này trong video, ai cũng biết ta muốn gì, đều có thể tính toán ta. Ta thấy mình như kẻ ngốc, sao dễ dàng bị lừa.”

Nói xong, Vương Tư Vũ lại khóc.

Lý Cầm đưa khăn giấy, “Có thể nói qua việc hai người gặp nhau không?”

“Hắn nói mời ta ăn cơm, còn nói đến đón ta, ta liền đồng ý. Hắn lái chiếc Mercedes đen, đón ta ở cổng khu dân cư, ta lên xe hắn.”

“Hôm đó trời nóng. Lên xe, hắn đưa ta chai nước khoáng, ta ra ngoài vội, cũng khát. Ta mở ra uống, sau đó…” Vương Tư Vũ nắm chặt tay, nghiến răng, “Ta thấy đầu chóng mặt, rồi không biết gì nữa.”

“Lần đầu gặp, hai người còn lạ, ngươi dám uống nước hắn đưa?”

Vương Tư Vũ hối hận, “Ban đầu ta do dự, sau thấy nắp chưa mở, nghĩ hắn không bỏ gì được. Sợ từ chối không tốt, liền uống.”

Lý Cầm lắc đầu, nghĩ đối phương còn trẻ, muốn bỏ chất vào chai không cần mở nắp, nhiều người làm vậy, nếu làm hỏng nắp ai mua.

“Sau đó, ta tỉnh lại, ta phát hiện mình đã…” Vương Tư Vũ khóc lớn, vẻ mặt đau khổ, như nhớ lại kỷ niệm đau đớn.

“Hắn nói, hắn thích ta, sẽ chịu trách nhiệm, không làm hại ta, còn bảo ta làm bạn gái hắn… ta không dám không đồng ý.”

“Ta từng nghĩ chạy trốn, nói dối hắn muốn đi dạo, hắn liền cột vật nguy hiểm vào ta, nói chỉ tạm thời. Chỉ cần ta không chạy, ngoan ngoãn nghe lời, sau này sẽ tháo ra.”

“Ta sợ chết, mang thứ đó sao chạy, chạy đâu được, hu hu…”

“Nếu không nhờ các ngươi cứu, ta đã nghĩ đến cái chết, ta sợ quá, hắn là ác ma…”

Thấy nàng khóc đau lòng, mọi người đều cảm động.

Hàn Bân không biết an ủi sao, chỉ ngồi yên nghe, để nàng tự khóc ra có thể tốt hơn.

Chương 964: Tiêu Đề 《Ẩn》

Một lúc sau, Vương Tư Vũ ngừng khóc, "Cảnh sát Hàn, người đó sẽ sao?"

"Ngươi nói Phàn Tiên Nghi?"

Vương Tư Vũ cắn môi, gật đầu.

"Theo chúng ta biết, trước khi ngươi bị bắt cóc, Phàn Tiên Nghi bắt cóc hai cô gái trẻ khác, còn giết họ tàn nhẫn. Chỉ cần kết quả đối chiếu DNA, chúng ta sẽ định tội hắn."

Vương Tư Vũ giọng run, "Hắn… hắn còn bắt cóc giết người khác?"

"Đúng." Hàn Bân thở dài, nói tiếp, "Vì hai cô gái kia đã bị giết, không có nhân chứng khác, không biết ngươi có sẵn lòng đứng ra làm chứng không."

"Ta…" Vương Tư Vũ có chút sợ hãi, sau đó ánh mắt kiên định, "Ta sẵn lòng."

Lý Cầm khuyến khích, "Tốt, có lời khai của ngươi, chúng ta nhất định đưa hắn ra công lý!"

"Cộc cộc…" Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

"Mời vào."

Cửa phòng mở ra, Hoàng Khiết Khiết dẫn một đôi nam nữ trẻ bước vào.

Người đàn ông Hàn Bân biết, là anh trai của Vương Tư Vũ, Vương Sĩ Nguyên.

Lúc này hắn tiều tụy, nhưng tinh thần phấn chấn.

“Tư Vũ!”

“Anh, chị.” Vương Tư Vũ đứng dậy, lao vào lòng Vương Sĩ Nguyên, khóc lớn.

“Tư Vũ, không sao rồi, đừng sợ, anh ở đây.”

Vợ Vương Sĩ Nguyên cũng đến, ôm vai Vương Tư Vũ, “Tư Vũ, ngươi về là tốt, làm chúng ta sợ quá.”

Ba người ôm nhau khóc.

Một lúc sau, Vương Sĩ Nguyên lau nước mắt, bước đến Hàn Bân và mọi người, quỳ xuống, “Cảnh sát Hàn, các đồng chí, cảm ơn các ngươi, cảm ơn các ngươi cứu em gái ta.”

Mọi người không ngờ hắn quỳ, Bao Tinh và Giang Dương vội đỡ hắn lên.

Hàn Bân khuyên, “Vương tiên sinh, ngươi không cần thế, chúng ta là cảnh sát, bảo vệ dân là việc nên làm.”

“Không… không giống, các ngươi không chỉ cứu em gái ta, mà là cả gia đình ta.” Nói rồi, Vương Sĩ Nguyên lại muốn quỳ, nhưng Bao Tinh và Giang Dương đỡ, dù thế nào cũng không để quỳ.

Vương Sĩ Nguyên nghe tin em gái bị bắt cóc, có thể bị giết, lo lắng không yên, hắn không dám nói với cha mẹ, chỉ nói với vợ.

Nhưng chuyện này không giấu được lâu, cha mẹ hắn nhận ra vấn đề, gọi điện không liên lạc được với Vương Tư Vũ, liên tục hỏi Vương Sĩ Nguyên biết em gái ở đâu không.

Vương Sĩ Nguyên không chịu nổi, hắn cảm giác không tốt, em gái có thể đã không còn.

Cha mẹ hắn già, sức khỏe yếu, nhất là mẹ hắn bị bệnh tim, hắn sợ nếu cha mẹ biết em gái bị bắt cóc, không chịu nổi.

Đang lúc hắn do dự không biết làm sao, nhận được điện thoại từ đội điều tra hình sự thành phố, nói Vương Tư Vũ đã được cứu.

Lúc đó Vương Sĩ Nguyên ngẩn ra, tưởng mình mơ, tự tát mạnh.

Đau!

Hắn biết không phải mơ.

Hắn mừng quá khóc, lập tức lái xe đến trụ sở cảnh sát.

Hắn không biết diễn tả sự biết ơn với Hàn Bân và mọi người, họ không chỉ cứu Vương Tư Vũ, mà là cả nhà họ Vương.

Hàn Bân và mọi người khuyên một lúc, nhà họ Vương mới ổn định lại.

Tinh thần Vương Tư Vũ không tốt, không thích hợp lấy lời khai, phải tạm dừng.

Tiễn nhà họ Vương xong, Hàn Bân thở phào, uống một cốc trà, tâm trạng mới bình tĩnh lại.

"Cọt kẹt…" Một tiếng, cửa phòng lại mở.

Mã Cảnh Ba bước vào, "Lấy xong lời khai chưa?"

Hàn Bân cười khổ, "Ngài đều nghe?"

"Ngươi nói xem?" Chỉ cách một phòng, Mã Cảnh Ba sao không nghe.

Bao Tinh đưa qua một tài liệu, "Mã đội, đây là bản ghi chép của Vương Tư Vũ."

Mã Cảnh Ba cầm trong tay lật qua một chút, trong lòng đã hiểu sơ qua, "Dân phòng thôn Tiểu Phùng vừa gửi tin tức, họ phát hiện trong đống rác ngoài nhà trọ của Phàn Tiên Nghi một số đồ vật nghi là của hắn, trong đó có một đôi giày đen in dấu chân chó."

"Giày đã được gửi đến phòng kỹ thuật, họ đã xác nhận hoàn toàn trùng khớp với dấu chân tại hiện trường."

"Ngươi có muốn kiểm định lại không?"

Hàn Bân nghĩ ngợi, "Đã có kết luận từ phòng kỹ thuật, ta sẽ không can thiệp nữa."

Hàn Bân thực sự tinh thông giám định dấu chân, nhưng hắn không phải là nhân viên kỹ thuật chính thức, không thể đưa ra thủ tục giám định liên quan.

Nói trắng ra, giám định dấu chân của Hàn Bân chỉ có thể cung cấp hướng điều tra, không thể dùng làm bằng chứng để kết án.

Tuy nhiên, đây cũng là một tin tốt, có giày làm chứng cứ, bằng chứng kết tội Phàn Tiên Nghi sẽ đầy đủ hơn.

"Mã đội, khi nào thẩm vấn Phàn Tiên Nghi, có cần chờ kết quả giám định DNA không?"

Mã Cảnh Ba lắc đầu, "Kết quả giám định DNA phải đợi đến ngày mai, nhưng trên thúc giục rất gấp, bảo chúng ta nhanh chóng thẩm vấn, tránh đêm dài lắm mộng."

"Ta dự định bây giờ sẽ thẩm vấn Phàn Tiên Nghi, với bằng chứng hiện tại trong tay, kết tội hắn không khó."

Hàn Bân vươn vai, một ngày vất vả, hắn cũng mệt mỏi rồi.

Tuy nhiên, đây là lúc quan trọng, hắn không thể lơ là.

Phòng thẩm vấn số ba của đội hình sự thành phố.

Phàn Tiên Nghi bị còng trên ghế thẩm vấn.

Hàn Bân và Bao Tinh phụ trách thẩm vấn.

Hàn Bân đặt tài liệu lên bàn, "Ta nên gọi ngươi là Dương Tiêu, hay Phàn Tiên Nghi?"

Phàn Tiên Nghi cười, "Dương Tiêu là tên bạn học cũ của ta, ta khá ghét hắn."

Hàn Bân lo nhất là nghi phạm không nói, chỉ cần chịu nói đã là một tín hiệu tốt.

Hàn Bân chỉ vào chữ trên tường phía sau, "Ngươi có biết những chữ này đọc thế nào không?"

Phàn Tiên Nghi liếc một cái, "Ta dù sao cũng là sinh viên, chữ này ta nhận ra. Thành thật sẽ được khoan hồng, chống cự sẽ bị nghiêm trị."

Chương 965: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đã nhận ra, vậy không cần ta giải thích ý nghĩa nữa chứ.”

“Ngài à, không cần giải thích, giải thích ta cũng không muốn nghe.” Phàn Tiên Nghi tỏ vẻ thờ ơ.

“Ngươi có biết Chu Tinh Tinh không?”

Phàn Tiên Nghi lắc cổ, “Không nhớ ra.”

“Để ta nhắc ngươi một chút.” Hàn Bân lấy một tấm ảnh của Chu Tinh Tinh, đặt lên ghế thẩm vấn, “Đây là ảnh của nàng, nhìn kỹ đi.”

Phàn Tiên Nghi liếc mắt một cái, “Ồ, là cô gái này à, ta hình như đã thấy trên tivi, chương trình gì mà chúng ta cùng phát điện. Mẹ ta rất thích xem chương trình này.”

Hàn Bân thuận miệng nói, “Ngươi cũng qua chương trình này mà quen nàng, sau đó coi nàng là mục tiêu gây án.”

Phàn Tiên Nghi nhún vai, “Ngươi nói gì thì là thế đó.”

“Bốp” Bao Tinh đập bàn, “Gì mà chúng ta nói là thế, ngươi không rõ mình đã làm gì sao?”

Phàn Tiên Nghi liếc nhìn Bao Tinh, mím môi, dường như muốn nói ngươi dọa ai chứ.

Hàn Bân tiếp tục hỏi, “Ngươi giết Chu Tinh Tinh như thế nào?”

Phàn Tiên Nghi nghĩ ngợi, “Dùng dao quân đội Nepal chém chết.”

Chu Tinh Tinh bị bóp cổ đến ngạt thở mà chết, Phàn Tiên Nghi rõ ràng nói nhảm, cách giết người không khớp, lời khai không có giá trị.

Qua vài câu hỏi, Hàn Bân đã nắm bắt được thái độ của đối phương, e rằng hỏi thông thường khó có hiệu quả.

Phàn Tiên Nghi giết hai người, bắt cóc một người, còn chế tạo vật phẩm nguy hiểm, dù hắn có thái độ nhận tội tốt cũng sẽ bị xử tử.

Muốn hắn hợp tác với cảnh sát để thẩm vấn không phải dễ dàng.

Hàn Bân đổi câu hỏi, "Ngươi có thuê nhà ở thôn Tiểu Phùng không? Chủ nhà tên Liễu Học Trí?"

"Đúng."

"Chúng ta tìm thấy một đôi giày đen in dấu chân chó bên ngoài nhà trọ của ngươi, có phải của ngươi không?"

"Ngươi cũng nói là bên ngoài, không phải trong nhà ta thuê, sao lại nói là của ta?"

"Thứ nhất, có một kỹ thuật gọi là giám định DNA, thứ hai, chúng ta có nhân chứng."

Phàn Tiên Nghi thở dài, "Vậy coi như là đi."

"Giày lấy từ đâu?"

"Mua."

"Mua ở đâu?"

"Ở sạp hàng."

"Sạp hàng nào?"

"Hehe." Phàn Tiên Nghi cười, "Đại ca, ngài có từng đi sạp hàng chưa, chỗ đó đông như vậy, ta làm sao nhớ rõ là sạp

nào.”

“Ngươi có biết Chu Tinh Tinh cũng từng mua một đôi giày như thế không?”

“Thật trùng hợp, xem ra gu thẩm mỹ của chúng ta khá hợp nhau.”

Đã nói đến sạp hàng, mà sạp hàng thì lưu động, Hàn Bân cũng khó tìm người chứng minh.

Hàn Bân uống một ngụm trà, đổi đề tài, “Ngươi có biết Lư Tĩnh Phương không?”

Phàn Tiên Nghi nhún vai, “Biết, nàng từng lên chương trình chúng ta cùng phát điện, là một cô gái khá đẹp, chỉ là có chút thực dụng.”

“Ngươi đã từng liên lạc với nàng chưa?”

“Chưa, ta liên lạc với nàng làm gì, ta không có tiền, nàng cũng chẳng nhìn đến ta.”

“Không có tiền mà ngươi lái xe Mercedes?”

Phàn Tiên Nghi hừ một tiếng.

“Xe Mercedes màu đen đỗ trong sân nhà ngươi thuê ở đâu ra?” Hàn Bân đã kiểm tra, dưới tên Phàn Tiên Nghi không có chiếc xe nào.

“Không biết.”

“Gì mà không biết, chẳng lẽ xe từ trên trời rơi xuống?”

Phàn Tiên Nghi ngẩng đầu nhìn trần nhà, “Một lần ta say rượu, thấy xe đỗ bên đường, liền lái về, sau đó cứ lái bừa.”

“Ngươi nhặt được xe ở đâu?”

“Ta đã nói là say, sao còn nhớ được.”

Bao Tinh quát, “Nói nhảm, nói những lời vô lý như thế ngươi tự mình tin không?”

Phàn Tiên Nghi nghiêm túc nói, “Tin, ta tin.”

Hàn Bân nhẫn nại, “Hỏi ngươi lần nữa, có liên lạc với Lư Tĩnh Phương không?”

“Không.”

“Ngươi nói dối, chúng ta đã kiểm tra điện thoại của ngươi, ngươi từng đăng nhập tài khoản Toutiao của Chu Tinh Tinh, dùng tài khoản của nàng liên lạc với Lư Tĩnh Phương, hẹn nàng ra gặp mặt.”

Phàn Tiên Nghi hừ, “Các ngươi đã tra được, hỏi ta làm gì có ý nghĩa không?”

“Bốp bốp” Bao Tinh đập bàn, “Phàn Tiên Nghi, chỉnh lại thái độ của ngươi, đây là đồn cảnh sát, chúng ta đang thẩm vấn ngươi, hiểu chưa?”

Phàn Tiên Nghi rụt lại, “Ngài định làm gì, định đánh ta? Ta sợ quá.”

Bao Tinh giận đến quay đầu.

Hàn Bân dựa vào bàn thẩm vấn, nhìn chằm chằm đối phương, “Ngươi không muốn nói Chu Tinh Tinh và Lư Tĩnh Phương, vậy chúng ta nói về Vương Tư Vũ.”

Phàn Tiên Nghi thay đổi sắc mặt, cúi đầu xuống.

“Ngươi và Vương Tư Vũ có quan hệ gì?”

“Nàng là bạn gái ta.”

“Nàng không nói vậy.”

Phàn Tiên Nghi trợn mắt, “Dù nàng thừa nhận hay không, đó là sự thật.”

Bao Tinh cười lạnh, “Sự thật là ngươi đã buộc vật liệu nguy hiểm lên người nàng, có bạn trai nào làm vậy với bạn gái mình, ngươi còn mặt mũi nói nàng là bạn gái ngươi.”

“Mỗi người yêu theo cách khác nhau, tình cảm của ta với Tư Vũ là thật, chỉ là các ngươi không hiểu.”

“Sợ rằng không chỉ chúng ta không hiểu, Vương Tư Vũ cũng không hiểu, biết nàng gọi ngươi là gì không?”

Phàn Tiên Nghi theo phản xạ hỏi, “Gọi là gì?”

“Nàng nói ngươi là ác quỷ.”

Phàn Tiên Nghi nắm chặt nắm đấm, hét, “Ta không phải, ta thực sự yêu nàng. Chỉ là nàng chưa hiểu.”

Hàn Bân nói, “Ta nghĩ, nàng cả đời này cũng không hiểu. Vì ngươi không còn cơ hội gặp nàng nữa.”

Phàn Tiên Nghi thở dài, “Đáng tiếc, nếu chúng ta có thêm thời gian, ta tin nàng sẽ hiểu, ta thực sự rất thích nàng.”

“Ngươi có điều gì muốn nói với nàng nếu gặp?”

“Có, tất nhiên có. Ta muốn nói với nàng, ta đối với nàng là thật lòng. Chưa từng muốn tổn thương nàng.”

Hàn Bân thuận miệng nói, “Ta có thể giúp ngươi chuyển lời.”

Chương 966: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Thật không?”

“Ta cần lừa ngươi sao?”

“Tại sao ngươi giúp ta? Ta không tin ngươi tốt bụng vậy.”

Hàn Bân nói, “Chúng ta cảnh sát cũng không vô tình, chỉ cần nghi phạm hợp tác điều tra, chúng ta sẽ cố gắng giảm án, tình huống của ngươi đặc biệt. Nếu ngươi không quan tâm đến giảm án, chúng ta cũng có thể giúp ngươi ở khía cạnh khác.”

“Cuối cùng vẫn là vì phá án.”

Hàn Bân nghiêm túc, “Tất nhiên, đó là nhiệm vụ của chúng ta.”

Phàn Tiên Nghi do dự một lúc, “Nàng bây giờ thế nào rồi?”

“Vương Tư Vũ đã trở về bên gia đình, chỉ là tâm trạng còn chưa ổn định.”

Phàn Tiên Nghi đan tay vào nhau, thở dài, “Ta không muốn nói nữa, đưa ta ra ngoài.”

Bao Tinh mặt lạnh nói, “Gì mà ngươi không muốn nói nữa, đây là phòng thẩm vấn, chúng ta đang thẩm vấn ngươi, hiểu không?”

Phàn Tiên Nghi liếc Bao Tinh, không nói gì.

Một lúc sau, Phàn Tiên Nghi vẫn không phản ứng.

Hàn Bân đứng dậy, “Được, ngươi cứ suy nghĩ đi.”

Sau đó, Hàn Bân thu dọn đồ đạc, ra khỏi phòng thẩm vấn.

Mã Cảnh Ba cũng từ phòng quan sát đi ra, "Hừ, tên này quả nhiên không chịu khai."

Mã Cảnh Ba khi bắt giữ đã cảm thấy Phàn Tiên Nghi không hợp tác, thêm vào đó tội danh nặng, muốn hắn mở miệng không dễ dàng.

Hàn Bân gật đầu, "Hắn chắc hiểu rõ tội của mình, biết giảm án cũng vô ích."

Mã Cảnh Ba nhìn đồng hồ, "Hôm nay vậy thôi. Ngày mai ngươi dự định thẩm vấn thế nào?"

Hàn Bân nghĩ ngợi, "Ta muốn gặp mẹ của Phàn Tiên Nghi, từ người thường trở thành kẻ giết người chắc chắn có quá trình, hiểu rõ quá trình đó, có lẽ có thể phá vỡ tâm lý phòng thủ của hắn."

Hết giờ làm.

Hàn Bân về nhà bố mẹ ăn cơm, ăn gì không quan trọng, chủ yếu là để báo bình an cho bố.

Hàn Bân nghĩ rằng không tận mắt thấy mình, hắn rất khó yên tâm hoàn toàn.

Hàn Bân ăn cơm cùng bố mẹ, tranh thủ lúc mẹ đang rửa bát trong bếp, hắn nói chuyện với bố về vụ án.

Hàn Vệ Đông đã làm việc trong hệ thống công an Cầm Đảo suốt nửa đời, ở sở cũng quen biết nhiều người, hắn cũng biết ít nhiều về vụ án này, nhưng vì lý do bảo mật, hắn không biết nhiều.

Nhưng kẻ tình nghi đã bị bắt, con trai cũng không bị thương, hắn cũng yên tâm hơn.

Dù vậy, hắn vẫn nhân lúc uống trà nhắc nhở Hàn Bân sau này phải cẩn thận, điều tra án tuy quan trọng nhưng sức khỏe là vốn quý của cách mạng, an toàn là trên hết.

Hàn Bân đồng ý ngay, hắn cũng không phải là loại người bất chấp tất cả để phá án.

Ăn xong, Hàn Bân về nhà nghỉ ngơi.

Hôm nay, Vương Đình cũng về nhà bố mẹ hắn, căn nhà có chút vắng vẻ.

Hàn Bân trò chuyện với Vương Đình qua WeChat, nghe một chút tiểu thuyết rồi đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau.

"Reng reng reng" tiếng chuông điện thoại vang lên.

Hàn Bân nhìn điện thoại, là Lý Huy gọi đến.

Hàn Bân bấm nút nghe, "Alo, Tổ trưởng Lý, đang vui vẻ ở đâu thế."

"Tối qua chúng ta vừa về, định gọi điện cho ngươi, nhưng lại sợ làm phiền ngươi nghỉ ngơi, vụ án thế nào rồi."

"Kẻ tình nghi đã bị bắt, nạn nhân cũng được giải cứu."

Lý Huy lưỡi một tiếng, "Tuyệt vời, không hổ danh là Tổ trưởng Hàn của chúng ta, chưa về đã phá án rồi."

"Ngươi còn dám nói, tự mình ra ngoài vui vẻ, án xong mới về."

Lý Huy cười khổ, "Đại ca, ta cũng bất đắc dĩ lắm, ta tiến thoái lưỡng nan, không đi thì sợ vợ không vui. Đi rồi, trong lòng lại lo lắng về vụ án, ta cũng không chơi thoải mái."

"Nói thật, ta cũng không ngờ phá án nhanh vậy, không cho ta cơ hội thể hiện gì cả."

Hàn Bân ngáp một cái, "Thôi, đừng nói linh tinh nữa, ta phải dậy đi làm rồi. Nếu ngươi thật sự cảm thấy có lỗi, hôm nào mời mọi người ăn một bữa ngon đi."

Lý Huy chắc chắn nói, “Không vấn đề gì, nhất định.”

Hàn Bân cười, “Nhưng nói trước, không ăn thận nướng nữa, đổi món đi.”

Lý Huy “…”

Sau khi dậy, Hàn Bân không xuống nhà bố mẹ ăn cơm, dù cơm mẹ nấu rất ngon, nhưng thỉnh thoảng đổi vị cũng tốt.

Gần sở có một quán bánh xèo khá ngon, bánh xèo thêm hai trứng, một cây xúc xích, một cây quẩy, thêm một cốc sữa đậu nành, bữa sáng cũng khá đủ.

Đến sở, Hàn Bân triệu tập mọi người, tổ chức một cuộc họp ngắn, nội dung chủ yếu là chuẩn bị thẩm vấn Phàn Tiên Nghi.

Cuộc thẩm vấn hôm qua không thể khiến hắn khai, hôm nay Hàn Bân phải chuẩn bị kỹ lưỡng hơn.

Cuộc họp bắt đầu, Bao Tinh nói qua về tình hình thẩm vấn hôm qua, phân phát bản ghi chép thẩm vấn cho mọi người.

Sau khi mọi người đọc xong, Hàn Bân nhìn lướt qua, “Các ngươi có ý kiến gì không?”

Vương Tiêu đặt tài liệu xuống, “Thằng nhóc này giờ là chết cũng không sợ nước sôi, muốn hắn khai ra không dễ đâu.”

Bao Tinh cười, “Đúng vậy, nếu dễ thì hôm qua tổ trưởng và ta đã khiến hắn khai rồi.”

Lý Cầm gõ gõ vào tài liệu trên bàn, “Từ nội dung bản ghi chép, thái độ của Phàn Tiên Nghi đối với Vương Tư Vũ có phần khác biệt so với hai nạn nhân trước.”

Hàn Bân tiếp lời, “Ta cũng cảm thấy vậy, Phàn Tiên Nghi có lẽ thật lòng với Vương Tư Vũ.”

Hoàng Khiết Khiết hừ một tiếng, “Loại ác quỷ giết người không chớp mắt này còn nói thật lòng gì chứ. Vương Tư Vũ bây giờ nghe tên hắn còn run, e rằng cả đời này sẽ để lại bóng ma.”

Hàn Bân lại cho rằng, Phàn Tiên Nghi thật lòng với Vương Tư Vũ không phải là điều xấu, ngược lại có thể giúp ích cho việc phá án.

“Vương Tiêu, ngươi gọi điện cho Vương Tư Vũ, mời nàng đến đồn làm bản ghi chép. Hỏi về đôi giày in dấu chân chó màu đen, xe Mercedes đen và các manh mối liên quan.”

Chương 967: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Chị Lý, ngươi dẫn người thẩm vấn Lý Diễm Thúy, hỏi về nguồn gốc vật liệu nguy hiểm, quan trọng hơn là hỏi Phàn Tiên Nghi trước đây có bị kích động hay tổn thương tình cảm không, có thái độ thù địch với phụ nữ không."

"Rõ."

"Bốp bốp." Hàn Bân vỗ tay, "Được rồi, cuộc họp kết thúc ở đây, mọi người hành động thôi."

Sắp xếp xong nhiệm vụ, Hàn Bân ngồi bên bàn uống cà phê, muốn khiến Phàn Tiên Nghi khai không dễ, cần rất nhiều thời gian và công sức, Hàn Bân bây giờ cần nghỉ ngơi lấy sức.

Nghỉ ngơi một lúc, Hàn Bân đi đến văn phòng của Mã Cảnh Ba, báo cáo tình hình, thảo luận phương án thẩm vấn tiếp theo.

Gần trưa, phòng kỹ thuật gửi đến manh mối quan trọng nhất, báo cáo giám định DNA của Phàn Tiên Nghi.

Sau khi so sánh, DNA của Phàn Tiên Nghi hoàn toàn khớp với DNA được tìm thấy trong cơ thể nạn nhân vụ 626 liên hợp.

Có được bằng chứng này, cuộc thẩm vấn tiếp theo sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Chiều hai giờ, Phàn Tiên Nghi một lần nữa bị đưa vào phòng thẩm vấn.

Người thẩm vấn hắn gồm có ba người, Hàn Bân, Lý Cầm, Bao Tinh.

Hàn Bân vào thẳng vấn đề, "Phàn Tiên Nghi, ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?"

Phàn Tiên Nghi hỏi ngược lại, "Các ngươi bây giờ dựa vào giao dịch với nghi phạm để phá án à?"

Hàn Bân đáp, "Chúng ta cảnh sát lấy con người làm gốc, chỉ cần nghi phạm hợp tác điều tra, sẽ trong phạm vi chính sách cho phép mà tạo điều kiện thuận lợi. Nói một cách khác, chỉ cần ngươi phạm tội, sẽ để lại bằng chứng, dù ngươi không thừa nhận, cảnh sát vẫn có thể định tội ngươi."

"Vậy ngươi nói thử xem, làm sao định tội ta?"

"Bây giờ là ta hỏi ngươi, không phải ngươi hỏi ta." Hàn Bân mở sổ tay, "Tối 25 tháng 6 từ chín rưỡi tối đến một rưỡi sáng, ngươi ở đâu?"

"Ta không nhớ rõ."

"Vậy ta nhắc ngươi một chút, ngươi có từng đến công trường của Công ty bất động sản Quang Đại ở khu Ngọc Hoa không?"

"Không."

"Ngươi có gặp Lư Tĩnh Phương không?"

"Chưa gặp."

"Ngươi chắc chứ?"

"Chắc chắn."

"Vậy ngươi nói cho ta, tại sao trong cơ thể Lư Tĩnh Phương lại có DNA của ngươi?"

Phàn Tiên Nghi im lặng, một lúc lâu mới nói, "Điều đó chỉ chứng minh được ta có quan hệ với nàng, không thể chứng

minh ta giết nàng.”

Hàn Bân lấy ra bản ghi chép hôm qua, “Vậy Chu Tinh Tinh thì sao? Hôm qua ngươi đã thừa nhận giết nàng.”

“Ta nói bừa thôi.”

“Tại sao nói bừa?”

“Là các ngươi khăng khăng nói ta giết Chu Tinh Tinh, ta tức quá nên nói bừa.”

“Vậy ngươi có gặp Chu Tinh Tinh không?”

Phàn Tiên Nghi nghĩ ngợi, “Không.”

“Chúng ta cũng tìm thấy DNA của ngươi trong cơ thể Chu Tinh Tinh.”

“Không thể nào, nàng đã… xác của nàng đã…” Phàn Tiên Nghi nói được nửa chừng thì dừng lại.

Hàn Bân tiếp lời, “Ngươi muốn nói xác nàng bị ném vào bể nước, tại sao vẫn có thể giám định được DNA?”

Phàn Tiên Nghi cúi đầu, cứng miệng nói, “Dù sao ta không giết người, các ngươi có bằng chứng thì cứ định tội ta đi.”

“Phàn Tiên Nghi, ta hy vọng ngươi có thái độ đúng đắn, hợp tác với cảnh sát mới là có lợi nhất cho ngươi.”

Phàn Tiên Nghi cười lạnh một tiếng, “Có lợi gì chứ, để ta thừa nhận tội danh giết người, sớm bị xử bắn à.”

Theo kinh nghiệm của Hàn Bân, thái độ của Phàn Tiên Nghi rất khó tiếp tục giao tiếp, hắn nhìn sang Lý Cầm bên cạnh.

Lý Cầm gật đầu, bước đến bên bàn thẩm vấn, “Phàn Tiên Nghi, ngươi biết Trương Nhiễm Nhiễm không?”

Phàn Tiên Nghi trừng mắt nhìn nàng, không nói gì.

Lý Cầm lấy ra một bức ảnh, "Nhìn kỹ, có nhận ra không?"

"Liên quan gì đến ngươi."

"Các ngươi chắc lâu rồi không gặp nhỉ." Lý Cầm cầm điện thoại, chụp một tấm ảnh của Phàn Tiên Nghi, "Không biết nàng thấy ngươi bây giờ sẽ nghĩ gì, các ngươi thanh mai trúc mã, tình cảm tốt như vậy, chắc nàng sẽ rất buồn."

"Xàm, nàng sẽ không buồn đâu, xóa ảnh của ta đi."

"Không được." Lý Cầm vẫy vẫy điện thoại, "Ta chuẩn bị gọi video cho nàng, hỏi nàng vài câu, ảnh của ngươi sẽ làm bằng chứng, để nàng nhận diện."

Phàn Tiên Nghi nghiến răng, "Chuyện của ta không liên quan gì đến nàng."

"Nếu không liên quan, ngươi kích động làm gì. Nghe nói các ngươi từ nhỏ lớn lên cùng nhau, nàng chắc hiểu ngươi rất rõ. Ta chỉ là theo lệ hỏi vài việc liên quan đến vụ án."

Phàn Tiên Nghi lớn tiếng chất vấn, "Nàng đã sang Mỹ Lợi Kiên rồi, chúng ta nhiều năm không gặp, ngươi hỏi nàng làm gì?"

Bao Tinh xen vào, "Không gặp không có nghĩa là không liên lạc, có thể dùng WeChat, rất tiện, có thể nhắn tin, còn có thể gọi video, rất tốt."

Phàn Tiên Nghi chửi, "Ngươi…!"

Bao Tinh cười lạnh, "Khi gọi video với Trương Nhiễm Nhiễm, ta nhất định sẽ hỏi nàng có biết chuyện ngươi giết người hay không."

"Các ngươi không thể làm vậy, đừng nói cho nàng chuyện của ta, một lũ khốn nạn."

“Chúng ta là khốn nạn, vậy ngươi là gì? Với Chu Tinh Tinh, Lư Tĩnh Phương, Vương Tư Vũ, ngươi mới là ác quỷ thực sự.”

Hàn Bân vỗ vai Bao Tinh, ra hiệu hắn không nên kích động như vậy, “Phàn Tiên Nghi, nếu ngươi không muốn khai, thì cứ vậy đi. Chúng ta sẽ hỏi thêm những người liên quan đến vụ án, có thể sẽ có phát hiện mới.”

Phàn Tiên Nghi trừng mắt nhìn Hàn Bân, làm sao không hiểu được ý ngoài lời của hắn, hít một hơi sâu, “Đừng liên lạc với Trương Nhiễm Nhiễm, ta sẽ khai.”

Bốn năm trước.

Định Tuệ Gia Viên, tòa nhà số 5.

Chương 968: Tiêu Đề 《Ẩn》

Phàn Tiên Nghi đứng dưới lầu, không ngừng nhìn về phía cửa ra vào, lúc này hắn vẫn còn non trẻ.

Hắn chỉnh lại tóc, thở một hơi vào tay, móc ra một viên kẹo cao su, bỏ vào miệng.

Một cô gái khoảng hai mươi tuổi bước ra khỏi cửa, cô gái mặc áo thun trắng, quần jean xanh nhạt, dáng người cao ráo, đường cong rõ ràng, rất xinh đẹp.

"Nhiễm Nhiễm, hôm nay ngươi đẹp quá."

"Ta trước đây không đẹp sao?"

Phàn Tiên Nghi gãi đầu, "Đẹp, luôn luôn đẹp, là nữ thần trong lòng ta."

"Từ khi lên đại học, ngươi ngày càng dẻo miệng."

"Không không, đây là lời thật lòng của ta, trước đây ta chỉ không biết diễn đạt." Phàn Tiên Nghi nắm lấy tay Trương Nhiễm Nhiễm, "Đi nào, chúng ta đi chơi."

Trương Nhiễm Nhiễm có chút ngại ngùng, "Ơ, ở khu dân cư bị người ta thấy thì không hay lắm."

Phàn Tiên Nghi nắm chặt hơn, "Sợ gì, ai ở khu dân cư không biết ngươi là bạn gái ta."

"Chúng ta đi công viên một vòng, sau đó ta mời ngươi ăn đại tiệc."

"Đại tiệc gì?"

“Đi Pizza Hut ăn pizza.”

Hai người ra khỏi Định Tuệ Gia Viên, đi đến công viên cách hai phố, công viên không lớn, có một hồ nước lớn, nước đã lâu không thay, trông xanh lè.

Ngoài bề mặt có một lớp muỗi, không thấy sinh vật nào khác.

Phía đông công viên có một khu rừng nhỏ, ngoài buổi sáng có người, giờ này rất ít người đến.

Vừa vào công viên, Phàn Tiên Nghi đã kéo Trương Nhiễm Nhiễm chạy vào khu rừng nhỏ.

“Ái chà, ngươi xấu quá…”

Mười phút sau, hai người từ trong rừng đi ra, vẫn làm bộ dạng nhìn xung quanh như tên trộm.

Phàn Tiên Nghi phủi bụi trên người.

Trương Nhiễm Nhiễm vuốt lại tóc, “Ngươi đáng ghét quá, chỉ biết bắt nạt người ta.”

“Hehe…” Phàn Tiên Nghi cười đắc ý.

“Ngươi còn cười, làm ta bị muỗi cắn nữa.”

Phàn Tiên Nghi trợn mắt, “Con muỗi nào dám cắn bảo bối của ta, để ta về mua chai thuốc diệt muỗi, giết sạch chúng.”

“Thôi, về xức chút dầu gió là được.” Trương Nhiễm Nhiễm kéo tay Phàn Tiên Nghi, vẻ mặt nghiêm túc, “Tiểu Nghi, ta có chuyện muốn nói với ngươi.”

“Chuyện gì?”

Trương Nhiễm Nhiễm không trả lời, kéo Phàn Tiên Nghi ngồi lên ghế bên đường, cắn môi, “Chuyện rất quan trọng.”

“Nhiễm Nhiễm, đừng treo ngược bụng ta nữa, nói đi. Bất kể là chuyện gì, ta cũng đồng ý với ngươi.”

Trương Nhiễm Nhiễm hít sâu một hơi, nghiêm mặt, “Ta muốn ra nước ngoài.”

“Ra nước ngoài?” Phàn Tiên Nghi có chút bất ngờ, “Ngươi cũng muốn đi làm với Trương thúc thúc? Nhưng ngươi còn chưa tốt nghiệp đại học, giờ đi có phải quá sớm không.”

“Bố ta đã có thân phận ở nước ngoài, có thể giúp ta làm thủ tục du học, đây là cơ hội rất khó có được, ông ấy đã rất nỗ lực mới giúp ta tranh thủ được.”

Phàn Tiên Nghi sững sờ, lâu lắm không nói gì.

“Tiểu Nghi, ta biết điều này có chút đột ngột, nhưng ta thật sự rất muốn ra nước ngoài du học, đây là một cơ hội, nếu ta bỏ lỡ, sau này sẽ không có nữa. Ta…”

Phàn Tiên Nghi đưa tay bịt miệng Trương Nhiễm Nhiễm, “Nhiễm Nhiễm, đừng nói nữa, ta hiểu mà. Ta… sẽ không cản trở ngươi, ta sẽ ủng hộ ngươi, du học là chuyện tốt. Không phải sao?”

Trương Nhiễm Nhiễm đỏ mắt, “Đúng, là chuyện tốt, nhưng chúng ta sẽ phải xa nhau một thời gian. Ta sợ ngươi sẽ buồn.”

“Chúng ta còn trẻ, xa nhau chỉ là tạm thời…” Nói đến đây, Phàn Tiên Nghi cũng không nói nổi nữa, nơi đó là Mỹ Lợi Kiên, đối với hắn quá xa vời.

“Nhiễm Nhiễm, ta không nỡ rời xa ngươi.”

“Ta biết, ta biết mà.” Trương Nhiễm Nhiễm nắm chặt tay Phàn Tiên Nghi, “Bố ta bên đó lập một đội thầu, quen biết nhiều người, có một luật sư người Hoa rất giỏi, có thể giúp làm thủ tục xuất cảnh.”

“Phàn thúc thúc không phải nói muốn đi làm sao, bố ta có thể giúp ông ấy làm thủ tục. Qua vài năm đợi Phàn thúc thúc có thân phận, cũng có thể đưa ngươi đi, chúng ta lại có thể gặp nhau, tiếp tục ở bên nhau.”

Phàn Tiên Nghi thở dài, “Vậy phải đợi bao lâu, ngươi biết đấy, ta một khắc cũng không nỡ xa ngươi.”

Trương Nhiễm Nhiễm giọng nghẹn ngào, “Ta biết, nhưng ra nước ngoài là giấc mơ của ta, bố mẹ từ nhỏ đã bắt ta học ngoại ngữ, để chuẩn bị cho ngày này, ta không thể phụ lòng mong đợi của họ, xa nhau chỉ là tạm thời, cũng là để cuộc sống sau này của chúng ta tốt hơn.”

Nhìn Trương Nhiễm Nhiễm sắp khóc, Phàn Tiên Nghi mềm lòng, “Nhiễm Nhiễm, đừng nói nữa, ta ủng hộ ngươi. Chỉ cần bố ta có thể đi, ta cũng có thể đi, ta sẽ tìm ngươi, nhất định.”

Trương Nhiễm Nhiễm gật đầu, “Ừ, ta tin ngươi.”

“Ta bị cát bay vào mắt.” Phàn Tiên Nghi quay đầu, dùng tay áo lau mắt, đứng dậy, “Nhiễm Nhiễm, chúng ta đi thôi, ta đưa ngươi đi ăn KFC.”

“Không phải Pizza Hut sao?”

“Ừ đúng, Pizza Hut, ngươi muốn ăn gì cứ gọi, coi như tiễn ngươi đi.”

“Ta muốn ăn bò bít tết, còn có tôm viên.”

“Không vấn đề, ngươi muốn ăn gì cũng được.”

……

Thẩm vấn tại nhà

Phàn Tiên Nghi nhớ rất rõ đoạn ký ức này, vừa nói vừa không kìm được mà khóc.

Một lúc sau, Hàn Bân đưa cho hắn hai tờ khăn giấy, "Trương Nhiễm Nhiễm đã rời đi?"

Phàn Tiên Nghi lau mũi, "Đúng vậy, hai tháng sau nàng đi, ta cứ nghĩ chúng ta sẽ sớm gặp lại, ai ngờ lại là vĩnh biệt. Ta nhớ rất rõ, hôm đó ta tiễn nàng ra sân bay, nàng mặc một chiếc váy trắng, thật sự rất đẹp."

"Sao ngươi không ra nước ngoài tìm nàng?" Hàn Bân hỏi, nếu Phàn Tiên Nghi ra nước ngoài, vụ án này đã không xảy ra.

Chương 969: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi nghĩ ta không muốn sao? Ta đã làm hộ chiếu từ lâu nhưng không thể ra đi, không có cơ hội đó.”

“Cha ngươi không phải ở nước ngoài sao? Sao không nhờ ông ấy đưa ngươi ra?”

“Cha ta chỉ là lao động chui, ông ấy còn không có thân phận, làm sao giúp ta?”

“Cha của Trương Nhiễm Nhiễm không phải đã có thân phận rồi sao? Ông ấy có thể giúp ngươi mà.”

Phàn Tiên Nghi nghiến răng kèn kẹt, “Lão đó đầy bụng mưu mô, lừa cha ta ra nước ngoài làm công cho ông ta. Ta nghi ngờ ông ta không muốn giúp ta làm thủ tục, thậm chí cả tình cảm giữa ta và Nhiễm Nhiễm cũng bị ông ta phá hoại.”

“Một thời gian trước, Nhiễm Nhiễm đề nghị chia tay với ta. Nàng nói… hai người như vậy sẽ không có kết quả, nàng chúc ta sớm tìm được hạnh phúc của mình…” Phàn Tiên Nghi vừa khóc vừa gào lên, “Khốn nạn, hạnh phúc cái gì, không có nàng, ta làm sao mà hạnh phúc.”

“Khoảnh khắc đó, ta mất hết tất cả, bốn năm chờ đợi hóa thành hư vô. Ta như một kẻ điên, chạy khắp nơi tìm người giúp, dùng mọi cách để ra nước ngoài. Nhưng cha ta không đồng ý, ông nói ngoài kia rất loạn, sống không có thân phận cũng là một vấn đề. Nếu không phải không mua được vé máy bay, ông ấy còn muốn quay về nước.”

“Cha ta để ta chết tâm, nói rằng Nhiễm Nhiễm đã có bạn trai mới ở nước ngoài. Ta không tin, nghĩ rằng ông ấy đang lừa ta.”

“Sau đó, ông ấy gửi một bức ảnh, là ảnh đính hôn của Nhiễm Nhiễm, nàng vẫn rất đẹp, nhưng người đứng bên cạnh không phải ta, mà là một gã ngoại quốc, ta thật sự muốn phát điên…”

“Nhiễm Nhiễm lại đi tìm một gã ngoại quốc, ta cảm thấy như bị tát vào mặt, mọi thứ bỗng nhiên rõ ràng, chẳng trách cha của Trương Nhiễm Nhiễm không muốn giúp ta ra nước ngoài, ông ta muốn con gái mình tìm một gã ngoại quốc, họ chẳng coi ta ra gì.”

“Ta cảm thấy mình như một kẻ ngốc, bốn năm chờ đợi, bốn năm chấp nhận, không có ý nghĩa gì, như bị người ta chà đạp. Ta thậm chí đã nghĩ đến việc bất chấp tất cả ra nước ngoài để trả thù.”

“Nhưng điều đáng buồn là, ta thậm chí không có khả năng để trả thù… hu hu…”

Phàn Tiên Nghi ôm mặt, bật khóc.

Chuyện này hắn vẫn không thể buông bỏ.

Một lúc sau, Phàn Tiên Nghi nở một nụ cười gượng gạo, vừa khóc vừa cười, “Các ngươi có thấy ta thật ngốc không?”

Lý Cầm nói, “Nhiều chuyện không có đúng sai, chỉ có thể nói hai người đi trên những con đường khác nhau, khoảng cách và chênh lệch càng lớn, luôn có một bên sẽ bị bỏ lại.”

“Ngươi nói đúng, ta chính là bên bị bỏ lại, bước chân của nàng, ta không bao giờ theo kịp.” Phàn Tiên Nghi tự giễu.

“Ngươi bị Trương Nhiễm Nhiễm tổn thương, chúng ta rất thông cảm, nhưng đó không phải lý do để ngươi trả thù xã hội,

làm hại những phụ nữ khác.” Lý Cầm chuyển lời, nghiêm túc nói, “Ngươi giết Chu Tinh Tinh vì trả thù?”

“Không, ta không có ý định giết Chu Tinh Tinh, ta chỉ muốn tìm một người tốt hơn Trương Nhiễm Nhiễm, để nàng biết rằng nàng đã sai.”

Lý Cầm nói, “Nhưng kết quả là Chu Tinh Tinh đã chết, tại sao ngươi lại giết nàng?”

“Ta gặp Chu Tinh Tinh trong chương trình ‘Chúng ta cùng phát điện nhé’, thực lòng mà nói, ta rất coi thường loại chương trình này, nhưng có một số nữ khách mời thật sự rất xinh đẹp, ta cũng thích, Chu Tinh Tinh là một trong số đó, ta rất chú ý đến nàng.”

“Vậy nên, ngươi đã để mắt đến nàng từ lâu?”

“Nếu ta nói là tình cờ gặp nàng, ngươi có tin không?” Phàn Tiên Nghi nở một nụ cười kỳ lạ, “Khi ta gặp nàng, nàng vừa chia tay với bạn trai, nàng nói bị bạn trai lừa dối, khóc lóc thảm thiết, còn uống rượu.”

“Lúc đó, ta cảm thấy đồng cảm, nàng bị đàn ông lừa, ta bị phụ nữ lừa, chúng ta đều là những kẻ ngốc. Nàng lại là kiểu người ta thích, nên ta đưa nàng về nhà.”

“Sáng hôm sau, ta làm bữa sáng cho nàng, chúng ta rất ngọt ngào, trước khi đi, nàng còn tặng ta một đôi giày, chính là đôi giày có dấu chó mà các ngươi phát hiện, ta lại tìm thấy cảm giác yêu đương.”

“Cảm giác đó thật tuyệt. Ta cảm thấy cuộc đời mình lại có hy vọng, toàn thân tràn đầy năng lượng.”

“Sau đó, ta lại hẹn nàng gặp mặt, nàng ban đầu không chịu nghe điện thoại. Khi điện thoại thông, nàng bảo ta sau này đừng liên lạc nữa, lúc đó ta ngớ người, hỏi nàng tại sao. Nàng

nói chúng ta không hợp, hôm đó nàng say rượu, đó là một sai lầm."

"Ngươi có thể cười nhạo ta, lúc đó ta thậm chí muốn chết. Ta cảm thấy ông trời đang trêu đùa ta, rõ ràng… Ta vừa mới…" Phàn Tiên Nghi cảm xúc kích động, hít một hơi sâu, "Các ngươi có thấy ta thật đáng cười không, một tên giết người tàn ác, lại giống như một người phụ nữ cứ khóc mãi."

Hàn Bân nói, "Nam nhi có lệ không dễ rơi, chỉ là chưa đến lúc đau lòng. Khóc không có gì to tát."

"Mặc dù biết ngươi đang an ủi ta, nhưng ta vẫn thấy vui." Phàn Tiên Nghi tự giễu một tiếng, tiếp tục nói, "Ta không hiểu, tại sao nàng lại làm vậy, ta thậm chí đã kể cho nàng nghe chuyện của ta và Trương Nhiễm Nhiễm, ta nghĩ rằng chúng ta đều đồng cảm, sẽ đến với nhau, nhưng kết quả lại chứng minh, ta là một tên ngốc. Một tên đại ngốc!"

"Ta hẹn nàng gặp mặt, ta muốn hỏi rõ ràng, ta rốt cuộc không tốt chỗ nào, hoặc đã làm sai điều gì, tại sao nàng lại chia tay với ta."

Lý Cầm tiếp lời, "Vậy nên, ngươi hẹn nàng lên tầng thượng khu dân cư Thiên Nam Uyển, lúc đó ngươi đã muốn giết nàng?"

Chương 970: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Không, ta không muốn giết nàng." Phàn Tiên Nghi chà xát tay, nói khẽ, "Ta muốn nhảy xuống. Ta cảm thấy mình thật thất bại, ta không biết sống có ý nghĩa gì."

Lý Cầm truy vấn, "Nàng tại sao lại đồng ý ra ngoài, còn sẵn sàng lên tầng thượng nguy hiểm với ngươi?"

"Ta lừa nàng, nói rằng ta đã quay video của nàng hôm đó, nếu nàng không đến, ta sẽ gửi video cho bạn trai cũ của nàng." Phàn Tiên Nghi lộ ra vẻ nham hiểm, "Nàng mắng ta hèn hạ, nhưng vẫn đồng ý."

"Điều này càng làm ta tức giận, nàng vẫn không quên được người đàn ông đó."

"Sau đó, như các ngươi biết, chúng ta gặp nhau trên tầng thượng, ta hỏi nàng tại sao chia tay với ta."

"Nàng nói, chúng ta chưa bao giờ ở bên nhau, làm gì có chuyện chia tay."

"Ta hỏi nàng, tại sao hôm đó để ta ở lại nhà nàng, còn tặng ta đôi giày đó."

"Nàng nói để trả thù bạn trai cũ. Còn nói, nàng không quên được bạn trai cũ, vẫn yêu hắn."

"Khoảnh khắc đó, ta cảm thấy mình rất đáng cười, thật sự thất bại, ta nhớ rất rõ, lúc đó suýt nữa đã nhảy xuống tầng thượng."

Lý Cầm thuận lời nói, “Nhưng cuối cùng ngươi vẫn chọn giết Chu Tinh Tinh.”

“Đúng. Ta đứng ở mép tầng thượng, lúc đó không có chút sợ hãi nào, ta cũng thấy lạ, ta vốn dĩ sợ độ cao, nhưng bỗng nhiên cảm giác đó biến mất.”

“Ta nghĩ, mình đã không sợ chết, còn gì trên đời khiến ta sợ, nếu người phụ nữ này làm ta không vui, thì để nàng biến mất khỏi thế giới này.”

“Khoảnh khắc đó, ta cảm thấy mình tái sinh. Ta không sợ gì nữa, muốn làm gì thì làm. Ta nắm lấy Chu Tinh Tinh, rồi làm chuyện đó với nàng một lần nữa.”

“Nàng mắng ta, còn nói sẽ báo cảnh sát bắt ta. Ta giận quá dùng dây thắt lưng siết cổ nàng đến chết, rồi ném xác nàng vào bể nước.” Nói đến đây, Phàn Tiên Nghi cười,

“Ta không hối hận, là người phụ nữ đó lợi dụng ta trước, giống như Trương Nhiễm Nhiễm, đều coi ta như một đôi giày, dùng chán rồi, không thích nữa thì vứt như rác.”

“Chúng đều là những phụ nữ xấu xa. Ta không hề hối hận. Nếu chúng không chết, người chết sẽ là ta.”

Hàn Bân tiếp tục hỏi, “Còn Lư Tĩnh Phương thì sao? Nàng cũng lừa ngươi?”

“Lư Tĩnh Phương cũng là ta gặp trong chương trình ‘Chúng ta cùng phát điện nhé’, ta có ấn tượng tốt về cô gái này, nàng xinh đẹp, thật thà, không giả dối, từ nhỏ sống trong hoàn cảnh gia đình không tốt, chịu nhiều khổ, rất đáng thương.”

“Ta chú ý đến nàng từ lâu, biết nàng hiện đang làm việc trên công trường, cuộc sống rất vất vả, cũng rất đồng cảm, ta nghĩ có thể mang lại cho nàng cuộc sống tốt hơn.”

“Nhà ta ở Cầm Đảo, có nhà, cha ta làm việc ở nước ngoài nhiều năm cũng kiếm được ít tiền. Chỉ cần Lư Tĩnh Phương đồng ý với ta, nàng sẽ không phải làm việc trên công trường nữa, có thể có điều kiện tốt hơn.”

“Để hẹn nàng ra ngoài, ta đã tặng nàng quà, còn thuê một chiếc xe Mercedes, lần đầu ra ngoài chúng ta chơi rất vui. Nàng cũng nói muốn tìm một người đáng tin để kết hôn.”

“Ta nghĩ nàng nói về ta, nghĩ rằng mình đã tìm được một người muốn dựa vào ta.”

“Sau đó ta hết tiền, không thể tặng nàng quà nữa. Khi hẹn, nàng không chịu ra, ta mới nhận ra mình lại bị lừa.”

“Ta tra trên mạng, mới biết thu nhập của những người livestream này cao thế nào, số tiền của ta chẳng đáng gì. Có lẽ, Lư Tĩnh Phương thực sự muốn kết hôn, nhưng đối tượng không phải là một kẻ nghèo như ta.”

Hàn Bân truy hỏi, “Chỉ vì lý do này, ngươi đã giết nàng?”

Phàn Tiên Nghi thở dài một tiếng, tiếp tục nói, “Tối đó, ta hẹn nàng ở công trường gặp mặt, ban đầu ta muốn nói rõ, nếu nàng đồng ý với ta, thì tốt nhất. Nếu không, trả lại tiền quà cho ta. Nàng không chịu.”

“Chúng ta cãi nhau, nàng mắng ta là đồ ngu, không có tiền thì đừng giả vờ làm đại gia, còn nói số tiền đó là tặng cho công ty Tấu Thảo, nàng cũng chẳng được bao nhiêu, không thể trả lại cho ta.”

“Lúc đó ta rất kích động, đã nảy ý định giết nàng.”

Hàn Bân nói, “Ngươi giết nàng như thế nào?”

“Cũng dùng dây thắt lưng siết cổ, đúng rồi, lúc đó ta mang đôi giày mà Chu Tinh Tinh tặng, có phải rất buồn cười không.”

Lý Cầm thở dài một tiếng, "Ngươi giết liên tiếp hai người, ta chẳng thấy có gì buồn cười."

Phàn Tiên Nghi phản bác, "Ngươi không thấy bọn họ đều đáng chết sao?"

Lý Cầm lắc đầu, "Một bàn tay không vỗ nên tiếng, tại sao ngươi không tự kiểm điểm bản thân."

Phàn Tiên Nghi hừ một tiếng, "Ta quên mất, ngươi là phụ nữ, chắc chắn sẽ đứng về phía phụ nữ."

"Cảnh sát Hàn, ngươi nghĩ sao, ngươi có thấy hai người phụ nữ đó sai không?"

Hàn Bân không hứng thú với chủ đề này, chuyển lời, "Vương Tư Vũ tại sao trở thành mục tiêu tiếp theo của ngươi?"

"Ta rảnh rỗi không có việc gì, thích xem ứng dụng Tấu Thảo, Vương Tư Vũ không chỉ xinh đẹp, thân hình cũng đặc biệt đẹp, chỉ xét về ngoại hình đã hoàn toàn vượt qua Trương Nhiễm Nhiễm. Ta muốn tìm người như vậy, chỉ khi ở bên người như vậy, ta mới hoàn toàn quên được Trương Nhiễm Nhiễm."

"Ta đã xem tất cả video của Vương Tư Vũ, ta biết nàng muốn trở thành ngôi sao, ta nói mình quen biết một số bạn bè trong ngành điện ảnh, có thể cung cấp cho nàng một số cơ hội phỏng vấn, rất dễ dàng hẹn được nàng ra ngoài, sau đó ta làm nàng bất tỉnh."

"Ta thông minh hơn rồi, ta không muốn bị phụ nữ lừa dối nữa, không muốn bị phụ nữ phản bội nữa. Ta thực sự thích Vương Tư Vũ, để tránh nàng giống như hai người phụ nữ kia, lần này, ta không cho nàng cơ hội phạm sai lầm."

Chương 971: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ta đã xem nhiều phim nước ngoài, một số người bị bắt cóc lâu ngày, sẽ phát sinh một số cảm xúc đặc biệt với kẻ bắt cóc mình, thậm chí nghe lời." Phàn Tiên Nghi lộ ra vẻ khao khát, giọng cao hơn vài phần,

"Ta muốn từ từ huấn luyện Vương Tư Vũ, để nàng trở thành người phụ nữ của ta, một người tốt hơn Trương Nhiễm Nhiễm, một người sẽ không lừa dối ta, không phản bội ta."

Lý Cầm cau mày, "Ngươi quá cực đoan, khiến người ta cảm thấy đáng sợ."

Phàn Tiên Nghi khinh bỉ nói, "Ngươi chưa trải qua nỗi đau của ta, ngươi không hiểu cảm giác của ta, ngươi không biết ta yêu Trương Nhiễm Nhiễm nhiều thế nào, ngươi không biết bốn năm đó ta đã sống ra sao. Càng không biết, khoảnh khắc ta thấy ảnh đính hôn của nàng đau lòng thế nào…"

"Ta thà rằng suốt đời này chưa từng gặp nàng."

Không trải qua, Hàn Bân thực sự không thể hiểu được cảm giác của hắn, chỉ có thể bỏ qua không nói đến, "Ngươi giấu dây thắt lưng siết cổ Chu Tinh Tinh và Lư Tĩnh Phương ở đâu?"

"Ta đã ném rồi."

"Ném ở đâu?"

Phàn Tiên Nghi nhớ lại một lúc, "Ta chôn ở thôn Tiểu Phùng, phía nam làng, có một vườn lựu, hoa nở rất đẹp."

“Ngươi thuê xe Mercedes ở công ty nào?”

“Công ty cho thuê xe ô tô Đại Nguyên.” Phàn Tiên Nghi trả lời, rồi hỏi ngược lại, “Đúng rồi, các ngươi làm thế nào tra ra ta?”

Đối phương đã tự nguyện khai báo, Hàn Bân cũng không giấu diếm, “Chúng ta thông qua dữ liệu lớn tra ra tài khoản Tấu Thảo của ngươi, xác định thân phận thật của ngươi.”

“Ta thường nghe người ta nói về dữ liệu lớn, không ngờ lại dùng đến ta.” Phàn Tiên Nghi lắc đầu cười khổ, sau đó nụ cười biến mất, “Cảnh sát Hàn, ngươi trước đó nói còn tính chứ?”

Hàn Bân gập cuốn sổ, “Tính, gặp Vương Tư Vũ, ta sẽ hỏi ý của nàng. Nếu nàng đồng ý nghe, ta sẽ giúp chuyển lời.”

Ba tiếng sau, Hàn Bân mới từ phòng thẩm vấn bước ra.

Vụ án 626 liên quan đến ba nạn nhân, có nhiều chi tiết cần hỏi.

Hàn Bân nhìn đồng hồ, đã hơn năm giờ chiều.

Hàn Bân mở cửa, nhìn vào phòng quan sát, bên trong không còn ai, Mã Cảnh Ba không biết đã rời đi từ khi nào.

Hàn Bân duỗi người, hoạt động chân tay một chút, “Chị Lý, Phàn Tiên Nghi có lời muốn nói với Vương Tư Vũ, nhờ ngươi giúp nhé.”

“Không vấn đề gì.” Lý Cầm gật đầu đồng ý, đợi xử lý xong thủ tục kết án, nàng còn phải gặp Vương Tư Vũ, cũng chỉ là một câu nói thôi.

“Đúng rồi, nếu Vương Tư Vũ không muốn nghe thì sao?”

Hàn Bân nói, “Chúng ta giúp Phàn Tiên Nghi chuyển lời với điều kiện không ảnh hưởng đến ý muốn của nạn nhân, nếu

Vương Tư Vũ không muốn nghe, đương nhiên không nói, tránh gây tổn thương lần thứ hai cho nàng.”

Hàn Bân có sắp xếp như vậy, đã coi như hoàn thành lời hứa với Phàn Tiên Nghi, còn việc nạn nhân có muốn nghe hay không, hắn không quyết định được.

Hắn chỉ là một người truyền lời, chỉ thế thôi.

Trở về văn phòng, Hàn Bân hơi bất ngờ, không chỉ có Mã Cảnh Ba ở đó, mà Đinh Tích Phong cũng đến.

Hàn Bân cười, “Đội trưởng, ngài là khách quý đấy.”

“Không chào đón ta?”

“Sao có thể chứ, ta mong ngài ngày nào cũng đến đội chúng ta.”

“Phàn Tiên Nghi khai hết rồi?”

Hàn Bân đưa ghi chép thẩm vấn ra.

Đinh Tích Phong ngồi xuống ghế, cẩn thận xem qua, “Không tồi, hắn tự nguyện khai báo cũng giúp chúng ta đỡ phiền phức.”

Đội hình sự thành phố xử lý vụ án, hầu hết đều là tội phạm nặng, nhiều người bị buộc tội đến mức đủ để bị xử tử, cũng chính vì lý do này, nhiều nghi phạm đều có tâm lý không sợ chết, dù hỏi thế nào cũng không chịu khai, có tài thì xử tội chết luôn.

Bằng chứng của vụ án 626 liên hợp khá đầy đủ, đủ để buộc tội mà không cần lời khai, nhưng cuối cùng không bằng chính nghi phạm tự nguyện khai báo.

Bao Tinh cười hì hì, “Đội trưởng, lần này chúng ta không chỉ phá án mà còn giải cứu nạn nhân thành công, có thưởng không?”

“Ngươi nhóc này thật tinh.” Đinh Tích Phong cười mắng một tiếng, đưa ghi chép thẩm vấn cho Mã Cảnh Ba, “Cục trưởng Miêu cũng luôn quan tâm đến vụ án này, rất hài lòng với quá trình và kết quả vụ án, ông ấy sẽ đích thân đề nghị khen thưởng lên cấp trên, yên tâm đi, thưởng không thiếu phần của các ngươi.”

Nghe vậy, tinh thần mọi người lập tức phấn chấn.

Cục trưởng Miêu là người đứng đầu sở, cũng là phó thị trưởng thành phố Cầm Đảo, ông ấy đứng ra đề nghị thưởng, chắc chắn không có vấn đề gì.

“Thêm nữa, ta còn một việc muốn thông báo, chức vụ phó đội trưởng đội hai của chúng ta đã trống một thời gian, sau thời gian quan sát và cân nhắc, Hàn Bân có kỹ năng hình sự xuất sắc, ý thức tư tưởng cao, có khả năng lãnh đạo nhất định, quan hệ với đồng nghiệp cũng rất tốt.”

“Ta và đội trưởng Mã nhất trí đề cử hắn đảm nhiệm chức vụ phó đội trưởng đội hai, cục trưởng Phùng cũng đã phê duyệt, ngày mai có thể chính thức làm thủ tục.” Nói đến đây, Đinh Tích Phong vỗ vai Hàn Bân,

“Hy vọng đội trưởng Hàn tiếp tục cố gắng, lập thêm nhiều thành tích mới ở chức vụ mới.”

Hàn Bân kính lễ, nghiêm túc nói, “Vâng, ta nhất định sẽ tiếp tục cố gắng, không phụ sự kỳ vọng của các lãnh đạo.”

Những người khác hồi phục tinh thần, cũng bắt đầu chúc mừng.

Hoàng Khiết Khiết vui mừng nói, “Tổ trưởng thăng chức rồi!”

“Chúc mừng tổ trưởng Hàn.”

Chương 972: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Nên là chúc mừng đội trưởng Hàn!"

Hàn Bân trở thành phó đội trưởng không chỉ có lợi cho hắn, mà còn có lợi cho các thành viên trong tổ.

Đội hai thường xuyên phối hợp hành động với tổ một, khi Mã Cảnh Ba không có mặt, hai tổ trưởng chắc chắn phải có một người phụ trách, Hàn Bân bây giờ thành phó đội trưởng, đương nhiên sẽ lấn át Chu Gia Húc một chút.

Bao Tinh đặc biệt vui mừng, vỗ tay mạnh mẽ, ý nghĩ của hắn rất đơn giản, sau này trước mặt tổ hai càng có mặt mũi.

Mặt mũi là thứ không thể thấy, không thể sờ, nhưng đôi khi lại rất quyến rũ, ai cũng muốn tranh đoạt.

Đặc biệt là những người trong hệ thống, thăng chức không dễ, thu nhập cũng khá ổn định, nhiều lúc tranh đoạt chính là mặt mũi.

Tranh mặt mũi không phải là từ xấu, giống như một từ trung tính, dùng tốt thì là chuyện tốt, dùng không tốt thì là ganh đua.

Lấy tình hình của đội cảnh sát mà nói, ai phá được vụ án, ai thăng chức, ai có mặt mũi, có thể hình thành một vòng luẩn quẩn tốt.

Trong mức độ nhất định, lãnh đạo cảnh sát cũng mong muốn nhìn thấy sự cạnh tranh giữa các đội, các tổ.

Phàn Tiên Nghi đã thú nhận, vụ án cũng bước vào giai đoạn kết án.

Đinh Tích Phong triệu tập tất cả các thành viên của đội chuyên án 626, tổ chức một cuộc họp tổng kết vụ án.

Trong cuộc họp, Đinh Tích Phong đưa lời khai của Phàn Tiên Nghi cho mọi người xem, đồng thời để nhanh chóng xử lý thủ tục kết án, phân công thủ tục kết án cho ba vụ án.

Phân cục Ngọc Hoa luôn xử lý vụ án của Lư Tĩnh Phương, thủ tục kết án vụ án này do đội ba của phân cục Ngọc Hoa phụ trách.

Thủ tục kết án của Chu Tinh Tinh do tổ hai của đội hai phụ trách.

Thủ tục kết án của Vương Tư Vũ do tổ một của đội hai phụ trách.

Cuối cùng, tất cả các thủ tục và hồ sơ vụ án được tập hợp về tổ một của đội hai, dưới sự chỉ đạo của Mã Cảnh Ba tiến hành kiểm tra hệ thống và trình báo.

Cuối cùng, Đinh Tích Phong công khai quyết định thăng chức Hàn Bân làm phó đội trưởng đội hai trước mặt mọi người.

Tự nhiên là nhiều người vui, nhiều người buồn, các thành viên dưới quyền của Hàn Bân và phân cục Ngọc Hoa đều vui mừng cho hắn.

Tuy nhiên, các thành viên của tổ Chu Gia Húc dù ngoài mặt chúc mừng, nhưng tâm trạng không cao.

Chu Gia Húc cũng có tư cách tranh chức phó đội trưởng, nếu các thành viên của hắn vì Hàn Bân được thăng chức mà vui mừng quá đỗi, thì mới là không có tình cảm.

Phải có quá trình chấp nhận, cũng là chuyện thường tình.

Đinh Tích Phong công khai tuyên bố tại cuộc họp, là để ủng hộ Hàn Bân, cho hắn đủ mặt mũi.

Tuy nhiên, không thể có được cả hai, Hàn Bân được mặt mũi, nhưng cũng phải đãi tiệc.

Hàn Bân lúc này mới nhớ lại lời của Mã Cảnh Ba trước đó, hóa ra không phải Mã Cảnh Ba thiếu tiền, mà là sợ hắn thiếu tiền.

Hàn Bân cười khổ, quá trình này cũng quá dài.

…

Hơn bảy giờ tối.

Nhà hàng Thịt Chọc Lý Gia.

Cầm Đảo có một món ăn đặc biệt gọi là thịt chọc, có hai đặc điểm, một là dụng cụ nấu không phải chảo tròn thông thường mà là hộp sắt hình vuông, người địa phương gọi là ‘chọc’.

Đặc điểm thứ hai là khách tự mang nguyên liệu, chủ quán chỉ tính phí chế biến.

Mô hình kinh doanh này dù đặc biệt nhưng vẫn có một số thị trường, lý do quan trọng là nguyên liệu tự mua rẻ, tươi, ăn yên tâm.

Hàn Bân đã đặt chỗ trước, lái vài chiếc xe đến nhà hàng Thịt Chọc Lý Gia.

Từ xe xuống có hơn chục người, đó mới chỉ là một phần đến đặt chỗ, còn lại đều đi chợ mua đồ.

Hôm nay tất cả các thành viên đội hình sự số hai và đội ba của phân cục Ngọc Hoa đều đến.

Hai mươi phút sau, những người mua đồ cũng quay lại, mang theo những túi lớn nhỏ vào nhà hàng, nhìn như đang dọn

nhà.

Một chiếc đùi cừu lớn, bốn cân thịt bò, hai con thỏ, hai con gà, bốn cân thịt ba chỉ, hai con vịt, bốn con cá, hàu sống, tôm to, sò điệp, mực, tôm tích, một số rau xanh tươi và ba thùng bia tươi Cầm Đảo.

Tổng cộng hơn hai mươi người, phần lớn đều là những người ăn uống, nguyên liệu chuẩn bị ít không đủ ăn.

Trước khi đến, Hàn Bân cũng mời Đinh Tích Phong và phó cục trưởng Phùng Bảo Quốc, nhưng hai vị lãnh đạo đều từ chối, họ sợ mình đến, mọi người không thoải mái.

Đinh Tích Phong còn rất tinh tế, cho phép ngoại lệ uống rượu tối nay.

Đây là cơ hội tốt, hiếm khi mọi người tụ họp, Hàn Bân mua ba thùng bia tươi.

Phía sau nhà hàng Thịt Chọc Lý Gia có một sân nhỏ, hơn hai mươi người chiếm hết sân, mỗi người trước mặt một cốc bia tươi lớn, không uống bia thì có nước ngọt và nước trái cây.

Mã Cảnh Ba cầm ly rượu, "Hôm nay là ngày vui, đội trưởng Hàn thăng chức, lại là đội trưởng Hàn mời khách, ta đề nghị mọi người chúc hắn một ly."

Hàn Bân cũng cầm ly rượu cười nói, "Ta có ngày hôm nay, một là nhờ sự nâng đỡ của đội trưởng Mã, đội trưởng Tằng và các lãnh đạo. Hai là nhờ sự giúp đỡ của tất cả mọi người, lẽ ra là ta chúc mọi người một ly."

"Ta cạn, mọi người tùy ý." Nói rồi, Hàn Bân uống cạn ly.

"Thật sảng khoái."

"Đội trưởng Hàn uống rượu giỏi."

"Lại một ly nữa."

“Ha ha…” Mọi người xung quanh cười vang.

“Đến đây, lâu rồi không uống rượu, chúng ta cũng cầm ly.” Tằng Bình hô hào, cũng uống nửa ly bia.

Thấy ba đội trưởng dẫn đầu, những người khác cũng uống theo.

Chương 973: Tiêu Đề 《Ẩn》

Một ly rượu vào bụng, không khí trở nên sôi nổi.

Mọi người đều là đồng nghiệp, không thiếu chủ đề nói chuyện, từ nam đến bắc, trò chuyện rôm rả.

Nào là tổng thống Mỹ Lợi Kiên sắp biến Nhà Trắng thành Nhà Đen.

A Tam lại đang nhảy múa trên biên giới.

Phố nào lại cho phép bày hàng rong.

Giá nhà sau này sẽ tăng, ổn định hay giảm nhẹ.

Tóm lại vài ly rượu vào bụng, từ tổng thống Mỹ Lợi Kiên, đến phí bày hàng rong, không có gì không thể nói.

Là nhân vật chính của buổi tối, Hàn Bân bị ép uống không ít.

Tuy nhiên, hắn uống rất vui, không chỉ vì phá án thăng chức, mà còn vì tất cả đều là đồng nghiệp cùng sát cánh chiến đấu, tụ họp, uống rượu, trò chuyện, cảm giác thật tuyệt.

Còn việc đãi tiệc tốn tiền, chỉ là chuyện nhỏ, thời buổi này, người ta đến đã là cho ngươi mặt mũi, vui còn không kịp.

Hai ngày tiếp theo, bắt đầu giai đoạn kết án, dẫn Phàn Tiên Nghi nhận diện hiện trường, sắp xếp hồ sơ, ký tên, chạy thủ tục, đóng dấu, tổng kết báo cáo, v.v.

Vụ án hình sự không phải chuyện nhỏ, không phải phá án xong là hết, giai đoạn kết án thủ tục rất phức tạp.

Nhưng may là Hàn Bân không phải tự tay làm hết, ngoài một số ít cần hắn kiểm tra và ký tên, hầu hết thủ tục giao cho cấp dưới làm.

Vì nhà hàng Tứ Quý tạm dừng kinh doanh, Vương Đình tâm trạng có phần buồn bã, mấy ngày trước, Hàn Bân đã nói sẽ đưa nàng đi chơi, giờ vụ án phá xong, hắn cũng nên thực hiện.

Khi Hàn Bân đang tính toán hành trình du lịch, trong đầu vang lên âm thanh quen thuộc, "Chúc mừng cảnh viên 577533 phá thành công vụ án 626 liên hợp."

Giám định dấu chân: Thành thạo +3

Phân tích biểu cảm nhỏ: Thành thạo: +5

Khả năng quan sát: Thành thạo +5

Thưởng công huân 40 điểm.

"Cảnh viên 577533 phá án kịp thời, giải cứu nạn nhân, nhận được lòng biết ơn của nạn nhân và gia đình, được thưởng thêm một phần quà lớn."

Kỹ năng: Giám định vết máu

Cấp độ: Trung cấp

Tác dụng: Thông qua vết máu tại hiện trường vụ án, suy đoán phương thức gây án, vị trí và hung khí sử dụng, v.v.

Lần này không chỉ thăng chức, còn nhận được kỹ năng mới, Hàn Bân cũng thu hoạch khá nhiều.

Được sự công nhận của huy hiệu tương lai, Hàn Bân cũng thấy yên tâm, công việc cũng đã hoàn thành phần lớn, hắn liền đi tìm Mã Cảnh Ba xin nghỉ.

Vừa vào văn phòng, Mã Cảnh Ba đã cười trêu chọc, "Ôi, đội trưởng Hàn đến rồi, mời ngồi."

Hàn Bân cười khổ, “Đội trưởng, ngài đùa rồi, vẫn gọi tên ta đi.”

Mã Cảnh Ba lấy một gói thuốc từ túi, đưa cho Hàn Bân một điếu, “Tối đó ăn cơm, ta thấy người ta gọi ngươi đội trưởng Hàn, ngươi không vui sao?”

Hàn Bân lấy bật lửa châm thuốc cho Mã Cảnh Ba trước, “Đội trưởng, họ là họ, ngài là ngài. Ngài nên gọi sao thì gọi vậy.”

Mã Cảnh Ba hút một hơi thuốc, dựa vào ghế, “Nói đi, tìm ta có việc gì?”

“Vụ án này bận rộn cũng gần xong rồi, ta muốn xin nghỉ ngơi vài ngày.”

“Có việc gì?”

“Không có việc gì, chỉ muốn điều chỉnh lại trạng thái.”

“Được, vậy ngươi nghỉ đi, thủ tục kết án vụ án 626 ta giám sát là được. Nhưng nói trước, ngươi đừng đi xa quá.”

“Ngài yên tâm, có vụ án, ngài gọi ta, bất cứ lúc nào cũng được.”

Mã Cảnh Ba khoát tay, “Đi đi, miệng quạ đen, đâu ra nhiều vụ án thế, ta cũng muốn yên bình vài ngày.”

“Vậy ta nghỉ bốn ngày, cộng cả cuối tuần trước.”

Mã Cảnh Ba nhướn mày, “Bao nhiêu?”

Hàn Bân vội sửa lời, “Bốn ngày.”

Mã Cảnh Ba gật đầu, “Vậy thì bốn ngày.”

“Vậy mai ta sắp xếp, mốt bắt đầu nghỉ.”

Mã Cảnh Ba gạt tàn thuốc, “Ngươi giờ cũng là phó đội trưởng, tự sắp xếp là được.”

Hai người lại trò chuyện một lúc, Hàn Bân cáo từ rời đi.

Tan làm về nhà, Vương Đình đã chuẩn bị xong bữa tối.

Ba món một canh, có rau có thịt có hải sản, còn rót hai ly rượu vang.

Hàn Bân cầm ly rượu, chạm ly với Vương Đình, "Đình Đình, kỹ năng nấu ăn của ngươi càng ngày càng giỏi."

"Chưa ăn mà ngươi đã biết rồi."

"Không cần ăn, nhìn là biết rồi."

Vương Đình đặt ly rượu xuống, "Miệng lưỡi trơn tru."

"Ta nói có kinh nghiệm."

Vương Đình phản bác, "Ý của ngươi là, kỹ năng nấu ăn của ngươi giỏi hơn ta?"

"Không, không, biết ăn không nhất thiết biết nấu, ta chỉ là nói miệng thôi." Hàn Bân đặt đũa xuống, chuyển lời, "Đình Đình, ta xin nghỉ bốn ngày, chúng ta đi chơi nhé."

Vương Đình có chút bất ngờ, lại có chút vui mừng, "Thật không?"

"Đương nhiên là thật, ta đã nói sẽ đưa ngươi đi giải khuây mà."

"Ngươi còn có lương tâm." Vương Đình gắp một miếng dạ dày đặt vào bát Hàn Bân.

"Ngươi muốn đi đâu chơi?"

"Đừng nói với ta, ngươi chưa nghĩ xong?"

"Đương nhiên đã nghĩ xong, ta đã nghiên cứu mấy ngày, kế hoạch du lịch của chúng ta đều lên hết rồi."

Vương Đình chống cằm, "Ngươi nói thử xem?"

“Ta định thuê một chiếc xe nhà di động, chúng ta lái xe đi chơi, đi đến đâu, chơi đến đó, ăn đến đó, mệt thì nghỉ trong xe, muốn chơi thì ra ngoài chơi, không cần lo hướng dẫn viên thúc giục, không cần nghĩ đến quay lại khách sạn, tự do hơn.”

Vương Đình rất tò mò, chớp mắt to, “Du lịch xe nhà ta nghe nói, nhưng chưa từng đi, sao ngươi nghĩ đến đưa ta đi du lịch xe nhà?”

“Chính vì ngươi chưa từng đi, nên muốn đưa ngươi trải nghiệm.” Hàn Bân cười.

Mấy ngày trước, Hàn Bân tìm kiếm về du lịch, ứng dụng Tấu Thảo liền đẩy nhiều video du lịch xe nhà, hắn thấy rất thú vị, đi đến đâu, chơi đến đó, không có cảm giác vội vã, ngồi trong xe nhà uống cà phê cũng là một thú vui hiếm có.

Chương 974: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Tốt quá, vậy chúng ta đi thôi, dù sao ta cũng không có việc gì.”

“Vậy thì quyết định rồi nhé, chiều mai ta tan làm sớm, chúng ta đi thuê xe nhà, chọn xe xong, sáng hôm sau xuất phát.”

Vương Đình nhanh chóng vào trạng thái, “Vậy ta có cần chuẩn bị gì không?”

“Có thể mang ít trà, cà phê, đồ ăn vặt, đồ dùng cá nhân…”

Hai người bắt đầu lập kế hoạch chi tiết.

…

Sáng hôm sau, Hàn Bân sắp xếp công việc, thông báo với mọi người mình sẽ nghỉ.

Chiều không có việc gì, Hàn Bân tan làm sớm, cùng Vương Đình đi Công Ty Phòng Xa Thiên Hạ xem xe nhà.

Có nhiều loại xe nhà, phổ biến có xe nhà loại A, loại B, loại C, xe nhà kéo.

Xe nhà loại A quá lớn, cơ bản không tính.

Xe nhà kéo cảm thấy không tiện.

Hàn Bân chủ yếu chọn từ xe nhà loại B và loại C.

Hai người thử ngồi một số xe nhà loại B và loại C, cuối cùng vẫn chọn xe nhà loại C.

Xe nhà loại C nằm giữa loại A và B, nhỏ hơn loại A, lớn hơn loại B, lái tiện lợi, ở thoải mái, hai người vừa đủ, còn có một số thiết bị gia dụng thường dùng, giường, ghế sofa, tủ lạnh, bình nước, lò vi sóng, ấm đun nước.

Có thể nói là nhỏ nhưng đầy đủ.

Sáng hôm sau, Hàn Bân và Vương Đình nhận xe nhà, lái xe đi khu thắng cảnh Núi Lao.

Núi Lao là đỉnh cao nhất ven biển, được gọi là "ngọn núi đầu tiên trên biển". Nó sừng sững bên bờ Hoàng Hải, hùng vĩ. Người địa phương có câu nói cổ: "Thái Sơn cao dù cao, không bằng Đông Hải Lao."

Núi Lao có nhiều thắng cảnh, Hàn Bân từng đến nhưng hầu hết là đến vội vàng, đi vội vàng, chưa bao giờ ngắm nghía kỹ.

Lần này lái xe nhà đến, không có cảm giác vội vã như trước, không có du khách ngoài chen chúc, hai người đi đến đâu, chơi đến đó, tâm trạng khác, thấy cảnh vật cũng khác.

Ngày đầu tiên hai người đến Cung Thái Thanh, Chùa Hoa Nghiêm, còn có khu thắng cảnh Ngưỡng Khẩu.

Trong khu thắng cảnh Ngưỡng Khẩu có nhiều kỳ phong dị thạch, rất ngoạn mục, bao gồm đỉnh Sư Tử, đá Tiên Đào, đỉnh Chữ Thọ, còn có động Bạch Long, động Do Long, Động Tầm Thiên, v.v.

Ngày thứ hai, hai người đến khu du lịch Bắc Cửu Thủy, Bắc Cửu Thủy có câu nói "chín nước mười tám đầm". Cảnh quan chịu ảnh hưởng của lượng nước, mùa du lịch tốt nhất là mùa hè mưa nhiều, dọc theo dòng nước lên đến Thác Triều Âm, nước bắn tung tóe, suối đầm đầy, cây cối um tùm, là nơi tránh nóng nổi tiếng.

Ngày thứ ba, hai người lái xe dọc theo bờ biển, nhìn ra xa thấy biển trời như hòa làm một, đều là màu xanh trong. Nơi

cắm trại chọn ở Bãi Biển Kim Sa, buổi tối ngắm hoàng hôn, nghe tiếng sóng vào giấc mơ.

Ngày thứ tư, Hàn Bân và Vương Đình dậy sớm ngắm bình minh, mặt trời mọc, biển trời giao nhau, ánh vàng rải trên bãi cát, rất ngoạn mục.

Bốn ngày này, Hàn Bân và Vương Đình chìm đắm trong cảnh núi non, ngắm hoàng hôn bãi biển, quên đi hết phiền muộn trong công việc, Hàn Bân cũng không nhận được vụ án khẩn cấp, hiếm khi rảnh rỗi.

Thời gian vui vẻ luôn ngắn ngủi.

Ngày thứ tư kết thúc du lịch xe nhà, Hàn Bân lại phải trở về công việc bận rộn…

Nửa tháng tiếp theo, Cầm Đảo bình yên vô sự, kinh tế phồn vinh, xã hội ổn định.

Tất nhiên cũng có những vụ án nhỏ, trộm cắp lặt vặt do đồn xử lý, vụ án hình sự bình thường do phân cục xử lý.

Hàn Bân hiếm khi rảnh rỗi, sáng đến uống cà phê, xem xét hồ sơ cũ, kiểm tra hồ sơ, ký tên, ghé văn phòng lãnh đạo, họp, một ngày cũng gần hết.

Hàn Bân thấy như vậy cũng tốt, hắn càng rảnh, chứng tỏ an ninh Cầm Đảo càng tốt.

Vì Cầm Đảo, vì nhân dân, hắn rất sẵn lòng làm một kẻ ăn không ngồi rồi.

Hàn Bân nhìn đồng hồ, đã hơn mười một giờ, cũng gần đến giờ ăn, không biết hôm nay nhà ăn có món gì.

“Cạch…” Tiếng cửa mở, Bao Tinh chạy vào, vội vã.

“Mọi người, ta có tin tốt cho các ngươi.”

Giang Dương liếc hắn một cái, “Ngươi nhóc sắp điều chuyển rồi.”

“Giang ca, không châm chọc người như vậy, ta thật có tin tốt muốn nói.”

Vương Tiêu ngáp, “Ngươi đừng lòng vòng nữa, nói đi.”

Bao Tinh kéo ghế ngồi xuống, “Chiều mai sở sẽ tổ chức lễ khen thưởng lập công, long trọng tuyên dương anh hùng và tập thể lập công toàn thành phố.”

Bao Tinh thông tin luôn linh thông, Vương Tiêu không nghi ngờ, “Ta nói thưởng của chúng ta sao mãi chưa có động tĩnh, hóa ra là đợi tuyên dương tập thể.”

Lý Cầm hỏi, “Bao Tinh, có những giải thưởng nào?”

“Có một giải nhất tập thể, hai giải nhì tập thể, bốn giải ba tập thể, còn có một giải tập thể yêu dân toàn quốc. Đây là giải tập thể, còn có giải cá nhân. Một giải nhất cá nhân, ba giải nhì cá nhân, sáu giải ba cá nhân.” Bao Tinh đếm ngón tay.

Hoàng Khiết Khiết hỏi, “Chúng ta lần này phá án 626 liên hợp, có được giải gì không?”

“Ta chỉ biết có những giải thưởng nào, còn ai nhận giải ta không rõ.” Bao Tinh dừng lại, tiếp tục nói, “Nhưng, ta nghe nói đội phòng chống ma túy phá một vụ án lớn, đội hình sự đội một thành phố cũng mới phá một vụ lớn, cạnh tranh giải thưởng cũng rất gay gắt.”

Hàn Bân theo bản năng hỏi, “Ta nghe nói vụ án của đội một. Đội phòng chống ma túy phá vụ án gì?”

Bao Tinh hạ giọng, “Nghe nói là phá một ổ buôn bán ma túy mới, trước đó còn cử điệp viên, đội phòng chống ma túy nhận được thông tin chính xác, mới quét sạch bọn chúng.”

Giang Dương chép miệng, “Điệp viên này giỏi thật.”

Phim truyền hình không thiếu cảnh điệp viên, nhưng công việc điệp viên thật sự không phải ai cũng làm được, một khi bị phát hiện chắc chắn là chết, và chết rất thảm, muốn gửi tin tức ra ngoài không phải dễ.

Chương 975: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tin tức của Bao Tinh rất chuẩn, chiều đó sở liền thông báo chính thức, chiều mai tổ chức lễ khen thưởng lập công toàn thành phố.

Mọi người lại không nhịn được thảo luận.

Người đầu tiên lên tiếng là Vương Tiêu, "Này, các ngươi nói chúng ta có thể được giải gì?"

Lý Cầm nghĩ, "Chúng ta liên tục phá hai vụ lớn, chắc cũng được giải nhì chứ."

"Không chỉ vậy." Giang Dương ngoáy tai, tiếp tục nói, "Chúng ta trước đó phá vụ vượt ngục, đó là vụ lớn gây chấn động toàn thành phố. Lần này lại phá vụ 626 liên hợp, trong đó vụ án xác chết bể nước gây ảnh hưởng xấu, chưa kể chúng ta còn giải cứu thành công nạn nhân, tháo vật nguy hiểm trên người nàng."

"Ta nghĩ, giải nhất chắc là của chúng ta."

Lời của Giang Dương nói trúng tâm trạng mọi người, nếu thực sự nhận được giải nhất, đó là vinh dự lớn, đi đâu cũng có thể khoe khoang.

Mọi người mang tâm trạng kỳ vọng, lo lắng chờ đến ngày hôm sau.

Chiều, Hàn Bân và mọi người mặc đồng phục cảnh sát gọn gàng tham dự lễ trao giải.

Hàn Bân và mọi người được xếp chỗ ngồi phía trước, theo kinh nghiệm trước đây, cơ bản lập công chắc chắn, chỉ không biết giải gì.

Lần này, các lãnh đạo chủ chốt của Cục Công an thành phố đều có mặt, trên khán đài toàn là áo sơ mi trắng, ngồi ở vị trí trung tâm là Cục trưởng Miêu.

Toàn bộ buổi lễ trao thưởng lần này được quay phim, đồng chí ở Phòng tuyên truyền cũng đến, một nữ cảnh sát cầm micro giới thiệu: "Để biểu dương các điển hình tiên tiến, phát huy chính khí, nâng cao tinh thần chiến đấu, vào chiều ngày 25 tháng 7, Công an thành phố long trọng tổ chức lễ trao thưởng tập trung cho các cơ quan công an trong toàn thành phố. Tham dự buổi lễ có…"

Ngay khi Đàm Tĩnh Nhã giới thiệu, máy quay chuyển hướng lên khán đài, Cục trưởng Miêu đứng dậy tiến đến bên micro, theo thói quen thổi vào micro: "Phù phù…"

"Trước tiên, ta thay mặt Công an thành phố Cầm Đảo chào đón các vị đến tham dự lễ trao thưởng. Năm 2020, dưới sự lãnh đạo của Ủy ban thành phố, toàn thể cán bộ chiến sĩ công an đã cống hiến hết mình, nỗ lực phấn đấu, đảm bảo tình hình an ninh trật tự trong toàn thành phố luôn ổn định, cảm giác an toàn và sự hài lòng của người dân không ngừng tăng lên, đạt được thành tích đứng đầu trong toàn tỉnh."

"Trong thời gian này, đã xuất hiện nhiều cá nhân và tập thể tiên tiến, cùng những gương mặt tiêu biểu. Hy vọng hắn ta trân trọng vinh dự, khiêm tốn thận trọng, trong công việc sau này tiếp tục phát huy thành tích, nỗ lực phấn đấu, lập thêm nhiều thành tích mới!"

"Những tập thể và cá nhân tiên tiến được trao thưởng lần này chỉ là đại diện tiêu biểu trong số các cán bộ chiến sĩ công an của toàn cục."

“Ta ở đây có vài yêu cầu: thứ nhất là học theo gương tiên tiến, khơi dậy tinh thần chiến đấu. Một tập thể nếu thiếu đi tinh thần chiến đấu, công việc sẽ rơi vào thế bị động, nước đọng không lưu thông; một người nếu thiếu đi tinh thần chiến đấu, cuộc sống sẽ trở nên nhạt nhẽo. Cần phải tăng cường rèn luyện, nâng cao năng lực, giữ vững tinh thần và nghị lực…”

Sau bài phát biểu của Cục trưởng Miêu, tiếng vỗ tay vang lên nồng nhiệt.

Tiếp theo, lễ trao thưởng chính thức bắt đầu, đầu tiên là trao giải thưởng tập thể tiên tiến.

Giải thưởng tập thể tiên tiến gồm có tám hạng mục, trong đó có một giải thưởng đặc biệt gọi là “Giải thưởng tập thể gương mẫu yêu dân của cơ quan công an toàn quốc”.

Giải thưởng này không phải do Công an thành phố Cầm Đảo trao tặng, mà là giải thưởng có tính chất toàn quốc, và đơn vị được trao tặng giải thưởng này là Đồn Cảnh sát Hải Hưng khu vực Trường Đảo.

Đồn Cảnh sát Hải Hưng thực hiện mô hình quản lý cảnh sát cộng đồng “1+2” dựa trên cơ sở bất động sản cộng đồng, liên tiếp ba năm đạt tỷ lệ tội phạm bằng không trong khu dân cư; trong ba năm qua, tỷ lệ hòa giải thành công các mâu thuẫn, tranh chấp trong khu vực đạt 93.6%, trong đó 79% tranh chấp được giải quyết kịp thời tại cộng đồng, thôn xóm…

Bốn tập thể đạt ba hạng mục được trao thưởng cho các phân cục.

Trong đó bao gồm đội ba của Đội Điều tra hình sự Phân Cục Ngọc Hoa. Tằng Bình đeo dải ruy băng đỏ bước lên nhận thưởng.

Đội một của Đội Điều tra hình sự thành phố nhận được giải nhì tập thể.

Đội chống ma túy thành phố nhận được giải nhì tập thể.

Đội hai của Đội Điều tra hình sự thành phố nhận được giải nhất tập thể. Mã Cảnh Ba cũng tinh thần phấn chấn bước lên nhận thưởng.

Đinh Tích Phong dù không nhận thưởng, nhưng Đội Điều tra hình sự thành phố đã nhận được một giải nhất và một giải nhì, có thể nói là vô cùng vinh quang.

Sau khi trao thưởng tập thể, đến lượt các cá nhân nhận thưởng.

Hàn Bân có thành tích nổi bật trong phá án, nhận được giải nhì cá nhân, cũng đeo dải ruy băng đỏ bước lên nhận thưởng.

Người nhận được giải nhất cá nhân là Sài Thế Văn của Đội chống ma túy.

Hàn Bân không quen biết người này lắm, nhưng hắn đoán có thể đây là người mà Bao Tinh đã nói là nội gián.

Nhưng nếu hắn đã công khai nhận thưởng, có lẽ sau này sẽ không làm nội gián nữa.

Đối với công việc nội gián, Hàn Bân vừa tôn trọng vừa bài xích, hắn khâm phục những người này nhưng bản thân lại không thể làm được.

Chương 976: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hắn vẫn thích làm việc dưới ánh mặt trời hơn.

Bao Tinh dù không lên nhận thưởng, nhưng là một thành viên của đội hai, hắn cũng nhận được một dải ruy băng giải nhất.

Bao Tinh rất thích dải ruy băng này, hắn ngẩng cao đầu, bước đi uy nghiêm, đi vòng quanh sân của Công an thành phố hai vòng, sợ rằng người khác không nhìn thấy.

Về đến văn phòng, Bao Tinh vẫn không chịu tháo dải ruy băng xuống.

Vương Tiêu nhìn hắn một cái, "Tiểu Bao, đủ rồi, văn phòng của chúng ta ai cũng có một cái, ngươi có ở đây khoe khoang cũng vô ích."

"Vương ca, không phải vấn đề khoe khoang hay không, đây là giải nhất tập thể, có bao nhiêu cảnh sát làm cả đời cũng không nhận được loại công lao này, đây là vinh dự." Bao Tinh chỉ vào dải ruy băng của mình,

"Chúng ta vất vả phá án vì cái gì, chẳng phải là vì cái này sao, đây đại diện cho sự công nhận của cấp trên và người dân đối với chúng ta."

Vương Tiêu cười nói, "Không ngờ ngươi nhỏ tuổi mà giác ngộ cao thế."

Giang Dương đổi giọng, "Đúng rồi, đội hai của chúng ta nhận được giải nhất, Mã đội cũng có phần, tối nay, hắn không

có chút sắp xếp gì sao?”

Lý Cầm tiếp lời, “Câu hỏi này hay đấy, hay là tìm người đến văn phòng Mã đội ‘báo cáo’ một chút công việc.”

Hàn Bân cười nói, “Không cần đâu, lúc về ta đã hỏi qua Mã đội rồi, hắn nói chúng ta vừa nhận được giải nhất, càng vào lúc này càng phải khiêm tốn, bữa này cứ ghi lại đã, mấy ngày nữa hắn sẽ mời khách.”

Bao Tinh nói, “Mã đội cũng cẩn thận quá, lúc này mời khách mới có không khí chứ.”

“Hay là ngươi thử nói với Mã đội lần nữa.”

Bao Tinh cười gượng, “Ta thì thôi, về nhà ăn mừng vậy, bữa của Mã đội cứ ghi lại đã.”

Mọi người cười cũng không nói gì thêm, không chỉ hắn nghĩ vậy, những người khác cũng muốn chia sẻ tin vui này với gia đình, cùng gia đình ăn mừng cũng rất có ý nghĩa.

Giải nhất tập thể lần này không chỉ có danh dự, còn có tiền thưởng và phụ cấp phong phú, thể diện lẫn nội dung đều đủ cả.

Như Hàn Bân, vừa rồi cha hắn đã gọi điện hỏi hắn tối nay có về nhà ăn cơm không.

Vương Đình về nhà cha mẹ rồi, tối nay lại không tụ tập, Hàn Bân tất nhiên là muốn về nhà.

Dạo này không có vụ án nào quan trọng, Hàn Bân tan ca đúng giờ, hơn sáu giờ tối đã về đến nhà.

Vừa vào cửa, hắn đã thấy một bóng dáng mập mạp, chính là chú hắn Vương Khánh Thăng.

Hàn Bân cười nói, “Chú, ngài lâu rồi không đến, dạo này bận gì vậy?”

Vương Khánh Thăng gầy hơn so với trước, nhìn lại tinh thần hơn, "Không phải ta không đến, mà ngươi dạo này ít ở nhà. Nghe mẹ ngươi nói, ngươi có bạn gái, khi nào dẫn về cho chúng ta xem."

"Gần rồi, có thời gian ta sẽ nói với nàng."

"Đúng rồi, ngươi cũng lớn rồi, cha mẹ ngươi còn chờ bế cháu đấy. Phải gấp rút lên."

"Khụ khụ…" Vương Huệ Phương từ bếp đi ra, ho khan một tiếng, "Ngươi ấy, đừng chỉ nói hắn, tự mình cũng phải gấp rút lên."

Vương Khánh Thăng không ngờ lại bị phản đòn, cười gượng, "Ta thì cứ thuận theo tự nhiên."

"Mẹ, tối nay ăn gì?"

Vương Huệ Phương đáp, "Món hấp, toàn là món ngươi thích."

Hàn Vệ Đông cũng đi ra, lau tay vào tạp dề, "Con trai, giấy chứng nhận trao thưởng của ngươi đâu, cho chúng ta xem nào."

Hàn Bân lấy từ cặp ra huy chương và giấy chứng nhận trao thưởng, dải ruy băng.

Hàn Vệ Đông vội vàng cầm lấy, nhìn một hồi, "Tốt, tốt, giải nhất tập thể, giải nhì cá nhân, cái này nhất định phải treo lên."

Hàn Vệ Đông đi vào phòng khách, đo đạc phía sau sofa.

Vương Khánh Thăng cười nói, "Anh rể, cái này không thể treo được, về nhà làm cái tủ kính ở phòng khách hoặc phòng sách, nhìn mới oai."

“Ý kiến hay.” Hàn Vệ Đông gật đầu, nói với Vương Huệ Phương bên cạnh, “Hôm nào có thời gian chúng ta đi dạo quanh cửa hàng nội thất.”

Vương Huệ Phương lắc đầu cười, “Hễ nói cái này ngươi lại hứng lên.”

Hàn Vệ Đông nghiêm túc, “Đúng vậy, cái này đại diện cho vinh dự, làm cảnh sát không dễ dàng, đến khi già, chỉ còn lại những thứ này, đều là ký ức thời trẻ.”

“Bân Tử, nghe cha ngươi nói ngươi bây giờ là Phó trung đội trưởng rồi?”

“Đúng, mấy hôm trước vừa thăng chức.”

Vương Khánh Thăng giơ ngón tay cái, “Giỏi đấy, theo tốc độ lập công thăng chức của ngươi, vài năm nữa chắc chắn vượt qua cha ngươi, đến lúc đó hai cha con gặp mặt, hắn còn phải chào ngươi.”

Hàn Vệ Đông cười, “Ta mong hắn vượt qua ta, nhưng, phó chức và chính chức cách biệt không nhỏ, hắn muốn thăng tiến nữa, còn phải cố gắng nhiều.”

Hàn Bân tự tin, “Ngài yên tâm, ngày đó sẽ không xa.”

Vương Huệ Phương nhìn đồng hồ treo tường, “Đến giờ rồi, nhấc nồi, ăn cơm.”

Chẳng bao lâu, tám món hấp được dọn lên bàn, lần lượt là thịt kho cải muối, đậu phụ kẹp, viên thịt tứ hỷ, sợi rong biển, thịt cừu hấp, cá kho, cà tím hấp, thịt sò điệp hấp.

Món ăn bày ra, hương thơm ngào ngạt, Hàn Bân nuốt nước miếng, đã lâu rồi không được ăn món này.

Hàn Bân gắp một miếng đậu phụ kẹp, bên ngoài là đậu phụ chiên, bên trong kẹp nhân thịt, hương vị phong phú, mùi vị tuyệt vời.

“Nào, hôm nay là ngày tốt lành, chúng ta uống vài ly.” Hàn Vệ Đông lấy ra một chai rượu cũ, nhìn giống như được cất giữ lâu lắm rồi, rót cho mọi người mỗi người một ly.

Chương 977: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Nào, chạm ly nào.” Vương Khánh Thăng nói.

Vương Huệ Phương nói, “Mỗi người uống ít thôi, một nửa một nửa.”

Vương Khánh Thăng uống một nửa ly, đặt ly xuống, nhăn nhó, “Rượu ngon, đủ mạnh.”

Vương Khánh Thăng gắp một miếng thịt ba chỉ, bỏ vào miệng, biểu cảm thỏa mãn, “Ngon, lâu rồi không ăn thịt ba chỉ.”

Vương Huệ Phương lo lắng, “Khánh Thăng, ngươi còn đang giảm cân?”

“Đúng vậy, ta bây giờ buổi tối cũng ít ăn cơm, gầy hơn chục cân rồi, nhưng vì số đo lớn, nhìn không rõ.”

Hàn Vệ Đông đặt đũa xuống, “Gầy đi là đúng, tiếp tục cố gắng. Nhưng buổi tối không ăn cơm không được, dạ dày sẽ bị hỏng.”

“Ta cũng ăn, chỉ là không ăn thức ăn chính, chỉ ăn một ít thức ăn ít calo.” Vương Khánh Thăng nói, lại gắp một miếng cá, “Hôm nay vẫn nhờ có Bân Tử, nếu không ta cũng không được ăn những món ngon này.”

Hàn Bân nâng ly, “Chú, ta kính ngài một ly, chúc ngài ngày càng gầy.”

“Cái này được.” Vương Khánh Thăng cười, uống hết nửa ly.

Hàn Bân lấy chai rượu, rót đầy ly của Vương Khánh Thăng, "Dạo này việc kinh doanh cổ vật của ngài thế nào?"

Vương Khánh Thăng gãi mặt, "Không ra gì, dịch bệnh làm nhiều người sợ hãi, quan niệm tiêu dùng cũng thay đổi."

"Trước đây, nhiều người học theo Âu Mỹ, không quản lý tài chính thì tài chính không quản lý mình, tiêu dùng trước không ít, mua cổ vật đầu tư cũng nhiều."

"Bây giờ không được rồi." Vương Khánh Thăng xoa xoa ngón tay, "Có gì, cũng không bằng có tiền thực. Thời kỳ thịnh cổ vật, thời kỳ loạn vàng."

"Bây giờ phố cổ vật cũng có người, nhưng người xem nhiều, người mua ít, thu nhập giảm mạnh, nếu không phải ta mở thêm ngành nghề thứ hai, có lẽ đã có ý định chuyển nghề."

Hàn Bân uống một ngụm trà, "Chú, ngài bây giờ mở thêm ngành nghề thứ hai là gì?"

Vương Khánh Thăng cười, chạm ly với Hàn Vệ Đông, uống hết nửa ly rượu, hài lòng nói, "Công nghệ cao."

Hàn Bân có chút bất ngờ, "Ngài là người buôn bán cổ vật sao lại dính đến công nghệ cao, đừng để người khác lừa."

Vương Khánh Thăng không để ý, "Ngươi coi thường chú ngươi quá rồi, ta lăn lộn trong xã hội bao nhiêu năm, dễ gì bị lừa."

"Vả lại, chúng ta làm nghề này không có chi phí, cũng không cần đầu tư, toàn là lời."

"Lại có việc tốt thế." Hàn Bân càng cảm thấy không đáng tin.

"Ngươi đừng không tin, nghe chưa câu này chưa, công nghiệp nặng dựa vào bất động sản, công nghiệp nhẹ dựa vào

quầy hàng, công nghệ cao dựa vào livestream, các Lão Thiết, tiến lên nào.” Vương Khánh Thăng vung tay, đập nhịp.

Hàn Bân ban đầu ngạc nhiên, sau đó cười, “Chú, ngài bây giờ cũng làm streamer.”

Vương Khánh Thăng mở phần mềm đầu tiao, “Đúng vậy, ta bây giờ cũng có mấy chục ngàn fan, ngươi xem.”

Hàn Bân cầm lên xem, tài khoản tên là Lão Vương Phố Cổ Vật, có 86 ngàn fan, đăng 124 video, theo dõi 55, được 172 ngàn lượt thích.

“Chú, ngài làm tốt đấy.”

“Đây cũng là bất đắc dĩ, kinh doanh không tốt, không có khách. Ta ngồi cũng là ngồi, mở livestream, quay video ngắn đăng lên mạng.” Vương Khánh Thăng mở lòng, uống một ngụm trà, tiếp tục nói,

“Lúc đầu, ta cũng nghĩ chơi thôi, dù sao ta cũng chỉ là ông chú mập, chắc cũng không có mấy người thích xem. Ta không hiểu gì, chỉ kể mấy chuyện trong nghề cổ vật.”

Vương Khánh Thăng vỗ tay, “Không ngờ, lại có người thích xem.”

“Thời buổi này người mua cổ vật ít, nhưng người thích thú nhiều, hắn xem trên mạng, không mất tiền mà còn học hỏi. Thêm vào ta thích kể chuyện, fan cứ thế tăng vọt.”

“Dạo này, mỗi tháng trung bình có vài ngàn, nhiều nhất có hơn mười ngàn, tuy không nhiều, nhưng cũng đủ chi tiêu.”

Hàn Vệ Đông cầm điện thoại xem, biết Vương Khánh Thăng làm livestream nhưng không ngờ thu nhập cao thế, “Ngươi chỉ có vài chục ngàn fan, thu nhập mỗi tháng đã hơn mười ngàn. Nếu có mấy trăm ngàn, mấy triệu fan, thu nhập chẳng phải bằng sao.”

“Anh rể, ngài nói đúng, theo ta biết có mấy người có hơn triệu fan, thu nhập còn cao hơn sao.”

Vương Huệ Phương cũng tò mò, “Hắn livestream gì mà kiếm nhiều tiền thế.”

“Ngài không nghĩ ra đâu.” Vương Khánh Thăng cười, nói tiếp, “Hắn chỉ làm món ăn, trước làm đầu bếp, đăng vài video nấu ăn lên mạng, nổi tiếng, bây giờ thu nhập mỗi tháng cả triệu.”

Vương Huệ Phương nói, “Ghê thật, còn kiếm nhiều hơn mở nhà hàng.”

“Chắc chắn rồi, thu nhập của hắn mở vài chục nhà hàng một năm cũng không vấn đề.” Vương Khánh Thăng ngưỡng mộ, “Hắn bây giờ thỉnh thoảng livestream, thỉnh thoảng đăng video ngắn, nội dung chia làm hai, một là ở quầy hàng cổ vật, hai là video nấu ăn.”

“Ta gầy được cũng nhờ fan quan tâm, bình luận dưới video, nói ta mập quá nên giảm cân. Cũng có mấy anti-fan nói khó nghe, dù sao đi nữa, dưới sự giám sát của hắn, ta dần dần gầy đi. Cũng coi như là thu hoạch bất ngờ.”

Hàn Vệ Đông vô thức nói, “Xem ra livestream cũng có mặt tốt, thúc đẩy ngươi giảm cân cũng là một vòng luẩn quẩn tốt.”

Vương Khánh Thăng cười, “Đúng vậy, không chỉ ta, bây giờ nhiều người dựa vào livestream và quay video ngắn kiếm tiền. Ta thấy cũng tốt, ở nhà cũng kiếm được tiền. Chỉ có nhược điểm là thu nhập không ổn định.”

Mọi người vừa ăn vừa trò chuyện, hơn mười giờ tối mới tan…

Ngoại ô thành phố Cầm Đảo, Thôn Phương Tỉnh.

Chương 978: Tiêu Đề 《Ẩn》

Phương Mãn Thương bước đi chữ bát, cầm quạt, vừa đi vừa lắc lư về phía trung tâm thôn.

Một người đàn ông cởi trần đi xe đạp điện chào hỏi, "Chú Mãn Thương, ngài đi đâu vậy?"

"Đi đại đội."

"Giờ này đi đại đội làm gì?"

Phương Mãn Thương cười, "Ăn cơm."

Người đàn ông cởi trần có chút ngạc nhiên, "Đi đại đội ăn gì, ta không nghe nói thôn có cơm tập thể."

"Ngươi tổ nào?"

"Tổ ba."

Phương Mãn Thương mỉm cười, giọng điệu có chút đắc ý, "Không liên quan đến ngươi, hôm nay trưởng thôn mời tổ bảy chúng ta ăn cơm ở đại đội."

"Tại sao chứ? Chúng ta cùng một thôn, trưởng thôn không thể thiên vị."

"Ngươi quên rồi, tổ bảy chúng ta có tham gia công ty kinh tế tập thể, mỗi lần chia cổ tức đều mời ăn cơm, tiền do công ty chi, chỉ là chiếm đất của đại đội."

"Ta nhớ các ngươi đều chia cổ tức vào dịp Tết, sao năm nay sớm thế?"

“Không sớm, đây là chia cổ tức năm ngoái, do dịch bệnh trì hoãn, bây giờ mọi chuyện ổn định, vừa vặn phát tiền, vui vẻ một chút.”

Người đàn ông cởi trần có chút ghen tị, “Thế thì tốt.”

Phương Mãn Thương lấy một hộp thuốc, đưa cho người đàn ông cởi trần một điếu, bản thân cũng châm một điếu, “Đúng vậy, năm nào cũng chia cổ tức, năm nay các ngành khác không tốt, ngược lại công ty kinh tế tập thể chúng ta kinh doanh tốt, nghe nói cổ tức năm nay còn nhiều hơn mọi năm.”

“Thật tốt, nhưng, trưa ngài uống ít thôi, kẻo tiền phát ra lại bị người ta lấy mất.”

“Không đâu, rượu của công thì phải uống nhiều. Ta đi chính là uống rượu, nhà ta không thiếu ăn, lĩnh tiền là việc của thím ngươi.”

“Nhìn ngài sống sung sướng, tổ chúng ta không được, năm nay làm gì cũng không tốt, đi làm cũng không có việc.”

“Chính sách quốc gia tốt, trưởng thôn cũng là người biết làm việc, dẫn đầu. Như lời cựu thủ trưởng nói, để một bộ phận người giàu lên trước, người giàu dẫn dắt người giàu sau.” Phương Mãn Thương vỗ ngực nói, “Đào Tử, ngươi không có việc làm thì nói với ta. Ta sẽ tìm trưởng thôn, để ngươi vào công ty kinh tế tập thể làm, làm một năm cũng kiếm được vài vạn.”

“Chú Mãn Thương, ta bây giờ chưa nghĩ kỹ, để sau hãy nói. Ngài có cần ta chở không, tiện đường mà.”

“Không cần, ngươi đi đi, ta đi dạo cũng tốt, lát nữa còn ăn được nhiều.”

“Ta đi trước.” Người đàn ông cởi trần nói rồi đi.

Phương Mãn Thương không vội, đi chầm chậm, gặp ai cũng trò chuyện vài câu, sợ người khác không biết hắn làm gì.

Phương Mãn Thương sống yên bình như vậy là vì mấy năm trước thôn thành lập công ty kho vận, chiếm đất của tổ bảy thôn Phương Tỉnh, dân làng tương đương góp vốn bằng đất, mỗi năm đều nhận được cổ tức.

Mấy năm nay ngành logistics phát triển, công ty kho vận ngày càng làm ăn tốt, mỗi năm nhận được hai ba triệu cổ tức, tiền mặt chất đống, rất hoành tráng, ký tên, nhận tiền, rời đi.

Hai năm trước còn lên thời sự, được bình chọn là thôn giàu có, thôn Phương Tỉnh cũng nổi tiếng. Các cô gái trẻ, các bà vợ gần thôn đều muốn gả vào thôn Phương Tỉnh.

Năm kia Phương Mãn Thương nhà hắn nhận được sáu bảy vạn, đủ ăn uống cho cả nhà, hơn hẳn những người dân đi làm ăn xa.

Lúc này, Đào Tử lại chạy xe đạp điện quay lại, tốc độ cũng nhanh như xe máy.

Phương Mãn Thương tò mò, "Đào Tử, ngươi vội gì mà nhanh vậy."

Đào Tử dùng chân phanh gấp, "Chú Mãn Thương, không hay rồi, công ty của các ngài bị cướp."

"Gì? Sao lại bị cướp. Ngươi nghe từ đâu?"

"Cửa đại đội có mấy người hô lên, có dân làng chạy đến công ty kho vận xem, nói tiền chia cổ tức của các ngài bị cướp."

Phương Mãn Thương trợn mắt, "Con mẹ nó, đứa nào dám đến thôn chúng ta cướp đồ, không muốn sống nữa à."

Phương Mãn Thương ngồi sau xe đạp điện, "Đi, nhanh chở ta qua đó xem, dám cướp tiền của Lão Tử, một gạch đập chết

hắn.”

Đào Tử cười, “Chú Mãn Thương, ngài đừng nói mạnh, nghe nói bọn cướp có vũ khí.”

“Vũ khí gì?”

Đào Tử dùng ngón trỏ và ngón cái tay phải làm dấu, “Vũ khí này.”

“Súng.”

“Đúng vậy.”

Phương Mãn Thương rụt cổ, “Con mẹ nó, đứa nào liều mạng, dám cướp cổ tức của thôn mình.”

Đào Tử gãi mũi, thầm nghĩ, lần này kích thích rồi, xem ngươi còn khoe khoang không.

Công an thành phố Cầm Đảo, Đội Điều tra hình sự, đội hai, phòng một.

Dạo này không có vụ án mới, mọi người đều trở nên lười biếng.

Lý Cầm đang sắp xếp bàn làm việc, Vương Tiêu xem tài liệu, Giang Dương xem hồ sơ cũ, Hoàng Khiết Khiết lướt trang web mua sắm, Bao Tinh ngồi tựa ghế gật gù.

“Két…” Hàn Bân đẩy cửa bước vào, vỗ tay, “Mọi người thu dọn, có vụ án mới, chuẩn bị đến hiện trường.”

Bao Tinh là người nhanh nhảu, “Hàn đội, vụ án gì?”

“Có một công ty bị cướp.”

Giang Dương nói, “Vụ cướp thông thường, đội điều tra hình sự phân cục không xử lý sao?”

Bao Tinh cười, “Có phải cấp trên thấy chúng ta nhàn quá không.”

Hàn Bân nghiêm túc, “Đây không phải vụ cướp thông thường, nghi phạm mang súng.”

Công Ty Kho Vận Phương Long.

Công ty nằm ở phía nam thôn Phương Tỉnh, giáp ngoại ô thành phố Cầm Đảo, giao thông thuận tiện, rất phù hợp làm nơi cất giữ hàng hóa.

Lúc này, bên ngoài và trong sân Công Ty Kho Vận Phương Long đều tụ tập đông người, phần lớn là dân thôn Phương Tỉnh.

Chương 979: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trong đó có thể chia làm hai loại, một loại là dân tổ bảy thôn Phương Tỉnh, những người này đều có cổ phần trong Công Ty Kho Vận Phương Long, đều có thể nhận cổ tức, mà số tiền bị cướp có thể chính là cổ tức của hắn.

Loại thứ hai là dân thôn Phương Tỉnh các tổ khác, phần lớn là đến xem náo nhiệt, còn không ít người mang tâm lý hả hê.

Câu nói cũ, không lo ít, chỉ lo không đều, thôn Phương Tỉnh có tám tổ, chỉ có đất tổ bảy bị công ty kho vận chiếm dụng, lúc đầu công ty kho vận không kiếm tiền, nhiều người trong thôn nói lời mát mẻ, nói bị lừa, dùng danh nghĩa lập công ty chiếm đất.

Sau này công ty kho vận kiếm tiền, chia cổ tức, dân các tổ khác lại đỏ mắt, cảm thấy tại sao chỉ chiếm đất tổ bảy, tại sao chỉ chia tiền cho tổ bảy, nên chia đều lợi ích, chia cổ tức cho cả dân làng khác.

Tất nhiên, điều kiện vô lý này không thể thực hiện, cũng vì vậy tổ bảy trong thôn Phương Tỉnh có chút đặc biệt, có dân làng ngưỡng mộ, có dân làng ghen tị, còn có người coi trọng.

Lúc này, hai chiếc xe chạy tới công ty.

"Bíp bíp…" Xe hơi bóp còi, đám đông mới nhường đường.

Hai chiếc xe chạy thẳng vào công ty, dừng lại dưới tòa nhà văn phòng ngoài hàng rào cảnh giới.

Cửa xe mở, Hàn Bân và đồng đội lần lượt bước xuống xe.

Hàn Bân giơ thẻ cảnh sát, bước vào khu cảnh giới, nói với một cảnh sát mặc đồng phục bên cạnh, "Ta là Hàn Bân của Đội Điều tra hình sự thành phố, người phụ trách các ngươi là ai?"

"Là Sở trưởng Đường của chúng ta, ngài chờ chút, ta đi tìm hắn."

Bao Tinh hỏi, "Tổ trưởng, chúng ta có lên lầu không?"

Hàn Bân vuốt cằm, "Không vội, đợi đi. Trước tiên tìm hiểu tình hình."

Hàn Bân vừa tiếp nhận vụ án, biết không nhiều, chỉ biết công ty kho vận này bị cướp hơn ba trăm ngàn tiền mặt, không phải số nhỏ.

Thời buổi này chuyển khoản, chuyển tiền thuận tiện như vậy, ít ai giao dịch bằng tiền mặt số lượng lớn.

Điều này làm Hàn Bân cảm thấy không bình thường.

Cảnh sát trẻ trở lại, dẫn theo một người trung niên, từ xa đã chỉ hướng Hàn Bân.

Người trung niên nhanh chóng bước tới, "Ngài là Đội trưởng Hàn của Đội Điều tra hình sự thành phố?"

"Là ta, ngài tên gì?"

"Ta là Đường Lập Bình, Phó sở trưởng Sở Cảnh sát Trấn Phụ Bình."

Hàn Bân bắt tay đối phương, "Sở trưởng Đường, ngài giới thiệu tình hình nơi này giúp ta."

"Được." Đường Lập Bình ngập ngừng, "Hôm qua, trưởng thôn Phương Tỉnh Phương Tiến Sơn đến đồn cảnh sát, nói Công Ty Kho Vận Phương Long muốn rút lượng lớn tiền mặt

chia cổ tức cho dân thôn Phương Tỉnh, xin chúng ta cử hai cảnh sát hỗ trợ."

"Điều này liên quan đến lợi ích của toàn bộ dân thôn Phương Tỉnh, thêm vào ta với trưởng thôn Phương là bạn cũ, ta đã đồng ý. Cử một cảnh sát và một cảnh sát phụ theo xe, hỗ trợ Công Ty Kho Vận Phương Long vận chuyển tiền về phòng tài chính, sau đó hai cảnh sát mới rời đi."

"Kết quả, 11 giờ sáng nhận được báo án, nói Công Ty Kho Vận Phương Long bị cướp có vũ trang, số tiền rút sáng nay bị cướp, ta lập tức dẫn người đến hiện trường."

"Ai gọi điện báo án? Có nhân chứng không?"

"Kế toán Lâm Chính Nghi của Công Ty Kho Vận Phương Long, tiền bị cướp trong phòng tài chính, cửa có hai bảo vệ, ba tên cướp, một tên cầm súng, hai bảo vệ không dám chống cự, sau đó bị trói, đánh ngất, ba tên cướp cướp tiền đi."

"Chúng ta đến hiện trường thì bọn cướp đã đi mất."

Hàn Bân gật đầu, nhìn quanh, "Người phụ trách công ty đâu?"

"Ở bên kia, ta gọi hắn qua." Đường Lập Bình vẫy tay về phía xa.

Một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi chạy tới, "Sở trưởng Đường, ngài gọi ta."

Đường Lập Bình nói, "Lý quản lý, ta giới thiệu, đây là Đội trưởng Hàn của Công an thành phố, bây giờ hắn phụ trách điều tra vụ này."

Người đàn ông nhanh chóng bắt tay Hàn Bân, "Đội trưởng Hàn, ta là Tổng giám đốc Công Ty Kho Vận Phương Long Lý Thế Vĩ."

“Ngài khỏe.” Hàn Bân đánh giá đối phương, ngoài ba mươi tuổi, dáng không cao, để đầu đinh.

“Lý quản lý, ta muốn hỏi ngươi vài câu.”

“Được, hay chúng ta vào văn phòng ta.”

Hàn Bân lắc đầu, “Không cần, vừa đi vừa nói, chúng ta muốn kiểm tra hiện trường trước.”

“Bây giờ chuyển khoản thuận tiện thế, tại sao phải rút nhiều tiền mặt vậy?”

Lý Thế Vĩ thở dài, “Có lẽ nên gọi là truyền thống, công ty chúng ta khá đặc biệt. Cổ đông công ty phần lớn là dân thôn Phương Tỉnh, họ góp vốn bằng đất, hai năm đầu không kiếm tiền, trong thôn không ít người nói xấu.”

“Sau này công ty có lợi nhuận, trưởng thôn Phương đề nghị chia cổ tức bằng tiền mặt. Một là chặn miệng những người nói xấu, thêm vào nhiều dân thôn không biết chuyển khoản, có người còn dùng sổ tiết kiệm, họ cũng muốn nhận tiền mặt.”

“Sau này cổ tức ngày càng nhiều, ta cũng đề xuất mấy lần, nhưng trưởng thôn Phương vẫn nói chia tiền mặt, một là vui vẻ, hai là có tiếng tốt. Ta thấy cũng hợp lý, không có hại cho công ty, ngược lại có tác dụng quảng bá.”

“Hai năm trước, vì chia cổ tức tiền mặt, thôn Phương Tỉnh lên tin tức, được bình chọn là thôn gương mẫu xuất sắc, truyền thống chia cổ tức tiền mặt vẫn giữ.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Trước đây đều chia cổ tức vào dịp Tết, tại sao bây giờ là tháng tám?”

Chương 980: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đây không phải cổ tức năm nay, là cổ tức năm ngoái, do dịch bệnh nên chưa chia, bây giờ tình hình ổn định, chúng ta mới dám tập trung."

"Các ngươi chia cổ tức cho dân thôn có thủ tục gì?"

Lý Thế Vĩ nghĩ một chút, "Trước đều ở đại đội, sân rộng, mời mọi người ăn tiệc trưa vui vẻ. Sau thấy không an toàn, chuyển sang chia tiền trực tiếp ở công ty kho vận, vì tiền rút về đều để ở phòng tài chính. Thủ tục chia tiền cũng đơn giản, điểm danh, xác nhận danh tính, ký tên, nhận tiền, rời đi. Làm liên tục mấy năm rồi, không có chuyện gì. Ai ngờ năm nay lại xảy ra chuyện này."

Hàn Bân hỏi tiếp, "Năm nay chia cổ tức có gì khác mọi năm không?"

Lý Thế Vĩ lắc đầu, "Không thấy khác gì."

"Tổng cộng bị cướp bao nhiêu tiền?"

"Hơn ba trăm hai mươi ngàn, số cụ thể kế toán Lâm rõ hơn."

"Lâm Chính Nghi?"

"Đúng."

"Hơn ba trăm ngàn không phải số nhỏ, các ngươi chuyển tiền về phòng tài chính thế nào?"

"Chúng ta rất cẩn thận, tổng cộng bốn người, ta, kế toán Lâm, hai cảnh sát đồn. Chúng ta rút tiền, bỏ vào vali, để lên xe

chuyển về. Chuyện này Sở trưởng Đường biết, hai cảnh sát là hắn cử."

Hàn Bân nói, "Trong quá trình chuyển tiền có gì bất thường?"

Lý Thế Vĩ suy nghĩ, "Không có, ta không thấy gì."

"Tiền chuyển về xử lý thế nào?"

"Tiền chuyển vào phòng tài chính, chúng ta tìm cái tủ sắt lớn, bỏ vali tiền vào, khóa tủ, chìa khóa ở ta. Chìa khóa phòng tài chính ở kế toán Lâm. Sau đó, ta còn tìm hai bảo vệ công ty kho vận đứng gác." Nói đến đây, Lý Thế Vĩ thở dài,

"Mọi năm đều thế, không có chuyện gì, ai ngờ năm nay bị cướp."

Bao Tinh sờ mũi, "Tủ sắt dễ cạy, tại sao không bỏ vào két sắt, đừng nói phòng tài chính không có."

"Có, có két sắt, nhưng không đủ lớn. Chúng ta bây giờ đều chuyển khoản, giao dịch tiền mặt không nhiều, phòng tài chính nhiều nhất để mười ngàn, nhiều hơn thì gửi ngân hàng, không để phòng tài chính, không cần két sắt lớn."

"Một năm chỉ một lần, hơn ba trăm ngàn cũng không ít, mua két sắt lớn. Hơn nữa, chỉ để một tiếng, ăn xong là chia tiền, bỏ vào két sắt rồi lại lấy ra, phiền phức."

"Ai ngờ…" Lý Thế Vĩ nghiến răng, lo lắng, "Biết thế ta đã chuyển khoản, cũng bất đắc dĩ…"

Hàn Bân nghe ra chút oán giận, "Chia tiền mặt hay chuyển khoản, ai quyết định?"

"Chuyện này phức tạp."

Bao Tinh nghiêm mặt, "Ngươi còn muốn lấy lại tiền không."

“Muốn, tất nhiên muốn.” Lý Thế Vĩ nghiến răng, “Là trưởng thôn Phương, hắn chủ trương chia tiền mặt.”

“Hắn tại sao muốn chia tiền mặt?”

Lý Thế Vĩ hạ giọng, “Hắn thấy vậy tốt, thôn nổi tiếng, hắn cũng có mặt mũi. Công ty do hắn đứng ra lập, nhắc đến chuyện này ai cũng giơ ngón cái.”

“Nhiều năm rồi, dân thôn rất phục hắn.”

Hàn Bân vô thức nói, “Công ty này ai quyết định?”

Lý Thế Vĩ cân nhắc, “Về kinh doanh chủ yếu ta phụ trách. Nhưng công ty chúng ta là công ty kinh tế tập thể, dân thôn góp đất làm cổ phần, họ chiếm nhiều cổ phần. Công ty có quyết sách lớn, ta cũng phải bàn với ủy ban thôn.”

Hàn Bân đại khái hiểu, trưởng thôn Phương Tiến Sơn có quyền quyết định trong công ty.

“Bảo vệ gác phòng tài chính tên gì?”

Lý Thế Vĩ trả lời, “Một người tên Mã Hội, một người tên Trương Kim Huy. Đều là nhân viên lâu năm, ít nhất hai ba năm rồi.”

“Gọi họ lại đây, chúng ta muốn tìm hiểu tình hình.”

Lý Thế Vĩ khó xử, “Cả hai đều bị thương, đang ở bệnh viện.”

“Thương nghiêm trọng không?”

Lý Thế Vĩ cau mày, “Một người bị đánh vào đầu, chảy máu nhiều.”

“Vậy trước khám bệnh, khám xong nói sau. Ngoài ra gọi kế toán Lâm Chính Nghi đến.”

“Được, ta đi gọi ngay.” Nói rồi, Lý Thế Vĩ rời đi.

Hàn Bân và đồng đội lên tầng hai, rẽ trái phòng thứ hai là phòng tài chính, cửa có camera giám sát bị đập hỏng.

Hành lang lát đá, không thấy dấu chân rõ ràng.

Cửa phòng tài chính là cửa chống trộm màu xanh, gần khóa cửa có dấu bị cạy, khóa bị đập hỏng.

Giang Dương chậc lưỡi, "Ban ngày mà dám cạy cửa, gan lớn thật."

Sở trưởng Đường nói, "Ta kiểm tra hiện trường cũng thấy bọn cướp táo tợn, ban ngày cạy cửa gây ồn. Lý Thế Vĩ nói, công ty kho vận phần lớn là công nhân bốc xếp, trong tòa nhà không nhiều người. Hôm đó đều đi đại đội ăn tiệc, trong tòa nhà không có ai, chỉ hai bảo vệ gác phòng tài chính."

"Thêm nữa, bọn cướp có súng, nhân viên thấy cũng không dám can thiệp."

Hàn Bân gật đầu, bước vào phòng tài chính, đánh giá, phòng hơn hai mươi mét vuông, bên trái có hai bàn làm việc ghép lại, sau có tủ tài liệu kính và một két sắt.

Bên phải là bàn trà sofa, có tủ sắt, cửa tủ mở, trên sàn có ổ khóa, nhìn giống bị đập.

Hàn Bân nhìn quanh, trên trần phòng có camera, cũng bị phá hủy.

Hàn Bân cẩn thận kiểm tra phòng, ngoài vết máu bên cạnh sofa, không có dấu vết rõ ràng.

Sau đó, Hàn Bân dẫn người rời phòng tài chính, giao lại hiện trường cho bộ phận kỹ thuật.

"Vương Tiêu, ngươi dẫn người kiểm tra camera, trước khi camera bị phá có thể quay được manh mối."

"Rõ."

“Kiểm tra camera trong sân, hơn ba trăm ngàn không phải số nhỏ, nghi phạm không thể chuyển đi, chắc chắn có phương tiện vận chuyển.” Hàn Bân dặn.

“Biết rồi.” Vương Tiêu đáp, cùng Giang Dương rời đi.

Chương 981: Tiêu Đề 《Ẩn》

Không lâu, Lý Thế Vĩ dẫn người đàn ông ngoài ba mươi đến, giới thiệu, "Đội trưởng Hàn, đây là kế toán Lâm."

Lâm Chính Nghi gương mặt buồn rầu, "Đội trưởng Hàn, ta là Lâm Chính Nghi."

Hàn Bân đánh giá đối phương, nói với Lý Thế Vĩ, "Lý quản lý, công ty các ngươi có phòng họp không, chúng ta cần dùng tạm."

"Có, tầng ba có phòng họp lớn." Nói rồi, Lý Thế Vĩ dẫn người lên tầng ba.

Sắp xếp xong, Hàn Bân để Lý Thế Vĩ rời đi, trong phòng họp chỉ còn cảnh sát và Lâm Chính Nghi.

Lâm Chính Nghi cười, "Đội trưởng Hàn, có gì muốn hỏi ta?"

"Ngồi đi, ngươi đừng căng thẳng, chỉ là lấy lời khai."

Lâm Chính Nghi ngồi vào bàn họp, "Ngài hỏi đi."

"Ngươi làm ở công ty bao lâu?"

"Hơn ba năm, trước ta làm kế toán ở một nhà máy, sau mới đến Công Ty Kho Vận Phương Long."

"Phòng tài chính ngoài ngươi còn ai làm việc?"

"Có thủ quỹ, nàng là người thôn Phương Tỉnh, hôm nay không đi làm, đi đại đội ăn tiệc."

"Công ty mỗi năm tổ chức chia cổ tức tiền mặt?"

“Trước đây ta không rõ, nhưng ta đến hai năm đều chia cổ tức tiền mặt.”

“Trước ngươi có theo rút tiền không?”

“Có.”

“Lần này rút tiền có gì khác trước? Có bị theo dõi?”

“Ta không rõ, bên cạnh có nhiều tiền, ta căng thẳng, chỉ nhìn tiền, không nhìn chỗ khác. Đúng rồi, có cảnh sát đồn theo cùng.”

“Rút tiền xong, ai rời phòng tài chính cuối cùng?”

“Ta.”

“Trước khi ngươi rời đi, camera và tủ sắt có bị phá không?”

“Không.”

“Ngươi rút tiền ở ngân hàng nào?”

“Ngân hàng Lỗ Châu, đường Liên Thành số 208.”

“Ai biết chuyện rút tiền?”

Lâm Chính Nghi cười buồn, “Nhiều lắm, trưởng thôn Phương đã thông báo chia cổ tức, ai có ý đều đoán được chúng ta rút tiền.”

“Lúc xảy ra chuyện ngươi ở đâu, có thấy bọn cướp?”

“Ta ở ủy ban thôn, đi ăn tiệc.”

Bao Tinh xen vào, “Không phải ăn tiệc ở đại đội sao?”

Lâm Chính Nghi cười, “Ngài là người thành phố, dân quê không quen gọi ủy ban thôn, đều gọi đại đội, thật ra là một nơi.”

“Lý Thế Vĩ cũng ở đó?”

“Đúng, hắn cũng ở đó.”

Hàn Bân nghĩ một chút, hỏi, “Thời gian này, có người lạ quanh phòng tài chính không?”

“Không để ý.”

“Thủ quỹ công ty ngươi đâu?”

“Xảy ra chuyện, ta chạy về công ty, bây giờ không biết nàng đâu.”

“Có số liên lạc không?”

“Có, nàng tên Đặng Tiểu Lệ, số 1557263xx.”

“Kế toán Lâm, tạm thời không rời công ty. Phòng tài chính còn đang kiểm tra, chúng ta có thể cần ngươi hỗ trợ thêm.”

“Ta biết.”

Hàn Bân gập sổ, “Được rồi, cảm ơn ngươi hợp tác.”

“Phải làm, xảy ra chuyện này cũng phiền phức.” Lâm Chính Nghi gãi đầu, đứng dậy, “Đội trưởng Hàn, nếu không còn gì, ta đi trước.”

Bao Tinh đưa danh thiếp, “Kế toán Lâm, có manh mối gì thì gọi ta.”

“Được.” Lâm Chính Nghi nhận danh thiếp rời phòng họp.

Lúc này, trong phòng chỉ còn Hàn Bân, Lý Cầm, Bao Tinh và Đường Lập Bình.

“Sở trưởng Đường, ngài hiểu rõ tình hình nơi này, ngài thấy vụ này thế nào?”

Đường Lập Bình ngập ngừng, “Thông thường vụ cướp thế này, nghi phạm trước khi gây án phải điều tra, hoặc có nội gián. Nhưng tình hình Công Ty Kho Vận Phương Long phức tạp.”

“Công ty Phương Long chia cổ tức tiền mặt lên tin tức, mỗi năm một lần, quanh mấy thôn đều biết, người đỏ mắt không ít.”

“Chuyện chia cổ tức thông báo trước, nhiều người biết, chắc đã truyền ra, phạm vi rộng, quá rầm rộ, ai cũng biết ngươi chia cổ tức, ai cũng biết có nhiều tiền, không cướp ngươi cướp ai.”

“Nói khó nghe, đây là tự tìm chuyện.” Sở Đường cũng không yên lòng khi có vụ án lớn trong khu vực.

Đường Lập Bình nói có lý, nhưng suy nghĩ kỹ, cũng không đưa ra đề nghị hữu ích.

Hàn Bân hỏi, “Trưởng thôn Phương Tiến Sơn đâu?”

“Dân tổ bảy thôn Phương Tỉnh biết tiền chia cổ tức bị cướp, ai nấy đều xôn xao, trưởng thôn Phương ở ủy ban an ủi dân làng. Hắn cũng đau đầu.”

“Ổn định tình hình dân làng xong, bảo hắn đến, ta có vài câu hỏi.”

“Được, ta theo dõi.”

“Két két…” Lúc này, cửa phòng họp kêu, Mã Hy Văn của bộ phận kỹ thuật bước vào.

Mã Hy Văn ngoài ba mươi, đeo kính dày, hơi hói, nhìn già hơn.

“Đội trưởng Hàn, hiện trường đã kiểm tra xong.”

“Có phát hiện gì không?”

Mã Hy Văn đáp, “Mảnh camera và máu đều đã thu thập. Ngoài ra, phòng tài chính phát hiện dấu vân tay, chuẩn bị mang về đối chiếu. Cũng phát hiện vài đầu mẩu thuốc, mang về xét nghiệm.”

Hàn Bân gật đầu, “Cảm ơn các ngươi.”

Lúc này, đã trưa, hiện trường cũng kiểm tra xong.

Hàn Bân dẫn người ăn chút gì đó gần công ty, sau đó trở lại Công Ty Kho Vận Phương Long.

Hàn Bân phân tích vụ này có khả năng do người quen gây án, nhưng phạm vi người quen lớn, bao gồm dân mấy thôn quanh đó.

Công ty kho vận dòng tiền không lớn, khác với ngân hàng và tiệm vàng, hai nơi này là hai biển hiệu sáng, ai cũng biết có tiền, dù là người địa phương hay nơi khác đều có khả năng gây án.

Nhưng Công Ty Kho Vận Phương Long khác, công ty phần lớn thời gian không có nhiều tiền mặt, chỉ có một ngày chia cổ tức có lượng tiền lớn, chỉ có hai giờ gây án, bọn cướp nắm rõ thời điểm, cướp ngoài không dễ làm được.

Có thể nhanh chóng cạy cửa chống trộm, bọn cướp như tay lão luyện, có thể có tiền án. Điều này cần đồn cảnh sát địa phương hỗ trợ điều tra, họ quen thuộc tình hình xung quanh.

Chương 982: Tiêu Đề 《Ẩn》

Dấu vân tay và đầu mẩu thuốc phát hiện ở phòng tài chính, chưa chắc là của bọn cướp, có thể là của nhân viên.

Hiện tại chưa phát hiện manh mối có giá trị.

“Đội trưởng Hàn.” Vương Tiêu bước tới, cắt đứt suy nghĩ của Hàn Bân.

“Camera phát hiện dấu vết bọn cướp.”

“Chiếu cho ta xem.”

Vương Tiêu mang laptop đến bên Hàn Bân, chiếu video chụp màn hình.

“Đây là camera ngoài phòng tài chính, có ba tên cướp, đều đội mũ đen chuyên nghiệp, tay đeo găng trắng. Hai tên cầm dao, một tên cầm súng, chúng nhanh chóng khống chế hai bảo vệ.”

“Sau đó, một tên cướp dùng gậy đập camera.”

Vương Tiêu đổi cảnh, “Đây là camera phòng tài chính, hai bảo vệ bị đánh ngất kéo vào phòng, một tên cướp cầm xà beng, không lâu đập camera phòng tài chính.”

“Ta xem kỹ hai camera, phát hiện một tên cướp có hình xăm bên tay phải.” Vương Tiêu thao tác máy tính phóng to hình ảnh.

Hàn Bân quan sát, quả nhiên thấy một tên cướp áo ngắn tay có hình xăm bên tay phải, hình xăm giống rồng, nhưng góc quay không rõ, thêm áo che, không nhìn rõ cụ thể.

“Ai thấy hình xăm này chưa?”

Mọi người vây quanh xem.

Bao Tinh gãi đầu, “Không rõ lắm, giao cho kỹ thuật xử lý, xem có ảnh rõ hơn không.”

Vương Tiêu nói, “Ta xem kỹ hai video, hình xăm không rõ do góc quay và áo che, không dễ xử lý.”

Hàn Bân nhìn Đường Kim Bình, “Sở trưởng Đường, ngài quen thuộc tình hình quanh đây, ngài thấy hình xăm này có quen không?”

Đường Kim Bình vuốt cằm nghĩ, “Mấy tên lôm côm hầu hết có hình xăm, ta phải về kiểm tra.”

“Làm phiền ngài.”

“Việc nên làm.”

Vương Tiêu đổi cảnh, đổi sang camera cổng, “Xe Kim Bôi này là xe công ty kho vận, dùng chuyển tiền. Xe vào công ty lúc 10 giờ 5 phút.”

“Khoảng 10 giờ 10 phút, vào công ty một xe tải trắng, biển số Lỗ B124DC. Xe này rời đi lúc 10 giờ 50 phút, ở lại bốn mươi phút, đúng thời gian gây án.”

“Ta nghi ngờ, đây là xe chở tiền cướp được.”

Hàn Bân gật đầu, “Manh mối này ngươi đi điều tra.”

“Rõ.”

“Reng reng…” Lúc này, điện thoại Đường Kim Bình đổ chuông.

Đường Kim Bình ra ngoài nghe, không lâu quay lại, “Hàn đội, hai bảo vệ bị thương đã về.”

Hai người từng thấy bọn cướp, lời khai của họ rất quan trọng.

Hàn Bân bàn với Đường Kim Bình, để Đường Kim Bình và Giang Dương lấy lời khai Mã Hội.

Hàn Bân và Bao Tinh lấy lời khai Trương Kim Huy, sau đối chiếu hai lời khai.

Không lâu, bảo vệ tên Trương Kim Huy vào phòng họp.

Trương Kim Huy còn trẻ, nhìn khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám, đầu quấn băng, mặt vàng, đi yếu ớt, nhìn yếu.

"Cảnh sát, các ngươi tìm ta."

Hàn Bân ra hiệu, "Ngồi đi."

Trương Kim Huy ngồi ghế, "Cảnh sát, các ngươi bắt được bọn cướp chưa?"

Hàn Bân cười, "Chưa nhanh vậy, chúng ta mời ngươi để hiểu tình hình."

Trương Kim Huy thở dài, "Ba tên này thật hung dữ, một tên cầm súng, hai tên cầm dao, chúng ta không dám động, vừa tới đã đánh vào đầu ta, ta ngất."

"Ta xem video, ngươi bị đánh ngất không bị vỡ đầu, sao vào phòng mới chảy máu?"

"Đúng, ta ngất bên ngoài, sau đó không biết gì, tỉnh dậy đã trong phòng tài chính, vừa mở mắt thấy ba tên cướp, bị phát hiện lại bị đánh ngất."

"Nhân viên công ty cứu tỉnh ta, ta mới biết đầu chảy máu, sợ chết khiếp, đi bệnh viện khâu mấy mũi, giờ còn đau."

Hàn Bân đánh dấu, hỏi tiếp, "Ngươi có thấy rõ mặt bọn cướp?"

“Không, bọn cướp đội mũ đen, như phim, chỉ hở mắt và miệng, không thấy mặt.”

“Ngươi nghĩ kỹ, bọn cướp dáng người, quần áo có đặc điểm gì?”

“Một tên mặc quần bò, một tên mặc quần đen, một tên mặc áo nâu đen.” Nói đến đây, Trương Kim Huy nhớ ra, “Đúng rồi, một tên có hình xăm bên vai phải.”

“Hình xăm gì.”

“Giống con rồng.”

“Nói cụ thể.”

Trương Kim Huy cúi đầu, day trán, “Ta nhớ rồi, rồng quấn kiếm.”

“Ngươi vẽ ra được không?”

“Ta chỉ thấy một nửa, tên cướp mặc áo ngắn tay, che nửa hình xăm, không rõ toàn bộ, chỉ nhớ đại khái, biết là gì. Nói vẽ ra, ta không chắc.”

“Chúng ta có họa sĩ chuyên nghiệp, ngươi nói với hắn.”

“Được, ta thử.”

“Ngươi có nghe bọn cướp nói không?”

“Thấy súng sợ chết, lúc đó căng thẳng, không nhớ.”

“Súng gì?”

“Súng đen.”

“Biết loại gì không?”

“Ta không biết súng, không nói được.”

“Không sao, lát nữa đồng nghiệp dẫn ngươi xem hình súng, ngươi nhận diện.”

“Được, lúc đó ta chỉ nhìn súng, nhớ rõ.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Trước khi cướp có gì lạ?”

“Lý quản lý gọi chúng ta, lúc đó có kế toán Lâm, bảo chúng ta gác cửa. Lý quản lý đi trước, sau kế toán Lâm đóng cửa đi, chúng ta đứng gác.”

“Ta và Mã Hội nói chuyện, khoảng mấy phút, thấy ba tên cướp tới. Cầu thang gần phòng tài chính, chúng ta không có thời gian phản ứng.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Sao biết gác phòng tài chính?”

“Biết, thôn Phương Tỉnh chia cổ tức, tiền rút về để phòng tài chính, ta và Mã Hội mang dùi cui, sợ xảy ra chuyện, kết quả…” Trương Kim Huy ngượng ngùng thở dài,

“Cảnh sát, không phải chúng ta nhát gan, đối phương có súng, hai dao lớn, chúng ta thật sự…”

“Ta hiểu. Tình hình lúc đó, các ngươi làm đúng.” Hàn Bân an ủi, nếu bảo vệ và cướp xung đột, vụ này có thể thành cướp giết người, càng khó xử lý.

Trương Kim Huy cười gượng, trông nhẹ nhõm.

Chương 983: Tiêu Đề 《Ẩn》

Là bảo vệ, nhiệm vụ bảo vệ tài sản công ty, tiền bị cướp, hắn khó chịu, sợ bị coi thường.

Nghe cảnh sát nói vậy, hắn nhẹ nhõm hơn.

"Trương Tiên Sinh, cần ngươi theo chúng ta đến sở, giúp nhận diện hình xăm và súng."

"Được. Chỉ cần giúp phá án."

"Cảm ơn." Hàn Bân khách sáo, bảo người đưa hắn đi.

Trương Kim Huy vừa rời, Đường Kim Bình và Giang Dương vào phòng, lấy lời khai Mã Hội xong.

Đối chiếu hai lời khai, cơ bản khớp.

Hàn Bân đặt bút, "Sở trưởng Đường, ngài quen thuộc tình hình quanh đây, hình xăm này cần ngài giúp tra."

"Được. Nếu hắn lẩn quẩn quanh đây, ta tìm ra."

"Cảm ơn ngài."

"Việc nên làm, đều vì phá án."

"Két két…" Lúc này, cửa phòng kêu.

"Vào đi."

Cửa mở, Lý Thế Vĩ quản lý Công Ty Kho Vận Phương Long dẫn người phụ nữ vào.

"Đội trưởng Hàn, ngài muốn gặp thủ quỹ công ty, đây là nàng."

Người phụ nữ gật đầu, “Đội trưởng Hàn, ta là Đặng Tiểu Lệ.”

Hàn Bân đánh giá đối phương, Đặng Tiểu Lệ đeo kính, không cao, nhìn thanh tú.

“Chị Lý, ngươi dẫn người lấy lời khai.”

“Được.” Lý Cầm đáp, dẫn Đặng Tiểu Lệ sang phòng bên.

Lý Thế Vĩ không đi, ngồi vào bàn họp, “Có việc, ta muốn báo với ngài.”

“Gần đây, chúng ta đuổi một nhân viên, hắn rất oán giận, còn nói sớm muộn làm công ty phá sản, lúc đó ta không nghĩ nhiều, bây giờ… thấy cần báo ngài.”

“Tại sao đuổi hắn?”

“Nhân viên này có thói quen xấu, làm việc không tận tâm, gần đây do sai sót làm công ty thiệt hại, ta trừ lương hắn, hắn gây sự, ta đuổi. Lúc đi hắn chửi bới, ta bảo bảo vệ đuổi hắn.”

“Hắn tên gì?”

“Mã Nhân Dũng.”

Hàn Bân ghi sổ, “Có liên lạc của hắn không?”

“Có, ta vừa kiểm tra nhân sự, đây là hồ sơ hắn.” Lý Thế Vĩ đưa tài liệu cho Hàn Bân.

Hàn Bân xem tài liệu, “Chúng ta sẽ điều tra.”

“Cảnh sát Hàn, điều tra tiến triển không? Có tìm được dấu vết cướp không?”

“Chưa có.”

“Bao giờ bắt được cướp, cổ tức có lấy lại được, dân làng chờ chia tiền.”

Hàn Bân nghiêm túc, “Cụ thể phá án không ai nói trước, nhưng ngươi yên tâm, chúng ta hết sức điều tra.”

Nghe vậy, Lý Thế Vĩ hơi nản.

Lý Thế Vĩ rời, Hàn Bân nói chuyện với hai cảnh sát theo xe chuyển tiền.

Hai cảnh sát đúng là theo xe rút tiền, trên đường không thấy gì lạ, chuyển tiền an toàn đến phòng tài chính rồi đi.

Hai cảnh sát không cung cấp manh mối có giá trị.

Sau đó, Hàn Bân sắp xếp nhiệm vụ.

Đường Kim Bình dẫn cảnh sát thu thập camera quanh công ty.

Hàn Bân dẫn người tìm Phùng Nhân Dũng.

Tài liệu Lý Thế Vĩ có địa chỉ Phùng Nhân Dũng.

Hắn sống ở thôn Cao Mậu gần thôn Phương Tỉnh, đi xe mười phút.

Cảnh sát Trấn Phụ Bình dẫn đường, dễ dàng tìm ủy ban thôn Cao Mậu.

Trưởng thôn Cao Lộ Viễn ngoài ba mươi, trẻ trung, tháo vát, trong số trưởng thôn Hàn Bân từng gặp, là trẻ nhất.

Biết mục đích của Hàn Bân, Cao Lộ Viễn vui vẻ dẫn Hàn Bân tìm nhà Phùng Nhân Dũng.

Đi xe một chút.

Nhà Phùng Nhân Dũng ở con phố nhỏ, cửa gỗ đen đóng kín, câu đối trước cửa phai màu.

Hàn Bân sắp xếp, bảo đội viên canh sau, ngăn nghi phạm chạy trốn.

Sau đó, trưởng thôn Cao Lộ Viễn gọi cửa, “Cốc cốc…”

“Ai đấy?” Trong sân có giọng đàn ông trẻ, nghe còn non nớt.

“Ta là trưởng thôn Cao Lộ Viễn, mở cửa.”

“Két…” Cửa mở, thiếu niên mười sáu, mười bảy lộ đầu, “Trưởng thôn, có gì vậy?”

Cao Lộ Viễn trừng mắt, “Mở cửa, cha ngươi đâu?”

“Cha ta không ở nhà.”

“Đi đâu?”

“Lên thành phố làm việc, đi lâu rồi.”

Hàn Bân hỏi, “Cha ngươi đi làm từ khi nào?”

Thiếu niên hỏi lại, “Ngươi là ai, ta chưa gặp ngươi?”

“Ta từ thành phố đến, tìm cha ngươi có việc.”

“Việc gì?”

“Việc riêng, cha ngươi đi từ khi nào?”

“Đi mấy ngày rồi.”

“Cụ thể ngày nào?”

“Không nhớ. Ngươi là ai, hỏi chi tiết vậy? Tìm cha ta làm gì?”

Cao Lộ Viễn xua tay, “Ngươi nhỏ tuổi hỏi lắm, mẹ ngươi đâu?”

“Mẹ ta đi làm.”

“Làm đâu?”

“Đông thôn, xưởng cửa gỗ Nhà Lão Lưu.”

Cao Lộ Viễn cau mày, “Được rồi, ngươi vào đi.”

“He he.” Thiếu niên cười, đóng cửa.

Cao Lộ Viễn hỏi, “Đội trưởng Hàn, ta dẫn các ngươi đến xưởng gỗ hỏi vợ Phùng Nhân Dũng?”

Hàn Bân không trả lời ngay, theo kinh nghiệm, thiếu niên có thể nói dối.

Hàn Bân bảo Giang Dương, “Ngươi hỏi hàng xóm.”

“Rõ.” Giang Dương gõ cửa hàng xóm.

Hỏi vài câu, Giang Dương quay lại, “Hàn đội, hàng xóm nói hôm qua còn thấy Phùng Nhân Dũng ở nhà, thiếu niên nói dối.”

“Tiểu tử này cả ta cũng lừa.” Cao Lộ Viễn tức, “Đội trưởng Hàn, để ta gọi cửa.”

Hàn Bân lắc đầu, nếu Phùng Nhân Dũng không ở nhà, thiếu niên không cần nói dối, nói cách khác, Phùng Nhân Dũng có thể trốn trong nhà.

Gọi cửa lần nữa, đối phương có thể nhận ra cảnh sát phát hiện bất thường, sẽ chuẩn bị, làm cảnh sát bất lợi.

Ban đầu, Hàn Bân không nghĩ Phùng Nhân Dũng khả nghi, chỉ là kiểm tra.

Phùng Nhân Dũng nói dối, lại như giấu đầu lòi đuôi, làm hắn khả nghi hơn.

Nếu Phùng Nhân Dũng là cướp, hắn có thể có súng, Hàn Bân phải đề phòng.

Nhà Phùng Nhân Dũng.

Con Phùng Nhân Dũng là Phùng Thiên Bảo, đóng cửa, về phòng phía tây.

Phùng Nhân Dũng đứng cửa, mong chờ, “Ai đến?”

“Trưởng thôn.”

Chương 984: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Cao Lộ Viễn.” Phùng Nhân Dũng ngạc nhiên, “Hắn làm gì?”

“Hắn dẫn người, nói từ thành phố đến tìm cha có việc.”

“Việc gì?”

“Hắn không nói.”

“Không nói thôi.” Phùng Nhân Dũng xua tay, nghĩ không có chuyện tốt.

Phùng Nhân Dũng ngồi sofa, cúi đầu không biết nghĩ gì.

Phùng Thiên Bảo sang phòng đông, lấy điện thoại chơi game.

Nửa giờ, ngoài không có động tĩnh, Phùng Nhân Dũng dần thả lỏng, lấy bình pha trà.

“Cháy rồi!”

“Mọi người đến cứu hỏa.”

Phùng Nhân Dũng cha con đều nghe, cùng ra phòng khách.

Phùng Thiên Bảo cầm điện thoại, “Cha, như giọng Lão Triệu hàng xóm, có phải nhà hắn cháy?”

“Ngươi ra xem, nếu cháy, về nói ta, lửa nước vô tình, đừng dại vào.”

“Biết rồi.” Phùng Thiên Bảo nhét điện thoại vào túi, ra sân.

“Khụ khụ…” Phùng Thiên Bảo vừa ra sân bị khói xông, “Khói lớn, chắc cháy thật.”

Phùng Nhân Dũng ra sân, “Khói phía trước, như nhà hàng xóm.”

“Ta xem là biết.” Phùng Thiên Bảo nói, bước ra.

Phùng Nhân Dũng cũng muốn xem, đi vài bước dừng lại, nghe tiếng động, chuẩn bị quay đầu.

Vừa quay nửa đầu, nghe hét, “Cảnh sát, đứng im!”

Phùng Nhân Dũng hoảng, chưa kịp phản ứng bị hai người đè, hai tay bị bẻ ra sau.

“Cạch cạch…” Hai tiếng, còng tay lạnh lẽo đeo lên.

Phùng Nhân Dũng đau, “Các ngươi là ai, sao ở nhà ta?”

Giang Dương hỏi, “Chúng ta là cảnh sát, ngươi tên gì?”

“Các ngươi tìm ta làm gì?”

“Hỏi tên gì?”

“Ta là Phùng Nhân Dũng.”

“Nhà còn ai?”

“Hết rồi.”

Giang Dương cẩn thận khám, không thấy vũ khí, mới thở phào.

Thì ra, sau khi Phùng Thiên Bảo về, Hàn Bân đã bắt đầu lập kế hoạch bắt giữ.

Phó sở trưởng Đường Kim Bình cũng dẫn người hỗ trợ.

Đầu tiên Hàn Bân tìm hàng xóm, vẽ sơ đồ sân nhà Phùng Nhân Dũng, biết địa hình nhà hắn, biết nhà ở phòng bắc, sau mới lập kế hoạch bắt giữ.

Kế hoạch gồm hai phần, phần một là dùng chiêu cháy dụ Phùng Nhân Dũng ra, chỉ cần hắn ra, cảnh sát bắt ngay.

Ngoài ra, Hàn Bân cho người vào sân, nếu Phùng Nhân Dũng không ra, người ẩn nấp là Vương Tiêu, Giang Dương, Bao Tinh phụ trách bắt.

Khống chế cha con Phùng Nhân Dũng, Hàn Bân dẫn người vào sân, khám nhà, không có ai, mới yên tâm.

Hàn Bân hỏi, "Ngươi là Phùng Nhân Dũng?"

"Ta là."

"Con ngươi nói ngươi lên thành phố làm việc, không ở nhà?"

Phùng Nhân Dũng nhìn Hàn Bân, "Nó trẻ con không hiểu."

"Trẻ con? Nó cao hơn ngươi, còn gì không hiểu. Ngươi bảo nó nói dối?"

Phùng Nhân Dũng nói, "Nói dối không phạm pháp chứ?"

"Xem nói dối ai, sao nói dối."

Phùng Nhân Dũng hỏi, "Sao các ngươi bắt ta? Dù các ngươi là cảnh sát, không thể vào nhà ta?"

"Công Ty Kho Vận Phương Long ngươi biết?"

"Biết."

"Ngươi quan hệ gì công ty?"

"Ta từng làm, sau nghỉ, có vấn đề gì?"

Hàn Bân hỏi tiếp, "Lần cuối ngươi đến công ty khi nào?"

"Sau khi nghỉ, không đến nữa."

"Chắc không?"

“Người ta chê ta già, không làm nổi, đuổi, ta về làm gì? Ta cũng cần mặt mũi.”

“Công Ty Kho Vận Phương Long hôm nay bị cướp, ngươi biết?”

Phùng Nhân Dũng cười, “Biết.”

“Sao biết?”

“Hôm nay đi tạp hóa mua giấm, nghe người ta nói, nghe vậy ta vui, mua một cân thịt heo đầu uống rượu, trưa uống mấy ly.”

“Sáng nay, từ 10 giờ đến 11 giờ, ngươi ở đâu?”

“Ở nhà.”

“Ai chứng minh?”

“Con ta.”

Hàn Bân cười khẩy, “Lời nó không tính.”

“Tại sao?”

“Nó vừa nói dối, ta còn tin?”

Phùng Nhân Dũng gấp, “Ta thật sự ở nhà.”

“Ngươi đi tạp hóa khi nào?”

“Hơn 11 giờ.”

Hàn Bân xua tay, “Không chứng minh được, ngươi theo chúng ta.”

Phùng Nhân Dũng kêu, “Các ngươi không thể vậy, ta không cướp, không thể bắt ta.”

Phùng Thiên Bảo cũng nói, “Các ngươi thả cha ta, ta có thể chứng minh, cha không nói dối. Hắn thật sự ở nhà.”

Hàn Bân cười, “Ta càng tò mò. Nếu hắn thật ở nhà, tại sao ngươi nói dối, bảo hắn đi làm?”

“Cái này…” Phùng Thiên Bảo nhất thời nghẹn lời.

Hàn Bân lại quay sang Phùng Nhân Dũng, “Ngươi nói, tại sao lại nói dối rằng mình không ở nhà?”

“Ta…” Phùng Nhân Dũng ngập ngừng một chút, “Ta chỉ không muốn rắc rối, ta sợ các ngươi sẽ nghi ngờ ta, nên mới nói mình không ở nhà, chỉ nghĩ rằng ít một chuyện thì tốt hơn.”

Hàn Bân hỏi lại, “Ngươi làm sao biết, chúng ta chắc chắn sẽ nghi ngờ ngươi?”

“Chắc chắn là do tên khốn Lý Thế Vĩ, trước đây ta đắc tội với hắn, hắn có cơ hội nhất định sẽ đổ tội lên đầu ta.”

“Ngươi và Lý Thế Vĩ có thù oán gì?”

“Ta làm ở Công Ty Kho Vận Phương Long vài năm, mấy năm trước còn ổn, ta còn khỏe, cống hiến không ít cho công ty, công ty lớn mạnh cũng có công của ta. Mấy năm gần đây ta lớn tuổi, không còn được như trước, ta thừa nhận điều đó.”

“Lý Thế Vĩ thấy ta không thuận mắt, luôn tìm cơ hội đuổi ta, muốn tìm người trẻ hơn làm việc.”

“Ta cũng hiểu tình hình của mình, nên chủ động tìm gặp Lý Thế Vĩ, còn mang vài gói thuốc lá tốt, muốn hắn đề bạt ta lên quản lý, chỉ cần không quá vất vả như trước là được. Ta làm ở đây nhiều năm cũng có kinh nghiệm, vẫn có thể cống hiến cho công ty.” Phùng Nhân Dũng càng nói càng tức,

“Nhưng tên khốn đó trở mặt, thà đề bạt người mới còn hơn, ngươi nói xem ta có thể không tức giận sao, thế là cãi nhau với hắn, hắn còn tuyệt tình hơn, trực tiếp đuổi ta.”

Chương 985: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Sau này ta mới biết, chúng ta ký hợp đồng không chính thức, ta có đi đâu cũng không cãi lý được."

Hàn Bân nhướng mày, "Vậy nên, ngươi thực sự có động cơ gây án?"

Phùng Nhân Dũng há hốc miệng, muốn mắng chửi nhưng kìm lại, Lão Tử nói bao nhiêu lời tâm huyết, ngươi chỉ nghe ra điều này.

Nhưng nghĩ đến thân phận của Hàn Bân, cuối cùng không dám nói ra.

"Ta ghét Lý Thế Vĩ, hắn là Hoàng Thế Nhân thời hiện đại, nhưng không có nghĩa là ta sẽ làm chuyện phạm pháp."

Phùng Thiên Bảo kêu lên, "Bây giờ là xã hội pháp trị, cảnh sát bắt người phải có bằng chứng, các ngươi không thể thiên vị Lý Thế Vĩ chỉ vì hắn có tiền."

Bây giờ trẻ con đều trưởng thành sớm, trong mắt Hàn Bân một nam sinh mười sáu mười bảy tuổi đã có khả năng phân biệt đúng sai, "Ta tin ai, không phải vì ai có tiền, mà vì ai trung thực."

Phùng Nhân Dũng cãi lại, "Chúng ta không cố ý nói dối, chỉ vì sợ các ngươi nghi ngờ ta, nên mới nói mình không ở nhà, chỉ muốn ít một chuyện thì tốt hơn."

Hàn Bân lắc đầu, "Lý do của ngươi khó mà thuyết phục, chúng ta chỉ là hỏi thăm bình thường, chỉ cần ngươi hợp tác,

thái độ tốt, chúng ta sẽ tin lời ngươi."

"Ngược lại, hành động nói dối của ngươi làm ta càng nghi ngờ ngươi có dính líu đến vụ cướp."

Phùng Nhân Dũng thở dài, "Ta thật oan ức. Ta thừa nhận ta không nên nói dối, ta thật ngắn tầm nhìn, nhưng ta thực sự không tham gia vụ cướp."

Hàn Bân hỏi thêm, "Vậy tại sao ngươi lại nói dối?"

Phùng Nhân Dũng cúi đầu, không nói thêm.

Đường Kim Bình nhanh chóng bước tới, "Đội trưởng Hàn, ta có phát hiện."

"Sở trưởng Đường, ngài phát hiện gì?"

Đường Kim Bình cầm một gói thuốc lá, lắc lắc, "Ta nghi ngờ, đây có thể là lý do hắn nói dối."

"Gói thuốc này có vấn đề gì?"

"Không chỉ một gói, chúng ta phát hiện nhiều thùng thuốc lá trong phòng bên cạnh, có nhãn hiệu Trung Hoa, Ngọc Khê, Nam Kinh, Đông Trùng Hạ Thảo, tổng cộng ít nhất vài trăm gói."

Hàn Bân chép miệng, "Chậc chậc, này đáng giá không ít tiền."

"Ai nói không, tổng giá trị ít nhất cũng mười mấy vạn." Đường Kim Bình cười, lộ ra hàm răng vàng, nhìn là biết một kẻ nghiện thuốc.

Phùng Nhân Dũng lộ vẻ hoảng loạn, nhưng vẫn không nói gì.

Đường Kim Bình xé bao bì gói thuốc Ngọc Khê, rút một điếu, châm lửa, hút một hơi, "Phì, hàng giả."

Phùng Nhân Dũng cãi, "Giả gì mà giả, ngươi đừng nói bừa."

"Ta hút bao nhiêu năm, chỉ thích nhãn hiệu này, thật giả ta ngửi là biết, chưa cần nói hút." Đường Kim Bình hừ một tiếng.

Phùng Nhân Dũng nói, "Có thể là nơi sản xuất khác, ngươi không quen hút."

"Vậy ngươi nói ta nghe, thuốc này sản xuất ở đâu, mua từ đâu, có giấy phép kinh doanh không?"

"Ta…" Phùng Nhân Dũng ấp úng, không nói rõ ràng.

Đường Kim Bình nhổ một bãi nước bọt, "Mẹ kiếp, ta ghét nhất loại bán thuốc giả như ngươi."

"Sở trưởng Đường, có tìm được tang vật liên quan đến vụ cướp không?"

"Không."

Hàn Bân nghiêm giọng, "Phùng Nhân Dũng, chúng ta đến điều tra vụ cướp, ngươi biết rõ tội danh nào nặng hơn, nếu ngươi không nói gì, chúng ta chỉ có thể đưa ngươi về đội điều tra."

Phùng Nhân Dũng vội xua tay, "Đừng, ta thực sự không liên quan đến vụ cướp, hôm nay ta không rời khỏi thôn."

Hàn Bân nói, "Vậy thì ngươi tự khai đi."

Phùng Nhân Dũng hít một hơi sâu, ngập ngừng một lúc nói, "Ta ghét Lý Thế Vĩ, nhưng ta không dám làm chuyện cướp bóc. Ta bị Công Ty Kho Vận Phương Long đuổi việc, kiếm việc khó, ta có cha mẹ già và con nhỏ phải nuôi."

"Ta nhập ít thuốc lá rẻ, muốn kiếm lời. Thuốc lá để ở nhà, ta cũng không yên tâm, sợ người khác phát hiện. Ta không

dám cho ai vào nhà, nên mới bảo con trai nói dối rằng ta không ở nhà."

"Ta nói thật, dù cho ta gan to bằng trời cũng không dám đi cướp."

Đường Kim Bình ném thuốc lá xuống đất, "Ngươi có biết bán, kinh doanh thuốc lá giả cũng là phạm pháp không?"

Phùng Nhân Dũng méo mặt, "Ta… ta có cả nhà phải nuôi, cần có đường sống."

Hàn Bân cạn lời, kẻ cướp chưa bắt được, lại phát hiện ra một ổ bán thuốc lá giả.

"Sở trưởng Đường, người giao cho ngài."

"Không thành vấn đề." Đường Kim Bình cười, "Không thành vấn đề, đảm bảo hắn khai hết."

Hàn Bân dẫn người trở về Sở Công an thành phố.

Về đến sở, Hàn Bân đi tìm Mã Cảnh Ba báo cáo tình hình, phát hiện cửa phòng khóa.

Liên lạc mới biết, hắn cùng tổ hai ra ngoài điều tra.

Hàn Bân đến bộ phận kỹ thuật, hai bảo vệ của Công Ty Kho Vận Phương Long đang hỗ trợ họa sĩ vẽ lại hình xăm trên người cướp.

Hàn Bân đang chuẩn bị rời đi thì bị Mã Hy Văn gọi lại.

"Đội trưởng Hàn, chúng ta so sánh dấu vân tay phát hiện ở phòng tài chính Công Ty Kho Vận Phương Long, đều là của nhân viên công ty, chưa phát hiện dấu vân tay khả nghi."

Hàn Bân gật đầu, hắn trong video đã thấy cướp đeo găng tay, khả năng phát hiện dấu vân tay thấp.

Mã Hy Văn nói tiếp, "So sánh DNA từ đầu mẩu thuốc lá cần thời gian."

“Cảm ơn các ngươi.” Hàn Bân khách sáo một câu, rồi rời khỏi bộ phận kỹ thuật, với những đầu mẩu thuốc lá phát hiện, Hàn Bân không hy vọng nhiều, trừ khi cướp quá tự tin hoặc quá bất cẩn, không thì không để lại bằng chứng rõ ràng vậy.

Nhưng, lời của Mã Hy Văn nhắc nhở Hàn Bân, về lại phòng làm việc, Hàn Bân mở lại video giám sát phòng tài chính Công Ty Kho Vận Phương Long, xem kỹ từ đầu đến cuối, không bỏ sót chi tiết nào.

Chương 986: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân phát hiện sau khi vào phòng tài chính, một trong những kẻ cướp nhìn vào camera và nói điều gì đó.

Hàn Bân biết đọc khẩu hình, xem đi xem lại, cuối cùng hiểu ra điều đối phương nói.

“Lão Pháo, đánh hỏng camera này luôn!”

Câu này khớp với nội dung video, ngay sau đó camera bị đánh hỏng.

Hàn Bân chú ý đến cái tên ‘Lão Pháo’.

Tên này không giống tên thật, mà giống biệt danh hơn.

Trong giang hồ, nhiều người có biệt danh, biết biệt danh có thể lần ra danh tính thật.

“Đáp đáp đáp…” Tiếng bước chân vang lên, Bao Tinh bước đến.

“Hàn đội, bộ phận kỹ thuật xong việc rồi. Hai bảo vệ đã nhận diện súng cướp.”

“Súng gì?”

“Dòng Glock, Glock 19.”

“Hàng ngoại.”

“Đúng.”

Hàn Bân sờ cằm, “Súng này ở nước ngoài phổ biến, trong nước không nhiều, chúng kiếm đâu ra?”

Tìm ra kênh mua súng của cướp rất có ích cho việc phá án.

Bao Tinh cũng không trả lời được, lấy ra một tờ giấy vẽ để trước mặt Hàn Bân, "Hàn đội, đây là hình xăm cướp, do hai bảo vệ vẽ lại theo trí nhớ."

Trên tờ giấy vẽ là hình con rồng quấn quanh thanh kiếm, con rồng đặc biệt, khác với hình rồng truyền thống, lưng còn có đôi cánh, trông rất lạ.

Hàn Bân lần đầu thấy hình xăm này, không biết danh tính chủ nhân, liền dặn, "Gửi hình xăm cho Sở trưởng Đường, nhờ tìm kiếm chủ nhân hình xăm."

"Đúng rồi, nhờ hắn tìm quanh Trấn Phụ Bình, tìm ai có biệt danh 'Lão Pháo', rất có thể là biệt danh một trong những kẻ cướp."

Sáng hôm sau.

Hàn Bân họp buổi sáng, nói vài câu đơn giản, sắp xếp nhiệm vụ hôm nay.

Nhiệm vụ chính hôm nay là xem lại video giám sát, không phải trong Công Ty Kho Vận Phương Long, mà là quanh công ty và trên các tuyến đường chính, truy tìm chiếc xe van khả nghi.

Về manh mối của cướp, Hàn Bân giao Đường Kim Bình điều tra, hắn quen thuộc tình hình quanh thôn Phương Tỉnh, đặc biệt là những người có tiền án tiền sự, đó là trọng điểm điều tra.

Sắp xếp xong nhiệm vụ, đội viên chia nhau hành động.

Hàn Bân lấy gói cà phê, chuẩn bị pha một ly.

Hàn Bân luôn nghĩ làm việc nghỉ ngơi kết hợp mới bền vững, tranh thủ lúc bận rộn là trạng thái làm việc tốt nhất.

Lần này cà phê khác trước, Vương Đình đặc biệt mua cho Hàn Bân cà phê đen, không đường, không sữa, không chất phụ gia, cách pha cũng khác.

Thường cà phê pha bằng cách đổ vào cốc rồi thêm nước, loại này khác, là cà phê hạt, đặt trong lưới lọc, rót nước nóng, phần lọc ra mới uống, còn lại là bã.

Hàn Bân mở gói cà phê, mùi thơm nồng lan tỏa, thơm hơn cà phê hòa tan nhiều, Hàn Bân rót ba lần nước nóng, pha được hơn một trăm ml cà phê.

Hàn Bân uống một ngụm, đắng mà thơm.

Người không quen cà phê có thể phun ra, nhưng Hàn Bân thích vị này.

Giống như tỏi, người thích sẽ coi là món ăn kèm với mì và há cảo. Người không thích sẽ tránh xa.

"Két két." Lúc này, có tiếng gõ cửa.

Hàn Bân đặt ly cà phê, "Vào đi."

Một thanh niên bước vào, sau là đôi nam nữ trung niên, nhìn cách đi đứng như vợ chồng.

Hàn Bân ngẩng lên, nhận ra thanh niên là Vương Sĩ Nguyên, anh trai nạn nhân trong vụ án 626 hợp tác đặc biệt.

Hàn Bân chưa gặp đôi nam nữ trung niên, nhưng từ dung mạo đoán ra, đó là cha mẹ Vương Sĩ Nguyên và Vương Tư Vũ, nạn nhân.

Vương Sĩ Nguyên đi đến trước Hàn Bân, "Cảnh sát Hàn, đây là cha mẹ ta, họ biết chuyện của Tư Vũ, muốn đích thân cảm ơn ngài."

Nói xong, đôi vợ chồng trung niên cúi đầu thật sâu trước Hàn Bân và đội viên.

Cha Vương Sĩ Nguyên nắm tay Hàn Bân, đầy cảm kích, "Cảnh sát Hàn, cảm ơn, cảm ơn các ngươi cứu con gái ta, các ngươi là ân nhân của nhà ta."

Hàn Bân vội đỡ, "Vương thúc thúc, ngài không cần khách sáo, đây là việc chúng ta phải làm."

Mẹ Vương Sĩ Nguyên cũng lau nước mắt, "Nếu con gái ta có mệnh hệ gì, chúng ta cũng không sống nổi, cảm ơn các cảnh sát."

Nói xong, mẹ Vương Sĩ Nguyên lấy từ túi ra hai tấm biển hiệu cảm ơn.

Một tấm viết 'Cảnh sát nhân dân yêu dân'.

Một tấm viết 'Anh dũng vô úy, anh hùng thực sự'.

Thấy vậy, Vương Sĩ Nguyên cảm thấy áy náy.

Sau khi Vương Tư Vũ được giải cứu, Vương Sĩ Nguyên muốn tặng biển hiệu, nhưng vì tình cảnh của em gái không phải chuyện vinh quang, lại sợ truyền ra ảnh hưởng danh dự em, nên chưa hành động.

Vương Tư Vũ được giải cứu, tinh thần không tốt, Vương Sĩ Nguyên sợ nàng nghĩ không thông, đưa về sống với cha mẹ, ban đầu ổn, sau đó cha mẹ phát hiện bất thường.

Bất đắc dĩ, Vương Sĩ Nguyên nói sự thật với cha mẹ.

Biết con gái gặp nạn, cha mẹ đau lòng, đồng thời cảm kích công an, nếu không phải cảnh sát kịp thời cứu, e rằng họ không gặp lại con gái.

Biết con gái được cứu, mà Vương Sĩ Nguyên chưa cảm ơn, cha Vương Sĩ Nguyên tức giận, cho rằng con trai không có thành ý, người ta cứu người về, đó là ân lớn, ngươi không có chút biểu hiện, không thể làm vậy.

Không biết cảm ơn sẽ có hậu quả.

Cha Vương Sĩ Nguyên làm ngay hai tấm biển hiệu, sáng nay đến Sở Công an thành phố.

Nếu không vì danh dự con gái, họ sẽ làm rình rang, dù cảm ơn không lớn, nhưng thành ý dạt dào.

Giải cứu Vương Tư Vũ là công lao của cả tổ hợp tác đặc biệt 626, Hàn Bân không nhận hết về mình, vội gọi Đinh Tích Phong và Mã Cảnh Ba.

Quên lãnh đạo lúc này, sau này có chuyện tốt lãnh đạo cũng không nhớ ngươi.

Đinh Tích Phong và Mã Cảnh Ba đến, cha mẹ Vương Tư Vũ lại cảm ơn.

Chương 987: Tiêu Đề 《Ẩn》

Cảnh này Đinh Tích Phong thấy nhiều, an ủi cha mẹ Vương Tư Vũ, hỏi thăm tình trạng Vương Tư Vũ.

Và cho biết, nếu Vương Tư Vũ cần, cảnh sát có thể cung cấp tư vấn tâm lý.

Cha mẹ Vương Tư Vũ lần nữa cảm ơn.

Sau đó, Đinh Tích Phong đích thân tiễn cha mẹ Vương Tư Vũ ra cửa sở, tiễn họ lên xe rời đi.

Hai tấm biển hiệu, một đặt trong văn phòng đại đội trưởng, một treo trong phòng của tổ.

Đinh Tích Phong hỏi tiến triển vụ cướp, Hàn Bân báo cáo tình hình.

Đinh Tích Phong hiểu rõ, không nói thêm gì, tin tưởng vào khả năng điều tra của Hàn Bân.

Xong việc, đã hơn mười một giờ.

Hàn Bân dọn dẹp, chuẩn bị đi ăn, điện thoại reo, "Đinh đinh đinh…"

Hàn Bân cầm điện thoại, thấy số Đường Kim Bình.

"Alô, Sở trưởng Đường."

"Hàn đội, ngài nhờ ta tra hình xăm có manh mối."

"Tìm ra danh tính người có hình xăm?"

"Đúng, theo phác thảo hình xăm của ngươi, chúng ta tìm ra người có hình xăm tương tự, hắn tên Vương Đông Căn, người

thôn Tiền Gia, Trấn Phụ Bình, có tiền án trộm cắp.”

Hàn Bân hỏi, “Tìm ra chỗ ở chưa?”

“Ta vừa có manh mối, lập tức báo ngài, chúng ta có địa chỉ, nhưng không chắc hắn ở nhà.”

“Có số điện thoại của hắn không?”

“Có.”

“Vậy ngài gửi số điện thoại qua đây, ta sẽ cho người định vị.”

“Số điện thoại là 137253xxx.”

Hàn Bân cúp điện thoại, bảo Hoàng Khiết Khiết gửi số này đến khoa kỹ thuật để định vị.

Hắn thì lập tức dẫn người đến Trấn Phụ Bình.

……

Quán cơm chiên Lão Ngũ.

Quán này không lớn, chỉ khoảng mấy chục mét vuông, bày mấy cái bàn vuông bốn người.

Nhân viên của quán tổng cộng chỉ có ba người, một đôi vợ chồng hơn ba mươi tuổi và một cô gái trẻ tầm mười tám, mười chín tuổi.

Bên cạnh bức tường có điều hòa, có một người đàn ông tầm bốn mươi tuổi đang ngồi, tay kẹp điếu thuốc, trên bàn có một chai Nhị Quách Đầu, một đĩa dưa chuột, một đĩa đậu phộng, một đĩa tai heo và một đĩa bò kho.

Vừa ăn nhắm vừa hút thuốc, vừa tự mình rót rượu, trông rất thoải mái.

Thỉnh thoảng còn liếc nhìn cô phục vụ trẻ, cười hề hề, không biết nghĩ gì.

Không bao lâu, chai rượu đã hết hơn nửa, món ăn cũng ăn gần hết.

Người đàn ông ợ một cái, "Phục vụ."

Cô phục vụ trẻ đi tới, "Đại ca, ngài còn muốn gọi gì không?"

Người đàn ông nhìn cô phục vụ từ đầu đến chân, "Không cần, tính tiền đi."

Cô phục vụ bị nhìn đến không thoải mái, lùi lại một bước, "Đại ca, tổng cộng là chín mươi bảy."

"Bao nhiêu?"

"Chín mươi bảy đồng."

Người đàn ông nhíu mày, "Sao đắt thế?"

Cô phục vụ đặt hóa đơn lên bàn, "Đây là thực đơn, ngài xem qua."

Người đàn ông liếc một cái, dùng đũa khuấy nồi bò kho, "Ngươi xem đây là gì?"

Cô phục vụ liếc một cái, sắc mặt thay đổi.

Trong nồi bò kho có một con ruồi.

"Đại ca, có phải vừa mới bay vào không?"

Người đàn ông đập bàn, "Mới bay vào cái gì, nói láo, gọi chủ quán ra đây."

Chủ quán nghe thấy động tĩnh liền đi tới, "Có chuyện gì vậy?"

Cô phục vụ không dám nói thẳng, chỉ vào con ruồi trong nồi bò kho.

"Hừ." Người đàn ông hừ một tiếng, lấy một cây tăm trên bàn ngậm vào miệng.

Chủ quán dùng đũa khuấy nồi, "Đại ca, ngài không phải đã ăn hết rồi sao, không còn miếng thịt nào."

Người đàn ông ngậm tăm, lạnh mặt, "Ngươi vốn không có mấy miếng thịt, lại để ta ăn phải ruồi, ngươi nói làm sao đây?"

Chủ quán quay sang cô phục vụ, "Bao nhiêu tiền?"

"Chín mươi bảy."

Chủ quán cười, "Đại ca, ngài thấy thế này được không, ta giảm giá cho ngài, bỏ đầu đi, ngài trả chín mươi là được."

"Phì." Người đàn ông chỉ vào nồi bò kho, "Chín mươi cái gì, ngươi để ta ăn phải ruồi, còn dám đòi tiền."

Giọng người đàn ông không nhỏ, khách ở bàn bên cạnh nhìn qua.

Chủ quán thở dài, "Ta mở quán nhiều năm rồi, người nào cũng gặp, ruồi này là bay vào lúc nấu ăn hay sau khi ăn xong thì ta nhìn ra, đừng giở trò với ta."

Người đàn ông xắn tay áo, để lộ hình xăm một con rồng trên thanh kiếm, con rồng có cánh, "Ý ngươi là gì, muốn chơi cứng với ta sao?"

Thấy hình xăm trên người người đàn ông, ngửi thấy mùi rượu, chủ quán có phần sợ hãi, không muốn gây sự với dân xã hội, càng không muốn gây sự với dân xã hội đã uống rượu.

Vì một bữa ăn mà bị phá quán, không đáng.

Nàng mở cửa làm ăn, không phải để cãi nhau.

"Đại ca, ngươi thấy thế này được không, phần bò kho này không tính tiền, ngươi thanh toán mấy món còn lại."

"Phì." Người đàn ông nhổ tăm lên bàn, cười nhếch mép, "Thấy ngươi làm ăn nhỏ, cũng không dễ dàng, vậy đi."

"Tổng cộng năm mươi hai, ngài thanh toán đi."

Người đàn ông nhếch miệng, “Cái gì mà hai hai, ai là hai. Biết làm ăn không?”

Chủ quán nghiến răng, “Năm mươi, ngài trả năm mươi là được.”

Người đàn ông móc túi lấy năm mươi đồng, đập lên bàn, “Đúng rồi, làm ăn phải linh hoạt, vậy khách mới quay lại.”

Chủ quán cất năm mươi đồng vào túi, không nói gì, thầm nghĩ, ngươi đời này đừng quay lại thì tốt.

Lúc này, cửa quán được mở ra, ba người đàn ông trẻ bước vào, người đi đầu ánh mắt sắc bén, tay phải đút túi, trông rất ngầu.

“Xì.” Người đàn ông xăm mình hừ một tiếng, tỏ vẻ khinh thường.

Kiểu một tay đút túi tự cho mình là ngầu, hắn đã chơi chán rồi.

Người đàn ông xăm mình châm điếu thuốc, lười nhìn ba người trẻ, định bước ra ngoài.

Chương 988: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tuy nhiên, ba tên trẻ lại cản đường hắn.

Người đàn ông xăm mình ngẩng đầu, nhả khói, "Làm gì vậy, mắt để thở à, tránh ra."

Đừng nhìn đối phương đông, người đàn ông xăm mình không sợ chút nào, đánh nhau không phải đông là thắng, mà phải xem ai ra tay ác hơn.

Hắn cũng có chút tiếng tăm, khu này không ai dám chơi cứng với hắn.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần ba tên trẻ dám thách thức, hắn sẽ cầm chai rượu bên cạnh đánh, chắc chắn những người khác sẽ sợ mà chạy.

Miệng gọi huynh đệ, gặp chuyện quay đầu chạy, hắn đã thấy nhiều.

Người đàn ông xăm mình có suy nghĩ này phần nhiều cũng do men rượu.

Người đi đầu bất ngờ gọi, "Vương Đông Căn."

"Gọi Lão Tử làm gì?" Lời vừa ra, người đàn ông xăm mình tỉnh rượu.

Trước đó, hắn coi ba người này như những tên trẻ bình thường, không để tâm.

Đối phương gọi được tên hắn, rõ ràng là có chuẩn bị, không như lúc trước, người đàn ông xăm mình càng cảnh giác.

“Ngươi là ai…” Vừa định hỏi, ba người kia đã hành động, hai người đàn ông đã lao về phía hắn.

Điều đáng sợ hơn là, người đi đầu rút ra một khẩu súng, chỉ thẳng vào người đàn ông xăm mình, “Cảnh sát, không được động đậy!”

Khẩu súng đen ngòm và tiếng quát khiến người đàn ông xăm mình sợ hãi, tay định với chai rượu cũng chậm lại.

Lúc này, hai người trẻ đã lao đến, một trái một phải đè hắn xuống đất, giữ chặt tay hắn.

Người đàn ông xăm mình bản năng muốn phản kháng, nhưng thấy khẩu súng, đành chịu thua.

Ngay sau đó, người đàn ông xăm mình bị đè chặt, còng tay lại.

Hàn Bân cất súng, “Ngươi tên gì?”

Người đàn ông xăm mình ngẩng đầu nhìn Hàn Bân, “Vương Đông Căn.”

“Biết vì sao bị bắt không?”

“Không, không biết.”

“Bốp!” Bên cạnh, Bảo Tinh tát một cái vào đầu hắn, “Nói lại lần nữa.”

“Ta thật không biết.” Vương Đông Căn nghẹn cổ, bị một tên trẻ tát vào đầu khiến hắn mất mặt.

Giang Dương giữ chặt hắn, lục soát, lấy từ túi hắn ra một con dao gọt hoa quả.

“Ngươi cầm dao làm gì?”

“Gọt táo.”

“Lừa ai chứ?” Hàn Bân phất tay, “Đưa đi.”

Vương Đông Căn nhăn nhó, “Các ngươi vì sao bắt ta? Các ngươi có phải cảnh sát thật không? Ta muốn xem giấy tờ, ta muốn xem giấy tờ.”

Hàn Bân đưa giấy chứng nhận cảnh sát, “Nhìn kỹ xem, chúng ta có phải cảnh sát không.”

Vừa thấy giấy chứng nhận cảnh sát, Vương Đông Căn lập tức xìu xuống.

Hàn Bân thuận miệng hỏi, “Giờ biết vì sao bị bắt chưa?”

Vương Đông Căn ánh mắt lập lòe, “Ta chỉ ăn chực bữa cơm, còn trả một nửa tiền, cũng không đến mức bị bắt chứ.”

Hàn Bân nhíu mày, “Nói vớ vẩn, bắt về.”

“Ta oan mà, các ngươi định đưa ta đi đâu?”

Hàn Bân quay sang chủ quán, cô phục vụ và chủ quán vừa bước ra, “Xin lỗi, làm phiền các ngươi làm ăn rồi.”

“Không sao, không phiền.” Chủ quán cười, lần này là nụ cười thật sự.

Vừa nãy, nàng thấy Vương Đông Căn và Hàn Bân tranh chấp, còn định can ngăn, tuy cũng ghét Vương Đông Căn nhưng dù sao đây cũng là quán nhà mình, nếu đánh nhau, quán mình là người chịu thiệt đầu tiên.

Ai ngờ trong nháy mắt tình thế đảo ngược, người đến lại là cảnh sát và bắt Vương Đông Căn đi, lập tức nàng thấy rất thoải mái.

Cô phục vụ nhìn theo bóng lưng Hàn Bân rời đi, lẩm bẩm, “Đẹp trai quá!”

Phòng thẩm vấn số ba, đội điều tra hình sự thành phố.

Vương Đông Căn bị còng trên ghế thẩm vấn, trông có chút bất an.

Hàn Bân, Giang Dương và Bảo Tinh lần lượt bước vào phòng thẩm vấn.

Hàn Bân đi thẳng vào vấn đề, "Vương Đông Căn, giờ biết vì sao bị bắt chưa?"

"Không biết." Vương Đông Căn lắc đầu.

Trước đó, hắn chỉ bị hoảng sợ nên mới nói ra chuyện ăn chực, bình tĩnh lại nghĩ, cảnh sát không thể vì chuyện nhỏ đó mà tìm hắn, càng không thể đến nhanh như vậy.

"Vậy ta nhắc nhở ngươi, hôm qua ngươi có đến Công ty Kho Vận Phương Long không?"

Vương Đông Căn trả lời rất dứt khoát, "Không."

"Vậy ngươi có biết chuyện Công ty Kho Vận Phương Long bị cướp không?"

"Không biết, lần đầu nghe nói, các ngươi không nghĩ là ta làm chứ. Ta oan mà."

"Bốp bốp!" Bảo Tinh gõ bàn, "Ngồi ở vị trí đó, mười người thì chín người kêu oan, cuối cùng thẩm vấn đều khai ra hết."

Vương Đông Căn vẻ mặt oan ức, "Các ngươi dựa vào gì nói ta có tội, chẳng lẽ chỉ vì ta có tiền án, không có nghĩa ta suốt đời là người xấu."

Hàn Bân nghiêm giọng, "Chúng ta đã đưa ngươi đến đây, đương nhiên có bằng chứng, giờ là cơ hội cho ngươi tự thú."

Vương Đông Căn đập mạnh ghế, "Ta không cần cơ hội thú tội, vì ta không có tội."

Hàn Bân đứng dậy, đi đến bên cạnh Vương Đông Căn, chỉ vào cánh tay hắn, "Hình xăm này của ngươi sao có?"

"Đương nhiên là xăm rồi, cái này không phạm pháp chứ."

Hàn Bân hỏi tiếp, “Ngoài ngươi ra, còn ai có hình xăm này không?”

“Sao có thể, cái này là độc nhất vô nhị, nếu hình xăm giống nhau thì còn ý nghĩa gì.”

“Ngươi chắc chắn hình xăm của mình độc nhất vô nhị?”

“Chắc chắn, đây là biểu tượng thân phận, sao thế?” Vương Đông Căn không hiểu, không biết Hàn Bân nghĩ gì, tại sao lại hứng thú với hình xăm của hắn.

Hàn Bân lấy từ bàn vài tấm ảnh, đặt một tấm có người cầm súng trước mặt hắn, “Nhìn quen không?”

Vương Đông Căn liếc qua, “Đầu đội mũ che kín mít, ta thấy gì được?”

“Còn súng?”

Chương 989: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chưa thấy bao giờ.”

“Vậy cái này?” Hàn Bân đổi sang tấm ảnh người có hình xăm.

Vương Đông Căn lại liếc qua, “Chưa thấy.”

Hàn Bân chỉ vào vị trí hình xăm, “Nhìn kỹ xem, đây là gì?”

Vương Đông Căn nhìn kỹ, sắc mặt thay đổi, “Hình xăm này giống của ta quá.”

Hàn Bân kéo áo hắn, “Không phải giống, mà là y hệt.”

Vương Đông Căn cầm tấm ảnh nhìn kỹ hơn, “Sao có thể, sao người này có hình xăm giống của ta?”

Hàn Bân nói, “Ta cũng muốn hỏi ngươi.”

“Ta… ta cũng không biết.” Vương Đông Căn bối rối, lắp bắp, “Có phải có hiểu lầm gì không?”

“Hiểu lầm gì?”

“Ta cũng không biết.” Vương Đông Căn hoảng sợ, “Người này không phải ta.”

“Vừa nãy ngươi nói, hình xăm của ngươi là độc nhất vô nhị, giờ ngươi giải thích thế nào về tấm ảnh này?”

Vương Đông Căn mồ hôi lạnh trên trán, “Ta không biết, có phải có người hại ta, cố tình xăm giống ta.”

“Ngươi nghĩ cũng khá đấy, vậy nói xem, ai sẽ làm vậy?”

“Ta không biết, ta thật sự bị oan, ta không đến công ty nào cả. Người này dù có hình xăm giống ta, nhưng thật sự không phải ta.”

Hàn Bân đổi câu hỏi, “Sáng hôm qua từ mười giờ đến mười một giờ, ngươi ở đâu?”

“Ta ở nhà.”

“Làm gì?”

“Nằm trên giường chơi điện thoại.”

“Ai có thể chứng minh?”

Vương Đông Căn cuống lên, “Ta là người độc thân, nhà không có ai khác, ta tìm ai chứng minh?”

“Giờ là ta hỏi ngươi.”

“Để ta nghĩ…”

Vương Đông Căn đan tay vào nhau, nhắm mắt nghĩ một lúc, “Đúng rồi, lúc đó ta còn chat với một cô gái, có ghi chép chat, không tin các ngươi có thể kiểm tra.”

Bảo Tinh hừ một tiếng, “Đừng giở trò, dù có ghi chép chat, cũng không chứng minh được người đó là ngươi.”

“Không không, có thể chứng minh, ta có thể chứng minh.”

“Chứng minh thế nào?”

“Chúng ta video call, nàng thấy ta, không tin các ngươi có thể hỏi nàng.”

Hàn Bân nói nhỏ với Giang Dương, “Đi xác nhận.”

“Dạ.” Giang Dương nhìn Vương Đông Căn, “Người chat với ngươi tên gì?”

“Ta không biết tên nàng, chỉ biết nick name ‘Áng Mây Cô Đơn’.”

“Dùng gì để chat?”

“WeChat.”

Hỏi xong, Giang Dương rời phòng thẩm vấn.

Vương Đông Căn thở phào, “Cảnh sát đồng chí, ta nói thật, ta thật sự không đến công ty nào, ta oan.”

“Ngươi luôn miệng nói mình oan, vậy giải thích sao về hình xăm này.”

“Chắc chắn có người hại ta.”

Hàn Bân thuận miệng, “Ai hại ngươi?”

“Ta… ta không biết là tên khốn nào.” Vương Đông Căn bực mình, hắn không phải không nghi ngờ ai, mà là nghi nhiều người quá.

Hàn Bân tạm ngưng thẩm vấn, cầm tấm ảnh so sánh với Vương Đông Căn.

Nghi phạm trong ảnh và Vương Đông Căn có vóc dáng giống nhau, đội mũ kín mít, không thể nhận dạng từ bên ngoài, chỉ có hình xăm là đặc biệt.

Vương Đông Căn rất có khả năng là nghi phạm.

Nhưng có một vạn nhất, nếu người trong ảnh không phải Vương Đông Căn, có phải có người cố tình hại hắn?

Hàn Bân đặt ảnh trước mặt Vương Đông Căn, “Nhìn kỹ, có giống người ngươi quen không?”

Vương Đông Căn cầm ảnh nhìn lâu, “Từ Hải Bằng, Lý Căn, Vương Chí Hổ, Đổng Hải Dương, bọn chúng đều có vóc dáng giống.”

Hàn Bân nhíu mày, “Những người này đều có thù với ngươi?”

“Đúng, ta không hòa hợp với bọn chúng.”

“Bốp bốp.” Bảo Tinh tặc lưỡi, “Ngươi cũng giỏi, nói là bốn người.”

Vương Đông Căn thở dài, “Ra ngoài lăn lộn khó tránh đắc tội người, ta cũng không còn cách nào.”

Bảo Tinh lấy tờ giấy đặt trước mặt Vương Đông Căn, “Viết chi tiết về bọn chúng ra.”

“Được.” Vương Đông Căn vội cầm bút viết.

Một lát sau, Vương Đông Căn ngẩng lên, “Viết xong rồi.”

Bảo Tinh cầm giấy và bút của hắn, đặt giấy trước mặt Hàn Bân.

Hàn Bân nhìn qua, chỉ có tên và địa chỉ sơ sài, tra rất khó, “Số điện thoại thì sao?”

“Ta không nhớ.”

“Điện thoại có không?”

“Có một số, nhưng không đủ, cụ thể có ai ta không nhớ rõ. Nhưng nếu muốn bắt bọn chúng, ta có thể hỏi bạn bè, rất nhanh tìm được số.”

Hàn Bân đặt giấy lên bàn, đang định nói gì thì Giang Dương từ ngoài bước vào, nói nhỏ bên tai Hàn Bân, “Hàn đội, đã xác nhận, ông già này đúng là đang video call, cô gái kia nói sẽ làm chứng cho hắn.”

“Có đáng tin không?”

Giang Dương do dự, “Khó nói, ta bảo cô gái đến đồn làm biên bản, nàng không chịu.”

Hàn Bân gật đầu, dù có người làm chứng cho Vương Đông Căn, nhưng độ tin cậy còn cần xác minh, tuy nhiên, phần nào giảm bớt nghi ngờ với hắn.

Vương Đông Căn mơ hồ đoán ra gì đó, "Cảnh sát đồng chí, cô gái nói gì? Nàng có chứng minh sự trong sạch của ta không?"

Hàn Bân xoay bút, "Chúng ta mời nàng đến đồn làm biên bản, nàng không chịu."

Vương Đông Căn mắng, "Cái gì? Con đàn bà thối, hôm qua còn chat vui vẻ, còn hẹn gặp, sao hôm nay trở mặt."

Hàn Bân gõ bàn, "Đừng la nữa. Ngươi và nàng có quan hệ gì?"

"Chỉ là bạn net."

"Đã gặp chưa?"

"Chưa."

Hàn Bân hỏi lại, "Người ta không quen ngươi, có nghĩa vụ gì chứng minh cho ngươi?"

Vương Đông Căn tức giậm chân, "Nàng không hại người, nàng đang đẩy ta vào hố lửa."

"Giờ ngươi chỉ có thể tự cứu mình."

"Cảnh sát đồng chí, ngài chỉ ta con đường, ta phải làm sao, ngài nói đi, ta sẽ hợp tác."

Hàn Bân mở sổ tay, "Ngươi có quen Lão Pháo không?"

"Gọi gì?"

"Lão Pháo."

"Lão Pháo…" Vương Đông Căn cúi đầu, lẩm bẩm, một lát sau ngẩng đầu, "Ta nhớ rồi, đúng là có người đó, họ Vương, gọi Vương Chí Tường, biệt hiệu Lão Pháo."

Chương 990: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hắn cũng ở Trấn Phụ Bình?”

“Hắn không phải.”

“Hắn theo Bao Kim Long, Bao Kim Long là người Phụ Bình, hắn là tay chân của Bao Kim Long.”

Hàn Bân ghi vào sổ, “Ngươi và hắn sao quen?”

“Một lần đi KTV, chúng ta nhiều bạn đi cùng, Lão Pháo theo Bao Kim Long, ta mời rượu Bao Kim Long, Bao Kim Long chưa kịp nói, Lão Pháo chặn rượu, không nể mặt.”

“Ta không dễ tính nên đánh hắn, tát hắn hai cái, nếu không phải Bao Kim Long cản, ta bảo mấy anh em đánh què hắn rồi.”

Bảo Tinh nghiêm mặt quát, “Giỏi quá, biết đây là đâu không? Còn muốn đánh người, ta thấy ngươi không muốn ra ngoài rồi.”

Vương Đông Căn vội sửa lời, “Xin lỗi, ta lỡ lời, chỉ dọa hắn thôi, không coi là thật. Ta hiểu luật, có chừng mực.”

Hàn Bân tiếp tục hỏi, “Ngươi có địa chỉ hay liên hệ của Lão Pháo không?”

“Không có.” Vương Đông Căn đáp, lại bổ sung, “Nhưng ta có địa chỉ và điện thoại của Bao Kim Long, hắn là đại ca của Lão Pháo, tìm hắn sẽ tìm được Lão Pháo.”

Trấn Phụ Bình, nhà Bao Kim Long.

Trong sân rộng, lát một con đường gạch đá, bên trái trồng một số rau, bên phải là khoảng đất trống.

Một đại hán đầu trọc đeo dây chuyền vàng, một tay chống hông, một tay cầm bình tử sa, chính là Bao Kim Long.

Bên cạnh hắn là hai tiểu đệ, Lão Pháo và Lư Đồng Hải.

Lão Pháo xoa tay, vẻ mặt lấy lòng, "Đại ca, đám thối nam kia không có động tĩnh gì, chúng ta nên…"

Lư Đồng Hải cũng xen vào, vẻ mặt mong chờ, "Bao lão đại, nhà ta không còn gì ăn, đang đợi tiền."

Bao Kim Long cười, ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng sớm đã không nhịn được, "Lấy xẻng ra, đào đi."

"Được."

Hai tiểu đệ cầm xẻng cạnh tường, bắt đầu đào khoảng đất trống.

Ba người này chính là cướp Công ty Kho Vận Phương Long, để tránh bị nghi ngờ, chúng giấu dụng cụ và tiền cướp được trong sân nhà Bao Kim Long.

Bao Kim Long định chờ yên ắng mới chia tiền, nhưng hai tiểu đệ không chờ nổi, sáng nay đến nhà hắn, đòi cả buổi sáng.

Bao Kim Long cũng động lòng, dù sao cũng phải chia, chỉ cần kín đáo, chắc sẽ không bị cảnh sát chú ý.

Quá trình làm việc chúng đã rất cẩn thận, hắn tự tin không để lại chứng cứ.

Dưới sự kích thích của tiền, hai tiểu đệ hăng hái, thêm đất mới chôn hôm qua còn lỏng, rất nhanh đã đào ra chiếc vali.

Vali chứa đầy tiền, rất nặng.

Hai tiểu đệ hợp lực kéo vali lên.

“Mẹ nó, vali tiền lớn thế này, đều là của chúng ta.” Lư Đồng Hải nhìn vali cười ngây ngô.

“Còn ngẩn ra làm gì, mở ra.” Bao Kim Long đá vali, “Sớm nói rồi, chỉ cần theo ta làm, đảm bảo các ngươi ăn sung mặc sướng.”

Vali có khóa, nhưng chỉ mang tính biểu tượng, Lão Pháo dùng kềm sắt cắt khóa, háo hức mở khóa kéo.

Vali mở ra, bên trong đầy những tờ tiền đỏ.

Lão Pháo nuốt nước miếng, “Mẹ kiếp, cả đời ta chưa từng thấy nhiều tiền thế này.”

“Quá đẹp, quá đẹp.” Lư Đồng Hải quỳ bên vali, tay vốc những xấp tiền.

Bao Kim Long đá Lư Đồng Hải, mắng cười, “Nhìn ngươi hèn kìa.”

“Hehe…” Lão Pháo và Lư Đồng Hải cười theo.

Chỉ cần có tiền chia, đừng nói đá một cái, đá mười cái chúng cũng chịu.

Lão Pháo cũng quỳ cạnh vali, tay vuốt những tờ tiền đỏ, “Đại ca, tiền này chia sao?”

“Chia sao?” Bao Kim Long ném bình tử sa xuống đất, “Pẹt” vỡ tan, giờ có tiền, phải mua đồ tốt, không dùng đồ rẻ này nữa.

“Dùng tay chia, lấy ghế lại cho ta.”

“Để ta, để ta.” Lư Đồng Hải bò dậy, chạy đến, lấy ghế đặt sau Bao Kim Long.

Bao Kim Long ngồi xuống, cầm một xấp tiền đặt dưới mũi, “Thơm, thật thơm.”

Lão Pháo nóng ruột, “Đại ca, ta cũng muốn ngửi.”

Bao Kim Long ném một xấp tiền cho Lão Pháo, "Của ngươi."

"Cảm ơn đại ca."

Bao Kim Long lại ném cho Lư Đồng Hải một xấp.

"Cảm ơn đại ca, ngươi là cha ta, còn hơn cha ruột."

Bao Kim Long không để ý, lại cầm hai xấp tiền đặt cạnh chân.

Lão Pháo và Lư Đồng Hải nhìn nhau, cảm thấy tiền trong tay không còn thơm nữa, nhưng sợ uy của Bao Kim Long, không dám nói.

Lư Đồng Hải đặt tiền dưới mũi ngửi, muốn chuyển sự chú ý.

Đột nhiên, hắn thấy tiền có gì đó sai, tách ra nhìn, bên trong là giấy trắng, kích thước như tiền, chỉ trên dưới là tiền thật, không lấy ra không phát hiện được.

"Đại ca, không đúng, bên trong sao là giấy trắng."

Bên cạnh, Lão Pháo cũng phát hiện, "Đại ca, ta cũng thấy sai, chỉ có một xấp toàn tiền, các xấp khác bên trong là giấy trắng."

Bao Kim Long cũng kiểm tra, đúng như hai người nói, ngoài hai xấp tiền, các xấp khác đều là giấy trắng, "Chó chết, sao toàn là giấy trắng."

Lão Pháo ngạc nhiên, "Hôm qua chúng ta cướp được là tiền, sao nay thành giấy trắng?"

Lư Đồng Hải phụ họa, "Hôm qua cướp được, ta còn vốc hai xấp hôn, ta nhớ rõ, đó đều là tiền thật."

"Đừng la nữa." Bao Kim Long quát, bắt đầu kiểm tra tiền trong vali.

Ngoài những tờ gần khóa kéo là tiền thật, còn lại đều là giấy trắng, "Chúng ta bị lừa."

"Lừa?" Lão Pháo khó hiểu, "Đại ca, ngươi nói gì?"

Bao Kim Long tức giận ném tiền giả vào vali, "Ngươi không thấy sao, tiền này là giả, đừng nói ba trăm vạn, ba mươi vạn còn khó."

Lư Đồng Hải hét, "Không thể nào, hôm qua là tiền thật, chôn một đêm sao thành giả?"

Bao Kim Long hạ giọng, "La gì, không sợ bị bắt à."

Lão Pháo đoán, "Tiền có phải bị đổi?"

Thấy hai tiểu đệ nhìn mình, Bao Kim Long tức giận, trợn mắt, "Ý gì, nghi ta?"

Lão Pháo co cổ, "Đại ca, ta không ý đó, nhưng tiền…"

Chương 991: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lư Đồng Hải như phát điên, quỳ cạnh vali, vốc hết tiền ra, phần lớn là giấy trắng.

"Hết rồi, đều là giả."

Bao Kim Long đá hắn, "Nghe không hiểu, đừng la nữa."

Bao Kim Long nắm chặt tay, như muốn giết người, "Gom tiền lại, xem được bao nhiêu, chia trước đã."

Lư Đồng Hải bất mãn, "Nhưng chênh lệch quá."

"Ngươi không cần thì cút."

"Cần, ta cần."

Ba người bắt đầu phân loại, gom toàn bộ tiền, được hai mươi mốt vạn.

Bao Kim Long nhổ một cái, "Mẹ kiếp, bỏ ra công sức, liều mạng, chỉ được chút tiền."

Lư Đồng Hải gần khóc, "Đại ca, chuyện gì vậy?"

Bao Kim Long mắng, "Ta biết sao?"

Lão Pháo thở dài, "Giờ làm sao?"

Bao Kim Long nghiến răng, "Chia tiền."

"Nhưng ít quá…"

Lão Pháo chưa nói hết, Bao Kim Long mắng, "Ngươi không muốn thì cút."

Lão Pháo vội rụt cổ, "Cần, ít cũng là thịt, ta nghèo sắp bán quần lót rồi."

"Mẹ kiếp." Bao Kim Long mắng, bắt đầu chia tiền, "Như cũ, ngươi một xấp, hắn một xấp, ta hai xấp."

Tổng cộng hai mươi vạn, nhanh chóng chia hết, Bao Kim Long lấy mười vạn, Lư Đồng Hải năm vạn năm, Lão Pháo năm vạn năm.

Lão Pháo cân tiền, nhìn đống tiền của Bao Kim Long, "Ít quá."

Bao Kim Long bất đắc dĩ, "Còn cách nào, ngươi thấy rồi, chỉ có hai mươi vạn."

Lư Đồng Hải cũng bất mãn, "Nhưng hôm qua là tiền thật, sao…"

"Ngươi nghĩ ta đổi tiền?" Bao Kim Long túm cổ áo Lư Đồng Hải, "Đừng quên, hôm qua ba chúng ta cùng chôn tiền."

"Nhưng…" Lão Pháo lấy can đảm nói, "Chúng ta về nhà rồi."

Bao Kim Long chỉ vào mũi Lão Pháo, "Chó chết, nghi ta!"

"Đại ca, chúng ta không nghi ngươi, nhưng quá lạ."

Bao Kim Long nghiến răng, "Có người đổi tiền, nhưng không phải ta. Chắc chắn là người của Công ty Kho Vận Phương Long."

Lư Đồng Hải không hiểu, "Nhưng đó là tiền của họ, sao họ làm vậy?"

Bao Kim Long không lùi bước, "Ta biết sao, ngươi không tra tin, Công ty Kho Vận Phương Long ngươi rõ hơn ta, giờ sao hỏi ta?"

Lão Pháo thở dài, "Đại ca, chúng ta không nghi ngươi, nhưng năm vạn ít quá, chia lại…"

Bao Kim Long trợn mắt, "Chia sao? Nghĩ ta nhiều, ngươi lấy hết mười vạn."

Lư Đồng Hải và Lão Pháo nhìn nhau, "Đại ca, ta đồng ý với Lão Pháo, nên chia lại."

Thấy hai tiểu đệ hợp lực, Bao Kim Long tức điên, "Cút, cút hết cho ta!"

Lão Pháo và Lư Đồng Hải tức tối, cầm tiền bỏ đi.

Thấy hai tiểu đệ không xin lỗi mà đi luôn, Bao Kim Long tức giậm chân, "Chó chết, không tin ta, còn gọi huynh đệ, ai nghi huynh đệ!"

Lão Pháo và Lư Đồng Hải cầm tiền ra ngoài, vẻ mặt như muốn tránh xa người lạ.

Lão Pháo lấy thuốc, đưa Lư Đồng Hải một điếu, tự hút một điếu, "Mẹ kiếp, mừng hụt."

Lư Đồng Hải cắn điếu thuốc, "Ai chẳng vậy, rõ ba trăm vạn, giờ còn lại chút xíu, họ Bao chia hơn nửa."

Lão Pháo nói, "Ngươi nghĩ tiền sao vậy?"

Lư Đồng Hải hừ, "Cần hỏi, chắc họ Bao giở trò, muốn nuốt hết."

"Chó chết huynh đệ, miệng đầy nghĩa khí, ngươi nhìn cách hắn chia tiền, ngươi một xấp, ta một xấp, hắn hai xấp, dựa vào gì, cùng liều mạng, sao hắn nhiều hơn."

"Phì." Lão Pháo nhổ, "Họ Bao ăn thịt, không cho ta húp canh, ta mù theo hắn lâu thế."

"Ai nói không, ta hai tên ngốc." Lư Đồng Hải ném tàn thuốc xuống đất, dẫm mạnh, "Giờ sao, ba trăm vạn, ta hai

mươi vạn, nuốt được không.”

Lão Pháo nghĩ, cũng ném tàn thuốc, “Chỉ đồ vô dụng mới nuốt, ngươi tính sao?”

Nói xong, Lão Pháo thấy không đúng, không biết từ lúc nào có mấy người đứng quanh…

“Hải Tử, chạy.” Lão Pháo khẽ nói.

“Gì?” Lư Đồng Hải ngơ ngác.

Lúc này chạy đã muộn, mấy người đã lao vào.

“Ngươi là ai!” Lão Pháo gầm lên.

Hai trước, hai sau, mỗi bên một.

Tổng cộng sáu người, ba người đối phó một không có gì nghi ngờ, Lão Pháo và Lư Đồng Hải bị đè xuống đất.

“Cảnh sát, không được động đậy!”

Nghe thấy cảnh sát, Lư Đồng Hải và Lão Pháo toát mồ hôi.

Họ nghĩ cảnh sát không tìm được nên chia tiền, ai ngờ vừa chia xong cảnh sát đến.

Lão Pháo muốn chống cự nhưng hai tay bị hai cảnh sát giữ, đau nhói.

“Kẹt kẹt…”

Cổ tay lạnh buốt, Lão Pháo chết lặng, biết mình xong đời, chạy không thoát.

Bên cạnh, Lư Đồng Hải cũng mặt mày xám xịt, thân dưới giữ chặt túi tiền, dù cảnh sát kéo không chịu buông, cuối cùng bị nhấc lên, túi mới bị cảnh sát lấy.

“Đó là tiền của ta!”

Người phụ trách bắt là Hàn Bân của đội điều tra hình sự thành phố, ngoài người của đội điều tra hình sự thành phố,

cảnh sát Sở Trấn Phụ Bình cũng tham gia bắt giữ.

Hàn Bân đi tới, chỉ vào Lão Pháo, "Ngươi tên gì?"

Lão Pháo quay đầu.

Hàn Bân hỏi Lư Đồng Hải bên cạnh, "Biết vì sao bị bắt không?"

"Hừ." Lư Đồng Hải hừ lạnh, không đáp.

"Bốp!" Bảo Tinh tát vào đầu hắn, "Hừ gì, thử hừ lần nữa?"

Hàn Bân chỉ vào Lư Đồng Hải, ra lệnh, "Vương Tiêu, Giang Dương, đưa hắn vào xe hỏi."

"Dạ."

Vương Tiêu và Giang Dương mỗi người một bên đưa Lư Đồng Hải vào xe.

Hàn Bân nhìn Lão Pháo, "Ngươi không phải lần đầu bị bắt, đừng giả cứng đầu, ngươi nên biết, dù ngươi không nói, đồng bọn cũng sẽ nói. Sự khác biệt, ngươi nên rõ."

Thấy cảnh sát quanh mình nhìn chằm chằm, Lão Pháo đột nhiên buồn bã.

Hàn Bân chỉ vào ngực Lão Pháo, "Ngươi tên gì?"

Lão Pháo hít sâu, "Vương Chí Tường."

"Có biệt hiệu không?"

"Có."

"Gọi gì?"

"Lão Pháo."

Hàn Bân mở túi Lão Pháo, chỉ vào năm xấp tiền đỏ, "Tiền này từ đâu?"

Chương 992: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Bao Kim Long cho."

"Hắn sao cho ngươi tiền?"

"Ta là tiểu đệ của hắn, giúp hắn làm việc, hắn phát tiền cho ta."

Hàn Bân lắc tiền, "Ngươi giúp hắn làm gì? Sao phát nhiều tiền?"

"Không làm gì, đây là nửa năm lương."

Nhìn năm vạn trong túi, Hàn Bân cũng khó hiểu.

Giả sử Lão Pháo tham gia cướp, chỉ chia năm vạn quá ít.

Nếu Lão Pháo không tham gia, Bao Kim Long sao phát tiền thời điểm nhạy cảm.

"Lão Pháo, ngươi nên biết chúng ta vì sao tìm ngươi?"

"Không biết."

"Tốt, còn cứng." Hàn Bân đưa túi cho kỹ thuật viên bên cạnh, "Sáng qua từ mười giờ đến mười một giờ, ngươi ở đâu?"

"Ta không nhớ?"

"Hôm qua mà không nhớ, lừa ai?" Bảo Tinh quát, "Nói, đi đâu?"

Lão Pháo hít sâu, "Ta… chắc ở nhà."

Hàn Bân chỉ vào ngực Lão Pháo, "Ngươi thấy rồi, chúng ta không chỉ bắt một mình ngươi, nghĩ kỹ rồi nói."

Lão Pháo nhìn vào xe, lòng đã rối, hiểu ý Hàn Bân, mình không nói, đảm bảo Lư Đồng Hải không nói?

Lư Đồng Hải không nói, đảm bảo Bao Kim Long không nói?

Không thể.

Cướp có chủ phạm và tòng phạm, chủ phạm án dài hơn nhiều.

Nếu Bao Kim Long đổ mình là chủ mưu, mình bị hại.

"Ta nhớ ra, sáng qua từ mười giờ đến mười một giờ, ta không ở nhà?"

"Ở đâu?"

"Ta và Bao Kim Long, Lư Đồng Hải đến Công ty Kho Vận Phương Long."

Hàn Bân hỏi tiếp, "Làm gì?"

"Nghe nói… Bao Kim Long biết Công ty Kho Vận Phương Long hay chia tiền, bảo Lư Đồng Hải tra tình hình công ty, sáng qua từ mười giờ đến mười một giờ Bao Kim Long dẫn chúng ta đến công ty cướp tiền."

"Cướp sao?"

"Chúng ta lái xe minivan màu bạc, theo xe chở tiền đến công ty, ba chúng ta đội mũ đi cướp phòng tài vụ."

"Cướp được bao nhiêu?"

"Ta không biết."

"Không biết là sao?"

"Chúng ta cướp xong vừa mừng vừa sợ, Bao Kim Long mở vali trong xe, thấy toàn tiền, Bao Kim Long lấy ra vài xấp hôn, không thấy gì lạ."

“Chúng ta sợ bị bắt, lái xe quanh gần đó, đổi biển số. Về nhà, ta và Lư Đồng Hải muốn chia tiền, Bao Kim Long không chịu, nói chia giờ quá lộ, bảo chúng ta chôn tiền trong sân, chờ yên ắng chia.”

“Lúc đó Bao Kim Long rất cứng rắn, ta và Lư Đồng Hải vừa cướp xong cũng sợ, đồng ý.”

“Một đêm, không ai tìm đến, tưởng không sao, ta và Lư Đồng Hải yên tâm. Dù gì là mấy trăm vạn, ai cũng lo.”

“Ta và Lư Đồng Hải hẹn đến nhà Bao Kim Long, bảo hắn chia tiền, lúc đầu Bao Kim Long không chịu, chúng ta năn nỉ đến chiều hắn mới đồng ý, chia tiền thì xảy ra chuyện, phần lớn trong vali là tiền giả, tổng cộng chỉ hai mươi mốt vạn.”

“Bao Kim Long chó chết ăn không nhả xương, hắn lấy mười vạn, cho chúng ta mỗi người năm vạn năm.” Lão Pháo giơ ba ngón tay, “Hơn ba trăm vạn, chúng ta chỉ có hơn năm vạn, không có cả canh húp. Ngươi nói người đó tuyệt đến đâu.”

“Ngươi nghĩ Bao Kim Long đổi tiền?”

“Tiền chôn nhà hắn, không hắn ai?” Lão Pháo nghiến răng, “Nghĩ lại, khó trách hắn không chia tiền, chắc định làm vậy.”

“Nghĩ xem, tiền chôn nhà ta, ta cũng đổi, giờ nghĩa huynh đệ, vớ vẩn!”

“Súng đâu?”

Lão Pháo ngẩn ra, “Súng gì?”

“Súng cướp.”

“Lư Đồng Hải mua trên mạng.”

Bảo Tinh nghi ngờ, “Bậy, mạng bán súng, lừa ai?”

Lão Pháo nói, “Giả, chỉ là súng đồ chơi, dọa người.”

“Đừng nói dối, lát nữa bắt Bao Kim Long, hắn dùng súng thật, ngươi chết chắc.”

“Ta không nói dối, thật là súng giả.”

“Súng giả đâu?” Hàn Bân hỏi, dù thật giả, súng đều phải thu làm chứng cứ.

“Chôn sân nhà Bao Kim Long.”

Hàn Bân cảnh cáo, “Lão Pháo, ngươi không lần đầu bị bắt, ngươi biết lừa cảnh sát hậu quả thế nào!”

Lão Pháo hét, “Ta không lừa, ta nói thật.”

Hàn Bân phất tay, “Đưa lên xe.”

Lão Pháo vặn cổ, “Cảnh sát đồng chí, ta nói thật, Bao Kim Long là chủ mưu, nếu bắt hắn, ta có thể giúp, ta muốn lập công!”

Bảo Tinh cười khổ, “Hắn cũng tuyệt thật.”

Lúc này, Vương Tiêu cũng từ xe đi ra, “Hàn đội, đã rõ.”

“Lư Đồng Hải thừa nhận cướp, tiền giấu sân Bao Kim Long, nhưng chia tiền thấy phần lớn là giả, tổng cộng chỉ hai mươi mốt vạn, Lư Đồng Hải và Lão Pháo chỉ chia hơn năm vạn, cả hai không hài lòng, nghi Bao Kim Long đổi tiền.”

Hàn Bân gật đầu, hai người cung giống nhau, chỉ khác số tiền, giờ phải bắt Bao Kim Long.

“Ngươi kiểm tra điện thoại Lư Đồng Hải, có mua súng đồ chơi không.”

Bao Kim Long tức giận, đi lại trong sân.

Tiền không phải hắn đổi, hai tiểu đệ không tin, dám công khai chống lại.

Hắn còn mặt mũi đâu nữa.

Tức hơn là liều mạng cướp, chỉ được hai mươi mốt vạn.

Tiền chắc bị đổi, chắc người trong Công ty Kho Vận Phương Long.

Nhưng chuyện này chỉ hắn chịu, hắn nói ra ai tin?

Nói ra cảnh sát đến, càng khổ.

Bao Kim Long lấy xẻng muốn lấp hố, vừa đào mấy xẻng, tức ném xẻng vào hố.

"Chó chết, ai lừa Lão Tử!"

Bao Kim Long lửa giận bùng lên.

"Cốc cốc…" ngoài cửa có tiếng gõ.

Bao Kim Long đang giận, chửi, "Ai chó chết gõ cửa?"

Chửi xong, Bao Kim Long nghĩ trong sân chưa dọn, có chút sợ.

"Đại ca, ta là Lão Pháo."

Bao Kim Long thở phào, chửi tiếp, "Cút, ngươi cút cho ta."

Lão Pháo cầu xin, "Đại ca, ta biết sai, ta chó chết, không nên nghi ngươi. Ta mua rượu thịt xin lỗi ngài."

"Mẹ kiếp, ngươi dám nghi ta, ta coi ngươi là huynh đệ, ngươi nghĩ dễ vậy, không dễ vậy."

"Đại ca, ta thật biết sai, ta quỳ, ngài đại nhân đại lượng, tha ta."

Bao Kim Long đi đến cửa, nhìn qua khe cửa, thấy Lão Pháo quỳ, rượu thịt đặt trước cửa.

Chương 993: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bao Kim Long thoải mái, quyết cho Lão Pháo vào nói rõ, dù sao cũng là huynh đệ theo mình, Bao Kim Long không muốn hắn hiểu lầm mình.

Ba trăm vạn thành hai mươi vạn, ai cũng khó chịu, nhưng dù khó chịu phải nói rõ, hơn là vì chuyện này nội bộ lục đục.

"Két…" Bao Kim Long mở cửa, vẫn chửi, "Ngươi khốn, đừng quỳ, vào."

Nói xong, Bao Kim Long quay vào, như đại ca.

Đột nhiên, hai bên cửa lao ra mấy người, đè Bao Kim Long xuống đất, "Cảnh sát, không được động đậy!"

Bao Kim Long choáng váng.

Bị còng tay mới hiểu, tìm Lão Pháo, "Chó Lão Pháo, ta coi ngươi là huynh đệ, ngươi bán Lão Tử, ta ngày#￥%…"

Lão Pháo cũng tức giận, mắng lại, "Ta ngày#￥%…ngươi lúc nào coi ta là huynh đệ. Cướp hơn ba trăm vạn, cho ta năm vạn, ngươi dám nói huynh đệ."

"Phì, nhổ vào mặt ngươi!"

Bao Kim Long tức điên, "Lão Pháo, ngươi đợi, ta không tha ngươi!"

"Lo cho ngươi trước, ngươi là chủ mưu, ra ngoài chắc là ông già, dao không cầm được, không tha ta thế nào?"

“Được rồi, đừng la.” Hàn Bân chỉ vào Lão Pháo đang mắng, “Đưa vào xe.”

Hàn Bân đi quanh sân, dừng cạnh hố, nhìn Bao Kim Long, “Ngươi tên gì?”

“Lão Pháo hẳn nói hết, hỏi làm gì?”

Bảo Tinh tát vào đầu hắn, “Ngươi nói ai nói nhảm? Trả lời.”

Bao Kim Long trừng mắt nhìn Bao Tinh một cái, nhưng không dám cãi lại, cái tát này làm hắn hạ hỏa không ít.

“Ta tên Bao Kim Long.”

“Ngươi biết vì sao bắt ngươi không?”

“Biết.”

Hàn Bân nói, “Vậy ngươi tự khai đi, thành thật một chút, tranh thủ được khoan hồng.”

Bao Kim Long hỏi lại, “Nếu ta không khai thì sao?”

“Ngươi không khai, hai tên đàn em của ngươi cũng sẽ khai, nhân chứng vật chứng đầy đủ, ngươi không thoát được đâu. Chỉ làm mất cơ hội lập công giảm tội thôi.”

“Phù…” Bao Kim Long thở dài một hơi, “Ta đã biết hai tên khốn nạn đó không đáng tin mà.”

“Sáng hôm qua từ mười giờ đến mười một giờ, ngươi ở đâu?”

“Công Ty Kho Vận Phương Long.”

“Làm gì?”

“Cướp tiền.”

“Ai là chủ mưu?”

Bao Kim Long buột miệng, “Lão Pháo và Lư Đồng Hải, hai tên đó là chủ mưu.”

“Nhưng hai tên đó lại chỉ điểm ngươi là chủ mưu.”

“Hai tên đó nói dối, chính bọn chúng xúi giục ta cướp, là ý tưởng của Lão Pháo, thông tin do Lư Đồng Hải cung cấp, hai tên này mới thực sự là kẻ xấu, ta chỉ vì nể mặt mà đồng ý.” Bao Kim Long cố gắng rũ bỏ trách nhiệm.

“Các ngươi cướp được bao nhiêu tiền?”

“210 ngàn.”

Hàn Bân truy hỏi, “Nhưng theo lời khai của Lão Pháo và Lư Đồng Hải, các ngươi đã cướp một hòm tiền đầy, ít nhất có hơn ba trăm ngàn, sao lại biến thành 210 ngàn?”

Bao Kim Long nghiến răng nói, “Chúng ta bị lừa, bị người của Công Ty Kho Vận Phương Long chơi xỏ, chỉ có lớp trên cùng gần dây kéo là tiền thật, phía dưới toàn là giấy trắng, chắc chắn là do Công Ty Kho Vận Phương Long giở trò, muốn chúng ta làm con dê thế mạng.”

Hàn Bân không hoàn toàn tin lời hắn, ra lệnh cho người bên cạnh, “Lục soát kỹ nhà hắn một lần nữa.”

“Ta không lừa các ngươi, giấy trắng vẫn còn trong hòm, cắt đúng kích thước của tiền.” Bao Kim Long chỉ vào cái hố không xa, “Ta bị lừa, chúng ta đều bị lừa.”

Hàn Bân kéo tay áo Bao Kim Long lên, phát hiện trên người hắn không có hình xăm, Lão Pháo và Lư Đồng Hải cũng không có.

“Chuyện hình xăm là sao?”

“Ha ha. Nói vậy các ngươi cũng bị lừa.” Bao Kim Long cười khổ, “Hình xăm là giả, dán lên, dùng thuốc tẩy là hết.”

“Tại sao phải làm giả hình xăm?”

“Là ý tưởng của Lão Pháo, hắn nói để làm rối loạn hướng điều tra của cảnh sát, khuyên Lư Đồng Hải dán hình xăm, cảnh sát sẽ truy tìm theo hình xăm trong camera, chúng ta sẽ an toàn.” Bao Kim Long nói đến đây, đột nhiên hỏi, “Các ngươi bắt được chúng ta bằng cách nào? Không phải chỉ dựa vào hình xăm đó chứ?”

Hàn Bân không trả lời.

Bao Kim Long có chút không cam lòng, tiếp tục nói, “Ta tự nhận lần cướp này khá thành công, ta thật sự không thể nghĩ ra các ngươi bắt được chúng ta bằng cách nào.”

Hàn Bân đã phát hiện Lão Pháo thông qua kỹ năng đọc môi. Điều này Hàn Bân đương nhiên không thể nói cho hắn biết.

“Cách bắt ngươi không quan trọng, trọng điểm bây giờ là ngươi phải khai rõ, phối hợp điều tra để tranh thủ khoan hồng, hiểu không?”

Bao Kim Long lộ vẻ khổ sở, “Hiểu, có hai tên đàn em phản bội, ta không khai cũng không được.”

Hàn Bân tiếp tục hỏi, “Xe các ngươi dùng để gây án đâu?”

“Đã đổi biển số, vứt ở một xưởng gốm bỏ hoang.”

“Nói chi tiết quá trình gây án của các ngươi?”

“Có lần chúng ta đi uống rượu, hai tên đó xúi giục ta làm việc này, lúc đó ta uống rượu vào, cũng mơ màng mà đồng ý, sau đó cũng không nể mặt mà từ chối.” Bao Kim Long lắc đầu thở dài,

“Ta thực sự không muốn làm, nên mới để Lư Đồng Hải đi tìm thông tin, nghĩ hắn sẽ khó mà làm được, không ngờ hắn thực sự tìm ra thông tin.”

“Sáng hôm qua, chúng ta đợi gần Công Ty Kho Vận Phương Long, thấy chiếc xe chở tiền ra liền bám theo, suốt đường theo dõi thấy họ vào ngân hàng, mang một hòm tiền lên xe rồi trở về Công Ty Kho Vận Phương Long.”

“Sau đó, chúng ta ba người đội mũ, cầm dao và súng giả lên tầng, trước cửa phòng tài vụ có hai bảo vệ, thấy chúng ta cầm súng liền sợ ngây người. Chúng ta đánh ngất bảo vệ, phá cửa chống trộm vào bên trong.”

Chương 994: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Chúng ta tìm thấy hòm tiền trong một tủ sắt, ta mở ra nhìn thấy tiền, cũng không dám ở lại lâu, mang tiền lên xe, trên xe ta lại kiểm tra một lần nữa, nhưng lúc đó vừa mừng vừa lo, không kịp nhìn kỹ."

"Về đến nhà, hai tên đó đòi chia tiền, ta sợ chúng tiêu hoang bị theo dõi, ép chúng chôn tiền trong vườn. Lúc đó chúng cũng sợ bị cảnh sát theo dõi, nghe lời ta, ai ngờ hôm nay không chịu nổi nữa, đòi ta chia tiền."

"Ta bị chúng quấy rầy không chịu nổi mới đồng ý, đào hòm tiền lên, phát hiện phần lớn là tiền giả, ba chúng ta cãi nhau, sau đó các ngươi đều biết rồi."

Lời khai của Bao Kim Long về quá trình gây án cơ bản giống với Lão Pháo và Lư Đồng Hải, nhưng vấn đề chủ mưu và tòng phạm, ba bên đổ lỗi cho nhau, có sự phân biệt rõ ràng.

Một lúc sau, Bao Tinh bước đến, nhẹ giọng nói, "Đội trưởng Hàn, chúng ta lục soát nhà Bao Kim Long, phát hiện mũ trùm đầu, găng tay và công cụ gây án, cũng tìm thấy tiền giả trong hòm, nhưng tiền thật chỉ có mười ngàn."

Hàn Bân nhìn Bao Kim Long, "Ta hỏi lại ngươi một lần nữa, tiền trong hòm có phải do ngươi đổi không?"

"Ta có thể thề, tuyệt đối không phải ta!" Giọng Bao Kim Long cao vút, "Ta Bao Kim Long trên giang hồ cũng là kẻ có tiếng, không làm mấy chuyện hèn hạ này."

Hàn Bân có chút bực bội.

Người thì đã bắt, tiền không tìm thấy, làm sao ăn nói với dân làng Thôn Phương Tỉnh.

Bọn họ có nghĩ cảnh sát chiếm đoạt tiền cướp được không?

Dù nhìn từ góc độ nào, tiền cướp được cũng phải tìm ra!

Khám xét hiện trường xong, Hàn Bân dẫn đội về đồn cảnh sát, phân công nhân viên làm thủ tục giam giữ, hắn tự mình đi thẳng đến văn phòng Mã Cảnh Ba.

Hàn Bân luôn liên lạc với Mã Cảnh Ba, trên đường về đã báo tình hình nhà Bao Kim Long.

Gặp mặt, Mã Cảnh Ba đưa cho Hàn Bân một điếu thuốc, "Bao Kim Long vẫn không chịu nói?"

Hàn Bân nhận thuốc, "Bao Kim Long vẫn khăng khăng, tiền giả không phải do hắn đổi."

"Ngồi đi." Mã Cảnh Ba chỉ vào ghế sô pha, ngồi xuống trước, "Ngươi tin lời hắn không?"

Hàn Bân châm thuốc, hít một hơi, "Ta cũng nghĩ Bao Kim Long có khả năng lớn đổi tiền, vì tiền chôn trong vườn nhà hắn, hắn có đủ thời gian để làm chuyện này. Nhưng đội kỹ thuật đã lục soát kỹ nhà hắn, không phát hiện ra tiền mặt nào khác."

Mã Cảnh Ba xoa mũi, "Không phát hiện không có nghĩa là không có, có thể hắn giấu ở nơi khác không?"

"Ta đã hỏi về hành tung của hắn sau khi gây án, hôm qua sau khi gây án hắn không ra ngoài. Thêm nữa, ta đã cho người hỏi thăm hàng xóm, đúng là không ai thấy hắn ra ngoài."

Mã Cảnh Ba gõ gõ tàn thuốc, "Không thấy không có nghĩa là không ra ngoài, nếu đổi lại là ta, ta cũng sẽ ra ngoài vào nửa đêm, lúc đó không ai thấy, chôn trong đất thì tìm đâu ra."

Hàn Bân gật đầu, "Ngài nói đúng, ta cũng có lo lắng này."

Mã Cảnh Ba suy nghĩ một lúc, "Bao Kim Long vẫn phải tiếp tục điều tra, có thể nhờ đồng nghiệp ở đồn cảnh sát địa phương hỗ trợ, họ hiểu rõ tình hình khu vực đó hơn, dễ phát hiện nơi giấu tiền."

"Ta sẽ kịp thời liên lạc với đồng nghiệp ở đồn cảnh sát."

Mã Cảnh Ba đứng dậy, đi lại hai vòng, "Ngoài khả năng Bao Kim Long đổi tiền, ngươi còn nghi ngờ ai khác không?"

"Có. Ta nghĩ vụ án này có hai khả năng, thứ nhất Bao Kim Long nói dối, chính hắn đổi tiền, thì tập trung điều tra hành tung của hắn hôm qua và những người hắn tiếp xúc."

"Thứ hai, Bao Kim Long nói thật, người đổi tiền không phải hắn, thì phải rà soát lại hướng đi của số tiền đó." Hàn Bân ngừng lại, tiếp tục nói,

"Trên đường ta đã suy nghĩ, tiếp xúc với tiền có sáu người, gồm giám đốc Công Ty Kho Vận Phương Long Lý Thế Vĩ, kế toán Lâm Chính Nghi, bảo vệ Mã Hội, bảo vệ Trương Kim Huy và hai nhân viên cảnh sát."

"Trong đó, hai nhân viên cảnh sát chỉ phụ trách lái xe và bảo vệ, không có cơ hội tiếp xúc với tiền, tạm thời loại trừ."

Mã Cảnh Ba nghĩ một lúc, "Thực ra còn có người có thể tiếp xúc với số tiền đó."

"Ai?"

"Nhân viên ngân hàng."

Hàn Bân phản xạ, "Ngân hàng có camera giám sát, hơn nữa là giám sát không góc chết."

Mã Cảnh Ba nhả khói, "Đúng vậy, khả năng này không lớn, nhưng vẫn phải xem xét. Giám sát không góc chết chỉ là

tương đối, không phải tuyệt đối, trong nhà vệ sinh đâu thể lắp camera?"

"Tiền mặt số lượng lớn phải đặt trước, nhân viên ngân hàng sớm biết khi nào rút tiền, rút bao nhiêu tiền."

Hàn Bân đáp, "Ta biết rồi, ta sẽ kiểm tra."

Mã Cảnh Ba gật đầu hài lòng, "Có thể bắt được kẻ cướp trong vòng ba mươi giờ sau khi xảy ra vụ án, các ngươi làm rất tốt. Nhưng, số tiền cướp được vẫn phải nhanh chóng tìm lại, nếu không, chúng ta không thể ăn nói với dân làng đợi chia tiền, chuyện này không nhỏ, có thể ảnh hưởng đến hình ảnh của sở cảnh sát."

"Ta hiểu." Hàn Bân nghiêm túc nói, "Đội trưởng Mã, ta đề nghị tạm thời không tiết lộ tình hình vụ án ra ngoài, nếu số tiền thật bị người của Công Ty Kho Vận Phương Long đổi, một khi họ biết cảnh sát bắt được nghi phạm, chắc chắn sẽ cảnh giác."

Mã Cảnh Ba khẽ gật đầu, đồng ý.

……

Khu dân cư Hoa Uyển.

Vương Đình xách túi vào khu dân cư, trong túi có rau, cá và thịt, cùng một số đồ dùng sinh hoạt.

Vẻ ngoài kiều diễm, dáng người thướt tha của nàng thu hút không ít ánh mắt, nhất là đàn ông trẻ, tỉ lệ quay đầu đến hơn chín mươi phần trăm.

Chương 995: Tiêu Đề 《Ẩn》

Số còn lại, hoặc là có bạn gái đi cùng, hoặc là không đeo kính.

Gần đây Vương Đình rất nhàn rỗi, nhà hàng đóng cửa, mỗi ngày là xem phim, nấu ăn, ngủ nướng, buổi sáng tập yoga trên ban công, cuộc sống rất yên bình.

Mấy hôm trước, Vương Đình ở nhà bố mẹ, tối nay bố mẹ có tiệc, Vương Đình không muốn ở nhà một mình, mua một ít đồ về nấu cơm tối cho Hàn Bân.

Khi có vụ án, Hàn Bân rất bận, tối nay dù về, cũng phải tám giờ mới về, nhưng càng như vậy, Vương Đình càng muốn chuẩn bị bữa tối thịnh soạn để thưởng cho hắn.

Vương Đình vào cửa khu nhà, lên thang máy, chuẩn bị đóng cửa thì có người gọi, "Đợi một chút, đừng đóng cửa."

Vương Đình mở lại cửa thang máy, lát sau, một phụ nữ trung niên bước vào, đeo kính, khí chất rất tốt, tay cũng xách một túi đồ, bên trong có thịt và rau.

Phụ nữ trung niên khách sáo nói, "Cảm ơn."

Vương Đình không để ý, "Không có gì."

Phụ nữ trung niên đẩy kính, nhìn Vương Đình một cái, sững sờ một chút, rồi mỉm cười, "Cô gái, ngươi cũng là chủ căn hộ ở đây à? Trước đây sao không thấy."

"Ta ở nhà bạn."

Phụ nữ trung niên gật đầu, mắt vẫn nhìn Vương Đình, "Ngươi đẹp thế này, có bạn trai chưa?"

Vương Đình có chút không tự nhiên, "Có rồi."

"Bạn ngươi ở tầng mười hai?"

"Ừ." Đối với người phụ nữ hơi quá nhiệt tình này, Vương Đình giữ khoảng cách nhất định.

"Đing đong…" thang máy reo, cửa mở.

Phụ nữ trung niên mỉm cười, "Nhà ta ở tầng sáu, có thời gian qua chơi nhé."

Vương Đình "…"

Cửa thang máy đóng lại, Vương Đình thở phào nhẹ nhõm, ngày thường cũng gặp vài người phụ nữ, thấy nàng đẹp muốn giới thiệu con trai hoặc cháu trai của họ cho nàng.

Nhưng những người đó chỉ nói vài câu, không mời nàng về nhà, đối với người phụ nữ này, trong lòng không khỏi có chút đề phòng.

"Tầng sáu." Vương Đình thầm thì, lông mày nhíu lại, như nhớ ra điều gì, mở miệng, lộ vẻ kinh ngạc.

……

Tám giờ tối, Hàn Bân về đến nhà.

Vừa vào cửa, ngửi thấy mùi thơm, đi đến cửa nhà bếp, thấy một bóng dáng xinh đẹp trong bếp.

Vương Đình cũng nghe thấy động, "Ngươi về rồi?"

"Về rồi, hôm nay nấu gì mà thơm thế."

"Đi rửa tay đi, ta có chuyện muốn nói với ngươi."

"Chuyện gì?"

"Một lát nữa ngươi sẽ biết, mau đi đi."

Hàn Bân rửa mặt, trở lại nhà ăn, trên bàn đã bày xong món ăn.

Một con cá vược hấp, một đĩa rau muống xào, còn có một đĩa thịt xào ớt.

Hàn Bân ngửi ngửi, nuốt nước bọt, "Món thịt xào ớt này đủ vị thật."

"Ta mua một chai sữa chua, để giải cay." Vương Đình mở chai sữa chua, rót cho Hàn Bân một ly.

"Đình Đình, ngươi thật chu đáo." Hàn Bân nhận ly sữa chua, rót cho Vương Đình một ly.

Vương Đình tháo tạp dề, ngồi bên cạnh Hàn Bân.

Hàn Bân gắp một miếng cá cho Vương Đình.

Hắn tự gắp một miếng thịt xào ớt, vừa cay vừa thơm, rất hợp khẩu vị.

Hàn Bân đặt đũa xuống, "Đình Đình, không ngờ ngươi nấu món Tứ Xuyên cũng ngon thế."

Vương Đình cười, "Có cảm thấy mình lời rồi không."

"Không chỉ lời, ta còn nghi ngờ kiếp trước mình là siêu nhân cứu ngân hà."

"Phì…" Vương Đình cười, "Nói chính sự đi."

"Nói đi."

Lời đến miệng, Vương Đình lại hơi do dự.

Hàn Bân đặt đũa xuống, "Để ta đoán xem."

"Được, Đội trưởng Hàn đoán thử xem."

"Ngươi tìm được công việc mới rồi?"

"Ta còn muốn nghỉ ngơi một thời gian nữa, đâu có nhanh thế."

Hàn Bân xoa cằm, nhìn Vương Đình từ trên xuống dưới, "Ngươi có rồi."

"Có gì…" Vương Đình sực tỉnh, lộ vẻ thẹn thùng, "Ngươi đáng ghét, nói lung tung gì vậy."

Hàn Bân nhún vai, "Ta chịu, đoán không ra."

Vương Đình thu lại nụ cười, hắng giọng, "Hôm nay ta gặp một bà cô nhiệt tình trong thang máy, hỏi ta có bạn trai chưa, còn mời ta về nhà chơi."

Hàn Bân nghiêm mặt, hừ một tiếng, "Bà cô nào không có mắt, không biết ngươi là người của ta."

"Đừng đùa, ta nói chuyện nghiêm túc."

"Có phải bà ấy thấy ngươi đẹp, muốn giới thiệu đối tượng cho ngươi, lần sau gặp trường hợp này, cứ nói ngươi đã đính hôn."

"Ngươi mơ đi." Vương Đình trừng mắt với Hàn Bân, tiếp tục nói, "Bà cô đó ở tầng sáu."

Hàn Bân sững sờ, người hơi nghiêng tới trước, "Bà cô đó trông thế nào?"

Vương Đình hồi tưởng, "Đeo kính, khá có khí chất, không giống người xấu."

Hàn Bân lấy điện thoại, lướt tìm, lấy ra một bức ảnh, "Có phải bà ấy không?"

Vương Đình nhìn một cái, sắc mặt thay đổi, "Bà ấy thật sự là mẹ ngươi."

Hàn Bân cười khổ, "Ở tầng sáu, đeo kính, khí chất tốt, không sai đâu."

Vương Đình vỗ trán, "Ôi trời, xấu hổ chết mất, ngươi nói bà ấy có nhận ra ta không?"

Hàn Bân thầm nghĩ, còn phải hỏi, chắc chắn rồi.

Vương Đình túm lấy vai Hàn Bân, "Ngươi có cho mẹ ngươi xem ảnh ta không."

Hàn Bân cười, không nói gì.

Vương Đình tự hỏi tự đáp, "Ta biết rồi, bà ấy chắc chắn nhận ra ta."

Hàn Bân an ủi, "Nhận ra thì nhận ra, dù sao sớm muộn cũng gặp, dâu xấu cũng phải ra mắt bố mẹ chồng, hơn nữa ngươi xinh đẹp thế, có gì phải sợ."

Vương Đình chu môi, "Ngươi nói thì dễ, ta xấu hổ chết mất."

Hàn Bân đề nghị, "Hay là thế này, hôm nào ta nghỉ, dẫn ngươi về nhà ta, gặp bố mẹ ta."

Chương 996: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vương Đình ngạc nhiên, "Đây có phải gặp mặt bố mẹ không!"

Hàn Bân nghĩ một chút, "Thực ra theo lý, ta nên thăm bố mẹ ngươi trước, ngươi có thể thăm dò ý kiến bố mẹ ngươi trước, nếu họ đồng ý, ta sẽ thăm họ trước."

Vương Đình thở phào, "Được rồi, ta sẽ nghĩ thêm."

Hàn Bân gắp một cọng rau cho Vương Đình, "Ta tưởng chuyện gì to tát, chỉ là gặp mặt thôi, không có gì to tát, mau ăn cơm đi."

Vương Đình chu môi, hừ một tiếng, "Ngươi tất nhiên thấy không to tát rồi."

Hàn Bân cười, nếu hắn đoán không sai, mẹ hắn chắc cũng đang nói chuyện này với bố hắn.

……

Sáng hôm sau.

Hàn Bân đến công ty, tổ chức họp nhóm nội bộ.

Đầu tiên, Hàn Bân kể lại cuộc nói chuyện với Mã Cảnh Ba.

Mọi người nghe xong đều trầm ngâm.

Hàn Bân ngáp một cái, nhìn mọi người, "Các ngươi thấy sao?"

Vương Tiêu thói quen xoay bút, "Ta vẫn nghĩ Bao Kim Long nghi ngờ lớn nhất, từ bằng chứng hiện có, hắn có đủ thời

gian và động cơ để đổi tiền giả.”

Hàn Bân gật đầu, hắn cũng thấy Bao Kim Long nghi ngờ lớn nhất.

“Điều tra Bao Kim Long giao cho ngươi, ta sẽ nhờ Sở trưởng Đường hỗ trợ ngươi tìm kiếm.”

Vương Tiêu không do dự, “Không vấn đề.”

Hàn Bân tiếp tục, “Ngoài ra, những người khác tiếp xúc với tiền cũng phải kiểm tra. Bao gồm Lý Thế Vĩ, Lâm Chính Nghi, Mã Hội, Trương Kim Huy và nhân viên ngân hàng liên quan.”

Bao Tinh ghi lại tên, sau đó nhíu mày, “Đội trưởng Hàn, ta có một thắc mắc, ngài nói mấy người này đều là nhân viên nội bộ Công Ty Kho Vận Phương Long, họ đều biết số tiền này để chia cho dân làng.”

“Dân làng chắc chắn sẽ phát hiện trong hòm là tiền giả, một khi chuyện này bị lộ, họ không sợ cảnh sát lần ra dấu vết sao?”

Lâm Cầm đồng ý, “Ta cũng nghĩ vậy, nếu thực sự là người của Công Ty Kho Vận Phương Long đổi tiền, họ cũng gan lớn quá.”

Hàn Bân lấy một điếu thuốc, Bao Tinh nói có lý, cách làm này quá nguy hiểm, không hợp lý.

“Trừ khi…”

“Đội trưởng Hàn, ngài nói gì?”

Hàn Bân thói quen dùng thuốc gõ gõ bàn, “Giả thiết nhé, nếu không bắt được kẻ cướp, vụ án này sẽ ra sao?”

Bao Tinh theo phản xạ nói, “Còn sao nữa, kẻ cướp mang tiền chạy mất.”

Hàn Bân lắc đầu, "Không không, ta nói tiền đã bị người của Công Ty Kho Vận Phương Long đổi, chuyện sẽ thế nào?"

Vương Tiêu phân tích, "Nếu đúng là người của Công Ty Kho Vận Phương Long đổi tiền, thì ba trăm ngàn tiền cướp được sẽ rơi vào tay người đổi tiền. Và chuyện này ngoài người tham gia, không ai biết."

"Bao Kim Long chỉ được chia hai mươi ngàn, ba người sẽ nghi ngờ lẫn nhau, gây nội chiến, nhưng họ là kẻ trộm, không dám nói với ai, chỉ có thể chịu thiệt."

"Nhưng có điều, làm sao người của Công Ty Kho Vận Phương Long biết chắc tiền sẽ bị cướp?"

Hàn Bân tiếp lời, "Đó là điều ta muốn nói, trong nhóm cướp có nội gián. Một trong những kẻ cướp rất có thể thông đồng với người của Công Ty Kho Vận Phương Long, họ sớm biết sẽ có vụ trộm, số tiền này không đến tay dân làng, nên mới dám đổi tiền."

Bao Tinh hỏi, "Ai là nội gián?"

Giang Dương lắng nghe rất chăm chú, theo suy nghĩ của mọi người, "Ta nghĩ có thể loại trừ Bao Kim Long. Thứ nhất hắn chia tiền nhiều nhất, không cần làm chuyện này. Thứ hai, tiền chôn trong vườn nhà hắn, hắn hoàn toàn có thể tự đổi tiền, không cần thông đồng với người của Công Ty Kho Vận Phương Long, như vậy chỉ chia được ít hơn."

"Ta nghĩ nghi ngờ lớn nhất là Lão Pháo (Vương Chí Tường) và Lư Đồng Hải."

Hàn Bân suy nghĩ, "Vậy làm đột kích thẩm vấn, ta và Bao Tinh thẩm vấn Lão Pháo."

"Vương Tiêu, Hoàng Khiết Khiết thẩm vấn Lư Đồng Hải."

"Lý Cầm, Giang Dương thẩm vấn Bao Kim Long."

“Rõ.”

Sau đó, mọi người chia nhau hành động.

Hàn Bân và Bao Tinh thẩm vấn Lão Pháo tại phòng thẩm vấn thứ ba.

Lão Pháo ngồi trên ghế thẩm vấn, cổ tay và mắt cá chân đều bị còng, ánh mắt hơi mơ màng, không biết đang nghĩ gì.

“Két…” cửa phòng thẩm vấn mở, Hàn Bân và Bao Tinh bước vào, ánh mắt Lão Pháo mới tỉnh lại.

“Chào hai vị cảnh sát.”

Hàn Bân nhìn đối phương, “Tinh thần tốt đấy.”

“Hôm qua ta nghe lời ngài, muốn cải tạo tốt, thành thật sẽ được khoan hồng, tâm trạng yên ổn.” Lão Pháo cười gượng, “Đội trưởng Hàn, ta hỗ trợ bắt Bao Kim Long có tính là lập công không?”

“Tất nhiên là có.”

“Vậy ta có thể giảm tội không?”

Hàn Bân gật đầu, “Chúng ta sẽ ghi rõ tình hình của ngươi vào hồ sơ, tin rằng tòa án sẽ cho ngươi một chút khoan hồng.”

“Cảm ơn Đội trưởng Hàn, các ngươi muốn hỏi gì cứ hỏi, ta sẽ phối hợp.”

Hàn Bân nói, “Vương Chí Tường, ngươi giờ có thái độ tốt, cảnh sát cũng sẵn sàng cho ngươi cơ hội giảm tội, hy vọng ngươi giữ vững.”

“Ta sẽ, sẽ.”

Hàn Bân đến gần bàn, nhìn chằm chằm Vương Chí Tường, “Ngươi giấu ba trăm ngàn ở đâu?”

Vương Chí Tường ngẩn người, “Cái gì? Ba trăm ngàn gì, ta chỉ được chia hơn năm ngàn, hôm qua ngài không thấy à. Số còn lại do Bao Kim Long giấu, ta thật sự không biết ở đâu, ngài nên hỏi hắn.”

Hàn Bân nhướng mày, “Vương Chí Tường, ngươi thông đồng với người của Công Ty Kho Vận Phương Long đổi tiền, chúng ta đã biết, ngươi không cần giả vờ nữa.”

Vương Chí Tường run tay, lộ vẻ hoảng sợ.

Chương 997: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân lập tức bắt được biểu cảm của hắn, hoảng sợ cho thấy hắn rất có thể là nội gián.

"Ngươi không muốn lập công sao? Nói cho ta biết tiền giấu ở đâu?"

"Ta không biết, ta không hiểu ngài nói gì, ta không quen biết người của Công Ty Kho Vận Phương Long, càng không đổi tiền. Tiền do Bao Kim Long giấu, các ngài nên hỏi hắn, không phải hỏi ta." Vương Chí Tường giọng kích động.

"Vương Chí Tường, ta nói vậy là có đủ chứng cứ. Ngươi không khai, đồng bọn của ngươi sẽ khai, nói ra số tiền ba trăm ngàn là cơ hội lập công giảm tội, hy vọng ngươi không tự làm khó mình."

"Ta muốn lập công giảm tội, nhưng ta thực sự không biết. Ta đi cướp tiền Công Ty Kho Vận Phương Long, sao có thể là nội gián, hơn nữa ta không phải người bản địa Trấn Phụ Bình, không quen người ở đó, người ta cũng không chọn ta làm nội gián."

"Vậy ngươi nghĩ họ chọn ai?"

Vương Chí Tường chân thành, "Ta không biết, ta bị oan, chuyện cướp ta nhận, không cần nói dối, đúng không."

Hàn Bân nhìn chằm chằm Vương Chí Tường, thăm dò, "Chúng ta đã bắt Lâm Chính Nghi, ngươi không khai, hắn cũng sẽ nói, đến lúc đó sẽ bất lợi cho ngươi hơn."

Vương Chí Tường ngẩn người, thở phào.

Hàn Bân không thấy hắn có biểu cảm sợ hãi, nói cách khác, Lâm Chính Nghi nghi ngờ không lớn.

Vậy còn ba nghi phạm, Lý Thế Vĩ, Mã Hội, Trương Kim Huy…

Cách thăm dò này chỉ dùng được một lần.

Dùng nữa sẽ mất hiệu quả bất ngờ, nghi phạm sẽ biết ngươi lừa hắn.

Hàn Bân nói, "Lão Pháo, ta thích gọi ngươi bằng biệt danh, có cảm giác thân thiết."

Vương Chí Tường rụt cổ, cảnh sát thân mật với ngươi, không phải chuyện tốt.

"Lão Pháo, ta chắc chắn ngươi là nội gián, nhưng người thông đồng với ngươi không phải Lâm Chính Nghi." Hàn Bân suy nghĩ, ba người còn lại đều có nghi ngờ, nhưng nghi ngờ lớn nhất là Lý Thế Vĩ.

"Là giám đốc Công Ty Kho Vận Phương Long Lý Thế Vĩ."

Lão Pháo mồ hôi đầy trán, nhưng có lẽ đã chuẩn bị tâm lý, không còn hoảng sợ như trước, thấp giọng nói, "Đội trưởng Hàn, ngài hiểu lầm ta, ta không phải nội gián."

Hàn Bân tiếp tục, "Đừng cố lừa ta, ngươi biết hậu quả."

"Ta không lừa ngài, ta thực sự không biết gì." Lão Pháo cúi đầu.

"Nếu ngươi nói ra nơi giấu tiền và sẵn sàng chỉ điểm hắn, ta sẽ giúp ngươi giảm tội."

"Đội trưởng Hàn, ta đã nói tất cả, nhưng chuyện không làm, ngài bảo ta nói thế nào, ta cũng không muốn lừa ngài." Lão Pháo thở dài,

“Ta thấy đau đầu, cho ta nghỉ chút được không?”

Bao Tinh cảnh cáo, “Lão Pháo, nếu ngươi không nắm bắt cơ hội, một khi Lý Thế Vĩ khai, chứng minh ngươi nói dối, việc giảm tội của ngươi sẽ mất.”

Lão Pháo xoa đầu, “Cảnh sát, ta thực sự thấy không khỏe, xin các ngươi, cho ta nghỉ chút.”

Nghi phạm nói không khỏe, dù thật hay giả, thường phải ngừng thẩm vấn.

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Bao Tinh nhỏ giọng hỏi, “Đội trưởng Hàn, ngài chắc hắn là nội gián?”

Hàn Bân gật đầu, “Hắn đó.”

Bao Tinh truy hỏi, “Lão Pháo ban đầu tỏ ra hợp tác, giờ bị bắt sao không chịu khai thật.”

Hàn Bân châm thuốc, hút một hơi, “Họ làm chuyện này vì tiền. Giờ không có chứng cứ, không ai chỉ điểm hắn, chưa tìm thấy tiền, hắn tất nhiên không dễ khai.”

Lão Pháo bị bắt, chắc chắn phải ngồi tù, nếu hắn khai ra nơi giấu tiền, ra tù cũng là kẻ nghèo.

Nếu tiền không tìm thấy, đồng bọn hắn tránh bị hắn tố cáo, chắc chắn chia cho hắn, ra tù ít nhất không lo ăn uống, có khi còn sống sung sướng.

Người vì tiền mà chết, chim vì thức ăn mà chết, câu này không sai.

“Đội trưởng Hàn, Lão Pháo không khai, giờ chúng ta điều tra thế nào?”

Hàn Bân gạt tàn, “Ngươi nghĩ sao?”

“Ta.” Bao Tinh liếm môi, “Theo suy đoán của ngài, nghi ngờ lớn nhất là Lý Thế Vĩ, ta có thể kiểm tra liên lạc giữa Lão

Pháo và Lý Thế Vĩ, hoặc đưa Lý Thế Vĩ về đồn cảnh sát thẩm vấn."

Hàn Bân nói, "Ý đầu hay, nếu tìm thấy liên lạc giữa hai người, xác định được suy đoán của chúng ta. Còn đưa Lý Thế Vĩ về đồn thẩm vấn, ta thấy còn sớm, nếu không có chứng cứ, Lý Thế Vĩ không dễ khai."

"Việc cần làm là tìm hiểu Lý Thế Vĩ đổi tiền thật thành tiền giả thế nào. Chỉ cần hiểu rõ điểm này, tìm chứng cứ của Lý Thế Vĩ không khó."

Nói chuyện, hai người đã về văn phòng, người khác chưa về.

Bao Tinh cũng châm thuốc, đứng bên cửa sổ hút một hơi, "Đội trưởng Hàn, ta cũng thắc mắc, nếu Lý Thế Vĩ đổi tiền, hắn làm thế nào, hắn nhờ cảnh sát hộ tống tiền, gan lớn thật."

Hàn Bân viết lên bảng vài chữ, ngân hàng, trên đường vận chuyển, phòng tài vụ.

"Quá trình vận chuyển qua ba nơi, trên đường có cảnh sát bảo vệ, ta đã nói chuyện với hai cảnh sát, Lý Thế Vĩ đổi tiền khó xảy ra. Còn lại hai nơi là ngân hàng và phòng tài vụ. Hai nơi này cần điều tra kỹ."

Bao Tinh nhíu mày, "Nhưng hai nơi này đều có camera, đội kỹ thuật đã kiểm tra phòng tài vụ, không phát hiện điều gì khả nghi."

Hàn Bân suy nghĩ, "Có camera không có nghĩa không có góc chết."

Một lúc sau, người khác cũng về.

Hàn Bân tập hợp mọi người, tổng hợp tình hình.

Bao Kim Long và Lư Đồng Hải đều không nhận mình là nội gián, Lý Cầm và Vương Tiêu không hỏi ra manh mối.

Hàn Bân quyết định điều tra trọng điểm Lão Pháo và Lý Thế Vĩ.

Chương 998: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Vương Tiêu, Giang Dương, các ngươi bây giờ đi đến Công Ty Kho Vận Phương Long giám sát Lý Thế Vĩ, có thể nhờ cảnh sát Sở Cảnh Sát Trấn Phụ Bình hỗ trợ, trong vòng 24 giờ không để hắn rời khỏi tầm mắt của cảnh sát. Đồng thời, nếu phát hiện hắn có dấu hiệu bất thường lập tức báo cáo."

"Lý Cầm, ngươi đi kiểm tra xem Lão Pháo và Lý Thế Vĩ có liên lạc gì với nhau không."

"Bao Tinh, ngươi theo ta đi một chuyến đến Ngân hàng Công Thương."

"Rõ."

……

Bốn mươi phút sau, đường Liên Thành số 208, Ngân hàng Công Thương.

Trước khi Hàn Bân đến đã liên hệ với nhân viên ngân hàng, người tiếp đón hắn là Phó Giám Đốc Lý Kim Anh.

Lý Kim Anh hơn ba mươi tuổi, có mái tóc xoăn, đeo một cặp kính không gọng, trông rất thân thiện.

Thấy Hàn Bân, Lý Kim Anh hơi ngạc nhiên, "Ồ, ngài chính là Đội trưởng Hàn à, trẻ vậy, ta suýt không nhận ra."

"Giám đốc Lý, làm phiền ngài rồi."

"Đội trưởng Hàn khách sáo rồi, chúng ta đều vì dân phục vụ, hỗ trợ cảnh sát điều tra là vinh hạnh của chúng ta. Đi nào, ta dẫn ngài vào phòng VIP, chúng ta vào trong nói chuyện."

Vào phòng nghỉ, một nữ nhân viên trẻ mang đến cho Hàn Bân và Bao Tinh hai ly trà.

Lý Kim Anh với nụ cười chuyên nghiệp trên mặt, "Đội trưởng Hàn, nghe nói ngài đến vì vụ Công Ty Kho Vận Phương Long."

Hàn Bân uống một ngụm trà tượng trưng, sau đó đặt tách trà lên bàn, "Đúng vậy, vụ Công Ty Kho Vận Phương Long bị cướp, ngài có biết không?"

"Nghe nói rồi, Công Ty Kho Vận Phương Long là khách hàng VIP của chúng ta, ta đã gọi điện hỏi thăm. Đồng thời cũng nói với Giám đốc Lý Thế Vĩ của Công Ty Kho Vận Phương Long rằng nếu công ty cần hỗ trợ tài chính, có thể đến ngân hàng chúng ta vay vốn." Nói đến đây, Lý Kim Anh chuyển giọng,

"Nhưng, số tiền đó bị cướp sau khi rời khỏi ngân hàng, chúng ta không biết chi tiết tình hình."

Hàn Bân lấy từ túi ra một vài bức ảnh đặt trước mặt Lý Kim Anh, "Giám đốc Lý, ngài xem qua."

Lý Kim Anh nhận lấy ảnh xem, ban đầu còn hờ hững, xem một lát thì nhíu mày, "Đây là tiền giả được ngụy trang bằng giấy trắng."

"Đúng, chúng ta đã bắt được bọn cướp và thu hồi số tiền cướp được, nhưng trong thùng đựng tiền chỉ có hai mươi mốt vạn là tiền thật, còn lại đều là giấy trắng. Chúng ta đang truy tìm số tiền còn lại."

Lý Kim Anh tỏ ra nghiêm trọng, hít một hơi sâu, "Đội trưởng Hàn, ta có thể đảm bảo số tiền giả này không liên quan đến ngân hàng chúng ta, chúng ta có quy định nghiêm ngặt và quy trình chuyên nghiệp, ngày đó khi rút tiền có Giám đốc Lý

Thế Vĩ và một kế toán họ Lâm ở đó. Họ giám sát chặt chẽ, chúng ta không có cơ hội làm giả."

Hàn Bân giọng điệu hòa hoãn, "Giám đốc Lý, ta không nghi ngờ nhân viên ngân hàng của ngài, chỉ muốn hỏi chi tiết quá trình rút tiền, liệu có khả năng Lý Thế Vĩ và Kế toán Lâm đã tráo đổi tiền giả không?"

Lý Kim Anh suy nghĩ, "Điều đó khó xảy ra, ngân hàng có camera giám sát khắp nơi, hơn nữa đông người, khó thực hiện hành động này. Nhân viên ngân hàng của chúng ta cũng khá cảnh giác, nếu phát hiện bất thường sẽ báo cáo kịp thời."

"Ta muốn xem lại camera giám sát của ngân hàng."

"Ngài có thủ tục liên quan không?"

Hàn Bân thật thà nói, "Ta đang xin, nhưng tình hình khẩn cấp, mong Giám đốc Lý tạo điều kiện."

Lý Kim Anh theo bản năng muốn từ chối, nhưng lý trí mách bảo không nên từ chối, giúp người cũng là giúp mình.

Nếu lần này từ chối Hàn Bân, đợi khi hắn có đủ thủ tục, sẽ đến lượt ngân hàng gặp bất tiện.

Lý Kim Anh đứng dậy, "Đội trưởng Hàn, ngài đợi một chút, ta không có quyền giúp ngài, phải báo cáo lãnh đạo."

"Đương nhiên."

Hàn Bân cũng đứng dậy, gật đầu ra hiệu, đã nhờ người giúp thì phải lịch sự, "Đúng rồi, vụ án còn đang điều tra, thông tin liên quan cần giữ bí mật, mong ngài không tiết lộ cuộc nói chuyện vừa rồi."

Lý Kim Anh đảm bảo, "Ngài yên tâm, ta hiểu."

Tiễn Lý Kim Anh rời đi, Bao Tinh thu dọn những bức ảnh trên bàn, "Hàn đội, ta vừa để ý, ngân hàng có camera giám sát

khắp nơi, rất khó để tráo đổi tiền thật thành giấy trắng ở đây.”

Hàn Bân tựa vào ghế, ánh mắt lướt qua các camera xung quanh, “Thực ra có thể nghĩ theo một hướng khác, Lý Thế Vĩ không cần lấy tiền từ thùng ra, hắn có thể chuẩn bị sẵn một thùng giống hệt, chỉ cần tráo thùng là xong, nếu nhanh tay có thể hoàn thành trong một giây.”

Vài phút sau, Lý Kim Anh quay lại phòng nghỉ, đồng ý với yêu cầu của Hàn Bân.

Hàn Bân và Bao Tinh được dẫn đến phòng giám sát.

Phòng giám sát ngân hàng rộng khoảng hai ba mươi mét vuông, một bức tường được làm thành màn hình giám sát, có một nhân viên đang xem giám sát.

Mỗi màn hình nhỏ là một góc của ngân hàng, các camera khác nhau quay các góc độ khác nhau, Hàn Bân đã xem qua không ít nơi có giám sát, về mức độ chặt chẽ không ai vượt qua được.

Lý Kim Anh dẫn hai người vào phòng giám sát rồi rời đi, chỉ còn lại Hàn Bân, Bao Tinh và nhân viên giám sát ngân hàng.

Hàn Bân không quen với tình hình ở đây, số lượng camera quá nhiều, nhìn vào có chút hoa mắt. Với sự giúp đỡ của nhân viên ngân hàng tên Tiểu Ngô, hắn mới nắm rõ được vị trí quay của các camera.

Trên lý thuyết, giám sát của ngân hàng này không có điểm mù, mỗi vị trí đều được camera giám sát.

Chương 999: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân kiểm tra lại camera ngày 2 tháng 8, trước tiên xác định lại lộ trình ra vào ngân hàng của Lý Thế Vĩ, lấy hết các đoạn giám sát quay được hắn, tạm thời loại bỏ các đoạn giám sát khác.

Có đến chín camera quay được hành động của Lý Thế Vĩ, cần đối chiếu từng đoạn một công việc khá nặng.

Hàn Bân chia video thành ba giai đoạn, giai đoạn đầu tiên Lý Thế Vĩ đến ngân hàng, giai đoạn thứ hai rút tiền, giai đoạn thứ ba rời đi.

Camera đầu tiên quay được Lý Thế Vĩ là ở bên ngoài ngân hàng, một chiếc xe Jinbei đậu ở bãi đỗ xe trước ngân hàng, một người đàn ông mặc cảnh phục bước xuống, sau đó là Lý Thế Vĩ và Lâm Chính Nghi, còn một cảnh sát có lẽ ở lại trên xe.

Tiếp theo, cảnh sát xuống xe đứng trước cửa ngân hàng quan sát xung quanh, chỉ có Lý Thế Vĩ và Lâm Chính Nghi vào ngân hàng, sau khi trao đổi với quản lý sảnh, trực tiếp vào phòng nghỉ, xác minh thông tin bắt đầu rút tiền.

Hàn Bân xem lại nhiều lần, quá trình này không có vấn đề gì, nhân viên ngân hàng phụ trách rút tiền, đếm tiền, xác minh có ba người, lại diễn ra dưới sự giám sát của Lý Thế Vĩ và Lâm Chính Nghi, nghi ngờ nhân viên ngân hàng có thể loại bỏ.

Xem xong giai đoạn này đã đến trưa, Bao Tinh ra ngoài mua hai suất cơm hộp, ăn xong hai người tiếp tục xem giám sát.

Rút tiền diễn ra trong phòng VIP, có thể nói là không có điểm mù, cơ bản có thể loại bỏ bất thường.

Sau đó là giai đoạn mang tiền ra ngoài.

Giai đoạn này Lý Thế Vĩ và Lâm Chính Nghi tách ra, Lâm Chính Nghi ra khỏi ngân hàng trước, đi đến cửa ngân hàng nói vài câu với cảnh sát.

Hàn Bân dựa vào khẩu hình đại khái hiểu được lý do Lâm Chính Nghi rời đi.

Sau khi rút tiền, Lý Thế Vĩ bảo hắn thông báo cảnh sát khu vực kiểm tra xung quanh, nếu bên ngoài không có gì bất thường, Lý Thế Vĩ sẽ mang thùng tiền ra ngoài.

Tình huống này cũng bình thường, không có gì đáng ngờ.

Tuy nhiên, Lâm Chính Nghi rời khỏi phòng nghỉ không lâu, Lý Thế Vĩ cũng đẩy thùng tiền ra khỏi phòng nghỉ, còn từ chối sự hộ tống của nhân viên ngân hàng.

Lý Thế Vĩ đẩy thùng tiền đi qua đại sảnh ngân hàng, đến cửa ngân hàng gặp Lâm Chính Nghi và cảnh sát, trong thời gian này Lý Thế Vĩ luôn ở một mình với thùng tiền.

Hàn Bân xem lại nhiều lần đoạn giám sát này, không thấy có vấn đề gì, dường như là rút tiền xong rời đi rất tự nhiên.

Nếu không xác định Lý Thế Vĩ có nghi ngờ lớn, chỉ nhìn đoạn video này sẽ thấy Lý Thế Vĩ không có vấn đề, cũng không có gì bất thường.

Dù sao, hắn chỉ đẩy thùng từ phòng VIP đến cửa ngân hàng, trong mắt người bình thường không có nơi nào an toàn hơn ngân hàng.

Nhưng Hàn Bân xem lại nhiều camera, so sánh nội dung giám sát từ nhiều góc độ phát hiện một vấn đề, Lý Thế Vĩ khi đi qua đại sảnh sẽ đi qua một quầy, quầy này cao khoảng một mét, bên trong không có nhân viên, chuyên để khách hàng điền giấy tờ.

Đối diện chéo với quầy có một cột đá tròn lớn.

Giữa quầy và cột đá tạo thành một điểm mù giám sát, điểm mù này chỉ cao khoảng một mét, người đi qua sẽ bị camera hướng về quầy quay được, nhưng thùng tiền khi đi qua lại bị quầy che khuất, còn cột đá che khuất camera bên kia.

Trong đoạn đường này, có một khoảnh khắc Hàn Bân không nhìn thấy thùng tiền, thời gian rất ngắn, có thể chỉ một giây.

Khi Hàn Bân nhìn thấy thùng tiền lần nữa, khoảng cách giữa thùng và chân phải của Lý Thế Vĩ đã xa hơn, từ đoạn giám sát sự thay đổi này không rõ ràng, nhưng Hàn Bân có khả năng quan sát vượt trội người thường, vẫn nhận ra sự bất thường.

Hàn Bân xem đi xem lại đoạn giám sát này, đưa ra một giả thuyết táo bạo, giữa quầy và cột đá ban đầu đã đặt sẵn một thùng, thùng này giống hệt thùng Lý Thế Vĩ đang đẩy, khi đi qua điểm mù giám sát, Lý Thế Vĩ lấy thùng đã chuẩn bị sẵn, để lại thùng đựng tiền.

Nếu giả thuyết này đúng, Lý Thế Vĩ chắc chắn có đồng bọn trong ngân hàng, đồng bọn này đã đặt sẵn thùng giả, sau khi tráo thành công sẽ mang thùng đựng tiền đi.

Hàn Bân tiếp tục xem giám sát, phát hiện không xa quầy có một người đàn ông, người này đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang, mặc áo thun xanh, quần dài thoải mái, ngồi bên cạnh ghế gần quầy, trông như đang chờ làm thủ tục.

Hàn Bân quan sát kỹ, người này vào ngân hàng sau không ngừng quan sát xung quanh, khi Lâm Chính Nghi và Lý Thế Vĩ xuất hiện, người này cúi đầu rõ rệt, nhưng ánh mắt luôn dõi theo hai người.

Hàn Bân tập trung giám sát người đàn ông này, xem lại toàn bộ quá trình vào ra ngân hàng của hắn.

Người đàn ông này đến ngân hàng khoảng 9 giờ 10 phút, khi vào ngân hàng cũng đẩy một vali du lịch, vali này giống thùng đựng tiền, nhưng có thêm vỏ xanh bên ngoài, không thấy rõ màu vali.

Người này vào ngân hàng, đẩy vali đến quầy, sau đó ngồi xuống ghế gần đó, trong thời gian này chỉ đứng dậy hai lần, một lần khi Lâm Chính Nghi rời khỏi đại sảnh, một lần khi Lý Thế Vĩ rời đi.

Hàn Bân cho rằng người này đứng dậy có thể để thay vỏ thùng.

Không lâu sau khi Lý Thế Vĩ rời đi, người này cũng đẩy vali rời khỏi, không làm bất kỳ thủ tục nào, cũng không hỏi thăm nhân viên ngân hàng.

Hơn nữa, người này cố tình tránh camera, thêm mũ lưỡi trai và khẩu trang, gần như không thấy rõ khuôn mặt, rõ ràng có phần bất an.

Lúc này, vụ án đã trở nên rõ ràng, người đẩy vali này rất có thể là đồng bọn của Lý Thế Vĩ.

Chương 1000: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân tiếp tục theo dõi hành tung người này, từ giám sát trước cửa ngân hàng thấy, người này rời ngân hàng đi đến một chiếc Volvo màu đen, đặt thùng tiền vào cốp sau xe, sau đó lái xe đi.

Hàn Bân phóng to video giám sát, ghi lại biển số Volvo: B343HD.

Sau đó hắn lấy điện thoại gọi.

"Alô, Hàn đội." Giọng Lý Cầm vang lên từ điện thoại.

"Ngươi bên đó điều tra thế nào rồi?"

"Ta nhờ kỹ thuật điều tra số điện thoại của Lý Thế Vĩ và Vương Chí Tường, không phát hiện có liên lạc trực tiếp, cũng không có người liên hệ chung." Lý Cầm ngập ngừng, đề nghị, "Có cần mở rộng phạm vi điều tra, xem số điện thoại của người nhà họ có liên lạc không."

"Chị Lý, tạm thời ngừng điều tra liên lạc điện thoại, ngươi đi điều tra biển số B343HD."

Lý Cầm ghi lại biển số, hỏi, "Hàn đội, biển số này có vấn đề gì không?"

"Chúng ta thông qua điều tra giám sát ngân hàng, phát hiện Lý Thế Vĩ có thể đã tráo thùng đựng tiền trong ngân hàng, người đàn ông khả nghi lái chiếc Volvo màu đen này."

"Ta hiểu rồi, sẽ đi điều tra ngay."

Chỉ cần tìm ra người đàn ông khả nghi này, có thể xác định được nơi cất giữ số tiền.

Hai mươi phút sau, Hàn Bân nhận được thông tin về chủ xe.

Chủ xe, Hồng Thiên Phong,

Giới tính, nam

Tuổi, 28

Quê quán, Cầm Đảo

Số điện thoại, 1372838xxx

Địa chỉ làm việc, đường Nghiêm Thúy số 105, công ty điện lực.

Nửa giờ sau, Hàn Bân, Bao Tinh, Lý Cầm, Trương Thuận Cốc, Hà Anh Sinh gặp nhau trước cửa công ty điện lực.

Hà Anh Sinh và Trương Thuận Cốc là người Hàn Bân điều từ đội hai đến giúp đỡ, hắn dù sao cũng là phó đội trưởng đội hai, có chút quyền lực này.

Lý Cầm đưa cho Hàn Bân một tài liệu chi tiết hơn, "Hàn đội, ta vừa liên lạc với một người quen ở công ty điện lực, hắn nói Hồng Thiên Phong đang làm việc."

Hàn Bân xem tài liệu, "Đây là ảnh của hắn?"

"Đúng."

Hàn Bân nhíu mày, đưa cho Bao Tinh bên cạnh.

Bao Tinh nhìn qua một cái, "Cảm thấy không giống lắm, người này hình như béo hơn người trong giám sát, có phải là xe mượn biển số không."

Lý Cầm nói, "Khả năng này không lớn, mẫu xe và màu biển số giống hệt nhau."

“Chị Lý, ngươi biết hắn ở phòng nào không?”

“Biết, trước khi đến ta đã hỏi kỹ rồi.”

“Chị Lý, ngươi dẫn người đi giám sát hắn trước, đừng vội hành động. Chúng ta sẽ tìm một nơi ít người để bí mật bắt giữ, tránh lộ tin tức.”

“Rõ.”

Kế hoạch của Hàn Bân rất đơn giản, để Lý Cầm, Trương Thuận Cốc giám sát Hồng Thiên Phong, ngăn hắn cảnh giác trốn thoát.

Hà Anh Sinh tìm chiếc Volvo màu đen, nếu Hồng Thiên Phong lái xe đi làm, xe có thể đậu ở công ty điện lực.

Sau đó, Hàn Bân tìm lãnh đạo công ty điện lực, lấy danh nghĩa lãnh đạo gọi Hồng Thiên Phong vào văn phòng.

Hồng Thiên Phong hơi béo, mặt tròn, thấy người nói chuyện cười, trong văn phòng là người hiền lành.

Biết lãnh đạo gọi vào văn phòng, Hồng Thiên Phong tự kiểm điểm một chút, gần đây hình như không làm gì sai, không phải việc xấu, chắc là việc tốt.

Nghĩ vậy, Hồng Thiên Phong vui vẻ đến văn phòng, vừa vào cửa đã ngớ ra, ngoài Trưởng khoa Lưu còn có hai người đàn ông trẻ lạ mặt.

“Trưởng khoa, ngài gọi ta.”

Hồng Thiên Phong vừa chào, chưa kịp để Trưởng khoa Lưu trả lời, cửa ngoài lại có ba người bước vào, chặn đường Hồng Thiên Phong.

Hồng Thiên Phong thấy vậy ngớ người, “Khoa trưởng, ngài gọi ta có việc gì?”

“Hồng Thiên Phong, đây là Đội trưởng Hàn của Sở Công An Thành phố, hắn muốn gặp ngươi để hỏi vài việc. Ngươi đừng lo, nói thật là được.” Trưởng khoa Lưu nói xong, chào Hàn Bân rồi rời khỏi văn phòng.

Hồng Thiên Phong hoàn toàn ngớ người, cố nặn ra một nụ cười, “Đội trưởng Hàn, ngài tìm ta có việc gì?”

Hàn Bân vào thẳng vấn đề, “Sáng hôm trước từ 9 đến 10 giờ, ngươi ở đâu?”

“Ta đang làm việc.”

“Ngươi đi làm bằng gì?”

“Ta lái xe… không, hôm đó bạn mượn xe, ta đi taxi đi làm.”

“Biển số xe là gì? Xe gì?”

“Chiếc Volvo màu đen, biển số, B343HD.”

“Ngươi cho ai mượn xe?”

“Tần Quảng Phi.”

“Các ngươi quan hệ thế nào?”

“Hắn là bạn học cấp ba của ta, mấy ngày trước gọi cho ta, nói muốn mượn xe, ta ngại từ chối nên đồng ý.”

“Các ngươi thân lắm à?”

“Cũng không hẳn, sau khi tốt nghiệp cấp ba ít liên lạc, chỉ gặp nhau trong các buổi họp lớp, bình thường ít liên lạc, ta cũng thắc mắc sao hắn đột nhiên mượn xe.” Hồng Thiên Phong lau mồ hôi trán, “Đội trưởng Hàn, rốt cuộc có chuyện gì? Hắn có phạm pháp gì không? Ta không biết gì hết.”

Hàn Bân không trả lời, nói với Lý Cầm, “Chị Lý, xác minh chứng cứ ngoại phạm của hắn.”

“Rõ.” Lý Cầm rời văn phòng.

Hồng Thiên Phong thề thốt, “Cảnh sát Hàn, ta nói thật, không hề nói dối.”

“Tần Quảng Phi liên lạc với ngươi thế nào?”

“Hắn gọi cho ta.”

“Lấy điện thoại của ngươi ra, tìm lịch sử cuộc gọi.”

Hồng Thiên Phong lấy điện thoại từ túi, muốn mở khóa bằng vân tay, nhưng vì quá căng thẳng, tay đã ra mồ hôi, mở khóa không được.

Hồng Thiên Phong lau tay vào áo, mới mở được điện thoại, tìm lịch sử cuộc gọi.

“Đây… là số của Tần Quảng Phi, ngài xem, hắn gọi cho ta.” Hồng Thiên Phong đưa điện thoại cho Hàn Bân, giải thích, “Hắn gọi ba lần, lần đầu ngày 29 tháng 7 mượn xe, là bạn học cấp ba, ta ngại từ chối nên đồng ý.”

Chương 1001: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Lần hai chiều ngày 1 tháng 8, gọi đòi xe.”

“Lần ba chiều ngày 2 tháng 8, nói dùng xong xe rồi, bảo ta đến lấy.”

Nói đến đây, Hồng Thiên Phong tức giận, “Thằng này thật không ra gì, mượn xe nói ngọt ngào, gọi anh em thân thiết. Dùng xong trở mặt, bảo ta tự đi taxi lấy xe về.”

“Ngươi lấy xe ở đâu?”

“Khu dân cư Xương Thịnh, hắn hình như sống ở đó. Ta đến khu dân cư, gọi cho hắn, hắn từ lầu 2 xuống. Không mời ta lên nhà, trực tiếp đưa chìa khóa xe, người như vậy không thể chơi thân.” Hồng Thiên Phong thở dài,

“Giờ ta thật hối hận cho hắn mượn xe, không được lợi, còn gặp rắc rối.”

Bao Tinh cau mày, “Nói chuyện đàng hoàng.”

“Cảnh sát, ngài đừng hiểu lầm, ta không nói các ngài.”

Hàn Bân ghi lại số điện thoại, trả lại điện thoại cho Hồng Thiên Phong, “Ngươi biết Công Ty Kho Vận Phương Long không?”

Hồng Thiên Phong nghĩ một lúc, lắc đầu, “Không biết.”

“Hắn có nói mượn xe làm gì không?”

“Hắn nói đi đón bạn quan trọng ở sân bay.”

“Xe có camera hành trình không?”

“Có.”

“Ngươi nghĩ kỹ xem có manh mối gì khác về Tần Quảng Phi không.”

“Có có.” Hồng Thiên Phong gật đầu.

Không lâu sau, Lý Cầm trở lại văn phòng, xác nhận với đồng nghiệp của Hồng Thiên Phong, thời điểm xảy ra vụ án, Hồng Thiên Phong đang làm việc, loại bỏ nghi ngờ của hắn.

Sau đó, Hàn Bân để Hồng Thiên Phong dẫn mình đến chỗ đậu xe, Hà Anh Sinh đang canh giữ xe.

Hàn Bân lấy thẻ nhớ từ camera hành trình, xem lại tình hình sáng 2 tháng 8, 9 giờ sáng, xe này rời khỏi một khu dân cư, camera hành trình không quay được tên khu dân cư, nhưng xe đi vào phố Nam Bình, sau đó đến đường Liên Thành, đậu trước Ngân hàng Công Thương.

9 giờ 45 xe rời khỏi ngân hàng, quay lại khu dân cư trước đó, lần này vào quay được tên khu dân cư, khu dân cư Xương Thịnh.

Những gì Hồng Thiên Phong khai cơ bản là thật, Tần Quảng Phi rất có thể là người lấy số tiền, Hàn Bân bắt đầu chuẩn bị kế hoạch bắt giữ.

……

Khu dân cư Xương Thịnh, tòa 2, phòng 1002.

Một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi ngồi trên ghế sofa, vừa ăn nho vừa xem TV.

Một người đàn ông khoảng hai mươi bảy tám tuổi nằm trên chân nàng.

Người phụ nữ đặt một quả nho vào miệng, mơ hồ nói, “Xem phim gián điệp này thật sướng, nam chính mặc đồng

phục đẹp trai quá.”

Người đàn ông ngẩng đầu, giọng nũng nịu hỏi, “Đẹp trai hơn ta không?”

Người phụ nữ cười, đặt quả nho vào miệng người đàn ông, “Đương nhiên là A Phi của chúng ta đẹp trai nhất, nếu A Phi của chúng ta mặc đồng phục này, chắc chắn là mỹ nam số một thời dân quốc.”

Người đàn ông tên A Phi cười hì hì, “Thế Na, chúng ta giúp ngươi anh lớn thế này, ngươi nói hắn sẽ cho chúng ta bao nhiêu tiền?”

“Anh ta nói rồi mà, sẽ trả góp cho chúng ta mua nhà trong thành phố.”

A Phi ngồi dậy, “Là bao nhiêu tiền? Hai phòng và ba phòng giá khác nhau lắm, trung tâm và ngoại ô cũng chênh lệch hàng chục ngàn.”

“Tham lam.” Thế Na cười khinh bỉ, “Anh ta là anh ruột ta, sao có thể để chúng ta thiệt, đương nhiên là ba phòng rồi.”

“Đúng đúng, ta cũng thấy ba phòng tốt hơn, một bước lên thiên đường.” A Phi gật đầu, “Không uổng công ta mạo hiểm giúp hắn một lần.”

“Vút…” đột nhiên TV tắt.

Lý Thế Na nhăn mày, bĩu môi, “Trời ơi, sao lại thế này, ta đang xem hay.”

“Có phải mất điện không?” A Phi đi đến tường, bật đèn, không có phản ứng, “Mất điện rồi.”

Lý Thế Na không hài lòng, “Giờ sao đây, nhà mình hết tiền điện hay cả khu mất điện.”

“Na Na, ngươi đừng lo, ta ra ngoài xem.” A Phi quay người ra ngoài, vừa ra cửa đã thấy bên cạnh có bóng người lướt qua.

Tiếp theo, hắn bị một lực mạnh đè xuống đất.

“Cảnh sát, không được động đậy!”

“Buông ta ra!” A Phi giọng đầy bất mãn, cố sức giãy giụa.

Nhưng, sự giãy giụa này không có tác dụng, Bao Tinh, Trương Thuận Cốc, Hà Anh Sinh đè chặt hắn.

Thấy trong nhà còn người, Hàn Bân và Lý Cầm lập tức vào nhà.

Lý Thế Na quay người chạy vào bếp, trở ra với con dao nhọn trong tay, chĩa dao vào Hàn Bân và những người khác, “Thả chồng ta ra, ta liều với các ngươi!”

Hàn Bân nhanh chóng rút gậy cảnh sát, chỉ vào Lý Thế Na, “Chúng ta là cảnh sát, bỏ vũ khí xuống!”

Lý Thế Na không lùi bước, “Sao các ngươi xông vào nhà ta? Dựa vào gì bắt chồng ta?”

Hàn Bân nghiêm giọng cảnh cáo, “Ta đếm đến ba, nếu ngươi không bỏ dao, sẽ bị coi là cản trở thi hành công vụ! Sẽ bị pháp luật trừng trị.”

Lý Thế Na lùi một bước, bề ngoài hung hăng nhưng thực ra đã lo lắng từ lâu, “Ai bảo các ngươi bắt chồng ta, thả hắn ra trước!”

Lúc này, A Phi đã bị còng tay, Hà Anh Sinh canh giữ.

Bao Tinh và Trương Thuận Cốc cũng tiến tới.

Lý Thế Na không tự chủ lùi lại, lùi đến bên cửa sổ, do dự một lát rồi đặt dao lên cổ, “Các ngươi đừng tới gần, ai bước thêm một bước, ta tự sát cho các ngươi xem.”

Hàn Bân cảm thấy không biết nói gì, chuyện quái gì thế này, trên đời đúng là có đủ loại người.

Bây giờ không phải đối đầu với cảnh sát, mà là tự sát, Lý Cầm vội khuyên nhủ, "Cô gái, bỏ dao xuống, có gì chúng ta nói chuyện."

Lý Thế Na hét lên, "Không có gì để nói, các ngươi thả chồng ta ra, lập tức ra khỏi nhà ta."

Hàn Bân nghiêm túc nói, "Chúng ta là cảnh sát, chúng ta sẽ không làm hại người tốt, cũng sẽ không tha cho người xấu, sự chống cự này của ngươi là vô ích."

Chương 1002: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Hừ, ta chết rồi, xem các ngươi ăn nói thế nào, các ngươi sẽ mất chức."

"Ngươi muốn thế nào?"

"Thả chồng ta, ra khỏi nhà ta."

"Điều đó không thể."

Lý Thế Na mở cửa sổ đứng cạnh cửa sổ, "Vậy các ngươi giết ta đi, ta muốn xem các ngươi còn làm cảnh sát được không."

Hàn Bân lắc đầu, người phụ nữ này điên rồi, hoàn toàn không biết lý lẽ.

Hắn đã tham gia không ít vụ bắt giữ, dù có người nhà cản trở thi hành công vụ, nhưng kịch liệt như nàng là lần đầu tiên.

Hà Anh Sinh đứng ở cửa, cũng sốt ruột, cúi đầu nhìn A Phi, "Bảo vợ ngươi bỏ dao xuống."

A Phi hừ một tiếng, quay đầu sang chỗ khác.

"Bốp!" Hà Anh Sinh vỗ mạnh đầu hắn, "Không hiểu tiếng người à."

Lý Thế Na cuống lên, "Không được đánh chồng ta."

Thấy có tác dụng, Hà Anh Sinh vỗ đầu A Phi lần nữa.

A Phi bị đánh đến chảy nước mắt, "Ta không chống đối thi hành công vụ, sao các ngươi đánh ta."

Lý Thế Na cuống quýt dậm chân, "Không được đánh hắn."

Hà Anh Sinh cúi đầu, nói vài câu vào tai A Phi, A Phi mặt càng khó coi, do dự một lúc, "Thế Na… ngươi bỏ dao xuống đi."

"A Phi, ta muốn cứu ngươi."

A Phi nhăn mặt, "Ta đã bị bắt, ngươi không cứu được ta. Ngươi làm vậy là hại ta."

"Ta… vậy ta phải làm gì? Chúng ta còn phải mua nhà, còn phải kết hôn…" Lý Thế Na giọng nghẹn ngào.

Lý Cầm từ từ tiến tới, "Thế Na, bỏ dao xuống, phối hợp với cảnh sát điều tra mới được khoan hồng."

"A Phi, ta phải làm sao?"

"Ta không muốn thấy ngươi bị thương, bỏ dao xuống đi."

"Hu hu…" Lý Thế Na khóc, dao rơi khỏi tay.

Hàn Bân nhanh chóng tiến tới, đá dao đi.

Lý Cầm và Bao Tinh kèm hai bên khống chế Lý Thế Na, Trương Thuận Cốc còng tay nàng.

Hàn Bân vỗ trán, cảm thấy mệt mỏi, "Chị Lý, đưa cô gái này vào trong thẩm vấn."

Hàn Bân đi đến trước mặt A Phi, "Ngươi tên gì?"

Trải qua cuộc giằng co vừa rồi, A Phi cũng ngoan ngoãn, "Tần Quảng Phi."

"Biết tại sao ngươi bị bắt không?"

"Không biết."

Hà Anh Sinh trừng mắt, "Còn dám nói dối, không biết sao vợ ngươi chống đối quyết liệt thế."

Hàn Bân kéo ghế ngồi xuống, "Tần Quảng Phi, tình hình của ngươi có thể lớn có thể nhỏ, chỉ cần trả lời thật, phối hợp

điều tra, có thể giảm án, hy vọng ngươi nắm bắt cơ hội.”

Tần Quảng Phi do dự, “Ta… ta thật không biết mình phạm tội gì.”

“9 đến 10 giờ sáng ngày 2 tháng 8, ngươi ở đâu?”

Thấy cảnh sát xung quanh, Tần Quảng Phi không dám nói dối, “Ta… ta ở ngân hàng.”

“Ngân hàng nào?”

“Đường Liên Thành số 105, Ngân hàng Công Thương.”

“Đến đó làm gì?”

“Rút tiền.”

“Ngươi rút bao nhiêu?”

“Ta không biết, ta giúp người khác rút.”

“Giúp ai?”

Tần Quảng Phi do dự, “Giúp Lý Thế Vĩ.”

“Ngươi và Lý Thế Vĩ quan hệ thế nào, sao giúp hắn rút tiền, hắn sao không tự rút?”

Tần Quảng Phi chỉ vào nhà, “Lý Thế Vĩ là anh của bạn gái ta, bảo ta đi ngân hàng rút tiền giúp, ta đi.”

“Ngươi biết số tiền đó từ đâu không?”

“Không biết, ta chỉ đi rút tiền.”

Hàn Bân nghiêm giọng, “Ngươi còn dám nói dối, chúng ta đang điều tra một vụ cướp, số tiền ngươi mang về từ ngân hàng là tiền cướp được.”

“Cướp!” Tần Quảng Phi giật mình, “Ta không thể cướp, ta không tham gia chuyện đó, ta chỉ giúp rút tiền, ta không dám.”

“Dù ngươi có dám hay không cũng không thay đổi sự thật là ngươi liên quan vụ cướp.”

“Lý Thế Vĩ đáng chết, hắn hại ta, hắn không nói vậy với ta, ta không biết có cướp.”

“Ngươi cần phối hợp điều tra, chúng ta sẽ xem xét giảm án theo thái độ của ngươi.”

Tần Quảng Phi vội gật đầu, “Ta sẽ phối hợp.”

“Lý Thế Vĩ nói gì với ngươi?”

Tần Quảng Phi đấu tranh một lúc, thở dài, “Hắn hỏi ta có cần tiền không, ta nói có. Sau đó hắn hứa hẹn một số lợi ích, bảo sáng 2 tháng 8 đi ngân hàng rút tiền cho Công Ty Kho Vận Phương Long, bảo ta dùng thùng chuẩn bị trước, tráo thùng đựng tiền.”

“Ngươi biết điều đó là phạm pháp không?”

“Lý Thế Vĩ là ông chủ Công Ty Kho Vận Phương Long, ta tưởng là tiền của hắn, không phạm pháp.”

Bao Tinh hừ lạnh, “Nói bậy, nếu là tiền của hắn, sao không đưa trực tiếp, cần gì tráo thùng.”

Tần Quảng Phi cúi đầu.

Hàn Bân tiếp tục hỏi, “Tiền ở đâu?”

Tần Quảng Phi chỉ vào nhà, “Trong tủ quần áo phòng ngủ, ta không động vào, để đó luôn.”

Bao Tinh dẫn kỹ thuật viên vào nhà, lát sau đẩy thùng ra.

Kỹ thuật viên chụp ảnh trước, sau đó mở thùng, bên trong là tiền đỏ, lập tức thu hút ánh nhìn của mọi người.

Hàn Bân thở phào, lấy điện thoại gọi cho Vương Tiêu.

……

Văn phòng Giám đốc Công Ty Kho Vận Phương Long.

Lý Thế Vĩ ngồi bên bàn làm việc, luôn cảm thấy bồn chồn, nhưng nghĩ lại thấy không có sơ sót.

Đầu tiên là tráo thùng tiền, sau đó sắp xếp người cướp, hoàn hảo vô cùng.

Ai có thể nghĩ, tiền được tráo trong ngân hàng.

Nghĩ vậy, Lý Thế Vĩ cũng tự khen mình, nếu sinh sớm mười năm, gặp thời đại phát triển đó, không chừng giờ đã tỷ phú.

"Cạch…" cửa văn phòng mở, làm Lý Thế Vĩ giật mình.

Công Ty Kho Vận Phương Long không lớn, nhưng hắn là Giám đốc uy quyền, lâu rồi không ai dám xông vào văn phòng hắn, lòng không khỏi tức giận.

Nhưng thấy người vào, Lý Thế Vĩ lập tức dịu đi.

Chương 1003: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Cảnh sát Vương, sao các ngươi đến đây?”

Vương Tiêu dẫn người vào văn phòng, “Giám đốc Lý, ngài nhớ rõ ta.”

“Ngài nói gì vậy, sao quên được.” Lý Thế Vĩ đứng dậy, vẻ cảnh giác, “Các vị có việc gì?”

“Chúng ta đã bắt được nghi phạm cướp, muốn mời ngài đến đồn nhận diện.”

“Tốt quá, cuối cùng cũng bắt được.” Lý Thế Vĩ nặn ra nụ cười, “Cảnh sát, các ngươi ra ngoài trước được không, ta thay quần áo xong sẽ đi cùng.”

Vương Tiêu cười, “Ngươi nhiều mưu lắm.”

Giang Dương lấy còng tay từ sau lưng, khi Lý Thế Vĩ không chú ý bước nhanh lên, còng vào tay hắn, “Cạch, không cần khách sáo, bên trong đã chuẩn bị sẵn quần áo cho ngươi rồi.”

Sở Công An Thành phố, Đội Điều Tra Hình Sự, phòng thẩm vấn thứ ba.

Lý Thế Vĩ ngồi trên ghế thẩm vấn, cúi đầu không thấy rõ biểu cảm, nếu nhìn kỹ sẽ thấy người hắn đang run nhẹ.

Khi nhỏ, hoàn cảnh gia đình Lý Thế Vĩ không tốt, học đến cấp ba thì nghỉ làm việc, từng làm phục vụ nhà hàng, bảo vệ khu dân cư, phát tờ rơi, bán hàng đa cấp, bán nhà, sau đó mới vào làm cho một công ty kho vận.

Những trải nghiệm này rất quan trọng với Lý Thế Vĩ, hắn chịu khổ vì không có tiền, không muốn sống nghèo nữa.

Vài năm trước, Lý Thế Vĩ nghỉ việc ở công ty kho vận, lập Công Ty Kho Vận Phương Long, lúc đó hắn không có vốn mạnh, chủ yếu nhờ thuyết phục trưởng thôn Phương Tỉnh, được sự ủng hộ của trưởng thôn Phương Tiến Sơn, thuyết phục dân làng góp đất lập Công Ty Kho Vận Phương Long.

Nghe thì dễ, nhưng khó khăn chỉ mình hắn hiểu.

"Cạch…" tiếng mở cửa cắt ngang dòng hồi tưởng của Lý Thế Vĩ.

Hàn Bân, Lý Cầm, Bao Tinh vào phòng thẩm vấn.

Lý Thế Vĩ tỉnh lại, lay tay bị còng, "Đội trưởng Hàn, có phải hiểu lầm gì không, sao lại bắt ta."

Trên đường về, Lý Thế Vĩ đã dò hỏi, nhưng Vương Tiêu kín miệng, không nói lý do bắt.

Lý Thế Vĩ còn chút hy vọng, chỉ cần cảnh sát không có chứng cứ xác thực, hắn còn hy vọng.

Hàn Bân nhìn Lý Thế Vĩ, không khỏi cảm thán, Lý Thế Vĩ là nghi phạm đầu tiên hắn gặp, xoay đi xoay lại lại quay về điểm xuất phát.

"Ngươi nghĩ có hiểu lầm gì?"

Lý Thế Vĩ vẻ vô tội, "Ta không biết, ta chưa làm gì phạm pháp, công ty ta mất tiền, bắt ta có hơi quá đáng."

Hàn Bân mở sổ, chậm rãi nói, "Nghe nói giám sát tự cướp không?"

"Ta không học nhiều, nhưng hiểu nghĩa của từ đó, nhưng, liên quan gì đến ta, ngài không nghĩ là ta tự cướp tiền công ty mình chứ."

Hàn Bân gật đầu, "Đúng vậy, hiện có chứng cứ cho thấy, số tiền đó là do ngươi cướp. Ta nhắc lại số tiền đó không phải của ngươi, là để chia cho dân làng."

Lý Thế Vĩ nghiêm túc, "Đội trưởng Hàn, không thể nói bừa, ngài có chứng cứ không? Nếu không ta có thể kiện ngài vu khống."

"Ngươi biết Lão Pháo không?"

Lý Thế Vĩ nhíu mày, "Không."

"Lý Thế Na thì sao?"

"Em gái ta tên Lý Thế Na, không biết ngài nói có phải một người không."

"Không chỉ Lý Thế Na, bạn trai nàng Tần Quảng Phi cũng bị bắt, chúng ta tìm thấy số tiền cướp ở nhà họ." Hàn Bân lấy một xấp ảnh đặt lên bàn thẩm vấn, "Ngươi tự xem đi."

Lý Thế Vĩ vươn tay lấy ảnh, ban đầu co lại như sợ bị bỏng, sau đó run run cầm lên, chỉ nhìn một cái đã xụi xuống.

Hàn Bân tựa vào bàn thẩm vấn nhìn Lý Thế Vĩ, "Lý Thế Na, Tần Quảng Phi, Lão Pháo đã bị bắt, số tiền cũng đã tìm thấy, chứng cứ vật chứng, lời khai chúng ta đều có, ngươi thông minh, biết phải làm gì."

Lý Thế Vĩ thở dài, "Ta nghĩ… ta không hiểu, sao các ngươi tìm ra tiền."

Hàn Bân đơn giản giới thiệu, "Thần tốc, hôm qua chúng ta bắt được bọn cướp, cũng phát hiện thùng giả ngươi dùng để tráo tiền. Theo lời khai của bọn cướp, chúng ta nghi ngờ tiền bị tráo trước, qua thẩm vấn nhanh Lão Pháo, chúng ta xác định nghi ngờ của ngươi."

Lý Thế Vĩ bất lực nói, "Ta không ngờ các ngươi nhanh vậy, nếu chậm hơn, dù chỉ hai ba ngày… cũng đã khác."

“Ngươi là Giám đốc Công Ty Kho Vận Phương Long sao lại tổ chức vụ này?”

Lý Thế Vĩ giọng ảm đạm, “Ta cũng không còn cách nào, nói hay thì ta là ông chủ Công Ty Kho Vận Phương Long, nhưng phần lớn lợi nhuận bị lấy để chia cho dân làng Thôn Phương Tỉnh, ta không còn lại bao nhiêu.”

“Kế toán Lâm và nhiều nhân viên công ty đều là dân Thôn Phương Tỉnh, công ty này tuy do ta quản lý, nhưng dùng chủ yếu là người Thôn Phương Tỉnh, nói trắng ra, phần lớn tiền công ty để trả lương cho họ.”

“Trong ngoài tiền đều về tay Thôn Phương Tỉnh, ta chỉ như làm công cho họ, ta… trong lòng không cân bằng, nếu không phải ta lập công ty này, đất của họ không có giá trị, giờ một mẫu đất ít nhất chia được hơn mười ngàn, đất nhiều không làm gì, mỗi năm có hơn trăm ngàn chia.”

“Ta từng đề nghị lấy một phần chia lợi nhuận mở rộng công ty, để công ty phát triển, có thể thành công ty niêm yết, nhưng nhiều dân làng tầm nhìn hạn hẹp chỉ nghĩ đến phần chia, chia ít đi như cắt thịt họ, đề nghị này không thành công.”

“Công ty lập bao năm, tuy mỗi năm đều có lãi, nhưng quy mô không tăng, không tiến thì lùi, quy mô không lên, kỹ thuật không lên, thiết bị không lên, sớm muộn bị thị trường loại bỏ.”

“Dân làng chỉ biết chia tiền, như đỉa hút máu công ty, công ty sớm muộn bị họ hủy, khi đó họ không được gì, trở lại nghèo như trước.”

Chương 1004: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta thấy rõ họ rồi, Công Ty Kho Vận Phương Long nuôi họ nhiều năm, đã nuôi họ thèm thuồng, nuôi họ thành phế. Một khi không còn chia tiền, họ sẽ nghèo hơn trước.”

Lý Cầm phản bác, “Ban đầu ngươi lập công ty, dân làng góp đất, giờ công ty có lãi, họ được chia lợi nhuận là đúng, lời trách của ngươi thật hẹp hòi, hoàn toàn vì lợi ích bản thân.”

Lý Thế Vĩ cười khổ, “Đúng, ta nhỏ nhen, thấy tiền mình vất vả kiếm phần lớn vào túi dân làng, không vui.”

“Nhưng, ta quan tâm hơn là sự phát triển của công ty, công ty lành mạnh phải chia lợi nhuận hai phần, một phần chia cho cổ đông, một phần cho phát triển công ty, mở rộng quy mô, cải thiện thiết bị, nâng cao kỹ thuật, nếu không công ty không tồn tại lâu.”

“Công ty kho vận cần kỹ thuật và thiết bị, thời gian và độ chính xác của nhập kho, lưu kho, xuất kho là tiêu chuẩn cơ bản. Giờ thành phố Cầm Đảo xung quanh mở nhiều công ty kho vận cạnh tranh ngày càng lớn. Công Ty Kho Vận Phương Long còn dùng thiết bị cũ, chủ yếu dựa vào nhân công, còn công ty kho vận khác đã đưa máy móc vào quy mô lớn.”

“Thiết bị này tiện hơn, hiệu quả hơn, chính xác hơn, ngắn hạn tuy tốn kém, nhưng lâu dài ít hơn chi phí nhân công, nhưng từ trưởng thôn đến dân làng đều không đồng ý mua thiết bị.”

“Tại sao?” Lý Thế Vĩ kích động, tự hỏi tự trả lời, “Một là dân làng không chịu giảm chia tiền mua thiết bị, hai là công nhân công ty phần lớn là dân làng, một khi đưa thiết bị vào, cần ít nhân công, họ sẽ thất nghiệp.”

“So với sự phát triển lâu dài của công ty, dân làng tầm nhìn hạn hẹp hơn là chia lợi nhuận, giúp thân nhân bạn bè có công việc.”

“Các ngươi nói công ty này có tương lai gì, không có hy vọng, không hy vọng.”

Hàn Bân vô thức hỏi, “Nếu ngươi cướp được tiền, ngươi sẽ làm gì?”

“Ta sẽ tăng cổ phần, chỉ cần có đủ cổ phần, có quyền quyết định công ty, sẽ cải cách, giảm chia tiền, đưa kỹ thuật vào, mở rộng quy mô, đưa công ty niêm yết…”

“Ta không phải người vô lương tâm, một khi công ty niêm yết sẽ thu được lợi nhuận phong phú, dân làng nhận lại gấp mười lần, thậm chí hàng chục lần chia tiền.”

Hàn Bân nhìn đối phương, cảm nhận sự chân thành, không giống giả tạo, “Dù động cơ thế nào, hành vi của ngươi là sai, không chỉ xâm phạm lợi ích người khác, còn phạm pháp.”

“Thật ra chuyện này ta đã mưu tính lâu, nếu công ty cứ ác tính tuần hoàn sẽ tiêu đời, chỉ phá rồi lập lại, dùng tiền cướp được tăng cổ phần, lấy lý do chia tiền bị cướp giảm chia, công ty mới sống được.” Lý Thế Vĩ ba câu không rời Công Ty Kho Vận Phương Long, thấy hắn có tình cảm sâu sắc với công ty.

Hàn Bân đổi giọng, “Ngươi tổ chức vụ này thế nào?”

Lý Thế Vĩ im lặng một lát, “Cũng là cơ hội ngẫu nhiên, đột nhiên có ý tưởng này, ta tìm bạn trai của em gái, nhờ hắn tráo thùng ở ngân hàng, để tìm điểm mù giám sát ngân hàng, ta đi

lại ngân hàng chục lần, còn tự mua camera thử nghiệm, cuối cùng xác định kế hoạch tráo thùng."

"Lão Pháo do Tần Quảng Phi tìm, hai người họ có họ hàng, Tần Quảng Phi tin hắn. Ta nói chuyện với Lão Pháo hai lần, thấy cũng đáng tin, đồng ý cho hắn tham gia."

"Tráo thùng chỉ là bước đầu, Lão Pháo xúi đồng bọn cướp là bước hai, chỉ cần cướp thành công, cảnh sát không bắt được bọn cướp ngay, kế hoạch thành công."

"Ta không ngờ, các ngươi nhanh chóng bắt được bọn cướp, ta còn chưa kịp chuyển tiền." Nói đến đây, Lý Thế Vĩ thở dài, sở dĩ không kịp chuyển tiền, vì sợ bị cảnh sát theo dõi, nghĩ nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, để ở chỗ em gái có lẽ an toàn hơn, chờ thêm thời gian rồi lặng lẽ lấy về.

Tiếc là thiếu một bước.

"Ngươi hứa Tần Quảng Phi và Lão Pháo bao nhiêu tiền?"

"Em gái ta và Tần Quảng Phi quen lâu rồi, nhưng không có tiền mua nhà, ta hứa sau khi xong sẽ trả góp giúp họ mua nhà, cũng là giúp em gái ta. Còn Lão Pháo, ta hứa cho hắn năm trăm ngàn tiền mặt."

Hàn Bân ghi vào sổ, gõ bút, "Nếu Lão Pháo trực tiếp tham gia cướp, ít nhất chia được bảy tám trăm ngàn, sao ngươi chắc chắn hắn sẽ giúp ngươi?"

Lý Thế Vĩ lắc đầu, "Không có ta hắn không được đồng nào, hắn rõ điều đó. Ta hứa với hắn, nếu sau bị cảnh sát bắt, chỉ cần hắn không khai ta, vẫn giữ năm trăm ngàn cho hắn."

"Chuyện này giống như mua quỹ hay cổ phiếu, không hợp tác với ta như mua cổ phiếu, lợi nhiều, lỗ thảm. Hợp tác với ta như mua quỹ, an toàn hơn."

Hàn Bân hỏi thêm vài câu, Lý Thế Vĩ đều trả lời. Dưới sức ép của chứng cứ, Lý Thế Vĩ biết chối không có ích.

Theo Hàn Bân, Lý Thế Vĩ có phần cực đoan. Muốn có quyền kiểm soát công ty có nhiều cách, Lý Thế Vĩ chọn cách cực đoan nhất.

Có câu nói không ham muốn thì cương trực.

Người cố chấp dễ bị ám ảnh, nhưng lúc đó họ không tự biết, không thấy được chân tướng Lư Sơn vì đang trong núi.

Muốn thoát ra rất khó.

Nghi phạm khai, tiền cũng tìm thấy, Hàn Bân đêm nay có thể ngủ ngon.

"Chúc mừng cảnh sát 577533 phá án cướp có súng thành công." Hàn Bân nghe âm báo của cảnh huy.

Có lẽ do chứng cứ đầy đủ, nghi phạm nhận tội tốt, lần này thưởng đến sớm hơn.

Kỹ năng đọc khẩu hình: Thành thạo: +7

Phân tích vi biểu cảm: Thành thạo: +6

Quan sát: Thành thạo +5

Thưởng công trạng 32 điểm.

Chương 1005: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vài ngày tiếp theo, vụ án kết thúc, Hàn Bân bắt đầu rảnh rỗi, mỗi ngày uống trà, thư giãn, một ngày trôi qua.

Sau bữa trưa, Hàn Bân nghỉ trưa.

Nghỉ trưa rất quan trọng, sáng bận rộn nửa ngày, nghỉ trưa tinh thần buổi chiều mới tốt.

Để nghỉ trưa tốt hơn, Hàn Bân mua một bộ dụng cụ nghỉ trưa.

Nói đơn giản là giường xếp và chăn.

Thường gấp lại đặt bên cạnh bàn, không chiếm diện tích. Trưa nằm ngủ thoải mái hơn gục đầu trên bàn nhiều.

Đóng cửa văn phòng, Hàn Bân nằm trên giường xếp thật thoải mái, ngủ ở văn phòng và ngủ ở nhà có cảm giác khác.

Nếu phải mô tả, đó là cảm giác lợi lộc.

Giấc ngủ này Hàn Bân ngủ rất ngon, đến 3 giờ chiều mới dậy, vì không có việc, đồng đội không gọi hắn.

Tất nhiên, chỉ hắn rảnh, đồng đội vẫn bận rộn làm thủ tục kết án.

Hàn Bân đang nghĩ uống trà trước hay hút thuốc trước, điện thoại reo, "Reng reng…"

Hàn Bân lấy điện thoại ra nhìn, có chút bất ngờ, nhấn nút nghe, "Alô, Đội trưởng Trịnh."

Giọng Trịnh Khải Hoàn vang lên từ điện thoại, “Hàn Bân, nghe nói ngươi được thăng chức?”

Hàn Bân cười, “Ta sao so với ngài được.”

“Ta lớn tuổi, ngươi còn trẻ. Sao rồi, dạo này bận không?”

“Cũng được, ngài thì sao?”

“Ta vừa xong một vụ án, có hai ngày nghỉ về Cầm Đảo, ngươi có rảnh tối nay tụ họp.”

“Rảnh, tất nhiên rảnh. Đội trưởng Trịnh mời sao ta không đến.”

Trịnh Khải Hoàn cười, “Ngươi tính toán ghê thật, không nghĩ mời ta, chỉ nghĩ để ta mời.”

Hàn Bân đùa, “Lãnh đạo mời ta thấy thoải mái.”

“Ha ha…” Trịnh Khải Hoàn không phật ý, cười, “Nói vậy, tối nay không được cho ta leo cây.”

“Tất nhiên rồi, tối nay rượu ta bao.”

“Ngươi biết uống rượu?”

“Ngài vất vả về, sao không cùng ngài uống vài chén, lát nữa ta xin phép lãnh đạo.” Hàn Bân thật sự vui, Trịnh Khải Hoàn luôn tốt với hắn, trước kia hắn lên tổ trưởng cũng nhờ Trịnh Khải Hoàn đề bạt.

Lãnh đạo lâu lâu về, gọi mình tụ họp, không cùng uống vài chén, Hàn Bân cũng thấy áy náy.

“Tốt, tối nay không say không về, uống cho đã.” Trịnh Khải Hoàn rời Cầm Đảo một thời gian, cũng muốn tụ họp với đồng nghiệp cũ.

Hàn Bân cười, “Chỉ sợ chị không cho ngài về nhà.”

“Nàng dám, ta ở nhà nói một là một!” Trịnh Khải Hoàn hừ một tiếng, giọng cứng nhưng âm lượng nhỏ đi.

7 giờ tối.

Nhà hàng lẩu Cửu Môn.

Tối nay, Trịnh Khải Hoàn đặt một phòng lớn, mời đồng nghiệp cũ ở Phân Cục Ngọc Hoa.

Cả đội ba của Phân Cục Ngọc Hoa đều đến.

Một bàn ngồi không đủ, may phòng lớn đặt được hai bàn tròn mười người.

Trịnh Khải Hoàn, Tằng Bình, Hàn Bân, Triệu Anh, Lý Huy, Ngụy Tử Mặc, Đỗ Kỳ, Triệu Minh ngồi một bàn, còn lại ngồi bàn kia.

Thấy đồng nghiệp cũ, Trịnh Khải Hoàn rất vui, “Mọi người đều bận, tụ họp một lần không dễ.”

Triệu Minh mở một chai rượu, rót cho Trịnh Khải Hoàn.

Trịnh Khải Hoàn cầm ly, “Rượu này Hàn Bân mang, lâu năm, rượu ngon, mọi người uống nhiều vào.”

Lý Huy cười, “Đội trưởng Trịnh mời, Đội trưởng Hàn mang rượu, chúng ta hưởng lây, hi vọng tiến lên.”

Triệu Minh ho khan, “Khụ… thuốc ta mang, mọi người cứ hút, hút hết còn nữa.”

Ngụy Tử Mặc đùa, “Ta nói mà, trước chưa thấy Đội trưởng Trịnh hút Trung Hoa, ta nghĩ lên Sở cảnh sát tỉnh tiêu chuẩn cao hơn, hóa ra thuốc của ngươi.”

Lý Huy nghiêm túc, “Tổ trưởng Ngụy, ngươi thiếu hiểu biết, đội ba chúng ta Trung Hoa Triệu là nổi danh.”

“Ha ha…” mọi người cười lớn.

Triệu Minh không phật ý, còn ưỡn ngực, cây to có bóng mát, nổi danh còn hơn vô danh, sau này có cơ hội thăng chức, ít nhất có người nhớ đến.

Hàn Bân cười, "Tổ trưởng Ngụy, nghe nói ngươi thành tổ trưởng tổ một đội ba, khi nào mời chúng ta ăn cơm, ta đợi đó."

Ngụy Tử Mặc cười, "Ta chỉ là tổ trưởng tạm quyền, định khi chính thức mới mời, Đội trưởng Hàn bận, ta còn chưa kịp mời."

Lý Huy chen vào, "Lão Ngụy, ngươi không đúng, ta làm tổ trưởng tạm quyền, các ngươi làm ầm lên, hôm sau đã bắt ta khao một bữa thận lớn. Sao đến ngươi đợi chính thức, ngươi không được tiêu chuẩn kép."

Ngụy Tử Mặc nháy mắt, "Đã mời thì tất nhiên mời, các ngươi đừng lo, không ai bị bỏ."

Từ khi Trịnh Khải Hoàn đến Sở cảnh sát tỉnh, đội ba Phân Cục Ngọc Hoa thay đổi lớn, Hàn Bân đến Đội Điều Tra Hình Sự Thành phố làm Phó trung đội trưởng.

Tằng Bình làm đội trưởng đội ba, Lý Huy làm tổ trưởng tổ hai đội ba.

Phân Cục Ngọc Hoa định cho Trịnh Khải Hoàn đi đào tạo ở Sở cảnh sát tỉnh, dự định cho hắn làm đội trưởng Đội Điều Tra Hình Sự Phân Cục Ngọc Hoa, nhưng lãnh đạo Sở cảnh sát tỉnh để ý Trịnh Khải Hoàn giữ hắn ở lại Sở, Đội trưởng đội trọng án.

Dù chỉ là đội trưởng đội trọng án, nhưng từ Phân Cục Ngọc Hoa lên làm ở Sở cảnh sát tỉnh, như rồng ra biển, tương lai rộng mở.

Phân Cục Ngọc Hoa không thể tranh người, nâng đội trưởng đội hai Tôn Thừa Anh lên làm đội trưởng Đội Điều Tra Hình Sự tạm quyền.

Triệu Anh được đề bạt làm đội trưởng đội hai tạm quyền, Ngụy Tử Mặc thay Triệu Anh làm tổ trưởng.

Trừ Hàn Bân điều đến Sở, còn lại thăng chức đều nhờ Trịnh Khải Hoàn.

Tối nay ăn lẩu, các món bày trên bàn, có rau tươi, nấm, thịt, hải sản, muốn ăn gì cũng có.

Chương 1006: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trịnh Khải Hoàn đứng lên, "Nào, ta kính mọi người một ly, chúc mọi người công việc thuận lợi, gia đình hạnh phúc, sức khỏe dồi dào, ra vào bình an."

Câu ra vào bình an thật ý nghĩa, các ngành khác không có câu chúc này, nhưng cảnh sát là ngành nguy hiểm, mỗi ngày đối phó tội phạm, bình an là phúc.

Rượu là chất xúc tác, làm mọi người thân thiết hơn.

Văn hóa uống rượu là trung tính, uống vừa phải kéo gần quan hệ.

Lý Huy hỏi, "Đội trưởng Trịnh, làm ở Sở cảnh sát tỉnh khác gì Phân Cục Ngọc Hoa?"

Trịnh Khải Hoàn ăn một miếng, đặt đũa xuống, "Án ở Sở cảnh sát tỉnh phức tạp hơn, địa phương phạm tội lớn, hôm nay ở Tuyền Thành, mai có thể đến Uất Hải điều tra. Án qua các cấp báo lên, đến đội trọng án đã qua lâu, bỏ lỡ thời gian vàng, tổng thể án khó hơn, thời gian phá án dài."

Triệu Minh tò mò, "Đội trưởng Trịnh, ngài phá án lớn gì gần đây, kể chúng ta nghe."

Trịnh Khải Hoàn do dự, không phải không muốn nói, nhưng có án không thể nói, suy nghĩ, "Có một vụ các ngươi biết, là án buôn bán nội tạng xuyên vùng, vụ này Công An Thành phố Cầm Đảo báo lên Sở cảnh sát tỉnh."

Lý Huy vô thức nói, "Đúng đúng, vụ này là chuyên án 131 liên hợp, đội ta và đội điều tra thành phố cùng phá, khi đó Hàn Bân còn là tổ trưởng tổ hai, sau vụ này mới điều lên Đội Điều Tra Hình Sự Thành phố."

Thấy đồng đội đều tham gia vụ này, Trịnh Khải Hoàn không ngại, "Đội Điều Tra Hình Sự Thành phố phát hiện hai nghi phạm, một tên Tống Tân Hải đã tự sát, còn một tên Dương Chí Siêu chuyển lên đội trọng án."

"Dương Chí Siêu chỉ là ngoại vi của vụ buôn nội tạng, Tống Tân Hải là cấp trên của hắn, Tống Tân Hải chết, hắn đứt liên hệ với cấp trên, không cung cấp được nhiều manh mối."

"Chúng ta chỉ có thể theo hồ sơ Đội Điều Tra Hình Sự Thành phố Cầm Đảo, rà soát lại án, đối chiếu với án các nơi, phát hiện một số manh mối tương tự, quy mô vụ buôn nội tạng lớn hơn chúng ta nghĩ, thậm chí ra ngoài tỉnh Lỗ Châu."

"Vụ buôn nội tạng chia ba môi giới, tầng dưới cùng là môi giới cung, số người này nhiều, phân tán các vùng, theo yêu cầu của môi giới cầu tìm mục tiêu."

"Tầng trên là môi giới cầu, liên hệ bệnh nhân cần thay nội tạng, theo yêu cầu bệnh nhân tìm mục tiêu, những người này có quan hệ và địa vị nhất định, nếu không bệnh nhân không dễ tin tưởng."

"Tầng trên nữa là môi giới đen, liên hệ phòng khám và bác sĩ, phẫu thuật cho bệnh nhân. Hắn ở đỉnh chuỗi lợi ích, theo phỏng đoán người này không ở Lỗ Châu, có mạng lưới toàn quốc, khó tìm ra tung tích."

Điền Lệ hừ, "Người như vậy mất lương tâm, kiếm tiền thất đức không sợ báo ứng."

Lý Huy cảm thán, "Ta từng đến hiện trường, nhớ mãi, như lò mổ, hoàn toàn coi người như động vật phân xác."

Triệu Minh gắp miếng dạ dày bò, nhai rộp rộp, "Theo ta, loại người này bắt được phải bắn, nếu không không dẹp được."

Thấy không khí trầm xuống, Tằng Bình nâng ly, "Nào, đừng nói việc nữa, khó lắm tụ họp, chúng ta kính Đội trưởng Trịnh một ly."

"Kính Đội trưởng Trịnh."

"Chúc mừng Đội trưởng Trịnh."

"Đội trưởng Trịnh, ngài đến đội trọng án, sau này đừng quên chúng ta, chúng ta cũng muốn hưởng lây."

"Đúng vậy, đừng nói đội trọng án, lên Sở Công An cũng được."

Mọi người ồn ào.

"Không quên, có cơ hội sẽ nghĩ đến các ngươi." Trịnh Khải Hoàn đầy hứa hẹn.

Nhưng, hắn có lòng không có sức, chỉ là đội trưởng đội trọng án, muốn thăng chức cho người khác cũng không có quyền.

Trịnh Khải Hoàn là nhân vật chính, nhiều người kính rượu, hắn cũng không từ chối, không uống một ly, thì nửa ly, mọi người là thân quen, không ai chấp nhặt.

Dù uống nửa ly, người đông, Trịnh Khải Hoàn vẫn say.

Hàn Bân và mọi người cũng uống nhiều, chủ khách đều vui.

Trịnh Khải Hoàn là lãnh đạo, lâu lâu về Cầm Đảo, không để hắn trả tiền.

Trước khi say, Tằng Bình đi tính tiền.

Trịnh Khải Hoàn lên Sở cảnh sát tỉnh, nhờ đồng đội cũ ủng hộ, muốn mời đồng đội cũ ăn cơm, là thật lòng.

Tằng Bình là người kế nhiệm, được Trịnh Khải Hoàn đề bạt, muốn chiêu đãi lãnh đạo cũ, không phải vấn đề tiền, là tấm lòng.

Trịnh Khải Hoàn ở Cầm Đảo hai ngày, hôm sau mời lãnh đạo Phân Cục Ngọc Hoa ăn cơm, ngày thứ ba trở lại Tuyền Thành.

Vài ngày sau, Hàn Bân đứng bên cửa sổ văn phòng hút thuốc, đột nhiên nghe tiếng ồn ào, một nhóm người đi vào Sở Công An Thành phố, ít nhất mấy chục người, giương biểu ngữ, cầm cờ, gõ chiêng trống rộn ràng.

Biểu ngữ thứ nhất viết, chúc mừng đội hai Đội Điều Tra Hình Sự phá án cướp lớn.

Biểu ngữ thứ hai viết, cảm ơn cảnh sát thành phố tìm lại tiền cướp, các ngươi là thần hộ mệnh của nhân dân.

Biểu ngữ thứ ba viết, dân thôn Thôn Phương Tỉnh bày tỏ lòng cảm ơn sâu sắc.

Thấy biểu ngữ, Hàn Bân hiểu, lập tức báo cho Đinh Tích Phong và Mã Cảnh Ba.

Vài phút sau, Đinh Tích Phong, Mã Cảnh Ba, Hàn Bân xuống lầu đón dân làng Thôn Phương Tỉnh.

Dẫn đầu là trưởng thôn Phương Tiến Sơn, hắn cầm cờ, ‘Phá án thần tốc, nhiệt tâm vì dân.’

Phương Tiến Sơn biết Hàn Bân, đưa cờ cho Hàn Bân.

Hàn Bân làm động tác mời, chỉ Đinh Tích Phong bên cạnh, “Trưởng thôn Phương, đây là Đội trưởng Đội Điều Tra Hình Sự Đinh đội trưởng, án phá nhanh nhờ sự ủng hộ của Đinh đội trưởng.”

Chương 1007: Tiêu Đề 《Ẩn》

Phương Tiến Sơn cũng là cán bộ, lập tức hiểu ý Hàn Bân, đưa cờ cho Đinh Tích Phong.

Dân làng khác cũng đưa cờ, Mã Cảnh Ba, Hàn Bân, Lý Cầm, Vương Tiêu và các đồng đội khác đều có.

Tuy không phải án mạng, nhưng liên quan lợi ích của mấy chục dân làng, không kém án mạng, Sở Công An thêm mấy chục người, ai cũng biết.

Người phòng tuyên truyền cũng đến, chụp ảnh, quay phim, chụp cảnh cảnh sát và dân làng.

Ồn ào nửa giờ, lễ cảm ơn kết thúc.

Hàn Bân tiễn dân làng đến cổng Sở Công An.

Trưởng thôn Phương Tiến Sơn bắt tay Hàn Bân cảm ơn, "Đội trưởng Hàn, nếu không phá án, không ai ngờ là Lý Thế Vĩ ăn cháo đá bát, thằng đó là sói con không thuần."

"Nghĩ lại, khi lập công ty hắn nghèo rớt, nhờ ta cho dân làng góp đất lập công ty, giờ công ty phát triển, theo thỏa thuận chia lợi nhuận, hắn ghen tị, còn làm chuyện xấu, ta thấy xấu hổ!"

Phương Tiến Sơn thở dài, hỏi, "Đội trưởng Hàn, Lý Thế Vĩ cướp nhiều tiền vậy bị phạt bao nhiêu năm?"

Hàn Bân suy nghĩ, "Án này khác án cướp bình thường, tình hình Lý Thế Vĩ phức tạp, cảnh sát chỉ phụ trách bắt, xử án do tòa căn cứ tình hình."

Người chuyên môn tòa án xử còn phải qua hai lần xét xử, đôi khi xét xử lần hai phủ định lần một, xử án không cố định, Hàn Bân không đoán.

Phương Tiến Sơn thở dài, "Lý Thế Vĩ cũng có tài, tự lập công ty. Hắn nhiều lần nói chia lợi nhuận, muốn giảm chia để mở rộng công ty."

"Ta nghĩ, hỏi dân làng, nhưng họ không đồng ý, ta cũng không đồng ý, không ngờ Lý Thế Vĩ làm chuyện này."

Phương Tiến Sơn có ý riêng, Lý Thế Vĩ nói rất rõ, Phương Tiến Sơn biết Lý Thế Vĩ đúng, nhưng dân làng không nghĩ vậy, họ chỉ quan tâm lợi nhuận chia.

Phương Tiến Sơn có uy tín vì dân làng ủng hộ, giảm chia động đến lợi ích dân làng, nếu họ không bầu hắn lần sau, Công Ty Kho Vận Phương Long phát triển tốt cũng không liên quan hắn.

Người ai cũng có ý riêng.

"Đội trưởng Hàn, ta gặp Lý Thế Vĩ được không?"

"Trưởng thôn tìm hắn có việc?"

Phương Tiến Sơn ngượng ngùng, "Công Ty Kho Vận Phương Long luôn do Lý Thế Vĩ phụ trách, khách hàng lớn công ty chỉ nhận hắn, giờ hắn bị bắt, ảnh hưởng lớn. Ta muốn gặp hắn, tranh thủ hắn ủng hộ, đạt thỏa thuận đôi bên cùng có lợi."

Phương Tiến Sơn sợ Hàn Bân hiểu lầm, bổ sung, "Không chỉ cho mình ta, là cho công ty và dân làng Thôn Phương Tỉnh, thật ra, ngoài Lý Thế Vĩ không ai rõ tình hình công ty."

"Nếu Lý Thế Vĩ không lo, công ty như mớ bòng bong, khi ta rõ tình hình, khách hàng đã bị cướp, kinh doanh công ty xuống dốc, ta tin Lý Thế Vĩ không muốn thấy vậy."

“Công ty do hắn lập, ta tin hắn có tình cảm.”

Hàn Bân gật đầu, “Ta hiểu, sẽ báo lên lãnh đạo.”

Phương Tiến Sơn nắm chặt tay Hàn Bân, “Cảm ơn, phiền ngài.”

“Không có gì.”

Tiễn Phương Tiến Sơn và mọi người đi, Hàn Bân báo yêu cầu của Phương Tiến Sơn cho Đinh Tích Phong.

Lãnh đạo có đồng ý không không phải Hàn Bân quyết định, sẽ có người liên hệ Phương Tiến Sơn.

Vài ngày sau, đội hai không nhận vụ mới.

Thứ bảy, Hàn Bân nghỉ.

Gần đây, Vương Đình không làm việc, ở nhà buồn, nàng biết Hàn Bân bận, không làm phiền.

Hàn Bân hiểu, cảm kích Vương Đình chu đáo, muốn nghỉ dẫn nàng đi chơi.

Thứ bảy hai người ngủ dậy tự nhiên, Hàn Bân không muốn nấu cơm, lái xe đưa nàng đi KFC.

Vương Đình chớp mắt, “Ăn xong, ngươi định dẫn ta đi đâu?”

Hàn Bân nhìn ra ngoài, mới 9 giờ trời đã nắng, giữa tháng tám, nóng nhất năm, “Nóng quá, trung tâm mua sắm mát hơn, ta mua ngươi mấy bộ đồ.”

Vương Đình uống ngụm cà phê, “Ta là người thất nghiệp, sao có tiền mua đồ.”

Hàn Bân dùng giấy lau miệng cho Vương Đình, “Ta có tiền, tháng này thưởng nhiều, đủ ngươi xài.”

Vương Đình cười, nàng có tiền tiết kiệm, nghe Hàn Bân nói vậy vẫn vui.

Đàn ông chịu chi không chắc yêu ngươi, có thể có mục đích khác.

Nhưng đàn ông không chịu chi, chắc chắn không yêu.

"Gần đây có người gọi, muốn thuê cửa hàng của ta, ngươi nói ta có nên cho thuê?"

Giờ thương mại thực tế khó làm, nhiều cửa hàng đóng cửa, không cho thuê được, nhưng tùy vị trí, cửa hàng trung tâm luôn cho thuê được.

Cửa hàng Vương Đình diện tích không lớn, ở trung tâm, cho thuê không khó.

Hàn Bân hỏi lại, "Ngươi không định mở lại cửa hàng?"

Vương Đình do dự, "Ta không rõ."

"Ta không rành, ngươi nên bàn với bố mẹ."

Vương Đình gật nhẹ.

Ăn sáng xong, Hàn Bân bắt đầu đi cùng Vương Đình.

Vương Đình kén chọn hoặc chỉ đơn giản thích quá trình mua sắm, đi nhiều mua ít, chỉ mua một váy và giày cao gót, mua cho Hàn Bân áo thun và giày thể thao.

Mệt, hai người vào nhà hàng ăn trưa, là nhà hàng Quảng Đông, mỗi món không nhiều, dĩa cỡ bàn tay, vì ít, giá cũng không đắt, lợi là hai người ăn được nhiều món.

Vương Đình gắp tiểu long bao cho Hàn Bân, "Ăn xong, ta làm gì?"

"Ngươi muốn làm gì?"

Vương Đình chu miệng, "Ta hỏi trước."

“Xem phim, nghe nói Đạo thám 3 đã chiếu.”

“Ngươi mua vé chưa?”

“Chắc không nhiều người xem, giờ mua kịp.”

Vương Đình vuốt cằm, “Ta định lát nữa mua ít đồ cho bố mẹ ngươi.”

Hàn Bân cười, “Quyết định gặp bố mẹ ta?”

“Ta không định sớm gặp bố mẹ ngươi, nhưng sợ lần sau gặp họ ngượng, thà thẳng thắn trước.”

Hàn Bân giơ ngón cái, “Thông minh, sáng suốt.”

Chương 1008: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vương Đình bĩu môi, "Ít chiếm lợi thế còn giả vờ."

Hàn Bân nghiêm túc, "Đình Đình, ta thăm bố mẹ ngươi trước?"

"Đợi đã, bố mẹ ta chưa muốn ta cưới sớm."

Nhà gái tương đối e dè, Hàn Bân không ép.

Vương Đình nắm tay Hàn Bân, "Ngươi nghĩ xem, thăm bố mẹ ngươi ta mua gì?"

Không để Vương Đình đi tay không. Không biết bảo Vương Đình mua gì, hắn cũng lần đầu.

Hàn Bân lau tay, lấy điện thoại, "Đi từ sáng, ngươi mệt. Chiều ta đừng đi nữa, xem phim."

"Khi nào mua, ta không thể đi tay không."

"Đơn giản, lần sau ta nghỉ, đi cùng ngươi. Khi đó không chỉ mua cho bố mẹ ta, cũng mua cho chú dì. Dù không thăm cũng là lòng ta."

Vương Đình nghĩ, "Được, nhưng nói trước, mua đồ cho bố mẹ ngươi bằng tiền ta."

Hàn Bân không để ý, "Tiền ta cũng là tiền ngươi."

"Không giống đâu."

Hàn Bân bẹo má nàng, "Được, nghe ngươi, ngươi quyết."

Đồn Công An đường Bảo Hoa.

Cảnh trưởng Quách Thiên Húc nhận cuộc gọi báo án lạ, ra văn phòng, gọi lớn, "Yến Tử, mắt nhỏ, Đại Hàn, đi hiện trường."

"Có." Đại Hàn đáp đầu tiên, là trợ lý cảnh sát, to khỏe, gan lớn.

Yến Tử là nữ cảnh sát 30 tuổi, khuôn mặt tròn cười có má lúm đồng tiền, "Cảnh trưởng, án gì, ngài ít khi gọi ta."

Quách Thiên Húc cười, "Là Học viện Y khoa Cầm Đảo báo án, chồng ngươi không phải thầy ở đó, có thể trưa gặp ăn cơm."

"Tốt quá, vẫn muốn mời các ngươi ăn, trưa nay thành nguyện vọng." Yến Tử lập tức tích cực.

Yến Tử đeo đủ đồ, gần xong, thấy chàng trai 20 tuổi bên cạnh vẫn xem máy tính, hối, "Mắt nhỏ, ngươi còn xem gì, không nghe Cảnh trưởng gọi?"

"Sao." Mắt nhỏ ngẩng đầu, vẻ mơ màng.

Quách Thiên Húc đến gần, cho một bạt tai, "Giỏi, ta nói mà dám lơ, xem gì?"

"Cảnh trưởng." Mắt nhỏ đứng dậy, chỉ màn hình máy tính, "Ta xem nội mạng, thấy Bân Ca lại được biểu dương."

Quách Thiên Húc hứng thú, Hàn Bân là học trò hắn dẫn dắt.

"Đội phó Đội Điều Tra Hình Sự Thành phố Hàn Bân phá án cướp lớn, mấy chục dân Thôn Phương Tỉnh đến Sở tặng cờ…"

"Giỏi, lại phá án lớn!" Quách Thiên Húc cao giọng, học trò thành công, thầy có mặt mũi.

Yến Tử đến xem, thắc mắc, "Hàn Bân không làm ở Phân Cục Ngọc Hoa sao? Khi nào lên Sở, làm đội phó Đội Điều Tra Hình Sự?"

Quách Thiên Húc nhăn răng, "Ngươi lạc hậu quá, Hàn Bân lên Sở từ đầu năm, trước đó nhận cá nhân nhị đẳng công ở lễ trao thưởng, giỏi lắm."

Yến Tử ngưỡng mộ, "Nhị đẳng công, thưởng chắc nhiều, ta bao giờ được nhị đẳng công!"

Mắt nhỏ nhún vai, "Chị Yến Tử, là tiền sao? Là vinh dự."

Yến Tử nghiêm mặt, "Đi, không ngươi dạy đời ta. Nhanh đi hiện trường."

Quách Thiên Húc nhìn đồng hồ, hối, "Yến Tử đúng, án này khó, phải nhanh."

"Cảnh trưởng, án gì?"

"Lên xe nói."

Thái độ Quách Thiên Húc càng làm mọi người tò mò.

Bốn người lên xe, Đại Hàn lái xe đến Học viện Y khoa Cầm Đảo.

Yến Tử ngồi ghế phụ, cầm điện thoại, quay đầu hỏi, "Cảnh trưởng, báo án gì? Ta hỏi chồng, nói bình thường."

"Chồng ngươi không biết, chứng tỏ tin chưa lan, là tốt."

"Ngài đừng giấu nữa, sốt ruột."

Quách Thiên Húc cười, "Sợ nói ngươi sợ, chờ xe đi xa ngươi không thể quay lại."

Yến Tử không phục, "Cảnh trưởng, đừng coi thường, ta là nữ cảnh sát, gì chưa thấy, có gì mà sợ."

“Đúng, cảnh trưởng, mắt ta nhỏ, gan lớn, không sợ không làm cảnh sát.” Mắt nhỏ tò mò.

Đại Hàn cũng nói, “Cảnh trưởng, ta không có ưu điểm, chỉ có gan, nhỏ cá cược, ngủ nghĩa trang rồi.”

Quách Thiên Húc bĩu môi, đúng ý ta.

“Không phải đại án, một chủ nhiệm khoa Học viện Y khoa báo bị mất trộm, nhờ cảnh sát tìm lại.”

“Lại trộm.” Mắt nhỏ có vẻ thất vọng, thiếu niên ai không tò mò.

Quách Thiên Húc lườm, “Trộm sao? Án trộm gần dân nhất, ảnh hưởng lớn, đừng coi thường việc ở đồn.”

Mắt nhỏ vội giải thích, “Cảnh trưởng, ta không có ý đó, ta tò mò án gì.”

Yến Tử đỡ lời, “Cảnh trưởng, mất gì?”

“Thầy giáo dạy Giải phẫu.”

Mắt nhỏ há miệng, “Mẹ.”

Yến Tử khẽ nhíu mày, “Không thể tin nổi, lại có người ăn trộm thứ này.”

Quách Thiên Húc giọng chắc nịch, “Đúng vậy, có kẻ đã trộm mất xác dùng để giải phẫu. Trường y gọi chúng ta đến nhờ tìm lại.”

Mắt nhỏ lắc đầu, “Trời ạ, thứ này kinh khủng lắm. Ai lại đi ăn trộm thứ này chứ.”

Đại Hàn, người ít nói, cũng không nhịn được đoán, “Có khi nào là kẻ biến thái trộm không? Người bình thường thấy đã sợ chết khiếp rồi, nói gì đến trộm.”

Quách Thiên Húc cười, “Vừa nãy các ngươi đều tỏ ra rất tự tin, giờ đừng có mà sợ hãi.”

Mọi người cười gượng, Trường Y khoa Cầm Đảo đã gần kề, muốn quay đầu cũng muộn rồi.

Đến trường, người tiếp đón họ là Phó trưởng phòng giáo vụ Vương Kim Lương và Chủ nhiệm khoa giải phẫu Mã Đào.

Sau khi giới thiệu ngắn gọn, Quách Thiên Húc đi thẳng vào vấn đề, "Xác bị mất ở đâu?"

Mã Đào trả lời, "Ở một kho trong tòa nhà giảng dạy."

"Đưa chúng ta đến hiện trường xem."

"Xin mời đi lối này." Mã Đào làm động tác mời, dẫn mọi người vào trường.

Đôi khi có sinh viên đi ngang qua, ba bốn người một nhóm, hầu hết đều vội vàng.

Yến Tử nhìn quanh, nàng rất quen thuộc với trường y này, dường như đang tìm bóng dáng chồng mình.

Chương 1009: Tiêu Đề 《Ẩn》

Quách Thiên Húc vừa đi vừa hỏi, "Ai phát hiện xác bị mất đầu tiên?"

"Là ta." Mã Đào đáp, "Sắp đến ngày khai giảng, giáo viên chúng ta trở lại chuẩn bị. Ta kiểm tra thiết bị của phòng thí nghiệm giải phẫu thì phát hiện thiếu một xác."

"Đặc điểm của xác bị mất?"

"Nam, 35 tuổi, gan đã bị cắt bỏ, cao khoảng một mét bảy lăm."

"Khóa cửa kho có bị phá không?"

Mã Đào nghĩ ngợi, "Hình như không, ta mở cửa bằng chìa khóa mà."

Quách Thiên Húc hỏi thêm, "Các ngươi biết thời gian bị trộm cụ thể không?"

"Không rõ."

"Lần kiểm tra cuối cùng là khi nào?"

"Trước kỳ nghỉ đông năm ngoái."

"Thời gian dài vậy, mấy tháng không kiểm tra?"

Mã Đào giải thích, "Vì dịch bệnh, trường không khai giảng, giáo viên cũng không về, nên không kiểm tra."

Mắt nhỏ nhíu mày, "Để lâu thế, xác không phân hủy sao?"

"Không lo, xác được ngâm trong formalin, trước khi giải phẫu chính thức phải qua xử lý lâu dài."

Trong khi nói chuyện, mọi người đã đến tòa nhà giảng dạy, kho nằm ở tầng hầm thứ hai, không có cửa sổ, hành lang đèn vàng lờ mờ.

Qua cửa sổ trên cửa, có thể thấy bên trong có bộ xương và các bộ phận ngâm trong bình thủy tinh trong suốt.

Yến Tử lau mồ hôi trên trán, nếu không mặc đồng phục cảnh sát, nàng muốn chạy rồi.

Chỗ này không dành cho người bình thường.

Mã Đào dừng lại, chỉ vào cửa có số 207, "Đây là phòng để xác."

Yến Tử không nhịn được hỏi, "Bên trong còn xác không?"

"Không… còn nguyên vẹn."

Yến Tử ngẩn ra, "Ý ngươi là gì?"

Mã Đào đẩy kính, "Có xác đã dùng, không còn nguyên, một số bộ phận cất riêng để giải phẫu sau."

Mắt nhỏ rùng mình, gãi đầu, "Thật ghê."

"Khụ…" Quách Thiên Húc ho khẽ, không muốn bị coi thường, "Đại Hàn, dùng đèn pin soi khóa, xem có dấu hiệu bị phá không."

Đại Hàn dùng đèn pin soi, "Không thấy dấu hiệu gì."

Quách Thiên Húc cũng nhìn qua, sau đó đẩy cửa bước vào, lập tức, mùi thuốc nồng nặc xộc vào mũi.

Trong phòng có nhiều bình thủy tinh, đựng các bộ phận từ đầu đến chân.

Mã Đào chỉ vào một bể lớn, "Xác hoàn chỉnh khó bảo quản, thường để trong bể đặc biệt này. Sáng nay ta kiểm tra, phát hiện xác mất."

Quách Thiên Húc kiểm tra, không thấy dấu vết gì, quanh bể không có nước, chứng tỏ xác bị trộm đã lâu.

Quách Thiên Húc nhìn quanh phòng, thấy trên cửa có camera, "Camera hoạt động không?"

Mã Đào gật đầu, "Có hoạt động."

Yến Tử không do dự, "Vậy khỏi cần tìm, xem camera thôi."

Mọi người đồng ý, nơi này không ai muốn ở lâu.

Lát sau, Phó trưởng phòng giáo vụ Vương Kim Lương dẫn họ đến phòng giám sát, bắt đầu xem camera kho.

Tòa nhà mới xây, thiết bị hiện đại, camera lưu giữ khoảng hơn một tháng.

Quách Thiên Húc chia bốn người xem camera để tiết kiệm thời gian, Quách Thiên Húc xem đoạn gần nhất, Mắt nhỏ xem đoạn lâu nhất, hai người còn lại xem giữa.

Quách Thiên Húc xem nhanh vì đoạn của hắn bể formalin luôn trống, chứng tỏ xác bị trộm đã lâu.

Yến Tử xem xong, thở phào, "Đoạn ta xem bể formalin cũng trống."

Đại Hàn cũng nói, "Ta cũng vậy."

Quách Thiên Húc lo lắng, nếu thời gian trộm quá một tháng rưỡi, camera bị ghi đè, điều tra sẽ khó hơn.

Mắt nhỏ đột nhiên hét, "Cảnh trưởng, ta phát hiện rồi!"

Quách Thiên Húc và ba người chạy lại, thấy trong video có xác nữ, tóc dài, mặt tái, tứ chi mảnh mai.

Quách Thiên Húc nhíu mày, "Chủ nhiệm Mã, ngươi qua xem."

Mã Đào nhìn một cái, ngạc nhiên, "Ủa, sao là xác nữ."

……

Sở Công An thành phố, Đội Điều Tra Hình Sự, đội hai.

Sau bữa trưa, Hàn Bân nằm trên giường gấp, hưởng thụ giấc ngủ trưa.

"Cạch…" Cửa mở, Mã Cảnh Ba bước vào, thấy Hàn Bân trên giường gấp, "Hàn Bân, ngươi biết hưởng thụ thật."

Hàn Bân ngồi dậy, "Mã đội, ngài sao tự dưng đến, trưa không nghỉ ngơi?"

Mã Cảnh Ba ngồi lên giường gấp, "Ta muốn ngủ, mới gục đầu lên bàn nhận vụ án."

"Vụ gì?"

"Trường Y khoa Cầm Đảo bị trộm xác nam."

Bao Tinh tò mò, "Trời, vụ này ghê thật, nghe trộm tiền, trộm đồ quý rồi, lần đầu nghe trộm xác!"

Hàn Bân gãi mũi, "Dù xác bị trộm, lẽ ra đồn xử lý, sao lại giao lên Đội Điều Tra Hình Sự thành phố."

Mã Cảnh Ba nói tiếp, "Đồn đã đi, xem camera kho, không thấy xác nam, mà thấy xác nữ."

Hàn Bân đoán, "Xác nữ là nạn nhân?"

"Chưa biết danh tính xác nữ, nhưng trường Y xác nhận không phải xác của họ. Có thể là nạn nhân, cũng có thể là xác từ nơi khác. Đồn cũng chưa rõ." Mã Cảnh Ba dừng lại, tiếp,

"Vấn đề là, xác nữ bị chuyển đi đã hơn một tháng, hầu hết camera và chứng cứ không còn, điều tra rất khó. Còn xác nam thì không rõ mất khi nào."

“Đội điều tra Tân Hoa thấy vụ này khó, thiếu nhân lực, chuyển lên Sở.” Nói đến đây, Mã Cảnh Ba nhìn Hàn Bân, “Ngươi quen khu đó nhỉ.”

“Rất quen.” Hàn Bân cười, trước đây ngày nào cũng tuần tra quanh trường Y khoa Cầm Đảo.

Mã Cảnh Ba đứng dậy, vỗ vai Hàn Bân, “Được, vụ này giao ngươi.”

Hàn Bân hỏi, “Mã đội, ngài không cùng chúng ta?”

“Ngươi giờ là Phó đội trưởng rồi, phải tự mình giải quyết. Đội hai có vụ, ta phải trông. Ngươi thiếu nhân lực hay có gì bất ngờ, ta sẽ qua.”

Hàn Bân gật đầu, có Đồn công an Bảo Hoa hỗ trợ, hắn không thiếu người.

“Thu dọn, đi hiện trường, liên hệ Cảnh trưởng Quách Thiên Húc, ngươi quen chứ?”

“Quá quen rồi.” Hàn Bân lộ ra một nụ cười khổ, đó là sư phụ của hắn, dám không nhận ra sao.

Chương 1010: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Vậy cứ như vậy đi, ta về ngủ một lát, lát nữa còn phải xuống nhóm hai giám sát." Mã Cảnh Ba đứng dậy vươn vai, cúi đầu nhìn cái giường gấp, "Ồ, đừng nói, cái giường này còn thoải mái thật."

"Đương nhiên, không thoải mái ta cũng không mua." Hàn Bân vỗ vỗ cái giường gấp, "Ngày khác, ta gửi cho ngài một cái."

Mã Cảnh Ba khoát tay, "Ta cũng biết mua hàng trên mạng, gửi cho ta cái liên kết là được rồi."

Hàn Bân không để ý, "Ngài đừng phí công, chẳng đáng bao nhiêu tiền, ngài mời chúng ta một bữa cơm là được."

Bao Tinh như nhớ ra điều gì, vỗ tay một cái, "Đúng rồi, lần trước chúng ta đạt giải nhất tập thể, đội trưởng Mã đã hứa mời khách."

Hoàng Khiết Khiết cười hở răng hổ nhỏ, "Đúng vậy đội trưởng Mã, ta cũng nhớ rõ."

"Không quên đâu, đợi vụ án này xong ta sẽ mời, hai cái đồ tham ăn." Mã Cảnh Ba lắc đầu đi ra khỏi văn phòng.

Hàn Bân thu dọn giường gấp, vỗ tay, "Các đồng chí, chuẩn bị đi, năm phút sau tập trung ở sân cảnh sát."

Hàn Bân rời khỏi đồn công an Bảo Hoa đã hơn một năm, đây là lần đầu tiên hắn hợp tác với các đồng nghiệp cũ, trong lòng không khỏi có chút mong đợi…

Đồn công an Bảo Hoa.

Quách Thiên Húc đứng trong sân hút thuốc, thỉnh thoảng nhìn về phía cổng, hắn đã nhận được thông báo, vụ án này được giao cho phó đội trưởng đội điều tra hình sự thành phố, Hàn Bân, phụ trách.

Biết người nhận vụ án là đệ tử của mình, tâm trạng của Quách Thiên Húc có chút phức tạp.

Một mặt là cảm thấy vui mừng, tự hào, đệ tử của mình đã có thành tựu.

Mặt khác, trong lòng hắn không khỏi có chút ghen tỵ, Hàn Bân từng bước thăng tiến, còn bản thân mình thì vẫn giậm chân tại chỗ, nghĩ đến đây, Quách Thiên Húc không khỏi có chút buồn bã.

Quách Thiên Húc tuổi không lớn, vẫn còn mong muốn thăng tiến, nhưng công việc ở đồn công an khác với đội điều tra hình sự, đều là những công việc vặt vãnh, mặc dù so với cảnh sát hình sự an toàn hơn, nhưng cũng ít có cơ hội lập công thăng chức.

Quách Thiên Húc cũng đang tự phản tỉnh, trong hai năm làm cảnh trưởng, liệu mình có sống quá an nhàn, thiếu đi sự xông xáo, nhìn tốc độ thăng chức của Hàn Bân, không chừng năm sau hắn đã vượt mình rồi.

Quách Thiên Húc phả ra một vòng khói, hắn vừa vui vừa buồn, vui vì sắp gặp lại đệ tử, buồn vì trước đây mình dẫn dắt đệ tử phá án, giờ đến lượt đệ tử dẫn mình phá án.

Những suy nghĩ lộn xộn của Quách Thiên Húc không kéo dài lâu, một chiếc SUV đen và một chiếc sedan đen chạy vào sân đồn công an.

Cửa sau của SUV mở ra, một bóng dáng quen thuộc bước xuống xe.

Hàn Bân nhìn thấy Quách Thiên Húc ngay lập tức, nhanh chóng bước tới, đưa cái túi trong tay, "Sư phụ, trên đường vội quá, không kịp mua cái khác, chỉ mang cho ngài ít hạt dẻ."

Quách Thiên Húc cười, hạt dẻ là món hắn thích nhất, đệ tử này không quên mình.

"Ngươi đến điều tra vụ án, còn nhớ mua hạt dẻ, sau này không được như vậy nữa, lần này là ngoại lệ."

Hàn Bân đáp, "Sư phụ nói phải, ta sẽ nâng cao nhận thức."

Quách Thiên Húc nhìn qua những người đứng sau Hàn Bân, "Mấy vị này đều là đồng nghiệp của đội điều tra hình sự thành phố nhỉ, ngoài trời nóng, mau vào nhà thôi."

Hàn Bân giới thiệu, "Ta trước đây từng làm việc ở đồn công an Bảo Hoa, đây là sư phụ của ta, cảnh sát trưởng Quách Thiên Húc."

"Chào cảnh sát trưởng Quách."

"Chào Quách sư phó." Mọi người cùng chào hỏi, Hàn Bân tôn trọng đối phương như vậy, họ đương nhiên không dám tỏ vẻ.

"Được rồi, mọi người mau vào đi." Quách Thiên Húc tỏ ra rất vui, trước đây hắn cũng từng hợp tác với người của đội điều tra hình sự thành phố, những người đó đều là tinh anh của cảnh đội, có bản lĩnh nhưng cũng kiêu ngạo, không tôn trọng mình như bây giờ.

Tất nhiên, Quách Thiên Húc trong lòng cũng hiểu, họ chủ yếu nể mặt Hàn Bân.

Khi mọi người chuẩn bị vào sảnh đồn công an, một số cảnh sát nghe động tĩnh đi ra trước, Yến Tử, Mắt Nhỏ, Đại Hàn và một số cảnh sát quen thuộc với Hàn Bân đều đến chào hỏi.

"Ồ, thật là Bân Tử trở về rồi."

“Bân Tử bây giờ đã vào cục thành phố, thật giỏi.”

“Không chỉ vậy, bây giờ đã là phó trung đội trưởng, nếu chuyển về đồn công an làm việc, ít nhất cũng là cảnh trưởng.”

“Bân Ca, trước đây gặp hàng ngày không thấy gì, giờ lâu không gặp, sao đột nhiên thấy ngươi đẹp trai hơn vậy.” Một nữ cảnh sát trẻ trêu đùa.

“Ha ha…” Mọi người cười rộ lên.

Ngoại trừ hai ba gương mặt lạ, phần lớn đều là người quen, Hàn Bân lần lượt chào hỏi mọi người.

Không lâu sau, sở trưởng và phó sở trưởng đồn công an cũng ra, đều chào hỏi Hàn Bân, nói vài lời khích lệ.

Hàn Bân xuất thân từ đồn công an Bảo Hoa, họ đều là lãnh đạo cũ của hắn, nói chuyện cũng không quá khách sáo.

Sau khi ồn ào một hồi, Hàn Bân và mọi người được dẫn vào phòng họp.

Dù Hàn Bân bây giờ là người của đội điều tra hình sự thành phố, sở trưởng Trầm Thạc Phi vẫn muốn tham gia họp, nhưng bị Hàn Bân từ chối khéo, hắn đã từng ở đồn công an Bảo Hoa, biết Trầm Thạc Phi tuổi cao, chủ yếu lo nhân sự, chính sách, ngoài những hành động lớn, rất ít khi ra hiện trường điều tra, thường giao cho phó sở trưởng và cảnh trưởng điều tra.

Chương 1011: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trầm Thạc Phi quen biết Hàn Bân, cũng không làm khó, thuận nước đẩy thuyền đồng ý.

Trong phòng họp chỉ còn lại Hàn Bân và một số người cùng với Quách Thiên Húc, Yến Tử, Mắt Nhỏ, Đại Hàn.

Đối với Hàn Bân, đây đều là người nhà, nói chuyện cũng khá thoải mái, "Sư phụ, ngài là người dẫn đội đi hiện trường?"

Quách Thiên Húc uống một ngụm trà, "Đúng vậy, ta dẫn theo ba người này."

Yến Tử bĩu môi, "Cảnh trưởng, lời này ta không thích nghe, đội trưởng Hàn vừa về, chúng ta ba người liền thành hàng hóa sao."

Quách Thiên Húc nghiêm mặt, "Ngươi nói nhiều, không thì ngươi nói đi."

Yến Tử nhún vai.

Quách Thiên Húc tiếp tục nói, "Tình hình là thế này, sáng nay chúng ta nhận được điện thoại báo án của học viện Y khoa thành phố Cầm Đảo, phòng chứa xác của trường bị trộm mất một thi thể nam khoảng ba mươi tuổi, ta dẫn người đến hiện trường điều tra, không phát hiện dấu vết trộm cắp rõ ràng, trên trần phòng chứa có camera giám sát."

"Chúng ta xem camera, không thấy thi thể nam, nhưng phát hiện một thi thể nữ trong bể formalin, sau khi xác định bởi trưởng phòng giải phẫu, thi thể nữ này không thuộc về học

viện Y khoa thành phố Cầm Đảo. Cũng không rõ nàng chết tự nhiên hay bị sát hại."

"Hiện tại, chúng ta chỉ biết được những điều này."

Hàn Bân xoa cằm, "Video giám sát đâu?"

"Đã mang về rồi." Quách Thiên Húc chỉ vào Yến Tử, "Yến Tử, mang máy tính lại đây."

Yến Tử mang một chiếc laptop đặt trước mặt Hàn Bân.

Quách Thiên Húc ngồi bên cạnh Hàn Bân, "Tòa nhà giải phẫu mới xây, thiết bị khá tốt, camera có thể lưu trữ một tháng rưỡi. Hôm nay là 25 tháng 8, có thể xem lại từ ngày 10 tháng 7."

"Ta đã xem kỹ camera, có thể chia thành ba giai đoạn, giai đoạn đầu từ ngày 10 đến 15 tháng 7, bể formalin chứa một thi thể nữ. Tối ngày 16 tháng 7 thi thể nữ bị di dời. Sau đó bể formalin trống rỗng."

Hàn Bân hỏi tiếp, "Camera có quay được cảnh trộm cắp không?"

"Không có, camera bị che chắn tạm thời."

Hàn Bân mở video camera, xem kỹ theo thứ tự Quách Thiên Húc nói, tình hình cơ bản giống như Quách Thiên Húc nói.

Tất nhiên, video giám sát vẫn phải xem từ đầu đến cuối, nhưng do thời gian dài, cũng là một công việc lớn.

"Thi thể nam đâu?"

Quách Thiên Húc lắc đầu, "Không thấy thi thể nam trong camera, có lẽ bị trộm từ hơn một tháng trước."

Hàn Bân xoa trán, từ bằng chứng hiện tại, rất khó xác định thời gian gây án cụ thể.

Không chỉ là thời gian thi thể nam bị trộm.

Thi thể nữ đã được đặt trong bể formalin từ hơn một tháng trước, thời gian cụ thể cũng không rõ, càng không xác định được thời gian tử vong.

Thời gian đã trôi qua lâu như vậy, nhiều bằng chứng đã biến mất, điều tra sẽ rất khó khăn.

Hàn Bân suy nghĩ một chút, "Việc cấp bách là phải xác định danh tính thi thể nữ, nếu là bị sát hại, lập tức điều tra. Nếu chết do tai nạn, đó là một sự hiểu lầm."

"Vương Tiêu, Giang Dương, các ngươi ở lại đồn công an, một là xem lại video giám sát của phòng chứa xác, xem có thể tìm thấy manh mối nào không."

"Thứ hai, gửi video cho phòng kỹ thuật, nhờ họ tìm ra hình ảnh rõ nét của thi thể nữ, xem có thể so sánh trong cơ sở dữ liệu để xác định danh tính không."

"Những người còn lại theo ta đến học viện Y khoa thành phố Cầm Đảo điều tra."

"Rõ."

Quách Thiên Húc ngồi một bên, ngẩn ngơ nhìn Hàn Bân phân công nhiệm vụ, cảm giác như không thực, lần đầu tiên thấy Hàn Bân trong trạng thái làm việc như vậy.

Không thể không thừa nhận, đệ tử này đã khác xưa nhiều.

Hàn Bân đứng dậy, cười, "Sư phụ, chúng ta đi thôi."

"Được." Quách Thiên Húc đáp một tiếng, cũng nhận ra rõ ràng hơn, Hàn Bân bây giờ không chỉ là đệ tử của mình, mà còn là phó trung đội trưởng đội điều tra hình sự thành phố.

Học viện Y khoa Cầm Đảo.

Hàn Bân và mọi người đến trường, tiếp đón họ vẫn là phó trưởng phòng giáo vụ Vương Kim Lương và trưởng phòng giải phẫu Mã Đào.

Quách Thiên Húc giới thiệu họ với nhau.

Vương Kim Lương chủ động bắt tay Hàn Bân, "Hóa ra là đội trưởng Hàn, thất lễ thất lễ."

"Trưởng phòng Vương khách sáo rồi." Hàn Bân bắt tay đối phương, đề nghị, "Chúng ta muốn đến hiện trường xem xét."

"Được, mời bên này."

Dưới sự dẫn đường của Vương Kim Lương, một nhóm người đến tầng hầm thứ hai của tòa nhà giải phẫu.

Vừa bước vào tầng hầm thứ hai, xung quanh cảm giác như áp suất thấp, dưới ánh đèn mờ, mặt Yến Tử, Mắt Nhỏ, Đại Hàn đều tỏ ra nghiêm trọng.

Ba người Hàn Bân không có thay đổi nhiều, họ đã xử lý nhiều vụ án giết người, đã thấy đủ các cách chết khác nhau, tiếp xúc với người chết nhiều hơn so với cảnh sát đồn.

Trên đường đi, Hàn Bân quan sát camera, nhận thấy ở cửa tòa nhà, sảnh, hành lang tầng hầm thứ hai đều có camera, những camera này có thể quay được nghi phạm.

Mọi người dừng lại trước cửa phòng 207, Mã Đào dừng lại, "Đây là phòng chứa xác."

Hàn Bân hỏi lại, "Ngươi là người đầu tiên phát hiện thi thể bị trộm?"

"Đúng vậy."

"Khi đó cửa phòng chứa xác đóng hay mở, khóa có dấu hiệu bị phá không?"

Mã Đào nghĩ một chút, "Ta không để ý lắm, chỉ là mở cửa vào như bình thường, ta không thấy có gì bất thường."

Chương 1012: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân lấy đèn pin cảnh sát kiểm tra khóa kỹ lưỡng, không thấy dấu vết bị cạy, nghĩa là nghi phạm hoặc có chìa khóa, hoặc có dụng cụ mở khóa chuyên nghiệp.

"Ai có chìa khóa của cửa này?"

Mã Đào đáp, "Ta có một chìa, những chìa khác đều ở phòng tổng vụ. Phòng tổng vụ bảo quản thế nào ta không rõ."

Hàn Bân quay đầu nhìn Vương Kim Lương, "Trưởng phòng Vương, ngài là phòng giáo vụ?"

"Đúng vậy, ta là phó trưởng phòng giáo vụ."

Hàn Bân hỏi tiếp, "Ta nhớ hậu cần do phòng tổng vụ quản lý, sao người của phòng tổng vụ không đến, ngài lại đến?"

Mã Đào tiếp lời, "Hậu cần đúng là do phòng tổng vụ quản lý, nhưng xác thì họ không quản, đều do ta chịu trách nhiệm riêng, vì cái này người ta đều sợ. Trưởng phòng Vương chủ yếu phụ trách sắp xếp khóa học, dạy giải phẫu đều do chúng ta phối hợp sắp xếp."

Hàn Bân gật đầu, "Vậy nhờ hai vị liên lạc với phòng tổng vụ, ta muốn biết tình hình bảo quản chìa khóa của phòng chứa xác."

"Được, ta sẽ liên lạc." Vương Kim Lương cũng không muốn ở đây lâu, tìm lý do rời đi.

Hàn Bân nhìn Mã Đào, "Chủ nhiệm Mã, ngươi thường bảo quản chìa khóa thế nào?"

Mã Đào lắc vòng chìa khóa trong tay, trên đó treo đầy chìa, mỗi chìa có dán băng trắng, trên băng viết số phòng.

"Chìa khóa của ta đều khóa trong ngăn kéo, chìa khóa ngăn kéo ta mang theo, vì nhiều chìa, ta chú ý lắm, ta chắc chắn chìa khóa không bị mất, cũng không bị người khác dùng."

Hàn Bân đeo găng tay mở cửa, một mùi thuốc nồng nặc xộc vào mũi, "Chà, thật là ngạt mũi."

Mã Đào giải thích, "Cơ quan cơ thể dễ phân hủy, chỉ có thể ngâm trong thuốc để bảo quản."

Hàn Bân quay đầu nhắc mọi người, "Không chạm vào đồ trong phòng, chị Lý gọi phòng kỹ thuật, bảo họ đến hiện trường."

"Rõ."

Vào phòng chứa xác, Hàn Bân quan sát môi trường bên trong, phòng đầy những lọ thủy tinh, bên trong chứa đủ loại cơ quan, nếu người nhát gan vào chắc chắn sợ chết khiếp.

Hàn Bân nhìn lên camera trên cửa, cau mày, "Thường thì camera lắp hướng vào cửa, trộm vào sẽ quay được ngay. Camera phòng này hướng vào trong, trộm vào có thể che camera rồi vào trộm, lắp thế này ngươi không thấy khó chịu à?"

"Chúng ta không nghĩ nhiều, lúc đó để tiết kiệm chi phí, nhờ nhân viên sửa chữa trường lắp, họ nghĩ lắp thế này tiết kiệm dây. Sau này ta cũng thấy khó chịu, nhưng camera đã lắp rồi, vẫn dùng được, nếu lắp lại phải xin phép, không phải việc của một phòng… chuyện này sau đó cũng thế thôi." Mã Đào ngữ điệu bất đắc dĩ.

Hàn Bân không quan tâm sự bất đắc dĩ của hắn có thật hay sợ phiền.

“Trừ thi thể nam, có gì khác bị trộm không?”

“Chắc là không.”

“Đưa ra một câu trả lời chính xác.”

“Ta phát hiện thi thể bị trộm, cả người hoảng loạn, chưa kịp kiểm tra kỹ.” Nói xong, Mã Đào bắt đầu kiểm tra trong phòng chứa.

Một lúc sau, Mã Đào chắc chắn, “Không mất gì khác.”

“Có vật gì thêm không?”

“Không.”

“Các đồ trong phòng có bị di chuyển hay dấu vết chạm vào không?”

“Trong ấn tượng của ta là không.”

“Về việc thi thể bị trộm, ngươi có nghi ngờ ai không?”

Mã Đào thở dài, “Ta không nghĩ ra.”

“Ai được lợi từ việc này?”

“Câu này sao nói được, ta mà bị cách chức, người thay ta sẽ được lợi, nhưng mà nói lại, công việc này ngày ngày tiếp xúc với xác chết, cũng chẳng mấy ai muốn làm.”

Được rồi, câu này như chưa nói gì.

Hàn Bân tìm kỹ trong phòng chứa, không phát hiện manh mối rõ ràng, ra lệnh, “Để lại hai người, đợi người của phòng kỹ thuật đến, những người khác đi theo ta đến phòng giám sát.”

Mắt Nhỏ và Đại Hàn ở lại, nhìn mọi người rời đi.

Hàn Bân đi vài bước, dừng lại, “Chỗ này có cửa sau không?”

“Có.”

“Dẫn chúng ta ra cửa sau.”

Người chết không biết đi, nghi phạm đưa xác ra ngoài thế nào, cũng là điều Hàn Bân nghĩ tới.

Hiểu rõ địa hình tòa nhà giải phẫu là rất cần thiết.

Ra khỏi tòa nhà giải phẫu, Hàn Bân đi vòng quanh trường, nắm rõ cấu trúc và địa hình trường.

Sau đó theo Mã Đào đến phòng giám sát.

Ngoài tòa nhà giải phẫu, thiết bị giám sát đều lắp từ trước, chỉ lưu trữ được nửa tháng video, nói cách khác, chỉ video trong tòa nhà giải phẫu có thể sử dụng.

Hàn Bân bảo người lấy video giám sát cửa chính tòa nhà, sảnh, hành lang tầng hầm thứ hai, cửa sau, mọi người bắt đầu xem video.

Để nâng cao hiệu quả xem video, Hàn Bân nhắc nhở, “Thời gian thi thể nữ bị trộm là tối ngày 16 tháng 7, mọi người xem lại video tối đó xem có gì bất thường.”

Chẳng bao lâu, Bao Tinh hét lên, “Đội trưởng Hàn, ta có phát hiện, camera hành lang bị che.”

Hàn Bân tiến gần màn hình, “Che có kín không, có quay được bóng dáng nghi phạm không?”

Bao Tinh xem kỹ video trước và sau khi bị che, và chậm lại tốc độ phát, “Không có gì, che rất kín.”

Hàn Bân đứng thẳng người, “Ngươi xem lại, xem hắn che camera thế nào.”

Bao Tinh tua ngược video, một lần nữa giảm tốc độ phát, mắt dán chặt vào màn hình, “Bóng bay, hình như là bóng bay che camera!”

Hàn Bân nhìn mọi người, “Các ngươi xem lại video tối đó, ngoài phòng chứa và hành lang, camera nào bị che nữa.”

Mọi người bắt đầu xem, Hàn Bân lấy giấy bút, vẽ sơ đồ tòa nhà giải phẫu.

Một lúc sau, Yến Tử hét lên, “Ta có phát hiện, camera cửa sau tòa nhà giải phẫu cũng bị che, hình như… cũng dùng bóng bay, bóng bay màu đỏ.”

Chương 1013: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân vẽ một nét trên sơ đồ tòa nhà, nối phòng chứa, hành lang và cửa sau, cơ bản đã biết được lộ trình của nghi phạm.

Hành tung của nghi phạm trong tòa nhà giải phẫu đã rõ ràng.

Nhưng camera ngoài tòa nhà chỉ lưu trữ được nửa tháng video, không thể dùng camera xác định hành tung của nghi phạm ngoài tòa nhà.

Khó khăn lớn nhất khi trộm xác là vận chuyển xác ra ngoài.

Từ phòng chứa đưa ra ngoài tòa nhà là một giai đoạn, từ tòa nhà ra khỏi trường là giai đoạn khác.

Hơn nữa, vụ án này không chỉ đơn giản là trộm cắp.

Thi thể nữ không thể tự nhiên xuất hiện, có lẽ được đưa vào trường, và để trong bể formalin một thời gian, đợi xác hoàn tất quá trình bảo quản rồi mới mang đi.

Hành động này thật khó hiểu, mục đích cuối cùng của nghi phạm là gì?

Nếu chỉ đơn giản để bảo quản, tìm nơi kín đáo là được, cần gì đưa vào trường?

Nghi phạm dùng cách gì để đưa xác vào trường, rồi lại đưa xác đi?

Hàn Bân nghĩ nghi phạm hoặc là to gan lớn mật, hoặc là có nội ứng trong trường.

“Chủ nhiệm Mã, tháng 7 trong trường có nhiều người không?”

Mã Đào nghĩ, “Ồ, cái này ta không rõ, các phòng ban khác nhau, tình hình cũng phức tạp.”

“Chủ nhiệm Mã, ngài cũng thấy rồi, vụ án này không đơn giản là trộm cắp, có thể phức tạp hơn chúng ta nghĩ, ta cần hiểu rõ hơn về trường, muốn gặp lãnh đạo cao cấp của trường.”

Mã Đào cười khổ, “Việc này ta không quyết định được, phải báo cáo với lãnh đạo trường.”

“Đương nhiên.” Hàn Bân đưa danh thiếp, “Trên này có số điện thoại của ta, có thể liên lạc trực tiếp với ta.”

“Được.” Mã Đào nhận danh thiếp, chào mọi người rồi rời phòng giám sát.

Sau đó, Hàn Bân cũng rời phòng giám sát, dẫn Quách Thiên Húc và Bao Tinh quay lại cửa sau tòa nhà giải phẫu, Lý Cầm và Yến Tử ở lại phòng giám sát tiếp tục xem video, xem có thể tìm thêm manh mối.

Hàn Bân quay lại cửa sau tòa nhà giải phẫu, một là xem nghi phạm có để lại manh mối gì không, hai là xem lộ trình ra vào trường của nghi phạm.

Hàn Bân từ cửa tòa nhà đi ra, đi quanh trường một vòng, không phát hiện dấu vết rõ ràng.

Thực ra nghĩ lại cũng đúng, đã hơn một tháng, dù có dấu vết cũng bị phá hủy gần hết.

“Đội trưởng Hàn, các người ở đây à, cuối cùng cũng tìm thấy các người.” Phó trưởng phòng giáo vụ Vương Kim

Lương thở hổn hển đi đến, bên cạnh là một phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi.

"Giới thiệu với ngài, đây là trưởng phòng tổng vụ Tôn Nguyệt Phân."

Tôn Nguyệt Phân chủ động chào, "Đội trưởng Hàn, chào ngài."

Hàn Bân khách sáo, "Trưởng phòng Tôn, làm phiền ngài phải chạy một chuyến."

Tôn Nguyệt Phân nói chuyện thoải mái, "Không có gì, đều là việc của trường mà, ngài có việc cứ nói."

"Chìa khóa phòng 207 tầng hầm tòa nhà giải phẫu, phòng tổng vụ có chìa không?"

"Có, hầu hết chìa khóa các phòng của trường, phòng tổng vụ đều có."

"Chìa khóa bảo quản ở đâu?"

"Phòng tổng vụ có một văn phòng, chuyên để chìa khóa và tài liệu, cửa văn phòng thường khóa, bảo quản rất nghiêm ngặt."

"Chìa khóa phòng 207 còn không?"

Tôn Nguyệt Phân lấy ra bốn chìa xỏ trong một vòng, "Còn, ta nghe trưởng phòng Vương nói, tiện mang theo, tổng cộng bốn chìa, cộng chìa của chủ nhiệm Mã, đủ năm chìa."

Hàn Bân đưa chìa cho Bao Tinh, "Thử xem có mở được không."

Bao Tinh nhận chìa chạy đi.

Hàn Bân thuận thế hỏi, "Trưởng phòng Tôn, kỳ nghỉ có nhân viên phòng tổng vụ trực không?"

“Có, phòng tổng vụ quản nhiều việc, không có người không được. Thường sẽ có một hai người trực.”

Hàn Bân gật đầu, như Mã Đào vừa nói, trường nhiều phòng ban, phân công khác nhau, phần lớn đều có nhân viên ở lại, khó thống kê.

“Đinh linh linh…” Lúc này, điện thoại Hàn Bân reo.

Hàn Bân lấy điện thoại, trên màn hình hiện số lạ.

“Alo, ta là Hàn Bân.”

“Đội trưởng Hàn, ta là Mã Đào, ta đang ở tòa nhà hành chính, hôm nay trực ở trường là hiệu trưởng Trần Hoa Phong, nghe nói ngài đến trường điều tra, muốn gặp ngài.”

“Được, ta còn chút việc, xong sẽ đến tòa nhà hành chính.”

Nói rõ tình hình, Hàn Bân cúp máy.

Vương Kim Lương nói, “Đội trưởng Hàn, ngài đến tòa nhà hành chính có việc à?”

“Hiệu trưởng Trần Hoa Phong hẹn gặp ta.”

Vương Kim Lương khuyên, “Ồ, vậy ngài mau đi, chúng ta ở đây đợi cảnh sát Bao là được.”

Tôn Nguyệt Phân cũng phụ họa, “Đội trưởng Hàn, ngài đi đi, chúng ta ở đây đợi.”

Hàn Bân gật đầu, “Vậy làm phiền hai vị.”

“Khách sáo.”

Hàn Bân nhắn tin cho Bao Tinh giải thích tình hình, sau đó cùng Quách Thiên Húc đến tòa nhà hành chính.

Hiệu trưởng Trần Hoa Phong trông khoảng năm mươi tuổi, đeo kính gọng vàng, mặt luôn có nụ cười, có phong thái học giả, thấy Hàn Bân rất nhiệt tình.

“Ngài là đội trưởng Hàn, thật là trẻ tuổi tài cao, mời vào.” Trần Hoa Phong dẫn Hàn Bân vào văn phòng, mời họ ngồi trên ghế sofa.

Văn phòng của Trần Hoa Phong rất đơn giản, ấn tượng sâu sắc nhất với Hàn Bân là nhiều sách, hai tủ chứa đầy sách, trên bàn làm việc cũng xếp hai chồng sách dày.

Mã Đào giới thiệu họ với nhau, rồi rời văn phòng hiệu trưởng, trong phòng chỉ còn ba người.

“Đội trưởng Hàn, ta nghe chủ nhiệm Mã nói tình hình đại khái, có gì cần, ngài cứ nói, ta và trường sẽ cố gắng hỗ trợ.”

Chương 1014: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Cảm ơn.” Hàn Bân không khách sáo, vào thẳng vấn đề, “Ta muốn có danh sách nhân viên trực trong kỳ nghỉ.”

Trần Hoa Phong nhíu mày, “Chỉ giới hạn tòa nhà giải phẫu, hay tất cả nhân viên trực?”

“Tất cả nhân viên trực.”

Trần Hoa Phong thở dài, “Lần này kỳ nghỉ dài, các phòng ban có sắp xếp và trách nhiệm riêng, nhân viên trực cũng nhiều, việc này không dễ.”

Hàn Bân đáp, “Chính vì không dễ, ta mới phiền ngài, nếu là việc nhỏ, ta đã nhờ chủ nhiệm Mã và trưởng phòng Vương làm rồi.”

“Được, ta sẽ thông báo các phòng ban báo cáo danh sách nhân viên trực, nhưng có lẽ cần thời gian.”

“Không sao, khi nào xong, ngài liên lạc với ta.”

“Được.” Trần Hoa Phong đáp, “Ngài còn yêu cầu gì khác không?”

Hàn Bân suy nghĩ, “Trường có tuyển người có tiền án trộm cắp không?”

Trần Hoa Phong khẳng định, “Không, trường chúng ta kiểm tra nghiêm ngặt lý lịch, học vấn của giáo viên, nếu có tiền án, chúng ta không tuyển.”

Hàn Bân giải thích, “Ta không chỉ nói giáo viên, mà còn nhân viên khác, ví dụ lao công, bảo vệ, bếp ăn, tất cả nhân

viên làm việc trong trường.”

Trần Hoa Phong gãi cằm, “Cái này… ta không rõ.”

“Phiền ngài xác nhận giúp.”

Trần Hoa Phong gật đầu, “Không vấn đề, ta sẽ nhờ phòng nhân sự hỗ trợ.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Trường từng xảy ra vụ trộm cắp nào không?”

“Chuyện này… trường nhiều sinh viên, tình hình phức tạp, trộm vặt cũng có, nhưng trộm xác thì lần đầu.”

“Thi thể nam từ đâu mà có?”

“Hiến xác.”

Hàn Bân đề nghị, “Ta cần hồ sơ của thi thể nam.”

“Không vấn đề, lát nữa ta nhờ chủ nhiệm Mã gửi cho ngài.”

Hàn Bân hỏi thêm vài câu, không hỏi được gì thêm, rồi cáo từ.

Vừa ra khỏi tòa nhà hành chính, thấy Bao Tinh đứng ở cửa hút thuốc.

Bao Tinh dập thuốc đi tới, “Đội trưởng Hàn, cảnh sát trưởng Quách, ta dùng chìa thử, bốn chìa đều mở được cửa, đều là chìa nguyên bản, không có vấn đề.”

“Ta về gặp trưởng phòng Tôn, đã trả chìa rồi.”

Hàn Bân gật đầu, “Người của phòng kỹ thuật đến chưa?”

“Rồi, đang khám nghiệm hiện trường.”

Hàn Bân quay lại phòng chứa xác tầng hầm tòa nhà giải phẫu, phòng kỹ thuật có ba người, trưởng nhóm là Mã Hy Văn, trông khoảng ba mươi tuổi, đeo kính dày, đã hơi hói.

“Mã Ca, có phát hiện gì không?”

Mã Hy Văn đẩy kính, “Hiện trường không có dấu chân rõ ràng, nhưng thu thập được một số dấu vân tay, sẽ mang về so sánh.”

“Chúng ta cũng lấy mẫu dung dịch trong bể, mang về xét nghiệm thành phần.”

Hàn Bân nghĩ, “Trường có một số camera chỉ lưu trữ video nửa tháng, nhưng thời gian trộm xác là hơn một tháng trước, có thể khôi phục video cũ không?”

Mã Hy Văn bặm môi, “Chúng ta sẽ thử, nhưng khả năng khôi phục không cao, độ rõ cũng sẽ giảm.”

“Cảm ơn các anh.”

Cuộc điều tra ở học viện Y khoa Cầm Đảo tạm dừng, cũng đến giờ tan làm.

Hàn Bân tập hợp đội rời học viện Y khoa Cầm Đảo.

Gặp Lý Cầm và Yến Tử, bên cạnh Yến Tử là một người đàn ông ngoài ba mươi, Hàn Bân nhận ra ngay.

Người đàn ông là Chu Vĩ Quang, chồng của Yến Tử.

Chu Vĩ Quang là giáo viên ở học viện Y khoa Cầm Đảo, đó cũng là lý do Quách Thiên Húc dẫn Yến Tử đi điều tra.

Trước đây, khi Hàn Bân còn ở đồn công an Bảo Hoa, đã quen biết Chu Vĩ Quang.

Chu Vĩ Quang rất cưng chiều vợ, tan làm sớm thường mua đồ ăn đến đón Yến Tử, có khi nghỉ còn mua đồ ăn vặt đến đồn công an Bảo Hoa cho mọi người.

Là người sành ăn, Hàn Bân có ấn tượng tốt với hắn.

“Chu Ca, lâu quá không gặp.”

“Ồ, không phải Hàn Bân sao, Yến Tử vừa nói có người bạn cũ lâu ngày không gặp, không ngờ là ngươi.” Chu Vĩ Quang cười chào hỏi, “Ngươi không phải đã điều về đội điều tra hình sự phân cục Ngọc Hoa rồi sao, sao lại đến trường ta.”

Yến Tử nhắc, “Đó là năm ngoái rồi, Hàn Bân giờ điều về cục thành phố, là phó trung đội trưởng đội điều tra hình sự, vụ án này do hắn phụ trách.”

“Ồ, thật là tin tốt. Ngươi sao không nói sớm.”

Yến Tử trừng mắt, “Ta cũng mới biết hôm nay thôi.”

Chu Vĩ Quang cười, “Vậy thì, đã đến địa bàn của ta, không ai được đi, cảnh sát trưởng Quách, đội trưởng Hàn, và mọi người, chúng ta tìm chỗ ăn uống, vừa ăn vừa nói chuyện.”

Hàn Bân hỏi, “Chu Ca, ngài mời chúng ta ăn với tư cách cá nhân hay trường?”

“Câu này hỏi hay, tất nhiên là với tư cách chồng của Yến Tử.”

Hàn Bân cười, “Vậy không khách khí, ta ăn nhiều rồi, không khác gì bữa này.”

Chu Vĩ Quang nhìn Quách Thiên Húc, “Vậy là đúng, cảnh sát trưởng Quách, chúng ta đi chỗ cũ được không?”

Quách Thiên Húc khoát tay, “Được, cứ gọi ta Lão Quách.”

Chu Vĩ Quang nhìn Bao Tinh và Lý Cầm, “Trước mặt đồng nghiệp thế này được không?”

Hàn Bân chỉ vào Bao Tinh và Lý Cầm, “Hai người này là đồng nghiệp của ta ở đội điều tra hình sự thành phố, không phải người ngoài. Chu Ca, ngài đừng gọi ta đội trưởng Hàn, cứ gọi như trước đây.”

“Không vấn đề, chỗ cũ.” Dưới sự chào đón nhiệt tình của Chu Vĩ Quang, mọi người lên xe, đến một quán thịt xiên nướng Băng Cà.

Đây là quán nướng đặc trưng Đông Bắc, trước đây khi Hàn Bân còn ở đồn công an Bảo Hoa, thường tụ tập với đồng nghiệp ở đây.

Chủ quán có cô con gái xinh đẹp, được nhiều khách gọi là Xiên Nướng Tây Thi.

Chương 1015: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mọi người ghép hai bàn vuông thành một bàn lớn, Xiên Nướng Tây Thi cầm bút và sổ đi tới, "Cảnh sát trưởng Quách đến, hôm nay ăn gì?"

Mắt Nhỏ ngồi thẳng, mắt mở to hơn thường ngày, nhìn Xiên Nướng Tây Thi.

Khi Xiên Nướng Tây Thi đi qua, Mắt Nhỏ còn hít mạnh mũi.

Tất nhiên, Xiên Nướng Tây Thi thường đứng nướng, ngoài mùi khói nướng, hắn không ngửi thấy gì khác.

Nhưng điều đó không ngăn hắn làm vậy.

Xiên Nướng Tây Thi đưa thực đơn cho Quách Thiên Húc, Quách Thiên Húc chuyển cho Hàn Bân, "Lâu rồi ngươi chưa đến, ngươi gọi đi."

"Vậy ta không khách khí." Hàn Bân cầm thực đơn, gọi vài món đặc trưng, chân dê nướng và ốc bươu là bắt buộc, cũng là đặc trưng của quán, gọi thêm một số món khác như xiên dê, sụn dê, mề gà.

Gọi món xong, Xiên Nướng Tây Thi đi chuẩn bị.

Hàn Bân mua một thùng sữa hạnh nhân cho mọi người, dù thích uống rượu nhưng khi điều tra án, hắn không uống giọt nào.

Ở nơi quen thuộc ăn cùng bạn cũ, không tránh khỏi nói chuyện xưa, ngoài Hàn Bân ra, mọi người ở đồn công an Bảo

Hoa không thay đổi nhiều.

Nhớ lại chuyện cũ, Hàn Bân không khỏi xúc động.

Nói chuyện một lúc, Chu Vĩ Quang nhắc đến vụ án, "Trường chúng ta xảy ra vụ gì, ta hỏi Yến Tử, nàng không nói. Sao lại phải điều đội điều tra hình sự thành phố?"

Quách Thiên Húc không nói gì, Yến Tử nhìn Hàn Bân.

Hàn Bân uống một ngụm sữa hạnh nhân, đặt lon xuống, đã có ý kiến, hắn đến đây vừa để ôn lại chuyện cũ, vừa để hỏi Chu Quang Vĩ về học viện Y khoa Cầm Đảo.

Chu Vĩ Quang đã hỏi, nếu không tiết lộ gì, lại khó hỏi ngược lại.

"Chuyện là, học viện Y khoa Cầm Đảo gọi điện nói mất một thi thể nam, sư phụ ta và chị Yến Tử đến hiện trường, phát hiện việc này không đơn giản là trộm cắp, nên chuyển cho đội điều tra hình sự phân cục Tân Hoa, vì thời gian đã lâu, điều tra khó khăn, phân cục Tân Hoa chuyển cho đội điều tra hình sự thành phố."

Chu Vĩ Quang ngạc nhiên, "Chà, mất thi thể nam, sở thích quá nặng. Nếu không phải học giải phẫu, ta cũng không muốn tiếp xúc."

"Chu Ca, trường các ngươi từng xảy ra chuyện tương tự không?"

Chu Vĩ Quang nghĩ, "Hình như… có."

"Năm năm trước, ta mới đến trường không lâu, nghe nói trường mất một thi thể. Nhưng chỉ nghe nói, trường không công nhận. Cụ thể thế nào, ta không rõ."

Quách Thiên Húc tiếp lời, "Năm năm trước, ta đã ở đồn công an Bảo Hoa, không nghe trường báo án."

“Cái này ta không biết, chỉ nghe nói, lúc đó chỉ nghe cho vui, không để ý.”

Hàn Bân cau mày, hôm nay gặp hiệu phó Trần Hoa Phong hỏi việc này, hắn nói trường chưa từng mất thi thể.

“Xiên các ngươi gọi, năm mươi xiên thịt, hai mươi xiên sụn, hai mươi xiên mề gà, hai đĩa ốc bươu, một đĩa lạc, một đĩa đậu, ăn trước, chân dê sẽ có sau.” Xiên Nướng Tây Thi đặt xiên xuống rồi đi.

Mắt Nhỏ lưu luyến rời mắt.

Chu Vĩ Quang mời, “Nào nào, mọi người đừng khách khí, ăn thôi.”

Hàn Bân cầm một xiên thịt dê rắc ớt bột, lau muội than trên xiên bằng khăn giấy, ăn một nửa xiên, nhai thấy ngon, thật là tuyệt.

Hàn Bân giơ ngón cái, “Ngon, vẫn như trước.”

Quách Thiên Húc cười, “Quán này có nhiều khách quen, nếu thay đổi, chúng ta cũng không đến nữa.”

“Đinh linh linh…” Lúc này, điện thoại Hàn Bân reo, là số của Mã Đào.

“Alo, chủ nhiệm Mã.”

“Đội trưởng Hàn, không làm phiền ngài chứ.”

“Không, ngài nói đi.”

“Là thế này, hồ sơ thi thể nam, ta tìm thấy rồi, gửi cho ngài thế nào tiện?”

“Để ta gửi số WeChat cho ngài, ngài gửi vào đó.”

“Được.”

“Chủ nhiệm Mã, ta có việc hỏi ngài.”

“Ngài nói đi.”

“Ngài đến học viện Y khoa Cầm Đảo khi nào?”

“Chắc mười năm rồi, sao thế?”

“Ta muốn hỏi, trường trước đây từng xảy ra việc mất thi thể chưa?”

“Chắc là không, ta tiếp quản phòng giải phẫu, xem hồ sơ cũ, không có việc này.”

“Ngài nhận công tác ở phòng giải phẫu khi nào?”

“Khoảng bốn năm trước.”

“Được, có gì ta sẽ liên lạc.” Hàn Bân cúp máy.

Năm năm trước, Chu Vĩ Quang nghe nói mất thi thể, nhưng chỉ là tin đồn, hắn không chắc.

Hiệu phó Trần Hoa Phong và Mã Đào đều đại diện cho trường, họ đều phủ nhận việc này.

Hàn Bân tin Chu Vĩ Quang không nói vu vơ, nhưng Trần Hoa Phong và Mã Đào không có lý do nói dối, lần này mất thi thể, họ đã báo cảnh sát.

Năm năm trước, không có lý do giấu giếm.

Quán thịt xiên nướng Băng Cà.

Yến Tử và Chu Vĩ Quang đứng ở cửa, tiễn Hàn Bân và mọi người lên xe rời đi.

Chu Vĩ Quang vẫy tay, đến khi xe khuất, “Ăn no uống đủ, về nhà thôi.”

Yến Tử khoác vai chồng, “Hôm nay mệt chết ta, sau này không đến trường ngươi nữa.”

“Xem ngươi, còn làm cảnh sát, sao ngươi không được thăng chức, nhìn Hàn Bân, cùng điều đến đồn công an Bảo

Hoa, giờ làm phó trung đội trưởng đội điều tra hình sự thành phố.”

“Sao, chê vợ ngươi không giỏi, không nở mày nở mặt?” Yến Tử giận dỗi, giọng bất mãn.

“Ta đâu dám, chỉ là cảm thán, mới hơn một năm không gặp Hàn Bân đã khác xưa nhiều, sau này ngươi chắc phải nhờ Hàn Bân.”

Yến Tử lắc đầu, nàng tuy thân với Hàn Bân, nhưng không nghĩ sẽ nhờ vả, “Ngươi nghĩ nhiều, chúng ta không còn làm chung, nhờ gì được.”

“Có câu nói, một người đắc đạo, gà chó lên trời, chỉ cần Hàn Bân thăng tiến, ngươi có kinh nghiệm làm chung với hắn, đãi ngộ sau này không kém.”

Chương 1016: Tiêu Đề 《Ẩn》

Yến Tử lắc đầu, "Người ta làm giáo viên thanh cao, ngươi lại càng ngày càng thực dụng."

"Chỗ nào có người, chỗ đó có cạnh tranh, ngươi không thực dụng, nhưng không thể không hiểu, nếu không chắc chắn chịu thiệt. Ta là kinh nghiệm đúc rút sau nhiều lần chịu thiệt."

Yến Tử miệng không phục nhưng lòng đồng ý với chồng, người có thể không thực dụng, nhưng không thể không hiểu thực dụng.

Sáng hôm sau.

Cục công an thành phố, văn phòng tổ một đội hai.

Tối qua gặp bạn cũ, tâm trạng Hàn Bân khá tốt, đến cục từ sớm.

Hàn Bân rót ly trà, đứng bên cửa sổ ngắm cảnh, đây là cách thư giãn của hắn.

Thấy mọi người đến đủ, Hàn Bân gọi, "Mọi người qua đây, họp nào."

Hàn Bân đặt ly trà lên bàn, dựa vào bàn, "Mọi người rõ tình hình hôm qua rồi, có ý kiến gì không?"

Bao Tinh nói, "Ta thấy vụ này có gì đó kỳ lạ. Ai lại đi trộm thi thể, và nghi phạm không chỉ trộm một xác, còn đưa xác nữ đến trường bảo quản. Ta không hiểu mục đích của hắn là gì?"

Vương Tiêu suy nghĩ, "Có thể thi thể nam có vấn đề. Nghi phạm sợ khám nghiệm sẽ lộ ra, nên trộm đi."

“Hướng suy nghĩ này thú vị.” Hàn Bân uống ngụm trà, “Chị Lý, đã thông báo cho gia đình thi thể nam chưa?”

“Rồi.” Lý Cầm gật đầu, “Ta thông báo cho vợ thi thể nam, nàng nói sẽ đến cục sáng nay.”

“Ngươi tiếp đón đi.”

“Không vấn đề.”

Vương Tiêu tiếp tục, “Nếu thi thể nam có vấn đề, ta nghĩ nên điều tra lại nguyên nhân tử vong.”

Hàn Bân đáp, “Được, việc này giao cho ngươi.”

Bao Tinh xoa cằm, “Nếu đúng như Vương ca nói, thi thể nam có vấn đề, vậy thi thể nữ giải thích sao?”

Lý Cầm đoán, “Hai thi thể có liên quan gì không?”

Hàn Bân không nghĩ ra, dù có liên quan cũng không cần cho vào dung dịch bảo quản, “Trước hết xác định danh tính thi thể nữ.”

Lý Cầm nói, “Hàn đội, tối qua chúng ta ăn, Chu Vĩ Quang nói năm năm trước học viện Y khoa Cầm Đảo mất một thi thể, ta nghĩ có thể điều tra việc này.”

Hàn Bân đáp, “Hôm qua ta hỏi hiệu phó Trần Hoa Phong việc này, hắn phủ nhận. Tối qua, Mã Đào gọi cho ta, ta cũng hỏi việc này, hắn cũng phủ nhận.”

“Hai lãnh đạo trường đều phủ nhận, Chu Vĩ Quang chỉ nghe nói, không có chứng cứ, hắn không thể đối chất với lãnh đạo, việc này chúng ta khó điều tra.” Hàn Bân ngừng một chút, “Tuy nhiên, cũng không thể bỏ qua, ta đã nhờ Quách sư phụ điều tra.”

“Quách sư phụ luôn ở đồn công an Bảo Hoa, gần học viện Y khoa Cầm Đảo, điều tra thuận lợi hơn chúng ta.”

Bao Tinh cười, “Vẫn là Hàn đội chu đáo.”

“Giang Dương, video giám sát sao rồi?”

Giang Dương lắc đầu, “Chưa có manh mối.”

“Tiếp tục xem.”

“Rõ.”

Hàn Bân lật sổ, “Họp xong, mọi người làm việc thôi.”

Nói xong, mọi người tản ra làm việc.

Hàn Bân rót thêm trà, về bàn làm việc, xem hồ sơ thi thể nam.

Tên, Ngô Kiến Phi

Tuổi, 38

Giới tính, nam

Quê quán, trấn Hoa An, thành phố Cầm Đảo

Quan hệ thân nhân, cha, vợ, con trai

Nguyên nhân tử vong, ung thư gan

Thời gian tử vong, 7 tháng 12 năm 2019

Hàn Bân đang xem hồ sơ, Lý Cầm đi tới, “Hàn đội, vợ Ngô Kiến Phi đến, ta đón nàng.”

“Được.”

Vài phút sau, Lý Cầm dẫn người phụ nữ trung niên vào, da trắng, tóc ngắn, dáng trung bình, trông tiều tụy.

Hàn Bân mời ngồi, “Ngài xưng hô thế nào?”

“Trần San Mai.” Người phụ nữ ngồi xuống, để túi lên đùi, hỏi ngay, “Cảnh sát, nghe nói thi thể chồng ta mất?”

“Đúng, hôm qua chúng ta nhận được báo án của học viện Y khoa Cầm Đảo.” Hàn Bân gật đầu.

Lý Cầm giới thiệu, "Đây là đội trưởng Hàn, đội hai."

Trần San Mai chào, "Chào đội trưởng Hàn."

"Đừng khách sáo."

Trần San Mai khó hiểu, "Thi thể sao mất được, đã lâu như vậy, sao lại có chuyện này?"

"Chúng ta vừa tiếp nhận vụ án, đang điều tra… hơn nữa, thi thể chồng ngài mất đã lâu, điều tra sẽ khó."

Trần San Mai than phiền, "Trường làm gì thế, chồng ta tốt bụng hiến xác, họ báo đáp thế sao, ta muốn kiện họ, không để yên chuyện này."

"Dịch bệnh trường nghỉ, thi thể chồng ngài bảo quản, sắp khai giảng trường kiểm tra, phát hiện thi thể bị trộm. Tất nhiên, họ có trách nhiệm."

Trần San Mai nghẹn ngào, "Sao chồng ta khổ vậy."

Hàn Bân đưa nàng khăn giấy, "Bà Trần, ngài có nghi ai trộm thi thể chồng không?"

Trần San Mai lau mũi, "Ta không biết, đã lâu như vậy, ai biết xảy ra chuyện này, ta bảo để chôn cất, nhưng hắn không nghe, cứ ký hiến xác."

"Giờ thì hay rồi, chết cũng không yên."

"Ngài bớt đau buồn."

Trần San Mai tự giễu, "Chết đã lâu, không còn gì buồn. Chỉ tiếc cho hắn."

"Chồng ngài chết thế nào?"

Trần San Mai thở dài, "Chết vì rượu."

"Nhưng hồ sơ ghi chết vì xơ gan."

Trần San Mai lắc đầu, “Không uống rượu nhiều sao bị bệnh?”

“Hắn thích uống rượu, hay vì công việc?”

“Cả hai, hắn thích uống rượu, làm kinh doanh thiết bị, mỗi lần đàm phán uống say, ta không nhớ…” Trần San Mai mắt đỏ, nghẹn ngào, “Không nói nữa. Ta không muốn nhắc lại.”

“Ta chỉ mong tìm thấy thi thể chồng, cho hắn chôn cất.”

Hàn Bân nghiêm nghị, “Ngài yên tâm, ta hứa, sẽ cố gắng tìm thi thể chồng ngài.”

“Cảm ơn.” Trần San Mai cảm kích, “Khi tìm được, có thể từ chối hiến xác, ta muốn thi thể hỏa táng sớm, cũng là lời giải cho gia đình.”

Chương 1017: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân chưa gặp tình huống này, "Chúng ta không rõ, ngài nên hỏi cơ quan liên quan."

"Miễn là công an không can thiệp, cơ quan khác ta không quan tâm, tìm thấy thi thể chồng, ta sẽ đốt ngay, ai ngăn ta, ta sẽ liều."

Hàn Bân do dự, không nói gì, chưa trải qua đau khổ, đừng khuyên người thiện.

"Chồng ngài làm công ty nào?"

"Công ty quốc tế thiết bị Quảng Thành."

Hàn Bân ghi chép, "Trước khi chết, hắn có gặp gì bất thường?"

"Việc làm hắn ít nói, ta không rõ."

Hàn Bân lấy ảnh, để úp trên bàn, "Có ảnh, ngài nhận dạng, nhưng ảnh hơi kinh dị, là thi thể nữ, có xem không?"

"Ảnh liên quan chồng ta?"

"Đúng, người trong ảnh có thể liên quan thi thể chồng bị trộm."

Trần San Mai hít sâu, "Xem."

Hàn Bân lật ảnh.

Trần San Mai liếc, giật mình lùi lại, "Đây… cũng hiến xác?"

“Thi thể này đặc biệt, chúng ta chưa rõ danh tính, nhờ ngài xem, chồng ngài từng gặp người này chưa?”

Trần San Mai cố nhìn, “Có ảnh rõ hơn không? Ảnh này mờ.”

“Không, đây là ảnh rõ nhất, khoảng bảy tám phần giống thật, nếu ngài gặp, sẽ nhớ.”

Trần San Mai quay đi, “Ta không biết.”

Hàn Bân cất ảnh, “Hôm nay tạm thời như vậy, có tin ta sẽ bảo cảnh sát Lý thông báo. Ngài nghĩ ra manh mối, có thể liên hệ.”

Trần San Mai đứng lên, cau mày, “Đội trưởng Hàn, tại sao trộm thi thể chồng ta?”

Hàn Bân lắc đầu, “Chưa rõ.”

“Được, ta về.” Trần San Mai đeo túi, chào mọi người rồi rời đi.

Lý Cầm tiễn nàng ra ngoài.

Hoàng Khiết Khiết cầm cà phê, cảm thán, “Người phụ nữ này thật khổ, trẻ đã mất chồng. Giờ lại chịu tổn thương lần hai, thật đau lòng.”

Lý Cầm trở lại, “Sống ai không đau lòng. Rồi quen thôi.”

Hoàng Khiết Khiết nhún vai, “Ta không quen được, ta muốn sống đơn giản.”

Hàn Bân dặn, “Chị Lý, Bao Tinh, hai người đến công ty thiết bị quốc tế Quảng Thành điều tra.”

Hai người chuẩn bị rồi đi.

Hàn Bân mở sổ ghi chép, rồi xem hồ sơ vụ cũ, xem từng xảy ra vụ tương tự chưa.

“Cốc cốc…” Lúc này, ngoài cửa có tiếng gõ.

“Mời vào.”

“Cạch…”

Cửa mở, Mã Hy Văn bước vào.

Hàn Bân mời, “Mã Ca đến, mời ngồi.”

Mã Hy Văn đưa tài liệu cho Hàn Bân, “Chúng ta đối chiếu ảnh thi thể nữ với dữ liệu người mất tích, tìm thấy một người giống.”

Hàn Bân nhận tài liệu.

Tên, Cao Ái Hà

Giới tính, nữ

Sinh ngày, 8 tháng 5 năm 1990

Quê quán, khu Ngọc Hoa, thành phố Cầm Đảo

Mất tích, 27 tháng 5 năm 2020

Người báo án, Cao Văn Quân (cha), Hạ Hồng Kỳ (mẹ)

Góc phải có ảnh Cao Ái Hà.

Hàn Bân hỏi, “Ảnh chụp không rõ, chắc chắn không?”

Mã Hy Văn ước lượng, “Khoảng tám chín phần trăm.”

Hàn Bân gật đầu, dùng ảnh chụp không rõ đối chiếu, tỷ lệ chính xác này rất cao.

“Mã Ca, xét nghiệm khác có phát hiện gì?”

Mã Hy Văn cân nhắc, “Chúng ta lấy mẫu dung dịch bảo quản, định thử trích DNA thi thể nữ, nhưng không thành công.”

“Tuy nhiên, phát hiện ngoài formalin còn chất khác, chưa rõ là gì.”

“Ngài có thể hỏi trường, nếu họ chỉ ra, chúng ta so sánh sẽ dễ hơn.”

Hàn Bân nghĩ, “Được, lát nữa ta gửi số điện thoại, của người phụ trách quản lý thi thể trường, bể đó ngoài formalin còn gì, hắn biết rõ.”

“Được, ngài làm việc, ta đi.” Mã Hy Văn nói xong, bỏ tay vào túi đi.

Hàn Bân gõ tài liệu, “Thiến Thiến, liên hệ cha mẹ người mất tích, mời đến nhận diện.”

“Rõ.” Hoàng Khiết Khiết nhận lệnh, mang tài liệu đi.

Hàn Bân nhìn đồng hồ, đến văn phòng Mã Cảnh Ba.

Thấy Hàn Bân vào, Mã Cảnh Ba đưa thuốc, “Ngươi đến đúng lúc, vụ hôm qua điều tra sao rồi? Xác định danh tính thi thể nữ chưa?”

Hàn Bân đáp, “Phòng kỹ thuật đối chiếu ảnh thi thể nữ với cơ sở dữ liệu người mất tích, tìm thấy người giống, ta đã bảo Hoàng Khiết Khiết thông báo gia đình đến nhận diện.”

Mã Cảnh Ba rít thuốc, “Vụ này ngươi có đầu mối chưa?”

Hàn Bân lắc đầu, “Chưa. Sáng nay ta ghi lời khai vợ thi thể nam, nàng không cung cấp manh mối. Hiện chưa rõ động cơ nghi phạm.”

Mã Cảnh Ba dặn, “Nghe nói sắp khai giảng, vụ này phải bảo mật, không ảnh hưởng học sinh, giáo viên.”

Hàn Bân thở ra khói, “Trường làm tốt việc này, ngoài một số người liên quan, giáo viên cũng không biết.”

“Thi thể nam và nữ có liên quan không?”

Hàn Bân nhún vai, “Ngoài việc hai xác để chung bể bảo quản, chưa thấy liên quan.”

Mã Cảnh Ba hít vài hơi, dập thuốc, “Vài năm trước, ta điều tra vụ có chút giống vụ này, ngươi muốn nghe không, có lẽ có điểm tương đồng.”

Hàn Bân ngồi thẳng, “Muốn, ngài nói đi.”

Mã Cảnh Ba nhớ lại, “Đó là vụ mất tích, ban đầu do đồn công an điều tra, phát hiện một số manh mối, cho rằng có thể nạn nhân bị hại, chuyển cho đội điều tra hình sự phân cục.”

“Ta lúc đó chưa về cục thành phố, cũng tham gia điều tra, nạn nhân mất tích buổi tối, theo suy đoán của chúng ta, có thể là hẹn gặp người quen.”

“Chúng ta chia hai hướng điều tra, một là tìm tung tích nạn nhân, hai là kiểm tra mối quan hệ xung quanh.”

“Nơi nạn nhân thuê không có camera, như biến mất. Chúng ta không tìm thấy dấu vết. Nhưng khi kiểm tra bạn trai cũ của nạn nhân, phát hiện chứng cứ ngoại phạm có vấn đề.”

“Chúng ta điều tra sâu, phát hiện hắn không đồng ý chia tay, trước khi mất tích vẫn quấy rầy nạn nhân, hai người tình cảm rắc rối, bạn trai cũ từng dùng tự sát đe dọa nối lại tình cảm.”

Chương 1018: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Sau đó, chúng ta điều tra chi tiết hành tung bạn trai cũ, phát hiện hắn thuê nhà không xa công ty."

"Chúng ta xin khám nhà, phát hiện thi thể nạn nhân trong bể đầy dung dịch, phòng vệ sinh đầy mùi dung dịch bảo quản, suýt ngạt."

"Cách xử lý thi thể trong vụ đó giống vụ này."

Hàn Bân theo phản xạ hỏi, "Hung thủ đâu?"

"Bị tử hình."

"Tại sao xử lý thi thể vậy?"

Mã Cảnh Ba châm thuốc, dựa sofa, "Thế giới này việc gì cũng có chừng mực, vượt quá không phải chuyện tốt."

"Hung thủ vụ đó quá yêu nạn nhân, tình yêu khắc cốt ghi tâm, không có nạn nhân, hắn thấy cuộc đời vô nghĩa."

"Khi nạn nhân đề nghị chia tay, hắn chịu đả kích lớn, không chấp nhận được, hắn vẫn yêu nạn nhân, không, phải nói là rất rất yêu."

"Ta nói rồi, việc gì cũng có chừng mực."

Hàn Bân tiếp lời, "Nên hung thủ vì yêu sinh hận, giết nạn nhân, bảo quản thi thể."

Mã Cảnh Ba xoa cằm, "Không hẳn, khi thẩm vấn, hắn không nói từ hận, nhắc đến nạn nhân, hắn vui, mắt sáng lên, ta nghĩ hắn vẫn yêu nạn nhân, không hận."

“Hắn nói muốn dùng cách đó, đưa nạn nhân về bên mình, sống bên nhau mãi mãi.”

“Cuối cùng ta hỏi, hắn có hối hận không.”

“Hắn trả lời rất chắc chắn, không hối hận.”

“Vụ đó ta nhớ rõ, vì cách bảo quản thi thể, và tình cảm của hung thủ. Hắn yêu quá mức, dễ gây tổn thương.”

“Tất nhiên, tình yêu nguy hiểm thế, có phải tình yêu không, tùy người.”

Hàn Bân nghe chăm chú, hiểu ý Mã Cảnh Ba, “Ngài nói, hung thủ vụ này cũng có thể vì yêu sinh hận.”

Hàn Bân thấy, dùng từ vì yêu sinh hận hợp hơn, nếu giết người kiểu đó mà gọi là yêu, thì tình yêu này quá đáng sợ.

Mã Cảnh Ba nói, “Ta chỉ đưa ra động cơ hợp lý, ngươi tham khảo. Trước hết, ngoài lý do này, ta không nghĩ ra lý do khác.”

Hàn Bân nghĩ, “Nếu như ngài nói, hung thủ vụ này muốn bảo quản thi thể nữ, vậy tại sao trộm thi thể nam?”

Mã Cảnh Ba gạt tàn, “Có hai khả năng, một là thi thể trong trường khó xử lý. Hai là, dùng thi thể nam thử nghiệm bảo quản không thối rữa.”

Hàn Bân suy nghĩ, “Điều này hợp lý, nhưng tại sao phải đưa thi thể nữ vào trường bảo quản, tìm chỗ khuất bảo quản không an toàn hơn sao.”

“Không nhất định, an toàn phải xét nhiều mặt. Bên ngoài chưa chắc an toàn hơn trường.” Mã Cảnh Ba ngừng chút, nói tiếp, “Vụ cũ, thi thể ngâm dung dịch, mùi rất nồng, hàng xóm ngửi thấy. Nếu chúng ta chậm một hai ngày, có khi hàng xóm đã báo cáo.”

“Vụ học viện Y khoa Cầm Đảo, tưởng đưa thi thể vào trường nguy hiểm, nhưng thực ra là chỗ giấu xác tốt. Học sinh, giáo viên nghỉ, trường đóng cửa, không ai vào, có sẵn dung dịch bảo quản. Thao tác đơn giản.”

“Hai thi thể đều vận chuyển ra ngoài thành công, không để lại manh mối giá trị. Chứng tỏ nghi phạm chọn địa điểm đúng.”

Hàn Bân cười, “Ngài nói đúng.”

Mã Cảnh Ba nói, “Ta chỉ đưa ra tham khảo, không làm loạn suy nghĩ của ngươi, vẫn phải dựa chứng cứ điều tra.”

Hàn Bân nghiêm túc, “Nghe ngài nói, như đọc mười năm sách.”

Ít nhất hiện tại, động cơ Mã Cảnh Ba đưa ra hợp lý.

Mã Cảnh Ba cười, “Ngươi đừng nịnh ta, làm việc đi.”

“Ngài làm việc, ta đi.” Hàn Bân rời văn phòng Mã Cảnh Ba.

Bất kể thế nào, hiện tại việc cần làm là xác định danh tính thi thể nữ. Như vậy mới tiến hành điều tra tiếp.

…

Công ty quốc tế thiết bị Quảng Thành.

Lý Cầm và Bao Tinh gặp tổng giám đốc Diệp Hán Cát.

Diệp Hán Cát ngoài năm mươi, cao, da đen, bụng bia, cười tươi, răng vàng.

“Hai vị, đến công ty chúng ta có việc gì?”

“Chúng ta điều tra vụ án, muốn hỏi một số việc.”

Diệp Hán Cát ngạc nhiên, “Vụ gì?”

“Ngài biết Ngô Kiến Phi không?”

“Ngô Kiến Phi.” Diệp Hán Cát lẩm bẩm, “Ồ, sao nhắc đến hắn. Biết, nhưng… hắn mất năm ngoái.”

“Ngài và Ngô Kiến Phi có quan hệ gì?”

“Chỉ đồng nghiệp, hắn làm công ty vài năm, thành tích tốt, tiếc là mất sớm. Làm thêm vài năm có thể lên làm trưởng phòng.”

Bao Tinh hỏi, “Ngài biết Ngô Kiến Phi chết thế nào?”

“Bệnh chết. Không liên quan công ty, không chút liên quan.”

Lý Cầm hỏi, “Chúng ta biết, công ty làm kinh doanh, thường uống rượu, hắn chết có liên quan rượu không?”

“Ngài nói gì vậy.” Diệp Hán Cát thở dài, “Giờ làm việc không ai không uống rượu, không chỉ công ty chúng ta, ngành khác cũng vậy, muốn tiến lên không kết thân được sao?”

“Ngài nhìn bụng ta, không phải do uống rượu sao, không uống rượu ta sao lên chức này.”

“Ngô Kiến Phi trước khi chết, có gì bất thường ở công ty không?”

“Lâu rồi, ai nhớ.” Diệp Hán Cát khoát tay, tò mò, “Cảnh sát, hắn mất lâu rồi, sao các vị điều tra, cái chết có vấn đề?”

Bao Tinh không đáp, “Ngài nghĩ sao?”

Diệp Hán Cát gãi mũi, “Không dễ nói.”

“Nói thật.”

Diệp Hán Cát do dự, “Các vị hỏi vợ hắn chưa?”

Hai giờ chiều.

Hàn Bân nằm ghế xếp, nhắn tin với Vương Đình.

“Cạch…” cửa mở, Lý Cầm và Bao Tinh bước vào.

Bao Tinh ngáp, “Đường tắc, hôm nay không phải ngày tốt, sao nhiều xe.”

Vương Tiêu nói, “Tắc đường tốt, chứng tỏ kinh tế Cầm Đảo đang phục hồi, mọi người ở nhà mới là vấn đề.”

Hàn Bân cất điện thoại, “Điều tra sao rồi?”

Lý Cầm cầm ly nước, ngồi xuống, “Chúng ta đến công ty quốc tế thiết bị Quảng Thành, gặp tổng giám đốc Diệp Hán Cát. Chúng ta ghi lời khai, hỏi về Ngô Kiến Phi ở công ty.”

Chương 1019: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hắn nói, Ngô Kiến Phi trước khi chết không bất thường, hắn thấy đột ngột, phủ nhận cái chết liên quan công việc.”

“Hắn còn cung cấp manh mối, Ngô Kiến Phi trước khi chết quan hệ vợ Trần San Mai không tốt, hai người thường cãi nhau, thậm chí đòi ly hôn.”

Giang Dương nói, “Chỉ có thể nói tình cảm vợ chồng không tốt, không thể chứng minh Trần San Mai liên quan cái chết của hắn.”

Bao Tinh nói, “Diệp Hán Cát còn nói, Ngô Kiến Phi trước khi chết nghi vợ có người khác, say rượu mắng lăng nhăng sẽ có báo ứng.”

Hàn Bân đứng lên, thu ghế xếp, “Trần San Mai từng đến cục làm khai, các ngươi thấy thế nào.”

Bao Tinh cười, “Giờ phụ nữ biết mặt không biết lòng, ta ít tiếp xúc phụ nữ, không có kinh nghiệm, ta không nhận ra.”

Hoàng Khiết Khiết hừ, “Ngươi nói hết, ngươi nghĩ phụ nữ có ý xấu, đừng lấy vợ.”

Bao Tinh vội giải thích, “Ta không nói thế, Thiến Thiến, chị Lý chắc chắn là phụ nữ tốt, ta nói người không quen.”

Lý Cầm nói, “Ta nghĩ đây là hai việc, trước không rõ Trần San Mai có ngoại tình. Nếu có, chưa chắc liên quan cái chết của Ngô Kiến Phi. Ta tiếp xúc Trần San Mai nhiều, cảm thấy nàng không phải người như vậy.”

“Tất nhiên, cảm nhận của ta chưa chắc đúng, vẫn cần chứng cứ.”

Hàn Bân gật đầu, “Chị Lý đúng, bất kể khả năng lớn hay nhỏ, đây là manh mối. Chị Lý, mời Trần San Mai ghi bổ sung.”

“Hiểu.”

Hàn Bân nói, “Điều tra trọng điểm là thi thể nữ, xác định danh tính sớm, tìm đột phá án.”

“Giờ xong, làm việc thôi. Chị Lý, Bao Tinh mệt thì nghỉ.”

Lý Cầm nói, “Ta ngủ trên xe, Bao Tinh lái xe, để hắn nghỉ.”

Hàn Bân rửa mặt, tỉnh táo hơn.

Sáng, hắn nói chuyện với Mã Cảnh Ba, thấy vụ cũ có điểm tương đồng, xin xem hồ sơ.

Hàn Bân đến phòng lưu trữ, giải thích tình hình, xin duyệt xong, nhận hồ sơ.

Về văn phòng, Hàn Bân xem hồ sơ, động cơ nghi phạm, cách gây án, xử lý, đều ghi lại.

Vì hai vụ tương đồng, có thể tham khảo.

Hàn Bân vừa xem, vừa ghi chép điểm quan trọng.

“Cạch…” cửa mở, Hoàng Khiết Khiết dẫn đôi vợ chồng vào.

Hai người ngoài năm mươi, dìu nhau, mặt u sầu, người phụ nữ vừa đi vừa khóc.

Hoàng Khiết Khiết giới thiệu, “Hàn đội, đây là cha mẹ Cao Ái Hà, họ đến nhận diện.”

Rồi giới thiệu Hàn Bân, "Đây là đội trưởng, phụ trách vụ án."

Mẹ Cao Ái Hà nắm tay Hàn Bân, "Đội trưởng Hàn, ai giết con ta, ngài phải báo thù cho nó."

Hàn Bân dìu ngồi, an ủi, "Ngài yên tâm, đây là trách nhiệm, sẽ điều tra nguyên nhân cái chết, nếu bị hại, sẽ bắt hung thủ."

"Cảm ơn đội trưởng Hàn, ngài là ân nhân gia đình." Nói xong, mẹ Cao Ái Hà quỳ xuống, Hàn Bân vội đỡ.

Hoàng Khiết Khiết giúp, mới để bà ngồi xuống.

Hàn Bân thấy bà kích động, "Bà Cao, ngài không khỏe có thể sang phòng nghỉ, để ta ghi lời khai cha Cao Ái Hà."

Bà Cao kiên quyết, "Không, ta ở đây."

Hàn Bân vào đề, "Được, bắt đầu ghi lời khai. Hai vị tên gì?"

"Ta là Cao Văn Quân, cha Cao Ái Hà." Giọng người đàn ông khàn, tinh thần kém, trông tiều tụy.

"Ta là Hạ Hồng Kỳ, mẹ Cao Ái Hà." Người phụ nữ lau mắt, "Đội trưởng Hàn, con ta đâu, ta muốn gặp nó."

Hàn Bân do dự, "Chúng ta chưa tìm thấy thi thể."

"Sao? Chưa thấy, sao biết là Cao Ái Hà?" Cao Văn Quân hỏi.

Hàn Bân lấy ảnh, "Chúng ta thấy từ camera, đây là ảnh rõ nhất, hai vị nhận diện, mong hai vị chuẩn bị tâm lý…"

Chưa nói xong, Hạ Hồng Kỳ giật lấy ảnh, giật mình, vội đặt xuống, "Trời ơi, sao lại thế…"

Hàn Bân nói thêm, "Ảnh thi thể, nếu không chuẩn bị, đừng xem."

“Để ta xem.” Cao Văn Quân cúi nhìn, hít khí lạnh, “Ảnh mờ, có rõ hơn không?”

Hàn Bân lắc đầu, “Đây là ảnh rõ nhất.”

Cao Văn Quân nhìn kỹ, “Giống… rất giống.”

Hạ Hồng Kỳ cầm ảnh, nhìn kỹ, “Giống gì, đây là Ái Hà, ngươi làm cha sao không nhận ra…”

Hạ Hồng Kỳ khóc, “Con ta, sao chết thảm vậy, để cha mẹ lại, ta sống sao.”

“Sao con nhẫn tâm, bỏ chúng ta mà đi…”

Lý Cầm đưa khăn giấy, “Bà, xin bớt đau buồn.”

Hạ Hồng Kỳ không đáp, vẫn khóc.

Cao Văn Quân đau khổ, ôm vợ, khóc thầm.

Lát sau, vợ chồng bình tĩnh lại.

Khi hai người ổn định, Hàn Bân bưng hai ly nước, đặt trước mặt họ, “Hai vị xác định đây là Cao Ái Hà?”

“Xác định, đây là con ta, ta sao không nhận.” Hạ Hồng Kỳ chắc chắn, lắc đầu, “Không ngờ… gặp lại nó thế này, ta thà chết thay nó.”

Cao Văn Quân đấm ngực, “Con ta sao thảm vậy… không còn gặp lại. Ta nghĩ mà…”

Nghe xong, mọi người nhẹ nhõm, xác định danh tính nạn nhân, mới điều tra tiếp.

Hàn Bân hỏi, “Cao Ái Hà mất tích khi nào?”

“Ta nhớ rõ, ngày 27 tháng 5 năm nay, từ đó không gặp.” Hạ Hồng Kỳ nói.

“Cụ thể hơn?”

Cao Văn Quân nhớ lại, “Nó ăn trưa xong đi, khoảng chưa tới hai giờ chiều, sau đó không liên lạc.”

“Nó đi một mình hay với ai, đi đâu?”

“Nó nói bạn đón, tuổi không nhỏ, chúng ta không hỏi, ai ngờ xảy ra chuyện.”

“Nhà các ngươi ở đâu, Cao Ái Hà ở đâu, nó nói đi đâu? Làm gì?”

“Nhà chúng ta ở khu dân cư Quảng Ích, khu Trường Đảo, con gái ly hôn, ở cùng chúng ta. Hôm đó nó bực bội, ta hỏi đi đâu, nó bảo đừng hỏi. Con lớn, có việc không nói.” Cao Văn Quân thở dài, nói tiếp,

“Tối không về, gọi không nghe, ta lo. Sau nó nhắn, bảo ở nhà bạn.”

Chương 1020: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Thấy nhắn về, chúng ta yên tâm. Thêm nó ba mươi tuổi, lại ly hôn, ta nghĩ có bạn trai, không hỏi thêm.”

“Hôm sau, ta gọi con gái, vẫn không nghe, không nhắn lại, chúng ta càng lo. Hỏi họ hàng, bạn bè không ai biết, ta báo cảnh sát.”

“Chúng ta lo chuyện xấu, không ngờ…”

Cao Văn Quân nghẹn lời, ôm mặt khóc.

Hạ Hồng Kỳ nói, “Cảnh sát, ngài phải báo thù cho con ta, bắt hung thủ. Ta kiếp sau làm trâu ngựa báo đáp ngài.”

Hàn Bân an ủi, “Bà Hạ, đây là trách nhiệm chúng ta, không cần thế.”

“Cảnh sát, ngài không biết, chúng ta chỉ có một con. Con từ nhỏ nghe lời, kiên cường, luôn là niềm tự hào, chỗ dựa tinh thần của chúng ta. Giờ nó mất, chúng ta sống không còn ý nghĩa.”

Nghe vậy, Lý Cầm lo lắng, “Bà, đừng nghĩ vậy, phải giữ sức khỏe. Cao Ái Hà trên trời có linh thiêng, cũng không muốn thấy ngài buồn đau.”

Hàn Bân khuyên, “Đúng vậy, bà Hạ, chúng ta mới tiếp nhận vụ án, chưa rõ nhiều, cần ngài hỗ trợ, ngài bệnh, ai báo thù cho con, bắt hung thủ.”

Hạ Hồng Kỳ ngẩng đầu, siết tay, lẩm bẩm, “Đúng, ta phải bắt hung thủ, báo thù cho con.”

“Cảnh sát, hỏi đi, ta biết gì sẽ nói.”

Hàn Bân thở phào, lại chủ đề chính.

Hàn Bân lấy ảnh thi thể nam, “Có ảnh, nhờ nhận diện, là thi thể, mong hai vị chuẩn bị.”

Hạ Hồng Kỳ hít sâu, “Được, chỉ cần giúp phá án, ta không sợ.”

Cao Văn Quân đồng ý, “Ta cũng thế.”

Hàn Bân lật ảnh, đưa họ.

Cao Văn Quân xem trước, Hạ Hồng Kỳ cũng nhìn.

Họ xem kỹ, không nói gì.

Lát sau, Hàn Bân hỏi, “Hai vị nhận ra người trong ảnh?”

Hạ Hồng Kỳ xoa trán, “Trông quen, nhưng chưa nhớ ra.”

“Xem kỹ.” Hàn Bân đề nghị, nếu liên hệ hai thi thể, có thể tìm đột phá.

Cao Văn Quân cầm ảnh, nhìn xa, “Trông quen, tên là gì?”

“Hắn họ Ngô, tên Ngô Kiến Phi.”

Cao Văn Quân và vợ nghĩ, rồi lắc đầu.

Cao Văn Quân nói, “Trông quen, nhưng không nhớ là ai.”

Hàn Bân lấy điện thoại, “Cao tiên sinh, lát nữa ta thêm WeChat, gửi ảnh, ngài nhờ bạn bè nhận diện.”

“Được.” Cao Văn Quân đồng ý, “Người này là ai? Liên quan gì Ái Hà?”

Hàn Bân giải thích, “Người này có thể là nạn nhân, nếu tìm ra quan hệ với con gái ngài, có thể lần ra hung thủ.”

Hạ Hồng Kỳ nói, “Được, ngài yên tâm, để chúng ta.”

Hàn Bân mở sổ, hỏi tiếp, "Cao Ái Hà trước khi mất tích, có gì bất thường?"

Hạ Hồng Kỳ lắc đầu, "Không, chỉ là nóng tính. Lúc đó ta nghĩ nó không hiểu chuyện, lớn rồi còn bướng, giờ nghĩ lại nó gặp chuyện. Lỗi ta…"

"Nếu quan tâm hơn, nó không chết."

Lý Cầm an ủi, "Không có nếu, không phải lỗi ngài. Nếu ai đó cố giết, ngài không cản được."

Hàn Bân hỏi tiếp, "Cao Ái Hà sao ly hôn?"

"Ái Hà kiên cường, chồng nó ham ăn lười làm, không cầu tiến. Hai người cãi nhiều, không vượt qua. Bây giờ trẻ con chiều hư, không chịu đựng, coi nhẹ tình cảm, nói ly hôn là ly hôn." Hạ Hồng Kỳ than, "Thời chúng ta ly hôn là chuyện lớn. Giờ trẻ con không coi ly hôn là gì."

Hàn Bân hỏi, "Hai vị nghi ai giết Cao Ái Hà?"

Cao Văn Quân và vợ nhìn nhau, lắc đầu.

Cao Văn Quân thở dài, "Con lớn, có chủ ý, có chuyện không nói với chúng ta."

Hàn Bân hỏi tiếp, "Cao Ái Hà ly hôn bao lâu, chồng cũ tên gì?"

"Khoảng một năm, chồng cũ tên Tô Thiệu Thông."

"Hắn làm việc ở đâu, địa chỉ, liên lạc?"

"Hắn làm công ty viễn thông, ta không biết ở đâu, nhưng có số." Cao Văn Quân lấy điện thoại, "157238XXXX."

Hàn Bân ghi lại, "Cao Ái Hà trước khi mất tích có bạn trai hoặc tình cảm rắc rối?"

Cao Văn Quân nghĩ, "Chắc không. Chuyện này ta không tiện hỏi."

Hàn Bân nhìn Hạ Hồng Kỳ, là mẹ sẽ nhạy cảm hơn, "Bà Hạ, ngài biết không?"

"Con ta đẹp, tính tốt, ta không biết có bạn trai không, nhưng chắc chắn có người theo. Ta hỏi, nó chỉ nói qua loa, cụ thể ta không rõ." Hạ Hồng Kỳ thở dài.

"Cao Ái Hà làm việc ở đâu?"

"Con gái ta học văn, viết đẹp, viết văn hay, trước làm thư viện Cầm Đảo, nhưng nó thấy công việc không thử thách, nên nghỉ."

"Sau khi nghỉ? Làm gì?"

Hạ Hồng Kỳ nói, "Con gái nghỉ chưa lâu thì mất tích, chưa tìm việc mới."

"Số Cao Ái Hà?"

"13247482XXX."

Hàn Bân ghi số, hỏi tiếp, "Cao Ái Hà có liên quan gì học viện Y khoa Cầm Đảo?"

Cao Văn Quân nghĩ, "Chưa nghe nói."

Hạ Hồng Kỳ nói, "Ta cũng không biết."

"Cao Ái Hà quen ai làm học viện Y khoa Cầm Đảo?"

Hai vợ chồng đều lắc đầu.

"Được, tạm ghi lời khai như vậy." Hàn Bân đóng sổ, "Hai vị nhớ ra gì, có thể liên hệ."

Cao Văn Quân hỏi, "Đội trưởng Hàn, chúng ta về được không?"

"Được."

Hai người đứng lên, Hạ Hồng Kỳ do dự, "Đội trưởng Hàn, nếu tìm thấy xác con gái, mong ngài báo ngay."

“Ta sẽ báo.”

Sau khi vợ chồng rời đi, Hàn Bân gọi mọi người họp.

“Mọi người ngồi, họp nào.”

“Ghi lời khai, các ngươi nghe rồi, có ý kiến gì?”

Lý Cầm nói, “Đã xác định danh tính nạn nhân, ta nghĩ nên điều tra xung quanh xem ai khả nghi.”

“Trước tiên có thể điều tra chồng cũ, không chỉ vì tình cảm tan vỡ, mà vì quan hệ vợ chồng thân thiết, chồng cũ có thể biết chuyện.”

Hàn Bân gật đầu, “Vương Tiêu, ngươi nghĩ sao?”

Vương Tiêu đáp, “Ta đồng ý chị Lý.”

Hàn Bân dặn, “Được, manh mối này giao cho ngươi và Giang Dương.”

“Chị Lý phụ trách ghi bổ sung Trần San Mai.”

Chương 1021: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Bao Tinh kiểm tra liên lạc của Cao Ái Hà.”

“Rõ.”

Mọi người phân công hành động.

Hàn Bân tiếp tục ngồi bên bàn xem lại những ghi chép trước đó.

Hắn luôn cảm thấy thái độ của đôi vợ chồng này có chút khác thường, nhưng nỗi đau buồn của họ dường như không phải giả, rất có thể họ đang giấu giếm điều gì đó.

Hổ dữ không ăn thịt con, khả năng hai người này giết Cao Ái Hà là rất thấp. Vấn đề cụ thể là gì, vẫn cần cảnh sát tự điều tra.

Cảnh sát khi ghi lời khai của những người liên quan thường sẽ tiến hành xác minh.

Nửa giờ sau, Bao Tinh cầm một tập tài liệu quay lại văn phòng.

“Hàn đội, ta đã in ra danh sách liên lạc của Cao Ái Hà.”

Hàn Bân ngẩng đầu lên, “Có vấn đề gì không?”

“Ngài tự xem.” Bao Tinh đặt tập tài liệu lên bàn Hàn Bân.

Hàn Bân cầm lên xem, danh sách liên lạc kết thúc vào khoảng một giờ trưa ngày 27 tháng 5, người liên lạc cuối cùng đã gọi cho Cao Ái Hà nhiều cuộc điện thoại, trừ cuộc gọi đầu

tiên được kết nối, các cuộc gọi khác đều không được nghe máy.

Theo phản ứng của cha mẹ Cao Ái Hà, thời gian Cao Ái Hà rời nhà là trước hai giờ chiều, cuộc gọi này rất gần với thời gian Cao Ái Hà mất tích.

Hàn Bân chỉ vào số điện thoại cuối cùng, "Ngươi đi điều tra xem chủ nhân của số điện thoại này là ai."

Bao Tinh cười, "Hàn đội, anh hùng suy nghĩ giống nhau. Ngay khi danh sách liên lạc ra, ta đã nghi ngờ số điện thoại này có vấn đề, nên đã nhờ bộ phận kỹ thuật kiểm tra."

Nói rồi, Bao Tinh lại đưa một tài liệu khác cho Hàn Bân.

Tên: Cận Hải Ba

Giới tính: Nam

Ngày sinh: 12 tháng 3 năm 1987

Số điện thoại: 1552458XXXX

Địa chỉ: Thành phố Cầm Đảo, Khu Tân Hoa, Trấn Lư Gia

Hàn Bân sờ cằm, địa chỉ này có thể không phải là nơi ở hiện tại, hơn nữa dù là nơi ở hiện tại, phạm vi vẫn quá rộng.

"Thiến Thiến, ngươi thông báo cho bộ phận kỹ thuật, định vị số điện thoại này."

"Bao Tinh, chuẩn bị đi, chúng ta sẽ ghi lời khai người này."

"Rõ."

Mười phút sau, Hàn Bân, Bao Tinh, Trương Thuận Cốc và Hà Anh Sinh lái xe rời khỏi Cục Công an thành phố.

Trên đường đến Trấn Lư Gia, Hàn Bân nhận được cuộc gọi của Hoàng Khiết Khiết, cô đã định vị được địa chỉ chính xác

của Cận Hải Ba, gần giao lộ giữa Đại lộ Long Nguyên và Đường Kim Huy ở Khu Tân Hoa.

Hàn Bân và mọi người không xa chỗ đó, lái xe vài phút là tới nơi.

Đến gần đó, sau khi đối chiếu thực tế tại hiện trường, nghi phạm có khả năng đang ở một tiệm sửa xe tên là Hồng Kiến.

Hà Anh Sinh được để lại bên ngoài, Hàn Bân dẫn theo Bao Tinh và Trương Thuận Cốc vào tiệm sửa xe.

Tiệm sửa xe rất rộng, có một tấm che nắng lớn.

Trong nhà che có nhiều chiếc xe hỏng, vài nhân viên đang bận rộn sửa chữa.

Một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, để tóc dài, mặc quần đùi bước tới, "Các vị là sửa xe hay mua phụ tùng?"

Hàn Bân quan sát người này một lúc, "Ở đây có người tên là Cận Hải Ba không?"

Người đàn ông ngạc nhiên một chút, "Các vị tìm hắn có việc gì?"

Hàn Bân giơ thẻ cảnh sát, "Chúng ta là cảnh sát, đang điều tra một vụ án, muốn hỏi hắn vài câu. Hắn ở đâu?"

"Ồ, ra là các đồng chí cảnh sát." Người đàn ông cười gượng, chỉ vào hai căn phòng trong sân, "Cận Hải Ba ở trong căn phòng phía sau."

"Gọi hắn ra đây."

"Hải Ba, ra đây, có người tìm."

Nói xong, Hàn Bân ba người cũng đi về phía căn phòng.

"Ai tìm ta?" Từ trong phòng vang lên giọng một người đàn ông, sau đó một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi, mặc bộ đồ công nhân màu xanh bước ra.

Hàn Bân đã xem ảnh hắn, nhận ra ngay nhưng vẫn hỏi theo lệ, "Ngươi là Cận Hải Ba?"

"Là ta, có việc gì?"

Bao Tinh giơ thẻ cảnh sát, "Chúng ta là cảnh sát, có một vụ án muốn nhờ ngươi hỗ trợ điều tra."

Cận Hải Ba nhíu mày, "Vụ án gì?"

"Ngươi có biết Cao Ái Hà không?"

"Ai?"

Hàn Bân lặp lại, "Cao Ái Hà."

"Không biết."

"Ngươi chắc chứ?"

"Chắc."

"1552458XXXX là số điện thoại của ngươi phải không?"

"Đúng, là số của ta."

"Ngươi nói ngươi không biết Cao Ái Hà, vậy tại sao ngươi gọi điện cho nàng?"

Cận Hải Ba nhíu mày, "Ta chưa gọi điện cho nàng, ta không biết nàng, sao lại gọi điện cho nàng."

"Ngươi xem lại lịch sử cuộc gọi trên điện thoại, vào khoảng một giờ ngày 27 tháng 5, ngươi có gọi cho số 13247482XXX không?"

Cận Hải Ba lấy điện thoại ra, tìm mãi mới thấy, ngạc nhiên, "Đây… khi nào ta gọi, sao ta không biết."

"Giờ mới nói không biết, có phải hơi muộn rồi không." Hàn Bân cầm điện thoại của đối phương, đối chiếu, đúng là số của Cao Ái Hà.

"Nhưng ta thật sự không biết."

Hàn Bân đổi giọng, “Có ai khác dùng điện thoại của ngươi không?”

“Đã lâu rồi, ta nhớ xem…” Cận Hải Ba vỗ đầu, nghĩ một lúc, “Đúng rồi, hình như anh Lỗi dùng điện thoại của ta, gọi nhiều cuộc nhưng đối phương không nghe, nhưng cụ thể là ngày nào ta không nhớ.”

“Anh Lỗi là ai?”

“Là chủ tiệm sửa xe của chúng ta.” Cận Hải Ba nhìn quanh, “Hắn vừa nãy còn ở đây, sao không thấy nữa.”

“Anh Lỗi tên gì, trông thế nào?”

Cận Hải Ba không do dự, “Văn Quảng Lỗi, để tóc dài, người cao, hôm nay mặc quần đùi.”

Bao Tinh nói, “Đệch, chính là người vừa nãy.”

Chương 1022: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nhìn quanh, tiệm sửa xe không còn thấy bóng dáng Văn Quảng Lỗi, vội dặn, "Hai ngươi ra ngoài tìm xem."

"Rõ." Bao Tinh và Trương Thuận Cốc đáp, chạy ra ngoài sân.

Hàn Bân không hoàn toàn tin lời Cận Hải Ba, vẫn giữ cảnh giác, "Tại sao Văn Quảng Lỗi lại dùng điện thoại của ngươi để gọi? Đừng nói với ta hắn không có điện thoại."

Cận Hải Ba nhớ lại, "Anh Lỗi có điện thoại, nhưng hắn nói người kia nợ tiền, không chịu nghe điện thoại, nên dùng điện thoại của ta gọi."

"Nếu là người khác, ta có thể từ chối, nhưng hắn là chủ của ta, ta không thể không đồng ý. Ta nghĩ chỉ là gọi điện, không phải chuyện lớn, nên cho hắn mượn."

Tại Cục Công an thành phố, Vương Tiêu và Giang Dương không theo Hàn Bân ra hiện trường, mà chịu trách nhiệm ghi lời khai của chồng cũ Cao Ái Hà.

Vương Tiêu tra thông tin của Tô Văn Thông, chồng Cao Ái Hà, trong hệ thống công an.

Địa chỉ trong chứng minh thư của Tô Văn Thông có thể tra được, nhưng địa chỉ này ở Thôn Nghiêm Gia, Thành phố Cầm Đảo, cách xa trung tâm thành phố.

Nếu Tô Văn Thông làm việc trong thành phố, hắn không thể sống ở Thôn Nghiêm Gia.

Nói cách khác, địa chỉ trong hệ thống công an phần lớn không phải là nơi ở hiện tại, để tìm Tô Văn Thông, phải dùng cách khác.

Vương Tiêu và Giang Dương nghĩ một lúc, quyết định gọi điện cho Tô Văn Thông.

Cuộc gọi đầu tiên không có người nghe, một lúc sau, Vương Tiêu gọi lần thứ hai, lần này điện thoại được kết nối.

"Alo, xin chào, có phải Tô Văn Thông tiên sinh không?"

Trong điện thoại vang lên giọng một người đàn ông, "Là ta, ngươi là ai?"

"Ta là Vương Tiêu, đội cảnh sát hình sự thành phố, có vụ án muốn hỏi ngươi vài câu."

Người đàn ông có vẻ không tin, "Cảnh sát tìm ta làm gì? Các ngươi không phải lừa đảo chứ."

Vương Tiêu chuyển lời, "Ngươi có biết Cao Ái Hà không?"

"Biết."

"Ngươi và cô ta có quan hệ gì?"

"Không còn quan hệ gì."

"Hiện tại là cảnh sát đang hỏi ngươi, hãy suy nghĩ kỹ trước khi trả lời. Lừa dối cảnh sát sẽ phải chịu trách nhiệm pháp lý đấy."

"Ồ, nàng là vợ cũ của ta, nhưng chúng ta đã ly hôn rồi, thực sự không còn quan hệ gì nữa."

Vương Tiêu truy hỏi, "Ngươi có biết chuyện Cao Ái Hà mất tích không?"

"Biết, sau khi bố mẹ nàng báo án, cảnh sát khu vực cũng đã tìm ta. Đã tìm thấy nàng chưa?"

“Nàng dù sao cũng là vợ cũ của ngươi, ngươi lại không quan tâm đến nàng sao?”

Tô Văn Thông thở dài, “Ngài cũng đã nói là vợ cũ rồi, chúng ta đã ly hôn, không còn quan hệ gì nữa, ta còn quan tâm nàng làm gì.”

“Về vụ mất tích của Cao Ái Hà, chúng tôi muốn lấy lời khai bổ sung từ ngươi, ngươi mau đến đội điều tra hình sự thành phố một chuyến.”

“Cảnh sát, từ khi chúng ta ly hôn, ta và nàng đã không còn liên lạc, chuyện của nàng ta thật sự không biết, có đến cũng vô ích.”

“Không cần biết có ích hay không, lời khai vẫn phải làm, ngươi cứ đến đây.”

Tô Văn Thông có chút miễn cưỡng, “Được rồi, ta đang làm việc, hôm nay chắc chắn không thể đến, ngày mai hoặc ngày kia ta sẽ dành thời gian qua.”

“Chúng tôi đang điều tra một vụ án quan trọng liên quan đến vợ cũ của ngươi, tốt nhất ngươi nên đến ngay.”

“Ta đang lắp đặt mạng cho khách hàng, còn hai nhà đang chờ, ta thật sự không thể đi ngay bây giờ. Nếu ta bỏ dở giữa chừng, khách hàng chắc chắn sẽ phàn nàn, công ty sẽ sa thải ta mất.” Tô Văn Thông ngừng lại, giọng nói có phần nhẹ nhàng hơn, “Cảnh sát, ta cũng không dễ dàng gì, ta còn phải làm việc, mong các ngươi thông cảm.”

Vương Tiêu suy nghĩ một lúc, “Thế này đi, ngươi cho chúng ta địa chỉ, chúng ta sẽ đến tìm ngươi, chúng ta có thể nói chuyện trong xe, không tốn nhiều thời gian của ngươi đâu.”

Tô Văn Thông do dự một lúc, quyết định, “Được, nếu ngài muốn đến, ta không phải là người không biết điều, ta đang ở

Khu Ngọc Hoa, gần cửa hàng bách hóa Nam Hoa đường Hằng Tân, khi ngài đến thì gọi cho ta, ta gần xong việc rồi."

"Được, chúng ta sẽ đến trong vòng nửa giờ." Vương Tiêu cúp máy, thu dọn thiết bị và cùng Giang Dương rời khỏi văn phòng.

Trên xe, Giang Dương lái xe, Vương Tiêu ngồi ở ghế phụ, tay phải cầm bút viết vẽ trong sổ tay.

Chuẩn bị trước các câu hỏi cho lời khai sẽ tiết kiệm được không ít thời gian.

Giang Dương vừa lái xe vừa nói, "Tô Văn Thông này đối với vợ cũ thật là lạnh nhạt, nhìn vẻ ngoài chắc không khai thác được manh mối có giá trị gì."

Vương Tiêu đóng nắp bút, gắn bút vào sổ tay, "Vợ chồng ly hôn mà có thể hòa thuận chia tay thì không nhiều, có người thậm chí trở thành kẻ thù, thái độ của Tô Văn Thông cũng là hợp lý."

Giang Dương nói, "Ta chỉ nghĩ quan hệ vợ chồng vốn là thân thiết nhất, cho dù đã ly hôn, cũng không thể buông bỏ ngay lập tức."

Vương Tiêu lắc đầu, "Lúc mới ly hôn có thể nghĩ như vậy, nhưng thời gian có thể thay đổi tất cả, không nói gì nhiều, chỉ ba tháng, ngươi có thể tìm thấy cuộc sống mới."

"Dùng câu nói thịnh hành hiện nay, cách tốt nhất để quên đi mối tình cũ là bắt đầu một mối tình mới. Mặc dù nghe có vẻ không thoải mái, nhưng sự thật là vậy."

Giang Dương nhún vai, không nói gì thêm.

Mười phút sau, hai người lái xe đến gần cửa hàng bách hóa Nam Hoa đường Hằng Tân.

Vương Tiêu gọi điện cho Tô Văn Thông, thông báo loại xe, màu sắc, biển số xe cho đối phương.

Chương 1023: Tiêu Đề 《Ẩn》

Không lâu sau, một người đàn ông đi xe máy điện đến, mặc bộ đồ công nhân màu xám nhạt, đặt xe máy điện cách không xa ô tô, sau đó đi về phía ô tô.

Vương Tiêu xuống xe, hắn đã nhận ra người đàn ông chính là Tô Văn Thông.

"Tô tiên sinh." Vương Tiêu chủ động vẫy tay.

Tô Văn Thông cũng nghe ra giọng của hắn, "Ngài là Cảnh sát Vương phải không?"

"Là ta, lên xe đi."

Vương Tiêu mở cửa cho Tô Văn Thông vào ghế sau, để tiện cho việc ghi lời khai, Vương Tiêu đã lái xe lớn của cục ra, rộng rãi hơn và thích hợp cho việc hỏi cung.

Lên xe, Tô Văn Thông nhìn đồng hồ, "Cảnh sát Vương, lát nữa còn một nhà khách hàng cần lắp mạng, ta chỉ có nửa tiếng thôi."

"Được, chúng ta bắt đầu làm biên bản nhé." Vương Tiêu mở sổ tay, hỏi theo lệ, "Họ tên, giới tính, tuổi tác…"

Tô Văn Thông cau mày, "Có cần phải chính thức như vậy không? Ngài không nói chỉ hỏi vài câu thôi sao?"

"Tô tiên sinh, làm biên bản thì càng chính thức càng tốt, ngài cũng bận, để chúng ta không phải tìm ngài lần thứ hai."

Tô Văn Thông gật đầu, khẽ hắng giọng, "Ta tên Tô Văn Thông, nam, năm nay 33 tuổi…"

“Ngươi và Cao Ái Hà có quan hệ gì?”

“Cao Ái Hà là vợ cũ của ta, chúng ta đã ly hôn, không còn quan hệ gì nữa.”

“Tại sao ly hôn?”

“Ơ.” Tô Văn Thông thở dài, “Chuyện vợ chồng, một hai câu khó mà nói rõ.”

“Vậy nói lý do chính?”

“Tính cách không hợp, nàng khá mạnh mẽ, còn ta thích thuận theo tự nhiên. Người chỉ sống một đời, sống mà mệt mỏi làm gì. Nàng thấy ta quá lười biếng, không có chí tiến thủ, nhìn đâu cũng không vừa mắt, hai người cứ cãi nhau, thêm vào đó chúng ta cũng không có con, cãi nhau rồi chia tay thôi.” Tô Văn Thông cười tự giễu,

“Có lẽ chúng ta vốn không hợp nhau, không gặp nhau có lẽ tốt hơn, khỏi làm mất thời gian của nhau.”

Nói đến đây, Tô Văn Thông có vẻ cảm động, “Vợ cũ của ta đã tìm thấy chưa? Nàng gặp chuyện gì vậy?”

Vương Tiêu phản vấn, “Ta còn tưởng ngươi không quan tâm chuyện của nàng.”

“Nói không quan tâm chút nào thì không đúng, hai người sống với nhau lâu như vậy, dù có cãi nhau thế nào, nàng đã trở thành một phần cuộc sống, đột nhiên rời đi chắc chắn sẽ cảm thấy trống trải.” Tô Văn Thông đan hai tay vào nhau, “Ta không phải không quan tâm nàng, chỉ là không biết phải quan tâm như thế nào. Cảm giác này rất phức tạp.”

“Nói người thân cũng không phải người thân, nói bạn bè cũng không phải bạn bè, gặp mặt chỉ thêm lúng túng, ta biết quan tâm thế nào?”

“Vậy ngươi không lo lắng về an nguy của nàng?”

“Đây không phải là nước ngoài, một người sống sờ sờ có thể gặp chuyện gì được.” Tô Văn Thông lắc đầu, “Vả lại, đây không phải còn có các ngài cảnh sát sao, nói đến cảnh sát bình thường có thể không có lời tốt, nhưng thật sự gặp chuyện, dân chúng vẫn rất tin tưởng các ngài.”

Vương Tiêu cười, “Nói bình thường không có lời tốt, mọi người nói chúng ta điều gì xấu?”

Tô Văn Thông cười gượng, “Không có. Chỉ là nói bừa thôi. Cũng giống như khách hàng của chúng ta, cũng nói chúng ta thu phí cao, tốc độ mạng chậm, nói linh tinh, cuối cùng vẫn dùng sản phẩm của chúng ta thôi. Đều là một đạo lý, đâu có gì hoàn hảo. Nói một cách không hay, ngành nghề nào, công ty nào không bị mắng.”

Vương Tiêu lại quay về chủ đề chính, “Ngươi lần cuối gặp Cao Ái Hà là khi nào?”

Tô Văn Thông nhớ lại, “Không nhớ rõ, lâu quá rồi.”

“Vậy thì suy nghĩ kỹ xem.”

“Chắc là lúc đi lấy giấy ly hôn, sau đó không gặp lại.”

“Lần cuối liên lạc thì sao? Gọi điện thoại, WeChat, các phần mềm khác đều tính.”

Tô Văn Thông lắc đầu cười, “Ly hôn rồi không liên lạc, gặp mặt cũng không nói chuyện, còn nói chuyện WeChat làm gì. Không nói được.”

“Vậy lúc nàng mất tích, ngươi không phát hiện điều gì bất thường?”

“Không có. Lúc đó là bố nàng gọi điện cho ta, hỏi ta có gặp nàng không, ta nói không gặp, rồi cúp máy. Sau đó, ngày hôm sau hoặc là ngày thứ ba, cảnh sát khu vực gọi điện cho ta, bảo

ta đến làm biên bản. Sau đó không có chuyện gì nữa.” Nói đến đây, Tô Văn Thông hỏi ngược lại,

“Cảnh sát, Cao Ái Hà bây giờ thế nào, vẫn chưa tìm thấy sao?”

Vương Tiêu trả lời, “Mấy ngày trước, chúng ta phát hiện một thi thể nữ, nghi là người mất tích Cao Ái Hà, mời ngươi đến để nhận diện giúp.”

Tô Văn Thông giật mình, bật dậy, đầu ‘cộp’ một tiếng đụng vào nóc xe,

“Gì, thi thể nữ!”

“Có cảnh sát ở đây, ngươi sợ gì, ngồi xuống.” Vương Tiêu vỗ vai hắn, “Ngươi đừng kích động, hiện tại vẫn chưa xác định được người chết là Cao Ái Hà, cần ngươi giúp nhận diện.”

“Ta không kích động.” Tô Văn Thông hít một hơi sâu, “Ngài đưa ra đi, ta xem.”

Vương Tiêu lấy ra bức ảnh thi thể nữ đưa hắn nhận diện.

Tay Tô Văn Thông run rẩy, nhận bức ảnh cũng không dám nhìn gần, “Ảnh này không có ảnh cận à? Sao lại ngâm trong nước?”

Vương Tiêu sợ làm đối phương hoảng sợ, nói qua loa một câu, “Ngươi đừng hỏi nhiều, xem kỹ đi.”

Qua một lúc lâu, Tô Văn Thông cúi đầu, trả lại bức ảnh cho Vương Tiêu.

Vương Tiêu truy hỏi, “Có phải là Cao Ái Hà không.”

Tô Văn Thông giọng nặng nề, “Phải.”

“Chắc chắn không?”

“Chúng ta dù quan hệ không tốt, nhưng trước đây là vợ chồng, ta sao có thể không nhận ra.” Tô Văn Thông thở dài,

“Cảnh sát, nàng chết thế nào?”

“Tạm thời vẫn đang điều tra, ngươi có manh mối gì có thể cung cấp cho chúng ta.”

Chương 1024: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tô Văn Thông im lặng một lúc, "Không có, ta thật sự đã lâu không liên lạc với nàng, ta dù muốn giúp các ngài, nhưng lực bất tòng tâm."

Vương Tiêu chủ động hỏi, "Ngoài ngươi ra, Cao Ái Hà có người bạn nam thân thiết nào không?"

"Ta vừa nói rồi, sau khi ly hôn chúng ta không liên lạc, hơn nữa, chúng ta đã ly hôn, nàng có người đàn ông mới cũng chẳng liên quan đến ta, ngươi nói đúng không."

"Ngươi không biết sau khi ly hôn, vậy trước khi ly hôn thì sao, nàng có bạn nam nào thân thiết không?"

Tô Văn Thông sờ mũi, "Ờ, cái này nói sao đây."

Giang Dương nói, "Nói thật, cảnh sát sẽ giữ bí mật cho ngươi."

Tô Văn Thông gãi đầu, "Quan hệ vợ chồng chúng ta không tốt, nàng luôn coi thường ta, luôn so sánh ta với người đàn ông khác, ta cũng nghi ngờ nàng có người bên ngoài. Nhưng ta chưa bao giờ phát hiện, nàng cũng không có tình trạng không về nhà, cùng lắm là cãi nhau rồi về nhà bố mẹ nàng."

"Ta nghĩ chắc là không có. Hơn nữa bây giờ đã ly hôn, nói cái này cũng vô nghĩa."

"Về vụ mất tích và bị hại của Cao Ái Hà, ngươi có đối tượng nghi ngờ không?"

Tô Văn Thông lắc đầu, "Không có, nàng cũng không có tiền, không xinh đẹp lắm, ta không nghĩ ra."

Vương Tiêu nhìn sổ tay, tiếp tục hỏi, "Ngày 27 tháng 5 năm 2020, từ 12 giờ đến 3 giờ chiều, ngươi ở đâu?"

"Tháng 5, lâu quá rồi, ta không nhớ."

"Vậy thì suy nghĩ kỹ xem."

"Không nhớ nổi, các ngươi không phải đang nghi ngờ ta chứ." Sắc mặt Tô Văn Thông thay đổi, "Ta đồng ý làm biên bản để giúp đỡ, các ngươi lại nghi ngờ ta. Có ai làm việc như các ngươi không."

"Hơn nữa, các ngươi dựa vào gì mà nghi ngờ ta."

Vương Tiêu trấn an, "Ngài đừng kích động, chúng ta chỉ là theo quy định hỏi, không nghi ngờ ngươi."

"Vậy ta cũng theo quy định trả lời, không nhớ nổi."

Vương Tiêu không ép, gạch một đường trong sổ tay, đổi câu hỏi khác, "Cao Ái Hà và bố mẹ nàng quan hệ thế nào?"

"Rất tốt, bố mẹ nàng chỉ có một cô con gái, khi chúng ta chưa ly hôn nàng thường về nhà."

"Trong ấn tượng của ngươi, Cao Ái Hà có liên quan đến Học viện Y khoa Cầm Đảo không?"

"Trường y? Không biết, chắc là không."

Vương Tiêu lấy ra ảnh của Ngô Kiến Phi từ trong túi giấy da, "Ngươi có biết người đàn ông này không?"

Tô Văn Thông nhìn thoáng qua, "Không biết, hắn có quan hệ gì với Cao Ái Hà?"

"Đó cũng là điều chúng ta muốn biết."

“Cảnh sát, các ngươi nên làm biên bản với bố mẹ Cao Ái Hà, sau khi ly hôn nàng ở cùng với họ, chắc hiểu rõ hơn ta.”

“Chúng ta sẽ làm vậy.”

Tô Văn Thông nhìn đồng hồ, “Cảnh sát, đã đến giờ rồi, hay làm biên bản đến đây thôi, ta thật sự không biết chuyện này.”

Vương Tiêu đóng sổ tay, “Ngươi có số của ta, nghĩ ra manh mối gì có thể gọi cho ta.”

Tô Văn Thông chắc chắn, “Không thành vấn đề, nàng dù sao cũng là vợ cũ của ta, ta cũng mong bắt được kẻ giết nàng sớm!”

Sau đó, Tô Văn Thông xuống xe, đi xe máy điện rời đi.

Giang Dương vừa khởi động xe, vừa nói, “Vợ chồng mà tới mức này, thật làm người ta lạnh lòng.”

Vương Tiêu dựa vào ghế, “Đúng vậy, vụ án này đã quá lâu, lại không tìm được thi thể, thậm chí không xác định được thời gian tử vong, thật khó điều tra.”

…

Khu Tân Hoa, gần ngã ba Đại lộ Long Nguyên và Đường Kim Huy.

Hà Anh Sinh luôn theo dõi bên ngoài, thấy Bao Tinh và Trương Thuận Cốc chạy ra, cũng vội xuống xe, “Sao rồi?”

“Thằng bé, vừa có một thằng mặc quần đùi, đầu to từ tiệm sửa xe ra, ngươi thấy không?”

“Thấy, đi sang trạm xăng đối diện.”

“Chỉ có hắn đi à?”

“Ừ.”

Trương Thuận Cốc gọi, “Đi, bắt thằng đó.”

Hà Anh Sinh hỏi, "Thằng đó là chủ nhân số điện thoại gọi cho Cao Ái Hà à? Nhìn không giống."

"Hắn không phải chủ nhân số điện thoại, nhưng theo lời chủ nhân, là hắn mượn điện thoại gọi."

Ba người băng qua đường, đến bên ngoài trạm xăng, có một nhân viên trẻ hơn hai mươi tuổi đang đổ xăng cho một chiếc xe đen.

Trương Thuận Cốc hỏi, "Văn Quảng Lỗi có đến trạm xăng của ngươi không?"

Nhân viên trạm xăng hỏi, "Ngươi nói Lỗi ca ở tiệm sửa xe đối diện à?"

"Đúng, chính hắn."

"Có, hắn vào tiệm của chúng ta."

"Hắn vào làm gì?"

"Hắn nói tiệm sửa xe có một đám chó điên, sợ bị cắn nên qua đây nghỉ ngơi. Hai tiệm gần nhau, hắn thường qua đây hưởng điều hòa."

Nghe thấy chó điên, sắc mặt ba người Trương Thuận Cốc đều không tốt.

Trong tiệm sửa xe không có chó, rõ ràng là đang chửi họ.

Ba người nén giận kéo nhân viên qua một bên, hỏi thăm tình hình và địa hình bên trong trạm xăng.

Hiểu rõ đại khái, Hà Anh Sinh từ cửa trước vào, Trương Thuận Cốc và Bao Tinh từ cửa sau vào.

Hà Anh Sinh ngồi trong xe, Văn Quảng Lỗi không thấy hắn, nhưng Hà Anh Sinh xác định được Văn Quảng Lỗi.

Đầu to ngồi cạnh quầy, thổi gió mát, ăn kem cà phê đắng, đang tán gẫu với nữ thu ngân bên cạnh.

Hà Anh Sinh giả vờ mua đồ, lặng lẽ đi đến sau hắn, nhưng Văn Quảng Lỗi không phản ứng gì.

Sau đó, Bao Tinh và Trương Thuận Cốc cũng từ cửa sau đến.

Ba người trực tiếp hành động, một bên trái, một bên phải, một phía sau ấn Văn Quảng Lỗi xuống quầy, "Cảnh sát, không được động đậy!"

Văn Quảng Lỗi bị dọa, mặt bị đè chặt xuống quầy, hai tay bị bẻ ra sau, 'rắc rắc' hai tiếng đeo còng tay.

Trương Thuận Cốc túm tóc hắn, định kéo lên.

Nhưng xảy ra sự cố, Trương Thuận Cốc kéo tóc giả của Văn Quảng Lỗi ra.

Chương 1025: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Thuận Cốc ngẩn người, "…"

Ta mạnh đến vậy sao.

Nhìn kỹ lại, đó là một bộ tóc giả.

Văn Quảng Lỗi là kiểu đầu hói, gỡ tóc giả ra, hai bên vẫn có tóc, đỉnh đầu bóng loáng, vừa thảm hại vừa buồn cười.

Nữ thu ngân bị dọa cũng không nhịn được cười khi thấy cảnh này.

Trương Thuận Cốc quát, "Ngươi tên gì?"

"Văn Quảng Lỗi."

"Biết tại sao bắt ngươi không?"

"Không biết, các ngươi không phải tìm Cận Hải Ba sao?"

"Biết Cao Ái Hà không?"

"Ai?"

"Cao Ái Hà!"

"Biết, sao vậy?"

"Khoảng một giờ chiều ngày 27 tháng 5, ngươi có gọi điện cho Cao Ái Hà không?"

"Có, ta có gọi nhưng không nhớ cụ thể ngày nào."

"Dùng điện thoại của ai?"

"Dùng điện thoại của Cận Hải Ba."

“Cận Hải Ba có biết Cao Ái Hà không?”

“Không biết.”

“Vậy tại sao ngươi dùng điện thoại của Cận Hải Ba gọi cho Cao Ái Hà?”

“Cao Ái Hà nợ ta tiền, nàng không chịu nghe điện thoại của ta, ta dùng của Cận Hải Ba gọi, lần đầu nàng nghe, sau biết là ta lại không nghe nữa.”

Trương Thuận Cốc vỗ gáy hắn, “Ngươi nói thật?”

“Thật, tuyệt đối là thật.”

Trương Thuận Cốc bảo Bao Tinh gọi điện cho đội trưởng Hàn, “Hàn đội, Cận Hải Ba chắc không vấn đề. Thằng cha này mới là tội đồ.”

Sở Công an thành phố, Phòng thẩm vấn số ba.

Văn Quảng Lỗi cũng được coi là khách quen của đồn cảnh sát, nhưng đây là lần đầu tiên hắn đến sở công an thành phố.

Hắn ngồi trên ghế thẩm vấn, nhìn vào tấm kính bên phải trên tường. Theo tình tiết trong các bộ phim truyền hình, tấm kính này rất có thể là kính một chiều, có thể có người đang nhìn mình từ phía bên kia.

Văn Quảng Lỗi cử động cổ tay, hắn rất ghét cảm giác bị còng tay.

“Xoạt…” một tiếng, cửa phòng thẩm vấn đột ngột mở ra, làm Văn Quảng Lỗi giật mình.

Hàn Bân và Bao Tinh bước vào phòng thẩm vấn.

Văn Quảng Lỗi nhìn hai người, mắt đảo qua một vòng, “Hai đồng chí, các ngươi cuối cùng cũng đến rồi, ta có thể tháo còng tay này ra được không?”

Bao Tinh vẫn nhớ chuyện con chó điên, nên chẳng thể có sắc mặt tốt với hắn, "Ít nói nhảm, ở yên đấy."

Hàn Bân ngồi xuống bên bàn thẩm vấn, bắt đầu cuộc hỏi cung thường lệ, "Họ tên, tuổi, giới tính, quê quán…"

"Ta họ Văn, tên là Văn Quảng Lỗi, năm nay 42 tuổi, nam giới, là người bản địa của Cầm Đảo…"

"Chiều ngày 27 tháng 5, ngươi có gọi điện cho Cao Ái Hà không?"

Văn Quảng Lỗi nghĩ một lúc, "Có."

"Ngươi đã gọi bao nhiêu cuộc?"

"Tổng cộng gọi năm cuộc, cuộc đầu tiên nàng nghe máy. Bốn cuộc sau đều không bắt máy."

"Tại sao ngươi gọi cho nàng?"

"Cao Ái Hà nợ ta tiền, đã hẹn ngày đó trả tiền, kết quả là ta gọi điện nàng không nghe, nên ta dùng điện thoại của người khác gọi."

"Nàng nợ ngươi bao nhiêu tiền?"

Văn Quảng Lỗi tính nhẩm một chút, "Cả vốn lẫn lãi khoảng hơn mười vạn."

"Ngươi với nàng có quan hệ gì mà lại cho nàng vay nhiều tiền như vậy?"

"Chúng ta cùng ăn vài bữa, có bạn chung, cũng coi như là quen biết. Nàng mở miệng mượn tiền, lãi suất cũng không thấp, ta lại có tiền nhàn rỗi, nên cho nàng vay." Văn Quảng Lỗi hừ một tiếng, "Ai ngờ lại gặp phải một kẻ lừa đảo, một đồng cũng không chịu trả."

Hàn Bân hỏi ngược lại, "Sau đó thì sao, ngươi làm gì nàng?"

“Ta có thể làm gì nàng chứ, đòi tiền thôi. Ta đến nhà bố mẹ nàng, họ nói nàng mất tích, ta không tin, họ còn rất cứng rắn, nói nếu không tin thì đi hỏi đồn cảnh sát. Thật là tức chết đi được, thời nay kẻ nợ tiền lại như ông nội.”

“Nàng nợ ngươi nhiều tiền như vậy, ngươi sẽ không dễ dàng bỏ qua chứ.”

“Đương nhiên không dễ dàng bỏ qua, ta đã hỏi thăm bạn bè ở đồn cảnh sát, không ngờ bố mẹ Cao Ái Hà thực sự báo án mất tích, cảnh sát cũng không tìm thấy, ta có thể đi đâu mà tìm, ngươi nói có tức không.”

Hàn Bân tiếp tục hỏi, “Ngươi định xử lý việc này thế nào?”

“Chờ thôi, ta không tin nàng mãi không xuất hiện, sớm muộn gì cũng có ngày nàng trở về, đến lúc đó ta sẽ theo sát nàng, khi nào trả hết tiền thì thôi.”

“Nếu ngươi tìm thấy nàng, nhưng nàng không thể trả nợ thì sao?”

“Chuyện này… để khi đó tính.” Văn Quảng Lỗi do dự.

Hàn Bân thử thăm dò, “Để khi đó tính là sao, ngươi sẽ giết nàng?”

Văn Quảng Lỗi vội vàng lắc đầu, “Không không, ta là người tuân thủ pháp luật, làm sao có thể làm chuyện đó.”

Bao Tinh cười khẩy, “Ngươi mà tuân thủ pháp luật, thật là không nhìn ra.”

“Cảnh sát, ngài chắc chắn có hiểu lầm gì với ta, ta thật sự là người tốt.” Văn Quảng Lỗi nói một cách nghiêm túc, “Đúng rồi, các ngươi bắt ta là vì chuyện gì, ta cho người vay tiền không tính là phạm pháp chứ.”

Bao Tinh lấy ra một bức ảnh đặt trước mặt Văn Quảng Lỗi, “Ngươi nhận ra không?”

Văn Quảng Lỗi liếc nhìn, giật mình, “Trời ơi, đây là một người chết!”

Bao Tinh mỉm cười, “Nhìn kỹ đi, ngươi nhận ra không?”

Văn Quảng Lỗi hít một hơi sâu, nhận ra mức độ nghiêm trọng của sự việc, tay run run cầm bức ảnh lên xem kỹ.

“Người này nằm trong bể, còn có nước… ta nhìn không rõ, có bức ảnh nào rõ hơn không?”

“Không, chỉ có bức này, nhìn kỹ đi.”

Văn Quảng Lỗi nghĩ một lúc, “Có chút giống Cao Ái Hà, nhưng nhìn kỹ lại không phải.”

Hàn Bân xác nhận, “Có phải Cao Ái Hà không, cho ta câu trả lời chính xác.”

“Không phải, nàng chỉ giống thôi, nhưng không phải Cao Ái Hà.”

Chương 1026: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bao Tinh nhếch mép, "Kẻ giết người cũng nghĩ vậy."

Văn Quảng Lỗi biến sắc, "Cảnh sát, lời này không thể nói bừa, các ngươi bảo ta nhận diện, ta chỉ nói thật thôi."

Bao Tinh chỉ vào bức ảnh, "Bố mẹ và chồng cũ của Cao Ái Hà đều nhận ra, đều nói thi thể này là Cao Ái Hà, ngươi còn gì để nói?"

"Ngươi không nghĩ là ta giết nàng chứ?" Vừa nói ra câu đó, Văn Quảng Lỗi liền hối hận, "Cảnh sát, thật sự không liên quan gì đến ta, ta không dám giết người."

Hàn Bân nghiêm giọng, "Ngươi đã hỏi thăm bạn bè ở đồn cảnh sát, hẳn biết vụ mất tích của Cao Ái Hà là vào ngày 27 tháng 5, và ngươi là người cuối cùng liên lạc với nàng. Theo phản ánh của bố mẹ Cao Ái Hà, thời gian nàng rời khỏi nhà rất gần với thời gian ngươi gọi điện cho nàng. Chúng ta có đủ lý do nghi ngờ, ngươi có liên quan đến vụ mất tích của Cao Ái Hà."

Văn Quảng Lỗi hét lên, "Oan uổng quá, ta thật sự oan uổng hơn Đậu Nga, nói thật với các ngươi, ta là người không muốn Cao Ái Hà chết nhất, nếu nàng chết rồi, lấy gì trả tiền cho ta, ta không làm chuyện lỗ vốn như vậy."

Bao Tinh thuận thế nói, "Ngươi đương nhiên là muốn tiền, nhưng rất có thể Cao Ái Hà không có tiền, và ngươi sẽ không bỏ qua dễ dàng, trong lúc tức giận ngươi đã làm chuyện không lý trí."

“Ta không có, ta thật sự không có. Ta có tiền đồ sáng lạn, dù nàng không trả tiền, ta cũng không cần phải giết người vì mấy chục vạn đó.”

“Vậy ngươi nói cho ta biết, Cao Ái Hà bị ai giết?”

Văn Quảng Lỗi mở to mắt, “Ta làm sao biết, ít nhất là không liên quan gì đến ta, giết người là chuyện dại dột nhất, ta sẽ không làm.”

“Tuy nhiên, nàng không chỉ nợ tiền của ta, mà còn nợ của người khác nữa, có lẽ bị chủ nợ khác giết rồi.”

Hàn Bân truy hỏi, “Cao Ái Hà nợ nhiều tiền lắm sao?”

“Ban đầu ta cũng không biết, sau khi nàng không trả tiền, ta mới hỏi thăm, nghe nói nàng vay rất nhiều tiền của họ hàng xung quanh. Tiền của đồng nghiệp trước đây nàng cũng vay, không chỉ mình ta đòi nàng, nhiều người cũng đòi nàng, chỉ có điều ta xui xẻo, bị bắt gặp.”

Hàn Bân ghi chép lại, “Nàng vay nhiều tiền để làm gì?”

“Đầu tư, nàng nói quen một ông chủ làm trong ngành internet, công ty phát triển rất tốt, lúc này đầu tư chắc chắn kiếm lời.”

“Ngươi tin lời nàng?”

“Ta cũng không hoàn toàn tin, nhưng lãi suất nàng đưa rất cao, ta có chút tiền nhàn rỗi, lại không có kênh đầu tư tốt, nên đồng ý cho nàng vay. Nói trắng ra, vẫn là tham lam. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, có mấy ai không tham?”

“Cao Ái Hà đầu tư vào công ty nào?”

“Hình như là Công Ty TNHH Mạng Lưới Quốc Tế Tân Thành, nghe nói là làm về dữ liệu lớn, nghe có vẻ rất hoành tráng, nhưng cụ thể là gì ta không rõ.”

Hàn Bân ghi chép lại, “Không tìm được Cao Ái Hà, ngươi có tìm người nhà nàng đòi tiền không?”

“Có, ta tìm bố mẹ và chồng cũ của nàng, nhưng không ai chịu trả thay nàng. Đáng giận nhất là mẹ Cao Ái Hà, bà ấy nói con gái bà ấy mất tích, nếu ta tìm thấy Cao Ái Hà, nhớ thông báo cho bà ấy, còn cảm ơn ta nữa.” Nói đến đây, Văn Quảng Lỗi tức giận, nhổ một bãi nước bọt,

“Ta khinh, cảm ơn cái gì chứ. Bà già đó nhìn là biết không phải người tốt.”

Hàn Bân luôn quan sát Văn Quảng Lỗi, thấy cảm xúc của hắn rất chân thực, không giống như đang nói dối.

Ngược lại, khi ghi lời khai của bố mẹ Cao Ái Hà, cảm giác họ có gì đó bất thường, dường như đang che giấu điều gì đó. Kết hợp với lời khai của Văn Quảng Lỗi, điều họ giấu giếm có thể là việc Cao Ái Hà nợ nhiều tiền.

Đây là một manh mối quan trọng, lợi ích thường dễ dẫn đến xung đột nhất.

Cao Ái Hà vay tiền không trả, chủ nợ nào lại không muốn đánh nàng.

Theo lý, bố mẹ Cao Ái Hà không có lý do gì để che giấu điều này.

Hàn Bân cảm thấy mình có thể đã bỏ qua một số chuyện.

Trước tiên, thi thể nữ đó có phải là Cao Ái Hà không có bằng chứng rõ ràng.

Trước đây nhận diện thi thể đều phải làm xét nghiệm DNA, bây giờ ngay cả thi thể cũng chưa tìm thấy, càng không thể làm xét nghiệm DNA.

Bố mẹ Cao Ái Hà đến nhận diện thi thể chỉ có thể coi là đánh giá chủ quan, không phải là bằng chứng khách quan.

Hiện tại có hai khả năng, khả năng thứ nhất, người chết đúng là Cao Ái Hà, thì nguyên nhân cái chết của nàng rất có thể liên quan đến việc vay tiền, nàng vay tiền nhưng không có khả năng trả, chủ nợ tức giận giết nàng.

Nếu đúng như Văn Quảng Lỗi nói, Cao Ái Hà có nhiều chủ nợ, thì mỗi chủ nợ đều có động cơ gây án nhất định.

Tất nhiên, Văn Quảng Lỗi vẫn là nghi phạm lớn nhất.

Khả năng thứ hai, người chết không phải Cao Ái Hà.

Trong trường hợp này lại có hai khả năng.

Khả năng đầu tiên, bố mẹ Cao Ái Hà yêu thương con gái, vì con gái mất tích lâu ngày, khi nhận được thông báo của cảnh sát, liền nghĩ rằng con gái mình rất có thể đã chết, kết quả nhận nhầm thi thể.

Tuy nhiên, Hàn Bân cho rằng khả năng này không lớn, một lần nhầm là có thể, nhưng ba lần không thể, dù bố mẹ Cao Ái Hà nhận nhầm, chồng cũ của nàng cũng không lý gì lại nhầm theo.

Ba người đều nhầm xác suất rất nhỏ.

Khả năng thứ hai, bố mẹ Cao Ái Hà nói dối, họ đã biết con gái mình chưa chết, họ đến nhận diện thi thể vì một mục đích không thể tiết lộ.

Ví dụ như trốn nợ.

Chỉ cần có giấy chứng tử của cảnh sát, nợ nần sẽ được xóa sạch.

Chương 1027: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chủ nợ dù không cam lòng, cũng chỉ có thể nuốt trái đắng, Cao Ái Hà có thể thay đổi danh tính và tiếp tục sống.

Tất nhiên, tất cả đều chỉ là suy đoán của Hàn Bân, vẫn cần dựa vào bằng chứng.

Hàn Bân nhìn đồng hồ, đã hơn bảy giờ tối, hôm nay không thể điều tra thêm được.

……

Sáng hôm sau.

Đến văn phòng, Hàn Bân tổ chức một cuộc họp sáng.

Trình bày phân tích của mình với mọi người.

Vương Tiêu nhíu mày, "Nếu bố mẹ Cao Ái Hà cố tình nhận nhầm thi thể, thì chúng ta làm việc vô ích rồi. Họ đang cản trở công việc của chúng ta, tiến độ điều tra của vụ án cũng bị ảnh hưởng."

"Ta đề nghị để phòng kỹ thuật tiếp tục so sánh ảnh trong cơ sở dữ liệu người mất tích, khả năng của Hàn đội rất lớn, chúng ta không thể điều tra một cách mù quáng, nếu điều tra cuối cùng phát hiện thi thể không phải Cao Ái Hà, chúng ta sẽ công cốc."

Hàn Bân gật đầu, "Ta đồng ý. Còn ai có ý kiến gì không?"

Lý Cầm trầm ngâm một lúc, "Ta đang nghĩ, nếu thi thể đó không phải Cao Ái Hà, một hoặc hai người nhận nhầm là có thể, nhưng ba người thân nhất cùng nhận nhầm xác suất rất

nhỏ, người nhận nhầm thi thể có thể vì định kiến hoặc quá lo lắng.”

“Và người cố tình nhận nhầm, rất có thể có mục đích nào đó, ví dụ như kẻ giết Cao Ái Hà.”

Bao Tinh sờ cằm, “Chị Lý, ta lại nghĩ khác, nếu hung thủ nhận ra thi thể Cao Ái Hà, hắn rất có thể sẽ nói người chết không phải Cao Ái Hà. Vì một khi xác định thi thể là Cao Ái Hà, cảnh sát sẽ điều tra, không chừng sẽ bắt được hung thủ thật sự.”

“Ngược lại, chỉ cần không xác định được Cao Ái Hà đã chết, không thể mở vụ án điều tra, hung thủ có thể thoát tội.”

Lý Cầm nghĩ một lúc, “Ngươi nói cũng có lý, nhưng ta nghĩ từ góc độ khác, một khi xác định thi thể là Cao Ái Hà, cảnh sát sẽ kết hợp thi thể với vụ án của Cao Ái Hà, và thi thể đó rất có thể sẽ đánh lạc hướng điều tra của cảnh sát, khiến cảnh sát không thể tìm ra manh mối thực sự của vụ án Cao Ái Hà.”

“Thi thể là giả, thì làm sao có chứng cứ, làm sao buộc tội hung thủ.”

Hàn Bân im lặng một lúc, tổng kết, “Mọi người đều có lý, hiện tại khẩu cung của bốn người liên quan đều không đáng tin, chúng ta cần tiến hành điều tra mới với họ.”

“Trước hết, xác minh chứng cứ ngoại phạm của Văn Quảng Lỗi, theo lời hắn khai, từ 1 giờ đến 5 giờ chiều ngày 27 tháng 5 hắn đều ở tiệm sửa xe, mặc dù thời gian đã lâu, nhưng vẫn phải ghi lời khai của nhân viên tiệm, xác định tính xác thực của khẩu cung.”

“Thứ hai, điều tra ngầm xem trước khi chết, Cao Ái Hà có phải vay nợ nhiều không, ngoài Văn Quảng Lỗi còn có chủ nợ khác không.”

“Thứ ba, giám sát 24/24 bố mẹ và chồng cũ của Cao Ái Hà, xem họ có tiếp xúc với ai đáng ngờ không.”

“Thứ tư, đến thư viện nơi Cao Ái Hà làm việc trước khi mất tích, tìm hiểu tình hình từ đồng nghiệp của nàng.”

“Thứ năm, nhờ phòng kỹ thuật tiếp tục so sánh ảnh thi thể với cơ sở dữ liệu người mất tích.”

Nói xong, Hàn Bân nhìn mọi người, “Ngoài ra, còn ai muốn bổ sung gì không?”

Lý Cầm đề nghị, “Hàn đội, có nên kiểm tra thông tin liên lạc của bố mẹ Cao Ái Hà và Tô Văn Thông không?”

Hàn Bân đáp, “Có thể, không chỉ thông tin liên lạc điện thoại, mà cả công cụ chat như WeChat, Ding Ding cũng phải kiểm tra.”

Sau đó, Hàn Bân chi tiết phân công nhiệm vụ cho từng thành viên.

……

Thư viện Cầm Đảo.

Mười giờ sáng, Hàn Bân cùng Bao Tinh đến Thư viện Cầm Đảo.

Thư viện Cầm Đảo nằm ở đường phố sầm uất trung tâm thành phố, cũng là thư viện lớn nhất Cầm Đảo.

Với sự phát triển của mua sắm trực tuyến, thư viện ngày càng ít, thư viện mở ở khu vực sầm uất như vậy chỉ có một.

Tất nhiên, công ty tư nhân chắc chắn không làm việc lỗ vốn này.

Đến thư viện, Hàn Bân trực tiếp tìm đến người phụ trách thư viện.

Giám đốc thư viện tên là Lương Thành Đống, ngoài bốn mươi tuổi, đeo kính gọng vàng, mặc sơ mi trắng, trông khá tri thức.

Hàn Bân đi thẳng vào vấn đề, "Lương quản lý, Cao Ái Hà từng làm việc ở thư viện của các ngươi đúng không?"

Lương Thành Đống gật đầu, "Đúng, nàng từng làm ở đây, viết lách rất tốt, nhưng năm ngoái đã từ chức."

"Chúng ta muốn tìm vài đồng nghiệp thân thiết với nàng để hiểu thêm tình hình."

Lương Thành Đống do dự một lúc, "Đội trưởng Hàn, có thể hỏi nàng có chuyện gì không?"

"Nàng mất tích."

"Tình hình của nàng, ta thật sự không rõ, vậy để ta tìm người quen với Cao Ái Hà, có gì các ngài có thể hỏi nàng."

"Cảm ơn."

"Không có gì, cảnh sát với dân là một nhà, việc nên làm." Lương Thành Đống nói xong, rời khỏi phòng họp.

Chẳng bao lâu, ông dẫn một phụ nữ ngoài ba mươi, đeo kính đen bước vào.

Lương Thành Đống giải thích, "Nàng tên Mã Lệ Văn, cũng là nhân viên của chúng ta, tiếp xúc nhiều với Cao Ái Hà, các ngài có gì cứ hỏi nàng."

"Đội trưởng Hàn, các ngươi cứ trò chuyện, ta để người mang nước tới." Lương Thành Đống nói xong rời khỏi phòng họp.

Vừa khi cánh cửa đóng lại, Mã Lệ Văn đã sốt ruột hỏi, "Đội trưởng Hàn, tìm thấy Cao Ái Hà rồi sao?"

"Ngươi biết nàng mất tích?"

“Biết, thời gian trước ta đến nhà nàng, là bố mẹ nàng nói, ta còn đến đồn cảnh sát, các đồng chí đồn cảnh sát cũng nói vậy.”

“Quan hệ của các ngươi không tệ, còn rất quan tâm nàng.”

Chương 1028: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mã Lệ Văn thở dài, "Ta không muốn quan tâm, nhưng nàng vay tiền của ta chưa trả, ta tìm ai đòi đây?"

"Nàng vay ngươi bao nhiêu?"

"Tiền gốc là năm vạn, tính cả lãi là hơn sáu vạn, giờ coi như mất. Nhắc đến chuyện này ta lại tức, ta luôn coi nàng là chị em thân thiết, nàng mở miệng vay tiền, ta là người đầu tiên cho vay, cuối cùng bị nàng hại thảm."

"Nếu gặp lại nàng, ta thật sự muốn giết nàng."

Hàn Bân mỉm cười, "Ngươi nghĩ táo bạo đấy, thật sự gặp lại nàng, ngươi định giết nàng thế nào?"

Mã Lệ Văn có vẻ không ngờ Hàn Bân hỏi vậy, ngẩn người, "Đội trưởng Hàn, ta chỉ nói vậy thôi, biểu đạt sự tức giận, thật sự gặp nàng, cũng không làm gì nàng."

Hàn Bân không phải người hốt hoảng, tiếp tục hỏi, "Ngoài ngươi, trong thư viện có ai cho Cao Ái Hà vay tiền không?"

"Có, sao lại không, ngoài ta còn vài người nữa."

"Cốc cốc." Bên ngoài có tiếng gõ cửa, một phụ nữ ngoài hai mươi, tóc ngắn, bưng khay, trên có ba cốc nước, "Các cảnh sát uống nước."

Nàng nói, đặt nước trước mặt ba người.

Mã Lệ Văn kéo người phụ nữ, "Diêu Hân, lúc Cao Ái Hà đi có vay tiền ngươi không?"

Diêu Hân thở dài, "Có, ta cho nàng vay hết tiền tích lũy mấy năm, giờ không thấy nàng đâu. Bạn trai ta biết còn mắng ta ngốc, tức chết đi được."

Hàn Bân thuận thế hỏi, "Sao các ngươi lại cho nàng vay tiền?"

Diêu Hân kéo ghế ngồi xuống, "Là đồng nghiệp cùng công ty, nàng mở miệng, chúng ta ngại từ chối, lại thấy nàng ăn, dùng, mặc đều hàng hiệu, chồng là quản lý cao cấp công ty viễn thông, chúng ta không nghĩ nàng không trả tiền."

"Các ngươi thấy nàng điều kiện khá, không nghĩ tại sao lại vay tiền?"

"Nàng nói bạn chồng mở công ty mạng, chuyên về dữ liệu lớn, có thể trở thành công ty lớn như BAT, đầu tư sớm sẽ tốt, nàng muốn chuẩn bị thêm vốn, hứa hẹn lãi suất cao, ta không nghĩ nhiều, đồng ý cho vay." Diêu Hân ngừng một lúc, tiếp tục nói, "Giờ nghĩ lại, thật ngốc, sao lại tin được."

Trường hợp này, Hàn Bân từng gặp khi làm việc ở đồn cảnh sát, nhiều kẻ lừa đảo sẽ giả làm người giàu có, đi vay tiền người kém hơn mình, hứa hẹn lãi suất cao, chỉ cần ngươi tham và không cảnh giác, dễ bị lừa.

Hàn Bân tổng kết một lý lẽ, người giàu vay tiền, dễ hơn người nghèo.

"Lần cuối các ngươi gặp nàng là khi nào?"

Mã Lệ Văn nghĩ một lúc, "Đầu tháng 5, ta gặp nàng ở Trung tâm thương mại Nam Quốc, thấy nàng đi mua sắm với một người đàn ông, đến gần thì nhận ra chồng nàng, lúc đó ta không biết họ đã ly hôn, nói vài câu rồi đi."

"Ai ngờ chưa đến một tháng, nàng đã mất tích. Ta tìm chồng nàng đòi tiền, chồng nàng đưa ra giấy ly hôn, ta mới biết họ đã ly hôn từ lâu. Tức chết đi được."

“Ngươi chắc người cùng đi mua sắm là chồng cũ của nàng?”

“Chắc, trước đây chúng ta từng ăn vài bữa, chồng nàng tên Tô Văn Thông.”

Lời Mã Lệ Văn nói không khớp với lời khai của Tô Văn Thông, theo lời Tô Văn Thông, hắn và Cao Ái Hà ly hôn xong không gặp lại, không thể cùng đi mua sắm.

Diêu Hân than thở, “Biết nàng ly hôn, ta cũng không cho nàng vay tiền, kẻ lừa đảo, đúng là kẻ lừa đảo.”

Mã Lệ Văn hừ một tiếng, “Ta nghĩ hai người giả ly hôn, không thể nào ly hôn mà còn cùng đi mua sắm. Giờ Cao Ái Hà mất tích, biết tiền ở chỗ chồng nàng cũng không đòi được, không có chỗ nào kêu. Ngươi nói có tức không?”

Hàn Bân xoa cằm, nếu hai người nói thật, thì Tô Văn Thông chắc chắn nói dối, nghi ngờ hắn cũng tăng lên.

Vấn đề mấu chốt hiện giờ là, thi thể đó có phải là Cao Ái Hà không.

“Hai vị, ta có một bức ảnh thi thể, muốn nhờ các vị nhận diện, ảnh có thể hơi khó chịu, mong các vị chuẩn bị tâm lý.”

Việc luôn tìm người quen nhận diện thi thể, Hàn Bân cũng bất đắc dĩ, bố mẹ Cao Ái Hà không giữ nhiều ảnh của nàng, Hàn Bân chỉ thấy vài ảnh chứng minh, khó xác định thi thể với một bức ảnh.

Mã Lệ Văn rụt cổ, “Tại sao phải xem ảnh thi thể? Ta nhát gan, có thể không xem không?”

Hàn Bân nhắc nhở, “Thi thể có thể là người các ngươi muốn tìm.”

“Đội trưởng Hàn, ngài nói Cao Ái Hà chết rồi!”

“Đang điều tra, ta cũng chưa chắc, nhờ các vị xem ảnh, giúp nhận diện.”

Mã Lệ Văn và Diêu Hân nhìn nhau.

“Ta xem.”

“Ta cũng xem.”

Dưới sự thúc đẩy của tiền bạc, hai người lấy hết can đảm.

Hàn Bân lấy bức ảnh thi thể, đặt trước mặt họ.

Mã Lệ Văn hít một hơi, “Trời ơi, đây là thi thể ngâm trong bể nước, kinh quá!”

Diêu Hân cũng nhăn mày, cổ vặn vẹo, chỉ liếc nhìn.

Hàn Bân ra hiệu, “Hai vị, mong các ngươi nhận diện kỹ, rất quan trọng để tìm Cao Ái Hà!”

Mã Lệ Văn lớn tuổi hơn, tâm lý cũng mạnh hơn, hít sâu, xem kỹ bức ảnh.

“Giống, thi thể giống Cao Ái Hà, nhưng ảnh mờ, không rõ.” Mã Lệ Văn nhíu mày, giọng không chắc chắn.

Có gương mẫu, Diêu Hân cũng can đảm nhìn, “Giống, nhưng ta thấy không phải Cao Ái Hà.”

Hàn Bân truy hỏi, “Chắc không?”

Diêu Hân do dự, “Ta không chắc, nhưng ta thấy không phải Cao Ái Hà.”

Mã Lệ Văn gật đầu, “Đúng, ban đầu nhìn giống, nhưng kỹ hơn, khác Cao Ái Hà.”

Khu dân cư Hòa Bình Lý.

Trong chiếc xe đen.

Vương Tiêu ngồi ghế phụ, mắt luôn nhìn cửa vào khu nhà ba.

Bên cạnh, Giang Dương đang cắn hạt dưa, túi có chữ Kim Cáp lớn.

Giang Dương đưa túi, "Ăn không?"

Vương Tiêu nắm một nắm hạt, cùng nhai.

Việc theo dõi nhàm chán, nếu không tìm việc làm, khó mà vượt qua đêm dài, việc này không thể ảnh hưởng đến công việc.

Chương 1029: Tiêu Đề 《Ẩn》

Giang Dương uống nửa chai nước khoáng, nhìn đồng hồ, "Ta chợp mắt một lúc, nửa đêm đổi ca cho ngươi."

Vương Tiêu đồng ý, đeo tai nghe nghe nhạc, chỉ còn một mình, nghe nhạc còn tỉnh táo.

Vương Tiêu nghe nhạc sôi động, nhịp điệu mạnh, thường nghe kiểu này là sở thích, nhưng giờ đã hơn mười giờ, giờ đi ngủ, nghe nhạc này là sự bất đắc dĩ.

Nghe nhạc, Vương Tiêu vẫn ngáp, đổi sang nghe tấu hài.

Nghe tấu hài chán, nghe truyện hai tiếng, gần hết ca.

Lúc này, Vương Tiêu thấy có người ra khỏi cửa khu nhà ba, từ dáng người nhìn là đàn ông, đứng ở cửa khu nhà nhìn quanh, dáng điệu khả nghi.

Vương Tiêu nhìn kỹ, chính là mục tiêu theo dõi Tô Văn Thông, tay xách hai túi, không rõ bên trong.

Vương Tiêu tháo tai nghe, vỗ Giang Dương.

Lúc này, Giang Dương chưa ngủ, ngáp, "Sao thế?"

"Tô Văn Thông ra ngoài."

Giang Dương không lập tức động, không biết tình hình bên ngoài, sợ bị Tô Văn Thông thấy.

Vương Tiêu nhắc nhở, "Dậy đi, Tô Văn Thông lên xe rồi, có lẽ ra ngoài."

Giang Dương chỉnh lại ghế, quả thấy phía trước có xe khởi động, nhìn biển số là xe của Tô Văn Thông.

Giang Dương không lập tức khởi động xe, theo sát dễ bị phát hiện.

Chờ xe đi xa, Giang Dương khởi động xe, bám theo.

Giang Dương nhắc, "Gọi đội trưởng Hàn hỗ trợ không?"

Theo dõi xe ban đêm không dễ, xe ít, theo sát dễ bị phát hiện, theo xa dễ mất dấu.

Bật đèn dễ bị thấy, không bật đèn quá khả nghi, cuối cùng phải dùng nhiều xe theo từng đoạn.

Vương Tiêu nghĩ một lúc, vẫn lấy điện thoại báo cáo Hàn Bân.

Một lúc sau, Vương Tiêu tắt điện thoại, "Hàn đội nói rồi, đang mang người tới hỗ trợ."

"Đừng theo sát quá, dễ bị cảnh giác, không được có thể dùng định vị điện thoại."

Giang Dương hỏi, "Ban đêm phòng kỹ thuật có người không?"

"Yên tâm, chắc có người trực."

Hai người theo xe Tô Văn Thông khoảng hai mươi phút.

Giang Dương nhíu mày, "Không đúng, hắn đi đâu, như đang đi lòng vòng, phát hiện ra chúng ta không?"

Vương Tiêu đáp, "Chúng ta không theo sát, chắc không bị phát hiện."

Giang Dương hừ, "Vậy là lòng vòng, thằng này ra ngoài ban đêm chắc không làm gì tốt."

“Điện thoại Vương Tiêu reo, nhìn màn hình, “A lô, Hàn đội.”

“Ngươi ở đâu?”

“Chúng ta trên Đường Hưng Tân, sắp đến Đại lộ Vinh An.”

Điện thoại có tiếng Hàn Bân, “Giữ liên lạc.”

“Rõ.”

Một lúc sau, xe Hàn Bân đuổi kịp, Giang Dương chuyển làn sang phải.

Hàn Bân tiếp tục theo dõi.

Mười mấy phút sau, xe vào khu vực ngoại ô, thôn Tiểu Vinh.

Bao Tinh cũng đến, tiếp tục theo dõi.

Cuối cùng, xe Tô Văn Thông vào nhà ở thôn Tiểu Vinh.

Hàn Bân, Vương Tiêu, Bao Tinh gặp nhau gần nhà đó.

Gặp nhau, Hàn Bân đi thẳng vào vấn đề, “Trên xe còn ai không?”

Vương Tiêu đáp, “Không, chỉ có Tô Văn Thông.”

Hàn Bân lấy điện thoại định vị, “Từ khu dân cư Hòa Bình Lý đến đây khoảng hai mươi phút, Tô Văn Thông đi gần năm mươi phút. Chắc có ý lòng vòng.”

Bao Tinh hỏi, “Hàn đội, giờ sao, vào bắt ngay, hay canh giữ?”

Hàn Bân quan sát địa hình, “Trời tối, bắt giữ khó khăn, để đảm bảo an toàn, canh giữ luân phiên, sáng thấy thời cơ thì hành động.”

“Rõ.”

Mọi người quay lại xe, luân phiên canh giữ.

Sáng hôm sau.

Hàn Bân ngáp, lâu không canh giữ, thấy không quen.

Ngồi lâu trong xe khó chịu, định ra ngoài hoạt động, cửa nhà Tô Văn Thông mở.

Bộ đàm Hàn Bân vang tiếng Giang Dương, "Hàn đội, Tô Văn Thông ra ngoài."

"Nghe rõ." Hàn Bân vỗ Bao Tinh.

Bao Tinh ngáp, "Gì thế, Hàn đội."

"Tô Văn Thông ra ngoài."

Bao Tinh nhìn, thấy một người đàn ông ra cửa, sau là một phụ nữ, Bao Tinh nhận ra ngay, "Cao Ái Hà, chết tiệt, nàng còn sống!"

Hàn Bân cầm bộ đàm, "Mọi người chú ý, chuẩn bị hành động."

Lúc này, Tô Văn Thông đứng cửa nói chuyện với Cao Ái Hà, "Được rồi, ngươi vào đi, đừng để người thấy."

Cao Ái Hà không để ý, "Trời, sợ gì, quanh đây ai biết ta."

Tô Văn Thông nhắc nhở, "Cẩn thận, mấy ngày này ngươi đừng ra ngoài, đồ ăn ta mua đủ hai ba ngày, lúc đó ta đến."

"Biết rồi." Cao Ái Hà đáp, lại càu nhàu, "Ngày nào cũng ở nhà, chán chết đi được."

"Được rồi, ít nhất ngươi không phải đối mặt cảnh sát, ta và bố mẹ ngươi phải đối phó cảnh sát, lo lắng lắm."

Cao Ái Hà bĩu môi, "Còn đàn ông, nhìn ngươi nhát thế, ta mất tích mấy tháng, không thấy cảnh sát tìm, họ không giỏi như ngươi nghĩ, bị thần thánh hóa."

Tô Văn Thông trừng mắt, "Ngươi biết gì, mất tích do đồn cảnh sát quản, vụ này do đội điều tra hình sự thành phố, khác nhau."

Cao Ái Hà bị nói có chút khó chịu, "Biết rồi, ta không ra ngoài."

"Nhớ lần sau mua ít rau, ăn khoai tây cà chua ngán lắm."

Tô Văn Thông vẫy tay, "Nhớ rồi, vào đi."

Lúc này, vài người đến, không dấu vết vây quanh Tô Văn Thông và Cao Ái Hà.

Tô Văn Thông phát hiện điều bất thường, tròn mắt, miệng há hốc, quên chạy và hét.

Cao Ái Hà ngạc nhiên, "Chồng, sao thế?"

Lúc này, Hàn Bân đến gần, Tô Văn Thông không chạy, không có hành vi quá khích, Hàn Bân không vội bắt.

Cao Ái Hà cũng nhận ra điều lạ, quay đầu nhìn Hàn Bân, "Các ngươi là ai?"

Hàn Bân đưa thẻ cảnh sát, "Cảnh sát, ngươi tên gì?"

Cao Ái Hà méo miệng, lùi một bước, "Cao… Cao Văn Văn."

Hàn Bân mỉm cười, "Chứng minh thư?"

"Ta không mang." Cao Ái Hà vuốt tóc, vẻ mặt căng thẳng, "Nếu không có việc gì, ta về nhà."

Lý Cầm chắn trước mặt nàng, "Đứng lại, bảo ngươi đi chưa?"

Chương 1030: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân quay sang Tô Văn Thông, "Tô Văn Thông, ngươi nói, nàng là ai?"

"Nàng… nàng…" Trán Tô Văn Thông đẫm mồ hôi, lắp bắp không trả lời.

Giang Dương canh giữ đêm qua, tức giận, trực tiếp đập vào đầu hắn, "Bốp!"

Giang Dương tay khỏe, làm Tô Văn Thông choáng váng.

Cao Ái Hà hét, "Sao các ngươi đánh người?"

Hàn Bân vẫy tay, "Còng người phụ nữ này đưa lên xe."

Lý Cầm và Bao Tinh kẹp tay Cao Ái Hà, còng nàng.

"Các ngươi thả ta!"

Cao Ái Hà vùng vẫy, vô ích, vẫn bị ép vào xe.

Hàn Bân nghiêm giọng, chỉ vào mặt Tô Văn Thông, "Hỏi lại ngươi, người phụ nữ đó là ai?"

Tô Văn Thông méo miệng, do dự một lúc, thấy Giang Dương lại giơ tay, vội nói, "Cao Ái Hà, nàng là vợ cũ ta Cao Ái Hà!"

Đội điều tra hình sự thành phố, văn phòng đội hai.

Hàn Bân về sở công an, Hoàng Khiết Khiết đã mua bữa sáng.

Bữa sáng của Hàn Bân là hai bánh mì kẹp thịt, một trứng trà, một túi sữa.

Hàn Bân đói lắm, vài miếng ăn hết bánh mì, cảm thấy yên tâm.

Bao Tinh vừa ăn vừa nói, "Đôi vợ chồng này quá đáng thật, làm hại chúng ta canh giữ cả đêm."

Hoàng Khiết Khiết hỏi, "Họ không ly hôn sao."

Bao Tinh đáp, "Chắc giả ly hôn để trốn nợ."

Lý Cầm thở dài, "Đúng là đáng ghét, không chỉ lãng phí thời gian, còn gây rối điều tra."

Hoàng Khiết Khiết truy hỏi, "Cao Ái Hà coi như trường hợp gì? Buộc tội nàng thế nào?"

Giang Dương tức giận, "Ta nghĩ phải buộc tội cản trở công vụ, không thì quá tức."

Vương Tiêu lau miệng, "Buộc tội cũng phải có căn cứ, nàng không tiếp xúc với cảnh sát, chỉ nhận trốn nợ, không nhận báo án giả thì sao?"

Hàn Bân nghĩ một lúc, "Người báo án là bố mẹ Cao Ái Hà, chỉ khi chứng minh họ thông đồng, mới có thể buộc tội Cao Ái Hà."

Hoàng Khiết Khiết sờ cằm, "Bố mẹ Cao Ái Hà không biết nàng còn sống?"

Hàn Bân lắc đầu, "Không biết khả năng rất nhỏ."

Khi lấy lời khai bố mẹ Cao Ái Hà, Hàn Bân thấy họ có gì đó không đúng, như che giấu điều gì, giờ biết họ chắc chắn biết Cao Ái Hà mất tích giả, trốn nợ thật.

Lý Cầm nói, "Chúng ta tìm thấy điện thoại trên người Cao Ái Hà, có mật khẩu, ta nghĩ có thể mở khóa, có thể có phát hiện."

Hàn Bân gật đầu, phân phó, "Ăn xong mọi người chia ra hành động, nhờ phòng kỹ thuật mở khóa điện thoại, và đưa bố mẹ Cao Ái Hà về sở hỏi cung."

"Rõ."

……

Hai giờ chiều.

Đội điều tra hình sự thành phố, phòng thẩm vấn số ba.

Cao Ái Hà bị dẫn đến phòng thẩm vấn, cúi đầu, nhăn mặt, vẻ khổ sở.

Đến khi Hàn Bân, Lý Cầm, Bao Tinh bước vào phòng, nàng mới phát hiện.

"Bốp!" Hàn Bân ném tập hồ sơ lên bàn, làm Cao Ái Hà giật mình.

"Ôi trời, các ngươi cuối cùng cũng đến, ta thừa nhận ta là Cao Ái Hà, cảnh sát, có gì các ngươi hỏi, ta sẵn sàng hợp tác."

Hàn Bân hơi ngạc nhiên, "Sớm nghĩ thông suốt vậy?"

"Đúng, nghĩ thông rồi. Nói rõ sớm, các ngươi cũng sớm thả ta. Sớm xử lý chuyện này."

"Ngươi muốn xử lý chuyện gì?"

Cao Ái Hà cười khổ, "Đương nhiên là chuyện ta nợ, nếu ta ra ngoài muộn, đám chủ nợ có lẽ vây cả cửa sở cảnh sát."

Bao Tinh hừ, "Đừng mơ tưởng, nhìn đây là chỗ nào, ngươi muốn ra là ra?"

Cao Ái Hà cãi, "Sao lại không, ta phạm pháp gì, chỉ trốn nợ vài ngày thôi? Nếu trốn nợ là phạm pháp, bao nhiêu người bị bắt."

Lý Cầm nghiêm túc, "Trốn nợ không phạm pháp, nhưng ngươi nghi báo án giả, cản trở công vụ, chúng ta đang điều tra vụ án quan trọng, vì ngươi giả làm người chết, làm ảnh hưởng tiến độ điều tra, tội này đủ để xử phạt."

Cao Ái Hà lo lắng, "Cảnh sát, không thể nói bừa, sao ta giả làm người chết, người chết không thể nói, ta chưa bao giờ nói ta chết, ta chỉ trốn nợ. Chuyện khác ta không biết."

Hàn Bân lật sổ ghi chép, "Ngươi không biết bố mẹ báo án mất tích?"

"Biết."

"Ngươi bày cho họ?"

"Không, ta không biết họ báo án, chồng ta sau này nói."

"Chồng ngươi là ai?"

"Tô Văn Thông."

"Hai người đã ly hôn rồi mà?"

"Ly hôn cũng tái hôn, hơn nữa, đó chỉ là xưng hô, mấy thanh niên yêu nhau, quen vài ngày, không phải cũng gọi nhau là chồng? Không thể vì ta lớn tuổi, không thể gọi vậy chứ." Cao Ái Hà cãi lý.

"Sau ngày 27 tháng 5, ngươi còn liên lạc với bố mẹ không?"

"Không."

"Bố mẹ ngươi đến nhận nhầm thi thể có phải chủ ý của ngươi?"

Cao Ái Hà không do dự, "Không, ta không biết trước, hôm qua chồng ta nói, ta không nghĩ họ nhận nhầm. Ta muốn nhấn mạnh, họ không nhận nhầm, mà là yêu con nhận nhầm, không phạm pháp chứ."

Hàn Bân từ bàn lấy điện thoại vỏ hồng, "Đây là điện thoại của ngươi?"

"Đúng."

"Thẻ điện thoại trong đó là của ngươi?"

Cao Ái Hà gật đầu.

"Nói."

"Đúng."

"Chúng ta kiểm tra số điện thoại, là của anh họ ngươi, con trai anh ruột bố ngươi, bố ngươi lấy vào ngày 25 tháng 5, số này ngươi dùng, bố ngươi báo án mất tích, không nhắc điều này."

"Nói cách khác, bố ngươi biết rõ ngươi mất tích giả, trốn nợ thật."

Hàn Bân dừng, tiếp tục nói, "Ngoài ra, chúng ta phát hiện ngươi dùng số này đăng ký WeChat, luôn liên lạc với mẹ ngươi, vài ngày lại gửi tin nhắn âm thanh."

Cao Ái Hà siết tay, hét, "Không thể nào."

Hàn Bân nói, "Ngươi rất cẩn thận, mỗi lần trò chuyện xong đều xóa lịch sử chat, nhưng phòng kỹ thuật đã khôi phục được nội dung, bao gồm cả việc ngươi và bố mẹ bàn bạc giả nhận thi thể."

"Hơn nữa, sáng nay bố mẹ ngươi đã bị đưa đến đồn cảnh sát, họ cũng đã thừa nhận. Với những bằng chứng hiện có, chúng ta có thể buộc tội ngươi."

Chương 1031: Tiêu Đề 《Ẩn》

Cao Ái Hà run rẩy, giọng nghẹn ngào, "Các ngươi không thể làm vậy, ta chỉ trốn nợ thôi, ta không có ý định phạm tội, các ngươi không thể giam ta, ta không muốn ngồi tù."

Lý Cầm khuyên nhủ, "Thành thật thì nhẹ tội, chống đối thì nặng tội. Chỉ cần ngươi có thái độ nhận tội tốt, cảnh sát sẽ giảm nhẹ hình phạt. Còn nếu ngươi cứ khăng khăng, chỉ làm tăng thêm án phạt."

"Hu hu…" Cao Ái Hà bật khóc, "Ta không muốn phạm tội, ta chỉ muốn bắt đầu lại cuộc sống, sao lại khó khăn thế này…"

Lý Cầm đi tới đưa cho nàng vài tờ khăn giấy, "Bố mẹ và chồng ngươi đều đã khai, ngươi cũng không nên chống đối nữa. Ngươi chủ động nhận tội, gia đình ngươi mới sớm được đoàn tụ."

Không biết có phải nghe thấy từ "đoàn tụ" hay không, Cao Ái Hà khóc càng to, "Ra ngoài rồi thì sao, ta nợ nhiều như vậy, làm sao trả được?"

Lý Cầm nghiêm túc nói, "Trốn tránh không phải cách, dù ngươi không nhận tội, án phạt tăng thêm, ra tù vẫn phải trả nợ."

Cao Ái Hà lau nước mũi và nước mắt, "Trả nợ, trả nợ, nếu ta có thể trả nợ, ta đã không ly hôn và giả mất tích."

"Ngươi mượn nhiều tiền như vậy làm gì?"

“Theo bạn đầu tư chứng khoán, ban đầu kiếm được khá nhiều, bắt đầu mua xe, mua túi xách, mỹ phẩm đều là hàng hiệu. Sau đó bị mắc kẹt, phải vay tiền xung quanh, hứa hẹn lãi suất cao. Vay nợ càng nhiều, lỗ càng lớn, cuối cùng… cổ phiếu cũng lỗ, ta không trả nổi nữa.” Cao Ái Hà càng nói càng buồn, nước mắt chảy dài.

“Ta chịu trách nhiệm, đổ hết nợ lên mình, ly hôn với chồng. Nhưng tình cảm chúng ta vẫn còn, vẫn sống cùng nhau. Ta không trả nổi nợ của đồng nghiệp, nên nghỉ việc. Sau đó chủ nợ tìm tới, ta mới giả mất tích để trốn nợ.”

Hàn Bân thuận thế hỏi, “Nếu ngươi đã giả mất tích, sao còn để bố mẹ nhận thi thể giả?”

“Không còn cách nào khác, thế giới này đầy người thông minh, hầu hết chủ nợ không tin ta mất tích, thường xuyên đến nhà bố mẹ và chồng ta gây rối. Ta chỉ muốn họ tin ta thực sự chết, nếu có giấy chứng tử, họ sẽ hết hy vọng, nợ cũng được xóa sạch.” Cao Ái Hà thở dài, lộ vẻ mơ mộng, “Như vậy, ta có thể bắt đầu lại cuộc sống.”

“Ngươi thừa nhận đã xúi giục bố mẹ nhận thi thể giả?”

Cao Ái Hà do dự, rồi gật đầu, “Đúng, ta thừa nhận, ta là chủ mưu, bố mẹ chỉ nghe lời ta. Họ đã chịu nhiều khổ, mong cảnh sát rộng lượng với họ, ta sẽ chịu trách nhiệm chính.”

Hàn Bân gấp sổ ghi chép, “Nếu ngươi có trách nhiệm từ đầu, đã không đến mức này.”

Cao Ái Hà mắt đờ đẫn, giọng cảm thán, “Sống thật mệt mỏi, ta chỉ muốn đi đường tắt để sống nhẹ nhàng, không ngờ… lại đẩy mình và gia đình vào hố sâu, nợ nần chồng chất như cái hố không đáy, ta thật sự không biết đối mặt thế nào… chỉ biết trốn tránh.”

“Ngươi có biết hành vi này ảnh hưởng lớn thế nào đến việc điều tra của cảnh sát không?”

Khu dân cư Hoa Uyển, căn hộ 1201.

Hàn Bân dựa vào ghế sofa nghỉ ngơi, tâm trạng có chút bực bội, dù đã bắt được nhóm Cao Ái Hà, nhưng điều tra vụ án nữ thi thể không tiến triển.

Vụ án đi sai hướng, tốn nhiều thời gian.

Vương Đình bước đến sau ghế sofa, hai tay đặt lên vai Hàn Bân, “Hôm nay ngươi mệt lắm phải không, để ta massage cho ngươi.”

Hàn Bân vỗ tay Vương Đình, “Được thôi.”

Vương Đình bắt đầu massage vai Hàn Bân, rồi đến cổ và đầu, dù không chuyên nghiệp nhưng rất nhẹ nhàng.

Hàn Bân cười, “Thật thoải mái, còn hơn ghế massage.”

Vương Đình quan tâm, “Hôm nay ngươi có vẻ không vui, công việc không suôn sẻ sao?”

Hàn Bân gật đầu, “Đúng là có chút phiền lòng.”

Vương Đình khuyên, “Ta biết ngươi rất coi trọng công việc, nhưng công việc không bao giờ hết, nếu mệt mỏi, chịu khổ vẫn là ngươi.”

Hàn Bân ngáp, “Ngươi nói đúng, ta quá coi trọng công việc. Sau này phải cân bằng công việc và nghỉ ngơi.”

Hàn Bân nghĩ lại, đúng là đã dành quá nhiều thời gian cho công việc, ảnh hưởng đến cuộc sống.

Điều này không tốt.

Trước đây, có một tiền bối trong đội điều tra hình sự, vì dành quá nhiều thời gian cho công việc, bỏ bê gia đình, đến

trung niên ly hôn, quan hệ với con cái cũng không tốt, suốt ngày chỉ nghĩ về công việc.

Vì làm việc quá sức, sức khỏe suy yếu, không thể ra ngoài làm việc, chỉ làm công việc văn phòng.

Sự nghiệp mất, gia đình mất, tinh thần cũng mất.

Hàn Bân không muốn giống vậy, ngoài công việc, anh vẫn muốn có cuộc sống cá nhân.

Hàn Bân vỗ tay Vương Đình, "Đình Đình, ngươi ngồi xuống, kể ta nghe mấy ngày qua ngươi làm gì?"

Vương Đình ngồi xuống sofa, đầu tựa vào vai Hàn Bân, "Ta bận gì đâu, xem điện thoại, nghe nhạc, tập yoga, rồi nấu ăn, đợi ngươi về."

Hàn Bân truy hỏi, "Không nghiên cứu công việc thứ hai của ngươi sao?"

"Có chứ." Vương Đình ngồi thẳng, nghiêm túc nói, "Ta lên mạng xem thông tin, ngành y tế và giáo dục là triển vọng nhất. Y tế ta không hiểu. Còn giáo dục, ta học đại học, ta thấy có thể nghiên cứu."

"Ngươi muốn làm giáo dục?"

"Ta có mặt bằng, vị trí cũng tốt, xung quanh là khu dân cư cao cấp, có thể mở lớp học."

Hàn Bân tò mò, "Lớp học gì?"

"Trẻ nhỏ, nhưng cụ thể giai đoạn nào, ta chưa nghĩ xong."

Hàn Bân lắc đầu, "Làm việc với trẻ nhỏ không dễ."

"Giờ có việc gì dễ đâu, dễ thì không kiếm được tiền."

Chương 1032: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ngươi không muốn làm nhà hàng nữa?"

Vương Đình do dự, "Không hẳn, ta vẫn quan sát. Các ngành khác ổn, nhà hàng Nhật ở trong nước bị ảnh hưởng lớn, ta nghĩ năm nay kinh doanh không tốt."

"Thời gian này ta nghiên cứu, có thêm một con đường thì tốt."

Hàn Bân gật đầu, "Phải nghĩ kỹ, đừng vội. Ngành nào cũng khó, giáo dục có triển vọng nhưng cạnh tranh cao. Bắt đầu từ đầu không dễ, phải chuẩn bị chịu lỗ."

Vương Đình cười ranh mãnh, "Đúng, nên ta học hỏi. Ta định làm thêm ở trung tâm giáo dục mầm non, xem họ kinh doanh thế nào."

Hàn Bân nhắc nhở, "Ý hay, nhưng tìm trung tâm xa mặt bằng của ngươi, sau này không cạnh tranh."

"Ừ, ngươi nghĩ xa thật."

"Đing đing đing…" Lúc này, điện thoại Hàn Bân reo, hiện tên Quách Thiên Húc.

"Sư phụ."

Điện thoại vang tiếng Quách Thiên Húc, "Hàn Bân, điều tra quan hệ nữ thi thế nào rồi?"

"Không tốt." Hàn Bân thở dài, kể sơ qua, "Chúng ta phát hiện người phụ nữ đó chưa chết, chỉ giả mất tích để trốn nợ.

Bố mẹ giả nhận thi thể để lấy giấy chứng tử từ cảnh sát, may bị phát hiện kịp, nếu không hướng điều tra bị lệch."

Quách Thiên Húc ngạc nhiên, "Còn có chuyện đó sao?"

"Đúng, làm chậm tiến độ điều tra, đội viên rất bực."

Quách Thiên Húc khuyên nhủ, "Được rồi, giận không giải quyết vấn đề, suy nghĩ lại, điều tra từ đầu."

"Sư phụ, ngài điều tra thế nào?"

"Ta định nói với ngươi. Ta hỏi Học viện Y khoa Cầm Đảo, có nhân viên nghe nói năm năm trước có vụ mất xác, nhưng chỉ là tin đồn, không ai có chứng cứ." Quách Thiên Húc ngừng lại, rồi nói tiếp,

"Ta hỏi trưởng phòng nghiên cứu cũ, trước đây quản lý xác, hắn khẳng định năm năm trước không mất xác."

Hàn Bân suy nghĩ, "Vẫn như trước, nhiều người nghe nói, nhưng chính quyền phủ nhận."

"Đúng." Quách Thiên Húc đáp, "Dù sao cũng năm năm trước, thời gian dài, trường không báo cảnh sát, điều tra không dễ."

Dân không kêu, quan không xử, câu này có lý.

Hai người nói chuyện một lúc, Hàn Bân cúp máy.

Như Quách Thiên Húc nói, chuyện đã năm năm, dù có mất xác, điều tra rõ cũng không dễ.

Quan trọng hơn, nếu điều tra xong không liên quan vụ án này, lại tốn công vô ích.

Trọng điểm vẫn là xác định danh tính thi thể.

……

Sáng hôm sau.

Hàn Bân ăn sáng do Vương Đình làm, rồi tới sở cảnh sát.

Vụ án không có tiến triển, chỉ có thể điều tra lại từ đầu.

Vợ Ngô Kiến Phi, Trần San Mai lại được mời đến đồn, do Lý Cầm và Bao Tinh lấy lời khai.

Hàn Bân định dự thính, thì kỹ thuật viên Mã Hy Văn bước vào văn phòng.

Hàn Bân biết, giờ này Mã Hy Văn tới, có lẽ có tiến triển, nên mời ra ngoài nói chuyện.

Hàn Bân đưa cho hắn điếu thuốc, "Mã Ca, trong phòng có người lấy lời khai, chỉ có thể mời ngài ra ngoài hút thuốc."

Mã Hy Văn nhận thuốc, không để ý, "Đâu cũng được."

Hàn Bân hít hơi thuốc, "Có tin tốt không?"

Mã Hy Văn đưa tập tài liệu cho Hàn Bân, "Từ cơ sở dữ liệu, đối chiếu ra một người nghi là nữ thi."

Hàn Bân nhận tài liệu, hỏi theo quán tính, "Từ cơ sở dữ liệu người mất tích?"

Mã Hy Văn nhún vai, "Không, chính xác là từ vụ trộm."

Hàn Bân thắc mắc, "Nữ thi là nghi phạm vụ trộm?"

Mã Hy Văn lắc đầu, "Ba tháng trước, nhà tang lễ mất một thi thể nữ, rất giống nữ thi trong video giám sát."

Tên, Lục Nguyệt Nga

Giới tính, nữ

Chiều cao, 162 cm

Quê quán, Thành phố Cầm Đảo, Khu vực Trường Đảo, Phố Nam Thông

Ngày sinh, 11 tháng 6 năm 1994

Ngày chết, 22 tháng 5 năm 2020

Nguyên nhân tử vong, tự tử bằng cách nhảy sông gây ngạt thở

Tiễn Mã Hy Văn, Hàn Bân về văn phòng nghiên cứu tài liệu.

Góc trên phải có ảnh bán thân, ngoại hình rất giống nữ thi.

Nhưng sau lần trước, Hàn Bân không vội kết luận người này là nữ thi.

Lý Cầm lấy lời khai Trần San Mai hơn 20 phút, trong lúc đó Trần San Mai xúc động, còn khóc.

Lý Cầm vừa ghi chép, vừa an ủi nàng.

Nửa giờ sau, Trần San Mai mắt đỏ rời văn phòng.

Hàn Bân vẫy tay, "Mọi người qua đây, phòng kỹ thuật có manh mối mới."

Bao Tinh hỏi, "Hàn đội, lại xác định danh tính nữ thi?"

Hàn Bân gật đầu, "Chị Lý, ngươi kể về lời khai."

Lý Cầm đưa tài liệu cho Hàn Bân, "Trần San Mai thừa nhận thường cãi nhau với Ngô Kiến Phi, chủ yếu vì Ngô Kiến Phi uống rượu, nhưng chưa bao giờ muốn ly hôn."

"Thêm nữa, Trần San Mai hiện có bạn trai, nhưng theo nàng, bạn trai hiện tại quen qua mai mối sau khi Ngô Kiến Phi chết, trước đó nàng không qua lại với ai."

Hàn Bân lật qua bản ghi, "Nếu vậy, sao giám đốc công ty thiết bị quốc tế Quảng Thành, Diệp Hán Cát nói nàng nghi ngờ?"

"Sau khi Ngô Kiến Phi chết, Trần San Mai nhiều lần đến công ty thiết bị quốc tế Quảng Thành khiếu nại, nàng cho rằng

Ngô Kiến Phi uống rượu quá nhiều vì công việc, gây ung thư gan, yêu cầu công ty bồi thường."

"Vì chuyện này, Trần San Mai và Diệp Hán Cát xảy ra xung đột, cuối cùng vì sự ổn định của công ty, Diệp Hán Cát đồng ý bồi thường, tổng cộng 120.000 đồng, với điều kiện nàng không bước vào công ty nữa."

"Trần San Mai cho rằng Diệp Hán Cát cố ý trả thù."

Bao Tinh hừ một tiếng, "Lắm chuyện vớ vẩn."

Vương Tiêu nhíu mày, "Ngô Kiến Phi chết lâu rồi, điều tra không dễ."

Hàn Bân đưa tài liệu Mã Hy Văn mang đến cho Vương Tiêu, "Ngươi xem, phòng kỹ thuật gửi thông tin nghi ngờ danh tính nữ thi."

Chương 1033: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vương Tiêu lật xem, "Lục Nguyệt Nga đã chết tháng 5, sao thi thể nàng lại xuất hiện trong bể ướp của Học viện Y khoa Cầm Đảo?"

Hàn Bân lấy ra tài liệu khác, "Xem tài liệu này ngươi sẽ hiểu."

Đây là hồ sơ vụ trộm.

Vật bị trộm, thi thể nữ

Tên thi thể, Lục Nguyệt Nga

Thời gian bị trộm, đêm 23 tháng 5

Địa điểm bị trộm, Nhà tang lễ Cầm Đảo

Thời gian báo án, sáng 24 tháng 5 lúc 7 giờ

Người báo án, nhân viên nhà tang lễ Đỗ Thuận

Xem xong hồ sơ, Vương Tiêu cơ bản hiểu tình hình.

Lần này không phải người mất tích, mà là thi thể bị trộm, tính chất vụ án khác.

Vương Tiêu trầm tư, "Nếu thi thể là Lục Nguyệt Nga, thì đây không phải vụ giết người, mà là vụ trộm xác."

"Trộm xác từ nhà tang lễ, đem đến Học viện Y khoa Cầm Đảo ướp, rồi đem đi, mục đích của nghi phạm là gì?"

Bao Tinh đoán, "Có thể nghi phạm dùng thi thể để giao dịch phi pháp, thỏa mãn sở thích đặc biệt."

Giang Dương hỏi, “Ví dụ?”

“Khụ…” Bao Tinh hắng giọng, “Ta chỉ đoán, cụ thể sao ta biết.”

Lý Cầm sờ cằm, “Thi thể có thể có lợi ích, nhưng ta không nghĩ ra lợi ích gì để nghi phạm mạo hiểm lớn như vậy.”

Hoàng Khiết Khiết đoán, “Có thể là giao dịch nội tạng?”

Lý Cầm đáp, “Yêu cầu cấy ghép nội tạng rất cao, phải trong thời gian nhất định, thi thể đã ướp không thể giao dịch nội tạng.”

Giang Dương xem lại hồ sơ, “Cô gái chết khi mới ngoài 20, nguyên nhân là nhảy sông tự tử, ngạt thở mà chết. Có thể cái chết có vấn đề, nên thi thể bị trộm.”

Vương Tiêu nghĩ, lắc đầu, “Thi thể vào nhà tang lễ là để hỏa táng, dù cái chết có vấn đề, hung thủ không cần trộm, hỏa táng là hết, không còn bằng chứng.”

Giang Dương sờ cằm, “Ta không nói kẻ trộm là hung thủ, có thể là người khác không muốn bằng chứng bị hủy, hoặc muốn đe dọa hung thủ.”

Vương Tiêu không đồng tình, “Ngươi lý do quá tùy tiện.”

Giang Dương nhún vai, “Chỉ cần có lý do hợp lý, không phải không thể.”

Hàn Bân nghe mọi người thảo luận, mỗi người có suy đoán khác nhau, mỗi suy đoán có cơ sở nhất định, nhưng thông tin hiện có quá ít, không xác định được suy đoán nào gần sự thật.

“Mọi người chuẩn bị, chúng ta đến nhà tang lễ, chỉ cần bắt được nghi phạm trộm xác, vụ án sẽ rõ ràng.”

“Thiến Thiến, liên lạc gia đình Lục Nguyệt Nga, mời họ đến đồn lấy lời khai.”

Bao Tinh cười khổ, "Được thôi, mấy hôm trước mới đến phòng bảo quản của Học viện Y khoa Cầm Đảo, giờ lại đến nhà tang lễ, vụ án này thật lạ."

Giang Dương trêu chọc, "Tiểu Tinh à, ngươi nếu sợ thì ở lại văn phòng đi, để Thiến Thiến làm bạn với ngươi, trấn an tinh thần."

Bao Tinh liếc nhìn Hoàng Khiết Khiết, vươn thẳng lưng, "Đừng đùa nữa, ta chỉ nói vậy thôi. Ta không sợ người sống, sao lại sợ người chết chứ."

"Khi ta học trung học, cha ta để rèn luyện tinh thần can đảm cho ta, đêm khuya đưa ta đến nghĩa địa dạo quanh. Từ nhỏ ta đã luyện được tinh thần thép, sợ gì mà sợ!"

Hoàng Khiết Khiết tỏ ra tò mò, "Cha ngươi thật là kỳ lạ, sao lại đưa ngươi nhỏ thế đến nghĩa địa làm gì?"

Bao Tinh nhún vai, "Ngươi cũng nói rồi, ông ấy có khẩu vị nặng, chuyện gì mà không dám làm. Nói nữa cũng chỉ là chuyện đau lòng thôi."

Nghe Bao Tinh nói, Hàn Bân cũng không khỏi tò mò về người cha của hắn, dẫn con trai đến nghĩa địa để rèn luyện tinh thần, quả là không phải người bình thường có thể làm được.

…

Một nhóm người lái xe rời khỏi Cục Công an thành phố, trước khi đến nhà tang lễ, Hàn Bân đã liên hệ với đồn cảnh sát địa phương để nhờ hỗ trợ điều tra.

Hàn Bân và những người khác đến Đồn Công an phố Thương Hoa trước, người tiếp đón họ là cảnh sát trưởng Mã Tuấn Đào.

Mã Tuấn Đào là một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi, mặc đồng phục cảnh sát, trên mặt luôn giữ nụ cười nhẹ

nhàng.

“Trưởng Mã, làm phiền ngài rồi.” Hàn Bân bắt tay đối phương.

“Đội trưởng Hàn, khách sáo quá, chúng ta đều là người nhà, đừng nói lời khách sáo nữa.” Mã Tuấn Đào làm động tác mời, “Đi nào, vào trong nói chuyện.”

Mã Tuấn Đào dẫn Hàn Bân và những người khác vào phòng họp, một cảnh sát trẻ bước vào rót nước cho họ.

“Trưởng Mã, chúng tôi đến đây muốn tìm hiểu về vụ án trộm xác Lục Nguyệt Nga, ngài có nhớ vụ án này không?”

“Có, vụ án đó là do tôi phụ trách.” Mã Tuấn Đào lấy ra một tập tài liệu đưa cho Hàn Bân, “Ngài xem đi, đây là hồ sơ vụ án, chúng tôi đã lấy lời khai từ các nhân chứng liên quan, nhưng do manh mối ít ỏi, vụ án vẫn chưa được phá.”

Vương Tiêu hỏi một cách vô thức, “Nhà tang lễ chắc hẳn có camera giám sát chứ?”

Mã Tuấn Đào đáp, “Có, nhưng đêm xảy ra vụ trộm, camera giám sát đều bị che chắn.”

“Dùng gì để che?”

“Bóng bay.”

Vương Tiêu và những người khác đều bất ngờ, khi xác nữ bị vận chuyển ra khỏi Học viện Y khoa Cầm Đảo, nghi phạm cũng dùng bóng bay để che chắn camera giám sát. Phương thức gây án của hai vụ án giống nhau, rất có thể là cùng một nhóm người gây ra.

Hàn Bân cẩn thận xem qua hồ sơ, không có nhiều manh mối có giá trị, hơn nữa đêm trộm xác nhà tang lễ có người trực ban, nghi phạm thật sự rất liều lĩnh.

Hàn Bân xem xong hồ sơ đưa cho Vương Tiêu, "Trưởng Mã, tôi thấy trong hồ sơ nói đêm đó nhà tang lễ có người trực ban, họ không nghe thấy động tĩnh gì sao?"

Chương 1034: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mã Tuấn Đào suy nghĩ một chút, "Đêm đó có bốn người trực ban, tất cả đều được gọi đến đồn cảnh sát để lấy lời khai, bốn người họ đêm đó uống chút rượu, sau đó lại ngồi cùng nhau chơi mạt chược, không cùng một phòng với xác chết."

"Hơn nữa, tiếng chơi mạt chược khá lớn, họ tập trung vào trò chơi, không nghe thấy tiếng động gì bất thường."

"Bốn người này có vấn đề gì không?"

Mã Tuấn Đào suy nghĩ một chút, "Tôi cũng đã điều tra bốn người này, không phát hiện vấn đề rõ ràng nào."

Hàn Bân truy hỏi, "Phòng họ chơi mạt chược cách phòng xác xa không?"

"Không biết ngươi đã đến nhà tang lễ đó chưa, tầng một có một hành lang khá dài, phòng xác ở tận đầu phía tây, họ chơi mạt chược ở phòng cách đó bốn năm phòng. Chỉ cần kẻ trộm không gây tiếng động lớn, họ thật sự có thể không nghe thấy."

Hàn Bân chưa từng đến nhà tang lễ đó, trong đầu cũng không có khái niệm gì, "Trưởng Mã, nếu tiện thì phiền ngài dẫn chúng ta đến đó một chuyến."

"Không vấn đề." Mã Tuấn Đào thở dài, "Vụ án này mãi không phá được, tôi cũng không yên lòng, còn có người đồn rằng xác sống lại, là xác tự chạy, thật là vớ vẩn."

"Ở đây gần nhà tang lễ, vốn đã khiến mọi người lo sợ, nếu tin này lan ra, không phải sẽ trở thành trò cười sao."

Sau đó, mọi người chia thành hai nhóm, Vương Tiêu và Giang Dương ở lại đồn cảnh sát để xem lại camera giám sát đêm mất xác.

Dù camera có thể bị che chắn, nhưng nếu xem kỹ, có thể phát hiện một số manh mối.

Hàn Bân và những người khác cùng Trưởng Mã đến nhà tang lễ.

Nhà tang lễ là nơi không ai muốn đến, nhưng vì trách nhiệm của cảnh sát, Hàn Bân và những người khác buộc phải đến, may mắn là họ đến vào ban ngày, bầu không khí không quá u ám.

Dưới sự liên hệ của Mã Tuấn Đào, Hàn Bân gặp người phụ trách nhà tang lễ, Tôn Thiếu Bình.

Tôn Thiếu Bình trông khoảng hơn năm mươi tuổi, dáng người không cao, bụng bia, rất nhiệt tình tiếp đón Hàn Bân và những người khác.

Hàn Bân vào thẳng vấn đề, "Giám đốc Tôn, vào tháng Năm, nhà tang lễ có mất một thi thể nữ, phải không?"

"Đúng đúng, mất một thi thể nữ, họ Lục, ta vẫn nhớ như in." Tôn Thiếu Bình tỏ ra chua xót, "Ta nhớ là xác được gửi vào buổi chiều, dự định ngày hôm sau hỏa táng, kết quả là đêm đó thi thể bị trộm."

"Ôi dào, chuyện này thật làm khó ta, gia đình của thi thể nữ đó đến đây, bắt ta phải đưa ra lời giải thích, một nam thân nhân còn tát ta hai cái."

"Ta thật là oan ức, bị đánh mà không có nơi nào để phân bua, ngươi nói có tức không."

"Nhà tang lễ trước đây có từng xảy ra chuyện mất xác không?"

“Không, người chết là lớn, mất xác không phải chuyện nhỏ, nếu không phải cảnh sát ngăn cản, đám thân nhân đó đã đánh ta nửa sống nửa chết. Một lần là đủ rồi, thật sự xảy ra thêm vài lần, nhà tang lễ của ta không thể tiếp tục hoạt động.” Nói đến đây, Tôn Thiếu Bình hỏi ngược lại, “Đội trưởng Hàn, ngươi sao lại hỏi về vụ án này?”

Hàn Bân nói, “Chúng ta hiện đang điều tra một vụ án khác, rất có thể liên quan đến vụ án này, nên chúng ta muốn đến để tìm hiểu thêm tình hình.”

“Vậy tức là có manh mối mới rồi.”

“Đúng vậy.”

Tôn Thiếu Bình nói, “Tốt quá, thật sự phá được vụ án này, cũng có thể cho gia đình của người chết một lời giải thích, ta phải cảm ơn các ngươi thật nhiều.”

“Đó là việc chúng ta nên làm, ngài chỉ cần phối hợp điều tra, cung cấp một số manh mối liên quan là được.”

Tôn Thiếu Bình cam đoan, “Không vấn đề gì. Ta nhất định sẽ hết lòng phối hợp với công việc của các cảnh sát.”

Hàn Bân lấy ra một bức ảnh của thi thể nữ từ Học viện Y khoa Cầm Đảo, “Ngươi xem bức ảnh này có giống Lục Nguyệt Nga không?”

Tôn Thiếu Bình nhìn thoáng qua, “Giống, thật sự giống, chỉ là ảnh hơi mờ, có cái nào rõ hơn không?”

“Đây là ảnh chụp màn hình video rõ nhất rồi.”

Tôn Thiếu Bình lại xem kỹ, “Chắc chắn là Lục Nguyệt Nga.”

Hàn Bân hỏi, “Đã qua lâu như vậy, ngươi còn nhớ rõ dung mạo của nàng?”

“Làm sao quên được, gia đình nàng thỉnh thoảng lại đến nhà tang lễ gây phiền phức, khi thì bắt ta tìm lại thi thể, khi thì đòi bồi thường, ta đau đầu lắm rồi. Bây giờ ta chỉ mong sớm tìm được thi thể đó. Ta dám quên sao. Ban đêm còn mơ thấy chuyện này.”

“Họ yêu cầu nhà tang lễ bồi thường bao nhiêu?”

Tôn Thiếu Bình giơ hai ngón tay, “Hai trăm vạn.”

Bao Tinh ngạc nhiên, “Nhiều vậy!”

“Nhiều?” Tôn Thiếu Bình lắc đầu than thở, “Trước đây còn nhiều hơn, mở miệng đòi ba trăm vạn, ta làm sao có thể trả nổi, thật sự có thể trả nổi, ta cũng không làm công việc này nữa. Hai trăm vạn vẫn là kết quả sau một hồi thương lượng.”

“Nhưng dù số đó ta cũng không trả nổi, nếu bớt một con số không, có lẽ ta còn có thể cắn răng dẹp yên chuyện này, nhưng hai trăm vạn tiền đâu mà ta lấy ra?”

“Về việc trộm thi thể này, ngươi có nghi ngờ ai không?”

“Chuyện này, ta cũng nghĩ rồi…” Tôn Thiếu Bình tặc lưỡi, “Người bình thường chắc sẽ không làm chuyện này, thi thể nữ đó khá trẻ, cũng khá đẹp, ta nghĩ có thể có người có sở thích không lành mạnh nên mới trộm thi thể đó đi.”

“Giám đốc Tôn, ngài hiểu rõ ngành này, theo ngươi ngành liên quan đến thi thể có chuỗi lợi ích gì không?”

Tôn Thiếu Bình lắc đầu, “Ta thật sự không nghĩ ra, lại nói dù thật sự có chuỗi lợi ích, trộm một thi thể để làm gì? Không thể hiểu nổi.”

Chương 1035: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân chuyển chủ đề, "Nghe nói đêm thi thể bị trộm còn có người trực ban? Họ còn làm ở nhà tang lễ không?"

Tôn Thiếu Bình suy nghĩ một chút, "Có ba người vẫn làm việc, một người đã từ chức."

"Họ phạm sai lầm lớn như vậy, ngươi vẫn dùng họ?"

Tôn Thiếu Bình lộ vẻ chua xót, hạ giọng, "Nếu sa thải họ có thể giải quyết vấn đề, ta đã sa thải họ từ lâu rồi. Giữ họ lại ít nhất những thân nhân đó sẽ không chỉ gây phiền cho ta một mình, trước tiên cứ để họ làm việc."

"Lại nói, ngành này… không phải ai cũng có thể làm, một lần sa thải hết họ, ta cũng khó tuyển người."

"Giám đốc Tôn, phiền ngươi gọi họ đến, ta muốn nói chuyện với họ."

"Họ đều làm ca đêm, bây giờ chưa đến, nhưng không sao, ta sẽ liên lạc với họ, bảo họ đến ngay lập tức." Tôn Thiếu Bình làm động tác mời, "Các đồng chí cảnh sát, trước hết vào văn phòng ta ngồi nghỉ chút đã."

Hàn Bân xua tay, "Văn phòng không cần đâu, ta muốn đến phòng xác xem thử."

Tôn Thiếu Bình hơi ngạc nhiên, hắn làm việc ở nhà tang lễ nhiều năm, yêu cầu này là lần đầu tiên.

Phòng xác nằm ở phía tây tầng một, lớn hơn các phòng khác, trông rất trống trải.

Bên trái phòng xác đặt vài giường xác di động, bên phải đặt dãy tủ lạnh, trông như để bảo quản xác.

Ở giữa còn đặt một cái bàn, trên bàn có một bàn trang điểm, đặt đủ loại công cụ.

Thật ra, nơi này làm Hàn Bân cảm thấy không thoải mái, không phải sợ, mà là có cảm giác bài xích tự nhiên.

Hàn Bân quay đầu nhìn Tôn Thiếu Bình, "Cách âm ở đây thế nào?"

Tôn Thiếu Bình nói, "Khá tốt, thân nhân đến đây thường sẽ khóc lóc, chúng tôi thường chọn vật liệu cách âm tốt."

"Đêm đó xác Lục Nguyệt Nga được đặt ở đâu?"

Tôn Thiếu Bình chỉ về phía tủ lạnh bên phải, "Đặt trong tủ lạnh đầu tiên."

Hàn Bân đi xem thử, "Trưởng Mã, có lấy được dấu vân tay của nghi phạm ở khu vực này không?"

Mã Tuấn Đào lắc đầu, "Không, nghi phạm khi gây án đã đeo găng tay."

"Sao ngươi biết?"

"Trước khi camera bị bóng bay che chắn, đã ghi lại được vài hình ảnh của nghi phạm, nghi phạm đeo mũ, găng tay, thêm vào ánh sáng yếu, cơ bản không thấy được manh mối giá trị gì."

"Bóng bay thì sao?"

"Chỉ là bóng bay bình thường không có gì đặc biệt, ở đâu cũng mua được."

Hàn Bân truy hỏi, "Tại sao trong hồ sơ vụ án ta không thấy ảnh của bóng bay?"

Mã Tuấn Đào giải thích, "Trước khi chúng tôi đến hiện trường, bóng bay đã bị nhân viên nhà tang lễ tháo xuống, thêm vào có video giám sát, chụp hay không chụp ảnh không có ý nghĩa lớn. Sau đó, chúng tôi cũng đã kiểm tra bóng bay, không phát hiện dấu vân tay khả nghi."

Hàn Bân quét nhìn, trong phòng xác chỉ có một camera, ngoài hành lang cũng có một camera, khi hắn vào trước đó cũng quan sát thấy ở cổng tòa nhà, trong sân, cổng sân đều có một camera.

"Đã xác định được lộ tuyến trộm cắp của nghi phạm chưa?"

Mã Tuấn Đào suy nghĩ một chút, "Đã xác định được, nghi phạm vào từ cửa sau, sau đó dùng giường xác di động vận chuyển xác đến cửa sau, rồi mang xác đi."

Hàn Bân hỏi theo bản năng, "Nghi phạm sử dụng phương tiện giao thông gì?"

"Một chiếc xe ba bánh nông dụng, dù camera ghi lại được, nhưng việc truy tìm rất khó khăn, các làng quanh đó có quá nhiều xe tương tự."

Hàn Bân cau mày, vụ án đã xảy ra ba tháng, dù nghi phạm có để lại chứng cứ, cũng sẽ mất dần theo thời gian.

"Giám đốc Tôn, ta nghe nói khi xác bị trộm, bốn nhân viên đang chơi mạt chược."

"Đúng, có chuyện đó." Tôn Thiếu Bình thở dài, "Đám khốn đó, nếu chú ý hơn, sự việc đã không đến nông nỗi này. Xác bị trộm ngay dưới mắt, ngươi nói bốn người đó phải tệ thế nào."

Hàn Bân truy hỏi, "Họ trước đây có chơi mạt chược không?"

“Có, sao không có.” Giám đốc Tôn nói đến đây có vẻ bất lực, “Thật ra, chuyện này ta đã biết từ lâu, nhưng nhà tang lễ khác với nơi khác, nơi này âm khí nặng, ban đêm cũng đáng sợ, tụ lại chơi mạt chược náo nhiệt một chút, tụ tập nhân khí, cũng có thể hiểu được. Chỉ cần họ không ảnh hưởng đến công việc, làm xong việc, ta cơ bản không quản.”

“Đêm đó họ chơi mạt chược ở phòng nào?”

“Ở phòng phía đông, ta dẫn ngài đi xem.” Tôn Thiếu Bình làm động tác mời, dẫn Hàn Bân và ba người rời khỏi phòng xác.

Thật ra, nơi này, Hàn Bân cũng không muốn ở lâu.

Đi khoảng hai ba mươi mét, Tôn Thiếu Bình dừng lại, “Là phòng này.”

Nói xong, Tôn Thiếu Bình mở cửa, mời Hàn Bân và những người khác vào.

Phòng không lớn, chỉ hơn hai mươi mét vuông, đồ nội thất cũng đơn giản, một máy nước, một ghế sofa, một tủ, trên trần có một quạt trần.

Hàn Bân quan sát một vòng, “Bàn mạt chược đâu?”

“Ta đã vứt rồi. Từ đó cấm họ chơi mạt chược. Trước đây làm vậy họ chắc chắn sẽ không hài lòng, có ý kiến, nhưng sau sự việc lớn này, họ cũng ngoan ngoãn rồi.”

“Bao Tinh, ngươi đến phòng xác làm ra chút động tĩnh, để ta nghe thử.”

Bao Tinh ngẩn ra, lộ vẻ cười khổ, “Hàn đội, làm gì động tĩnh?”

Nhìn thấy hắn như vậy, Hàn Bân không nhịn được cười, “Mô phỏng quá trình trộm cắp của nghi phạm, ví dụ mở tủ lạnh, di chuyển giường xác.”

“Ta… ta cũng không hiểu lắm chuyện này…” Bao Tinh đảo mắt, nhìn về phía Tôn Thiếu Bình, “Hay để Giám đốc Tôn cùng ta, nhờ hắn giúp đỡ, chỉ bảo ta.”

Hàn Bân sao không biết ý nhỏ của hắn, “Giám đốc Tôn, phiền ngài.”

Chương 1036: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đương nhiên rồi. Chỉ cần bắt được nghi phạm trộm xác, làm gì ta cũng làm."

Hai người rời đi, Hàn Bân lấy điện thoại, tìm một video chơi mạt chược, mở âm lượng bình thường.

Nhiều người thích chơi mạt chược, không chỉ vì mạt chược thú vị, mà còn vì chơi mạt chược náo nhiệt, mọi người nói cười, không khí rất tốt.

Nói thẳng ra, động tĩnh chơi mạt chược khá lớn.

Hàn Bân không cố ý lắng nghe, vì bốn người trực đêm đó nếu có một người có trách nhiệm, cũng sẽ không xảy ra chuyện này.

Hàn Bân chú ý vào video chơi mạt chược, gần như không nghe thấy âm thanh bất thường nào.

Một lúc sau, Bao Tinh và Tôn Thiếu Bình quay lại.

"Hàn đội, chúng ta mô phỏng quá trình trộm cắp, giường xác cũng đã di chuyển đến cửa sau."

Hàn Bân quay đầu hỏi, "Trưởng Mã, Chị Lý, hai ngươi nghe thấy động tĩnh không?"

Lý Cầm đang xem tin nhắn điện thoại, lắc đầu, "Không nghe thấy động tĩnh lớn."

Mã Tuấn Đào gần cửa, không làm gì, chỉ chăm chú nghe động tĩnh bên ngoài, "Ta nghe thấy một số tiếng động, nhưng không lớn, không rõ ràng, dễ bị bỏ qua."

Hàn Bân gật đầu, tổng kết, "Điều này có nghĩa là, nếu bốn người đó tập trung chơi mạt chược, rất có thể thật sự không nghe thấy động tĩnh."

Mã Tuấn Đào nói tiếp, "Thật ra, khi tiếp nhận vụ án ta cũng nghi ngờ, bốn người trực đêm có nội gián hay không, ta đã lấy lời khai chi tiết từ bốn người trực ban, còn đặc biệt kiểm tra tình hình tài chính gần đây của họ, nhưng không phát hiện vấn đề."

Lý Cầm nói, "Thường thì trước khi xảy ra vụ trộm, nghi phạm sẽ thăm dò địa điểm trộm, có phát hiện người khả nghi không?"

Mã Tuấn Đào nói, "Điểm này ta cũng đã nghĩ đến, cũng kiểm tra camera, loại trừ một số người lạ, nhưng họ đều có lý do chính đáng đến nhà tang lễ, không phát hiện đối tượng khả nghi."

Hàn Bân suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy bốn người chơi mạt chược có vấn đề, hơn nữa thời gian vụ án đã qua ba tháng, nhiều manh mối và chứng cứ đã biến mất, hắn chỉ có thể bắt đầu từ bốn người trực đêm đó.

Tôn Thiếu Bình nhận điện thoại, đi đến, "Đội trưởng Hàn, Đỗ Thuận đến rồi."

Hàn Bân có ấn tượng với tên này, "Là người báo án?"

"Đúng vậy."

"Giám đốc Tôn, phiền ngài tìm một văn phòng, chúng ta cần lấy lời khai từ hắn."

"Không vấn đề gì, ngài theo ta."

Tôn Thiếu Bình dẫn Hàn Bân và những người khác đến văn phòng trên tầng hai.

Văn phòng khoảng ba bốn mươi mét vuông, có một bàn lớn.

“Ôi, phòng này rộng thật.”

“Chúng ta thường họp ở đây.” Tôn Thiếu Bình đáp, “Đội trưởng Hàn, ngài đợi chút, ta đi gọi Đỗ Thuận.”

Không lâu sau, Tôn Thiếu Bình dẫn một người đàn ông vào, Đỗ Thuận trông khoảng năm mươi tuổi, đeo kính gọng đen, gật đầu chào mọi người, “Các đồng chí cảnh sát, chào.”

Tôn Thiếu Bình giới thiệu, “Đây là Đội trưởng Hàn.”

“Đội trưởng Hàn, đây là Đỗ Thuận, chuyên viên trang điểm của nhà tang lễ.”

Hàn Bân ngẩn ra, sau đó mới hiểu, chuyên viên trang điểm ở đây không phải là trang điểm bình thường.

“Đội trưởng Hàn, ngươi tìm ta có việc gì?”

“Ngồi xuống nói chuyện.” Hàn Bân chỉ ghế đối diện bàn họp, “Chúng ta mời ngươi đến, muốn tìm hiểu thêm về vụ trộm xác Lục Nguyệt Nga.”

“Ồ, vẫn là vụ án đó, không phải đã nói rõ rồi sao.”

“Vụ án có tình huống mới, chúng ta cần xác minh lại, mời ngươi bổ sung lời khai.”

Đỗ Thuận tháo kính, lau sạch, “Vậy à, không vấn đề gì, ta nhất định phối hợp.”

Hàn Bân mở sổ tay, “Ngài là chuyên viên trang điểm xác?”

“Đúng, ta chịu trách nhiệm trang điểm cho thi thể khách hàng, để họ đi cũng chỉnh tề hơn.”

“Vậy ngươi phải rõ diện mạo và thể hình của Lục Nguyệt Nga chứ.”

“Tất nhiên rồi, vì cuối cùng là ta trang điểm cho nàng mà.”

Hàn Bân lấy bức ảnh chụp màn hình từ Học viện Y khoa Cầm Đảo, “Ngài xem thi thể trong ảnh này.”

Hàn Bân đưa ảnh trực tiếp qua, đối diện là một người dạn dày, không cần nhắc nhở gì.

Đỗ Thuận đeo kính, nhìn ảnh không có biểu cảm gì, một lúc sau, mới tỏ vẻ kinh ngạc, “Thi thể trong ảnh là Lục Nguyệt Nga, các ngươi đã tìm thấy nàng?”

“Ngươi chắc chắn là thi thể Lục Nguyệt Nga?”

Đỗ Thuận giọng chắc chắn, “Không sai, ngũ quan tuyệt đối là nàng.”

Hàn Bân cất ảnh, thuận tiện hỏi, “Thi thể Lục Nguyệt Nga có gì bất thường không?”

Đỗ Thuận suy nghĩ một chút, “Vì nàng không chết tự nhiên, khi gửi đến biểu cảm hơi méo mó, ta chắc chắn phải chỉnh sửa lại, ngoài ra không có gì.”

“Trước khi thi thể Lục Nguyệt Nga bị trộm, ngươi có thấy nhà tang lễ có gì khác thường không?”

“Không.”

“Ba người trực đêm cùng ngươi thì sao?”

“Cũng bình thường.”

Tôn Thiếu Bình không nhịn được, “Ngươi nghĩ kỹ lại, nếu mọi thứ bình thường sao xác bị trộm.”

Đỗ Thuận ngập ngừng, “Ta… thật sự không thấy gì.”

Hàn Bân đổi câu hỏi, “Đêm đó ai đề nghị chơi mạt chược?”

Đỗ Thuận gãi đầu, “Trước đây chúng ta thường chơi mạt chược ban đêm.”

“Hằng ngày?”

“Cũng không hằng ngày.”

“Vậy có nghĩa là vẫn có người tổ chức mạt chược. Ai tổ chức?”

Đỗ Thuận thở dài, “Ta.”

“Đội trưởng Hàn, vụ trộm xác không liên quan đến ta, ta không có sở thích gì khác, chỉ thích chơi mạt chược, Giám đốc Tôn biết, ngươi có thể hỏi hắn.”

Tôn Thiếu Bình đáp, “Đúng, ta có thể chứng minh, Lão Đỗ thật sự thích chơi mạt chược, không phải một ngày hai ngày.”

Chương 1037: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chuyên viên trang điểm thi thể không phải ai cũng làm được, tuyển dụng cũng khó, Tôn Thiếu Bình khá coi trọng đối phương.

Hàn Bân ghi lại vào sổ, tiếp tục hỏi, "Khi nghi phạm trộm xác, cố ý dùng bóng bay che camera, trước khi cảnh sát đến ai đã di chuyển bóng bay?"

Đỗ Thuận không ngần ngại, "Không phải ta."

"Vậy là ai?"

"Ta phải suy nghĩ, lúc đó ta cũng không chú ý…" Đỗ Thuận bóp trán, im lặng một lúc lâu,

"Hình như là Hàn Vĩ Long."

Hàn Bân ghi lại tên này, "Trong bốn người chơi mạt chược, ai ngồi gần cửa nhất?"

Đỗ Thuận suy nghĩ một lúc, "Hình như… cũng là Hàn Vĩ Long."

"Hàn Vĩ Long làm gì ở nhà tang lễ?"

"Bảo vệ."

Tôn Thiếu Bình nói, "Vừa nãy Hàn Vĩ Long còn nhắn tin, nói sắp đến. Ta ra đón hắn."

Hàn Bân gật đầu, hỏi tiếp, "Ngươi làm việc ở đây bao lâu rồi?"

“Nhiều năm rồi, khoảng bảy tám năm. Thật ra, đây không phải công việc tốt, người bình thường không muốn làm, nhưng thu nhập khá.”

“Trong bốn người trực đêm, ai khó khăn về tài chính hoặc tiêu xài phung phí?”

“Trịnh Kiến Quốc, hắn từng mượn tiền ta, nhưng ta không cho mượn. Nếu nói tiêu xài phung phí… có thể là ta.” Đỗ Thuận bổ sung, “Thật ra, ta tiêu xài cũng không nhiều, chỉ là so với họ, điều kiện của ta tốt hơn, kiếm tiền cũng nhiều hơn.”

“Ngươi là chuyên gia trong ngành này, ngươi nghĩ nhóm người trộm xác với mục đích gì?”

“Chúng ta cũng đã bàn luận, thông thường ít người trộm xác, ta làm ở nhà tang lễ nhiều năm, lần đầu gặp chuyện này, xác không có giá trị lớn, trộm cũng không được lợi gì.” Đỗ Thuận đẩy kính, tiếp tục, “Tuy nhiên, nếu phải tìm lý do hợp lý, ta nghĩ khả năng ghép đôi cho người chết cao hơn.”

“Cho người chết?”

“Đúng, một số nơi xa xôi có phong tục truyền thống, ghép đôi cho người chết. Nhất là những người trẻ tuổi chết đi, người già trong nhà thấy con chưa kết hôn là tiếc nuối, sẽ nhờ người ghép đôi cho họ.”

Bao Tinh cau mày, cảm thấy khó tin, “Thời đại nào rồi còn chuyện này, ta thấy không khả thi, hơn nữa, Cầm Đảo là thành phố văn minh tiên tiến, chắc không còn hủ tục này.”

Hàn Bân xoa cằm, hắn thấy Đỗ Thuận nói có lý.

Thi thể bản thân không có giá trị lớn, người thường không nghĩ đến trộm xác. Nhưng người mê tín ghép đôi cho người chết chắc chắn không phải người thường, có thể thật sự làm chuyện này.

“Đúng rồi, ngươi vừa nói nhờ người ghép đôi cho người chết? Nhờ ai?”

Đỗ Thuận liếm môi, “Thật ra, ta không hiểu rõ ngành này, chỉ nghe đồn.”

“Ngươi biết gì cứ nói.”

Đỗ Thuận hạ giọng, “Người sống có bà mối, người chết cũng có người giới thiệu, không thì làm sao tìm được đối tượng phù hợp, người giới thiệu thường gọi là bà mai âm.”

Hàn Bân thuận thế hỏi, “Ngươi quen bà mai âm không?”

……

“Cạch…” một tiếng cửa mở.

Giám đốc nhà tang lễ Tôn Thiếu Bình bước vào, theo sau là một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi, tóc húi cua, mặc áo thun xanh và quần đen.

“Đội trưởng Hàn, đây là Hàn Vĩ Long.”

Hàn Bân nhìn kỹ đối phương một lượt, chỉ vào chiếc ghế chéo đối diện, “Ngồi xuống trước đi.”

Sau đó, Hàn Bân quay sang Đỗ Thuận, “Đỗ sư phó, tạm thời ghi chép đến đây thôi, cảm ơn ngươi đã hợp tác.”

“Được, nếu không còn việc gì của ta thì ta xin phép đi trước.” Đỗ Thuận đứng lên cáo từ.

Tôn Thiếu Bình cũng cùng hắn rời khỏi phòng họp.

Hàn Bân chuyển ánh nhìn sang Hàn Vĩ Long, “Hàn tiên sinh, hôm nay mời ngươi đến là muốn tìm hiểu thêm về vụ án trộm xác Lục Nguyệt Nga.”

“Đội trưởng Hàn, chẳng phải vụ án này đã được tìm hiểu rồi sao?” Hàn Vĩ Long nhìn sang Mã Tuấn Đào, “Ta nhớ lần đó chính cảnh sát trưởng Mã lấy lời khai của ta.”

“Vụ án có manh mối mới, cần ngươi bổ sung lời khai.” Vừa nói, Hàn Bân lấy ra bức ảnh chụp màn hình thi thể nữ tại Học viện Y khoa Cầm Đảo, “Ngươi xem có nhận ra người này không?”

Hàn Vĩ Long nhìn thoáng qua, không tự chủ mà cau mày, “Ồ, đây chẳng phải thi thể của một phụ nữ sao? Chẳng lẽ xác của Lục Nguyệt Nga đã tìm được rồi?”

“Ta muốn ngươi xem ảnh là để nhờ ngươi nhận diện.”

Hàn Vĩ Long lộ vẻ khó xử, “Nhưng ta… cũng chưa từng thấy thi thể của nàng, ta chỉ là bảo vệ, chỉ canh cửa, đứng gác. Ta hoàn toàn không tiếp xúc với thi thể của nàng.”

Hàn Bân thu lại bức ảnh, thuận thế hỏi, “Đêm thi thể bị trộm, ngươi có phát hiện gì bất thường không?”

Hàn Vĩ Long lắc đầu, “Không.”

“Đêm đó ai tổ chức chơi mạt chược?”

Hàn Vĩ Long có chút do dự, liếc nhìn ra cửa.

“Không sao, có gì cứ nói, nội dung ghi chép sẽ được giữ bí mật, người khác sẽ không biết.”

“Ta nhớ hình như là Đỗ sư phó.”

“Các ngươi bắt đầu chơi mạt chược từ mấy giờ, kết thúc khi nào?”

“Khoảng hơn mười giờ tối bắt đầu chơi, đến sáu giờ sáng hôm sau thì kết thúc, khi ta ra ngoài thì thấy cửa sau có một quả bóng bay, trong lòng có chút nghi ngờ, liền lấy bóng bay xuống xem. Lúc đó mới phát hiện bóng bay vừa vặn che khuất camera. Ta là bảo vệ, cảm thấy có thể có chuyện xảy ra, liền tìm người chia nhau ra kiểm tra.” Nói đến đây, Hàn Vĩ Long dừng lại một chút, như đang hồi tưởng,

“Lúc đầu, chúng ta cũng không quá lo lắng, vì nhà tang lễ này chẳng có gì để trộm, trước khi tan làm, Giám đốc Tôn cũng sẽ mang hết tiền mặt đi, ta nghĩ có thể mất gì chứ.”

Chương 1038: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Sau đó, Đỗ Thuận gọi chúng ta lại, nói phòng xác cũng có một quả bóng bay, vừa vặn che khuất camera. Ta nghĩ tám phần là trong phòng xác mất đồ, liền bảo Đỗ sư phó kiểm tra kỹ, kết quả Đỗ sư phó phát hiện thiếu một thi thể.”

“Sau đó, Đỗ sư phó gọi điện cho Giám đốc Tôn, rồi báo cảnh sát.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Tại sao ngươi lại di chuyển quả bóng bay che camera?”

“Thực ra ta cũng không nghĩ nhiều, ta là bảo vệ, không phải cảnh sát. Thấy có bóng bay trôi trên trần, ý nghĩ đầu tiên là di chuyển nó, ai ngờ sau đó lại xảy ra chuyện.”

“Đêm thi thể bị trộm, ngươi có nghe thấy gì bất thường không?”

“Không. Chúng ta chơi mạt chược, uống bia, nói chuyện rất nhiệt tình, ai mà nghĩ có người trộm thi thể, thật không thể nghĩ tới.”

Hàn Bân dựa vào ghế, xoay bút, “Người khác không nghĩ tới cũng không trách, nhưng ngươi là bảo vệ nhà tang lễ, sao lại không có chút cảnh giác nào?”

“Cảnh sát đồng chí, nói thật nhé, ta làm việc ở nhà tang lễ là vì muốn yên tĩnh, nơi này không ai muốn đến, trộm cũng không đến. Ban đêm có người đi ngang qua cũng phải đi vòng. Trước đây đừng nói mất đồ, ban đêm không thấy bóng người,

ta nào biết có người trộm thi thể, đúng là xui xẻo, chuyện này lại rơi vào ta."

"Về vụ trộm thi thể, ngươi có nghi ngờ ai không?"

"Không." Hàn Vĩ Long đáp rất dứt khoát.

Hàn Bân gập cuốn sổ tay lại, "Hàn tiên sinh, cảm ơn ngươi đã hợp tác."

Hàn Vĩ Long thở phào nhẹ nhõm, "Xong lời khai rồi sao?"

"Đúng vậy."

"Vậy ta có thể đi chưa?"

"Trước khi đi, chúng ta cần kiểm tra điện thoại của ngươi."

"Kiểm tra điện thoại?" Hàn Vĩ Long tỏ vẻ nghi ngờ, "Tại sao?"

"Kiểm tra định kỳ."

Hàn Vĩ Long do dự một lúc, cuối cùng vẫn lấy điện thoại ra, "Khi nào trả lại cho ta?"

"Sẽ không lâu đâu, chúng ta kiểm tra xong sẽ trả lại ngươi." Hàn Bân nhận điện thoại của đối phương, đưa cho Bao Tinh.

Bao Tinh cầm điện thoại bỏ vào túi nhựa.

"Ngươi nhanh lên chút, ta chỉ có một điện thoại, còn phải dùng."

"Yên tâm, chúng ta sẽ trả lại sớm."

Hàn Vĩ Long đứng lên, cúi đầu bước ra khỏi phòng họp.

Bao Tinh hỏi nhỏ, "Đội trưởng Hàn, tại sao ngài lại nghĩ tới việc kiểm tra điện thoại của hắn?"

Hàn Bân đứng dậy, hoạt động chân tay một chút, "Vừa rồi khi ghi chép, ta thấy hắn có dấu hiệu nói dối. Nhưng sự việc

đã qua lâu, chúng ta không có cách nào kiểm chứng, chỉ có thể tìm những bằng chứng còn có thể giữ lại để so sánh."

"Ta luôn nghĩ, nghi phạm dám trắng trợn trộm thi thể, không chỉ quen thuộc địa hình ở đây, chắc chắn còn có nội ứng. Nếu không, làm sao nghi phạm dám đảm bảo sẽ không bị bốn người trực đêm phát hiện?"

"Làm sao nghi phạm biết bốn người ngồi cùng nhau chơi mạt chược."

"Nội ứng này trong thời gian gây án hoặc trước và sau khi gây án, chắc chắn có liên lạc với nghi phạm, đây cũng là một hướng điều tra."

Lý Cầm nghe xong, phản bác, "Vậy Đỗ Thuận thì sao, ta thấy hắn cũng có phần đáng nghi."

Hàn Bân không phát hiện Đỗ Thuận có dấu hiệu nói dối rõ ràng, nhưng cũng không thể hoàn toàn loại trừ nghi ngờ đối phương, đáp, "Ngươi nói đúng, lấy luôn điện thoại của Đỗ Thuận, đưa cho kỹ thuật kiểm tra xem có liên lạc nào khả nghi trước và sau vụ án."

"Được."

Hàn Bân nhìn sang Mã Tuấn Đào, "Cảnh sát trưởng Mã, ta còn một việc muốn nhờ ngài."

Mã Tuấn Đào đã lắng nghe từ nãy, "Việc gì?"

"Ngài quen thuộc với tình hình xung quanh đây, nên ta muốn nhờ ngài điều tra về phong tục đó."

Mã Tuấn Đào đáp, "Không vấn đề gì. Ta cũng rất ghét phong tục này, sẽ cử người đi tìm hiểu thông tin."

"Phiền ngài rồi."

"Không phiền, chúng ta phân công hợp tác để sớm phá án."

…

Tiếp đó, Hàn Bân lại lấy lời khai từ Trương Đinh Nguyên, người trực đêm thứ ba.

Trương Đinh Nguyên khoảng năm mươi tuổi, làm việc ở nhà tang lễ mười mấy năm, tóc hơi thưa, dáng người không cao, trông có vẻ thật thà.

Hàn Bân cũng hỏi hắn theo trình tự, câu hỏi tương tự như hai người trước, sau đó cũng lấy điện thoại của hắn.

Người trực đêm thứ tư là Trần Văn Cư, đã nghỉ việc, số điện thoại cũng thay đổi, Tôn Thiếu Bình hiện không liên lạc được.

Trần Văn Cư chỉ có thể do cảnh sát tự liên hệ.

Sau khi lấy lời khai ba người xong, đã hơn một giờ chiều.

Hàn Bân và những người khác rời nhà tang lễ, lái xe đến một nhà hàng cách mấy con phố để ăn cơm.

Nói một cách không hay, quá gần nhà tang lễ thật khó để ai đó ăn uống ngon miệng.

Vương Tiêu và Giang Dương, người kiểm tra camera giám sát ở đồn cảnh sát, cũng đến ăn cùng Hàn Bân và những người khác.

Sau khi gọi món, nhân lúc món ăn chưa lên, Hàn Bân hỏi, "Camera giám sát kiểm tra thế nào rồi?"

Vương Tiêu tổ chức lại ngôn ngữ, "Camera sau chụp được nghi phạm, đội mũ trùm đầu và đeo găng tay, nhưng lúc đó ánh sáng khá tối, video cũng không rõ ràng lắm."

"Đèn trong hành lang là đèn cảm ứng âm thanh, nghi phạm hành động rất nhỏ, lúc vào đèn không sáng, sau đó bị bóng bay che khuất."

“Còn bên trong phòng xác không bật đèn, càng không thấy rõ đặc điểm của nghi phạm, rất khó tìm được manh mối có giá trị từ video.”

Hàn Bân cũng không quá để tâm, nếu dễ dàng tìm được manh mối, vụ án đã được phá từ lâu, đâu cần tới bọn họ.

Chương 1039: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bao Tinh rót trà vào tách cho mọi người, "Vụ án này cũng lạ thật, đến giờ ta vẫn chưa hiểu được động cơ của nghi phạm là gì? Ngươi nói mục đích của hắn là gì?"

Hàn Bân uống một ngụm trà, dựa trên chứng cứ hiện có, động cơ của nghi phạm thực sự không rõ ràng.

"Cộc cộc…" tiếng gõ cửa vang lên, người phục vụ bưng món ăn vào.

Khi món ăn được dọn lên, người phục vụ ra ngoài.

Hàn Bân nói, "Ăn cơm trước đi, ăn no rồi, tìm được người trực đêm thứ tư Trần Văn Cư, biết đâu hắn có thể cung cấp manh mối hữu ích."

Sau bữa ăn, Hàn Bân và những người khác trở về Cục Công an thành phố.

Mặc dù Giám đốc Tôn Thiếu Bình đã chuẩn bị phòng họp cho ba người, nhưng nhà tang lễ không phải là nơi ai cũng muốn ở lại lâu.

Trở lại Cục Công an thành phố, đã qua giờ nghỉ trưa, Hàn Bân cũng không ngủ, rửa mặt, pha một tách cà phê để tỉnh táo hơn.

Khi đang uống cà phê, Hoàng Khiết Khiết đi đến, nhăn mũi, "Đội trưởng Hàn, cà phê của ngươi thơm quá."

Hàn Bân lấy từ ngăn kéo một gói cà phê đưa cho nàng, "Cho ngươi một gói."

“Cảm ơn nhé.” Hoàng Khiết Khiết không khách sáo, vui vẻ nhận lấy, “À, quên mất chuyện chính, ta liên hệ được với cha mẹ Lục Nguyệt Nga rồi, họ đang đến đây.”

“Biết rồi, lát nữa dẫn họ vào văn phòng.” Hàn Bân ngáp, tiếp tục uống cà phê.

Uống xong tách cà phê, Hàn Bân lại hút một điếu thuốc, tinh thần tỉnh táo hơn nhiều.

Lúc này, Hoàng Khiết Khiết cũng dẫn cha mẹ Lục Nguyệt Nga vào văn phòng.

Cặp vợ chồng này trông không lớn tuổi, chỉ khoảng hơn bốn mươi, nhưng vẻ mặt đều có chút tiều tụy, đặc biệt là mẹ Lục Nguyệt Nga, sắc mặt vàng vọt, như vừa trải qua một trận bệnh lớn.

Hàn Bân làm động tác mời, “Hai vị ngồi đi.”

Hoàng Khiết Khiết giới thiệu, “Đây là Đội trưởng Hàn của chúng ta, cũng là người phụ trách vụ án.”

Người đàn ông trung niên nói, “Đội trưởng Hàn, ta là Lục Trấn Hữu, cha của Lục Nguyệt Nga. Vị cảnh sát Hoàng này nói vụ án của con gái ta có manh mối mới, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Là thế này, trước đó chúng ta đang điều tra một vụ án khác, trong video giám sát phát hiện một thi thể nữ, sau khi đối chiếu với cơ sở dữ liệu, thấy có chút tương đồng với Lục Nguyệt Nga, muốn mời ngươi đến nhận diện.”

“Tìm thấy thi thể con gái ta rồi?” Mẹ Lục Nguyệt Nga có chút kích động.

“Chưa tìm thấy, chỉ là phát hiện một thi thể nữ trong video giám sát.”

Mẹ Lục Nguyệt Nga có chút không hài lòng, "Đây là ý gì, phát hiện trong video giám sát nghĩa là sao, thi thể của con gái ta rốt cuộc ở đâu?"

Hàn Bân nghiêm mặt, "Ta đã nói rõ rồi, ngươi không hiểu ở chỗ nào?"

Lục Trấn Hữu kéo tay vợ mình, "Ta hiểu rồi, nghĩa là trong video giám sát của vụ án khác có một thi thể nữ rất giống con gái ta."

"Đúng vậy."

"Có ảnh không? Ta muốn xem."

Hàn Bân lấy ảnh thi thể nữ từ ngăn kéo đưa cho Lục Trấn Hữu.

Hành động này, Hàn Bân đã làm nhiều lần, nhưng không tìm được thi thể thì không thể xác định chính xác danh tính người chết, hắn chỉ có thể dùng cách này để từng bước xác định danh tính thi thể.

Lục Trấn Hữu tay run rẩy nhận lấy bức ảnh, mắt nhìn chằm chằm.

Mẹ Lục Nguyệt Nga ngây người một lúc lâu mới từ từ nhìn vào bức ảnh.

"Tiểu Nguyệt, sao ngươi chết thảm thế, chết rồi cũng không được yên, người nào độc ác thế, lại còn trộm thi thể của ngươi." Mẹ Lục Nguyệt Nga khóc òa.

Lý Cầm đưa cho nàng khăn giấy, dìu nàng qua một bên nghỉ ngơi.

Hàn Bân hỏi Lục Trấn Hữu, "Lục tiên sinh, ngài có xác định được danh tính thi thể này không?"

“Xác định được. Là con gái ta.” Lục Trấn Hữu giọng run run, “Thi thể con gái ta ở đâu, tại sao lại đặt trong bể?”

“Trong bể chứa chất bảo quản.”

Lục Trấn Hữu chất vấn, “Ai làm, tại sao lại làm vậy, người chết không được yên nghỉ, rốt cuộc bọn chúng muốn gì?”

Câu hỏi này, Hàn Bân cũng không thể trả lời, chuyển chủ đề, “Lục Nguyệt Nga khi còn sống có thù oán gì với ai không?”

“Haiz…” Lục Trấn Hữu thở dài, “Con bé mới hơn hai mươi tuổi, không thiếu ăn, không thiếu dùng, từ nhỏ không phải lo lắng vì tiền, có thể có thù oán với ai.”

“Nếu phải nói, thì chính là bạn trai của con bé, hắn hại con gái ta, nếu không vì hắn, Tiểu Nguyệt cũng sẽ không tự tử nhảy sông, thật không biết kiếp trước tạo nghiệt gì.”

“Con gái ngài tự tử vì tình?”

“Đúng vậy.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Lúc nàng nhảy sông có những ai ở đó?”

“Bạn trai của nàng ở đó, còn có bạn thân của con gái ta. Nếu lúc đó tên đàn ông đó thái độ tốt hơn một chút, có lẽ con gái ta sẽ không…” Lục Trấn Hữu giọng nghẹn ngào, cúi đầu, lau nước mắt.

Hàn Bân dừng lại một lúc, đợi Lục Trấn Hữu bình tĩnh mới hỏi tiếp, “Bạn trai của Lục Nguyệt Nga tên gì, tại sao họ chia tay?”

“Hắn tên Diệp Tân Long, nghe nói do bạn bè giới thiệu, còn nguyên nhân chia tay… ta cũng không rõ lắm, hỏi con gái, con bé cũng không chịu nói.”

“Bạn thân của Lục Nguyệt Nga tên gì?”

Lục Trấn Hữu lắc đầu, “Không biết, ta lần đầu gặp, lúc đó còn ai chú ý đến.”

Hàn Bân nhìn sang mẹ Lục Nguyệt Nga, thấy bà đã bình tĩnh hơn, “Lục phu nhân, ngài có biết bạn thân của Lục Nguyệt Nga không?”

Mẹ Lục Nguyệt Nga nghĩ một lúc, “Ta gặp hai lần, họ Phùng, ta thường gọi nàng Tiểu Phùng, tên gì ta không nhớ.”

Chương 1040: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hoàng Khiết Khiết tìm ra hồ sơ tự tử nhảy sông của Lục Nguyệt Nga, đưa cho Hàn Bân.

Hàn Bân xem qua, chỉ có lời khai của Diệp Tân Long, không có lời khai của người bạn thân đó…

Trong lời khai của Diệp Tân Long có nhắc đến tên người bạn thân, Phùng Thần Hi.

Đồn cảnh sát địa phương cũng đã cố gắng liên hệ với Phùng Thần Hi, nhưng không liên lạc được.

Cha mẹ Lục Nguyệt Nga không cung cấp được nhiều manh mối hữu ích, nhưng Diệp Tân Long và Phùng Thần Hi lại thu hút sự chú ý của Hàn Bân.

Hai nhân chứng này có lẽ rõ nguyên nhân tự tử của Lục Nguyệt Nga hơn.

Sau khi tiễn cha mẹ Lục Nguyệt Nga, Hàn Bân tổ chức một cuộc họp nhóm.

“Lời khai vừa rồi mọi người đều nghe thấy, có suy nghĩ gì thì nói ra.”

Vương Tiêu nói thẳng, “Ta nghĩ hiện tại cơ bản đã xác định được thi thể nữ đó là Lục Nguyệt Nga. Và việc trộm thi thể của nàng rất có thể liên quan đến nguyên nhân cái chết của nàng.”

“Muốn làm rõ nguyên nhân cụ thể cái chết của nàng, cần phải tìm hai nhân chứng đó.”

Giang Dương xem hồ sơ của Lục Nguyệt Nga, "Lúc Lục Nguyệt Nga chết chỉ có Diệp Tân Long và Phùng Thần Hi ở đó, và chỉ có lời khai của Diệp Tân Long, cảnh sát kết luận Lục Nguyệt Nga tự tử một phần vì trên người nàng không có vết thương phòng vệ, phần nữa là vì lời khai của Diệp Tân Long."

"Ta nghĩ kết luận này có chút vội vàng, ít nhất cũng phải tìm Phùng Thần Hi, so sánh lời khai của hai nhân chứng rồi mới đưa ra kết luận. Không thể chỉ dựa vào lời nói một phía của Diệp Tân Long."

"Nói không hay, nếu Diệp Tân Long nói dối, che giấu sự thật về cái chết của Lục Nguyệt Nga, cũng không phải không thể."

Hàn Bân gật đầu, "Trước mắt cần tìm Phùng Thần Hi, lấy lời khai, làm rõ nguyên nhân cái chết của Lục Nguyệt Nga. Thiến Thiến, ngươi thông báo Diệp Tân Long đến Cục làm lời khai."

"Được."

"Cộc cộc…" tiếng gõ cửa vang lên.

"Vào đi."

Một lát sau, Mã Hy Văn bước vào, "Ồ, đang họp à."

"Mã Ca, có tin tốt gì không?"

"Có tin, nhưng có phải tin tốt không thì còn phải xem các ngươi đánh giá thế nào." Mã Hy Văn đặt một tập tài liệu trước mặt Hàn Bân, "Ba chiếc điện thoại các ngươi gửi đến bộ phận kỹ thuật đã được kiểm tra, phát hiện một số điều, ta nghĩ cần nói cho các ngươi biết."

"Điện thoại của Hàn Vĩ Long đã sử dụng phần mềm MoMo trước và sau khi vụ án xảy ra, sáng sớm ngày 24 tháng 5 đã

xóa phần mềm này.”

“Chúng ta đã cố gắng khôi phục nội dung trò chuyện, có ghi lại trong báo cáo kiểm tra.”

Hàn Bân đang xem nội dung trò chuyện, trong khoảng thời gian xảy ra vụ án, Hàn Vĩ Long đã gửi một vài tin nhắn.

Người nhắn tin cho hắn tên là Lão Tiền.

Lão Tiền, “Hàn, đang làm gì vậy?”

Hàn Vĩ Long trả lời, “Đánh mạt chược.”

“Muốn đến nhà ngươi chơi, tiện không?”

“Được, nhưng đừng làm ồn quá, tránh làm phiền hàng xóm.”

“Được rồi, nếu có hàng xóm đi lại, nhớ nhắc ta.”

“Yên tâm đi.”

Cuộc trò chuyện này đối với người bình thường có thể thấy tiền hậu bất nhất, nhưng Hàn Bân lại thấy điều gì đó.

Hàn Vĩ Long có thể đang thông qua cách này để truyền đạt thông tin cho nghi phạm, chúng ta đang đánh mạt chược, các ngươi đến trộm thi thể đi, chỉ cần không gây ồn ào quá là được.

Thêm vào đó, khi lấy lời khai từ Hàn Vĩ Long trước đó, Hàn Bân đã nhận thấy đối phương có dấu hiệu nói dối, bây giờ xem ra nghi ngờ Hàn Vĩ Long rất lớn.

Hàn Bân xem xong, đưa tài liệu cho những người khác, “Mã Ca, chứng cứ này rất quan trọng, cảm ơn các ngươi ở bộ phận kỹ thuật, lần sau ta sẽ mời các ngươi ăn cơm.”

Mã Hy Văn cười, “Ngươi nói vậy ta sẽ coi là thật đấy.”

“Chắc chắn rồi, từ lâu ta đã muốn mời các ngươi cùng tụ tập.” Hàn Bân cười đáp, nói tiếp, “Mã Ca, có xác định được danh tính người tên Tiền không?”

Mã Hy Văn nghĩ một chút, “Phần mềm này dùng số điện thoại để đăng ký, nếu đã tra được tài khoản đối phương, chỉ cần liên hệ với công ty phần mềm là có thể tra được số điện thoại.”

“Biết rồi, lát nữa ta sẽ cho người liên hệ với công ty phần mềm.”

“Vậy trước mắt là vậy, có gì các ngươi cứ liên hệ với ta.” Mã Hy Văn nói xong rời khỏi văn phòng.

Hàn Bân nhìn quanh một lượt, “Mọi người đã xem báo cáo kiểm tra chưa?”

Lý Cầm đáp, “Xem rồi, nghi ngờ Hàn Vĩ Long rất lớn, ta đề nghị lập tức bắt giữ hắn.”

Vương Tiêu sờ mũi, “Nhưng vấn đề hiện tại là, hắn có nghi ngờ nhưng chúng ta không có chứng cứ để chứng minh điều đó, nội dung trò chuyện trên phần mềm không thể làm bằng chứng buộc tội.”

“Hơn nữa bây giờ đã qua lâu như vậy, chứng cứ khác có thể đã bị tiêu hủy.”

Hàn Bân cũng lo điều này, suy nghĩ một lúc, “Vương Tiêu, ngươi liên hệ với công ty phần mềm, tra số điện thoại của Lão Tiền, xác định danh tính cụ thể của đối phương.”

“Người tên Lão Tiền này rất có thể là nghi phạm trộm, tra xong đừng liên lạc vội, xem hắn có tiền án tiền sự không.”

“Được.”

“Chị Lý, ngươi phụ trách tra hành tung của Phùng Thần Hi, nhanh chóng mời nàng đến Cục làm lời khai.”

“Những người khác cùng ta đến gặp Hàn Vĩ Long.”

…

Nhà tang lễ Cầm Đảo.

Trong phòng uống nước.

Đỗ Thuận, Hàn Vĩ Long, Trương Đinh Nguyên đều ở đó.

Chương 1041: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đỗ Thuận cầm một cốc sứ lớn uống trà, Hàn Vĩ Long đứng bên cửa sổ hút thuốc.

Trương Đinh Nguyên dựa vào ghế sofa ngáp, hắn đã lớn tuổi, thường làm việc ban đêm, ban ngày ngủ, hôm nay đột nhiên bị gọi về nhà tang lễ, không được ngủ bù, đầu óc giờ như một mớ bòng bong.

Hàn Vĩ Long dập tắt đầu thuốc, không nhịn được hỏi, "Ngươi nói xem tại sao cảnh sát lại thu điện thoại của chúng ta, chuyện đã qua lâu vậy rồi, sao lại đổi sang đội hình sự điều tra?"

Đỗ Thuận đặt cốc trà lên bàn, "Ngươi không nghe sao, họ điều tra vụ án khác, phát hiện ảnh thi thể của Lục Nguyệt Nga, có thể cảm thấy hai vụ án có liên quan."

Hàn Vĩ Long càu nhàu, "Dù vậy cũng không cần thu điện thoại của chúng ta, không có điện thoại thật bất tiện, vợ ta gọi cũng không được."

Trương Đinh Nguyên hừ một tiếng, "Ai nói không, điện thoại của ta quý lắm, nhỡ họ làm hỏng, ngươi nói xem có đòi họ đền không."

Đỗ Thuận lắc đầu, "Biết làm sao được, người ta là cảnh sát, nếu chúng ta không đưa, họ càng nghi ngờ hơn."

Hàn Vĩ Long lại châm một điếu thuốc, hút mấy hơi, "Ta tức là ở chỗ này, rõ ràng họ nghi ngờ chúng ta, nghĩ thi thể là chúng ta trộm, không bắt được trộm thì đổ cho chúng ta à."

Trương Đinh Nguyên tỏ vẻ ngạc nhiên, "Không thể nào, thời đại nào rồi, chúng ta không làm sao ép nhận được."

"Giờ công nghệ phát triển vậy, họ muốn tìm chứng cứ trong điện thoại của ngươi, ngươi nói rõ được sao? Ngươi hiểu không?" Hàn Vĩ Long thở dài, "Dù sao, ta thấy chuyện này có vấn đề, mấy người này tuy trẻ nhưng có ý chí."

Đỗ Thuận xua tay, "Ta thấy các ngươi lo xa quá, đây không phải vụ án lớn, có cần vậy không?"

Trương Đinh Nguyên không có chính kiến, nghe xong lại thấy có lý, "Đúng vậy, chỉ mất một thi thể, không phải vụ án lớn, chắc không nghiêm trọng vậy."

"Với lại, ba chúng ta đều ở nhà tang lễ, chứng tỏ chúng ta không có gì phải sợ, nếu nghi ngờ cũng nghi ngờ người đã nghỉ việc."

Mắt Hàn Vĩ Long sáng lên, "Lão Trương, ngươi nói là Trần Văn Cư, ngươi có tin nội bộ gì sao? Thấy hắn có vấn đề?"

"Không thấy, nhưng ngươi nghĩ xem, nếu không phải có tật giật mình thì sao lại bỏ việc?"

Hàn Vĩ Long đập đùi, "Đúng vậy, rõ ràng là có tật giật mình, cảnh sát không nên điều tra chúng ta, mà phải điều tra hắn."

Đỗ Thuận lắc đầu, "Các ngươi đừng nghĩ nhiều, chuyện đã qua mấy tháng rồi, dễ gì phá được, lấy lại điện thoại là được, lo gì nhiều?"

Hàn Vĩ Long lẩm bẩm, "Đúng, qua lâu vậy rồi, tra được gì…"

Ba người nói chuyện không lâu, cửa phòng uống nước đột nhiên mở, Tôn Thiếu Bình bước vào, "Các ngươi giỏi thật, ta bảo sao tìm không thấy người, đều trốn ở đây."

“Giám đốc Tôn, có gì cứ gọi điện…” Đang nói dở, Đỗ Thuận đột nhiên nhận ra điện thoại không ở bên mình.

Hàn Vĩ Long hỏi theo bản năng, “Giám đốc, có chuyện gì, cảnh sát có trả điện thoại cho chúng ta không.”

Không đợi Tôn Thiếu Bình trả lời, Hàn Bân và những người khác lần lượt bước vào phòng uống nước.

Giang Dương và Bao Tinh đứng hai bên Hàn Vĩ Long.

Hàn Bân nói thẳng, “Hàn Vĩ Long, chúng ta muốn hỏi ngươi vài câu, đi theo chúng ta về đồn một chuyến.”

Sắc mặt Hàn Vĩ Long trở nên khó coi, “Đội trưởng Hàn, không phải đã nói rõ rồi sao, còn… còn về đồn làm gì?”

Hàn Bân hỏi lại, “Ngươi nói rõ cái gì?”

“Ngài hỏi gì ta cũng nói rồi mà.”

“Ngươi có nói, nhưng có câu nào thật không?” Hàn Bân hừ một tiếng, giọng nghiêm khắc, “Từ đầu ngươi đã nói dối.”

“Oan quá, ta làm sao mà nói dối, ta nói giống bọn họ, sao lại nói dối.”

Hàn Bân không muốn nói nhiều với hắn, “Đừng chối, chúng ta phát hiện chứng cứ mới trong điện thoại của ngươi, mời ngươi về đồn hợp tác điều tra.”

Hàn Vĩ Long hoảng sợ, “Ta còn có việc ở nhà, phải về nhà một chuyến, nói với vợ ta một tiếng.”

“Ngươi phải đi với chúng ta ngay.” Hàn Bân đưa ra lệnh bắt giữ, không nói nhiều, “Dẫn đi.”

Sau đó, Bao Tinh và Giang Dương cùng ra tay, trực tiếp còng tay Hàn Vĩ Long, áp giải hắn ra khỏi phòng uống nước.

Đỗ Thuận và Trương Đinh Nguyên cũng có chút sợ hãi.

Đỗ Thuận nhìn Tôn Thiếu Bình, "Giám đốc, chuyện gì vậy, sao lại bắt người đi."

Tôn Thiếu Bình trừng mắt nhìn hắn, bực bội nói, "Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai, ta còn muốn hỏi các ngươi. Đêm đó làm cái gì, bốn người trực đêm lại để người trộm mất thi thể."

"Giờ ta hiểu rồi, hóa ra có nội gián."

…

Cục Công an thành phố, phòng thẩm vấn số ba.

Hàn Vĩ Long không nói gì suốt đường đi, chỉ cúi đầu.

Đến đồn cảnh sát, hắn trực tiếp bị đưa vào phòng thẩm vấn.

Suốt đường đi, Hàn Vĩ Long đổ mồ hôi hột, áo lót ướt đẫm.

Nhưng, hắn cũng nghĩ thông suốt một số việc.

Trong điện thoại của hắn đúng là có một số thứ, nhưng hắn đã xóa hết, hơn nữa, những thứ đó cũng không thể coi là chứng cứ, chỉ cần hắn không thừa nhận, cảnh sát chắc chắn không đủ chứng cứ.

Chắc là vượt qua được!

Nghĩ vậy, Hàn Vĩ Long hít một hơi sâu, thêm chút bình tĩnh.

"Cạch…" một tiếng cửa mở, Hàn Bân, Giang Dương, Bao Tinh lần lượt bước vào phòng thẩm vấn.

Hàn Vĩ Long vốn bình tĩnh hơn chút, lại không tự chủ được mà lo lắng.

Hắn cũng thấy kỳ lạ, vốn dĩ gan hắn lớn, nếu không cũng không làm bảo vệ ở nhà tang lễ, hôm nay sao cứ run rẩy.

Chương 1042: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân cũng quan sát Hàn Vĩ Long một lượt, trực tiếp hỏi, "Nghi phạm tên, tuổi, giới tính, quê quán…"

"Các ngươi không phải biết hết rồi sao." Hàn Vĩ Long lại hít sâu, cố gắng để giọng điệu bình tĩnh, không muốn để cảnh sát thấy mình lo lắng.

Bao Tinh quát, "Ít nói nhảm, hỏi ngươi thì trả lời."

Hàn Vĩ Long bĩu môi, "Ta tên Hàn Vĩ Long, giới tính ai cũng thấy được, nam giới, năm nay 38 tuổi, tính cả tuổi mụ. Về quê quán, nhà ta ở huyện Bình Tây, nhưng ta sinh ra ở huyện Cát Nam, hộ khẩu cũng ở đó rồi, tính sao ta cũng không rõ…"

Hàn Bân cầm một túi, bên trong đựng một chiếc điện thoại, "Điện thoại này là của ngươi?"

Hàn Vĩ Long nhìn thoáng qua, "Nhãn hiệu và kiểu dáng giống của ta, nhưng điện thoại kiểu này nhiều lắm, không xem bên trong ta không biết phải của ta không."

Hàn Bân đi tới mở màn hình điện thoại, "Hàn Vĩ Long nhìn kỹ, có phải điện thoại của ngươi không?"

Hàn Vĩ Long nhìn kỹ, gật đầu.

"Nói."

"Là của ta."

"Ngươi mua điện thoại này khi nào?"

“Không nhớ rõ, chắc là năm ngoái.”

“Có ai khác dùng qua không?”

Hàn Vĩ Long lắc đầu, “Không.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Ngươi có dùng phần mềm MoMo không?”

“Chắc là có.”

“Trả lời chính xác.”

“Có.”

“Vậy tại sao lại xóa phần mềm này?”

“Thấy không tiện lắm, lại không có nhiều bạn trên đó, vẫn thấy WeChat tiện hơn.”

Hàn Bân nhướng mày, “Sao lại không có bạn, chẳng phải có người tên Lão Tiền sao? Đêm thi thể Lục Nguyệt Nga bị trộm, các ngươi còn trò chuyện vui vẻ.”

Hàn Vĩ Long run rẩy, sắc mặt càng khó coi, điều hắn lo nhất đã xảy ra.

“Ồ, chỉ là bạn bè bình thường, chẳng có chuyện gì, nói chuyện phiếm thôi.”

“Không chỉ vậy, thời gian các ngươi trò chuyện quá trùng hợp, đúng vào khoảng thời gian thi thể Lục Nguyệt Nga bị trộm, hơn nữa sáng hôm sau ngươi xóa phần mềm, đồn cảnh sát không tra được manh mối nào, ngươi đang che giấu điều gì?”

Hàn Vĩ Long nuốt nước bọt, cứng miệng, “Ta không che giấu gì.”

“Đã đến đây rồi, đừng nói những lời dối trá vô nghĩa, chúng ta tra được ngươi, cũng sẽ tra được danh tính Lão Tiền, ngươi không khai, hắn cũng sẽ khai.”

“Chúng ta chỉ là bạn bè trò chuyện, có gì mà khai, ngài đừng dọa ta, ta làm bảo vệ nhà tang lễ, thấy nhiều chuyện rồi.”

Hàn Bân ngồi lại vào ghế thẩm vấn, nghiêm mặt, “Nhà tang lễ dù đáng sợ, ít nhất còn được tự do. Ta đảm bảo, ngươi vào tù sẽ nhớ công việc ở nhà tang lễ.”

Hàn Vĩ Long nghênh cổ nói, “Ta chỉ nói chuyện phiếm, sao bắt ta, còn quyền tự do ngôn luận không?”

“Bốp!” Bao Tinh đập bàn, quát, “Ngươi gọi đó là trò chuyện sao? Ngươi đang truyền tin cho nghi phạm.”

Hàn Vĩ Long hoảng loạn, mắt trợn tròn, “Cảnh sát đồng chí, không thể nói vậy, ta chỉ nói chuyện bình thường với bạn, sao lại thành truyền tin cho nghi phạm, ngài không thể vu oan cho ta.”

Bao Tinh cười lạnh, “Hừ, ngươi miệng cứng thật.”

“Cảnh sát đồng chí, ta nói thật mà.”

Hàn Bân đổi giọng, “Người tên Lão Tiền là ai?”

“Chỉ là một người bạn.”

“Quen ở đâu?”

Hàn Vĩ Long do dự một lúc, “Quen trên mạng.”

“Biết tên thật của hắn không?”

“Không biết.”

“Ngươi gặp hắn chưa?”

“Chưa.”

“Chưa từng gặp mà mời hắn đến nhà ngươi? Không sợ hắn là người xấu?”

“Đội trưởng Hàn, cảnh sát các ngươi ngày nào cũng tiếp xúc với tội phạm, nhìn ai cũng giống tội phạm, nhưng chúng ta

là dân thường, khác biệt chứ. Ta nghĩ người tốt vẫn nhiều hơn, không suy nghĩ nhiều.”

Hàn Bân cười, “Ý ngươi là chúng ta suy nghĩ không bình thường.”

“Không, ta không dám nói vậy.”

“Hắn đến nhà ngươi làm gì?”

“Chơi.”

“Chơi gì?”

“Đến nhà tham quan, nhận biết nhà, lâu ngày không thân quen sao được.”

Hàn Bân xoay bút, “Đúng, từ người lạ thành bạn bè cần quá trình tiếp xúc, nhưng vấn đề là đêm đó ngươi trực ở nhà tang lễ, ngươi không ở nhà. Dù Lão Tiền đến nhà ngươi cũng không gặp ngươi, thậm chí không vào được nhà.”

“Hơn nữa, nội dung trò chuyện của các ngươi không hợp lý.”

“Đội trưởng Hàn, mỗi người mỗi khác, cách trò chuyện cũng khác, có người thích uống cà phê, có người thích ăn tỏi, có phải lý lẽ như vậy.”

Hàn Bân nghiêm mặt, “Ngươi đừng tránh né, lúc đó ngươi không ở nhà, Lão Tiền đến nhà ngươi làm gì?”

Hàn Vĩ Long ngẩn ra, “Đúng, ta không ở nhà, nhưng vợ ta ở nhà.”

Giang Dương vừa uống ngụm nước, suýt phun ra, “Ngươi gan thật, để một người lạ mặt đến nhà, còn để vợ ngươi tiếp đãi, không sợ có chuyện gì sao.”

Hàn Vĩ Long không để tâm, “Cảnh sát đồng chí, ta vẫn nói vậy, trên đời này không nhiều người xấu, hơn nữa, đều là bạn

bè.”

Bao Tinh tò mò, “Vợ ngươi và bạn ngươi quan hệ thế nào, nói gì với nhau?”

Hàn Vĩ Long nhún vai, “Ta không biết, vì bạn ta không đến.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Sau đó các ngươi còn liên lạc không?”

“Không, sau đó ta xóa phần mềm, không đăng nhập lại, Lão Tiền cũng không liên lạc.”

“Tại sao xóa phần mềm đó?”

“Điện thoại ta dung lượng không đủ, muốn xóa vài phần mềm, kết quả nhỡ tay xóa mất, sau đó không nhớ tài khoản và mật khẩu, không đăng nhập lại, Lão Tiền cũng không liên lạc.”

“Thật trùng hợp.”

Hàn Vĩ Long gật đầu, “Đúng là trùng hợp.”

Chương 1043: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Vậy ngươi hoàn toàn không biết gì về Lão Tiền?"

"Đúng, ta chưa gặp hắn, không biết tên."

Hàn Bân mở một tài liệu, "Ngươi không biết, ta có thể cho ngươi biết. Lão Tiền chỉ là tên tài khoản, hắn không họ Tiền, tên thật là Lý Chiếm Thông."

Khi Hàn Bân và những người khác bắt Hàn Vĩ Long, Vương Tiêu đã tra được danh tính của Lão Tiền, nhưng chưa tìm ra hành tung của đối phương.

"Cái tên này ngươi thấy quen không?"

Hàn Vĩ Long ấp úng, "Không… không quen."

"Giờ ngươi đã biết, có muốn gặp hắn không?"

"Gặp?" Hàn Vĩ Long hoảng loạn, "Gặp thế nào, chẳng lẽ… các ngươi bắt được hắn rồi?"

"Đúng, hắn ở phòng thẩm vấn bên cạnh, nếu hắn khai thật, có lẽ đã được ra rồi. Hơn nữa, chúng ta bắt ngươi là chủ mưu, hắn không chịu nổi đâu."

"Chủ mưu? Ai là chủ mưu, sao ta thành chủ mưu?"

Hàn Bân ngoáy tai, "Là vụ trộm có tổ chức, chắc chắn có người tổ chức, người tổ chức là chủ mưu. Chúng ta bắt hắn, hắn sẽ khai, chứng cứ và lời khai đều có, ngươi không khai cũng thế."

Hàn Vĩ Long kêu oan, "Hắn vu oan cho ta!"

“Bốp!” Bao Tinh đập bàn, “Đừng nói nhảm, mau khai thi thể giấu ở đâu?”

“Ta không biết, sao ta biết thi thể ở đâu?”

“Ngươi là chủ mưu, vụ trộm này do ngươi lên kế hoạch, ngươi không biết ai biết?” Bao Tinh giọng càng nghiêm khắc, “Nói, mục đích trộm thi thể là gì?”

Hàn Vĩ Long đập bàn thẩm vấn, “Sao ta thành chủ mưu, ta còn oan hơn Đậu Nga.”

“Cộc cộc…” Lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Hàn Bân quay đầu nói với Giang Dương, “Ngươi đi xem, có thể là Lý Chiếm Thông thẩm vấn xong. Đợi chúng ta kết án.”

“Cạch cạch…” Giang Dương bẻ ngón tay, “Vụ án này dây dưa mấy ngày, cuối cùng cũng kết án.”

Hàn Vĩ Long hai tay bám vào ghế thẩm vấn, rướn người, “Đội trưởng Hàn, kết án gì, ta còn chưa khai mà.”

Hàn Bân lấy điện thoại, vừa lướt vừa nói thờ ơ, “Vụ án có đồng phạm không chỉ một mình ngươi, ngươi không khai, đồng phạm của ngươi cũng khai. Nhân chứng, vật chứng đều có, có người ra làm chứng, khai hay không không khác nhau, vẫn có thể kết án.”

Hàn Vĩ Long hét lên, “Hắn rõ ràng vu oan cho ta!”

“Bốp!” Bao Tinh đập bàn, quát, “Ngươi hét gì! Ai vu oan ngươi? Có chứng cứ và nhân chứng, đồng phạm của ngươi nói rõ ràng, vu oan ngươi thế nào?”

Hàn Vĩ Long biện hộ, “Bọn chúng hợp tác vu oan cho ta, ta không phải chủ mưu, ta chỉ là người canh gác, ý tưởng trộm thi thể là của bọn chúng, bọn chúng đưa tiền mua chuộc ta, để ta làm nội ứng, giúp truyền tin.”

Hàn Bân gõ vào tài liệu, "Người ta đã khai, có tin nhắn làm chứng, ngươi không phải chủ mưu ai là chủ mưu? Vụ án này phải có người chịu trách nhiệm."

Nghe câu nói hàm ý của Hàn Bân, Hàn Vĩ Long run bắn, "Cảnh sát đồng chí, ta thật không phải chủ mưu, tin nhắn đó chứng minh gì, chỉ nói chuyện phiếm mà."

Hàn Bân hừ một tiếng, "Ngươi còn chối, tin nhắn đó là truyền tin, Lý Chiếm Thông đã giúp chúng ta dịch."

"Ý câu đó là, ta và ba người trực đêm đánh mạt chược, các ngươi có thể đến trộm thi thể, nhưng đừng làm ồn quá, tránh làm phiền bọn họ. Ta sẽ giúp ngươi canh chừng."

"Giải thích của Lý Chiếm Thông, thuyết phục hơn nhiều lời ngươi nói chuyện phiếm."

Hàn Vĩ Long cúi đầu, bứt tóc, "Đội trưởng Hàn, ta oan quá, thằng đó vu oan cho ta."

"Bốp!" Bao Tinh đập bàn, quát, "Ít nói nhảm, mau nói thi thể giấu ở đâu?"

"Ta không biết, sao ta biết thi thể ở đâu?"

"Ngươi là chủ mưu, vụ trộm này do ngươi lên kế hoạch, ngươi không biết ai biết?" Bao Tinh giọng càng nghiêm khắc, "Nói, mục đích trộm thi thể là gì?"

Hàn Vĩ Long đập bàn thẩm vấn, "Sao ta thành chủ mưu, ta còn oan hơn Đậu Nga."

"Cộc cộc…" Lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Hàn Bân quay đầu nói với Giang Dương, "Ngươi đi xem, có thể là Lý Chiếm Thông thẩm vấn xong. Đợi chúng ta kết án."

“Cạch cạch…” Giang Dương bẻ ngón tay, “Vụ án này dây dưa mấy ngày, cuối cùng cũng kết án.”

Hàn Vĩ Long hai tay bám vào ghế thẩm vấn, rướn người, “Đội trưởng Hàn, kết án gì, ta còn chưa khai mà.”

Hàn Bân lấy điện thoại, vừa lướt vừa nói thờ ơ, “Vụ án có đồng phạm không chỉ một mình ngươi, ngươi không khai, đồng phạm của ngươi cũng khai. Nhân chứng, vật chứng đều có, có người ra làm chứng, khai hay không không khác nhau, vẫn có thể kết án.”

Hàn Vĩ Long hét lên, “Hắn rõ ràng vu oan cho ta!”

“Bốp!” Bao Tinh đập bàn, quát, “Ngươi hét gì! Ai vu oan ngươi? Có chứng cứ và nhân chứng, đồng phạm của ngươi nói rõ ràng, vu oan ngươi thế nào?”

Hàn Vĩ Long biện hộ, “Bọn chúng hợp tác vu oan cho ta, ta không phải chủ mưu, ta chỉ là người canh gác, ý tưởng trộm thi thể là của bọn chúng, bọn chúng đưa tiền mua chuộc ta, để ta làm nội ứng, giúp truyền tin.”

Hàn Bân gõ vào tài liệu, “Ngươi nói người ta vu oan, vậy chứng cứ của ngươi đâu?”

“Ta cũng có chứng cứ, người tên Lý Chiếm Thông đó đưa tiền cho ta. Toàn là chủ mưu đưa tiền cho người làm, các ngươi thấy bao giờ kẻ làm lại đưa tiền cho chủ mưu?”

“Lý Chiếm Thông chưa bao giờ nói về chuyện tiền bạc, ngươi đừng nói dối.”

“Hắn thật sự đưa tiền cho ta, Lý Chiếm Thông chuyển tiền vào WeChat của em gái ta.”

Hàn Bân ghi vào sổ, “Hắn chuyển bao nhiêu tiền?”

Chương 1044: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ba vạn.”

“Khi nào chuyển?”

“Hắn chuyển hai lần, một lần trước khi gây án, một lần sau khi gây án. Đều có thể tra được.”

“Em gái ngươi tên gì?”

Hàn Vĩ Long do dự một chút, “Hàn Vĩ Yến.”

“Liên hệ và địa chỉ?”

Hàn Vĩ Long cầu khẩn, “Cảnh sát đồng chí, ta nói thật, đừng liên lụy người nhà ta, ta không muốn kéo bọn họ vào.”

Bao Tinh trừng mắt, “Giờ biết liên lụy người nhà rồi, trước đây ngươi làm gì.”

“Ta thật sự biết sai rồi, em gái ta đã đưa tiền đó cho ta, ta sẽ giao nộp cho cảnh sát được không?”

Hàn Bân nghiêm mặt, “Không phải chuyện tiền bạc, nếu em gái ngươi cũng liên quan đến vụ án, chúng ta phải tìm nàng để hỏi.”

“Đội trưởng Hàn, ngài tìm nàng làm gì? Nàng không biết gì, chỉ giúp ta nhận tiền.”

Bao Tinh không kiên nhẫn, “Cảnh sát điều tra thế nào không cần ngươi dạy, nói liên hệ và địa chỉ, chúng ta sẽ tìm nàng để xác minh.”

Hàn Vĩ Long do dự một lúc, biết không thoát được, nói ra liên hệ và địa chỉ của Hàn Vĩ Yến.

Hàn Bân tiếp tục hỏi, "Ngươi trong vụ trộm này đóng vai trò gì?"

"Ta chỉ giúp truyền tin, còn lại không tham gia, ta chỉ là người canh gác. Ta không quen những nghi phạm đó, chúng mới là một bọn, nên hợp tác vu oan ta là chủ mưu."

Hàn Bân không truy cứu điểm này, tiếp tục hỏi, "Ngoài Lý Chiếm Thông, trong băng trộm này ngươi còn biết ai?"

"Ta chỉ biết Lý Chiếm Thông, không tiếp xúc ai khác, chỉ biết có ba người tham gia vụ trộm."

"Ngươi và Lý Chiếm Thông liên lạc thế nào?"

"Thường gọi điện, trao đổi bình thường, ngược lại không bị nghi ngờ."

"Ngươi kinh nghiệm nhỉ, giờ còn liên lạc với hắn không?"

Hàn Vĩ Long lắc đầu, "Không, biết hắn làm việc bất hợp pháp, ta không muốn gây rắc rối."

"Lý Chiếm Thông sống ở đâu?"

Hàn Vĩ Long thấy có gì đó không đúng, "Đội trưởng Hàn, các ngươi không bắt được hắn sao?"

Hàn Bân đáp lạc đề, "Chúng ta chưa tìm thấy thi thể, nếu ngươi giúp chúng ta tìm thi thể Lục Nguyệt Nga, coi như lập công, có thể giảm án."

"Ta thật không biết, ta không cùng bọn với bọn chúng, chỉ đêm đó truyền tin, không biết bọn chúng làm gì, càng không biết thi thể ở đâu."

"Lý Chiếm Thông sống ở đâu? Ngươi đã đến chưa?"

“Đến một lần, hắn mời ta uống rượu, sân nhà hắn khá rộng, ở ngoại ô phía bắc Thành Nam.”

“Nói địa chỉ cụ thể?”

“Thôn Tây Hoa, phía bắc làng, sát với cánh đồng, sân rộng. Ta chỉ đến một lần.”

“Ngươi còn tìm được không?”

“Không vấn đề.”

Hàn Bân không hỏi thêm, Hàn Vĩ Long tưởng Lý Chiếm Thông đã bị bắt, nên khai nhanh như vậy, nếu hỏi thêm, Hàn Vĩ Long sẽ nghi ngờ.

“Ngươi nghỉ một lúc, sau đó dẫn chúng ta đến nhà Lý Chiếm Thông, chỉ cần tìm được thi thể nữ, ngươi lập công lớn.”

Hàn Vĩ Long hỏi lại, “Lý Chiếm Thông không khai nơi giấu thi thể sao?”

Hàn Bân nghĩ Hàn Vĩ Long đã nghi ngờ, “Hắn nhất quyết nói ngươi là chủ mưu, nói không biết thi thể giấu đâu.”

“Hắn nói dối, người không biết là ta.” Hàn Vĩ Long hoảng sợ, lại lo lắng, “Cảnh sát Hàn, nếu ta dẫn các ngươi đến nhà hắn mà tìm thấy thi thể, các ngươi không còn nghi ta là chủ mưu chứ?”

Hàn Bân đáp, “Ngươi nói đó là nhà Hàn Vĩ Long, liên quan gì ngươi?”

“Đúng, ngài nói đúng, giờ ta dẫn ngài đến nhà hắn, vạch trần bộ mặt của hắn.”

“Ngươi nghỉ một lúc, lúc xuất phát sẽ gọi ngươi.” Hàn Bân nói xong, thu dọn đồ ra khỏi phòng thẩm vấn.

Hàn Bân báo cáo tình hình cho Mã Cảnh Ba, được phép của Mã Cảnh Ba, làm thủ tục, sau đó áp giải nghi phạm Hàn Vĩ Long đến Thôn Tây Hoa.

……

Một giờ sau, Hàn Bân và đồng đội đã đến Thôn Tây Hoa.

Để tránh rút dây động rừng, Hàn Bân không mang quá nhiều người, chỉ đi hai xe.

Ngoài đội một, Hàn Bân còn gọi Hà Anh Sinh và Trương Thuận Cốc đến.

Hai xe dừng trước một ngôi nhà ở đầu làng, cửa xe hạ xuống, Hàn Vĩ Long nhìn ra ngoài qua cửa sổ xe, chỉ tay ra ngoài, "Đúng, chính là ngôi nhà này, lần trước ta đến thì chỉ có Lý Chiếm Thông ở đây."

Hàn Bân một mình xuống xe, đi vòng quanh ngôi nhà, cửa chính khóa từ bên ngoài, Hàn Bân đứng ở cửa một lúc, không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào.

Hàn Bân ra hiệu, các đội viên lần lượt xuống xe.

"Chị Lý, ngươi đi hỏi quanh các nhà hàng xóm xem ngôi nhà này có chuyện gì."

"Vâng." Lý Cầm đáp, rồi đi sang nhà bên cạnh.

Một lát sau, Lý Cầm từ nhà hàng xóm trở ra, "Đội trưởng Hàn, theo hàng xóm nói, gia đình này đã chuyển đến Tuyền Thành từ vài năm trước, ngôi nhà đã cho người khác thuê."

"Ta cho họ xem ảnh của Lý Chiếm Thông, họ xác nhận đúng là Lý Chiếm Thông sống ở đây, nhưng họ nói mấy ngày nay không thấy Lý Chiếm Thông, cũng không rõ hắn đi đâu."

Hàn Bân hỏi, "Ngoài Lý Chiếm Thông, còn ai khác sống ở đây không?"

Lý Cầm trả lời, “Hàng xóm nói trước đây có thấy Lý Chiếm Thông dẫn người ngoài đến, nhưng mấy ngày nay không thấy ai ra vào.”

Hàn Bân gật đầu, “Thông tin từ hàng xóm rất quan trọng, nhưng cũng không loại trừ khả năng nghi phạm đang trốn trong nhà, cố ý tạo ra giả tưởng không có ai ở nhà, mọi người khi vào sân phải hết sức cẩn thận.”

“Vâng.” Mọi người đồng thanh đáp.

Sau đó, Hàn Bân chia mọi người thành hai nhóm vào sân, một nhóm mượn đường từ mái nhà hàng xóm, nhóm kia nhảy qua tường rào.

Chương 1045: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hai nhóm lần lượt vào sân, sân khá rộng, chỉ có ba căn nhà, trông đã có tuổi.

Cửa các nhà đều khóa, nhìn qua cửa sổ không thấy dấu hiệu có người.

Hàn Bân ra lệnh, "Cậy cửa, lục soát từng phòng một, chú ý an toàn."

Mọi người bắt đầu hành động, một nhóm cậy cửa vào nhà, nhóm khác cảnh giới xung quanh, lục soát từng phòng một.

"Không phát hiện người, an toàn!"

Ba tiếng báo cáo liên tiếp, ba căn nhà đều đã lục soát xong.

Hàn Bân hô, "Kiểm tra xem có vật khả nghi nào không."

"Đội trưởng Hàn, căn phòng phía tây phát hiện một số rác sinh hoạt."

"Phòng phía đông phát hiện mấy thùng trống của quạt và máy sưởi điện. Nhưng không thấy quạt và máy sưởi điện đâu."

Hàn Bân nhíu mày, hiện đang là mùa hè, dùng quạt thì hiểu được, nhưng dùng máy sưởi điện để làm gì, hơn nữa lại mua đến mấy cái, "Những phòng khác có thấy quạt và máy sưởi điện không."

"Không có."

"Phòng này cũng không có."

Hàn Bân nhìn quanh sân, phía tây sân có một đống tạp vật, nhưng cũng không thấy máy sưởi điện và quạt.

Nghi phạm đã mang những thứ này đi, hay là giấu ở đâu đó trong sân?

"Tìm kỹ lại, xem trong nhà và sân có chỗ nào có thể giấu đồ không."

"Vâng." Mọi người bắt đầu hành động.

Có người tìm trong nhà, gõ tường, nhìn dưới gầm giường, kiểm tra trần nhà.

Có người tìm trong sân, lật tạp vật, dậm nền đất, kiểm tra nhà vệ sinh.

Một lát sau, Bao Tinh hô lên, "Đội trưởng Hàn, bên này phát hiện một hầm ngầm."

Hàn Bân và mọi người lập tức chạy tới, nói nhỏ, "Mọi người cẩn thận, nghi phạm có thể trốn dưới đó."

Hàn Bân và mọi người rút vũ khí, chuẩn bị sẵn sàng bắt giữ, Bao Tinh mạnh mẽ mở nắp hầm, một mùi hôi thối xộc lên.

Vương Tiêu cầm đèn pin, chiếu vào trong, "Đội trưởng Hàn, trong hầm không có người, nhưng… ta thấy một cỗ quan tài."

Hàn Bân cũng cầm đèn pin chiếu vào hầm, ngoài cỗ quan tài nổi bật, trong hầm còn phát hiện mấy cái quạt, máy sưởi điện, góc tường còn có một đống cát.

"Giang Dương, ngươi xuống với ta, người khác đợi ở trên."

"Đội trưởng Hàn, ta xuống trước." Giang Dương không chút do dự, chuẩn bị trang bị rồi xuống hầm.

Hàn Bân gọi hắn lại, đưa cho hắn một cái khẩu trang.

Giang Dương đeo khẩu trang, theo thang xuống hầm, sau đó Hàn Bân cũng đi xuống.

Bao Tinh tự nguyện, "Đội trưởng Hàn, ta cũng xuống nhé."

Hàn Bân không lập tức trả lời, nhìn kỹ hầm, thấy cũng khá rộng rãi, mới ra hiệu cho Bao Tinh xuống.

Ba người xuống hầm, tìm kiếm một lượt, cuối cùng tập trung bên cạnh cỗ quan tài.

Hàn Bân rút súng, cảnh giác bên cạnh, "Các ngươi đeo găng tay, mở nắp quan tài."

Bao Tinh hít một hơi sâu, tuy đã chuẩn bị tinh thần khi xuống đây, nhưng đến lúc làm vẫn có chút lo lắng.

Hàn Bân giơ tay, đếm đến ba, Giang Dương và Bao Tinh cùng nhau mở nắp quan tài.

Ban đầu Hàn Bân đã chuẩn bị tinh thần ngửi mùi hôi thối, nhưng khi nắp quan tài mở ra, lại không ngửi thấy mùi thối quá nặng.

Hàn Bân cầm đèn pin chiếu vào trong, thấy một túi chân không trong suốt, bên trong là một xác khô, cơ thể đã bị khô, giống như xác ướp Ai Cập.

Bao Tinh đặt nắp quan tài xuống, cũng nhìn vào trong quan tài, "Mẹ nó, cái quái gì thế này."

Giang Dương nhíu mày, "Không phải là xác trộm từ cổ mộ của nhóm đào mộ chứ."

"Cỗ quan tài này còn mới, chắc không phải xác cổ." Hàn Bân nhìn sang mấy cái quạt, máy sưởi điện và đống cát, "Giống như là xác bị khô nhân tạo."

Bao Tinh chỉ vào quạt và máy sưởi điện, "Dùng mấy thứ này."

Hàn Bân lấy điện thoại chụp một bức ảnh trong quan tài, "Lên thôi, để đồng chí kỹ thuật đến kiểm tra tiếp."

Ba người lên khỏi hầm, Vương Tiêu hỏi, "Đội trưởng Hàn, tìm thấy xác của Lục Nguyệt Nga chưa?"

"Không thấy xác của Lục Nguyệt Nga, nhưng phát hiện một xác nam giới bị khô."

Vương Tiêu hỏi, "Chẳng lẽ có người chết khác?"

"Không rõ."

Lý Cầm xen vào, "Có khi nào đó là xác của Ngô Kiến Phi không?"

Hàn Bân suy nghĩ, "Xác đã bị khô, diện mạo thay đổi nhiều, ta không thể xác định được xác khô này có phải là Ngô Kiến Phi không. Chỉ có thể chờ đồng chí kỹ thuật giám định."

Bao Tinh tháo găng tay, vỗ tay, "Xác bị bỏ vào túi hút chân không, thật quá biến thái. Đây là việc con người làm sao."

Giang Dương hừ một tiếng, "Chỉ có con người mới làm ra chuyện này."

"Lý Chiếm Thông này rất nghi ngờ, phải tìm hắn mới làm rõ được sự thật. Chị Lý, ngươi gọi Thiến Thiến, bảo nàng xin lệnh truy nã."

"Vâng."

"Lý Chiếm Thông rất xảo quyệt, muốn tìm hắn e là không dễ." Vương Tiêu tra ra Lý Chiếm Thông, nhờ đồng chí kỹ thuật định vị điện thoại di động, nhưng phát hiện điện thoại của Lý Chiếm Thông đã tắt máy, không thể tìm được.

Một lát sau, đồng chí kỹ thuật cũng đến hiện trường, kiểm tra toàn diện hầm ngầm, xác khô cũng được đưa về Cục Công an thành phố để kiểm tra thêm.

Hàn Bân và những người khác rời khỏi hiện trường khi đã là tám giờ tối. Hàn Bân gọi điện thoại báo cáo tình hình với Mã Cảnh Ba và không quay lại sở cảnh sát nữa.

Hôm nay Vương Đình không có ở nhà, Hàn Bân không biết khi nào mới xong việc nên không để bố mẹ để phần cơm, cũng không muốn tự nấu ăn, bèn gọi mọi người đi ăn cùng.

Chương 1046: Tiêu Đề 《Ẩn》

Quán ăn Nhà Lão Ngưu.

Quán ăn này là do Trương Thuận Cốc giới thiệu, nghe nói quán có hai món đặc biệt là "dạ dày nhồi thịt" và "mì nước lèo".

Món "dạ dày nhồi thịt" chính là cho thịt cừu vào trong dạ dày cừu rồi nấu chín, khi ăn chấm với nước sốt. Món này đòi hỏi kỹ thuật cao, nếu không làm tốt sẽ có mùi tanh nặng, nếu cho quá nhiều gia vị lại mất đi hương vị ban đầu. Hiếm có quán nào làm được món này.

Món mì nước lèo phổ biến hơn, nhưng làm ngon thì không nhiều. Quán này nổi tiếng với món mì nước lèo, thịt ngon, mì được cán tay rất dai, nguyên liệu phong phú nên giá cao hơn các quán mì bình thường, một bát mì phải hơn hai mươi tệ.

Nhưng tiền nào của nấy, ăn thực sự rất đáng đồng tiền bát gạo.

Ăn xong, Hàn Bân về nhà.

Về đến nhà, Hàn Bân không nghĩ về vụ án nữa, mở tivi lên vừa xem vừa trò chuyện với Vương Đình.

Con người cần phải biết kết hợp làm việc và nghỉ ngơi để nâng cao hiệu quả công việc.

Sáng hôm sau, Hàn Bân đến nhà bố mẹ ăn sáng. Gần đây, Vương Huệ Phương mê mẩn việc dưỡng sinh, bữa sáng thường là ngũ cốc, hoặc là bánh mì nguyên cám, hoặc là bánh

ngô. Bánh ngô lâu rồi Hàn Bân không ăn, thỉnh thoảng ăn lại thấy rất ngon.

Trong bữa ăn, Hàn Bân hỏi về chuyện của cậu là Vương Khánh Thăng, biết được Vương Khánh Thăng vẫn đang bày quầy ở phố cổ đồ cổ, nhưng hiện giờ việc bày quầy chỉ là phụ, chính là làm streamer, bày quầy chỉ để có nguyên liệu quay phim.

Mỗi khi nhìn thấy xác khô, Hàn Bân lại nghĩ đến mộ cổ và đồ cổ, rất tự nhiên nhớ đến Vương Khánh Thăng.

Nếu có thời gian, Hàn Bân định đến phố cổ đồ cổ một chuyến.

Sau bữa sáng, Hàn Bân đến sở cảnh sát thành phố.

Hàn Bân không về văn phòng, mà đi thẳng đến phòng kỹ thuật.

Mã Hy Văn không có ở phòng kỹ thuật, hắn đổi ca với đồng nghiệp rồi về ngủ.

Nhưng báo cáo kiểm tra xác khô đã có kết quả.

Hàn Bân mang báo cáo kiểm tra về văn phòng.

"Mọi người ngồi lại đây, chúng ta họp một chút."

Hoàng Khiết Khiết cầm một ly cà phê đi đến, "Hàn đội, ta định báo cáo với ngài, ta đã liên lạc với bạn trai của Lục Nguyệt Nga là Diệp Tân Long, hắn sáng nay sẽ đến làm biên bản."

Hàn Bân gật đầu, ra hiệu đã biết, rồi đặt báo cáo kiểm tra lên bàn, "Xem đi, báo cáo kiểm tra xác khô đã có kết quả. Theo kết quả kiểm tra mẫu DNA, người này chính là Ngô Kiến Phi, thầy dạy thực hành của Học viện Y khoa Cầm Đảo đã mất tích."

Lý Cầm cảm thán, "Ngô Kiến Phi hiến xác là muốn cống hiến cho ngành y học, là việc làm vì nhân loại. Giờ lại bị làm thành xác khô, ngươi nói xem những kẻ này đáng hận thế nào!"

Bao Tinh nói theo bản năng, "Nếu vậy thì nghi phạm chỉ là trộm xác, không phải giết người. Vụ này chúng ta có điều tra không hay chuyển cho đồng nghiệp ở đồn cảnh sát?"

Vương Tiêu cười, "Vụ này dù không phải vụ án giết người nhưng còn kỳ lạ hơn cả án mạng. Có đồn cảnh sát nào dám nhận không? Tiếp tục điều tra đi, ta cũng rất tò mò mục đích của nghi phạm là gì?"

Giang Dương nói, "Ta có một giả thuyết, liệu có phải nghi phạm coi xác Ngô Kiến Phi là vật thí nghiệm, mục đích cuối cùng là biến xác Lục Nguyệt Nga thành xác khô không?"

Bao Tinh nhún vai, "Rồi sao? Hắn muốn biến xác Lục Nguyệt Nga thành xác khô để làm gì?"

Hoàng Khiết Khiết tưởng tượng, "Có khi nào vì quá yêu Lục Nguyệt Nga, muốn biến nàng thành xác khô để mãi mãi ở bên mình?"

Hàn Bân cười lắc đầu, "Thiến Thiến, không ngờ ngươi lại có suy nghĩ này. Đừng nói suy nghĩ này với ngươi biểu tỷ."

Hoàng Khiết Khiết lè lưỡi, "Hàn đội, ngươi cũng có lúc sợ à?"

"Ta sợ hay không không quan trọng, ngươi nhìn Bao Tinh đi."

Bao Tinh cười gượng, "Suy nghĩ này… thực sự không hay lắm."

Hoàng Khiết Khiết bĩu môi, lộ vẻ không quan tâm.

Hàn Bân kéo câu chuyện về chủ đề chính, "Báo cáo kiểm tra đã xem rồi, nói xem các ngươi có ý kiến gì không?"

Vương Tiêu nói, "Ta nghĩ mấu chốt của vụ án này là tìm ra Lục Nguyệt Nga."

"Tìm ở đâu?"

Vương Tiêu đáp, "Lý Chiếm Thông, hắn chắc chắn đóng vai trò quan trọng trong vụ này. Ta đã kiểm tra hồ sơ của Lý Chiếm Thông, hắn có tiền án trộm cắp, không chỉ một lần."

"Đạo chích."

"Đúng vậy."

Hàn Bân suy nghĩ, "Thực ra khi đến Học viện Y khoa Cầm Đảo điều tra, ta đã nghĩ thầy dạy thực hành bị mất trộm có khả năng có nội gián. Từ vụ án ở nhà tang lễ, suy đoán này có vẻ đúng. Rất có thể trong trường y cũng có nội gián bị mua chuộc."

Lý Cầm nhíu mày, "Nhưng vấn đề là chúng ta không biết xác thầy dạy thực hành bị mất vào ngày nào. Nhân sự trong trường lại phức tạp, muốn tìm ra nội gián trong trường khó hơn nhiều so với nhà tang lễ."

Hàn Bân gật đầu, "Ta sẽ liên lạc với Quách sư phó của đồn công an Bảo Hoa, nhờ hắn điều tra Học viện Y khoa Cầm Đảo."

"Thêm nữa, xác Ngô Kiến Phi đã tìm thấy, hãy thông báo cho vợ hắn đến nhận diện."

Hoàng Khiết Khiết nói, "Hàn đội, đã thành xác khô rồi, còn nhận diện làm gì?"

"Để nàng tự quyết định."

“Vương Tiêu, chị Lý, Giang Dương, hôm nay có ba nhiệm vụ, các ngươi tự phân công.”

“Nhiệm vụ thứ nhất là tiếp đón vợ Ngô Kiến Phi, đưa nàng đến phòng pháp y nhận diện xác.”

“Nhiệm vụ thứ hai là làm biên bản cho Diệp Tân Long.”

“Nhiệm vụ thứ ba là tìm kiếm Lý Chiếm Thông.”

Giang Dương tò mò, “Hàn đội, ngài và Bao Tinh làm gì?”

Chương 1047: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chúng ta sẽ điều tra mục đích của nghi phạm khi làm khô xác.”

“Đi đâu điều tra?”

Phố Cổ Cầm Đảo.

Một bóng người mập mạp ngồi trên cái ghế nhỏ, trước mặt là một quầy hàng nhỏ bày đầy đồ cổ, có đồ đồng, ngọc, gốm sứ, thư họa…

Chủ quầy chính là cậu của Hàn Bân, Vương Khánh Thăng.

“Các lão thiết, lại gặp nhau rồi. Hôm qua có nhiều bạn trên mạng hỏi ta cách giám định thư họa. Hôm nay chúng ta sẽ nói về giám định thư họa.”

“Trước hết kể cho các ngươi một trường hợp thực tế. Năm ngoái, có một khách hàng cũ nhờ ta mua một bức họa của danh gia. Ta sợ một mình không chắc chắn, bèn gọi đại cháu của ta đi cùng, giúp ta xem xét.”

“Các ngươi nói gì, đại cháu của ta cũng làm đồ cổ. Không, hắn không phải người trong ngành đồ cổ, hắn có công việc chính đáng. Đừng nhìn hắn trẻ, nhưng rất có tài.”

“Nói tiếp, một người trong nghề tình cờ có bức họa của danh gia đó, ta bèn dẫn đại cháu đến xem. Bức họa rất đẹp, ta có tám phần tin chắc là thật.”

“Nhưng trên bức họa có đề một bài thơ, chữ viết không giống của danh gia đó, nên ta không dám chắc.”

“Lúc đó, ta bàn với đại cháu, hắn khuyên ta mua.”

“Vì sao? Vì đại cháu nhìn ra, chữ viết trên bức họa không phải của danh gia nhưng là của một danh gia thư pháp khác. Đây là tuyệt tác hai trong một, giá trị bức họa chắc chắn vượt xa các tác phẩm khác của họa gia, ta liền mua ngay.”

“Sau đó giám định quả nhiên là thật, ta cũng kiếm được một khoản nhỏ.”

“Các ngươi hỏi đại cháu của ta làm nghề gì?”

“Ha ha, bí mật, không thể nói cho các ngươi biết.” Vương Khánh Thăng cười, “Chúng ta vẫn tiếp tục nói về giám định thư họa. Các bức họa của danh gia thường có chữ đề, chữ này cũng là một phần giám định, còn có dấu ấn và chất liệu giấy vẽ, những điều này đều phải xem xét.”

“Tất nhiên, những điều này ai có kiến thức đồ cổ đều biết, ta sẽ nói vài mẹo nhỏ, những mẹo này người bình thường ta không nói đâu, rất hiệu quả, chỉ có người chuyên nghiệp mới hiểu.”

Đúng lúc đó, Vương Khánh Thăng thấy một bóng dáng quen thuộc, vừa nói đến Hàn Bân thì Hàn Bân đã đến.

Vương Khánh Thăng chỉ vào điện thoại, ra hiệu Hàn Bân đợi một lát.

Hàn Bân gật đầu, chỉ vào quán trà bên cạnh.

Vương Khánh Thăng hiểu ý, để Hàn Bân đi trước, hắn sẽ đến ngay.

Hàn Bân và Bao Tinh lên tầng hai của quán trà.

Bao Tinh nhìn xuống dưới, thấy quầy của Vương Khánh Thăng, “Hàn đội, đây là cậu ngài à, trông cũng ‘khỏe khoắn’.”

Hàn Bân cười, lần đầu có người dùng từ ‘khỏe khoắn’ để tả Vương Khánh Thăng.

“Hắn gầy hơn trước nhiều, trước đây còn béo hơn.”

Hàn Bân thấy cậu mình cũng bất ngờ, thực sự gầy đi nhiều, ít nhất giảm được hơn hai mươi cân.

Hàn Bân rất vui khi thấy cậu gầy đi, tốt cho sức khỏe của hắn.

Hàn Bân uống trà, nhìn người đi đường bên dưới, cảm thấy rất thích thú với sự nhàn nhã này, thầm nghĩ, khi không có vụ án cũng có thể ra đây thư giãn.

“Cạch…” cửa mở, một bóng dáng mập mạp bước vào.

“Cậu.”

Vương Khánh Thăng mang hai cái vali, đặt nhẹ nhàng như báu vật bên tường, “Bân Tử, ngươi sao lại có thời gian đến đây, vị tiểu huynh đệ này là bạn ngươi à?”

“Chào Vương thúc thúc, ta là Bao Tinh, đồng nghiệp của Đội trưởng Hàn.”

“Chào đồng chí Bao Tinh.”

“Ngài gọi ta Tiểu Bao được rồi.”

“Cậu, ta đến tìm ngài là muốn hỏi chút chuyện.” Hàn Bân rót trà cho Vương Khánh Thăng.

Vương Khánh Thăng uống một hơi, lấy khăn giấy lau mồ hôi trên trán, “Trong phòng điều hòa vẫn mát, nói đi, chuyện gì?”

“Hôm qua chúng ta điều tra vụ án, phát hiện một xác khô nam, muốn nhờ ngài xem giúp.”

“Xác khô?” Vương Khánh Thăng ngạc nhiên, hỏi lại, “Là vụ trộm mộ à?”

“Chúng ta cũng không rõ, ngài tự xem đi.” Hàn Bân lấy điện thoại tìm bức ảnh chụp hôm qua.

Vương Khánh Thăng nhìn bức ảnh, “Quan tài này chắc chắn là mới, xác khô lại dùng túi chân không đựng, không thể là cổ xác, cổ xác không chịu được như vậy. Ngươi chụp ảnh mờ quá, còn ảnh rõ hơn không?”

“Có đây.” Bao Tinh lấy mấy bức ảnh ra đặt lên bàn.

Vương Khánh Thăng nhìn kỹ, “Xác khô này chắc không phải cổ xác, không có dấu hiệu khai quật, cổ xác thường có đồ trang sức và y phục, không thể trần truồng thế này.”

“Cậu nói đúng, xác này không phải cổ xác, nghi phạm mới chết vài tháng.”

Vương Khánh Thăng ném ảnh lên bàn, “Ngươi đùa ta à?”

“Sao dám, ta đến đây là để học hỏi kinh nghiệm từ ngài. Vụ này chúng ta điều tra một thời gian rồi, có hai xác bị trộm, nhưng không hiểu mục đích của nghi phạm. Với kinh nghiệm đồ cổ của ngài, xác khô này có bán được không?”

Vương Khánh Thăng uống một ngụm trà, ăn hai hạt hạnh nhân, “Còn tùy, ba phần xem hàng, bảy phần xem cách bán. Chỉ cần ngươi bán khéo, có căn cứ, kiếm chút tiền cũng được.”

“Vậy thật có người mua xác khô?”

“Có chứ. Những người có tiền có sở thích kỳ quái lắm, có người thích cổ xác, giống như xác ướp Ai Cập, ở nước ngoài là có giá niêm yết. Trung Quốc lịch sử lâu đời, cũng có người muốn sưu tầm cổ xác Trung Quốc, nhất là thời Hán và Tống, nếu kèm thêm đồ tùy táng quý hiếm, có khi bán được giá cao ngất.”

Nghe hắn nói mà như mở mang tầm mắt.

Hàn Bân chợt nghĩ đến một khả năng, "Cậu, xác khô này có thể giả làm cổ xác không?"

Vương Khánh Thăng cười, "Lừa người ngoại đạo, kiếm chút tiền cũng được, nhưng muốn bán giá cao thì không thể."

Chương 1048: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Nếu khách hàng nhìn nhầm thì sao?”

Vương Khánh Thăng lắc đầu, “Khách hàng đồ cổ có nhiều loại, có loại muốn kiếm món hời, muốn mua được hàng thật với giá thấp hơn thị trường, phải dựa vào con mắt của mình. Nhìn nhầm thì mất tiền.”

“Trường hợp này không thể mời người giám định, nếu đảm bảo là hàng thật, sao lại bán giá thấp hơn thị trường, không bán cho nhà đấu giá à?”

“Nhưng những nhà sưu tập thực sự không giống vậy, họ chỉ cần hàng thật, không thiếu tiền. Giá bao nhiêu cũng được, trước khi mua sẽ mời giám định viên chuyên nghiệp giám định.”

Hàn Bân hỏi, “Giám định viên có thể nhìn nhầm hoặc bị mua chuộc không?”

“Có chứ, ai cũng có lúc nhìn nhầm.” Vương Khánh Thăng ngừng lại, nói tiếp, “Nhưng nhà sưu tập không ngốc, ai lại bỏ ra hàng triệu, hàng chục triệu để mua đồ giả. Thường sẽ làm giám định cacbon 14, thứ này không thể giả.”

“Cậu có biết ai mua cổ xác không?”

“Khí hậu ở đây không phù hợp để khai quật cổ xác, không nhiều người bán hoặc mua cổ xác. Phía tây bắc có nhiều cổ xác hơn, khí hậu khô ráo, dễ bảo quản.” Vương Khánh Thăng nói tiếp,

“Theo ta biết, Cầm Đảo chỉ có một xác nữ thời Hán nổi tiếng, được trưng bày ở Bảo tàng Cầm Đảo. Xác nữ đó kèm theo đồ tùy táng, ít nhất cũng đáng giá hàng chục triệu.”

Hàn Bân nghĩ ngợi, “Xác nữ thời Hán?”

“Đúng, thời Hán, ta đã đến Bảo tàng Cầm Đảo xem. Xác đã khô, kèm theo nhiều ngọc khí rất đẹp.”

“Cậu nói giả xác cổ khó bán, vậy xác nữ ở Bảo tàng Cầm Đảo dễ bán không?”

“Tất nhiên, xác cổ đó nếu bán ra, nhà sưu tầm chắc chắn tranh mua, giá hàng chục triệu không là gì.”

Bao Tinh chậc lưỡi, “Những nhà sưu tầm này thật biến thái, bỏ hàng chục triệu chỉ để mua một xác.”

Vương Khánh Thăng lại uống một ngụm trà, “Trong mắt ngươi là xác, trong mắt họ là văn hóa, là di vật ngàn năm, là bằng chứng của một thời đại, là chứng nhân của lịch sử nhân loại.”

Hàn Bân hỏi, “Những nhà sưu tầm thích cổ xác, có ai nhắm đến xác nữ ở bảo tàng không?”

Vương Khánh Thăng nghĩ ngợi, “Những người sưu tầm cổ xác đều có tiền có thế, mua không tiếc tiền, nhưng trộm đồ bảo tàng thì không dám. Những người này không muốn gây rắc rối.”

“Theo họ nói, có tiền giải quyết được việc thì không phải là việc, tại sao lại tự tìm rắc rối?”

“Càng có tiền, càng sợ chết, câu này không phải nói suông.”

Hàn Bân lẩm bẩm, “Có tiền sợ chết, người không tiền chưa chắc sợ.”

“Hàn đội, ngài nói có người nhắm đến xác nữ ở bảo tàng?” Bao Tinh nói xong, lại cảm thấy không đúng, “Nhưng họ trực tiếp trộm là được, sao phải phiền phức đổi xác?”

Hàn Bân đoán, “Chưa nghe câu ‘đổi con chồn lấy thái tử’, họ muốn dùng xác giả đổi xác thật, để qua được giám định cacbon 14, xác cổ sẽ bán được giá cao.”

Bao Tinh hỏi lại, “Nếu họ muốn xác nữ ở bảo tàng, trực tiếp trộm là được, sao phải giả xác đổi?”

Hàn Bân phân tích, “Có hai lý do. Thứ nhất, xác bảo tàng bị trộm, bảo tàng sẽ báo cảnh sát, xác đó là tài sản quốc gia, cảnh sát sẽ điều tra gắt gao, nghi phạm có sợ không?”

“Nhưng đổi xác thì có thể không ai biết. Chỉ cần bảo tàng không phát hiện, họ không lo bị cảnh sát truy đuổi.”

“Thứ hai, như cậu ta vừa nói, những người có tiền có thế không muốn rắc rối. Xác bảo tàng bị trộm, cảnh sát điều tra ráo riết, nhà sưu tầm cũng sợ, thậm chí không dám mua đồ trộm cắp. Bán cho ai?”

“Đổi con chồn lấy thái tử có thể loại bỏ hai nguy cơ này.”

Vương Khánh Thăng cũng hiểu ra, “Bân Tử, theo ngươi nói, xác nữ ở bảo tàng có thể đã bị đổi.”

“Chỉ là suy đoán của ta, nhưng ta nghĩ khả năng cao, lợi ích làm con người thay đổi.”

Bao Tinh cũng đồng ý với phân tích của Hàn Bân, giơ ngón tay cái, “Hàn đội, ngài thật giỏi, chúng ta điều tra lâu mà không biết mục đích của nghi phạm, ngài vừa đến đã phân tích rõ ràng.”

Hàn Bân nhìn đồng hồ, “Đi, chúng ta đến bảo tàng.”

Vương Khánh Thăng uống cạn trà, “Đi, ta đi cùng.”

“Cậu đi làm gì?”

“Xác nữ thời Hán đó nổi tiếng trong giới đồ cổ Cầm Đảo, xảy ra chuyện lớn như vậy, ta không đi xem sao được. Hơn nữa, các ngươi có biết giám định xác cổ không?”

Vương Khánh Thăng cũng coi như nửa chuyên gia, mang theo có thể có ích, Hàn Bân cười, “Trưa, ta mời ngài ăn bữa ngon.”

“Đừng lừa ta, ngươi bận điều tra làm gì có thời gian.”

Hàn Bân cười gượng, đúng là không có thời gian.

Bao Tinh mang theo một cái túi, đổ hết hạt vào đó, “Chú Vương, ta lấy ít hạt ngài ăn đường, tiện thể kể ta nghe chuyện đồ cổ.”

Vương Khánh Thăng cầm một nắm hạt, cười, “Thằng nhóc khôn đấy.”

Cũng phải, không khôn Hàn Bân có dẫn theo?

Ba người lên xe đến thẳng Bảo tàng Cầm Đảo.

Trên đường, Vương Khánh Thăng nói thêm về kiến thức giám định xác cổ, Hàn Bân và Bao Tinh đều học được nhiều.

Bảo tàng Cầm Đảo.

Bảo tàng Cầm Đảo rất rộng, có bảy phòng trưng bày, bảo tàng không phân loại theo loại hình di vật mà theo thời kỳ lịch sử.

Phòng trưng bày các thời kỳ Tiên Tần, Lưỡng Hán, Tùy Đường, Tống Nguyên, Minh Thanh, cận đại, phòng thứ bảy là phòng triển lãm đỏ, trưng bày di vật của những nhân vật có đóng góp xuất sắc cho sự thống nhất và phát triển của đất nước.

Vào bảo tàng, Hàn Bân không liên lạc với người phụ trách mà mua vé vào thẳng phòng trưng bày Lưỡng Hán. Xác nữ đó là người thời Đông Hán, được cho là quận chúa Lỗ Địa. Theo quy mô đồ tùy táng, quận chúa này rất được sủng ái, theo văn bản khai quật, quận chúa mất vào thời Linh Đế.

Chương 1049: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân thấy xác nữ, đặt trong hộp kính trong suốt, mặc hán phục, đầu đội ngọc khí, nhưng xác đã khô. Không biết có phải do định kiến không, Hàn Bân thấy xác nữ này giống Lục Nguyệt Nga.

"Bao Tinh, ngươi thấy sao?"

"Giống… mà không giống." Bao Tinh cũng bối rối, nói giống thì đây là xác khô, khác xa dung mạo Lục Nguyệt Nga. Nói không giống thì lại có cảm giác quen thuộc.

Thật là quái dị.

"Ngươi nói cũng như không."

"Hàn đội, ngài thấy sao?"

Hàn Bân ho một tiếng, "Ta nghĩ giống ngươi."

Bao Tinh "…"

Hàn Bân nhìn Vương Khánh Thăng, thầm nghĩ mình cũng ngốc, không phải có chuyên gia ở đây sao.

"Cậu, ngài thấy sao?"

Vương Khánh Thăng xoa cằm béo nhưng không chảy xệ, "Trước đây ta hay đến bảo tàng này, cũng thấy xác nữ Đông Hán này, trông không thay đổi nhiều. Nhưng nếu thật có người muốn chơi trò đổi con chồn lấy thái tử, chắc chắn là chuyên gia. Chỉ cần làm bề ngoài giống, không dễ nhận ra."

"Làm sao nhận ra?"

“Chỉ có mở ra giám định thôi.” Vương Khánh Thăng nói, “Nhưng ta đoán người phụ trách ở đây sẽ không đồng ý.”

“Sao?” Bao Tinh hỏi, “Chúng ta đến giúp họ điều tra, họ không hợp tác à?”

Vương Khánh Thăng trả lời, “Không phải chuyện hợp tác hay không, mà là bảo quản xác cổ có yêu cầu về nhiệt độ, độ ẩm, ánh sáng, bất kỳ yếu tố nào bất thường đều có thể ảnh hưởng đến xác cổ, dù sao cũng là di vật ngàn năm, nói thẳng ra, hỏng rồi ai đền?”

“Trừ phi cảnh sát có bằng chứng xác thực, nếu không họ không dễ dàng đồng ý mở hộp bảo quản.”

Bao Tinh chần chừ, “Hàn đội, ta có ý này, không biết có được không?”

“Nói đi.”

“Chúng ta không nhận ra cũng hợp lý, vì chỉ thấy ảnh Lục Nguyệt Nga, không thấy người thật. Nhưng cha mẹ Lục Nguyệt Nga thì khác, họ có thể nhận ra xác khô này có phải Lục Nguyệt Nga không.”

Hàn Bân nghiêm túc, “Ý này không tệ, cha mẹ Lục Nguyệt Nga có thể nhận ra. Nhưng không thể làm vậy.”

Cha mẹ Lục Nguyệt Nga nhìn xong kích động, nhỡ làm hỏng di vật nào, Hàn Bân không đền nổi, cũng không muốn mạo hiểm chịu trách nhiệm.

Tự làm khổ mình làm gì.

“Cậu, ngài có quen người phụ trách ở đây không? Ta muốn trao đổi với bảo tàng.”

Vương Khánh Thăng sững lại, chuyện từ đâu ra, hắn chỉ là người bày quầy đồ cổ nhỏ lẻ, sao quen người phụ trách bảo tàng được.

Tất nhiên, không thể nói vậy.

“Người phụ trách trước thì ta quen, nhưng giờ hắn không còn làm ở bảo tàng. Người mới ta không quen.”

Hàn Bân gật đầu, nói với Bao Tinh, “Bao Tinh, ngươi mời người phụ trách bảo tàng đến đây.”

“Dạ.”

Bao Tinh tìm một nhân viên bảo tàng, trực tiếp trình thẻ cảnh sát.

Không lâu sau, nhân viên bảo tàng mời phó giám đốc bảo tàng đến.

“Đồng chí, ta là phó giám đốc bảo tàng, Lại Kiến Hoa. Nghe nói ngươi tìm ta có việc?”

“Chào Lại Quản Trưởng, ta là Bao Tinh, đội phó đội hình sự công an thành phố, Đội trưởng Hàn muốn gặp ngài trao đổi.” Bao Tinh mời.

Lại Kiến Hoa hỏi, “Có việc gì mà phải mời hai đồng chí công an thành phố đến đây?”

Bao Tinh không trả lời thẳng, “Ngài để Đội trưởng Hàn nói thì hơn.”

Lại Kiến Hoa gật đầu, theo Bao Tinh đi đến.

“Hàn đội, đây là phó giám đốc bảo tàng Lại Kiến Hoa.”

Hàn Bân bắt tay, “Chào Lại Quản Trưởng.”

“Chào Đội trưởng Hàn.” Lại Kiến Hoa chào, hỏi, “Ngài đến bảo tàng chúng ta có việc gì?”

Hàn Bân nhìn quanh, “Lại Quản Trưởng, tốt nhất là nói chuyện ở nơi yên tĩnh.”

“Được, mời theo ta.” Lại Kiến Hoa dẫn Hàn Bân ba người đến phòng nghỉ, tự pha ấm trà Long Tỉnh mời khách.

Lại Kiến Hoa rót trà mời ba người, “Mời dùng.”

“Cảm ơn.” Hàn Bân nhấp một ngụm, trà có hương thơm dịu, rất ngon.

Vương Khánh Thăng không kìm được khen, “Trà ngon.”

Lại Kiến Hoa cười, nhìn Hàn Bân, “Đội trưởng Hàn, ngài đến bảo tàng có nhiệm vụ gì?”

Hàn Bân đặt chén trà xuống, “Chúng ta nhận được báo cáo nói bảo tàng có thể bị trộm.”

Lại Kiến Hoa ngạc nhiên, “Không thể nào, ta không biết chuyện này, nếu bảo tàng bị trộm, nhân viên chúng ta sẽ phát hiện ngay.”

Hàn Bân nói, “Chúng ta đến đây để xác nhận báo cáo này có đúng không.”

Lại Kiến Hoa hỏi, “Báo cáo đó nói gì nữa, ví dụ trộm gì?”

“Theo báo cáo, bảo tàng có thể bị trộm một xác nữ thời Hán.”

“Không thể nào, ngài vừa thấy xác nữ đó vẫn ở đó, sao có thể trộm được.”

“Ngài đừng vội, ta nói chưa hết, theo báo cáo, nghi phạm không chỉ trộm xác nữ thời Hán mà còn dùng xác khô giả làm xác nữ. Nói cách khác, xác nữ trong hộp bảo quản có thể là giả.”

“Không thể, không thể nào, sao có chuyện đó.” Lại Kiến Hoa liên tục phủ nhận, trán toát mồ hôi.

Hàn Bân hỏi, “Lại Quản Trưởng, sao ngài toát mồ hôi nhiều thế?”

“À… Xác nữ thời Hán là bảo vật của bảo tàng, ngài nói nó có thể bị đổi, ta giật mình. Nhưng nghĩ kỹ thì chuyện này không thể, bảo tàng có khóa, có giám sát, có bảo vệ, sao có thể bị trộm?”

“Lại Quản Trưởng, chúng ta không phải nói chơi, để đảm bảo an toàn, mong ngài kiểm tra.”

“Hừ…” Lại Kiến Hoa thở dài, “Các ngài chờ chút, ta ra ngoài xem.”

“Được.”

“Thất lễ.” Lại Kiến Hoa nói rồi nhanh chóng ra ngoài.

“Bịch!” cửa đóng lại.

Bao Tinh khẽ hỏi, “Hàn đội, khi ngài nói đến xác nữ thời Đông Hán, Lại Quản Trưởng rõ ràng thay đổi sắc mặt, hắn có vấn đề không?”

Hàn Bân gật đầu, hắn cũng thấy Lại Kiến Hoa có gì đó bất thường.

Chương 1050: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Cậu, ngài thấy sao?"

"Ngươi bảo ta xem đồ cổ còn được, xem người, ta không bằng ngươi." Vương Khánh Thăng tự rót trà, "Trà ngon đấy, ngon hơn trà chúng ta uống ở quán."

Một lúc sau, cửa mở, Lại Kiến Hoa bước vào, vẻ mặt tươi cười, "Đội trưởng Hàn, ta vừa kiểm tra, xác nữ thời Đông Hán không có gì bất thường, chỉ là báo động nhầm."

"Lại Quản Trưởng, ngài kiểm tra thế nào?"

"Đội trưởng Hàn, bảo tàng chúng ta có phương pháp kiểm tra riêng. Bảo tàng mất đồ, ta sẽ báo cảnh sát trước, không cần các ngài đến tận nơi."

Hàn Bân nhíu mày, Lại Kiến Hoa đã nói vậy, hắn không tiện yêu cầu mở hộp bảo quản, hắn không nghĩ mình có sức thuyết phục đến thế.

"Xác nữ không vấn đề gì?"

"Chắc chắn không."

Hàn Bân chuyển chủ đề, "Vậy có thể vật nào khác bị đổi không?"

"Chuyện này…" Lại Kiến Hoa sững lại, bảo tàng có nhiều đồ quý, kiểm tra là việc lớn, "Không thể thế."

"Ngài dám đảm bảo không? Nếu ngài đảm bảo, ta đi ngay. Nhưng nếu xảy ra chuyện, không liên quan đến chúng ta."

Lại Kiến Hoa không dám đảm bảo, hắn chỉ là phó giám đốc, nhỡ bảo tàng mất đồ, hắn đuổi cảnh sát đi, hắn phải chịu trách nhiệm.

"Đội trưởng Hàn, ngài muốn làm gì?"

Hàn Bân thẳng thắn, "Ta muốn xem giám sát gần đây của bảo tàng."

Đây là cách đơn giản và trực tiếp nhất.

Lại Kiến Hoa tỏ vẻ khó xử, "Đội trưởng Hàn, không tiện đâu, so với xem giám sát, ta thấy bảo tàng tự kiểm tra tốt hơn."

"Bảo tàng kiểm tra mất bao lâu?"

"Bảo tàng chúng ta nhiều đồ quý, kiểm tra cần thời gian, không nói trước được."

"Theo báo cáo, vụ này xảy ra đã lâu, nếu kiểm tra thêm thời gian nữa sẽ ảnh hưởng điều tra, lỡ mất cơ hội phá án."

"Nhưng bảo tàng cũng có quy định, không thể tùy tiện cho người ngoài xem giám sát, hơn nữa Đội trưởng Hàn hình như chưa có lệnh khám xét, tốt nhất ngài xuất trình giấy tờ điều tra."

"Lại Quản Trưởng, nói thật, ta chưa xin giấy tờ, vì xin giấy cần thời gian, nếu xin giấy, chúng ta có thể phong tỏa điều tra."

"Không được, phong tỏa ảnh hưởng quá lớn, không được, không được."

"Lại Quản Trưởng, ngài nên cho ta xem giám sát, tiện cho mọi người."

Lại Kiến Hoa thở dài, "Được, các ngài theo ta."

Lại Kiến Hoa dẫn Hàn Bân và Bao Tinh đến phòng giám sát.

Vương Khánh Thăng tiếp tục đi dạo bảo tàng, nhân tiện mở livestream giới thiệu di vật bảo tàng cho các lão thiết.

Trên đường đến phòng giám sát, Hàn Bân hỏi về tình hình an ninh bảo tàng, theo Lại Kiến Hoa nói, bảo tàng có mười bảo vệ, bốn người ca ngày, bốn người ca đêm, mỗi tháng đổi ca một lần.

Với bài học ở nhà tang lễ, Hàn Bân không tin bảo vệ, vào phòng giám sát liền mời hết bảo vệ ra ngoài.

Sau đó, Hàn Bân và Bao Tinh bắt đầu công việc xem giám sát kéo dài.

Như Vương Khánh Thăng nói, Hàn Bân điều tra không có thời gian mời hắn ăn.

Gần trưa, Hàn Bân nói với cậu, hẹn bữa khác mời, trước mắt cứ ghi sổ.

Sau đó hắn mua hai thùng mì ăn liền, hai cây xúc xích, về phòng giám sát.

Vương Khánh Thăng đoán trước, không giận, tra mạng thấy quán ăn gần bảo tàng, tự đi ăn.

Hắn quyết định ở bảo tàng vài ngày, biết ngoại tôn chú ý bảo tàng, chắc chắn có tin lớn, không thể bỏ qua.

Nếu không, danh xưng đệ nhất livestream đồ cổ Cầm Đảo của hắn sẽ bị người khác cướp mất.

Trưa, Hàn Bân và Bao Tinh ăn mì, ăn xong lại tiếp tục xem giám sát.

Từ khi làm phó đội trưởng, Hàn Bân ít khi thân chinh như bây giờ.

Bảo tàng đối với hai người không nhiệt tình, đừng nói trà, nước lọc cũng không ai mang.

Hai giờ chiều, Hàn Bân buồn ngủ, định nằm nghỉ, Bao Tinh lên tiếng.

“Hàn đội, ta có phát hiện.”

Hàn Bân ngẩng đầu, “Sao vậy?”

Bao Tinh chỉ màn hình, “Ngài xem, camera này bị che, thứ che hình như là bóng bay.”

Hàn Bân tỉnh ngủ, tua lại video, đúng như Bao Tinh nói, một quả bóng bay màu xanh từ từ bay lên, vừa khéo che camera.

Hàn Bân tua lại, thấy một bóng người đội mũ đi tới, cảnh này quen thuộc, giống như ở nhà tang lễ.

Hàn Bân nói với Bao Tinh, “Xem camera khác cùng thời điểm.”

Hai người tiếp tục xem camera khác, lần lượt phát hiện bị bóng bay che, cách thức giống ở nhà tang lễ.

Xem hết camera, Hàn Bân vẽ lại lộ trình, chính là từ sau bảo tàng đến phòng trưng bày Lưỡng Hán, mục tiêu của nghi phạm rất có thể là xác nữ thời Hán.

Bao Tinh vui mừng, “Hàn đội, vụ này không sai rồi.”

Hàn Bân nghĩ, báo cáo với Mã Cảnh Ba, nhờ hắn tăng viện.

Theo video, camera bị che một giờ, không chỉ một camera bị che, bảo vệ không thể không biết.

Chỉ có thể bảo vệ vô trách nhiệm hoặc có nội gián.

Cẩn thận, tốt nhất khống chế tất cả bảo vệ.

Bốn mươi phút sau, Mã Cảnh Ba dẫn người đến hiện trường, khống chế bốn bảo vệ ca ngày.

Ngày 16/8 nghi phạm xuất hiện, Hàn Bân kiểm tra nhật ký ca trực, phát hiện một bảo vệ ca ngày trực ca đêm hôm đó.

Nói cách khác, hắn rất có thể là nghi phạm.

Hàn Bân dẫn hắn vào phòng thẩm vấn.

"Họ tên, tuổi, giới tính, quê quán…"

"Ta tên Nghiêm Quân, 23 tuổi, nam, quê ở Khúc Thành…"

Hàn Bân quan sát, chàng trai trẻ, vẻ mặt căng thẳng, "Tối 16/8 ngươi trực ca gì?"

"Ta không nhớ."

"Ta nhắc ngươi, ngươi trực ca đêm."

"Cảnh sát đồng chí, có vấn đề gì à?"

"Ta muốn hỏi ngươi, tối đó có chuyện gì không?"

"Ta không nhớ, lâu rồi, ngài nhắc ta."

Chương 1051: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nghĩ, "Tối đó có ai mời các ngươi đánh bài hay uống rượu không?"

Hàn Bân tham khảo vụ nhà tang lễ.

Nghiêm Quân chần chừ, "Ngài nói vậy, ta nhớ rồi, có tối chúng ta trực ca đêm, Lý Lão Đại rủ chúng ta chơi bài, chơi khoảng hai ba giờ. Chỉ có Vi Hoành Hỉ trực."

"Cảnh sát đồng chí, ta nói thật lòng, ngài đừng nói với lãnh đạo bảo tàng, nếu không ta bị đuổi việc."

"Lý Lão Đại là ai?"

"Hắn tên Lý Cao Nguyên, phó đội trưởng bảo vệ, chúng ta trực đêm hắn quản. Hắn là đại ca, rủ chúng ta chơi, chúng ta không dám không chơi."

Hàn Bân ghi lại, "Ngươi nhớ kỹ xem, tối đó có gì bất thường?"

Nghiêm Quân nghĩ, "Tối đó chỉ mải đánh bài, không để ý gì khác."

"Các ngươi thường đánh bài không?"

"Thỉnh thoảng. Nhớ rõ lần đó là vì ta thắng nhiều."

"Thắng bao nhiêu?"

"Chắc khoảng hơn hai trăm tệ."

"Ai thua?"

“Lý Lão Đại thua.” Nghiêm Quân bổ sung thêm, “Nhưng Lý Lão Đại là người tốt, không lật lọng, chúng ta cũng thích chơi với hắn.”

“Lý Cao Nguyên có ở chung ký túc xá với các ngươi không?”

“Không, Lý Lão Đại là người địa phương, không ở chung với chúng ta.”

“Ngươi biết địa chỉ của hắn không?”

“Chuyện này thì ta không rõ.”

Hàn Bân nhíu mày, Mã Cảnh Ba đã dẫn người đi bắt bảo vệ ở ký túc xá, nhưng Lý Cao Nguyên, người có nhiều khả năng nghi phạm nhất, lại không ở đó, chắc chắn sẽ không bắt được, có khi còn để lộ tin tức.

“Số điện thoại của Lý Cao Nguyên là bao nhiêu?”

“Ta không nhớ, nhưng trong điện thoại của ta có.”

Điện thoại của Nghiêm Quân đã bị thu giữ, Bao Tinh lấy điện thoại ra tìm kiếm, “Trong danh bạ ngươi lưu là gì?”

“Lý Cao Nguyên.”

Bao Tinh tìm một lúc, rồi phát hiện ra một số điện thoại, “Có phải số 1880345XXX không?”

“Đúng, hình như là số này.”

Hàn Bân ra lệnh, “Báo cho phòng kỹ thuật định vị số điện thoại này nhanh nhất có thể.”

“Dạ.”

“Lý Cao Nguyên thường đi lại với ai?”

“Vi Hoành Hỉ.”

“Có phải người hôm đó không chơi bài, nghiêm túc trực ban không?”

“Đúng, chính là hắn. Lý Lão Đại và hắn thường đi cùng nhau.”

“Vi Hoành Hỉ sống ở đâu?”

“Ta không biết, hắn cũng không ở ký túc xá.”

“Lý Cao Nguyên làm việc ở đây bao lâu rồi?”

“Ta không rõ, ta mới đến nửa năm, khi ta đến hắn đã làm ở đây rồi. Ta chưa hỏi hắn đến khi nào.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Lý Cao Nguyên có biểu hiện gì khả nghi không?”

“Ta không biết ngài hỏi về khía cạnh nào?”

“Ví dụ như hắn có quan tâm đặc biệt đến di vật nào của bảo tàng, hay thích đi đến khu trưng bày nào?”

Nghiêm Quân suy nghĩ một lúc, rồi trả lời, “Lý Lão Đại hình như thích đi đến khu trưng bày Lưỡng Hán, hắn thường đi qua đó khi trực đêm. Có khi đi một mình, có khi dẫn theo Vi Hoành Hỉ.”

Nghe Nghiêm Quân nói vậy, Hàn Bân càng tin rằng Lý Cao Nguyên có vấn đề, để tránh Lý Cao Nguyên nhận được tin tức, cần phải nhanh chóng bắt hắn.

“Ngươi nhớ kỹ xem, Lý Cao Nguyên thường đến những đâu hay có nói về các công trình kiến trúc gần nhà hắn không?”

Nghiêm Quân nhíu mày, “Hình như hắn có nói nhà hắn gần Trung tâm thương mại Thế Giới Lớn.”

“Ngươi chắc không?”

“Ta chỉ nghe hắn nói một lần, thật hay không thì ta không rõ.”

Trung tâm thương mại Thế Giới Lớn là một công trình nổi bật, Hàn Bân rất quen thuộc. Khu vực xung quanh có nhiều khu dân cư, dân cư đông đúc, ngay cả khi định vị thành công cũng khó tìm được.

“Ngươi có ảnh của Lý Cao Nguyên và Vi Hoành Hỉ không?”

“Không, ta giữ ảnh đàn ông làm gì. Nhưng, trong phòng trực ban có treo thẻ nhân viên có ảnh.”

“Ngươi nghĩ kỹ xem, còn manh mối nào về hai người đó không?”

“Lý Cao Nguyên có một chiếc xe Hyundai màu đen.”

“Biển số xe?”

“B372CD.”

Hàn Bân ghi lại, “Còn gì nữa không?”

Nghiêm Quân lắc đầu, “Ta không nhớ nữa.”

Hàn Bân hỏi hết những gì cần thiết, đoán rằng hỏi thêm cũng không được manh mối gì mới, liền rời khỏi phòng thẩm vấn.

Bao Tinh vẫn đang gọi điện, chắc là liên hệ với phòng kỹ thuật.

Hàn Bân không làm phiền, đi thẳng đến phòng trực ban bảo vệ, xem ảnh của Lý Cao Nguyên và Vi Hoành Hỉ, muốn bắt người phải biết mặt.

Nhưng khi nhìn thấy ảnh của Lý Cao Nguyên, Hàn Bân bất giác ngạc nhiên, người này rất giống Lý Chiếm Thông, không, phải nói chính là hắn.

Lý Chiếm Thông mà Hàn Bân và mọi người đang truy nã lại đang làm việc trong bảo tàng.

Đây chắc chắn không phải là trùng hợp.

Nghi ngờ đối với 'Lý Cao Nguyên' lại tăng lên một lần nữa.

Đúng lúc đó, Bao Tinh đi đến, "Hàn đội, phòng kỹ thuật đã định vị thành công, Lý Cao Nguyên hiện đang ở khu dân cư Bạch Thạch."

"Gọi Vương Tiêu và mọi người, lập tức đến khu dân cư Bạch Thạch."

…

Khu dân cư Bạch Thạch nằm gần Trung tâm thương mại Thế Giới Lớn, có mười tòa nhà, hàng trăm hộ dân, phạm vi kiểm tra khá lớn.

Khu dân cư Bạch Thạch có hai cổng đông và tây.

Trên đường đến khu dân cư Bạch Thạch, Hàn Bân đã liên lạc với đồn cảnh sát địa phương, nhờ họ hỗ trợ bắt giữ.

Khi Hàn Bân đến nơi, cảnh sát địa phương cũng đã đến.

Sau đó Hàn Bân bắt đầu phân công nhiệm vụ, chia làm ba nhóm.

Nhóm một canh cổng đông, nhóm hai canh cổng tây, nhóm ba canh lối ra vào gara. Dù Lý Cao Nguyên đi xe hay đi bộ, ra ngoài là bị bắt ngay.

Hàn Bân và đồng đội sắp xếp xong, chờ khoảng nửa tiếng mà vẫn chưa thấy Lý Cao Nguyên xuất hiện.

Để tránh kéo dài thời gian, Lý Cao Nguyên có thể nhận được tin tức từ nơi khác, Hàn Bân quyết định dùng kế dụ rắn ra khỏi hang.

Chương 1052: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân gọi điện cho Lại Quản Trưởng, bảo hắn nhờ cấp trên trực tiếp của Lý Cao Nguyên gọi điện, yêu cầu Lý Cao Nguyên nhanh chóng đến bảo tàng.

Mười mấy phút sau, Hàn Bân thấy một người đàn ông đội mũ lưỡi trai từ khu dân cư đi ra, người này cúi đầu, không nhìn rõ mặt.

Nhưng Hàn Bân quan sát tinh tường, vẫn nhận ra đó là Lý Cao Nguyên.

Lý Cao Nguyên đi đến lề đường, giơ tay vẫy xe.

Hàn Bân ra hiệu, mấy đồng đội từ bốn phía bao vây.

Lý Cao Nguyên rất cảnh giác, phát hiện ra có điều bất thường, định bỏ chạy nhưng đã quá muộn.

Hàn Bân và đồng đội đã bao vây hắn, hắn không có đường thoát, bị hai người đè xuống đất.

"Cảnh sát! Không được động đậy."

Lý Cao Nguyên theo bản năng giãy giụa, nhưng nhiều người đè xuống, hắn bị khống chế hoàn toàn.

Sau đó, Lý Cao Nguyên bị còng tay và kéo lên.

Hàn Bân bước đến, xác nhận, "Ngươi tên gì?"

"Ta tên… Vương Kiến Thiết."

Hàn Bân nhíu mày, "Chứng minh thư đâu?"

"Không mang, để ở nhà rồi."

Hàn Bân không tin lời hắn, "Lục soát."

Chốc lát sau, Giang Dương tìm thấy một cái ví, đưa cho Hàn Bân.

Hàn Bân mở ví, bên trong có một trăm tệ và vài thẻ ngân hàng, cùng một chứng minh thư mang tên Lý Cao Nguyên.

Hàn Bân chỉ vào chứng minh thư, "Đây có phải chứng minh thư của ngươi không?"

Lý Cao Nguyên mặt mày khó coi, "Phải."

"Ngươi đọc to tên trên chứng minh thư xem nào."

"Lý Cao Nguyên."

"Ta hỏi lại lần nữa, ngươi tên gì?"

"Ta tên Lý Cao Nguyên."

"Tại sao nói dối?"

Lý Cao Nguyên đảo mắt, "Ta… ta sợ quá, căng thẳng nên nói sai."

"Cảnh sát đồng chí, các ngươi bắt nhầm người rồi, ta chẳng làm gì sai cả."

Hàn Bân hừ một tiếng, "Đừng nghĩ mình vô tội, ngươi có cái tên khác không?"

"Tên khác gì, ta không hiểu ngươi nói gì."

"Lý Chiếm Thông có phải ngươi không?"

Nghe tên này, Lý Cao Nguyên mềm nhũn, trán đầy mồ hôi.

Sở cảnh sát thành phố, phòng thẩm vấn số ba.

Lý Cao Nguyên bị còng trên ghế thẩm vấn, cúi đầu, tay đan vào nhau, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Khi Hàn Bân và mọi người vào, hắn mới từ từ ngẩng đầu, nhìn kỹ Hàn Bân, Giang Dương và Bao Tinh.

Lý Cao Nguyên lắc cổ tay bị còng, "Cảnh sát đồng chí, các ngươi bắt ta làm gì?"

Hàn Bân ngồi xuống bàn thẩm vấn, "Thái độ nhận tội của ngươi không tốt, ngươi phải biết mình làm gì."

"Ta thừa nhận ta sai, nhưng không đến mức bị bắt thế này."

"Vậy ngươi nói xem mình sai gì?"

Lý Cao Nguyên nghĩ một lúc, "Ta không nên dùng tên giả, càng không nên lừa cảnh sát."

"Tên thật của ngươi là gì?"

"Lý Chiếm Thông."

"Lý Cao Nguyên là ai?"

"Là đường huynh của ta, chúng ta trông khá giống nhau, ta dùng chứng minh thư của hắn. Nhưng ta không cố ý lừa, chỉ vì tìm việc dễ hơn." Lý Chiếm Thông thở dài,

"Ngài cũng biết, ta có tiền án, dùng tên thật tìm việc rất khó, nhất là công việc bảo vệ, họ nghe có tiền án chắc chắn không nhận."

"Ừm, ngươi giỏi tìm cớ, lý do rất hay." Hàn Bân hừ một tiếng, "Lý Cao Nguyên đâu?"

"Hắn ở quê trồng rau trong nhà kính, không hay dùng chứng minh thư, ta mới mượn dùng. Ta biết mình sai, nhưng không phải tội, không đáng bị bắt thế này."

Bao Tinh nói, "Ngươi nghĩ đội hình sự thành phố rảnh rỗi à, chuyện nhỏ thế này chúng ta còn không thèm nhìn ngươi."

Lý Chiếm Thông hỏi lại, "Vậy ta không hiểu, các ngươi tìm ta có chuyện gì?"

Hàn Bân mở sổ ghi chép, "Ngươi có biết Hàn Vĩ Long không?"

Lý Chiếm Thông chần chừ, "Biết."

"Quan hệ thế nào?"

"Nói là bạn cũng không đúng, ăn cùng vài lần, gọi là quen biết."

Hàn Bân nói tiếp, "Theo lời Hàn Vĩ Long khai, ngươi từng chủ động nhờ hắn làm nội ứng, giúp ngươi trộm một xác từ nhà tang lễ."

Lý Chiếm Thông lắc đầu, "Hắn nói dối, chuyện đó không có."

"Ngươi có chuyển tiền cho em gái Hàn Vĩ Long không?"

"Có."

"Tại sao? Ngươi quen em gái hắn à?"

"Ta không quen." Lý Chiếm Thông trả lời, "Hàn Vĩ Long vay tiền, nói em gái hắn bệnh cần tiền chữa trị gấp. Ta là người tốt bụng nên cho hắn mượn."

"Vì là em gái hắn bệnh, ta chuyển thẳng cho nàng."

Hàn Bân ghi lại, hỏi tiếp, "Tối 23 tháng 5, ngươi có dùng phần mềm Mo Mo nói chuyện với Hàn Vĩ Long không?"

"Có, ta nói chuyện với hắn."

"Các ngươi nói gì?"

"Là thế này, ta kể chuyện cho mượn tiền với bạn bè, họ nói ta bị lừa, ta muốn đến nhà xác nhận. Hắn đồng ý để ta đến, chứng tỏ hắn không hổ thẹn, em gái hắn thực sự bệnh." Lý Chiếm Thông cảm thán, "Ta thấy mình suy bụng ta ra bụng người, cảm thấy áy náy, sau đó lại chuyển thêm tiền cho em hắn."

“Không có cách nào, ta là người mềm lòng, không chịu được chuyện đó.”

“Vậy ngươi không chỉ không xúi giục Hàn Vĩ Long giúp ngươi trộm cắp, mà còn làm việc tốt.”

“Đúng vậy.”

Hàn Bân hỏi lại, “Vậy tại sao Hàn Vĩ Long nói ngươi trộm xác?”

“Ai…” Lý Chiếm Thông thở dài, vẻ mặt khó chịu, “Mẹ ta sớm đã dặn, đừng tốt bụng quá, có những kẻ vô ơn, ngươi giúp họ, họ không nhớ ơn, còn ghét ngươi.”

Hàn Bân đánh giá lại Lý Chiếm Thông, “Ngươi không làm biên kịch thật phí.”

Lý Chiếm Thông xua tay, “Ôi, ta không có khả năng, đại học còn không học hết, không làm nổi.”

Hàn Bân tiếp tục, “Ngươi có thuê nhà ở thôn Tây Hoa không?”

“Có, sao? Không phải phạm pháp chứ.”

“Chúng ta tìm thấy một xác trong nhà đó, từ đâu ngươi có?”

Lý Chiếm Thông tỏ vẻ ngạc nhiên, “Ta không biết, lâu rồi ta không ở đó, có khi ai đó gài bẫy ta.”

Chương 1053: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi nghĩ ai gài bẫy?”

“Ta không rõ.”

“Ngươi biết trong nhà thuê có hầm không?”

Lý Chiếm Thông suy nghĩ, “Không biết.”

“Trong hầm có quan tài, ngươi thấy chưa?”

“Chưa.”

“Ngươi đã chạm vào chưa?”

“Chưa.”

“Trong hầm có vài quạt và máy sưởi, của ngươi không?”

Lý Chiếm Thông sờ mũi, “Không phải.”

Hàn Bân giọng nghiêm nghị, “Chúng ta tìm thấy dấu vân tay của ngươi trên ba vật đó, giải thích sao?”

Lý Chiếm Thông lảng tránh, “Điều đó không chứng minh ta liên quan đến xác chết.”

“Nhưng chứng minh ngươi nói dối, lời khai của ngươi không đáng tin.”

Lý Chiếm Thông thở dài, “Ta không cố ý nói dối, chỉ không muốn các ngươi nghi ngờ ta liên quan đến xác chết.”

“Ta hỏi ngươi, tại sao có dấu vân tay ngươi trên quan tài, quạt, máy sưởi?”

Lý Chiếm Thông im lặng một lúc, "Những thứ đó ta mua để dùng."

"Dùng làm gì?"

"Ta muốn cất giữ đồ trong hầm, thấy hầm ẩm quá, muốn sấy khô."

"Ngươi định cất gì trong hầm?"

"Thịt khô." Lý Chiếm Thông kiên quyết, "Đúng, thịt khô, ta rất thích ăn thịt khô, nhưng thịt khô rất đắt, muốn tự làm để ăn."

"Nhưng thời gian này bận quá, chưa làm được, ai ngờ lại bị gài bẫy. Còn bị bắt, ngươi nói xem ta oan không?"

"Vậy ngươi chưa thấy xác đó?"

"Thật chưa thấy."

"Hầm, quạt, máy sưởi dùng làm thịt khô?"

"Đúng, để làm thịt khô."

"Vậy ngươi nói cách làm thịt khô."

"Thịt khô cần ướp, rồi cắt thành dải, treo lên gậy tre, dùng quạt và máy sưởi sấy khô, thịt mất nước sẽ không bị hỏng."

"Chỉ thế thôi? Còn bước nào khác không?"

Lý Chiếm Thông lắc đầu, "Ta chưa làm, mới nghĩ đến thế."

Hàn Bân hỏi tiếp, "Chúng ta tìm thấy dấu vân tay ngươi trên túi chân không đựng xác, giải thích sao?"

Lý Chiếm Thông cứng họng.

Hàn Bân nhướn mày, "Theo lời ngươi, làm thịt khô không dùng túi chân không."

"Ta…" Lý Chiếm Thông trán đầy mồ hôi, vẻ mặt căng thẳng, như đang suy tính.

“Lý Chiếm Thông, xác chết được tìm thấy ở nơi ngươi thuê, túi chân không đựng xác có dấu vân tay ngươi, không chối được.”

Lý Chiếm Thông im lặng.

Hàn Bân không vội, ngồi yên uống trà.

Mười mấy phút sau, Lý Chiếm Thông mới nói, “Cảnh sát đồng chí, nếu ta hợp tác điều tra, có được khoan hồng không?”

“Tất nhiên, ngươi thành thật khai báo, chúng ta sẽ cân nhắc.”

Lý Chiếm Thông chậm rãi nói, “Ta thừa nhận, xác đó ta trộm.”

“Trộm ở đâu?”

“Giảng đường Học viện Y khoa Cầm Đảo.”

“Đồng phạm của ngươi là ai?”

“Vi Hoành Hỉ, và Hàn Vĩ Long.”

“Vi Hoành Hỉ là bảo vệ cùng làm việc với ngươi ở bảo tàng?”

“Đúng.”

“Hàn Vĩ Long cũng tham gia trộm xác nam đó?”

“Đúng, hắn là chủ mưu, hắn xúi chúng ta trộm.”

Hàn Bân nhíu mày, điều này khác với những gì hắn biết, “Mục đích của các ngươi khi trộm xác là gì?”

Lý Chiếm Thông đáp, “Ta không rõ, là Hàn Vĩ Long bảo chúng ta trộm.”

“Tại sao ngươi lại nghe theo hắn?”

“Hắn cho chúng ta tiền.”

“Cho thế nào?”

“Hắn cho tiền mặt, cho ta mười vạn. Còn cho Vi Hoành Hỉ bảy vạn.”

“Vậy tại sao ngươi lại chuyển tiền cho em gái Hàn Vĩ Long?”

“Là Hàn Vĩ Long bảo ta làm vậy, hắn nói cách này sẽ làm rối loạn hướng điều tra của cảnh sát, khiến cảnh sát không biết ai mới là chủ mưu thực sự, từ đó giảm nhẹ tội.”

“Giảm nhẹ tội à, hắn khá am hiểu pháp luật đấy.” Hàn Bân hừ một tiếng.

Lý Chiếm Thông lắc đầu, “Mấy cái này ta không hiểu, đều là hắn nói.”

Hàn Bân suy nghĩ một lúc, “Tại sao ngươi và Vi Hoành Hỉ lại làm việc ở Bảo tàng Cầm Đảo?”

Lý Chiếm Thông nói như điều hiển nhiên, “Chúng ta vốn đã làm việc ở bảo tàng, có gì sai à?”

“Lý Chiếm Thông, ngươi có trộm xác nữ không?”

“Xác nữ nào? Ta thật sự không biết.”

“Xác nữ ở nhà tang lễ.”

Lý Chiếm Thông nói, “Ta chưa bao giờ đến nhà tang lễ, có thể là Hàn Vĩ Long bảo người khác trộm. Hắn là chủ mưu, có thể có tay chân khác.”

“Ta hỏi lại ngươi, đêm 16 tháng 8 ngươi ở đâu?”

“Chuyện đã lâu rồi, ta phải nghĩ xem.”

Lý Chiếm Thông xoa tay, “Đêm đó ta đang đi làm, đúng, là đang trực đêm.”

“Ngươi là bảo vệ bảo tàng?”

“Đúng.”

“Đêm đó có vụ trộm ở bảo tàng, ngươi biết không?”

Lý Chiếm Thông nhún vai, “Không biết, chắc không có, nếu có, chúng ta chắc chắn phát hiện.”

“Đêm đó, ngươi cố ý rủ hai bảo vệ chơi bài, còn cố ý thua họ, có phải để tạo cơ hội cho đồng bọn trộm cổ vật không?”

“Không phải.” Lý Chiếm Thông cười, “Đội trưởng Hàn, ta là bảo vệ bảo tàng, bảo tàng chưa từng mất gì, sao lại nói là trộm. Ngươi không thể đổ cho ta tội không có căn cứ.”

“Đó là vì các ngươi dùng xác giả để thay xác thật, nên bảo tàng chưa phát hiện. Bây giờ chúng ta đã bắt ngươi, đã xem giám sát, ngươi nghĩ bảo tàng không phát hiện sao?” Hàn Bân hỏi lại.

Lý Chiếm Thông nói, “Ngươi dọa ta cũng vô ích, ta không trộm gì ở bảo tàng.”

Hàn Bân quát, “Lý Chiếm Thông, ngươi nói sẽ hợp tác điều tra, nhưng ngươi chỉ nói lảng tránh, đó là thái độ nhận tội của ngươi sao?”

“Đội trưởng Hàn, ta nói thật, ta chỉ tham gia trộm xác ở Học viện Y khoa Cầm Đảo, và đó là do Hàn Vĩ Long bảo ta làm, ta chỉ đứng ngoài canh gác, những gì khác ta không biết.” Lý Chiếm Thông tỏ vẻ vô tội.

“Hàn Vĩ Long lợi dụng ta, ta vì tham tiền suýt nữa gánh tội thay hắn. Ngươi nói xem, hắn đáng ghét đến mức nào. Ta bây giờ mới hiểu, có những người bạn không nên kết giao.”

Chương 1054: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân gõ bàn, "Lý Chiếm Thông, đừng nghĩ mình thông minh, hợp tác với cảnh sát là cách duy nhất của ngươi, ngươi phải hiểu rằng không chỉ mình ngươi phạm tội, ngươi không khai, người khác cũng sẽ khai, ngươi nghĩ kỹ đi."

Hàn Bân nói xong, đứng dậy rời khỏi phòng thẩm vấn.

Lý Chiếm Thông luôn nói lảng tránh, chỉ nhận mình trộm xác Ngô Kiến Phi, không nhận trộm xác Lục Nguyệt Nga, càng không nhận trộm cổ xác ở bảo tàng, còn nói mình chỉ là kẻ phạm tội phụ.

Nếu bị kết tội như vậy, tội của hắn không nặng, không bị xử lâu.

Việc cấp bách bây giờ là xác định xem cổ xác thời Hán ở bảo tàng có bị trộm không, tìm thêm bằng chứng để buộc tội Lý Chiếm Thông.

Bao Tinh đi theo, "Hàn đội, ngài nghĩ chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Hàn Bân hỏi lại, "Ngươi nghĩ sao?"

Bao Tinh nói ngay, "Ta nghĩ nên tìm xác Lục Nguyệt Nga trước."

Hàn Bân gật đầu, "Ngươi đi mời Lại Quản Trưởng của bảo tàng đến đây."

"Dạ."

Bao Tinh rời đi, Hàn Bân liên lạc với đội trưởng Mã Cảnh Ba.

Mã Cảnh Ba dẫn người đi khám nhà Lý Chiếm Thông. Nhưng điện thoại không liên lạc được, Hàn Bân đành tạm dừng.

Hàn Bân về văn phòng, xem lại biên bản thẩm vấn, suy nghĩ lại vụ án. Việc quan trọng nhất là xác định cổ xác thời Hán ở bảo tàng có bị tráo đổi không.

Một lúc sau, Bao Tinh dẫn Lại Kiến Hoa vào văn phòng.

Lại Kiến Hoa có vẻ thừa cân, mồ hôi đầy trán, lấy khăn tay lau, "Đội trưởng Hàn, tình hình thế nào rồi? Tìm thấy đồ bị trộm của bảo tàng chưa?"

"Mời ngài ngồi." Hàn Bân ra hiệu, "Chúng ta chưa tìm thấy đồ bị trộm, nhưng đã bắt được nghi phạm trộm, chính là bảo vệ Lý Chiếm Thông và Vi Hoành Hỉ."

"Đúng rồi, Lý Chiếm Thông dùng chứng minh thư của đường huynh Lý Cao Nguyên."

"Cái tên này ta nhớ." Lại Kiến Hoa gật đầu, hỏi, "Ngài nói hắn là nghi phạm trộm, hắn trộm gì ở bảo tàng?"

"Cổ xác thời Hán."

Lại Kiến Hoa ngạc nhiên, lắc đầu, "Không thể nào, khi ta đến ta đã kiểm tra, cổ xác vẫn nguyên vẹn, không bị trộm."

"Ta đã nói rồi, họ đã chuẩn bị lâu dài, làm giả một xác khô để tráo đổi cổ xác thời Hán." Nói rồi, Hàn Bân lấy ra bức ảnh xác khô tìm thấy trong hầm, "Ngài xem, đây là vật thí nghiệm của họ."

"Ta có đủ lý do tin rằng cổ xác thời Hán đã bị tráo đổi."

Lại Kiến Hoa run run tay nhận ảnh, xem kỹ rồi thở dài, "Điều này không chứng minh cổ xác thời Hán của bảo tàng bị trộm."

"Ngài có bằng chứng khác không?"

Hàn Bân đề nghị, "Để có bằng chứng, chỉ cần xét nghiệm DNA cổ xác, sẽ biết thật giả ngay."

"Không thể!" Lại Kiến Hoa từ chối ngay, "Bảo quản cổ xác thời Hán rất nghiêm ngặt, trừ khi có chứng cứ rõ ràng, chúng ta không thể mở hộp bảo quản."

Lại Kiến Hoa nhẹ giọng, "Đội trưởng Hàn, không phải bảo tàng không hợp tác, ngài nghĩ xem, cổ xác gần hai nghìn năm, bảo quản đến bây giờ không dễ, mở hộp bảo quản có thể gây hỏng không khắc phục được, ai chịu trách nhiệm?"

Hàn Bân nghiêm mặt, hỏi, "Ngài là ai?"

"Ta là Lại Kiến Hoa." Lại Kiến Hoa ngơ ngác, "Sao vậy?"

"Ngài làm gì?"

"Ta là phó giám đốc Bảo tàng Cầm Đảo, làm về di vật."

Hàn Bân hừ một tiếng, "Ngài tự nhận là phó giám đốc bảo tàng, bảo tàng bị trộm, cảnh sát giúp bắt trộm, tìm lại đồ, đã làm tròn trách nhiệm. Xác minh đồ bị trộm là việc của bảo tàng, sao lại đổ trách nhiệm cho chúng ta."

"Đội trưởng Hàn, không thể nói vậy, mở hộp bảo quản, không ai đảm bảo cổ xác không hỏng, chúng ta không quyết định được."

Hàn Bân hỏi lại, "Ai nói phải mở hộp bảo quản? Có nhiều cách khác để xác minh cổ xác, sao phải mở hộp bảo quản."

"Ngài làm việc ở bảo tàng lâu năm, di vật có bị tráo không cũng không biết, phải mở hộp bảo quản mới xác định? Ngài

làm gì mà không đủ tư cách làm phó giám đốc bảo tàng?”

“Ta…” Lại Kiến Hoa bị đối phương chất vấn đến mức á khẩu, không nói được lời nào.

Hàn Bân nghiêm khắc nói, “Ta có hiểu biết nhất định về cổ vật và cổ thi. Ngươi đã nói cổ thi là vật trưng bày quan trọng nhất của bảo tàng, vậy bảo tàng của ngươi chắc chắn đã nghiên cứu rất kỹ. Ta không tin chỉ có mở hộp bảo quản mới xác định được thật giả.”

“Thật giả chỉ cần chuyên gia quen thuộc với cổ thi kiểm tra kỹ càng là có thể phân biệt ra ngay.”

Lại Kiến Hoa lau mồ hôi trên trán, “Ta… chủ yếu phụ trách quản lý, việc xác định cổ thi không phải chuyên môn của ta, ta không giỏi lắm.”

“Trong bảo tàng của các ngươi, ai là người hiểu biết về cổ thi nhất, chắc ngươi phải biết chứ.”

“Biết.” Lại Kiến Hoa đáp lại một tiếng, tiếp tục nói, “Đội trưởng Hàn, ngài xem thế này được không? Ta sẽ về tập hợp các chuyên gia họp bàn, xem có cách nào xác định thật giả của cổ thi mà không cần mở hộp bảo quản.”

“Đáng lẽ phải làm thế từ sớm rồi, ngươi kéo dài với ta cả buổi trời có ích gì, ta không phải là chuyên gia xác định cổ thi, hay là ngươi muốn đẩy trách nhiệm cho cảnh sát để lòng ngươi yên tâm hơn.”

“Không, không, ta tuyệt đối không có ý đó.”

Hàn Bân nói, “Nhanh chóng xác thực đi, ta sẽ đợi tin của ngươi.”

“Vậy ta đi trước.” Lại Kiến Hoa đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi văn phòng.

“Đợi đã.” Hàn Bân gọi lại, ra lệnh, “Vương Tiêu, Giang Dương, hai ngươi đi theo Lại Quản trưởng một chuyến, có gì lập tức báo cho ta.”

“Dạ.”

Chương 1055: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lại Kiến Hoa biến sắc, có chút khó xử, "Đội trưởng Hàn, không cần phiền hai vị đồng chí đâu, có tin tức gì ta sẽ báo ngay cho ngài."

Hàn Bân cười nói, "Không sao, cứ để họ đi đi, họ có kinh nghiệm trong các vụ trộm, biết đâu lại giúp được ngươi ý kiến gì đó."

"Nhưng chúng ta họp nội bộ của bảo tàng, có người ngoài không tiện lắm."

"Vụ trộm đã xảy ra, không còn là chuyện riêng của bảo tàng các ngươi nữa. Cảnh sát có mặt không có gì là không hợp lý, ngươi thực sự thấy họ không thích hợp, hay để ta đi?"

"Đừng đừng, nào dám làm phiền ngài." Lại Kiến Hoa lộ vẻ chua chát, hắn nhìn ra được, Hàn Bân bề ngoài nói dễ nghe, nhưng khi gặp chuyện cũng không dễ đối phó, "Vậy hai vị đồng chí này đi cùng."

Nhưng ngẫm kỹ lại, cảnh sát vốn là thế mà.

Chức vụ cao mà quyền hạn lớn, xét về cấp bậc thì bản thân phó giám đốc bảo tàng cũng có thể đè bẹp họ, bình thường cũng đối đãi lễ phép với mình.

Nhưng khi gặp chuyện, lời của họ lại có trọng lượng hơn mình.

Hàn Bân không quan tâm Lại Kiến Hoa nghĩ gì, tập hợp Lý Cầm và Bao Tinh họp bàn.

Bao Tinh nói, "Đội trưởng Hàn, ta cảm thấy Lại Kiến Hoa có vấn đề, có thể hắn cùng một bọn với Lý Chiếm Thông."

"Ngài cậu cũng đã nói, việc bảo quản cổ thi rất cầu kỳ, người không có chuyên môn không thể làm được, người thường muốn trộm cũng không có kỹ thuật. Hơn nữa, đêm đó Lý Chiếm Thông chơi bài trong phòng nghỉ, chắc chắn có đồng bọn."

Hàn Bân gật đầu, hắn cũng đồng ý với Bao Tinh, Lý Chiếm Thông chắc chắn có đồng bọn, mà thái độ của Lại Kiến Hoa cũng rất đáng nghi, nên Hàn Bân mới cử Vương Tiêu và Giang Dương đến bảo tàng.

Hơn nữa, khi thẩm vấn Lý Chiếm Thông, Hàn Bân nhận thấy Lý Chiếm Thông có vẻ tự tin, như thể tin chắc rằng bảo tàng sẽ không thừa nhận việc cổ thi bị trộm.

Nếu hắn chắc rằng Lại Kiến Hoa sẽ giúp hắn che giấu thì mọi chuyện đều hợp lý.

Người dân không báo cáo, quan không điều tra, chỉ cần bảo tàng không thừa nhận cổ thi bị trộm, cảnh sát không tìm thấy cổ thi, vụ trộm sẽ không thành.

…

Trong chiếc xe hơi màu đen.

Mã Cảnh Ba ngồi ở ghế sau, đang xem video, "Rẽ phải ở ngã tư phía trước."

"Mã đội, rẽ phải là vào Trấn Tam Kiều."

Mã Cảnh Ba gật đầu ra hiệu đã biết.

Nửa giờ trước, Mã Cảnh Ba đã lục soát xe của Lý Chiếm Thông, trích xuất hành trình xe của hắn.

Mã Cảnh Ba phát hiện Lý Chiếm Thông từng đến một lò gạch, với kinh nghiệm của Mã Cảnh Ba, nơi này thường được nghi phạm giấu tang vật.

Theo nội dung video, Mã Cảnh Ba và đồng đội truy tìm, mười phút sau tìm thấy một lò gạch.

Lò gạch đã bị bỏ hoang, không hoạt động, cũng không có người.

Mã Cảnh Ba dẫn đội xuống xe, gọi mọi người lại căn dặn vài câu, rồi bắt đầu tìm kiếm lò gạch.

Bên trong lò gạch thông nhau, vào trong rất trống trải, tại vị trí cửa lò gạch đậu một chiếc xe ba bánh nông dụng, phía trong đặt một thùng container.

Trương Thuận Cốc đi tới nhìn kỹ, "Mã đội, chiếc xe ba bánh này rất giống dùng để trộm xác."

Mã Cảnh Ba gật đầu, đi thẳng tới thùng container.

Bên ngoài container có khóa, Mã Cảnh Ba gõ vài cái, bên trong không có động tĩnh.

"Phá khóa ra."

Một thành viên chạy về xe lấy kìm lớn, cắt đứt khóa.

Mã Cảnh Ba căn dặn một phen, dặn mọi người cẩn thận.

Có người mở cửa container, Trương Thuận Cốc dẫn người vào tìm kiếm.

Diện tích container không lớn, mở cửa ra là thấy ngay bên trong có một hộp bảo quản, trong hộp bảo quản có một thi thể, mặc trang phục thời Hán, trông có chút kỳ quái.

Mã Cảnh Ba nở nụ cười, vỗ hộp bảo quản, nói với Hà Anh Sinh bên cạnh, "Chụp một tấm ảnh gửi cho Hàn Bân."

…

Nhận được ảnh, Hàn Bân lập tức gọi điện cho Mã Cảnh Ba, tìm hiểu tình hình.

Sau đó thẩm vấn lại Lý Chiếm Thông.

Cục Công an thành phố, phòng thẩm vấn số ba.

Hàn Bân quan sát Lý Chiếm Thông, "Lý Chiếm Thông, ngươi và Lại Kiến Hoa có quan hệ gì?"

"Lại Quản Trưởng." Lý Chiếm Thông cười, "Chúng ta không có quan hệ gì, nếu phải nói, hắn cũng coi như lãnh đạo của ta."

"Ngươi làm sao biết Lại Kiến Hoa không muốn thừa nhận việc cổ thi bị trộm?"

Lý Chiếm Thông nhún vai, "Vì cổ thi vốn dĩ không bị trộm, không có việc đó, hắn làm sao thừa nhận được."

Hàn Bân tiếp tục hỏi, "Ngươi có một chiếc xe Hyundai màu đen đúng không?"

"Đúng."

"Biển số bao nhiêu, để ở đâu?"

"Để ở gara ngầm khu dân cư Bạch Thạch, biển số là Lư B372CD."

"Ngươi gần đây đã đi những đâu?"

Lý Chiếm Thông nhíu mày, "Đi làm thôi, còn đi đâu nữa?"

"Chúng ta kiểm tra hành trình xe của ngươi, phát hiện ngươi gần đây đã đến một lò gạch, đội trưởng của chúng ta đã lục soát lò gạch." Hàn Bân lấy ra một bức ảnh đặt lên bàn, "Thi thể cổ này được tìm thấy trong lò gạch, ngươi giải thích thế nào?"

Lý Chiếm Thông đưa tay ra trước, rồi rụt lại, cúi đầu nhìn bức ảnh, sắc mặt càng khó coi.

“Lý Chiếm Thông, ngươi nói ngươi muốn tranh thủ giảm án, ta đã cho ngươi cơ hội, tiếc là ngươi không biết trân trọng. Hiện giờ chứng cứ chúng ta tìm được đã đủ định tội ngươi. Ngươi luôn nói dối, lời khai trước đây của ngươi không đủ tin cậy, tòa án cũng sẽ không chấp nhận.” Hàn Bân ngữ khí càng nghiêm khắc,

“Ngươi có thể không nói, nhưng không có nghĩa đồng bọn của ngươi không nói. Đợi bọn họ đều khai hết, cũng đủ định tội ngươi, đến lúc đó, ngươi chỉ còn cách ngồi yên trong tù mà thôi.”

Chương 1056: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Chiếm Thông thở gấp, mồ hôi toát ra đầy mặt.

"Cảnh sát, nếu bây giờ ta khai nhận còn có thể lập công giảm án không?"

"Còn phải xem ngươi khai có giá trị hay không. Chỉ cần ngươi thái độ tốt, ta sẽ giúp ngươi tranh thủ."

Lý Chiếm Thông im lặng một lúc, dường như biết không thể trốn tránh, cắn răng, "Ta thừa nhận… xác nữ trong nhà tang lễ là ta trộm, Hàn Vĩ Long không phải chủ mưu, ta mới là chủ mưu."

"Xác nữ bị trộm ở nhà tang lễ đâu?"

"Ở bảo tàng." Lý Chiếm Thông thở dài, "Đội trưởng Hàn, ta rất khâm phục ngài, ngươi quả thật rất giỏi, đều bị ngài đoán trúng. Ta thực sự đã dùng xác nữ đó giả làm cổ thi, rồi tráo đổi xác cổ ở nhà tang lễ, vừa không bị bảo tàng phát hiện, vừa bán được giá cao."

"Ngài làm sao đoán được?"

"Ta đoán thế nào không quan trọng, nói ngươi còn những đồng bọn nào, làm sao mang cổ thi ra ngoài?"

"Trừ Vi Hoành Hỉ, ta còn ba đồng bọn nữa, Mã Tiểu Quân, Phương Dũng, Trần Nhạc Tây. Trong đó, Mã Tiểu Quân và Phương Dũng chủ yếu phụ trách vận chuyển, Vi Hoành Hỉ giúp họ che giấu. Trần Nhạc Tây là kỹ thuật viên của bảo tàng,

hắn có thể cung cấp hỗ trợ kỹ thuật, đảm bảo quá trình vận chuyển cổ thi không bị hư hại.”

“Lại Kiến Hoa thì sao? Hắn không phải người của các ngươi à?”

“Không phải.”

Hàn Bân truy hỏi, “Vậy ngươi lấy gì làm căn cứ cho rằng bảo tàng sẽ không thừa nhận việc cổ thi bị trộm?”

“Đoán thôi.” Lý Chiếm Thông lộ vẻ tự giễu, “Ta thấy mình khá ngốc, chọn mục tiêu tốn bao công sức, cuối cùng lại là công dã tràng, thật ngốc.”

“Chúng ta đã liên hệ với người mua, ngày thứ hai sau khi cổ thi bị trộm ta đã liên hệ người mua kiểm hàng, ai ngờ…” Lý Chiếm Thông dùng sức vỗ đầu, lộ vẻ hối hận, “Người mua kiểm hàng phát hiện cổ thi là giả, tưởng chúng ta muốn lừa tiền, suýt chút nữa làm thịt chúng ta.”

“Giả à?”

“Đúng. Chúng ta trộm từ bảo tàng ra một cổ thi giả, trên xác còn có dấu vết hóa chất hiện đại, chỉ sớm hơn xác nữ chúng ta giả không bao lâu, mấy tên khốn trong bảo tàng suýt chút nữa làm chúng ta chết vì tức.”

Hàn Bân chỉnh lý lại suy nghĩ, trước đây hắn thật không ngờ đến điểm này, “Ngươi có nói dối không, muốn che giấu thật sự cổ thi ở đâu?”

Lý Chiếm Thông giơ ba ngón tay, “Đội trưởng Hàn, ta thề, ta nói đều là sự thật, cổ thi chúng ta trộm ra từ bảo tàng đúng là giả, không tin ngài có thể hỏi mấy đồng bọn, họ đều có thể làm chứng.”

“Người mua đó tên gì?”

“Ta cũng không biết tên thật của hắn, chỉ biết mọi người đều gọi hắn là nhà họ Phàn, là kẻ rất tàn nhẫn, thấy xác là giả, lập tức gọi thuộc hạ giữ chặt chúng ta.”

“Hắn trông thế nào?”

“Không biết, hắn đeo khẩu trang và mũ, cao khoảng một mét tám.”

“Bao nhiêu tuổi?”

“Ta không dám chắc, khoảng ba bốn mươi tuổi.”

“Làm sao liên lạc được?”

“Ta nghe danh hắn từ lâu, biết là một người mua có tiền, sau đó qua mạng liên lạc, hắn rất cẩn thận, yêu cầu ta nhiều tài liệu nhưng ta biết rất ít về hắn.”

“Hắn giờ ở đâu?”

“Chắc đã ra nước ngoài rồi, hắn liên lạc với ta bằng số điện thoại nước ngoài. Sau khi giao dịch xong, hắn hủy mọi liên lạc, ta giờ cũng không liên lạc được với hắn nữa.”

“Kỹ thuật viên Trần Nhạc Tây không biết cổ thi là giả?”

“Không biết.”

“Hắn làm ở bảo tàng bao lâu rồi?”

“Khoảng hai ba năm rồi.”

Lý Chiếm Thông cảm thán, “Thực ra ta đã nghe nói, nhiều vật trưng bày trong bảo tàng đều là giả, nên ta mới không trộm những thứ dễ mang như sứ và ngọc, một là không giá trị bằng cổ thi, hai là dễ là đồ giả.”

“Ai ngờ, mục tiêu ta chọn kỹ càng vẫn là giả, thật đáng ghét.”

Hàn Bân ghi chú lại, hỏi thêm vài câu, Lý Chiếm Thông không còn giấu diếm, khai rất rõ ràng.

…

Trở lại văn phòng, Hàn Bân gọi điện báo cáo tình hình với Mã Cảnh Ba, nhưng Mã Cảnh Ba vẫn đang ở hiện trường chưa về.

Hàn Bân lại đến văn phòng của Đinh Tích Phong báo cáo trực tiếp.

Sau khi hiểu rõ tình hình, Đinh Tích Phong ra lệnh, "Ngươi gọi Lại Kiến Hoa đến, chúng ta cùng lấy lời khai của hắn."

"Dạ." Hàn Bân đáp lại, có Đinh Tích Phong làm chỗ dựa, Hàn Bân thêm phần tự tin.

Nửa giờ sau, Lại Kiến Hoa được đưa đến đồn cảnh sát, vừa vào phòng thẩm vấn hắn đã lo lắng.

"Các ngươi bắt ta làm gì? Ta là phó giám đốc bảo tàng, dù bảo tàng có mất đồ cũng không thể thẩm vấn ta chứ?"

Hàn Bân không nói nhảm với hắn, chỉ vào Đinh Tích Phong ngồi ở vị trí chính, "Lại Quản Trưởng, đây là Đinh Tích Phong, đội trưởng Đội Điều tra Hình sự thành phố Cầm Đảo."

Lại Kiến Hoa nhìn sang Đinh Tích Phong, "Đội trưởng Đinh, ngài tốt, các ngươi bắt ta làm gì? Chúng ta không thể nói chuyện đàng hoàng sao."

Đinh Tích Phong không đáp, Hàn Bân lên tiếng, "Ta muốn nói chuyện đàng hoàng với ngươi, nhưng ngươi có câu nào là thật không?"

"Ta… ta đã làm gì?"

"Ta hỏi ngươi, xác nữ trong bảo tàng là cổ thi thật không?"

“Chuyện này… ta không rõ, vẫn đang nhờ các chuyên gia nghĩ cách, xem có thể xác định mà không mở hộp bảo quản. Ngài cho ta thêm thời gian, ta tin chắc sẽ làm rõ được.” Nói đến đây, Lại Kiến Hoa phản vấn, “Các ngươi không nghĩ ta là đồng bọn của những kẻ trộm chứ.”

“Ta oan quá, ta thật không phải người xấu. Các ngươi bắt nhầm người rồi.”

Hàn Bân đi tới, lấy ra một bức ảnh đặt lên ghế thẩm vấn, “Ngươi tự xem đây là cái gì?”

Chương 1057: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lại Kiến Hoa lộ vẻ kinh ngạc, "Đây… chẳng phải xác nữ thời Hán của bảo tàng chúng ta sao? Chụp ở đâu vậy? Không phải ở bảo tàng chúng ta mà."

Hàn Bân nói, "Thi thể này được tìm thấy trong lò gạch bỏ hoang, theo lời khai của Lý Chiếm Thông, thi thể này là chúng trộm từ bảo tàng. Mà hiện giờ xác nữ trong bảo tàng là giả, chủ nhân thi thể này là Lục Nguyệt Nga, người bị trộm từ nhà tang lễ cách đây không lâu."

Lại Kiến Hoa cười gượng, "Chuyện này rắc rối thật, cổ thi bị trộm mà chúng ta không biết, đội trưởng Đinh, đội trưởng Hàn cảm ơn các ngươi nhiều."

"Ngươi đừng vội cảm ơn. Theo lời khai của Lý Chiếm Thông, xác nữ thời Hán trộm từ bảo tàng cũng là giả, cũng là sản phẩm hiện đại. Lại Quản Trưởng, ngươi chắc đã biết chuyện này từ lâu rồi." Hàn Bân ngữ khí nghiêm trọng, cảnh cáo, "Nghĩ kỹ rồi trả lời, cố ý lừa dối cảnh sát phải chịu trách nhiệm pháp lý. Hậu quả ngươi gánh không nổi đâu."

Lại Kiến Hoa thở dài, Hàn Bân nói đúng, nói dối hậu quả hắn thật không gánh nổi, hắn không giống Lý Chiếm Thông và đồng bọn, hắn không muốn tự hủy tiền đồ.

"Ngài nói đúng, xác nữ thời Hán của bảo tàng thực ra là giả."

"Cổ thi thời Hán thật đâu?"

Lại Kiến Hoa vò đầu, "Đã hỏng từ lâu rồi, xác nữ đó từ lúc khai quật ra đã bắt đầu thối rữa từ bên trong, bỏ vào hộp bảo quản cũng vô dụng, khi chúng ta phát hiện vấn đề thì đã muộn."

Hàn Bân chất vấn, "Vậy các ngươi dùng xác nữ giả để lừa tiền vé của du khách?"

Lại Kiến Hoa cúi đầu, "Thực ra, nhiều vật trưng bày trong bảo tàng cũng là giả, không phải cố ý lừa du khách, mà là một số vật yêu cầu bảo quản rất cao, như ánh sáng, nhiệt độ, khí hậu, nồng độ oxy, không thể trưng bày lâu dài, nếu không cổ vật sẽ bị hỏng, điều này cũng là quy tắc bất thành văn trong ngành."

"Chúng ta ban đầu không phải cố ý lừa dối, mà là vì nhiều nguyên nhân. Chúng ta quyết định làm một món đồ giả để trưng bày. Tuy nói xác nữ là giả, nhưng ngoại hình không khác gì cổ thi thật."

Hàn Bân truy hỏi, "Xác nữ dùng để giả làm cổ thi từ đâu mà có?"

Lại Kiến Hoa mím môi, im lặng.

Hàn Bân trực tiếp ra lệnh, "Bao Tinh, đi điều tra mất tích, đặc biệt là những cô gái trẻ mất tích gần bảo tàng."

"Dạ." Bao Tinh đồng ý rất nhanh.

Lại Kiến Hoa vội ngăn cản, "Đừng đừng, đội trưởng Hàn, chúng ta là người làm công tác bảo tồn, có công việc ổn định, sao có thể giết người."

"Vậy xác nữ từ đâu mà có?"

Lại Kiến Hoa im lặng một lúc, nói, "Chúng ta có được từ việc hiến xác."

"Bảo tàng cũng có thể nhận hiến xác? Ta chưa từng nghe."

“Chúng ta đương nhiên là không có, xác nữ này là mượn từ Học viện Y khoa Cầm Đảo.”

Hàn Bân nhíu mày, “Đại thể sư?”

“Đúng.”

“Khi nào mượn từ học viện?”

“Năm năm trước.”

Nghe lời này, Hàn Bân lập tức nhớ tới vụ mất đại thể sư ở Học viện Y khoa Cầm Đảo năm năm trước, luôn có tin đồn như vậy nhưng nhà trường chưa từng thừa nhận.

Bây giờ xem ra, đại thể sư năm năm trước thật sự không bị trộm, mà là được gửi cho Bảo tàng Cầm Đảo làm giả cổ thi.

Hàn Bân hỏi, “Ngươi biết vì sao thi thể hiến tặng được gọi là đại thể sư không?”

Lại Kiến Hoa cúi đầu không nói.

Hàn Bân tiếp tục, “Những thi thể đó để cho sinh viên y học giải phẫu, là để thúc đẩy sự phát triển của y học, nên được gọi là đại thể sư. Sự hiến tặng vô tư của họ là để mang lại lợi ích cho toàn nhân loại.”

“Nhưng các ngươi bảo tàng để thu hút nhiều khách hơn, bán vé nhiều hơn, tự ý làm giả đại thể sư thành cổ thi để trưng bày, đó là sự xúc phạm đến đại thể sư, ngươi không thấy hổ thẹn trước sự cống hiến của họ sao?”

“Ngươi không thấy thẹn với lương tâm mình sao?”

Một lời của Hàn Bân khiến Lại Kiến Hoa xấu hổ vô cùng, hắn cũng biết mình làm sai.

Nhưng một số chuyện không phải do hắn một người quyết định.

Dù Lại Kiến Hoa có tài giỏi đến đâu cũng không thể tự mình thúc đẩy toàn bộ sự việc, càng không thể tự mình đưa xác giả vào trưng bày trong bảo tàng.

Mỗi người đều có lợi ích của mình, mọi người thảo luận chắc chắn sẽ hướng tới lợi ích chung.

Lại Kiến Hoa không nói thêm gì, Hàn Bân cũng lười hỏi tiếp, vụ việc cơ bản đã được làm rõ.

Chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, đã vượt ngoài phạm vi quyền hạn của Hàn Bân.

Đó cũng là lý do hắn mời Đinh Tích Phong tới.

Đối với Hàn Bân, xử lý chuyện này sẽ có chút phiền toái, nhưng với lãnh đạo cục thì chẳng đáng gì.

Ngô Kiến Phi và Lục Nguyệt Nga đã được tìm thấy, nhưng người nhà họ lại không vui, cả hai đều bị làm xác khô, cú sốc đối với gia đình rất lớn.

Vợ của Ngô Kiến Phi ôm xác khô của chồng khóc nức nở.

Ngô Kiến Phi hiến xác vốn là để góp phần cho y học, giờ lại bị làm thành xác khô, ai nghe cũng không thể chấp nhận.

Vi Hoành Hỉ, Mã Tiểu Quân, Phương Dũng, Trần Nhạc Tây cũng bị bắt.

Ngoài vụ việc của bảo tàng, Hàn Bân cũng báo cáo việc của nhà sưu tầm họ Phàn lên Đinh Tích Phong, đối phương có thể đã ra nước ngoài, chỉ có thể chuyển cho cấp trên xử lý.

Sau khi vụ án được phá, Hàn Bân mời đội hai và bộ phận kỹ thuật ăn cơm, Hàn Bân phá được nhiều vụ án như vậy, bộ phận kỹ thuật đã hỗ trợ đủ, họ mới là anh hùng thật sự phía sau.

Chương 1058: Tiêu Đề 《Ẩn》

Sau bữa cơm, Mã Cảnh Ba và Hàn Bân tranh nhau trả tiền, cuối cùng Hàn Bân không tranh nổi, vẫn là Mã Cảnh Ba trả tiền.

Tối về nhà, Hàn Bân tổng kết lại vụ án, vụ này trong số các vụ hắn phá không phải là vụ lớn, cũng không có ai chết, nhưng vì liên quan đến thi thể nên quá trình phá án có chút kỳ lạ.

Vụ án đã phá, nhưng chuyện của bảo tàng chưa xong, chuyện của bảo tàng khá phức tạp, đã vượt ngoài quyền hạn của Hàn Bân.

Xác nữ thời Hán chắc chắn không thể trưng bày nữa. Lý do rút khỏi triển lãm chưa rõ ràng.

Lấy lý do bị trộm là không được, lãnh đạo thành phố chắc chắn không đồng ý.

Vì vụ án này, đội hai còn nhận được một khoản tiền thưởng, các thành viên tham gia vụ án được thưởng từ một nghìn đến ba nghìn nhân dân tệ tùy công trạng (nhóm một tham gia toàn bộ điều tra vụ án, đều được thưởng ba nghìn nhân dân tệ. Nhóm hai được thưởng ít hơn.)

Hàn Bân và Mã Cảnh Ba đều được thưởng năm nghìn nhân dân tệ.

Về lý do được thưởng, chủ yếu vì phá được vụ trộm ở bảo tàng. Các bộ phận liên quan đến vụ án bị cấp trên phê bình, xử lý nhất định.

Thưởng phạt phân minh.

Thành ủy tăng ngân sách cho cục công an thành phố, lãnh đạo thành phố vui mừng thưởng tiền cho Hàn Bân và mọi người, túi tiền của Hàn Bân dày lên không ít.

…

Sáng sớm, Hàn Bân dậy rất sớm.

Hôm nay là thứ bảy, Hàn Bân định đưa Vương Đình về thăm bố mẹ.

Hàn Bân đón Vương Đình, đến trung tâm thương mại gần đó mua quà cho bố mẹ, dù là lần đầu ra mắt, đi tay không cũng không đẹp.

Hai người vào trung tâm thương mại, Vương Đình lắc lắc tay Hàn Bân, "Hàn Bân, ta nên mua gì cho bác trai bác gái đây?"

Hàn Bân cười, "Mua gì không quan trọng, người đến là được."

"Nói vậy thôi, nhưng ta cũng phải bày tỏ chút lòng thành."

Hàn Bân cũng hơi khó, "Ta cũng không có kinh nghiệm, hay chúng ta đi dạo trung tâm."

"Được, có quà nào phù hợp ngươi nhớ nhắc ta."

Hai người tay trong tay thong thả dạo trung tâm.

"Đình Đình, bố mẹ ngươi biết ngươi hôm nay về nhà ta không?"

"Biết, ta nói với họ rồi."

"Họ nói sao?"

"Họ nói ta đã lớn, tôn trọng ý kiến của ta, còn dặn ta nếu đi thì nhớ mua quà phù hợp." Vương Đình lắc đầu cười, "Ta nghĩ

họ cũng muốn ta sớm kết hôn, nhưng lại không nỡ, đang mâu thuẫn đấy."

"Vậy ngươi thấy ta khi nào đến thăm họ thì phù hợp?"

Vương Đình nghĩ một lúc, "Thăm bố mẹ ngươi trước, qua một ải rồi tính ải sau."

Hàn Bân xoa mũi, "Nghe như chơi game vượt ải vậy."

Vương Đình cười gian, "Ngươi thấy chúng ta qua mấy ải rồi?"

Hàn Bân nắm tay Vương Đình hôn một cái, "Qua mấy ải không quan trọng, quan trọng là cùng ai qua."

Vương Đình cười mím môi, "Đi, chúng ta vào cửa hàng này xem."

Hai người vào một cửa hàng trang sức.

Cửa hàng rộng, khoảng hơn một trăm mét vuông, bày vài kệ hàng, toàn là đồ trang trí nhỏ.

Vương Đình đi một vòng, cầm lên một chiếc khăn lụa, "Ngươi thấy chiếc khăn lụa này thế nào? Bác gái đeo có hợp không?"

"Rất đẹp." Hàn Bân cầm lên xem, nhìn một cái nhãn, "Đắt thế này, không cần đâu. Mua cái rẻ hơn, là chút lòng thành là được rồi."

"Không được, lần đầu gặp mẹ ngươi, nhất định phải mua quà tốt một chút, ngươi không hiểu, chuyện này phụ nữ nhớ cả đời."

Hàn Bân cười gượng, để sau này không bị kẹt giữa mẹ chồng nàng dâu, hắn cũng không nói gì thêm.

Vương Đình mua khăn lụa, Hàn Bân định trả tiền, nhưng nàng từ chối.

Hai người tiếp tục dạo trung tâm, thấy một cửa hàng bán rượu, Vương Đình đề nghị, "Hay ta mua cho bác trai một thùng rượu."

"Thôi, bố ta không thiếu rượu, mẹ ta còn muốn vứt hết rượu trong nhà đi."

"Vậy à." Vương Đình nhún vai, dẫn Hàn Bân đi tiếp.

Hai người không có mục tiêu rõ ràng, vừa trò chuyện vừa dạo, gần trưa mua được bốn món quà.

Một chiếc khăn lụa, một chiếc vòng tay, một giỏ trái cây, một chiếc thắt lưng.

Trong đó, hai món đầu tiên cho mẹ Hàn Bân, thắt lưng cho Hàn Vệ Đông.

Gần trưa, Hàn Bân đưa Vương Đình về nhà bố mẹ.

"Rầm rầm…" Hàn Bân có chìa khóa, nhưng không mở cửa ngay.

"Đến rồi." Bên trong vọng ra tiếng, cửa mở, lộ ra bóng dáng béo lùn.

Vương Đình ngẩn ra, trước khi mua quà nàng đã xem ảnh Hàn Vệ Đông, biết đây không phải bố Hàn Bân.

Hàn Bân nhắc, "Đây là cậu ta."

"Cậu khỏe." Vương Đình gật đầu chào.

"Khỏe khỏe, mau vào." Vương Khánh Thăng nhường chỗ cho hai người vào.

"Cậu, ngài sao không nói với ta là hôm nay đến."

Vương Khánh Thăng nói, "Ngươi còn nợ ta một bữa ăn, mấy ngày nay cũng không có tin tức, ta còn không thể tự đến."

“Vội gì chứ, ta còn định lúc nào có thời gian thì ra ngoài ăn bữa ngon.”

Vương Huệ Phương từ bếp bước ra, “Ngoài ăn sao ngon bằng nhà.”

Vương Khánh Thăng gật đầu, tỏ vẻ đồng tình sâu sắc.

Thấy Vương Huệ Phương ra, Vương Đình vội chào, “Bác khỏe.”

Vương Huệ Phương nhiệt tình mời, “Vương Đình đến rồi, mau vào ngồi.”

Hàn Vệ Đông cũng từ bếp bước ra, “Đến rồi, vào nhà nghỉ một chút, sắp ăn rồi.”

“Bác khỏe.” Vương Đình chào xong, đưa quà ra, “Bác, ta có mua ít quà, lần đầu gặp, không biết có hợp không.”

Vương Huệ Phương nói, “Ây, đến là tốt rồi, mua gì nữa.”

“Đây là chút lòng thành của ta, ngài xem có thích không.”

“Thích, thích, đến là vui rồi.” Vương Huệ Phương nhận quà, để Vương Đình ngồi sofa.

Chương 1059: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Vệ Đông cười, "Ngồi đi, ta đi cắt đĩa hoa quả."

Vương Đình mắt to nhìn Vương Khánh Thăng, "Cậu, không biết ngài hôm nay ở đây, nên không mua quà, lần sau ta bổ sung."

"Không cần, sao có thể để ngươi mua quà cho ta. Ngươi ngồi nghỉ, ta vào bếp xem."

Vương Đình cũng đứng dậy, "Bác, bếp có cần giúp gì không."

Vương Huệ Phương nắm tay Vương Đình, "Không cần, để họ làm, chúng ta ngồi nói chuyện."

Vương Đình ngồi xuống, hơi căng thẳng, may mà Hàn Bân ngồi cạnh, nàng cảm thấy yên tâm hơn.

Vương Huệ Phương, Vương Đình, Hàn Bân ba người ngồi ở phòng khách trò chuyện, chủ yếu là Vương Huệ Phương và Vương Đình nói chuyện, Hàn Bân giống như vật trang trí.

Lần đầu gặp mặt không quen, đề tài không nhiều.

Nói cạn không có ý nghĩa.

Nói sâu không phù hợp.

May mà không lâu đã ăn cơm.

Hôm nay thức ăn rất phong phú, Vương Huệ Phương, Hàn Vệ Đông, Vương Khánh Thăng ba người vào bếp, mỗi người làm món sở trường.

Hàn Vệ Đông cầm chai rượu, cười nói, "Vương Đình mau ngồi, nếm thử xem có hợp khẩu vị không, lần đầu đến không biết ngươi thích gì, có gì không hợp cứ nói, lần sau chúng ta nhất định cải thiện."

Vương Đình nhìn đồ ăn đầy bàn, "Bác khách sáo quá, làm nhiều món thế này, ta không ăn hết."

Vương Huệ Phương cười, "Không ăn hết không sao, mỗi món thử một chút, thích món nào lần sau bác lại làm."

Vương Khánh Thăng bưng một đĩa đi tới, "Đầu cá hấp ớt này là ta làm, biết các cô gái thích đẹp, ăn cá không béo, ngươi thử xem."

"Cảm ơn cậu."

Thấy Vương Đình có chút bối rối, Hàn Bân lên tiếng giải vây, "Bố mẹ, cậu, mọi người ngồi ăn đi. Vương Đình cũng không phải người ngoài, nàng sau này sẽ thường đến, mọi người khách sáo như vậy nàng lại không thoải mái."

Vương Huệ Phương mời, "Đúng đúng, mọi người ngồi ăn, ăn lúc nóng."

Hàn Bân gắp miếng cá cho Vương Đình, "Ngươi thử đi, tay nghề của cậu ta không thua kém gì ta đâu."

Vương Khánh Thăng không vui, "Ngươi nói gì vậy, giỏi thì giỏi đi, còn bảo không thua kém ngươi, khen người khác sao giữ lại một nửa."

Vương Đình ăn một miếng cá, khen, "Ngon, cá rất mềm, cũng thấm vị. Tay nghề Hàn Bân tuy không tệ, nhưng nói đến món Hồ Nam thì không bằng cậu."

Vương Khánh Thăng cười, "Nói thế ta thích nghe, thích ăn thì ăn nhiều chút, sau này thường đến, cậu lại làm."

Hàn Bân cũng không phản bác, hắn thực sự không biết làm món Hồ Nam, sở trường là món Sơn Đông.

Mọi người không chỉ ăn uống vui vẻ còn mở hai chai rượu, Hàn Vệ Đông, Vương Khánh Thăng, Hàn Bân ba người uống rượu trắng.

Vương Huệ Phương và Vương Đình uống rượu vang.

Mọi người vừa ăn vừa trò chuyện, quen thuộc hơn Vương Đình cũng ít nhiều bớt bối rối.

Mọi người cùng nâng ly, Vương Khánh Thăng tò mò hỏi, "Bân Tử, vụ án của ngươi thế nào rồi?"

"Đã phá án rồi."

"Cổ thi thời Hán trong bảo tàng có bị trộm không?"

Hàn Bân ăn một miếng, đặt đũa xuống, "Vụ án này khá phức tạp. Bảo tàng thực sự xảy ra vụ trộm, chúng ta cũng tìm lại xác nữ bị mất. Nhưng sau khi tìm lại phát hiện, xác nữ thời Hán trong bảo tàng cũng là giả, cổ thi thật nhiều năm trước đã hỏng rồi."

"Đây là tin lớn." Vương Khánh Thăng có chút ngạc nhiên, nhưng không quá bất ngờ.

Ngạc nhiên là, không ngờ xác nữ thời Hán là giả, không bất ngờ vì ngành này giả mạo quá nhiều, hắn đã quen rồi.

"Cậu, chuyện này ngài biết là được rồi, đừng nói ra, bảo tàng muốn xử lý kín."

"Yên tâm. Nhưng họ định xử lý thế nào, xác nữ thời Hán còn trưng bày không?"

Hàn Bân lắc đầu, "Chuyện này không thể giấu, không thể tiếp tục trưng bày, bảo tàng chắc sẽ đóng cửa sửa chữa một thời gian, khi mở lại sẽ rút xác nữ thời Hán."

Vương Khánh Thăng uống một ngụm trà, gật đầu, "Đúng vậy, nếu là ta cũng xử lý vậy."

"Chúc mừng cảnh viên 577533 phá một vụ trộm." Trong đầu Hàn Bân vang lên âm thanh báo hiệu của huy hiệu cảnh sát.

Phân tích biểu cảm: Thành thạo: +10

Quan sát: Thành thạo: +5

Thưởng công huân 30 điểm.

Âm thanh quen thuộc, Hàn Bân đã quen rồi, chỉ tiếc lần này không có kỹ năng mới.

Đương nhiên, cũng liên quan đến độ khó của vụ án.

Nhưng thưởng công huân không ít, tích lũy đủ công huân có thể đổi kỹ năng.

Sau bữa cơm, mọi người ngồi xem tivi trò chuyện.

Vương Đình lần đầu đến, ít nhiều còn chút bối rối, ngồi nửa giờ, Hàn Bân đã dẫn nàng rời đi.

Hai người về căn hộ của Hàn Bân.

Vương Đình vươn vai, lười biếng nằm trên sofa, "Ơi, cuối cùng cũng xong nhiệm vụ, mệt chết ta."

Hàn Bân quan tâm, "Vất vả rồi, để ta xoa bóp vai cho ngươi."

Vương Đình nhún vai, "Không hẳn vất vả, chỉ là hơi căng thẳng."

Hàn Bân cười, "Một lần lạ, hai lần quen, lần sau đến sẽ ổn thôi."

"Không nhanh vậy đâu." Vương Đình nửa nằm trên sofa, "Ngươi xoa bóp chân cho ta đi, đi dạo trung tâm cả buổi, chân

mỏi quá.”

“Vui vẻ chịu đựng.” Hàn Bân đặt chân Vương Đình lên đùi, mát xa bắp chân cho nàng.

“Ơi, nhẹ chút, tay ngươi mạnh quá.” Vương Đình nhíu mày.

“Được rồi, ta còn chưa dùng sức.”

“Brừ…” Điện thoại Vương Đình reo, nàng lấy ra xem, “Thiến Thiến thật nhiều chuyện.”

“Nàng nói gì?”

“Còn gì nữa, chắc chắn hỏi chuyện ta về nhà ngươi. Nàng làm sao biết, ngươi đâu có nói nàng.”

“Ta không nói, bố mẹ ta cũng sẽ hỏi nàng.”

“Đúng vậy.” Hàn Bân cười, Hoàng Khiết Khiết biết, chắc đội hai cũng không giấu được.

Chương 1060: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng nghĩ lại là chuyện tốt, cũng không cần giấu.

…

Chiều tối, Công viên Trường Thịnh.

Một người đàn ông mặc áo thun trắng và quần dài trắng, dắt một con chó đi dạo trong công viên, con chó nhỏ, cao khoảng năm sáu mươi centimet, lông trắng, mặt dài, tai dựng, trông ngây ngô, dáng vẻ đáng yêu.

Người đàn ông này chính là Liêu ca, nước ngoài không yên, hắn ở lại trong nước.

Đừng nói, hắn sống ở đây khá thoải mái, chỉ thiếu mỗi sân vườn, hơi bức bối.

Bạn sợ hắn cô đơn, còn tặng cho hắn một con chó.

Hắn rất thích con chó này, mạnh mẽ, hoạt bát, trung thành, là một con chó tốt.

Con chó mang lại không ít niềm vui cho Liêu ca.

Chó rất có nguyên tắc, không đi vệ sinh trong nhà, đều là ra ngoài.

Liêu ca dắt chó đi dạo công viên một vòng, chó đi vệ sinh trong góc.

Liêu ca đeo găng tay dùng một lần, dùng giấy vệ sinh nhặt phân chó bỏ vào thùng rác.

Nói đến việc nuôi chó không tốt, thì là phải dọn phân.

Nhưng, mọi việc đều có hai mặt, không phải vì ngươi không thích mà nó không tồn tại.

Liêu ca dắt chó đi vài vòng, rồi đến khu vực thiết bị, buộc chó vào một cái cây.

Công viên có nhiều thiết bị, có xe đạp tập, máy chạy bộ, máy chèo thuyền, dụng cụ gập bụng, còn có vài thiết bị Liêu ca không gọi tên được.

Ở nước ngoài Liêu ca thường xuyên tập gym, không xa lạ gì những thiết bị này.

Liêu ca định tập xe đạp, chèo thuyền, rồi gập bụng, hắn thích ba môn này.

Chó trắng rất ngoan, chỉ nằm yên nhìn Liêu ca tập, thỉnh thoảng vẫy đuôi như đuổi muỗi.

Liêu ca bắt đầu đạp xe đạp, đạp vài vòng hắn thấy không thoải mái, xe này hơi thấp, đầu gối gập quá nhiều, đạp lâu dễ đau đầu gối.

Người tập thể dục thường xuyên đều biết đầu gối quan trọng thế nào, đầu gối bị thương là coi như phế nửa người.

Liêu ca đứng dậy, đi đến máy chèo thuyền, máy này khác với ở phòng gym, máy chèo thuyền trong phòng gym có trọng lượng cố định, không chịu ảnh hưởng của trọng lượng cơ thể, nhưng máy này có khác, là sử dụng trọng lượng cơ thể để tập, càng nặng càng khó, Liêu ca lần đầu chơi loại máy này.

Liêu ca thử một chút, thân hình hắn khá chuẩn, không nặng lắm, tập cũng ổn.

Người nặng hơn thì sẽ khó hơn.

“Đùng đùng đùng…” Lúc này, không xa vọng lại tiếng đập, Liêu ca nhìn, là một cậu bé khoảng mười tuổi đang đứng trên máy gập bụng nhảy.

Tiếng rất lớn.

Liêu ca nhíu mày, không hiểu hắn tại sao làm vậy.

“56, 57, 58…”

Quan sát một lúc, Liêu ca mới hiểu ra, máy gập bụng này tự động đếm số, làm một cái đếm một số, cậu bé nhảy lên.

Nhảy một cái cũng tính một số.

“Đùng đùng đùng…”

Cậu bé vẫn đang nhảy.

Liêu ca sắc mặt khó coi, vì cậu bé nhảy ở vị trí đầu người nằm trên thiết bị.

Thiết bị vốn để nằm, cậu bé lại dùng chân đạp lên, khiến Liêu ca không thoải mái.

“71, 72, 73…”

Liêu ca đứng dậy, đi tới ngăn lại, “Cậu bé, ngươi làm vậy không đúng, không nên đứng trên thiết bị.”

Cậu bé lườm hắn một cái không nói.

“Đừng nhảy nữa, bố mẹ ngươi đâu?”

Cậu bé ngừng nhảy, “Liên quan gì đến ngươi.”

“Thiết bị này để nằm tập, ngươi đứng lên là sai, đế giày bẩn thế, ngươi giẫm lên làm sao người khác tập được.”

“Phì… Mặc kệ ngươi.” Cậu bé nhổ nước bọt, vừa trúng áo thun trắng của Liêu ca.

Liêu ca rất tức giận.

Liêu ca mắng, “Xuống, bố mẹ ngươi dạy ngươi thế nào, không hiểu chuyện vậy!”

Cậu bé chửi, “Ta ăn nhà ngươi, uống nhà ngươi à, ta thích đạp, mặc kệ ngươi.”

“Bố mẹ ngươi đâu?”

“Phì.” Cậu bé lại nhổ nước bọt.

Liêu ca chịu hết nổi, kéo cậu bé xuống, “Bốp bốp!”

Liêu ca tát hai cái.

“Hu hu… Ngươi dám đánh ta, ta sẽ nói với bố mẹ… Ngươi đợi đấy.” Cậu bé khóc lóc chạy đi, cả thế giới yên tĩnh.

Liêu ca tiếp tục tập, chỉ là nghĩ đến cậu bé giẫm lên máy gập bụng, hắn thấy khó chịu.

…

Hai con phố ngoài Công viên Trường Thịnh, có nhiều cửa hàng dọc phố, có bán bữa sáng, có bán rau, có bán trái cây, còn có bán thịt.

Bên cạnh quầy thịt heo ngồi một người đàn ông béo lùn, cổ đeo khăn ướt, thỉnh thoảng lau mặt, tay kẹp điếu thuốc.

Người bán thịt cũng không rảnh, thỉnh thoảng chào khách qua đường.

“Ơ, đại tỷ, ngươi gầy quá, mua chút thịt bồi bổ đi.”

“Ta không thích ăn thịt.”

“Ngươi không thích ăn thịt, có thể mua cho chồng ăn, ta còn có thận heo mới, bổ lắm.”

Người phụ nữ phỉ nhổ, “Ngươi giữ mà ăn.”

Người bán thịt cười khúc khích, cầm tách trà uống một ngụm nước.

Một người phụ nữ béo đi tới, tay cầm bình nước, xịt lên thịt, trách, “Ngươi đừng có trêu chọc mấy người phụ nữ đó,

làm người ta không dám đến quầy mua thịt.”

“Ngươi biết gì, đây gọi là thú vị, chưa biết chừng họ thích.” Người bán thịt hừ một tiếng, “Bây giờ xã hội thoáng rồi, có gì đâu.”

Người phụ nữ béo bĩu môi, “Ngươi thật ăn giấm, thấy ta tán tỉnh người khác, ngươi không vui.”

“Đi đi, ta ăn giấm gì, vợ chồng già rồi.” Người phụ nữ béo hừ một tiếng, đi vào cửa hàng.

Người đàn ông bán thịt cười, tiếp tục nhìn người qua lại, thấy khách quen, lại chào, “Lão Trương, lâu không gặp, năm phần thịt ba chỉ để dành cho ngươi đây. Mua một ít đi.”

Lão Trương là một người đàn ông ngoài bốn mươi, xua tay, “Giá thịt cao quá, ăn không nổi.”

“Nhà ngươi còn mua nhà, thịt thì bao nhiêu tiền mà không nổi.”

Chương 1061: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lão Trương bất đắc dĩ, "Chính vì mua nhà, mới không nổi, tiết kiệm thôi."

Người bán thịt nói, "Ngươi nghĩ quẩn làm gì, sống chỉ ngủ một chiếc giường, vì một căn nhà không mang đi được, ngươi ngay cả thịt cũng không ăn, sống có ý nghĩa gì."

"Không còn cách nào, con trai sắp lớn rồi, giờ không mua nhà, sau này sao cưới vợ." Lão Trương xua tay, có vẻ bực bội, "Ngươi bận đi, dịp lễ ta mua bảy lầu thưởng thức."

Đợi Lão Trương đi xa, người bán thịt phỉ nhổ, "Phì, ngươi nghèo đến phát điên, dịp lễ bảy lầu còn dành cho ngươi."

"Con mẹ nó, giá nhà đất một ngày một tăng, khiến ta bán không được thịt, thế nào là đạo lý."

"Hu hu…" Tiếng khóc quen thuộc vọng lại, người bán thịt quay lại, thấy con trai mình khóc lóc về.

"Con, sao vậy."

"Hu hu…" Cậu bé vẫn khóc.

Người bán thịt lập tức nổi giận, "Ngươi khóc cái gì, nói!"

"Cha, ta bị đánh, mặt sưng lên."

Người bán thịt trừng mắt, "Đứa chó nào dám đánh con trai ta!"

"Là một người đàn ông, ta chơi trong công viên, hắn đến đánh ta."

“Ngươi không báo danh cha, Chiêm Đại Sơn, con trai hắn dám đánh!” Người bán thịt tức giận, từ đời bố ở quanh đây, chưa ai dám bắt nạt nhà mình.

“Ta nói rồi. Hắn vẫn đánh ta.”

“Dám đánh con trai ta, ta không giết ngươi! Đi, dẫn ta tìm hắn!”

Vợ Chiêm Đại Sơn cũng chạy ra, “Con, ngươi có sao không?”

“Mặt đau, hắn đánh vào mặt!”

“Hắn bao nhiêu tuổi, sao lại đánh ngươi!”

“Là một người lớn, cao bằng bố, ta chơi thiết bị trong công viên, hắn bảo ta xuống, ta không xuống, hắn đánh ta!” Cậu bé lại khóc.

Vợ Chiêm Đại Sơn cũng giận, “Một người lớn đánh trẻ con, thật không biết xấu hổ, mẹ cũng đi, chúng ta không tha cho hắn!”

Chiêm Đại Sơn tháo khăn ở cổ, “Ngươi đàn bà theo làm gì, ta tự giải quyết, ở nhà coi quầy.”

Vợ Chiêm Đại Sơn nhìn chồng một cái, miệng cười nhếch lên, lộ vẻ sùng bái, đây mới là đàn ông.

Chiêm Đại Sơn từ quầy lấy dao mổ lợn, “Con, dẫn đường, chém chết chó đó.”

Vợ Chiêm Đại Sơn hơi lo, “Chồng, đánh hắn một trận là được rồi, đừng dùng dao, phải ăn cơm.”

Chiêm Đại Sơn không để tâm, “Yên tâm, ta biết chừng mực.”

Chiêm Đại Sơn quen đường quen lối, để tránh Liêu ca chạy, còn vòng đường chặn.

Lúc này Liêu ca cũng tập xong, dắt chó về.

Hai bên gặp nhau.

Cậu bé nhảy chân sáo, chỉ Liêu ca, "Cha, là chó này đánh con, hu hu, ngươi phải báo thù cho con."

Nghe lời này, mắt Chiêm Đại Sơn trừng to, giận dữ đi tới, trông như kẻ thù gặp mặt thêm phần căm hận.

Liêu ca bình tĩnh nhìn hai người, đã đoán được lý do người đàn ông đến đây, nhưng, hắn vẫn đứng yên, không làm gì.

Chiêm Đại Sơn đi tới gần, dùng dao mổ lợn chỉ vào Liêu ca, "Chó, ngươi dám đánh con ta, tin không ta chém ngươi."

"Ngươi là cha của cậu bé?"

"Vớ vẩn, ngươi mù à."

Liêu ca bình tĩnh nói, "Ngươi đừng kích động, ta không đánh hắn, ta chỉ dạy dỗ hắn. Ta làm vậy là vì tốt cho hắn, con ngươi không dạy sớm, lớn lên chắc chắn có chuyện."

"Dạy con mẹ ngươi, con ta cần ngươi dạy, ngươi dùng tay nào đánh con ta, tin không ta chặt tay ngươi."

Liêu ca nhạt nói, "Trung Quốc là quốc gia pháp trị, đừng bốc đồng làm chuyện trái pháp luật, vậy không tốt."

"Ngươi bốc cái gì, là ngươi quá hống hách, hay là ta không giữ nổi dao!" Chiêm Đại Sơn hơi mất kiên nhẫn, tay trái tóm lấy cổ áo Liêu ca, "Hoặc là ngươi đền tiền, chữa thương cho con ta. Hoặc là ngươi quỳ xuống hát chinh phục, nếu không hôm nay ngươi không qua được."

"Ngươi muốn bao nhiêu?"

"Con ta quý giá như vậy, ngươi đánh một cái một vạn, đánh hai cái là hai vạn."

Liêu ca nói, "Ngươi đây là tống tiền."

Chiêm Đại Sơn vung dao, đe dọa, "Không đền thì quỳ xuống hát chinh phục!"

Cậu bé cũng bên cạnh kêu la, "Quỳ xuống, bắt hắn quỳ trước ta."

"Brừ brừ…"

Thấy Liêu ca bị nắm cổ áo, chó trắng kêu rên.

Chiêm Đại Sơn liếc một cái, khinh thường, "Đâu ra con chó thối, còn không cao bằng đầu gối ta, tin không ta đá chết, lột da làm lẩu."

Liêu ca nắm tay Chiêm Đại Sơn, "Ngươi buông tay, có gì chúng ta nói. Là con ngươi nhổ nước bọt vào ta trước, còn đá ta một cái, ta dạy dỗ…"

"Dạy mẹ ngươi…" Chiêm Đại Sơn lại chửi bậy, vung dao phải, "Ta nói lại lần nữa, hoặc đền tiền, hoặc quỳ xuống hát chinh phục, nếu không ta chặt tay ngươi!"

"Gâu gâu gâu…"

Chó trắng giận, nhe răng, cúi người, chuẩn bị tấn công.

Chiêm Đại Sơn trừng mắt, vẫn khinh thường, hắn một người giết lợn, sao lại sợ chó, nhấc chân đá.

Hắn nghĩ cú đá này đủ để đá văng chó.

Nhưng, Chiêm Đại Sơn không ngờ, con chó này hung dữ hơn hắn tưởng, trực tiếp cắn vào chân.

Chân Chiêm Đại Sơn đá vào chó, chó cũng cắn chân hắn, dù chó bị đá bay nhưng vẫn không nhả.

"A!" Chiêm Đại Sơn kêu la như giết lợn.

Xung quanh nhiều người xem, nhưng vì Chiêm Đại Sơn cầm dao, đa phần không dám lại gần, lúc này, thấy Chiêm Đại Sơn bị chó cắn, ai cũng bàn tán xôn xao.

Một bà thím phỉ nhổ, bản năng của nàng nghiêng về Liêu ca lịch sự đẹp trai, "Tên cầm dao kiêu ngạo quá, đáng bị chó cắn."

Một người đàn ông ngoài ba mươi ngạc nhiên, "Đừng nói, con chó này nhỏ mà cắn người ghê vậy!"

Một thanh niên ngoài hai mươi tháo tai nghe, "Đại ca, đây không phải chó bình thường, đây là chó bò, rất dữ!"

"Ta đoán chân người đó phế rồi."

"Con chó này nhỏ, mà lợi hại vậy!"

Chương 1062: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi nghĩ sao, chó này thường bị cấm nuôi. Nhỏ, không dữ, sao cấm nuôi.”

Chiêm Đại Sơn bị chó cắn chân phải, đứng không vững, ngã xuống đất, dao cũng rơi.

“Đau chết ta, ta chém chết ngươi!” Chiêm Đại Sơn giãy giụa muốn lấy dao chém chó.

Liêu ca nhanh mắt, đá dao ra xa.

“Khốn nạn, ta@#￥%&…” Chiêm Đại Sơn lại chửi bậy.

Chiêm Đại Sơn giãy giụa muốn đánh chó.

Nhưng, hắn đối mặt với con chó dữ, lắc đầu cắn, nhấc mông lùi, như muốn kéo Chiêm Đại Sơn đi.

Chó bò tuy dữ, nhưng nhỏ, không kéo nổi Chiêm Đại Sơn.

Nhưng cắn mạnh làm Chiêm Đại Sơn đau không chịu nổi, nửa sức cũng không dùng được.

Chiêm Đại Sơn nghiến răng, dùng sức, nằm sấp bắt được chó, một tay bóp cổ, một tay đấm đầu chó.

Chó có một tính hung dữ, ngươi càng đánh, nó càng cắn.

Chân và mắt cá chân Chiêm Đại Sơn đã chảy máu.

“A… Đau chết ta!” Chiêm Đại Sơn kêu la thảm thiết.

Thấy chó dữ, người xung quanh không dám đến gần.

Liêu ca không vội đi tới, một tay nắm dây, tay kia vuốt chó.

“Ngươi đừng đánh nữa, càng đánh, nó càng cắn.”

Chiêm Đại Sơn đau đớn thu tay về, không cam lòng.

Liêu ca bóp miệng chó, kéo dây, quát vài câu, chó mới nhả ra.

“A, đau chết ta, chân ta gãy rồi, đau chết ta!” Chiêm Đại Sơn ôm chân rên rỉ.

Liêu ca lấy điện thoại, gọi cảnh sát, “Alo, ta muốn báo án. Ở đây có người cầm dao tống tiền.”

“Ta ở Công viên Trường Thịnh, mau tới, có người bị thương.”

Liêu ca cúp máy, gọi xe cứu thương.

Vài phút sau, một người ngoài hai mươi nhanh chân chạy tới, nhìn hiện trường, “Liêu ca, ngài không sao chứ.”

“Không sao, Tiểu Cương, ngươi dắt Tiểu Bạch đi, ta ở lại xử lý.” Đánh gấu trẻ, Liêu ca thấy chuyện không đơn giản, mỗi con gấu trẻ đều có cha mẹ gấu, hắn gọi đàn em đến.

“Liêu ca, hay ngài dắt Tiểu Bạch đi, ta ở lại xử lý.”

“Ta là người bị hại, ta đi, chuyện không rõ ràng.”

“Được, ta dắt Tiểu Bạch đi, có gì ngài gọi.” Tiểu Cương nói xong, dắt chó đi.

“Không để chó đi, chó dám cắn ta, ta phải chém chết!” Chiêm Đại Sơn ngữ khí đầy bất cam.

Liêu ca lạnh nhạt nhìn, không phản ứng.

Chiêm Đại Sơn không cam lòng, kêu la, “Mọi người, ta là Chiêm Đại Sơn, người địa phương, bán thịt heo trước công viên. Chúng ta đều là hàng xóm, chắc không ít người ăn thịt nhà ta, xin mọi người giúp ta ngăn con chó, sau này mua thịt nhà ta chiết khấu mười phần trăm.”

Người xem bàn tán, một chị gái ngoài bốn mươi nói, "Ta thấy quen quen, là người bán thịt. Mỗi lần ta mua thịt, cân xong phải thêm một miếng vụn cho đủ. Miếng này làm lên ăn khác hẳn, vừa dai vừa cứng, lần nào ta cũng vứt đi."

Chị gái càng nói càng tức, "Giờ ta đều thanh toán qua điện thoại, ta nói với hắn không cần thêm miếng vụn, bao nhiêu thịt tính bấy nhiêu, thanh toán qua WeChat không thiếu một xu."

"Kết quả, vẫn thêm vụn, coi lời ta gió thoảng."

Một người đàn ông ngoài năm mươi nói, "Chị à, không phải tính đủ hay không, mấy người bán thịt tinh lắm, vụn đó đa phần là thịt thừa, thịt đông, ai cũng không muốn mua, người bán cũng không muốn lỗ. Nói là tính đủ, thực ra là bán thịt ngon với thịt xấu."

Chị gái đồng tình, "Đúng, ta nghĩ ra không mua thịt nhà hắn nữa."

Người khác cũng hùa theo nói, chuyện ngăn chó không ai nói nữa.

Đùa à. Chó nhỏ mà dữ, ngươi cầm dao còn không đấu được, chúng ta lên không phải tìm chết.

Bị cắn thì sao, ngươi chịu trách nhiệm?

…

Mười phút sau, cảnh sát khu vực đến hiện trường.

Bốn cảnh sát, hai cảnh sát khu vực, hai trợ lý, cảnh sát dẫn đầu khoảng hơn ba mươi, cao lớn, nghiêm nghị.

"Sao vậy, ai báo án?"

Liêu ca chưa kịp nói, Chiêm Đại Sơn ngồi trên đất kêu, "Cảnh sát, các ngươi tới rồi, mau bắt người áo trắng, hắn thả chó cắn ta."

Cảnh sát khu vực hỏi, “Ngươi gọi à?”

Liêu ca đi tới, “Đồng chí, ta báo án.”

“Ngươi thả chó cắn hắn?”

“Không, hắn cầm dao chém ta.” Liêu ca đáp, hỏi lại, “Cảnh sát, ngài tên gì?”

“Ta họ Trang.”

Liêu ca chỉ dao dưới đất, “Cảnh sát Trang, ngài xem, dao là hung khí. Người này vừa cầm dao muốn chém ta. Chó ta sủa là để đuổi hắn, ai ngờ hắn nhấc chân muốn đá chó.”

“Chó ta tự vệ mới cắn người.”

Cảnh sát Trang nhìn Chiêm Đại Sơn, “Phải vậy không?”

Chiêm Đại Sơn kêu, “Cảnh sát, hắn nói dối, hắn đánh con ta, ta tới nói lý, hắn thả chó cắn ta.”

Một cảnh sát khác đeo găng tay nhặt dao bỏ vào túi nhựa, “Dao này của ai, ô, còn dính máu.”

Chiêm Đại Sơn giải thích, “Dao nhà ta, ta bán thịt, nghe con bị đánh, vội quá, cầm dao đi, quên mất.”

“Quên?” Cảnh sát Trang cười, “Lần đầu nghe thấy cầm dao mà quên.”

Chiêm Đại Sơn biện giải, “Ta cầm dao, nhưng không định chém.”

Cảnh sát Trang nhìn quanh, nói với dân chúng, “Các ngươi đều thấy sao, ai quay video không.”

“Cảnh sát, ta có.” Một thanh niên nói.

“Thêm WeChat, gửi ta.”

“Được.” Hai người thêm WeChat, thanh niên gửi video.

“Cảm ơn.” Cảnh sát Trang khách sáo, bắt đầu xem video, video đơn giản, cảnh sát Trang xem hai lần.

Xem xong, cơ bản rõ tình hình.

Cảnh sát Trang đi tới bên Chiêm Đại Sơn xem, “Không thương đến xương chứ?”

Chiêm Đại Sơn rưng rưng, “Có, ta thấy xương bị chó cắn đứt. Đau chết ta.”

“Gọi xe cứu thương chưa?”

Liêu ca đáp, “Ta gọi rồi.”

Cảnh sát Trang gật đầu, “Các ngươi nói đi, muốn hòa giải hay đi theo pháp luật.”

Liêu ca nghiêm mặt, “Ta không muốn hòa giải, đi theo pháp luật.”

Chương 1063: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nghe vậy, Chiêm Đại Sơn nổi giận, hắn mới là người bị thương, "Ta@# ¥ %… Bị chó cắn là ta, sao ngươi nói chuyện."

Liêu ca phản bác, "Ngươi cầm dao tống tiền, ta báo án, ta mới là người bị hại."

"Chồng, chồng…" Một tiếng gọi vọng lại, vợ Chiêm Đại Sơn đẩy đám đông chạy tới.

Con Chiêm Đại Sơn theo sau, chỉ Liêu ca, "Mẹ, là hắn thả chó cắn cha, cha sắp chết chưa."

"Cút, ngươi mới sắp chết!" Chiêm Đại Sơn mắng.

Vợ Chiêm Đại Sơn chỉ Liêu ca, "Ngươi là thú vật, sao thả chó cắn chồng ta."

"Cảnh sát, các ngươi mau bắt thú vật này, bắt hắn đền tiền, ngồi tù."

Cảnh sát Trang thở dài, "Hỏi lại các ngươi, muốn hòa giải hay theo pháp luật?"

Vợ Chiêm Đại Sơn chỉ Liêu ca, "Không hòa giải, mau bắt hắn, phải cho hắn ngồi tù."

Liêu ca gạt tay nàng, "Bà, ta cũng không đồng ý hòa giải, nhưng ngươi sai một điều, không bắt ta, là bắt chồng ngươi."

"Ai là bà của ngươi, ngươi thật không biết xấu hổ, chó ngươi cắn chồng ta, bắt chồng ta!"

“Chồng ngươi cầm dao tống tiền, ai cũng thấy, còn video, ngươi nói cảnh sát bao che sao.”

Cảnh sát Trang nhíu mày, nhìn Liêu ca, “Sao vậy, ngươi đánh cậu bé?”

“Cảnh sát, cậu bé không hiểu chuyện, ta chỉ giúp dạy.”

“Không hiểu chuyện thế nào, dạy thế nào, ngươi nói.”

Liêu ca ngập ngừng, kể lại mọi chuyện.

Vợ Chiêm Đại Sơn không bỏ qua, “Cảnh sát, ngài nghe chưa, hắn nhận đánh con ta. Đánh cả trẻ con, quá tàn nhẫn, mau bắt hắn.”

Cảnh sát Trang nói, “Ngươi lớn thế này, đánh trẻ con là sai.”

Liêu ca nói, “Ta vì tốt cho hắn, đứa trẻ phá thiết bị, ta nói hắn, hắn nhổ nước bọt, còn đá ta. Ta chỉ thay cha mẹ dạy, nếu không sau này chắc chắn có chuyện.”

Chiêm Đại Sơn chửi, “Ngươi nói láo, con ta cần ngươi dạy.”

Liêu ca hỏi lại, “Ngươi dạy thế nào, động chút là cầm dao chém? Dạy vậy sớm muộn vào tù.”

Người xung quanh lại bàn tán, có người nói đánh trẻ con sai, có người nói gấu trẻ đáng đánh, sớm thấy cậu bé phá thiết bị, thật đáng ghét.

Cảnh sát Trang hiểu tình hình, nhưng xử lý sao thì khó.

“Brừ…” Lúc này vang lên tiếng còi cứu thương, xa xa ba người mặc áo choàng trắng chạy tới, hai người cầm cáng.

Cảnh sát Trang vẫy tay, “Được rồi, chữa thương trước, rồi về đồn làm ghi chép.”

Bác sĩ đến, băng bó cho Chiêm Đại Sơn, không thiếu kêu la thảm thiết.

Cảnh sát Trang trầm ngâm một lúc, rồi nhẹ nhàng rút tay ra, "Khi xác định tính chất của một vụ án, không chỉ nhìn vào ai bị thương mà phải xem ai có động cơ và hành vi phạm tội, vết thương có thể là do tự vệ, không thể chỉ dựa vào đó mà kết luận."

"Ngươi nói gì chứ, chồng ta bị cắn như vậy mà ngươi còn bênh vực tên tội phạm này!"

Cảnh sát Trang mặt lạnh lại, "Thưa bà, xin chú ý lời nói của mình. Chồng bà cầm dao tống tiền là sự thật, nhiều người đã thấy, còn có video làm chứng, bà nói xem làm sao ta có thể bênh vực hắn."

Chiêm Đại Sơn biện bạch, "Ta không tống tiền hắn! Tên này đánh con ta, ta chỉ dọa hắn, muốn hắn đền tiền chữa trị cho con ta thôi."

Cảnh sát Trang hỏi, "Con của ngươi đâu, bị thương thế nào?"

Vợ Chiêm Đại Sơn đẩy con trai lên phía trước, "Đây là con ta, mặt nó bị thương rồi."

Cảnh sát Trang đi tới kiểm tra, "Ngoài chút đỏ thì ta không thấy vết thương nào."

"Hắn tát con ta, mặt nó bị sưng lên rồi, vẫn chưa tính là bị thương sao. Chồng ta tới chỉ là để nói lý, không phải để tống tiền."

Cảnh sát Trang nhíu mày, nhìn Liêu ca bên cạnh, "Chuyện gì xảy ra? Ngươi đánh cậu bé này à?"

"Thưa cảnh sát, cậu bé này không biết điều, ta chỉ giúp bố mẹ hắn dạy bảo chút thôi."

“Không biết điều thế nào, ngươi dạy ra sao, nói rõ xem.”

Liêu ca ngập ngừng một chút rồi kể lại toàn bộ sự việc.

Vợ Chiêm Đại Sơn không ngừng khăng khăng, “Thưa cảnh sát, ngài nghe rõ chưa, hắn thừa nhận đánh con ta rồi. Đánh cả trẻ con, thật là tàn nhẫn, mau bắt hắn lại.”

Cảnh sát Trang nói, “Ngươi lớn thế này mà đánh trẻ con, quả thực không đúng.”

Liêu ca nói, “Ta chỉ muốn tốt cho hắn, cậu bé này phá hoại thiết bị tập, ta nhắc nhở thì hắn nhổ nước bọt vào ta, còn đá ta nữa. Ta chỉ thay bố mẹ hắn dạy dỗ, nếu không sau này sớm muộn gì cũng gặp chuyện.”

Chiêm Đại Sơn chửi lớn, “Nói cặn bã, con ta cần ngươi dạy bảo.”

Liêu ca hỏi lại, “Thế ngươi dạy ra sao, cứ động một chút là cầm dao chém người? Dạy như thế sớm muộn cũng vào tù.”

Mọi người xung quanh lại bàn tán, có người nói đánh trẻ con là sai, có người nói đứa trẻ hư thì đáng đánh, trước giờ đã thấy cậu bé này phá hoại thiết bị, thực sự đáng ghét.

Cảnh sát Trang hiểu được tình hình nhưng không biết xử lý thế nào.

“U u…” Lúc này vang lên tiếng còi xe cứu thương, sau đó từ xa ba người mặc áo choàng trắng chạy tới, hai người trong số đó cầm cáng.

Cảnh sát Trang vẫy tay, “Được rồi, chữa thương trước, rồi về đồn làm ghi chép.”

Bác sĩ cấp cứu tới, nhanh chóng cầm máu và băng bó cho Chiêm Đại Sơn, không thiếu tiếng kêu la thảm thiết.

Xử lý xong, cảnh sát Trang hỏi, "Bác sĩ, hắn bị thương nặng không?"

"Vết thương rất sâu, gân Achilles bị đứt, tình trạng khá nghiêm trọng."

"Bác sĩ, chân chồng ta có thể chữa lành không?"

"Nếu phẫu thuật kịp thời vẫn có khả năng chữa trị, nhưng sau này đi lại chắc chắn sẽ có vấn đề, sẽ khác với người bình thường, cũng không thể làm vận động quá mạnh."

Chương 1064: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ôi, vậy chân chồng ta coi như phế rồi.”

Bác sĩ gọi một tiếng, “Nào, giúp một tay, đưa hắn lên cáng.”

Mặt Chiêm Đại Sơn đầy giận dữ và bất cam, “Cảnh sát, các ngươi nhất định phải bắt hắn, còn con chó đáng chết đó nữa, nhất định phải giết nó!”

“Đi chữa thương trước đã.” Cảnh sát Trang qua loa một câu, rồi nhìn sang Liêu ca, “Con chó cắn người đâu?”

“Bạn ta đã đưa đi rồi.”

“Chó gì?”

“Chó bò sục.”

“Ngươi có biết chó này bị cấm nuôi không?”

“Trước đây ta không biết, nhưng vừa mới tra trên mạng, đã biết quy định, ta sẽ xử lý trong vòng mười lăm ngày. Còn về tiền phạt, ngài nói bao nhiêu, ta sẽ đóng ngay.”

Vợ Chiêm Đại Sơn kêu la, “Chó nhà ngươi cắn người, ngươi nói xử lý là xong sao, dễ dàng vậy à, nhất định phải giết chó!”

Liêu ca phản bác, “Là chồng ngươi chủ động tấn công ta và chó, chó của ta là tự vệ chính đáng, tại sao phải giết?”

“Được rồi, đừng cãi nữa, tất cả về đồn xử lý.” Cảnh sát Trang nói.

Liêu ca nhún vai, đi thì đi, dù sao hắn cũng không phạm pháp.

Dù sao cũng rảnh rỗi không có việc, coi như là trải nghiệm cuộc sống.

Chuyện này kéo dài đến bốn, năm ngày, cuối cùng cũng phải hòa giải.

Liêu ca từ bỏ kiện Chiêm Đại Sơn tội tống tiền.

Chiêm Đại Sơn từ bỏ yêu cầu bồi thường và giết chó, vết thương tự mình xử lý.

Từ trước đến giờ chưa từng chịu thiệt, lần này Chiêm Đại Sơn thua đau, đúng là mất cả vợ lẫn binh.

…

Tám giờ tối, bên bờ biển.

Trời trong, trăng sáng, biển trời giao thoa, đẹp mê hồn.

Một chiếc thuyền du lịch sáng đèn lững lờ trôi bên bờ biển, trên boong thuyền đặt những bàn ăn hình vuông, bàn ghế và dụng cụ ăn uống rất tinh tế, trông rất cao cấp.

Hàn Bân và Vương Đình ngồi bên bàn phía đông boong thuyền, trên bàn bày đầy hải sản và một chai rượu vang đỏ, cùng cây nến đang cháy, tạo nên khung cảnh đặc biệt.

Gió biển thổi qua tóc Vương Đình, nàng cảm thấy rất thoải mái, “Nơi này không tệ, ngươi đã đến đây trước đây chưa?”

Câu hỏi này, Hàn Bân tất nhiên không dám sai sót, lắc đầu, “Lần đầu tiên.”

Vương Đình nâng ly rượu vang, cùng Hàn Bân cụng ly, hai người cùng uống một ngụm.

“Nếu ngươi thích, sau này chúng ta sẽ thường xuyên tới.” Hàn Bân gắp một miếng thịt tôm hùm, đặt vào đĩa của Vương

Đình.

Vương Đình cầm chai rượu rót cho Hàn Bân, "Ngươi không phải thích uống bia sao? Hôm nay sao không uống."

"Hải sản và bia chắc chắn là tuyệt vời, nhưng ăn như vậy không tốt cho sức khỏe, khi còn trẻ có thể không để ý, ta đã có vợ rồi, sau này tự nhiên phải chú ý giữ gìn sức khỏe." Hàn Bân cười nói.

"Ngươi nghĩ hay quá, ta chưa từng nói muốn cưới ngươi." Vương Đình kêu nhẹ một tiếng, rồi chuyển đề tài, "Mấy ngày nay, Thiến Thiến có hỏi ngươi về chuyện của chúng ta không?"

Hàn Bân cười, "Mấy ngày nay không có vụ án mới, cũng không bận, cô bé đó không có việc gì thì tới gần ta, chắc muốn hỏi, nhưng ta đều đuổi đi trước. Không có việc gì, ta cũng tìm việc cho nàng làm, sau này nàng học khôn, không dám tới gần ta nữa."

"Ngươi thật tệ, nàng hỏi ngươi một câu, cũng không thể ăn thịt ngươi."

Hàn Bân ăn một con hàu, "Ta chỉ đùa nàng thôi, hơn nữa, chuyện của nàng còn chưa rõ ràng, cũng không có tư cách quan tâm chuyện của chúng ta."

"Ngươi nói chuyện của nàng và Bao Tinh?"

Hàn Bân gật đầu, "Ta nghe nói Bao Tinh có thể sẽ điều đi. Thiến Thiến không nhanh lên, cơ hội này qua rồi sẽ không còn nữa."

Vương Đình tò mò, "Bao Tinh điều đi đâu?"

Hàn Bân chỉ lên phía trên.

"Hắn thăng chức rồi?"

“Không hẳn, thăng chức chưa tới lượt hắn, Vương Tiêu, Giang Dương, Lý Cầm đều có thâm niên hơn hắn, không dễ gì mà thăng. Nhưng, hắn có thể được điều lên tỉnh. Dù cấp bậc không thay đổi, nhưng cũng coi như là tiến bộ.”

Vương Đình bóc một con tôm hùm đất, đặt vào đĩa của Hàn Bân, “Điều chuyển lên Sở tỉnh dễ dàng không?”

“Đương nhiên không dễ dàng rồi, hoặc là cực kỳ xuất sắc, hoặc là có quan hệ. Người bình thường muốn vào thì không có cửa.”

“Thế Bao Tinh thuộc loại nào?”

“Bao Tinh là một chàng trai khá thông minh, năng lực cũng tốt, rất phù hợp với công việc điều tra hình sự, ta rất thích hắn. Cả hai đều có, nhưng có lẽ cái sau nhiều hơn.”

Vương Đình vô thức hỏi, “Thế Thiến Thiến rốt cuộc nghĩ gì?”

“Ngươi là chị họ mà còn không biết, ta là anh rể lại càng không rõ.”

Vương Đình lộ vẻ trầm tư, “Thiến Thiến có biết chuyện này không?”

Hàn Bân nghĩ một lúc, “Ta cảm thấy Bao Tinh chắc đã nói với nàng.”

“Thế ngươi nói, ta có nên hỏi nàng xem rốt cuộc nghĩ gì không?”

Hàn Bân do dự một chút, Bao Tinh chàng trai này không tồi, ta cũng khá thích, nhưng Hàn Bân không thích làm chuyện mai mối người khác.

Thành thì tốt, nhưng đa phần là mất công mà không được gì.

“Chuyện của các ngươi, vẫn là tự ngươi xử lý đi.” Hàn Bân nâng ly rượu, lại cụng ly với Vương Đình.

Vương Đình nhấp một ngụm rượu vang, ngắm nhìn cảnh biển đẹp đẽ, khuôn mặt lộ vẻ say mê, “Không quản nàng nữa, về rồi nói tiếp.”

Hai người đón gió biển, ăn hải sản, uống rượu vang, trò chuyện, trải qua một buổi tối lãng mạn đáng nhớ.

Tối về nhà, đã hơn mười một giờ, hai người tắm rửa rồi đi ngủ.

Chương 1065: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chơi cả ngày, hai người cũng mệt, nằm trên giường nói chưa được mấy câu, Vương Đình đã ngủ.

Hàn Bân cũng sắp ngủ thì điện thoại hắn đột nhiên reo lên, "Đing ling ling…"

Hàn Bân cầm điện thoại lên nhìn, màn hình hiển thị số của Mã Cảnh Ba, Hàn Bân ra khỏi phòng ngủ, nhận cuộc gọi ở phòng khách, "A lô, Mã đội."

Tiếng của Mã Cảnh Ba vang lên trong điện thoại, "Hàn Bân, ngủ chưa?"

"Vừa nằm xuống, có chuyện gì?"

"Có án, phân cục thiếu người, báo thẳng lên đội hình sự thành phố."

"Án gì?"

Trong chiếc xe con màu đen, Bao Tinh lái xe, Hàn Bân ngồi ghế phụ, Lý Cầm ngồi ghế sau cùng với Vương Tiêu.

Vương Tiêu ngáp một cái, "Hàn đội, án gì vậy?"

"Cướp bóc, hiếp dâm, giết người."

Bao Tinh bĩu môi, "Tên hung thủ này quá mất nhân tính, việc xấu đều do hắn làm hết. Hại người ta rồi còn giết luôn."

Hàn Bân giới thiệu chi tiết, "Nạn nhân của vụ án này là một đôi tình nhân, nữ bị hiếp dâm, nam bị giết hại."

Đây chính là lý do vì sao vụ án mang danh ‘vào nhà’ thì tính chất và tội danh sẽ nặng hơn rất nhiều.

Một tên trộm vào nhà ăn cắp đồ, lúc này chưa gây nguy hiểm lớn, nhưng nếu trong quá trình ăn trộm gặp phải chủ nhà, tất nhiên sẽ xảy ra xung đột, rất dễ biến thành cướp, hiếp dâm, giết người và các tội ác nghiêm trọng khác.

Nửa tiếng sau, cả nhóm đến thôn Nam Phật, khu vực này thuộc làng trong thành phố, nhiều công nhân làm việc sinh sống ở đây, tiện lợi về sinh hoạt và giao thông.

Hiện trường vụ án nằm trong một con ngõ nhỏ, xung quanh đã được giăng dây cảnh báo, vài cảnh sát mặc đồng phục đứng xung quanh bảo vệ hiện trường.

Người phụ trách hiện trường là phó đồn công an Nam Phật, Lưu Đinh Sơn.

Sau khi gặp nhau, giới thiệu sơ qua, Hàn Bân bắt đầu hỏi về vụ án, “Sở trưởng Lưu, hiện trường thế nào?”

“Nữ nạn nhân bị thương ngoài da, hoảng loạn quá độ, đã được xe cấp cứu đưa đến bệnh viện.” Sở trưởng Lưu ngừng một lúc, nói tiếp, “Thi thể nam nạn nhân vẫn ở hiện trường, chúng ta chưa động đến.”

Hàn Bân gật đầu, “Chị Lý, ngươi liên hệ kỹ thuật viên đến bệnh viện kiểm tra nữ nạn nhân, nếu hung thủ để lại bằng chứng, nhất định phải thu thập kịp thời.”

“Sở trưởng Lưu, làm phiền ngài cử một cảnh sát đi cùng nàng.”

Sở trưởng Lưu đồng ý ngay, “Không vấn đề gì.”

Lý Cầm đáp một tiếng, sau đó gọi điện liên lạc.

Hàn Bân dẫn người vào hiện trường.

Căn nhà nhỏ không có sân, vào cửa là phòng khách, đồ đạc cũng không nhiều, chỉ có tivi, bàn trà, ghế sô pha, phòng khách còn có một phòng ngủ, bên phải là nhà vệ sinh.

Bên cạnh tivi là một người đàn ông nằm đó, toàn thân máu me, chỗ quần áo rách có thể thấy vết thương rõ ràng, mắt mở trừng trừng nhìn lên trần nhà, trông rất oan ức.

Người đàn ông trông không lớn tuổi, ước chừng hơn hai mươi.

Hàn Bân đi vào phòng ngủ, trong phòng có giường, bàn trang điểm, tủ quần áo, cửa tủ mở, bên trong bị lục tung.

Trên giường cũng bừa bộn, có vài món đồ nữ bị xé rách.

Sau khi Hàn Bân xem xét hiện trường, kỹ thuật viên và pháp y cũng đến, kỹ thuật viên thu thập bằng chứng, pháp y bắt đầu khám nghiệm tử thi.

Hiện trường chia làm ba khu vực chính, khu vực hiếp dâm chủ yếu ở trên giường, khu vực giết người ở phòng khách, khu vực trộm cắp chủ yếu ở gần tủ quần áo.

Hàn Bân xem xét tổng thể trong nhà, cảm thấy thiếu một số vật dụng, nghi phạm rất có thể đã dọn dẹp hiện trường.

Hàn Bân đến bên cửa sổ, phát hiện cửa sổ mở, bậu cửa không có dấu chân rõ ràng, dùng ngón tay quẹt một cái, rất sạch, chắc chắn đã được lau chùi.

Bên ngoài cửa sổ trống trải, không thấy bóng người, đèn đường mờ mờ, cảm giác không sáng bằng ánh trăng.

Hàn Bân thò đầu ra ngoài nhìn một vòng, cũng không thấy camera nào rõ ràng.

Đã gần hai giờ sáng, ngoài việc khám nghiệm hiện trường, bọn hắn không thể làm gì hơn.

Hàn Bân quay lại bên thi thể nam nạn nhân, bắt đầu quan sát vết máu.

Từ vết thương và dấu vết máu bắn, nạn nhân có thể đã bị đâm bằng vật sắc nhọn, và có lẽ bị đâm khi đang đứng, vết thương không chỉ một, sau đó nạn nhân ngã xuống đất, vị trí thi thể và vết máu xung quanh khớp nhau, nạn nhân chắc chắn không bị di chuyển.

Dựa vào hình dạng và màu sắc vết máu, thời gian tử vong không quá bốn giờ.

Thi thể không có nhiều dấu hiệu bò và giãy giụa, cho thấy nghi phạm đâm nạn nhân xong, nạn nhân nhanh chóng ngất vì mất máu nhiều.

Dựa vào lượng máu tại hiện trường, nạn nhân chết do mất máu quá nhiều.

Tất nhiên, những điều trên chỉ là phân tích của Hàn Bân dựa trên vết máu hiện trường, nguyên nhân tử vong chính xác của nạn nhân vẫn cần pháp y kết luận cuối cùng.

Một lúc sau, kỹ thuật viên Mã Hy Văn bước tới, ngáp một cái, "Hàn đội, hiện trường đã khám nghiệm xong."

"Mã Ca, có phát hiện gì?"

"Phòng bị dọn dẹp, tay nắm cửa, tủ quần áo, bàn trà, hầu hết các chỗ đều được lau chùi, đừng nói dấu vân tay, ngay cả bụi cũng không có, nghi phạm không để lại nhiều manh mối."

"Thêm nữa, màn cửa có dấu bị cắt, nhìn giống như bị cắt bằng dao."

Điều này Hàn Bân cũng chú ý, hắn đoán có thể do thời tiết nóng, nạn nhân không đóng cửa sổ, chỉ đóng màn cửa, nghi phạm cắt màn cửa rồi đưa tay vào mở khóa cửa sổ, dễ dàng mở cửa.

Chương 1066: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mã Hy Văn tiếp tục nói, "Hiện trường không có dấu vết rõ ràng của dấu chân và kéo lê, cũng không tìm thấy điện thoại di động của nạn nhân và hung khí."

"Tuy nhiên, chúng ta phát hiện trên giường trong phòng ngủ có hai sợi tóc, khá ngắn, rất có thể là tóc của nam giới."

Hàn Bân gật đầu, đây là manh mối rất quan trọng, "Mã Ca, sau khi về cục, phiền ngài so sánh sợi tóc ngắn trên giường với tóc của nạn nhân."

Mã Hy Văn đáp, "Ta hiểu, nếu tóc ngắn và tóc của nạn nhân không trùng khớp, ta sẽ tiến hành so sánh trong cơ sở dữ liệu."

"Phiền ngài rồi."

"Không có gì, chúng ta thu dọn một chút rồi rút lui." Mã Hy Văn nói xong liền đi làm việc.

Lúc này, Mã Cảnh Ba cũng đến hiện trường, chào Hàn Bân một tiếng, "Hiện trường thế nào?"

"Nam nạn nhân bị giết trong phòng khách, đang tiến hành khám nghiệm tử thi. Nữ nạn nhân đã được đưa đến bệnh viện, ta để Lý Cầm qua chăm sóc. Hiện trường đã được dọn dẹp, không có manh mối rõ ràng, cũng không tìm thấy hung khí."

Mã Cảnh Ba nói, "Tên hung thủ này thật bình tĩnh, giết người xong còn dám ở lại hiện trường để dọn dẹp."

“Đúng vậy, bây giờ quan trọng nhất là lấy lời khai của nữ nạn nhân, xem nàng có nhận ra diện mạo của nghi phạm không.”

Mã Cảnh Ba đi một vòng quanh hiện trường, thấy pháp y vẫn đang bận rộn, nói với Hàn Bân bên cạnh, “Ta ở lại hiện trường, ngươi đi bệnh viện đi, không cần cả hai đều ở đây.”

“Ta biết rồi.” Hàn Bân đáp một tiếng, mang theo Bao Tinh đến bệnh viện.

…

Bệnh viện khu Đông, Bệnh viện số ba, thành phố Cầm Đảo.

Khoa cấp cứu tầng một.

Dân số thành phố đông đúc, bệnh viện dù ngày hay đêm đều có bệnh nhân.

Hàn Bân vào khoa cấp cứu, liền thấy một cảnh sát mặc đồng phục đứng ở hành lang.

Hàn Bân đi tới, chưa kịp xuất trình thẻ cảnh sát, đối phương đã nhận ra hắn, “Chào Đội trưởng Hàn.”

“Nạn nhân đâu?”

Cảnh sát chỉ vào căn phòng bên cạnh, “Đang nghỉ ngơi trong này, Cảnh sát Lý đang ở cùng.”

“Vất vả rồi.” Hàn Bân gật đầu, ra hiệu với Bao Tinh rồi đi vào phòng.

Phòng không lớn, chỉ khoảng mười mấy mét vuông, có hai giường bệnh và một số dụng cụ.

Trong phòng có hai người, một là Lý Cầm, người kia là cô gái khoảng hai mươi tuổi, trên người có nhiều vết máu, đang

ôm chân ngồi trên giường, đầu gục vào đầu gối, tiếng thút thít khe khẽ.

Lý Cầm đứng dậy, đi tới nói nhỏ, "Hàn đội, đây là nạn nhân Nhậm Linh Linh."

"Đã lấy lời khai chưa?"

Lý Cầm khẽ lắc đầu, "Nàng vừa rồi tinh thần không ổn định, giờ đã khá hơn chút."

"Thương tích thế nào?"

"Đầu bị đánh bằng vật cùn dẫn đến hôn mê, có dấu hiệu chấn động nhẹ, không nghiêm trọng lắm." Lý Cầm hạ giọng, "Bác sĩ vừa kiểm tra, nàng thực sự có dấu hiệu bị cưỡng bức, nhưng không phát hiện DNA của nam giới."

Hàn Bân không bất ngờ, hiện trường đã được dọn dẹp, cơ bản không để lại manh mối có giá trị, chứng tỏ nghi phạm rất cẩn thận. Nếu có thể tìm thấy DNA của nghi phạm trên người nạn nhân, ngược lại lại khiến nghi phạm trông không bình thường.

Lý Cầm đi đến bên cạnh nữ nạn nhân, giới thiệu, "Nhậm Linh Linh, đây là Đội trưởng Hàn của đội hình sự thành phố, muốn hỏi ngươi một số điều."

Nhậm Linh Linh từ từ ngẩng đầu lên, mắt đã sưng húp vì khóc, nghẹn ngào nói, "Đội trưởng Hàn, đã bắt được kẻ giết bạn trai ta chưa?"

Câu hỏi này khiến Hàn Bân có chút bối rối, nghi phạm đã chạy trốn từ lâu, ngươi là nhân chứng duy nhất, chưa lấy lời khai của ngươi, ta đi đâu tìm hung thủ?

Dù là Sherlock Holmes tái sinh, cũng cần phải hiểu rõ tình hình trước.

Xét thấy đối phương bị kích động, tinh thần không tốt, Hàn Bân vẫn dịu dàng nói, "Ta vừa tiếp nhận vụ án và đang điều tra, để hiểu rõ hơn về nghi phạm, chúng ta muốn lấy lời khai của ngươi."

Nhậm Linh Linh mím môi không nói gì.

"Ngươi thấy trong người thế nào? Có thể lấy lời khai không?"

Nhậm Linh Linh khẽ gật đầu.

Hàn Bân suy nghĩ một chút rồi nói, "Nhậm tiểu thư, phiền ngươi kể lại diễn biến sự việc."

Nhậm Linh Linh im lặng một lát, rồi lên tiếng, "Ta tên Nhậm Linh Linh, bạn trai ta tên Đường Mã Kim. Chúng ta là sinh viên Học viện Thương mại Cầm Đảo, thuê một căn hộ bên ngoài để sống. Tối hôm qua hắn có việc ra ngoài, chỉ có ta ở nhà. Sau đó… kẻ đó đột nhập vào, hắn đã làm nhục ta, khi ta tỉnh dậy thì thấy bạn trai ta nằm trên sàn nhà đầy máu…"

"Ta rất sợ hãi, sao chuyện này lại xảy ra với ta, chúng ta đã hứa sẽ kết hôn sau khi tốt nghiệp, nhưng… hắn chết rồi."

Hàn Bân hỏi, "Nghi phạm có bao nhiêu người?"

"Ta chỉ thấy một."

"Ngươi còn nhớ diện mạo và đặc điểm của nghi phạm không?"

Nhậm Linh Linh lắc đầu, "Lúc đó ta đang đợi bạn trai về, đợi một lúc thì buồn ngủ, định đi ngủ. Chỉ bật đèn tường, ánh sáng không rõ lắm. Hơn nữa, kẻ đó đội tất lưới lên đầu, ta không nhìn rõ mặt mũi."

"Trang phục thì sao?"

“Mặc áo phông đen, loại rất bình thường, quần thì ta không nhớ rõ.”

“Chiều cao thì sao?”

“Ta không nhớ, lúc đó ta sợ lắm.”

“Hãy cố gắng nhớ lại.”

“Có lẽ cao bằng bạn trai ta, khoảng một mét tám.”

“Nghi phạm vào nhà bằng cách nào?”

Nhậm Linh Linh giọng có chút hoảng loạn, “Ta cũng không biết, khi ta nghe thấy tiếng động thì hắn đã vào nhà rồi.”

Chương 1067: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Cầm nói, "Nhậm tiểu thư, ta biết việc nhớ lại vụ án sẽ rất đau lòng, nhưng ngươi là nhân chứng duy nhất tại hiện trường, chỉ có ngươi mới có thể giúp chúng ta bắt được nghi phạm."

Nhậm Linh Linh im lặng một lúc lâu, "Lúc đó ta mơ màng, không nghe thấy tiếng cửa, nhưng mơ hồ nghe thấy tiếng như mở cửa sổ."

Nghi phạm rất có thể vào từ cửa sổ, điều này tương đồng với những gì Hàn Bân thấy tại hiện trường.

"Khi Đường Mã Kim bị giết, ngươi không nghe thấy động tĩnh gì sao?"

"Ta bị kẻ đó đánh ngất, không biết gì cả."

"Tối hôm đó Đường Mã Kim về trễ là vì lý do gì? Bình thường hắn có vậy không?"

"Bình thường không như vậy, hắn nói có việc ở trường nên về muộn. Ta hỏi việc gì, hắn không nói, thật ra ta cũng biết, hoặc là đi uống rượu, hoặc là chơi game, còn gì khác được?"

"Ngươi thử nhớ lại xem, về nghi phạm ngươi còn ấn tượng gì khác không?"

Nhậm Linh Linh lại lắc đầu.

Hàn Bân đổi câu hỏi, "Vậy ngươi hãy mô tả lại tình hình sau khi tỉnh dậy."

“Ta tỉnh dậy… thấy mình nằm trên giường, quần áo bị rách, ta cũng bị…” Nhậm Linh Linh vừa nói vừa khóc.

Lý Cầm đưa cho nàng vài tờ khăn giấy.

Nhậm Linh Linh lau nước mắt, hít một hơi thật sâu, “Ta lấy một cái áo khoác, cố lấy can đảm đi ra khỏi phòng ngủ, thấy một người nằm trên sàn đầy máu, ta sợ quá… sau đó mới nhận ra là bạn trai ta.”

“Ta chạy tới ôm đầu hắn, phát hiện hắn đã không còn thở… ta liền gọi điện báo cảnh sát.”

Sau đó ta được đưa vào bệnh viện.

Hàn Bân hỏi thêm, “Ngươi tỉnh lại sau đó, có động chạm gì đến đồ trong phòng hoặc dọn dẹp gì không?”

“Không, ta lúc đó sợ đến ngớ ngẩn, không để ý đến gì cả.”

“Kẻ hung thủ vào nhà ngươi lúc mấy giờ?”

“Chắc khoảng hơn mười giờ.”

“Thời gian ngươi báo án là khi nào?”

“Hình như là hơn mười một giờ.”

Hàn Bân ghi chép vào sổ, “Hai ngươi đều là sinh viên, tại sao không ở ký túc xá mà phải ra ngoài thuê phòng?”

“Đó là ý tưởng của bạn trai ta.”

“Nhà ngươi mất những gì?”

Nhậm Linh Linh lắc đầu nói, “Ta không biết, lúc đó ta sợ đến ngớ ngẩn, không để ý được những thứ đó.”

“Nhà ngươi có để đồ quý giá nào không?”

“Có hơn một ngàn tiền mặt, một sợi dây chuyền vàng của ta, còn lại là điện thoại, ngoài ra không có gì.”

“Khi ngươi đối mặt với hung thủ, có phản kháng lại không, để lại vết thương nào cho hắn không?”

Nhậm Linh Linh cắn môi nói, “Hắn cầm dao, ta không dám phản kháng.”

“Loại dao như thế nào?”

Nhậm Linh Linh hồi tưởng, “Là một con dao nhọn, lưỡi dao dài khoảng mười mấy centimet, nhìn giống dao gọt hoa quả.”

“Hai ngươi hàng ngày đều về căn phòng thuê đó ở sao?”

“Không chắc, đôi khi cũng ở ký túc xá.”

“Trước đây, có xảy ra chuyện gì bất thường không?”

“Không có.”

“Về hung thủ, ngươi có nghi ngờ ai không?”

“Không có. Ta vẫn là sinh viên, ta nào nghĩ đến chuyện gặp phải chuyện này. Ta không biết sau này phải sống sao.” Nhậm Linh Linh nói rồi lại khóc.

Hàn Bân hỏi thêm, Nhậm Linh Linh chỉ khóc lắc đầu, cảm xúc có chút sụp đổ.

Bất đắc dĩ, Hàn Bân chỉ có thể ra khỏi phòng.

Ba người ra khỏi phòng, Lý Cầm đề nghị, “Đội trưởng Hàn, có nên thông báo cho người nhà Nhậm Linh Linh không, nàng ấy cảm xúc rất tệ, ta sợ nàng ấy nghĩ không thông.”

“Được, nhưng trước khi người nhà nàng ấy tới, ngươi hãy để mắt tới nàng ấy.”

“Đội trưởng Hàn, vết thương của nàng ấy không còn nghiêm trọng nữa, cứ ở mãi bệnh viện cũng không ổn, ngài thấy ta nên đưa nàng ấy về trường hay đến khách sạn thuê một phòng.”

“Xem ý của nàng ấy thôi.” Hàn Bân dặn dò thêm vài câu rồi cùng Bao Tinh quay về cục cảnh sát thành phố.

Lý Cầm vẫn ở lại chăm sóc Nhậm Linh Linh.

Trên đường về, Hàn Bân ngồi ở ghế phụ, nhíu mày suy nghĩ.

Bao Tinh hỏi, “Đội trưởng Hàn, ngài đang nghĩ gì vậy?”

“Ta đang nghĩ mục đích gây án của hung thủ là gì? Trộm cắp, hiếp dâm, hay giết người?”

Từ tình huống hiện trường mà suy đoán, hung thủ có khả năng là vào nhà để trộm cắp, rồi biến thành hiếp dâm, giết người.

Nhưng, từ vết thương trên người nạn nhân mà xét, hung thủ là muốn giết chết đối phương, mà theo lời của Nhậm Linh Linh, hung thủ đội mặt nạ, ánh sáng khá tối, nàng không nhìn rõ diện mạo và đặc điểm của hung thủ.

Theo lý mà nói, nếu chỉ là trộm cắp, hung thủ chỉ cần đâm Đường Mã Kim bị thương là được, không cần thiết phải đâm nhiều nhát đến chết.

Nếu giết người là mục đích chính của hung thủ, thì dấu vết trộm cắp tại hiện trường có thể là do hung thủ cố tình để lại, nhằm đánh lạc hướng cảnh sát, che giấu động cơ thực sự.

Và nói chung, nếu muốn giết chết một người, thì giữa hai người phải có quen biết, mới có thể nảy sinh thù hận lớn đến vậy.

Đội trung đội hai đội điều tra hình sự thành phố, một nhóm trong văn phòng.

Mã Cảnh Ba và Hàn Bân cùng mọi người lần lượt quay về văn phòng.

Mã Cảnh Ba liếc nhìn đồng hồ treo tường, đã là ba giờ sáng rồi.

“Mọi người bỏ việc đang làm, ngồi lại đây, chúng ta họp một chút.”

Mọi người ngồi vào chỗ, Mã Cảnh Ba tiếp tục nói, “Ta trước tiên nói về tình hình từ bên pháp y, nạn nhân nam tên là Đường Mã Kim, thời gian tử vong là từ chín giờ rưỡi đến mười một giờ rưỡi tối hôm qua, chết do mất máu quá nhiều, nạn nhân bị đâm tổng cộng bảy nhát, mỗi nhát đều rất sâu, chắc chắn là có ý muốn giết chết nạn nhân.”

Chương 1068: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nếu nghi phạm chỉ là trộm cắp và hiếp dâm, trong trường hợp không để lại chứng cứ rõ ràng, chỉ cần dùng dao dọa hoặc làm bị thương nạn nhân là có thể trốn thoát, vết thương của hai trường hợp này chắc chắn là khác nhau.

Quan điểm của Mã Cảnh Ba và Hàn Bân không hẹn mà gặp.

Mã Cảnh Ba mở tài liệu, liếc qua, "Đường Mã Kim năm nay 21 tuổi, là sinh viên của Học viện Thương mại Cầm Đảo, nhà hắn ở ngoại tỉnh, ta đã thông báo cho người nhà hắn rồi."

"Nạn nhân nữ Nhậm Linh Linh và Đường Mã Kim là người yêu, Hàn Bân, ngươi đã ghi chép lại lời khai của Nhậm Linh Linh, tình hình cụ thể ngươi nói đi."

Hàn Bân hắng giọng, "Nhậm Linh Linh cũng là sinh viên của Học viện Thương mại Cầm Đảo, nàng và Đường Mã Kim thuê phòng ở ngoài, chính là hiện trường xảy ra vụ án. Theo nàng nói, Đường Mã Kim tối hôm đó có việc nên về muộn. Nàng không mở cửa cho nghi phạm, nghi phạm có khả năng vào từ cửa sổ."

"Nghi phạm đội tất chân trên đầu, nàng không nhìn rõ diện mạo cụ thể, chiều cao có thể khoảng 180 cm, sau đó nàng bị nghi phạm đánh ngất, không nhìn thấy cảnh Đường Mã Kim bị hại."

"Nghi phạm có khả năng đến hiện trường vào khoảng mười giờ rưỡi, mười một giờ rưỡi Nhậm Linh Linh tỉnh lại, thấy xác

bạn trai, sau đó gọi điện báo cảnh sát.”

Giang Dương lè lưỡi, “Giờ sinh viên thật sự có tiền, không ở ký túc xá mà cứ phải ra ngoài thuê phòng.”

Mã Cảnh Ba nói, “Người trẻ mà, có thể hiểu được.”

“Từ hiện trường xem, vụ án này khá phức tạp, trộm cắp, hiếp dâm, giết người đều có thể là động cơ, nhưng từ vết thương trên người nạn nhân nam mà xét, ta nghiêng về động cơ giết người nhiều hơn.”

Hoàng Khiết Khiết hỏi, “Đội trưởng Mã, có thể nào là nghi phạm đang gây án, Đường Mã Kim về đúng lúc, nghi phạm sợ bị lộ nên giết người diệt khẩu?”

Mã Cảnh Ba đáp, “Nếu thực sự là diệt khẩu, thì nạn nhân nữ cũng có mặt ở hiện trường, theo lý cũng bị diệt khẩu. Nhưng chỉ có nạn nhân nam bị giết, nên ta nghiêng về động cơ giết người hơn.”

“Có thể điều tra các mối quan hệ xung quanh nạn nhân nam, xem trước khi chết hắn có mâu thuẫn hoặc xung đột lợi ích với ai không.”

Mã Cảnh Ba ngáp một cái, “Ta phân công nhiệm vụ, Vương Tiêu và Giang Dương đến Học viện Thương mại Cầm Đảo điều tra các mối quan hệ xung quanh Đường Mã Kim.”

“Hàn Bân và Bao Tinh đi khảo sát hiện trường, thu thập camera giám sát.”

“Ta ở lại cục làm biên bản với người nhà Đường Mã Kim.”

Nói xong, Mã Cảnh Ba đứng dậy duỗi người, “Đã khuya rồi, mọi người về phòng nghỉ ngơi, sáng mai tiếp tục điều tra.”

“Vâng.” Mọi người đồng ý.

Bây giờ đã là hơn ba giờ sáng, mọi người cả đêm không ngủ, đã rất mệt mỏi.

Hiện trường đã được khám xét xong, cũng đã ghi chép lời khai của nhân chứng, hiện tại chưa phát hiện được manh mối quan trọng, nghỉ ngơi một đêm, ngày mai tiếp tục điều tra sẽ hiệu quả hơn.

Hàn Bân không về ký túc xá, lấy ra chiếc giường gấp, ngủ ngay tại văn phòng.

Về ký túc xá cũng không ngủ yên, thà ngủ ở văn phòng, tiết kiệm thời gian.

Tám giờ sáng, Hàn Bân bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, anh lấy điện thoại ra nhìn, trên màn hình hiển thị số của Vương Đình.

Hàn Bân ấn nút nghe, "A lô."

Vương Đình quan tâm hỏi, "Vẫn đang bận à?"

Hàn Bân ngáp một cái, "Tối qua bận đến hơn ba giờ sáng, ta không về, ngủ luôn tại văn phòng."

"Vất vả quá. Ngươi muốn ăn gì tối nay, ta nấu cho ngươi."

Hàn Bân cười, "Hôm nay vẫn phải điều tra, không biết bận đến mấy giờ, chiều nay tính sau."

"Vậy ngươi nghỉ ngơi thêm chút nữa. Đừng làm việc quá sức."

"Được rồi." Hàn Bân cúp máy, lại ngáp một cái, ngủ muộn khiến cả người mệt mỏi.

Ngủ tiếp chắc cũng không ngủ được.

Hàn Bân rửa mặt, đi ăn sáng ở căng tin, ăn no rồi tinh thần mới khá hơn.

Khoảng chín giờ, Hàn Bân và Bao Tinh lái xe đến Thôn Nam Phật.

Vì gần phố, xung quanh căn nhà đó có nhiều cửa hàng, ban ngày kinh doanh, ban đêm thì không có người.

Vì là con phố nhỏ, đường không rộng, Hàn Bân và Bao Tinh không lái xe vào, đỗ xe ở chỗ không gây cản trở, rồi đi bộ đến gần hiện trường.

Quanh nhà được kéo dây cảnh sát, cửa và cửa sổ dán niêm phong.

Người qua lại không ngừng chỉ trỏ.

Quanh nhà có một cửa hàng tạp hóa, một tiệm sửa điện thoại, và một cửa hàng bán đồ ăn vặt.

Hàn Bân bước vào cửa hàng tạp hóa, mua một bao thuốc lá, châm một điếu, "Bà chủ, hỏi thăm chút chuyện được không?"

"Chuyện gì?"

"Ngươi có quen nhà bên cạnh bị niêm phong không?"

Bà chủ liếc nhìn Hàn Bân, "Ngươi nói chủ nhà, hay người thuê nhà?"

"Người thuê nhà."

Bà chủ hừ một tiếng, "Hừ, ta quen loại người đó làm gì, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện."

Hàn Bân hỏi lại, "Ý ngươi là gì?"

Bà chủ bĩu môi, nhìn Hàn Bân với ánh mắt dò xét, "Đây là cửa hàng tạp hóa, ngươi muốn hỏi thăm mấy chuyện lộn xộn thì đi chỗ khác."

"Chuyện lộn xộn gì?"

“Ngươi còn giả ngơ với ta? Ngươi thật sự nghĩ ta không biết nhà đó làm gì sao? Đến tối là có đàn ông tới, có thể làm chuyện tốt gì. Đi đi, ngươi hỏi chỗ khác đi.”

Hàn Bân nghe ra một số hàm ý, biết bà chủ có thể hiểu lầm, lấy ra thẻ cảnh sát, “Ngài nhìn kỹ, ta là cảnh sát.”

Chương 1069: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bà chủ hơi bất ngờ, "Ồ, cảnh sát à, ngài không nói sớm… Ta còn tưởng ngài hỏi thăm nhà đó để tìm vui chứ."

Bao Tinh nhíu mày nói, "Đi đi, đừng nói bậy, đội trưởng của chúng ta hỏi gì, ngươi trả lời thật là được."

"Thật ra, ta biết không nhiều, đều là đoán thôi."

"Ngươi nói thử xem, biết gì thì nói."

Bà chủ nhìn ra ngoài, nhỏ giọng nói, "Nói thế này nhé, chỗ này tuy không phải phố lớn, nhưng cũng là một con phố nhỏ, xung quanh đều là cư dân gần đây mua đồ, dãy này đều là cửa hàng, ồn ào, không thích hợp để ở. Có gì bán nấy, không có hàng hóa thì bán người."

Bà chủ nói mơ hồ, nhưng Hàn Bân hiểu, "Người thuê nhà bên cạnh là làm nghề mại dâm?"

"Ta cũng đoán thế, ban ngày thường đóng cửa, cũng không giao tiếp với xung quanh. Tối khoảng chín, mười giờ, bắt đầu có đàn ông lạ vào ra, đôi khi còn nghe thấy tiếng động."

"Ngươi đã biết sao không báo cáo?"

"Thực ra, bọn họ làm nghề đó không ảnh hưởng gì đến cửa hàng của ta, bọn họ mở cửa làm ăn thì ta cũng đóng cửa về nhà. Đôi khi cũng vào cửa hàng ta mua đồ, ta giả vờ không biết thôi, ai cũng không dễ dàng. Ngươi nói đúng không, nếu dễ dàng thì ai làm nghề này."

"Người thuê nhà bên cạnh có bao nhiêu người?"

“Hai người, một nam một nữ, nhìn tuổi còn trẻ, khoảng hai mươi tuổi, chàng trai khá đẹp trai, cô gái cũng xinh đẹp. Thật đáng tiếc, làm gì chẳng được.”

“Ngài biết họ có quan hệ gì không?”

Bà chủ lắc đầu, “Cái này ta không biết, ngại gì mà hỏi.”

“Nhưng, hai người có vẻ quan hệ không tệ, đôi khi ban ngày cũng cùng đi cùng về, nắm tay, ôm eo, nhìn như đôi tình nhân. Nếu không phải ta là hàng xóm, tận mắt thấy nhiều đàn ông vào ra, ta cũng không nghĩ vậy.”

Nếu những gì bà chủ nói là thật, thì tính xác thực của lời khai Nhậm Linh Linh cần được xem xét lại…

Lúc rạng sáng, khi Hàn Bân ghi chép lời khai của Nhậm Linh Linh, không cảm thấy nàng nói dối.

Cảm xúc đau buồn và sợ hãi của Nhậm Linh Linh là thật, mạnh mẽ và liên tục, trong tình huống cảm xúc mạnh như vậy, nếu Nhậm Linh Linh nói dối, Hàn Bân cũng khó mà phát hiện.

Hàn Bân lấy ra ảnh hai nạn nhân, để bà chủ nhận diện, xác nhận hai nạn nhân tối qua chính là người thuê nhà.

Sau đó, Hàn Bân đi một vòng trong cửa hàng tạp hóa, “Bà chủ, cửa hàng của ngươi có bao nhiêu camera?”

“Hai cái, một ở quầy thu ngân, một ở góc trong nhà.”

“Bên ngoài không lắp camera à?”

“Trước đây có, sau này có trẻ con nghịch phá, dùng ná bắn vỡ, ta không lắp lại. Dù sao trong nhà có hai cái, nếu có trộm cũng quay được.” Bà chủ nói xong, lộ vẻ tò mò,

“Cảnh sát, nhà thuê bên cạnh xảy ra chuyện gì? Sao lại niêm phong?”

Hàn Bân muốn hỏi thêm vài câu nên không giấu giếm, "Tối qua có người đột nhập nhà họ, không chỉ trộm cắp mà còn giết chết nam thanh niên."

Bà chủ giật mình, "Gì? Giết người? Ngài nói có người chết?"

Hàn Bân gật đầu.

Bà chủ có chút hoảng hốt, dường như không ngờ tình hình nghiêm trọng như vậy.

"Tối qua, ngài đóng cửa lúc mấy giờ?"

"Khoảng chín giờ, chúng ta thường đóng cửa sau chín giờ."

"Sớm vậy?"

"Trước đây khoảng mười, mười một giờ, nhưng gần đây sau chín giờ không có người, đây là con phố nhỏ, người ngoài không đến, chỉ có cư dân xung quanh, không thể so với trung tâm thành phố."

"Trước khi đóng cửa, ngài có thấy gì bất thường không?"

"Không có. Ta chỉ lo việc của mình, không tiếp xúc nhiều với họ, cũng không để ý."

"Sau chín giờ, có nghe thấy gì bất thường không?"

"Càng không có, cửa hàng này ta thuê, phía sau không ở được. Đóng cửa xong ta về nhà, nhà ta cách đây một dặm, sao nghe thấy được."

"Cửa hàng tạp hóa có bị trộm không?"

"Chắc là không." Nói rồi, bà chủ quét mắt nhìn cửa hàng, "Trước đây, cửa hàng ta từng bị trộm, thuốc lá, tiền mặt đều bị lấy, nên mỗi ngày mở cửa ta đều kiểm tra xem có thiếu gì không, hôm nay không thiếu gì."

Hàn Bân nghĩ một lát, hỏi tiếp, "Cặp đôi bên cạnh có xảy ra xung đột với ai không?"

"Không nhớ."

"Vậy được, cảm ơn ngài, đây là danh thiếp của ta, nếu nhớ ra điều gì, ngài liên hệ với ta."

Bà chủ nhận danh thiếp nhìn qua, "Đội trưởng Hàn, được, không vấn đề."

Hàn Bân cảm ơn lần nữa, rồi cùng Bao Tinh rời đi.

Hai người ra khỏi cửa hàng tạp hóa, bên phải là căn nhà bị niêm phong, Bao Tinh liếc nhìn, "Ta nói sao cảm thấy hơi lạ, hóa ra là làm nghề mại dâm. Nhưng đội trưởng Mã đã cử người điều tra, họ đúng là sinh viên mà?"

Hàn Bân lấy ra bao thuốc, đưa cho Bao Tinh một điếu, "Sinh viên bây giờ không phải là sinh viên mười năm trước."

Bao Tinh lấy bật lửa, châm thuốc cho Hàn Bân trước, cười nói, "Cũng đúng, ta từng nghe một câu chuyện cười, một thanh niên lúc học đại học, sinh viên dễ tìm việc. Đến khi tốt nghiệp bốn năm, sinh viên quá nhiều, việc làm khó kiếm, các công ty tốt đều yêu cầu tốt nghiệp thạc sĩ."

"Thanh niên đó lại học thạc sĩ, nghĩ rằng tốt nghiệp thạc sĩ chắc sẽ tìm được việc tốt, nhưng tốt nghiệp rồi mới phát hiện thạc sĩ cũng không còn giá trị, việc làm vẫn khó tìm. Không bằng nhóm bạn tốt nghiệp đại học trước đã vào xã hội, làm ăn tốt hơn."

Hàn Bân liếc nhìn xung quanh, "Đi, tìm hỏi thêm vài nhà nữa."

Chương 1070: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân và Bao Tinh đến tiệm sửa điện thoại bên cạnh, hỏi thăm tình hình, tiệm này đóng cửa khá sớm, phần lớn thời gian là tám giờ đã đóng cửa.

Nhưng theo lời ông chủ, có vài lần làm thêm giờ về muộn, thật sự thấy có đàn ông lạ vào nhà bên cạnh, còn nghe thấy những âm thanh không dành cho trẻ em.

Cửa tiệm có lắp camera, Hàn Bân lấy ổ lưu trữ của ông chủ.

Sau đó, Hàn Bân đi một vòng xung quanh, hỏi thăm về Đường Mã Kim và Nhậm Linh Linh, và thu thập camera.

Hai người bận đến hơn mười một giờ, hầu hết các cửa hàng quanh đó phản ánh, tối đến nhà Đường Mã Kim và Nhậm Linh Linh có đàn ông lạ vào.

Có thể xác định, hai người làm nghề mại dâm.

Hàn Bân và Bao Tinh ăn trưa gần đó, rồi mới quay về Cục Cảnh sát thành phố.

Mã Cảnh Ba, Lý Cầm đều ở đó, Vương Tiêu và Giang Dương vẫn chưa về sau khi điều tra ở trường.

Mã Cảnh Ba cầm cốc trà lớn, dựa vào ghế hỏi, "Điều tra thế nào rồi?"

Hàn Bân kể lại tình hình buổi sáng cho Mã Cảnh Ba và Lý Cầm nghe.

Nghe xong, Mã Cảnh Ba tỏ vẻ hiểu ra, "Ta đã nói mà, sao lại cảm thấy căn nhà đó không thích hợp để ở."

Hoàng Khiết Khiết trợn mắt, "Nếu Nhậm Linh Linh thực sự làm nghề đó, thì lời khai của nàng là giả."

Lý Cầm lắc đầu, "Nói vậy thì võ đoán quá, chỉ có thể nói nàng giấu diếm một số tình tiết, nhưng không thể chứng minh lời khai của nàng là giả."

Bao Tinh nói, "Ta đồng ý với Khiết Khiết, ta cũng thấy lời khai của nàng là giả, nàng báo cáo là hiếp dâm, cướp của, giết người. Nhưng nếu nàng làm nghề mại dâm, kẻ tình nghi sao phải hiếp dâm?"

Mã Cảnh Ba tiếp lời, "Ta hiểu ý ngươi, nhưng chỉ cần trái với ý muốn của nữ thì có thể coi là hiếp dâm. Không liên quan trực tiếp đến nghề nghiệp của nàng."

Bao Tinh nói, "Ta chỉ thấy không cần thiết."

Hàn Bân nói thẳng, "Mục đích của nghi phạm là cướp của, ngươi nghĩ hắn sẽ trả tiền cho Nhậm Linh Linh?"

"Tất nhiên vì nghề đặc thù, không loại trừ Nhậm Linh Linh giấu diếm một số tình tiết, chúng ta cần bàn xem Nhậm Linh Linh có thể giấu diếm những manh mối quan trọng nào."

Hoàng Khiết Khiết giơ tay, "Ta có một câu hỏi, ta nghi rằng họ không phải là tình nhân, làm gì có bạn trai nào để bạn gái mình làm nghề đó."

"Giả sử, ngay cả người đàn ông không có lương tâm, Nhậm Linh Linh cũng không ngốc. Người đàn ông cho phép bạn gái làm nghề này, sao có thể thật sự yêu nàng."

Bao Tinh đồng ý, "Ta đồng ý với Khiết Khiết, đàn ông bình thường thấy bạn gái ăn tối với người khác còn nổi nóng, vì chuyện này đánh nhau, gây thương tích không ít. Ta nghĩ

không có người đàn ông nào cho phép bạn gái mình làm nghề đó."

Mã Cảnh Ba xoay bút, "Khiết Khiết nói đúng, khả năng này rất lớn, nhưng cần kiểm tra lại."

Người cũng có nhiều loại, không phải ai cũng giữ vững đạo đức."

Chồng dắt khách, vợ tiếp khách không phải không có, Mã Cảnh Ba từng bắt một đôi như vậy, họ không chỉ là vợ chồng mà còn có con, thực sự làm người ta mất niềm tin vào xã hội, nhưng sự thật là vậy.

Tất nhiên, tình huống này rất hiếm gặp, nhưng cảnh sát điều tra cần có bằng chứng, phải đảm bảo chính xác hoàn toàn, không thể bỏ qua vì khả năng nhỏ.

Hàn Bân hắng giọng, "Ta luôn suy nghĩ về động cơ của nghi phạm, theo lời Nhậm Linh Linh, có lẽ là trộm cắp biến thành hiếp dâm, cướp của, giết người."

"Nhưng theo tình hình hiện trường, hung thủ có vẻ giết người xả giận, hơn nữa nếu làm nghề mại dâm, tối là lúc bận rộn, Đường Mã Kim sao có thể chơi game hoặc uống rượu."

"Ta nghĩ hung thủ có thể là khách làng chơi, sau khi giao dịch xong xảy ra xung đột, trong lúc xung đột giết chết Đường Mã Kim."

Lý Cầm nói, "Hàn đội phỏng đoán có khả năng, nhưng khi lấy lời khai Nhậm Linh Linh nói hung thủ đội tất trên đầu, nếu là khách làng chơi, trước khi giết người không thể đội tất, Nhậm Linh Linh phải nhìn thấy mặt."

"Hơn nữa, nếu Nhậm Linh Linh thấy mặt hung thủ, thì nàng chắc chắn bị giết để bịt đầu mối, điều này không hợp lý."

Hàn Bân nghĩ một lúc, "Đội trưởng Mã, ta nghĩ cần lấy thêm lời khai của Nhậm Linh Linh, xem nàng nói thế nào, hơn là ngồi đây đoán."

"Được." Mã Cảnh Ba gật đầu, "Ngươi mang theo Lý Cầm và Bao Tinh, Nhậm Linh Linh là nhân chứng duy nhất, tính xác thực của lời khai rất quan trọng, phải làm rõ."

Hàn Bân cùng hai người sắp xếp rồi đến khách sạn nơi Nhậm Linh Linh đang ở.

…

Khách sạn Tử Mẫn.

Trong một phòng trên tầng năm, Nhậm Linh Linh ngồi trên sofa, ôm đầu gối, ánh mắt đờ đẫn.

Bên cạnh nàng là điện thoại mở, trên màn hình hiển thị ảnh của nàng và Đường Mã Kim.

"Cốc cốc…" Tiếng gõ cửa làm Nhậm Linh Linh giật mình.

Nhậm Linh Linh sững người một lúc, rồi chậm rãi bước ra cửa, "Ai gõ cửa?"

"Nhậm tiểu thư, ta là Lý Cầm của đội điều tra hình sự thành phố."

Nhậm Linh Linh mím môi, "Cảnh sát Lý, ngươi tìm ta có việc gì?"

"Ta muốn xem tình hình sức khỏe của ngươi thế nào, tiện hỏi thêm vài câu."

Một lúc sau, Nhậm Linh Linh mới mở cửa, "Vào đi."

Lý Cầm bước vào trước, sau đó là Hàn Bân và Bao Tinh.

Hàn Bân quan sát một lúc, "Nhậm tiểu thư, sức khỏe thế nào rồi?"

Nhậm Linh Linh khẽ gật đầu, “Khá hơn rồi. Cảm ơn ba vị cảnh sát quan tâm. Mời ngồi.”

Chương 1071: Tiêu Đề 《Ẩn》

Sau khi ngồi xuống, Hàn Bân nói, "Nhậm tiểu thư, lời khai trước chưa đủ, chúng ta muốn làm thêm lời khai bổ sung."

Nhậm Linh Linh thở dài, "Thực ra, ta cũng không có gì để nói thêm."

"Chúng ta hỏi, ngươi trả lời." Hàn Bân mở sổ ghi chép, "Nhậm tiểu thư, ngoài thân phận sinh viên, ngươi còn làm thêm nghề gì không?"

Nhậm Linh Linh hơi nhíu mày, "Không có."

"Nhưng theo điều tra, ngươi thuê nhà không phải nhà ở, mà là cửa hàng. Tiền thuê cao hơn nhà ở bình thường, ở không thoải mái bằng, tại sao?"

"Chúng ta là sinh viên, lần đầu thuê nhà, không biết điều đó."

"Nhậm tiểu thư, cảnh sát chúng ta điều tra là để phân biệt thật giả, từ nhiều manh mối tìm ra manh mối có giá trị. Ngài nghĩ lý do này có thuyết phục được chúng ta không? Chúng ta đã đến tìm ngươi là vì đã phát hiện ra một số vấn đề."

"Vấn đề gì? Ta có vấn đề gì?"

"Theo phản ánh của hàng xóm xung quanh, sau chín giờ tối, căn nhà ngươi thuê thường có đàn ông lạ vào. Ngươi giải thích sao về việc này?"

Nhậm Linh Linh sắc mặt trở nên khó coi, "Ta biết các ngươi muốn nói gì, ta thừa nhận ta có nghề phụ, hơn nữa

không được trong sạch, nhưng không liên quan đến vụ án này.”

Hàn Bân nghiêm túc nói, “Có liên quan hay không không phải ngươi nói là được. Một vụ án xảy ra có nhiều nguyên nhân, liên quan đến môi trường, mối quan hệ, người qua lại của các ngươi.”

“Đêm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nhậm Linh Linh quay đầu sang chỗ khác, “Ta đã nói rồi, không có nói dối.”

“Ta hỏi lại ngươi một lần nữa, khi hung thủ vào nhà, Đường Mã Kim có ở trong nhà không?”

“Không có.”

“Hắn đi làm gì?”

Nhậm Linh Linh cúi đầu, nhỏ giọng nói, “Dẫn khách.”

Hàn Bân hỏi lại, “Ngươi vừa nói không nói dối mà?”

Nhậm Linh Linh bất đắc dĩ, “Ta sợ các ngươi hiểu lầm nên mới nói như vậy. Ngoài chuyện này ra, ta nói đều là sự thật.”

“Hiểu lầm gì?”

“Sợ các ngươi nghĩ ta làm nghề này thì không phải là người tốt, không điều tra vụ án một cách tận tâm.”

Hàn Bân sờ mũi, “Ngươi và Đường Mã Kim rốt cuộc có quan hệ gì?”

“Ta đã nói là bạn trai của ta, còn có thể là gì nữa, là quan hệ tình nhân.”

Bao Tinh không tin, “Bạn trai nào lại để bạn gái làm nghề mại dâm? Hắn mà là loại người đó, ngươi còn theo hắn làm gì?”

Nhậm Linh Linh vẻ mặt phức tạp, "Ta yêu hắn, hắn cũng yêu ta. Chúng ta làm thế này là bất đắc dĩ. Chỉ cần được ở bên hắn, làm gì ta cũng nguyện ý."

"Bất đắc dĩ là sao?"

Nhậm Linh Linh mím môi, "Chúng ta tiêu xài phung phí, điều kiện gia đình lại bình thường, tiền bố mẹ cho không đủ chi tiêu. Chúng ta vay nhiều khoản vay trực tuyến, tổng cộng vốn lẫn lãi lên tới hàng chục ngàn. Không làm thế này thì lấy gì trả?"

Bao Tinh nói, "Không trả nổi thì có thể nói với bố mẹ, để bố mẹ hai bên giúp đỡ, còn hơn ngươi làm chuyện này."

"Ngươi nói dễ nghe, điều kiện gia đình chúng ta bình thường. Nếu để gia đình biết chúng ta nợ hàng chục ngàn, dù bố mẹ có giúp trả cũng chắc chắn bắt chúng ta chia tay."

Bao Tinh lắc đầu, "Ta thấy so với làm chuyện này, chia tay không có gì là không tốt. Dắt gái không phải là việc của một người đàn ông có trách nhiệm."

Nhậm Linh Linh đỏ mắt hét lên, "Ngươi hiểu gì chứ? Ngươi có hiểu tình cảm giữa chúng ta không? Chúng ta yêu nhau từ năm nhất đại học, chúng ta thật lòng yêu nhau, trải qua nhiều chuyện, có nhiều kỷ niệm chung. Ta thà chết cũng không chia tay hắn."

Hàn Bân ghi chép vào sổ, "Về hung thủ giết Đường Mã Kim, ngươi có nhớ thêm manh mối nào không?"

Nhậm Linh Linh lắc đầu, "Không có. Ta muốn tự tay giết chết hung thủ đó, hắn đã giết người ta yêu nhất, hắn đáng chết."

"Cảnh sát, nếu các ngươi bắt được hắn, nhất định phải cho ta biết."

Hàn Bân nói, “Nhậm tiểu thư, ngươi là nhân chứng duy nhất, muốn nhanh chóng bắt được hung thủ, còn cần ngài cung cấp thêm manh mối.”

Nhậm Linh Linh bất đắc dĩ, “Ta đã nói hết những gì biết cho các ngươi rồi.”

Làm xong biên bản, ba người rời khỏi khách sạn.

Bao Tinh vừa lái xe vừa hỏi, “Hàn đội, ngài có tin lời Nhậm Linh Linh không?”

Lúc lấy lời khai, Hàn Bân luôn quan sát Nhậm Linh Linh, “Nàng có giấu diếm hay nói dối hay không, ta không chắc, nhưng tình cảm của nàng dành cho Đường Mã Kim có lẽ là thật.”

Lý Cầm gật đầu, “Ta cũng cảm thấy tình cảm của nàng dành cho Đường Mã Kim là thật.”

Bao Tinh hừ một tiếng, “Ta thấy tình yêu của nàng giống như một gánh nặng. Một người phụ nữ ngốc nghếch. Loại phụ nữ này dù đẹp ta cũng không cần.”

Hàn Bân không nói gì, nhưng cũng đồng ý với Bao Tinh, tình yêu của Nhậm Linh Linh quả thật có chút cực đoan. Nếu bố mẹ nàng biết con gái mình làm việc này để trả nợ, chắc chắn sẽ đau lòng chết mất.

Lý Cầm suy nghĩ một lúc, “Câu nói vừa rồi của Nhậm Linh Linh khiến ta ấn tượng, nàng nói ‘Ta thà chết cũng không chia tay hắn’. Giả sử Đường Mã Kim đòi chia tay, các ngươi nghĩ chuyện sẽ thế nào?”

Bao Tinh trả lời ngay, “Cần gì phải nói, Nhậm Linh Linh chắc chắn sẽ cầu xin hắn đừng chia tay.”

Lý Cầm hỏi tiếp, “Nếu Đường Mã Kim kiên quyết chia tay thì sao?”

Bao Tinh đáp, “Nhậm Linh Linh đã hy sinh nhiều như vậy, trong cơn tức giận có khi sẽ đâm chết hắn!”

Nói xong, Bao Tinh mới nhận ra, “Mẹ kiếp, Đường Mã Kim hiện tại không phải là bị người đâm chết sao? Chẳng lẽ hung thủ là Nhậm Linh Linh?”

Chương 1072: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân sờ cằm, nghĩ theo hướng đó, tuy hoàn toàn là phỏng đoán, hiện tại chưa có bằng chứng, nhưng tình hình hiện trường lại khá hợp lý…

Cục Cảnh sát Thành phố.

Hàn Bân và mọi người trở về cục thì Vương Tiêu và Giang Dương cũng đã quay lại.

Mã Cảnh Ba triệu tập mọi người họp tổng kết tình hình vụ án.

Hàn Bân tóm tắt lại nội dung biên bản bổ sung.

Mã Cảnh Ba trầm ngâm một lúc, "Nhậm Linh Linh là nhân chứng duy nhất, lời khai của nàng rất quan trọng. Nếu nàng làm giả chứng, cũng sẽ ảnh hưởng đến hướng điều tra vụ án."

"Vì vậy, chúng ta cần dựa vào chứng cứ. Ta đã xem lại camera các ngươi mang về, trong thời gian gây án có vài người xuất hiện gần đó. Lý Cầm, Bao Tinh, các ngươi kiểm tra danh tính những người đó."

"Dạ."

"Còn một tình huống nữa ta muốn nói, pháp y đã lấy được một số mảnh da dưới móng tay của nạn nhân, có thể là vết thương tự vệ khi đối đầu với hung thủ."

"Ta đã yêu cầu kỹ thuật đối chiếu DNA trong cơ sở dữ liệu. Nếu hung thủ có tiền án, sẽ nhanh chóng có kết quả."

Nói xong, Mã Cảnh Ba quay sang Vương Tiêu, "Nói tình hình điều tra ở trường học đi."

Vương Tiêu hắng giọng, "Theo điều tra của chúng ta, Nhậm Linh Linh và Đường Mã Kim đúng là sinh viên Học viện Thương mại Cầm Đảo, hai người thực sự là tình nhân, thầy cô và bạn học đều có thể làm chứng, hơn nữa tình cảm của họ rất tốt."

"Tuy nhiên, hai người này không phải là học sinh ngoan, thường xuyên trốn học. Vì thường rộng rãi chi tiêu, hay mời khách, nên quan hệ với bạn học khá tốt."

"Ta còn biết thêm một manh mối, theo lời bạn cùng phòng của Nhậm Linh Linh, bố của Nhậm Linh Linh sẽ đến thăm nàng trong vài ngày tới, sẽ mang theo một số đặc sản mời mọi người."

Nghe đến đây, Mã Cảnh Ba xen vào, "Hàn Bân, ngươi gặp bố của Nhậm Linh Linh chưa?"

"Chưa."

Mã Cảnh Ba gõ ngón tay lên bàn, "Nếu bố của Nhậm Linh Linh thực sự ở Cầm Đảo, con gái xảy ra chuyện lớn như vậy, lẽ ra phải xuất hiện."

Lý Cầm suy đoán, "Có khi nào Nhậm Linh Linh không muốn gia đình biết mình làm nghề mại dâm nên không nói với bố nàng không?"

Hàn Bân tiếp lời, "Cha của nàng đã đến Cầm Đảo đặc biệt để gặp nàng, bất kể nàng có muốn hay không, cha của nàng đã đến thì nhất định phải gặp mặt. Nếu nàng không gặp cha, ngược lại sẽ khiến cha nàng càng lo lắng hơn."

"Thêm nữa, thời điểm cha của nàng đến Cầm Đảo thật sự rất trùng hợp, giả sử cha của nàng biết rằng con gái mình đang

làm nghề buôn da thịt, hậu quả sẽ như thế nào thì mọi người cũng đều rõ.”

Mã Cảnh Ba dặn dò, “Thiến Thiến, ngươi kiểm tra xem cha của Nhậm Linh Linh có đến Cầm Đảo không.”

“Những người khác kiểm tra camera giám sát quanh hiện trường, xem còn có người khả nghi nào khác không.”

“Dạ.” Mọi người phân công nhau hành động.

Sau buổi họp, Hàn Bân đến phòng kỹ thuật, yêu cầu họ so sánh mẫu da thu thập từ móng tay của nạn nhân với DNA của Nhậm Linh Linh.

Nhậm Linh Linh rất quan trọng trong vụ án này, chỉ khi loại trừ được nghi ngờ đối với nàng, mới có thể tin tưởng vào lời khai của nàng.

…

Nửa giờ sau, Hoàng Khiết Khiết vội vã trở lại văn phòng.

“Hàn đội, ta đã điều tra được hành tung của cha Nhậm Linh Linh rồi.” Hoàng Khiết Khiết thở hổn hển, tiếp tục nói, “Cha của Nhậm Linh Linh tên là Nhậm Trọng Viễn, hôm qua hắn đã đi tàu đến Cầm Đảo, thời gian đến là khoảng tám giờ tối.”

“Còn một manh mối quan trọng hơn, cha của Nhậm Linh Linh đã mua vé tàu rời khỏi Cầm Đảo vào trưa hôm nay, giờ khởi hành là bảy giờ rưỡi tối.”

Hàn Bân phân tích, “Con gái xảy ra chuyện lớn như vậy, làm cha mà lại vội vàng rời đi, thật khó hiểu.”

Bao Tinh nhăn nhó, “Hàn đội, còn gì phải nói nữa, nhanh chóng bắt người thôi.”

Hàn Bân nhìn đồng hồ, đã là năm giờ chiều, "Bao Tinh, ngươi đến phòng kỹ thuật nhờ họ định vị vị trí của Nhậm Trọng Viễn, ta đi báo cáo tình hình với đội trưởng Mã."

"Mọi người khác chuẩn bị cho cuộc bắt giữ."

…

Ga tàu mới Cầm Đảo.

Một người đàn ông trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi ngồi trên băng ghế, hai tay đút vào túi, ánh mắt có phần đờ đẫn, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn đồng hồ trong sảnh.

Một người đàn ông khoảng hai mươi tuổi đi tới, tay cầm một điếu thuốc, "Đại ca, cho xin lửa."

Người đàn ông trung niên sững sờ, lấy bật lửa từ túi ra, chuẩn bị châm lửa cho đối phương thì có hai người lao tới từ hai bên, giữ chặt tay hắn.

"Cảnh sát, không được động đậy!"

Người đàn ông trung niên ngây ra, hắn không chống cự, đến khi bị còng tay mới phản ứng, "Các ngươi làm gì vậy, tại sao lại bắt ta?"

Người đàn ông xin lửa chính là Hàn Bân, "Ngươi tên gì?"

"Nhậm Trọng Viễn."

"Ngươi ở đâu?"

"Người thành phố Nam Tân."

"Đến Cầm Đảo làm gì?"

"Đi… du lịch, đây không phải là thành phố du lịch sao? Ta đến đây rất bình thường."

"Ngươi đến từ tối qua, hôm nay đã muốn rời đi, có phải quá vội vàng không. Ngươi đi chơi được những cảnh nào?"

“Ta… nhà có việc gấp, phải nhanh chóng quay về.”

“Nhà ngươi có việc gì, Nhậm Linh Linh biết không?”

Mặt Nhậm Trọng Viễn tái nhợt, “Con bé đang đi học, có chuyện không muốn nó lo lắng.”

“Nhậm Linh Linh biết ngươi đến Cầm Đảo không?”

“Không biết.”

“Nói bậy, bạn của Nhậm Linh Linh đều biết ngươi đến Cầm Đảo, còn nói dối.”

Chương 1073: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đây không phải là nơi thẩm vấn, xung quanh đã có rất nhiều người vây quanh, Hàn Bân ra hiệu, "Đưa hắn đi."

Qua vài câu hỏi đơn giản, Hàn Bân đã có thể chắc chắn, Nhậm Trọng Viễn chắc chắn có vấn đề, hắn rất hoảng sợ.

Sau khi về đến cục, Hàn Bân lập tức thẩm vấn Nhậm Trọng Viễn.

Nhậm Trọng Viễn ngồi trên ghế thẩm vấn, cúi đầu, không nhìn rõ biểu cảm, hai tay đan vào nhau.

Hàn Bân gõ bàn, "Ngẩng đầu lên."

Nhậm Trọng Viễn từ từ ngẩng đầu, "Đồng chí cảnh sát, các ngươi tại sao bắt ta?"

"Lần này đến Cầm Đảo, ngươi có gặp Nhậm Linh Linh không?"

"Không."

"Ngươi từ xa đến Cầm Đảo không thèm nhìn con gái một cái, ngươi thấy có hợp lý không?"

"Ta định gặp con bé, nhưng nhà có việc gấp, không gặp được."

"Nhà ngươi có việc gì?"

"Mẹ vợ ta bị bệnh nặng, vợ ta gọi điện, bảo ta lập tức quay về."

"Vợ ngươi gọi điện khi nào?"

“Tám giờ sáng nay.”

“Số điện thoại của vợ ngươi là bao nhiêu?”

“Ta… ta không nhớ.”

“Ngươi không nhớ số điện thoại của vợ mình?”

“Không nhớ.”

Hàn Bân lật điện thoại của hắn, “Từ tám giờ đến chín giờ sáng nay ngươi không có cuộc gọi nào, ngươi rõ ràng là nói dối.”

Nhậm Trọng Viễn run tay, “Ta có thể nhớ nhầm thời gian.”

“Bùm!” Bao Tinh đập mạnh xuống bàn, “Ngươi nói nhầm là nhầm sao, ngươi giỡn với cảnh sát hả? Ta nói cho ngươi biết, đừng giở trò, chúng ta có ghi chép rõ ràng.”

“Ta không giở trò, ta lần đầu đến đồn cảnh sát, có thể quá căng thẳng.”

Hàn Bân nói, “Ngươi không cần căng thẳng, ta hỏi gì ngươi trả lời đó.”

“Ngươi có quen biết Nhậm Linh Linh không?”

“Có.”

“Quan hệ giữa ngươi và Nhậm Linh Linh là gì?”

“Con bé là con gái ta.”

“Tối qua từ chín giờ rưỡi đến mười một giờ rưỡi ngươi ở đâu?”

“Ta ở khách sạn.”

“Khách sạn nào?”

“Khách sạn Diễm Tân.”

“Ngươi chắc chắn mình không rời khách sạn trong khoảng thời gian này?”

Nhậm Trọng Viễn cúi đầu, “Ta… ta nhớ không rõ.”

“Vậy thì nghĩ kỹ lại, ta cần câu trả lời chính xác.”

“Ta hình như có ra ngoài.”

“Ra ngoài làm gì?”

“Ăn cơm.”

“Ăn cơm ở đâu?”

“Ta không nhớ rõ.”

“Tối qua ngươi đã quên rồi, lừa ai vậy?”

“Ta ăn ở một quán ven đường, ta lần đầu đến Cầm Đảo, thực sự không nhớ rõ.”

“Nói đại khái vị trí đi.”

“Ngay trên con đường gần khách sạn Diễm Tân.”

“Ngươi ăn gì?”

“Cơm với thịt ớt xanh.”

“Ngươi rời khách sạn lúc mấy giờ, trở về lúc mấy giờ?”

“Ta đi chơi, không có việc gấp, không chú ý thời gian, rời khách sạn xong ta đi ăn, ăn xong dạo quanh một chút, ta ít khi đến Cầm Đảo, thấy cái gì cũng mới lạ.”

Cách trả lời qua loa như vậy, rõ ràng là cố ý che giấu điều gì đó, nếu thực sự muốn xóa bỏ nghi ngờ cho mình, chắc chắn sẽ không qua loa như thế.

“Ngươi ở Cầm Đảo thời gian này, có đồng hành với ai không, tiếp xúc với ai?”

Nhậm Trọng Viễn lắc đầu, "Ta người lạ nơi đất khách, không quen ai, chỉ có một mình."

"Tối qua ngươi đến, hôm nay muốn đi, dù thời gian không dài, nhưng cũng đủ để gặp con gái ngươi, tại sao không gặp?"

"Ta muốn gặp nó, nhưng vợ ta không cho, mẹ vợ ta từ nhỏ đã thương con bé, nếu nó biết bà bệnh sẽ lo lắng. Ta cũng sợ nói lỡ miệng, nên không gặp." Nhậm Trọng Viễn thở dài, dường như có chút hối tiếc,

"Đợi khi mẹ vợ ta khỏi bệnh, sẽ dẫn vợ và con bé đến thăm nó."

Càng nghe càng thấy giả, Hàn Bân ghét nhất là loại nghi phạm này, phạm tội rồi còn không thừa nhận, nói dối hết lần này đến lần khác.

"Ngươi có biết tình hình của Nhậm Linh Linh không?"

Nhậm Trọng Viễn sững sờ, cúi đầu nói, "Tình hình con bé ta không biết sao được."

"Vậy nói thử xem, con gái ngươi là người thế nào?"

Nhậm Trọng Viễn giọng đầy bất mãn, "Đồng chí cảnh sát, các ngươi bắt ta có liên quan gì đến con gái ta?"

"Bùm!" Bao Tinh đập bàn, "Ít nói nhảm, hỏi gì trả lời nấy."

Nhậm Trọng Viễn hít sâu một hơi, im lặng một lúc lâu, "Con gái ta là sinh viên Học viện Thương mại Cầm Đảo, nó học giỏi, nghe lời, hiếu thảo, xinh đẹp. Là một đứa trẻ tốt."

"Còn gì nữa?"

"Còn gì?"

"Ví dụ như, ngoài thân phận sinh viên, con gái ngươi còn làm thêm việc gì không?"

Nhậm Trọng Viễn miệng giật giật, “Không biết ngươi đang nói gì.”

“Ngươi biết con gái ngươi có bạn trai không?”

“Không biết.”

“Không biết cũng không sao, ta có thể nói cho ngươi biết, bạn trai của con gái ngươi tên Đường Mã Kim, hắn và con gái ngươi thuê nhà ở ngoài, ngươi có biết không?”

“Không.”

“Ta biết, căn nhà ở Thôn Nam Phật, ngươi đã từng đến Thôn Nam Phật chưa?”

Nhậm Trọng Viễn trả lời, “Ta không quen biết nơi này, không biết Thôn Nam Phật ở đâu.”

Câu trả lời này rất thú vị, hắn không thừa nhận từng đến, cũng không nói chưa từng đến, tức là dù cảnh sát có chứng minh được hắn đến, hắn cũng có thể nói không quen.

“Con gái ngươi dùng nhà thuê để kinh doanh, ngươi biết con bé kinh doanh gì không?”

Nhậm Trọng Viễn nghiến răng, “Không biết.”

“Con bé bán dâm.”

Nhậm Trọng Viễn nắm chặt tay, trừng mắt, “Ngươi nói dối, ngươi bịa đặt.”

“Ta không bịa đặt, hắn đang ở phòng thẩm vấn bên cạnh. Có thể lát nữa ra ngoài, ngươi sẽ gặp hắn.”

“Ngươi tại sao bắt con bé?”

“Nó giết Đường Mã Kim.”

Nhậm Trọng Viễn lắc đầu, “Ta không tin.”

“Cha con các ngươi đúng là giống nhau ở điểm này. Đều thích nói dối. Không cần ngươi tin hay không, đây là sự thật.”

Chương 1074: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhậm Trọng Viễn thân thể nghiêng về phía trước, "Chuyện vớ vẩn, nó không hề giết người."

Hàn Bân hỏi lại, "Ngươi làm sao biết?"

"Nó là con gái ta, ta đương nhiên biết."

Hàn Bân nói, "Người đã chết, chỉ có một mình nó ở hiện trường, không phải nó giết, là ai giết?"

Nhậm Trọng Viễn hít sâu một hơi, dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói ra.

"Đồng chí cảnh sát, các ngươi gọi ta đến đây có chuyện gì?"

Hàn Bân nhìn chằm chằm vào đối phương, "Chúng ta nghi ngờ ngươi có liên quan đến vụ giết Đường Mã Kim."

"Sao lại nghi ngờ, các ngươi có bằng chứng không?" Nhậm Trọng Viễn hai tay đập mạnh vào ghế thẩm vấn, "Các ngươi đây là bức hại người vô tội!"

Hàn Bân lấy từ trên bàn một bức ảnh, đi đến, đặt ảnh lên bàn thẩm vấn, "Ngươi xem người trong ảnh có phải ngươi không?"

Nhậm Trọng Viễn liếc mắt nhìn, run rẩy, "Ảnh mờ quá, ta nhìn không rõ."

Hàn Bân đổi bức ảnh khác, "Còn bức này?"

Bức này là ảnh chụp rõ nét, Nhậm Trọng Viễn chỉ nhìn một cái, liền quay đầu qua một bên.

"Là ngươi phải không?"

"Phải."

"Ngươi ở đâu?"

"Ta đã nói rồi, ta không biết, Cầm Đảo ta tổng cộng chỉ đến vài lần, mỗi lần đến ta đều đi lung tung, không quen đường."

"Ngươi không quen, ta có thể nói cho ngươi, đây là ảnh chụp từ camera, địa điểm ở Thôn Nam Phật, cách nhà con gái ngươi thuê chưa đến hai trăm mét. Ngươi đến làm gì?"

"Nó là sinh viên, không ở trường, ta sao biết nó thuê nhà ở đó, ta chỉ đi dạo, không gặp nó, đi một vòng rồi về khách sạn."

"Đi dạo?"

"Đúng."

Hàn Bân lấy điện thoại, mở một đoạn video, "Ngươi tự xem, video này giống đang đi dạo không?"

Trong video xuất hiện một người đàn ông, chính là Nhậm Trọng Viễn, chỉ thấy hắn chạy nhanh, rất hoảng loạn, áo khoác cũng không mặc, chỉ mặc áo thun bên trong.

Bao Tinh hỏi, "Đi dạo mà làm mất áo, còn chạy vội vàng, ngươi lừa ai?"

Nhậm Trọng Viễn nghĩ một lúc, trả lời, "Ta… ta gặp chó, cởi áo đánh chó, chó cắn rách áo, ta bỏ áo chạy. Nên lúc đó mới chạy vội vàng."

Hàn Bân cười, "Ngươi không thấy lý do này quá nhảm, ở đâu có chó, ta không thấy."

Nhậm Trọng Viễn thở dài, biểu cảm bất đắc dĩ, "Chó sau đó không đuổi nữa, ta nói thật, các ngươi không tin ta cũng

không biết làm sao.”

Hàn Bân thu lại ảnh, “So với lý do của ngươi, ta có một lời giải thích hợp lý hơn, ngươi có muốn nghe không?”

Nhậm Trọng Viễn không trả lời.

Hàn Bân tiếp tục, “Ngươi đến Cầm Đảo, biết được Nhậm Linh Linh bán dâm, giận dữ tìm đến. Không nhìn còn đỡ, nhìn thấy càng giận, cãi nhau với Đường Mã Kim, trong cơn tức giận giết chết hắn.”

“Máu dính đầy người, ngươi cởi áo khoác, chạy nhanh khỏi hiện trường. Sau đó Nhậm Linh Linh mới báo cảnh sát, giả vờ bị cướp, cưỡng bức, giết người.”

“Ngươi thấy lời giải thích này hợp lý không?”

Nhậm Trọng Viễn nắm chặt tay, “Ngươi có bằng chứng không? Nếu có thì đưa ra, không có thì đừng nói bừa, mau thả ta.”

Hàn Bân cười, “Chúng ta thẩm vấn là để ngươi tự thú, cho ngươi cơ hội lập công giảm án, nếu chờ đến khi chúng ta có đủ bằng chứng, ngươi muốn nói cũng đã muộn.”

Nhậm Trọng Viễn dứt khoát, “Ta không cần cơ hội đó, cũng không có gì để khai.”

“Nhậm Trọng Viễn, khuyên ngươi tự giác, bây giờ thú nhận còn có cơ hội lập công giảm án.”

“Ta không làm gì, cũng không cần cơ hội lập công giảm án, các ngươi lúc thì nói con gái ta giết người, lúc thì nói ta giết người, đây khác gì vu khống.” Nhậm Trọng Viễn nói đầy chính nghĩa.

Hàn Bân nhíu mày, hắn rất ghét loại người phạm tội nhưng không thừa nhận, nói dối trơn tru.

“Cốc cốc…” bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Cửa mở, Hoàng Khiết Khiết ra hiệu.

Hàn Bân ra khỏi phòng thẩm vấn, “Thiến Thiến, có chuyện gì?”

“Hàn đội, kết quả giám định của phòng kỹ thuật đã có, mẫu da thu thập từ móng tay của nạn nhân không phải của Nhậm Linh Linh, mà là DNA của một người đàn ông, tuy nhiên, DNA của hai người giống nhau hơn 99.9%, có thể là cha con.”

Hàn Bân nhận tài liệu, xem qua, nở nụ cười hài lòng, “Xem hắn lần này còn chối cãi thế nào.”

Nói xong, Hàn Bân trở lại phòng thẩm vấn, đặt tài liệu lên bàn, “Nhậm Trọng Viễn, ta cho ngươi thêm một cơ hội, khai không?”

Nhậm Trọng Viễn liếc nhìn Hàn Bân, rồi nhìn tài liệu trên bàn, hít sâu, “Ta không có gì để khai.”

“Ngươi đã gặp nạn nhân Đường Mã Kim chưa?”

“Ta không quen hắn.”

Hàn Bân đi tới, lấy ảnh của Đường Mã Kim, “Nhìn kỹ, tối qua ngươi có gặp người này không?”

Nhậm Trọng Viễn liếc nhìn, lắc đầu, “Không.”

“Ngươi đúng là không thấy quan tài không đổ lệ.” Hàn Bân quay lại bàn thẩm vấn, lấy tài liệu, “Biết đây là gì không?”

Nhậm Trọng Viễn không trả lời.

“Đây là báo cáo xét nghiệm DNA, chúng ta đã thu thập mẫu da của hung thủ từ dưới móng tay của Đường Mã Kim, sau khi xét nghiệm, hung thủ và Nhậm Linh Linh có quan hệ cha con, ngươi giải thích thế nào?”

Mồ hôi trán của Nhậm Trọng Viễn lấm tấm, cả người như kiệt sức, "Không thể nào, các ngươi lừa ta, ta không tin."

Hàn Bân ném kết quả giám định sang, "Ngươi tự xem đi."

Nhậm Trọng Viễn dùng tay phải run rẩy cầm tài liệu lên, nhìn kỹ từng chữ, đọc mất một lúc lâu, "Đây là giả, chắc chắn là các ngươi ngụy tạo kết quả giám định để dụ ta nhận tội, phải không?"

Chương 1075: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bao Tinh hừ một tiếng, "Ngươi tự biết mình đã làm gì, giết người thì chắc chắn sẽ để lại bằng chứng, cần gì phải lừa ngươi, hôm nay là ngày đầu tiên ngươi phạm tội, chúng ta đã tìm được bằng chứng định tội ngươi."

"Ngươi cứ tiếp tục phủ nhận, cảnh sát sẽ tìm được thêm bằng chứng, lúc đó chờ ngươi chỉ có án tử hình!"

Nghe đến hai chữ "tử hình", Nhậm Trọng Viễn sợ đến mức ngồi bệt xuống ghế…

Tối ngày 13 tháng 9, lúc 8 giờ 27 phút.

Một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi xuống tàu với một túi lớn, chính là Nhậm Trọng Viễn, cha của Nhậm Linh Linh.

Nhậm Trọng Viễn chỉ ở Cầm Đảo ba ngày, trong túi không có nhiều hành lý, phần lớn là đồ ăn mang cho con gái.

Thực ra con gái mới nhập học không lâu, nhưng làm cha mẹ không yên tâm, muốn tự mình đến thăm, mang theo một ít đặc sản quê nhà cho con gái.

Sau khi xuống tàu, Nhậm Trọng Viễn đến Khách sạn Diễm Tân.

Trên tàu có bữa tối nhưng giá khá đắt, nhìn cũng không ngon, nên Nhậm Trọng Viễn không mua, bụng đã đói từ lâu, đặt hành lý xong liền ra ngoài ăn.

Nhậm Trọng Viễn không đến Cầm Đảo nhiều lần, nhìn cái gì cũng thấy mới lạ, cũng muốn thử món ăn địa phương, nhưng nghĩ lại chỉ có một mình, cũng không ăn được nhiều.

Ngày mai sẽ gặp con gái, lúc đó mới ăn ngon.

Nhậm Trọng Viễn chỉ gọi một suất cơm đĩa, trong lúc ăn còn gọi điện cho Nhậm Linh Linh, muốn báo rằng mình đã đến nơi, nhưng điện thoại không có ai nghe.

Sau khi ăn xong, Nhậm Trọng Viễn chuẩn bị đi dạo quanh để ngắm cảnh đêm của Cầm Đảo.

Khu vực xung quanh khách sạn không phải trung tâm, cũng không có cảnh quan đẹp, nhưng giá rẻ và gần trường con gái.

Nhậm Trọng Viễn dự định, ngày mai gặp con gái xong, sẽ chơi ở Cầm Đảo hai ngày, rồi mới về nhà.

Đi một lúc, Nhậm Trọng Viễn đến một khu phố ăn vặt, hai bên đường đầy các món ngon, nướng, hải sản, thịt nướng, v.v… Nhậm Trọng Viễn nuốt nước bọt, có chút hối hận vì đã ăn sớm.

Nhất định phải đến đây ăn một bữa.

Nhậm Trọng Viễn nhanh chóng rời khỏi khu phố ăn vặt, thấy phía trước có một công viên, chuẩn bị vào dạo.

Một thanh niên đi tới, cười nói, "Đại ca, đi một mình à?"

Nhậm Trọng Viễn liếc hắn một cái, "Ngươi làm gì?"

Thanh niên nhìn Nhậm Trọng Viễn một lượt, "Đại ca, ngài là người nơi khác à?"

"Ngươi quản ta là người ở đâu." Nhậm Trọng Viễn nhíu mày, quay người muốn đi.

Thanh niên thì thầm, "Đại ca, đừng vội đi, muốn tìm chút vui không? Có em gái xinh đẹp lắm."

Nhậm Trọng Viễn do dự, "Không đi, không có thời gian."

"Đại ca, đừng vội, ta giới thiệu cho ngài em gái là sinh viên, trẻ đẹp, có văn hóa, đảm bảo ngài chưa từng gặp."

Nhậm Trọng Viễn nói, "Ngươi có đáng tin không?"

Thanh niên nháy mắt, "Đáng tin, đảm bảo là sinh viên, chất lượng cao, ngài sẽ hài lòng."

Nhậm Trọng Viễn nuốt nước bọt, "Có ảnh không?"

Thanh niên lấy điện thoại ra, mở album, "Ngài xem, mặt mũi, dáng người, tuyệt đối không có gì để chê."

Nhậm Trọng Viễn nhìn một cái, ngây người.

"Đại ca, lần đầu tiên đến, cho ngài giá ưu đãi, giảm 20% thế nào?"

"Ngươi… đây là người thật à?" Giọng Nhậm Trọng Viễn run rẩy.

"Đương nhiên, là người thật, em gái ở ngay phía trước không xa, chỉ vài trăm mét, ngài đến xem, nếu không phải người thật, ngài quay đi ta không giữ ngài."

Nhậm Trọng Viễn mặt mày khó coi, nghiến răng, "Đi, dẫn ta xem."

Thanh niên tưởng hắn đã quyết định, trời cũng đã tối, không nhận ra điều bất thường, dẫn đường phăm phăm.

Nhậm Trọng Viễn hỏi, "Cô gái đó tên gì?"

"Linh Tử, không chỉ tên hay, người cũng xinh đẹp, rất dịu dàng." Thanh niên nhắc, "Đúng rồi đại ca, chúng ta tính giá theo giờ, một ngàn một giờ, lần đầu tiên đến, giảm 20%, tám trăm, ngài thấy sao?"

Nhậm Trọng Viễn chỉ đi, mặt lạnh lùng, không nói lời nào.

Thanh niên tưởng hắn chê đắt, bổ sung, "Ta nói thật với ngài, em gái đó là bạn gái ta, chúng ta đều là sinh viên, nếu không thiếu tiền cũng không làm việc này. Sinh viên khác hoàn toàn, ngài thấy đúng không?"

Nhậm Trọng Viễn nghiến răng, "Trường nào?"

Thanh niên tự tin, "Học viện Thương mại Cầm Đảo, ngài không tin, lát nữa ta cho ngài xem thẻ sinh viên của nàng, chắc chắn thật. Chúng ta mới làm không lâu, trả hết nợ sẽ không làm nữa, ngài không nhanh thì không còn cơ hội đâu."

Nhậm Trọng Viễn qua vài câu hỏi, chắc chắn ảnh là con gái mình, lòng tức giận sôi trào.

Nhậm Trọng Viễn hít sâu, kìm nén cơn giận, "Ngươi thật sự là bạn trai của nàng?"

"Đương nhiên là thật. Chúng ta bên nhau nhiều năm rồi, nàng theo đuổi ta."

Nhậm Trọng Viễn nghiến răng, "Nàng là bạn gái ngươi, ngươi còn để nàng làm việc này?"

Thanh niên nhún vai, "Chúng ta thiếu tiền, không làm sao trả nợ."

"Cha mẹ nuôi nàng khôn lớn, cho nàng học đại học, cuối cùng làm việc này, có đáng không?"

Thanh niên nói, "Đại ca, ngài quan tâm làm gì, vui là được rồi. Ta nói trước, gặp người ngài hài lòng, phải trả tiền trước."

Nhậm Trọng Viễn vẫn không nói gì, răng đã nghiến chặt đến phát ra tiếng.

Đi thêm vài trăm mét, thanh niên chỉ vào căn nhà phía trước, "Đại ca, là căn này."

Nhậm Trọng Viễn đứng trước cửa, hơi do dự, "Ngươi tên gì?"

"Ta họ Mã, ngài gọi ta Tiểu Mã ca là được, mau vào, bạn gái ta ở trong, đảm bảo xịn."

Nhậm Trọng Viễn hít sâu, liếc Tiểu Mã ca một cái, hận không thể đâm chết hắn, hắn đáng chết, chuyện này cũng dám làm, có còn là người không?

Chương 1076: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hắn lấy hết can đảm bước vào nhà, thấy một cô gái cao ráo đứng trong phòng khách, quay lưng lại lau bàn, mặc váy ngắn, dáng người uyển chuyển, rất thu hút.

Tiểu Mã ca gọi, "Linh Tử, có khách, tiếp đãi tốt."

Cô gái quay lại, tóc dài ngang vai, khoảng hơn hai mươi tuổi, rất xinh đẹp.

Khi cô gái quay đầu, nở một nụ cười, nhưng khi nhìn thấy Nhậm Trọng Viễn, cả người nàng đông cứng, khăn lau rơi xuống đất.

Khuôn mặt cô gái hiện lên vẻ đau đớn, quay đầu chạy vào phòng.

Nhậm Trọng Viễn nhanh chóng tiến lên, nắm lấy tay cô gái, "Linh Linh, thật sự là ngươi… sao có thể làm việc này."

Nhậm Linh Linh khóc nức nở, giãy giụa muốn chạy trốn, như không mặt mũi nào đối diện Nhậm Trọng Viễn.

Tiểu Mã ca thấy tình hình không ổn, vội chạy tới, đẩy Nhậm Trọng Viễn ra, "Ngươi là ai, buông nàng ra."

Nhậm Trọng Viễn bị đẩy ngã xuống đất.

Nhậm Linh Linh tranh thủ chạy vào phòng, khóc nức nở.

Nhậm Trọng Viễn đứng dậy, lấy con dao trái cây trên bàn, "Ta giết chết ngươi, đồ súc sinh!"

Nhậm Trọng Viễn lao vào, đâm Tiểu Mã ca mấy nhát.

“Á!” Một tiếng hét thảm thiết vang lên.

Nhậm Trọng Viễn dùng tay bịt miệng đối phương.

Tiểu Mã ca giãy giụa, cào xé cánh tay của Nhậm Trọng Viễn, máu chảy đầy đất, nhanh chóng im lặng…

…

Trong phòng thẩm vấn.

Nhậm Trọng Viễn kể đến đây, cũng bật khóc lớn, nước mắt giàn giụa, đau đớn không thôi.

“Cảnh sát, các ngươi nói xem, loại người này không đáng chết sao?”

Nhậm Trọng Viễn cho rằng, Đường Mã Kim đáng chết.

Nhưng từ các bằng chứng hiện có, Đường Mã Kim không đáng chết.

Không có bằng chứng nào cho thấy, Nhậm Linh Linh bị ép buộc bán dâm bởi Đường Mã Kim.

Trong quá trình lấy lời khai, Nhậm Linh Linh tự thừa nhận là tự nguyện.

Theo Hàn Bân, đây là kiểu “Chu Du đánh Hoàng Cái, một người chịu đánh, một người tình nguyện chịu đòn.” Chỉ có thể nói Đường Mã Kim nhân phẩm kém, không có trách nhiệm, Nhậm Linh Linh không may gặp phải người xấu.

Dưới con mắt một người cha, Đường Mã Kim đương nhiên đáng chết, chết một trăm lần cũng không đủ.

Nhậm Trọng Viễn cúi xuống, đấm vào ngực, “Cảnh sát, nói thật với các ngươi, ta gặp phải chuyện này, gần như chết vì tức giận. Nếu không giết tên Mã, ta cũng sẽ chết vì tức. Thà ta cùng chết với hắn còn hơn.”

“Cũng cầu xin các ngươi thả con gái ta, chuyện này đều do ta làm, không liên quan gì đến nàng. Nàng vô tội!”

Đến giờ phút này, Nhậm Trọng Viễn vẫn muốn bảo vệ con gái.

Nhưng sự việc không thể đơn giản như hắn nghĩ, Nhậm Linh Linh dù không giết người, cũng bị nghi ngờ tạo bằng chứng giả, cản trở công vụ.

Hàn Bân tiếp tục hỏi, phát hiện Nhậm Trọng Viễn chưa từng vào phòng ngủ, cũng không dọn dẹp hiện trường.

Nói cách khác, có khả năng Nhậm Linh Linh đã tạo hiện trường giả, giấu hung khí.

Sau đó, cảnh sát bắt giữ Nhậm Linh Linh, tiến hành thẩm vấn khẩn cấp, biết cha đã nhận tội, Nhậm Linh Linh không còn giấu diếm, khai nhận quá trình tạo hiện trường giả.

Lời khai của cha con phù hợp, hung khí và quần áo dính máu của Nhậm Trọng Viễn cũng được tìm thấy, vụ án thành công phá giải.

Tuy nhiên, kết quả không dễ chịu.

Nhậm Trọng Viễn giận mà giết người, đạo lý thì hắn không sai, nhưng theo pháp luật hắn có tội, phải chịu trừng phạt của pháp luật.

Ngoài phòng thẩm vấn, cha con gặp nhau một lần, Nhậm Trọng Viễn im lặng không nói.

Nhậm Linh Linh khóc nức nở.

Đường Mã Kim và Nhậm Trọng Viễn là hai người thân nhất của nàng, một người chết, một người vào tù, đối với Nhậm Linh Linh, cú sốc này lớn hơn cả án tù.

Trong quá trình thẩm vấn, Hàn Bân nhận thấy, nàng không còn quan tâm bị xử bao lâu nữa.

Theo Hàn Bân, Nhậm Linh Linh vừa đáng thương vừa đáng trách, vì sự thiếu tự trọng của nàng, có thể khiến Nhậm Trọng Viễn đối mặt án tù chung thân, thậm chí tử hình.

Đây là thảm họa cho cả gia đình.

Tại Cục Công an thành phố.

Vụ án đã vào giai đoạn kết thúc, Hàn Bân cũng có thể nghỉ ngơi.

Buổi sáng uống trà, xem tin tức, buổi chiều ngủ một giấc, đi họp, một ngày trôi qua nhanh chóng.

Buổi tối còn có thể về nhà đúng giờ, ăn cơm với Vương Đình, có bữa tối dưới ánh nến.

Gần đây, Hàn Bân nhận thấy Bao Tinh và Hoàng Khiết Khiết có gì đó không bình thường, hai người thường xuyên ở cạnh nhau, không biết là bàn công việc hay tán gẫu.

Hàn Bân nghĩ khả năng thứ hai lớn hơn.

Bao Tinh thích Hoàng Khiết Khiết, luôn theo đuổi nàng.

Bao Tinh cũng từng nhờ Hàn Bân giúp đỡ, nhờ Hàn Bân làm mai.

Nhưng quan hệ nam nữ rất phức tạp, Hàn Bân không thể nói nhiều.

“Chúc mừng cảnh viên 577533 phá một vụ án giết người.” Trong đầu Hàn Bân vang lên âm thanh thông báo từ huy hiệu cảnh sát.

Phân tích vi biểu tình: Thành thạo: +5

Quan sát: Thành thạo: +2

Giám định vết máu: +3

Thưởng công huân 16 điểm.

Có thưởng là điều đáng mừng, nhưng lần này thưởng ít quá, khiến Hàn Bân không hào hứng.

Thưởng phụ thuộc vào độ khó và tầm ảnh hưởng của vụ án.

Hàn Bân cảm thấy phức tạp, vừa muốn được thưởng nhiều, lại không muốn có án mạng, vì điều đó thường báo hiệu cái chết.

Buổi tối về nhà, Vương Đình đã chuẩn bị xong bữa tối.

Hàn Bân rửa ráy xong, giúp dọn dẹp bát đũa.

Vương Đình ăn tối khá nhẹ nhàng, nhưng Hàn Bân làm việc cả ngày, Vương Đình vẫn muốn làm món ngon cho hắn.

Chương 1077: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tối nay, Vương Đình làm ba món và một canh.

Thịt bò, tôm luộc, rau cải xào, canh bí đao hải sản.

Các món Vương Đình làm ít dầu, ít muối, ít đường, không thiếu protein và vitamin, rất tốt cho sức khỏe.

Hàn Bân ăn rất hài lòng, và tích cực hưởng ứng phong trào không lãng phí thức ăn, ăn hết sạch các món.

Sau khi ăn, Hàn Bân cắt một quả táo và một quả cam, cùng Vương Đình xem chương trình giải trí.

Chỉ cần công việc không bận, Hàn Bân và Vương Đình thường dành buổi tối như vậy.

Vương Đình ăn một miếng cam, "Đúng rồi, mai ngươi nghỉ à?"

Hàn Bân gật đầu, "Nghỉ, sao vậy?"

"Thiến Thiến muốn rủ ta đi công viên giải trí, ngươi cũng đi cùng nhé."

"Sao lại muốn đi công viên giải trí?"

"Ngươi không muốn đi à?"

"Không phải, chỉ là nghe nói công viên giải trí đông người, muốn chơi cái gì cũng phải xếp hàng lâu."

Vương Đình nói, "Đó là trước kia, bây giờ người ít hơn nhiều rồi."

Hàn Bân hỏi lại, "Ngươi muốn đi?"

“Ta cũng được, chủ yếu là Thiến Thiến muốn ta đi cùng nàng.” Vương Đình lè lưỡi, “Ngươi không nghe thấy tin gì sao?”

Hàn Bân nghe giọng như có ý, đoán, “Bao Tinh rủ nàng đi?”

Vương Đình cười, “Đúng rồi, cô bé ngại nên rủ ta đi cùng, ta không muốn làm kỳ đà cản mũi, nên rủ ngươi đi cùng, lúc đó chúng ta có thể tự do hành động.”

“Ta sao cũng được, chỉ cần cùng ngươi, đi đâu cũng được.” Hàn Bân nói chân thành, “Nhưng hai người đột nhiên có tiến triển gì, Thiến Thiến nghĩ thông rồi.”

Vương Đình nhún vai, “Ta cũng không rõ, ai biết chuyện gì.”

Hàn Bân ngáp, “Thôi được, ngươi có cần chuẩn bị gì không?”

“Không cần chuẩn bị gì, ngươi buồn ngủ à?”

“Không, chỉ là hơi mệt.” Hàn Bân nằm trên sofa, đầu gối lên đùi Vương Đình, rất thích xem tivi ở tư thế này.

…

Sáng hôm sau, Bao Tinh, Hoàng Khiết Khiết, Vương Đình, Hàn Bân bốn người cùng đi công viên giải trí.

Nói thật, Hàn Bân không thích làm kỳ đà cản mũi, nhưng Bao Tinh không phải người ngoài, cũng không thấy ngại.

Bao Tinh lái xe, Hàn Bân ngồi ghế phụ, Hoàng Khiết Khiết và Vương Đình ngồi ghế sau.

Trên đường, bốn người trò chuyện, gặp nhau hàng ngày nên không thiếu chủ đề.

“Hàn đội, ngươi và chị dâu từng đến công viên giải trí này chưa?”

“Chưa, công viên giải trí, ta đã nhiều năm không đi.” Hàn Bân nói, nhắc, “Ra ngoài đừng gọi ta đội trưởng.”

“Đúng, ta sẽ gọi ngươi là Bân Ca.”

Hoàng Khiết Khiết từ phía sau thò đầu lên, “Nghe nói công viên này rất lớn, có nhiều trò chơi, tàu lượn siêu tốc, Thor’s Hammer, khinh khí cầu, đều rất kích thích, hôm nay chúng ta sẽ chơi thật vui.”

Hàn Bân quay đầu nhìn nàng, “Ngươi đã từng chơi chưa?”

Hoàng Khiết Khiết cười hở răng, “Ta luôn muốn chơi, nhưng chưa thử.”

Hàn Bân gật đầu, thầm nghĩ, được rồi, hiếu kỳ hại chết mèo, ngươi sẽ biết tay.

Công viên giải trí nằm ở ngoại ô Cầm Đảo, khu vực xung quanh có cây xanh tươi tốt, không khí trong lành, Hàn Bân mở cửa sổ xe, không khí mát mẻ thổi vào, cảm giác thoải mái.

Công viên giải trí rất lớn, từ xa đã thấy tàu lượn siêu tốc cao vút.

Hoàng Khiết Khiết háo hức, “Chị, nhìn kìa, tàu lượn siêu tốc, lát nữa chúng ta sẽ lên đó.”

Vương Đình lộ vẻ do dự, muốn thử nhưng cũng sợ.

Sau khi đỗ xe, bốn người vào công viên.

Người trong công viên không nhiều nhưng cũng không ít, có cha mẹ dẫn con, có cặp đôi, có nhóm bạn gái.

Nhưng ít thấy nam giới đi một mình.

Hoàng Khiết Khiết đòi chơi tàu lượn siêu tốc, mọi người không cưỡng lại được, trực tiếp đến khu tàu lượn.

Chỗ tàu lượn đã có hơn chục người chờ, phần lớn là nữ.

“Chị, chúng ta ngồi cùng nhau nhé.” Hoàng Khiết Khiết ôm tay Vương Đình.

Vương Đình nhìn tàu lượn, vẫn do dự.

Hàn Bân cười, “Ngươi và Bao Tinh chơi trước, ta và chị ngươi ngồi lượt sau.”

Hoàng Khiết Khiết không hiểu, “Sao lại ngồi lượt sau, nhiều toa xe, có thể ngồi cùng mà.”

“Chị ngươi không phải cảnh sát, không dũng cảm như ngươi, ngươi làm gương cho chị ngươi trước đã.”

Lời này nói đúng tâm Hoàng Khiết Khiết, mình là nữ cảnh sát.

“Chị, tàu lượn không có gì đáng sợ, ngươi xem ta đây.”

Hoàng Khiết Khiết ngẩng đầu, trực tiếp bước lên tàu lượn, Bao Tinh cũng nhanh chóng lên theo, ngồi cùng toa, thắt dây an toàn, cảm ơn Hàn Bân bằng ánh mắt.

Hàn Bân quan sát, đường ray tàu lượn khá dài, chênh lệch độ cao vài chục mét, chơi chắc sẽ kích thích.

Tàu lượn bắt đầu chạy, Hoàng Khiết Khiết cười hở răng, vẫn hào hứng, vẫy tay, như đang hô “Cố lên!”

Tàu lượn khởi động nhanh, leo lên, dừng ở đỉnh một hai giây, sau đó lao xuống, tiếng hét vang lên, “Á!”

Sau đó, là cú xoay 360 độ, rất phấn khích.

Vương Đình mở to mắt, nắm chặt tay Hàn Bân, “Cái này kích thích quá, không hợp với ta.”

Hàn Bân cười, an ủi, “Đừng vội, lát nữa Thiến Thiến xuống, nhìn trạng thái của nàng sẽ biết.”

“Á!” Tiếng hét vẫn vang lên trên tàu lượn, nam có nữ có, giọng nào cũng lớn.

Vài phút sau, tàu lượn chậm lại, Bao Tinh và Hoàng Khiết Khiết xuống toa, Bao Tinh ngoài bước chân hơi lảo đảo, không có vấn đề gì.

Hoàng Khiết Khiết thì mặt tái xanh, đi không vững, đi đường cũng không thẳng.

Vương Đình đi tới đỡ nàng, “Thiến Thiến, ngươi không sao chứ.”

“Ta… nghỉ chút.” Hoàng Khiết Khiết nuốt nước bọt, tìm chỗ ngồi, cả người như kiệt sức.

Vương Đình thấy nàng như vậy, lập tức không muốn thử nữa, thầm nghĩ vẫn là Hàn Bân chu đáo, mình không muốn chịu khổ này.

Chương 1078: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hoàng Khiết Khiết không chịu thua, nghỉ một lúc lại nhắm đến Thor’s Hammer bên cạnh, trông rất hứng thú.

Nàng còn định kéo Vương Đình, nhưng bị Hàn Bân ngăn lại.

Thor’s Hammer không có độ chênh lớn như tàu lượn, nhưng dao động mạnh, đòi hỏi thể lực tốt, người thể lực kém có thể gây chóng mặt, buồn nôn, khó thở.

Vương Đình rất nghe lời, Hàn Bân không cho ngồi, nàng không ngồi.

Nhưng nàng thấy Hoàng Khiết Khiết ngồi Thor’s Hammer vẫy tay, vẫn có chút ghen tị, kéo tay Hàn Bân, “Chúng ta chơi trò gì?”

Khó khăn lắm mới đến công viên giải trí, không thể chỉ nhìn không chơi.

Hàn Bân sớm nghĩ xong, chỉ vào cáp treo trên cao, “Chúng ta chơi cáp treo ngắm cảnh, tầm nhìn tốt, có thể ngắm toàn cảnh công viên.”

Vương Đình nhìn lên cao, cáp treo như một cánh quạt khổng lồ, cao hơn tàu lượn, “Cái này có sợ không?”

Hàn Bân vỗ tay nàng, cười, “Yên tâm, có ta mà.”

Cáp treo thật sự rất cao, ngồi lên cũng sợ, nhưng ngồi không khó chịu.

Hàn Bân dẫn Vương Đình lên cáp treo, cabin bốn phía có kính, lên cao, Vương Đình nắm chặt tay Hàn Bân, nửa người dựa vào hắn.

Hàn Bân cười, đúng như mong muốn, vỗ tay nàng, "Yên tâm, không sao."

Đa số người có chút sợ độ cao, Vương Đình cũng không ngoại lệ, ngồi trong cabin hai mét vuông, lên cao vài chục mét, lần đầu ngồi đều sợ.

"Cái này có gì vui, không thấy thú vị." Giọng Vương Đình nhỏ, thể hiện tâm trạng lúc này.

Hàn Bân chỉ ra ngoài, "Cáp treo ngắm cảnh từ trên cao, qua kính nhìn xuống, có thể thấy toàn cảnh công viên."

Vương Đình chỉ liếc một cái, sợ hãi rụt cổ lại, vì động tác lớn, cabin rung nhẹ, nàng sợ nắm chặt tay Hàn Bân, "Ta không nhìn nữa, sợ quá."

Vương Đình không nhìn còn đỡ, nhìn một cái càng sợ, không dám ngẩng đầu, cứ cúi đầu nhìn cabin, sau đó lấy điện thoại ra xem.

Hàn Bân nhìn ra ngoài qua cửa sổ, cũng thấy hơi rùng mình, độ cao này tương đương nhà Hàn Bân, nhưng cảm giác hoàn toàn khác.

Nhà là bê tông cốt thép, bước trên có cảm giác vững chắc, còn cabin nhỏ treo trên cao, khiến người ta cảm thấy bất lực, sợ hãi là bình thường.

Nói thật, Hàn Bân cũng không bình tĩnh như vẻ ngoài, nhất là khi cáp treo lên cao nhất, Hàn Bân cũng thấy chân mềm.

Còn Vương Đình không dám động, sợ động cabin sẽ rung, càng sợ hơn.

Khi cáp treo xuống, cảm giác biết gần đất, sợ hãi giảm dần.

Hàn Bân và Vương Đình xuống cáp treo, Vương Đình nắm tay Hàn Bân vội rời khỏi, như sợ cáp treo đổ.

Đi một lúc, Vương Đình mới bình tĩnh, tay không đổ mồ hôi nữa.

Hàn Bân mua bốn chai nước, sau đó đến chỗ Bao Tinh và Hoàng Khiết Khiết.

Lúc này, tình trạng Hoàng Khiết Khiết không tốt lắm, Thor's Hammer tạo cảm giác không trọng lực, tàu lượn cũng không trọng lực, nhưng cảm giác khác nhau.

Thor's Hammer dao động, khiến người ta thấy mình có thể bay khỏi ghế bất cứ lúc nào, khi đạt đến độ nghiêng lớn, sẽ nhanh chóng đổi hướng, khiến người ta thấy như sống dở chết dở.

Khi thấy Hoàng Khiết Khiết, nàng đang ngồi trên ghế khô khốc, may là không có gì trong bụng, không nôn ra, nhưng cảm giác chóng mặt mạnh, khiến nàng buồn nôn.

Mặt Hoàng Khiết Khiết đã vàng, Bao Tinh nhiệt tình chăm sóc, thể trạng Bao Tinh tốt hơn, không có vấn đề gì, nhưng cũng luống cuống.

Khó khăn lắm mới hẹn được cô gái mình thích, lại bị chóng mặt, khô khốc, có thể có ấn tượng tốt về mình không.

Bao Tinh nhìn Hàn Bân cầu cứu.

Hàn Bân có thể làm gì, chỉ đưa hai chai nước.

Bao Tinh nhanh chóng mở một chai nước, "Thiến Thiến, uống chút nước, uống nước sẽ khá hơn."

Vương Đình cũng đi tới, lo lắng, "Thiến Thiến, ngươi làm sao, sao lại khô khốc, không khỏe ở đâu."

“Không sao, do ngồi cái kia.” Hoàng Khiết Khiết yếu ớt nói, rồi lại khô khốc.

Hàn Bân thấy, đây không phải chuyện xấu, nhiều lúc, ngươi càng cấm nàng, nàng càng muốn làm, ngươi để nàng thử một lần, biết hậu quả, sau này sẽ yên tĩnh, không đề cập nữa.

Hoàng Khiết Khiết nghỉ nửa giờ mới hồi phục.

Bốn người đi dạo trong công viên, chơi vài trò không quá kích thích.

Trưa ăn KFC, ăn nhanh trong công viên tiện hơn, không chỉ rẻ, ngon, món xào cũng có, nhưng không hy vọng nhiều, KFC đảm bảo hơn.

Mọi người vừa ăn vừa bàn chiều chơi trò gì.

Hoàng Khiết Khiết không ăn ngon, nhưng nói nhiều, trò có tính xung kích, nàng quyết không chơi, nhưng vẫn muốn chơi gì đó kích thích.

Nghe Hàn Bân và Vương Đình ngồi cáp treo, rất kích thích, tầm nhìn tốt, Hoàng Khiết Khiết cũng thích, muốn thử.

Ăn xong, ra khỏi nhà hàng, trên đường đến cáp treo thấy khinh khí cầu, Hoàng Khiết Khiết chỉ vào khinh khí cầu, mặt lộ vẻ mong đợi, “Cái này vui, chúng ta chơi cái này đi. Cao cấp hơn cáp treo.”

Nhìn khinh khí cầu bay trên cao, Hàn Bân cũng tò mò, chưa ngồi, muốn thử, nhưng hơi sợ.

“Thôi đi, cao thế, lỡ rơi thì sao?” Vương Đình nhíu mày, một lần ngồi cáp treo đã khiến nàng sợ, khinh khí cầu nàng không dám.

“Chị, yên tâm, trên có dây an toàn, không rơi.” Hoàng Khiết Khiết không để ý.

Vương Đình vẫn chống đối, “Ta không chơi.”

“Thiến Thiến, chúng ta chơi cáp treo trước, từng cái một.” Bao Tinh cũng hơi sợ, nhưng không muốn lộ rõ.

“Thôi được.” Hoàng Khiết Khiết đồng ý, thực ra nàng cũng sợ, muốn chơi, nhưng do dự, mọi người đồng ý thì đi.

Đến cáp treo, Hoàng Khiết Khiết còn rủ Vương Đình ngồi lần nữa, bị Vương Đình từ chối, đùa à, lần trước chân còn run, nàng không muốn chịu khổ lần nữa.

Chương 1079: Tiêu Đề 《Ẩn》

Cuối cùng, Hoàng Khiết Khiết và Bao Tinh ngồi cùng một cabin cáp treo, Hoàng Khiết Khiết là nữ cảnh sát, dũng cảm hơn Vương Đình, nàng dám nhìn xuống qua cửa sổ, còn chụp ảnh.

Bao Tinh chỉ vào xa, "Thiến Thiến, nhìn kìa, khinh khí cầu."

Hoàng Khiết Khiết nhìn, phóng to điện thoại, "Này, khinh khí cầu năm sắc đẹp, trên có người, vui lắm, hơn cáp treo nhiều."

Bao Tinh thuận thế nói, "Thiến Thiến, ngươi thích, lát nữa chúng ta ngồi."

Hoàng Khiết Khiết liếc hắn, "Ngươi không sợ?"

"Đùa à, khi nào ta sợ?" Bao Tinh hỏi lại.

"Hừ, ngươi sợ, ta vừa nói ngươi không hưởng ứng."

Bao Tinh chột dạ, đổi đề tài, "Thiến Thiến, nhìn kìa, khinh khí cầu bay cao."

Hoàng Khiết Khiết nhìn, đưa máy ảnh lên, "Này, khinh khí cầu bay cao, còn bay lên."

Bao Tinh chỉ vào khinh khí cầu, "Nhìn dưới khinh khí cầu có dây thừng."

Hoàng Khiết Khiết nói, "Không phải treo, là dây định hướng, ngăn khinh khí cầu bay cao."

Bao Tinh nhìn, mắt trợn, "Đứt rồi."

"Đừng đứng dậy." Cabin rung, Hoàng Khiết Khiết sợ.

"Thiến Thiến, ta không cố ý, nhìn kìa, dây khinh khí cầu thật sự đứt."

Hoàng Khiết Khiết ổn định, phóng to máy ảnh, "Mẹ, đúng là đứt, khinh khí cầu bay cao, người trên đó vẫy tay, vui lắm!"

Bao Tinh vô thức hỏi, "Khinh khí cầu lát nữa hạ thế nào?"

Hoàng Khiết Khiết cũng thắc mắc, lẽ nào nâng cấp.

"Cứu với!"

Hoàng Khiết Khiết nghe tiếng cứu mơ hồ, nhưng công viên ồn ào, nghe không rõ.

"Ngươi nghe có ai cứu?"

Bao Tinh vểnh tai nghe, "Hình như có, không phải người trên khinh khí cầu chứ!"

Bất kể là hay không, Hoàng Khiết Khiết không làm gì được, cáp treo hạ nhưng khinh khí cầu vẫn bay, không chỉ hai người chú ý, nhiều người nhìn trời.

Hàn Bân và Vương Đình cũng chú ý.

Vương Đình nhìn trời, "Khinh khí cầu cao trăm mét, chỉ còn cỡ móng tay, sắp không thấy, người trên đó có nguy hiểm không."

"Phù!"

Tiếng lạ vang, khinh khí cầu nổ!

Khinh khí cầu rơi nhanh!

"Á!"

Người trong công viên hét, như nổ tung.

Khi rơi đến độ cao nhất định, bị che khuất, không lâu sau nghe tiếng nặng "Bụp".

Rơi rồi.

Hàn Bân và mọi người chứng kiến khinh khí cầu rơi.

Bao Tinh tỉnh lại, "Hàn đội, khinh khí cầu có người, từ cao thế rơi, chắc không sống."

Hoàng Khiết Khiết vỗ ngực, sợ, "Ôi mẹ ơi, sợ quá, may mà chúng ta không ngồi, không thì là chúng ta rồi."

Vương Đình nhìn cáp treo, kéo Hàn Bân và Hoàng Khiết Khiết đi xa, "Chúng ta đi xa đi, nguy hiểm quá."

Người trong công viên cũng hoảng, có người đi ra, có người la, có người chạy đến chỗ rơi xem.

Cảnh hỗn loạn, là cảnh sát, Hàn Bân không thể thờ ơ.

"Đình Đình, ngươi và Thiến Thiến về xe đợi, ta và Bao Tinh xem hiện trường, có gì gọi."

Hoàng Khiết Khiết muốn thử, "Ta cũng đi cùng."

Hàn Bân nói, "Ngươi ở lại với chị, một mình nàng ta không yên tâm, ngươi là nội vụ đừng lăng xăng."

Hoàng Khiết Khiết không phục, "Hừ, nội vụ thì sao!"

Vương Đình kéo tay chị họ, "Thiến Thiến, ngươi nhẫn tâm để ta một mình."

Hàn Bân vỗ vai Vương Đình, "Cẩn thận, có gì gọi."

Vương Đình gật đầu, dặn, "Ngươi cũng chú ý an toàn."

Tiễn Hàn Bân và Bao Tinh, Vương Đình quay lại nhìn chị họ bĩu môi, "Thôi, đừng như trẻ con, về xe nghỉ."

Hoàng Khiết Khiết ngoảnh mặt, "Sao phải về xe, đợi cũng được, chơi tiếp."

Vương Đình lườm nàng, "Khinh khí cầu gặp nạn, ngươi còn dám chơi?"

"Cũng đúng, ta quên."

Hoàng Khiết Khiết không vui, nhưng về bãi đỗ với Vương Đình.

Trên đường, nàng buồn, nhìn đám trò chơi, không biết là chưa chơi hết, hay vì Hàn Bân không cho đi hiện trường.

Lúc đó, Hoàng Khiết Khiết thấy chú hề không xa, tay cầm mấy bóng bay hình thú.

"Chị, là chú hề, như trên tivi, chúng ta mua bóng bay đi."

Vương Đình cạn lời, "Lớn rồi, còn mua bóng bay, đi thôi."

"Chán chết." Hoàng Khiết Khiết lẩm bẩm, ngoảnh lại, chú hề đã mất.

…

Có người nói dân ta thích xem náo nhiệt, thật ra không đúng, người toàn thế giới đều thích.

Trên đường Hàn Bân và Bao Tinh đến hiện trường, có nhóm người theo, ai cũng hào hứng, vui hơn chơi công viên.

Hàn Bân thấy mấy người đó no nê rồi.

Hàn Bân và Bao Tinh đến nơi, nhiều người vây quanh, ngoài là du khách, trong là nhân viên công viên.

Hiện trường chia hai phần, một là điểm rơi khinh khí cầu, một là điểm rơi hành khách.

Gondola khinh khí cầu bằng sắt, biến dạng nhưng còn nguyên, thiết bị phun lửa vỡ, thảm nhất là hành khách, thân thể vặn vẹo không ra hình, nhưng nhìn ra là nam.

“Ôi chồng ơi, đừng hù ta, ôi chồng ơi…” Một phụ nữ quỳ bên khóc lớn.

Phụ nữ khóc thương, nhưng không dám đến gần, chỉ quỳ cách một mét, không phá hiện trường.

Nàng không nghĩ nhiều, Hàn Bân thấy nàng chỉ sợ.

Xung quanh phụ nữ có vài nhân viên công viên, ngoài là du khách xem náo nhiệt.

Bao Tinh đi đến, lộ thẻ cảnh sát, “Chúng ta là cảnh sát, các ngươi là nhân viên công viên?”

“Là.” Một nam ba mươi thừa cân đáp.

Dù hành khách rơi từ trên cao khó sống, nhưng với chuyên nghiệp cảnh sát, Hàn Bân vẫn kiểm tra hô hấp, mạch, tim, đã không còn.

Hàn Bân đứng lên, nhìn nam thừa cân, “Ngươi là quản lý?”

“Là, cảnh sát.” Nam chạy đến đưa thuốc.

Hàn Bân lắc đầu, “Ngươi tên gì?”

“Ta là Vương Sướng, quản lý công viên.”

“Quản lý Vương, nhờ ngươi bảo nhân viên duy trì trật tự, không ai được đến gần khinh khí cầu và thi thể, nhân viên không được đến gần, càng không được chạm vào.”

Chương 1080: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Là, ta đi ngay.”

“Khoan.” Hàn Bân gọi lại, “Gọi báo cảnh sát chưa?”

“Ngươi là cảnh sát mà?”

“Ta là cảnh sát, nhưng xảy ra chuyện, chết người, cũng phải báo cảnh sát, hiểu không?”

“Hiểu, ta đi gọi.”

Sau đó, Hàn Bân và Bao Tinh tách ra, Hàn Bân duy trì trật tự điểm rơi hành khách, Bao Tinh duy trì điểm rơi khinh khí cầu.

Nhân viên lấy dải ngăn xếp hàng của công viên, ngăn khinh khí cầu và thi thể, nhân viên đứng ngoài, cấm người vây xem đến gần.

Bảo vệ hiện trường xong, Hàn Bân đến gần phụ nữ khóc, đưa nàng khăn giấy, “Chào, ta là Hàn Bân đội hình sự thành phố, ngươi và người này quan hệ thế nào?”

Phụ nữ nhận khăn giấy, “Hắn là chồng ta.”

Hàn Bân thấy nàng không lớn, chắc nhỏ hơn mình, “Ngươi cưới rồi?”

Phụ nữ lắc đầu, “Chưa.”

“Hắn là bạn trai ngươi?”

“Là.”

“Ngươi tên gì?”

“Trương Lệ.”

Hàn Bân nói, “Trương Lệ, ngươi đừng khóc, kể lại tình hình.”

Trương Lệ khóc lâu, hết nước mắt, ngồi phịch xuống đất, “Ta không biết nói gì.”

“Bạn trai ngươi tên gì?”

“Hắn tên Tống Bác Thần.”

“Cùng ngươi đến công viên có ai?”

Trương Lệ lắc đầu, “Chỉ có chúng ta.”

“Đã cùng nhau, sao ngươi không lên khinh khí cầu?”

“Ta sợ.”

Nhớ Vương Đình, Hàn Bân thấy lý do này hợp lý, “Ngươi thấy khinh khí cầu rơi là tai nạn hay bị hại?”

Trương Lệ kích động, “Bị hại, ta thấy có người hại chồng ta.”

Bao Tinh chen vào, “Ngươi không trên khinh khí cầu, sao thấy?”

Trương Lệ khóc, “Ta thấy dưới, có người dùng búa cắt dây.”

“Người đó thế nào?”

“Chú hề, hắn mặc đồ chú hề.”

Nếu Trương Lệ nói thật, đây là vụ giết người.

Hàn Bân hỏi, “Ngoài ngươi, ai thấy?”

Trương Lệ gật, “Có, nhân viên khinh khí cầu, họ muốn ngăn nhưng không kịp.”

“Chú hề đâu?”

“Ta nhìn khinh khí cầu, ngoảnh lại không thấy, chắc hắn chạy.”

Hàn Bân xem giờ, từ khi khinh khí cầu gặp nạn đã hơn hai mươi phút, chắc chú hề chạy lâu rồi.

Nếu hắn cởi đồ chú hề, tìm hắn chẳng khác gì mò kim đáy biển.

Khi đó, hai xe cảnh sát đến, mấy cảnh sát xuống, người đầu là trung niên khoảng bốn mươi.

Hàn Bân bước lên, lộ thẻ cảnh sát, “Ta là Hàn Bân đội hình sự thành phố, chơi công viên, thấy tai nạn chạy đến bảo vệ hiện trường.”

Trung niên cảnh sát bắt tay Hàn Bân, “Cảm ơn, ta là Trịnh Mẫn Anh, phó sở trưởng sở Tẩu Mã Trấn, cảm ơn ngươi giữ trật tự.”

“Không có gì, ta từng làm ở Phân cục Ngọc Hoa.” Hàn Bân nói, giới thiệu sơ tình hình.

Công viên nằm ở khu Ngọc Hoa, vụ án do Phân cục Ngọc Hoa, trao đổi với sở Tẩu Mã Trấn xong, Hàn Bân xong nhiệm vụ.

Vụ này do đội hình sự Phân cục Ngọc Hoa xử lý, nếu là phân cục khác, Hàn Bân không can thiệp, nhưng Ngọc Hoa thì khác.

Hàn Bân từ phân cục Ngọc Hoa lên thành phố, trưởng phân cục Đới Minh Hàm, quan hệ tốt, từng đề bạt Hàn Bân.

Hàn Bân thấy cần gọi.

Nếu Đới Minh Hàm cần, mình có thể đợi hình sự Ngọc Hoa đến rồi đi.

Dù sở Tẩu Mã Trấn đến, nhưng sở không như hình sự, chỉ giữ trật tự, bảo vệ hiện trường, không điều tra.

Nói thẳng, có thể lỡ thời cơ.

Hàn Bân đi sang bên, gọi Đới Minh Hàm, "Chào, Đới cục."

"Ồ, Hàn Bân, sao ngươi gọi ta?"

"Đới cục, ta và bạn chơi công viên Tẩu Mã Trấn, có tai nạn, chắc ngươi đã biết."

"Phải, ta vừa biết, tình hình sao?"

Hàn Bân nói, "Khinh khí cầu tai nạn từ cao rơi, có một hành khách chết, không gây thêm thương vong."

"Tốt." Đới Minh Hàm thở phào, nghe công viên tai nạn, hắn hết hồn, vì nơi này đông trẻ con, có thể thương vong lớn, hậu quả không tưởng.

Hàn Bân tiếp, "Ta hỏi bạn chết, theo bạn, chết bị hại, không phải tai nạn."

"Ngươi nghĩ sao?"

Hàn Bân suy nghĩ một lát rồi nói, "Lúc đó trên khinh khí cầu chỉ có người chết, lý do khinh khí cầu gặp nạn là vì công tắc của dây cáp cố định khinh khí cầu bị hỏng."

"Ta vừa kiểm tra chỗ dây cáp bị đứt, quả thực có dấu hiệu bị phá hoại. Sau khi biết tình hình này, ta đã lập tức báo cáo cho ngài. Hiện tại chưa có thêm kiểm tra nào khác."

Đới Minh Hàm trầm ngâm một lát, "Ta hiểu rồi. Ta sẽ lập tức để Tằng Bình dẫn đội ba đến đó. Ngươi đã ở hiện trường thì đừng đi đâu cả. Hãy điều tra kỹ, đừng để lỡ thời gian quan trọng."

Hàn Bân đáp, "Ta tuân theo sắp xếp của ngài. Tuy nhiên, bên Tẩu Mã Trấn…"

Đới Minh Hàm không do dự, “Ta sẽ nói với họ để họ phối hợp với ngươi trong công việc điều tra.”

“Rõ.”

Khi Đới Minh Hàm, vị sếp cũ đã ra lệnh, dù là công việc tình nguyện, Hàn Bân cũng phải làm. Sau đó là đội ba của Phân Cục Ngọc Hoa tiếp nhận, công việc không lọt vào tay người ngoài, suy cho cùng vẫn là người của mình.

Thấy tình hình như vậy, một lúc cũng không đi được, Hàn Bân lấy điện thoại ra gọi cho Vương Đình.

Điện thoại kết nối, Vương Đình lo lắng hỏi, “Hàn Bân, các ngươi không sao chứ?”

“Không sao, ta và Bao Tinh đều ổn. Chúng ta đã đến hiện trường khinh khí cầu rơi, nhưng có lẽ một lúc nữa không đi được. Ta báo cho ngươi biết.”

“Người trên khinh khí cầu chết rồi à?”

“Chết rồi, nên việc này khá phức tạp.” Hàn Bân không giấu diếm, hiện trường có quá nhiều người xem, cũng không cần giấu.

“Được rồi, ngươi làm việc đi. Ta và Thiến Thiến ngồi trong xe đợi.”

Hàn Bân nhắc, “Còn một điều nữa ngươi phải nhớ, nếu thấy chú hề, nhất định phải tránh xa. Sau đó gọi cho ta.”

Chương 1081: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vương Đình hơi ngạc nhiên, "Chú hề làm sao?"

Hàn Bân nhỏ giọng, "Theo tình hình hiện tại, tai nạn này rất có thể do một chú hề gây ra, hắn rất nguy hiểm, nhất định phải tránh xa."

"Á!" Vương Đình thốt lên, có chút sợ hãi, "Vừa rồi sau khi chia tay các ngươi, ta và Thiến Thiến về bãi đỗ xe thì gặp một chú hề."

Hàn Bân vội hỏi, "Các ngươi không sao chứ?"

"Không sao."

"Khóa cửa xe, bảo vệ mình."

"Chúng ta hiểu rồi, chúng ta sẽ không đi đâu cả."

"Chú hề đó đi đâu rồi, các ngươi biết không?"

"Chú hề đó cầm mấy quả bóng hình động vật, Thiến Thiến còn muốn qua xem, nhưng ta ngăn lại. Sau đó quay đi đã không thấy nữa."

Hàn Bân càng nghe càng lo, "Vậy, các ngươi đừng ở bãi đỗ xe một mình nữa. Ta sẽ bảo Bao Tinh đến đón các ngươi."

Hàn Bân vẫn thấy an tâm hơn khi Vương Đình ở dưới tầm mắt của mình.

"Được." Vốn dĩ Vương Đình không gan dạ lắm, nghe nói chú hề rất có thể là kẻ sát nhân, nàng cảm thấy lo lắng.

Hoàng Khiết Khiết bên cạnh lại hào hứng, “Hàn đội vừa nói gì? Chú hề đó là kẻ xấu à? Ta đã nói mà, nhìn hắn không giống người tốt. Chị, ngươi không nên ngăn ta, có khi ta đã bắt được hắn rồi.”

Vương Đình cúp máy, “Thôi nào, ngươi đừng làm loạn nữa.”

…

Sau đó, Hàn Bân sắp xếp Bao Tinh đi đón Vương Đình và Hoàng Khiết Khiết.

Bản thân hắn ở lại hiện trường, chuẩn bị bắt tay vào điều tra.

Lúc này, Phó sở trưởng Trịnh Mẫn Anh của Tẩu Mã Trấn vừa nghe xong điện thoại, nhanh chóng đi đến trước mặt Hàn Bân, “Đội trưởng Hàn, thật không ngờ ngài còn trẻ mà đã là đội trưởng đội hình sự thành phố.”

“Sở trưởng Trịnh, ngài khách sáo rồi. Ta từng làm việc ở Phân Cục Ngọc Hoa, chúng ta cũng không phải người ngoài.”

Giọng điệu của Trịnh Mẫn Anh thân thiết hơn vài phần, “Đúng, có gì cần sắp xếp ngài cứ nói, chúng ta nhất định phối hợp.”

Hàn Bân gật đầu, chính thức tiếp quản hiện trường…

Hàn Bân suy nghĩ một chút, bắt đầu phân công nhiệm vụ, “Ta vừa hỏi bạn gái của nạn nhân, nàng nói tai nạn này rất có thể liên quan đến một chú hề. Mặc dù khả năng chú hề đã chạy trốn là rất lớn, nhưng tốt nhất vẫn nên tìm kiếm trong công viên.”

Trước đây, Hàn Bân chưa đi tìm chú hề là do thiếu nhân lực, hy vọng tìm được không nhiều, bây giờ hiện trường đã

được kiểm soát, cảnh sát từ sở đã đến hỗ trợ, tuy khả năng tìm thấy nhỏ nhưng vẫn phải tìm kiếm.

Hàn Bân cũng không hy vọng bắt được kẻ trộm, chú hề chỉ cần tháo bỏ trang phục, cũng không còn là chú hề nữa.

Hàn Bân chỉ lo đối phương là kẻ liều lĩnh, nếu không sợ bị bắt còn có thể tiếp tục gây án, dù khả năng rất nhỏ, nhưng thật sự xảy ra chuyện, Hàn Bân cũng phải chịu trách nhiệm.

Bây giờ đủ nhân lực, vẫn phải làm việc như bình thường.

Nhiều khi so với lập công, không phạm sai lầm quan trọng hơn.

Hàn Bân suy nghĩ, tiếp tục nói, "Sở trưởng Trịnh, ngươi cử người đi thăm dò các du khách, xem có ai nhìn thấy tình hình khi khinh khí cầu bị phá hoại không. Tạm thời như vậy."

"Được, ta đi sắp xếp." Trịnh Mẫn Anh nói xong, gọi mấy cảnh sát đến phân công nhiệm vụ.

Hàn Bân gọi quản lý công viên Vương Sướng đến.

Vương Sướng đang gọi điện, thấy Hàn Bân gọi, hắn cúp máy chạy đến, "Cảnh sát Hàn, ngài có việc gì cần ta làm?"

"Các ngươi có chú hề trong công viên không?"

Vương Sướng ngớ người, rồi gật đầu, "Có, có mấy đứa trẻ thích chú hề, nhìn cũng vui nên chúng ta thỉnh thoảng thuê người đóng giả chú hề."

"Hôm nay có ai đóng giả chú hề không?"

Vương Sướng nhíu mày, bất lực nói, "Cảnh sát Hàn, ngài thấy đấy, công viên rộng, nhiều dự án, chỉ riêng nhân viên đã có hàng trăm người. Hôm nay không có chương trình chú hề, ta cũng không nhớ rõ. Nhưng ta có thể về kiểm tra, chắc có ghi chép."

Hàn Bân thêm một câu, "Nộp danh sách tất cả nhân viên đã từng đóng giả chú hề."

"Được." Vương Sướng đáp, rồi hỏi, "Chú hề có liên quan gì đến vụ án này không?"

"Chuyện này ngươi không cần hỏi, tình hình cụ thể cần điều tra thêm." Hàn Bân lảng tránh, tiếp tục nói, "Ngươi gọi nhân viên phụ trách khinh khí cầu đến, ta có việc cần hỏi."

"Không vấn đề."

"Còn nữa, phải giữ lại các bản ghi hình của công viên, không ai được đụng vào mà không có sự cho phép của cảnh sát."

"Ta đã ghi lại." Vương Sướng cầm bút ghi vào sổ.

Thấy một chiếc xe quen thuộc đang chạy đến, Hàn Bân nói, "Được rồi, ngươi đi đi."

Bao Tinh, Vương Đình, Hoàng Khiết Khiết xuống xe.

Bao Tinh nhanh chóng chạy đến, "Hàn đội, tình hình sao rồi?"

"Ta đã liên hệ với đội hình sự Phân Cục Ngọc Hoa, hiện trường tạm thời do ta phụ trách, chờ họ đến sẽ bàn giao sau."

Hoàng Khiết Khiết hào hứng, "Anh rể, ta có thể đến hiện trường không?"

"Ngươi đến hiện trường làm gì?"

Hoàng Khiết Khiết nhìn quanh, "Giúp chứ, ta thấy cảnh sát không nhiều, ta cũng là cảnh sát, có thể giúp giữ trật tự."

Cảnh sát từ sở đã được Hàn Bân phân công nhiệm vụ.

Hoàng Khiết Khiết hoàn toàn vì tò mò, Hàn Bân đâu không hiểu tâm tư của nàng, "Ngươi đừng làm loạn, ở bên chị của ngươi đi."

“Đình Đình, để Bao Tinh đưa các ngươi về trước đi.”

“Không cần, các ngươi làm việc đi, ta và Thiến Thiến tự về được.”

Chương 1082: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân chuyển đề tài, "Về chú hề đó, các ngươi còn nhớ gì không?"

"Ta biết, chú hề đội mũ nhọn nhiều màu, không nhìn rõ chiều cao, cầm mấy quả bóng hình động vật, trông rất vội vàng. Đặc biệt hắn đeo mặt nạ chú hề, không phải vẽ." Hoàng Khiết Khiết nhanh chóng trả lời, như sợ Vương Đình giành trước.

Nếu chú hề Hoàng Khiết Khiết nói chính là nghi phạm, điều đó chứng tỏ đối phương có chuẩn bị, đeo mặt nạ chú hề để ngụy trang, chỉ cần tháo ra, thay đồ, không ai biết hắn là chú hề.

Nhưng nếu vẽ mặt chú hề, phải tẩy trang cũng mất thời gian.

Vương Đình và Hoàng Khiết Khiết chỉ thoáng nhìn chú hề, không chú ý nhiều, nên không cung cấp nhiều manh mối.

Sau khi nắm được tình hình, Hàn Bân nói với Bao Tinh, "Ngươi cùng họ về, trên đường cũng có người đi cùng."

Vương Đình và Hoàng Khiết Khiết rất có thể đã gặp kẻ sát nhân, Hàn Bân không yên tâm để họ về một mình.

"Được." Bao Tinh đồng ý nhanh chóng, lần đầu tiên hắn ra ngoài chơi với Hoàng Khiết Khiết, tự nhiên muốn có đầu có cuối.

Công việc không bao giờ hết, lấy vợ quan trọng hơn.

Hoàng Khiết Khiết phồng má, không hài lòng, "Anh rể, ngươi có ý gì, ngươi đừng quên, ta cũng là cảnh sát nhé."

Hàn Bân cười, "Phải, biết ngươi là cảnh sát, ngươi về nhớ chú ý, bảo vệ an toàn cho Vương Đình và Bao Tinh."

Hoàng Khiết Khiết sững người, chuyện này cũng được sao?

Vương Đình sợ Hoàng Khiết Khiết làm loạn, kéo tay nàng, "Cảnh sát Hoàng, đi thôi, an toàn của ta giao cho ngươi đấy."

Vương Đình chào Hàn Bân, kéo Hoàng Khiết Khiết lên xe.

Nhìn ba người lái xe đi, Hàn Bân yên tâm hơn nhiều. Dám hành hung ở công viên đông người, có thể thấy nghi phạm là kẻ táo bạo.

Lúc này, Vương Sướng dẫn hai thanh niên đến.

Cả hai đều mặc đồng phục công viên, một nam một nữ, trông không lớn, khoảng hai mươi tuổi, đều có vẻ căng thẳng.

Bao Tinh đã đi, Hàn Bân tìm một cảnh sát khác để hỗ trợ ghi chép.

Hàn Bân nhìn hai người, cuối cùng tập trung vào cô gái, chuẩn bị ghi chép, nam nhân viên do Vương Sướng dẫn đi chỗ khác.

Hàn Bân tự giới thiệu, rồi bắt đầu hỏi, "Họ tên, tuổi, quê quán…"

"Ta tên Vương Tiểu Nghệ, 24 tuổi, người Cầm Đảo…"

"Ngươi quen người chết không?"

"Không quen. Đây là lần đầu ta tiếp đón hắn."

Hàn Bân ghi chép, "Trước khi lên khinh khí cầu, nạn nhân có gì bất thường không?"

“Bất thường gì, ngài nói rõ hơn?”

“Ví dụ có xung đột với ai hay ai thúc ép hắn lên khinh khí cầu.”

Nữ nhân viên nghĩ một lát, lúng túng nói, “Ta nhận thấy một điều, không biết có tính là bất thường, cũng không biết nên nói hay không.”

“Ngươi cứ nói thật, cảnh sát sẽ tự đánh giá.”

Nữ nhân viên mím môi, suy nghĩ, “Người chết đi cùng một cô gái, có vẻ là bạn gái của hắn, ban đầu cô gái đó muốn chơi khinh khí cầu, hắn mới mua vé.”

“Khinh khí cầu hạ xuống, cô gái lại không chịu lên, nói mình sợ. Vé đã mua không thể trả, hắn đành lên một mình.”

“Sau đó… tai nạn xảy ra.”

Hàn Bân nhíu mày, hắn từng hỏi Trương Lệ tại sao không lên khinh khí cầu, Trương Lệ nói sợ, nhưng giấu chuyện ban đầu nàng muốn chơi khinh khí cầu.

Nếu nạn nhân đề nghị chơi khinh khí cầu, Trương Lệ sợ không dám lên, hành động của Trương Lệ là bình thường.

Nhưng vấn đề là, Trương Lệ chủ động muốn chơi khinh khí cầu, nhưng mua vé lại không chơi, điều này rất kỳ lạ. Nếu suy nghĩ sâu xa, hành vi của Trương Lệ có mục đích khác.

Dù suy nghĩ này có phần nghi ngờ quá mức, nhưng Hàn Bân thấy cần kiểm tra.

Hàn Bân ghi chú, tiếp tục hỏi, “Ngươi biết nguyên nhân khinh khí cầu mất kiểm soát không?”

Vương Tiểu Nghệ nhìn Hàn Bân, liếc về phía quản lý Vương Sướng, có chút do dự.

Hàn Bân nhận ra sự lo lắng của nàng, "Không sao, ngươi cứ nói thật, biên bản của cảnh sát đều bảo mật, và không chỉ ngươi là nhân chứng, dù ngươi không nói, người khác cũng sẽ nói."

Vương Tiểu Nghệ cắn môi, "Ta… ta thấy một chú hề, hắn dùng búa đập vỡ công tắc dây cáp khinh khí cầu."

Hàn Bân hỏi, "Việc này khiến ngươi lo lắng gì?"

Vương Tiểu Nghệ cúi đầu không nói.

Hàn Bân thử hỏi, "Ngươi liên quan gì đến tai nạn này?"

Vương Tiểu Nghệ vội lắc đầu, "Không không, ta không liên quan gì, ta làm theo hướng dẫn nhân viên, tất cả do chú hề làm."

Hàn Bân hỏi lại, "Vậy tại sao ngươi lo lắng?"

Vương Tiểu Nghệ ngập ngừng, thấy ánh mắt sắc bén của Hàn Bân, biết không nói rõ, có thể sẽ bị hỏi mãi, "Xảy ra tai nạn chết người, ta sợ nói sai sẽ ảnh hưởng xấu đến công viên. Ta rất quý công việc này."

Hàn Bân hiểu ý nàng, "Ngươi quen chú hề không?"

Vương Tiểu Nghệ lắc đầu, "Không."

"Ta nghe nói công viên của các ngươi cũng có chú hề, hắn có phải nhân viên công viên không?"

"Không đâu, nhân viên của chúng ta không làm chuyện này, chắc không phải." Giọng Vương Tiểu Nghệ không tự tin lắm.

Trước đây, Hàn Bân cũng nghĩ chú hề là người ngoài đóng giả, nhưng thái độ của Vương Tiểu Nghệ khiến hắn nghi ngờ, liệu chú hề có phải là nhân viên công viên.

"Ngươi nghĩ sao về hành động của chú hề?"

Vương Tiểu Nghệ trầm ngâm, “Lúc đó ta sợ chết khiếp, công tắc bị đập vỡ, khinh khí cầu bay lên. Chúng ta muốn cứu cũng không kịp.”

“Lúc đó có mấy người?”

Chương 1083: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Có ta và một đồng nghiệp, cùng bạn gái nạn nhân."

"Các ngươi không cố ngăn chú hề hoặc giữ dây cáp?"

"Ngài đến hiện trường sẽ thấy, dây cáp khinh khí cầu không cố định, mà di chuyển theo một đường ray, chúng ta đứng ngoài đường ray, khinh khí cầu bay lên theo hướng gió, đã cách xa chúng ta, không kịp ngăn lại." Vương Tiểu Nghệ thở dài.

"Và bên ngoài đường ray có hàng rào bảo vệ, chúng ta phải mở hàng rào mới vào được, mất nhiều thời gian, bình thường chỉ có nhân viên bảo trì mới vào gần dây cáp."

"Thấy chú hề dùng búa đập công tắc dây cáp, chúng ta cũng chết lặng, lần đầu gặp chuyện như vậy."

Hàn Bân gật đầu, hỏi tiếp, "Chú hề sau đó đi đâu?"

"Vứt búa rồi chạy."

Đây là manh mối quan trọng, Hàn Bân xác nhận, "Chú hề có đeo găng tay không?"

Vương Tiểu Nghệ nghĩ, "Ta không nhớ, sau tai nạn ta chỉ nhìn khinh khí cầu, không để ý găng tay."

"Chú hề trông thế nào, ngươi mô tả."

Vương Tiểu Nghệ nhíu mày, nhớ lại, "Hắn đội mũ nhọn, màu gì ta không nhớ, cao khoảng 180cm, các chi tiết khác ta không nhớ."

Hàn Bân hỏi, “Hắn vẽ mặt chú hề, hay đeo mặt nạ?”

Vương Tiểu Nghệ nhớ lại, “Hình như đeo mặt nạ.”

Hàn Bân nói, “Ngươi còn manh mối nào về chú hề không?”

Vương Tiểu Nghệ lắc đầu, “Ta không nhớ, khinh khí cầu bay lên, ta chỉ lo làm sao hạ nó xuống.”

Hàn Bân hỏi thêm, “Khinh khí cầu lên cao sao lại nổ?”

Vương Tiểu Nghệ đáp, “Càng lên cao không khí càng loãng, khí hydro trong khinh khí cầu sẽ giãn nở, nếu khinh khí cầu bị vỡ sẽ mất kiểm soát. Ta đoán vậy, không chắc lắm.”

Hàn Bân đưa danh thiếp, “Có thêm manh mối về nạn nhân, khinh khí cầu hay chú hề, cứ liên hệ ta.”

“Được.” Vương Tiểu Nghệ nhận danh thiếp rồi rời đi.

Một lát sau, nhân viên khác phụ trách khinh khí cầu đến, Hàn Bân cũng hỏi lại các câu, Tằng Thiếu Vĩ và Vương Tiểu Nghệ trả lời khá giống nhau.

Nhưng khi hỏi về chú hề, câu trả lời có chút khác biệt.

Hàn Bân hỏi, “Ngươi mô tả chú hề.”

Tằng Thiếu Vĩ đáp, “Hắn cầm búa sắt lớn, cán gỗ, đội mũ chú hề, hình như màu đỏ. Hắn thấp hơn ta, khoảng dưới 1m8.”

“Hắn vứt búa, búa ở gần đường ray, ta có thể dẫn các ngươi đi tìm.”

“Và hắn có dao.”

Hàn Bân ghi chú, “Ngươi chắc chứ?”

Tằng Thiếu Vĩ chắc chắn, “Chắc chắn. Hắn đập vỡ công tắc dây cáp, ta định bắt hắn, nhưng vừa leo qua rào đã thấy hắn rút dao, ta không dám lại gần.”

“Dao thế nào?”

Tằng Thiếu Vĩ sờ mũi, “Là dao hay dao găm, ta không rõ. Nhưng nhỏ, khoảng 20cm cả lưỡi dao và cán.”

Hàn Bân đánh dấu, cần xác định loại dao sau này.

Hàn Bân hỏi, “Gần đường ray có camera không?”

Tằng Thiếu Vĩ lắc đầu, “Không có, chỗ đó ít người, cấm du khách vào, nên không cần lắp. Nhưng gần chỗ đỗ khinh khí cầu có camera, không biết có quay được chú hề không.”

Hàn Bân mở sổ, “Trước khi lên khinh khí cầu, nạn nhân có gì bất thường không?”

Tằng Thiếu Vĩ nhìn về phía khinh khí cầu rơi, “Hắn không có gì bất thường, chỉ có bạn gái hắn làm phiền. Ban đầu cô gái đòi chơi khinh khí cầu. Nhưng mua vé xong, cô lại sợ, bảo không muốn phí tiền, ép hắn lên.”

Hàn Bân hỏi, “Ngươi làm việc ở khinh khí cầu bao lâu rồi?”

“Công viên mở lại, ta đã làm ở đây, khoảng ba bốn tháng rồi.”

“Ngươi thấy tình huống như của họ có bình thường không?”

Tằng Thiếu Vĩ nhếch mép, “Bạn bè đi cùng, có người muốn chơi, có người sợ, ta gặp nhiều. Nhưng làm phiền như bạn gái hắn thì không nhiều.”

“Um…” lúc đó, có mấy chiếc xe chạy đến.

Rất quen thuộc.

Hàn Bân đưa danh thiếp cho Tằng Thiếu Vĩ, bảo hắn có manh mối gì liên hệ lại.

Mấy chiếc xe chở hơn chục người, hai chiếc đầu là đội ba Phân Cục Ngọc Hoa, xe thứ ba là người của phòng kỹ thuật, xe thứ tư là người của phòng pháp y.

Dẫn đầu là Đội trưởng đội ba, Tằng Bình.

Hàn Bân chào, "Đội trưởng Tằng, các ngươi đến rồi."

"Bân Ca."

"Hàn đội."

Mọi người đều chào Hàn Bân.

Tằng Bình đùa, "Ngươi may mắn nhỉ, lại gặp một vụ lớn."

Hàn Bân cười, "Tằng đội, ngươi đừng đùa ta. Ta đang đi chơi, gặp chuyện này, bực mình không hết."

Tằng Bình biết không phải lúc nói đùa, nghiêm lại, "Tình hình sao rồi?"

Hàn Bân tóm tắt tình hình, rồi nói thêm, "Khu đường ray cố định khinh khí cầu, ta đã cho cảnh sát kéo dây cảnh báo, hiện trường chỉ có một người, chưa kịp xem."

Tằng Bình gật đầu, "Chỉ cần hiện trường được bảo vệ, xem muộn chút cũng không sao."

Hàn Bân mời, "Tằng đội, ta dẫn ngươi đi xem hiện trường."

"Đi." Tằng Bình gật đầu, chỉ Đỗ Kỳ, "Ngươi dẫn vài người đi hỏi thăm du khách xung quanh."

Sau đó, Hàn Bân dẫn mọi người đến hiện trường.

Hiện trường có dây cảnh báo, ngoài có cảnh sát sở canh gác, không bị phá hoại.

Thấy thi thể nạn nhân biến dạng, Triệu Minh lắc đầu, "Chậc, trước đây ta đến công viên cũng muốn chơi khinh khí

cầu, thấy hay, nhưng sợ nên không lên. Giờ… chắc cả đời không có cơ hội.”

Hàn Bân cười, định nói gì, thì bạn gái nạn nhân, Trương Lệ chạy đến, “Cảnh sát Hàn, ta nhớ ra một điều.”

Hàn Bân nhìn nàng, giới thiệu với Tằng Bình, “Tằng đội, đây là bạn gái của nạn nhân, Trương Lệ.”

Vụ này do Phân Cục Ngọc Hoa tiếp nhận, Hàn Bân giới thiệu Tằng Bình với Trương Lệ, “Trương tiểu thư, đây là Đội trưởng Tằng của đội hình sự Phân Cục Ngọc Hoa, hiện trường do hắn phụ trách, có gì cứ nói với hắn.”

Chương 1084: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tằng Bình nói, "Hàn đội, ngươi nói sai rồi. Đới cục nói, dù chúng ta đến, hiện trường vẫn do ngươi phụ trách."

Hàn Bân ngạc nhiên, là sao?

Trước mặt người ngoài, Hàn Bân không hỏi nhiều, với Tằng Bình, việc gì cũng dễ bàn, điều tra quan trọng hơn.

Hàn Bân hỏi, "Trương Lệ, ngươi có manh mối gì?"

Trương Lệ hơi không chắc chắn, "Ta… hình như nhận ra chú hề đó."

Hàn Bân nhìn nàng, "Sao ngươi không nói sớm?"

"Bạn trai ta chết, ta sợ quá, người ta đơ luôn, giờ mới nhớ ra."

Hàn Bân nhìn nàng, không thấy dấu hiệu nói dối, "Ngươi nói chú hề đó là ai?"

"Hắn là Tống Bác Huy. Là anh trai bạn trai ta."

Hàn Bân xác nhận lại, "Ngươi chắc chú hề đó là Tống Bác Huy?"

"Gần như chắc."

Gần như chắc trong mắt Hàn Bân là rất không chắc, hắn muốn câu trả lời khẳng định.

Hàn Bân hỏi lại, "Ngươi nhận ra hắn là Tống Bác Huy bằng cách nào?"

Trương Lệ đáp, “Dáng người, chiều cao, bóng lưng đều rất giống Tống Bác Huy, và Tống Bác Huy biết chúng ta hôm nay đi công viên.”

“Quan hệ giữa Tống Bác Thần và Tống Bác Huy thế nào?”

“Họ là anh em trên danh nghĩa, thực chất quan hệ không tốt.”

“Dù quan hệ không tốt, cũng không cần giết người, họ có xung đột lớn gì?”

“Gia đình giàu có, chẳng phải tranh giành tài sản. Bố mẹ thích bạn trai ta, Tống Bác Huy rất ghen tỵ, sợ bố mẹ để lại tài sản cho bạn trai ta, ngoài mặt anh em hòa thuận, thực chất luôn nhằm vào bạn trai ta.” Trương Lệ sợ hãi, nghẹn ngào, “Chắc chắn hắn làm, hắn lòng dạ đen tối. Hắn muốn giết cả ta.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Theo ngươi nói, họ không hòa thuận, sao bạn trai ngươi lại nói cho Tống Bác Huy về chuyến đi công viên?”

Trương Lệ thở dài, “Làm sao nói đây, bạn trai ta không có tâm cơ, nói thẳng ra là không có đầu óc, chuyện gì cũng không nghĩ nhiều. Hắn biết Tống Bác Huy từng đi công viên, nên hỏi xem công viên thế nào, trò nào hay.”

“Hồi nãy ngươi nhắc đến tranh chấp tài sản, nhà Tống Bác Thần giàu lắm sao?”

“Họ kinh doanh, bạn trai ta nói ít nhất vài chục triệu.”

“Họ kinh doanh gì?”

“Họ kinh doanh vật liệu xây dựng, sau này có đội xây dựng làm khu dân cư, nhiều khu dân cư do họ làm. Đôi khi chủ đầu tư nợ tiền, dùng nhà để trả, họ có bảy tám căn nhà.”

Hàn Bân hỏi, "Tống Bác Thần và Tống Bác Huy có xung đột trực tiếp không?"

Nhà giàu không đồng nghĩa Tống Bác Huy có động cơ giết người.

Trương Lệ ngập ngừng, "Họ từng đánh nhau, Tống Bác Huy đánh vỡ mũi bạn trai ta."

"Vì sao đánh nhau?"

Trương Lệ mím môi, muốn nói lại thôi, "Chính là xảy ra xung đột thôi."

"Xung đột gì?"

Trương Lệ cắn môi, "Tống Bác Huy người này rất ghen tị, biết ta và Tống Bác Thần ở cùng nhau, hắn liền đi tìm Tống Bác Thần gây rối, hai người cãi nhau rồi động tay động chân."

"Ngươi và Tống Bác Huy có quan hệ gì, tại sao hắn lại ghen?"

Trương Lệ vuốt tóc bên tai, "Tống Bác Huy là bạn trai cũ của ta."

"Khụ…" Lý Huy lại nổi lòng tám chuyện, hỏi, "Ngươi trước thì quen anh trai, bây giờ lại quen em trai?"

Trương Lệ trừng mắt nhìn hắn, "Không được sao?"

Hàn Bân nhìn kỹ lại đối phương, Trương Lệ rất xinh đẹp, dáng người cũng không tệ, nhưng để lần lượt hạ gục cả hai anh em, chỉ dựa vào ngoại hình đẹp thì không đủ, người phụ nữ này không đơn giản.

Không lạ gì hai anh em lại xảy ra xung đột, nếu không xung đột mới là lạ.

"Tại sao ngươi chia tay với Tống Bác Huy?"

Trương Lệ bĩu môi, "Việc này có liên quan gì đến vụ án không?"

"Đương nhiên là có."

Trương Lệ nhún vai, "Tính cách không hợp thì chia tay thôi."

"Vậy tại sao ngươi lại ở cùng Tống Bác Thần?"

"Vì yêu nhau thôi."

"Yêu nhau? Đơn giản vậy sao?"

Trương Lệ giọng điệu như lẽ dĩ nhiên, "Không lẽ không phải sao. Yêu một người cần lý do sao? Yêu thì phải ở cùng nhau."

"Ngươi có nghĩ đến cảm giác của Tống Bác Huy không, sau này gặp mặt sẽ không ngượng ngùng sao?"

Trương Lệ trầm ngâm một lát, "Có một chút, ta cũng do dự, nhưng ta yêu Tống Bác Thần, Tống Bác Thần cũng yêu ta. Trong mắt ta, so với tình yêu, những thứ khác đều là chuyện nhỏ."

"Nếu vì những lý do khác mà từ bỏ người mình yêu, ta nghĩ mình sẽ hối hận cả đời, ta không muốn như vậy."

"Đây là lựa chọn của ta, ta nguyện gánh chịu hậu quả. Không hối hận."

Mọi người đều nhìn Trương Lệ, hành động của cô gái này quả thật rất táo bạo, rất dũng cảm.

Tất nhiên sự dũng cảm này không đáng khuyến khích.

Nhưng Hàn Bân lại chú ý đến Tống Bác Huy hơn, hiện tại hắn thật sự có động cơ gây án.

"Bố mẹ của Tống Bác Huy biết chuyện này không?"

Trương Lệ gật đầu.

“Bố mẹ hắn nói gì?”

Trương Lệ có chút không kiên nhẫn, “Đồng chí, chuyện này có liên quan đến vụ án không?”

“Đương nhiên.” Hàn Bân đang phán đoán mức độ động cơ gây án của Tống Bác Huy.

“Bố mẹ hắn biết rồi, không đồng ý chúng ta ở cùng nhau, nhưng Tống Bác Thần yêu ta, hắn không nghe lời bố mẹ, vẫn chọn ở cùng ta, không ai có thể chia rẽ chúng ta.”

“Dưới sự hòa giải của bố mẹ, mối quan hệ giữa hai anh em mới hòa hoãn hơn nhiều.”

“Ngươi có nghĩ đến việc kết hôn với Tống Bác Thần không?”

Trương Lệ gật đầu, “Đương nhiên, chúng ta nghiêm túc, chúng ta thật sự muốn bên nhau cả đời.”

Điền Lệ xen vào, “Không có người thân chúc phúc, ngươi nghĩ sẽ hạnh phúc sao?”

Chương 1085: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Lệ cười tự giễu, "Không phải ai cũng cần người thân, chỉ cần có tình yêu là hạnh phúc."

"Tống Bác Huy trước đây có từng đe dọa các ngươi không?"

"Có." Trương Lệ lập tức nói, "Ta nhớ rất rõ, hắn có lần chỉ vào mặt chúng ta, chửi chúng ta là đôi gian phu dâm phụ, còn nói chúng ta sẽ chết không tử tế, hắn sẽ không tha cho chúng ta."

Hàn Bân thầm nghĩ, câu này cũng không sai, nhiều người gặp tình huống này cũng sẽ có suy nghĩ như vậy.

Nhưng nghĩ không có nghĩa là sẽ làm.

"Ngươi cho ta số điện thoại của bố mẹ Tống Bác Thần và Tống Bác Huy."

Trương Lệ lấy điện thoại ra, xem một lát, "Ta chỉ có số điện thoại của Tống Bác Huy, không biết số của bố mẹ Tống Bác Thần."

"Vậy nói số của Tống Bác Huy đi."

Trương Lệ đọc số điện thoại, Hàn Bân liền để nàng rời đi trước.

"Tằng đội, ngài thấy manh mối này thế nào?"

Tằng Bình cười, "Trương Lệ này không phải người đơn giản, mà xảy ra chuyện này, Tống Bác Huy chắc chắn bất mãn

với Tống Bác Thần và Trương Lệ, hắn thật sự có động cơ gây án, cần phải điều tra kỹ Tống Bác Huy."

"Đúng vậy, ai gặp chuyện này cũng sẽ cảm thấy bực bội." Hàn Bân nói xong, đổi giọng, "Tằng đội, tình hình đã rõ, hiện trường giao cho ngài, ta rút trước."

Tằng Bình lấy ra một hộp thuốc, đưa cho Hàn Bân một điếu, "Ngươi đừng vội đi, theo ý của Đới cục, vụ này ảnh hưởng lớn, cục thành phố rất có thể sẽ can thiệp, cho dù ngươi đi, Đới cục báo cáo tình hình với cục thành phố, khi thành lập tổ điều tra liên ngành, rất có thể vẫn sẽ để ngươi tham gia."

Tằng Bình nói không phải không có lý, vụ án nghiêm trọng xảy ra ở công viên giải trí, ảnh hưởng lớn hơn vụ án xảy ra ở nơi khác, trước hết là ở đây có nhiều người chứng kiến, không thể giấu được.

Thứ hai, khách du lịch ở công viên rất đông, vụ án này rất có thể lên báo, gây ảnh hưởng xấu cho xã hội, không có lợi cho sự ổn định của Thành phố Cầm Đảo, phá án sớm có lợi cho cảnh sát.

Một khi cục thành phố can thiệp vào vụ án, Đới Minh Hàm chắc chắn sẽ muốn cảnh sát hợp tác với người quen, rất có thể sẽ đề cử Hàn Bân.

Thêm nữa, Hàn Bân là cảnh sát xuất hiện sớm nhất tại hiện trường, hiểu rõ tình hình vụ án, để hắn tham gia tổ điều tra cũng là hợp lý.

Hàn Bân vuốt cằm, xem ra lời Tằng Bình nói rất có khả năng.

Hàn Bân không phản đối, hắn rất thích hợp tác với đồng nghiệp cũ.

"Tằng đội, ta đi báo cáo với lãnh đạo cục thành phố."

Hàn Bân liên lạc với cục thành phố, Đinh Tích Phong đồng ý để hắn ở lại hiện trường hỗ trợ điều tra.

Còn việc cục thành phố có chính thức can thiệp vào vụ án hay không tạm thời chưa rõ, còn phải xem diễn biến vụ án sau này.

Hàn Bân coi như là làm tiền trạm, nếu ảnh hưởng vụ án lớn, cục thành phố quyết định can thiệp điều tra, có thể để Hàn Bân tiếp quản vụ án.

Hàn Bân vẫn bàn giao hiện trường cho Tằng Bình, cục thành phố chưa quyết định can thiệp vụ án, hắn bây giờ chỉ hỗ trợ điều tra.

Dưới sự dẫn dắt của Vương Sướng, Hàn Bân và mọi người đến điểm đỗ khinh khí cầu.

Điểm đỗ trống không, xung quanh có giăng dây cảnh giới, để lại một cột sắt cố định, phía trước là một hàng rào, dưới hàng rào là đường ray cố định, dài ít nhất vài chục mét, bên cạnh đường ray có một chiếc búa sắt lớn.

Hàn Bân, Tằng Bình, Lý Huy đi qua hàng rào xem xét.

Đường ray này giống đường ray tàu hỏa, chỉ là đường ray này là đơn ray, có một cái cổng sắt di động bị đập gãy, chiếc búa sắt đặt bên cạnh, giống như mô tả của ba nhân chứng.

Hàn Bân quan sát xung quanh không thấy camera giám sát.

Hàn Bân cẩn thận kiểm tra hiện trường, phát hiện một mảnh vải trên đinh cố định đường ray, giống như quần áo bị rách một lỗ.

Mảnh vải này màu vàng, có vài ngôi sao đỏ, màu sắc và hình dáng này giống như quần áo của chú hề.

Mảnh vải và khoảng cách từ cổng sắt không xa, Hàn Bân mô phỏng hiện trường, giả vờ cầm búa đập cổng sắt, phát hiện

nếu không cẩn thận thật sự có thể bị quần áo mắc vào.

Nói cách khác, mảnh vải này rất có thể là từ quần áo của chú hề.

Hàn Bân chỉ đứng nhìn mảnh vải, không nhặt lên, việc này để kỹ thuật viên xử lý sẽ chuyên nghiệp hơn.

Kiểm tra xong hiện trường, Tằng Bình nói, "Hiện trường bây giờ xem ra phù hợp với mô tả của ba nhân chứng."

Hàn Bân đứng dậy, đồng tình, "Mảnh vải này rất có thể là từ quần áo của chú hề."

Tằng Bình chỉ vào Lý Huy, "Ngươi liên lạc với sở trưởng Trịnh, xem cảnh sát khu vực có tìm được tung tích của chú hề không."

Sau đó, Hàn Bân và Tằng Bình cũng rời khỏi đường ray.

Tằng Bình tiếp tục sắp xếp nhiệm vụ, "Ngụy Tử Mặc, ngươi dẫn người kiểm tra camera giám sát, xem có phát hiện tung tích của chú hề không."

"Rõ."

Sau khi Tằng Bình sắp xếp xong nhiệm vụ, Hàn Bân hỏi, "Tằng đội, theo tình hình hiện tại, nghi ngờ Tống Bác Huy rất lớn, là triệu tập hắn làm biên bản, hay định vị điện thoại trực tiếp."

Tằng Bình không quên manh mối về Tống Bác Huy, hắn cũng đang nghĩ cách kiểm tra nghi ngờ của Tống Bác Huy.

Hiện tại không có bằng chứng trực tiếp chứng minh Tống Bác Huy liên quan đến vụ án này, nhưng theo biên bản của Trương Lệ, Tống Bác Huy thật sự có động cơ gây án.

"Không phải có số điện thoại của hắn sao? Trước tiên triệu tập chính thức đi."

Chương 1086: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân lấy điện thoại gọi số của Tống Bác Huy, điện thoại liên tục đổ chuông nhưng không ai nghe máy.

Hàn Bân gọi ba lần đều không có ai trả lời.

Hắn nhìn Tằng Bình giơ tay ra dấu.

Tằng Bình cau mày, nói với Điền Lệ bên cạnh, "Liên lạc với đội kỹ thuật, nhờ họ định vị số điện thoại của Tống Bác Huy. Còn nữa, thông báo cho bố mẹ Tống Bác Thần đến nhận xác."

"Rõ."

Điền Lệ rời đi, Hàn Bân đến trước mặt Vương Sướng, "Quản lý Vương, có việc muốn nhờ ngài giúp."

"Ngài nói đi."

"Công viên giải trí của các ngài có bao nhiêu bộ đồ chú hề?"

"Hai bộ."

"Có bao nhiêu người đóng vai chú hề?"

"Cũng hai người."

"Vậy làm phiền ngài gọi hai nhân viên từng đóng vai chú hề đến, ta có vài câu hỏi muốn hỏi họ, ngoài ra, hãy lấy hai bộ đồ chú hề đến đây."

Vương Sướng lau mồ hôi trán, "Ngài đợi một chút, ta phải đi kiểm tra."

Vương Sướng rời đi, Hàn Bân và Tằng Bình trao đổi vài câu.

Lý Huy đi tới nói, "Tằng đội, Hàn đội, ta đã liên lạc với sở trưởng Trịnh, người của hắn không phát hiện ra tung tích của chú hề."

Hàn Bân không hy vọng nhiều, đưa cho Lý Huy một điếu thuốc, "Chú hề dám gây rối giết người, chắc chắn đã chuẩn bị trước, không dễ dàng bị phát hiện."

Lý Huy nhận thuốc nhưng không châm lửa, suy tư nói, "Ngươi nói chú hề chuẩn bị trước để giết người có thể, nhưng làm sao hắn xác định nạn nhân nhất định sẽ đi khinh khí cầu?"

Hàn Bân đáp, "Theo nhân viên phụ trách khinh khí cầu nói, chú hề mang theo một con dao, có thể hắn dự định dùng dao giết người, nhưng thấy nạn nhân lên khinh khí cầu nên đổi sang cách giết người kín đáo hơn."

"Suy đoán của ngươi có thể." Lý Huy đồng ý, rồi chuyển hướng, "Tuy nhiên, chú hề mang theo dao không nhất thiết để giết nạn nhân, cũng có thể để đe dọa những người muốn bắt hắn. Có khả năng chú hề biết trước nạn nhân sẽ đi khinh khí cầu, nên chuẩn bị búa sắt trước để nạn nhân chết trên khinh khí cầu."

Tằng Bình nói, "Ngươi nói vậy, người tình nghi nhất là Trương Lệ, chỉ có nàng mới chắc chắn Tống Bác Thần sẽ đi khinh khí cầu."

Hàn Bân lại nghĩ đến manh mối khác, trầm ngâm một lát, "Một lát nữa nhờ nhân viên công viên nhận diện cái búa sắt đó có phải của công viên không. Nếu là của công viên, đặt ở đó, ai quản lý, có thể tìm ra manh mối."

Lý Huy châm thuốc, hút một hơi, "Ngươi nói đúng, người bị giết trong công viên, lại chết trên dự án của công viên, dù

sao công viên cũng có trách nhiệm.”

Lúc này, Ngụy Tử Mặc gửi video, “Tằng đội, chúng ta phát hiện một bóng dáng chú hề trong camera giám sát, giống như đội trưởng Hàn nói, chú hề đội mũ nhọn, cầm bóng bay hình động vật.”

Tằng Bình hỏi, “Phát hiện tung tích của chú hề chưa?”

“Đang kiểm tra camera, cần thời gian.”

“Vậy gửi ảnh chú hề đến đây, để nhân chứng nhận diện.”

“Rõ.” Ngụy Tử Mặc đáp, rồi gửi ảnh chụp màn hình video của chú hề vào nhóm làm việc.

Tằng Bình, Hàn Bân, Lý Huy và mọi người đều nhìn thấy hình dạng của chú hề.

Sau đó tìm Trương Lệ, Vương Tiểu Nghệ, Tằng Thiếu Vĩ ba nhân chứng nhận diện, cả ba đều xác nhận người đập gãy cổng sắt là chú hề này.

Hàn Bân cẩn thận xem ảnh, phát hiện quần chú hề và mảnh vải tại hiện trường có màu sắc và hình dáng giống nhau, sau đó, hắn yêu cầu Ngụy Tử Mặc gửi một đoạn video, so sánh một hồi, phát hiện quần chú hề bên chân phải có một lỗ rách, khớp với mảnh vải tại hiện trường.

Cơ bản có thể xác định, chú hề trong video là nghi phạm.

Sau khi xác định thân phận nghi phạm, Hàn Bân gọi nhân viên phụ trách khinh khí cầu Vương Tiểu Nghệ đến, “Tiểu thư Vương, nghe nói công viên các ngươi cũng có chú hề?”

Vương Tiểu Nghệ mím môi, khẽ đáp, “Đúng, nhưng không phải ngày nào cũng có.”

“Chú hề này có phải nhân viên của công viên các ngươi không?”

“Hắn đội mặt nạ, ta không nhận ra.”

Hàn Bân chỉ vào video, “Còn trang phục của hắn, có giống trang phục chú hề của công viên các ngươi không?”

Vương Tiểu Nghệ do dự…

Vương Tiểu Nghệ cúi đầu, “Ta trước đây không để ý.”

“Tiểu thư Vương, ngươi trả lời như vậy có phải quá qua loa không.”

“Ta vốn đãng trí, công việc bận rộn, thật sự ít chú ý đến việc khác.” Có lẽ sợ Hàn Bân không tin, Vương Tiểu Nghệ bổ sung, “Hơn nữa, chú hề xuất hiện ở công viên là bình thường, dù trang phục chú hề có khác chút so với công viên, chỉ cần không gặp quản lý cấp cao, cũng không ai hỏi.”

Hàn Bân không làm khó đối phương, để nàng rời đi, rồi tìm Tằng Thiếu Vĩ nhận diện.

Tuy nhiên, Tằng Thiếu Vĩ cũng nói nhớ không rõ, câu trả lời này không làm Hàn Bân hài lòng.

Thấy thái độ của họ, Hàn Bân đoán được đại khái tình hình, không tìm nhân viên hỏi thêm, mà bảo Ngụy Tử Mặc kiểm tra camera giám sát trước đó.

Chẳng bao lâu, Ngụy Tử Mặc điều tra camera giám sát vài ngày trước, phát hiện bóng dáng chú hề trong video, xung quanh có nhiều trẻ em và phụ huynh, trang phục giống hệt chú hề xuất hiện hôm nay.

Kết quả này có chút bất ngờ, nhưng cũng hợp lý.

Bất ngờ là, nếu nghi phạm thật sự là nhân viên đóng vai chú hề của công viên, vậy việc hắn mặc trang phục chú hề gây án có ý nghĩa gì, ai cũng biết hắn đóng vai chú hề, thấy chú hề sẽ điều tra hắn, không bằng đeo mặt nạ an toàn hơn.

Tất nhiên không loại trừ chú hề là kẻ giết người bộc phát, trong cơn tức giận có thể làm bất cứ điều gì.

Chương 1087: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nhìn trời, mặt trời đã lặn, Vương Sướng vẫn chưa quay lại, điều này đã nói lên vấn đề.

Hàn Bân chỉ yêu cầu hắn tìm nhân viên đóng vai chú hề, đồng thời mang hai bộ trang phục chú hề đến, không mất nhiều thời gian.

Hàn Bân lấy điện thoại gọi cho Vương Sướng, "Alo, quản lý Vương."

"Đội trưởng Hàn, là ta, ngài có gì dặn dò."

"Ngươi ở đâu? Việc ta nhờ ngươi kiểm tra thế nào rồi?"

"Ta ở gần khinh khí cầu, sẽ qua ngay."

"Được, gặp mặt nói."

Chẳng bao lâu, Vương Sướng chạy tới, tay xách một túi lớn, "Đội trưởng Hàn, xin lỗi, để ngài đợi lâu."

"Quản lý Vương, sao chỉ có ngươi một mình."

Vương Sướng nói, "Nhân viên đóng vai chú hề đang bàn giao công việc, sẽ qua ngay."

"Ta nhớ ngươi nói, công viên các ngươi có hai nhân viên đóng vai chú hề."

"Đúng, một người hôm nay nghỉ, không đi làm."

Hàn Bân hỏi tiếp, "Trang phục chú hề đâu?"

"Ở đây." Vương Sướng đưa túi cho Hàn Bân.

Hàn Bân mở túi, thấy trang phục chú hề này giống hệt trang phục chú hề trong video, Hàn Bân kiểm tra kỹ quần, phát hiện trang phục chú hề này nguyên vẹn, không có dấu vết rách hỏng.

"Quản lý Vương, sao trong này chỉ có một bộ trang phục chú hề, bộ kia đâu?"

"Ta chỉ tìm được một bộ, ban đầu cũng thấy lạ, sau hỏi hai nhân viên đóng vai chú hề, nhân viên nghỉ hôm nay nói trang phục chú hề bị bẩn, hắn mang về giặt."

Hàn Bân cười, "Nhân viên các ngươi thật có trách nhiệm."

Vương Sướng đáp lời, "Đúng vậy. Công viên chúng ta làm việc hòa thuận, như một gia đình lớn."

"Nhân viên nghỉ hôm nay tên gì? Nam hay nữ?"

"Hắn tên Nhậm Ba, là nam, khoảng hai mươi sáu bảy tuổi."

Hàn Bân ghi lại, chuẩn bị mở miệng thì thấy một nhân viên mặc đồng phục công viên đi tới, "Quản lý Vương."

Vương Sướng chỉ vào nhân viên đó, "Đội trưởng Hàn, hắn tên Sa Tồn Anh, cũng là một nhân viên đóng vai chú hề."

Hàn Bân nhìn kỹ đối phương, khoảng ba mươi tuổi, không cao, tóc ngắn, trông sạch sẽ gọn gàng.

Hàn Bân gọi hắn ra một bên hỏi chuyện, "Ngươi tên Sa Tồn Anh?"

"Đúng, cảnh sát tìm ta có việc gì?"

"Ngươi làm việc ở công viên đóng vai chú hề?"

"Đóng vai chú hề là một công việc của ta, chú hề không phải ngày nào cũng đóng, thường mỗi tuần ta đóng vai chú hề ba lần, ta nghỉ một ngày, ba ngày còn lại ta phải phụ trách các trò chơi khác."

“Hôm nay ngươi có đóng vai chú hề không?”

“Không. Hôm nay ta phụ trách tàu cướp biển, bận rộn bên đó, biết quản lý Vương gọi mới qua.”

“Ngươi biết chuyện khinh khí cầu rơi không?”

“Nghe nói rồi, có một đồng nghiệp của ta cũng qua giúp, tàu cướp biển bên đó chỉ có ta, không đi được, nên ta không qua.”

“Lúc khinh khí cầu rơi, ngươi đang làm gì?”

“Ta ở tàu cướp biển.”

“Ai có thể làm chứng cho ngươi?”

“Lúc đó nhiều du khách thấy, còn một đồng nghiệp nữa, bên tàu cướp biển có camera, đều có thể làm chứng cho ta.” Sa Tồn Anh đáp, tò mò hỏi, “Cảnh sát, việc này có vấn đề gì? Ta chưa từng phụ trách dự án khinh khí cầu, khinh khí cầu rơi không liên quan gì đến ta.”

Hàn Bân đưa túi Vương Sướng mang tới cho Sa Tồn Anh, “Ngươi xem,”

Sa Tồn Anh mở ra, ngạc nhiên, “Đây là trang phục chú hề của ta, sao lại ở đây.”

“Nghe quản lý Vương nói, công viên các ngươi có hai bộ trang phục chú hề, sao ngươi chắc chắn đây là của ngươi?”

“Ta không cao, mặc cỡ nhỏ, Nhậm Ba cao hơn ta, bộ của hắn lớn hơn.” Nói rồi Sa Tồn Anh lật cổ áo, “Ngài nhìn, ở đây có số.”

“Trang phục chú hề do các ngươi tự giữ sao?”

“Thường đặt ở phòng chứa đồ, ta và Nhậm Ba đều có chìa khóa, khi cần mặc trang phục chú hề sẽ tự đi lấy.” Sa Tồn Anh cảm thấy bất an, “Cảnh sát, trang phục chú hề sao vậy?”

Hàn Bân do dự, lấy ra video chú hề nghi phạm, "Ngươi xem."

Sa Tồn Anh cầm điện thoại xem, cau mày, "Không phải ta, ta không cao như vậy. Thân hình khác ta."

"Là Nhậm Ba sao?"

"Chiều cao thì giống, trang phục chú hề rộng rãi, ta không nhận ra rõ ràng."

"Trang phục chú hề bao lâu giặt một lần?"

"Cái này không chắc, mùa hè thì nửa tháng một lần, mùa đông thì một tháng một lần, chúng ta phải tiếp xúc với trẻ con, người không có mùi khó chịu."

"Thường các ngươi giặt trang phục chú hề thế nào?"

"Do công viên giặt đồng loạt."

"Ngươi có tự giặt trang phục chú hề không?"

"Không."

"Còn Nhậm Ba?"

"Ta không rõ. Nhưng trang phục chú hề không phải đồ cá nhân, không được mang ra khỏi công viên, nếu cần tự giặt, cũng phải báo cáo cấp trên."

"Báo cáo ai?"

"Quản lý Vương Sướng."

"Nhậm Ba gần đây có gì bất thường không?"

"Không rõ. Chúng ta đều đóng vai chú hề, nhưng không giao lưu nhiều. Cũng không ở cùng một chỗ, hoặc hắn ở cổng, ta ở trong công viên. Hoặc ta ở cổng, hắn ở trong công viên. Đôi khi chúng ta cũng đóng vai chú hề riêng, không nhất định cả hai cùng đóng một ngày."

Ghi xong biên bản, Hàn Bân cho hai cảnh sát theo hắn đến chỗ tàu cướp biển xác nhận chứng cứ ngoại phạm.

Sau đó, Hàn Bân tìm Vương Sướng, "Quản lý Vương, ngươi liên lạc được với nhân viên đóng vai chú hề khác Nhậm Ba không?"

"Được, ta liên lạc được."

"Hắn đang ở đâu?"

"Hắn về nhà có việc."

Hàn Bân trầm ngâm, "Ngươi liên lạc với hắn thế nào, nói lại ta nghe."

Vương Sướng nhớ lại, "Ta đến phòng chứa đồ, phát hiện thiếu một bộ trang phục chú hề, liền liên lạc Sa Tồn Anh và Nhậm Ba, Sa Tồn Anh hôm nay đi làm, phụ trách dự án tàu cướp biển. Ta liên lạc với Nhậm Ba, Nhậm Ba nói hôm nay nghỉ, tranh thủ giặt trang phục chú hề."

Chương 1088: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ta bảo hắn mang trang phục chú hề về công viên, hắn nói nhà có việc, không thể qua. Ngày mai sẽ mang về đi làm."

Hàn Bân nhăn mày, lời này nghe sao cũng giống viện cớ, "Quản lý Vương, cho ta số điện thoại và địa chỉ của Nhậm Ba."

Theo chứng cứ hiện tại, Nhậm Ba có nghi ngờ lớn gây án.

Hàn Bân và Tằng Bình bàn bạc, Tằng Bình ở lại công viên điều tra, Hàn Bân dẫn người điều tra Nhậm Ba.

Hàn Bân đã lấy được địa chỉ của Nhậm Ba từ Vương Sướng.

Ngoại ô khu Ngọc Hoa, khu dân cư Bách Cảnh Gia.

Từ công viên đến Bách Cảnh Gia chỉ cần hơn mười phút, địa chỉ Nhậm Ba ghi là tòa nhà số 4, phòng 703.

Giờ tòa nhà số 4 không còn phổ biến, hầu hết khu dân cư mới xây dựng, tòa nhà số 3 dưới sẽ là tòa nhà số 5, bỏ qua số 4.

Hàn Bân dẫn Triệu Minh, Điền Lệ, Tôn Hiểu Bằng đến trước phòng 703 tòa nhà số 4.

Hàn Bân nhìn đồng hồ, đã sáu giờ chiều.

Cửa sắt khóa, Hàn Bân không gõ cửa ngay, đứng ngoài nghe một lát, không thấy động tĩnh lớn.

Hàn Bân lấy điện thoại, chuẩn bị gọi cho Nhậm Ba, nếu điện thoại reo, có thể xác định Nhậm Ba ở nhà, có thể tiến hành bước tiếp theo.

"Ding dong…" Lúc này, thang máy vang lên, cửa thang máy mở ra.

Một thanh niên xuống thang máy, đeo túi da, nhìn thấy Hàn Bân bốn người liền ngạc nhiên, "Các ngươi có việc gì?"

Hàn Bân nhìn ảnh Nhậm Ba, không phải thanh niên này, "Ngài cũng ở đây sao?"

"Đúng, sao vậy?"

"Ngươi quen Nhậm Ba không?"

"Nhậm Ba?" Thanh niên ngập ngừng, lắc đầu.

Hàn Bân đưa ảnh Nhậm Ba, "Ngươi tìm hắn. Hắn cũng ở đây, là bạn cùng phòng của ta."

Triệu Minh hỏi, "Ngươi ở cùng phòng mà không biết tên nhau?"

Thanh niên đeo kính nhìn hắn, "Các ngươi là ai?"

Hàn Bân gọi thanh niên đeo kính vào cầu thang, cho xem thẻ cảnh sát, "Chúng ta là cảnh sát, muốn tìm Nhậm Ba để tìm hiểu một số tình huống."

"Ôi, cảnh sát." Thanh niên co rụt cổ, nhìn Hàn Bân ba người, nhỏ giọng hỏi, "Hắn phạm tội gì?"

Hàn Bân không tiện tiết lộ cụ thể, lảng tránh, "Nhậm Ba có ở nhà không?"

"Ta không rõ, ta và hắn chỉ là bạn cùng phòng thuê nhà qua trung gian, ngươi không nói hắn tên Nhậm Ba, ta còn không biết."

"Ngươi biết về Nhậm Ba thế nào?"

“Chỉ gặp nói vài câu, ta biết hắn làm ở công viên, nhỏ tuổi hơn ta, người ngoại tỉnh, còn lại không rõ.”

“Nhà ngươi có bao nhiêu người ở?”

“Sáu người.”

“Có ai thân với Nhậm Ba không?”

“Chắc không, nhà có bốn phòng, Nhậm Ba ở một phòng, ta và bạn gái ở một phòng, một cô gái độc thân, hai nam ở một phòng.”

Hàn Bân hiểu đại khái tình hình, “Ngươi về nhà sao?”

“Đúng.”

“Có thể đưa chúng ta vào không?”

“Việc này…” Thanh niên đeo kính do dự, “Sẽ không ảnh hưởng gì đến ta chứ.”

“Không đâu, vào nhà ngươi về phòng mình, chúng ta tự giải quyết.”

Thanh niên đeo kính do dự, gật đầu, “Được.”

Sau đó thanh niên đeo kính mở cửa vào nhà, Hàn Bân, Triệu Minh, Điền Lệ vào theo, Tôn Hiểu Bằng ở ngoài canh gác.

Vào nhà, thanh niên nhìn Hàn Bân, định về phòng mình.

Hàn Bân nhanh chóng đi tới hỏi nhỏ, “Nhậm Ba ở phòng nào?”

Thanh niên chỉ phòng bên phải, rồi nhanh chóng về phòng, nhẹ nhàng đóng cửa.

Hàn Bân không vào ngay phòng Nhậm Ba, đi quanh nhà, cảm thấy nhà này có gì đó lạ, rõ ràng có bốn phòng, nhưng phòng khách rất nhỏ, không có cửa sổ sáng.

Nhà này chắc đã bị thay đổi, phòng khách bị ngăn ra làm một phòng.

Phòng khách, nhà vệ sinh, nhà bếp đều không có người, đồ đạc đầy đủ, có một xe đạp, một xe điện đang sạc.

Hàn Bân ba người đến bên phòng Nhậm Ba, nghe một lát, mơ hồ nghe thấy tiếng động bên trong.

"Cốc cốc." Hàn Bân gõ cửa.

"Ai vậy?"

"Xe điện ngoài kia có phải của ngươi không? Dây sạc bốc khói rồi! Mau rút điện ra, không thì cháy đấy."

"Cạch…" Cửa mở, Nhậm Ba đứng ở cửa, "Xe đó không phải của ta, ta đi xe đạp, ngươi rút điện ra là được."

Bất kể xe điện của ai, nhắc đến cháy, ai cũng sợ.

Nhậm Ba ra khỏi phòng, thấy tình hình bất thường, nhà có ba người lạ, "Các ngươi là ai?"

Hàn Bân không trả lời, nhìn vào phòng, không thấy ai khác.

Nhậm Ba không hài lòng, "Này, ta hỏi các ngươi, làm gì vậy?"

Triệu Minh đưa còng tay ra, "Chúng ta là cảnh sát."

"Cảnh sát…" Nhậm Ba thay đổi sắc mặt, "Các ngươi tới đây làm gì?"

"Ngươi tên Nhậm Ba?"

"Đúng."

"Ngươi làm ở đâu?"

"Ta làm ở công viên, sao vậy?"

"Hôm nay ngươi sao không đi làm?"

“Ta nghỉ bù, nghỉ không phạm pháp chứ. Các ngươi vào nhà ta có việc gì?”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Từ một giờ rưỡi đến hai giờ rưỡi chiều nay ngươi ở đâu?”

“Ta ở nhà. Thường công việc bận rộn, nghỉ một ngày ta ở nhà nghỉ ngơi, không đi đâu.”

“Ngươi ở công viên làm gì?”

“Không rõ.”

Triệu Minh đưa còng tay, “Nói không rõ thì chúng ta đưa ngươi về đồn nói.”

Nhậm Ba lùi lại một bước, “Đừng, ta nói. Ta đóng vai chú hề, đôi khi phụ trách dự án nước. Cảnh sát, các ngươi có chuyện gì, nói rõ trước được không.”

“Ngươi có lấy một bộ trang phục chú hề từ công viên về không?”

“Đúng, có vấn đề gì, ta mang về giặt, ngày mai mang lại, ta không phải ăn cắp. Ta không cần ăn cắp. Quản lý của ta vừa gọi điện, ta đã nói rõ. Hắn không thể vì chuyện này mà báo cảnh sát.”

“Theo quy định của công viên, nhân viên không được tự ý mang trang phục chú hề về nhà, ngươi là người đóng vai chú hề, chắc ngươi hiểu rõ.”

Nhậm Ba mím môi, “Trang phục bị ta làm bẩn, ngày mai phải mặc, ta muốn giặt sạch, thật sự không có ý gì khác. Hơn nữa, ta thường chơi với trẻ con, mặc đồ bẩn cũng không tốt, ngươi nói đúng không.”

Chương 1089: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ngươi có thể xin phép quản lý Vương Sướng rồi mang về giặt, tại sao không làm?"

Nhậm Ba tháo kính, lau kính, "Ta không nghĩ nhiều, chỉ muốn giặt sạch đồng phục, xin phép thì phiền phức."

Hàn Bân cười, "Lý do của ngươi không ít."

"Ta nói thật."

Hàn Bân không dây dưa, đổi chủ đề, "Trang phục chú hề đâu?"

"Đưa đến tiệm giặt khô."

"Tiệm nào?"

"Ừ…" Nhậm Ba ngẩn ra.

Điền Lệ nhắc nhở, "Ngươi nên nghĩ kỹ rồi nói, lừa dối cảnh sát, cản trở công vụ có thể ngồi tù."

"Ngồi tù?" Nhậm Ba giật mình, "Không đến mức đó chứ, chỉ là một bộ đồ, ta không ăn cắp, không cướp, chỉ mượn chút thôi."

"Mượn thế nào?"

"Ta… bạn ta kỷ niệm một năm với bạn gái, muốn tặng bạn gái bất ngờ, bạn gái hắn rất thích chú hề, hắn muốn mượn trang phục chú hề của ta." Nhậm Ba thở dài, vẻ mặt thành thật nói,

“Ban đầu ta không đồng ý. Nhưng là bạn, thấy hắn thành thật, ta đồng ý.”

Hàn Bân lấy sổ ghi chép, “Bạn ngươi tên gì?”

“Hắn họ Tống.”

“Tên đầy đủ?”

Nhậm Ba do dự, “Tống… Tống Chung.”

Cái tên này không may mắn.

“Ngươi và Tống Chung là quan hệ gì, quen nhau thế nào?”

“Chúng ta là bạn, quen nhau khi uống rượu.”

“Hắn liên lạc với ngươi thế nào? Bây giờ hắn ở đâu?”

“Hắn gọi điện, ta không biết hắn ở đâu.”

“Số điện thoại bao nhiêu?”

“1532338XXXX”

“Triệu Minh, nhờ người kiểm tra số điện thoại này.”

“Rõ.”

“Ngươi có ảnh của Tống Chung không?”

Nhậm Ba lắc đầu, “Không có.”

Hàn Bân lấy ảnh Tống Bác Huy, “Có phải hắn không?”

Nhậm Ba lau mồ hôi, do dự, “Ừ… không phải.”

“Ngươi tả hình dáng Tống Chung thế nào?”

Nhậm Ba cau mày, “Cảnh sát, Tống Chung phạm tội gì, tại sao các ngươi tìm hắn.”

Hàn Bân nhìn hắn một lát, rồi nói, “Chiều nay, trong công viên có một du khách bị giết, hung thủ mặc trang phục chú hề của ngươi.”

Nhậm Ba há hốc miệng, giọng run run, "Cảnh sát, việc này không liên quan đến ta, các ngươi có nhầm không."

"Chúng ta muốn tìm người chiều nay mặc trang phục chú hề, bộ trang phục chú hề đó hôm qua ngươi mang ra công viên, chúng ta không tìm ngươi tìm ai?"

Nhậm Ba hít một hơi sâu, biện hộ, "Cảnh sát, ngài không biết, bộ trang phục chú hề không chỉ mình ta có, công viên có hai bộ trang phục chú hề, hung thủ có thể mặc bộ khác."

"Bộ trang phục chú hề khác chúng ta đã tìm được và loại bỏ nghi ngờ. Nếu ngươi muốn rửa sạch nghi ngờ, hãy giúp cảnh sát tìm bộ trang phục chú hề và người mặc trang phục chú hề đó."

Nhậm Ba vẻ mặt đau khổ, "Nhưng… nhưng ta không quen hắn."

Hàn Bân cười, "Ngươi không quen hắn, chúng ta càng không quen. Không biết có người như ngươi nói hay không, chúng ta không rõ, tìm không thấy hắn, chỉ có thể điều tra ngươi."

Nhậm Ba hoảng hốt, "Cảnh sát, ta thật sự là người tốt, không làm gì sai, nếu ai mặc trang phục chú hề của ta giết người, chắc chắn là Tống Chung, hắn không phải người tốt."

Hàn Bân nói, "Vậy ngươi giúp ta tìm Tống Chung, tìm hắn sẽ rửa sạch nghi ngờ của ngươi."

"Nhưng, nhưng…" Nhậm Ba vẻ mặt khó xử.

Triệu Minh quát, "Sao, ngươi không muốn hợp tác với cảnh sát?"

"Không, ta muốn, nhưng ta không biết Tống Chung ở đâu."

Hàn Bân hỏi, "Ngươi giao trang phục chú hề cho hắn khi nào, bằng cách nào?"

Nhậm Ba nghĩ một lúc, "Sáng nay, hắn đi xe điện đến Đường Kim Hoa và Đường Cường Thịnh phía bắc, ta đưa trang phục chú hề cho hắn."

"Sau đó hắn đi đâu?"

Nhậm Ba cúi đầu, "Ta không chú ý."

Hàn Bân giọng nghiêm khắc, "Đến lúc quan trọng ngươi lại thế này, không muốn hợp tác với cảnh sát, ngươi và hắn có phải đồng phạm, ngươi có tham gia giết người không?"

"Không, ta nhát gan, không dám giết người, ta thật sự không biết gì."

"Chúng ta đến nhà, ngươi tưởng nói không biết là sạch sao…" Hàn Bân hừ, định nói tiếp thì Triệu Minh đi tới, đưa điện thoại cho Hàn Bân, "Hàn đội, cục có tin, họ tra được danh tính chủ số điện thoại đó."

Hàn Bân cầm điện thoại xem tin.

Chủ số điện thoại, Lâm Hồng Bình

Giới tính, nữ

Ngày sinh, 23/5/1974

Số CMND, 13018219740523XXXX

Địa chỉ, Thôn Tiểu Vinh, khu Tân Phong, thành phố Thạch Môn, tỉnh Ký Châu

Hàn Bân nhăn mày, người ngoại tỉnh, còn là nữ?

Hàn Bân nhìn Nhậm Ba, mặt không biểu cảm, "Còng lại, đưa đi!"

Nhậm Ba giãy giụa, "Cảnh sát, các ngươi làm gì, sao bắt ta, ta nói rồi, bộ trang phục chú hề cho người khác mượn, ta không liên quan đến du khách bị giết."

“Không được động đậy.”

“Ngồi yên!”

Triệu Minh và Tôn Hiểu Bằng giữ chặt vai Nhậm Ba, Điền Lệ còng tay hắn.

Nhậm Ba vô lực giãy giụa, cầu xin Hàn Bân, “Cảnh sát, các ngươi không thể thế, ta bị oan, không thể vu oan người tốt. Xin các ngươi tin ta.”

Hàn Bân nghiêm túc, “Ta cũng muốn tin ngươi, nhưng từ lúc ta vào nhà, ngươi luôn lừa dối, lảng tránh cảnh sát, nếu ta tin ngươi, mới là phụ lòng nhân dân.”

“Ta không nói dối, ta không lừa dối, ta thật sự không biết Tống Chung ở đâu!”

“Số điện thoại ngươi cho chủ không phải Tống Chung mà là một phụ nữ. Chúng ta hỏi hình dáng Tống Chung, ngươi không trả lời, rõ ràng là bao che, không muốn cảnh sát tìm hắn!”

Nhậm Ba nghẹn ngào, cắn răng, “Không, ta không bao che hắn, hắn thật sự dùng số đó liên lạc ta. Còn hình dáng… ta chưa gặp hắn, không quen hắn, làm sao tả hắn.”

“Ngươi nói Tống Chung là bạn, uống rượu cùng, chẳng lẽ uống rượu còn che mặt?”

Chương 1090: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ta… xin lỗi, ta nói dối, hắn không phải bạn, chỉ gặp một lần, là sáng nay đưa trang phục chú hề, lúc đó hắn đi xe điện, đội mũ bảo hiểm, ta không thấy mặt, thật sự không quen hắn."

Hàn Bân nghiêm mặt, "Ta có tin ngươi không?"

"Có, lần này ta nói thật, không nói dối."

"Sao trước nói dối? Ngươi không quen Tống Chung, sao nói hắn là bạn?"

Nhậm Ba vẻ mặt hối hận, vò đầu, "Ta nhận tiền rồi, nếu công viên biết ta cho thuê trang phục chú hề kiếm tiền, sẽ đuổi ta."

"Lúc đó ta không nghĩ nhiều, hoảng loạn nói bạn mượn, nghĩ trách nhiệm nhẹ hơn."

Hàn Bân nhìn hắn, thầm nghĩ, đúng là kỳ lạ!

Hàn Bân lắc đầu, "Ta vẫn không tin lời ngươi."

Nhậm Ba quỳ xuống, ôm chân Hàn Bân, "Cảnh sát, lần này ta nói thật, xin tin ta."

"Đứng lên."

Triệu Minh và Tôn Hiểu Bằng kéo hắn đứng lên.

Như vậy bị người xấu chụp ảnh, dù đúng cũng khó giải thích.

Hàn Bân kéo ghế ngồi xuống, "Cảnh sát điều tra mỗi manh mối đều có căn cứ, ngươi nói dối, biên bản trước vô hiệu. Phải

làm lại biên bản, mọi câu hỏi phải hỏi lại.”

“Nếu ngươi chỉ vì vài trăm đồng cho thuê trang phục chú hề, không biết hành vi phạm tội của hắn, không tham gia, không phải chịu trách nhiệm pháp luật, nhưng ngươi nói dối, đã phạm tội cản trở công vụ, sẽ bị truy tố.”

“Cảnh sát, xin tha, ta vô ý, không biết đây là tội, sau này không dám, ta sửa, ta sai, ta sửa.” Nhậm Ba lại quỳ nhưng bị Tôn Hiểu Bằng đỡ.

Hàn Bân nghiêm giọng, “Ta muốn tha, nhưng ngươi phạm pháp, ta không làm gì được, là cơ quan thực thi pháp luật, ta chỉ làm theo quy định.”

“Đồng chí, ngươi có cách, ta tin, chắc chắn giúp được ta, ta không muốn vào tù, chỉ cần không vào tù, bảo ta làm gì cũng làm.”

“Ngươi muốn không vào tù, chỉ có lập công giảm tội, chỉ ngươi giúp ngươi.”

“Được, ta lập công giảm tội, ngươi bảo làm sao lập công giảm tội, ta làm, ta nghe ngươi.”

“Giúp chúng ta tìm Tống Chung, nói ra mọi manh mối về Tống Chung.”

“Không hỏi, ta tìm Tống Chung.”

“Nói đi, hắn ở đâu?”

Nhậm Ba ngơ ngác, mặt buồn, “Ta thật sự không biết, không quen hắn, hắn chỉ lợi dụng ta.”

Hàn Bân thấy vẻ mặt hắn không giả, “Thế này, ta hỏi ngươi trả lời.”

“Tống Chung là nam hay nữ?”

“Nam.”

“Sao ngươi chắc hắn là nam?”

“Hắn gọi hai lần, giọng nam, nghe trẻ. Sáng nay ta đưa trang phục, thấy hắn một lần, chiều cao gần ta, nhìn thân hình chắc chắn là nam.”

Hàn Bân ghi lại, “Hắn giọng vùng nào?”

“Giống Cầm Đảo, nhưng có chút giọng khác.”

“Hình dáng?”

“Ta nói rồi, là thật, không nói dối.”

“Hắn đi đâu?”

“Hắn lấy trang phục rồi đi, hình như… về hướng công viên.”

“Hắn trả tiền thế nào?”

“Tiền mặt, đưa tiền mặt.”

“Tiền đâu?”

“Ta chưa tiêu, trong ngăn kéo, ta lấy.”

Nhậm Ba đến bàn, lấy phong bì trong ngăn kéo, đưa cho Hàn Bân.

Hàn Bân đeo găng tay nhận phong bì, kiểm tra, bên trong có mười tờ tiền đỏ, không thấy gì khác.

Hàn Bân bỏ phong bì vào túi niêm phong, “Hắn đưa phong bì có đeo găng tay không?”

“Chắc có.”

Triệu Minh nhắc, “Nghĩ kỹ mà nói, lừa dối cảnh sát, cản trở công vụ phải ngồi tù.”

Nhậm Ba suy nghĩ kỹ, “Không nhớ, lúc đó ta chỉ lo kiểm tra phong bì, sợ tiền giả, không để ý.”

Triệu Minh bĩu môi, “Ngươi cũng thật đáng khen!”

Hàn Bân nghĩ một lát, “Làm phiền ngươi theo chúng ta.”

Nhậm Ba run rẩy, “Đi đâu?”

“Đồn công an.”

Nhậm Ba lùi lại, “Ta nói hết rồi, hợp tác rồi, sao còn bắt ta đi đồn?”

Triệu Minh hừ, “Ngươi nói gì, hợp tác gì, trang phục chú hề không tìm thấy, người tên Tống Chung không có, sao tin ngươi.”

“Trang phục chú hề ngươi mang ra, chúng ta có lý do nghi ngờ ngươi là Tống Chung, ngươi đang tự biên tự diễn!”

“Không!” Nhậm Ba hét.

“Được rồi, tiên sinh Nhậm, đừng kích động, chúng ta làm vậy để tiện điều tra, khi nào làm rõ sẽ rửa sạch nghi ngờ. Trong thời gian này mong ngươi hợp tác.” Hàn Bân vẫy tay.

Triệu Minh và Điền Lệ dẫn Nhậm Ba rời đi.

Tôn Hiểu Bằng ở lại, đợi kỹ thuật viên đến điều tra hiện trường.

…

Trong xe hơi màu đen.

Điền Lệ lái xe, Hàn Bân và Bao Tinh ngồi sau áp giải Nhậm Ba.

Nhậm Ba cau mày, vẻ mặt đau khổ, trên đường luôn lẩm bẩm, “Ta bị oan, ta thật xui xẻo, sao việc này lại rơi vào ta.”

“Ta oan hơn Đậu Nga.”

Triệu Minh chỉ biết lắc đầu, “Được rồi, đừng lải nhải, có nghĩa gì?”

“Cảnh sát, ta thấy khó chịu, ta không làm gì, chỉ muốn kiếm thêm, sao lại bị bắt. Ta không làm gì sai.”

Triệu Minh hừ, “Ngươi lừa cảnh sát không sai? Tự ý cho thuê đồ công viên không sai? Ngươi còn lý lẽ?”

“Ta đến Cầm Đảo làm việc, chỉ muốn kiếm nhiều tiền, tìm bạn gái sống tốt, ta không có ý xấu, không muốn lừa cảnh sát, chỉ nói miệng thôi.”

Triệu Minh không muốn nói thêm.

Nhậm Ba vẫn lẩm bẩm, “Ta bị oan, Đậu Nga không là gì, ta là Đậu Nga thế kỷ 21.”

“Đing đong…” Lúc này, chuông điện thoại vang lên.

Hàn Bân cầm điện thoại, nhìn Nhậm Ba, “Ngươi im lặng, nếu nói thêm, tội cản trở công vụ chắc chắn không thoát, đừng nghĩ giảm tội.”

“Được, ta không nói, không nói gì.” Nhậm Ba đáp.

Hàn Bân chỉ vào miệng hắn.

Nhậm Ba vội lấy tay bịt miệng.

Sau đó, Hàn Bân nghe điện thoại, bật ghi âm, “Alo.”

Đầu dây bên kia là giọng nam, “Ngươi vừa gọi ta, có việc gì?”

“Phải Tống Bác Huy không?”

“Là ta, có việc gì?”

“Ta là Công an Thành phố Cầm Đảo, có việc thông báo ngươi.”

“Đồn công an? Ta không liên quan các ngươi.”

Chương 1091: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ngươi có em trai tên Tống Bác Thần?"

Đầu dây bên kia im lặng, "Đúng, sao vậy?"

"Hôm nay Tống Bác Thần và bạn gái đi công viên Cầm Đảo, gặp tai nạn tử vong, chúng ta muốn ngươi đến nhận xác."

"Cái gì? Tống Bác Thần chết."

"Đúng, ngươi ở đâu? Khi nào đến?"

Đầu dây bên kia cảnh giác, "Các ngươi không lừa chứ, nói trước, ta không có tiền, không chuyển đồng nào."

"Ta khi nào nói tiền, em ngươi chết, ta bảo ngươi đến nhận xác, đơn giản vậy thôi. Khi nào đến?"

Tống Bác Huy vẫn không tin, "Không thể, Tống Bác Thần mới hai mươi mấy, sao chết, không thể."

"Ta nói, công viên có tai nạn, không phải chết bình thường."

"Ta đang ngoại tỉnh, phải xác nhận trước, sẽ liên lạc sau." Nói xong, Tống Bác Huy cúp máy.

Hàn Bân nhìn Nhậm Ba, "Ta phát một đoạn ghi âm, ngươi nghe."

Hàn Bân mở ghi âm, có đoạn đối thoại với Tống Bác Huy.

Nghe xong, Hàn Bân hỏi, "Giọng người này quen không?"

Nhậm Ba nghĩ, "Có chút."

“Nghe lại, xong nói xem có biết người gọi không.” Hàn Bân mở lại đoạn ghi âm.

Nghe xong, Nhậm Ba vẻ mặt ngơ ngác.

Hàn Bân hỏi, “Nghe ra chưa?”

“Ngài gợi ý chút?”

“Người này có phải Tống Chung?”

“Có vẻ.”

Triệu Minh quát, “Cái gì có vẻ, phải hay không?”

Nhậm Ba khó xử, “Nghe giọng và tuổi tương tự, nhưng giọng không giống, ta không chắc.”

Phân cục Ngọc Hoa.

Đội hình sự, văn phòng trung đội ba.

Hàn Bân về văn phòng quen thuộc, ngồi chỗ cũ một lát.

Tằng Bình, Lý Huy, Ngụy Tử Mặc lần lượt về.

Tằng Bình trò chuyện với Hàn Bân vài câu, rồi gọi mọi người họp.

Tằng Bình nhìn mọi người, “Tóm tắt tình hình vụ án, ta nói vài câu.”

“Vụ tai nạn có ba hiện trường, nơi khinh khí cầu rơi, nơi nạn nhân rơi, đường ray cố định. Kỹ thuật viên đã kiểm tra ba hiện trường.”

“Nói về nơi khinh khí cầu rơi.” Tằng Bình mở máy chiếu, chiếu vài hình ảnh, “Hiện trường chia làm bốn phần, khinh khí cầu, giỏ, máy phun lửa, dây sắt.”

“Khinh khí cầu có lỗ lớn, khiến khinh khí cầu mất kiểm soát, là nguyên nhân rơi. Giỏ bằng sắt, còn nguyên nhưng biến dạng, máy phun lửa rơi vỡ.”

“Kỹ thuật viên kiểm tra sơ bộ, khinh khí cầu, giỏ, máy phun lửa không có dấu vết phá hoại, nguyên nhân tai nạn là dây sắt và đường ray hỏng, dây không cố định được. Khinh khí cầu nhanh chóng bay lên, không khí bên ngoài loãng dần, áp suất không cân bằng, khinh khí cầu nổ.”

“Hiện trường thứ hai là nơi nạn nhân rơi, cách nơi khinh khí cầu rơi khoảng 11 mét, nạn nhân nằm úp xuống, trên người có chứng minh thư, điện thoại, chìa khóa xe, xung quanh không có dấu vết di chuyển, chỉ có một chiếc giày, chiếc kia cách 7 mét.”

“Hiện trường thứ ba là đường ray cố định dây sắt, cổng sắt cố định dây sắt bị đập vỡ, có dấu vết va đập, là nguyên nhân khinh khí cầu bay lên, nạn nhân tử vong. Bên đường ray có búa sắt, cán gỗ có vài dấu vân tay, đã gửi kỹ thuật viên so sánh.”

“Trên đinh thép đường ray có mảnh vải, rất có thể là khi nghi phạm gây án quần áo bị đinh thép móc rách để lại. Ngoài ra, xung quanh đường ray là mặt đất cứng, không có dấu chân rõ ràng.”

“Kỹ thuật viên tạm thời có vậy, nói về pháp y.”

“Theo pháp y, nạn nhân rơi từ trên cao xuống, xương, cơ, nội tạng tổn thương nặng, xuất huyết nhiều và suy cơ quan mà chết.”

“Nạn nhân không có vết thương phòng vệ, thời gian chết từ một giờ rưỡi đến hai giờ rưỡi, khớp với thời gian rơi.”

“Xét nghiệm kỹ thuật viên và pháp y có vậy, mọi người nói tình hình điều tra của mình.”

Hàn Bân nhìn sổ ghi chép, hắng giọng, “Để ta nói, theo chứng cứ hiện tại, nghi phạm rất có thể mặc trang phục chú hề,

kiểu dáng giống trang phục chú hề của công viên, thậm chí có thể là trang phục chú hề của công viên."

"Công viên có hai bộ trang phục chú hề, hai người đóng vai chú hề, một là Sa Tồn Anh, hắn có chứng cứ ngoại phạm, tạm loại bỏ nghi ngờ. Người còn lại là Nhậm Ba, hắn tự ý mang một bộ trang phục ra công viên."

"Theo Nhậm Ba nói, lý do hắn mang trang phục ra là có người tên Tống Chung liên hệ hắn, muốn thuê trang phục chú hề với giá tiền đặt cọc năm trăm, tiền thuê năm trăm, hiện chưa tìm được người tên Tống Chung, cũng không biết hình dáng cụ thể."

"Manh mối duy nhất là số điện thoại liên hệ Nhậm Ba, chúng ta đã tra danh tính chủ số điện thoại, không phải Tống Chung, là một phụ nữ ngoại tỉnh tên Lâm Hồng Bình."

"Hiện tại, nghi ngờ người tên Tống Chung rất lớn."

Tằng Bình nghe rất nghiêm túc, sờ cằm, "Tống Chung, tên này thú vị, nghe như giả, và trùng họ nạn nhân Tống Bác Thần."

Hàn Bân gật đầu, "Chúng ta hiểu về Tống Chung, đều từ miệng Nhậm Ba, hiện tại chưa xác định có Tống Chung hay không, không loại trừ khả năng Nhậm Ba tự biên tự diễn."

Tằng Bình hỏi, "Nhậm Ba có thời gian gây án không?"

Hàn Bân đáp, "Theo Nhậm Ba nói, thời gian gây án hắn luôn ở nhà, chúng ta đã điều tra camera khu dân cư nhà hắn, nhưng chưa kịp xác minh."

Tằng Bình nói, "Xác minh tình hình Nhậm Ba trước, nếu hắn có chứng cứ ngoại phạm, phần nào loại bỏ nghi ngờ, cũng chứng minh Tống Chung có thật, chúng ta tiến hành điều tra bước tiếp theo."

“Trương Lệ cung cấp manh mối cũng quan trọng, Tống Bác Huy có động cơ gây án, và hắn và Tống Chung cùng họ, nhiều người dùng bí danh có liên quan tên thật.”

Hàn Bân tiếp lời, “Trên đường về, Tống Bác Huy gọi lại, ta đã nói hắn về Tống Bác Thần gặp nạn. Nhưng hắn không tin, nói đang ngoại tỉnh.”

Chương 1092: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Huy nói, "Ta vừa đến khoa kỹ thuật, họ định vị điện thoại Tống Bác Huy, ở Ma Đô."

"Ta còn cho người tra lịch bay Tống Bác Huy, hai ngày trước, 7/9, Tống Bác Huy đi máy bay đến Ma Đô. Chưa tra được vé về."

"Vậy là lúc xảy ra án, Tống Bác Huy không ở Cầm Đảo, có chứng cứ ngoại phạm."

Ngụy Tử Mặc nói, "Tống Bác Huy đi máy bay Ma Đô hai ngày trước, lái xe về Cầm Đảo chỉ mười tiếng, có thể lái xe về gây án, điện thoại định vị chỉ chứng minh điện thoại ở Ma Đô, không chứng minh hắn ở Ma Đô."

Lý Huy phản bác, "Đừng quên, Tống Bác Huy vừa gọi cho Hàn đội, chứng tỏ điện thoại chắc chắn ở Ma Đô, người và điện thoại không tách rời."

Ngụy Tử Mặc lắc đầu, "Không ai thấy Tống Bác Huy, sao chứng minh người gọi là Tống Bác Huy, có thể là người khác giả Tống Bác Huy gọi, tạo giả người và điện thoại ở cùng nhau."

Lý Huy ngừng một lát, không nói thêm, hắn chưa thấy Tống Bác Huy, không chứng minh người gọi là Tống Bác Huy.

Hàn Bân gõ bàn, "Được rồi, hai ngươi đều có lý, xác minh điều này không khó, trước ta nói chuyện với Tống Bác Huy, đã ghi âm. Gặp hắn so sánh."

Lý Huy cười, “Hàn đội chu đáo.”

Hàn Bân hỏi, “Đồn công an có tra được tung tích chú hề không?”

“Không.” Lý Huy lắc đầu, “Không chỉ đồn công an, ta cũng đi thăm dò, vài du khách thấy chú hề, nhưng khi khinh khí cầu rơi, mọi người tập trung vào đó, dù thấy chú hề cũng không chú ý, không ai biết tung tích.”

Hàn Bân hỏi Ngụy Tử Mặc, “Camera thế nào?”

Ngụy Tử Mặc nói, “Gần nơi đặt khinh khí cầu có camera, lúc xảy ra án mạng chú hề xuất hiện gần khinh khí cầu, nhưng camera không quay được vị trí cố định đường ray, không quay được quá trình gây án.”

Hàn Bân hỏi, “Camera có quay được tung tích chú hề?”

“Quay được, sau án mạng chú hề rời nơi gần khinh khí cầu, trên đường có vài camera quay được, lần cuối xuất hiện gần bãi đậu xe, ta đoán chú hề đi xe đến.” Ngụy Tử Mặc nhìn Tằng Bình, “Ta đề nghị kiểm tra xe vào công viên hôm đó.”

Tằng Bình đồng ý, “Được, công viên ở xa, nghi phạm phải có phương tiện đi lại, bãi đậu xe có camera không?”

Ngụy Tử Mặc đáp, “Có, ta đang cho người kiểm tra camera bãi đậu xe.”

Hàn Bân nói, “Ta từ Nhậm Ba biết được, nghi phạm đến lấy trang phục đi xe điện, phải chú ý.”

Ngụy Tử Mặc cau mày, “Nếu đi xe điện, khó kiểm tra, bãi đậu xe ra vào có camera, nhưng xe điện tự do hơn, camera không quay được.”

Hàn Bân nói, “Ta chỉ cung cấp khả năng, có thể kiểm tra ô tô, thấy xe điện khả nghi cũng không bỏ qua.”

“Nếu camera bãi đậu xe không quay được xe điện, điều tra camera dọc đường, có thể có manh mối.”

Tằng Bình đồng ý, “Ta đồng ý Hàn Bân, làm vậy đi.”

“Mọi người còn manh mối hoặc tiến triển điều tra không?”

Mọi người không trả lời.

Tằng Bình nhìn đồng hồ, “Muộn rồi, tan họp, mai đến sớm.”

Mọi người lần lượt rời đi, Tằng Bình và Hàn Bân không đi, mà đến văn phòng phó cục trưởng báo cáo Đới Minh Hàm.

Tối Hàn Bân về nhà, đã chín giờ tối.

Vừa vào nhà, thấy Vương Đình vui vẻ đón, “Ngươi về rồi, đi rửa đi, ta hâm nóng đồ ăn.”

Hàn Bân giữa chừng về có chút áy náy, nghe Vương Đình nói vậy càng thấy áy náy, thầm nghĩ, sau này nghỉ phải đưa Vương Đình đi chơi.

Tắm xong, Hàn Bân ngồi vào bàn, Vương Đình đã hâm nóng đồ ăn, một bát mì bò nóng hổi, một đĩa rau cải xào, một phần đồ ăn từ vịt.

Hàn Bân đói, nhìn đồ ăn không nhịn được, ăn vài miếng mì bò.

“Hương vị ngon, bò mới hầm?”

Vương Đình chống cằm nhìn Hàn Bân ăn, “Đúng, có đuôi bò, bò nạm.”

Hàn Bân uống ngụm nước dùng, “Ngon, nếu thêm chút hẹ thì hoàn hảo.”

Vương Đình hỏi, “Không phải cho rau mùi sao, sao cho hẹ?”

Hàn Bân nghĩ, "Chắc thói quen cá nhân, ăn bò hầm thì ta cho rau mùi. Nhưng ăn mì bò, ta cho hẹ ngon hơn."

Vương Đình gật đầu, "Được, lần sau thử."

Hàn Bân gắp miếng vịt, cười, "Ta nói vậy thôi, ngươi nấu mì rất ngon. Với lượng thịt bò này, ngoài bán 40 một bát ta cũng ăn."

Vương Đình cười, "Kiếm vậy, ta muốn bán mì bò."

Vương Đình đùa, nếu mở quán mì phải làm nhiều, hầu hết người ăn mì rẻ, trừ người sành ăn, đa số thấy 40 một bát là đắt.

"Ngươi bắt chú hề chưa?"

Hàn Bân cầm miếng đuôi bò, vừa ăn vừa nói, "Công viên rộng, nhiều người, chú hề cởi đồ sao tìm, không dễ."

"Đúng." Vương Đình đồng ý, gắp rau cải, "Sao ngươi về muộn, vụ này không thuộc ngươi chứ."

"Việc này phức tạp, chủ yếu là Cục Trưởng Đới phân cục Ngọc Hoa muốn ta tham gia, là sếp cũ, ta phải nể."

Vương Đình cười, "Ngươi thành hàng ngon rồi."

Hàn Bân nghiêm túc, "Chứng tỏ ngươi có mắt."

Giờ phút vui vẻ luôn ngắn ngủi, ăn xong, Hàn Bân tắm rồi ngủ, mai còn dậy sớm điều tra…

"Đinh đong…"

Bảy giờ sáng, đồng hồ báo thức Hàn Bân reo, Hàn Bân mở mắt, ngáp.

Hắn ngồi dậy, theo thói quen nhìn xung quanh, không thấy Vương Đình.

Hàn Bân xuống giường, "Đình Đình."

Hàn Bân gọi không thấy, đến phòng khách nghe thấy bếp có tiếng động, thấy Vương Đình mặc đồ ngủ, đeo tạp dề nấu ăn.

"Ngươi dậy rồi, đi rửa mặt, cơm sắp xong."

Hàn Bân thấy ấm lòng, có cô gái như vậy, còn mong gì.

Ăn xong bữa sáng Vương Đình nấu, Hàn Bân thấy khỏe khoắn.

Hắn đến cổng khu dân cư, đợi khoảng một phút, xe QQ đỏ đến, bấm còi, "Bíp bíp…"

Hàn Bân mở cửa ghế phụ, ngồi vào, lái xe là Lý Huy.

Chương 1093: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân ngồi vào cảm nhận, "Vẫn như trước."

Lý Huy thở dài, "Ta cũng muốn ngươi cảm giác mới, nhưng ta không có tiền, mua không nổi xe mới."

Hàn Bân ngáp, "Được rồi, đừng than thở, ngươi vợ chồng kiếm tiền, không hơn ta."

Lý Huy cười khổ, "Đại ca, chúng ta vợ chồng kiếm tiền, nhưng cũng vợ chồng tiêu tiền, ngươi không biết, cưới xong chỗ nào cũng dùng tiền, tiêu nhiều hơn trước."

Hàn Bân trêu, "Nghe ngươi nói, như là nhớ đời trước?"

Lý Huy nhìn quanh, "Đừng, đừng nói vậy, cưới có lợi, ta thích cưới, thích sống với vợ."

Hàn Bân cười, "Ngươi sợ quá, vợ không ở đây, cần gì?"

Lý Huy liếc camera hành trình, nói to hơn, "Ta từ tận đáy lòng, cưới vợ là đúng nhất đời ta."

Tám giờ sáng.

Hàn Bân và Lý Huy đến phân cục Ngọc Hoa.

Vào cục, Hàn Bân gặp nhiều người quen, nói chuyện mười phút mới vào phòng họp.

Nhiều thành viên trung đội ba đã đến, Tằng Bình ngồi ở bàn xem điện thoại, mặt nghiêm trọng.

Hàn Bân ngồi cạnh, "Tằng đội, sao vậy?"

Tằng Bình đưa điện thoại, "Ngươi xem."

Hàn Bân cầm điện thoại, vẫn là Tin Đầu, tiêu đề ‘Khinh khí cầu rơi tại công viên Cầm Đảo khiến một người tử vong, bên trong có thật giả, nhắc đến chú hề, có vài ảnh hiện trường.’

“Lại công ty này, ta gọi lãnh đạo chi nhánh địa phương, bảo họ dừng phát tin liên quan, tránh ảnh hưởng điều tra, gây hoang mang.”

Tằng Bình bất đắc dĩ, “Không chỉ công ty này, nhiều trang web khác, và nhiều ảnh hiện trường, giờ ngăn cũng muộn.”

Hàn Bân gật đầu, không nói thêm, vụ này khó kiểm soát dư luận, nhiều khách, nhiều streamer phát video, một khi lan, khó quản.

Hàn Bân tham gia vụ này vì ảnh hưởng lớn, điều tra trước cho đội hình sự thành phố, giờ vụ đã lan, ảnh hưởng, đội hình sự vào là chắc.

Đội hình sự xử lý vụ ra sao, chưa biết, Đới Minh Hàm chắc sẽ bàn với bên thành phố, Hàn Bân không lo.

Tối qua họp tóm tắt vụ án, tối không tiến triển mới, không họp lại, chỉ sắp xếp nhiệm vụ, mọi người đi làm.

Nhiệm vụ của Hàn Bân là làm biên bản với cha mẹ nhận xác Tống Bác Thần.

Hàn Bân chọn phòng trung đội ba nhóm hai, chỗ quen.

Từ tám giờ đợi đến chín giờ, cha mẹ Tống Bác Thần chưa đến.

Lẽ ra, con trai có chuyện, cha mẹ phải sốt ruột, theo Trương Lệ, cha mẹ Tống Bác Thần là người địa phương, rất yêu Tống Bác Thần, lẽ ra không đến muộn.

“Điền Lệ, ngươi hẹn cha mẹ Tống Bác Thần mấy giờ?”

“Họ ở ngoại tỉnh, đang về.”

“Họ không phải địa phương sao?”

“Họ là người địa phương, nhưng đi ngoại tỉnh làm ăn.” Điền Lệ nhìn đồng hồ, “Theo họ nói, tám giờ về tới.”

“Ta liên lạc.”

Điền Lệ gọi, điện thoại đổ chuông nhưng không ai nghe.

“Chờ đi.” Hàn Bân ngồi lại ghế, người nhà không vội, hắn vội làm gì, lấy điện thoại nói chuyện với Vương Đình.

Khoảng mười giờ, Điền Lệ nhận điện thoại cha Tống Bác Thần, ra đón.

Ít phút sau, một người trung niên phong trần bước vào, ăn mặc sang trọng, rõ là người giàu.

Nhưng hắn tiều tụy, môi khô nứt, như mất hồn.

Điền Lệ giới thiệu, “Tống tiên sinh, đây là Đội Trưởng Hàn, phụ trách vụ án.”

“Hàn đội, đây là cha Tống Bác Thần.”

Chưa giới thiệu xong, cha Tống Bác Thần bước nhanh tới, nắm chặt tay Hàn Bân, “Cảnh sát, ta là Tống Cảnh Sơn, con ta đâu, ta muốn gặp hắn.”

“Ngài đừng vội, ta cho người đưa ngài đi nhận xác, phu nhân ngài đâu?”

“Nghe Bác Thần gặp chuyện, nàng hoảng loạn, trên đường sắt cao tốc không xong, xuống tàu đưa vào viện, ta không dám cho nàng đến, sợ nàng chịu không nổi.”

Hàn Bân hiểu, bảo Triệu Minh đưa hắn đi nhận xác.

Nửa giờ sau, Tống Cảnh Sơn được đỡ vào văn phòng, vẻ mặt đau đớn, ánh mắt ngây dại, như mất hồn.

Hàn Bân nói, “Tống tiên sinh, xin nén đau buồn.”

Tống Cảnh Sơn ôm đầu, khóc nức nở. Trượng phu có lệ không nhẹ rơi, chỉ là chưa đến chỗ đau lòng.

"Con ta đáng thương, sao lại thế. Hắn mới hai mươi, còn cả đời phía trước, ta thà chết thay hắn, sống có nghĩa gì…"

Tống Cảnh Sơn khóc một lúc, mới bình tĩnh lại, "Cảnh sát, con ta sao chết, sao khinh khí cầu tự nhiên rơi? Người công viên làm gì, không phải mạng người như cỏ rác."

"Sơ bộ điều tra, thiết bị khinh khí cầu bị phá hoại, chúng ta đang truy hung thủ."

Tống Cảnh Sơn hét, "Gì! Con ta bị giết? Ai làm, tại sao?"

"Đó là trọng điểm điều tra của chúng ta." Hàn Bân đáp, hỏi lại, "Con ngài có kẻ thù không? Hoặc có xung đột lợi ích lớn?"

"Ta không rõ, ta bận, không chăm con. Nếu ta quan tâm, không xảy ra chuyện này."

"Ngài biết Tống Bác Thần đi công viên không?"

"Không." Tống Cảnh Sơn lắc đầu, "Hắn đi với ai?"

"Bạn gái Trương Lệ."

"Lại là cô ta!" Tống Cảnh Sơn trợn mắt, nghiến răng, "Hồ ly tinh này gây rối chưa đủ sao? Giờ hại chết con ta, độc phụ đáng chết!"

"Ngài biết Trương Lệ thế nào?"

Tống Cảnh Sơn nghiến răng, thở dài, "Hồ ly tinh này từng ở với con trai cả, lúc đó ta gặp. Sau đó… cô ta chia tay con trai cả, lại cặp với con trai út, ngươi nói gì vậy."

"Ta và vợ phản đối họ, mất mặt! Không dám nói ra, cô ta tốt sao làm chuyện không biết xấu hổ, ta không cho cô ta vào cửa, không bao giờ!"

“Vợ ta hết cách, dỗ dành, giới thiệu nhiều người cho Bác Thần, dạo này, có cô gái điều kiện tốt, xinh đẹp hợp ý Bác Thần, Bác Thần thích. Còn đồng ý chia tay Trương Lệ, ở với cô gái kia.”

Chương 1094: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ta tưởng họ chia tay, không còn chuyện phiền, ai ngờ Bác Thần vẫn bị hại chết!"

Hàn Bân nghĩ, nếu gặp việc này, cũng không đồng ý, như bom nổ chậm, không biết khi nào nổ, sau này tết không ăn cơm đoàn viên, hắn vẫn còn thắc mắc, "Ngươi chắc Tống Bác Thần muốn chia tay Trương Lệ?"

Tống Cảnh Sơn chắc chắn, "Phải. Vợ ta giới thiệu cô gái hơn Trương Lệ gấp trăm lần."

Hàn Bân hỏi lại, "Sao hắn đưa Trương Lệ đi công viên?"

"Ta…" Tống Cảnh Sơn ngập ngừng, thở dài, "Ta không rõ."

"Vợ ta cưng Bác Thần, hắn bướng, đơn thuần, chắc lại bị cô ta lừa."

Hàn Bân hỏi, "Trương Lệ muốn lừa Tống Bác Thần cái gì?"

"Nhà ta khá giả, Bác Thần tiêu tiền nhiều, vài tháng ở với Trương Lệ tiêu mấy trăm ngàn. Nhà ai tiền không phải gió thổi tới, sao tiêu vậy được." Tống Cảnh Sơn giận, "Con ta ngốc, bị cô ta xoay mòng."

"Giờ con ta muốn chia tay, cô ta không chịu, chắc cô ta giết con ta."

Hàn Bân hỏi, "Ngươi có bằng chứng?"

Tống Cảnh Sơn lắc đầu, “Ta chỉ gặp cô ta hai lần, sao có bằng chứng.”

“Vợ ngươi giới thiệu cho Tống Bác Thần bạn gái tên gì?”

“Thôi Hân Hân.”

“Ngươi biết liên hệ và địa chỉ nhà cô ta?”

“Ta không, nhưng vợ ta biết, về ta hỏi.”

Hàn Bân gật đầu, nghĩ một lát, hỏi, “Quan hệ Tống Bác Huy và Tống Bác Thần thế nào?”

Tống Cảnh Sơn ngẩn ra, thở dài, “Họ trước tốt, nhưng vì Trương Lệ mà có mâu thuẫn, gần đây không vui. Cảnh sát Hàn, sao ngươi hỏi vậy.”

“Theo Trương Lệ, khi Tống Bác Thần gặp nạn, cô ta thấy người mặc đồ chú hề giống Tống Bác Huy.”

Tống Cảnh Sơn trợn mắt, “Nói bậy, cô ta hại Bác Thần, còn vu oan Bác Huy, đúng là độc phụ, ta nói cô ta là hung thủ giết Bác Thần.”

“Tống tiên sinh, đừng kích động, ta hỏi để loại bỏ nghi ngờ Tống Bác Huy, trả lại sự trong sạch.”

“Cảnh sát, con ta đi công tác mấy hôm, không ở Cầm Đảo, sao xuất hiện công viên.”

“Hắn đi công tác, ngươi biết sao? Là Tống Bác Huy nói?”

Tống Cảnh Sơn nói, “Không, là ta bảo hắn đi, hành trình của hắn ta rõ.”

Thấy Tống Cảnh Sơn kích động, Hàn Bân không hỏi thêm, đi không nghĩa là không thể lén về. Giờ giao thông tiện lợi, không đủ chứng cứ hoặc nhân chứng, chứng cứ ngoại phạm của Tống Bác Huy không thành.

Hàn Bân an ủi Tống Cảnh Sơn vài câu, bảo Triệu Minh tiễn đi.

Điền Lệ bưng ly nước đến, "Hàn đội, nhà này loạn thật. Trương Lệ không phải người đơn giản."

Hàn Bân cầm hộp kẹo cao su, đổ hai viên, "Theo Tống Cảnh Sơn, Tống Bác Thần muốn chia tay Trương Lệ, nghĩa là Trương Lệ bị bỏ. Nên lời Trương Lệ không đáng tin."

Điền Lệ nói theo, "Ngài nói Trương Lệ cũng có động cơ gây án?"

Hàn Bân không trả lời, "Ngươi nghĩ sao?"

Nếu đổi thành Điền Lệ, chia tay thì chia tay thôi, thoải mái một chút cũng tốt, nàng chắc chắn sẽ không có ý định giết người, nhưng thế giới này con người không ai giống ai, nàng cũng không thể chắc chắn Trương Lệ có từ yêu mà hóa hận hay không.

"Hàn đội, hay là gọi Trương Lệ đến cục làm thêm một bản bổ sung biên bản?"

Hàn Bân cũng có suy nghĩ này, nhưng lời của Tống Cảnh Sơn chỉ chứng minh rằng Trương Lệ có động cơ, nhưng động cơ không đồng nghĩa với hành động, hiện tại chưa có bằng chứng cho thấy Trương Lệ liên quan đến vụ án.

Hơn nữa, Trương Lệ lúc đó ở hiện trường, nàng không thể nào là chú hề, ngược lại còn có chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo nhất.

Tất nhiên, cũng không thể hoàn toàn loại bỏ nghi ngờ của nàng, Trương Lệ không thể là chú hề, nhưng không có nghĩa là nàng không tham gia vào vụ án, chú hề cũng có thể là đồng phạm của nàng.

Đó chỉ là suy đoán của Hàn Bân, trước khi có bằng chứng, Hàn Bân tạm thời không định gọi Trương Lệ.

"Cạch…" tiếng cửa mở, Triệu Minh bước vào.

"Hàn đội, Tống Cảnh Sơn đi rồi."

Hàn Bân gật đầu.

Triệu Minh ngồi xuống chỗ của mình, bổ sung, "Tống Cảnh Sơn còn nói sẽ liên lạc với con trai lớn, bảo hắn sớm qua đây làm biên bản."

Nhắc đến Tống Bác Huy, Điền Lệ tiếp lời, "So với Trương Lệ, ta thấy Tống Bác Huy đáng nghi hơn."

"Tại sao?" Triệu Minh nhún vai, "Vừa nãy Tống Cảnh Sơn cũng nói rồi, Tống Bác Huy thực sự đi công tác xa."

"Ngươi không thấy trùng hợp sao? Khi em trai chết, hắn lại không ở Cầm Đảo, như vậy sẽ giảm bớt nghi ngờ của người khác đối với hắn." Điền Lệ phản biện.

Triệu Minh đáp, "Ý ngươi là hắn cố ý đi công tác để tạo chứng cứ ngoại phạm."

"Ta nghĩ khả năng này rất cao." Điền Lệ nói xong, quay sang Hàn Bân, "Hàn đội, ngài nghĩ sao?"

Hàn Bân do dự một lúc, "Hiện tại trọng điểm là điều tra xem trong thời gian Tống Bác Huy đi công tác, có khả năng hắn đã bí mật quay lại Cầm Đảo để gây án hay không."

"Chúng ta có thể giả định, nếu chúng ta là Tống Bác Huy sẽ làm gì…"

Tống Bác Huy có động cơ gây án, nhưng việc hắn nghi ngờ là chú hề đến từ thông tin Trương Lệ cung cấp. Tuy nhiên, từ những chứng cứ hiện có, lời nói của Trương Lệ cũng không

thể hoàn toàn tin cậy, Hàn Bân cần thêm nhiều manh mối và chứng cứ hơn.

Nửa giờ sau, cửa văn phòng lại vang lên.

Hàn Bân ngẩng đầu lên, "Vào đi."

Cửa mở, Tống Cảnh Sơn bước vào, sau lưng là một người đàn ông khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi.

Thấy ánh mắt nghi ngờ của Hàn Bân và mọi người, Tống Cảnh Sơn nhanh chóng giới thiệu, "Đội trưởng Hàn, đây là con trai lớn của ta, Tống Bác Huy, ta đưa hắn đến để làm rõ sự việc."

Chương 1095: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân quay đầu nhìn Tống Bác Huy, hắn cao ráo, gầy, đeo một chiếc kính gọng đen, mặc áo sơ mi và quần tây, rất đúng chuẩn công sở.

Tống Bác Huy tiến đến, đưa danh thiếp, "Chào cảnh sát, ta là Tống Bác Huy."

Hàn Bân nhận danh thiếp, "Tống tiên sinh, chúng ta đã nói chuyện qua điện thoại, ngài giờ nên tin ta rồi chứ."

Tống Bác Huy đẩy kính, thở dài, "Cảnh sát, không phải ta không tin ngài, Bác Thần còn trẻ như vậy, ta thật không ngờ hắn lại gặp chuyện… Nghe cha ta nói, các ngươi muốn hỏi ta, không biết có chuyện gì?"

Hàn Bân quan sát Tống Bác Huy, lấy từ ngăn kéo ra một bức ảnh để đối chiếu, không thể phủ nhận rằng, hình dáng của Tống Bác Huy và chú hề thực sự có chút giống nhau.

Tuy nhiên, vì trang phục chú hề rộng thùng thình, Hàn Bân cũng không chắc chắn đó có phải là Tống Bác Huy hay không.

Hàn Bân đặt bức ảnh trước mặt Tống Bác Huy, "Ngươi nhìn bức ảnh này xem."

Tống Bác Huy cầm ảnh lên, "Đây chẳng phải là một chú hề sao? Có liên quan gì đến ta?"

Hàn Bân đáp, "Khi Tống Bác Thần gặp nạn, chú hề này có mặt tại công viên, và rất nghi ngờ là thủ phạm. Theo lời nhân chứng Trương Lệ, chú hề này có hình dáng rất giống ngươi."

Mặt Tống Bác Huy biến sắc, "Điều này hoàn toàn vô lý, ta luôn ở ngoài tỉnh công tác, sao có thể đến công viên, rõ ràng là Trương Lệ đang hãm hại ta."

"Nàng tại sao phải hãm hại ngươi?"

"Gần đây, Tống Bác Thần chủ động tìm ta, muốn hàn gắn quan hệ, nhưng lời hắn nói lại…" Tống Bác Huy thở dài, nghiến răng, "Hắn muốn chia tay Trương Lệ nhưng không biết làm sao, hỏi ta làm thế nào mà chia tay được Trương Lệ, ngươi nói xem có bực không, ta lúc đó muốn đánh hắn."

"Ta nghĩ hắn chia tay cũng là điều tốt, nên không chấp, dù sao là người nhà, sau này còn gặp nhau, không có Trương Lệ phá rối, chưa biết chừng quan hệ anh em chúng ta có thể tốt lên. Ta đã nói cho hắn lý do chia tay." Tống Bác Huy thở dài,

"Em ta là người không có tâm cơ, nói thẳng ra là vô tâm, chưa biết chừng đã kể lại lời ta cho Trương Lệ rồi."

Hàn Bân hỏi lại, "Ngươi và Trương Lệ chia tay vì lý do gì?"

Tống Bác Huy nghĩ một lúc, đáp, "Trương Lệ tiêu tiền như nước, lại bướng bỉnh. Nàng thường bắt ta mua túi xách, giày dép, trang sức đắt tiền, lúc đầu ta cũng đồng ý. Ta nghĩ phần lớn phụ nữ thích đồ xa xỉ, không thể để người mình yêu chịu thiệt."

"Và ta nghĩ đồ xa xỉ, một hai, ba bốn cái là đủ, nhiều nữa cũng không dùng hết. Nhưng Trương Lệ như cái hố không đáy, thấy túi là muốn, các loại kiểu dáng, màu sắc, nhãn hiệu khác nhau, mỗi quý còn có mẫu mới. Chưa kể đến giày dép, trang sức, nàng không biết đủ, chỉ biết đòi hỏi."

"Ai mà nuôi nổi, ta bắt đầu từ chối, nàng giận dỗi, từ chối nhiều lần, nàng chủ động đòi chia tay."

“Ta kể như vậy với Bác Thần, bảo hắn tiêu ít tiền, thậm chí không tiêu cho Trương Lệ, nàng sẽ tự rời bỏ.”

Hàn Bân nhìn sổ ghi chép, hỏi câu tiếp theo, “Ngươi biết chuyện họ đi công viên không?”

Tống Bác Huy cau mày, suy nghĩ một lúc, “Hôm đó, hắn nói với ta, Trương Lệ muốn đi công viên chơi, hỏi ta có nên đi cùng Trương Lệ không.”

Hàn Bân nhướng mày, “Ngươi chắc là Trương Lệ muốn đi công viên?”

“Dù sao thì hắn nói vậy, ta không rõ họ thế nào, nhưng ta nghĩ chuyện này Bác Thần không cần phải nói dối.”

Hàn Bân ghi lại, manh mối này quan trọng, hiện đã biết Trương Lệ muốn chơi khinh khí cầu, nên Tống Bác Thần mới mua vé, nhưng Trương Lệ lại không chơi.

Nếu nói công viên cũng là ý muốn của Trương Lệ, thì nghi ngờ của Trương Lệ chắc chắn tăng lên.

Hàn Bân gõ bàn, đưa chủ đề trở lại bức ảnh chú hề, “Ngươi có nhận ra chú hề trong ảnh không?”

Tống Bác Huy lại nhìn, “Hắn đeo mặt nạ, làm sao nhận ra.”

Hàn Bân truy vấn, “Chiều cao, dáng vóc có giống ai ngươi quen không?”

“Không nhớ.” Tống Bác Thần đáp lại một câu, rồi có chút lo lắng nói, “Nhưng, bóng lưng của người này thực sự có chút giống hắn, không trách được Trương Lệ nhận nhầm, nhưng lúc đó ta thật sự không ở Cầm Đảo, ta cũng không thể hại em trai ta.”

“Lúc đó ngươi ở đâu?”

“Ở Ma Đô.”

“Làm sao chứng minh?”

“Vài ngày trước ta đã bay đến Ma Đô, sáng nay mới trở về, nếu các ngươi không tin có thể kiểm tra thông tin mua vé của ta.”

Triệu Minh đứng bên cạnh nói, “Hiện tại giao thông thuận tiện như vậy, nếu ngươi thật sự muốn trở về, cũng không nhất định phải đi máy bay, có thể đi bằng các phương tiện giao thông khác. Ngươi muốn rửa sạch nghi ngờ của mình, thì đưa ra một số bằng chứng thực tế, tốt nhất là có nhân chứng.”

“Có, ta đến Ma Đô không phải để chơi, mà là để ký hợp đồng. Sáng hôm qua ta đã bàn chuyện hợp tác với một công ty, đến khoảng bốn giờ chiều mới ký xong hợp đồng, trong khoảng thời gian đó chỉ nghỉ hai giờ. Khi ngài gọi điện cho ta, ta đang họp, vì vậy không nhận được điện thoại của ngài. Trợ lý của ta và công ty hợp tác đó đều có thể làm chứng cho ta.”

“Trợ lý của ngươi tên là gì?”

“Nhiễm Hiểu Đông, số điện thoại là 132458XXXX, nếu ngài không tin có thể hỏi hắn.”

“Công ty hợp tác với ngươi tên là gì, có ai có thể làm chứng cho ngươi?”

“Công Ty Bất Động Sản Minh Diệu, lúc đó bàn chuyện hợp tác là Vương tổng của bộ phận dự án, và quản lý Trần.” Nói xong, Tống Bác Huy lộ ra vẻ lo lắng, “Đội trưởng Hàn, những gì ta nói đều là sự thật, nếu ngài không tin có thể hỏi trợ lý của ta, hắn có thể làm chứng cho ta. Tốt nhất đừng liên hệ với Vương tổng và quản lý Trần.”

Chương 1096: Tiêu Đề 《Ẩn》

Triệu Minh liếc nhìn hắn một cái, "Cảnh sát làm việc không cần ngươi chỉ dẫn, nếu ngươi trong sạch, thì sao phải sợ cảnh sát hỏi nhân chứng?"

Tống Bác Huy bất đắc dĩ nói, "Cảnh sát, ta không sợ, nhưng chỉ sợ ảnh hưởng không tốt. Chúng ta và họ là quan hệ hợp tác, họ vẫn là bên A, chúng ta cầu cạnh họ hợp tác, nếu để lại ấn tượng không tốt, dự án này tám phần sẽ đổ bể. Mong ngài hiểu cho chúng ta, công ty nhỏ không dễ dàng."

Tống Cảnh Sơn bên cạnh cũng phụ họa, "Đúng vậy, cảnh sát, con trai ta không sợ các ngươi hỏi, mà chỉ sợ ảnh hưởng không tốt đến công ty của chúng ta, mong các ngươi hiểu."

Ngoài nhân chứng ra, có nhiều bằng chứng khác có thể chứng minh hành tung của một người, chẳng hạn như camera giám sát.

Hàn Bân đổi sang một câu hỏi khác, "Các ngươi ký hợp đồng ở đâu?"

"Ma Đô, đường Phương Ninh, tòa nhà Đông Thăng."

"Trưa hôm đó các ngươi ăn cơm ở đâu?"

"Gần tòa nhà có một nhà hàng Thái Hòa, chúng ta ăn ở nhà hàng Thái Hòa, hải sản ở đó làm rất ngon, tuy khác với cách làm ở Cầm Đảo, nhưng mỗi nơi có một đặc sắc riêng."

Hàn Bân ghi lại điều này trong sổ, thời gian tử vong của Tống Bác Thần là khoảng hai giờ chiều, nếu ngày đó Tống

Bác Huy thực sự ăn ở nhà hàng Thái Hòa, chỉ cần kiểm tra camera giám sát tương ứng, cộng với lời khai của trợ lý, cũng có thể chứng minh hắn không nói dối.

Hàn Bân đưa một tấm danh thiếp cho Tống Bác Huy, "Tống tiên sinh, đây là danh thiếp của ta, nếu ngươi nhớ ra manh mối gì có thể liên lạc với ta."

Tống Bác Huy nhận lấy danh thiếp, hỏi lại, "Đội trưởng Hàn, vậy ta bây giờ có thể đi được chưa?"

"Đương nhiên." Hàn Bân đứng dậy, tiễn hai cha con rời đi.

Sau khi Tống Cảnh Sơn và con trai rời đi, Hàn Bân ra lệnh, "Điền Lệ, Triệu Minh, các ngươi hãy kiểm tra chứng cứ ngoại phạm của Tống Bác Huy."

"Dạ." Điền Lệ đáp lại.

Triệu Minh đứng bên cạnh tiến lại gần, mặt dày hỏi, "Ngài thấy Tống Bác Huy có nói dối không?"

Triệu Minh biết, Hàn Bân luôn rất chính xác trong việc nhìn người, hắn rất tin tưởng vào cái nhìn của Hàn Bân.

Hàn Bân lắc đầu, "Không thấy có gì bất thường, khả năng nói dối không lớn, tất nhiên, cũng không thể loại trừ khả năng hắn đã chuẩn bị sẵn, giấu cảm xúc rất tốt."

Cuối cùng, đánh giá chủ quan chỉ có thể ảnh hưởng đến hướng điều tra, muốn xác định đối phương có nghi ngờ hay không vẫn phải dựa vào bằng chứng.

……

Triệu Minh và Điền Lệ bắt đầu điều tra chứng cứ ngoại phạm của Tống Bác Huy.

Hàn Bân thì ngáp dài, tựa vào ghế chợp mắt, tranh thủ nghỉ ngơi một chút.

Mười mấy phút sau, một loạt tiếng bước chân vang lên, cửa văn phòng mở ra, Lý Huy dẫn người bước vào, "Bân Tử, ta có manh mối mới rồi."

Hàn Bân ngồi thẳng dậy, "Manh mối gì?"

"Ta đến công ty viễn thông điều tra, phát hiện một số tình hình về Lâm Hồng Bình."

"Manh mối gì?"

Lý Huy trả lời, "Dưới tên của Lâm Hồng Bình có tổng cộng mười lăm thẻ sim điện thoại."

"Nàng cần nhiều thẻ sim điện thoại như vậy để làm gì?" Hàn Bân lẩm bẩm, Lâm Hồng Bình dùng hết danh ngạch của ba nhà mạng lớn.

Với sự phát triển của xã hội, điện thoại di động ngày càng phổ biến, nơi sử dụng điện thoại cũng ngày càng nhiều, nhiều người không chỉ có một thẻ sim điện thoại.

Ví dụ như Hàn Bân, hắn tổng cộng có ba thẻ sim điện thoại, một thẻ của Tuyền Thành, đã lâu không dùng nữa. Hai thẻ còn lại là của Cầm Đảo, tùy theo nhu cầu khác nhau mà chọn nhà mạng khác nhau, một thẻ chủ yếu để làm việc, một thẻ để giải trí, lên mạng nhiều hơn.

Với hắn, hai thẻ sim điện thoại cơ bản là đủ dùng, tất nhiên, do tính chất công việc khác nhau, có người sẽ đăng ký nhiều hơn, ba, bốn, năm thẻ đều có khả năng, nhưng mười lăm thẻ sim điện thoại đều được đăng ký, nhìn thế nào cũng thấy có vấn đề.

Nếu Lâm Hồng Bình chỉ có hai thẻ sim điện thoại, chỉ cần định vị thẻ sim thứ hai của nàng, có lẽ sẽ tìm được vị trí của nàng.

Nhưng vấn đề hiện tại là nàng có mười lăm thẻ sim điện thoại, không nói đến việc lãng phí nguồn lực cảnh sát, những thẻ sim đó chưa chắc do nàng sử dụng, nếu tùy tiện đến kiểm tra, rất có thể sẽ để lộ thông tin.

"Có chi tiết sử dụng của những thẻ sim đó không?"

"Có." Lý Huy đáp, đưa một tập tài liệu cho Hàn Bân.

Hàn Bân lật xem tài liệu, nhanh chóng khóa mục tiêu vào một số điện thoại khả nghi.

Hàn Bân chỉ vào số điện thoại 1353259XXX, "Hãy nhờ đội kỹ thuật giúp định vị vị trí số điện thoại này."

Triệu Minh đứng bên hỏi, "Hàn đội, nàng có nhiều số điện thoại như vậy, sao ngài chắc chắn số điện thoại này là do Lâm Hồng Bình sử dụng?"

"Ngươi nhìn kỹ sẽ thấy, thẻ sim này là thẻ được đăng ký đầu tiên, từ tháng 6 năm 2009. Còn những thẻ sim khác đều được đăng ký vào năm 2017, và thời gian đăng ký rất ngắn." Hàn Bân lại chỉ vào lịch sử cuộc gọi phía sau,

"Xem từ lịch sử cuộc gọi, có những số điện thoại chưa từng sử dụng, có những số điện thoại sử dụng rất ít, và có những số điện thoại sử dụng rất nhiều, vượt xa số lượng cuộc gọi của người bình thường."

"Những số điện thoại này đều không bình thường, không giống như người bình thường sử dụng."

Lý Huy và Hàn Bân nghĩ giống nhau, ra lệnh cho Điền Lệ bên cạnh, "Làm theo lời của Hàn đội đi."

Chương 1097: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Huy gật đầu, nói với Hàn Bân, "Đi nào, ra ngoài hút điếu thuốc."

Hai người ra hành lang cạnh cửa sổ, Lý Huy đưa cho Hàn Bân một điếu thuốc, "Ngươi nghĩ Lâm Hồng Bình làm gì mà cần nhiều số điện thoại như vậy?"

Hàn Bân nhận điếu thuốc, trầm ngâm một lúc, "Bán hàng đa cấp, lừa đảo, khả năng hai trường hợp này lớn nhất."

Lý Huy châm thuốc, hút một hơi, "Xem ra, lần điều tra này không phải tay không mà về rồi."

Hàn Bân cười, "Cho dù không bắt được cá lớn, cũng có thể bắt được vài con tôm."

Lý Huy hỏi lại, "Ngươi nghĩ Lâm Hồng Bình là cá? Hay là tôm?"

Hàn Bân nhả một hơi khói, "Cá ngốc như vậy giờ không còn nhiều nữa."

"Đúng thế." Lý Huy đồng ý, bây giờ là xã hội thông tin phát triển, tội phạm cũng ngày càng tinh vi, đặc biệt là kẻ chủ mưu trong các băng nhóm tội phạm, rất ít khi để lộ sơ hở rõ ràng như vậy.

Tất nhiên, điều này không có nghĩa Lâm Hồng Bình không quan trọng, chỉ cần nàng tham gia vào vụ án giết người ở công viên giải trí, cảnh sát có thể dựa vào manh mối xung quanh nàng để tìm ra kẻ chủ mưu của vụ án.

“Đinh đinh đinh…” Lúc này, điện thoại của Hàn Bân reo lên, hắn lấy điện thoại ra xem, màn hình hiển thị số của Đinh Tích Phong.

Hàn Bân nhấn nút nghe, “Đại đội trưởng.”

Giọng Đinh Tích Phong truyền qua điện thoại, “Vụ án công viên giải trí gây chấn động lớn, đã lên tin tức rồi.”

“Vì có quá nhiều nhân chứng, cũng không ít người làm truyền thông tự do, khó kiểm soát, ta đang phối hợp với đội hình sự Phân Cục Ngọc Hoa điều tra vụ án.”

“Vụ án có manh mối gì không?”

“Đã có một số tiến triển, nhưng một số manh mối cần điều tra thêm.”

Đinh Tích Phong im lặng một lúc, nói, “Vì ảnh hưởng của vụ án công viên giải trí khá lớn, theo chỉ đạo của lãnh đạo cục, sẽ thành lập tổ chuyên án liên hợp với Phân Cục Ngọc Hoa, để theo dõi tiến triển của vụ án, sớm phá án.”

“Tổ chuyên án liên hợp sẽ do Cục trưởng Đới Minh Hàm làm tổ trưởng, ngươi làm phó tổ trưởng, cần người thì có thể điều trực tiếp từ đội hai, có tình hình gì báo cáo ngay cho ta.”

Đinh Tích Phong căn dặn thêm vài câu rồi cúp máy.

Điều này không làm Hàn Bân quá ngạc nhiên.

Hắn lại rút thêm một điếu thuốc, vừa hút vừa trò chuyện với Lý Huy.

Hai người đều bận rộn công việc, bình thường rất ít thời gian trò chuyện.

…

Nửa giờ sau, Điền Lệ vội vàng quay lại văn phòng.

“Hàn đội, tổ trưởng, đội kỹ thuật đã định vị được vị trí của số điện thoại Lâm Hồng Bình.”

Hàn Bân đứng lên, vận động chân tay, “Đi nào, đi xem xem đó là cá hay là tôm?”

…

Gần đường Thần Hoa và Đường Giao Nguyên.

Hai chiếc xe dừng gần đó, Hàn Bân, Lý Huy và những người khác lần lượt xuống xe.

Hàn Bân liếc nhìn xung quanh, định vị điện thoại di động hiển thị gần khu vực này, nhưng không thể xác định chính xác trong tòa nhà nào.

May mắn thay, khu vực này không có khu dân cư, nếu không độ khó sẽ tăng lên rất nhiều.

Hàn Bân nhìn các đội viên, ra hiệu, “Nhiệm vụ các ngươi đã rõ, Lâm Hồng Bình có khả năng ở gần đây, ảnh đã được gửi vào nhóm, thấy người có ngoại hình tương tự báo ngay lập tức.”

“Rõ.” Mọi người đáp, chia làm hai người một nhóm bắt đầu hành động.

Hàn Bân và Lý Huy đi cùng một nhóm, chỉ vào một quán mì Thiểm Tây gần đó, “Đi, ta đi xem chỗ đó.”

Lúc này, mới mười một giờ trưa, quán mì đã bắt đầu phục vụ nhưng chưa có khách.

Hai người vào quán, lập tức có nhân viên phục vụ bước tới, hỏi, “Hai vị tiên sinh muốn ăn gì?”

Hàn Bân quan sát quán mì, trên tường dán thực đơn và món ăn nổi tiếng, món nổi tiếng của quán là mì dầu, một tô mì

to, rắc bột ớt đỏ, hành lá xanh, một muỗng dầu nóng rưới lên, trông rất hấp dẫn.

Hàn Bân kéo ghế ngồi xuống, "Cho ta một tô mì dầu."

Hắn hôm nay phải dậy sớm đi làm, ăn cũng sớm, giờ đã đói bụng rồi.

Lý Huy ngạc nhiên, nhìn Hàn Bân chằm chằm, như muốn nói, "Ngươi thật sự đến đây để ăn mì sao?"

Hàn Bân bắt chéo chân, "Ngươi muốn ăn gì gọi đi, ta mời."

Lý Huy xoa mũi, cũng ngồi xuống, "Cho ta một tô mì thịt băm."

"Hai vị uống gì, chúng ta có cả món lạnh."

"Uống nước là được rồi." Hàn Bân lười biếng, nói với Lý Huy bên cạnh, "Ngươi đi xem có món lạnh gì."

Lý Huy phẩy tay, "Mì là được rồi, món lạnh thôi đi."

Nhân viên phục vụ quay lưng rời đi.

Lý Huy ngồi bên cạnh, nói nhỏ, "Đại ca, ngươi không quên ta đến đây làm gì chứ, sao lại ăn mì rồi."

"Đói rồi, đã lâu muốn ăn tô mì dầu." Hàn Bân nhún vai, "Tìm người, bọn họ đi làm là được rồi, biết đâu ăn xong tô mì lại có tin tức."

Lý Huy cười khổ, "Vậy được không?"

Hàn Bân không quan tâm, "Chuyện nhỏ này bọn họ còn không làm được, thì làm được gì?"

"Hơn nữa, ta và ngươi ăn trước, ngon thì lát nữa gọi bọn họ đến ăn."

"Được thôi." Lý Huy dường như đã hiểu ra, xác nhận lại, "Ngươi mời nhé?"

“Đương nhiên.”

Lý Huy đứng lên, “Ta đi xem có món lạnh gì.”

Hàn Bân “…”

Không lâu sau, Lý Huy mang một đĩa đầy món lạnh quay lại, là một đĩa tổng hợp, có đậu phộng, khoai tây sợi, đậu phụ sợi, rong biển sợi.

Hàn Bân gắp một miếng khoai tây bỏ vào miệng, vị cũng không tệ.

Vì quán chỉ có hai khách, mì rất nhanh đã làm xong, hai nhân viên phục vụ mang mì ra.

Một nữ nhân viên phục vụ thu hút sự chú ý của Hàn Bân, người không cao, hơn bốn mươi tuổi, trông rất giống Lâm Hồng Bình.

Chương 1098: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tuy nhiên, ảnh chứng minh nhân dân của Lâm Hồng Bình trông trẻ hơn, so với bây giờ có chút khác biệt.

Hàn Bân hỏi nữ nhân viên phục vụ, "Có tỏi không?"

Nữ nhân viên phục vụ trả lời, "Bàn kia có, ăn thì qua lấy."

Giọng nói cũng giống.

Chính là nàng.

Hàn Bân bình tĩnh ăn vài miếng.

Lý Huy bên cạnh dường như cũng nhận ra, liên tục nháy mắt với Hàn Bân.

Hàn Bân đặt đũa xuống, giơ ngón cái lên, "Ngon, thơm và cay, mì rất dẻo."

Lý Huy nói nhỏ, "Ngươi chỉ lo ăn, không để ý xung quanh sao?"

Hàn Bân nhìn đồng hồ, "Cũng sắp trưa rồi, gọi bọn họ đến đây ăn mì đi, quán này làm rất đúng vị."

Lý Huy lập tức hiểu ý, cười nói, "Biết rồi."

Lý Huy gửi tin nhắn vào nhóm, gọi mọi người đến quán mì.

Chẳng bao lâu, Triệu Minh, Điền Lệ, Đỗ Kỳ, Tôn Hiểu Bằng, Mạch Quân năm người đã đến nơi.

Nhân viên phục vụ thấy nhiều khách như vậy, lập tức chào đón, "Mời các vị vào ngồi, muốn ăn gì?"

Triệu Minh và những người khác không phải đến để ăn, ánh mắt của họ đều quét quanh quán.

Hàn Bân đứng lên, ra hiệu, "Tất cả đến ngồi đi, mì ở đây ngon lắm, trưa nay ăn ở đây, ta mời."

Triệu Minh và những người khác ngẩn ra, thấy Hàn Bân và Lý Huy đều đang ăn mì, cũng không rõ tình hình.

Đỗ Kỳ phản ứng nhanh nhất, bây giờ không ăn, đợi bắt được người, có thể phải ăn tối luôn, "Đi nào, ăn mì đi, ăn no rồi tính."

Mọi người cũng ngồi xuống bàn, mỗi người gọi một tô mì lớn, thêm hai đĩa món lạnh.

Khi mang mì ra, nữ nhân viên phục vụ nghi ngờ là Lâm Hồng Bình lại xuất hiện, lần này ở lại trong sảnh, không rời đi nữa.

Thấy nàng, mọi người đều an tâm, bắt đầu ăn mì ngấu nghiến.

Chỉ năm sáu phút, mọi người đã ăn xong mì, nhân viên phục vụ xung quanh đều lộ vẻ kinh ngạc.

Thông thường, một nhóm người đi ăn, có người ăn nhanh, có người ăn chậm, có người nói chuyện, ít khi thấy cảnh chỉ vài phút là ăn xong.

Hàn Bân dựa vào ghế, gọi Lâm Hồng Bình, "Tính tiền."

Lâm Hồng Bình bước tới, "Tổng cộng sáu tô mì, ba đĩa món lạnh, tổng cộng chín mươi chín đồng."

Hàn Bân định móc tiền ra, Lý Huy đã rút tờ trăm đồng đưa đối phương, "Ta trả, có thể thanh toán."

Lâm Hồng Bình cầm tiền rời đi, lát sau quay lại đưa một đồng cho Lý Huy.

Lý Huy nhận tiền, nhìn đối phương hỏi, "Đại tỷ, ngươi tên gì?"

Lâm Hồng Bình ngẩn ra, dường như không ngờ đối phương hỏi vậy, "Ta họ Lâm."

Nói xong, Lâm Hồng Bình chuẩn bị quay đi.

Lý Huy đã có chín phần chắc chắn, đứng lên chặn nàng lại, "Đừng vội đi, ngươi tên gì?"

Lâm Hồng Bình nhíu mày, cảnh giác nhìn Lý Huy, ta gần năm mươi tuổi, hắn muốn làm gì?

"Quán có quy định, đang làm việc không được tán gẫu, ta còn việc, phải đi làm."

Thấy nàng có vẻ bất thường, lại vội vàng đi, Lý Huy càng cảm thấy có vấn đề, lấy ra thẻ cảnh sát, "Ta là cảnh sát!"

"Cảnh… cảnh sát!" Lâm Hồng Bình lộ vẻ kinh ngạc, lùi lại một bước, "Ngươi có việc gì?"

"Ngươi tên gì?"

"Ta tên Lâm Hồng Bình."

Lý Huy nhìn điện thoại, nói ra số điện thoại định vị, "1353259XXX có phải số của ngươi không?"

"Đúng vậy, sao thế?"

"1532338XXXX có phải số của ngươi không?" Lý Huy lại đọc số điện thoại nghi phạm sử dụng.

Lâm Hồng Bình trả lời, "Không phải."

"Nói dối, số điện thoại này rõ ràng dùng chứng minh nhân dân của ngươi đăng ký, không phải của ngươi, vậy của ai?"

Lâm Hồng Bình lộ vẻ căng thẳng, "Ta… ta không biết."

Hàn Bân rít một hơi thuốc, "Ngươi có bao nhiêu thẻ sim?"

“Ta thường dùng chỉ có số 135.”

Hàn Bân ra hiệu, để Triệu Minh và những nhân viên phục vụ khác đi sang một bên, “Ta không hỏi ngươi thường dùng số nào, mà là ngươi có bao nhiêu thẻ sim?”

“Có… có…” Lâm Hồng Bình cúi đầu, trán đẫm mồ hôi, “Ta không nhớ rõ, những số khác không phải ta dùng, không liên quan đến ta.”

“Không phải ngươi dùng, vậy ai dùng?”

“Ta không biết.”

Lý Huy giọng nghiêm nghị, “Số điện thoại của ngươi, ngươi nói không biết, ngươi nghĩ cảnh sát dễ lừa, hay cố tình che giấu sự thật. Nếu không muốn nói ở đây, thì theo ta về đồn.”

“Ta không đi, ta còn phải đi làm, tại sao phải về đồn, không liên quan gì đến ta.”

Lúc này, một người đàn ông trung niên mập mạp bước tới, trên mặt lộ vẻ lo lắng, “Cảnh sát, có chuyện gì vậy, các ngươi không hài lòng với món ăn sao? Hay là ta làm lại, tặng thêm vài món nữa.”

Hàn Bân nhìn người đàn ông trung niên, “Ngươi là chủ quán?”

“Đúng, ta là, có gì cứ nói, quán chúng ta làm ăn đàng hoàng, không có chuyện linh tinh.”

Hàn Bân cười, “Mì làm rất ngon, rất đúng vị, sau này ta sẽ thường đến. Chúng ta đang điều tra một vụ án, mượn tạm chỗ ngươi, làm phiền rồi.”

Người đàn ông trung niên thở phào, “Cảnh sát, các ngươi điều tra vụ gì, liên quan gì đến Lâm Hồng Bình?”

Hàn Bân trả lời qua loa, “Tạm thời chưa tiện tiết lộ.”

Người đàn ông trung niên quay sang Lâm Hồng Bình, “Chị Lâm, ngươi phải hợp tác với cảnh sát, nói rõ sự việc. Đừng ảnh hưởng đến công việc của cảnh sát.”

“Ông chủ, ta không làm gì cả, ta không biết phải nói gì.” Lâm Hồng Bình lộ vẻ ấm ức.

“Ngươi đừng cứng đầu nữa, thật không có chuyện, cảnh sát sẽ tìm ngươi sao, bao nhiêu người không tìm, lại tìm ngươi.”

Lâm Hồng Bình bất đắc dĩ, “Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra.”

Hàn Bân ho nhẹ, “Ông chủ, việc này không liên quan đến ngươi, chúng ta muốn nói chuyện riêng với nàng.”

Chương 1099: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Được, các ngươi cứ nói." Ông chủ lại nhìn Lâm Hồng Bình, rồi vào bếp.

Lâm Hồng Bình thở dài, yếu ớt ngồi xuống ghế, "Cảnh sát, các ngươi muốn làm gì, sau này ta làm sao làm việc ở quán."

Hàn Bân nói, "Không phải chúng ta muốn làm gì, mà là ngươi đã làm gì? Ngươi hoặc nói ở đây, hoặc theo chúng ta về đồn."

Lâm Hồng Bình quay mặt đi, "Ta không biết nói gì!"

Hàn Bân sắc mặt lạnh lùng, "Còng lại, đưa về đồn!"

Điền Lệ và Mạch Quân hai người một bên nắm Lâm Hồng Bình, còng tay nàng lại.

Lâm Hồng Bình hoảng loạn, "Thả ta ra, sao lại bắt ta, ta thật sự không làm gì cả."

"Cứng đầu!" Loại người này Lý Huy gặp nhiều rồi, cứng đầu, không sợ chuyện, không chịu thiệt, luôn nghĩ cảnh sát không dám làm gì mình, đến khi vào đồn mới sợ.

Lâm Hồng Bình vừa khóc vừa la, "Ta thật sự không làm gì, ta chỉ đăng ký nhiều thẻ sim, sao lại phạm pháp, còn có công lý hay không…"

Hàn Bân cảnh cáo, "Chúng ta là đội hình sự, không phải đồn cảnh sát, ngươi hiện tại liên quan đến một vụ án hình sự nghiêm trọng, nếu không thành thật khai báo, không chỉ bị cảnh sát thẩm vấn, còn phải ngồi tù."

“Ngồi tù!” Lâm Hồng Bình sợ hãi, “Ta không muốn ngồi tù, ta bị oan, ta không làm chuyện xấu.”

Tiếng khóc của Lâm Hồng Bình không có tác dụng, đồng nghiệp trong quán không ai giúp nàng, trực tiếp bị áp lên xe.

Vừa lên xe, Lâm Hồng Bình liền sợ hãi, dường như thật sự biết sợ rồi, giọng run run, “Cảnh sát, ta không muốn về đồn, ta khai, ta sẵn sàng hợp tác, ta nói hết.”

Hàn Bân từ ghế phụ quay lại, “1532338XXXX có phải số của ngươi không?”

Lâm Hồng Bình lắc đầu, “Ta thật sự không biết, ta đăng ký nhiều thẻ sim, chỉ dùng số 135, những số khác đều người khác dùng. Ta cũng không nhớ rõ có những số nào.”

“Ngươi chỉ dùng một số, tại sao đăng ký nhiều thẻ sim?”

“Ta thiếu tiền, nên bán thẻ sim.”

“Bán được bao nhiêu tiền?”

“Một thẻ sim ba trăm đồng, hơn mười số, tổng cộng kiếm được hơn bốn ngàn đồng.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Thẻ sim bán cho ai, bán riêng từng cái hay bán hết cho một người?”

“Đều bán hết cho một người.”

“Người đó tên gì?”

“Triệu Ca.”

“Tên đầy đủ?”

“Ta không biết, chỉ biết hắn họ Triệu, lớn hơn ta vài tuổi, tên gì cụ thể ta không nhớ.”

“Ngươi và hắn có quan hệ gì, làm sao quen biết?”

Lâm Hồng Bình nhớ lại một lúc, "Ta trước đây làm việc ở một nhà hàng, hắn thường đến đó ăn, quen biết qua lại. Có thời gian ta thiếu tiền, mượn đồng nghiệp, họ không muốn cho mượn, bảo ta tìm Triệu Ca, nói hắn có bản lĩnh, có thể giúp kiếm tiền nhanh. Lúc đầu ta không tin, cũng sợ hắn là người xấu, sau hắn nói thẻ sim đăng ký chính chủ có thể bán được tiền, ta nghĩ mình không dùng nhiều, nên đồng ý bán."

Triệu Minh hừ một tiếng, "Ngươi thật là giỏi, dám bán thẻ sim của mình, ngươi không nghĩ họ sẽ làm việc phạm pháp sao."

"Hu hu…" Lâm Hồng Bình khóc, "Con cái phải đi học, ta không đủ tiền học phí, nếu có cách ta cũng không bán thẻ sim, ta biết làm vậy không đúng, nhưng thật sự không có cách."

Hàn Bân đưa cho nàng hai tờ giấy, "Ngươi trước đây làm ở nhà hàng nào, có phải quán mì này không?"

Lâm Hồng Bình lau nước mắt, lắc đầu, "Không phải. Đã ba bốn năm rồi, nhà hàng ta làm đã sang nhượng."

"Nhà hàng tên gì, địa chỉ ở đâu, chủ nhà hàng tên gì?"

Lâm Hồng Bình ngẩn ra, "Lâu quá rồi, ta không nhớ."

Triệu Minh nghi ngờ, "Mới ba năm, sao có thể quên."

"Cảnh sát, chúng ta làm công nhân không giống các ngươi, các ngươi là việc ổn định, cả đời chỉ làm một việc. Chúng ta không giống, ta đến Cầm Đảo làm việc đã thay đổi nhiều công việc. Đổi nhiều quá, tự nhiên không nhớ. Nhưng, cho ta thời gian, để ta nghĩ kỹ, có thể nhớ ra."

Hàn Bân nhíu mày, "Ngươi đừng nói dối."

"Nói thật, ta sợ không nhớ rõ nên không dám nói lung tung. Để ta nghĩ lại, nhớ ra nhất định sẽ nói."

Hàn Bân đổi chủ đề, “Ngươi có thể liên lạc với Triệu Ca không?”

“Không thể.”

“Ngươi biết số điện thoại của hắn không?”

Lâm Hồng Bình suy nghĩ, “Ta không liên lạc với hắn, không nhớ trong điện thoại có lưu không.”

Hàn Bân ra hiệu cho Triệu Minh, “Kiểm tra điện thoại của nàng.”

Triệu Minh lấy điện thoại của Lâm Hồng Bình ra, tìm kiếm, “Có số lưu tên Triệu Ca.”

“Có lịch sử cuộc gọi không?”

“Có, là cuộc gọi năm 2017.”

Lâm Hồng Bình xem màn hình điện thoại, “Đúng, chắc là hắn.”

Hàn Bân cầm điện thoại, nhìn một lúc, số điện thoại chỉ lưu tên Triệu Ca, hắn do dự, không gọi ngay.

“Triệu Minh, về kiểm tra số điện thoại này.”

“Rõ.”

Lâm Hồng Bình nhìn điện thoại, tỏ vẻ đáng thương, “Cảnh sát, ngươi tin chưa, ta thật sự vô tội.”

“Tin gì, những manh mối ngươi cung cấp chưa được xác thực, không thể chứng minh ngươi không liên quan, chỉ khi ngươi giúp chúng ta tìm được Triệu Ca, mới có thể rửa sạch nghi ngờ.”

Lâm Hồng Bình mặt mày ủ rũ, “Ta lâu không gặp hắn, tìm đâu ra?”

“Ngươi nghĩ kỹ lại, nhớ xem ai quen Triệu Ca, ví dụ như đồng nghiệp cũ. Nhớ ra gì báo ngay cho cảnh sát.”

“Rõ, ta biết.” Lâm Hồng Bình đáp ứng, lại lo lắng, “Cảnh sát, số điện thoại liên quan đến vụ án gì, có thể nói cho ta biết để ta biết rõ hơn không?”

Hàn Bân do dự, quyết định tiết lộ một ít, biết mức độ nghiêm trọng có thể giúp nàng tích cực hợp tác. “Chúng ta đang điều tra vụ án giết người, nghi phạm trước khi gây án đã sử dụng số điện thoại của ngươi.”

Chương 1100: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nghe vậy, Lâm Hồng Bình sợ ngây người, hồi lâu mới nói, "Hu hu… ta bị oan, ta làm sao liên quan đến án mạng, bình thường ta còn không dám giết gà…"

Triệu Minh nghe mà khó chịu, "Ngươi đừng khóc, như vậy không giải quyết được vấn đề gì, muốn chứng minh mình không liên quan, muốn rửa sạch nghi ngờ, thì giúp cảnh sát tìm Triệu Ca."

"Ta biết, ta nhất định sẽ nghĩ kỹ, tìm được tên khốn đó, biết vậy, ta bán máu cũng không bán thẻ sim."

Nghe vậy, Hàn Bân không biết nói gì, ai sống cũng không dễ.

…

Phân Cục Ngọc Hoa, phòng họp.

Sau khi áp giải Lâm Hồng Bình về đồn, Hàn Bân nhận được thông báo họp.

Hàn Bân quay lại văn phòng, rót một ly trà, rồi đi thẳng đến phòng họp.

Vào phòng họp, Hàn Bân thấy Đới Minh Hàm và Tằng Bình đã đến, còn có Ngụy Tử Mặc của đội hai trung đội ba.

"Đới cục."

"Hàn Bân đến rồi, ngồi đi." Đới Minh Hàm chỉ vào bên phải, đợi Hàn Bân ngồi xuống, hắn nói, "Lãnh đạo thành phố đã nói với ngươi về tổ chuyên án liên hợp chưa?"

“Có, Đinh đội trưởng đã nói.”

Đới Minh Hàm cười, “Ta đã liên lạc với lãnh đạo thành phố, họ rất tin tưởng ngươi.”

Đới Minh Hàm đề nghị thành lập tổ chuyên án liên hợp, lãnh đạo thành phố đồng ý. Đới Minh Hàm đề nghị để Hàn Bân vào tổ chuyên án, lãnh đạo cũng đồng ý. Đới Minh Hàm không ngạc nhiên, vì Hàn Bân hiểu rõ vụ án.

Tuy nhiên, Đới Minh Hàm không ngờ, lãnh đạo thành phố sẽ để Hàn Bân làm phó tổ trưởng tổ chuyên án liên hợp, phải biết Hàn Bân chỉ là Phó trung đội trưởng, cấp bậc thấp hơn Tằng Bình một cấp, nhưng thành phố tin tưởng Hàn Bân, không cử cảnh sát cấp cao hơn.

Tổ chuyên án liên hợp không giống vụ án bình thường, việc làm phó tổ trưởng có ý nghĩa rất lớn với Hàn Bân.

Đới Minh Hàm rõ cổ họng, “Mọi người đến đủ rồi, chúng ta bắt đầu họp.”

“Trước tiên, ta muốn thông báo, vì ảnh hưởng của vụ án công viên giải trí lớn, ta đã báo cáo lãnh đạo thành phố, quyết định thành lập tổ chuyên án liên hợp, ta làm tổ trưởng, Hàn Bân làm phó tổ trưởng.”

“Vụ án do ta quản lý, đội trưởng Hàn phụ trách điều tra, hy vọng mọi người toàn lực phối hợp công việc của hắn.”

“Rõ.”

Nghe vậy, mọi người đều lộ vẻ ngưỡng mộ.

Hàn Bân từ đội ba Phân Cục Ngọc Hoa ra đi, vốn là một thành viên, bây giờ đã vượt lên trước mọi người.

Tằng Bình không tránh khỏi có chút thất vọng, Hàn Bân từng là thuộc hạ của hắn, được hắn nâng đỡ, bây giờ trở thành lãnh đạo, vượt qua rào cản này cần thời gian.

Đới Minh Hàm mở sổ, nhìn mọi người, "Tổng hợp tình hình vụ án, nói xem có tiến triển gì."

Hàn Bân là người đầu tiên lên tiếng, "Sáng nay, chúng ta đã lấy lời khai của cha và anh trai nạn nhân Tống Bác Thần. Theo lời cha Tống Bác Thần, ông và mẹ Tống Bác Thần không muốn Tống Bác Thần ở cùng Trương Lệ, mẹ Tống Bác Thần đã giới thiệu đối tượng mới là Thôi Hân Hân."

"Tống Bác Thần đang hẹn hò với Thôi Hân Hân, đã chuẩn bị chia tay Trương Lệ. Theo Tống Bác Huy, lần này Tống Bác Thần và Trương Lệ đến công viên giải trí là do Trương Lệ đề nghị."

"Khi lấy lời khai Tống Bác Huy, chúng ta cũng hỏi về chứng cứ ngoại phạm, theo hắn, hắn đi công tác xa, sáng nay mới về Cầm Đảo, điều này được cha hắn xác nhận. Chúng ta sẽ xác minh thêm chứng cứ ngoại phạm của Tống Bác Huy."

Đới Minh Hàm tiếp tục hỏi, "Trương Lệ có nghi ngờ không?"

"Hiện tại, Trương Lệ có động cơ gây án, nhưng chưa phát hiện bằng chứng liên quan. Chúng ta sẽ tiếp tục theo dõi." Hàn Bân cũng nghi ngờ Trương Lệ, nhưng bằng chứng chưa đủ để triệu tập nàng.

"Một tình hình khác, Lý Huy đã điều tra chủ nhân số điện thoại của hung thủ là Lâm Hồng Bình, chúng ta đã áp giải Lâm Hồng Bình về đồn, theo lời khai, số điện thoại khả nghi được nàng bán cho một người tên 'Triệu Ca', chúng ta đang truy tìm tung tích Triệu Ca."

Đới Minh Hàm hỏi theo bản năng, "Ngươi nghĩ Triệu Ca có phải hung thủ không?"

Hàn Bân suy nghĩ, trả lời, "Hiện tại manh mối ít, chưa thể xác định, nhưng Triệu Ca chắc chắn có liên quan, hắn mua

mười bốn số điện thoại chính chủ của Lâm Hồng Bình, chắc chắn không phải để làm việc tốt.”

“Đúng, Triệu Ca rất khả nghi, phải truy tìm toàn lực.” Đợi Hàn Bân nói xong, Đới Minh Hàm nhìn người khác, “Còn tình hình khác không?”

“Đới cục, ta có một số tình hình.” Ngụy Tử Mặc đứng lên, đi tới máy chiếu, đưa lên vài bức ảnh xe điện,

“Chúng ta phát hiện một chiếc xe điện gần công viên giải trí, theo miêu tả của đội trưởng Hàn, chúng ta xem lại camera giám sát dọc đường, tìm thấy nghi phạm mặc trang phục hề, xe điện của hắn rất giống chiếc xe này, có khả năng là cùng một chiếc.”

“Chúng ta nghi ngờ hung thủ khi rời công viên giải trí, không lái xe điện đã đến, khu vực quanh công viên khá vắng, không có dân cư, rất có thể khi rời hiện trường, hung thủ đã sử dụng phương tiện giao thông khác.”

Lý Huy hỏi, “Có khả năng nghi phạm đi bộ không?”

Ngụy Tử Mặc trả lời, “Ta thấy khả năng này không lớn, nghi phạm luôn đeo mặt nạ hề, nếu đi bộ rời đi, để tránh bị phát hiện, hắn phải cởi bỏ trang phục hề.”

“Đây có hai vấn đề, thứ nhất, trang phục hề nếu không bị cảnh sát phát hiện, phải giấu đi hoặc bỏ vào túi mang theo, nhưng cả hai cách này đều không an toàn, cách đầu dễ bị cảnh sát tìm thấy, nếu lấy được DNA từ mặt nạ và trang phục, coi như để lại bằng chứng.”

Chương 1101: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Nếu bỏ trang phục hề vào túi, sẽ khá nổi bật, vì không chỉ có trang phục, còn có mũ bảo hiểm, túi sẽ không nhỏ, ta khi xem camera, đều chú ý những người mang túi, cũng tăng nguy cơ bị phát hiện."

"Thứ hai, nghi phạm luôn đeo mặt nạ, nếu đi bộ rời đi, chắc chắn không thể đeo mặt nạ, sẽ tăng nguy cơ bị camera quay lại, dễ lộ diện."

"Ta nghĩ nghi phạm có thể sử dụng phương tiện giao thông khác để rời đi, có khả năng là ô tô."

Tằng Bình hỏi, "Phương tiện giao thông không chỉ có xe điện và ô tô, sao ngươi chắc chắn là ô tô, không phải xe máy?"

Ngụy Tử Mặc tiếp tục, "Đây là suy đoán của ta, vì hầu hết khách tham quan công viên đều đi ô tô, nếu đi xe máy sẽ khá nổi bật, dễ bị cảnh sát chú ý."

Tằng Bình dựa vào ghế, cau mày, "Suy luận của ngươi không sai, nhưng đây cũng là vấn đề lớn, công viên hôm đó có hàng trăm xe, nếu nghi phạm đi ô tô, kiểm tra rất khó."

Nếu kiểm tra chủ xe, không chỉ có biển số xe, còn phải lấy lời khai chủ xe, xác minh chứng cứ ngoại phạm, công việc này quá lớn, ngắn hạn khó hoàn thành.

Đỗ Kỳ đề nghị, "Chúng ta tăng cường nhân lực, nhờ đồn công an địa phương hỗ trợ, có thể tìm được nghi phạm qua biển số xe."

Hàn Bân trầm ngâm một lúc, “Theo việc nghi phạm mua số điện thoại chính chủ của người khác, nghi phạm có khả năng phản trinh sát, ta nghĩ hắn dù lái xe, rất có thể là xe giả.”

Lý Huy gật đầu, “Hàn đội nói đúng, nếu là xe giả, dù tìm được xe, chưa chắc tìm được chủ xe.”

Hàn Bân đổi giọng, “Có được tất phải có mất, nghi phạm dùng cách này, có thể giảm nguy cơ bị tìm ra danh tính, đồng thời, tăng nguy cơ bị phát hiện.”

Tôn Hiểu Bằng không hiểu, “Hàn đội, ý ngài là gì?”

Hàn Bân giải thích, “Ý ta rất đơn giản, nếu việc xác minh chủ xe khó, chúng ta chỉ cần kiểm tra biển số, nghi phạm rất có thể dùng biển số giả, chỉ cần tìm ra xe không khớp biển số, đó rất có thể là xe của nghi phạm.”

“Xác định xe nghi phạm, dù biển số là giả, không thể tìm chủ xe qua biển số, cũng có thể theo dõi qua camera dọc đường.”

Đới Minh Hàm gõ bàn, “Hàn đội đề nghị rất hay, giảm bớt nhiều công việc không cần thiết, tổ trưởng Ngụy, làm theo ý Hàn đội.”

“Rõ.”

Mọi người bắt đầu thảo luận cách truy tìm manh mối Triệu Ca.

Sau cuộc họp, Đới Minh Hàm giữ Hàn Bân lại, nói chuyện riêng.

Đới Minh Hàm quản lý đội hình sự, công việc nhiều, không thể tập trung vào vụ án này, điều tra chủ yếu dựa vào Hàn Bân.

…

Trở về văn phòng, Hàn Bân và Tằng Bình thảo luận, hắn phụ trách một nhóm, Tằng Bình phụ trách nhóm hai, có gì thì thông báo kịp thời.

Hàn Bân sắp xếp vậy, vì lo Tằng Bình khó chịu.

Dù Hàn Bân là phó tổ trưởng tổ chuyên án, nhưng Tằng Bình trước đây là lãnh đạo của hắn, tâm lý khó thay đổi ngay.

Mỗi người phụ trách một nhóm, tránh được sự lúng túng khi ra lệnh.

Sắp xếp xong, Hàn Bân rót trà, ngồi trên ghế vừa xem chứng cứ vừa uống trà.

Vụ án đến giờ, tìm được bốn đối tượng khả nghi, gồm Trương Lệ, Nhậm Ba, Tống Bác Huy, Lâm Hồng Bình.

Trương Lệ và Tống Bác Huy có quan hệ gần với nạn nhân, có động cơ gây án.

Lâm Hồng Bình và Nhậm Ba chưa phát hiện có quan hệ với nạn nhân.

"Đạp đạp…" Lúc này, tiếng bước chân vang lên.

Một người đàn ông đeo kính từ ngoài bước vào, thấy Hàn Bân, cười, "Hàn đội, hôm qua bận điều tra hiện trường, chưa chào ngài."

Hàn Bân đứng lên, "Lỗ Văn đến rồi, còn khách sáo gì, ngồi đi."

Lỗ Văn đưa báo cáo cho Hàn Bân, "Hàn đội, chúng ta theo yêu cầu của ngài, đã kiểm tra số điện thoại của nghi phạm 'Triệu Ca', số không liên lạc được, nhưng tìm ra danh tính chủ số."

"Hay lắm." Hàn Bân nhận tài liệu xem.

Chủ số, Triệu Hiệp Ba

Giới tính, nam

Ngày sinh, 5 tháng 7 năm 1972

Quê quán, thành phố Cầm Đảo, khu Nam Thành, thị trấn Tây Quan số 103.

Lý Huy đứng sau Hàn Bân, nhìn chằm chằm tài liệu, "Chủ số đúng họ Triệu, tuổi cũng khớp, rất có thể là Triệu Ca."

Hàn Bân đưa tài liệu cho Lý Huy, ban đầu hắn không đặt nhiều hy vọng vào số điện thoại này, nghĩ Triệu Ca là người buôn bán số điện thoại, có thể số hắn dùng cũng là giả.

Nhưng bây giờ, họ tên và tuổi đều khớp, Triệu Hiệp Ba rất có thể là Triệu Ca.

Lý Huy gõ tài liệu, hỏi, "Lỗ Văn, Triệu Hiệp Ba có số điện thoại khác không?"

Lỗ Văn đẩy kính, "Cái này ta chưa kiểm tra."

"Vậy ngươi kiểm tra, nếu có số khác, định vị vị trí."

"Biết rồi." Lỗ Văn đáp, rồi nhìn Hàn Bân, "Hàn đội, ngài còn chỉ đạo gì không?"

Hàn Bân suy nghĩ, "In một bản chi tiết cuộc gọi của số này, tốt nhất là chính chủ."

Lỗ Văn cười gượng, "Hàn đội, cái này khó, tốt nhất nên đến công ty viễn thông, sẽ nhanh hơn."

Hàn Bân giảm yêu cầu, "Vậy cũng được, các ngươi chỉ cần định vị."

Nhìn Lỗ Văn rời đi, Hàn Bân sắp xếp nhiệm vụ, "Đỗ Kỳ, Mạch Quân, các ngươi đến công ty viễn thông, kiểm tra chi tiết số này."

"Những người khác theo ta đến thị trấn Tây Quan, xem có tìm được Triệu Hiệp Ba không."

“Rõ.”

Mọi người thu xếp trang bị, chuẩn bị rời đi, một cảnh sát nội vụ bước vào.

“Tổ trưởng Lý, nghi phạm Lâm Hồng Bình vừa bắt nói nhớ ra một số manh mối, muốn gặp các ngươi.”

Lý Huy nhìn Hàn Bân.

Hàn Bân nói, “Đưa nàng đến phòng thẩm vấn, chúng ta sẽ lấy lời khai.”

“Được.” Cảnh sát nội vụ đáp, rồi rời đi.

Chương 1102: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Huy hỏi, "Bân Tử, sắp xếp thế nào?"

"Ngươi dẫn Điền Lệ và Hiểu Bằng đến thị trấn Tây Quan, Triệu Minh ở lại cùng ta thẩm vấn."

"Được."

Hàn Bân vỗ vai hắn, "Có tình hình báo ngay, ta sẽ hỗ trợ ngươi."

"Biết rồi. Điền Lệ, Hiểu Bằng thu xếp, theo ta đi."

Lý Huy và những người khác rời đi, chỉ còn lại Hàn Bân và Triệu Minh, Hàn Bân thấy người không đủ, gọi điện đến thành phố, điều Lý Cầm và Bao Tinh đến.

Triệu Minh ngáp, "Hàn đội, giờ làm gì?"

"Đến phòng thẩm vấn."

…

Trong phòng thẩm vấn.

Lâm Hồng Bình ngồi trên ghế thẩm vấn, quan sát xung quanh, vẻ mặt lo lắng, trông như sắp khóc.

"Cạch…" Tiếng mở cửa, Hàn Bân và Triệu Minh bước vào.

Thấy hai người, Lâm Hồng Bình kích động, "Cảnh sát, sao các ngươi đưa ta đến đây, ta nói mình bị oan, sẵn sàng hợp tác, sao lại đưa ta đến đây?"

Hàn Bân mở sổ, "Ngươi nói vậy nghĩa là đã đến đây trước?"

"Chưa, ta là người tốt, chưa từng cãi nhau với ai, chưa từng đến đồn cảnh sát, sao đến đây được." Lâm Hồng Bình giọng mếu máo, "Ta thấy trên TV, những kẻ phạm tội mới bị hỏi cung ở đây, các ngươi không nên hỏi cung ta ở đây."

Hàn Bân nghiêm mặt, "Chúng ta làm theo quy định, nếu ngươi thấy ấm ức, hãy hợp tác tìm ra nghi phạm, chúng ta sẽ thả ngươi."

"Thả ta có ích gì, các ngươi không nên bắt ta, các ngươi rầm rộ bắt ta ở quán mì, gây ảnh hưởng lớn, sau này ta làm sao làm việc, mọi người nghĩ ta phạm tội, ta… ta thành gì đây." Lâm Hồng Bình khóc.

Hàn Bân đưa vài tờ giấy, chân thành nói, "Ngươi đừng lo, chỉ cần chứng minh ngươi vô tội, chúng ta sẽ tự đưa ngươi về quán mì, nói rõ với chủ và đồng nghiệp, cảm ơn ngươi giúp phá án, không ảnh hưởng đến công việc và cuộc sống của ngươi."

Lâm Hồng Bình mắt đỏ, "Thật không?"

Hàn Bân quả quyết, "Tất nhiên thật, ta sẽ thường xuyên đến quán mì, nếu chủ đuổi ngươi, ta sẽ bênh vực."

Lâm Hồng Bình lộ vẻ biết ơn, "Cảm ơn cảnh sát."

Hàn Bân ân cần, "Ngươi không cần cảm ơn ta, cảnh sát phục vụ nhân dân, điều tra vụ án để bảo vệ an toàn tài sản của nhân dân, mong ngươi hiểu công việc của chúng ta."

"Đúng, đúng, ta hiểu, sẵn sàng hợp tác với cảnh sát." Nghe công việc không bị ảnh hưởng, Lâm Hồng Bình tích cực hơn nhiều.

Hàn Bân xoay bút, "Ngươi nói về manh mối của 'Triệu Ca' đi."

"Ta làm ở nhà hàng đó không lâu, chủ nhà hàng sang nhượng, ta không biết rõ về ông chủ, nhưng biết một đầu bếp ở đó, hắn giới thiệu ta vào làm."

"Đầu bếp họ Hoàng, tên Hoàng Tồn Hy, hắn cũng là người Ký Châu, coi như nửa đồng hương, ta có số của hắn, hắn quen ông chủ, có thể tìm ông chủ nhà hàng."

"Ông chủ tên gì?"

"Ta chỉ biết họ Lý, tên gì không nhớ."

"Nhà hàng ở đâu?"

"Đường Tây Thanh số 104, đối diện có Sở Bưu Chính. Trước là nhà hàng, giờ thế nào ta không biết."

"Hoàng Tồn Hy bao nhiêu tuổi?"

"Không rõ, nhưng chắc lớn hơn ta, trông bằng tuổi Triệu Ca."

"Số của Hoàng Tồn Hy?"

"Ta không nhớ, nhưng lưu trong điện thoại, tên là Hoàng Ca, vì lâu không liên lạc, số còn dùng hay không, ta không dám chắc."

Hàn Bân ra hiệu cho Triệu Minh, Triệu Minh ra khỏi phòng thẩm vấn.

Hàn Bân tiếp tục hỏi, "Đồng nghiệp bảo ngươi tìm Triệu Ca giúp tên gì? Hắn quen Triệu Ca không?"

"Không quen, nàng là phục vụ, chắc không muốn cho ta mượn tiền nên bày chuyện."

"Ngươi có liên lạc với nàng không?"

“Không. Mọi người đi mỗi nơi, lâu rồi không liên lạc.”

Chẳng bao lâu, Triệu Minh quay lại, cầm một túi niêm phong, trong đó có điện thoại của Lâm Hồng Bình.

Triệu Minh tìm một lúc, đưa điện thoại cho Hàn Bân.

Hàn Bân cầm điện thoại, thấy lưu số Hoàng Ca.

Tìm Hoàng Tồn Hy, cách đơn giản nhất là gọi điện, nhưng Hàn Bân sợ hắn và Triệu Ca thân thiết, tiết lộ thông tin.

“Hoàng Tồn Hy và Triệu Ca quen không? Quan hệ thế nào?”

Lâm Hồng Bình nghĩ, “Hoàng Ca chủ yếu bận trong bếp, Triệu Ca là khách quen, chắc gặp nhau, nhưng không thân thiết.”

Hàn Bân hiểu, Hoàng Tồn Hy không thân thiết với Triệu Ca, không lo che giấu.

Hàn Bân lấy điện thoại, gọi số của Hoàng Tồn Hy, “A lô.”

“Ai đấy?” Giọng đàn ông trung niên trả lời.

“Xin hỏi có phải Hoàng Tồn Hy tiên sinh không?”

“Là ta, ngươi là ai?”

“Ta là Hàn Bân của công an thành phố Cầm Đảo, muốn hỏi ngài vài chuyện.”

Hoàng Tồn Hy nghi ngờ, “Công an Cầm Đảo? Ta năm nay chưa đến Cầm Đảo, luôn ở quê, các ngươi tìm ta làm gì?”

“Ngài có biết Lâm Hồng Bình không?”

“Lâm Hồng Bình…” Hoàng Tồn Hy lẩm bẩm, một lúc sau trả lời, “Biết, sao vậy?”

“Ngài làm chung nhà hàng với Lâm Hồng Bình, ta muốn hỏi về nhà hàng đó.”

“Ồ, vậy à. Nhà hàng đó sang nhượng lâu rồi, có chuyện gì?” Hoàng Tồn Hy hỏi lại.

“Nhà hàng không sao, chúng ta điều tra vụ án, nghi phạm là khách quen của nhà hàng, muốn hỏi ngài về nghi phạm.”

Hoàng Tồn Hy thở dài, “Ôi, lâu rồi, khách quen nào, thật sự ta không nhớ.”

Hàn Bân gợi ý, “Theo Lâm Hồng Bình, nghi phạm họ Triệu, thường gọi là Triệu Ca, tuổi tương đương ngài.”

“Họ Triệu…” Điện thoại im lặng, Hoàng Tồn Hy dường như đang nhớ lại.

Lâm Hồng Bình nói, “Đúng rồi, ta nhớ ra, Triệu Ca thích ăn món dồi trường Hoàng Ca làm, lần nào đến cũng gọi.”

Hàn Bân nhắc lại câu này.

Một lúc sau, Hoàng Tồn Hy nói, “Nghe vậy có chút ấn tượng, nhưng ta chủ yếu bận trong bếp, không quen người này.”

Chương 1103: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân hỏi, "Ngài còn liên lạc với chủ nhà hàng không?"

"Còn. Dịp lễ tết gọi điện, nhắn tin, chủ nhà hàng tốt, rất thật thà."

"Ngài cho chúng ta số chủ nhà hàng được không?"

Hoàng Tồn Hy do dự, "Được, chủ tên Lý Hữu Binh, nhỏ hơn ta hai tuổi, số ta xem đã… 180364XXXXX."

"Cảm ơn ngài hợp tác, có gì nhớ ra ngài cứ gọi cho ta."

"Ừ, được." Hoàng Tồn Hy cúp máy.

Hàn Bân gọi số Lý Hữu Binh, điện thoại đổ chuông nhưng không ai nghe.

Một lúc sau, Hàn Bân gọi lại, lần này nghe máy.

"A lô, Lý Hữu Binh phải không?"

"Phải, ngươi là ai?"

"Ta là Hàn Bân của công an thành phố Cầm Đảo, muốn hỏi ngài vài chuyện."

Lý Hữu Binh ngạc nhiên, "Công an? Chuyện gì, hỏi ta gì?"

Hàn Bân tóm tắt tình hình.

Lý Hữu Binh hiểu ra, "Ngươi muốn hỏi ai, nói xem ta có biết không?"

"Năm 2017, khi ngài mở nhà hàng ở Đường Tây Thanh, có người gọi là Triệu Ca, thường đến ăn, hắn thường gọi món dồi

trường, ngài còn nhớ không?"

"Triệu Ca?" Lý Hữu Binh nghĩ, "Bao nhiêu tuổi?"

"Có thể lớn hơn ngài một chút."

"Lâu rồi, ta phải nghĩ… à, nhớ ra rồi, khi ta mở nhà hàng, có người họ Triệu thường đến ăn. Tên gì ta không biết, nhưng gặp sẽ nhận ra."

Hàn Bân muốn gặp trực tiếp hỏi thêm, "Ngài ở Cầm Đảo chứ?"

"Ở."

"Chúng ta muốn gặp trực tiếp lấy lời khai, ngài có tiện không?"

"Phải đến đồn công an à?"

"Không cần, chúng ta có thể đến nhà ngài, hoặc hẹn ở đâu đó."

Lời khai này không bắt buộc, Hàn Bân không thể yêu cầu đối phương đến đồn, cách tốt nhất là hắn đi, tiết kiệm thời gian.

"Được, ta biết một trà lầu gần đây, hẹn ở đó." Sau đó, Lý Hữu Binh nói địa chỉ trà lầu.

"Được, gặp sau bốn mươi phút." Hàn Bân nói xong, cúp máy.

Lâm Hồng Bình sốt ruột, "Cảnh sát, có manh mối của Triệu Ca không?"

"Chưa rõ, ta sẽ gặp Lý Hữu Binh, điều tra xong sẽ thả ngươi." Hàn Bân an ủi, thu xếp rời phòng thẩm vấn.

"Triệu Minh, ngươi đến đội kỹ thuật gọi họa sĩ, đi cùng chúng ta."

Triệu Minh đáp, nhanh chóng rời đi.

Lâm Hồng Bình từng gặp Triệu Ca, Hàn Bân sẽ để nàng mô tả chân dung nghi phạm, nhưng thời gian đã qua vài năm, ký ức mờ nhạt, mô tả có tính chủ quan, hai người vẽ sẽ chính xác hơn.

"Đinh đinh đinh…" Lúc này, điện thoại của Hàn Bân reo.

Hàn Bân nhìn, là số của Bao Tinh.

"A lô."

"Hàn đội, ta và Lý đã đến sân của Phân Cục Ngọc Hoa, ngài ở đâu, chúng ta đến chỗ ngài."

"Các ngươi đợi dưới đó, ta xuống ngay."

Hàn Bân xuống lầu, thấy Lý Cầm và Bao Tinh, nói vài câu.

Lúc này Triệu Minh dẫn người của đội kỹ thuật đến.

Lấy lời khai không nguy hiểm, không cần nhiều người, Hàn Bân để Triệu Minh ở lại Phân Cục Ngọc Hoa, hắn dẫn Lý Cầm, Bao Tinh, người kỹ thuật đi lấy lời khai.

Có đủ người, để một người trực văn phòng là cần thiết.

Quán trà Vọng Gia Lâu.

Chiếc xe đen dừng trước cửa, Hàn Bân và những người khác lần lượt xuống xe.

Bao Tinh nhìn quanh, "Phố này không tệ, dù là phố cũ, vẫn giữ được nét xưa của Cầm Đảo, ta thích cảm giác này."

"Đây luôn nói dỡ bỏ, đã kêu mười mấy năm rồi, nhưng chưa có động tĩnh." Giọng phụ nữ trẻ vang lên.

Đây là Hồ Duyệt Nhiên, họa sĩ của đội kỹ thuật Phân Cục Ngọc Hoa, khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi.

Bao Tinh nhìn nàng, "Ngươi biết rõ khu này nhỉ."

Hồ Duyệt Nhiên nhún vai, "Nhà dì ta gần đây, ta thường đến chơi, mỗi lần người lớn uống rượu, không thiếu nói chuyện dỡ bỏ."

Hàn Bân gọi cho Lý Hữu Binh, không lâu sau một người đàn ông khoảng năm mươi bước ra.

Hàn Bân đi tới, "Ngài là Lý tiên sinh?"

"Đúng, ta là Lý Hữu Binh."

"Chào ngài, ta là Hàn Bân của đội hình sự thành phố." Hàn Bân nhìn đối phương, mặc đồ lịch sự, tóc ngắn, trông khá thân thiện.

"Cảnh sát Hàn, trước ngươi gọi điện cũng là ngươi à."

"Phải."

Lý Hữu Binh mời, dẫn Hàn Bân vào trà lầu.

Trà lầu này tầng một là bàn lẻ, tầng hai là phòng riêng.

Hàn Bân lên phòng riêng phía tây tầng hai, phòng rộng hơn hai mươi mét vuông, có nữ phục vụ mặc sườn xám đang rửa ấm trà.

Phòng bày trí cổ kính, cửa sổ phía tây mở, ánh hoàng hôn chiếu vào, khá thơ mộng.

Nữ phục vụ rửa xong ấm trà, Hàn Bân cho nàng ra ngoài.

Bao Tinh rót trà cho mọi người.

Hàn Bân cười, "Lý tiên sinh, làm phiền ngài rồi."

"Nên làm." Thấy Hàn Bân khách sáo, Lý Hữu Binh hơi ngạc nhiên, trong ấn tượng của hắn, cảnh sát cần gì thường yêu cầu lên đồn.

Hàn Bân không chỉ chủ động tìm, còn nhanh chóng, khiến Lý Hữu Binh nhìn khác, cũng tò mò, "Đội trưởng Hàn, người

họ Triệu đó phạm tội gì?”

Hàn Bân tích cực điều tra, vì sợ ảnh hưởng tiến độ vụ án, cân nhắc nói, “Chúng ta đang điều tra vụ giết người, nghi phạm dùng số điện thoại tên Lâm Hồng Bình, ngài còn nhớ không?”

Lý Hữu Binh nghĩ, “Tên này nghe quen, nhưng ta chưa nhớ ra.”

Hàn Bân gợi ý, “Năm 2017, Lâm Hồng Bình làm phục vụ ở nhà hàng của ngài.”

Lý Hữu Binh hiểu ra, “Ồ, nhớ rồi, có người như vậy, hơn bốn mươi tuổi, khá tháo vát, nhưng làm không lâu, nhà hàng ta sang nhượng, nên ta không ấn tượng.”

Hàn Bân tiếp tục, “Lâm Hồng Bình nói bán số điện thoại cho Triệu Ca, Triệu Ca thường đến nhà hàng của ngài, họ quen biết qua lại.”

“Ta mời ngài đến, muốn hỏi về Triệu Ca.”

“Vậy à.” Lý Hữu Binh lẩm bẩm, “Sợ làm các đồng chí thất vọng, nhà hàng sang nhượng xong, ta không gặp Triệu Ca. Ta không có số của hắn.”

Chương 1104: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân không bỏ cuộc, hỏi, "Ngài còn nhớ gì về hắn, ví dụ ở đâu, giọng nói, đặc điểm hình thể, quan hệ với ai trong nhà hàng?"

Lý Hữu Binh trả lời, "Ta còn nhớ chút về Triệu Ca, hắn là khách quen, thích uống chút rượu. Không uống thì ít nói, uống rồi thì nói nhiều, thường khoe khoang bản lĩnh, quen biết nhiều người, có nhiều cách kiếm tiền, kiếm được bao nhiêu tiền. Nghe nhiều, ta cũng không để ý."

"Ta nhớ hắn có vết sẹo ở khe hổ khẩu tay phải, rất rõ, ta hỏi sao có. Hắn nói trẻ đánh nhau bị chém."

Hàn Bân theo bản năng hỏi, "Hắn có tiền án không?"

Lý Hữu Binh lắc đầu, "Ta không biết."

Hàn Bân hỏi, "Hắn ở đâu?"

"Gần Đường Tây Thanh, xa không đến ăn đâu."

"Ngài biết địa chỉ cụ thể không?"

"Không."

"Nhà hắn thuê hay mua?"

"Ta nhớ hắn nói là mua, nhưng hắn nói nhiều, không biết có thật không."

Hàn Bân ghi lại, "Ngài nhớ ngoại hình hắn không?"

Lý Hữu Binh nhớ lại, "Nhớ, hắn cao ngang ta, đeo đồng hồ vàng nhỏ, nói là Longines, hàng hiệu, thật giả không biết. Nói

về ngoại hình, cũng là người thường, hơi hói."

Hàn Bân chỉ Hồ Duyệt Nhiên, "Đây là họa sĩ của Phân Cục Ngọc Hoa, nàng sẽ theo mô tả của ngài vẽ chân dung Triệu Ca, mong ngài hợp tác."

"Được."

Tiếp theo là việc của Hồ Duyệt Nhiên, nàng mang giá vẽ, bắt đầu hỏi đặc điểm ngoại hình của Triệu Ca.

Hai người một hỏi một đáp.

Hàn Bân ngồi uống trà, lặng lẽ nhìn.

Hồ Duyệt Nhiên có nền tảng hội họa tốt, vẽ nhanh và đẹp, vài nét đã phác họa chân dung.

"Đinh đinh đinh…" Điện thoại của Hàn Bân reo.

Hàn Bân ra hành lang, nhấn nút nghe, "A lô."

"Bân Tử, chúng ta tìm được chủ số Triệu Hiệp Ba, đã lấy lời khai." Giọng Lý Huy trong điện thoại.

"Không tệ, nhanh đấy. Có phát hiện gì?"

Lý Huy nói, "Theo Triệu Hiệp Ba, hắn cũng bán số điện thoại chính chủ, ta liên lạc Đỗ Kỳ, hắn ở công ty viễn thông kiểm tra, Triệu Hiệp Ba có hơn mười số, giống Lâm Hồng Bình."

Hàn Bân hỏi, "Triệu Hiệp Ba bán cho ai?"

"Lão Trần, họ Trần."

"Khi nào?"

"Tháng 5 năm 2016."

"Hai người quen thế nào?"

"Hắn nói gặp nhau đánh cờ trong công viên, quen biết qua lại, Triệu Hiệp Ba túng thiếu, bị thuyết phục nên bán số."

Hàn Bân cau mày, theo mô tả của Lâm Hồng Bình, người mua số họ Triệu, nhưng Triệu Hiệp Ba nói họ Trần.

Hai người nói về cùng một người không, nếu là một người, họ thật là gì?

Hàn Bân hỏi, "Triệu Hiệp Ba biết số của Lão Trần không?"

Lý Huy thở dài, "Không biết. Ta đang lo, nếu Triệu Hiệp Ba không cung cấp thông tin hữu ích, manh mối sẽ đứt."

Hàn Bân suy nghĩ, "Ngươi gửi ảnh Triệu Hiệp Ba, ta nhờ người nhận dạng."

"Được." Lý Huy đáp, không lâu sau gửi ảnh một người đàn ông.

Hàn Bân đưa điện thoại, "Lý tiên sinh, ngài quen người này không?"

Lý Hữu Binh nheo mắt nhìn, "Không quen."

"Hắn có phải Triệu Ca không?"

"Không."

"Ngài chắc chứ?"

"Chắc."

"Cảm ơn." Hàn Bân cất điện thoại, nói tiếp với Lý Huy, "Hỏi Triệu Hiệp Ba, Lão Trần có đặc điểm gì?"

Lý Huy trả lời ngay, "Triệu Hiệp Ba nói Lão Trần có vết sẹo ở hổ khẩu tay phải, hai người thường đánh cờ, nhìn tay nhiều hơn nhìn mặt, nên nhớ kỹ. Tuổi tương đương."

Nghe Lý Huy mô tả, Hàn Bân cơ bản xác định Lão Trần và Triệu Ca là một người.

Điều này cũng cho thấy người này rất tinh ranh, mua một loạt số điện thoại, tự đổi số, thậm chí đổi thân phận.

Đến giờ cảnh sát chưa rõ người này họ Triệu hay Trần.

Trong xã hội hiện nay, số điện thoại đại diện cho danh tính, có số điện thoại đáp ứng nhu cầu cuộc sống, dùng số người khác có thể che giấu thân phận thật, cũng là kiểu tội phạm mới.

Vẽ xong chân dung, Hàn Bân thanh toán trà, rời trà lầu.

Lý Hữu Binh định trả tiền nhưng bị Hàn Bân từ chối, Lý Hữu Binh hỗ trợ điều tra, Hàn Bân đã rất cảm kích, không muốn để hắn trả tiền.

Hàn Bân có kinh phí, không cần tự trả tiền.

Hôm nay dù điều tra được nhiều manh mối, nhưng không tìm được bằng chứng, Hàn Bân không để đội viên làm thêm giờ.

Nghỉ ngơi tốt, mai mới có thể điều tra với nhiều sức lực hơn.

…

Tan làm, Hàn Bân để vụ án sang bên, luôn nghĩ về công việc, người sẽ kiệt sức.

Hôm nay Vương Huệ Phương gọi Hàn Bân về nhà ăn cơm cùng Vương Đình.

Dù Vương Đình hơi ngại, nhưng không từ chối, lần đầu mời nàng ăn cơm, không đến không hay.

Hơn nữa, nàng đã chính thức gặp cha mẹ Hàn Bân, lần này đến cũng đỡ ngại.

Vương Đình không đi tay không, mua hoa quả và đồ ăn sẵn.

Thấy Hàn Bân và Vương Đình đến, Hàn Vệ Đông và Vương Huệ Phương rất vui, nhưng thấy Vương Đình cầm

nhiều đồ, không quên nói vài câu, bảo nàng coi nhà mình, lần sau không cần mua gì.

Vương Đình nhận lời.

Hôm nay Vương Huệ Phương chuẩn bị năm món một canh, xào thận heo, rau xà lách, tôm xào tỏi, thịt luộc, nấm xào, canh chả cá.

Vương Đình mua hai con bồ câu quay, đủ sáu món một canh.

Có món ăn tất nhiên không thể thiếu rượu, Vương Đình và Vương Huệ Phương uống chút rượu vang, Hàn Vệ Đông uống chút rượu trắng.

Hàn Bân có vụ án, không uống rượu, pha một bình trà long nhãn.

Mọi người vừa ăn vừa trò chuyện.

So với lần đầu, Vương Đình bớt rụt rè, thêm tự nhiên.

Thấy Vương Đình trò chuyện vui vẻ với cha mẹ, Hàn Bân rất vui.

Là đàn ông, không muốn mẹ và bạn gái mâu thuẫn.

Sau bữa ăn, Vương Đình chủ động rửa bát, Hàn Bân trò chuyện với Hàn Vệ Đông.

Chương 1105: Tiêu Đề 《Ẩn》

Khoảng chín giờ tối, Hàn Bân đưa Vương Đình về, mang theo nửa số hoa quả.

Hàn Vệ Đông không ăn hết, để đây cũng phí, người nhà không cần khách sáo.

Về đến nhà, hai người rửa mặt, nằm trên giường trò chuyện.

Vương Đình uống rượu, nói vài câu đã ngủ.

Hàn Bân cũng mệt sau một ngày, không lâu sau cũng ngủ.

……

Sáng hôm sau

Hàn Bân ăn sáng xong, đến Phân Cục Ngọc Hoa.

Như thường lệ, hắn vào phòng họp. Lần này ngoài những người của Đội hình sự Phân Cục Ngọc Hoa còn có thêm Lý Cầm và Bao Tinh.

Chủ trì cuộc họp vẫn là Đới Minh Hàm.

Đới Minh Hàm dường như không ngủ ngon đêm qua, ngáp một cái, "Chúng ta bắt đầu cuộc họp, Hàn đội, Tằng đội, các ngươi báo cáo tiến độ điều tra vụ án."

Hàn Bân suy nghĩ một lúc, rồi nói, "Chiều qua, ta chủ yếu dẫn người điều tra manh mối về số điện thoại."

"Hiện tại đã xác định được, số điện thoại của Lâm Hồng Bình thực sự đã bị bán lại, và người trung gian rất xảo quyệt,

hắn sử dụng số điện thoại đăng ký tên người khác, khiến việc truy tìm rất khó khăn."

"Tuy nhiên, thông qua việc đi điều tra, chúng ta cũng phát hiện một số đặc điểm của người đàn ông này. Hắn tự xưng họ Trần vào năm 2016, họ Triệu vào năm 2017, năm nay khoảng 50 tuổi, tay phải ở khe hổ khẩu có một vết sẹo."

"Ta đã nhờ những người đã gặp hắn giúp đỡ cảnh sát vẽ chân dung, và đã có được một bức hình sơ bộ." Nói xong, Hàn Bân ra hiệu, Điền Lệ đặt một bức phác họa lên máy chiếu.

Đó là một người đàn ông trung niên với mái tóc thưa thớt.

"Hôm nay, ta dự định cử người đi đến nơi hắn từng ở để điều tra, và kiểm tra kỹ các số điện thoại mà hắn từng sử dụng, xem có thể thông qua người liên hệ mà tìm ra danh tính thật của hắn."

Hàn Bân nói xong.

Đới Minh Hàm xoa cằm, "Nhìn vậy, người đàn ông này khá xảo quyệt. Ngươi nghĩ hắn có liên quan đến vụ án giết người ở khu vui chơi không?"

Hàn Bân suy nghĩ, rồi đáp, "Chắc chắn có liên quan, nhưng so với giết người, ta cảm thấy hắn giống người buôn bán số điện thoại đăng ký tên người khác hơn, và có thể có một chuỗi sản xuất hoàn chỉnh."

Tằng Bình hừ một tiếng, "Quốc gia yêu cầu đăng ký số điện thoại theo tên thật là để ngăn chặn việc sử dụng điện thoại cho các hoạt động phi pháp, nhưng những người này lại mưu mô bán số điện thoại đăng ký tên thật, cung cấp điều kiện cho tội phạm. Ta nói, loại người này còn đáng ghét hơn cả kẻ giết người."

Lý Huy đồng tình, "Tằng đội nói đúng, kẻ giết người chỉ hại chết một người, còn những người này không biết đã tham

gia bao nhiêu vụ án, tính chất càng tồi tệ hơn."

Đới Minh Hàm gật đầu, "Hàn Bân, không được lơ là manh mối này, tiếp tục truy tìm."

"Dạ."

Đới Minh Hàm quay sang Tằng Bình, "Các ngươi điều tra tới đâu rồi?"

Tằng Bình liếc nhìn sổ tay, "Hôm qua chúng ta chủ yếu kiểm tra camera, theo gợi ý của Đội trưởng Hàn, xem có xe dùng biển số giả không."

"Qua kiểm tra hôm qua, chúng ta phát hiện hai chiếc xe dùng biển số giả gần khu vui chơi, một chiếc Toyota màu trắng và một chiếc SUV màu đen."

"Hai chiếc xe này đều có nghi vấn, chúng ta đang theo dõi qua camera, tin rằng sẽ sớm có manh mối. Tạm thời chỉ có vậy."

Đới Minh Hàm nói, "Đã tìm thấy xe dùng biển số giả, chứng tỏ phán đoán của Hàn đội có thể đúng, các ngươi tiếp tục theo hướng này, có tin gì báo ngay cho ta."

"Dạ."

Đới Minh Hàm tháo kính, "Vụ án này lan truyền rộng rãi trên mạng, ảnh hưởng rất xấu, ta biết mọi người đã rất cố gắng. Nhưng vẫn mong mọi người thêm chút nỗ lực, để sớm phá án. Đến lúc đó ta sẽ khen thưởng, tiệc mừng cũng đã chuẩn bị sẵn rồi."

Lý Huy cười, "Đới cục, ngài nói vậy, chúng ta thấy ngại quá."

Đới Minh Hàm cười ha hả, "Ngươi cũng biết ngại sao."

Đới Minh Hàm dặn thêm vài câu, rồi tuyên bố kết thúc cuộc họp.

Trở lại văn phòng, Hàn Bân triệu tập mọi người, phân công lại nhiệm vụ.

Một nhóm chịu trách nhiệm điều tra liên hệ của số điện thoại.

Nhóm khác đi Đường Tây Thanh điều tra.

Hàn Bân vừa sắp xếp xong công việc thì có tiếng gõ cửa dồn dập: "Cốc cốc cốc."

Tiếng gõ cửa rất gấp, có thể thấy được tâm trạng của người gõ.

"Vào đi."

Tống Cảnh Sơn đẩy cửa bước vào, trên mặt lộ vẻ lo lắng, thở hổn hển.

"Tống tiên sinh, có chuyện gì vậy?"

Tống Cảnh Sơn nhanh chóng tiến đến gần, đưa một phong bì cho Hàn Bân, "Đội trưởng Hàn, ta nhận được một bức thư đe dọa."

Hàn Bân không vội cầm phong bì, mà lấy găng tay từ ngăn kéo đeo vào, sau đó mới nhận lấy phong bì.

Một phong bì màu trắng, bên ngoài ghi người nhận là Tống Cảnh Sơn.

"Ngươi nhận được thư này khi nào?"

"Sáng nay ta lấy từ tủ đựng đồ ở sảnh tầng một, thấy nó liền đến đây ngay."

"Ngươi đừng lo, ngồi xuống đã." Hàn Bân nói, cũng ngồi xuống ghế, mở phong bì, lấy ra một tờ giấy.

Trên đó chỉ có một dòng chữ.

“Tống Cảnh Sơn ngươi không có kết cục tốt, ta sẽ khiến ngươi nhà tan cửa nát!”

Hàn Bân xem kỹ bức thư, không thấy dấu hiệu rõ ràng, chữ trên thư cũng là in ra, không thể nhận dạng chữ viết tay.

Hàn Bân hỏi, “Lần cuối ngươi kiểm tra tủ đựng đồ là khi nào?”

Tống Cảnh Sơn suy nghĩ một lúc, đáp, “Trước khi đi công tác, ta đi vào chiều ngày 6 tháng 9, sáng ngày 6 tháng 9 kiểm tra tủ đựng đồ.”

Chương 1106: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân tính toán, hôm nay là ngày 11 tháng 9, đã qua năm ngày, trong khoảng thời gian này đều có thể có người bỏ thư đe dọa.

"Lá thư này ngoài ngươi ra, còn ai đã xem, đã chạm vào?"

"Chỉ có mình ta, ta sợ vợ lo nên không nói với nàng, con gái và con trai lớn của ta không sống cùng chúng ta, nên ta cũng không nói với chúng."

"Khi lấy thư, ngươi có thấy ai khả nghi xung quanh không?"

"Lúc đó ta sững sờ, không để ý gì cả, chỉ trực tiếp đến đồn công an." Tống Cảnh Sơn tiến tới gần, mở to mắt hỏi, "Đội trưởng Hàn, ngài nói người viết thư đe dọa này, có thể là kẻ đã giết con trai ta không?"

Hàn Bân đặt thư đe dọa lại vào phong bì, "Có khả năng này, trước đây ngươi đã từng nhận được thư đe dọa chưa?"

"Có, ta từng nhận một lần."

"Khi nào?"

"Khoảng 3 tháng trước."

"Ngươi còn nhớ thời gian cụ thể không?"

"Có lẽ là ngày 10 tháng 6."

Hàn Bân ghi lại trong sổ, "Lúc đó ngươi có báo công an không?"

“Có. Ta báo công an ở Đồn công an đường Hoa Quang, cảnh sát cũng đến khu dân cư của ta điều tra, nhưng không tìm ra người viết thư đe dọa.”

“Thư đe dọa lần đó và lần này có khác biệt gì không?”

“Không khác gì.” Tống Cảnh Sơn lấy từ túi ra một bức thư, đặt lên bàn của Hàn Bân, “Ngài xem, đây là bức thư lần trước.”

Cũng là một phong bì màu trắng, bên trong là một tờ giấy, viết “Tống Cảnh Sơn ngươi không có kết cục tốt, ta sẽ khiến ngươi nhà tan cửa nát!”

Hai bức thư đe dọa không có gì khác nhau.

Hàn Bân cảm thấy không đúng, “Ngươi đã báo công an, bức thư đe dọa đầu tiên lẽ ra phải được cảnh sát giữ làm bằng chứng, sao lại ở tay ngươi?”

“Chà, ngài nói thế ta lại giận, ta báo công an mà không ăn thua gì, cảnh sát không bắt được người, nói có thể là trò đùa của trẻ con. Ta nghe vậy thấy không đúng, rõ ràng họ không coi trọng vụ của ta. Đồn công an nói là trò đùa thì không thể lập án, ta sợ họ làm mất thư đe dọa nên lấy lại.”

“Lúc đó Đồn công an Hoa Quang đã tiến hành những biện pháp điều tra nào?”

“Chỉ có hai cảnh sát đến, kiểm tra tủ đựng đồ, lấy camera giám sát từ ban quản lý, nói sẽ về kiểm tra camera, bảo ta ở nhà chờ thông báo.” Tống Cảnh Sơn thở dài, “Ban đầu ta còn có chút hy vọng, nghĩ ngày hôm sau có thể có tin tức, ai ngờ, chờ hết ngày này sang ngày khác, một tuần trôi qua vẫn không ai thông báo.”

“Tuần thứ hai, ta chủ động gọi điện hỏi, cảnh sát trả lời không biết tình hình, bảo ta tự đến đồn tìm người phụ trách vụ án.”

“Ta nghĩ, họ giúp mình, mình cũng phải chủ động. Ta đến đồn tìm người phụ trách, kết quả là họ nói đã xem camera, không phát hiện người khả nghi, còn hỏi ta có nhận thêm thư đe dọa không.”

“Ta nói không, cảnh sát bảo có thể là trò đùa, bảo ta nghĩ xem gần đây có mâu thuẫn với ai không, nói họ sẽ tiếp tục điều tra.”

“Ta không tin lời họ… ” Tống Cảnh Sơn càng nói càng tức, nhưng nghĩ đến Hàn Bân và mọi người cũng là cảnh sát, hắn nuốt lời vào trong.

“Sau đó, ta chờ thêm một tuần nữa, lại đến đồn.”

“Ta chưa kịp nói, họ đã hỏi ta có nhận thêm thư đe dọa không, ta nói không.”

“Thế là họ nói đây là trò đùa, chứng cứ không đủ lập án, chuyện cũng dừng ở đó.” Nói đến đây, Tống Cảnh Sơn lộ vẻ giận dữ, nghẹn ngào, “Nếu họ sớm tìm ra kẻ viết thư đe dọa, có lẽ con trai ta đã không chết!”

Hàn Bân không biết trả lời thế nào.

“Trừ xem camera, đồn công an còn làm gì khác không?”

Tống Cảnh Sơn nghĩ một lúc, “Họ nói có đi hỏi thăm khu dân cư của ta, nhưng cũng không có kết quả.”

Hàn Bân hỏi, “Họ có kiểm tra kỹ thuật thư đe dọa không?”

“Việc này ta không rõ.” Tống Cảnh Sơn vừa nói vừa lộ vẻ tự giễu, “Chắc là không có đâu, bọn họ căn bản không xem trọng lá thư đe dọa này. Theo như lời bọn họ nói, ta không bị tổn hại thân thể, cũng không bị mất mát tài sản, căn bản không đủ tiêu chuẩn để lập án.”

Đối với điều này, Hàn Bân không nói thêm gì, vì cảnh sát ở đồn cũng có thể làm theo quy định. Nếu cần truy cứu trách

nhiệm, đó cũng là vấn đề của cơ quan pháp luật.

Hàn Bân không quản nổi, cũng không thể quản được. Hắn chỉ có thể làm tốt việc xử lý vụ án trong tay mình một cách nghiêm túc và có trách nhiệm.

"Gần đây ngươi có phát hiện điều gì bất thường không?"

Tống Cảnh Sơn trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu, "Không có. Không ai tìm đến ta, cũng không xảy ra điều gì bất thường. Ban đầu ta cũng nghĩ đó chỉ là trò đùa ác ý, nhưng ai mà ngờ được… Hầy…"

"Ba tháng trước, ngươi có đắc tội với ai không?"

"Ta không nhớ ra, chắc là không có. Ta là người luôn sống hòa thuận với người khác, chưa từng làm điều gì thất đức."

Hàn Bân nói, "Ngươi hãy nghĩ kỹ lại xem, có thể là trước đây ngươi đã đắc tội với ai đó, ba tháng trước đối phương mới hành động."

Tống Cảnh Sơn im lặng hồi lâu, "Ta thật sự không nhớ ra."

"Đội trưởng Hàn, ngươi nói người viết thư đe dọa này có phải là kẻ giết con trai ta không? Nếu thật sự là để trả thù ta, chẳng phải là ta đã hại chết Bác Thần sao!"

Hàn Bân nói, "Vụ án chưa được làm rõ, ta cũng không thể đưa ra câu trả lời chính xác cho ngươi. Vẫn là câu nói trước đó của ta, hãy suy nghĩ kỹ xem đã đắc tội với ai, nếu kẻ giết người thật sự nhắm vào ngươi, những manh mối ngươi cung cấp sẽ rất hữu ích cho cảnh sát."

Chương 1107: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tống Cảnh Sơn hít một hơi sâu, “Ta hiểu rồi, ta nhất định sẽ suy nghĩ kỹ.”

Sau đó, Hàn Bân lại sắp xếp nhiệm vụ, vì nhân sự không đủ nên đã điều hai đội viên từ đội hai đến.

Hắn chia các đội viên thành ba nhóm.

Một nhóm phụ trách kiểm tra số điện thoại, nhóm hai đến Đồn Công an Hoa Quang để tìm hiểu tình hình, điều tra hồ sơ.

Còn Hàn Bân thì dẫn người đến khu dân cư nơi Tống Cảnh Sơn sống.

Trước khi đi, Hàn Bân đã đưa hai lá thư đến đội kỹ thuật, nhờ họ kiểm tra giúp.

Khu dân cư Hoa Viên Vinh Đỉnh.

Khu dân cư này cách Phân cục Ngọc Hoa không xa, thuộc loại khu dân cư cao cấp, tỷ lệ cây xanh cao, đều là nhà lớn.

Hàn Bân đi một vòng quanh khu dân cư, nhận thấy hệ thống giám sát ở đây rất hoàn thiện, từ cổng khu dân cư, cửa thang máy, thang máy, đến tầng hầm đều có camera giám sát.

Nhà Tống Cảnh Sơn nằm ở tòa số 6.

Bên cạnh tủ đựng bưu phẩm trong sảnh tầng một không có camera, không thể biết ai đã bỏ thư đe dọa vào đó.

Hàn Bân đi một vòng quanh khu dân cư, trong lòng đã có kế hoạch.

Sau đó, Hàn Bân dẫn người đến công ty quản lý bất động sản.

Người phụ trách công ty quản lý bất động sản tên là Phùng Liên Hải, là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, khi biết thân phận của Hàn Bân và các đồng đội, tỏ ra rất lịch sự.

"Đội trưởng Hàn, ngài có điều gì muốn chỉ bảo, chúng tôi nhất định sẽ hợp tác."

Hàn Bân nói, "Ta muốn điều tra từ ngày 6 tháng 9 đến hôm nay."

"Không vấn đề gì, ta có thể dẫn các ngươi đến phòng giám sát ngay bây giờ."

Hàn Bân để Lý Cầm và Bao Tinh đến phòng giám sát điều tra, còn hắn thì ở lại sảnh quản lý bất động sản, "Tòa số 6 nơi ông Tống ở có bao nhiêu lối ra?"

Phùng Liên Hải suy nghĩ một chút, "Có hai lối, một là từ cửa khu nhà ra ngoài, một là trực tiếp xuống tầng hầm."

Hàn Bân hỏi tiếp, "Nếu đi thang bộ xuống tầng hầm, có bị camera ghi hình không?"

"Có. Cửa vào tầng hầm đối diện với một camera, chỉ cần có người ngoài vào tòa khu nhà sẽ bị ghi lại. Về mặt an ninh khu dân cư, chúng tôi rất chu đáo."

"Tòa số 6 có bao nhiêu hộ dân?"

Phùng Liên Hải trả lời ngay lập tức, "Tòa số 6 có bảy tầng, mỗi tầng hai căn hộ, tổng cộng có mười bốn hộ dân."

Hàn Bân gật đầu, đây chính là lợi thế của khu dân cư cao cấp, khu dân cư bình thường thường có hai mươi, ba mươi tầng, mỗi tầng bốn hộ, một tòa khu nhà có gần trăm hộ dân.

Số hộ dân ít cũng có lợi, giảm bớt khó khăn trong việc điều tra của cảnh sát.

Hàn Bân yêu cầu công ty quản lý bất động sản cung cấp danh sách và thông tin liên lạc của các chủ hộ tòa số 6, để dùng khi điều tra camera.

Về tủ đựng bưu phẩm tòa số 6, mỗi tủ có một khe hở phía trên, dùng để bỏ thư, khả năng lưu lại dấu vân tay và DNA rất nhỏ, hơn nữa dù có cũng chưa chắc là của hung thủ.

Lý Cầm và Bao Tinh sao chép xong camera, hiện trường cơ bản đã được kiểm tra xong, Hàn Bân dẫn người trở về Phân cục Ngọc Hoa.

Khi Hàn Bân trở về văn phòng, phát hiện Lý Huy đã từ Đồn Công an Hoa Quang trở về, "Ngươi nhanh thật đấy."

Lý Huy nói, "Giao tiếp xong với đồng chí ở đồn công an, ta liền trở về."

Hàn Bân ngáp một cái, ngồi xuống ghế, "Bên bọn họ có manh mối gì không?"

"Sau khi nhận được báo án của Tống Cảnh Sơn, bọn họ đã đến khu dân cư nơi ông ấy sống, còn sao chép video giám sát của khu dân cư." Lý Huy đặt một tập tài liệu trước mặt Hàn Bân, "Đây là hồ sơ lúc đó, có bản ghi lời khai của Tống Cảnh Sơn, và quá trình điều tra của bọn họ."

Hàn Bân xem qua hồ sơ, bản ghi lời khai của Tống Cảnh Sơn cơ bản giống với hôm nay.

Nhưng có một điểm trong lời khai khiến Hàn Bân chú ý, theo lời khai của Tống Cảnh Sơn, hắn phát hiện lá thư trong tủ bưu phẩm vào sáng ngày 10 tháng 6, và lần cuối cùng hắn kiểm tra tủ bưu phẩm là sáng ngày 8 tháng 6, có nghĩa là thời gian gây án của lần trước là từ ngày 8 đến ngày 10 tháng 6.

Trước đó khi ghi lời khai, Hàn Bân cũng đã hỏi về tình huống của lá thư đe dọa đầu tiên, cũng hỏi về thời gian cụ thể, nhưng Tống Cảnh Sơn chỉ nhớ là báo án vào ngày 10 tháng 6, phát hiện lá thư đe dọa, nhưng không nhớ lần cuối cùng kiểm tra tủ bưu phẩm là khi nào.

Ngoài điểm này, hồ sơ không có manh mối giá trị khác, quá trình điều tra cũng rất đơn giản.

Hàn Bân đặt hồ sơ lên bàn, nhìn quanh mọi người, "Không cần nói gì nữa, kiểm tra camera đi."

"Không chỉ kiểm tra camera của năm ngày gần đây, mà còn phải kiểm tra camera của ngày 8, ngày 9, ngày 10 tháng 6, và so sánh video giám sát của lá thư đe dọa đầu tiên và lá thư đe dọa thứ hai, tìm ra đặc điểm chung của kẻ tình nghi."

"Rõ." Mọi người chia nhau hành động.

Không lâu sau, Đỗ Kỳ cũng từ công ty viễn thông trở về, hắn phụ trách điều tra lịch sử cuộc gọi của 'Triệu Ca', xem liệu có thể tìm ra manh mối của Triệu Ca từ các liên hệ hay không.

Đỗ Kỳ báo cáo xong với Hàn Bân, Hàn Bân để hắn dẫn Mạch Quân cùng kiểm tra.

Đây cũng là một công việc tỉ mỉ.

Hàn Bân rót một tách trà, đứng bên cửa sổ suy nghĩ về vụ án.

Lá thư đe dọa này nhìn có vẻ đột ngột, nhưng suy nghĩ kỹ sẽ thấy, dòng thời gian của lá thư đe dọa rất có thể trước khi Tống Bác Thần chết.

Tống Cảnh Sơn đi công tác ngày 6 tháng 9, có nghĩa là ngày 6, 7, 8, 9, bốn ngày này kẻ tình nghi đều có thể gửi lá thư đe dọa, và Tống Bác Thần chết vào chiều ngày 9 tháng 9.

Chương 1108: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hung thủ rất có thể đã gửi lá thư đe dọa trước, sau đó vì trả thù mà giết con trai Tống Cảnh Sơn là Tống Bác Thần.

Cái chết của Tống Bác Thần chính là ứng nghiệm câu nói "nhà tan cửa nát".

Tuy nhiên, nếu hung thủ đã quyết định giết người, thì việc gửi lá thư đe dọa có ý nghĩa gì?

Chẳng lẽ là để cảnh báo Tống Cảnh Sơn? Điều này có chút không hợp lý.

Tất nhiên, cũng có khả năng là hung thủ giết người xong mới gửi lá thư đe dọa, mục đích là để kích động Tống Cảnh Sơn.

Nếu đúng như vậy, thì mối thù của hai người rất lớn.

Theo lý mà nói, nếu giữa hai người có mối thù không đội trời chung như vậy, Tống Cảnh Sơn phải biết mới đúng, nhưng Hàn Bân đã hỏi đi hỏi lại, Tống Cảnh Sơn lại nói không thù không oán với ai.

Hàn Bân cầm tách trà uống, nhưng phát hiện trà đã cạn.

Hắn lại rót thêm một tách trà.

Hàn Bân còn có một suy đoán khác, liệu đây có phải là chiêu trò đánh lạc hướng của hung thủ không.

Mục tiêu của hung thủ chính là Tống Bác Thần, vì có thù với Tống Bác Thần, nhưng để chuyển hướng chú ý của cảnh sát, hắn mới gửi thư đe dọa Tống Cảnh Sơn, mục đích là để

cảnh sát điều tra tình hình xung quanh Tống Cảnh Sơn, từ đó bỏ qua manh mối xung quanh Tống Bác Thần.

Nếu đúng như vậy, thì hung thủ đã bắt đầu lên kế hoạch từ ba tháng trước, thậm chí còn sớm hơn…

Buổi trưa, Hàn Bân ăn cơm ở căng tin, trong lúc ăn đã trao đổi với Tằng Bình về vụ án, bọn họ vẫn đang truy tìm hai chiếc xe giả biển số, đã xác định được hướng và vị trí đại khái, nhưng cần thêm thời gian để tìm ra chiếc xe tình nghi.

Ăn cơm xong, Hàn Bân nghỉ trưa một lát.

Đến hai giờ chiều, rửa mặt xong, tinh thần hắn tỉnh táo trở lại.

Về việc kiểm tra camera vẫn chưa có tiến triển, Hàn Bân có phần không hài lòng với hiệu suất của bọn họ, buổi chiều hắn cũng định tham gia vào việc kiểm tra camera.

"Cốc cốc…" Tiếng gõ cửa vang lên bên ngoài văn phòng.

"Vào đi."

Lỗ Văn mở cửa bước vào, cảm thán, "Đội trưởng Hàn, mỗi lần thấy ngài trong văn phòng, ta đều có cảm giác như trong mơ."

Hàn Bân lắc đầu cười, "Có phát hiện gì không?"

"Không có manh mối, ta cũng không dám đến tìm ngài." Lỗ Văn đưa ra một tài liệu, "Bọn ta đã kiểm tra hai phong thư, chỉ tìm thấy dấu vân tay của một người trên phong thư đe dọa thứ hai, và sau khi so sánh thì đó là dấu vân tay của Tống Cảnh Sơn."

"Trên phong thư đe dọa đầu tiên phát hiện dấu vân tay của bốn người, một là của Tống Cảnh Sơn, một là của Tống Bác Huy, hai dấu vân tay còn lại tạm thời chưa có mẫu so sánh."

Hàn Bân xoa cằm, hắn từng hỏi Tống Cảnh Sơn, theo lời Tống Cảnh Sơn thì khi phát hiện lá thư đe dọa đầu tiên, ông ta đã gọi Tống Bác Huy và con gái Tống Bác Hà đến, có nghĩa là ngoài Tống Cảnh Sơn ra, Tống Bác Huy và Tống Bác Hà đều đã xem qua lá thư đe dọa này.

Dấu vân tay của Tống Cảnh Sơn và Tống Bác Huy đã được so sánh, điều này gián tiếp chứng minh lời của Tống Cảnh Sơn, chỉ không biết trong hai dấu vân tay còn lại có dấu vân tay của Tống Bác Hà hay không.

Hàn Bân nói đơn giản với Lỗ Văn về tình hình, bảo hắn chờ tin tức, trước tiên Hàn Bân cần xác định trong hai dấu vân tay này có dấu vân tay của Tống Bác Hà hay không, nếu có thì có thể tạm thời loại trừ.

Như vậy khi so sánh với cơ sở dữ liệu, sẽ giảm bớt một nửa khối lượng công việc, cũng là vì nghĩ đến đội kỹ thuật.

Sau khi Lỗ Văn rời đi, Hàn Bân vỗ tay, nói với mọi người, "Các ngươi chắc nghe thấy rồi, đội kỹ thuật đã phát hiện dấu vân tay nghi ngờ trên lá thư đe dọa đầu tiên, rất có thể là của hung thủ để lại, chỉ cần các ngươi phát hiện người khả nghi trong camera, có thể so sánh dấu vân tay. Mọi người cố gắng thêm chút nữa."

Mọi người lác đác đáp lời.

Hàn Bân cũng không quan tâm đến bọn họ nữa, gọi điện cho Tống Cảnh Sơn, bảo ông ấy thông báo con gái Tống Bác Hà đến Phân cục Ngọc Hoa một chuyến.

Tuy nhiên, Tống Bác Hà chưa đến, nhưng Hàn Bân lại chờ đợi một vị khách khác.

"Reng reng…" Điện thoại của Hàn Bân reo lên.

"Ai vậy?"

“Xin hỏi, có phải Đội trưởng Hàn không?”

“Là ta, ngươi là ai?”

“Ngài có đang điều tra vụ thư đe dọa không?”

“Đúng vậy.” Hàn Bân có chút khó hiểu.

“Ta có vài điều muốn phản ánh với ngài.”

“Điều gì?”

Người ở đầu dây bên kia do dự, “Ta… có thể gặp ngài trực tiếp không, việc này không thể nói rõ qua điện thoại.”

“Được, ngươi đang ở đâu?”

“Ta đang ở cổng Phân cục Ngọc Hoa.”

Hàn Bân bước đến cửa sổ, nhìn thấy một người đàn ông đứng bên cạnh phòng bảo vệ, “Ngươi vào sân đi, ta sẽ cho người ra đón.”

“Được.”

Cúp điện thoại, Hàn Bân gọi Triệu Minh, bảo hắn xuống đón người đàn ông gọi điện.

Không lâu sau, Triệu Minh dẫn một người đàn ông trung niên bước vào, mặc một chiếc áo thun xám, cúi đầu, trông có vẻ rụt rè.

“Mời ngồi, ngươi tên là gì?” Hàn Bân hỏi.

“Ta họ Hồng, tên là Hồng Kiến Anh.”

“Ta thấy ngươi quen quen, chúng ta đã gặp nhau ở đâu chưa?”

“Đúng vậy, ta làm việc ở khu dân cư Hoa Viên Vinh Đỉnh.”

“Ta nhớ rồi, ta đã thấy ảnh ngươi ở phòng quản lý bất động sản, ngươi là người quét dọn tòa số 6.”

Điền Lệ đưa một cốc nước đến, Hồng Kiến Anh hai tay nhận lấy, "Đúng vậy, trí nhớ ngài thật tốt."

Chương 1109: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đối phương là người quét dọn tòa số 6, rất có thể đã thấy người gửi thư đe dọa, Hàn Bân hỏi ngay lập tức, "Ngươi có manh mối về kẻ tình nghi gửi thư đe dọa không?"

"Ta…" Hồng Kiến Anh nuốt nước bọt, hít sâu một hơi, "Lá thư đó là… ta gửi!"

Hàn Bân có chút bất ngờ, nhìn kỹ đối phương, "Vậy là ngươi đến đầu thú."

Hồng Kiến Anh gãi đầu, "Đúng vậy, cũng không hẳn."

Triệu Minh chất vấn, "Là, tức là; không phải tức là không phải; cái gì gọi là đúng vậy, cũng không hẳn."

"Ta đã gửi thư cho Tống Cảnh Sơn, nhưng ta chỉ muốn dọa hắn, thật sự không có ý định giết con hắn, thậm chí ta còn không biết con hắn là ai. Và ta chỉ gửi cho Tống Cảnh Sơn một lá thư đe dọa."

Hàn Bân xoa mũi, "Việc này, ngươi nghe ai nói?"

Hồng Kiến Anh đáp, "Công ty quản lý bất động sản, ta nghe bọn họ nói về việc này, nghe nói Tống Cảnh Sơn nhận được thêm một lá thư đe dọa, và con trai hắn cũng bị giết. Người ở công ty quản lý bất động sản còn nói có thể là người viết thư đe dọa giết con Tống Cảnh Sơn. Khi ta nghe vậy, ta sợ quá, cảm thấy có điều không đúng, liền muốn nói rõ với các ngươi."

"Ngươi gửi thư đe dọa cho Tống Cảnh Sơn khi nào?"

Hồng Kiến Anh nghĩ một chút, "Sáng ngày 9 tháng 6."

Triệu Minh hỏi, "Người khác đều làm việc xấu vào ban đêm, sao ngươi lại gửi thư đe dọa vào buổi sáng?"

"Chủ yếu là do công việc của ta, ta quét dọn vào buổi sáng, lúc đó vào tòa khu nhà cũng không ai nghi ngờ, khi không có ai, ta bỏ thư vào tủ bưu phẩm." Hồng Kiến Anh thở dài, "Ta chỉ là nhất thời kích động, sau khi bỏ thư vào ta liền hối hận, thậm chí còn nghĩ đến việc lấy thư ra, nhưng không có chìa khóa, không mở được tủ bưu phẩm, cũng không lấy ra được. Cũng đành để sai lầm tiếp tục."

Hàn Bân gọi Triệu Minh đến, thì thầm vài câu, sau đó Triệu Minh rời đi.

Hàn Bân tiếp tục hỏi, "Thế còn lá thư đe dọa thứ hai?"

"Lá thư đe dọa thứ hai không liên quan đến ta, không liên quan chút nào, ta chỉ sợ các ngươi nghi ngờ, nên mới đến đầu thú."

"Ngươi có biết, khi ngươi gửi lá thư đe dọa đầu tiên, Tống Cảnh Sơn đã báo cảnh sát."

"Biết, cảnh sát đồn đã đến công ty quản lý bất động sản tìm hiểu tình hình."

Hàn Bân hỏi ngược lại, "Lần đó tại sao ngươi không đến đầu thú."

"Lần đó ta cũng sợ, nhưng dù sao cũng chỉ là một lá thư đe dọa, cũng không có gì, và cảnh sát đồn thì ta biết rõ, chưa chắc đã tìm ra vấn đề gì. Nhưng lần này thì khác, con trai Tống Cảnh Sơn chết rồi, người ở công ty quản lý bất động sản đều nói là con trai Tống Cảnh Sơn bị người gửi thư đe dọa giết chết. Ta không muốn gánh tội này, đây là tội phải tử hình, ta biết việc này xong, sợ đến nửa chết nửa sống." Hồng Kiến Anh ngồi thẳng lên,

“Cảnh sát, các ngươi phải tin ta, ta nói thật.”

Hàn Bân nói, “Nội dung lá thư đe dọa là gì?”

Hồng Kiến Anh cúi đầu, im lặng một lúc mới nói, “Tống Cảnh Sơn ngươi không được chết tử tế, ta sớm muộn sẽ khiến ngươi nhà tan cửa nát!”

“Tại sao ngươi lại gửi thư đe dọa cho Tống Cảnh Sơn?”

“Ta chỉ muốn dọa hắn.”

“Ngươi có thù với hắn?”

“Có.”

“Thù thế nào?”

Hồng Kiến Anh thở dài, “Nhà Tống Cảnh Sơn mở công ty cây cảnh, có dự án thì thuê đội thi công, ta làm ở đội thi công nhà hắn hai năm.”

“Tống Cảnh Sơn là kẻ hút máu, nợ lương, bớt lương, rõ ràng là kiếm được nhiều tiền nhờ chúng ta, vẫn muốn vắt kiệt tiền mồ hôi nước mắt của chúng ta.”

“Ta làm nửa năm, không được trả một xu, vợ ta cãi nhau với ta, nói ta vô dụng, hỏi ta lấy tiền đâu để nuôi gia đình, ta đi lấy ở đâu? Ta cũng không có tiền.”

“Ta cãi nhau với nàng, tát nàng một cái, đó là lần đầu tiên ta đánh nàng, thật sự là lần đầu tiên… Sau đó, nàng dắt con bỏ đi, không bao giờ quay lại.”

“Nhà ta tan nát, chẳng còn gì cả, ta đi tìm bọn họ… nhưng không tìm thấy, hức…” Vừa nói, Hồng Kiến Anh vừa khóc, “Từ đó trở đi, ta bắt đầu uống rượu, uống ngày uống đêm, người cũng phế, không làm việc nặng được, chỉ có thể như ông lão, bà lão đi quét dọn.”

“Đều là Tống Cảnh Sơn hại, ngươi nói xem, loại người này có đáng chết không?” Hồng Kiến Anh nghiến răng, “Ta hận không thể tự tay giết hắn!”

“Nhưng ta không dám, ta không muốn chết, cả đời này, ta còn muốn gặp lại vợ con ta, ta nhớ bọn họ… Ta hối hận lắm.” Hồng Kiến Anh lấy tay che mặt, khóc nức nở.

Hàn Bân đưa cho hắn một gói khăn giấy, “Ngươi đến công ty Tống Cảnh Sơn khi nào, và khi nào rời đi, công ty của Tống Cảnh Sơn tên gì?”

Hồng Kiến Anh nghĩ một chút, “Công ty tên là Hồng Sơn Cảnh, ta đến năm 2015, làm đến cuối năm 2016.”

“Nợ lương của ngươi đã trả chưa?”

“Tháng 5 năm 2017 mới trả.” Hồng Kiến Anh cười chua chát, “Nhưng trả rồi thì có ích gì, vợ ta đã dắt con bỏ đi, số tiền đó ngoài mua rượu, còn có ích gì?”

“Nếu là chuyện năm 2016, tại sao đến tháng 6 năm nay ngươi mới nghĩ đến việc trả thù?”

“Không, ta đã nghĩ đến việc trả thù Tống Cảnh Sơn từ khi vợ con ta bỏ đi, mối hận với hắn luôn ở trong lòng…” Hồng Kiến Anh đấm mạnh vào ngực, lộ vẻ phức tạp và đau đớn, “Nhưng ta là kẻ vô dụng, không dám trả thù, ta chỉ nghĩ, chỉ nghĩ… Ta cũng hận bản thân như vậy.”

Chương 1110: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Tháng 6 năm nay, ta làm việc ở khu dân cư Tống Cảnh Sơn sống, ta gặp hắn, lòng hận thù lại trỗi dậy, ta thường gặp hắn, hắn thành đạt, gia đình hạnh phúc, càng như vậy, ta càng hận trong lòng. Điều đáng tức giận hơn, hắn căn bản không nhận ra ta."

"Có phải rất trớ trêu?" Hồng Kiến Anh cười tự giễu, "Ta âm thầm hận hắn, hận đến chết đi sống lại, mà hắn lại không biết, thậm chí quên luôn ta là ai, có phải rất đáng buồn."

"Ta sắp buồn chết rồi, nên mới viết lá thư đe dọa đó, nhưng ta thật sự không giết người, nếu ta dám giết người, thì không đợi đến hôm nay."

Mặc dù thái độ của Hồng Kiến Anh rất thành thật, nhưng Hàn Bân vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng, "Chiều ngày 9 tháng 9, từ một đến hai giờ, ngươi ở đâu?"

Hồng Kiến Anh nghĩ một chút, "Ngày đó ta đi làm, chúng ta tan làm lúc 12 giờ trưa, làm lại lúc 2 giờ chiều, thời gian đó ta ăn cơm với đồng nghiệp, nghỉ ngơi trong phòng trực, bọn họ đều có thể làm chứng cho ta."

"Gần đây ngươi có đến khu vui chơi Cầm Đảo không?"

"Khu vui chơi?" Hồng Kiến Anh lẩm bẩm, lộ vẻ cay đắng, "Ta chưa từng đến, con trai ta thì muốn đi lắm, nhưng tiếc là…"

"Lộp cộp…" Tiếng bước chân vang lên, Triệu Minh bước vào, theo sau là Lỗ Văn từ đội kỹ thuật.

Lỗ Văn thành thạo lấy dấu vân tay của Hồng Kiến Anh, sử dụng máy so sánh dấu vân tay tại chỗ.

"Ting, dấu vân tay đã thu thập."

"Đang so sánh…"

"Ting, kết quả so sánh dấu vân tay, hoàn toàn khớp!"

Điều này chứng minh Hồng Kiến Anh không nói dối, dấu vân tay trên lá thư đe dọa đầu tiên thực sự là của hắn.

Về lá thư đe dọa thứ hai có phải do hắn viết hay không, cần xác minh thêm.

Hồng Kiến Anh tạm thời bị giam giữ, chưa xác minh được chứng cứ ngoại phạm của hắn, hắn vẫn có nghi ngờ.

Sau đó, Hàn Bân sắp xếp nhiệm vụ, để người đi xác minh chứng cứ ngoại phạm của Hồng Kiến Anh, đồng thời gọi Tống Cảnh Sơn đến.

Cùng đến với Tống Cảnh Sơn là con gái ông, Tống Bác Hà.

Mặc dù hai cha con cùng đến, nhưng Hàn Bân không hỏi cùng một lúc, mà để người dẫn Tống Bác Hà đến đội kỹ thuật để kiểm tra dấu vân tay.

"Cảnh sát Hàn, có phải đã có manh mối về người viết thư đe dọa không?"

Hàn Bân trả lời vòng vo, "Ngươi có quen Hồng Kiến Anh không?"

Tống Cảnh Sơn nhíu mày, lộ vẻ hồi tưởng, "Không có ấn tượng gì, người này có liên quan gì đến vụ án?"

Hàn Bân lấy điện thoại, tìm một bức ảnh của Hồng Kiến Anh, "Chính là người này."

Tống Cảnh Sơn nhìn kỹ, lắc đầu, "Có chút quen thuộc, nhưng không nhớ tên."

"Chiều nay, hắn đã tự đến đồn cảnh sát thú tội, thừa nhận lá thư đe dọa đầu tiên là hắn viết, chúng ta đã xác minh dấu vân tay của hắn, và dấu vân tay trên lá thư đe dọa đầu tiên khớp, có thể xác định lá thư đe dọa đầu tiên là hắn viết."

"Hắn tại sao lại làm vậy, tại sao lại hại chết con ta." Tống Cảnh Sơn kích động.

"Hắn chỉ thừa nhận đã viết lá thư đe dọa đầu tiên, không thừa nhận viết lá thư đe dọa thứ hai, cũng không thừa nhận liên quan đến cái chết của Tống Bác Thần."

Tống Cảnh Sơn siết chặt nắm tay, "Hắn tại sao lại viết thư đe dọa cho ta… Ngươi cũng thấy lá thư đe dọa đó, nói muốn ta nhà tan cửa nát."

Hàn Bân mô tả lại nguyên nhân gây án của Hồng Kiến Anh.

Giọng nói của Tống Cảnh Sơn run rẩy, mang theo chút tự trách, "Nợ lương, chỉ vì ta nợ hắn vài tháng lương, hắn liền giết con ta! Ta… ta…"

Hàn Bân nói, "Hiện tại chỉ có thể chứng minh lá thư đe dọa đầu tiên là của hắn, không thể chứng minh hắn là kẻ giết con ngươi. Và hắn tuyên bố có chứng cứ ngoại phạm, cảnh sát đang xác minh."

"Không phải hắn thì còn ai? Ta không nghĩ ra ai sẽ giết con ta?"

Hàn Bân xoa mũi, "Trước đó ta đã hỏi ngươi, khi nhận được lá thư đe dọa đầu tiên, ngươi đã cho ai xem, ngươi nói chỉ có Tống Bác Huy và Tống Bác Hà, ta muốn xác nhận lại, có phải chỉ có hai người này không?"

Nếu lời của Hồng Kiến Anh là thật, hắn chỉ viết lá thư đe dọa đầu tiên, không viết lá thư đe dọa thứ hai, hai lá thư đe dọa gần như giống nhau, đủ để giả mạo, cho thấy người viết lá thư đe dọa thứ hai đã thấy lá thư đe dọa đầu tiên.

Tống Cảnh Sơn nghĩ một chút, "Ngoài Bác Huy và Bác Hà, Bác Thần lúc đó cũng có mặt, chỉ là hắn đã… ta không nhắc đến. Ngoài ba người họ, chỉ có cảnh sát đồn biết."

Hàn Bân chợt nghĩ, nếu Tống Bác Thần cũng có mặt, thì Trương Lệ cũng biết chuyện này.

Không lâu sau, Tống Bác Hà cũng trở lại văn phòng, Tống Bác Hà là con thứ hai, nhỏ hơn Tống Bác Huy, lớn hơn Tống Bác Thần.

Tên của nàng có vẻ cổ điển, nhưng ăn mặc rất thời trang.

Dấu vân tay của Tống Bác Hà khớp, dấu vân tay thứ tư trên lá thư đe dọa đầu tiên thực sự là của nàng.

Nội dung của lá thư đe dọa thứ hai giống với lá thư đe dọa đầu tiên, cho thấy người viết lá thư đe dọa thứ hai rất có thể đã thấy lá thư đe dọa đầu tiên, ít nhất là biết nội dung của lá thư đe dọa đầu tiên, nếu không thì không thể giả mạo.

Nói cách khác, Tống Bác Hà, Tống Bác Huy đều có nghi ngờ nhất định.

Tống Bác Hà là phụ nữ, không phải là kẻ tình nghi trực tiếp, Hàn Bân hiện tại cần làm là loại trừ khả năng nàng gửi lá thư đe dọa thứ hai.

"Tống tiểu thư, ngài đã xem lá thư đe dọa đầu tiên?"

Chương 1111: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đúng vậy."

"Ngài còn nhớ nội dung lá thư không?"

Tống Bác Hà nghĩ một chút, "Đại khái thì ta nhớ, là đe dọa cha ta, muốn báo thù cha ta, nhưng đã ba bốn tháng rồi… cụ thể nội dung thì không nhớ."

"Ngài có nói với ai khác về việc này không?"

"Không."

"Ngài sống một mình, hay sống cùng ông Tống Cảnh Sơn?"

"Ta sống một mình, có chuyện gì vậy?"

"Chỉ là hỏi theo lệ thôi." Hàn Bân nói lấp liếm, tiếp tục hỏi, "Từ ngày 6 tháng 9 đến ngày 11 tháng 9, ngài có về khu dân cư Hoa Viên Vinh Đỉnh không?"

Tống Bác Hà hồi tưởng một lát, "Có."

"Ngài về khu dân cư Hoa Viên Vinh Đỉnh khi nào?"

Tống Bác Hà biến sắc, "Ngài hỏi vậy là có ý gì, ta về nhà mình chẳng lẽ phạm pháp."

"Tất nhiên, ta đã nói, chỉ là hỏi theo lệ."

Tống Bác Hà bất mãn, "Nhưng cách ngài hỏi khiến ta cảm thấy rất khó chịu, giống như ta là tội phạm vậy, bây giờ người chết là em trai ta, các ngươi không phải nghi ngờ ta là hung thủ chứ?"

“Ngược lại, chúng ta muốn chứng minh ngươi vô tội.” Hàn Bân nghiêm túc nói.

“Hừ.” Tống Bác Hà cười lạnh, “Chứng minh ta vô tội? Ta có gì không trong sạch, các ngươi dựa vào đâu mà nghi ngờ ta.”

Hàn Bân giải thích, “Kẻ tình nghi viết lá thư đe dọa đầu tiên đã tự thú, nhưng không thừa nhận viết lá thư đe dọa thứ hai, càng không thừa nhận liên quan đến cái chết của Tống Bác Thần. Nếu hắn nói thật, thì người viết lá thư đe dọa thứ hai rất có thể đã thấy lá thư đe dọa đầu tiên, và muốn dùng cách này để đổ tội cho hắn.”

Tống Bác Hà phản đối, “Cảnh sát, kẻ tình nghi đã viết một lá thư đe dọa, hắn có thể viết lá thư thứ hai, ngài thà tin một kẻ xấu, chứ không tin chúng tôi?”

“Cảnh sát chỉ tin bằng chứng, chúng ta sẽ không bỏ qua bất kỳ manh mối nào, bất kể ngươi và người chết có quan hệ gì, chỉ cần liên quan đến vụ án, chúng ta sẽ điều tra, đó là trách nhiệm của chúng ta, cũng là trách nhiệm với người chết.”

Tống Bác Hà quay đầu sang chỗ khác, không nói nữa.

Tống Cảnh Sơn kéo tay con gái, “Tiểu Hà, đội trưởng Hàn hỏi gì, ngươi cứ trả lời. Ngươi lúc này còn cứng đầu gì chứ, đội trưởng Hàn nghiêm túc điều tra án, không bỏ qua bất kỳ manh mối nào, chúng ta nên cảm ơn hắn, ngươi không cũng muốn sớm tìm ra kẻ giết Bác Thần.”

“Phù…” Tống Bác Hà thở dài, chần chừ một lát, “Ngày 8 tháng 9, chiều ta về nhà, vào phòng ngủ lấy một số đồ rồi đi.”

Hàn Bân xác nhận, “Chỉ có một lần này?”

“Đúng.”

“Ở bao lâu?”

Tống Bác Hà bặm môi, "Ta không xem giờ, nhưng không lâu, chưa đến nửa tiếng."

"Lấy cái gì?"

Tống Bác Hà chua miệng, "Lấy vài bộ quần áo."

Hàn Bân chuyển đề tài, "Gần đây ngươi có đến khu vui chơi không?"

Tống Bác Hà thẳng thắn, "Không."

Hàn Bân gật đầu, "Ta hỏi xong rồi, cảm ơn ngươi hợp tác."

Tống Bác Hà lắc đầu, "Tìm ra kẻ giết em trai ta là điều quan trọng nhất, lúc nãy tâm trạng ta không tốt, mong ngài thông cảm."

Hàn Bân gật đầu, tỏ vẻ hiểu.

Sau đó, Hàn Bân nhìn Tống Cảnh Sơn, "Ông Tống, Tống Bác Huy cũng đã xem lá thư đe dọa đầu tiên, chúng ta muốn mời hắn đến làm bản ghi lời khai."

Tống Cảnh Sơn thở dài, "Đội trưởng Hàn, con trai ta hiện không ở Cầm Đảo, đã đi nơi khác rồi."

Hàn Bân có chút ngạc nhiên, "Em trai mình bị giết, xảy ra chuyện lớn như vậy, hắn là anh trai lại đi nơi khác?"

Tống Cảnh Sơn lắc đầu, bất đắc dĩ nói, "Không còn cách nào khác, vợ ta… tình trạng không tốt, đã chuyển đến bệnh viện ở Kinh Thành điều trị."

"Vợ ngài bị bệnh gì?"

"Quá đau buồn, dẫn đến bệnh tim mạch… Đưa nàng đến Kinh Thành điều trị, một là điều kiện y tế ở đó tốt hơn. Hai là muốn nàng thay đổi môi trường." Tống Cảnh Sơn thở dài, "Vợ ta yêu quý nhất là đứa con trai út này… Cái chết của Bác Thần, đối với nàng là cú sốc rất lớn, cực kỳ lớn."

Hàn Bân chuyển hướng, "Vậy ngài báo cho Tống Bác Huy, sắp xếp ổn thỏa ở Kinh Thành rồi, mời hắn đến đồn cảnh sát làm bản ghi lời khai."

Tống Bác Hà đáp, "Không vấn đề gì, ta đã mua vé máy bay đi Kinh Thành tối nay, đến nơi rồi, anh trai sẽ trở về."

Hàn Bân lại hỏi vài câu, không có thêm manh mối, liền để hai người rời đi.

Sau khi Tống Cảnh Sơn cha con rời đi, Hàn Bân chìm vào suy nghĩ, chỉ có ba anh em nhà họ Tống xem qua lá thư đe dọa, nếu lá thư đe dọa thứ hai thực sự là giả mạo, rất có thể là do một trong ba người này.

Trong đó, Tống Bác Thần đã chết, có thể tạm thời loại trừ nghi ngờ này.

Tuy nhiên, ngoài ba người này ra, cũng không có nghĩa là không có người khác nghi ngờ.

Ví dụ, ba người này rất có thể đã kể về lá thư đe dọa cho người thân thiết.

Và Trương Lệ rõ ràng là người phù hợp nhất!

"Điền Lệ, triệu tập Trương Lệ đến đồn cảnh sát làm bản ghi lời khai."

"Rõ."

Vừa dặn dò xong, cửa văn phòng bị đẩy ra, Tằng Bình bước vào, "Đội trưởng Hàn, chúng ta đã tìm ra dấu vết của xe giả biển số tình nghi!"

Đại lộ Phụ Bình, gần khu dân cư An Huệ.

Một chiếc xe hơi màu đen đậu bên đường, Hàn Bân và Tằng Bình ngồi ở hàng ghế sau.

Tằng Bình hạ cửa sổ xe, nhìn bãi đỗ xe bên cạnh, “Chúng ta dùng hệ thống Giám sát Thiên Võng truy tìm, phát hiện chiếc xe jeep đen mất dấu ở ngã tư này. Ta cho người tìm kiếm xung quanh, phát hiện bãi đỗ xe cạnh khu dân cư này.”

Chương 1112: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Khi đó, không phát hiện xe tình nghi trong bãi đỗ xe, nhưng khi kiểm tra camera bãi đỗ xe, phát hiện chiếc xe jeep đen đó."

"Khi vào bãi đỗ xe, chiếc xe jeep đen đã thay biển số. Ta cho người kiểm tra biển số."

Nói rồi, Tằng Bình gửi thông tin chủ xe cho Hàn Bân.

Chủ xe, Đường Tử Hiên

Giới tính, nam

Ngày sinh, 7 tháng 6 năm 1993

Quê quán, thành phố Cầm Đảo

Số điện thoại, 1552339XXXX

Sau khi đọc thông tin, Hàn Bân hỏi, "Nếu biển số đã thay, sao chắc chắn là cùng một xe?"

Tằng Bình lấy điện thoại, mở một bức ảnh, phóng to một phần ảnh, "Chiếc xe này là xe tình nghi mà chúng ta truy tìm qua hệ thống Giám sát Thiên Võng, và chiếc xe phát hiện trong camera bãi đỗ xe có kiểu dáng, màu sắc, và mẫu mã giống hệt."

"Tất nhiên, xe cùng mẫu rất nhiều, chúng ta cũng tính đến điều này, nhưng chiếc xe tình nghi có hai đặc điểm, đặc điểm đầu tiên là hai bánh trước buộc hai dải lụa đỏ, đặc điểm thứ hai là trong xe có trang trí quả táo."

“Hai đặc điểm rõ ràng này, cộng với kiểu dáng, màu sắc, thời gian, v.v… Chúng ta cơ bản có thể xác định, chiếc xe này chính là xe tình nghi.”

Hàn Bân cũng đồng ý với suy đoán của Tằng Bình, giơ ngón cái, “Không hổ là đội trưởng Tằng, tìm ra xe tình nghi nhanh như vậy.”

Tằng Bình nhìn ra ngoài cửa sổ xe, “Hy vọng là xe này.”

“Xe tình nghi hiện có trong bãi đỗ xe không?”

“Không.” Tằng Bình lắc đầu, nói tiếp, “Nhưng chúng ta kiểm tra camera bãi đỗ xe, đã nắm rõ tình hình chiếc xe này, thường đỗ ở đây.”

Tằng Bình nhìn đồng hồ, “Đoán chừng sắp về rồi.”

Hai người nói chuyện một lúc, rồi trong xe im lặng.

Thật ra, Tằng Bình hiện tại ngồi cùng Hàn Bân cũng thấy không quen, trước đây đều là Hàn Bân báo cáo công việc cho hắn, bây giờ thì ngược lại, hắn phải báo cáo công việc cho Hàn Bân.

Mặc dù bên ngoài không thể hiện, nhưng trong lòng chắc chắn sẽ có chút khó chịu.

Mười phút sau, một cảnh sát giao thông đi đến, để tránh rắc rối, Triệu Minh lái xe vào bãi đỗ xe.

Ngồi trong xe lâu, Hàn Bân cảm thấy ngột ngạt, xuống xe vận động một chút.

Tằng Bình cũng xuống xe, đưa Hàn Bân một điếu thuốc, hai người vừa hút thuốc vừa trò chuyện.

Không lâu sau, một chiếc xe đen đi vào bãi đỗ xe, kiểu dáng, thương hiệu giống xe tình nghi, bánh xe buộc dải lụa đỏ.

Tằng Bình hít sâu vài hơi thuốc, rồi dụi tắt điếu thuốc, "Đội trưởng Hàn, chính là chiếc xe này."

Hàn Bân cũng chú ý đến chiếc xe, trực tiếp ra lệnh bắt giữ.

Chiếc xe jeep đen đỗ vào bãi, cửa buồng lái mở ra, một thanh niên hai mươi mấy tuổi bước xuống, vừa khóa xe, liền bị mấy người ập đến, đè lên xe.

"Cảnh sát, không được động đậy!"

Hàn Bân cũng bước đến, quan sát thanh niên, "Ngươi tên gì?"

Thanh niên không trả lời mà hỏi lại, "Các ngươi bắt ta làm gì?"

Hàn Bân giơ thẻ cảnh sát, "Nhìn kỹ, chúng ta là cảnh sát, đang thi hành nhiệm vụ. Ta hỏi lại, ngươi tên gì?"

"Ta tên Đường Tử Hiên, ta không phạm pháp, các ngươi bắt nhầm người rồi."

"Biển số xe ngươi là gì?"

"Đây là xe của ta, biển số xe không phải treo ở đó sao."

Hàn Bân lạnh lùng, "Ta muốn ngươi tự nói."

Đường Tử Hiên đáp, "Biển số xe là B371EU."

"Ngươi có xe khác không?"

Đường Tử Hiên lắc đầu.

"Nói đi."

"Không có."

"Có biển số khác không?"

"Không có."

"Chắc chắn chứ?"

“Ta chắc chắn.”

Hàn Bân tiếp tục hỏi, “Ngày 9 tháng 9, ngươi có đến khu vui chơi Cầm Đảo không?”

“Ta không nhớ.”

Triệu Minh cười khẩy, “Mới vài ngày mà ngươi bảo không nhớ, lừa ai vậy?”

Đường Tử Hiên do dự, cắn răng, “Ta… ta không đi!”

Hàn Bân đi quanh xe jeep đen, “Biển số B908QW ngươi thấy bao giờ chưa?”

Đường Tử Hiên biến sắc, nhưng vẫn lắc đầu, “Chưa thấy.”

“Ngươi chắc chắn xe jeep đen này chưa bao giờ treo biển số này?”

“Cảnh sát, các ngươi hỏi cái này làm gì? Ta treo biển gì cũng không phạm pháp, các ngươi… rốt cuộc bắt ta làm gì.”

Hàn Bân vỗ vai hắn, “Bây giờ là ta hỏi ngươi, trả lời thành thật.”

Đường Tử Hiên hít sâu, “Không có.”

“Được, ngươi cứng miệng lắm.” Hàn Bân cười, “Ngày 9 tháng 9, từ một đến hai giờ chiều, ngươi ở đâu?”

Đường Tử Hiên toát mồ hôi trán, lắc đầu, “Ta không nhớ.”

“Ta nghĩ ngươi không muốn nói, nếu không muốn nói ở đây, có thể về đồn cảnh sát nói, chỗ đó rộng rãi, chúng ta có nhiều thời gian.”

“Ta không đi, các ngươi dựa vào đâu bắt ta đi đồn cảnh sát, ít nhất phải cho ta một lý do, ta không biết các ngươi muốn làm gì, các ngươi có phải cảnh sát không, không phải giả trang chứ.” Đường Tử Hiên càng nói càng mạnh miệng, dần dần đứng thẳng lưng.

“Chúng ta tìm ngươi, tức là đã có bằng chứng nhất định, ngươi càng không hợp tác, càng không khai, càng chứng tỏ ngươi đáng nghi…” Lời của Hàn Bân chưa dứt, Ngụy Tử Mặc bước đến, “Đội trưởng Tằng, Đội trưởng Hàn, chúng ta tìm thấy biển số B908QW trong cốp xe.”

Hàn Bân và Tằng Bình bước đến, quả nhiên thấy hai biển số giả.

Tằng Bình cầm biển số, vỗ mặt Đường Tử Hiên, “Đây là gì? Ngươi bảo chưa thấy mà? Mắt mở to mà nói dối.”

Đường Tử Hiên mặt mếu máo, “Ta nhận, ta nói dối… nhưng ta chỉ lắp biển số giả, có cần nhiều người bắt ta vậy không.”

Chương 1113: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Chỉ lắp biển số giả?" Tằng Bình cười nhạo, "Ngươi nghĩ cảnh sát hình sự rảnh lắm, nhiều người bắt ngươi một xe biển số giả? Còn giả bộ, không làm diễn viên thì tiếc quá."

Đường Tử Hiên kêu lên, "Ta không giả bộ, ta chỉ lắp biển số giả."

Hàn Bân hỏi tiếp, "Ngày 9 tháng 9, ngươi có đến khu vui chơi Cầm Đảo không?"

"Có."

"Dùng biển số nào?"

Đường Tử Hiên cúi đầu, "Biển số B908QW."

Hàn Bân nhướng mày, "Vừa nãy sao lại nói dối?"

"Ta cũng không biết các ngươi bắt ta làm gì, ta chỉ không muốn rước rắc rối."

Hàn Bân hỏi Ngụy Tử Mặc, "Có tìm thấy bằng chứng khác không?"

Ngụy Tử Mặc đáp, "Xe đã kiểm tra xong, không phát hiện dấu hiệu khả nghi."

"Kiểm tra camera hành trình."

"Rõ."

Đường Tử Hiên càng nghe càng thấy không ổn, "Cảnh sát, ta chỉ lắp biển số giả, các ngươi cần vậy sao?"

Hàn Bân hỏi lại, "Ngươi đã đến khu vui chơi, chắc không thể không biết chuyện gì xảy ra chiều đó?"

Đường Tử Hiên sững lại, rồi biến sắc, "Các ngươi không nghĩ… ôi trời, ta thề, ta không liên quan gì đến vụ rơi khinh khí cầu, ta oan, ta chỉ lắp biển số giả, các ngươi không nghi ngờ ta liên quan đến vụ đó chứ."

Hàn Bân nói, "Vụ rơi khinh khí cầu không phải tai nạn, mà là mưu sát, một vụ án cố ý giết người. Theo suy đoán của chúng ta, hung thủ có thể rời đi bằng xe, để tránh lộ thân phận, rất có thể dùng xe biển số giả."

"Như ngươi vậy, thần không biết quỷ không hay đến khu vui chơi, nếu không phải cảnh sát theo dõi camera, không ai biết việc này."

Đường Tử Hiên sợ tái mặt, "Cảnh sát, ta oan, ta không liên quan gì đến vụ rơi khinh khí cầu, ta thừa nhận lắp biển số giả, nhưng không có nghĩa là ta giết người."

"Vậy ngươi lắp biển số giả làm gì?"

"Bạn gái ta muốn đến khu vui chơi, nhưng hôm đó hạn chế biển số, nếu bị camera ghi lại sẽ bị phạt trăm tệ… với người giàu, trăm tệ không là gì, nhưng với chúng ta, ai muốn bị phạt, ta nghĩ dùng biển số giả… để không bị phạt." Đường Tử Hiên càng nói, giọng càng nhỏ.

Hàn Bân cau mày, "Chỉ vì hạn chế biển số mà ngươi dùng biển số giả?"

"Nói đến hạn chế biển số ta bực, ta mua xe đóng thuế, mỗi năm đóng bảo hiểm, sao lại hạn chế biển số."

Triệu Minh nói, "Đó là quy định quốc gia, chúng ta cũng bị hạn chế."

Đường Tử Hiên lẩm bẩm, "Quy định gì cũng không thể ảnh hưởng quyền lợi dân chúng. Đóng bao nhiêu tiền thì hưởng bấy nhiêu, sao chỉ biết hạn chế biển số, không giảm thuế, giảm bảo hiểm."

Triệu Minh xua tay, "Được rồi, ngươi than phiền gì, quy định này không phải của chúng ta, chúng ta không quyết định. Ngươi nói rõ tình hình, đừng gây phiền phức cho chúng ta, cũng đừng làm khó mình."

Đường Tử Hiên nói, "Ta nói hết rồi, chỉ có vậy, không làm gì khác."

Hàn Bân hỏi lại, "Vừa nãy ngươi nói không đến khu vui chơi, không lắp biển số giả, kết quả sao?"

"Ta…" Đường Tử Hiên cứng họng, đành nói, "Cảnh sát, ta biết mình sai, không nên nói dối, lần này ta nói thật."

Hàn Bân nhìn hắn, "Ngày 9 tháng 9, từ một đến hai giờ chiều, ngươi ở đâu?"

"Ta ở khu vui chơi."

"Làm gì?"

Đường Tử Hiên nghĩ, "Ăn. Chúng ta đến nhà hàng Hàn Quốc, gọi cơm trộn và mì hải sản, hôm đó đông, cơm trộn của ta sắp hết, mì hải sản của bạn gái ta chưa lên, ta còn cãi nhau với chủ quán."

"Ai chứng minh cho ngươi?"

"Bạn gái ta, và bạn thân nàng, ba chúng ta cùng đi khu vui chơi, bọn họ có thể chứng minh cho ta."

Hàn Bân lấy sổ ghi chép, "Tên và liên lạc của họ."

"Bạn gái ta là Đào Ninh, số điện thoại 1533848XXXX. Bạn thân nàng là Đỗ Tư Khiết, ta không biết liên lạc."

Hàn Bân nhìn Ngụy Tử Mặc, “Tổ trưởng Ngụy, ngươi đi xác minh lời hắn.”

“Rõ.” Ngụy Tử Mặc đáp.

Đường Tử Hiên nói, “Cảnh sát, ta có việc muốn nhờ.”

“Việc gì?”

“Các ngươi đừng nói chuyện lắp biển số giả, ta không muốn bạn gái có ấn tượng xấu, ngài nói ta bị cảnh sát thẩm vấn vì đến khu vui chơi.” Đường Tử Hiên cười nịnh, “Ta cảm ơn trước.”

“Hà, ngươi tính toán khéo.” Ngụy Tử Mặc cười, không đồng ý cũng không từ chối.

Hàn Bân nhìn đồng hồ, “Đưa hắn về đồn.”

“Ah…” Đường Tử Hiên ngơ ngác, “Các ngươi đưa ta đi đâu?”

Triệu Minh cười, “Tất nhiên là đồn cảnh sát, không mời ngươi ăn đại tiệc?”

Đường Tử Hiên lùi lại, “Không, ta không đi đồn cảnh sát, ta đã khai hết, khai rõ, lần này ta nói thật, các ngươi đưa ta đi đồn cảnh sát cũng không được gì, cảnh sát, đừng lãng phí thời gian, thả ta ra.”

Hàn Bân nghiêm túc, “Ngươi dùng biển số giả, là hành vi phạm pháp, còn gây trở ngại điều tra của cảnh sát. Quan trọng hơn, ngươi nói dối, khó làm cảnh sát tin tưởng.”

Nói xong, Hàn Bân vẫy tay, hai cảnh sát áp giải Đường Tử Hiên lên xe.

Đường Tử Hiên vùng vẫy, “Thả ta ra, ta không đi đồn cảnh sát, ta nói thật, ta không đến chỗ khinh khí cầu, ta nghe nói thôi, ta oan, các ngươi không thể oan…”

“Rầm!” Cửa xe đóng lại, âm thanh giảm hẳn, yên tĩnh hơn nhiều.

Hàn Bân đưa Tằng Bình một điếu thuốc, “Đội trưởng Tằng, muộn rồi, chúng ta về thôi.”

Tằng Bình châm thuốc, hút một hơi, “Ngươi nghĩ có phải hắn không?”

Hàn Bân xoa trán, “Nếu hắn khai ngay từ đầu, lời hắn có thể tin. Nhưng hắn liên tục nói dối, sau không giấu nổi mới nói mình đến khu vui chơi, khó tin. Nhưng… ta cũng không thấy vấn đề lớn.”

Chương 1114: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tằng Bình lắc đầu, "Vất vả cả ngày, không khéo lại công cốc."

"Xe biển số giả khác điều tra sao rồi?"

"Đang truy tìm, sắp có manh mối."

Hàn Bân gật đầu, "Muộn rồi, chúng ta ăn chút gì rồi về đồn."

Tằng Bình nói, "Vụ án không tiến triển, cũng chẳng tâm trạng, ăn gì cũng được, no là được."

Hàn Bân thì khác, càng bận càng phải ăn ngon, không cơ thể không chịu nổi, cũng không có động lực làm việc.

"Reng reng…" Điện thoại của Hàn Bân reo, hắn nhìn điện thoại, Điền Lệ gọi.

"Alo."

"Đội trưởng Hàn, ta liên hệ với Trương Lệ rồi, nàng tan làm, đang đến đồn, khoảng hai mươi phút nữa đến nơi."

"Biết rồi, ta đến ngay." Hàn Bân cúp máy, cười khổ, "Trương Lệ nhận lệnh triệu tập, đang đến đồn, ta phải làm bản ghi lời khai, mời ngươi ăn cơm phải dời lại."

Tằng Bình vỗ vai Hàn Bân, không bận tâm, "Không sao, gặp nhau suốt, cơ hội không thiếu."

……

Nửa giờ sau, Hàn Bân cùng mọi người trở lại văn phòng.

Vừa bước vào, Hàn Bân phát hiện ngoài Điền Lệ, trong phòng còn có một người phụ nữ khác, Trương Lệ.

Trương Lệ có mặt kịp thời tại đồn cảnh sát để làm bản ghi lời khai, điều này để lại ấn tượng tốt cho Hàn Bân về nàng.

Một vụ án có nhiều manh mối, cũng có không ít người liên quan, đôi khi cảnh sát triệu tập họ để hỗ trợ điều tra, nhưng đối phương lại viện nhiều lý do để từ chối, điều này ảnh hưởng rất lớn đến tiến độ xử lý vụ án.

Trương Lệ đứng dậy, hỏi Hàn Bân, "Đội trưởng Hàn, nghe cảnh sát Điền nói vụ án có tiến triển mới, các ngươi có phát hiện ra tên hề đó không?"

"Quả thực có một số tiến triển, nhưng hiện tại vẫn chưa xác định được danh tính của tên hề." Hàn Bân đáp.

Trương Lệ thở dài, lộ vẻ thất vọng, "Vậy các ngươi gọi ta đến đây có việc gì?"

"Chúng ta phát hiện một số tình huống trong quá trình điều tra, muốn mời ngươi hỗ trợ."

"Tình huống gì?"

Hàn Bân cân nhắc, "Tống Bác Thần có từng nói với ngươi về thư đe dọa không?"

"Thư đe dọa?" Trương Lệ trông có vẻ mơ hồ, "Hắn chưa bao giờ nói về thư đe dọa, chẳng lẽ có người gửi thư đe dọa cho hắn? Là tên hề đó sao?"

"Đúng rồi, các ngươi có chắc tên hề đó không phải là Tống Bác Huy không?"

Hàn Bân nghiêm túc, "Tống Bác Huy có chứng cứ ngoại phạm, tạm thời có thể loại bỏ nghi ngờ về hắn."

“Ồ.” Trương Lệ gãi đầu, trông có vẻ ngượng ngùng, “Hôm đó ta chỉ cảm thấy hắn có chút giống, nhưng ta cũng không dám chắc, có thể ta đã nhìn nhầm. Ngươi nói về thư đe dọa là chuyện gì?”

“Nếu ngươi không rõ, thì thôi vậy.” Hàn Bân chuyển đề tài, “Gần đây ngươi có đến khu dân cư Hoa Viên Vinh Đỉnh không?”

“Khu dân cư Hoa Viên Vinh Đỉnh?” Trương Lệ nhíu mày, lẩm bẩm, “Tên nghe quen quá… nhưng ta lại không nhớ ra ngay, khu dân cư này có liên quan gì đến ta không?”

“Cha mẹ Tống Bác Thần sống ở khu dân cư đó.”

“Ồ, đúng rồi, ta nói sao tên nghe quen quá, ta đã từng đến một lần, nhưng đó đã là hai ba tháng trước rồi, cha mẹ Tống Bác Thần không quen biết ta… sau đó ta không đến nữa.” Trương Lệ có chút khó hiểu, hỏi lại, “Sao các ngươi lại hỏi về hành tung của ta?”

“Chỉ là hỏi theo lệ thôi.”

Trương Lệ dường như nhận ra điều gì đó, mở to mắt, chất vấn, “Hỏi theo lệ cái gì? Các ngươi không nghi ngờ ta giết Tống Bác Thần chứ!”

“Ngươi đừng kích động, chúng ta không nghi ngờ ngươi, mà nghi ngờ tất cả những ai liên quan đến vụ án. Chúng ta làm những câu hỏi này là để chứng minh ngươi trong sạch.” Hàn Bân an ủi.

Trương Lệ không chấp nhận, “Ta không cần các ngươi chứng minh, ta vốn dĩ là trong sạch. Ta yêu Tống Bác Thần, hắn cũng yêu ta, chúng ta thật lòng yêu nhau, ta làm sao có thể giết hắn! Các ngươi nghĩ gì trong đầu vậy.”

“Trương nữ sĩ, bình tĩnh lại.” Hàn Bân giơ tay, ra hiệu đối phương ngồi xuống, “Cảnh sát điều tra dựa trên chứng cứ,

không nhằm vào ai, hy vọng ngươi hiểu."

"Chứng cứ?" Trương Lệ cười lạnh, "Được thôi, vậy các ngươi nói xem, có chứng cứ gì chứng minh ta liên quan đến cái chết của Tống Bác Thần? Ta là người trong sạch, sao đến miệng các ngươi lại thành hung thủ."

Hàn Bân nhướng mày, "Ngươi vừa nói ngươi yêu Tống Bác Thần?"

Trương Lệ chắc chắn, "Đúng vậy."

Hàn Bân hỏi ngược, "Tống Bác Thần có yêu ngươi không?"

Trương Lệ không chút do dự, "Tất nhiên rồi, hắn chắc chắn yêu ta! Nếu không hắn đã không chịu đựng áp lực lớn như vậy để ở bên ta. Ngươi hoàn toàn không hiểu tình cảm giữa chúng ta, không biết chúng ta đã khó khăn thế nào để ở bên nhau."

Hàn Bân nhìn chằm chằm vào nét mặt đối phương, "Nhưng theo chúng ta tìm hiểu, Tống Bác Thần đã có ý định chia tay với ngươi, ta không tin ngươi không nhận ra điều đó."

Trương Lệ môi mấp máy, im lặng một lúc lâu, mới mở miệng, "Đúng, ta cảm nhận được, dù hắn không nói ra, nhưng… thật sự không còn như trước."

"Tuy nhiên, ta tin hắn vẫn yêu ta, hắn muốn ở bên ta, có thể gia đình hắn gây áp lực quá lớn cho hắn. Nhưng ta vẫn tin hắn sẽ chọn ta…"

Hàn Bân đan tay vào nhau, "Nhưng theo người nhà Tống Bác Thần nói, hắn hiện đang có mối quan hệ với người khác, và đang cân nhắc chia tay với ngươi. Và đúng lúc này, hắn lại gặp chuyện."

Trương Lệ mắt đỏ lên, "Ngươi nói dối, hắn không thể đối xử với ta như vậy. Ngươi đang nói dối."

Chương 1115: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nhún vai, "Ta có cần thiết phải nói dối không?"

Trương Lệ thở dài, cúi đầu không nói gì.

Hàn Bân tiếp tục quan sát, cố tìm ra manh mối từ nét mặt của nàng.

Nhưng hiện tại, cảm xúc của Trương Lệ vẫn khá phù hợp với tình huống bây giờ.

Trương Lệ im lặng một lúc lâu, lau mắt, "Đội trưởng Hàn, nói đi nói lại các ngươi vẫn nghi ngờ ta giết Tống Bác Thần?"

"Hôm đó ngươi và Tống Bác Thần cùng đi khu vui chơi, cũng là ngươi đề xuất chơi khinh khí cầu, nhưng sau khi mua vé, ngươi lại không chơi, chỉ để Tống Bác Thần một mình lên khinh khí cầu. Sau đó khinh khí cầu rơi xuống, từ tình huống khách quan mà nói, ngươi thực sự có một số nghi ngờ." Hàn Bân cân nhắc một chút, tiếp tục, "Hơn nữa, Tống Bác Thần hiện đang có mối quan hệ mới, đang cân nhắc chia tay với ngươi, từ góc độ chủ quan, ngươi cũng có động cơ gây án."

"Ta… ta oan quá. Ta làm sao có thể giết người, ta thật sự yêu hắn, vì thích hắn, ta mới chia tay với Tống Bác Huy. Ta không phải loại đàn bà không biết xấu hổ, ta biết làm vậy là không tốt, nhưng tại sao ta vẫn ở bên hắn, vì ta yêu hắn!" Trương Lệ đứng phắt dậy, rất kích động,

"Các ngươi có chứng cứ gì, dựa vào gì mà nói ta!"

Hàn Bân trấn an, "Trương tiểu thư, ngươi đừng kích động, chúng ta nói rõ tình huống, cũng hy vọng ngươi có thể cho chúng ta một lời giải thích hợp lý, để chứng minh ngươi trong sạch."

"Ta có gì mà phải nghi ngờ, yêu một người có sai không? Ta không làm sai gì, chuyện chủ quan khách quan gì đó, ta hoàn toàn không biết hắn có người khác. Đúng, ta cảm nhận được hắn xa lánh ta, nhưng ta nghĩ là gia đình hắn gây áp lực, ta luôn muốn làm tốt hơn, để hắn kiên định như ta, ta chưa bao giờ nghĩ đến chia tay, ta luôn cố gắng." Trương Lệ khóc nghẹn, "Ta không ngờ đi khu vui chơi lại trở thành…"

Hàn Bân đưa vài tờ giấy cho nàng.

Trương Lệ lau mắt, "Các ngươi có thể nghĩ ta là người phụ nữ xấu xa, nhưng ta chưa từng làm hại ai, ta chỉ muốn ở bên người ta yêu, chẳng lẽ ta không yêu Tống Bác Huy, phải sống với hắn suốt đời?"

"Ta cũng biết, Tống Bác Huy có thể nói xấu ta, ta không trách hắn, dù sao ta là người đề nghị chia tay, làm tổn thương hắn."

"Nhưng ta thật sự không hại Tống Bác Thần, thật sự không."

Hàn Bân im lặng một lát, những lời của Trương Lệ không thể hoàn toàn xóa tan nghi ngờ về nàng.

Nhưng đồng thời, hiện tại cũng không có bằng chứng trực tiếp chứng minh Trương Lệ tham gia vào vụ án.

Hàn Bân đã hỏi hết các câu cần hỏi, không có lý do để giữ đối phương lại đồn cảnh sát, "Trương tiểu thư, bản ghi lời khai đến đây thôi, cảm ơn ngươi đã hợp tác."

Trương Lệ đứng dậy, nét mặt nghiêm trọng, "Ta thật sự không hại Tống Bác Thần, đừng lãng phí thời gian vào ta nữa,

hãy bắt tên hung thủ thực sự.”

Nói xong, Trương Lệ rời khỏi văn phòng.

Điền Lệ tiễn nàng ra cửa, trở lại văn phòng, nói, “Nếu Trương Lệ nói thật, thì nàng rất yêu Tống Bác Thần.”

Triệu Minh lắc đầu, “Ta không tin người phụ nữ này.”

“Trực giác của ngươi có bao giờ đúng đâu.” Điền Lệ hừ một tiếng, quay sang Hàn Bân, “Đội trưởng Hàn, ngài nghĩ sao?”

Hàn Bân không nhận thấy Trương Lệ có biểu hiện bất thường, “Kiểm tra camera giám sát của khu dân cư Hoa Viên Vinh Đỉnh, xem nàng có đến khu dân cư Hoa Viên Vinh Đỉnh vào tháng 9 hay không, nếu nàng đã đến đó, chứng tỏ nàng nói dối.”

“Rõ.” Mọi người đáp.

Hàn Bân nói xong, nhìn đồng hồ trên tường, “Mai kiểm tra đi. Hôm nay mọi người về sớm, nghỉ ngơi.”

…

Sáng hôm sau.

Gần Đường Tây Thanh.

Lý Huy không đến đồn cảnh sát, mà trực tiếp đến Đường Tây Thanh, cùng với Tôn Hiểu Bằng và các đồng nghiệp từ đồn cảnh sát địa phương.

Mục đích của Lý Huy là tìm tung tích của ‘Triệu Ca’.

Tất nhiên, ai cũng không biết người này có họ Triệu hay không, chỉ là một biệt danh.

Hiện tại, cảnh sát chưa biết tên thật của hắn, chỉ biết một số đặc điểm: khoảng 50 tuổi, có vết sẹo ở mép bàn tay, năm 2017 tự xưng là Triệu Ca, sống gần Đường Tây Thanh.

Manh mối quan trọng hơn là cảnh sát đã có phác họa chân dung của hắn.

Sáng sớm, Lý Huy đến đây để điều tra tung tích của ‘Triệu Ca’.

Người này rất quan trọng, rất có thể hắn đã bán số điện thoại tình nghi cho ‘tên hề’, chỉ cần tìm thấy hắn, sẽ có cơ hội lần ra danh tính của tên hề.

Đường Tây Thanh không lớn không nhỏ, xung quanh có bảy tám khu dân cư, Lý Huy chia điều tra thành hai cách: một là kiểm tra camera giám sát xung quanh khu dân cư, xem có phát hiện dấu vết của ‘Triệu Ca’ hay không.

Cách khác là cầm phác họa chân dung đi điều tra xung quanh.

Lý Huy và Tôn Hiểu Bằng chia nhau hành động, Lý Huy dẫn dân cảnh đi điều tra, Tôn Hiểu Bằng dẫn dân cảnh thu thập camera giám sát.

Tuy nhìn có vẻ kiểm tra camera chính xác hơn, nhưng Lý Huy cảm thấy khả năng tìm thấy qua camera không lớn, đi điều tra có lẽ hiệu quả hơn.

Lý do đưa ra kết luận này là ‘Triệu Ca’ sống ở đây từ năm 2017, bây giờ đã hơn ba năm, đối phương rất có thể đã chuyển nơi ở, hắn không còn sống ở đây nữa, camera sao có thể tìm thấy.

Nhưng điều tra thì khác, trí nhớ con người không chính xác như camera, nhưng não bộ con người linh hoạt hơn, chỉ cần đã gặp ‘Triệu Ca’, dù hắn đã rời đi, vẫn có thể nhận ra hắn qua phác họa chân dung.

Người đầu tiên mà Lý Huy hỏi là một cô bán bánh kếp, lý do chọn đối tượng này… là vì hắn chưa ăn sáng.

Chương 1116: Tiêu Đề 《Ẩn》

Cô bán bánh kếp hơn năm mươi tuổi, tóc ngắn, liếc nhìn Lý Huy, "Ngươi muốn bánh gì?"

"Tiểu mễ."

"Bao nhiêu trứng?"

Lý Huy nuốt nước bọt, "Một quả thôi. Hành lá, rau mùi, ít ớt."

Cô bán bánh kếp nhanh nhẹn làm bánh.

Lý Huy đứng bên, chợt nhớ ra một việc, cô này bán bánh kếp gần đây, mà bánh kếp là bữa sáng nhiều người ăn, có khi 'Triệu Ca' cũng đến đây ăn sáng.

Lý Huy lấy ra phác họa, "Cô có nhận ra người này không?"

Cô bán bánh kếp nhìn một cái, tò mò, "Cậu vẽ đẹp đấy, cậu học vẽ à?"

Lý Huy cười dở, "Cô à, ta là cảnh sát, đây là phác họa của một nghi phạm, hắn sống gần đây, muốn cô giúp nhận diện."

"Ồ." Cô bán bánh kếp lộ vẻ hiểu ra, sau đó lại nhìn một cái, lộ vẻ suy tư.

"Cô có gặp người này không?"

Cô bán bánh kếp đáp, "Trông quen lắm. Hình như có đến đây ăn bánh, nhưng lâu rồi không thấy."

Lý Huy nghe xong cảm thấy có hy vọng, "Cô có biết hắn ở đâu không?"

Cô bán bánh kếp lật bánh, hỏi bâng quơ, "Cậu ở đâu?"

Do nghề nghiệp đặc thù, Lý Huy có chút cảnh giác, cười nói, "Cô hỏi làm gì?"

Cô cũng cười, "Phải, tôi chỉ bán bánh, hỏi người ta làm gì?"

Lý Huy "…"

Năm giờ chiều.

Phòng họp Phân cục Ngọc Hoa.

Chủ trì cuộc họp là phó cục trưởng Đới Minh Hàm.

Đới Minh Hàm nhìn đồng hồ, "Thời gian cũng đến rồi, họp thôi, còn ai chưa đến?"

Hàn Bân nhìn quanh phòng họp, "Lý Huy và Ngụy Tử Mặc vẫn đang điều tra bên ngoài, chắc không về kịp. Đới cục, chúng ta họp trước đi."

"Vậy không chờ nữa, ta mong họ sẽ mang về tin tốt." Đới Minh Hàm nói, sau đó chuyển đề tài, "Đội trưởng Hàn, báo cáo tiến triển điều tra vụ án."

Hàn Bân sắp xếp lại suy nghĩ, "Ta đã xác minh chứng cứ ngoại phạm của Hồng Kiến Anh, ngày Tống Bác Thần gặp chuyện, hắn thực sự ở khu dân cư Hoa Viên Vinh Đỉnh, có nhân chứng, có camera giám sát, hắn không có thời gian gây án. Ngoài ra, ta so sánh camera, thể hình hắn và tên hề khác xa, cơ bản có thể loại bỏ khả năng hắn là tên hề."

"Tuy nhiên, lá thư đe dọa đầu tiên là hắn viết, lá thư đe dọa thứ hai cũng rất có thể là hắn viết, nói cách khác, hắn có động cơ gây án, dù không trực tiếp gây án, cũng không thể hoàn toàn loại trừ khả năng liên quan đến vụ án."

Đới Minh Hàm nghĩ một lát, "Lá thư đe dọa thứ hai không có manh mối gì?"

Hàn Bân đáp, "Không phát hiện dấu vân tay và DNA, giấy và phong bì là loại phổ biến, không thể truy nguồn."

Đới Minh Hàm ghi vào sổ, có ấn tượng sơ bộ về Hồng Kiến Anh, có động cơ gây án rõ ràng, và đã gửi thư đe dọa, dù không có bằng chứng trực tiếp chứng minh liên quan đến vụ án, nhưng không thể hoàn toàn loại trừ khả năng gây án.

Tuy nhiên, xét đến việc Hồng Kiến Anh tự thú, lời khai của hắn đáng tin hơn.

Hàn Bân tiếp tục, "Ngoài Hồng Kiến Anh, hôm qua chúng ta còn triệu tập Trương Lệ làm bổ sung lời khai. Trước khi Tống Bác Thần chết, đã có ý định chia tay với Trương Lệ, và đã có người khác. Nhưng Trương Lệ nói không biết chuyện này, và vẫn muốn hàn gắn."

"Nếu Trương Lệ nói thật, thì nàng không có đủ động cơ gây án. Nếu Trương Lệ đã biết chuyện này, thì nàng rõ ràng có động cơ gây án."

"Tuy nhiên, hiện tại chưa phát hiện mối liên quan trực tiếp giữa Trương Lệ và vụ án, chúng ta cũng đã kiểm tra camera khu dân cư Hoa Viên Vinh Đỉnh, từ ngày 6 đến ngày 11 tháng 9, nàng không đến khu dân cư Hoa Viên Vinh Đỉnh. Có thể loại trừ nghi ngờ gửi thư đe dọa."

"Tất nhiên, vẫn không thể hoàn toàn loại trừ khả năng liên quan đến vụ án của nàng."

Dù Hồng Kiến Anh và Trương Lệ không phải trực tiếp gây án, nhưng không có nghĩa là họ không tham gia vụ án.

Đới Minh Hàm hỏi, "Còn 'Triệu Ca'?"

Hàn Bân chỉ Đỗ Kỳ, "Ngươi báo cáo với Đới cục."

“Rõ.” Đỗ Kỳ hăng hái, không bỏ lỡ cơ hội thể hiện, “Chúng ta đã điều tra số điện thoại của ‘Triệu Ca’, liên lạc với một số người trong danh bạ, và lấy lời khai.”

“Những người này thực sự đã gặp và có giao tiếp với Triệu Ca, theo một số người, tên thật của Triệu Ca là Triệu Kim Lai, nhưng khi kiểm tra hệ thống cảnh sát, không tìm thấy thông tin tương ứng.”

“Sau khi lấy nhiều lời khai và phân tích, chúng ta phát hiện những người này không biết rõ danh tính của Triệu Ca, không biết địa chỉ cụ thể và nơi làm việc của hắn, cái gọi là quen biết chỉ là nghe từ miệng Triệu Ca, không có bằng chứng chính thức.”

“Hiện tại, thông tin có được chỉ có vậy.”

Đới Minh Hàm trầm ngâm một lát, tổng kết, “Tức là, đây là số ‘công việc’ của Triệu Ca, dù biết số này cũng không thể tìm ra danh tính.”

“Đúng vậy.”

Đới Minh Hàm dùng bút gõ lên bàn, “Người này cần điều tra kỹ, phía sau hắn có thể có nhiều chuyện mờ ám. Còn manh mối nào khác về hắn không?”

Hàn Bân tiếp, “Chúng ta đã biết Triệu Ca từng sống gần Đường Tây Thanh, Lý Huy đang dẫn đội điều tra ở đó.”

Đới Minh Hàm gật đầu, như nhớ ra điều gì, “Đúng rồi, ta nhớ anh trai của nạn nhân cũng có nghi ngờ, hiện tại điều tra đến đâu?”

Hàn Bân đáp, “Anh trai nạn nhân là Tống Bác Huy, trước đây chúng ta đã mời hắn đến đồn cảnh sát làm lời khai, hắn có chứng cứ ngoại phạm. Tuy nhiên, hắn đã xem lá thư đe dọa đầu tiên, cũng có động cơ gây án, tạm thời không thể loại trừ nghi ngờ.”

“Ta chuẩn bị mời Tống Bác Huy làm lời khai bổ sung, xem hắn có khả năng gửi lá thư đe dọa thứ hai hay không, nhưng hắn đã đi Kinh Thành, chưa trở về.”

Chương 1117: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đới Minh Hàm nhíu mày, "Lúc này đi Kinh Thành, ngươi không thấy nghi ngờ sao? Dù sao nạn nhân là em hắn."

Hàn Bân nói, "Ban đầu ta cũng thấy lạ, sau nghe cha nạn nhân nói, mẹ nạn nhân vì không chịu được cú sốc, đã bệnh nặng, tình hình nghiêm trọng. Tống Bác Huy đi Kinh Thành để chữa bệnh cho mẹ."

Đới Minh Hàm gật đầu, "Nếu vậy, cũng có lý."

"Đúng vậy, nên ta không thúc giục hắn, đợi Tống Bác Huy trở về Cầm Đảo sẽ mời hắn làm lời khai." Hàn Bân báo cáo xong, Tằng Bình bắt đầu báo cáo.

Tằng Bình chủ yếu điều tra tại khu vui chơi, trọng điểm là giám sát và truy tìm hai xe biển số giả.

"Có hai xe biển số giả đến khu vui chơi vào thời gian xảy ra án mạng, Đới cục, ta đã báo cáo với ngài, một xe jeep đen, một xe Toyota trắng, tối qua chúng ta đã tìm thấy xe jeep đen và thẩm vấn chủ xe."

"Theo chủ xe, hắn dùng xe biển số giả vì hạn chế biển số, đồng thời, hắn có hai người bạn chứng minh sự trong sạch. Chúng ta cũng kiểm tra camera khu vui chơi, thời gian xảy ra án mạng, hắn không ở gần khinh khí cầu, có thể loại trừ nghi ngờ."

"Còn xe Toyota trắng, chúng ta đã xác định được vị trí gần đúng, xe này biến mất lần cuối ở Đường Tháp Nam, Tổ trưởng Ngụy đã dẫn đội điều tra, tin rằng sớm có tin tức."

“Hiện tại, thông tin có được chỉ có vậy.”

Đới Minh Hàm có thói quen ghi chép trong cuộc họp, nhìn qua sổ, “Điều tra nhiều manh mối, nhưng không có bằng chứng quan trọng, điều tra phải phân rõ chủ thứ, những manh mối chính, cần tăng cường cảnh sát điều tra.”

“Lãnh đạo thành phố rất quan tâm đến vụ án này, các ngươi đừng làm mất mặt.” Nói đến đây, Đới Minh Hàm nghiêm giọng, “Tất nhiên, ta biết mọi người đều cố gắng và vất vả, khi phá án, ta sẽ đề nghị khen thưởng…”

“Reng reng…” Điện thoại Hàn Bân rung, là Lý Huy gọi.

“Đới cục, là Lý Huy.”

“Ngươi nghe đi.”

Hàn Bân bước sang một bên, nhấn nghe, “Alo.”

Điện thoại vang lên giọng phấn khởi của Lý Huy, “Đội trưởng Hàn, ta tìm ra danh tính của ‘Triệu Ca’, lão này không họ Triệu!”

Một giờ trước.

Gần Đường Tây Thanh.

Lý Huy đang dẫn dân cảnh điều tra.

Lý Huy nhìn mặt trời lặn dần, “Cuối cùng cũng lặn rồi, suýt nữa nướng chín ta.”

Đã giữa tháng 9, thời tiết bắt đầu lạnh, nhưng hôm nay nắng rực rỡ, nóng như mùa hè chưa chịu đi.

Lý Huy uống một ngụm nước khoáng, hắn thích thời tiết mát mẻ hơn, trời lạnh, mặc thêm áo, uống bát canh, là ấm ngay.

Trời nóng, ngoài ngồi điều hòa, không còn cách nào.

Lý Huy nhìn dân cảnh bên cạnh, chính xác là một cảnh sát phụ, "Tiểu Đại, đây là khu dân cư cuối cùng phải không?"

Tiểu Đại giới thiệu, "Đúng, khu dân cư Hoa Phi, khu này nhỏ, là khu cũ, nhà cửa nhỏ, nhiều căn cho thuê."

"Ngươi hiểu rõ khu vực này."

"À, trước đây, có người thân muốn mua nhà ở đây, nhờ ta tìm hiểu. Ta biết chút ít, nhưng khu này nhà không tốt, giá lại đắt, nên không mua."

Lý Huy ngạc nhiên, "Nhà cũ vậy, vị trí không phải trung tâm, sao lại đắt?"

"Tổ trưởng Lý, ngài ít đến khu này, không quen. Khu này không phải phồn hoa, nhưng có trường trung học tốt, nhà ở đây là nhà thuộc khu trường học, tuy nhà cũ, nhưng con cái học trường tốt, nhiều phụ huynh nhắm đến."

Lý Huy vỗ đầu, "Ta nhớ rồi, có trường 42, nghe nói không tệ."

"Đúng, là trường này. Bây giờ mua nhà không chỉ nhìn nhà, có thuộc khu trường học hay không rất quan trọng, nhà khu này không phải khu trường học, giá giảm vài ngàn tệ mỗi mét vuông." Tiểu Đại nói nhiều, có lẽ muốn để lại ấn tượng tốt cho Lý Huy.

Lý Huy gật đầu, áp lực thật lớn, nhà mình cũng không biết có thuộc khu trường học không.

Hắn lắc đầu, mình còn chưa có con, nghĩ xa vậy làm gì.

Khu dân cư cũ có nhiều cụ ông cụ bà, rất hợp ý Lý Huy.

Lý Huy đi từng tòa nhà, gặp cụ ông thì mời thuốc, gặp cụ bà thì chào, chỉ cần khéo miệng, dễ dàng lấy được cảm tình.

Đi một vòng, hỏi nhiều cụ ông cụ bà, nhưng họ không nhớ ‘Triệu Ca’, Lý Huy hơi thất vọng.

Đang chuẩn bị rời khu dân cư, thấy một phụ nữ bước ra từ tòa nhà, trông hơn bốn mươi, ăn mặc thời trang, lại có mùi nước hoa.

“Chị, ngài ở khu này?”

Người phụ nữ cầm cái rổ, đang ngồi xổm trên đất thu hoạch dưa chuột khô, liếc Lý Huy, “Ta ở đây, sao vậy?”

Lý Huy hỏi, “Ngài thu hoạch dưa chuột?”

“Trời đẹp, phơi dưa chuột làm dưa muối, ngươi có chuyện gì?”

“Ta là cảnh sát hình sự Phân cục Ngọc Hoa, muốn hỏi ngài một số việc.”

Người phụ nữ cười, “À, hiếm có thật. Ngươi tìm ta hỏi gì, ta lớn vậy chỉ đi làm chứng minh thư mới đến đồn cảnh sát, cả đời chưa vào sở công an.”

“Chị đừng hiểu lầm, ta không điều tra chị, mà tìm người.” Lý Huy lấy ra phác họa, “Chúng ta tìm người đàn ông này, có tin rằng năm 2017 hắn sống gần đây, khoảng 50 tuổi, có sẹo ở mép bàn tay, ngài có ấn tượng không?”

Người phụ nữ nhìn một cái, “Hắn tên gì?”

“Chúng ta biết khi sống gần đây hắn tự xưng họ Triệu, nhưng có thể không phải tên thật.”

“Ngươi đưa gần lại cho ta xem.”

Người phụ nữ nhìn kỹ, sờ cằm, “Người này trông quen, ta hình như gặp rồi.”

Nghe vậy, Lý Huy thầm nghĩ lại không có manh mối.

Lý Huy điều tra cả ngày ở Đường Tây Thanh, đến cả công viên gần đó cũng đi qua, không phải không có manh mối, không vậy sao ở đây lâu vậy.

Nhiều người nói ‘Triệu Ca’ trông quen, chắc đã gặp.

Chương 1118: Tiêu Đề 《Ẩn》

Có người biết hắn họ Triệu, có người biết hắn sống gần đây, nhưng không ai biết địa chỉ và tên thật của hắn.

Mỗi lần điều tra như bị ngăn bởi tấm màng, cảm giác bứt rứt rất khó chịu.

Lý Huy không hy vọng nhiều, nhưng vẫn hỏi theo lệ, "Chị nghĩ kỹ, hắn chắc sống gần đây."

Người phụ nữ nhìn kỹ, chắc chắn hơn, "Người này ta thực sự biết, nhưng không rõ hắn sống gần đây."

"Ngài quen hắn thế nào?"

"Ta gặp hắn ở buổi họp phụ huynh, con gái hắn học cùng con trai ta, ta gặp một lần, người này ăn nói lưu loát, ấn tượng không tệ, nên ta nhớ."

"Họp phụ huynh?" Lý Huy lẩm bẩm, hắn hỏi nhiều người, đây là lần đầu biết tình huống này, sau đó, Lý Huy vui mừng.

Cảnh sát không thiếu manh mối về 'Triệu Ca', cũng không thiếu người gặp, biết hắn.

Nhưng, đó là thân phận giả, không ai biết danh tính thật của hắn, dù có quen biết, vẫn không tìm ra người này.

Nhưng họp phụ huynh lại khác, có nghĩa là con gái 'Triệu Ca' học ở trường, không thể dùng thân phận giả.

"Chị, con trai ngài học trường nào?"

“Trường 42, nhưng con trai ta tốt nghiệp rồi, đậu vào Trung học số 2 Cầm Đảo!” Người phụ nữ tự hào.

Lý Huy khen, “Con trai chị giỏi thật, trường số 2 là trường tốt, có suất vào Bắc Đại Thanh Hoa.”

“Bắc Đại không Bắc Đại gì, ta không kỳ vọng, đậu vào 985 là tốt rồi, không thì 211, cha mẹ mong con cái có tương lai tốt, chỉ có mong muốn vậy.”

“Đúng, đúng.” Lý Huy chỉ vào phác họa, “Con gái Triệu Ca học cùng con trai chị?”

“Đúng.”

“Chị biết cô bé tên gì không?”

“Để ta nghĩ.” Người phụ nữ nhìn phác họa, “Ta nhớ hắn tự giới thiệu là bố Tô Nhiên Nhiên, hình như tên Tô Nhiên Nhiên.”

Lý Huy hỏi, “Chị, con trai chị học lớp nào?”

“Lớp 15-8.”

“Cảm ơn, manh mối này rất quan trọng với chúng ta.” Lý Huy cảm ơn, chạy ngay đến trường 42.

Đến trường, Lý Huy trình bày danh tính, nhờ trường giúp đỡ, cuối cùng tìm ra địa chỉ gia đình Tô Nhiên Nhiên và danh tính cha nàng.

Tô Đồng Quang, số điện thoại 1882347XXXX

Lý Huy nhìn số điện thoại, thầm nghĩ, lần này chắc không giả!

Hơn tám giờ tối, Cửa hàng sửa chữa điện thoại Quảng Thông.

Cửa hàng không lớn, khoảng ba bốn mươi mét vuông, xung quanh có tủ kính trưng bày, trong tủ có điện thoại, tai nghe, vỏ

điện thoại và phụ kiện khác.

Trong phòng có hai người, một thanh niên khoảng hai mươi, đang cúi đầu sửa điện thoại, cạnh hắn là người đàn ông khoảng năm mươi, nhàn nhã hút thuốc.

Thoáng thấy, thấy mép bàn tay phải cầm thuốc của hắn có vết sẹo.

Một lát sau, thanh niên đứng dậy, duỗi lưng, "Cuối cùng cũng sửa xong."

Người đàn ông hỏi, "Bật máy được chưa?"

"Không vấn đề gì, ta thử rồi." Thanh niên đáp.

Người đàn ông nhìn đồng hồ, đã gần chín giờ, "Xong việc, ngươi về sớm đi."

"Vâng." Thanh niên dọn dẹp nhanh chóng, nói với người đàn ông, "Ông chủ, ngài không về à?"

"Ta ở lại một lát, ngươi về trước." Người đàn ông dập thuốc.

"Mai gặp." Thanh niên nói xong, rời cửa hàng.

Người đàn ông không vội vã, lại châm một điếu thuốc, hít một hơi. Ban ngày có việc ban ngày, ban đêm có việc ban đêm. Nếu chỉ dựa vào chút tiền kiếm được ban ngày, thì chỉ đủ tiền thuê nhà, hắn chờ ăn gió Tây Bắc sao?

Người đàn ông lấy điện thoại di động ra, mở ứng dụng Qidian, gần đây hắn đọc một cuốn sách tên là "Thần Thám", viết rất hay.

Hắn thích nhất là vào lúc đêm khuya yên tĩnh, châm một điếu thuốc, đọc những gì mình thích, thật xa xỉ.

"Đà đà đà…" Tiếng bước chân vang lên, người đàn ông trung niên đặt điện thoại xuống, nhìn về phía cửa.

Một người đàn ông mặc đồ đen bước vào, đeo khẩu trang, không nhìn rõ dung mạo.

Người đàn ông này vào cửa hàng không xem hàng hóa, mà lại quan sát xung quanh, dáng vẻ lén lút.

Chủ cửa hàng điện thoại không để tâm, hỏi: "Muốn mua gì?"

Người đàn ông đeo khẩu trang tiến lại gần, nhỏ giọng hỏi: "Ngươi ở đây chỉ bán điện thoại thôi sao?"

Chủ cửa hàng đáp: "Cũng sửa điện thoại."

Người đàn ông đeo khẩu trang lấy từ trong túi ra một chiếc điện thoại, đặt lên tủ kính: "Có thu mua không?"

Chủ cửa hàng không để lộ cảm xúc, cầm điện thoại lên xem xét kỹ lưỡng: "Không tệ, điện thoại còn khá mới."

Người đàn ông đeo khẩu trang nói: "Đây là mẫu mới nhất của Huawei. Các ngươi có thu mua không?"

Chủ cửa hàng trả lời không liên quan: "Mật khẩu bao nhiêu, ta phải xem có phải hàng không rõ nguồn gốc không."

"Mật khẩu…" Người đàn ông đeo khẩu trang lẩm bẩm: "Ta cũng không nhớ rõ."

"Hừ, thời buổi này, người không nhớ nổi sinh nhật cha mẹ mình nhiều, nhưng chưa thấy ai không nhớ nổi mật khẩu điện thoại." Chủ cửa hàng đẩy điện thoại lại phía người đàn ông đeo khẩu trang, "Ngươi có vấn đề gì với chiếc điện thoại này không?"

Người đàn ông đeo khẩu trang theo phản xạ kéo khẩu trang: "Đây là điện thoại của bạn gái cũ ta, ta mua cho nàng, nàng muốn chia tay với ta. Ta lấy lại điện thoại. Nhìn thấy phiền lòng, nên chuẩn bị bán đi."

Chủ cửa hàng thuận miệng nói: “Đã là điện thoại của bạn gái cũ ngươi, thì ngươi hỏi nàng mật khẩu, bán được giá hơn.”

“Chúng ta chia tay rồi, nàng chặn ta, ta không liên lạc được với nàng.” Người đàn ông đeo khẩu trang nhìn quanh, thúc giục: “Ngươi nhanh báo giá đi.”

Chương 1119: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chủ cửa hàng quan sát hành động của hắn, chậm rãi nói: "Điện thoại của ngươi có vấn đề, không thu mua được."

"Ngươi đùa ta à, không thu mua thì nói quách ra, phí lời làm gì. Điện thoại tốt thế này, ta không thiếu tiền thì không bán." Người đàn ông đeo khẩu trang có chút gấp gáp: "Cho một giá hợp lý, hai nghìn đồng có thu mua không?"

Chủ cửa hàng trợn mắt: "Ngươi không bằng đi cướp, điện thoại không rõ nguồn gốc này, nhiều nhất cho ngươi năm trăm đồng."

"Đây là điện thoại ta mua cho bạn gái cũ, sao lại không rõ nguồn gốc?"

Chủ cửa hàng cười khẩy: "Sáu trăm."

Người đàn ông đeo khẩu trang không hài lòng: "Ngươi không thu thì nói thẳng, chỉ cho sáu trăm đồng, coi thường ai đấy."

Chủ cửa hàng nói: "Điện thoại không có mật khẩu, ta còn phải mở khóa, không tốn tiền à. Biết đâu trong điện thoại còn có thiết bị định vị, ta còn phải tháo ra, không chịu rủi ro à, nhiều nhất là bảy trăm."

Người đàn ông đeo khẩu trang giận đến dậm chân: "Ta mạo hiểm lớn như vậy… Ngươi cho ta… bảy trăm không được, ít nhất một nghìn."

“Được rồi, lần đầu tiên ngươi tới, lại mới chia tay, ta chiếu cố ngươi, tám trăm, nhiều một xu cũng không được, ngươi cầm đi.”

Người đàn ông đeo khẩu trang hít một hơi sâu, do dự một chút: “Được, tám trăm thì tám trăm, nhanh đưa tiền đây.”

Chủ cửa hàng cười, đặt điện thoại dưới tủ kính, rồi lấy ra tám tờ tiền đỏ từ ngăn kéo. Khi người đàn ông đeo khẩu trang định lấy tiền, chủ cửa hàng lại rụt tay về: “Đây thật là điện thoại ngươi mua cho bạn gái cũ?”

“Phải.”

“Cầm tiền đi.” Chủ cửa hàng mới đưa tiền qua.

Người đàn ông đeo khẩu trang kiểm tra tiền, có vẻ sợ tiền giả.

Chủ cửa hàng hừ một tiếng: “Đừng nhìn nữa, đều là tiền thật, làm nghề này cần uy tín, ta không làm chuyện phá hoại danh tiếng của mình.”

Người đàn ông đeo khẩu trang bỏ tiền vào túi: “Được, chúc ngươi buôn may bán đắt.”

Nói xong, người đàn ông đeo khẩu trang quay người ra ngoài.

Chủ cửa hàng chào: “Đi cẩn thận, không tiễn.”

Người đàn ông đeo khẩu trang đi vài bước, lại quay đầu hỏi: “Chủ cửa hàng, ngươi ở đây ngoài bán điện thoại, còn bán gì khác không?”

Chủ cửa hàng hỏi lại: “Ngươi còn muốn mua gì?”

“Ở đây có bán số điện thoại không?”

Chủ cửa hàng nói: “Chỗ bán số điện thoại nhiều lắm, ngươi ra ngoài làm một cái không được à. Ra cửa rẽ phải, qua ngã tư

có cửa hàng dịch vụ.”

Người đàn ông đeo khẩu trang nhìn quanh, nói tiếp: “Đêm khuya cửa hàng dịch vụ không mở cửa, hơn nữa, ta cần số điện thoại mà cửa hàng không có.”

Chủ cửa hàng sờ cằm: “Ngươi muốn số điện thoại nào?”

“Thôi, nói thẳng luôn, ta được bạn giới thiệu đến, hắn nói ngươi có số điện thoại đã đăng ký, bao nhiêu tiền, ngươi báo giá đi.”

“Bạn nào giới thiệu ngươi?”

“Bạn nào ngươi đừng hỏi, nhiều chuyện không bằng ít chuyện, ngươi đã mua điện thoại, chúng ta sẽ quen biết. Ngươi có thì đưa ra giá, không có thì thôi, không thành mua bán nhưng vẫn giữ tình nghĩa.”

Chủ cửa hàng nhìn chằm chằm người đàn ông đeo khẩu trang: “Hai nghìn.”

“Gì? Hai nghìn, ngươi tưởng ta là con lừa à.” Người đàn ông đeo khẩu trang cười lạnh: “Chúng ta đều là người giang hồ, đừng coi nhau là kẻ ngốc.”

Chủ cửa hàng đổi giá: “Một nghìn năm trăm.”

Người đàn ông đeo khẩu trang giơ tay: “Năm trăm.”

Chủ cửa hàng hừ một tiếng: “Ta không nói nhiều với ngươi, ta thực sự có số điện thoại đã đăng ký, ngươi muốn thì một nghìn đồng, thiếu một xu không bán. Ngươi ra khỏi cửa này, ta không chịu trách nhiệm.”

Người đàn ông đeo khẩu trang cười tự giễu: “Ngươi buôn bán thật thông minh, ta cho ngươi một cái điện thoại, còn phải trả thêm hai trăm đồng.”

Chủ cửa hàng cười: “Huynh đệ, ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có chuyên gia. Làm nghề gì, cũng phải thành thạo, không có số điện thoại đã đăng ký, ngươi dám nói mình là người giang hồ? Làm gì cũng không tiện.”

“Số này sạch sẽ không?”

“Tuyệt đối sạch sẽ, có chuyện, đừng nói tìm ngươi, ngay cả ta cũng không tìm được.”

Người đàn ông đeo khẩu trang do dự: “Được, ta lấy.”

Chủ cửa hàng giơ tay phải, xoa xoa.

Người đàn ông đeo khẩu trang rút tám tờ tiền đỏ đưa lại: “Cầm đi.”

Chủ cửa hàng nói: “Còn hai tờ nữa.”

Người đàn ông đeo khẩu trang hỏi: “Chuyển khoản qua WeChat được không?”

Chủ cửa hàng lắc đầu: “Chỉ nhận tiền mặt.”

Người đàn ông đeo khẩu trang lục lọi: “Ta chỉ còn một trăm năm mươi.”

“Còn lại coi như mời ta uống trà.” Chủ cửa hàng nhận lấy tiền lẻ: “Ngươi chờ, ta đi lấy sim cho ngươi.”

Chủ cửa hàng nói xong, đi vào phòng trong, khi trở ra, tay đeo găng, cầm một cái hộp nhựa, đưa cho người đàn ông đeo khẩu trang: “Đây là sim của ngươi, ra khỏi cửa, chúng ta không liên quan.”

Người đàn ông đeo khẩu trang nhận lấy sim, mở ra xem: “Chắc chắn là đã đăng ký, ngươi không lừa ta chứ.”

Chủ cửa hàng không biểu cảm: “Ngươi thử đi, nhanh lên, ta sắp tan làm rồi.”

Người đàn ông đeo khẩu trang lấy điện thoại ra, lắp sim vào, sau đó gọi một cuộc điện thoại: “Thông rồi.”

“Yên tâm sử dụng, ta bán hàng không sai đâu.” Chủ cửa hàng ra khỏi quầy, nhìn đồng hồ, ra hiệu tiễn khách.

Chương 1120: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lúc này, vài người đàn ông từ bên ngoài xông vào, chủ cửa hàng giật mình: "Các ngươi là ai?"

Chủ cửa hàng cảnh giác, hoặc là có tật giật mình, nói chuyện muốn lùi lại, dường như muốn trốn vào phòng trong.

Nhưng, hắn cuối cùng vẫn chậm một bước, người đàn ông đeo khẩu trang chặn phía sau hắn, chân phải nhanh chóng nâng lên, đá vào đầu gối sau, thân thể chủ cửa hàng nghiêng về phía trước, hai đầu gối quỳ xuống đất.

Chủ cửa hàng bản năng muốn vùng dậy, nhưng cảm thấy tay phải bị giữ chặt, sau đó bị đè xuống đất, người đàn ông đeo khẩu trang hét lên: "Cảnh sát, không được động đậy!"

Nghe thấy câu này, chủ cửa hàng sợ đến run rẩy, toàn thân tê liệt.

Người đàn ông bên cạnh tháo khẩu trang, chính là Phó đội trưởng đội hình sự thành phố, Hàn Bân.

Lý Huy và những người khác vây lại, trực tiếp còng tay chủ cửa hàng.

Hàn Bân bỏ khẩu trang vào túi: "Ngươi tên là gì?"

Chủ cửa hàng đảo mắt: "Ta tên Tô Đồng Quang, đồng chí cảnh sát, các ngươi đến cửa hàng ta có việc gì?"

"Thôi đi, đã người chứng vật chứng đầy đủ, ngươi còn giả vờ gì nữa." Hàn Bân hừ một tiếng.

“Đồng chí cảnh sát, ta không giả vờ, ngươi nói điện thoại là của bạn gái cũ ngươi, ta mới thu mua. Chắc chắn không phạm pháp chứ.”

Hàn Bân nhíu mày: “Vậy còn bán số điện thoại đã đăng ký thì sao?”

“Ồ, số điện thoại là của một người bạn, hắn cần tiền, nhờ ta bán giúp. Ta chỉ là giúp đỡ, thật không gọi là buôn bán.” Tô Đồng Quang giải thích.

“Tô Đồng Quang, ngươi cho rằng chúng ta ngu, hay cho rằng cảnh sát dễ lừa, chúng ta đến bắt người là đã có đủ bằng chứng.” Nói xong, Hàn Bân lấy ra lệnh bắt, “Tự xem, đây là gì.”

Tô Đồng Quang nhìn chằm chằm một lúc lâu, dường như không tin: “Tại sao lại bắt ta, ta phạm tội gì?”

“Ngươi bị nghi ngờ tiêu thụ tài sản phạm tội, buôn bán số điện thoại đã đăng ký, đồng thời còn bị tình nghi liên quan đến một vụ giết người, chúng ta theo pháp luật bắt giữ ngươi.”

Tô Đồng Quang bàng hoàng, hai tội trước còn trong dự đoán của hắn, nhưng liên quan đến vụ giết người là gì?

“Đồng chí cảnh sát, có phải có hiểu lầm gì không, ta sao có thể liên quan đến vụ giết người?”

Hàn Bân cảnh cáo: “Tô Đồng Quang, ngươi tự biết tình trạng của mình, chúng ta cảnh sát cũng biết, đừng nghĩ mình có thể thoát tội. Chúng ta đang điều tra một vụ giết người, nếu ngươi có thể giúp cảnh sát phá án, chúng ta có thể giảm nhẹ tội cho ngươi, nếu ngươi dám nói dối, sẽ bị tội cản trở công vụ.”

“Đồng chí cảnh sát, ta thực sự không hiểu, ta sao lại liên quan đến vụ giết người. Ta từ nhỏ nhát gan, đến con gà cũng không dám giết, sao có thể giết người.”

Hàn Bân cười lạnh: “Nói vậy, ngươi quyết định cản trở công vụ rồi.”

“Không, không, ta sẵn lòng hợp tác với cảnh sát, nhưng việc ta không làm, ta cũng không thể nhận.”

“Vậy ta hỏi ngươi, có phải ngươi đang buôn bán số điện thoại đã đăng ký?”

Tô Đồng Quang do dự một chút, cắn răng: “Phải, ta đang bán số điện thoại.”

“Ngươi có quen một phụ nữ tên Lâm Hồng Bình không?”

“Nghe có vẻ quen thuộc.”

“Người phụ nữ này có một số điện thoại liên quan đến một vụ giết người, theo Lâm Hồng Bình nói, số điện thoại này đã bán cho ngươi. Chúng ta cần ngươi hợp tác điều tra hướng đi của số điện thoại này.”

Tô Đồng Quang biết cảnh sát đã có đủ bằng chứng, tiếp tục chối cũng vô ích, tốt nhất là hợp tác điều tra.

“Ta phải tra lại, nhiều số điện thoại quá, ta cũng không nhớ rõ.”

Hàn Bân ra hiệu cho Lý Huy, Lý Huy thả Tô Đồng Quang ra.

Tô Đồng Quang xoa xoa cổ tay, thở dài: “Đồng chí, ngài tên là gì?”

Bao Tinh bên cạnh giới thiệu: “Đây là đội trưởng đội hình sự của chúng ta, đội trưởng Hàn.”

Tô Đồng Quang gật đầu cúi chào: “Đội trưởng Hàn, hồ sơ số điện thoại đều trong máy tính, ta phải tra lại.”

“Đi đi, đừng giở trò.”

“Ngài yên tâm, cho ta một trăm lá gan cũng không dám.” Tô Đồng Quang nói xong, đi đến máy tính kiểm tra.

Hàn Bân cũng theo sát: “Ngươi thường bán số điện thoại qua kênh nào?”

“Chủ yếu là bán qua mạng.”

“Nền tảng nào?”

“Một nền tảng mua bán đồ cũ tên ‘Gâu Gâu’.” Nói xong, Tô Đồng Quang tìm thấy hồ sơ số điện thoại của Lâm Hồng Bình: “Tìm thấy rồi, ta đã nhận số điện thoại của Lâm Hồng Bình, phần lớn cũng đã bán.”

“Ta nhớ Lâm Hồng Bình làm việc ở một nhà hàng, ta thường đến đó ăn, món lòng xào của nhà hàng đó rất ngon.”

Hàn Bân mở sổ ghi chép: “Ngươi tra số 1532338XXXX của Lâm Hồng Bình.”

Tô Đồng Quang tìm kiếm một lúc, trả lời: “Số điện thoại này đã bán, bán vào tháng tám năm nay, được một nghìn hai trăm đồng.”

“Ai mua?”

“Tài khoản mua là ‘ta gọi Tiểu Nồi Cơm.’“

“Có thể thấy thông tin thật không?”

Tô Đồng Quang lắc đầu: “Cái này ta không biết.”

Hàn Bân cho người đối chiếu, Tô Đồng Quang quả thực không nói dối.

Sau đó, Hàn Bân chỉ đạo: “Lý Huy, liên hệ nền tảng ‘Gâu Gâu’ kiểm tra thông tin thật của người mua.”

“Được.” Lý Huy trả lời, nhìn đồng hồ: “Hàn đội, bây giờ đã muộn rồi, nhân viên kỹ thuật của công ty đó cũng đã tan làm. Có lẽ chỉ có thể chờ đến mai mới kiểm tra.”

Chương 1121: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân gật đầu: "Ngày mai, ngươi tập trung vào việc này, việc khác có thể để sau."

"Được."

Hàn Bân vẫy tay: "Đưa hắn về đồn."

"Đội trưởng Hàn, ta đã giúp ngươi điều tra, có coi là lập công không, ngươi phải nói vài câu tốt đẹp giúp ta…"

Lời Tô Đồng Quang chưa nói hết, đã bị áp lên xe.

Hàn Bân quét mắt nhìn cửa hàng, dặn dò Triệu Minh bên cạnh: "Gọi kỹ thuật đến, mang tất cả dấu vết và thiết bị liên quan đến buôn bán số điện thoại về đồn."

Tội buôn bán số điện thoại đã đăng ký, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng ảnh hưởng và nguy hại không thể xem nhẹ.

Người không có ý đồ xấu, ai mua số điện thoại đã đăng ký của người khác, Tô Đồng Quang buôn bán nhiều số điện thoại như vậy, không biết đã giúp bao nhiêu tội phạm thực hiện hành vi, chỉ cần điểm này đã không thể bỏ qua hắn.

Việc thẩm vấn Tô Đồng Quang mới chỉ bắt đầu.

……

Sáng hôm sau.

Gần bãi đậu xe Trung tâm thương mại Bác Nguyên, đường Tháp Nam.

Một chiếc xe hơi màu đen đỗ bên lề đường, Tằng Bình từ ghế sau bước xuống.

Ngụy Tử Mặc vội vàng chạy tới, "Đội trưởng Tằng, ngài đến nhanh thật, ta tưởng ngài phải một lát nữa mới đến."

Tằng Bình nhìn qua vai Ngụy Tử Mặc, hỏi không đúng trọng tâm, "Chiếc Toyota màu trắng kia đâu?"

"Ở trong bãi đậu xe." Ngụy Tử Mặc dẫn Tằng Bình vào bãi đậu xe, đi đến cạnh chiếc Toyota màu trắng.

Tằng Bình đi vòng quanh xe một lượt, "Biển số đã bị thay đổi, có chắc đây là chiếc xe đó không?"

Ngụy Tử Mặc sờ cằm, "Chiếc Toyota này không có đặc điểm nổi bật, nhưng kiểu dáng và mẫu mã hoàn toàn giống với chiếc xe nghi ngờ đã thay biển số."

Tằng Bình lắc đầu, "Mẫu xe này rất phổ biến, chỉ dựa vào điểm này không thể chứng minh đây là chiếc xe nghi ngờ."

Ngụy Tử Mặc tiếp tục, "Chúng ta đã theo dõi từ camera giám sát, chiếc xe đã thay biển số mất dấu ở gần đây. Thời gian đỗ của chiếc xe này khớp với thời gian chiếc xe nghi ngờ biến mất, khả năng rất cao là xe nghi ngờ."

Tằng Bình lại đi vòng quanh xe hai lần, vẫn không phát hiện điều gì bất thường, "Kiểm tra biển số, tìm hiểu thông tin chủ xe."

Ngụy Tử Mặc đáp, "Ta đã cho người kiểm tra rồi, chắc sẽ có tin tức ngay."

Rất nhanh, Tằng Bình nhận được thông tin về chủ xe.

Chủ xe: Phàn Bằng Nghĩa

Giới tính: Nam

Ngày sinh: 23 tháng 6 năm 1990

Số điện thoại: 15184853XXXXX

Địa chỉ: Khu Ngọc Hoa, Đại lộ Thắng Hoa, Căn hộ Vượng Đạt.

Khoảng cách từ căn hộ Vượng Đạt đến bãi đậu xe không gần, lái xe ít nhất mất hai mươi phút. Đỗ xe ở vị trí xa như vậy, rõ ràng có chút bất thường.

Hơn nữa, theo ghi chép của bãi đậu xe, sau khi đỗ ở đây, chiếc xe không rời khỏi lần nào.

Theo kinh nghiệm của Tằng Bình, chiếc xe này rất đáng nghi.

Tất nhiên nghi ngờ thì nghi ngờ, vẫn chưa đủ chứng cứ để chứng minh đây là chiếc xe đã đến Cầm Đảo.

Tằng Bình không cho người tùy tiện khám xét xe, mà chuẩn bị tìm chủ xe trước, yêu cầu phối hợp điều tra.

Chủ xe có một số nghi ngờ, đã biết địa chỉ của hắn, Tằng Bình không gọi điện thoại triệu tập mà chuẩn bị trực tiếp mang người đến triệu tập.

Hai mươi phút sau, đoàn người đến căn hộ Vượng Đạt.

Đây là một căn hộ độc lập, tổng cộng năm tầng, không có sân riêng, phía trước là cửa hàng.

Cửa căn hộ có ghi thông tin cho thuê, văn phòng cho thuê nằm ở phòng bên phải sảnh tầng một.

Tằng Bình trực tiếp dẫn người vào sảnh căn hộ, phòng bên phải ghi "Phòng trực ban".

Ngụy Tử Mặc gõ cửa, "Cốc cốc."

"Mời vào." Bên trong vang lên giọng một nam thanh niên.

Tằng Bình dẫn người vào phòng trực ban.

Bên trong có một giường, một bàn làm việc, trên bàn đặt một máy tính, bên cạnh có một tủ kính, trên tủ treo hai chùm chìa khóa lớn.

Một nam thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi đang ngồi bên bàn máy tính làm bảng biểu, quay đầu nhìn Tằng Bình và những người khác, dường như có chút thắc mắc vì sao đột nhiên có nhiều người đến như vậy, nhìn không giống người thuê nhà.

Tằng Bình hỏi, "Chào ngài, ngài là người quản lý căn hộ phải không?"

"Đúng, các ngươi là thuê nhà hay có việc gì?"

Ngụy Tử Mặc đưa thẻ cảnh sát, "Chúng ta tìm người."

"Cảnh sát." Nam thanh niên vội đứng dậy, có chút bất ngờ, "Các ngươi tìm ai?"

Tằng Bình quan sát đối phương, "Ngươi tên gì?"

"Sở Thiếu Huy."

"Căn hộ này là của các ngươi quản lý toàn bộ hay chỉ một phần?"

"Căn hộ này là của công ty chúng ta, chỉ cho thuê không bán."

Tằng Bình gật đầu, nhìn thấy cấu trúc của căn hộ này, hắn đoán không phải vì không muốn bán mà là vì vấn đề quyền sở hữu.

"Chúng ta đang tìm người tên Phàn Bằng Nghĩa, địa chỉ của hắn là căn hộ của các ngươi, nhờ ngươi kiểm tra giúp."

Sở Thiếu Huy hỏi, "Số điện thoại của hắn là gì?"

"15184853XXXXX."

Sở Thiếu Huy ngồi bên bàn máy tính, gõ bàn phím liên tục, "Tìm thấy rồi, Phàn Bằng Nghĩa sống ở phòng 317."

Tằng Bình cúi người xem máy tính, "Hắn sống ở đây bao lâu rồi?"

"Hắn sống ở đây khá lâu rồi, thuê từ năm ngoái, còn đổi phòng một lần. Tên hắn ta không nhớ lắm, nhưng thường gặp."

"Hắn sống chung với ai hay sống một mình?"

Sở Thiếu Huy sờ mũi, "Cái này ta không rõ lắm."

"Hắn có ở căn hộ không?"

"Có lẽ có, hắn thường làm ca đêm, ban ngày nghỉ ở căn hộ."

Chương 1122: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Phiền ngươi dẫn chúng ta tìm hắn.”

Sở Thiếu Huy hơi do dự, “Cảnh sát đồng chí, các ngươi tìm hắn làm gì, hắn phạm tội gì sao?”

“Ngươi đừng nghĩ nhiều, chúng ta tìm hắn chỉ để hiểu rõ một số việc.”

“Được, ta dẫn các ngươi lên.”

Ra khỏi văn phòng, Sở Thiếu Huy dẫn Tằng Bình và những người khác đến bên thang máy.

“Các ngươi có mấy thang máy?”

“Chỉ có hai thang máy này.”

“Thang bộ thì sao?”

“Phía đông có một thang bộ.”

Tằng Bình dặn dò Ngụy Tử Mặc, “Ngươi dẫn một đội viên đi thang bộ, thêm hai đội viên canh giữ thang máy còn lại.”

“Vâng.” Ngụy Tử Mặc đáp, sắp xếp xong rồi dẫn người đi thang bộ.

“Đing dong…” Cửa thang máy mở ra, một nam một nữ từ bên trong bước ra, nhìn giống như một đôi tình nhân, nắm tay nhau bước ra khỏi thang máy.

Tằng Bình và những người khác vào thang máy, trực tiếp lên tầng ba.

Ra khỏi thang máy, Sở Thiếu Huy chỉ về phía đông, phòng 317 ở bên đó.

Tằng Bình quan sát, hai bên cầu thang đều là phòng, tổng cộng ít nhất có hai ba mươi phòng.

"Cạch…"

Mới đi được vài bước, một phòng phía trước mở cửa, một nam tử ngậm thuốc lá bước ra.

Sở Thiếu Huy tinh mắt, "Cảnh sát đồng chí, người mở cửa chính là Phàn Bằng Nghĩa."

Nam tử ngậm thuốc quay đầu nhìn, thấy Tằng Bình và những người khác, nuốt nước bọt, sau đó quay người chạy về phía đông.

Tôn Hưng của tổ một đuổi theo, "Cảnh sát, không được chạy!"

Phàn Bằng Nghĩa chạy nhanh hơn, thuốc lá trong miệng cũng rơi ra.

Lúc này, Ngụy Tử Mặc cũng dẫn người leo lên tầng ba, nghe câu "Cảnh sát, không được chạy" thì hiểu ngay tình hình.

"Tránh ra, tránh ra." Phàn Bằng Nghĩa vung tay, ra hiệu cho Ngụy Tử Mặc và đồng đội tránh đường.

Ngụy Tử Mặc mặc thường phục, đối phương không nhận ra thân phận của hắn, Ngụy Tử Mặc rất ngoan ngoãn đứng nép vào tường, nhường đường cho Phàn Bằng Nghĩa chạy.

Đoạn hành lang này không xa lắm, nói chuyện xong Phàn Bằng Nghĩa đã chạy tới, khi hắn chuẩn bị vượt qua Ngụy Tử Mặc và đồng đội, một chân thò ra, chặn ngay chân đang nhấc lên của hắn.

“Rầm!” một tiếng đập mạnh, Phàn Bằng Nghĩa ngã xuống đất.

Ngụy Tử Mặc và một cảnh sát khác lao lên, trực tiếp đè hắn xuống đất, “Cảnh sát, không được động đậy!”

Phàn Bằng Nghĩa ngã đập đầu, nghe tiếng nói này thì tỉnh lại vì sợ.

Hắn rất ngoan ngoãn, không phản kháng chút nào.

Ngụy Tử Mặc kéo hắn lên khỏi mặt đất.

Tằng Bình quan sát hắn từ trên xuống dưới, “Ngươi tên gì?”

“Phàn Bằng Nghĩa.”

Tằng Bình nói với Sở Thiếu Huy bên cạnh, “Ngươi bận việc đi.”

“Ồ.” Sở Thiếu Huy ngẩn ra một lúc, nhìn Tằng Bình rồi lại nhìn Phàn Bằng Nghĩa, sau đó mới rời đi.

Tằng Bình hỏi, “Sao rồi, không bị thương chứ?”

Phàn Bằng Nghĩa đảo mắt, “Ôi chao, chân ta đau, chắc chắn bị thương rồi.”

“Bốp!” Ngụy Tử Mặc vỗ một cái lên đầu hắn, “Ta khách sáo với ngươi một câu, ngươi lại được đà lấn tới, không biết mình nặng bao nhiêu ký à.”

Phàn Bằng Nghĩa rụt cổ, “Ta chỉ ngã một chút, hơi đau thôi, chắc cũng không có gì. Cảnh sát đồng chí, các ngươi tìm ta có việc gì?”

Ngụy Tử Mặc hỏi ngược lại, “Ngươi không biết mình phạm tội gì à?”

“Ta không phạm tội gì, ta là người tốt, chắc chắn có hiểu lầm gì đó.”

Ngụy Tử Mặc hừ một tiếng, "Không phạm tội sao ngươi chạy?"

"Ta… ta…" Phàn Bằng Nghĩa ấp úng một lúc, không nói rõ được.

"Sao chạy?"

"Ta không chạy, chỉ là… bị dọa thôi."

"Ai dọa ngươi?"

"Người quản lý nói các ngươi là cảnh sát, ta nghe thế… sợ thôi."

"Chỉ là cảnh sát, không phải hổ, nếu ngươi không phạm tội, không có gì phải sợ, chạy làm gì?"

"Ta cũng không biết mình sao nữa, có lẽ bị hoảng loạn rồi."

Rõ ràng, lời giải thích này không thể làm Tằng Bình hài lòng.

Tằng Bình nói, "Ngươi thấy cảnh sát thì chạy, có phải giấu đồ nguy hiểm gì không, sợ bị phát hiện?"

"Không có, ta có gì đâu, không có chuyện đó."

Tằng Bình ra hiệu cho Ngụy Tử Mặc, "Đi khám xét phòng hắn."

Phàn Bằng Nghĩa kêu lên, "Ê, các ngươi dựa vào gì mà khám xét phòng ta, có lệnh không?"

"Chúng ta nghi ngờ ngươi giấu đồ nguy hiểm trong phòng, có thể đe dọa an toàn của các cư dân khác trong căn hộ. Trong trường hợp khẩn cấp cần khám xét phòng ngươi, có vấn đề gì không?" Tằng Bình nói xong, vẫy tay, "Khám xét."

Phàn Bằng Nghĩa gấp gáp, "Các ngươi muốn làm gì? Ta đã làm gì các ngươi?"

Tằng Bình nhân tiện hỏi, "Ngươi có xe phải không?"

"Đúng, sao thế."

"Xe gì?"

"Toyota màu trắng."

"Biển số?"

"Lỗ B372XK."

Biển số này trùng với biển số ở bãi đậu xe.

"Xe đâu rồi?"

"Ta không biết, ta cho bạn mượn rồi."

"Bạn ngươi tên gì?"

"Trương Lệ."

Cái tên này Tằng Bình rất quen.

Hắn cơ bản có thể khẳng định, chiếc xe đó chính là chiếc xe đã đến Cầm Đảo.

"Ngươi và Trương Lệ quan hệ thế nào?"

Phàn Bằng Nghĩa cúi đầu, "Bạn bè."

Tằng Bình lấy điện thoại, mở ảnh Trương Lệ, "Có phải nàng không?"

"Đúng."

"Quen thế nào?"

"Chúng ta từng làm cùng chỗ, sau đó nàng nghỉ, nhưng thỉnh thoảng vẫn hẹn nhau ăn cơm. Vài ngày trước nàng mời ta ăn cơm, nói muốn mượn xe, quan hệ tốt nên ta đồng ý."

"Các ngươi quen nhau khi làm ở đâu?"

"KTV Vô Danh."

“Ngươi làm gì ở KTV?”

“Ta là đội trưởng bảo vệ.”

Tôn Hưng của tổ một cười, “Ngươi như vậy mà làm đội trưởng bảo vệ?”

Chương 1123: Tiêu Đề 《Ẩn》

Phàn Bằng Nghĩa có chút không phục, "Ta… ta sao, ta cũng có chút uy tín ở khu đó, chỉ cần ta bảo vệ, không ai gây sự."

"Trương Lệ làm gì ở KTV?"

"Tiếp viên."

"Tại sao nàng mượn xe của ngươi?"

Phàn Bằng Nghĩa lắc đầu.

"Lạch cạch." Lúc này, Ngụy Tử Mặc từ trong phòng bước ra, "Đội trưởng Tằng, ngài đoán đúng, xem ta phát hiện cái gì."

Ngụy Tử Mặc đeo găng tay, tay cầm một tờ báo, trong tờ báo cuộn một con dao và một thanh sắt.

"Bốp!" Tằng Bình đánh một cái lên đầu hắn, "Đây là cái gì?"

"Nói đi, ta hỏi ngươi đó!"

Phàn Bằng Nghĩa lắp bắp, "Ta… ta dùng để phòng thân."

Ngụy Tử Mặc chỉ vào con dao, "Đây là để phòng thân, ta thấy ngươi để chém người thì có. Nói, thấy chúng ta sao chạy?"

Phàn Bằng Nghĩa cứng đầu, "Không có gì, thật không có gì."

Tằng Bình nói với Ngụy Tử Mặc, "Hắn quen Trương Lệ."

Ngụy Tử Mặc mắt sáng lên, Trương Lệ có động cơ rõ ràng, nhưng Trương Lệ không phải kẻ đầu sỏ. Nếu Trương Lệ tham gia vụ án thì chắc chắn còn đồng phạm, cảnh sát lần theo dấu vết chiếc xe đã thay biển số, Phàn Bằng Nghĩa là chủ xe, có nghĩa là Phàn Bằng Nghĩa rất có thể là đồng phạm của Trương Lệ.

"Đội trưởng Tằng, còn hỏi gì nữa, bắt luôn đi, ta thấy thằng này tám phần là hung thủ!"

Tằng Bình chưa nói, Phàn Bằng Nghĩa bỗng ngẩng đầu, "Gì… gì hung thủ, các ngươi đừng nói bừa."

Tằng Bình liếc hắn, "Trương Lệ bị nghi ngờ tham gia một vụ giết người. Theo điều tra của chúng ta, hung thủ khi gây án rất có thể sử dụng một chiếc Toyota màu trắng, chúng ta lần theo dấu vết đến xe của ngươi. Ngươi giải thích sao?"

Phàn Bằng Nghĩa kêu lên, "Ta oan, ta chỉ cho Trương Lệ mượn xe, không biết gì hết!"

Ngụy Tử Mặc hỏi ngược lại, "Ngươi không nghe câu 'xe và vợ không cho mượn'? Trương Lệ mượn xe của ngươi, ngươi không nghĩ đến rủi ro?"

"Đúng, ta cũng nói câu này. Trương Lệ hỏi, nếu ta là vợ ngươi, ngươi có cho mượn không? Rồi nàng làm vậy… ta liền đồng ý."

Ngụy Tử Mặc lắc đầu, "Lý do này không thể rửa sạch nghi ngờ của ngươi."

"Ta nói thật mà."

Tằng Bình tiếp tục, "Chiều ngày 9 tháng 9, từ một giờ đến hai giờ, ngươi ở đâu?"

Phàn Bằng Nghĩa nghĩ, "Ngày đó… thời gian đó ta không đi làm, chắc dậy ăn cơm, lâu rồi, không nhớ rõ."

“Không sao, về với chúng ta từ từ nhớ lại, ở đồn cảnh sát có chỗ và thời gian.”

“Đừng, ta nhớ ra rồi, ngày đó có bạn mời ta ăn cơm, chúng ta đi ăn.”

“Ăn ở đâu?”

“Ngay trước căn hộ, Quán nướng Kinh Ba, tầng hai, một trăm hai mươi đồng một suất, thịt ăn thoải mái.”

Tằng Bình ra hiệu cho Ngụy Tử Mặc, “Đi kiểm tra.”

“Vâng.” Ngụy Tử Mặc lấy điện thoại, chụp ảnh Phàn Bằng Nghĩa, rồi dẫn người đi xác minh.

Lúc này, các cư dân khác trong căn hộ thỉnh thoảng ló đầu ra xem.

Tằng Bình ra lệnh cho các đội viên áp giải Phàn Bằng Nghĩa lên xe.

Phàn Bằng Nghĩa vùng vẫy, kêu lên, “Cảnh sát đồng chí, ta thật sự oan mà.”

“Thế ngươi nói cho ta, thấy cảnh sát chạy làm gì? Cho ta lời giải thích hợp lý, ta sẽ tin ngươi.”

Phàn Bằng Nghĩa mặt méo xệch, hắn nhận ra cảnh sát này đã quyết tâm cho rằng hắn phạm tội. Cái gọi là giải thích hợp lý cũng là để nhận tội, vẫn bị đưa về đồn.

Còn nếu hắn không nhận tội, cảnh sát sẽ cho rằng hắn nói dối, vẫn bị đưa về đồn tra khảo, không thoát được.

Sáng mười giờ rưỡi.

Phân cục Ngọc Hoa, phòng họp.

Sau khi nhận được điện thoại của Tằng Bình, Đới Minh Hàm lập tức tổ chức cuộc họp tổng kết vụ án.

Tằng Bình về sở cảnh sát, ngay lập tức đến phòng họp, Đới Minh Hàm đang ngồi cạnh bàn hội nghị nói chuyện nhỏ với Hàn Bân.

Thấy Tằng Bình dẫn người vào, Đới Minh Hàm ngừng nói, "Đội trưởng Tằng đến rồi, chúng ta họp thôi."

Tằng Bình vào đề ngay, "Đới cục, ta đề nghị ngay lập tức bắt giữ Trương Lệ."

Đới Minh Hàm ra hiệu cho Tằng Bình ngồi, "Hàn đội cũng có phát hiện, đã cho kỹ thuật định vị số điện thoại của Trương Lệ. Nói về điều tra của ngươi đi."

Tằng Bình tóm tắt tình hình điều tra hôm nay, bao gồm một số manh mối mới, "Chúng ta kiểm tra hành tung của Phàn Bằng Nghĩa ngày 9 tháng 9, hắn không có thời gian gây án, cơ bản có thể loại bỏ nghi ngờ. Tuy nhiên, từ chứng cứ hiện có, xe của Phàn Bằng Nghĩa rất có thể là xe nghi ngờ đã thay biển số. Trương Lệ nên tham gia vào vụ án."

Đới Minh Hàm vô thức nói, "Có chứng cứ không?"

"Ta đã cho người khám xe, không tìm thấy biển số giả, không thể chứng minh xe đó đã đến Cầm Đảo." Tằng Bình cũng bực, mặc dù manh mối đều hợp lý, chủ quan có thể khẳng định xe đó là xe nghi ngờ, nhưng không tìm được chứng cứ khách quan.

Đới Minh Hàm không hỏi tiếp, quay sang Hàn Bân, "Nói về phát hiện của ngươi."

Hàn Bân hắng giọng, "Tối qua, chúng ta đã tìm ra 'Triệu Ca', người bán số điện thoại đã đăng ký, tên thật là Tô Đồng Quang, chuyên bán số điện thoại đăng ký qua nền tảng thứ cấp 'Cẩu Ba'. Qua lịch sử mua bán, chúng ta tìm ra tên tài khoản mua số điện thoại nghi ngờ."

“Sáng nay, Lý Huy liên hệ với người phụ trách ‘Cẩu Ba’, tìm ra thông tin tài khoản. Tài khoản đăng ký bởi Trương Lệ, số điện thoại và chứng minh thư đều của Trương Lệ, có thể chứng minh Trương Lệ thực sự tham gia vụ giết người.”

Đới Minh Hàm tổng kết, “Các ngươi đều điều tra rất tốt, từ các manh mối khác nhau đều tìm ra thân phận của Trương Lệ, nghi ngờ của nàng cơ bản đã được xác định.”

Chương 1124: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chúng ta sẽ chia thành hai nhóm điều tra, Tằng Bình, ngươi dẫn người điều tra nhà Trương Lệ và nơi làm việc của nàng. Hàn Bân, ngươi chịu trách nhiệm theo dõi số điện thoại của nàng.”

“Vâng.”

Phân cục Ngọc Hoa, văn phòng đội hai.

“Tít tít…” đồng hồ treo tường kêu từng giây.

Hàn Bân ngồi nhắm mắt thư giãn, chính xác hơn là chờ tin từ đội kỹ thuật.

Một khi đội kỹ thuật xác định vị trí của Trương Lệ, Hàn Bân sẽ dẫn người bắt giữ.

Tằng Bình đã dẫn một nhóm khác hành động.

Hàn Bân không thích cảm giác chờ đợi này, ra khỏi văn phòng, đến bên cửa sổ hành lang, lấy hộp thuốc ra.

Triệu Minh cũng ra khỏi văn phòng, chạy đến, lấy một hộp thuốc Trung Hoa, “Anh Bân, hút của ta này.”

Hàn Bân rút một điếu thuốc Trung Hoa ngậm trong miệng.

Triệu Minh lấy bật lửa giúp Hàn Bân châm.

Hàn Bân hút một hơi, liếc Triệu Minh, “Ngươi ân cần thế, có việc gì?”

Triệu Minh cũng châm một điếu thuốc, cười, “Anh Bân, anh nói thế, ta thường xuyên châm thuốc cho anh mà.”

Hàn Bân không đáp, tiếp tục hút thuốc, hắn nhận ra Triệu Minh dạo này như có tâm sự.

Triệu Minh cười gượng, "Anh Bân, đúng là anh tinh mắt, không giấu gì anh, ta thật sự có việc muốn nhờ anh."

Hàn Bân cười, "Chuyện gì?"

Triệu Minh nhìn quanh, thì thầm, "Khi vụ án kết thúc, ta mời anh ăn cơm, rồi nói chuyện sau."

"Cũng khá bí mật, được, ngươi muốn mời ta ăn gì?"

Triệu Minh cười hì hì, "Đại tiệc, chắc chắn là đại tiệc."

Hàn Bân cười, "Thế thì được."

Bên kia hành lang, Lỗ Văn nhanh bước tới, "Đội trưởng Hàn, định vị thành công rồi."

Hàn Bân dập tắt thuốc, vỗ vai Triệu Minh, "Đi thôi, làm việc trước."

Trung tâm thương mại Vạn Đạt, tiệm trang sức Mộng Hoa.

Đây là một cửa hàng chuyên bán trang sức kim cương, cửa có một nữ nhân viên mặc váy ngắn đến gối, dáng người thướt tha, cười tươi.

Ngụy Tử Mặc dẫn ba đội viên bước nhanh tới, nhìn biển hiệu cửa hàng, trực tiếp vào trong.

Nữ nhân viên hơi ngạc nhiên, nàng làm ở đây vài tháng, lần đầu tiên thấy bốn nam nhân cùng đến mua trang sức, nhưng do yêu cầu nghề nghiệp, vẫn cúi người, "Chào mừng."

Ngụy Tử Mặc dừng bước, quét mắt một vòng trong cửa hàng, hỏi, "Trương Lệ có làm ở đây không?"

Nữ nhân viên hỏi, "Các ngươi tìm Trương Lệ?"

Ngụy Tử Mặc không chần chừ, đưa thẻ cảnh sát, "Chúng ta là cảnh sát."

Nữ nhân viên tròn mắt nhìn thẻ, lần đầu tiên thấy thẻ cảnh sát, không rõ thật giả, "Ngài chờ một chút, ta đi báo cáo với quản lý."

Nữ nhân viên nói xong, đi ra sau quầy, nói nhỏ với một phụ nữ ngoài ba mươi.

Sau đó, phụ nữ lớn tuổi hơn đi tới, "Chào ngài, ta họ Trần, là quản lý cửa hàng."

Ngụy Tử Mặc lại đưa thẻ cảnh sát, "Chúng ta là cảnh sát đội hình sự phân cục Ngọc Hoa, Trương Lệ có làm ở đây không?"

Quản lý Trần đáp, "Đúng, ngài tìm nàng có việc gì?"

Ngụy Tử Mặc lấy điện thoại, mở ảnh Trương Lệ, "Có phải nàng không?"

"Đúng."

"Hôm nay nàng không đi làm?" Ngụy Tử Mặc đã quan sát, không thấy Trương Lệ trong cửa hàng.

Quản lý Trần nói, "Chiều hôm kia nàng xin nghỉ, nói ở quê có việc, muốn nghỉ một thời gian, hôm qua không đi làm."

Ngụy Tử Mặc cau mày, "Cảm ơn."

Quản lý Trần hỏi thêm, "Cảnh sát đồng chí, các ngươi tìm Trương Lệ có việc gì?"

"Chúng ta đang điều tra một vụ án hình sự, muốn tìm Trương Lệ hiểu rõ tình hình. Nếu các ngươi biết nàng ở đâu hoặc gặp nàng, hãy báo ngay cho ta." Ngụy Tử Mặc đưa danh thiếp.

"Được, ta biết rồi."

Ngụy Tử Mặc vô thức hỏi, “Gần đây có ai tìm Trương Lệ không?”

“Không.”

“Được, cảm ơn sự hợp tác.” Ngụy Tử Mặc nói rồi dẫn người ra khỏi cửa hàng.

Hắn để lại hai đội viên giám sát, còn mình dẫn người rời trung tâm thương mại, đồng thời gọi điện cho Tằng Bình, báo cáo tình hình.

“Alo, đội trưởng Tằng.”

“Ngươi bên đó thế nào?” Tằng Bình hỏi qua điện thoại.

“Theo quản lý cửa hàng trang sức, Trương Lệ xin nghỉ chiều hôm kia, nói ở quê có việc muốn nghỉ vài ngày, hôm qua không đi làm. Ta để hai đội viên giám sát gần đó.”

Tằng Bình thở dài, “Xem ra, cô ta đã chuẩn bị trước, rất có thể đã trốn. Ta đã dẫn người đến nhà cô ta, hiện trường có dấu hiệu lục lọi, có lẽ đi vội.”

“Được rồi, ngươi về sở trước. Giờ chỉ còn chờ manh mối từ đội trưởng Hàn.”

Đường Hoa Thanh, hai xe nhanh chóng di chuyển.

Trong xe đen phía trước, Hàn Bân ngồi ghế sau.

Bên cạnh, Lý Huy cầm điện thoại liên lạc với đội kỹ thuật, định vị số điện thoại của Trương Lệ.

Lát sau, Lý Huy tắt điện thoại, Hàn Bân hỏi, “Sao rồi?”

“Vị trí của Trương Lệ không thay đổi, vẫn gần giao lộ đường Hoa Thanh và đại lộ Cửu An.”

Hàn Bân cầm máy tính bảng phóng to bản đồ, “Chỗ đó khá hẻo lánh, hai bên là ruộng, cô ta chạy đi đâu?”

Lý Huy đoán táo bạo, “Cô ta có bị diệt khẩu rồi không?”

Hàn Bân không trả lời, dù suy đoán của Lý Huy không đủ chứng cứ, nhưng có khả năng nhất định.

Trực tiếp giết Tống Bác Thần là tên hề, dù Trương Lệ tham gia, chắc chắn còn đồng phạm, giờ chưa rõ danh tính đồng phạm, có khả năng Trương Lệ bị diệt khẩu.

Nhưng còn một điểm Hàn Bân thấy nghi ngờ, nếu Trương Lệ thực sự bị giết, sao điện thoại của cô ta chưa bị tắt, hung thủ không sợ cảnh sát lần theo điện thoại tìm ra xác Trương Lệ?

Thêm nữa, nếu Trương Lệ là nghi phạm, đồng phạm của cô ta là ai?

Chương 1125: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hai mươi phút sau, Hàn Bân dẫn người tìm ra điểm định vị.

Điểm định vị nằm trong rừng bên đường, dù xác định được phạm vi chung, nhưng phạm vi cụ thể phải do cảnh sát tìm kiếm.

Lúc này, đã vào mùa thu, lá rừng bắt đầu rụng, dù lá không dày nhưng đủ che dấu vết chân.

Lý Huy nhìn rừng cây, chà mũi, "Đội trưởng Hàn, khu vực này khó tìm, có cần gọi chó nghiệp vụ?"

Hàn Bân không nói, lấy điện thoại gọi số của Trương Lệ, điện thoại nhanh chóng kết nối.

"Ting ting ting…"

Tiếng chuông điện thoại nhỏ vang lên, ở thành phố ồn ào có lẽ khó nhận ra, nhưng trong rừng đủ rõ.

Hàn Bân và những người khác nghe tiếng chuông, nhanh chóng tìm ra vị trí chính xác của điện thoại, Lý Huy cầm xẻng đào vài cái, thấy túi trang sức.

Lý Huy cầm túi, đưa xẻng cho Triệu Minh, "Tiếp tục đào."

Lý Huy mở túi, bên trong có điện thoại và một lá thư.

Hàn Bân nhận lá thư, nhìn phong bì giống thư đe dọa, mở ra thấy tờ giấy trắng, viết, "Cảnh sát đồng chí, khi các ngươi thấy thư này, ta đã rời thành phố, đừng nghĩ đến ta! Hihi!"

"Đồ đàn ông tồi, đều đáng chết!"

Triệu Minh đào thêm ba mươi phân rồi dừng lại.

Hắn có kinh nghiệm, nhìn biết lớp đất dưới chưa bị đào.

Hàn Bân cất thư, nói với Lý Huy, "Gọi chó nghiệp vụ, tìm toàn bộ khu vực này."

"Vâng." Lý Huy chạy đi liên lạc.

Hàn Bân lấy điện thoại, gọi cho Tằng Bình, "Đội trưởng Tằng, ngài đâu rồi?"

"Ta còn ở nhà Trương Lệ, đội kỹ thuật đang khảo sát hiện trường, xem có tìm được manh mối về đồng phạm không." Tằng Bình nói xong, hỏi lại, "Định vị thế nào, tìm được Trương Lệ chưa?"

"Tìm được điện thoại của Trương Lệ, nhưng không thấy cô ta."

"Điệu hổ ly sơn?"

"Tạm thời chưa rõ. Đúng rồi, ngài ở nhà Trương Lệ có tìm thấy ghi chép của cô ta không?"

"Có." Tằng Bình hơi ngạc nhiên, "Ngươi cần gì?"

Nửa giờ sau, một chiếc xe đỗ bên đường.

Tằng Bình từ xe bước xuống, tay cầm túi giấy da.

"Đội trưởng Tằng."

"Đội trưởng Tằng." Mọi người chào.

Tằng Bình gật đầu, đi đến bên Hàn Bân, "Đây là ghi chép của Trương Lệ."

"Đội trưởng Tằng, ngài đến nhanh." Hàn Bân nhận túi, mở ra xem.

"Hiện trường có phát hiện mới không?"

“Không.” Hàn Bân nhìn đồng hồ, “Nhưng chó nghiệp vụ sắp đến, hiện trường giao cho ngài, ta về sở một lát.”

“Ừ, ta vừa đến ngươi lại đi, có việc gì gấp hơn hiện trường?” Tằng Bình hỏi.

Hàn Bân giải thích, “Ngoài điện thoại Trương Lệ, còn tìm thấy lá thư, viết bằng giọng văn của Trương Lệ.”

Tằng Bình hiểu, “Ngươi cần ghi chép của cô ta để giám định chữ viết.”

“Đúng.”

Tằng Bình nhăn mặt, “Giám định chữ viết cần cơ quan chuyên môn, phân cục ta không làm được.”

“Giao cho ta, ở đây giao lại ngài.” Hàn Bân nói rồi dẫn tài liệu rời đi.

Tằng Bình ngẩn ra, rồi nhận ra, thằng nhóc này biết giám định chữ viết, học lúc nào, ta không biết?

“Ê, ngươi chờ đã.” Tằng Bình gọi, “Ngươi biết giám định chữ viết?”

Hàn Bân cười, “Biết chút ít.”

Với Hàn Bân, Tằng Bình khá hiểu, hắn nói biết chút ít, tức là biết, thậm chí giỏi, “Ngươi học lúc nào, ta không biết.”

“Vào sở học, khi không có vụ án, ta nghiên cứu, cũng có chút hiểu biết. Về sau báo cáo, ta đi trước.”

Nhìn Hàn Bân rời đi, Tằng Bình ngẩn ra một lúc, thằng nhóc này thăng tiến nhanh thế, kỹ năng hình sự thực sự là tâm huyết, bận rộn vẫn học.

Tằng Bình thầm nghĩ, sau này mình cũng phải cố gắng hơn, không tiến thì lùi.

Không thể để thuộc hạ cũ vượt qua mình… được rồi, có vẻ mình đã bị vượt qua.

Nhưng ít nhất… không thể bị bỏ lại quá xa.

Hàn Bân học giám định chữ viết một thời gian, nhưng không dùng nhiều.

Giám định chữ viết cần môi trường yên tĩnh để nghiên cứu kỹ.

Vì dám giả chữ viết, tức là kẻ giả và người thật có nét chữ giống nhau, nếu không quan sát kỹ dễ phân biệt sai.

Một khi phân biệt sai sẽ làm sai lệch điều tra.

Hàn Bân tự nhốt trong văn phòng, không cho ai quấy rầy, nghiên cứu đến chiều năm giờ mới xong.

Dĩ nhiên, lý do lâu là vì kỹ năng này ít dùng, hơi lạ tay.

Hắn cơ bản xác định, chữ trên thư và ghi chép của Trương Lệ cùng một người viết, có lẽ là Trương Lệ.

Hàn Bân đứng dậy, mông ngồi lâu hơi tê, miệng cũng khô, vận động tay chân, rót trà.

Điền Lệ tới, "Đội trưởng Hàn, Đới cục gọi họp, biết ngài nghiên cứu chữ viết, không cho ai quấy rầy."

Hàn Bân uống trà, hơi nóng, "Trong phòng họp?"

"Đúng."

"Được, ta đi ngay." Hàn Bân vặn nắp trà, mang ghi chép và thư của Trương Lệ, đến phòng họp.

"Cốc cốc." Hàn Bân gõ cửa phòng họp.

"Vào đi." Đới Minh Hàm nói.

Hàn Bân mở cửa, thấy Đới Minh Hàm, Tằng Bình, Lý Huy, Ngụy Tử Mặc đang họp.

“Đới cục, ta đến muộn.”

“Không muộn, có chỗ cho ngươi.” Đới Minh Hàm chỉ ghế bên cạnh, “Nghe Tằng Bình nói, ngươi học giám định chữ viết, thế nào rồi?”

“Ta so sánh chữ trên thư và ghi chép của Trương Lệ, cùng một người viết.”

Tằng Bình nói, “Giống kết quả tìm kiếm của chúng ta, chó nghiệp vụ không tìm được manh mối khác, không thấy xác Trương Lệ, có thể cô ta đã trốn.”

Đới Minh Hàm ngẫm một lúc, hỏi, “Khám xét nhà Trương Lệ, có phát hiện gì?”

Tằng Bình đáp, “Không phát hiện rõ ràng liên quan vụ án, nhưng ta đã đưa điện thoại của Trương Lệ cho kỹ thuật.”

Với điện thoại của Trương Lệ, Đới Minh Hàm không hy vọng nhiều, điện thoại có giá trị, Trương Lệ không để lại.

Chương 1126: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Vì mọi manh mối đều chỉ ra Trương Lệ, ta quyết định xin lệnh truy nã, các ngươi cũng tìm kiếm Trương Lệ, không để cô ta trốn thoát."

"Vâng."

Ăn tối xong, về nhà, Hàn Bân nằm nghỉ.

Điều tra nửa ngày, cuối cùng tìm được Trương Lệ, nhưng cô ta trốn thoát, nói thật, không thất vọng là nói dối.

Điền Lệ kiểm tra thông tin Trương Lệ, không tìm thấy lịch sử mua vé, cảnh sát tạm thời mất dấu cô ta.

Vương Đình về nhà bố mẹ, nhà chỉ có Hàn Bân.

Hàn Bân càng nghĩ càng buồn, mệt mỏi sau một ngày, muốn uống chút rượu ngủ.

Nhưng, đang trong thời gian điều tra, theo quy định không được uống rượu. Để kiềm chế, Hàn Bân đánh răng, nằm nghe, cài giờ, nghe mệt ngủ luôn.

Sáng hôm sau.

Hàn Bân lại đi nhờ xe Lý Huy.

Trên đường, Hàn Bân mua bữa sáng mời Lý Huy, coi như trả tiền xăng.

Tất nhiên, tiền không phải chính, quan trọng là hai người bận rộn, cơ hội ăn cùng như trước ít đi, rất quý.

Hàn Bân và Lý Huy tìm quán Hồi giáo, mỗi người hai bánh nướng, một bát canh thịt dê, mùa thu sáng gió lạnh, uống canh dê ấm, rất dễ chịu.

Hai người đến sở, văn phòng đã có nhiều người.

Điền Lệ hôm nay đến sớm nhất, nàng được giao nhiệm vụ tối qua, Hàn Bân vừa đến, Điền Lệ báo cáo, "Đội trưởng Hàn, sáng nay ta kiểm tra thông tin Trương Lệ, vẫn không thấy lịch sử mua vé."

Hàn Bân gật đầu, không hy vọng nhiều, Trương Lệ có ý thức chống điều tra, không mạo hiểm mua vé máy bay hay tàu hỏa.

Dù thế, Hàn Bân vẫn cho Điền Lệ điều tra theo quy trình.

Manh mối này hy vọng ít, nhưng nếu không điều tra, mà Trương Lệ mua vé trốn, thì trách nhiệm lớn.

Hàn Bân không muốn phạm sai lầm kiểu khôn ngoan dại dột.

Điền Lệ tiếp, "Đúng rồi, đội trưởng Hàn, còn việc nữa cần báo."

"Nói đi."

"Sáng nay Tống Bác Huy gọi điện, hắn về từ Kinh Thành, nói sẽ đến sở làm bản ghi lời khai."

Theo tình hình hiện có, Tống Bác Huy cơ bản được loại bỏ nghi ngờ.

Tất nhiên, ghi lời khai vẫn cần làm, Hàn Bân chỉ Lý Huy,

"Giao cho ngươi."

Lý Huy giơ ký hiệu OK.

Điền Lệ cầm vài tài liệu, đưa Hàn Bân, Lý Huy và mọi người, "Lệnh truy nã Trương Lệ đã xin xong, đây là mẫu."

Trên cùng tài liệu có chữ "Lệnh truy nã" lớn, góc phải trên là ảnh Trương Lệ, dưới là thông tin về cô ta.

Lý Huy lắc đầu, "Một cô gái xinh thế, tiếc quá."

Hàn Bân cười, "Ngươi cưới vợ rồi, còn 'thương hoa tiếc ngọc' thế này không tốt."

"Khụ…" Lý Huy hắng giọng, đổi chủ đề,

"À… Trương Lệ xin nghỉ chiều hôm kia, tức là ngày 12 tháng 9, hôm nay là ngày 15 tháng 9. Qua hai ngày, cô ta có lẽ đã rời Cầm Đảo. Dù giờ gửi lệnh truy nã đến các bến xe và hãng taxi, chưa chắc tìm ra manh mối của Trương Lệ."

Triệu Minh sờ cằm, "Các ngươi nghĩ sao Trương Lệ biết cảnh sát đã tìm ra cô ta? Nếu cô ta chuẩn bị trước khi gây án để trốn, thì đã trốn lâu rồi, không cần đợi đến 12 mới trốn."

Lý Huy đáp, "Tâm lý con người không cố định, có lẽ trước khi gây án, cô ta không định trốn khỏi Cầm Đảo mà muốn tiếp tục giả vờ. Nhưng sau khi gây án chịu áp lực lớn, lại sợ bị bắt, thay đổi ý định."

"Tất nhiên, có thể cô ta phát hiện manh mối gì đó nên trốn kịp."

Trương Lệ đã trốn, nói vậy không còn ý nghĩa.

Hàn Bân bỏ hai viên kẹo cao su vào miệng, nhai vài cái, "Thực ra, ta luôn nghĩ đồng phạm của Trương Lệ là ai?"

Hàn Bân tự hỏi tự đáp, "Ta phân tích có hai khả năng, thứ nhất, đồng phạm của Trương Lệ cũng căm ghét Tống Bác Thần, nên hai người hợp sức giết hắn."

"Khả năng thứ hai, Trương Lệ thuê sát thủ, nhờ hắn giúp giết Tống Bác Thần."

“Giờ vấn đề là, Trương Lệ trốn rồi, tìm đồng phạm càng khó.”

Lý Huy tiếp lời, “Nếu là khả năng thứ nhất thì tốt, nếu là khả năng thứ hai, Tống Bác Thần chết oan quá.”

Triệu Minh tò mò, “Sếp, sao anh nói vậy?”

“Nếu Trương Lệ thuê giết, tiền thuê có thể là của Tống Bác Thần, nghĩa là, Tống Bác Thần dùng tiền của mình để giết mình, ngươi nói có oan không?”

Lý Huy suy đoán có vẻ châm biếm, nhưng thực sự có khả năng.

Điền Lệ nghiêm túc, “Vậy nên làm độc thân không sao, đừng làm đàn ông tồi, không chừng một ngày mất mạng.”

Hàn Bân liếc Điền Lệ, lời này như có ẩn ý, lại liếc Triệu Minh, có liên quan đến hắn?

Triệu Minh chỉ cúi đầu cười ngây ngô.

“Cốc cốc.” Bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Hàn Bân hắng giọng, “Vào đi.”

Cửa mở, một người đàn ông mệt mỏi bước vào, đeo khẩu trang, nhưng có thể nhận ra là anh trai nạn nhân Tống Bác Huy.

“Các cảnh sát đồng chí chào.”

Lý Huy nhìn, “Ngươi là Tống Bác Huy?”

“Đúng, ta cảm lạnh, đeo khẩu trang.” Tống Bác Huy nói, tháo khẩu trang.

Lý Huy chỉ ghế đối diện, “Ngồi đi, ta làm ghi lời khai.”

“Vâng.” Tống Bác Huy ngồi xuống, mới ngồi đã hắt hơi, “Xin lỗi. Ta mấy ngày nay mệt, không cẩn thận bị cảm, hay ta

đeo lại khẩu trang.”

Lý Huy cau mày, “Thôi, khi ghi lời khai, không đeo.”

Tống Bác Huy cất khẩu trang, “Cảnh sát đồng chí, vụ án của em trai ta có tiến triển không? Tìm ra hung thủ chưa?”

Lý Huy nói, “Vụ án có tiến triển, chúng ta đã sơ bộ xác định nghi phạm.”

Tống Bác Huy hỏi dồn, “Ai giết em ta? Hung thủ là ai?”

Lý Huy đổi giọng, “Vụ án đang điều tra, chưa tiện tiết lộ, hôm nay mời ngươi đến, có vài câu hỏi.”

“Ồ, vậy ngài hỏi, ta sẽ phối hợp tốt nhất. Mong sớm bắt được hung thủ giết em ta.”

Chương 1127: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Huy nói, "Ngươi lần này nghĩ thông rồi."

Tống Bác Huy thở dài, "Ta biết ý ngài, nhưng hắn chết rồi, ta làm anh… ân oán gì, cũng qua rồi. Còn gì mà tính toán."

"Ngươi nghĩ vậy là tốt." Lý Huy mở máy ghi âm, bắt đầu ghi lời khai, "Ngươi biết chuyện cha ngươi Tống Cảnh Sơ nhận được thư đe dọa không?"

"Biết, cha ta nhận thư đe dọa đầu tiên, gọi ba anh em ta đến, ta đã xem thư đó. Nhưng sau không thấy gì, ta tưởng là trò đùa. Ai ngờ, ba tháng sau lại có thư đe dọa. Ta cũng khó hiểu, ai rảnh làm chuyện này."

Lý Huy hỏi, "Sau khi thấy thư đe dọa đầu tiên, ngươi có nói với ai không?"

Tống Bác Huy nghĩ, lắc đầu, "Không. Đây là chuyện nhà ta, ta không nói với người ngoài."

"Chắc chắn?"

"Chắc chắn."

"Cảnh sát đã tìm ra người gửi thư đe dọa đầu tiên, nhưng hắn nói không gửi thư thứ hai. Qua điều tra, lời hắn có độ tin cậy nhất định. Nghĩa là thư đe dọa thứ hai có thể là giả. Hai thư đe dọa gần như giống hệt, người giả thư thứ hai chắc chắn bắt chước thư đầu. Người thấy thư chỉ có Tống Cảnh Sơ và ba anh em ngươi."

Tống Bác Huy nhíu mày, "Không thể nào, ba anh em ta chắc chắn không làm. Có thể có người khác biết thư đe dọa. Ví dụ người gửi thư nói dối, hoặc qua cách khác… đúng rồi, Trương Lệ, cô ta cũng biết thư đe dọa."

Lý Huy hỏi lại, "Ngươi sao biết?"

"Tống Bác Thần nói, khi đó ta đã khuyên hắn, đây là chuyện nhà, đừng nói với Trương Lệ. Nhưng lúc đó hắn và Trương Lệ đang yêu, không nghe ta."

Lý Huy ghi vào sổ, "Ngươi biết, Trương Lệ có giao du thân thiết với ai không?"

Tống Bác Huy dựa ghế, "Cô ta khá hòa đồng, bạn nhiều, thường đi ăn, uống, hát. Nhưng thân đặc biệt thì ta không rõ, vì ta cũng bận, không theo dõi."

"Ngươi có nghe cô ta nhắc đến Phàn Bằng Nghĩa không?"

"Phàn Bằng Nghĩa." Tống Bác Huy nghĩ, "Có, có lần ta tan làm gọi điện, cô ta nói ăn với bạn, ta qua tìm. Người ăn cùng cô ta tên Phàn Bằng Nghĩa, đồng nghiệp cũ, khá quan tâm cô ta."

Lý Huy tiếp, "Theo ngươi, nếu Trương Lệ biết Tống Bác Thần phản bội và định bỏ cô ta, cô ta có giận mà giết Tống Bác Thần không?"

Tống Bác Huy cười khổ, "Có, cô ta nhìn vẻ ngoài yếu đuối, nhưng không phải người dễ đối phó, Bác Thần không phải đối thủ, dù không chia tay, sau này cũng bị cô ta thao túng."

Tống Bác Huy có chứng cứ ngoại phạm, cơ bản loại bỏ nghi ngờ, thêm xác định nghi ngờ của Trương Lệ, cảnh sát mời hắn làm ghi lời khai, là hỏi theo thủ tục.

Lý Huy hỏi vài câu, không có manh mối mới, "Tống tiên sinh, cảm ơn ngươi phối hợp, ghi lời khai hôm nay đến đây,

nếu nhớ ra manh mối gì, liên hệ cảnh sát.”

“Được.” Tống Bác Huy đáp, bắt tay Lý Huy, rồi quay đi.

Hàn Bân không nói, nhưng nghe suốt.

Hắn nhìn theo, đầu tiên cau mày, rồi giãn ra.

“Không đúng!”

Triệu Minh đứng cạnh, nghe loáng thoáng, “Anh Bân, sao thế?”

Hàn Bân nghĩ, “Mang ghi lời khai Tống Bác Huy đến.”

Triệu Minh không hiểu, nhưng vẫn chạy lấy ghi lời khai cho Hàn Bân.

Lý Huy ghi lời khai, Hàn Bân nghe, nội dung không lạ, không phải xem lời khai mà là nhìn dấu vân tay dưới cùng, “Sao Tống Bác Huy không ấn vân tay, mà ấn dấu tay.”

Ghi lời khai thường dùng ngón trỏ phải, không thì dấu tay.

Lý Huy đến, “Ta biết, ngón tay hắn bị thương, nên lấy dấu tay.”

Hàn Bân hỏi, “Ngươi chắc ngón hắn bị thương?”

Lý Huy nhớ lại, “Ta không thấy, nhưng băng bó. Bân Tử, sao thế?”

Hàn Bân không nói, xoa trán, nhớ lại.

Tống Bác Huy vào, hắn không thấy gì bất thường, nhưng khi Tống Bác Huy rời văn phòng, Hàn Bân nhìn theo thấy cách đi và bước chân khác hẳn lần trước.

Thói quen con người khó thay đổi, cách đi và bước chân cũng vậy.

Hàn Bân gặp Tống Bác Huy hai lần, nhưng hai lần cách đi hoàn toàn như hai người.

“Các ngươi có thấy giọng Tống Bác Huy khác không?”

Lý Huy theo bản năng, “Tống Bác Huy cảm, hắt hơi nhiều, giọng thay đổi. Ngươi thấy gì?”

Hàn Bân nói, “Ta nghi người vừa rồi không phải Tống Bác Huy!”

Lý Huy không ngờ Hàn Bân nói vậy, “Sao có thể?”

Hàn Bân không nói vu vơ.

Cách đi và bước chân của Tống Bác Huy khiến hắn nghi ngờ, dĩ nhiên không dám chắc chắn 100%, dấu vân tay có sức thuyết phục hơn.

Vậy nên Hàn Bân mới xem dấu vân tay Tống Bác Huy trên ghi lời khai, trùng hợp ngón tay Tống Bác Huy bị thương, dấu tay không đối chiếu được.

Tổng hợp lại, Tống Bác Huy rất đáng nghi.

Hàn Bân đã nói với Lý Huy và mọi người về phân tích của mình về dáng đi của Tống Bác Huy.

Lý Huy sờ cằm nghĩ ngợi, “Tống Bác Huy luôn ở Kinh Thành chăm sóc mẹ bị bệnh, có phải vì thời gian này khá mệt, tình trạng cơ thể không tốt nên dáng đi khác trước?”

Hàn Bân gật đầu, “Tình trạng cơ thể có thể thay đổi, bước đi có thể thay đổi nhẹ, chẳng hạn khi mệt mỏi, dáng đi sẽ uể oải hơn, nhưng không thay đổi nhiều đến vậy.”

“Không chỉ dáng đi của Tống Bác Huy có vấn đề, giọng của hắn cũng có chút lạ.”

Điền Lệ nói, “Có thể do cảm cúm?”

Hàn Bân phản bác, “Ngươi không thấy cảm cúm và ngón tay bị thương trùng hợp quá sao?”

Lý Huy tỏ vẻ đồng tình, "Đúng là quá trùng hợp, giọng nói và dấu vân tay đều là những đặc điểm nhận dạng. Giờ dấu vân tay của hắn bị thương, chỉ để lại dấu tay, không thể nhận diện được."

"Giọng của Tống Bác Huy có chút lạ, người không quen khó nhận ra, người quen cũng có thể cho là do cảm. Đội trưởng Hàn nghi ngờ cũng có lý."

Chương 1128: Tiêu Đề 《Ẩn》

Triệu Minh tỏ ra hoài nghi, "Nhưng chúng ta đều đã gặp Tống Bác Huy, rõ ràng là một người mà, có gì khác đâu."

Bao Tinh dựa vào bàn, phỏng đoán, "Có phải là người giống nhau?"

"Giống đến thế sao?" Triệu Minh lắc đầu, vẫn thấy khó tin.

Hàn Bân tiếp lời, "Người giống nhau không phải không có, mỗi vài chục năm sẽ có người giống nhau. Nhưng nếu vừa giống mặt, lại tuổi tương tự, thì rất hiếm. Trừ khi… họ là song sinh."

Điền Lệ khẳng định, "Không thể, gia đình Tống Bác Thần đã điều tra kỹ, Tống Cảnh Sơn chỉ có ba đứa con: Tống Bác Huy, Tống Bác Hà, Tống Bác Thần, không nghe nói có con khác."

Bao Tinh hỏi, "Tống Bác Huy có phải con nuôi?"

Điền Lệ nhún vai, "Không. Nếu là con nuôi thì phải có hồ sơ."

Triệu Minh nói, "Ta nghĩ, chúng ta gọi Tống Bác Huy đến, hỏi lại là rõ, sao phải đoán mò."

Lý Huy nhìn Hàn Bân, "Đội trưởng Hàn, ngươi nghĩ sao?"

Hàn Bân chỉ vào ghi lời khai trên bàn, "Tống Bác Huy đã cố ý che giấu thông tin nhận dạng, nếu dấu vân tay của hắn thực sự bị hỏng, chúng ta khó chứng minh hắn có phải là Tống Bác Huy hay không trong thời gian ngắn."

“Gọi Tống Cảnh Sơn đến, hỏi ông ấy.”

Lý Huy nói theo bản năng, “Đúng rồi, con mình hay không, cha chắc chắn biết.”

Triệu Minh thì thầm, “Cũng chưa chắc.”

Lý Huy lườm hắn, “Thế làm sao? Vợ Tống Cảnh Sơn đang nằm viện ở Kinh Thành, ta còn phải đón ông ấy về hỏi?”

“Ta chỉ nói thế, ta sẽ gọi điện liên lạc Tống Cảnh Sơn.” Triệu Minh cười gượng, nhanh chóng chạy đi.

Hàn Bân gọi, “Lý Huy.”

“Gì thế?”

“Tống Bác Huy có lẽ chưa đi xa, ngươi dẫn hai người theo dõi, 24 giờ không rời mắt, đừng để hắn trốn.”

Nghĩ đến Trương Lệ đã trốn thoát, Lý Huy gật mạnh, “Hiểu rồi.”

Lý Huy rời đi, Hàn Bân trầm ngâm.

Nếu Tống Bác Huy là giả, người giả mạo là ai? Mục đích là gì? Tống Bác Huy thật ở đâu?

Tống Bác Huy bị nghi ngờ giết Tống Bác Thần, trước đó cảnh sát loại bỏ hắn vì có chứng cứ ngoại phạm.

Nhưng nếu có hai người giống nhau, chứng cứ ngoại phạm của Tống Bác Huy sẽ bị nghi vấn.

…

Một giờ sau, Tống Cảnh Sơn vội vã đến Phân Cục Ngọc Hoa, thở hổn hển mở cửa văn phòng, “Cảnh sát, đã bắt được hung thủ chưa?”

Hàn Bân mời ông ngồi, “Tống tiên sinh, ngài đừng vội, ta sẽ từ từ nói. Điền Lệ, lấy nước cho Tống tiên sinh.”

Tống Cảnh Sơn thở dốc, "Đội trưởng Hàn, con trai lớn của ta về rồi, hắn đã làm ghi lời khai chứ?"

"Đúng, sáng nay Tống Bác Huy đã làm ghi lời khai." Hàn Bân đáp, rồi hỏi, "Ngài có mấy đứa con?"

"Ba đứa."

"Tống Bác Huy, Tống Bác Hà, Tống Bác Thần?"

"Đúng, sao thế?"

"Ngài chắc chắn không có đứa con nào khác?"

"Ta có thể lừa ngươi sao?"

"Tống Bác Huy lần này từ Kinh Thành về, ngài đã gặp hắn chưa?"

"Gặp rồi, tối qua hắn đến thăm ta, gầy đi nhiều, chăm mẹ mệt mỏi, ta thấy cũng xót. Bảo hắn nghỉ vài ngày, hắn không nghe, nói còn việc công ty cần lo, bảo ta ở nhà nghỉ ngơi." Tống Cảnh Sơn nhắc đến con trai lớn, hiếm khi lộ vẻ hài lòng.

Hàn Bân không muốn làm ông buồn, đổi cách hỏi, "Hôm nay ta gặp một người, giống Tống Bác Huy lắm, tưởng họ là anh em ruột, ngài thật không có đứa con nào khác?"

Mặt Tống Cảnh Sơn biến sắc, ấp úng, "Đội trưởng Hàn, ngài… ý ngài là gì?"

"Không có ý gì khác, chỉ là gặp người giống Tống Bác Huy, tuổi cũng tương tự, muốn hỏi ngài xem."

Tống Cảnh Sơn im lặng một lúc, "Việc này có liên quan đến vụ án của Bác Thần không?"

"Tất nhiên, nếu không liên quan, ta cũng không hỏi chuyện riêng tư của ngài, mong ngài trả lời thật, nếu không có thể ảnh hưởng đến điều tra."

“Haiz…” Tống Cảnh Sơn thở dài, vò đầu, “Chuyện đã qua nhiều năm, ta thật không muốn nhắc lại. Bác Huy… không phải con ruột của ta và vợ ta, là con nuôi.”

Điền Lệ hỏi, “Nếu là con nuôi, sao lại có giấy khai sinh hợp pháp?”

Tống Cảnh Sơn thở dài, “Khi đó ta hơn hai mươi tuổi, làm việc ở Cao Thành, nơi nhỏ, nhiều người quen, thêm quản lý lỏng lẻo, không có máy tính, nhờ mối quan hệ mà làm được.”

“Chúng ta không muốn con biết thân phận, muốn có hộ khẩu sạch sẽ, con là do bố mẹ nó bán, không phải bọn buôn người, chúng ta không phạm pháp.”

Nghe lời Tống Cảnh Sơn, Hàn Bân càng chắc chắn phỏng đoán của mình, “Tống Bác Huy có anh em sinh đôi không?”

Tống Cảnh Sơn lắc đầu, “Ta không biết. Ta không quen biết bố mẹ ruột của hắn, chỉ là qua giới thiệu, sau khi nuôi Bác Huy, chúng ta cố tình tránh xa, chuyển đến Cầm Đảo.”

“Tống Bác Huy biết thân phận mình không?”

“Không biết, chúng ta chưa bao giờ nói, không muốn hắn biết, luôn coi hắn như con ruột, chưa bao giờ… ” Tống Cảnh Sơn nghẹn ngào, mắt đỏ hoe, “Cảnh sát, xin đừng nói cho Bác Huy biết, ta đã mất một đứa con, không muốn mất đứa thứ hai.”

Câu này ngài nói muộn rồi, Hàn Bân không để lộ cảm xúc, “Ngài có liên lạc được với bố mẹ ruột của Tống Bác Huy không?”

Tống Cảnh Sơn tỏ ra cảnh giác, “Cảnh sát, rốt cuộc sao vậy, sao phải tìm bố mẹ ruột của Bác Huy, việc này liên quan gì đến vụ án của Bác Thần?”

“Ngài có nhận thấy Tống Bác Huy lần này về khác trước không?” Ngay khi Hàn Bân nói, mặt Tống Cảnh Sơn biến sắc.

“Ngài nói cũng đúng. Hắn cho ta cảm giác khác, có lẽ… Bác Huy đã biết thân phận, gặp anh em sinh đôi của mình.”

Rõ ràng, Tống Cảnh Sơn chưa hiểu ý Hàn Bân, ông chỉ lo Tống Bác Huy biết thân phận, không liên tưởng đến việc gặp phải Tống Bác Huy giả.

Chương 1129: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Tống tiên sinh, ngài có thể cung cấp thông tin về bố mẹ ruột của Tống Bác Huy không?"

"Đội trưởng Hàn, ngài chưa trả lời, Bác Huy đã gặp người anh em sinh đôi chưa?"

Hàn Bân nhận ra, nếu không giải thích rõ, Tống Cảnh Sơn sẽ không hợp tác, không cung cấp thông tin, khó mà xác minh liệu Tống Bác Huy có anh em sinh đôi.

Hàn Bân lấy lại bình tĩnh, "Thật lòng, ta không chắc mình đúng hay không, không biết nên nói thế nào, ta chỉ có thể suy đoán."

Tống Cảnh Sơn không do dự, "Ngài nói, ta tin ngài, có gì cứ nói, ta hiểu mà."

Hàn Bân sắp xếp từ ngữ, "Sáng nay, Tống Bác Huy đến làm ghi lời khai, ta dù chỉ gặp hắn một lần, nhưng nhận ra lần này hắn khác. Khác ở ba điểm: dáng đi khác, giọng khác, lần trước dùng ngón trỏ phải để lại dấu tay, lần này là dấu tay. Hai lần gặp cảm giác như không cùng một người."

Tống Cảnh Sơn há hốc mồm, ngồi bệt xuống ghế, có lẽ ông đã cảm nhận điều đó nhưng chưa nghĩ đến.

Một lúc sau, Tống Cảnh Sơn mới nói, "Đội trưởng Hàn, ngài nói người sáng nay không phải con ta Bác Huy, mà là anh em sinh đôi của hắn."

Hàn Bân gật đầu, "Ngài là cha của Tống Bác Huy, ngài quen hắn hơn ta, có thể là ta sai, chỉ là ảo giác."

"Không," Tống Cảnh Sơn thở dài, "Ngài nói đúng, người ta gặp tối qua có lẽ… không phải Bác Huy."

"Bác Huy lần này về khác hẳn. Ta tưởng vì cái chết của em trai và chăm mẹ mệt mỏi, nên khác trước, giờ ta không biết là đúng hay không…"

Tống Cảnh Sơn che mặt, trông rất khổ sở.

"Nên ta mong ngài giúp chúng ta tìm bố mẹ ruột của Tống Bác Huy, xác minh liệu Tống Bác Huy có anh em sinh đôi không. Nếu không có, thì là hiểu lầm, tốt nhất. Nếu có, tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra."

Tống Cảnh Sơn lo lắng, "Đội trưởng Hàn, Bác Huy không sao chứ, ta đã mất một con, không muốn mất đứa nữa."

"Tạm thời chưa có chứng cứ cho thấy Tống Bác Huy gặp chuyện." Hàn Bân nói bâng quơ, "Tống tiên sinh, sao ngài lại nhận nuôi Tống Bác Huy?"

Tống Cảnh Sơn hồi tưởng, "Thời chúng ta kết hôn sớm, ta mười tám, vợ mười chín, kết hôn vài năm không có con, đi nhiều nơi chữa, uống thuốc đông y nhưng không có kết quả."

"Người lớn trong nhà thúc giục, sau… có người họ hàng khuyên nhận nuôi con, nói nhận nuôi con có thể mang đến duyên con cái, có thể giải quyết vấn đề sinh sản của chúng ta. Ban đầu ta và vợ không đồng ý, trong lòng có khúc mắc."

"Hai năm sau, vẫn không có con. Vợ ta thay đổi, chúng ta quyết định nhận nuôi, mong có duyên con cái. Không có cũng được, ít nhất có đứa con nuôi, sau… Bác Huy đến với chúng ta."

“Chúng ta đối xử rất tốt với Bác Huy, coi như con ruột, dành hết tình yêu cho hắn. Có lẽ cảm động trời đất, hai năm sau, vợ ta mang thai, sinh Bác Hà, sau đó là Bác Thần. Ta luôn biết ơn Bác Huy, coi hắn như con ruột.”

Hàn Bân hỏi, “Bố mẹ ruột của Tống Bác Huy có tìm hắn không?”

“Có… nhưng ta không đồng ý.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Ngài biết danh tính hoặc liên lạc với bố mẹ ruột của Tống Bác Huy không?”

Tống Cảnh Sơn im lặng một lúc, “Ban đầu là chị ta giúp liên lạc, ta sẽ hỏi.”

Tống Cảnh Sơn ra ngoài, hơn mười phút sau trở lại, “Đội trưởng Hàn, ta có thông tin về bố mẹ ruột của Bác Huy.”

“Ngài nói đi.”

Tống Cảnh Sơn vẫn do dự, “Nếu Bác Huy không biết việc này, ta mong không ảnh hưởng đến hắn.”

“Ta hiểu.”

“Theo chị ta, vài năm trước bố ruột của Tống Bác Huy có liên lạc, muốn gặp Bác Huy nhưng bị từ chối. Chị ta giữ lại số điện thoại.” Tống Cảnh Sơn đưa mẩu giấy.

“Đài Hán Hải, 15048573XXXX.”

Hàn Bân đưa số cho Điền Lệ, “Kiểm tra người này.”

Tống Cảnh Sơn hỏi, “Đội trưởng Hàn, còn gì ta có thể giúp không?”

“Chúng ta cần vài vật dụng cá nhân của Tống Bác Huy, như ghi chép, dấu vân tay, DNA…”

Một giờ chiều, phòng họp Phân Cục Ngọc Hoa.

Đới Minh Hàm đang ăn trưa thì nhận được điện thoại của Hàn Bân, nói vụ án có tiến triển mới.

Sau bữa trưa, Đới Minh Hàm triệu tập họp tổng kết, ngoài đội ra ngoài, các thành viên trong tổ chuyên án đều có mặt.

Đới Minh Hàm uống trà, "Hàn Bân, ngươi gọi chúng ta đến, có tin tức gì mới?"

Hàn Bân sắp xếp tài liệu, "Là về Tống Bác Huy, ta nghi ngờ chứng cứ ngoại phạm của hắn là giả."

"Sao cơ?"

Hàn Bân giải thích, "Sáng nay, Tống Bác Huy đến làm bổ sung ghi lời khai, ta thấy người này khác lần trước gặp, dù hai người cực kỳ giống nhau, nhưng dáng đi, bước chân khác, có thể không phải cùng một người."

Đới Minh Hàm phỏng đoán, "Dấu tay trên ghi lời khai khác nhau?"

"Không đối chiếu được, ngón trỏ phải của Tống Bác Huy bị băng bó, lần này là dấu tay, không phải dấu vân tay, cũng là một điểm đáng ngờ." Hàn Bân tiếp tục, "Giọng Tống Bác Huy cũng khác, nhưng hắn bị cảm, chúng ta không chắc do cảm, cũng là điểm đáng ngờ khác."

"Chỉ dựa vào ba điểm trên, ta không dám khẳng định Tống Bác Huy là giả, nên hỏi cha hắn, Tống Bác Huy có anh em sinh đôi không."

"Phát hiện Tống Bác Huy là con nuôi, Tống Cảnh Sơn không phải cha ruột, nhờ Tống Cảnh Sơn, chúng ta tìm được thông tin và liên lạc của cha ruột Tống Bác Huy."

"Điền Lệ, nói về những gì ngươi đã tìm."

"Rõ." Điền Lệ đứng dậy, đến máy chiếu, đặt tài liệu lên, "Theo thông tin của Tống Cảnh Sơn, cha ruột của Tống Bác

Huy là Đài Hán Hải, số điện thoại, 15048573XXXX.”

“Theo số điện thoại, ta tìm được danh tính chủ thuê bao.”

Chương 1130: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chủ thuê bao, Đài Hán Hải

Giới tính, nam

Ngày sinh, 3/12/1967

Tình trạng gia đình, vợ, hai con trai, hai con gái

Quê quán, thành phố Cầm Đảo, thành phố Cao Thành, trấn Đông Trang, thôn Tiểu Mạnh

Điền Lệ giới thiệu, "Ta sẽ nói về con cái của Đài Hán Hải, con đầu là trai, sau hai gái, con út cũng là trai."

"Con út là Đài Đông Nguyên, cùng tuổi Tống Bác Huy, đây là ảnh thẻ của hắn, mọi người xem."

Điền Lệ chiếu ảnh, người trong ảnh giống hệt Tống Bác Huy.

Đới Minh Hàm đeo kính nhìn kỹ, "Nghĩa là, Đài Đông Nguyên và Tống Bác Huy có thể là anh em sinh đôi, Đài Đông Nguyên giả mạo Tống Bác Huy đến làm ghi lời khai."

Hàn Bân đáp, "Đúng."

Đới Minh Hàm tháo kính, "Vậy có gì hay ho. Đài Đông Nguyên giả mạo Tống Bác Huy đến làm ghi lời khai vì mục đích gì, Tống Bác Huy thật ở đâu? Quan trọng nhất, sao chứng minh hắn là Đài Đông Nguyên, không phải Tống Bác Huy."

Trước cuộc họp, Hàn Bân đã nghĩ đến, "Ta bảo Lý Huy theo dõi 'Tống Bác Huy', sẵn sàng bắt giữ, ta nghĩ nên gọi hắn

về đồn, xác minh danh tính.”

“Nếu ta nhìn nhầm, hắn thực sự là Tống Bác Huy, nhưng hắn có một người anh em sinh đôi giống hệt, thì chứng cứ ngoại phạm của hắn rất đáng ngờ, ta nghĩ có thể kiểm tra lại. Nếu hắn không phải Tống Bác Huy mà là Đài Đông Nguyên giả dạng, thì mục đích của người sau càng đáng ngờ hơn.”

“Thậm chí có thể đoán táo bạo rằng, Đài Đông Nguyên và cái chết của Tống Bác Thần có một mối liên hệ nhất định.”

Đới Minh Hàm nghe xong, nhìn về phía Tằng Bình, “Đội trưởng Tằng, ngươi thấy đề nghị này thế nào?”

“Đề nghị của Hàn đội không tồi, nhưng hai anh em sinh đôi này giống nhau như đúc, nếu Đài Đông Nguyên cố tình phá hủy dấu vân tay ngón trỏ phải của mình, chúng ta làm sao xác định được danh tính thật của hắn?”

Hàn Bân đáp, “Lúc trước khi ghi chép cho Tống Cảnh Sơn, ta đã nghĩ đến điểm này, ta đã yêu cầu hắn cung cấp một số đồ vật cá nhân của Tống Bác Huy, như bút, dấu vân tay, DNA.”

“Thêm nữa, Tống Cảnh Sơn còn cung cấp một manh mối rất giá trị. Tống Bác Thần thích vận động, trước đây mỗi sáng đều chạy bộ, vì vận động quá mức, làm tổn thương đầu gối, thay đổi đĩa sụn chân phải, trong hồ sơ bệnh án có ghi lại.”

Đới Minh Hàm gấp sổ tay lại, “Đã có cách xác định danh tính của hắn, thì cứ theo cách của ngươi, trực tiếp bắt giữ… không, triệu tập hắn đến đồn cảnh sát làm bổ sung ghi chép.”

“Rõ.”

Khu dân cư Viễn Cảnh Hoa Viên.

Đây là một khu dân cư cao cấp, các căn hộ đều rộng rãi, giá trung bình gần ba vạn, mỗi căn không dưới năm trăm vạn.

Cổng vào gara nằm ngay bên cạnh cổng chính, một chiếc Mercedes đen tiến tới cổng gara, "Chào mừng."

Hệ thống nhận diện tự động phát ra một âm thanh, sau đó thanh chắn nâng lên.

Chiếc Mercedes lao nhanh vào gara dưới lòng đất.

Chiếc Mercedes chạy lúc nhanh lúc chậm, người lái xe trông như một người mới lái, mất rất nhiều thời gian mới đậu được xe vào chỗ.

Người đàn ông ngồi trong khoang lái chiếc Mercedes, chính là 'Tống Bác Huy' vừa ăn trưa xong.

Tống Bác Huy tháo dây an toàn, dựa vào ghế da, hai tay vuốt ve nội thất xe, như thể lần đầu thấy chiếc xe này, "Thật tuyệt, từ nay nó là của ta rồi."

Tống Bác Huy ngồi lặng trong xe, bật nhạc nhẹ, hắn rất hưởng thụ cảm giác này, từng có lúc hắn mơ ước sở hữu một chiếc Mercedes.

Giấc mơ, cuối cùng đã thành hiện thực.

Tống Bác Huy giơ mạnh tay phải, thật tuyệt vời!

Ngồi đến hơn nửa giờ, Tống Bác Huy mới hài lòng, xuống xe, khóa cửa, kéo thử cửa xe, thong thả bỏ chìa khóa vào túi, thẳng lưng, bước tới thang máy.

Tống Bác Huy ngân nga một bài hát, bấm thang máy.

Khi hắn đang chờ thang máy, vài người đàn ông nữa tiến lại gần, ban đầu hắn không để ý, nghĩ là cư dân khu dân cư này, giống hắn đang chờ thang máy.

Nhưng thoáng nhìn qua, hắn nhận ra những người này có chút quen, còn chưa kịp phản ứng, bốn người đàn ông đã vây quanh, chắn giữa hắn.

Người đàn ông đứng đầu chào, "Tống tiên sinh, ngài còn nhớ ta không?"

"Nhớ, ngài là Cảnh sát Lý ghi chép cho ta phải không? Ngươi cũng sống ở đây à."

Lý Huy gãi mũi, "Hì hì, ta sống không nổi ở đây đâu."

"Vậy ngài tìm ta có việc gì?"

"Là thế này, chúng ta phát hiện thêm một số manh mối mới, muốn mời ngài về đồn cảnh sát làm bổ sung ghi chép."

Tống Bác Huy co giật khóe miệng, cố nặn ra một nụ cười, "Sáng nay không phải vừa ghi chép sao? Sao lại phải làm nữa. Hơn nữa ta cảm cúm nặng lắm, lát nữa còn phải đi bệnh viện truyền dịch, có thể để sau làm không?"

Lý Huy cười, "Không sao, chúng ta có thể cùng ngươi đến bệnh viện, tiện làm một số kiểm tra khác."

Phân Cục Ngọc Hoa, phòng thẩm vấn số một.

Tống Bác Huy cúi đầu, nhìn ngón trỏ phải bị băng bó, nhíu mày, dường như đang suy nghĩ gì đó.

"Cạch…" một tiếng cửa mở, Hàn Bân, Lý Huy, Triệu Minh bước vào phòng thẩm vấn.

Hàn Bân đặt tài liệu trên bàn thẩm vấn, nhìn 'Tống Bác Huy' đối diện, "Ngươi nhận ra ta không?"

Tống Bác Huy không trả lời đúng câu hỏi, "Cảnh sát đồng chí, không phải muốn làm bổ sung ghi chép sao? Sao lại mang ta tới đây. Ta là hỗ trợ các ngươi điều tra, ta không phải tội phạm."

Hàn Bân cũng không trả lời đúng câu hỏi, "Lần đầu ngươi đến đồn cảnh sát, ta là người ghi chép cho ngươi, mới vài ngày thôi, đừng nói ngươi không nhớ."

Chương 1131: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Nhớ, ta đương nhiên nhớ."

"Ta họ gì?"

"Ta…" Tống Bác Huy im lặng một lúc, đáp, "Hôm đó ta chỉ nghĩ về chuyện của Bác Thần, đầu óc hơi loạn, không nhớ rõ, mong ngài thông cảm."

"Được, chúng ta bắt đầu làm ghi chép thôi." Hàn Bân cười, không truy cứu thêm, hỏi theo thủ tục, "Họ tên, giới tính, quê quán…"

"Tống Bác Huy, nam, người Cầm Đảo…"

Hàn Bân tựa lưng vào ghế, quan sát đối phương một lần nữa, "Ngươi chắc chắn mình là Tống Bác Huy?"

"Cảnh sát đồng chí, điều này có giả được không? Ta trí nhớ tệ đến đâu cũng không nhớ sai tên mình. Ta có thể chắc chắn nói với ngài, ta là con của Tống Cảnh Sơn, ta tên Tống Bác Huy."

Hàn Bân nhướng mày, "Ngươi bị thương ngón trỏ phải thế nào?"

"Ta ở Kinh Thành, gọt táo cho mẹ, không cẩn thận cắt vào tay. Vừa rồi ta đi bệnh viện tiêm, còn đặc biệt thay thuốc, ngài không tin có thể hỏi cảnh sát Lý bên cạnh, hắn chứng kiến tận mắt."

Lý Huy nói, "Ta chỉ thấy ngươi bị thương ngón tay, còn là vô tình hay cố ý, ta không rõ."

“Ha ha.” Tống Bác Huy cười, “Ngài đùa gì vậy, ta sống tốt đâu có thói tự làm hại mình. Ngài không tin có thể hỏi mẹ ta, bà ấy có thể chứng minh.”

Hàn Bân gọi, “Tống Bác Huy.”

“Ta đây.”

“Ngươi quen Đài Hán Hải không?”

Tống Bác Huy lấy tay phải gãi mũi, khẽ cúi đầu, “Không quen.”

“Đài Đông Nguyên thì sao?”

“Chưa từng nghe qua.”

Hàn Bân đứng dậy, đi tới bên ghế thẩm vấn, rút từ túi ra một bức ảnh, “Ngươi nhìn xem có quen không?”

Tống Bác Huy nhìn thoáng qua, ngạc nhiên, “Đây không phải ảnh ta sao? Ngài lấy ở đâu… nhưng ta không nhớ mình mặc bộ đồ này? Cách ăn mặc này quê quá, không phải phong cách của ta.”

“Người này tên Đài Đông Nguyên.”

“Ôi, hắn giống ta quá, suýt nữa nhận nhầm. Ta tưởng ngài cầm ảnh của ta. Thật là trùng hợp.”

Hàn Bân chỉ vào ảnh, “Ngươi không tò mò vì sao ngươi và Đài Đông Nguyên giống nhau vậy?”

“Tuy xác suất hai người giống nhau rất thấp, nhưng thế giới rộng lớn, có hàng chục tỷ người, mẫu số lớn, cũng không có gì lạ.”

Hàn Bân cất ảnh lại, “Ngươi đúng là rộng lượng.”

Tống Bác Huy nhún vai, “Cảm ơn khen ngợi.”

Hàn Bân tựa bên bàn thẩm vấn, chậm rãi nói, "Thế này, ta kể cho ngươi một câu chuyện, muốn nghe không?"

Tống Bác Huy giơ tay, "Ta có lựa chọn sao?"

Hàn Bân không trả lời, trực tiếp bắt đầu.

"Hơn hai mươi năm trước, có một gia đình họ Đài, người chồng là công nhân, người vợ buôn bán nhỏ, có một con trai hai con gái, tuy sống khổ cực nhưng gia đình năm người vui vẻ, cũng coi là hạnh phúc."

"Sau đó, người vợ mang thai ngoài ý muốn, xem xét điều kiện gia đình bình thường, đã có ba con, hai vợ chồng tính bỏ đứa bé, không phải họ nhẫn tâm, chỉ là điều kiện không cho phép. Nhưng khi đến bệnh viện, người vợ mềm lòng, rời bệnh viện."

"Hai vợ chồng về nhà bàn bạc vài ngày, cuối cùng quyết định sinh con, nghĩ rằng chỉ cần chịu khổ, tiết kiệm, vẫn nuôi thêm được một đứa. Khi ngày sinh càng đến gần, hai vợ chồng vừa vui mừng vừa lo lắng."

"Vui vì nhà sắp có thêm một sinh mệnh nhỏ, lo vì gánh nặng sẽ nặng thêm, bất kể hai vợ chồng nghĩ thế nào, đứa bé vẫn chào đời đúng hạn."

"Nhưng điều khiến đôi vợ chồng bất ngờ là, đứa bé không phải một, mà là cặp sinh đôi trai."

"Với gia đình bình thường, có lẽ đây là chuyện vui, nhưng với gia đình đã có ba con, gánh nặng quá lớn, họ không thể gánh vác nổi, có lòng mà không đủ sức."

"Sau khi suy nghĩ thấu đáo, người chồng quyết định cho một đứa con đi, vừa có thể giảm bớt gánh nặng gia đình, vừa để con có tương lai tốt hơn. Họ tìm cho con một gia đình tốt, gia đình này họ Tống, vợ chồng kết hôn nhiều năm không có con, điều kiện gia đình tốt, đứa bé đến nhà họ Tống chắc chắn

không chịu khổ, ít nhất tốt hơn ở lại nhà họ Đài, không phải đói.”

“Hơn hai mươi năm sau, cặp sinh đôi lớn lên, một người tên Đài Đông Nguyên, một người tên Tống Bác Huy. Họ rất giống nhau, giống đến mức ngoài dấu vân tay và DNA, đủ để giả làm nhau.”

“Tống tiên sinh, câu chuyện của ta kể xong, ngươi có ý kiến gì không?”

Sắc mặt Tống Bác Huy biến đổi, sau một lúc lâu nói, “Câu chuyện của ngài rất hay, ta đang nghĩ có nên vỗ tay cho ngài không.”

Hàn Bân nghiêm túc, “Câu chuyện đến từ cuộc sống, có những trường hợp thực tế cũng được trình bày dưới dạng câu chuyện cho người khác.”

“Ngài không định nói, ta là đứa con nuôi, còn một anh em sinh đôi tên Đài Đông Nguyên chứ?”

Hàn Bân lắc đầu, “Ngươi không phải Tống Bác Huy, ngươi là Đài Đông Nguyên.”

“Ta không phải Đài Đông Nguyên, ta là Tống Bác Huy!”

“Ngươi có bằng chứng chứng minh mình là Tống Bác Huy?”

‘Tống Bác Huy’ trừng mắt, “Ta vốn là Tống Bác Huy, cha ta tên Tống Cảnh Sơn, em gái ta tên Tống Bác Hà, ta không cần chứng minh. Ngược lại là ngươi, dựa vào đâu nói ta là Đài Đông Nguyên, có bằng chứng gì?”

“Ngươi rất tự tin.” Hàn Bân luôn nhìn chằm chằm vào biểu cảm của đối phương, “Hôm qua ngươi đã về Cầm Đảo, đã đến chỗ ở của Tống Cảnh Sơn, cũng đến nhà của Tống Bác Huy,

nghĩ rằng những thứ chứng minh thân phận đều bị ngươi thay thế, nên mới tự tin như vậy phải không.”

“Hừ.” Tống Bác Huy hừ lạnh, quay đầu sang một bên.

Chương 1132: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đúng, các ngươi là sinh đôi, khi mới đến thế giới này, ngoài DNA và dấu vân tay, chỗ khác khó phân biệt. Nhưng hai ngươi đã sống hơn hai mươi năm, trong hai mươi năm đó cũng đã xảy ra nhiều chuyện, luôn để lại dấu vết, có tốt có xấu." Hàn Bân nhìn vào Tống Bác Huy, ánh mắt dừng ở chân trái của hắn,

"Có một điều ngươi không biết, Tống Bác Huy thích vận động, trước đây mỗi sáng đều chạy bộ, vì vận động quá mức, làm tổn thương đầu gối trái, trong hồ sơ bệnh án có ghi lại."

Tống Bác Huy bản năng rụt chân trái, "Chuyện của ta, ta làm sao không nhớ, cứ trời mưa là đầu gối trái của ta đau âm ỉ, còn chính xác hơn cả dự báo thời tiết."

Hàn Bân giả vờ ngạc nhiên, "Chuyện này ngươi còn nhớ, ta tưởng ngươi quên rồi."

Tống Bác Huy đáp, "Chân là của ta, ta làm sao quên được."

"Ngươi quên hay không ta không rõ, nhưng ta nhớ không rõ…" Hàn Bân lộ vẻ suy nghĩ, nhìn sang Triệu Minh bên cạnh, "Ta nói đúng không?"

"Đúng, cũng không đúng." Triệu Minh cười, "Tống Bác Huy thích vận động, chân cũng bị thương, nhưng hắn không bị thương chân trái, mà là chân phải."

Lập tức, sắc mặt của 'Tống Bác Huy' thay đổi kỳ diệu!

Hàn Bân cười, "Chuyển chân rồi?"

'Tống Bác Huy' cố tỏ ra bình tĩnh, "À, ta lần đầu đến đồn cảnh sát, quá căng thẳng, nói sai rồi, ta bị thương chân phải."

Lý Huy cười, "Có những chuyện, không phải ngươi nói sai là thay đổi được, trước đó ngươi nói bị cảm phải đi bệnh viện, ta đưa ngươi đến phòng kiểm tra, theo bác sĩ kiểm tra nói, hai bên đầu gối của ngươi đều không có dấu vết phẫu thuật."

"Còn trong hồ sơ bệnh án của Tống Bác Huy ghi rõ ràng, hắn đã thay đĩa sụn chân phải. Ngươi có thể làm mình bị cảm, cắt ngón tay, nhưng không thay đổi được hồ sơ bệnh viện."

'Tống Bác Huy' nhắm mắt, thở dài, "Bác Huy, xem ra ta vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ của ngươi giao."

"Cảnh sát đồng chí, ngài đoán đúng rồi, ta thực sự không phải Tống Bác Huy, ta là Đài Đông Nguyên."

Hàn Bân không nói gì, lặng lẽ nhìn hắn diễn.

Thấy Hàn Bân không phản ứng, Đài Đông Nguyên ngược lại có chút ngại, "Cảnh sát đồng chí, các ngươi làm sao phát hiện ta không phải Bác Huy, ta thật sự không nghĩ ra, chắc Bác Huy cũng không ngờ bị các ngươi phát hiện."

"Chúng ta hai anh em không chỉ giống nhau, chiều cao, hình thể đều tương đương, tuy giọng ta có chút nặng Thành phố Cao Thành, nhưng các ngươi chỉ gặp ta một lần, sao chắc chắn ta không phải Bác Huy."

Hàn Bân chậm rãi nói, "Nghe ngươi nói, Tống Bác Huy cũng biết ngươi giả mạo hắn?"

Đài Đông Nguyên gật đầu, "Là Bác Huy đề xuất ta giả mạo hắn, ban đầu ta không muốn đồng ý, nhưng… đây là lần đầu tiên sau khi chúng ta nhận nhau hắn nhờ ta làm việc, hắn luôn đặc biệt chăm sóc ta, không thể từ chối, ta đồng ý."

Hàn Bân truy hỏi, "Tống Bác Huy tại sao muốn ngươi giả mạo hắn?"

"Ta không biết, ta hỏi hắn, hắn không chịu nói, chỉ là không ngừng cầu xin ta, bảo ta giữ bí mật, nói đợi mọi việc xong sẽ cho ta một khoản tiền." Nói đến đây, Đài Đông Nguyên bổ sung, "Thực ra, ta giúp hắn không phải vì tiền, chúng ta anh em mới nhận nhau, ta không muốn phá hỏng tình cảm giữa chúng ta, ta rất trân trọng người anh em sinh đôi giống hệt ta này."

"Ngươi khi nào giả dạng hắn?"

"Ngày 13 tháng Chín, hắn gọi điện nói mẹ nuôi bị bệnh, bảo ta đến Kinh Thành, ta không nghĩ ngợi gì liền đồng ý. Đến Kinh Thành, hắn nói với ta việc này, thái độ hắn rất chân thành, sau đó… ta đồng ý."

Hàn Bân ghi lại ngày tháng, "Sau đó, Tống Bác Huy đi đâu?"

Đài Đông Nguyên lắc đầu, "Hắn lấy đi giấy tờ tùy thân của ta, ta cũng không biết hắn đi đâu."

Hàn Bân quay đầu, ghé tai Triệu Minh, "Đi tra thông tin mua vé của Tống Bác Huy và Đài Đông Nguyên."

Triệu Minh đáp, rời khỏi phòng thẩm vấn.

Hàn Bân giọng nặng thêm, "Ngươi gan thật lớn, dám giả mạo người khác, không nghĩ rằng hắn sẽ lợi dụng ngươi làm chuyện phạm pháp."

Đài Đông Nguyên giọng chắc chắn, "Hắn là anh ruột của ta, cùng mẹ sinh ra, ta tin hắn không hại ta."

Hàn Bân luôn quan sát biểu cảm đối phương, không thấy dấu hiệu nói dối rõ ràng, "Nói đi, ngươi và Tống Bác Huy nhận nhau thế nào?"

“Là Bác Huy tìm đến ta, ta thấy hắn cũng kinh ngạc, nghe cha mẹ kể có một người anh em sinh đôi, nhưng không ngờ lại giống đến thế, cảm giác máu mủ rất kỳ lạ, dù lần đầu gặp, nhưng có cảm giác rất quen thuộc.” Đài Đông Nguyên nói xong, bổ sung,

“Nhận nhau xong, chúng ta quan hệ rất tốt, thỉnh thoảng cùng ăn cơm, hắn còn nói cho ta ít tiền, bảo ta làm ăn nhỏ, người anh này rất tốt.”

Hàn Bân hỏi, “Hai người nhận nhau cụ thể vào lúc nào?”

“Khoảng tháng Sáu, cụ thể ngày nào ta không nhớ, nhưng chắc cuối tháng Sáu.”

“Cha mẹ ngươi biết ngươi và Tống Bác Huy nhận nhau không?”

“Ban đầu ta định nói với cha mẹ, nhưng… Bác Huy không muốn để cha mẹ biết, nói chưa sẵn sàng đối diện với cha mẹ ta, dù sao, hắn là con nuôi, hắn vẫn còn chút khúc mắc, cần thời gian chấp nhận điều này.” Đài Đông Nguyên cắn môi,

“Ta cũng hiểu, ta nghĩ đặt mình vào hoàn cảnh của hắn, nếu năm xưa ta bị cho đi, có lẽ… ta cũng không biết phải đối diện với cha mẹ mình ra sao, ta rất hiểu hắn, hắn cũng không dễ dàng gì.”

Hàn Bân hỏi ngược, “Tống Bác Huy không chấp nhận cha mẹ ngươi, tại sao lại chấp nhận ngươi?”

Chương 1133: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đài Đông Nguyên cười, "Chuyện này rất buồn cười, Bác Huy ban đầu không định nhận ta, hắn có lẽ cũng tò mò, muốn xem người anh em sinh đôi giống mình không, chỉ muốn nhìn từ xa, kết quả, hắn không ngờ ta giống hắn đến vậy, ngẩn người, bị ta phát hiện, ta cũng ngẩn người."

"Ta nhớ rất rõ, tình huống lúc đó rất buồn cười, ta ngơ ngác, nghĩ mình mơ sao? Thấy một người khác giống hệt mình. Nhìn quần áo hắn mặc, nhìn lại mình, mới nghĩ ra có lẽ là anh em sinh đôi chưa từng gặp."

"Tống Bác Huy có kể về cuộc sống của hắn không?"

Đài Đông Nguyên đáp, "Có, hắn nói cha mẹ nuôi đối xử tốt, hắn có một em gái và một em trai, nhưng quan hệ với em trai không tốt, chính vì vậy muốn gặp ta."

"Hắn có kể về Trương Lệ không?"

"Có, nàng là bạn gái cũ của hắn, ta từng xem ảnh nàng, rất xinh đẹp, chỉ là… không giữ được."

"Ngươi biết chuyện giữa Tống Bác Thần và Trương Lệ?"

"Biết, Bác Huy kể, bạn gái cũ của hắn quen em trai hắn, ta nghe rất tức giận, muốn đánh Tống Bác Thần. Ngươi nói xem sao lại thế, em trai sao có thể cướp bạn gái của anh, thật loạn." Đài Đông Nguyên thở dài,

"Ta qua chuyện này mới biết, Bác Huy ở nhà đó không phải tốt, nói cho cùng hắn là con nuôi, khác với con đẻ."

“Bốn anh chị em nhà ta đều là con đẻ, cha mẹ còn thiên vị, huống hồ con nuôi. Ta cũng thấy không đáng cho Bác Huy, người em trai của hắn thật không ra gì. Ôi… ta không muốn nói về hắn.”

Hàn Bân uống ngụm trà, đặt cốc xuống, “Ngươi biết chuyện Tống Bác Thần bị giết không?”

“Nghe Bác Huy nói, ta không phải người nhẫn tâm, thấy chó hoang cũng thương, nhưng nghe Tống Bác Thần bị giết, ta không chút thương tiếc, loại người này sống lãng phí lương thực.”

“Gần đây ngươi có đến khu vui chơi không?”

Đài Đông Nguyên trợn mắt, như nghĩ mình nghe lầm, “Khu vui chơi? Ta đến đó làm gì, sao có thể đến chỗ đó.”

“Chiều ngày 9 tháng Chín, từ một đến hai giờ ngươi ở đâu?”

Đài Đông Nguyên nhíu mày, “Chuyện từ tuần trước, ta không nhớ ngay được. Ngươi hỏi chuyện hôm qua ta còn nhớ, chuyện hôm kia còn phải nhớ kỹ, chuyện lâu hơn, ta thực sự không nhớ.”

Hàn Bân lại hỏi, “Ngươi nghĩ kỹ hành tung ngày 9 tháng Chín, việc này rất quan trọng.”

Đài Đông Nguyên có vẻ lo lắng, “Cảnh sát đồng chí, ngươi hỏi hành tung của ta làm gì? Ta không phạm tội, ngươi có ý gì?”

“Không phạm tội?” Lý Huy hừ lạnh, “Ngươi còn dám nói mình không phạm tội, ngươi giả làm Tống Bác Huy đến đồn cảnh sát làm ghi chép, còn lằng nhằng với chúng ta lâu vậy, ảnh hưởng điều tra, còn dám nói không phạm tội.”

Đài Đông Nguyên lộ vẻ lo lắng, vội vàng giải thích, "Cảnh sát đồng chí, ta không có ý xấu, chỉ muốn giúp Bác Huy, ta chỉ muốn giúp hắn."

"Bốp!"

Lý Huy vỗ bàn, cảnh cáo, "Ngươi không giúp hắn mà hại hắn, các ngươi cản trở thực thi công vụ, tình tiết nghiêm trọng, các ngươi đều phải ngồi tù!"

Đài Đông Nguyên giật mình, "Ngồi tù, không đến mức vậy chứ, ta không làm gì phạm pháp, ta oan uổng."

"Ngươi còn oan uổng?" Lý Huy giọng mỉa mai, "Vậy chúng ta thì sao? Bị các ngươi lừa lâu vậy, chúng ta oan uổng không? Nếu ai cũng như các ngươi, vụ án điều tra thế nào? Ai bảo vệ an toàn của nhân dân?"

"Xin lỗi, ta không nghĩ nhiều vậy, ta ít học, ta hồ đồ… ta…" Đài Đông Nguyên lắp bắp, sợ đến không nói nên lời.

Hàn Bân nói, "Trình độ học vấn không phải cái cớ phạm tội. Học vấn thấp, người thật thà chất phác đầy ra đấy."

Đài Đông Nguyên van nài, "Đúng, ngài nói đúng, ta nhận sai, ta biết mình sai, cầu xin các ngươi rộng lượng, đừng để ta ngồi tù."

"Vậy xem thái độ nhận tội của ngươi, nếu ngươi hợp tác điều tra, lập công, có thể xem xét khoan hồng."

"Ta muốn lập công, ta nguyện hợp tác điều tra." Đài Đông Nguyên xích lại gần, "Cảnh sát đồng chí, chỉ cần không ngồi tù, ngươi nói gì ta cũng đồng ý."

Hàn Bân nói, "Yêu cầu của ta rất đơn giản, giúp chúng ta tìm Tống Bác Huy."

"Bác Huy." Đài Đông Nguyên lẩm bẩm, "Nhưng ta… bây giờ cũng không biết hắn ở đâu."

“Chỉ chứng tỏ ngươi không muốn lập công giảm tội.”

“Ta muốn, đương nhiên muốn. Nhưng ta thật không biết hắn ở đâu.”

Hàn Bân lùi một bước, “Nói chi tiết lần cuối gặp mặt các ngươi.”

Đài Đông Nguyên nhớ lại, “Sáng ngày 13 tháng Chín, Bác Huy gọi điện nói mẹ nuôi bệnh, đang chữa ở Kinh Thành, hắn một mình không lo nổi, nhờ ta đến Kinh Thành. Nghe chuyện nghiêm túc, ta vội mua vé tàu cao tốc đi Kinh Thành.”

“Chiều năm giờ ta đến Kinh Thành, rồi đi taxi đến bệnh viện tìm hắn, ban đầu không lên lầu, chúng ta gặp nhau dưới bệnh viện. Sau đó đến khách sạn gần đó nói chuyện, hắn bảo ta giả làm hắn.”

“Ban đầu ta không đồng ý, nhưng hắn liên tục xin, cuối cùng… ta đồng ý. Tối đó, hắn kể nhiều chuyện về mình, sáng sớm hôm sau hắn đi, từ đó ta không gặp lại.”

Hàn Bân hỏi chi tiết, “Bệnh viện nào?”

“Bệnh viện nhân dân số ba Kinh Thành.”

“Tên khách sạn?”

“Khách sạn Vạn Đạt đường Hòe Bắc.”

“Hắn đi lúc mấy giờ?”

“Ta không rõ, sáng 14 dậy, không thấy hắn, chắc khoảng tám giờ. Hắn lấy giấy tờ của ta, còn đổi quần áo với ta.”

“Cũng từ lúc đó, ta đóng vai Tống Bác Huy, nói thật ban đầu ta rất lo, sợ bị lộ. Ta biết dù mình đóng giống thế nào, cũng không phải Bác Huy, người nhà hắn sẽ phát hiện điểm khác. Nhưng, có lẽ vì cái chết của Tống Bác Thần, người nhà

hắn đều không để ý ta khác thường.” Đài Đông Nguyên cười khổ,

Chương 1134: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Nhưng ta không ngờ, ta lừa được cha mẹ Bác Huy, nhưng không qua mắt được các cảnh sát đồng chí, ta đoán Bác Huy cũng không ngờ điều này."

Câu tâng bốc này Hàn Bân không để ý, "Ngươi đã đóng giả Tống Bác Huy, chắc rất hiểu hắn, biết nhiều chuyện về hắn. Giúp ta phân tích, tại sao Tống Bác Huy muốn ngươi giả làm hắn?"

Đài Đông Nguyên lộ vẻ do dự, nắm chặt tay, rồi thả lỏng, rồi lại nắm chặt.

Sau một lúc lâu, vẫn không mở miệng.

"Bốp bốp!" Lý Huy gõ bàn, "Này, nghĩ gì vậy? Còn muốn lập công giảm tội không. Ta nói cho ngươi biết, tội cản trở thực thi công vụ không nhẹ, có thể phạt tù ba năm. Hơn một ngàn ngày đêm phải ở trong căn phòng nhỏ tối tăm, ngươi phải nghĩ kỹ."

Đài Đông Nguyên lúng túng, "Ta chỉ nghĩ Bác Huy sẽ tự trở về, ta không muốn bán đứng hắn, dù sao, hắn là anh em của ta."

"Ha ha." Lý Huy cười lạnh, "Ngươi có biết không, ngươi đã bị hắn bán đứng. Ngươi không nghĩ tại sao hắn lại bảo ngươi giả làm hắn, hắn không biết đây là phạm pháp, ngươi coi hắn là anh em, hắn không coi ngươi là anh em."

"Ngươi đừng nói nữa!" Đài Đông Nguyên hét, hai tay ôm đầu, "Ta tin, Bác Huy chắc có khúc mắc, hắn không hại ta."

Hàn Bân tiếp lời, "Vậy ngươi càng phải nói. Ngươi cũng nói, Tống Bác Huy không định hại ngươi, nhưng nếu ngươi không nói gì, sẽ bị bắt vì tội cản trở thực thi công vụ, phải ngồi tù, vậy chẳng phải hắn hại ngươi. Trái với ý định của hắn."

Đài Đông Nguyên lộ vẻ bối rối, hai tay xoắn vào nhau.

Hàn Bân tiếp tục khuyên, "Nói lui một bước, cảnh sát chúng ta không ngốc, có thể phát hiện ngươi không phải Tống Bác Huy, cũng có thể điều tra xem Tống Bác Huy có phạm tội khác, ngươi không nói, hại hai người các ngươi."

"Ta… ta nguyện nói, ta sẽ nói tất cả những gì biết." Đài Đông Nguyên hít sâu, "Thực ra, ban đầu ta không nghĩ nhiều, nhưng hai ngày nay không ngủ được, cứ nghĩ mãi chuyện này, cũng thắc mắc tại sao Bác Huy bảo ta giả làm hắn."

"Ta nghĩ lâu, thấy Bác Huy có lẽ lo lắng, sợ hãi… nên muốn rời đi một thời gian."

Đài Đông Nguyên nói mơ hồ, Hàn Bân hiểu ý hắn, nhưng mục đích thẩm vấn là lấy chứng cứ thực tế, trả lời qua loa không được.

"Ngươi nghĩ Tống Bác Huy lo sợ gì?"

Đài Đông Nguyên cúi đầu, "Ta nghĩ Bác Huy có thể đã phạm lỗi."

"Lỗi gì?"

"Ta chỉ đoán, có thể liên quan đến cái chết của Tống Bác Thần."

Lý Huy theo phản xạ nói, "Ngươi nói, Tống Bác Huy giết Tống Bác Thần?"

Đài Đông Nguyên lắc đầu, "Chuyện này ta không rõ."

Hàn Bân cũng nghĩ Tống Bác Huy liên quan đến cái chết của Tống Bác Thần, nhưng khi Tống Bác Thần chết Tống Bác Huy ở nơi khác, hắn có chứng cứ ngoại phạm, nếu chứng cứ đó là thật, Tống Bác Huy không thể là thủ phạm, vậy hắn đóng vai gì trong vụ án, hắn và Trương Lệ có phải đồng phạm?

"Trước ngày 13 tháng Chín, ngươi đã giả làm Tống Bác Huy chưa?"

Nếu Tống Bác Huy là hung thủ, thì chứng cứ ngoại phạm của hắn là giả, người thay thế hắn ở nơi khác có thể là Đài Đông Nguyên.

Đài Đông Nguyên ngập ngừng, "Chưa."

"Không nói dối?"

"Ta đảm bảo."

Hàn Bân nhìn chăm chăm vào đối phương, "Chiều ngày 9 tháng Chín, từ một đến hai giờ, ngươi ở đâu?"

Câu hỏi này Hàn Bân đã hỏi trước đó, nhưng Đài Đông Nguyên không trả lời trực tiếp, mà dùng cách giả vờ tức giận để chuyển chủ đề.

Đài Đông Nguyên im lặng một lúc lâu, lắc đầu, "Qua lâu rồi, ta thật sự không nhớ."

Hàn Bân cau mày, không hài lòng với câu trả lời, nhưng cũng có ý nghĩa.

Đài Đông Nguyên chắc chắn che giấu điều gì đó, không vô tội như hắn nói, rất có thể cũng tham gia vụ giết Tống Bác Thần.

Cuộc thẩm vấn Đài Đông Nguyên tạm dừng.

Cảnh sát chưa tìm đủ bằng chứng, không thể chứng minh Đài Đông Nguyên liên quan đến cái chết của Tống Bác Thần.

Đồng thời, cuộc thẩm vấn này thu được nhiều thông tin, cảnh sát cũng cần thời gian tiêu hóa, xác minh, điều tra, chuẩn bị cho các cuộc thẩm vấn tiếp theo.

Công việc thẩm vấn không thể gấp gáp, cũng không thể hoàn thành ngay lập tức.

Dựa trên các manh mối mới thu được, Hàn Bân tổ chức cuộc họp tổng kết vụ án.

Đới Minh Hàm bận tiếp lãnh đạo thị sát, ngoài hắn, tất cả thành viên tổ chuyên án đều tham gia.

Hàn Bân thông báo nội dung thẩm vấn cho mọi người.

Biết Tống Bác Huy thực sự là Đài Đông Nguyên giả mạo, ai nấy biểu cảm khác nhau.

Tằng Bình khen ngợi, "Quả nhiên là Hàn đội, cha mẹ Tống Bác Huy còn không nhận ra, nhưng ngươi nhận ra ngay. Nói đi cũng phải nói lại, ai ngờ Tống Bác Huy có một anh em sinh đôi, suýt nữa bị lừa."

Ngụy Tử Mặc thở dài, "Vụ án này càng lúc càng phức tạp, đầu tiên là Trương Lệ bị nghi ngờ, sau đó chứng cứ ngoại phạm của Tống Bác Huy cũng có vấn đề, giờ lại thêm Đài Đông Nguyên, ba người họ rốt cuộc có quan hệ gì?"

"Trước hết, nghi ngờ Trương Lệ cơ bản đã được xác thực. Còn Tống Bác Huy và Đài Đông Nguyên đóng vai trò gì trong vụ án, cần thêm bằng chứng và manh mối để xác định." Hàn Bân nói xong, chuyển hướng sang Triệu Minh,

"Ngươi điều tra có gì phát hiện?"

"Ta tra thông tin mua vé của Tống Bác Huy và Đài Đông Nguyên, ngày 13 tháng Chín Đài Đông Nguyên thực sự đi tàu cao tốc đến Kinh Thành, ngày 15 tháng Chín Tống Bác Huy

bay về Cầm Đảo, khớp với lời khai của Đài Đông Nguyên.” Triệu Minh bổ sung,

Chương 1135: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Thêm nữa, theo lời khai của Đài Đông Nguyên, ngày 14 tháng Chín hắn bắt đầu giả làm Tống Bác Huy, nghĩa là ngày 15 tháng Chín người bay về Cầm Đảo thực sự là Đài Đông Nguyên."

Tằng Bình hỏi, "Vậy Tống Bác Huy đâu? Tống Bác Huy thực sự chạy đâu?"

Triệu Minh đáp, "Theo lời khai của Đài Đông Nguyên, Tống Bác Huy lấy giấy tờ tùy thân của hắn, nhưng không tìm thấy thông tin mua vé của Đài Đông Nguyên, lần cuối Tống Bác Huy xuất hiện là sáng 14 tháng Chín tại khách sạn Vạn Đạt đường Hòe Bắc Kinh Thành."

Hàn Bân ho một tiếng, "Ta bổ sung thêm, ta nhiều lần hỏi Đài Đông Nguyên hành tung ngày 9 tháng Chín, nhưng hắn nói không nhớ, điều này rất đáng nghi. Càng khiến ta nghi ngờ hắn liên quan đến cái chết của Tống Bác Thần."

"Mọi người đã hiểu tình hình, có ý kiến gì về điều tra tiếp theo không?"

Tằng Bình suy nghĩ, nói, "Thực ra ta thấy Tống Bác Huy là người quan trọng nhất, giả sử Trương Lệ và Đài Đông Nguyên đều tham gia vụ án, hai người này không có liên hệ, cần một người trung gian, người đó có thể là Tống Bác Huy."

"Nếu Tống Bác Thần thực sự bị ba người hợp mưu giết hại, Tống Bác Huy có thể là kẻ chủ mưu. Tống Bác Huy lo chuyện bị bại lộ, nên bảo Đài Đông Nguyên giả làm mình, nếu cảnh

sát phát hiện, hắn đã trốn, nếu không phát hiện, đợi tình hình lắng xuống, hắn có thể trở về lặng lẽ."

Ngụy Tử Mặc đồng tình, "Tằng đội nói có lý, nếu Tống Bác Huy thực sự trốn, thì hắn trốn từ ngày 14 tại Kinh Thành, Kinh Thành giao thông phức tạp, chúng ta không quen địa bàn, tìm hắn không dễ."

Tằng Bình nói, "Chúng ta có lợi thế là Đài Đông Nguyên bị bắt bí mật, Tống Bác Huy có thể chưa biết. Nếu hắn dùng giấy tờ của Đài Đông Nguyên, chúng ta có thể bắt ngay."

Lý Huy nói, "Ta luôn nghĩ, nếu Tống Bác Thần thực sự bị Trương Lệ, Tống Bác Huy, Đài Đông Nguyên hợp mưu giết, mục đích giết người là gì? Là hận thù hay lợi ích nào đó?"

"Chỉ người trong cuộc mới nói rõ được." Tằng Bình hừ một tiếng, quay sang Hàn Bân, "Hàn đội, mọi người đã hiểu tình hình, ngươi phân công nhiệm vụ đi."

Hàn Bân là phó tổ trưởng tổ chuyên án, Đới Minh Hàm không có mặt, theo lý hắn nên phân công nhiệm vụ, nhưng Tằng Bình dù sao cũng là lãnh đạo cũ của hắn, Hàn Bân vẫn lịch sự, "Tằng đội, ngài có ý kiến gì?"

Tằng Bình lắc đầu, "Ta chưa nói được, xong cuộc họp, ta muốn thẩm vấn Đài Đông Nguyên."

Hàn Bân đồng ý, trực tiếp thẩm vấn và nghe cung lời sẽ khác, trực tiếp giao tiếp với phạm nhân không chỉ lấy lời khai, còn có thể quan sát thái độ, cảm xúc của nghi phạm.

Hàn Bân thẩm vấn Đài Đông Nguyên, có cái nhìn sâu sắc hơn về hắn.

Đầu tiên, hắn không hoàn toàn tin lời khai của Đài Đông Nguyên, hắn nghĩ Đài Đông Nguyên chắc chắn che giấu điều gì.

Trương Lệ và Tống Bác Huy đều mất tích, mọi chuyện về Tống Bác Huy đều do Đài Đông Nguyên nói.

Trong đó Đài Đông Nguyên không nhận mình liên quan đến vụ Tống Bác Thần, bề ngoài hắn như đang bảo vệ Tống Bác Huy, nói giúp Tống Bác Huy.

Nhưng Hàn Bân nghe ra ý khác, hắn ngầm chỉ Tống Bác Huy liên quan đến cái chết của Tống Bác Thần, gián tiếp gạt bỏ nghi ngờ của mình, cho rằng Tống Bác Huy mất tích là chạy trốn.

Nhưng dù là Trương Lệ, hay Tống Bác Huy, đều trốn quá sạch sẽ, như biến mất khỏi thế giới.

Hàn Bân thích suy nghĩ thay, tưởng tượng mình là nghi phạm, dùng tư duy của nghi phạm để suy xét vụ án.

Theo Hàn Bân, hiện tại có hai khả năng chính, khả năng đầu tiên Đài Đông Nguyên không liên quan sâu, không liên quan trực tiếp đến cái chết của Tống Bác Thần, còn kẻ chủ mưu giết Tống Bác Thần là Tống Bác Huy và Trương Lệ, hai người này thực sự đã trốn, Đài Đông Nguyên chỉ là quân cờ.

Khả năng thứ hai, Đài Đông Nguyên cũng tham gia giết Tống Bác Thần, hắn và Tống Bác Huy, Trương Lệ hợp tác. Nếu là trường hợp này, hai đồng phạm đã trốn, Đài Đông Nguyên không có lý do gì không trốn.

Giả thiết khác, nếu Trương Lệ và Tống Bác Huy không trốn, mà bị Đài Đông Nguyên giết, người chết không biết nói, Đài Đông Nguyên có thể đổ mọi tội lỗi cho hai người này, còn hắn thì tự do tự tại.

Hàn Bân sau khi suy nghĩ kỹ, bắt đầu phân công nhiệm vụ, “Chúng ta chia thành bốn hướng điều tra, ta, Tằng đội, Lý Huy, Ngụy Tử Mặc mỗi người phụ trách một hướng điều tra.”

“Điểm điều tra đầu tiên là Ma Đô, do Ngụy Tử Mặc phụ trách, theo lời khai của Tống Bác Huy, ngày 9 tháng Chín hắn không ở Cầm Đảo, mà ở Ma Đô bàn công việc, hắn có chứng cứ ngoại phạm rõ ràng.”

“Bây giờ xem chứng cứ đó phải xem lại, vì Tống Bác Huy và Đài Đông Nguyên quá giống nhau, dù người quen cũng có thể nhận nhầm.”

“Tổ trưởng Ngụy, ngươi đến Ma Đô để điều tra rõ, ngày 9 tháng Chín người ở Ma Đô bàn công việc là ai?”

“Điểm điều tra thứ hai là Kinh Thành, do Lý Huy phụ trách, theo lời khai của Đài Đông Nguyên Tống Bác Huy mất tích ở Kinh Thành, nhưng lời khai của hắn không đáng tin, chúng ta không rõ Kinh Thành xảy ra chuyện gì.”

“Lý Huy, ngươi đến Kinh Thành để điều tra rõ Kinh Thành có chuyện gì? Đồng thời tìm Tống Bác Huy mất tích.”

“Tằng đội, manh mối Trương Lệ không thể đứt, vẫn do ngài phụ trách điều tra hành tung của Trương Lệ.”

“Còn ta, phụ trách điều tra Đài Đông Nguyên.” Hàn Bân nói xong, nhìn mọi người, “Có vấn đề gì cứ nói.”

Chương 1136: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Không có." Mọi người đồng thanh.

"Có gì muốn bổ sung không?"

Tằng Bình xoa cằm, nghĩ một lúc, "Hàn đội, theo lời ngài nói, điện thoại của Tống Bác Huy hiện do Đài Đông Nguyên sử dụng, vậy điện thoại của Đài Đông Nguyên ở đâu?"

Hàn Bân đáp, "Ta đã hỏi Đài Đông Nguyên, theo hắn nói, Tống Bác Huy lấy điện thoại của hắn. Triệu Minh cũng tra số điện thoại của Đài Đông Nguyên, hiện tại bị khóa máy, không định vị được."

Điểm này Hàn Bân cũng có nghi vấn, Tống Bác Huy lấy giấy tờ và điện thoại của Đài Đông Nguyên, nhưng chưa từng sử dụng, hoặc hắn không dám sử dụng, mục đích lấy là gì?

Sáng sớm hôm sau.

Hàn Bân gọi bốn người dưới quyền, các nhiệm vụ khác đã phân công xong, hắn chỉ lo điều tra Đài Đông Nguyên.

Hàn Bân có bốn người dưới quyền, lần lượt là Lý Cầm, Bao Tinh, Tôn Hiểu Bằng, Triệu Minh.

Hàn Bân trực tiếp phân công, "Chị Lý, ngươi và Bao Tinh điều tra hành tung của Đài Đông Nguyên ngày 9 tháng Chín."

"Triệu Minh, ngươi đi xin lệnh khám xét, lát nữa chúng ta đi khám nhà Đài Đông Nguyên."

"Rõ."

Thành phố Cao Thành, trấn Đông Trang, thôn Tiểu Mạnh.

Mấy ngày trước thành phố Cao Thành liên tục mưa, thời tiết dần lạnh, trời chuyển mùa lạnh đột ngột, dễ cảm.

Hôm nay trời đẹp, nắng to, ánh nắng chiếu vào người ấm áp, rất dễ chịu.

Nhiều người dân sau bữa sáng ra ngoài ngồi ghế nhỏ trò chuyện, tắm nắng.

Hiện có hai luận điệu về nông thôn, một luận điệu cho rằng người nông thôn khổ cực, không chỉ đi làm thuê, còn phải trồng trọt. Vẫn là nhóm cần cù nhất Trung Quốc.

Luận điệu khác nói, người nông thôn hạnh phúc hơn thành thị, nhiều người đã thuê đất, không trồng trọt, chỉ giữ lại vườn nhỏ, trồng rau, nuôi gà vịt, nuôi hai con lợn, tiết kiệm tiền rau cả năm, chi phí ít hơn thành thị nhiều, còn là thực phẩm sạch.

Quan trọng hơn, một năm ít nhất nửa thời gian ở nhà nghỉ ngơi, người thành thị không dám mơ, cũng không khỏi ghen tị.

Nông thôn là xã hội nhỏ, đủ loại người, hai luận điệu này chỉ biểu hiện hai hiện tượng nổi bật, chỉ đại diện cho một phần nhỏ, nhưng phần nhỏ này lại thu hút sự chú ý nhất.

Cửa hàng tiện lợi Mạnh Quân ở phía nam thôn Tiểu Mạnh, trước cửa tập trung nhiều người, phần lớn là phụ nữ và trẻ em, ngồi trò chuyện, nhặt rau, làm một số việc thủ công.

Nông thôn có đặc điểm là có điểm tập trung, mỗi khi ăn xong, rảnh rỗi, dân làng tụ tập tại điểm này, trò chuyện, khoe khoang, thảo luận chuyện quốc gia, gắn kết tình cảm.

Cửa hàng tiện lợi Mạnh Quân là một điểm tập trung.

Lúc này, ba xe chạy vào thôn Tiểu Mạnh, hai xe đầu là xe cảnh sát, phía sau là một xe hơi đen.

Xe cảnh sát trong thôn Tiểu Mạnh không nhiều, đột nhiên có hai xe, ngay lập tức thu hút sự chú ý.

Mọi người bàn tán, có phải nhà ai phạm tội, con nhà ai hay đánh nhau, con nhà ai thích trộm vặt, mấy chuyện vặt vãnh là đề tài yêu thích của phụ nữ trong thôn.

Mấy người đàn ông rảnh rỗi vỗ đít, cầm tẩu thuốc lá theo xe cảnh sát hóng chuyện.

Chẳng bao lâu, một người đàn ông rảnh rỗi chạy về, giọng to, "Tây Phượng, nhà ngươi có chuyện rồi?"

Người phụ nữ tên Tây Phượng đang nhặt rau, ngẩng đầu, trừng mắt, không vui nói, "Nhà ngươi có chuyện, sao nói vậy. Em ta vẫn khỏe."

"Ngươi đừng hiểu lầm, nhanh qua xem, hai xe cảnh sát đỗ trước cửa nhà em ngươi, bí thư thôn cũng qua rồi."

"Gì, thật không?" Đài Tây Phượng đứng bật dậy, dọa bà già bên cạnh đang khâu vá, "Ôi mẹ ơi, đâm tay rồi, đau chết ta."

Người đàn ông to tiếng ưỡn ngực, "Ta lừa ngươi làm gì, không tin qua xem, lừa ngươi là đứa nào."

"Ôi mẹ ơi, thật chẳng yên ổn." Đài Tây Phượng đứng dậy chạy về phía tây.

"Tây Phượng, nhầm hướng rồi, nhà em ngươi ở phía đông."

"Ta biết." Đài Tây Phượng nói vọng lại, không quay đầu.

Thôn Tiểu Mạnh, phía đông, nhà Đài Đông Nguyên.

Hàn Bân đứng trước cửa nhà Đài Đông Nguyên, bên cạnh là một người đàn ông mặc cảnh phục, sở trưởng đồn cảnh sát trấn Lương Gia.

Người đàn ông khoảng năm mươi tuổi là bí thư thôn Tiểu Mạnh Mạnh Bình Bản.

Hàn Bân không vội xông vào, mà hỏi bí thư thôn tình hình.

Nhưng thôn Tiểu Mạnh là thôn lớn, mấy ngàn người, bí thư thôn không biết nhiều về Đài Đông Nguyên.

Lúc này, Đài Tây Phượng cưỡi xe điện tới, kéo theo một ông già khoảng sáu mươi tuổi.

Bí thư thôn Mạnh Bình Bản nhận ra ngay ông già ngồi sau xe điện, "Đội trưởng Hàn, người cưỡi xe điện là chị Đài Đông Nguyên, ông già sau xe là cha hắn."

Mạnh Bình Bản vừa dứt lời, cha Đài Đông Nguyên chạy tới, "Bí thư, sao lại đến nhà con trai ta."

Hàn Bân quan sát đối phương, "Ngươi là cha Đài Đông Nguyên, Đài Hán Hải."

"Phải, là ta. Ngài là ai?"

"Ta là Hàn Bân, đội cảnh sát hình sự thành phố, ngươi đến đúng lúc, ta muốn hỏi vài chuyện."

Đài Hán Hải nhìn như nông dân thật thà chất phác, nghe vậy sợ run, nói không rõ lời, "Chuyện… chuyện gì, hỏi gì?"

Hàn Bân đi thẳng vào vấn đề, "Ngươi có chìa khóa nhà Đài Đông Nguyên?"

"Có, ta mang theo."

"Nhờ ngươi mở cửa, chúng ta muốn khám xét."

Đài Hán Hải theo phản xạ hỏi, "Sao khám nhà con trai ta."

"Con trai ngươi liên quan vụ án hình sự, cản trở thực thi công vụ."

"Sao có thể, con ta luôn thật thà, có gì nhầm lẫn không."

Chương 1137: Tiêu Đề 《Ẩn》

Triệu Minh giơ lệnh khám xét, "Đây là giấy tờ của chúng ta, mong ngài hợp tác."

Bí thư thôn Mạnh Bình Bản khuyên, "Lão Đài, cảnh sát đã tới, ngươi cứ hợp tác đi. Ngươi cứng đầu thì được gì, giúp con ngươi chứng minh trong sạch?"

Lời bí thư có tác dụng hơn lời Hàn Bân, Đài Hán Hải do dự, cuối cùng vẫn mở cửa.

"Triệu Minh, Hiểu Bằng, các ngươi dẫn người vào khám."

"Rõ." Hai người lớn tiếng, rồi dẫn mấy cảnh sát vào nhà.

Hàn Bân không vội vào, Đài Hán Hải muốn biết tình hình con trai, Hàn Bân cũng muốn biết về Đài Hán Hải.

"Cảnh sát Hàn, con trai ta phạm gì, sao các ngươi khám nhà hắn."

"Án đang điều tra, không thể tiết lộ nhiều, ta chỉ nói được điều cần thiết. Ngươi muốn giúp Đài Đông Nguyên sớm chứng minh trong sạch, thì hợp tác điều tra, nếu Đài Đông Nguyên oan, chúng ta sẽ chứng minh, trả lại trong sạch cho hắn."

"Được, ta nhất định hợp tác." Đài Hán Hải không chút do dự, vì hắn tin con mình trong sạch.

Hàn Bân đưa Đài Hán Hải vào trong, yên tĩnh hơn, không sợ bị nghe thấy, "Ngươi có biết Tống Bác Huy?"

"Ai?"

“Tống Bác Huy.”

Đài Hán Hải nhíu mày nghĩ một lúc, “Không biết.”

Hàn Bân gợi ý, “Ngươi chắc chắn không biết nhà họ Tống?”

Đài Hán Hải há to miệng, bừng tỉnh, “Họ Tống, ngài nói Bác Huy… là đứa bé đó, anh em sinh đôi của Đông Nguyên.”

“Đúng vậy, chính hắn.”

“Ta…” Sắc mặt Đài Hán Hải thay đổi, “Ta luôn muốn nhận… nhưng… nhà họ Tống không đồng ý, ta chưa từng gặp đứa bé đó. Điều này liên quan gì đến Đông Nguyên?”

“Đài Đông Nguyên đã nhận Tống Bác Huy.”

Đài Hán Hải lộ vẻ sốc, “Thật không? Nhận nhau khi nào, sao Đông Nguyên không nói với ta.”

Hàn Bân luôn nhìn chằm chằm đối phương, biểu cảm hắn cho thấy hắn thật sự bất ngờ.

Nói cách khác, Đài Hán Hải quả thực không biết chuyện.

Hàn Bân đổi câu hỏi, “Lần cuối ngươi gặp Đài Đông Nguyên là khi nào?”

Đài Hán Hải vò đầu, nghe nhiều thông tin khiến hắn không tiếp thu nổi, “Vài ngày rồi, cụ thể ngày nào ta không nhớ.”

“Cảnh sát đồng chí, Bác Huy đâu? Ta gặp hắn được không?”

“Bốp bốp…” Lúc này, Tôn Hiểu Bằng từ trong nhà chạy ra, bước chân nặng nề.

“Hàn đội, chúng ta phát hiện trong nhà Đài Đông Nguyên.”

Hàn Bân nhíu mày, “Phát hiện gì?”

Tôn Hiểu Bằng ghé tai, “Chúng ta có thể phát hiện thi thể.”

Nhà Đài Đông Nguyên.

Sân nhà Đài Đông Nguyên khá rộng, giữa sân lát gạch, hai bên là đất.

Sân lâu không dọn dẹp, cỏ dại mọc nhiều.

Trong đó có một chỗ cỏ rất rậm, cao hơn xung quanh, bên trên còn nhiều muỗi bay.

Lúc này, Triệu Minh ngồi xổm trong sân, nhìn chỗ cỏ rậm.

"Bộp bộp…" Tiếng bước chân vang lên, Hàn Bân dẫn người vào.

Triệu Minh đứng dậy, chỉ mặt đất, "Hàn đội, ngài xem, chỗ này không chỉ có muỗi, cỏ cũng rậm hơn chỗ khác."

Hàn Bân gọi Đài Hán Hải vào, chỉ mặt đất, "Dưới này chôn gì?"

Đài Hán Hải nhìn một lúc, lắc đầu, "Ta không biết, Đông Nguyên không nói, ta lâu rồi không tới."

Hàn Bân bảo Triệu Minh, "Đào."

"Vâng, chuyện này để ta. Cho ta mượn cái xẻng." Triệu Minh xoa tay.

Ngoài Hàn Bân, Triệu Minh và Tôn Hiểu Bằng, còn lại đều là cảnh sát thị trấn, dù mấy người này có gan đào, Triệu Minh cũng lo họ phá hủy chứng cứ.

Tôn Hiểu Bằng to lớn, giỏi việc nặng, nếu đào thứ khác, Triệu Minh cho hắn làm, nhưng đào xác, chắc chắn hắn sẽ chùn bước.

Triệu Minh cầm xẻng bắt đầu đào, đào khoảng hai ba mươi cm gặp vật cứng, gạt lớp đất bên trên, thấy túi dệt màu xám, vài con sâu trắng bò trên đó, mùi thối rữa bốc lên.

“Chết tiệt, mùi này.” Triệu Minh lùi một bước, dùng tay quạt mũi.

Tôn Hiểu Bằng lùi hai bước, hít một hơi, “Hàn đội, gọi đội kỹ thuật chứ?”

Hàn Bân không đáp, tiến lên hai bước, quan sát túi dệt, “Triệu Minh, tiếp tục đào, đào hết túi ra.”

“Rõ.” Triệu Minh thở dài, tiếp tục đào, đào rỗng đất xung quanh túi dệt, túi không lớn, chỉ năm mươi cm vuông.

Hàn Bân nhíu mày, túi quá nhỏ, không thể đựng xác người.

Triệu Minh dùng xẻng đẩy túi dệt, “Hàn đội, túi không kín.”

“Mở ra xem.”

Triệu Minh quay đầu, hít thở, dùng xẻng mở túi dệt, lộ ra vài sợi lông và xương, nhưng không phải xương người, giống xương động vật.

Hàn Bân bảo, “Dùng xẻng rạch túi.”

Triệu Minh làm theo, rạch túi, lộ ra xương động vật - một con chó.

Hàn Bân xoa cằm, gọi cảnh sát xung quanh, “Đừng đứng đây, tiếp tục tìm.”

Triệu Minh xấu hổ, cười trừ, “Hàn đội, ta không ngờ là xác chó, tưởng…”

Hàn Bân vỗ vai hắn, “Chôn lại đi.”

“Vâng.”

Sau đó, Hàn Bân tự mình khám xét nhà, không phát hiện điều gì bất thường.

Hàn Bân chuẩn bị rời đi, Đài Hán Hải đến, "Đội trưởng Hàn, các ngươi tìm suốt nửa ngày, không thấy chứng cứ phạm tội, phải chăng chứng minh con ta trong sạch?"

Hàn Bân lảng tránh, "Con ngươi ngoài sân này, còn chỗ nào ở không?"

"Không." Đài Hán Hải đáp chắc nịch.

Hàn Bân nghĩ dù có, ông già này cũng không nói.

"Được, cảm ơn ngươi hợp tác, điều tra có kết quả, chúng ta sẽ thông báo."

Thấy Hàn Bân định đi, Đài Hán Hải ngăn lại, "Đội trưởng Hàn, ta muốn gặp Đông Nguyên, hỏi xem sao, có thể là hiểu lầm, ta không tin con ta phạm tội."

Hàn Bân từ chối khéo, "Đài tiên sinh, ta cũng muốn giúp ngươi, nhưng quy định không cho phép, Đài Đông Nguyên đã bị tạm giữ, khi vụ án chưa sáng tỏ, ta không thể cho hai cha con gặp nhau. Tất nhiên, nếu ngươi có gì muốn nói với hắn, ta sẽ chuyển lời."

Chương 1138: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ta…" Đài Hán Hải ngập ngừng, "Ta muốn gặp hắn!"

Hàn Bân lắc đầu, "Nếu ngươi không có gì muốn nhắn, ta đi trước."

Đài Đông Nguyên mắt đỏ, nắm chặt tay, "Có, ta muốn nhắn hắn, chúng ta đợi hắn về ăn tết Trung Thu!"

"Ta nhớ rồi. Có cơ hội, ta sẽ chuyển lời." Hàn Bân nói xong, rời khỏi nhà Đài Đông Nguyên.

Gọi là có cơ hội, tức là khi không ảnh hưởng thẩm vấn.

Nếu lời Đài Hán Hải chuyển có thể kích thích Đài Đông Nguyên, ảnh hưởng hắn khai, Hàn Bân chắc chắn không chuyển lời.

Khám nhà thôn Tiểu Mạnh không kết quả, Hàn Bân không sao, điều tra vốn vậy.

Nếu manh mối nào cũng đúng, mọi người thành thám tử hết rồi.

Triệu Minh và Tôn Hiểu Bằng hơi thất vọng, rõ ràng chưa hết bực vì vụ xác người thành xác chó.

Hàn Bân nhìn hai người, "Thôi, đừng ủ rũ, ta giao nhiệm vụ mới. Manh mối này có thể có tình hình."

Triệu Minh vội hỏi, "Manh mối gì?"

"Các ngươi đến công ty viễn thông, tra nhật ký cuộc gọi của Tống Bác Huy, Trương Lệ, Đài Đông Nguyên, xem ba

người có liên lạc không. Án mạng không phải chuyện nhỏ, nếu ba người hợp tác, phải lên kế hoạch kỹ lưỡng."

"Rõ, Hàn đội nói đúng, sao trước ta không nghĩ ra." Tôn Hiểu Bằng gãi đầu, nịnh Hàn Bân.

Hàn Bân cười.

Lời nịnh thẳng thắn, mới vào phân cục Ngọc Hoa, đôi khi hắn cũng nịnh lãnh đạo, tất nhiên, trình độ hắn không bằng Tôn Hiểu Bằng.

Triệu Minh hỏi, "Hàn đội, giờ đi công ty viễn thông?"

"Ngươi trước kia điều tra đâu tích cực vậy." Hàn Bân nghĩ Triệu Minh hơi khác, nhưng tích cực điều tra là tốt, không tìm hiểu sâu, "Đi ăn trước, rồi các ngươi lái xe đi."

"Hàn đội, còn ngài?"

"Ta đi taxi." tổ chuyên án có kinh phí, không mất tiền Hàn Bân, không cần Triệu Minh chở về, lãng phí thời gian điều tra.

Sau bữa trưa.

Hàn Bân về phân cục Ngọc Hoa.

Mọi người đi điều tra, văn phòng chỉ có hắn và Điền Lệ, yên tĩnh.

Hàn Bân ngáp, như thường lệ nằm xuống bàn ngủ trưa.

Hai ngày nay hắn thực sự mệt, vô thức ngủ thiếp đi.

Không biết bao lâu, Điền Lệ nhẹ gọi, "Hàn đội, Hàn đội…"

Hàn Bân từ từ ngẩng đầu, dụi mắt, "Ngủ quên rồi, mấy giờ rồi."

Điền Lệ đáp, "Không muộn, mới hơn hai giờ, nhưng tổ trưởng Lý từ Kinh Thành gửi về tài liệu giám sát."

“Giỏi nhỉ, nhanh tay.” Hàn Bân đứng dậy, vươn vai, “Lát nữa copy cho ta bản.”

“Đã copy sẵn, đây.” Điền Lệ đặt usb lên bàn Hàn Bân.

“Để đó, ta đi rửa mặt, rồi xem.” Hàn Bân nói xong, ra ngoài, rửa mặt qua, rồi về.

Hàn Bân cắm usb vào máy tính, xem tài liệu, video giám sát chia làm hai tệp, một là giám sát khách sạn Vạn Đạt, một là giám sát sân bay Đại Hưng.

Hàn Bân mở video khách sạn Vạn Đạt, thấy hai người đàn ông thân hình giống nhau, cả hai đều đeo khẩu trang và mũ, nhưng từ dáng đi và cử chỉ, họ là Tống Bác Huy và Đài Đông Nguyên.

Tống Bác Huy mặc sơ mi, quần tây, Đài Đông Nguyên mặc áo thun xám, đeo túi đeo chéo đen.

Ngày 13 tháng Chín, hai người vào phòng 808, không ra ngoài.

Sáng sớm ngày 14, cửa phòng 808 mở, một người mặc áo thun xám, đeo túi đeo chéo đen ra khỏi phòng.

Hàn Bân ấn phím cách, video dừng lại.

Có vấn đề.

Tống Bác Huy ngày 11 tháng Chín đưa mẹ đến Kinh Thành, thuê phòng gần bệnh viện Vạn Đạt.

Hàn Bân chắc chắn người mặc sơ mi là Tống Bác Huy.

Người mặc áo thun xám, lần đầu đến khách sạn Vạn Đạt ngày 13 tháng Chín, theo lời khai của Đài Đông Nguyên và dáng đi, Hàn Bân xác định là Đài Đông Nguyên.

Theo lời Đài Đông Nguyên, sáng 14 hắn bắt đầu giả làm Tống Bác Huy.

Và Tống Bác Huy sáng 14 mặc áo hắn rời đi, người mặc áo thun rời đi là Tống Bác Huy.

Nhưng, từ dáng đi người mặc áo thun rời đi, không phải Tống Bác Huy, mà là Đài Đông Nguyên.

Để xác nhận, Hàn Bân mở video trước đó so sánh, người mặc áo thun ngày 13 và người mặc áo thun rời đi ngày 14 dáng đi giống hệt, là một người.

Hàn Bân tiếp tục video, hơn tám giờ phòng 808 có người ra, người này mặc sơ mi, quần tây, dáng đi là Tống Bác Huy.

Điều này khác lời khai của Đài Đông Nguyên.

Ít nhất ngày 14 tháng Chín, Đài Đông Nguyên chưa giả làm Tống Bác Huy.

Hàn Bân mở video sân bay ngày 15, theo lời Đài Đông Nguyên, hắn giả làm Tống Bác Huy, dùng giấy tờ của Tống Bác Huy bay về Cầm Đảo.

Hàn Bân kiểm tra giám sát sân bay, nhanh chóng tìm thấy Tống Bác Huy, quan sát dáng đi và so sánh với video khách sạn.

Hàn Bân nghiên cứu nửa giờ, chắc chắn người bay về Cầm Đảo là Tống Bác Huy.

Để chứng thực, Hàn Bân mở video sân bay Cầm Đảo.

Camera quay cảnh hành khách lấy hành lý, Hàn Bân tìm thấy Tống Bác Huy, lần này hắn không đeo khẩu trang, dễ tìm ra.

Hàn Bân so sánh kỹ, người bay về Cầm Đảo là Tống Bác Huy.

Nghĩa là, Tống Bác Huy không ở lại Kinh Thành, không trốn từ Kinh Thành, mà về Cầm Đảo rồi mất tích.

Đài Đông Nguyên nói dối!

Theo tình hình hiện tại, hắn bắt đầu giả làm Tống Bác Huy từ ngày 15 tháng Chín.

Tống Bác Huy có thể vẫn ở Cầm Đảo.

Hàn Bân hít sâu, manh mối rất quan trọng.

Có một điểm khó hiểu, nếu Tống Bác Huy định trốn, không cần về Cầm Đảo, tăng nguy cơ bị bắt. Kinh Thành giao thông phức tạp, người đông, trốn từ Kinh Thành, cảnh sát Cầm Đảo khó chặn.

Hay Tống Bác Huy chơi trò nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, không khả thi.

Chương 1139: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nghĩ thêm, trước đó mọi manh mối đều hướng đến Trương Lệ, cảnh sát không nghi ngờ Tống Bác Huy, hắn không có lý do trốn, chỉ khi Đài Đông Nguyên giả làm Tống Bác Huy, Hàn Bân mới nhận ra.

Tổng kết lại, Hàn Bân cảm thấy khả năng Tống Bác Huy xảy ra chuyện lớn hơn.

Nếu Tống Bác Huy bị giết, xác hắn giấu ở đâu? Để buộc tội Đài Đông Nguyên, xác là chứng cứ quan trọng.

Không tìm thấy xác, không chứng minh Tống Bác Huy đã chết.

Còn Trương Lệ.

Nếu nói Tống Bác Huy còn năm mươi phần trăm sống, thì Trương Lệ chín mươi phần trăm chết.

Vì cảnh sát điều tra hầu hết chỉ điểm Trương Lệ, Hàn Bân nghĩ nhóm của nàng cố tình đổ tội cho nàng, xảy ra chuyện, giết nàng, điều tra sẽ gián đoạn.

Nghĩa là cảnh sát cần tìm hai thi thể.

Giấu xác cũng là kỹ năng, tiếp theo điều tra sẽ tập trung vào nơi giấu xác.

"Cạch…" Tiếng mở cửa cắt ngang suy nghĩ của Hàn Bân.

Triệu Minh và Tôn Hiểu Bằng về văn phòng.

"Hàn đội, chúng ta về rồi."

Hàn Bân ngẩng đầu, liếc nhìn hai người, “Điều tra thế nào?”

Triệu Minh đáp, “Ngài quả nhiên liệu như thần, ba người họ thực sự liên lạc. Nhưng không thường xuyên như ta nghĩ.”

“Ngươi nói rõ xem.”

Triệu Minh kéo ghế ngồi, “Chúng ta in nhật ký cuộc gọi của ba người, đọc qua không thấy họ liên lạc trực tiếp.”

“Sau đó, chúng ta so sánh kỹ, phát hiện số 1533844XXXX không chỉ liên lạc với Đài Đông Nguyên, mà còn với Trương Lệ, nhưng không gọi cho Tống Bác Huy, ta đoán, số này có thể Tống Bác Huy dùng.”

Hàn Bân hỏi, “Đã tra chủ số?”

“Tra rồi, đây là thông tin.” Triệu Minh đưa tài liệu cho Hàn Bân.

Chủ số, Mã Tử Minh

Giới tính, nam

Ngày sinh, 2 tháng Năm 1978

Nguyên quán, Thành phố Cầm Đảo, Khu Ngọc Hoa, đường Tây Thanh 183.

Thấy đường Tây Thanh, Hàn Bân liên tưởng đến một người Tô Đồng Quang.

Số này có thể do Tô Đồng Quang bán cho Tống Bác Huy.

Hàn Bân đồng ý với suy đoán của Triệu Minh, Tống Bác Huy làm vậy khá khéo, hắn và Trương Lệ, Đài Đông Nguyên đều có liên hệ, nhưng Trương Lệ và Đài Đông Nguyên không có, dù hắn dùng cùng một số gọi hai người, cảnh sát sẽ không nghi ngờ số này có vấn đề.

Nếu hai người bị nhắm tới, có số hay không, Tống Bác Huy cũng không thoát bị nghi.

Hàn Bân nhìn chăm chú nhật ký cuộc gọi của ba người, thấy họ liên lạc không thường xuyên, và mỗi lần gọi rất ngắn.

Mà giết người cần kế hoạch kỹ lưỡng, không thể quyết định vội vàng, thời gian gọi của họ không đủ để lên kế hoạch hiệu quả, Hàn Bân nghĩ, họ gặp nhau trực tiếp, thậm chí có nơi ẩn náu cố định.

Hàn Bân hỏi, "Số mới phát hiện 1533844XXXX, còn dùng không?"

Triệu Minh nói, "Không, đã khóa."

Hàn Bân nghĩ một lúc, dặn, "Điền Lệ, Hiểu Bằng, các ngươi thẩm vấn Tô Đồng Quang, xem số này có phải hắn bán cho Tống Bác Huy."

"Triệu Minh, ngươi đến đội kỹ thuật sao chép video hành trình xe của Tống Bác Huy, ta muốn xem."

"Rõ."

Không lâu sau, Triệu Minh sao chép video hành trình xe.

Sau đó, Hàn Bân và Triệu Minh xem video, vẽ sơ đồ tuyến đường xe, xem xe đi đâu.

Và phân tích Tống Bác Huy đi những nơi đó hợp lý không, ví dụ hắn đi công ty, đi Hoa Viên Vinh Đỉnh, không có vấn đề.

Nhưng nếu hắn đi nơi hẻo lánh, và không chỉ một lần, thì có vấn đề.

Hàn Bân và Triệu Minh vẽ sơ đồ tuyến đường xe, nhanh chóng phát hiện một địa điểm đáng ngờ.

Phố Quang Định, khu dân cư Miên Phường số 3.

Đây là khu dân cư cũ, xe đậu lộn xộn, rác chất đống, mùi hôi, hành lang tối đen, không có thang máy.

Nếu nói có điểm tốt, là khu dân cư này không có camera.

"Ụ ụ…" Nhiều xe vào khu dân cư, dẫn đầu là xe cảnh sát, sau cùng là xe phân cục Ngọc Hoa.

Hàn Bân xuống xe, quan sát khu dân cư, hắn và Triệu Minh xem video hành trình xe, Tống Bác Huy nhiều lần đến đây.

Nhà Tống Bác Huy có tiền, hắn cũng có chỗ ở riêng, không có lý do đến khu này, có thể thỉnh thoảng đậu xe thì được, nhưng cách mấy ngày lại đến, thì có vấn đề.

Khu dân cư có bảy tòa nhà, vì không có chỗ đậu xe cố định, Tống Bác Huy đậu xe đâu trống, từ video không biết hắn ở tòa nào.

Hàn Bân bảo mọi người đi hỏi quanh, cầm ảnh Tống Bác Huy và Trương Lệ hỏi, xem có ai gặp họ.

Khu dân cư có nhiều ông bà già, nhưng hỏi không hiệu quả, người nói gặp, người nói không để ý, người nói nhìn quen, không ai nói rõ họ vào tòa nào.

Hàn Bân đoán, Tống Bác Huy và Trương Lệ có thể đeo khẩu trang khi đến.

Hàn Bân gần như hết hy vọng, định đổi cách tìm, thì Triệu Minh có tình hình.

Triệu Minh chặn người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, "Đại ca, ta là đội cảnh sát hình sự phân cục Ngọc Hoa, muốn hỏi ngươi chút chuyện."

Người đàn ông hơi mập, đeo kính không gọng, mặc đồ đen, nhìn thật thà.

Người đàn ông giật mình, rụt cổ, “Ta… ta không phạm tội.”

“Đại ca, ngươi đừng hiểu lầm, ta biết ngươi không phạm tội, chỉ muốn nhờ ngươi nhận diện ảnh.” Triệu Minh lấy hai tấm ảnh, một của Tống Bác Huy, một của Trương Lệ.

Triệu Minh đưa ảnh Tống Bác Huy, “Ngươi gặp người này trong khu dân cư?”

Người mập nhìn ảnh, lắc đầu, “Không.”

“Chắc chứ?”

“Thật không ấn tượng.”

Triệu Minh đưa ảnh Trương Lệ, “Ngươi gặp cô này?”

Người mập nhìn kỹ, gật đầu, “Hình như gặp.”

Triệu Minh mắt sáng lên, “Ngươi chắc chứ?”

Chương 1140: Tiêu Đề 《Ẩn》

Người mập lắc đầu, "Không chắc."

"Đại ca, vậy gặp hay không?"

Người mập nghĩ, "Nói thế này, ta gặp một lần, cô ấy đeo khẩu trang, ta không biết rõ mặt."

Triệu Minh khóc dở, "Đeo khẩu trang gặp một lần, sao ngươi biết là cô ta."

"Dáng người, khí chất, khu dân cư ta thấy rồi, toàn ông bà già, có người trẻ cũng thường, thỉnh thoảng có mỹ nữ chắc chắn nổi bật."

Triệu Minh nhướng mày, "Đại ca, ngươi nói hợp lý."

Người mập cười, như thể hiện ngươi còn trẻ, "Đại ca, ngươi biết cô ấy ở tòa nào?"

"Tòa năm."

"Phòng nào?"

Người mập nhớ lại, "Phòng 502."

Hàn Bân nói, "Đại ca, ngươi ở tòa nào?"

"Ta ở tòa bảy."

Triệu Minh thấy bất hợp lý.

"Đại ca, ngươi ở tòa bảy, sao biết cô ấy ở 502?"

Người mập gãi đầu, "Ta rảnh, giảm cân, thấy mỹ nữ, muốn nhìn thêm, theo cô ấy lên mấy tầng. Nhưng ta nói trước, ta

không làm gì, chỉ nhìn cô ấy lên… là đàn ông, các ngươi hiểu.”

Nói xong, người mập nháy mắt.

Triệu Minh giơ ngón cái, “Đại ca, ngươi giỏi.”

Là người độc thân, Triệu Minh hiểu được.

Người mập cười, “Giai nhân thục nữ, quân tử hảo cầu, ta không phải quân tử, cũng thích mỹ nữ.”

Nghĩ đến góc nhìn cầu thang, Hàn Bân cũng thấy người này là tài năng.

Tên cũng hay, Dương Ca, muốn không bị lợi dụng cũng khó.

Dương Ca tò mò, “Cảnh sát đồng chí, mỹ nữ này sao? Các ngươi tìm cô ấy làm gì?”

Hàn Bân nói, “Cô ấy liên quan vụ án hình sự, án cần bảo mật, tạm thời không tiết lộ.”

Dương Ca rụt cổ, “Ta không hỏi nữa, cũng không liên quan ta, đi thôi.”

Tiễn Dương Ca, Hàn Bân dẫn người lên tầng năm.

Cửa khóa.

Hàn Bân hỏi cảnh sát khu vực về tình hình nhà, nếu liên lạc chủ nhà trước tốt hơn, có thể hỏi tình hình nhà, giảm nguy hiểm, nhưng theo cảnh sát khu vực, khu này nhà cũ, nhiều nhà đã bán, quản lý lộn xộn, muốn liên lạc chủ nhà không dễ.

Hàn Bân lại bảo người hỏi hàng xóm, hàng xóm nói nhà này đã bán, không biết chủ mới. Có hàng xóm nói, chủ mới có thể đã cho thuê, cũng không biết tình hình.

Nói chung, mỗi người một ý, Hàn Bân không biết tin ai.

Hàn Bân không muốn chậm điều tra, quyết định vào trực tiếp.

Triệu Minh đến cửa gõ, không ai trả lời.

Hàn Bân ra lệnh phá cửa vào.

"Bộp!" Cửa mở.

Hàn Bân dẫn người xông vào, khám xét, không phát hiện ai.

Hàn Bân thu súng, bảo, "Khám nhà, xem có đồ khả nghi."

Nhà đủ đồ điện, nhưng ít đồ dùng, không giống có người ở thường xuyên, không có ảnh, nhưng Hàn Bân ngửi thấy mùi thuốc khử trùng.

Và cửa sổ mở hết, gió thổi lồng lộng, bình thường không ai làm vậy, bụi nhiều.

"Hàn đội, trong tủ phòng ngủ có phát hiện." Tôn Hiểu Bằng nói.

Hàn Bân tới, thấy túi đeo chéo đen, Hàn Bân từng thấy, Đài Đông Nguyên đeo khi đến Kinh Thành.

Hàn Bân đeo găng mở túi, trong đó có đồ của phụ nữ, đầy đủ.

Hàn Bân nhìn thấy quần áo quen, giống quần áo Trương Lệ mặc.

"Khốn kiếp!" Triệu Minh kêu trong bếp.

Triệu Minh gan lớn, không có nhiều thứ dọa được hắn.

Hàn Bân nhanh bước, "Chuyện gì?"

Trong bếp có tủ đông lớn, rất nổi bật, Triệu Minh đứng bên tủ đông, chỉ bên trong, "Hàn đội, bên trong có xác."

Hàn Bân hít sâu, bước đến xem, thấy xác hai người, một nam một nữ, bị đông cứng.

Người nam mặc sơ mi trắng, quần tây, chính là Tống Bác Huy mất tích ngày 15.

Bên cạnh Tống Bác Huy là người phụ nữ co quắp, trần truồng, từ góc của Hàn Bân chỉ thấy một bên mặt, nhưng đủ để nhận ra Trương Lệ.

Tôn Hiểu Bằng cũng nhìn, lùi lại, hít hơi, "Mẹ kiếp, ác quá."

Phân cục Ngọc Hoa, phòng thẩm vấn thứ nhất.

Đài Đông Nguyên lại vào phòng thẩm vấn quen thuộc.

Đây là lần thứ ba hắn vào phòng thẩm vấn, hắn nghĩ mình sẽ quen, nhưng vẫn căng thẳng, rất căng thẳng.

Hắn đã nghĩ mình có thể bị bắt, chuẩn bị lâu, mỗi ngày đều chuẩn bị, nhưng rõ ràng không đủ.

Có chuyện, dù chuẩn bị tốt, nhiều, khi đối mặt vẫn hoảng.

"Cạch…" Tiếng cửa mở, Hàn Bân vào với Triệu Minh và Tôn Hiểu Bằng.

Đài Đông Nguyên liếm môi, hít sâu, xua căng thẳng.

Hàn Bân ngồi bàn thẩm vấn, đặt tài liệu lên bàn, nhìn Đài Đông Nguyên, "Sao rồi? Trong đó quen chưa?"

Đài Đông Nguyên cười khổ, "Cảnh sát đồng chí, ngài đừng đùa, không quen nổi, ta thật không muốn ở đây."

"Muốn ra?"

"Chắc chắn, ta muốn ra ngay."

Hàn Bân thở dài, "Án chưa sáng tỏ, ngươi không hợp tác, muốn ra khó."

Đài Đông Nguyên tự tin, “Hợp tác, ta hợp tác điều tra.”

“Ta hỏi, ngươi trả lời.”

“Lần cuối ngươi gặp Tống Bác Huy là khi nào?”

“Ta đã nói rồi.”

“Nói lại.”

“Sáng 14 tháng Chín.”

“Hắn đi thế nào? Mang gì theo?”

Đài Đông Nguyên không chần chừ, “Hắn mặc đồ của ta, đeo túi đen, mang điện thoại và giấy tờ của ta.”

“Ngươi chắc sau đó không gặp hắn?”

“Chắc chắn.”

Hàn Bân ghi chú vào sổ, “Ngươi có biết Trương Lệ không?”

Đài Đông Nguyên xoa mũi, “Biết nàng, cũng đã thấy ảnh của nàng, nhưng chưa gặp mặt.”

“Ngươi chưa từng tiếp xúc với Trương Lệ lần nào?”

Đài Đông Nguyên lắc đầu, “Chưa.”

Hàn Bân cười, “Thế thì thú vị rồi.”

Đài Đông Nguyên cố gượng cười, “Cảnh sát đồng chí, thú vị chỗ nào?”

Hàn Bân không trả lời, “Ngươi đã từng đến khu dân cư Miên Phường Số 3 chưa?”

Chương 1141: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nghe đến đây, mặt Đài Đông Nguyên lập tức biến sắc, cơ thể run rẩy.

Hàn Bân luôn nhìn chằm chằm đối phương, cười nói, "Xem ra ngươi biết chỗ đó, đã từng đến chưa?"

Đài Đông Nguyên căng mặt, nghiến răng, từ kẽ răng nói ra hai chữ, "Chưa."

Sắc mặt Hàn Bân trầm xuống, "Ta ghét nhất là người khác nói dối với ta."

"Cảnh sát đồng chí, ta nói thật, ta không nói dối."

Hàn Bân lấy ra một vài tấm ảnh ném lên bàn, "Tự xem đi, đây là gì?"

Đài Đông Nguyên cầm tấm ảnh lên nhìn một cái, liền sợ hãi ném sang một bên.

Trong ảnh có một tủ đông lớn, trong tủ đông có hai xác chết một nam một nữ, chính là ảnh hiện trường vụ án khu dân cư Miên Phường Số 3.

Đài Đông Nguyên nhíu mày, "Cảnh sát đồng chí, ngài đừng dọa ta, đây là cái gì chứ?"

Hàn Bân nói, "Đừng giả vờ nữa, ngươi phải rõ hơn ta về những gì trong ảnh, hai người này không phải đều do ngươi giết rồi giấu vào tủ đông sao?"

Đài Đông Nguyên tiếp tục phủ nhận, "Không, không phải ta."

“Chúng ta đã có đủ chứng cứ, ngụy biện cũng vô ích, giả vờ cũng không giúp ngươi thoát tội.”

“Ta không giả vờ, cho dù họ chết rồi cũng không chứng minh được là ta giết, các ngươi có chứng cứ gì?”

Hàn Bân lấy ra một tấm ảnh, trong đó là một chiếc túi đen một vai, “Cái này có phải của ngươi không?”

Đài Đông Nguyên cúi đầu nói, “Phải.”

“Ngẩng đầu lên.” Hàn Bân lại lấy ra một tấm ảnh, “Chứng minh nhân dân và điện thoại trong ảnh này có phải của ngươi không?”

“Phải của ta, thì sao?”

Hàn Bân phân tích, “Những thứ này đều được phát hiện tại hiện trường vụ án, chứng tỏ ngươi đã đến hiện trường, mà trước đó ngươi phủ nhận đã đến khu dân cư Miên Phường Số 3, điều đó chứng tỏ ngươi cố ý che giấu, ta có đủ lý do tin rằng, ngươi chính là kẻ giết Tống Bác Huy và Trương Lệ.”

Đài Đông Nguyên cười, “Cảnh sát đồng chí, ngươi có phải đã quên một chuyện, lần thẩm vấn trước ta đã nói với ngươi, ngày 14 tháng 9 ta và Tống Bác Huy đã đổi thân phận, túi một vai, chứng minh nhân dân và điện thoại của ta đều bị hắn mang đi rồi. Những thứ đó xuất hiện tại hiện trường rất bình thường, không chứng minh được ta đã đến hiện trường vụ án.”

Hàn Bân lắc đầu nói, “Ngươi đang nói dối, Tống Bác Huy hoàn toàn không đổi thân phận với ngươi, sáng ngày 14 tháng 9, lúc hơn bảy giờ, người mặc áo thun xám đeo túi một vai rời đi chính là ngươi. Những thứ này luôn ở trên người ngươi.”

“Ngày 15 tháng 9, người trở về Cầm Đảo bằng máy bay chính là Tống Bác Huy, hắn sử dụng chứng minh nhân dân của mình.”

“Ngươi đã lừa hắn trở về Cầm Đảo, sau đó giết hắn tại khu dân cư Miên Phường Số 3, lúc đó mới bắt đầu giả dạng thành Tống Bác Huy.”

Giọng Đài Đông Nguyên run rẩy, “Ngươi dựa vào cái gì mà nói vậy, ngươi có chứng cứ gì?”

Hàn Bân cười nói, “Ta không cần chứng cứ gì, ngươi là ngươi, Tống Bác Huy là Tống Bác Huy. Ta chỉ cần chứng minh ngươi bây giờ không phải là Tống Bác Huy là đủ.”

Đài Đông Nguyên hét lên, “Ta đã nói rồi, chúng ta đã đổi thân phận từ ngày 14 rồi!”

Hàn Bân hỏi ngược lại, “Ngươi làm sao chứng minh điều này?”

Đài Đông Nguyên im lặng một lúc, rồi giọng bỗng nhiên cao lên, “Ta cần gì chứng minh, điều tra không phải là việc của các ngươi sao?”

“Vậy ta hỏi ngươi, số hiệu chuyến bay của ngươi là gì?”

Đài Đông Nguyên lắc đầu, “Ta không nhớ rõ.”

“Cửa lên máy bay số mấy?”

“Không nhớ rõ.”

“Ngươi ngồi ở vị trí nào trên máy bay, chắc không quên chứ?”

Trán Đài Đông Nguyên đẫm mồ hôi, “Ta sợ độ cao, vừa lên máy bay là hoảng hốt, không nhớ gì cả.”

Hàn Bân quát, “Được rồi, đừng nói dối nữa, câu trả lời của ngươi đầy lỗ hổng, không có trải nghiệm này, ngươi có bịa bao nhiêu cũng vô ích. Ngươi không chỉ giết Tống Bác Huy, ngươi còn giết Trương Lệ, hơn nữa trước khi giết Trương Lệ, ngươi còn quan hệ với nàng.”

“Chúng ta đã phát hiện DNA của ngươi trên người Trương Lệ, ngươi giải thích thế nào, trước đó ngươi còn nói chưa từng gặp nàng.”

“Ta không khỏe, ta muốn dừng thẩm vấn… ta muốn gặp bác sĩ.” Đài Đông Nguyên dùng tay ôm trán, cơ thể như kiệt sức, ba phần thật, bảy phần giả.

Thực sự là hắn đã bị dọa, nhưng chưa đến mức phải gặp bác sĩ.

“Đương nhiên là được, chúng ta có đủ thời gian, khi nào ngươi nghỉ ngơi đủ, chúng ta lại tiếp tục.” Nói xong, Hàn Bân đứng lên thu dọn đồ đạc, như vô tình nói, “Đúng rồi, sáng nay ta gặp cha ngươi, Đài Hán Hải.”

Cơ thể Đài Đông Nguyên run lên, vẫn không nói gì.

“Hắn nhờ ta chuyển lời cho ngươi, không sợ ngươi làm sai, nhưng hy vọng ngươi biết sai mà sửa, phối hợp điều tra với cảnh sát, làm lại cuộc đời.”

Hàn Bân đã thay đổi nội dung, bởi vì Đài Đông Nguyên không thể nào ra ngoài đón Trung Thu.

Đài Đông Nguyên thở dài, “Ta còn có cơ hội làm lại cuộc đời sao?”

Hàn Bân nói, “Điều đó phụ thuộc vào ngươi.”

Những ngày tiếp theo, Hàn Bân liên tục thẩm vấn Đài Đông Nguyên.

Việc thẩm vấn Đài Đông Nguyên không dễ dàng, mặc dù cảnh sát đã có đủ chứng cứ, nhưng Đài Đông Nguyên vẫn không chịu nhận tội, mỗi lần đều bịa ra những lời nói dối khác nhau, cố gắng lừa gạt, kéo dài thời gian.

Cuộc thẩm vấn Đài Đông Nguyên kéo dài hơn một tuần.

Ngày 28 tháng 9, còn ba ngày nữa là đến Tết Trung Thu, Hàn Bân lại thẩm vấn Đài Đông Nguyên.

Chương 1142: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trong phòng thẩm vấn, Đài Đông Nguyên trông như già đi vài tuổi, biểu cảm có phần thẫn thờ, ngồi đờ đẫn trên ghế thẩm vấn.

Lần này, người phụ trách thẩm vấn là Hàn Bân, Lý Huy và Triệu Minh.

Hàn Bân vẫn giữ vẻ chậm rãi, trên tay cầm một cốc trà, Triệu Minh cầm theo một bình nước, đã sẵn sàng cho cuộc chiến dài hơi.

Những ngày qua, Hàn Bân và Tăng Bình thay phiên nhau thẩm vấn, cơ bản mỗi lần thẩm vấn là cả ngày.

Dù sao cũng chỉ là mài giũa.

Lý Huy nhỏ giọng nói, "Bân Tử, sắp đến Tết Trung Thu rồi, ngươi nghĩ chúng ta có được nghỉ không?"

"Ta không phải lãnh đạo của ngươi, hỏi ta làm gì?"

"Ngươi là phó tổ trưởng chuyên án của Sở Công an thành phố, ngươi không nói, Đới cục trưởng sẽ nói sao? Chuyện này phải do ngươi đề xuất, Đới cục trưởng mới dễ đồng ý."

Hàn Bân hừ một tiếng, "Ngươi thật khéo suy nghĩ."

Lý Huy cười cười, "Ta không phải lo phúc lợi cho mọi người sao, Triệu Minh ngươi nói đúng không?"

"À." Triệu Minh ngẩn ra, không ngờ Lý Huy lại lôi mình vào, xoa mũi, "Hehe, ta nghe lời hai vị lãnh đạo, sao cũng được."

Lý Huy trừng mắt nhìn hắn, "Không đúng, không giống phong cách của ngươi."

Hàn Bân cắt lời Lý Huy, "Được rồi, được rồi, thẩm vấn trước đã, thẩm vấn xong rồi tính."

Đài Đông Nguyên liếc nhìn Hàn Bân, lại liếc nhìn Lý Huy, như muốn nói các ngươi vẫn còn nhớ ta.

"Khụ…" Lý Huy hắng giọng, hỏi, "Bắt đầu thẩm vấn, nói lại tình hình cá nhân của ngươi, họ tên, giới tính, quê quán…"

Đài Đông Nguyên lườm một cái, "Cảnh sát Lý, đã thẩm vấn mười mấy ngày rồi, lần nào cũng hỏi cái này, các ngươi không thấy phiền sao."

Lý Huy đùa, "Không phiền, chúng ta làm việc này mà, mỗi lần thẩm vấn hỏi một lần, ngươi thấy phiền thì khai thật đi, cũng bớt phải gặp chúng ta hàng ngày."

Đài Đông Nguyên trừng mắt nhìn hắn một lúc, nhướn mày, "Ta nhận tội."

Lần này đến lượt Lý Huy ngẩn ra, "Ngươi nói gì?"

"Ta nói ta nhận tội, Tống Bác Huy và Trương Lệ đều do ta giết! Ta không muốn gặp các ngươi nữa, đừng đến hỏi thăm gì nữa, phiền chết được!"

Hàn Bân đặt cốc trà xuống, mỗi lần thẩm vấn đều phải nói khô cả miệng, gần đây hai lần Hàn Bân ít hỏi, để Lý Huy và Triệu Minh hỏi, còn hắn ngồi nghe, không ngờ hôm nay Đài Đông Nguyên lại thông suốt.

Hàn Bân thừa cơ hỏi, "Ngươi giết Tống Bác Huy khi nào?"

"Ngày 15 tháng 9, hắn xuống máy bay, chúng ta hẹn gặp ở khu dân cư Miên Phường Số 3, ta nhân lúc hắn không để ý, đâm hắn từ phía sau."

“Đâm ở đâu?”

“Khoảng vị trí tim.” Đài Đông Nguyên thở dài, “Dù sao cũng là anh em, bảo ta đâm chính diện, ta thực sự không nỡ.”

Hàn Bân cảm thấy câu này thật mỉa mai, nhưng bây giờ không phải lúc mỉa mai Đài Đông Nguyên, đợi lấy được khẩu cung rồi mới khinh bỉ hắn cũng không muộn.

“Ngươi tại sao phải giết Tống Bác Huy?”

Đài Đông Nguyên cười, “Bác Huy là con nuôi, ta ở lại với cha mẹ ruột, theo lý thì hắn phải ghen tỵ với ta, nhưng ngược lại hắn sống tốt hơn ta, ở nhà sang, lái xe Mercedes, đi đâu cũng được gọi là Tổng giám đốc Tống, còn ta, chẳng có gì, chẳng là gì.”

“Ta thừa nhận ta ghen tỵ, ta muốn thay thế hắn, ta cũng muốn sống cuộc sống đó, có thể ngủ với Trương Lệ, được người ta kính trọng, sống như một con người. Để đạt được mục đích này, ta đã chuẩn bị rất nhiều, rất nhiều, không ngờ lừa được cha của Tống Bác Huy, nhưng không lừa được ngươi.”

“Ta thừa nhận, đã thất bại dưới tay ngươi, nếu không phải ngươi phát hiện ra điều bất thường, bây giờ ta chắc đang sống sung sướng, hưởng thụ cuộc sống.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Ngươi tại sao phải giết Trương Lệ?”

“Trương Lệ phải chết!” Giọng Đài Đông Nguyên rất kiên quyết, “Đó là quyết định từ trước giữa ta và Tống Bác Huy, vì nàng dễ bị phát hiện nhất, một khi cảnh sát điều tra ra nàng, chúng ta cũng sẽ bị nàng khai ra.”

“Ngươi giết nàng thế nào?”

“Ta dùng dây thừng siết cổ nàng, làm nàng ngất đi, rồi… Ta chưa bao giờ tiếp xúc gần gũi với một người phụ nữ đẹp

như vậy, không kìm được… nên đã ngủ với nàng. Sau đó, nàng cầu xin ta tha mạng, có một khoảnh khắc ta đã mềm lòng, thực sự rất thích nàng.” Nói đến đây, Đài Đông Nguyên lộ ra vẻ phức tạp, “Nhưng… ta không còn lựa chọn, vẫn phải giết nàng.”

“Người ta, mãi mãi là như vậy, không biết trân trọng những gì mình có, không có được thì luôn khao khát.”

“Tống Bác Thần có phải do ngươi giết?”

“Không còn gì để mất nữa.” Đài Đông Nguyên liếm môi, “Đúng, Tống Bác Thần cũng do ta giết, ta giả làm chú hề, phá hủy đường dẫn khí cầu, hắn rơi từ khí cầu xuống mà chết.”

“Âm mưu giết Tống Bác Thần có phải do ngươi, Trương Lệ và Tống Bác Huy hợp mưu?”

“Đúng vậy, ta không quen biết Tống Bác Thần, không có mâu thuẫn, nếu không vì hai người kia, sao ta có thể giết một người không quen biết.”

“Tại sao Trương Lệ muốn giết Tống Bác Thần?”

“Trương Lệ biết Tống Bác Thần có người phụ nữ khác, muốn chia tay nàng, nàng tức giận, muốn trả thù Tống Bác Thần. Sau đó, bị Tống Bác Huy xúi giục cùng âm mưu giết Tống Bác Thần.”

Hàn Bân thuận thế hỏi, “Vậy tức là Tống Bác Huy mới là kẻ chủ mưu.”

“Đúng, hắn còn hứa với chúng ta, sau khi thừa kế tài sản của gia đình Tống, sẽ bồi thường một khoản lớn cho ta và Trương Lệ, chúng ta động lòng. Tống Bác Huy lên kế hoạch, Trương Lệ cung cấp thông tin, ta thực hiện.”

Chương 1143: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Huy xen vào, "Ta còn một nghi vấn, khi chúng ta hỏi Trương Lệ, nàng nói kẻ gây án giống Tống Bác Huy, tại sao các ngươi đã cùng một phe, nàng lại nói vậy."

"Nàng cố ý nói vậy, ai cũng biết mâu thuẫn giữa Tống Bác Huy và Tống Bác Thần, dù nàng không nói vậy, cảnh sát cũng sẽ điều tra Tống Bác Huy. Và Tống Bác Huy có chứng cứ ngoại phạm, không sợ cảnh sát điều tra." Đài Đông Nguyên dừng lại một chút, tiếp tục nói,

"Trương Lệ nói vậy, một là muốn cảnh sát loại bỏ nghi ngờ với Tống Bác Huy sớm, hai là để thể hiện hai người họ không hòa thuận, các ngươi sẽ không đoán được họ là đồng mưu."

Lý Huy cười nói, "Giỏi thật các ngươi, còn bày ra mê hồn trận cho cảnh sát."

Đài Đông Nguyên xoa mũi, "Giỏi gì chứ, vẫn bị các ngươi cảnh sát bắt được. Nghĩ lại… cứ như một giấc mơ, giờ giấc mơ đã tan."

Cuối cùng Đài Đông Nguyên đã nhận tội, cả tổ chuyên án đều vui mừng.

Chiều đó, Hàn Bân áp giải Đài Đông Nguyên xác định hiện trường, vụ án cũng bước vào giai đoạn kết thúc.

Ngày 29 tháng 9, Hàn Bân nhận được thông báo từ Cục thành phố, ngày mai hắn có thể dẫn người về Cục, thủ tục kết án giao cho Phân cục Ngọc Hoa xử lý, đều là những việc lặt vặt, không cần Hàn Bân phải ở đó giám sát.

Buổi tối, Đới Minh Hàm tổ chức tiệc mừng tại một nhà hàng gần đó.

Tất cả các thành viên tổ chuyên án đều tham gia tiệc mừng, Đới Minh Hàm đặt một phòng lớn, bên trong có hai bàn tròn mười người, mọi người ngồi quanh bàn trò chuyện, rất náo nhiệt.

Đới Minh Hàm, Hàn Bân và Tăng Bình cùng bước vào phòng, tiệc mừng chính thức bắt đầu.

Đới Minh Hàm nâng ly rượu từ trên bàn, "Các đồng chí trong tổ chuyên án, mọi người đã vất vả, ta đại diện Phân cục Ngọc Hoa kính mọi người một ly, tối nay chúng ta ăn ngon, uống ngon, chơi vui, bỏ hết công việc qua một bên."

Mọi người đồng thanh hoan hô.

Có không ít cảnh sát thích uống rượu, nhưng vì công việc nên thường không được uống, hôm nay là tiệc mừng lại được lãnh đạo cho phép, có thể thỏa sức uống một lần.

"Ai có rượu thì nâng rượu, ai không có rượu thì nâng nước, ta cạn trước." Nói xong, Đới Minh Hàm uống cạn ly.

"Đới cục thật sảng khoái!"

"Đới cục tửu lượng thật tốt."

"Đới cục đã cạn rồi, mọi người còn chờ gì, uống thôi." Mọi người hò reo, đều nâng ly trước mặt, có rượu thì uống cạn, không có rượu thì uống trà thay rượu.

Sau khi mọi người uống xong một ly, Đới Minh Hàm lại rót đầy ly rượu, hướng về Hàn Bân, "Ly thứ hai ta kính Đội trưởng Hàn, ta dù là tổ trưởng chuyên án, chịu trách nhiệm toàn diện, nhưng việc điều tra vụ án chủ yếu do Đội trưởng Hàn, vụ án thành công phá được, Đội trưởng Hàn công lao không nhỏ, nào Đội trưởng Hàn, chúng ta uống một ly."

Hàn Bân vội đứng lên, khiêm tốn nói, "Đới cục, ngài đừng khen ta quá, ta không dám để ngài kính rượu, phải là ta kính ngài mới đúng, nếu không có ngài chỉ đạo, cũng không có ta ngày hôm nay."

"Ta cạn trước." Nói xong, Hàn Bân uống cạn ly rượu, cười nói, "Đới cục, ngài tùy ý, tiệc mừng vừa mới bắt đầu, một lúc nữa không biết có bao nhiêu người kính ngài rượu."

Đới Minh Hàm cười nói, "Đừng lo bao nhiêu người kính rượu, ly này của ngươi, ta chắc chắn phải cạn."

Nói xong, Đới Minh Hàm cũng uống cạn ly.

"Tốt."

"Đới cục thật tửu lượng." Mọi người hò reo.

Đới Minh Hàm vẫy tay, "Không được, già rồi, khi còn trẻ còn uống được, khi đó không nghiêm như bây giờ, giờ không uống nổi rồi."

Lý Huy nhìn ly rượu, "Đới cục, ngài nói vậy là chọc ghẹo chúng ta."

Tăng Bình cười mắng, "Ngươi chỉ là sâu rượu, quy định cấm uống rượu là dành riêng cho ngươi."

Lý Huy cười gượng.

Hàn Bân lại rót đầy ly rượu, hướng về Tăng Bình, "Tăng đội, ta cũng kính ngài một ly, cảm ơn ngài đã chăm sóc và chỉ dạy ta, ta không nói gì thêm, ta cạn trước."

Hàn Bân hạ mình, Tăng Bình là lãnh đạo cũ của hắn, nhưng lần này hắn là phó tổ trưởng tổ chuyên án, Tăng Bình ngược lại phải nghe lời hắn, nói không khó chịu thì không đúng.

"Ta cũng cạn." Tăng Bình cũng uống cạn ly.

Thực ra, những ngày qua hắn cảm thấy không thoải mái, cấp dưới mà mình đã đào tạo, bây giờ đã trở thành lãnh đạo của mình, nhưng Hàn Bân vẫn tôn trọng hắn, điều đó làm hắn thoải mái hơn nhiều.

Bây giờ vụ án kết thúc, hắn cũng đã nghĩ thông, xanh hơn lam nhưng thắng lam, Hàn Bân là người có tài, vượt qua hắn chỉ là vấn đề thời gian, sau này có khi mình còn phải dựa vào hắn, sao phải tự tìm phiền phức.

Thấy ba vị lãnh đạo đều uống rồi, những người còn lại cũng thả lỏng, ngươi kính ta một ly, ta kính ngươi một ly, tiệc mừng trở nên rất náo nhiệt.

Bữa tiệc có thể nói là rất vui vẻ, trong lúc đó, không ít người đến kính rượu Hàn Bân, Hàn Bân cũng không từ chối, tiệc mừng không có lý do không uống.

Sau tiệc mừng, Hàn Bân đã có chút say, tuy đầu óc vẫn tỉnh táo, nhưng bước đi đã có phần loạng choạng.

Uống rượu lái xe là điều không thể, Điền Lệ đã sắp xếp tài xế từ sớm.

Tiệc tan, mọi người chia tay nhau ở cửa nhà hàng, nhìn Đới Minh Hàm rời đi trước.

Lúc này Triệu Minh tới gần, mang theo hơi men, nhỏ giọng nói, “Hàn đội, ngươi ngày mai có thời gian không, ta muốn mời ngài ăn cơm.”

Sáng hôm sau.

Bao Tinh trở về Sở Công an thành phố sau nhiều ngày xa cách, hắn được điều động đến tổ chuyên án cũng khá lâu rồi, trong thời gian này cũng không trở về Sở.

Chương 1144: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bao Tinh rón rén đến cửa văn phòng, thấy cửa văn phòng mở, bất ngờ xuất hiện ở cửa, "Surprise!"

Bao Tinh quét mắt qua văn phòng, "Thiến Thiến, trong văn phòng chỉ có ngươi sao."

Hoàng Khiết Khiết lộ vẻ ngạc nhiên vui mừng, "Ôi, ngươi trở về rồi, Hàn đội và Chị Lý đâu?"

"Hàn đội và Chị Lý hôm nay cũng được điều về, chắc một lúc nữa sẽ đến thôi."

"Tốt quá, văn phòng cuối cùng cũng không chỉ có mình ta, đến nỗi không có ai để nói chuyện, sắp chết vì chán rồi."

Bao Tinh hỏi, "Không đến mức đó chứ, Vương ca và Giang Dương đâu?"

"Ngươi không biết à, Vương ca và Giang Dương đều bị điều sang đội một, chuyện từ mấy ngày trước rồi, Hàn đội chắc biết mà."

Bao Tinh xoa mũi, nghĩ thầm, Hàn đội biết cũng không nói cho ta.

Một lúc sau, Hàn Bân và Lý Cầm cũng đến Sở, văn phòng mới trở nên náo nhiệt.

Việc Vương Tiêu và Giang Dương được điều động sang đội một, Hàn Bân biết. Nhưng cụ thể vụ án nào thì Hàn Bân không hỏi.

Ở văn phòng một lúc, Hàn Bân đi tới phòng làm việc của Mã Cảnh Ba, đã lâu không về, vừa trở lại chắc chắn phải chào hỏi sếp.

“Cốc cốc…” Hàn Bân gõ cửa.

“Vào đi.” Trong phòng vang lên giọng quen thuộc.

Hàn Bân đẩy cửa bước vào, “Mã đội, ta đến báo cáo.”

“À, ngươi cuối cùng cũng trở về, ngồi đi.” Mã Cảnh Ba đang rửa ấm trà, chỉ vào sofa bên cạnh.

“Mã đội, ngài còn nhàn hạ, đội ta không có vụ án sao?”

Mã Cảnh Ba đặt một ít Thiết Quan Âm vào ấm trà, “Có vụ án, Chu Gia Húc của đội hai đang xử lý, vụ án không quá phức tạp, đã bước vào giai đoạn thẩm vấn cuối cùng.”

Hàn Bân chuyển chủ đề, “Mã đội, ta lần này trở về có nhiệm vụ gì mới không?”

“Đội ta tạm thời không có vụ án mới, các ngươi vừa hoàn thành vụ án khu vui chơi, nghỉ Tết Trung Thu đi.”

Hàn Bân cười nói, “Hehe, Mã đội vẫn là hiểu ý người.”

“Hừ, ngươi đừng vui mừng quá sớm, trong thời gian nghỉ không được rời khỏi Cầm Đảo, lúc cần phải có mặt.”

“Vâng.” Hàn Bân nghiêm túc trả lời.

Mã Cảnh Ba rót trà cho Hàn Bân, “Nếm thử đi, ta mới mua trà.”

Hàn Bân đưa lên mũi ngửi, uống một ngụm, “Hương vị không tồi, không chỉ trà ngon, ngài pha trà cũng giỏi.”

“Ngươi thật khéo mồm.” Mã Cảnh Ba cười không biết nên khóc hay cười, “Biết ngươi đang nịnh ta, ta vẫn thích nghe.”

Hàn Bân cầm ấm trà, rót đầy ly cho Mã Cảnh Ba, cũng rót cho mình một ly, "Mã đội, đội một bên kia có vụ án gì, điều cả Vương Tiêu và Giang Dương đi."

Mã Cảnh Ba ngập ngừng một lúc, nói hai chữ, "Vụ lớn."

Hàn Bân hứng thú, "Vụ gì lớn?"

Mã Cảnh Ba uống một ngụm trà, "Còn nhớ vụ nổ trước không?"

Hàn Bân nhớ lại, "Nhớ chứ, khi đó ta chưa được điều đến Sở, lúc đó ta ở gần hiện trường, còn giúp giữ trật tự, sau đó đại đội trưởng và Đội trưởng Đào của đội một đến, ta mới rời đi."

Mã Cảnh Ba châm một điếu thuốc, "Vụ đó do Đào Bác phụ trách, gần đây vụ án bước vào giai đoạn kết thúc, thiếu nhân lực nên điều Vương Tiêu và Giang Dương qua, không chỉ hai người họ, các phân cục cũng điều không ít người. Đại đội trưởng cũng đích thân giám sát vụ án."

"Ngươi nếu không tham gia chuyên án khu vui chơi, chắc cũng được điều qua."

Hàn Bân gật đầu, đại khái hiểu tình hình Sở Cảnh sát.

Nói chuyện với Mã Cảnh Ba một lúc, Hàn Bân trở lại văn phòng, có vài việc cần xử lý sau thời gian dài không ở Sở.

Gần trưa, Hàn Bân đi dạo ra khỏi Sở, Triệu Minh nói muốn mời hắn ăn cơm, hai người hẹn nhau trưa nay.

Ngày mai là Tết Trung Thu, tối nay Hàn Bân muốn về sớm để ở bên cha mẹ.

Nhà hàng Trang Gia.

Đây là một nhà hàng nổi tiếng lâu đời, mở cửa được mấy chục năm, người sáng lập là Trang Tử Thông, từng làm trong quốc yến, là đầu bếp nổi tiếng của Lỗ Địa.

Nhà hàng Trang Gia là một tòa nhà hai tầng mang phong cách cổ xưa, Hàn Bân xuống xe đã thấy Triệu Minh đang đợi ở cửa.

Triệu Minh bước tới chào hỏi, "Bân Ca."

"Ngươi đến sớm thật."

"Hehe, vụ án khu vui chơi kết thúc, ta cũng không có việc gì, đã nói với Huy Ca một tiếng, ra ngoài sớm." Triệu Minh làm động tác mời, "Đi, chúng ta vào trong."

"Trang trọng thế này, ta không quen, ngươi mời ta ăn cơm có chuyện gì?"

"Bân Ca, với ta là chuyện lớn, với ngài chỉ là chuyện nhỏ, chúng ta vừa ăn vừa nói."

Hàn Bân không nói gì thêm, hắn và Triệu Minh đã làm việc cùng nhau lâu, hai người quan hệ luôn tốt, không lo hắn giở trò gì.

Hai người lên phòng riêng ở tầng hai, trước cửa có một cô gái mặc sườn xám, dáng người mảnh mai, rất dễ nhìn.

Cửa phòng mở ra, bên trong tỏa ra mùi thơm nhẹ.

Trong phòng có một bàn tròn bốn người, trên bàn có một đĩa hoa quả và một đĩa đồ khô, bên cạnh có bốn ghế đẩu, phòng trang trí cổ kính, rất tao nhã.

Hai nhân viên phục vụ bước vào, một người bưng trà, một người cầm hai thực đơn, đặt trước mặt Hàn Bân và Triệu Minh.

"Bân Ca, ngài tùy ý gọi món, đừng khách sáo."

Hàn Bân gật đầu, mở thực đơn xem, đều là món Lỗ nổi tiếng, Hàn Bân gọi ba món, một dạ dày lớn, một trứng cá tuyết, và một cá chim sốt cà chua.

Triệu Minh cũng cầm thực đơn gọi ba món, còn muốn gọi thêm, nhưng bị Hàn Bân ngăn lại.

“Chỉ sáu món thôi, đủ ăn rồi. Gọi nhiều cũng không ăn hết.”

“Được, vậy gọi trước sáu món, không đủ rồi tính.”

Nhân viên phục vụ ghi lại món ăn, xác nhận lại một lần, rồi rời phòng.

Chương 1145: Tiêu Đề 《Ẩn》

Triệu Minh rót trà cho Hàn Bân, "Bân Ca, trưa nay chúng ta không uống rượu, ta lấy trà thay rượu, kính ngài một ly."

Hàn Bân xua tay, "Được rồi, tối qua vừa uống rồi, đừng làm trò này, nói đi, ngươi có việc gì, đừng thần bí nữa."

"Thực ra cũng không có gì, chỉ là… ta muốn đổi môi trường làm việc." Triệu Minh cười cười, có chút ngại ngùng.

"Ngươi không muốn làm ở Phân cục Ngọc Hoa nữa, có gì không hài lòng?"

"Không phải, Tăng đội và Huy Ca đối xử tốt với ta, chỉ là… ta thích Điền Lệ, ngài cũng biết, nhưng lâu rồi không có tiến triển, ta nghĩ có phải vì làm việc cùng nhau ảnh hưởng đến phát triển của chúng ta, khoảng cách sinh ra cái đẹp, ta rời đi, biết đâu chúng ta có cơ hội phát triển, còn hơn cứ mãi như vậy." Triệu Minh nói xong, không kìm được thở dài.

Chuyện giữa Triệu Minh và Điền Lệ, Hàn Bân cũng biết ít nhiều, Triệu Minh luôn thích Điền Lệ, nhưng Điền Lệ lại không mặn không nhạt, không biết nàng nghĩ gì, không lạ gì Triệu Minh có ý nghĩ này.

Tình cảm công sở không dễ thành công, nhất là phụ nữ lo lắng nhiều hơn.

Một số công ty tư nhân có thể dễ hơn, nhưng với cơ quan như công an, tình cảm công sở lại lo lắng nhiều.

Điều này cũng liên quan đến tính chất công việc, cảnh sát bận rộn, ít tiếp xúc với người khác giới, bận rộn đến nỗi không có thời gian yêu đương, lại càng dễ xảy ra tình cảm công sở.

Đây cũng là vòng luẩn quẩn.

Hàn Bân hỏi, "Ngươi muốn chuyển đến bộ phận nào?"

"Hehe." Triệu Minh tiến gần, "Ta muốn chuyển đến đội cảnh sát hình sự thành phố."

Hàn Bân có chút bất ngờ, "Ý tưởng không tồi, nhưng trước hết nói rõ, ta không có quyền."

"Bân Ca, việc điều động ta không làm phiền ngài, ta tự mình tìm cách, nếu lãnh đạo hỏi, ngài giúp ta nói vài lời là được."

Hàn Bân không bận tâm, "Ta còn tưởng chuyện gì lớn, ngươi không nói, lãnh đạo hỏi, ta cũng sẽ giúp ngươi."

Hai người đều làm việc ở Phân cục Ngọc Hoa, Triệu Minh trước đây còn là cấp dưới của Hàn Bân, nếu lãnh đạo muốn biết về Triệu Minh, rất có thể sẽ hỏi Hàn Bân.

"Chuyện này ta biết, Bân Ca luôn chăm sóc ta."

Triệu Minh hiểu, với quan hệ của hắn và Hàn Bân, dù không mời ăn, không báo trước, lãnh đạo hỏi Hàn Bân vẫn sẽ nói tốt cho mình.

Nhưng làm thế thì không đúng, hắn phải chào hỏi Hàn Bân một tiếng, để Hàn Bân biết mình có tâm.

Nhân tình này, dùng một lần mất một lần, hắn không thiếu tiền, nên mời thì mời, không thể thiếu lễ độ.

Nói trực tiếp với Hàn Bân, vừa thể hiện mình biết điều, vừa làm mình yên tâm.

Trước đó không nói, vì không tiện ở Phân cục Ngọc Hoa, dù sao cũng rời đi, nếu đồng nghiệp nghe thấy, lại như mình là kẻ phản bội, Triệu Minh cũng thấy khó chịu.

Không lâu sau, món ăn được dọn lên, món ăn nhà Trang thuộc loại món riêng, mỗi món đều tinh tế, hương vị cũng rất chính thống, tất nhiên giá không rẻ.

Trước đây ở Phân cục Ngọc Hoa, Triệu Minh thường mời khách, Hàn Bân cũng không khách sáo, ăn thỏa thích.

Thực ra, Hàn Bân cũng hy vọng Triệu Minh có thể chuyển đến đội cảnh sát thành phố, có thêm người quen vẫn tốt hơn.

Trung Thu đoàn viên.

Hôm nay là Tết Trung Thu, Hàn Bân dậy sớm đưa Vương Đình về nhà, nàng cũng muốn ở bên bố mẹ.

Hiện giờ nhiều gia đình chỉ có một con, nhiều cặp vợ chồng trẻ sẽ tranh cãi vì việc về nhà ai, Hàn Bân và Vương Đình chưa kết hôn, tạm thời không lo chuyện này.

Theo Hàn Bân, cách tốt nhất là cả hai gia đình cùng đón Tết, vui vẻ, không khí cũng tốt.

Nếu không có điều kiện này, thì năm nay ở nhà này, năm sau ở nhà kia, không ai tranh cãi, không ai cãi vã.

Tất nhiên, còn có cách khác, là mỗi người về nhà mình, nhiều người cho rằng không tốt, nhưng thực ra cũng không sao.

Con rể không quan trọng với mẹ vợ, con dâu không quan trọng với mẹ chồng, người ta chỉ muốn con của mình, mỗi người về nhà mình đón Tết, đều vui vẻ.

Vì việc này mà cãi vã, người thua thì mặt mày ủ dột, người thắng cũng không vui, Tết thế nào vui được.

Cuối cùng, tranh chấp là vì mặt mũi, sợ người khác nói mình về nhà một mình.

Vợ chồng quan trọng là lòng ở bên nhau, chỉ cần nghĩ đến nhau, đón Tết ở nhà nào cũng như nhau.

Đưa Vương Đình về nhà xong, Hàn Bân trực tiếp về nhà bố mẹ.

Mấy ngày trước, Hàn Vệ Đông đã đón ông nội lên thành phố, một là để ông nội đón Tết ở thành phố, hai là chuyển mùa, ở làng chênh lệch nhiệt độ lớn, sợ ông nội cảm lạnh, ở thành phố ấm hơn.

Hàn Bân trò chuyện với ông nội, xem tivi một lúc, rồi giúp mẹ nấu ăn.

Gần trưa, Vương Khánh Thăng cũng mang quà đến.

Vương Khánh Thăng là người độc thân, không có bố mẹ, chỉ có chị gái và cháu trai, không đến đây, cũng không biết đi đâu.

Chị và anh rể không muốn thấy em rể một mình cô đơn.

Gia đình Hàn Bân đón Tết cũng không cầu kỳ, trước đây Hàn Vệ Đông và Hàn Bân bận rộn, không biết có thể đón Tết cùng nhau không, năm nay gia đình đông đủ, nấu nhiều món ăn, lấy vài chai rượu ngon, rượu vang, rượu trắng, bia đều có.

Năm nay đông đủ, ông nội rất vui, còn uống thêm vài ly.

Hàn Bân cũng nâng ly rượu, kính rượu, "Ông nội, ta kính ngài một ly, chúc ngài phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn."

"Tốt, tốt." Hàn Đình Khiêm cười, nhấp một ngụm rượu.

Uống rượu với cháu, ông nội tùy ý.

"Ông nội, ngài còn muốn ăn gì, hai ngày này ta có thời gian, mua về nấu cho ngài."

Chương 1146: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Đình Khiêm xua tay, "Món nào cũng tốt, mấy ngày này mẹ ngươi ngày nào cũng nấu món mới, ngươi bận rộn như vậy, không cần làm gì thêm, nghỉ ngơi vài ngày, chỉ tiếc là chưa thấy cháu dâu."

Ông nội nói vậy, làm Hàn Bân có chút ngại, vội vàng đáp, "Chuyện này dễ thôi, vài ngày nữa có thời gian, ta sẽ đưa nàng đến thăm ngài."

"Tốt, tốt, tốt. Đến lúc đó ta sẽ chuẩn bị một bao lì xì lớn!" Ông nội nói ba tiếng tốt, cười rất vui vẻ.

Ông già đã lớn tuổi, không sợ gì, chỉ mong được gặp thế hệ tiếp theo.

Nhưng, ông cũng biết thời đại khác xưa, nên không thúc giục Hàn Bân.

Ngày lễ này, gia đình tụ tập, rất vui vẻ.

……

Hàn Bân khó khăn lắm mới có dịp nghỉ phép một lần.

Hàn Bân dành hai ngày bên cạnh ông nội và bố mẹ.

Ngày thứ ba, anh đón Vương Đình từ nhà bố mẹ về, cùng ông nội ăn một bữa trưa.

Hàn Đình Khiêm rất vui khi thấy Vương Đình, liên tục dùng đũa công cộng gắp thức ăn cho cô, còn tặng cô một bao lì xì lớn.

Hàn Bân cũng không biết trong đó có bao nhiêu tiền, đợi đến khi hai người rời đi, mới biết bên trong có sáu nghìn sáu trăm tệ.

Vương Đình cảm thấy số tiền quá nhiều, muốn trả lại, nhưng bị Hàn Bân ngăn lại. Đây là tấm lòng của ông cụ, đến tuổi này, tiền bạc đối với ông không còn quan trọng nữa, chỉ cần ông vui là được, nếu thật sự trả lại tiền, ông cụ ngược lại sẽ không vui.

Dưới sự khuyên bảo của Hàn Bân, Vương Đình mới nhận số tiền này, đồng thời cũng quyết định, lần sau khi gặp ông cụ, nhất định phải mua một món quà thích hợp để biểu đạt lòng mình.

Về đến ngôi nhà nhỏ của hai người, Hàn Bân muốn ngủ một giấc trưa, nhưng bị Vương Đình kéo dậy.

Vương Đình chỉ vào đồng hồ treo tường, "Đã mấy giờ rồi ngươi còn ngủ."

Hàn Bân liếc nhìn, "Mới hơn hai giờ mà."

Vương Đình phản vấn, "Bây giờ hơn hai giờ, ngươi ngủ một giấc đến bốn, năm giờ, tối ngươi còn ngủ được không?"

Hàn Bân cười, vỗ vỗ eo thon của Vương Đình, "Tối ngủ được thì ngủ, ngủ không được thì làm vài chuyện thích làm, dù sao ngày mai cũng không phải đi làm."

Vương Đình trách yêu, "Ngươi đúng là không đứng đắn chút nào, chẳng biết phải làm sao với ngươi."

Hàn Bân kéo cô nằm xuống giường, "Thì ngươi cùng ta ngủ."

"Giữa ban ngày ngươi làm gì vậy, đáng ghét."

Hàn Bân ôm lấy Vương Đình nằm xuống giường, "Ngủ thôi mà."

Vương Đình ngồi dậy, "Đừng làm loạn, ta có chuyện chính muốn nói với ngươi."

Hàn Bân ngáp một cái, tối qua cùng bố mẹ và chú chơi mạt chược đến khuya, "Chuyện gì?"

"Ngươi cả ngày bận rộn như vậy, ta lúc nào cũng rảnh rỗi cũng không phải là cách, nếu không tìm một công việc, sẽ bị người ta nói ra nói vào."

Hàn Bân nghiêm mặt, "Ngươi suy nghĩ vớ vẩn gì vậy, ai dám nói xấu Vương Đình của chúng ta."

Vương Đình nhún vai, "Dù người khác không nói, ta ở nhà cũng buồn chán."

"Ngươi muốn làm việc trong lĩnh vực giáo dục?" Hàn Bân hỏi.

Trước đây, Vương Đình cũng từng suy nghĩ về việc này và đã khảo sát một thời gian.

Vương Đình lắc đầu, "Lĩnh vực giáo dục đào tạo rất phức tạp, muốn làm tốt không dễ dàng, cần nhiều vốn ban đầu, nếu thất bại, toàn bộ đầu tư đều đổ sông đổ bể. Hơn nữa, ngành liên quan đến trẻ em đều phải chịu rủi ro nhất định, ta cảm thấy năng lực hiện tại của mình chưa đủ."

Hàn Bân gật đầu, "Năng lực chưa đủ không sao, có thể từ từ học hỏi và rèn luyện, chỉ sợ có người tự cho mình là làm gì cũng giỏi, cuối cùng thất bại không còn gì."

"Vậy ngươi muốn làm gì?"

"Xét về vốn, chi phí, kinh nghiệm và năng lực bản thân, ta vẫn muốn tiếp tục làm ngành ẩm thực."

"Loại ẩm thực nào?"

“Nướng kiểu Nhật, như vậy không cần phải trang trí lại quán, dù sao phong cách cũng tương tự, ta có thể kinh doanh ngay.”

Hàn Bân khẽ cau mày, “Trước đây quán của ngươi không phải cũng có món nướng sao?”

“Lúc đó chủ yếu là ẩm thực Nhật, nướng không phải món chính, nhưng bây giờ làm ẩm thực Nhật khó khăn, nhiều người không dám ăn, món nướng thì khác, khách hàng sẽ không lo lắng nhiều, nên ta muốn phong phú thêm nguyên liệu cho món nướng, chỉ làm món nướng, không làm món Nhật khác.”

Nghe xong, Hàn Bân vẫn có chút lo lắng, “Có làm được không?”

“Không thử sao biết, quán không cần trang trí lại, có thể khai trương ngay, chi phí sẽ ít hơn nhiều, dù không thành công cũng không lỗ bao nhiêu.” Vương Đình càng nói càng hào hứng,

“Quan trọng nhất là vấn đề chi phí, ẩm thực Nhật cần đầu bếp chuyên nghiệp để chế biến, tiền lương đầu bếp chiếm tỷ lệ lớn trong chi phí kinh doanh. Món nướng và ẩm thực Nhật khác nhau, tự mình ăn, tự mình nướng, chỉ cần ướp sẵn là được, đầu bếp bình thường, thậm chí là phụ bếp cũng có thể làm, có thể tiết kiệm được một nửa chi phí nhân lực.”

Hàn Bân cũng đồng ý với quan điểm của Vương Đình, trực tiếp chuyển đổi từ quán ẩm thực Nhật sang quán nướng kiểu Nhật, chi phí thử nghiệm thấp, có thể thử.

Nhưng trong ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có chuyên gia, dù đều là ngành ẩm thực nhưng sự khác biệt giữa các món rất lớn, Vương Đình dù quản lý quán ẩm thực Nhật tốt, nhưng không chắc sẽ quản lý tốt quán nướng.

Hơn nữa, tình hình thị trường ở mỗi thời kỳ cũng khác nhau, cần phải học hỏi và trao đổi nhiều, không thể tự làm mà không giao lưu.

Chương 1147: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Hay thế này, hai ngày tới ta nghỉ, chúng ta đi thăm các quán nướng khác, học hỏi kinh nghiệm từ họ, ngươi cũng tự mình trải nghiệm, xem ngươi có làm được không."

Thấy Hàn Bân quan tâm như vậy, Vương Đình rất vui, ôm lấy tay Hàn Bân, "Ừm, ta nghe ngươi."

Hàn Bân vung tay, "Được, từ tối nay chúng ta bắt đầu hành trình khám phá món nướng. Ăn hết top 10 quán nướng ở Cầm Đảo."

Nghe thấy lời tuyên bố hùng hồn của Hàn Bân, Vương Đình lộ vẻ lo lắng, "Ăn liên tục mấy ngày có béo lên không?"

Hàn Bân cười, "Yên tâm, tối ăn xong ta sẽ dẫn ngươi đi tập thể dục, không để ngươi béo đâu."

Vương Đình cũng không biết nghĩ gì, mặt đỏ bừng, "Đồ đáng ghét!"

Quán thịt nướng Mộc Lệ.

Quán nướng này khá nổi tiếng ở Cầm Đảo, là điểm đến thứ hai trong hành trình khám phá món nướng của Hàn Bân và Vương Đình.

Tối qua, Hàn Bân và Vương Đình đã ăn ở một quán nướng gần nhà Hàn Bân, mùi vị cũng khá ngon.

Quán thịt nướng Mộc Lệ nằm trong quảng trường Vạn Đạt, đánh giá trên mạng rất cao.

Vương Đình nghĩ rằng thêm một người thêm một ý kiến, nên hẹn Hoàng Khiết Khiết cùng đến.

Còn về phần Hoàng Khiết Khiết, có người mời ăn, không phải trả tiền, sao cô có thể không đến, hăng hái hơn cả Hàn Bân.

"Chào mừng quý khách." Vừa bước vào nhà hàng, đã có nhân viên phục vụ chào đón.

Nhân viên mặc đồng phục màu đen, trên đó in hai chữ Mộc Lệ, chắc là đặt riêng.

Hàn Bân nhìn về phía Vương Đình, "Chúng ta ngồi chỗ nào?"

Vương Đình chưa kịp mở miệng, Hoàng Khiết Khiết đã chỉ vào góc, "Chúng ta ngồi bên đó đi, bên đó ít người, yên tĩnh."

Hoàng Khiết Khiết nói xong liền chạy vào trong.

Chạy được vài bước, chân cô trượt, cả người ngã ngửa.

"Á…" Hoàng Khiết Khiết kêu lên.

"Ôi trời." Vương Đình cũng bị dọa.

Hàn Bân nhanh tay đỡ Hoàng Khiết Khiết từ phía sau, nếu không đỡ cô, đụng vào mình, cũng sẽ ngã.

Hoàng Khiết Khiết nắm lấy cánh tay của Hàn Bân, mới đứng vững, vẻ mặt còn sợ hãi, "Ôi mẹ ơi, suýt nữa ngã như rùa."

Nhân viên nữ bước đến, "Ngài không sao chứ, sàn có hơi trơn, ngài cẩn thận."

Hoàng Khiết Khiết không vui, "Biết sàn trơn, sao không lau sạch, nếu ngã thì làm sao?"

Nhân viên nữ giải thích, "Chúng tôi sáng nay đã lau, nhưng quán nướng nhiều dầu mỡ, lau rồi cũng vẫn trơn."

Hoàng Khiết Khiết có chút không hài lòng, "Ôi trời, ngài còn lý lẽ nữa, thái độ gì vậy?"

Một người trông giống quản lý bước đến, đẩy nhân viên nữ sang bên, lịch sự nói, "Thật xin lỗi, làm ngài hoảng sợ, tôi sẽ cho người lau lại sàn, để bày tỏ sự xin lỗi, hôm nay quán sẽ giảm giá 20% cho ngài, xin lỗi một lần nữa."

Hoàng Khiết Khiết bĩu môi, cô không muốn làm gì lớn, chỉ là lời nói của nhân viên làm cô không vui, "Được rồi, vậy thì thế đi."

"Xin mời ngài vào trong." Quản lý làm động tác mời.

Vương Đình nắm tay Hoàng Khiết Khiết, sợ cô lại trượt ngã.

Ba người ngồi xuống, Vương Đình lấy khăn giấy lau bàn, khẽ cau mày, "Dầu mỡ quá, bàn cũng không lau sạch."

Hoàng Khiết Khiết càu nhàu, "Đúng vậy, trên mạng đánh giá quán này khá tốt, ai ngờ thế này. Lần sau chắc chắn không đến nữa."

Hàn Bân ngắt lời Hoàng Khiết Khiết, "Thôi nào, chưa ăn đã nói thế làm gì. Có thể đồ nướng ở đây rất ngon."

Hoàng Khiết Khiết hừ một tiếng, "Dù ngon cũng không đến nữa."

Hàn Bân lắc đầu, chị gái, dù không muốn đến, cũng phải ăn xong đã, chưa ăn đã phàn nàn, không sợ người ta cho thêm gia vị sao? Ăn có thấy ngon không.

May mắn là giọng Hoàng Khiết Khiết không to, không thu hút sự chú ý của nhân viên.

Hàn Bân ba người mở thực đơn, bắt đầu gọi món.

Gọi một phần sườn cừu nhỏ, bít tết, thịt bò thái lát, cơm sò điệp, hàu, tôm lớn, cánh gà, phi lê cá, còn có các món ăn lạnh tự chọn như đậu nành, kim chi, rong biển, cua say, loại sốt cũng phong phú, đều tự chọn.

Hai cô gái ngồi xuống bắt đầu gọi món và trò chuyện.

Hàn Bân lấy đĩa, trước tiên lấy các món ăn nhẹ, sau đó lấy sốt, khi bận xong lò nướng cũng đã nóng, chuẩn bị nướng thịt.

Thịt nướng ở đây không phải là lửa thật, cũng không phải là than, mà là lò nướng điện, bên dưới là ống nhiệt, đầu tiên là sườn cừu nhỏ, sườn cừu được cắt rất đẹp, rất tươi, có cả mỡ và nạc, nhìn rất ngon miệng.

Sườn cừu có hai miếng, món này không dễ chín, Hàn Bân nướng một miếng trước, rồi nướng hai cánh gà, nửa lò còn lại để thịt bò thái lát, món này mỏng, dễ chín.

Khẩu phần của Vương Đình nhỏ, cô ăn hai miếng trước, sau đó đến lượt Hàn Bân.

Vương Đình chịu trách nhiệm nướng thịt, Hàn Bân và Hoàng Khiết Khiết ăn.

Dù tối qua đã ăn một bữa thịt nướng, nhưng hôm nay khẩu vị của Hàn Bân vẫn tốt, thịt nướng ở đây thực sự ngon, rất tươi, chất lượng thịt cũng tốt, không phụ lòng đánh giá trên mạng.

Ba người vừa ăn vừa trò chuyện, ăn không nhanh, vì khá dầu mỡ, Vương Đình gọi thêm một bình nước mơ để giải ngấy.

Một bữa ăn xong, Hàn Bân rất thỏa mãn, miệng vẫn còn thơm.

Hoàng Khiết Khiết cũng vỗ bụng, "Thịt nướng ở đây ngon, nếu môi trường tốt hơn, lần sau ta sẽ đến."

Vương Đình không nói gì, cúi đầu như đang suy nghĩ gì đó.

Sau bữa ăn, Hàn Bân thanh toán, quầy giảm giá 20%, Hàn Bân tiết kiệm được tiền, lần trượt ngã của Hoàng Khiết Khiết cũng xem như đóng góp.

Chương 1148: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lên xe, Hàn Bân không vội lái xe, nhìn Vương Đình bên cạnh, "Đình Đình, ngươi cảm thấy quán nướng này thế nào?"

Vương Đình không trả lời, quay đầu hỏi Hoàng Khiết Khiết ở ghế sau, "Thiến Thiến, ngươi thấy thế nào?"

Hoàng Khiết Khiết tìm một tư thế thoải mái nằm nghiêng trên ghế sau, "Làm sao nói nhỉ, nguyên liệu rất tươi, nước chấm cũng ngon, dù không rẻ nhưng có thể chịu được, chỉ là quán quá dầu mỡ, không chỉ sàn nhà, chỗ nào cũng dầu mỡ."

Hàn Bân tiếp lời, "Dầu mỡ là đương nhiên, khoảng cách giữa các bàn chưa đến một mét, thịt nướng trên lửa, dầu mỡ bắn tung tóe, đương nhiên bắn khắp nơi. Nhưng quán này chắc lâu rồi chưa tổng vệ sinh, còn dầu mỡ hơn cả quán tối qua."

Hoàng Khiết Khiết gật đầu, hồi tưởng, "Đúng thật, ta ít đến quán nướng, nhưng nghĩ lại… mỗi lần đến dường như đều dầu mỡ hơn các quán ăn khác."

Vương Đình thở dài, "Thường thì các món ăn đều chế biến sẵn trong bếp, dầu mỡ chỉ ở trong bếp, diện tích bếp nhỏ, dễ dọn dẹp hơn. Thịt nướng là khách tự nướng, quán sẽ rất dầu mỡ."

Nghĩ đến đây, Vương Đình bắt đầu dao động, trước đây cô quản lý quán ẩm thực Nhật, so với các món khác, ẩm thực Nhật ít dầu mỡ hơn, hơn nữa cô không thường vào bếp, không bị ảnh hưởng nhiều.

Nhưng nếu kinh doanh quán nướng, dầu mỡ sẽ từ bếp chuyển sang quán, cô làm sao cũng không tránh khỏi, nghĩ đến việc mỗi ngày phải bận rộn với dầu mỡ, cô cảm thấy không thoải mái.

Nói trắng ra, cô không phải là người chịu được khó khăn.

Điều này liên quan đến hoàn cảnh gia đình cô, bố mẹ cô chỉ có mình cô, điều kiện gia đình cũng tốt, dù không làm việc vẫn sống tốt, nếu đã vậy, tại sao phải khổ sở, dành thời gian đó để ở bên cạnh bố mẹ nhiều hơn.

Có người làm việc vì cuộc sống, dù có khổ cũng phải làm.

Có người làm việc vì sở thích, muốn làm thì làm.

……

Về đến nhà, Vương Đình cắt một đĩa trái cây cho Hàn Bân, còn chủ động mát-xa cho Hàn Bân.

Hàn Bân nằm trên sofa, vừa ăn trái cây vừa hưởng thụ mát-xa, cười nói: "Vương đại mỹ nhân, có chuyện gì cần nhờ ta, ngươi cứ nói thẳng ra đi. Chồng nhất định sẽ giúp."

"Ta có chuyện gì nhờ ngươi đâu, chỉ là thấy ngươi mấy ngày nay vì chuyện của ta mà chạy ngược chạy xuôi, rất vất vả, nên giúp ngươi mát-xa một chút thôi."

Hàn Bân đút cho nàng một miếng táo, "Thật ngoan, chồng không uổng công yêu ngươi."

Vương Đình ăn miếng táo, do dự một lát rồi hỏi: "Phải rồi, chuyện quán nướng… ngươi nghĩ thế nào?"

Hàn Bân liếc nhìn nàng, cơ bản đoán được suy nghĩ của nàng, "Ta thấy ngươi không hợp mở quán nướng."

Vương Đình phản vấn: "Tại sao? Ngươi nghĩ ta làm không được?"

“Đương nhiên không phải rồi, Đình Đình nhà ta giỏi thế, sao có thể làm không được. Quan trọng là ta sợ ngươi quá vất vả, quán nướng nhiều dầu mỡ như vậy, ngươi lại là người ưa sạch sẽ, ta không nỡ để ngươi làm việc trong môi trường đó.” Hàn Bân nghiêm túc nói.

“Thì ra là vậy.” Vương Đình thở phào nhẹ nhõm.

Ý tưởng mở quán nướng là do nàng đề xuất, mới chưa được hai ngày, nếu tự nàng từ bỏ, lại vì lý do không chịu khổ được, nàng cảm thấy có chút khó xử.

Hàn Bân vì chuyện này mà bận trước bận sau, nàng cũng thấy hơi áy náy.

Giờ Hàn Bân nói giúp nàng, coi như cho nàng một lối thoát.

Vương Đình nghiêm túc nói: “Ừm, ngươi nói cũng có lý, vậy ta nghe ngươi.”

Hàn Bân cười: “Nhỏ nhắn, ta hiểu ngươi quá mà.”

Hàn Bân cho rằng quyết định này không có gì sai, sự nghiệp là chuyện dài hạn, nếu không phù hợp thì kịp thời dừng lại, như vậy rất tốt.

Nếu thực sự mở quán nướng mà làm vài tháng rồi mới thấy không phù hợp, khi đó mới thực sự rắc rối.

Thời gian vui vẻ luôn trôi qua rất nhanh.

Công an là một đơn vị không bao giờ đóng cửa, nghỉ ngơi vài ngày, Hàn Bân lại chạy đi làm việc tại cục công an.

Vương Tiêu và Giang Dương còn đang trong thời gian mượn điều, không có ngày nghỉ, nên không tới lượt họ trực ban.

Hàn Bân và Bao Tinh trực hai ngày, Lý Cầm và Hoàng Khiết Khiết trực hai ngày.

Dù sao chỉ cần không có vụ án, thì cứ nghỉ ngơi, tán gẫu, một ngày cũng trôi qua.

Hàn Bân đến văn phòng nói chuyện với Bao Tinh một lúc, rồi cầm ly trà đi đến văn phòng Mã Cảnh Ba, gần trưa rồi, gọi Bao Tinh và hai người khác cùng đi ăn bên ngoài.

Trong thời gian nghỉ lễ, căng tin cũng có đồ ăn, nhưng trừ ngày Quốc khánh thì phong phú, những ngày khác vì ít người nên thực đơn cũng ít món.

Ba người đi đến một nhà hàng gần đó, gọi một món lạnh, hai món nóng, và ba bát mì, ăn một bữa nóng hổi.

Ăn xong, Hàn Bân trở về văn phòng ngủ, nằm trên giường xếp rất thoải mái, ngủ một giấc đến ba giờ hơn.

Ngủ dậy, cầm ly trà lại bắt đầu đi dạo, đến khu hai một vòng, tổ trưởng Chu Gia Húc của khu hai trực ban vào ngày Quốc khánh, hôm nay đang ở nhà nghỉ ngơi, Hà Anh Sinh và Trương Thuận Cốc ở văn phòng, Hàn Bân nói chuyện với họ một lát.

Sau đó, Hàn Bân lại đi đến phòng kỹ thuật, đến gần giờ tan ca mới trở về văn phòng, gặp Bao Tinh một lát rồi ai về nhà nấy.

Hàn Bân không khỏi nghĩ, nếu phần lớn thời gian đều có thể nhàn nhã như vậy thì tốt biết mấy.

Tốt cho Hàn Bân, càng tốt cho Cầm Đảo.

Nghỉ lễ kép tám ngày, Hàn Bân phải trực hai ngày.

Sáng hôm sau, hắn đúng giờ đến văn phòng, tay cầm một cái bánh cuốn và một cốc cà phê.

Chương 1149: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bánh cuốn có đậu phụ, thịt giò, khoai tây sợi, cà rốt sợi, hành tây sợi, trứng chiên, cắn một miếng hương vị thật tuyệt.

Buổi sáng rảnh rỗi, Hàn Bân lướt tin tức trên điện thoại, tình hình trong nước ổn định, còn ở nước ngoài thì sóng gió liên miên.

Điện thoại có một sức hút đặc biệt, ngươi ban đầu chỉ định chơi mười phút hai mươi phút, nhưng thực sự xem, bất giác đã qua một hai tiếng đồng hồ.

Mặt trời cũng lên cao dần, sắp đến trưa rồi.

"Đông đông." Lúc này, có tiếng gõ cửa bên ngoài văn phòng, Hàn Bân lớn tiếng: "Vào đi."

"Két…"

Cửa mở ra, Tiểu Lưu của phòng tuyên truyền bước vào: "Đội trưởng Hàn, đội phó Đinh phá được một vụ án hình sự lớn, nghi phạm đã bị bắt, đang trên đường áp giải về, cục trưởng Phùng bảo ta thông báo cho phòng hình sự và phòng tuyên truyền đến sân đón."

"Biết rồi, ta sẽ xuống ngay." Hàn Bân đáp, hắn biết vụ án mà Đinh Tích Phong phá được, chắc là vụ nổ.

Hàn Bân và Bao Tinh thu xếp một chút, khóa cửa văn phòng rồi xuống lầu.

Lúc này, dưới lầu đã có khá đông người, ngoài đội hình sự, còn có đội kinh tế, đội phòng chống ma túy, phòng tuyên

truyền, còn có vài lãnh đạo của cục cũng đến.

Những người quen biết đứng tụm lại nói chuyện.

Hàn Bân tìm thấy Mã Cảnh Ba, khẽ nói: "Vụ này động tĩnh không nhỏ, ngay cả mấy lãnh đạo của cục cũng bị kinh động, tiếc là chúng ta không dính vào."

Mã Cảnh Ba khẽ gật đầu, không nói gì.

Thấy Mã Cảnh Ba không muốn nói chuyện, Hàn Bân cũng không nói gì thêm, chờ đợi một lát, đám đông xôn xao, cổng lớn có vài chiếc xe tiến vào.

Nhìn biển số xe, Hàn Bân biết ngay là đội của Đinh Tích Phong trở về.

Quả nhiên, Đinh Tích Phong bước ra từ ghế phụ của chiếc xe đầu tiên, các cảnh sát khác cũng lần lượt xuống xe, Hàn Bân còn thấy Vương Tiêu và Giang Dương.

Các thành viên của đội một áp giải hai phạm nhân từ hai xe phía sau ra, hai phạm nhân đều đội mũ trùm đầu, Hàn Bân không nhìn rõ mặt mũi.

"Rào rào…" Một tràng pháo tay như sấm vang lên, Hàn Bân cũng đứng trong đám đông vỗ tay.

Cảm giác này làm hắn có chút lạ, đã lâu hắn không làm khán giả, phần lớn thời gian đều là làm nhân vật chính.

Không phải nói đội khác không phá được vụ án lớn, mà là khi người khác phá án lớn, hắn cũng đang điều tra vụ án, ít khi đứng trong sân chào đón.

Sau đó, vài lãnh đạo của cục tiến lên nói chuyện với Đinh Tích Phong, còn có đội trưởng đội một Đào Bác cũng theo bên cạnh Đinh Tích Phong.

Lần này điều tra vụ nổ là đội một của Đào Bác, hắn cũng nhận được khen thưởng từ lãnh đạo.

Đội hai cũng có người tham gia vụ án, như Vương Tiêu, Giang Dương, cũng chia sẻ một chút vinh quang, nhưng chắc chắn không thể so với đội một.

Hàn Bân không có cảm giác gì lớn, hắn cũng không phải không có khả năng phá án, chỉ cần tận tâm làm việc thì cơ hội lập công nhiều vô số kể.

Nhưng Hàn Bân vô tình nhận ra, sắc mặt của Mã Cảnh Ba có chút khó coi, mặc dù biểu cảm không kéo dài lâu, nhưng vẫn không qua được mắt Hàn Bân.

Trong ấn tượng của Hàn Bân, Mã Cảnh Ba không phải là người hay ghen tị, hôm nay biểu hiện có chút không bình thường.

Tuy nhiên, chuyện này Hàn Bân cũng không tiện hỏi, ai mà chẳng có chút việc riêng, không cần thiết.

Hàn Bân không có ý định hỏi, Mã Cảnh Ba lại chủ động tìm hắn: "Hàn Bân, theo ta vào văn phòng, ta có chuyện muốn nói với ngươi."

"Dạ." Hàn Bân đáp, đi theo sau Mã Cảnh Ba, không nói gì.

Vào văn phòng của Mã Cảnh Ba, hai người ngồi xuống sofa, Mã Cảnh Ba lấy ra một hộp thuốc, tự rút một điếu, đưa cho Hàn Bân một điếu.

"Xem vừa rồi có ý kiến gì không?"

Hàn Bân ngẩn ra, không ngờ Mã Cảnh Ba lại hỏi như vậy, suy nghĩ một chút: "Có thể thấy lãnh đạo của cục rất coi trọng vụ án này, nhưng tại sao đội trưởng không cho chúng ta tham gia vụ án này."

Mã Cảnh Ba hút một hơi thuốc: "Vụ án này ẩn sâu lắm, đội một theo dõi lâu rồi, nếu đội chúng ta cũng tham gia, những vụ án hình sự lớn khác ai phụ trách? Đến khi gần kết thúc, đội trưởng mới điều thêm người phối hợp với đội một để phòng bất trắc. Lần này Đào Bác hời lớn."

Hàn Bân cảm thấy trong này chắc có chuyện mình không biết, nhưng không tiện hỏi thêm, chỉ ngồi bên cạnh hút thuốc.

Mã Cảnh Ba gạt tàn thuốc: "Không nói chuyện này nữa, hôm nay gọi ngươi qua, muốn hỏi ngươi về một người."

"Ngài nói đi."

"Đội hình sự Phân cục Ngọc Hoa, Triệu Minh, ngươi chắc rất quen thuộc."

"Đúng vậy, trước đây cùng đội với ta."

Mã Cảnh Ba nói: "Ta cũng gặp hắn, nhưng không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ là không cao, trông rất sáng sủa."

"Đúng vậy."

"Ngươi thấy hắn thế nào?"

"Ngài hỏi về mặt nào?"

"Đương nhiên là công việc, ta cũng không quản đời sống cá nhân của hắn."

Câu hỏi này không thể trả lời quá nhanh, nếu không sẽ có vẻ như không suy nghĩ, cũng không thể suy nghĩ quá lâu, làm người ta nghĩ mình quá đắn đo.

Thực ra Hàn Bân đã chuẩn bị trước, nghĩ kỹ lời nói, do dự một chút: "Triệu Minh và ta quan hệ khá tốt, tuổi còn trẻ, gan không nhỏ, cũng chịu khó, tuy kinh nghiệm làm việc không nhiều nhưng có thể đào tạo, là một nhân tài trong ngành hình sự."

Mã Cảnh Ba gật đầu, không hỏi thêm, chuyển đề tài: “Còn một chuyện nữa muốn nói với ngươi.”

“Chuyện gì?”

Mã Cảnh Ba lấy ra một tập tài liệu đưa cho Hàn Bân: “Ngươi tự xem đi.”

Chương 1150: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nhìn thoáng qua, tiêu đề là ‘Chế độ luân chuyển công an’.

Đây là cái quái gì?

Đại sảnh Công an thành phố Cầm Đảo.

Bên cạnh bảng thông báo của công an có không ít cảnh sát tụ tập, có chính sách lớn gì của công an đều sẽ được công bố ở đây.

Lúc này, giữa bảng thông báo có một bài viết, tiêu đề là ‘Chế độ luân chuyển công an thúc đẩy hiệu quả công việc’.

Nội dung như sau,

Để tối ưu hóa cấu trúc đội ngũ công an, nâng cao chất lượng và sức sống của đội ngũ, Công an thành phố tổ chức luân chuyển công an trong phạm vi toàn cục, thúc đẩy hiệu quả công việc của toàn cục…

Chính sách này nhằm giải quyết những vấn đề hiện tại trong đội ngũ như công an làm việc ở một đơn vị quá lâu, thiếu kinh nghiệm làm việc cơ sở, làm việc không hiệu quả, tác phong lười biếng, kỷ luật yếu… qua đó thúc đẩy sự lưu động của công an giữa các đơn vị và khu vực, rèn luyện nhân tài, tối ưu hóa cấu trúc đội ngũ, kích thích sức sống…

Toàn cục điều chỉnh 85 người, liên quan đến 26 đơn vị, tỷ lệ điều chỉnh đạt 21.6%, và điều chỉnh này sẽ được thực hiện hàng năm. Qua việc luân chuyển này, phá vỡ rào cản giữa các

đơn vị, đạt được sự phù hợp giữa con người và công việc, nâng cao hiệu quả của đội ngũ công an…

Chỉ thị này ảnh hưởng không ít người, Hàn Bân cũng nằm trong số đó, hắn sẽ được điều đến đơn vị khác luân chuyển nửa tháng.

Người khác Hàn Bân không rõ, nhưng đối với hắn việc này có lợi, theo lời Mã Cảnh Ba, Hàn Bân có thể được điều đến đồn công an làm luân chuyển, đảm nhiệm chức vụ cảnh trưởng.

Dù chỉ là luân chuyển, nhưng chỉ cần đã làm cảnh trưởng, lý lịch của Hàn Bân sẽ có thêm một điểm, sau này cũng là cơ hội thăng tiến.

Từ Mã Cảnh Ba biết tình hình này, Hàn Bân suy nghĩ một chút, liền đồng ý ngay, hắn cảm thấy không có lý do gì để từ chối.

Đây là một kinh nghiệm đối với hắn, đổi môi trường một thời gian cũng không sao.

Đương nhiên, nơi đó tốt nhất là Hàn Bân quen thuộc, có thể tránh được không ít phiền phức.

Hàn Bân đề xuất hai nơi, một là Đồn công an đường Quảng An, còn lại là Đồn công an đường Bảo Hoa.

Trưởng đồn công an đường Quảng An là Hàn Vệ Đông, Hàn Bân đến đó sẽ không thiệt thòi, dù hắn không làm gì, người ở đồn cũng phải coi hắn như Phật.

Còn Đồn công an đường Bảo Hoa, Hàn Bân càng quen thuộc hơn, trước khi đến Phân cục Ngọc Hoa, hắn đã làm việc ở Đồn công an đường Bảo Hoa.

Chuyện này, Mã Cảnh Ba không thể quyết định.

Hàn Bân lại tìm đến Đinh Tích Phong dò hỏi, bị Đinh Tích Phong cười mắng vài câu, cũng không cho lời chắc chắn.

Tuy nhiên, Hàn Bân cũng là 'ái tướng' của Đinh Tích Phong, ba ngày sau Hàn Bân nhận được tin, hắn được phân đến Đồn công an Bảo Hoa luân chuyển.

Đối với Hàn Bân mà nói như cá gặp nước, Đồn công an đường Bảo Hoa từ trên xuống dưới hắn đều quen thuộc, coi như đi 'du lịch'.

Ngày đầu tiên luân chuyển, Hàn Bân mặc cảnh phục đến Đồn công an Bảo Hoa, không cần người dẫn đường.

Đương nhiên thủ tục luân chuyển vẫn phải có, quy trình cần thiết không thể thiếu.

Hàn Bân vừa đến đồn, đã được chào đón nhiệt tình.

Sân đồn căng băng rôn.

Quách Thiên Húc dẫn các cảnh sát ra đón, trưởng đồn cũng ở đại sảnh chào đón Hàn Bân.

Hàn Bân rất vui, từng người chào hỏi, nói nhỏ thì coi như về nhà, nói lớn thì coi như vinh quy bái tổ.

Ai cũng biết Hàn Bân tiền đồ vô lượng.

Dù Hàn Bân luân chuyển làm cảnh trưởng, ngang cấp với Quách Thiên Húc, nhưng cấp bậc và chức vụ không bằng nhau.

Nếu đổi lại Quách Thiên Húc luân chuyển đến đội hình sự thành phố, có lẽ chức vụ chỉ là cảnh viên hình sự bình thường.

Luân chuyển đến đơn vị không quen thuộc, chức vụ thường thấp hơn một cấp, điều này dễ hiểu, bản thân không quen thuộc, lại giao chức vụ cao hơn, sao làm tốt được.

Thực sự làm tốt, vấn đề lớn hơn, chẳng phải làm người của đơn vị cũ mất mặt.

Cảnh sát ở đồn đối với Hàn Bân nhiệt tình nhưng mang chút xa lạ, họ quen Hàn Bân, nhưng không rõ hắn còn như xưa không.

May mắn thay, Hàn Bân vẫn đối xử với họ như trước, sau một thời gian, cảnh sát ở đồn dần dần xóa bỏ sự xa lạ, Hàn Bân vẫn là Hàn Bân ngày xưa.

Ngày đầu tiên Hàn Bân làm quen với đồng nghiệp, buổi tối mời mọi người một bữa cơm.

Ngày thứ hai mới chính thức bắt đầu công việc của cảnh trưởng.

Đồn công an Bảo Hoa, phòng làm việc của cảnh trưởng.

Đây là văn phòng của Quách Thiên Húc, nhưng bây giờ có thêm Hàn Bân.

Văn phòng của Quách Thiên Húc không lớn, thêm một bàn, đặt đối diện với bàn của Quách Thiên Húc, hai người vốn là thầy trò, không có nhiều quy tắc.

Hàn Bân ngồi đối diện với Quách Thiên Húc, cảm giác khá lạ.

Quách Thiên Húc rót một cốc trà, nhìn Hàn Bân đối diện, cười nói: “Cảnh trưởng Hàn, cảm giác thế nào?”

Hàn Bân cười: “Rất tốt, chỉ là chậu hoa trên bậu cửa sổ sao lại héo, ta nhớ trước kia nó rất tươi tốt.”

Quách Thiên Húc uống một ngụm trà: “Chắc là bị nấm rễ, cần làm sạch và thay đất, ta gần đây bận quá, không có thời gian chăm sóc.”

“Thầy, ta phải học từ đâu?”

Quách Thiên Húc lấy ra một tập tài liệu, ném lên bàn Hàn Bân: “Tự đọc đi, đọc xong rồi nói.”

Hàn Bân cầm lên xem, trên tài liệu ghi mấy chữ lớn.

Chương 1151: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhiệm vụ của cảnh trưởng đồn công an:

Phụ trách quản lý giáo dục cảnh sát khu vực.

Chỉ huy, sắp xếp cảnh sát khu vực tuần tra an ninh và xử lý vụ án.

Phụ trách quản lý nhân khẩu tạm trú và lưu động trong khu vực.

…

Hàn Bân lật qua một chút, lớn nhỏ hơn chục điều khoản.

Hàn Bân từng làm việc ở đồn công an một thời gian, cũng biết cảnh trưởng phụ trách những công việc gì, nhưng cụ thể như vậy là lần đầu tiên thấy.

Dù là luân chuyển, Hàn Bân cũng không thể thực sự không làm gì, nghiêm túc xem kỹ nội dung trên đó.

Quách Thiên Húc uống trà, bắt chéo chân, nhìn đệ tử đối diện, trong lòng rất phức tạp.

Đệ tử có bản lĩnh, thầy cũng có mặt mũi.

Nhưng từ góc độ khác mà nói, bị đệ tử vượt qua, bản thân là thầy cũng có chút buồn.

Quách Thiên Húc không phải ghen tị, chỉ là có chút không cam lòng, có chút ngưỡng mộ…

Hàn Bân xem một giờ, không hiểu thì hỏi, nghiên cứu kỹ từng điều khoản lớn nhỏ, có hiểu biết sâu hơn về nhiệm vụ của

cảnh trưởng.

Hàn Bân đứng lên, vươn vai, cuối cùng đã xem xong.

Quách Thiên Húc ngẩng đầu nhìn Hàn Bân: "Xem mệt rồi?"

"Mệt thì không, nhưng xem thứ này thực sự mệt mỏi."

Quách Thiên Húc đứng dậy, gài bộ đàm lên người: "Đi thôi, đừng chỉ ngồi, dẫn ngươi ra ngoài dạo chút."

Hàn Bân trang bị đủ tám món, chợt nhớ khi mới đến đồn, cũng là Quách Thiên Húc dẫn hắn lần đầu tuần tra…

Liên tục hai ngày, Hàn Bân đều theo Quách Thiên Húc học tập, hắn cũng cơ bản nắm được nội dung và quy trình công việc của cảnh trưởng, nhưng muốn làm tốt chức vụ này, cần có thêm thời gian rèn luyện.

Tuy nhiên, hắn chỉ luân chuyển nửa tháng, cũng không ở lại làm trưởng đồn, chỉ cần không xảy ra sai sót trong thời gian này, coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Sáng sớm, phòng làm việc của cảnh trưởng.

Hàn Bân ăn bữa sáng do cảnh sát dưới quyền mua, coi như là phúc lợi của cảnh trưởng, đương nhiên tiền vẫn phải tự trả, nhưng có người chạy việc cho.

Bữa sáng gồm có tào phớ, trứng trà, bánh bao nhỏ, một cái quẩy, Hàn Bân ăn không nhanh không chậm, vẻ mặt thưởng thức.

Quách Thiên Húc đang đọc báo, liếc nhìn Hàn Bân: "Ngươi biết hưởng thụ nhỉ, thong thả ăn uống, ngươi ở đội hình sự thành phố cũng ăn sáng như vậy à?"

"Không thể đâu. Ta thấy đồn không có việc gì nên ăn từ từ thôi."

“Ai nói không có việc gì. Nói như vậy là không đúng.”

“Phải phải, thầy nói đúng, lời vừa rồi coi như ta chưa nói.” Hàn Bân vỗ miệng, đổi chủ đề: “Thầy, quán bữa sáng này sao đổi vị rồi, ta nhớ trước đây bánh bao nhỏ làm từ bột nở, giờ vỏ mỏng như bánh bao nước.”

“Tháng 5 năm nay sang nhượng rồi, quán không đổi, ông chủ đổi.”

“Buôn bán không được à? Không thể nào, quán này có nhiều khách quen mà.”

Quách Thiên Húc cười: “Trước khi chuyển nhượng, ta đến ăn một lần, khi đó buôn bán dần phục hồi, ta hỏi tại sao không làm nữa. Ông chủ nói, vất vả bao năm, mua được nhà ở Cầm Đảo, cũng có tích lũy, công việc quá mệt, không muốn làm nữa, sợ có mạng kiếm không có mạng tiêu.”

Hàn Bân: “Ta nhớ ông chủ rất bướng, quán này là mạng của ông ấy, trước đây không nghỉ ngày nào.”

“Chẳng phải do dịch bệnh lần này, lúc đó ông ấy bị cảm, nghi ngờ mình mắc bệnh, sợ nằm ba ngày, từ đó suy nghĩ thông suốt.”

Hàn Bân cười cười, không nói gì thêm, tiếp tục cúi đầu ăn.

Dù ông chủ đổi, nhưng bữa sáng làm vẫn ngon, loại bánh bao nước này vẫn rất hợp khẩu vị của Hàn Bân.

“Đông đông.” Bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Quách Thiên Húc ngẩng đầu: “Vào đi.”

Cửa mở, Yến Tử bước vào: “Cảnh trưởng Quách, cảnh trưởng Hàn, có người đến báo án, nói xe của họ đỗ bên đường bị hư hỏng, hình như là cố ý.”

“Ây…” Quách Thiên Húc thở dài, nhìn Hàn Bân: “Ngươi đúng là mồm quạ, nói gì trúng đó.”

Hàn Bân cười khổ, hắn cũng chỉ nói vậy thôi, ai ngờ đúng như vậy.

Quách Thiên Húc đứng lên: “Ngươi ăn nhanh lên, ta ra tập hợp người, lát nữa đi với ta.”

Hàn Bân gật đầu, tập trung vào bữa sáng còn lại.

Hàn Bân ăn rất nhanh, chưa đến ba phút đã ăn hết, mặc chỉnh tề rồi ra khỏi văn phòng.

Hàn Bân hội hợp với mọi người, ngồi lên xe cảnh sát rời khỏi đồn.

Phạm vi của đồn không lớn, đi vài phút là đến hiện trường, Hàn Bân và mọi người lần lượt xuống xe.

Hiện trường vụ án ở Đường Yên Tân, đường không rộng, chỉ có hai làn xe đông tây, hai bên đường có vỉa hè, trên vỉa hè đỗ đầy xe, không ít người đứng quanh xe, vẻ mặt đầy căm phẫn.

Thấy cảnh sát đến, những người đó nhanh chóng tiến lại, miệng nói oang oang.

“Cảnh sát, các ngài cuối cùng cũng đến, xe của ta bị đập rồi.”

“Đồng chí, vừa rồi ta báo án, gương chiếu hậu của ta bị đập vỡ.”

“Đồng chí, ta có thuốc lá đây, ngài hút một điếu đi.”

Quách Thiên Húc cau mày, định nói gì đó thì thấy Hàn Bân bên cạnh, đụng tay Hàn Bân: “Này này, cảnh trưởng Hàn, lý thuyết ngươi học gần đủ rồi, hôm nay thực hành chút đi.”

Hàn Bân không mấy để ý, việc này có gì mà thực hành, ta đâu phải chưa từng xử lý vụ án.

Nhưng Quách Thiên Húc là thầy của hắn, không thể làm mất mặt.

"Được, thầy, ngài nghỉ ngơi, để ta lo."

Quách Thiên Húc bĩu môi: "Ngươi làm đi."

Hàn Bân nhìn lướt qua mọi người, hỏi: "Các ngươi đều là chủ xe?"

"Đúng đúng."

Chương 1152: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chiếc xe Volkswagen là của ta.”

“Chiếc Audi bốn vòng kia là của ta.”

“Cảnh sát, ta lái xe Toyota.”

Hàn Bân xua tay: “Nói từng người một, các ngươi nói một lượt, ta nghe ai?”

Một người đàn ông to đầu, mắt nhỏ giơ tay: “Cảnh sát, ta báo án, ngài nghe ta nói.”

Hàn Bân đánh giá đối phương một lượt: “Ngươi tên gì?”

“Ta họ Ba, tên Ba Bình Phi, xe của ta là Toyota, đỗ ở đây, thân xe bị cào từ đầu đến cuối, ngài nói xem đồ khốn nào cào như vậy.”

Hàn Bân gật đầu, đi đến xe Toyota, đi một vòng quanh xe, thấy lớp sơn bên trái xe bị cào hỏng.

“Cảnh sát, ngài xem xe của ta bị cào, nếu chỉ một chỗ thì ta gọi người sơn lại, nhưng tên khốn này cào từ đầu đến cuối, ta muốn sửa phải sơn lại toàn bộ. Đây là xe mới mua năm ngoái, đau lòng chết ta.” Ba Bình Phi than thở.

Hàn Bân hỏi: “Ngoài vết cào này, xe còn bị hư hỏng khác không?”

Ba Bình Phi nghĩ một lúc: “Không phát hiện thêm.”

“Xe có mất đồ gì không?”

“Chắc là không, ta đỗ xe bên đường, không dám để đồ giá trị trong xe.”

“Gần đây ngươi có đắc tội với ai không?”

“Ta là người hiền lành, ở đơn vị có tiếng là người tốt, thấy lao công còn chào hỏi, ta đắc tội với ai được, không thể nào.”

“Ngươi phát hiện xe bị cào khi nào?”

“Sáng nay, ta định lái xe đi làm, còn thắc mắc sao nhiều chủ xe đỗ ở đây vậy, lại gần xem mới biết xe bị cào, nhìn thấy mà đau lòng.”

“Nói cụ thể thời gian đỗ xe của ngươi?”

“Ta đỗ xe khoảng tám giờ tối qua, sáng nay khoảng 7 giờ định đi làm.”

“Tối qua ngươi có phát hiện gì lạ không?”

Ba Bình Phi vội gật đầu: “Có, ta sống ở khu Hội An gần đây, khoảng mười hai giờ tối qua, ta đang ngủ say thì nghe thấy tiếng báo động của xe, làm ta tỉnh dậy. Khi đó ta đang ngủ say, không dậy xem, đường này nhiều xe đỗ, cũng không nghĩ xe mình bị gì.”

Hàn Bân hỏi theo phản xạ: “Sao các ngươi đỗ xe trên vỉa hè?”

“Khu dân cư Hội An chúng ta là khu cũ, không có bãi đỗ xe ngầm, diện tích sân thì có hạn, về sớm còn có chỗ, về muộn thì hết chỗ, không để vỉa hè thì để đâu?”

Hàn Bân hỏi ngược lại: “Cảnh sát giao thông không quản sao?”

“Quản, sao không quản, nhưng chỉ cần trước bảy giờ sáng lái đi, sẽ không bị phạt.”

“Ngươi cũng khôn đấy.”

Ba Bình Phi nghe ra ý khác, vẻ mặt bất đắc dĩ: "Cảnh sát, chúng ta cũng hết cách, nếu khu dân cư đỗ được xe, ta đâu nỡ để xe trên đường."

Hàn Bân hừ một tiếng: "Ngươi còn ấm ức. Ta không phải cảnh sát giao thông, việc đỗ xe trái phép ta không quản, nhưng ngươi không thể chiếm luôn đường dành cho người mù."

"Phải, ngài nói đúng, lần sau ta đỗ xe sẽ chú ý." Ba Bình Phi vội đáp.

Hàn Bân hỏi: "Các chủ xe khác cũng là cư dân khu Hội An?"

Ba Bình Phi hạ giọng: "Phần lớn là vậy, nhưng cũng có người ở khu khác xung quanh."

Hàn Bân hiểu tình hình đại khái, hỏi các chủ xe khác: "Các ngươi cũng giống hắn?"

"Ta giống hắn, tối qua chúng ta đỗ xe gần nhau, xe của ta cũng bị cào, gương chiếu hậu còn bị đập vỡ."

"Cảnh sát, ta thảm hơn, kính xe ta bị đập, đồ trong xe như thuốc lá, rượu cũng bị trộm, giá trị không nhỏ."

"Đồng chí, xe ta bị phá hỏng nghiêm trọng hơn, mặt trước xe bị lõm vào…"

Hàn Bân cau mày, tính đại khái, ít nhất có bảy tám chủ xe, bảo cảnh sát sau lưng: "Các ngươi hai người một nhóm, ghi lại lời khai của chủ xe, phải hỏi rõ tình trạng hư hỏng của xe và đồ trong xe có bị trộm không. Phát hiện điều gì bất thường hoặc manh mối liên quan đến nghi phạm, lập tức báo cho ta."

"Rõ."

Vì có nhiều chủ xe bị hư hỏng, Hàn Bân và Quách Thiên Húc cũng không rảnh tay.

Hàn Bân ghi lời khai của một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, đội mũ lưỡi trai, vẻ mặt có chút bực bội.

Hàn Bân nhìn thoáng qua đối phương, hỏi theo quy trình: "Họ tên, tuổi, địa chỉ…"

"Ta họ Ngao, tên Ngao Giai Lượng, ta sống ở khu Hội An phía sau, năm nay 31 tuổi…"

"Nói tình hình của ngươi."

"Xe ta đỗ ở đây khoảng bảy giờ chiều, sáng nay khoảng bảy giờ đến thì phát hiện kính xe bị đập, đập kính chắn gió phía trước, ngươi nói xem tên này ác thế nào, ta muốn lái xe đi sửa cũng không được."

"Xe ngươi là loại gì, biển số bao nhiêu?"

"Xe của ta là xe Hyundai màu trắng, biển số Lỗ B4H88, đỗ ở phía trước, mới mua hơn hai năm, còn chưa trả xong nợ."

"Trừ kính xe bị đập, xe ngươi còn hư hỏng khác hoặc điều gì bất thường không?"

"Không."

"Xe ngươi thường đỗ ở đây?"

"Về sớm thì đỗ trong sân, đỗ trong khu dân cư đỡ lo, nhưng thường không có chỗ, đỗ trong sân không được thì đỗ ngoài. Chúng ta không còn cách nào, cũng phản ánh lên chính quyền rồi, không giải quyết được."

"Xe ngươi từng bị hư hỏng chưa?"

Ngao Giai Lượng nghĩ một lúc: "Có, nhưng không nghiêm trọng như lần này."

"Lần trước là vì sao?"

"Cũng vì đỗ xe." Ngao Giai Lượng nhìn quanh, chỉ vào cái cây phía trước: "Ta nhớ lần trước cũng ở khu này, có người

đập kính sau của ta, đập mạnh, suýt làm vỡ kính.”

“Người đập kính của ngươi là ai?”

Ngao Giai Lượng nói: “Nói ra thì dài, khu này buổi tối có chợ đêm, thường từ sáu giờ đến bảy giờ rưỡi, những người bán hàng không tuân thủ quy định, bảy giờ rưỡi vẫn chưa chịu dọn. Có lần, ta đỗ xe bên đường, chưa kịp đỗ xong đã nghe thấy tiếng ‘bộp bộp’, có người mạnh tay đập kính sau, nghe như muốn vỡ, ta vội xuống xe xem.”

“Ta thấy một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, mang túi xách, mạnh tay đập kính xe, còn mắng ta, ta đến lý luận thì bà ta còn dữ hơn, mắng ta không biết nhìn, sao lại đỗ xe chắn trước quầy của bà ta, ảnh hưởng buôn bán.”

Chương 1153: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ta vừa định lý luận, một thanh niên hơn hai mươi tuổi xông tới, chỉ tay vào mũi ta mắng, lúc đó nếu không phải vợ ta cản, ta chắc chắn đã đánh hắn." Ngao Giai Lượng càng nói càng tức: "Cảnh sát, ngươi không biết đâu, mấy người đó thô lỗ lắm, không ai có chút văn hóa, thực sự không ra gì."

Hàn Bân tổng kết: "Ngươi nghi ngờ là người bán hàng trả thù đập xe của ngươi?"

"Không chỉ mình ta đâu. Những người bán hàng này không ưa bọn ta đỗ xe, thường xảy ra xung đột, họ không muốn chúng ta đỗ ở đây, muốn có thêm chỗ bán hàng."

Hàn Bân hỏi: "Quầy hàng không ai quản sao?"

"Có chứ, sao không, nếu không quản thì họ bán đến nửa đêm, ngươi tin không? Nhưng quản là một chuyện, được ở lại thêm họ vẫn muốn, nhiều khi bảy giờ rưỡi, chúng ta lái xe đến, sợ đến muộn hết chỗ."

"Lúc đó, đúng ra họ phải dọn quầy, chúng ta sẽ đỗ lên vỉa hè, nhưng chỉ cần quản lý không thúc giục, họ sẽ không tự giác dọn, chúng ta thúc cũng không được, nên đỗ xe dưới vỉa hè."

"Xung đột là ở đây, chúng ta đỗ ở đường, họ thấy ảnh hưởng khách hàng, họ làm ầm lên, xung đột tự nhiên xảy ra."

Hàn Bân đại khái hiểu được mâu thuẫn giữa họ, những người bán hàng có khả năng có nghi vấn, nhưng vẫn chưa xác định được.

Xe đỗ trên vỉa hè bị phá hỏng, chỉ cần không tìm được nghi phạm, chủ xe sau này tự nhiên không dám đỗ, người bán hàng cũng yên tâm buôn bán.

Hàn Bân ghi xong lời khai, lại quan sát xung quanh, bên cạnh vỉa hè là một dải cây xanh, không có camera, phía bên kia đường có nhiều cửa hàng có lắp camera.

Hàn Bân bảo Yến Tử và Mắt nhỏ đi thu thập camera các cửa hàng xung quanh, xem có phát hiện người khả nghi không.

Hàn Bân lại đi quanh hiện trường, quan sát kỹ các xe bị hư hỏng, có xe đắt, có xe rẻ, bị hư hỏng khác nhau, tổng lại không ít.

Hàn Bân đến gần Quách Thiên Húc: "Thầy, mấy xe bị hư hỏng, số tiền cũng không ít, chắc là vụ án hình sự rồi?"

Quách Thiên Húc gật đầu: "Nhìn tình hình hiện trường, đã cấu thành tội cố ý phá hoại tài sản và trộm cắp, nếu đồn ta không điều tra được, có thể chuyển cho đội hình sự của phân cục, nhưng ngươi là người của đội hình sự thành phố, không phải vụ lớn chứ?"

"Vụ án không lớn, nhưng cần khám nghiệm hiện trường, thu thập dấu vân tay, những việc này cần đến phòng kỹ thuật, đồn ta không làm được."

Quách Thiên Húc nghĩ cũng đúng, Hàn Bân giỏi đến đâu cũng chỉ là một người, không thể làm hết việc của đội hình sự.

Quách Thiên Húc đi đến một bên để gọi điện thoại.

Đợi đến khi mấy đội viên của hắn làm xong ghi chép, Hàn Bân kiểm tra một lượt nội dung biên bản, tình huống mà các chủ xe khác kể lại cũng tương tự như lời Ngao Giai Lượng, cũng có người nhắc đến những người bán hàng ở chợ đêm.

Nửa giờ sau, đội hình sự của phân cục đến.

Dẫn đầu là một người phụ nữ, khoảng hơn ba mươi tuổi, dáng đi nhanh nhẹn, phong thái uy nghiêm.

Hàn Bân mỉm cười, người đến là một người quen, Triệu Anh.

Triệu Anh vốn là đội trưởng đội hai trung đội ba của Phân Cục Ngọc Hoa, sau này thăng chức làm đội phó trung đội hai. Hàn Bân mới vào Phân Cục Ngọc Hoa đã quen biết nàng.

Quách Thiên Húc tiến lên, chào Triệu Anh.

Hàn Bân cũng đi tới, "Chị Triệu."

Triệu Anh hơi ngạc nhiên, dường như không ngờ Hàn Bân lại có mặt ở đây, hỏi lại, "Hàn đội, ngươi sao lại ở đây, đội hình sự thành phố cũng tham gia vụ này sao?"

Hàn Bân đơn giản nói qua về việc hắn đang luân chuyển công tác.

Triệu Anh mỉm cười, "Vậy vụ này, là ta nghe ngươi, hay ngươi nghe ta?"

"Ta bây giờ chỉ là cảnh sát trưởng Đồn công an Bảo Hoa, vụ này đã chuyển giao, dĩ nhiên là do đội hình sự phân cục làm chủ, chúng ta đồn công an chỉ hỗ trợ điều tra." Hàn Bân rất rõ ràng thái độ.

Sau đó, Hàn Bân kể lại tình huống vụ án cho Triệu Anh.

Sau khi hiểu rõ tình hình hiện trường, Triệu Anh bắt đầu phân công nhiệm vụ, khám nghiệm hiện trường, thu thập camera xung quanh, lại gọi thêm vài chủ xe đến làm bổ sung biên bản.

Điều này không phải là nàng không tin tưởng Hàn Bân, chỉ là thói quen.

Người của đội hình sự phân cục đến, nhân lực hiện trường cũng nhiều hơn, Hàn Bân liền cho Quách Thiên Húc về đồn công an nghỉ ngơi, hắn thì ở lại hỗ trợ đội hình sự phân cục xử lý vụ án, duy trì trật tự hiện trường.

Cảm giác này thật kỳ lạ, trước đây đều là Hàn Bân phụ trách điều tra, đồn công an và đồng nghiệp phân cục hỗ trợ hắn làm việc, bây giờ lại ngược lại.

Tuy trong lòng có chút buồn bã, nhưng hắn lại thấy nhẹ nhõm, đứng đó, cơ bản không phải làm gì, duy trì trật tự hiện trường, hỗ trợ thu thập camera đều do cảnh sát đồn công an dưới quyền hắn xử lý.

Hàn Bân nhai kẹo cao su, đi lòng vòng hiện trường vụ án, lúc thì nghe Triệu Anh phân công nhiệm vụ, lúc thì sang đội kỹ thuật xem xét, vụ án chuyển giao cho đội hình sự phân cục, áp lực trên người hắn cũng theo đó mà chuyển giao.

Thực ra, nhiều người không hiểu, cơ hội lập công của đội hình sự nhiều, tại sao lại có cảnh sát hình sự muốn điều chuyển về đồn công an, nói trắng ra, vẫn là môi trường làm việc thoải mái hơn.

Có người sẽ phản bác, nói cảnh sát đồn công an cũng rất vất vả, công việc cũng rất mệt.

Đúng là như vậy, nhưng thường cảnh sát hình sự điều chuyển về đồn công an làm việc, đa phần không phải là cảnh sát cơ sở, ví dụ điển hình nhất chính là Hàn Vệ Đông.

Chương 1154: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Vệ Đông trước đây cũng là cảnh sát hình sự, lập công, nhận thưởng, làm ở đội hình sự cũng không tệ, nhưng sau đó vẫn chủ động điều chuyển về đồn công an.

Hắn mới điều về đồn công an làm phó sở trưởng, tuy không phải là người đứng đầu, nhưng người thứ hai cũng sống rất thoải mái, rất yên bình.

Lúc này, Triệu Anh bước tới, "Hàn đội."

"Chị Triệu, ngài có gì dặn dò?"

"Không dám dặn dò, chỉ là muốn hỏi ngươi có ý kiến gì về vụ án này?"

Hàn Bân suy nghĩ một lúc rồi nói, "Ta cảm thấy vụ này giống như cố ý phá hoại, mục đích rất có thể là xuất phát từ tâm lý trả thù."

"Tại sao ngươi lại nghĩ như vậy?"

Hàn Bân tiếp tục nói, "Hiện trường có tổng cộng tám chiếc xe bị hư hại, nhưng chỉ có một chiếc có dấu hiệu bị trộm, nếu mục đích của nghi phạm là trộm cắp, thì thủ pháp này cũng quá vụng về, ta cảm thấy khả năng này không cao."

Triệu Anh gật đầu, "Ta cũng nghĩ vậy, từ lời khai của mấy nạn nhân có thể thấy, họ có không ít ý kiến với người bán hàng ở chợ đêm, giữa họ cũng có mâu thuẫn lợi ích."

Hàn Bân nói, "Ta cũng nghĩ nên điều tra."

Triệu Anh nhìn đồng hồ, đã gần mười giờ sáng, "Theo mấy chủ xe nói, những người bán hàng ở chợ đêm khoảng năm giờ chiều mới đến, chờ đã."

Hàn Bân nói, "Nếu ta nói, ngài đi thẳng đến ủy ban khu phố gần đó để tìm hiểu tình hình, tốt nhất là lấy danh sách quầy hàng ở chợ đêm, đến tối thì từng nhà một mà hỏi."

"Đó cũng là một cách." Triệu Anh đáp, lại nhìn Hàn Bân, "Hàn đội, ta chỉ mang theo một đội người đến, lực lượng không đủ, hơn nữa, chúng ta cũng không quen thuộc tình hình xung quanh. Ngài có thể dẫn theo các đồng nghiệp đồn công an đi xung quanh điều tra không?"

"Không vấn đề." Hàn Bân lập tức đồng ý, "Nếu tìm được nhân chứng, ta sẽ trực tiếp liên lạc với ngài."

"Vất vả rồi."

"Là việc nên làm." Hàn Bân nói xong, gọi mấy đội viên đồn công an đi điều tra xung quanh.

Đi lòng vòng cũng không tệ, Hàn Bân xem như đang đi dạo, hắn cùng Đại Hàn một nhóm.

Suốt đường đi, Hàn Bân thong dong đi dạo, như đang tản bộ, việc hỏi han đều giao cho Đại Hàn xử lý.

Đi lòng vòng hơn một tiếng đồng hồ, gần mười một giờ trưa, Hàn Bân tập hợp đội viên tổng kết manh mối.

Điều tra hơn một tiếng đồng hồ, số người được hỏi cũng không ít, nhiều người là dân làng ở gần đó, không ít người đã nghe thấy tiếng báo động xe tối qua.

Có người bị đánh thức không ngủ được, còn đặc biệt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng vì trời tối, không phát hiện người khả nghi.

Tóm lại, tối qua có động tĩnh không nhỏ, nhưng vì muộn, người đi đường ít, không phát hiện nhân chứng, càng không có ai thấy hành tung của nghi phạm.

Hàn Bân tổng kết tình hình, lại tìm Triệu Anh, kể lại tình hình cho nàng.

Triệu Anh nghe xong, thở dài, "Hàn đội, chúng ta bên này cũng không tiến triển thuận lợi lắm, tạm thời chưa phát hiện manh mối liên quan đến nghi phạm."

Hàn Bân hỏi, "Đội kỹ thuật bên đó cũng không phát hiện manh mối sao?"

Triệu Anh đáp, "Đội kỹ thuật tìm được một số vật phẩm tại hiện trường, nhưng cần làm thêm xét nghiệm, có thể phát hiện manh mối liên quan đến nghi phạm hay không, còn chưa rõ."

Hàn Bân gật đầu, không hỏi thêm, hắn bây giờ không phải là cảnh sát hình sự, cũng không quản được đội kỹ thuật.

Hai người trò chuyện thêm vài câu, sau đó Triệu Anh rút quân rời đi, Hàn Bân cũng dẫn người về Đồn công an Bảo Hoa.

Vừa vào sảnh đồn công an, đã thấy Quách Thiên Húc cầm cốc trà bước tới, "Hàn đội, ồ không, phải gọi là Cảnh sát trưởng Hàn, cảm giác thế nào?"

Hàn Bân sờ mũi, "Rất tốt, vụ án đã chuyển giao, cũng không cần ta lo lắng nữa."

Quách Thiên Húc cười nói, "Ta còn lo ngươi không quen cơ."

Hàn Bân nhún vai, không nói gì.

"Ăn cơm thôi." Lúc này, chị Lý phụ trách hậu cần hô lên một tiếng, các cảnh sát đều cầm hộp cơm đi về phía nhà ăn.

Đồn công an Bảo Hoa cũng có nhà ăn, Hàn Bân trước đây thường ăn ở đây, đồ ăn nấu không ngon lắm, nhưng món mỳ Dao Xiêu làm rất đặc biệt, Hàn Bân ở Cục thành phố thường nhớ món này.

Sau đó, Hàn Bân, Quách Thiên Húc và mấy người cùng nhau đi nhà ăn.

Mỳ Dao Xiêu với vài miếng thịt bò và rau mùi, ăn một miếng, vẫn là hương vị xưa, để lại dư vị khó quên.

Hàn Bân gọi một phần thức ăn mười hai tệ, hai món mặn một món rau, còn một bát lớn mỳ Dao Xiêu với trứng trà, giá không đắt, nguyên liệu đủ đầy, rất hợp túi tiền, rẻ hơn ăn ngoài rất nhiều.

Ăn xong, Quách Thiên Húc gọi các cảnh sát tham gia vụ án đến, tổ chức một cuộc họp tổng kết vụ án.

Vụ án xảy ra trong khu vực quản lý của đồn công an, chỉ cần vụ án chưa phá, bọn hắn phải hỗ trợ đội hình sự phân cục điều tra, tự nhiên không thể đứng ngoài.

Họp xong, Quách Thiên Húc lại gọi vài cảnh sát đi điều tra.

Hàn Bân gọi Yến Tử đến, hỏi về tình hình camera.

Yến Tử và Mắt nhỏ hỗ trợ đội hình sự phân cục thu thập camera, bọn hắn sao chép một bản camera thu thập được giao cho đội hình sự phân cục, đồng thời cũng giữ lại một bản sao.

Hàn Bân không đi điều tra, lấy bản sao video bắt đầu xem camera.

Xem camera cùng Hàn Bân, còn có Yến Tử và Mắt nhỏ.

So với đội hình sự phân cục, trong việc xem camera bọn hắn có ưu thế nhất định, chính là quen thuộc tình hình đường xá xung quanh.

Chương 1155: Tiêu Đề 《Ẩn》

Dĩ nhiên điểm thiếu sót là, cảnh sát đồn công an thiếu kinh nghiệm xử lý vụ án hình sự, có thể bỏ sót một số manh mối quan trọng.

Dĩ nhiên, điểm này ở Hàn Bân thì không tồn tại.

Có thể nói, Hàn Bân hội tụ ưu điểm của cả hai, hắn vừa quen thuộc tình hình xung quanh, lại có kinh nghiệm xử lý vụ án phong phú, xem camera có thể nói là làm chơi ăn thật.

Nếu thêm cả khả năng quan sát của hắn, hắn ít nhất có thể bằng năm người.

Theo phản ánh của cư dân xung quanh, thời gian xe báo động là khoảng mười hai giờ tối qua.

Nói cách khác, thời gian phạm tội của nghi phạm khoảng từ mười một rưỡi tối đến mười hai rưỡi đêm.

Hàn Bân cũng tập trung xem camera trong khoảng thời gian này.

Những camera này chỉ là xung quanh hiện trường vụ án, không có camera nào quay trực tiếp tình hình hiện trường, nên chỉ có thể dựa vào thời gian xuất hiện của người trong camera và tình hình hiện trường để suy đoán.

Vì là ban đêm, người đi bộ rất ít, nên xem camera cũng dễ dàng.

Trong một giờ trước và sau vụ án, Hàn Bân phát hiện sáu người trong camera xung quanh.

Hiện trường vụ án ở phía nam đường, phía nam là một dải cây xanh, xa hơn nữa là tường khu dân cư, bên này không có camera.

Còn camera mà cảnh sát thu thập, ngoài camera giao thông, đa phần là camera phía bắc đường.

Hàn Bân phát hiện ba người khá khả nghi, trong đó có một người đi từ phía tây sang đông, xuất hiện ở camera giao thông đầu tiên, hắn đi bên phải, tức là bên phía nam đường.

Nhưng không lâu sau, lại xuất hiện ở camera phía bắc đường, điều này cho thấy hắn cố ý tránh những chiếc xe bị đập hỏng, hắn dù không phải là nghi phạm, cũng rất có thể là nhân chứng.

Hàn Bân đặt tên hắn là nghi phạm số một.

Người thứ hai tuy luôn đi ở phía nam đường, nhưng hắn đội một chiếc mũ đen, luôn cúi đầu đi, Hàn Bân xem tất cả video camera, cũng không thấy rõ mặt hắn.

Người thứ ba khả nghi nhất, người này xuất hiện ở camera ngã tư đầu tiên, không mang theo vật gì, nhưng xuất hiện ở camera ngã tư thứ hai, trên người lại đeo một chiếc túi đen.

Mà trước khi cảnh sát ghi biên bản, chủ xe mất đồ cũng phản ánh, thuốc lá bị mất của hắn để trong một chiếc túi đen.

Hàn Bân cẩn thận so sánh, tìm kiếm manh mối về ba người khả nghi này trong video.

Nhưng hắn không nói manh mối này cho Triệu Anh, đơn giản vì hắn tin rằng với năng lực của Triệu Anh và đội hình sự, chắc chắn cũng sẽ phát hiện ba người khả nghi này, Hàn Bân không cần phải nói thêm.

Nói một cách khác, đội hình sự sao chép video camera, nếu không thể phát hiện đối tượng nghi phạm rõ ràng như vậy, với

năng lực đó, dù Hàn Bân cung cấp manh mối, bọn hắn cũng không thể phá án.

Hàn Bân lại xem cẩn thận một lượt, không phát hiện thêm tình hình của ba người này trong video, nếu muốn làm rõ hành tung của ba người này, e rằng cần thêm camera dọc đường.

Điều tra camera tạm thời dừng lại, Hàn Bân đứng dậy, vận động một chút, lại pha một cốc trà.

Hàn Bân đứng bên cửa sổ, uống trà, thả hồn một lúc.

"Rắc…" một tiếng, cửa văn phòng mở ra, Quách Thiên Húc bước vào.

"Ôi chao, trời mưa rồi, lạnh chết ta rồi, một cơn mưa thu một cơn lạnh, câu này đúng là không sai."

Nghe Quách Thiên Húc phàn nàn, Hàn Bân rót cho hắn cốc trà, "Sư phụ, uống chút trà cho ấm."

Quách Thiên Húc dùng khăn lau người, nhận lấy cốc trà Hàn Bân đưa, uống một ngụm, "Không tệ, vẫn là mùi vị trước kia."

Hàn Bân cười, trước đây ở Đồn công an Bảo Hoa, ngày nào hắn cũng pha trà cho Quách Thiên Húc.

"Sư phụ, tay nghề ta không tiến bộ sao?"

Quách Thiên Húc hừ một tiếng, "Chỉ là thêm nước nóng vào trà, có quái gì là tay nghề. Ngươi còn mong pha ra mùi vị bạc hà?"

"Ha ha…" Hàn Bân cười lớn.

Quách Thiên Húc cũng cười, có thể uống lại trà Hàn Bân pha, cảm giác rất tuyệt.

"Sư phụ, ngài đi điều tra thế nào rồi?"

Quách Thiên Húc đặt cốc trà xuống, “Thời gian xảy ra vụ án quá muộn, cư dân xung quanh có nghe thấy động tĩnh, nhưng hiện tại vẫn chưa phát hiện nhân chứng.”

“Đúng rồi, ngươi bên kia sao rồi, kiểm tra camera thế nào?”

“Đang định báo cáo với ngài đây.” Hàn Bân cầm chuột, mở video camera, “Ngài lại đây xem.”

Quách Thiên Húc ghé sát lại, nheo mắt nhìn màn hình, trên màn hình là một người đàn ông vội vã, “Ngươi cảm thấy người này khả nghi?”

“Thời gian xảy ra vụ án, có sáu người từng xuất hiện trong camera xung quanh, trong đó có ba người khá khả nghi, đây là nghi phạm số một, hắn ban đầu đi phía nam đường, nhưng sau đó không biết vì sao lại chuyển sang phía bắc đường.”

“Người thứ hai khả nghi đội mũ, luôn cúi đầu, dường như cố ý che giấu dung mạo.”

“Nghi phạm thứ ba khả nghi nhất, hắn ban đầu không mang theo đồ, nhưng sau khi đi qua hiện trường vụ án, trên người lại có thêm một chiếc túi đen.”

Quách Thiên Húc chăm chú nhìn màn hình, xem đi xem lại ba người khả nghi, cuối cùng, dừng lại ở nghi phạm thứ ba.

Quách Thiên Húc nhíu mày, thấp giọng nói, “Ta có ấn tượng với người này, chắc chắn đã gặp ở đâu rồi.”

Hàn Bân phóng to ảnh chân dung của nghi phạm thứ ba, trông là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, mặc áo khoác đen, tóc dài, có tóc mái trước trán, trông có vẻ thành thật.

“Sư phụ, ngài xem kỹ lại xem.”

Quách Thiên Húc nhìn kỹ lại ảnh chụp phóng to, vỗ tay một cái, “Chắc chắn rồi, ta nhất định đã gặp hắn.”

Chương 1156: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân hỏi tới, "Gặp ở đâu?"

Quách Thiên Húc nhớ lại, một lát sau, nói với người bên cạnh, "Ngươi tránh ra."

Hàn Bân nhường chỗ, Quách Thiên Húc ngồi vào máy tính, thao tác loạn xạ.

Hàn Bân không nói gì, đứng sau, châm điếu thuốc, lặng lẽ nhìn.

Một lúc sau, Quách Thiên Húc dừng thao tác, chỉ vào màn hình, "Ngươi xem thằng nhóc này có giống người trong camera không?"

Hồ sơ:

Họ tên: Phạm Tường Phi

Giới tính: Nam

Ngày sinh: 22 tháng 7 năm 1996

Nguyên quán: Thành phố Cầm Đảo, thôn Tiểu Mã

Lý do bắt giữ: Trộm cắp (Thời gian: tháng 11 năm 2019)

Địa chỉ: Thành phố Cầm Đảo, Khu Ngọc Hoa, Đường Bảo Hoa, Khu dân cư Cục Thể Dục tòa 3, phòng 202

Ở góc trên bên phải còn có ảnh của nam thanh niên.

Hàn Bân so sánh một lượt, tặc lưỡi, "Sư phụ ngài giỏi thật, một phát đã tra ra được thân phận nghi phạm."

Quách Thiên Húc cười, có chút tự đắc, "Cái khác ta không dám nói, chỉ cần thằng nhóc này phạm tội trong khu vực quản lý của ta, ta nhất định nhận ra."

Lời này tuy có chút phóng đại, nhưng cũng có lý, đồn công an là cơ quan công an cơ sở nhất, khu vực nhỏ, phạm vi cũng cố định, chỉ cần là người trong khu vực này, Quách Thiên Húc cơ bản đều quen biết.

Đây cũng là lý do khi xử lý vụ án hình sự, cần sự hỗ trợ của đồn công an địa phương, cảnh lực chỉ là một phần, quan trọng hơn là bọn họ quen thuộc tình hình xung quanh hiện trường vụ án.

Nếu là tội phạm chuyên nghiệp, bọn họ thậm chí có thể nhận ra ngay, dù không biết mặt tên trộm, cũng có thể biết kẻ cầm đầu.

Quách Thiên Húc đeo trang bị, vỗ vai Hàn Bân, "Đi, chúng ta đi gặp thằng nhóc này."

Nói xong, Quách Thiên Húc bước nhanh ra khỏi văn phòng, gọi, "Yến Tử, Mắt nhỏ, Đại Hàn theo ta."

Yến Tử hơi ngơ ngác, hỏi lại, "Cảnh sát trưởng, chúng ta đi đâu?"

"Dĩ nhiên là điều tra vụ án rồi."

Đồn công an tuy là hỗ trợ đội hình sự phân cục điều tra, nhưng điều này không có nghĩa là Quách Thiên Húc không muốn tự mình phá án.

Hỗ trợ phá án và tự mình phá án, có giống nhau không?

Hắn cũng muốn lập công mà!

Đường Bảo Hoa, Khu dân cư Cục Thể Dục tòa 3, phòng 202.

Một thanh niên hơn hai mươi tuổi ngồi bên bàn trà tự rót rượu uống, trên bàn trà có một chai rượu Nhị Quách Đầu, một đĩa đậu phộng, một đĩa dưa chuột.

Thanh niên ăn một miếng đậu phộng, uống một ngụm rượu, mỗi lần đều uống một ngụm nhỏ, rất thưởng thức.

Thanh niên nhìn chai rượu trên bàn, cảm thấy không đủ uống, với tửu lượng của hắn, một chai rượu trắng mới đủ, có chút say, nhưng không lên đầu.

Nhưng tối nay hắn có việc, chỉ có thể uống ít, uống nhiều dễ làm hỏng việc, đầu óc phải giữ tỉnh táo.

Thanh niên uống rất chậm, vì hắn còn đang chờ một món ngon.

Nếu món ngon chưa đến mà uống say rồi, thì thật nực cười.

Hắn mở ti vi, tìm kiếm chương trình, đây cũng là thói quen của hắn, thích vừa xem ti vi vừa uống rượu.

"Reng reng reng…" một tiếng chuông điện thoại vang lên, thanh niên lấy điện thoại ra bấm nút nghe, "A lô."

"Chào ngài, xin hỏi có phải là tiên sinh Phạm không?"

"Là ta."

"Ta là người giao hàng, làm ơn bấm thang máy giúp ta."

"Được rồi." Thanh niên đáp, thang máy của khu dân cư cần thẻ mới bấm được tầng, người giao hàng không thể lên trực tiếp.

Thanh niên uống thêm một ngụm rượu, sau đó ra ngoài, đến thang máy bấm nút.

Một lúc sau, cửa thang máy mở ra, bên trong là một người mặc đồng phục màu vàng, đánh giá thanh niên một lượt, "Ngài là tiên sinh Phạm?"

‘Là ta.’

“Đây là hàng của ngài.”

Thanh niên nhận lấy đồ, gói ngoài là lớp giấy bạc cách nhiệt, mở ra thấy bên trong có thịt dê xiên, thận nướng, cánh gà, dạ dày nướng, hẹ, mùi thơm tỏa ra thật mê người.

“Anh, phiền anh cho năm sao nhé, cảm ơn anh.” Người giao hàng nói xong, cửa thang máy đóng lại.

Thanh niên bĩu môi, “Xì, làm gì có chuyện đó, ta không có thời gian rảnh.”

Thanh niên rút một xiên thịt dê ăn một miếng, miệng lẩm bẩm, “Hừ, vị cũng được, nhưng dù sao cũng không ngon bằng đồ nướng tại chỗ.”

Nói đến đây, thanh niên cảm thấy có chút tiếc nuối, nếu không phải hôm nay hắn có việc không đi được, chắc chắn sẽ không gọi giao hàng, mà sẽ ra quán ăn, thịt dê nướng tại chỗ mới thơm.

Thanh niên lắc đầu, đi về phía nhà mình, nhưng chưa kịp đi đến cửa, hắn cảm thấy có gì đó không ổn, nhìn kỹ lại thấy trước cửa nhà mình không biết từ lúc nào có thêm hai người.

Thanh niên sững người, xoay người định đi, nhưng vừa quay được nửa người, đã nghe tiếng quát, “Cảnh sát, không được động đậy.”

Tiếp theo, hắn cảm thấy cổ bị ai đó bóp chặt, cả người ngã ngửa ra sau.

“Bịch!” Thanh niên ngã xuống đất mới phát hiện, thì ra sau lưng mình cũng có hai người.

Tiếp theo, hai người phía trước cũng lao tới, đè hắn xuống.

“Không được động đậy, cảnh sát.”

Thanh niên sợ hãi, tình huống bất ngờ này, hắn không thể ngờ được, đầu óc còn chưa kịp xoay chuyển.

“Ngươi tên gì?”

Thanh niên vẫn chưa phản ứng.

“Bốp!” Hắn bị gõ một phát vào đầu, mới tỉnh táo lại, “Ta… ta tên Phạm Tường Phi.”

“Nói to lên, ta nghe không rõ.”

“Ta tên Phạm Tường Phi, Phạm của Phạm Văn Đồng, Phi của phi hành gia.”

Tiếp theo, Phạm Tường Phi bị kéo dậy, hắn mới thấy rõ xung quanh là mấy người mặc cảnh phục, lập tức, như quả cà bị nắng chiếu, cúi gằm mặt.

Chương 1157: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mấy người mặc cảnh phục này chính là Hàn Bân và Quách Thiên Húc.

Quách Thiên Húc đầy khí thế, nâng cằm Phạm Tường Phi lên, "Hề hề, đừng giả chết, biết vì sao bắt ngươi không?"

Phạm Tường Phi đáp rất dứt khoát, "Không biết."

Quách Thiên Húc bóp mạnh hơn, "Nghĩ kỹ rồi nói, cho ngươi thêm một cơ hội."

"Ta thật sự không biết."

Quách Thiên Húc hừ một tiếng, quay lại nhìn cửa nhà, "Trong nhà còn ai khác không?"

"Không có." Phạm Tường Phi lắc đầu.

Phạm Tường Phi trả lời rất chắc chắn, nhưng Quách Thiên Húc không tin lắm, vẫn dẫn mấy đội viên cẩn thận vào nhà.

Hàn Bân tiến lên, đánh giá Phạm Tường Phi một lượt, sau đó hỏi, "Biết vì sao bắt ngươi không?"

Phạm Tường Phi nhún vai, "Không biết, ta chỉ gọi giao hàng, việc này không phạm pháp chứ."

"Giả vờ, ngươi cứ giả vờ đi."

"Ta không giả vờ, ta chỉ gọi giao hàng, không tin ngài xem, xiên thịt nướng của ta rơi xuống đất rồi, thật đáng tiếc." Phạm Tường Phi thở dài, tỏ ra rất ấm ức.

"Thật sự chỉ là gọi giao hàng?"

“Phải.”

“Vậy ngươi nghĩ cảnh sát chúng ta rảnh rỗi sao? Ngồi trong văn phòng uống trà không thoải mái à? Tự dưng đi bắt ngươi chỉ vì gọi giao hàng?”

Phạm Tường Phi mếu máo, “Ta cũng không biết, nhiều người gọi giao hàng như vậy, sao các ngài chỉ bắt ta?”

Hàn Bân không tin lời hắn, Hàn Bân luôn quan sát đối phương, so sánh hắn với người khả nghi trong video, phát hiện diện mạo và hình dáng rất giống, hắn chắc chắn là người đeo túi đen tối qua.

“Tối qua từ mười một rưỡi đến mười hai rưỡi đêm, ngươi ở đâu?”

Nghe câu hỏi này, Phạm Tường Phi sững lại, người cũng hơi run.

Hắn hít sâu một hơi, cố trấn tĩnh nói, “Cảnh sát, việc này có liên quan gì đến ta gọi giao hàng không? Tối qua ta không gọi giao hàng mà.”

“Ta không hỏi ngươi gọi giao hàng, ta hỏi ngươi tối qua từ mười một rưỡi đến mười hai rưỡi đêm làm gì?”

“Ta… ta không nhớ ra được, nhưng chắc chắn là không có gọi đồ ăn ngoài.” Phạm Tường Phi lộ vẻ hoảng sợ, “Ngài đừng dọa ta, ta chỉ là một dân thường, không chịu nổi ngài dọa đâu.”

“Đừng khiêm tốn, ta lần đầu thấy một dân thường có tiền án như ngươi, nếu lần này bị bắt nữa, ngươi chắc là vào tù lần thứ hai, không, phải là lần thứ ba rồi chứ.”

Phạm Tường Phi gấp gáp nói, “Cảnh sát đồng chí, ngài nói vậy là có ý gì, không thể vì ta có tiền án mà ngài nói ta phân biệt đối xử ta chứ. Biết sai mà sửa là điều tốt, ta trước đây tuy có phạm sai lầm nhưng bây giờ đã sửa đổi rồi.”

“Sửa đổi rồi?”

Phạm Tường Phi nghiêm túc nói, “Thật sự sửa đổi rồi, còn thật hơn cả vàng.”

“Được, vậy ngươi nghĩ kỹ xem, từ 11 giờ rưỡi đến 12 giờ rưỡi đêm qua, ngươi ở đâu?”

Phạm Tường Phi mồ hôi trên trán, im lặng một lúc lâu mới ngẩng đầu nói, “Ta ở nhà.”

“Ở nhà làm gì?”

“Thì làm gì nữa, chắc chắn là ngủ rồi.”

“Ngươi chắc chắn?”

Phạm Tường Phi do dự một lúc lâu, “Tất nhiên rồi.”

Hàn Bân lấy ra một tấm ảnh, “Người đàn ông trong ảnh này có phải là ngươi không?”

Phạm Tường Phi liếc nhìn một cái, sắc mặt thay đổi, “Không nhìn rõ.”

Hàn Bân nhướng mày, “Vậy nhìn kỹ đi.”

Phạm Tường Phi hít một hơi thật sâu, sắc mặt biến đổi liên tục, “Ta… ta nhớ ra rồi, tối qua ta có việc không ngủ, mà ra ngoài ăn cơm. Vì uống chút rượu, đầu óc không tỉnh táo, nên ra ngoài đi dạo, đúng.”

“Vậy nói, ngươi thừa nhận người đàn ông trong ảnh là ngươi?”

“Chắc là ta.”

“Chắc là gì, có thì là có, không thì là không.”

Phạm Tường Phi cúi đầu, “Là, là ta.”

“Ngươi đi làm gì?”

“Ta vừa nói rồi mà, ta ra ngoài ăn cơm, uống chút rượu. Đầu óc có chút không tỉnh táo, nên đi dạo trên phố, vì vậy một lúc mới không nhớ ra.”

“Tối qua ngươi uống rượu với ai, ở đâu?”

Phạm Tường Phi vỗ đầu, “Ái chà, tối qua uống rượu nhiều quá, đầu óc lơ mơ, không nhớ ra được… Ta thích uống một mình, chắc là ta uống một mình.”

Hàn Bân chỉ vào cái ba lô trong ảnh, “Cái ba lô đen này, ngươi lấy ở đâu ra?”

“Gọi là lấy ở đâu, đây là của ta. Đúng, là của ta.” Phạm Tường Phi giọng điệu dần tăng lên, như muốn tự khích lệ bản thân.

Hàn Bân cười khẩy, “Nghi phạm ta gặp nhiều rồi, mặt dày như ngươi, thật sự không nhiều.”

Phạm Tường Phi mặt nhăn nhó, “Cảnh sát đồng chí, ta nói thật đấy, đây chắc là hiểu lầm, ngài thả ta đi.”

Hàn Bân không trả lời, phất tay, ra hiệu cho cảnh sát bên cạnh đưa hắn vào phòng.

Quách Thiên Húc vẫn đang dẫn người lục soát.

Hàn Bân thì đứng canh bên cạnh Phạm Tường Phi, nhưng không hỏi thêm gì.

Hắn rất hiểu loại nghi phạm như Phạm Tường Phi, toàn nói dối, trừ khi tìm ra bằng chứng xác thực, nếu không, hắn có thể bịa ra đủ thứ chuyện.

Không cần biết có vạch trần được không, bản thân cũng phải tức điên lên trước, vì vậy cách tốt nhất, vẫn là tìm bằng chứng xác thực.

Hàn Bân cũng không rảnh rỗi, đi một vòng quanh phòng khách, trong phòng khách không có nhiều đồ đạc, hơi lộn xộn.

Hàn Bân bất ngờ hỏi, "Ngôi nhà này là ngươi mua hay thuê?"

"Hê." Phạm Tường Phi cười khẩy, "Giống ta thế này, sao mà mua nổi nhà."

Hàn Bân không nói gì thêm, chỉ đứng yên chờ đợi.

Quách Thiên Húc vẫn đang dẫn người lục soát, trông có vẻ sốt ruột, lục tung cả trong lẫn ngoài nhà, nhưng vẫn không phát hiện đồ vật khả nghi.

Chương 1158: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chẳng lẽ đến muộn rồi, Phạm Tường Phi đã chuyển đồ đi?

Hàn Bân thấy khả năng không cao, từ lúc xảy ra vụ án mới qua hơn chục tiếng, muốn trong thời gian ngắn như vậy tiêu hủy tang vật, không phải việc dễ.

Phạm Tường Phi nặn ra một nụ cười, "Cảnh sát đồng chí, ngài thấy lục soát lâu như vậy rồi, cũng không tìm được gì, ngài xem có phải thả ta không."

Hàn Bân đổi giọng, "Hừ, ngươi vừa nói, ta lại nhớ ra rồi, cái ba lô đen tối qua ngươi đeo đâu rồi? Có phải ngươi giấu đi không?"

Nụ cười trên mặt Phạm Tường Phi có chút cứng đờ, "Sao có thể, ta không làm chuyện này, tối qua ta uống nhiều, ba lô đó để đâu, ta cũng không nhớ. Có khi rơi trên đường rồi, ái chà, uống rượu hại việc, sau này không thể uống nhiều nữa."

Nhìn diễn xuất rẻ tiền của đối phương, Hàn Bân nhếch môi, nhưng cũng không nói gì thêm, bắt người bắt tang, nếu Quách Thiên Húc không tìm ra bằng chứng, cũng không làm gì được hắn.

May mắn thay, sự kiên nhẫn của Hàn Bân đã có kết quả, Quách Thiên Húc bước nhanh lại, tay xách theo một cái ba lô đen, "Phạm Tường Phi, ngươi nhìn kỹ, cái này có phải ba lô ngươi đeo tối qua không?"

Hàn Bân liếc một cái, cười nói, "Sư phụ, cái ba lô này ngài tìm ở đâu ra?"

“Trên trần nhà vệ sinh, trời ạ, giấu kỹ thật đấy, ta lật tung cả tủ, gầm giường cũng không thấy, hóa ra ngươi giấu trên trần nhà vệ sinh, đúng là ngươi giỏi thật.” Quách Thiên Húc giọng điệu nặng nề hơn, hỏi, “Cái ba lô này có phải của ngươi không?”

Lần này Phạm Tường Phi hoàn toàn hoảng sợ, ấp úng mãi, cũng không trả lời chính xác.

Hàn Bân quát, “Phạm Tường Phi, ngươi đừng tưởng mình thông minh, cảnh sát không phải ngốc, bây giờ bằng chứng rõ ràng, nếu ngươi còn chối, chỉ có thể ngồi tù mọt gông.”

Phạm Tường Phi do dự một lúc lâu, cúi đầu, “Cảnh sát đồng chí, ngài nói cũng dọa người quá, dù là ba lô của ta thì sao, ta để ba lô trong nhà mình không phải bình thường sao.”

“Ha ha.” Quách Thiên Húc cười lạnh, “Ngươi để trên bàn, trong tủ gọi là bình thường, ngươi giấu trên trần nhà vệ sinh cũng gọi là bình thường à.”

“Phạm Tường Phi, ta cảnh cáo ngươi, đừng giở trò với ta, ta nhận ra ngươi ngay từ đầu. Ta là trưởng công an đồn Bảo Hoa Quách Thiên Húc, năm ngoái ta xử lý ngươi một lần rồi, đừng nói ngươi không nhớ ta. Nếu ngươi còn giả ngốc với ta, hừ!” Quách Thiên Húc hừ một tiếng, đôi mắt vốn nhỏ giờ mở to trừng trừng.

Phạm Tường Phi lộ vẻ khó xử, nhìn Quách Thiên Húc, rồi cúi đầu, ánh mắt lấp lóe, dường như sợ Quách Thiên Húc, “Cảnh sát đồng chí, ngài muốn gì đây?”

Quách Thiên Húc vô thức nói, “Ta hỏi ngươi, cái ba lô đen này có phải ngươi trộm không?”

Phạm Tường Phi dứt khoát, “Không phải.”

Hàn Bân lại lấy ra một bức ảnh, “Ảnh chụp từ camera giám sát, cũng là tối qua, trong video ngươi không hề mang ba lô

đen, là đến gần khu dân cư Hội An mới đeo ba lô. Đoạn đường đó không qua nhà ngươi, cái ba lô này ngươi biến ra sao? Nghĩ kỹ mà nói, lừa dối cảnh sát cũng là tội."

Phạm Tường Phi cúi đầu, im lặng một lúc lâu, "Ta… ta tối qua uống nhiều, không nhớ được."

"Ngươi thật là không thấy quan tài không đổ lệ." Quách Thiên Húc cười lạnh, mở ba lô đen, "Nhìn xem, trong này có gì, rượu Mao Đài, thuốc lá Trung Hoa, được lắm, xa xỉ thật."

Yến Tử bên cạnh nhắc nhở, "Trưởng công an, theo lời chủ xe Mercedes, hắn bị mất rượu Mao Đài và thuốc lá Trung Hoa trong xe, khớp đúng rồi."

Quách Thiên Húc nhìn chằm chằm Phạm Tường Phi, "Được lắm, năm ngoái chỉ là trộm cắp, năm nay ngươi còn hơn thế, trước khi trộm xe còn đập vỡ xe. Tội cố ý phá hoại tài sản này không chạy đâu được, hai tội cộng lại, đủ cho ngươi ngồi tù mấy năm."

Nghe nói ngồi tù mấy năm, Phạm Tường Phi run rẩy, "Trưởng công an Quách, ngài đừng dọa ta, cái ba lô này là ta nhặt được, ta không phạm tội."

Quách Thiên Húc cười, "Ngươi nhớ tên ta à."

"Ta nào dám không nhớ ngài, ta nói thật, cái ba lô này thật sự ta nhặt được, ta không phạm tội."

Quách Thiên Húc phản hỏi, "Không phạm tội, sao ngươi nói dối nhiều thế, nếu ngươi không thẹn với lòng, sao không thừa nhận ngay từ đầu."

"Ta có tiền án, ta nghĩ, dù ta nói thật, ngài cũng không tin, sẽ nghĩ xe là ta trộm, là ta đập. Ngài bây giờ không phải cũng nghĩ vậy sao, ta sợ."

Quách Thiên Húc sờ mũi, được rồi, hắn thừa nhận, hắn quả thật có định kiến.

Hàn Bân nói, "Được rồi, đừng làm ra vẻ thanh cao, nói mình như bông hoa sen trắng, theo ta được biết, rượu và thuốc lá đều để trong cốp xe Mercedes, không hề để trong ba lô đen, không phải một chữ 'nhặt' là giải thích được. Ngươi muốn chúng ta tin, hãy nói thật tình hình lúc đó."

Phạm Tường Phi hít một hơi thật sâu, "Được, ta nói. Ngài nói đúng, rượu và thuốc lá là ta bỏ vào ba lô đen, mấy thứ này đúng là lấy từ xe Mercedes, nhưng ta thật sự không phá hoại xe, lúc ta đến, mấy chiếc xe đó đã bị đập vỡ rồi."

Phạm Tường Phi ngước mắt lên, hồi tưởng, "Lúc đó ta cũng thấy lạ, xe đang yên lành sao lại bị đập, mà còn đập nhiều chiếc như vậy. Sau đó, ta lại thấy ngứa ngáy, tay chân ngứa, liền lục xe, không ngờ thật sự tìm được đồ tốt."

"Ta thừa nhận, thuốc lá và rượu là ta lấy từ xe Mercedes, nhưng mấy chiếc xe thật sự không phải ta đập."

Hàn Bân luôn quan sát Phạm Tường Phi, phát hiện khi hắn nói, ánh mắt có chút lấp lánh, hoặc là che giấu chuyện gì, hoặc là đang nói dối.

Chương 1159: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân xác nhận, "Thật không phải ngươi đập?"

"Thật không phải." Phạm Tường Phi gật đầu liên tục, như muốn tìm sự đồng tình.

"Vậy nói, mọi chuyện đều là trùng hợp, ngươi nửa đêm không ngủ, chạy đến đó. Xe cũng tình cờ bị đập, ngươi lại tình cờ thấy rượu và thuốc lá trong xe." Hàn Bân còn một câu chưa nói, hắn lại tình cờ là người có tiền án.

Câu này nghĩ thì được, nhưng không nên nói.

Hàn Bân không kỳ thị người có tiền án, chỉ là tỉ lệ phạm tội của họ cao hơn người bình thường.

Phạm Tường Phi đáp, "Đúng, đều là trùng hợp."

Quách Thiên Húc trừng mắt, "Trùng hợp cái quái gì, ngươi nghĩ cảnh sát là ngốc, thế giới này làm gì có nhiều trùng hợp như vậy, ngươi không đi cạnh sông, sao có thể rơi xuống nước."

"Phạm Tường Phi, ta nói cho ngươi biết, ngươi là người thế nào ta rất rõ, ta cũng không phải lần đầu bắt ngươi. Đừng giở trò thông minh với ta." Quách Thiên Húc chỉ vào mũi Phạm Tường Phi.

"Ngươi không thành thật khai báo, hừ…"

Quách Thiên Húc chỉ hừ một tiếng, đã làm Phạm Tường Phi run rẩy, hắn thật sự sợ Quách Thiên Húc.

Mồ hôi trên trán Phạm Tường Phi chảy ròng ròng, hắn rất rõ, nếu làm Quách Thiên Húc tức giận, hậu quả sẽ thảm hại thế nào.

"Trưởng… Trưởng công an Quách, nếu bây giờ ta nói, có tính là khoan hồng không, có được lập công không?"

Quách Thiên Húc sắc mặt dịu lại, "Còn tùy vào thái độ nhận tội của ngươi, nếu ngươi thành thật khai báo, mọi chuyện đều dễ nói."

Phạm Tường Phi thở phào, "Ta… thật ra, ta sẽ nói thật với ngài."

"Trước tết, cuối tháng 9, có người tìm ta, nói muốn thuê ta đập xe, trộm đồ, ta lúc đó… uống rượu, nên đồng ý. Sau đó, không phải sắp tết rồi sao, ta về quê ở mấy ngày, mấy hôm trước mới đến Cầm Đảo, mới nhớ ra chuyện này."

"Tối hôm đó, ta định đến đó trộm đồ, nhưng khi đến mới phát hiện xe đã bị đập, xe thật sự không phải ta đập, ta thấy một chiếc Mercedes, liền lục trong xe, tìm được mấy chai rượu và mấy bao thuốc lá." Nói đến đây, Phạm Tường Phi giơ ba ngón tay, "Ta có thể thề, xe thật sự không phải ta đập, ta là sau khi xe bị đập mới 'nhặt' đồ trong xe."

Hàn Bân không truy cứu nhặt hay trộm, bây giờ không cần câu chữ, lên tòa án sẽ có phán quyết rõ ràng.

"Có người thuê ngươi trộm đồ trong xe?"

"Đúng."

"Ai thuê?"

Phạm Tường Phi lộ vẻ do dự, im lặng một lúc, rồi cúi đầu.

"Ầm!" Quách Thiên Húc đập bàn, "Ngươi còn bệnh gì nữa, có muốn được khoan hồng không, khai nhanh."

“Hắn gọi là Ngô Lão Nhị, cũng coi là bậc tiền bối, có tiền, có quan hệ, anh em cũng nhiều, lợi hại hơn ta nhiều. Ngài chắc cũng biết hắn. Ngài đừng nói là ta nói, nếu hắn biết ta phản bội hắn, chắc chắn sẽ đánh gãy chân ta.”

Hàn Bân cười, “Ngươi yên tâm, hắn mà dám đánh gãy chân ngươi, ta sẽ điều tra kỹ càng, cho hắn ngồi tù mọt gông.”

Phạm Tường Phi liếc Hàn Bân một cái, thầm nghĩ, người này trông trẻ tuổi, sao khẩu khí còn lớn hơn trưởng công an Quách, ngươi làm gì mà còn có thể lôi cả án cũ ra.

Quách Thiên Húc lộ vẻ suy tư.

Hàn Bân hỏi, “Sư phụ, ngài biết Ngô Lão Nhị không?”

Quách Thiên Húc không trả lời ngay, hỏi Phạm Tường Phi bên cạnh, “Hắn thiếu một ngón tay à?”

Phạm Tường Phi đáp, “Đúng, anh em giang hồ gọi hắn là cửu chỉ thần cái Ngô Lão Nhị.”

Hàn Bân cười, “Cái tên nghe kêu ghê, ta cũng có chút ấn tượng.”

“Chó má, chỉ là tên côn đồ, có gì hay ho.” Quách Thiên Húc tỏ vẻ khinh thường, hắn nhớ Ngô Lão Nhị, trước đó còn nhờ người mời hắn uống rượu, Quách Thiên Húc không thèm để ý.

“Ngô Lão Nhị thuê ngươi trộm xe làm gì?”

Phạm Tường Phi lại do dự, thấy Quách Thiên Húc trừng mắt, liền nói ngay, “Hắn bao một bãi đỗ xe, ngay cạnh khu dân cư Hội An, hắn thấy đây là khu dân cư cũ, thiếu chỗ đỗ xe, làm bãi đỗ xe cũng để tiện cho cư dân quanh đó, nhưng làm một thời gian, không ai đến. Hắn mới nghĩ cách.”

Quách Thiên Húc truy hỏi, “Nghĩ cách gì? Đập xe, để ngươi trộm đồ trong xe?”

Phạm Tường Phi nói, “Gần như vậy, xảy ra vài lần, mọi người sẽ thông minh hơn, tự giác sẽ đến bãi đỗ xe.”

“Các ngươi giỏi tính toán thật.”

“Đó không liên quan đến ta, đều là Ngô Lão Nhị nói.” Phạm Tường Phi khoát tay, tiếp tục nói, “Khu này có nhiều khu dân cư cũ, không có chỗ đỗ xe ngầm, bây giờ mọi người có tiền, nhiều người mua xe không có chỗ đỗ, Ngô Lão Nhị mới nghĩ bao bãi đỗ xe, hắn ban đầu là có ý tốt, cũng muốn giúp dân cư.”

Quách Thiên Húc phản hỏi, “Nghe ngươi nói, ngươi thấy Ngô Lão Nhị làm đúng.”

“Ta biết đúng sai gì, không liên quan đến ta, ta chỉ là… không tiện từ chối, dù sao hắn là tiền bối, hắn nói, ta cũng khó từ chối. Trưởng công an Quách, ngài cũng hiểu mà.”

“Nói là, người đập xe tối qua cũng là người của Ngô Lão Nhị?”

“Ta không biết, ta về quê ăn tết rồi, có thể Ngô Lão Nhị không chờ được, lại tìm người khác. Ta định tối nay liên hệ với hắn, đưa đồ lấy từ xe cho hắn, cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ, ai ngờ các ngươi đến nhanh như vậy. Thật như thần binh từ trên trời giáng xuống, ta thật không ngờ, các ngươi giỏi quá.”

Quách Thiên Húc có chút dở khóc dở cười, “Được rồi, đừng lắm lời nữa, ngươi có chứng cứ gì nói là Ngô Lão Nhị chỉ huy ngươi không?”

Phạm Tường Phi liếm môi, “Hắn cho ta ba nghìn đồng, nói là tiền cọc, thực ra, tiền này ta vốn không muốn, cũng không muốn nhận việc này, nhưng hắn thế lực lớn, ta không dám không nghe hắn, ta cũng bị ép mà.”

Chương 1160: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Còn chứng cứ nào khác không?”

Phạm Tường Phi lắc đầu, “Ngô Lão Nhị tinh ranh lắm, không để lại chứng cứ gì.”

Hàn Bân hỏi, “Các ngươi hẹn gặp nhau ở đâu?”

“Ta định đến bãi đỗ xe của hắn, nhưng hắn cẩn thận, nói bên đó không tiện bàn chuyện, bảo ta đến phòng bi-a Hào Ca gặp hắn.”

“Lúc nào?”

“Khoảng mười giờ tối.”

Hàn Bân nhìn đồng hồ, còn gần bốn tiếng.

Phòng bi-a Hào Ca.

Trong quán rất đông người, ồn ào, chen chúc, khói thuốc mịt mù, tiếng gọi, tiếng cười, tiếng chào hỏi không ngớt, như đang gây rối.

Phòng bi-a Hào Ca luôn kinh doanh tốt, những người chơi ở đây, nhiều người có liên quan đến giang hồ, người bình thường đến chơi thì ít, cũng coi là một điểm tụ tập nhỏ.

Ngô Lão Nhị là khách quen ở đây, chỉ cần rảnh, hắn sẽ dẫn vài người bạn đến chơi, nghe nói, hắn cũng có cổ phần trong quán bi-a này.

Tối 9 giờ, Hào Ca dẫn hai đàn em và một cô gái tóc vàng hiên ngang bước vào quán bi-a.

“Anh Ngô.”

“Anh Hai.”

“Ông Ngô đến rồi.”

“Anh Ngô, chơi vài ván nhé.”

Mọi người trong quán bi-a lần lượt chào hỏi.

Ngô Lão Nhị miệng ngậm điếu thuốc, gật đầu chào, mặt nở nụ cười, hắn rất thích cảm giác được tôn trọng.

Ngô Lão Nhị là khách quen ở đây, có bàn bi-a cố định, đến là chơi ngay, không cần đến quầy, nếu ai không biết chiếm chỗ, đàn em ở quầy cũng sẽ đuổi đi.

Tóm lại, Ngô Lão Nhị rất có mặt mũi ở đây.

“Anh Hai, chơi vài ván đi.” Một người đàn ông to béo, mặt có rỗ bước tới.

Ngô Lão Nhị liếc nhìn hắn một cái, “Hác Bàn Tử, ngươi không đi xa rồi à, sao lại về?”

Người đàn ông được gọi là Hác Bàn Tử cười gượng, “Thời buổi này đâu cũng khó sống, ở nhà mình vẫn yên tâm hơn, anh Hai, ngài nói có phải không.”

“Đúng vậy.” Ngô Lão Nhị cầm gậy bi-a, bắt đầu chơi ngay.

Một quả bi hoa rơi vào lưới.

“Anh Hai giỏi quá.” Cô gái nhỏ đi cùng Ngô Lão Nhị hưng phấn kêu lên.

Ngô Lão Nhị cười khẩy, vỗ một phát vào mông cô gái nhỏ.

“Anh Hai, ngươi xấu quá.” Cô gái tóc vàng thở hổn hển.

“Ha ha…” Mọi người xung quanh cũng cười theo.

Hác Bàn Tử giơ ngón cái, “Anh Hai, vẫn là anh Hai ngày xưa, lợi hại.”

Ngô Lão Nhị lại đánh một gậy, bi không vào, hừ một tiếng, "Đừng nói nhảm, béo, đến lượt ngươi."

Hác Bàn Tử xoa tay, "Lâu rồi không chơi, tay hơi cứng, anh Hai, ta đánh không tốt, ngài đừng cười."

"Đánh đi, nói nhiều làm gì."

Hác Bàn Tử cầm một gậy bi-a, chọc vào quả bi trắng, "Pằng" một tiếng, bi trực tiếp vào lưới.

"Hác Bàn Tử, ngươi được lắm."

"Hê hê, cười chê." Hác Bàn Tử lại cầm gậy bi-a, "Pằng" một tiếng, lại một gậy vào lưới.

"Pằng!" Hác Bàn Tử đánh gậy thứ ba, lại vào lưới.

Mặt Ngô Lão Nhị hơi xấu đi, mẹ nó, ngươi còn nghiêm túc thật.

Hác Bàn Tử liếc hắn một cái, mặt rỗ nặn ra một nụ cười, lại đánh một gậy, nhưng gậy này chệch rồi.

"Anh Hai, đến lượt ngài."

Ngô Lão Nhị ừ một tiếng, cuối cùng đến lượt Lão Tử, hắn chờ đến mất kiên nhẫn, ngắm quả bi trắng, "Pằng" một tiếng đánh ra.

Gậy này dùng lực không nhỏ, bi hoa trực tiếp vào lưới.

"Tốt!" Hai đàn em hét lên.

"Anh Hai, ngươi giỏi thật." Cô gái tóc vàng cũng kêu theo.

Ngô Lão Nhị cười khẩy.

Lúc này, quả bi trắng cũng rơi vào lưới.

Mọi người đều ngơ ngác.

Mặt Ngô Lão Nhị cũng sụ xuống, có chút không giữ được mặt mũi.

Khi Hác Bàn Tử định lấy quả bi trắng, Ngô Lão Nhị cầm trước, đặt lại trên bàn bi-a, đặt ở vị trí tốt, cúi người, bắt đầu ngắm.

"Pằng!" Ngô Lão Nhị lần này một gậy vào lưới.

"Tốt." Mọi người hét lên.

Hác Bàn Tử mặt lúng túng, "Anh Hai, đến lượt ta rồi."

Ngô Lão Nhị liếc hắn một cái.

Hác Bàn Tử tưởng hắn không biết quy tắc, giải thích, "Anh Hai, bi trắng của ngài vào lưới, đến lượt ta rồi."

"Ai nói?"

"Anh Hai, đây là quy tắc bi-a."

Ngô Lão Nhị cười khẩy, trừng mắt, "Quy tắc chó má gì, lời của Lão Tử là quy tắc! Lão Tử muốn chơi sao thì chơi vậy!"

"Anh Hai lợi hại." Đàn em hò reo.

"Anh Hai, ngài oai thật." Cô gái tóc vàng mặt đầy ngưỡng mộ.

Mặt Hác Bàn Tử có chút khó coi, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Yếu thì bị ăn hiếp, mạnh thì tôn thờ, thời đại nào cũng vậy.

Hác Bàn Tử nặn ra nụ cười khó coi hơn cả khóc, "Anh Hai, tốt."

Lúc này, xung quanh đột nhiên im lặng.

Ngô Lão Nhị lúc đầu không để ý, cúi người đánh thêm một quả, nhưng không nghe thấy tiếng hoan hô, lúc này mới thấy không đúng.

Ngô Lão Nhị quay đầu nhìn, thấy cửa vào có một nhóm cảnh sát mặc đồng phục, dẫn đầu là một cảnh sát trẻ tuổi, đội

mũ lưỡi trai.

Ngô Lão Nhị cũng không để ý lắm, cúi đầu cầm gậy bi-a trên bàn bi-a vẽ vẽ.

Cảnh sát dẫn đầu là Hàn Bân, hắn đi đến bên Ngô Lão Nhị, "Ngươi tên gì?"

Ngô Lão Nhị liếc Hàn Bân một cái, "Ô, cảnh sát đồng chí, ngài có việc gì?"

"Ta hỏi ngươi tên gì?"

Ngô Lão Nhị nhìn Hàn Bân một lượt, chậm rãi nói, "Ta họ Ngô, đứng thứ hai, người ta gọi ta Ngô Lão Nhị."

"Ta hỏi tên thật của ngươi?"

"Ngô Giang Long."

"Chúng ta là cảnh sát, muốn tìm ngươi hỏi một số chuyện, theo chúng ta một chuyến."

"Cảnh sát đồng chí, thời buổi này lừa đảo nhiều lắm, ta cũng từng bị lừa, mạo muội hỏi, ngài thuộc đồn nào, có giấy tờ không?"

Hàn Bân đưa ra thẻ cảnh sát và lệnh triệu tập, "Đây là thẻ, đây là lệnh, ngươi nên rất quen thuộc."

Chương 1161: Tiêu Đề 《Ẩn》

Không như người khác, Ngô Giang Long thật sự cầm lên xem kỹ, "Ô, phó đội trưởng đội hình sự thành phố, không đúng, ngươi không phải đồn Bảo Hoa."

Hàn Bân lười giải thích, qua loa đáp, "Chúng ta làm việc chung, ngươi muốn lên cục ngồi, ta có thể dẫn ngươi."

Ngô Giang Long đùa, "Đừng, chỗ đó không hợp với ta."

Đại Hàn quát, "Bớt cười cợt, theo chúng ta một chuyến."

Ngô Giang Long còn chưa kịp nói, đàn em bên cạnh đã đứng chắn trước mặt, trừng mắt, "Chúng ta nhiều anh em thế này, ngươi nói đi là đi à."

Nghe vậy, không chỉ vài cảnh sát ngơ ngác, ngay cả Ngô Giang Long cũng ngơ ngác.

Tên đàn em này khoảng hai mươi tuổi, đang thời kỳ nóng nảy, đánh nhau cũng hăng, dám ra tay, mới được Ngô Giang Long dẫn theo bên người.

Nhưng Ngô Giang Long lúc này có chút hối hận, tên này quá ngốc.

Đi ra ngoài cần giữ thể diện, Ngô Giang Long cũng coi là người lão luyện, trước mặt nhiều anh em giang hồ như vậy, không thể ngay từ đầu đã nhút nhát, dù cuối cùng phải đi với cảnh sát, cũng phải đấu khẩu vài câu, không thể mất mặt.

Nhưng đối đầu với cảnh sát, cũng phải có kỹ thuật, lời nào nói được, lời nào không nói được phải rõ, giọng điệu cũng rất

quan trọng.

Ngươi trực tiếp đối đầu với cảnh sát, không phải tìm chết sao.

Hàn Bân cười, nhìn tên đàn em ngốc, "Ngươi định làm gì? Cản trở công vụ."

Nghe vậy, Ngô Giang Long sợ run, tội này không nhỏ, hơn nữa nghe ý, kéo cả mình vào.

Tên đàn em chắc không biết tội này, vẫn chưa chịu, "Ngươi dọa ai, ta sợ…"

"Bốp!" Một tiếng giòn vang.

Tên đàn em còn chưa nói hết, đã bị Ngô Giang Long đánh một cái vào đầu, "Ngươi nói ít có chết không."

Đàn em bị đánh ngơ ngác, mặt mờ mịt nhìn Ngô Lão Nhị, đại ca, ta giúp ngươi mà.

Ngô Lão Nhị nặn ra nụ cười, "Cảnh sát đồng chí, tên này đầu óc không tốt, ngài đừng chấp."

Hàn Bân nói, "Ta thấy đầu óc ngươi rất tốt, có phải ngươi xúi giục hắn cản trở công vụ?"

"Không, ta không dám, ta là công dân tốt, tuân thủ pháp luật."

"Vậy theo ta một chuyến, nói rõ mọi chuyện, đừng tự tìm rắc rối."

"Được rồi, ta nghe ngài." Ngô Lão Nhị thấy không trốn được, chỉ có thể đồng ý.

Hàn Bân chỉ vào tên đàn em bên cạnh, "Bắt hắn về luôn."

Đại Hàn và Mắt Nhỏ đi tới, giữ tên đàn em, còng tay hắn lại.

Tên đàn em vốn định phản kháng, nhưng nghĩ đến cái tát của Ngô Lão Nhị, cuối cùng không dám. Đại ca của hắn đã nhượng bộ, hắn làm gì được nữa.

Trong phòng nhiều người, không ít là giang hồ, đều có thể gọi Ngô Lão Nhị là anh em, nhưng không ai dám cản.

Cô gái tóc vàng cũng ngơ ngác, vừa rồi còn uy phong lẫm liệt, giờ ngoan ngoãn đi theo cảnh sát, làm nàng cảm thấy khó tả, cảm giác ngưỡng mộ biến mất…

Phòng thẩm vấn đồn công an Bảo Hoa.

Ngô Giang Long bị còng vào ghế thẩm vấn, hắn vẫn giữ được bình tĩnh, không quá hoảng sợ.

Ngô Giang Long lắc lắc còng tay, hỏi Hàn Bân, "Cảnh sát đồng chí, không phải nói tìm ta hỏi chuyện sao, ta đến đồn công an nhiều lần, không giống cách hỏi chuyện."

"Chúng ta nghi ngờ ngươi liên quan đến một vụ án hình sự, mời ngươi hợp tác điều tra."

"Ngươi có chứng cứ không?"

"Không chứng cứ chúng ta cũng không bắt người bừa."

Ngô Giang Long bĩu môi.

Quách Thiên Húc xen vào, "Ngô Giang Long, ngươi là khách quen của đồn công an, biết quy tắc rồi, đừng để chúng ta tốn lời, ngươi thành thật khai báo tốt cho mọi người."

Ngô Giang Long sờ mũi, "Trưởng công an Quách, ta rất tôn trọng ngài, ngài biết mà. Ta nói thật, những chuyện phạm pháp ta không làm nữa, giờ ta làm ăn chân chính, là người trong sạch, chắc chắn có hiểu lầm."

Quách Thiên Húc cười, "Vậy ngươi nói xem, giờ làm ăn gì, có dịp ta cũng ủng hộ."

“Ô, ngài đến là vinh dự cho ta.” Ngô Giang Long cười cười, tiếp tục nói, “Ta chỉ làm ăn nhỏ, có cổ phần trong phòng bi-a Hào Ca, ngài đến chơi, nói tên ta, chắc chắn có hiệu lực.”

Quách Thiên Húc dựa vào ghế, “Ngô Giang Long, ngươi cũng có tiếng ở đây, cũng có nhiều anh em theo, chỉ cổ phần phòng bi-a Hào Ca không đủ sống.”

“Ngài nói đúng, mấy anh em cũ theo ta bao năm rồi, ta giờ đi đúng đường, cũng không thể nhìn họ lầm đường, nên ta còn bao một bãi đỗ xe, tuy không kiếm nhiều, nhưng cũng đủ sống.”

“Ngươi bao bãi đỗ xe ở đâu?”

“Gần đồn công an, ngay cạnh khu dân cư Hội An, ở đó là khu dân cư cũ, không có chỗ đỗ xe, ta nghĩ làm bãi đỗ xe, vừa kiếm tiền, vừa tiện cho dân cư quanh đó, một công đôi việc. Ta nửa đời trước không làm việc tốt, cũng muốn tích đức.”

Quách Thiên Húc như nói chuyện với người quen, “Kinh doanh bãi đỗ xe thế nào?”

Ngô Giang Long do dự, “Ta mới làm năm nay, chưa nổi tiếng, kinh doanh tạm ổn, vừa đủ.”

“Ngươi không nghĩ cách nào làm nổi tiếng bãi đỗ xe?”

“Nghĩ, sao không nghĩ, nhưng ta không giỏi kinh doanh, mãi không có khởi sắc.” Nói đến đây, Ngô Giang Long dừng lại, thầm nghĩ, có phải trưởng công an Quách nhắm đến kinh doanh bãi đỗ xe của ta, muốn có cổ phần, nên mới đưa ta đến đồn công an.

Ngô Giang Long chuyển giọng, “Trưởng công an Quách, ngài thấy rộng biết nhiều, ngài nghĩ cách giúp ta nổi tiếng bãi đỗ xe, ta cảm kích không hết.”

Quách Thiên Húc cười, trầm ngâm, “Cách này cũng dễ, theo ta biết, nhiều cư dân khu dân cư Hội An thích đỗ xe trên đường, tìm người đập xe đỗ trên đường, tự nhiên không ai dám đỗ ngoài đường, lúc đó không có chỗ, họ sẽ đến bãi đỗ xe của ngươi.”

Chương 1162: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nghe vậy, Ngô Giang Long sững sờ, thầm nghĩ không hay, trong hoàn cảnh này, trưởng công an Quách nói vậy, không giống ý muốn hợp tác.

"Trưởng công an Quách, ngài đừng đùa, việc phạm pháp này, ta không làm."

"Trước đây ngươi làm không ít."

"Trước đây là trước đây, bây giờ là bây giờ, biết sai mà sửa là tốt, ngài không thể nhìn ta bằng con mắt cũ, ta cũng thay đổi." Ngô Giang Long quả quyết nói.

Hàn Bân lấy vài tấm ảnh trên bàn thẩm vấn, đặt trước mặt Ngô Giang Long, "Tự xem đi."

Ngô Giang Long nhận ảnh, nhìn một cái, sắc mặt thay đổi, "Cảnh sát đồng chí, ngài cho ta xem cái này là ý gì?"

Hàn Bân không đáp, "Ngươi rất quen thuộc con đường này."

Ngô Giang Long nhíu mày, không trả lời.

"Sáng nay, chúng ta nhận được báo cáo, trên đường đối diện khu dân cư Hội An, nhiều xe hơi bị đập vỡ, chứng cứ chúng ta thu thập được đều hướng đến ngươi." Hàn Bân nghiêm mặt, "Ngươi là khách quen của đồn công an, hiểu rõ, nếu không nói rõ ràng, ngươi không đi đâu được."

Mặt Ngô Giang Long thay đổi liên tục, sau đó thở dài, "Cảnh sát đồng chí, ngươi oan cho ta quá, chuyện này không

liên quan đến ta.”

Hàn Bân dựa vào bàn thẩm vấn, “Ngươi không muốn hợp tác với cảnh sát, muốn cứng đầu đến cùng.”

“Cảnh sát đồng chí, ngài hiểu lầm ta rồi, ta nói thật, ta không làm gì, ta cũng sẵn lòng hợp tác điều tra, nhưng ngươi hỏi ta khai gì, ta biết nói gì.” Ngô Giang Long lộ vẻ ấm ức.

Hàn Bân nhìn đối phương, tên cáo già này rất xảo quyệt, không có chứng cứ đầy đủ, hắn không dễ mở miệng.

“Ngươi quen Phạm Tường Phi không?”

Ngô Giang Long nhíu mày, như nghe không rõ, “Tên gì?”

Hàn Bân nhấn từng chữ, “Phạm Tường Phi.”

Ngô Giang Long lắc đầu, “Không quen.”

“Ngươi chắc không quen Phạm Tường Phi?”

“Ngài biết mà, ta từng lăn lộn giang hồ, quen nhiều người, mặt quen nhưng tên thì không nhớ.”

Hàn Bân nói, “Ngươi để lại đường lui cho mình?”

“Ngài nghĩ nhiều rồi, ta nói thật.”

“Phạm Tường Phi đã khai, ngươi đừng cứng đầu.”

“Cảnh sát đồng chí, tên này chắc chắn oan cho ta, ngài đừng mắc lừa, ta nói thật, ta không quen hắn.”

Hàn Bân truy hỏi, “Tối 25 tháng 9, 8 giờ tối, ngươi ở đâu?”

Ngô Giang Long đảo mắt, “Chuyện tháng 9, lâu vậy rồi, ta không nhớ.”

Hàn Bân lấy một bức ảnh của Phạm Tường Phi, “Ngươi quen người này không?”

Ngô Giang Long liếc một cái, liếm môi, “Không quen.”

Hàn Bân lại lấy một bức ảnh, ném trước mặt Ngô Giang Long, "Vậy bức này ngươi giải thích thế nào?"

Ngô Giang Long nhìn ảnh, sắc mặt khó coi.

Ảnh là hình chụp từ camera, có hai người, một người là Ngô Giang Long, người kia là Phạm Tường Phi.

Hàn Bân nhướng mày, "Sao không nói gì, ngươi không nói không quen hắn?"

Ngô Giang Long im lặng một lúc, lại cầm ảnh xem, cố nặn ra nụ cười, "Ô, ta thấy quen quen, hóa ra từng gặp, nhìn trí nhớ ta này."

"Ngươi gặp hắn làm gì?"

"Tình cờ gặp, chỉ là tình cờ gặp."

"Bốp!" Hàn Bân đập bàn, "Còn nói dối, ta điều tra quán đó, xem camera, các ngươi không chỉ quen, còn ngồi chung một phòng. Có cần ta lấy video, mọi người cùng xem."

Mặt Ngô Giang Long khó coi.

Hàn Bân quát, "Ngô Giang Long, đừng tưởng ngươi thông minh, chúng ta cảnh sát có nhiều chứng cứ hơn ngươi nghĩ, nói đi, vụ đập xe tối qua, có phải ngươi chỉ huy."

Ngô Giang Long cúi đầu, không trả lời, nhìn vẻ mặt, như đang suy nghĩ.

Một lúc sau, Ngô Giang Long mới nói, "Xin lỗi, ta nói dối, ta quen Phạm Tường Phi, tên này nhờ người mời ta ăn, ta nghĩ đều là giang hồ, nên đồng ý."

"Hắn mời ngươi ăn?"

"Đúng."

"Hắn muốn gì?"

“Nói thật, ban đầu ta không biết, đến mới biết, tên này có một số đồ, muốn nhờ ta bán giúp.” Nói đến đây, Ngô Giang Long thở dài, “Ta thật sự thay đổi, không làm mấy chuyện này nữa, nên từ chối ngay.”

“Rồi chúng ta rời đi, ta không ngờ tên này thù dai, lại oan cho ta, thật đáng ghét.”

Hàn Bân và Quách Thiên Húc nhìn nhau, lời khai có chỗ khác biệt rõ ràng.

Theo Phạm Tường Phi, là Ngô Giang Long chủ động tìm hắn, để tăng kinh doanh bãi đỗ xe, bảo Phạm Tường Phi trộm xe. Cảnh sát dựa vào lời khai của Phạm Tường Phi, cũng xác nhận có bằng chứng gặp mặt của hắn và Ngô Giang Long.

Ngô Giang Long ban đầu phủ nhận, thấy ảnh mới nhận, nhưng lời của hắn lại khác Phạm Tường Phi. Hắn không thừa nhận bảo Phạm Tường Phi trộm, mà nói Phạm Tường Phi chủ động nhờ hắn bán đồ.

Theo Hàn Bân, hai người này đều có thể nói dối, mà Ngô Giang Long có khả năng cao hơn.

Cân nhắc một lúc, Hàn Bân thử, “Ngươi nói Phạm Tường Phi muốn nhờ ngươi bán đồ?”

Ngô Giang Long do dự, gật đầu, “Đúng, ta đến mới biết, ta không làm mấy chuyện phạm pháp. Ta từ chối hắn ngay, có lẽ hắn thù ghét, oan cho ta.”

“Hắn nhờ ngươi bán đồ gì?”

“Ta không hỏi, đã rửa tay gác kiếm, không định dính vào chuyện này, giờ ta chỉ muốn kinh doanh bãi đỗ xe, ngài nói bỏ kinh doanh đàng hoàng, ta mạo hiểm làm gì.”

“Ngươi nói thật?”

“Thật.”

“Từ chối hắn?”

“Chắc chắn.”

“Sao tối nay hẹn hắn ở phòng bi-a Hào Ca?”

Ngô Giang Long kêu, “Ta oan quá, không hề hẹn hắn ở phòng bi-a Hào Ca.”

“Ta kiểm tra nhật ký cuộc gọi, sáng nay các ngươi gọi nhau, ngươi giải thích sao?”

Ngô Giang Long vò đầu, như muốn tỉnh táo, “Hắn chủ động gọi ta. Phạm Tường Phi không bỏ cuộc, vẫn muốn ta bán đồ. Ta tất nhiên không đồng ý, còn khuyên hắn hoàn lương, nói nếu hắn chịu, ta tìm cho công việc đàng hoàng.”

Chương 1163: Tiêu Đề 《Ẩn》

Quách Thiên Húc xen vào, "Ngươi không hẹn, sao hắn biết ngươi ở phòng bi-a Hào Ca."

"Ta không biết…" Ngô Giang Long lắc đầu, rồi ngẩn ra, mặt lộ vẻ hiểu ra, "Có lẽ hắn điều tra ta, ai quen ta đều biết, tối không có việc gì, ta đều đến phòng bi-a Hào Ca chơi. Tên này chắc nắm rõ hành tung của ta."

Hàn Bân xoa cằm, phải nói, Ngô Giang Long nói dối cũng giỏi, câu chuyện rất hợp lý, Hàn Bân suýt tin.

"Ngươi không đi diễn thật tiếc."

Ngô Giang Long phản hỏi, "Cảnh sát đồng chí, ngài nói gì?"

"Ý gì?" Hàn Bân hừ một tiếng, "Từ khi ngươi ngồi đó, ngươi toàn nói dối, không một câu thật."

"Cảnh sát đồng chí, ngài oan ta quá, Phạm Tường Phi là tên trộm, xấu lắm, ngài không tin hắn, cũng không tin ta."

"Ta chỉ tin chứng cứ."

"Ngài có chứng cứ gì nói ta nói dối."

Hàn Bân đánh giá, "Ngươi rất bình tĩnh, ứng phó cảnh sát rất có kinh nghiệm, câu chuyện với Phạm Tường Phi cũng rất hợp lý, nếu không có đủ chứng cứ, ta cũng suýt tin. Nhưng giả thì mãi là giả."

"Ngươi dựa vào gì nói ta nói dối." Ngô Giang Long có vẻ kích động, hoặc giả vờ kích động.

Hàn Bân cười, "Ngươi hẹn Phạm Tường Phi gặp, Phạm Tường Phi ghi âm lại cuộc nói chuyện. Ngươi không nhớ rõ tình hình, ta có thể mở cho nghe, ngươi nhớ lại."

Nghe vậy, mặt Ngô Giang Long co giật, răng nghiến chặt, nhìn Hàn Bân, lại nhìn Quách Thiên Húc, không trả lời.

"Được lắm, ngươi đúng là không thấy quan tài không đổ lệ." Hàn Bân lấy bút ghi âm, bấm phát, ghi âm vang lên.

Lúc đầu, ghi âm có chút ồn, như trong quán ăn, có người gọi món, có người kêu, có người trò chuyện.

Rồi, có tiếng đàn ông, "Phục vụ, ta hỏi ngươi, anh Hai Ngô ở phòng nào?"

Nghe giọng, mặt Ngô Giang Long càng khó coi, hắn nhận ra, chủ nhân giọng này là Phạm Tường Phi.

"Ta không biết ngài nói ai là anh Hai Ngô?"

"Ngươi biết số phòng không?"

Phạm Tường Phi mất kiên nhẫn, "Nói nhảm, biết số phòng, ta cần ngươi sao. Thôi, ta tự tìm."

Rồi, nghe thấy tiếng đi lại, như Phạm Tường Phi đang gọi điện.

Một lát sau, Phạm Tường Phi lại hỏi, "Phòng 208 ở đâu?"

Phục vụ đáp, "Tầng hai phía đông, ta dẫn ngài đi."

"Không cần." Phạm Tường Phi nói, rồi đi.

Rồi, nghe tiếng lên cầu thang, Phạm Tường Phi chắc lên tầng hai, mở cửa phòng, giọng niềm nở, "Anh Hai, xin lỗi, để ngài đợi lâu."

"Cạch!" Hàn Bân dừng bút ghi âm, hỏi Ngô Giang Long, "Sao? Ngươi khai không, ta cho ngươi cơ hội, đợi ta lấy hết chứng cứ, ngươi muốn nhận tội cũng không có cơ hội."

Ngô Giang Long lau mồ hôi trán, mặt lộ vẻ khó xử, thay đổi nhiều lần mới nói, "Ta khai."

Hàn Bân thừa cơ, "Nói."

"Ta thừa nhận, ta từng tìm Phạm Tường Phi, bảo hắn trộm xe đỗ trên đường, nhưng ta chỉ bảo hắn trộm, không bảo hắn đập xe. Ta không ngờ hắn đập xe như vậy, biết hắn làm không khéo, ta cũng không tìm hắn."

Nghe Ngô Giang Long, Hàn Bân thầm thở phào, thực ra, Phạm Tường Phi không ghi âm, ghi âm này chỉ là tạo dựa trên ký ức của Phạm Tường Phi, để ép Ngô Giang Long nói thật!

Hàn Bân hỏi, "Sao ngươi bảo Phạm Tường Phi trộm đồ trong xe?"

"Ôi… đứa trẻ không có mẹ nói ra dài lắm." Ngô Giang Long thở dài, "Khu dân cư Hội An là khu dân cư cũ, không có chỗ đỗ xe ngầm, nhiều dân cư đỗ xe không tiện. Ta nghĩ làm bãi đỗ xe chắc chắn kiếm tiền, trước ta cũng không làm việc tốt, lần này cũng là phục vụ nhân dân."

"Ai ngờ, mấy chủ xe quá khôn, đỗ xe trên đường, có chiếm đường không họ không quan tâm, miễn là không tốn tiền, một người được lợi, người khác cũng học theo."

Hàn Bân nói, "Ngươi định giá bãi đỗ xe quá cao."

"Không cao, rẻ hơn thuê chỗ trong khu dân cư. Nhưng, chủ xe tìm chỗ không mất tiền, ai chịu vào bãi đỗ xe, ta sau mới hiểu, biết thì đã muộn." Ngô Giang Long có vẻ bất lực.

Hàn Bân nói, "Để dân cư quanh đó đỗ xe vào bãi đỗ xe của ngươi, ngươi thuê Phạm Tường Phi trộm đồ trong xe, để họ không dám đỗ bừa."

"Đúng, là vậy. Ta biết mình sai, nhưng không có cách khác, ta và mấy anh em đều phải ăn, không có ai đỗ xe, phí thuê

cũng mất.”

“Trừ Phạm Tường Phi, ngươi có thuê ai đập xe không?”

“Không, chỉ Phạm Tường Phi, và ta không định đập xe, chỉ bảo hắn trộm đồ, làm thật. Nếu đập xe, người đỗ xe rất dễ nghĩ đến bãi đỗ xe của ta, ta không ngờ Phạm Tường Phi lại đập xe, không khéo.”

Hàn Bân và Quách Thiên Húc nhìn nhau.

Quách Thiên Húc nghiêm mặt, hừ, “Ngô Giang Long, đến giờ ngươi còn không thật.”

“Ta không không thật, ta đã khai.”

Hàn Bân nói, “Theo Phạm Tường Phi, hắn không đập xe, người đập xe là người khác, hắn chỉ thừa nước đục thả câu.”

Ngô Giang Long thở phào, “Hóa ra hắn không đập xe, ta đã nói, phí công tìm trộm chuyên nghiệp, không thể làm vụng vậy.”

Hàn Bân hỏi, “Ngươi có thuê ai đập xe không?”

Ngô Giang Long vội phủ nhận, “Không không, ta chỉ tìm Phạm Tường Phi, trộm xe là chuyện thường, nếu thuê người đập xe, rất dễ nghĩ đến bãi đỗ xe của ta, ta không làm việc ngốc vậy.”

Như sợ Hàn Bân không tin, Ngô Giang Long bổ sung, “Ta cũng nghe chuyện tương tự, có bãi đỗ xe kinh doanh không tốt, thuê người đập xe đỗ trên đường, ta không làm việc ngốc vậy, ai cũng biết liên quan đến bãi đỗ xe. Đập xe của người không dễ động vào, hậu quả khó lường.”

Nghe vậy, Quách Thiên Húc cười lạnh, Ngô Giang Long không phải không muốn làm, mà không ai che chở, Quách Thiên Húc cũng thấy may, lần trước từ chối lời mời của Ngô Giang Long, hắn có lẽ muốn lôi mình vào nước.

Chương 1164: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ngô Giang Long, ta hỏi lại, ngươi không thuê ai đập xe."

Ngô Giang Long quả quyết, "Không, ta thề."

Hàn Bân không hoàn toàn tin, hỏi kỹ thêm, nhưng Ngô Giang Long chỉ nhận thuê Phạm Tường Phi.

Chuyện này, hoặc Phạm Tường Phi nói dối, hoặc Ngô Giang Long nói dối.

Nếu hai người đều không nói dối, vậy người đập xe là người khác.

Lúc này, đã 12 giờ đêm, mọi người làm cả ngày, thẩm vấn phải tạm ngừng.

Bắt người, thẩm vấn, liên tục mấy tiếng, Hàn Bân cũng đói.

Nhưng nghĩ, Hàn Bân vẫn không ăn, đêm khuya ăn không tiêu hóa, ngủ sớm, sáng dậy ăn sáng thịnh soạn.

Nói đói ngủ không ngon, nhưng Hàn Bân vừa mệt vừa buồn ngủ, cơn buồn ngủ lấn át.

Sáng hôm sau, Hàn Bân tỉnh dậy vì đói, bụng đói xẹp, kêu rột rột.

Hàn Bân đói quá, ăn một quả táo.

Rồi, hắn lái xe đến tiệm mì.

Tiệm mì mở từ 6 giờ sáng, mì là mì kéo tay, nước dùng thịt bò, thêm chút giấm và dầu ớt, thơm lừng, ăn vào bụng ấm.

Người bình thường ăn một tô là no, nhưng Hàn Bân không phải người thường, hắn gọi thêm một cái bánh kẹp thịt, ăn xong thấy rất thoải mái.

Ăn xong, Hàn Bân đến đồn công an Bảo Hoa, vừa vào sân thấy hai xe hơi, chắc có khách.

Quả nhiên, Hàn Bân vào sảnh đồn, thấy vài người đội Ngọc Hoa, trong đó có người quen, Tiết Cường.

Tiết Cường luôn theo Triệu Anh, khi Hàn Bân ở đội Ngọc Hoa cùng đội, hai người cùng phá án.

Sau, Triệu Anh chuyển làm đội trưởng đội hai, Tiết Cường cũng chuyển theo.

Tiết Cường cười đón, "Đội Hàn."

"Ô, các ngươi đến sớm vậy."

Tiết Cường không coi Hàn Bân là người ngoài, "Chúng ta đến đón nghi phạm."

Hàn Bân ngẩn ra, rồi hiểu ngay, "Phạm Tường Phi và Ngô Giang Long?"

"Đúng."

Hàn Bân do dự, nhắc nhở, "Trên đường cẩn thận."

"Vâng."

Rồi, Hàn Bân về văn phòng.

"Ôi…" Hàn Bân thở dài, ngồi xuống ghế, lòng có chút bất lực và thất vọng.

Chiều qua bắt Phạm Tường Phi, tối bắt Ngô Giang Long, chỉ mới thẩm vấn sơ bộ, Hàn Bân định hôm nay thẩm vấn lại hai người, xác nhận hai người có nói dối không.

Giờ thì hay rồi, bị đội Ngọc Hoa đoạt mất.

Thực ra, chuyện này Hàn Bân gặp nhiều rồi, nhưng lúc đó là hắn đoạt người khác, chỉ có thể nói ba mươi năm sông đông, ba mươi năm sông tây.

"Bốp!" Một tiếng, cửa văn phòng mở, Quách Thiên Húc mặt nhăn nhó bước vào, nhỏ giọng oán, "Mẹ nó, lại bị đoạt."

Hàn Bân cười, "Sư phụ, sao ngài nóng vậy, để ta rót nước cho ngài."

"Trà." Quách Thiên Húc ngồi xuống ghế, "Hai nghi phạm bị đội Ngọc Hoa đón đi rồi, ta vốn định lần này lập công, không ngờ lại trượt. Sớm biết tối qua thẩm vấn, chắc hai tên kia đã khai, giờ thì người bị đội Ngọc Hoa đón đi rồi, muốn thẩm vấn cũng không được."

Hàn Bân đặt cốc trà trước Quách Thiên Húc, "Sư phụ, ngài bớt giận, ta làm việc của mình là được, họ đón người đi, chúng ta cũng rảnh."

"Phỏng chết ta rồi." Quách Thiên Húc uống ngụm trà, nhăn mặt, "Ngươi đứng nói không đau, ở cục suôn sẻ, phá án đến mỏi tay, không thiếu cơ hội lập công."

"Xem ngươi sư phụ ta, suốt ngày toàn chuyện vặt vãnh, đa số thời gian là hòa giải, giờ khó lắm mới có nghi phạm vụ hình sự, còn chưa thẩm rõ, người bị đón đi. Ta bực quá."

Hàn Bân nghĩ đến trước đây làm ở đồn, "Sư phụ, chuyện này ta gặp nhiều rồi, không thấy ngài bực vậy."

Quách Thiên Húc há miệng, cuối cùng không nói, không thể nói nhìn đồ đệ thăng tiến, mình cũng muốn tiến.

Nói vậy không hay.

Cũng hiểu tâm trạng mình không đúng, như Hàn Bân nói, chuyện này gặp nhiều, thái độ như Hàn Bân, tự do nhàn hạ.

Nhưng chuyện này tích lũy, một hai lần không sao, thời gian dài, thấy nhiều cơ hội lập công vuột mất, lòng không tránh khỏi ý khác.

Nói trắng ra, là Quách Thiên Húc có thay đổi tâm trạng, hắn chưa quá lớn tuổi, còn muốn thăng tiến, nhưng ở đồn tiến bộ không nhiều, cơ hội lập công ít.

Trong thâm tâm, hắn muốn chuyển đến đội hình sự, cơ hội lập công nhiều, thăng tiến khả thi, nhưng thật chuyển đi, không có dũng khí, qua hai mươi tuổi, không còn hăng hái nữa.

Con người, vốn là mâu thuẫn, chỉ cần có ham muốn, sẽ có phiền não.

Hàn Bân không nói gì, tin Quách Thiên Húc tự điều chỉnh, chỉ miệng oán than, phát tiết.

Bị đội Ngọc Hoa đoạt người, Hàn Bân cũng khó chịu, nhưng giao cho đội Ngọc Hoa, hắn không hỏi nữa.

Sáng, uống chút trà, xem tin tức, sáng trôi qua.

Trưa, Hàn Bân và Quách Thiên Húc ra ngoài ăn.

Gần đây có quán Tứ Xuyên, trước đây Hàn Bân hay ăn, tiện thể thưởng thức lại.

Hai người gọi ba món, thịt bò nấu nước, địa tam tiên, đậu phụ Mapo, mỗi người một phần bánh xào.

Bữa này Hàn Bân ăn rất hài lòng, vẫn vị trước kia, hiếm thật.

Nhiều quán, ban đầu làm ngon, làm lâu vị lệch, dù giảm chi phí, nhưng không giữ khách.

Ăn xong, Hàn Bân và Quách Thiên Húc về đồn, vừa đi vừa nói, miệng ngậm thuốc, coi như tiêu hóa.

Dọc đường, chủ yếu Hàn Bân nói, Quách Thiên Húc thỉnh thoảng đáp, có vẻ lo nghĩ.

“Sư phụ, ngài sao vậy, không khỏe?”

Quách Thiên Húc lắc đầu, “Bân Tử, ngươi thấy ta vào đội hình sự, làm chức gì?”

“Sư phụ, sao ngài nghĩ vậy.” Hàn Bân bất ngờ.

Quách Thiên Húc sờ mũi, “Ta chỉ nói vậy.”

Hàn Bân nghĩ, đáp, “Nếu ngài vào đội hình sự Ngọc Hoa, chắc làm phó đội trưởng.”

Quách Thiên Húc gật đầu, lộ vẻ suy tư, không nói gì nữa.

“Sư phụ, sao ngài nghĩ vậy? Ở đồn không vui?”

Chương 1165: Tiêu Đề 《Ẩn》

Quách Thiên Húc cười khổ, "Ngược lại, vì quá an nhàn, những vụ nhỏ lặp lại, làm ta cảm giác lãng phí thời gian."

Nói thẳng, cảnh sát ai không muốn phá án lớn?

Hàn Bân không nói thêm, Quách Thiên Húc muốn vào đội hình sự, chỉ có thể vào đội hình sự cục Ngọc Hoa, không vào cục thành phố được.

Hơn nữa, Hàn Bân không lạc quan, hắn hơi lớn tuổi, thật vào đội hình sự, kinh nghiệm ở đồn không dùng được, muốn đứng vững phải nỗ lực và khó khăn nhiều.

Tương đối, chức trưởng đồn Quách Thiên Húc đang làm an nhàn, chưa chắc hắn thích hợp công việc đội hình sự.

Tất nhiên, không có gì tuyệt đối, như Hàn Bân từ đồn vào đội hình sự Ngọc Hoa như cá gặp nước, Quách Thiên Húc không chắc không làm được.

Nhưng, Hàn Bân thành công có nhiều yếu tố thiên thời địa lợi nhân hòa, Quách Thiên Húc không chắc học được.

Hai người đi bộ, khoảng mười mấy phút đến cổng đồn Bảo Hoa.

Cổng đồn có nam thanh niên hơn hai mươi, cúi đầu, đi đi lại lại, như có việc đắn đo.

Hàn Bân lúc đầu không để ý, không định hỏi, nhưng khi đến gần, mặt hắn thay đổi.

Quá giống.

Hàn Bân xem camera gần hiện trường vụ án, thấy ba người khả nghi, một là Phạm Tường Phi bị bắt. Còn một đội mũ, suốt cúi đầu, như che mặt.

Hàn Bân xem camera dọc đường, không thấy mặt người đội mũ, nhưng nhớ rõ dáng người và cách đi.

Và nam thanh niên trước mặt, dáng người và cách đi rất giống người trong camera.

Hàn Bân nhìn thêm một lúc, gần như chắc chắn là một.

"Bân Tử, nhìn gì vậy? Sao không vào?" Quách Thiên Húc ngạc nhiên.

Hàn Bân không đáp, đến gần thanh niên, rút thuốc, "Huynh đệ, bật lửa ta hỏng, cho mồi."

Thanh niên liếc Hàn Bân, khó chịu, "Không có."

Hàn Bân đi ăn không mặc cảnh phục, "Huynh đệ, ngươi mùi thuốc còn hơn ta, sao không hút."

Thanh niên bực, "Ta hút hay không, kệ ngươi, ta đang bực, tránh ra."

"Huynh đệ, ngươi có gì phiền, nói ta nghe."

"Ngươi làm gì, liên quan gì ngươi."

"Nói nhẹ thôi." Hàn Bân đưa thẻ cảnh sát, "Xem ta làm gì."

"Cảnh sát!" Thanh niên sợ, co lại.

"Ngạc nhiên gì, ngươi đứng đồn công an, cảnh sát xuất hiện cũng bình thường." Hàn Bân cất thẻ cảnh sát, hỏi, "Nói, ngươi làm gì?"

"Ta…" Thanh niên vẻ muốn nói lại thôi.

"Ngươi tên gì?"

“Ta… ta ta…” Nói ba lần ta, vẫn không nói được.

Quách Thiên Húc thấy không đúng, chặn sau thanh niên.

Hàn Bân càng chắc, “Đưa chứng minh ra?”

Trán thanh niên đầy mồ hôi, do dự, thở dài, “Cảnh sát đồng chí, ta không báo án. Ta chỉ nghĩ chút việc, giờ xong rồi, đi.”

Hàn Bân chặn lại, giơ tay, “Chứng minh!”

Hàn Bân đã nhận định, sao cho đi.

Thỏ tự đến cửa, không ăn sao được.

Thanh niên mò mẫm, “Ta vội không mang.”

Hàn Bân làm động tác mời, “Không sao, vào đồn với ta, nói họ tên và số chứng minh, ta tra giúp.”

Thanh niên do dự, gật đầu, theo Hàn Bân vào đồn.

Thấy Hàn Bân chủ động nói chuyện, Quách Thiên Húc bất ngờ, hắn hiểu tính Hàn Bân, không phải người thích lo chuyện, theo hiểu biết, thanh niên không chủ động báo án, Hàn Bân không hỏi.

Nhưng, Quách Thiên Húc thấy biểu hiện của thanh niên, theo kinh nghiệm, người này như có chuyện, Hàn Bân chắc thấy vấn đề.

Hàn Bân dẫn thanh niên vào phòng nghỉ, đưa hắn điếu thuốc, “Ngài tên gì?”

“Ta họ Hồ, tên Hồ Gia Huân.” Thanh niên khoát tay, không nhận thuốc.

“Ngươi số chứng minh?”

Thanh niên cúi đầu, “Ta không nhớ.”

“Vậy số điện thoại?”

“15332849XXXX”

“Hồ tiên sinh, ta thấy ngươi quay đồn công an, muốn báo án?”

“Ta…” Thanh niên tay phải ôm đầu, mặt biến đổi, vừa như phiền muộn, vừa như bất lực.

Hàn Bân thấy không giả, “Ngươi có gì phiền nói ta nghe, đồn công an là giúp dân, giải quyết vấn đề cho dân.”

Hồ Gia Huân im lặng, vẫn như muốn nói lại thôi, “Việc này khó nói…”

“Ngươi đừng có gánh nặng tâm lý, chỉ có ba người, ghi chép của cảnh sát bảo mật, không lộ ra.”

Hồ Gia Huân nghiến răng, bật ra vài chữ, “Ta… bị… người… hiếp.”

“Có người đánh ngươi?”

Hồ Gia Huân lắc đầu.

Quách Thiên Húc cũng ngạc nhiên, “Sao ngươi bị hiếp?”

Hồ Gia Huân lại cúi đầu.

Quách Thiên Húc có chút khó chịu, “Ngươi đàn ông, đừng vòng vo, nói rõ.”

Hồ Gia Huân ngẩng đầu, mặt giận dữ, “Ta bị người cưỡng hiếp.”

Hàn Bân ngơ ngác.

Quách Thiên Húc nhíu mày.

Hai người làm cảnh sát nhiều năm, lần đầu nghe đàn ông nói vậy.

Hàn Bân và Quách Thiên Húc đều thấy ngượng.

Thấy Quách Thiên Húc tránh xa, Hàn Bân hỏi, “Nói lại tình hình vụ án?”

“Ta không muốn nói, không muốn nhớ…” Hồ Gia Huân vò đầu, “Đó là ác mộng của ta, ta không nghĩ chuyện này xảy ra với ta…”

“Ngươi quen nghi phạm không?”

“Không quen.”

“Nói đặc điểm, như dáng, giới tính, tuổi.”

“Là nữ, khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, cao khoảng một mét bảy, to cao, tay to hơn ta…” Hồ Gia Huân lắc đầu, “Ta không muốn nhớ nữa, thật không muốn…”

“Địa điểm?”

“Khu dân cư Bắc Uyển, tòa 3, phòng 502.”

“Là nhà ngươi?”

“Không.”

“Là nhà nàng?”

Hồ Gia Huân gật đầu.

“Sao ngươi đến nhà nàng?”

“Ta giao hàng, ta đến giao hàng, nàng mở cửa bảo ta vào nhà, rồi nhân lúc ta không chú ý từ sau đánh… ta tỉnh lại, tay chân bị trói, rồi… nàng hiếp ta.” Hồ Gia Huân che mắt, khóc nức nở.

Hàn Bân vén tay áo hắn, còn thấy vết bầm dây trói.

“Ngươi công ty giao hàng nào?”

“Tiểu Thiên Giao Hàng.”

“Ngươi khi nào đến nhà nghi phạm?”

Chương 1166: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Sáng hôm trước, hơn 9 giờ sáng.”

“Ngày 14 tháng 10, hơn 9 giờ sáng?”

“Đúng.”

“Ngươi khi nào rời nhà nghi phạm?”

“Tối 14, hơn 11 giờ.”

“Ngươi ở nhà nàng khoảng 14 giờ.”

“Đúng, thời gian này nàng luôn hiếp ta, ta không nghĩ chuyện này xảy ra với ta, ta…” Hồ Gia Huân nghiến răng, “Cảnh sát đồng chí, ngươi phải bắt nàng, phải cho nàng ngồi tù, nhất định phải cho nàng ngồi tù.”

Hàn Bân và Quách Thiên Húc nhìn nhau.

Im lặng một lúc, Quách Thiên Húc nói, “Cảnh sát bắt người cần chứng cứ, ngươi cung cấp manh mối quá ít, nếu nghi phạm phủ nhận, rất khó định tội.”

“Ngươi muốn chứng cứ gì, miễn cho nữ đó ngồi tù, ta đều cung cấp.”

“Ngươi miêu tả quá trình và hiện trường, cảnh sát hiểu rõ dễ tìm chứng cứ định tội.”

Hồ Gia Huân tay phải ôm đầu, nhớ lại, không dễ dàng với hắn, “Sáng 14, khoảng hơn 9 giờ, ta đến khu dân cư Bắc Uyển giao hàng, ta gọi chủ nhà, nàng bảo ta giao đến nhà, ta không nghĩ nhiều, cầm hàng đến cửa.”

“Ta gõ cửa, mở cửa là phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, nàng mở cửa nhìn ta một lượt, bảo ta đặt hàng ở phòng khách. Thực ra, ta định để ở cửa, nhưng nghĩ mấy bước nên mang vào.”

“Ta đến phòng khách, cúi đặt hộp xuống, vừa đứng dậy bị người đánh ngất, ngài sờ, giờ đầu ta còn cục u.”

Quách Thiên Húc kiểm tra, gật đầu với Hàn Bân.

Hàn Bân tiếp tục hỏi, “Ngươi khi nào tỉnh?”

“Khoảng 9 giờ 50.”

“Sao nhớ rõ vậy?”

“Ta tỉnh lại, nằm trên giường trong phòng, tay chân bị trói, trong phòng có đồng hồ, ta thấy.”

“Sau đó, xảy ra gì?”

“Sau đó, người nhận hàng bắt đầu hiếp ta…” Hồ Gia Huân nói qua loa.

Quách Thiên Húc nói, “Ngươi vậy không được, nói không chi tiết, nàng có thể phủ nhận, nói ngươi chủ động.”

Hồ Gia Huân giận, “Ta sao chủ động, nàng như vậy, vừa già vừa xấu, kém xa bạn gái ta, ta thiệt lắm.”

Quách Thiên Húc nghiêm mặt, “Ngươi đừng cãi, ta là cảnh sát, không hứng thú chuyện bát quái, nhưng cảnh sát điều tra cần chứng cứ, ngươi nói qua loa, khó đòi công bằng.”

“Vậy ngươi bảo ta nói sao?”

Hàn Bân nói, “Vậy, ta hỏi ngươi trả lời.”

“Ngươi sao chứng minh vào phòng nàng?”

“Sao chứng minh nàng hiếp ngươi?”

“Sao chứng minh ngươi không tự nguyện?”

“Chỉ cần ba câu này rõ ràng, chúng ta mới giúp ngươi lấy chứng cứ.”

Hồ Gia Huân nhắm mắt, nhớ lại, “Phòng ngủ nhà nàng hướng nam, cửa sổ lớn, có rèm xanh, giường lớn, trải ga xám, có tủ quần áo trắng và bàn trang điểm xanh, đúng rồi, cạnh giường có thảm trắng lông xù.”

Hàn Bân nghe xong, nói, “Đây chỉ chứng minh ngươi thấy phòng nàng, ngươi nói đến phòng khách, nếu cửa phòng mở, cũng có thể thấy phòng ngủ, không chứng minh ngươi vào phòng ngủ.”

“Ta chứng minh được.” Hồ Gia Huân nghiến răng, “Ta… ta để nội y dưới giường nàng.”

Hàn Bân nhướng mày, “Nàng biết không?”

“Không biết.”

“Trông thế nào?”

“Đen, nhãn hiệu Xikamo.”

Hàn Bân ghi chú vào sổ tay, “Đây là manh mối rất quan trọng. Câu hỏi thứ hai, làm sao chứng minh nàng đã cưỡng bức ngươi?”

Hồ Gia Huân lộ vẻ nhục nhã, “Nàng có một nốt ruồi đen trên ngực, vết rạn da trên eo, và một hình xăm hoa hồng trên chân.”

“Câu hỏi thứ ba, làm sao chứng minh ngươi bị ép buộc?”

Hồ Gia Huân xắn tay áo lên, “Ngươi nhìn thấy vết hằn trên cổ tay và cổ chân của ta, như vậy chưa đủ chứng minh sao?”

Hàn Bân nhíu mày, đây chỉ là một bằng chứng phụ, liệu có dùng được hay không vẫn chưa chắc, vì trong xã hội hiện nay có những người thích những thứ mạnh mẽ, thích bị trói buộc.

“Đồng chí cảnh sát, ta nói những chứng cứ này có thể buộc tội người phụ nữ đó không?”

Hàn Bân không trả lời, hỏi ngược lại, “Ngươi làm sao rời khỏi nhà nghi phạm?”

“Ta chờ nàng ngủ, cắn đứt dây thừng và trốn thoát.”

“Dây thừng đâu?”

Hồ Gia Huân lấy túi ra, rút ra một sợi dây thừng, “Chính là cái này.”

Hàn Bân đeo găng tay, nhận dây thừng kiểm tra.

Quách Thiên Húc cũng nhìn, hai người nhìn nhau, không nói gì.

Hàn Bân thu dây thừng lại, “Sau khi rời đi, ngươi đi đâu?”

“Ta về nhà.”

“Nhà ngươi ở đâu?”

“Khu dân cư Hoa Nghiệp.”

Hàn Bân tra trên điện thoại vị trí khu dân cư, hỏi, “Đêm qua, ngươi có đi qua Đường Yên Tân, gần khu dân cư Hội An không?”

Hồ Gia Huân sững lại, ánh mắt dao động, “Không.”

“Ngươi chắc chắn chứ?”

“Chắc chắn.”

Hàn Bân cười, hắn đang nói dối.

Nếu hắn thẳng thắn thừa nhận chỉ là đi qua, Hàn Bân có lẽ sẽ giảm bớt nghi ngờ, nhưng hắn rõ ràng đã đi, lại không thừa nhận, chắc chắn có vấn đề.

Chỉ là camera không chụp được mặt, muốn chứng minh hắn nói dối, vẫn có chút khó khăn.

Hàn Bân ra khỏi phòng nghỉ, lấy điện thoại gọi cho Triệu Anh, "Alo, Chị Triệu."

Triệu Anh cười, "Đội Hàn, ngài có gì chỉ bảo?"

"Chị Triệu, ta nào dám chỉ bảo gì, chỉ muốn hỏi về tiến triển điều tra vụ án."

Triệu Anh trầm ngâm một lúc, nói, "Chúng ta đã xem camera đêm xảy ra vụ án, phát hiện vài người khả nghi xuất hiện gần hiện trường, đang truy tìm danh tính của họ. Ngoài ra, đội kỹ thuật đã khám nghiệm hiện trường, tìm thấy dấu vân tay của nghi phạm trên một gương chiếu hậu bị phá hỏng."

"Có chắc chắn là dấu vân tay của nghi phạm không?" Hàn Bân truy vấn, người chạm vào gương chiếu hậu chưa chắc là nghi phạm.

Triệu Anh giải thích, "Đội kỹ thuật phát hiện dấu vân tay hoàn chỉnh trên gương chiếu hậu, dựa trên vết hỏng và hướng lực từ bàn tay, có thể xác định dấu vân tay đó là của nghi phạm khi phá gương chiếu hậu."

Chương 1167: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đây là manh mối quan trọng, có thể xác định danh tính nghi phạm, Hàn Bân theo bản năng hỏi, "Chị Triệu, đã so sánh dấu vân tay của Phạm Tường Phi và Ngô Giang Long chưa?"

Triệu Anh thở dài, "Đã so sánh, dấu vân tay của họ không khớp với dấu vân tay của nghi phạm."

"Vậy, ta sẽ gửi cho phân cục một nhóm dấu vân tay của những người khả nghi, ngài kiểm tra xem."

Triệu Anh hơi ngạc nhiên, "Các ngươi lại bắt được người khả nghi rồi?"

"Xem như vậy đi."

Triệu Anh cười, "Xem như vậy là sao, chẳng lẽ sợ ta giành người?"

Hàn Bân nói, "Chuyện này nói ra hơi phức tạp, ta phát hiện một người khả nghi, nhưng hiện không có bằng chứng chứng minh hắn liên quan đến vụ án, có thể nói hoàn toàn dựa vào kinh nghiệm của ta."

Triệu Anh không dám xem nhẹ kinh nghiệm của Hàn Bân, "Được, ngươi gửi đi, ta sẽ tự tay đưa đến đội kỹ thuật, giục họ nhanh chóng so sánh dấu vân tay."

"Không vấn đề."

Một lát sau, Hàn Bân quay lại phòng nghỉ.

Đồng thời, hắn còn gọi Mắt nhỏ đến, yêu cầu Mắt nhỏ thu thập dấu vân tay và dấu bàn tay của Hồ Gia Huân gửi cho

Phân cục Ngọc Hoa.

Hồ Gia Huân lộ vẻ mong đợi, "Đồng chí cảnh sát, ta đã nói hết rồi, các ngươi có thể giúp ta đòi lại công bằng, bắt người phụ nữ đó không?"

Hàn Bân và Quách Thiên Húc nhìn nhau, có chút khó khăn.

Bởi vì trong luật hiện hành, nạn nhân của cưỡng bức không bao gồm nam giới.

Nước ngoài thế nào Hàn Bân không rõ, nhưng trong nước, dù có đủ chứng cứ, cũng rất khó buộc tội nghi phạm.

Điều này không phải Hàn Bân không muốn làm, mà là thiếu luật pháp liên quan, cảnh sát cũng không thể làm gì.

Quyền lực của cảnh sát là do pháp luật trao, nếu Hàn Bân sử dụng quyền lực ngoài pháp luật, thì hắn sẽ bị pháp luật trừng phạt trước tiên.

"Chỉ cần ngươi nói thật, không vấn đề gì." Hàn Bân nói chắc chắn, hắn nói vậy không phải để lừa dối đối phương.

Trên có chính sách, dưới có đối sách, nếu nghi phạm thực sự làm điều trái ý Hồ Gia Huân, Hàn Bân cũng có cách trong khuôn khổ pháp luật để trừng phạt đối phương.

"Tốt quá." Hồ Gia Huân lộ vẻ xúc động, chuyện này đối với hắn thật khó nói ra, hắn lấy hết can đảm để báo án, là để người phụ nữ đó bị trừng phạt, nếu không thì hắn đã thiệt đơn thiệt kép.

Hàn Bân chuyển giọng, "Đúng rồi, ta nhớ ngươi vừa nói, sau khi rời khỏi khu dân cư Bắc Uyển, ngươi về khu dân cư Hoa Nghiệp."

"Đúng."

“Ta vừa tra trên mạng, từ khu dân cư Bắc Uyển đến khu dân cư Hoa Nghiệp, phải đi qua Đường Yên Tân, ngươi có đi đường này không?”

Hồ Gia Huân đáp, “Ta… không nhớ rõ, lúc đó ta vừa sợ, vừa nhục, vừa giận, đầu óc sắp nổ tung, không để ý mình đi đường nào về nhà.”

Hàn Bân truy vấn, “Đêm đó ngươi có đội mũ không?”

“Ta…” Hồ Gia Huân mồ hôi trán chảy ra, lộ vẻ căng thẳng.

“Ngươi không nhớ đường về, nhưng cái này không thể quên chứ.”

“Đúng, ta có đội mũ.”

Hàn Bân lấy điện thoại, mở hình chụp từ video, “Ngươi xem, người đàn ông đội mũ này có phải ngươi không.”

Hồ Gia Huân liếc nhìn, gật đầu.

Quách Thiên Húc cầm điện thoại, nhìn người trong điện thoại, rồi nhìn Hồ Gia Huân.

Hắn cuối cùng hiểu tại sao Hàn Bân lại nhiệt tình như vậy, vì đêm xảy ra vụ án Hồ Gia Huân có mặt tại hiện trường.

Nói cách khác, dù không phải nghi phạm, hắn cũng có thể đã thấy vụ án xảy ra.

Hàn Bân mỉm cười, “Hồ tiên sinh, ngươi không tò mò, sao chúng ta có ảnh của ngươi không?”

Hồ Gia Huân mặt phức tạp, “Đúng, ta cũng thắc mắc.”

“Hình này chụp từ video ở Đường Yên Tân, gần khu dân cư Hội An, tức là đêm 14 ngươi có đến đó.”

Hồ Gia Huân vò đầu, “Đêm đó đầu óc ta sắp nổ tung, không để ý mình đi đường nào về nhà.”

“Ngươi biết tại sao ta kiểm tra video đêm đó không?”

Hồ Gia Huân lắc đầu.

Hàn Bân tiếp tục, “Đêm 14, gần khu dân cư Hội An xảy ra vụ án hình sự, nhiều xe đỗ trên đường bị đập phá. Lúc xảy ra vụ án, ngươi tình cờ đi qua, không biết ngươi có thấy người khả nghi không?”

Hồ Gia Huân lập tức trả lời, “Không, lúc đó ta rất giận, không chú ý gì khác.”

Hàn Bân truy vấn, “Thường khi giận ngươi thích làm gì?”

Hồ Gia Huân liếc Hàn Bân, như không hiểu sao hắn hỏi vậy, im lặng.

Hàn Bân tự hỏi tự đáp, “Khi ta giận, thích nói rõ sự việc, giải tỏa, lòng sẽ thoải mái. Tất nhiên, cũng có người giận thích đập phá đồ, càng giận, đập càng mạnh, ngươi từng thấy người như vậy không?”

“Ta… ta chưa thấy, ta khi giận thích uống rượu, uống say, sáng hôm sau quên hết.” Hồ Gia Huân hít một hơi, hỏi ngược lại, “Đồng chí cảnh sát, ta nói hết rồi, các ngươi không bắt người phụ nữ đó, lại hỏi chuyện khác là sao, các ngươi định dung túng người phụ nữ đó sao.”

Hàn Bân đáp, “Ngươi đừng vội, ta đã cử người điều tra người phụ nữ đó, tin rằng sớm tìm được thông tin, xác định được hành tung, cảnh sát sẽ đến điều tra.”

“Ta mong ngươi nhớ lại, đêm đó qua Đường Yên Tân gần khu dân cư Hội An, có thấy xe bị đập phá không.”

“Không.” Hồ Gia Huân trả lời ngay, “Đừng hỏi nữa, ta thật không biết chuyện này.”

“Đinh linh linh…” Lúc đó, điện thoại Hàn Bân reo, hắn ấn nút nghe, “Alo.”

Trong điện thoại truyền đến giọng Triệu Anh, “Đội Hàn, so sánh dấu vân tay thành công rồi, người khả nghi ngươi bắt chính là nghi phạm đập phá xe!”

Kết luận của đội kỹ thuật xác nhận suy đoán của Hàn Bân.

Chương 1168: Tiêu Đề 《Ẩn》

Giả sử Hồ Gia Huân thực sự bị cưỡng bức, theo suy đoán của Hàn Bân, Hồ Gia Huân sau khi rời khỏi khu dân cư Bắc Uyển vẫn còn tức giận, và xe bên đường trở thành đối tượng để hắn trút giận.

Hắn liên quan đến hai vụ án. Hắn vừa là nạn nhân, vừa là nghi phạm.

Hồ Gia Huân đứng dậy, nói, "Đồng chí cảnh sát, ta đã nói hết tình hình, điều tra nhờ các ngươi, nếu không có chuyện khác, ta đi trước."

"Hồ tiên sinh, chờ chút, ta còn chuyện muốn hỏi." Hàn Bân gọi lại.

"Ngài nói."

"Ngài nhớ kỹ, đêm đó có đi qua Đường Yên Tân gần khu dân cư Hội An không?"

Hồ Gia Huân thở dài, ngồi xuống, im lặng một lúc, "Ta nhớ lại rồi, hình như có đi qua. Nhưng cũng bình thường thôi, như ngài nói, ta về nhà phải đi qua đó."

Hàn Bân tiếp, "Vì bình thường, ta mới hỏi ngài, có phát hiện gì bất thường không?"

"Không." Hồ Gia Huân vẫn trả lời vậy.

"Ngươi có chạm vào những xe bên đường không?"

Hồ Gia Huân xòe tay, "Ta không lại gần, sao chạm vào?"

“Chắc chắn?”

“Ngài hỏi bao nhiêu lần cũng vậy, vì ta thực sự làm vậy, vàng thật không sợ lửa.”

Hàn Bân cười, “Vàng thật sợ lửa không ta chưa thử, nhưng có điều ta chắc, ngươi không phải vàng thật.”

“Đồng chí cảnh sát, ngài nói gì, ta báo án, ngài nói gì có ích gì, ngài có thời gian sao không đi điều tra người phụ nữ cưỡng bức ta.”

“Ngươi yên tâm, ta đang điều tra vụ đó, nhưng hiện ta điều tra vụ xe bị phá.” Nói đến đây, Hàn Bân nghiêm mặt, “Hồ Gia Huân, ta chính thức thông báo, ngươi bị bắt.”

“Bắt ta? Vì sao!” Hồ Gia Huân lớn tiếng.

“Hồ Gia Huân, ngươi thật nghĩ đập phá xe tối qua hoàn hảo, cảnh sát đã có đủ chứng cứ, ngươi chính là nghi phạm cố ý phá hoại xe ở khu dân cư Hội An.”

Hồ Gia Huân trừng Hàn Bân, “Ngươi nói bậy, các ngươi vô căn cứ, có chứng cứ gì nói ta là nghi phạm?”

“Cảnh sát phát hiện dấu vân tay trên xe bị phá, so sánh khớp với dấu vân tay của ngươi.” Hàn Bân nặng giọng.

Hồ Gia Huân run lên, “Đây… chắc có hiểu lầm?”

“Hiểu lầm, ngươi nói xem hiểu lầm gì?”

“Ta… có thể là vô tình chạm vào xe, chạm vào xe không có nghĩa ta là nghi phạm phá xe.” Hồ Gia Huân không từ bỏ, vẫn cố gắng tự bào chữa.

“Ngươi vừa nói rõ ràng, tuyệt đối không chạm vào xe gần khu dân cư Hội An, chỉ cần ngươi không chạm vào, sao có dấu vân tay. Hơn nữa, qua kiểm tra kỹ, dấu vân tay của nghi phạm là dấu vân tay khi phạm tội, không phải vô tình chạm như

ngươi nói.” Hàn Bân hừ một tiếng, “Hồ Gia Huân, ta nói rõ, cảnh sát có đủ chứng cứ, khuyên ngươi đừng tự hại mình. Đây là cơ hội duy nhất để ngươi lập công giảm án, bỏ lỡ sẽ tăng án.”

Hồ Gia Huân im lặng, mồ hôi bên thái dương chảy xuống má.

Dưới áp lực của Hàn Bân, hắn không còn đường lui.

Hồ Gia Huân do dự, nói, “Đồng chí cảnh sát, ngài nghi ngờ ta từ đầu, nên mới bảo ta theo vào đồn.”

“Đúng. Đừng mong manh ảo tưởng, không khai rõ, ngươi đừng mong rời đây.”

“Ta… ta hối hận, sao lại giao hàng đến nhà nàng, nếu không bị sỉ nhục, không tức giận báo thù, kết quả tự hại mình.” Hồ Gia Huân hối hận.

Quách Thiên Húc truy vấn, “Ngươi thừa nhận phá hoại xe gần khu dân cư Hội An.”

Hồ Gia Huân nghiến răng, “Đúng, ta làm.”

“Sao lại làm vậy?”

“Ta trong lòng đầy lửa, các ngươi không tưởng tượng nổi, ta bị hành hạ thế nào, nàng ép ta uống thuốc… rồi cưỡng bức ta…” Hồ Gia Huân nghẹn ngào, khóc,

“Ta vốn khỏe mạnh, có cơ bụng, từ hôm đó, ta thấy cơ thể không ổn, chỗ nào cũng khó chịu, người yếu đi, cảm giác sụp đổ, không chỉ thể xác, tinh thần cũng…”

Hồ Gia Huân nói đứt quãng, nhưng Hàn Bân hiểu hắn muốn nói gì, nhưng không có nghĩa Hàn Bân hiểu hành động của hắn.

“Dù ngươi bị xâm hại, nên báo cảnh sát ngay, cảnh sát kịp thời điều tra, mới minh oan cho ngươi. Không phải đi đập phá xe, ngươi biết mình từ nạn nhân trở thành nghi phạm, trong mắt chủ xe, ngươi không khác gì kẻ xâm hại ngươi.”

“Không, ta không như nàng, người đàn bà đó là biến thái.” Hồ Gia Huân hét lên, mắt đầy giận dữ.

Hàn Bân không muốn tranh cãi, vô nghĩa. “Nói quá trình phạm tội của ngươi.”

“Đồng chí cảnh sát, ta báo án, các ngươi điều tra vụ của ta trước được không, ta đã ở đây, không chạy, nhưng người phụ nữ đó khác, nàng có thể chạy trốn.”

“Ta nói rồi, ta đã cử người điều tra tình hình nghi phạm, khi điều tra rõ, cảnh sát sẽ hành động. Đúng rồi, ngươi nhớ tên người phụ nữ đó không?”

“Ta… không nhớ rõ.”

“Số điện thoại thì sao?”

Hồ Gia Huân lấy điện thoại, “13244586XXX”

Hàn Bân ghi vào giấy, rồi đưa cho Mắt nhỏ. “Có những manh mối này, ta sẽ nhanh chóng xác định vị trí nghi phạm, ngươi khai rõ tình hình của mình.”

Hồ Gia Huân nhìn Hàn Bân, rồi nhìn Quách Thiên Húc, cúi đầu, “Ta muốn đợi bắt được người phụ nữ đó rồi nói.”

“Phanh!” Quách Thiên Húc giận, đập bàn, “Ngươi làm gì, đòi điều kiện với cảnh sát. Biết đây là đâu không, ta cảnh cáo, khai thật, nếu không… hừ…”

Hồ Gia Huân run, không biết có liên quan trải nghiệm hôm đó không, làm hắn nhát gan, “Ta nói, ta nói.”

Quách Thiên Húc hừ, vẻ hài lòng.

Hồ Gia Huân nhớ lại, “Đêm đó, ta rời khu dân cư Bắc Uyển, rất khó chịu, muốn chết, muốn giết người phụ nữ đó, cũng nghĩ báo cảnh sát, nhưng chuyện này sao nói ra được.”

“Ta không phải người cầu kỳ, nếu bị phụ nữ ưa nhìn cưỡng bức, dù lớn tuổi, cũng không sao, quan trọng người phụ nữ đó vừa già vừa xấu, ta ghê tởm, như rơi vào hố phân.”

Chương 1169: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ta tức giận lắm, trong lòng không yên, suốt dọc đường cứ chửi bới liên miên, đủ thứ ý nghĩ hiện ra trong đầu, chẳng còn tâm trí để nhìn đường. Lúc đó, dù có tàu hỏa lao tới ta cũng dám đối đầu. Khi đi tới khu dân cư Hội An, ta đụng phải một chiếc xe. Nhìn kỹ lại, mới phát hiện là xe đỗ bên lề đường. Rõ ràng đó là vỉa hè dành cho người đi bộ, còn có cả lối dành cho người mù, nhưng bị xe cộ chắn kín mít, ta chỉ có thể đi xuống lòng đường mà vòng qua.

Ta lúc đó tức giận, nghĩ rằng nữ nhân kia ức hiếp ta, các ngươi đống xe này cũng ức hiếp ta, ta… trong cơn giận dữ đã đập nát mấy chiếc xe đó." Hồ Gia Huân vừa nói vừa ôm mặt khóc.

"Ta đều bị người phụ nữ đó hại, ta không nghĩ tới phạm tội, càng không muốn ngồi tù, hu hu…"

"Đông đông." Đúng lúc này, cửa phòng nghỉ vang lên, Yến Tử bước vào, "Cảnh sát trưởng Quách, Cảnh sát trưởng Hàn, tình hình nghi phạm đã được xác minh."

Khu dân cư Bắc Uyển, tòa nhà số 3, phòng 502.

Nhà vệ sinh.

"Ta có một đóa hoa, trồng trong lòng ta, đang nụ, ý vị sâu xa, sớm tối…" Một người phụ nữ béo ngoài bốn mươi, vừa hát vừa soi gương bôi kem lên mặt.

Mặt người phụ nữ đã có nếp nhăn rõ rệt, nhưng nàng tự thấy rất ổn, đặc biệt là mấy ngày gần đây cảm thấy da mịn

màng hơn rõ rệt. Nghĩ tới đây, khóe miệng nàng nở một nụ cười.

Thật tuyệt.

"Đinh linh linh…" Một hồi chuông điện thoại vang lên, người phụ nữ cầm điện thoại lên nhìn, trên màn hình hiện ra một số lạ, hệ thống gợi ý có thể là bưu kiện hoặc bán hàng.

Người phụ nữ ấn nút nghe, "Alo."

"Ngài khỏe, xin hỏi có phải là bà Mã không? Có bưu kiện cho ngài, ngài xuống lấy hay ta mang lên trạm gửi."

Nàng không chọn cái nào, "Ta ở nhà, ngươi mang lên đây đi."

"Ngươi nếu tiện, thì xuống lấy, ta còn nhiều bưu kiện khác, không tiện lắm."

"Ngươi không tiện, ta còn không tiện hơn, phí giao hàng của công ty ngươi đắt như vậy, ta mua chính là dịch vụ này, ngươi nếu không giao, ta chỉ có thể khiếu nại ngươi."

"Đừng, ta sẽ mang lên cho ngài ngay."

Người phụ nữ ngắt điện thoại, bĩu môi, "Chà, còn bày đặt kiểu này với bà già."

Người phụ nữ tiếp tục đứng trước gương soi.

Không lâu sau, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Người phụ nữ đi ra cửa, nhìn ra ngoài một cái, thấy một chàng trai trẻ mặc đồng phục giao hàng.

"Cạch…" Một tiếng, cửa mở.

Người phụ nữ nép sang một bên, nhìn chàng trai giao hàng đối diện, trông khá trẻ, cũng khá đẹp trai, chỉ là mắt hơi nhỏ.

"Chào ngài, là bà Mã phải không?"

“Là ta.”

Chàng trai giao hàng hỏi, “Bưu kiện của ngài, có cần ta mang vào trong không?”

Người phụ nữ khoanh tay trước ngực, gật đầu, “Mang vào đi.”

Chàng trai giao hàng mang thùng vào phòng khách, mắt liếc nhìn người phụ nữ bên cạnh, đặt thùng xuống rồi đứng dậy, người phụ nữ vẫn không nhúc nhích.

“Ngài bận rộn, ta đi trước.” Chàng trai giao hàng để lại một câu, xoay người bước ra ngoài.

Lúc này, bên ngoài hai bên đứng khá đông người, Yến Tử là nữ cảnh sát duy nhất, thì thầm, “Ôi, mắt nhỏ này không có sức hút.”

Quách Thiên Húc lườm nàng một cái, ra hiệu cho Hàn Bân.

Hàn Bân khẽ gật đầu.

Sau đó, Quách Thiên Húc và Hàn Bân dẫn người xông vào.

“Cảnh sát, không được động!”

Lúc này, mắt nhỏ và người phụ nữ cũng đi tới cửa, người phụ nữ nghe thấy hai từ cảnh sát thì giật mình, đứng sững tại chỗ.

Thấy đối phương không có hành động chống cự, Hàn Bân cũng không còng tay nàng, chỉ quan sát một lượt, quả nhiên là một phụ nữ khỏe mạnh, trông như đã luyện qua.

“Ngươi làm gì đây?” Người phụ nữ có chút bất mãn.

Hàn Bân đưa thẻ cảnh sát, “Chúng ta là cảnh sát, có người báo án nói bị ngươi xâm hại, chúng ta đến điều tra.”

Người phụ nữ khẽ cười khinh miệt, “Ngươi nói gì lạ vậy, ta là phụ nữ, có thể xâm hại ai được. Chắc là có người vu khống

ta.”

“Ngươi tên gì?”

“Mã Nguyệt Cúc.” Người phụ nữ đáp, nhìn quanh, “Thôi, đứng ở cửa không tốt, vào trong nói đi.”

Yến Tử lẩm bẩm, “Nàng đúng là thản nhiên.”

Hàn Bân lấy ra bức ảnh của Hồ Gia Huân, “Ngươi có biết người này không?”

Mã Nguyệt Cúc bĩu môi, “Quả nhiên là kẻ vô ơn, ta không báo công an bắt hắn, hắn lại hại ta.”

Hàn Bân nhướng mày, “Ngươi nói vậy là sao?”

Quách Thiên Húc cũng nghe ra ý ngoài lời, thầm nghĩ, chẳng lẽ còn có ẩn tình khác, hoặc là lợi ích chưa thỏa đáng?

Mã Nguyệt Cúc không trả lời mà hỏi ngược lại, “Cảnh sát, nói thật, ta cũng hơi tò mò, hắn báo án thế nào, nói những gì?”

“Hắn nói mình đến giao hàng, ngươi bảo hắn mang bưu kiện vào phòng khách, sau đó đánh ngất hắn từ phía sau, khi tỉnh lại thì bị trói và bị ngươi cưỡng ép.” Hàn Bân tóm tắt, không nói chi tiết.

“Ha ha…” Mã Nguyệt Cúc cười, “Hắn đúng là biết bịa, tự rũ bỏ hết, ta lại thành kẻ xấu, hắn thành người bị hại.”

Trước đó khi ghi lời khai, Hàn Bân cũng cảm thấy Hồ Gia Huân có giấu giếm, “Vậy ngươi nói xem, thực tế là gì.”

Mã Nguyệt Cúc trầm ngâm một lát, nói, “Hắn không phải là giao hàng, mà là một tên trộm, đến nhà ta ăn trộm, mới bị ta đánh ngất.”

“Hắn là trộm?” Yến Tử kêu lên ngạc nhiên, “Nhưng chúng ta đã kiểm tra cuộc gọi của các ngươi, hắn thật sự gọi cho

ngươi, ngươi cũng nghe máy. Ta lần đầu tiên nghe nói, trộm trước khi trộm lại gọi điện cho chủ nhà.”

Chương 1170: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Hắn không chào hỏi ta, mà cố tình thăm dò xem ta có ở nhà không." Mã Nguyệt Cúc hừ một tiếng, tiếp tục nói, "Sáng đó, ta đang ở trong phòng ngủ xem phim, thì có người gọi điện nói là giao hàng. Ta lúc đó đang cao hứng, nói mình không ở nhà, bảo hắn để bưu kiện ở trạm gửi."

"Ai ngờ chưa tới hai mươi phút, ta nghe thấy tiếng cửa, ta cũng lấy làm lạ, nhà ta chỉ có một mình, không ai có chìa khóa, cửa sao lại kêu, ta nhận ra có thể là trộm."

"Rồi, ta lén mở hé cửa, nhìn ra ngoài, quả nhiên thấy một người lạ đang lục lọi trong phòng khách, ta liền từ phòng ngủ đi ra, thừa lúc hắn không đề phòng thì đánh ngất."

"Chuyện này nên tính là phòng vệ chính đáng chứ. Các ngươi không thể bắt ta?"

Hàn Bân nghiêm túc nói, "Những gì ngươi vừa nói có thật không? Lừa dối cảnh sát sẽ phải chịu trách nhiệm pháp lý, ngươi giờ nói thật vẫn còn kịp."

"Ta thề, ta nói thật, kẻ đó là trộm, hắn giả dạng giao hàng thăm dò xem ta có ở nhà không, nghe thấy ta không ở nhà thì lẻn vào trộm, đúng là gian xảo."

Hàn Bân và Quách Thiên Húc nhìn nhau, rồi Quách Thiên Húc kéo mắt nhỏ ra chỗ khác, thì thầm gì đó.

Hàn Bân tiếp tục hỏi, "Hồ Gia Huân vào nhà ngươi trộm lúc mấy giờ?"

Mã Nguyệt Cúc nghĩ ngợi, "Sáng ngày 14, hơn chín giờ."

"Hắn rời đi lúc nào?"

"Ta không nhớ rõ."

"Thì nhớ lại, đến khi ngươi nhớ ra."

Mã Nguyệt Cúc liếc Hàn Bân, "Cảnh sát ngươi dữ quá, ta sợ."

Hàn Bân rùng mình, lùi lại một bước, làm nũng cũng phải có người phù hợp, làm nũng trước mặt người này, thật đáng sợ.

Thấy hành động của Hàn Bân, mặt Mã Nguyệt Cúc hơi biến sắc.

Hàn Bân lại hỏi, "Hồ Gia Huân rời đi lúc mấy giờ?"

"Khoảng mười một giờ?"

"Tối?"

"Đúng."

"Hắn ở nhà ngươi gần mười bốn giờ?"

"Đúng."

"Hai ngươi làm gì?"

"Nói chuyện."

"Nói chuyện suốt mười bốn giờ?"

"Đúng."

"Nói những gì?"

"Ta bắt trộm, tự nhiên nghĩ tới báo cảnh sát, hắn cầu xin ta đừng báo cảnh sát, nói về khổ sở, khó khăn của mình, cầu ta cho hắn cơ hội."

"Chỉ vậy thôi?"

“Đúng, hắn cứ nói mãi, ta mềm lòng nên nghe.”

“Nói mãi cũng không thể nói mười bốn giờ.”

“Ngươi không tin ta cũng chịu.”

“Trong thời gian này, hắn có nói muốn rời đi không?”

“Không, hắn cứ cầu xin ta đừng báo cảnh sát, ta thì bắt đầu do dự không biết có nên báo cảnh sát hay không, cuối cùng ta vẫn không báo, thả hắn đi.”

Hàn Bân đổi giọng, “Hồ Gia Huân không nói vậy, hắn nói ngươi cưỡng bức hắn.”

Mã Nguyệt Cúc giận dữ, “Nghe hắn nói nhảm kìa, ta không phải loại người đó. Hắn vu khống ta.”

“Hai ngươi nói chuyện ở đâu?”

“Phòng khách.”

“Trong thời gian này, ngươi có trói hắn không?”

“Ta không còn cách nào, ta muốn báo cảnh sát, hắn không cho, ta không dám cởi trói, hắn mà hại ta thì sao?”

“Hắn có vào phòng ngủ của ngươi không?”

“Không.”

“Ngươi chắc không?”

“Chắc.”

Hàn Bân vẫy tay, “Tìm kiếm.”

Rồi Yến Tử, Đại Hàn và một nhóm cảnh sát vào phòng ngủ tìm kiếm.

“Ê, các ngươi làm gì đấy, sao lại khám nhà ta.” Mã Nguyệt Cúc cũng nóng nảy, chặn trước mọi người.

Hàn Bân đưa lệnh khám nhà, “Ngươi xem, đây là giấy tờ.”

“Tránh ra.” Yến Tử kéo Mã Nguyệt Cúc sang một bên, Đại Hàn và những người khác vào phòng ngủ tìm kiếm.

Không lâu sau, Đại Hàn gọi to, “Đội trưởng Hàn, đội trưởng Quách, ta tìm thấy một cái quần lót nam dưới giường nhà Mã Nguyệt Cúc.”

Nghe vậy, mặt Mã Nguyệt Cúc biến sắc.

Hàn Bân chỉ vào quần lót nam hỏi, “Cái này của ai?”

“Ta… bạn trai của ta.”

Hàn Bân hừ một tiếng, “Có cần kiểm tra DNA không?”

Mã Nguyệt Cúc vội vàng nói, “Ta không biết của ai?”

“Ngươi không biết, ta nói cho ngươi. Đây là quần lót của Hồ Gia Huân, ngươi dẫn hắn vào nhà cưỡng ép, hắn để lại bằng chứng dưới giường, ngươi còn gì để nói?”

Mã Nguyệt Cúc hít một hơi sâu, không chịu thua, “Đúng, ngươi nói đúng, ta cưỡng ép Hồ Gia Huân, thì sao? Có bản lĩnh ngươi bắt ta, ta đã tra trên mạng, điều này không phạm pháp.”

Hàn Bân cười, “Đúng là không phạm pháp, ta cũng không định dùng lý do này để buộc tội ngươi.”

“Ngươi trước nói Hồ Gia Huân ở nhà ngươi mười bốn giờ, hai ngươi luôn nói chuyện, trong thời gian này hắn không yêu cầu rời đi, ngược lại cầu xin ngươi đừng báo cảnh sát. Từ bằng chứng hiện tại, lời ngươi hoàn toàn không đáng tin, thuộc cung cấp giả dối.”

“Ngươi cưỡng ép hắn không phạm pháp, nhưng hành vi này rõ ràng trái ý hắn, tước đoạt tự do cá nhân của hắn, đã cấu thành tội giam giữ trái phép.”

“Chúng ta hiện tại với tội danh giam giữ trái phép thi hành bắt giữ ngươi.”

Lời Hàn Bân vừa dứt, Yến Tử và Đại Hàn đi tới, còng tay Mã Nguyệt Cúc.

Mã Nguyệt Cúc lớn tiếng kêu, “Ta không phục! Các ngươi dựa vào gì bắt ta, Hồ Gia Huân là tên trộm, lẻn vào nhà ta trộm đồ, các ngươi sao không bắt hắn?”

Hàn Bân nói, “Ngươi yên tâm, Hồ Gia Huân không thoát được, tội hắn còn nặng hơn ngươi.”

“Ha ha… tên ngốc này, ta ngủ với hắn là coi trọng hắn, hừ, cái thứ gì.” Mã Nguyệt Cúc cười, nhưng nụ cười có chút chua chát.

Với nàng, đau khổ nhất không phải bị bắt, mà là Hồ Gia Huân thà mạo hiểm ngồi tù cũng báo cảnh sát.

Dù gì ta cũng là phụ nữ, có tệ đến thế không?

Đồn công an Bảo Hoa, phòng thẩm vấn.

Hồ Gia Huân ngồi trên ghế thẩm vấn, đã bị còng tay.

Hồ Gia Huân hơn hai mươi tuổi, đúng là tuổi thanh xuân, nhưng trông rất suy sụp, sắc mặt cũng không tốt.

Chương 1171: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hồ Gia Huân ngồi một mình trên ghế thẩm vấn đã hơn mười phút, cứ cúi đầu, như đang nghĩ ngợi, lại như đang thẫn thờ.

"Cạch…" Một tiếng cửa mở, mặt Hồ Gia Huân mới có biểu cảm, ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Vào phòng có ba người, Hàn Bân, Quách Thiên Húc, mắt nhỏ.

Hồ Gia Huân nghiêng người về phía trước, không nhịn được hỏi, "Cảnh sát, nữ nhân thối kia bắt được chưa?"

Hàn Bân lấy ra một bức ảnh, "Nhìn xem có phải nàng không?"

Hồ Gia Huân chỉ liếc một cái, sắc mặt liền trở nên kích động, "Chính là nàng, nữ nhân thối này ức hiếp ta, các ngươi bắt được nàng chưa?"

"Bắt rồi, đã giam giữ ở đồn."

"Tốt quá." Hồ Gia Huân siết chặt nắm tay, kêu răng rắc, "Cảnh sát, nàng tội gì, sẽ bị phạt bao lâu?"

"Chúng ta với tội danh giam giữ trái phép bắt nàng, còn phạt bao lâu là chuyện của tòa."

Hồ Gia Huân không hiểu, "Sao lại tội giam giữ trái phép, nàng rõ ràng cưỡng ép ta, sao không bắt nàng với tội cưỡng ép?"

Hàn Bân giải thích, “Dựa theo pháp luật hiện hành của nước ta, tội này không áp dụng cho nam giới.”

Hồ Gia Huân trừng to mắt, lộ vẻ không cam lòng, “Ngươi ý gì, chẳng lẽ ta báo án vô ích!”

Hàn Bân trước giảng giải về luật liên quan, rồi nghiêm túc nói, “Chúng ta vì hoàn cảnh đặc biệt của ngươi, nên dùng tội giam giữ trái phép bắt nàng, tội này có thể nặng có thể nhẹ, nếu tính chất nghiêm trọng, không kém tội cưỡng ép. Ta biết ngươi ấm ức, đến lúc ngươi có thể trình bày ở tòa, ta tin tòa án sẽ xét xử theo thực tế, định tội cho nghi phạm.”

“Thật không công bằng, sao chỉ bảo vệ nữ giới, không bảo vệ nam giới. Ta chịu nhục không kém phụ nữ. Tại sao?” Hồ Gia Huân dùng lực đập ghế, phát tiết cơn giận.

Quách Thiên Húc nói, “Thôi, ngươi đừng than nữa, chúng ta đã cố hết sức. Còn về luật không bảo vệ nam giới, chúng ta nói cũng không tính. Chúng ta cũng là nam giới, cũng thấy không hợp lý, nhưng không có cách, không thể thay đổi.”

Hồ Gia Huân hít một hơi sâu, dần bình tĩnh lại, nghiêm túc nói, “Cảnh sát, cảm ơn các ngươi, cảm ơn các ngươi đã bắt nữ nhân thối đó.”

Hàn Bân đổi giọng, “Hồ Gia Huân, nếu ngươi thật sự cảm kích chúng ta, thì hãy nói sự thật về vụ án, Mã Nguyệt Cúc đã bị bắt, ngươi không giấu được nữa.”

Hồ Gia Huân thở dài, không trả lời ngay, vẫn rất u ám, như con heo chết không sợ nước sôi.

“Hồ Gia Huân, ngươi là người thông minh, tiếc là dùng sai chỗ, ngoài lời khai của Mã Nguyệt Cúc, chúng ta còn nắm vài manh mối, ngươi đúng là nhân viên của công ty chuyển phát nhanh Tiểu Thiên, nhưng hôm đó ngươi nghỉ làm, công ty

không cử ngươi giao hàng đến nhà Mã Nguyệt Cúc. Cần ta nói tiếp không?"

Hồ Gia Huân ngẩng đầu, thở dài, "Cảnh sát, xin lỗi, ta đúng là nói dối. Gần đây ta thiếu tiền, muốn kiếm chút đỉnh. Hôm đó đến nhà Mã Nguyệt Cúc là để trộm đồ."

"Ngươi hẳn biết, chỉ cần chúng ta bắt được Mã Nguyệt Cúc, việc này không thể giấu, sao còn nói dối?"

Hồ Gia Huân có chút bất đắc dĩ, "Ta sợ nếu nói thật, các ngươi biết ta là trộm sẽ không tin lời ta. Ta thật sự không muốn giấu, nhưng bất đắc dĩ."

"Ngươi khai lại quá trình phạm tội?"

"Ngày 14 đó ta nghỉ, ta thiếu tiền, động lòng tham. Bưu kiện của Mã Nguyệt Cúc không phải ta giao, nhưng ta nhớ số điện thoại của nàng, thăm dò xem nàng có ở nhà không. Nếu không, ta định vào nhà nàng trộm đồ."

"Ta gọi cho Mã Nguyệt Cúc, nàng nói không ở nhà, bảo ta để bưu kiện ở trạm gửi, ta liền đồng ý. Rồi chạy đến nhà nàng, dùng chìa khóa vạn năng mở cửa."

"Ta vào nhà, tưởng không có ai, bắt đầu lục lọi trong phòng khách. Sau đó, ta nghe thấy tiếng bước chân, vừa định quay lại nhìn thì bị đánh ngất, rồi sau đó các ngươi đã biết, giống như ta khai trước đó, không có nói dối."

Hàn Bân hỏi, "Chìa khóa vạn năng không phải ai cũng biết dùng, ngươi học khóa ở đâu?"

"Ta…" Hồ Gia Huân do dự.

"Đừng nói ngươi tự học."

Hồ Gia Huân nghĩ ngợi, "Cũng không thể nói là tự học, nhưng cũng không ai dạy ta."

“Ta mua chìa khóa vạn năng trên mạng, còn mua sách kỹ thuật mở khóa, thử vài lần là biết. Chỉ cần ba, năm phút, khóa thường là mở được. Khóa phức tạp thì ta không có khả năng.”

Hàn Bân nhướng mày, “Mạng có bán cái này?”

“Có.”

“Ngươi mua ở đâu, bao nhiêu tiền?”

“Trên trang ‘Một Mảnh Đào’, trang mua sắm này không nổi tiếng, quản lý không nghiêm, có nhiều thứ hay, chỉ cần có tiền là mua được. Chìa khóa vạn năng hai trăm, sách mở khóa một ngàn, tổng cộng một ngàn hai.”

“Nói tên cửa hàng và tài khoản mua hàng của ngươi.”

“Cửa hàng tên ‘Bạch Ngọc Đường’, tài khoản của ta là ‘Thổ Gia Tiểu Vạn Vạn’.”

Hàn Bân ghi vào sổ, “Ngươi đây là lần đầu phạm tội?”

“Lần đầu?”

Hàn Bân nhìn chằm chằm, chất vấn, “Còn nói dối?”

“Ta không nói dối, ta nói thật, đây là lần đầu. Ta không ngờ vận xui như vậy, lần đầu đã gặp chuyện này, ta biết kêu ai đây.”

Hàn Bân đã cho người điều tra, tên này không có tiền án, hoặc đây là lần đầu, hoặc là trộm quá giỏi, trước kia chưa bị phát hiện.

Thẩm vấn đến đây, tạm thời có thể dừng.

Lời khai của Mã Nguyệt Cúc và Hồ Gia Huân cơ bản khớp, có thể tuyên bố phá án.

Hàn Bân nhìn đồng hồ, đã sáu giờ chiều.

“Đông đông.” Đúng lúc này, cửa ngoài vang lên, Yến Tử bước vào, khẽ nói, “Đội trưởng Quách, đội trưởng Hàn, người của Phân Cục Ngọc Hoa đến.”

Chương 1172: Tiêu Đề 《Ẩn》

Quách Thiên Húc đầu tiên cau mày, sau đó nghĩ gì đó, nở nụ cười, "Đến nhanh thật, nhưng tiếc là muộn rồi, người đã thẩm vấn xong."

Lần này phá án, Quách Thiên Húc rất vui, nghi phạm do Đồn công an Bảo Hoa bắt được, lại phá hai vụ cùng lúc, hắn cảnh trưởng cũng nở mày nở mặt.

Tất nhiên, hắn hiểu rõ, phá án thuận lợi là nhờ có đồ đệ.

Hàn Bân đứng dậy, "Sư phụ, ta ra xem."

Hàn Bân đến sảnh đồn, thấy bóng dáng quen thuộc, "Chị Triệu, sao ngài đích thân đến?"

Triệu Anh cười khổ, Hàn Bân bắt được nghi phạm, nàng có thể ngồi yên sao?

"Đội trưởng Hàn, nghi phạm thẩm vấn chưa?"

Hàn Bân vươn vai, "Xong rồi, tên đó đã nhận."

"Thôi, không hổ là đội trưởng Hàn, có ngài ở Đồn công an Bảo Hoa, cần gì chúng ta cục hình sự."

Hàn Bân khiêm tốn, "Đội trưởng Triệu quá khen, đây là kết quả nỗ lực của cả đồn, ta không dám nhận công."

Triệu Anh không nghĩ vậy, nàng thấy nếu không có Hàn Bân, Đồn công an Bảo Hoa không thể phá án này. Đồn công an thật giỏi, cần gì đội hình sự cục nữa.

Nhưng nàng biết Hàn Bân phá nhiều vụ lớn, không thiếu công trạng, cũng không nói gì thêm.

Sau vài câu khách sáo, Triệu Anh làm thủ tục, đưa nghi phạm đi.

Dù Hồ Gia Huân đã nhận, nhưng đây là vụ án hình sự, cần đội hình sự cục làm thủ tục kết án.

Hàn Bân cũng nhàn nhã, thủ tục kết án hắn đã làm đủ rồi.

Vài ngày sau, vụ án vào giai đoạn kết án, thủ tục kết án do Phân Cục Ngọc Hoa chủ trì, Đồn công an Bảo Hoa hỗ trợ.

Nhưng, người do Đồn công an Bảo Hoa bắt, công đầu không chạy được, Hàn Bân và Quách Thiên Húc đều được lãnh đạo khen thưởng.

Vài ngày sau, đồn không nhận được vụ lớn, chỉ là những vụ vặt cần hòa giải.

Hàn Bân cũng rảnh rỗi.

Ngày 25 tháng 10 Hàn Bân nghỉ.

Hôm nay là sinh nhật của Vương Đình.

Hàn Bân dậy sớm, làm bữa sáng tình yêu cho Vương Đình.

Bữa sáng này là bất ngờ nhỏ Hàn Bân dành cho Vương Đình.

Vương Đình thích ăn bánh lạnh nướng, Hàn Bân mua một gói bánh lạnh nướng trên mạng, chuẩn bị làm ở nhà cho Vương Đình.

Hàn Bân dùng chảo phẳng, đập trứng vào bát đánh đều, rồi đổ dầu vào chảo, cho bánh lạnh nướng lên, một lát sau, đổ trứng lên bánh, để tránh bánh khô cứng, có thể thêm ít nước.

Sau vài phút, bánh chín, dùng cọ phết một lớp sốt, trông rất ngon.

Ngoài bánh lạnh nướng, Hàn Bân còn hấp hai miếng bí đỏ, hai cây xúc xích, hai cốc sữa.

Vương Đình rửa mặt xong, thấy bánh lạnh nướng trên bàn, ngạc nhiên, "Ôi, bánh lạnh nướng, khi nào ngươi mua, ta không biết?"

"Bánh lạnh nướng ta mua trên mạng, vừa làm xong, ngươi thử xem ngon không?"

Vương Đình gật đầu, lấy nĩa, xiên một miếng bánh đưa vào miệng.

Hàn Bân làm xong bánh lạnh nướng, đã cắt thành miếng rộng hai cm, ăn rất tiện.

"Ngon." Vương Đình vừa ăn vừa đánh giá, "Ngon hơn ngoài hàng, chỉ thiếu chút gia vị, không có nấm kim châm và thịt xông khói, nếu không thì hoàn hảo."

Hàn Bân nói, "Ta lần đầu làm, sợ không ngon, không thêm gì khác. Lần sau ta làm phong phú hơn."

Vương Đình ôm cổ Hàn Bân hôn một cái.

Bữa sáng không có gì đắt đỏ, nhưng là tấm lòng của Hàn Bân.

Bữa sáng chỉ có vài món, bánh lạnh nướng này coi như mới lạ, quan trọng là Hàn Bân tự tay làm.

Ăn xong, Hàn Bân đưa Vương Đình đến trung tâm thương mại, để nàng tự chọn quà sinh nhật.

Trước đây, Hàn Bân tặng quà thường mua trước, tạo bất ngờ cho bạn gái, trên tivi cũng diễn vậy. Nhưng thực tế không tốt lắm, lòng phụ nữ như kim đáy bể, đàn ông bình thường không đoán nổi các nàng thích gì.

Mất tiền, nhưng không mua được thứ các nàng thích, cũng không lấy lòng được phụ nữ.

Vì thế, cách tốt nhất là khi hai người quen thuộc, quan hệ ổn định, đàn ông bỏ tiền, để phụ nữ tự chọn.

Hàn Bân và Vương Đình đã ổn định, hơn nữa, Vương Đình là cô gái thời trang, kỹ tính, Hàn Bân không đoán được nàng muốn quà gì, dù đoán được loại, nhưng mua chưa chắc là mẫu nàng thích.

Vì thế, cách tốt nhất là Hàn Bân bỏ tiền, để nàng tự chọn.

Định vậy, Hàn Bân đưa Vương Đình đi trung tâm, cửa hàng túi, quần áo, trang sức, điện thoại,…, Hàn Bân đưa Vương Đình đi khắp nơi, cuối cùng Vương Đình mua một cái áo khoác và túi xách.

Tốn nửa tháng lương của Hàn Bân, không nhiều, cũng không ít, trong khả năng của Hàn Bân.

Buổi trưa, Hàn Bân đưa Vương Đình đến nhà hàng Tây, gọi hai phần bít tết tuyết hoa, một phần mỳ Ý, một phần đĩa ăn vặt, một phần salad hoa quả, hai phần súp, một phần bánh tráng miệng.

Bít tết rất đắt, nhưng chất lượng rất tốt, Hàn Bân gọi phần chín bảy, ăn rất mềm, ngon hơn bít tết thường.

Mỳ Ý Hàn Bân và Vương Đình cùng ăn, dù gì cũng là sinh nhật, không thể thiếu mỳ.

Ăn xong, Hàn Bân đưa Vương Đình đi xem phim, Vương Đình chọn phim tình cảm, nàng xem rất chăm chú, nhưng Hàn Bân thấy không hay, nam nữ chính đều làm quá, rõ ràng thích nhau nhưng cứ lằng nhằng, cuối cùng một người gặp tai nạn, kết thúc bi kịch.

Xem xong, Hàn Bân hơi hối hận, thấy phí thời gian, thầm nghĩ, lần sau xem phim phải tự chọn.

Xem phim xong, Hàn Bân đưa Vương Đình về nhà bố mẹ nàng, buổi tối bố mẹ Vương Đình tổ chức sinh nhật cho nàng, Hàn Bân không có trong danh sách mời.

Điều này khiến Hàn Bân có chút phiền lòng, thầm nghĩ, việc thăm bố mẹ Vương Đình phải sớm đưa lên kế hoạch.

Chương 1173: Tiêu Đề 《Ẩn》

Về nhà, Hàn Bân rửa mặt rồi nằm trên sofa xem tivi, buổi tối hắn lười về nhà bố mẹ ăn, tự mua chút thịt bò hầm, cá chiên, đậu phộng và dưa chuột, định uống vài ly một mình.

Thỉnh thoảng, Hàn Bân thích một mình ngồi uống vài ly, dù có chút lạnh lẽo, nhưng lại có chút tự do hiếm có.

"Đinh linh linh…" Hàn Bân vừa mở nắp chai, rót một ly, chưa kịp uống thì điện thoại reo.

"Alo."

"Bân Ca, ta là Triệu Minh."

"Ta biết, ngươi có việc gì?"

"Ngài đoán?"

Hàn Bân nghĩ ngợi, "Ngươi được điều về đội hình sự cục?"

"Chà chà, không hổ là Bân Ca, quả nhiên liệu sự như thần, lợi hại."

"Được lắm, ngươi nhanh thật."

"He he, Bân Ca, là nhờ ngài giúp nói tốt, không có ngài, ta chưa chắc vào được cục."

"Ngươi vào đội nào?"

Triệu Minh đáp, "Đội hai."

Hàn Bân thầm nghĩ, tên này không vào đội mình chứ, rồi lại thấy không thể, người của đội mình thay đổi, Đinh Tích Phong sẽ nói trước.

“Ngươi vào đội hai?”

Đồn công an Bảo Hoa.

Văn phòng cảnh trưởng.

Hàn Bân tưới nước cho cây trên bậu cửa sổ, so với cục, công việc ở đồn thoải mái hơn.

Tất nhiên, thoải mái có điều kiện, chức vụ từ cảnh trưởng trở lên.

Còn cảnh viên bình thường, cũng có nhiều việc vụn vặt.

Hàn Bân đi đến tường, xé một tờ lịch, hôm nay là 26 tháng 9, còn hai ngày nữa Hàn Bân có thể về cục.

Đêm qua, Hàn Bân nhận được điện thoại của Triệu Minh, hắn nhận thông báo được điều về đội hai, đội hai, nhóm hai cục hình sự, hôm nay chính thức báo cáo.

Đáng tiếc là, Triệu Minh không vào nhóm của Hàn Bân, nhưng việc này không thể cưỡng cầu.

Hàn Bân không có lý do chính đáng, cũng không tiện xin lãnh đạo người.

“Cạch…” Một tiếng cửa mở, Quách Thiên Húc bước vào, cầm một ly thủy tinh lớn.

“Sư phụ, ta nhớ sư mẫu mua cho ngài ly giữ nhiệt, trời lạnh rồi, ngài nên dùng.”

Quách Thiên Húc lắc đầu, “Không quen.”

Hàn Bân cười.

“Này, ngươi không tin, ta nói ngươi nghe, cái gì 304, thép không gỉ, ly giữ nhiệt, không tốt bằng ly thủy tinh. Mấy thứ đó lừa tiền thôi.” Quách Thiên Húc gõ ly thủy tinh, “Cái này tốt nhất.”

“Đúng rồi sư phụ, vài hôm nữa ta về cục, đồn có gì cần nhắn?”

“Không, theo sắp xếp của cục. Đồn thế nào cũng được.”

Hàn Bân gật đầu, hắn hiểu rồi.

“Tối nay ngươi có việc không?”

“Sao?”

“Nếu không, về nhà ăn cơm, ngươi lâu rồi không đến, sư mẫu nhắc mãi.”

“Không có việc, được ăn cơm sư mẫu nấu, có việc cũng phải hủy.” Hàn Bân cười, trước đây ở Đồn công an Bảo Hoa hắn hay đến nhà Quách Thiên Húc ăn cơm chực.

“Vậy quyết định thế, ta nói sư mẫu chuẩn bị thêm món, ngươi bận về cục, chưa chắc có thời gian.”

Hàn Bân cười gượng, thầm nghĩ, dù sau này bận cũng phải dành thời gian thăm đồng nghiệp cũ, nhất là sư phụ Quách Thiên Húc, hắn luôn tốt với mình. Không vì mình không ở đồn mà không liên lạc.

Dù Quách Thiên Húc không nói gì, mình cũng không yên tâm.

Hàn Bân cũng nghĩ tối mang gì đến, trước hết, đồ không thể quá đắt, nếu không Quách Thiên Húc không nhận, tám phần bắt mình mang về.

Nhưng, lâu rồi không đến, mang quà quá sơ sài không có thành ý, phải suy nghĩ kỹ.

“Đông đông.” Ngoài cửa vang lên tiếng gõ.

“Vào đi.”

Cửa mở, Yến Tử bước nhanh vào, “Nhận được cuộc gọi báo án, khu dân cư Hội Hân có người nhảy lầu tự sát.”

“Đi, vừa đi vừa nói.” Quách Thiên Húc đứng dậy, lấy dụng cụ rồi đi ra ngoài.

Hàn Bân cũng theo.

Quách Thiên Húc gọi thêm vài cảnh viên, lên xe.

Trên xe, Quách Thiên Húc hỏi, “Yến Tử, nói chi tiết.”

“Người báo án là Mã Quốc Minh, hắn là bảo vệ khu dân cư Hội Hân, sáng nay chín giờ mười phút, hắn thấy có người đứng ngoài cửa sổ tầng chín, liền gọi cảnh sát.”

“Còn tình hình cụ thể người nhảy lầu, hắn chưa rõ. Chỉ biết người phụ nữ rất kích động, luôn la hét, nói gì mà ta chịu đủ rồi, không muốn thấy ngươi nữa, chết có gì đáng sợ.”

Quách Thiên Húc hỏi, “Tình trạng người nhảy lầu thế nào?”

“Trừ cảm xúc kích động, tạm thời không có vấn đề gì.”

“Người nhảy lầu bao nhiêu tuổi?”

“Nghe nói không lớn.”

Mắt nhỏ hừ một tiếng, “Ta nói, tám phần lại vì tình tự sát. Có người đúng là không hiểu ra.”

Yến Tử nhẩm tính, “Tính cả lần này, ta biết ba vụ tự sát, năm xui xẻo.”

Mắt nhỏ nói, “Mạng nói năm nay là năm giữ mạng, không cầu thăng quan phát tài, ăn no, mặc ấm, không bệnh không tai là phúc.”

Quách Thiên Húc hừ một tiếng, “Ngươi trẻ mà nói như người già.”

Hàn Bân nói, “Sư phụ, lát nữa sắp xếp thế nào?”

Quách Thiên Húc hỏi ngược, “Ngươi thấy sao?”

Hàn Bân ngẩn ra, “Việc này ta không giỏi, phải ngài quyết, ta học hỏi.”

Thực lòng mà nói, với vụ nhảy lầu tự sát, Hàn Bân không quan tâm lắm, tất nhiên, hắn không phải chê vụ nhỏ, chỉ là không thích đối mặt tình huống này.

Theo hắn, nhảy lầu tự sát thường có hai loại, loại đầu là làm quá, chẳng có gì to tát, mà đòi tự sát, thật ra là tiêu tốn tài nguyên xã hội, Hàn Bân không muốn theo họ lằng nhằng.

Loại hai, thật sự gặp chuyện không vượt qua được, sống còn khổ hơn chết, chết là sự giải thoát, có thể cần rất nhiều dũng khí mới dám làm.

Kết quả, khi người ta chết, ngươi cứu người ta, họ chịu khổ vô ích, chưa chết, còn phải tiếp tục chịu khổ.

Cứu người là ý tốt, nhưng chưa chắc là điều người ta cần.

Hàn Bân làm cảnh sát lâu, có suy nghĩ riêng về cái chết, hắn thấy nhiều bi kịch cuộc sống, ai cũng có quyền lựa chọn chết.

Chương 1174: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nếu một người không có quyền chọn chết, thì là bi ai.

Tất nhiên, Hàn Bân chỉ cảm thán, hắn là cảnh sát, cứu người là trách nhiệm, dù đối phương có muốn hay không.

Dù trái ý đối phương, Hàn Bân cũng phải hết sức cứu người, dù đối phương thật sự muốn chết, Hàn Bân cũng không cho chết, đây cũng là điểm mâu thuẫn.

Đúng hay không, Hàn Bân không rõ, chắc không ai rõ.

Đồn công an Bảo Hoa cách khu dân cư Hội Hân không xa, chốc lát đã đến, thấp thoáng nghe tiếng ồn ào.

Cổng khu dân cư khóa, Quách Thiên Húc không kêu bảo vệ mở cửa, mà nói, "Xuống xe, lát nữa tùy cơ hành động, tất cả lấy an toàn người nhảy lầu làm trọng."

"Hàn Bân, ngươi ở dưới duy trì trật tự, lát nữa chắc có nhiều người xem, đừng để họ hò hét, kích động người nhảy lầu."

"Rõ."

"Yến Tử, Đại Hàn, Bằng tử, ba ngươi theo ta lên lầu. Yến Tử, ngươi là nữ, dễ khiến đối phương mất cảnh giác, lát nữa ngươi chủ động chút."

"Còn nữa, nếu nghi phạm vì tình nhảy lầu, hai nam tránh nói, tránh xa, đừng kích động đối phương."

Đại Hàn cười khổ, vụ này, hắn không thích, "Cảnh trưởng, để ta khỏi lên."

“Bớt lời, hành động.” Quách Thiên Húc quát, rồi mở cửa xe.

Lúc này, nghe thấy tiếng thét, “A!”

Tiếng thét cao vút, đầy sợ hãi.

“Rầm!” Một tiếng, dừng lại đột ngột.

“Không hay rồi!” Quách Thiên Húc hô, vội vàng chạy vào khu dân cư.

Hàn Bân biết có chuyện, dẫn đội vào khu.

Lúc này, dưới tòa bảy, có nhiều người tụ tập, bàn tán, có người hưng phấn, có người sợ, có người giận.

“Nhảy lầu rồi!”

“Có người nhảy lầu.”

“Ôi mẹ ơi, sao lại nhảy, ta tưởng nàng sợ.”

“Đúng, nhảy cũng không nói một tiếng, hết hồn.”

“Đàn bà thối, nhảy lầu tự sát trong khu dân cư, ghê tởm.”

“Đúng vậy, nhà ta đang bán, ai dám mua.”

Nghe vậy, những người khác cũng phản ứng, lo xem náo nhiệt, quên mất điều này.

Khu có người nhảy lầu chết, ảnh hưởng cả khu, bán nhà khó, không bán cũng khó chịu.

“Cảnh sát, tránh ra, tránh ra!” Quách Thiên Húc hô.

Thấy người mặc đồng phục cảnh sát, dân chúng tự giác nhường đường.

Có người nói móc, “Chà, giống như phim, cảnh sát đến cuối cùng, người nhảy rồi, còn gì ý nghĩa.”

Có người phản bác, "Nói vậy là vớ vẩn, từ lúc người muốn nhảy đến khi nhảy, chỉ có hơn mười phút, nhanh thế này là nhanh rồi. Cảnh sát không phải bảo vệ khu, không thể canh mãi."

"Này, nói đến bảo vệ, ta phải nói, khu thu nhiều phí, bảo vệ chả làm gì, ngươi nhìn kìa, người mặc đồng phục bảo vệ, còn đứng đó xem, như không có gì."

…

Với những lời này, Hàn Bân và Quách Thiên Húc không để ý, người nhảy lầu rồi, đó là điều họ không muốn.

Việc cấp bách là duy trì trật tự hiện trường, không để người xem phá hiện trường và thi thể.

Hàn Bân lớn tiếng, "Mọi người lùi lại, đừng đến gần thi thể."

Mắt nhỏ và Đại Hàn vội vàng căng dây phong tỏa, giải tán người dân.

Hàn Bân vỗ vai Đại Hàn, "Ngươi dẫn hai người giữ cổng, ngoài cư dân, cấm người lạ vào."

Mọi người đều có lòng tò mò, nhảy lầu tự sát chắc chắn lan nhanh, gần đó ai rảnh, thích xem náo nhiệt sẽ kéo đến.

Người càng đông, càng dễ hỗn loạn.

Quách Thiên Húc đi đến, kiểm tra tình trạng người nhảy lầu, nói, "Không còn dấu hiệu sống."

Dù vậy, Quách Thiên Húc vẫn cho gọi 120.

Nhảy lầu tự sát, thường có hai hiện trường, thấy hiện trường dưới lầu kiểm soát, Quách Thiên Húc nói, "Bân tử, ngươi dưới này, ta lên lầu xem."

Nói xong, Quách Thiên Húc kéo một bảo vệ chạy vào tòa bảy.

Hiện trường đã căng dây phong tỏa, chỉ cần người xem không vào, hiện trường không bị phá, cảnh sát không chủ động giải tán, dù sao, xem náo nhiệt là bản tính, ngươi càng giải tán, họ càng tò mò, dễ xảy ra xung đột.

Hàn Bân nhìn thi thể người nhảy.

Rất thảm.

Tầng chín, đủ để chết, ngũ tạng lục phủ và xương đều vỡ.

Người chết là nữ, đầu cắm xuống, không rõ dung mạo, thân vặn vẹo dị thường, máu văng mấy mét, trông đáng sợ.

Người này mặc váy vàng, lúc này nhuốm máu, trông chói mắt.

Ngoài thi thể, còn có cái giá sắt, giống giá đặt dàn nóng điều hòa.

Hàn Bân không thấy cảnh nhảy, không biết nàng nhảy hay bị đẩy.

Hàn Bân nhìn đám người, đã thích xem, thì đừng đi.

Hàn Bân gọi về đồn, báo cáo tình hình, rồi xin chi viện.

Không lâu sau, sở trưởng dẫn người đến hiện trường, thấy tình hình, mặt nghiêm lại, rất nghiêm túc.

Sở trưởng thẳng thắn, "Người này chết thế nào?"

"Chúng ta chưa rõ, ta mời ngài mang người đến, để duy trì trật tự hiện trường, phần lớn người ở đây là nhân chứng, ta thấy cần ghi lời khai của từng người, có người thấy gì đó, dễ điều tra."

Sở trưởng gật đầu, "Làm theo ngươi nói."

Rồi, Hàn Bân phân công mọi người ghi lời khai.

Hàn Bân cũng gọi một cảnh viên, kéo một người xem làm việc.

Người này là chị ngoài bốn mươi, gầy, da đen, tết tóc dài.

“Chị, chị tên gì?”

“Ta họ Hoàng, tên Hoàng Lệ Kiều. Có việc gì?”

“Ta là cảnh trưởng Hàn Bân của Đồn công an Bảo Hoa, muốn hỏi về tình hình người nhảy.”

Hoàng Lệ Kiều chỉ người xung quanh, “Có gì để hỏi, mọi người đều thấy.”

“Người chết, chúng ta phải điều tra rõ, không chỉ hỏi chị, ai cũng phải làm việc.”

Nghe vậy, Hoàng Lệ Kiều có vẻ bình tĩnh hơn, “Làm xong ta có thể về trước?”

Chương 1175: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đúng.”

“Ngươi hỏi đi.”

“Chị có biết người nhảy?”

“Không, ta định đi chợ, nghe thấy náo nhiệt, đến xem.”

“Nàng đứng ở đâu nhảy?”

“Nàng đứng trên giá để dàn nóng điều hòa, ta đoán là tầng chín, bên Đông.”

“Nàng khi nào có hành động nhảy?”

“Ta nghe thấy đến, chắc hơn chín giờ, không rõ thời gian.”

Hàn Bân tiếp tục, “Nàng tự nhảy, hay bị đẩy?”

Hoàng Lệ Kiều nghĩ ngợi, “Ta không thấy nàng nhảy, chắc là rơi, ngươi nghĩ xem, dàn nóng chịu được mấy cân, làm sao chịu nổi người. Nói khó nghe, là tự tìm. Ngươi đổi ta, đánh chết ta cũng không dám làm vậy.”

“Trong lúc nàng muốn nhảy, có ai nói chuyện hay ảnh hưởng nàng?”

“Có, nàng hình như nói chuyện với ai, chửi bới, chắc là người trong nhà, nói gì ta không nghe rõ.”

Hàn Bân ghi lại, lời Hoàng Lệ Kiều khớp hiện trường, khớp phán đoán của hắn.

Người nhảy đứng trên giá điều hòa, giá không chịu được, cả người và giá rơi xuống, là nguyên nhân trực tiếp của bi

kịch.

Dù hiện tại có vẻ là tai nạn, nhưng chưa thể xác định, cần đối chiếu với hiện trường khác để kết luận.

Phòng 902 tòa 7.

Quách Thiên Húc vừa đến cửa, nghe tiếng khóc, "Vợ ơi, sao ngươi lại nghĩ không thông, chỉ là cãi nhau, cần gì tự sát."

"Vợ ơi, ngươi đi rồi, ta sống sao, chúng ta chẳng phải nói sẽ sống đến đầu bạc sao…"

"Sao ngươi lại nhẫn tâm, bỏ ta một mình, ta không chịu nổi…"

Tiếng đàn ông khác, "Thắng tử đừng khóc, ta gọi 120 rồi, có khi còn cứu được."

"Đúng, ta xuống, ta phải xuống trông nàng, sao lại nghĩ không thông." Nói xong, tiếng bước chân vang lên, cửa 902 mở, một người chạy ra.

Quách Thiên Húc cản, "Chúng ta là cảnh sát, ngươi là người nhà của người nhảy lầu?"

"Ta, đúng là ta, cảnh sát, ngươi thấy vợ ta không, nàng thế nào, còn không…" Người đàn ông run rẩy.

Quách Thiên Húc thở dài, "Xin ngươi nén bi thương."

Nghe vậy, người đàn ông dường như hiểu, ngồi phịch xuống đất, gào khóc, "Lâm Lâm, sao ngươi nhẫn tâm, vì chút chuyện mà tự sát, bỏ ta một mình sao sống…ta không thể thiếu ngươi, không thể…"

Người đàn ông khóc rống, khiến người ta động lòng.

Quách Thiên Húc thấy vậy, biết không hỏi được gì, nhìn người đàn ông khác.

"Ngươi với người chết quan hệ gì?"

“Ta họ Đổng, tên Đổng Văn Hoán, là bạn của hai vợ chồng.”

“Đưa bạn ngươi vào nhà.”

Đổng Văn Hoán và cảnh viên dìu người đàn ông vào sofa.

Quách Thiên Húc gọi Đổng Văn Hoán ra hỏi, “Người chết tên gì?”

“Lưu Hiểu Lâm.”

“Lưu Hiểu Lâm nhảy lầu ngươi cũng ở đó?”

“Đúng, ta luôn bên cạnh khuyên, định kéo vào nhà, nhưng nàng đột nhiên rơi, ôi, sợ chết ta.” Nói xong, Đổng Văn Hoán lau mồ hôi, “Ai ngờ có chuyện này, giờ ta vẫn run.”

“Hai vợ chồng vì sao cãi nhau?”

“Hai vợ chồng nào chẳng cãi nhau.” Đổng Văn Hoán thở dài, “Cụ thể ta không rõ, hình như là chuyện mượn tiền, hai người cãi vài câu, vợ chồng có gì không thương lượng được, thật không nên.”

“Hai người mấy giờ bắt đầu cãi?”

“Ta không rõ, khi ta đến, họ đã cãi.”

“Ngươi khi nào đến?”

“Hơn tám giờ, gần chín giờ, cụ thể ta không rõ, đến nơi đã nghe ầm ĩ, Hiểu Lâm rất kích động, Hải Kiều nhờ ta khuyên.”

Quách Thiên Húc chỉ người nằm khóc, “Hắn là Hải Kiều?”

“Đúng, Trương Hải Kiều.”

“Lưu Hiểu Lâm khi nào có hành động tự sát?”

“Ta đến không lâu, càng khuyên, nàng càng mạnh, ta không dám khuyên. Sau đó hai người lại cãi, Lưu Hiểu Lâm kích động, ngồi lên bậu cửa, rồi đứng lên giá điều hòa, lúc đó

chúng ta sợ chết, định kéo về, nhưng vừa đến gần, nàng đe dọa nhảy, rồi giá điều hòa rơi, Hiểu Lâm cũng rơi.”

“Trước khi Lưu Hiểu Lâm có hành động tự sát, hai người cãi gì?”

Đổng Văn Hoán nghĩ ngợi, “Hai người nói đến ly hôn, Hiểu Lâm kích động.”

“Hai người tình cảm có vấn đề?”

“Ta không rõ, thấy bình thường.”

“Lộp cộp…” Lúc này, ngoài cửa vang tiếng bước chân, Hàn Bân bước vào.

“Sư phụ, tình hình sao?”

Quách Thiên Húc nói nhỏ vài câu.

Hàn Bân hiểu tình hình, liếc Trương Hải Kiều vẫn khóc, không hỏi ngay, bắt đầu kiểm tra.

Đây là căn hộ hai phòng, phòng khách nhiều đồ linh tinh, “Lưu Hiểu Lâm từ phòng nào rơi?”

Đổng Văn Hoán chỉ phòng trong, “Phòng phụ.”

Hàn Bân vào phòng, cửa sổ cao sáu mươi cm, ngoài cửa sổ trống không, nhưng có thể thấy vài lỗ khoan.

Hàn Bân lúc ở dưới, quan sát giá điều hòa tầng một, biết cấu trúc đại khái.

Hàn Bân hỏi Đổng Văn Hoán, “Phòng này chưa từng lắp điều hòa?”

“Ta không rõ.”

Hàn Bân kiểm tra nơi rơi, trở lại phòng khách, nói với Trương Hải Kiều, “Trương tiên sinh, xin nén bi thương.”

Trương Hải Kiều nhìn Hàn Bân, “Cảnh sát, đều tại ta, ta có lỗi, ta hại vợ, ta không nên cãi, các ngươi bắt ta đi.”

Hàn Bân thuận thế hỏi, “Ngươi hại nàng thế nào?”

“Ta không nên đồng ý ly hôn, ta không nên cãi, nhịn là xong, sao phải cãi, có ích gì.”

Hàn Bân nói, “Hai ngươi vì sao cãi?”

Trương Hải Kiều đầy hối hận, “Ôi, toàn chuyện vớ vẩn, phiền lòng.”

“Chuyện gì phiền lòng, nói rõ xem.”

“Em vợ ta muốn mua xe, mượn tiền vợ, vợ cho em vợ năm vạn. Thực ra, ta không nhỏ mọn, ngươi mượn tiền nói ta một tiếng, là họ hàng, ta có thể không đồng ý? ” Trương Hải Kiều lại thở dài,

“Nhưng nàng hay lắm, tiền cho đi nửa tháng mới nói ta, ngươi nói ta không giận? Nàng coi ta là gì, có coi ta là chồng, có coi là gia đình?”

Chương 1176: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Hai ngươi hôm nay vì chuyện này cãi?"

"Đúng, cảnh sát, ngươi nói xem, nếu là ngươi, ngươi có giận không?"

Chuyện này đặt vào Hàn Bân, hắn chắc cũng giận, nhưng không phải lúc chọc tức, hắn đổi giọng, "Ngươi vì chuyện này đòi ly hôn?"

"Không, là nàng nói ly hôn, nàng có tật xấu, cãi là đòi ly hôn, lần nào cũng vậy. Ta là nam, không muốn cãi, mỗi lần nhịn, ta nghĩ chúng ta sống với nhau, đòi ly hôn làm gì, có thể sống tốt, lần nào ta cũng nhịn."

"Nhưng lần này khác, ta giận, giận nàng không coi ta ra gì, nàng đòi ly hôn, ta cũng giận." Trương Hải Kiều lau mắt, "Ta nói, ly thì ly, ai sợ ai."

"Nàng nghe ta đồng ý ly hôn, ngẩn ra, rồi nổi giận, nói ta vô lương tâm, nói ta có người khác, nói sớm thấy ta có hai lòng, hỏi có phải ta tìm người khác."

"Ta càng nghe càng giận, rõ ràng là lỗi của nàng, là nàng đòi ly hôn, lại đổ lên ta, ta giận, ta nói ai không ly là cháu."

"Nàng nghe thế, càng giận, đòi nhảy lầu."

"Nàng sao lại rơi?"

Trương Hải Kiều nghĩ ngợi, "Nàng ban đầu ngồi bậu cửa, ta định kéo vào, nàng không cho, trèo ra ngoài, đứng lên giá điều hòa… rồi… rơi."

“Nàng rơi lúc, hai ngươi ở đâu?”

“Ta ở cửa phòng, nàng không cho ta vào.”

“Vậy, ngươi đứng lại chỗ ngươi đứng.”

Trương Hải Kiều vịn sofa đứng dậy, bước chân run, Đổng Văn Hoán đỡ hắn.

Hai người đến cửa phòng, một trước một sau, khá gần.

Đây là vị trí đứng lúc đó.

Hàn Bân nhìn, cửa phòng cách cửa sổ hai mét.

“Phòng phụ có từng lắp điều hòa?”

“Không.”

“Nhà này ngươi mua, hay thuê?”

“Thuê.”

“Khi nào thuê?”

“Tháng năm năm nay, hơn năm tháng.”

“Lưu Hiểu Lâm trước đây có từng tự sát?”

“Không.” Trương Hải Kiều lắc đầu, “Nhưng, nàng nóng tính, ta thường nhịn nàng, nhưng lần này quá đáng, ta…”

“Đông đông…” Lúc này, ngoài cửa vang tiếng gõ.

Cửa không đóng, gõ tượng trưng.

Lý Huy bước vào, thấy Hàn Bân cười, “Ta nghe Chị Triệu nói ngươi ở Đồn công an Bảo Hoa, không ngờ gặp thật.”

Hàn Bân gật đầu, “Ngươi phụ trách vụ này?”

“Đúng, tình hình sao? Tự sát, hay giết?”

Hàn Bân giới thiệu tình hình, rồi chỉ Trương Hải Kiều, “Đây là chồng người chết.”

Lý Huy đến cạnh Trương Hải Kiều, trực tiếp hỏi.

Dù tin Hàn Bân, nhưng thủ tục phải có.

“Ah… Con gái ta, sao ngươi chết thảm, ah! Ông trời, sao ngươi tàn nhẫn…”

Hàn Bân nhíu mày, nghe tiếng gọi dưới lầu.

Hàn Bân nhìn qua cửa kính, thấy có người đứng ngoài dây phong tỏa khóc.

“Trương Hải Kiều, dưới là ai khóc?”

Trương Hải Kiều run môi, do dự, “Nghe tiếng như mẹ vợ.”

“Ngươi gọi?”

“Không, ta không, ta không biết nàng…” Trương Hải Kiều càng nói càng nhỏ, cúi đầu.

“Lý Huy, ngươi hỏi tiếp, ta xuống hiện trường.”

“Được, lát gặp.”

…

Hàn Bân xuống lầu, tiếng khóc càng rõ, xé gan ruột.

Hàn Bân đến gần, thấy ông bà ngồi ngoài dây phong tỏa, đã khóc sưng mặt, nhiều lần muốn vào đều bị cảnh viên ngăn.

Hàn Bân đến nói, “Đưa hai vị ra ghế ngồi, như này sao được.”

“Chúng ta không đi, ta muốn gặp con gái, muốn nhìn nàng, hu hu…” Bà cụ kêu.

Ông cụ khóc, “Đừng ngăn chúng ta, chết là con gái ta, ta muốn nhìn, tiễn nàng lần cuối.”

“Cụ ơi, con hiểu tâm trạng của hai cụ, nhưng cụ đến gần thi thể sẽ phá hiện trường, có thể ảnh hưởng điều tra, khiến cái

chết của con gái không rõ, con tin hai cụ không muốn con chết oan.”

“Ta chỉ muốn nhìn con…”

“Hai cụ yên tâm, sau khi kiểm tra xong, sẽ cho hai cụ thời gian.”

“Hu hu… Con gái khổ của ta, sao thảm vậy, ngươi còn trẻ, sao lại tự sát, sống không nổi thì ly hôn, tên vô lương tâm không đáng, hu hu…”

Hàn Bân nghe bà cụ khóc, có điều, cũng tò mò sao hai người biết con gái chết.

Trương Hải Kiều không nói, cảnh sát không liên lạc.

Một lúc sau, tiếng khóc nhỏ, Hàn Bân nói, “Cụ ơi, sức khỏe thế nào? Cần đi bệnh viện không.”

“Chúng ta không đi đâu, ngồi đây với con gái, không đi.”

“Hai cụ có bệnh tim, hay bệnh khác?”

“Không, chúng ta khỏe.”

“Nếu tiện, con muốn làm việc, tìm hiểu về Lưu Hiểu Lâm, sớm rõ nguyên nhân chết.”

“Hu hu…” Hai người tiếp tục khóc.

Yến Tử và Mắt nhỏ đến, an ủi hai cụ.

Việc này rất tốn thời gian, Hàn Bân không giỏi, nhưng ở đồn rất thường gặp.

Yến Tử và Mắt nhỏ kiên nhẫn, hơn mười phút sau, hai cụ mới chịu ra ghế.

Hai cụ bình tĩnh, Hàn Bân đến, hỏi, “Hai cụ tiện, con muốn làm việc.”

“Được, ngươi hỏi đi, chỉ cần tìm ra nguyên nhân chết.”

Hàn Bân hỏi họ tên, rồi hỏi thẳng, “Hai cụ sao biết Lưu Hiểu Lâm xảy ra chuyện?”

Bố Lưu Hiểu Lâm, Lưu Lễ Năng nói, “Ta, ta mỗi ngày đều xem video của con, sáng nay thấy con livestream, ta mở xem, thấy con cãi với chồng, chúng ta định gọi điện khuyên, nhưng con không nghe.”

“Chúng ta lo lắng, thấy con ngồi cửa sổ đòi tự sát, chúng ta sợ quá, liền bắt xe qua. Ai ngờ… Muộn một bước, con ta khổ…”

Hàn Bân xác nhận, “Ngươi nói, từ lúc Lưu Hiểu Lâm cãi với Trương Hải Kiều đến lúc đòi tự sát đều có người livestream?”

“Đúng.”

“Con gái ngươi làm gì?”

“Con ta mở cửa hàng, thỉnh thoảng quay video, ta biết tài khoản, luôn xem lén.”

“Có người dùng tài khoản con gái livestream cãi?”

“Đúng.”

“Cho ta xem nội dung livestream?”

“Được.” Lưu Lễ Năng run rẩy lấy điện thoại, thấy điện thoại, ông nghẹn, “Điện thoại này con mua, con bé hiếu thảo, còn trẻ, không nên chết.”

Lưu Lễ Năng mở app Douyin, tìm tài khoản Hiểu Kiều Lưu Thủy.

Chương 1177: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lúc này, livestream đã ngừng, nhưng vẫn xem được nội dung trước.

Hàn Bân mở xem, cảnh quen, trong nhà thuê của Lưu Hiểu Lâm, có Trương Hải Kiều, có Lưu Hiểu Lâm, hai người đang cãi nhau.

Lúc này, có giọng thứ ba, như người quay nói, "Hải Kiều, Hiểu Lâm, hai ngươi cãi gì, to thế, vừa xuống thang máy nghe thấy."

Là giọng của Đổng Văn Hoán.

Hàn Bân xem tiếp, quá trình cãi được quay toàn bộ, Đổng Văn Hoán vừa quay vừa khuyên, Trương Hải Kiều và Lưu Hiểu Lâm dường như không để ý máy quay, tự nhiên cãi.

Livestream tiếp tục đến lúc Lưu Hiểu Lâm đòi tự sát, nhưng không quay cảnh ngồi ngoài cửa sổ, nhưng vẫn nghe đối thoại của Lưu Hiểu Lâm và Trương Hải Kiều.

"Ah…"

Đột nhiên, tiếng hét vang.

"Hiểu Lâm, Hiểu Lâm…"

"Ah, sao rơi rồi!"

Livestream kết thúc.

Hàn Bân xem lại, càng thấy có vấn đề.

Đầu tiên, Đổng Văn Hoán đến quá khéo, vừa lúc Trương Hải Kiều và Lưu Hiểu Lâm cãi, lại không đóng cửa, Đổng Văn Hoán vào quay cãi.

Quan trọng, quá trình cãi từ đầu đến cuối đều quay, thấy gượng, như diễn theo kịch bản.

Hàn Bân thấy, gọi là tự sát, giống đoạn phim tự biên tự diễn quay hỏng hơn.

Hàn Bân trả điện thoại, tạm gác suy nghĩ, tiếp tục hỏi, "Tình cảm con gái con rể thế nào?"

Lưu Lễ Năng thở dài, "Giờ trẻ có cá tính, hai người hay cãi, không biết bao nhiêu lần. Con gái ta ta biết, nóng tính, nhưng không phải người không biết lý lẽ."

Bà cụ nói, "Chỉ tại tên Trương Hải Kiều, đàn ông mà không ra đàn ông, suốt ngày cãi vã với phụ nữ."

"Chúng ta vừa lấy lời khai của Trương Hải Kiều, hắn nói Lưu Hiểu Lâm có em trai, trước muốn mua xe, mượn Lưu Hiểu Lâm năm vạn, có thật không?"

"Có, chuyện chúng ta biết. Con trai có bạn gái, giờ hẹn hò thích tự lái xe, muốn mua xe, thiếu tiền, chuyện không thể chậm, sợ hỏng việc, mượn chị." Lưu Lễ Năng nói thêm, "Chuyện Trương Hải Kiều biết, tên đó nói dối, gì mà hôm qua mới nói, vớ vẩn."

"Tiền mượn hôm đó ta nhớ rõ, là ta gọi họ qua ăn cơm, con trai nói trên bàn, nói với cả hai, Trương Hải Kiều cũng đồng ý, con trai còn nói trả lãi, Trương Hải Kiều còn nói họ hàng, không cần. Ai ngờ tên đó trước mặt một kiểu, sau lưng một kiểu, lấy chuyện này đay nghiến con gái, còn nói bị giấu, bậy bạ."

Nghe vậy, Hàn Bân càng chắc, livestream là tự biên tự diễn.

“Con gái con rể từng đòi ly hôn?”

Lưu Lễ Năng đáp, “Có, hai người hay cãi, con gái ta bướng, nhưng trước cưới đã vậy, Trương Hải Kiều biết mà. Giờ cưới rồi, nói con ta bướng, trước làm gì. Hơn nữa, hắn Trương Hải Kiều cũng không tốt, ngươi xem video, lần nào cãi hắn cũng chẳng kém, chẳng có chút đàn ông.”

Hàn Bân nhíu mày, cảm thấy lần này ghi chép không thành công, Lưu Lễ Năng rõ ràng không phân biệt video và thực, ông tưởng trong video là thật, còn khai những gì thấy trong video.

Đây là vấn đề lớn, dễ gây hiểu lầm.

Hàn Bân từng gặp vài vụ liên quan đến streamer, biết những người này để tăng lượt xem hay phóng đại, gây tò mò, nhiều nội dung là bịa đặt, như câu trong phim, câu chuyện hư cấu, có gì trùng hợp, chỉ là trùng hợp.

Hàn Bân xem một video, tiêu đề là, ‘Đêm khuya mỹ nữ cho ta ăn, ngon quá’ mở ra là video streamer đi ăn đêm.

Ngươi nói có tức không.

Quần đã cởi, ngươi cho xem cái này.

Lúc này, Lý Huy đến, “Bân tử, hỏi thế nào?”

Hàn Bân đến, nói nhỏ, “Đây là bố mẹ người chết, già rồi, ghi chép đừng nói gì kích thích.”

Lý Huy cười, “Hay ngươi ghi chép, ta nghe.”

“Thôi nào, ngươi ghi, ta ghi rối lắm.”

“Sao? Ngươi gặp nhiều rồi, không đến nỗi.”

Hàn Bân nhắc, “Lưu Hiểu Lâm là streamer, luôn quay video, sáng nay tự sát đều được livestream, hai cụ đều thấy, ghi chép nhớ nhắc, mọi câu hỏi lấy hiện thực làm chuẩn.”

“Trời, kinh thật, quá trình tự sát đều được livestream!” Lý Huy ngạc nhiên.

“Hơn nữa, ta xem, lượt xem đã hơn mười nghìn, không kể tự sát, ảnh hưởng vụ này không nhỏ.”

Lý Huy nghĩ ngợi, “Nói vậy, tự sát không thể livestream.”

“Đây là chỗ khéo, ta xem nội dung, không có cảnh tự sát, chỉ nghe tiếng cãi, nhưng máy quay dừng ở cửa sổ, ai xem đều biết là nhảy.”

“Chuyên nghiệp.” Lý Huy tặc lưỡi, “Nghĩa là, Trương Hải Kiều và Đổng Văn Hoán đều nói dối.”

“Có vẻ vậy.”

“Hai tên này, diễn giỏi thật.”

“Ta đi gặp họ, ngươi ghi chép.” Hàn Bân vỗ vai Lý Huy, trở lại tòa bảy.

…

Trước cửa phòng 709 có hai cảnh viên, thấy Hàn Bân đến, đồng loạt chào, “Cảnh trưởng Hàn.”

Hàn Bân gật đầu, vào phòng.

Trương Hải Kiều và Đổng Văn Hoán ngồi sofa.

Thấy Hàn Bân, Trương Hải Kiều vội đứng, “Hàn đội, bố mẹ vợ ta sao?”

“Ngươi còn quan tâm họ?”

“Ôi… Họ già, ta sợ họ không chịu nổi.”

“Vậy ngươi không xuống xem, quan tâm thế có xa không.”

“Ta…ta không có mặt mũi gặp họ, thà người chết là ta.” Trương Hải Kiều đấm đầu.

“Đúng rồi, hai ngươi cãi vì sao?”

“Ah!” Trương Hải Kiều ngẩn ra, không hiểu sao Hàn Bân lại hỏi, “Ngài hỏi rồi mà?”

“Ta quên, ngươi nói lại.”

“Trước, em vợ ta mua xe, mượn tiền vợ, vợ tự cho năm vạn, hôm qua mới nói ta, ta thấy nàng không tôn trọng ta, hai người cãi.”

“Ngươi không biết chuyện mượn tiền?”

“Thật không, biết thì ta đã không giận.”

Hàn Bân gật đầu, nói với cảnh viên, “Bắt họ lại, còng tay.”

Trương Hải Kiều ngơ ngác.

Đổng Văn Hoán sợ hãi, “Cảnh sát, chuyện này không liên quan ta, sao bắt ta?”

Chương 1178: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Được rồi, đừng diễn, chuyện các ngươi ta biết hết, chủ động khai có thể được khoan hồng. Cho các ngươi cơ hội cuối."

Trương Hải Kiều và Đổng Văn Hoán nhìn nhau, Trương Hải Kiều nuốt nước bọt, "Cảnh sát, ngài là sao, chúng ta không biết, có gì nhầm?"

"Nhầm?" Thấy hai người không khai, Hàn Bân thay đổi sắc mặt, "Được, các ngươi không nói, ta nói."

"Lưu Hiểu Lâm không tự sát, các ngươi mưu sát!" Hàn Bân chỉ Trương Hải Kiều và Đổng Văn Hoán, giọng nghiêm khắc, "Hai ngươi hợp mưu giết nàng!"

Nghe vậy, hai người đều sợ, Trương Hải Kiều nắm chặt đấm, "Ta không, ngươi vu oan."

Đổng Văn Hoán sợ ngã, "Cảnh sát, chúng ta không giết người, là tai nạn, thật sự là tai nạn."

"Hừ, người chết rồi, ngươi nói tai nạn. Với ngươi là tai nạn, với Lưu Hiểu Lâm không phải." Hàn Bân hừ.

Đổng Văn Hoán kêu, "Ta có chứng cứ, là chủ ý của Lưu Hiểu Lâm, là nàng thiết kế."

"Văn Hoán, ngươi!" Trương Hải Kiều quát.

Hàn Bân nói với cảnh viên, "Đưa đi."

Hai cảnh viên đưa Trương Hải Kiều vào phòng khác.

Hàn Bân nhìn Đổng Văn Hoán, "Ngươi nói sao, nàng thiết kế?"

"Ôi, ta nói thật, hai vợ chồng không cãi, Lưu Hiểu Lâm không tự sát, tất cả làm cho người khác xem."

"Xem cho ai?"

"Chúng ta làm tự media, quay video cho fan xem."

"Quay gì không quay, sao quay tự sát?"

"Không còn cách nào, giờ mạng phát triển, media tự do càng nhiều, ai biết dùng điện thoại cũng quay, biết kiếm tiền, đều muốn thử. Muốn hút fan, muốn người xem, phải có đặc sắc, để fan theo dõi, chỉ là bước đầu, fan cũng mệt mỏi, phải có điểm mới, đề tài khác nhau, mới giữ được fan."

Đổng Văn Hoán thở dài, "Ngành này cạnh tranh mạnh, theo đuôi nhiều, ai cũng đề tài giống, người ta không thích. Ba người chúng ta nghĩ nát óc, ngày nào cũng nghĩ điểm nhấn, mâu thuẫn, nội dung quay, để fan thích."

"Qua thời gian dài, chúng ta thấy fan thích xem vợ chồng cãi, chỉ cần có mâu thuẫn, càng lớn, càng nhiều lượt xem. Có lần Lưu Hiểu Lâm nói ly hôn, lượt xem gấp mười lần, một video bằng nửa tháng thu nhập, ai chịu nổi."

"Chúng ta được lợi, bắt đầu để hai vợ chồng tạo mâu thuẫn, chiến tranh lạnh, đòi ly hôn, khuyên giải, hòa giải. Mỗi lần vậy, quay được lâu, có đề tài, nhiều lượt xem, nên thời gian gần quay mâu thuẫn vợ chồng."

"Nhưng, fan thông minh, xem vài lần, quen kiểu này, lại mệt mỏi, lượt xem giảm. Ba người bàn bạc, nghĩ ra đề tài nhảy lầu."

"Ngươi đừng nói, sáng nay livestream tỷ lệ xem cao gấp nhiều lần, fan tăng vù vù, thấy hai người cãi, ta vui lắm, ai

ngờ… Về sau đột nhiên có tai nạn, Lưu Hiểu Lâm đứng trên giá điều hòa, cả người cả giá rơi."

"Lúc đó sợ chết ta, chuyện tốt đẹp, fan thích, chúng ta kiếm tiền, sao lại thành thế, ôi, oan chết ta…"

Lời khai của Đổng Văn Hoán khớp suy đoán của Hàn Bân, có người phải dọa, không dọa không khai.

"Sao phải nói dối?"

Đổng Văn Hoán ngập ngừng, thở dài, "Ta… Chúng ta không còn cách."

"Cái gì không còn cách, lừa cảnh sát vui lắm? Biết gì là cản trở chấp pháp, nghiêm trọng có thể ngồi tù."

"Cảnh sát, ta biết sai, mong ngài rộng lượng tha ta, ta thật không muốn lừa, ta định nói thật, nhưng Trương Hải Kiều lo…" Đổng Văn Hoán do dự, thấy Hàn Bân trợn mắt, mới cắn răng nói, "Chúng ta biết quay video tự sát là sai, nhưng Trương Hải Kiều sợ cảnh sát biết sẽ khóa tài khoản, liền bàn với ta…"

Lý Huy vào, nghe thấy, hừ, "Sợ khóa tài khoản, dám lừa cảnh sát, giấu nguyên nhân chết, to gan."

"Là ý Trương Hải Kiều, ta nghe theo." Đổng Văn Hoán nhìn phòng trong, hạ giọng, "Ngài đừng coi thường tài khoản, có mấy chục vạn fan, mỗi tháng thu nhập mấy vạn, một năm mấy chục vạn, kinh doanh tốt có khi trăm vạn."

Lý Huy ngạc nhiên, do dự hỏi, "Ta liên hệ công ty quản lý, họ nói cái giá thống nhất, chịu lực 150 kg, Lưu Hiểu Lâm chưa đến sáu mươi kg, theo lý không thể rơi."

"Ta không biết, nhà không phải của ta, ta không ở." Đổng Văn Hoán vội phủi sạch, "Nàng rơi, ta livestream, ngài không

tin có thể xem, ta không đến gần cửa sổ, cái chết của nàng không liên quan ta, thật là tai nạn."

Hàn Bân và Lý Huy nói nhỏ, rồi Lý Huy vào phòng trong.

Hàn Bân ngồi sofa hỏi tiếp, "Quan hệ vợ chồng Trương Hải Kiều và Lưu Hiểu Lâm thế nào?"

"Ta không rõ."

"Ngươi thấy, nghe, nói thật. Ta không muốn nghe giả, không phải đề tài quay."

Đổng Văn Hoán nghĩ ngợi, "Thật ra, video không phải toàn giả, có khi họ mâu thuẫn thật, cũng cãi."

"Họ vì chuyện gì cãi?"

"Ta không rõ, có khi một câu là cãi."

Hàn Bân ghé gần, "Ta khá tò mò, các ngươi luôn quay mâu thuẫn giả, không phải cao minh, fan không nhận ra?"

Đổng Văn Hoán cười gượng, "Sao không, fan thông minh nhiều, có nhiều bình luận, nói giả, chỉ quay mâu thuẫn, chiến tranh lạnh, về nhà mẹ, hòa giải, coi fan là ngốc? Gặp loại này, chúng ta chặn luôn, không bình luận được nữa, lâu sẽ chọn được fan."

"Fan đó sẽ không nghi ngờ thật giả, có thể nghi, nhưng không nói, vẫn xem, là fan trung thành, đó là loại fan ta cần."

"Có fan, biết là giả, nhưng thích xem, không bình luận, cũng là fan tốt."

"Lên mạng nhiều người, chúng ta chọn lựa, sẽ thành fan của mình, không cần nhiều, mấy triệu, cả đời không lo ăn uống, chẳng làm gì."

"Nói khó nghe, ngươi quay tốt, không thể để ai cũng thích, miệng đời khó chiều."

Hàn Bân cười, “Ngươi nghĩ thấu đáo.”

Đổng Văn Hoán giơ tay còng, “Cảnh sát, ta nói thật, mở còng được không?”

Chương 1179: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Gì mà vội, cứ đeo, đẹp mà.”

Đổng Văn Hoán khóc không ra nước mắt.

Đồn công an Bảo Hoa.

Chưa xác định chết do tai nạn, hay giết, nghi phạm tạm đưa về Đồn công an Bảo Hoa.

Trong phòng, Hàn Bân tổ chức họp.

Hàn Bân ngồi giữa, bên trái là cảnh viên Đồn công an Bảo Hoa, bên phải là cảnh viên Phân Cục Ngọc Hoa.

Mắt nhỏ và Đại Hàn vào phòng, nói với Hàn Bân, “Cảnh trưởng Hàn, Trương Hải Kiều và Đổng Văn Hoán đã bị giam.”

“Ngồi đi, họp chính thức.” Hàn Bân quét nhìn, “Tình hình mọi người rõ, ta không nhắc lại, vào tiến triển điều tra.”

“Người chết Lưu Hiểu Lâm là streamer, cãi nhau, tự sát là tự biên tự diễn, để tạo mâu thuẫn, gây tò mò, hút fan và lượt xem, hành vi này rõ ràng sai, ảnh hưởng xấu.”

Hàn Bân đưa văn kiện, “Đây là khẩu cung của Đổng Văn Hoán, mọi người xem, có gì nói ra.”

“Tổ trưởng Lý, nói tình hình bên ngươi.”

Lý Huy chỉnh suy nghĩ, “Ta lấy khẩu cung chồng người chết Trương Hải Kiều, khớp với Đổng Văn Hoán, xác định gọi là tự sát tự biên tự diễn, vì sao Lưu Hiểu Lâm rơi, họ nói là tai nạn.”

“Hơn nữa, ta liên hệ quản lý khu, họ nói giá điều hòa rất chắc, chỉ cần không phá hoại, đừng nói nữ, nam đứng cũng không sao.”

“Tóm lại, ta thấy vụ này không phải tai nạn.”

Lý Huy nói xong, Hàn Bân nhìn Quách Thiên Húc, “Cảnh trưởng Quách, ý ngài?”

Quách Thiên Húc nghĩ, “Ta cơ bản đồng ý Tổ trưởng Lý. Nhưng, bổ sung, khu Hội Hân giao nhà khoảng năm 2008, không lâu, nhưng, năm ngoái có vấn đề chất lượng, tường rơi, nền nứt, một số chủ nhà xung đột với chủ thầu, việc không nhỏ.”

Ý hắn, chủ thầu không đảm bảo chất lượng nhà, lời quản lý chưa chắc đúng, phải loại trừ vấn đề chất lượng, mới xác định tai nạn hay không.

Hắn nói thận trọng, không phản bác Lý Huy.

Hàn Bân không câu nệ, “Cảnh trưởng Quách đúng, hai mặt này đều phải tính, sớm xác định tai nạn, hay giết…”

Chưa nói xong, điện thoại rung, “Reng…”

Lý Huy lấy điện thoại, “Bộ kỹ thuật.”

Hàn Bân gật, “Nghe đi.”

Lý Huy nghe, “Ừ… Ừ… Xác định? Được… Hiểu rồi… Được…”

Lý Huy cất điện thoại đi, “Đội kỹ thuật đã phát hiện giá đỡ điều hòa và một số linh kiện tại hiện trường, trong đó có ba chiếc đinh vít. Qua kiểm tra và đối chiếu, ba chiếc đinh vít này chính là dùng để cố định giá đỡ điều hòa.”

Hàn Bân sờ cằm hồi tưởng, “Ta nhớ rằng giá đỡ điều hòa có sáu lỗ, vậy ba chiếc đinh vít còn lại đâu rồi?”

Lý Huy đáp, "Đội kỹ thuật đã tìm kiếm kỹ lưỡng hiện trường, chỉ tìm thấy ba chiếc đinh vít. Theo suy đoán của ta, có hai khả năng cho ba chiếc đinh vít còn lại: thứ nhất, chúng rơi ở chỗ khác, ví dụ như trên bậu cửa sổ của cư dân khác hoặc bị ai đó nhặt mất. Thứ hai, có người cố tình tháo đinh vít trước để tạo ra vụ tai nạn này."

Hàn Bân nói, "Theo lời khai của Đổng Văn Hoán và Trương Hải Kiều, vụ tự tử lần này là có kế hoạch, do ba người họ hợp mưu, nghĩa là hai người kia đều biết Lưu Hiểu Lâm sẽ nhảy lầu và đứng trên giá đỡ điều hòa. Nếu thật sự có người cố tình tháo đinh vít, thì hai người này rất đáng nghi."

Quách Thiên Húc nói, "Nếu đúng như ngươi suy đoán, Đổng Văn Hoán và Trương Hải Kiều có thể là hung thủ, vậy mục đích của chúng là gì? Giết người không phải chuyện nhỏ, phải có đủ động cơ chứ."

Điền Lệ đề nghị, "Họ thường xuyên quay video, ta nghĩ có thể xem lại các video trước đó, biết đâu tìm được manh mối."

Lý Huy lắc đầu, "Ta đã xem qua vài video họ quay, dấu hiệu dàn dựng rất rõ ràng, nhiều nội dung chỉ để thu hút người xem, rất khó làm bằng chứng. Nếu tin thật, có khi còn làm cảnh sát điều tra lệch hướng."

Tôn Hiểu Bằng xòe tay, "Hai người đó không phải đã bị bắt rồi sao? Theo ta nói, chúng ta chia ra thẩm vấn, chỉ cần lời khai của hai người không khớp nhau, nghi phạm sẽ lộ sơ hở."

Hàn Bân trầm tư một lát, "Ta đã nói, kế hoạch tự tử này do ba người họ lập ra, nghĩa là cả ba đã đồng lòng. Rất khó hỏi ra điều gì bất thường. Nghi phạm chỉ cần tháo trước ba chiếc đinh vít, sự việc đã qua, chỉ cần không có nhân chứng vật chứng, chúng không thừa nhận, chúng ta rất khó chứng minh."

Lý Huy đồng tình, “Hàn đội nói đúng, đối phương nếu cứ khăng khăng chối cãi, chúng ta không có bằng chứng định tội, mấu chốt hiện giờ là tìm ra bằng chứng người tháo đinh vít.”

“Hàn đội, bàn luận gần xong rồi, không nên chậm trễ, ngài sắp xếp nhiệm vụ đi.”

Hàn Bân hơi do dự, nói, “Tổ trưởng Lý, ngươi chịu trách nhiệm tìm ba chiếc đinh vít, chỉ khi tìm được chúng, ta mới biết là bị người cố tình tháo hay rơi ở đâu đó.”

“Không vấn đề.”

Hàn Bân nhìn sang Quách Thiên Húc, “Cảnh sát trưởng Quách, ngài quen thuộc với khu dân cư Hội Hân, phiền ngài đến đó xem có nhân chứng không.”

Mặc dù khả năng không cao, nhưng Hàn Bân nghĩ vẫn nên thử.

Hắn tự mình ngồi lại đồn, nếu có manh mối mới sẽ lập tức thẩm vấn nghi phạm.

…

Quách Thiên Húc dẫn người ăn vội ở quán ăn gần đó, rồi đến khu dân cư Hội Hân.

Hắn làm ở đồn công an Bảo Hoa nhiều năm, khá quen thuộc khu dân cư Hội Hân.

Trước khi đến, Quách Thiên Húc xem lại biên bản, theo lời khai của Đổng Văn Hoán và Trương Hải Kiều, họ bàn bạc việc quay phim tự tử từ chiều hôm trước, nghĩa là nghi phạm có thể tháo đinh từ chiều hôm trước đến lúc vụ việc xảy ra.

Chương 1180: Tiêu Đề 《Ẩn》

Dĩ nhiên, đây chỉ là khả năng lớn nhất, không nhất định. Trước hết, Đổng Văn Hoán và Trương Hải Kiều đều có nghi vấn, lời họ không thể tin hoàn toàn, hơn nữa, kế hoạch không bằng ý định, họ lập kế hoạch từ chiều hôm trước.

Nhưng nghi phạm có thể đã nghĩ từ trước và lên kế hoạch, ví dụ như tạo ra ý thức và gợi ý để Lưu Hiểu Lâm tự tử, hoặc tháo đinh trước khi lập kế hoạch, thành công thì tốt, không thành cũng không tổn thất.

Nghĩ thông những điều này, Quách Thiên Húc đã xác định phương hướng và phạm vi điều tra.

Quách Thiên Húc dẫn người vào khu dân cư, thấy vài phụ huynh đang chơi với con, hắn hỏi thăm xem có ai thấy giá đỡ điều hòa nhà nạn nhân có gì bất thường, hoặc có ai từng động vào không.

Hỏi nhiều người, không ai thấy gì bất thường.

Việc này cần may mắn, không ai rảnh rỗi nhìn chằm chằm vào cửa sổ nhà người khác.

Quách Thiên Húc đi quanh khu dân cư, vừa đi vừa hỏi, hắn không vô định, theo đường vào công ty quản lý khu dân cư.

Người phụ trách công ty là Mã Quốc Tường, thấy Quách Thiên Húc rất niềm nở, “Chào cảnh sát trưởng Quách, các đồng chí ngồi đi, Tiểu Ngô, rót trà đi.”

“Giám đốc Mã không cần khách khí.”

“Nên làm, các đồng chí vất vả, đến đây không có trà, ta cũng không yên tâm.”

Quách Thiên Húc nhìn quanh văn phòng, hỏi, “Khu dân cư các ngươi trước đây có xảy ra việc giá đỡ điều hòa rơi không?”

“Không, tuyệt đối không, chúng ta bảo trì tốt, có vấn đề gì giải quyết ngay, chưa từng xảy ra chuyện này.”

“Vậy việc này, ngươi thấy sao?”

“Ta…” Giám đốc Mã ngại ngùng, “Ta không rõ lắm.”

“Khi nạn nhân rơi, ngươi có mặt không?”

“Có, nghe bảo vệ báo, ta lập tức đến, còn lên lầu khuyên, nhưng người trong nhà không mở cửa. Ta đành xuống dưới, vừa xuống thì cô ta rơi xuống.”

“Ngươi chắc chắn là rơi, không phải nhảy.”

Giám đốc Mã nghĩ một lúc rồi nói, “Là rơi.”

“Nạn nhân lúc đó đứng trên giá đỡ sao?”

“Đúng vậy.”

“Nàng lúc đó có cầm vật gì khác, ví dụ như tuốc nơ vít không?”

“Không… ta không chú ý.”

“Sau khi Lưu Hiểu Lâm rơi xuống, có nhiều người xung quanh đứng xem, trong số đó có ai nhặt được thứ gì không?”

“Nhặt được gì?”

“Ví dụ như đinh vít.”

Giám đốc Mã có chút ngạc nhiên, “Đinh vít… ta thật sự không rõ. Lúc đó mọi người đều đang xem náo nhiệt, nếu là

tiền rơi thì có thể có người nhặt, chứ đinh vít thì không dùng được.”

“Cảnh sát trưởng Quách, phải chăng đinh vít này có liên quan đến vụ rơi?”

“Chi tiết cụ thể tạm thời không tiện tiết lộ, sau này ngươi giúp ta hỏi thăm, đặc biệt là cư dân tòa nhà số 7, có thể nó rơi xuống bậu cửa sổ của họ.”

“Không vấn đề, ta sẽ cho người đi hỏi ngay.”

Quách Thiên Húc hài lòng với thái độ của Giám đốc Mã, cầm lấy tách trà từ nhân viên nữ, uống một ngụm, “Còn một việc nữa cần làm phiền ngươi, khu dân cư của các ngươi có camera giám sát từ trên cao có thể quay được nhà của nạn nhân không?”

Giám đốc Mã do dự một chút, “Ôi trời, ngài vừa nhắc ta mới nhớ, năm ngoái có người phản ánh rằng có người ném rác từ trên lầu xuống, suýt nữa trúng người. Chúng ta đã lắp một camera giám sát từ trên cao để xem nhà nào ném rác, có lẽ có thể quay được.”

Tiểu Mắt tròn xoe đôi mắt, “Đầu mối quan trọng như vậy sao ngươi không nói sớm.”

“Ta quên mất việc đó rồi, ta không rành về điều tra hình sự, ngài không nói thì ta cũng không nghĩ ra.”

Quách Thiên Húc không muốn tiếp tục dò hỏi, bởi lập trường của công ty quản lý và đồn cảnh sát khác nhau, họ tránh được việc thì không muốn dính dáng, “Dẫn chúng ta đi xem camera.”

“Được, mời các ngài theo ta, phòng giám sát ở căn phòng bên cạnh.”

Sau đó, Quách Thiên Húc và nhóm người vào phòng giám sát, bên trong có một bảo vệ đang cầm tách trà lớn uống nước, thấy nhóm người đi vào liền đứng dậy, "Quản lý Mã."

"Lão Triệu, ngươi bật camera giám sát tòa nhà số 7 lên cho các đồng chí cảnh sát xem."

Lão Triệu không dám chậm trễ, thao tác nhanh chóng trên máy tính, rất nhanh đã bật lên camera giám sát tòa nhà số 7.

Quách Thiên Húc hỏi, "Camera giám sát của khu dân cư các ngươi lưu giữ được bao lâu?"

"Thiết bị mới lắp, giám sát đường thường lưu trữ một tháng, giám sát từ trên cao yêu cầu độ phân giải cao nên video cũng lớn, chỉ lưu được khoảng nửa tháng."

Quách Thiên Húc phân công cảnh sát xem lại video giám sát gần nhất trong ba ngày, khả năng nghi phạm hành động trong ba ngày này là lớn nhất.

Giám sát từ trên cao dễ xem hơn vì camera cố định, chỉ cần chú ý vào vị trí nhà nạn nhân.

Dưới sự chỉ dẫn của Quách Thiên Húc, các cảnh sát bắt đầu công việc nhàm chán là xem video giám sát.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Quách Thiên Húc tuổi trung niên, ngồi nửa giờ đã phải đứng lên hoạt động.

Một giờ sau, hắn cảm thấy không yên, vừa đứng dậy thì nghe tiếng Tiểu Mắt, "Cảnh sát trưởng, ngài xem này, lộ mặt rồi."

Quách Thiên Húc đến gần, nhìn vào màn hình, thấy có bóng người từ cửa sổ phòng ngủ của nạn nhân thò nửa người ra, cúi xuống vừa đủ chạm tới giá đỡ điều hòa.

"Phóng to video, xem hắn đang làm gì."

Tiểu Mắt thao tác, phóng to video, nhìn rõ hơn.

Đại Hàn cũng đến gần, "Người này hình như cầm thứ gì đó, đang nạy tường."

Quách Thiên Húc cố gắng nhìn gần hơn, "Phóng to thêm nữa, xem đó là gì."

Chương 1181: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tiểu Mắt lại thao tác, "Đã phóng to hết cỡ."

Ba người chăm chú nhìn màn hình một lúc lâu.

Tiểu Mắt nói, "Hình như là tuốc nơ vít!"

"Đúng, có lẽ là tuốc nơ vít, hắn rất có thể đang tháo đinh." Quách Thiên Húc nói với giọng phấn khích, "Tên này có lẽ là hung thủ rồi."

"Tiểu Mắt, tiếp tục chạy video, xem mặt mũi tên này."

Camera từ trên cao đặt đối diện tòa nhà số 7, góc quay hiện tại chỉ thấy được hình dáng tổng thể, không rõ mặt.

Tiểu Mắt tiếp tục chạy video, nhấn phím cách, "Lộ mặt rồi."

Quách Thiên Húc nhìn kỹ, đó chính là chồng của nạn nhân, Trương Hải Kiều, hắn cầm tuốc nơ vít rồi rút vào phòng, sau đó đóng cửa sổ lại.

Quách Thiên Húc đập mạnh vai Tiểu Mắt, "Tốt lắm, có bằng chứng này, ta xem Trương Hải Kiều còn chối cãi thế nào."

Đồn công an Bảo Hoa.

Hàn Bân nhận được điện thoại của Quách Thiên Húc, tự mình xem lại video giám sát mang về, mặc dù độ phân giải không cao, Hàn Bân gửi video đến Phân Cục Ngọc Hoa để đội kỹ thuật cải thiện độ nét.

Hàn Bân gọi điện cho Lý Huy, báo cáo tiến triển vụ án, đồng thời bàn về công việc tiếp theo. Hàn Bân sẽ thẩm vấn sơ bộ Trương Hải Kiều, còn Lý Huy tiếp tục tìm đinh vít.

Từ video giám sát có thể thấy, Trương Hải Kiều đang tháo đinh, điều đó cho thấy đinh không phải rơi mà bị hắn xử lý, xác định rõ hướng tìm kiếm.

Phòng thẩm vấn của đồn.

Trương Hải Kiều bị còng trên ghế thẩm vấn, ánh mắt nhìn quanh căn phòng.

Một lúc sau, cửa phòng mở ra, Hàn Bân và Tiểu Mắt bước vào.

Tiểu Mắt được Quách Thiên Húc cử đến để đưa video cho Hàn Bân.

Thấy cảnh sát, Trương Hải Kiều nghiêng người về phía trước, giọng đầy bi thương, "Cảnh sát, chúng ta chỉ quay video, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ta đã biết lỗi rồi. Bao giờ các ngài mới thả ta để lo hậu sự cho vợ, ta muốn tiễn nàng lần cuối, nếu không ta sẽ ân hận cả đời."

Hàn Bân ngồi sau bàn thẩm vấn, đặt ly nước lên bàn, chậm rãi nói, "Ngươi không cần gấp, nguyên nhân cái chết của vợ ngươi chưa được làm rõ, thi thể không giao cho gia đình, chúng ta sẽ giữ gìn cẩn thận. Ngươi hãy thành thật khai báo vụ án mới là điều quan trọng."

"Nhưng… nhưng ta đã nói hết rồi, như ta đã nói với Cảnh sát Lý, không còn gì để nói thêm."

"Ngươi đã nói hết?"

"Thật sự là hết rồi, ngài bảo ta nói thêm, ta cũng không biết nói gì."

Hàn Bân dựa lưng vào ghế, "Ta hỏi, ngươi đáp."

“Được.”

Hàn Bân hỏi theo thủ tục, “Họ tên, giới tính, tuổi tác…”

“Ta là Trương Hải Kiều, nam, 33 tuổi.”

“Các ngươi bắt đầu quay video từ khi nào?”

Trương Hải Kiều liếm môi, “Từ năm ngoái, ban đầu là một tài khoản khác, nhưng không thành công, sau đó ký hợp đồng với công ty khác, chúng ta đổi sang tài khoản hiện tại, chủ yếu quay về cuộc sống vợ chồng, không ngờ lại nổi tiếng.”

“Tên tài khoản là gì?”

“Hiểu Kiều Lưu Thủy. Vợ ta tên Lưu Hiểu Lâm, ta là Trương Hải Kiều, mỗi người lấy một chữ.” Nói đến đây, Trương Hải Kiều thở dài, “Giờ nàng đi rồi, chỉ còn lại ta… nhưng dù sao vì nàng, ta sẽ tiếp tục điều hành tài khoản này.”

“Người điều hành tài khoản gồm những ai?”

“Chỉ có ta, Hiểu Lâm và Đổng Văn Hoán, ba người chúng ta.”

“Các ngươi phân chia công việc thế nào?”

“Ta và Hiểu Lâm phụ trách kế hoạch và diễn xuất, Đổng Văn Hoán chủ yếu quay phim, hắn ít khi xuất hiện.”

“Ai là người đầu tiên đưa ra ý tưởng tự tử nhảy lầu?”

Trương Hải Kiều suy nghĩ, “Là Hiểu Lâm.”

“Ngươi trước đây có ý tưởng này không?”

Trương Hải Kiều lắc đầu, “Không, ta là người cẩn thận, dù ý tưởng này tốt, thu hút được nhiều người xem, nhưng cũng có rủi ro, nếu bị tố cáo thì video có thể bị gỡ. Tài khoản trước của ta thường xuyên bị tố cáo, lần đầu quay cũng không hiểu rõ, gặp không ít rắc rối.”

“Lưu Hiểu Lâm đưa ra ý tưởng này khi nào?”

“Chiều hôm qua.”

“Thời gian cụ thể?”

“Ta không nhớ rõ, chúng ta họp lúc 3 giờ chiều, bàn về chủ đề quay phim và chỉnh sửa video, khoảng 4 giờ thì kết thúc, ta đoán nàng đưa ra ý tưởng này lúc 3 giờ hơn.”

Hàn Bân ghi chép lại, đặt bút xuống, “Trước đó, nàng đã từng nói với ngươi về ý tưởng này chưa?”

“Chưa bao giờ.”

“Trưa hôm qua, từ 11 giờ đến 12 giờ, ngươi ở đâu?”

“Ta ở nhà.”

“Nhà có những ai?”

“Chỉ có ta và vợ ta.”

“Không có ai khác?”

“Không.”

“Lúc đó, các ngươi đang làm gì?”

“Ban đầu, vợ ta đang nấu ăn, ta trả lời bình luận của người xem, sau khi nấu xong, chúng ta cùng ăn.”

Hàn Bân đứng dậy, lấy một bức ảnh từ trên bàn, đặt trước mặt Trương Hải Kiều, “Ngươi nhìn bức ảnh này.”

Trương Hải Kiều chỉ nhìn thoáng qua, mặt biến sắc, “Đây… đây là.”

“Đây là ảnh từ camera giám sát từ trên cao của khu dân cư, để ngăn người dân ném rác từ trên cao xuống, camera này quay được cửa sổ nhà ngươi.” Hàn Bân chỉ vào người trong ảnh, “Đây là ai?”

Trương Hải Kiều ngậm miệng, “Là ta.”

Hàn Bân đặt câu hỏi, đã bẫy được hắn, hắn tự nói rằng trưa hôm qua chỉ có hai vợ chồng hắn ở nhà.

“Lúc đó, ngươi cầm cái gì?”

Trương Hải Kiều cắn môi, im lặng.

Một giây, mười giây, một phút… Trương Hải Kiều cúi đầu không nói.

Hàn Bân nhìn sang Tiểu Mắt, hắn không hiểu ý, chỉ đành tự mình tiếp tục.

“Bốp!” Hàn Bân đập tay lên bàn, quát, “Trương Hải Kiều, ta hỏi ngươi đó, ngươi câm rồi sao?”

Chương 1182: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Hải Kiều im lặng một lúc rồi ngẩng đầu, "Không, ta bị hạ đường huyết, vừa nãy có chút chóng mặt."

"Bây giờ thì sao?"

"Bây giờ ổn rồi."

"Vậy trả lời câu hỏi của ta."

"Ta nhớ lúc đó cầm một cái mỏ lết, đúng, là mỏ lết sắt."

"Màu gì?"

"Màu bạc."

"Ngươi dùng mỏ lết làm gì?"

"Tháo đinh, vợ ta đưa ra kế hoạch nhảy lầu tự tử, nàng bảo ta kiểm tra giá đỡ điều hòa xem có chắc không, ta liền cầm mỏ lết xiết chặt lại đinh…" Nói đến đây, Trương Hải Kiều nghẹn ngào, "Ta nhớ rất rõ, ta kiểm tra từng đinh trên giá đỡ, xiết chặt lại hết, sợ nàng gặp nguy hiểm… nhưng không ngờ, tai nạn vẫn xảy ra."

Nói đến đây, Trương Hải Kiều khóc, "Tất cả là lỗi của ta, ta lẽ ra nên nghĩ đến nguy hiểm, nên khuyên nàng không làm vậy, ta không ngờ mình xiết chặt đinh rồi mà giá đỡ vẫn rơi, cái nhà thầu làm ăn tồi, ta sẽ kiện họ, đòi lại công lý cho Hiểu Lâm."

"Hừ." Hàn Bân cười nhạt, nghĩ thầm, hắn đúng là diễn giỏi, "Nói tiếp, rõ ràng ngươi tháo đinh, lại bảo là xiết chặt, ngươi đúng là có khiếu diễn xuất, không làm diễn viên hài phí quá."

“Cảnh sát, trời đất chứng giám, ta đang xiết chặt đinh, sao có thể tháo đinh, ngài đừng vu oan cho ta.” Trương Hải Kiều tỏ ra rất kích động, như thể thật sự bị oan.

“Ta nghĩ ngươi không thấy sông Hoàng Hà không chịu thôi.” Hàn Bân đi tới bên bàn, uống một ngụm trà, “Chúng ta hiện có nhiều bằng chứng hơn ngươi nghĩ, nếu ngươi thú nhận, thái độ tốt, có thể được khoan hồng. Nếu ngươi cứ đi vào ngõ cụt, không ai cứu được ngươi.”

Trương Hải Kiều ngẩng đầu, “Ta không cần ai cứu, ta không có tội.”

Hàn Bân cười, hỏi lại, “Ngươi biết giám sát từ trên cao là gì không?”

“Tất nhiên biết, ta không ngốc, là video chứ gì.”

“Đúng, là video.” Hàn Bân nghiêm túc, “Chúng ta không chỉ có ảnh này, mà có cả video, từ lúc ngươi thò đầu ra cửa sổ, tháo đinh, tất cả đều được quay lại, hành động xiết chặt và tháo đinh khác nhau, một hướng xiết chặt, một hướng tháo ra, ai cũng phân biệt được.”

“Ta…” Trương Hải Kiều ngạc nhiên, “Cảnh sát, ta thề rằng ta đang xiết chặt đinh.”

Hàn Bân lấy ra một máy tính bảng, “Đây là video ngươi tháo đinh, ta xem nhiều lần, chắc chắn ngươi đang tháo đinh.”

“Không, ta đang xiết chặt đinh.”

“Đến nước này rồi mà ngươi còn chối.”

“Cảnh sát, ta không chối, ta nói thật, ta thực sự đang xiết chặt đinh.”

Hàn Bân cười, “Được, cứ cố mà chối, lên tòa để thẩm phán xem, ngươi đang xiết chặt hay tháo đinh.”

Trương Hải Kiều lo lắng, gãi đầu, "Cảnh sát, ta nói thật, ta thực sự đang xiết chặt đinh, kể cả lên tòa ta cũng sẽ nói vậy."

Hàn Bân do dự một lúc, "Vậy ngươi làm lại động tác, ngươi xiết đinh như thế nào, theo hướng nào?"

Trương Hải Kiều gõ đầu, "Ta… ta không nhớ rõ, ta lo lắng quá, ngồi vào ghế này đầu óc rối tung."

"Ta hỏi ngươi, đinh trên giá đỡ điều hòa đâu?"

"Chắc vẫn trên giá đỡ, ta đã xiết chặt."

"Ngươi chắc chắn không tháo?"

"Không."

"Mỏ lết đâu?"

"Cái này… ta nhớ… ôi, sao ta không nhớ ra, ta để đâu rồi." Trương Hải Kiều ấn đầu, thở sâu, "Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, sau khi xiết chặt đinh, vừa ra khỏi cửa phòng, vợ ta đã nấu xong, gọi ta rửa tay ăn cơm, ta liền đưa mỏ lết cho nàng, ta không nhớ nàng để đâu."

"Ngươi nghĩ nàng để đâu?"

"Ta không biết rõ, có thể để vào hộp công cụ."

"Hộp công cụ nhà ngươi để đâu?"

"Thật ra không phải hộp công cụ đúng nghĩa, chỉ là một hộp giấy, chứa đủ thứ lặt vặt, thường là nàng để, ta không biết nàng để đâu."

Hàn Bân dựa lưng vào ghế, ngón trỏ gõ bàn, "Được rồi, ngươi rõ ràng không muốn hợp tác, với thái độ này, ngươi nghĩ ta sẽ tin ngươi sao."

"Cảnh sát, ta nói thật, đồ đạc trong nhà thật sự là do vợ ta để."

“Mỏ lết ngươi lấy ở đâu, cái này ngươi phải biết chứ?”

“Ta biết, lấy ở tủ để đồ cạnh cửa. Đúng, hộp công cụ có thể ở đó.” Trương Hải Kiều ra vẻ bừng tỉnh, “Ta nên nhớ ra từ đầu, chỉ là lo quá, sợ quá nên quên mất.”

“Ngươi nói ngươi không tháo đinh, mà xiết chặt, tại sao giá đỡ điều hòa vẫn rơi, Lưu Hiểu Lâm vẫn ngã chết.”

“Ta… ta không biết, ta không phải thợ sửa điều hòa, không hiểu rõ… có thể giá đỡ có vấn đề, ta không nhìn ra, tất cả là lỗi của ta…”

Hàn Bân thấy rõ Trương Hải Kiều cứng đầu, bằng chứng rành rành vẫn không chịu thú nhận.

Đối với những nghi phạm ngoan cố, Hàn Bân có kinh nghiệm, hắn nghĩ Trương Hải Kiều đang cược, dù hy vọng mong manh, nhưng vẫn có cơ hội thoát tội.

Giám sát từ trên cao có, nhưng do khoảng cách xa, không rõ ràng, đó là lý do Hàn Bân không cho hắn xem video.

Trương Hải Kiều đúng là có hành động tháo đinh, nếu là người có kinh nghiệm có thể phân biệt hắn đang xiết chặt hay tháo đinh, nhưng với người thiếu kinh nghiệm, video không rõ ràng, khó mà nhận ra.

Nói cách khác, video lên tòa án, không ai dám chắc thẩm phán sẽ hoàn toàn chấp nhận.

Thẩm vấn kéo dài hơn một giờ, hai bên hỏi đáp qua lại, Trương Hải Kiều không chịu thú nhận, chỉ lặp đi lặp lại những lời cũ, khi không nói được nữa thì đổ thừa mình không nhớ.

Hàn Bân không muốn phí lời, ra khỏi phòng thẩm vấn.

Tiểu Mắt đi theo, hỏi, “Cảnh sát trưởng, ta nghĩ chúng ta đã có video, tại sao hắn vẫn không chịu nhận?”

Hàn Bân giải thích đơn giản những gì đã suy nghĩ.

Chương 1183: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tiểu Mắt nghe xong, nhíu mày, "Đúng là như vậy, video không rõ, có thể chúng ta hiểu lầm hắn thật, hắn muốn xiết chặt đinh."

Hàn Bân cười nhạt, "Xiết chặt mà vẫn rơi?"

"Có thể hắn nghĩ đang xiết chặt, nhưng thực ra là tháo. Như nhà ta, khi mẹ ta thấy không ấm, bà bảo ta tăng nhiệt độ sàn, nhưng ta không phân biệt được, đôi khi lại làm nhiệt độ giảm, có ý tốt nhưng lại thành xấu."

Hàn Bân suy nghĩ, "Ngươi nói đúng, nhiều người không phân biệt được chiều xiết đinh, ta cũng từng bị. Nhưng tháo đinh và nhiệt độ sàn không giống nhau, khi xiết đinh, nếu sai chiều, nó sẽ lỏng ra. Chiều có thể sai, nhưng lực xiết không thể giả được."

"Đúng đúng." Tiểu Mắt đập đầu, "Đúng là như vậy, là ta nghĩ sai. Theo phân tích này, tên này chắc chắn đang nói dối, chứng cứ của chúng ta có thể định tội hắn chứ?"

Tiểu Mắt hơi thiếu tự tin vì video mờ, ban đầu còn nhầm mỏ lết với tuốc nơ vít.

Hàn Bân không trả lời, nghĩ về ba chiếc đinh và mỏ lết, đó mới là chứng cứ quan trọng nhất…

Khu dân cư Hội Hân.

Nhà Trương Hải Kiều.

Sau khi được Hàn Bân chỉ dẫn, Lý Huy bắt đầu tìm kiếm mỏ lết và đinh vít trong nhà Trương Hải Kiều.

Lý Huy cùng đội lục soát một giờ, đừng nói đinh vít, mỏ lết cũng không thấy.

Theo Lý Huy, Trương Hải Kiều rất có thể đã xử lý hết, đó là chứng cứ quan trọng giúp định tội.

Không tìm thấy trong nhà, đinh vít có thể bị vứt hoặc giấu ở đâu đó.

Lý Huy tìm đến quản lý khu dân cư Mã Quốc Tường, hỏi về việc dọn rác, biết được rác được dọn từ 10 đến 11 giờ sáng mỗi ngày, nghĩa là nếu Trương Hải Kiều vứt mỏ lết và đinh vít vào thùng rác tối qua, có thể đã bị xe rác mang đi.

Sau đó, với sự giúp đỡ của Mã Quốc Tường, Lý Huy liên hệ với nhân viên dọn rác, xác nhận phỏng đoán của mình, rác của khu dân cư đã được chuyển đến bãi rác.

Mặc dù hơi bực, nhưng rác không đợi người, Lý Huy nhanh chóng đưa đội đến bãi rác.

Bãi rác ở ngoại ô, vừa xuống xe đã ngửi thấy mùi hôi thối, Lý Huy không khỏi khâm phục những người làm việc ở đây, đổi lại hắn có lẽ không chịu nổi vài ngày.

Lý Huy gặp tài xế chịu trách nhiệm dọn rác của khu dân cư Hội Hân, tài xế họ Trần, tên Trần Minh Kiệt.

Trần Minh Kiệt mặc đồng phục màu xanh, bước nhanh tới, "Ngài là Cảnh sát Lý?"

"Đúng vậy." Lý Huy nhận ra giọng nói của người liên hệ qua điện thoại.

Trần Minh Kiệt tiếp tục, "Sáng nay ta dọn rác từ khu dân cư Hội Hân chưa xử lý, đang chất ở phía đông bãi rác, ta dẫn ngài đi."

“Được.” Lý Huy đáp, đeo khẩu trang, đứng ngoài đã thấy mùi hôi, vào trong chắc chắn nặng hơn.

Trần Minh Kiệt dẫn Lý Huy và nhóm vào bãi rác, diện tích rất lớn, rác chất đầy như núi, mùi hôi không thể tả.

Trần Minh Kiệt dừng bước, chỉ vào đống rác trước mặt, “Cảnh sát Lý, đây là rác từ khu dân cư Hội Hân.”

Nhìn đống rác như núi, sắc mặt Lý Huy và nhóm đều khó coi.

Trần Minh Kiệt hỏi, “Cảnh sát Lý, ngài tìm gì, có cần ta giúp không?”

Lý Huy lắc đầu, “Không cần, chúng ta tự làm.”

Lý Huy nhìn các đồng đội, “Các Lão Thiết, đeo găng tay, bắt đầu thôi!”

Đỗ Kỳ, Tôn Hiểu Bằng, Mạch Quân sắc mặt khó coi, nhưng vẫn đeo khẩu trang, găng tay, bắt đầu lục tìm rác.

Tìm rác không dễ, để tăng tinh thần cho đồng đội, Lý Huy dẫn đầu làm gương, ngồi bên đống rác, mục tiêu đầu tiên là túi rác màu đen.

Người dân thường dùng hai loại túi rác, một loại in tên siêu thị, loại khác là túi mua riêng, thường là túi đen.

Vì vậy, công việc của Lý Huy và nhóm không ít.

Lý Huy mở một túi rác đen, lục tìm, đủ thứ từ thức ăn thừa, hoa quả thối, giấy vệ sinh…

Thời gian trôi chậm, Lý Huy mở túi rác này đến túi rác khác, tìm kiếm…

Mùi hôi dần nhạt đi, thực ra là hắn đã quen.

Trong môi trường hôi thối, Lý Huy phát huy tinh thần dám làm dám chịu, mỗi túi rác qua tay đều được kiểm tra kỹ.

Cuối cùng, trời không phụ lòng người, sau khi lục hàng chục túi rác, Lý Huy tìm thấy mục tiêu, mở túi rác đen thấy rau thối và thức ăn thừa, bên trong còn một túi khác, chưa mở, hình dạng giống một cái mỏ lết, đồng thời cảm thấy ba chiếc đinh vít.

Lý Huy mỉm cười, biết mình đã tìm thấy.

Lý Huy như tìm thấy báu vật, cẩn thận lấy túi ra, nguyên vẹn, còn tìm thấy một gói hàng, rõ ràng ghi tên người nhận là Trương Hải Kiều.

Có chứng cứ, Lý Huy đưa vật chứng về Phân Cục Ngọc Hoa, nhờ đội kỹ thuật giám định, còn mình thì đến đồn công an Bảo Hoa.

…

6 giờ tối, đồn công an Bảo Hoa.

Phòng cảnh sát trưởng.

Hàn Bân ngồi bàn làm việc ăn đồ ăn ngoài, trưa nay không ăn được, tối không lót dạ, đêm không có sức làm việc.

Hàn Bân gọi một phần gà xào, một phần thịt heo xào cay, hai phần cơm, hai món này rất đưa cơm, một phần cơm không đủ ăn.

Tối nay không biết bận đến mấy giờ, ăn nhiều không thừa.

Hàn Bân không gọi canh, uống trà.

Trong lúc ăn, Hàn Bân tranh thủ trò chuyện với Vương Đình.

6 giờ rưỡi, vừa ăn xong, dọn dẹp bàn, cửa phòng cảnh sát trưởng vang lên.

“Mời vào.”

“Rít…” Cửa mở, Lý Huy bước vào.

“Mẹ nó, cái mùi gì thế này, ngươi rơi xuống cống à.” Hàn Bân nhíu mày, Lý Huy vừa vào đã ngửi thấy mùi thối.

Lý Huy cười khổ, “Ngươi thử lục rác nửa giờ xem, chắc chắn còn thối hơn ta. Ta khổ lắm, vì phá án mà chưa kịp tắm đã đến đây.”

Chương 1184: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Thôi coi như ta chưa nói gì." Hàn Bân nhún vai, "Có manh mối gì không?"

Lý Huy đơn giản kể lại tình hình.

Hàn Bân định vỗ vai Lý Huy theo thói quen, nhưng tay chưa chạm đã rụt lại, "Ngươi giỏi đấy, lần này phá án, ngươi chắc chắn có công đầu."

Lý Huy cười khổ, công đầu này hắn thà không nhận, công đầu từ việc lục rác, người khác biết sẽ cười chết.

Nghĩ vậy, Lý Huy nhìn Hàn Bân, thầm nghĩ, lẽ ra phải đổi với Bân Tử, để hắn thẩm vấn, mình lục rác.

Nghĩ lại việc lục rác, Lý Huy rùng mình, quá kinh khủng…

7 giờ 20 tối.

Đồn công an Bảo Hoa, phòng thẩm vấn thứ nhất.

Trương Hải Kiều lại bị dẫn vào phòng thẩm vấn.

Hắn đã quen với phòng này, ngáp một cái, ra vẻ không quan tâm.

Như muốn nói, các ngươi cứ thẩm vấn, ta không nói thêm gì.

Cửa phòng mở ra.

Hàn Bân và Lý Huy bước vào, theo sau Lý Huy là mùi trứng thối.

Trương Hải Kiều nhíu mày, thầm nghĩ, gì đây, sao mùi thối thế, chẳng lẽ muốn dùng mùi thối để ép ta.

"Cảnh sát, nhà vệ sinh đồn các ngươi hỏng rồi sao? Sao mùi thối thế này."

Lý Huy mặt biến sắc.

"Bốp!" Lý Huy đập bàn, giận dữ, thầm nghĩ, không vì ngươi ta đâu phải lục rác, thân thể bốc mùi thối thế này.

"Ngươi nhiều lời quá, biết gọi ngươi đến làm gì không? Thay vì lo chuyện vớ vẩn, lo chuyện của mình đi."

Trương Hải Kiều thở dài, ra vẻ oan ức, "Cảnh sát, ta đã nói bao lần rồi, ta vô tội, các ngươi hiểu lầm ta."

"Khụ…" Hàn Bân khẽ ho, ngắt lời vô nghĩa của hai người, "Trương Hải Kiều, mỏ lết ngươi dùng tháo đinh đâu rồi?"

"Cảnh sát, ta xin đính chính, ta không tháo đinh, mà dùng mỏ lết xiết chặt, việc làm của ta là vì bảo vệ vợ ta, cái chết của nàng không liên quan đến ta."

"Vậy ta hỏi ngươi, mỏ lết đâu?"

"Ta đã nói rồi, đồ trong nhà là vợ ta quản, ta không biết nàng để đâu."

"Nhà ngươi có mấy cái mỏ lết?"

"Một cái."

"Chắc chắn."

"Tất nhiên, ta nhớ rõ mỏ lết nhà ta."

Hàn Bân nghiêng người, "Giá đỡ điều hòa có ba chiếc đinh bị tháo, ngươi để đâu?"

"Cảnh sát, ta đã nói bao lần, ta không tháo đinh, mà xiết chặt, bảo đảm giá đỡ không rơi."

“Ta đã nói, giá đỡ điều hòa có sáu lỗ, phải có sáu đinh. Chúng ta lục soát hiện trường chỉ tìm thấy ba đinh, ba chiếc đinh còn lại đâu?”

Trương Hải Kiều thở dài, “Cảnh sát, đừng làm khó ta, ta không biết đinh ở đâu. Ngài nghĩ xem, giá đỡ rơi từ trên cao, có thể rơi ra chỗ khác, tùy duyên thôi.”

“Ngươi thì tùy duyên, nhưng cảnh sát không phải hòa thượng, phải điều tra rõ ràng, tìm ra chứng cứ.” Hàn Bân đi vòng quanh, “Ta hỏi lại, mỏ lết và đinh ở đâu?”

“Ta thật sự không nhớ, hôm đó uống chút rượu, đầu óc mơ hồ, chuyện hôm đó không nhớ rõ.”

Hàn Bân lấy một bức ảnh từ bàn, đặt trước mặt Trương Hải Kiều, “Ngươi có quen cái túi này không?”

Thấy túi nhựa đen trong ảnh, Trương Hải Kiều run lên, cúi đầu.

“Nói đi.”

Trương Hải Kiều im lặng một lúc, “Túi này có vẻ quen, có thể là loại nhà ta dùng.”

Hàn Bân cười, “Túi này không chỉ là loại nhà ngươi dùng, mà thực tế là của ngươi. Chúng ta còn tìm thấy ba đinh vít bên cạnh mỏ lết, ngươi còn gì để nói?”

“Ngươi… tìm thấy ở đâu?”

Lý Huy lạnh lùng, “Bãi rác.”

“Bãi rác đầy rác, ngươi có bằng chứng nói là của ta sao?”

“Chúng ta gửi mỏ lết và đinh vít cho đội kỹ thuật, họ tìm thấy dấu vân tay, so sánh trùng khớp với vân tay của ngươi.”

Trương Hải Kiều mặt biến sắc.

Hàn Bân nói tiếp, "Ba chiếc đinh vít đặt cạnh mỏ lết, ngươi nói xiết chặt đinh, tại sao tháo đinh ra?"

"Ta… ta…" Trương Hải Kiều ấp úng.

Hàn Bân nghiêm giọng, "Trương Hải Kiều, chúng ta có đủ bằng chứng định tội ngươi, ngươi tháo đinh dẫn đến cái chết của Lưu Hiểu Lâm. Dù ngươi không thú nhận, ta vẫn có thể định tội, chứng cứ rất rõ ràng. Ngươi biết tội của mình nặng thế nào, đủ để bị tử hình."

Trương Hải Kiều cúi đầu, không nói gì.

Hàn Bân tiếp tục, "Trương Hải Kiều, đây là cơ hội cuối cùng, nếu ngươi không hợp tác điều tra, ngươi sẽ bị tử hình."

Trương Hải Kiều ngẩng đầu, hít sâu, "Cảnh sát, nếu ta thú nhận, có thể không bị tử hình không?"

"Không thể đảm bảo, nhưng nếu thái độ nhận tội tốt, ta sẽ giúp ngươi xin khoan hồng."

"Chưa đầy một ngày, các ngươi đã điều tra rõ." Trương Hải Kiều mỉa mai, tự tát mình, "Ta ngỡ người khác là kẻ ngốc, hóa ra mình mới là kẻ ngốc, đại ngốc."

Trương Hải Kiều nghẹn ngào.

Hàn Bân tranh thủ hỏi, "Trương Hải Kiều, ta hỏi lại, ngươi có giết Lưu Hiểu Lâm không?"

Trương Hải Kiều cắn môi, thấy bằng chứng, biết mình đã thua, "Đúng, là ta giết."

"Kể lại quá trình phạm tội."

Trương Hải Kiều xin một điếu thuốc, hút một hơi, nói, "Như ta đã nói, hầu hết là thật, ý tưởng nhảy lầu tự tử là của Lưu Hiểu Lâm, sau đó ta mới có kế hoạch giết nàng."

“Trưa hôm qua, ta cầm mỏ lết, tháo ba đinh, còn lại cũng nới lỏng, lúc đó giá đỡ đã không còn chắc, không chịu nổi trọng lượng người lớn, thậm chí trẻ con.”

“Ta nghĩ chỉ cần vứt mỏ lết và đinh, không ai biết ta làm, không ngờ lại có giám sát từ trên cao.”

Hàn Bân hỏi, “Đổng Văn Hoán có biết kế hoạch của ngươi không?”

“Không biết, đừng nói hắn, ngay cả cha ta cũng không nói.”

Hàn Bân gạch tên Đổng Văn Hoán, “Tại sao ngươi giết Lưu Hiểu Lâm?”

Trương Hải Kiều sờ mũi, mặt lộ vẻ phức tạp, “Thật ra, làm tự media này, nếu không thành công, có thể không đủ ăn, nếu thành công, có thể một đêm thành đại gia.”

Chương 1185: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ta và Lưu Hiểu Lâm có lẽ thuộc trường hợp sau, không có tiền sống không tốt, có tiền cũng không nhất định tốt, người sẽ thay đổi, kiêu ngạo, ly hôn không chỉ là ý tưởng của ta, thực ra Lưu Hiểu Lâm cũng muốn ly hôn."

"Nếu cả hai muốn ly hôn, thì ly hôn hòa bình, cần gì phải giết người?"

"Đâu có dễ vậy." Trương Hải Kiều lắc đầu.

Hàn Bân hỏi tiếp, "Đây là xã hội tự do, kết hôn tự do, ly hôn cũng tự do, có gì khó?"

Trương Hải Kiều im lặng một lúc, "Chúng ta ban đầu điều kiện tương đồng, nên mới đến với nhau, quay video thay đổi cuộc sống, cả hai đều có tiền, ai cũng không xem ai ra gì."

"Thực ra, không chỉ chúng ta, nhiều streamer nổi tiếng cũng ly hôn, ai cũng nghĩ mình giỏi, muốn tìm người tốt hơn."

"Ly hôn liên quan đến chia tài sản, tài sản của chúng ta chỉ là tài khoản streamer này, chỉ có một tài khoản, ai cũng muốn, chia sao?"

"Nếu không vì điều này, chúng ta đã chia tay lâu rồi."

Vấn đề giữa hai vợ chồng là tài khoản streamer, tài khoản này khiến họ giàu có, cũng dẫn đến ly hôn, nhưng cũng chính vì tài khoản này mà không dám ly hôn.

Hàn Bân hỏi tiếp, "Nếu hai ngươi quyết tâm ly hôn, tài khoản này sẽ thế nào?"

Trương Hải Kiều nói, “Ta đã hỏi luật sư, vụ này phức tạp, có nhiều khả năng, như cùng sở hữu, hoặc phân chia cho một bên, bên kia được bồi thường.”

“Trường hợp của ta bất lợi, chúng ta có hai tài khoản, tài khoản đầu tiên là của ta, nhưng không thành công. Tài khoản hiện tại đăng ký bằng CMND của Lưu Hiểu Lâm, nên có khả năng lớn tòa sẽ phán cho nàng.”

Trương Hải Kiều thở dài, “Lúc đó ta sẽ trắng tay.”

Lý Huy hừ một tiếng, “Vì vậy ngươi thấy giết vợ là giải pháp tốt nhất.”

“Ta cũng không còn cách nào, ta không phải người có tài, thành công lớn nhất đời ta là điều hành tài khoản streamer này. Dù đăng ký bằng CMND của Lưu Hiểu Lâm, nhưng thực tế ta vận hành, tài khoản này đạt hàng trăm ngàn người theo dõi, công lao của ta lớn, tài khoản này phải thuộc về ta!”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Mỏ lết và đinh, ngươi xử lý thế nào?”

“Ta sợ cảnh sát phát hiện, nên bỏ vào túi rác vứt đi.”

“Vứt khi nào? Vứt ở đâu?”

Trương Hải Kiều hỏi lại, “Ngươi… không phải đã tìm thấy rồi sao?”

“Hỏi theo thủ tục, ta hỏi, ngươi đáp.”

“Tối qua khoảng 9 giờ, ta vứt vào thùng rác dưới lầu.”

Khẩu cung khớp, thẩm vấn cơ bản đã xong.

Vụ án không phức tạp, nhưng khiến Hàn Bân có suy nghĩ, con người không biết đủ, luôn trong cuộc đua đuổi theo, hoặc chìm trong bất mãn, nhìn lại thật không đáng.

Như Trương Hải Kiều, trước khi làm streamer tuy không giàu, nhưng tự do, hài lòng với vợ, có tiền thì kiêu ngạo, muốn

đổi mới, vợ cũng vậy.

Cuối cùng, hắn mạo hiểm chọn con đường không lối về, chờ đợi hắn là sự trừng phạt của pháp luật.

……

Sáng hôm sau, Lý Huy chào đồng nghiệp rồi dẫn Trương Hải Kiều đi. Vì đây là vụ án hình sự, thủ tục kết án sẽ do Phân Cục Ngọc Hoa xử lý.

Hôm nay là ngày cuối cùng Hàn Bân tham gia khóa đào tạo chuyển vị trí, ngày mai hắn sẽ trở về Sở Công An Thành phố.

Hàn Bân đã chào tạm biệt đồng nghiệp ở Đồn Công an Bảo Hoa từ sớm, dự định tối nay mời mọi người ăn cơm nhưng bị Quách Thiên Húc từ chối.

Hôm qua, Quách Thiên Húc đã mời Hàn Bân đến nhà ăn tối, nhưng vì bận điều tra vụ án nên hẹn lại hôm nay.

Tất nhiên, hôm nay không chỉ mời Hàn Bân, mà các đồng nghiệp khác trong đồn cũng được mời.

Nhà Quách Thiên Húc nằm ở một khu dân cư cũ ở ngoại ô, khu dân cư không lớn và không có thang máy, nhưng lợi thế là tầng thấp, ít hộ dân, và tầng một có sân nhỏ.

Quách Thiên Húc sống ở tầng một, trước nhà có sân, dù không rộng nhưng cũng đủ dùng, rất tiện khi bạn bè đến tụ tập.

Tan làm, Hàn Bân cùng mọi người mua chút đồ rồi đến nhà Quách Thiên Húc. Vì đông người nên nấu nướng không tiện, mọi người quyết định cùng nhau nướng thịt, vừa ăn vừa tự phục vụ, lại có không khí của một buổi tụ tập.

Quách Thiên Húc là người thích náo nhiệt, thường mời đồng nghiệp đến nhà ăn cơm, những buổi tụ tập như vậy, Hàn Bân đã tham gia không ít lần.

Mọi người cùng nướng thịt, cùng trò chuyện, cùng uống bia, tiếng cười vang khắp sân.

Hàn Bân làm việc ở Sở Công An Thành phố, ít có dịp tụ tập với đồng nghiệp cũ, hắn rất trân trọng cơ hội này.

Tối nay, mọi người không nói chuyện công việc mà bàn về đủ thứ từ chuyện gia đình đến tình hình quốc tế, uống vài ly bia không có gì là không thể nói.

Hiện giờ việc kiểm soát rất nghiêm ngặt, cảnh sát bình thường khó có dịp uống rượu, tối nay mọi người được uống là do sở trưởng đặc biệt cho phép, tất nhiên không thể thiếu sự góp mặt của Hàn Bân, người khác không có được đặc ân này.

Là nhân vật chính của buổi tiệc, Hàn Bân uống không ít, may là hắn tửu lượng tốt, không say.

Tàn tiệc về đến nhà đã hơn mười giờ đêm, Hàn Bân tắm rửa rồi với chút men rượu, chuẩn bị lên giường ngủ.

“Chúc mừng cảnh sát 577533 hoàn thành khóa đào tạo chuyển vị trí, nhận được sự công nhận của lãnh đạo và đồng nghiệp.” Trong đầu Hàn Bân vang lên âm thanh quen thuộc.

Phân tích vi biểu cảm: Thành thạo: +15

Quan sát: Thành thạo: +10

Giám định chữ viết: Thành thạo: +10

Điểm thưởng công lao: +40

“Cảnh sát 577533, liên tục phá ba vụ án, nhận được một phần thưởng lớn.”

Chương 1186: Tiêu Đề 《Ẩn》

Kỹ năng: Huấn luyện chó

Cấp độ: Trung cấp

Tác dụng: Thông qua huấn luyện và quản lý để chó có được các kỹ năng chuyên môn như tìm kiếm, truy lùng, phân biệt, chống bạo động, v.v.

Thấy kỹ năng này, Hàn Bân dở khóc dở cười, mình đâu phải là huấn luyện viên chó, học kỹ năng này cũng không có chỗ dùng.

Tuy nhiên, kỹ năng không bao giờ thừa, học thêm một kỹ năng luôn là điều tốt.

Đồng thời, Hàn Bân cũng chú ý rằng hai vụ án trước không có phần thưởng, ba vụ cộng lại nhận được một kỹ năng mới, điều này còn tốt hơn chỉ nhận điểm thưởng công lao.

Chỉ là, hiện chưa rõ đây là trường hợp đặc biệt hay sẽ trở thành quy tắc.

…

Sáng hôm sau, Hàn Bân dậy muộn một chút, phần nào do uống rượu tối qua, vì vậy hắn ủng hộ quyết định cấm rượu, là cảnh sát thường có nhiệm vụ đột xuất, cấm uống rượu phần lớn thời gian là đúng.

Tất nhiên, cái gì cũng không nên quá, thỉnh thoảng uống chút rượu, thư giãn cũng là bình thường.

Con người không phải máy móc, không thể căng thẳng suốt ngày.

Như tối qua, bầu không khí như vậy, mọi người uống chút rượu, có thể gắn kết tình cảm đồng nghiệp, giúp ích cho công việc sau này.

Để tránh trễ, Hàn Bân không ăn sáng ở nhà mà mua trên đường mang đến Sở ăn.

Về đến Sở, Hàn Bân cảm thấy quen thuộc và thân thương, hơn nửa tháng không về, hắn rất nhớ.

Vừa vào văn phòng, Hàn Bân nhận được sự chào đón nhiệt tình của đồng đội, hắn chào hỏi từng người.

Đồng đội hỏi về thời gian vừa qua, Hàn Bân giới thiệu ngắn gọn, cũng coi như truyền đạt kinh nghiệm, vì khóa đào tạo chuyển vị trí này nếu trở thành thông lệ, đồng đội khác cũng có thể tham gia.

Đó cũng là cơ hội tiến bộ.

Trò chuyện một lúc, Hàn Bân ngồi vào bàn làm việc, bắt đầu ăn sáng.

Ăn xong, hắn phải đến văn phòng đội trưởng báo cáo kết quả đào tạo.

Lúc này, Bao Tinh bước tới, cười nói, "Đội trưởng, ngài không có ở đây, mỗi ngày ta đều lau bàn cho ngài."

Hàn Bân liếc nhìn hắn, ta không tin ngươi, bàn của ngươi còn chẳng lau. "Có việc gì?"

"Có một việc, không biết ngài có biết không?"

"Nói đi." Hàn Bân bận rộn ở đồn, thật sự không để ý chuyện ở Sở.

Bao Tinh nhìn quanh, hạ giọng, "Đội trưởng Đào của đội một được thăng chức, trở thành phó đội trưởng đội điều tra hình sự của Sở."

"Chẳng trách."

Hàn Bân nghĩ đến phản ứng của Mã Cảnh Ba trước đó, liền hiểu ra.

Bao Tinh nhắc nhở rất đúng lúc, lát nữa hắn phải gặp Mã Cảnh Ba, nói sai rất dễ bị phật lòng.

Sau khi ăn, Hàn Bân vẫn đến văn phòng Mã Cảnh Ba, việc này không thể tránh được.

"Về rồi, ngồi đi." Mã Cảnh Ba đưa cho Hàn Bân một điếu thuốc.

Hàn Bân lấy bật lửa, châm thuốc cho Mã Cảnh Ba, "Đội trưởng Mã, nửa tháng không gặp, ngài gầy đi nhiều."

"Gầy là tốt, ở tuổi ta, gầy một chút sẽ khỏe hơn."

"Gần đây, đội ta có vụ án mới không?"

"Tạm thời không có." Mã Cảnh Ba rít một hơi thuốc, "Khóa đào tạo lần này thế nào?"

Hàn Bân nghiêm túc, "Rất tốt, học được nhiều điều, là một trải nghiệm đáng quý."

Mã Cảnh Ba liếc nhìn hắn, "Thôi đi, ngươi đừng lòe ta, ngươi từng làm ở Đồn Công an Bảo Hoa, giờ quay lại đó đào tạo, khác gì về nhà, còn gọi là trải nghiệm quý giá."

Hàn Bân cười gượng.

Mã Cảnh Ba tiếp tục, "Về vấn đề này, vài ngày trước Sở đã họp, lãnh đạo nhận thấy nhiều cảnh sát trong khóa đào tạo muốn về bộ phận quen thuộc, làm giảm ý nghĩa của đào tạo,

lãnh đạo đã yêu cầu phải chấm dứt hành vi này, nếu đào tạo thì phải đến vị trí mới, không phải tìm nơi an nhàn."

Hàn Bân xoa mũi, có chút xấu hổ.

"Thôi, không chỉ mình ngươi, nhiều cảnh sát cũng vậy, đây là lần đầu tổ chức, coi như bài học. Lãnh đạo nói lần này bỏ qua, lần sau còn tái diễn, sẽ truy cứu đến cùng."

Hàn Bân mạnh dạn, "Vâng, lần sau nhất định tuân theo tổ chức."

Mã Cảnh Ba cười nhạt, "Thôi đừng mơ tưởng, không phải lúc nào cũng đến lượt ngươi, cũng phải cho đồng đội khác cơ hội."

Hai người trò chuyện một lúc, Hàn Bân rời khỏi văn phòng đội trưởng.

Rõ ràng Mã Cảnh Ba có tâm sự, không như trước, uống trà hút thuốc nói chuyện với Hàn Bân cả tiếng.

Hàn Bân đến văn phòng đội trưởng Đinh Tích Phong, nhưng không có ai.

Quay lại văn phòng đội hai, nhóm hai.

"Cộc cộc." Hàn Bân gõ cửa tượng trưng rồi vào phòng.

"Đội trưởng Hàn." Vài đồng đội chào hỏi.

"Đội trưởng Hàn, ngài về khi nào?" Chu Gia Húc đứng dậy đón.

Hàn Bân cười, "Sáng nay vừa về, lâu rồi không gặp, đến thăm mọi người."

Trương Thuận Cốc kéo ghế cho Hàn Bân, "Đội trưởng Hàn, ngài ngồi."

Chu Gia Húc hỏi, "Đội trưởng Hàn, khóa đào tạo lần này thế nào?"

Nếu Mã Cảnh Ba không nói, Hàn Bân có thể kể chi tiết, nhưng sau lời của Mã Cảnh Ba, hắn ngại nói, chỉ đáp, "Cũng được, đi đâu cũng là phục vụ nhân dân."

Hàn Bân chuyển chủ đề, "Ta nhớ nhóm ngươi cũng có một suất đào tạo chuyển vị trí."

Chu Gia Húc cười, "Hà Anh Sinh, hắn đến đội cảnh sát giao thông, về lại tăng cân."

Hà Anh Sinh gãi đầu, ngại ngùng, "Thường xuyên kiểm tra xe vào buổi tối, về muộn, ăn muộn, nên tăng cân."

Mọi người lộ vẻ coi thường, chỉ có ngươi mới tin.

Sau khi trò chuyện, Hàn Bân nhìn Triệu Minh, một mục đích đến nhóm hai là chào hỏi, hai là xem Triệu Minh.

Chương 1187: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Triệu Minh, sao ngươi không nói gì, quen với Sở chưa?"

Triệu Minh vội đến, đưa cho Hàn Bân một điếu thuốc, ân cần châm lửa, "Bân Ca, tốt lắm, mọi người đều chăm sóc ta."

"Ngươi cố gắng làm, không biết thì hỏi, ở đây đều là tiền bối của ngươi, học hỏi tốt."

"Vâng."

Chu Gia Húc biết rõ quan hệ giữa Hàn Bân và Triệu Minh, cũng rất chăm sóc, vỗ vai Triệu Minh, "Đội trưởng Hàn, ngài yên tâm, Triệu Minh ở nhóm chúng ta là người có triển vọng, không kém ai."

Đồng đội khác cũng cười nói vài câu, rõ ràng Triệu Minh được mọi người ủng hộ.

Một phần do Hàn Bân, một phần do tính cách hào phóng của Triệu Minh, không ngại mời đồng đội ăn uống, người như vậy đi đâu cũng dễ hòa nhập.

Trưa, Hàn Bân và Triệu Minh cùng ăn, có Hàn Bân là tinh anh của đội điều tra hình sự, Triệu Minh sớm hòa nhập với Sở.

Mấy ngày liền không có vụ án mới, Hàn Bân cũng nhàn hạ.

Tranh thủ lúc rảnh, Hàn Bân cùng Vương Đình xem phim, một bộ phim quân sự.

Hàn Bân không thích phim quân sự, trong đầu hắn phim quân sự chỉ có hai bộ, một là Địa Đạo Chiến, hai là Địa Lôi Chiến, những bộ phim như Kiến Quốc, Kiến Quân hắn chưa

xem, hắn cảm thấy phim này nặng nề, xem phim để thư giãn mà.

Nhưng năm nay khác, phim quân sự rất hot, Vương Đình nghe bạn bè khen ngợi, Hàn Bân cùng nàng đi xem.

Phim hay, cốt truyện căng thẳng, diễn viên diễn xuất tốt, nhưng xem xong tâm trạng nặng nề, Hàn Bân vẫn không thích cảm giác này.

Hai ngày sau.

10 giờ sáng, Hàn Bân đang cùng Bao Tinh và Hoàng Khiết Khiết bàn chuyện ăn trưa, Mã Cảnh Ba bước vào văn phòng.

"Bốp bốp." Mã Cảnh Ba vỗ tay, "Mọi người tập trung, có vụ án mới."

Bao Tinh tò mò, "Đội trưởng Mã, vụ gì vậy?"

"Nửa giờ trước có người báo án, Khu Tân Hoa, khu dân cư Kiến Hoa xảy ra vụ cưỡng hiếp, Phân Cục Tân Hoa không đủ nhân lực, vì địa điểm gần Sở, nên chuyển cho đội điều tra hình sự của chúng ta."

"Thu dọn trang bị, 5 phút sau tập trung ở sân."

"Rõ."

…

Khu dân cư Kiến Hoa là khu nhà ở giá rẻ, so với các khu dân cư xung quanh, khu này môi trường kém hơn nhiều, nhà cửa cũng xấu hơn.

Ngoài ra, đây là khu dân cư mở, xe cảnh sát chạy thẳng vào sân.

Hàn Bân và Mã Cảnh Ba xuống xe, thấy hai cảnh sát tiến lại, người đứng đầu khoảng bốn mươi tuổi, họ Trình, sở trưởng đồn gần đó.

“Đội trưởng Mã, các ngươi đến nhanh quá, ta vừa định liên hệ.”

“Lão Trình, tình hình thế nào? Nạn nhân đâu?”

Sở trưởng Trình cười khổ, “Ta nhận báo án, đến ngay, cũng tìm được người báo án Ngô Ngọc. Nhưng nàng lại nói là hiểu lầm, không bị cưỡng hiếp.”

Mã Cảnh Ba nhíu mày, “Chuyện này cũng có thể hiểu lầm?”

“Ngô Ngọc cãi nhau với bạn trai, bạn trai đòi quan hệ, nàng không muốn, giận quá báo cảnh sát. Thấy chúng ta đến, sợ chúng ta bắt bạn trai nàng, nên đổi lời, nói là tự nguyện. Ngươi nói chuyện gì đây?”

“Dù thật hay giả, biên bản không thể thiếu, chúng ta đến đông người, không thể nói hiểu lầm là xong.” Mã Cảnh Ba lạnh lùng, “Hoặc là cưỡng hiếp, hoặc là báo án giả, tóm lại hôm nay phải bắt một người.”

Mã Cảnh Ba tâm trạng không tốt, giờ gặp chuyện này lại thêm bực.

Hàn Bân đồng ý với Mã Cảnh Ba, vấn đề báo án giả phải nghiêm trị, lực lượng cảnh sát có hạn, cùng lúc xảy ra hai vụ, nếu một vụ giả một vụ thật, cảnh sát đi điều tra vụ giả, không đủ nhân lực cho vụ thật, nạn nhân không được cứu kịp thời, ai chịu trách nhiệm?

Đây là vấn đề thực tế, người báo án giả gián tiếp hại nạn nhân vụ khác, phải nghiêm trị.

Hàn Bân nói, “Đội trưởng Mã, để ta lên xem?”

Nghe nói là báo án giả, Mã Cảnh Ba mất hứng, gật đầu, “Đi đi.”

Người báo án sống ở tầng 15 phòng 1508 tòa số 5.

Đây là tòa tháp, mỗi tầng có mười hộ, diện tích mỗi nhà không lớn, hành lang tối om, phải dậm mạnh chân mới sáng đèn.

Nhà ở giá rẻ giải quyết vấn đề nhà ở cho người thu nhập thấp, không phải để ngươi hưởng thụ, ngươi có tiền, muốn đổi nhà tốt, có thể mua nhà thương mại, chắc chắn tiện nghi hơn tháp.

Trước cửa phòng 1508 đứng một cảnh sát, Hàn Bân xuất trình thẻ cảnh sát rồi vào phòng.

Phòng 1508 có hai phòng ngủ, hướng tây bắc, phòng khách tối, trống trải, ít đồ đạc, một đôi nam nữ ngồi trên ghế sofa gỗ.

Hàn Bân nhìn đôi nam nữ trẻ, nam khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, ngồi trên sofa hút thuốc, thấy Hàn Bân vào mới đứng dậy.

Nữ khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, cúi đầu ngồi trên sofa, không thấy rõ mặt.

"Các ngươi là… cảnh sát?" Thấy Hàn Bân mặc thường phục, nam giới không chắc chắn.

Hàn Bân đưa thẻ cảnh sát, "Chúng ta là đội điều tra hình sự Sở Công An Thành phố, ai báo án?"

"Bạn gái ta báo án, cảnh sát, thật ra đây là hiểu lầm, chúng ta là đôi tình nhân, nàng giận dỗi, không có gì to tát, thật xin lỗi." Nam giới nói, lấy từ bàn trà một cây thuốc, "Đây là chút lòng thành, ngài chia cho anh em, xin lỗi vì đã làm phiền."

Hàn Bân cầm cây thuốc lắc lắc, rồi đặt lại bàn trà, "Nhận lòng thành, không lấy thuốc, ngươi tên gì, quan hệ với người báo án thế nào?"

"Ta tên Đậu Hướng Vinh, là bạn trai của nàng."

"CMND."

Đậu Hướng Vinh lấy từ túi ra CMND đưa Hàn Bân.

Hàn Bân không nhận, Vương Tiêu bên cạnh nhận lấy xem xét.

Hàn Bân nhìn người phụ nữ, "Ngươi là người báo án?"

Phụ nữ gật đầu, "Ta là."

Chương 1188: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ngẩng đầu lên, ngươi tên gì?"

"Ta tên Phó Niệm Kiều."

"Tại sao báo án?"

"Ta…" Phó Niệm Kiều liếc nhìn nam giới bên cạnh, "Ta cãi nhau với bạn trai, hắn đòi quan hệ, ta không muốn, nên báo án."

"Quan hệ?" Hàn Bân đến điều tra, một số câu phải hỏi rõ, không thể vì người liên quan ngại ngùng mà qua loa, nếu sau này không rõ ràng, đó là trách nhiệm của cảnh sát.

"Hắn đòi quan hệ, ta không muốn, nên báo án."

"Vậy là hắn cưỡng ép, thực tế là cưỡng hiếp."

Đậu Hướng Vinh xua tay, "Không, cảnh sát, chúng ta là đôi tình nhân, tối qua còn quan hệ, nàng giận dỗi, sao có thể tính là cưỡng hiếp."

Bao Tinh quát, "Im miệng, không hỏi ngươi."

Hàn Bân tiếp tục, "Hắn có cưỡng ép ngươi?"

Phó Niệm Kiều do dự, cắn răng, "Không, chúng ta là đôi tình nhân, chỉ là cãi nhau, ta báo án dọa hắn."

"Vậy là không có cưỡng hiếp? Ngươi báo án giả."

"Ta… ta lúc đó… thật là giả."

Hàn Bân xoa mũi, chỉ Phó Niệm Kiều, "Còng nàng lại. Đưa nam kia sang phòng khác."

Hàn Bân tách hai người để tránh họ thông cung, trao đổi ánh mắt.

Phó Niệm Kiều giãy giụa, "Cảnh sát, tại sao bắt ta?"

"Ngươi báo án giả, cản trở công vụ, không bắt ngươi bắt ai?"

Phó Niệm Kiều mếu máo, "Ta oan, ta…"

"Oan gì? Không phải ngươi tự nhận báo án giả sao, nói rõ đi."

"Hu hu…" Phó Niệm Kiều không trả lời, ngược lại khóc.

Hàn Bân luôn quan sát biểu cảm của Phó Niệm Kiều, nàng thật sự tỏ ra oan ức, và có vẻ sợ hãi, Hàn Bân đoán, có chuyện gì đó xảy ra.

Nhưng Phó Niệm Kiều không muốn nói, Hàn Bân cũng không ép, chỉ có thể tự điều tra.

Sắp xếp hai người liên quan xong, Hàn Bân bắt đầu xem xét xung quanh, nhà trống trải, không giống như thường xuyên có người ở.

Đây là căn hai phòng ngủ, nhưng góc phòng khách có thêm một cánh cửa, Hàn Bân thử mở nhưng khóa.

Hàn Bân hỏi Đậu Hướng Vinh, "Nhà này thuê hay mua?"

"Thuê."

"Sao lại có cửa?"

Đậu Hướng Vinh trả lời nhỏ, "Ta không rõ."

"Ngươi mở được không?"

"Không."

"Cửa này thông đâu?"

"Chắc là nhà bên cạnh."

“Ngươi ở đây bao lâu?”

“Vài tháng.”

“Cụ thể thời gian.”

“Ba tháng.”

“Ba tháng mà không biết cửa này là gì?”

“Ta thuê nhà này, hỏi chủ nhà, họ cũng không nói rõ, cửa khóa, ta không để ý.”

“Ngươi mở cửa này chưa?”

“Chưa.”

“Xạo, tay nắm không có chút bụi, chắc chắn thường dùng.” Hàn Bân hừ một tiếng, nhìn sơ cấu trúc nhà, chắc chắn thông sang nhà bên.

“Nhà bên cạnh có người không?”

Đậu Hướng Vinh biến sắc, “Ta không rõ, ta ít qua lại với hàng xóm, chỉ thuê nhà, không ở lâu.”

Hàn Bân nói với Vương Tiêu bên cạnh, “Canh cửa này, người khác theo ta.”

Hàn Bân dẫn người ra khỏi phòng, đến trước cửa 1507, Hàn Bân chưa đến gần, chỉ nhìn đã biết có người trong nhà.

Mắt mèo hai chiều, trong nhìn ra rõ hơn, nhưng ngoài cũng thấy được tình hình bên trong, dù không rõ, nhưng ánh sáng thay đổi vẫn thấy.

“Cốc cốc.” Hàn Bân gõ cửa.

Bên trong không phản ứng.

Hàn Bân ra hiệu, bảo người khác cảnh giác, “Mở cửa, chúng ta là cảnh sát.”

Bên trong vẫn không động tĩnh.

“Chúng ta là cảnh sát, nhà bên xảy ra vụ án, chúng ta đến điều tra, phiền mở cửa.”

Một lúc sau, bên trong có giọng nam, “Cảnh sát, ta ngủ, không nghe gì.”

“Chúng ta chỉ điều tra, không lâu, ngươi mở cửa được không?”

“Rít…” cửa mở, bên trong bước ra một nam giới, khép cửa lại, gượng cười, trông khá căng thẳng, “Cảnh sát, có việc gì, ngài nói đi.”

“Mở cửa.”

“A…”

Hàn Bân từng chữ, “Ta bảo ngươi mở cửa.”

Nam giới do dự, nhưng từ từ mở cửa, Hàn Bân liếc vào phòng khách, đồ đạc bừa bộn, trái ngược với phòng bên cạnh.

“Nhà ngươi làm gì mà sao bừa bộn thế?”

“Làm chút kinh doanh, bận, không có thời gian dọn dẹp.”

“Ngươi tên gì?”

“Ta họ Trần, tên Trần Minh Quý.”

Hàn Bân cười, “Trần tiên sinh, nếu tiện, ta muốn vào nhà xem.”

Trần Minh Quý biến sắc, khó xử, “Vợ ta không khỏe, đang nghỉ, không tiện.”

“Chúng ta nhẹ nhàng, chỉ xem phòng khách, không làm phiền phu nhân, được không?”

Trần Minh Quý lắc đầu, “Cảnh sát, ta không phải không hợp tác, thật sự không tiện.”

Trần Minh Quý càng không cho vào, cảnh sát càng thấy nghi ngờ, ai cũng cảnh giác.

Không có thủ tục, Hàn Bân không thể xông vào.

Lúc này, Giang Dương đến, thì thầm, "Đội trưởng Hàn, ta vừa liên hệ chủ nhà 1508, chủ nói 1507 và 1508 đều là nhà hắn, cho cùng một người thuê."

Nhà ở giá rẻ sau năm năm có thể mua bán.

"Người thuê tên gì?"

"Trần Minh Quý."

Đúng rồi, cửa kia thông hai nhà.

Có lời chủ nhà, Hàn Bân có lý do vào điều tra.

"Trần Minh Quý, ngươi quen người ở 1508 không?"

Trần Minh Quý do dự, "Không quen, chỉ chào hỏi."

"Có giao dịch kinh tế không?"

"Không."

Hàn Bân nói, "Còng lại."

Giang Dương và Bao Tinh lập tức xông lên và còng Trần Minh Quý lại.

Trần Minh Quý lớn tiếng hét lên, "Các ngươi đang làm gì? Các ngươi dựa vào đâu mà bắt ta, ta sẽ kiện các ngươi!"

"Ít nói nhảm đi, ở yên đó. Chị Lý, ngươi trông hắn, những người khác theo ta vào." Hàn Bân rút súng ra, lên đạn 'cạch' một tiếng.

Thấy vậy, mặt Trần Minh Quý lập tức tái nhợt.

"Cảnh sát đến rồi, cảnh sát có súng!"

Hàn Bân nhắc nhở, “Mọi người cẩn thận, tên này đang cảnh báo đồng bọn.”

Mọi người đều gật đầu đáp lại, ngoài Giang Dương và Bao Tinh, còn có ba cảnh sát của đồn.

Hàn Bân cầm súng, là người đầu tiên xông vào nhà. Trong phòng khách có nhiều đồ đạc bừa bãi, nhưng không thấy người.

Chương 1189: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bên phải phòng khách là cửa thông sang 1508, bên trái có hai phòng ngủ.

Hàn Bân ra hiệu cho Bao Tinh mở cửa phòng ngủ vuông góc với phòng khách, để các đồng đội dễ dàng hành động.

Bao Tinh lặng lẽ tiến đến, Hàn Bân và Giang Dương đứng ngay sau hắn, Hàn Bân cầm súng, Giang Dương cầm gậy cảnh sát. Ba cảnh sát khác cũng rút gậy ra.

Hàn Bân ra hiệu đếm đến ba, rồi Bao Tinh bất ngờ đẩy cửa. Lực đẩy mạnh khiến cửa mở một nửa, nhưng bên trong phản ứng lại, đẩy cửa đóng lại, Bao Tinh bị lực mạnh đẩy lùi.

"Rầm!" Cửa đóng lại.

Trong khoảnh khắc cửa mở, Hàn Bân và Giang Dương nhìn thấy bên trong và cùng ngạc nhiên, cả hai lùi lại vài bước, giữ khoảng cách an toàn.

Giang Dương thốt lên, "Chết tiệt, bên trong sao nhiều người thế!"

"Hỡi những người bên trong, ta là cảnh sát, có súng, ngoan ngoãn ngồi im, ai dám động đậy… hừ…" Hàn Bân đe dọa, hắn cũng không còn cách nào khác, trong thoáng chốc hắn thấy ít nhất mười người, có thể còn nhiều hơn.

Một phòng mà có mười người, hai phòng có thể chứa ít nhất ba mươi người, chỉ có sáu người chúng ta khó mà kiểm soát.

“Mã Cảnh Ba và sở trưởng Trình cũng đến, theo sau là ba cảnh sát nữa.

Số cảnh sát tăng gấp đôi, Hàn Bân cảm thấy yên tâm hơn.

Hàn Bân tóm tắt tình hình.

“Mẹ kiếp, cái quái gì vậy.” Mã Cảnh Ba nhăn mặt, chỉ Trần Minh Quý, “Nói, bên trong có ai? Các ngươi đang làm gì?”

Trần Minh Quý đáp, “Ta… họ là đồng nghiệp của ta, chúng ta đều là người tốt, ngươi đừng hiểu lầm.”

“Mười mấy người đàn ông tụ tập trong một phòng, thấy cảnh sát đến không dám ló đầu, còn bảo đừng hiểu lầm, ngươi nghĩ cảnh sát là trẻ con sao? Nói, các ngươi đang làm gì!” Mã Cảnh Ba cũng rút súng.

Trần Minh Quý vội vàng nói, “Đừng, đừng rút súng, chúng ta thật sự đang họp, chúng ta là nhân viên của một công ty, thấy cảnh sát đến bất ngờ, ta bảo họ ở trong phòng, ta ra xem chuyện gì.”

“Ngươi họp hành bình thường sợ cảnh sát làm gì? Nói, các ngươi đang làm gì?”

Trần Minh Quý cắn răng, “Chúng ta làm bán hàng, kinh doanh đàng hoàng.”

Hàn Bân nhìn ra, tên Trần Minh Quý này chắc chắn đang giấu chuyện, có hỏi cũng chưa chắc nói thật, hỏi cũng mất thời gian, chi bằng hỏi điều đáng tin hơn.

“Trong phòng có bao nhiêu người?”

“Khoảng… khoảng bốn mươi người.”

“Bốn mươi người!” Sở trưởng Trình cũng ngạc nhiên, chỉ có hai phòng mà chứa bốn mươi người. Cảnh sát hiện trường

chỉ có mười người, nếu bốn mươi người đó xông ra, đúng là rắc rối.

Mã Cảnh Ba thẳng tay đập vào đầu Trần Minh Quý, "Các ngươi rốt cuộc đang làm gì?"

"Chúng ta thật sự làm bán hàng."

"Bán gì?"

"Mỹ phẩm và thực phẩm chức năng."

"Tên công ty là gì?"

"Công ty TNHH Quốc tế Hồng Quý."

Nghe đến đây, mọi người đều đoán rằng đây có thể là hoạt động bán hàng đa cấp.

Tuy nhiên, đó chỉ là phỏng đoán, không thể loại trừ khả năng họ đang làm việc nguy hiểm hơn, để an toàn cần hành động cẩn trọng.

Hàn Bân nói, "Đội trưởng Mã, chúng ta chỉ điều tra vụ cưỡng hiếp, căn phòng này chứa bốn mươi người là sao?"

Mã Cảnh Ba khó chịu, "Ai mà biết."

Sở trưởng Trình đề nghị, "Đội trưởng Mã, hay chúng ta gọi thêm người?"

Mã Cảnh Ba hỏi nhỏ, "Đồn của ngươi còn bao nhiêu người, bao lâu nữa đến?"

Sở trưởng Trình ước tính, "Gần như đã đến hết, người còn lại phải ít nhất hai mươi phút mới tới."

Mã Cảnh Ba muốn gọi thêm người, nhưng thời gian không đợi ai, nếu họ muốn xông ra, hai mươi phút là quá lâu.

"Bân Tử, ngươi nghĩ sao?"

“Gọi thêm người chắc chắn là an toàn nhất, nhưng thời gian có thể kéo dài, hơn bốn mươi người nhồi trong phòng bất cứ lúc nào cũng có thể hành động, không thể chờ.” Hàn Bân nói tiếp, “Ta nghĩ chúng ta có thể chặn một cửa, kiểm soát một phòng, như vậy sẽ dễ hơn.”

Hàn Bân thấy những người này không phải kẻ cực đoan, nếu không đã xông ra, không để chúng ta chuẩn bị như vậy.

Mã Cảnh Ba quyết định hai phương án, vừa gọi thêm người, vừa theo cách của Hàn Bân từng bước kiểm soát, ngăn người trong phòng đột ngột tấn công.

Số lượng còng tay chắc chắn không đủ, nhưng may là chúng ta mang nhiều còng nhựa, không chiếm chỗ và tiện lợi.

Theo sự sắp xếp của Hàn Bân, vài cảnh sát đẩy bàn trà, tủ lạnh, bàn, chặn một cửa.

Hàn Bân hét vào phòng còn lại, “Người trong phòng nghe đây, tất cả giơ tay ôm đầu ngồi xuống, người gần cửa mở cửa, ai động đậy, ta bắn!”

Hàn Bân hô ba lần, cửa phòng từ từ mở, bên trong đông nghịt người ngồi ôm đầu, phần lớn là nam giới, tuổi không lớn, khoảng hai ba mươi tuổi.

Phòng quá nhiều người, Hàn Bân đếm sơ, khoảng hai mươi người, không có giường, khắp nơi đều là người ngồi chật kín.

“Mặc áo trắng, ngươi ra trước, người khác ngồi yên!”

Nam giới mặc áo trắng, chậm chạp đứng dậy, sợ hãi nhìn Hàn Bân và mọi người, bước ra ngoài.

Giang Dương quát, “Giơ tay ôm đầu!”

Người áo trắng run rẩy, vội ôm đầu.

Người áo trắng ra phòng khách, lập tức có hai cảnh sát tiến đến, còng tay hắn lại.

Tiếp tục như vậy, nhanh chóng tất cả hai mươi người đều bị còng tay, không ai dám phản kháng.

Hàn Bân mở cửa thông sang 1508, đưa hai mươi người này sang phòng khách 1508.

Sau đó, tiếp tục yêu cầu những người trong phòng còn lại giơ tay ôm đầu lần lượt bước ra.

Chương 1190: Tiêu Đề 《Ẩn》

Khi tất cả mọi người đều bị còng tay, cảnh sát hiện trường mới thở phào, Hàn Bân nhận ra lưng mình đã ướt đẫm.

Chỉ có mười cảnh sát, kiểm soát bốn mươi người, không căng thẳng mới lạ.

Khi đã khống chế được mọi người, cảnh sát tiếp viện lần lượt đến, gồm cả đồng nghiệp từ đồn gần đó và từ Sở, tổng cộng hơn hai mươi người.

Lực lượng tiếp viện còn chưa đến đủ, nhưng người đã bị khống chế, cảnh sát tại hiện trường đã đủ, Mã Cảnh Ba liên hệ cấp trên, những cảnh sát chưa đến tiếp viện thì quay về.

Có hơn ba mươi cảnh sát tại hiện trường, hoàn toàn áp đảo đám người trong phòng.

Tầng này tập trung hơn bảy mươi người, hiện trường rất hỗn loạn.

Hàn Bân và Mã Cảnh Ba đã bàn bạc, Mã Cảnh Ba và Sở trưởng Trình chịu trách nhiệm canh giữ và hỏi thăm những người này xem thực sự những người này làm gì.

Hàn Bân tiếp tục điều tra vụ cưỡng hiếp.

Hàn Bân dẫn người áp giải Trần Minh Quý, Phó Niệm Kiều, và Đậu Hướng Vinh về trụ sở cảnh sát thành phố.

Trước hết, Hàn Bân cần làm rõ một việc, ba người này đóng vai trò gì trong vụ án.

Sau khi trở về trụ sở, Hàn Bân không trực tiếp thẩm vấn ba nghi phạm mà điều ra đoạn ghi âm cuộc gọi báo án của Phó Niệm Kiều.

Trong nhóm người này không chỉ có Phó Niệm Kiều, Hàn Bân muốn làm rõ người báo án có phải là Phó Niệm Kiều không.

Nội dung cuộc gọi rất đơn giản, một phụ nữ gọi điện báo rằng mình bị cưỡng hiếp, và nói ra địa điểm xảy ra vụ án, sau đó cuộc gọi bị ngắt, người báo án thậm chí không kịp nói tên mình.

Sau khi điều ra đoạn ghi âm, Hàn Bân lặp đi lặp lại việc nghe, dù không có phân tích chuyên môn về giọng nói, nhưng cơ bản có thể xác định người báo án là Phó Niệm Kiều.

Còn về lời khai trước đó của nàng và Đậu Hướng Vinh, tám phần là giả, hai người này cũng có thể là nhân viên truyền giáo, còn có phải là cặp đôi thật sự hay không và đã xảy ra chuyện gì thì vẫn chưa rõ.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Hàn Bân quyết định thẩm vấn Phó Niệm Kiều trước. Phó Niệm Kiều đã báo án, chắc chắn đã bị đối xử bất công, Hàn Bân cũng thông qua biểu cảm nhận thấy nàng luôn ở trạng thái hoảng sợ.

Vì sao nàng thay đổi lời khai, rất có thể là do bị đe dọa bởi nhân viên truyền giáo.

Sau khi nghĩ thông, Hàn Bân dẫn theo Lý Cầm và Bao Tinh vào phòng thẩm vấn.

Phó Niệm Kiều ngồi trên ghế thẩm vấn, đã bị còng tay, cơ thể run rẩy nhẹ, cúi đầu, không nhìn rõ biểu cảm của nàng.

Người khác nhau, có phương pháp thẩm vấn khác nhau, Phó Niệm Kiều luôn ở trạng thái hoảng loạn, Hàn Bân cố gắng để giọng mình nhẹ nhàng hơn, “Cô Phó, ngươi hiện tại đã an

toàn, có việc gì cảnh sát có thể giúp ngươi, ngươi đừng có bất cứ gánh nặng tâm lý nào, chỉ cần ngươi nói ra sự thật, bất kể ngươi gặp khó khăn gì, chúng ta đều sẽ giúp ngươi."

Phó Niệm Kiều từ từ ngẩng đầu lên, "Ngươi… ngươi thật sự là cảnh sát sao?"

Câu nói này khiến Hàn Bân sững sờ, "Tất nhiên rồi, làm sao có thể giả được, ngươi hiện tại đang ở trong trụ sở cảnh sát, vừa rồi ở sân ngươi chắc đã nhìn thấy tòa nhà và biểu tượng cảnh sát."

"Hu hu…" Phó Niệm Kiều bắt đầu khóc nức nở.

Lý Cầm cầm khăn giấy đi tới, an ủi, "Cô đừng khóc nữa, có chuyện gì cứ nói với ta, ta sẽ làm chủ cho ngươi."

"Cảnh sát, ta… thật sự muốn chết, hu hu." Phó Niệm Kiều khóc rất thương tâm.

"Khóc ra được là tốt rồi, không có chuyện gì không vượt qua được, bị ấm ức gì cứ nói với ta."

Phó Niệm Kiều lau nước mắt, sau đó chìm vào hồi ức.

…

Đêm qua mười một giờ.

Khu dân cư Kiến Hoa, tòa nhà số 5, phòng 1508.

Phòng khách và nhà đều trải nệm, một nhóm người ngủ tạm trên nệm, cả căn phòng đầy người, không có chỗ để đi lại.

Trần Minh Quý ngậm điếu thuốc, liếc nhìn mọi người, "Còn ai cần đi vệ sinh không? Không có thì tắt đèn."

"Quản lý Trần, ta muốn đi." Đậu Hướng Vinh đứng lên.

"Ngươi vừa mới đi mà, sao lại muốn đi nữa?"

"Ta uống nhiều nước quá."

Trần Minh Quý mắng, "Sau này buổi tối uống ít nước thôi, đừng có tắt đèn rồi lại đi vệ sinh."

"Còn các ngươi nữa, tối nên ngủ sớm, đừng có tắt đèn rồi còn nói lảm nhảm ảnh hưởng người khác nghỉ ngơi."

"Quản lý Trần, ta là cú đêm, giờ này không ngủ được."

"Không ngủ được thì ngươi nghĩ lại bài giảng ban ngày, ngươi nhớ được chưa? Ngươi có thể bán sản phẩm không? Có thể kéo thêm tuyến dưới không? Ngươi muốn phát tài thì phải chăm chỉ nghĩ ngợi, không ngủ được thì nghĩ."

"Còn các ngươi nữa, đừng có mà cứ chạy vào phòng nữ, đầu óc lúc nào cũng nghĩ mấy chuyện linh tinh, ngươi có thể kiếm tiền, có thể vẻ vang về làng không?"

"Cốc cốc…" Tiếng gõ cửa gấp gáp vang lên, cắt ngang lời mắng của Trần Minh Quý.

Trần Minh Quý có chút ngạc nhiên, khuya thế này, ai tới?

"Ai đấy?"

"Mở cửa, chúng ta là hàng xóm tầng dưới, nhà ngươi rò rỉ nước, nhà chúng ta như đang mưa, rốt cuộc là chuyện gì?"

Trần Minh Quý cau mày, "Ngươi có nhầm không, nhà ta không có rò rỉ nước."

"Nhầm cái quái gì, không rò rỉ nước thì ta tìm ngươi làm gì, ta đêm khuya không cần ngủ à."

Trần Minh Quý hô về phía nhà vệ sinh, "Đậu Hướng Vinh, nhà vệ sinh có rò rỉ nước không?"

Chương 1191: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đậu Hướng Vinh gãi đầu, "Chắc là không, ta không thấy rò rỉ, ta còn chưa rửa tay."

Trần Minh Quý đáp, "Ngươi nhầm rồi, nhà ta không có rò rỉ nước."

Hàng xóm tầng dưới cũng nổi giận, "Lão Tử nói với ngươi, bồn cầu nhà ngươi rò rỉ nước, ngươi không tin thì chui vào bồn cầu mà nhìn."

"Ta nhìn ngươi mẹ!" Trần Minh Quý cũng nổi giận, "Ngươi đêm khuya không ngủ, làm phiền ngươi mẹ."

Trần Minh Quý gọi hai người đàn ông khỏe mạnh, định ra ngoài lý luận.

Nhà nhiều người thế này, hắn sợ ai?

Tuy nhiên, trước khi mở cửa hắn vẫn để mọi người tránh đi và tắt đèn trong phòng.

"Cạch…" Trần Minh Quý vừa mở hé cửa, một lực mạnh ập tới, kéo cửa ra.

"Cảnh sát, không được động!"

Hai bên xông ra vài người mặc đồng phục cảnh sát, tay cầm súng, chĩa thẳng vào đầu ba người Trần Minh Quý.

"Cảnh sát!" Trần Minh Quý nhìn trừng trừng vào nòng súng đen ngòm, chân run lẩy bẩy.

Ba người Trần Minh Quý bị còng tay, sau đó bị đẩy vào phòng.

“Cảnh sát, tất cả không được động! Ai dám động, chúng ta sẽ bắn.”

Đèn bật lên, người trong phòng khách thấy cảnh sát cầm súng, không ai dám động đậy, người trong phòng cũng không dám ra ngoài.

Những người trong phòng 1507 nghe thấy động tĩnh, có người ra ngoài xem xét, cũng bị cảnh sát khống chế. Có người định từ cửa phòng 1507 chạy trốn, nhưng bị cảnh sát canh giữ bên ngoài chặn lại ngay, mặc dù cảnh sát không nhiều, nhưng mỗi người đều cầm súng, không ai dám làm loạn.

Hơn bốn mươi người trong phòng bị sáu cảnh sát có vũ trang kiểm soát, bọn họ là người làm truyền giáo, không phải là những kẻ hung ác, thấy cảnh sát cầm súng lập tức nhát gan.

Trần Minh Quý hỏi, “Cảnh sát, các ngươi làm gì vậy? Tại sao bắt chúng ta?”

Người cảnh sát dẫn đầu là một nam giới hơn ba mươi tuổi, trả lời, “Có người tố cáo các ngươi liên quan đến truyền giáo.”

“Đây hoàn toàn là vu khống, chúng ta không phải truyền giáo, là kinh doanh.”

Một người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát đá một phát vào Trần Minh Quý, “Kinh doanh cái mẹ ngươi, hơn bốn mươi người ngủ chung một phòng, ngươi nghĩ Lão Tử ngu, hay nghĩ làm kinh doanh ngu, ngoài đám đầu óc bị lừa đảo ngu ngốc của bọn truyền giáo, ai lại bị nhốt ở chỗ này như chó.”

“Ngươi sao lại mắng người chứ.”

“Ngươi dựa vào cái gì mà nói chúng ta là truyền giáo? Có bằng chứng gì không?”

“Các ngươi dựa vào cái gì mà đánh người, bây giờ là xã hội pháp trị, cảnh sát cũng không thể tùy tiện đánh người.” Người trong phòng đồng thanh nói.

Người cảnh sát dẫn đầu vẫy súng, “Tất cả câm miệng, chúng ta tại sao đến đây, các ngươi nên biết rõ, đừng có giữ tâm lý may mắn, tội của các ngươi chúng ta đã điều tra rõ ràng, tất cả bị còng lại.”

Thấy súng đen ngòm, mọi người trong phòng đều im lặng.

Rất nhanh, hơn bốn mươi người trong phòng đều bị còng tay và còng chân bằng nhựa.

Sau khi kiểm soát tất cả mọi người, người đàn ông dẫn đầu hỏi, “Ai là người chịu trách nhiệm ở đây?”

Không ai trả lời, nhưng nhiều người nhìn về phía Trần Minh Quý.

Người đàn ông dẫn đầu tháo mũ cảnh sát, kéo mạnh Trần Minh Quý, dẫn hắn vào phòng, ‘rầm’ một tiếng đóng cửa lại.

Tiếp đó, trong phòng vang lên một giọng trầm thấp, “Nói, ngươi giấu tiền ở đâu?”

“Mật mã của két sắt là gì?”

Rồi có tiếng ‘ư ử’, dù không lớn nhưng vẫn có thể nhận ra là tiếng của Trần Minh Quý, nghe có vẻ rất đau đớn.

Bên ngoài, hai người cảnh sát cũng bắt đầu không yên, sờ soạng vài phụ nữ bị trói, sau đó kéo hai người vào phòng, trong đó có Phó Niệm Kiều.

Nàng là người trẻ đẹp nhất trong số các phụ nữ đó.

Nói đến đây, Phó Niệm Kiều lại khóc, nghẹn ngào không nói thành lời, “Ta bị người đàn ông đó kéo vào phòng… rồi… bị hắn làm nhục.”

“Cảnh sát, ta không báo cáo sai, thật sự không, hu hu…”

Nghe đến đây, sắc mặt Hàn Bân trở nên rất khó coi.

Phó Niệm Kiều hơi kích động, nói không rõ ràng, nhưng hắn vẫn nắm bắt được tình hình.

Có một nhóm người giả danh cảnh sát cướp của bọn làm truyền giáo.

Tính chất vụ việc này rất tệ!

“Công ty của các ngươi làm gì?” Hàn Bân dù đoán được bọn họ làm truyền giáo, nhưng chỉ đoán không đủ, cần tìm đủ chứng cứ, để họ tự thừa nhận.

Phó Niệm Kiều vừa khóc vừa nói, “Là bán hàng.”

“Bán hàng ta thấy nhiều rồi, nhưng bán hàng mà hơn bốn mươi người ở chung một chỗ thế này là lần đầu tiên thấy.” Hàn Bân nghiêm mặt, “Chúng ta cảnh sát có thể giúp ngươi, nhưng có một điều kiện, ngươi phải nói thật.”

“Hỏi ngươi lần nữa, các ngươi có phải làm truyền giáo không?”

Phó Niệm Kiều vừa khóc vừa gật đầu.

“Nói.”

“Phải.” Phó Niệm Kiều gật đầu, rồi lại lắc đầu, “Ban đầu ta không biết, là bạn trai ta giới thiệu, nói là bán mỹ phẩm, làm kinh doanh, một tháng kiếm được mấy chục ngàn, ta tin, ai ngờ… đến rồi thì không đi được, tiền của ta đều bị họ lấy, hàng ngày họ giảng bài, bắt chúng ta phát triển tuyến dưới, nói là có tuyến dưới thì sẽ kiếm tiền, rồi tuyến dưới còn có tuyến dưới, sau này không làm gì cũng có tiền.”

“Bạn trai ngươi là ai?”

Phó Niệm Kiều nghiến răng, “Đậu Hướng Vinh.”

“Hắn là tuyến trên của ngươi?”

“Phải.”

Chương 1192: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ngươi có phát triển tuyến dưới không?"

"Ta… ta không dám nói với gia đình, gọi điện cho bạn học, họ cũng không đến. Chưa có tuyến dưới."

"Ai là người chịu trách nhiệm của các ngươi?"

"Trần Minh Quý."

"Hắn phụ trách những gì?"

"Mọi thứ của chúng ta hắn đều quản, ăn uống, ngủ nghỉ, giảng bài, công việc, đều do hắn quản lý, ai làm không tốt, vi phạm quy định, sẽ bị phạt đứng, không được ăn cơm, viết kiểm điểm."

Hàn Bân truy hỏi, "Ngươi tự nguyện ở lại đó? Hay bị ép?"

Phó Niệm Kiều do dự một lúc lâu, lắc đầu.

"Ngươi lắc đầu nghĩa là gì, nói rõ ra."

"Ta cũng không biết, ban đầu ta muốn rời đi, nhưng họ không cho, sau đó tiền của ta bị Trần Minh Quý lấy, ta cũng không muốn đi nữa, ta muốn kiếm tiền, không thì lỗ chết mất, hơn nữa còn có người trốn chạy bị bắt lại, dưới tay Trần Minh Quý có vài kẻ đánh đập, ta rất sợ hắn."

"Ngươi thật sự nghĩ theo Trần Minh Quý làm thế này kiếm được tiền?"

"Ta không biết, ta ngốc rồi…"

"Ngươi sau khi báo án, tại sao lại đổi lời?"

“Là Trần Minh Quý bắt ta đổi lời, hắn nói cảnh sát thật đến sẽ bắt mọi người, lúc đó tất cả chúng ta đều vào tù, bạn trai ta cũng vào tù, ta sẽ trở thành tội nhân hại chết mọi người. Hắn còn nói số tiền chúng ta đầu tư không kiếm lại được, mất hết. Nghe hắn nói vậy, ta không dám nói thật nữa, ta thật sự rất sợ, thật đấy. Họ đều nói vậy, đều khuyên ta, ta…” Phó Niệm Kiều lộ vẻ bất lực, càng nói càng khóc thương tâm.

“Những tên tội phạm dùng súng gì?”

“Súng lục, ta không biết loại nào, nhìn rất đáng sợ, ta sợ quá, không quản được gì.”

“Ngươi còn nhớ rõ diện mạo bọn họ không?”

“Họ đều mặc đồng phục cảnh sát, còn đeo còng tay.”

Hàn Bân dừng bút, “Ta hỏi là diện mạo.”

“Lúc đó ánh sáng tối, tầm nhìn kém, họ không cho chúng ta ngẩng đầu, sau đó họ đeo khẩu trang, ta không nhớ rõ.”

“Kẻ cưỡng hiếp ngươi có đặc điểm gì?”

Phó Niệm Kiều không trả lời, chỉ lắc đầu.

“Ngươi nghĩ kỹ lại, để cảnh sát bắt được nghi phạm.”

“Hắn… giọng hắn như người ngoại tỉnh, cao khoảng một mét bảy mấy, cơ thể khá to, còn lại ta không nhớ rõ.”

“Ngươi có giữ chứng cứ không?”

“Hắn dùng bao cao su, ta không có chứng cứ.”

“Người phụ nữ bị cưỡng hiếp khác tên gì?”

“Từ Nguyệt Hoa.”

Hàn Bân ghi vào sổ, “Có tất cả mấy người?”

“Ta không biết, ta chỉ thấy sáu người.”

“Ngoài Trần Minh Quý, tổ chức truyền giáo của các ngươi còn có người phụ trách khác không?”

“Còn vài tổ trưởng.”

“Họ tên là gì?”

“Trương Hiếu Tư, Mã Tiểu Vũ, Triệu Đỉnh Sơn, Mã Tư Hàm, Hồ Vân Bằng. Họ đều là nhân viên chủ chốt, Mã Tư Hàm là tuyến trên của Đậu Hướng Vinh, ta cũng do nàng quản lý.”

“Cảnh sát, ta biết sai rồi, từ khi ta tham gia truyền giáo, chưa từng được ăn no, hàng ngày chỉ có rau cải trắng, bánh bao, ta đã nửa tháng không được ăn thịt rồi.”

Lý Cầm thở dài, “Cô gái, ngươi nói ngươi ngốc không, nếu để cha mẹ ngươi thấy ngươi bây giờ, họ sẽ buồn lắm.”

“Là Đậu Hướng Vinh, ta rất tin tưởng hắn, ta muốn kết hôn với hắn, sống cả đời với hắn, không ngờ hắn lừa ta đến đây.” Có thể thấy Phó Niệm Kiều thật sự hối hận, lo lắng nói, “Cầu xin các ngươi, đừng nói với cha mẹ ta, ta không muốn họ thấy ta bây giờ.”

Lý Cầm bất đắc dĩ, “Cô gái, ta hiểu tâm trạng của ngươi, nhưng chúng ta có quy định, trường hợp của ngươi không nghiêm trọng, có thể không giam giữ, nhưng phải có người thân đến đón.”

“Hu hu… ta bây giờ như thế này, không có mặt mũi gặp cha mẹ. Nhà chúng ta chỉ có ta là sinh viên đại học, cha mẹ luôn tự hào, nghĩ ta là người có tiền đồ, ta không muốn họ thấy ta như thế này…”

“Chị Lý, chuyện này giao cho ngươi.” Hàn Bân đã nắm rõ tình hình, không cần ở lại nữa, vụ án này phức tạp hơn tưởng tượng, còn nhiều người hắn cần thẩm vấn.

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Hàn Bân châm một điếu thuốc, hút vài hơi, rồi gọi cho Mã Cảnh Ba.

"Alo, Mã đội."

"Là ta, bên ngươi tình hình thế nào?"

"Phó Niệm Kiều đã thừa nhận họ là tổ chức truyền giáo, ngoài ra, theo lời Phó Niệm Kiều, tối qua có một nhóm người giả danh cảnh sát cướp của họ, đồng thời cưỡng hiếp nàng và một phụ nữ tên Từ Nguyệt Hoa."

Mã Cảnh Ba nói, "Chuyện này ta cũng hỏi ra rồi, bọn chúng thật gan to, dám giả danh cảnh sát gây án, nếu còn vụ tương tự xảy ra chắc chắn sẽ ảnh hưởng danh dự cảnh sát, ta sẽ báo cáo đội trưởng, ngươi tiếp tục điều tra vụ cưỡng hiếp."

"Ta biết rồi."

Hàn Bân cất điện thoại, thực ra hắn không hoàn toàn tin lời Phó Niệm Kiều, người phụ nữ này đã lừa cảnh sát một lần, ai đảm bảo nàng không đang diễn để lừa cảnh sát lần thứ hai?

Lý Cầm và Bao Tinh cũng từ phòng thẩm vấn đi ra, Hàn Bân bảo Lý Cầm ghi lại biên bản, còn hắn dẫn Bao Tinh đi thẩm vấn Trần Minh Quý.

Trần Minh Quý bị dẫn vào phòng thẩm vấn, sắc mặt rất khó coi, trông có vẻ bơ phờ.

Hàn Bân không hỏi gì, tiến đến gần, "Cởi áo ngươi ra."

Trần Minh Quý ngỡ ngàng một lúc, nhưng vẫn nghe theo Hàn Bân cởi áo.

Trên người Trần Minh Quý có nhiều vết bầm tím rõ ràng, dấu hiệu bị đánh đập, Hàn Bân còn phát hiện nhiều vết kim tiêm.

Chương 1193: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ngươi bị đánh thế nào?"

"Bị người đánh."

"Ai đánh?"

Trần Minh Quý liếc mắt, "Bị cảnh sát đánh."

"Nói rõ, ngươi bị đánh lúc nào, ở đâu."

"Đêm qua hơn mười một giờ, một nhóm cảnh sát xông vào nhà ta, đánh ta, hỏi ta giấu tiền ở đâu, tất cả vết thương trên người ta đều do họ đánh, tiền của công ty chúng ta cũng bị họ cướp, hai nữ nhân viên của ta cũng bị họ cưỡng hiếp."

"Họ đánh ngươi thế nào?"

"Dùng nắm đấm đánh, dùng chân đá, còn dùng kim tiêm ta. Còn đe dọa ta, nếu không nói giấu tiền ở đâu, sẽ giết ta." Trần Minh Quý ôm đầu khóc, "Tên khốn đó dùng kim đâm ta hàng chục lần, hắn không phải người."

"Những chuyện này, sao ngươi không nói trước?"

"Các ngươi đều là cảnh sát, ta không dám nói."

"Bốp!" Bao Tinh đập bàn, "Ngươi còn lý sự, đừng nói linh tinh, ta hỏi ngươi, làm sao chứng minh nhóm người đó là cảnh sát?"

"Họ mặc đồng phục cảnh sát, cầm súng, không là cảnh sát thì là gì?"

Hàn Bân nói, "Họ có xuất trình thẻ không?"

“Không.”

“Họ có đưa người đến đồn cảnh sát không?”

“Không.”

“Họ thuộc đồn nào?”

“Không nói.”

“Mã số cảnh sát của họ là gì?”

“Ta không biết.”

“Ngươi có biết trên mạng vài chục đồng là mua được đồng phục cảnh sát giả, thêm một khẩu súng giả, tối đa cũng chỉ một trăm đồng.”

“Ta không rõ, họ tự xưng là cảnh sát, ta tin là cảnh sát.”

“Vậy tại sao họ cướp ngươi?”

Trần Minh Quý tức giận, “Ta là nạn nhân, ta bị cướp, chẳng lẽ là lỗi của ta.”

“Bốp!” Bao Tinh lại đập bàn, “Thái độ gì vậy! Ta nói cho ngươi biết, ngươi phạm tội gì chúng ta biết rõ, đừng giả vờ vô tội.”

Trần Minh Quý cứng đầu, “Ta không phạm tội, ta là nạn nhân.”

Hàn Bân nói, “Được rồi, nạn nhân, nói xem ngươi bị cướp gì?”

Trần Minh Quý do dự một lúc, “Khoảng hơn một trăm năm mươi ngàn tiền mặt.”

Bao Tinh chép miệng, “Ừm, có đấy, dám để nhiều tiền mặt ở nhà thế này, thời buổi này thấy tiền mặt không dễ, không cướp ngươi cướp ai?”

“Tiền này từ đâu ra?”

Trần Minh Quý sờ mũi, "Đều là tiền công ty chúng ta."

Hàn Bân thuận lời hỏi, "Công ty các ngươi làm gì?"

"Ta nói rồi mà, làm kinh doanh."

"Kinh doanh? Ta nghĩ là truyền giáo."

Trần Minh Quý hét lên, "Cảnh sát, ngài không thể vu oan cho người tốt, là kinh doanh!"

Bao Tinh nói, "Hét to làm gì, tiếng to cũng không chứng minh ngươi đúng. Ta nói cho ngươi, đồng bọn của ngươi đã khai, các ngươi là tổ chức truyền giáo, và ngươi là người đứng đầu. Số tiền bị cướp cũng là tiền phạm pháp do truyền giáo mà có."

Trần Minh Quý lắc đầu, "Ta là kinh doanh."

Bao Tinh quát, "Ngươi còn dám cứng đầu."

"Ta không cứng đầu, ta là kinh doanh."

Hàn Bân ra hiệu Bao Tinh dừng cãi vã, "Ngươi còn nhớ diện mạo những nghi phạm không?"

Trần Minh Quý do dự một lúc, "Không nhớ rõ."

"Người đánh ngươi thì sao? Người này ngươi chắc không quên chứ."

Trần Minh Quý cúi đầu không nói.

Thấy đối phương không hợp tác, Hàn Bân châm ngòi, "Bị đánh như thế, bị đâm như thế, để tên cướp tiền ngươi nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, còn ngươi vào tù, cam tâm không?"

"Không cam tâm!" Trần Minh Quý gầm lên, "Ta hận không thể giết hắn, đừng để ta gặp lại hắn, nếu không ta không tha cho hắn."

“Ngươi yên tâm, hắn đã cầm tiền ngươi chạy xa rồi, cơ hội ngươi gặp lại hắn còn thấp hơn trúng số, bây giờ có thể bắt hắn chỉ có cảnh sát chúng ta.”

Trần Minh Quý thở dài, như nghĩ thông, nghiến răng nói, “Người đánh ta hơn ba mươi tuổi, da hơi đen, tóc ngắn, giọng ngoại tỉnh, cao khoảng một mét tám.”

Hàn Bân ghi lại, tiếp tục hỏi, “Phó Niệm Kiều có bị cưỡng hiếp không?”

“Có.”

“Khi chúng ta đến, tại sao các ngươi nói dối?”

Trần Minh Quý bịa chuyện, “Ta không tin các ngươi, sợ các ngươi cùng bọn cảnh sát giả đêm qua.”

Bao Tinh hừ một tiếng, “Nói nhảm, ngươi sợ bị cảnh sát phát hiện truyền giáo đúng không.”

Trần Minh Quý nói, “Chúng ta làm kinh doanh.”

Hàn Bân hỏi, “Kẻ cướp rời đi lúc mấy giờ?”

“Hơn mười hai giờ.”

“Cụ thể thời gian?”

“Khoảng mười hai giờ bốn mươi phút.”

“Trước khi xảy ra vụ án, ngươi có thấy điều gì bất thường không, ví dụ có ai theo dõi, hay có ai đáng nghi đến không.”

“Không nhớ.”

“Ngươi nghĩ tại sao nghi phạm chọn ngươi làm mục tiêu?”

“Có thể… vì công ty chúng ta có tiền.”

“Ai biết ngươi để hơn một trăm năm mươi ngàn tiền mặt ở nhà?”

“Trừ ta, còn vài nhân viên chủ chốt.”

“Họ tên là gì?”

“Trương Hiếu Tư, Mã Tư Hàm, Hồ Vân Bằng, Mã Tiểu Vũ, Triệu Đỉnh Sơn.”

“Có thể họ thông đồng với kẻ cướp không?”

“Không thể, số tiền đó cũng có phần của họ, chia cho kẻ cướp chưa chắc được nhiều, hơn nữa công ty chúng ta sau này sẽ kiếm nhiều tiền, họ không ngu tự hủy tương lai.”

Hàn Bân cười, “Ngươi nghĩ cũng thấu đáo, vậy ngươi nói kẻ cướp tại sao nhắm vào ngươi?”

“Ta nghĩ cả đêm, nếu nghĩ ra cũng không ngồi đây.”

“Ngươi à, đã vào đây, phải tỉnh táo, đừng nói với cảm xúc, làm khổ mình.” Hàn Bân dựa vào ghế, tiếp tục nói, “Chúng ta không chỉ bắt mỗi ngươi, dù ngươi không thừa nhận truyền giáo, ngươi dám đảm bảo đồng bọn không khai. Cố cứng đầu chỉ làm tội của ngươi nặng thêm.”

Chương 1194: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trần Minh Quý xua tay, "Dù ngươi nói gì, ta vẫn nghĩ mình làm kinh doanh, ta không phạm pháp."

"Được, ngươi không vội, ta cũng không vội, xem ai dai hơn ai?" Nói xong, Hàn Bân đứng dậy rời phòng thẩm vấn.

Hàn Bân ở hành lang hút một điếu thuốc, rồi vào phòng thẩm vấn khác thẩm vấn Đậu Hướng Vinh.

Đậu Hướng Vinh khoảng ba mươi tuổi, da trắng, tóc chẻ ngôi, bị còng trên ghế thẩm vấn, cúi đầu không dám nhìn Hàn Bân và Bao Tinh.

Hàn Bân quăng tài liệu lên bàn thẩm vấn.

"Đậu Hướng Vinh, ngươi tự khai? Hay sao?"

"Cảnh sát, ta không có gì để khai, ta đã nói rồi, đây là hiểu lầm."

"Ha ha." Hàn Bân cười, "Phó Niệm Kiều không nghĩ đây là hiểu lầm, nàng đã thay đổi lời khai, nói ngươi cưỡng hiếp nàng."

"Gì? Ta không, nàng là bạn gái ta, chúng ta đã ngủ với nhau, ta cần gì cưỡng hiếp nàng!"

"Không cần biết trước kia các ngươi ngủ hay chưa, chỉ cần một lần ngươi làm trái ý nàng, cũng tính là cưỡng hiếp." Hàn Bân khuyên, "Ngươi tự khai đi, để chúng ta đỡ phiền, cũng giảm tội cho ngươi."

Đậu Hướng Vinh lo lắng, "Ta khai gì, ta đêm qua không chạm vào nàng, chúng ta mấy chục người ngủ chung một phòng, ta sao có thể làm chuyện đó."

"Phó Niệm Kiều nói, chính vì đông người, nên nàng không muốn, ngươi dùng bạo lực."

"Nàng nói dối, cố ý hại ta."

"Các ngươi là tình nhân, nàng tại sao hại ngươi? Theo kinh nghiệm nhiều năm làm cảnh sát của ta, lời nàng đáng tin hơn lời ngươi." Hàn Bân nói, nhìn Bao Tinh, "Ngươi nghĩ sao?"

Bao Tinh phụ họa, "Nhìn hắn kia, trông như kẻ cưỡng hiếp, chắc chắn không sai."

"Các ngươi không thể oan ta, ta trông thế nào không liên quan việc ta làm gì. Cảnh sát, các ngươi đừng bị Phó Niệm Kiều lừa, nàng cố tình nói dối hại ta."

"Tại sao hại ngươi?"

"Vì… ta lừa nàng đến đây."

"Lừa đến đây nghĩa là sao?"

"Chúng ta làm truyền giáo, ta mua sản phẩm, cần đại lý, nên lừa Phó Niệm Kiều đến làm tuyến dưới."

Hàn Bân phản hỏi, "Ngươi biết làm truyền giáo còn làm?"

"Ta không có lựa chọn, tiền ta đều đầu tư vào, không phát triển tuyến dưới, tiền không thu về được… ta muốn…"

"Ngươi muốn gì?"

"Ta không biết… ta đã vào đây, ta làm gì được."

"Vậy Phó Niệm Kiều bị cưỡng hiếp là giả?"

"Không, không phải giả, tối qua có nhóm người, giả làm cảnh sát, khống chế chúng ta, cướp tiền, còn cưỡng hiếp Niệm

Kiều. Ta lúc đó muốn chết, nhìn bạn gái bị làm nhục, ta muốn giết hắn…" Đậu Hướng Vinh ôm đầu khóc.

"Vậy sao ngươi ngăn Phó Niệm Kiều báo cảnh sát?"

"Là ý của Trần Minh Quý, hắn nói báo cảnh sát không có tác dụng, tỉ lệ phá án thấp, gọi cảnh sát gây phiền phức cho công ty. Hắn nói sau này sẽ bồi thường, ta nghĩ cũng đúng, nên đồng ý."

"Chậc chậc." Bao Tinh chế giễu, "Thật tài, loại ngươi cũng có bạn gái, đúng là ứng câu nói, đàn ông không xấu phụ nữ không yêu."

"Ta à, là quá hiền lành thôi."

Chiều bốn giờ rưỡi.

Đội điều tra hình sự thành phố tổ chức họp tổng kết vụ án.

Tham gia có Phó cục trưởng Phùng Bảo Quốc, Phó đội trưởng Đinh Tích Phong, Đội trưởng Mã Cảnh Ba, đội viên Đội hai và người của phòng kỹ thuật.

Phùng Bảo Quốc nhìn quanh phòng họp, "Người đến đủ rồi, họp thôi. Tình hình khẩn cấp, không nói nhiều, vào thẳng vụ án."

Đinh Tích Phong tiếp lời, "Vụ này do Đội hai phụ trách, Đội trưởng Mã, ngươi nói trước đi."

"Đội hai chúng ta nhận được một vụ án, một cư dân khu dân cư Kiến Hoa tố cáo bị cưỡng hiếp, ta dẫn người đến kiểm tra. Vừa đến hiện trường nạn nhân đã đổi lời, nói là hiểu lầm, do cãi nhau với bạn trai nên báo cảnh sát. Lúc đó chúng ta nửa tin nửa ngờ, vẫn cẩn thận điều tra."

"Chúng ta phát hiện phòng khách có một cửa thông sang nhà bên, người báo án và bạn trai đều không nói rõ cửa này dùng để làm gì, chúng ta vào nhà bên cạnh điều tra, phát hiện

chủ sở hữu hai căn này là một người, cho thuê cùng một người thuê, chúng ta nghi ngờ có vấn đề, vào nhà lục soát.”

“Kết quả phát hiện một ổ truyền giáo, có tổng cộng bốn mươi hai người.”

“Sau đó ta và Hàn Bân chia nhau điều tra, hắn tiếp tục vụ cưỡng hiếp, ta khống chế hiện trường. Qua thẩm vấn nhanh, chúng ta biết từ người truyền giáo, tối qua có nhóm người giả cảnh sát cướp ổ truyền giáo, còn cưỡng hiếp hai phụ nữ truyền giáo, nhưng do bọn họ làm việc phi pháp, không dám báo cảnh sát.”

“Ta cho người đi hỏi thăm hàng xóm, người cùng tầng cũng nghe thấy động tĩnh, nhưng tưởng cảnh sát đến làm việc, không quan tâm.”

“Ta đã cho người thu thập camera giám sát của khu dân cư, nhưng chưa kịp kiểm tra. Tình hình điều tra khu dân cư Kiến Hoa hiện tại là vậy.”

Đinh Tích Phong lại nhìn Hàn Bân, “Hàn Bân, bên ngươi sao rồi?”

“Ta dẫn Trần Minh Quý, Đậu Hướng Vinh, Phó Niệm Kiều về đồn, thẩm vấn ba người, Đậu Hướng Vinh và Phó Niệm Kiều đã thừa nhận truyền giáo, chỉ Trần Minh Quý là người đứng đầu. Trần Minh Quý không thừa nhận, khăng khăng nói là kinh doanh.”

“Cả ba người đều thừa nhận tối qua bị một nhóm cướp, Trần Minh Quý bị đánh đập, Phó Niệm Kiều và một phụ nữ khác tên Từ Nguyệt Hoa bị cưỡng hiếp, Trần Minh Quý vì lợi ích riêng đe dọa hai người không báo cảnh sát.”

“Phó Niệm Kiều trong lúc hỗn loạn lấy trộm điện thoại của một nhân viên truyền giáo gọi báo án, nhưng chưa kịp nói tên đã bị ngắt.”

Chương 1195: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Sau đó, Trần Minh Quý tiếp tục đe dọa Phó Niệm Kiều, bảo nàng không được thừa nhận bị cưỡng hiếp, đồng thời chuyển toàn bộ người truyền giáo sang nhà khác, nhằm lừa cảnh sát. Nên khi cảnh sát đến, Phó Niệm Kiều mới đổi lời.”

“Lý Cầm dẫn Phó Niệm Kiều đi kiểm tra pháp y, phát hiện dấu hiệu bị cưỡng hiếp, cơ bản có thể xác định tính chân thực của vụ án.”

“Về nghi phạm, Trần Minh Quý và Phó Niệm Kiều có một số miêu tả, sau đó sẽ để họ phối hợp với phòng kỹ thuật làm phác thảo. Tình hình hiện tại là vậy.”

Đinh Tích Phong hỏi tiếp, “Phòng kỹ thuật có phát hiện gì không?”

Mã Hy Văn của phòng kỹ thuật đứng lên nói, “Chúng ta đi kiểm tra hiện trường, bị phá hoại rất nhiều, bọn truyền giáo không nghĩ đến báo án, dù nghi phạm có để lại chứng cứ, cũng bị phá hủy. Thêm nữa, hai nạn nhân đã tắm, khó tìm được manh mối.”

Đinh Tích Phong hừ, “Bọn truyền giáo này thật sự là hỏng việc.”

Phùng Bảo Quốc nói, “Bọn truyền giáo tuy đáng ghét, nhưng đã bị kiểm soát. Vấn đề chính là nhóm tội phạm, họ giả danh cảnh sát gây án, tính chất rất tệ, ảnh hưởng rất tệ, tuyệt đối không thể để họ nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.”

Đinh Tích Phong đồng ý, "Phùng cục nói đúng, bọn tội phạm làm mất danh dự cảnh sát, nếu không bắt được kịp thời, ảnh hưởng đến toàn bộ cảnh sát Cầm Đảo."

"Mã Cảnh Ba, Hàn Bân, hai ngươi trực tiếp điều tra vụ này, chắc có cảm nhận sâu hơn, các ngươi có ý kiến gì về tình hình nghi phạm?"

Mã Cảnh Ba trầm ngâm một lúc, "Từ chứng cứ hiện có, kẻ cướp có sáu người, đều mặc đồng phục cảnh sát, theo người truyền giáo, bốn người có súng, thật hay giả không rõ."

"Nhóm tội phạm nếu chỉ cướp bóc, là vì tiền, nhưng còn cưỡng hiếp hai phụ nữ, là bọn họ không có giới hạn, rất có thể là tội phạm hung ác. Nếu họ tái phạm, khi gặp phản kháng của nạn nhân, có thể thành vụ giết người."

"Theo thẩm vấn, vài nghi phạm đều có giọng ngoại tỉnh, rất có thể là tội phạm lưu động, không loại trừ họ từng có tiền án, từ tỉnh khác trốn đến đây gây án."

"Phân tích của ta tạm thời là vậy."

Đinh Tích Phong nghe xong, quay sang Hàn Bân, "Ngươi nghĩ sao?"

Mã Cảnh Ba vừa nói rất nhiều, nhiều quan điểm giống Hàn Bân, Hàn Bân suy nghĩ, bổ sung, "Ta nghĩ nhóm tội phạm chọn thời điểm rất chính xác, vừa ra tay đã cướp hơn một trăm năm mươi ngàn tiền mặt, hiện nay khác trước, dù là công ty hay gia đình cũng rất ít để nhiều tiền mặt, kẻ cướp chắc đã điều tra kỹ."

"Hơn nữa, tổ chức truyền giáo này quản lý nghiêm ngặt, người ngoài khó tiếp cận, ta đoán nhóm cướp có nội ứng, biết khi nào có nhiều tiền, cũng nắm chắc bọn họ không báo cảnh sát."

"Hành động của Phó Niệm Kiều chỉ là ngoài ý muốn."

Phùng Bảo Quốc nghe xong phân tích của hai người, nói, "Vụ này tưởng phức tạp, nhưng thực chất là nhóm người giả cảnh sát cướp bọn truyền giáo, đầu sỏ truyền giáo sợ bị bắt không dám báo án, điển hình là đen ăn đen."

"Nói hay, thép tốt phải dùng đúng chỗ, vụ truyền giáo các ngươi không cần lo, ta sẽ cho người tiếp quản. Các ngươi tập trung vào nhóm tội phạm, phải bắt được chúng."

"Vụ này liên quan đến súng, mọi người phải cẩn thận, ra ngoài điều tra đều phải có súng. Dù chúng dùng súng thật hay giả, chúng ta phải chuẩn bị đầy đủ."

"Ta cũng sẽ liên hệ với đội điều tra hình sự tỉnh, xem nơi khác có vụ tương tự không. Các ngươi cần gì, cứ nói, cần người có người, cần kinh phí có kinh phí, yêu cầu duy nhất là phá án nhanh chóng, không để bọn chúng làm mất danh dự cảnh sát."

"Rõ."

Mọi người đồng thanh, tinh thần cao.

Họ cũng là một phần của cảnh sát, đối với loại tội phạm làm mất danh dự của mình, trong lòng cũng rất giận, muốn lập tức bắt chúng.

Họp lớn xong họp nhỏ.

Mã Cảnh Ba và Đinh Tích Phong bàn bạc một lúc, tập hợp mọi người, phân công nhiệm vụ.

Đinh Tích Phong bố trí nghi phạm làm phác thảo, Mã Cảnh Ba điều tra nội ứng, Hàn Bân điều tra giám sát, Chu Gia Húc dẫn người đi khảo sát khu dân cư Kiến Hoa.

Từ khi làm Phó đội trưởng, Hàn Bân ít tự mình kiểm tra giám sát, công việc này không khó nhưng rất tẻ nhạt, nhiều cảnh sát không thích làm.

Lần này tình hình khác, liên quan đến danh dự toàn bộ cảnh sát Cầm Đảo, để nâng cao hiệu suất, Hàn Bân cũng tham gia điều tra giám sát.

Khu dân cư Kiến Hoa là nhà ở xã hội, khu dân cư mở, xung quanh tứ phía thông thoáng, an ninh kém, giám sát ít.

Thang máy và cửa khu nhà có giám sát, nhưng giám sát ở cửa khu nhà đã hỏng, theo ban quản lý là do phí quản lý khó thu, không đủ kinh phí sửa chữa.

Là sự thật hay thoái thác không chịu trách nhiệm, Hàn Bân không rõ, nhưng dù là nguyên nhân nào, giám sát cửa khu nhà cũng không tự sửa được.

May thay giám sát trong thang máy vẫn hoạt động, Hàn Bân tự kiểm tra giám sát trong thang máy, đêm qua mười giờ năm mươi bốn phút, sáu người mặc đồng phục cảnh sát vào thang máy, mỗi người đều đội mũ lưỡi trai, che kín mặt.

Thang máy dừng ở tầng mười lăm, sáu người lần lượt ra khỏi thang máy, một người mang theo ba lô đen.

Sau đó, thang máy không có người lên xuống, đến mười hai giờ bốn mươi mốt phút, thang máy lại dừng ở tầng mười lăm, sáu người mặc đồng phục cảnh sát lần lượt vào thang máy, ngoài ba lô đen, họ còn có hai va li kéo.

Chương 1196: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thang máy đến tầng một, sáu người lần lượt ra khỏi thang máy, không thấy hình ảnh của họ nữa.

Dù có giám sát của sáu nghi phạm, nhưng hình ảnh ít, thêm góc quay không rõ, gần như không có manh mối. Hơn nữa, từ khi vào thang máy, họ gần như không di chuyển, Hàn Bân không thể quan sát dáng đi của họ.

Dựa vào video này muốn bắt nghi phạm là không đủ.

Hàn Bân xem đi xem lại năm lần, ngoài ba lô đen và va li kéo, vẫn không phát hiện gì có giá trị.

"Các ngươi có phát hiện gì không?"

Giang Dương đáp, "Hàn đội, ta khi kiểm tra giám sát lối ra phía tây khu dân cư phát hiện một xe khả nghi, xe này rời khu dân cư lúc mười hai giờ năm mươi tám phút, thời gian rất gần với thời gian gây án của nghi phạm."

Hàn Bân đứng lên, đi đến xem màn hình, là một chiếc Mitsubishi màu đen, "Xe này đến lúc nào?"

Giang Dương tua video lại, đẩy thời gian lên nửa tiếng, tìm thấy lúc xe vào khu dân cư.

Hàn Bân ra lệnh, "Phóng to hình ảnh, xem có thấy rõ mặt người trong xe không."

Giang Dương phóng to video, nhíu mày, "Không được, phía trước xe có tấm che nắng, không thấy rõ mặt người lái và người ngồi cạnh. Nhưng thấy được áo khoác, tài xế mặc áo

khoác da đen, người ngồi cạnh mặc áo phao đen. Họ chắc chưa thay đồng phục cảnh sát."

Vương Tiêu nói, "Hành động này cho thấy xe này rất khả nghi, nếu do đèn xe chói mắt, tài xế có thể che nắng, nhưng người ngồi cạnh hiếm khi làm vậy."

Hoàng Khiết Khiết chớp mắt to, "Nếu người ngồi cạnh là phụ nữ, nàng có thể đang trang điểm."

Hàn Bân kiểm tra lại video xe rời khu dân cư, phóng to phía trước xe, phát hiện tấm che nắng vẫn đang để xuống.

Hoàng Khiết Khiết nói có lý, nhưng tất cả manh mối liên kết lại thì quá trùng hợp, dù người ngồi cạnh trang điểm, không thể vào trang điểm, ra vẫn trang điểm.

"Vương Tiêu, kiểm tra biển số xe này."

"Được." Vương Tiêu trả lời, đi đến đội cảnh sát giao thông.

Rất nhanh, Vương Tiêu gọi lại, "Hàn đội, ngài đoán đúng, xe này dùng biển số giả. Xe biển số thật là xe Honda đỏ."

"Ta biết rồi, ta đến đội giao thông." Hàn Bân cúp máy, nói với Lý Cầm và Hoàng Khiết Khiết, "Chị Lý, Thiến Thiến, các ngươi tiếp tục kiểm tra giám sát khu dân cư, xem có manh mối gì không. Những người khác theo ta đến đội giao thông truy tìm xe dùng biển số giả."

"Rõ." Sau đó, mọi người tản ra.

……

Phòng giám sát đội giao thông.

Đến đội giao thông, Hàn Bân và ba người bắt đầu kiểm tra Giám sát Thiên Võng, truy tìm xe khả nghi.

Xe khả nghi rời khu dân cư Kiến Hoa, đi dọc Đại Lộ Tân Thành, qua ba ngã tư, đến ngã tư thứ tư, người ngồi cạnh thu

tấm che nắng, người ngồi cạnh cũng không còn.

Nói cách khác, xe khả nghi đã dừng giữa đoạn đường này, thả đồng bọn xuống.

Hàn Bân tìm bản đồ hai ngã tư, giữa hai ngã tư này có ba khu dân cư, nghi phạm xuống xe có thể vào ba khu dân cư này.

Xe khả nghi tiếp tục đi, đến ngã tư thứ năm rẽ phải, sau đó, đến ngã tư thứ ba thì biến mất, xe khả nghi chắc đã dừng trên đoạn đường này, không thấy xuất hiện nữa.

Nắm được hành tung của xe nghi phạm đêm đó, Hàn Bân lập tức phân công nhiệm vụ, Vương Tiêu và Giang Dương đi điều tra nghi phạm xuống xe giữa đường, Hàn Bân dẫn Lý Cầm và Bao Tinh điều tra xe nghi phạm.

Xe nghi phạm biến mất trên đường Long Bình, giữa đường Tây Sa và đường Bình Tân.

Hàn Bân và ba người lái xe dọc theo đường này hai vòng, đường này có hai khu dân cư, một bãi đậu xe ngoài trời, xe có thể ở ba chỗ này.

Ba người đi vòng quanh bãi đậu xe, không thấy xe khả nghi, sau đó hướng mục tiêu đến hai khu dân cư.

Kiểm tra hai khu dân cư đơn giản hơn, Hàn Bân tìm ban quản lý khu dân cư, cho biết biển số xe khả nghi, chỉ cần kiểm tra trong hệ thống nhà để xe ngầm, sẽ biết có xe khả nghi hay không.

Kiểm tra rất nhanh có kết quả, trong hệ thống nhà để xe ngầm khu dân cư Hoành Giang có ghi chép xe này ra vào.

Sau đó, Hàn Bân cho ban quản lý lấy giám sát, so sánh chính là xe khả nghi, xe khả nghi đậu ở vị trí 805.

Chủ sở hữu chỗ đậu xe là Mã Quốc Ân, cũng là chủ sở hữu phòng 1102, tòa nhà số 8, khu dân cư này.

Xe còn ở chỗ đậu, chứng tỏ nghi phạm cũng có thể đang ở nhà.

……

Lúc này, đã tám giờ tối.

Ngoài phòng 1102, tòa nhà số 8.

Xem xét nghi phạm có thể có súng, Hàn Bân gọi hỗ trợ, phần lớn đội viên Đội hai đội hình sự thành phố đều đến.

Nhiều cảnh sát đứng ở hành lang, người kiểm tra súng, người mặc áo chống đạn, đối mặt với tội phạm có vũ trang, không ai dám lơ là.

Hàn Bân và Mã Cảnh Ba đứng ở góc cầu thang, bàn cách gọi cửa, không làm đối phương nghi ngờ, lại có thể kiểm soát nghi phạm đầu tiên, tội phạm càng hung dữ, càng cảnh giác.

"Đinh đong…" lúc này, cửa thang máy mở ra.

Vương Tiêu, Giang Dương, Triệu Minh chạy đến cửa thang máy, cửa thang máy mở, một anh giao hàng đứng trong thang máy, cầm một phần ăn, thấy đội viên chuẩn bị kỹ càng, ngẩn người.

Vương Tiêu ra hiệu im lặng, hạ giọng, "Chúng ta là cảnh sát, đang làm việc."

"Ồ ồ… vậy… vậy ta tránh đi." Nói rồi, anh giao hàng định bấm thang máy xuống.

Hàn Bân cũng bước tới, hạ giọng hỏi, "Giao hàng cho ai?"

"Phòng 1102."

Mò khắp nơi không thấy, gặp lại chẳng tốn công, Hàn Bân đang lo không có cớ hợp lý để gõ cửa.

……

Vài phút sau, Triệu Minh thay đồng phục giao hàng màu vàng, tay cầm đồ ăn, hít sâu.

Chương 1197: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân lại dặn dò vài câu.

Sau đó, nhiều cảnh sát nấp hai bên cửa, Triệu Minh hít sâu, cầm đồ ăn đi đến cửa, "Cộc cộc…"

"Ai đấy?"

"Giao hàng."

"Cạch…" cửa mở.

Cửa mở, một nam thanh niên hơn hai mươi tuổi, mặc bộ đồ ngủ xanh, than phiền, "Sao lâu thế, ta đói muốn chết rồi."

Triệu Minh đưa đồ ăn, "Xin lỗi, đường tắc, ngài thông cảm, có rác không, ta mang xuống giúp, làm ơn cho đánh giá năm sao."

Người thanh niên nhận đồ ăn, đang định nói, một cái bóng thoáng qua.

Hàn Bân xuất hiện, làm người nhận đồ ăn giật mình.

Rồi, chưa kịp phản ứng, một nòng súng đen ngòm chĩa vào đầu hắn, Triệu Minh ra hiệu im lặng.

Người thanh niên sợ run, há miệng, không dám kêu.

Trước đó, Hàn Bân kiểm tra đồ ăn, xem lượng thức ăn giống như hai người.

Nhưng, lượng ăn khác nhau, ai cũng không chắc chắn trong nhà có hai người. Hơn nữa, không phải ai cũng thích ăn ngoài, nên lượng thức ăn chỉ để ước lượng, vẫn phải chuẩn bị đầy đủ.

Người thanh niên bị kéo ra khỏi phòng, Hàn Bân hạ giọng hỏi, "Trong nhà có mấy người?"

"Hai người."

"Người còn lại đâu?"

"Trong phòng khách xem tivi."

"Thật chứ? Đừng nói dối, nếu không có ngươi khổ."

"Ta không nói dối, trong nhà chỉ có hai người, đừng bắn ta. Trong ngăn kéo có năm ngàn tiền mặt, cùng vài món trang sức, các ngươi có thể lấy hết, lấy hết."

Hàn Bân và người khác đều mặc thường phục, đối phương không nhận ra là cảnh sát, nhưng, thời gian gấp, Hàn Bân không giải thích.

"Triệu Đào, ngươi làm gì thế? Nhận đồ ăn lâu thế, mẹ kiếp đói muốn chết." Trong nhà có tiếng phụ nữ.

Hàn Bân hỏi nhỏ, "Nàng là ai?"

"Bạn gái ta."

"Có vũ khí không?"

"Không, chúng ta là người tốt, có gì đâu, các ngươi cần tiền cứ lấy, đừng làm hại chúng ta."

Người phụ nữ trong nhà dường như không chờ được, có tiếng dép lê bước đến, "Làm gì vậy? Nhận đồ ăn đánh rơi hồn à?"

Người phụ nữ đi đến, vừa đến cửa, cửa mở, Hàn Bân lại giơ súng, chỉ vào trán người phụ nữ.

"A!" Người phụ nữ hét lên.

"Cảnh sát, không được động!" Hàn Bân xông lên khống chế đối phương.

Để tránh trong nhà còn có người, Mã Cảnh Ba cũng dẫn người xông vào, kiểm tra các phòng khác.

Đây là căn hộ hai phòng, nhà không lớn, rất nhanh kiểm tra xong.

"An toàn."

"Phòng ngủ chính không có ai."

"Nhà bếp an toàn."

"Nhà vệ sinh không có ai."

Hàn Bân thở phào, thu súng.

Hàn Bân để Lý Cầm dẫn người phụ nữ vào trong nhà, hai nghi phạm phải tách ra thẩm vấn, tránh thông đồng.

Hàn Bân giơ thẻ cảnh sát, hỏi nam thanh niên, "Ngươi tên gì?"

"Ta… ta tên Triệu Đào, cảnh sát, các ngươi làm gì, dọa chết ta, sao còn dùng súng."

Mã Cảnh Ba hừ một tiếng, "Chúng ta làm gì ngươi không rõ. Thôi, đừng giả bộ, tội ngươi chúng ta đã điều tra rõ."

Triệu Đào mặt ngây thơ, "Ta không làm gì mà."

"Nhà này ngươi mua hay thuê?"

"Thuê."

"Ngươi thuê chỗ đậu xe 805?"

"Phải."

"Xe Mitsubishi đen là của ngươi?"

"Đúng."

"Tại sao dùng biển số giả?"

Triệu Đào đảo mắt, "Ta… ta lái xe không giỏi, sợ bị phạt."

“Đêm qua mười một giờ ngươi ở đâu?”

“Ta… không nhớ.”

Hàn Bân nghiêm mặt, “Đêm qua mười một giờ ngươi ở khu dân cư Kiến Hoa, nếu không nhớ, chúng ta có thể lấy giám sát cho ngươi xem.”

“Ồ, đúng, ta nhớ rồi, ta đến khu dân cư Kiến Hoa.”

Hàn Bân truy hỏi, “Đến làm gì?”

“Đến thăm bạn.”

“Bạn ngươi tên gì, ở đâu?”

Triệu Đào lau mồ hôi, “Cảnh sát, các ngươi đột nhiên đến, làm gì vậy? Có nhầm lẫn không?”

“Hừ, ngươi dùng biển số giả gọi là nhầm?” Hàn Bân hừ một tiếng, “Ta nói cho ngươi, đừng nghĩ may mắn, việc của ngươi và hành tung chúng ta đã điều tra rõ, ngươi không nói, dám đảm bảo đồng bọn không nói?”

“Nếu đồng bọn tố ngươi nói dối, tội của ngươi sẽ nặng hơn.”

“Để ta nghĩ…” Triệu Đào thở gấp, có vẻ căng thẳng.

“Bốp!” Triệu Minh gõ đầu hắn, “Nói nhiều làm gì, chúng ta không có thời gian, mau khai thật.”

“Chúng ta đến đó làm ăn.”

“Làm gì?”

“Làm… cái đó.”

“Cái gì?”

“Là… mại dâm.”

Hàn Bân ngạc nhiên, “Ngươi là ma cô.”

“Phải.”

“Đêm qua ai lái xe?”

“Ta.”

“Ngồi cạnh là ai?”

“Bạn gái ta, chính là người bị các ngươi đưa vào trong.”

“Sao ngươi giữa chừng thả nàng xuống?”

“Khách thứ hai bao đêm, không thể đợi cả đêm, nàng sáng tự bắt xe về.”

Hàn Bân cau mày, “Tại sao để tấm che nắng?”

“Việc này không hay ho gì, ta dùng biển số giả, nghĩ dùng tấm che nắng chặn, các ngươi không tìm thấy xe, cũng không thấy người, không bắt được ta.”

Hàn Bân ngán ngẩm.

Mã Cảnh Ba vẫy tay, “Đưa hắn vào trong.”

Rồi, người phụ nữ được đưa ra.

Người phụ nữ vừa ra đã kêu, “Các ngươi thả ta, tại sao bắt ta, bạn trai ta đâu, các ngươi làm gì hắn?”

Hàn Bân nói, “Ngươi hiểu rõ, giờ chúng ta hỏi ngươi, không phải ngươi hỏi chúng ta, hiểu không?”

Người phụ nữ trừng mắt nhìn Hàn Bân, không nói.

“Ngươi tên gì?”

“Lâm Mộng Kiều.”

“Đêm qua mười một giờ ngươi ở đâu?”

Lâm Mộng Kiều cúi đầu, gãi móng tay, “Ta quên rồi.”

“Ngươi quên?” Hàn Bân hừ một tiếng, “Triệu Đào không quên, hắn nói rõ ràng, nếu ngươi giấu, nói dối chỉ làm tội nặng

thêm.”

Chương 1198: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lâm Mộng Kiều nghiến răng, "Tên khốn, lại bán đứng ta, đồ cặn bã."

"Ngươi muốn giảm tội, cách tốt nhất là hợp tác, hiểu không?"

"Hỏi đi, ta nói."

"Đêm qua mười một giờ ngươi ở đâu?"

"Khu dân cư Kiến Hoa."

"Làm gì?"

"Tiếp khách."

"Đêm qua ngươi tiếp mấy khách?"

"Ba, khu dân cư Kiến Hoa là khách thứ hai, còn một bao đêm."

"Khi ngồi xe, tại sao luôn để tấm che nắng?"

"Trang điểm."

Bao Tinh hỏi, "Ngươi vào khu dân cư Kiến Hoa trang điểm, ra khu dân cư Kiến Hoa vẫn trang điểm?"

Lâm Mộng Kiều hừ, "Ta cũng không muốn, khách không biết điều, làm trôi hết phấn, không trang điểm lại, sao gặp khách bao đêm."

Bao Tinh "……"

Hàn Bân nói, "Đêm qua ngươi mặc gì?"

Lâm Mộng Kiều liếc Hàn Bân, hừ một tiếng, "Ngoài mặc áo phao đen, trong là bikini."

Hàn Bân "……"

Hàn Bân không hoàn toàn tin lời hai người, đến nhà xe ngầm kiểm tra hành trình xe, kết hợp một số hình ảnh và lời nói của hai người, chứng minh họ không nói dối, họ không phải kẻ cướp đêm đó.

Hàn Bân thất vọng, điều động nhiều người, dùng cả súng, cuối cùng chỉ bắt hai người bán dâm.

Dù hai người không phải nghi phạm, nhưng có thể là nhân chứng.

"Khách của ngươi ở phòng nào khu dân cư Kiến Hoa?"

Lâm Mộng Kiều nghĩ, "Tòa sáu, khu nhà 1, phòng 2101."

"Đêm qua, ngươi trong khu dân cư có thấy gì bất thường?"

"Bất thường." Lâm Mộng Kiều lẩm bẩm, nghĩ, "Có, ta rời nhà khách, thấy vài cảnh sát trong khu dân cư, tưởng đến bắt ta, làm ta sợ."

"Sao ngươi biết họ là cảnh sát?"

"Họ mặc đồng phục, ta không nhận ra sao."

"Họ có mang gì khác không?"

"Họ có hai va li kéo, trông rất vội vàng, ta không dám lại gần."

"Họ đi đâu?"

"Họ cũng đi đến chỗ đậu xe."

"Xe gì?"

"Xe đỏ."

"Loại xe gì?"

“Ta không rõ, nhỏ hơn xe bình thường, như xe của người già.”

“Sáu người đều vào xe?” Hàn Bân thấy không thể, không chứa được.

“Ta không dám nhìn kỹ, thấy họ mở cửa xe.”

“Ngươi nhớ biển số không?”

“Không, ta không thấy biển số.”

“Xe đi lúc nào?”

“Không biết, thấy cảnh sát sợ quá, ta lái xe chạy luôn, sao còn đứng lại xem.”

Mã Cảnh Ba hỏi, “Họ đi loại xe gì?”

“Ta không biết, ta không hiểu xe.”

Hàn Bân lấy vài loại xe của người già cho nàng xem, cuối cùng nàng chọn loại xe bốn bánh hai chỗ đỏ.

Manh mối này quan trọng, chỉ ra hướng điều tra mới.

Mã Cảnh Ba nhìn đồng hồ, đã hơn chín giờ, “Tối nay đến đây thôi, mai tiếp tục điều tra.”

Hàn Bân gật đầu, lần này manh mối sai làm hắn nản.

Vụ án có manh mối mới, để nâng cao hiệu suất, Chu Gia Húc ở lại đồn tiếp tục điều tra hành tung của xe người già.

……

Hàn Bân về nhà, đã hơn mười giờ tối.

Vương Đình hôm nay về nhà bố mẹ.

Đã muộn, Hàn Bân cũng không muốn nấu ăn, trên đường mua một phần ăn về nhà.

Hàn Bân mua cơm chiên ớt xanh thịt, hai mươi đồng thịt bò om, một phần rau trộn.

Nhà hàng này không lớn, nhưng nấu rất ngon, có ba người, một cặp vợ chồng, và em trai của người chồng.

Hàn Bân vừa đi làm đã ăn ở đây, đã vài năm, vẫn giữ được hương vị.

Ăn xong, Hàn Bân nói chuyện với Vương Đình qua điện thoại, rồi xem tivi một lúc, rồi đi ngủ.

Thường thì sau giờ làm, Hàn Bân không nghĩ đến công việc, cân bằng giữa làm và nghỉ.

……

Sáng hôm sau, Hàn Bân về nhà bố mẹ ăn sáng.

Vừa ngồi vào bàn ăn, Hàn Vệ Đông không nhịn được hỏi, "Con trai, vụ cảnh sát giả cướp, có phải các ngươi làm không?"

Hàn Bân cười, "Bố, ngài nắm bắt thông tin nhanh nhỉ."

Hàn Vệ Đông uống ngụm cháo, đặt bát, "Không phải nhanh, chiều qua phân cục họp khẩn cấp, nói chuyện này, bảo chúng ta tuần tra nhiều hơn, nếu có gì bất thường báo ngay. Vụ này ảnh hưởng lớn nhỉ."

Hàn Bân nói, "Phải, vài người mặc cảnh phục cướp bọn truyền giáo, nếu không phải một nạn nhân trộm điện thoại báo cảnh sát, chuyện này không lộ ra, cảnh sát không biết."

Hàn Vệ Đông lo lắng, "Ta nghe nói nghi phạm có súng, ngươi điều tra cẩn thận, an toàn là chính."

Vương Huệ Phương phụ họa, "Đúng đúng, nhất định phải an toàn, phá án là phụ, cảnh sát Cầm Đảo không chỉ có một người, luôn có người tài."

Hàn Bân nghiêm túc gật đầu, “Ta sẽ cẩn thận.”

“Tối nay về mấy giờ, nói trước với ta, mẹ làm đồ ăn ngon.”

“Mẹ, không cần phiền, về sớm ta ăn, muộn ta mua ngoài, tiện lắm.”

“Ngươi trưa ăn ngoài, tối cũng ăn ngoài, không tốt cho sức khỏe, nghe mẹ, muốn ăn gì, nói mẹ.”

Hàn Bân không từ chối được, cười, “Được, ngài làm gì, ta ăn nấy, đồ ăn của ngài ta đều thích.”

Nghe con nói vậy, Vương Huệ Phương nấu ăn cũng thấy có động lực.

……

Tám giờ sáng, Hàn Bân tinh thần sảng khoái đến trụ sở cảnh sát, nhóm Chu Gia Húc mắt đỏ, ngáp liên tục.

Tối qua, nhóm Chu Gia Húc không nghỉ ngơi, điều tra suốt đêm.

Về trụ sở, Chu Gia Húc dẫn người kiểm tra giám sát khu dân cư Kiến Hoa, tìm hành tung của xe người già.

Sau đó, Đội hai tổ chức họp sáng.

Chu Gia Húc báo cáo trước, “Theo giám sát, xe người già vào khu dân cư Kiến Hoa lúc chín rưỡi tối qua, rời khu dân cư lúc bảy giờ sáng. Sau đó, xe người già đi dọc Đại Lộ Tân Thành, rẽ phải vào đường Lật Khang, rồi rời thành phố. Lần cuối xuất hiện trong giám sát là tại ngã tư đường Lật Khang và đường Diêm Thành, sau đó xe người già biến mất.”

Chương 1199: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ở đó có nhiều làng, đêm kiểm tra rất khó, chúng ta phải dừng điều tra. Tình hình hiện tại là vậy."

Mã Cảnh Ba ngạc nhiên, "Chậc chậc, bọn nghi phạm gan thật, làm xong án mười hai giờ, bảy giờ sáng mới đi, nếu cướp thường sẽ rời đi ngay. Bọn họ ở hiện trường sáu bảy tiếng."

Vương Tiêu nói, "Có thể giống hôm qua, nhầm lẫn, thời gian xe đi không có nghi vấn. Bây giờ chứng minh xe người già nghi vấn là lời khai của Lâm Mộng Kiều. Không ai dám đảm bảo nàng nói thật. Hơn nữa xe người già nhỏ, không chứa được sáu nghi phạm và hai va li."

Lời của Vương Tiêu không sai, Mã Cảnh Ba nhìn Chu Gia Húc, "Tổ Trưởng Chu, ngươi nghĩ sao?"

Chu Gia Húc trầm ngâm, "Ban đầu, ta cũng nghi ngờ, sau đó, ta cho người kiểm tra lại giám sát khu dân cư Kiến Hoa, phát hiện xe người già trong nửa tháng chỉ đến khu dân cư Kiến Hoa một lần, là tối trước vụ án, xe người già có nghi vấn."

Mã Cảnh Ba nhìn Hàn Bân, "Hàn đội, ngươi nghĩ sao?"

Hàn Bân đằng hắng, "Xe người già không có nghi vấn, mà là nghi vấn lớn nhất. Nếu ta là nghi phạm, sẽ dùng xe người già vận chuyển tài sản, xe người già nhỏ, không phải mục tiêu nghi ngờ đầu tiên. Dù cảnh sát nghi ngờ, khó tìm ra chủ xe."

"Từ đó thấy, bọn cướp có khả năng chống điều tra mạnh, hơn một trăm năm mươi ngàn tiền mặt không nhỏ, dễ bị cảnh

sát chú ý, nên bọn họ tách người và tài sản để rời đi, hơn nữa, không vận chuyển tài sản ngay, mà đợi sáng, nhiều xe rời khu dân cư, cảnh sát khó phân biệt tài sản ở xe nào, bọn họ dễ vận chuyển tài sản."

"Nói cách khác, xe người già có nghi vấn, chúng ta phải điều tra."

Mã Cảnh Ba gật đầu, "Xe có nghi vấn, thì tìm ra nó, ta sắp xếp nhiệm vụ, Hàn Bân tiếp tục truy tìm xe người già. Ta ở trụ sở tiếp tục kiểm tra giám sát khu dân cư Kiến Hoa, xem có manh mối khác. Tổ Trưởng Chu, ngươi và người trực đêm về nghỉ."

"Rõ."

Mã Cảnh Ba sắp xếp xong, mọi người chia ra hành động.

Chu Gia Húc trao đổi công việc với Hàn Bân rồi dẫn người rời đi.

Hàn Bân xem xét lại tuyến đường xe điện chạy hôm qua, dẫn người đến khu vực giám sát gần ngã tư Đường Lật Khang và Đường Diêm Thành.

Đây là ngoại ô thành phố Cầm Đảo, ngoài đường chính, còn nhiều đường làng, không có giám sát, điều tra khá khó khăn, cũng là lý do Chu Gia Húc không dẫn người theo đuổi, buổi tối không có người dân để hỏi.

Hàn Bân và đồng đội lái xe quanh khu vực một vòng, nắm bắt tình hình, ước lượng tuyến đường chạy trốn của xe điện đỏ.

Vì điểm giám sát tiếp theo không thấy, chứng tỏ xe điện đỏ đã rời khỏi đường chính trong đoạn này, ngoài đường chính còn có ba ngã rẽ.

Ngã rẽ thứ nhất dẫn đến Thôn Nhậm Gia.

Ngã rẽ thứ hai đến Trấn Bình An.

Ngã rẽ thứ ba là đường nông thôn, nằm ngoài Thôn Bắc Mã.

Đường làng ở nông thôn rất nhiều nhánh, tìm một chiếc xe điện đỏ không dễ.

Hàn Bân bàn bạc với đồng đội, cuối cùng chỉ nghĩ ra hai cách đơn giản, là kiểm tra giám sát và hỏi thăm.

Cách tuy đơn giản, nhưng hiệu quả.

Hàn Bân và ba người lái xe trên ba tuyến đường một vòng, thu thập giám sát, gửi về cho Mã Cảnh Ba ở trụ sở cùng đội xem video.

Hàn Bân dẫn đồng đội đi hỏi thăm.

Nói đến hỏi thăm, khó nhất là đường ngoài Thôn Bắc Mã, ban ngày ít người, ban đêm không ai dám ra ngoài, tìm ai để hỏi?

Hàn Bân quyết định hỏi thăm Thôn Nhậm Gia trước, so với Trấn Bình An, dân số thôn ít hơn, hỏi thăm dễ hơn.

Còn Trấn Bình An, Hàn Bân định để sau, có thể nhờ cảnh sát ở Trấn Bình An hỗ trợ.

Hàn Bân và đồng đội đến Thôn Nhậm Gia thì đã trưa, mọi người đã chạy cả buổi sáng, cũng đói.

Ở đầu thôn phía đông có một quán ăn tên Vô Cực Hà Lạc.

Trước cửa có nồi lớn, cách nấu mì hơi đặc biệt, không bỏ trực tiếp vào nồi như mì thường, cũng không giống mì cắt, mà dùng máy đặc chế, ép vào nồi.

Hàn Bân từng ăn khi ở Tuyền Thành, rất ngon.

Hàn Bân và đồng đội vào quán, ngồi bàn bốn người gần cửa, một phụ nữ hơn bốn mươi tuổi bước tới, "Bốn vị ăn gì?"

“Hà lạc là món gì?” Bao Tinh chưa từng ăn.

Bà chủ nói, “Là món nấu ngoài nồi, có mì kiều mạch, mì trắng, nước dùng bò, nước dùng chay, còn có rau trộn.”

“Cho ta tô lớn mì kiều mạch hà lạc, nước dùng bò.” Hàn Bân xoa tay, nhìn thực đơn trên tường,

“Rau trộn cho ta đậu phụ, lạc rang, dưa leo, thịt đầu heo, rong biển.”

Bao Tinh cũng gọi tô lớn mì kiều mạch hà lạc.

Giang Dương và Vương Tiêu ăn mì trắng hà lạc.

Rất nhanh, rau trộn và mì được mang lên, mì kiều mạch hà lạc có rắc hẹ, trông rất hấp dẫn, Hàn Bân uống ngụm nước dùng, rất ngon. Ăn thử mì, rất dai, giống như trong ký ức.

Bao Tinh ăn thử, “Ồ, đây là mì kiều mạch hà lạc, ta lần đầu ăn, ngon thật.”

Giang Dương và Vương Tiêu ăn mì trắng, không khác mì thường là bao, chỉ khác là được ép bằng máy, ăn có cảm giác khác.

Ăn xong, Hàn Bân lau miệng, “Bà chủ, mì hà lạc nhà ngài ngon thật.”

“Hợp khẩu vị thì thường xuyên đến, chúng tôi mở cửa hàng ngày, nguyên liệu tốt, giá cả phải chăng.”

Hàn Bân cười, “Quán mở cửa lúc mấy giờ?”

Bà chủ nói, “Hơn mười giờ.”

“Vậy cũng sớm, chắc phải chuẩn bị từ tám chín giờ.”

Bà chủ nói, “Đúng vậy, sáng phải đi mua đồ, nhào bột, một ngày mệt lắm.”

Chương 1200: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân thuận tiện hỏi, "Ta muốn hỏi chút, khoảng tám giờ sáng hôm qua, ngài có thấy chiếc xe điện đỏ chạy qua không?"

Bà chủ ngạc nhiên nhìn Hàn Bân, "Ngài hỏi xe đó làm gì?"

Hàn Bân đưa thẻ cảnh sát, "Chúng tôi là cảnh sát, đến điều tra vụ án."

Bà chủ lùi một bước, "Ối, cảnh sát à. Sao các ngài không mặc đồng phục."

"Chúng tôi là cảnh sát chìm."

"Đúng đúng, tôi thấy trên tivi có cảnh sát chìm."

Bao Tinh lấy điện thoại, "Chị à, hôm qua chị có thấy xe điện đỏ này không, đây là ảnh."

Bà chủ nhìn, "Hôm qua chúng tôi mở cửa lúc tám rưỡi, tám giờ chưa đến, và sau khi mở cửa thì bận rộn, ngoài trời gió lạnh, ai có thời gian nhìn ra đường."

"Vậy là chị không thấy xe tương tự?"

Bà chủ nhìn kỹ điện thoại, "Xe này… trông quen quen."

"Chị thấy ở đâu?"

"Trong thôn có nhà có xe điện đỏ, thường dùng đưa đón con, có phải xe này không, tôi không chắc."

"Chị nói nhà đó ở đâu, có thể dẫn chúng tôi đi xem?"

“Không được, tôi dẫn các ngài đi, tôi sao buôn bán được nữa.” Bà chủ từ chối ngay.

Hàn Bân thỏa hiệp, “Vậy chị cho biết tên người đó, chúng tôi tự hỏi, không làm khó chị.”

Bà chủ nhìn quanh, không thấy khách khác, nói nhỏ, “Ông ta tên Nhậm Quốc Lương, sống ở phía tây thôn.”

Thôn không lớn, gặp nhau thường xuyên, quan hệ nhiều, Hàn Bân không muốn làm khó bà chủ.

Thanh toán xong, Hàn Bân và đồng đội đến ủy ban thôn.

Bí thư thôn họ Nhậm, tên Nhậm Quốc Cường.

Nghe tên này, Hàn Bân nghĩ chắc bí thư thôn và Nhậm Quốc Lương cùng thế hệ, có thể có họ hàng.

Nhậm Quốc Cường lấy bao thuốc, vừa đưa thuốc, vừa hỏi, “Đội trưởng Hàn, ngài đến thôn ta có nhiệm vụ gì?”

Hàn Bân từ chối, “Chúng tôi đang điều tra vụ án hình sự, nghi phạm lái xe điện đỏ, theo giám sát xe đến thôn ngài khoảng tám giờ sáng hôm qua, nhờ ngài giúp tìm xe điện đỏ.”

“Trong thôn xe điện nhiều, không cần đăng ký, không phí linh tinh, người già và phụ nữ đều lái được, đón con rất tiện. Ngài cần tìm loại xe nào?”

Hàn Bân lấy điện thoại, mở ảnh xe nghi phạm, “Ngài xem, xe điện này.”

“Ồ, xe này à, để tôi nghĩ… Hình như tôi đã thấy.“ Nhậm Quốc Cường vỗ đầu, thở dài, “Nhưng tôi lớn tuổi, nghĩ mãi không ra đã thấy ở đâu.”

“Không sao, ngài cứ nghĩ.”

“Nhà ai nhỉ.” Nhậm Quốc Cường châm thuốc, rít vài hơi.

Hàn Bân nhìn ông, không biết ông đang suy nghĩ đã thấy xe điện đó ở đâu, hay biết rõ Nhậm Quốc Lương có xe điện đỏ, chỉ đang nghĩ có nên nói với cảnh sát không.

Hàn Bân cần sự hợp tác của ông, không muốn ông nghĩ sai, nhắc, "Ngài có biết người tên Nhậm Quốc Lương?"

"Quốc Lương, người thôn ta?"

"Đúng."

"Biết, ông là anh họ ta, sao vậy?"

"Chúng tôi có manh mối nói Nhậm Quốc Lương có xe điện đỏ giống vậy, không biết đúng không?"

Nhậm Quốc Cường có vẻ hiểu ra, "Đúng rồi, xe này quen mắt, ngài nói đúng, nhà ông có xe."

"Nhưng, ông sáu mươi tuổi, sống trung thực, không thể làm việc xấu."

"Bí thư Nhậm, chúng tôi điều tra không nói Nhậm Quốc Lương chắc là nghi phạm, có thể chỉ là xe giống nhau. Ông đã sáu mươi, không giống nghi phạm. Nhưng chúng tôi có manh mối, dù sao cũng phải điều tra, ngài nghĩ có đúng không?"

"Đúng đúng, tôi hiểu, là vụ án gì vậy?"

Để nhanh xác nhận xe nghi phạm, Hàn Bân cần sự hợp tác của bí thư thôn, nói, "Là vụ cướp."

"Điều đó càng không thể xảy ra. Ta rõ Nhậm Quốc Lương, người đó chưa bao giờ làm mấy chuyện trộm cắp gì trong suốt đời mình, chứ đừng nói đến chuyện cướp bóc. Hơn nữa, nhà hắn chỉ có một cô con gái là Tiểu Tôn, hoàn toàn không thiếu tiền, không có lý do gì phải làm chuyện đó cả."

Nói đến thành viên trong gia đình, Hàn Bân thuận thế hỏi, "Nhà Nhậm Quốc Lương có những ai vậy?"

“Nhà Nhậm Quốc Lương có năm người, hắn và vợ già, còn có con trai, con dâu và cháu gái.”

“Họ đều sống cùng nhau à?”

“Không, Nhậm Quốc Lương và vợ già mang con cái sống trong làng, còn con trai và con dâu lên Kinh Thành làm việc rồi, năm nay mười một còn chưa về, đoán là phải đến Tết mới về được, cũng không dễ dàng gì.”

“Ngài xác định con trai hắn không về làng trong thời gian này chứ?”

“Xác định, làng này chỉ lớn như vậy, ngẩng đầu không gặp thì cúi đầu gặp, ai cũng biết nhau, hắn mà về là người ta thấy ngay rồi.”

Hàn Bân nghĩ ngợi một chút, nói, “Nhậm chi bộ, chúng ta muốn đến nhà Nhậm Quốc Lương xem, tự mình xác nhận xem có phải là xe khả nghi không, ngài có thể giúp chúng ta không?”

Nhậm Quốc Cường cười khổ, “Cảnh sát, các ngươi muốn làm gì thì cứ thể hiện thân phận là được rồi, cần gì phải nhờ ta.”

“Nhậm chi bộ, chúng ta không rõ tình hình trong làng, cũng không biết nhà Nhậm Quốc Lương ở đâu, còn cần ngài dẫn đường giúp. Nếu chúng ta vào thẳng để kiểm tra, làm cho mọi người nghe không thuận tai, cũng không tốt cho ngài, cho nên tốt hơn là làm theo cách khác.” Hàn Bân lo lắng đối phương có súng, nếu thể hiện thân phận ngay, đối phương lại đưa súng ra, quá nguy hiểm.

“Vậy ngài có cách gì tốt?”

Hàn Bân đề nghị, “Dạo gần đây đang điều tra dân số, chúng ta sẽ giả làm nhân viên điều tra dân số, xem xét chiếc xe đi lại màu đỏ đó, tránh gây phiền toái không cần thiết.”

Chương 1201: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhậm Quốc Cường không tin Nhậm Quốc Lương là kẻ tình nghi, cũng không nghĩ cảnh sát sẽ tìm được manh mối gì, nghĩ một chút liền đồng ý.

…

Cổng Tây của làng, nhà Nhậm Quốc Lương.

Nhà Nhậm Quốc Lương xây hai tầng, sân lát gạch, rất sạch sẽ, phía đông sân có mái che nắng, dưới đó đậu một chiếc xe đi lại màu đỏ.

"Cốc cốc…" Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

"Ai vậy?" Nhậm Quốc Lương khoác áo dày từ trong nhà đi ra.

Nhậm Quốc Cường lên tiếng, "Là ta."

"Cạch…" Nhậm Quốc Lương nhanh chóng bước ra cổng, mở cửa, cười nói, "Quốc Cường, ngươi bận rộn thế mà lại đến?"

Nhậm Quốc Cường chỉ vào Hàn Bân và những người đi sau, "Đồng chí ở thị trấn, đến nhà ngươi điều tra dân số."

Nhậm Quốc Lương hỏi lại, "Không phải nói đến lúc đó đi tới ủy ban làng điều tra dân số sao?"

"Nhà ngươi có Dũng Tử đi làm việc ở nơi khác, trong nhà đều là người già, chân không tiện, thị trấn chiếu cố, đến tận nhà điều tra."

“Ôi trời, vậy tốt quá, cảm ơn sự quan tâm của lãnh đạo.”

Hàn Bân cười nói, “Đại gia, ngài không cần khách sáo, phục vụ nhân dân là việc chúng ta nên làm.”

“Vào đi, trong nhà ấm hơn, chúng ta vào nhà nói chuyện.” Nhậm Quốc Lương dẫn mọi người vào sân.

Hàn Bân vừa bước vào sân liền nhìn thấy chiếc xe đi lại màu đỏ, quả nhiên giống hệt chiếc xe trong video giám sát.

Tuy nhiên, để không gây nghi ngờ cho Nhậm Quốc Lương, Hàn Bân không dừng lại lâu trong sân, mà đi theo Nhậm Quốc Lương vào nhà.

Trước đây Hàn Bân từng làm việc ở đồn cảnh sát, cũng có chút hiểu biết về công việc điều tra dân số, làm rất giống, ít nhất, lừa được ông già bà già thì không vấn đề gì.

Trong nhà còn có hai người, một là vợ của Nhậm Quốc Lương, và một là cháu gái của Nhậm Quốc Lương, Hàn Bân không thấy người khác.

Tuy nhiên, hắn cũng không hoàn toàn lơ là cảnh giác, dù sao, kẻ tình nghi nếu thật sự trốn trong nhà Nhậm Quốc Lương, cũng sẽ không dễ dàng lộ diện, có thể trốn ở chỗ tối.

Lúc này, cánh cửa nhà Nhậm Quốc Lương khép hờ bị đẩy ra, Bao Tinh lén lút bước vào, nhìn quanh sân không thấy ai, sau đó đi vào mái che nắng cẩn thận xem xét chiếc xe đi lại màu đỏ.

Giống, thật giống.

Bao Tinh có thể xác định đây là cùng một loại xe, nhưng có phải là xe tình nghi hay không thì cần phải nhận diện kỹ hơn.

Bao Tinh vào mái che nắng, lấy ra hình ảnh từ video giám sát cẩn thận so sánh, phát hiện ra hai điểm khác biệt.

Điểm thứ nhất, bánh xe trước của xe nhà Nhậm Quốc Lương có buộc dải lụa đỏ, Bao Tinh không biết điều này có ý nghĩa gì, nhưng nhìn màu dải lụa, có lẽ đã buộc từ lâu, còn xe tình nghi trong video giám sát thì không có.

Điểm thứ hai, phía trước bên trái của xe có một vết trầy xước, chưa được sửa chữa, nhìn cũng đã lâu, xe tình nghi trong video cũng không có.

Sau khi kiểm tra xong, Bao Tinh cảm thấy chiếc xe này chỉ là cùng loại, nhưng không phải là xe tình nghi.

Với kết quả này, Bao Tinh có chút thất vọng, lặng lẽ rời khỏi nhà Nhậm Quốc Lương, sau đó gọi điện cho Hàn Bân báo cáo tình hình.

Nghe Bao Tinh báo cáo xong, Hàn Bân không còn tâm trí để tiếp tục điều tra dân số, hỏi vài câu đơn giản rồi đứng dậy ra về.

Nhậm Quốc Lương tiễn Hàn Bân và những người khác ra ngoài.

Đi tới bên mái che nắng, Hàn Bân nhìn chiếc xe đi lại màu đỏ, "Chiếc xe này không tồi, ta luôn muốn mua một chiếc cho cha ta, không biết chất lượng thế nào?"

Nói về xe của mình, Nhậm Quốc Lương lộ vẻ tự hào, "Hehe, xe này tốt lắm, ta mua năm ngoái, không có vấn đề gì cả."

"Vậy sao, ta phải xem thử, nếu tốt thì cũng mua cho cha ta một chiếc, ông già muốn đổi xe tốt từ lâu rồi." Khi mới vào, Hàn Bân không biết Nhậm Quốc Lương có phải là kẻ tình nghi không, cũng không dám nhìn chằm chằm vào chiếc xe đi lại màu đỏ quá lâu, sợ đối phương phát hiện ra điều bất thường.

Nhưng, Bao Tinh đã kiểm tra xong, nói rằng chiếc xe này chỉ là cùng loại, không phải xe tình nghi, Hàn Bân yên tâm,

nhưng vẫn muốn xác nhận lại.

Hàn Bân cẩn thận nhìn, so sánh hai điểm mà Bao Tinh nói, thực sự không phải là xe tình nghi.

"Đại gia, xe của ngài không tồi, bên trong cũng khá rộng rãi."

"Đúng vậy, ta chạy xe mỗi ngày, mỗi ngày vài chuyến, đón cháu gái đi học về, rất hữu ích."

"Ngài mua xe này ở đâu?"

"Trấn Bình An, ta nhớ là ở Cửa hàng ô tô chuyên dụng Khang Gia, lúc ta mua đang có khuyến mãi, giảm giá 500 đồng, còn tặng thảm xe, rất tốt."

"Cửa hàng này bây giờ còn mở không?"

"Có, sao không mở, mấy ngày trước ta đi ngang, thấy họ còn đang có khuyến mãi, có lẽ là đến ngày đôi mươi, nếu ngươi muốn mua thì lúc này là thích hợp nhất, cũng rẻ."

"Được, ta sẽ xem thử." Hàn Bân cười đáp, rồi rời khỏi nhà Nhậm Quốc Lương.

Lên xe, Nhậm Quốc Cường lau mồ hôi trên trán, "Ôi trời, mồ hôi ra hết người. Cảnh sát đồng chí, không có vấn đề gì chứ?"

Dù Nhậm Quốc Cường tin tưởng người anh họ này, nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng, dù sao hai nhà có quan hệ thân thiết, cảnh sát lại do mình dẫn đến, thật sự bắt Nhậm Quốc Lương đi, cũng khó ăn nói.

"Nhậm chi bộ, ngài yên tâm, xe nhà Nhậm Quốc Lương không phải là xe tình nghi, chỉ là cùng loại."

"Vậy thì tốt, ta đã nói mà, người anh họ này không phải loại người đó."

Chương 1202: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân thả chi bộ làng xuống ủy ban làng, sau đó đón Bao Tinh rồi rời đi.

Ngồi trong xe, Giang Dương hỏi, "Đội trưởng Hàn, chúng ta bây giờ đi đâu?"

"Đi Trấn Bình An."

Bao Tinh nói, "Đội trưởng Hàn, ngài muốn nhờ đồn cảnh sát Trấn Bình An giúp điều tra xe tình nghi?"

Hàn Bân giải thích, "Đó chỉ là một phần, ngoài ra ta hỏi Nhậm Quốc Lương, xe của hắn mua ở Cửa hàng ô tô chuyên dụng Khang Gia Trấn Bình An. Xe tình nghi đã xuất hiện ở khu vực này, rất có thể cũng ở gần đây, nếu mua xe cũng có thể đến cửa hàng chuyên dụng này, chỉ cần lấy danh sách mua xe từ cửa hàng, là có thể điều tra từng người một."

Bao Tinh giơ ngón cái lên, "Ôi chao, đội trưởng Hàn thật cao tay, làm vậy so với tìm kiếm từng nhà từng người tiện lợi hơn nhiều."

Đến Trấn Bình An, bốn người chia thành hai nhóm, Vương Tiêu và Giang Dương đi đến Cửa hàng ô tô chuyên dụng Khang Gia.

Hàn Bân và Bao Tinh đến đồn cảnh sát Trấn Bình An.

Người tiếp đón Hàn Bân là sở trưởng Tống Tân Kiều của đồn cảnh sát.

Sở trưởng Tống tuy chức vụ cao hơn Hàn Bân, nhưng Hàn Bân đến từ Cục Cảnh Sát thành phố, chỉ riêng điều này đã đủ để hắn nể trọng, đối với Hàn Bân rất nhiệt tình.

Sở trưởng Tống này cấp bậc và giá trị không thể so với Hàn Vệ Đông.

Hàn Bân trình bày mục đích, Sở trưởng Tống lập tức tổ chức cảnh sát hỗ trợ điều tra ở các làng xung quanh, Hàn Bân rất cảm kích.

Lúc bốn giờ chiều, Vương Tiêu và Giang Dương từ Cửa hàng ô tô chuyên dụng Khang Gia cũng trở về, mang theo danh sách mua xe màu đỏ.

Từ cửa hàng chuyên dụng Khang Gia mua chiếc xe đi lại màu đỏ này có tổng cộng mười bảy khách hàng, danh sách ghi rõ họ tên, số chứng minh nhân dân của khách hàng.

Có danh sách này, điều tra trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Với sự hỗ trợ của Sở trưởng Tống, Hàn Bân bắt đầu điều tra địa chỉ cư trú của những người này, sau đó chuẩn bị kiểm tra từng nhà, tuy nhiên vì một trong những chủ xe có thể là kẻ cướp, và kẻ cướp có thể có súng, cần phải cẩn thận khi kiểm tra.

Trong số đó, có hai gia đình sống ở Trấn Bình An, Hàn Bân và đồng đội một lần nữa giả danh nhân viên điều tra dân số đến nhà điều tra, loại trừ nghi ngờ của hai gia đình này, sau khi kiểm tra xong đã là sáu giờ tối, lý do điều tra dân số cũng không dùng được nữa.

Xét thấy không có manh mối mới, Hàn Bân gọi điện báo cáo tình hình cho Mã Cảnh Ba, rồi đưa mọi người trở về thành phố.

…

Sáng hôm sau.

Hàn Bân ăn sáng ở nhà cha mẹ, sau đó trực tiếp đến Cục Cảnh Sát thành phố.

Hàn Bân đến văn phòng đội trưởng, báo cáo chi tiết kết quả điều tra hôm qua cho Mã Cảnh Ba.

Sau khi báo cáo xong, hai người thảo luận một chút, Hàn Bân tiếp tục điều tra xe tình nghi.

Hàn Bân trở về văn phòng, thu dọn trang bị, gọi đội viên chuẩn bị xuất phát thì nhận được điện thoại từ Mã Cảnh Ba gọi vào văn phòng.

Hàn Bân có chút thắc mắc, mình mới đến đây mười phút trước, lại có chuyện gì?

Mang theo sự nghi vấn, Hàn Bân gõ cửa văn phòng Mã Cảnh Ba, thấy Mã Cảnh Ba và Đinh Tích Phong ngồi trên ghế sofa.

“Đội trưởng, ngài cũng ở đây.” Hàn Bân có chút ngạc nhiên, nhưng cũng thấy hợp lý, nếu không có tình hình mới, Mã Cảnh Ba sẽ không gọi mình đến nhanh như vậy.

Đinh Tích Phong mặt nghiêm túc, dập tắt điếu thuốc trong tay, chỉ vào ghế sofa bên cạnh.

Hàn Bân ngồi xuống, hỏi, “Đội trưởng, ngài tìm ta có chuyện gì?”

Đinh Tích Phong vào thẳng vấn đề, “Khu dân cư Quốc Tế Tân Hải xảy ra vụ giết người, theo báo cáo của bảo vệ khu dân cư, chiều qua có người mặc cảnh phục đến nhà nạn nhân, ta nghi ngờ có liên quan đến vụ án chúng ta đang điều tra.”

“Ngài có chắc không?” Hàn Bân nhíu mày, cuối cùng cũng đã xảy ra án mạng, điều này hắn không muốn thấy nhất.

“Nếu chắc chắn, thì cần gì gọi ngươi đến?” Đinh Tích Phong hừ một tiếng, đứng dậy, “Gọi đội của ngươi, đi hiện trường với ta!”

Khu dân cư Quốc Tế Tân Hải.

Đây là khu dân cư cao cấp nằm ở trung tâm thành phố, phía trước là Quảng trường Vạn Đạt, cách một con đường là bệnh viện thành phố, phía nam còn có một trường trung học tinh anh, những người sống ở đây đều là người giàu có.

Khu dân cư này và khu dân cư Kiến Hoa có sự đối lập rõ rệt, khu dân cư Kiến Hoa là nhà ở xã hội, có thể mô tả bằng sáu từ “bẩn, lộn xộn, cũ nát”, còn khu dân cư Quốc Tế Tân Hải thì cao cấp và sang trọng.

Đinh Tích Phong, Mã Cảnh Ba và Hàn Bân xuống xe ở cổng khu dân cư, họ muốn kiểm tra hệ thống giám sát và an ninh của khu dân cư này.

Cổng lớn có hai bảo vệ, đều là những thanh niên hai ba mươi tuổi, so với những ông bảo vệ năm sáu mươi tuổi ở khu dân cư thường, nhìn có vẻ đáng tin cậy hơn nhiều, tất nhiên lương của những bảo vệ này cũng cao hơn ông nhiều.

Vào trong khu dân cư, không xa đã có một camera giám sát, môi trường của khu dân cư rất tốt, có cỏ xanh, cây cối, nhà ở là biệt thự thấp tầng, tuy không bằng biệt thự, nhưng so với nhà cao tầng thì thoải mái hơn nhiều, so với tháp chung cư thì càng không thể so sánh.

Hiện trường án mạng ở tòa nhà số 6, căn hộ khu nhà 501.

Hàn Bân và đồng đội trực tiếp đến tòa nhà số 6, cửa khu nhà và thang máy đều có camera giám sát, Hàn Bân phát hiện tòa nhà này không có tầng 4, tức là nhà nạn nhân thực tế ở tầng 4.

Chương 1203: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân và đồng đội xuống thang máy ở tầng 5, một tầng hai hộ, cửa căn hộ 501 mở, xung quanh có nhiều người đứng, cửa bị căng dây phong tỏa, có cảnh sát mặc đồng phục đứng canh.

Đinh Tích Phong lên tiếng, "Ai là người phụ trách ở đây?"

Một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi bước đến, để tóc ngắn, bên má phải có một vết sẹo, đáp, "Ta là Trương Hoa Nghĩa, sở trưởng Đồn Cảnh Sát Đường Tân Hải."

"Ta là Đinh Tích Phong, phó đội trưởng đội cảnh sát hình sự thành phố."

Trương Hoa Nghĩa nhanh chóng tiến lại, bắt tay, "Đinh đội trưởng, không ngờ ngài đến nhanh như vậy."

Đinh Tích Phong chỉ vào Mã Cảnh Ba và Hàn Bân, "Sở trưởng Trương, để ta giới thiệu, đây là Mã Cảnh Ba, đội trưởng đội hai đội cảnh sát hình sự thành phố, và Hàn Bân, phó đội trưởng đội hai."

Ba người giới thiệu qua lại.

Sau đó, Đinh Tích Phong hỏi, "Sở trưởng Trương, tình hình hiện trường thế nào?"

Trương Hoa Nghĩa đáp, "Hiện trường phát hiện một nữ nạn nhân, tạm thời chưa rõ danh tính."

Mã Cảnh Ba hỏi, "Hiện trường không phải trong nhà sao? Có thể là chủ nhà hoặc người thuê?"

Trương Hoa Nghĩa đáp, “Chúng ta đã kiểm tra ảnh trong nhà, nữ nạn nhân không giống người trong ảnh.”

Mã Cảnh Ba tiếp tục hỏi, “Có thể là người giúp việc?”

Trương Hoa Nghĩa đáp, “Nạn nhân mặc đồ hiệu, đeo trang sức đắt tiền, chỉ riêng chiếc đồng hồ trên cổ tay cũng có thể bằng lương cả năm của người giúp việc.”

Đinh Tích Phong nói, “Sở trưởng Trương, phiền ngài dẫn chúng ta vào hiện trường xem.”

“Được.” Trương Hoa Nghĩa làm động tác mời, dẫn Đinh Tích Phong và đồng đội vào trong.

Nạn nhân nằm trên sàn nhà phòng khách, không có vết máu, cổ có dấu vết bị thắt, nhìn khoảng bốn mươi tuổi, mặc váy đỏ, trên cổ tay đeo đồng hồ hiệu, đã có mùi hôi thối nhè nhẹ.

Hàn Bân ngồi xổm xuống, nhìn chằm chằm vào một viên đá trong suốt trên sàn, “Đội trưởng, cạnh nạn nhân có một viên kim cương.”

Đinh Tích Phong cũng ngồi xuống, nhìn kỹ, “Nhìn giống như viên đính trên dây chuyền.”

Hàn Bân cẩn thận kiểm tra hiện trường, “Hiện trường không phát hiện dây chuyền, rất có thể đã bị hung thủ lấy đi.”

Mã Cảnh Ba kiểm tra đồng hồ trên tay nạn nhân, nói, “Dây đeo đồng hồ không nằm trong khoen, rất có thể hung thủ cũng định lấy đồng hồ, nhưng do hoảng loạn sau khi giết người, không tháo ra được, nên từ bỏ.”

Đinh Tích Phong gật đầu, đồng ý với phân tích của hai người, “Sở trưởng Trương, người báo án đâu?”

“Người báo án là người dọn vệ sinh khu nhà này, sáng nay khi dọn vệ sinh, phát hiện cửa nhà nạn nhân khép hờ, sợ có

trộm, gõ cửa nhưng không ai trả lời. Khi vào kiểm tra, phát hiện người nằm trên sàn, sợ quá nên gọi điện báo cảnh sát."

"Khi chúng ta nhận được báo án, đã đến hiện trường đầu tiên, lúc đó bên quản lý khu dân cư cũng biết, cử bảo vệ phong tỏa hiện trường bên ngoài, ta nghe một bảo vệ nói chiều qua có cảnh sát đến thăm nhà này, ta liền báo cáo ngay tình hình."

Nghe xong, Đinh Tích Phong chỉ đạo, "Hàn Bân, ngươi lấy lời khai chi tiết của người báo án."

"Vâng."

Trong lúc chờ người báo án đến, Hàn Bân đi quanh nhà, thấy nhiều ảnh chụp của một đôi nam nữ, có vẻ là chủ nhà, nạn nhân như là người thừa.

Xác định danh tính nạn nhân là việc cấp bách, Hàn Bân đến bên nạn nhân, kiểm tra kỹ, tìm kiếm manh mối.

Chẳng mấy chốc, đội kỹ thuật và pháp y đến, Hàn Bân rút lui.

Lát sau, một cảnh sát bước đến, nói người báo án đã đến.

Hàn Bân và Bao Tinh đi lấy lời khai.

Người báo án là một phụ nữ trung niên, mặc đồng phục vệ sinh, tóc ngắn, trông đầy đặn.

Hàn Bân cười, "Bác là người báo án?"

Bác nhanh chóng gật đầu, "Phải, ta là người dọn vệ sinh phát hiện."

"Bác đừng căng thẳng, ta là Hàn Bân, đội cảnh sát hình sự thành phố, muốn lấy lời khai."

"Được."

"Bác tên gì?"

“Ta… ta là Vương Khải Mai, cứ gọi ta là Lão Vương.”

“Dì Vương, bác phát hiện thi thể lúc mấy giờ?”

“Khoảng bảy giờ.”

“Bác nhớ cụ thể giờ không?”

“Khoảng bảy giờ bốn mươi.”

“Khi đó ngoài bác, còn ai ở hiện trường không?”

“Không, tòa nhà này do ta phụ trách dọn dẹp, mỗi người phụ trách một tòa, ta thấy cửa nhà nạn nhân mở, không ai ra vào, sợ có trộm, gõ cửa nhắc nhở, không ai trả lời, lo lắng mở cửa nhìn, thấy người nằm trên sàn, tưởng bị bệnh, định đỡ lên, chạm vào thấy lạnh, sợ chết khiếp.” Nói đến đây, Vương Khải Mai vỗ ngực,

“Ôi trời ơi, cả đời ta lần đầu thấy người chết, còn chạm vào. Giờ tay ta vẫn run, chân mềm nhũn.”

Hàn Bân suy nghĩ, hỏi, “Bác mở cửa, thấy nạn nhân nằm trên sàn từ khe cửa?”

“Không thấy toàn bộ người, chỉ thấy một cánh tay rũ trên sàn.”

Hàn Bân gật đầu, đúng là từ cửa chỉ thấy một cánh tay nạn nhân, “Bác có biết nạn nhân không?”

Vương Khải Mai gật đầu rồi lại lắc đầu, “Ta gặp nàng, biết nàng sống ở tòa này, nhưng chưa nói chuyện. Ta ấn tượng tốt về nhà nàng, hay mua đồ online, cửa thường có nhiều thùng, có khi trong thùng là rác, không cần nữa. Ta nghĩ thùng cũng bán được tiền, giúp đổ rác, lấy thùng.”

Nhà Hàn Bân cũng vậy, Vương Đình cũng thích mua sắm online, thùng rỗng để trước cửa.

Chương 1204: Tiêu Đề 《Ẩn》

Người dọn vệ sinh tốt sẽ lấy thùng, đổ rác giúp. Người không tốt lấy thùng, không đổ rác, ngươi cũng chịu.

"Bác biết quan hệ của nạn nhân với nhà này không?"

Vương Khải Mai lắc đầu, "Ta không biết, ta chỉ là người dọn vệ sinh, ít nói chuyện với cư dân."

"Hai ngày nay, bác có thấy ai khả nghi không?"

"Không."

"Trong khu dân cư từng xảy ra vụ tương tự không?"

"Không, ít nhất ta chưa nghe, nếu có chuyện đáng sợ vậy, ta phải cẩn thận hơn."

Hàn Bân tiếp tục hỏi, "Sở trưởng Trương nói bảo vệ cũng có mặt khi họ đến hiện trường, bác báo cho bảo vệ?"

"Phải, xảy ra chuyện, ta báo cảnh sát trước, rồi gọi cho công ty quản lý, không lâu sau, quản lý Tần và bảo vệ đến… cảnh sát đồng chí, ta làm vậy có sai không?"

"Không sai." Hàn Bân đáp, đưa danh thiếp, "Dì Vương, cảm ơn bác đã giúp, đây là danh thiếp, nếu nhớ ra manh mối mới, hãy liên lạc với ta."

"Vâng, được."

Hàn Bân tìm Đinh Tích Phong, báo cáo tóm tắt nội dung lời khai, "Sở trưởng nói người báo án là người dọn vệ sinh tòa này, nàng thường gặp nạn nhân, chắc biết danh tính nạn nhân."

Hàn Bân đáp, "Người báo án gặp nạn nhân nhưng chưa nói chuyện, không biết danh tính, chỉ biết nàng sống ở tòa này."

"Đội trưởng, quản lý khu dân cư chắc có số điện thoại của cư dân."

Đinh Tích Phong gật đầu, "Ta biết, ta bảo đội trưởng Mã liên lạc, nhưng số điện thoại luôn trong tình trạng ngắt kết nối."

Về danh tính nạn nhân, Hàn Bân có vài suy đoán, nhưng có điều không thông, có chút mâu thuẫn.

Theo tình hình hiện tại, nạn nhân không phải chủ nhà, nếu không phải chủ, có thể là người giúp việc, nhưng nạn nhân mặc đồ sang trọng, đeo đồng hồ đắt tiền, người giúp việc bình thường không mua nổi.

Theo tình hình hiện tại, nạn nhân có thể là bạn hoặc người thân của chủ nhà ở nhờ.

Nhưng chủ nhà đâu rồi, họ có biết nạn nhân bị giết không?

Lát sau, Mã Hy Văn bên kỹ thuật đến, "Đội trưởng, hiện trường đã kiểm tra xong."

"Có phát hiện gì không?"

"Hiện trường là nơi xảy ra án mạng đầu tiên, không có dấu vết kéo lê rõ ràng, không phát hiện dấu chân khả nghi." Mã Hy Văn dừng lại tiếp tục nói,

"Chúng ta tìm khắp nhà, không phát hiện vật chứng minh danh tính nạn nhân, điện thoại và vật chứng minh danh tính có thể đã bị hung thủ lấy đi."

Đinh Tích Phong hỏi, "Hiện trường có bị dọn dẹp không?"

Mã Hy Văn suy nghĩ, "Không có dấu vết rõ ràng, nhưng cũng không có dấu vết dọn dẹp rõ ràng."

Đinh Tích Phong nói, "Ý ngươi là hung thủ có thể đeo găng tay khi gây án."

"Có khả năng này." Mã Hy Văn đáp, "Ngoài ra, chúng ta sẽ mang đồng hồ và viên kim cương về kiểm tra, có thể phát hiện manh mối."

"Có tin gì mới, báo ngay cho ta."

"Vâng." Mã Hy Văn nói xong rời đi.

Bên kỹ thuật xong việc, pháp y cũng gần xong, mọi người hướng về phía pháp y.

Lúc này, bên ngoài có tiếng ồn ào.

"Buông ta ra."

"Các ngươi đừng cản ta."

"Ta muốn tìm vợ ta, tìm vợ ta!"

Đinh Tích Phong nhíu mày, ra hiệu cho Hàn Bân, "Ra xem sao."

Hàn Bân ra ngoài, thấy một người đàn ông khoảng bốn mươi bị hai cảnh sát cản lại.

"Các ngươi đừng cản ta, ta tìm vợ ta."

Hàn Bân bước đến, hỏi, "Ngươi la gì vậy, không thể nói đàng hoàng à."

Người đàn ông hỏi lại, "Ngươi làm gì?"

Hàn Bân đưa thẻ cảnh sát, "Ta là cảnh sát hình sự thành phố, lấy chứng minh thư ra."

"Ta… ta không mang theo."

"Ngươi tên gì?"

"Ta tên Bành Chí Thành."

“Ngươi nói ngươi tìm vợ, vợ ngươi làm gì? Tên gì?”

“Vợ ta làm giúp việc ở đây, nàng tên Lưu Ngọc Phân.”

“Ngươi có ảnh của nàng không?”

“Có.” Người đàn ông lấy điện thoại, tìm ảnh, “Đây, đây là vợ ta. Ta liên lạc không được, gọi nhiều lần, nhưng không nghe máy, không gọi lại, ta lo lắng. Cảnh sát đồng chí, sao các ngươi cản ta, rốt cuộc chuyện gì?”

Hàn Bân thở dài, “Bành tiên sinh, xin nén bi thương.”

Bành Chí Thành thay đổi sắc mặt, “Nén bi thương, ngươi nói gì, ngươi lừa ta sao. Các ngươi đóng phim à, vợ ta đâu, ta muốn gặp vợ ta, Ngọc Phân, Tiểu Phân, ngươi ở trong à? Trả lời ta. Ta là Chí Thành, ta là chồng ngươi!”

Bành Chí Thành càng hét to hơn, “Vợ ơi, vợ ơi, xin ngươi trả lời ta, đừng bỏ ta!”

Bành Chí Thành ban đầu bị hai cảnh sát cản lại, sau đó cả người mềm nhũn, trở thành được hai cảnh sát đỡ.

Người đàn ông khóc ròng, tiếng hét xé lòng thu hút nhiều người, bị cảnh sát chặn lại ở thang máy.

Nhưng, khi pháp y chưa hoàn thành khám nghiệm tử thi, để tránh hắn phá hiện trường và thi thể, Hàn Bân tạm thời không cho hắn vào.

Bành Chí Thành ngồi bệt, khóc hồi lâu, mới bình tĩnh lại.

Hàn Bân đưa vài tờ khăn giấy.

Bành Chí Thành nhận khăn giấy, lau mặt, “Cảnh sát đồng chí, ta muốn gặp vợ ta, xin ngươi.”

“Ngươi đừng gấp, sẽ cho ngươi gặp, nhưng ngươi đang quá kích động, cần bình tĩnh lại.”

“Vợ ta chết thế nào, hôm qua còn khỏe mạnh, sao lại… ta không hiểu, không hiểu.”

“Chúng ta mới nhận báo án, sáng nay mới phát hiện thi thể, vụ án còn đang điều tra, chưa rõ nguyên nhân cái chết.”

Bành Chí Thành lau nước mắt, “Ai tàn nhẫn vậy, sao giết nàng, vợ khổ của ta, chưa có ngày sung sướng.”

“Ngươi biết chủ nhà này không?”

“Không, chỉ biết là chủ của vợ ta, nghe nói rất giàu, nhưng ta chưa gặp.” Bành Chí Thành vừa nói, vừa đấm ngực, “Cảnh sát đồng chí, xin ngươi, cho ta gặp vợ ta, nếu không thấy tận mắt, ta…”

Chương 1205: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân do dự, lấy điện thoại, "Ta cho ngươi xem ảnh hiện trường, nhưng phải chuẩn bị tâm lý."

"Được, ta chuẩn bị rồi, ta biết."

Hàn Bân lấy điện thoại, mở ảnh nạn nhân trong phòng khách, Bành Chí Thành nhìn một cái, nước mắt chảy ròng, "Vợ ơi, ngươi chết thảm quá, vợ ơi… hu hu…"

Bành Chí Thành ôm điện thoại của Hàn Bân, khóc lớn, thấy hắn xúc động, Hàn Bân không tiện lấy lại.

Một lúc sau, Bành Chí Thành mới bình tĩnh lại.

Hàn Bân lấy lại điện thoại, "Bành tiên sinh, ngươi biết chủ nhà ở đâu không?"

"Không, các ngươi chưa tìm được chủ nhà à?"

Hàn Bân không đáp.

Bành Chí Thành tiếp tục, "Vợ ta chết, chủ nhà không có, có phải họ giết vợ ta không!"

"Bành tiên sinh, ngươi đừng kích động, hiện tại chưa có bằng chứng chứng minh vụ án liên quan đến chủ nhà."

"Vợ ta chết trong nhà họ, sao không liên quan, chắc chắn họ giết vợ ta, rồi chạy trốn."

Hàn Bân thấy hắn kích động, biết nói gì cũng vô ích, chuyển chủ đề, "Bành tiên sinh, Lưu Ngọc Phân mặc đồ và đeo đồng hồ, nàng tự mua không?"

Bành Chí Thành nhìn kỹ, lắc đầu, "Ta không biết, đồ đẹp, nhưng ta chưa thấy nàng mặc."

Hàn Bân phóng to ảnh, "Đồng hồ nàng đeo, nàng mua không?"

Bành Chí Thành nhíu mày, "Đồng hồ… ta cũng lần đầu thấy."

Người giúp việc mặc đồ xa xỉ không phải của mình, chủ nhà lại mất liên lạc, chuyện này rất kỳ lạ.

Có phải như Bành Chí Thành suy đoán, cái chết của Lưu Ngọc Phân liên quan đến chủ nhà?

Còn người mặc cảnh phục đóng vai gì trong chuyện này?

Những điểm nghi vấn này cần điều tra.

"Lưu Ngọc Phân mặc đồ và đeo đồng hồ, nàng tự mua không?"

"Ta nghĩ là mới mua."

"Nàng có thói quen mua đồ xa xỉ không?"

"Không, không, nhà ta nghèo, sao mua được những thứ đó."

"Bình thường nàng mua đồ bao nhiêu tiền?"

Bành Chí Thành đáp, "Rẻ thì vài chục, đắt hơn một hai trăm, đồ mùa đông thì bốn năm trăm, đắt hơn thì không dám."

Hàn Bân ghi chú, "Đồ trang sức đắt nhất của nàng bao nhiêu tiền?"

"Có dây chuyền vàng, khoảng ba ngàn. Ta tặng nàng vài năm trước, bình thường không dám đeo, sợ mất, sợ hỏng. Cảnh sát đồng chí, ngươi hỏi làm gì?"

"Quy trình hỏi." Hàn Bân nói dối, chuyển chủ đề,

“Lưu Ngọc Phân làm giúp việc ở luôn?”

Bành Chí Thành đáp, “Phải. Nàng về nhà mỗi Chủ Nhật.”

“Sao ngươi biết nàng gặp chuyện?”

“Chiều qua ta gọi nàng, nhưng không nghe, trước đây cũng có lần vậy, chủ nhà ở, nàng không tiện nghe, có thời gian sẽ gọi lại. Nhưng lần này khác, nàng không gọi lại, sáng nay ta gọi, điện thoại không liên lạc được. Ta liền đến xem, không ngờ… nàng thật gặp chuyện.”

“Chiều qua ngươi gọi lúc mấy giờ?”

“Bốn giờ rưỡi, năm giờ, nhưng không nghe.”

“Tối, ngươi có gọi nàng không?”

Bành Chí Thành hối hận, “Tối có người mời ta uống rượu, kết quả uống quá nhiều… lỗi của ta, nếu không uống nhiều, nàng có lẽ không gặp chuyện.”

Bành Chí Thành đấm đầu, “Ta sớm không muốn nàng làm giúp việc, hầu hạ người không phải việc tốt, nhưng nàng không nghe, nói lương cao, chủ nhà ít người, công việc nhẹ. Nàng làm gì khác không được.”

“Lỗi tại ta không có tài, nếu ta có tài, không để…”

Hàn Bân khuyên, “Không ai biết sẽ xảy ra, ngươi không cần tự trách.”

“Lần cuối ngươi nói chuyện với Lưu Ngọc Phân là khi nào?”

Bành Chí Thành thở dài, “Tối hôm trước, chúng ta video một lúc, khi đó nàng khỏe, không ngờ một ngày sau…”

“Khi đó, nàng có gì bất thường hay nói gì không?”

Bành Chí Thành nhớ lại, “Không thấy gì bất thường, chúng ta nói chuyện gia đình và việc học của con, không khác trước.”

“Ngươi có mấy con?”

“Một con gái, năm nay học lớp 12, trước nghĩ con lớn, sau này chúng ta nhàn hạ, ai ngờ xảy ra chuyện này.”

“Lưu Ngọc Phân trước đây có mâu thuẫn với ai không?”

“Không, vợ ta hiền lành, nổi tiếng tốt tính, bao năm chưa từng to tiếng với ai.”

“Lưu Ngọc Phân và chủ nhà quan hệ thế nào? Nàng có nói gì về chủ nhà không?”

“Chủ nhà là vợ chồng hơn ba mươi tuổi, không có con, vợ ta và họ quan hệ bình thường, nghe nói chủ nhà mở công ty, rất giàu, có nhiều nhà, ngoại ô còn có biệt thự.”

“Chủ nhà thường ở đây không?”

“Có, chủ nhà phần lớn thời gian ở đây, nếu không cũng không thuê giúp việc, vợ ta ngoài dọn dẹp, còn nấu ăn, đôi khi chúng ta trò chuyện, chủ nhà còn ăn đêm, vợ ta phải làm thêm.”

“Tạm thời ta hỏi thế, đây là danh thiếp của ta, có manh mối mới hãy liên lạc.” Hàn Bân đưa danh thiếp.

“Cảnh sát đồng chí, ta muốn gặp vợ ta, muốn gặp nàng lần cuối.”

“Ngươi về trước, lát nữa chúng ta liên lạc.” Sau khi pháp y kiểm tra xong, Hàn Bân sẽ sắp xếp người liên lạc để nhận diện thi thể, nhưng có những điều không tiện nói, tránh kích động.

Bành Chí Thành tha thiết, “Cảnh sát đồng chí, vợ ta chết rồi, ngươi bảo ta về, ta biết đi đâu, ta chỉ muốn gặp vợ, xin ngươi, đồng ý đi.”

Hàn Bân do dự, “Được, ngươi chờ một chút, ta vào xem.”

“Được, ta đợi ngươi, chỉ muốn gặp vợ, không phá hiện trường, ta cũng muốn bắt hung thủ sớm.”

Hàn Bân vào nhà, báo cáo Đinh Tích Phong nội dung lời khai, đồng thời truyền đạt yêu cầu của Bành Chí Thành.

“Chờ xem pháp y nói gì.” Đinh Tích Phong không từ chối, cũng không đồng ý.

Chương 1206: Tiêu Đề 《Ẩn》

Không ai đảm bảo người nhà không kích động khi thấy thi thể.

Sau khi kiểm tra hiện trường, Đinh Tích Phong dẫn mọi người về cục cảnh sát.

Lúc này đã trưa, mọi người đi ăn trưa.

Một giờ chiều, mọi người đến phòng họp.

Đinh Tích Phong nhìn quanh, gõ bàn, "Được rồi, mọi người đến đủ rồi, họp thôi."

"Đã kiểm tra hiện trường, mọi người đều biết vụ án, nói suy nghĩ của các ngươi."

Mã Cảnh Ba đặt bút xuống, "Ta nói trước, chúng ta nhận vụ án này vì nó giống vụ cướp mà chúng ta đang điều tra, theo bảo vệ nói, ba giờ chiều qua có hai cảnh sát đến nhà nạn nhân."

"Ta đến công ty quản lý xem camera tòa nhà số 6, ba giờ năm chiều qua có hai người mặc cảnh phục đến tòa 6, khu nhà 1, tầng 5. Ta hỏi chủ căn hộ 502, hôm qua không có cảnh sát đến, cơ bản có thể xác định nạn nhân tiếp xúc với người mặc cảnh phục."

Mã Cảnh Ba dừng lại, tiếp tục, "Vấn đề hiện tại là, hai người mặc cảnh phục có phải cảnh sát không, nếu là cảnh sát, sao lại đến nhà nạn nhân?"

“Nếu là cảnh sát giả, rất có thể liên quan đến vụ cướp trước.”

Đinh Tích Phong hỏi, “Hai người mặc cảnh phục ở nhà nạn nhân bao lâu?”

“Khoảng mười lăm phút.”

“Hai người đối phó một phụ nữ, mười lăm phút đủ rồi.” Đinh Tích Phong nhíu mày, nhìn Hàn Bân, “Hàn Bân, ngươi xem camera chưa?”

Đinh Tích Phong biết Hàn Bân quan sát tốt hơn người thường, có thể nhận diện nghi phạm qua dáng đi.

Hàn Bân đáp, “Đội trưởng Mã gửi video ngắn, ta xem rồi, nhưng góc máy khó nhận diện.”

Đinh Tích Phong tiếp tục hỏi, “Ngươi còn phát hiện gì không?”

“Ta lấy lời khai chồng nạn nhân, hắn nói Lưu Ngọc Phân làm giúp việc ở luôn, chỉ về Chủ Nhật. Chiều qua bốn giờ rưỡi hắn liên lạc, nhưng nàng không nghe máy. Ta cảm thấy lúc đó nàng gặp chuyện, thời gian tử vong có thể chính xác hơn.” Hàn Bân nhìn sổ ghi chú, tiếp tục nói,

“Một điểm nữa, chồng nạn nhân nói, Lưu Ngọc Phân trước giờ tiết kiệm, không mua đồ trên năm trăm, trang sức đắt nhất ba bốn ngàn, không phải người mua đồ xa xỉ.”

“Nhưng khi chết, nàng mặc đồ và đeo đồng hồ mà chồng chưa từng thấy, không phù hợp với người giúp việc. Muốn biết nguồn gốc, phải điều tra chủ nhà.”

Mã Cảnh Ba hắng giọng, “Ta điều tra chủ nhà, đã xác định danh tính, nhưng không liên lạc được.”

“Càng không liên lạc được, càng đáng ngờ.” Đinh Tích Phong hừ một tiếng, chuyển chủ đề, “Ta phân công nhiệm vụ,

đội trưởng Mã, ngươi tiếp tục điều tra chủ nhà, phải tìm được họ, người chết trong nhà họ, họ có nghi ngờ."

"Hàn Bân, ngươi điều tra hai cảnh sát, xem họ là cảnh sát thật hay kẻ cướp giả."

"Chu Gia Húc, ngươi tiếp tục điều tra vụ cướp trước."

"Vâng."

Đinh Tích Phong đứng dậy, "Giải tán, có tình hình mới, báo ngay cho ta."

Về văn phòng, Hàn Bân gọi đội viên, muốn điều tra hai cảnh sát, cách đơn giản là xem camera.

Khu dân cư Quốc Tế Tân Hải khác khu dân cư Kiến Hoa, là khu cao cấp, camera rất nhiều, ngoài camera thang máy, còn có camera cửa khu nhà và trong khu dân cư.

Trước đó, đội trưởng Mã đã mang camera khu dân cư về, Hàn Bân bắt đầu cùng đội viên xem camera.

Hai cảnh sát rời đi lúc ba giờ hai mươi, không khác lúc đến, đi qua đường trong khu dân cư đến cổng, không có gì bất thường.

Hai cảnh sát đến bãi đỗ xe gần đó, camera khu dân cư chỉ quay đến đây, muốn xem thêm phải xem camera bãi đỗ xe.

Sau đó, Vương Tiêu và Giang Dương đến bãi đỗ xe điều tra.

Hàn Bân ở lại văn phòng, xem lại camera, tìm đặc điểm hai cảnh sát.

Bốn mươi phút sau, Vương Tiêu gửi video.

Hàn Bân mở xem, hai cảnh sát trong bãi đỗ xe, lên xe Volkswagen màu đen, biển số LuB344NV.

Hàn Bân đến đội cảnh sát giao thông tra xe, bất ngờ, đó là xe cảnh sát.

Nhưng, không phải xe đội cảnh sát hình sự, cũng không phải đồn cảnh sát, mà là xe của Đội Điều Tra Kinh Tế Phân Cục Tân Hoa.

Điều này làm Hàn Bân ngạc nhiên, chẳng lẽ cảnh sát đến chỉ là tình cờ?

Hàn Bân để Lý Cầm và Bao Tinh ở lại văn phòng, tiếp tục xem camera thời gian xảy ra án mạng, xem còn ai khả nghi.

Hàn Bân đến Phân Cục Tân Hoa.

Nửa giờ sau, Hàn Bân, Vương Tiêu và Giang Dương đến Phân Cục Tân Hoa.

Trước khi đi, Hàn Bân báo đội trưởng Mã, nhờ Mã Cảnh Ba liên lạc trước với lãnh đạo phân cục, tránh hiểu lầm không cần thiết.

Hàn Bân và đồng đội đến đội điều tra kinh tế, trình thẻ, trình bày mục đích.

Chẳng mấy chốc, một người đàn ông khoảng bốn mươi đến, rất nhiệt tình, bắt tay Hàn Bân, "Ngài là đội trưởng Hàn của đội cảnh sát hình sự thành phố, thật trẻ tài cao. Ta là Chu Kiệt Minh, phó đội trưởng đội điều tra kinh tế Phân Cục Tân Hoa."

"Đội trưởng Chu, rất hân hạnh."

Chu Kiệt Minh cười, "Ta biết ngài đến đây làm gì, hai cảnh sát đó là người của đội điều tra kinh tế, mời vào phòng họp."

Đến phòng họp, cảnh sát lễ tân rót trà.

Hàn Bân uống trà, vào thẳng vấn đề, "Đội trưởng Chu, hai cảnh sát đó đến khu dân cư Quốc Tế Tân Hải điều tra à."

“Đúng, là điều tra. Vụ này ta cũng biết, chủ nhà khu dân cư Quốc Tế Tân Hải là người liên quan vụ án, chúng ta gọi điện triệu tập không đến, nên cử người đến điều tra, kết quả không gặp được.”

“Ngài nói người liên quan là chủ căn hộ 501 khu nhà 1 tòa nhà 6 khu dân cư Quốc Tế Tân Hải, Tào Tuấn Hào.”

Chương 1207: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đúng, chúng ta đang điều tra vụ lừa đảo, số tiền không nhỏ, tuy không có bằng chứng Tào Tuấn Hào là nghi phạm, nhưng hắn chắc chắn biết, chúng ta muốn hắn đến làm biên bản, nhưng hắn cứ từ chối, sau đó không liên lạc được."

"Cốc cốc." Tiếng gõ cửa vang lên.

"Mời vào."

Cửa mở, hai thanh niên bước vào, Hàn Bân nhận ra ngay, chính là hai cảnh sát đã đến khu dân cư Quốc Tế Tân Hải hôm qua.

Chu Kiệt Minh giới thiệu, "Các ngươi đến đúng lúc, để ta giới thiệu, đây là đội trưởng Hàn của đội cảnh sát hình sự thành phố, đang điều tra vụ án liên quan đến vụ chúng ta, muốn hỏi vài điều. Các ngươi không cần căng thẳng, cứ nói thật."

Nói xong, Chu Kiệt Minh để tránh hiểu lầm, đứng dậy, "Đội trưởng Hàn, đây là hai cảnh sát đến khu dân cư Quốc Tế Tân Hải hôm qua, ngài cứ hỏi. Ta ra ngoài gọi điện, có việc cứ gọi."

Hàn Bân đứng dậy tiễn, "Được, ngài cứ bận việc."

Chu Kiệt Minh rời đi, Hàn Bân nhìn hai cảnh sát, cả hai khoảng ba mươi tuổi.

Hàn Bân cười, "Hai ngươi không cần căng thẳng, vụ chúng ta điều tra có liên quan, ta chỉ muốn hỏi vài điều về nạn nhân."

Cảnh sát ba mươi tuổi ngạc nhiên, “Đội trưởng Hàn, ngài nói Tào Tuấn Hào chết à!”

Hàn Bân hỏi lại, “Ngươi tên gì?”

“Ta họ Lâm, tên Lâm Uy.”

Cảnh sát kia cũng nói, “Ta tên Thôi Thiếu Vũ.”

Hàn Bân nói, “Đồng chí Thôi, ngươi vào phòng nghỉ ngồi, ta muốn nói chuyện với Lâm Uy trước.”

Lâm Uy và Thôi Thiếu Vũ nhìn nhau, tình huống này họ rất quen thuộc, rõ ràng không phải không có chuyện.

Lâm Uy nói, “Đội trưởng Hàn, chúng ta cùng đi điều tra, ta biết gì Thôi Thiếu Vũ cũng biết, không cần tách ra.”

Hàn Bân do dự, “Ta hiểu, nhưng chúng ta theo quy định, tốt cho mọi người. Hỏi không rõ, không tốt cho các ngươi.”

Thôi Thiếu Vũ sốt ruột, “Đội trưởng Hàn, nhưng hôm qua chúng ta không gặp Tào Tuấn Hào, chúng ta không có vấn đề gì.”

Hàn Bân nhìn đối phương, “Nạn nhân không phải Tào Tuấn Hào.”

Lâm Uy và Thôi Thiếu Vũ hỏi, “Vậy là ai?”

“Lưu Ngọc Phân.”

Lâm Uy và Thôi Thiếu Vũ thay đổi sắc mặt.

Lâm Uy và Thôi Thiếu Vũ là cảnh sát, nhanh chóng hiểu vấn đề nghiêm trọng.

Thôi Thiếu Vũ hợp tác, tạm rời đi.

Như Hàn Bân nói, theo quy định lấy lời khai, chứng minh họ trong sạch, cùng hỏi không rõ, sau này khó nói.

Thấy Thôi Thiếu Vũ rời đi, Lâm Uy không nhịn được hỏi, "Đội trưởng Hàn, chuyện gì vậy? Lưu Ngọc Phân sao chết."

"Ngươi đừng lo, chuyện của Lưu Ngọc Phân ta sẽ nói, ngươi trả lời câu hỏi của ta trước."

"Được, ngài hỏi."

"Câu hỏi đầu tiên, sao ngươi đến nhà Tào Tuấn Hào?"

"Chúng ta đang điều tra vụ lừa đảo, Tào Tuấn Hào liên quan, có thể biết manh mối, chúng ta muốn hắn làm biên bản. Gọi điện triệu tập hắn, ban đầu đồng ý, nhưng đến lúc không đến cục cảnh sát. Gọi lần nữa, điện thoại không liên lạc. Nên ta và Thôi Thiếu Vũ đến điều tra." Lâm Uy nói, nhìn Hàn Bân, như muốn được công nhận, "Đội trưởng Hàn, chúng ta điều tra theo quy định, ngài hiểu mà."

"Các ngươi đến nhà Tào Tuấn Hào lúc mấy giờ? Có mang giấy tờ không?"

"Có. Cục cảnh sát có ghi lại."

"Các ngươi đến khu dân cư Quốc Tế Tân Hải lúc mấy giờ?"

Lâm Uy nhớ lại, "Khoảng ba giờ, chúng ta đi ô tô, đỗ ở bãi xe cạnh khu dân cư."

"Ai mở cửa cho các ngươi?"

"Lưu Ngọc Phân, nàng nói là người giúp việc nhà Tào Tuấn Hào."

"Nàng mặc gì khi đó?"

"Khi đó…" Lâm Uy nhớ lại, "Nàng mặc áo len xanh, quần đen."

Hàn Bân ghi chú, khác với đồ Lưu Ngọc Phân mặc khi chết, "Nàng có đeo trang sức không?"

“Có lẽ không.”

“Đồng hồ thì sao.”

“Không nhớ.” Lâm Uy lắc đầu, “Vì chúng ta tìm Tào Tuấn Hào, không để ý người giúp việc.”

“Các ngươi gặp Tào Tuấn Hào không?”

“Không.”

“Trong nhà còn ai không?”

“Không, chúng ta tìm kiếm, không thấy Tào Tuấn Hào, cũng không thấy vợ hắn.”

“Lúc đó, Lưu Ngọc Phân có gì bất thường không?”

“Không rõ ràng.”

“Nhà Tào Tuấn Hào có ai khả nghi không?”

“Không.”

“Các ngươi rời nhà Tào Tuấn Hào lúc mấy giờ?”

“Khoảng ba giờ hai mươi. Không thấy Tào Tuấn Hào, người giúp việc không liên lạc được, chúng ta đành đi. Lưu Ngọc Phân tiễn chúng ta, lúc đó không sao, không ngờ nàng gặp chuyện…” Lâm Uy thở dài.

“Các ngươi tiếp tục điều tra Tào Tuấn Hào?”

“Phải.”

“Ngươi có biết hắn ở đâu không?”

Lâm Uy đáp, “Tào Tuấn Hào có bốn căn nhà, một căn khu dân cư Bình Hà, hai căn khu dân cư Tân Viên, một biệt thự ngoại ô. Chúng ta đã kiểm tra, trừ căn khu dân cư Bình Hà, ba căn còn lại không mở cửa. Chúng ta không biết họ ở đâu.”

Hỏi xong Lâm Uy, Hàn Bân gọi Thôi Thiếu Vũ, cũng hỏi tương tự, hai người trả lời giống nhau, chỉ có vài chi tiết khác.

Ví dụ, Thôi Thiếu Vũ nhớ rõ, Lưu Ngọc Phân không đeo đồng hồ, và hắn thấy trên bàn khách có điện thoại hiệu Oppo, chồng Lưu Ngọc Phân cũng nói nàng có điện thoại Oppo.

Lấy lời khai xong, Hàn Bân về cục cảnh sát, báo cáo đội trưởng Mã và Đinh Tích Phong, vì liên quan đến đơn vị khác.

Cùng lúc, đội trưởng Mã có manh mối mới.

Giờ là thời đại công nghệ, hầu hết mọi người đều mang theo điện thoại, điện thoại trở thành một phần của cuộc sống, điện thoại Tào Tuấn Hào và vợ ngắt kết nối, cảnh sát không xác định được vị trí.

Chương 1208: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng, nếu Tào Tuấn Hào và vợ còn sống, chắc chắn vẫn dùng điện thoại, không dám dùng số của mình, chỉ dùng số người khác.

Đội trưởng Mã điều tra thân nhân Tào Tuấn Hào, phát hiện em trai hắn là Tào Tuấn Hằng có hai số điện thoại, cả hai số đều đang sử dụng, nhưng định vị ở địa điểm khác nhau.

Nhiều người dùng hai số là hai sim, cùng một người dùng hai điện thoại, thường định vị cùng nơi, như trường hợp hai số đều sử dụng, nhưng ở hai nơi khác nhau không nhiều.

Sau đó, đội trưởng Mã và Hàn Bân chia nhau hành động, mỗi người theo dõi một số điện thoại.

Đội trưởng Mã theo dõi số ở khu Tân Hoa, Hàn Bân theo dõi số ở khu Vực Trường Đảo.

…

Khu Vực Trường Đảo, khu dân cư Ôn Tuyền Biệt Thự.

Khu biệt thự này cách xa trung tâm thành phố, nhưng điểm nhấn và điểm bán là suối nước nóng, dành cho cư dân và người thuê, người ngoài muốn tắm phải mua thẻ năm, giá không rẻ.

Trong một hồ suối nước nóng trải đá cuội, một nam một nữ ngâm mình, cạnh đó có đĩa hoa quả và rượu vang.

Mùa này, thời tiết bên ngoài lạnh, ngâm mình trong suối nóng có hương vị riêng.

Người phụ nữ uống ngụm rượu vang, hỏi người đàn ông bên cạnh, "Chúng ta ở đây đến bao giờ?"

"Ngươi thích tắm suối nóng mà, dưỡng nhan, giảm cân."

"Nhưng không thể tắm mãi, lâu rồi ta không đi mua sắm."

"Muốn mua sắm dễ mà, hôm nào ta chở ngươi đi."

Người phụ nữ thở dài, "Ta nhớ nhà."

Người đàn ông hỏi lại, "Ngươi không thoải mái?"

"Thoải mái, nhưng không phải nhà mình, có câu, ổ vàng ổ bạc không bằng ổ chó của mình."

Người đàn ông cười, "Chờ đi, chờ vụ án qua, chúng ta mới ra mặt, tránh rắc rối."

Người phụ nữ phàn nàn, "Vụ án đó liên quan gì chúng ta, cần gì trốn mãi."

"Ngươi nói sao, cảnh sát gọi chúng ta đến làm biên bản chắc chắn hỏi đủ thứ, nói hay không đều sai, thà mất tích, đợi vụ án kết thúc, chúng ta mới về."

"Mãi ở đây, khó chịu."

Người đàn ông an ủi, "Ngươi nghĩ thoáng, cảnh đẹp mà, coi như du lịch."

Người phụ nữ hừ, "Cảnh đẹp gì, không thể mãi ở một nơi, du lịch gì."

Lúc này, có tiếng đàn ông, "Nếu các ngươi chán ở đây, ta cho các ngươi đổi nơi khác. Bao ăn bao ở, không mất tiền."

Nghe tiếng đột ngột, hai vợ chồng giật mình, quay đầu, thấy năm người đến, bốn nam một nữ, là Hàn Bân và đồng đội.

Người đàn ông lo lắng, "Các ngươi làm gì?"

Hàn Bân đưa thẻ cảnh sát, "Chúng ta là cảnh sát."

Người phụ nữ buột miệng, "Cảnh sát, các ngươi tìm thấy chúng ta thế nào!"

Hàn Bân hỏi lại, "Các ngươi tên gì?"

"Tào Tuấn Hào."

"Tôn Tiểu Như."

Hàn Bân cười, "Các ngươi trốn giỏi, chọn nơi trốn tránh thế này, thật đáng ngưỡng mộ."

"Cảnh sát đồng chí, chúng ta không trốn, chỉ đi chơi."

"Điện thoại các ngươi sao ngắt kết nối?"

Tào Tuấn Hào đảo mắt, "Cảnh sát đồng chí, ngài không biết, bọn trung gian phiền quá, ngày nào cũng gọi hỏi bán nhà, cho thuê nhà, ta du lịch, bị họ làm phiền không còn tâm trạng. Sau đó ta bàn với vợ, tắt điện thoại, yên tĩnh."

"Ngươi yên tĩnh, chúng ta tìm vất vả."

"Đồng chí, các ngươi tìm ta có việc gì?"

"Các ngươi phạm gì, không biết sao?"

"Chúng ta là người tốt, phạm gì, hiểu lầm, chắc chắn là hiểu lầm." Tào Tuấn Hào nói cho qua, "Đồng chí, chúng ta ngâm mình, đây không phải nơi hỏi chuyện, có thể đổi nơi khác không."

"Được, đổi nơi khác."

Tào Tuấn Hào đề nghị, "Các ngươi có thể ra ngoài, để chúng ta thay đồ."

"Thay đồ được, nhưng phải tách ra, các ngươi không được tiếp xúc riêng." Nói xong, Hàn Bân ra hiệu cho Lý Cầm đưa Tôn Tiểu Như thay đồ.

Sau khi Tôn Tiểu Như thay đồ, Bao Tinh cũng theo Tào Tuấn Hào thay đồ, sau đó vợ chồng bị áp giải lên xe.

Đến xe, Tào Tuấn Hào còn kháng cự, "Cảnh sát đồng chí, chúng ta đi đâu?"

"Cục công an thành phố."

"Cục công an?" Tào Tuấn Hào lo lắng, "Không đến mức đó, chúng ta ở đây, đến nhà ta đi, các ngươi có thể hỏi ở đó."

"Nhà đây ngươi mua hay thuê?"

"Không, của bạn, chúng ta ở nhờ."

"Vậy đừng gây phiền cho bạn, đến cục công an tiện hơn."

"Có thể về nhà lấy đồ không?"

"Đến cục công an mặc gì cũng được, không cần cầu kỳ." Hàn Bân mất kiên nhẫn, bảo áp giải họ lên xe.

Lên xe, Tào Tuấn Hào đột nhiên hỏi, "Cảnh sát đồng chí, các ngươi là bộ phận nào, ta thấy thẻ của ngài, hình như là đội cảnh sát hình sự thành phố."

"Phải, ta là cảnh sát hình sự, có vấn đề?"

"Trước đây, liên lạc với chúng ta là đội điều tra kinh tế Phân Cục Tân Hoa, sao lại đổi thành đơn vị của ngài?"

Hàn Bân hỏi lại, "Chiều qua từ hai giờ đến sáu giờ, các ngươi ở đâu?"

"Chúng ta ở biệt thự suối nước nóng."

Hàn Bân ra hiệu Bao Tinh chưa lái xe, hỏi, "Nói cụ thể từ hai giờ đến sáu giờ chiều qua, càng chi tiết càng tốt."

Tào Tuấn Hào lúng túng, "Chiều qua có gì à?"

Bao Tinh quát, "Lắm lời, hỏi gì trả lời, nếu không có tật, sợ gì."

“Để ta nghĩ, trưa qua ăn xong, ta và vợ nghỉ trưa, khoảng hai giờ rưỡi dậy, dọn dẹp, ba giờ ngâm suối nước nóng, đến năm giờ đi ăn, sáu giờ hơn ăn xong về nhà. Nhà hàng trong biệt thự, ở tầng hai, các ngươi có thể hỏi.”

Hàn Bân bảo, “Vương Tiêu, Giang Dương, các ngươi đi xác nhận.”

Chương 1209: Tiêu Đề 《Ẩn》

Sau khi họ rời đi, Hàn Bân hỏi, "Tào Tuấn Hào, căn hộ 501 khu nhà 1 tòa nhà 6 khu dân cư Quốc Tế Tân Hải là nhà ngươi?"

"Phải."

"Lần cuối ngươi về là khi nào?"

"Vài ngày rồi."

"Cụ thể mấy ngày?"

"Sáng 4 tháng 11, chúng ta dọn đồ, chuyển đến đây."

"Từ đó không về?"

"Không."

"Trong nhà còn ai?"

"Còn giúp việc."

"Nàng tên gì?"

"Lưu Ngọc Phân."

"Lần cuối ngươi gặp Lưu Ngọc Phân là khi nào?"

"Sáng 14."

"Lưu Ngọc Phân chết rồi."

"À! Chết rồi!" Tào Tuấn Hào tròn mắt, "Thật không."

Hàn Bân đưa ảnh, "Tự xem đi."

Tào Tuấn Hào nhìn ảnh, giật mình, "Ôi trời, chết trong nhà ta, nàng hôm đó còn khỏe, sao chết."

"Chúng ta cũng muốn hỏi ngươi, người chết trong nhà ngươi, chồng nàng muốn ngươi nói rõ."

Tào Tuấn Hào đấm đùi, "Cảnh sát đồng chí, chúng ta oan, không liên quan gì chúng ta, nàng chết trong nhà ta, ta cũng thấy xui."

"Người chết trong nhà ngươi, các ngươi chơi mất tích, điện thoại ngắt kết nối, còn trốn xa vậy. Không nghi ngươi, nghi ai?"

"Trời đất chứng giám, cái chết của Lưu Ngọc Phân không liên quan gì chúng ta, chúng ta chuyển đến đây mấy ngày, không gặp nàng, không biết nàng chết khi nào."

"Vậy sao ngươi trốn ở đây?"

"Ta… trước đó, đội điều tra kinh tế Phân Cục Tân Hoa tìm chúng ta, chúng ta sợ phiền, không muốn đến làm biên bản, nên trốn."

"Làm biên bản không mất nửa ngày, ngươi trốn mấy ngày, nếu không có tật, ai tin."

"Cảnh sát đồng chí, ta nói thật. Cái chết của Lưu Ngọc Phân thật không liên quan chúng ta, còn về vụ của đội điều tra kinh tế, ta biết một số tình hình, nhưng ở thương trường không thể tự chủ, làm biên bản phiền phức, ta không muốn gây rắc rối."

"Vụ của đội điều tra kinh tế chúng ta không quản, ngươi nói rõ vụ Lưu Ngọc Phân là được."

Tào Tuấn Hào gãi đầu, "Ta nói gì, chúng ta không ở nhà, không biết nàng chết thế nào, nàng có dẫn người bậy bạ vào nhà ta không."

Hàn Bân chỉ vào ảnh, "Ngươi xem kỹ, đồ Lưu Ngọc Phân mặc không phải của nàng?"

Tào Tuấn Hào nhìn, mắt trợn tròn, "Không, đây là đồ của vợ ta, đồng hồ là ta mua cho vợ năm ngoái ở nước ngoài, tốn mấy vạn, Lưu Ngọc Phân sao mua nổi."

"Ngươi nói là của vợ, sao lại trên người Lưu Ngọc Phân?"

"Ta không biết, vợ ta thấy chắc phát điên."

Hàn Bân thấy hắn không giả, tiếp tục hỏi, "Lưu Ngọc Phân gần đây có bất thường hay mâu thuẫn với ai?"

"Không thấy bất thường, còn về mâu thuẫn thì ta không biết."

"Còn ngươi và vợ ngươi, các ngươi mâu thuẫn với ai?"

"Không, chúng ta kinh doanh lấy hòa làm quý, ta và vợ đều tốt, bạn bè không ai nói gì chúng ta."

"Ai có chìa khóa nhà ngươi?"

"Ta, vợ ta và Lưu Ngọc Phân."

"Theo ngươi biết, hôm qua có ai đến nhà ngươi không?"

Tào Tuấn Hào nghĩ, "Chắc không."

"Nhà ngươi có gì quý giá?"

"Trang sức của vợ ta, thêm ít tiền mặt, chắc mấy chục vạn."

Hàn Bân ghi chú, "Ngươi nghĩ xem còn manh mối gì không?"

"Hết rồi, cảnh sát đồng chí, mấy ngày nay chúng ta ở biệt thự suối nước nóng, không về nhà, không biết Lưu Ngọc Phân chết."

Hàn Bân không nói gì, lên xe khác.

Vợ Tào Tuấn Hào, Tôn Tiểu Như trong xe này, Lý Cầm ngồi cạnh canh gác.

Hàn Bân đánh giá, Tôn Tiểu Như hơn ba mươi, khá đẹp, ăn mặc thời trang.

Hàn Bân vào thẳng vấn đề, "Tôn Tiểu Như, chiều qua ngươi gặp Lưu Ngọc Phân không?"

"Không, ta mấy ngày không gặp." Tôn Tiểu Như đáp xong, như nhớ ra, "Cảnh sát đồng chí, Lưu Ngọc Phân phản bội chúng ta… không đúng, nàng không biết chúng ta ở đây."

"Lưu Ngọc Phân chết rồi."

Tôn Tiểu Như giật mình, "Gì, chết! Không thể, mấy ngày trước còn gặp."

Hàn Bân đưa ảnh, "Ngươi xem."

"Ôi trời, thật chết, không đúng, sao nàng mặc đồ ta, đeo đồng hồ ta." Chuyện Lưu Ngọc Phân chết không bằng việc nàng mặc đồ mình, Tôn Tiểu Như quan tâm,

"Cái váy này ta mới mua, ta mặc một lần, sao nàng dám mặc. Còn đồng hồ hiệu của ta, bình thường không dám đeo, nàng đeo chết, thật ghê tởm, sau này ta đeo sao."

"Ta nói đồ mình hay động chỗ khác, phom dáng thay đổi, nàng mặc rộng ra, là nàng. Đồ tồi dám mặc đồ ta."

Tôn Tiểu Như nói trúng vấn đề.

Hàn Bân không hiểu, tại sao Lưu Ngọc Phân chết mặc đồ không phải của mình.

Nghe Tôn Tiểu Như phàn nàn, hắn đoán, phụ nữ ai không thích đồ đẹp, không mua được không có nghĩa không muốn mặc.

Lưu Ngọc Phân có thể mặc đồ Tôn Tiểu Như khi nàng ra ngoài, để thỏa mãn lòng hư vinh, rồi gặp chuyện, bị giết, mới thế này.

Tất nhiên, chỉ là suy đoán của Hàn Bân, có phải thật hay không, phải điều tra.

Tôn Tiểu Như ngừng phàn nàn, Hàn Bân hỏi, "Về cái chết của Lưu Ngọc Phân, ngươi nghĩ sao?"

"Haiz…" Tôn Tiểu Như thở dài, "Nàng làm ở nhà ta hai năm, cũng tốt, nghe nói nàng chết, ta hơi buồn, nhưng thấy nàng mặc đồ ta, trong lòng khó chịu."

"Ngươi nghĩ ai giết nàng?"

"Ta không biết, mấy ngày không về nhà, không liên quan đến ta."

"Lưu Ngọc Phân gần đây có bất thường?"

"Không thấy."

"Lưu Ngọc Phân chết trong nhà ngươi, ngươi nghĩ ai là hung thủ?"

"Ta không biết, nàng dám mặc đồ ta, có lẽ dẫn người bậy bạ vào nhà ta, nói thật, biết nàng mặc đồ ta, không cho ở nhà ta. Người này có vấn đề, đồ chủ sao có thể tự tiện dùng, không khác gì kẻ trộm."

Chương 1210: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hỏi vài câu, Tôn Tiểu Như ngoài phàn nàn, không cung cấp manh mối gì.

Hàn Bân lười nói chuyện, ra xe, châm thuốc, tự hút.

Bao Tinh nghe xong, cũng ngậm thuốc đi tới, "Đội trưởng, ngươi nghĩ hai người này có vấn đề?"

Hàn Bân lắc đầu, "Không rõ."

Hiện tại, hắn không thấy hai người nói dối.

Bao Tinh nhìn xe, "Tôn Tiểu Như thấy ảnh xúc động, nếu nàng nói dối, hôm qua về nhà, thấy Lưu Ngọc Phân mặc đồ mình, tức giận giết người?"

Hàn Bân nghĩ biểu hiện của Tôn Tiểu Như, có thể vậy.

Nhưng, giả thiết này chỉ đúng nếu Tôn Tiểu Như về nhà, nếu không về, không đúng.

Theo kinh nghiệm của Hàn Bân, nếu Tôn Tiểu Như tức giận giết người, Lưu Ngọc Phân không chết sạch sẽ vậy, phải có dấu vết đấu tranh.

Lưu Ngọc Phân bị thắt cổ chết, không giống cách Tôn Tiểu Như giết.

Nửa giờ sau, Vương Tiêu và Giang Dương về.

Vương Tiêu nói ngay, "Đội trưởng, chúng ta xem camera khu dân cư Ôn Tuyền Biệt Thự, hỏi nhân viên, chiều qua Tào

Tuấn Hào và vợ không rời khu dân cư, không có thời gian gây án.”

Hàn Bân dập thuốc, “Lên xe, về cục.”

“Đội trưởng, hai người này thế nào?”

“Báo đội điều tra kinh tế Phân Cục Tân Hoa đến nhận người.”

“Vâng.”

……

Quay lại sở cảnh sát, Hàn Bân báo cáo với Mã Cảnh Ba về tiến trình điều tra, sự nghi ngờ về cặp vợ chồng Tào Tuấn Hào cơ bản đã bị loại bỏ, tạm thời mất hướng điều tra mới.

Về nhà, Vương Đình đã nấu xong bữa tối.

Tối nay, Vương Đình nấu món Tây: bò bít tết, tôm luộc, và salad rau.

Thỉnh thoảng ăn món Tây cũng không tệ, Vương Đình mua thịt bò nguyên miếng, Hàn Bân ăn bít tết chín bảy phần, rất mềm.

Đối với thịt bò, món Trung và món Tây có cách chế biến hoàn toàn khác nhau, nhiều người thích một loại thì hạ thấp loại kia. Hàn Bân thấy không cần thiết, dù ngon đến đâu cũng không thể ăn mãi một thứ, cùng một loại thực phẩm, chế biến khác nhau, hương vị cũng khác nhau.

Người Trung Quốc phần lớn thích ăn thịt bò hầm, Hàn Bân cũng vậy, nên ăn nhiều hơn.

Bít tết cũng có nét đặc trưng riêng, thỉnh thoảng ăn cũng tốt.

Sau bữa tối, Hàn Bân rửa bát đĩa và dao nĩa, rồi chuẩn bị một đĩa trái cây.

Hai người vừa ăn trái cây vừa xem tivi.

Trên tivi đang chiếu chương trình giải trí, Hàn Bân bản thân không thích xem lắm, nhưng đi theo Vương Đình xem cho vui, hắn chủ yếu nằm trên ghế sofa chơi điện thoại.

Không khí thư giãn này giúp Hàn Bân quên đi sự căng thẳng và phiền muộn công việc, cũng là cách để sạc lại năng lượng.

…

Sáng hôm sau.

Hàn Bân dậy làm bữa sáng, ăn sáng cùng Vương Đình rồi lái xe đi làm.

Vừa đến sở cảnh sát, Đinh Tích Phong đã triệu tập mọi người họp.

Chu Gia Húc cũng tham gia, hắn vẫn đang chịu trách nhiệm vụ án cướp của tổ chức lừa đảo trước đó, đồng thời cũng tiếp nhận công việc điều tra chiếc xe đỏ tại Trấn Bình An, nhưng hiện tại chưa tìm ra người khả nghi.

Hàn Bân và Mã Cảnh Ba cũng báo cáo vụ án tại khu dân cư Quốc Tế Tân Hải, từ tình hình hiện tại, hai vụ án này không liên quan trực tiếp, có lẽ không phải cùng một nhóm cướp, việc cảnh sát đến chỉ là một sự trùng hợp.

Tuy nhiên, đã tiếp nhận vụ án, Đinh Tích Phong không định giao lại cho Phân Cục Tân Hoa, để Mã Cảnh Ba và Hàn Bân tiếp tục điều tra.

Mọi manh mối đã đứt, phải bắt đầu lại từ đầu.

Hàn Bân và Mã Cảnh Ba thảo luận, bắt đầu điều tra từ camera giám sát.

Bất kỳ ai vào ra tòa nhà 6, khu nhà 1, khu dân cư Quốc Tế Tân Hải trong thời gian xảy ra vụ án đều được liệt vào diện tình nghi, những người từng lên tầng năm sẽ được ưu tiên nghi ngờ.

Trong khoảng thời gian xảy ra vụ án, chỉ có hai cảnh sát của Phân Cục Tân Hoa từng lên tầng năm của tòa nhà 6, khu nhà 1.

Nhưng hai người này có lý do chính đáng, họ rời khỏi nhà Tào Tuấn Hào lúc 3 giờ 20 chiều, giả sử lúc đó Lưu Ngọc Phân chưa chết, thì thời gian chết chính xác của Lưu Ngọc Phân phải là từ 3 giờ 20 chiều đến 6 giờ chiều.

Hàn Bân cùng đội đã điều tra suốt buổi sáng, cuối cùng tìm ra một người tình nghi chính.

Người này ăn mặc giống công nhân sửa chữa, khoảng 3 giờ 30 chiều hắn đi thang máy lên tầng 7 tòa nhà 6, khu nhà 1, và 4 giờ 20 chiều hắn đi thang máy từ tầng 7 xuống. Từ camera thang máy, hắn không đi lên tầng năm, nhưng thời gian vào tòa nhà khá trùng hợp, và thời gian ở lại khá lâu, Hàn Bân thấy cần điều tra thêm.

Để tránh lộ tin, Hàn Bân trực tiếp dẫn người đến công ty quản lý khu dân cư Quốc Tế Tân Hải.

Quản lý công ty, Tần Minh, đón tiếp Hàn Bân, "Đội trưởng Hàn, vụ án điều tra thế nào rồi?"

"Có chút tiến triển, chúng ta đến đây để nhờ Tần quản lý giúp đỡ."

"Ngài có yêu cầu gì cứ nói, chúng ta sẽ hết sức phối hợp."

"Công ty có nhân viên sửa chữa riêng không?"

"Có." Tần Minh dẫn Hàn Bân đến một bức tường, trên tường có dán ảnh nhân viên, "Hàng dưới cùng là nhân viên

sửa chữa của công ty, có vấn đề gì không?"

Hàn Bân liếc qua, thấy ngay người xuất hiện trong camera, "Người tên Dịch Phi Chương này hôm nay đi làm không?"

"Hắn gọi điện sáng qua nói bị ốm, xin nghỉ vài ngày, dạo này không bận nên ta đồng ý."

"Khu dân cư có quy trình sửa chữa nào không?"

Tần Minh nói, "Thiết bị trong nhà hỏng, cư dân báo cáo, chúng ta báo giá theo giá thị trường, nếu cư dân đồng ý, sẽ cử người đến sửa. Vì là nhân viên khu dân cư nên an toàn và tiện lợi hơn."

Chương 1211: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Hôm qua Dịch Phi Chương sửa nhà nào?"

"Cái này ta không rõ, phải kiểm tra." Tần Minh nói rồi đi đến máy tính kiểm tra, "Hôm qua có bốn yêu cầu, một ở tòa 1, một ở tòa 3, hai ở tòa 6."

Hàn Bân hỏi, "Hai yêu cầu ở tòa 6 là nhà nào?"

"Một là khu nhà 702, một là khu nhà 5…" Tần Minh nói đến đây dừng lại, mắt mở to, vẻ không thể tin.

"Tần quản lý, sao không nói, có vấn đề gì?" Hàn Bân tiến lại xem, đọc, "khu nhà 501."

Bao Tinh hừ, "Trong thời gian xảy ra vụ án, nhân viên của các ngươi đến nhà nạn nhân, sao không nói?"

Tần Minh hoảng, "Ta không biết, nhiều việc trong khu dân cư, công ty quản lý hết, ta không rõ việc này."

Không phải lúc truy cứu trách nhiệm, Hàn Bân nói tiếp, "Tần quản lý, ngươi xác nhận lại Dịch Phi Chương có đến nhà nạn nhân không."

"Được, để ta kiểm tra." Tần Minh lau mồ hôi, thầm cầu nguyện vụ này không liên quan Dịch Phi Chương, nếu không công ty gặp rắc rối, hắn làm quản lý cũng xong.

Tần Minh nhìn màn hình một lúc, thở phào, "Chỉ có yêu cầu sửa chữa, không có ghi nhận sửa chữa."

"Ý gì?"

“Nghĩa là công ty đã gửi thông báo sửa chữa, nếu Dịch Phi Chương đến sửa, sẽ báo cáo, chúng ta có ghi nhận. Giờ không có ghi nhận, nghĩa là Dịch Phi Chương chưa đến nhà nạn nhân.”

Hàn Bân hỏi, “Ba nhà còn lại thì sao?”

Tần Minh kiểm tra, “Ba nhà kia đều có ghi nhận.”

“Cùng một ngày yêu cầu sửa?”

“Phải.”

Hàn Bân xem màn hình, “Cùng một ngày yêu cầu, sao Dịch Phi Chương chỉ sửa ba nhà, không sửa nhà Tào Tuấn Hào.”

Tần Minh ngẩn, “Ta không biết, có thể khi đó người giúp việc đã chết, không ai mở cửa.”

“Có thể.” Hàn Bân gật đầu, còn khả năng khác là Dịch Phi Chương là hung thủ, không nhận mình đến nhà Tào Tuấn Hào, không điền ghi nhận.

“Đội trưởng Hàn, còn cần gì hỗ trợ?”

“Giúp ta tra địa chỉ nhà Dịch Phi Chương, ta muốn ghé thăm.”

“Đội trưởng Hàn, ngài còn nghi ngờ hắn?”

“Chỉ làm theo quy định.” Hàn Bân nhìn Tần Minh, “Ta điều tra hắn, ngươi có vẻ căng thẳng.”

“Không. Ta sợ ảnh hưởng công ty, cư dân mất tin tưởng, nên hy vọng ngài giữ bí mật, có thể chỉ là hiểu lầm.”

“Tần quản lý, ngươi yên tâm, chúng ta điều tra không tiết lộ, hy vọng ngươi không nói với ai, kể cả Dịch Phi Chương.”

“Tất nhiên, ta hiểu, ra khỏi phòng này ta sẽ quên hết.”

Hàn Bân cười, "Trước khi quên, giúp ta tra địa chỉ và số điện thoại Dịch Phi Chương."

"Được, ta tra ngay."

…

Trưa, khu dân cư Kim Thực.

Tòa 1, khu nhà 201.

Trong bếp khói nghi ngút, nam chủ nhà đang nấu ăn, nữ chủ nhà vừa đón hai đứa con đi học về, đang giục chúng rửa tay ăn cơm.

Cửa bếp mở, nam chủ nhà bưng đĩa cánh gà ra, "Cánh gà Coca xong rồi, ai ăn!"

"Ta ăn!" Cậu bé bảy tám tuổi reo lên.

"Miếng ăn, rửa tay sạch chưa, không sạch không ăn."

"Ta rửa rồi, ta muốn ăn." Cậu bé vẫy tay, kêu lên.

"Bố lấy đũa cho." Nam chủ nhà quay lại bếp, mang ra đôi đũa và đĩa thức ăn, "Món tam tiên ai ăn?"

"Ta ăn." Cô bé mười tuổi giơ tay.

"Được, mang ghế ra ăn." Nam chủ nhà cười vui vẻ.

Nữ chủ nhà từ nhà vệ sinh ra, phàn nàn, "Ngươi không khỏe, nghỉ hai ngày, sao nấu nhiều món thế."

Nghe nữ chủ nhà nói, nam chủ nhà thấy ấm lòng, "Không sao, nghĩ nấu ăn cho các ngươi ta thấy có sức, còn hai món nữa, ta mang ra."

Một lát sau, nam chủ nhà bưng đĩa sườn hầm và đĩa dưa chuột ra, "Sườn hầm ngươi thích nhất, còn dưa chuột ta thích."

Thấy dưa chuột, nữ chủ nhà nói ngay, "Không được uống rượu, ngươi đang uống thuốc cảm, khỏi rồi uống."

“Không sao, ta khỏi rồi.” Nam chủ nhà đặt đồ lên bàn, lấy chai Nhị Quách Đầu từ tủ, “Uống ít, lưu thông máu, tốt.”

Bốn người ngồi quanh bàn, rất vui vẻ.

Cậu bé ăn dầu dính đầy miệng, lẩm bẩm, “Bố, cánh gà Coca bố làm ngon quá.”

Cô bé phản bác, “Món tam tiên mới ngon.”

“Các ngươi thích ăn, bố sẽ nấu nữa.” Nam chủ nhà rót ly rượu, nhấm nháp.

Cậu bé lại gắp cánh gà, “Bố, sau này đừng đi làm, ở nhà nấu ăn cho chúng ta.”

Cô bé hừ, “Toàn nghĩ chuyện hay, bố không đi làm, ai đóng học phí, ai mua quần áo cho chúng ta.”

Cậu bé không chịu thua, “Mẹ có thể đi làm, mẹ có thể đóng học phí, mua đồ ăn.”

Nữ chủ nhà lắc đầu, “Đủ rồi, ăn cũng không ngậm miệng…”

“Cộc cộc.” Lúc đó, có tiếng gõ cửa.

Nam chủ nhà đặt đũa xuống định đứng dậy.

Nữ chủ nhà nói, “Để ta đi, ngoài lạnh, mở cửa gió vào, ngươi bị cảm đấy.”

Nữ chủ nhà ra cửa, “Ai đấy?”

“Cán bộ khu phố, chúng ta làm tổng điều tra dân số.”

Nữ chủ nhà mở cửa, thấy một nam một nữ.

Hai người đó là Hàn Bân và Lý Cầm.

Lý Cầm là nữ, tuy không giỏi bắt nghi phạm bằng Vương Tiêu và Giang Dương, nhưng thân thiện hơn, không dễ bị nghi ngờ.

Hàn Bân và Lý Cầm vào nhà, nhìn quanh phòng khách, cảnh gia đình bốn người ăn cơm hiện ra.

Nam chủ nhà đứng dậy, cảnh giác nhìn Hàn Bân và Lý Cầm.

Nữ chủ nhà hỏi, "Điều tra thế nào?"

Lý Cầm nói, "Điền biểu mẫu, ai là chủ hộ?"

Nam chủ nhà đáp, "Ta."

"Ngươi điền."

Nam chủ nhà ngập ngừng, "Vợ, ngươi ăn tiếp, ta làm."

Nam chủ nhà đi tới, "Điền ở đâu?"

Lý Cầm đưa biểu mẫu, "Ở đây, họ tên, số người, hai năm nay có tăng nhân khẩu không…"

Hành động của Lý Cầm rất chuyên nghiệp, nam chủ nhà dần thả lỏng.

Chương 1212: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nam chủ nhà cúi xuống điền.

Lúc đó, cửa ngoài mở, Giang Dương, Vương Tiêu, Bao Tinh nhẹ nhàng bước vào.

Khi cả nhà chưa nhận ra, Hàn Bân chụp lấy bút của nam chủ nhà.

"Ê, làm gì vậy…" Nam chủ nhà hét lên, ngẩng đầu thấy thêm ba người, mặt tái mét, như hiểu ra…

Hàn Bân nói, "Dịch tiên sinh, ta ra ngoài làm tổng điều tra, tránh ảnh hưởng gia đình ngài ăn cơm."

Dịch Phi Chương do dự, nhìn vợ con ăn cơm, im lặng gật đầu.

Vợ Dịch Phi Chương nhìn Vương Tiêu và những người không chào hỏi đã vào nhà, chất vấn, "Các ngươi là ai, sao vào nhà ta?"

"Họ là đồng nghiệp, vừa làm xong biên bản nhà bên, đến gặp chúng ta." Hàn Bân nói lảng, ra hiệu cho Dịch Phi Chương, "Dịch tiên sinh, đi thôi."

Dịch Phi Chương đứng dậy, nhìn vợ con, giọng run, "Các ngươi ăn đi, ta ra ngoài chút."

Cô bé nhắc, "Cô giáo nói hôm qua tổng điều tra, bố đừng ghi sai tên ta."

"Bố, về nhanh, nếu không ta ăn hết cánh gà." Cậu bé nói.

Hai đứa còn nhỏ, chưa nhận ra gì.

“Biết rồi, các ngươi ăn nhiều, đừng lo cho bố.” Mắt Dịch Phi Chương đỏ hoe, thở dài, “Vợ, ngươi trông con, ta ra ngoài chút.”

Vợ Dịch Phi Chương thấy có gì không ổn, “Ngươi làm gì, tổng điều tra điền tại nhà, ngươi ra ngoài làm gì? Các ngươi vào nhà ta làm gì? Các ngươi là ai?”

Hàn Bân không trả lời, trực tiếp áp giải Dịch Phi Chương ra ngoài.

Vợ Dịch Phi Chương chạy theo, hét, “Các ngươi làm gì? Chồng ta sao rồi, có phải vay nặng lãi, các ngươi là ai?”

Dịch Phi Chương cắn răng, “Đừng lo, vào đi.”

Vợ Dịch Phi Chương hét lên, “Không, các ngươi không được đưa chồng ta đi, có ai không, cứu tôi với, cháy nhà!”

Hàn Bân không bắt trực tiếp tại nhà, vì có hai đứa trẻ, không muốn gây ấn tượng xấu, Dịch Phi Chương cũng hiểu, không muốn ảnh hưởng con, nên ngoan ngoãn theo ra.

Hàn Bân đã làm hết sức, vợ Dịch Phi Chương muốn gây rối, hắn không thể, hắn là cảnh sát, trách nhiệm là bắt nghi phạm, không thể chiều theo mãi.

Lý Cầm đưa thẻ cảnh sát, “Chúng ta là cảnh sát, tìm chồng ngươi để hỏi, đừng la hét, người ngoài biết, nhà ngươi mất mặt, còn ảnh hưởng con.”

Vợ Dịch Phi Chương kinh ngạc, “Cảnh sát, sao bắt chồng ta?”

“Vụ án đang điều tra, không tiện nói.” Hàn Bân lảng, còng tay Dịch Phi Chương, “Tang vật đâu?”

Dịch Phi Chương hỏi lại, “Tang vật gì?”

Hàn Bân quát nhỏ, "Đừng giả ngốc, chúng ta đã có đủ chứng cứ. Hai đứa con ngươi ở nhà, ta mà khám, ngươi không có mặt mũi."

Mặt Dịch Phi Chương biến sắc, "Ta… không biết các ngươi nói gì."

"Ta không bắt trực tiếp ngươi, đã giữ thể diện cho ngươi, không muốn chịu, ta không giúp được." Hàn Bân phất tay, "Khám!"

"Vâng."

Lệnh của Hàn Bân, đội viên xông vào nhà.

Vợ Dịch Phi Chương yếu ớt chất vấn, "Các ngươi đã bắt chồng ta, sao còn vào nhà, con ta đang ở, các ngươi làm gì?"

Hàn Bân đưa lệnh khám, "Đây là lệnh, chúng ta khám hợp pháp, ngươi trông con, khám xong ta đi ngay."

Vợ Dịch Phi Chương nhìn lệnh khám, bất lực, nhìn Dịch Phi Chương, "Chồng, sao vậy, nói gì đi!"

"Vợ, xin lỗi, ta có lỗi với các ngươi."

"Ngươi làm gì, trả lời ta, làm gì?"

Hàn Bân không ngăn họ, đôi khi, người nhà một câu còn hơn cảnh sát nói nhiều.

Hàn Bân phất tay, ra hiệu đội viên chờ.

Cô bé như thấy có gì không ổn, ra cửa, "Bố mẹ, sao chưa ăn?"

Vợ Dịch Phi Chương hít sâu, trấn tĩnh, "Tiểu Nhã, vào ăn, bố mẹ có việc nói, về ngay."

"Vâng." Cô bé nhìn Hàn Bân và mọi người, rồi vào nhà.

Vợ Dịch Phi Chương định đóng cửa, Lý Cầm ngăn, cửa chỉ khép hờ.

Hàn Bân khuyên nhủ, "Trẻ con là vô tội, nếu không cần thiết, chúng ta cũng không muốn cưỡng chế khám xét, không muốn để lại ấn tượng xấu cho trẻ con. Dịch phu nhân, mong ngươi có thể khuyên chồng ngươi, để hắn giao nộp tang vật, tranh thủ xử lý khoan hồng."

Vợ của Dịch Phi Chương tiến đến trước mặt chồng, nắm lấy cổ áo của Dịch Phi Chương, "Ngươi nói cho ta biết, ngươi rốt cuộc đã làm gì? Tại sao họ lại muốn bắt ngươi?"

"Ngươi đừng hỏi nữa, đừng nói gì cả, chỉ cần chăm sóc tốt cho con là được."

Vợ của Dịch Phi Chương bắt đầu khóc thầm, "Họ muốn vào khám xét, ta làm sao chăm sóc tốt cho con được, nếu con tỉnh dậy ta phải nói thế nào, ngươi nói cho ta biết."

"Ta cũng không muốn, ta không ngờ mọi việc lại ra nông nỗi này."

"Ngươi không nghĩ gì cả, ngươi có phải đã làm chuyện phạm pháp không? Ngươi đã hứa với ta thế nào, chẳng phải đã nói sẽ sống tốt cùng ta sao?"

"Ta muốn sống tốt, ta… chỉ là nhất thời bồng bột."

"Ngươi đã làm gì? Ngươi nói cho ta biết, ta muốn nghe từ miệng ngươi. Ta không muốn là người cuối cùng biết, càng không muốn nghe từ miệng cảnh sát."

"Ta… ta…" Dịch Phi Chương lúng túng mãi, không thể nói ra.

"Ngươi nhìn vào mắt ta mà nói…"

Dịch Phi Chương run rẩy, nhìn về phía Hàn Bân, "Đồng chí cảnh sát, ngươi dẫn ta đi đi, dẫn ta đi."

“Chưa tìm thấy tang vật, chúng ta phải khám xét theo quy trình, vẫn chưa thể đi.”

“Ngươi đừng ép ta, đừng ép ta…”

“Không ai ép ngươi, chúng ta là cảnh sát, chúng ta có trách nhiệm của mình. Nàng là vợ ngươi, nàng cũng có quyền chất vấn ngươi. Ngươi không nói, không ai có thể giúp được ngươi.”

Vợ của Dịch Phi Chương thản nhiên hỏi, “Ngươi nói cho ta biết, cảnh sát nói có đúng không, ngươi đã làm chuyện phạm pháp?”

Chương 1213: Tiêu Đề 《Ẩn》

Dịch Phi Chương không dám nhìn nàng, chỉ lắc đầu.

Hàn Bân thở dài, "Dịch Phi Chương, nếu ngươi không nói ra chỗ giấu tang vật, chúng ta cũng chỉ có thể khám xét theo quy định."

Vợ của Dịch Phi Chương thấp giọng kêu, "Ngươi không được vào, không được."

Dịch Phi Chương nghẹn ngào, "Ngươi đừng ép ta, đừng ép ta."

Hàn Bân nhìn đồng hồ, không thể chờ thêm nữa. Hai đứa trẻ tuy còn nhỏ, nhưng ai dám chắc chúng không giúp chuyển tang vật, "Khám xét!"

"Đừng vào, không được." Vợ của Dịch Phi Chương chắn trước cửa.

Lý Cầm và Bao Tinh tiến lên, khống chế nàng. Vợ của Dịch Phi Chương muốn phản kháng, nhưng làm sao có thể đấu lại cảnh sát.

"Ngươi thả vợ ta ra! Đừng vào nhà ta. Ta nói… những thứ đó không giấu ở nhà ta, ta không mang về nhà."

Hàn Bân thuận miệng hỏi, "Ngươi giấu ở đâu?"

Dịch Phi Chương đỏ mắt, không dám đối diện với vợ và con mình, giọng đầy bất lực, "Dẫn ta đi, ta sẽ nói hết!"

"Không tìm thấy tang vật, chúng ta không thể đi."

Vợ của Dịch Phi Chương hét lên, "Tại sao ngươi không dám nhìn ta, nói cho ta biết, ngươi đã làm gì?"

Lúc này, cửa đột nhiên mở ra, hai đứa trẻ đứng ở cửa, "Ba, mẹ, các ngươi đang làm gì vậy, tại sao lại cãi nhau?"

"Ba mẹ đừng cãi nữa, ta còn để lại cánh gà cho các ngươi, mau về ăn cơm đi."

Dịch Phi Chương đỏ mắt, giọng nghẹn ngào, "Con ngoan, ba mẹ không cãi nhau, các ngươi vào nhà ăn cơm trước, mẹ sẽ vào sau."

"Hu hu…" Vợ của Dịch Phi Chương ôm hai đứa trẻ khóc lớn.

Dịch Phi Chương hét lên với Hàn Bân, "Các ngươi không phải muốn bắt ta sao, mau dẫn ta đi!"

Thấy hai đứa trẻ đã ra ngoài, Dịch Phi Chương vẫn không chịu nói ra chỗ giấu tang vật, Hàn Bân lại ra lệnh, "Khám xét!"

Lúc này, bé gái cũng hoảng hốt, "Các ngươi là ai, tại sao lại vào nhà ta."

Bé trai hét lên, "Các ngươi là người xấu, không được bắt nạt ba mẹ ta, ta sẽ đánh các ngươi."

Nhìn hành động của hai đứa trẻ, Dịch Phi Chương càng đau khổ, "Đừng khám xét nữa, ta nói cho các ngươi, những thứ đó giấu dưới đệm ghế sô pha."

Bao Tinh hừ một tiếng, "Ngươi vừa nói tang vật không giấu ở nhà ngươi mà?"

"Canh chừng hắn." Hàn Bân để lại một câu, dẫn Giang Dương vào nhà, quan sát sô pha, đệm sô pha rất dày, trên phủ một tấm khăn sô pha, sau khi lật tấm khăn lên, bên dưới có bốn chiếc đệm.

Hàn Bân lật chiếc đệm đầu tiên, bên dưới không có gì.

Giang Dương cũng lật một chiếc đệm, mắt sáng lên, "Đội trưởng Hàn, ở đây có phát hiện."

Hàn Bân tiến lại gần, dưới đệm sô pha có dấu vết được may lại. Hàn Bân chụp ảnh hiện trường, sau đó tháo chỉ khâu, bên trong đệm đã bị khoét rỗng, Hàn Bân tìm thấy một chiếc túi đen bên trong.

Hắn mở túi ra, bên trong là một số trang sức và vài vạn tiền mặt…

Đồn công an Cầm Đảo

Phòng thẩm vấn thứ ba.

Dịch Phi Chương ngồi trên ghế thẩm vấn với vẻ mặt đờ đẫn, dường như đã mất hồn. Hàn Bân và Bao Tinh bước vào phòng, nhưng hắn cũng không hay biết.

Hàn Bân ngồi xuống bàn thẩm vấn, nhấp một ngụm trà, nhìn Dịch Phi Chương đang ngồi thẫn thờ. Hàn Bân cảm thấy bất đắc dĩ với cuộc bắt giữ này.

Khi vào nhà của Dịch Phi Chương, Hàn Bân không ngờ đó là một cảnh tượng ấm cúng như vậy. Để không ảnh hưởng đến vợ con của Dịch Phi Chương, Hàn Bân không bắt giữ ngay mà yêu cầu Dịch Phi Chương ra khỏi nhà trước khi khống chế hắn.

Nhưng diễn biến sau đó đã vượt ngoài tầm kiểm soát của Hàn Bân. Nói thẳng ra, Dịch Phi Chương vẫn còn giữ hy vọng thoát tội. Nếu khi bị bắt hắn đã khai ra nơi giấu tang vật, có lẽ ảnh hưởng đến vợ con hắn đã nhỏ hơn nhiều.

Hàn Bân không phải người do dự. Chuyện đã qua, hắn không bận tâm nữa. Hắn gõ bàn, "Cộp cộp! Dịch Phi Chương."

Dịch Phi Chương vẫn ngồi thẫn thờ, không có chút phản ứng.

Bao Tinh quát lớn, "Ngươi không nghe thấy gọi à, ngẩng đầu lên!"

Dịch Phi Chương vẫn không có phản ứng.

Hàn Bân đứng dậy, đi đến trước bàn thẩm vấn, "Dịch Phi Chương, ta biết ngươi hiện tại không dễ chịu, ai ở trong tình cảnh này cũng vậy. Nhưng ngươi nên hiểu rằng, ngươi càng sớm khai báo, càng có lợi cho ngươi. Gia đình ngươi vẫn đang chờ ngươi."

Dịch Phi Chương ngẩng đầu lên, giọng khàn khàn nói, "Chờ ta, ha ha, ta còn có cơ hội gặp lại bọn họ sao?"

Hàn Bân nhẹ nhàng nói, "Chỉ cần còn sống là còn hy vọng. Chỉ cần ngươi hợp tác tốt với cảnh sát, sẽ có cơ hội lập công giảm án. Ta không phải thẩm phán, không thể định tội cho ngươi, nhưng chỉ cần ngươi thành thật khai báo, vẫn có cơ hội lập công giảm án."

"Giảm án, giảm án…" Dịch Phi Chương lẩm bẩm, trong mắt lóe lên một tia hy vọng, "Đúng, ta không muốn chết, ta muốn giảm án, ta còn muốn gặp vợ con ta, ta muốn nhìn bọn họ lớn lên, vào đại học."

"Cảnh sát đồng chí, ngài nói thật cho ta biết, chỉ cần ta thành thật khai báo, thật sự có thể miễn trừ án tử không?"

"Ta đã nói rồi, ta không phải thẩm phán, không thể đưa ra phán quyết cuối cùng, nhưng trường hợp của ngươi, chỉ cần tự nguyện nhận tội, hợp tác với cảnh sát điều tra, vẫn có cơ hội."

"Cơ hội bao nhiêu?"

"Thẩm phán khi định tội sẽ xem xét nhiều yếu tố, thậm chí cả ý kiến của gia đình nạn nhân. Chưa đến bước cuối cùng,

không ai có thể nói chắc. Ngươi bây giờ cần làm là cố gắng hỗ trợ cảnh sát điều tra, cảnh sát sẽ áp dụng chính sách giảm án tối đa cho ngươi, cơ hội của ngươi sẽ nhiều hơn. Ta nói vậy, ngươi hiểu chứ?”

Chương 1214: Tiêu Đề 《Ẩn》

Dịch Phi Chương nhỏ giọng lẩm bẩm, "Ta hiểu, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên."

Hàn Bân không thúc giục nữa, những gì cần nói hắn đã nói, bây giờ là lúc để Dịch Phi Chương tự suy nghĩ.

Tang vật đã được tìm thấy tại nhà Dịch Phi Chương, dù hắn không thừa nhận cũng có thể định tội. Nhưng theo quy trình, tốt nhất là để Dịch Phi Chương tự thú, có lợi cho hắn và cũng giảm bớt việc cho cảnh sát.

Hàn Bân ngồi lại bàn làm việc, nhâm nhi trà. Những ngày này đã bật lò sưởi, trong phòng vừa nóng vừa bức bối, một lúc không uống nước là khô miệng.

Đêm qua, vì nóng, Hàn Bân không ngủ được nửa đêm.

Trong lúc Hàn Bân đang nghĩ vẩn vơ, Dịch Phi Chương mở miệng, giọng khàn khàn, "Cảnh sát đồng chí, ta nói, ta thú nhận."

Dịch Phi Chương thở dài, hồi tưởng lại, kể lại toàn bộ diễn biến vụ án.

Thời gian quay lại ba giờ rưỡi chiều ngày hôm trước.

Dịch Phi Chương bước vào khu nhà số 1 của tòa nhà số 6. Ở khu nhà này có hai gia đình báo sửa chữa, một ở tầng bảy và một ở phòng 501.

Dịch Phi Chương đi thang máy lên tầng bảy, giúp hộ gia đình ở đó sửa ống nước, sau đó đi cầu thang xuống tầng năm,

gõ cửa phòng 501.

"Cạch…" Cửa mở ra, một người phụ nữ ngoài bốn mươi, ăn mặc lộng lẫy đứng ở cửa, chính là Lưu Ngọc Phân.

Dịch Phi Chương hỏi, "Nhà ngươi cần sửa ống thoát nước phải không?"

"Đúng, ngươi là nhân viên sửa chữa của khu chung cư phải không?"

"Phải." Dịch Phi Chương mang giày bảo hộ.

"Vào đi." Lưu Ngọc Phân nhường đường, mời Dịch Phi Chương vào nhà, "Gọi ngươi là gì?"

"Ta họ Dịch."

"Dịch sư phụ, nhà ta ống thoát nước bồn rửa mặt trong nhà vệ sinh bị rò rỉ, và thường có côn trùng nhỏ, ngài giúp ta thay ống, làm kín lại."

"Không thành vấn đề."

Vừa nói, hai người vừa đi về phía nhà vệ sinh. Đây là một căn hộ bốn phòng ngủ, có hai nhà vệ sinh, cái bị hỏng là nhà vệ sinh chính.

Lưu Ngọc Phân dẫn Dịch Phi Chương đến cửa nhà vệ sinh, chỉ vào bồn rửa mặt sang trọng, "Chính là bồn rửa này, phía dưới rò rỉ nước, ngài xem giúp ta."

"Được."

"Reng reng…" Lúc này, ngoài phòng ngủ vang lên tiếng chuông điện thoại, "Ngài cứ sửa trước, ta nghe điện thoại."

Dịch Phi Chương gật đầu, mở tủ dưới bồn rửa mặt, trong tủ có một hộp đẹp mắt, Dịch Phi Chương chưa bao giờ thấy hộp đẹp như vậy, ma xui quỷ khiến hắn mở hộp ra.

Ngay lập tức, hắn cảm thấy choáng ngợp, trong hộp chứa đầy trang sức, dây chuyền vàng, nhẫn kim cương, vòng ngọc, nhẫn cẩm thạch, đủ loại trang sức làm Dịch Phi Chương choáng váng.

"Nhiều thế này… Một món cũng đẹp hơn của vợ ta, chắc chắn rất đáng giá."

Dịch Phi Chương nuốt nước bọt, mắt không rời khỏi hộp trang sức, tay tự động vươn tới, trong lòng thầm nghĩ, "Nhiều trang sức thế này, ta lấy một món, nàng chắc không phát hiện."

Dịch Phi Chương nhét một dây chuyền vàng vào túi áo, nhưng trang sức trong hộp vẫn không giảm.

"Ta lấy thêm một món nữa, hai món, chắc cũng không phát hiện." Nghĩ vậy, Dịch Phi Chương lấy thêm một vòng ngọc và một chiếc hoa tai vàng đính kim cương.

Lúc này, Lưu Ngọc Phân trở lại, vừa vặn nhìn thấy cảnh này, "Ngươi làm gì? Đó là trang sức của ta, sao ngươi lại nhét vào túi?"

"Ta… ta… không… không có…" Dịch Phi Chương giật mình, nói lắp.

"Không có gì, ta thấy hết rồi, mau lấy trang sức ra, không ta sẽ báo cảnh sát!"

"Đừng báo cảnh sát, đừng báo cảnh sát, ta không phải trộm, ta chỉ thấy đẹp… muốn xem." Dịch Phi Chương vội lấy ba món trang sức từ túi ra, đặt lại vào hộp.

Thấy Dịch Phi Chương sợ hãi, Lưu Ngọc Phân bạo gan hơn, "Tốt, ngươi còn giấu nhiều thế. Lấy hết ra."

"Không còn nữa, chỉ có ba món này thôi."

"Nói dối, chắc chắn còn, mau lấy ra."

Dịch Phi Chương lo lắng, mồ hôi đầm đìa, "Thật không còn nữa, không tin ngươi tự kiểm tra, tất cả đều ở trong hộp."

Lưu Ngọc Phân ngẩn người, vì nàng cũng không biết chủ nhà có bao nhiêu trang sức, nếu để Dịch Phi Chương đi như vậy, mất trang sức thì tính sao? "Không được, ngươi chắc chắn nói dối, ta phải gọi cảnh sát!"

"Đừng gọi cảnh sát, ta cầu xin ngươi."

Dịch Phi Chương bước nhanh đến, cầu xin, "Ta trên có cha mẹ già, dưới có con nhỏ, hai đứa đang đi học, ta không thể bị bắt, ta không thể."

Lưu Ngọc Phân không động lòng, quay người ra ngoài, vừa đi vừa bấm điện thoại.

Dịch Phi Chương đuổi theo, thấy nàng bấm số 110, liền giật lấy điện thoại, "Không được gọi, ta thật sự đã trả hết trang sức cho ngươi rồi, ngươi tha cho ta một lần."

"Ta tha ngươi, ai tha ta." Lưu Ngọc Phân lúc này cũng sợ hãi, nàng mặc đồ của chủ nhà, đeo đồng hồ của chủ nhà, trong lòng cũng sợ chết, càng căm hận Dịch Phi Chương.

"Ngươi đưa điện thoại cho ta."

"Ta cầu xin ngươi, cho ta một cơ hội."

Lưu Ngọc Phân bị giật điện thoại, trong lòng cũng sợ hãi, quay người chạy ra ngoài, vừa chạy vừa hét, "Cứu mạng, có trộm…"

"Bụp!" Dịch Phi Chương cảm thấy đầu óc muốn nổ tung, máu dồn lên não, hắn không thể để Lưu Ngọc Phân kêu cứu, không thể để nàng gọi cảnh sát, nếu không, hắn xong đời.

Dịch Phi Chương bản năng đuổi theo, bóp cổ Lưu Ngọc Phân, bịt miệng nàng, hắn dùng lực rất mạnh, Lưu Ngọc Phân dần dần không còn giãy giụa, không còn tiếng động…

Khi đầu óc Dịch Phi Chương tỉnh táo lại, Lưu Ngọc Phân đã chết, hắn cũng không còn đường lùi.

Chương 1215: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hu hu…” Kể đến đây, Dịch Phi Chương khóc lớn, nước mắt hối hận tuôn trào.

“Chỉ vì lòng tham nhất thời, ngươi giết người.” Bao Tinh thở dài, “Nếu ngươi lúc đó bình tĩnh đối diện, đã không đến nỗi này.”

Dịch Phi Chương lắc đầu, “Trong tình cảnh đó, ta làm sao bình tĩnh được, ta cũng hối hận, tại sao ta lại ngu ngốc, tại sao lại động vào đồ của người khác, đời này của ta coi như xong.”

Hàn Bân hỏi, “Ngươi từng trộm đồ bao giờ chưa?”

“Khi còn trẻ không hiểu chuyện, từng lăn lộn vài năm, sau này có con, ta không làm nữa. Ta một lòng muốn sống tốt, công việc dù khổ và mệt, ta chưa bao giờ phàn nàn.”

“Ngươi muốn sống tốt, sao lại trộm đồ?”

Dịch Phi Chương cười khổ, “Trước đây thường nghe người ta nói chết vinh hơn sống nhục, lớn lên mới biết câu đó là lừa gạt, chết dễ, sống khó.”

“Ta thật sự muốn cố gắng sống tốt. Ta và vợ mỗi ngày đi làm, cả năm cũng ít khi nghỉ, không phải không muốn mà không dám. Chúng ta rất cố gắng làm việc, nhưng kiếm được không bao nhiêu, hai vợ chồng cộng lại mới hơn tám nghìn, mỗi tháng phải trả bốn nghìn tiền nhà, còn hai đứa con phải nuôi, không sợ ngươi cười, nhà ta không có một đồng tiết kiệm, còn nợ nhiều thẻ tín dụng, chúng ta thật sự rất cần tiền.”

“Ta lấy trang sức không phải vì muốn trộm, mà thật sự không còn cách nào, ta cần tiền. Ta cố gắng sống, cố gắng kiếm tiền, nhưng vẫn không đủ nuôi gia đình, ta có tiền nhà phải trả, con cái phải đi học, phải mua quần áo, phải ăn uống, tất cả đều là tiền, ta có thể làm gì?”

Bao Tinh nói, “Ngươi không nghĩ đến đổi công việc?”

“Ta nghĩ rồi, cũng hỏi rồi, cũng có công việc thu nhập cao hơn, nhưng có công việc thu nhập không ổn định, có công việc không có bảo hiểm. Công việc hiện tại của ta chỉ cần không nghỉ, làm thêm giờ, mỗi tháng cũng kiếm được năm, sáu nghìn, với ta thế này là nhiều rồi.”

“Vậy tại sao không để vợ ngươi đổi công việc?”

“Vợ ta một tháng kiếm ba nghìn, công việc tương đối nhẹ nhàng, nhưng nàng phải chăm sóc con cái. Nếu nàng đổi công việc, có lẽ kiếm nhiều hơn, nhưng ai chăm sóc con cái? Vừa muốn nhẹ nhàng, vừa muốn kiếm tiền, làm gì có chuyện tốt như vậy.” Dịch Phi Chương vẻ mặt đầy bất lực.

“Người ngoài đều nghĩ nhà chúng ta rất hạnh phúc, mua được nhà, dù không lớn nhưng không phải thuê nhà nữa, điều này tốt hơn nhiều người. Lại sinh được một trai một gái, trong mắt người khác đó là gia đình hạnh phúc. Nhưng ai hiểu được áp lực của chúng ta… Ta luôn hối hận, nếu chúng ta chỉ có một đứa con, chi phí sẽ ít hơn nhiều, cũng bớt lo lắng.”

“Đa tử đa phúc, đó đều là giả, đều là cho người khác thấy.”

Bao Tinh nhíu mày, “Ngươi bây giờ nói con cái nhiều không tốt, trước đây làm gì, con cái cũng không cầu ngươi sinh ra. Ngươi thấy thế này đối với con cái công bằng không?”

Dịch Phi Chương lắc đầu, “Tất nhiên không công bằng rồi, ta đau lòng nhất là con cái, rõ ràng bản thân không có năng

lực, còn để con cái chịu khổ cùng ta, là ta vô dụng, không để bọn chúng đầu thai vào gia đình tốt."

"Nếu được sống lại lần nữa, ta chắc chắn không muốn sống mệt mỏi như vậy, không muốn sống như thế…"

Trên đời này không có nếu, dù Dịch Phi Chương hối hận cũng không thể thay đổi hiện thực.

Hàn Bân đã xử lý nhiều vụ giết người, nhưng vụ án này khiến hắn cảm động sâu sắc.

Không phải vì tính chất vụ án quá tàn ác, ngược lại, Hàn Bân thấy vụ án này rất đáng tiếc.

Dịch Phi Chương có một gia đình hoàn hảo, vợ chồng yêu thương nhau, có hai đứa con ngoan ngoãn, hắn không có ý định trộm cắp, nhưng lại tình cờ, từng bước rơi vào tuyệt lộ.

Dù Dịch Phi Chương không bị kết án tử hình, hắn cũng sẽ bị giam giữ rất lâu, hắn đáng thương, nhưng gia đình hắn còn đáng thương hơn.

Vợ hắn vẫn phải nuôi hai đứa con, hai đứa trẻ từ nhỏ không có cha, con đường sau này càng khó khăn.

Gia đình này coi như xong.

Sau khi phá án, Mã Cảnh Ba và Hàn Bân đến văn phòng đội trưởng, báo cáo công việc với Đinh Tích Phong.

Sau khi nghe báo cáo, Đinh Tích Phong rất hài lòng, "Không tệ, các ngươi có thể phá án trong vòng hai ngày, thật sự ngoài dự kiến của ta."

Mã Cảnh Ba cười nói, "Đội trưởng, tất cả là nhờ ngài lãnh đạo tài giỏi."

"Được rồi, đừng khiêm tốn nữa, tốt là tốt." Đinh Tích Phong cười, lấy ra một gói thuốc đưa cho hai người, "Vụ án

cướp tài sản truyền giáo, Chu Gia Húc bên đó điều tra thế nào rồi?"

Mã Cảnh Ba suy nghĩ một lúc, "Trưa nay, Chu Gia Húc đã báo cáo cho ta, hắn vẫn đang điều tra chiếc xe đi lại màu đỏ ở Trấn Bình An, theo danh sách Hàn Bân cung cấp kiểm tra từng chủ xe, phần lớn chủ xe đã được loại bỏ nghi ngờ."

"Bây giờ có hai chủ xe khả nghi, một chủ xe nói xe của mình bị trộm. Còn một chủ xe nói, xe của mình ở ngoại tỉnh, do người thân sử dụng."

Đinh Tích Phong nghe xong, nói, "Chủ xe bị trộm có báo án không?"

"Có, chúng ta cũng đã kiểm tra ở đồn công an địa phương, quả thật có báo án. Bây giờ Chu Gia Húc vẫn tiếp tục điều tra hai manh mối này, dự đoán sẽ có tin tức sớm."

Đinh Tích Phong rít một hơi thuốc, "Thủ tục kết án vụ Dịch Phi Chương giao cho người khác xử lý, các ngươi tiếp tục điều tra vụ cướp tài sản truyền giáo."

"Rõ."

Đinh Tích Phong đứng dậy, lấy một tập tài liệu từ bàn, ném lên bàn trà, "Ta cũng có một manh mối, có thể giúp ích cho việc điều tra vụ án."

Chương 1216: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mã Cảnh Ba không đợi được nữa, hỏi ngay, "Đội trưởng, manh mối gì, ngài nói luôn đi, cái này ta mang về xem sau."

Đinh Tích Phong gạt tàn thuốc, "Hôm qua, đồn công an đường Tây Hoa truy quét, bắt được một nghi phạm tổ chức mại dâm Đổng Kiến Phi, người này muốn lập công chuộc tội, cung cấp một manh mối giá trị."

"Nửa tháng trước, hắn tham gia một vụ đánh bạc, vận may khá tốt, thắng được không ít tiền. Khi vụ đánh bạc sắp kết thúc, đột nhiên một nhóm cảnh sát xông vào, có sáu cảnh sát, còn mang theo súng, các con bạc tại hiện trường dù đông nhưng dưới sự uy hiếp của súng, tất cả đều bị khống chế."

"Số tiền trong sòng bạc bị nhóm cảnh sát mặc đồng phục thu hết, ít nhất là hơn một triệu tiền mặt. Tiếp theo, chuyện bất ngờ xảy ra, nhóm cảnh sát mặc đồng phục cầm tiền đi thẳng, không ai trong số con bạc bị đưa về đồn công an. Mọi người tại hiện trường đều ngớ người, tiền mất, nhưng không ai làm gì được, chỉ có thể bỏ chạy tán loạn."

"Đổng Kiến Phi về nhà, càng nghĩ càng thấy không đúng, nếu nhóm người đó thật sự là cảnh sát, khi thu tiền chắc chắn sẽ bắt người. Nhưng nhóm người mặc đồng phục đó chỉ lấy tiền, không bắt người, thế nào cũng thấy không đúng."

"Đổng Kiến Phi liên hệ với các con bạc khác, họ cũng nghi ngờ nhóm cảnh sát đó là giả, nhưng ngậm đắng nuốt cay

không dám nói ra, bản thân họ cũng không sạch sẽ, không dám báo cảnh sát."

"Đến khi Đổng Kiến Phi bị bắt, hắn mới nghĩ đến việc lập công giảm án."

Sáng hôm sau.

Đội hai, văn phòng nhóm một.

Hàn Bân ngồi ở bàn làm việc đọc tài liệu, nói về Đổng Kiến Phi này cũng đủ xui xẻo, không lâu trước bị cướp trong vụ đánh bạc, mới đây lại bị bắt vì tổ chức mại dâm.

Người này trước đây cũng có tiền án, coi như là người lăn lộn trên đường.

Nói về phương pháp điều tra của cảnh sát, chủ yếu vẫn là cảnh sát điều tra. Nhưng đôi khi, người cung cấp thông tin cũng rất quan trọng.

Cảnh sát có phương pháp điều tra của mình, dân xã hội cũng có kênh của mình, hai bên như hai đường thẳng song song, cảnh sát không điều tra được, đôi khi người cung cấp thông tin lại có thể nghe ngóng được.

Đó là cái gọi là mèo có đường mèo, chuột có đường chuột.

Hàn Bân xem xong hồ sơ từ đồn công an, trong đó tập trung vào việc tổ chức mại dâm, nhưng cũng có một số nội dung về vụ đánh bạc, nhưng theo Hàn Bân, vẫn chưa đủ cụ thể.

Hàn Bân đã cử Vương Tiêu và Giang Dương đến đồn công an thẩm vấn Đổng Kiến Phi, Hàn Bân chuẩn bị đích thân hỏi chi tiết về vụ đánh bạc.

Nếu nghi phạm cướp sòng bạc và cướp tài sản truyền giáo là cùng một nhóm người, có thể đối chiếu, dễ tìm ra manh mối quan trọng.

Theo kinh nghiệm của Hàn Bân, hai vụ án này có nhiều điểm chung, khả năng lớn là cùng một nhóm nghi phạm gây ra.

Đầu tiên, nhóm người này giả mạo cảnh sát, điều này thường rất kiêng kỵ, vì một khi giả cảnh sát gây án, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của cảnh sát, tăng cường điều tra, nên tình huống này rất hiếm khi xảy ra.

Thứ hai, mục tiêu gây án, cờ bạc và truyền giáo đều là phạm pháp, để không để lại chứng cứ thường sử dụng tiền mặt, và số tiền thường rất lớn, cướp hai tổ chức này thu lợi nhiều.

Hơn nữa, hai hành vi này đều là tội phạm, thường người tham gia không dám báo cảnh sát, vì dù có báo, tiền cũng sẽ bị tịch thu, còn có thể bị pháp luật trừng phạt.

Nửa giờ sau, Đổng Kiến Phi được đưa đến đồn công an, Hàn Bân thẩm vấn hắn tại phòng thẩm vấn thứ ba.

Đổng Kiến Phi trông hơn ba mươi tuổi, cao lớn, béo tốt, trên mặt luôn nở nụ cười, trông rất thân thiện, nhưng nếu nhìn kỹ, khóe mắt hắn mang một chút gian xảo.

Thấy Mã Cảnh Ba, Hàn Bân, Bao Tinh bước vào, Đổng Kiến Phi cúi đầu ba lần, "Chào lãnh đạo! Chào lãnh đạo! Chào lãnh đạo!"

Người ta nói, không đánh người mặt tươi cười, Hàn Bân cũng thích nghi phạm biết điều.

Hàn Bân ngồi xuống bàn thẩm vấn, nhìn về phía Mã Cảnh Ba, Mã Cảnh Ba nhướng mày, cầm cốc trà, tự mình uống trà.

Hàn Bân hỏi theo thông lệ, "Họ tên, tuổi, quê quán…"

"Chào lãnh đạo, ta tên Đổng Kiến Phi, chữ Đổng của họ Đổng, chữ Kiến của ngân hàng Kiến Thiết, chữ Phi của phi

hành. Ta năm nay 33 tuổi, nhìn già một chút, ngài đừng cười ta. Ta là người Cầm Đảo, lớn lên ở khu phía nam thành phố…"

"Bụp bụp." Bao Tinh gõ bàn, "Ngươi nói nhiều thế, bảo ngươi nói gì thì nói cái đó, còn chữ Đổng của họ Đổng, ngươi phạm tội gì còn không rõ à, mặt dày so với cách mạng tiền bối."

"Phải phải, ta sai, ta sau này nhất định sửa, tuyệt đối không làm mất mặt nhà họ Đổng chúng ta."

Hàn Bân nhìn là biết đây là kẻ lươn lẹo, cũng lười đôi co, nghiêm giọng, "Ngươi biết tại sao gọi ngươi đến không?"

"Biết, ta là đến để hỗ trợ các lãnh đạo làm việc, ta nhất định chỉnh đốn thái độ, chỉ cần ta biết, nhất định nói thật."

Hàn Bân gật đầu, muốn ngựa chạy nhanh, tất nhiên phải cho ngựa ăn cỏ, "Chỉ cần ngươi giúp cảnh sát phá án cướp, chúng ta sẽ áp dụng chính sách lập công giảm án tương ứng."

"Cảm ơn lãnh đạo, cảm ơn các lãnh đạo. Ta nhất định cải tạo tốt, làm lại từ đầu, tuyệt đối không phụ sự kỳ vọng và tin tưởng của các lãnh đạo."

"Ngươi đánh bạc ở đâu?"

"Ở đường Tiến Hiền, khách sạn Hoành Nguyên, khu đó là khu cũ, nhà cửa cũ kỹ, có nhiều công nhân làm việc, khách sạn Hoành Nguyên cũng nhiều năm rồi, cơ sở vật chất không theo kịp. Bây giờ đời sống tốt hơn, người ta không ở khách sạn nhỏ nữa. Nơi đó coi như hoang phế, nên mở sòng bạc ở đó, dù sao đó cũng là khách sạn, có người lạ cũng không gây nghi ngờ." Đổng Kiến Phi nói rất chi tiết.

Chương 1217: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi cũng khá biết phân tích.”

“He he, dù sao cũng là việc phạm pháp, ta cũng sợ bị bắt, nếu nơi đó không phù hợp, ta cũng không dám đi.”

“Ngươi nói nơi đó kín đáo, không dễ gây nghi ngờ, sao bị cướp phát hiện?”

“Chết tiệt.” Đổng Kiến Phi chửi thề một câu, vội xin lỗi, “Lãnh đạo, ta không nói ngài, mà là nói bọn cướp đó. Hành động của bọn chúng quá hèn hạ, không chỉ lấy tiền, mà còn lấy trang sức của chúng ta. Có mấy nữ con bạc còn bị quấy rối.”

“Về việc bị phát hiện, chúng ta cũng không biết, có lẽ là do tổ chức cờ bạc không nghiêm, lộ tin tức, để người có ý nghe được. Dù sao người dám tham gia sòng bạc này, cũng không sạch sẽ, ta coi như là tốt hơn.”

Hàn Bân không để ý đến sự tự tâng bốc của hắn, tiếp tục hỏi, “Ngươi đến lúc mấy giờ, cướp đến lúc mấy giờ?”

“Chúng ta đến lúc 11 giờ đêm ngày 17 tháng 10, 11 giờ rưỡi bắt đầu chơi, khi chúng ta chơi cao hứng nhất thì bọn cướp đến, ta nhớ khoảng 2 giờ sáng ngày 17 tháng 10, hình như là giờ đó, cụ thể hơn, ta không nhớ.”

“Bọn chúng rời đi lúc mấy giờ?”

“Khoảng 3 giờ 20 phút, ta nhớ rất rõ, lúc đó ta ngồi bệt dưới đất, còn khá vui mừng vì không bị bắt. Đến khi an toàn, ta lại thấy buồn, không chỉ tiền thắng mất, mà tiền vốn của ta

cũng bị bọn cướp lấy đi, còn dây chuyền vàng của ta cũng bị cướp, thật sự không ra gì. Giống như chó hoang, không chỉ ăn thịt, mà còn gặm sạch xương."

Đổng Kiến Phi nói rất chi tiết, hỏi gì đáp nấy, Hàn Bân rất hài lòng với thái độ của hắn, "Vì là đánh bạc ở khách sạn, có camera không?"

"Khách sạn vốn có camera, nhưng trước khi tổ chức đã tắt, nếu không chúng ta cũng không dám đi."

"Có bao nhiêu tên cướp?"

"Sáu người, đều là nam, nghe giọng như người ngoại tỉnh."

"Ngươi còn nhớ mặt bọn chúng không?"

"Sao nói nhỉ, gặp có lẽ nhận ra, nhưng bảo ta nói, ta không nói rõ được. Lãnh đạo, không phải ta không hợp tác, mà đã qua lâu, ta không nhớ."

"Bọn chúng có đặc điểm gì không?"

Đổng Kiến Phi lắc đầu, "Không dám nhìn, chúng ta đều ngồi xổm, tay ôm đầu, ai ngẩng đầu thì bị đánh. Ta chỉ nhớ súng đen ngòm, giống hệt súng thật, rất đáng sợ."

"Ngươi cũng coi là người lăn lộn trên đường, ngươi thấy bọn chúng cầm súng thật hay súng giả?"

"Cái đó ta cũng lần đầu thấy, nói không chính xác, nhưng rất đáng sợ, không ai dám động."

"Tổ chức đánh bạc có bao nhiêu người?"

"Người tổ chức và đàn em, khoảng sáu, bảy người."

"Còn con bạc?"

"Hơn hai mươi người."

"Ngươi đều quen họ không?"

“Sao nói nhỉ, có vài người khá quen, còn lại không quen, nhưng gặp sẽ nhận ra.”

“Ngươi nói tên vài người quen biết.”

“Ồ, ta chỉ biết một người tên Thẩm Hoa Long, còn lại chỉ biết biệt danh, tên thật không nhớ.”

“Ngươi không nói những người này đều khá quen sao?”

“Gặp vài lần, hiểu chút ít, nhưng tên thật không biết.”

Hàn Bân ngừng một lúc, lấy từ bàn ra một túi hồ sơ màu nâu, mở túi lấy ra một xấp ảnh, “Ngươi nhìn kỹ, trong đây có ai ngươi nhận ra không?”

Đổng Kiến Phi cầm lấy ảnh, hỏi lại, “Lãnh đạo, đây là ảnh gì?”

“Bảo ngươi xem, ngươi cứ xem, hỏi nhiều vậy.”

“Phải phải.” Đổng Kiến Phi cầm ảnh, cẩn thận xem xét, lật đi lật lại vài lần, chọn ra một tấm, “Lãnh đạo, ta gặp người phụ nữ này, nàng cũng tham gia đánh bạc tối đó, còn thua không ít tiền.”

Hàn Bân lấy ra ảnh đều là ảnh của người truyền giáo bị cướp.

Khi bắt đầu điều tra vụ án, Hàn Bân đã nghi ngờ nội bộ truyền giáo rất có thể có nội gián của bọn cướp.

Chỉ là do số người truyền giáo quá đông, không tìm ra đối tượng tình nghi rõ ràng.

Thấy Đổng Kiến Phi chọn ra bức ảnh này, Hàn Bân không khỏi ngạc nhiên.

Trong ảnh là một phụ nữ, hơn ba mươi tuổi, trông khá đẹp.

Hàn Bân có ấn tượng sâu sắc với người phụ nữ này, nàng tên Từ Nguyệt Hoa, là một trong hai nạn nhân nữ bị cướp.

Nạn nhân nữ khác tên Phó Niệm Kiều, cũng là người báo án.

Vì Từ Nguyệt Hoa và Phó Niệm Kiều đều bị cướp xâm hại, rất dễ được xem là nạn nhân, gây sự đồng cảm, cũng chính vì lý do này, không bị liệt vào đối tượng nghi ngờ trọng điểm.

Bây giờ xem ra, Từ Nguyệt Hoa bị xâm hại giống như một kế khổ nhục, là một lớp bảo vệ của bọn cướp cho Từ Nguyệt Hoa, dù nghi ngờ tổ chức truyền giáo có nội gián, cũng không ai nghĩ đến nàng, người phụ nữ bị cướp xâm hại.

"Ngươi biết nàng tên gì không?"

"Không biết." Đổng Kiến Phi lắc đầu, "Ta chỉ chơi với nàng vài ván, thấy nàng đẹp nên nhìn vài lần, cũng không nói chuyện nhiều."

Mã Cảnh Ba ngồi thẳng dậy, "Ngươi nhìn kỹ mấy tấm ảnh khác, còn ai nhìn quen không?"

"Phải, lãnh đạo." Đổng Kiến Phi thái độ rất nghiêm túc, hắn là người biết quan sát. Mã Cảnh Ba vào phòng, tuy không nói gì, nhưng nhìn cách ngồi, cách uống trà tự nhiên, biết ngay là lãnh đạo thật sự.

Đổng Kiến Phi cầm lấy ảnh, lại cẩn thận xem xét, một lúc lâu mới nói, "Lãnh đạo, ta chỉ nhận ra người phụ nữ đó, không nhận ra ai khác."

Mã Cảnh Ba đứng dậy, vỗ vai Hàn Bân, "Giao cho ngươi, ta đi chuẩn bị."

"Được." Hàn Bân đáp một tiếng, đã biết Từ Nguyệt Hoa có nghi ngờ, để tránh nàng trốn thoát, phải nhanh chóng khống chế.

Mã Cảnh Ba đi sắp xếp việc bắt giữ.

Hàn Bân tiếp tục thẩm vấn, “Bọn cướp có mấy khẩu súng?”

“Hình như bốn người cầm súng.”

Chương 1218: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Súng loại gì?”

“Chỉ là súng thường thấy, ta không phân biệt được là 54 hay 64.”

“Súng mới hay cũ?”

“Lúc đó ánh sáng hơi mờ, ta không dám nhìn.”

“Nghi phạm đi xe gì?”

“Không biết.”

“Gần khách sạn có camera không?”

“Cái này ta cũng không để ý.”

Hàn Bân tính toán trong đầu, từ vụ cướp sòng bạc đã qua hơn hai mươi ngày, nhiều chứng cứ đã mất. Bây giờ có thể làm là kiểm tra camera xung quanh, đồng thời thẩm vấn những người tham gia đánh bạc.

Theo Hàn Bân biết, đồn công an đường Tây Hoa đã triệu tập và bắt giữ những người tham gia đánh bạc, đợi đồn công an bắt giữ được họ, Hàn Bân chỉ cần đến thẩm vấn, tiết kiệm không ít việc.

Bây giờ việc cấp bách là thu thập camera xung quanh sòng bạc, xem có ghi lại hình ảnh nghi phạm không.

Sau khi thẩm vấn xong, Hàn Bân đi gặp Mã Cảnh Ba.

Lúc này, Mã Cảnh Ba đã báo cáo với lãnh đạo cấp trên, và có lệnh bắt giữ, chuẩn bị đưa người đi bắt nghi phạm.

Nghe báo cáo của Hàn Bân, hai người chia làm hai hướng, Mã Cảnh Ba đi bắt Từ Nguyệt Hoa, Hàn Bân đi thu thập video camera xung quanh khách sạn đánh bạc.

Vì không quen khu vực đó, Hàn Bân liên hệ với đồn công an đường Tây Hoa, nhờ họ hỗ trợ.

Người tiếp đón Hàn Bân là cảnh trưởng đồn công an đường Tây Hoa, Liêu Minh Vũ, hơn ba mươi tuổi, dáng người không cao, lời nói và cử chỉ rất gọn gàng.

"Đội trưởng Hàn, chào mừng ngài, có gì cần chúng ta hỗ trợ, ngài cứ nói."

"Liêu cảnh trưởng, làm phiền các đồng chí của quý đồn."

"Không có gì, chúng ta là người nhà, có việc gì, ngài đừng khách sáo."

Khi điều tra vụ án, Hàn Bân tất nhiên không khách sáo.

"Liêu cảnh trưởng, qua thẩm vấn sơ bộ, nhóm cướp sòng bạc và nhóm giả cảnh sát cướp truyền giáo rất có thể là cùng một nhóm người, cảm ơn ngài đã cung cấp manh mối."

Nghe vậy, Liêu Minh Vũ cũng lộ vẻ vui mừng, việc truy quét là do hắn dẫn đội, vô tình giúp đồn công an thành phố, coi như là công lao không nhỏ.

"Đổng Kiến Phi cung cấp một số manh mối, nhưng hắn biết không nhiều, chúng ta hy vọng có thể lấy lời khai từ nhiều người tham gia đánh bạc hơn, không biết quý đồn đã triệu tập bao nhiêu người đến."

Liêu Minh Vũ trả lời, "Theo manh mối Đổng Kiến Phi cung cấp, chúng ta đã xác định được hai người tham gia đánh bạc, đã triệu tập họ đến đồn làm việc, nhưng hiện tại chưa có ai đến. Nếu đến thời gian quy định mà chưa đến, chúng ta sẽ xin lệnh bắt giữ."

“Về danh tính nhiều người tham gia đánh bạc khác, chúng ta vẫn đang điều tra, Đổng Kiến Phi cung cấp một số manh mối, nhưng hắn không biết danh tính những người đó, việc kiểm tra gặp một số khó khăn.”

Hàn Bân gật đầu, “Đợi quý đồn bắt giữ được người tham gia đánh bạc, hy vọng có thể thông báo cho chúng ta.”

“Không vấn đề gì.”

Hàn Bân tiếp tục nói, “Ngoài ra, lần này ta đến để xem xét khách sạn Hoành Nguyên, nơi đánh bạc, và thu thập camera xung quanh, xem có ghi lại dấu vết nghi phạm không.”

Liêu Minh Vũ cười nói, “Đội trưởng Hàn, sự việc đánh bạc đã qua hơn hai mươi ngày, xung quanh đó không còn nhiều manh mối, về camera quanh khách sạn, ta đã dẫn người thu thập, ngài muốn xem, có thể đến đồn công an.”

Hàn Bân thầm nghĩ, lần này tiết kiệm việc, cảnh trưởng này đúng là người làm việc, camera chắc chắn phải xem, nhưng trước khi xem camera, Hàn Bân vẫn muốn đến khách sạn Hoành Nguyên xem một chút.

Người xưa nói rất đúng, đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường, chỉ khi tận mắt thấy, mới có hiểu biết thực tế.

…

Từ Nguyệt Hoa là người truyền giáo, đã làm lời khai chi tiết tại đồn công an, trước khi thả ra, thông tin liên hệ, địa chỉ nhà, quan hệ thân nhân đều ghi rõ ràng.

Người đón Từ Nguyệt Hoa là cha nàng, Từ Kim Bảo, sống tại khu dân cư Huệ Tử Loan, tòa số 1, phòng 301.

Mã Cảnh Ba dẫn nhóm hai trực tiếp đến khu dân cư Huệ Tử Loan.

Đến địa điểm bắt giữ, Mã Cảnh Ba và Chu Gia Húc bàn bạc một chút, chuẩn bị sử dụng lý do "kiểm tra dân số", lý do này dù sử dụng nhiều lần, nhưng mỗi lần là với người khác nhau, và thực sự dễ sử dụng.

"Cộc cộc." Chu Gia Húc gõ cửa.

"Ai đấy?" Trong nhà vang lên giọng phụ nữ.

"Nhân viên bảo vệ, kiểm tra dân số."

"Cạch…" Cửa mở, một phụ nữ hơn năm mươi tuổi đứng ở cửa, nhìn Chu Gia Húc một cái, "Vào đi."

Người phụ nữ này không phải Từ Nguyệt Hoa.

"Ngài đợi chút, ta mang giày bảo hộ." Chu Gia Húc đáp, nhân tiện nhìn vào nhà, hỏi, "Nhà ngài có mấy người?"

"Ba người."

"Bao gồm những ai?"

"Ta, chồng ta, còn con gái ta."

"Họ đều ở nhà không?" Chu Gia Húc cẩn thận quan sát, người phụ nữ này và Từ Nguyệt Hoa có vài phần giống, rất có thể là mẹ Từ Nguyệt Hoa.

"Chỉ có ta và chồng ở nhà, con gái ta không ở đây."

Tình hình này, có chút ngoài dự tính của Chu Gia Húc, nhưng hắn cũng không hoàn toàn tin lời đối phương, nếu bà ta nói dối, Từ Nguyệt Hoa đang trốn ở nhà, còn hắn nhẹ dạ tin lời, rất có thể để nghi phạm trốn thoát.

Chu Gia Húc và Mã Cảnh Ba cùng vào nhà, bà Trần quay lưng lại, Mã Cảnh Ba giữ cửa.

Vào phòng khách, một người đàn ông hơn sáu mươi tuổi ngồi trên ghế sofa, Chu Gia Húc chào hỏi, "Chào chú, chúng tôi đến kiểm tra dân số."

Người đàn ông nhìn Chu Gia Húc một cái, hỏi, “Lại kiểm tra dân số, hai năm nay mở rộng chính sách sinh con thứ hai, dân số có tăng không?”

Chương 1219: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Chuyện đó ta không biết, ta chỉ phụ trách khu vực này, dữ liệu lớn chỉ lãnh đạo cấp trên mới thấy." Chu Gia Húc đáp, chuyển chủ đề, "Ai là chủ hộ?"

"Đương nhiên là ta."

"Ngài tên gì?"

"Ta tên Từ Kim Bảo."

"Nghe nói ngài có con gái?"

"Đúng, nó tên Từ Nguyệt Hoa, hộ khẩu vẫn ở đây, nhưng nó tự thuê nhà, không ở đây."

Xác định được thân phận, Chu Gia Húc bắt đầu làm kiểm tra dân số.

Mã Cảnh Ba thì đi quanh nhà, "Dì ơi, nhà ngài có kiểu phòng đẹp đấy, ta cũng muốn mua nhà như thế này."

"Cũng được, nhà này nhiều năm rồi, dù cũ nhưng khi mua rẻ, còn được tặng thêm nhiều diện tích."

"Ta có thể xem nhà không? Nhà ta gần đây cũng định mua nhà, kiểu phòng này ta khá thích."

"Không sao, xem đi."

"Cảm ơn ngài." Mã Cảnh Ba đi quanh nhà, như thể thực sự ưng ý ngôi nhà này.

Ngôi nhà không lớn, chỉ có hai phòng ngủ, bếp và nhà vệ sinh, Mã Cảnh Ba lấy cớ xem nhà, đi khắp phòng, thậm chí

nhân lúc đối phương không để ý, còn kiểm tra tủ quần áo trong phòng ngủ.

Mã Cảnh Ba xác nhận, trong nhà không có ai khác, thuận tiện hỏi, "Dì ơi, con gái ngài ở đâu, chúng tôi cũng phải ghi lại."

Từ Kim Bảo nói, "Không cần phiền phức thế, chúng tôi biết tình hình của nó, nói cho ngài biết là được."

Mã Cảnh Ba đổi cách hỏi, "Vậy ngài nói địa chỉ nó ở, chúng tôi phải ghi lại."

"Nó ở không xa, cách hai phố, khu dân cư tên Thời Đại Phương Chu."

"Tòa nào, khu nhà nào, phòng mấy?"

"Tòa số 2, khu nhà số 2, phòng 1103."

Mã Cảnh Ba tiếp tục hỏi, "Nó kết hôn chưa? Ở một mình hay cùng chồng?"

Từ Kim Bảo hừ một tiếng, "Nó chưa kết hôn, ở một mình, nhà rõ ràng rộng rãi, lại cứ phải tốn tiền thuê, ngươi nói nó cũng không nghe, còn nói gì trưởng thành rồi, muốn không gian riêng, không gian gì? Đó là tốn tiền."

Hỏi rõ tình hình Từ Nguyệt Hoa, Mã Cảnh Ba ngừng lại, nghiêm giọng nói, "Ông bà Từ, có việc phải nói rõ với hai người."

"Chuyện gì?"

Mã Cảnh Ba đưa thẻ cảnh sát, "Thật ra chúng tôi là cảnh sát, đến tìm Từ Nguyệt Hoa."

"Gì! Cảnh sát." Từ Kim Bảo bật dậy, nhìn chằm chằm thẻ cảnh sát trong tay Mã Cảnh Ba, "Sao các người lại đến, có chuyện gì nữa."

Vợ Từ Kim Bảo lộ vẻ căng thẳng, "Các người là cảnh sát thì cảnh sát, sao lại lừa chúng tôi nói là kiểm tra dân số, lại nói con gái tôi đã được thả, sao các người lại đến nữa."

"Từ Nguyệt Hoa chưa khai báo rõ ràng, chúng tôi phải mời cô ấy về đồn công an làm lời khai."

Từ Kim Bảo hỏi tiếp, "Khai chưa rõ cái gì, không phải nó bị lừa vào truyền giáo sao, còn có chuyện gì."

"Vậy thế này, hai người theo tôi đến đồn công an một chuyến, chúng tôi sẽ giải thích rõ ràng." Nghe tiếng Mã Cảnh Ba, mấy thành viên của nhóm hai cũng vào nhà.

Từ Kim Bảo lùi một bước, "Sao, các người muốn bắt cả chúng tôi, chúng tôi không tham gia truyền giáo, các người dựa vào đâu bắt chúng tôi."

"Không phải bắt các người, mà mời các người đến đồn hỗ trợ điều tra."

Vợ Từ Kim Bảo lớn tiếng, "Chúng tôi trong sạch, các người vô cớ bắt người, tôi không đi, có giỏi các người khiêng tôi đi."

Mã Cảnh Ba nhẹ nhàng nói, "Chú, dì, tôi không nhằm vào các người, mà là bất đắc dĩ. Bên cạnh Từ Nguyệt Hoa có nhóm người rất nguy hiểm, chúng tôi phải nhanh chóng tìm ra họ, tôi sợ các người không hiểu rõ tình hình, riêng tư liên hệ với Từ Nguyệt Hoa, lúc đó không chỉ hại cảnh sát chúng tôi, còn hại cả Từ Nguyệt Hoa."

"Gì nguy hiểm, rốt cuộc có chuyện gì. Tôi đón nó về, đã nói rõ với nó, truyền giáo đều lừa đảo, nó cũng nói sẽ sửa đổi, sau này làm việc tốt, tuyệt đối không dính đến truyền giáo nữa. Các người rốt cuộc nói gì?" Từ Kim Bảo lộ vẻ lo lắng.

Mã Cảnh Ba nói, "Nếu các người không muốn đến đồn, tôi cũng không ép, nhưng các người phải giao điện thoại và các

dụng cụ liên lạc khác, tôi sẽ để lại hai cảnh sát, đợi khi chúng tôi đưa Từ Nguyệt Hoa về đồn, họ sẽ tự rời đi, cũng trả lại điện thoại cho các người."

Vợ Từ Kim Bảo lớn tiếng hỏi, "Các người lại muốn bắt con gái tôi, vì sao, nó rốt cuộc làm gì?"

Mã Cảnh Ba nghiêm giọng, "Dì đừng la, chúng tôi là cảnh sát, mọi việc đều vì dân, chúng tôi không muốn hại con gái dì, mà là giúp nó. Nếu nó tiếp tục ở bên nhóm đó, chỉ có con đường chết."

Từ Kim Bảo giọng nghẹn ngào, "Đồng chí, ngài nói thật cho tôi biết, con gái tôi rốt cuộc phạm tội gì?"

Mã Cảnh Ba do dự một lúc, "Vụ án đang điều tra, không tiện tiết lộ, nhưng tôi có thể khẳng định với các người, Từ Nguyệt Hoa khai sớm càng tốt cho nó."

Từ Kim Bảo ngồi bệt xuống ghế sofa.

Vợ Từ Kim Bảo khóc nức nở.

Một lúc sau, Từ Kim Bảo chậm rãi ngẩng đầu, "Cảnh sát đồng chí, chúng tôi bây giờ nên làm gì?"

"Không làm gì, không liên hệ ai, giao cho cảnh sát, và tin tưởng chúng tôi."

"Được, tôi tin." Từ Kim Bảo mắt đỏ hoe, "Nhưng tôi có một yêu cầu."

"Ngài nói."

"Đợi bắt được con gái tôi, tôi muốn gặp nó một lần, khuyên nó hợp tác với cảnh sát, khai báo rõ ràng, cắt đứt với nhóm đó." Từ Kim Bảo nắm chặt tay, "Tôi sớm biết sẽ có ngày này, nó không phải đứa làm người ta yên tâm…"

“Cảm ơn các người tin tưởng.” Đối mặt với hai người già hiểu chuyện, Mã Cảnh Ba không nỡ, nhưng hắn cũng chỉ có thể làm thế.

Sắp xếp hai người ở lại, Mã Cảnh Ba dẫn người thẳng đến khu dân cư Phương Chu Thời Đại, nơi Từ Nguyệt Hoa sống.

Chương 1220: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đến khu dân cư, Mã Cảnh Ba đầu tiên đến công ty bảo vệ, kiểm tra camera của tòa số 2, khu nhà số 2.

Quả nhiên từ camera thang máy thấy bóng dáng Từ Nguyệt Hoa, xem camera hai ngày gần đây, thấy Từ Nguyệt Hoa đều đi một mình.

Để không làm Từ Nguyệt Hoa cảnh giác, Mã Cảnh Ba nhờ nhân viên bảo vệ giúp gọi cửa.

Hai mươi phút sau, mọi thứ đã sẵn sàng.

Một nữ nhân viên bảo vệ đứng trước cửa nhà Từ Nguyệt Hoa, "Cộc cộc…"

"Nhân viên bảo vệ, ta kiểm tra dân số."

"Đợi chút." Một lúc sau, trong nhà vang lên tiếng bước chân, cửa mở, một phụ nữ hơn ba mươi tuổi đứng ở cửa, chính là Từ Nguyệt Hoa.

Nói thì chậm, sự việc diễn ra nhanh, Hà Anh Sinh mạnh mẽ kéo cửa, Từ Nguyệt Hoa giật mình, chưa kịp hét lên, Chu Gia Húc giơ súng chỉ vào đầu nàng, nói nhỏ, "Không được kêu!"

"A!" Từ Nguyệt Hoa vẫn theo bản năng hét lên.

"Câm miệng, trong nhà còn ai không?"

Từ Nguyệt Hoa lắc đầu, "Không, chỉ có ta một mình."

“Triệu Minh, ngươi canh chừng nàng, người khác theo ta vào lục soát!” Mã Cảnh Ba nói một câu, cầm súng xông vào nhà.

Từ thông tin hiện có, nơi này chỉ có mình Từ Nguyệt Hoa sống, nhưng để cẩn thận, vẫn phải lục soát một vòng.

Mã Cảnh Ba, Chu Gia Húc, Trương Thuận Cốc, Hà Anh Sinh đều cầm súng xông vào nhà.

Đây là căn hộ một phòng, vào cửa tay trái là nhà vệ sinh, cửa nhà vệ sinh đóng, Mã Cảnh Ba dẫn người canh hai bên cửa nhà vệ sinh, Chu Gia Húc dẫn người canh cửa phòng khách, phải lục soát từng phòng một.

Mã Cảnh Ba ra hiệu, sau đó mạnh mẽ mở cửa nhà vệ sinh, Trương Thuận Cốc xông vào trước, “Cảnh sát, không được động!”

Trong nhà vệ sinh không có ai, Trương Thuận Cốc thở phào nhẹ nhõm, nhưng dưới bồn rửa có một tủ, Trương Thuận Cốc đi tới bên tủ, ra hiệu, sau đó mạnh mẽ mở tủ, Mã Cảnh Ba và Hà Anh Sinh chĩa súng vào tủ.

Không có ai.

Soát xong nhà vệ sinh, Chu Gia Húc cũng soát xong phòng khách.

Lúc này, còn lại phòng ngủ và bếp.

Mã Cảnh Ba ra hiệu, Chu Gia Húc dẫn người soát phòng ngủ, hắn dẫn người soát bếp.

Trương Thuận Cốc mở cửa bếp, Mã Cảnh Ba và Hà Anh Sinh cầm súng canh chừng, trong bếp không có ai, có khá nhiều tủ.

Bếp không lớn, chỉ chứa được hai người, Trương Thuận Cốc và Hà Anh Sinh vào bếp, Hà Anh Sinh mở tủ, Trương

Thuận Cốc cầm súng soát, Mã Cảnh Ba đứng cửa bếp canh chừng.

Hà Anh Sinh mở tủ dưới bồn rửa, không có ai.

Hà Anh Sinh mở tủ bên phải, ánh sáng trong tủ khá tối, nhưng vẫn nhìn thấy bóng người ngồi xổm.

"Có người!"

"Cảnh sát, không được động!" Trương Thuận Cốc chĩa súng vào tủ.

Mã Cảnh Ba cũng vào bếp, chĩa súng vào tủ, "Bỏ vũ khí xuống!"

Trong tủ là một người đàn ông, tay hắn cũng cầm súng đen ngòm, không hề sợ hãi, chửi, "Ta@#$%&… các người cút ra ngoài, các người đồ chó đực, không ta bắn, ta có súng!"

"Ngươi đã bị bao vây, bỏ vũ khí xuống!" Mã Cảnh Ba hét.

Người đàn ông đáp trả, "Phì, cùng lắm là chết, sao phải bỏ vũ khí, có giỏi bắn, cùng lắm đồng quy vu tận, ai sợ ai!"

Mã Cảnh Ba khuyên, "Ngươi chưa đủ tội tử hình, chỉ cần bỏ vũ khí, ta đảm bảo an toàn cho ngươi."

"Ngươi là cảnh sát trưởng?"

"Đúng, chỉ cần ngươi hợp tác điều tra, chúng ta sẽ áp dụng chính sách giảm án tương ứng, nghĩ đến gia đình và bạn bè, ngươi chết, ai chăm sóc họ."

Người đàn ông phì một tiếng, "Phì, đừng có mà lừa ta, ta bắn chết ngươi trước, mẹ kiếp, ta ghét cảnh sát nhất."

"Ngươi đừng kiêu ngạo, ngươi đã bị cảnh sát bao vây, không chạy được."

"Ta không sợ, cùng lắm đồng quy vu tận, có giỏi bắn, ta bắn nổ ống gas, cùng ta chôn chung." Nói xong, người đàn

ông chĩa súng vào ống gas, "Ta đếm ba, các người cút ra, không ta bắn."

"Ba!"

"Hai!"

Người đàn ông hét lớn, "Ta bắn!"

"Một!"

"Ta bắn thật đấy!"

Lúc này, Mã Cảnh Ba áp lực lớn, trán đầy mồ hôi, hắn không thể dùng tính mạng cảnh sát để đánh cược gan của đối phương, cắn răng hét, "Ra khỏi nhà!"

Người đàn ông hét, "Tất cả ra khỏi nhà, còn ai trong nhà, ta bắn, ta bắn thật, không sợ."

"Không chỉ rời khỏi nhà, mà rời khỏi tòa này, ta từ trên tầng nhìn các người rời đi, các người không đi, ta giết người."

"Ta nói cho các người biết, ta không sợ chết, có giỏi thì cùng ta đánh, cùng lắm một đổi một."

Đối mặt với nghi phạm cầm súng điên cuồng, Mã Cảnh Ba đành tạm thời tránh đi, nếu thực sự ép nghi phạm, làm nổ ống gas, hậu quả không tưởng tượng nổi, Mã Cảnh Ba không dám để người của hắn mạo hiểm.

Nhưng đấu với nghi phạm, không thể quá thật thà, Mã Cảnh Ba dẫn người ra khỏi nhà, nhưng Chu Gia Húc lén ở lại, trốn trong góc.

Trong hoảng loạn, nghi phạm cũng không xác định số người cảnh sát, Mã Cảnh Ba cũng ngầm cho phép Chu Gia Húc ở lại, đồng thời, cũng lo lắng cho an nguy của hắn.

Nhưng là cảnh sát, vì bắt giữ nghi phạm, bảo vệ tài sản và tính mạng của nhân dân, đôi khi phải mạo hiểm, ngươi là cảnh

sát, ngươi không lên ai lên?

Ngươi sợ, ta sợ, hắn cũng sợ, chẳng lẽ nhìn nghi phạm trốn thoát?

Mã Cảnh Ba ra khỏi nhà, không đóng cửa, gọi mấy thành viên, dặn, "Trương Thuận Cốc, ngươi dẫn người canh chừng, đề phòng nghi phạm trốn thoát."

"Hà Anh Sinh, ngươi đối thoại với nghi phạm, khuyên hắn bỏ vũ khí, tranh thủ khoan hồng, không chỉ có đường chết."

"Đúng rồi, gọi Từ Nguyệt Hoa đến, hỏi nàng về nghi phạm, để nàng cùng khuyên."

Chương 1221: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Triệu Minh, gọi điện cho bảo vệ, yêu cầu tắt van tổng gas."

"Rõ." Mọi người chia nhau hành động.

Mã Cảnh Ba đi một bên, gọi điện báo cáo với Đinh Tích Phong, đồng thời yêu cầu đặc cảnh hỗ trợ.

Cuộc gọi của Mã Cảnh Ba, gây ra một loạt phản ứng liên hoàn.

Đinh Tích Phong cũng lập tức báo cáo với Phùng Bảo Quốc, yêu cầu đặc cảnh hỗ trợ, đồng thời liên hệ Hàn Bân, yêu cầu hắn dẫn người đến hiện trường hỗ trợ. Liên hệ với đồn công an địa phương phong tỏa tòa nhà, hỗ trợ bắt giữ.

Đinh Tích Phong cũng dẫn đội một người lập tức đến hiện trường.

Chỉ là nước xa không cứu được lửa gần, nghi phạm không ngốc, không chờ hỗ trợ đến trốn thoát.

Hà Anh Sinh vẫn đứng cửa gọi, "Hồ Định Vinh, ngươi đã bị cảnh sát bao vây, không chạy được, ngươi chỉ có con đường bỏ vũ khí chấp hành pháp luật."

"Phì, thối lắm, ta thà chết, không ngồi tù."

Hà Anh Sinh ra hiệu cho Từ Nguyệt Hoa, Từ Nguyệt Hoa đã sợ hết hồn, giọng run rẩy nói, "Anh Hồ, ngươi đừng làm chuyện dại dột, ngoài kia đều là cảnh sát, ngươi không thoát được. Ta không muốn ngươi chết, ngươi bỏ súng xuống."

“Phì, ngươi là đồ đàn bà, nếu không phải ngươi lộ ra, ta có bị liên lụy không. Ngươi còn dám nói giúp cảnh sát, cút ra.”

“Hu hu…” Từ Nguyệt Hoa khóc nức nở.

Hà Anh Sinh nói nhỏ, “Lớn tiếng hơn, tiếp tục khuyên.”

Từ Nguyệt Hoa lau nước mắt, “Anh Hồ, chỉ cần chúng ta hợp tác điều tra, khai báo trung thực, vẫn có hy vọng, ta sẽ đợi ngươi ra, sẽ sinh con cho ngươi…”

“Phì, bảo ta phản bội anh em, ngươi đừng có mơ, ta không cần ngươi đợi, ta bây giờ xong rồi, cũng không có kết quả tốt với ngươi. Ngươi sống cuộc sống của ngươi…” Hồ Định Vinh thở dài.

“A…” Từ Nguyệt Hoa khóc to hơn.

Nghe câu này, Hồ Định Vinh có vẻ có tình cảm với Từ Nguyệt Hoa, Hà Anh Sinh thúc giục, “Ngươi tiếp tục khuyên hắn.”

“Anh Hồ, ta…” Từ Nguyệt Hoa nghẹn ngào nói không nên lời.

Trong nhà cũng không có động tĩnh.

Đột nhiên, trong nhà vang lên tiếng quát, “Cảnh sát, không được động.”

“Bụp bụp…” Tiếp theo là tiếng súng.

“A!” Từ Nguyệt Hoa sợ hãi ngồi xuống kêu to.

Trong nhà vang lên tiếng của Chu Gia Húc, “Nghi phạm muốn trốn qua cửa sổ!”

Nghe vậy, Mã Cảnh Ba cũng lo lắng, một là sợ nghi phạm chạy thoát, hai là lo lắng cho an nguy của Chu Gia Húc.

“Yểm hộ ta!” Mã Cảnh Ba hét, dẫn người xông vào.

Trương Thuận Cốc, Hà Anh Sinh và những người khác cũng theo sau.

Triệu Minh sốt ruột, hắn là người dũng cảm, cũng muốn xông vào bắt nghi phạm, nhưng hắn không có súng, chỉ có thể ở lại trông Từ Nguyệt Hoa.

Triệu Minh lấy điện thoại, gọi cho Hàn Bân, "Hàn đội, ngài đến nhanh đi, nghi phạm và tổ trưởng Chu đấu súng, Mã đội cũng dẫn người xông vào…"

"Ta biết rồi, ta đang đến, bảo vệ tốt bản thân… Giang Dương nhanh hơn, chạy thẳng qua!"

Dù Hàn Bân sốt ruột, cũng không mọc cánh bay đến hiện trường bắt giữ.

Trong khi đó, Mã Cảnh Ba, Chu Gia Húc và những người khác đã đấu súng với nghi phạm Hồ Định Vinh.

Hồ Định Vinh không thể ngồi yên, biết cảnh sát sẽ càng ngày càng nhiều, nên nhân lúc Mã Cảnh Ba và những người khác ra khỏi nhà, chuẩn bị lén chạy trốn.

Hắn rất rõ cảnh sát chặn cửa, từ cửa chính chắc chắn không chạy được, chỉ có thể leo qua cửa sổ.

Hắn ở tầng 11, nói không sợ là giả, nhưng đó là cách duy nhất để chạy, hơn nữa hắn mạnh khỏe, không ít lần trộm cắp, khả năng leo trèo tốt hơn người bình thường.

Hồ Định Vinh từ tủ leo ra, lén đi vào phòng khách, đến phía nam phòng khách, vừa mở cửa kính nghe tiếng động, quay đầu nhìn, thấy một người bước ra từ phòng ngủ, tay cầm súng.

Tiếp đó, xảy ra đấu súng.

Gần cửa sổ phía nam, có bức tường rộng năm mươi phân, Hồ Định Vinh lấy đó làm chỗ trốn, nấp sau bức tường.

Chu Gia Húc nấp ở cửa phòng ngủ và phòng khách.

Mã Cảnh Ba dẫn người vào nhà, hắn vào trước, nấp ở bếp, Trương Thuận Cốc và Hà Anh Sinh nấp ở nhà vệ sinh, những người khác nấp ở cửa.

Mã Cảnh Ba hét, "Hồ Định Vinh, ngươi không chạy được, đầu hàng đi."

"Bụp!" Đáp lại hắn là tiếng súng, tường bếp bị bắn một lỗ.

"Phì, các người tiến lên, ta liều mạng!"

Mã Cảnh Ba tiếp tục khuyên, "Hồ Định Vinh, ngoài kia là tầng 11, dù chúng ta cho ngươi chạy, ngươi chạy đi đâu."

"Hu hu…" Xa xa vang lên tiếng còi, hai xe cảnh sát đến, người của đồn công an đến trước.

Lúc này, Hồ Định Vinh bị kích thích, biết không chạy, sẽ bị bắt.

Hồ Định Vinh nghiến răng, tay cầm súng, leo ra ngoài cửa sổ.

"Không động, ngươi leo, ta bắn!" Chu Gia Húc hét.

Hồ Định Vinh không trả lời, bấm cò súng, "Bụp!"

Chu Gia Húc vội né.

Mã Cảnh Ba lo cho an nguy của Chu Gia Húc, cũng bắn.

"Bụp bụp!"

Mã Cảnh Ba bắn hai phát, một viên trúng tường, một viên trúng chân Hồ Định Vinh.

"A! Ta liều mạng!" Hồ Định Vinh hét, vừa vì đau, vừa vì tuyệt vọng, biết mình không chạy được.

"Bụp bụp bụp…" Hồ Định Vinh cầm súng, bắn Mã Cảnh Ba.

Người ta nói loạn quyền đánh chết sư phụ, Hồ Định Vinh bắn nhiều phát, phần lớn trượt, một viên đạn trúng vai Mã Cảnh Ba.

“Ặc!” Mã Cảnh Ba rên một tiếng, ngã xuống đất.

“Mã đội!”

“Mã đội!”

Mã Cảnh Ba ôm vai, rên, “Ta không sao, hắn hết đạn, bắt sống!”

“Muốn bắt ta, phì.” Hồ Định Vinh cười lớn, thay băng đạn cũ, lấy băng đạn mới.

Chương 1222: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Chú ý, hắn thay đạn!" Chu Gia Húc hét lớn, bắn Hồ Định Vinh, "Bụp!"

Thấy lãnh đạo bị thương, Hà Anh Sinh và Trương Thuận Cốc giận dữ, bắn Hồ Định Vinh, "Bụp bụp!"

Mã Cảnh Ba hét, "Bắt sống!"

Nghe tiếng Mã Cảnh Ba, mọi người cũng dừng tay, chỉ chĩa súng canh chừng, không bắn.

Lúc này, Hồ Định Vinh bị bắn vào chân, tay trái, vai, nhưng hắn không định đầu hàng, thay đạn xong, lại giơ súng.

"Ta liều mạng…"

Chưa nói hết, lại vang lên tiếng súng.

Hồ Định Vinh bị bắn nhiều phát, tay phải rũ xuống, súng rơi xuống đất…

Tiếng súng, tiếng kêu thảm khiến cả khu dân cư hoảng loạn.

May mà người của đồn công an đến kịp, bắt đầu duy trì trật tự khu dân cư, trấn an cư dân.

Hàn Bân, Đinh Tích Phong, Phùng Bảo Quốc và những người khác lần lượt đến hiện trường.

Hàn Bân vội lên lầu, lo cho thương thế của Mã Cảnh Ba.

Đinh Tích Phong và Phùng Bảo Quốc tuy lo lắng, nhưng họ còn phải duy trì trật tự hiện trường, trấn an cư dân.

Mã Cảnh Ba và Hồ Định Vinh đều bị thương.

Mã Cảnh Ba không sao, chỉ bị thương ở vai, Triệu Minh giúp hắn băng bó tạm thời, cầm máu.

Tình trạng của Hồ Định Vinh thì khá nghiêm trọng, bị năm phát, Chu Gia Húc, Trương Thuận Cốc, Hà Anh Sinh đều đang giúp hắn cầm máu.

Mã Cảnh Ba mặt tái nhợt, còn chỉ huy, "Cầm máu trước, đừng quan tâm hắn đau hay không, cầm máu vết thương, đừng để hắn chết."

"Mã đội, ngài nghỉ ngơi đi." Triệu Minh khuyên.

Hàn Bân cũng đến hiện trường, "Mã đội, ngài không sao chứ."

"Chịu được."

Hàn Bân cúi xuống xem xét vết thương của Mã Cảnh Ba, "Xe cứu thương đã đến đâu rồi? Nếu không, ta sẽ đưa ngài đi bệnh viện, gặp xe cứu thương trên đường."

Mã Cảnh Ba lắc đầu, "Đừng phiền phức nữa, máu đã cầm rồi."

"Mẹ kiếp, may mà viên đạn không bắn trúng trực tiếp, nếu không, ta đã thật sự bị phế rồi."

Phát súng của Hồ Định Vinh, đầu tiên trúng vào góc tường bếp, sau đó mới bắn trúng vai của Mã Cảnh Ba, nếu không thì vết thương của hắn còn nặng hơn.

Hàn Bân nhìn thoáng qua Hồ Định Vinh nằm trên đất, "Mẹ kiếp, đúng là một kẻ liều mạng."

Mã Cảnh Ba nghiến răng, nhỏ giọng nói, "Đúng vậy, tên chó chết này bị trúng đạn rồi mà còn dám thay đạn, ta làm

cảnh sát nhiều năm rồi, cũng chưa từng thấy tên tội phạm nào hung hãn như vậy."

"Ngài vẫn nên đừng nói nữa, nghỉ ngơi đi."

"Đừng thế, nói chuyện với ta còn có thể chuyển hướng chú ý." Mã Cảnh Ba hít một hơi sâu, "Bọn tội phạm này dám giả mạo cảnh sát, vốn là những kẻ liều lĩnh, thêm vào đó chúng còn có súng, những đồng bọn còn lại cũng rất nguy hiểm. Vụ án này ta không thể xử lý được, phần còn lại giao cho các ngươi."

"Đội trưởng Mã, ngài đừng nghĩ nhiều nữa, vết thương nhỏ này, không lâu ngài sẽ khỏi thôi."

Mã Cảnh Ba nhăn mặt, "Đi ngươi, có ai an ủi người như vậy không, đau chết ta được, còn bảo là vết thương nhỏ."

"Đát đát đát…" Tiếng bước chân vang lên, Đinh Tích Phong từ ngoài chạy vào, "Lão Mã? Ngươi không sao chứ? Vết thương thế nào rồi?"

"Đội trưởng, ta chỉ bị trúng một phát vào vai, không có gì nghiêm trọng."

Đinh Tích Phong kiểm tra vết thương, dặn dò, "Không thể chờ nữa, ta mang đến một cái cáng đơn giản, Chu Gia Húc, ngươi dẫn người đưa đội trưởng Mã xuống, nhanh chóng đến xe cứu thương."

"Rõ."

Hàn Bân nói, "Đội trưởng, ta cũng đi cùng."

"Ngươi ở lại điều tra hiện trường đi, khu dân cư đang loạn cả lên, lát nữa ta cũng phải xuống dưới."

Sau đó, hai cảnh sát khiêng cáng vào nhà, mọi người đưa Mã Cảnh Ba lên cáng.

Mã Cảnh Ba nhìn thoáng qua Hồ Định Vinh, "Đội trưởng, tình trạng của nghi phạm còn nghiêm trọng hơn ta, sao không đưa hắn trước?"

"Hắn bị thương quá nặng, tốt nhất không nên di chuyển trước khi nhân viên y tế đến. Cứ lo cho ngươi trước đã." Đinh Tích Phong giơ tay, ra hiệu cho mọi người đưa Mã Cảnh Ba đi.

Vài phút sau, xe cứu thương đã đến khu dân cư, ba nhân viên y tế có mặt tại hiện trường, đặt Hồ Định Vinh lên cáng và đưa đi.

Hàn Bân dõi theo cáng rời đi, "Không biết nghi phạm có thể sống sót được không."

Đinh Tích Phong hừ lạnh, "Ngươi đừng nghĩ nhiều về hắn nữa, đừng quan tâm hắn sống hay chết, cũng đừng mong lấy được manh mối gì từ miệng hắn."

Nhìn tình hình hiện trường, Đinh Tích Phong biết ngay nghi phạm này là một tên cứng đầu, nếu hắn chịu thỏa hiệp, đã không xảy ra cuộc đấu súng quyết liệt như vậy.

Đinh Tích Phong vỗ vai Hàn Bân, "Giao hiện trường cho ngươi, ta xuống dưới xem sao."

Đinh Tích Phong rời khỏi nhà, miệng lẩm bẩm, "Nổ súng thật sướng, nhưng dọn dẹp thì không dễ dàng."

Đây là khu dân cư, có cả ngàn người, nhiều người nghe thấy tiếng súng, chắc chắn sẽ loạn lên một lúc.

Hàn Bân thở dài, hắn cũng không ngờ, chỉ mới tách ra có hai giờ mà đã xảy ra chuyện này.

Hàn Bân kiểm tra quanh nhà, sau đó đội kỹ thuật cũng đến, bắt đầu điều tra chi tiết hiện trường, thu thập vỏ đạn.

Hàn Bân xem xét hiện trường, nơi này không có giá trị lớn, thứ thực sự có giá trị là hai nghi phạm, chúng biết vị trí của đồng bọn.

Hồ Định Vinh đã được đưa đến bệnh viện, bây giờ chỉ còn lại Từ Nguyệt Hoa.

……

Tình hình khu dân cư đã ổn định, Đinh Tích Phong cùng Phùng Bảo Quốc lên lầu kiểm tra hiện trường, Hàn Bân cũng đi cùng hai lãnh đạo một vòng, sau đó đề xuất muốn đưa Từ Nguyệt Hoa về đồn cảnh sát để thẩm vấn.

Chương 1223: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đinh Tích Phong suy nghĩ một chút rồi đồng ý, hắn rất rõ vai trò của Từ Nguyệt Hoa.

Sau đó, Đinh Tích Phong đích thân ở lại hiện trường, Hàn Bân dẫn người trở về trụ sở thành phố.

Vừa về đến trụ sở, Hàn Bân lập tức thẩm vấn Từ Nguyệt Hoa.

Sau cuộc đấu súng trước đó, Từ Nguyệt Hoa đã bị dọa đến hoảng sợ, khuôn mặt nàng khóc nhòe cả lớp trang điểm.

Người phụ trách thẩm vấn nàng gồm Hàn Bân, Giang Dương, Triệu Minh.

Trước đó, Triệu Minh luôn theo sát hành động của Mã Cảnh Ba, rất rõ quá trình bắt giữ Từ Nguyệt Hoa.

Hàn Bân trực tiếp mở miệng hỏi, "Từ Nguyệt Hoa, ngươi biết đồng bọn của ngươi ở đâu không?"

Từ Nguyệt Hoa lắc đầu, "Ta không biết."

"Bùm!" Triệu Minh đập bàn, quát, "Đã bị bắt vào đây rồi, ngươi còn không chịu nói, ngươi cũng muốn học theo Hồ Định Vinh?"

"Ta không biết, các ngươi bảo ta đi đâu mà tìm." Từ Nguyệt Hoa nói trong tiếng khóc.

Hàn Bân nhìn chằm chằm nàng, sắc mặt lạnh lùng, "Từ Nguyệt Hoa, ngươi đã nói dối một lần, khiến lãnh đạo của ta

bị thương, ngươi có biết lời nói dối của ngươi đã gây nguy hiểm lớn cho cảnh sát không?"

"Xin lỗi, ta không cố ý, là Hồ ca bảo ta nói như vậy, ta rất sợ hắn, ta không ngờ các ngươi sẽ tìm được hắn, càng không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, xin lỗi, thật xin lỗi…" Từ Nguyệt Hoa liên tục xin lỗi.

"Nếu ngươi thực sự hối cải, hãy hợp tác với cảnh sát bắt những kẻ còn lại."

Từ Nguyệt Hoa lắc đầu, "Ta thật sự không biết."

Hàn Bân quan sát biểu cảm của nàng, Từ Nguyệt Hoa tỏ ra rất hoảng sợ, còn nàng có nói dối hay không thì rất khó nói.

Hàn Bân chỉ có thể đổi cách hỏi khác, hạ giọng, "Từ Nguyệt Hoa, cha mẹ ngươi cũng đang ở đồn cảnh sát, ngươi có muốn gặp họ không?"

Từ Nguyệt Hoa ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe lên một tia sáng, "Cha mẹ ta, họ sao lại đến đây?"

"Cha mẹ ngươi không chỉ đến, còn có lời muốn nói với ngươi." Hàn Bân đứng dậy, đi đến bên ghế thẩm vấn, dùng điện thoại phát một đoạn ghi âm.

"Nguyệt Hoa, ta là cha, ngươi rốt cuộc phạm tội gì mà sao có nhiều cảnh sát đến bắt ngươi. Con gái, chúng ta không thể như vậy được, nhà họ Từ tổ tiên đều là người lương thiện, ngươi không thể làm chuyện dại dột nữa. Hứa với cha, hợp tác tốt với cảnh sát điều tra, sớm ra ngoài đoàn tụ."

"Cha, cha…" Từ Nguyệt Hoa khóc nức nở.

Tiếp theo, trong đoạn ghi âm vang lên giọng nói của một người phụ nữ, "Nguyệt Hoa, mẹ nhớ ngươi, ngươi đừng có chuyện gì nhé. Mẹ chỉ có mỗi ngươi là con gái, ngươi mà có

chuyện gì, mẹ biết sống sao đây. Ngươi đừng có chuyện gì nhé, mẹ đợi ngươi, dù bao lâu mẹ cũng sẽ đợi ngươi.”

“Mẹ, cha!” Từ Nguyệt Hoa ôm mặt khóc nức nở, khóc đến xé lòng, nếu không có cách âm, e rằng cả đồn cảnh sát đều nghe thấy.

Một lúc lâu sau, tiếng khóc của Từ Nguyệt Hoa mới dừng lại.

Hàn Bân chân thành nói, “Từ Nguyệt Hoa, chỉ cần ngươi khai thật, hợp tác với cảnh sát bắt những kẻ còn lại, sẽ được lập công giảm tội, sớm đoàn tụ với cha mẹ ngươi. Ngươi khác với bọn chúng, tội của ngươi không nặng lắm.”

Từ Nguyệt Hoa lau nước mắt, “Cảnh sát, ta không lừa các ngươi, ta thật sự không biết họ ở đâu.”

“Vậy ngươi liên lạc với họ thế nào?”

“Là Hồ ca, đều do Hồ Định Vinh liên lạc, hắn bảo ta làm gì, ta làm đó.”

“Hồ Định Vinh?”

“Phải.”

“Ngươi và Hồ Định Vinh có quan hệ gì?”

“Hắn là bạn trai ta, ta rất tin tưởng hắn, cũng nhờ hắn mà ta quen biết bọn họ.”

Hàn Bân hỏi giảm bớt, “Dù ngươi không liên lạc được với họ, nhưng chắc ngươi biết chỗ trú ẩn của họ chứ?”

“Ta biết một chỗ, ở Thôn Dương Mã họ có một cứ điểm, trước kia chia tiền đều ở đó.”

“Ngươi biết địa chỉ cụ thể không?”

“Ta biết, nhưng… ta đoán họ chắc không còn ở đó.”

“Tại sao?”

“Vì ta đã bị họ cô lập, họ biết nhóm buôn lậu báo cảnh sát, sợ ta tiết lộ nên đã cắt đứt liên lạc với ta. Hồ ca đã phàn nàn nhiều lần, còn nói họ đã có mục tiêu mới, rất có thể đã hành động.”

“Mục tiêu gì?”

“Không biết, Hiên Ca là người rất thận trọng, hắn một mặt để Hồ ca theo dõi ta, một mặt sợ cảnh sát lần ra, cũng không để Hồ ca tham gia kế hoạch mới.”

“Hiên Ca là ai?”

“Hiên Ca là đại ca của chúng ta, mọi hành động đều do hắn lên kế hoạch.”

“Hiên Ca tên thật là gì?”

“Ta chỉ biết hắn tên Hiên Ca, theo quy tắc giang hồ, hỏi tên thật của người khác là điều kiêng kỵ.”

“Ngoài Hồ Định Vinh, ngươi còn biết thân phận thật của ai nữa không?”

“Không biết, ta chỉ biết biệt danh.”

“Ngươi nói đi.”

“Đại ca của chúng ta tên Hiên Ca, nghe nói là người có quyền thế, súng cũng do hắn tìm được. Còn Xà Tử, hắn là kẻ háo sắc, mỗi lần nhìn ta ánh mắt đều không đúng. Phó Niệm Kiều bị hắn bắt nạt. Còn có Giác Đầu, Tứ Oa, Lão Tiết.”

“Lần cuối các ngươi tới Thôn Dương Mã tập hợp là khi nào?”

Từ Nguyệt Hoa hồi tưởng một lúc, “Ngày 27 tháng 10, hôm đó Hiên Ca triệu tập chúng ta họp, lên kế hoạch cướp tổ chức buôn lậu, hắn để ta làm gián điệp, ban đầu ta có chút

không muốn, dù sao cũng không phải một hai ngày, phải ở trong đó một thời gian, còn phải tìm cách truyền tin. Ta sợ mình không làm được.”

Chương 1224: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Nhưng Hồ ca luôn khuyên ta, nói chỉ cần ta hoàn thành nhiệm vụ lần này, Hiên Ca sẽ coi ta là người của mình, sau này chia phần cũng như mọi người. Quan trọng hơn, ta đã biết kế hoạch này, tức là không còn đường lui. Nếu ta không muốn làm gián điệp, chỉ có thể cầm súng đi cướp.”

“Lúc đó ta đã hối hận, nhưng không còn đường lui. Ta chỉ có thể nghe lời họ, đi làm gián điệp trong tổ chức buôn lậu, tìm cách truyền tin cho họ. Những việc sau đó các ngươi đều biết.”

“Ngươi bị cường bạo cũng là kế hoạch sao?”

“Đúng, đây cũng là ý kiến của Hiên Ca, hắn nói làm vậy cảnh sát và tổ chức buôn lậu sẽ không dễ nghi ngờ ta, cũng là vì tốt cho ta. Nhưng không ai ngờ Phó Niệm Kiều sẽ gọi điện báo cảnh sát, những việc tiếp theo không còn trong kiểm soát của chúng ta.”

“Ta được cha đón về từ đồn cảnh sát, Hồ ca đã tìm ta, nói để an toàn tạm thời không liên lạc với Hiên Ca và những người khác. Chờ mọi việc lắng xuống, Hiên Ca sẽ chia tiền cho chúng ta. Sau đó ta không gặp lại Hiên Ca nữa.”

“Hồ Định Vinh liên lạc với Hiên Ca thế nào?”

“Gọi điện.”

“Số của Hiên Ca là gì?”

“Trong điện thoại của Hồ Định Vinh có ghi chú.”

Hàn Bân tìm trong đống chứng cứ, lấy điện thoại của Hồ Định Vinh, lật xem, quả nhiên thấy số điện thoại ghi là Hiên Ca.

Nhưng Hàn Bân không hy vọng quá nhiều, từ lời khai của Từ Nguyệt Hoa, Hiên Ca có khả năng phản gián nhất định, hơn nữa đã có ý cắt đứt liên lạc với Từ Nguyệt Hoa và Hồ Định Vinh, rất có thể đã không dùng số này nữa.

"Các ngươi cướp được bao nhiêu tiền từ tổ chức buôn lậu?"

"Một triệu bốn trăm sáu mươi ngàn."

"Các ngươi vận chuyển tiền ra khỏi khu dân cư Kiến Hoa thế nào?"

"Dùng một chiếc xe điện cho người già."

"Màu đỏ?"

"Phải."

"Chiếc xe đó từ đâu mà có?"

"Là Giác Đầu kiếm được."

"Nghe nói là hắn trộm, còn nói dù cảnh sát tìm được xe cũng không lần ra chúng ta."

"Giác Đầu là người ở đâu?"

"Hắn là người thành phố Cầm Đảo, nhưng nhà hắn không ở trong thành phố."

"Hắn sống ở khu vực nào?"

"Ta không rõ."

Hàn Bân ghi lại biệt danh Giác Đầu, "Ngoài cứ điểm Thôn Dương Mã, ngươi còn biết cứ điểm nào khác không?"

“Không biết, vì ta cũng mới gia nhập bọn họ, nhiều chuyện họ không nói cho ta, như lần này, biết cảnh sát để ý tổ chức buôn lậu, họ lập tức bỏ rơi ta.” Nghĩ đến đây, Từ Nguyệt Hoa không nhịn được hỏi, “Cảnh sát, các ngươi làm sao phát hiện ta là gián điệp?”

Hàn Bân không trả lời mà hỏi lại, “Ngoài vụ buôn lậu, ngươi đã tham gia vụ nào khác chưa?”

Từ Nguyệt Hoa do dự, tay đan vào nhau, “Có, trước đó họ còn cướp một điểm đánh bạc, lần đó cũng để ta làm gián điệp.”

Hàn Bân gật đầu, tỏ vẻ hài lòng với thái độ của Từ Nguyệt Hoa, “Các ngươi cướp sòng bạc, người chơi cũng báo cảnh sát, có người nhận ra ngươi.”

Từ Nguyệt Hoa thốt lên, “À, họ cũng báo cảnh sát.”

“Ngươi có vẻ ngạc nhiên.”

“Hiên Ca nói, bọn cờ bạc đều không đàng hoàng, một khi báo cảnh sát sẽ không được gì, cướp cũng như không. Đó là nguyên tắc chọn mục tiêu của hắn.”

Hàn Bân nói, “Thông thường, không ai báo cảnh sát, nhưng người báo án lần này có hoàn cảnh đặc biệt.”

Từ Nguyệt Hoa thở dài, “Ta biết sớm muộn cũng có ngày này, chỉ là… không ngờ đến nhanh như vậy.”

“Nhóm này có bao nhiêu súng?”

“Hai khẩu súng thật, hai khẩu súng giả. Hiên Ca và Hồ ca mỗi người một khẩu súng thật, còn lại hai khẩu súng giả, họ thay nhau dùng.”

“Ngươi chắc chắn chứ?” Hàn Bân nghiêm túc hỏi.

Hắn phải cẩn thận, bọn này đều là tội phạm nguy hiểm, chỉ một Hồ Định Vinh đã rất khó bắt, năm người còn lại càng khó đối phó, phải làm rõ chúng có bao nhiêu vũ khí.

“Chắc chắn, Hồ ca đích thân nói với ta.”

Nghe vậy, Hàn Bân thở phào, nếu hai thật hai giả, thì ba khẩu còn lại chỉ có một khẩu thật, rủi ro khi bắt giữ giảm đi nhiều.

“Ngươi cũng tham gia hai vụ, chắc hiểu cách chọn mục tiêu của họ, ngươi nghĩ mục tiêu tiếp theo là ai?”

Từ Nguyệt Hoa suy nghĩ một lúc, nói, “Hiên Ca là người rất có đầu óc, hắn chọn mục tiêu rất đặc biệt, ví dụ như sòng bạc, tổ chức buôn lậu, theo hắn nói những tổ chức này không đàng hoàng, thường dùng tiền mặt giao dịch, không dám báo cảnh sát, nên ta nghĩ mục tiêu tiếp theo cũng phải phù hợp ba điều kiện này.”

“Nếu để ngươi vẽ chân dung tội phạm, ngươi có thể miêu tả ngoại hình của Hiên Ca và đồng bọn không?”

“Chắc là có thể.”

“Được rồi, ngươi nghỉ ngơi một lát.” Hàn Bân nói xong, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Cảnh sát, ta… ta muốn nhờ ngài giúp một việc.”

“Ngươi nói đi.”

Từ Nguyệt Hoa nghẹn ngào, “Ta muốn nhờ ngài nhắn với cha mẹ ta, nói ta xin lỗi họ, đã phụ lòng tin tưởng và kỳ vọng của họ, ta sẽ cố gắng cải tạo, sớm ra ngoài báo hiếu, bảo họ giữ gìn sức khỏe, đừng lo lắng cho ta.”

Hàn Bân gật đầu, “Ta sẽ chuyển lời.”

Sau khi thẩm vấn xong, đã hơn hai giờ chiều, Hàn Bân đến giờ vẫn chưa ăn trưa.

Hàn Bân về văn phòng, uống một cốc nước ấm, biết Đinh Tích Phong đã về trụ sở, hắn không kịp ăn, trực tiếp đến văn phòng Đinh Tích Phong báo cáo.

Hàn Bân gõ cửa vào văn phòng, "Đội trưởng."

Chương 1225: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đinh Tích Phong ngồi sau bàn làm việc, chỉ vào ghế đối diện, "Ngồi đi. Có thông tin gì mới không?"

Hàn Bân đưa biên bản thẩm vấn, đồng thời trong đầu lướt qua một lượt, giới thiệu trọng điểm thẩm vấn.

Nghe xong, Đinh Tích Phong cũng hiểu đại khái nội dung thẩm vấn, nói, "Hiên Ca này có vẻ là tội phạm chuyên nghiệp."

"Ta cũng nghĩ vậy, theo lời khai của Từ Nguyệt Hoa, họ rất có thể đang lên kế hoạch cho mục tiêu mới."

"Biết mục tiêu là gì không?"

Hàn Bân lắc đầu, "Sau khi tổ chức buôn lậu báo cảnh sát, Từ Nguyệt Hoa và Hồ Định Vinh bị loại khỏi tổ chức, sợ cảnh sát lần ra họ."

Đinh Tích Phong cau mày, "Bọn này gan thật, biết cảnh sát điều tra tổ chức buôn lậu bị cướp, mà vẫn dám lên kế hoạch mới."

Hàn Bân phân tích, "Ta cảm thấy, Hiên Ca này phải chuẩn bị từ lâu, từ vụ sòng bạc đến vụ buôn lậu, hắn không phải hành động bộc phát, mà đã nhắm vào những mục tiêu này từ trước, chỉ chờ thời cơ thích hợp."

Đinh Tích Phong dựa vào ghế, xoa trán, "Bọn tội phạm này thật là phiền phức, chỉ một Hồ Định Vinh đã gây ra rắc rối lớn

như vậy, phải nhanh chóng bắt các đồng bọn còn lại, nếu không chúng như quả bom hẹn giờ."

Đinh Tích Phong còn một nỗi lo khác, Hồ Định Vinh gây ra rắc rối lớn, đồng bọn của hắn có thể đã biết.

Đinh Tích Phong lấy ra hai thùng mì ăn liền và hai cây xúc xích, "Ăn tạm đã, đợi phá xong vụ án, ta mời ngươi ăn ngon."

Hàn Bân đã đói đến mức bụng dính lưng, nhanh chóng xé bao mì, "Giờ không cầu gì khác, ăn no là được."

Hai người dùng nước nóng pha mì, tiếp tục bàn về vụ án, "Ngươi nghĩ tiếp theo nên điều tra từ đâu?"

Hàn Bân suy nghĩ, đáp, "Hồ Định Vinh và Hiên Ca luôn liên lạc, ta nghĩ có thể điều tra số điện thoại của họ, xem có thể theo dõi dấu vết của nghi phạm không, nhưng xét đến sự xảo quyệt của Hiên Ca, khả năng không cao."

"Một hướng khác, theo lời khai của Từ Nguyệt Hoa, họ có một cứ điểm ở Thôn Dương Mã, ta nghĩ có thể đi khám xét, hy vọng tìm được manh mối liên quan đến đồng bọn."

"Còn một điểm, Từ Nguyệt Hoa xác nhận, chiếc xe điện màu đỏ là xe trộm, do một người có biệt danh 'Giác Đầu' lấy, ta nghĩ có thể điều tra từ biệt danh này, xem có tìm ra người thật không."

Mấy nghi phạm đều có biệt danh, nhưng không ai rõ họ là người địa phương hay nơi khác, dù là người địa phương, Cầm Đảo lớn như vậy, cũng khó điều tra.

Nhưng Giác Đầu thì khác, hắn chọn trộm xe ở Trấn Bình An, chứng tỏ hắn quen thuộc khu vực đó, rất có thể từng lẩn trốn ở đó, Hàn Bân nghĩ nên lấy đó làm trọng điểm điều tra.

Đối với các biện pháp của Hàn Bân, Đinh Tích Phong tán đồng, ăn vài miếng mì cho đỡ đói, nói, "Chúng ta chia làm ba

hướng, ta sẽ điều tra số điện thoại của Hồ Định Vinh và Hiên Ca, Chu Gia Húc quen thuộc Trấn Bình An, để hắn điều tra biệt danh Giác Đầu. Ngươi dẫn người đi khám xét cứ điểm Thôn Dương Mã."

Hàn Bân uống một ngụm nước mì, "Được, ăn xong ta sẽ dẫn người đi."

"Nhất định phải cẩn thận, đội trưởng Mã đã bị thương, ta không muốn có ai bị thương nữa."

"Ta sẽ cẩn thận."

"Ngươi dẫn người đi trước, nếu thấy không ổn, lập tức gọi chi viện, an toàn là trên hết."

"Rõ."

……

Hàn Bân chưa từng đến Thôn Dương Mã, không quen tình hình ở đó, xét đến việc nghi phạm có vũ khí, không dám mạo hiểm khám xét.

Hàn Bân dẫn người đến đồn cảnh sát Trấn Bình An, sở trưởng Tống Tân Kiều tiếp đón họ.

Hàn Bân trò chuyện với Tống Tân Kiều, tìm hiểu tình hình Thôn Dương Mã, đồng thời nói cho ông biết các biệt danh Hiên Ca, Giác Đầu, nhờ ông giúp điều tra.

Cảnh sát địa phương làm việc lâu năm, dù khu vực nhỏ nhưng hiểu rõ tình hình, biết rõ các tay chân trong khu vực.

Tống Tân Kiều gọi vài cảnh sát quen thuộc tình hình địa phương đến hỏi, tiếc là không ai biết những người này.

Nhưng Tống Tân Kiều vẫn đồng ý tiếp tục điều tra giúp.

Sau đó, Tống Tân Kiều đích thân dẫn Hàn Bân đến Thôn Dương Mã.

Nói về nguồn gốc Thôn Dương Mã, nhiều người nghe tên này sẽ nghĩ là làng nuôi ngựa nhiều, nhưng thực tế không phải vậy, Thôn Dương Mã ban đầu có hai hộ, một họ Dương, một họ Mã, theo thời gian dân số tăng lên, thành một ngôi làng, gọi là Thôn Dương Mã.

Từ Nguyệt Hoa cũng bị áp giải đến Thôn Dương Mã, cần nàng chỉ điểm.

Đối với Từ Nguyệt Hoa, Hàn Bân vẫn không tin tưởng, đừng thấy nàng khóc lóc hối cải trong phòng thẩm vấn, biết người biết mặt không biết lòng.

Từ Nguyệt Hoa cố ý che giấu cho Hồ Định Vinh, khiến Mã Cảnh Ba bị bắn, việc này không dễ bỏ qua, nếu Từ Nguyệt Hoa có thể cung cấp manh mối giúp phá án, có lẽ còn cơ hội lập công chuộc tội, nếu không, tội cản trở thi hành công vụ chắc chắn không thoát.

Hàn Bân dẫn người canh gác Từ Nguyệt Hoa, sở trưởng Tống Tân Kiều đến ủy ban thôn mời trưởng thôn Dương Thiệu An.

Dưới sự dẫn dắt của Từ Nguyệt Hoa, họ tìm đến cứ điểm của nhóm tội phạm, ở tại một ngôi nhà phía nam thôn Dương Mã.

Hàn Bân không dám mạo hiểm, nhờ trưởng thôn Dương Thiệu An ra mặt, hỏi hàng xóm xung quanh, tìm hiểu tình hình ngôi nhà.

Theo phản ứng của dân làng, chủ ngôi nhà này tên Mã Quốc Hiền, người trong thôn, nhà có hai ngôi, hiện đang sống ở phía đông làng, vì ngôi nhà này để trống nên cho thuê.

Chương 1226: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàng xóm còn phản ánh, người thuê không thường ở đây, chỉ thỉnh thoảng đến, mỗi lần đến số lượng cũng nhiều. Nhưng hai ngày gần đây, không thấy ai ra vào.

Hàn Bân bước vào kiểm tra, cửa chính khóa, theo phản ứng của hàng xóm, bên trong có lẽ không có ai.

Tuy nhiên, có bài học từ Hồ Định Vinh, Hàn Bân không dám khinh suất, lên kế hoạch khám xét cẩn thận.

Hàn Bân để cảnh sát đồn canh gác bên ngoài, tự mình dẫn đội vào khám xét, đội khám xét đều mang súng, mặc áo chống đạn, Vương Tiêu và Bao Tinh một nhóm, Giang Dương và Lý Cầm một nhóm, Hàn Bân và Triệu Minh một nhóm.

Chu Gia Húc mức độ nguy hiểm thấp hơn, Hàn Bân điều Triệu Minh sang đây, còn trang bị cho hắn súng.

Triệu Minh rất phấn khởi, vì hắn ít kinh nghiệm, ít có cơ hội cầm súng.

Ngôi nhà này diện tích không nhỏ, sân rộng nhưng phòng không nhiều. Chỉ có hai phòng phía bắc và một phòng phía nam, phía tây có một chuồng lợn.

Hàn Bân và đồng đội leo lên mái nhà hàng xóm, quan sát từ mái nhà, không phát hiện động tĩnh gì.

Sau đó, Hàn Bân và đồng đội leo xuống thang, cửa phòng phía bắc và nam đều khóa.

Hàn Bân quan sát một lúc, để Giang Dương và Lý Cầm canh gác ngoài phòng phía nam, còn mình và Vương Tiêu, Bao Tinh, Triệu Minh bốn người khám xét phòng phía bắc.

Triệu Minh dùng kìm lớn, cắt đứt khóa cửa phòng phía bắc, nhanh chóng né sang một bên, Bao Tinh đá văng cửa, Hàn Bân và Vương Tiêu một trái một phải xông vào.

Bên trong không có ai, cũng không có nhiều đồ đạc, sau đó bốn người khám xét kỹ phòng phía bắc.

"An toàn!"

"An toàn."

"Đội trưởng Hàn, ta phát hiện một cái túi, có lẽ là của nghi phạm để lại."

Hàn Bân không kiểm tra, ra lệnh, "Để sang một bên, khám xét phòng phía nam rồi xem."

Sau đó, Hàn Bân dẫn người khám xét phòng phía nam, phá cửa xong, bên phải có một cái bàn, trên có lớp bụi rõ ràng, phòng này có lẽ lâu rồi không có người vào.

Nhưng Hàn Bân vẫn dẫn người tìm kiếm một lượt, không phát hiện nghi phạm.

Hàn Bân yên tâm phần nào nhưng cũng thất vọng.

Hàn Bân cất súng, ra lệnh, "Vương Tiêu, ngươi dẫn người lục soát trong phòng, xem có manh mối gì của nghi phạm không. Triệu Minh, mang cái túi phát hiện ở phòng phía bắc đến đây."

"Rõ."

Triệu Minh mang túi đến.

Túi màu đen, là loại túi xách tay thường thấy, Hàn Bân chụp vài tấm ảnh, đeo găng tay mở túi, bên trong có cảnh phục

màu xanh, Hàn Bân lấy cảnh phục ra khỏi túi.

Triệu Minh cũng đứng bên cạnh nhìn, hắn mắt nhanh miệng nhanh, ngạc nhiên nói, "Súng, bên trong có hai khẩu súng."

Hàn Bân cầm súng lên, "Giả."

6 bộ cảnh phục giả, 2 khẩu súng giả.

Hàn Bân không khỏi băn khoăn, là nghi phạm giấu ở đây, hay vứt bỏ không dùng nữa.

Nếu là trường hợp trước, nghi phạm có thể sẽ quay lại lấy đồ.

Nếu là trường hợp sau, nghi phạm có định rửa tay gác kiếm, hay thay đổi cách thức phạm tội.

Hàn Bân sắp xếp lại suy nghĩ, rồi gọi điện báo cáo tình hình cho Đinh Tích Phong, nhờ ông cử đội kỹ thuật đến điều tra hiện trường.

Đồng thời, Hàn Bân mời Chủ Nhà, lấy lời khai Chủ Nhà, vốn hy vọng Chủ Nhà cung cấp được manh mối có giá trị, kết quả ngoài hợp đồng thuê nhà, Chủ Nhà không có bất cứ thứ gì liên quan đến nghi phạm.

Một giờ sau, đội kỹ thuật đến, khám xét kỹ lưỡng trong ngoài, phòng phía bắc có dấu vết quét dọn rõ ràng, không phát hiện dấu vân tay hoàn chỉnh. Phòng phía nam bụi dày, có lẽ không được sử dụng.

Đội kỹ thuật không phát hiện manh mối có giá trị.

Xem ra nghi phạm đã chuẩn bị từ trước, từ bỏ cứ điểm này.

Nói cách khác, 6 bộ cảnh phục giả và 2 khẩu súng giả là do họ cố tình vứt bỏ, súng cũng đã được lau sạch, không phát hiện dấu vân tay.

Không tìm được manh mối ở Thôn Dương Mã, Hàn Bân chỉ có thể hy vọng vào hai hướng điều tra còn lại.

Từ Thôn Dương Mã về, Hàn Bân báo cáo với Đinh Tích Phong, sau đó đề xuất muốn đến bệnh viện thăm Mã Cảnh Ba.

Đinh Tích Phong suy nghĩ một chút rồi đồng ý, nhưng không được dẫn quá nhiều người đi, sợ ảnh hưởng Mã Cảnh Ba nghỉ ngơi, hơn nữa ông còn đang điều tra manh mối điện thoại, cần người.

Hàn Bân đến bệnh viện, biết Mã Cảnh Ba vừa phẫu thuật xong, đang nghỉ ngơi trong phòng chăm sóc đặc biệt.

Ngoài phòng chăm sóc đặc biệt, Hàn Bân gặp Phùng Bảo Quốc.

Hàn Bân có chút ngạc nhiên, "Phùng cục, ngài cũng ở đây?"

"Cảnh sát bị thương nặng như vậy, đương nhiên phải có người theo dõi, đội trưởng của ngươi còn phải điều tra vụ án, ta rảnh nên phải chú ý nhiều hơn." Phùng Bảo Quốc luôn coi Hàn Bân là hậu bối, nói chuyện cũng thoải mái.

"Phùng cục, ngài thật là quan tâm cấp dưới, có ngài làm chỗ dựa, ta cũng yên tâm."

"Ta vừa hỏi bác sĩ, phẫu thuật của đội trưởng Mã rất thành công, đã lấy được đạn ra, ngươi không cần lo lắng."

"Vậy thì tốt." Hàn Bân thở phào.

"Vụ án giả mạo cảnh sát điều tra đến đâu rồi, có manh mối mới không?"

Hàn Bân báo cáo ngắn gọn tiến trình vụ án.

Nghe xong, Phùng Bảo Quốc nói, "Vụ án này ảnh hưởng rất xấu, từ trên xuống dưới đều chú ý, đội trưởng Mã bị

thương nặng, ít nhất phải nghỉ ngơi ba năm tháng, không thể tham gia vụ này nữa, ngươi phải cố gắng, sớm bắt được nghi phạm.”

“Ngài yên tâm, ta đảm bảo không để sở cảnh sát thành phố mất mặt.”

Chương 1227: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ừ, ngươi về đi, ở đây có ta trông, sớm phá án là giúp đỡ đội trưởng Mã tốt nhất."

Hàn Bân cười khổ, Phùng Bảo Quốc đã nói vậy, hắn còn biết làm sao, vội vàng về sở cảnh sát thành phố, cùng Đinh Tích Phong điều tra manh mối điện thoại.

Đinh Tích Phong đã tra số điện thoại của Hồ Định Vinh và Hiên Ca, số của Hiên Ca đã ngừng hoạt động, không thể định vị thời gian thực.

Đinh Tích Phong tra danh tính chủ số của Hiên Ca, phát hiện là số không đăng ký tên.

Cuối cùng, chỉ có thể in danh sách liên lạc của hai số.

Hàn Bân về sở, dẫn người xác minh danh tính những liên lạc này.

Danh sách liên lạc của số Hiên Ca không nhiều, còn có hai số không đăng ký tên, xác minh cũng dễ dàng.

Theo kinh nghiệm của Hàn Bân, số này Hiên Ca chuyên dùng cho việc phạm tội.

Còn hai số không đăng ký tên thì rất khả nghi, Hàn Bân thử định vị hai số này, phát hiện đã ngừng hoạt động.

Liên lạc của số Hồ Định Vinh nhiều hơn, xác minh cũng phức tạp, có gia đình, bạn bè, cả những số linh tinh.

Hàn Bân và đồng đội bận rộn đến hơn chín giờ tối mới về nhà.

……

Sáng hôm sau tám giờ.

Hàn Bân và đồng đội đến bệnh viện, tình trạng Mã Cảnh Ba đã ổn định, từ phòng chăm sóc đặc biệt chuyển sang phòng thường, Hàn Bân và đồng đội cũng gặp hắn.

Tinh thần Mã Cảnh Ba khá tốt, thấy họ rất vui, trò chuyện thân thiết, còn hỏi thăm tiến triển vụ án, nhưng bệnh viện có quy định giờ thăm, họ ở lại chưa đến mười phút đã bị y tá đuổi ra.

Thấy Mã Cảnh Ba hồi phục tốt, họ cũng yên tâm.

Hồ Định Vinh không may mắn như vậy, hai người cùng được đưa đến bệnh viện, nhưng Hồ Định Vinh không chỉ có một vết đạn, vết thương nặng hơn, mất nhiều máu, sau phẫu thuật được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, vẫn chưa qua nguy hiểm.

Hàn Bân đặc biệt đến thăm hắn, nhưng chỉ có thể nhìn qua kính, không được vào.

Về sở cảnh sát, Hàn Bân và đồng đội lại bận rộn xác minh, nhưng không có manh mối giá trị, không phát hiện người khả nghi.

Buổi chiều, đồn cảnh sát Trấn Bình An báo tin, họ tìm được người có biệt danh ‘Giác Đầu’, gửi thông tin cho Hàn Bân.

Giác Đầu, tên thật Phan Tự Kiệt

Giới tính, nam

Ngày sinh, 2 tháng 6 năm 1993

Quê quán, thành phố Cầm Đảo, Trấn Bình An, thôn Nghĩa Bắc

Số điện thoại, 1553849XXXX

Tiền án, trộm cắp, tụ tập đánh nhau

Có thông tin nghi phạm, Đinh Tích Phong lập tức triệu tập họp.

Đinh Tích Phong nói, "Thông tin Phan Tự Kiệt mọi người đã thấy, hắn là người Trấn Bình An, có tiền án trộm cắp, rất có thể là nghi phạm trộm xe điện màu đỏ, chỉ cần tìm được hắn, có thể lần ra đồng bọn."

"Mọi người có ý kiến gì không?"

Hàn Bân nói, "Ngay khi có thông tin từ Trấn Bình An, ta đã để Từ Nguyệt Hoa nhận diện, nàng xác nhận Phan Tự Kiệt là 'Giác Đầu' trong nhóm tội phạm, ta đề nghị định vị theo dõi điện thoại của hắn, nếu định vị thành công thì tốt. Nếu điện thoại ngừng hoạt động, chứng tỏ Từ Nguyệt Hoa không nói dối, Phan Tự Kiệt chính là Giác Đầu."

Đinh Tích Phong tán thành, "Nhóm tội phạm này có ý thức phản gián mạnh, trước khi hành động rất có thể ngừng điện thoại. Ai có ý kiến khác?"

Chu Gia Húc nói, "Ta nghĩ nên đến khu nhà hắn điều tra, xem hắn có liên hệ gì với Hồ Định Vinh và điểm chung gì không."

Đinh Tích Phong gật đầu, "Có thể điều tra, nhưng tránh gây chú ý cho nghi phạm."

"Rõ."

Đinh Tích Phong đổi giọng, "Đúng rồi, sáng nay các ngươi đến bệnh viện?"

Hàn Bân nói, "Đúng, đội trưởng Mã hồi phục khá tốt."

“Còn Hồ Định Vinh?” Đinh Tích Phong tối qua hơn mười giờ đến bệnh viện, lúc đó Mã Cảnh Ba và Hồ Định Vinh đều ở phòng chăm sóc đặc biệt.

Hàn Bân nói, “Hồ Định Vinh vẫn ở phòng chăm sóc đặc biệt.”

Đinh Tích Phong hừ lạnh, “Hừ, thằng nhóc này không hy vọng gì rồi, từ mức độ chống cự quyết liệt của hắn, có lẽ còn liên quan đến vụ khác, dù qua khỏi cũng chưa chắc hợp tác điều tra. Trọng điểm vẫn là Phan Tự Kiệt.”

“Họp xong, có tình hình gì, báo cáo ngay cho ta.”

Sau đó, mọi người chia nhau hành động, Hàn Bân điều tra số điện thoại của Phan Tự Kiệt, như hắn dự đoán, điện thoại của Phan Tự Kiệt đã ngừng hoạt động, không thể định vị.

Điều này càng tăng thêm nghi ngờ với Phan Tự Kiệt.

Xác minh liên lạc của số Hồ Định Vinh và Hiên Ca không tiến triển gì, Hàn Bân cũng không kỳ vọng nhiều vào số của Phan Tự Kiệt.

Hàn Bân giao việc xác minh liên lạc cho đồng đội, sau đó đến đội cảnh sát giao thông, tra ra Phan Tự Kiệt có một chiếc xe hơi.

Chủ xe, Phan Tự Kiệt.

Hình dáng, xe hơi màu đen

Nhãn hiệu, Hyundai

Biển số, Lu B23D94V

Thời gian mua, 21 tháng 5 năm 2018

Đây là manh mối quan trọng, không tìm được người, thì tìm xe.

Hàn Bân lập tức báo cáo cho Đinh Tích Phong, được ông đồng ý, thông báo cho đồng đội.

Có thêm một manh mối, thêm một hy vọng bắt được nghi phạm.

Trọng điểm điều tra chuyển sang tìm xe.

Tìm theo hai hướng, thứ nhất là kiểm tra giám sát Thiên Võng, thứ hai, Chu Gia Húc thu thập video giám sát quanh nhà Phan Tự Kiệt.

Theo điều tra của Chu Gia Húc tại thôn Nghĩa Bắc, ngày 11 tháng 11, Phan Tự Kiệt về nhà, ngày 13 tháng 11, có dân làng thấy hắn lái xe đi, xe chính là chiếc Hyundai biển số Lu B23D94V màu đen.

Từ đó không ai thấy hắn nữa.

Chương 1228: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đây là manh mối quan trọng, giúp cảnh sát xác định hành tung gần đây của Phan Tự Kiệt.

Cảnh sát lấy thời gian này làm điểm, bắt đầu điều tra, phát hiện xe Hyundai màu đen của Phan Tự Kiệt xuất hiện tại đầu thôn Nghĩa Bắc, xe đi qua vài làng, hướng vào thành phố.

Nhưng ra khỏi phạm vi Trấn Bình An, xe biến mất, giám sát Thiên Võng dọc đường vào thành phố không thấy xe này nữa.

Vì vậy đội hai mở cuộc họp tổng kết vụ án, sau thảo luận, mọi người cho rằng có hai khả năng, khả năng thứ nhất, nghi phạm có chỗ ẩn náu giữa Trấn Bình An và thành phố, rất có thể là cứ điểm khác của nghi phạm.

Khả năng thứ hai, nghi phạm thay biển số xe trước khi vào thành phố.

Sau đó, đội hai chia thành hai nhóm hành động.

Chu Gia Húc điều tra khả năng thứ nhất.

Hàn Bân điều tra khả năng thứ hai.

Hàn Bân một lần nữa đến đội cảnh sát giao thông, xem xét các trạm kiểm soát từ An Bình Trấn vào thành phố, dự đoán thời gian, kiểm tra kỹ.

Mỗi chiếc xe Hyundai màu đen qua trạm kiểm soát trong thời gian đó đều bị nghi ngờ, Hàn Bân xác minh biển số của các xe này.

Sau một lượt xác minh, Hàn Bân phát hiện ba xe Hyundai màu đen khả nghi, cùng loại với xe của Phan Tự Kiệt, trong đó một xe biển số Lu B849ue là xe đeo biển giả, bị liệt vào xe nghi vấn trọng điểm.

Điều tra tiếp theo của cảnh sát tập trung vào xe này.

……

Một ngày trước.

Ngày 13 tháng 11.

Phan Tự Kiệt lái xe Hyundai màu đen, từ thôn Nghĩa Bắc vào thành phố, ra khỏi phạm vi Trấn Bình An, hắn dừng xe ở chỗ hẻo lánh, thay biển số Lu B849ue.

Phan Tự Kiệt lái xe vòng một đoạn, sau đó vào thành phố, đến khu vực thành phố Cầm Đảo, hắn lại lái xe vòng một vòng lớn, cuối cùng đến chợ An Kiều.

Chợ An Kiều thuộc làng trong thành phố, tình hình xung quanh phức tạp, nhiều công nhân ngoại tỉnh ở đây.

Phan Tự Kiệt đậu xe trong một ngõ hẻm, đi đến nhà bên cạnh gõ cửa, "Cộc cộc cộc."

Tiếng gõ cửa nhanh hai cái, chậm một cái.

"Ai vậy?"

"Ta Giác Đầu."

"Két…" Cửa mở, trong khe cửa lộ ra một cái đầu, nhìn xung quanh, thấy không có ai khác, "Vào nhanh."

"Lão Tiết, Hiên Ca đâu?"

"Ở lầu hai, đang chờ ngươi họp."

"Hì hì, ta để an toàn nên vòng một đoạn đường."

Hai người lên lầu hai, trong phòng còn ba người nữa, Hiên Ca, Tứ Oa, Xà Tử.

Giác Đầu chào hỏi, "Hiên Ca."

Hiên Ca nhìn hắn, "Không có gì ngoài ý muốn chứ."

"Không, rất suôn sẻ."

"Vậy thì tốt, chúng ta họp trước, rồi diễn tập một lượt, bảy giờ ăn cơm, tám giờ hành động."

"Hiên Ca, mục tiêu lần này là gì, đến giờ ta vẫn chưa biết gì." Phan Tự Kiệt tò mò hỏi.

Hiên Ca cười, mở tủ bên cạnh, lấy ra vài bộ quần áo, "Thử xem, có vừa không?"

Phan Tự Kiệt nhìn thoáng qua, "Hiên Ca, đây không phải cảnh phục."

"Cảnh phục của chúng ta đã bỏ ở cứ điểm Thôn Dương Mã."

Tứ Oa mặc thử quần áo, "Hiên Ca, bộ này không bằng cảnh phục, hay ta đến Thôn Dương Mã lấy, chắc còn kịp hành động."

Hiên Ca nghiêm mặt, "Từ bây giờ, ai cũng không được đến cứ điểm Thôn Dương Mã, nhóm buôn lậu báo cảnh sát, rất có thể lần ra cứ điểm đó."

"Vậy Hồ ca và Từ Nguyệt Hoa sao đây?"

Hiên Ca xoa mũi, "Ta chỉ phòng ngừa, chưa chắc Từ Nguyệt Hoa bị cảnh sát để ý, dù bị để ý, Hồ ca cũng biết phải làm gì."

Phan Tự Kiệt nói, "Vậy lần này chỉ có năm người chúng ta thôi."

“Thay quần áo làm quen trước, tránh hành động không tự nhiên.”

Phan Tự Kiệt mở quần áo, thấy có dấu hiệu của tòa án, cười, “Bộ này tuy không oai như cảnh phục, nhưng cũng được.”

……

Khu dân cư Vinh Quốc Phủ.

Đây là khu dân cư cao cấp ở trung tâm thành phố, khu nhà 11 tầng, có cảnh quan đẹp, lại là khu học song song, xung quanh có bệnh viện, có trung tâm thương mại, rất tiện lợi.

Lầu 3, khu nhà 1, phòng 802.

Một gia đình đang ăn cơm tối, hai vợ chồng cùng một cậu con trai ăn trong phòng ăn, giúp việc ăn trong bếp.

Trên bàn ăn có nhiều món ngon, có thịt dê hầm đỏ, cá hoàng hoa lớn, bào ngư, canh vịt già, rau xào, cần tây tôm.

Cậu bé khoảng mười tuổi, mặc quần áo hàng hiệu, hơi gầy, gắp vài miếng cơm, nói, “Cha, ta muốn đổi điện thoại.”

Người phụ nữ phàn nàn, “Con trai, ngươi sao không nói sớm, dịp giảm giá 11/11 sao không nói?”

“Hì hì, ta mua dịp 11/11 rồi, chỉ là chưa gửi về.”

Người đàn ông cười, “Giỏi thật, biết tiền trảm hậu tấu. Nói xem, ngươi mua điện thoại hiệu gì?”

“Huawei.”

Người đàn ông nhíu mày, “Sao không mua Apple, cha ngươi không thiếu tiền, muốn mua thì mua đắt nhất.”

“Nhiều bạn học của ta mua Huawei.”

Người đàn ông phẩy tay, “Con trai, nhớ kỹ, đắt thì chắc chắn tốt hơn rẻ, sau này không mua thì thôi, mua là phải mua đắt nhất.”

Người phụ nữ thở dài, “Được rồi, nhà mình thế này mà còn bảo con tiêu tiền lung tung.”

“Tiêu gì mà tiêu, ngươi biết gì, có thể tiêu tiền mới kiếm được, ngươi tiết kiệm mấy đồng tiền, còn tiết kiệm được nhà sao, toàn làm những việc vô ích.” Người đàn ông hạ giọng, “Còn nữa, nhà mình có tiền hay không, ngươi còn không rõ, toàn là lừa người ngoài.”

Người phụ nữ lại thở dài, “Nợ nần cũng không phải chuyện tốt, khi nào trả hết nợ, ta mới yên tâm.”

Người đàn ông nháy mắt, “Ngươi biết gì, thời nay có thể nợ là bản lĩnh, người bình thường muốn nợ còn không ai cho vay.”

Chương 1229: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Cộc cộc…" Tiếng gõ cửa vang lên.

"Ai vậy?"

"Ban quản lý, điều tra dân số!"

"Dì Điền, ngươi ra mở cửa… thôi, để ta ra. Ngươi ra cũng không ích gì." Người phụ nữ đứng dậy, đi đến cửa.

"Két…" Cửa mở, bên ngoài xông vào mấy người mặc đồng phục.

Người phụ nữ ngạc nhiên, "Các ngươi làm gì vậy?"

"Chúng ta là tòa án, Tưởng Khang Minh, Lư Thúy Loan có ở đây không?"

Người phụ nữ hơi nhíu mày, há miệng, chuẩn bị nói.

Người đàn ông lên tiếng trước, "Các đồng chí, các ngươi nhầm nhà rồi, nhà chúng ta họ Điền."

Một người mặc đồng phục đi tới, mở tài liệu trong tay, trong đó có một tấm ảnh của Tưởng Khang Minh, góc phải trên có ảnh của Tưởng Khang Minh, "Ngươi đổi tên khi nào, sao ta không biết?"

Người đàn ông nhìn ảnh của mình, cười khổ, "Các ngươi là tòa án nào?"

"Chúng ta là Tòa án Nhân dân Thành phố Cầm Đảo, đây là giấy tờ của chúng ta, tòa án ba lần gửi thông báo thi hành án

cho ngươi, ngươi từ chối thi hành, theo quy định chúng ta có thể bắt giữ ngươi.”

Tưởng Khang Minh giơ tay, “Các ngươi bắt thì bắt ta, con ta còn nhỏ, cần vợ ta chăm sóc.”

Là một kẻ lưu manh chuyên nghiệp, tình huống này Tưởng Khang Minh đã gặp nhiều, tòa án lớn nhỏ hắn đều đã tiếp xúc, dù sao hắn không có tiền, thích làm gì thì làm, cùng lắm là bị bắt một thời gian, coi như giảm cân.

Một câu thôi, không có tiền, mạng tòa án cũng không muốn.

Cứ kéo dài, ai sợ ai?

Chờ vài năm con trai trưởng thành, hì hì.

Người mặc đồng phục ra lệnh, “Còng lại, bắt đi!”

“Các ngươi làm gì, sao lại bắt người.” Lư Thúy Loan đứng chắn trước Tưởng Khang Minh, “Cho chúng ta thêm vài ngày, để chúng ta tìm cách.”

“Thông báo đã gửi từ lâu, đã cho ngươi đủ thời gian chuẩn bị, nếu ngươi thật sự muốn trả tiền, đã chuẩn bị từ lâu. Bây giờ hoặc đưa tiền ra, hoặc chúng ta bắt người đi.”

Tưởng Khang Minh vỗ tay Lư Thúy Loan, “Vợ không sao, ta đi với các đồng chí tòa án một chuyến, nói rõ chuyện này, để họ cũng dễ báo cáo.”

“Nhưng…” Lư Thúy Loan thở dài, kiểu sống này nàng chịu đủ rồi, “Hay là chúng ta trả trước…”

Lư Thúy Loan chưa nói xong đã bị chồng cắt ngang, “Thôi, đừng nói nữa, ngươi lo con đi, việc khác đừng lo.”

“Con trai, ngươi học tốt, nghe lời mẹ.”

“Cha, ta không muốn ngươi đi.” Con trai của Tưởng Khang Minh vừa khóc vừa tiến lên đẩy nhân viên thi hành án, “Đồ phiền phức, các ngươi lại đến nhà ta, cút ra, cút…”

Người mặc đồng phục biến sắc, quát, “Còn đứng đó làm gì, bắt người đi.”

Hai người đàn ông tiến lên, còng tay Tưởng Khang Minh, một người còn nhìn Lư Thúy Loan nhiều lần.

Tưởng Khang Minh bị áp giải ra khỏi nhà, mẹ con ôm nhau khóc.

Trong thang máy, nghe tiếng khóc, Tưởng Khang Minh hơi buồn, “Ai, lại thế này…”

Một nhân viên thi hành án hỏi, “Hiên Ca, sao ta không lục soát nhà hắn, có thể trong nhà giấu tiền.”

Hiên Ca hừ một tiếng, “Ngươi nghĩ gì vậy? Hắn mà giấu tiền trong nhà, đã không chờ chúng ta đến.”

Tưởng Khang Minh lộ vẻ bất đắc dĩ, không biết thật hay giả, “Các đồng chí, ta thật sự không có tiền, có tiền ai lại không muốn vô sản.”

“Ha ha.” Phan Tự Kiệt cười, “Ở nhà tốt thế này, nói không có tiền, ma mới tin.”

“Nhà này ta thuê, ký hợp đồng mấy năm. Ta muốn cầm cố cho tòa án, nhưng chủ nhà không đồng ý.”

Phan Tự Kiệt nói, “Thuê được nhà tốt thế này, chứng tỏ nhà ngươi có tiền. Nhìn bàn ăn nhà ngươi, có bào ngư, ta chưa ăn bào ngư to thế bao giờ.”

Tưởng Khang Minh cười, “Một người bạn ngư dân tặng, không ăn sẽ hỏng.”

Lão Tiết cười, “Ta cũng muốn có người bạn ngư dân như vậy.”

Nói chuyện, thang máy đến tầng hầm, Tưởng Khang Minh bị đẩy vào xe.

Lão Tiết lái xe, Hiên Ca ngồi ghế phụ, Phan Tự Kiệt và Xà Tử ngồi hai bên kẹp Tưởng Khang Minh, Tứ Oa lái xe khác theo sau.

Lên xe, Lão Tiết cởi áo ngoài, mở cổ tay áo, “Bộ này mặc khó chịu quá, sắp nghẹt thở.”

Xà Tử cười, “Mặc cảnh phục vẫn oai.”

Hiên Ca nói, “Có thể một lần, không thể hai lần, mặc hai lần là đủ, lần nữa là bị bắt.”

Phan Tự Kiệt nịnh, “Vẫn là Hiên Ca suy nghĩ chu đáo, nếu chỉ có chúng ta, sớm bị cảnh sát bắt.”

Tưởng Khang Minh càng nghe càng không đúng, lời nói của nhóm này không giống tòa án, mà giống cướp.

Tưởng Khang Minh nhìn ra ngoài, “Các đồng chí, đường này không đến Tòa án Nhân dân Thành phố Cầm Đảo.”

Hiên Ca châm thuốc, rít một hơi, “Ngươi không nghe rõ sao, còn giả ngốc.”

Phan Tự Kiệt nắm tóc Tưởng Khang Minh, cười lạnh, “Tưởng, ngươi muốn sống hay chết?”

“Sống, ta đương nhiên muốn sống.”

“Vậy lấy tiền ra, để anh em cũng thuê nhà tốt, ăn bào ngư.”

Xà Tử cười đểu, “Vợ ngươi cũng hấp dẫn, biết thế bắt nàng cùng, mới thú.”

Tưởng Khang Minh nghiến răng, “Đau, ngươi nhẹ tay chút.”

Lúc này, hắn hơi hoảng, cảm giác nhóm này giống cướp, nhưng cũng nghi ngờ.

Hắn nợ nhiều tiền bên ngoài, chủ nợ nghĩ đủ cách đòi nợ, hắn nghĩ, nhóm này có phải chủ nợ thuê đến đòi tiền, không phải cướp thật, mà giả làm cướp, ép hắn khai ra tiền.

Tưởng Khang Minh không phải người dễ đầu hàng, nếu không đã không nợ nhiều tiền không trả.

"Bốp!" Xà Tử tát Tưởng Khang Minh, "Nói, tiền giấu ở đâu?"

Tưởng Khang Minh khổ sở, "Các đại ca, ta không có tiền, có tiền cũng không tự nguyện bị bắt, xin các đại ca giơ cao đánh khẽ, tha cho ta."

Chương 1230: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Bốp bốp!" Xà Tử tát hắn, "Ngươi nghĩ gì, chúng ta mạo hiểm như vậy, không vắt kiệt ngươi, sao tha cho ngươi."

"Nhưng ta thật sự không có tiền, dù giết ta cũng vô ích."

"Ha ha, ngươi nói đúng, nếu ngươi không đưa đủ tiền, chúng ta sẽ giết ngươi."

"Các đại ca, giết người là phạm pháp, chúng ta không thù oán, sao lại hại ta, cũng hại các ngươi."

Hiên Ca xoay người, nắm cằm Tưởng Khang Minh, ném tàn thuốc vào miệng hắn, "Chúng ta không đùa, đừng thử thách giới hạn của chúng ta, không có tiền, ngươi phải chết. Hơn nữa, ta đảm bảo, ngươi chết rất thảm."

"A! Nóng, nóng chết ta."

"Từ giờ, bữa sáng, trưa, tối của ngươi là tàn thuốc." Nói đến đây, Hiên Ca nhìn thuộc hạ, "Các ngươi nhớ đút hắn ăn."

"Yên tâm, Hiên Ca, không quên đâu."

Xà Tử cười, "Hiên Ca, chỉ cho hắn ăn tàn thuốc thì rẻ quá, đến nơi giao cho ta, xem ta xử lý hắn."

"Ngươi từ từ, đừng chơi chết người."

"Yên tâm, ta biết mà, chưa vắt đủ tiền, ta không nỡ để hắn chết." Xà Tử cởi tất của mình, vo lại nhét vào miệng Tưởng Khang Minh.

“Ngày, tất ngươi đi bao lâu rồi, mùi hôi này đủ chết người.” Phan Tự Kiệt bịt mũi, quay đầu sang chỗ khác.

Nhìn Tưởng Khang Minh, đã lộn trắng mắt, liên tục nôn mửa.

Xà Tử cười gượng, “Ta ghét giặt tất nhất, không có bà nào, bẩn rồi ném luôn. Để tiết kiệm, đi nhiều ngày.”

Phan Tự Kiệt lắc đầu, “Ngươi nói tiết kiệm, vài phút là giặt xong đôi tất, chưa thấy ai như ngươi.”

“Lão Phan, ngươi lạc hậu rồi, nói ngươi nghe, người Mỹ đi như vậy. Họ không chỉ ném tất bẩn, mà cả áo sơ mi. Bẩn là ném, không giặt.”

“Người ta tiêu đô la, ngươi tiêu gì?” Hiên Ca lắc đầu, giá cả ở Mỹ rẻ, mua một cái sơ mi không đắt hơn phí giặt là bao.

Tất nhiên, không thể đánh đồng, mua áo hàng hiệu thì khác.

Nhóm người lái xe về chợ An Kiều, đã hơn mười giờ đêm, trên đường không còn người đi bộ.

Hiên Ca chọn điểm này, từ bên ngoài là nhà hai tầng, thực tế có tầng ngầm, nhốt người trong đó có hiệu quả cách âm.

Hiên Ca ở tầng một và hai, Xà Tử dẫn Tưởng Khang Minh vào tầng ngầm.

Rất nhanh, trong tầng ngầm vang lên tiếng nức nở, may mà cách âm tốt, không lo hàng xóm nghe thấy.

Bị bắt không phải chuyện lạ với Tưởng Khang Minh, nhưng lần này bắt hắn không phải tòa án, mà là tội phạm hung ác…

Chiều ngày 14 tháng 11.

Hàn Bân vẫn đang theo dõi xe của Phan Tự Kiệt, theo dõi đến chợ An Kiều thì xe biến mất.

Hàn Bân báo cáo tình hình cho Đinh Tích Phong, ông suy nghĩ, để Chu Gia Húc đến chợ An Kiều điều tra.

Hàn Bân tiếp tục ở đội cảnh sát giao thông xem giám sát.

Vì Phan Tự Kiệt có tiền sử đổi biển số, Hàn Bân kiểm tra xe Hyundai màu đen, lại có phát hiện mới. Tối qua tám giờ, hai xe dán ký hiệu tòa án rời chợ An Kiều, một xe là Hyundai màu đen.

Hàn Bân tra biển số xe này, phát hiện là biển giả.

Phát hiện này làm Hàn Bân cảnh giác, trước đó tại cứ điểm Thôn Dương Mã phát hiện sáu bộ cảnh phục giả, Hàn Bân nghi ngờ nghi phạm có thể thay đổi cách thức phạm tội.

Xem ra, hắn chỉ đoán đúng một nửa, nghi phạm vẫn giả danh công chức, chỉ là từ cảnh sát thành quan tòa.

Hàn Bân tiếp tục theo dõi, phát hiện hai xe dán ký hiệu tòa án đến khu dân cư Vinh Quốc Phủ, ở lại vài chục phút rồi về chợ An Kiều, sau đó lại biến mất.

Hàn Bân lập tức báo cáo với Đinh Tích Phong, cũng nói phân tích của mình.

Đinh Tích Phong quyết đoán để Hàn Bân đến khu dân cư Vinh Quốc Phủ điều tra.

Hơn năm giờ chiều, Hàn Bân đến khu dân cư Vinh Quốc Phủ.

Hàn Bân đến công ty quản lý khu dân cư, xem giám sát, phát hiện xe từ tầng hầm vào khu dân cư. Bốn người từ xe bước xuống, đều mặc đồng phục tòa án.

Hàn Bân đoán, có một nghi phạm canh chừng.

Họ vào lầu ba, khu nhà 1, đi thang máy lên tầng tám.

Khi xuống, họ áp giải một người đàn ông, người này bị còng tay.

Sau đó, người đàn ông bị áp giải lên xe, hai xe rời khu dân cư.

Hàn Bân xem lại giám sát, phát hiện người bị áp giải là cư dân khu dân cư.

Theo giám sát, Hàn Bân phân tích đại khái tình hình, nghi phạm giả danh tòa án bắt cóc một người đàn ông.

Hàn Bân nhờ ban quản lý liên hệ với chủ căn hộ 802, chủ nhà nói cho thuê, người bị áp giải là người thuê nhà.

Điều này xác nhận suy đoán của Hàn Bân.

Hàn Bân lấy số điện thoại người thuê, qua hệ thống cảnh sát tra danh tính, phát hiện người này có tiền án, bị hạn chế tiêu dùng, là một kẻ lưu manh.

Sòng bạc, buôn lậu, lưu manh.

Lưu manh có hành vi phi pháp, thu nhập bất chính, có thể giấu nhiều tiền mặt, rất có thể không dám báo cảnh sát, phù hợp quy luật chọn mục tiêu của nghi phạm.

Từ các bằng chứng, Hàn Bân càng chắc chắn suy đoán của mình.

Nhưng để an toàn, Hàn Bân muốn thăm dò trước.

……

Lầu 3, khu nhà 1, phòng 802.

Lư Thúy Loan đang ngồi trên ghế sô pha đan áo len, đây là thói quen của nàng, khi bực bội thích đan áo len để chuyển sự chú ý.

Người giúp việc đi đến, “Phu nhân, tối nay ngài muốn ăn gì?”

“A, dì Điền, ngươi nói gì?”

“Ta hỏi, tối ngài muốn ăn gì?”

“Ngươi nấu gì cũng được, ta không muốn ăn.”

“Vậy ta nấu chút cháo kê.”

“Được.” Lư Thúy Loan thở dài, nhớ đến chồng bị bắt, nói nhỏ, “Không biết hắn thế nào, trong đó có quen không, có ăn no không.”

“Cộc cộc…”

Chương 1231: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ai vậy?”

“Công ty gas, kiểm tra đồng hồ.”

“Dì Điền, ra mở cửa đi.”

Dì Điền do dự, “Phu nhân, có phải lại là nhóm tòa án đó không?”

Lư Thúy Loan bỏ que đan, “Là hay không, mở cửa, không mở thì sao.”

Dì Điền mở cửa, chưa kịp nói gì, một nhóm người xông vào, “Cảnh sát, không được động.”

Dì Điền và Lư Thúy Loan bị khống chế.

“Các ngươi làm gì, sao xông vào nhà ta.”

“Chúng ta là cảnh sát, đây là lệnh khám xét.” Hàn Bân xuất trình lệnh, bắt đầu khám xét nhà.

Họ có súng, Lư Thúy Loan và Dì Điền sợ hãi không dám thở mạnh.

“An toàn.”

“An toàn.”

“Phòng này không có người.”

Khám xét xong, Hàn Bân quay lại phòng khách, quan sát Lư Thúy Loan và Dì Điền, “Các ngươi là ai?”

Lư Thúy Loan ngẩn ra, lớn tiếng hỏi, "Các ngươi là ai, không biết chúng ta là ai mà dám khám nhà."

Hàn Bân giải thích, "Chúng ta đang điều tra một vụ án, nghi phạm rất nguy hiểm, khám nhà là bất đắc dĩ."

"Vậy liên quan gì đến chúng ta?"

Hàn Bân lấy điện thoại, mở ảnh chụp từ video giám sát, "Nhóm này là nghi phạm chúng ta truy đuổi, người đàn ông bị bắt, ngươi có nhận ra không?"

Lư Thúy Loan lập tức biến sắc, "Đó là chồng ta! Họ không phải người của tòa án sao, rốt cuộc sao vậy."

"Lấy chứng minh nhân dân của các ngươi, chúng ta xác minh thân phận, rồi sẽ nói rõ."

Sau đó, hai người đi lấy chứng minh dưới sự giám sát của cảnh sát.

Lư Thúy Loan càng tìm càng rối, "Chứng minh của ta đâu, sao không tìm thấy."

Giúp việc dì Điền tìm thấy trước, đưa cho Hàn Bân, "Cảnh sát, ta chỉ là giúp việc, chuyện này không liên quan ta."

"Người bị bắt là Tưởng Khang Minh?"

"Đúng."

"Hắn bị nhóm đó bắt?"

"Tối qua, nhóm đó tự xưng tòa án, đưa ông Tưởng đi."

Hàn Bân gật đầu, để cảnh sát dẫn dì vào phòng khác lấy lời khai.

Lư Thúy Loan vội vàng chạy đến, đưa chứng minh cho Hàn Bân, "Cảnh sát, đây là chứng minh của ta, rốt cuộc sao vậy, ngài nói cho ta biết."

Hàn Bân đưa chứng minh cho Bao Tinh xác minh, hỏi, "Chồng ngươi tên gì?"

"Tưởng Khang Minh."

"Hắn đâu?"

"Hắn bị nhóm đó đưa đi, tối qua hơn tám giờ, chắc đến tòa án."

"Ngươi tin họ là tòa án?"

"Ta… ta không biết, nhà ta nợ tiền, ra tòa, quan tòa đến bắt người cũng không phải lần đầu. Ta không ngờ có người giả làm quan tòa." Lư Thúy Loan nghẹn ngào, "Cảnh sát, có phải ngài nhầm, có khi họ thật là quan tòa."

Hàn Bân cười, "Ngươi đúng là… chồng bị bắt, ngươi không hỏi tòa án."

"Sáng nay, chồng ta gọi, nói không sao, ở tòa án vài ngày sẽ về, bảo ta yên tâm, ngoan ngoãn ở nhà, đừng đến tòa án gây chuyện, càng làm lớn chuyện càng khó xử." Lư Thúy Loan cũng nhận ra vấn đề, càng nói giọng càng nhỏ.

"Ta nghe lời hắn, không đến tòa án."

Hàn Bân lắc đầu, "Nếu bị tòa án bắt, sao dễ dàng gọi cho ngươi?"

Lư Thúy Loan nắm tay Hàn Bân, lo lắng hỏi, "Cảnh sát, nhóm này là ai, họ có hại chồng ta không."

"Phải hỏi ngươi, có làm gì phi pháp, có tiền bẩn giấu ở đâu."

Lư Thúy Loan run rẩy, "Không… không có."

Hàn Bân nhún vai, "Nếu không, ta không biết mục đích của họ."

“Cảnh sát, ta… không… rốt cuộc…” Lư Thúy Loan hoảng loạn, nắm chặt tay, lộ vẻ đấu tranh.

Hàn Bân nói tiếp, “Nhóm nghi phạm này chỉ vì tiền, mục tiêu của họ là những người hoạt động phi pháp hoặc thu nhập bẩn, họ không dám gửi tiền ngân hàng, càng không dám để tên mình, giấu nhiều tiền mặt. Dù bị cướp cũng không báo cảnh sát, vì số tiền đó là phi pháp, dù cảnh sát tìm lại cũng trả cho nạn nhân khác.”

“Nếu chồng ngươi thật sự bị nhóm này bắt, hắn rất nguy hiểm.”

“Hu hu…” Lư Thúy Loan khóc, “Sao lại thế, sao có người như vậy, ta phải làm sao…”

Hàn Bân nói, “Nhóm đó nói là tòa án nào?”

“Họ nói là Tòa án Nhân dân Thành phố Cầm Đảo.”

Hàn Bân ra lệnh, “Chị Lý, kiểm tra.”

Hàn Bân gần như chắc chắn, Tưởng Khang Minh bị nhóm nghi phạm bắt, nhưng vẫn phải làm đúng thủ tục, báo cho tòa án, cũng để hiểu thêm tình hình của Tưởng Khang Minh.

Hàn Bân nghiêm túc nói, “Lư tiểu thư, ta đã giải thích, chồng ngươi rất nguy hiểm, phải sớm cứu hắn, chúng ta cần ngươi hợp tác.”

Lư Thúy Loan lau nước mắt, “Hợp tác thế nào, ta phải làm gì?”

“Mục đích của nhóm cướp đơn giản là tiền, nếu nhà ngươi thật sự có nhiều tiền mặt, đó là mục tiêu của chúng. Nói ta biết giấu ở đâu, chúng ta sẽ giăng lưới bắt cướp.”

Lư Thúy Loan ngẩng đầu, cảnh giác nhìn Hàn Bân, “Ta muốn đến sở cảnh sát, không nói ở đây…”

“Đến sở cảnh sát làm gì? Chồng ngươi nguy hiểm, càng chậm một phút, hy vọng sống càng ít.”

Lư Thúy Loan cảnh giác, “Ngươi nói quan tòa giả, sao ta biết các ngươi không phải…”

Lư Thúy Loan càng nói càng nhỏ, nhưng mọi người hiểu.

Giang Dương đưa thẻ cảnh sát, “Thẻ cảnh sát và lệnh khám xét đây, giả được sao?”

“Ta gặp quan tòa, chưa gặp cảnh sát, hơn nữa, giờ có nhiều thẻ giả, ta không biết.”

“Được, ngươi khôn khéo quá.” Hàn Bân nhắc, “Nói hết rồi, không tin thì đi sở cảnh sát, nhưng nhóm cướp không cho chúng ta thời gian.”

Lư Thúy Loan cắn răng, “Dù sao, không đến sở cảnh sát, ta không nói gì.”

Hàn Bân làm động tác mời, “Vậy đi thôi, không đến sở cảnh sát, đến đồn cảnh sát gần nhất. Tiết kiệm thời gian.”

Chương 1232: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Được, nhưng ta tự đi."

"Không được, chồng ngươi mất tích, ngươi là vợ mà không báo cảnh sát. Ngươi không tin ta, ta cũng không tin ngươi."

Lư Thúy Loan vội, "Ý ngươi là ta và nhóm cướp là đồng bọn, cùng bắt cóc chồng ta!"

"Ta nghĩ gì không quan trọng, vì an toàn của Tưởng Khang Minh, ngươi không được rời mắt cảnh sát."

"Các ngươi khác gì nhóm đó, chồng ta bị bắt, ta sợ, không được sao."

Bao Tinh mất kiên nhẫn, "Chúng ta có súng, nếu là cướp, tốn lời làm gì, sớm bắt ngươi. Ngươi đúng là… cần khôn khéo không khôn, không cần lại khôn vặt, đem chút khôn đó dùng với cảnh sát."

"Hu hu…" Lư Thúy Loan ngồi trên ghế khóc.

"Két…" Cửa mở, cậu bé mười tuổi bước vào, "Các ngươi là ai, làm gì ở nhà ta?"

"Mẹ, sao mẹ khóc."

"Các ngươi bắt cha ta, hôm nay lại đến bắt mẹ, ta liều với các ngươi." Cậu bé tức giận, ném cặp vào người Hàn Bân.

Giang Dương mắt nhanh tay lẹ, nắm lấy cặp, "Đừng động, chúng ta là cảnh sát, đến để cứu cha ngươi."

"Mẹ…" Lư Thúy Loan ôm lấy con.

“Mẹ, sao vậy, chuyện gì thế?” Cậu bé cũng khóc.

Trong tình huống này, Hàn Bân cũng khó xử, nói, “Lư tiểu thư, chúng ta đã đủ thành ý, nếu ngươi không tin, đi đồn cảnh sát, chậm trễ nữa, Tưởng Khang Minh có thể bị giết.”

Lư Thúy Loan nhìn con, “Được, ta đi với các ngươi.”

“Mẹ, đừng đi, cha bị bắt chưa về, nếu mẹ cũng bị bắt, ta phải làm sao, hu hu… chúng ta nợ người ta bao nhiêu tiền, trả đi. Ta trả điện thoại rồi, không mua nữa, tiền mừng tuổi của ta cũng đưa các ngươi, trả nợ đi, ta không muốn làm con của kẻ lưu manh, không muốn bị gọi là lưu manh con…” Cậu bé khóc to.

Lư Thúy Loan nghe, cảm giác tim tan nát.

An ủi một lúc lâu, cậu bé bình tĩnh lại, ở nhà với giúp việc, Lư Thúy Loan đi cùng cảnh sát đến đồn.

Giờ này kẹt xe, ngoài ra mọi việc suôn sẻ, Hàn Bân đến đồn, nói rõ tình hình, họ phối hợp cho Hàn Bân dùng văn phòng.

Vừa vào văn phòng, Lư Thúy Loan lại khóc, “Hu hu… các ngươi thật sự là cảnh sát, nếu ta tin sớm đã tốt, giờ chồng ta thế nào rồi.”

Đến giờ, Hàn Bân không kiên nhẫn an ủi, “Chồng ngươi thế nào chỉ nhóm cướp biết, muốn cứu chồng, nói cho chúng ta, tiền giấu ở đâu.”

“Nhà ta… có… nhưng…” Lư Thúy Loan lại do dự, “Cảnh sát, các ngươi cứu chồng ta không được sao, sao cứ hỏi tiền giấu đâu, không phải lòng vòng sao.”

“Nếu biết chồng ngươi ở đâu, ta không nói nhiều, sớm nhờ cảnh sát đặc nhiệm giải cứu. Vấn đề là không biết, nhóm cướp

muốn tiền, họ sẽ tìm. Ngươi còn tiếc tiền, chồng quan trọng hay tiền quan trọng?"

"Đều… quan trọng, không tiền thì sống sao? Hơn nữa, ta biết chồng ta, hắn tham tiền, miệng cứng hơn ta."

Hàn Bân nói thẳng, "Nhóm cướp không như ta, nói lý lẽ với ngươi, chồng ngươi đã bị đánh te tua, chịu nổi không? Nếu cướp lấy được tiền, các ngươi vừa mất tiền, chồng ngươi cũng bị giết."

"Nhưng nếu ta khai, mà chồng không nói, hắn mắng chết ta. Ta biết hắn, hắn luôn nói, người có thể chết, không thể chết vì nghèo."

Hàn Bân bất lực, "Được, nói lâu như vậy, đàn gảy tai trâu, ngươi chờ hắn bị đánh chết đi."

"Ta…" Lư Thúy Loan đấu tranh một lúc lâu, "Được, ta nói. Nhà ta giấu một ít tiền."

"Ở đâu?"

"Khu dân cư Tín Đạt, lầu 1, căn 902."

"Giấu bao nhiêu?"

"Khoảng một triệu."

"Giấu ở đâu, đựng gì?"

"Giấu trong tủ quần áo phòng ngủ, một vali đen."

"Còn nơi nào khác không? Chúng ta phải giăng lưới khắp nơi cướp có thể đến."

Lư Thúy Loan lắc đầu nói, "Hết rồi."

"Thật không?"

"Thật sự hết rồi, nhà chúng ta nếu còn tiền, đã sớm trả nợ, đâu cần sống khổ sở thế này."

Hàn Bân lập tức gọi điện cho Đinh Tích Phong báo cáo, sau khi được Đinh Tích Phong cho phép, hắn dẫn Lư Thúy Loan đến khu dân cư Tín Đạt. Chỉ có đến trước khi bọn cướp lấy tiền đi mới có ý nghĩa, nếu không, chúng ta chỉ đuổi theo hít khói xe của chúng.

Đến khu dân cư Tín Đạt, Hàn Bân trước tiên sắp xếp Vương Tiêu và Giang Dương canh ở cửa ra vào tòa nhà số 1, còn mình đến công ty quản lý để xem giám sát.

Trong camera giám sát, cho thấy hai tiếng trước có hai người đàn ông đội mũ lưỡi trai đã đi thang máy lên tầng 9, mười phút sau, khi xuống lại kéo theo một chiếc vali đen.

Hàn Bân lập tức gọi Lư Thúy Loan lại, "Ngươi xem kỹ, chiếc vali này có phải của nhà ngươi không?"

Lư Thúy Loan bị cận, tiến sát màn hình máy tính, "Chiếc vali này… giống y hệt chiếc của nhà ta, đúng rồi, ta nhớ rất rõ, chính ta mua mà."

Hàn Bân thở dài, xem ra, nghi phạm có lẽ đã đến trước và lấy chiếc vali đi.

"Chị Lý, Bao Tinh, các ngươi tiếp tục xem giám sát, theo dõi đường chạy trốn của hai nghi phạm." Hàn Bân dặn dò xong, dẫn Lư Thúy Loan và Triệu Minh đi kiểm tra nơi giấu tiền.

Dưới tòa nhà số 1, Hàn Bân và Vương Tiêu gặp nhau, nhóm năm người lên tầng 9.

Hàn Bân kiểm tra ổ khóa của phòng 902, không có dấu hiệu bị cạy phá, nhưng hắn cũng chẳng ngạc nhiên, nhóm này vốn là bọn trộm cắp, biết mở khóa cũng không có gì lạ.

Vào nhà, Lư Thúy Loan lập tức chạy vào phòng ngủ, thấy cửa tủ mở, liếc một cái, bên trong trống rỗng, nàng khóc òa

lên, “Tiền của ta, tiền của nhà ta mất rồi, bọn cướp đáng chết, sao chúng ác thế, lấy sạch rồi, hu hu…”

“Đừng khóc nữa, ngươi sớm đã làm gì, giờ mới biết là muộn rồi.” Tiếng khóc của Lư Thúy Loan khiến Hàn Bân bực bội, cuối cùng hắn vẫn chậm hơn nghi phạm một bước.

Chương 1233: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta trước đây chưa từng gặp chuyện như vậy, ta sao mà nghĩ đến nhiều như thế.” Lư Thúy Loan lộ vẻ yếu đuối, mặc dù nàng là kẻ nợ nần, nhưng trước giờ đều do chồng đứng ra chịu trách nhiệm, giờ chồng bị bắt, nàng cũng chẳng biết làm gì.

“Ngươi không nghĩ được cũng không sao, chỉ cần ngươi nghe theo cảnh sát, chúng ta sẽ giúp ngươi cứu Tưởng Khang Minh ra, nếu ngươi không chịu hợp tác, ta cũng chẳng có cách nào.”

“Ta sẵn sàng hợp tác với các ngươi, ta sẵn sàng.”

Hàn Bân lắc đầu, “Giờ ngươi có hợp tác cũng chẳng ích gì, nghi phạm đã lấy tiền đi rồi, ngươi biết chúng có thể đi đâu không?”

Lư Thúy Loan thốt lên, “Ta biết.”

“Ý ngươi là sao?”

“Nhà chúng ta… không chỉ có một nơi giấu tiền.”

Hàn Bân vò đầu, “Trước đó ta đã hỏi ngươi rõ ràng, ngươi nói chỉ có một nơi giấu tiền.”

“Chồng ta nói kỹ càng, nếu cần tiền gấp, có thể đến đây lấy. Còn một nơi giấu tiền khác, dù chết cũng không nói cho ai. Ta tưởng chỉ cần nói ra nơi này, là có thể bắt được bọn cướp.”

“Hiển nhiên, chồng ngươi không cứng rắn như ngươi nghĩ, thậm chí nơi giấu tiền khác, có thể đã bị nghi phạm ghé thăm.”

“Không thể, ta hiểu chồng ta, hắn sẽ không dễ dàng nói ra nơi giấu tiền khác.”

“Nơi đó ở đâu?”

“Khu dân cư Bách Thông, tòa nhà số 2, căn hộ 703.”

“Có bao nhiêu tiền?”

“Khoảng hai trăm triệu tiền mặt và vàng trị giá vài chục triệu.”

“Haha.” Hàn Bân cười, “Thật là, nhà ngươi nhiều tiền thế, sao còn nợ nần, trả nợ xong, sống yên ổn không tốt sao?”

“Số tiền này cũng là do chúng ta vất vả kiếm được, nếu trả nợ, chẳng còn lại bao nhiêu, ai mà không tiếc.”

Hàn Bân lắc đầu, đây là lần đầu tiên hắn gặp người nợ mà có thể an tâm thế này, tiền của ai cũng không phải là từ trên trời rơi xuống, người bị ngươi nợ chẳng vất vả sao?

……

Chợ An Kiều.

Phan Tự Kiệt đỗ xe, đi đến cửa sắt đen, hai nhanh một chậm, gõ ba cái.

Một lát sau, bên trong vang lên giọng một người đàn ông, “Ai đó?”

“Ta là Góc Đầu.”

“Cạch…” Tiếng cửa mở, Hiên Ca nhìn ra ngoài một lúc, “Vào đi.”

Góc Đầu, Lão Tiết, Tứ Oa ba người kéo vali vào cửa.

Hiên Ca nhìn một lúc, “Sao rồi? Thuận lợi không?”

“Hiên Ca, ngài cứ yên tâm, thuận lợi lắm.” Góc Đầu vỗ vali đen, “Chúng ta mang tiền về rồi, không dưới một trăm triệu.”

Lão Tiết cũng vui vẻ, “Hiên Ca, lần này chúng ta lại kiếm được món lớn, chia tiền lúc nào?”

Nghe đến đây, Góc Đầu và Tứ Oa cũng lộ vẻ mong đợi.

“Yên tâm, không thiếu phần các ngươi.”

Ba người cười.

Góc Đầu đẩy vali đến trước mặt Hiên Ca, “Hiên Ca, nhà không có gì xảy ra chứ.”

“Không có gì.”

“Sao ngài lại tự mở cửa, Xà Tử không đi tìm gái đấy chứ.”

“Hắn dám.” Hiên Ca hừ một tiếng, “Hắn vẫn đang ở dưới tầng hầm thẩm vấn Tưởng Khang Minh.”

Tứ Oa nhỏ giọng hỏi, “Hiên Ca, chúng ta đã lấy được tiền, xử lý Tưởng Khang Minh thế nào?”

“Lấy được rồi.” Hiên Ca cười lạnh, “Chỉ mới bắt đầu, hắn nổi tiếng là kẻ nợ nần, không thể chỉ giấu một trăm triệu.”

Góc Đầu ngạc nhiên, “Hiên Ca, ngài nói hắn còn tiền.”

“Đợi xem Xà Tử có thể khai thác được gì.”

Bốn người vào nhà, loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc từ tầng hầm.

……

Nửa giờ sau, Xà Tử chửi bới đi lên tầng một.

“Hiên Ca, đúng như ngài đoán, tên đó không giấu gì tốt đẹp.”

“Hắn nói gì?”

Xà Tử cười, “Hắn khai ra nơi giấu tiền khác.”

“Bao nhiêu?”

Xà Tử giơ hai ngón tay, nháy mắt, “Hơn hai trăm triệu!”

“Ồ!”

“Yeah yeah yeah.”

“Phát tài rồi.” Mấy người reo lên.

Hiên Ca cũng vui, nhưng vẫn giữ lý trí, “Tiền giấu ở đâu?”

“Khu dân cư Bách Thông, tòa nhà số 2, căn hộ 703.”

“Các ngươi nghe rõ chưa?”

“Nghe rõ.”

Hiên Ca nhìn đồng hồ, “Bây giờ là tám giờ tối. Các ngươi lập tức đến khu dân cư Bách Thông lấy tiền, cẩn thận, và nhớ báo cáo an toàn mỗi nửa giờ.”

“Yên tâm Hiên Ca, chúng ta không phải lần đầu.”

“Nhưng phải cẩn thận, chỉ cần hoàn thành tối nay, chúng ta có thể cao chạy xa bay.”

“Được.” Nói xong, Góc Đầu ba người thu dọn đồ và rời đi.

Xà Tử lau máu trên tay, “Hiên Ca, ta làm gì đây?”

“Ngươi làm gì trước thì giờ làm nấy.”

Xà Tử ngạc nhiên, “Vẫn đánh à, hắn đã khai hai nơi giấu tiền.”

Hiên Ca nhếch miệng, “Ngươi sao biết chỉ có hai nơi?”

“Đúng, tên đó keo kiệt, có thể còn nơi giấu tiền khác, ta đi đây.” Xà Tử bước hai bước, quay lại nói, “Tên đó bị đánh nặng, tiếp tục có thể không chịu nổi.”

Hiên Ca lạnh nhạt, "Hắn trong nhóm này nhớ ngươi nhất, ngươi định thả hắn?"

"Hì hì, Hiên Ca, có lời ngài nói, ta cảm thấy yên tâm rồi." Xà Tử cười nham hiểm, rồi quay người xuống tầng hầm.

Không lâu sau, tiếng khóc nức nở lại vang lên từ tầng hầm…

……

Khu dân cư Bách Thông.

Một chiếc xe đến khu dân cư Bách Thông, đây là một khu dân cư mở, xe chạy thẳng đến tòa nhà số hai.

Giác Đầu và Lão Tiết bước xuống xe.

Giác Đầu cầm điếu thuốc, hít sâu hai hơi, sau đó ném xuống đất, dập tắt, "Tứ Oa, ngươi ở đây chờ, ta và Lão Tiết lên."

"Biết rồi, có tình huống nhớ gọi một tiếng."

"Ngươi cũng thế."

Giác Đầu và Lão Tiết bước vào tòa nhà khu nhà, ấn nút thang máy đi lên, trong lúc chờ thang máy, hai người cẩn thận nhìn xung quanh, lúc này, hắn cũng có chút căng thẳng, sợ cảnh sát sẽ đặt bẫy.

"Đinh." Thang máy đến, hai người bước vào, ấn lên tầng bảy.

Chương 1234: Tiêu Đề 《Ẩn》

Giác Đầu hít sâu một hơi, tay phải đặt vào ngực, hắn không có súng nhưng mang theo một con dao, giàu sang nguy hiểm, hắn luôn nghĩ nếu mình sinh ra thời cổ đại, chắc chắn sẽ trở thành một vị tướng cầm quân đánh trận.

"Đinh." Thang máy đến tầng bảy, cửa mở ra.

Giác Đầu nắm chặt con dao tay phải, cẩn thận bước ra khỏi thang máy, Lão Tiết cũng không kém, khuôn mặt đầy căng thẳng.

Hai người đến trước cửa phòng 703, không thấy bóng người, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Giác Đầu ra hiệu cho Lão Tiết, "Ngươi canh chừng, ta làm việc."

"Được." Lão Tiết đáp, quay lưng về phía Giác Đầu.

Giác Đầu mở túi xách, lấy ra bộ dụng cụ mở khóa.

Giác Đầu không chỉ biết trộm xe, mở khóa cửa cũng không làm khó được hắn, chưa đầy một phút, khóa cửa 'cạch' một tiếng mở ra.

Lão Tiết quay đầu lại, giơ ngón cái, "Giỏi đấy, còn nhanh hơn lần trước."

Giác Đầu cất bộ dụng cụ, rút dao từ trong ngực ra, chuẩn bị sẵn sàng nếu gặp tình huống thì dễ dàng chém, "Đi, vào thôi."

Hai người vào cửa, nhẹ nhàng bước vào, vừa đến cửa phòng khách, Giác Đầu sững người.

“Đi chứ.” Lão Tiết thúc giục.

Vừa dứt lời, ba người đàn ông cầm súng xuất hiện trong phòng khách, “Cảnh sát, không được động đậy!”

Tay phải cầm dao của Giác Đầu run lên.

Lão Tiết cảm thấy chân mình mềm nhũn, đây là lần đầu tiên hắn bị ba khẩu súng chĩa vào.

Hàn Bân quát, “Không được nói chuyện, không được cử động, bỏ dao xuống đất đá qua đây.”

Giác Đầu và Lão Tiết không dám chống lại, làm theo lời Hàn Bân, đá dao qua.

Hàn Bân lại ra lệnh, “Hai tay ôm đầu, ngồi xuống đất.”

Giác Đầu và Lão Tiết lại làm theo, mặc dù hai người rất lì lợm, dám đánh dám liều, nhưng đối mặt với ba khẩu súng, không ai muốn chết oan.

Hàn Bân kiểm soát hai nghi phạm, lập tức tách ra thẩm vấn.

Hàn Bân và Triệu Minh thẩm vấn Giác Đầu, Lý Cầm và Bào Tinh thẩm vấn Lão Tiết.

Triệu Minh kiểm tra kỹ Giác Đầu, khẽ lắc đầu với Hàn Bân.

Hàn Bân ngồi xuống ghế sofa, “Ngươi tên gì?”

“Phan Nhân Kiệt.”

“Miệng cũng cứng nhỉ.” Hàn Bân cười, “Chúng ta đã biết rõ về ngươi, ta nên gọi ngươi là Giác Đầu hay Phan Nhân Kiệt?”

Sắc mặt Phan Nhân Kiệt thay đổi, “Ngươi đã biết rồi, còn hỏi gì nữa?”

“Theo ý ngươi, ta biết hết, không cần hỏi cũng có thể kết tội ngươi, trực tiếp bắn chết ngươi có được không.” Giọng Hàn Bân đột nhiên cao lên, “Nói cho ngươi biết, hỏi ngươi là để bảo đảm quyền lợi của ngươi, đừng không biết điều.”

Phan Nhân Kiệt cúi đầu, không dám nhìn thẳng Hàn Bân.

“Các ngươi đến mấy người?”

Phan Nhân Kiệt do dự, “Ba người.”

“Người còn lại đâu?”

“Ở trong xe cảnh giới.”

“Đồng bọn là ai?”

“Tứ Oa.”

“Các ngươi có súng không?”

“Không có.”

“Súng khác đâu?”

“Ở chỗ Hiên Ca.”

Hàn Bân lấy bộ đàm ra, “Theo lời khai của nghi phạm, trong xe chỉ có một nghi phạm, không có súng, có thể hành động, chú ý an toàn.”

“Rõ.” Giọng Vương Tiêu vang lên trong bộ đàm, hắn và Giang Dương cùng vài cảnh sát khu vực đang theo dõi dưới lầu.

Nhiệm vụ bắt giữ nghi phạm còn lại chỉ có thể giao cho Vương Tiêu, Hàn Bân rất tin tưởng khả năng của Vương Tiêu.

Thêm nữa, Hàn Bân không thể tách ra, cần tranh thủ thẩm vấn Phan Nhân Kiệt trước khi đồng bọn kịp cảnh giác.

“Hiên Ca ở đâu?”

Phan Nhân Kiệt cúi đầu không nói.

“Cảnh sát đã có đủ chứng cứ, ngươi không nói cũng có thể bắt được Hiên Ca và Xà Tử, chỉ là vấn đề thời gian thôi. Ta hỏi ngươi bây giờ là cho ngươi cơ hội lập công chuộc tội.”

“Ta sẽ không phản bội anh em mình, Hiên Ca không dễ bắt như ngươi nghĩ đâu, ta thật sự phản bội, hắn sẽ không tha cho ta.”

Hàn Bân cười, “Ngươi không nói không có nghĩa là hai đồng bọn kia không nói, cơ hội lập công giảm tội chỉ có một, ta nghĩ Lão Tiết và Tứ Oa sẽ rất muốn tranh cơ hội này.”

“Hiên Ca chạy không thoát? Cảnh sát chắc chắn sẽ bắt được hắn? Ngươi lo lắng là thừa.”

“Xì…” Bộ đàm vang lên, “Đội trưởng Hàn? Nghi phạm bị theo dõi đã bị bắt, chỉ phát hiện một con dao, không có súng.”

“Có ai bị thương không?”

“Không có.”

“Rất tốt, thẩm vấn tại chỗ, nhanh chóng hỏi ra đồng bọn còn lại và nơi giam giữ Tưởng Khang Minh.”

“Rõ.”

Hàn Bân đặt bộ đàm xuống, “Nội dung trong bộ đàm ngươi cũng nghe thấy rồi? Tứ Oa cũng bị bắt, ngươi lại có thêm một đối thủ cạnh tranh.”

Mồ hôi rịn ra trên trán Phan Nhân Kiệt, mặt lộ vẻ lưỡng lự.

“Đừng do dự, Hiên Ca sẽ sớm bị bắt? Dù hắn hứa hẹn gì với ngươi cũng không thực hiện được. Ngươi bây giờ chỉ còn con đường hợp tác với cảnh sát.”

Phan Nhân Kiệt liếm môi, “Có thể cho ta điếu thuốc không?”

Hàn Bân gật đầu.

Triệu Minh châm một điếu thuốc, đưa cho Phan Nhân Kiệt.

Phan Nhân Kiệt hít mạnh hai hơi, "Sao các ngươi biết chúng ta ở đây?"

"Người biết chỗ giấu tiền này không chỉ có Tưởng Khang Minh." Hàn Bân nói.

"Phải rồi, chắc là vợ của Tưởng Khang Minh nói ra? Biết thế ta nên bắt cả nàng. Không, phải bắt cả con trai và bảo mẫu của nàng? Như vậy mới thực sự giữ bí mật được."

Hàn Bân nói, "Trên đời không có tội ác hoàn hảo, ngươi bắt họ cũng sẽ tăng thêm rủi ro."

"Cũng đúng, Hiên Ca chắc chắn nghĩ kỹ hơn ta."

Chương 1235: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Nói đi, Hiên Ca ở đâu?"

Phan Nhân Kiệt thở ra một làn khói, "Nếu ta nói thật có thể giảm án?"

"Tất nhiên rồi, ta không có lý do gì lừa ngươi."

"Được." Phan Nhân Kiệt cắn răng, cuối cùng quyết định, "Chợ An Kiều, Hiên Ca và đồng bọn trốn ở Chợ An Kiều."

"Ta biết căn cứ của các ngươi ở Chợ An Kiều, ta muốn biết vị trí cụ thể."

Chợ An Kiều có diện tích không nhỏ, nếu lục soát từng nhà chắc chắn sẽ lộ tin, các nghi phạm còn lại sẽ bỏ trốn, và Tưởng Khang Minh cũng có thể bị giết hại.

Nguy hiểm hơn, Hiên Ca có súng, một khi hắn chống cự, có thể gây ra hậu quả lớn hơn, thậm chí gây thương vong cho người vô tội.

Hàn Bân lấy bản đồ Chợ An Kiều ra, nhờ Phan Nhân Kiệt chỉ định.

Đinh Tích Phong nhận được báo cáo của Hàn Bân, dẫn đội đặc nhiệm đến Chợ An Kiều ngay lập tức.

Người đến Chợ An Kiều trước tiên là Chu Gia Húc, hắn luôn âm thầm điều tra quanh đó, quen thuộc với tình hình xung quanh.

Lúc này, sau khi hỏi rõ tình hình, Hàn Bân cũng dẫn theo ba nghi phạm đến Chợ An Kiều, đồng thời, Lão Tiết cũng khai

thêm một thông tin quan trọng.

Hiên Ca đã thỏa thuận trước với đồng bọn, cứ mỗi ba mươi phút phải báo bình an một lần.

Điều này, Phan Nhân Kiệt không nói ra, đây cũng là lợi ích của việc thẩm vấn riêng, nếu không hai người cùng thẩm vấn có thể sẽ che giấu thông tin quan trọng này, coi như cảnh báo cho Hiên Ca.

Dưới sự giám sát của cảnh sát, Lão Tiết gọi điện báo bình an cho Hiên Ca, thông báo đã lấy được tiền an toàn, chuẩn bị trở về Chợ An Kiều.

Nửa giờ sau, Hàn Bân dẫn nghi phạm đến Chợ An Kiều, gặp Đinh Tích Phong và phó đội trưởng đội đặc nhiệm Trịnh Minh Huân.

Hiện trường bắt giữ do Đinh Tích Phong phụ trách, nhưng hành động cụ thể vẫn do đội đặc nhiệm thực hiện, đây cũng là nhiệm vụ chính của họ.

Không phải xông lên hàng đầu, Hàn Bân cũng thấy thoải mái, dù sao, không ai muốn đối mặt với tên tội phạm có vũ trang.

Hàn Bân là một trong những người phụ trách vụ án, cũng tham gia lập kế hoạch bắt giữ.

Xét toàn bộ tình hình, Hiên Ca có khả năng chống điều tra rất mạnh, nếu tấn công mạnh sẽ là địch trong ta ngoài, rủi ro lớn.

Cách tốt nhất là để ba nghi phạm gọi mở cửa, giảm bớt cảnh giác của Hiên Ca, chỉ cần khống chế được Hiên Ca, loại bỏ mối đe dọa từ súng, rủi ro sẽ giảm đi rất nhiều.

Tuy nhiên, theo lời khai của ba nghi phạm, Tưởng Khang Minh do Xà Tử canh giữ, nếu hắn nghe thấy động tĩnh, rất có

thể sẽ dùng Tưởng Khang Minh làm con tin, đây cũng là một rắc rối.

Cuối cùng, phương án bắt giữ cụ thể do phó đội trưởng đội đặc nhiệm Trịnh Minh Huân quyết định, hành động bắt giữ cũng do hắn phụ trách.

Hàn Bân và đồng đội chỉ hỗ trợ bên cạnh.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, Lão Tiết đến cửa gõ, "Cộc cộc cộc."

Cũng là hai nhanh một chậm.

"Ai đấy?" Một lát sau, bên trong vang lên giọng của Hiên Ca.

"Là ta Lão Tiết."

"Kẹt…" Cửa mở ra, Hiên Ca thò đầu ra, chuẩn bị quan sát xung quanh.

Bất ngờ, một bóng đen lao đến, tốc độ cực nhanh, Hiên Ca chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy ngực bị đánh một cú nặng, như bị một con lợn rừng đâm vào, tiếp đó, mắt hắn tối sầm, bay ra hơn hai mét, nặng nề ngã xuống đất.

Lão Tiết bên cạnh sợ hãi, đầu óc hiện lên cảnh tượng vừa rồi.

Lúc Hiên Ca mở cửa, một đặc nhiệm lao tới, đá vào ngực hắn, khiến Hiên Ca bay ra ngoài.

Cú đá mạnh mẽ, khiến Hiên Ca choáng váng, giờ vẫn chưa kịp hồi phục.

Đồng thời, hai đặc nhiệm từ tường ngoài trèo vào sân, Hiên Ca vừa nằm xuống đất, chưa kịp tỉnh táo đã bị hai đặc nhiệm khống chế.

Cuộc tấn công bất ngờ này khiến hắn không kịp rút súng.

Ngực vẫn đau, chắc chắn xương sườn bị gãy.

Hắn muốn hét lên, muốn cảnh báo, nhưng miệng bị nhét một mảnh vải, chỉ phát ra tiếng rên rỉ.

Điều này khiến hắn cảm thấy bất lực chưa từng có.

Trước đây, hắn rất thích cảm giác này, vì hắn là kẻ gây bạo lực, hắn mang cảm giác này cho người khác.

Nhưng lần này khác, hắn trở thành nạn nhân.

'Cạch cạch.' Tiếng khóa còng, Hiên Ca cảm thấy cổ tay mát lạnh.

Lúc này, hắn biết mình đã xong đời.

Cuộc bắt giữ không kết thúc khi Hiên Ca bị bắt.

Vài đặc nhiệm đã xông vào nhà, chuẩn bị giải cứu con tin.

Theo lời khai của Lão Tiết, Giác Đầu và Tứ Oa, họ đã nắm rõ cấu trúc của căn nhà.

……

Tầng hầm.

Tầng hầm cách âm tốt, tiếng động bên trên không ảnh hưởng đến Xà Tử và Tưởng Khang Minh.

Tưởng Khang Minh bị trói vào cột, không mặc quần áo, toàn thân đầy máu me, bị đánh không còn hình dạng.

Miệng phát ra tiếng rên rỉ, Xà Tử đứng bên cười khúc khích, không biết mệt.

"Lão Tưởng, ngươi nói ngươi sao lại vô liêm sỉ như vậy, rõ ràng có tiền mà vẫn làm Lão Lại, ta thay ngươi thấy xấu hổ. Cả đời ta chưa làm việc tốt gì, lần này cũng coi như thay trời hành đạo."

Ánh mắt Tưởng Khang Minh đờ đẫn, không có phản ứng.

“Lão Tưởng, ta nói, ngươi đừng nghe khó chịu, thực ra ngươi cũng không hơn chúng ta bao nhiêu, ta là đồ khốn, ta là ác quỷ, nhưng ngươi tốt được bao nhiêu, ngươi nợ người ta bao nhiêu tiền, khác gì dao cùn cắt thịt.”

“Nếu có khác, thì ngươi thông minh hơn chúng ta, ngươi thuộc loại giết người chậm, pháp luật cũng không làm gì được ngươi. Chúng ta thì khác, bị cảnh sát bắt là chết, nói cho cùng, ngươi loại người như ngươi phù hợp với xã hội này hơn.”

Chương 1236: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Hì hì, ta nói nhiều thế, ngươi nghe không?”

Thấy Tưởng Khang Minh không phản ứng, Xà Tử có chút khó chịu, lại lo sợ hắn chết thật.

“Bốp bốp.” Xà Tử tát hai cái vào mặt Tưởng Khang Minh, người sau vẫn không phản ứng.

“Chết tiệt, ngươi phải tỉnh táo, chưa đến lúc chết, để ta cho ngươi tỉnh lại.” Xà Tử lại cười nham hiểm, đi đến bàn cầm túi muối biển, dùng kéo cắt túi muối, rắc lên vết thương của Tưởng Khang Minh.

“Ư ư…” Tưởng Khang Minh ngẩng đầu lên, gân xanh nổi lên trên cổ, miệng phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, nhưng bị nhét tất thối, chỉ có thể rên rỉ mơ hồ.

“Ha ha, sống lại rồi, xem, ta lại cứu ngươi một mạng. Ngươi muốn cảm ơn ta thế nào? Hay nói cho ta biết chỗ giấu tiền còn lại.”

Tưởng Khang Minh đầu tiên gật đầu, sau đó lại lắc đầu, miệng phát ra tiếng ư ư, như muốn nói điều gì.

“Theo quy tắc cũ, không được hét, nếu không, ta sẽ đá vỡ trứng ngươi.”

Tưởng Khang Minh vội vàng gật đầu.

Xà Tử lấy tất thối ra khỏi miệng Tưởng Khang Minh, nhíu mày, “Đúng là thối, nói đi, tiền còn lại giấu ở đâu.”

“Lão đại, tha cho ta, ta chỉ có hai chỗ giấu tiền, hơn ba triệu đều cho các ngươi rồi, cầu xin các ngươi tha cho ta mạng chó này.” Tưởng Khang Minh yếu ớt nói.

Xà Tử bĩu môi, “Đây không phải câu trả lời ta muốn.”

Nói xong, Xà Tử lại nhét tất vào miệng hắn, tiếp tục rắc muối lên người Tưởng Khang Minh.

“Ư ư…” Tưởng Khang Minh phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

Xà Tử cười, “Ha ha, thối tha, ngươi muốn sống, thì đưa cho ta hai triệu nữa, nếu không, lần sau ta giết ngươi.”

“Cộc cộc.” Tiếng gõ cửa vang lên ngoài tầng hầm.

Xà Tử nhặt gậy sắt lên, “Ai đấy?”

“Ta Lão Tiết, chúng ta lấy được tiền rồi, Hiên Ca bảo ngươi lên chia tiền.”

“Được đấy các anh em, nhanh thế.” Xà Tử lộ vẻ hưng phấn, quay đầu nhìn Tưởng Khang Minh bên cạnh, “Còn lão già này thì sao, có giết không?”

“Liên quan gì đến ta, ta đã chuyển lời, ngươi muốn lên hay không thì tùy.” Lão Tiết nói rồi bỏ đi, vang lên tiếng bước chân.

Xà Tử tức giận, “Chết tiệt, nói đến chia tiền, ai cũng tích cực hơn ai.”

Xà Tử vứt gậy sắt sang bên, nói với Tưởng Khang Minh, “Nhớ, hai triệu, ngươi đưa thêm hai triệu nữa, ta sẽ tha cho ngươi, nếu không, lần sau ta giết ngươi.”

Nói xong, Xà Tử vội vàng mở cửa, chuẩn bị lên chia tiền.

Cửa vừa mở, một cú đá vào ngực, Xà Tử bay ra ngoài.

“Bụp!” Rơi xuống đất.

Hai đặc nhiệm xông vào, cầm súng, "Cảnh sát, không được động đậy!"

Xà Tử chỉ cảm thấy ngực đau nhói, khó thở, não thiếu oxy.

Khi tỉnh táo lại, hắn đã bị còng tay.

Xà Tử thở dài, "Chết tiệt, suýt đá chết ta."

Vài đặc nhiệm không để ý hắn, chạy đến cứu Tưởng Khang Minh.

Tưởng Khang Minh rơi nước mắt, xúc động, như nhìn thấy người thân.

Khi tất trong miệng được lấy ra, hắn khóc lớn, "A a, cảnh sát, các ngươi cuối cùng cũng đến, ta suýt bị bọn họ giết. Các ngươi xem vết thương trên người ta, đều bị chúng tra tấn. Sao các ngươi không đến sớm, nếu đến sớm, ta sẽ không bị tra tấn thê thảm thế này. Bọn chúng đúng là súc vật, phải giết chúng, xử tử chúng."

Nghe hắn hét, vài đặc nhiệm yên tâm, tạm thời không chết, xe cứu thương đang trên đường tới.

Khi được cởi trói, Tưởng Khang Minh ôm chặt đặc nhiệm, "Cảnh sát, bọn cướp này cướp của ta mấy triệu, các ngươi phải giúp ta đòi lại, nhất định phải giúp ta tìm lại, đó là toàn bộ tài sản của gia đình ta, trên có già dưới có trẻ, không thể để chúng cùng ta chịu đói."

Đội đặc nhiệm chỉ phụ trách hành động đột kích, không phụ trách điều tra, bảo Tưởng Khang Minh ngồi nghỉ một bên, vết thương không nhẹ, cần nhân viên y tế xử lý.

Lúc này, Hàn Bân dẫn người vào tầng hầm, bước nhanh tới, bắt tay phó đội trưởng đội đặc nhiệm Trịnh Minh Huân, "Đội trưởng Trịnh, hành động bắt giữ lần này rất xuất sắc, cho chúng tôi học được một bài học."

“Đội trưởng Hàn, ngươi khách sáo rồi, chúng ta chuyên môn có chuyên ngành, học hỏi lẫn nhau mới đúng.” Trịnh Minh Huân cười đáp, “Ở đây giao cho các ngươi, chúng ta rút.”

“Cảm ơn các vị.”

Đội đặc nhiệm đến nhanh, đi cũng nhanh, họ chỉ phụ trách đột kích, còn lại không quan tâm.

Hàn Bân đến trước mặt Tưởng Khang Minh, hắn đã xem ảnh của Tưởng Khang Minh, nhưng nhất thời không dám nhận, nhìn kỹ một lúc, “Ngươi là Tưởng Khang Minh?”

Tưởng Khang Minh bằng giọng khàn khàn, “Là ta, cảnh sát, bọn cướp đã lấy tiền của ta, các ngươi phải giúp ta đòi lại.”

“Ngươi đừng lo, dưỡng thương đi, tiền đã tìm lại được.”

“Thật không?”

“Không chỉ tiền mặt, người cũng bắt được.”

“Vậy thì tốt, bọn cướp này quá ác, các ngươi xem chúng tra tấn ta thế nào, mấy ngày nay ta sống không bằng chết, khắp người không có chỗ nào lành lặn, thậm chí muốn chết. Cảnh sát, đã tìm lại được tiền, có thể trả lại ta không.”

Hàn Bân ngẩn người, không ngờ vừa thoát khỏi nguy hiểm, đối phương đã nghĩ đến tiền.

“Ngươi đừng vội, tiền tuy đã tìm thấy, nhưng chúng ta còn phải qua thủ tục, chứng minh tiền đó là của ngươi mới có thể trả lại.”

“Là của ta, thật sự là của ta. Tổng cộng hơn ba triệu tiền mặt và mấy thỏi vàng.”

“Ta sẽ xin phép lãnh đạo, trả lại tiền cho chủ sở hữu sớm nhất. Ngươi cứ yên tâm dưỡng thương.” Hàn Bân nói, rồi lui sang một bên.

Chương 1237: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vài nhân viên y tế đến, đưa Tưởng Khang Minh lên cáng, Tưởng Khang Minh không quên nhắc nhở, "Cảnh sát, phiền ngài giúp ta xin sớm, gia đình ta trên có già dưới có trẻ, còn cần tiền gấp."

Hàn Bân không để ý hắn, nhiệm vụ của hắn là giải cứu con tin, còn lại hắn không quan tâm.

Hàn Bân ra khỏi tầng hầm, gặp Đinh Tích Phong, thấy đối phương mặt có vẻ không vui, hỏi, "Đội trưởng, có chuyện gì vậy?"

Đinh Tích Phong hừ một tiếng, "Chưa nhớ bài học đã đòi tiền."

Hàn Bân cười, "Người vì tiền mà chết, chim vì mồi mà vong."

"Vậy hắn đừng mơ nữa, số tiền này hắn đừng mơ lấy lại." Đinh Tích Phong nói.

Sau khi phát hiện nghi phạm giả làm quan tòa của Tòa án Nhân dân Cẩm Đảo, Đinh Tích Phong liên lạc với tòa án, bên tòa án cung cấp chi tiết về Tưởng Khang Minh, tên này nợ nần chồng chất, tổng cộng vài triệu.

Tòa án luôn muốn phong tỏa tài sản của Tưởng Khang Minh, nhưng chưa tìm được, lần này báo trước, chỉ cần tìm lại số tiền đó, tòa án sẽ khởi động thủ tục phong tỏa tài sản, dùng số tiền đó trả nợ.

Khảo sát hiện trường, áp giải nghi phạm về sở, đã là mười hai giờ đêm.

Hàn Bân trưa nay chỉ ăn một tô mì, giờ đã đói cồn cào. Các đồng đội của hắn cũng không khá hơn.

Mọi người bận rộn cả ngày, vừa mệt vừa đói, không còn sức lực để thẩm vấn.

Thẩm vấn cũng cần tỉ mỉ, nếu thẩm vấn trong tình trạng đầu óc không tỉnh táo, một khi có vấn đề sẽ gây rắc rối không cần thiết cho việc kết án, ngược lại sẽ hiệu quả không bằng.

Vì vậy, Đinh Tích Phong quyết định tối nay không thẩm vấn, cho đội viên nghỉ một ngày, mai tiếp tục thẩm vấn.

Hàn Bân dẫn vài đồng đội đi ăn nướng, rồi mỗi người về nhà ngủ. Giờ này cũng không còn gì để ăn nữa.

Giấc ngủ này, Hàn Bân ngủ rất ngon.

Sáng dậy, đã hơn tám giờ, Hàn Bân đơn giản rửa mặt, vội vàng đến sở cảnh sát.

Trên đường, hắn gọi điện cho Hoàng Khiết Khiết, nhờ nàng mua giúp bữa sáng.

Hoàng Khiết Khiết, cô gái này, tuy năng lực bình thường, nhưng về ăn uống lại có chút tài năng.

Hoàng Khiết Khiết mua cho Hàn Bân hai cái bánh đá, một cái kẹp trứng xào ớt, xúc xích, một cái kẹp thịt đầu heo, thêm một cốc sữa đậu nành, thật thơm ngon.

Ăn xong hai cái bánh đá, uống một cốc sữa đậu nành, Hàn Bân cảm thấy vừa ấm áp, vừa chắc bụng, toàn thân tràn đầy sức lực.

Sau đó, hắn gọi Bào Tinh đến phòng thẩm vấn.

Hàn Bân thẩm vấn Hiên Ca, hắn rất hứng thú với nghi phạm này, gan dạ, tinh tế, có ý thức chống điều tra nhất định, rất khó đối phó.

Hàn Bân vào phòng thẩm vấn, Hiên Ca đã bị còng vào ghế, cúi đầu, không nhìn rõ biểu cảm.

Hàn Bân đặt tài liệu thẩm vấn và cốc nước lên bàn, trong cốc không phải nước lọc, cũng không phải trà, mà là cà phê để tỉnh táo.

Hàn Bân sắp xếp lại, uống một ngụm cà phê, làm rõ giọng, "Chúng ta sẽ thẩm vấn ngươi, ngẩng đầu lên."

Hiên Ca từ từ ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Bân và Bào Tinh, nhíu mày, "Ta cũng muốn uống cà phê."

Hàn Bân pha một cốc cà phê lớn, lắc cốc, "Ngươi có ngại không?"

Hiên Ca cười khẩy, "Giờ này ta còn gì mà ngại."

Hàn Bân rót cà phê vào cốc giấy, đưa cho hắn, "Nếm thử đi? Ta tự pha đấy."

Hiên Ca uống một ngụm, nhấm nháp, "Cà phê này…uống cũng được. Ta chưa từng uống trước đây."

Hàn Bân cười, cà phê này là hắn pha bằng cách trộn hai loại cà phê, Vương Đình mua cho hắn nhiều cà phê đen, nhưng cà phê đen không đường, không sữa, người thường khó uống. Nếu kết hợp với cà phê hòa tan của Nestlé, vừa không quá ngọt, lại đậm vị cà phê, rất ngon.

"Cà phê đã uống, bắt đầu thôi." Hàn Bân hỏi theo thông lệ, "Tên, giới tính, ngày sinh…"

Hiên Ca đặt cốc giấy xuống, khịt mũi, "Ta tên Trâu Quốc Hiên, nam, sinh năm 1985…"

“Tối 17 tháng 10, tại khách sạn Hoành Viễn xảy ra vụ cướp, có phải ngươi lên kế hoạch thực hiện không?”

“Là ta.” Hiên Ca trả lời rất nhanh.

“Tại sao chọn họ làm mục tiêu?”

“Rất đơn giản, họ tung tin, nói khách sạn Hoành Viễn sẽ tổ chức sòng bạc, những sòng bạc như vậy thường dùng tiền mặt, rất nhiều tiền mặt, và bị cướp cũng không dám báo cảnh sát. Ta không có lý do gì không chọn họ.”

“Tham gia vụ cướp có những ai, ta, Hồ Định Vinh, Giác Đầu, Lão Tiết, Xà Tử, Tứ Oa, Từ Nguyệt Hoa, trong đó Từ Nguyệt Hoa là nội gián, chúng ta cải trang thành cảnh sát thực hiện vụ cướp.”

“Tại sao phải cải trang thành cảnh sát?”

Hiên Ca suy nghĩ, trả lời, “Hai lý do, một là cảnh sát có sức răn đe, dễ kiểm soát tình hình. Lý do thứ hai, cảnh sát có giới hạn, chỉ bắt người theo pháp luật, nhưng cướp thì khác, nếu chúng ta xuất hiện trực tiếp với tư cách cướp, họ sẽ không dễ dàng chịu thua.”

“Tối 7 tháng 11, tại khu dân cư Kiến Hoa xảy ra vụ cướp, cưỡng hiếp, có phải ngươi lên kế hoạch thực hiện không?”

“Đúng, nhưng ta chỉ cướp, không cưỡng hiếp, đó là Xà Tử làm. Tên này là kẻ xấu triệt để.”

“Vậy ngươi thừa nhận là chủ mưu của ba vụ án?”

“Ta thừa nhận.”

“Ngươi khá thẳng thắn.”

“Ta không muốn không hợp tác, mấy tên kia đều có miệng, ta tự thừa nhận, còn hơn bị người khác chỉ ra. Ta không muốn bị coi là tấm đệm để người khác lập công giảm tội.”

Hàn Bân sờ cằm, là người biết điều, “Hai khẩu súng đó ở đâu ra?”

Chương 1238: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Hồ Định Vinh mua."

"Hắn mua từ đâu?"

"Ngươi có thể hỏi hắn."

"Chúng ta sẽ hỏi, nhưng giờ chúng ta hỏi ngươi."

"Hỏi ta cũng vô ích, ta không biết, việc mua súng đều do hắn lo liệu."

"Tiền cướp được ở đâu?"

"Đã chia, chúng ta làm một vụ, chia một vụ, họ không hoàn toàn tin tưởng ta, cũng sợ ta ôm tiền bỏ trốn."

……

Cuộc thẩm vấn Trâu Quốc Hiên kéo dài hơn hai giờ, trong suốt thời gian này, Trâu Quốc Hiên luôn hợp tác, kể chi tiết quá trình gây án của ba vụ.

Lựa chọn của Trâu Quốc Hiên là thông minh, vì cùng lúc đó, Chu Gia Húc, Vương Tiêu, Lý Cầm, Trương Thuận Cốc và những người khác cũng đang thẩm vấn các nghi phạm khác, Trâu Quốc Hiên không nói, người khác cũng sẽ tố cáo hắn.

Buổi chiều kết thúc thẩm vấn, Hàn Bân và những người khác dẫn nghi phạm xác nhận hiện trường, Lư Thúy Loan thấy Trâu Quốc Hiên và đồng bọn rất kích động, vốn là một phụ nữ khá xinh đẹp, nhưng giờ như một mụ đàn bà chửi bới, còn cởi giày ném vào Trâu Quốc Hiên.

Cho đến khi bị cảnh sát khống chế, Lư Thúy Loan mới ngoan ngoãn.

Nhân cơ hội này, Lư Thúy Loan gọi Hàn Bân đến một bên, hỏi về hai khoản tiền bị cướp, muốn lấy lại tiền 'của mình'.

Hàn Bân cười, nói việc này không thuộc phạm vi của hắn, bảo nàng đi hỏi bộ phận khác.

Xác nhận hiện trường xong, vụ án chính thức bước vào giai đoạn kết án, vụ án này có chứng cứ rõ ràng, có nhân chứng, vật chứng, cũng có giám sát, vài nghi phạm tố cáo lẫn nhau, không thể chối cãi.

Vụ án phá xong, Hàn Bân không gọi điện báo cáo cho Mã Cảnh Ba mà định đến gặp trực tiếp để báo tin.

Tan làm, Hàn Bân gọi vài đồng nghiệp, mua ít đồ nướng, gà quay mang đến cho Mã Cảnh Ba.

Thấy Hàn Bân và những người khác đột nhiên đến, Mã Cảnh Ba rất ngạc nhiên, "Các ngươi không lo phá án, chạy đến đây làm gì?"

"Đội trưởng Mã, chúng ta đến báo tin vui, nghi phạm đã bắt được, cũng đã nhận tội, vụ án đã bước vào giai đoạn kết án."

Mã Cảnh Ba hơi bất ngờ, "Giỏi lắm, các ngươi, nhanh nói ta nghe, vụ án phá thế nào."

Bào Tinh và Lý Cầm đặt đồ ăn lên bàn.

Mã Cảnh Ba nhíu mày, "Các ngươi đến thì đến, mua gì đồ ăn, ta đâu thiếu gì."

Hàn Bân cười, "Đội trưởng Mã, ta nghe nói đồ ăn trong bệnh viện nhạt nhẽo, sợ ngươi ăn không quen, mua ít đồ nướng, gà quay, cá kho…"

“Ồ, đừng nói nữa, mau đưa đây, ta thèm chết rồi.” Mã Cảnh Ba nuốt nước miếng, “Đặt lên bàn, mọi người cùng ăn, ta ăn một mình có gì vui.”

“Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện vụ án, mấy ngày nay ta buồn chết đi được.”

Mã Cảnh Ba cầm một xiên thịt cừu, ăn một miếng, “Ừ, ngon, thơm. Nếu có ly bia nữa thì sướng.”

Hàn Bân cười, “Thịt dễ, bia ta không dám mang. Sợ lần sau chị dâu đuổi chúng ta ra ngoài.”

Mã Cảnh Ba nhìn ra ngoài phòng bệnh, “Chậc, nói làm gì, ăn đi, đừng ngại.”

Tinh thần Mã Cảnh Ba không tệ, vết thương đã ổn định, hắn là người không thể ngồi yên, ở phòng bệnh không làm gì, đã buồn chết đi được. Hắn ước gì có thể trốn khỏi bệnh viện, cùng Hàn Bân và những người khác phá án.

Mã Cảnh Ba kéo Hàn Bân và những người khác nói chuyện hai giờ, đến chín giờ tối mới để họ rời đi.

Về phần Hàn Bân, hắn bị Mã Cảnh Ba giữ lại.

Hàn Bân đóng cửa phòng bệnh, “Đội trưởng Mã, ngài còn dặn dò gì?”

“Không dám nói dặn dò, chỉ có vài việc muốn nói với ngươi.” Mã Cảnh Ba thở dài, vẻ mặt phức tạp, “Vết thương này không nặng không nhẹ, ít nhất cũng phải dưỡng vài tháng, tạm thời không thể về đội… Ta đã đề nghị lãnh đạo đề bạt ngươi làm đội trưởng, thành hay không ta không dám chắc, tùy vào vận may của ngươi.”

Nghe lời Mã Cảnh Ba, lòng Hàn Bân có chút phức tạp, vừa buồn vừa cảm kích, sâu thẳm trong lòng còn có chút kích động.

“Đội trưởng Mã, ta thấy ngài hồi phục tốt, ta cũng hỏi bác sĩ, vết thương súng sau ba bốn tháng là lành, ngài có thể về đội.”

Mã Cảnh Ba nói, “Đội hình sự thành phố công việc căng thẳng, nhiệm vụ nặng nề, chức vụ đội trưởng quan trọng không thể bỏ trống lâu dài. Đừng nói ba bốn tháng, một tháng cũng không thể chờ.”

“Ngươi phải cố gắng, ta yên tâm giao đội hai cho ngươi.”

Hàn Bân há miệng, dường như muốn nói gì đó…

Mã Cảnh Ba vỗ vai hắn, “Không cần nói nhiều, ta tin ngươi, cố gắng làm tốt.”

Hàn Bân gật đầu, “Vâng, đội trưởng Mã, ta sẽ không phụ lòng ngài, nhất định dẫn đội hai tốt.”

Mã Cảnh Ba thở dài, “Nghe ngươi nói vậy, ta yên tâm rồi.”

Hai người trò chuyện vài câu, thấy Mã Cảnh Ba hơi mệt, Hàn Bân xin phép rời đi.

Mã Cảnh Ba bước tới cửa sổ, nhìn ánh đèn bên ngoài, theo thói quen sờ túi, nhưng không có gì, ở đây không được hút thuốc.

Lúc này, nội tâm Mã Cảnh Ba rất phức tạp, hắn cũng không muốn bỏ chức vụ hiện tại, như hắn nói, một lỗ hổng một chức vụ, khi hắn lành, lỗ hổng này đã bị chiếm rồi.

Mã Cảnh Ba nói những lời này với Hàn Bân, không phải vì hắn cao thượng, công chính, mà là bất đắc dĩ, như hắn nói, công việc của đội hình sự thành phố quá quan trọng, không thể bỏ trống lâu dài, luôn phải có người lấp đầy. Thà giao cho người nhà, ít nhất Hàn Bân là người hắn đào tạo ra.

……

Sáng hôm sau.

Hàn Bân đến sở cảnh sát sớm hơn thường lệ, lời Mã Cảnh Ba hắn đã nghe, tự nhiên phải thể hiện tốt, quan trọng là để lại ấn tượng tốt cho lãnh đạo.

Chương 1239: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thủ tục kết án, bận rộn mà có trật tự.

Vương Tiêu và Giang Dương từ ngoài đi vào.

Giang Dương dậm chân, "Lạnh chết, gió hôm nay lạnh quá, trong nhà vẫn ấm hơn."

Lý Cầm nói, "Mới mấy tháng, còn lạnh nữa."

Vương Tiêu đến bàn làm việc của Hàn Bân, "Đội trưởng Hàn, chúng ta đã đến bệnh viện, thăm đội trưởng Mã. Sau đó đến phòng bệnh của Hồ Định Vinh, hắn đã qua cơn nguy kịch, giờ có thể nói chuyện. Nhưng, bất kể chúng ta hỏi thế nào, hắn đều không nói."

Hàn Bân hỏi ngược, "Ý chí sinh tồn của hắn mạnh không?"

Vương Tiêu lắc đầu, "Dù là lời mềm hay cứng, hắn đều không nghe."

Hàn Bân trầm ngâm một lúc, "Vụ án này bất kể hắn nói hay không, có người khác tố cáo cũng có thể kết án. Nhưng, kênh mua súng chỉ mình hắn biết, đây mới là trọng điểm thẩm vấn."

"Ta hỏi rồi, hắn không có phản ứng."

Hàn Bân sờ cằm, "Vậy thì từ từ, chỉ cần làm hắn mất hết ý chí, hắn sẽ hợp tác với cảnh sát. Nếu ép quá, sẽ có phản tác dụng."

"Hiểu rồi." Vương Tiêu đáp, đang định nói gì đó, ngoài vang lên tiếng ồn ào.

Hoàng Khiết Khiết chạy vào, “Đội trưởng Hàn, ngoài có một phụ nữ, nói là thân nhân của nạn nhân, muốn tìm người phụ trách vụ Tưởng Khang Minh.”

Hàn Bân đoán được là ai, Mã Cảnh Ba không có, chỉ còn hắn ra mặt.

“Các ngươi cứ làm việc của mình, ta ra xem sao.” Hàn Bân đứng dậy ra ngoài, quả nhiên thấy Lư Thúy Loan đứng ở hành lang.

Thấy Hàn Bân xuất hiện, Lư Thúy Loan lập tức bước tới, “Cảnh sát Hàn, ta đang tìm ngài.”

“Lư tiểu thư, có chuyện gì vậy?”

“Vụ của chồng ta sao rồi?”

“Rất thuận lợi, đã vào giai đoạn kết án.”

“Vậy tiền của gia đình ta đâu, khi nào trả lại chúng ta.”

Hàn Bân nói, “Việc này ta không quyết định được, phải theo thủ tục liên quan, sẽ có người liên hệ ngươi.”

“Đừng thế, ngài xử vụ của chồng ta, ta chỉ nhận ngài. Hay ngài nói với lãnh đạo, trả lại tiền cho chúng ta sớm, nói thật, gia đình ta trên có già dưới có trẻ, cần tiền nhiều.”

“Ta chỉ phụ trách điều tra, còn những việc khác không thuộc phạm vi của ta.”

“Vậy ai phụ trách? Ngài dẫn ta đi tìm hắn, ta sẽ nói chuyện với hắn trực tiếp.”

“Ta đã nói rồi mà, Cục Công an thành phố có thông tin liên lạc của ngươi, khi cần ngươi đến làm thủ tục liên quan, họ sẽ gọi điện cho ngươi.”

“Ôi chao, thế thì đến bao giờ mới được, mấy trăm triệu đồng, trong lòng ta không yên chút nào.”

“Ta cũng không có cách nào.”

Ánh mắt của Lư Thúy Loan thoáng qua một tia giảo hoạt, “Vậy ngươi biết văn phòng cục trưởng ở đâu không? Ta đi tìm hắn nói chuyện, cầu xin một chút.”

“Ngươi làm khó ta?”

“Ngài nói gì vậy, ngài cứu chồng ta, ta cảm kích ngươi còn không kịp, làm sao làm khó ngươi. Ta đến gặp cục trưởng cũng chỉ để nói lời tốt về ngài.”

Ta tin ngươi nói láo, Hàn Bân giữ nét mặt lạnh lùng, hắn đã nhìn ra chỉ cần không lấy được tiền, người phụ nữ này sẽ tiếp tục làm loạn.

“Thế này đi, ngươi đi vào phòng chờ nghỉ ngơi một chút, ta sẽ đi hỏi giúp ngươi.”

“Được, ngươi nhớ hỏi rõ ràng, giúp chúng ta lấy lại tiền sớm.” Lư Thúy Loan cười, nhõng nhẽo, còn chưa trị được ngươi.

Hàn Bân dặn dò Hoàng Khiết Khiết một câu, bảo nàng để ý Lư Thúy Loan.

Hàn Bân đi đến văn phòng đội trưởng, “Cốc cốc.”

“Vào đi.”

Hàn Bân bước vào văn phòng, thấy Đinh Tích Phong đang tưới cây, “Đội trưởng.”

“Có việc gì không?”

“Vợ của Tưởng Khang Minh, Lư Thúy Loan đến, khăng khăng muốn lấy lại số tiền bị cướp. Ta nói việc này không thuộc phạm vi trách nhiệm của ta, nhưng nàng đòi đến văn phòng cục trưởng. Ta không còn cách nào, đành đến tìm ngài.”

Đinh Tích Phong cười, "Không phải một loại người thì không vào chung một cửa, câu này đúng thật, đúng là nguyên phối."

"Đội trưởng, ngài xem xử lý thế nào?"

"Ngươi không phải làm án rất giỏi sao, sao giờ lại không có ý kiến?"

Hàn Bân cười khổ, "Ta đã nhìn ra rồi, Lão Lại này còn khó đối phó hơn cả nghi phạm."

"Ha ha…" Đinh Tích Phong cười lớn, "Câu này đúng thật, nước mắm chấm đậu, một vật chế một vật, chúng ta không quản được người ta."

"Đội trưởng, ta là không có cách, ngài chắc chắn có chủ ý."

Đinh Tích Phong lấy một điếu thuốc ra, gõ gõ trên hộp thuốc, "Thế này, ngươi dẫn Lư Thúy Loan đến phòng họp tầng ba."

"Được không?"

"Ngươi đi thì biết."

"Được, ta nghe ngài." Hàn Bân ra khỏi văn phòng đội trưởng, đến phòng chờ gọi Lư Thúy Loan, sau đó lên tầng ba, vào phòng họp.

"Cốc cốc." Hàn Bân gõ cửa.

"Vào đi." Bên trong vang lên tiếng của Đinh Tích Phong.

Hàn Bân đẩy cửa vào, lộ ra vẻ ngạc nhiên, trong phòng họp ngoài Đinh Tích Phong và vài cảnh sát còn có vài người mặc đồng phục thẩm phán.

Đinh Tích Phong nhìn về phía sau Hàn Bân, "Ngươi là vợ của Tưởng Khang Minh, Lư Thúy Loan?"

“Đúng.” Lư Thúy Loan không sợ cảnh sát, nhưng nhìn thấy người của tòa án, gan nàng run rẩy.

“Nghe nói ngươi đến đòi tiền.”

“Đúng, bọn cướp lấy mất tiền của ta, chúng ta có người già bệnh nặng, cần tiền gấp, chỉ muốn lấy lại tiền trước.”

Đinh Tích Phong nói, “Mấy vị thẩm phán này cũng đến đòi tiền, hay ngươi nói chuyện với họ?”

Lư Thúy Loan nuốt nước bọt, “Ta có gì để nói với họ, chồng ta đã bị giả thẩm phán bắt một lần, ta làm sao biết họ thật hay giả.”

Chương 1240: Tiêu Đề 《Ẩn》

Một thẩm phán đứng dậy, "Lư Thúy Loan, ngươi nhìn kỹ xem, ta thật hay giả? Ta đến nhà ngươi thông báo thi hành không chỉ một lần. Lần này cuối cùng cũng thấy tiền nhà ngươi, không dễ dàng gì."

Mặt Lư Thúy Loan càng lúc càng khó coi, "Đây… không phải tiền của nhà ta, ngươi nghe nhầm rồi."

Đinh Tích Phong trợn mắt, "Ngươi nói gì, không phải tiền nhà ngươi, vậy ngươi đến đây làm gì?"

Hàn Bân hất đầu, "Lư tiểu thư, mời."

Lư Thúy Loan muốn khóc, nàng không dám thừa nhận, cũng không dám nói không phải…

Lư Thúy Loan đứng tại chỗ, đi không được, ở lại cũng không xong.

Tiền, nàng muốn.

Nhưng nhìn thấy người của tòa án, nàng lại run.

Một thẩm phán gọi, "Lư Thúy Loan, ngươi đừng đi, có một văn bản cần ngươi ký."

"Văn bản gì?"

"Thủ tục đóng băng tài sản, cần ngươi ký tên."

"À!" Lư Thúy Loan chân mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất, "Sao lại đóng băng, đó là tiền mồ hôi nước mắt của chúng ta, ngươi dựa vào đâu mà nói đóng băng là đóng băng."

“Ngươi đóng băng tiền của chúng ta, chúng ta sống thế nào.”

Hàn Bân đỡ nàng dậy, dẫn đến bàn họp, quanh bàn là một vòng thẩm phán, “Lư tiểu thư, ngươi đừng gấp, có gì muốn nói, yêu cầu gì, cứ từ từ nói với các đồng chí của tòa án này. Họ là chuyên nghiệp, chắc chắn sẽ cho ngươi câu trả lời hài lòng.”

Nói xong, Hàn Bân và Đinh Tích Phong rời khỏi phòng họp.

Hàn Bân cười, “Đội trưởng, ngài thật lợi hại, ra tay là giải quyết xong.”

Đinh Tích Phong khoát tay, “Ta cũng chỉ là gặp đúng lúc, nếu không có các đồng chí của tòa án, ta cũng đau đầu như thường. Thủ tục kết án tiến triển thế nào?”

“Ta đang định báo cáo với ngài đây.”

“Vào văn phòng ta đi, ta cũng có việc muốn nói với ngươi.”

Một lúc sau, hai người vào văn phòng đội trưởng.

Đinh Tích Phong mời Hàn Bân ngồi xuống trước, tự pha một bình trà, “Trời lạnh rồi, uống chút trà đen.”

“Để ta.” Hàn Bân nhận lấy ấm trà, rót cho Đinh Tích Phong một tách, rồi rót cho mình một tách.

Hàn Bân nhấp một ngụm trà, mùi vị không tệ, đến mức của Đinh Tích Phong, chắc chắn không thiếu trà ngon.

Đinh Tích Phong đặt tách xuống, “Thủ tục kết án có vấn đề gì không?”

“Các nghi phạm khác đều hợp tác, chỉ riêng Hồ Định Vinh cứng đầu, lại bị thương do súng, nằm trong bệnh viện, không

thể thẩm vấn cường độ cao.”

Đinh Tích Phong lấy ra một hộp thuốc, tự lấy một điếu, ném hộp thuốc lên trước Hàn Bân, “Hồ Định Vinh làm sao, đầu lĩnh Hiên Ca đã khai, hắn còn cứng đầu gì nữa.”

Hàn Bân châm thuốc cho Đinh Tích Phong, rồi lấy một điếu cho mình, “Ta cũng nghĩ đến việc này, Hồ Định Vinh từ đầu đã rất chống đối cảnh sát, dám cầm súng bắn trả cảnh sát, liệu có phải còn vụ án khác?”

Đinh Tích Phong rít một hơi, “Có khả năng này, ngươi làm đơn, đưa mẫu dấu vân tay và DNA của Hồ Định Vinh vào cơ sở dữ liệu so sánh.”

“Được, ta sẽ đích thân thẩm vấn Hồ Định Vinh.”

Đinh Tích Phong gật đầu, “Còn một việc nữa, đội trưởng Mã của các ngươi bị thương do súng, cần dưỡng thương một thời gian, hơn nữa cảnh sát bị thương do súng cần có tư vấn tâm lý… một thời gian nữa không thể về đội, công việc của trung đội hai không thể bỏ lỡ, ta định đề cử ngươi thay thế chức vụ trung đội trưởng.”

Hàn Bân hít một hơi sâu, “Cảm ơn sự đề cử của đội trưởng.”

“Ngươi có tự tin dẫn dắt trung đội hai không?”

Hàn Bân lớn tiếng, “Có.”

“Ta hy vọng ngươi không chỉ nói hay, mà còn làm hay.”

“Vâng, ta nhất định không phụ lòng ngài.”

Đinh Tích Phong nói, “Những ngày này cũng đủ ngươi bận rồi. Cuối tuần nghỉ ngơi một chút, có lẽ tuần sau sẽ có kết quả. Đến lúc đó lại bận rộn.”

Nghe được nghỉ ngơi, Hàn Bân bất giác cười, “Ta nghe ngài.”

Hai người uống trà một lúc, điện thoại của Đinh Tích Phong reo lên, Hàn Bân liền cáo từ rời đi.

Ra khỏi phòng, Hàn Bân siết chặt tay, với lời nói của Đinh Tích Phong, sự thăng tiến của hắn đã chắc chắn.

Năng lực quan trọng, nhưng quan trọng hơn là có người lãnh đạo đánh giá cao ngươi.

Hàn Bân hít một hơi sâu, cố gắng kìm nén niềm vui của mình, càng lúc này càng phải khiêm tốn.

……

Buổi trưa, Hàn Bân và Bao Tinh đến bệnh viện thăm Mã Cảnh Ba, trên đường đi còn ghé nhà hàng gói một số món ăn, đều là những món Mã Cảnh Ba thích nhưng ở bệnh viện chắc chắn không có.

Tất nhiên, những món có tác dụng kích thích vết thương, Hàn Bân không hề gọi.

Thấy Hàn Bân và Bao Tinh đến bệnh viện, Mã Cảnh Ba rất vui, lại có thể ăn một bữa ăn ngon.

Trước đây công việc tuy mệt, nhưng trong việc ăn uống không thiếu, bây giờ khác, đồ ăn ở bệnh viện đều nhạt, hắn là người thích vị mạnh, làm sao chịu nổi.

Mã Cảnh Ba ăn vài miếng thức ăn, dừng lại, “Sao các ngươi đến buổi trưa? Đến thẩm vấn Hồ Định Vinh?”

Đối với việc Hàn Bân và Bao Tinh đến thăm mình, Mã Cảnh Ba không ngạc nhiên, nhưng hôm nay không phải cuối tuần, nếu đến, cũng là buổi tối. Đến buổi trưa chắc chắn có việc khác.

Hàn Bân đặt đũa xuống, “Đúng, các nghi phạm khác đều khai, chỉ riêng Hồ Định Vinh cứng đầu, ta muốn đích thân gặp hắn, đúng lúc đến giờ ăn, đến xin ngài chỉ giáo.”

Mã Cảnh Ba hừ một tiếng, “Ta đã nhìn ra, tên nhóc này là loại liều mạng, lúc bắt ngươi không thấy, tên này rất liều, bắn súng không chút do dự, mười mấy tầng lầu, hắn dám trèo ra ngoài.”

Chương 1241: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Hắn bây giờ thế này, cứng rắn không có tác dụng, không dọa được hắn, còn phải canh gác nghiêm ngặt, chỉ cần có cơ hội, hắn chắc chắn sẽ trốn, dù có nguy cơ bị bắn chết."

Hàn Bân đồng ý, "Ta sẽ báo cáo với đội trưởng, tăng cường canh gác bệnh viện."

Mã Cảnh Ba ăn vài miếng thức ăn nữa, nói, "Đúng rồi, sáng nay, ta đi qua phòng bệnh của Hồ Định Vinh, gặp người thân của hắn, chính xác là mẹ của Hồ Định Vinh, nhưng cảnh sát canh gác không cho bà vào."

"Mẹ của Hồ Định Vinh còn ở đây không?"

Mã Cảnh Ba lắc đầu, "Cái đó ta không biết."

"Mẹ của Hồ Định Vinh làm sao biết hắn nằm viện?"

Mã Cảnh Ba nói, "Lúc đó tình hình của Hồ Định Vinh rất nguy hiểm, bệnh viện đã ra thông báo nguy kịch nhiều lần, tình huống đặc biệt, có thể đã thông báo cho gia đình hắn."

Hàn Bân ăn xong, dọn dẹp một chút, rồi cùng Bao Tinh rời đi.

Hai người đến trước phòng bệnh của Hồ Định Vinh, xuất trình giấy tờ cho cảnh sát canh gác, rồi trực tiếp vào phòng bệnh.

Hồ Định Vinh nằm nghiêng trên giường, quay lưng về phía cửa, không hề phản ứng trước sự có mặt của Hàn Bân và những người khác.

Hàn Bân đi sang bên kia, quan sát đối phương, tay trái của Hồ Định Vinh đang truyền dịch, tay phải bị còng vào giường bệnh, "Hồ Định Vinh."

Đối phương vẫn không phản ứng.

"Ta là Hàn Bân, đội cảnh sát hình sự thành phố, muốn lấy lời khai của ngươi."

Hồ Định Vinh liếc nhìn Hàn Bân, vẫn không nói gì.

Bao Tinh nói, "Hồ Định Vinh, ngươi biết tình cảnh của mình bây giờ không? Những đồng bọn của ngươi Hiên Ca, Giác Đầu, Xà Tử, Lão Tiết, Tứ Oa đều đã bị bắt, ngươi không nói, họ cũng sẽ tố cáo ngươi. Ngươi cứng đầu cho ai xem, chỉ hại bản thân mình."

Hồ Định Vinh ngáp một cái, nhắm mắt lại.

"Ngươi…" Thấy thái độ này của hắn, Bao Tinh liền bực mình.

"Thế này, ngươi nghỉ ngơi đi, chúng ta sẽ quay lại sau." Nói xong, Hàn Bân cùng Bao Tinh ra khỏi phòng bệnh.

"Hàn đội, chúng ta cứ đi vậy sao? Hắn đã bị bắt, còn tỏ vẻ gì." Bao Tinh không cam tâm.

Hàn Bân không nói gì, hỏi cảnh sát canh gác bên cạnh, "Các ngươi đã gặp người thân của Hồ Định Vinh chưa?"

Cảnh sát canh gác do dự một chút, "Sau khi Hồ Định Vinh rời phòng chăm sóc đặc biệt, được bí mật chuyển đến phòng bệnh này, ban đầu hoàn toàn bảo mật, gia đình Hồ Định Vinh không biết. Sau đó mẹ của Hồ Định Vinh không từ bỏ, tìm khắp bệnh viện, mới tìm thấy Hồ Định Vinh. Sáng nay bà còn đến một lần, chúng ta đã báo cáo với cấp trên, xin thay đổi phòng bệnh hoặc bệnh viện."

“Các ngươi có liên lạc với người thân của Hồ Định Vinh không?”

“Mẹ của Hồ Định Vinh muốn gặp hắn, nhưng không được phép thăm, bà đã cầu xin chúng ta, chúng ta khuyên rất lâu mới thuyết phục được bà đi, bà còn để lại một liên lạc, nói nếu cấp trên đồng ý, liên lạc với bà.”

“Đưa số liên lạc cho ta, ta sẽ liên hệ với bà.” Hàn Bân đã nhìn ra, việc thuyết phục Hồ Định Vinh là rất khó, Hàn Bân cũng không muốn lãng phí thời gian đó, quyết định tìm hướng khác.

Hàn Bân liên hệ với mẹ của Hồ Định Vinh, hai người hẹn gặp tại một quán trà.

Mẹ của Hồ Định Vinh khoảng sáu mươi tuổi, ăn mặc giản dị, tóc đã bạc, đeo một chiếc túi xám, đã có dấu hiệu bị bong tróc.

Hàn Bân nhìn đối phương, “Ngài là mẹ của Hồ Định Vinh?”

Người phụ nữ tỏ ra căng thẳng, “Là ta, ngài là cảnh sát Hàn?”

“Đúng, chúng ta lên phòng riêng trên tầng hai nói chuyện.”

Người phụ nữ gật đầu, theo Hàn Bân lên tầng hai.

Bao Tinh rót trà cho hai người, mở máy ghi âm.

Hàn Bân hỏi, “Dì, ngài tên là gì?”

Có vẻ không ngờ Hàn Bân lại thân thiện như vậy, người phụ nữ có chút không quen, “Ta họ Lưu, tên Lưu Phán Đệ.”

“Dì Lưu, ngài sáng nay có đến bệnh viện tìm Hồ Định Vinh?”

“Đúng, ta muốn gặp con trai, hắn tuy phạm tội, nhưng dù sao cũng là con trai ta.” Lưu Phán Đệ nắm chặt chiếc túi xám, “Cảnh sát Hàn, xin ngài giúp ta, cho ta gặp con trai một lần.”

“Ngài cũng biết, Hồ Định Vinh phạm tội, khi cảnh sát bắt giữ, hắn đã bắn trả, còn làm bị thương một cảnh sát, tính chất rất nghiêm trọng, thông thường không cho người thân thăm.”

“Ta biết, là ta không dạy dỗ tốt hắn, để hắn đi lầm đường, đều là lỗi của ta.” Lưu Phán Đệ lấy từ túi xám ra một xấp tiền đỏ, “Cảnh sát Hàn, đây là chút lòng thành của ta, xin ngài giúp ta, đi cửa sau.”

“Dì, ngài làm gì vậy, cảnh sát chúng ta không nhận tiền của ngài.”

“Ta không phải đưa tiền cho ngài, mà nhờ ngài dùng tiền này để giải quyết, ta muốn gặp con trai.”

“Dì, ngài mà không cất tiền đi, coi như hối lộ công khai, lúc đó ngài không những không gặp được Hồ Định Vinh, ta còn phải bắt ngài.”

“Ta… ta…” Lưu Phán Đệ tỏ ra bối rối, Bao Tinh nhét lại tiền vào túi xám, đặt túi xám vào lòng Lưu Phán Đệ, “Dì, ngài đem tiền về đi, có ý kiến gì có thể nói với đội trưởng Hàn, hắn đến đây là để giúp ngài giải quyết vấn đề.”

“Cảm ơn, cảm ơn các ngài.” Lưu Phán Đệ nắm chặt chiếc túi xám, nhìn Hàn Bân với vẻ mặt mong chờ, “Đội trưởng Hàn, ta muốn gặp con trai một lần, xin ngài giúp ta.”

Hàn Bân trầm ngâm một lúc, “Thế này, ta sẽ nói rõ tình hình của Hồ Định Vinh với ngài, nếu ngài vẫn muốn gặp hắn, ta có thể giúp ngài xin phép, có thành công hay không ta không dám chắc.”

“Được, ngài nói đi, ta nghe.”

“Hồ Định Vinh rất chống đối cảnh sát, đến bây giờ vẫn không chịu hợp tác, thái độ của hắn cũng là lý do người thân không được thăm. Nếu hắn chịu hợp tác điều tra, nhiều việc có thể bàn, cảnh sát cũng không phải không có tình người.”

Chương 1242: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ta hiểu tâm trạng muốn gặp Hồ Định Vinh của ngài, cũng có thể giúp ngài xin phép, nhưng ta cũng mong ngài giúp ta một việc."

Lưu Phán Đệ vội gật đầu, "Ngài nói đi, ta đều đồng ý."

"Ta hy vọng sau khi ngài gặp Hồ Định Vinh, có thể khuyên hắn hợp tác điều tra, nói rõ mọi chuyện, điều này có lợi cho hắn. Nếu hắn cứ chống đối cảnh sát, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến việc kết tội. Nghiêm trọng có thể bị xử tử hình."

"Tử hình!" Lưu Phán Đệ sợ run, nắm chặt tay Hàn Bân, "Cảnh sát Hàn, ta chỉ có một đứa con trai, mong ngài giúp hắn, không thể để hắn bị tử hình."

"Dì, ngài đừng kích động, ta cũng muốn giúp hắn. Nhưng vấn đề hiện tại là, hắn không hề hợp tác với cảnh sát, ta muốn giúp cũng không biết từ đâu." Hàn Bân đổi giọng, "Ngài là mẹ hắn, chắc chắn là người hiểu hắn nhất, ngài biết tại sao hắn lại làm vậy không?"

"Ài…" Lưu Phán Đệ thở dài, "Nếu ta đoán không sai, chắc là vì cha hắn."

Lưu Phán Đệ mắt đỏ, hồi tưởng, "Cha hắn năm đó cũng vì tội cướp mà bị bắt, bị xử mười năm, chúng ta cả nhà đều chờ hắn ra tù. Đặc biệt là con trai ta, nó luôn ngưỡng mộ cha mình, mong chờ ngày cha về."

"Chờ mãi, chờ mãi, đến năm thứ bảy, ta nhận được thông báo từ cảnh sát, chồng ta bị bệnh nặng trong tù, đã qua đời."

Lưu Phán Đệ khóc, “Nghe tin đó, ta cảm thấy trời sập, chờ đợi bao nhiêu năm, mắt thấy sắp ra tù, ai ngờ người đã mất.”

“Ta không dám nói với các con, ta giấu chuyện này trong lòng, sợ chúng không chịu nổi. Nhưng ngày qua ngày, sắp đến mười năm, ta biết không giấu được nữa, đành nói với các con.”

“Lúc đó, các con đều không chịu nổi, đặc biệt là Định Vinh, nó luôn mong chờ cha ra tù, đó đã trở thành chấp niệm… từ đó, nó càng phản nghịch, cuối cùng vẫn đi theo con đường của cha.”

“Cảnh sát Hàn, ta biết Định Vinh có thái độ không tốt với cảnh sát, nó có giận trong lòng, ta thay nó xin lỗi các ngài, mong các ngài rộng lượng, đừng chấp nhất với nó.”

“Ngài yên tâm.” Hàn Bân hiểu, tại sao Hồ Định Vinh lại bắn trả cảnh sát, tại sao lại chống đối cảnh sát như vậy, rất có thể vì cha hắn chết trong tù.

“Dì, chuyện năm đó ta không rõ, ta không tiện bình luận. Nhưng tình hình của Hồ Định Vinh rõ ràng là khác, hắn bắn trả cảnh sát, bị thương nặng, cảnh sát đã cứu sống hắn. Nếu chúng ta có chút ý đồ khác, dù chỉ trì hoãn vài phút, hắn có thể đã chết.”

“Ta hy vọng ngài có thể nói rõ với hắn, hợp tác điều tra có thể lập công giảm án, đó là lối thoát duy nhất của hắn. Nếu hắn cứ chống đối cảnh sát, chỉ làm tội của mình nặng thêm.”

“Cảnh sát Hàn, ta hiểu, ta sẽ nói với hắn, chỉ cần được gặp hắn, ta sẽ khuyên hắn hợp tác với cảnh sát, cải tạo tốt, sớm ra ngoài làm lại cuộc đời.”

“Được, hôm nay chúng ta nói đến đây, ta sẽ báo cáo yêu cầu của ngài với lãnh đạo, nếu lãnh đạo đồng ý cho ngài thăm, ta sẽ liên lạc lại.”

“Được, cảm ơn ngài, cảm ơn ngài.” Lưu Phán Đệ vô cùng cảm kích.

Hàn Bân tiễn nàng ra khỏi quán trà, Lưu Phán Đệ định trả tiền, nhưng Bao Tinh đã thanh toán trước, khiến Lưu Phán Đệ cảm kích thêm lần nữa.

Sau đó, Hàn Bân liên lạc với Đinh Tích Phong, báo cáo tình hình của Hồ Định Vinh, đồng thời đề nghị chấp thuận yêu cầu thăm của Lưu Phán Đệ, để nàng khuyên Hồ Định Vinh hợp tác điều tra.

……

Sáng hôm sau.

Trước phòng bệnh của Hồ Định Vinh.

Lưu Phán Đệ từ sáng sớm đã đến bệnh viện chờ đợi, thấy Hàn Bân xuống thang máy, lập tức tiến lên.

“Cảnh sát Hàn, cảm ơn, cảm ơn ngài.” Lưu Phán Đệ nắm tay Hàn Bân.

“Dì, ngài đừng khách sáo, đây là việc ta nên làm. Một lát gặp Hồ Định Vinh, hy vọng ngài khuyên nhủ hắn, hợp tác với chúng ta điều tra.”

Lưu Phán Đệ gật đầu, “Vâng, ta nhất định sẽ làm.”

Sau đó, Hàn Bân và nhóm của mình đi đến trước cửa phòng bệnh, cảnh sát canh gác xác nhận thủ tục.

Hàn Bân đẩy cửa vào phòng bệnh, “Hồ Định Vinh.”

Người đàn ông nằm trên giường quấn chăn, không có chút phản ứng, như không nghe thấy.

“Hồ Định Vinh, ngươi xem ai đến?”

Hồ Định Vinh vẫn không phản ứng.

“Tiểu Vinh!” Giọng của Lưu Phán Đệ khàn khàn, nhưng đầy tình cảm.

Cơ thể của Hồ Định Vinh run lên, chậm rãi quay đầu lại, thấy Lưu Phán Đệ, hắn sững sờ.

“Tiểu Vinh!” Lưu Phán Đệ chạy tới, ôm chặt con trai, “Để mẹ xem, ngươi có đỡ hơn không? Vết thương còn đau không?”

“Mẹ, sao ngài đến đây?” Hồ Định Vinh cuối cùng cũng mở miệng, khuôn mặt vốn không biểu cảm giờ hiện lên sự phức tạp, mắt đỏ ngầu, cố nén không khóc.

Lưu Phán Đệ nhìn con trai, lúc này bà có ngàn lời muốn nói, cuối cùng chỉ thành một câu, “Mẹ nhớ ngươi.”

“Mẹ!” Hồ Định Vinh bật khóc.

Nếu nói, trên đời này hắn còn có điều gì không thể buông bỏ, chính là người phụ nữ đã sinh dưỡng hắn trước mắt này.

Trái tim lạnh giá của Hồ Định Vinh, cuối cùng cũng tan chảy dưới sự ấm áp của tình thân.

Sau khi Lưu Phán Đệ khuyên nhủ, thái độ của Hồ Định Vinh mềm mỏng hơn nhiều. Hắn cũng đồng ý hợp tác với cảnh sát lấy lời khai.

Hai mươi phút sau, thời gian thăm của Lưu Phán Đệ đã hết, bà rời phòng bệnh trong sự quyến luyến.

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại Hồ Định Vinh, Hàn Bân và Bao Tinh.

Hồ Định Vinh nói bằng giọng khó chịu, “Có gì hỏi nhanh đi, ta không kiên nhẫn đối phó các ngươi, chỉ là đã hứa với mẹ ta.”

Chương 1243: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nghiêm túc, "Hồ Định Vinh, mẹ ngươi đã nói rõ, ngươi và cha ngươi tình cảnh khác nhau, vết thương của ngươi nặng như vậy, cảnh sát đã cứu ngươi. Chỉ cần ngươi hợp tác điều tra, chúng ta sẽ giảm án cho ngươi."

Hồ Định Vinh cười, "Ngươi nói vậy có thể đúng với người khác, nhưng ta thì khác. Ta không muốn đợi năm này qua năm khác, không ai biết ngày mai và bất ngờ cái nào đến trước. Ta là người bi quan, ta không có dũng khí đợi đến ngày đó. Ta nghĩ đơn giản, đời ngắn ngủi, hưởng thụ kịp thời, ta tin số mệnh, nếu ta không bị bắt, thì số tiền này là của ta, ta có thể dùng tiền này sống vui vẻ."

"Nếu ta bị cảnh sát bắt, đó cũng là số mệnh của ta, ta chịu, số ta rẻ, ta chấp nhận. Các ngươi đừng nghĩ ta đang giận dỗi, không, tâm trạng ta rất bình thản, ta chấp nhận thất bại của mình, không gì quan trọng nữa. Dù ngày mai bị xử tử, ta cũng có thể đối mặt bình tĩnh."

"Ta nói với ngươi những điều này, một là vì muốn nói rõ, để các ngươi đừng làm phiền ta nữa, ta hy vọng thời gian cuối đời có thể yên tĩnh ra đi. Hai là, có thể gặp lại mẹ ta… có thể gặp lại một lần… ta cảm ơn ngươi."

Hồ Định Vinh hít sâu, "Có gì hỏi nhanh, ta không biết kiên nhẫn của mình còn bao nhiêu."

Nói đến đây, Hàn Bân không nói thêm những lời lẽ cao cả, cũng không khuyên bảo nữa, hắn đã thấy rõ, đối phương thực

sự không quan tâm. Suy nghĩ này không phải hình thành một sớm một chiều, một hai câu không thể thay đổi.

Hàn Bân cũng chưa từng nghĩ có thể thay đổi một phạm nhân, rất khó, hắn không nghĩ mình có khả năng và kiên nhẫn đó.

"Nghe Trâu Quốc Hiên nói, hai khẩu súng là ngươi mua, từ đâu mà mua?"

Hồ Định Vinh nghĩ một lúc, "Ta mua từ một người tên Lão Miêu."

"Ngươi chắc chắn là Lão Miêu?" Hàn Bân không lạ gì cái tên này, khi điều tra vụ Chu Vi Siêu vượt ngục, một nghi phạm tên Hầu Kiến Sinh cũng mua súng từ Lão Miêu.

"Chắc chắn."

"Ngươi mua súng từ Lão Miêu khi nào?"

"Hơn hai tháng trước, cụ thể ngày nào ta không nhớ rõ."

"Địa điểm giao dịch ở đâu?"

"Tuyền Thành."

"Địa điểm giao dịch cụ thể là ai đề xuất, ngươi hay Lão Miêu?"

"Lão Miêu đề xuất."

"Ngươi đi Tuyền Thành bằng cách nào?"

"Lúc đi tàu cao tốc, lúc về thuê xe."

"Lão Miêu trông như thế nào?"

Hồ Định Vinh nghĩ một lúc, "Đã lâu rồi, ta không nhớ rõ."

"Ngươi nghĩ kỹ, người này rất quan trọng."

Hồ Định Vinh im lặng một lúc, nói, "Hắn khoảng bốn mươi tuổi, thấp hơn ta, đeo khẩu trang xanh, còn lại ta không

nhớ.”

“Cụ thể địa điểm giao dịch ở đâu?”

“Tuyền Thành, Đường Kim Hải, một nhà trọ nhỏ.”

“Nhà trọ tên gì?”

Hồ Định Vinh hồi tưởng một lúc, “Cụ thể tên gì ta không nhớ, chỉ nhớ có chữ ‘Thịnh’.”

“Ngươi làm sao biết Lão Miêu có súng?”

“Lão Miêu rất nổi tiếng, nhiều người biết hắn có súng, nhưng khó liên hệ, ta cũng mất nhiều công sức mới liên lạc được.”

“Liên lạc thế nào?” Hàn Bân rất quan tâm đến Lão Miêu.

“Ta loan tin trên đường, nói muốn mua súng, đợi nửa năm mới được Lão Miêu liên lạc. Hắn rất cẩn thận, tìm hắn rất khó. Chính xác mà nói, không phải ngươi tìm hắn, mà là hắn quyết định có giao dịch với ngươi không. Nếu hắn thấy ngươi có vấn đề, có thể không bao giờ liên lạc với ngươi.”

“Trừ ngươi, còn ai mua súng từ Lão Miêu?”

Hồ Định Vinh cười, “Không ai ngốc, thực sự mua được súng ngược lại im lặng. Những người không có súng, lại có thể hù dọa, thật giả lẫn lộn, ai biết rõ, có lẽ chỉ Lão Miêu biết.”

“Trừ cướp sòng bạc và tổ chức lừa đảo, các ngươi còn phạm tội khác không?”

Hồ Định Vinh liếc Hàn Bân, cười, “Ta nói không có, ngươi cũng không tin, ngươi tự đi điều tra.”

“Cảnh sát, ta hơi mệt, nếu còn câu hỏi khác, nhanh hỏi, không có thì đi.”

“Tối 17 tháng 10, tại Khách sạn Hoành Viễn xảy ra vụ cướp, ngươi có tham gia không?”

“Có.”

“Ai chủ mưu?”

“Trâu Quốc Hiên.”

“Tối 7 tháng 11, tại khu dân cư Kiến Hoa xảy ra vụ cướp, cưỡng hiếp, ngươi có tham gia không?”

“Ta cướp, nhưng cưỡng hiếp là giả, Từ Nguyệt Hoa vốn là người của ta, nàng rất hợp tác, hơn nữa tình huống đó rất kích thích, là một kỷ niệm đẹp.”

Hàn Bân “……”

Cuộc thẩm vấn này rất suôn sẻ, chưa đầy nửa tiếng đã hoàn thành, hỏi lâu, Hàn Bân cũng lo Hồ Định Vinh đổi ý, lúc đó lại khó xử.

Dừng lại đúng lúc, với lời khai của các nghi phạm khác, việc kết tội Hồ Định Vinh không khó.

Hàn Bân chào Mã Cảnh Ba, rồi rời bệnh viện.

Về đến cục, Hàn Bân báo cáo tình hình cho Đinh Tích Phong.

Đinh Tích Phong cũng rất quan tâm đến Lão Miêu, nghi phạm nếu có súng, mức độ nguy hiểm tăng lên nhiều, cũng là mối đe dọa cho cảnh sát điều tra.

Đinh Tích Phong nói, “Hai vụ án hình sự chúng ta điều tra đều liên quan đến Lão Miêu, tiếc là họ giao dịch ở Tuyền Thành, nếu không điều tra sẽ dễ hơn.”

“Xem tình hình hiện tại, phạm vi giao dịch của Lão Miêu rất rộng, Cầm Đảo và Tuyền Thành có thể đều có mạng lưới của hắn.” Hàn Bân tự nguyện, “Đội trưởng, để ta đi Tuyền Thành, xem có tìm được manh mối của Lão Miêu không.”

Đinh Tích Phong nghĩ một lúc, "Cần phải phái người điều tra, nhưng ngươi không đi, trung đội hai vẫn cần ngươi giám sát, để Vương Tiêu dẫn người đi, hắn cũng là cảnh sát kỳ cựu, có năng lực."

Thực ra, Hàn Bân cũng không muốn đi công tác xa, lãnh đạo đã nói vậy, hắn tất nhiên thuận theo, "Được, ta sẽ thông báo cho hắn."

Chương 1244: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đinh Tích Phong nói, "Ta sẽ liên lạc trước với đồng chí của cảnh sát Tuyền Thành, khi đó, họ có thể nhờ cảnh sát địa phương hỗ trợ. Thêm nữa, xét thấy nhóm này có súng, cho phép Vương Tiêu và đồng đội mang theo súng, phải cẩn thận, ưu tiên thu thập tin tức, không hành động liều lĩnh."

"Ta sẽ dặn dò họ."

Sau đó, Hàn Bân về văn phòng, sắp xếp cho Vương Tiêu và Giang Dương đến Tuyền Thành điều tra.

Cuối tuần.

Hàn Bân nghỉ ngơi ở nhà.

Trước đây, khi Hàn Bân đi làm, đều là Vương Đình dậy sớm làm bữa sáng cho hắn. Hôm nay Hàn Bân nghỉ ở nhà, nên để Vương Đình ngủ nướng thêm chút.

Tối hôm trước khi đi ngủ, Hàn Bân đã nghĩ xem sáng hôm sau ăn gì, tự làm ở nhà thì cũng chỉ có mấy món quen thuộc, Hàn Bân quyết định ra ngoài mua.

Sáng tám giờ, Hàn Bân xuống lầu ra ngoài mua đồ ăn. Lúc này, đã là nửa cuối tháng mười một, nhiệt độ đã gần như chạm ngưỡng không độ, đặc biệt là buổi sáng và tối sẽ lạnh hơn.

So với căn phòng ấm áp bên trong, bên ngoài lạnh hơn hẳn.

Hàn Bân đến quán ăn nhỏ gần nhà, mua một khay bánh bao nhỏ, hai cây quẩy, một quả trứng trà, một bát đậu hũ non, một bát sữa đậu nành, một ít dưa chua.

Bữa sáng rất thịnh soạn, nhưng Vương Đình không ăn được nhiều, phần còn lại đều là của Hàn Bân.

Sau bữa sáng, hai người không ra ngoài, mà ở lại trên ghế sofa xem tivi.

Gần đây có một bộ phim Mỹ rất hay, Vương Đình rất thích xem, nên giới thiệu cho Hàn Bân.

Hàn Bân xem một tập thấy cũng hay, nên cùng Vương Đình xem tiếp, hai người cùng bàn luận về nội dung phim, rất thú vị.

Buổi trưa, hai người chuẩn bị ăn thịt nướng.

Chiều hôm trước khi tan làm, Hàn Bân đã mua sẵn nguyên liệu để nướng, thịt ba chỉ, thịt cừu, hẹ, nấm hương, cánh gà, cà tím, hàu, sò điệp, những món ngon như vậy tất nhiên phải kèm theo chút rượu vang, Hàn Bân mở một chai rượu vang đỏ.

Trời lạnh rất hợp để ăn thịt nướng, nhưng trong nhà đã bật lò sưởi, nhiệt độ rất cao, mấy ngày trước có khi lên đến 28-29 độ, Hàn Bân đã tắt bớt lò sưởi, giờ còn khoảng 25-26 độ, nhiệt độ này rất dễ chịu, Hàn Bân ở nhà chỉ cần mặc áo phông ngắn tay.

Tuy nhiên, ngoài ban công vẫn lạnh hơn chút, chưa tới 20 độ.

Hàn Bân chuẩn bị nướng thịt ngoài ban công, một phần là vì mát mẻ, ăn thịt nướng cảm giác sẽ ngon hơn. Quan trọng hơn là thông thoáng, nếu nướng thịt trong nhà, mùi khắp nơi rất khó bay đi, ngoài ban công tiện hơn nhiều, chỉ cần mở cửa sổ là tản mùi, không ảnh hưởng đến bên trong nhà.

Hàn Bân chuẩn bị lò nướng, bày biện nguyên liệu, vừa uống rượu vang vừa nướng thịt.

Vương Đình mở máy tính bảng, vừa xem phim vừa ăn thịt nướng, cảm giác rất thoải mái, an nhàn.

Hàn Bân rất thích thú với khoảng thời gian hai người ở riêng, thật hiếm có lúc thư giãn như vậy.

Hàn Bân nướng thịt ba chỉ trước, nhiều mỡ, sau đó nướng các nguyên liệu khác không cần thêm dầu nữa, thịt ba chỉ nướng cháy xém, ăn rất ngon.

Hàn Bân thích nhất là thịt cừu nướng, thịt cừu cắt tay, miếng dày, rất đã miệng.

Vương Đình thích ăn sò điệp nướng, thêm chút sốt tỏi và bún, vị rất ngon.

Hôm nay có nhiều thời gian, hai người vừa ăn thịt nướng, vừa xem phim, vừa trò chuyện, rất thú vị.

Nói chuyện một hồi, liền nhắc đến bố mẹ Vương Đình.

Hàn Bân nói, "Đình Đình, chúng ta quen nhau đã lâu, ta vẫn chưa đến thăm bác trai bác gái, ta cảm thấy có chút thiếu sót, hay chọn một ngày đẹp, chúng ta đến thăm họ."

Vương Đình nghĩ ngợi, "Ngươi bận rộn như vậy, nói được thời gian chính xác sao?"

"Hay là tuần sau đi, ta xin nghỉ trước chắc không thành vấn đề."

Vương Đình gật đầu, "Được thôi."

Thấy Vương Đình đồng ý, Hàn Bân ngược lại có chút căng thẳng, "À… khi đó chúng ta mua gì làm quà?"

Vương Đình không mấy quan tâm, "Nhà ta không thiếu gì, mua giỏ hoa quả là được rồi."

"Không được, không phải vấn đề thiếu hay không, lần đầu ta đến, nhất định phải thể hiện chút thành ý, quà tặng phải

chuẩn bị kỹ càng.” Theo Hàn Bân, quà không nhất thiết phải đắt, nhưng nhất định phải có tâm, không chỉ vì bố mẹ Vương Đình, mà còn vì Vương Đình.

Người đàn ông đối với bố mẹ bạn gái quan tâm, phần lớn là vì bạn gái, nói trắng ra, ngươi quan tâm bạn gái, thì sẽ để ý bố mẹ nàng, ngược lại cũng vậy.

Vương Đình chớp đôi mắt to, nghịch ngợm nói, “Thế ngươi định mua gì? Nói nghe ta xem nào.”

Hàn Bân nở nụ cười khổ, “Đình Đình, ngươi biết ta không giỏi việc này, hay là ngươi giúp ta tham khảo, xem bác trai bác gái thích gì.”

“Ba ta thích chơi cờ vây, mẹ ta thích đi mua sắm, mua quần áo.”

Hàn Bân uống một ngụm rượu vang, “Biết sở thích của bác trai bác gái thì dễ rồi. Tuy nhiên, việc mua quần áo cho mẹ ngươi, ngươi phải giúp ta, ta không biết mẹ ngươi thích loại nào.”

“Không vấn đề, ta thường đi mua sắm với bà, bà thích loại nào, ta còn rõ hơn bà.”

“Vậy quyết định vậy đi, quà cho mẹ, ngươi lo, ta chi tiền. Quà cho ba, giao cho ta.”

“Ngươi định mua một bộ cờ vây cho ba ta à.” Vương Đình đoán.

“Hắn chắc sẽ thích chứ?”

“Chuyện này… ta cũng không dám chắc, hắn thích cờ vây, ngươi mua, hắn chắc sẽ vui. Nhưng ngươi biết chơi không?” Vương Đình hỏi lại, “Ngươi nếu mua được bộ cờ hắn thích, một khi hắn muốn chơi cờ, bảo ngươi chơi cùng, ngươi tính sao?”

Hàn Bân gãi đầu, đây đúng là vấn đề, hắn biết chơi cờ tướng, nhưng chưa chơi cờ vây bao giờ.

Chương 1245: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ngươi biết chơi không? Hay ngươi dạy ta?"

Vương Đình nhún vai, "Ta chỉ biết luật chơi, nhưng không giỏi, chơi một lúc là đau đầu, làm sao dạy ngươi?"

Hàn Bân thấy Vương Đình nói có lý, mua bàn cờ chỉ làm Vương Đình cha vui tạm thời, biết chơi cờ vây mới có thể giành được cảm tình của bố vợ tương lai.

……

Sáng hôm sau, Hàn Bân với đôi mắt gấu trúc đến Sở Công an Thành phố.

Chiều hôm trước khi quyết định xong, Hàn Bân bắt đầu học chơi cờ vây, nhờ Vương Đình dạy luật chơi, sau đó xem tài liệu trên mạng.

Đến tối, cơ bản đã hiểu sơ qua.

Hàn Bân kéo Vương Đình chơi ba ván cờ, hai ván đầu đều thua, ván thứ ba thì thắng.

Chơi xong, Hàn Bân cũng thấy thú vị, cờ vây thật sự khá hay.

Kỹ năng của Vương Đình rất bình thường, không thể dạy Hàn Bân nhiều, Hàn Bân tải một phần mềm chơi cờ vây, không ngờ chơi thấy mê, chơi đến một giờ đêm mới ngủ, sáng dậy người rã rời.

Hàn Bân ngáp, hắn bây giờ chỉ là người mới học chơi, muốn tự tin nói mình biết chơi cờ vây, còn phải học thêm một

thời gian.

Chín giờ rưỡi sáng, Đinh Tích Phong triệu tập mọi người họp, toàn bộ đội hai đều tham dự, chỉ thiếu đội trưởng Mã Cảnh Ba.

Đinh Tích Phong cầm cốc trà vào phòng họp, nhìn mọi người một lượt, "Đủ người rồi, chúng ta bắt đầu họp."

"Hôm nay có hai việc cần nói, việc thứ nhất là vụ giả danh cảnh sát cướp bóc đã phá án thành công, vụ này ảnh hưởng rất xấu, lãnh đạo cấp trên đặc biệt quan tâm, đối với việc chúng ta phá án trong thời gian ngắn như vậy, lãnh đạo cấp trên đã khen ngợi cao độ, trao tặng chúng ta một phần thưởng tập thể hạng nhì, đồng thời, mỗi cảnh sát tham gia vụ án còn có thêm tiền thưởng."

Nghe vậy, mọi người đều lộ vẻ phấn khởi, không chỉ có thể được ghi công mà còn nhận được tiền thưởng, ai lại không vui chứ?

Hắn bọn họ mạo hiểm, không ngại khó khăn để điều tra vụ án, chẳng phải là vì ngày này sao.

"Chuyện thứ hai, là về đội trưởng Mã của các ngươi. Hắn đã ổn định vết thương, nhưng trong thời gian ngắn không thể khỏi hẳn, cần phải an tâm dưỡng thương, không thể tiếp tục phụ trách công việc của đội. Cấp trên quyết định sắp xếp một phó trung đội trưởng tạm thời để phụ trách công việc hàng ngày của trung đội hai."

Đinh Tích Phong hướng ánh mắt về phía Hàn Bân, "Chức vụ phó trung đội trưởng tạm thời sẽ do Hàn Bân đảm nhận, Hàn Bân, ngươi nói vài lời với mọi người đi."

Mặc dù mọi người đã đoán trước khả năng này, cũng biết Hàn Bân là một đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ trong trung đội.

Nhưng khi chính thức nghe tin này, trong lòng vẫn có chút bất ngờ.

Đại đa số người đều lộ vẻ vui mừng, để một người quen thuộc làm lãnh đạo vẫn tốt hơn là điều một người lạ từ nơi khác về.

Hơn nữa, Hàn Bân trong trung đội hai có nhân duyên tốt, mọi người vẫn ủng hộ hắn nhiều hơn.

Còn trưởng nhóm thứ hai Chu Gia Húc cũng không có chút bất mãn nào, lần trước cạnh tranh chức phó trung đội trưởng với Hàn Bân, hắn đã thua, cũng mất đi tư cách cạnh tranh với Hàn Bân.

Bây giờ Hàn Bân thăng chức lên trung đội trưởng, đối với hắn lại là một việc tốt.

Một khi Hàn Bân trở thành trung đội trưởng chính thức, đương nhiên sẽ không còn treo chức phó trung đội trưởng, đến lúc đó hắn cũng có cơ hội thăng tiến.

Đây cũng là lợi ích của việc thăng tiến nội bộ, Hàn Bân thăng chức, vị trí của hắn trống ra, mọi người đều có thể hưởng lợi.

Tin tức Hàn Bân trở thành phó trung đội trưởng tạm thời của đội cảnh sát hình sự thành phố đã lan truyền trong hệ thống cảnh sát Cầm Đảo.

Đội cảnh sát hình sự thành phố là một trong những bộ phận quan trọng nhất trong hệ thống cảnh sát Cầm Đảo, trung đội trưởng trong thành phố Cầm Đảo cũng có một mức độ ảnh hưởng nhất định, đủ để trở thành chủ đề bàn tán của mọi người.

Chiều hôm đó, Hàn Vệ Đông đã nhận được tin tức này từ các kênh khác, tất nhiên là vô cùng vui mừng, còn vui hơn cả chính mình thăng chức.

Hắn đã hơn năm mươi tuổi, cũng không còn làm được bao lâu nữa, bây giờ thăng chức cũng không có ý nghĩa nhiều.

Nhưng Hàn Bân thì khác, Hàn Bân năm nay mới hai mươi sáu tuổi, tương lai tươi sáng, theo như Hàn Vệ Đông biết, hắn có lẽ là trung đội trưởng trẻ nhất thành phố Cầm Đảo, quan trọng hơn là hắn thuộc biên chế của cục thành phố, bản thân đã cao hơn so với trung đội trưởng khu huyện.

Hàn Vệ Đông như trúng số độc đắc, rất muốn chia sẻ tin này với người khác, nhưng cũng như trúng số, việc này cũng không dễ nói với người khác.

Nói thật lòng, nếu có tin tốt, người đầu tiên nên nói là con trai mình, nhưng con trai bây giờ tự mình biết, vừa nhận chức, chắc đang bận rộn công việc, hắn cũng không muốn làm phiền.

Tin này chắc chắn sẽ nói với vợ, để nàng vui mừng, nhưng Hàn Vệ Đông muốn về nhà tự mình nói với nàng.

Cuối cùng nghĩ đi nghĩ lại, Hàn Vệ Đông gọi điện cho cha mình, báo tin vui này.

Còn về Vương Khánh Thăng, hắn do dự một chút nhưng vẫn không gọi điện.

Lý do rất đơn giản, hắn biết tin vui này, đều muốn chia sẻ với người khác. Vợ hắn biết cũng sẽ như vậy, nếu hắn nói với em vợ, vợ hắn sẽ không còn người báo tin, mất vui.

Nửa giờ sau, Hàn Vệ Đông mới bình tĩnh lại, giữ bình tĩnh, càng vào thời điểm này càng phải giữ bình tĩnh, bản thân thường dạy con như vậy, mình cũng không thể sai lầm vào lúc này.

Chương 1246: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Vệ Đông châm một điếu thuốc, rót một cốc trà, ngồi trong văn phòng cười thầm, nghĩ đến tối về nhà làm vài món nhắm, mở một chai rượu Wuliangye, uống với con trai vài chén. Không đúng, tối nay con trai chắc không có thời gian, gọi cho em vợ, để hắn tối qua uống rượu.

……

Giống như Hàn Vệ Đông dự đoán, Hàn Bân hiện tại thực sự rất bận rộn. Mặc dù hắn trước đây đã từ thành viên đội lên làm đội trưởng và phó trung đội trưởng, nhưng chức vụ trung đội trưởng rõ ràng là khác biệt.

Chức vụ trung đội trưởng càng chính thức hơn, cũng quan trọng hơn, cần phải xử lý nhiều thủ tục hơn.

Trung đội trưởng có văn phòng riêng, Hàn Bân suy nghĩ rồi không ngay lập tức dọn vào, một là vì Mã Cảnh Ba vẫn đang nằm viện, văn phòng vẫn còn đồ đạc của hắn, xuất phát từ sự tôn trọng đối với lãnh đạo cũ, Hàn Bân không muốn chuyển đồ của hắn ra ngoài, cũng không muốn để lại ấn tượng nôn nóng cho mọi người.

Thứ hai, chức vụ trung đội trưởng của hắn vẫn còn là tạm thời, đợi sau khi chính thức được xác nhận, hắn sẽ đường hoàng mà chuyển vào, lúc đó cũng không ai có thể nói gì được.

Còn về việc buổi tối sắp xếp thế nào, cũng cần có sự suy tính. Hàn Bân ban đầu tự nhiên muốn mời lãnh đạo ăn cơm,

nhưng Mã Cảnh Ba còn đang ở bệnh viện, Đinh Tích Phong tối nay có việc.

Về đội trưởng trung đội một Đào Bác, hiện tại là phó đại đội trưởng đội hình sự thành phố, cũng được coi là một nửa lãnh đạo của Hàn Bân. Nếu muốn mời khách, tự nhiên phải mời hắn. Nhưng hiện tại Đinh Tích Phong không có thời gian, chỉ có thể đợi hôm khác.

Lãnh đạo không có thời gian, nhưng không chịu nổi những người dưới quyền thúc giục, Bao Tinh, Triệu Minh, Chu Gia Húc, Trương Thuận Cốc đều hô hào muốn Hàn Bân mời khách.

Những người này sau này đều là thuộc hạ trực tiếp của mình, Hàn Bân tự nhiên sẽ không keo kiệt, hơn nữa mấy ngày nay cũng không bận rộn, trong tay không có vụ án quan trọng, Hàn Bân rất vui vẻ đồng ý.

Buổi tối bảy giờ, lẩu xương dê ở nhà họ Lưu.

Mùa đông, thời tiết lạnh, ăn lẩu là sướng nhất, lẩu xương dê cũng là một loại lẩu, trong nồi nấu xương sống dê, mềm ngọt, trước tiên nhấm nháp xương thịt, sau đó dùng nước lẩu để nhúng rau, ăn xong toàn thân ấm áp.

Hôm nay ăn mừng Hàn Bân thăng chức, là chuyện vui, nhưng để tránh ảnh hưởng, Hàn Bân không cho mọi người uống rượu, ăn cơm thì được, mọi người vui vẻ một chút, nhưng uống rượu thì miễn.

Đây là tiệc thăng chức của hắn, không phải tiệc mừng công, thật sự nếu có nhiệm vụ khẩn cấp, mọi người đều đã uống rượu thì không nói được.

Không cho uống rượu, nhưng ăn uống thì thả ga.

Triệu Minh từ xe lấy ra hai bao thuốc Trung Hoa, một bao trên bàn, không hút hết mang về, rất hào phóng.

Lãnh đạo cũ của Hàn Bân thăng chức, hắn không nghi ngờ gì là người vui nhất, có chỗ dựa này, sau này hắn trong đội hình sự thành phố không khác gì cá gặp nước.

Có thuốc nhưng không có rượu, mặc dù thiếu chút không khí, nhưng mọi người vẫn rất vui vẻ, mãi đến tám giờ tối mới kết thúc.

Hàn Bân về nhà, đã là chín giờ tối.

Vương Đình đang ngồi trên sofa xem TV, đứng dậy, "Ngươi về rồi, ơ, mùi thuốc lá nặng quá. Đưa áo đây, ta mang ra ban công phơi."

"Ta tự làm, ngươi đừng bận tay."

"Ta đi cắt hoa quả cho ngươi, ngươi muốn ăn gì?"

"Tối nay ăn lẩu, lấy cho ta một quả thanh long."

Hàn Bân rửa mặt xong, Vương Đình đã cắt xong hoa quả, cắm hai chiếc tăm vào, "Sao lại nghĩ tới tụ tập, ai mời thế?"

Hàn Bân cười khổ, chỉ vào mình.

"Ngươi tại sao mời khách?"

Hàn Bân ho khan, nghiêm túc nói, "Đồng chí Vương Đình, xin chính thức giới thiệu, người đứng trước ngươi đây là Hàn Bân, trung đội trưởng tạm thời của đội hình sự thành phố."

Nghe đến đoạn sau, Vương Đình khuôn mặt lộ vẻ vui mừng, "Trung đội trưởng tạm thời, ngươi thăng chức rồi?"

"Đội trưởng Mã của chúng ta bị thương, tạm thời không thể đảm đương công việc đội, đề cử ta thay thế chức trung đội trưởng."

Vương Đình hỏi, "Vậy trung đội trưởng tạm thời nghĩa là sao? Tạm thời, hay sau này có thể chính thức?"

“Chỉ cần công việc không có vấn đề gì, có thể đảm đương chức trung đội trưởng, chính thức chắc chỉ là vấn đề thời gian.”

Vương Đình cười, “Vậy ngươi, đội trưởng Hàn cũng coi như danh chính ngôn thuận rồi.”

“Phu nhân tương lai của trung đội trưởng, chúng ta có nên mở chai rượu vang mừng không.” Hàn Bân về nhà uống chút rượu khác hẳn với uống rượu với thuộc hạ.

“Vừa hay, hôm nay ta đi dạo phố mua một chai rượu ngon, định để đến Giáng sinh uống, giờ thì cho ngươi hưởng trước.”

“Vậy thì tốt quá, ta đi xem trong tủ lạnh có gì nhắm rượu.” Hàn Bân hôm nay vui, không uống rượu, cảm giác như thiếu gì đó.

Sáng hôm sau, Phân cục Ngọc Hoa, đội hình sự.

Tằng Bình vừa họp xong, cầm một tập tài liệu vào văn phòng đội hai.

“Đội trưởng Tằng.” “Đội trưởng đến.” Mọi người chào.

“Mọi người lại đây, ta có chuyện muốn nói.”

Nghe Tằng Bình gọi, mọi người đều lại gần, chỉ có Lý Huy ngồi trước máy tính không nhúc nhích.

Tằng Bình đi đến, gõ lên bàn của Lý Huy, “Này, đang làm gì đấy, chăm chú vậy.”

Lý Huy quay đầu, “Đội trưởng Tằng, Hàn Bân lại phá được vụ lớn.”

Chương 1247: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tằng Bình không ngạc nhiên lắm, "Là vụ giả mạo cảnh sát cướp bóc đó à?"

"Không chỉ, ngoài vụ cướp liên hoàn, họ còn phá được vụ án giết người trong nhà, lần này chắc có thể nhận huân chương hạng nhì."

Tằng Bình nhân cơ hội động viên mọi người, "Giỏi thật, hắn đến đâu cũng tỏa sáng, chúng ta cũng phải nỗ lực, không thể để hắn vượt qua."

Lý Huy nói, "Đội trưởng Tằng, ngài đừng cướp lời, điểm chính còn chưa nói."

Tằng Bình cười mắng, "Cái tên này, còn dám chê ta cướp lời. Không nói rõ ràng, xem ta xử ngươi thế nào."

Lý Huy cười, "Hàn Bân lại thăng chức, trở thành trung đội trưởng tạm thời của đội hình sự thành phố, ngài nói xem, có tính là điểm chính không."

"Gì… Ngươi nói lại lần nữa, trung đội trưởng… tránh ra, ta tự xem…" Tằng Bình há hốc miệng, đẩy Lý Huy ra, dán mắt vào màn hình, "Thật vậy, đúng là trung đội trưởng."

Những đội viên khác cũng lại gần, phần lớn là thuộc hạ cũ của Hàn Bân, những đội viên mới cũng đã nghe tên Hàn Bân.

Tôn Hiểu Bằng lộ vẻ ngưỡng mộ, "Đội trưởng Tằng, đội trưởng Hàn với ngài giờ là cùng cấp bậc phải không?"

Tằng Bình cười khổ, không trả lời.

Hắn muốn cùng cấp bậc với Hàn Bân, hắn là trung đội trưởng đội hình sự khu vực, còn Hàn Bân là trung đội trưởng đội hình sự thành phố, khác biệt lớn.

Tằng Bình tâm trạng phức tạp, biết Hàn Bân xuất sắc, sau này có thể vượt qua hắn, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy…

Khu dân cư Tứ Quý Vân Đỉnh.

Đây là một khu dân cư cao cấp, môi trường đẹp, tỷ lệ cây xanh cao, toàn là nhà vườn tầng thấp.

Vương Đình đậu xe ở bãi đỗ ngoài, đeo túi xách đỏ bước vào khu dân cư, gặp hàng xóm quen cũng chào hỏi.

Khu dân cư có tám tòa nhà, nhà Vương Đình ở tòa 7, tầng 7, là tầng trên cùng, căn ba phòng ngủ, có một sân thượng hơn hai mươi mét vuông, trồng hoa, nuôi chim, rất thư thái.

Vương Đình mở cửa phòng 701, thấy mẹ mình đang ngồi trên sofa chọn rau, trước mặt là TV đang chiếu phim truyền hình.

Mẹ của Vương Đình tên Tống Mẫn, trông hơn bốn mươi tuổi, khá đẹp, nét mặt có vài phần giống Vương Đình, chiều cao thấp hơn Vương Đình chút, "Về rồi à."

Vương Đình đặt túi xách xuống, cởi áo khoác, "Mẹ, ngài gọi con về có việc gì?"

"Con nói thế, đây không phải nhà con à, không có việc thì không về ăn cơm sao."

Vương Đình cười, "Ngài nói đúng, đây là nhà con, con coi như ngài không có việc gì, lát nữa không được sai con làm này làm nọ nhé."

Tống Mẫn hừ một tiếng, "Con bé này, còn giở trò với mẹ."

Vương Đình rửa mặt qua loa, trở lại phòng khách, "Ông Vương đâu?"

"Ở đây, bảo bối lớn của chúng ta về rồi, mấy ngày không gặp, có nhớ bố không." Một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi từ phòng ngủ đi ra, tên Vương Diên, chính là bố của Vương Đình.

"Mấy ngày đâu mà mấy ngày, con mới đi hôm kia mà. Bố, ngài mặc chỉnh tề thế đi đâu?"

"Ra ngoài có việc, trưa không cần đợi, tự ăn đi." Vương Diên nói xong vội vã rời đi.

"Mẹ, bố con đi đâu, con vừa về ông ấy đã đi? Chưa nói được hai câu mà."

Tống Mẫn không để tâm, "Đi thì đi, trưa hai mẹ con ăn, đỡ phải rửa thêm bát đũa."

"Ngài biết bố con ra ngoài ăn cơm, không muốn ăn một mình, nên gọi con về đúng không."

"Ta đâu có nhàn rỗi thế, còn mong yên tĩnh một mình."

Tống Mẫn chuyển chủ đề, "Đúng rồi, không phải cuối tuần con bảo dẫn bạn trai về nhà sao? Chúng ta chuẩn bị gì, ăn ở nhà hay ra ngoài đặt nhà hàng."

"Ăn ở nhà được rồi, người ta chỉ muốn thăm ngài, nhận biết cửa nhà thôi."

"Hắn thích ăn món gì, mẹ chuẩn bị trước."

"Mẹ, không cần long trọng thế, món ăn thường ngày là được."

"Xem con nói gì, người ta lần đầu đến nhà mình, không thể qua loa."

Tống Mẫn nghĩ ngợi, “Hay gọi cả nhà dì con đến, hắn với Thiến Thiến là đồng nghiệp mà.”

“Mẹ ơi, không cần phiền phức thế, nhà mình là được rồi, ngài còn không biết cái miệng rộng của Thiến Thiến, cô ấy mà đi nói lung tung, ảnh hưởng đến công việc của Hàn Bân thì sao?”

Tống Mẫn bĩu môi, “Xem kìa, còn chưa thế nào đã bênh người ngoài.”

“Con đâu có.” Vương Đình hừ một tiếng, tỏ vẻ không hài lòng, rồi chuyển đề tài, “Mẹ, bố con giữa trưa đi đâu, có phải lại tìm người uống rượu?”

…

Vương Đình đoán đúng một nửa, Vương Diên đúng là tìm người ăn cơm, mời một người bạn ở cục công an thành phố.

Gần cục công an thành phố.

Khách sạn Cảnh Vân.

Trong phòng riêng tầng hai, Vương Diên và một người đàn ông đối diện nhau.

Người đàn ông tên Khổng Hưng Xương, là phó đội trưởng đội kinh tế công an thành phố, có chút giao tình với Vương Diên.

Vương Diên rót rượu cho Khổng Hưng Xương, “Đội trưởng Khổng, lâu không gặp, tối ta mời ngài uống vài ly.”

Khổng Hưng Xương xua tay, “Tổng Vương, chúng ta là bạn cũ, không giấu ngài. Mấy ngày trước kiểm tra sức khỏe, nhiều chỉ số không đạt, ta giờ buổi tối ăn thanh đạm, uống cháo, ăn rau. Đừng nói rượu, thịt còn không ăn, chỉ có buổi trưa là đỡ thèm.”

“Giống nhau, ta giờ cũng ít uống rượu rồi. Chúng ta dùng trà thay rượu. Ngài xem thực đơn, muốn ăn gì cứ gọi, không uống rượu nhưng thịt phải đủ.”

Khổng Hưng Xương và Vương Diên quen nhau nhiều năm, không khách sáo, gọi thêm hai món mình thích, “Được rồi, đủ rồi, không đủ gọi thêm.”

Chương 1248: Tiêu Đề 《Ẩn》

Phục vụ xác nhận thực đơn, rồi rời đi.

Khổng Hưng Xương cười, "Tổng Vương, ngài là người bận rộn, sao hôm nay lại có thời gian mời ta ăn cơm."

"Không phải lâu rồi không gặp, nhân tiện tụ họp, ta muốn hỏi ngài chút chuyện."

Khổng Hưng Xương biết vào chính đề, đặt cốc trà xuống, "Chuyện gì?"

"Chính xác là hỏi về một người. Ở cục công an thành phố có người tên Hàn Bân, ngài biết không?"

"Hàn Bân." Khổng Hưng Xương lẩm bẩm, "Ngài nói Hàn Bân đội hình sự thành phố?"

"Đúng, hắn hình như là phó trung đội trưởng đội hình sự thành phố."

"Biết, nhưng ít tiếp xúc. Mấy hôm trước ta nghe nói, hắn giờ hình như không còn là phó trung đội trưởng nữa."

Vương Diên nhíu mày, "Sao, hắn phạm lỗi?"

"Không, hắn lại thăng chức. Giờ là trung đội trưởng tạm thời đội hình sự thành phố."

Vương Diên ngẩn ra, "Chuyện khi nào, mấy hôm trước ta nghe nói hắn vẫn là phó trung đội trưởng."

"Đúng, chuyện chỉ mới mấy hôm thôi." Khổng Hưng Xương hỏi ngược lại, "Tổng Vương, ngài sao lại hỏi đội

trưởng Hàn, chẳng lẽ nhà có chuyện?"

"Không, không." Vương Diên do dự, "Ta có con gái, hai đứa đang hẹn hò, mấy hôm nữa bảo về nhà thăm, ta muốn tìm hiểu thêm, làm cha mẹ đều lo lắng."

Vương Diên chỉ có một đứa con gái, luôn muốn qua các mối quan hệ của mình để tìm hiểu thêm về Hàn Bân.

Khổng Hưng Xương đập bàn, "Ồ, hóa ra là chuyện này, ngài không nói sớm, ta tưởng ngài nhờ hắn giúp việc. Người bên đội hình sự thành phố không dễ nói chuyện bằng bên kinh tế chúng ta."

"Đội trưởng Khổng, làm ngài cười rồi."

"Cười gì mà cười, làm cha mẹ ai cũng thế, ta một con trai một con gái, còn lo hơn ngài."

"Ngài sinh đôi, bao nhiêu người ngưỡng mộ không có."

Khổng Hưng Xương cười khổ, "Nói một trai một gái tốt, thật ra là nói cho người ngoài nghe, phiền lòng chỉ mình mới biết."

Vương Diên quay lại vấn đề, "Đội trưởng Khổng, Hàn Bân người thế nào?"

"Tốt, thanh niên đẹp trai, hai mươi mấy tuổi đã làm trung đội trưởng, nghe nói lãnh đạo đội hình sự rất coi trọng, tương lai sáng lạn."

Vương Diên không phải người trong ngành cảnh sát, nhưng làm kinh doanh nhiều năm cũng biết, người hai mươi mấy tuổi làm trung đội trưởng đội hình sự thành phố không đơn giản, "Ngài nói lãnh đạo rất coi trọng, hắn có quan hệ gì sao?"

Khổng Hưng Xương nghĩ ngợi, "Ta cũng không rõ lắm, nhưng nghe nói bố hắn cũng là cảnh sát, trưởng đồn khu Tân Hoa, chắc chắn có chút quan hệ. Nhưng chủ yếu vẫn là năng

lực cá nhân, dù sao giờ cấp bậc của hắn gần bằng bố, chức vụ còn quan trọng hơn, bố hắn dù muốn cũng không giúp được nhiều.”

Vương Diên gật đầu thầm, Hàn Bân rất xuất sắc, thậm chí vượt kỳ vọng của hắn.

Khổng Hưng Xương nâng ly trà, “Tổng Vương, ta dùng trà thay rượu chúc mừng ngài, tìm được con rể tốt.”

Vương Diên nâng ấm trà, “Còn chưa đâu vào đâu, ta chỉ giúp con bé thẩm định, chuyện của bọn trẻ phải để tự chúng giải quyết.”

“Đúng đúng, giờ bọn trẻ đều có ý kiến, ta muốn con trai học cảnh sát, nó không chịu, nói sao cũng không nghe. Hỏi tại sao không chịu, nói không thích, chê cảnh sát bị quản nhiều, vất vả, muốn làm gì khác. Cuối cùng đi học vẽ, nói muốn làm họa sĩ.” Nói đến đây, Khổng Hưng Xương cảm thán,

“Con gái ta thì thi cảnh sát, coi như đi theo đường của ta. Giờ ta thông suốt rồi, con cái có phúc của con cái, ta nuôi lớn, cho học đại học là xong. Sau này giúp được gì giúp, chủ yếu là dựa vào chúng.”

Vương Diên tâm trạng tốt, biết bạn trai của con gái có bản lĩnh, cũng thấy tự hào.

Nhưng chuyện Hàn Bân thăng chức, hắn vẫn nghe từ người ngoài, khiến hắn trách con gái, sao không báo trước…

Hàn Bân dần tiếp nhận công việc của trung đội trưởng, vì hắn còn kiêm đội trưởng tổ một, bận rộn hơn nhiều, có thể nói là mệt mà vui.

Mấy ngày nay không có vụ án mới, Hàn Bân chủ yếu là hoàn tất hồ sơ và họp, sau khi thăng chức trung đội trưởng, số lần họp rõ ràng tăng lên.

Mười giờ sáng, Hàn Bân vừa họp xong, đang sắp xếp biên bản họp trong văn phòng, sau đó sẽ truyền đạt nội dung cuộc họp cho các đội viên đội hai.

"Cạch…" tiếng cửa văn phòng mở ra.

Vương Tiêu và Giang Dương bước vào văn phòng, lập tức thu hút sự chú ý của những người khác, hai người này đi Tuyền Thành điều tra, đã đi vài ngày.

Bao Tinh đứng dậy chào đón, "Ôi, Vương ca, Giang ca, các ngươi cuối cùng cũng về, ta sắp nhớ chết các ngươi rồi."

Vương Tiêu cười, "Chúng ta ngày nào cũng ở nhà, có thấy ngươi đối tốt với chúng ta đâu."

"Hàn đội."

"Hàn đội." Vương Tiêu và Giang Dương đi đến bàn làm việc của Hàn Bân chào.

Hàn Bân gật đầu, "Trên đường về thuận lợi chứ?"

"Rất thuận lợi, đi tàu cao tốc rất nhanh." Vương Tiêu đáp, cười nói, "Hàn đội, chúc mừng ngài thăng chức trung đội trưởng."

Giang Dương nói, "Nghe ngài thăng chức trung đội trưởng, chúng ta muốn về ngay lập tức, nhưng vẫn không kịp tiệc thăng chức của ngài."

Hàn Bân vỗ vai hắn, "Lần sau ta mời, ngươi ăn nhiều chút, bù lại."

Giang Dương nghiêm túc chào, "Rõ."

Hàn Bân cười, "Nghỉ ngơi chút, ấm lên, rồi nói về tình hình Tuyền Thành."

Trên đường về, hai người không cảm thấy mệt, chỉ lạnh cóng, uống cốc nước nóng mới thấy khá hơn.

Chương 1249: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vương Tiêu bắt đầu kể về mấy ngày ở Tuyền Thành, "Chúng ta đến Tuyền Thành, đến cục công an thành phố Tuyền, nhờ họ hỗ trợ điều tra Lão Miêu. Nhưng Lão Miêu chỉ là biệt danh, chúng ta không biết tên thật, ban đầu điều tra rất khó khăn."

"Mãi đến chiều hôm sau, chúng ta mới tìm được thông tin về Lão Miêu. Có một chỉ điểm của cảnh sát từng gặp Lão Miêu, thủ lĩnh cũ của chỉ điểm này từng mua súng từ Lão Miêu, chỉ điểm này cũng đi cùng, nhưng là chuyện của năm ngoái, đầu mối này cũng không thể tiếp tục điều tra Lão Miêu."

"Tuy nhiên, theo trí nhớ của chỉ điểm này, cảnh sát Tuyền Thành vẽ được chân dung phác thảo của Lão Miêu." Nói rồi, Vương Tiêu lấy ra một bức phác thảo đưa cho Hàn Bân.

Hàn Bân nhìn kỹ, là một người bình thường, tuổi và tướng mạo giống như mô tả của người từng gặp Lão Miêu, chỉ là khó tìm được nghi phạm chỉ dựa vào một bức phác thảo.

Vương Tiêu tiếp tục, "Chỉ điểm này năm nay mới bắt đầu hợp tác với cảnh sát, khi đó không thu thập thông tin về Lão Miêu. Nhưng hắn nói sẽ thử giúp cảnh sát tìm Lão Miêu."

Hàn Bân hỏi, "Tìm thế nào?"

"Hắn sẽ tung tin muốn mua súng, hắn nói Lão Miêu nhận được tin sẽ xác nhận, nếu chắc chắn không có vấn đề gì, sẽ

chủ động liên hệ bán súng, thủ lĩnh cũ của hắn cũng tìm Lão Miêu theo cách này.”

“Hắn chắc chắn bao nhiêu?”

Vương Tiêu lắc đầu, “Hắn không nói chắc.”

“Cảnh sát Tuyền Thành nói gì?”

“Họ nói sẽ theo dõi sát sao tình hình này, giữ liên lạc với chỉ điểm đó.”

“Vậy nói, nếu chỉ điểm đó phát hiện tình hình, sẽ liên hệ cảnh sát Tuyền Thành trước, không trực tiếp liên hệ chúng ta?”

“Đúng.”

“Vất vả các ngươi rồi.” Hàn Bân đại khái hiểu tình hình.

Qua sự sắp xếp của cảnh sát Tuyền Thành, có vẻ như họ muốn dẫn dắt truy tìm Lão Miêu.

Đầu mối về Lão Miêu là do cảnh sát Cầm Đảo cung cấp, nhưng nơi ẩn náu của Lão Miêu có thể là Tuyền Thành, chỉ điểm cũng là do cảnh sát Tuyền Thành cung cấp, họ đúng là có lợi thế về địa lý và nhân lực.

Về chuyện này, Hàn Bân không có ý kiến gì, hắn không phải cuồng công việc, cũng không thiếu công lao, hắn vừa trở thành trung đội trưởng tạm thời, dù có lập công lớn cũng không thể thăng chức trong thời gian ngắn, trước đây hắn muốn điều tra Lão Miêu vì đối phương rất nguy hiểm, là nhân tố bất ổn của thành phố Cầm Đảo, xuất phát từ trách nhiệm cảnh sát, hắn phải điều tra.

Giờ cảnh sát Tuyền Thành muốn tiếp nhận, thì để họ làm, Hàn Bân cũng không muốn tiếp xúc với buôn súng, quá nguy hiểm.

Đầu mối về Lão Miêu là do cảnh sát Cầm Đảo phát hiện, dù cảnh sát Tuyền Thành bắt được Lão Miêu, cũng phải chia công cho Hàn Bân, sao lại không vui.

…

Cuối tuần.

Hàn Bân dậy sớm, hôm nay hắn không đi làm, nhưng có một nhiệm vụ đặc biệt và gian nan.

Hắn phải đến thăm nhà Vương Đình, gặp bố mẹ tương lai, chuyện này liên quan đến hạnh phúc cả đời của hắn, tự nhiên không thể sơ suất.

Hàn Bân ăn mặc chỉnh tề, mang theo quà, chuẩn bị xuất phát.

…

Khu dân cư Tứ Quý Vân Đỉnh.

Nhà Vương Đình.

Nhà Vương Đình cũng dậy sớm bận rộn, Vương Đình muốn ngủ nướng, nhưng bị mẹ Tống Mẫn kéo ra khỏi chăn.

Lúc này, Tống Mẫn và chị giúp việc đang bận trong bếp, Vương Diên đang tưới hoa ngoài sân thượng, Vương Đình ngồi ở bàn trà sắp xếp đồ ăn vặt.

Chị giúp việc họ Trần, đã làm việc cho nhà Vương Đình nhiều năm.

Tống Mẫn không thích người ngoài sống trong nhà, không thuê giúp việc toàn thời gian, mà thuê giúp việc theo giờ, mỗi tuần đến nhà hai ba lần, dọn dẹp vệ sinh, cải thiện bữa ăn.

Như vậy vừa không ảnh hưởng đến cuộc sống của gia đình, vừa giảm bớt việc nhà.

Tống Mẫn từ bếp đi ra, "Đình Đình, ngươi liên lạc với Hàn Bân chưa?"

"Liên lạc rồi, hắn đã xuất phát, chắc mười phút nữa đến."

Vương Diên mở cửa kính sân thượng, "Sao ngươi không ra đón."

"Ta nói rồi, hắn bảo hôm nay ngoài trời rất lạnh, sợ ta bị lạnh, bảo ta ở nhà đợi."

Tống Mẫn hỏi, "Hắn tìm được nhà chúng ta chứ?"

"Mẹ, ngài yên tâm, hắn là cảnh sát hình sự không phải uổng công."

Vương Diên đột nhiên nhớ ra, "Đình Đình, sao ngươi không nói sớm việc Hàn Bân thăng chức trung đội trưởng."

"Ta nói rồi mà."

"Lần trước về sao không nói."

Vương Đình lườm, "Ta muốn nói mà, chưa nói được hai câu, ngài đã vội đi uống rượu với bạn, có cho ta cơ hội đâu."

Vương Diên im lặng, đúng là như vậy, "Hôm đó ta không uống rượu, là đi làm việc chính."

Tống Mẫn xua tay, "Thôi, đừng cãi, ai làm việc nấy."

Vương Diên xắn tay áo, "Tiểu Mẫn, cần ta giúp bếp không."

"Đừng, ngươi càng giúp càng rối, lát nữa Hàn Bân đến, ngươi tiếp hắn là được."

Vương Diên ngồi xuống sofa, làm kinh doanh nhiều năm, thường xuyên giao tiếp với người, dù không khéo léo nhưng cũng không hề sợ.

Nhưng hôm nay không biết sao, hắn thấy hơi căng thẳng.

Vì đối phương là cảnh sát, không, mình không có tội gì.

Vì đối phương là bạn trai của Đình Đình, không đúng, trong tình huống này không phải đối phương nên căng thẳng sao?

"Đinh dong…" lúc này, chuông cửa vang lên.

Không khí trong phòng trở nên căng thẳng.

Vương Diên cầm ly trà, mắt nhìn về phía cửa.

Chương 1250: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tống Mẫn đứng trong phòng ăn nhìn ra.

Vương Đình cũng hơi căng thẳng, lần đầu dẫn bạn trai về nhà. Dù nàng tin tưởng Hàn Bân, nhưng vẫn sợ, lỡ bố mẹ không đồng ý thì sao?

Những suy nghĩ hỗn độn lướt qua, Vương Đình định thần lại, đi về phía cửa, "Ta đi mở cửa."

"Cạch…" cửa mở.

Một luồng khí lạnh ập vào, quả nhiên là Hàn Bân đứng ngoài.

Hôm nay Hàn Bân ăn mặc rất lịch sự, mặc vest chỉnh tề, giày bóng lộn, tay xách quà cho bố mẹ Vương Đình.

Lúc này, Hàn Bân cũng hơi căng thẳng, tay toát mồ hôi, trước đây hắn có bạn gái nhưng lần đầu gặp bố mẹ bạn gái. Dù bắt tội phạm cũng không hồi hộp như giờ, hai loại căng thẳng này hoàn toàn khác nhau.

"Ngươi đến rồi, vào đi." Vương Đình kéo Hàn Bân vào nhà.

Hàn Bân hít sâu, thấy Vương Diên ngồi trên sofa, chủ động chào, "Cháu chào bác."

Chào hỏi xong, Hàn Bân bớt căng thẳng nhiều.

Vương Diên mỉm cười, "Ồ, chào Hàn Bân, vào ngồi đi."

"Dì đâu ạ?"

“Dì ở bếp.”

“Dì ra rồi.” Tống Mẫn tháo tạp dề, từ phòng ăn bước ra, “Là Hàn Bân phải không, trông đẹp trai thật.”

“Cháu chào dì, đây là quà cháu mang cho hai bác, lần đầu mua, không biết có hợp ý hai bác không.”

Tống Mẫn nói, “Đến chơi là được rồi, mang gì mà quà.”

Vương Diên cười, “Sau này đừng khách sáo thế, nhà bác không thiếu gì, chỉ cần ngồi uống với bác vài ly là được.”

“Chắc chắn rồi, nghe Vương Đình nói bác có nhiều rượu ngon, cháu cũng muốn mở mang kiến thức.”

Vương Đình nhận quà, đưa cho bố mẹ, “Bố mẹ, đây là Hàn Bân chuẩn bị cho hai người, mở ra xem có thích không.”

Vương Đình đã nói vậy, Vương Diên không thể không nể mặt.

Tống Mẫn mở quà của mình trước, bên trong là chiếc áo khoác len màu xám, rất hợp với lứa tuổi Tống Mẫn, chất liệu tốt, nhìn là biết đắt tiền.

Tống Mẫn vui vẻ, “Áo khoác này là mẫu mới năm nay, ta thấy ở cửa hàng, nhưng đắt quá, chưa dám mua.”

Vương Diên cười, “Còn ngươi không dám mua áo, chắc chắn không rẻ.”

Tống Mẫn lườm, “Nói gì vậy, ta đâu phải người tiêu hoang.”

“Bố, ngài cũng mở xem có thích không.”

“Được.” Thấy vợ vui, Vương Diên cũng mong đợi hơn, nhìn hình dáng hộp đã đoán là bàn cờ, nhưng cờ và cờ vẫn có khác biệt.

Vương Diên đặt lên bàn mở ra, hộp ngoài rất đẹp, bàn cờ bằng gỗ, màu nâu nhạt, dưới bàn cờ có bàn nhỏ, khắc hoa văn phức tạp, rất tinh xảo.

Còn có một hộp nhỏ, bên trong có hai ống gỗ, đựng quân cờ đen trắng, quân cờ mài rất tinh tế, Vương Diên không nhịn được cầm lên tay, cảm giác mát lạnh, chắc là ngọc.

"Không tệ, bàn cờ và quân này tốt hơn bộ trước, nhìn là biết người hiểu cờ, không dễ mua được thế này." Vương Diên hỏi, "Hàn Bân, ngươi cũng thích chơi cờ vây?"

"Cháu chỉ biết chút ít, nghe nói bác là cao thủ cờ vây, muốn học hỏi thêm." Hàn Bân thực sự không hiểu cờ, nhờ cậu giúp mua, biết là quà cho bố vợ tương lai, Vương Khánh Thăng rất để tâm, không nói giá tiền, cũng không lấy tiền của Hàn Bân.

Vương Khánh Thăng nói, tiền này hắn bỏ vui vẻ.

Hàn Bân từ nhỏ nhận quà của cậu nhiều, cũng quen rồi, không khách sáo.

Vương Diên cười mời, "Bác cũng chơi bậy, có dịp chơi với nhau, ngồi xuống nói chuyện, đừng đứng."

Vương Diên không thiếu tiền, không quan tâm giá trị món quà, quan trọng là tấm lòng của Hàn Bân, tiền không thể đại diện tất cả, nhưng đại diện thái độ của một người, con rể tương lai chịu bỏ tiền, chứng tỏ để tâm đến con gái, đó là điều hắn coi trọng nhất.

Như người ta nói, tiền không mua được tình yêu, không mua được mạng sống.

Chính vì tiền không phải quý nhất, nếu đối phương không chịu bỏ tiền cho ngươi, thì nói gì tình yêu và mạng sống?

Tống Mẫn vào bếp tiếp tục làm, Hàn Bân ở phòng khách uống trà, trò chuyện với Vương Diên.

Lần đầu gặp, không nói sâu, Vương Diên chỉ hỏi về công việc của Hàn Bân.

Do tính chất công việc, Hàn Bân không nói quá nhiều, chỉ nói đơn giản về trạng thái công việc.

Uống trà xong, hai người ra sân thượng hút thuốc, sân thượng có vài chậu hoa, không nhiều nhưng mỗi chậu đều phát triển tốt, rõ ràng là được chăm sóc kỹ.

Sân thượng có bàn tròn nhỏ bằng tre, cạnh bàn có ba ghế, trên bàn có ô tròn che nắng mưa.

Gần mép sân thượng có bể cá, nuôi vài con cá và rùa, có que sưởi và máy cung cấp oxy, dưới đáy bể trải sỏi và cỏ biển.

Hàn Bân thích sân thượng nhỏ này, nhìn rất thanh bình.

“Bác, trời lạnh, nuôi cá ngoài trời không sao chứ?” Hàn Bân hỏi.

“Ta cũng không biết, dì ngươi năm nay kiên quyết không cho nuôi trong nhà, chê có mùi, ta phải mang ra ngoài, đổi que sưởi công suất lớn hơn, mong là qua được mùa đông.” Vương Diên cười khổ.

Hàn Bân nhìn cá bơi lội vui vẻ, thôi, tự cầu phúc.

“Ông Vương, cảnh sát Hàn, ăn cơm thôi.” Trong nhà vang lên tiếng Vương Đình.

Vương Diên dụi tắt điếu thuốc, “Đi, ăn cơm.”

Hàn Bân theo vào phòng ăn, trong phòng ăn có bàn gỗ, bình thường là bàn vuông, khi đông người có thể kéo dài, chỉ có bốn người ăn, bàn vuông đủ chỗ, nhưng hôm nay nhiều món, bàn vuông không đủ, kéo thành bàn dài.

Trên bàn bày đầy món ăn, trên trời có, dưới đất có, dưới nước có, hấp, nấu, chiên, xào, món nào cũng có, nhìn rất đẹp mắt, không thua đầu bếp nhà hàng.

“Dì, ngài nấu ngon thật, hóa ra Vương Đình nấu ăn giỏi là di truyền từ ngài.” Hàn Bân khen.

Chương 1251: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi đừng khen ta, phần lớn là do dì Trần nấu, bà ấy có chứng chỉ đầu bếp cao cấp, ta học theo bà ấy.”

Hàn Bân nhìn giúp việc, “Dì Trần, ngài nấu giỏi quá.”

Dì Trần cười ngượng, “Ta làm ở đây nhiều năm, Đình Đình lần đầu đưa bạn về, ngươi ăn thử, thích món gì lần sau ta làm.”

“Cảm ơn ngài trước.”

“Đừng khách sáo, các ngươi ăn, ta còn nồi canh.”

Vương Đình nói, “Ngồi ăn thôi. Nhiều năm rồi, dù mời thế nào, dì Trần cũng không ngồi bàn chính.”

Đợi bố mẹ ngồi xong, Hàn Bân mới ngồi, lấy chai Mao Đài trên bàn, rót rượu cho Vương Diên.

“Dì, rót cho ngài một ly chứ?”

“Hôm nay vui, ta cũng uống một ly.”

Cuối cùng, Hàn Bân rót cho mình, Vương Đình uống nước ngọt.

“Cảm ơn hai bác đã tiếp đãi, cháu kính hai bác một ly.” Ba người cụng ly.

Vương Diên mời, “Hàn Bân, đừng khách sáo, ăn đi.”

Uống xong ly rượu, Hàn Bân cũng thoải mái, ăn uống, quá câu nệ lại không hay, mình không coi mình là khách, người ta cũng cảm thấy thân thiết. Cứ giữ kẽ, người ta không tự nhiên sẽ coi mình là người ngoài.

Hàn Bân xin nghỉ, báo với Đinh Tích Phong, hôm nay có thể uống thả ga, say cũng không sợ.

Vương Diên cũng thích uống rượu, chỉ là mấy năm gần đây lớn tuổi, uống ít lại, càng như vậy, càng thèm rượu.

Hôm nay là ngày tốt, cũng là cái cớ tốt, có thể uống thoải mái.

Hàn Bân ăn vài món, thấy rất ngon, dao và lửa đều như đầu bếp nhà hàng, chỉ là ít gia vị, hương vị thanh đạm, giống món gia đình.

Cách này thật ra dưỡng người hơn, món nhà hàng nhiều gia vị, thỉnh thoảng ăn ngon, ăn nhiều dễ ngán, không tốt cho sức khỏe. Thanh đạm hơn tốt cho sức khỏe.

Tống Mẫn chỉ uống hai ly, rồi thôi. Rượu còn lại là Vương Diên và Hàn Bân uống.

Uống hết một chai, hai người chưa đã, Vương Diên mở chai nữa, Mao Đài dù là rượu ngon, uống nhiều cũng say.

Ăn xong bữa, Vương Diên đã hơi say, Hàn Bân và Vương Đình dìu lên sofa, hắn nhắm mắt ngủ.

Tống Mẫn tức giận lườm, nhưng tình huống này không tiện nói.

Hàn Bân cũng hơi say, nhưng vẫn tỉnh táo, không có hành động thất lễ.

Kế hoạch không theo kịp thay đổi, Vương Diên ngủ, bàn cờ Hàn Bân mua không dùng được.

Thành phố Cầm Đảo, khu vực Trường Đảo, Ngũ Hoa Sơn.

Ngũ Hoa Sơn nằm ở phía đông khu vực Trường Đảo, không nổi tiếng, núi không cao, chỉ hơn một nghìn mét, người

ngoài ít biết, nhưng là nơi leo núi, dã ngoại yêu thích của người dân xung quanh.

Bảy giờ sáng, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, hơi béo đang leo núi, hắn leo một lúc, nghỉ một lúc, dù vậy cũng mồ hôi nhễ nhại.

"Trời ơi, giảm cân sao khó vậy, ta tập một tháng rồi, chỉ giảm được chưa đến ba cân. Vô dụng thật." Người đàn ông tên Mã Xương Kiệt, sống gần đó.

Mã Xương Kiệt leo đến lưng chừng núi, chỗ đất bằng phẳng hơn, ngồi trên một tảng đá lớn nghỉ, thở hổn hển. Hắn tra trên mạng thông tin giảm cân, nói ra mồ hôi chỉ thoát nước, đốt mỡ qua hơi thở.

Nên khi mệt, Mã Xương Kiệt hít thở sâu. Đồng thời theo thói quen nhìn đồng hồ, xem đốt bao nhiêu calo, vừa là động viên, vừa là khuyến khích.

Mã Xương Kiệt nghỉ một lúc, chuẩn bị tiếp tục leo, đứng dậy vận động tay chân, thấy có vật gì đó, trắng xóa.

Mã Xương Kiệt đi tới xem, không xa có một người phụ nữ nằm, không mặc quần áo, xung quanh có một vệt máu đỏ thẫm.

Hắn hoảng hốt, "Trời ơi, có người chết!"

…

Cục công an thành phố.

Hàn Bân ngồi ở bàn, vui vẻ ăn cháo đậu và bánh mì giòn.

Hai món này đều là đặc sản, bánh mì giòn Hàn Bân ăn từ nhỏ, ăn nhiều quán, cách làm tương tự, nhưng hương vị, cảm giác, tầng lớp khác nhau.

Hàn Bân ăn nhiều quán, thích nhất quán này, vỏ ngoài giòn, bánh dày, ăn rất ngon, Hàn Bân một bữa ăn hai cái, thêm bát cháo đậu.

Cháo đậu nhiều người chưa ăn, nghe tên đoán là bột đậu.

Sai rồi.

Món này chủ yếu là bột kê, thêm đậu nành, đậu phộng, đậu phụ, rong biển, miến, mộc nhĩ, mè, vị rất phong phú, rất đặc trưng.

Bánh mì giòn với cháo đậu, ăn rất ngon.

Hoàng Khiết Khiết đi lén lút đến, nhỏ giọng, "Anh rể, nghe nói hôm qua ngươi đến nhà chị ta."

Hàn Bân liếc nàng, "Ngươi nghe ai nói?"

"Ngươi không cần biết, cảm giác thế nào?"

"Rất tốt, bác trai bác gái người tốt, nấu ăn ngon, ta muốn ở đó luôn."

Hoàng Khiết Khiết cười khoe răng, tinh quái, "Hì hì, thế tốt quá, dì dượng không có con trai, ngươi làm con rể ở rể, họ vui lắm."

"Bốp!" Hàn Bân vỗ đầu nàng, "Ngươi nghĩ gì thế. Ta nói ngươi không tìm bạn trai, định làm vậy hả, để ta hỏi Bao Tinh xem hắn có nghĩ vậy không."

Hoàng Khiết Khiết lẩm bẩm, "Sao lôi ta vào."

Hàn Bân nhướng mày, "Đi, ta khát, rót trà cho ta."

Hoàng Khiết Khiết bĩu môi, không muốn nhưng vẫn cầm cốc Hàn Bân đi rót trà, vì Hàn Bân vừa là anh rể, vừa là lãnh đạo, không thể từ chối.

Hàn Bân ăn sáng xong, dọn dẹp, điện thoại reo, "Reng reng…"

Hàn Bân nhìn, là số Đinh Tích Phong, "A lô, đại đội trưởng."

"Đến văn phòng ta, có vụ án."

"Rõ." Hàn Bân hít sâu, cuối cùng cũng có vụ án, là vụ án đầu tiên khi làm trung đội trưởng tạm thời.

…

Khu vực Trường Đảo, Ngũ Hoa Sơn.

Bốn xe đến gần Ngũ Hoa Sơn, Hàn Bân từ xe đầu bước ra, vận động tay chân, vươn vai.

"Không khí núi thật tốt."

Lý Cầm lấy tay che đầu, nhìn lên núi, "Đội trưởng Hàn, hiện trường trên núi sao?"

Chương 1252: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đúng, sáng nay có người leo núi tập thể dục thấy.”

Bao Tinh nhíu mày, “Người gì mà giết người trên núi.”

Vương Tiêu nói, “Chỗ này hẻo lánh, không có camera, rất thích hợp.”

Hàn Bân mời, “Đi thôi, dùng giờ làm việc leo núi, không phải ai cũng có đãi ngộ này.”

Dạo này không có vụ án, Hàn Bân suốt ngày trong văn phòng hoặc họp, rất chán.

Núi không cao, không dốc, bị giẫm thành đường mòn, leo không khó.

Leo hơn trăm mét, thấy phía trước có nhóm người mặc đồng phục cảnh sát, đó là hiện trường.

Sắp đến hiện trường, một người mặc đồng phục đến đón, trông khoảng bốn mươi tuổi, bắt tay Hàn Bân, “Là người của cục thành phố nhỉ, ta là Thịnh Kim Hải, sở trưởng đồn Ngũ Hoa Sơn.”

“Sở trưởng Thịnh, ngài khỏe, ta là Hàn Bân đội hình sự thành phố.”

Thịnh Kim Hải ngạc nhiên, “Đội trưởng Hàn, khỏe, không ngờ ngươi trẻ thế.”

“Sở trưởng Thịnh, hiện trường sao rồi?”

“Người báo tên Mã Xương Kiệt, hắn còn ở hiện trường, nạn nhân là nữ.” Thịnh Kim Hải mời, “Đi, ta dẫn ngươi xem.”

Hiện trường đã giăng dây phong tỏa, có nhiều người đứng xem, nhìn quần áo đều là người leo núi.

“Đội trưởng Chu, ngươi đưa người đi hỏi dân quanh đây, xem có ai nhận ra nạn nhân hoặc cung cấp manh mối.”

“Rõ.”

Hai đội của trung đội hai không có vụ án, Hàn Bân đưa hết người đến, đây là lần đầu hắn dẫn hai đội điều tra, áp lực cũng có.

Hàn Bân dẫn đội viên vào hiện trường, một cô gái trẻ nằm dưới đất, không mặc quần áo, đầu có vệt máu, ngực và đùi có vết bầm, xung quanh không có đồ vật nào.

Triệu Minh lẩm bẩm, “Ôi, lại một cô gái trẻ đẹp, tiếc quá.”

Bao Tinh cũng âm thầm gật đầu, chắc là đồng cảm của đàn ông độc thân.

Hàn Bân quan sát xung quanh, hiện trường là đất núi, gồ ghề, mặt đất có đá nhỏ, không có dấu chân rõ ràng.

Người của tổ kỹ thuật và pháp y cũng đến, chào Hàn Bân, rồi bắt đầu khám nghiệm hiện trường, xử lý thi thể.

Hàn Bân quan sát xong hiện trường, nhìn quanh, “Ai là người báo?”

“Ta, là ta.” Một người đàn ông hơn ba mươi, béo bước tới.

Hàn Bân nhìn, “Ngươi tên gì?”

“Ta tên Mã Xương Kiệt.”

“Mã tiên sinh, ta là Hàn Bân đội hình sự thành phố, muốn lấy lời khai.”

Mã Xương Kiệt nhìn Hàn Bân trẻ hơn mình, hỏi, "Cảnh sát Hàn, ta khai ở đây, không cần đến đồn phải không."

"Đúng."

"Lấy lời khai xong, ta đi được không?"

"Được."

Mã Xương Kiệt thở phào, "Hỏi nhanh đi, ta mất cả buổi sáng rồi, tâm trạng cũng không còn, ta phải tìm chỗ tắm, rủa xui xẻo."

Bao Tinh mở máy ghi hình.

Hàn Bân hỏi chính thức, "Mã tiên sinh, ngươi phát hiện thi thể lúc mấy giờ?"

"Sáng nay, ta leo núi giảm cân, leo đến đây mệt, ngồi nghỉ, đứng dậy thì thấy. Lúc đó sợ chết khiếp, suýt ngã xuống núi." Mã Xương Kiệt vỗ ngực, "Xuống núi ta phải chụp phim, thấy tim đập nhanh."

Bao Tinh nói, "Ngươi không cần lo, ta lần đầu thấy xác cũng vậy, vài ngày là hết, không cần đến bệnh viện tốn tiền."

Nghe Bao Tinh nói, Mã Xương Kiệt yên tâm, cảm kích nhìn Bao Tinh.

"Mã tiên sinh, ngươi ngày nào cũng leo núi sao?"

"Trước kia ngày nào cũng leo, sau đó leo một thời gian, đầu gối đau, không dám leo hàng ngày, giờ là cách ngày leo một lần, giảm cân chậm nhưng đầu gối không đau. Ta hiểu ra, giảm cân không phải ngày một ngày hai, nếu hại sức khỏe, sau này mập hơn nữa."

Hàn Bân không quan tâm chuyện giảm cân của hắn, tiếp tục hỏi, "Ngươi phát hiện thi thể cụ thể lúc mấy giờ?"

"Bảy giờ hơn."

“Có thể cụ thể hơn không?”

“Khoảng bảy giờ rưỡi.”

“Khi đó có ai xung quanh không?”

“Không.” Mã Xương Kiệt đáp, chợt nhớ ra, “Cảnh sát Hàn, ngươi không nghi ta là hung thủ chứ, việc này không liên quan ta.”

“Ngươi không cần lo, chúng ta không nghi ngươi, chỉ muốn biết có ai khả nghi không?”

Mã Xương Kiệt lắc đầu, “Sáng có nhiều người leo núi, nhưng khi đó ta mệt như chó, ngồi thở, không để ý ai. Ta hét lên, người ta mới đến xem.”

“Trước khi cảnh sát đến, có ai phá hiện trường hoặc lấy đồ không?”

“Nhiều người đứng xem, nhưng không ai dám đến gần, dù sao là người chết, ai cũng sợ.”

“Ngươi từng thấy nạn nhân ở đây chưa?”

“Chưa, ta chỉ leo buổi sáng, lúc khác không leo, một lần leo là đủ mệt rồi, thêm lần nữa không chịu nổi.”

“Cảm ơn ngươi hợp tác, đây là danh thiếp của ta, nhớ gì mới, liên lạc.”

“Được.” Mã Xương Kiệt nhận danh thiếp, hỏi, “Cảnh sát Hàn, ta đi được chưa.”

“Được.”

“Cảm ơn.” Mã Xương Kiệt nói xong, vội rời hiện trường, quyết định tạm thời không leo núi nữa. Xui xẻo.

“Đội trưởng Hàn, chỗ này có phát hiện.”

Phía xa vang lên tiếng Mã Hy Văn, Hàn Bân đi tới.

Cách hiện trường hơn ba mươi mét, có một cái hố nhỏ, bên trong bọc đống quần áo dính máu.

Mã Hy Văn chụp vài bức ảnh, rồi trải nhựa trên đất, đặt quần áo lên nhựa.

Quần áo nhàu nhĩ, bên ngoài là áo phao đỏ, bên trong là quần giữ nhiệt, đồ lót bị xé rách.

Ngoài quần áo còn có túi da màu nâu, Mã Hy Văn lấy từng món trong túi ra, có son, phấn, khăn giấy, kẹp tóc, nhưng không có điện thoại, chứng minh thư.

Hàn Bân hỏi theo phản xạ, "Có đồ gì chứng minh thân phận nạn nhân không?"

Mã Hy Văn lắc đầu, "Tạm thời chưa có."

Chương 1253: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bao Tinh hỏi, "Mấy món này không chứng minh thân phận nạn nhân, sao nghi phạm lại chôn chúng?"

Mã Hy Văn đáp, "Đồ này không chứng minh thân phận nạn nhân, nhưng phản ánh cách nạn nhân chết, có thể có dấu vân tay, DNA của nghi phạm, có giá trị với giám định viên."

Hàn Bân hỏi, "Khám nghiệm hiện trường sao rồi?"

Mã Hy Văn nói, "Phát hiện hai vết máu, thi thể bị kéo lê, nhưng khoảng cách ngắn, chỉ một hai mét, không phát hiện dấu vết, manh mối rõ ràng."

Hàn Bân dặn, "Hiện trường rộng, mở rộng phạm vi, tìm dấu chân, lông tóc, DNA."

"Rõ." Mã Hy Văn đáp, tiếp tục làm việc.

Lúc này, Chu Gia Húc đi đến, "Đội trưởng Hàn, hỏi người xung quanh xong rồi."

"Có phát hiện không?"

"Phần lớn là xem náo nhiệt, không nhận ra nạn nhân. Nhưng có người tên Trương Liên Kiều nói chiều qua thấy nạn nhân leo núi."

"Khi nào?"

"Hắn nói khoảng ba giờ chiều, thấy nạn nhân mặc áo phao đỏ một mình leo núi, hình như đeo túi, nhưng không nhớ màu sắc, kiểu dáng."

“Trương Liên Kiều có quen nạn nhân không?”

“Không quen. Hắn nói chỉ gặp một lần, sau đó không gặp nữa.”

“Gặp ở đâu, làm gì?”

“Hắn gặp ở chân núi, khi đó vừa leo xuống, nạn nhân leo lên, vì cô gái trẻ, đẹp, nên dù chỉ gặp một lần, nhưng có ấn tượng.”

“Lúc đó nạn nhân tinh thần thế nào?”

“Hắn không nhìn ra.”

Hàn Bân gật đầu, nói, “Tổ kỹ thuật khám nghiệm xong hiện trường, không phát hiện đồ chứng minh thân phận nạn nhân, nên việc cần làm là xác định thân phận nạn nhân, ngươi phụ trách điều tra.”

“Rõ.”

Chu Gia Húc nhận nhiệm vụ, gọi vài người, sắp xếp công việc.

Hắn chia người làm hai nhóm, một nhóm đến đồn điều tra người mất tích gần đây. Một nhóm cầm ảnh nạn nhân đi hỏi xung quanh, xem có ai quen không.

Hàn Bân tiếp tục ở hiện trường, đuổi người xem đi, đặt dây phong tỏa ở chân núi.

Hàn Bân không muốn làm lớn chuyện, nhưng không còn cách, chỗ này rộng, phải mở rộng dây phong tỏa, nếu không, với chuyện cô gái trẻ khỏa thân chết trên núi, sẽ ngày càng nhiều người đến xem.

Nếu chỉ xem thì không sao, nhưng công nghệ giờ phát triển, ai cũng có điện thoại, đưa lên mạng, gây ảnh hưởng xấu, xử lý phiền phức.

Thực tế là cảnh sát điều tra, có người quay phim bên cạnh, tội phạm không cười đến rụng răng.

Người xem bị đuổi đi, hiện trường yên tĩnh, hiệu quả công việc tăng.

Pháp y Lý Xán mặc áo choàng trắng, mặt trầm lặng đi tới, "Đội trưởng Hàn, ta đã khám nghiệm sơ bộ."

Hàn Bân đi thẳng vào vấn đề, "Nạn nhân chết lúc mấy giờ?"

"Ngày 30 tháng 11, tức là chiều qua, khoảng ba rưỡi đến năm rưỡi chiều."

Hàn Bân gật đầu, theo nhân chứng Trương Liên Kiều, nạn nhân khoảng ba giờ leo núi, trùng khớp thời gian chết.

Lý Xán tiếp tục, "Nạn nhân khoảng 20 đến 25 tuổi, trước khi chết không lâu có quan hệ tình dục. Vết thương chí mạng ở sau đầu, hung khí có thể là đá nhọn trên đất."

Nói rồi, Lý Xán dẫn Hàn Bân đến gần thi thể, chỉ tảng đá cách đó một mét, đá có vệt máu, "Tảng đá này có thể là hung khí giết nạn nhân, đầu nạn nhân bị đâm vỡ, mất máu mà chết. Thi thể bị chuyển đến vị trí hiện tại."

Hàn Bân quan sát kỹ, hỏi, "Có phát hiện gì chứng minh thân phận nạn nhân không?"

"Tạm thời không, nhưng qua kiểm tra, cô ấy mang thai."

"Bao lâu?" Hàn Bân nhìn bụng nạn nhân, quả nhiên thấy hơi nhô lên, nhưng chưa rõ ràng.

"Không quá ba tháng, cần khám nghiệm thêm mới chính xác."

Lý Cầm thở dài, "Hung thủ không tha cho phụ nữ mang thai, thật là vô nhân đạo."

Đội viên khác cũng biến sắc.

Cục công an thành phố.

Văn phòng trung đội hai.

Khám nghiệm hiện trường xong, Hàn Bân đưa người về cục.

Hàn Bân tổng hợp manh mối, nhìn thì nhiều, nhưng chưa có đột phá.

Trọng tâm vẫn là xác định thân phận nạn nhân.

Theo lẽ thường, phụ nữ mang thai chắc chắn không leo núi một mình, có thể là do người quen làm, chỉ cần xác định nạn nhân, có thể điều tra quan hệ xung quanh.

Về cục, Hàn Bân đến văn phòng đại đội trưởng báo cáo.

Đinh Tích Phong nghe xong, nói, "Ta định đi hiện trường, nhưng bận việc. Đây là vụ án đầu tiên ngươi làm trung đội trưởng, làm cho tốt, đừng kiêu ngạo, ta tin khả năng của ngươi. Cần gì hay không hiểu, báo ta, đừng ngại. Mỗi chức vụ đều cần làm quen, từ từ."

"Vâng, có tiến triển mới, ta sẽ báo."

"Được, ngươi đi đi."

Hàn Bân cầm tài liệu rời văn phòng, đúng như Đinh Tích Phong nói, đây là vụ án đầu tiên của hắn sau khi làm trung đội trưởng, nói không có áp lực là nói dối.

Dù trước kia hắn xuất sắc, phá nhiều án, nhưng khi đó chỉ là phó, trên còn Mã Cảnh Ba giám sát, nếu lần này không phá được án, chắc chắn bị coi là không đủ khả năng độc lập làm việc.

Thật ra, xác định thân phận nạn nhân không khó, mặt mũi nạn nhân không bị phá hủy, hơn nữa mang thai, có hai đặc

điểm rõ ràng, chỉ là vấn đề thời gian để xác định.

Mà thời gian là chìa khóa phá án, nếu kéo dài, có thể lỡ thời cơ điều tra.

Nên việc cần làm là rút ngắn thời gian xác định thân phận nạn nhân.

Chờ người nhà nạn nhân báo án quá bị động, nếu người nhà không báo, điều tra tiếp theo không thực hiện được.

Hàn Bân nghĩ một lúc, ngoài việc hỏi xung quanh Ngũ Hoa Sơn, hắn định điều tra từ bệnh viện.

Chương 1254: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nạn nhân mang thai, có thể đã đi khám, nên tập trung vào bệnh viện phụ sản quanh Ngũ Hoa Sơn, có thể sớm xác định nạn nhân.

Hàn Bân cử hai nhóm đến bệnh viện điều tra, một nhóm do Lý Cầm dẫn, một nhóm do Vương Tiêu dẫn.

Hàn Bân rót cốc trà, ngồi ở bàn xem tài liệu, cũng có thể nói là ngồi ngẩn.

Lúc này mới thấy có văn phòng lãnh đạo sướng, lãnh đạo giao việc, vào văn phòng ngồi, ai cũng tưởng đang bận làm, nhưng có thể chỉ ngồi uống trà, ngẩn ngơ.

Ba giờ chiều, khi Hàn Bân đang ngẩn ngơ, điện thoại reo.

Hàn Bân nhấn nút nghe, "A lô."

"Đội trưởng Hàn, ta là Vương Tiêu, chúng ta ở bệnh viện Cầm Đảo bốn xác định thân phận nạn nhân."

Bệnh viện Cầm Đảo bốn gọi là bệnh viện phụ sản Cầm Đảo, chủ yếu khám thai, sinh đẻ, vì chuyên nghiệp, dù xa, nhiều người vẫn chọn sinh ở đây.

"Nạn nhân tên Đổng Du Bội, 23 tuổi, sáng 29 tháng 11, tức là sáng trước ngày xảy ra vụ án, đến khám, bác sĩ nói cô mang thai 9 tuần. Chúng ta xem camera xác định thân phận, khi đó cô đi một mình."

"Gửi thông tin cá nhân vào nhóm."

"Rõ."

Lát sau, Vương Tiêu gửi thông tin Đổng Du Bội vào nhóm.

Đổng Du Bội, nữ

Số điện thoại, 1583737XXXX

Số chứng minh thư, 3702021372038XXXXX

Hàn Bân bảo Hoàng Khiết Khiết, "Thiến Thiến, báo người nhà Đổng Du Bội nhận xác."

……

Điều tra được thân phận nạn nhân, tâm trạng của Hàn Bân rất tốt ，đi đến văn phòng của Đinh Tích Phong báo cáo một chút.

Sau khi ra khỏi văn phòng, hắn lại ghé qua phòng kỹ thuật và pháp y.

Phòng pháp y cũng có tiến triển, Lý Xán đã tìm thấy DNA của nam giới trong cơ thể nạn nhân và đã gửi đến phòng kỹ thuật để so sánh với mẫu trong cơ sở dữ liệu.

Khi liên hệ với cha mẹ nạn nhân, lại xảy ra một số vấn đề. Cha của nạn nhân đã qua đời từ lâu, địa chỉ chứng minh nhân dân của mẹ nạn nhân là từ mười năm trước, bây giờ tìm kiếm rất khó khăn.

Trương Thuận Cốc dẫn người đến địa chỉ đăng ký trên chứng minh nhân dân của nạn nhân, nhưng nhà của nạn nhân đã bán cho người khác và đã chuyển đi vài năm trước.

Trương Thuận Cốc lại đi thăm dò xung quanh và mới liên lạc được với chị gái của nạn nhân thông qua một người hàng xóm.

……

Sáng hôm sau, Hàn Bân tổ chức một cuộc họp sáng, Đinh Tích Phong cũng tham dự nhưng chỉ ngồi nghe, chủ yếu là do

Hàn Bân chủ trì cuộc họp.

Hàn Bân không hài lòng với tiến độ điều tra, thúc giục mọi người nhanh chóng tìm ra manh mối của vụ án.

Cuộc họp chỉ kéo dài hai mươi phút, sau đó mọi người chia nhau đi điều tra.

Lúc chín giờ sáng, chị gái của nạn nhân đến đồn cảnh sát để nhận xác.

Các thuộc hạ của Hàn Bân đã ra ngoài điều tra, hắn đích thân lấy lời khai của nàng.

Hàn Bân quan sát người phụ nữ, diện mạo có vài phần giống Đổng Du Bội, khoảng ba mươi tuổi, mặc áo phao dài màu đen và đeo túi màu xanh.

Hàn Bân mời đối phương ngồi xuống, "Ngươi tên gì?"

"Ta tên Đổng Du Cầm, là chị của Đổng Du Bội. Cảnh sát, nghe nói em gái ta đã chết, có thật không?"

"Thật. Nếu ngươi muốn nhận xác, ta có thể dẫn ngươi đi."

Người phụ nữ do dự một chút, cắn môi, "Ta sợ lắm, có thể xem ảnh của nàng trước được không? Để lần sau ta cùng chồng đến nhận xác."

Hàn Bân hơi ngạc nhiên, trường hợp này hiếm thấy, nhưng hắn không có lý do để từ chối, liền lấy một bức ảnh của Đổng Du Bội đưa cho nàng xem.

Đổng Du Cầm nhìn ảnh, mắt đỏ lên, lấy tay che miệng và bắt đầu khóc, "Là nàng, là em gái ta. Nàng mới đây còn khỏe mạnh, sao đột nhiên lại chết?"

"Cảnh sát, nàng chết thế nào?"

"Vụ án vẫn đang điều tra, theo tình hình hiện tại, rất có khả năng là bị giết." Hàn Bân chuyển lời, hỏi, "Lần cuối cùng

ngươi gặp nàng là khi nào?"

Đổng Du Cầm lau nước mắt, "Khoảng hơn một tháng trước."

"Trong thời gian đó ngươi có liên lạc không?"

"Khoảng một tuần trước, chúng ta có gọi điện, nàng nói sẽ đến thăm con gái ta vào Giáng sinh, ai ngờ mới mấy ngày đã xảy ra chuyện."

"Quan hệ của ngươi với em gái thế nào?"

"Cũng bình thường, không quá thân thiết. Mấy năm trước cha mẹ ta ly hôn, ta theo cha, còn em gái theo mẹ. Chúng ta không qua lại nhiều."

"Còn mẹ ngươi thì sao? Quan hệ của nàng với em gái ngươi thế nào?"

Đổng Du Cầm thở dài, "Đừng nhắc đến nàng. Mẹ ta đã tái hôn và chuyển đến nơi khác, cũng không quan tâm em gái ta. Chúng ta cũng đã mất liên lạc từ lâu. Nếu nàng có trách nhiệm, gia đình ta đã không tan vỡ."

"Đổng Du Bội sống ở đâu?"

"Trước đây nàng thuê nhà sống, ngôi nhà đó ta cùng nàng thuê, sau này hết hạn hợp đồng, nàng chuyển đi, nghe nói sống cùng bạn, ta chỉ biết là ở khu Trường Đảo, nhưng chưa từng đến."

"Nàng có nói gì về việc mang thai không?"

"Mang thai?"

Đổng Du Cầm ngạc nhiên, "Không, ta không biết, nàng chưa từng nhắc đến. Trời ơi, sao lại xảy ra chuyện này… Tên tội phạm này không phải là người, ngay cả phụ nữ mang thai cũng giết, cảnh sát, các ngươi nhất định phải bắt được hung

thủ, trả lại công bằng cho em gái ta, nàng thật đáng thương, thật đáng thương.”

“Chúng ta sẽ cố gắng hết sức truy tìm hung thủ.” Hàn Bân an ủi, rồi hỏi tiếp, “Đổng Du Bội có bạn trai thân thiết nào không?”

“Có, năm ngoái nàng có dẫn bạn trai về gặp ta, tuổi cũng ngang nhau, trông rất thật thà.”

“Hắn tên gì?”

“Hắn tên…” Đổng Du Cầm cố nhớ lại, “Em gái ta có nhắc qua, hình như họ Lâu, tên là… Lâu… gì đó.”

Chương 1255: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nói, "Lâu Hạc Tường."

"Đúng rồi, Lâu Hạc Tường." Đổng Du Cầm càng chắc chắn, nhưng hơi thắc mắc, "Cảnh sát, sao ngươi biết?"

Sau khi xác định danh tính Đổng Du Bội, Hàn Bân đã cho người tra cứu nhật ký cuộc gọi của nàng, phát hiện sáng hôm qua Đổng Du Bội có gọi cho một người tên Lâu Hạc Tường.

"Quan hệ của Lâu Hạc Tường và Đổng Du Bội thế nào?"

"Chắc cũng tốt, không nghe nói họ có xung đột gì."

"Ngươi nghĩ đứa con trong bụng Đổng Du Bội có phải của Lâu Hạc Tường không?"

"Nếu họ chưa chia tay, chắc chắn là của Lâu Hạc Tường. Em gái ta từ nhỏ đã rất hiểu chuyện, không phải loại phụ nữ lăng nhăng."

Đến đây, Hàn Bân đã có một cái nhìn tổng quan, Đổng Du Cầm không biết nhiều về tình hình hiện tại của em gái.

"Ngoài Lâu Hạc Tường, em gái ngươi có ai thân thiết không?"

"Từ khi cha mẹ ly hôn, em gái ta theo mẹ, không liên lạc nhiều với họ hàng bên cha, còn họ hàng bên mẹ cũng ít qua lại, ngoài ta ra, nàng không có người thân nào. Bạn bè thân thiết thì ta không rõ."

"Cảm ơn ngươi đã hợp tác." Hàn Bân đưa danh thiếp, "Nếu nhớ ra điều gì mới, ngươi có thể liên lạc với ta."

“Cảnh sát Hàn, ta đi được chưa?”

“Tất nhiên.”

“Ta…” Đổng Du Cầm đứng dậy, vẻ mặt lưỡng lự, “Ta… ta muốn đi nhìn em gái.”

Hàn Bân ngước nhìn nàng, “Ngươi không sợ nữa sao?”

“Ta sợ, ban đêm không dám ở nhà một mình, nhưng… dù sao nàng cũng là em gái ta, từ khi cha ta mất, chỉ còn lại nàng, giờ nàng cũng ra đi… ta phải gặp nàng, tiễn nàng lần cuối.” Đổng Du Cầm càng nói càng kiên định.

Hàn Bân gật đầu, “Bao Tinh, ngươi dẫn cô Đổng đi nhận xác.”

“Rõ.” Bao Tinh đáp, làm động tác mời, “Cô Đổng, mời đi theo ta.”

Đổng Du Cầm gật đầu cảm ơn Hàn Bân, rồi rời văn phòng.

Hàn Bân lật qua biên bản thẩm vấn, rồi lấy nhật ký cuộc gọi gần đây của Đổng Du Bội.

Nhật ký này mới in sáng nay.

Có hai liên hệ thu hút sự chú ý của Hàn Bân, đầu tiên là Lâu Hạc Tường.

Sáng hôm qua, Đổng Du Bội gọi cho hắn một cuộc, sau đó họ không liên lạc nữa.

Nếu đúng như Đổng Du Cầm nói, họ là người yêu và Đổng Du Bội mang thai con của Lâu Hạc Tường, thì không hợp lý.

Đầu tiên, nếu Đổng Du Bội mang thai con của Lâu Hạc Tường, nghĩa là họ sống cùng nhau, Đổng Du Bội chết hôm qua, Lâu Hạc Tường không thể không nhận ra điều bất thường, càng không thể không gọi điện. Dù họ không sống

cùng nhau, người yêu cũng không thể không liên lạc lâu như vậy, nhất là khi Đổng Du Bội đang mang thai.

Vậy nên, Hàn Bân đoán quan hệ giữa Đổng Du Bội và Lâu Hạc Tường đã tan vỡ.

Người còn lại là Chung Tu Viễn, từ chiều 30 tháng 11 đến sáng nay, hắn đã gọi năm cuộc cho Đổng Du Bội, không gọi được lại tiếp tục gọi, đây mới là cách hành xử của người yêu.

Dựa vào thời gian liên lạc mà xem, Hàn Bân cảm thấy Chung Tu Viễn ít có khả năng bị nghi ngờ hơn, nếu hắn là hung thủ, hắn biết Đổng Du Bội đã chết, vậy tại sao hắn lại cứ gọi điện thoại cho nàng, điều này chỉ làm lộ mối quan hệ giữa họ.

Tất nhiên, cũng không loại trừ khả năng hắn đang chơi trò lừa với cảnh sát, Hàn Bân suy nghĩ tổng thể, cảm thấy có thể gọi điện trực tiếp cho hắn để thử.

Hàn Bân gọi số của Chung Tu Viễn.

"Alo, ai đó?" Trong điện thoại vang lên giọng của một người đàn ông.

"Là ta, ngay cả giọng ta mà cũng không nhận ra à?"

"Ngươi là ai vậy?"

Giọng của Hàn Bân đột ngột cao lên, "Ngươi nói ta là ai? Ngay cả giọng ta mà cũng không nhận ra? Ngươi thật tài."

"Ngươi là Đỗ Tiểu Soái?"

"Sao ngươi lâu như vậy mới nhận ra, uống rượu à?"

"Không có, uống rượu gì chứ. Ta đang làm việc. Ngươi có chuyện gì?"

Hàn Bân hơi do dự, nói, "Chiều hôm qua, ta hình như thấy ngươi."

“Ở đâu, sao ngươi không chào ta?”

“Ở Ngũ Hoa Sơn, ta cũng không chắc, có phải là ngươi không?”

“Ngũ Hoa Sơn?” Chung Tu Viễn lẩm bẩm một câu, “Vậy ngươi nhìn nhầm rồi, ta không đến Ngũ Hoa Sơn.”

“Không thể nào, hôm qua ngươi thực sự không đến?”

“Ôi chao, ta lừa ngươi làm gì, còn chuyện gì không, không có thì ta làm việc đây.”

“Chờ đã, ta còn chưa nói chuyện chính.”

“Chuyện gì, nói nhanh đi.”

“Hỏi thăm ngươi một người?”

“Ai?”

“Đổng Du Bội, ngươi có biết không?”

Đầu bên kia điện thoại im lặng một lúc, Chung Tu Viễn mới trả lời, “Ồ, biết, sao thế, ngươi với nàng có quan hệ gì, hỏi nàng làm gì?”

Hàn Bân phản hỏi, “Vậy ngươi với nàng có quan hệ gì?”

“Ta không phải có một căn nhà trống sao, cho nàng thuê. Ngươi sao biết nàng?”

Hàn Bân không tiếp tục giả vờ, nghiêm túc nói, “Chung tiên sinh, chính thức giới thiệu một chút, ta là Hàn Bân của đội cảnh sát hình sự thành phố, có một vụ án muốn nhờ ngươi hỗ trợ điều tra.”

Chung Tu Viễn kêu lên, “Ối trời, Đỗ Tiểu Soái, ngươi thằng nhóc có phải điên rồi, chơi ta à?”

“Ta không phải Đỗ Tiểu Soái, ta là cảnh sát.”

“Cảnh sát…ngươi sao chứng minh mình là cảnh sát?”

“Từ chiều ngày 30 tháng 11 đến sáng nay, ngươi có phải đã gọi cho Đổng Du Bội năm cuộc điện thoại?”

Chung Tu Viễn kinh ngạc nói, “Ngươi làm sao biết?”

“Ta đã nói rồi, ta là cảnh sát.”

“Ngươi là kẻ lừa đảo phải không, cảnh sát không rảnh rỗi đi nghe lén điện thoại của người khác. Nếu ngươi thực sự là cảnh sát, ta cũng có thể kiện ngươi.”

“Ta không nghe lén điện thoại của ngươi, mà đang điều tra điện thoại của Đổng Du Bội, ngươi đã liên lạc với nàng, cũng thuộc diện liên quan đến vụ án, ta phải loại bỏ sự nghi ngờ của ngươi.”

Chương 1256: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Nghi ngờ gì? Đổng tiểu thư sao rồi? Có chuyện gì xảy ra?”

Hàn Bân không trả lời mà hỏi lại, “Ngươi trả lời câu hỏi của ta trước? Hai người rốt cuộc có quan hệ gì?”

Chung Tu Viễn thở dài, “Ta đã nói rồi, nàng thuê nhà của ta, chỉ đơn giản như vậy.”

“Nếu chỉ là quan hệ chủ nhà và người thuê, ngươi không cần gọi điện thoại cho nàng năm lần chứ?”

“Đại ca, nàng nợ ta tiền thuê nhà chưa trả, ta có thể không lo sao, ta không gọi điện cho nàng, chẳng lẽ gọi cho ngươi. Ngươi sẽ giúp nàng trả tiền thuê nhà?”

Hàn Bân “…”

Chung Tu Viễn tiếp tục nói, “Đồng chí cảnh sát, Đổng Du Bội rốt cuộc sao rồi? Xảy ra chuyện gì, tiền thuê nhà của ta nàng có trả được không?”

“Ngươi cho nàng thuê nhà ở đâu?”

“Khu vực Trường Đảo, Đường Tân Viên, khu dân cư Hòa Cảnh, tòa nhà số 3, phòng 1802.”

“Trừ nàng ra, trong nhà còn ai khác không?”

“Ta không rõ, ta chỉ cho nàng một người thuê.” Chung Tu Viễn bất lực nói, “Ngài nói xem, ta sao mà xui xẻo thế, cho thuê nhà cũng gặp chuyện. Nàng rốt cuộc sao rồi, không ảnh hưởng đến nhà ta chứ.”

Hàn Bân cảm thấy cuộc gọi này có chút bức bách, coi như gặp phải chuyện phiền phức về nhà ở, "Vậy thì, ngươi đến đồn cảnh sát một chuyến, đến lúc đó sẽ có người giải thích rõ ràng với ngươi."

Chung Tu Viễn đồng ý đến đồn cảnh sát, nhưng buổi sáng không có thời gian, phải chiều mới qua được.

Hàn Bân tìm Chu Gia Húc, để hắn dẫn người đến khu dân cư Hòa Cảnh kiểm tra căn nhà mà người chết đã thuê, xem có thể tìm ra manh mối gì của nghi phạm không.

Hàn Bân thì dẫn người điều tra Lâu Hạc Tường.

Địa chỉ căn cước và số điện thoại của Lâu Hạc Tường giống nhau, đều là khu dân cư Quốc Mậu, tòa nhà số 1, phòng 301.

Lúc 11 giờ sáng, Hàn Bân dẫn người đến khu dân cư Quốc Mậu.

Đây là một khu dân cư kiểu cũ, không lớn, tổng cộng chỉ có sáu tòa nhà, mỗi tòa nhà cao sáu tầng, trong đó có một tòa nhà bên ngoài lắp thang máy, nhìn có chút lạc lõng.

Hàn Bân quan sát một vòng khu dân cư, chỉ vào Vương Tiêu bên cạnh, "Vương Tiêu, ngươi dẫn người trong khu dân cư theo dõi. Người khác đi theo ta lên."

Một nhóm người lên tầng ba, Bao Tinh gõ cửa phòng 301.

"Cốc cốc."

"Ai đó?" Bên trong nhà vang lên giọng của một người phụ nữ.

"Chúng ta là công an."

Không phải mỗi lần đến nhà người liên quan đến vụ án đều cần giả vờ thân phận, vẫn phải tùy tình huống cụ thể mà phân

tích.

“Rắc…” một tiếng, cửa mở.

Một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi đứng ở cửa, có chút bối rối nhìn Hàn Bân và mọi người, “Sao các ngươi không mặc đồng phục cảnh sát?”

“Chúng ta là cảnh sát hình sự của thành phố.” Bao Tinh giơ thẻ cảnh sát ra.

“Các ngươi không phải bắt tội phạm sao, đến nhà chúng ta làm gì?” Người phụ nữ chắn ở cửa, không có ý để Hàn Bân và mọi người vào nhà.

Bao Tinh trả lời không liên quan, “Lâu Hạc Tường có ở đây không?”

“Đó là con trai ta, các ngươi tìm hắn làm gì?”

“Ngài tên là gì?”

“Ta tên là Lâu Nguyệt Nam.”

Hàn Bân cười nói, “Bác Lâu, con trai ngài có ở nhà không? Chúng ta muốn gặp hắn.”

“Có, các ngươi đến thật đúng lúc, ta đang muốn nhờ các ngươi quản hắn.”

“Hắn làm sao?”

“Làm sao? Lâu Nguyệt Nam hừ một tiếng, “Ngày nào cũng chẳng làm gì, chỉ ngồi trước máy tính chơi game, các ngươi đi xem thử, chẳng ra dáng người chút nào. Ta không thể quản nổi hắn nữa, các ngươi giúp ta quản hắn đi, không thì bắt hắn đi vài ngày, chỉ cần giúp hắn cai nghiện game, ta tặng ngài cờ khen luôn.”

Bao Tinh “…”

Hàn Bân và mọi người cũng đều ngớ người.

Bác gái, chúng ta là cảnh sát hình sự, ngươi cũng quá không coi chúng ta ra gì, con trai ngươi mà để chúng ta bắt đi, vậy không chỉ là chuyện vài ngày đâu.

Hàn Bân nói, "Bác Lâu, ta sẽ giúp ngài khuyên nhủ, với điều kiện ngài phải cho chúng ta gặp hắn trước."

"Có thể, nhưng các ngươi rốt cuộc tìm hắn làm gì? Ta là mẹ hắn phải biết chứ, hàng xóm hỏi đến ta cũng khó nói."

Hàn Bân không thể dùng vũ lực, đành lùi bước, "Ngài có biết Đổng Du Bội không?"

"Hừ." Lâu Nguyệt Nam hừ một tiếng, "Con mèo con chó gì đó, ta không biết."

Nghe giọng này biết ngay, không chỉ là biết, chắc chắn còn có chút mâu thuẫn.

"Bác Lâu, con trai ngài và Đổng Du Bội có quan hệ gì?"

"Ôi trời, đừng nhắc đến cô ta trước mặt ta, nghĩ đến cô ta là ta đau đầu, nếu không phải cô ta bỏ con trai ta, con trai ta có thể như thế này sao, cả người đều hỏng rồi. Ta nói cho ngươi biết, nếu để ta gặp cô ta, ta sẽ tát cho cô ta vài cái."

"Con trai ngài và Đổng Du Bội chia tay khi nào?"

"Chúng nó chia tay chính xác khi nào ta không rõ, nhưng ta đoán chắc đã nửa năm rồi, từ khi đó con trai ta đã bắt đầu không ổn. Cũng không đi làm, ở nhà chơi máy tính." Lâu Nguyệt Nam phản hỏi, "Đồng chí cảnh sát, các ngươi muốn tìm người phụ nữ đó, đến nhầm chỗ rồi. Cô ta và con trai ta đã chia tay từ lâu, các ngươi mau đi đi."

Hàn Bân cười nói, "Bác Lâu, ngài không muốn chúng ta khuyên con trai ngài đừng ngày ngày chơi máy tính sao, bây giờ sao lại muốn chúng ta đi."

“Ta thì muốn các ngươi khuyên, nhưng các ngươi gặp hắn, hỏi về Đổng Du Bội, bệnh của hắn càng nặng hơn, ta biết tìm ai lý lẽ.”

Hàn Bân không muốn phí lời nữa, thẳng thắn nói, “Đổng Du Bội chết rồi.”

“Gì, chết rồi!” Lâu Nguyệt Nam dường như bị dọa sợ, lùi lại một bước, “Cô ta chết thế nào?”

Chương 1257: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Vụ án còn đang điều tra, tạm thời không tiện tiết lộ, bác Lâu, chúng ta đã nói nhiều như vậy, ngài nên để chúng ta gặp Lâu Hạc Tường rồi chứ."

Lâu Nguyệt Nam chắn cửa còn chặt hơn, "Vậy ta càng không thể để các ngươi vào, Đổng Du Bội chết rồi liên quan gì đến con trai ta, chúng nó đã chia tay nửa năm rồi."

"Nếu ngươi không cho chúng ta vào nhà làm biên bản, chúng ta cũng có thể hiểu, chúng ta sẽ đưa hắn về đồn cảnh sát điều tra."

"Không được, không thể đến đồn cảnh sát."

Giọng của Lâu Nguyệt Nam không nhỏ, nếu Lâu Hạc Tường thực sự ở trong phòng, lẽ ra phải nghe thấy, nhưng đã lâu như vậy mà không có động tĩnh gì, Hàn Bân cảm thấy có chút không đúng.

"Bác Lâu, hoặc ngài gọi Lâu Hạc Tường ra đây, hoặc chúng ta vào, nếu ngài còn ngăn cản chúng ta, sẽ bị coi là cản trở thi hành công vụ, lúc đó chúng ta sẽ đưa ngài đi cùng."

"Bắt ta? Các ngươi dựa vào gì mà bắt ta, cho dù các ngươi là cảnh sát, cũng không thể tùy tiện bắt người."

Những điều cần nói đều đã nói rõ, Hàn Bân không muốn phí lời nữa, ra hiệu bằng mắt cho Lý Cầm bên cạnh.

Lý Cầm hiểu ý, bước lên kéo Lâu Nguyệt Nam ra, Hàn Bân và mọi người tiến vào phòng khách, đây là một căn hộ hai

phòng ngủ, cửa phòng ngủ chính mở, bên trong không có ai, cửa phòng ngủ phụ đóng.

Hàn Bân bước đến, thử vặn cửa, cửa không khóa, mở ra ngay.

Một mùi mồ hôi nồng nặc bay ra, một người đàn ông đang ngồi trước bàn làm việc chơi máy tính, trên đầu còn đeo tai nghe.

Khi Hàn Bân bước vào phòng ngủ, người đàn ông mới phản ứng, "Các ngươi là ai? Sao vào nhà ta?"

"Chúng ta là cảnh sát."

Người đàn ông không phản ứng, tháo tai nghe ra, hỏi lại, "Các ngươi rốt cuộc là ai?"

"Chúng ta là cảnh sát!" Bao Tinh hét lên.

"Ngươi hét to thế làm gì, cảnh sát giỏi lắm à. Không đúng, các ngươi đến nhà ta làm gì?"

Hàn Bân không trả lời, cầm tai nghe của Lâu Hạc Tường nghe thử, âm thanh thực sự rất lớn, không lạ gì đối phương không nghe thấy tiếng động bên ngoài.

Bao Tinh giơ thẻ cảnh sát ra, "Lâu Hạc Tường, từ ba giờ đến sáu giờ chiều hôm qua, ngươi ở đâu?"

"Liên quan gì đến các ngươi? Các ngươi rốt cuộc đến nhà ta làm gì?"

Hàn Bân nghiêm túc nói, "Chúng ta đến điều tra một vụ án liên quan đến Đổng Du Bội."

Lâu Hạc Tường trợn to mắt, "Bội Bội, cô ấy sao rồi?"

"Đổng Du Bội chết rồi!"

"Bội Bội chết rồi!" Lâu Hạc Tường lẩm bẩm một câu, lộ ra vẻ đau buồn, "Không thể nào, các ngươi lừa ta, không thể nào,

Bội Bội sao có thể chết, chúng ta vừa mới nói chuyện điện thoại hôm qua.”

“Cô ấy nói gì với ngươi?”

“Lúc đầu cô ấy không nói gì, toàn là ta nói, sau đó…cô ấy mượn tiền ta…ta…xin lỗi cô ấy.”

“Tại sao nói vậy?”

“Ta đã mấy tháng rồi không đi làm, lấy đâu ra tiền cho cô ấy mượn, nếu ta có, ta nhất định sẽ cho cô ấy, tiếc là ta không có. Sau đó cô ấy cúp điện thoại.” Giọng của Lâu Hạc Tường nghẹn ngào, “Nếu…ta lúc đó có tiền, đưa tiền cho cô ấy ngay, có lẽ cô ấy đã không gặp chuyện.”

“Bội Bội chết thế nào? Ai giết cô ấy?”

“Vụ án còn đang điều tra, chúng ta cũng chưa rõ, chúng ta đến tìm ngươi, cũng hy vọng ngươi có thể cung cấp một số manh mối, giúp nhanh chóng phá án.”

Lâu Hạc Tường ôm đầu, “Các ngươi để ta bình tĩnh, Bội Bội sao lại chết, ta thực sự không dám tin. Cô ấy tốt như vậy, trẻ như vậy, cô ấy không nên chết như vậy.”

Một lúc sau, Hàn Bân tiếp tục hỏi, “Ngươi và Đổng Du Bội có quan hệ gì?”

“Cô ấy là bạn gái của ta. Không…là bạn gái cũ.”

“Hai người chia tay khi nào?”

“Ngày 24 tháng 8 năm nay.”

Hàn Bân hơi bất ngờ, “Nhớ rõ vậy?”

Lâu Hạc Tường thở dài, trong nỗi buồn mang theo một chút bất đắc dĩ, “Ngày đó ta mãi mãi không quên, muốn quên cũng không quên được.”

“Hai người tại sao chia tay?”

Lâu Hạc Tường lắc đầu, “Tại ta, là ta không có bản lĩnh, không cho cô ấy cuộc sống mà cô ấy muốn.”

Hàn Bân thuận thế hỏi, “Ngươi có biết một người tên Chung Tu Viễn không?”

“Ai?”

“Chung Tu Viễn.”

“Không biết.” Lâu Hạc Tường phản hỏi, “Sao vậy, hắn và Bội Bội có quan hệ gì?”

“Hắn là chủ nhà của Đổng Du Bội.”

“Chủ nhà.” Lâu Hạc Tường lẩm bẩm một câu, “Bội Bội mượn tiền ta, ta hỏi cô ấy dùng làm gì, cô ấy không nói. Có phải cô ấy không có tiền trả tiền thuê nhà, nên mới mượn tiền ta.”

Lâu Hạc Tường hối hận nói, “Ta thật ngốc, tại sao không đưa tiền cho cô ấy, biết vậy ta thà bị mẹ mắng, cũng phải mượn tiền cho cô ấy trả tiền thuê nhà.”

“Đổng Du Bội mượn ngươi bao nhiêu tiền?”

“Năm nghìn.”

“Đổng Du Bội sau khi chia tay với ngươi, có quen bạn trai khác không?”

“Có lẽ có, Bội Bội xinh đẹp như vậy, đàn ông theo đuổi cô ấy rất nhiều, chắc chắn có người tốt hơn ta.”

Hàn Bân xác nhận, “Đây là ngươi đoán, hay ngươi biết cô ấy có bạn trai mới?”

“Ta đoán, từ khi chúng ta chia tay, chúng ta không liên lạc, ta cũng không biết tin tức gì về Bội Bội. Hôm qua nhận được điện thoại của cô ấy, ta vui chết đi được, ta còn tưởng cô ấy muốn quay lại với ta.” Lâu Hạc Tường gãi đầu,

“Tất cả đều do ta tự dằn vặt, mấy tháng nay không kiếm được đồng nào, nếu mấy tháng nay ta chăm chỉ làm việc, Bội Bội mượn tiền ta, ta sẵn sàng đưa ngay, có lẽ chúng ta đã quay lại.”

Hàn Bân không nghĩ vậy, Đổng Du Bội đã mang thai, vấn đề của cô ấy không phải là tiền có thể giải quyết, việc cấp bách là phải làm rõ đứa trẻ là của ai?

Chương 1258: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ngươi và Đổng Du Bội lần cuối gặp nhau khi nào?"

"Là ngày chia tay, sau đó không gặp lại."

Hàn Bân tính toán, nếu Lâu Hạc Tường nói thật, sau tháng tám hai người không gặp lại, vậy đứa trẻ trong bụng Đổng Du Bội không phải là của hắn.

Tất nhiên, Hàn Bân cũng không hoàn toàn tin lời hắn, "Từ ba giờ đến sáu giờ chiều ngày 30 tháng 11, ngươi ở đâu?"

"Ở nhà."

"Ở nhà làm gì?"

"Chơi máy tính."

"Ngươi chắc chắn mình không ra ngoài?"

"Không."

"Ai có thể chứng minh cho ngươi?"

"Mẹ ta cũng ở nhà, bà có thể chứng minh cho ta."

Hàn Bân ghi lại trong sổ, "Ngươi gần đây có đi Ngũ Hoa Sơn không?"

"Không."

Sau đó, Hàn Bân ra khỏi phòng, Lâu Nguyệt Nam vẻ mặt căng thẳng ngồi trên ghế sofa, vội đứng lên, "Đồng chí cảnh sát, các ngươi hỏi con trai ta những gì, hắn nói sao?"

Hàn Bân không trả lời mà hỏi lại, "Từ ba giờ đến sáu giờ chiều ngày 30 tháng 11, con trai ngươi ở đâu?"

"Ở nhà."

"Ngươi không cần suy nghĩ?"

Lâu Nguyệt Nam hừ một tiếng, "Nghĩ gì chứ, hắn không ở nhà thì đi đâu, hắn không chơi game thì làm gì? Ta còn mong hắn ra ngoài, suốt ngày ở nhà thì làm gì."

Hàn Bân lấy ra một tấm danh thiếp, "Bác Lâu, đây là danh thiếp của ta, ngài và Lâu Hạc Tường nhớ ra manh mối gì, có thể liên lạc với ta."

Lâu Nguyệt Nam nhận lấy danh thiếp, cảm thán nói, "Ngươi nói người phụ nữ đó, sống thì làm con trai ta mê mẩn, chết rồi còn đến phá gia đình ta, là thế nào."

Khi Hàn Bân chuẩn bị dẫn người rời đi, điện thoại của hắn vang lên, màn hình hiện lên số của Vương Tiêu.

"Alo."

"Hàn đội, ta đi hỏi thăm dưới lầu, theo hàng xóm trong khu dân cư nói, khoảng hai giờ chiều ngày 30 tháng 11, Lâu Hạc Tường lái xe rời khỏi khu dân cư."

Hàn Bân nhíu mày, "Mấy giờ về?"

"Hàng xóm không thấy."

"Biết rồi." Hàn Bân cúp điện thoại, lại quay về phòng khách.

Cuộc gọi của Vương Tiêu rất đúng lúc, nếu không, hắn suýt bị đôi mẹ con này lừa.

Lâu Nguyệt Nam hỏi, "Đồng chí cảnh sát, còn chuyện gì không?"

"Bác Lâu, ngài làm nghề gì?"

“Ta à? Sao lại hỏi ta rồi.”

“Chỉ tò mò thôi.”

“Ta làm nghề kinh doanh.”

“Buôn bán gì?”

“Môi giới bất động sản.”

“Lâu Hạc Tường, ngươi làm nghề gì?”

Lâu Nguyệt Nam trả lời, “Hắn bây giờ không có việc.”

“Trước đây thì sao?”

Vẫn là Lâu Nguyệt Nam trả lời, “Trước đây hắn cũng làm môi giới bất động sản, nhưng là bán nhà chính chủ, sao vậy?”

Hàn Bân cười nói, “Ta thấy, sau này đạo diễn tìm diễn viên, đừng đến Bắc Ảnh, Trung Hí làm gì, trực tiếp tìm môi giới bất động sản là được, diễn xuất không kém, ai nấy đều là diễn viên thực lực.”

Lâu Nguyệt Nam không hài lòng, “Đồng chí cảnh sát, ngươi có ý gì, chẳng lẽ nghĩ chúng ta đang lừa ngươi.”

Hàn Bân không để ý đến nàng, trực tiếp nhìn Lâu Hạc Tường, “Ta hỏi ngươi một lần nữa, chiều ngày 30 tháng 11 ngươi có ra ngoài không?”

“Ta…ta…” Trán Lâu Hạc Tường đổ mồ hôi, lộ vẻ căng thẳng.

“Tại sao không trả lời?”

Lâu Nguyệt Nam chắn trước mặt con trai, “Đồng chí cảnh sát, con trai ta không phải đã nói rồi sao, chiều hôm đó hắn ở nhà, không đi đâu.”

Hàn Bân vẫn phớt lờ Lâu Nguyệt Nam, nhìn Lâu Hạc Tường bên cạnh, “Lâu Hạc Tường, ngươi có xe không?”

“Có.”

“Đưa ta xem.”

“Xe có chuyện gì? Các ngươi không phải nghi ngờ cái chết của Đổng Du Bội liên quan đến con trai ta chứ, ôi trời, oan uổng quá, con trai ta không dám giết cả con gà, sao có thể giết người.”

Hàn Bân chỉ Lâu Nguyệt Nam, “Trừ khi hắn chủ động hỏi ngươi. Nếu không ngươi nói thêm một câu, ta sẽ bắt ngươi với tội cản trở thi hành công vụ.”

Giọng của Lâu Nguyệt Nam đột nhiên cao lên, “Dựa vào gì mà bắt ta?”

“Dựa vào việc ngươi cung cấp lời khai giả!” Hàn Bân nghiêm giọng nói, “Có nhân chứng chứng minh chiều ngày 30 tháng 11, Lâu Hạc Tường lái xe rời khỏi khu dân cư.”

“Ta…ta không biết, hôm đó ta không ở nhà.” Lâu Nguyệt Nam môi run run, quay sang nhìn Lâu Hạc Tường, “Con trai, hôm đó ngươi đi đâu, có phải đi rửa xe không.”

“Đúng đúng, ta nhớ rồi, ta đi rửa xe.” Lâu Hạc Tường hùa theo.

Hàn Bân nói, “Được rồi, đưa chúng ta xem xe của ngươi, xem có rửa sạch không.”

Lâu Hạc Tường do dự không tiến.

Bao Tinh đẩy hắn một cái, “Đi nào, còn đứng đó làm gì.”

Lâu Hạc Tường dù không muốn, nhưng dưới sự giám sát của cảnh sát cũng không thể làm gì, đành dẫn Hàn Bân và mọi người xuống lầu tìm xe.

Xe của Lâu Hạc Tường đậu trong khu dân cư, Vương Tiêu đã dẫn người đứng gác bên cạnh.

Hàn Bân bước tới nhìn, là một chiếc Nissan màu nâu, trên kính chắn gió phía trước còn treo máy quay hành trình.

“Mở cửa xe.”

Lâu Hạc Tường bước đến cửa xe, quay đầu nhìn Hàn Bân, “Đồng chí cảnh sát, hôm qua ta thực sự đi rửa xe.”

“Nghe không hiểu à, bảo ngươi mở cửa xe.”

“Beep beep…” Lâu Hạc Tường bấm chìa khóa xe.

Hàn Bân và Vương Tiêu lên xe, gỡ máy quay hành trình, bắt đầu xem video bên trong.

Video cho thấy, khoảng hơn hai giờ chiều ngày 30 tháng 11, xe chậm rãi rời khỏi khu dân cư, đi theo Đường Tân Hải đến Khu Vực Trường Đảo, sau đó xe đến gần Ngũ Hoa Sơn, từ xa đã thấy ngọn núi cao vút, cuối cùng xe dừng dưới chân Ngũ Hoa Sơn.

Lời nói dối của Lâu Hạc Tường không tự phá.

Hàn Bân chất vấn, “Lâu Hạc Tường, video trên máy quay hành trình rất rõ ràng, chiều ngày 30 tháng 11 có người lái xe này đến Ngũ Hoa Sơn, ngươi còn gì để nói?”

Chương 1259: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lâu Hạc Tường cúi đầu không nói.

Lâu Nguyệt Nam chạy đến, nhìn con trai mình, lại nhìn Hàn Bân, "Dù có người lái xe này đến Ngũ Hoa Sơn, cũng không nhất định là con trai ta. Có thể là có người muốn đổ tội cho con trai ta, lái xe của nó đến Ngũ Hoa Sơn."

Máy quay hành trình chỉ quay được phía trước xe, không thể quay trực tiếp người lái, nếu người lái không nói gì, chỉ dựa vào máy quay hành trình không thể xác định danh tính người lái.

Bao Tinh hừ một tiếng, "Ngươi có phải xem nhiều phim gián điệp quá, không có chìa khóa xe, người khác làm sao lái xe nhà ngươi đi?"

Lâu Hạc Tường nói, "Xe này có hai chìa khóa, một chìa ở ta, còn một chìa ở Đổng Du Bội. Sau khi chúng ta chia tay, ta vẫn còn mong đợi, nên không lấy lại chìa khóa xe từ cô ấy."

Vương Tiêu quát, "Lâu Hạc Tường, ngươi còn dám nói dối, hôm qua có hàng xóm tận mắt thấy, là ngươi lái xe đi."

Lâu Nguyệt Nam trợn mắt nhìn quanh, giọng đột nhiên cao lên, "Hàng xóm nào thấy, để hắn ra làm chứng."

Đều là hàng xóm, không có xung đột lợi ích, ai muốn đắc tội người khác?

Hàn Bân cười, đôi mẹ con này thật khó đối phó, "Lâu Hạc Tường, từ đây đến Ngũ Hoa Sơn không gần, dọc đường có

không ít camera giám sát, ngươi chắc chắn mình không bị quay lại?"

Sắc mặt của Lâu Hạc Tường thay đổi ngay lập tức.

"Ta…ta oan quá, đồng chí cảnh sát, ta thừa nhận hôm đó ta lái xe đi, nhưng cái chết của Đổng Du Bội không liên quan gì đến ta."

"Tại sao nói dối?"

"Ta sợ, hôm qua ta vừa gặp Đổng Du Bội. Nghe các ngươi nói cô ấy chết, ta sợ các ngươi sẽ nghi ngờ ta, ta thực sự vô tội, không muốn gặp rắc rối."

Qua những gì vừa rồi, Hàn Bân rất ít tin tưởng hắn, "Chúc mừng ngươi, bây giờ ngươi gặp rắc rối lớn rồi."

Hàn Bân phất tay, "Bắt cả hai người họ lại."

Lâu Hạc Tường hoảng sợ, "Đồng chí cảnh sát, mẹ ta không liên quan, các ngươi bắt bà làm gì?"

"Bà ấy nghi ngờ cung cấp lời khai giả, cảnh sát có quyền bắt bà ấy theo pháp luật."

Lâu Nguyệt Nam hét lên, "Các ngươi bắt ta thì không sao, nhưng không thể bắt con trai ta, con trai ta oan uổng. Nó rất tốt, hoàn toàn không thể giết người."

Hàn Bân nghiêm túc nói, "Ban đầu ta đến với thiện chí, ngay từ đầu đã nói rõ thân phận, cũng rất sẵn lòng tin tưởng các ngươi, nhưng các ngươi hết lần này đến lần khác nói dối, cảnh sát sẽ không dễ dàng tin tưởng lời khai của các ngươi nữa."

Hàn Bân chỉ Vương Tiêu bên cạnh, "Ngươi dẫn người ở lại đây, đợi người của bộ phận kỹ thuật đến kiểm tra hiện trường và xe."

“Dạ.”

Hàn Bân bắt hai nghi phạm về đồn cảnh sát.

Về đến đồn cảnh sát, Hàn Bân cho người lấy mẫu DNA của Lâu Hạc Tường gửi đến bộ phận kỹ thuật để đối chiếu, mẹ con Lâu Hạc Tường cũng bị tạm giữ.

Xong việc đã là hơn một giờ chiều, Hàn Bân và mọi người chưa ăn trưa.

Bắt được Lâu Hạc Tường là người liên quan có nghi ngờ lớn, tâm trạng của Hàn Bân khá tốt, dẫn theo mấy người đi ăn trưa ở nhà hàng gần đó.

Lúc này đến nhà ăn thì cũng chỉ còn lại thức ăn thừa, mì tôm thì không thể ăn mỗi ngày.

Hàn Bân và mọi người đến một nhà hàng Tứ Xuyên tên là “Thục Hương Trai”, lúc này đã qua giờ ăn, trong nhà hàng chỉ còn hai nhóm người, không gọi món nữa.

Hàn Bân và mọi người chọn chỗ ngồi cạnh cửa sổ, gọi một món lẩu huyết vịt, thịt xào ớt, đậu phụ Ma Bà, đậu cô ve xào, tam tiên địa, món được làm rất nhanh, chưa đến mười phút đã lên bàn.

Ngoài món tam tiên địa, bốn món còn lại đều là món cay, càng ăn càng cay, càng cay càng thích, ngay lập tức xua tan cái lạnh trên người.

Từ lúc vào quán đến lúc ra khỏi quán, bữa ăn chưa đầy nửa tiếng đã xong, Hàn Bân dẫn người quay về đồn cảnh sát, nghỉ ngơi một lúc, chiều tiếp tục thẩm vấn.

…

Đồn cảnh sát thành phố, phòng thẩm vấn số ba.

Lâu Hạc Tường bị đưa vào phòng thẩm vấn, tay chân đều bị còng vào ghế thẩm vấn, không ngừng cắn móng tay trỏ tay phải, căng thẳng, sợ hãi, lo lắng đều hiện rõ trên mặt.

"Rắc…" một tiếng, cửa phòng thẩm vấn mở ra, Hàn Bân cầm cốc trà, Bao Tinh cầm ấm nước bước vào.

Buổi trưa ăn quá cay, hôm nay phải uống nhiều nước, nếu không ngày mai chắc chắn sẽ nóng trong người.

Thấy Hàn Bân và Bao Tinh, Lâu Hạc Tường hít sâu một hơi, "Đồng chí cảnh sát, mẹ ta đâu? Các ngươi làm gì bà ấy rồi?"

Hàn Bân dọn dẹp bàn thẩm vấn, vặn cốc trà uống một ngụm, "Trước lo cho mình đi, tình hình của ngươi nghiêm trọng hơn của mẹ ngươi nhiều."

"Đồng chí cảnh sát, ta thực sự vô tội, ta có đến Ngũ Hoa Sơn, nhưng không có nghĩa Đổng Du Bội là do ta giết."

"Vẫn là câu đó, không phải ngươi giết, tại sao phải nói dối?"

"Ta sợ các ngươi nghi ngờ ta."

Hàn Bân nói, "Lý do này không chứng minh được sự trong sạch của ngươi."

"Ngươi xem, ta lo chính là điều này, một khi các ngươi biết ta đến Ngũ Hoa Sơn, chắc chắn sẽ nghi ngờ ta là hung thủ, nên ta mới không dám nói mình đã đến."

"Sai." Hàn Bân chỉnh lại, "Cảnh sát nghi ngờ ngươi, không chỉ vì ngươi đã đến Ngũ Hoa Sơn, nguyên nhân quan trọng hơn là ngươi nói dối, phụ lòng tin tưởng của cảnh sát."

Lâu Hạc Tường lộ vẻ hối hận, "Ta biết sai rồi, ta nguyện hợp tác với các ngươi để làm rõ sự việc."

“Được rồi, ngươi nói đi, tại sao đến Ngũ Hoa Sơn?”

Lâu Hạc Tường im lặng một lúc, nói, “Đổng Du Bội gọi điện thoại cho ta, mượn tiền ta. Nếu ta có tiền, ta thực sự sẽ cho cô ấy. Nhưng ta thực sự không có, mấy tháng nay ta không đi làm, lấy đâu ra tiền.”

Chương 1260: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đổng Du Bội bảo ta mượn tiền mẹ ta, điều này ta không dám, từ khi chia tay lần trước, mẹ ta đã có ấn tượng không tốt về cô ấy, nếu ta xin tiền mẹ, bà không chỉ không đồng ý, còn mắng ta một trận."

Hàn Bân truy hỏi, "Mẹ ngươi tại sao có ấn tượng không tốt về Đổng Du Bội?"

"Khi ta làm môi giới bất động sản cũng kiếm được không ít tiền, sau đó ta quen Đổng Du Bội, tiền đều tiêu hết cho cô ấy, cơ bản không còn lại gì. Mẹ ta biết được thì không vui lắm. Nhưng mẹ ta là người làm kinh doanh, tuy không vui trong lòng, nhưng chưa bao giờ biểu lộ trước mặt Đổng Du Bội."

"Tuy nhiên, mẹ ta cũng ra tối hậu thư, nếu ta thực sự thích Đổng Du Bội, thì nhanh chóng kết hôn, theo lời mẹ ta, phụ nữ một khi kết hôn sẽ biết tiết kiệm tiền, đến lúc đó ngươi để cô ấy tiêu, cô ấy cũng không nỡ."

"Ta thực lòng yêu Đổng Du Bội, cũng muốn kết hôn với cô ấy, nên ta đã cầu hôn. Nhưng Đổng Du Bội lúc đầu không đồng ý, nói cô ấy chưa nghĩ kỹ, cứ kéo dài như vậy."

"Sau đó, kéo dài lâu, mẹ ta không vui, khuyên ta nhanh chóng chia tay với Đổng Du Bội, nói cô ấy không phải là người để sống cùng, có thể một ngày nào đó sẽ đá ta."

"Khi đó ta không tin. Ta yêu Đổng Du Bội, chúng ta rất hợp nhau, ta thậm chí sẵn sàng chết vì cô ấy. Ai ngờ…vào tháng tám, cô ấy đề nghị chia tay, khi đó…ta cảm giác trời đất

sụp đổ.” Mắt Lâu Hạc Tường đỏ hoe, theo thói quen cắn móng tay trỏ tay phải,

“Khi đó ta thực sự không chấp nhận được, bỏ việc, suốt ngày không muốn làm gì, chỉ ở nhà chơi game, chỉ khi chơi game, ta mới quên được cô ấy, quên đi những rắc rối trong cuộc sống thực…”

“Ta biết mình làm vậy là sai, biết mình nên mạnh mẽ, nhưng ta thực sự không làm được. Thấy ta như vậy…mẹ ta buồn lắm. Bà nghĩ rằng Đổng Du Bội đã hại ta, cấm ta liên lạc với cô ấy.”

Hàn Bân đại khái hiểu về mối quan hệ của hai người, truy hỏi, “Ngươi đã từ chối yêu cầu mượn tiền của cô ấy, tại sao còn đến Ngũ Hoa Sơn gặp cô ấy?”

“Cô ấy nói…cô ấy mang thai, là con của ta, ta nghe xong… ta không thể không đi. Ta rất vui, nghĩ rằng đây có thể là cơ hội để chúng ta quay lại, nên muốn gặp cô ấy một lần. Nếu cô ấy thực sự mang thai, ta sẽ chịu trách nhiệm, dù có phải bán nhà, ta cũng sẽ đưa tiền cho cô ấy để cô ấy yên tâm dưỡng thai.” Lâu Hạc Tường nắm chặt tay,

“Ai ngờ…cô ấy lại bị giết. Ta thực sự rất buồn, cô ấy mang thai con của ta, sao ta có thể giết cô ấy, sao ta có thể là hung thủ!”

Những lời của Lâu Hạc Tường rất chân thành, khiến Hàn Bân cảm động. Hắn cũng nghĩ khả năng Lâu Hạc Tường giết con mình không lớn.

Nhưng có một điều kiện, đó là đứa trẻ trong bụng Đổng Du Bội thực sự là con của hắn.

Hàn Bân sắp xếp lại suy nghĩ, tiếp tục hỏi, “Ngươi gặp cô ấy lúc mấy giờ?”

“Khoảng ba rưỡi.”

“Lúc đó cô ấy như thế nào? Nói gì với ngươi?”

“Cô ấy vẫn xinh đẹp, tự tin, vẫn rất đẹp. Cô ấy cho ta xem báo cáo khám thai, cô ấy thực sự mang thai. Ta rất vui, nói với cô ấy nhất định phải sinh con, ta sẽ kiếm tiền nuôi con.” Nói đến đây, Lâu Hạc Tường không nhịn được thở dài,

“Đổng Du Bội nói không muốn có con, bảo ta đưa cho cô ấy mười nghìn đồng, cô ấy sẽ tự bỏ đứa trẻ. Khi ta nghe câu đó, tim ta như vỡ ra. Ta cầu xin cô ấy đừng bỏ con, ta quỳ xuống xin cô ấy quay lại với ta, ta sẽ kiếm tiền, ta sẽ chăm sóc con, lúc đó ta hứa đủ điều.”

“Cuối cùng, Đổng Du Bội đồng ý sinh con, nhưng cô ấy yêu cầu ta đưa hai mươi nghìn đồng, nói như vậy cô ấy và con mới có đảm bảo, cô ấy không muốn con phải chịu khổ, nếu ta không có đủ tiền, cô ấy sẽ bỏ con.”

“Lúc đó ta chết đứng, hai mươi nghìn, ta lấy đâu ra nhiều tiền như vậy, ta nói với cô ấy, sau này ta sẽ cố gắng kiếm tiền, nhất định cho con cuộc sống tốt, nhất định không phụ cô ấy. Nhưng cô ấy không đồng ý, cô ấy muốn ngay bây giờ.”

“Ta nói ta không có tiền, cô ấy bảo ta xin tiền mẹ ta. Lúc đó ta hoàn toàn ngây người. Ta đã lớn như vậy, còn vì chuyện này xin tiền mẹ, ta không dám mở miệng. Lúc đó không có cách nào, đành bảo cô ấy cho ta chút thời gian để đi kiếm tiền. Cô ấy đồng ý, cho ta một tuần.”

“Rồi, ta muốn đưa cô ấy về, cô ấy từ chối. Nói vẫn chưa nghĩ kỹ có quay lại với ta không. Không có cách nào, ta đành một mình xuống núi trước.”

Lâu Hạc Tường giơ ba ngón tay, giọng run rẩy, “Ta có thể thề, khi ta đi, Đổng Du Bội vẫn khỏe, ta tuyệt đối không giết cô ấy, càng không làm hại con trong bụng cô ấy. Hổ dữ không ăn thịt con, ta sao có thể làm hại con mình!”

Những lời của Lâu Hạc Tường rất chân thành, khiến Hàn Bân cảm động. Hắn cũng nghĩ khả năng Lâu Hạc Tường giết con mình không lớn.

Nhưng có một điều kiện, đó là đứa trẻ trong bụng Đổng Du Bội thực sự là con của hắn.

Hàn Bân sắp xếp lại suy nghĩ, tiếp tục hỏi, "Ngươi và Đổng Du Bội tại sao hẹn gặp ở Ngũ Hoa Sơn?"

Lâu Hạc Tường lộ vẻ phức tạp, "Đó là nơi chúng ta hẹn hò lần đầu, rất có ý nghĩa."

"Có chuyện này, ta muốn xác nhận lại, ngươi và cô ấy lần cuối gặp khi nào?"

"Cuối tháng tám, khi chúng ta chia tay, có vấn đề gì không?"

"Vậy ngươi có biết, cô ấy mang thai bao lâu?"

"Bốn tháng."

"Sao ngươi biết cô ấy mang thai bốn tháng?"

"Cô ấy nói với ta."

"Nhưng theo kết quả khám nghiệm tử thi, đứa trẻ trong bụng cô ấy chỉ mới chín tuần."

Chương 1261: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đồng chí cảnh sát, ngươi có ý gì?" Lâu Hạc Tường đếm ngón tay, "Hơn hai tháng, không thể nào. Chúng ta ít nhất đã ba tháng không gặp nhau. Đứa trẻ sao chỉ có chín tuần."

Hàn Bân nghiêm túc nói, "Báo cáo khám nghiệm tử thi không lừa người."

"Cô ấy lừa ta…cô ấy lại lừa ta!" Lâu Hạc Tường ôm mặt, khóc, "Đứa trẻ không phải của ta, là của cô ấy với người đàn ông khác, tại sao cô ấy lừa ta, tại sao lại đối xử với ta như vậy…tại sao…"

Hàn Bân mở cốc trà, uống một lúc, đợi hắn khóc xong, mới tiếp tục nói, "Ngươi vừa nói câu hổ dữ không ăn thịt con rất hay, nhưng dùng cho ngươi thì không phù hợp lắm."

Lâu Hạc Tường lắc đầu, "Dù ngươi có tin hay không, nhưng ta thực sự không làm."

Hàn Bân nói, "Vấn đề bây giờ không phải ta tin hay không, mà ngươi phải đưa ra chứng cứ chứng minh sự trong sạch của mình. Ngươi đã đến hiện trường vụ án, có động cơ giết người, còn nói dối cảnh sát, tình hình hiện tại rất bất lợi cho ngươi."

"Ta đã nói rồi, khi ta rời đi, Đổng Du Bội chưa chết."

"Vậy ngươi đưa ra chứng cứ, chứng minh điều này."

Lâu Hạc Tường cắn chặt trán, "Ta phải chứng minh thế nào, chứng minh thế nào…"

Hàn Bân nói, “Khi ngươi rời khỏi hiện trường, Đổng Du Bội đang làm gì, xung quanh có gì bất thường, có người khác ở hiện trường không…”

“Để ta nghĩ, để ta nghĩ…ta trong sạch, ta nhất định có thể nhớ ra, nhất định có thể…” Lâu Hạc Tường lẩm bẩm.

Hàn Bân không thúc giục, chỉ dựa vào ghế yên lặng uống trà.

Một lúc sau, cửa phòng thẩm vấn vang lên, “Cốc cốc…”

Lý Cầm đẩy cửa bước vào, nói nhỏ, “Hàn đội, Chung Tu Viễn đến rồi.”

Hàn Bân đứng dậy, duỗi lưng, “Các ngươi tiếp tục thẩm vấn, ta ra ngoài vận động chút.”

Hàn Bân ra khỏi phòng thẩm vấn, vận động tay chân, rồi quay lại văn phòng, lúc này trong văn phòng ngồi một người đàn ông lạ mặt, trông khoảng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, đeo kính gọng đen, mặc áo khoác đen, tay cầm cặp công văn.

Hoàng Khiết Khiết bước tới, giới thiệu, “Hàn đội, đây là Chung Tu Viễn tiên sinh.”

Hàn Bân quan sát đối phương một lúc, “Chung tiên sinh, chào ngài.”

Chung Tu Viễn sững người, rồi phản ứng, “Hình như ngươi gọi điện cho ta phải không?”

“Là ta.”

“Đổng Du Bội rốt cuộc xảy ra chuyện gì, ngươi giờ có thể nói cho ta biết rồi chứ.”

Hàn Bân nói, “Đổng Du Bội chết rồi.”

Chung Tu Viễn thay đổi sắc mặt, “Chết rồi! Cô ấy chết khi nào?”

“Chiều ngày 30 tháng 11.”

“Cô ấy chết ở đâu, không phải chết ở nhà ta chứ.”

“Không phải, điều này ngươi không cần lo.”

Chung Tu Viễn thở dài, trán đẫm mồ hôi, “Quá đột ngột, quá đột ngột…”

“Đổng Du Bội thuê nhà ngươi khi nào?”

“Khoảng ba tháng rồi.”

Hàn Bân ghi chép lại, “Hai người có quan hệ gì?”

“Ta đã nói rồi, ta là chủ nhà của cô ấy, cô ấy là người thuê.”

“Chỉ đơn giản vậy thôi?”

“Tất nhiên, chỉ đơn giản vậy thôi.”

Hàn Bân đổi giọng, hỏi, “Từ ba giờ đến sáu giờ chiều ngày 30 tháng 11, ngươi ở đâu?”

Chung Tu Viễn hét lên, “Ngươi hỏi cái này làm gì? Các ngươi không nghi ngờ ta giết cô ấy chứ. Ta sao có thể làm chuyện này, cô ấy chỉ là người thuê nhà của ta. Hơn nữa, dù cô ấy không trả tiền thuê, ta cũng chỉ mất tiền cọc, không lỗ đâu.”

Hàn Bân nhìn chằm chằm vào đối phương một lúc, “Diễn xuất của ngươi không tồi, nhưng mà, diễn xuất dù giỏi, có chứng cứ cũng không thể thay đổi.”

Chung Tu Viễn cười nhạt, “Haha, chứng cứ gì, ta không biết ngươi đang nói gì?”

Hàn Bân nhướng mày, “Chúng ta điều tra Đổng Du Bội, in ra bản ghi cuộc gọi gần đây của cô ấy, ngoài năm cuộc gọi sau khi cô ấy chết, trước khi chết, hai người mỗi ngày đều giữ liên lạc, mối quan hệ chủ nhà và người thuê của các ngươi tốt thật đấy.”

Chung Tu Viễn nuốt nước bọt, "Ta gần đây gọi cho cô ấy không ít lần, là vì cô ấy chưa trả tiền thuê, ta đang đòi."

Hàn Bân uống một ngụm trà, "Nói chuyện với cảnh sát đừng bịa chuyện, nghĩ kỹ rồi nói. Lừa người bình thường, dù bị phát hiện cũng chỉ ngượng chút thôi. Nhưng nói dối cảnh sát, là phải ngồi tù đấy. Tội cản trở thi hành công vụ ngươi nghe qua chưa, nghiêm trọng có thể vào tù."

Nghe câu này, Chung Tu Viễn run lên.

"Cốc cốc…" lúc này, cửa văn phòng vang lên, Mã Hy Văn đẩy cửa bước vào.

"Hàn đội…" Mã Hy Văn nhìn Chung Tu Viễn, "Ồ, ngài có khách."

Hàn Bân đứng dậy, cùng Mã Hy Văn ra khỏi văn phòng, "Mã Ca, có kết quả rồi."

Mã Hy Văn gật đầu, "Ngươi thúc giục gấp vậy, vì báo cáo xét nghiệm này, ta không kịp ăn trưa, đây, ngươi tự xem đi."

"Mã Ca vất vả rồi, hôm nào ta mời ngươi ăn." Hàn Bân nhận lấy báo cáo xét nghiệm, liếc mắt nhìn, "Báo cáo xét nghiệm này có mấy trang, ngươi nói với ta đi."

Mã Hy Văn gọn gàng nói, "Báo cáo xét nghiệm DNA của Lâu Hạc Tường có rồi, không khớp với DNA tìm thấy trong cơ thể người chết."

Hàn Bân lộ vẻ suy tư.

"Được rồi, không có gì ta đi trước, bữa đó ta nhớ rồi."

Hàn Bân vỗ vai đối phương, "Mã Ca, đã đến rồi, ngài đừng vội đi, văn phòng còn một người nữa."

Mã Hy Văn lắc đầu cười khổ, "Ôi…ta có thể nói gì, đi thôi."

Hai người vào văn phòng, Hàn Bân vào thẳng vấn đề, "Chung tiên sinh, đây là đồng nghiệp của chúng ta ở bộ phận kỹ thuật, cần lấy dấu vân tay và DNA của ngươi."

"Gì? Tại sao phải lấy DNA của ta, ta đã nói cái chết của Đổng Du Bội không liên quan đến ta."

Chương 1262: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân phản hỏi, "Vậy đứa trẻ trong bụng Đổng Du Bội, có liên quan đến ngươi không?"

Chung Tu Viễn há miệng, không trả lời.

"Mã Ca, làm phiền ngươi."

Mã Hy Văn bước lên, lấy dấu vân tay và DNA của Chung Tu Viễn.

Khi Mã Hy Văn rời đi, Chung Tu Viễn ngồi phịch xuống ghế, như bị lấy mất hồn.

Hàn Bân thấy hắn sắc mặt không bình thường, quan tâm hỏi, "Chung tiên sinh, ngươi không sao chứ."

"Cảnh sát Hàn, ta…ta bây giờ nói còn kịp không."

"Nói gì?"

Chung Tu Viễn hạ giọng, "Chỉ cần ngài không tố cáo ta cản trở thi hành công vụ, ta có thể thú nhận, ta là người trong cơ quan nhà nước, không thể có ghi chép về việc này."

"Ngươi là người thông minh, ta thích làm việc với người thông minh, chỉ cần ngươi không nói dối nữa, ta có thể không truy cứu hành vi trước đây của ngươi."

Chung Tu Viễn thở phào, "Được, ngài hỏi đi, ta nói hết."

"Ngươi và Đổng Du Bội có quan hệ gì?"

"Cô ấy là bạn gái của ta."

Hàn Bân phản hỏi, "Bạn gái có gì mà phải giấu?"

Chung Tu Viễn do dự một lúc, hạ giọng, “Ta đã kết hôn, ta có vợ.”

“Thảo nào.”

“Ta sợ ảnh hưởng không tốt, nên không dám thừa nhận mối quan hệ với cô ấy, nhưng cái chết của cô ấy không liên quan đến ta. Nghe cô ấy chết, ta cũng rất buồn.” Chung Tu Viễn tháo kính, lau mắt kính.

“Ngươi và Đổng Du Bội lần cuối gặp khi nào?”

“Sáng ngày 30 tháng 11.”

“Chúng ta tìm thấy DNA của nam giới trong cơ thể Đổng Du Bội, có phải của ngươi không?”

“Đúng, sáng hôm đó ta đến tìm cô ấy, chúng ta có gần gũi.”

“Đứa trẻ trong bụng Đổng Du Bội là của ngươi không?”

Chung Tu Viễn lặng lẽ gật đầu.

“Ngươi và Đổng Du Bội bên nhau bao lâu?”

Chung Tu Viễn nhớ lại, “Khoảng nửa năm.”

Hàn Bân nói, “Vậy ngươi có biết, trước đây cô ấy có người yêu không?”

“Ta biết, nhưng ta cũng có gia đình, không tiện nói người ta.” Chung Tu Viễn thở dài, “Người ta đều là tương trợ, trước đây cô ấy có người bên cạnh, ta chỉ coi như chơi. Sau này, cô ấy chia tay với người đó, ta thực sự nghiêm túc với cô ấy, nếu không cũng không cho cô ấy ở nhà của mình.”

“Ngươi cho cô ấy ở nhà của mình, vợ ngươi không nghi ngờ?”

“Chuyện thuê nhà, vợ ta không bao giờ quản, ta giúp Đổng Du Bội trả tiền thuê đúng hạn, cô ấy không phát hiện được.”

“Hừ, ngươi gan thật.”

Chung Tu Viễn bất lực nói, “Nhà nào cũng có chuyện khó nói, ta cũng không biết làm sao.”

“Nghe ngươi nói, ngoại tình cũng có lý, ngươi nói thử xem, làm sao mà không biết làm sao.”

Chung Tu Viễn liếm môi, “Ta có một câu nói thật với đồng chí cảnh sát, ta thực sự uất ức, lâu nay giữ trong lòng, ngài là người đầu tiên ta tâm sự, nói ra ta thấy thoải mái hơn.”

Hàn Bân nói, “Ngươi là để trả thù vợ, mới bên Đổng Du Bội?”

Chung Tu Viễn ngẩn người một lúc, “Ta cũng không rõ, có nhiều lý do. Nói thật, từ khi ta bên Đổng Du Bội, thời gian ở nhà ít hơn, cũng không chủ động thân cận với vợ. Ban đầu hai chúng ta đều không chủ động nói chuyện, sau đó vợ ta không chịu nổi, chủ động làm lành, buổi tối về nhà nấu cơm, gần đây còn mua nội y gợi cảm. Ngươi nói, nếu cô ấy sớm như vậy, ta có đến mức này không.”

“Ngươi và Đổng Du Bội quen nhau thế nào?”

“Thuê nhà quen, Đổng Du Bội làm môi giới bất động sản. Ta có một căn nhà cho thuê, đúng lúc người thuê trước không thuê nữa, Đổng Du Bội chủ động liên hệ ta xem nhà, một hai lần rồi quen nhau.” Nói đến đây, Chung Tu Viễn lộ vẻ u sầu,

“Từ khi cô ấy chia tay bạn trai, ta bắt đầu nghiêm túc với cô ấy, biết cô ấy mang thai, ta rất vui, thậm chí nghĩ đến việc ly hôn với vợ, ai ngờ…cô ấy lại ra đi.”

“Đồng chí cảnh sát, Bội Bội rốt cuộc chết thế nào, ai đã hại cô ấy?”

“Vụ án còn đang điều tra, mời ngươi đến là hy vọng ngươi cung cấp manh mối, hỗ trợ cảnh sát nhanh chóng phá án.”

“Ngày 30 tháng 11, ta rời khỏi nhà của Bội Bội, không gặp lại cô ấy. Ta hoàn toàn không ngờ cô ấy đột nhiên gặp chuyện.”

Hàn Bân đổi giọng, “Ngươi gần đây có đến Ngũ Hoa Sơn không?”

“Không.”

“Từ ba giờ đến sáu giờ chiều ngày 30 tháng 11, ngươi ở đâu?”

“Ta đi làm, không tin các ngươi có thể hỏi.” Chung Tu Viễn nuốt nước bọt, có vẻ căng thẳng, “Đồng chí cảnh sát, ngươi không phải nghi ngờ ta là hung thủ chứ, ta đã nói thật, lần này đều là sự thật, hơn nữa, Bội Bội mang thai con của ta, ta còn mừng không kịp, sao có thể giết cô ấy.”

“Ngươi làm ở đâu?”

Chung Tu Viễn do dự, “Ta làm ở cục quản lý nhà đất.”

“Chỗ tốt đấy.”

“Cũng được.” Chung Tu Viễn lộ vẻ lo lắng, “Đồng chí cảnh sát, việc này có thể không nói với cơ quan không?”

“Chúng ta sẽ không tùy tiện tiết lộ thông tin của ngươi, nhưng chúng ta cần xác minh chứng cứ ngoại phạm của ngươi.”

Chung Tu Viễn lộ vẻ cầu xin, “Ngài chỉ nói là người thuê nhà của ta chết, ta chỉ hỗ trợ điều tra, đừng nói quan hệ của ta và cô ấy được không?”

Hàn Bân trả lời qua loa, “Ta sẽ dặn dò nhân viên điều tra.”

“Cảm ơn, cảm ơn ngài, sau này có việc cần ta, ngài cứ nói.”

Hàn Bân sắp xếp suy nghĩ, "Theo chúng ta biết, ngươi và Đổng Du Bội có quan hệ mật thiết, ngươi thấy cô ấy gần đây có gì khác thường không?"

"Cô ấy gần đây rất vui, không có gì khác thường. Nhưng, gần đây cô ấy có xung đột với người, suýt sẩy thai, làm ta sợ chết khiếp."

"Khi nào vậy?"

"Khoảng ngày 20 tháng 11, ta còn đưa cô ấy đi khám, theo lời bác sĩ, đứa trẻ suýt nữa mất. Bác sĩ dặn chúng ta sau này cẩn thận, đừng để va chạm nữa."

Chương 1263: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân truy hỏi, "Nói rõ quá trình xung đột?"

"Hôm đó cô ấy đi siêu thị, khi ra khỏi siêu thị, có người lùi xe đụng vào cô ấy, may cô ấy tránh được. Rồi cô ấy và lái xe cãi nhau, lái xe đó là vô lại, tự đâm vào người không xin lỗi, còn nói Bội Bội không biết nhìn đường, Bội Bội mắng hắn vài câu. Hắn nổi giận, tát Bội Bội hai cái, còn đá cô ấy một cái, sau đó lái xe bỏ đi."

"Báo cảnh sát không?"

"Lúc đó ta tức điên, sao có thể không báo. Nhưng cảnh sát nói lái xe dùng xe đeo biển giả, người đã chạy, không tìm thấy." Chung Tu Viễn tự tát mình hai cái, "Đều tại ta, quá bất cẩn. Khi đó ta nghĩ là tai nạn, dù tức giận cũng không nghĩ nhiều. Giờ nghĩ lại, người đâm Bội Bội, có thể là hung thủ giết cô ấy."

"Ngươi nói rõ địa điểm vụ án và đồn cảnh sát báo án."

"Đường Hưng Hải, siêu thị Nam Quốc, chúng ta báo án ở đồn công an Hưng Hải."

Hàn Bân ghi lại, đổi giọng hỏi, "Ngươi chắc chắn đứa trẻ trong bụng Đổng Du Bội là của ngươi?"

"Chắc chắn." Chung Tu Viễn gật đầu, phản hỏi, "Có vấn đề gì không?"

"Không có vấn đề gì." Hàn Bân lấy một danh thiếp, "Hôm nay làm biên bản đến đây, nhớ ra manh mối gì, ngươi có thể

liên lạc với ta.”

Chung Tu Viễn đứng lên, đi vài bước, lại quay đầu nói, “Đồng chí cảnh sát, việc này…ta sẵn sàng hỗ trợ các ngươi điều tra, nhưng xin đừng nói với vợ ta, được không?”

Hàn Bân không đồng ý cũng không từ chối, “Xem ngươi thể hiện.”

Chung Tu Viễn rời đi, Hàn Bân nhìn đồng hồ, đã bốn giờ chiều.

Tình hình hiện tại cho thấy, đã tìm ra bốn người có động cơ phạm tội, người thứ nhất là Lâu Hạc Tường, người thứ hai là mẹ của Lâu Hạc Tường, người thứ ba là Chung Tu Viễn, người thứ tư là vợ của Chung Tu Viễn.

Trong đó Lâu Hạc Tường nghi ngờ lớn nhất, hắn có mặt tại hiện trường khi xảy ra vụ án, là người cuối cùng gặp nạn nhân.

Có một yếu tố chưa xác định về Lâu Hạc Tường, đó là hắn có biết đứa trẻ trong bụng Đổng Du Bội không phải của hắn không, nếu hắn không biết, nghĩ rằng đứa trẻ là của hắn, thì động cơ giết người của hắn nhỏ hơn.

Ngược lại, nếu hắn biết rõ đứa trẻ không phải của hắn, Đổng Du Bội còn lừa tiền của hắn, động cơ giết người của hắn sẽ mạnh hơn, không ai muốn bị biến thành kẻ ngốc.

Vì vậy, Hàn Bân nghĩ trọng điểm điều tra vẫn là Lâu Hạc Tường.

Ngoài ra, manh mối Chung Tu Viễn cung cấp cũng rất quan trọng, theo kinh nghiệm của Hàn Bân, vụ việc Đổng Du Bội bị đánh vào khoảng ngày 20 tháng 11 có thể không phải là tình cờ, cảnh sát không thể tìm thấy xe đeo biển giả, nhưng đội hình sự thì có thể.

“Cốc cốc…” cửa văn phòng vang lên.

Chưa đợi Hàn Bân lên tiếng, cửa từ ngoài mở ra, Chu Gia Húc dẫn người bước vào.

“Hàn đội, ta đã dẫn người kiểm tra xong nhà của Đổng Du Bội thuê.”

Hàn Bân hỏi, “Có phát hiện gì?”

“Đổng Du Bội thuê một căn hộ hai phòng ngủ, một phòng ngủ, phòng kia chứa quần áo. Chúng ta còn phát hiện trong nhà có đồ dùng của nam giới, như bàn chải, áo ngủ, dép lê, rượu thuốc lá.”

“Chúng ta không tìm thấy ảnh của nam giới hay vật gì có thể chứng minh danh tính nam giới, ta đi xem camera giám sát của khu dân cư, phát hiện một người đàn ông khả nghi thường ra vào tầng nhà Đổng Du Bội.”

Chu Gia Húc lấy điện thoại ra, mở một bức ảnh, “Ngài xem, đây là ảnh chụp từ camera của người đàn ông đó.”

Hàn Bân liếc nhìn, người đàn ông trong ảnh chính là Chung Tu Viễn, vừa khớp với lời khai của Chung Tu Viễn.

Hàn Bân trả lại điện thoại cho Chu Gia Húc, nói, “Người đàn ông này tên Chung Tu Viễn, là chủ nhà, cũng là bạn trai hiện tại của Đổng Du Bội. Chiều nay hắn đã đến đồn cảnh sát làm biên bản, hắn nói sáng ngày 30 tháng 11 đã quan hệ với Đổng Du Bội, đứa trẻ trong bụng Đổng Du Bội cũng là của hắn.”

Chu Gia Húc lộ vẻ ngạc nhiên, “Người tên Chung Tu Viễn này đến nhà Đổng Du Bội lúc 8 giờ sáng ngày 30 tháng 11, rời đi lúc 10 giờ sáng, sau đó không quay lại nhà Đổng Du Bội. Đổng Du Bội rời nhà lúc 2 giờ 20 chiều.”

Hàn Bân nói, “Theo tình hình hiện tại, Chung Tu Viễn không nói dối.”

“Hàn đội, Chung Tu Viễn có chứng cứ ngoại phạm không?”

“Hắn nói chiều ngày 30 tháng 11 hắn đi làm, hắn làm ở cục quản lý nhà đất. Ngươi dẫn người đi xác minh.”

“Được, ta đi ngay.”

Chu Gia Húc vừa đi, Vương Tiêu vừa quay lại văn phòng.

“Hàn đội, đã kiểm tra xong nhà của Lâu Hạc Tường.”

“Có phát hiện gì không?”

“Không phát hiện manh mối liên quan đến người chết, chúng ta cũng mang máy tính của Lâu Hạc Tường về, gửi đến bộ phận kỹ thuật kiểm tra.”

Hàn Bân đứng lên, đi vài bước, đưa cho hắn một điếu thuốc, “Ngươi thấy Lâu Hạc Tường thế nào?”

Vương Tiêu châm thuốc cho Hàn Bân, tự mình cũng châm một điếu, “Hiện tại, hắn là nghi ngờ lớn nhất, hắn có mặt tại hiện trường khi xảy ra vụ án, không nghi ngờ sao được. Nhưng, bây giờ cũng chưa có đủ chứng cứ kết tội hắn.”

“Đúng vậy, chúng ta có quá ít manh mối.” Hàn Bân vẫy tay, ra hiệu Vương Tiêu ngồi xuống, nói đơn giản về lời khai của Chung Tu Viễn.

“Ngươi thấy Chung Tu Viễn có đáng tin không?”

Vương Tiêu suy nghĩ, trả lời, “Lòng người khó đoán, không thể chắc chắn, dù đứa trẻ trong bụng Đổng Du Bội là của hắn, cũng không chứng minh hắn không phải hung thủ. Ta nghĩ vụ Đổng Du Bội bị đánh không phải là tình cờ, cần điều tra lại.”

Chương 1264: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân lấy bút và giấy trên bàn, viết một địa chỉ, "Hiện trường vụ án ở trước siêu thị, nơi báo án là đồn công an đường Hưng Hải, ngươi dẫn người điều tra."

"Dạ." Vương Tiêu trả lời, uống một cốc nước trắng, dẫn người đi.

Hàn Bân đã lên làm đội trưởng, Vương Tiêu có hy vọng, rất hăng hái.

Phân công nhiệm vụ xong, Hàn Bân cũng nhẹ nhàng hơn, nếu trước khi tan làm có manh mối mới, tối sẽ làm thêm giờ điều tra, nếu không có thì về nhà luôn.

Đây là lợi ích của việc làm lãnh đạo, muốn điều tra thì đích thân đi, không muốn thì giao cho cấp dưới, mình ngồi trong văn phòng uống trà.

Buổi tối về nhà, Vương Đình đang nấu ăn trong bếp, "Sắp xong rồi, ngươi đi rửa tay đi."

Hàn Bân rửa tay, cởi áo khoác, "Đình Đình, tối nay ăn gì?"

"Lẩu."

"Tốt quá." Món lẩu này, ai mà không thích.

Hàn Bân vào phòng ăn, thấy bàn ăn bày đầy nguyên liệu, thịt cừu, tôm, dạ dày bò, rau cải, rau cần, mộc nhĩ, nấm kim châm, bún rộng.

Với sự giúp đỡ của Hàn Bân, lẩu nhanh chóng được chuẩn bị, hai người vừa ăn lẩu vừa trò chuyện.

Vương Đình gắp thịt cừu cho Hàn Bân, "Các ngươi có án mới, mấy ngày nay bận lắm phải không?"

"Rất bận." Hàn Bân gật đầu, đàn ông đi làm, dù mệt thật hay giả, cũng không thể để người ta nghĩ mình rảnh rỗi.

"Ngươi ăn nhiều chút." Vương Đình bóc một con tôm cho Hàn Bân.

"Đình Đình, đừng chỉ cho ta, ngươi cũng ăn."

Hai người mới yêu, là Hàn Bân chủ động gắp thức ăn cho Vương Đình, nhưng quen lâu, lại ngược lại.

Điều này không phải Hàn Bân thay đổi, mà là hiểu nhau hơn, chọn cách sống phù hợp hơn.

Vương Đình ăn ít, ăn không nhiều đã no, không thể ngồi không bên bàn ăn.

Vương Đình gắp thức ăn cho Hàn Bân, nàng ăn chậm, hai người vừa ăn vừa trò chuyện.

"Đúng rồi, hôm qua bố ta nhắc ngươi, nói khi ngươi rảnh, để ta dẫn ngươi về nhà ăn cơm, lúc đó muốn chơi cờ với ngươi."

Hàn Bân cười, "Đợi ta bận xong vụ này, lần trước chỉ chơi được nửa ván, lần này bù lại."

Vương Đình trách móc, "Nói thì dễ, lần sau không được uống nhiều vậy nữa, nếu không ngươi vào danh sách đen của mẹ ta."

"Không phải lần đầu đến vui quá sao, hơn nữa không uống nhiều sao biết tửu lượng của bác, lần này biết rồi, sau này chỉ uống một chai, không uống nhiều hơn."

"Hy vọng vậy." Vương Đình thở dài, nàng không phải không tin Hàn Bân, mà không tin bố mình.

Rượu ngon trước mặt, không phải ai cũng có thể giữ mình, có người thấy rượu còn thân hơn vợ con.

Sáng hôm sau.

Đồn cảnh sát thành phố, phòng họp đội hình sự.

Chín giờ sáng, Hàn Bân triệu tập mọi người họp.

Hàn Bân họp luôn là càng ngắn càng tốt, nói rõ sự việc là được.

Họp hôm nay chủ yếu để tổng hợp tình hình vụ án, một là xác minh chứng cứ ngoại phạm của Chung Tu Viễn, hai là điều tra vụ Đổng Du Bội bị đánh.

Hàn Bân nói sơ qua tình hình vụ án, Chu Gia Húc bắt đầu báo cáo tiến triển điều tra.

Chu Gia Húc nói, "Tối qua, ta dẫn người đến cục quản lý nhà đất điều tra, làm biên bản cho mấy đồng nghiệp của Chung Tu Viễn, còn xem camera giám sát của cục. Chiều ngày 30 tháng 11, Chung Tu Viễn thực sự ở cơ quan, sáu giờ chiều tan làm, sau đó lái xe về nhà, hắn không có thời gian gây án."

Hàn Bân đứng lên, trên bảng trắng gạch tên Chung Tu Viễn, "Nghi ngờ của hắn tạm thời loại trừ, trọng điểm điều tra vẫn là Lâu Hạc Tường."

"Chị Lý, bên Lâu Hạc Tường có mềm lòng không?"

Lý Cầm nói, "Không, Lâu Hạc Tường thừa nhận đã đến Ngũ Hoa Sơn, nhưng hắn khăng khăng rằng khi hắn xuống núi, Đổng Du Bội vẫn còn sống."

"Đồng thời, hắn còn cung cấp một manh mối khác, theo hắn nói, lúc đó trên núi không chỉ có hai người bọn họ, rất có khả năng còn có người khác chứng kiến."

Chu Gia Húc hừ một tiếng, "Theo ta nghĩ, tám chín phần là thằng nhóc này làm. Hắn có động cơ gây án, lại có mặt tại hiện trường lúc vụ án xảy ra, làm gì có chuyện trùng hợp như thế. Chỉ tiếc là chúng ta vẫn chưa tìm được chứng cứ để buộc tội hắn."

"Ngũ Hoa Sơn." Hàn Bân lẩm bẩm một câu, "Tổ trưởng Chu, hôm nay ngươi dẫn người đi Ngũ Hoa Sơn khảo sát, xem có thật sự có nhân chứng như Lâu Hạc Tường nói không."

Chu Gia Húc gật đầu, "Ta biết rồi."

Hàn Bân lại chỉ vào Vương Tiêu bên cạnh, "Ngươi đã điều tra được gì rồi?"

Vương Tiêu đã chuẩn bị sẵn, hắn khẽ ho một tiếng, "Hôm qua, ta đến Đồn công an Hưng Hải để tìm hiểu tình hình. Ngày 20 tháng 11, Đổng Du Bội và Chung Tu Viễn thật sự đã đến báo án. Ta kiểm tra camera giám sát trước cổng Siêu thị Nam Quốc, Đổng Du Bội quả thực đã xảy ra xung đột với một người đàn ông."

"Người đàn ông đó lái một chiếc Volkswagen màu đen, biển số là Lu B384CV3. Ta đã kiểm tra, đó là một chiếc xe sử dụng biển số giả."

"Chủ xe đeo mũ lưỡi trai, camera không thể ghi lại rõ mặt hắn, việc truy tìm có khó khăn nhất định, vì thế Đồn công an Hưng Hải vẫn chưa truy ra được nghi phạm."

"Sau khi biết điều này, ta đã đến Đội cảnh sát giao thông kiểm tra camera. Chiếc xe sử dụng biển số giả di chuyển từ đường Hưng Hải về phía tây, qua Đại lộ Hồng Kỳ, sau đó không còn xuất hiện ở các ngã tư có camera giám sát." Vương Tiêu đứng dậy đi đến phía trước, vẽ một bản đồ đơn giản lên bảng trắng,

“Quanh con đường này có bốn khu dân cư, chiếc xe nghi phạm rất có khả năng đã vào một trong bốn khu dân cư này, hôm nay ta dự định dẫn người đến kiểm tra.”

Chương 1265: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân gật đầu, "Được, mang thêm nhiều người đi, tìm ra chiếc xe nghi phạm càng sớm càng tốt."

Vương Tiêu lớn tiếng đáp, "Rõ."

"Cuộc họp đến đây thôi, giải tán."

…

Mọi người đều đã ra ngoài điều tra, trong văn phòng chỉ còn lại Hàn Bân và Hoàng Khiết Khiết.

Hàn Bân xem lại những nghi phạm và manh mối, để xem có bỏ sót gì không.

Hoàng Khiết Khiết mang một cốc cà phê đặt trước mặt Hàn Bân, "Hàn đội, Lâu Nguyệt Nam bị bắt từ hôm qua, trưa nay là đủ 24 giờ rồi, có tiếp tục giam giữ hay thả nàng?"

"Tiếp tục giam giữ đi, đợi Lý Cầm về, để nàng thẩm vấn thêm."

"Biết rồi."

Hàn Bân cầm cốc cà phê lên uống một ngụm, "Đúng rồi, Bao Tinh đã nộp đơn xin chuyển công tác, tháng này sẽ chuyển đến tỉnh. Thiến Thiến, ngươi có ý kiến gì không?"

Hoàng Khiết Khiết mím môi, "Ta có thể có ý kiến gì, chuyện này không liên quan đến ta mà."

Hàn Bân cười, "Ngươi biết ta đang nói gì mà."

Hoàng Khiết Khiết nhún vai, "Ta không biết."

“Được thôi, ta cũng lười quan tâm đến chuyện của hai người. Nhưng nếu Bao Tinh thật sự chuyển đến tỉnh, các ngươi sẽ xa nhau.”

Hoàng Khiết Khiết ngồi trở lại chỗ của mình, một lúc sau mới chậm rãi nói, “Ta có thể làm gì được, không lẽ cản trở tiền đồ của người ta.”

Hàn Bân lắc đầu, không nói gì thêm.

Chuyện Bao Tinh chuyển công tác đến tỉnh, Hàn Bân đã biết từ lâu, cũng từng nói với Hoàng Khiết Khiết một lần.

Nếu hai người có duyên, trong thời gian này nên tranh thủ đến với nhau, cha của Bao Tinh là lãnh đạo tỉnh, điều một nhân viên nội vụ lên tỉnh không phải là chuyện khó khăn.

Tất nhiên, điều kiện là hai người xác định quan hệ, bây giờ hai người vẫn chưa rõ ràng, chuyện này cũng không khả thi.

Buổi trưa, Hàn Bân ăn cơm ở căng tin.

Hôm nay đồ ăn khá ngon, có món thịt cừu mà Hàn Bân thích, trời lạnh uống chút canh cừu rất thoải mái.

“Đinh linh linh…”

Hàn Bân vừa ăn được một nửa, điện thoại hắn reo lên.

Hàn Bân lấy điện thoại ra nhìn, trên màn hình hiện tên Vương Tiêu.

“Alo.”

Giọng Vương Tiêu truyền đến từ đầu dây bên kia, “Hàn đội, chúng ta đã tìm được chiếc xe nghi phạm.”

“Ở đâu?” Hàn Bân nhanh chóng xúc thêm vài miếng cơm.

“Ở khu dân cư Vinh Tân Viên, gần Đại lộ Hồng Kỳ.”

“Có chắc chắn không?”

“Ta đã kiểm tra camera của khu dân cư Vinh Tân Viên, phát hiện chiều ngày 20 tháng 11 có một chiếc Volkswagen màu đen vào hầm để xe. Tuy nhiên, biển số xe không giống chiếc xe dùng biển số giả, nhưng dựa vào thời gian và địa điểm, chiếc xe này rất có khả năng là xe nghi phạm.”

“Ngươi gửi biển số xe cho ta, ta sẽ tra thông tin chủ xe.” Hàn Bân uống một ngụm canh cừu.

“Rõ.” Vương Tiêu bổ sung thêm, “Nhưng, đó là camera ngày 20 tháng 11, bây giờ đã hơn mười ngày, rất khó xác định hành tung hiện tại của nghi phạm dựa trên camera lúc đó.”

“Ta biết rồi, ta sẽ định vị số điện thoại của nghi phạm, đợi tin của ta.” Hàn Bân cúp máy, uống hết ngụm canh cuối cùng, rồi bước nhanh ra khỏi căng tin.

…

Trường Tiểu học Hồng Kỳ.

Tống Phương là giáo viên toán của Trường Tiểu học Hồng Kỳ, nhà hắn ở gần đó, sau giờ học hắn thường đạp xe về nhà.

Tống Phương đạp xe đến cổng trường, thấy đám đông chen chúc, không khỏi cau mày.

Những người đứng chặn trước cổng đều là phụ huynh đến đón con sau giờ học.

Có vài người nhận ra Tống Phương, liền chào hỏi.

“Thầy Tống, ngài tan học rồi sao.”

“Thầy Tống thật là đẹp trai, lại có năng lực dạy học, con trai ta rất thích học thầy.”

“Thầy Tống, ta đi xe đến, tiện đường, để ta đưa ngài về.”

Một phụ huynh nhanh chóng bước tới, cúi chào chín mươi độ, “Thầy Tống, ta là mẹ của Lưu Hân Hân, nhìn ngài ta cảm

thấy rất gần gũi, nhà ta có mở nhà hàng, gần trường học chúng ta, ngài có thể dẫn bạn bè đến thử món, ta cảm ơn ngài.”

Tống Phương gật đầu chào, khuôn mặt mang chút kiêu ngạo, trong ánh mắt của nhiều phụ huynh, đạp xe rời đi.

Tống Phương trước đây chẳng có tài cán gì, thường bị người ta coi thường, ngay cả bạn gái cũng không tìm được, nhưng từ khi làm giáo viên, hắn cảm thấy mình hoàn toàn khác.

Ban đầu Tống Phương còn hơi không quen, hầu hết các phụ huynh đều bình thường, nhưng có một số người nịnh nọt đến mức, chỉ thiếu điều quỳ xuống nói chuyện với ngươi, đánh rắm cũng khen ngợi không ngớt, khiến Tống Phương cũng thấy khó chịu, nhưng lâu dần hắn cũng quen.

Những lời khen ngợi của vài phụ huynh khiến Tống Phương cảm thấy mình như bay lên, chiếc xe đạp cũng nhẹ hơn hẳn.

Một chiếc xe từ phía sau đuổi tới, không bật đèn xi nhan, trực tiếp rẽ phải, phanh gấp, dừng trước làn xe đạp.

“Chết tiệt!” Tống Phương giật mình, suýt nữa đâm vào đuôi xe, hắn giận dữ, vài bước đi tới trước xe, đập mạnh cửa sổ buồng lái,

“Cốc cốc cốc… Mở cửa, ngươi có biết lái xe không, tưởng chỉ mình ngươi có xe, lái xe thì giỏi lắm à, ra đây.”

“Cạch!” Cửa xe mở, bốn người đàn ông bước xuống xe, lập tức bao vây Tống Phương.

Tống Phương choáng váng, nói lắp bắp, “Ngươi… đông người thì hay ho à, nhưng phải nói lý lẽ chứ… lái xe kiểu đó là không đúng, rất dễ gây tai nạn biết không, phải chú ý an toàn.”

Bốn người bước ra khỏi xe chính là Hàn Bân và đồng đội.

Chương 1266: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân cười, "Thầy Tống, cảm ơn ngài đã nhắc nhở, sau này ta sẽ nhắc nhở bọn họ lái xe an toàn."

Giọng Tống Phương lớn hơn, "Ngươi biết ta à, ngươi cũng là phụ huynh của học sinh phải không. Sao ta chưa gặp ngươi, trông ngươi còn khá trẻ."

"Ta không phải phụ huynh học sinh, ta là Hàn Bân của Đội cảnh sát hình sự thành phố, muốn tìm ngươi để tìm hiểu một số tình hình." Hàn Bân đưa ra thẻ cảnh sát.

"Đội cảnh sát hình sự?" Tống Phương thở gấp, "Ta là giáo viên, không liên quan gì đến công an, tìm ta tìm hiểu gì?"

"Ngươi có phải có một chiếc Volkswagen màu đen không?"

"Đúng, xe này ta mua từ đại lý 4S, các thủ tục đều hợp pháp, không có vấn đề gì."

"Chúng ta là Đội cảnh sát hình sự, không phải Đội cảnh sát giao thông, đừng nói xe ngươi không có vấn đề, có vấn đề cũng không phải do chúng ta quản." Hàn Bân đổi giọng, "Chiều ngày 20 tháng 11, ngươi có đến Siêu thị Nam Quốc không?"

"Siêu thị nào?"

"Siêu thị Nam Quốc."

Tống Phương giả vờ suy nghĩ, "Chuyện ngày 20 tháng 11 à, cũng gần nửa tháng rồi, làm sao ta nhớ được."

Hàn Bân đề nghị, "Vậy, ngài theo chúng ta về đồn cảnh sát làm biên bản chính thức, để chúng ta sau này đỡ phải làm phiền ngài."

Tống Phương do dự một chút, từ chối rất thẳng thắn, "Ta không đi, ta là giáo viên, các ngươi tùy tiện đưa ta về đồn cảnh sát, sau này ta làm sao đối diện học sinh của mình."

Hàn Bân nói, "Ngươi trong sạch thì không sợ bóng tối, đi đâu cũng không vấn đề, dẫn đi."

"Đừng, đừng động tay động chân, các ngươi không mặc cảnh phục, làm sao ta biết các ngươi là cảnh sát thật hay giả."

"Ta đã xuất trình giấy tờ cho ngươi xem rồi."

"Bây giờ giấy tờ giả đầy ra, ta làm sao biết thật giả. Ta chưa phạm pháp, không đi với các ngươi." Tống Phương lắc đầu như trống bỏi.

Hàn Bân nghiêm giọng, "Bây giờ ta mời ngươi hợp tác điều tra, một là không cưỡng chế bắt giữ, hai là không còng tay ngươi. Đã là cho ngươi sự tôn trọng lớn, ta cũng hy vọng ngài tôn trọng chúng ta, đừng làm khó mình."

Tống Phương yếu ớt nói, "Ta… ta xem lại thẻ cảnh sát, vừa rồi ngươi cất nhanh quá."

Hàn Bân lấy thẻ cảnh sát ra, đưa cho hắn, "Xem kỹ đi."

Tống Phương cầm thẻ cảnh sát, xem xét kỹ lưỡng, rồi trả lại cho Hàn Bân, "Vậy… để ta đạp xe theo các ngươi, xe này không rẻ, nếu để bên đường bị trộm thì sao?"

"Ngươi ngồi xe chúng ta, ta sẽ cử người đạp xe của ngươi, yên tâm, nếu xe ngươi bị hỏng, ta đền."

Tống Phương há miệng, cuối cùng không nói gì, ngồi vào ghế sau xe, Giang Dương và Hàn Bân ngồi hai bên hắn, Vương Tiêu đạp xe theo sau.

Xe chạy một đoạn, Tống Phương thấy không đúng, "Đây không phải đường về nhà ta, các ngươi muốn làm gì?"

Hàn Bân nói, "Ngươi nói chiều ngày 20 tháng 11 không lái xe đến Siêu thị Nam Quốc, chúng ta muốn kiểm tra xe ngươi, loại trừ nghi ngờ của ngươi, trả lại sự trong sạch cho ngươi, điều này là tốt cho ngươi, hy vọng ngươi hợp tác."

"Đồng chí cảnh sát, các ngươi điều tra ta vì cái gì? Dù ta có lái xe đến Siêu thị Nam Quốc thì sao? Lái xe đến siêu thị không phạm pháp chứ."

"Chiều ngày 20 tháng 11, một người đàn ông lái chiếc Volkswagen màu đen đã đánh một phụ nữ mang thai trước cổng Siêu thị Nam Quốc, có phải ngươi không?"

"Tất nhiên không phải, ta là giáo viên, sao có thể đánh phụ nữ mang thai. Các ngươi không thể đổ oan cho ta."

"Nếu không phải, ngươi càng nên hợp tác điều tra, để chứng minh sự trong sạch của mình."

Tống Phương lẩm bẩm, "Ta vốn là trong sạch mà."

"Được rồi, ta hỏi ngươi, chiều ngày 20 tháng 11 ngươi ở đâu?"

"Hôm đó là thứ mấy?"

"Thứ sáu."

"Thứ sáu, ta chắc chắn ở trường dạy học, các ngươi nhầm người rồi."

"Nói dối, chúng ta đã điều tra ở trường, chiều hôm đó ngươi xin nghỉ, không có ở trường."

Sắc mặt Tống Phương thay đổi, "Chuyện lâu vậy rồi, làm sao ta nhớ."

“Nhớ không rõ thì đừng nói bừa, đợi nhớ rõ rồi nói, nói sai phải chịu trách nhiệm pháp luật.” Hàn Bân cảnh cáo, tiếp tục hỏi, “Chiều ngày 20 tháng 11, ngươi ở đâu? Làm gì?”

Tống Phương lắc đầu, “Ta không nhớ rõ.”

“Ta xem hồ sơ chấm công của ngươi, ba tháng gần đây ngươi chỉ xin nghỉ một lần, chắc chắn có chuyện đặc biệt, sao có thể không nhớ.”

“Ta thật sự không nhớ, có thể do ta thấy các ngươi căng thẳng, nên quên.”

“Được rồi, lại đổ lỗi cho chúng ta.” Hàn Bân cười, “Cảnh sát tìm ngươi là có đủ bằng chứng, ngươi lằng nhằng, từ chối khai, chỉ hại mình.”

Xe đến khu dân cư nơi Tống Phương ở, Bao Tinh chào bảo vệ, bảo vệ rất hợp tác mở cổng, xe trực tiếp xuống hầm.

Lúc này, Tống Phương càng thêm căng thẳng, tay không tự chủ nắm chặt.

“Đồng chí cảnh sát, các ngươi chắc chắn nhầm ta rồi, chúng ta về đồn cảnh sát đi, về đồn ta sẽ nói rõ.”

“Gấp gì, đã đến thì kiểm tra xe ngươi trước.”

“Không có gì để kiểm tra, chỉ là chiếc Volkswagen, nhiều người lái xe này, lâu rồi chưa rửa xe, đừng để bẩn quần áo các ngươi.”

“Không ngờ, thầy Tống còn quan tâm người khác.”

Nói chuyện xong, xe đã đến cạnh chiếc Volkswagen màu đen.

“Thầy Tống, chứng minh sự trong sạch của ngươi rồi, mở cửa xe đi.”

Tống Phương nuốt nước bọt, “Ta… ta không mang chìa khóa, không mở được.”

Chương 1267: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Bao Tinh, Giang Dương, hai người đi cùng hắn lấy chìa khóa."

Tống Phương đi cùng hai người đến thang máy, dường như biết không thể tránh được, từ túi lấy ra chìa khóa xe, "Ồ, ta tìm thấy rồi, xem trí nhớ ta này, để trong túi áo mà quên."

Giang Dương cười lạnh, "Tìm thấy rồi, mở cửa xe đi."

Lúc này, Vương Tiêu cũng đến bên xe, đang trao đổi nhỏ với Hàn Bân.

"Hàn đội, hắn lại nói tìm thấy chìa khóa."

Hàn Bân liếc nhìn Tống Phương, gật đầu, "Mở cửa xe."

"Cạch…" một tiếng, xe mở khóa.

Hàn Bân và Vương Tiêu nhìn chằm chằm Tống Phương, Bao Tinh và Giang Dương chịu trách nhiệm lục soát xe.

Chẳng mấy chốc, Bao Tinh đã tìm thấy, "Hàn đội, ta tìm thấy một mũ lưỡi trai trong hộc xe, giống hệt mũ nghi phạm đội."

Hàn Bân nhận mũ, hỏi, "Tống Phương, đây có phải mũ của ngươi?"

Trán Tống Phương đẫm mồ hôi, "Đúng, là của ta."

Hàn Bân lại hỏi, "Chiều ngày 20 tháng 11, ngươi đến Siêu thị Nam Quốc có đội mũ này không?"

Tống Phương cúi đầu, im lặng.

Lúc này, Giang Dương đang lục soát cốp xe, hét lên: "Phát hiện dưới cốp xe có một biển số xe giả LuB384CV3, chính là biển số mà nghi phạm đã sử dụng."

Hàn Bân kiểm tra một lúc, quả nhiên là biển số xe giả của chiếc xe nghi ngờ, hắn dùng biển số gõ nhẹ lên ngực Tống Phương, hỏi: "Điều này ngươi giải thích sao đây?"

Lúc này, cơ thể Tống Phương run rẩy, đôi môi cũng theo đó mà run theo.

Bao Tinh đẩy hắn một cái, "Ngươi làm gì vậy, phát bệnh rồi hay sao?"

Chân của Tống Phương có chút mềm, thân người dựa vào xe: "Cảnh sát, thật xin lỗi, ta thật sự không nói thật lúc nãy. Ta không cố ý lừa các ngươi, ta chỉ sợ việc này sẽ ảnh hưởng đến công việc của ta."

Hàn Bân chất vấn: "Ngươi có thừa nhận rằng ngày 20 tháng 11 đã lái chiếc xe giả đến Siêu thị Nam Quốc đánh một phụ nữ mang thai trẻ không?"

Tống Phương giải thích: "Ta có lái xe đến siêu thị, không may xảy ra xung đột với người khác, nhưng ta không biết nàng đang mang thai, nếu ta biết nàng mang thai, ta chắc chắn sẽ không đánh nàng."

"Theo ý ngươi nói, đây là một sự cố ngoài ý muốn?"

Tống Phương vội gật đầu: "Đúng, đúng, chỉ là một cuộc xung đột ngoài ý muốn thôi."

"Vậy ta hỏi ngươi, tại sao ngày đó ngươi xin nghỉ phép?"

"Nhà ta thiếu đồ, ta phải đi siêu thị mua sắm."

"Ngày đó là thứ Sáu, các ngươi nghỉ cuối tuần vào thứ Bảy và Chủ Nhật, không thể chờ thêm nửa ngày rồi đi siêu thị

sao?" Hàn Bân nhướn mày, "Hơn nữa, tại sao ngươi lại lái chiếc xe giả đi siêu thị?"

"Ta… ta…" Tống Phương liên tục nói "ta" mấy lần, vẫn không thể đưa ra một lời giải thích hợp lý.

"Tống Phương, ngươi đừng giấu nữa, cảnh sát không phải kẻ ngốc. Từ các chứng cứ hiện có, hành vi đánh Đổng Du Bội của ngươi chắc chắn là có kế hoạch, nếu ngươi vẫn không chịu hợp tác điều tra, chúng ta chỉ có thể dùng biện pháp mạnh."

Tống Phương hoảng loạn: "Đừng, đừng, ta thừa nhận đã đánh Đổng Du Bội, nhưng ta không biết nàng mang thai, ta chỉ muốn dạy nàng một bài học, để nàng không phá hoại gia đình người khác. Nàng là một con tiểu tam hôi thối, nàng đáng bị đánh."

"Ngươi làm sao biết nàng là tiểu tam?"

"Ta biểu chị nói."

"Biểu chị của ngươi là ai? Có quan hệ gì với Đổng Du Bội?"

"Biểu chị của ta tên là Sâm Vân Na, Đổng Du Bội dụ dỗ chồng của nàng."

Vương Tiêu truy vấn: "Chồng của Sâm Vân Na tên gì?"

"Chung Tu Viễn."

Hàn Bân nói: "Sâm Vân Na biết chuyện này từ khi nào?"

"Chuyện này ta cũng không rõ, vào ngày 17 tháng 11, nàng nói với ta. Lúc đó ta rất tức giận, muốn thay nàng đòi lại công bằng, nhưng ta không nghĩ đến việc đánh Đổng Du Bội, mà muốn gây rắc rối cho Chung Tu Viễn. Nhưng biểu chị của ta không đồng ý, nàng bảo ta đừng quan tâm đến chuyện của Chung Tu Viễn, nàng sẽ tự giải quyết."

Nói đến đây, Tống Phương thở dài: “Sau đó ta tự hỏi, ta có thể giúp gì được, nàng bảo ta dạy dỗ Đổng Du Bội.”

“Lúc đó ta không biết Đổng Du Bội mang thai, nàng cũng không nói, ta mới mơ hồ đánh Đổng Du Bội. Bây giờ nghĩ lại ta thấy mình bị lợi dụng, oan chết mất.”

“Ngươi là một giáo viên, không phải ngốc, nàng bảo ngươi đánh người, ngươi liền đánh?”

“Biểu chị ta có ân lớn với ta, nàng bị ức hiếp, ta chắc chắn phải giúp nàng.”

“Nàng có ân lớn gì với ngươi?”

“Biểu chị của ta làm việc trong ngành giáo dục, công việc của ta là do nàng giúp đỡ tìm, ta và gia đình đều rất biết ơn nàng. Ta biết mình không có nhiều khả năng, sau này có lẽ còn phải nhờ nàng giúp đỡ, nên ta nghĩ giúp nàng trút giận, đánh tiểu tam một trận.”

Tống Phương lộ vẻ căng thẳng: “Cảnh sát, ta thật sự không biết nàng mang thai, nếu không ta sẽ không đánh nàng. Nàng không sao chứ, chắc không nghiêm trọng lắm. Ta không đánh quá mạnh, chỉ đánh hai cái tát và đá nàng một cái.”

Hàn Bân nói: “Nàng đã chết.”

“Gì? Ngươi nói gì?” Tống Phương nắm chặt cánh tay Hàn Bân, lộ vẻ không thể tin được, như thể không thể tin vào tai mình.

Bao Tinh lặp lại: “Đổng Du Bội đã chết, ngươi nghe rõ rồi chứ.”

Tống Phương sững sờ, đứng như khúc gỗ tại chỗ, một lúc sau mới nói: “Chết rồi, nàng sao chết được, ai giết nàng?”

Vương Tiêu cười nói: “Ngươi không nên hỏi chúng ta câu đó, ngươi nên tự biết rõ hơn chứ.”

Tống Phương hét lên: “Ta chỉ đánh nàng hai cái tát và đá nàng một cái, sao nàng có thể chết được, không liên quan đến ta, thật sự không phải ta làm, thật sự không phải ta!”

Chương 1268: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân phản vấn: "Nếu ngươi hợp tác điều tra từ đầu, chúng ta có thể tin lời ngươi, nhưng trước đó ngươi luôn nói dối, làm sao chúng ta tin ngươi được?"

"Nhưng khi ta đi, nàng vẫn bình thường, biểu chị của ta cũng không nói nàng chết, điều này không thể, không thể."

"Từ 3 giờ đến 6 giờ chiều ngày 30 tháng 11, ngươi ở đâu?"

"Ngày đó là thứ Hai, ta đang làm việc, đúng, ta đang làm việc."

"Chúng ta đã kiểm tra camera của trường, ngươi đã rời trường vào 4 giờ chiều, đi đâu?"

"Để ta nghĩ… để ta nghĩ…" Tống Phương suy nghĩ một lúc, lộ vẻ lo lắng: "Ta quá căng thẳng, không nhớ ra, cảnh sát, ngày đó có chuyện gì? Có vấn đề gì sao?"

"Đổng Du Bội bị giết vào chiều ngày 30 tháng 11, nếu ngươi muốn chứng minh sự trong sạch của mình, phải cung cấp chứng cứ ngoại phạm."

"Ta hiểu rồi, ta sẽ nghĩ kỹ." Tống Phương hít một hơi thật sâu, một lúc sau mới nói: "Ta nhớ ra rồi, ngày đó ta về sớm, mẹ ta giới thiệu một người cho ta, ta đến gặp nàng."

"Ngươi gặp ai? Ở đâu?"

Tống Phương cầu khẩn: "Cảnh sát, có thể không làm phiền nàng không? Ta thích nàng, không muốn nàng biết chuyện này."

Vương Tiêu chỉ vào ngực Tống Phương: “Ngươi không nói, chúng ta sẽ tự điều tra. Lúc đó sẽ không dễ nói chuyện nữa.”

Tống Phương mặt mày ủ rũ, ngập ngừng một lúc: “Ta nói, chúng ta gặp nhau ở Khu Ngọc Hoa, Đường Tiếp Khách, quán cà phê Mã Ca Bách La, nàng tên là Lâm Tịch, số điện thoại của nàng là 18847489XXX.”

“Cảnh sát, ta đánh Đổng Du Bội vào ngày 20 tháng 11, nếu nàng chết vào ngày 30 tháng 11, điều đó chứng tỏ cái chết của nàng không liên quan đến ta.”

Vương Tiêu hừ một tiếng: “Chỉ cần ngươi có động cơ gây án, đã có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai, nếu ngươi muốn nhanh chóng xóa bỏ nghi ngờ của mình, phải hợp tác điều tra.”

“Đúng, ta sẽ hợp tác, ta sẽ thay đổi hoàn toàn, hợp tác điều tra.” Tống Phương cam đoan.

Căn hộ Gia Thuộc của Cục Bất Động Sản.

Khu dân cư có không gian xanh rất tốt, toàn là những tòa nhà thấp tầng với căn hộ lớn, loại nhà này ở khu vực lân cận ít nhất cũng bán được hai vạn một mét vuông.

Chung Tu Viễn sống ở tầng ba, không cao không thấp, tầng vừa đủ.

Sau khi tan làm, Chung Tu Viễn đi siêu thị mua thức ăn, về thẳng nhà.

Vừa vào cửa, Sâm Vân Na đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm ngon, bước vào phòng ăn thấy trên bàn đã đặt sẵn hai món, Chung Tu Viễn vẫn đang bận rộn trong bếp.

“Chà, hôm nay mặt trời mọc đằng Tây, phó khoa trưởng Chung lại tự tay nấu ăn.”

Chung Tu Viễn cười gượng: “Ta thấy ngươi bận công việc, muốn bồi bổ cho ngươi, lát nữa ăn nhiều một chút, đều là món ngươi thích.”

Sâm Vân Na cười mỉa, quay người ra khỏi phòng ăn.

Một lát sau, khi Chung Tu Viễn gọi ăn cơm, Sâm Vân Na mới chậm rãi vào phòng ăn, ngồi xuống bàn ăn.

Chung Tu Viễn chỉ vào các món trên bàn: “Cá hấp, hải sâm xào hành, cải thìa xào, súp măng vịt già đều là món ngươi thích, thử xem tay nghề của ta có giảm không.”

Sâm Vân Na liếc qua, chỉ vào bát súp măng vịt già: “Bên ngoài lạnh lắm, múc cho ta một bát súp để làm ấm.”

“Được.” Chung Tu Viễn cầm muôi, nhanh chóng múc một bát súp, đưa cho Sâm Vân Na: “Muôi súp đây.”

Sâm Vân Na nhận lấy muôi, uống một ngụm súp, nếm thử.

Chung Tu Viễn cười hỏi: “Mùi vị thế nào?”

“Tạm được.” Sâm Vân Na cầm đũa, gắp một miếng cá.

Nụ cười trên khuôn mặt Chung Tu Viễn có chút gượng gạo, cũng không nói gì, cúi đầu ăn tiếp.

“Đông đông…” Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Toàn thân Chung Tu Viễn run rẩy, ngồi cứng đờ bên bàn ăn.

Sâm Vân Na hỏi: “Ai vậy?”

Không biết có phải giọng của Sâm Vân Na nhỏ quá không mà bên ngoài không có ai trả lời.

Sâm Vân Na trừng mắt nhìn chồng: “Ngươi còn ngẩn ra đó làm gì, ra mở cửa đi.”

“Được.” Chung Tu Viễn nuốt nước bọt, đứng dậy đi ra cửa: “Ai đó?”

“Chung Tu Viễn, mở cửa.”

Chung Tu Viễn run rẩy, nhận ra giọng nói này.

Chung Tu Viễn sững lại.

Sâm Vân Na cũng bước ra khỏi phòng ăn: “Bên ngoài là ai? Sao không mở cửa?”

Chung Tu Viễn do dự một chút, cắn răng mở cửa: “Cảnh sát Hàn, ngài đến đây làm gì.”

Hàn Bân nhìn vào trong nhà, thấy một người phụ nữ đứng ở cửa phòng ăn: “Không mời chúng ta vào sao?”

Chung Tu Viễn nháy mắt liên tục, làm dấu hiệu cho Hàn Bân, trên mặt lộ vẻ cầu xin.

Hàn Bân nói: “Đừng căng thẳng, chúng ta không đến tìm ngươi.”

Chung Tu Viễn càng bối rối hơn, dưới áp lực của Hàn Bân, vẫn không tự chủ được mà mở cửa.

Hàn Bân bước vào sảnh, nhìn người phụ nữ đứng ở cửa.

Sâm Vân Na nhíu mày, giọng cứng ngắc: “Các ngươi là ai? Đến nhà chúng ta làm gì?”

Hàn Bân đưa ra thẻ cảnh sát: “Ngươi tên gì?”

Sâm Vân Na hỏi lại: “Ngươi không biết ta tên gì, đến nhà chúng ta làm gì?”

Hàn Bân hừ một tiếng: “Đưa hắn vào trong.”

Bao Tinh ngoài cửa quát: “Vào trong.”

Tống Phương co rúm người bước vào sảnh, liếc nhìn Chung Tu Viễn, rồi lại liếc nhìn Sâm Vân Na, vội cúi đầu

xuống.

"Ngươi là…" Chung Tu Viễn nhìn Tống Phương, cảm thấy quen mắt nhưng không nhớ ra đối phương là ai.

Sâm Vân Na mặt biến sắc: "Tống Phương, ngươi đến đây làm gì?"

"Biểu chị, việc ta làm đã bị họ phát hiện. Ngươi bảo ta đánh người phụ nữ đó xảy ra chuyện rồi, ta không còn cách nào… nên đã khai ra." Tống Phương nói lắp bắp, nhưng Sâm Vân Na lập tức hiểu ý hắn, lộ ra vẻ căng thẳng.

Chương 1269: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chung Tu Viễn cũng nhận ra: "Ngươi là biểu đệ của Sâm Vân Na, Tống Phương phải không, ngươi vừa nói gì? Ngươi đánh ai?"

Hàn Bân nhướn mày: "Sâm Vân Na, ngươi muốn nói ở đây, hay về đồn cảnh sát với chúng ta?"

Sâm Vân Na nhanh chóng bình tĩnh lại, không sợ hãi: "Cảnh sát, có gì vào nhà nói, đóng cửa lại, tránh làm phiền hàng xóm."

Chung Tu Viễn nhìn vợ: "Sâm Vân Na, ngươi…"

"Đúng, ta đã biết chuyện ngươi với người phụ nữ đó, nên bảo Tống Phương đi nói chuyện với nàng, có thể trong lúc đó đã xảy ra hiểu lầm. Nhưng ta không cảm thấy mình làm sai, chồng mình bị cướp, ta không thể là con rùa rụt cổ được." Sâm Vân Na nói một cách mạnh mẽ.

Hàn Bân thuận thế nói: "Ngươi thừa nhận đã chỉ thị Tống Phương đánh Đổng Du Bội."

"Ta không thừa nhận, ta chỉ bảo Tống Phương giúp ta đòi lại công bằng, bảo người phụ nữ đó rời xa chồng ta, không bảo Tống Phương đánh người. Có thể hắn hiểu sai ý ta." Sâm Vân Na nói.

"Biểu chị, ngươi nói bảo ta dạy dỗ người phụ nữ đó mà."

"Dạy dỗ có nhiều cách, ta nói dạy dỗ bằng lời, không nói bảo ngươi đánh người." Sâm Vân Na nhìn Hàn Bân: "Cảnh

sát, các ngươi bận rộn, vì chuyện nhỏ này mà không đáng để làm phiền."

"Chuyện nhỏ?" Hàn Bân cười: "Ngươi nghĩ chết người là chuyện nhỏ?"

"Chết người!" Sâm Vân Na lộ vẻ kinh ngạc: "Ai chết? Chẳng lẽ… Đổng Du Bội chết rồi."

"Cái này phải hỏi ngươi, có phải ngươi đã bảo người khác dạy dỗ Đổng Du Bội."

"Ta không có, ta chỉ bảo biểu đệ ta dạy dỗ bằng lời, không tìm người khác."

Hàn Bân đưa thẻ cảnh sát ra: "Cô Sâm, mời ngươi theo chúng ta về đồn cảnh sát."

Sâm Vân Na cũng hơi hoảng sợ: "Ta bị oan, cái chết của Đổng Du Bội không liên quan gì đến ta."

Hàn Bân nói: "Ta tin ngươi, mời ngươi về đồn cảnh sát để hỗ trợ điều tra, là để sớm làm sáng tỏ, trả lại sự trong sạch cho ngươi."

Vương Tiêu làm một cử chỉ mời: "Cô Sâm, ngươi tự đi hay để chúng ta đưa đi."

"Đợi đã, ta phải xin phép nghỉ."

Hàn Bân nói: "Không được, trước khi điều tra rõ tình hình của ngươi, ngươi không được liên lạc riêng với bên ngoài."

Sâm Vân Na trừng mắt nhìn chồng: "Đều tại ngươi gây phiền toái, nhớ giúp ta xin nghỉ."

"Ta… vợ… xin lỗi…" Chung Tu Viễn ấp úng, không biết diễn đạt thế nào.

"Ít nói nhảm, nhớ giúp ta xin nghỉ." Sâm Vân Na nói một câu, rồi quay sang Hàn Bân: "Cảnh sát, chúng ta đi thôi."

Tại đồn cảnh sát thành phố, đã là 8 giờ tối, Hàn Bân lập tức thẩm vấn Sâm Vân Na.

Sâm Vân Na ngồi trên ghế thẩm vấn, nhìn xung quanh phòng thẩm vấn, lại nhìn Hàn Bân ngồi bên bàn thẩm vấn: "Cảnh sát, ngài họ gì?"

"Ta họ Hàn."

"Cảnh sát Hàn, có thể cho ta một ly cà phê không, đây là lần đầu tiên ta đến đồn cảnh sát."

Hàn Bân gật đầu, Bao Tinh đứng dậy đi rót cà phê, Lý Cầm mở máy ghi hình.

Hàn Bân đi thẳng vào vấn đề: "Sâm Vân Na, ngươi biết Đổng Du Bội từ khi nào?"

Sâm Vân Na nghĩ một chút: "Sao nói nhỉ, là một quá trình dần dần. Ban đầu ta rất tin tưởng Chung Tu Viễn, từ nhỏ gia cảnh của hắn tốt, hắn không có chí tiến thủ, cũng ít giao du bên ngoài, tan làm liền về nhà."

"Từ vài tháng trước, Chung Tu Viễn bắt đầu thỉnh thoảng có tiệc tùng, ta thấy có gì đó không ổn, hơn nữa hắn không còn thúc giục ta sinh con, buổi tối cũng không chủ động nữa, ta đoán hắn có người bên ngoài."

"Đầu tháng 11, ta theo dõi hắn, phát hiện hắn lái xe đến khu dân cư Hòa Cảnh, nhà chúng ta ở đó có một căn hộ hai phòng, lâu nay không ai ở nên cho thuê. Ban đầu ta cũng hơi bối rối, không biết hắn đến đó làm gì."

"Sau đó, ta mới phát hiện trong căn hộ đó có một người phụ nữ, chồng ta thường xuyên đến tìm người phụ nữ đó, ta biết chuyện của họ, ban đầu ta cũng rất tức giận, nhưng nghĩ đến ảnh hưởng nên ta nhẫn nhịn."

“Nhưng cứ thế này cũng không phải cách, ta bảo Tống Phương đến nói chuyện với nàng, hy vọng nàng biết khó mà lui, rời xa chồng ta. Cảnh sát Hàn, ta chỉ đang bảo vệ gia đình mình, làm vậy không có gì sai chứ.”

“Lời giải thích của ngươi không hợp lý.” Hàn Bân lắc đầu: “Ta đã xem camera lúc đó, Tống Phương cố tình giấu danh tính, Đổng Du Bội không biết lý do mình bị đánh, làm sao có thể vì bị đánh mà rời xa chồng ngươi.”

“Ta tin lời của Tống Phương hơn, là ngươi bảo hắn đến đánh Đổng Du Bội.”

“Ngươi là người rất lý trí, khi biết chồng ngoại tình cũng không hoảng loạn, không như những người phụ nữ khác điên cuồng, vì ngươi sợ ảnh hưởng không tốt, ngươi biết Chung Tu Viễn sẽ không dễ dàng ly hôn với ngươi. Nhưng một ngày ngươi phát hiện Đổng Du Bội mang thai, lúc đó ngươi mới thực sự hoảng sợ.”

“Ngươi hiểu rõ Chung Tu Viễn, biết hắn mong có con, nếu Đổng Du Bội sinh con, ngươi mất hết lợi thế, ngươi không cam lòng bỏ cuộc. Nên ngươi bảo Tống Phương đến đánh Đổng Du Bội, một khi Đổng Du Bội sảy thai, nàng không còn đe dọa ngươi nữa.”

Sâm Vân Na xoắn tay vào nhau, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ, sau đó lại bình tĩnh: “Vỗ tay.”

Sâm Vân Na vỗ tay: “Cảnh sát Hàn, ngài phân tích rất hay, nhưng ngài có chứng cứ không?”

Hàn Bân lấy điện thoại, mở một đoạn ghi âm,

Trong điện thoại vang lên giọng của Tống Phương: “Biểu chị, ngươi vừa nói gì? Ta nghe không rõ.”

“Ta sẽ gửi ngươi một bức ảnh, người phụ nữ trong ảnh là Đổng Du Bội, nàng dụ dỗ chồng ngươi, ngươi giúp ta dạy dỗ

nàng.”

Chương 1270: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Dạy dỗ thế nào?”

“Tát vài cái, đá vài cái. Nhớ đeo mũ và khẩu trang, đừng để bị nhận ra.”

“Biểu chị, ta…”

“Biểu đệ, chị giờ chỉ tin ngươi, nếu ngay cả ngươi cũng không giúp, chị không biết làm sao, ngươi nhìn người phụ nữ đó ức hiếp chị sao?”

“Được, ta giúp ngươi.”

“Biểu đệ, chị cảm ơn ngươi. Nhớ, nhất định đừng để bị nhận ra.”

Hàn Bân tắt ghi âm, nhìn Sâm Vân Na mặt trắng bệch: “Đủ rõ chưa, có muốn nghe lại không?”

Sâm Vân Na thở dài: “Không cần, ta không ngờ Tống Phương lại tính kế ta.”

Hàn Bân nói: “Ta đã cho ngươi cơ hội thành thật, ngươi không biết tận dụng. Thành thật sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị, điều này không phải là lời suông, nhưng nhiều người lại tự cho mình thông minh.”

“Từ 3 giờ đến 6 giờ chiều ngày 30 tháng 11, ngươi ở đâu?”

Sâm Vân Na cúi đầu nói: “Ta đang làm việc.”

“Ngẩng đầu lên.” Hàn Bân gõ bàn: “Ngươi có phải người giết Đổng Du Bội không?”

“Ta không có, như ngài nói, ta là người lý trí, ta sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy.” Sâm Vân Na uống một ngụm cà phê lớn, tiếp tục nói:

“Ngài đoán đúng, ta không muốn ly hôn với Chung Tu Viễn, ở tuổi này, ly hôn rồi cũng chỉ tìm người đã ly hôn khác, còn phải nuôi con của người ta, tìm người khác chưa chắc tốt bằng Chung Tu Viễn. Ta hiểu rõ Chung Tu Viễn, hắn chỉ nhất thời lầm lỡ, chỉ cần ta quan tâm hắn nhiều hơn, chỉ cần ta đồng ý sinh con cho hắn, hắn nhất định sẽ trở về bên ta.”

Hàn Bân nói: “Ta đã nói trước, mối đe dọa lớn nhất của ngươi là đứa con trong bụng Đổng Du Bội, ngươi bảo Tống Phương đánh Đổng Du Bội, nhưng đứa con trong bụng nàng vẫn an toàn. Ngươi biết chỉ cần có đứa con này, Chung Tu Viễn không thể quay lại với ngươi, nên ngươi đã phái người giết Đổng Du Bội để trừ hậu hoạn.”

“Ta không có.” Sâm Vân Na hét lên, cuối cùng mất bình tĩnh: “Ta không giết người, ta có tiền đồ sáng lạn, cho dù Chung Tu Viễn bỏ ta vì đứa con, ta vẫn có sự nghiệp.”

“Ta sẽ không hủy hoại cả đời mình vì một người đàn ông không yêu ta. Cảnh sát Hàn, hãy tin ta, ta là người lý trí, sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy.”

Cuộc thẩm vấn kéo dài đến 10 giờ tối, dưới bằng chứng âm thanh, Sâm Vân Na thừa nhận đã phái người đánh Đổng Du Bội, nhưng vẫn không thừa nhận cái chết của Đổng Du Bội liên quan đến nàng.

Hàn Bân tạm dừng thẩm vấn, chuẩn bị điều tra chứng cứ ngoại phạm và hồ sơ liên lạc của Sâm Vân Na vào ngày mai, xem có thể tìm được manh mối và bằng chứng mới không…

Sáng hôm sau.

Phòng họp của đội điều tra hình sự thành phố.

Để tiết kiệm thời gian, Hàn Bân tổ chức một cuộc họp sáng sớm.

Nói cách khác, là vừa họp vừa ăn sáng.

Đây là một sự thử nghiệm của Hàn Bân, mục đích chính là tiết kiệm thời gian.

Công việc điều tra hình sự thường xuyên phải làm thêm giờ, tối qua Hàn Bân về nhà đã hơn 11 giờ, sau khi rửa mặt đã là 12 giờ khuya, sáng hôm sau chắc chắn dậy muộn hơn một chút.

Đội điều tra hình sự hầu như ngày nào cũng phải họp, nếu mỗi ngày tiết kiệm được chút thời gian, tích lũy lại sẽ rất đáng kể.

Tất nhiên, hiện tại vẫn đang trong giai đoạn thử nghiệm, thành công hay không còn chưa biết, nếu thành công sẽ tiếp tục thực hiện, nếu không thành công sẽ dừng lại, phạm vi chỉ giới hạn trong đội hai, thuyền nhỏ dễ quay đầu.

Tiêu chuẩn thành công chủ yếu dựa vào hiệu quả của cuộc họp, nếu ảnh hưởng đến hiệu quả của cuộc họp, lập tức dừng lại.

Để làm gương, Hàn Bân cũng mang theo bữa sáng, một túi sữa, một chiếc bánh đá, một bánh cuộn thịt, Hàn Bân chọn thịt chân giò, ăn một miếng rất ngon.

Hàn Bân đặt bữa sáng lên bàn, đi thẳng vào vấn đề: “Mọi người báo cáo tình hình vụ án, ta không điểm danh, ai có tình hình thì nói.”

Chu Gia Húc vẫn chưa quen với cuộc họp sáng, không mang đồ ăn đến, chỉ có một tách cà phê, hắn hắng giọng: “Vậy để ta nói trước.”

“Hôm qua ta đến Ngũ Hoa Sơn điều tra, hỏi thăm không ít người leo núi và cư dân xung quanh, có hiểu biết chi tiết hơn về tình hình ở đó. Ngũ Hoa Sơn gần Thành phố Cầm Đảo, núi không quá dốc, nhiều cư dân đến đó để tập thể dục và vui chơi.”

“Theo cư dân gần Ngũ Hoa Sơn nói, chiều ngày 30 tháng 11 có nhiều nhóm người leo núi, có thể có nhân chứng, chỉ là chưa tìm được. Ta cũng đã xem xét các camera giám sát gần đó, chuẩn bị tìm người từ xe.”

Trước đó, Hàn Bân đã yêu cầu thu thập video giám sát gần Ngũ Hoa Sơn, nhưng những video đó cách hiện trường vụ án rất xa, không thể dùng làm bằng chứng trực tiếp, nhưng các video giám sát tại một số giao lộ có thể ghi lại các xe đi qua, trong đó có thể có xe đã đến Ngũ Hoa Sơn.

“Được, ngươi tiếp tục điều tra theo hướng này, đừng chỉ tập trung vào Lâu Hạc Tường, nếu phát hiện xe khả nghi khác cũng phải đưa vào danh sách điều tra.”

Chu Gia Húc đáp: “Ta biết rồi.”

Hàn Bân quét mắt nhìn mọi người: “Còn ai có tình hình mới không?”

Mọi người không đáp.

Một lúc sau, Hàn Bân nói: “Vậy ta phân công nhiệm vụ hôm nay, tổ trưởng Chu tiếp tục điều tra ở Ngũ Hoa Sơn. Vương Tiêu kiểm tra chứng cứ ngoại phạm của Sâm Vân Na. Lý Cầm, ngươi điều tra hồ sơ liên lạc của Sâm Vân Na.”

“Dạ.” Mọi người tản ra hành động.

Sau khi tan họp, Hàn Bân đã ăn xong bữa sáng, hắn dọn dẹp một chút, chuẩn bị đến văn phòng Đinh Tích Phong báo cáo.

Chương 1271: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vừa ra khỏi phòng họp, Hoàng Khiết Khiết vội vã bước tới: "Hàn đội, nghi phạm Lâu Nguyệt Nam muốn gặp ngài."

"Nàng có chuyện gì?"

"Nàng muốn tự thú."

Vài phút sau, Hàn Bân cùng Bao Tinh đến phòng thẩm vấn.

Lâu Nguyệt Nam ngồi trên ghế thẩm vấn, trông có vẻ tiều tụy.

Hàn Bân đi thẳng vào vấn đề: "Lâu Nguyệt Nam, ngươi muốn tự thú?"

Lâu Nguyệt Nam do dự một lúc: "Đúng."

Hàn Bân hỏi lại: "Ngươi phạm tội gì?"

"Ta muốn gặp con trai ta một lần, sau khi gặp con trai, ta sẽ khai hết."

Hàn Bân không từ chối, cũng không đồng ý, nói khéo: "Ngươi và con trai đều là nghi phạm, để hai người gặp nhau không phải do ta quyết định, ta cũng cần xin ý kiến cấp trên. Chỉ cần ngươi hợp tác điều tra, ta sẽ cố gắng hết sức để đáp ứng nguyện vọng của ngươi, cho hai mẹ con gặp nhau sớm."

Lâu Nguyệt Nam nói: "Ngươi không lừa ta chứ?"

"Ta không có lý do để lừa ngươi."

"Được, ta nhận."

"Nhận tội gì? Nói rõ ra."

Lâu Nguyệt Nam hít một hơi thật sâu, cắn răng nói: "Ta thừa nhận đã giết Đổng Du Bội."

"Ngươi tại sao giết nàng?"

"Cảnh sát Hàn, ngài không thấy nàng đáng chết sao. Nàng luôn chơi đùa với con trai ta, coi con trai ta như kẻ ngốc. Nàng đã chia tay con trai ta vài tháng, bây giờ quay lại tìm hắn, nói mang thai. Ngươi nghĩ có thể không?"

"Ngươi nghĩ rằng đứa con trong bụng Đổng Du Bội không phải của con trai ngươi."

"Ta là phụ nữ, hiểu phụ nữ hơn, phụ nữ mỗi tháng đều có kinh, nếu mang thai, một hai tháng là biết ngay. Nếu muốn giữ con, tự nhiên sẽ bảo vệ tốt. Nếu không muốn, cũng sẽ nhanh chóng phá thai. Làm sao có thể kéo dài đến tháng thứ tư?" Lâu Nguyệt Nam hừ nhẹ, tiếp tục nói:

"Giả sử Đổng Du Bội xác nhận mang thai vào tháng thứ hai, lúc đó không tìm con trai ta, đợi hai tháng sau mới tìm, ngài nghĩ có thể không?"

Hàn Bân nói: "Đó là lý do ngươi giết nàng?"

"Vậy chưa đủ sao? Nàng chỉ muốn lừa tiền con trai ta."

"Ngươi giết nàng ở đâu?"

"Ngũ Hoa Sơn."

"Dùng công cụ gì giết nàng?"

Lâu Nguyệt Nam thở dài: "Chết là chết rồi, ta đã nhận tội, các ngươi còn hỏi gì nữa, ta không phải kẻ giết người hàng loạt, không muốn nhớ lại một lần nữa."

"Cảnh sát không bỏ qua một kẻ xấu, cũng không làm oan một người tốt, để định tội cần xác định chi tiết quá trình phạm tội của nghi phạm, hy vọng ngươi hợp tác."

Lâu Nguyệt Nam lộ vẻ hung dữ: “Ta dùng dao đâm chết nàng.”

“Đâm vào vị trí nào?”

Lâu Nguyệt Nam nghĩ một chút: “Vào ngực, lúc đó ta quá căng thẳng, không nhớ rõ vị trí cụ thể, chỉ đâm bừa, thấy nàng chảy nhiều máu, ta cũng hoảng sợ, liền bỏ chạy.”

Hàn Bân nhíu mày, Đổng Du Bội chết do mất máu, nhưng không phải do dao đâm chết, mà do sau gáy đập vào đá nhọn, ngực Đổng Du Bội không có vết dao.

Hơn nữa, sau khi chết, Đổng Du Bội không mặc quần áo, rất có thể đã bị tấn công tình dục trước khi chết, quần áo cũng bị nghi phạm giấu đi, không khớp với mô tả của Lâu Nguyệt Nam.

Hàn Bân hỏi: “Ngươi giết Đổng Du Bội ở đâu?”

“Ngũ Hoa Sơn?”

“Ta hỏi vị trí cụ thể? Trên đỉnh núi hay chân núi?”

Lâu Nguyệt Nam dùng tay xoa má: “Lúc đó ta quá hoảng sợ, để ta nghĩ… Hình như là gần chân núi.”

“Dao đâu, dao giết Đổng Du Bội ở đâu?”

“Ta vứt rồi.”

“Vứt ở đâu?”

“Ta lần đầu giết người, lúc đó quá căng thẳng. Chỉ tiện tay vứt dao đi, thật sự không nhớ ra.”

“Ngươi đến Ngũ Hoa Sơn bằng cách nào?”

“Ta đi taxi.”

“Số xe là bao nhiêu?”

“Ta không nhớ.”

“Trả tiền bằng cách nào?”

“Ta trả tiền mặt.”

“Ngươi làm sao biết con trai ngươi đến Ngũ Hoa Sơn gặp Đổng Du Bội?”

“Con trai ta xin tiền ta, ta không cho, chỉ nghi ngờ, theo hắn đến Ngũ Hoa Sơn.”

Hàn Bân nói: “Nhưng theo lời con trai ngươi, trước khi đến Ngũ Hoa Sơn hắn không xin tiền ngươi.”

Lâu Nguyệt Nam ánh mắt lay động: “Cảnh sát Hàn, ngài tin lời con trai ta sao, hắn không có việc làm, không xin tiền ta thì xin ai?”

“Ngươi chắc chắn dùng dao giết Đổng Du Bội?”

“Đúng.”

“Ngươi có di chuyển thi thể không?”

“Không.”

“Có cởi quần áo của thi thể không?”

“Lúc đó ta sợ chết khiếp, làm sao để ý những thứ đó, hơn nữa, ta không phải kẻ biến thái.” Lâu Nguyệt Nam nói đến đây, không nhịn được hỏi: “Cảnh sát Hàn, ngài hỏi cái này làm gì?”

“Được rồi, tình hình của ngươi chúng ta đã hiểu, sẽ xác minh thêm.”

Lâu Nguyệt Nam kêu lên: “Xác minh gì nữa, ta đã nói, ta là hung thủ.”

Hàn Bân nói: “Ngươi còn điều gì muốn nói không?”

“Không còn.”

Hàn Bân sắp xếp lại tài liệu trên bàn: “Cuộc thẩm vấn hôm nay tạm dừng.”

Thấy Hàn Bân đứng dậy định rời đi, Lâu Nguyệt Nam vội gọi lại: “Đợi đã… Khi nào ta có thể gặp con trai ta?”

“Chờ tin, ta sẽ sớm xin ý kiến cấp trên.”

Bao Tinh từ phòng thẩm vấn bước ra: “Hàn đội, Lâu Nguyệt Nam miệng nói nhận tội, nhưng lời khai không khớp với hiện trường.”

Nghi phạm nhận tội không chỉ dựa vào lời khai, mà còn phải có chuỗi bằng chứng, hiện tại chưa có bằng chứng cho thấy Lâu Nguyệt Nam liên quan đến cái chết của Đổng Du Bội.

Hàn Bân nói: “Người phụ nữ này có thể đang làm nhiễu loạn điều tra của cảnh sát.”

Bao Tinh đoán: “Nàng muốn thu hút sự chú ý của cảnh sát, để cảnh sát không điều tra con trai nàng, giúp con trai thoát tội.”

“Khả năng đó có.” Hàn Bân gật đầu: “Từ các bằng chứng hiện có, Lâu Hạc Tường vẫn là nghi phạm lớn nhất.”

“Hàn đội, bây giờ chúng ta phải làm gì?”

Chương 1272: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Giữ nguyên hiện trạng, điều tra theo manh mối và chứng cứ.”

“Dạ.”

11 giờ sáng, Vương Tiêu trở lại đồn cảnh sát.

Vừa vào văn phòng, hắn lập tức báo cáo với Hàn Bân: “Hàn đội, chúng ta đã đến cơ quan của Sâm Vân Na, ta hỏi thăm đồng nghiệp của nàng, kiểm tra camera, chiều ngày 30 tháng 11 nàng thực sự đang làm việc, có chứng cứ ngoại phạm.”

Điều này Hàn Bân đã lường trước, từ việc Sâm Vân Na chỉ đạo Tống Phương đánh Đổng Du Bội, khả năng nàng tự ra tay rất nhỏ, nếu muốn giết người, nàng sẽ thuê hoặc chỉ đạo người khác làm.

Hàn Bân trầm ngâm một lúc, chỉ đạo: “Ngươi dẫn người đến ngân hàng, kiểm tra tài khoản của Sâm Vân Na, xem có giao dịch tiền lớn gần đây không.”

“Dạ.” Vương Tiêu khởi động một lúc, uống một cốc nước nóng rồi rời đi.

Có thể nói, đi vội về vội.

Về phần Lý Cầm, nàng trở về còn sớm hơn cả Vương Tiêu, khoảng hơn 10 giờ đã từ công ty viễn thông về rồi.

Nhưng về rồi không có nghĩa là điều tra kết thúc, mà mới là bắt đầu thực sự. Nàng phải xác minh từng liên lạc điện thoại

của Sâm Vân Na, xem có người nào khả nghi không.

……

Hơn 3 giờ chiều, khu vực Trường Đảo, Ngũ Hoa Sơn.

Chu Gia Húc dẫn theo tổ hai đến Ngũ Hoa Sơn điều tra, hắn phân chia người đi, hai người một nhóm, đi xung quanh Ngũ Hoa Sơn điều tra.

Chu Gia Húc và Triệu Minh một nhóm, sau khi ăn trưa, họ bắt đầu leo từ chân núi lên, gặp ai cũng hỏi.

Vừa đi vừa hỏi, đến 2 giờ chiều thì leo lên đến đỉnh núi.

Ngũ Hoa Sơn tuy không cao lắm, nhưng khi đứng trên đỉnh nhìn ra xa, vẫn khiến lòng người phơi phới, cảm thấy dễ chịu.

Triệu Minh chỉ vào một chỗ tương đối bằng phẳng phía dưới, "Tổ trưởng, ngài nhìn kìa, có người đang chụp ảnh."

Chu Gia Húc quay đầu nhìn, quả nhiên thấy một người đang nghịch máy ảnh chụp, "Ngũ Hoa Sơn còn có người yêu thích nhiếp ảnh à, đi, lại xem sao."

Chu Gia Húc tiến lại gần, thấy người này khoảng hơn 40 tuổi, đeo kính râm, để râu, trông khá chuyên nghiệp, máy ảnh và các phụ kiện nhiếp ảnh đeo đầy người, sau lưng còn mang một túi chuyên dụng để chụp ảnh.

Chu Gia Húc mỉm cười chào hỏi, "Đại ca, ngài chọn chỗ này phong cảnh đẹp thật đấy."

Người đàn ông liếc nhìn Chu Gia Húc, "Anh bạn, ngươi cũng thích nhiếp ảnh à?"

"Ta không rành lắm, chỉ đứng xem thôi." Chu Gia Húc tiến tới, đưa cho hắn một điếu thuốc.

Người đàn ông nhận thuốc, nhưng không hút ngay, "Anh bạn, nhìn các ngươi không giống người đi chơi, sao lại leo cao

thế?”

Chu Gia Húc lấy thẻ cảnh sát ra, “Chúng ta là cảnh sát, đang điều tra một vụ án.”

“Ồ, ta đã nói mà, nhìn các ngươi không giống người bình thường, ta sợ đến nỗi không dám hút thuốc.” Người đàn ông nhìn thẻ cảnh sát một cái, rồi mới châm thuốc hút.

“Đại ca, ngài tên gì?”

“Ta họ Kim, ngươi gọi ta là Lão Kim được rồi.”

“Ngài thường xuyên đến Ngũ Hoa Sơn chụp ảnh à?”

“Không hẳn là thường xuyên, ta chụp một vài ngày ở một chỗ, rồi chuyển sang chỗ khác. Ngươi nói đúng hơn là, các ngọn núi lớn nhỏ ở Cầm Đảo ta đều đã đi qua. Ngũ Hoa Sơn này ta đã đến cách đây vài năm, khi đó chỗ này còn là ruộng nương, giờ khác hẳn rồi.”

“Gần đây ngài có chụp ảnh ở Ngũ Hoa Sơn không?”

“Không, ta còn công việc khác, không thể ngày nào cũng đến, thỉnh thoảng một hai ngày thì đến.”

Chu Gia Húc hỏi tiếp, “Chiều ngày 30 tháng 11, ngài có đến Ngũ Hoa Sơn không?”

Lão Kim đếm ngón tay, “Ngày đó… ta hình như có đến.”

“Ngươi có thấy một phụ nữ mặc áo khoác lông vũ màu đỏ không?”

Lão Kim hút một hơi thuốc, “Có phải là người đeo một cái túi màu kaki không?”

“Đúng rồi, ngài đã gặp nàng?”

Lão Kim chỉ về phía chân núi, “Gặp rồi, chiều hôm đó nàng cũng leo núi, nhưng không cao lắm, hình như chỉ ở lưng chừng núi.”

“Kim đại ca, ngài nhớ rõ vậy sao?” Chu Gia Húc hỏi.

“Thế này… thực sự để lại ấn tượng sâu đậm cho ta. Người phụ nữ đó và một người đàn ông ở lưng chừng núi nói chuyện, người đàn ông có vẻ kích động, nói một lúc rồi quỳ xuống trước mặt người phụ nữ. Ta lúc đó ngỡ ngàng, tình huống này chỉ thấy trong phim truyền hình, lớn thế này rồi mới thấy lần đầu, không ấn tượng sao được.”

Triệu Minh cười, “Chuyện thú vị như vậy, ngài không chụp ảnh lại sao?”

Lão Kim liếc nhìn Triệu Minh, cười hì hì, không trả lời.

Chu Gia Húc hỏi tiếp, “Sau đó thì sao? Họ thế nào?”

“Sau đó, người đàn ông đi xuống núi. Ta thấy người đàn ông đi rồi, người phụ nữ cũng không còn gì thú vị nữa, cũng xuống núi theo.”

Chu Gia Húc lấy ra ảnh của Lâu Hạc Tường, “Ngài nói người đàn ông đó là hắn phải không?”

Lão Kim nhìn một cái, “Chắc là cậu ta.”

Chu Gia Húc lại lấy ra ảnh của Đổng Du Bội, “Ngài nhìn người phụ nữ mặc áo khoác đỏ có phải là nàng không?”

Lão Kim nhận ảnh, nhìn một lúc, “Chính là nàng.”

“Ngài chắc chắn sau khi người đàn ông xuống núi, người phụ nữ không gặp chuyện gì?”

“Không, sao vậy?”

“Người phụ nữ đó đã chết, người đàn ông đó là nghi phạm chúng ta đang điều tra.”

Lão Kim lộ vẻ lo lắng, “Chết rồi? Ta nhớ rồi, lúc ta ở dưới chân núi, còn nghe người ta nói trên núi có người chết… chính là cô gái này.”

Chu Gia Húc gật đầu, “Lúc đó, ngài có thấy người nào khả nghi không?”

Lão Kim lắc đầu, “Không.”

Chu Gia Húc chuyển hướng, tiếp tục hỏi câu hỏi của Triệu Minh vừa rồi, “Ngài có chụp ảnh họ không?”

Chương 1273: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lão Kim do dự một chút, "Thôi được, người chết rồi, ta sẽ đưa cho các ngươi, xui xẻo."

Lão Kim mở túi, lấy ra một chiếc máy tính bảng, nhấp đôi vào thư mục ảnh, mở một bức ảnh.

Ảnh nền là ở Ngũ Hoa Sơn, một người đàn ông đang quỳ trước một phụ nữ mặc áo khoác đỏ.

Lão Kim chỉ vào bức ảnh nói, "Người ta nói dưới gối nam nhi có vàng, ta lúc đó thấy rất ấn tượng nên chụp lại, đồng chí cảnh sát, việc này không vi phạm pháp luật chứ."

"Tất nhiên là không, chúng ta cảm ơn ngài còn không kịp." Chu Gia Húc hít một hơi sâu, bức ảnh này rất quý giá, có thể giúp họ tái hiện lại hiện trường vụ án.

"Vậy là tốt rồi."

"Kim tiên sinh, người phụ nữ trong ảnh tên Đổng Du Bội, chiều hôm đó đã bị giết hại, ngài có nhớ thêm chi tiết nào không?"

Lão Kim lắc đầu, "Không, ta đã nói rồi mà, người đàn ông vừa rời đi, ta cũng xuống núi. Dưới núi ta cũng không thấy tình hình ở lưng chừng núi."

Chu Gia Húc xác nhận, "Tức là, ngài có thể chứng minh, người đàn ông đó không phải là kẻ giết Đổng Du Bội?"

Lão Kim nhíu mày, dường như nhận ra mình đã vướng vào một chuyện rắc rối, "Đồng chí cảnh sát, ta không hiểu rõ mấy

chuyện điều tra hình sự này, ta cũng không dám nói hắn không phải hung thủ, ta chỉ kể những gì ta thấy, khi hắn xuống núi, người phụ nữ mặc áo đỏ vẫn còn sống.”

“Tuy nhiên, xuống núi không chỉ có một con đường, ta cũng không luôn nhìn hắn, hắn sau đó đi đâu ta không rõ.”

“Kim tiên sinh, nếu có thể, chúng ta muốn mời ngài đến đồn cảnh sát làm biên bản.” Chu Gia Húc đã điều tra hai ngày, hỏi quanh Ngũ Hoa Sơn, đây là nhân chứng đáng tin cậy nhất, đương nhiên không thể để hắn rời đi dễ dàng.

“Không tiện, ta biết chuyện phức tạp thế này…” Lão Kim thở dài.

“Kim tiên sinh, người đàn ông đó tên Lâu Hạc Tường, mới hơn 20 tuổi, hiện đang bị coi là nghi phạm giết người, lời khai của ngài rất quan trọng, hy vọng ngài có thể đến đồn cảnh sát, làm rõ tình hình, có thể thay đổi cuộc đời hắn.”

Gặp nhiếp ảnh gia Lão Kim, Hàn Bân cũng hơi ngỡ ngàng, lời khai của hắn đã lật đổ phán đoán trước đó của cảnh sát.

Lúc Lâu Hạc Tường rời đi, Đổng Du Bội vẫn còn sống, nghi ngờ của hắn giảm đi rất nhiều.

Sở dĩ chưa hoàn toàn loại bỏ, vì nghi phạm vẫn có thể quay lại hiện trường gây án.

Hàn Bân đưa Lão Kim vào văn phòng, chuẩn bị tự tay làm biên bản cho hắn.

Hàn Bân gặp hắn, rất lịch sự hỏi, “Đại ca, ngài tên là gì?”

“Ta tên Kim Chí Văn.”

“Ngài làm công việc gì?”

“Trước ta làm ở tòa báo, sau này cơ quan phá sản, ta trở thành người tự do, làm việc cho một công ty tổ chức đám cưới,

không phải ngày nào cũng có việc, lúc rảnh rỗi ta thích đi chụp ảnh, du lịch, dạo quanh.”

“Ngày 30 tháng 11, ngài đến Ngũ Hoa Sơn lúc mấy giờ?”

“Ta phải nghĩ lại đã.” Kim Chí Văn lộ vẻ suy nghĩ.

Hoàng Khiết Khiết rót một cốc nước đặt trước mặt hắn.

“Cảm ơn.” Kim Chí Văn tay phải nắm cốc nước, “Ta nhớ ngày 29 có đám cưới, ta bận từ sáng sớm đến tối muộn, tối hôm đó còn uống chút rượu, giải mệt. Sáng hôm sau ngủ tự nhiên tỉnh, dậy thì đã hơn 9 giờ rồi.”

“Ta ăn sáng ở một quán nhỏ, đến Ngũ Hoa Sơn chắc khoảng 11 giờ, lúc đó trời cũng ấm áp, rất thích hợp leo núi.”

Hàn Bân ghi lại thời gian, để hắn nhận diện ảnh của Đổng Du Bội và Lâu Hạc Tường, tiếp tục hỏi, “Ngài thấy họ lúc mấy giờ?”

“3 giờ rưỡi, ta nhớ rất rõ, vì lúc đó ta chụp ảnh.”

“Lâu Hạc Tường rời đi lúc mấy giờ?”

“Khoảng 3 giờ 40, lúc đó ta cũng rời đi.”

“Ngươi hai người tách ra ở đoạn đường nào?”

“Cái này ta không nhớ rõ, vì ta đi chậm, thấy cảnh đẹp thì dừng lại, chụp ảnh, Lâu Hạc Tường đi nhanh hơn ta.”

“Ngươi cuối cùng thấy hắn lúc mấy giờ, càng chính xác càng tốt?”

“Khoảng 3 giờ 45.”

“Ngươi cuối cùng thấy Đổng Du Bội lúc mấy giờ?”

“3 giờ 40.”

“Lúc đó nàng thế nào?”

“Bình thường thôi, không có chuyện gì xảy ra.”

“Ngài rời Ngũ Hoa Sơn lúc mấy giờ?”

“Khoảng 5 giờ rưỡi.”

“Đi bằng cách nào?”

“Ta đi xe buýt, Ngũ Hoa Sơn có xe buýt chuyên dụng, 5 giờ rưỡi xuất phát đúng giờ, rất tiện lợi.”

“Ngài từng gặp Lâu Hạc Tường và Đổng Du Bội trước đó không?”

“Chưa từng.”

“Rời Ngũ Hoa Sơn rồi, ngài có gặp lại Lâu Hạc Tường không?”

“Không.”

Hàn Bân tuy câu hỏi có vẻ vụn vặt, nhưng là các điểm then chốt của vụ án, rất quan trọng cho điều tra sau này.

“Kim tiên sinh, còn một việc muốn nhờ ngài giúp.”

“Việc gì?”

“Ta muốn giữ lại máy ảnh và máy tính bảng của ngài.”

Kim Chí Văn trừng lớn mắt, có chút phản đối, “Tại sao chứ, ta chỉ chụp một bức ảnh đó, không còn ảnh khác. Hơn nữa, chuyện hệ trọng như vậy, nếu ta có ảnh khác, cũng sẽ vô tư cung cấp cho cảnh sát, không giữ làm gì, ta cần những thứ này làm gì?”

“Ta hiểu, ta không phải không tin ngài, mà là để điều tra thường lệ, tránh sau này làm phiền ngài.”

“Máy ảnh của ta là loại chuyên nghiệp, mấy chục ngàn tệ, lỡ làm hỏng thì sao?”

“Ngài không cần lo, nếu máy ảnh bị hỏng, cảnh sát sẽ đền bù nguyên giá, chắc chắn không để ngài chịu thiệt.”

“Thế này…” Kim Chí Văn nắm chặt túi, vẻ không muốn rõ ràng.

Hàn Bân thuyết phục mãi, Kim Chí Văn mới miễn cưỡng đồng ý.

“Kim tiên sinh, cảm ơn ngài hợp tác.” Hàn Bân đưa danh thiếp cho hắn, “Nhớ thêm manh mối gì, ngài có thể liên hệ với ta bất cứ lúc nào.”

Chương 1274: Tiêu Đề 《Ẩn》

Kim Chí Văn nhận danh thiếp, đứng dậy, vẻ mặt còn luyến tiếc, "Ống kính này dễ hỏng, các ngươi kiểm tra cẩn thận, đừng làm xước."

"Chắc chắn."

Kim Chí Văn thở dài, vẻ buồn bã rời văn phòng, Chu Gia Húc đưa hắn ra cửa.

Đóng cửa văn phòng, Hàn Bân triệu tập mọi người họp.

"Tình hình vừa rồi các ngươi đã nghe, nói xem các ngươi có ý kiến gì."

Chu Gia Húc nói, "Kim Chí Văn là người chúng ta tình cờ gặp trên núi, lại là chúng ta chủ động hỏi hắn, ta nghĩ khả năng hắn làm giả chứng cứ là rất nhỏ. Ảnh hắn chụp có thể chứng minh, lúc đó hắn thực sự ở gần hiện trường vụ án."

"Với tình hình hiện tại, ta nghĩ hắn không nói dối, Lâu Hạc Tường rời đi lúc Đổng Du Bội còn sống."

Vương Tiêu nói tiếp, "Cho dù Kim Chí Văn nói thật, cũng chỉ chứng minh Lâu Hạc Tường lúc đó không giết người. Có khả năng, lúc Kim Chí Văn chụp ảnh, Lâu Hạc Tường cũng thấy hắn, nên không ra tay ngay. Đợi Kim Chí Văn rời đi, Lâu Hạc Tường quay lại hiện trường giết người."

Vương Tiêu nói cũng có lý, mọi người không phản bác.

Không ai nói thêm, Hàn Bân tổng kết, "Các ngươi nói đều có lý, ta nghĩ có thể chia làm hai vấn đề."

“Thứ nhất, Kim Chí Văn có nói dối không; thứ hai, Lâu Hạc Tường có khả năng quay lại hiện trường gây án không. Chỉ khi loại trừ hai khả năng này, mới chứng minh được Lâu Hạc Tường vô tội.”

Hàn Bân nhìn đồng hồ, “Ta sẽ phân công nhiệm vụ, tổ trưởng Chu phụ trách xác minh Kim Chí Văn có nói dối không. Xem Kim Chí Văn và Lâu Hạc Tường có liên lạc, có lợi ích gì không. Ngoài ra, đưa máy tính bảng và máy ảnh của Kim Chí Văn đến khoa kỹ thuật kiểm tra.”

“Vương Tiêu phụ trách điều tra Lâu Hạc Tường có khả năng quay lại hiện trường gây án không, nhớ các thời gian ta vừa hỏi, ngoài ra, xác định thời gian Lâu Hạc Tường rời đi qua camera giao thông, cho đội viên đi lại theo tuyến đường của Lâu Hạc Tường, xem thời gian có đủ để giết người và giấu đồ không. Khi mô phỏng hiện trường, phải tính đến địa hình thực tế, làm nhiều lần thử nghiệm.”

“Rõ.”

Hàn Bân phân công xong, mọi người tản ra hành động.

Hàn Bân cũng không rảnh rỗi, hắn và Lý Cầm, Bao Tinh ở lại văn phòng tiếp tục điều tra Sâm Vân Na.

Hắn đã cho người lấy lịch sử cuộc gọi và thông tin tài khoản ngân hàng của Sâm Vân Na, nhiệm vụ bây giờ là tìm ra liên lạc khả nghi trong đó.

……

Sáng hôm sau.

Khi kiểm tra thông tin tài khoản ngân hàng của Sâm Vân Na, Hàn Bân phát hiện một tài khoản khả nghi, từ ngày 10 tháng 11, Sâm Vân Na lần lượt chuyển tiền vào tài khoản này, tổng số tiền đã hơn 50 ngàn.

Người đăng ký tài khoản là, Lâm Bảo Quốc.

Giới tính, nam.

Ngày sinh, 22 tháng 5 năm 1988.

Số điện thoại, 1555864XXX.

Địa chỉ, thành phố Cầm Đảo, khu vực Trường Đảo, đường Hưng Thịnh 302.

Sáng sớm, Hàn Bân đến sở cảnh sát, nhờ đồng nghiệp ở khoa kỹ thuật theo dõi định vị.

10 giờ sáng, Hàn Bân dẫn theo Bao Tinh, Lý Cầm, Triệu Minh đến địa điểm định vị.

Bao Tinh lái xe, Lý Cầm giữ liên lạc với khoa kỹ thuật xác định vị trí nghi phạm.

Triệu Minh ngồi trong xe, mở cửa sổ nhìn ra ngoài, "Chị Lý, nghi phạm cụ thể ở đâu?"

"Nên ở quanh đây, không thể chính xác hơn."

Hàn Bân hỏi, "Mục tiêu bây giờ thế nào?"

"Trạng thái đứng yên." Lý Cầm vừa nói xong, tiếp tục, "Bắt đầu di chuyển rồi, đi theo đường Hưng Thịnh về hướng đông."

Hàn Bân ngồi ghế phụ, mắt nhìn về phía trước, "Chú ý người hoặc xe di chuyển về hướng đông."

Triệu Minh mắt tinh, chỉ về phía trước, "Bân ca, có người đi xe điện về hướng đông."

Hàn Bân theo hướng Triệu Minh chỉ, là một người giao hàng, mặc đồng phục vàng.

Bao Tinh lái xe theo sau.

Một lúc sau, Lý Cầm nhắc, "Mục tiêu rẽ phải, vào làn đường phía nam, di chuyển nhanh, có thể loại trừ khả năng đi bộ."

Hàn Bân luôn nhìn về phía trước, người giao hàng cũng rẽ phải.

Triệu Minh trợn mắt, "Chết tiệt, không lẽ chúng ta phải bắt một người giao hàng, Sâm Vân Na ăn món sơn hào hải vị gì mà tốn 50 ngàn!"

Hàn Bân nhìn quanh, xác nhận không có xe khả nghi khác, "Bắt ở ngã tư tiếp theo!"

Triệu Minh xuống xe, mượn một xe điện công cộng, lái xe điện theo sau.

Người giao hàng đi rất nhanh, cộng thêm đèn đỏ hạn chế, tốc độ không thua xe ô tô.

Một ngã tư vừa đúng đèn đỏ, người giao hàng dừng trước vạch trắng, cúi đầu nhìn đồng hồ.

"Bụp!" Sau lưng một xe điện công cộng đâm vào, làm người giao hàng giật mình.

"Khỉ thật." Người giao hàng bực bội, xuống xe kiểm tra.

May mà xe điện không hỏng nhiều, người giao hàng liếc người đâm mình, là một thanh niên hơn 20 tuổi, thấp bé, đang nhìn hắn vẻ áy náy.

"Đại ca xin lỗi, ta lần đầu đi xe điện công cộng, không kiểm soát được, không cẩn thận đâm vào. Ta xin lỗi ngài, ngài có bị thương không?"

Người giao hàng mặt hòa hoãn hơn, "Lần sau cẩn thận."

"Được rồi." Thanh niên móc ra một bao thuốc lá Trung Hoa, "Bao thuốc này cho ngài, cho bớt sợ."

“Thuốc Trung Hoa.” Người giao hàng ngạc nhiên, đang định nhận thì ‘cạch cạch’ hai tiếng, một đôi còng lạnh lẽo khóa vào tay.

“Cảnh sát, không được động đậy!”

Người giao hàng ngơ ngác, quay đầu nhìn lại, mới thấy sau lưng có ba người, người dẫn đầu lấy ra thẻ cảnh sát.

Người giao hàng sợ run, gượng cười, “Đồng chí cảnh sát, xe của ta bị đâm, các ngươi bắt ta làm gì?”

Chương 1275: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bao Tinh cười, "Chúng ta là cảnh sát hình sự không phải cảnh sát giao thông, xe của ngươi có đâm bay cũng không liên quan đến chúng ta. Ngươi phạm tội gì, tự ngươi rõ nhất."

"Ta không phạm tội, ta chỉ là người giao hàng."

Hàn Bân hỏi, "Ngươi tên gì?"

"Lâm Bảo Quốc."

Hàn Bân nhìn hộp xe điện, "Mở hộp ra."

"Trong đó là đồ giao hàng."

"Hộp giao hàng mà còn khóa."

Lâm Bảo Quốc thở dài, "Đồng chí cảnh sát, ngài không biết, bây giờ có người mặt dày hay ăn trộm đồ giao hàng, ta bị trộm sợ rồi, nên khóa lại."

Bao Tinh quát, "Mở ra!"

Người giao hàng móc chìa khóa, mở khóa hộp.

Bao Tinh sợ trong đó có vật nguy hiểm, ra hiệu người giao hàng lui lại, tự tay mở hộp, bên trong đầy đồ nhưng không có hộp cơm.

Kính râm, gậy điện, súng, máy ảnh,… chất đầy trong hộp.

"Đây là đồ giao hàng của ngươi?" Bao Tinh chỉ vào đồ trong hộp, quát, "Nói, ngươi rốt cuộc làm gì?"

Lâm Bảo Quốc ấp úng, "Ta… ta chỉ là thám tử tư, giúp người điều tra, không làm chuyện phi pháp."

“Ồ, còn có súng, thiết bị đầy đủ thật, như trong phim.” Hàn Bân đeo găng tay, lấy súng ra, cân lên.

Lâm Bảo Quốc ngượng ngùng, “Giả thôi, chỉ là súng đồ chơi.”

Hàn Bân bỏ súng lại hộp, “Ngươi mặc đồ này chuẩn bị đi đâu?”

“Không, không đi đâu, chỉ dạo thôi.”

“Haha.” Hàn Bân cười, “Vậy đi, theo ta về đồn dạo chơi.”

“Đồng chí cảnh sát, đại ca cảnh sát, ta chỉ là thám tử tư, không làm chuyện phi pháp.”

“Ngươi biết Sâm Vân Na không?”

“Không biết.”

Hàn Bân lấy ra ảnh của Đổng Du Bội, “Người phụ nữ này thì sao?”

Lâm Bảo Quốc lập tức ỉu xìu, “Ta biết, nhưng nàng không phải Sâm Vân Na.”

“Nàng tên gì?”

“Đổng Du Bội.”

“Ngươi quen nàng thế nào?”

“Thế này, trước đó một khách hàng liên hệ ta, nhờ ta điều tra một người ở khu dân cư Hòa Cảnh, Đổng Du Bội chính là người đó, ta phát hiện Đổng Du Bội có quan hệ bất chính với một người đàn ông, liền nói cho khách hàng.”

“Người đàn ông đó tên gì?”

“Hắn làm ở cục nhà đất tên Chung Tu Viễn.”

“Ngươi thực sự không biết Sâm Vân Na?”

Lâm Bảo Quốc do dự một chút, nói, "Nghề này của ta có quy tắc, không thể hỏi thân phận khách hàng, nhưng ta đoán được, nàng chắc là vợ Chung Tu Viễn."

"Đồng chí cảnh sát, ta chỉ điều tra Đổng Du Bội, cũng không tiếp cận nàng, chắc không phi pháp chứ."

"Đổng Du Bội chết rồi."

"Cái gì! Chết rồi!" Lâm Bảo Quốc lộ vẻ kinh ngạc, há hốc miệng.

Hàn Bân thông qua quan sát vi biểu cảm, vẻ kinh ngạc của hắn không giống giả.

"Nàng chết thế nào, khi nào chết?"

Bao Tinh dùng ngón trỏ tay phải chỉ vào ngực đối phương, "Chúng ta còn muốn hỏi ngươi, nói, ngươi giết Đổng Du Bội thế nào?"

"Ta không có, đồng chí cảnh sát, ta chỉ là thám tử tư, không làm chuyện phi pháp. Sâm Vân Na từng thuê ta đánh Đổng Du Bội, ta đã từ chối, những gì ta nói đều thật. Nghề này của ta có quy tắc, việc gì làm được, việc gì không làm được, rất rõ ràng, nếu không làm không lâu dài."

"Ngươi không muốn khai, thì theo chúng ta về đồn. Đưa đi." Thấy người xung quanh tụ tập ngày càng đông, Hàn Bân cùng mọi người đưa Lâm Bảo Quốc lên xe.

Lâm Bảo Quốc không chống cự, chỉ luôn ngoái đầu lại, "Đồ của ta, đừng vứt đồ của ta, những thứ đó là cần câu cơm của ta."

Bao Tinh đẩy hắn một cái, "Yên tâm, đó là chứng cứ, dù ngươi muốn vứt, chúng ta cũng không nỡ, quý như báu vật."

Lâm Bảo Quốc bị áp giải về đồn, Hàn Bân cảm thấy nghi ngờ hắn không lớn, giao cho Lý Cầm và Bao Tinh thẩm vấn.

Chu Gia Húc và Vương Tiêu bên kia cũng dần có kết quả.

Chu Gia Húc về văn phòng, kéo một cái ghế ngồi xuống, "Hàn đội, ta đã điều tra kỹ về Kim Chí Văn."

Hàn Bân đưa cho hắn một điếu thuốc, "Sao rồi?"

Chu Gia Húc nhận thuốc, đáp, "Ta kiểm tra lịch sử liên lạc của Kim Chí Văn và Lâu Hạc Tường, không phát hiện họ liên lạc. Cũng không phát hiện họ từng giao tiếp. Khoa kỹ thuật cũng không tìm thấy gì có giá trị từ máy ảnh và máy tính bảng của Kim Chí Văn. Qua nhiều mặt điều tra, ta cho rằng lời khai của Kim Chí Văn đáng tin cậy."

Hàn Bân gật đầu, đơn giản kể lại việc bắt thám tử tư Lâm Bảo Quốc.

Nghe xong, Chu Gia Húc nhíu mày, "Sâm Vân Na có thể thuê thám tử tư điều tra Đổng Du Bội, còn có thể xúi giục biểu đệ đánh Đổng Du Bội, thì cũng có thể thuê sát thủ giết Đổng Du Bội. Ta nghĩ nàng nghi ngờ không nhỏ, cần tiếp tục điều tra."

Hàn Bân nói, "Lý Cầm và Bao Tinh đang thẩm vấn hắn, hy vọng có manh mối mới."

Hai người nói chuyện một lúc, rồi đi ăn trưa.

Hàn Bân vừa lấy cơm xong, thì thấy Vương Tiêu, Giang Dương, Hà Anh Sinh vào nhà ăn.

Ba người này đi Ngũ Hoa Sơn điều tra, họ đã về, nghĩa là điều tra có kết quả.

Hàn Bân vẫy tay gọi ba người, họ lấy cơm xong cũng ngồi bên Hàn Bân.

"Hàn đội." Ba người đồng thanh chào.

Hàn Bân hỏi, "Điều tra ở Ngũ Hoa Sơn có kết quả không?"

Vương Tiêu đáp, “Có, ta định báo cáo với ngài.”

“Ăn xong rồi nói.” Hoàng đế không vội việc đói, dù sao Lâu Hạc Tường còn bị giam, cũng không sợ hắn trốn.

Ăn xong, Hàn Bân triệu tập mọi người họp.

Các thành viên đội hai đều tham gia.

Lý Cầm và Bao Tinh cũng có kết quả thẩm vấn, Lý Cầm xoay bút nói, “Lâm Bảo Quốc thừa nhận được Sâm Vân Na thuê, nhưng chỉ để điều tra Đổng Du Bội, Lâm Bảo Quốc không nhận liên quan đến cái chết của Đổng Du Bội.

Chương 1276: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đồng thời, Lâm Bảo Quốc nói có chứng cứ ngoại phạm, chiều 30 tháng 11 hắn ở nhà, cần xác minh thêm.”

Hàn Bân nói, “Chị Lý, chứng cứ ngoại phạm của Lâm Bảo Quốc, vẫn do ngươi phụ trách xác minh.”

“Rõ.”

“Vương Tiêu, nói tình hình bên ngươi.”

Vương Tiêu lấy ra một tài liệu, đưa cho Hàn Bân, “Qua mô tả của vài nghi phạm và Kim Chí Văn, chúng ta mô phỏng lại tình hình hiện trường vụ án, hắn rời lưng chừng núi lúc 3 giờ 40, 5 giờ 10 có mặt ở bãi đỗ chân núi, 5 giờ 30 qua cửa thôn Kim Tinh, sau đó quay về thành phố đều có bằng chứng giám sát.

Ta, Giang Dương, Hà Anh Sinh đã mô phỏng nhiều lần tuyến đường của Lâu Hạc Tường, phát hiện hắn không có thời gian quay lại hiện trường gây án. Nghi ngờ của hắn cơ bản có thể loại trừ.”

Hàn Bân không nói ngay, xem kỹ báo cáo của Vương Tiêu và quá trình mô phỏng hiện trường, không thấy gì bỏ sót, “Về tình hình Lâu Hạc Tường, các ngươi thấy sao?”

Im lặng một lúc, Chu Gia Húc nói, “Theo chứng cứ hiện tại, nghi ngờ của Lâu Hạc Tường có thể loại trừ tạm thời.”

Hàn Bân nhìn quanh, “Các ngươi thì sao? Về Lâu Hạc Tường có nghi ngờ gì không?”

Thấy mọi người lắc đầu, Hàn Bân tiếp tục, "Được, ta sẽ báo cáo đội trưởng, đề nghị thả Lâu Hạc Tường."

Bao Tinh liếm môi, "Hàn đội, còn mẹ Lâu Hạc Tường, Lâu Nguyệt Nam thì sao? Có thả không?"

Hàn Bân hừ một tiếng, "Bà ta không phải nhận mình là hung thủ sao, vậy thì giam thêm một thời gian."

Lý Cầm nói, "Ta nghĩ bà ta cố tình che chở cho con trai, mới nhận mình là hung thủ."

Triệu Minh đáp, "Nếu đúng vậy, có thể bà ta biết gì đó, Đổng Du Bội thực sự là do Lâu Hạc Tường giết, chỉ là Lâu Hạc Tường dùng thủ đoạn nào đó, khiến cảnh sát nghĩ không có thời gian gây án."

Vương Tiêu nghĩ một lúc, đáp, "Chắc không thể, chúng ta mô phỏng nhiều lần quá trình gây án, nếu Kim Chí Văn không nói dối, Lâu Hạc Tường không có thời gian gây án."

Chu Gia Húc nói, "Theo điều tra của chúng ta, lời khai của Kim Chí Văn đáng tin cậy."

Bao Tinh cười, "Thực ra còn một khả năng, Lâu Hạc Tường đến hiện trường, Lâu Nguyệt Nam cũng tưởng hắn là hung thủ. Chúng ta đột nhiên đến nhà Lâu Hạc Tường, làm họ không kịp thống nhất lời khai. Lâu Hạc Tường biết mình không phải hung thủ, nhưng Lâu Nguyệt Nam tưởng hắn là hung thủ."

Hàn Bân nói, "Dù Lâu Nguyệt Nam có phải hung thủ hay không, chưa điều tra rõ ràng không thể thả bà ta."

Theo Hàn Bân nghĩ, nếu Lâu Nguyệt Nam là hung thủ, đương nhiên không thể thả. Nếu Lâu Nguyệt Nam không phải hung thủ, thì hành vi trước của bà ta là cản trở cảnh sát điều tra, cũng không thể thả dễ dàng? Nếu không sau này mọi người học theo, sẽ gây trở ngại lớn cho điều tra của cảnh sát.

Hàn Bân báo cáo Đinh Tích Phong xong, Đinh Tích Phong kiểm tra lại tư liệu, mới đồng ý thả Lâu Hạc Tường.

……

Sáng hôm sau.

Vụ án giết người ở Ngũ Hoa Sơn có cuộc họp tổng kết, tham gia có phó cục trưởng Phùng Bảo Quốc, đội trưởng Đinh Tích Phong và toàn bộ thành viên đội hai.

Họp xong, Hàn Bân báo cáo tiến độ vụ án với hai lãnh đạo.

Với việc thả Lâu Hạc Tường, trọng điểm điều tra chuyển sang Sâm Vân Na. Sâm Vân Na có chứng cứ ngoại phạm, nhưng vì có tiền án thuê thám tử tư điều tra và xúi giục biểu đệ đánh Đổng Du Bội, Sâm Vân Na có thể thuê người giết Đổng Du Bội.

Qua điều tra, chứng cứ ngoại phạm của thám tử tư Lâm Bảo Quốc là thật, tạm thời loại trừ nghi ngờ của hắn.

Hai lãnh đạo hiểu tình hình vụ án, cũng giúp phân tích các khả năng, sắp xếp lại manh mối vụ án, Phùng Bảo Quốc và Đinh Tích Phong kinh nghiệm phong phú, chỉ ra một số thiếu sót trong điều tra.

Hàn Bân khiêm tốn tiếp thu, ghi chép cẩn thận nội dung cuộc họp.

Họp kéo dài một giờ, xong xuôi, Đinh Tích Phong nói chuyện riêng với Hàn Bân một lúc, mới để hắn rời đi.

Hàn Bân về văn phòng, vừa đến cửa đã nghe thấy tiếng ồn ào, còn nghe thấy một giọng quen.

Hàn Bân mở cửa văn phòng, quả nhiên thấy một bóng dáng quen thuộc, “Mã đội, ngài về rồi.”

Mã Cảnh Ba ngồi trên ghế, các thành viên đội hai vây quanh.

“Bác sĩ nói vết thương của ta đã ổn định, có thể xuất viện về nhà dưỡng thương, ta không muốn ở bệnh viện nữa, tiện đường qua thăm các ngươi, đội trưởng đâu? Ta phải đến gặp hắn.” Mã Cảnh Ba đến sở cảnh sát, định đến báo cáo Đinh Tích Phong trước, nhưng Đinh Tích Phong đang họp, hắn liền đến văn phòng đội hai trước.

“Đội trưởng vừa về văn phòng.”

Mã Cảnh Ba vịn ghế đứng dậy, “Ta không tán gẫu với các ngươi nữa, ta đến gặp đội trưởng trước, về rồi nói sau.”

Thấy hắn dáng đi còn khó khăn, Hàn Bân nói, “Mã đội, ta đi cùng ngài.”

“Không cần, ngươi cứ làm việc của mình, ta tự đi được. Trưa ta cùng các ngươi ăn cơm, lúc đó trò chuyện kỹ hơn.” Mã Cảnh Ba vẫy tay, cũng từ chối người khác dìu.

Nói đùa gì vậy, ở sở cảnh sát hắn không mất mặt được, nếu bị người ta thấy dìu mới đi được, hắn thà không quay lại.

Trưa, Mã Cảnh Ba cùng Hàn Bân và mọi người đi ăn cơm, vết thương của Mã Cảnh Ba còn chưa khỏi hẳn, nhưng vì bị ở vai, chỉ cần không đi nhanh, nhìn ngoài cũng không thấy gì lạ.

Đội hai chiếm cả dãy bàn, cũng là lần đầu tiên tụ họp từ khi Mã Cảnh Ba bị thương.

Các đồng nghiệp khác thấy Mã Cảnh Ba, cũng đến chào hỏi.

Mã Cảnh Ba bị thương, không phải là nghỉ việc, bị thương cũng là một vinh dự và kinh nghiệm, chỉ cần vết thương lành không ảnh hưởng đến sức khỏe, chỉ cần không vấn đề tâm lý, quay lại đội cảnh sát chỉ là vấn đề thời gian.

Chương 1277: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lúc ăn, mọi người không nói nhiều về vụ án, mà kể lại các chuyện thú vị trong công việc trước đây, không khí bữa ăn rất vui vẻ, thỉnh thoảng còn có tiếng cười.

Ăn xong, Mã Cảnh Ba đuổi người khác đi điều tra vụ án, chỉ giữ lại Hàn Bân.

Mã Cảnh Ba lần này về, một là gặp đồng nghiệp cũ, hai là thu dọn đồ cá nhân, biết Hàn Bân chưa dùng văn phòng đội trưởng, Mã Cảnh Ba cảm động, Hàn Bân là người nhớ tình cảm.

Hắn từng thấy nhiều cảnh người đi trà lạnh, khiến người ta thương cảm, nhưng may không xảy ra với mình.

Mã Cảnh Ba lấy chìa khóa mở cửa văn phòng, nhìn quanh văn phòng quen thuộc, giống y lúc hắn rời đi, không hề thay đổi.

"Hàn Bân, ta thu dọn đồ cá nhân xong, văn phòng ngươi cứ yên tâm dùng."

Hàn Bân lặng thinh.

Mã Cảnh Ba vỗ vai hắn, "Đội hai giao cho ngươi, ta tin vào năng lực của ngươi, làm tốt vào."

"Rõ, ta nhất định không phụ sự tin tưởng của ngài."

Mã Cảnh Ba gật đầu, "Được, ta thu dọn đồ, lát nữa đi. Ngươi bảo người dọn dẹp."

"Mã đội, lát nữa ta tiễn ngài."

Mã Cảnh Ba cười, "Không cần, vợ ta sẽ đến, thu dọn đồ nàng giỏi lắm, chắc hơn ngươi."

"Vậy ta uống trà, trò chuyện với ngài."

"Đi đi, không phải ta không về, sau này nói chuyện lúc nào chẳng được, về điều tra vụ án đi. Đây là vụ đầu tiên ngươi phụ trách, đừng làm hỏng."

Hàn Bân nghiêm túc, "Không đâu, nếu vụ đầu không làm tốt, sau này không còn mặt mũi gặp ngài."

"Đi đi."

"Rõ." Hàn Bân chào, quay người rời văn phòng, đến cửa lại nói, "Vợ ngài đến, bảo ta một tiếng, ta tiễn ngài."

Mã Cảnh Ba vẫy tay, "Đi đi, đừng dài dòng."

Về văn phòng, Hàn Bân tĩnh tâm lại, tiếp tục điều tra vụ án.

Sáng họp, Phùng Bảo Quốc và Đinh Tích Phong đưa ra nhiều chỉ đạo, trong đó có một là quay lại hiện trường, mở rộng phạm vi điều tra người khả nghi, nếu điều tra sai hướng, nỗ lực điều tra cũng vô ích.

Với việc thả Lâu Hạc Tường, giờ chỉ còn Sâm Vân Na là nghi phạm chính, nhưng Sâm Vân Na có chứng cứ ngoại phạm, tạm thời không phát hiện chứng cứ nàng thuê người giết.

Giả sử Sâm Vân Na không phải hung thủ, Hàn Bân điều tra nàng cũng vô ích.

Ngày xảy ra án mạng ở Ngũ Hoa Sơn không chỉ có Lâu Hạc Tường, còn một số du khách, những người này dù không có động cơ gây án, nhưng có thể nhất thời nổi thú tính. Đổng Du Bội chết lúc không mặc quần áo, cũng chứng minh điều này phần nào.

Nghĩ vậy, Hàn Bân xác định hướng điều tra mới, dùng mọi biện pháp điều tra người có mặt ở Ngũ Hoa Sơn hôm đó……

Đội hình sự thành phố, văn phòng đội hai.

Sau khi Mã Cảnh Ba dọn đồ cá nhân, nhân viên vệ sinh dọn dẹp phòng, Hàn Bân chuyển vào văn phòng đội trưởng.

Lên cấp đội trưởng, cách làm việc khác trước, tài liệu và văn kiện tăng gấp bội, ở văn phòng chung không tiện.

Trên bàn là báo cáo khám nghiệm tử thi Đổng Du Bội, nàng chết do vết thương chí mạng ở sau đầu, hung khí là viên đá trên đất, DNA trong cơ thể Đổng Du Bội và mẫu DNA của Chung Tu Viễn trùng khớp, đứa con trong bụng Đổng Du Bội là của Chung Tu Viễn.

Theo báo cáo khám nghiệm tử thi, kết hợp tình hình hiện trường, Chung Tu Viễn cũng có nghi ngờ nhất định, nhưng hắn có chứng cứ ngoại phạm rõ ràng.

Mấy ngày nay, Hàn Bân luôn điều tra người có mặt ở Ngũ Hoa Sơn hôm xảy ra án mạng, mở rộng danh sách nghi phạm, nhưng theo thời gian, nhiều manh mối dần biến mất, điều tra không có tiến triển lớn.

Điều tra nghi phạm Sâm Vân Na cũng không tiến triển, Hàn Bân đã định thả người.

Nhưng hắn lại đối mặt với một khó khăn mới, nếu thả Sâm Vân Na, vụ án không còn nghi phạm chính.

Hàn Bân châm điếu thuốc, hít vài hơi, cảm thấy áp lực chưa từng có.

Trước đây, vụ án cũng có lúc không thuận lợi, nhưng lúc đó trên có người chống đỡ, ở phân cục Ngọc Hoa có Tằng Bình, lên sở cảnh sát có Mã Cảnh Ba, giờ Hàn Bân thay vị trí

đội trưởng, không ai thay hắn che chắn, áp lực cũng phải do Hàn Bân chịu.

Về vụ án, Hàn Bân bàn với Đinh Tích Phong nhiều lần, khó khăn của vụ án là Ngũ Hoa Sơn rộng lớn, hiện trường không có camera, hơn nữa xung quanh trống trải, ngoài một số du khách, rất ít người ở trên núi.

Cảnh sát cũng thu thập một số giám sát ở Ngũ Hoa Sơn, nhưng so với không gian rộng lớn của núi, như muối bỏ bể, không chỉ là góc chết, mà chỉ một số khu vực có giám sát.

Đồn cảnh sát địa phương luôn phối hợp điều tra, nhưng không có manh mối mới.

"Reng reng…" Một hồi chuông điện thoại vang lên, cắt đứt suy nghĩ của Hàn Bân.

Hàn Bân nhìn điện thoại, là số của Lý Huy, "A lô."

"Bân Tử đang làm gì?"

"Ngồi trong văn phòng, có việc gì?"

"Xem ngươi nói kìa, giờ ngươi thăng chức, thành đội trưởng đội hình sự thành phố, ta không được gọi điện cho ngươi."

Hàn Bân cười mắng, "Đừng làm trò nữa, nói đi, có việc gì?"

"Khụ." Lý Huy hắng giọng, "Ngươi có biết Kim Chí Văn không?"

"Người yêu thích nhiếp ảnh… không, là người làm đám cưới. Sao ngươi hỏi hắn?"

"Hắn chết rồi, ta tìm thấy danh thiếp của ngươi ở nhà hắn."

"Chết rồi!" Dù Hàn Bân quen sinh tử, cũng cảm thấy đột ngột, "Hắn chết lúc nào, chết thế nào?"

“Hắn chết ở nhà, theo tình hình hiện trường như là bị giết cướp.”

Hàn Bân im lặng một lúc, “Ta đang điều tra một vụ giết người, Kim Chí Văn là nhân chứng then chốt, cái chết của hắn không đơn giản.”

Chương 1278: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Thế này, ngươi đừng thu đội, ta đến hiện trường, xem hai vụ có liên quan không.”

“OK, ta gửi địa chỉ cho ngươi.”

Không lâu sau, Hàn Bân nhận được tin nhắn Lý Huy.

Trên đó có thông tin, ảnh và địa chỉ của Kim Chí Văn, Hàn Bân xác nhận là cùng một người, lập tức đến văn phòng đội trưởng báo cáo Đinh Tích Phong.

……

Nửa giờ sau.

Khu dân cư Quảng Hà, căn hộ số 702, tầng 8.

Hàn Bân dẫn người đến hiện trường, bên ngoài căn hộ 702 đã được phong tỏa bằng dây cảnh giới.

Bao Tinh xuất trình thẻ cảnh sát cho cảnh sát phụ trách bảo vệ hiện trường.

Lý Huy nghe thấy tiếng động, cũng từ trong nhà đi ra, cười chào hỏi, “Đội trưởng Hàn, các ngươi đến nhanh thật đấy.”

Hàn Bân cười gượng một cái, vụ án Ngũ Hoa Sơn đang rơi vào bế tắc, cái chết của Kim Chí Văn rất có thể liên quan đến vụ án giết người ở Ngũ Hoa Sơn, Hàn Bân dĩ nhiên không thể bỏ qua manh mối quan trọng này.

“Đội trưởng Tằng đến chưa?”

“Ở bên trong rồi.”

Hàn Bân bước vào lối vào, quét mắt nhìn quanh căn phòng, thấy Tằng Bình đang đứng bên cửa sổ xem xét.

Hàn Bân chủ động chào hỏi, "Đội trưởng Tằng."

Nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, Tằng Bình quay đầu lại, cười nói, "Đội trưởng Hàn đến rồi à."

Nụ cười của Tằng Bình có chút gượng gạo, cấp dưới của mình trước đây, bây giờ lại có địa vị cao hơn mình, theo lý mình phải ra đón tiếp mới đúng. Nhưng nhất thời còn chưa thể thích ứng được, trong lòng khó chịu vô cùng.

Hàn Bân không để ý, cười nói, "Đội trưởng Tằng, ngài gọi ta như vậy khiến ta thấy không quen, cứ gọi tên ta đi."

Tằng Bình nói, "Chuyện riêng tư thì riêng tư, trong công việc vẫn phải gọi như thế."

"Được, tùy ngài."

Lý Huy tiếp lời, "Đội trưởng Hàn, ta giới thiệu tình hình hiện trường cho ngươi."

"Căn hộ này là một căn hộ một phòng ngủ, nạn nhân chết trên giường trong phòng ngủ, có vết dao rõ ràng ở ngực và lưng, nạn nhân có lẽ đã mất máu quá nhiều mà chết. Chúng ta còn tìm thấy một chiếc khăn trong miệng nạn nhân, có lẽ để ngăn nạn nhân kêu cứu."

Hàn Bân nghe Lý Huy miêu tả, xem xét hiện trường, hắn phát hiện có máu ở cửa phòng ngủ, vết máu còn có hình dạng văng tung tóe, Hàn Bân tinh thông giám định vết máu, từ vết máu để lại có thể phân tích được tình hình lúc xảy ra án mạng.

Nạn nhân có lẽ bị hung thủ đâm từ phía trước ở cửa, quay người chạy về phòng ngủ, cơ thể bị thương nên mất thăng bằng ngã lên giường, sau đó hung thủ đuổi theo dùng dao đâm vào lưng, khiến Kim Chí Văn mất máu quá nhiều mà chết.

Hàn Bân tiến đến xem xét thi thể Kim Chí Văn, đúng là hắn thật.

Hắn không khỏi thở dài, vài ngày trước còn là nhân chứng đến cục cảnh sát lấy lời khai, bây giờ đã trở thành nạn nhân.

Hàn Bân xem xét kỹ trong phòng ngủ, tình hình tương tự như bên ngoài, căn phòng bị lục tung lên, có vẻ như nghi phạm đang tìm kiếm tài sản.

"Hung thủ vào nhà bằng cách nào?"

Lý Huy đáp, "Chúng ta kiểm tra hiện trường, phát hiện cửa sổ đều nguyên vẹn, không có dấu vết bị phá hoại, có thể là người quen gây án hoặc là trộm chuyên nghiệp."

Hàn Bân quét mắt xung quanh, "Người báo án đâu?"

"Người báo án là bạn gái của Kim Chí Văn, nàng đang rất kích động, ta để Điền Lệ đưa nàng ra xe cảnh sát nghỉ ngơi."

Hàn Bân nói, "Bảo Điền Lệ đưa nàng lên đây, ta muốn lấy lời khai, tiện thể để nàng nhận diện đồ vật bị mất trong nhà."

Lý Huy nói, "Ta đi liên lạc."

Mười phút sau, Điền Lệ dẫn một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi bước vào, tóc ngắn ngang tai, mắt đỏ hoe, vẫn còn đang thút thít.

Hàn Bân nhìn đối phương, "Ngài tên gì?"

"Ta tên…" người phụ nữ nghẹn ngào, lấy khăn giấy lau mắt, "Lưu Yến Ni."

"Bà Lưu, ngài và Kim Chí Văn có quan hệ gì?"

"Lão Kim… hắn là bạn trai ta."

"Các ngươi quen nhau bao lâu rồi?"

"Hơn hai năm, chưa đến ba năm."

“Ngươi phát hiện chuyện gì xảy ra lúc nào?”

“Sáng nay ta gọi cho hắn nhưng không ai nghe máy, hắn chưa bao giờ như vậy, ta không yên tâm nên đến nhà hắn xem sao, gõ cửa không ai mở. Hắn chỉ có một mình ở nhà, thường uống chút rượu, ta sợ hắn xảy ra chuyện. Ta tự mở cửa vào, rồi ta phát hiện…” nói đến đây, Lưu Yến Ni lại khóc.

Một lúc sau, nàng mới bình tĩnh lại, “Ta thấy máu ở cửa phòng ngủ, vội vàng vào kiểm tra, hắn nằm trên giường, toàn thân đầy máu, ta sợ chết khiếp. Ta chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này, chưa bao giờ…”

Hàn Bân nói, “Ngươi kiểm tra xem, nhà hắn mất những gì?”

Lưu Yến Ni lắc đầu, “Dù có chìa khóa nhà hắn nhưng ta chưa bao giờ lục lọi đồ đạc, ta không rõ nhà hắn có những gì, bây giờ xảy ra chuyện như vậy, ta rối bời, không thể nhớ ra được.”

“Ngươi lần cuối liên lạc với hắn khi nào?”

“Tối qua hơn bảy giờ, hắn gọi cho ta, lúc đó ta đang nấu cơm, sau đó gọi lại không thấy nghe máy, ta nghĩ hắn ngủ rồi, định sáng nay gọi lại.”

“Ngươi gọi cho hắn lúc mấy giờ?”

Lưu Yến Ni nghĩ ngợi, “Khoảng chín giờ tối.”

“Sáng nay ngươi đến nhà Kim Chí Văn lúc mấy giờ?”

“Chưa đến tám giờ.”

“Lúc đó ngươi có phát hiện gì bất thường không?”

Lưu Yến Ni lắc đầu, “Ta không nhớ, thấy hắn chết trong phòng ngủ, ta choáng váng.”

Hàn Bân biết Kim Chí Văn, biết hắn không còn cha mẹ, chưa từng kết hôn, Lưu Yến Ni có lẽ là người thân thiết nhất với hắn, "Gần đây Kim Chí Văn có gì bất thường không?"

Chương 1279: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Không, hắn vẫn như cũ, khi có việc thì bận rộn với đám cưới, không có việc thì đi chụp ảnh…" nói đến đây, Lưu Yến Ni chợt nhớ ra, "Đúng rồi, hắn nói mấy ngày trước sẽ kiếm được một khoản tiền, sẽ đổi sang nhà lớn hơn để đón mẹ con ta về ở cùng."

"Hắn có nói là bao nhiêu không?"

Lưu Yến Ni đáp, "Không."

Hàn Bân không biết số tiền cụ thể, nhưng liên quan đến việc đổi nhà, rõ ràng không phải số tiền nhỏ, "Hắn có nói kiếm tiền bằng cách nào không?"

"Ban đầu, nghe hắn nói sẽ kiếm được một khoản tiền lớn, ta lo lắng hắn làm chuyện phi pháp, hỏi hắn kiếm bằng cách nào. Hắn nói ảnh của hắn đoạt giải, một ông chủ lớn rất thích tấm ảnh đó, đang có ý định mua, đang thương lượng."

Lưu Yến Ni dừng lại, nói tiếp, "Ta nghĩ đó là chuyện tốt, hắn đam mê nhiếp ảnh nhiều năm, cuối cùng cũng được đền đáp. Ta rất vui cho hắn."

Lưu Yến Ni nắm lấy cánh tay Hàn Bân, "Cảnh sát, ngươi nói có phải ông chủ đó không muốn trả tiền, muốn lấy ảnh nên giết hắn không?"

Hàn Bân không trả lời, hắn không tin chuyện ảnh đoạt giải, có ông chủ lớn muốn mua ảnh của Kim Chí Văn.

Chuyện này nghe chỉ để biết, đừng tin, ông chủ lớn không phải kẻ ngốc.

Hàn Bân nghĩ đến vụ án Ngũ Hoa Sơn, nếu Kim Chí Văn không chỉ chụp ảnh Đổng Du Bội và Lâu Hạc Tường, mà còn vô tình chụp được quá trình gây án của hung thủ, thì hung thủ chắc chắn sẽ làm mọi cách để lấy lại ảnh…

Theo suy đoán của Hàn Bân, hai vụ án này có liên quan. Thậm chí, hung thủ giết Kim Chí Văn có thể là cùng một người với hung thủ giết Đổng Du Bội.

Vụ án giết Đổng Du Bội rơi vào bế tắc, không tìm được manh mối mới, cái chết của Kim Chí Văn mở ra hướng điều tra mới cho Hàn Bân.

Hàn Bân kể lại suy đoán cho Tằng Bình, đồng thời đề xuất thành lập tổ điều tra chung vụ án Ngũ Hoa Sơn.

Tằng Bình không có ý kiến, hợp tác với Hàn Bân rất ăn ý, không có vấn đề gì. Lùi một bước, dù có ý kiến cũng không thể tranh luận với cấp trên.

Sau đó, Hàn Bân báo cáo với đội trưởng Đinh Tích Phong, biết hung thủ hai vụ án có thể liên quan, Đinh Tích Phong lập tức đồng ý thành lập tổ điều tra chung.

Vụ án này hắn cũng rất quan tâm, không tìm được manh mối, hắn cũng sốt ruột.

Được Đinh Tích Phong ủng hộ, Hàn Bân dẫn đội hai của đội điều tra hình sự tham gia điều tra vụ án.

Khi Kim Chí Văn đến cục cảnh sát làm chứng, Chu Gia Húc đã điều tra xung quanh hắn, nên đội hai khá quen thuộc với tình hình của Kim Chí Văn.

Sau khi Lưu Yến Ni ổn định tâm lý, Hàn Bân nói, “Bà Lưu, ta hiểu tâm trạng của ngươi hiện tại, nhưng tình hình đặc biệt,

chúng ta cần ngài hợp tác để nhanh chóng phá án, đòi lại công bằng cho Kim Chí Văn.”

Lưu Yến Ni lau mắt, “Cảnh sát, ngài muốn ta làm gì?”

“Ngài đã thấy thiết bị chụp ảnh Kim Chí Văn thường dùng chứ?”

“Ta biết.”

“Ngài miêu tả lại hắn có những thiết bị gì?”

“Hắn có một máy ảnh, một máy quay nhỏ, một máy tính bảng, thường mang theo khi đi chụp ảnh.”

Chu Gia Húc nói, “Khi gặp Kim Chí Văn ở Ngũ Hoa Sơn, ta chỉ thấy hắn mang theo máy ảnh và máy tính bảng, không thấy máy quay nhỏ.”

Hàn Bân nhìn Tằng Bình, “Đội trưởng Tằng, ở hiện trường có thấy máy quay nhỏ không?”

“Không.”

Hàn Bân hỏi Lưu Yến Ni, “Bà Lưu, ngài miêu tả lại nhãn hiệu và kiểu dáng máy quay?”

“Đó là nhãn hiệu nước ngoài, toàn là chữ tiếng Anh, ta không biết gọi là gì. Máy quay màu đen. Kim Chí Văn rất quý, không cho ai động vào.”

Hàn Bân vỗ vai Lý Huy, “Ngươi dẫn người tìm kỹ xem có hướng dẫn sử dụng hay thẻ bảo hành máy quay không.”

Lưu Yến Ni không nhận ra nhãn hiệu, Hàn Bân phải tự tìm manh mối xác định nhãn hiệu máy quay.

Hàn Bân tiếp tục dặn dò, “Tổ trưởng Chu, ngươi hiểu rõ tình hình của Kim Chí Văn, đi điều tra xem ảnh của Kim Chí Văn có đoạt giải, có thật sự có ông chủ lớn muốn mua không.”

“Rõ.” Chu Gia Húc đáp, dẫn theo vài người rời hiện trường.

Đội kỹ thuật và pháp y cũng bận rộn xong.

Lỗ Văn đội kỹ thuật bước đến chào hỏi, “Đội trưởng Tằng, đội trưởng Hàn, hiện trường đã kiểm tra xong.”

“Có phát hiện gì không?”

Lỗ Văn đáp, “Thu thập được một số dấu vân tay, tóc, chúng ta cần mang về giám định. Ngoài ra, phát hiện một bộ dấu chân dính máu, đội trưởng Hàn là chuyên gia, ta sẽ xử lý và gửi ảnh dấu chân rõ ràng cho đội trưởng Hàn.

Ngoài ra, từ vết máu văng và nhỏ giọt tại hiện trường, vị trí nạn nhân bị đâm đầu tiên có lẽ ở cửa phòng ngủ, sau đó quay người chạy về phòng ngủ ngã lên giường, tạo thành hiện trường như hiện tại.

Chúng ta cũng lấy một chiếc khăn trong miệng nạn nhân, có lẽ để ngăn nạn nhân kêu cứu. Tạm thời phát hiện được như vậy.”

Hàn Bân nói, “Vất vả rồi, chờ kết quả giám định của ngươi.”

“OK.” Lỗ Văn chào rồi thu dọn hộp dụng cụ.

Khi thi thể Kim Chí Văn được đưa vào túi đựng xác, Ngô Hà cũng bước đến, tháo găng tay và khẩu trang, “Phù, cuối cùng cũng xong, dạo này không hiểu sao, vụ án mạng nhiều hơn trước.”

Tằng Bình nói, “Dịch bệnh vừa qua, nhiều người mất việc, mâu thuẫn xã hội tăng. Người bốc đồng dễ xảy ra sự cố, hy vọng sang năm sẽ khá hơn.”

“Hy vọng vậy.”

Ngô Hà đáp, nói tiếp, “Thời gian sơ bộ đã xác định, nguyên nhân tử vong như ngươi thấy, bị một nhát dao đâm vào ngực, năm nhát vào lưng, vết thương chí mạng là từ lưng đâm vào phổi, cộng với mất máu quá nhiều dẫn đến sốc do thiếu oxy mà chết.

Chương 1280: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thời gian tử vong từ tám giờ rưỡi đến mười một giờ đêm qua, hung khí là một con dao nhọn sắc bén, lưỡi dài bảy đến mười cm. Chi tiết báo cáo khám nghiệm tử thi cần giám định thêm tại phân cục."

Ngô Hà nói xong, chỉ huy cảnh sát đưa túi đựng xác lên cáng, vận chuyển xuống bằng thang máy.

Hàn Bân nghe xong, dặn Vương Tiêu, "Ngươi đi hỏi thăm hàng xóm xung quanh, hỏi xem từ tám giờ đến mười một giờ đêm qua, họ có nghe thấy tiếng động gì bất thường không."

Theo lời pháp y Ngô Hà, Kim Chí Văn chết từ tám giờ rưỡi đến mười một giờ đêm qua, thời gian bị thương phải sớm hơn, xét đến thương tích nặng, Kim Chí Văn không trụ được lâu, Hàn Bân suy đoán thời gian gây án sớm hơn nửa giờ.

"Đã đã đã…" Tiếng bước chân nặng nề vang lên, Tôn Hiểu Bằng bước vào phòng khách.

Tôn Hiểu Bằng định báo cáo với Tằng Bình, chợt nhìn thấy Hàn Bân, ngạc nhiên, "Đội trưởng Hàn, ngài đến rồi à?"

Hàn Bân cười, "Ta đang nghĩ ngươi đi đâu, sao mãi không thấy."

"He he, đội trưởng Tằng bảo ta đi kiểm tra camera giám sát." Tôn Hiểu Bằng cười gượng, báo cáo, "Đội trưởng Tằng, đội trưởng Hàn, ta đến công ty quản lý kiểm tra camera, phát hiện khoảng chín giờ ba mươi lăm phút tối qua, có một người

khả nghi đi thang máy lên tầng này, khoảng chín giờ bốn mươi hai phút đi thang máy rời đi.”

Lý Huy hỏi, “Có phải cư dân của tòa nhà không?”

Tôn Hiểu Bằng lắc đầu, “Không biết.”

“Công ty quản lý cũng không biết?”

“Tổ trưởng, ngài xem camera sẽ rõ.” Tôn Hiểu Bằng lấy máy tính bảng, phát một đoạn video, hình ảnh trong thang máy.

Chín giờ ba mươi lăm phút thang máy mở cửa, một người bước vào, ăn mặc rất kín đáo, đội mũ, đeo khẩu trang, mặc áo khoác đen, đeo ba lô đen, từ kiểu dáng quần áo trông như đàn ông.

Triệu Minh ghé nhìn, “Mặc kín như vậy, chắc chắn có vấn đề.”

Điền Lệ phản bác, “Không hẳn, bây giờ mùa đông, nhiều người ra đường đeo khẩu trang, đội mũ, trên phố nhiều lắm.”

Triệu Minh cười gượng, không nói gì.

Bao Tinh nhìn kỹ, lắc đầu, “Mặc kín thế này, không thấy mặt, có camera cũng không bắt được người.”

Hàn Bân cũng thấy người này khả nghi, không chỉ vì cách ăn mặc, mà còn vì xuất hiện đúng lúc, đã đến gần hiện trường khi xảy ra án mạng, tất nhiên phải điều tra.

“Kiểm tra camera xung quanh khu dân cư, theo dõi hành tung người này…”

Tổ điều tra chung vụ án Ngũ Hoa Sơn đặt trụ sở tại Phân Cục Ngọc Hoa, có hai lý do chính, thứ nhất là gần hiện trường, thứ hai, đội kỹ thuật và pháp y của Phân Cục Ngọc Hoa đã khám nghiệm hiện trường, tiện liên lạc.

Trụ sở của tổ điều tra chung đặt tại một phòng họp lớn, Hàn Bân thường làm việc tại đây, không cần làm quen với môi trường.

Về phân cục, Hàn Bân pha một cốc trà, gọi Tằng Bình và Lý Huy đến phòng họp, kể về vụ án Đổng Du Bội.

Biết tình hình vụ án Đổng Du Bội, Tằng Bình cũng cho rằng hai vụ án có liên quan, nhưng có phải cùng một hung thủ gây án cần điều tra thêm.

Sau đó, Hàn Bân đến văn phòng phó cục trưởng Đới Minh Hàm, báo cáo công việc và vụ án Ngũ Hoa Sơn. Thấy Hàn Bân trưởng thành, Đới Minh Hàm rất vui, động viên vài câu.

Về vụ án Ngũ Hoa Sơn, Đới Minh Hàm không hỏi nhiều, vụ án này do đội hình sự thành phố chủ trì, phân cục chỉ hỗ trợ, dù là phó cục trưởng phân cục cũng không tiện can thiệp.

Buổi trưa, Hàn Bân và mọi người ăn cơm tại Phân Cục Ngọc Hoa, gặp lại nhiều đồng nghiệp cũ, tin Hàn Bân thăng chức đội trưởng đội hai của đội hình sự đã không còn là bí mật, nhiều người chúc mừng.

Hàn Bân cũng xem như về lại quê hương, nhưng trước mặt cấp trên và đồng nghiệp cũ, vẫn giữ thái độ khiêm tốn, không khác gì trước.

Ngoài những người quen, còn có những gương mặt trẻ chăm chú nhìn Hàn Bân.

Một nữ cảnh sát khoảng hai mươi tuổi nói với đồng nghiệp, "Nhìn kìa, đó là đội trưởng Hàn được điều lên đội hình sự thành phố, trông khá đẹp trai đấy chứ!"

"Đội trưởng Hàn này phá nhiều vụ án lớn, năm ngoái ta học ở trường cảnh sát, đã nghe nói về hắn, thầy giáo còn phân tích kinh nghiệm phá án của hắn, nghe nói không chỉ giỏi hình sự, còn giỏi giám định dấu chân."

“Giỏi thật, trông hắn bằng tuổi ta, đã là đội trưởng đội hình sự thành phố, ta bây giờ còn chưa là tổ trưởng, mẹ nó, khi nào ta mới lên được đây.”

Những cảnh sát này mới đến Phân Cục Ngọc Hoa, đều nghe về Hàn Bân, có người xem như trò vui, có người coi Hàn Bân là hình mẫu.

Người như Hàn Bân phá nhiều vụ án lớn, trong hai năm thăng liền mấy cấp, trẻ tuổi đã là đội trưởng đội hình sự thành phố, trong hệ thống công an Cầm Đảo là hiếm có.

Chiều, đội viên ra ngoài điều tra lần lượt trở về, Hàn Bân triệu tập họp tổng kết tình hình vụ án.

Hàn Bân ngồi chủ tọa, bên trái là đồng nghiệp thành phố, bên phải là đồng nghiệp Phân Cục Ngọc Hoa.

Hàn Bân quét mắt nhìn mọi người, lớn tiếng, “Tình hình vụ án mọi người đều đã biết, ta không nói thêm. Sau khi kiểm tra hiện trường, mọi người chia nhau đi điều tra, nói về tiến triển điều tra.”

Lý Huy ho một tiếng, “Tình hình của ta đơn giản, để ta nói trước, mở đầu cho mọi người.

Sau khi được đội trưởng Hàn nhắc nhở, ta dẫn người tìm kỹ hiện trường, phát hiện một đống sách hướng dẫn trong ngăn kéo tủ quần áo, trong đó có sách hướng dẫn của một máy quay nhỏ.

Chương 1281: Tiêu Đề 《Ẩn》

Máy quay này nhãn hiệu Camel, là một máy quay nhỏ của hãng MỸ LỢI KIÊN, model V11, ta tra trên mạng được hình ảnh của máy quay, mọi người xem qua.”

Lý Huy đến sau bàn họp, bật máy chiếu, phát slide về máy quay nhỏ.

Hàn Bân nói, “Lát nữa gửi ảnh vào nhóm điều tra, mọi người khi điều tra chú ý, máy quay bị mất rất có thể có chứng cứ quan trọng, rất quan trọng.”

Chu Gia Húc báo cáo, “Ta đến Hiệp hội Nhiếp ảnh Cầm Đảo điều tra, Kim Chí Văn là hội viên, thường tham gia hoạt động do hiệp hội tổ chức, có tham gia một số triển lãm tác phẩm xuất sắc, nhưng không có ghi nhận đoạt giải, bạn bè trong hiệp hội cũng không ai nghe nói có ông chủ lớn muốn mua tác phẩm của hắn.

Ngoài ra, ta đến công ty viễn thông, in bảng ghi chép cuộc gọi của Kim Chí Văn gần đây, nhưng chưa kịp đối chiếu chi tiết.”

Tiếp theo là Vương Tiêu, phụ trách đi hỏi hàng xóm.

Vương Tiêu cầm tập tài liệu, “Tòa nhà Kim Chí Văn ở mỗi tầng có bốn hộ, ta đi hỏi thăm cư dân tầng sáu, bảy, tám, có mười một hộ, hai hộ không liên lạc được, ba hộ không ở nhà tối qua. Thực tế hỏi được sáu hộ.

Ba hộ nói không nghe thấy gì bất thường, ba hộ còn lại nghe thấy tiếng la hét nhưng mô tả không giống nhau.

Chủ hộ phòng 701 nói nghe thấy một tiếng hét của đàn ông khoảng tám giờ tối, âm thanh lớn, khiến hắn giật mình, định ra xem nhưng không nghe thấy nữa nên thôi.

Người thuê phòng 802 nói nghe thấy tiếng hét khoảng chín giờ, không rõ là nam hay nữ vì đang tắm, nước chảy lớn, nghe không rõ.

Chủ hộ phòng 704 nói nghe thấy hai lần tiếng hét, không nhớ rõ giờ, chắc khoảng tám đến mười giờ. Nhưng lúc đó chỉ có mình nàng ở nhà, nàng là phụ nữ nên không ra xem."

Lý Huy cười, "Như người mù sờ voi."

Hàn Bân nghĩ ngợi, "Mặc dù mỗi người nói khác nhau, nhưng kết hợp với chứng cứ khác, lời khai này vẫn có giá trị. Ví dụ so với video camera của tòa nhà, chuỗi chứng cứ sẽ đầy đủ hơn."

"Khụ." Tằng Bình hắng giọng, "Camera do ta tự dẫn người điều tra, nghi phạm lớn nhất là người lên tầng bảy lúc chín giờ ba mươi lăm, ta cho người thu thập camera khu dân cư, tìm thêm video về hắn.

Tôn Hiểu Bằng, ngươi phát video lên."

Tôn Hiểu Bằng đứng lên, cao hơn mọi người, bước đến máy chiếu, phát video camera.

Nhân vật chính trong video vẫn là người đội mũ, đeo khẩu trang, mặc áo khoác đen, quấn kín mít.

Video camera là từng đoạn ngắn, đi qua đoạn này, hình ảnh người sẽ biến mất.

Video đầu tiên vẫn là trong thang máy, thứ hai là trong khu dân cư, thứ ba là trên phố gần khu dân cư, mỗi đoạn dài vài giây, dài nhất khoảng mười giây.

Tôn Hiểu Bằng phát tổng cộng sáu đoạn video, nói, "Nghi phạm rời khu dân cư không đi phương tiện nào, đi bộ. Sau đó, rẽ vào một ngõ nhỏ đường Diên Tân, rồi mất dấu.

Sau đó, chúng ta kiểm tra ngược lại camera, theo dõi ngược, phát hiện nghi phạm cũng qua ngõ nhỏ này, trước đó không tìm ra được. Tạm thời tìm được như vậy."

Tằng Bình nói, "Từ video hiện có, người này cố tình che giấu hành tung, nghi vấn tăng lên, vì quấn kín nên không phân biệt được dung mạo. Ta xem kỹ nhiều lần, từ dáng đi và thể hình, hẳn là đàn ông, ngoài ra tạm thời chưa phát hiện manh mối có giá trị khác.

Đồng nghiệp thành phố hiểu rõ vụ án, có thể nhận ra người trong video."

Nói rồi, Tằng Bình nhìn sang đối diện.

Chu Gia Húc và Vương Tiêu cũng chăm chú xem video, nhưng đều cau mày, người trong video không chỉ che mặt, còn mặc áo khoác rộng, không rõ thể hình.

Nhận dạng thế nào?

Khi mọi người còn đang bối rối, Hàn Bân ngồi chủ tọa lên tiếng.

Hàn Bân hắng giọng, "Mọi người thấy người này quen không?"

Chu Gia Húc lắc đầu cười gượng, "Đội trưởng Hàn, người này quấn kín như vậy, ngay cả tay không lộ ra ngoài, ta không nhận ra."

Vương Tiêu cũng lắc đầu.

Triệu Minh tò mò, "Đội trưởng Hàn, ngài thấy giống ai?"

Hàn Bân nói, "Chung Tu Viễn."

“Chung Tu Viễn!” Chu Gia Húc ngạc nhiên, hắn từng gặp Chung Tu Viễn, có ấn tượng về đặc điểm ngoại hình của hắn, nhưng không nhận ra người trong video quấn kín như vậy giống Chung Tu Viễn ở điểm nào.

“Đội trưởng Hàn, ngài nhận ra bằng cách nào?” Trương Thuận Cốc cũng thắc mắc, điều này nhận ra được, lẽ nào có thể nhìn xuyên thấu?

“Trước đó, khi Tôn Hiểu Bằng cho ta xem camera thang máy, ta cũng không nhận ra. Nhưng xem video hắn đi bộ, thấy dáng đi rất giống Chung Tu Viễn, gần như giống hệt.”

Chu Gia Húc biết Hàn Bân giỏi giám định dấu chân, nhưng không ngờ hắn còn phân biệt được dáng đi, thật đáng nể.

Phần lớn đội viên không nghi ngờ, làm việc với Hàn Bân lâu, đã thấy được tài giám định dấu chân của hắn.

Bao Tinh cười, “Đội trưởng Hàn, ngài đã nói là Chung Tu Viễn thì không sai đâu, chúng ta bắt hắn ngay, kẻo để hắn chạy.”

Vương Tiêu suy nghĩ toàn diện hơn, “Chung Tu Viễn vốn là người liên quan, vợ hắn là nghi phạm chính. Nếu Kim Chí Văn thật sự có hình ảnh vợ hắn giết người, hắn có động cơ gây án.”

Lý Cầm nói, “Chung Tu Viễn đã ngoại tình, ngươi chắc hắn còn quan tâm đến sống chết của Sâm Vân Na?”

Vương Tiêu nói, “Ngoại tình không có nghĩa muốn ly hôn, càng không có nghĩa không còn tình cảm với vợ, hai chuyện này khác nhau.”

Hàn Bân gõ bàn, ngắt lời, “Vương Tiêu, liên hệ kỹ thuật viên thành phố, định vị điện thoại Chung Tu Viễn.”

“Rõ.”

“Đội trưởng Tằng, ngài dẫn người tiếp tục xem camera, tìm thêm nghi phạm khả nghi.”

Chương 1282: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Được."

"Tổ trưởng Chu, ngươi kiểm tra liên lạc của Kim Chí Văn, không chỉ điện thoại."

"Rõ."

Hàn Bân đứng lên, "Cuộc họp đến đây, mọi người hành động, có manh mối mới, thông báo ngay."

…

Viện Gia Thuộc Cục Bất Động Sản, nhà Chung Tu Viễn.

Chung Tu Viễn ngồi trên ghế sô pha, trên bàn trước mặt có chai Ngũ Lương Dịch, quả dưa chuột, đĩa thịt bò.

Quả dưa chuột đã ăn gần hết, thịt bò hầu như chưa động đến, rượu thì đã uống hơn nửa chai.

Chung Tu Viễn thở dài, uống một ngụm rượu lớn, ánh mắt mơ màng, không biết đang nghĩ gì.

"Thùng thùng…" Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Chung Tu Viễn giật mình, nhìn về phía cửa, nhưng không nói gì.

"Thùng thùng…" Lại một tiếng gõ cửa.

Chung Tu Viễn chậm rãi đứng lên, giọng khàn khàn hỏi, "Ai… ai đấy?"

"Tiểu Chung, là ta."

Chung Tu Viễn nhận ra giọng nói, là khoa trưởng Vương, coi như nửa lãnh đạo của hắn.

Chung Tu Viễn xoa mặt, đi ra cửa, nhìn qua lỗ nhòm, đúng là Vương khoa trưởng, chỉ có một mình.

"Cạch…" Cửa mở, Chung Tu Viễn cố cười, "Vương khoa trưởng, ngài tìm ta có việc?"

"Chà, mùi rượu nồng quá." Vương khoa trưởng hơn bốn mươi tuổi, cầm một đĩa trên tay.

"Vâng, uống chút rượu."

"Biết vợ ngươi không ở nhà, vợ ta làm bánh bao, mang cho ngươi một đĩa, khỏi phải nấu ăn."

"Cảm ơn Vương khoa trưởng."

"Khách sáo gì, chúng ta là đồng nghiệp, lại là hàng xóm." Vương khoa trưởng đưa đĩa bánh bao.

"Ngài vào ngồi đi, ta lấy đĩa."

"Ta không vào đâu, còn phải về ăn bánh bao."

"Vậy ngài đợi chút."

Chung Tu Viễn vào nhà, đổ bánh bao vào đĩa, nhanh chóng quay lại, "Vương khoa trưởng, trả ngài đĩa."

"Được rồi, ngươi ăn đi, không đủ gọi ta, ta đưa thêm."

"Đủ rồi, cảm ơn ngài. Cảm ơn cả chị."

"Khách sáo gì, xa không bằng gần, có việc cứ gọi."

"Được, ngài về cẩn thận." Nhìn Vương khoa trưởng rời đi, Chung Tu Viễn thở phào, chuẩn bị đóng cửa, thì một cánh tay đột ngột giữ cửa, sau cánh cửa xuất hiện một bóng người.

Chung Tu Viễn trợn tròn mắt, "Hàn… Đội trưởng Hàn, ngài đến rồi?"

Hàn Bân cười, "Ta muốn lấy thêm lời khai, đúng lúc cửa mở, khỏi phải gọi.

Sao? Không mời ta vào."

Chung Tu Viễn sững sờ, nhường lối, "A… mời ngài."

Hàn Bân bước vào đầu tiên, sau là Giang Dương, Vương Tiêu, Bao Tinh, Lý Cầm, thấy có năm người vào, Chung Tu Viễn ngẩn ra.

"Đội trưởng Hàn, các ngươi sao đều đến. Trước đây ta đã khai rõ ràng, sao lại lấy lời khai?"

Hàn Bân không trả lời, nhìn chai rượu trên bàn, "Ngũ Lương Dịch, Chung tiên sinh, ngài hứng thú quá nhỉ."

"Vui vẻ gì, vợ ta chưa được thả, lòng ta rối bời, uống chút rượu."

"Chung tiên sinh, ngài nghĩ vợ ngài có phải là hung thủ giết Đổng Du Bội?"

Chung Tu Viễn lắc đầu, "Không, chắc chắn không, vợ ta không làm chuyện đó, ta hiểu nàng."

"Vậy ngươi nghĩ ai giết Đổng Du Bội?"

"Ta không biết, biết đã nói với các ngươi. Ta cũng muốn đòi lại công lý cho Dư Bội và con."

Hàn Bân đổi chủ đề, "Ngươi có biết Kim Chí Văn không?"

Chung Tu Viễn ánh mắt lảng tránh, "Ta không biết, chưa nghe tên."

"Ngươi có đến khu dân cư Quảng Hà không?"

"Không."

"Chắc không?"

"Chắc."

“Từ tám đến mười một giờ tối qua, ngươi ở đâu?”

“Ở nhà.”

“Nói dối!” Hàn Bân nghiêm giọng, “Chúng ta phát hiện chứng cứ ngươi để lại tại nhà Kim Chí Văn. Ngươi đừng quên, dấu vân tay và DNA của ngươi có lưu tại cục cảnh sát.”

Thực ra Hàn Bân đang lừa hắn, Hàn Bân dùng giám định dấu chân xác định người trong video camera là Chung Tu Viễn, nhưng đây là kinh nghiệm cá nhân, không thể làm chứng cứ buộc tội.

Người đã đến hiện trường, có thể để lại dấu vết, Hàn Bân dựa vào khả năng này, nói lấp lửng, lừa đối phương.

Chung Tu Viễn mặt biến sắc, tay vô thức vặn vào nhau.

Hàn Bân nhướng mày, rõ ràng kế của hắn có tác dụng.

“Chung Tu Viễn, cho ngươi thêm cơ hội, thành khẩn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ nghiêm trị, chỉ có hợp tác với cảnh sát mới là con đường duy nhất.”

“Phải, phải, ta sẽ hợp tác với cảnh sát.”

“Tối qua ngươi đến nhà Kim Chí Văn làm gì?”

Chung Tu Viễn thở dài, “Kim Chí Văn nói, hắn biết ai giết Đổng Du Bội, hắn có chứng cứ, bảo ta mang tiền mua chứng cứ.”

“Hắn nói ngươi tin?”

“Hắn cho ta xem ảnh Lâu Hạc Tường quỳ trước mặt Đổng Du Bội, bối cảnh là hiện trường vụ án, ta tin.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Ngươi biết Lâu Hạc Tường?”

“Biết, Đổng Du Bội cho ta xem ảnh hắn.”

“Ngươi biết Kim Chí Văn thế nào?”

“Ta…” Chung Tu Viễn chỉ vào hộp thuốc lá trên bàn, “Đội trưởng Hàn, ta hút điếu thuốc được không?”

Hàn Bân lấy thuốc của mình, châm một điếu đưa cho hắn.

“Cảm ơn.” Chung Tu Viễn hít sâu vài hơi, thần thái thư giãn hơn, “Gần đây ta buồn, Dư Bội chết, con cũng không còn. Vợ ta bị nghi phạm, bị giam. Chỉ toàn chuyện xui xẻo.

Đây là khu tập thể, xung quanh là đồng nghiệp, cơ quan có chuyện gì đều truyền nhanh, thực lòng, ta lười đi làm.

Mấy ngày trước, ta đi viếng Dư Bội và con, đốt ít tiền giấy và hoa quả cho họ, tự mình cũng mang một chai rượu, vừa đốt vừa uống. Ta không biết sao làm vậy, có lẽ thấy lòng dễ chịu hơn.”

Chung Tu Viễn lau mắt, lấy tay dụi tắt thuốc, chìm vào hồi tưởng…

Vài ngày trước, Ngũ Hoa Sơn.

Cách không xa dây cảnh giới, Chung Tu Viễn ngồi trên đất đốt giấy, cầm chai Ngũ Lương Dịch uống.

Chương 1283: Tiêu Đề 《Ẩn》

Kim Chí Văn đến bên, nhìn kỹ hắn, "Anh bạn, mấy ngày trước có một phụ nữ bị giết, ngươi đang viếng nàng?"

Chung Tu Viễn quay đầu, nhìn hắn, không trả lời.

"Ta đã gặp người phụ nữ bị giết, cũng coi như duyên phận, tiếc thay, trẻ đẹp như vậy mà chết. Đúng rồi, ngươi có quan hệ gì với nàng?"

Chung Tu Viễn vẫn không đáp.

Kim Chí Văn châm điếu thuốc, ngồi cạnh Chung Tu Viễn, "Ngươi đừng ghét ta lắm lời, ta luôn nghĩ gặp nhau là duyên, như ta với Đổng Du Bội, dù không nói chuyện, nhưng nàng để lại ấn tượng sâu sắc."

Chung Tu Viễn cuối cùng lên tiếng, "Ngươi quen Đổng Du Bội?"

"Không gọi là quen, nàng lên núi, ta đang chụp ảnh, chụp vài ảnh và video, sau đó cảnh sát đến hỏi, ta cũng đưa chứng cứ."

Chung Tu Viễn hỏi tiếp, "Chứng cứ gì? Ngươi thấy cảnh Đổng Du Bội bị giết?"

Kim Chí Văn không trả lời, hỏi lại, "Hỏi người khác, trước tiên phải trả lời câu hỏi của họ, ngươi có quan hệ gì với Đổng Du Bội?"

"Ta là…" Chung Tu Viễn ấp úng, không biết trả lời sao.

Kim Chí Văn đoán, “Ngươi là cha đứa bé trong bụng Đổng Du Bội?”

“Ngươi… ngươi sao…” Chung Tu Viễn ngạc nhiên.

Kim Chí Văn mỉm cười, “Ta biết nhiều hơn ngươi tưởng, thậm chí hơn cảnh sát.”

“Ngươi… rốt cuộc là ai, muốn gì?” Chung Tu Viễn cảnh giác.

“Ta không muốn gì, chỉ là người yêu nhiếp ảnh, muốn tác phẩm của mình được công nhận, có giá trị xứng đáng.” Kim Chí Văn lấy điện thoại, mở ảnh, “Nhìn xem.”

Chung Tu Viễn nhìn màn hình, mắt mở to, như thấy chuyện không thể tin, kích động, “Đây là Lâu Hạc Tường, hắn quỳ trước mặt Dư Bội! Ngươi sao có ảnh này, ngươi lấy ở đâu?”

“Ta nói rồi, ta là nhiếp ảnh gia, ảnh là ta chụp.”

Chung Tu Viễn hít sâu, “Chứng cứ quan trọng như vậy, ngươi sao không giao cho cảnh sát, Lâu Hạc Tường ở hiện trường vụ án, hắn chắc chắn là hung thủ giết Dư Bội.”

Kim Chí Văn hừ một tiếng, “Ta đã giao ảnh cho cảnh sát, nhưng được gì, máy ảnh và máy tính bảng của ta bị tịch thu.”

Giọng Kim Chí Văn có chút bất mãn, “Nhưng ta không ngu, ta có dự phòng, chứng cứ quan trọng nhất ta giấu rồi.”

“Chứng cứ gì?”

“Chứng cứ Đổng Du Bội bị giết?”

Chung Tu Viễn nắm tay Kim Chí Văn, “Ngươi chụp được ảnh hung thủ?”

Kim Chí Văn không trả lời rõ, hỏi lại, “Ngươi muốn không?”

“Ngươi phải giao cho cảnh sát, họ cần chứng cứ để phá án.”

“Đúng, ngươi nói đúng, ta phải giao cho cảnh sát, nhưng ta được gì? Một lời cảm ơn, một lời biết ơn, rồi máy móc ta coi như sinh mạng cũng bị tịch thu, chó má!”

Chung Tu Viễn né sang bên, “Ngươi nói với ta những điều này làm gì, ngươi muốn gì?”

“Ta muốn được công nhận, ta muốn tác phẩm của ta được trân trọng, thể hiện giá trị của nó.”

“Giúp cảnh sát phá án cũng là cách thể hiện giá trị.”

“Haha.” Kim Chí Văn cười nhạt, lấy chai Ngũ Lương Dịch từ tay Chung Tu Viễn, uống một ngụm, “Rượu ngon, giá trị này không uống nổi rượu này, ngươi giàu không hiểu nỗi khổ của người nghèo.”

Chung Tu Viễn nhíu mày, “Ngươi muốn tiền.”

“Không phải ta muốn, mà là xã hội bây giờ thế, có tiền là đại gia, không tiền là đồ bỏ. Ta chỉ muốn được công nhận, muốn ảnh của ta được trân trọng.”

“Ta sao biết ngươi không lừa ta?”

“Ngươi muốn sao?”

“Cho ta xem chứng cứ ngươi có gì?”

Kim Chí Văn cười, “Ngươi nghĩ ta ngu à, bây giờ cho ngươi xem, ngươi báo cảnh sát, cảnh sát bắt ta, ta không được gì.”

“Ta làm sao tin ngươi?”

“Ảnh này chưa đủ à? Chứng tỏ ta có mặt lúc đó, ngoài hung thủ, không ai biết rõ tình hình bằng ta.” Nói đến đây, Kim Chí Văn chuyển giọng,

“Ồ, nhắc ngươi một câu. Hung thủ cũng muốn mua lại chứng cứ từ ta, hắn rất thành ý.”

“Ngươi tiếp xúc với hung thủ? Không sợ hắn giết ngươi?”

“Nhìn ngươi là biết người giàu, sống an nhàn, sợ đủ thứ. Như chúng ta, chỉ tin câu, giàu sang tìm trong hiểm nguy.”

Chung Tu Viễn ánh mắt cầu xin, “Hung thủ là ai? Dư Bội ai giết?”

“Muốn biết, ngươi phải thành ý, ta sẽ giao chứng cứ, ngươi bắt được hung thủ giết Đổng Du Bội.”

“Ngươi muốn bao nhiêu?”

“Tùy thành ý của ngươi? Giá cao được.”

Chung Tu Viễn nghĩ một lúc, “Mười vạn, ngươi đưa chứng cứ, ta đưa ngươi mười vạn.”

“Mười vạn, ha ha, ngươi đùa trẻ con à, không thành ý thì thôi. Hung thủ ra giá cao hơn nhiều.”

“Bao nhiêu ngươi mới giao chứng cứ?”

“Ba mươi vạn, thiếu một xu cũng không.”

“Ta không có nhiều tiền.”

“Ngươi không công nhận giá trị tác phẩm của ta, không nói nữa. Mua không thành nghĩa còn, đừng báo cảnh sát, ta sẽ không nhận gì.”

Thấy hắn định đi, Chung Tu Viễn lo lắng, “Đợi đã, ta công nhận giá trị tác phẩm của ngươi, ba mươi vạn ta đưa!”

Chung Tu Viễn nhớ lại, “Tình hình là như vậy, đó là lần ta gặp hắn.”

Hàn Bân nghiêm túc, “Ngươi có thấy chứng cứ Kim Chí Văn nói không?”

Chung Tu Viễn lắc đầu, “Không.”

“Ngươi vẫn chịu mua ba mươi vạn?”

“Hắn cho ta xem ảnh, Dư Bội chết lúc hắn ở hiện trường, ta tin hắn. Ta cần chứng cứ bắt hung thủ, ta muốn báo thù cho Dư Bội và con, muốn trả lại công lý cho vợ ta, ta nợ họ quá nhiều, không thể mua được bằng tiền.”

Vương Tiêu bĩu môi, không tán thành, “Ngươi không nghĩ báo cảnh sát, để cảnh sát giao dịch với hắn.”

Chung Tu Viễn thở dài, “Ta nghĩ, nhưng hắn nói, nếu ta báo cảnh sát, chứng tỏ ta không công nhận tác phẩm của hắn, hắn thà hủy chứng cứ, cảnh sát không điều tra được gì.”

Chương 1284: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Kim Chí Văn có nói hung thủ là ai không?”

“Không, hắn chỉ nói hung thủ muốn mua chứng cứ, không nói ai.”

“Trừ lần đó, các ngươi có liên lạc riêng không?”

“Có.”

“Liên lạc thế nào?”

Chung Tu Viễn liếm môi, “Hắn nói với ta một trang web, gọi là Diễn Đàn Nhiếp Ảnh Gia, tài khoản của hắn là Kim Đại Nha, ta đăng ký tài khoản gọi là Tiểu Chung, chúng ta liên lạc qua trang đó.”

Hàn Bân dặn Vương Tiêu, “Liên hệ quản trị trang xác nhận.”

“Rõ.” Vương Tiêu ra ngoài.

Hàn Bân hỏi tiếp, “Kể chi tiết tối qua.”

Chung Tu Viễn thở dài, “Ta và Kim Chí Văn hẹn chín giờ rưỡi tối ta đến nhà hắn, giao tiền lấy chứng cứ. Ta ra khỏi nhà lúc chín giờ, đến khu dân cư Quảng Hà khoảng chín rưỡi. Sau đó, ta đi thang máy lên nhà Kim Chí Văn, cửa nhà hắn hé mở, ta nghĩ hắn để cửa cho ta, ta mở vào.

Trong nhà không bật đèn, ta gọi hắn không ai trả lời, ta dùng điện thoại chiếu sáng mở đèn phòng khách, rồi thấy…”

Chung Tu Viễn môi run, "Có máu ở cửa phòng ngủ, ta hoảng sợ, ta nhìn vào, thấy người nằm trên giường, máu khắp nơi… lần đầu thấy cảnh này, ta sợ quá, quay người chạy."

Hàn Bân xác nhận, "Ngươi thấy xác rồi thật sự không làm gì, chỉ chạy?"

"Đúng."

Hàn Bân nói tiếp, "Theo điều tra, tối qua chín giờ ba mươi lăm ngươi vào thang máy, chưa đến chín giờ ba mươi sáu ngươi xuống thang máy. Rời đi lúc chín giờ bốn mươi hai, buổi tối, thời gian chờ thang máy không lâu, dù chờ một phút, ngươi vào nhà có năm phút, năm phút chỉ bật đèn, nhìn xác, rồi chạy? Thời gian dài vậy sao?"

Chung Tu Viễn hít sâu, "Ta nhớ ra rồi, ra cửa, ta nghĩ mình chạm tay vào tay nắm cửa và công tắc đèn, quay lại lau sạch, đảm bảo không để lại dấu vân tay. Có lẽ mất ít thời gian, ngoài ra ta không làm gì."

Hàn Bân hỏi lại, "Ngươi không tìm chứng cứ Kim Chí Văn nói?"

"Ta có nghĩ, nhưng không dám, máu khắp nơi. Ta nghĩ hung thủ giết Đổng Du Bội làm, hắn chắc đã lấy chứng cứ, ta cũng sợ hắn quay lại giết ta, nên chạy." Nói đến đây, Chung Tu Viễn có vẻ sợ hãi.

Hàn Bân nói, "Ngươi sao chứng minh không phải ngươi giết? Ngươi có thể giết khi giao dịch, giả vờ hiện trường cướp, rồi lấy chứng cứ."

"Ta không dính máu, giết sẽ dính máu, các ngươi kiểm tra camera, ta đi thang máy mặc cùng bộ quần áo, không dính máu."

Hàn Bân nói, "Cách giết không dính máu nhiều lắm, mặc áo mưa, tạp dề, áo khoác đều được, không phải chứng cứ. Nếu

không giết, sao ngươi không báo cảnh sát?”

“Ta sợ, thấy người chết sợ chết khiếp. Ta… ta cũng sợ cảnh sát nghi ngờ ta.”

Hàn Bân nói, “Ngươi nghĩ vậy, cảnh sát điều tra tất nhiên cũng vậy, muốn nhanh chóng chứng minh trong sạch, phải hợp tác điều tra.”

“Ta sẵn sàng hợp tác, ngài nói đi.”

“Tối qua ngươi mặc quần áo, giày, mũ, khẩu trang, ba lô đâu?”

“Ta giấu trong tủ, nếu các ngươi cần, ta lấy.”

“Tủ nào?”

Chung Tu Viễn chỉ vào phòng bên phải, “Tủ quần áo phòng chính.”

“Ngươi không cần lấy. Nếu ngươi đồng ý, ta muốn khám xét phòng ngươi, đây là cách tốt nhất chứng minh ngươi trong sạch.”

Chung Tu Viễn do dự, “Các ngươi có lệnh không?”

“Ngươi cần chúng ta có thể xin, nhưng chậm trễ điều tra, tìm không ra hung thủ, ngươi chứng minh trong sạch sẽ khó hơn.” Hàn Bân nói.

Trước khi đến, vì chứng cứ không đủ, khó xin lệnh khám. Nhưng giờ không vậy, Chung Tu Viễn thừa nhận đến hiện trường, có lời khai của hắn, xin lệnh chỉ là thời gian.

Tất nhiên, nếu Chung Tu Viễn tự nguyện, sẽ tiết kiệm thời gian, chứng tỏ hợp tác điều tra, có lợi cho hắn và cảnh sát.

“Ta không làm gì sai, các ngươi cứ khám. Dù mua được chứng cứ từ Kim Chí Văn, ta cũng giao cảnh sát.” Chung Tu Viễn quyết định.

Hàn Bân phất tay, Lý Cầm và mọi người bắt đầu khám, Hàn Bân tiếp tục nhìn Chung Tu Viễn, "Nếu chứng cứ Kim Chí Văn có chứng minh vợ ngươi giết người, ngươi có giao cảnh sát?"

Chung Tu Viễn sững lại, "Không thể, ta hiểu vợ ta, nàng lý trí, không làm chuyện dại dột."

"Ta chỉ giả định, nếu…"

Chung Tu Viễn cười khổ, "Nếu có giả định, ta sẽ không đi cùng Đổng Du Bội, nàng sẽ không chết, cuộc sống của ta không loạn như vậy."

Chung Tu Viễn không trả lời trực tiếp, nhưng Hàn Bân đã được câu trả lời.

Vợ chồng vốn là đôi chim cùng rừng, có khả năng, đàn ông trước tiên nghĩ đến vẫn là bảo vệ gia đình.

Trong lúc nói chuyện, các đội viên lần lượt quay lại phòng khách.

Bao Tinh đeo găng tay, cầm áo khoác và ba lô, "Đội trưởng Hàn, xem ta phát hiện gì?"

Hàn Bân nhận ra ngay, áo khoác và ba lô là của Chung Tu Viễn tối qua, "Mở ra xem."

"Rõ." Bao Tinh đặt ba lô và áo khoác lên bàn, nhìn Chung Tu Viễn, trợn mắt, "Chung Tu Viễn, ngươi căng thẳng gì?"

"Ta không căng thẳng." Chung Tu Viễn nuốt nước bọt.

Bao Tinh dò xét, "Ngươi giờ khai nhận vẫn kịp."

"Ta vô tội, đã nói hết."

Hàn Bân ra hiệu, "Mở ra."

Vương Tiêu và Lý Cầm đứng hai bên Chung Tu Viễn, phòng hắn có hành động quá khích.

Bao Tinh cười, mở khóa ba lô, bên trong là từng cọc tiền, “Hô, đây có không ít tiền.”

Bao Tinh lấy từng cọc tiền ra, tổng cộng hai mươi cọc. Ngoài tiền, còn có một chiếc mũ.

“Không phải nói ba mươi vạn?”

Chung Tu Viễn đáp, “Ta chuẩn bị đưa hắn hai mươi vạn trước, xác nhận chứng cứ thật, đưa thêm mười vạn.”

Bao Tinh tiếp tục kiểm tra áo khoác, trước tiên sờ túi trái, lấy ra khẩu trang màu xanh, rồi sờ túi phải, sắc mặt thay đổi, “Chà, xem ta tìm thấy gì.”

Chương 1285: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bao Tinh rút dao nhỏ từ túi, dao không lớn, chuôi và vỏ đen, tổng cộng dài hai mươi cm, vừa đủ cho túi áo khoác.

Hàn Bân nhận dao, mở ra, lưỡi dài khoảng mười cm, khớp với kích thước báo cáo khám nghiệm sơ bộ, nhưng dao khá sạch, không thấy máu.

Hàn Bân đưa dao lên mũi ngửi, nhìn Chung Tu Viễn, "Đây là hung khí giết Kim Chí Văn? Sao bất cẩn vậy, không giấu kỹ."

Chung Tu Viễn hoảng sợ, trán đầy mồ hôi, "Cảnh sát… Đội trưởng Hàn, oan cho ta, ta không giết Kim Chí Văn, dao này không phải hung khí, ta mua để phòng thân.

Ta mang nhiều tiền, lại buổi tối, lo gặp kẻ xấu, lo Kim Chí Văn thông đồng người khác cướp tiền, nên mang dao phòng thân, ta không dùng, ngài xem dao còn mới."

Hàn Bân nhìn kỹ dao, tin bảy tám phần, dao đã dính máu, sẽ còn mùi máu, khó rửa sạch.

Thêm nữa, dao chưa mài, không sắc lắm. Cơ thể người không phải đậu hũ, dao mỏng thế này gặp xương người sẽ bị hỏng.

Nhưng dao này không có dấu hỏng.

Tất nhiên, cũng có thể dao chất lượng tốt hoặc rửa bằng hóa chất đặc biệt, Hàn Bân đưa dao cho Bao Tinh, "Gửi kỹ thuật kiểm tra, xem có phải hung khí."

Chung Tu Viễn bị giải về cục cảnh sát, tuy chứng cứ hiện có không chứng minh hắn là hung thủ, nhưng cũng không loại trừ nghi ngờ, tình hình của hắn cần điều tra thêm.

Hết giờ làm, Hàn Bân và Lý Huy ăn cơm cùng nhau.

Lâu không tụ họp riêng, hai người ăn uống tùy ý.

Trời lạnh hơn, buổi tối đã dưới không độ, ăn lẩu là thích hợp nhất.

Hàn Bân và Lý Huy gọi vài món yêu thích, vừa ăn vừa trò chuyện.

Cả hai rất ăn ý không nói chuyện công việc, chỉ nói chuyện linh tinh. Chủ yếu Lý Huy nói, Hàn Bân nghe.

Lý Huy đã kết hôn, là anh em tốt của Hàn Bân, cảm thấy có trách nhiệm cho Hàn Bân biết trước về cuộc sống hôn nhân.

Lý Huy cưới khi vợ đã mang thai, ngày sinh gần đến, Lý Huy cũng thấy ít tự do. Không nói gì khác, hắn tan làm là về nhà chăm vợ, được ăn cơm với Hàn Bân bên ngoài là hạnh phúc.

Lý Huy đã lâu không ăn lẩu, lý do đơn giản, vợ hắn không ăn được, thậm chí không ngửi, ở nhà không nghĩ đến. Thêm nữa, vợ gần ngày sinh, hắn cũng ít ăn ngoài.

Lý Huy độc thân nhiều năm, đột nhiên kết hôn, nói thật, hắn cũng chưa quen, muốn tìm người tâm sự, nhưng tìm mãi chỉ có Hàn Bân chịu nghe hắn phàn nàn.

“Bân Tử, ta nói thật, cưới sớm cũng được, nhưng đừng vội có con, nhất định phải chuẩn bị tốt rồi mới nghĩ đến con, không chỉ chuẩn bị vật chất và nhân lực, mà chuẩn bị tâm lý.” Lý Huy hạ giọng,

“Thật lòng nói, ta giờ nghĩ mình sắp làm bố, vẫn thấy không thực, không phải ta không có trách nhiệm, mà là quá có

trách nhiệm, phải nghĩ đến mọi mặt, mệt mỏi.”

Hàn Bân rót ly bia dứa, cụng ly Lý Huy, “Kính ngươi một ly.”

Lý Huy uống một hơi, còn thấy thèm, “Tiếc thật, đây mà là rượu thì tuyệt.”

Hàn Bân cười, “Có gì mà tiếc, phá án xong ta mời ngươi uống.”

Lý Huy bĩu môi, “Xem vợ ta có cho không.”

“Đừng tiêu cực thế, thả lỏng, có con cũng là chuyện tốt, người ta làm bố đều vui vẻ, ngươi xem ngươi, để chị dâu thấy chắc buồn lắm.”

“Ta không nói không vui, ta cũng vui. Nhưng mọi chuyện đều hai mặt, có con là chuyện vui, nhưng cũng là trách nhiệm lớn, sẽ thay đổi nhiều với một người thậm chí gia đình.”

Hàn Bân gật đầu, hiểu ý Lý Huy, mọi thứ đều hai mặt, có con là chuyện vui, nhưng cũng là trách nhiệm lớn, sẽ thay đổi nhiều với một người thậm chí gia đình.

Ăn xong, mỗi người về nhà, Lý Huy lại là người đầy năng lượng và lạc quan, ít nhất trước mặt vợ, hắn phải vui vẻ… có lẽ đó là cuộc sống.

…

Sáng hôm sau.

Hàn Bân đến Phân Cục Ngọc Hoa, ghé kỹ thuật trước, sau đó họp tổng kết tình hình vụ án.

Thấy hầu hết người của tổ điều tra đến, Hàn Bân hắng giọng, “Người đến đông đủ, họp thôi.

Ta nói về tình hình Chung Tu Viễn, hôm qua ta dẫn người khám nhà hắn, hắn nhận đến nhà Kim Chí Văn, nhưng không

nhận giết. Không tìm thấy máy quay bị mất ở nhà hắn.

Chúng ta tìm thấy dao trong túi áo hắn, qua giám định, không có máu. Tình hình hiện có, hắn có nghi ngờ, nhưng không có chứng cứ trực tiếp cho thấy Kim Chí Văn chết liên quan đến hắn."

Chu Gia Húc nói, "Ta kiểm tra ghi chép cuộc gọi của Kim Chí Văn, không thấy hắn gọi Chung Tu Viễn."

Vương Tiêu nói, "Theo Chung Tu Viễn khai, hắn và Kim Chí Văn liên lạc qua trang Diễn Đàn Nhiếp Ảnh Gia, tài khoản của Kim Chí Văn là Kim Đại Nha, Chung Tu Viễn là Tiểu Chung.

Ta liên hệ quản trị trang, xác nhận thân phận và thông tin trò chuyện, giống lời Chung Tu Viễn."

Hàn Bân nói, "Theo Chung Tu Viễn, có thể còn người mua khác chứng cứ của Kim Chí Văn, Kim Chí Văn có liên lạc với người đó qua trang này không?"

"Chưa phát hiện." Vương Tiêu lắc đầu, "Ta cũng nghĩ đến việc này, nghĩ đến độ xảo quyệt của Kim Chí Văn, hắn có thể dùng trang khác liên lạc người mua khác. Ta định điều tra hắn truy cập trang nào gần đây."

"Được." Hàn Bân đồng ý, đứng lên, viết tên Chung Tu Viễn lên bảng, "Hôm qua, ta lấy lời khai của Chung Tu Viễn, kết hợp tình hình hiện tại, ta nghĩ khả năng Chung Tu Viễn giết người không lớn.

Thứ nhất, động cơ giết người không mạnh. Thứ hai, tìm thấy quần áo mặc tối hôm đó, nhưng không thấy máy quay bị mất, nếu xử lý sẽ xử lý cùng lúc, nhưng hắn không làm vậy.

Thứ ba, theo điều tra của Vương Tiêu, có hai hộ dân nói tối qua nghe thấy tiếng kêu ở nhà Kim Chí Văn khoảng tám giờ,

Chung Tu Viễn đến nhà Kim Chí Văn sau chín giờ, thời gian không khớp.

Chương 1286: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trái lại khớp với lời khai của hắn, tám giờ hung thủ đến nhà Kim Chí Văn, khi bị đâm la hét, hung thủ lấy chứng cứ. Chín giờ hơn Chung Tu Viễn đến, thấy xác vì căng thẳng hoảng sợ, hét lên lần nữa.

Tất nhiên chỉ là suy đoán của ta, Chung Tu Viễn có phải hung thủ không, phải xem điều tra và chứng cứ tiếp theo."

Tằng Bình đồng ý, "Ta đồng ý với suy đoán của đội trưởng Hàn, ta dẫn người kiểm tra kỹ camera, đặc biệt lúc tám giờ rưỡi, phát hiện lúc đó có người vào tòa nhà Kim Chí Văn.

Người này không lên tầng bảy, mà lên tầng mười, nên chúng ta không phát hiện bất thường ngay, sau đó đối chiếu kỹ mới phát hiện. Người này vào thang máy lúc tám giờ hai mươi lăm, sau đó tám giờ bốn mươi bốn rời thang máy tầng mười, chỉ ở tòa nhà này mười chín phút.

Điều khả nghi là trang phục của người này."

Nói rồi, Tằng Bình đến máy chiếu, phát video thang máy, người trong video mặc áo phao xanh, mũ áo phao che đầu, mặt đeo khẩu trang và kính râm, đeo ba lô nâu, quấn kín hơn Chung Tu Viễn.

"Đây là trang phục khi đến, khi đi mặc thêm áo khoác đen, khiến cảnh sát điều tra camera lầm tưởng, sau đối chiếu kỹ mới phát hiện là cùng một người."

Chu Gia Húc nói, "Ta thấy người này như giấu đầu lòi đuôi, càng cố ý ngụy trang càng dễ thấy bất thường."

Tằng Bình gật đầu, "Đúng, ta nghĩ vậy, sau đó ta nghĩ mặc thêm áo khoác đen lúc đi, có thể không phải cố ý ngụy trang, mà vì quần áo dính máu của nạn nhân, mặc thêm để che."

Mọi người đều gật đầu, nghĩ phán đoán này hợp lý hơn.

Nhưng dù mặc áo phao hay áo khoác đen, nghi phạm quấn kín như gấu, người thường không nhận ra được, nghĩ vậy, mọi người nhìn Hàn Bân, chỉ có hắn nhận ra nghi phạm.

Hàn Bân nói, "Còn video khác không?"

Nghi phạm này quấn kín, Hàn Bân cũng không nhận ra, hắn phân biệt qua dáng đi, nhưng video camera thang máy là đứng, Hàn Bân không phân biệt được.

"Có." Tằng Bình đổi video khác, bối cảnh trong khu dân cư, dưới đèn đường khá rõ.

Hàn Bân không khiến mọi người thất vọng, xem vài lần, nói ra một cái tên.

"Lâu Hạc Tường!"

Thấy Hàn Bân lại nhận ra một nghi phạm, mọi người đều thán phục.

Nhận ra nghi phạm qua dáng đi, dù nghi phạm cải trang, không thoát khỏi mắt Hàn Bân.

Nhưng với cái tên nghi phạm này, có người đặt câu hỏi.

Hà Anh Sinh cau mày, "Lâu Hạc Tường đã bị loại khỏi diện tình nghi, chúng ta cũng thả hắn, lý nào hắn là hung thủ, sao lại giết Kim Chí Văn."

Bao Tinh cười, "Ngươi quên mẹ Lâu Hạc Tường vẫn bị giam, hắn giết để cứu mẹ?"

"Không, hắn giết để tự cứu!" Chu Gia Húc lắc đầu, phân tích, "Nhớ tại sao chúng ta thả Lâu Hạc Tường không?"

Trương Thuận Cốc nói, “Lâu Hạc Tường dù nghi ngờ, có mặt ở hiện trường, nhưng không có chứng cứ buộc tội. Quan trọng hơn là lời khai của Kim Chí Văn.”

“Đúng, lời khai của Kim Chí Văn mới là mấu chốt.” Chu Gia Húc nói,

“Chính lời khai của Kim Chí Văn chứng minh Lâu Hạc Tường vô tội, hắn được thả. Nếu Kim Chí Văn ngay từ đầu đã nói dối, chứng minh giả cho Lâu Hạc Tường, Lâu Hạc Tường được thả, hắn đòi lợi ích từ Lâu Hạc Tường, nhưng đàm phán không thành, bị giết.”

Vương Tiêu nói, “Nếu vậy, chứng cứ Kim Chí Văn muốn bán cho Chung Tu Viễn là chứng minh giả cho Lâu Hạc Tường, nếu cảnh sát biết, Kim Chí Văn cũng có tội.”

Chu Gia Húc nói, “Kim Chí Văn dám đòi lợi ích từ tội phạm, không gì không dám, chỉ cần vụ án chưa kết thúc, Kim Chí Văn tự thú, tội hắn không nặng, có khi chỉ là án treo. Với hắn, vụ làm ăn này không lỗ.”

Chu Gia Húc nói có lý, nhưng cuối cùng vẫn phải xem chứng cứ vụ án.

Tằng Bình nhìn Hàn Bân, “Đội trưởng Hàn, nếu Lâu Hạc Tường là người liên quan, có mặt gần hiện trường lúc gây án, chứng tỏ nghi ngờ của hắn, ta đề nghị bắt ngay.”

Hàn Bân gật đầu, “Đội trưởng Tằng, ngài xin lệnh bắt.

Tổ trưởng Chu, liên hệ kỹ thuật thành phố định vị điện thoại Lâu Hạc Tường.

Lý Huy, tiếp tục kiểm tra camera, xác định hành tung Lâu Hạc Tường sau khi gây án, ta nghi hắn chôn hoặc tiêu hủy chứng cứ.

Vương Tiêu, ngươi dẫn người cùng ta đến nhà Lâu Hạc Tường bố trí.”

“Rõ.” Mọi người đáp, bắt đầu hành động.

…

Nhà Lâu Hạc Tường.

Lâu Hạc Tường cầm điện thoại chơi game, vừa chơi vừa chửi.

“Con mẹ nó, sao ngươi lỳ vậy, một trợ thủ cướp quái của ta, sao ta farm được.”

“Đường giữa, thằng chó, đừng cướp bùa của ta.”

“Xạ thủ, bùa đỏ, của ta.”

“Con nhỏ kia, ta không đi rừng nữa, mẹ gì đâu.”

Lâu Hạc Tường miệng chửi, nhưng vẫn chơi hăng, kinh tế không đủ hắn đi cướp lính đồng đội, giá trị hơn quái nhiều. Thừa cơ có khi ăn mạng địch.

“Mẹ, sao không động!” Lâu Hạc Tường thấy điện thoại lag, nhìn kỹ là mất mạng, Lâu Hạc Tường nhìn modem phía trước, không sáng, bật đèn cũng không sáng.

“Đậu, cúp điện. Đừng bảo hàng xóm ngu ngốc tắt nhầm cầu dao.”

Công tơ điện nhà Lâu Hạc Tường ở cầu thang, hộp công tơ ngoài công tơ nhà còn có của hàng xóm, mỗi khi hàng xóm đi xa hoặc vệ sinh điện gia dụng đều tắt nhầm cầu dao, làm hắn rất bực, hàng xóm trông không ngu, sao toàn làm chuyện dại.

Lâu Hạc Tường mở cửa, ra ngoài thì ngẩn ra, dưới cầu thang đầy người, trên cầu thang cũng có hai người đi xuống, Lâu Hạc Tường ngơ ngác, “Đậu, sao vậy, tận thế rồi à.”

Hàn Bân giơ thẻ cảnh sát, “Lâu Hạc Tường, ngươi còn nhớ ta?”

Chương 1287: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Nhớ, ngài là Đội trưởng Hàn, sao lại đến nhà ta, ta định hỏi ngài bao giờ thả mẹ ta."

Hàn Bân ra hiệu, "Không mời chúng ta vào ngồi?"

"Gì vậy?"

"Hiểu tình hình, ngươi không muốn sớm tìm ra hung thủ giết Đổng Du Bội à, mẹ ngươi được thả sớm."

"Vào đi." Lâu Hạc Tường quay vào, rồi dừng lại, "Nhớ bật cầu dao. Các ngươi cảnh sát thích chơi trò này, gõ cửa không được à. Làm ta tụt hạng."

Bao Tinh cười, "Ngươi thật rảnh, cảnh sát đến cửa, ngươi còn chơi game."

"Ta hỏi lòng không thẹn, các ngươi không thả ta rồi à, ta sợ gì."

Hàn Bân nói, "Hỏi ngươi, tối qua từ tám đến chín giờ, ngươi ở đâu?"

"Ở nhà."

"Ai làm chứng?"

"Đội trưởng Hàn, ngài biết nhà ta, mẹ ta bị các ngươi bắt, còn ai?"

"Nói dối, tối qua tám rưỡi ngươi đến nhà Kim Chí Văn?"

"Kim Chí Văn là quái gì, ta không biết."

"Không biết sao đến nhà hắn?"

“Ai thấy ta đến?”

Hàn Bân lấy điện thoại, mở ảnh camera, “Ảnh này chụp trong thang máy nhà Kim Chí Văn, phải ngươi không?”

“Haha, ngài đùa à, sao có thể là ta, quấn như con gấu, sao nói là ta.”

Hàn Bân đổi ảnh, “Đây là ảnh camera cửa khu ngươi ở, cho thấy ngươi rời khu tối trước tám giờ, trang phục, ba lô, vóc dáng giống người đến nhà Kim Chí Văn.”

Lâu Hạc Tường mím môi, “Khu nhiều người ở, sao nhất định là ta, có thể là người ngoài qua. Đây là chứng cứ gì.”

Hàn Bân không nói, đến tủ giày, lấy đôi giày nam hỏi, “Giày ai?”

“Của ta, sao?”

Hàn Bân cầm giày, nhìn đế.

Lâu Hạc Tường ngơ ngác, “Đội trưởng Hàn, ngài làm gì, giày đẹp ta có gì mà nhìn, thích ta cho ngài.”

Hàn Bân đặt giày xuống, nghiêm túc, “Ngươi không nhớ, giết Kim Chí Văn xong, giày dính máu, để lại dấu chân máu ở hiện trường.”

Lâu Hạc Tường bĩu môi, “Không hiểu ngài nói gì.”

Hàn Bân nói, “Ta kiểm tra, vết mòn đế giày khớp với dấu chân ở hiện trường, đủ lý do nghi ngờ ngươi đến hiện trường.”

“Haha, buồn cười, dấu chân máu gì, cho ta xem. Giày này của ta, chưa từng dính máu.”

“Ta không nói là giày này, tối qua ngươi đi giày đế cao su đến hiện trường, giày này ngươi xử lý rồi. Nhưng dấu chân để lại.”

Lâu Hạc Tường hừ, “Ngài nói giày khác, sao nói gì được.”

Hàn Bân nói, “Mỗi người cao thấp khác nhau, dáng đi khác nhau, dấu chân khác nhau. Đi lâu, vì đặc điểm đi lại sẽ để lại vết mòn đặc trưng, từ dấu giày có thể suy ra vết mòn, gọi là giám định dấu chân.

Có video camera và dấu chân máu đủ chứng minh ngươi đến hiện trường, thêm nữa ngươi là người liên quan, chúng ta đủ lý do bắt và khám xét ngươi.”

“Haha.” Lâu Hạc Tường cười nhạt, “Nói gì cũng là bắt ta. Các ngươi thả ta, chứng minh ta không nghi ngờ, giờ lại bắt, không bắt được hung thủ, định bắt ta thế?”

Hàn Bân không quan tâm hắn mỉa mai, chỉ cần chứng cứ xác thực, hắn hết cách chối cãi, “Khám!”

Lệnh Hàn Bân, mọi người khám xét.

Lâu Hạc Tường ngồi trên sô pha, nhìn tường trước mặt, không biết nghĩ gì, hoặc đờ đẫn.

Mọi người khám nửa tiếng, lục tung nhà, vẫn không thấy chứng cứ liên quan vụ giết Kim Chí Văn, cũng không thấy quần áo Lâu Hạc Tường mặc tối đó.

Lâu Hạc Tường dang tay, “Đội trưởng Hàn, ta đã nói, trong sạch tự trong sạch.”

Hàn Bân không đổi sắc, nghi phạm ít khi mang hung khí về nhà, Hàn Bân phá nhiều vụ án, sao không hiểu đạo lý này.

Trước khi bắt người, Hàn Bân nghĩ đến, bảo Lý Huy điều tra hành tung Lâu Hạc Tường sau khi rời nhà Kim Chí Văn, nghi hắn xử lý chứng cứ.

Trên đường giải Lâu Hạc Tường về cục, Hàn Bân nhận điện thoại Lý Huy.

“Đội trưởng Hàn, Lâu Hạc Tường không về theo đường cũ, ta kiểm tra camera thấy hắn đến gần sông Dân Tâm, có thể vứt

chứng cứ xuống sông.”

“Gửi ta địa chỉ, ta đến ngay.”

…

Hai mươi phút sau, Hàn Bân đến sông Dân Tâm, xung quanh trống trải, gió lớn.

Lý Huy đón, “Đội trưởng Hàn.”

“Thế nào?”

“Ta theo camera, Lâu Hạc Tường đến ngã đường Dân Tâm và phố Xương Thịnh, rồi mất dấu, ta nghĩ hắn đến đây.”

Hàn Bân nói, “Hắn không vứt chứng cứ về, sẽ vứt gần đây, có tìm thấy camera không, xác định nơi vứt cụ thể.”

Lý Huy nói, “Chưa tìm thấy.”

Hàn Bân nói, “Chúng ta không tìm thấy quần áo mặc gây án trong nhà Lâu Hạc Tường, hắn không chỉ vứt hung khí, mà cả quần áo, có khi hóa trang lúc rời đi.

Ngươi tìm camera xung quanh, ta xem.”

Trước khi xem camera, Hàn Bân có suy đoán sơ bộ, Lâu Hạc Tường vứt chứng cứ xong sẽ về nhà, có thể suy ra thời gian và nơi xuất hiện, có kinh nghiệm điều tra không khó.

Lâu Hạc Tường xuất hiện lần cuối ngã đường Dân Tâm và phố Xương Thịnh lúc chín giờ mười lăm, vứt chứng cứ và quần áo khoảng từ năm đến ba mươi phút.

Hàn Bân khảo sát phố Xương Thịnh gần sông Dân Tâm, tìm thấy vài điểm Lâu Hạc Tường có thể xuất hiện, tính thời gian, xem camera theo hướng đó, tiết kiệm nhiều thời gian.

Hàn Bân quan sát vượt xa người thường, xem camera nhanh hơn nhiều, chưa đầy hai mươi phút, tìm thấy người khả nghi.

Ngã đường Dân Tâm và phố Đông An, chín giờ bốn mươi tối có người, mặc áo khoác da, quần bò, không đeo ba lô.

Trang phục người này khác nhiều trang phục Lâu Hạc Tường trong camera trước, có lẽ trời lạnh, hắn đợi xe bên đường, đi qua lại vài bước.

Hàn Bân quan sát kỹ, dáng đi giống hệt Lâu Hạc Tường.

"Phát hiện!" Hàn Bân dừng màn hình, "Là hắn."

Hàn Bân tổng kết, "Lâu Hạc Tường từ ngã đường Dân Tâm và phố Xương Thịnh đến đây, có thể vứt hung khí và quần áo, rồi đi bộ đến ngã phố Đông An, định bắt taxi về nhà, chứng cứ có thể vứt ở đoạn sông Dân Tâm từ ngã phố Xương Thịnh đến ngã phố Đông An."

Chương 1288: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Lý Huy, liên hệ bộ phận liên quan vớt hung khí.”

“Tổ trưởng Chu, điều tra hành tung Lâu Hạc Tường tiếp theo.”

“Rõ.” Hai người hành động.

Hàn Bân về cục cảnh sát, báo cáo Đinh Tích Phong và Phùng Bảo Quốc, xin lệnh vớt.

……

Việc vớt dụng cụ gây án trong sông không phải là việc dễ dàng, đặc biệt là bây giờ đã vào mùa đông, nước sông rất lạnh, làm tăng độ khó của việc vớt.

Thế nhưng, Chu Gia Húc lại có tin tức vào buổi chiều.

Như Hàn Bân đã suy đoán, Lâu Hạc Tường thực sự đã rời đi bằng một chiếc taxi, Vương Tiêu đã tìm ra tài xế taxi đó và mời hắn đến đồn cảnh sát để lấy lời khai.

Lúc hai giờ chiều, tài xế đúng giờ có mặt tại Phân Cục Ngọc Hoa.

Hàn Bân lúc đó rảnh rỗi, đích thân đến lấy lời khai.

Tài xế trông tầm bốn mươi tuổi, cầm một bình nước lớn, mặc áo phao đen, khi cười lộ ra hàm răng vàng, có vẻ là một người nghiện thuốc lá nặng.

“Chào đồng chí cảnh sát, ta tên là Trầm Binh Long, là nhân viên của công ty taxi Kim Phi, tối hôm kia ta có chở một hành

khách ở gần Sông Dân Tâm."

Hàn Bân quan sát hắn một lúc rồi cười, "Chào sư phụ Trầm, ta là Hàn Bân thuộc đội điều tra hình sự thành phố, ta sẽ lấy lời khai của ngươi."

Trầm Binh Long ngẩn người một chút, "Đây không phải là Phân Cục Ngọc Hoa sao? Sao ngài lại là người của thành phố?"

"Chúng ta đang điều tra một vụ án phức tạp, thành lập tổ chuyên án hợp tác điều tra, có cả người của thành phố và Phân Cục Ngọc Hoa."

"Hiểu rồi, ngài nói đi, vì là vụ án lớn, ta nhất định sẽ tham gia, lúc quan trọng không thể làm mất mặt tài xế taxi."

Hàn Bân cười, "Vậy ta xin cảm ơn ngài trước, lát nữa ta sẽ hỏi ngươi vài câu, ngươi chỉ cần trả lời thật là được."

"Không vấn đề, hỏi đi."

Hàn Bân suy nghĩ một chút, "Tối hôm kia lúc chín giờ bốn mươi phút, ngài có chở một nam hành khách ở ngã tư đường Dân Tâm và phố Đông An không?"

"Đúng, có chở một người, nghe giọng cũng còn trẻ."

"Ngài có nhìn thấy mặt hắn không?"

"Không, hắn luôn đeo khẩu trang, ta có ấn tượng rất sâu về hắn. Thường thì người đeo khẩu trang đều là người chú trọng và chăm sóc bản thân, nhưng hắn không giống vậy, hôm đó hắn mặc áo rất mỏng, chỉ mặc một chiếc áo khoác da đen, lạnh cóng, nói chuyện cũng run rẩy."

Điều này phù hợp với suy đoán của Hàn Bân, Lâu Hạc Tường kinh nghiệm không đủ, suy nghĩ chưa đủ chu đáo, không mang theo nhiều quần áo, nên sau khi vứt bỏ quần áo

dính máu, quần áo còn lại sẽ rất mỏng, đây cũng là lý do hắn không đi bộ về nhà mà bắt taxi.

"Hành khách này xuống xe ở đâu?"

"Có vẻ là ở gần khu dân cư Quốc Mậu."

"Ngài có nhìn thấy hắn vào khu dân cư không?"

Trầm Binh Long lắc đầu, "Không, ta thả hắn rồi lái xe đi luôn, không để ý."

Khu dân cư Quốc Mậu chính là nơi ở của Lâu Hạc Tường, ở cổng khu dân cư có camera giám sát, Hàn Bân đã kiểm tra camera đó nhưng không thấy Lâu Hạc Tường trở về khu dân cư.

Khi Lâu Hạc Tường trở về khu dân cư Quốc Mậu, đã khoảng mười giờ tối, lúc đó trong khu dân cư hẳn không có ai, Hàn Bân đoán rằng đối phương có thể đã leo tường vào sân, để tránh camera giám sát.

Hàn Bân tiếp tục hỏi, "Sư phụ Trầm, ngài có nhớ được khuôn mặt của hành khách đó không? Nếu ngài nhìn ảnh có nhận ra được không?"

Trầm Binh Long do dự một chút, lắc đầu, "Không được, lúc đó hắn đeo khẩu trang, hơn nữa ánh sáng trong xe không rõ, lại thêm ta phải nhìn phía trước lái xe, không thể nhìn phía sau, không nhận ra được."

Dù đã đoán trước khả năng này, nhưng mọi người vẫn có chút thất vọng, nếu Trầm Binh Long có thể nhận diện Lâu Hạc Tường, việc điều tra sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Trầm Binh Long tỏ vẻ tò mò, "Cảnh sát Hàn, người mà ta chở hôm đó rốt cuộc đã phạm tội gì? Có phải là kẻ nguy hiểm không?"

Hàn Bân cười không nổi, "Có thể coi là vậy."

Trầm Binh Long tự giễu, "Mọi người đều nói làm cảnh sát nguy hiểm, thực ra chúng ta làm tài xế taxi cũng khá nguy hiểm, ít nhất ngài biết ai là người tốt, ai là người xấu. Ta thì ngồi cùng người ta trong xe còn nói chuyện phiếm lung tung."

Hàn Bân hỏi theo quán tính, "Sư phụ Trầm, xe của ngài có thiết bị ghi âm không?"

"Có chứ, camera hành trình của ta có chức năng ghi âm."

Nghe thấy vậy, Hàn Bân vui mừng, nhưng ngay lập tức lại lo lắng…

Vui vì nếu ghi lại được giọng nói của nghi phạm, qua kiểm tra giọng nói của kỹ thuật, cũng có thể xác định được danh tính của nghi phạm.

Lo vì đây là camera hành trình của taxi, khác với xe riêng. Một ngày ít nhất phải chạy vài trăm cây số, thẻ nhớ của camera hành trình không chắc đã đủ lớn, bây giờ đã qua hai ngày, âm thanh của tối hôm kia rất có thể đã bị ghi đè.

Đây giống như một người đói mấy ngày, đột nhiên nhặt được một suất cơm hộp, nhưng lại phát hiện cơm hộp có thể đã hết hạn, có ăn được hay không còn chưa chắc.

"Sư phụ Trầm, camera hành trình của ngài có lưu lại video của tối hôm kia không?"

Trầm Binh Long suy nghĩ một chút, "Cái này ta không chắc lắm, thông thường thì camera hành trình được kiểm tra ngay sau khi xảy ra tai nạn, bây giờ đã qua hai ngày rồi, thẻ nhớ có đủ không ta cũng không rõ."

Hàn Bân nói, "Sư phụ Trầm, nếu tiện, để đồng nghiệp của chúng ta ở bộ phận kỹ thuật kiểm tra giúp."

"Được thôi, chuyện nhỏ mà. Xe của ta đang đậu trong sân."

Chương 1289: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân ra lệnh, "Hiểu Bằng, ngươi gọi đồng nghiệp ở kỹ thuật cùng đi với sư phụ Trầm."

Hai mươi phút sau, bên kỹ thuật báo tin, video của tối hôm kia thực sự đã bị ghi đè, tạm thời không thể xem lại video Lâu Hạc Tường đi xe.

Tuy nhiên, bên kỹ thuật sẽ cố gắng khôi phục video của tối hôm kia, còn có thành công hay không, có làm hỏng video gốc hay không, không ai dám chắc.

Hàn Bân trong lòng vừa mừng vừa lo.

…

Hai ngày tiếp theo, Hàn Bân luôn theo dõi tình hình của đội vớt sông Dân Tâm và bộ phận kỹ thuật, nhưng tiến triển không nhiều.

Việc thẩm vấn Lâu Hạc Tường cũng không có tiến triển.

Dù hiện trường phát hiện dấu giày dính máu của Lâu Hạc Tường, nhưng hắn vẫn giữ hy vọng, nghĩ cảnh sát đang lừa hắn, không tin rằng dấu giày có giá trị pháp lý như dấu vân tay.

Thực ra, Hàn Bân không lừa hắn, dấu giày cũng có thể làm bằng chứng.

Nhưng điều kiện tiên quyết là phải có giấy giám định dấu giày của chuyên gia thuộc đội điều tra tỉnh, mặc dù cảnh sát thành phố và Phân Cục Ngọc Hoa đều biết Hàn Bân là chuyên

gia giám định dấu giày, nhưng Hàn Bân không có giấy chứng nhận, nên về mặt pháp lý không có hiệu lực.

Muốn có được giấy giám định từ đội điều tra tỉnh, quy trình khá dài, ít nhất cũng phải chờ một tuần.

Không còn cách nào, mọi việc phải theo quy trình, huống chi là việc liên quan đến mạng người.

…

Ngày mười lăm tháng mười hai, buổi trưa.

Bờ sông Dân Tâm.

Lý Huy đứng bên bờ sông, vừa ăn bánh, vừa nhìn ra Sông Dân Tâm.

Mấy ngày nay, thời tiết ngày càng lạnh, công việc vớt đồ rất khó khăn, vì nhiệt độ sông Dân Tâm vào buổi sáng và tối khá thấp, ánh sáng yếu, nên công việc vớt chỉ có thể thực hiện từ mười một giờ sáng đến ba giờ chiều, các giờ còn lại không thể vớt, đây là lý do tại sao chứng cứ mãi chưa được tìm thấy.

Đây là nguyên nhân khách quan do tự nhiên, không phải do con người có thể thay đổi.

“Bụp…” một tiếng, nhân viên vớt nổi lên mặt nước, Lý Huy nhét nốt miếng bánh vào miệng, chạy nhanh về phía đó.

Nhân viên vớt leo lên bờ, tay trái tắt đèn pha trên đầu, tháo mặt nạ trên tay, tay phải cầm một chiếc ba lô.

Lý Huy chạy nhanh đến, đeo găng tay, nhận ba lô từ nhân viên vớt, cầm trong tay xem kỹ, giống y hệt chiếc ba lô mà Lâu Hạc Tường mang theo trong video.

Lý Huy hít một hơi thật sâu, mở ba lô ra, bên trong có một chiếc áo phao xanh và một chiếc camera nhỏ đã bị hỏng, đã bị đập vỡ.

Màu áo phao giống như nghi phạm mặc, trên đó còn dính máu.

Máy quay có màu sắc, nhãn hiệu, kiểu dáng giống cái mà Kim Chí Văn bị mất.

"Đồ khốn này!" Lý Huy chửi một câu, trong ba lô có nhiều linh kiện của máy quay nhỏ, nhưng không thấy thẻ nhớ.

Nhân viên vớt thở hổn hển, hỏi, "Tổ trưởng Lý, đây có phải là chứng cứ các ngươi cần tìm không?"

"Đúng, đây hẳn là đồ nghi phạm vứt bỏ, dưới nước còn có thứ gì khác không? Ví dụ như dao, giày?"

Khi khám xét nhà Lâu Hạc Tường, không phát hiện đôi giày hắn mang khi gây án, có lẽ hắn đã vứt đi, Hàn Bân đã nhắc Lý Huy, giày cũng là chứng cứ quan trọng.

"Bùn dưới đáy sông rất dày, chiếc ba lô này còn dễ tìm, nếu là dao thì rất có thể rơi vào bùn, tìm sẽ khó hơn nhiều."

"Vậy, ngươi nghỉ ngơi một chút, sau đó vớt ở gần nơi tìm thấy ba lô, xem còn phát hiện thêm được gì không."

"Được." Nhân viên vớt đáp một tiếng, nhân viên bên cạnh lau nước trên người hắn, còn có người mang chăn và máy sưởi đến.

Nhân viên vớt nghỉ một lát, ăn chút đồ, nửa giờ sau lại tiếp tục xuống nước…

…

Sáng hôm sau.

Sau khi thu thập đủ bằng chứng, Hàn Bân lại tiếp tục thẩm vấn Lâu Hạc Tường.

Phòng thẩm vấn Phân Cục Ngọc Hoa.

Đây là lần thứ hai Lâu Hạc Tường bị bắt, giống lần trước, vẫn ngồi trên ghế thẩm vấn, cắn móng tay ngón trỏ phải.

Hàn Bân ngồi sau bàn thẩm vấn, từ từ sắp xếp hồ sơ, một lát sau mới nói, "Lâu Hạc Tường, ngươi đã ở đây hai ngày, nói xem ngươi nghĩ gì."

"Đồng chí cảnh sát, các ngươi đừng lãng phí thời gian trên người ta nữa, mau thả ta đi, ta thật sự vô tội."

"Lâu Hạc Tường, từ khi ngươi bị bắt lần này, ta đã thẩm vấn ngươi hai lần, nhưng cả hai lần ngươi đều không chịu khai, sự việc không thể ba lần, lần này ta ngồi đây vì đã có đủ bằng chứng."

"Haha." Lâu Hạc Tường cười, "Vậy ngài nói xem, ngài có chứng cứ gì, nếu ngài thực sự có chứng cứ vững chắc, ta không thể không nhận."

"Ngày mười một tháng mười hai, lúc tám giờ tối, ngươi rời khỏi khu dân cư Quốc Mậu, đi bộ đến nhà Kim Chí Văn, sau đó vào nhà hắn giết hắn, cướp máy quay nhỏ của Kim Chí Văn, và tạo hiện trường giả cướp của giết người.

Khi giết Kim Chí Văn, ngươi bị dính nhiều máu. Để che giấu vết máu trên người, ngươi mặc một chiếc áo dạ đen, còn lấy một chiếc áo khoác da.

Rời khỏi nhà Kim Chí Văn, ngươi đi bộ đến Sông Dân Tâm, vứt dụng cụ gây án, máy quay nhỏ, quần áo, giày xuống Sông Dân Tâm, rồi mặc chiếc áo khoác da đen, lúc này ngươi rất lạnh, không mang giày, không thể đi bộ về nhà, nên bắt taxi ở ngã tư Đông An về khu dân cư Quốc Mậu.

Sau đó, ngươi leo tường vào khu dân cư, vứt chiếc áo khoác da đen vào thùng rác, rồi mới về nhà mình, vì vậy khi chúng ta đến nhà ngươi, không tìm thấy bất kỳ bằng chứng nào liên quan đến vụ án của Kim Chí Văn."

Chương 1290: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lâu Hạc Tường lộ vẻ căng thẳng, cắn móng tay ngón trỏ phải, hắn có vẻ không ngờ Hàn Bân có thể nắm rõ hành tung của hắn như vậy.

Hàn Bân tiếp tục, "Chúng ta cảnh sát dám bắt ngươi lần thứ hai, chứng tỏ chúng ta đã có đủ bằng chứng."

Hàn Bân đưa ra một bức ảnh Lâu Hạc Tường vào đêm gây án, "Trong bức ảnh này, mặc dù ngươi mặc rất kín, nhưng ta vẫn có thể dùng phương pháp điều tra chuyên nghiệp, nhận ra ngươi ngay."

Hàn Bân lại lấy ra một bức ảnh khác, "Đây là đồ chúng ta vớt từ Sông Dân Tâm, một chiếc áo phao xanh dính máu và một chiếc máy quay nhỏ, trên áo có máu của Kim Chí Văn, trên máy quay có dấu vân tay của ngươi, may mà chúng ta vớt kịp, nếu không dấu vân tay có thể bị nước làm mất."

"Đúng rồi, chúng ta còn một nhân chứng, là tài xế taxi chở ngươi đêm đó, xe của hắn có camera hành trình, không quay được người ngươi nhưng lại ghi âm được giọng nói của ngươi, chỉ cần mang file âm thanh đến bộ phận kỹ thuật kiểm tra, đủ để chứng minh danh tính của ngươi.

Tất cả những bằng chứng trên tạo thành một chuỗi chứng cứ hoàn chỉnh, ngươi không thể phủ nhận được."

Theo lời Hàn Bân, trán Lâu Hạc Tường đã đầy mồ hôi, mặt tái nhợt.

Hàn Bân nghiêm giọng, "Lâu Hạc Tường, ngươi biết rõ tội của mình, nếu ngươi nhận tội thành khẩn, có lẽ còn có cơ hội sống, nếu ngươi ngoan cố, cảnh sát vẫn có thể định tội ngươi, chỉ là đến lúc đó không ai cứu nổi ngươi."

Mặt Lâu Hạc Tường biến sắc, rồi thở dài, bất lực nói, "Ta không ngờ kế hoạch của mình tỉ mỉ như vậy mà vẫn bị các ngươi bắt được! Ta nhận, Kim Chí Văn là do ta giết."

"Tại sao ngươi giết Kim Chí Văn?"

Lâu Hạc Tường lộ vẻ hung ác, "Vì hắn đáng chết."

"Nói rõ xem, sao hắn lại đáng chết?"

"Hắn từng giúp ta, ban đầu ta rất biết ơn hắn, cũng sẵn sàng trả công cho hắn, nhưng hắn quá tham lam, đòi hỏi quá nhiều."

Hàn Bân uống một ngụm trà, "Lâu Hạc Tường, nếu muốn nhận tội thì phải có thái độ nghiêm túc, đừng để ta hỏi một câu, ngươi trả lời một câu, tự nguyện kể chi tiết mối quan hệ giữa ngươi và Kim Chí Văn."

Lâu Hạc Tường lại thói quen cắn móng tay ngón trỏ phải.

Hàn Bân đổi câu hỏi, "Đổng Du Bội có phải do ngươi giết không?"

Lâu Hạc Tường cúi đầu không nói.

"Bịch bịch!" Lý Huy đập bàn, "Làm gì đó, không nghe thấy hỏi ngươi sao?"

Lâu Hạc Tường hít một hơi thật sâu, "Hỏi lại lần nữa, ta không nghe rõ."

"Đổng Du Bội có phải do ngươi giết không?"

Lâu Hạc Tường gật đầu.

"Nói đi."

Lâu Hạc Tường gật đầu, nghiến răng nói, “Đúng, Đổng Du Bội là ta giết.”

“Sao ngươi giết nàng?”

“Ta thừa nhận là do ta làm, nhưng ta không muốn nói.”

“Đã thừa nhận rồi sao lại không nói?”

Lâu Hạc Tường ôm đầu, hét lên, “Vì ta không muốn nhớ lại, ta yêu nàng, ta không bao giờ nghĩ đến việc giết nàng.”

“Vậy sao nàng chết?”

Lâu Hạc Tường ôm đầu, lộ vẻ đau khổ, “Đó là một tai nạn.

Khi biết nàng mang thai, ta muốn đưa nàng về nhà chăm sóc, nhưng nàng không đồng ý, chúng ta xảy ra cãi vã. Ta vô tình đẩy nàng ngã, nàng… Đó là tai nạn, hoàn toàn là tai nạn… Ta chưa từng nghĩ đến việc giết nàng, chưa từng.”

“Giết nàng xong, ngươi làm gì?”

“Ta lúc đó sợ chết khiếp, ta toàn thân đều ngu ngơ, ta hận, ta hối hận, ta thậm chí đã từng nghĩ sẽ cùng nàng đi chết, ta lúc đó còn tưởng rằng trong bụng nàng là con của ta… Ta có phải quá ngu ngốc không.” Lâu Hạc Tường vừa khóc vừa cười, sau đó lộ ra một vẻ mặt dữ tợn.

“Sau đó, bản năng sinh tồn đã chiếm ưu thế, ta bắt đầu kiểm tra xung quanh xem có nhân chứng nào không, kết quả là, ta nhìn thấy một người đàn ông không xa, đang cầm máy quay phim, lúc đó đầu ta muốn nổ tung.”

“Tiếp theo, ta cầm điện thoại của Đổng Du Bội, rồi tiến về phía người đàn ông đó, ta biết không thể để hắn cứ thế mà đi. Ta đuổi, hắn chạy xuống núi, ta càng đuổi, hắn càng chạy. Ta dốc hết sức mình đuổi theo, ta trẻ hơn hắn, chạy nhanh hơn hắn, cuối cùng ta đã bắt kịp hắn.

Người đàn ông đó chính là Kim Chí Văn.

Cách vài mét, Kim Chí Văn không chạy nữa, hắn đe dọa ta, nếu tiến thêm một bước nữa, sẽ gọi người, nói cho mọi người biết, ở đây có người giết người.

Ta bảo hắn đưa máy quay cho ta, ta nói với hắn, chỉ cần hắn đưa máy quay cho ta, ta sẽ để hắn đi, nếu không, ta sẽ liều mạng với hắn.

Lâu Hạc Tường lau nước mắt, tiếp tục nói, "Hắn không chịu, hắn nói máy quay của mình rất đắt, lúc mua đã tốn mấy vạn, nếu đưa máy quay cho ta, chẳng phải hắn sẽ thiệt thòi sao.

Ta bảo hắn đưa thẻ nhớ máy quay cho ta, hắn vẫn không chịu. Ta hỏi hắn muốn gì? Hắn đòi tiền, nói đưa cho hắn năm vạn, sẽ đưa thẻ nhớ cho ta, đồng thời, cũng hứa sẽ không nói chuyện này cho bất kỳ ai.

Lúc đó ta không có cách nào khác, ta không chắc chắn có thể giết chết hắn, chỉ đành đồng ý."

Hàn Bân ghi lại trong sổ, hỏi tiếp, "Ngươi có biết Kim Chí Văn đã liên lạc với cảnh sát không?"

"Biết." Lâu Hạc Tường thở dài một tiếng, "Sau khi xuống núi, ta đã bình tĩnh lại, ta biết dựa vào mối quan hệ giữa ta và Đổng Du Bội, dù Kim Chí Văn không tố cáo ta, cảnh sát cũng sẽ điều tra ta.

Vì vậy ta đã nhờ Kim Chí Văn giúp đỡ, nếu cảnh sát bắt ta, hãy làm chứng giả cho ta, chỉ cần có thể thả ta ra, ta sẽ trả thêm tiền cho hắn.

Chương 1291: Tiêu Đề 《Ẩn》

Kim Chí Văn đã đồng ý, nhưng điều kiện là thêm năm vạn nữa, lúc đó ta không có cách nào khác nên đã đồng ý."

"Vậy tại sao sau khi ngươi được thả lại giết Kim Chí Văn?"

"Hừ." Lâu Hạc Tường hừ một tiếng, "Tên khốn đó lật lọng, hắn đòi hai mươi vạn, còn nói hắn mạo hiểm rất lớn khi làm chứng giả cho ta, nếu không có hai mươi vạn thì sẽ bán video cho người khác."

Lâu Hạc Tường giơ hai ngón tay, "Hai mươi vạn, ta lấy đâu ra nhiều tiền như vậy, nếu ta có số tiền đó, Đổng Du Bội năm đó cũng sẽ không chia tay với ta, cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy."

"Ta không muốn bị cảnh sát bắt lại, ta phải lấy được video đó, chỉ còn cách giết hắn."

"Ngươi có biết Kim Chí Văn định bán video cho ai không?"

"Biết, hắn đã nói với ta, là tình nhân của Đổng Du Bội, hừ, thứ gì chứ, chẳng có ai là tốt cả." Lâu Hạc Tường nhổ một bãi nước bọt.

Hàn Bân hỏi tiếp, "Ngươi đã vứt thẻ nhớ máy quay ở đâu?"

Lâu Hạc Tường liếc nhìn Hàn Bân, "Các ngươi không tìm thấy."

"Ta hỏi ngươi cái gì, trả lời cái đó. Không nên hỏi đừng hỏi."

“Ta dùng gạch đập nát, rồi ném xuống sông.” Lâu Hạc Tường nhún vai.

“Ngươi giết Kim Chí Văn bằng cách nào?”

“Dùng dao đâm chết.”

“Đâm bao nhiêu nhát?”

“Chừng sáu bảy nhát.”

“Mô tả cụ thể vị trí.”

“Nhát đầu tiên đâm phía trước, ngực và bụng, sau đó hắn ngã xuống giường, ta lại đâm năm sáu nhát nữa, sợ hắn kêu lên, còn nhét khăn vào miệng hắn, khắp người hắn đầy máu, lưỡi dao cũng cong, ta không đâm thêm nữa, đoán chừng hắn cũng không sống nổi rồi.” Lâu Hạc Tường sờ cằm, tiếp tục nhớ lại.

“Sau đó, ta lục soát nhà hắn, giả vờ thành hiện trường cướp bóc, cầm máy quay chạy đi, lúc rời đi ta mới phát hiện mình bị dính nhiều máu, ta đã lấy một chiếc áo khoác len màu đen và một chiếc áo da của Kim Chí Văn, tiếc là quên lấy một đôi giày của hắn.”

“Con dao ngươi dùng để giết Kim Chí Văn đâu?”

“Cũng ném xuống sông Dân Tâm rồi.”

“Dao trông như thế nào?”

“Là dao nhỏ, dài khoảng hai mươi centimet.”

“Ngươi và Kim Chí Văn giữ liên lạc thế nào?”

“Để không bị cảnh sát phát hiện, chúng ta đều gặp mặt trực tiếp.”

“Ngoài Ngũ Hoa Sơn, các ngươi còn gặp nhau ở đâu nữa?”

“Đều ở những nơi hẻo lánh ở khu Ngọc Hoa, ta cũng không nhớ rõ tên.”

Hàn Bân đánh dấu trọng điểm, “Mẹ ngươi có biết chuyện này không?”

Lâu Hạc Tường lắc đầu, “Ta sợ nàng lo lắng, không dám nói với nàng.”

Hàn Bân kiểm tra lại trọng điểm trong ghi chép, hỏi, “Sau khi giết Đổng Du Bội, ngươi còn làm gì khác không?”

Lâu Hạc Tường lắc đầu, “Không có.”

Hàn Bân nhướng mày, “Túi xách Đổng Du Bội mang theo, ngươi có lấy đi không?”

“Không.”

Hàn Bân thăm dò, “Vậy tại sao cảnh sát không thấy túi xách của nàng bên cạnh xác nàng?”

“Chắc là bị người đi đường khác lấy mất, bây giờ còn ít người thấy tiền nảy lòng tham sao?”

“Ngươi có cởi quần áo của Đổng Du Bội không?”

“Không, nàng đã chết rồi, ta còn làm chuyện đó làm gì?”

“Nhưng khi cảnh sát phát hiện nàng, trên người nàng không có mặc quần áo.”

Lâu Hạc Tường sắc mặt trở nên khó coi, “Chẳng lẽ… sau khi ta rời đi, còn có người tiếp xúc với xác nàng, không chừng là tên biến thái nào đó.”

“Trừ Kim Chí Văn ra, ngươi có thấy người khác tại hiện trường không?”

“Không.”

“Ngươi nghĩ kỹ lại.”

Lâu Hạc Tường đập mạnh ghế thẩm vấn, "Ta nói rồi, ta không muốn nhớ lại chuyện đó nữa."

Thấy hắn có vẻ không ổn định, Hàn Bân không muốn kích thích hắn, "Được rồi, hôm nay thẩm vấn tới đây thôi."

Lâu Hạc Tường không đáp, nhìn trần nhà phòng thẩm vấn đờ đẫn.

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Lý Huy nói bên cạnh, "Tặc tặc, cuối cùng tên nhóc này cũng khai, không cần ra bờ sông Dân Tâm chịu gió nữa."

Bao Tinh hiểu rõ vụ án Đổng Du Bội bị giết, nói, "Hàn đội, theo lời Lâu Hạc Tường, hắn giết Đổng Du Bội xong phát hiện Kim Chí Văn quay phim, sau đó liền đuổi theo Kim Chí Văn, căn bản không có thời gian cởi quần áo của Đổng Du Bội rồi chôn quần áo và túi xách của nàng.

Có thể còn có người khác đã đến hiện trường?"

Hàn Bân cũng đang cân nhắc điểm này, theo lý thuyết Lâu Hạc Tường đã thú nhận, cũng không cần phải nói dối nữa.

Nhưng hắn mô tả quá trình gây án, quả thực có chút khác biệt với hiện trường vụ án.

Hoặc là hắn đang nói dối, hoặc là trong thời gian đó đã xảy ra chuyện khác.

Lý Huy mở rộng tư duy, "Có thể sau khi Lâu Hạc Tường rời đi, có người đã làm những việc không thể tả với thi thể?"

Buổi chiều hai giờ, Hàn Bân triệu tập mọi người vào phòng họp, thông báo kết quả thẩm vấn.

Nghe Lâu Hạc Tường thú nhận, mọi người đều rất vui mừng.

Làm việc vất vả lâu như vậy, cuối cùng cũng có kết quả.

Đợi mọi người bớt phấn khích, Hàn Bân lại nói ra nghi vấn trong thẩm vấn, cách thức gây án mà Lâu Hạc Tường thú nhận không khớp với hiện trường vụ án.

Tằng Bình là người đầu tiên xem ghi chép thẩm vấn, Hàn Bân cũng đã hỏi hắn về vấn đề này, hắn cũng đã suy nghĩ kỹ, nói, "Từ những manh mối và bằng chứng đã biết, thời gian Đổng Du Bội bị hại là khoảng bốn giờ chiều, người báo án phát hiện xác vào khoảng bảy giờ sáng hôm sau, trong khoảng mười lăm giờ đó, có người tiếp xúc với thi thể cũng là bình thường.

Chương 1292: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chúng ta có thể gọi người này là người thứ tư của vụ án.

Về mục đích của người này khi tiếp xúc với thi thể, ta nghĩ có thể phân tích từ cách thức gây án của hung thủ và sự khác biệt tại hiện trường, theo lời Lâu Hạc Tường, hắn thừa nhận đẩy ngã nạn nhân dẫn đến tử vong, nhưng chỉ thừa nhận lấy điện thoại, không cởi quần áo nạn nhân, cũng không lấy túi xách của nạn nhân."

Tằng Bình đứng lên, đi đến bảng trắng, viết hai từ "quần áo" và "túi xách", "Ta nghĩ, hai từ này là trọng điểm, cũng là nguyên nhân người thứ tư của vụ án tiếp xúc với thi thể."

Lý Huy tán đồng, "Ta đồng ý với phân tích của Tằng đội, ta đã gặp một số người thích tiện nghi nhỏ, đừng nói là người sống, thấy một đồng trên đất hắn cũng nhặt.

Nếu thật sự thấy Đổng Du Bội nằm trên đất, bên cạnh còn có túi xách, loại người đó chắc chắn sẽ có một số suy nghĩ lung tung, nếu là phụ nữ, có thể chỉ vì tiền.

Nếu là đàn ông, không chừng sẽ chiếm cả tiền và sắc, từ tình hình tại hiện trường, ta nghiêng về khả năng thứ hai hơn."

Điền Lệ nhíu mày, nhắc nhở, "Lúc đó Đổng Du Bội không phải đã chết rồi sao? Người thứ tư đó làm sao cưỡng bức, người bình thường ai lại có gan như vậy."

"Hì hì." Bao Tinh cười nhạt, "Chuyện này thật khó nói, chúng ta trước đây đã điều tra một vụ án rất giống tình huống này, nữ nạn nhân bị giết chết không lâu, đã bị một người đàn

ông khác xâm hại, may mà Hàn đội phát hiện kịp thời, nếu không cuộc điều tra vụ án sẽ rơi vào hỗn loạn."

Lý Huy hỏi tiếp, "Người đó bị bắt như thế nào?"

Bao Tinh nói, "Hắn là bảo vệ ở đó, cũng là người báo án."

Lý Huy tặc lưỡi, "Tặc tặc, thật mỉa mai."

Triệu Minh hỏi, "Người báo án trong vụ Đổng Du Bội bị giết, có khả nghi như vậy không?"

Chu Gia Húc đáp, "Khả năng không lớn, khi hắn phát hiện thi thể, Đổng Du Bội đã chết hơn mười tiếng, xác đã cứng rồi."

Triệu Minh hỏi tiếp, "Vậy có phải là thấy tiền nảy lòng tham không?"

Tằng Bình đề nghị, "Hàn đội, ta đề nghị gọi người báo án đến, làm biên bản, xem có bỏ sót manh mối nào không?"

"Được."

…

Sau cuộc họp, Hàn Bân cùng Bao Tinh về cục thành phố, chuẩn bị báo cáo tình hình trực tiếp cho Đinh Tích Phong.

Hàn Bân định về văn phòng một chuyến trước, theo thói quen đến văn phòng tổ một.

Vào cửa, thấy bàn mình trống trơn, mới nhớ mình đã chuyển đến văn phòng trung đội trưởng.

Văn phòng tổ một chỉ có Hoàng Khiết Khiết, thấy Hàn Bân và Bao Tinh trở về, nàng rất vui, "Ây da, các ngươi cuối cùng cũng về rồi, hai ngày nay chỉ có ta, không có người để nói chuyện."

"Sắp kết án rồi, đến lúc đó sẽ có người nói chuyện với ngươi." Hàn Bân nói xong, định rời đi, nhưng bị Hoàng Khiết

Khiết gọi lại.

“Hàn đội, Lâu Nguyệt Nam đòi gặp ngài.”

Hàn Bân hỏi, “Nàng lại có chuyện gì?”

“Nàng biết con mình đã được thả, yêu cầu cảnh sát cũng thả nàng, còn nói mình không giết người, mình biết sai rồi, sau này không dám nói dối nữa.”

“Lâu Nguyệt Nam.” Hàn Bân lẩm bẩm, lộ vẻ suy tư.

Thấy Hàn Bân ngẩn ra, Bao Tinh bên cạnh lo lắng hỏi, “Hàn đội, ngài sao vậy?”

“À…” Hàn Bân tỉnh lại, dặn dò Bao Tinh, “Ngươi đi đưa Lâu Nguyệt Nam đến phòng thẩm vấn số ba.”

Bao Tinh hơi ngạc nhiên, “Hàn đội, ngài không phải muốn báo cáo với đại đội trưởng sao?”

Hàn Bân sờ cằm, “Ta cảm thấy, Lâu Nguyệt Nam chắc còn biết một số tình tiết, thẩm vấn thêm nàng.”

Bao Tinh chần chừ một chút, Kim Chí Văn chết lúc Lâu Nguyệt Nam bị giam trong đồn công an, hai chuyện này không liên quan nhau, hắn tuy có chút nghi hoặc, nhưng vẫn làm theo chỉ thị đi thẩm vấn Lâu Nguyệt Nam.

…

Phòng thẩm vấn số ba.

Lâu Nguyệt Nam ngồi trên ghế thẩm vấn, ánh sáng trong phòng khá mờ, nhưng trong mắt nàng lại toát ra một tia sáng.

“Kẹt…” Một tiếng cửa mở, Hàn Bân và Bao Tinh bước vào phòng thẩm vấn.

Hàn Bân tay trái cầm tài liệu, tay phải cầm ly trà, đi rất chậm, bộ dáng thong dong.

Lâu Nguyệt Nam nghiêng người về phía trước, nôn nóng nói, "Đội trưởng Hàn, ngài cuối cùng cũng tới. Ta đã muốn gặp ngài từ lâu rồi."

Hàn Bân cười, "Ngươi tìm ta có việc gì?"

Lâu Nguyệt Nam mím môi, vẻ mặt hối hận, "Ta… ta muốn xin lỗi ngài."

"Haha, ngươi xin lỗi ta cái gì, ta sống tốt, ngươi nên xin lỗi Đổng Du Bội đã chết, chẳng phải ngươi giết nàng sao?"

"Ta không giết nàng, ta đã nói dối, ta lừa ngài. Bây giờ ta biết sai rồi, xin ngài tha thứ cho ta."

Hàn Bân nhìn đối phương chăm chú, như muốn nhìn thấu nàng, "Muộn rồi, đã kết án rồi, ngươi đã nhận tội, là đã nhận."

"Đội trưởng Hàn, ngài đừng dọa ta, ta biết mình sai, không nên lừa dối ngài. Nhưng ta cũng không có cách nào, trước đây ta còn tưởng con ta là hung thủ, nên mới chủ động nhận tội thay hắn, giờ hắn đã được thả, ta cũng không cần giấu nữa.

Ta không nên lừa cảnh sát, không nên cung cấp lời khai giả, các ngươi xử phạt ta thế nào ta cũng chấp nhận, nhưng ta thật sự không giết người, các ngươi không thể gán tội giết người cho ta."

"Ngươi không giết Đổng Du Bội?"

Lâu Nguyệt Nam lắc đầu, "Ta chưa từng đến Ngũ Hoa Sơn, làm sao giết nàng?"

"Vậy ngươi nghĩ ai giết Đổng Du Bội?"

Lâu Nguyệt Nam chân thành nói, "Ta không biết. Khi các ngươi đến nhà ta, ta mới biết chuyện Đổng Du Bội chết, làm sao ta có thể biết ai giết nàng.

Chương 1293: Tiêu Đề 《Ẩn》

Người đàn bà đó sống bừa bãi, không chừng là quyến rũ đàn ông khác, bị vợ của những người đàn ông đó giết."

Hàn Bân nghiêm mặt, "Ta hỏi ngươi lần nữa? Đổng Du Bội có phải ngươi giết không?"

"Không."

"Thật?"

Lâu Nguyệt Nam giơ ba ngón tay, "Ta thề với trời, cái chết của Đổng Du Bội không liên quan gì đến ta."

"Được." Hàn Bân đứng lên, đi đến bàn thẩm vấn, "Ngươi có biết Kim Chí Văn không?"

"Ai? Ngài nói ai?"

"Kim Chí Văn."

"Không biết."

"Lần này không lừa ta chứ?"

"Không, không, tuyệt đối không."

Hàn Bân sờ mũi, đổi giọng, "Thật ra hôm nay ta đến, là để thả ngươi. Chúng ta đã bắt được hung thủ giết Đổng Du Bội?"

Lâu Nguyệt Nam ngẩn ra, vẻ tò mò, "Hung thủ là ai?"

Hàn Bân ngẩng đầu, "Ngươi đoán xem?"

"Ta không thân với người đàn bà đó, ta không biết."

Hàn Bân từng chữ một, "Lâu Hạc Tường."

Lâu Nguyệt Nam mặt biến sắc, "Đội trưởng Hàn, ngài đừng lừa ta, ta nghe nói, Hạc Tường vài ngày trước đã được thả vô tội. Hắn không phải hung thủ."

"Lần trước thả Lâu Hạc Tường, là vì Kim Chí Văn làm chứng giả cho hắn, nhưng sau đó hai người vì tiền công xảy ra mâu thuẫn, cảnh sát phát hiện hai người có lợi ích qua lại, chứng từ của Kim Chí Văn cũng vô hiệu." Hàn Bân giang tay, tiếp tục nói, "Sáng nay qua thẩm vấn đột xuất, Lâu Hạc Tường đã thừa nhận giết Đổng Du Bội."

Lâu Nguyệt Nam lắc đầu, "Không… chuyện này không phải sự thật, ngươi chắc chắn đang lừa ta."

Hàn Bân lấy điện thoại, phát một đoạn video thẩm vấn Lâu Hạc Tường.

Lâu Hạc Tường ngồi trên ghế thẩm vấn.

"Đổng Du Bội có phải ngươi giết không?"

Lâu Hạc Tường gật đầu.

"Nói."

Lâu Hạc Tường gật đầu, nghiến răng, "Phải, Đổng Du Bội là ta giết."

Hàn Bân tắt điện thoại, nói với Lâu Nguyệt Nam, "Ta không lừa ngươi chứ."

"Giả!" Lâu Nguyệt Nam khóc, chỉ điện thoại, "Hắn nói dối, ta mới là hung thủ.

Đổng Du Bội là ta giết!"

Hàn Bân hừ một tiếng, "Lại nữa rồi, lần trước ngươi nói dối, bảo Đổng Du Bội là ngươi giết, nhưng những gì ngươi khai không khớp với hiện trường vụ án, hoàn toàn gây rối cho cảnh sát.

Bây giờ nghe Lâu Hạc Tường là hung thủ, ngươi lại đổi lời nói mình là hung thủ, ngươi nghĩ chúng ta cảnh sát ngốc, hay nghĩ chúng ta không có trí nhớ.”

Lâu Nguyệt Nam thở dài, “Lần này ta sẽ khai thật, ta không gây rối nữa.”

Hàn Bân về chỗ ngồi, ngồi xuống ghế, “Được, vậy ngươi cứ nói, ta nghe.”

Lâu Nguyệt Nam suy nghĩ hồi lâu, “Đổng Du Bội là ta giết, thật sự là ta giết.

Hôm đó, con trai ta nói muốn ra ngoài, ban đầu ta rất vui, một thằng con trai suốt ngày ở nhà có gì tốt, nhưng hắn không đi ngay, mà tắm rửa, trang điểm kỹ càng, ta cảm thấy có gì đó không ổn, bình thường bảo hắn ra ngoài còn khó, chuyện gì đột nhiên cho hắn động lực lớn như vậy.

Ta đoán được, chắc là gặp người đàn bà đó. Ta giả vờ đi trước, thuê một chiếc xe đợi bên đường, chờ hắn lái xe ra thì bám theo.”

Lâu Nguyệt Nam dựa vào ghế thẩm vấn, cười khổ, “Ban đầu ta còn lo lắng, thằng nhóc đó sẽ phát hiện, nhưng hắn suốt đường vui mừng phấn khích, hoàn toàn không để ý có người bám theo, ta cũng theo lên Ngũ Hoa Sơn, khi ta thấy quả nhiên là người đàn bà đó, ta giận điên.

Nhưng… ta nhịn, nếu ta xuất hiện lúc đó, con trai ta càng lúng túng, sự việc cũng sẽ không giải quyết được. Nhưng, sau đó chuyện xảy ra khiến ta không thể nhịn được nữa, con trai ta lại quỳ trước người đàn bà đó, ta tức giận, suýt nữa xông lên tát người đàn bà đó một trận.

Nhưng ta vẫn nhịn, vì ta biết làm vậy vô ích, trước mặt con trai mà đánh người đàn bà đó, con trai càng đau lòng nàng. Sau đó con trai ta xuống núi một mình, ta cuối cùng cũng có

cơ hội, ta đến trước người đàn bà đó hỏi nàng tại sao lại liên lạc với con trai ta.

Người đàn bà đó thấy ta thì rất hoảng, muốn tránh ta xuống núi, nhưng bị ta chặn lại. Bất đắc dĩ, nàng mới nói chuyện có thai, còn cho ta xem phiếu khám thai, trên đó ghi đứa trẻ đã hơn bốn tháng, nhưng hình dáng nàng hoàn toàn không giống, ta là phụ nữ, ta biết nàng đang lừa con trai ta.

Nhưng ta chưa thấy người đàn bà nào không biết xấu hổ như vậy, ta bảo nàng rời xa con trai ta, nàng lại nói là con trai ta bám nàng, còn nói nếu ta có bản lĩnh thì tự trông con mình."

Lâu Nguyệt Nam nghiến răng, nắm chặt tay, "Ta tức giận, liền xô xát với nàng, không biết thế nào đẩy nàng một cái, nàng ngã xuống đất, đầu đập vỡ, ta không ngờ nàng lại chết như vậy."

Hàn Bân cắt lời, "Ta nhớ lần trước ngươi nói, ngươi đâm Đổng Du Bội chết."

"Đó là ta bịa, ta sợ các ngươi nghi ngờ con trai ta, nên mới nhận giết Đổng Du Bội, nhưng lại sợ các ngươi thực sự nghi ngờ, khai những chi tiết không khớp với hiện trường."

Hàn Bân hỏi tiếp, "Sau khi Đổng Du Bội chết, ngươi đã làm gì?"

Lâu Nguyệt Nam nhớ lại, "Ban đầu ta định lấy túi xách của nàng, làm như cái chết của nàng giống cướp bóc, ta đào một cái hố từ xa, định chôn cái túi đó. Đào xong, ta quay lại chỗ Đổng Du Bội lấy túi, không biết nghĩ gì, ta cởi quần áo Đổng Du Bội, chôn cùng túi."

Hàn Bân hỏi ngược lại, "Tại sao ngươi làm vậy?"

"Ta muốn giả vờ hiện trường cưỡng bức, như vậy cảnh sát sẽ không nghi ngờ phụ nữ là hung thủ, ta có thể thoát tội." Lâu Nguyệt Nam thở dài, "Nhưng tiếc thay, người tính không bằng

trời tính, khi ta thu dọn xong, lại phát hiện một người đàn ông từ xa cầm máy quay, ta sợ ngây người, toàn thân bủn rủn, tưởng mình xong đời.”

Chương 1294: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lâu Nguyệt Nam lau nước mắt, "Người đó chính là Kim Chí Văn, hắn thấy ta là phụ nữ, cũng không sợ ta, ngược lại còn đi tới. Lúc đó ta tỉnh lại, biết không thể để hắn báo cảnh sát, ta xin hắn tha, ta đồng ý trả tiền mua video hắn quay."

Nói xong, Lâu Nguyệt Nam như xì hơi, "Chuyện là vậy, tiếp theo các ngươi đã biết."

"Điện thoại của Đổng Du Bội đâu?"

"Ta vứt trên núi."

"Ngươi còn tìm được không?"

"Chắc được, ta chôn rồi, còn nhớ vị trí."

"Kim Chí Văn tại sao làm chứng giả cho Lâu Hạc Tường?"

"Ta nói hắn làm, Hạc Tường và Đổng Du Bội có quan hệ mật thiết, ta biết cảnh sát nhất định nghi ngờ Hạc Tường, nên đã bảo trước Kim Chí Văn, nếu con ta bị bắt, nhờ hắn làm chứng. Đó không phải chứng giả, là thật, con ta không giết người, kẻ giết người là ta."

"Ngươi và Kim Chí Văn luôn giữ liên lạc?"

"Đúng vậy."

"Các ngươi liên lạc thế nào?"

"Email, email 189, hắn nói email đó ít dùng, cảnh sát sẽ không nghi ngờ. Ta đều dùng máy tính ở quán net liên lạc với hắn, như vậy an toàn hơn."

Hàn Bân hỏi, “Trong email có những gì?”

“Có nội dung trao đổi của chúng ta, còn có một đoạn video, nội dung video là ta cởi quần áo Đổng Du Bội. Hắn muốn dùng video đó đe dọa ta, bắt ta trả giá cao mua. Tên khốn đó tham lam vô độ, biết vậy… ta đã giết luôn hắn.”

“Ngươi có nói sự thật với Lâu Hạc Tường, ngươi giết Đổng Du Bội không?”

Lâu Nguyệt Nam gật đầu, “Ta nói, ta nói với hắn đứa trẻ trong bụng Đổng Du Bội không phải của hắn, cũng nói chuyện ta vô ý giết Đổng Du Bội, nhưng không nói quá trình cụ thể.

Hắn không biết ta cởi quần áo Đổng Du Bội, hắn là đứa trẻ ngốc, cũng là đứa trẻ tốt. Ta làm sao có thể để hắn chịu tội thay ta.”

“Ngươi nói trước, ngươi thuê xe theo dõi Lâu Hạc Tường, xe gì, biển số bao nhiêu?”

“Là taxi, ta không nhớ biển số, nhưng ta ngồi ghế phụ, nhìn thấy tài xế tên Hoàng Vĩ Thanh.”

“Ngươi rời Ngũ Hoa Sơn thế nào?”

“Cũng gọi taxi.”

“Biển số?”

“Không nhớ, ta lỡ tay giết người, đầu óc rối bời, hoàn toàn không nhớ chiếc xe đó thế nào.” Lâu Nguyệt Nam ôm đầu, “Đội trưởng Hàn, ta nói thật, không ai hiểu hiện trường hơn ta. Hung thủ là ta, xin các ngươi thả con trai ta.”

Hàn Bân đóng sổ, “Những gì ngươi nói chúng ta sẽ xác minh, chúng ta sẽ đưa ngươi đi chỉ điểm hiện trường, lúc đó cần ngươi tìm điện thoại của Đổng Du Bội.”

“Không vấn đề, ta sẽ hợp tác.” Lâu Nguyệt Nam gật đầu, nghẹn ngào, “Đội trưởng Hàn, ta muốn gặp con trai, được không?”

“Chuyện này phải xem ý muốn của hắn, nếu Lâu Hạc Tường cũng muốn gặp ngươi, ta sẽ cố gắng thu xếp.”

Sau khi thẩm vấn, Hàn Bân rời phòng thẩm vấn, trong lòng có chút nặng nề.

Hắn rất rõ, Lâu Nguyệt Nam nhận tội là không muốn con mình chịu tội thay, cách kết án này dù sao cũng khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Bao Tinh cũng cảm thán, “Thật không ngờ, sự thật vụ án lại thế này, Lâu Nguyệt Nam đúng là hung thủ. Ta trước đây luôn nghĩ nàng đang làm loạn, hóa ra chúng ta đã sớm bắt được hung thủ giết Đổng Du Bội, mà chúng ta lại không biết.”

Nói đến đây, Bao Tinh giơ ngón cái, “Hàn đội, ngài đúng là anh minh, kiên quyết không thả Lâu Nguyệt Nam, nếu không thật sự để hung thủ giết người nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.”

Hàn Bân cười khổ, hắn cũng chỉ là tình cờ đánh trúng, ban đầu hắn không ngờ Lâu Nguyệt Nam là hung thủ, việc giam Lâu Nguyệt Nam hoàn toàn vì nàng nhiều lần cản trở điều tra của cảnh sát.

Ai ngờ lại trúng, giữ hung thủ vụ án luôn trong đồn cảnh sát thành phố.

Theo kinh nghiệm của Hàn Bân, lần này Lâu Nguyệt Nam không nói dối, vì những gì nàng mô tả phù hợp với hiện trường, chính xác và chi tiết hơn Lâu Hạc Tường nhiều.

Nhưng vì Lâu Nguyệt Nam từng nói dối, để chắc chắn Hàn Bân quyết định chỉ điểm hiện trường, tìm điện thoại của Đổng Du Bội bị mất.

Sáng hôm sau, Hàn Bân tự mình áp giải Lâu Nguyệt Nam đến Ngũ Hoa Sơn, một đêm nàng dường như già đi nhiều, bước đi cũng chậm chạp, để tăng tốc độ, Hàn Bân bảo hai người đỡ nàng lên núi.

Tình huống này Hàn Bân đã thấy nhiều, nhiều nghi phạm lúc mới vào đồn tỏ ra không sợ hãi, khi thật sự bị kết tội lại khác, nhiều nghi phạm đều phải dìu đi chỉ điểm hiện trường, không phải vì cảnh sát ngược đãi, mà là sợ đến mềm chân.

Dưới sự giám sát của cảnh sát, Lâu Nguyệt Nam trước tiên đến hiện trường vụ án, nàng chỉ chính xác nơi Đổng Du Bội bị giết, cũng như nơi chôn quần áo và túi xách Đổng Du Bội, chỉ riêng điểm này đủ chứng minh nàng từng đến hiện trường.

Dưới sự thúc giục của cảnh sát, Lâu Nguyệt Nam bắt đầu tìm điện thoại của Đổng Du Bội, vì không có vật tham chiếu rõ ràng, Lâu Nguyệt Nam lúc đầu cũng không xác định được địa điểm, tìm khoảng một tiếng, cuối cùng tìm được nơi chôn điện thoại.

Chứng cứ này là đột phá mới, bao gồm cả cảnh sát không ai biết điện thoại của Đổng Du Bội ở đâu, càng xác định danh tính hung thủ của Lâu Nguyệt Nam, chuỗi chứng cứ cũng ngày càng đầy đủ.

…

Buổi chiều, phòng họp cục thành phố tổ chức cuộc họp chuyên án Ngũ Hoa Sơn.

Phùng Bảo Quốc và Đinh Tích Phong, hai lãnh đạo cục thành phố cũng tham dự.

Hàn Bân phát biểu tại cuộc họp, mô tả quá trình vụ án, đồng thời, cũng đưa ra một số chứng cứ mới.

Chương 1295: Tiêu Đề 《Ẩn》

Theo lời khai của Lâu Nguyệt Nam, nàng đã theo dõi Lâu Hạc Tường đến Ngũ Hoa Sơn, để xác nhận điều này, Chu Gia Húc tìm được tài xế taxi đó, và từ miệng hắn chứng thực.

Chứng cứ thứ hai, theo lời Lâu Nguyệt Nam, nàng và Kim Chí Văn liên lạc qua email, Vương Tiêu tìm được email trao đổi của hai người, bên trong có nội dung trò chuyện, còn có một đoạn video Lâu Nguyệt Nam gây án, dù video không đầy đủ, nhưng đủ chứng minh Lâu Nguyệt Nam là hung thủ giết Đổng Du Bội.

Nhiều manh mối tập hợp lại, chuỗi chứng cứ của chuyên án Ngũ Hoa Sơn hoàn thiện, vụ án chính thức vào giai đoạn kết án.

…

Sáng 19 tháng 12.

Buổi sáng, Hàn Bân đến cục thành phố đúng giờ, vụ án đã vào giai đoạn kết án, Hàn Bân là trung đội trưởng tạm quyền cũng rảnh rỗi, có thể lười biếng một chút, chắc chắn không đến sớm một phút.

Tối qua ngủ muộn, Hàn Bân sáng dậy trễ, không kịp ăn sáng, mua chút đồ ăn trên đường, mang đến văn phòng trốn ăn.

Dù đã chuyển đến văn phòng trung đội trưởng một thời gian, nhưng dạo này luôn điều tra chuyên án Ngũ Hoa Sơn,

công việc bận, áp lực lớn, luôn không có cơ hội hưởng thụ lợi ích văn phòng riêng.

Hôm nay cuối cùng cũng rảnh, Hàn Bân có thể trốn trong văn phòng, tự do giết thời gian.

Ký xong vài tài liệu, xem một chút mạng nội bộ cục thành phố, hắn không còn việc gì, pha ấm trà, vừa uống trà, vừa chơi điện thoại, ngồi mệt thì nằm nghỉ trên sô pha.

Hàn Bân nằm trên sô pha, vỗ đệm ghế, "Thảo nào mọi người đều muốn làm lãnh đạo, chỉ riêng văn phòng riêng đã nâng cao chất lượng công việc rồi."

Hàn Bân nằm trên sô pha, mơ màng ngủ, khi tỉnh dậy, đã đến giờ ăn trưa.

Hàn Bân đi loanh quanh đến nhà ăn, ăn trưa xong, lại về văn phòng ngủ trưa.

Ba giờ chiều, Hàn Bân bưng ly trà đến văn phòng tổ một, kiểm tra tiến độ kết án.

Thấy Hàn Bân đến, các đội viên buông công việc trong tay, chào hỏi rôm rả.

Bao Tinh cười nói, "Hàn đội, dù văn phòng của ngài chỉ cách mấy bước, nhưng khi ngài đi, ta cảm thấy trống vắng, hôm nay thấy ngài cảm giác thật thân thiết."

Hoàng Khiết Khiết phụ họa, "Đúng vậy, hôm nay tới, luôn cảm thấy thiếu gì đó, giờ mới nhận ra, thì ra văn phòng thiếu Hàn đội."

Hàn Bân chỉ Hoàng Khiết Khiết cười, "Điều này chứng minh ngươi quá xem nhẹ ta, qua nửa ngày rồi, vẫn chưa nghĩ tới ta."

Lý Cầm cầm tài liệu đi tới, "Hàn đội, có tài liệu cần ngài ký."

Hàn Bân nhận tài liệu, xem nội dung, ký tên mình.

Hàn Bân dặn, "Có vấn đề gì, các ngươi và Phân Cục Ngọc Hoa giao tiếp nhiều, hồ sơ biên bản tuyệt đối không để lộ sơ hở."

"Vâng." Mọi người đồng thanh.

Một mình trong văn phòng lâu, Hàn Bân cũng chán, liền ở lại văn phòng tổ một trò chuyện, trò chuyện một lúc lại nói đến vụ án.

Giang Dương tò mò hỏi, "Hàn đội, khi ở Phân Cục Ngọc Hoa, Lâu Hạc Tường rõ ràng đã thú nhận, mọi người đều nghĩ hắn là hung thủ giết Đổng Du Bội, sao ngài lại nghi ngờ Lâu Nguyệt Nam?"

Về vấn đề này, không chỉ Giang Dương, mọi người đều tò mò.

Hàn Bân hồi tưởng, "Ta nhớ lúc đó Lâu Hạc Tường mô tả quá trình gây án có chút khác biệt với hiện trường, về tình huống này mọi người đều đưa ra ý kiến, đa số nghĩ có người thứ tư tiếp xúc hiện trường, ban đầu ta cũng nghĩ vậy.

Sau đó, ta lại nghĩ đến Lâu Nguyệt Nam, Lâu Nguyệt Nam đã thừa nhận mình là hung thủ, nhưng mô tả quá trình gây án không khớp với hiện trường, lúc đó mọi người đều nghĩ Lâu Nguyệt Nam nói dối.

Lúc đó ta liền thuận thế phân tích, Lâu Hạc Tường cũng nói dối, hắn cũng không phải hung thủ."

Nói đến đây, Hàn Bân đứng dậy, đi đến bảng trắng vẽ hai vòng tròn, "Nhưng điều này liên quan hai vấn đề, vấn đề thứ nhất Lâu Hạc Tường tại sao nói dối, vấn đề thứ hai, tại sao Lâu Hạc Tường lại giết Kim Chí Văn?

Ta nghĩ tới nghĩ lui chỉ có một khả năng, Kim Chí Văn thực sự có bằng chứng phạm tội của hung thủ, Lâu Hạc Tường giết Kim Chí Văn là để tiêu hủy bằng chứng. Mục đích là bảo vệ hung thủ thực sự.

Kết luận tiếp theo rất rõ ràng, chỉ có một người đáng để hắn làm vậy, mẹ hắn Lâu Nguyệt Nam."

Thật ra, lúc đó Hàn Bân không có đủ tự tin, chỉ cảm thấy đây là một khả năng, và khả năng này vừa vặn suy luận được thông, liền đến gặp Lâu Nguyệt Nam, không ngờ đoán đúng.

Nghe lời Hàn Bân, mọi người đều hiểu ra, nhiều người đều mắc sai lầm, nghĩ trong trường hợp con trai là nghi phạm, mẹ nhận tội thường là để con mình thoát tội, chắc chắn ở một mức độ nào đó bị ảnh hưởng bởi phim ảnh.

Vụ án này lại ngược lại, Lâu Nguyệt Nam đúng là hung thủ, lần đầu thừa nhận cung khai không thật lòng, cố tình mô tả không khớp với hiện trường, ngược lại để cảnh sát loại trừ nghi ngờ với nàng.

"Kẹt…" Một tiếng cửa mở, Đinh Tích Phong bước vào.

"Ồ, vui vẻ quá, đang nói gì vậy."

"Đại đội trưởng."

"Đại đội trưởng, ngài đến rồi." Mọi người đồng thanh chào hỏi.

Đinh Tích Phong kéo ghế ngồi xuống, "Ta vừa họp xong, tiện đường qua xem các ngươi, vụ này làm rất tốt, đáng khen."

Đổng Du Bội bị giết là một vụ một xác hai mạng, nếu không phá án kịp thời, sẽ gây ảnh hưởng rất xấu.

Đinh Tích Phong nhìn Hàn Bân, cười, "Nhất là đội trưởng Hàn, chuyên án Ngũ Hoa Sơn có thể thành công phá giải, công lao của ngươi có thể nhìn thấy, lãnh đạo cục rất hài lòng với

năng lực lãnh đạo của ngươi, cũng tin tưởng ngươi có khả năng lãnh đạo tốt trung đội hai.”

Chương 1296: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nghiêm túc, "Cảm ơn đại đội trưởng và các lãnh đạo đã tin tưởng."

Đinh Tích Phong xua tay, "Đừng vội, ta chưa nói xong. Khả năng phá án của ngươi không thể bàn cãi, lần này ngươi làm trung đội trưởng độc lập điều tra vụ án, chứng minh năng lực lãnh đạo của ngươi. Tổ chức quyết định thăng chức cho ngươi, chính thức bổ nhiệm ngươi làm trung đội trưởng trung đội hai Đội Điều Tra Hình Sự Cục Thành phố."

Tin này đối với mọi người có chút bất ngờ, nhưng cũng hợp lý.

Trước đây, Hàn Bân đã nói chuyện với Đinh Tích Phong, nếu mình nhận chức trung đội trưởng, một khi Mã Cảnh Ba hồi phục sẽ sắp xếp thế nào.

Tình huống lúc đó Hàn Bân nhớ rất rõ. Đinh Tích Phong châm thuốc, không quan tâm nói, "Lão Mã tạm thời không trở lại cục thành phố, có thể điều đến phân cục làm đại đội trưởng."

Lúc đó Hàn Bân còn không hiểu, Mã Cảnh Ba tại sao điều đến phân cục, nhưng không tiện hỏi.

Về nhà mới nghĩ ra, cục điều tra hình sự thành phố chỉ có một phó đại đội trưởng, giờ do đội trưởng đội một Đào Bác kiêm nhiệm. Mã Cảnh Ba tại cục thành phố đã không có đường thăng chức, chẳng bằng điều đến phân cục làm đại đội trưởng Đội Điều Tra Hình Sự.

Dù từ cục thành phố đến phân cục trông như giảm một bậc, nhưng chức vụ và cấp bậc đều cao hơn, quản lý một đội điều tra hình sự thực thụ, quan trọng hơn là hắn có nhân mạch ở cục thành phố, chỉ cần làm tốt, chưa chắc không có cơ hội trực tiếp thăng chức đại đội trưởng Đội Điều Tra Hình Sự Cục Thành phố.

Ở một góc độ nào đó, đây cũng là cơ hội cho Mã Cảnh Ba, nếu hắn ở lại cục thành phố, sẽ bị Đào Bác kiềm chế, dù Đinh Tích Phong không kiêm chức đại đội trưởng, hắn cũng không thể vượt qua phó đại đội trưởng Đào Bác trực tiếp thăng chức.

Nhưng giờ khác, Mã Cảnh Ba điều đến phân cục làm đại đội trưởng, chỉ cần làm tốt, vẫn có cơ hội cạnh tranh với Đào Bác, đối với Mã Cảnh Ba coi như là phúc trong họa.

Nghe Hàn Bân chính thức nhận chức, mọi người đều xôn xao bắt hắn đãi, Hàn Bân khi làm trung đội trưởng tạm quyền đã đãi một lần, lần này chắc chắn không chịu.

Kiếm cớ kéo Đinh Tích Phong ra khỏi văn phòng.

Ra khỏi văn phòng tổ một, Hàn Bân mời Đinh Tích Phong vào văn phòng mình, tự tay pha trà.

Hàn Bân trước tiên rót trà cho Đinh Tích Phong, cũng rót cho mình một chén, "Đại đội trưởng, đây là trà của bố ta, ngài thử xem sao?"

Đinh Tích Phong cười, "Trà từ Hàn sở chắc không tệ."

Đinh Tích Phong cầm chén trà, uống một ngụm, "Trà ngon, vị chính."

"Ta còn nhiều, lát nữa mang cho ngài."

Chút trà, Đinh Tích Phong không từ chối, nói, "Nói đi, ngươi mời ta qua có việc gì?"

“Đại đội trưởng, ta giờ thăng chức trung đội trưởng, không thể ở tổ một, ngài thấy ai phụ trách tổ một sau này?”

Đinh Tích Phong uống thêm ngụm trà, “Ngươi nghĩ sao?”

Hàn Bân nghĩ, nói, “Ta đến trung đội hai đã lâu, nhưng chắc chắn không hiểu trung đội hai bằng ngài. Chuyện này ngài quyết định, ta không có ý kiến.”

Đinh Tích Phong gật đầu, ngẫm một lúc, “Ngươi nghĩ Vương Tiêu sao?”

Hàn Bân nói, “Năng lực điều tra hình sự và tổ chức của hắn đều tốt, là lựa chọn hợp lý.”

Đinh Tích Phong nói, “Ta sẽ đề cử hắn với Phùng cục, ngươi cũng viết thư đề cử.”

“Vâng.” Hàn Bân đồng ý, như nhớ ra điều gì, “Đại đội trưởng, ta thăng chức, Bao Tinh cũng sắp điều đi, lúc đó tổ một chắc chắn không đủ người, có phải bổ sung hai người?”

“Được, ta sẽ nói với phòng nhân sự.”

…

Hai người xong việc, Hàn Bân vừa tiễn Đinh Tích Phong ra khỏi phòng, liền nghe thấy âm thanh quen thuộc.

“Chúc mừng, cảnh viên 577533 liên tiếp phá ba vụ án hình sự.”

Phân tích vi biểu tình: Thành thục độ: +12

Quan sát lực: Thành thục độ +10

Giám định dấu chân: Thành thục độ +12

Công huân thưởng 43 điểm.

“Cảnh viên 577533 thăng chức trung đội trưởng, thưởng kỹ năng đại lễ bao một phần.”

Kỹ năng: Chân dung tâm lý phạm tội

Cấp độ: Cao cấp

Tác dụng: Thông qua quan sát hành vi và tâm lý nghi phạm, phân tích suy đoán đặc điểm nghi phạm.

(Chú, kỹ năng này cần năng lực quan sát vượt trội hỗ trợ.)

Hàn Bân hôm nay không chỉ thăng chức, còn học kỹ năng mới, tâm trạng rất tốt.

Thời gian qua đều là Vương Đình chăm sóc hắn, giờ trung đội hai không có vụ án quan trọng, Hàn Bân cũng rảnh, tối nay dẫn Vương Đình ra ngoài ăn.

Hàn Bân chọn nhà hàng món Âu sáng tạo, phong cách nhà hàng lãng mạn, món ăn mới lạ.

Món khai vị là bánh quy sò điệp truffle, món ăn vàng óng, bọc vụn bánh mì, nhìn vỏ ngoài đã biết rất giòn. Nhân đầy đặn, mềm dẻo, là món khai vị rất ngon.

Món thứ hai là salad trai xanh, salad trình bày rất đẹp, nhiều màu sắc, có dưa chuột, cà chua, xà lách, cà rốt, không có nước sốt, rất tươi mát.

Món thứ ba là cơm nướng tiêu đen, bên trong nguyên liệu rất phong phú, có tôm, nấm hương, thịt bò cắt nhỏ, sò điệp, ớt ngọt, hành tây, hạt tiêu đen.

Món thứ tư là chân cừu nướng kiểu Ý, miếng đầu tiên giòn ngoài mềm trong, miếng thứ hai, sẽ cảm nhận được vị thịt cừu thơm ngon. Cách nướng khác trong nước, vị cũng khác.

Món thứ năm là cá hồi nướng thơm, rau kèm có măng tây, cà chua bi, nấm mỡ, trình bày đẹp, thịt cá tươi mềm, trên có rắc cỏ xạ hương và vụn hạt thông.

Chương 1297: Tiêu Đề 《Ẩn》

Món cuối là tráng miệng, bánh Black Forest quen thuộc, khá truyền thống, hợp khẩu vị người thích chocolate.

Ăn ngoài cái hay là ăn xong không cần dọn, Hàn Bân luôn thấy rửa bát đĩa phiền hơn nấu ăn, ăn no muốn nghỉ.

Về nhà còn sớm, Hàn Bân đề nghị chơi cờ vây, Vương Đình không hứng thú cờ vây, nhưng nàng biết lý do Hàn Bân chơi cờ vây, tất nhiên không làm hắn mất hứng.

Hai người chơi hai ván, Hàn Bân đều thắng.

Phải nói, kỹ năng cờ vây của Hàn Bân tiến bộ nhanh.

Vương Đình thua hai ván, có chút không phục, đề nghị Hàn Bân chơi ván thứ ba, không biết Hàn Bân nhường, hay Vương Đình nghiêm túc, lần này hòa.

…

Vài ngày sau, Nhà hàng món quê tuyết thành.

Đây là nhà hàng chủ yếu bán món quê, giữa bàn là hai nồi lớn, một nồi thịt ba chỉ kho cá, rau kèm có nấm bạch ngọc, tàu hũ ky, mì.

Nồi kia sườn ninh ngỗng, rau kèm có cải thảo, đậu đũa khô, miến, nấm hương, đậu hũ. Xung quanh nồi bày vài đĩa đồ lạnh và xào.

Mùa đông rất hợp quây nồi ăn, càng ăn càng ấm.

Đội viên trung đội hai quây quanh, hôm nay nhân vật chính không phải Hàn Bân cũng không phải Vương Tiêu, mà là Bao Tinh.

Hôm nay bữa tiệc coi như tiệc tiễn Bao Tinh.

Hồ sơ chuyên án Ngũ Hoa Sơn đã hoàn thành, Bao Tinh sắp điều đến Tổng đội điều tra hình sự tỉnh.

Với việc điều động Bao Tinh, mọi người đều mừng cho hắn, cũng có chút ghen tị.

Muốn từ cục thành phố điều đến tỉnh không dễ, ví như Mã Cảnh Ba, khi Đào Bác làm phó đại đội trưởng, đã chặn đường thăng chức của hắn, chỉ có thể đến phân cục để thăng chức đường vòng.

Nếu ở tỉnh không có chuyện này, cấp bậc cao hơn, cơ hội thăng chức cũng lớn, nhưng cục thành phố và tỉnh là biên chế khác, có một rào cản, cảnh viên bình thường khó vượt qua cả đời.

Trong người quen của Hàn Bân, ngoài Trịnh Khải Hoàn, Bao Tinh là người thứ hai điều đến tỉnh.

Trước khi đến, Hàn Bân đã xin phép lãnh đạo, hôm nay có thể phá lệ uống rượu.

Hôm nay, Bao Tinh xúc động, uống không ít, nhìn ra được hắn không nỡ.

Bao Tinh nâng ly, "Hàn đội, các đồng nghiệp, cảm ơn các ngươi đã chăm sóc ta thời gian qua, ta có nhiều thiếu sót, cảm ơn sự bao dung của các ngươi, không nói nhiều, ta kính các ngươi một ly, đều trong rượu cả."

Bao Tinh uống cạn ly.

Hàn Bân và mọi người cũng nâng ly uống cạn.

Hàn Bân cười, "Bao Tinh, điều đến tỉnh là chuyện tốt, vui lên, sau này chẳng phải không gặp. Chưa biết chừng chúng ta đi Tuyền Thành chơi, còn phải tìm ngươi."

Vương Tiêu đùa, "Phải, lúc đó ngươi là lãnh đạo tỉnh, đừng giả vờ không biết chúng ta."

Bao Tinh cũng cười, "Không đâu, lúc đó ta bao ăn bao ở, nhất định tiếp đãi tốt các ngươi."

Hàn Bân nâng ly, "Đến Bao Tinh, ta cũng kính ngươi một ly, chúc ngươi tương lai sáng lạn, lập thành tích ở cương vị mới, Đội Điều Tra Hình Sự thành phố Cầm Đảo mãi là nhà của ngươi, khi nào nhớ nhà thì về thăm, chúng ta luôn chào đón ngươi."

Bao Tinh mắt đỏ, nâng ly, "Cảm ơn Hàn đội, Thiến Thiến, và mọi người, ta nhất định về thăm các ngươi, ta cạn…"

Bao Tinh đi rồi.

Trung đội hai vắng vẻ hơn nhiều.

Bao Tinh tính cách hoạt bát, thích nói, thích đùa, đôi khi làm người ta thấy phiền, nhưng thật sự không có hắn, ngược lại khiến người ta thấy không quen.

Nhất là tổ một trung đội hai giờ chỉ còn Hoàng Khiết Khiết, Vương Tiêu, Giang Dương, Lý Cầm bốn người, đôi khi cả nửa ngày không nói được câu nào.

Không biết có phải vì Bao Tinh đi, Hoàng Khiết Khiết dạo này cũng hơi buồn.

Hàn Bân cũng thấy không khí tổ một trầm lắng, thường đến tổ một, tăng không khí.

Giờ trung đội hai có mười đội viên, tổ một có bốn người là Vương Tiêu, Giang Dương, Lý Cầm, Hoàng Khiết Khiết.

Tổ hai có sáu người, là Chu Gia Húc, Trương Thuận Cốc, Hà Anh Sinh, Triệu Minh, Phùng Na, Tề Thượng Hải.

Hàn Bân gọi Chu Gia Húc, bàn bạc một chút, trước tiên điều Triệu Minh đến tổ một trung đội hai, đợi phòng nhân sự sắp xếp người mới, hai tổ mỗi tổ thêm một đội viên.

Tổ một thiếu hai người trong thời gian ngắn, điều tra có chút khó khăn, thuộc điều động trong đội, Hàn Bân đã mở miệng, Chu Gia Húc không có lý do từ chối.

Công việc tạm thời xong, Hàn Bân tự cho mình một cuối tuần đôi, tháng này hắn chưa nghỉ ngơi.

Thứ bảy, Hàn Bân ngủ tự nhiên tỉnh, ở nhà một mình, Vương Đình về nhà bố mẹ.

Hàn Bân ngủ đến chín giờ, hết mệt lại thư giãn.

Dậy, Hàn Bân rửa mặt đơn giản, luộc ít bánh chẻo ăn, bánh này là Vương Huệ Phương gói, biết con bận, đôi khi không muốn nấu, gói nhiều bánh, muốn ăn luộc một đĩa, vừa tiện, vừa rẻ, sạch hơn ngoài bán, ăn yên tâm.

Hàn Bân luộc xong bánh, ngồi phòng khách vừa xem tivi vừa ăn, rất thảnh thơi.

Hàn Bân hy vọng lớn nhất mỗi tuần có cuối tuần đôi, thư giãn, giảm mệt mỏi công việc.

Hiện tại vẫn là xa xỉ, khi có vụ án khó, đừng nói nghỉ, đôi khi ngủ cũng không kịp.

Mười giờ sáng, Hàn Bân dọn dẹp, mua ít trái cây tươi, xách hai chai rượu ngon, lái xe về nhà Vương Đình.

Lần trước về thăm nhà Vương Đình, bố nàng Vương Diên uống say, không thể chơi cờ vây với Hàn Bân, Vương Diên luôn canh cánh, bảo Hàn Bân có thời gian lại qua chơi.

Nhân dịp nghỉ, Hàn Bân chuẩn bị qua lần nữa, thời gian qua luôn học cờ vây, phải học đi đôi với hành.

Lần này Hàn Bân rất quen đường, rất thuận lợi đến nhà Vương Đình, bố mẹ nàng và chị giúp việc Trần A Di cũng ở nhà.

Chương 1298: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân chào ba người, bị Vương Diên kéo lên sân thượng chơi cờ vây.

Sân thượng khác lần trước, thêm lều nhỏ bằng nhựa, lều hình chữ nhật, khoảng mười mét vuông, không lớn, nhưng uống trà, chơi cờ vây đủ, coi như không gian riêng của Vương Diên.

Ban đầu chơi với Vương Diên, Hàn Bân có chút căng thẳng, tự biết mình, hắn là tay mơ, trước đây không biết chơi, thuộc kiểu học tạm, dù hiểu luật, biết chơi, nhưng không có trình độ.

Ván cờ đầu với Vương Diên, nhanh chóng bị đối phương ăn một mảng, thua tan tác, Hàn Bân chỉ còn nước nhận thua.

Ván thứ hai Hàn Bân rút kinh nghiệm, chơi ăn miếng trả miếng với Vương Diên, nhưng vì thiếu kinh nghiệm bị Vương Diên vây chết.

Ván thứ ba chơi được nửa, Hàn Bân cờ thế yếu, đã thấy bại, lúc đó Vương Đình đến cứu, "Lão Vương, Hàn Bân ăn cơm."

"Đợi chút, chơi xong ván này." Vương Diên không chê Hàn Bân trình độ thấp, theo hắn ai chơi nghiêm túc là đối thủ tốt, trình thấp có thể luyện, ai cũng từ mới vào, quan trọng là thái độ.

Như Vương Đình, Vương Diên dạy nàng cờ vây từ sớm, nhưng nàng không hứng thú, bao năm trình cờ không tiến bộ.

Vương Đình chống nạnh, giả uy, "Ăn cơm rồi chơi tiếp, nếu không mẹ tức giận."

Vương Đình nói rất hữu hiệu, Vương Diên bỏ quân cờ, "Đi Hàn Bân, ăn cơm rồi chơi tiếp."

Hàn Bân lau mồ hôi, chơi cờ là việc kỹ thuật, động não rất mệt.

Hôm nay đồ ăn vẫn phong phú, có đậu hũ cá, thịt thỏ xào đậu xanh, thịt cừu hầm miến cải thảo, hẹ xào nấm, đậu hũ nồi, gà om bào ngư.

Những món này không phổ biến, nhìn hình thức, ngửi mùi đã chảy nước miếng.

Mẹ Vương Đình Tống Mẫn mời, "Hàn Bân, ăn đi, xem thế nào?"

"Vâng." Hàn Bân đồng ý, biết Vương Đình thích ăn cá, gắp cho nàng miếng cá.

Dù ở nhà mình, nhưng thấy Hàn Bân chủ động gắp cho con gái, Vương Diên và Tống Mẫn vẫn nhìn nhau cười, chỉ có cô con gái, kỳ vọng duy nhất là nàng vui vẻ.

Phải nói, bữa này rất hợp khẩu vị Hàn Bân, thịt cá mềm, nước ngọt, đậu hũ cũng đậm đà, hẹ xào nấm rất dai, Hàn Bân thích nhất thịt thỏ xào đậu xanh, món này ăn lần đầu, hiếm có.

Vương Diên không nhắc uống rượu, chắc bị vợ dặn trước, Hàn Bân tất nhiên không chủ động.

Ăn xong, Hàn Bân muốn dọn dẹp, nhưng bị Tống Mẫn đuổi ra.

Vương Diên mời Hàn Bân uống trà, nghỉ chút, lại kéo Hàn Bân lên sân thượng chơi cờ.

Trước đây nghe Vương Đình nói bố nàng thích cờ vây, Hàn Bân nghĩ chỉ là sở thích, hôm nay mới biết hắn thích thế nào, hai người ngồi trong lều vừa uống trà vừa chơi cờ, cả buổi chiều.

Hàn Bân lần đầu chơi cờ với cao thủ, học được nhiều thứ từ Vương Diên, Vương Diên cũng muốn dạy, nói một số kỹ thuật và mẹo chơi cờ vây, chỉ một buổi chiều, Hàn Bân thấy trình cờ vây của mình lên nhiều.

Không biết đã năm giờ chiều, Hàn Bân định về, bị giữ lại ăn tối.

"Reng reng…" Lúc đó, điện thoại Hàn Bân reo.

Hàn Bân xin lỗi, cầm điện thoại ra nghe, "Alo."

"Bân Tử, ta." Trong điện thoại là Lý Huy.

"Sao, tìm ta có việc gì, ngươi hôm nay nghỉ à?"

"Vợ ta sinh rồi!"

Một câu nói của Lý Huy, Hàn Bân ngẩn người, một lúc mới phản ứng, "Chúc mừng, tổ trưởng Lý cuối cùng làm cha."

"Ôi mẹ ơi, lần này ta sợ chết, vợ ta sinh sớm, vỡ nước ối, ta thức hai ngày đêm, cuối cùng cũng sinh."

Hàn Bân dở khóc dở cười, "Ngươi không mau về nghỉ, gọi ta làm gì?"

"Ta hưng phấn quá, không ngủ được. Muốn tìm người uống, ngươi không bận vụ án chứ."

"Ta hôm nay nghỉ, ngươi ở đâu? Ta qua."

"Được, lần trước điều tra chưa uống được, lần này phải uống cho đã. Bên cạnh Bệnh viện phụ sản thành phố có quán đồ Quảng ngon, chúng ta thử, ta gửi địa chỉ."

"Ta đến ngay." Nói xong, Hàn Bân cúp máy.

Vương Đình hỏi, “Sao vậy, có vụ án mới?”

“Không, Lý Huy vợ hắn sinh, hai ngày đêm không ngủ, hưng phấn không ngủ được, bảo ta uống với hắn.”

“Nhanh vậy.” Vương Đình ngạc nhiên.

“Nghe nói sinh sớm, hắn sợ lắm.”

“Trai hay gái?”

Hàn Bân nghĩ, “Quên hỏi.”

Vương Đình biết quan hệ của hắn và Lý Huy, cười, “Ngươi mau đi, thay ta chúc mừng hắn, xe đừng lái, lát nữa ta lái về.”

“Được.”

Hàn Bân từ biệt bố mẹ Vương Đình, bắt xe đi quán đồ Quảng.

Đông Tinh Các.

Đây là quán đồ Quảng, hôm nay thứ bảy nhiều khách, đến muộn phải đợi.

Bệnh viện phụ sản thành phố gần đây, Lý Huy đến trước chờ, Hàn Bân đến là có bàn.

“Bân Tử, bên này.” Lý Huy ngồi cạnh cửa sổ vẫy tay, mắt gấu trúc, mặt hơi tiều tụy, như hai ngày không tắm, nhưng tinh thần tốt, chính xác là hưng phấn.

Hàn Bân cười bước tới, “Chúc mừng, tổ trưởng Lý cuối cùng làm cha.”

“Miệng chúc mừng không đủ, hôm nay uống với ta, say không về.” Trên bàn có hai chai rượu, Lý Huy nói liền mở một chai.

“Say không về không vấn đề, nhưng ngươi phải uống nhiều, không ngươi chưa uống đủ, ta đã gục.” Hàn Bân tuy tửu

lượng tốt, nhưng không bằng Lý Huy.

“Nói gì, uống trước.” Lý Huy rót hai ly.

“Đồ ăn chưa gọi đã uống, gọi đĩa lạc trước.”

“Đồ ăn gọi rồi, ngươi thích. Uống đi.”

Thấy Lý Huy vội, Hàn Bân dở khóc dở cười, “Đại ca có cần thế, đâu phải ngươi sinh, cứ như sống lại.”

Lý Huy uống ly trước, “Sảng khoái, thích.”

Hàn Bân uống nửa ly, bụng đói không dám uống nhiều, không say giữa chừng.

Chương 1299: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Bân Tử, ngươi, không phải ta sinh, nhưng ta cũng căng thẳng, còn hơn điều tra án. Ngươi chưa trải qua, chờ khi gặp, không chừng còn kích động hơn ta."

Phục vụ đến, "Đồ của ngài."

Phục vụ bày món bụng bò tiền vàng, cải thìa luộc, rồi đi.

Hàn Bân thử bụng bò, vị cà ri, khá ngon.

"Bân Tử, sinh con thật như sống lại, vợ ta vào phòng sinh, nhà sản phụ đều trong một phòng chờ, không chỉ nhà ta, nhiều nhà.

Trước có cửa sổ nhỏ, y tá gọi, ôi chao, đủ thứ chuyện, có nhà thiếu đồ, có nhà chờ lâu không sinh được, phải mua đồ ăn, như cháo kê, chocolate.

Có nhà khó sinh, chờ lâu không sinh, bảo người nhà ký mổ, ta thấy có người, cầm bút run, mãi không viết được chữ."

Lý Huy ăn miếng, nói tiếp, "Chỉ cần cửa sổ có y tá đi qua, mọi người nhìn, y tá gọi nhà ai, ai ai sinh, con trai. Nhà đó mừng như trúng số, người khác chờ.

Có nhà, nghe nói là con gái, ông khóc, bà khóc. Con gái hỏi sao. Bà khóc nói, người ta sinh con trai, sao nhà ta lại là con gái.

Ta nghe giận, con gái sao, nhà ta sinh con gái, ta thấy tốt, con gái hiểu chuyện, hiếu thảo, áp lực nhỏ."

Phục vụ đến, dọn há cảo tôm, gà hấp khoai môn.

Đồ Quảng thường không nhiều, là đĩa nhỏ, hay là ăn được nhiều món.

Lý Huy ăn há cảo, nói, "Ta bảo ngươi, dù ngoài phòng chờ vài tiếng, nhưng buồn vui ly hợp nhìn thấy đủ. Hơn nữa, để vợ ta có tinh thần, ta còn vào phòng đẻ cùng."

Lý Huy vẻ mặt tự hào, muốn được khen.

Hàn Bân cười, "Sinh con, sao ta thấy, ngươi còn tự hào hơn vợ."

"Tự hào không nói, ta quyết định, đời này một đứa là đủ, quá mệt, một là đủ." Lý Huy cảm thán.

Hàn Bân nghe nghiêm túc, Lý Huy nói là kinh nghiệm, cũng là lời nhắc nhở. Nhưng có chuyện không trải qua, không hiểu được.

Hàn Bân chưa cưới, Lý Huy nói những chuyện này, thấy xa.

Lý Huy lấy điện thoại, mở bức ảnh, "Xem, đây là lúc con gái ta sinh, đẹp không?"

Hàn Bân nhìn, rất xấu.

Tất nhiên, không thể nói, Hàn Bân xoa cằm, "Ừ, giống ngươi."

Lý Huy cười, "Phải, con gái ta."

Hàn Bân vừa uống rượu, vừa nghe Lý Huy kể, hôm nay vai trò là người nghe.

Xong bữa, Hàn Bân uống sáu, bảy ly, còn lại Lý Huy uống, hắn không chỉ uống sảng khoái, nói cũng sảng khoái, miệng không ngừng.

Xong bữa, hai người bắt xe về, Hàn Bân đưa Lý Huy về nhà, rồi bắt xe về.

Về nhà, Hàn Bân gọi cho Vương Đình báo bình an, rồi ngủ.

…

Sáng hôm sau.

“Reng reng…” Chuông điện thoại reo.

Hàn Bân ngáp, “Alo.”

Là bố Hàn Vệ Đông, “Mấy giờ rồi còn ngủ.”

Hàn Bân nhìn đồng hồ, đã hơn chín giờ, “Tối qua uống, ngủ muộn.”

“Bớt uống, ngươi mới làm trung đội trưởng, đừng uống hỏng việc, làm mất tương lai.”

“Ta biết, hôm qua có việc.”

“Thôi, ngươi xuống đi, chúng ta đợi dưới khu.” Hàn Vệ Đông cúp máy, nói với vợ, “Chúng ta đi chợ rồi, tên thối này còn ngủ.”

“Con bận, khó lắm mới nghỉ cuối tuần, chắc phải ngủ, giờ có mấy thanh niên không ngủ nướng.” Vương Huệ Phương không sao.

“Uống say nên không dậy, có vụ khẩn cấp, không phải trễ việc sao, lát nữa ta phải nói, kẻo sau này uống hỏng việc.”

“Con biết chừng mực, uống chắc có việc. Ngươi bớt nói, nói nhiều nó lại phiền.”

Hàn Vệ Đông không vừa, “Ta chưa nói, ngươi đã ngăn. Ta là bố nó, là tiền bối công việc, với kinh nghiệm đời ta nói nó không được à.”

Vương Huệ Phương lắc đầu, “Bố thì đúng, nói công việc thì thôi, ngươi nửa đời chỉ làm trưởng sở, con ta giờ là trung

đội trưởng Đội Điều Tra Hình Sự cục thành phố, học kinh nghiệm ngươi thì sao tiến bộ?"

Hàn Vệ Đông "…"

Hàn Bân chạy đến, tưởng bị bố mắng, ngồi lên xe, thấy bố rất yên, không mắng câu nào, thấy không quen, nếu trước đây, chắc phải mắng vài câu.

"Mẹ, bố sao vậy?"

Vương Huệ Phương biết ý, cười, "Không sao, không tốt sao."

"Khụ…" Hàn Vệ Đông ho nhẹ, muốn mắng, nhưng lời vợ nói, làm hắn không có tự tin, nhưng không hỏi cũng không được.

"Hôm qua ngươi không về nhà Vương Đình sao? Rượu chắc uống trưa, sao tối còn uống."

"Không, trưa không uống, mẹ Vương Đình chắc dặn trước. Tối, Lý Huy gọi uống."

"Các ngươi uống, không đến mức uống nhiều vậy."

"Lý Huy vợ sinh, hắn kích động lắm, ta uống sáu, bảy ly, hắn uống hơn cân. Giờ chắc còn ngủ. Nhắc ta, lát gọi, không biết có chuyện gì."

Vương Huệ Phương cao giọng, "Lý Huy vợ sinh?"

"Hôm qua chiều, hai ngày đêm không ngủ, kích động."

"Trai hay gái?"

"Gái."

"Gái tốt, hiểu chuyện. Nhà Lý Huy điều kiện bình thường, áp lực sau này cũng nhỏ." Vương Huệ Phương nói.

Trước mặt người nhà, Vương Huệ Phương nói thẳng, nhưng đúng, Lý Huy và vợ đều là công chức, còn trả nợ mua nhà, mua nhà đã khó, mua nhà thứ hai áp lực lớn.

Hàn Bân nói, "Hắn cũng nói vậy, còn bảo chỉ một đứa, sau không sinh nữa."

Hàn Vệ Đông hừ, "Các ngươi là đời không biết phúc, chúng ta muốn sinh không được, các ngươi giờ bảo sinh không chịu sinh."

Vương Huệ Phương đáp, "Không giống, giờ thanh niên áp lực lớn. Chúng ta cưới ngươi có nhà không? Có xe không? Điều kiện ngươi giờ chắc ế. Còn sinh một, sinh hai, nằm mơ."

Hàn Vệ Đông "…"

"Haha…"

Hàn Bân cười, mắng thế là tốt.

Hàn Vệ Đông nhụt chí, im một lúc, nói nhỏ, "Ta không chấp ngươi."

Nói chuyện, ba người về nhà.

Chương 1300: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trời lạnh, về thăm ông nội, muốn đón ông lên thành phố, nhưng ông quen tự do, chắc không muốn xa nhà.

Biết Hàn Bânhôm nay về, ông Hàn Đình Khiêm ngồi trước cổng đợi, từ xa thấy xe Hàn Vệ Đông, ra đón.

"Ông!" Hàn Bân xuống xe, đỡ ông.

"Bân Tử về, lạnh không, vào nhà." Ông rất vui, nhìn xe, "Vương Đình không về cùng ngươi?"

"Không ạ."

"Lần sau dẫn về."

"Vâng, lần sau ta nhất định dẫn nàng về."

"Vào nhà." Gia đình đoàn tụ, ông rất vui.

Hàn Bân cũng lâu không về, thấy nhớ nhà.

Mèo hoa làm tổ trước cửa, thấy Hàn Bân 'meo meo' hai tiếng, như chào, vẫn kiêu không lại gần.

Hai con chim, cá vàng, rùa đều cho vào phòng chứa, ấm hơn.

Mùa đông sân vườn không vui như mùa hè, nhưng ánh nắng vào sân ấm, cũng có thú vị riêng.

Gia đình bốn người ăn bữa cơm đoàn viên, nhà đã có gas, ấm hơn nhiều.

Chiều Hàn Bân không ngại lạnh, kéo ghế ngồi dưới giàn nho tắm nắng, uống trà, sân này nhiều ký ức tuổi thơ, dù

không về thường, đây là gốc của hắn.

Nghỉ hai ngày, Hàn Bân lại vào công việc.

Sáng, Hàn Bân họp ở cục thành phố, chiều ngủ trưa, ký vài tài liệu, nghiên cứu chân dung tâm lý phạm tội.

Muốn học kỹ năng này có tiền đề, là năng lực quan sát mạnh, Hàn Bân năng lực quan sát hơn người, dùng kỹ năng này rất hiệu quả.

Chân dung tâm lý phạm tội từ nước ngoài, chính xác là Mỹ Lợi Kiên, người giỏi kỹ năng này gọi là chân dung sư.

Chân dung sư thông qua thủ pháp gây án, bố trí hiện trường, đặc trưng tội phạm, phác họa tâm lý tội phạm, suy đoán chủng tộc, giới tính, tuổi, nghề nghiệp, đặc điểm ngoại hình, tính cách, hành động tiếp theo, để cảnh sát thu hẹp phạm vi tìm kiếm, kịp thời ngăn chặn hành vi phạm tội tiếp diễn.

Trong nước có nghiên cứu tương tự, nhưng chưa trưởng thành, phân công không chi tiết, thuộc phân nhánh tâm lý tội phạm, kiến thức rất phức tạp, thường là cảnh sát giàu kinh nghiệm làm chân dung sư, nhưng vì kiến thức thiếu, độ chính xác chưa cao.

Nói đơn giản, quốc gia không chú trọng lắm.

Muốn hoàn thiện chân dung sư, phải thỏa mãn bốn điều kiện, thứ nhất hệ thống kiến thức lớn, thứ hai nghiên cứu sâu tâm lý tội phạm, thứ ba trên cơ sở hai điều đầu trực tiếp điều tra vụ án thật, thứ tư tổng kết có hệ thống, bốn điểm trên không phải sức một người làm được, phải dựa vào tổ chức quốc gia.

Học được kỹ năng chân dung tâm lý phạm tội, giúp phá vụ án liên hoàn rất lớn.

“Reng reng…”

Chuông điện thoại reo, Hàn Bân thấy Trịnh Khải Hoàn gọi.

Hàn Bân nghe máy, cười, "Lãnh đạo khỏe."

Điện thoại là Trịnh Khải Hoàn, "Đội trưởng Hàn, chúng ta giờ cùng chức vụ, ta không dám làm lãnh đạo ngươi."

"Trịnh đội, đừng đùa, có gì bảo ta."

"Dạo này bận không, có vụ quan trọng không?"

"Dạo này bận, giờ có vụ đang kết án, không bận lắm."

"Vậy tốt, ta có vụ muốn nhờ ngươi giúp."

"Vụ gì?"

Trịnh Khải Hoàn nói, "Chúng ta đang điều tra vụ án mười mấy năm trước, bắt được một nghi phạm, vì thời gian lâu, chúng ta không chắc hắn có tham gia vụ án, trong manh mối then chốt là nghi phạm năm xưa để lại dấu chân, ta muốn nhờ ngươi giám định dấu chân đó với dấu chân nghi phạm có giống."

Hàn Bân sảng khoái đồng ý, "Được, lãnh đạo bảo, ta dù làm đêm cũng phải xong."

"Được, ngươi nói thế là đủ, về Cầm Đảo ta mời ngươi uống."

Hàn Bân cười, "Không được, về Cầm Đảo ta mời, đi Tuyền Thành ngài mời."

Trịnh Khải Hoàn cười, "Được, ta nhớ các đồng nghiệp cũ, khi nào đến ta đều vui."

Hàn Bân nghi, "Trịnh đội, tỉnh không có chuyên gia giám định dấu chân? Đáng lẽ phải tìm họ, họ còn ra báo cáo giám định, ta không có tư cách đó."

"Chà, đừng nhắc. Chuyên gia giám định dấu chân tỉnh lão Mã ốm nằm viện. Còn chuyên gia giám định là đệ tử lão Mã

họ Lưu, chúng ta bắt nghi phạm, lấy dấu chân hắn với dấu chân cũ gửi kỹ thuật, đợi ba ngày mới hồi đáp.

Chuyên gia họ Lưu tự đến, thái độ tốt. Nhưng dấu chân có giống không hắn không chắc, bảo phải đợi sư phụ lão Mã xuất viện, mời ông ấy giám định.

Ta hỏi, lão Mã bao giờ xuất viện. Hắn không biết. Thế ta chẳng ngây ra. Ta hỏi còn ai giám định. Chuyên gia họ Lưu nói gửi Kinh Thành có thể, nhưng cả tỉnh không ai ngoài sư phụ.

Ta nghĩ, không trông tỉnh được. Kinh Thành ta không quen. Gửi tỉnh đã chờ ba ngày, gửi Kinh Thành không chờ ba tháng, nên phải nhờ ngươi."

Hàn Bân nói, "Trịnh đội, ngài gửi thông tin nghi phạm và dấu chân, ta xem giúp."

"Được, phiền ngươi."

"Ngài đừng khách sáo."

"Bân Tử, bao giờ có kết quả."

Hàn Bân nghĩ, "Ngày mai, được không được, ta báo ngài."

"Được, vẫn là ngươi nhanh nhẹn."

Hai người nói thêm vài câu mới cúp máy.

Chẳng mấy chốc, Hàn Bân nhận được tài liệu Trịnh Khải Hoàn gửi, bắt đầu nghiên cứu…

……

Khu dân cư Vinh Uyển.

Hôm nay trời đặc biệt lạnh, gió đông bắc cấp bốn, thổi vào mặt khiến nước mắt không ngừng chảy, đỉnh đầu bị gió thổi như kim châm đau nhói.

Một cặp vợ chồng ôm đứa con chạy tới, người đàn ông mở cửa khu nhà, để vợ ôm con vào trước.

“Đông chết mất, con có lạnh không?” Người phụ nữ quan tâm hỏi.

“Lạnh.” Đứa trẻ quá nhỏ, chưa học nói, chỉ thốt ra một chữ.

Người đàn ông xoa xoa hai tay, che mặt đứa trẻ, “Mặt con đỏ bừng lên rồi, sau này chúng ta không ra ngoài nữa, đợi khi trời ấm lên.”

Chương 1301: Tiêu Đề 《Ẩn》

Người phụ nữ nói, "Lạnh thì lạnh thật, nhưng trẻ con cứ ở nhà mãi cũng không tốt, dễ sinh bệnh."

Người đàn ông thấy lời vợ cũng có lý, để hắn một ngày không ra khỏi cửa thì khó chịu, "Vậy lần sau ra ngoài nhớ đeo khẩu trang cho con, không để hít khí lạnh trực tiếp."

"Nhà mình không có khẩu trang trẻ em, chỉ có khẩu trang người lớn."

"Thì mua."

"Mua, mua, mua, chỉ biết mua, nói như nhà mình có nhiều tiền lắm vậy."

Người đàn ông hơi xấu hổ, "Không có tiền cũng không thể để con chịu thiệt, cần mua vẫn phải mua."

Người phụ nữ gật đầu, "Ngày mai ta đi hiệu thuốc xem sao, haizz, biết thế mua sớm hơn, qua cả ngày 11, ngày 12 tháng đôi, không biết khi nào mới có giảm giá."

Người đàn ông thở dài một tiếng, không nói gì.

"Đinh đông…" một tiếng, cửa thang máy mở ra.

"Vào đi." Người đàn ông dùng tay chặn cửa thang máy.

Ba người gia đình vào thang máy, ngoài cửa khu nhà chạy tới một bóng người.

Người phụ nữ nhìn thoáng qua khi lên thang máy, tiện tay bấm nút mở cửa, để cửa thang máy không đóng lại.

Một lúc sau, một người đàn ông khoảng hai mươi mấy tuổi, cao và gầy, khuôn mặt có chút đẹp trai, có một mùi kỳ lạ, như mùi thuốc lá và nước hoa trộn lẫn với nhau.

Người đàn ông ngậm điếu thuốc, đóng cửa thang máy, vừa rít thuốc vừa vui vẻ.

Cha đứa trẻ nhăn mặt, lộ vẻ không hài lòng.

"Khụ khụ…" Đứa trẻ nhỏ không chịu nổi mùi thuốc lá, ho khan.

Cha đứa trẻ không chịu nổi, "Anh bạn, có thể dập thuốc được không, trẻ con còn nhỏ, không chịu nổi mùi thuốc lá."

Người đàn ông hút thuốc liếc một cái, không nói gì, tiếp tục hút.

Giọng người cha lớn hơn vài phần, "Anh bạn, dập thuốc đi, cảm ơn."

Người đàn ông hút thuốc khó chịu, "Ta hút thuốc liên quan gì đến ngươi."

Cha đứa trẻ nói, "Ngươi muốn hút thì về nhà mà hút, trước mặt con ta không được hút thuốc."

"Ta cứ hút đấy, ngươi làm gì được ta, không muốn ngửi thì đừng có làm bộ."

Cha đứa trẻ tức giận, chỉ vào người đàn ông hút thuốc, "Ngươi còn chửi nữa, có tin ta đánh ngươi không, cha mẹ ngươi không dạy ngươi nói chuyện sao?"

"Chát!" Người đàn ông hút thuốc giơ tay gạt tay cha đứa trẻ, "Ngươi nói ta thế nào cũng được, đừng có nói đến mẹ ta!"

Nói xong, hắn còn thổi hai vòng khói.

"Ngươi đúng là muốn đánh nhau!" Cha đứa trẻ mắng.

Người đàn ông hút thuốc khiêu khích nhìn đối phương, chỉ vào đầu mình, "Ngươi thử động vào ta xem, thử xem, thử xem, không dọa chết ngươi."

"Đinh đông…" cửa thang máy mở ra.

"Chồng ơi, chúng ta đi thôi." Mẹ đứa trẻ kéo tay áo chồng.

Cha đứa trẻ đưa vợ con ra khỏi thang máy.

"Phì!" Người đàn ông hút thuốc nhổ một bãi nước bọt xuống đất.

———

Cha đứa trẻ quay lại, đấm thẳng vào mặt người đàn ông hút thuốc, "Mẹ kiếp đồ khốn…"

Sáng hôm sau.

Cục cảnh sát thành phố, văn phòng của Hàn Bân.

Trên bàn làm việc chất đầy tài liệu do Trịnh Khải Hoàn gửi tới, Hàn Bân tự in thành tài liệu, dù có thể xem trên máy tính nhưng tài liệu giấy vẫn tiện lợi hơn để nghiên cứu.

Người liên quan đến vụ án tên là Bào Kiến Sinh, năm nay 45 tuổi, người ngoại thành Tuyền Thành, 14 năm trước bị nghi ngờ tham gia vào một vụ cướp giết người, nhưng chuỗi bằng chứng không đủ, không thể kết án.

Trong đó, một manh mối quan trọng là dấu giày được tìm thấy tại hiện trường, Hàn Bân đã in ra để nghiên cứu kỹ, đây là một loại giày đế cao su, hiện không còn phổ biến nhưng rất thịnh hành mười mấy năm trước.

Dấu chân của Bào Kiến Sinh cũng đã được cảnh sát thu thập, để dễ nhận diện, cũng là giày đế cao su, nhưng đã mười mấy năm không tìm được đôi giày hoàn toàn giống nhau, chỉ có thể tìm được dấu giày có hoa văn tương tự.

Từ chiều hôm qua đã bắt đầu nghiên cứu, đến sáng nay vẫn thấy hai dấu giày khá thú vị, để tăng độ chính xác, Hàn Bân còn nhờ Trịnh Khải Hoàn chụp vài tấm ảnh vết mòn của đế giày cũ của Bào Kiến Sinh.

Hơn mười giờ sáng, Hàn Bân cuối cùng cũng có kết quả, nhấc điện thoại gọi cho Trịnh Khải Hoàn.

Tiếng Trịnh Khải Hoàn vang lên trong điện thoại, "Bân Tử, có kết quả chưa?"

"Rồi, ta đã nghiên cứu xong."

Trịnh Khải Hoàn hỏi, "Dấu chân tại hiện trường vụ án mười mấy năm trước có khớp với dấu chân của Bào Kiến Sinh không?"

"Không hoàn toàn khớp."

Giọng Trịnh Khải Hoàn có chút thất vọng, "Vậy là chúng ta bắt nhầm người rồi."

Hàn Bân không trả lời mà hỏi lại, "Đội trưởng Trịnh, ngài trả lời ta một câu hỏi trước, người tên Bào Kiến Sinh này có phải từng bị thương ở chân phải không?"

Trịnh Khải Hoàn ngập ngừng một lúc, "Đúng, thực sự là bị thương, theo ta biết chân hắn đã bị gãy, còn phẫu thuật."

"Hắn bị thương chân khi nào?"

"Khoảng năm năm trước."

Hàn Bân nghiêm túc, "Theo ta nghiên cứu, dấu chân tại hiện trường vụ án mười bốn năm trước rất có thể là của Bào Kiến Sinh."

Trịnh Khải Hoàn có chút mơ hồ, "Ngươi vừa nói dấu chân không hoàn toàn khớp mà?"

Hàn Bân giải thích, “Mặc dù dấu chân không hoàn toàn khớp, nhưng thực sự là dấu giày của cùng một người.”

“Ngươi nói cụ thể hơn đi, ý là sao?”

Hàn Bân giải thích, “Giám định dấu chân khác với chứng cứ như DNA hay dấu vân tay. DNA và dấu vân tay của người không thay đổi, nhưng dấu chân thì thay đổi theo tuổi tác, tình trạng sức khỏe và tâm trạng.

Chương 1302: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hai dấu chân này cách nhau mười bốn năm, những gì xảy ra trong thời gian đó sẽ ảnh hưởng, thay đổi dấu chân của một người, không thể giữ nguyên như cũ.

Trịnh Khải Hoàn hỏi, "Nếu như ngươi nói, dấu chân của Bào Kiến Sinh đã thay đổi trong mười bốn năm qua, làm sao ngươi biết là dấu chân của cùng một người?"

"Việc này nói ra thì phức tạp, ta đơn giản hóa một chút, trước tiên là chiều dài của chân, cơ bản là không thay đổi. Thứ hai, sự thay đổi của dấu chân có thể được phản ánh từ cơ thể con người.

Từ tài liệu ngươi đưa ta có thể thấy, Bào Kiến Sinh hiện nay nặng khoảng một trăm tám mươi cân, mười mấy năm trước hắn chỉ nặng một trăm hai mươi cân, hắn tăng hơn một phần ba trọng lượng, sáu mươi cân thịt trên người sẽ thay đổi tư thế đi, khoảng cách bước đi, dáng đi.

Ngoài ra, năm năm trước chân phải của hắn bị thương, cũng ảnh hưởng đến tư thế đi, điều này tăng thêm khó khăn trong việc nhận diện.

Cùng với tuổi tác, điểm đặt chân sẽ di chuyển ra sau, những thay đổi này đều có dấu vết." Hàn Bân tạm dừng, rồi tiếp tục nói,

"Chỉ cần đưa những điều kiện thay đổi dấu chân vào xem xét, sẽ thấy dấu chân của Bào Kiến Sinh và dấu chân tại hiện trường vụ án mười bốn năm trước khớp nhau về cơ bản."

Trịnh Khải Hoàn hiểu sơ sơ ý của Hàn Bân, "Nghe ngươi nói vậy, ta cảm thấy yên tâm hơn nhiều, ngươi giúp ta rất nhiều."

"Đội trưởng Trịnh, đây chỉ là phân tích kinh nghiệm cá nhân của ta, ngài nên mời chuyên gia của sở tỉnh giám định, lời của họ đáng tin cậy hơn ta." Hàn Bân cười nói.

Trịnh Khải Hoàn cười khổ, hắn muốn mời chuyên gia của sở tỉnh giám định để làm chứng cứ, nhưng vị chuyên gia họ Lưu không chắc chắn, Lão Mã còn chưa biết khi nào xuất viện, không thể cứ kéo dài mãi.

"Giấy giám định muộn cũng không sao, ta có thể đợi Lão Mã xuất viện. Quan trọng là kết quả giám định của ngươi làm ta yên tâm, xác định hướng điều tra tiếp theo. Nếu không, cảnh sát sẽ lãng phí sức lực, cuối cùng lại nhầm lẫn, ta không biết giải thích sao."

"Cậu ơi, ta nói thật, với khả năng của ngươi, giành được danh hiệu chuyên gia giám định dấu chân của sở tỉnh không khó, sau này ngươi giúp ta làm giám định báo cáo, ta tiết kiệm bao nhiêu công sức."

Hàn Bân cười, "Đội trưởng Trịnh, ngài đừng tâng bốc ta, danh hiệu chuyên gia không dễ dàng có được, ta vẫn sẽ tập trung điều tra vụ án của ta."

"Ngươi suy nghĩ thật rõ ràng." Trịnh Khải Hoàn cũng nghĩ vậy, Hàn Bân là cảnh sát hình sự, giám định dấu chân thuộc bộ phận kỹ thuật, hai lĩnh vực khác nhau, hệ thống cảnh sát chú trọng biên chế, một người ngoài muốn có danh hiệu chuyên gia của bộ phận khác không dễ, dù ngươi có tài giỏi cũng vậy, nhiều người có tài giỏi hơn ngươi, ngươi phải vượt qua ngưỡng cửa đó trước, nếu không tất cả chỉ là vô nghĩa.

Tất nhiên, điều này cũng không hoàn toàn đúng, khi một người đạt đến một mức độ đủ cao, ngưỡng cửa sẽ trở thành bệ đỡ.

Nghĩ khác đi, Hàn Bân còn trẻ đã là đội trưởng trung đội, vài năm nữa thành tựu còn cao hơn, phá thêm vài vụ án nổi tiếng, hắn thành thạo giám định dấu chân sẽ được truyền miệng, đến lúc đó không phải hắn cầu xin danh hiệu chuyên gia của sở tỉnh, mà là bộ phận kỹ thuật của sở tỉnh sẽ mời hắn.

Hai người nói chuyện thêm một lúc, Hàn Bân nhắc đến Bao Tinh, "Đội trưởng Trịnh, ta có đồng nghiệp ở sở cảnh sát thành phố tên Bao Tinh, cậu ta rất tốt, làm việc dưới quyền ta. Mấy ngày trước được điều lên sở tỉnh, chắc là ở tổng đội hình sự, ngài gặp thì chăm sóc cậu ta."

"Bao Tinh à, ta nhớ rồi. Gặp cậu ta, ta sẽ trò chuyện." Phía đầu dây bên kia có người gọi Trịnh Khải Hoàn, "Cậu à, ta đang bận, nói chuyện sau."

"Được." Hàn Bân đáp một tiếng, sau đó ngắt điện thoại.

Hắn nhắc đến Bao Tinh không phải ngẫu hứng, dù sao đều là người từ Cầm Đảo ra, hơn nữa hai người đều có quan hệ tốt với Hàn Bân, một là lãnh đạo của Hàn Bân, một là cấp dưới, họ có quan hệ tốt với nhau cũng có lợi cho Hàn Bân.

Cả hai đều ở sở tỉnh, sau này Hàn Bân có thể cần đến họ.

Việc nhờ Trịnh Khải Hoàn chăm sóc Bao Tinh chỉ là lý do, Bao Tinh được điều lên sở tỉnh nhờ quan hệ của bố cậu ta, chức vụ của bố cậu ta cao hơn Trịnh Khải Hoàn, ai chăm sóc ai còn chưa biết.

Sau khi xong việc, Hàn Bân dọn dẹp bàn làm việc, tiêu hủy tất cả tài liệu trên bàn, tổng đội hình sự sở tỉnh toàn điều tra vụ lớn, Hàn Bân không muốn những tài liệu này rơi vào tay người khác từ tay mình.

Hôm nay là Giáng sinh, không có vụ án nào, Hàn Bân chuẩn bị tan làm đúng giờ, đón Giáng sinh cùng Vương Đình.

Giáng sinh là lễ phương Tây, Hàn Bân không chuẩn bị gì nhiều, cây thông Giáng sinh hắn thấy phiền, gà tây càng không nghĩ đến.

Nhưng dù sao cũng đang yêu, các cô gái đều thích có lễ hội, Hàn Bân không thể không có chút biểu hiện.

Tan làm, Hàn Bân hẹn Vương Đình đi Vạn Đạt ăn tối và xem phim.

Đến Vạn Đạt, Hàn Bân đỗ xe, chờ Vương Đình ở quảng trường, đúng lúc quảng trường có bán hoa tươi, Hàn Bân mua một bông hoa.

So với những người mua cả bó hoa, một bông hoa đã thể hiện được tình cảm của Hàn Bân, dễ mang theo.

Theo Hàn Bân, những người mua cả bó hoa phần lớn là người mới quen nhau, tình cảm chưa ổn định, Hàn Bân cũng từng tặng Vương Đình một bó hoa khi mới quen.

Chương 1303: Tiêu Đề 《Ẩn》

Khi tình cảm ổn định, ít người đàn ông tặng cả bó hoa, phần lớn phụ nữ thích hoa nhưng không nhất thiết phải cả bó, mua một bông để ngắm là đủ. Một bó hoa đôi khi lại gây lúng túng.

Đi chơi với nhau, gặp mặt tặng cả bó hoa, cô gái ôm hoa ăn tối, đi dạo cũng bất tiện, còn bị người qua đường chú ý, nên Hàn Bân thấy tặng một bông hoa là tốt, thể hiện tình cảm mà tiện mang theo.

Về việc có tỏ ra keo kiệt hay không, thực tế phụ thuộc vào cách cư xử hàng ngày, không phải do một bó hoa, Hàn Bân đã tặng Vương Đình nhiều món quà khác, nhiều món có giá trị không nhỏ, bằng cả đời hoa.

Vương Đình đi taxi đến, mặc áo khoác len màu hồng nhạt, thân hình thon thả, khuôn mặt xinh đẹp, vừa xuống xe đã thu hút ánh nhìn của mọi người xung quanh.

Hàn Bân nhanh chóng tiến tới, đưa hoa cho Vương Đình, "Đình Đình, Giáng sinh vui vẻ."

"Cảm ơn cảnh sát Hàn." Vương Đình nhận hoa, ngửi ngửi, thấy khá thơm.

"Đi thôi." Vương Đình chủ động khoác tay Hàn Bân, hai người cùng vào Quảng trường Vạn Đạt.

"Đình Đình, ngươi muốn ăn gì?"

"Ngươi muốn dẫn ta ăn gì?"

“Nghe nói Vạn Đạt có một phố ẩm thực trong nhà mới mở, đi dạo một vòng nhé?”

“Được, ta cũng nghe bạn nói, nghe nói có nhiều món ăn vặt từ khắp nơi, hôm nay chắc sẽ rất đông vui.”

Phố ẩm thực Vạn Đạt mới xây, Hàn Bân cũng lần đầu tới đây, nhưng hắn đã chuẩn bị trước, biết vị trí đại khái, dẫn Vương Đình đến phố ẩm thực.

Quả nhiên, rất đông vui, đủ loại món ăn vặt, từ món Hương Cảng, món Tứ Xuyên, món Bắc Giang, món Kinh Thành, món Ma Đô, món Nhật Bản, món Triều Tiên, nhiều loại khiến người ta hoa mắt.

Hai người đi một vòng, mua không dưới mười loại, Vương Đình chỉ nếm thử, phần lớn vào bụng Hàn Bân.

Hàn Bân là một người ham ăn, cảm thấy rất thỏa mãn, như có cảm giác đi khắp giang sơn.

Đối với một người ham ăn, ý nghĩa của du lịch là ăn.

Trong khi đi dạo phố ẩm thực, Hàn Bân đã đặt trước hai vé xem phim.

Hiện tại có nhiều phim chiếu, Vương Đình chọn một bộ phim Hương Cảng, “Chuyên gia tháo bom 2”, có phần một làm nền, dù không dám nói là hay, nhưng cũng không tệ.

Diễn viên chính là Hoa Tử, Lưu Tiên Sinh và Nghi Ni, diễn xuất khá ổn, nhưng cốt truyện có chút cũ kỹ, giống kiểu Hollywood vài năm trước, thiếu sáng tạo.

Tổng thể, đây là bộ phim giải trí, đáng xem.

…

Sáng hôm sau, phòng họp đội hình sự Cục cảnh sát thành phố.

Đinh Tích Phong ngồi ở ghế chủ tọa, Hàn Bân ngồi bên cạnh, hai người nói chuyện nhỏ.

Các thành viên trung đội hai cũng lần lượt có mặt, nhóm một ngồi bên trái, nhóm hai ngồi bên phải, xa hơn là một khuôn mặt lạ.

Thấy mọi người đã đến đông đủ, Hàn Bân xin phép, "Đội trưởng, bắt đầu họp chứ?"

Đinh Tích Phong nhìn đồng hồ, lát nữa hắn còn có cuộc họp khác, "Bắt đầu đi."

"Khụ…" Hàn Bân hắng giọng, "Mọi người yên lặng, bắt đầu họp."

Mọi người ngồi thẳng, nhìn về phía ghế chủ tọa.

Hàn Bân chỉ vào khuôn mặt lạ, "Mọi người chắc đã để ý, trong phòng họp có một người mới, hắn tên Tổ Đại Vỹ, vừa được điều đến Cục cảnh sát thành phố, từ nay sẽ là thành viên của trung đội hai đội hình sự, mọi người hoan nghênh."

"Vỗ tay…" mọi người vừa vỗ tay vừa nhìn về phía sau.

Hàn Bân gật đầu, "Tổ Đại Vỹ, ngươi tự giới thiệu để mọi người cùng biết."

"Dạ." Tổ Đại Vỹ đứng lên, hít sâu, "Chào mọi người, ta là Tổ Đại Vỹ, trước đây làm việc tại đội hình sự phân cục Khu Nam Thành, rất vinh dự được điều về đội hình sự Cục cảnh sát thành phố trở thành đồng nghiệp của mọi người, hy vọng mọi người giúp đỡ."

Tổ Đại Vỹ vừa giới thiệu xong, Chu Gia Húc đã vội vàng nói, "Đội trưởng, Hàn đội, nhóm chúng ta còn thiếu người, cho Tổ Đại Vỹ vào nhóm chúng ta đi."

Hàn Bân cười, "Đội trưởng, ngài thấy sao?"

“Ta không có ý kiến, ngươi quyết định đi.”

Hàn Bân nhìn Chu Gia Húc, “Người ta có thể cho ngươi, nhưng ngươi phải hướng dẫn tốt.”

“Dạ, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.” Chu Gia Húc đứng dậy, chào một cái.

Hàn Bân phẩy tay, ý bảo hai người ngồi xuống, “Mọi người yên lặng, bây giờ mời đội trưởng nói vài lời.”

Đinh Tích Phong uống ngụm trà, chậm rãi nói, “Nói ngắn gọn, tình hình trong đội mọi người đều biết, Lão Mã còn dưỡng thương, Hàn đội chính thức tiếp quản công việc của trung đội hai. Hắn bây giờ công việc bận rộn, không thích hợp kiêm nhiệm chức tổ trưởng nhóm một.

Ta và Hàn đội bàn bạc, thấy Vương Tiêu có kinh nghiệm điều tra, có khả năng tổ chức, đề xuất hắn làm tổ trưởng nhóm một, lãnh đạo Cục cảnh sát thành phố nghiên cứu và đồng ý đề xuất của chúng ta.”

Giọng Đinh Tích Phong nghiêm trọng hơn, “Ta bây giờ bổ nhiệm Vương Tiêu làm tổ trưởng nhóm một tạm thời, tạm thời tiếp nhận công việc nhóm một, hy vọng mọi người phối hợp với hắn, Vương Tiêu, ngươi cũng phải làm việc tốt, đừng làm phụ lòng lãnh đạo Cục cảnh sát thành phố.”

“Dạ.” Vương Tiêu đứng dậy, lớn tiếng, “Ta nhất định không phụ lòng đội trưởng, Hàn đội và các lãnh đạo, nhất định sẽ dẫn dắt nhóm một làm việc tốt, đạt được thành tích.”

Vương Tiêu cười không giấu nổi niềm vui, khi Hàn Bân được thăng chức đội trưởng tạm thời, hắn đã mong mình có thể tiến lên, và Hàn Bân đã có ý để hắn tự làm chủ, hắn cảm thấy hy vọng lớn hơn.

Chương 1304: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng trước cuộc họp hôm nay, Đinh Tích Phong và Hàn Bân đều không tiết lộ gì với hắn, khiến hắn cảm thấy không yên tâm.

Dù không có đối thủ rõ ràng trong đội, nhưng nhỡ lãnh đạo điều người từ ngoài vào thì sao? Hàn Bân cũng từ phân cục về làm tổ trưởng nhóm.

May mắn, cuối cùng cũng yên tâm, hắn không giấu nổi niềm vui, cảm kích Đinh Tích Phong và Hàn Bân.

Vương Tiêu được thăng chức, tối nay chắc chắn sẽ phải chiêu đãi…

Sáng, chín giờ mười phút.

Phòng làm việc nhóm một trung đội hai đội hình sự Cục cảnh sát thành phố.

Giang Dương xé tờ lịch tháng trên tường, "Hôm nay là 27 rồi, năm 2021 chỉ còn năm ngày nữa, thời gian trôi nhanh thật."

Triệu Minh duỗi người, "Lại thêm một tuổi, ai cũng nói năm nay là năm giữ gìn, có thể yên ổn đến cuối năm là tốt rồi, hy vọng năm sau thuận lợi hơn."

Vương Tiêu nói, "Lời này đúng với người bình thường, chúng ta là cảnh sát, suốt ngày đối mặt với nghi phạm, không sao cả."

Lý Cầm cười, "Tổ trưởng Vương, người ta nói, quan mới lên ba đống lửa, sắp năm mới rồi, có gì đãi nhóm không?"

"Chị Lý, tối qua các ngươi ăn hết sạch tiền của ta rồi, bây giờ ta trắng tay, lấy gì đãi."

Lý Cầm trêu, "Ngươi xem, làm lãnh đạo rồi mà lại keo kiệt hơn."

Giang Dương nháy mắt, "Ta thấy, không phải là thay đổi, vẫn vậy."

Vương Tiêu "……"

"Ha ha…" mọi người cười lớn.

"Rầm…" cửa mở, Hàn Bân bước vào, "Nói gì mà vui vậy?"

"Hàn đội."

"Đội trưởng." mọi người chào.

Hoàng Khiết Khiết ngạc nhiên, "Hàn đội, ngài không đi họp sao? Sao về sớm vậy?"

Hàn Bân vào thẳng vấn đề, "Có vụ án mới, mọi người chuẩn bị hiện trường."

…

Đường Quảng An, khu dân cư Vinh Uyển.

Tầng hầm B2, bãi đỗ xe.

Một góc bãi đỗ xe bị căng dây cảnh giới, ngoài dây cảnh giới có nhiều người vây xem, vài cảnh sát mặc đồng phục đang duy trì trật tự.

Hai người đàn ông trung niên đứng xa xa nói chuyện nhỏ, người lớn tuổi hơn có chút giống Hàn Bân, chính là sở trưởng Đồn công an Quảng An Hàn Vệ Đông.

Người còn lại là đội trưởng đội hình sự trung đội một Phân Cục Tân Hoa Liêu Bình Tư.

Cảnh sát Thôi Hạo đi tới, nhắc nhở, "Sở trưởng, đội trưởng Liêu, cảnh sát thành phố đến rồi."

Liêu Bình Tư hỏi, "Ai dẫn đội?"

"Đội trưởng Hàn đội hình sự trung đội hai cảnh sát thành phố."

Liêu Bình Tư cười, "Sở Hàn, người ta nói, hổ chiến thân, cha con lên trận, ngài và đội trưởng Hàn đúng là ứng với câu nói này, đều là trụ cột cảnh sát Cầm Đảo."

Hàn Vệ Đông cười, lời nịnh này làm hắn hài lòng.

Liêu Bình Tư hỏi, "Sở Hàn, chúng ta có nên đón tiếp không?"

"Chỉ vài bước, thôi." Hàn Vệ Đông lắc đầu, không phải hắn tự cao, mà cấp bậc của hắn vốn cao hơn trung đội trưởng.

Liêu Bình Tư và Hàn Bân đều là trung đội trưởng, nhưng Liêu Bình Tư thuộc phân cục, tự biết thấp hơn Hàn Bân một bậc, thấy Hàn Bân đến, vẫn chào vài bước tượng trưng, "Đội trưởng Hàn, lâu rồi không gặp."

Lần trước hợp tác điều tra vụ án xác nữ trong tháp nước, Hàn Bân mới là tổ trưởng, giờ đã thăng chức đội trưởng, Liêu Bình Tư cảm thán tốc độ thăng chức của Hàn Bân, lần sau gặp chắc phải gọi lãnh đạo.

Hàn Bân nhìn đối phương một lượt, nhớ ra hai người từng hợp tác, "Đội trưởng Liêu ngài khỏe."

"Khỏe khỏe." Liêu Bình Tư nhiệt tình.

Hàn Bân nhìn cha, chào hỏi, "Sở Hàn."

Hàn Vệ Đông gật đầu, coi như đáp lại.

Hàn Bân hỏi, “Đội trưởng Liêu, tình hình hiện trường thế nào?”

Liêu Bình Tư nhìn Hàn Vệ Đông, “Sở Hàn, ngài nói trước đi, ngài nói xong ta nói.”

Hàn Vệ Đông chỉ Thôi Hạo, “Nhận báo án xong, cảnh sát Thôi đến hiện trường đầu tiên, hắn quen thuộc hơn, để hắn nói.”

Thôi Hạo hắng giọng, “Sáng nay tám giờ, chúng ta nhận nhiệm vụ từ trung tâm báo án, tầng hầm khu dân cư Vinh Uyển có người đàn ông bị mắc kẹt trong xe, hiện đang hôn mê. Ta lập tức dẫn người tới hiện trường.

Đến nơi, quanh xe có nhiều người xem, bảo vệ và nhân viên quản lý đang duy trì trật tự, bảo vệ đã đập vỡ kính xe, mở cửa xe. Họ kiểm tra mũi, thấy không thở, không dám động vào xác.

Thấy người đã chết, chúng ta báo cáo lên phân cục.”

Hàn Bân vừa nghe Thôi Hạo mô tả, vừa bước đến ô tô, xem tình hình cụ thể hiện trường.

Gần ô tô đã ngửi thấy mùi khói nồng nặc, như từ trong xe phát ra.

Người chết là đàn ông, tuổi không lớn, khoảng hai mươi mấy tuổi, cao và gầy, mặc áo len xám đậm, trên áo rải rác nhiều đầu thuốc lá, liếc mắt thấy hai ba chục cái.

Miệng người đàn ông hơi mở, mặt có vết bầm, má phồng lên như có gì đó.

Hàn Bân đổi góc quan sát, thấy miệng người đàn ông nhét đầy đầu thuốc lá.

Cổ bên phải người đàn ông có vết thương, máu thấm ra quanh áo.

Hàn Bân hỏi, “Tiếp theo thế nào?”

Liêu Bình Tư nói tiếp, “Ta đến bãi đỗ xe, bắt đầu kiểm tra hiện trường, pháp y chuẩn bị khám nghiệm tử thi, khi chụp ảnh, pháp y thấy vết thương ở cổ bên phải người đàn ông, hình dạng vết thương khá đặc biệt.

Có ảnh, ngài xem.”

Hàn Bân vừa rồi đã thấy vết thương ở cổ nạn nhân, nhưng phần vết thương bị áo len che, chưa thấy rõ hoàn toàn.

Ảnh pháp y chụp là vén áo nạn nhân, chụp được toàn bộ vết thương, nhìn như chữ Z hoặc số 2 Ả Rập.

Vết thương gọn, như bị dao sắc cắt.

Liêu Bình Tư nói tiếp, “Thấy vết thương này ta cảm giác quen, sau mới nhớ ra, mấy năm trước Khu Nam Thành có vụ án mạng, trên người nạn nhân cũng có dấu này.

Chương 1305: Tiêu Đề 《Ẩn》

Xét thấy hai vụ án có thể cùng hung thủ, lại ở các khu vực khác nhau, chúng ta báo cáo lên cảnh sát thành phố.”

Hàn Bân nói, “Đội trưởng Liêu, ngươi biết bao nhiêu về vụ án Khu Nam Thành?”

Liêu Bình Tư nghĩ một lúc, “Ta nhớ đó là mùa hè năm 18, đội hình sự Khu Nam Thành điều tra vụ án mạng, một người liên quan là người Khu Tân Hoa, thuộc dân xã hội, họ tìm không thấy người đó, nhờ chúng ta giúp điều tra.

Ta phụ trách việc này, nên hiểu vụ án, sau chúng ta tìm được người liên quan, nhưng vụ án vẫn chưa phá được.”

“Ta nghĩ hai vụ án có liên quan vì hai điểm, thứ nhất, dấu Z trên người nạn nhân vụ án Khu Nam Thành. Thứ hai, nạn nhân chết rất kỳ lạ, không chỉ giết mà còn có dấu vết tra tấn.”

“Khụ…”

Thôi Hạo ho khan, “Hai vị đội trưởng, nói về cách chết của nạn nhân, ta có một việc cần nói, ta quen nạn nhân, hắn tên Trương Hạo Nam, vài hôm trước hắn xô xát với người khác vì hút thuốc, đánh nhau rất dữ dội, bị đưa về đồn hỏi chuyện.”

Hàn Bân hỏi, “Xử lý thế nào?”

Thôi Hạo trả lời, “Cả hai bị tạm giữ một ngày, hòa giải, vì đối phương ra tay trước, Trương Hạo Nam bị thương nặng hơn, được bồi thường năm trăm tệ. Vì hút thuốc nơi công cộng vi phạm luật phòng cháy, bị phạt năm trăm tệ.

Ngày 24 tháng 12 vào đồn, chiều 25 được thả. Hôm nay 27, không ngờ lại xảy ra chuyện.”

Liêu Bình Tư không biết việc này, hỏi, “Người đánh nhau với Trương Hạo Nam tên gì, đánh nhau vì việc gì?”

Thôi Hạo nói, “Người kia tên Lâm Hoành Quảng, gần như là hàng xóm của Trương Hạo Nam, cùng sống trong một tòa nhà, ngày 24, Lâm Hoành Quảng đưa vợ con đi thăm họ hàng, về nhà đi cùng thang máy với Trương Hạo Nam.

Trương Hạo Nam hút thuốc trong thang máy, khiến con Lâm Hoành Quảng ho, Lâm Hoành Quảng bảo hắn dập thuốc, hắn không chịu, còn chửi, hai bên đánh nhau. Theo lý Lâm Hoành Quảng đúng, Trương Hạo Nam không nên hút thuốc trong thang máy.

Nhưng Lâm Hoành Quảng sai khi động tay đánh người, Trương Hạo Nam bị bầm nhiều chỗ, hắn miệng lưỡi ghê gớm, hút thuốc nhiều, không có cơ bắp, không chịu nổi đòn, bị Lâm Hoành Quảng đánh một trận.

Hắn cũng là kẻ lì lợm, không chịu bỏ qua, muốn Lâm Hoành Quảng ngồi tù. Ta thấy hắn không đúng, khuyên hòa giải, vì hắn sai trước, làm con người ta ho. Theo luật phòng cháy có thể tạm giữ hắn năm ngày.

Trương Hạo Nam nghe mình cũng bị tạm giữ, đồng ý hòa giải, nhưng đòi Lâm Hoành Quảng một vạn tiền chữa trị, Lâm Hoành Quảng không đồng ý. Ta làm việc với hai bên, thực ra chủ yếu làm việc với Trương Hạo Nam, hai bên bị tạm giữ một ngày, Trương Hạo Nam không muốn ở lại, tiền bồi thường giảm còn năm trăm tệ, coi như cho xong.

Lâm Hoành Quảng cũng hài lòng, cảm ơn chúng ta, coi như xong chuyện.”

Liêu Bình Tư nói, “Ngày 24 Trương Hạo Nam xô xát vì hút thuốc, ngày 27 bị giết, hiện trường và miệng nạn nhân đầy đầu thuốc, hai vụ án có liên quan không?”

Thôi Hạo hỏi lại, “Đội trưởng Liêu, ngài nghi ngờ Lâm Hoành Quảng giết Trương Hạo Nam?”

“Hiện tại hắn có nghi vấn, nhưng nếu hắn thông minh, sẽ không làm rõ ràng như vậy.” Liêu Bình Tư đáp, nhìn Hàn Bân, “Hàn đội, ngài thấy sao?”

Hàn Bân nói, “Trước tiên nói chuyện với hắn, bất kể có nghi vấn hay không, cũng cần lấy lời khai.”

Vương Tiêu hỏi, “Hàn đội, theo đội trưởng Liêu, dấu Z trên người nạn nhân giống vụ án mạng Khu Nam Thành hai năm trước, rất có thể cùng hung thủ, có cần liên hệ với đội hình sự Khu Nam Thành không?”

“Đợi đã, trước hết làm rõ tình hình vụ này.” Hàn Bân không muốn bị ảnh hưởng bởi vụ án khác, tránh tạo tư tưởng định kiến.

Đúng lúc này, Thôi Hạo cầm bộ đàm đi tới, “Hàn đội, Lâm Hoành Quảng đưa vợ con rời khu dân cư, bị cảnh sát đồn ngăn lại.”

“Hắn đi đâu?”

“Hắn nói đi thăm họ hàng.”

Hàn Bân suy nghĩ một chút, “Đội trưởng Liêu, Vương Tiêu, hai người ở lại hiện trường, ta đi nói chuyện với Lâm Hoành Quảng.”

“Thôi ca, dẫn ta qua đó.”

“Bên này.” Thôi Hạo dẫn Hàn Bân đi.

Vì Hàn Vệ Đông, Thôi Hạo và Hàn Bân quen biết lâu, quan hệ tốt, Thôi Hạo luôn coi Hàn Bân là em, rất chăm sóc.

Từ khi Hàn Bân vào hệ thống hình sự, thăng chức nhanh chóng, hai người gặp nhau riêng tư vẫn vậy, nhưng nơi làm việc, hắn chỉ hỗ trợ.

Thang máy lên tầng một, Hàn Bân gặp gia đình Lâm Hoành Quảng, Lâm Hoành Quảng đang tranh luận với cảnh sát, vợ hắn bế con đứng bên.

Lâm Hoành Quảng biết Thôi Hạo, biết hắn là người có quyền, liền tiến tới, "Cảnh sát Thôi, ngài đến đúng lúc, hai cảnh sát này ngăn ta đi, có chuyện gì vậy?"

Thôi Hạo hỏi lại, "Ngươi không biết chuyện gì?"

"Không biết, sao vậy?"

Thôi Hạo không trả lời, chỉ Hàn Bân, "Đây là đội trưởng Hàn đội hình sự thành phố, hắn muốn nói chuyện với ngươi."

Lâm Hoành Quảng cố cười, "Nói chuyện với ta… về gì?"

Hàn Bân nhìn đối phương một lượt, "Ngươi tên gì?"

"Ta là Lâm Hoành Quảng."

"Lâm tiên sinh, ngươi định đi đâu?"

"Chúng ta… vợ ta về nhà mẹ, ta đưa họ đi."

Hàn Bân nói, "Lâm tiên sinh, nếu tiện, ta muốn chiếm vài chục phút của ngươi, nói chuyện."

Vợ Lâm Hoành Quảng nói, "Không tiện, chúng ta đã hẹn rồi, trưa nay ăn cơm nhà mẹ ta, đến muộn không hay."

Hàn Bân phớt lờ lời vợ Lâm Hoành Quảng, hỏi, "Sáng nay có người phát hiện Trương Hạo Nam bị giết trong gara, ngươi biết chuyện không?"

Lâm Hoành Quảng biến sắc, ánh mắt lấp lánh.

Chương 1306: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vợ Lâm Hoành Quảng nói, "Chuyện của hắn không liên quan chúng ta, chúng ta không muốn biết, cũng không rõ."

Hàn Bân nghiêm giọng, "Có chuyện gì nói rõ ra, càng tránh né càng bị nghi ngờ. Ta có thể để các ngươi đi, có thể kịp bữa trưa, các ngươi ăn có ngon không?"

Lâm Hoành Quảng nuốt nước bọt, thở dài, "Vợ ơi, em đưa con về đi, lát nữa anh tới."

"Không, không được, chúng ta phải ở cùng nhau. Chuyện gì thế này, hắn sống làm hại chúng ta, chết cũng không để người khác yên. Biết thế em không giúp hắn bấm thang máy, tay hư, giúp người không nên giúp, hu hu…" Vợ Lâm Hoành Quảng khóc.

"Mẹ ơi… hu hu…" đứa trẻ cũng khóc theo.

Hàn Bân luôn ghét phiền phức, không thích trẻ con, càng không thích trẻ con khóc, nhíu mày, "Lâm tiên sinh, ngươi không muốn nói thì đi đi. Đừng để trẻ con khóc, mùa đông, mặt bị lạnh hỏng."

Lâm Hoành Quảng ngẩn ra, "Ta… thật sự đi được."

Hàn Bân phẩy tay.

Vợ Lâm Hoành Quảng kéo chồng, "Chồng ơi, ngươi còn đứng đó, hắn nói đi được rồi, mau đi."

Lâm Hoành Quảng đi vài bước, lại quay đầu, "Đội trưởng Hàn, cảnh sát Thôi, Trương Hạo Nam chết không liên quan

đến ta, các ngươi phải tin ta.”

Hàn Bân cười, không nói, chỉ lặng lẽ nhìn.

Lâm Hoành Quảng càng lo, bị vợ kéo đến cửa khu nhà, cửa mở, nhưng chân hắn như bị đóng đinh, không bước ra được.

“Chồng ơi, đi đi.”

“Ta ta…” Lâm Hoành Quảng nói vài chữ ta, mặt càng lúng túng, “Giờ đi ta là gì, cảnh sát nghi ngờ ta.”

Vợ Lâm Hoành Quảng lo, “Chuyện này liên quan gì đến ngươi, tại sao nghi ngờ ngươi?”

“Vì không liên quan, ta càng phải nói rõ. Nếu cứ thế đi, họ sẽ càng nghi ta, ta đi đâu, đến nhà bố mẹ em, ta cũng không yên, người đi, lòng vẫn nghĩ chuyện này.” Lâm Hoành Quảng lắc đầu, “Ta không đi, ta phải nói rõ, ta phải nói rõ.”

“Ngươi…” Vợ Lâm Hoành Quảng ôm chặt con, “Chúng ta phải làm sao?”

“Em đi, anh đến sau.”

“Lần trước ngươi cũng nói vậy, bị nhốt trong đồn, lần này… ta sợ…”

“Ngươi sợ gì? Ta không làm gì sai, ngươi đừng nói lung tung, đi đi, ta nói rõ sẽ yên tâm. Ngươi làm thế, cảnh sát nghĩ ta thật sự làm gì.”

“Ngươi nói ta làm thế, lại đổ tại ta!”

“Được rồi, ngươi đi trước, ta nói rõ sẽ yên tâm. Ngươi chăm con là được.” Lâm Hoành Quảng uể oải, rồi vuốt mặt con, “Con trai, nghe lời mẹ, bố sẽ đến sau.”

Đứa trẻ còn quá nhỏ, không hiểu chuyện gì, gật đầu, như muốn khóc.

Lâm Hoành Quảng đóng cửa khu nhà, tiễn vợ con, rồi quay lại, "Đội trưởng Hàn, cảnh sát Thôi, xin lỗi, để các ngươi chê cười."

Hàn Bân nói, "Không sao, ta vừa đến hiện trường, nghe cảnh sát nói gặp ngươi, muốn nói chuyện, không ép buộc, ngươi có quyền từ chối."

"Ta không từ chối, ta nghĩ kỹ rồi, muốn nói chuyện."

Thôi Hạo gật đầu, "Đúng rồi, ngươi hợp tác điều tra, cảnh sát mới tin ngươi, nếu đối đầu… là tự chuốc khổ."

Lâm Hoành Quảng vội nói, "Ngươi nói đúng, nghe thấy chết người, ta hoảng."

Thấy có người xuống thang máy, Hàn Bân nói, "Chúng ta đổi chỗ, không thích hợp ở sảnh."

"Đúng đúng, về nhà ta, không ai, yên tĩnh." Lâm Hoành Quảng không muốn hàng xóm thấy mình với cảnh sát.

Nhà Lâm Hoành Quảng ở phòng 1902, hai phòng ngủ, trong nhà rất ấm, chắc có hai mươi lăm hai mươi sáu độ.

"Đội trưởng Hàn, cảnh sát Thôi, ngồi đi, ta pha trà."

Hàn Bân từ chối, "Không cần, lấy lời khai xong chúng ta đi."

"Được." Lâm Hoành Quảng ngồi trên sofa, có chút căng thẳng.

"Ngươi và Trương Hạo Nam quan hệ thế nào?"

"Không có quan hệ gì, chỉ là hàng xóm."

"Theo cảnh sát Thôi, ngày 24 tháng 12 ngươi xô xát với Trương Hạo Nam?"

"Đúng, chúng ta cùng thang máy, con ta ở đó, Trương Hạo Nam hút thuốc làm con ta ho, ta bảo hắn dập thuốc, hắn không

nghe, còn chửi ta, chúng ta đánh nhau. Sau đó… cảnh sát Thôi xử lý, chúng ta bị tạm giữ một ngày. Ta rất cảm ơn cảnh sát Thôi, vì ta ra tay trước, nếu không nhờ cảnh sát Thôi giúp hòa giải, Trương Hạo Nam sẽ không bỏ qua, việc sẽ không giải quyết thuận lợi vậy."

"Trước đó, ngươi gặp Trương Hạo Nam chưa?"

"Có, cùng sống trong một tòa nhà, không tránh được, nhưng không quen, chưa nói chuyện."

"Lần cuối ngươi gặp Trương Hạo Nam khi nào?"

"Ngày 25, chúng ta hòa giải lần cuối trong đồn, từ đó không gặp."

Hàn Bân ghi lại, "Ngươi biết Trương Hạo Nam bị giết khi nào?"

"Sáng, hơn tám giờ, ta đi mua bữa sáng, nghe hàng xóm nói. Ta tò mò, xuống xem, thấy Trương Hạo Nam trong xe, ta cũng sợ, không ngờ hắn chết."

"Vậy ngươi thừa nhận đã đến hiện trường?"

"Ta đi cùng hàng xóm, lúc đó có bảo vệ, nhiều người, ta đứng xa, không liên quan đến ta."

"Ngươi có xe không?"

"Không."

"Trừ sáng nay, trước đó ngươi có đến gara không?"

"Không."

"Chắc chứ?"

"Chắc, ta không đi, không có xe, không có tầng hầm, đến đó làm gì."

"Ngươi biết gì về Trương Hạo Nam?"

Lâm Hoành Quảng lắc đầu, “Không biết gì.”

“Ngươi nghĩ gì về cái chết của hắn?”

“Ta… ta không quen hắn, nếu không có vụ đánh nhau, chúng ta như người lạ, nhưng hắn không có tư cách, nói thật, thấy hắn chết, ta sợ, cũng thấy hả giận, người như hắn đáng bị trừng phạt.”

“Từ tám giờ tối qua đến tám giờ sáng nay, ngươi ở đâu?”

Hàn Bân chưa rõ thời gian tử vong của nạn nhân, nhưng theo tình hình hiện trường, đoán là tối qua.

“Ta ở nhà, ta bị tạm giữ một ngày, vợ ta sợ, không cho ta đi đâu, ta ở nhà, sáng nay mới ra mua bữa sáng, từ khi ra đồn mới ra ngoài lần đầu.”

Chương 1307: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ai có thể chứng minh?”

“Vợ và con ta.” Lâm Hoành Quảng dừng lại, nói tiếp, “Đội trưởng Hàn, cái chết của hắn thật sự không liên quan đến ta, ngài nghĩ xem, ta có gia đình, có con, ta không thể giết người vì chuyện nhỏ, ngài thấy đúng không?”

“Ngươi đừng nghĩ nhiều, chúng ta chỉ muốn hiểu tình hình, nói rõ là được.” Hàn Bân đưa danh thiếp, đặt lên bàn, đứng dậy nói, “Được rồi, hôm nay đến đây, đây là danh thiếp của ta, ngươi nghĩ ra manh mối gì, có thể liên hệ ta.”

“Được.” Lâm Hoành Quảng cầm danh thiếp, “Ta tiễn các ngươi.”

Thôi Hạo phẩy tay, “Không cần, ngươi đi tìm vợ con đi.”

“Vâng, nói rõ ra, ta thấy yên tâm, như ngươi nói, nếu đi luôn, có chuyện giấu trong lòng, ăn cũng không ngon. Giờ ta thấy nhẹ nhõm.”

Sau đó, Hàn Bân và mọi người vào thang máy, Thôi Hạo bấm tầng hầm, “Hàn đội, ngài thấy hắn có nghi vấn không?”

Hàn Bân nói, “Hắn và nạn nhân có mâu thuẫn, nhưng chỉ mâu thuẫn đó không đủ động cơ giết người.

Nhưng hiện trường và miệng nạn nhân đầy đầu thuốc, nghĩa là hung thủ liên kết cái chết của Trương Hạo Nam với thuốc lá.

Lâm Hoành Quảng và Trương Hạo Nam xô xát vì thuốc lá, đó là lý do ta nói chuyện với Lâm Hoành Quảng, theo mô tả của hắn, hai người không có nhiều liên quan, động cơ giết người của hung thủ có chút khó hiểu."

Nói đến đây, Hàn Bân nghĩ đến dấu Z trên cổ phải nạn nhân, điều đó nghĩa là gì?

Khu dân cư Vinh Uyển.

Hàn Bân quay lại tầng hầm, để tránh cản trở việc điều tra, cư dân vây quanh đã bị giải tán.

Người kỹ thuật đã điều tra xong, đang thu dọn hộp dụng cụ, Mã Hy Văn thấy Hàn Bân, đi tới, "Hàn đội, hiện trường đã điều tra sơ bộ xong."

"Có phát hiện gì?"

Mã Hy Văn trả lời, "Quanh xe sạch sẽ, không thấy vật khả nghi, nền xi măng không có dấu vết rõ ràng, hiện trường có thể là trong xe.

Đây là xe SUV Haval, thân xe rộng, đủ không gian gây án. Không có dấu vết di chuyển thi thể, quanh ghế có vết dây trói, nhưng trong xe không thấy dây.

Trong xe có 46 đầu thuốc lá Yunyan, có nhiều vết cháy do đầu thuốc, hiện trường có máu và dấu vân tay, cần mang về giám định thêm.

Ngoài ra, tình hình trong xe phức tạp, để bảo quản hiện trường, chúng ta mang xe về cục, kiểm tra thêm."

Hàn Bân hỏi, "Có thấy gì trong camera hành trình?"

Mã Hy Văn nói, "Thẻ nhớ camera bị lấy đi. Không thấy điện thoại nạn nhân, nhưng giấy tờ xe và bằng lái còn, xác nhận là xe của nạn nhân. Tạm thời phát hiện như vậy."

Hàn Bân gật đầu, "Mã ca, vất vả rồi."

"Phải vậy thôi, có kết quả giám định thêm, ta báo ngài."

"Được."

Triệu Minh kinh ngạc, "Trời ạ, không gian trong xe nhỏ vậy mà có 46 đầu thuốc, nạn nhân không bị khói hun chết chứ?"

Giang Dương lắc đầu, "Ngươi giỏi tưởng tượng, ta chưa nghe ai bị khói hun chết."

Triệu Minh nói, "Hắn không có vết thương chí mạng, vậy hắn chết thế nào?"

Giang Dương nói, "Theo kinh nghiệm của ta, có thể là nạn nhân bị ngạt do nồng độ CO trong xe quá cao."

Giang Dương làm cảnh sát nhiều năm, thấy, nghe nhiều vụ chết trong xe, phần lớn là do động cơ nổ máy cao, xăng cháy không hết tạo ra nhiều CO, nếu cửa xe đóng kín dễ bị ngạt khí CO, CO không màu, không mùi, rất nguy hiểm.

Triệu Minh không phản bác, vì khả năng Giang Dương nói cao hơn.

Nhưng điều này không giữ lâu, pháp y đã kiểm tra sơ bộ.

Lý Xán cầm tập tài liệu đến, "Hàn đội, đã kiểm tra sơ bộ, cách chết của nạn nhân khá đặc biệt."

Hàn Bân hỏi, "Hắn chết thế nào?"

"Hắn hít lượng lớn nicotine gây co thắt mạch máu, dẫn đến nhồi máu cơ tim, đột tử."

Triệu Minh ngạc nhiên, "Ôi trời, thật sự bị khói hun chết?"

Giang Dương cũng ngạc nhiên, "Trời ạ, hút thuốc cũng giết người được, ta phải cai."

Lý Xán nói, "Trường hợp của hắn khác người hút thuốc bình thường, là hít lượng lớn nicotine trong thời gian ngắn, ta tìm thấy 19 đầu thuốc trong miệng hắn, ta đoán, hắn có thể đã nuốt một số đầu thuốc, hắn hút ít nhất vài chục điếu thuốc trong thời gian ngắn, lượng biến thành chất, dẫn đến tử vong."

"Ôi, hung thủ tàn nhẫn thật, dùng thuốc giết người, làm ta ám ảnh."

Triệu Minh lấy gói thuốc từ túi ra, "Bân ca, ta chắc không hút thuốc nữa, gói này ngài để hút."

Hàn Bân buồn cười, "Ngươi nói nhiều quá, nghe pháp y nói tiếp."

Lý Xán nói tiếp, "Cổ nạn nhân có vết cắt hình Z, vết cắt gọn, không sâu, có thể do dao sắc cắt, vết cắt có máu, không đứt động mạch, chỉ là vết ngoài.

Ngoài ra, ta thấy vết dây trói trên người nạn nhân, trước khi chết bị trói, thời gian tử vong từ chín giờ đến mười hai giờ đêm qua."

Nói xong, Lý Xán đưa tài liệu cho Hàn Bân, "Còn một số thông tin nạn nhân, ngài xem."

Hàn Bân liếc nhìn, là dữ liệu khám nghiệm tử thi.

Nạn nhân, Trương Hạo Nam

Chiều cao, 181cm

Thời gian tử vong, tối 26 tháng 12 từ chín giờ đến mười hai giờ đêm.

Địa điểm tử vong, khu dân cư Vinh Uyển, gara tầng hầm

Cách tử vong…

Xem xong, Hàn Bân có cái nhìn đại khái.

Điều tra hiện trường xong, Hàn Bân đưa mọi người về cục, xe Trương Hạo Nam cũng được mang về.

Hàn Bân tổ chức cuộc họp phân tích vụ án.

Tham gia họp có đội hình sự trung đội hai thành phố và đội hình sự Phân Cục Tân Hoa.

Hàn Bân ngồi ở ghế chủ tọa, Liêu Bình Tư và Vương Tiêu ngồi dưới, các thành viên xếp hàng.

Hàn Bân nhìn mọi người, nói to, “Mọi người đều biết tình hình hiện trường. Ai có ý kiến hoặc tiến triển điều tra, nói đi.”

Chương 1308: Tiêu Đề 《Ẩn》

Liêu Bình Tư nói, "Hàn đội, ta hỏi một số cư dân xem, không có nhân chứng, nhưng biết thêm về Trương Hạo Nam.

Một cư dân nói, chiếc xe là của Trương Hạo Nam, nhưng chỗ đỗ không phải, Trương Hạo Nam thường chiếm chỗ đỗ của người khác, có lần chiếm chỗ của hắn, tức nhất là Trương Hạo Nam không để lại số điện thoại, đến sáng hôm sau hắn mới chờ được Trương Hạo Nam, hắn không hối lỗi, không chút áy náy.

Một cư dân khác nói, Trương Hạo Nam thường đưa một cô gái về nhà, cô ấy đeo khẩu trang, không rõ mặt, nhưng thân hình đẹp, ăn mặc thời trang, nhìn như bạn gái."

Hàn Bân hỏi, "Trương Hạo Nam có phải chủ khu dân cư không?"

"Đúng."

"Đã liên lạc được thân nhân chưa?"

Liêu Bình Tư lắc đầu, "Chưa. Ta sẽ nhanh chóng tìm cách liên hệ gia đình nhận xác. Tạm thời phát hiện thế."

Hàn Bân hỏi, "Ai còn manh mối gì?"

Vương Tiêu hắng giọng, "Ta thu thập camera khu dân cư, thang máy và lối vào gara có camera, camera cho thấy nghi phạm xuống gara lúc chín giờ năm phút, trùng khớp thời gian tử vong pháp y xác định.

Các video camera khác, chưa kịp xem."

Triệu Minh tò mò, "Giờ đó, người bình thường đã ngủ, hắn xuống gara làm gì? Lại gặp hung thủ? Không thể ngẫu nhiên. Hung thủ có thể hẹn hắn ở gara, là người quen."

Liêu Bình Tư nói, "Ta cũng nghĩ là người quen, trước hết, hung thủ biết rõ nạn nhân, biết Trương Hạo Nam và Lâm Hoành Quảng xô xát vì hút thuốc trong thang máy. Thứ hai, có thể hẹn nạn nhân xuống gara tối muộn, hai người quan hệ không tầm thường.

Ta đề nghị điều tra cách liên lạc của nạn nhân, có thể tìm được manh mối hung thủ."

Hàn Bân gật đầu, coi như đồng ý đề nghị của Liêu Bình Tư, đề nghị này không mới, Hàn Bân không mong đợi nhiều.

"Mọi người nghĩ gì về dấu Z trên cổ nạn nhân?"

Vương Tiêu nói, "Ta xem phim nước ngoài tên là Zorro, kể về hiệp sĩ che mặt thời trung cổ, tiêu diệt ác bá.

Zorro có đặc điểm là để lại dấu Z trên người kẻ xấu, giống nạn nhân.

Ngoài ra, tên Zorro nghĩa là cáo trong tiếng Tây Ban Nha. Cáo tượng trưng sự xảo quyệt.

Ta đoán hung thủ để dấu này trên nạn nhân là để tưởng nhớ hoặc bắt chước Zorro."

Hàn Bân đứng lên, viết chữ Z lên bảng, "Phim Zorro ta cũng xem, là trừ hại cho dân. Hung thủ nghĩ Trương Hạo Nam là người xấu, dùng cách của mình để xử phạt.

Điều này phù hợp với cách chết của nạn nhân, theo tình hình hiện tại, nạn nhân bị khống chế trước khi chết, hung thủ dễ giết hắn, chỉ cần đâm dao vào cổ, hoặc xiết cổ hắn.

Nhưng hung thủ không chọn cách đơn giản, mà chọn cách phức tạp, nhiều nghi thức hơn, dùng thuốc giết nạn nhân.

Thuốc lá không độc hại, nhưng không độc, trong nước đa số người hút thuốc, một điếu, thậm chí vài điếu không ảnh hưởng sức khỏe.

Hung thủ muốn giết nạn nhân, bắt hắn hút vài chục, thậm chí cả trăm điếu thuốc, điều này tăng khó khăn và rủi ro lộ. Nhìn từ đây, hung thủ rất nghi thức, như hành động trừ hại cho dân.

Nhưng nạn nhân hút thuốc trong thang máy không đạo đức, nhưng không phải kẻ ác, cách xử phạt của hung thủ quá đáng, nếu theo tiêu chuẩn này, nhiều người sẽ là mục tiêu của hung thủ."

Hàn Bân uống ngụm trà, tiếp tục nói, "Ngoài ra, có thể hung thủ không muốn trừ hại cho dân, mà để che giấu mục đích thật sự, Zorro chỉ là ngụy trang, để làm rối hướng điều tra."

Nói xong, Vương Tiêu đồng ý, "Hàn đội phân tích rất kỹ, ta cũng nghĩ nên điều tra quan hệ xung quanh nạn nhân, trên đời không có thù hận vô cớ, càng không có giết người vô cớ, chắc chắn có nguyên nhân dẫn đến vụ án này.

Theo chứng cứ hiện tại, thuốc lá có thể là nguyên nhân trực tiếp. Tất nhiên, có thể như Hàn đội phân tích, chỉ là ngụy trang."

Hàn Bân nhìn Tổ Đại Vỹ, "Tổ Đại Vỹ, ngươi làm ở đội hình sự phân cục Khu Nam Thành, mùa hè năm 2018 Khu Nam Thành có vụ án mạng, cổ phải nạn nhân có dấu Z, ngươi nhớ không?"

Tổ Đại Vỹ trả lời, "Nhớ, ta tham gia điều tra, tiếc là thiếu chứng cứ và manh mối, vụ án chưa phá, nên ta nhớ rõ. Vụ đó xảy ra ngày 21 tháng tám, gọi là vụ án 821."

Tổ Đại Vỹ chưa tham gia điều tra hiện trường khu dân cư Vinh Uyển, Hàn Bân đưa hắn tập hồ sơ, có thông tin liên quan, Tổ Đại Vỹ đã xem, "Dấu Z trên cổ Trương Hạo Nam rất giống, thậm chí y hệt nạn nhân vụ 821, nhưng cách chết khác.

Tổ Đại Vỹ thở dài, "Thực ra ta không muốn nhớ lại vụ này, cách giết của hung thủ rất tàn nhẫn, nạn nhân chết thảm, không chỉ ta… nhiều cảnh sát lâu năm cũng thấy rùng mình.

Nạn nhân chết ở nhà, lưỡi bị cắt, miệng bị bịt, chết do mất máu, ngạt thở. Trước khi chết rất đau đớn, cố gắng thoát khỏi dây trói, làm da thịt trầy xước."

Vương Tiêu nói, "Nếu như ngươi nói, trước khi chết nạn nhân động đậy không nhỏ, hàng xóm không nghe thấy sao?"

"Nạn nhân ở làng trong phố, đào hầm trong sân, thi thể được tìm thấy trong hầm, nạn nhân là nữ, bị trói vào ghế, khi gia đình phát hiện thi thể đã hai ngày, thi thể bốc mùi."

Hàn Bân hỏi, "Nguyên nhân bị giết của nạn nhân?"

Tổ Đại Vỹ im lặng, "Lúc đó có hai cách nói, nạn nhân đã lớn tuổi, tụ tập với người cùng làng, thích nói chuyện gia đình người khác. Có một cô gái trong làng, học trung học, có thai, phá thai xong ở nhà dưỡng sức.

Không phải chuyện vẻ vang, nhà cô gái giấu, không biết nạn nhân biết từ đâu, lan truyền khắp làng.

Chương 1309: Tiêu Đề 《Ẩn》

Cô gái nghe, thấy mất mặt, không dám ra ngoài. Bố mẹ, người thân cũng không ngẩng mặt lên được, việc này gây ồn ào.

Sau đó, cô gái không chịu nổi, nhảy từ lầu ba nhà mình xuống, không nguy hiểm tính mạng, nhưng chân bị què. Nhiều người nói là lỗi của nạn nhân.

Không lâu sau, nạn nhân bị cắt lưỡi giết. Cổ phải bị cắt dấu Z."

Tổ Đại Vỹ dừng lại, "Cách nói khác, nạn nhân bị giết có lý do khác, hung thủ dùng cách này giết để che giấu lý do thật."

Hàn Bân hỏi, "Vụ án chưa phá được, sao không chuyển lên cảnh sát thành phố?"

Tổ Đại Vỹ do dự, "Lúc đó tình hình phức tạp, chúng ta bắt được nghi phạm quan trọng, muốn tìm chứng cứ buộc tội, hy vọng phá vụ án 821.

Kết quả điều tra ngược lại, tìm được chứng cứ, nhưng không buộc tội, ngược lại chứng minh nghi phạm vô tội. Điều tra vào ngõ cụt, lúc đó đã lâu sau vụ án, nhiều manh mối đứt."

Hàn Bân nghe kỹ, đợi Tổ Đại Vỹ nói xong, nhìn mọi người, "Nghe vụ án 821, nghĩ gì về vụ khu dân cư Vinh Uyển?"

Liêu Bình Tư nói, "Hai vụ án khác cách làm, nhưng về bản chất là trừng phạt nạn nhân, vụ 821 nạn nhân thích đơm đặt

chuyện người khác, bị cắt lưỡi. Vụ khu dân cư Vinh Uyển nạn nhân thích hút thuốc nơi công cộng, bị giết bằng thuốc lá. Nói như Kim Dung, đều là 'lấy gậy ông đập lưng ông'."

Triệu Minh nói, "Hai vụ án làm ta nhớ đến phim 'Seven', không biết ai xem chưa?"

Triệu Minh tiếp tục, "Nói đến phim này, không phải ký ức vui, xem xong rất nặng nề, nghi phạm là hung thủ giết người hàng loạt, hắn giết không vì thù hận, mà theo bảy tội lỗi gốc của Thiên chúa giáo, kiêu ngạo, ghen tỵ, giận dữ, lười biếng, tham lam, ăn uống vô độ và dục vọng.

Ta nhớ không rõ chi tiết, nhưng có cảnh làm ta nhớ mãi, có một nạn nhân rất béo, bị hung thủ ép ăn đến khi vỡ bụng mà chết, tội lỗi là ăn uống vô độ.

Vụ án khu dân cư Vinh Uyển và vụ 821 làm ta nhớ đến phim này, có liên quan đến tôn giáo.

Thêm nữa, nếu liên quan đến tôn giáo, hung thủ rất nguy hiểm, hung thủ trong phim không chỉ tàn nhẫn với nạn nhân, mà còn với chính mình, vì ghen tỵ giết vợ cảnh sát, hắn là tội ghen tỵ.

Theo hắn, chính hắn cũng đáng chết, hắn cố ý chọc giận cảnh sát, khiến cảnh sát giết hắn, cảnh sát giết người cũng là tội giận dữ, phải chịu hình phạt."

Hàn Bân nói, "Hiện tại, vụ án khu dân cư Vinh Uyển chưa có manh mối liên quan đến tôn giáo, nhưng Triệu Minh nói có giá trị tham khảo, hung thủ giết người có thể theo quy tắc nào đó, chỉ cần chúng ta nắm quy tắc, có thể sớm bắt hắn."

"Trừ điều này, ai còn ý kiến gì?"

Một lúc không ai trả lời, Hàn Bân nói, "Ta sắp xếp nhiệm vụ."

“Đội trưởng Liêu, ngươi thông báo gia đình Trương Hạo Nam nhận xác và điều tra liên lạc của nạn nhân, có vấn đề không?”

“Không.”

“Vương Tiêu, ngươi xem camera quanh hiện trường.”

“Chị Lý, Tổ Đại Vỹ, các ngươi đến đội hình sự phân cục Khu Nam Thành, ta sẽ liên hệ trước, các ngươi mang hồ sơ vụ 821 về, có vấn đề liên hệ ta.”

“Dạ.”

Hàn Bân nhìn đồng hồ, đã hơn một giờ, “Tan họp, mọi người ăn gì đi. Đói không làm việc được. Đừng làm qua loa, ăn mì mãi không chịu nổi.”

Hàn Bân thăng chức không lâu, trước là điều tra viên cấp thấp, hiểu rõ khó khăn của họ, đôi khi cấp trên thúc giục, để điều tra không dám ăn cơm, ăn cũng chỉ ăn đơn giản, mì gói hoặc bánh mì, Hàn Bân phát ngán.

Các cảnh sát thấy ấm lòng, nếu Hàn Bân không nói, để tiết kiệm thời gian điều tra, ít nhất nửa số người sẽ ăn mì gói. Giờ có lời Hàn Bân, họ có thể ăn cơm tử tế.

Họp xong, Hàn Bân đến văn phòng Đinh Tích Phong, báo cáo vụ án.

Biết vụ này có thể liên quan đến vụ mạng năm 2018, Đinh Tích Phong rất chú ý, nói sẽ liên hệ phân cục Khu Nam Thành, cung cấp hồ sơ vụ 821.

Có lời Đinh Tích Phong, Hàn Bân bớt được nhiều việc, báo cáo xong, rời văn phòng Đinh Tích Phong.

Hàn Bân không về văn phòng mình, mà đến văn phòng nhóm một, Triệu Minh đã mua cơm cho hắn.

Giờ này, căng tin sắp đóng cửa, chỉ còn ít thức ăn, Triệu Minh ra tiệm gần đó mua mấy phần cơm hộp, Hàn Bân ăn cơm thịt xào ớt, canh vịt già.

Ăn xong, mọi người đều bắt đầu điều tra căng thẳng…

Chiều, Liêu Bình Tư liên lạc với gia đình Trương Hạo Nam, bốn giờ chiều, mẹ và chị gái Trương Hạo Nam đến nhận xác.

Triệu Minh đưa mẹ và chị Trương Hạo Nam nhận xác, hai người ôm xác khóc nửa giờ, đến bốn giờ bốn mươi mới về trung đội hai lấy lời khai.

Hàn Bân tự lấy lời khai, bảo Triệu Minh đưa hai người đến văn phòng nhóm một.

Mẹ Trương Hạo Nam tóc hoa râm, khoảng sáu mươi tuổi, mặc áo bông xám, đội mũ len xám nhạt, thỉnh thoảng dùng tay áo lau mắt.

Chị Trương Hạo Nam hơn ba mươi, mặc áo lông đen, dáng cao gầy, trông giống Trương Hạo Nam, lộ vẻ buồn bã.

Hàn Bân mời hai người ngồi, nhìn mẹ Trương Hạo Nam, "Dì, xin bớt đau buồn. Ta là Hàn Bân, phụ trách điều tra vụ Trương Hạo Nam."

Mẹ Trương Hạo Nam nhìn Hàn Bân, ngạc nhiên, "Ngươi còn trẻ, bằng tuổi con ta, ngươi trẻ quá, cảnh sát không có người có kinh nghiệm à."

Triệu Minh vội nói, "Dì, đội trưởng Hàn là trung đội trưởng trung đội hai, ngài đừng chỉ nhìn tuổi, hắn phá nhiều vụ lớn, giỏi nhất nhì Cầm Đảo. Ta ngưỡng mộ hắn nhất."

Chị Trương Hạo Nam vội xin lỗi, "Đội trưởng Hàn xin lỗi, cái chết của em ta khiến mẹ ta bị sốc. Lời mẹ ta không có ý."

Chương 1310: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Không sao.” Hàn Bân không để ý, “Chị, ngài tên gì?”

“Ta là Trương Thúy Lan, chị hai Trương Hạo Nam, nghe tin Hạo Nam gặp chuyện, chúng ta đến ngay.” Chị Trương Hạo Nam nghẹn ngào, “Đội trưởng Hàn, tìm được hung thủ chưa?”

Hàn Bân lắc đầu, “Thi thể Trương Hạo Nam mới phát hiện sáng nay, nhiều manh mối đang điều tra.”

“Con ta chết thế nào, chết thế nào?” mẹ Trương Hạo Nam khóc hỏi.

“Hắn bị khói thuốc lá hun chết.”

Mẹ Trương Hạo Nam mở to mắt, “Gì? Khói thuốc lá hun chết! Thuốc gì ghê gớm vậy, hun chết con ta.”

“Là thuốc lá bình thường.”

“Không thể, con ta hút thuốc hàng ngày, có chết đâu. Chồng ta hút cả đời, hơn sáu mươi tuổi chưa chết, sao con ta chết vì khói thuốc.”

“Nếu hút thuốc bình thường, Trương Hạo Nam không chết, nhưng hắn hút cả trăm điếu thuốc trong thời gian ngắn, gây co thắt mạch máu, dẫn đến nhồi máu cơ tim, đột tử.”

“Sao vậy, em ta không ngu, sao hút nhiều thuốc vậy.”

“Theo chứng cứ hiện tại, hắn có thể bị hung thủ khống chế, ép hút nhiều thuốc.”

“Á!” mẹ Trương Hạo Nam hét lên, “Là mưu sát, cảnh sát, ngươi phải bắt hung thủ, báo thù cho con ta.”

Hàn Bân gật đầu, “Tất nhiên, đó là việc của chúng ta, cũng là lý do mời các ngươi, mong các ngươi cung cấp manh mối có giá trị, giúp cảnh sát sớm bắt hung thủ.”

“Cảnh sát, ta có manh mối, gần đây con ta bị thương, ta hỏi ai đánh, hắn không nói, sau mới nói bị tên họ Hoàng đánh.”

Hàn Bân hỏi, “Hắn bị thương nặng không?”

Mẹ Trương Hạo Nam lau nước mắt, “Nặng, mặt bị đánh sưng, tay bị rạch, ta sợ lắm, bảo hắn báo cảnh sát, hắn không chịu, nói hắn đánh người kia nặng hơn, báo cảnh sát, cảnh sát sẽ bắt hắn, ta không dám khuyên nữa.”

“Khi nào?”

“Khoảng mười ngày trước.”

“Chính xác hơn.”

Mẹ Trương Hạo Nam hỏi con gái, “Lần trước em ngươi về nhà khi nào?”

“Hình như ngày 11 tháng mười hai, đúng, ngày đó, hôm sau là 12/12, ta mua đồ online.”

Mẹ Trương Hạo Nam nói, “Đúng, ngày 11 tháng mười hai.”

“Hắn và người họ Hoàng quan hệ thế nào?”

“Ta không rõ.” mẹ Trương Hạo Nam hỏi con gái, “Ngươi biết không?”

“Ta càng không biết.”

Hàn Bân hỏi lại, “Người họ Hoàng tên đầy đủ gì?”

“Không biết.”

“Họ đánh nhau vì gì?”

Mẹ Trương Hạo Nam đáp, “Ta hỏi, Hạo Nam nói vì công việc, nhưng không nói rõ, hỏi vài câu hắn khó chịu.”

Hàn Bân ghi lại, “Hắn làm gì?”

“Hắn làm tài chính.”

“Tài chính chung chung, cụ thể hơn.”

“Ta không biết, ta không hiểu.”

“Hắn làm ở công ty nào?”

“Hắn nói một lần… tên gì ấy.” mẹ Trương Hạo Nam nhíu mày nghĩ, hỏi con gái, “Ngươi nhớ không?”

Trương Thúy Lan nói, “Hình như tên Công ty TNHH Tài chính Quốc tế Hoa Đằng Thế Giới.”

“Đúng, tên đó.” Mẹ Trương Hạo Nam tiếp, “Con ta tốt nghiệp vào công ty đó, trước thu nhập bình thường, năm ngoái làm quản lý, thu nhập tăng nhiều, mua nhà ở Cầm Đảo, nói sau này sẽ đón ta về hưởng phúc, ai ngờ… hu hu.”

Mẹ Trương Hạo Nam càng nói càng buồn, “Ta chỉ có một con trai, gần bốn mươi mới sinh, là hy vọng của cả nhà, ai ngờ mất rồi, con ta tội nghiệp.”

Trương Thúy Lan vội an ủi mẹ.

Hàn Bân vuốt tóc, bó tay, chỉ có thể đợi gia đình ổn định để hỏi tiếp, tranh thủ lúc này, Hàn Bân tìm tên công ty Trương Hạo Nam, nhưng ngạc nhiên không thấy công ty nào tên Công ty TNHH Tài chính Quốc tế Hoa Đằng Thế Giới, các công ty tên Hoa Đằng không có công ty tài chính, không khớp mô tả của mẹ và chị Trương Hạo Nam.

Hàn Bân hỏi, “Trương Thúy Lan, chắc chắn Trương Hạo Nam làm ở Công ty TNHH Tài chính Quốc tế Hoa Đằng Thế

Giới?”

“Ta nghe hắn nói một lần, hình như tên đó, nhưng ta không nhớ rõ, có thể sai.” Trương Thúy Lan không chắc.

Hàn Bân nói, “Chúng ta muốn đến nhà Trương Hạo Nam điều tra, các ngươi có chìa khóa không?”

Mẹ Trương Hạo Nam lau nước mắt, “Không, ta chỉ đến một lần.”

“Vậy chúng ta phải tìm người mở khóa.”

Mẹ Trương Hạo Nam nói, “Bạn gái Hạo Nam thường đến nhà hắn, chắc có chìa.”

“Bạn gái Trương Hạo Nam tên gì?”

“Họ Tần, tên Tần Nghiên Tuyết, đẹp, lớn hơn con ta hai ba tuổi, hiểu chuyện, biết chăm sóc người khác, ta hy vọng họ sớm kết hôn, ai ngờ…” mẹ Trương Hạo Nam lại khóc.

Hàn Bân ghi tên này, “Trương Hạo Nam có kẻ thù không?”

Mẹ Trương Hạo Nam nói, “Hắn nghịch ngợm, trước đánh nhau nhiều, nhưng qua rồi, không phải kẻ thù. Ai cũng có lúc trẻ dại, ta không nghĩ ai giết hắn.”

Trương Thúy Lan nói, “Em ta được nuông chiều, cả nhà đều chiều, tính không tốt, nhưng chỉ đấu khẩu, không đến nỗi thù hận.”

“Lần cuối các ngươi gặp hắn khi nào?”

Mẹ Trương Hạo Nam đáp, “Lần trước, hắn về nhà, ngày 11 tháng mười hai.”

“Ta cũng vậy.”

“Lần cuối liên lạc khi nào?”

Trương Thúy Lan nói, “Hắn ít gọi điện.”

Mẹ Trương Hạo Nam lắc đầu, “Gần đây không liên lạc.”

“Vậy các ngươi không biết tình hình gần đây, cũng không biết hắn có phiền toái gì?”

Mẹ Trương Hạo Nam nói, “Chúng ta không phải không quan tâm, mà biết hắn bận, sợ làm phiền. Hắn rất chăm chỉ, đôi khi Tết cũng làm thêm, lần này mua nhà ở Cầm Đảo, cả nhà chỉ góp được mười ngàn, còn lại là tiền hắn tự kiếm, ngươi nói hắn giỏi không.”

Trương Hạo Nam mới hơn hai mươi, tự mua nhà không dễ, ít nhất Hàn Bân không làm được.

Lúc đó, Hoàng Khiết Khiết đến, nói nhỏ, “Hàn đội, vừa có cô gái đến, nói là bạn gái Trương Hạo Nam, muốn nhận xác.”

Hàn Bân đứng dậy, bảo Triệu Minh, “Triệu Minh, tiếp tục lấy lời khai.”

Chương 1311: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Dạ.”

Sau đó, Hàn Bân và Hoàng Khiết Khiết rời khỏi văn phòng, Hàn Bân thấp giọng hỏi, “Người phụ nữ đó tên gì?”

“Tần Nghiên Tuyết.”

“Nàng đang ở đâu?”

“Ta đã mời nàng vào phòng nghỉ.”

“Ta biết rồi, ta sẽ đi gặp hắn.” Sau đó, Hàn Bân gọi Trương Thuận Cốc từ nhóm hai và cùng đi đến phòng nghỉ.

Khi mở cửa, trong phòng nghỉ có một người phụ nữ, ăn mặc thời trang, dáng người đầy đặn, trông rất đẹp.

Thấy Hàn Bân và Trương Thuận Cốc bước vào, người phụ nữ vội vàng đứng dậy, “Đồng chí cảnh sát, ta là người nhà của Trương Hạo Nam, ta muốn gặp nàng.”

Hàn Bân giơ tay ra hiệu cho đối phương ngồi xuống, “Ngươi tên là Tần Nghiên Tuyết?”

“Đúng.” Nét mặt của người phụ nữ vẫn còn dấu vết của nước mắt, như thể vừa khóc.

Hàn Bân nhìn đối phương một lượt, “Ngươi và Trương Hạo Nam có quan hệ gì?”

“Ta là bạn gái của hắn.”

“Ngươi và hắn đã ở bên nhau bao lâu rồi?”

Tần Nghiên Tuyết suy nghĩ một lúc, "Hơn một năm, chưa đến hai năm."

"Ta có thể xem chứng minh thư của ngươi không?"

"Ồ, được." Tần Nghiên Tuyết mở túi xách, do dự một chút rồi mới lục tìm chứng minh thư.

Hàn Bân nhận lấy chứng minh thư, xác định thật giả. Hắn từng làm việc ở đồn cảnh sát, chỉ cần nhìn và sờ là có thể phân biệt được chứng minh thư thật hay giả. Trên chứng minh thư ghi Tần Nghiên Tuyết, sinh ngày 27 tháng 8 năm 1981.

Hàn Bân nhướn mày, Trương Hạo Nam sinh năm 1997, hai người chênh nhau 16 tuổi, đây là một khoảng cách tuổi tác khá lớn cho một mối tình chị em…

Hàn Bân không phải là người thích ngồi lê đôi mách, nhưng trước đây khi làm biên bản với mẹ của Trương Hạo Nam, theo lời bà ấy thì Tần Nghiên Tuyết chỉ hơn Trương Hạo Nam hai, ba tuổi, nhưng thực tế họ chênh nhau 16 tuổi, điều này tự nó là một mâu thuẫn, và mâu thuẫn dễ dẫn đến xung đột.

Hàn Bân trả lại chứng minh thư cho đối phương, "Cô Tần, ta thấy tuổi trên chứng minh thư của ngài hơn Trương Hạo Nam khá nhiều?"

Tần Nghiên Tuyết suy nghĩ một lúc rồi trả lời, "Đúng, chúng ta có chênh lệch tuổi tác, nhưng tình yêu không phân biệt tuổi tác, chỉ cần thực lòng yêu nhau là có thể ở bên nhau, không phải sao?"

"Tất nhiên." Hàn Bân gật đầu, "Tuổi trên chứng minh thư là tuổi thật của ngươi?"

"Đúng vậy."

"Ngươi trông trẻ hơn tuổi thật nhiều đấy."

“Cảm ơn, có lẽ là do ta có tinh thần tốt.”

“Trương Hạo Nam biết tuổi thật của ngươi không?”

“Hắn biết. Ta không giấu hắn chuyện này, như vậy mệt lắm.”

“Ngươi và Trương Hạo Nam quen nhau như thế nào?”

Tần Nghiên Tuyết nhớ lại, “Chúng ta quen nhau trên mạng, nói chuyện một thời gian thấy khá hợp, lại sống cùng thành phố nên hẹn gặp, ấn tượng của hai bên đều tốt, rồi đến với nhau.”

“Trương Hạo Nam làm công việc gì?”

“Hắn là nhà văn mạng, viết tiểu thuyết.”

“Hắn đã viết những gì?”

“Ta cũng không rõ lắm, hình như là thể loại huyền ảo, đánh đấm này kia, ta không thích xem nên cũng không hỏi kỹ.”

“Bút danh của hắn là gì?”

“Bút danh dài lắm, hình như là ‘Đánh chữ một tay ta đẹp trai nhất’.”

Hàn Bân ghi lại bút danh này, “Ta đã gặp mẹ của Trương Hạo Nam, theo lời bà ấy, Trương Hạo Nam làm việc trong lĩnh vực tài chính tại Công ty TNHH Tài chính Quốc tế Hoa Đằng.”

“Đó là hắn bịa ra, hắn ngại nói mình là nhà văn. Ta hiểu hắn, chúng ta thường tâm sự với nhau.” Giọng Tần Nghiên Tuyết có chút nghẹn ngào, nhớ lại, “Mỗi khi hắn buồn, ta đều nấu vài món ăn, chúng ta vừa ăn vừa uống rượu và nói chuyện.

Ta biết người ngoài nghĩ chúng ta có chênh lệch tuổi tác, tưởng chúng ta có quan hệ không ra gì, nhưng thực sự không

phải, chúng ta thật sự yêu nhau và hiểu nhau sâu sắc hơn 90% các cặp đôi khác."

Hàn Bân nói, "Viết văn không phải là việc xấu, cũng không phạm pháp, lại còn kiếm được tiền. Hắn tại sao không nói thật mà lại bịa ra công việc khác?"

"Kiếm tiền?" Tần Nghiên Tuyết hỏi lại, "Ai nói với ngài là hắn kiếm được tiền, một tháng ba, bốn nghìn, không nghỉ phép, không bảo hiểm xã hội, cũng gọi là kiếm tiền?"

"Hắn không phải vừa mới mua nhà ở Cầm Đảo sao? Tiền từ đâu ra?"

Tần Nghiên Tuyết thở dài, "Ngôi nhà đó chỉ mới trả tiền cọc, hắn xin được 100 nghìn từ gia đình, số còn lại là ta trả. Nhà ghi tên chúng ta cả hai người. Thực tế hắn không có nhiều tiền, ta là người trả tiền vay mua nhà."

"Tại sao ngươi lại làm như vậy?"

"Làm gì có nhiều lý do như thế?"

"Phải có lý do chứ."

"Ta có tiền. Đó là lý do đủ không?"

"Cô Tần, ngài làm nghề gì?"

"Ta là đại lý mỹ phẩm."

"Trước khi Trương Hạo Nam gặp nạn có biểu hiện gì bất thường không?"

Tần Nghiên Tuyết nói, "Có, mấy ngày trước hắn có xung đột với hàng xóm trong thang máy, bị đánh một trận, cả hai bị bắt đến đồn cảnh sát. Ta nhớ người đàn ông đó họ Lâm, các ngài có thể điều tra hắn."

"Ngươi nói là Lâm Hoành Quảng phải không?"

"Đúng, hình như là tên đó."

“Trừ hắn ra, Trương Hạo Nam còn mâu thuẫn với ai khác không?”

Tần Nghiên Tuyết suy nghĩ một lúc, mím môi, “Hắn là nhà văn, ít ra ngoài, không có khả năng mâu thuẫn với người khác, ta cũng chưa nghe hắn nhắc đến ai khác.”

Khi làm biên bản với mẹ của Trương Hạo Nam, bà ấy nói rằng khoảng nửa tháng trước Trương Hạo Nam bị thương, mặt bị đánh bầm, cánh tay bị rạch một vết. Nếu Tần Nghiên Tuyết thực sự thân thiết với Trương Hạo Nam, không thể không biết chuyện này.

Chương 1312: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Theo những gì chúng ta biết, khoảng thời gian trước Trương Hạo Nam còn bị thương, ngươi có biết không?"

Tần Nghiên Tuyết ngẩn ra, như vừa nhớ lại, "Ồ, đúng rồi, có chuyện đó, ngài không nhắc thì ta quên mất. Hình như là trước ngày 12 tháng 12, hắn đánh nhau với ai đó, mặt bị bầm."

Hàn Bân tiếp tục hỏi, "Người đánh nhau với hắn là ai?"

Mẹ của Trương Hạo Nam nói hắn đánh nhau với đồng nghiệp, nhưng Trương Hạo Nam không có công việc chính thức, không thể đến công ty làm việc, điều này rất có thể là cái cớ, như việc hắn bịa ra công việc của mình.

Tần Nghiên Tuyết chớp mắt, "Ta… ta cũng không rõ."

"Ngươi không phải thường xuyên tâm sự với hắn sao? Hắn không nói với ngươi?"

"Ta có hỏi, nhưng hắn không nói."

Hàn Bân cẩn thận quan sát biểu hiện của Tần Nghiên Tuyết, "Trong mối quan hệ của Trương Hạo Nam có ai họ Hoàng không?"

Tần Nghiên Tuyết nuốt nước bọt, "Chưa nghe hắn nhắc đến, ta cũng không rõ."

Hàn Bân luôn quan sát đối phương, từ phản ứng của Tần Nghiên Tuyết, nàng rất có thể đang nói dối.

Điều đó có nghĩa, Tần Nghiên Tuyết rất có thể biết người đánh nhau với Trương Hạo Nam là ai, thậm chí người họ

Hoàng đó có thể có mối quan hệ với Tần Nghiên Tuyết?

Hàn Bân đổi giọng, "Người bên cạnh ngươi có ai họ Hoàng không?"

"Ta…" Tần Nghiên Tuyết cố nặn ra một nụ cười, "Đồng chí cảnh sát, ngài không nghĩ là ta đánh nhau với hắn đấy chứ, ta không đánh lại hắn đâu."

Hàn Bân không biểu cảm lặp lại, "Trả lời câu hỏi của ta."

"Chồng cũ của ta họ Hoàng."

Câu trả lời này có thể nói là ngoài dự đoán, nhưng lại hợp lý.

"Chồng cũ của ngươi tên gì?"

Tần Nghiên Tuyết trả lời không đúng câu hỏi, "Việc này không liên quan đến chồng cũ của ta, chúng ta đã ly hôn nhiều năm rồi. Chồng cũ của ta là người rất bình tĩnh, không thể vì ta mà đánh nhau với người khác."

Hàn Bân xác nhận lại, "Trương Hạo Nam thực sự không nói với ngươi người đánh nhau với hắn là ai?"

"Thật sự không nói."

"Chồng cũ của ngươi tên gì?"

"Hoàng Quế Tường."

"Hai người ly hôn khi nào?"

"Khoảng bốn, năm năm trước." Giọng Tần Nghiên Tuyết có chút bất mãn, "Đồng chí cảnh sát, ta muốn nói, việc này không liên quan đến chồng cũ của ta, chúng ta đã lâu không liên lạc, nếu các ngài điều tra hắn vì chuyện của Hạo Nam, ta sẽ rất khó xử."

"Trong mắt ngươi, điều này quan trọng hơn cái chết của Trương Hạo Nam?"

“Ta không có ý đó, chỉ là các ngài điều tra sai người rồi, ta thấy không cần thiết.”

“Cảm ơn ngươi đã góp ý, chúng ta sẽ xem xét.” Hàn Bân rất lịch sự, nhưng những câu hỏi cần thiết vẫn phải hỏi, “Hoàng Quế Tường có biết mối quan hệ giữa ngươi và Trương Hạo Nam không?”

Tần Nghiên Tuyết thở dài, có chút bất lực, “Biết.”

“Hoàng Quế Tường và Trương Hạo Nam có từng gặp nhau chưa?”

Tần Nghiên Tuyết nghĩ một lúc rồi gật đầu, “Có lần chúng ta đi mua sắm tình cờ gặp nhau. Chỉ chào hỏi qua loa, không nói gì nhiều. Chúng ta đã ly hôn, không còn liên quan gì nữa.”

“Đó là khi nào?”

Tần Nghiên Tuyết vỗ trán, “Ta không nhớ rõ lắm.”

“Ngươi rất phản đối việc chúng ta điều tra chồng cũ của ngươi?”

“Không hẳn là phản đối, ta thật sự không nhớ rõ. Tất nhiên, ta không thích các ngài lôi chồng cũ của ta vào chuyện này, nếu đổi lại là ngươi, ta tin ngươi cũng sẽ có lựa chọn giống ta.”

“Ta hiểu, mối quan hệ giữa chồng cũ của ngươi và Trương Hạo Nam thật sự có chút khó xử. Nhưng cảnh sát điều tra không theo ý ngươi, dù ngươi không hợp tác, chúng ta vẫn có thể điều tra qua kênh khác. Tình huống đó không phải là điều ngươi muốn thấy.”

Tần Nghiên Tuyết móc móng tay, im lặng một lúc rồi nói, “Được, ta sẽ hợp tác điều tra.”

“Vậy ngươi hãy nghĩ kỹ lại, lần gặp giữa Trương Hạo Nam và Hoàng Quế Tường là khi nào.”

Tần Nghiên Tuyết suy nghĩ kỹ rồi trả lời, "Có lẽ là giữa tháng mười một, khoảng một tháng trước."

"Cụ thể hơn được không?"

"Ta phải xem lại lịch sử mua sắm."

"Được."

Tần Nghiên Tuyết lấy điện thoại ra kiểm tra, "Hình như là ngày 9 tháng 11."

"Ngươi gặp ở đâu?"

"Quảng trường Vạn Tượng, tầng ba."

Hàn Bân ghi lại địa chỉ, "Lúc đó ngoài ba người các ngươi còn ai khác không?"

"Còn có bạn gái hiện tại của chồng cũ ta, hắn đang có bạn gái mới, trẻ hơn ta, hai người quấn quýt nhau, nên hắn không quan tâm ta có bạn trai mới hay không."

"Ngươi gặp Trương Hạo Nam lần cuối khi nào?"

"Hai ngày trước, ta đến đồn cảnh sát đón hắn về nhà, ở lại một ngày, sáng hôm sau rời đi."

"Chúng ta muốn đến nhà Trương Hạo Nam điều tra."

"Được, ta cũng muốn tìm ra kẻ giết Hạo Nam sớm." Tần Nghiên Tuyết nói và lấy ra một chiếc chìa khóa từ túi xách, "Đây là chìa khóa nhà ta, các ngài cứ dùng tạm, ta nghĩ… trong thời gian ngắn ta sẽ không đến đó."

Hàn Bân nhận chìa khóa, đổi giọng, "Ngươi biết cách liên lạc với Hoàng Quế Tường không?"

Tần Nghiên Tuyết do dự một lúc rồi lấy điện thoại, ghi lại một số điện thoại trên giấy.

Hàn Bân đưa cho đối phương một tấm danh thiếp, “Khi có manh mối gì, ngài có thể liên lạc với ta bất cứ lúc nào.”

Tần Nghiên Tuyết đứng dậy, “Ta muốn đi gặp Hạo Nam.”

Hàn Bân gật đầu, “Ngươi nghỉ ngơi một lúc, lát nữa ta sẽ để người dẫn ngươi đi.”

“Cảm ơn.”

……

Quay lại văn phòng, mẹ và chị của Trương Hạo Nam đã rời đi.

Chương 1313: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân giao cho Triệu Minh liên lạc với Hoàng Quế Tường, mời hắn đến đồn cảnh sát để làm biên bản.

Sau đó, từ đội hai gọi thêm mấy người nữa đến nhà Trương Hạo Nam.

Đến nhà Trương Hạo Nam, Hàn Bân kiểm tra khóa cửa trước, không có dấu vết bị cạy hoặc phá hỏng.

Hàn Bân dùng chìa khóa mở cửa, phòng khách có chút bừa bộn, bên tay phải là nhà bếp, mùi tạp chất bay ra, Hàn Bân đi vào xem, trong bồn rửa có một số chén đĩa chưa rửa, thùng rác nhà bếp còn có thức ăn thừa, phù hợp với lối sống của một thanh niên độc thân.

Vào đến phòng khách, phòng khách hơi lộn xộn, nhưng sự lộn xộn này là dấu hiệu của một môi trường sống bình thường, không phải do trộm cắp, tủ và ngăn kéo cũng không có dấu hiệu bị trộm.

Hàn Bân đi một vòng quanh phòng khách, trên bàn trà thấy một bức ảnh chung của Trương Hạo Nam và Tần Nghiên Tuyết, từ bối cảnh giống như ảnh chụp lúc đi du lịch, hai người cười rất vui vẻ, ngọt ngào.

Đây là căn hộ hai phòng ngủ, Hàn Bân đi vào phòng ngủ chính trước, chăn gối vẫn chưa được gấp, lộn xộn, còn có vài bộ quần áo bừa bãi.

Phòng ngủ phụ không có nhiều đồ, có một tủ quần áo và một bàn làm việc, trên bàn có một chiếc máy tính xách tay,

bên cạnh có vài cuốn sách.

Người mới bắt đầu viết.

Làm sao để trở thành một tác giả nổi tiếng.

Từ tiền nhuận bút hai nghìn đến nhuận bút mười vạn.

Dạy ngươi cách viết đề cương.

Hà Anh Sinh đeo găng tay, lật qua lật lại mấy cuốn sách trên bàn, "Được đấy, những cuốn sách này đều có dấu vết đã đọc qua, trên đó còn có ghi chú. Người chết đã rất nỗ lực trong lĩnh vực này."

Trương Thuận Cốc hừ một tiếng, "Vậy mà có ích gì, vẫn là kẻ thất bại."

Hà Anh Sinh hỏi, "Ngươi nói chúng ta đã xử lý không ít vụ án, chắc chắn biết nhiều hơn những tác giả đó, nếu ta viết một cuốn về đề tài điều tra hình sự, có kiếm được tiền không?"

Hàn Bân liếc nhìn hắn, "Ngươi cũng quan tâm đến việc làm nhà văn à?"

Hà Anh Sinh cười hì hì, "Đội trưởng Hàn, ta chỉ nói đùa thôi."

Hàn Bân vỗ vai hắn, "Có hứng thú thì tốt, ngươi kiểm tra máy tính của hắn, xem có manh mối gì không. Ngoài ra tìm trang web hắn viết, xem cái chết của hắn có liên quan đến công việc không."

"À!" Hà Anh Sinh hơi bất ngờ.

Hàn Bân hỏi lại, "Có vấn đề gì không?"

"Không không." Hà Anh Sinh lắc đầu.

Hàn Bân lại cẩn thận tìm kiếm một lần nữa, không phát hiện được manh mối liên quan đến hiện trường vụ án, liền dẫn người rời khỏi nhà Trương Hạo Nam, trước khi đi còn mang

theo máy tính xách tay của Trương Hạo Nam, với một nhà văn mạng, máy tính chính là tất cả của hắn.

…

Quay lại trụ sở, đã là tám giờ tối, Hàn Bân lần lượt nhận được báo cáo của các đội viên, nhưng không có manh mối đặc biệt giá trị.

Tối về nhà, cha mẹ đã để phần cơm cho hắn.

Hàn Vệ Đông rất quan tâm đến vụ án ở khu dân cư Vinh Uyển, dù sao vụ án này xảy ra trong khu vực quản lý của hắn.

Bữa tối là món gà nấu to của Vương Huệ Phương, lại nấu thêm ít mì, đầu tiên múc mì để dưới đáy bát, rồi rưới gà nấu lên trên, ăn hết thịt thì mì cũng ngấm vị, thậm chí còn ngon hơn cả thịt.

Hàn Vệ Đông về sớm hơn, đã ăn cơm xong, bóc cho Hàn Bân vài tép tỏi, "Bân Tử, vụ án đó điều tra đến đâu rồi? Có manh mối gì không?"

Hàn Bân ăn một miếng thịt gà, lắc đầu, "Đâu có nhanh vậy, trưa mới khám nghiệm xong hiện trường, chiều mới chính thức bắt đầu điều tra, hôm nay làm rõ vụ án đã là tốt rồi."

Hàn Vệ Đông nói, "Cũng đúng, có gì cần ta làm, ngươi cứ nói một tiếng, chúng ta sẽ hợp tác tốt."

"Cha, nếu tất cả các đồn cảnh sát đều hỗ trợ, hợp tác với chúng ta như cha, ta nghĩ tỷ lệ phá án của Thành phố Cầm Đảo sẽ tăng lên một bậc."

"Thôi đi, ngươi đừng tâng bốc ta nữa, mai ta sẽ bảo Thôi Hạo đến khu dân cư Vinh Uyển đi khảo sát lại, xem có manh mối nào sót không."

"Được, cha là người địa phương ở đó, chắc chắn điều tra sẽ dễ hơn chúng ta."

“Đi đi, có ai nói chuyện kiểu như ngươi không, đó là lời hay sao.”

Vương Huệ Phương xen vào, “Ngươi nói ít thôi, để con ăn cơm, về sớm nghỉ ngơi. Cả ngày mệt mỏi rồi.”

Hàn Vệ Đông hừ một tiếng, “Vụ án đó ở khu vực chúng ta, ta cũng mệt cả ngày rồi.”

Vương Huệ Phương nói, “Ngươi có phải điều tra án đâu, mệt cái gì.”

Hàn Vệ Đông phản bác, “Ngươi không phải cảnh sát, sao biết ta không điều tra án.”

“Ta không hiểu điều tra án, nhưng số bước đi trong WeChat không thể giả được, cả ngày ngươi cũng không đi bao nhiêu bước, mệt cái gì, còn không bằng số bước ta đi trong nhà.”

Hàn Vệ Đông “…”

Sáng hôm sau.

Cục Công an thành phố, phòng họp đội điều tra hình sự.

Đinh Tích Phong ngồi ở vị trí chủ tọa, Hàn Bân ngồi bên cạnh hắn, Liêu Bình Tư ngồi đối diện Hàn Bân, các đội viên khác lần lượt ngồi quanh bàn.

Đinh Tích Phong tuy không đến hiện trường, nhưng luôn theo dõi vụ án này, Hàn Bân cũng luôn báo cáo tiến độ vụ án cho hắn, hắn nắm khá rõ tình hình vụ án.

Tuy nhiên, so với người điều tra trực tiếp như Hàn Bân thì vẫn có chút khoảng cách, nên Đinh Tích Phong vẫn để Hàn Bân chủ trì cuộc họp, hắn sẽ đưa ra ý kiến khi cần thiết.

Hàn Bân và Đinh Tích Phong trao đổi vài câu, rồi nói, “Mọi người đã đến đông đủ, chúng ta bắt đầu họp.”

Chương 1314: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ta sẽ nói trước về thông tin mới nhất từ phòng kỹ thuật, mẫu máu thu thập từ hiện trường là của Trương Hạo Nam, dấu vân tay trong xe là của Trương Hạo Nam và bạn gái hắn, Tần Nghiên Tuyết, không phát hiện dấu vân tay nghi phạm, trong xe cũng không có dấu vết bị dọn dẹp, chứng tỏ kẻ phạm tội đã đeo găng tay."

"Ngoài ra, pháp y tìm thấy 35 đầu mẩu thuốc lá trong dạ dày nạn nhân, cộng với 19 đầu mẩu trong miệng và 46 đầu mẩu trong xe, tổng cộng nạn nhân đã hút 100 điếu thuốc, loại thuốc là Vân Yên. Đây cũng là một manh mối, mọi người chú ý khi điều tra."

"Mẹ của Trương Hạo Nam đến nhận dạng thi thể, ta đã hỏi được một manh mối, khoảng ngày 11 tháng 12, Trương Hạo Nam có xung đột với một người họ Hoàng, theo ta suy đoán, người họ Hoàng đó rất có thể là chồng cũ của Tần Nghiên Tuyết, Hoàng Quế Tường. Mọi người chú ý cái tên này khi điều tra."

Nghe Hàn Bân nói, Liêu Bình Tư lật tài liệu, rồi nói, "Đội trưởng Hàn, về người tên Hoàng Quế Tường này ta cũng có chút ấn tượng. Ta điều tra lịch sử cuộc gọi của Trương Hạo Nam, ngày 10 tháng 12, Trương Hạo Nam và Hoàng Quế Tường có cuộc gọi.

Nếu theo lời ngài, khoảng ngày 11 tháng 12 Trương Hạo Nam có xung đột với người này, thì trước đó chắc chắn có liên

lạc, cuộc gọi ngày 10 tháng 12 của Hoàng Quế Tường càng thêm đáng nghi."

Hàn Bân gật đầu, hai manh mối này chứng minh lẫn nhau, "Triệu Minh, ngươi liên lạc được với Hoàng Quế Tường chưa?"

"Liên lạc được rồi, hắn nói ngày 25 tháng 12 hắn bị trẹo chân, đi lại không tiện, tạm thời không thể đến đồn cảnh sát."

"Chân bị thương, đây cũng là một chứng cứ ngoại phạm không tệ." Hàn Bân hỏi lại, "Hắn đang ở đâu?"

"Đang nghỉ dưỡng ở nhà."

"Hắn không thể đến đồn cảnh sát, chúng ta sẽ đến tận nhà, dù sao cũng là mời hắn hợp tác điều tra." Hàn Bân nhìn mọi người, "Mọi người nói qua tình hình điều tra của mình, ta sẽ không hỏi từng người."

Vương Tiêu nói tiếp, "Ta dẫn người kiểm tra camera giám sát ở khu dân cư Vinh Uyển, vì hiện trường vụ án ở tầng hầm, thuộc khu vực công cộng, có nhiều lối ra vào, việc kiểm tra gặp khó khăn.

Vinh Uyển có mười tòa nhà, mỗi tòa đều thông xuống tầng hầm, tầng hầm có một lối vào, một lối ra, tổng cộng có mười hai lối ra vào tầng hầm.

Chúng ta hiện tại kiểm tra ba lối chính, một là tòa nhà nơi Trương Hạo Nam sống, hai là lối vào tầng hầm, ba là lối ra tầng hầm.

Do thời gian ngắn, tạm thời chưa phát hiện manh mối có giá trị."

Đinh Tích Phong nói, "Hướng điều tra của ngươi không sai, nhưng cần phải cẩn thận, có trọng điểm, như vậy mới nhanh chóng có kết quả."

“Dạ.” Vương Tiêu khiêm tốn nhận xét.

Lý Cầm nói tiếp, “Hôm qua ta và Tổ Đại Vỹ đến phân cục Thành Nam, tìm gặp đội trưởng Trần của đội điều tra hình sự, đội trưởng Trần rất phối hợp, nói chi tiết về vụ án 821, cũng chuyển hồ sơ vụ án cho chúng ta.

Nhưng vấn đề hiện tại là vụ án đã qua hai năm, nhiều người liên quan đã thay đổi địa chỉ và số liên lạc, việc tìm họ để lấy lời khai gặp khó khăn.”

Đinh Tích Phong nói, “Nếu không có khó khăn, vụ án đã phá từ lâu, hung thủ cũng không tái phạm, và chúng ta không cần tiếp nhận vụ án này. Cần phải cố gắng tìm nhân chứng quan trọng của vụ án 821.”

“Dạ.”

Lý Cầm nói xong, phòng họp yên lặng một lúc, Hàn Bân hỏi, “Hà Anh Sinh, ngươi nói tình hình điều tra của mình.”

Hà Anh Sinh cười ngượng, hơi xấu hổ, “Đội trưởng Hàn, ta theo chỉ đạo của ngài, đã liên lạc với trang web nơi Trương Hạo Nam viết tiểu thuyết, cũng tìm ra ba tác phẩm của hắn, hai cuốn đề tài huyền huyễn, một cuốn đề tài khoa học viễn tưởng, cả ba cuốn đều có thành tích trung bình, thu nhập hàng tháng từ 2000 đến 5000, không ổn định, có trang web đề xuất thì thu nhập cao hơn, không có đề xuất thì thấp.

Ta xem tiểu thuyết đang viết của hắn, ngày 24 và 25 tháng 12 bị gián đoạn, chắc do bị tạm giam ở đồn cảnh sát, ngày 26 tháng 12 có lại, cũng là lần cuối cùng.

Vì hôm qua không có chương mới, vài độc giả đã bắt đầu mắng chửi, nói hắn là thái giám chết, có thì viết nhanh lên, không viết thì nói một câu, đừng ba ngày câu cá, hai ngày phơi nắng mà treo lòng người.

Ta thấy người này cũng tội nghiệp, chết rồi còn bị mắng thảm, tiểu thuyết của hắn cũng thực sự thái giám rồi.”

Hàn Bân nói, “Ngươi liên lạc với trang web, bảo họ tạm thời không tiết lộ việc Trương Hạo Nam bị hại, tránh gây phiền phức không cần thiết.”

Hà Anh Sinh nói, “Ta đã trao đổi với họ, bảo trang web giữ im lặng. Đợi chúng ta thông báo.”

Tổng hợp các manh mối, Hàn Bân có đánh giá chính xác hơn về vụ án, kịp thời điều chỉnh phân công nhiệm vụ.

…

Cầm Đảo, khu dân cư Đồng Chu.

Căn hộ 1202, tòa nhà số 3.

Một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi ngồi trên ghế sofa trong phòng khách xem tivi, trên bàn trà trước mặt có một chai rượu trắng và vài món nhắm, một đĩa thịt đầu heo, một đĩa dưa chuột, một đĩa đậu phộng, ba món này tuy đơn giản nhưng rất hợp để uống rượu.

Người đàn ông đang xem một chương trình sinh tồn, người dẫn chương trình có biệt danh là Đức Gia, có cư dân mạng gọi hắn là Đức Chịu Đói, mỗi lần thấy đối phương không có ăn, không có uống, chỉ có thể chịu đói, hắn lại cảm thấy mình uống rượu, ăn món nhắm rất hạnh phúc.

Chương 1315: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trên tivi, Đức Chịu Đói đang ở một sa mạc, vừa tìm được nước uống, đang giải quyết vấn đề thức ăn, tìm mãi chỉ bắt được một con thằn lằn dài bằng bàn tay, Đức Chịu Đói đặt thằn lằn bên đống lửa nướng, khi nướng chín, nụ cười như trẻ con hiện lên, đó là sự khao khát thức ăn, rất thuần khiết, nhìn là biết thật sự đã đói lâu lắm rồi.

Đức Chịu Đói cắn một miếng thằn lằn, tuy không ngon nhưng đầy năng lượng.

Người đàn ông uống một ngụm rượu, ăn một miếng thịt đầu heo, thật ngon.

Người ta sợ nhất là so sánh, có một loại hạnh phúc gọi là ta hạnh phúc hơn ngươi.

"Đông đông…" tiếng gõ cửa vang lên từ bên ngoài.

Người đàn ông đặt đũa xuống, "Ai đấy?"

"Đông đông…" đáp lại vẫn là tiếng gõ cửa.

Người đàn ông nhanh chân ra cửa, nhìn qua mắt mèo thấy một người đàn ông đứng ngoài, "Ngươi là ai?"

"Đây có phải là nhà Hoàng Quế Tường không?"

"Đúng, ngươi là ai?"

"Ta là Triệu Minh, thuộc đội điều tra hình sự thành phố, trước đây đã liên lạc với ngươi. Ngươi mở cửa đi."

Hoàng Quế Tường ngẩn ra một lúc, rồi chậm rãi mở cửa, thấy ngoài cửa không chỉ một người mà là mấy người, "Cảnh sát Triệu, ngài sao lại đến đột ngột thế này?"

"Nghe nói chân ngươi bị thương, không thể đến đồn cảnh sát làm biên bản, chúng ta đành đến tận nhà làm biên bản cho ngươi." Triệu Minh nói.

"Ồ, vậy các ngài vào đi." Người đã đến, Hoàng Quế Tường chỉ còn biết chịu, nhường chỗ mời Triệu Minh và những người khác vào nhà.

Hoàng Quế Tường cà nhắc đi vào phòng khách, "Các đồng chí ngồi tự nhiên, hơi bừa bộn, các ngài thông cảm."

Triệu Minh chỉ vào Hàn Bân giới thiệu, "Hoàng tiên sinh, đây là đội trưởng Hàn của đội điều tra hình sự thành phố chúng ta."

"Đội trưởng Hàn, chào ngài."

Hàn Bân quan sát đối phương, "Hoàng tiên sinh, nghe nói chân ngài bị thương, không biết nghiêm trọng không?"

"Cảm ơn ngài quan tâm, ta vô ý trẹo chân, đi lại hơi đau, không có gì nghiêm trọng, dưỡng vài ngày sẽ khỏi."

"Ngài bị thương khi nào?"

"Sáng ngày 25, thang máy của khu nhà chúng ta hỏng, ta đi cầu thang bộ xuống, vô ý trượt chân, không có gì nghiêm trọng, chỉ là trẹo chân, cũng tại ta xui, sau khi ta bị thương không lâu, thang máy đã sửa xong, ngài nói có xui không. Ta lúc đó chờ chút, chắc cũng không có việc này."

Hàn Bân quan tâm, "Trẹo chân, có thể bị trật khớp, ngài đã đến bệnh viện chưa?"

Hoàng Quế Tường cười, "Không sợ ngài cười, ta sợ đi bệnh viện. Cũng may không có gì nghiêm trọng, chỉ nghĩ

dưỡng dưỡng, không ổn thì đi bệnh viện.”

Hàn Bân nhìn lướt qua bàn trà có rượu nhắm, “Tâm trạng ngài không tệ, giữa trưa đã bắt đầu uống rượu.”

“Đây là chân bị thương, cũng không ra ngoài được, rảnh rỗi uống vài ly. Ta bình thường không có sở thích gì, chỉ thích uống chút rượu.” Hoàng Quế Tường tắt tivi, hỏi lại, “Đội trưởng Hàn, ngài tìm ta có việc gì? Ta bình thường không liên quan gì đến Công an thành phố.”

“Ngươi có biết Tần Nghiên Tuyết không?”

“Biết, nàng là vợ cũ của ta, sao? Nàng có chuyện gì sao?”

Hàn Bân không trả lời, hỏi tiếp, “Ngươi có biết Trương Hạo Nam không?”

Hoàng Quế Tường cười, “Ngài nói Trần Hạo Nam ta có ấn tượng, ngài nói Trương Hạo Nam, ta thật không biết.”

Hàn Bân nhắc nhở, “Hắn là bạn trai của Tần Nghiên Tuyết.”

“Ồ, là chàng trai đó, hơn hai mươi tuổi, cao gầy. Ta nhớ rồi, chúng ta gặp nhau tháng trước, nhưng thật không biết hắn tên gì.”

Hàn Bân hỏi, “Lần cuối cùng ngươi gặp Trương Hạo Nam là khi nào?”

“Chúng ta chỉ gặp một lần, lúc đó Tần Nghiên Tuyết cũng ở đó, sau đó không gặp nữa. Đội trưởng Hàn, có vấn đề gì không?”

“Ngươi nghĩ sao về mối quan hệ giữa Tần Nghiên Tuyết và Trương Hạo Nam?”

Hoàng Quế Tường vuốt mũi, im lặng một lúc, “Chúng ta đã ly hôn, ai có cuộc sống riêng, nàng muốn sống sao, muốn

tìm ai là quyền của nàng, ta không có ý kiến.”

Hàn Bân nhìn đối phương, “Nói thật.”

Hoàng Quế Tường cười gượng, “Ngài nên hiểu tình hình của họ, nói thẳng ra, đó là già cặp trẻ, nàng hơn bốn mươi tuổi, tìm một chàng trai hơn hai mươi, nhìn cũng không hay. Cười người khác không được, ta thấy cũng không tốt.”

Đó mới là phản ứng bình thường của một người đàn ông, Hàn Bân hỏi thêm, “Không tốt thế nào?”

“Ngài nghĩ xem, nàng hơn bốn mươi tuổi, dù xinh nhưng đã già. Một chàng trai hơn hai mươi nhìn nàng có gì, không phải là thấy nàng có tiền, giờ hai người mặn nồng, qua vài năm nữa, Tần Nghiên Tuyết già, không có tiền, không cần nói người ta cũng bỏ nàng.

Ta không tiếc nói nàng, là kẻ không biết gì, người ta nói vài câu hay, nàng đã không phân biệt được đông tây nam bắc. Ai… có ngày nàng khóc thôi.”

Hàn Bân hỏi theo quán tính, “Ngươi đã nói điều này với Tần Nghiên Tuyết chưa?”

“Ta nói được sao, chúng ta đã ly hôn, hơn nữa, nếu nàng nghe ta, chúng ta không ly hôn.” Hoàng Quế Tường lắc đầu, lộ vẻ bất lực.

“Ngươi chắc chắn chỉ gặp Trương Hạo Nam một lần?”

“Chắc chắn.”

“Ngươi đã từng đến khu dân cư Vinh Uyển chưa?”

“Chưa đến.” Hoàng Quế Tường lấy một bao thuốc lá, đưa Hàn Bân một điếu, “Đội trưởng Hàn, sao ngài đến nhà ta, là vì vợ cũ của ta xảy ra chuyện à?”

Hàn Bân từ chối thuốc lá, đi thẳng vào vấn đề, "Vợ cũ ngươi không sao, bạn trai nàng, Trương Hạo Nam, đã chết."

"Chết rồi, ối, hắn mới hơn hai mươi, sao đã chết, trời, thật đúng là câu nói, không ai biết trước ngày mai và tai nạn đến trước." Hoàng Quế Tường cảm thán xong, hỏi lại, "Đội trưởng Hàn, dù hắn chết, không liên quan gì đến ta, ta không quen hắn."

Chương 1316: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi có liên lạc riêng với Trương Hạo Nam không?”

“Ta? Không thể nào, ta và vợ cũ không liên lạc, liên lạc với hắn làm gì. Hơn nữa, ta và Tần Nghiên Tuyết đã ly hôn, nàng tìm bạn trai khác, ta không quản được, tại sao ta phải gọi điện cho hắn.”

“Ngươi nghĩ kỹ lại, ngày 10 tháng 12, có liên lạc với Trương Hạo Nam không.”

Hoàng Quế Tường không ngần ngại nói, “Không có.”

“15739305XXX có phải số điện thoại của ngươi không?”

Hoàng Quế Tường ngẩn ra một lúc, gật đầu.

“Nói!”

“Là, là số của ta.”

“Chúng ta tra công ty viễn thông, ngày 10 tháng 12, số này có cuộc gọi với Trương Hạo Nam, có phải ngươi gọi không?”

Hoàng Quế Tường lấy bật lửa, châm thuốc hút một hơi.

Hàn Bân nhìn thuốc trên tay hắn, “Không tệ, Trung Hoa.”

“Hút tạm.”

Hàn Bân dò hỏi, “Ngươi thích Vân Yên không?”

Hoàng Quế Tường do dự một lúc, “Cũng được, đôi lúc cũng hút.”

“Ngươi chưa trả lời, cuộc gọi đó có phải ngươi gọi không?”

Hoàng Quế Tường hút sâu hai hơi thuốc, “Là, là ta gọi.”

“Ngươi vừa nói không liên lạc với Trương Hạo Nam?”

“Ta… ta không thích người này, quan hệ của chúng ta hơi khó xử, không muốn dính vào chuyện của hắn.”

Hàn Bân nhắc nhở, “Ngươi trước kia không muốn dính vào chuyện của hắn, ta không quản. Nhưng giờ ta hỏi, ngươi phải trả lời thật, nếu ngươi nói dối, là cản trở công vụ, nghiêm trọng có thể vào tù, đừng trách ta không nhắc ngươi.”

Hoàng Quế Tường lộ vẻ lo lắng, thề thốt, “Là, ta biết sai rồi, đội trưởng Hàn, ta sẽ sửa.”

Hàn Bân không dễ tin hắn, thuận thế hỏi, “Ngươi gọi cho Trương Hạo Nam làm gì?”

“Cũng không có gì, chỉ tò mò về mối quan hệ của hắn với Tần Nghiên Tuyết?” Hoàng Quế Tường nói.

“Sau đó?”

“Chúng ta nói vài câu, Trương Hạo Nam nói hắn và Tần Nghiên Tuyết là tình yêu đích thực, còn nói sẽ chăm sóc nàng, bảo ta đừng dính vào chuyện của họ.” Hoàng Quế Tường nói xong, thở dài, “Thực ra gọi xong cuộc gọi này ta hối hận, ta nói không lo việc mình, ta đã ly hôn với Tần Nghiên Tuyết, họ ở với ai không liên quan gì đến ta.”

Hàn Bân tiếp tục hỏi, “Gọi cho Trương Hạo Nam xong, ngươi có gặp hắn không?”

“Không.”

“Chắc chắn?”

“Chắc chắn.”

“Từ ngày 10 đến 11 tháng 12, ngươi ở đâu?”

Hoàng Quế Tường nghĩ một lúc, “Ta hình như đi công tác.”

“Đi công tác ở đâu?”

“Tuyền Thành.”

“Ngươi làm nghề gì, ai có thể chứng minh?”

“Ta buôn bán hải sản, gần Tết, đi Tuyền Thành nhập hàng, ta đi chiều 9 tháng 12, về chiều 11, luôn có nhà cung cấp đi cùng, họ có thể chứng minh.”

“Ngươi nói tên nhà cung cấp?”

“Một người họ Vương, một người họ Triệu, một người họ Ngưu.”

“Nói rõ tên họ.”

“Ta chỉ biết người họ Vương tên Vương Hân Sơn, hai người kia không rõ.”

“Số điện thoại Vương Hân Sơn?”

“18823387XXXX. Không tin ngài có thể gọi, ta tuyệt đối không nói dối.”

Triệu Minh ghi lại số điện thoại, vào phòng bên cạnh gọi, xác minh lời khai của Hoàng Quế Tường.

Hàn Bân không hỏi thêm, hắn thấy Hoàng Quế Tường có gì đó không ổn, có thể giấu diếm điều gì, hoặc những lời hắn vừa nói đều là dối trá.

Hàn Bân đứng dậy, đi vòng quanh phòng khách, thấy trên tủ tivi có một bức ảnh, là ảnh của Hoàng Quế Tường và một cậu bé.

Hàn Bân cầm khung ảnh, “Cậu bé trong ảnh là ai?”

“Là con trai ta.”

“Con ngươi với Tần Nghiên Tuyết?”

“Đúng.”

“Hắn năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Mười sáu tuổi, đang học cấp ba.” Hoàng Quế Tường đứng dậy, lại đưa Hàn Bân một điếu thuốc, “Đội trưởng Hàn, Trương Hạo Nam chết thế nào?”

Hàn Bân lại từ chối thuốc của hắn, “Bị chết ngạt bởi thuốc lá.”

Hoàng Quế Tường cười, “Ngài đừng đùa, thuốc lá làm sao chết ngạt được. Ta hút thuốc mỗi ngày, có sao đâu.”

Hàn Bân không nói gì, dù sao hắn đã trả lời, tin hay không thì tùy.

Một lúc sau, Triệu Minh quay lại, thì thầm với Hàn Bân, “Đội trưởng Hàn, ta gọi điện, cũng liên lạc được với Vương Hân Sơn, theo lời hắn, từ ngày 9 đến 11 tháng 12, Hoàng Quế Tường thực sự ở Tuyền Thành công tác, họ hầu như mỗi ngày đều ở cùng nhau, Hoàng Quế Tường không có thời gian về Cầm Đảo.”

“Có số liên lạc của hai người kia không?”

“Có.”

“Cũng xác minh với họ.”

“Dạ.” Triệu Minh đáp, rồi lại ra ngoài.

Hoàng Quế Tường đi đến, “Đội trưởng Hàn, ta không nói dối ngài, ta không ở nhà thời gian đó, ta cũng không thể vì vợ cũ mà xung đột với người khác, nói thật, không đáng.”

Hàn Bân không trả lời, hỏi lại, “Ngày 9 tháng 12, ngươi gọi cho Trương Hạo Nam, thẻ sim đó đâu? Ngươi còn dùng không?”

Hoàng Quế Tường nhíu mày, “Ta làm kinh doanh, có nhiều số điện thoại, số đó là số phụ, ta không nhớ rõ để đâu.”

Hàn Bân ra ngoài, lấy điện thoại gọi số đó, đầu bên kia có chuông, nhưng hắn không nghe thấy động tĩnh trong nhà, chuông reo lâu mà không ai nghe máy, sắp ngắt thì đầu dây bên kia có tiếng, chính xác là giọng của một cậu bé, “Ai đấy?”

Hàn Bân hỏi lại, “Ngươi là ai?”

“Ngươi ngốc à, không biết ta là ai, gọi cái quái gì?”

“Đây không phải số của Hoàng Quế Tường sao?”

“Hoàng Quế Tường là ba ta, số này là ta dùng, ngươi gọi số khác của ông ấy đi.”

“Số này luôn do ngươi dùng?”

“Đúng, ta dùng hai năm rồi, không có chuyện gì ta cúp đây.”

Cúp máy, Hàn Bân im lặng một lúc, từ tình hình hiện tại, người xung đột với Trương Hạo Nam không phải Hoàng Quế Tường, mà là con trai hắn, Hoàng Giang Hy.

Chương 1317: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nghĩ đến con trai Hoàng Quế Tường vì ba lý do, thứ nhất là từ miêu tả của mẹ Trương Hạo Nam, Trương Hạo Nam nói là bị "một tên họ Hoàng đánh."

Đây là hai thông tin, một là người đánh họ Hoàng, hai là "tiểu vương bát đản".

"Tiểu vương bát đản" có thể hiểu là tiểu Vương, tức là người đánh họ Hoàng còn nhỏ, có thể chưa thành niên.

Thứ hai là bản thân Hoàng Quế Tường, Hoàng Quế Tường ban đầu không nhận đã gọi cho Trương Hạo Nam, Hàn Bân thấy biểu hiện của hắn không giống dối trá, chuyện này một khi cảnh sát điều tra ra hắn chối cũng vô ích.

Khi Hàn Bân nói ra số điện thoại của hắn, Hoàng Quế Tường do dự một lúc rồi nhận, không chối cãi. Điều này rõ ràng không bình thường, đã dễ dàng nhận thì trước đó chối làm gì.

Thứ ba là trực tiếp nhất, Hàn Bân thấy ảnh của Hoàng Quế Tường và con trai, Hoàng Quế Tường luôn nói không quan tâm việc vợ cũ có bạn trai, Hàn Bân không chắc hắn thật sự không quan tâm hay là giả vờ.

Nhưng Hàn Bân tin rằng con trai Hoàng Quế Tường sẽ quan tâm, con trai hắn đã mười sáu tuổi, Trương Hạo Nam chỉ lớn hơn hắn bảy tám tuổi, thấy mẹ mình có bạn trai trẻ vậy, làm con chắc chắn không vui.

Do đó, Hàn Bân suy đoán Hoàng Giang Hy khả nghi hơn, gọi trước đó chính là hắn, và đúng như vậy.

Thấy Hàn Bân quay lại phòng khách, Hoàng Quế Tường tiến lại, "Đội trưởng Hàn, có người chứng minh cho ta, có phải chứng minh ta vô tội không?"

Hàn Bân nhìn hắn, "Đúng, qua điều tra của ta, ngươi vô tội. Vì hiểu lầm trước, ta xin lỗi."

Hoàng Quế Tường cười, "Không sao, ta hiểu. Làm việc cẩn thận là phúc của dân chúng."

Hàn Bân khách sáo, "Cảm ơn ngươi hợp tác."

"Đó là điều nên làm, giúp cảnh sát điều tra cũng là nghĩa vụ của dân. Là người của Cầm Đảo, ta sẵn sàng góp sức."

Hàn Bân đổi giọng, "Còn một việc, ta muốn ngươi giúp."

Hoàng Quế Tường mắt lóe lên, "Chuyện gì?"

"Ta muốn gặp con ngươi."

Nói xong, mặt Hoàng Quế Tường biến sắc.

"Con ta… hắn vẫn là đứa trẻ, ngài có gì nói với hắn?"

Hàn Bân hỏi ngược lại, "Con ngươi tên gì?"

"Hoàng Giang Hy."

"Sau khi ly hôn, Hoàng Giang Hy giao cho ai nuôi?"

"Chúng ta cùng nuôi."

"Hắn có biết việc Tần Nghiên Tuyết và Trương Hạo Nam không?"

Hoàng Quế Tường hơi do dự, "Chắc là không."

Hàn Bân nói, "Giả sử Hoàng Giang Hy biết, ngươi nghĩ hắn phản đối không?"

“Ta không rõ, chưa nói với con về việc này, dù sao hắn còn nhỏ, nói không hợp.” Hoàng Quế Tường cười gượng, “Đội trưởng Hàn, có gì ngài nói với ta, không cần nói với đứa trẻ.”

“Ta muốn nói với ngươi, nhưng ngươi không rõ suy nghĩ của hắn, hỏi ngươi cũng vô ích.”

Hoàng Quế Tường giọng bất mãn, “Đội trưởng Hàn, ta không hiểu, suy nghĩ của đứa trẻ liên quan gì đến cái chết của Trương Hạo Nam?”

Hàn Bân đổi câu hỏi, “Ngày 9 tháng 12, ngươi có gọi cho Trương Hạo Nam không?”

“Sao lại hỏi câu này, ta đã trả lời rồi, ta nhận đã gọi, nhưng không có nghĩa ta gặp hắn, càng không có nghĩa ta xung đột với hắn, ngài không nghĩ cái chết của hắn liên quan đến ta chứ.” Hoàng Quế Tường lắc đầu, “Nếu ngài nghi ngờ ta, cứ điều tra, ta trong sạch.”

“Ngươi nhớ ta nói gì không, nếu ngươi dám nói dối, ta sẽ bắt ngươi vì tội cản trở công vụ.”

“Ta… ta không lừa ngài, ta lừa ngài cái gì.”

Hàn Bân nhíu mày, “Còng hắn lại.”

Triệu Minh và Trương Thuận Cốc tiến lại, còng Hoàng Quế Tường.

“Các ngươi làm gì? Sao bắt ta?”

Triệu Minh quát, “Ít nói, ngoan ngoãn.”

Trương Thuận Cốc còng hắn lại.

Hàn Bân nói, “15739305XXX thẻ sim đó đâu?”

Hoàng Quế Tường lộ vẻ lo lắng, “Ta không nhớ, ta đã nói rồi, ta có nhiều thẻ sim, không chắc dùng cái nào.”

Hàn Bân quả quyết, "Ngươi không rõ, ta nói, số này là ngươi đăng ký, nhưng ngươi không dùng, số này luôn do con ngươi dùng, ngày đó gọi cho Trương Hạo Nam là Hoàng Giang Hy, xung đột với Trương Hạo Nam cũng là Hoàng Giang Hy."

Hoàng Quế Tường hoảng hốt, "Đội trưởng Hàn, con ta vẫn là học sinh, hắn không hiểu gì, không làm điều xấu."

Hàn Bân nói, "Hắn có làm điều xấu hay không ta không rõ, nhưng ngươi cố ý lừa cảnh sát, đã cấu thành tội cản trở công vụ, nghiêm trọng có thể bị xử tù, ngươi biết rõ sự nghiêm trọng của việc này."

Hoàng Quế Tường nuốt nước bọt, "Ta… đội trưởng Hàn, ta không cố ý lừa ngài, ta chỉ không muốn việc này ảnh hưởng đến Giang Hy, dù sao hắn vẫn là đứa trẻ, ta không muốn hắn chịu tội của người lớn."

Hàn Bân nghiêm túc, "Ta hiểu tình yêu của ngươi dành cho con, nhưng vấn đề là Trương Hạo Nam đã chết, vụ án phải được làm rõ, tất cả người liên quan phải được kiểm tra, Hoàng Giang Hy hiện là người liên quan, cảnh sát phải lấy lời khai. Ngươi là người giám hộ của hắn, ta hy vọng ngươi giúp."

"Để ta suy nghĩ." Hoàng Quế Tường hít sâu, trán đầy mồ hôi.

Một lúc sau, Hoàng Quế Tường hỏi, "Đội trưởng Hàn, con ta đang học cấp ba, quản lý khép kín, mỗi tuần về một lần, ngài xem có thể chờ hắn về nghỉ, ta dẫn hắn đến đồn cảnh sát lấy lời khai không."

"Không thể. Đây là vụ án giết người, chúng ta không thể trì hoãn. Hơn nữa, chúng ta không chiếm nhiều thời gian của con ngươi, chỉ nói chuyện một giờ là đủ."

“Ta có thể liên lạc với Tần Nghiên Tuyết không, chúng ta cùng giám hộ, việc của con cần bàn bạc.”

Hàn Bân nói, “Ta sẽ để người dẫn ngươi đến trường đón Hoàng Giang Hy, ta sẽ mời Tần Nghiên Tuyết đến đồn cảnh sát, các ngươi có thể gặp ở đó.”

Chương 1318: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hoàng Quế Tường bất đắc dĩ, "Được."

Sau đó, Hàn Bân gọi đội viên phân công, mọi người chia nhau hành động.

…

Một giờ rưỡi chiều, cục Công an thành phố.

Hoàng Quế Tường, Hoàng Giang Hy, Tần Nghiên Tuyết đều được dẫn đến đồn cảnh sát.

Hoàng Quế Tường và Tần Nghiên Tuyết bàn bạc, cuối cùng quyết định Tần Nghiên Tuyết đi cùng Hoàng Giang Hy lấy lời khai.

Hàn Bân gặp Hoàng Giang Hy trong phòng họp, thiếu niên mười mấy tuổi, đeo kính không viền, cao khoảng một mét tám, không khác người lớn.

Hoàng Giang Hy ngồi ở bàn họp, bắt chéo chân, cúi đầu nhìn điện thoại.

Hàn Bân gõ bàn, "Ngươi tên gì?"

Hoàng Giang Hy cất điện thoại, nhìn Hàn Bân một cái, "Ta tên Hoàng Giang Hy, ngươi là ai?"

"Ta là Hàn Bân, đội điều tra hình sự thành phố."

"Là ngươi gọi ta đến?"

"Đúng."

“Có gì nói nhanh. Ta khó ra khỏi trường một lần, lát nữa còn có việc.”

Hàn Bân cười, “Ngươi bình tĩnh thật.”

Tần Nghiên Tuyết kéo tay con trai, “Giang Hy, ngươi nói chuyện đàng hoàng với đội trưởng Hàn.”

Hoàng Giang Hy nhún vai.

“Ngươi muốn về sớm, có thể. Chỉ cần ngươi trả lời ta vài câu.”

“Vậy hỏi nhanh lên.”

“Ngươi có biết Trương Hạo Nam không?”

Hoàng Giang Hy không thèm để ý, “Trương Hạo Nam là cái quái gì, ta chỉ biết Trần Hạo Nam!”

Tần Nghiên Tuyết nhíu mày, “Giang Hy, ta đã nói ngươi nói chuyện đàng hoàng.”

Triệu Minh lớn tiếng, “Hoàng Giang Hy, ngươi biết đây là đâu không, ngươi giở trò gì, ta nói ngươi, ngươi tuổi này cái gì cũng hiểu, đừng tự chuốc phiền.”

Tần Nghiên Tuyết vội nói, “Cảnh sát, hắn còn nhỏ, ngài đừng chấp hắn.”

Hoàng Giang Hy cãi, “Ta không còn nhỏ, ta đã lớn, đừng coi ta là trẻ con.”

Hàn Bân nói theo, “Ngươi nói ngươi lớn, vậy cư xử trưởng thành. Hợp tác điều tra, chỉ cần loại trừ nghi ngờ, chúng ta sẽ thả ngươi.”

“Nghi ngờ gì?” Hoàng Giang Hy hỏi lại.

“Ta hỏi, ngươi đáp.” Hàn Bân nghiêm nghị, “Ngươi biết Trương Hạo Nam không?”

“Biết.”

“Biết thế nào?”

“Ta không muốn nói.”

Hàn Bân ngẩng lên nhìn hắn, “Ngươi không phải đã lớn sao, còn giở tính trẻ con, không thấy xấu hổ?”

Dù biết là chiêu khích tướng, nhưng Hoàng Giang Hy vẫn mắc bẫy, “Ba ta nói, hắn là bạn trai của mẹ ta.”

“Ngươi… ba ngươi nói với ngươi? Tần Nghiên Tuyết thở dài.

Hoàng Giang Hy lộ vẻ mỉa mai, “Ngươi muốn giấu ta cả đời, ngươi đã xấu hổ vậy sao còn ở với hắn?”

“Ngươi này, sao nói chuyện với ta như vậy, ngươi…” Tần Nghiên Tuyết giận run, chỉ tay vào Hoàng Giang Hy không nói được.

Hàn Bân hỏi tiếp, “Ngươi đã gặp Trương Hạo Nam chưa?”

Hoàng Giang Hy hừ một tiếng, “Ta không chỉ gặp, còn đánh hắn một trận!”

“Ngươi đánh hắn khi nào?”

“Chiều 10 tháng 12, khoảng ba giờ.”

“Đánh ở đâu?”

“Gần trường ta, ngày 9 ta gọi hắn, hẹn gặp gần trường, xin phép ra ngoài đánh hắn.”

“Đánh thế nào?”

Hoàng Giang Hy khinh thường, “Ta đấm một phát sưng mặt. Thằng đó gầy, không chịu đòn.”

“Giang Hy, ngươi không phải vậy, sao lại làm thế…” Tần Nghiên Tuyết môi run run.

“Ta làm vậy vì ai, không phải vì ngươi, ngươi muốn tìm trai trẻ, ta hiểu, ta không quản, như ba ta, tùy, đó là tự do của ngươi. Nhưng ngươi trả tiền mua nhà, trả tiền nhà cho hắn, ngươi có ngốc không?” Hoàng Giang Hy mỉa mai,

“Nói phụ nữ yêu thì ngu, ta tưởng nói mấy cô gái trẻ, ai ngờ ngươi cũng vậy. Làm ơn đừng để ta lo.”

Lời này không chỉ làm Tần Nghiên Tuyết ngẩn ra, mọi người cũng sững sờ.

Nhưng nghĩ kỹ, lời của Hoàng Giang Hy không sai.

Tần Nghiên Tuyết không chỉ trả tiền nhà, mỗi tháng còn trả tiền nhà cho hắn, vì cái gì?

Hàn Bân hỏi tiếp, “Ngươi và Trương Hạo Nam đánh nhau có dùng vũ khí không?”

Hoàng Giang Hy liếm môi, “Ta không muốn trả lời.”

Hàn Bân nói, “Trương Hạo Nam đã chết, hắn không báo cảnh sát, chúng ta không truy cứu vụ đánh nhau, chỉ lấy lời khai, làm rõ mối quan hệ. Ngươi cứ nói thẳng, sẽ không truy cứu trách nhiệm.”

“Thật chứ?”

Hàn Bân nói, “Theo chúng ta biết lúc đó thương tích không nặng, sẽ không ảnh hưởng ngươi.”

“Ta có mang dao phòng thân, ta không định làm hại hắn, chỉ để phòng thân. Ta định nói lý với hắn, nhưng sợ có đánh nhau, ta còn nhỏ, không phải đối thủ.”

Hàn Bân hỏi, “Ngươi định nói lý gì?”

“Rất đơn giản, bảo hắn rời xa mẹ ta, đừng ảnh hưởng đến gia đình ta, đừng lừa tiền của mẹ ta, nếu không, ta gặp hắn lần nào đánh lần đó.”

Hàn Bân nói, “Hắn nói gì?”

Hoàng Giang Hy mặt khó coi, “Hắn cười, nói mẹ ta tự nguyện, rất thích ở với hắn, bảo ta cút, đừng lo chuyện người lớn. Cái gì mà người lớn, hắn cũng mới hơn hai mươi, nhìn dáng vẻ đó, chưa chắc học hành tử tế, có khi học vấn còn không bằng ta. Rác rưởi.”

“Sau đó?”

“Còn sao nữa, chúng ta đánh nhau.”

“Ai đánh trước?”

“Trương Hạo Nam đánh trước, hắn đẩy ta, rồi ta mới phản công. Một đấm sưng mặt hắn, ta cũng không chịu thua. Hai năm nữa, ta đánh cho hắn khóc.”

“Ngươi có dùng dao không?”

Hoàng Giang Hy gật đầu, “Có.”

“Đâm hắn chỗ nào?”

Hoàng Giang Hy do dự, “Không phải đâm, chỉ vô ý rạch tay hắn, không nghiêm trọng. Một vết nhỏ, dán băng cá nhân là được.”

Tần Nghiên Tuyết lo lắng, “Giang Hy, ngươi sao dám mang dao, lỡ có chuyện gì thì sao? Dao đó đâu, đưa ta.”

Hoàng Giang Hy cãi, “Đưa ngươi làm gì, ta đưa cảnh sát. Ngươi còn trách ta, ngươi tự nghĩ lại mình, ngươi là người học hành, ta chỉ nghe nói đàn ông mua nhà, trả tiền nhà cho đàn bà, chưa nghe đàn bà làm thế, thầy giáo ngươi dạy ngươi vậy?”

Chương 1319: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tần Nghiên Tuyết chỉ tay vào Hoàng Giang Hy, tức không nói được.

Hàn Bân giơ tay ra hiệu im lặng, "Tần Nghiên Tuyết, ngươi đừng cãi nữa, muốn dạy con thì về nhà dạy, giờ ngươi cần làm là nghe, để chúng ta hỏi."

Tần Nghiên Tuyết thở dài, giờ nói gì nàng cũng không biết.

Từ lời khai của Hoàng Giang Hy, có thể xác nhận hắn là người xung đột với Trương Hạo Nam ngày 10 tháng 12, nhưng Trương Hạo Nam bị hại ngày 26 tháng 12, hai việc không liên quan, chỉ chứng minh Hoàng Giang Hy có động cơ.

Hàn Bân hỏi, "Từ chín giờ tối đến mười hai giờ đêm ngày 26 tháng 12, ngươi ở đâu?"

"Ta ở trường."

"Chắc chắn?"

"Ta muốn ra ngoài nhưng không được. Cảnh sát, vụ này điều tra bao lâu?"

"Đến khi bắt được hung thủ."

"Hê, vậy chắc lâu, có gì không rõ, ngươi cứ gọi ta, không sao, ta nhất định hợp tác. Trường chán lắm, ta muốn ra ngoài lâu rồi."

Hàn Bân cười, "Ngoài ngày 10 tháng 12, ngươi có gặp Trương Hạo Nam?"

“Không.”

“Còn liên lạc với hắn?”

Hoàng Giang Hy nhún vai, “Không.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Sao không liên lạc, không định quản chuyện này?”

Hoàng Giang Hy vuốt tai, “Không phải không quản, thế này. Đánh nhau xong, hiểu rõ rồi. Chỉ cần mẹ ta không tỉnh táo, ta có cố cũng vô ích.”

“Dao dùng đánh nhau đâu?”

Hoàng Giang Hy cúi đầu, “Ta không nhớ.”

“Vậy nhớ lại.”

“Hình như ta vứt rồi.”

“Vứt đâu?”

“Vứt vào thùng rác gần trường.”

“Hoàng Giang Hy, ta hứa không truy cứu trách nhiệm, nhưng ngươi phải nói thật, ngươi nói dối ta cũng bắt ngươi.”

“Ta thật sự vứt rồi, dao đó rạch tay hắn, ta thấy bẩn nên vứt.”

Hàn Bân nhìn hắn, thấy hắn không giả vờ, gấp sổ lại, “Được rồi, xong lời khai.”

Tần Nghiên Tuyết vội hỏi, “Đội trưởng Hàn, chúng ta đi được chưa?”

“Đi đi.” Hàn Bân đáp, nhắc nhở Hoàng Giang Hy, “Sau này đánh nhau không được dùng dao.”

“Biết rồi, ta không cần dùng dao.” Hoàng Giang Hy đứng dậy, vươn vai, tò mò hỏi, “Đội trưởng Hàn, Trương Hạo Nam chết thế nào?”

“Muốn biết?”

“Muốn, tất nhiên muốn.”

Hàn Bân hỏi lại, “Ngươi có hút thuốc không?”

Hoàng Giang Hy liếc mẹ mình, “Không.”

Hàn Bân nghiêm túc, “Không thì tốt, Trương Hạo Nam chết ngạt bởi thuốc lá.”

“Ha ha… ngài đừng đùa, ta quen nhiều người hút thuốc, chưa nghe ai chết ngạt. Cảnh sát thích dạy đời, sợ ta hút thuốc, nên dọa ta.”

Hàn Bân không muốn tranh cãi, “Ngươi nói sao cũng được.”

Tần Nghiên Tuyết kéo tay con, “Đội trưởng Hàn là muốn tốt cho ngươi, đi đi, ngươi càng ngày càng không ra gì.”

Mẹ con ra khỏi phòng họp, đi một đoạn gặp Hoàng Quế Tường.

“Cuối cùng các ngươi ra rồi, hỏi xong chưa, con không sao chứ.”

“Ba, ta nói xong rồi, không sao, chỉ là đánh nhau với thằng đó, ta không muốn về trường, tối nay ăn Hải Để Lao đi.”

Hoàng Quế Tường thở phào, “Được, ngươi muốn ăn gì, ba cho ngươi ăn.”

“Yes, ta muốn ăn Hải Để Lao lâu rồi.”

Tần Nghiên Tuyết mặt lạnh, “Ăn gì mà ăn, ngươi xem ngươi bây giờ thành cái gì, khác gì bọn du côn ngoài trường, càng ngày càng không ra gì.”

Hoàng Quế Tường nói, “Nghiên Tuyết, đừng mắng con, đây là đồn cảnh sát, có gì ra ngoài nói.”

“Hoàng Quế Tường, ta chưa nói ngươi, sao ngươi dạy con vậy, sao nói chuyện riêng của ta cho nó, có phải cơ hội nào ngươi cũng nói xấu ta, vẽ ta thành người mẹ vô trách nhiệm.”

“Nghiên Tuyết, sao ngươi nghĩ vậy, ta chưa nói xấu ngươi.”

“Nói không, ngươi không nói sao nó biết Trương Hạo Nam? Còn bảo nó gây rối cho Trương Hạo Nam, ngươi biết nó mang dao, lỡ có chuyện ngươi chịu trách nhiệm không.”

Hoàng Quế Tường hừ một tiếng, “Ngươi nói ta này nọ, còn ngươi, ngươi đàng hoàng thì sợ gì ta nói.”

Tần Nghiên Tuyết tức, “Hoàng Quế Tường, ta thật mù, sao lại lấy ngươi, thật may ta ly hôn, đó là việc đúng đắn nhất!”

Hàn Bân quát, “Kêu gì? Muốn thi giọng à, có muốn vào phòng thẩm vấn, ở đó cách âm tốt, tha hồ kêu không sợ làm phiền ai.”

Hoàng Quế Tường vội xin lỗi, “Đội trưởng Hàn, xin lỗi, chúng ta không kêu nữa, chúng ta đi.”

“Hoàng Quế Tường, ngươi cản trở công vụ, ta đã cho ngươi đi chưa.”

“Đội trưởng Hàn, ta nhất thời hồ đồ, sau đó ta đã nói thật, ta không dám nữa, ngài tha cho ta.”

“Gần đây không được rời Cầm Đảo, gọi là đến!”

“Vâng vâng, ngài gọi ta lập tức đến.” Hoàng Quế Tường thề thốt, thấy Hàn Bân đồng ý, vội kéo con chạy.

Tần Nghiên Tuyết đầy lo lắng, miệng đã nổi nhiệt, “Đội trưởng Hàn, vụ của Hạo Nam có manh mối không?”

“Đang điều tra, không tiện nói.”

“Khổ ngài, ta đi trước.” Tần Nghiên Tuyết nói xong, cũng rời đi.

Triệu Minh xoa cằm, “Gia đình này thật kỳ lạ.”

Hàn Bân hừ, “Có cái kỳ lạ thật, có cái là giả.”

“Ý ngài là gia đình này đang diễn?”

“Nửa thật nửa giả.”

“Sao cơ?”

Hàn Bân nhớ lại, phân tích, “Không nói người khác, ta nghĩ Hoàng Quế Tường và Tần Nghiên Tuyết có liên lạc.”

“Sao ngài nhận ra?”

“Ngươi không thấy việc Hoàng Quế Tường bị thương rất trùng hợp sao.”

Triệu Minh liền hiểu, “Ngài nói Tần Nghiên Tuyết đã nhắc Hoàng Quế Tường cảnh sát có thể liên lạc với hắn.”

“Đúng.”

“Vậy họ có liên quan đến cái chết của Trương Hạo Nam không?”

Hàn Bân suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu, “Chắc không đến mức đó. Theo tình hình hiện tại, họ đã ly hôn thật sự, nhưng giữa họ chắc chắn vẫn còn liên lạc vì có một đứa con chung. Đứa trẻ đó là cầu nối giữa họ và là điều mà cả hai đều quan tâm.

Chương 1320: Tiêu Đề 《Ẩn》

Sau khi Tần Nghiên Tuyết làm việc với cảnh sát, nàng biết rằng có một người họ Hoàng có thể đã xảy ra mâu thuẫn với Trương Hạo Nam. Nàng rất có thể đã hỏi Hoàng Quế Tường về chuyện này, điều đó cũng khó tránh. Dù sao, nó cũng có thể ảnh hưởng đến con trai của họ.

Còn việc họ vừa rồi thực sự cãi nhau hay đang diễn cho cảnh sát xem, ta nghĩ chắc là một nửa thật, một nửa diễn."

Chỉ cần không liên quan đến vụ án, Hàn Bân cũng không muốn điều tra sâu thêm.

Có những chuyện chỉ cần một chút gợi ý của Hàn Bân là Triệu Minh cũng hiểu ra ngay, hắn giơ ngón tay cái lên, "Đội trưởng Hàn, ngài vẫn là người lợi hại nhất, suýt chút nữa bị họ lừa rồi."

Hàn Bân vỗ vai hắn, "Quay lại văn phòng thôi, nói nhiều quá ta cũng khát nước rồi."

Hai người Hàn Bân xuống lầu, Hàn Bân đang suy nghĩ xem nên đến văn phòng đội một hay trở về văn phòng của mình thì Lý Cầm bước ra, "Đội trưởng Hàn, ta đang định tìm ngài."

"Có chuyện gì vậy?"

"Chúng ta đã liên lạc được với một người liên quan đến vụ án 821, nàng đã đến đồn cảnh sát và chúng ta đang chuẩn bị lấy lời khai của nàng."

"Người nào?"

“Nàng tên là Đường Tiệp Phù, là nữ sinh trung học mang thai năm xưa. Sau khi vụ án 821 xảy ra, vì nàng cũng có động cơ gây án nên bị coi là nghi phạm và bị điều tra. Nói thật, nàng cũng rất đáng thương, nạn nhân vụ 821 đã bôi nhọ danh dự của nàng, kết quả là nạn nhân bị giết, và nàng cũng bị cuốn vào vụ án này.”

Hàn Bân đã xem hồ sơ vụ án 821, hắn có ấn tượng khá sâu sắc về người liên quan không lớn tuổi này.

Hàn Bân và Lý Cầm cùng vào văn phòng, thấy một cô gái trẻ ngồi trên ghế, ăn mặc thời trang, trông như hơn hai mươi tuổi, nhưng lại có vẻ trưởng thành hơn so với tuổi thật.

Lý Cầm giới thiệu, “Đường tiểu thư, đây là đội trưởng Hàn của chúng ta, cũng là người phụ trách vụ án.”

Đường Tiệp Phù đứng lên, quan sát Hàn Bân một lúc, “Đội trưởng Hàn, nghe nói các ngài muốn tìm hiểu về vụ án 821, có phải muốn điều tra lại không?”

“Đường tiểu thư, ngồi xuống nói chuyện.” Hàn Bân làm một động tác mời, rồi tiếp tục, “Đường tiểu thư, vài ngày trước ở khu vực Thành phố Cầm Đảo đã xảy ra một vụ giết người, phương thức gây án giống với vụ 821 năm xưa. Chúng ta mời ngài đến để tìm hiểu thêm về vụ 821, xem hai vụ án có cùng một hung thủ hay không.”

Đường Tiệp Phù nhíu mày, “Có nghĩa là các ngài cũng không chắc đó có phải là cùng một hung thủ không?”

Hàn Bân gật đầu.

Đường Tiệp Phù thở dài, nắm chặt túi xách, “Nếu hai vụ án không phải cùng một hung thủ, các ngài có tiếp tục điều tra vụ 821 không?”

“Chúng ta chắc chắn sẽ ưu tiên điều tra vụ án hiện tại. Vụ án này mới xảy ra, manh mối vẫn còn dễ điều tra, nếu bỏ lỡ

thời gian này, sau này sẽ rất khó. Còn vụ án 821, phải xem chỉ đạo của lãnh đạo cấp trên và có tìm được manh mối mới hay không."

Đường Tiệp Phù mím môi, tiếp tục nói, "Vụ án 821 ảnh hưởng rất lớn đến ta và gia đình, ta hy vọng các ngài có thể phá được vụ án này để trả lại trong sạch cho ta và gia đình. Nhưng nếu… các ngài không tìm thấy manh mối mới, không chắc chắn điều tra rõ vụ án, ta mong các ngài đừng tiếp tục nữa… ta không muốn gia đình ta phải chịu thêm tổn thương lần thứ ba. Bây giờ, ta chỉ muốn sống bình yên."

"Ta hiểu cảm giác của ngươi, nhưng trên đời này không có gì là tuyệt đối. Dù vụ án có manh mối mới, ta cũng không thể đảm bảo nhất định sẽ phá được. Ta chỉ có thể nói rằng sẽ cố gắng hết sức để điều tra." Hàn Bân hạ giọng xuống một chút,

"Ngươi đã sẵn lòng đến đồn cảnh sát để lấy lời khai, điều đó cho thấy trong tiềm thức ngươi cũng muốn làm rõ vụ án này, mục tiêu của chúng ta là giống nhau, cảnh sát thực sự cần sự hợp tác của ngươi.

Ngươi nói sợ vụ án sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của gia đình ngươi, thực ra ngươi đã có nỗi lo này thì chứng tỏ ảnh hưởng của vụ án chưa bao giờ hết, ngươi và gia đình đang cố tránh né. Nhưng sự trốn tránh này là vô ích, chỉ cần cảnh sát chưa bắt được hung thủ thực sự, ảnh hưởng này vẫn sẽ tiếp tục.

Ngươi muốn làm con đà điểu, suốt đời vùi đầu vào cát sao."

Đường Tiệp Phù kêu lên, "Ta không muốn, tại sao ta phải làm vậy, ta mới là nạn nhân thực sự, chính người phụ nữ đó đã nói xấu ta khắp nơi. Ta chưa bao giờ làm hại nàng, cũng không có khả năng, cái chết của nàng không liên quan gì đến ta."

Hàn Bân nói, “Chính vì không liên quan đến ngươi, ngươi càng nên hợp tác với cảnh sát điều tra, như vậy mới có thể rửa sạch nghi ngờ cho ngươi, ngươi và gia đình mới không bị ảnh hưởng bởi vụ án này.

Ngươi hiểu lý lẽ, những điều khác ta không nói nữa, ta muốn dành nhiều thời gian hơn để điều tra vụ án.”

Hàn Bân biết, Đường Tiệp Phù đã chủ động đến đồn cảnh sát lấy lời khai, chứng tỏ nàng đã quyết định, chỉ là đến lúc này nàng có chút do dự, muốn nhận được thêm sự bảo đảm từ cảnh sát.

Đường Tiệp Phù cúi đầu, cắn môi, hai tay vặn vào nhau, nàng vừa mới trưởng thành, chưa đến hai mươi tuổi, cần rất nhiều can đảm mới bước vào cổng đồn cảnh sát.

Nàng biết Hàn Bân nói có lý, nhưng nàng vẫn bồn chồn, rất băn khoăn.

Vụ án này không chỉ ảnh hưởng đến nàng, mà còn ảnh hưởng đến cả gia đình nàng, như Hàn Bân đã nói, nàng còn trẻ, không muốn sống nửa đời còn lại dưới cái bóng đen đó.

Chương 1321: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đường Tiệp Phù suy nghĩ rất lâu, hít sâu một hơi, "Đội trưởng Hàn, ta sẵn lòng hợp tác điều tra, như ngài đã nói, dù cuối cùng có phá được án hay không, ít nhất ta đã cố gắng, sau này nghĩ lại sẽ không hối hận."

Hàn Bân gật đầu, thành thật nói, "Vụ án 821 đã qua rất lâu, nhiều manh mối đã đứt đoạn, ta muốn nghe ngươi kể lại một lần những gì đã xảy ra năm đó."

"Từ đâu mà bắt đầu?"

"Từ mâu thuẫn giữa ngươi và nạn nhân vụ án 821."

"Nạn nhân vụ án 821 tên là Khương Tố Lệ, chúng ta cùng làng, gia đình ta và chồng nàng còn có chút họ hàng, trước đây gặp nhau ta còn gọi nàng là thím, hai nhà không có thù oán, thỉnh thoảng còn qua lại.

Năm ta học lớp 11, ta có một bạn trai, hắn rất tốt với ta, thường tặng ta quà và cùng ta học hành. Sau đó chúng ta… Đường Tiệp Phù lộ vẻ hối hận, "Khi đó ta không biết bảo vệ bản thân, lỡ mang thai, khi biết mình mang thai ta sợ lắm, không biết nói với ai, không biết làm gì.

Ta kể chuyện này với bạn trai, hắn cũng hoảng, hắn nói sẽ chịu trách nhiệm. Nhưng hắn cũng chỉ là học sinh, chẳng làm được gì, mọi việc vẫn không giải quyết được, hắn bắt đầu lảng tránh ta, ta đành một mình chịu đựng.

Ta kéo dài một thời gian, phản ứng mang thai ngày càng rõ, ta không chịu nổi nữa, nói với mẹ. Cả đời ta không quên được

phản ứng của mẹ lúc đó, vẻ mặt buồn bã, bất lực, tuyệt vọng, bà không đánh ta, cũng không mắng, chỉ khóc mãi, không ngừng khóc…”

Đường Tiệp Phù lau nước mắt, “Sau đó, mẹ đưa ta đi bệnh viện phá thai, đưa ta về nhà dưỡng bệnh. Một lần Khương Tố Lệ sang nhà chơi, thấy ta nằm trên giường, còn hỏi sao không đi học, có bị bệnh không.

Mẹ ta dĩ nhiên không thể nói sự thật, chỉ nói qua loa vài câu, tưởng rằng chuyện này đã qua, ai ngờ vài ngày sau làng đã đồn ầm lên chuyện ta mang thai và phá thai.

Ta không hiểu nổi, ta với nàng không oán không thù, dù ta có làm sai chuyện, cũng đâu liên quan gì đến nàng, sao nàng lại hại ta.”

Hàn Bân nói, “Đó là nguyên nhân khiến các ngươi mâu thuẫn.”

Đường Tiệp Phù lắc đầu, “Chỉ là bắt đầu thôi, chuyện này đến tai cha ta, ông tức giận đến tìm nàng đòi công bằng, nhưng bị Khương Tố Lệ mắng lại, nhà nàng đông người, cha ta không dám động tay, về nhà ấm ức, lại làm mình tức đến bệnh.

Người trong làng càng nói nhiều hơn, cha mẹ ta không muốn ra khỏi cửa, không nói chuyện với người trong làng. Khi đó ta muốn chết đi, nghĩ rằng mọi tai ương do ta mang đến, chết đi có lẽ mọi chuyện sẽ kết thúc, ta nhảy từ tầng ba nhà mình xuống.

Đường Tiệp Phù sờ chân, “Ta bị gãy chân, nhưng không chết, cha mẹ vội đưa ta đến bệnh viện. Ta sống sót, anh trai ta cũng biết chuyện này.

Anh ta học đại học xa nhà, cha mẹ vẫn giấu anh, nhưng chuyện ta nhảy lầu không thể giấu. Anh ta biết chuyện, lập tức về nhà, từ nhỏ anh chăm sóc, bảo vệ ta, là một người anh tốt.

Anh thấy ta nằm trên giường bệnh, rất đau lòng, chăm sóc ta hai ngày, sáng sớm ngày thứ ba, anh biến mất. Điều mà cha mẹ lo lắng nhất đã xảy ra, anh đến nhà Khương Tố Lệ đòi công bằng, đánh nhau với gia đình Khương Tố Lệ, còn làm bị thương con trai nàng.

Vì chuyện này, anh bị giam vài ngày, sau đó cha ta đến nhà Khương Tố Lệ đòi công bằng, dưới sự hòa giải của người lớn trong nhà họ Đường, chồng Khương Tố Lệ mới đồng ý hòa giải và đưa anh ta về từ đồn cảnh sát."

Đường Tiệp Phù khóc đỏ cả mắt, nghẹn ngào, "Không lâu sau, Khương Tố Lệ xảy ra chuyện, khi cảnh sát điều tra, có người nói thấy anh ta đến nhà Khương Tố Lệ hôm nàng chết, nên anh bị coi là nghi phạm chính. Nhưng thật ra anh ta bị oan, anh không làm gì cả."

Hàn Bân tiếp lời, "Ta đã xem hồ sơ vụ án, theo điều tra của cảnh sát Thành Nam, ngày Khương Tố Lệ chết, anh ngươi rời làng, đi đâu không rõ, điện thoại không liên lạc được, trường học cũng nói anh không trở về.

Chính vì anh ta có động cơ gây án, có nhân chứng thấy anh đến nhà Khương Tố Lệ, và hành tung không rõ, không tự nguyện đến đồn cảnh sát khai báo, nên bị coi là nghi phạm chính."

Đường Tiệp Phù giải thích, "Đó đều là hiểu lầm, sau đó anh ta đã liên lạc, đến đồn cảnh sát khai báo, dấu vân tay của anh không khớp với hiện trường, cảnh sát thả anh, chứng tỏ anh không phải hung thủ.

Đội hình sự phân cục Thành Nam bắt nhầm người rồi."

Hàn Bân chỉnh lại, "Theo hồ sơ, cảnh sát thả anh ta vì thiếu chứng cứ, anh không giải thích được rõ ràng hành tung trong thời gian mất tích."

Đường Tiệp Phù nói, “Nhưng dấu vân tay hung thủ tại hiện trường chẳng phải là bằng chứng tốt nhất sao.”

Hàn Bân nói, “Ai có thể chứng minh chỉ có một nghi phạm?”

Đường Tiệp Phù nhíu mày, “Ngài cũng không tin anh ta vô tội.”

“Ta tin hay không không quan trọng, quan trọng là chứng cứ.” Hàn Bân nói.

“Anh ta nói rất rõ ràng, trong thời gian đó, anh rất buồn, ở nhờ nhà bạn cùng lớp ở làng bên. Điều đó không có nghĩa là anh liên quan đến cái chết của Khương Tố Lệ.”

Hàn Bân nói, “Ta đã xem lời khai ở phân cục Thành Nam, bạn học đó là bạn cấp ba, người bạn đó làm việc xa, nhà bạn chỉ có anh ta ở. Vậy ta hỏi, tại sao anh không ở nhà mình, không về trường, lại ở nhà bạn một mình? Và trùng hợp lúc Khương Tố Lệ xảy ra chuyện.”

Đường Tiệp Phù nói, “Anh ta nói tâm trạng không tốt, không muốn ở nhà. Muốn tìm nơi yên tĩnh, không muốn về trường, nên ở nhà bạn, uống rượu vài ngày. Khi cảnh sát tìm thấy anh, anh mới biết chuyện Khương Tố Lệ bị giết.”

Chương 1322: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Lời khai của anh ta khó làm cảnh sát tin, nên mới bị coi là nghi phạm chính."

"Nhưng cuối cùng cảnh sát cũng loại trừ anh ta."

Hàn Bân nói, "Ta cũng hy vọng anh ta vô tội, nhưng ngươi cũng biết, chỉ cần chưa bắt được hung thủ thực sự, anh ta vẫn là nghi phạm, có thể ảnh hưởng cả đời anh."

Đường Tiệp Phù thở dài, "Ngài nói đúng, chuyện này thật sự ảnh hưởng đến anh ta, từ đó đến nay anh không về Cầm Đảo. Cha mẹ ta cũng không ở trong làng nữa, ta cũng nghỉ học. Cuộc sống của gia đình ta đã thay đổi hoàn toàn.

Suy cho cùng, vẫn là ta hại mọi người, nếu ngày đó ta không mang thai, chuyện này đã không xảy ra, không…"

Hàn Bân nói, "Chuyện đã xảy ra, truy cứu trách nhiệm không có ý nghĩa gì, việc ngươi cần làm bây giờ là nhớ lại vụ án năm đó, cung cấp nhiều manh mối nhất có thể cho cảnh sát.

Năm đó đội hình sự thành phố không tham gia điều tra vụ 821, dù ta đã xem hồ sơ nhưng hồ sơ là chết, người là sống, việc ngươi kể lại sẽ giúp chúng ta hiểu rõ hơn vụ án."

"Ta hiểu rồi, ngài còn muốn hỏi gì?"

"Người trong làng nói gì về tính cách của Khương Tố Lệ? Có ai thù hằn với nàng không?"

Đường Tiệp Phù nói, "Nàng thích nói chuyện phiếm, bàn tán về người khác, nhiều người trong làng không ưa nàng.

Nhưng để nói có thù hằn lớn, đến mức giết người, thì ta không rõ.”

“Sau khi Khương Tố Lệ chết, ai được lợi trực tiếp?”

“Không biết, ta nghe tên nàng đã bực, rất ít quan tâm chuyện nhà nàng.”

“Chiều 19 tháng 8 từ 1 giờ đến 5 giờ, ngươi ở đâu? Đừng nghĩ nhiều, chỉ là hỏi theo thủ tục.”

Khương Tố Lệ bị giết ngày 19, thi thể được phát hiện ngày 21, nên gọi là vụ án 821.

“Ta ở bệnh viện, chân ta chưa lành, các y bác sĩ đều có thể làm chứng.”

Hàn Bân chỉ hỏi theo thủ tục, theo hồ sơ, lúc đó chân nàng bị thương, đi lại không tiện, hầu như không có khả năng gây án.

“Anh ngươi hiện giờ ở đâu?”

“Anh tốt nghiệp đại học rồi, đang làm việc xa nhà.”

Hàn Bân thành thật nói, “Ta hy vọng ngươi có thể khuyên anh về đồn cảnh sát làm lời khai.”

Đường Tiệp Phù lộ vẻ khó xử, “Đội trưởng Hàn, anh ta… bị ảnh hưởng nhiều bởi vụ Khương Tố Lệ, ta không dám chắc khuyên được anh về, cũng không biết mở lời thế nào.”

“Cảnh sát cũng sẽ liên lạc với anh, mời anh về Cầm Đảo lấy lời khai, nếu anh hỏi ngươi, hy vọng ngươi có thể khuyên.”

Đường Tiệp Phù do dự một lúc, rồi nói, “Được, ta biết rồi.”

Hàn Bân lại hỏi thêm vài câu, sau đó tiễn Đường Tiệp Phù ra khỏi văn phòng, nhìn cách nàng đi, có vẻ chân vẫn còn di chứng.

Những gì Đường Tiệp Phù kể, giúp hắn hiểu rõ hơn về vụ án.

Đáng tiếc là vụ án đã quá lâu, điều tra lại rất khó khăn.

Dựa vào lời kể của Đường Tiệp Phù, Hàn Bân bắt đầu nghiên cứu lại hồ sơ, kết hợp hai bên dễ dàng hiểu rõ hơn vụ án, Hàn Bân hy vọng sau khi hiểu rõ vụ án 821 sẽ so sánh hai vụ, tiến hành phác họa tâm lý hung thủ.

……

Sáng hôm sau, Hàn Bân vừa đến văn phòng thì Vương Tiêu liền đến báo cáo công việc.

Hàn Bân vẫy tay, ra hiệu hắn ngồi xuống ghế sofa, "Có manh mối gì mới không?"

"Hàn đội, hôm qua chúng ta đã kiểm tra camera giám sát ở khu dân cư Vinh Uyển. Khi xem camera ở bãi đậu xe ngầm, ta phát hiện một chiếc xe khả nghi." Vương Tiêu mở máy tính và phát một đoạn video.

Trong video là cảnh từ camera giám sát tại lối vào bãi đậu xe ngầm. Vương Tiêu chỉ vào một chiếc xe Buick màu đen, "Hàn đội, ngài nhìn chiếc xe này, nó đến cửa bãi đậu xe vào lúc tám giờ hai mươi tối, nhưng không vào ngay mà đậu bên cạnh. Đợi khi có xe khác đi qua, nó mới theo sau chiếc xe trắng vào bãi đậu xe, nó đang lợi dụng hệ thống thẻ từ."

Ngài hãy xem đoạn video giám sát tại lối ra này, khoảng chín giờ bốn mươi tối, hắn lại theo sau một chiếc Honda đỏ ra khỏi bãi đậu xe, cũng lợi dụng hệ thống thẻ từ của xe khác, hơn nữa, thời gian xe này ở bãi đậu xe hoàn toàn trùng khớp với thời gian Trương Hạo Nam tử vong."

Hàn Bân cầm chuột thao tác trên máy tính, kiểm tra kỹ lưỡng, "Còn video giám sát khác của chiếc xe này không?"

“Camera của khu dân cư chỉ có hai đoạn này, nhưng có thể kiểm tra hệ thống giám sát Thiên Võng, chỉ cần một chút thời gian.”

“Đã tra được thông tin chủ xe chưa? Có phải xe giả không?”

Vương Tiêu đáp, “Biển số xe, kiểu dáng và màu sắc đều khớp, cũng đã tra được thông tin chủ xe, nhưng tạm thời chưa thể xác định có phải xe giả không.”

Xe giả có hai loại, một loại là lấy bừa biển số, khi tra sẽ thấy biển số không khớp với kiểu dáng và màu sắc của xe, dễ dàng nhận ra là giả.

Loại xe giả thứ hai tinh vi hơn, dùng biển số của xe cùng nhãn hiệu, màu sắc và kiểu dáng, dù tra được cũng khó phát hiện là xe giả. Nếu vi phạm hoặc gây án, người xui xẻo chính là chủ xe thật.

Thông tin xe khả nghi:

Kiểu dáng: Buick

Màu sắc: Đen

Đời: 2012

Chủ xe: Cận Tiểu Sơn

Biển số: B32V97

Số điện thoại: 13348573XXX

Địa chỉ: Thành phố Cầm Đảo, Khu Tân Hoa, đường Trường Phong, khu dân cư Trường Phong.

Hàn Bân xem xong thông tin chủ xe, ra lệnh, “Ngươi dẫn người đi tra hệ thống giám sát Thiên Võng, kiểm tra xe khả nghi rời khu dân cư Vinh Uyển đi đâu. Ta dẫn người đến khu dân cư Trường Phong bố trí.”

“Vâng.” Vương Tiêu đáp, chuẩn bị rời văn phòng.

Chương 1323: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân gọi hắn lại, dặn dò, "Ngươi bảo Hoàng Khiết Khiết đến phòng kỹ thuật, nhờ họ định vị số điện thoại của chủ xe."

"Ta nhớ rồi."

Vương Tiêu rời đi, Hàn Bân đến văn phòng đội hai, gọi vài thành viên cùng đến khu dân cư Trường Phong.

Manh mối này rất quan trọng, hắn không dám chậm trễ, một khi tìm ra chiếc xe gây án, có thể lần ra hung thủ…

Khu dân cư Trường Phong.

Đây là một khu dân cư cũ, với các tòa nhà thấp tầng, ưu điểm là tầng không cao, nhược điểm là diện tích nhỏ, gần như không có không gian xanh, cũng không có bãi đậu xe ngầm, các xe đậu tùy tiện.

Khu dân cư có tổng cộng sáu tòa nhà, Hàn Bân dẫn người đi một vòng quanh khu dân cư, phát hiện một chiếc xe Buick màu đen.

Hàn Bân không dám lại quá gần, đứng hút thuốc từ xa, so sánh kỹ lưỡng chiếc Buick này với xe khả nghi trong video, biển số, kiểu dáng và màu sắc hoàn toàn trùng khớp.

Có thể chắc chắn chiếc Buick này chính là xe khả nghi.

Việc chiếc xe khả nghi đậu công khai trong khu dân cư là điều hiếm thấy.

Sau khi xác định vị trí xe khả nghi, bước tiếp theo là tìm chủ xe.

Thông tin chủ xe đã tra được, Hàn Bân cũng đã xem ảnh của hắn, biết hắn sống tại phòng 402, tòa nhà số 3 khu dân cư Trường Phong.

Thông tin đăng ký địa chỉ xe không nhất thiết là địa chỉ hiện tại, đó là lý do Hàn Bân không bắt người ngay lập tức. Nhưng giờ đã tìm thấy xe, chứng tỏ người có thể vẫn sống ở khu dân cư này.

Một lúc sau, Hàn Bân và đồng đội lên tầng 4, tòa nhà số 3.

Lúc này đã là mười giờ sáng, Hàn Bân đứng ngoài cửa nghe ngóng, không nghe thấy động tĩnh gì.

Hàn Bân cho cảnh sát bố trí xung quanh, hắn thì suy nghĩ cách gọi cửa. Nếu người trong nhà thật sự là hung thủ giết Trương Hạo Nam, sẽ là kẻ rất nguy hiểm.

Gọi cửa cũng cần khéo léo, không để đối phương nghi ngờ, đặc biệt khi đối mặt với kẻ tình nghi nguy hiểm, một khi hắn có chuẩn bị, có thể gây nguy hiểm cho cảnh sát.

Thông thường, nghi phạm sau khi gây án ít khi ở nhà mình, nhiều khi là nhà thuê tạm thời, hàng xóm không quen biết, nên nhờ hàng xóm gọi cửa cũng không phù hợp, sẽ khiến đối phương cảnh giác.

Nhưng chủ xe Cận Tiểu Sơn thì khác, từ thông tin chủ xe để lại, hắn ở đây lâu rồi, nếu là cư dân cũ, có thể quen biết hàng xóm xung quanh, khi hàng xóm gọi cửa sẽ không cảnh giác.

Nghĩ vậy, Hàn Bân gõ cửa nhà hàng xóm phòng 401, người mở cửa là một người đàn ông ngoài ba mươi, nhìn Hàn Bân nghi hoặc, “Ngươi tìm ai?”

Hàn Bân giơ thẻ cảnh sát, ra hiệu im lặng, "Có thể vào nhà nói chuyện không?"

Người đàn ông nhìn kỹ thẻ cảnh sát của Hàn Bân, "Được, ngài vào đi."

Hàn Bân vẫy tay, hai đồng đội đi theo vào nhà, những người khác tiếp tục bố trí bên ngoài.

Vào nhà, Hàn Bân quan sát xung quanh, "Nhà ngài còn ai khác không?"

"Không, vợ ta đi làm, con đi học. Ngài đến muộn chút nữa, ta cũng ra ngoài rồi." Người đàn ông nhìn Hàn Bân, có chút cảnh giác, "Cảnh sát, ngươi có chuyện gì?"

"Đại ca, ngài tên gì?"

"Ta tên Trần Quân, ngài gọi ta Lão Trần được rồi."

"Trần tiên sinh, ngài không cần lo lắng, chúng ta không đến tìm ngài, mà đến khu dân cư điều tra một vụ án, muốn hỏi ngài vài chuyện."

"Ồ, vụ án gì?"

"Ngài có biết chiếc xe Buick màu đen biển số B32V97 dưới lầu là của ai không?"

"Biết, là của Cận Tiểu Sơn nhà đối diện. Đúng rồi, mấy hôm trước xe hắn bị trộm, các ngài đến điều tra vụ đó à?"

"Ngài và Cận Tiểu Sơn quan hệ thế nào?"

"Khá tốt, chúng ta là hàng xóm lâu năm, thường tụ tập uống rượu, vui vẻ."

"Xe của Cận Tiểu Sơn bị trộm khi nào?"

"Cụ thể khi nào bị trộm hắn cũng không rõ, sáng 27 tháng 12 hắn phát hiện xe có vấn đề, sau đó đưa xe đi kiểm tra ở gara."

“Cận Tiểu Sơn có báo cảnh sát không?”

“Chuyện này ta không rõ.” Trần Quân lắc đầu, tiếp tục nói, “Ngày 27, hắn phát hiện xe bị động, hỏi vài người hàng xóm xem có ai thấy không. May mà xe không có đồ quý, cũng không mất mát gì lớn.”

“Tối 26 tháng 12 từ 9 giờ đến 12 giờ đêm, Cận Tiểu Sơn có ở nhà không?”

Trần Quân lắc đầu, “Chuyện này ta không nhớ rõ, hắn ở ngay bên cạnh, hay ngài sang hỏi hắn.”

“Trần tiên sinh, ngài có thể giúp chúng ta gọi cửa không?”

Trần Quân thấy có gì đó không đúng, hỏi lại, “Cảnh sát, các ngài tìm Cận Tiểu Sơn có việc gì?”

Hàn Bân đáp, “Chúng ta muốn tìm Cận Tiểu Sơn hỏi vài chuyện.”

Trần Quân hỏi lại, “Tại sao các ngài không tự gọi cửa?”

Hàn Bân suy nghĩ một lúc rồi nói, “Chúng ta đang điều tra một vụ án, thời gian gây án là tối 26 tháng 12, nghi phạm lái chiếc Buick màu đen, chúng ta chưa xác định được nghi phạm là ai, không biết Cận Tiểu Sơn có liên quan đến vụ án không.”

“Cảnh sát, theo ta biết, Cận Tiểu Sơn là người hiền lành, tuyệt đối không làm chuyện phạm pháp. Ta nói chắc là có kẻ trộm xe hắn, rồi dùng xe hắn gây án.”

“Ngài hiểu hắn, chúng ta thì không, nên vẫn mong ngài giúp gọi cửa, trước khi hắn mở cửa, tốt nhất đừng đề cập đến cảnh sát, tránh làm hắn nghi ngờ.”

“Không vấn đề, ta tin hắn không liên quan đến vụ án, hắn là nạn nhân của vụ trộm xe, không có gì phải sợ.” Nói rồi, Trần Quân mặc thêm áo, “Đi thôi, ta gọi cửa, nhưng ta không chắc hắn có nhà không.”

“Phiền ngài rồi.”

“Chuyện nhỏ.”

Chương 1324: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trần Quân ra khỏi cửa, đi vài bước đến cửa nhà Cận Tiểu Sơn, "Cộc cộc."

"Ai đấy?" Bên trong vang lên tiếng một người đàn ông.

"Là ta."

"Cạch…" Cận Tiểu Sơn mở cửa, "Trần Quân, tìm ta có việc gì, vào đi."

Trần Quân nhường chỗ, chỉ vào Hàn Bân và đồng đội, "Lão Cận, để ta giới thiệu, đây là các đồng chí công an, đến điều tra vụ xe của ngươi bị trộm."

Cận Tiểu Sơn ngạc nhiên, "Ta không báo cảnh sát mà."

Hàn Bân giơ thẻ cảnh sát, "Cận tiên sinh, chiếc Buick màu đen dưới lầu là của ngài?"

"Là của ta."

"Nếu tiện, chúng ta vào trong nói chuyện."

"Được, cảnh sát mời vào."

Hàn Bân dẫn người vào nhà, quan sát phòng khách, hỏi, "Cận tiên sinh, nhà ngài còn ai không?"

"Không, chỉ có ta."

Hàn Bân vẫy tay, vài đồng đội bắt đầu chia nhau kiểm tra các phòng.

Cận Tiểu Sơn cuống lên, "Ê ê, các ngài làm gì vậy, sao vào phòng ngủ của ta?"

Hàn Bân giơ lệnh khám xét, "Cận tiên sinh, đây là lệnh khám xét, xin ngài hợp tác."

Cận Tiểu Sơn kêu lên, "Thế này là sao, xe ta bị trộm, các ngài còn khám nhà ta, ta mới là nạn nhân, sao đối xử với ta như tội phạm."

Hàn Bân hỏi, "Cận tiên sinh, ngài nói xe bị trộm, tại sao không báo cảnh sát?"

"Ban đầu ta định báo, nhưng thấy xe không bị hư hỏng lớn, không mất đồ quý, nghĩ báo cảnh sát cũng không giải quyết được gì, chỉ mất thời gian. Ta liền đưa xe đến gara kiểm tra." Cận Tiểu Sơn vẫn chưa hết bàng hoàng, "Có vấn đề gì sao?"

"An toàn."

"An toàn."

"Hàn đội, không phát hiện người nào khác trong nhà." Các đồng đội lần lượt báo cáo.

Hàn Bân gật đầu, lấy điện thoại ra, phát một đoạn video, một chiếc Buick màu đen đỗ trước cửa bãi đậu xe ngầm, rồi theo sau một xe khác vào bãi đậu xe.

Cận Tiểu Sơn nhìn video, nhíu mày, "Đây… là xe của ta."

Hàn Bân hỏi, "Người lái xe có phải ngài không?"

Cận Tiểu Sơn ngạc nhiên, "Đây là đâu, ta không nhớ mình từng vào bãi đậu xe này, biển số đúng là của ta, nhưng ta không nhớ đã lái xe đến đó."

"Xe ngài có cho ai mượn không?"

"Không, xe ta không bao giờ cho mượn, nếu có chuyện gì xảy ra, trách nhiệm vẫn là của ta."

"Video giám sát này quay vào tối 26 tháng 12, địa điểm là khu dân cư Vinh Uyển, người lái xe có phải ngài không?"

Cận Tiểu Sơn đổ mồ hôi, "Không phải, tối đó ta ở nhà. Xe của ta bị trộm, ta tưởng chỉ trộm đồ trong xe, không ngờ kẻ trộm lái xe đi."

"Ngài đỗ xe ở khu dân cư lúc mấy giờ?"

"Khoảng bảy giờ tối."

"Ngài tự đỗ xe?"

"Đúng vậy."

"Xe có bị di chuyển không, ngài không nhận ra à?"

"Ta có nhìn… thấy xe có di chuyển chút ít, nhưng không nhiều, ta cũng không chắc. Hơn nữa, lúc đó ta không nghĩ nhiều, chỉ tưởng kẻ trộm vào xe lấy đồ, xe không mất mát lớn nên không bận tâm."

"Xe ngài có camera hành trình không?"

"Ban đầu có, nhưng tối đó bị kẻ trộm lấy mất, đó là món đồ quý nhất bị mất."

"Ngài còn mất đồ gì khác không?"

"Không có gì khác, ta không để đồ trong xe, chỉ có vài giấy tờ và tiền lẻ." Cận Tiểu Sơn ngừng lại, tiếp tục hỏi, "Cảnh sát, kẻ trộm xe làm gì?"

Hàn Bân liếc hắn một cái, "Ngài không cần biết."

Cận Tiểu Sơn lau mồ hôi trán, "Chuyện này thật sự không liên quan đến ta, hàng xóm đều biết xe ta bị trộm, ngài không tin có thể hỏi."

"Đúng vậy, ta có thể làm chứng." Trần Quân nói.

Hàn Bân hỏi, "Tối 26 tháng 12 từ 9 giờ đến 12 giờ đêm, ngài ở đâu?"

"Ta ở nhà."

“Ai có thể chứng minh?”

“Vợ và con gái ta.”

“Ngài làm gì ở nhà?”

“Xem TV, đúng rồi, ta xem chương trình kiểm tra giám sát.”

“Trên kênh nào?”

“Ta không nhớ rõ.”

“Ngài xem từ 9 giờ đến 12 giờ?”

“Ta xem lại, xem liên tục mấy tập.”

Hàn Bân ghi chép lại, giả vờ hỏi, “Ngài hút thuốc không?”

“Hút.”

“Thuốc gì?”

“Thường là Hồng Tháp Sơn và Vân Yên.”

“Sau khi phát hiện xe bị trộm, ai đã tiếp xúc với xe của ngài?”

“Ta, và một hàng xóm, cùng nhân viên gara, ta để xe đó cho họ kiểm tra, còn ai khác ta không biết, ta mới lấy lại xe sáng hôm qua, thay dầu và khóa cửa.”

Hàn Bân suy nghĩ một lúc, “Ngài cung cấp cho ta danh sách những người đã tiếp xúc với xe Buick, cần thông tin chi tiết.”

Cận Tiểu Sơn tỏ ra khó xử, “Cảnh sát, có nhiều người đã lên xe ta, ai cũng phải kiểm tra à?”

“Đúng vậy, nghi phạm lái xe ngài, phạm tội nghiêm trọng, xe có thể lưu lại dấu vết của hắn, chúng ta không chỉ loại trừ những người đã tiếp xúc với xe, còn phải đưa xe về sở cảnh sát để kiểm tra.”

“À, các ngài muốn mang xe ta đi?”

“Ngài muốn chứng minh mình vô tội, hãy hợp tác điều tra.”

Cận Tiểu Sơn tuy không vui nhưng vẫn gật đầu.

Hàn Bân bước đến cửa sổ, nhìn ra ngoài, “Ngài đã hỏi hàng xóm. Tối 26 tháng 12, có ai phát hiện gì bất thường không?”

“Không, tối đó rất lạnh, còn mưa tuyết, khu dân cư không có đèn đường, ai ở ngoài làm gì, thật là khu dân cư tồi tàn, ta sớm muốn chuyển đi rồi.”

Hàn Bân hỏi, “Khu dân cư có mấy lối ra vào, có camera không?”

“Ban đầu có hai cửa, sau để tiết kiệm, đóng một cửa, giờ chỉ còn cửa phía Đông. Cửa Đông có camera, ngài có thể kiểm tra.”

“Trương Thuận Cốc, ngươi dẫn người thu thập video giám sát ở cửa.”

“Rõ, Hàn đội.”

Chương 1325: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Reng reng…" Điện thoại của Hàn Bân reo lên.

Hàn Bân ra khỏi phòng, bấm nghe, "A lô."

Điện thoại vang lên giọng của Vương Tiêu, "Hàn đội, ta kiểm tra hệ thống giám sát Thiên Võng, phát hiện xe khả nghi đến khu dân cư Trường Phong. Ta chụp được một ảnh rõ nét, đã gửi vào điện thoại ngài."

Hàn Bân hỏi, "Có chụp được mặt tài xế không?"

Vương Tiêu thở dài, "Không, tài xế che kín, áo khoác lông vũ đen, đeo khẩu trang, hạ tấm chắn nắng, không thấy mặt mũi, thậm chí khó phân biệt giới tính."

"Ta biết rồi, ta xem ảnh đã." Hàn Bân cúp máy, mở ảnh Vương Tiêu gửi. Ảnh chụp rõ, nhưng tài xế che kín, gần như không có manh mối giá trị.

Hàn Bân đưa ảnh cho Cận Tiểu Sơn, "Ngài nhận ra người này không?"

Cận Tiểu Sơn nhìn ảnh kỹ, "Cảnh sát, ngài muốn ta nhìn gì, không thấy gì cả, tay cũng đeo găng, sao ta nhận ra được."

Hàn Bân hỏi lại, "Xe này có phải của ngài không?"

Cận Tiểu Sơn chắc chắn, "Đúng, xe của ta. Kẻ này trộm xe ta, che kín mình, chắc chắn không phải người tốt."

"Ngài có biết Trương Hạo Nam không?"

"Ai?"

“Trương Hạo Nam.”

“Không biết, hắn làm gì?”

Hàn Bân không trả lời, tiếp tục hỏi, “Tần Nghiên Tuyết thì sao?”

“Cũng không biết.”

Hàn Bân đưa danh thiếp, “Nhớ ra manh mối gì, hãy liên lạc với ta.”

“Vâng, cảnh sát, vậy xe ta?”

“Chút nữa đồng nghiệp sẽ đưa xe ngài về sở cảnh sát kiểm tra, xong sẽ báo ngài đến lấy.”

“Được, ta biết rồi.” Cận Tiểu Sơn thở dài, dù không vui cũng không thể từ chối, đành hợp tác.

…

Khu dân cư Trường Phong, cửa chính.

Trương Thuận Cốc và Tề Thượng Hải đến phòng bảo vệ, một ông lão đang uống trà, nghe đài, bàn còn đầy vỏ lạc, trông rất thư thái.

Trương Thuận Cốc gõ cửa, “Chào ông.”

Ông lão hỏi, “Có chuyện gì?”

“Có chút chuyện, ông tên gì?”

“Ta họ Tống, gọi ta Lão Tống.”

“Tống lão, chúng ta là cảnh sát thành phố, muốn hỏi ông vài điều.” Trương Thuận Cốc giơ thẻ cảnh sát.

“Cảnh sát à, chuyện gì?”

“Chúng ta muốn xem camera giám sát khu dân cư.”

“Camera.” Tống lão nuốt nước bọt, “Camera hỏng rồi.”

“Hỏng khi nào?”

“Mới hỏng.”

“Cụ thể khi nào?”

Tống lão do dự, “Hôm qua, hôm qua mới hỏng.”

“Không sao, chúng ta không xem video hôm qua.”

“Vậy các ngươi xem ngày nào?”

“Camera ở đâu, chúng ta tự xem.”

Tống lão lúng túng, “Cảnh sát, camera hỏng lâu rồi.”

“Ngươi vừa nói hỏng hôm qua mà.”

“Quản lý bảo ta nói vậy nếu có ai hỏi…” Tống lão nhỏ giọng dần.

Trương Thuận Cốc hừ một tiếng, “Chà, chuyện gì cũng có.”

Camera hỏng khi điều tra vụ án, chuyện này không nhỏ. Nếu thật sự hỏng, có thể là ngẫu nhiên.

Nếu bị phá hoại bởi nghi phạm cũng dễ hiểu.

Nhưng nếu camera quay được cảnh gây án, mà bị che giấu thì vấn đề lớn.

Hàn Bân biết chuyện, lập tức đến hiện trường.

Tống lão đẫm mồ hôi, liên tục giải thích, “Cảnh sát, camera thật sự hỏng, ta không lừa các ngươi.”

Trương Thuận Cốc nói, “Ta hỏi khi nào hỏng, ngươi nói hôm qua, ta bảo không xem video hôm qua, ngươi lại nói hỏng lâu rồi, ta tin câu nào?”

“Ta… quản lý bảo ta nói vậy.”

“Tại sao quản lý bảo ngươi nói vậy.”

Tống lão cúi đầu.

Trương Thuận Cốc cau mày, "Ngươi xem, lại vậy, mỗi khi hỏi thì ngươi lại im. Ngươi giấu gì?"

"Ta không giấu gì."

"Vậy sao không nói?"

Tống lão cúi đầu.

Hàn Bân quan sát một lúc, hiểu ra, ông lão này có chút tự cao tự đại, dù căng thẳng nhưng không tin cảnh sát làm gì mình, nên không nói rõ sự tình.

"Không cần nói nhiều, còng lại."

"Rõ."

Trương Thuận Cốc cũng bực, nghe lệnh Hàn Bân, không khách sáo, đè ông lão xuống, Tề Thượng Hải còng tay.

Tống lão hoảng, "Các ngươi làm gì? Sao bắt ta?"

Hàn Bân nói, "Cản trở thi hành công vụ, có vấn đề không?"

Tống lão hỏi, "Cản trở thi hành công vụ là gì, ta chỉ là bảo vệ, không đánh, không chửi các ngươi, sao cản trở?"

Trương Thuận Cốc đáp, "Ngươi nói dối cảnh sát, ta có ghi hình rõ ràng, có cần phát lại không?"

Tống lão sợ, "Ta nói rồi, quản lý bảo ta vậy."

"Ngươi là ngươi, quản lý là quản lý, ngươi nói rõ, quản lý chúng ta sẽ tìm."

"Ta… nếu nói, mất việc mất."

"Mất việc có thể tìm, bị bắt thì cũng mất việc, tìm lại chưa chắc được."

"Ta… ta nói…" Tống lão sợ, ông lớn tuổi, không làm việc nặng được, làm bảo vệ cũng ổn, như Hàn Bân nói, vào tù

không ai nhận, sẽ thiệt lớn.

“Khu dân cư này không thu được nhiều phí quản lý, đủ trả lương, không có tiền thay camera, nên để đó, quản lý nói có cũng tốt, không dùng được không sao, còn tiết kiệm điện.”

Trương Thuận Cốc nói, “Không thu đủ tiền, sao không sửa?”

“Trước hỏng, đã sửa. Lần này hỏng, thợ nói thay linh kiện, không nên sửa, vì cả camera đã cũ, thay linh kiện cũng sẽ hỏng tiếp, mua mới tốt hơn, còn giới thiệu mẫu mới.”

Trương Thuận Cốc nói, “Không đủ tiền, có thể quyên góp từ dân, như giờ ai chịu trách nhiệm?”

“Cảnh sát, ngài không biết, nếu có tiền đã không thiếu camera. Một camera không đắt, nhiều nhà tự lắp, nhưng quyên góp thì khó, không đủ tiền.” Tống lão thở dài,

“Ta biết lừa người không tốt, đã báo quản lý, thay camera mới, nhưng quản lý nói không thu được tiền, công ty khó khăn, thay camera sẽ chậm lương.

Chương 1326: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nghe thế, ta không chịu, ta không ngốc, nếu đề xuất sẽ bị kéo lương. Dân không đóng tiền mua camera, sao ta giúp?"

Hàn Bân hỏi, "Thật vậy?"

Tống lão giơ ba ngón tay, "Thật, cảnh sát, ta thề không nói dối."

Hàn Bân thấy ông không nói dối, hỏi tiếp, "Quản lý tên gì, công ty nào?"

"Họ Đồng, ta gọi là quản lý Đồng, tên cụ thể không rõ. Công ty là Hoa Tường."

Hàn Bân bảo Trương Thuận Cốc, "Tìm quản lý Đồng xác minh, kỹ thuật kiểm tra camera, xem khi nào hỏng, tự nhiên hay phá hoại."

"Rõ."

Hàn Bân tiếp tục ra lệnh, "Hà Anh Sinh."

"Hàn đội."

"Ngươi thu thập camera quanh khu dân cư, xem có tìm được dấu vết nghi phạm."

"Rõ."

"Ngươi và đồng đội ở đây, người khác theo ta về sở."

Về sở đã gần trưa, Hàn Bân làm việc suốt buổi sáng.

Ăn trưa ở căng tin xong, Hàn Bân về văn phòng.

Trên bàn có hai hồ sơ vụ án, Hàn Bân dùng phương pháp phân tích tâm lý tội phạm để phác thảo chân dung hai vụ án.

Nhưng lần đầu dùng kỹ năng này, kết quả không lý tưởng, hai vụ án có điểm chung nhưng phác thảo không hoàn toàn khớp.

Đầu tiên, thời gian gây án cách nhau hơn hai năm, chưa tìm được liên hệ giữa nạn nhân.

Nếu có điểm chung, nạn nhân đều làm điều không đạo đức, một người hay nói xấu, một người hút thuốc nơi công cộng.

Hai lý do này dù gây thù, nhưng chưa đến mức giết người.

Nếu giết vì hai lý do này, hung thủ có thể mắc bệnh ám ảnh đạo đức, muốn thành người hùng, nhưng hành động cực đoan.

Điều này không khớp với kết quả phân tích hiện trường, nghi phạm không giống kẻ giết người cuồng loạn.

Hàn Bân muốn đến hiện trường vụ 821 xem, với khả năng quan sát của mình, có thể phát hiện mới…

Thôn Nam Đường nằm ở ngoại ô Thành Nam.

Ba giờ chiều, Hàn Bân dẫn người đến Thôn Nam Đường.

Thôn Nam Đường đông người di cư, nhiều lao động nhập cư, có nhiều xe buýt, giao thông thuận tiện.

Trước khi đến, Hàn Bân liên lạc trưởng thôn Đường Văn Kiệt.

Đường Văn Kiệt khoảng năm mươi tuổi, mặc áo khoác lông vũ đen dài, đeo đồng hồ Longines.

Gặp nhau, Hàn Bân chào trước, “Chào trưởng thôn Đường.”

“Nghe giọng, ngài là Đội trưởng Hàn, ngài trẻ quá, ta không nhận ra.” Đường Văn Kiệt tiến tới, bắt tay Hàn Bân.

“Trưởng thôn Đường, cảm ơn ngài.”

“Đội trưởng Hàn, ngài khách sáo quá, ta tuy chức nhỏ nhưng là đảng viên, giúp đỡ cảnh sát là nhiệm vụ.” Đường Văn Kiệt ra hiệu, “Đội trưởng Hàn, văn phòng thôn có lò sưởi, vào trong cho ấm.”

“Không cần, trên xe có sưởi, không lạnh, chúng ta đến nhà Khương Tố Lệ.”

“Được, ta dẫn đường.”

Sau đó, Đường Văn Kiệt lên xe cảnh sát, dẫn đường cho Hàn Bân.

Hàn Bân hỏi, “Trưởng thôn Đường, ngài biết về nhà Khương Tố Lệ không?”

“Biết, chồng Khương Tố Lệ là Đường Văn Diệu, cùng thế hệ với ta, chúng ta có chút họ hàng. Cha Đường Tiệp Phù cũng cùng thế hệ, đều là một tổ tiên. Chuyện thế này, ta cũng thấy xấu hổ.”

“Nhà Đường Văn Diệu còn ai ở không?”

“Sự việc xảy ra, ai dám ở? Cả nhà chuyển vào thành phố. Nhà trống, không ai thuê, bỏ không.” Đường Văn Kiệt thở dài, “Ta gọi Đường Văn Diệu, hắn nói để chìa khóa ở nhà hàng xóm, chút nữa chúng ta lấy rồi vào.”

Hàn Bân gật đầu, Lý Cầm cũng đã liên lạc Đường Văn Diệu, nhưng Đường Văn Diệu nói gần đây ốm phải nằm viện, không thể đến đồn cảnh sát ghi lời khai.

Xe đến gần nhà Đường Văn Diệu, trong ngõ nhỏ, xe không quay đầu được, đỗ ngoài.

Hàn Bân và đồng đội xuống xe, đi bộ vào ngõ.

Đường Văn Kiệt chỉ nhà thứ ba trong ngõ, "Đó là nhà Đường Văn Diệu, chìa khóa ở nhà trước mặt, ta lấy."

Hàn Bân nói, "Trưởng thôn Đường, ta đi cùng ngài, tiện hỏi vài điều."

"Được." Đường Văn Kiệt đến nhà đầu tiên, gõ cửa, "Cộc cộc."

Một lúc, không ai trả lời.

Đường Văn Kiệt gõ mạnh hơn.

"Ai đấy?" Bên trong vọng ra tiếng lớn, nghe như của một ông lão.

"Lão Ngũ, là ta."

Một lúc sau, "Cạch…" Cửa mở.

Ông lão bảy mươi tuổi, tóc bạc, đứng ở cửa, "Trưởng thôn đến, hiếm khi quá, mời vào."

"Lão Ngũ, gọi tên ta là được."

"Văn Kiệt, bận rộn vậy, có chuyện gì?"

"Chìa khóa nhà Văn Diệu để ở chỗ ngài phải không?"

"Gì cơ, nói to chút, tai ta kém rồi."

Đường Văn Kiệt nói to lại.

"Đúng, hắn để chìa khóa ở nhà ta, ngươi cần gì?"

Đường Văn Kiệt chỉ Hàn Bân, "Đây là cảnh sát thành phố, đến điều tra vụ Khương Tố Lệ."

"Ôi, đã hơn hai năm, giờ điều tra làm gì?"

Hàn Bân nói, "Lão bá, vụ án có manh mối mới, chúng ta đến tìm hiểu tình hình."

Ông lão cười, “Lần trước điều tra, lãnh đạo ngoài bốn mươi tuổi, không phá được. Ngươi hai mươi mấy tuổi làm được à?”

“Lão Ngũ, ngài không hiểu, lần trước là phân cục Thành Nam, Đội trưởng Hàn là cảnh sát thành phố.”

Ông lão ngạc nhiên, nhìn Hàn Bân từ trên xuống dưới, “Ô, là lãnh đạo thành phố, không lạ, để ta lấy chìa khóa.”

Chẳng bao lâu, ông lão cầm chìa khóa tới, “Đi thôi, ta mở cửa cho, khóa không dễ mở.”

“Lão bá, nhà Đường Văn Diệu có mấy người?”

“Khương Tố Lệ chết, còn ba người, Văn Diệu và hai con.”

“Nhà Đường Văn Diệu bỏ không bao lâu?”

Ông lão nghĩ, “Gần một năm.”

Vừa nói, họ đến nhà Đường Văn Diệu, ông lão lấy chìa khóa mở cửa.

Chương 1327: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân quan sát xung quanh, cửa sơn xanh, cũ kỹ, có nhiều vết hỏng, như bị đá ném.

"Cạch…" Ông lão mở cửa, chỉ vào trong, "Vào đi, sân hơi lộn xộn."

Hàn Bân vào sân, bừa bộn, nhiều đồ đạc, dưới sân đầy đá, vài cửa sổ vỡ.

Hàn Bân thấy cửa chính hỏng, tưởng trẻ con đùa nghịch, nhưng thấy cảnh sân, có thể vì lý do khác, "Lão bá, cửa sổ bị ai đập?"

"Chuyện này… khó nói."

Hàn Bân đoán, "Có liên quan Đường Tiệp Phù không?"

Ông lão khoát tay, "Không, liên quan gì đến đứa trẻ, nó khổ sở, nghe nói giờ đi lại không tiện, tiếc quá."

"Vậy ai đập?"

"Là con trai Khương Tố Lệ."

Đường Văn Kiệt ngạc nhiên, "Đường Định Viễn, sao hắn đập nhà mình, hắn ngốc à?"

"Không phải con Văn Diệu, là con Khương Tố Lệ và chồng trước."

"À, là thằng nhóc đó, không lạ." Đường Văn Kiệt tỏ ra hiểu rõ.

Hàn Bân hỏi, "Trưởng thôn Đường, ngài biết chuyện này?"

“Đường Văn Diệu và Khương Tố Lệ là vợ hai, trước họ đều kết hôn, có con riêng. Con Khương Tố Lệ ở với cha, Đường Văn Diệu và Khương Tố Lệ có con gái.”

Hàn Bân hỏi, “Con Khương Tố Lệ với chồng trước tên gì, sao đập nhà Đường Văn Diệu?”

“Tên Thôi Thiệu Hải. Tại sao đập nhà thì ta biết chút.” Đường Văn Kiệt chỉnh lại lời, “Thôn ta sắp giải tỏa, nhà Đường Văn Diệu có hai mảnh đất, theo quy hoạch, được ba căn nhà tái định cư, Thôi Thiệu Hải muốn một căn, nhưng Đường Văn Diệu không chịu, hai người đều tìm ta, nên ta nhớ rõ.”

Hàn Bân ngạc nhiên, không biết điều này, “Khi nào thôn giải tỏa?”

“Đã nói nhiều năm, đầu năm nay đo đạc, do dịch bệnh kéo sang nửa cuối năm, giờ thôn phía Tây đã bắt đầu giải tỏa.

Ngài đến sớm, sang năm đến nhà Đường Văn Diệu giải tỏa, muốn xem hiện trường cũng không được.”

Hàn Bân suy nghĩ, hỏi, “Theo chính sách thôn, Thôi Thiệu Hải có được chia nhà không?”

“Không, hắn không phải người thôn ta, hộ khẩu không ở đây. Khương Tố Lệ chết, hắn có quan hệ gì với thôn ta, cho hắn nhà, không chỉ Đường Văn Diệu không chịu, dân khác cũng không. Đây là phúc lợi thôn Nam Đường, liên quan gì hắn.”

“Trưởng thôn Đường, ngài có liên lạc Thôi Thiệu Hải không?”

Hồ sơ vụ 821 cũng nhắc Thôi Thiệu Hải, cảnh sát từng liên lạc nhưng số hắn để lại đã ngắt.

“Có, hắn vừa gọi ta, ta tìm được.” Trưởng thôn tìm trong điện thoại, quả tìm ra số Thôi Thiệu Hải.

Hàn Bân ghi lại số.

Chuyện Thôi Thiệu Hải tạm dừng, Hàn Bân xem hiện trường vụ án.

Phía Đông sân nhà Đường Văn Diệu có hầm, quanh đó có dây cảnh báo, Hàn Bân kiểm tra, không thấy hư hại.

Qua dây cảnh báo, Triệu Minh mở cửa hầm, mùi ẩm mốc, thối rữa bốc lên.

“Chà, mùi này.” Triệu Minh lùi ra.

Hàn Bân và đồng đội cũng lùi lại, “Mọi người kiểm tra xung quanh, hầm thông gió rồi xuống.”

“Rõ.” Mọi người đáp, bắt đầu kiểm tra sân.

Hàn Bân nói chuyện với Đường Văn Kiệt, “Trưởng thôn Đường, ngài biết Khương Tố Lệ có thù oán ai không?”

Đường Văn Kiệt nghĩ, “Khương Tố Lệ hay nói xấu, chiếm tiện nghi, thôn ít người chơi với cô ta. Nhưng thù thì không. Nếu có, là nhà Đường Tiệp Phù, mâu thuẫn lớn.”

“Vợ chồng họ thế nào?”

“Ta không rõ, chuyện nhà họ, ta không tiện hỏi.”

Hàn Bân hỏi ông lão hàng xóm, “Lão bá, ngài là hàng xóm, chắc hiểu rõ Khương Tố Lệ?”

“Gì cơ, ngươi nói gì?” Ông lão như không nghe rõ, không biết thật hay giả.

Hàn Bân lặp lại câu hỏi.

Lần này ông không tránh, “Cô ta là phụ nữ, ta là đàn ông, không để ý. Nhưng nghe nói.

Khương Tố Lệ chăm chỉ, quanh năm không nhàn rỗi, làm việc kiếm tiền. Nhưng cô ta hay nói xấu, ai cũng nói, nhà ta cũng bị. Nhưng cô ta không xấu, người không hoàn hảo."

Hàn Bân hỏi tiếp, "Khương Tố Lệ và Đường Văn Diệu quan hệ thế nào?"

"Bình thường, như vợ chồng, đôi khi cãi nhau. Có lần cãi to, làm ta và vợ tỉnh dậy."

"Họ cãi gì?"

"Cụ thể không nhớ, hình như về giải tỏa."

Hàn Bân ghi lại, hỏi tiếp, "Trước khi Khương Tố Lệ chết, Thôi Thiệu Hải có đến nhà Đường Văn Diệu không?"

Ông lão nghĩ, "Có, sau Khương Tố Lệ chết hai năm, ta gặp bốn năm lần. Lần nào cũng có quà, như thăm họ hàng, dù không máu mủ, nhưng là con Khương Tố Lệ."

"Lão bá, ngài tên gì?"

Ông lão ngạc nhiên, "Liên quan gì, ta không liên quan vụ này."

"Ta biết ngài không liên quan, ngài giúp cảnh sát, ta phải ghi công, không thể không biết tên ngài."

Ông lão cười, "Phải nói, phá án có công ta."

Hàn Bân cười, "Tất nhiên."

"Tốt quá." Ông xoa tay, "Ta họ Trịnh, tên Trịnh Viện Triều."

Sợ Hàn Bân viết sai, ông nói rõ, "Trịnh như Trịnh Thành Công, Viện như viện trợ, Triều như hướng về."

"Ngài yên tâm, ta ghi lại."

Một lúc sau, Hàn Bân thấy hầm thông khí đủ, ra lệnh, "Chuẩn bị xuống hầm."

Triệu Minh gan lớn, xung phong xuống trước, cảnh sát cần gan dạ. Ít nhất tạo ấn tượng tốt với lãnh đạo, có gì lãnh đạo sẽ nhớ.

Triệu Minh xem nhiều phim mộ đạo, tự tin có kinh nghiệm, nhìn hầm, hẹp, tối, không rõ tình hình.

Triệu Minh dùng đèn pin soi, không thấy nguy hiểm, đưa đèn cho Giang Dương, lấy bật lửa, leo xuống.

Đường Văn Kiệt thắc mắc, "Đội trưởng Hàn, đèn pin sáng, sao hắn không dùng mà dùng bật lửa."

Hàn Bân cười, Triệu Minh có thể bị ảnh hưởng phim, đạo mộ thường dùng lửa, vì dưới đất kín, không biết đủ ô-xy hay khí độc, lửa cảnh báo, lửa cháy cần ô-xy, thiếu ô-xy lửa tắt, Triệu Minh sẽ biết trước.

Chương 1328: Tiêu Đề 《Ẩn》

Triệu Minh trong hầm nói, “Dưới bình thường, có thể xuống.”

Nghe Triệu Minh báo, Hàn Bân và Giang Dương xuống, người khác ở trên.

Ba người, ba đèn pin, thêm Lý Cầm cầm đèn pin soi từ cửa hầm, bốn đèn, hầm sáng rõ.

Hầm trống, có thể đã được kỹ thuật dọn sạch.

Nhưng trong hầm còn vẽ vạch trắng, ghi lại hiện trường, kết hợp hồ sơ và ảnh, Hàn Bân hình dung hiện trường vụ 821.

Khảo sát thực tế cho cảm giác rõ ràng, không thể có từ hồ sơ và ảnh, giúp Hàn Bân hiểu rõ vụ 821, như đang ở hiện trường.

Hàn Bân chỉ vạch người, “Lúc đó nạn nhân nằm đây, theo hồ sơ, nghi phạm bị thương không chết ngay, có thể chết tối đó, khi chồng và con nạn nhân ở nhà.”

Hàn Bân gọi Lý Cầm, “Chị Lý, đứng xa chút, xem có nghe thấy tiếng hầm.”

“Được, cẩn thận.” Lý Cầm đóng cửa hầm.

Cửa sắt, đóng lại, hầm tối hẳn, cảm giác ngột ngạt.

Hàn Bân bảo Triệu Minh, “Bịt miệng lại, la lên.”

Triệu Minh khổ sở, nhưng vẫn làm theo, lấy giấy bịt miệng, rồi la.

“Ư ư…”

Hàn Bân không nghe rõ Triệu Minh nói gì, nhưng tiếng kêu cứu rõ, bên ngoài có nghe không, tùy độ cách âm của hầm.

Một lúc sau, Hàn Bân gọi, “Mở cửa hầm.”

Không đáp.

Giang Dương hét, “Mở cửa hầm.”

Một lúc, cửa mở, ánh sáng tràn vào, cảm giác ngột ngạt biến mất.

Triệu Minh lấy giấy ra, “Chết ta, ngạt quá.”

Hàn Bân gọi ra ngoài, “Sao, nghe thấy không?”

Lý Cầm đáp, “Nghe thấy Giang Dương, trước đó có tiếng gì không rõ. Còn lại không nghe.”

“Chị Lý, ngươi đứng đâu?”

“Gần tường nhà.”

“Biết rồi.” Hàn Bân đáp, gần tường cách cửa hầm, chưa vào nhà, nếu ở trong nhà không nghe tiếng kêu cứu trong hầm.

Hầm này cách âm tốt.

Hàn Bân lên khỏi hầm, hỏi Đường Văn Kiệt, “Trưởng thôn Đường, ngài biết hầm này khi nào đào?”

“Ta không rõ.”

“Trước vụ án, ngài biết nhà họ Đường có hầm không?”

“Ta không đến nhà họ, không để ý.” Đường Văn Kiệt hỏi Trịnh Viện Triều, “Lão Ngũ, ngài biết không?”

Trịnh Viện Triều đáp, “Ta biết, hầm đào vài năm. Ta nghe tiếng khi đào, nhưng hầm thường đậy, có khi để đồ lên, người ngoài đến không chú ý thì không thấy.”

Hàn Bân nghĩ, nếu hung thủ đã tính cách giết người, thì biết hầm, Đường Văn Kiệt người trong thôn còn không biết, hung thủ rõ ràng, có thể do thám trước, hoặc người quen.

Hàn Bân hỏi chuyện Trịnh Viện Triều vài câu, không có manh mối mới, đưa người về sở.

Lúc đó khoảng sáu giờ tối, gần hết giờ, nhiều người tìm Hàn Bân báo cáo.

Tranh thủ lúc rảnh, Hàn Bân gọi Thôi Thiệu Hải.

Đi khảo sát hiện trường, Hàn Bân thấy Thôi Thiệu Hải quan trọng, Khương Tố Lệ bị giết có thể do lý do khác.

Chuông reo, nhưng không ai nghe, đến khi ngắt.

Hàn Bân định gọi lại, ngoài cửa có tiếng gõ, "Cộc cộc."

"Mời vào."

Cửa mở, Hà Anh Sinh vào, "Hàn đội, ta báo cáo tình hình khu dân cư Trường Phong."

Hàn Bân chỉ ghế đối diện, "Ngồi nói."

Hà Anh Sinh chỉnh lại ý, "Ta nghĩ nghi phạm đã trộm xe, vào ra khu dân cư Trường Phong sẽ để lại dấu vết, có thể đi xe hoặc đi bộ, nếu đi bộ thì khó thấy trong camera."

"Có phát hiện không?"

"Chưa." Hà Anh Sinh lắc đầu, "Hàn đội, ta nghĩ còn một khả năng."

Hàn Bân nghĩ, "Nghi phạm sống trong khu dân cư Trường Phong, không cần ra vào khu."

"Đúng, không hổ Hàn đội, nghĩ xa."

Hàn Bân nói, "Điều này ngươi không lo, ta nhờ đồn công an điều tra khu dân cư Trường Phong có ai trộm xe không.

Ngươi tiếp tục xem camera.”

“Rõ.”

“Reng reng…” Điện thoại Hàn Bân reo.

Hàn Bân nhìn, là số Thôi Thiệu Hải, “A lô.”

“Ngươi ai?” Giọng một người đàn ông.

Hà Anh Sinh định ra.

Hàn Bân gật đầu.

Hà Anh Sinh đóng cửa, ra ngoài.

Hàn Bân tiếp tục gọi, “Ngươi là Thôi Thiệu Hải?”

“Là ta, ngươi ai?”

“Ta là Hàn Bân, cảnh sát thành phố.”

“Cảnh sát, ngươi cần gì?”

“Ngươi biết Khương Tố Lệ?”

“Biết, mẹ ta.”

“Chúng ta đang điều tra lại vụ của bà.”

Đầu dây bên kia im một lúc, “Có manh mối mới?”

Hàn Bân nói, “Không tiện nói điện thoại, ngươi đến đồn cảnh sát, nói chuyện.”

Thôi Thiệu Hải do dự, “Sáng mai, ta đến.”

“Được, đến cảnh sát thành phố, gọi ta, ta cho người đón.” Nói xong, Hàn Bân cúp máy.

Bảy giờ tối, Hàn Bân tổng hợp xong tình hình, xong việc, đến văn phòng đội trưởng báo cáo.

Đinh Tích Phong cầm cốc trà lớn, vừa pha trà, “Ngươi đến đúng lúc, ta vừa họp về, lãnh đạo nhắc vụ khu dân cư Vinh Uyển, điều tra đến đâu rồi?”

“Đội trưởng, ta định báo cáo.” Hàn Bân báo cáo tình hình ngắn gọn.

Đinh Tích Phong vừa nghe vừa ghi, nghe xong xem lại ghi chép.

Một lúc, Đinh Tích Phong hỏi, “Ngươi nghi ngờ hung thủ vụ 821 có mục đích khác?”

“Đúng.”

“Có chứng cứ không?”

Hàn Bân lắc đầu, “Chỉ là suy đoán, nhưng ta đã mời một nhân vật đến ghi lời khai, hắn có thể cung cấp manh mối.”

Đinh Tích Phong uống ngụm trà, đặt cốc xuống, “Ngươi đến hiện trường vụ 821, thấy hai vụ có liên quan, có cùng hung thủ không?”

Hàn Bân nghĩ, “Chắc chắn có liên quan, ít nhất là mô phỏng, cùng hung thủ thì chưa rõ.”

Đinh Tích Phong gõ ngón tay xuống bàn, “Ta giả sử cùng hung thủ, ngươi nghĩ hắn còn giết người?”

Hàn Bân ngạc nhiên, không nghĩ Đinh Tích Phong hỏi vậy, theo chứng cứ, nếu là cùng hung thủ, mục đích giết là ‘thay trời hành đạo’, cái ‘đạo’ đó là chuẩn mực đạo đức.

Chương 1329: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chuẩn mực giết người này thấp, chỉ cần vi phạm đạo đức, đều có thể là mục tiêu.

Hắn giết nữa chỉ là thời gian.

Hàn Bân hít sâu, hắn nhận vụ này, nếu hung thủ giết nữa, áp lực lớn…

Sáng hôm sau.

Hàn Bân ở đội cảnh sát hình sự tiếp Thôi Thiệu Hải.

Thôi Thiệu Hải ngoài hai mươi, cao lớn, tóc thưa, da ngăm, giống Khương Tố Lệ.

Thôi Thiệu Hải hơi ngại, nhìn Hàn Bân rồi Triệu Minh, "Đội trưởng Hàn ở đây?"

"Là ta, ngồi đi." Hàn Bân chỉ ghế đối diện, "Ngươi là Thôi Thiệu Hải."

"Đúng, ta là Thôi Thiệu Hải, ta đến ghi lời khai."

Hàn Bân nói, "Thôi Thiệu Hải, Khương Tố Lệ là gì của ngươi?"

Thôi Thiệu Hải ngạc nhiên, như không nghĩ Hàn Bân hỏi vậy, "Mẹ ta, dù sau ly hôn, ta theo cha, nhưng ta và mẹ vẫn liên lạc."

"Chúng ta điều tra lại vụ Khương Tố Lệ, muốn ngươi giúp."

“Tốt quá, ta đợi ngày này, từ khi mẹ chết, ta ngày nào cũng nghĩ, đã hai năm, không thấy gì, ta tưởng cảnh sát bỏ cuộc.”

Hàn Bân nói, “Cảnh sát không bỏ, không bỏ vụ nào, chỉ là có vụ khó, dù thêm nhân lực cũng khó phá. Nhưng không có nghĩa bỏ, có manh mối mới sẽ điều tra lại.

Như vụ Khương Tố Lệ, phân cục Thành Nam thêm nhiều cảnh sát, nhưng không phá được, cả phân cục áp lực lớn. Nhưng vài manh mối đứt, muốn điều tra tiếp cũng khó.”

Thôi Thiệu Hải hỏi, “Đội trưởng Hàn, có phải có manh mối mới vụ mẹ ta?”

Hàn Bân gật đầu, “Đúng, gần đây có vụ giết người, có thể liên quan vụ Khương Tố Lệ. Chúng ta mời ngươi đến, muốn hiểu rõ vụ 821, nếu hai vụ liên quan, có thể là bước đột phá.”

Thôi Thiệu Hải vui mừng, “Tốt quá, ta sẽ giúp cảnh sát, bắt hung thủ giết mẹ ta, ta làm gì cũng đáng.”

“Cảm ơn ngươi hiểu, ta hỏi vài điều, mong ngươi trả lời thật.”

“Ngài hỏi đi.”

Hàn Bân đi thẳng vào vấn đề, “Ngươi và Khương Tố Lệ quan hệ thế nào?”

Thôi Thiệu Hải ngạc nhiên, không nghĩ Hàn Bân hỏi vậy, “Chúng ta ít gặp, nhưng mẹ thương ta, hay gọi điện, gửi tiền, quan hệ như mẹ con bình thường.”

“Lần cuối ngươi liên lạc mẹ khi nào?”

“Hôm mẹ chết, mẹ nhắn ta đến, có chuyện nói.”

“Đi đâu?”

“Đến nhà.”

“Mẹ nhắn khi nào?”

“Một giờ bốn mươi phút chiều. Phân cục Thành Nam cũng hỏi, nên ta nhớ rõ.”

“Ngươi đến không?”

“Có.”

“Ngươi đến nhà Khương Tố Lệ khi nào, về khi nào?”

“Ba giờ chiều ta đến, nhà đóng cửa, ta gọi mẹ, mẹ không nghe. Rồi nhắn mẹ bảo chồng ở nhà, bảo ta về, hôm khác nói.”

Hàn Bân thắc mắc, “Khương Tố Lệ là mẹ ngươi, không phải quan hệ lén lút, tại sao chồng ở nhà ngươi không vào?”

Thôi Thiệu Hải nói, “Nếu bình thường ta vào, nhưng lúc đó đặc biệt.”

“Sao đặc biệt?”

“Lúc đó ta có bạn gái, yêu tự do, ta rất thích, nhưng nhà nàng đòi sính lễ nhiều, cha ta không có tiền. Ta định xin mẹ, cưới xong sẽ trả.” Thôi Thiệu Hải xoa mũi,

“Quan hệ ta và Đường Văn Diệu bình thường, hắn không thích ta, nói trước mặt hắn không được, ta muốn bàn với mẹ trước, mẹ nói với Đường Văn Diệu.”

“Ngươi nói mẹ mượn tiền khi nào?”

“Mùng mười tháng tám, trước mẹ chết một tuần.”

“Ngươi định mượn bao nhiêu?”

“Năm vạn.”

“Mẹ ngươi đồng ý?”

“Mẹ ta không sao, nhưng nói không có tiền, phải bàn Đường Văn Diệu, bảo ta đợi.”

“Trước khi mẹ chết, mẹ có nói chuyện mượn tiền với Đường Văn Diệu không, Đường Văn Diệu có đồng ý?”

“Ta không biết, mùng mười chín tháng tám, mẹ bảo ta đến thôn Nam Đường, ta tưởng mẹ nói chuyện tiền, hay đưa tiền, ta còn mong, không ngờ gặp cửa đóng.” Thôi Thiệu Hải thở dài,

“Đáng buồn là hôm sau cảnh sát báo mẹ bị giết, nghi ngờ ta vì đến nhà Đường, nói ta giết mẹ, vô lý, ta sao giết mẹ mình.”

Hàn Bân xem hồ sơ về Thôi Thiệu Hải, có nhân chứng thấy Thôi Thiệu Hải đến nhà Đường lúc gây án, Thôi Thiệu Hải là nghi phạm.

Sau đó, cảnh sát loại bỏ nghi ngờ vì hai lý do, thứ nhất là tin nhắn, nội dung tin nhắn cho thấy Thôi Thiệu Hải không vào nhà.

Thứ hai là dấu vân tay, trong hầm có dấu vân tay nghi phạm, không trùng Thôi Thiệu Hải.

“Ngươi có nghi ai không?”

“Có.” Thôi Thiệu Hải chắc chắn, “Ta nghĩ Đường Văn Diệu giết mẹ ta.”

Hàn Bân nhớ lại, “Khi cảnh sát phân cục Thành Nam lấy lời khai, ngươi không nói điều này.”

“Vì Đường Văn Diệu che giấu kỹ, ta không nghi hắn, sau mẹ chết hắn mới lộ ra.”

Hàn Bân tò mò, “Ngươi có chứng cứ?”

“Ừm…” Thôi Thiệu Hải do dự, “Ta không phải cảnh sát, không biết gì gọi là chứng cứ, nhưng ta có lý do.”

“Được, nói lý do.”

Thôi Thiệu Hải hỏi, “Ngài biết thôn Nam Đường giải tỏa không?”

“Biết.”

Thôi Thiệu Hải tiến gần, "Nhà Đường Văn Diệu có hai mảnh đất, theo chính sách, ba căn tái định cư, ngài nghĩ ta có được một căn không."

Hàn Bân lắc đầu, "Ta không quyết định."

"Ta biết ngài không, nhưng ta muốn ngài phân xử, mẹ chết, ta là con, ta phải có phần tài sản, nhưng Đường Văn Diệu tính toán, đừng nói một căn, một nhà vệ sinh cũng không cho."

Hàn Bân hỏi lại, "Liên quan gì hắn giết Khương Tố Lệ?"

Thôi Thiệu Hải kích động, "Mẹ hứa nếu giải tỏa sẽ cho ta một căn làm nhà cưới."

Hàn Bân hỏi, "Khương Tố Lệ hứa khi nào?"

"Khi ta mượn tiền, mẹ bảo không gấp, gái đẹp nhiều. Sau giải tỏa cho ta nhà, khi đó thiếu gì gái, chọn không hết."

Chương 1330: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân ghi lại, "Manh mối quan trọng, sao ngươi không nói phân cục Thành Nam?"

"Ta không biết, thôn nói giải tỏa nhiều năm, không thấy, tưởng mẹ nói qua, giờ mới biết thật, mẹ thương ta." Thôi Thiệu Hải hối hận, đấm đùi,

"Ta ngu, giờ mới hiểu. Đường Văn Diệu giết mẹ ta vì mẹ bàn cho ta nhà tái định cư. Đường Văn Diệu không chịu, giết mẹ ta để ta không có nhà."

Hàn Bân nghĩ, "Phân tích của ngươi hợp lý, nhưng là suy đoán, không có chứng cứ."

Thôi Thiệu Hải bất lực, "Ta có gì làm chứng, Đường Văn Diệu già đời, khôn hơn ta nhiều.

Mẹ chết, ta từng nghi Đường Văn Diệu cãi nhau về tiền, giết mẹ.

Nhưng sau Đường Văn Diệu tìm ta, nói về tài sản mẹ, nói ta cũng là con, có phần."

Điều này không có trong hồ sơ, Hàn Bân hỏi, "Khi đó ngươi được chia bao nhiêu?"

"Ôi, ta không biết mẹ có bao nhiêu tiền, sợ Đường Văn Diệu lừa, mời họ hàng mẹ đến chia.

Đường Văn Diệu nói chia hết sáu vạn tiền mặt cho ta, tài sản khác hắn và con hắn hưởng." Thôi Thiệu Hải thở dài, hối hận,

“Đừng cười, khi đó ta còn cảm kích Đường Văn Diệu, nghĩ hắn thương ta, vì mẹ không có nhiều tài sản, ngoài tiền mặt, còn hai mảnh đất, nhưng ta không lấy đất đi, tiền là thực.

Ai ngờ hắn tính, năm sau ta nghe nói thôn Nam Đường giải tỏa, mỗi hộ ba căn nhà. Ta đến hỏi Đường Văn Diệu, hắn bảo ngoài đồn, nhiều năm không giải tỏa.

Ta tin, không nghĩ gì.

Ai ngờ năm nay giải tỏa thật, ta mới biết bị lừa. Hai mảnh đất ba căn nhà, mỗi căn giá trăm vạn, ba căn ba trăm vạn, ta chỉ sáu vạn, ngươi bảo Đường Văn Diệu có coi ta là ngốc không.”

Thôi Thiệu Hải càng nói càng giận, mặt đỏ bừng.

Đường Văn Diệu có lừa Thôi Thiệu Hải không, Hàn Bân không rõ, nhưng đã chia tài sản, giờ đòi lại thì trễ.

Trước Hàn Bân nghe về giải tỏa, biết liên quan lợi ích lớn, đoán Khương Tố Lệ chết có liên quan, giờ đúng.

“Quan hệ Đường Văn Diệu và Khương Tố Lệ thế nào?”

Thôi Thiệu Hải nghĩ, “Cũng được, chung sống, đôi khi cãi nhau. Mẹ nói sau ta cưới sẽ chăm cháu, chán ở đó.

Đội trưởng Hàn, Đường Văn Diệu giết mẹ ta, ngài phải bắt hắn, đòi lại công bằng cho mẹ ta.”

“Yên tâm, ta sẽ làm.” Hàn Bân nói, hỏi tiếp, “Ngươi biết Trương Hạo Nam không?”

Thôi Thiệu Hải lắc đầu, “Không.”

Hàn Bân gật đầu, “Ta sẽ xác minh chuyện ngươi nói.”

“Đội trưởng Hàn, Đường Văn Diệu cáo già, đừng bị hắn lừa.”

“Ngươi biết tình hình hắn không?”

“Ôi, ta muốn biết, hắn chuyển khỏi thôn Nam Đường, ta không tìm được.”

Hàn Bân định hỏi tiếp, ngoài cửa có tiếng gõ, Hoàng Khiết Khiết vào, “Hàn đội, đội trưởng tìm ngài.”

“Ta biết, đi ngay.”

Hàn Bân đưa danh thiếp cho Thôi Thiệu Hải, “Hôm nay nói thế, có manh mối gì gọi ta.”

Thôi Thiệu Hải chân thành, “Vậy ta về, Đội trưởng Hàn, cảm ơn các ngài điều tra lại vụ của mẹ, ta rất cảm kích.”

“Không có gì, là việc phải làm.” Hàn Bân nói, tiễn Thôi Thiệu Hải ra ngoài.

Hàn Bân hỏi Hoàng Khiết Khiết, “Đội trưởng đâu?”

“Đội trưởng đến văn phòng ngài, không có ai, đi văn phòng tổ một.”

“Đội trưởng nói gì không?”

“Chưa, bảo ngài đến rồi nói.”

“Đi thôi.” Hàn Bân đến văn phòng tổ hai.

Văn phòng gần phòng họp, chỉ lên xuống lầu, Hàn Bân mở cửa, thấy Đinh Tích Phong đang đứng cửa sổ hút thuốc, “Đội trưởng, ngài tìm ta.”

“Ừ, nghe nói ngươi lấy lời khai Thôi Thiệu Hải? Có manh mối mới?”

“Thôi Thiệu Hải nói vài chuyện, nghi ngờ Đường Văn Diệu giết Khương Tố Lệ.”

Đinh Tích Phong hỏi, “Có chứng cứ không?”

“Chưa có.” Hàn Bân đáp, hỏi lại, “Đội trưởng, về văn phòng ta nói không?”

“Không cần.” Đinh Tích Phong dụi thuốc, thở dài, “Sáng nay khu Trường Đảo có vụ giết người, cổ phải nạn nhân có dấu Z, có thể liên quan vụ khu dân cư Vinh Uyển, đồng nghiệp báo lên.”

Hàn Bân cau mày, sợ gì gặp nấy, “Chết khi nào?”

Đinh Tích Phong đáp, “Tối qua, chết trong nhà, sáng nay phát hiện, ngoài nạn nhân, chó nhà cũng chết.”

Triệu Minh tò mò, “Đội trưởng, nạn nhân chết thế nào, có phải bị khói hun?”

Đinh Tích Phong lắc đầu, thở dài, “Còn thảm hơn.”

Hàn Bân đoán, “Có liên quan chó?”

“Đúng.”

Vương Tiêu hỏi, “Bị chó cắn chết?”

Đinh Tích Phong lắc đầu, “Thu dọn trang bị, đến hiện trường sẽ rõ.”

Khu Trường Đảo, khu dân cư Mặc Hương Thư Viện.

Xe cảnh sát đến ngoài khu, Hàn Bân và đồng đội xuống, đi bộ vào khu Mặc Hương Thư Viện.

Dẫn đầu là phó chi đội điều tra hình sự thành phố Đinh Tích Phong.

Vụ khu dân cư Vinh Uyển như quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn, liên quan nhiều vụ, Đinh Tích Phong không ngồi yên được.

Hàn Bân vừa đi vừa quan sát, “Đội trưởng, khu này thú vị, có biệt thự, tám tòa chung cư, hai tòa nhà, phân cấp rõ.”

Đinh Tích Phong lắc đầu, “Lộn xộn, khu này đừng mua, lắm chuyện.”

Hàn Bân đồng ý, "Đúng vậy, khu dân cư có nhiều loại nhà, liên quan tỷ lệ xanh, mật độ xây dựng, ai cũng nghĩ mình thiệt."

Hàn Bân và đồng đội đến tòa 5, chung cư, dưới lầu có cảnh sát chờ sẵn.

Dẫn đầu là sở trưởng đồn công an địa phương Mã Hữu Ân.

Hai bên chào hỏi, Mã Hữu Ân dẫn Đinh Tích Phong lên lầu.

Nạn nhân ở căn 1402 tòa 5.

Ra khỏi thang máy, cảnh sát chi đội Trường Đảo đã đợi.

Chương 1331: Tiêu Đề 《Ẩn》

Một người trung niên chào, "Chào Đinh đội."

Đinh Tích Phong nhận ra, đội trưởng chi đội Trường Đảo Lý Khải Hoa.

"Đội trưởng Lý, lâu rồi không gặp."

"Muốn mời ngài đến chi đội Trường Đảo thị sát chỉ đạo, lần này có dịp."

Hàn huyên vài câu, Đinh Tích Phong vào vấn đề, "Đội trưởng Lý, tình hình thế nào?"

Lý Khải Hoa nghĩ, đáp, "Nạn nhân nam, sinh năm 95, ở một mình, nuôi chó. Hẹn bạn đi chơi, bạn không liên lạc được, vào nhà thấy người và chó đã chết."

"Biết nguyên nhân chưa?" Đinh Tích Phong hỏi.

"Thấy dấu Z trên cổ, tạm dừng khám nghiệm, không thấy vết thương chí mạng, nguyên nhân chưa rõ."

Đinh Tích Phong gật đầu, "Xem hiện trường."

Lý Khải Hoa làm động tác mời, dẫn Hàn Bân và nhóm của hắn vào trong nhà.

Vừa bước vào, một mùi hôi thối nồng nặc xộc vào mũi. Trong phòng khách, một con chó Alaska đen nằm đó, chân bị trói lại. Có một người đàn ông bị trói gô, căn phòng bừa bộn, nhiều nơi còn vương vãi chất bẩn, trông như phân.

Triệu Minh quan sát một lúc rồi nói, "Ta từng nuôi chó, đây chắc chắn là phân chó. Có lẽ khi chết, con chó bị sợ hãi nên tiểu tiện và đại tiện không kiểm soát được."

Lý Khải Hoa liếc nhìn hắn, "Đúng là phân chó, nhưng con chó không phải bị sợ chết mà là bị bội thực chết."

Hàn Bân nhìn vào bụng con Alaska, phát hiện bụng nó phồng to, trông như một con lợn lông dài. Con chó bị bội thực chết, vậy còn người thì sao?

Hàn Bân nhìn vào nạn nhân, thấy miệng, mặt và quần áo của người chết dính đầy chất bẩn, chắc là phân chó, nhíu mày nói, "Không lẽ trước khi chết, nạn nhân đã ăn phân chó?"

Lý Khải Hoa nói, "Quan sát tốt đấy. Pháp y đã kiểm tra miệng nạn nhân, trong đó có rất nhiều phân chó."

"Ôi trời ơi."

"Ghê quá."

"Tên hung thủ này thật sự biến thái." Nhiều người hiện diện cảm thán.

Đinh Tích Phong ra lệnh, "Thôi nào, đừng ngẩn ra nữa. Pháp y bắt đầu khám nghiệm tử thi, nhanh chóng làm rõ nguyên nhân tử vong của nạn nhân, kỹ thuật viên khám xét hiện trường."

Hàn Bân tiến lại gần, quan sát thi thể nạn nhân. Xung quanh có nhiều vết máu, trên chân cũng có vài vết thương nhưng không phải chí mạng, lượng máu chảy ra cũng không đủ gây tử vong. Dựa vào tình hình hiện tại, phân chó có lẽ là nguyên nhân lớn hơn gây nguy hiểm cho nạn nhân. Thứ này dù không độc, nhưng nếu nuốt vào miệng cũng có thể khiến người ta chết vì kinh tởm.

Triệu Minh lẩm bẩm, “Trời ơi, thù oán lớn đến mức nào mà trước khi giết người còn bắt ăn phân chó. Xem bụng con chó này phình ra, có lẽ nạn nhân đã ăn phân chó nhà mình, thật quá thảm.”

Giang Dương đồng tình, “Đúng vậy, từ giờ ta không dám nuôi chó nữa.”

Đinh Tích Phong xem xét hiện trường, gọi Hàn Bân lại, “Hàn Bân, người báo án hiện đang ở phòng bên, ngươi đến lấy lời khai.”

“Rõ.” Hàn Bân đáp, gọi Triệu Minh cùng đi vào phòng bên.

“Hu hu…”

Vừa mở cửa, thấy một người đàn ông nằm sấp trên giường khóc nức nở.

Hàn Bân ngẩn người, không quen với cảnh này.

“Khụ…” Triệu Minh hắng giọng, “Chào ngươi, ngươi tên gì?”

Người đàn ông ngồi dậy, lấy khăn giấy từ túi ra lau mắt, nhìn Triệu Minh rồi nhìn Hàn Bân, “Các ngươi là ai, sao lại vào đây?”

Triệu Minh giơ thẻ cảnh sát, “Chúng ta là cảnh sát.”

“Cảnh sát, các ngươi bắt được hung thủ giết Hạ Tuấn chưa?”

Hàn Bân hỏi lại, “Nạn nhân ngoài kia tên là Hạ Tuấn?”

“Đúng, các ngươi bắt được hung thủ giết Hạ Tuấn chưa?” Người đàn ông lặp lại.

Hàn Bân hơi bối rối, ta không phải siêu nhân, sao trong thời gian ngắn bắt được hung thủ.

Triệu Minh bật máy ghi âm, “Ngươi tên gì?”

“Ta họ Thang, tên Thang Khải Địch.”

Hàn Bân nghiêm giọng, “Thang Khải Địch, chúng ta là cảnh sát thành phố, vừa tiếp nhận vụ án. Hung thủ đã chạy từ lâu, ngươi là người báo án đầu tiên, ngươi biết nhiều hơn chúng ta, chúng ta cần ngươi hợp tác để nhanh chóng phá án.”

Thang Khải Địch nhét khăn giấy vào túi, nghẹn ngào, “Ta đã nói tất cả với cảnh sát ngoài kia rồi.”

Hàn Bân nói, “Họ là cảnh sát khu vực Trường Đảo, chúng ta là cảnh sát thành phố. Chúng ta tiếp nhận vụ án, phải nắm rõ tình hình.”

“Ngươi đến nhà nạn nhân lúc mấy giờ?”

“Khoảng tám giờ.”

“Ngươi báo cảnh sát lúc mấy giờ?”

“Vừa vào nhà thấy… thì báo ngay.” Thang Khải Địch vẻ mặt sợ hãi.

“Ngươi có chìa khóa nhà hắn?”

“Đúng.”

“Ngươi và hắn quan hệ thế nào, đến nhà làm gì?”

“Chúng ta là bạn, hôm nay hẹn nhau đi mua chó, ta đến nhà gọi nhưng hắn không nghe điện thoại, ta lên xem.”

“Mua chó gì? Hắn không có chó sao?”

“Là ta mua, nhưng ta không rành, nên nhờ hắn đi cùng để không bị lừa.”

“Lần cuối các ngươi liên lạc là khi nào?”

“Tối qua, hơn bảy giờ.”

“Đi mua chó ở đâu, loại nào?”

Thang Khải Địch đáp, “Chúng ta định đến Tiệm thú cưng Beta, ta muốn mua một con Husky, ta rất thích loại chó đó, và nó khá giống Alaska. Sau này hai con chó chơi với nhau, chúng ta có thể cùng dắt chó đi dạo.”

“Các ngươi chỉ là bạn?”

“Đúng vậy.”

Hàn Bân hỏi, “Vậy tại sao ngươi có chìa khóa nhà hắn?”

“Chúng ta là bạn mà! Có chìa khóa là bình thường.” Thang Khải Địch tỏ ra đương nhiên.

Hàn Bân cũng có nhiều bạn nhưng chưa bao giờ đưa chìa khóa nhà cho họ. Dĩ nhiên có thể họ thân hơn, Hàn Bân không hỏi thêm.

Chương 1332: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Khi vào nhà, khóa có bị phá không?"

Thang Khải Địch nghĩ, "Vì hắn không nghe điện thoại, ta lo lắng nên không chú ý."

"Ngươi vào nhà có động vào đồ đạc?"

"Không, ta sợ quá, chạy đến xem Hạ Tuấn. Phát hiện hắn không còn thở, ta cố cứu hắn nhưng không được, tay dính đầy phân chó." Thang Khải Địch nói đến đây lại lấy khăn giấy ra lau, "Kinh tởm quá, ta không nuôi chó nữa."

Hàn Bân hỏi, "Con Alaska đó là của Hạ Tuấn?"

"Đúng, tên nó là Lucky. Hạ Tuấn rất thương Lucky, mua thức ăn và quần áo tốt nhất, đều là hàng hiệu, không rẻ hơn đồ của người."

"Hạ Tuấn nuôi nó bao lâu?"

"Khoảng ba năm, từ khi nó còn nhỏ, nên Lucky rất nghe lời, rất ngoan, biết chào, mang giỏ, biết tiền. Ta thấy nó dễ thương nên muốn nuôi Husky."

"Ngươi và Hạ Tuấn thường gặp nhau?"

Thang Khải Địch gật đầu, "Chúng ta là bạn thân."

"Dù chưa rõ án, nhưng từ hiện trường, Hạ Tuấn bị giết. Theo ngươi biết, hắn có thù oán ai không?"

Thang Khải Địch thở dài, "Ngươi không hiểu Hạ Tuấn, hắn rất tốt, yêu thương động vật, không hại ai, ít khi xung đột. Ta

không tin ai lại tàn nhẫn giết hắn.”

Người có tính phiến diện, chỉ thấy điều mình thích.

Hàn Bân dựa vào vụ khu dân cư Vinh Uyển, phỏng đoán, “Hạ Tuấn có xung đột với ai vì chó không?”

“Chó.” Thang Khải Địch nghĩ, “Có đấy. Mấy hôm trước một người đòi đánh Lucky, Hạ Tuấn ngăn cản, hai người đánh nhau.

Cuối cùng nhờ bảo vệ can thiệp, Hạ Tuấn mới không báo cảnh sát. Nhưng chuyện nhỏ thế, không thể có người vì thế mà giết.”

“Hạ Tuấn và người đó vì sao xung đột, ta cần biết chi tiết?”

“Người đó không để ý, dẫm phải phân, không biết là người hay chó, cứ khăng khăng là phân của Lucky, đòi Hạ Tuấn bồi thường một ngàn đồng, nói giày của hắn là hàng hiệu. Hạ Tuấn không chịu, đôi giày đã cũ, không đáng một ngàn, một trăm còn không đáng, người đó muốn tống tiền.

Hạ Tuấn không cho, người đó đòi đánh Lucky, nói sẽ đánh cho nó ỉa ra đem đi xét nghiệm, nếu phân đó của Lucky thì Hạ Tuấn phải ăn. Nếu không phải thì hắn ăn.

Ngươi nói không phải biến thái thì là gì, Hạ Tuấn không muốn dây dưa, định dắt Lucky đi. Người đó nổi giận, đánh Hạ Tuấn.

Nếu không có bảo vệ, Hạ Tuấn đã báo cảnh sát.”

“Ngươi biết phân đó có phải của Lucky không?”

Thang Khải Địch chắc chắn, “Không. Khu dân cư nhiều chó, sao khẳng định là của Lucky. Vu khống thôi, người cũng có thể ỉa. Chó không biết nói, đổ tội cho nó là ăn hiếp.”

“Người xung đột với Hạ Tuấn tên gì?”

“Ta không rõ. Nhưng người đó cũng ở khu này, ngươi có thể hỏi bảo vệ, họ biết.”

Hàn Bân gọi Giang Dương, bảo hắn đi hỏi bảo vệ tìm người xung đột với Hạ Tuấn.

“Trừ người đó, Hạ Tuấn có xung đột với ai?”

“Không, Hạ Tuấn rất ngoan, tốt, ai cũng quý hắn.”

“Chó của Hạ Tuấn ỉa ở đâu?”

“Có khi trong nhà, khi ra ngoài đi dạo thì ở khu dân cư.”

“Nơi nào trong khu?”

“Thường trên bãi cỏ, Lucky thích chạy trên cỏ.”

“Chó ỉa xong Hạ Tuấn có dọn không?” Hàn Bân hỏi.

“Việc đó là của lao công. Hạ Tuấn đã trả phí. Bảo vệ không thể chỉ lấy tiền mà không làm việc.” Thang Khải Địch tỏ vẻ đương nhiên.

Triệu Minh nhếch mép, “Lao công có giờ cố định, chó ỉa lao công không thể dọn ngay. Trẻ em chơi trên cỏ dẫm phải, trách ai?”

“Không thể trách chó, chúng không hiểu.”

Triệu Minh hừ, “Chó không hiểu, người cũng không? Chó không dọn, người không dọn? Nuôi chó không sao, nhưng không ảnh hưởng người khác. Nếu chó nhà ngươi ỉa trước cửa người khác, ngươi vui không?”

Thang Khải Địch lườm Triệu Minh, quay đi, không nói.

Hàn Bân hỏi tiếp, “Ngươi biết liên lạc của người nhà nạn nhân không?”

“Không.”

“Hạ Tuấn có bao nhiêu chìa khóa, có đưa cho ai không?”

Thang Khải Địch ngập ngừng, “Hắn không nói.”

Hàn Bân đưa danh thiếp, “Hôm nay nói đến đây, có gì nhớ ra thì gọi ta.”

“Hàn Bân, đội trưởng trung đội hai Đội cảnh sát hình sự thành phố.” Thang Khải Địch nhìn Hàn Bân, vẻ ngạc nhiên, “Không ngờ, ngươi trẻ thế mà đã là đội trưởng.”

Hàn Bân rời phòng.

Triệu Minh ra ngoài, nhún vai, “Tên này, nhìn khó chịu.”

Hàn Bân đến trước mặt Đinh Tích Phong, thuật lại nội dung lời khai.

Đinh Tích Phong nghe xong, trầm ngâm, “Trương Hạo Nam xung đột vì hút thuốc, rồi chết vì bị khói hun. Hạ Tuấn chết vì ăn phân chó, cũng liên quan đến chó. Tìm người xung đột với Hạ Tuấn, lấy lời khai.”

“Ta đã cho người đi tìm.”

Lúc đó, pháp y Lý Xán đến, Hàn Bân thấy rõ hắn tháo một lớp găng tay, còn lớp găng khác. Trước đây đối mặt xác thối rữa, hắn chỉ đeo một lớp găng.

“Đội trưởng, Hàn đội, ta đã khám nghiệm sơ bộ.”

“Nói đi.”

Lý Xán chỉ xác chó, “Ta nói theo thứ tự, trước về chó. Con chó ăn rất nhiều, chết vì bội thực.”

Hàn Bân nói, “Chó nhỏ vài tháng có thể vì tham ăn mà chết, con chó lớn như vậy không ngốc đến nỗi ăn đến chết.”

Lý Xán nói tiếp, “Ta đoán, con chó đầu tiên ăn nhiều thức ăn khô, mặn, sau đó cho uống nước, thức ăn trong bụng sẽ trương lên, làm nổ dạ dày.”

Hàn Bân nói, “Theo ngươi, chó chết rất đau đớn, quá trình thức ăn trương lên cần thời gian. Nếu nó kêu lớn, không thể không làm hàng xóm nghe, có khi cả khu dân cư nghe.”

Chương 1333: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Xán nói, "Có thể."

"Chó chết lúc nào?"

"Ước tính từ tám đến mười giờ tối qua."

Hàn Bân hỏi, "Chết của chó và nạn nhân có liên quan?"

"Có, liên quan lớn." Lý Xán mặt khó hiểu, nghĩ rồi nói, "Chó ăn một giờ sau sẽ ỉa, khi chết chắc nhiều phân.

Phân đó bị nhét vào miệng nạn nhân, làm tắc khí quản, nạn nhân chết ngạt, nạn nhân ăn bao nhiêu phân, phải mổ mới biết."

Lời Lý Xán và tình trạng hiện trường, mùi hôi làm Triệu Minh buồn nôn, "Tên này biến thái thật, nhiều cách giết người, sao chọn cách này."

Lý Khải Hoa nói, "Sát nhân hàng loạt giết người liên tục vì bị kích thích, đầu óc không bình thường. Họ thích giết theo cách riêng, thấy như thế mới có ý nghĩa."

Đinh Tích Phong nói, "Nói đến sát nhân hàng loạt, dấu Z trên cổ nạn nhân và Trương Hạo Nam có giống nhau không?"

Lý Xán đáp, "Nhìn thì rất giống, đều do lưỡi sắc rạch, vị trí cũng giống. Khi về phòng pháp y, ta sẽ mô phỏng phân tích chi tiết."

Hàn Bân hỏi, "Nạn nhân chết lúc mấy giờ?"

Lý Xán nói, "Từ chín đến mười một giờ tối."

Hàn Bân tổng kết, "Vậy hung thủ hành động từ tám đến mười một giờ tối."

"Đúng." Lý Xán nói tiếp, "Nạn nhân bị trói, có nhiều vết thương, có thể bị tra tấn.

Khám nghiệm sơ bộ xong, khi hoàn thành, ta sẽ gửi báo cáo."

"Cảm ơn."

Lý Xán gật đầu, đi xử lý xác.

Chu Gia Húc đứng nghe, nói, "Ta vừa xem, nạn nhân bị thương bên ngoài, không chí mạng nhưng rất đau. Có thể đúng như Lý pháp y đoán, hung thủ muốn từ nạn nhân biết thông tin.

Thông tin đó là nguyên nhân thực sự của vụ án."

Hàn Bân nói, "Có thể, nhưng cũng có thể là tra tấn để ăn phân. Muốn người bình thường ăn phân chó không dễ, chết chưa phải điều đáng sợ nhất.

Hung thủ ép nạn nhân ăn nhiều phân, có thể dùng cực hình."

Triệu Minh thì thầm, "Hung thủ này tài thật, hắn cũng phải ra tay, chẳng phải là hại người vạn lần, tự hại tám trăm sao."

Một lúc sau, kỹ thuật viên khám xét xong, Mã Hy Văn đến, đẩy cặp kính dày, "Đinh đội, Hàn đội, đã khám xét xong, ta phát hiện một rọ mõm chó và đôi găng dính phân, máu, có thể là của hung thủ."

Đinh Tích Phong nói, "Rọ mõm chắc để đeo cho chó, giải thích vì sao lúc chết nó không kêu. Đôi găng dính phân, máu, chắc là của hung thủ, có dấu vân tay không?"

Mã Hy Văn lắc đầu, "Không. Ta đoán hung thủ đeo hai, ba lớp găng. Ta cũng làm vậy."

"Còn phát hiện gì?"

"Thu thập một số máu, dấu vân tay, chưa rõ có của hung thủ không, nhiều lông chó, phân, rất mất công." Mã Hy Văn vẻ bất lực.

Đinh Tích Phong vỗ vai hắn, "Vất vả rồi, khi phá án, Đội trưởng Hàn mời ngươi ăn."

Mã Hy Văn cười gượng, khoát tay, "Lòng tốt nhận rồi. Ta không còn bụng dạ nào nữa."

Hàn Bân lắc đầu cười, "Mã Ca, ngươi giúp ta tiết kiệm đấy."

"Tuỳ ngươi nghĩ, ta không có phúc này."

Lúc đó, Giang Dương đến thì thầm với Hàn Bân.

Hàn Bân gật đầu, nói với Đinh Tích Phong, "Đinh đội, Giang Dương tìm được người xung đột với nạn nhân vì chó."

Đinh Tích Phong suy nghĩ, "Ngươi đích thân lấy lời khai, tuy từ vụ khu dân cư Vinh Uyển, hắn không nghi ngờ lớn, nhưng không thể lơ là."

"Ta biết." Hàn Bân nói xong, cùng Giang Dương ra ngoài.

Ngoài hành lang, một người đàn ông sốt ruột đi qua lại, thở dài.

"Sao ta xui vậy, xui quá…"

Thấy Giang Dương và Hàn Bân, người đàn ông vội ra đón, "Cảnh sát Giang, xin ngài tin ta, ta thật vô tội, nếu là hung thủ ta đã chạy, không ở đây đợi các ngài bắt."

Giang Dương nói, "Ta không bắt ngươi, chỉ lấy lời khai, nói rõ mâu thuẫn."

“Được, không vấn đề gì, chỉ là chuyện nhỏ, không đáng giết người. Dù sao, cho ta một vạn gan, ta cũng không dám giết.”

Hàn Bân nhìn người đàn ông, khoảng ba mươi, đầu húi cua, cao hơn mét tám, thân hình vạm vỡ, “Ngươi tên gì?”

“Ta tên Phan Đồng Hải, sống ở khu này, nhưng không phải toà này. Ta và họ Hạ là hàng xóm, ngài nói ta vì chuyện nhỏ mà giết người sao? Không thể nào.”

Hàn Bân hỏi ngay, “Từ tám đến mười một giờ tối qua, ngươi ở đâu?”

Phan Đồng Hải mặt mếu máo, “Cảnh sát, ta nói rồi, vụ này không liên quan ta, đừng mất thời gian với ta.”

“Ta nói lại, ta chỉ hỏi theo lệ, không nghĩa là ngươi có tội, ngươi đừng nghĩ ngợi.” Hàn Bân nói.

“Vậy hỏi chỗ khác đi, hàng xóm thấy ta thì sao?”

“Được, theo chúng ta về đồn, nói rõ mọi chuyện.”

Phan Đồng Hải mở miệng định nói gì, cuối cùng bất lực gật đầu, “Được, ta nghe các ngài.”

……

Một giờ sau, Hàn Bân và những người khác trở về Cục Công an thành phố, bây giờ đã là một giờ chiều, mọi người vẫn chưa ăn trưa.

Phan Đồng Hải cũng chưa ăn, Hàn Bân đã nhờ người mang cho hắn một phần cơm.

Nhìn thấy cơm của mình giống như của cảnh sát, Phan Đồng Hải thở phào nhẹ nhõm, “Cảm ơn Đội trưởng Hàn, bao nhiêu tiền, ta sẽ chuyển khoản cho ngài.”

“Không cần khách sáo, coi như là đội hình sự của chúng ta mời ngươi ăn. Ngươi hỗ trợ cảnh sát điều tra vụ án, ít nhất cũng phải lo cho bữa ăn.” Hàn Bân ra hiệu mời, “Thiến Thiến, rót cho tiên sinh Phan một cốc nước nóng.”

“Cảm ơn, cảm ơn rất nhiều.” Phan Đồng Hải cảm ơn rối rít, mặc dù hắn không có hứng ăn, nhưng cảnh sát đã mua rồi, hắn không thể không nể mặt.

Sau bữa cơm, Hàn Bân uống nửa cốc trà, làm ẩm giọng, “Tiên sinh Phan, chúng ta bắt đầu ghi chép nhé.”

Chương 1334: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Được, ngài hỏi đi.”

“Ngươi và người chết Hạ Tuấn quen nhau từ khi nào?”

“Chỉ mấy ngày trước.”

“Cụ thể là khi nào?”

“Chắc là ngày 26 tháng 12, hôm đó ta nghỉ trưa và hẹn bạn đi ăn trưa, quán ăn gần đây thôi, bạn ta đã đến trước, ta vội vàng đến đó, đi đường tắt qua khu dân cư.” Nói đến đây, Phan Đồng Hải tỏ vẻ hối tiếc,

“Ngươi nói có phải xui không, lại đạp phải phân chó, ngươi nói người đó phải vô ý thức thế nào, lại để chó đi bậy trên đường. Sao hắn không ăn đi!”

Triệu Minh không nhịn được cười, hắn muốn nói, người chết thực sự đã ăn phân chó của nhà mình.

Hàn Bân hỏi tiếp, “Ngươi làm sao biết đó là chó của Hạ Tuấn?”

Phan Đồng Hải nói, “Ta thấy một ông già đang dắt chó trên bãi cỏ bên cạnh, dắt một con chó nhỏ, ta liền hỏi hắn có phải chó của hắn đi bậy không, ông già nói không phải chó của hắn, chó của hắn nhỏ, bụng không to đến thế.

Ta nhìn lại thấy đúng, hắn dắt chó nhỏ, còn cái ta đạp phải rõ ràng là của chó lớn. Ta hỏi hắn có thấy chó nhà ai đi bậy không.

Ông già thực sự thấy, chỉ cho ta hướng đi, nói là phân của một con Alaska, còn nói dù hắn cũng nuôi chó, nhưng ghét nhất loại người nuôi chó thiếu ý thức, chính loại người đó làm cho chó cưng bị ghét.

Sau đó ta đuổi theo, quả nhiên thấy một người đàn ông dắt con Alaska, chính là Hạ Tuấn, ta và hắn đối đầu, hắn không thừa nhận, nói ta vu khống chó nhà hắn. Ta tức quá liền đánh nhau với hắn."

Hàn Bân hỏi, "Ngươi đánh trước?"

"Đúng."

"Hắn sao không báo cảnh sát?"

"Hắn sợ chứ sao, rõ ràng là chó nhà hắn, ngoài chó nhà hắn, quanh đó cũng không có con chó lớn nào khác. Ta lúc đó đã nói nếu hắn nói không phải chó nhà hắn thì có thể đi làm giám định DNA."

Hàn Bân hỏi tiếp, "Ngươi có nói nếu kết quả giám định là chó nhà Hạ Tuấn thì để hắn ăn phân chó không?"

Phan Đồng Hải cười gượng, "Ta chỉ nói vậy thôi, ta muốn hắn ăn, hắn cũng không chịu. Ta thật sự bị bọn nuôi chó làm tức chết, thực ra ta trước đây cũng thích chó, nhưng rồi phát hiện nhiều người nuôi chó quá thiếu ý thức.

Ngươi nói chuyện này xem, ta hẹn bạn đi ăn, đạp phải phân chó. Ta làm sao đi gặp bạn, bực chết đi được."

Hàn Bân nói, "Tối hôm qua từ tám giờ đến mười một giờ, ngươi ở đâu?"

"Ta ở nhà, trời lạnh thế này, ngài nói xem đi đâu được."

"Có ai chứng minh?"

“Mẹ ta và vợ ta, họ có thể làm chứng. Nhưng vợ ta đang mang thai, hy vọng ngài đừng làm phiền nàng, ta chưa dám nói cho nàng biết chuyện đến đồn cảnh sát, sợ nàng lo lắng.” Phan Đồng Hải thở dài,

“Đội trưởng Hàn, ta nói thật, ta có mâu thuẫn với hắn, nhưng không đến mức giết người, ta sắp làm cha, không làm chuyện ngu ngốc đó, hắn có khi lại gây tội với người khác, ngài nên điều tra hướng khác.”

Hàn Bân xoa cằm, “Ngươi và Hạ Tuấn mâu thuẫn không lớn, nhưng cái chết của hắn lại có liên quan đến ngươi.”

“Sao lại liên quan, ngài nói xem.”

“Chó của Hạ Tuấn chết rồi.” Hàn Bân nói.

“Có khi kẻ giết người thấy con chó vướng víu.”

Hàn Bân tiếp tục, “Con chó bị chết đói, trước khi chết có nhiều phân, ngươi đoán xem Hạ Tuấn chết như thế nào?”

“Hắn…” Phan Đồng Hải tỏ ra căng thẳng, “Ta không đoán được.”

“Cứ mạnh dạn đoán.”

“Ta đoán không ra…” Phan Đồng Hải lau mồ hôi trên trán, không dám nói.

Hàn Bân không vòng vo, “Kẻ giết người ép hắn ăn một lượng lớn phân chó, phân chó làm tắc khí quản, chết ngạt.”

Phan Đồng Hải trố mắt, tỏ vẻ ngạc nhiên.

Hàn Bân luôn quan sát hắn, qua biểu cảm nhỏ nhận ra, hắn thật sự ngạc nhiên.

Điều này chứng tỏ, hắn có thể không phải là hung thủ, ít nhất không trực tiếp ra tay.

“Điều này… quá biến thái!” Phan Đồng Hải lắp bắp nói.

Hàn Bân nói, “Giờ ngươi hiểu rồi chứ, cảnh sát tìm ngươi không chỉ vì mâu thuẫn giữa ngươi và hắn, mà quan trọng hơn là cách gây án của hung thủ trùng hợp với ý nghĩ của ngươi.”

Phan Đồng Hải vội xua tay, “Không không, ta chưa bao giờ nghĩ đến giết người, ta chỉ dọa hắn, không thực sự bắt hắn ăn cái đó, ta không biến thái vậy, ta oan quá.

Đội trưởng Hàn, ta nói thật, ngài đừng nhìn ta to lớn, thực ra ta nhát lắm, từ nhỏ đến giờ còn chưa dám giết gà, đây là lần đầu đến đồn cảnh sát, trước kia còn không biết đồn cảnh sát ở đâu, cửa hướng nào mở.”

Hàn Bân giơ tay, “Vậy ngươi giải thích sao, ngươi vừa đánh nhau với Hạ Tuấn, hắn liền chết. Mà cách chết lại giống hệt như ngươi nghĩ.”

Phan Đồng Hải nói bừa, “Ta không biết, có khi chó nhà hắn gây thù với người khác.”

“Theo ngươi nói, động cơ của hung thủ cũng giống ngươi.”

“Không không, ta không có ý đó… ta nói…” Phan Đồng Hải bối rối, gãi đầu gãi tai.

“Vậy, ta hỏi ngươi trả lời.” Hàn Bân ngẫm nghĩ, “Mâu thuẫn giữa ngươi và Hạ Tuấn có ai biết?”

“Chỉ có chúng ta và một người của công ty quản lý, hắn giúp điều đình.”

“Người của công ty quản lý tên gì?”

“Ta có số điện thoại của hắn, chỉ biết họ Trần, không rõ tên gì.”

“Ngươi chắc chắn không nói cho ai khác?”

Phan Đồng Hải ánh mắt lấp lánh, “Không.”

Hàn Bân cảm thấy hắn đang né tránh gì đó, "Mẹ ngươi, vợ ngươi đều ở cùng nhà, họ không biết?"

Phan Đồng Hải thở dài, "Họ một người già, một người mang thai, ta nói cho họ chẳng phải làm họ lo lắng."

"Vậy ngươi nói với ai?"

Chương 1335: Tiêu Đề 《Ẩn》

Phan Đồng Hải xoa mũi, "Ta không nói với ai cả."

Hàn Bân ngồi dựa vào ghế, ánh mắt sắc bén nhìn Phan Đồng Hải, một số hành động nhỏ của hắn giống như đang nói dối.

"Phan Đồng Hải, có một tội danh gọi là cản trở công vụ, nghiêm trọng có thể vào tù. Nói dối cũng là cản trở công vụ, ta hy vọng ngươi đừng tự hại mình, càng không muốn khi con ngươi sinh ra ngươi không có mặt bên cạnh. Hiểu ý ta không?"

Phan Đồng Hải run lên, sắc mặt thay đổi liên tục, vỗ trán, "Đội trưởng Hàn, ngài xem trí nhớ của ta, ta nhớ ra một chuyện. Ta thật sự quên, giờ nói được không?"

"Tất nhiên."

"Vậy không tính là cản trở công vụ chứ?"

"Chỉ cần chưa ra khỏi cửa này, không tính."

Phan Đồng Hải thở phào, "Ta và Hạ Tuấn đánh nhau hôm đó, không đi ăn với bạn, sau đó bạn ta trách móc ta, ta lại mời họ một bữa."

"Ngày nào mời?"

"Tối 27 tháng 12."

"Ngươi ăn ở đâu, nói những gì?"

Phan Đồng Hải dùng tay áo lau mồ hôi, "Chúng ta ăn ở Tiệm lẩu xương cừu Lão Triệu. Chuyện hôm đó làm ta bực

bội, nhưng không dám nói với mẹ và vợ, sợ họ lo lắng, ta ấm ức trong lòng.

Thực ra, ta không định nói với người khác, dù sao cũng không phải chuyện hay ho, nhưng ngài cũng biết, uống rượu vào thì nói nhiều. Ta kể chuyện này cho mấy người bạn nhậu.

Ta không cố ý lừa các ngài, nhưng uống nhiều, chuyện hôm đó cũng không nhớ rõ."

Hàn Bân nói, "Ngươi kể lại cho bạn như thế nào, nói lại cho ta."

Phan Đồng Hải thở dài, "Thực ra toàn là lời sau khi say, không thể tin."

"Ngươi không tin, chưa chắc người khác không tin. Ngươi kể lại, chúng ta sẽ tự đánh giá."

Phan Đồng Hải bóp trán, "Gồm ta, tối đó có ba người. Một bạn tên Mẫn Thần Kiệt, một bạn tên Biên Hoằng Nghị. Chúng ta là bạn cấp ba, quan hệ tốt.

Tối đó ăn uống, họ hỏi sao ta không đến hẹn, ban đầu ta không muốn nói, dù sao cũng không phải chuyện hay ho, nhưng vài chén rượu vào, mở lời.

Ta kể chuyện đạp phải phân chó, đánh nhau. Ban đầu họ cười ta, sau thấy ta thay đổi sắc mặt, cũng chửi Hạ Tuấn."

Hàn Bân hỏi, "Họ có nói giúp ngươi trả thù Hạ Tuấn?"

Phan Đồng Hải cúi đầu, cắn môi.

Hàn Bân nhắc, "Nghĩ kỹ rồi hãy nói, đừng nghĩ đến nói dối, các ngươi là ba người. Ngươi không nói, không nghĩa là người khác không nói."

Phan Đồng Hải khó xử nói, "Đội trưởng Hàn, họ là bạn ta, nếu ta nói, sau này làm sao gặp họ, chẳng phải bán đứng bạn."

Hàn Bân nghiêm nghị, "Ta hiểu ngươi lo lắng, nhưng người đã chết, cảnh sát chắc chắn điều tra đến cùng, ngươi không nói cảnh sát vẫn điều tra họ. Nếu họ thực sự phạm pháp, không ai cứu được, các ngươi cũng không thể gặp lại.

Nếu họ không phạm pháp, chuyện này không ảnh hưởng gì đến họ. Ngược lại, nếu ngươi dùng lời nói dối qua mặt cảnh sát, cản trở điều tra, có thể bị pháp luật trừng phạt."

Phan Đồng Hải im lặng hồi lâu rồi nói, "Ta nhớ sau khi kể chuyện đó, hai người họ ban đầu cười, sau cũng chửi Hạ Tuấn cùng ta. Biên Hoằng Nghị nóng tính, nói phải trả thù cho ta.

Người bạn kia Mẫn Thần Kiệt hỏi trả thù thế nào.

Biên Hoằng Nghị nói phải bắt Hạ Tuấn, đánh con chó của Biên Hoằng Nghị, bắt nó ị ra, rồi ép Hạ Tuấn ăn sạch, xem hắn còn dám làm chuyện thiếu đạo đức.

Ta nghe sướng tai, nhưng chỉ nghĩ hắn nói khoác, không coi là thật, dù sao là lời rượu, mười câu có một câu thật đã tốt."

Hàn Bân ghi lại, hỏi, "Nói liên hệ của Biên Hoằng Nghị và Mẫn Thần Kiệt."

Phan Đồng Hải cào đầu, "Đội trưởng Hàn, hai bạn ta không có tài cán gì, đều có gia đình, thích uống rượu, nói khoác. Họ không thể là hung thủ, ta đảm bảo."

"Ta tin, nhưng theo quy định cần điều tra, chỉ là nói chuyện, không nghĩa là nghi phạm. Như ngươi, chúng ta chỉ nói chuyện, rõ ràng là ngươi có thể đi rồi."

"Ta biết." Phan Đồng Hải do dự, lấy điện thoại tìm liên hệ hai bạn.

Hàn Bân xác nhận, "Ngươi chắc chắn không nói chuyện này với ai khác?"

“Không, tuyệt đối không.” Phan Đồng Hải khẳng định.

Hàn Bân đưa danh thiếp, “Tiên sinh Phan, nhớ ra gì, gọi cho ta.”

“Ta… đi được chưa?”

“Tất nhiên.”

Phan Đồng Hải thở phào, đứng lên đi vài bước, quay lại hỏi, “Đội trưởng Hàn, ta có thể nói cho hai bạn không? Cho họ chuẩn bị?”

Hàn Bân nhướng mày, “Ngươi nói xem?”

Phan Đồng Hải rụt cổ, “Ta biết rồi.”

“Ngươi biết gì?”

“Ta sẽ không nói cho họ, không tiết lộ.”

Hàn Bân cảnh báo, “Nhớ, ngươi nói càng nhiều, chuyện càng rắc rối. Cho ngươi, cho họ đều không tốt.”

“Vâng, ta nhớ rồi.” Phan Đồng Hải đáp, nhanh chóng ra khỏi văn phòng.

Tiễn Phan Đồng Hải đi, Triệu Minh tiến lại, hỏi, “Đội Hàn, ngài nghĩ Phan Đồng Hải có nghi ngờ không?”

Hàn Bân hỏi lại, “Ngươi nghĩ sao?”

Triệu Minh cười khờ, “Ta không thấy.”

Hàn Bân không phải toàn năng, manh mối chỉ có vậy, hắn cũng không chắc, “Ghi lại liên hệ hai bạn của Phan Đồng Hải?”

“Rồi.”

“Đi điều tra họ.”

“Không vấn đề.”

Hàn Bân gật đầu, hắn thích nhất ở Triệu Minh là năng động, nhiệt tình.

Hoàng Khiết Khiết giơ điện thoại, "Đội Hàn, đội trưởng thông báo họp tóm tắt vụ án, nhờ ta báo ngài."

"Ở đâu?"

"Phòng họp tầng bốn."

"Pop pop…" Hàn Bân vỗ tay, "Tất cả dừng công việc, đi họp phòng bốn. Thiến Thiến, báo nhóm hai, họ cũng đi."

…

Tầng bốn, phòng họp.

Dù Đinh Tích Phong thông báo họp, nhưng khi Hàn Bân dẫn đội ngồi vào, hắn mới đến.

Chương 1336: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hắn nói nhỏ với Hàn Bân vài câu, rồi hắng giọng, "Đủ người rồi, họp thôi.

Mọi người đều đã đến hiện trường, có ý kiến gì cứ nói."

Đinh Tích Phong nói xong, phòng họp im lặng vài giây. Hàn Bân tiếp, "Vậy ta nói. Hạ Tuấn trước khi chết có xung đột với Phan Đồng Hải…"

Hàn Bân tóm tắt nội dung ghi chép của Phan Đồng Hải.

Hàn Bân nói xong, Chu Gia Húc tiếp lời, "Ta điều tra giám sát khu dân cư và khu nhà, thời gian ngắn chưa thấy đối tượng khả nghi."

Vương Tiêu nói, "Ta đi thăm dò hàng xóm xung quanh, họ xác nhận có nghe thấy tiếng động, như chó sủa, đồ rơi, âm thanh bất thường, thời gian trùng khớp với thời gian gây án, nhưng không ai đến hỏi."

Đinh Tích Phong xoay bút, "Theo lý, tiếng động lớn, hàng xóm phải đến, sao không ai để ý?"

Vương Tiêu nhún vai, "Ta cũng hỏi hàng xóm, họ nói nhà hàng xóm hay có tiếng chó sủa và âm thanh bất thường, trước cũng đến hỏi nhưng không hiệu quả, chỉ đành chịu."

Hàn Bân nói, "Có vẻ Hạ Tuấn không được lòng hàng xóm, nếu bình thường không gây phiền, có khi còn sống."

Vương Tiêu nói, "Ai nói không đúng, ta hỏi nhiều hàng xóm, không ai khen hắn, nhiều người phàn nàn nhà hắn đêm

hay có tiếng chó sủa, làm trẻ em tỉnh giấc.”

Người cuối cùng báo cáo là Trương Thuận Cốc, hắn điều tra liên lạc của nạn nhân.

Trương Thuận Cốc xem lại ghi chú, nói, “Hiện trường không tìm thấy điện thoại nạn nhân, ta tra số điện thoại nạn nhân, tối qua bảy giờ bốn mươi sáu phút có cuộc gọi, là lần gọi cuối. Thời điểm này trùng khớp với thời gian gây án, ta thấy cuộc gọi này rất khả nghi.”

Hàn Bân nói, “Tra rõ chủ số điện thoại chưa?”

“Rồi.” Trương Thuận Cốc đi đến máy chiếu, đưa tài liệu.

Chủ số điện thoại, Lư Chí Tồn

Số điện thoại, 1583423XXXX

Số căn cước, 3702021993082211125

Địa chỉ, Khu Cửu Hoa đường Ngũ Diệp, khu Thành Nam, Thành phố Cầm Đảo.

Trương Thuận Cốc tiếp, “Còn một điểm cần nói rõ, số điện thoại của Lư Chí Tồn vẫn đang dùng, có thể định vị.”

Đinh Tích Phong nói, “Xác định vị trí hắn, đưa về đồn làm ghi chép.”

“Dạ.”

Hàn Bân nói, “Ngoài ra, Tổ trưởng Chu khi điều tra giám sát, chú ý thời điểm bảy giờ bốn mươi sáu, lấy đó làm mốc xác định thời gian.”

“Biết rồi.”

Hàn Bân nhìn Đinh Tích Phong, “Đội trưởng, ngài còn chỉ đạo gì không?”

Đinh Tích Phong nói, “Từ chứng cứ hiện có, thời gian nghi phạm vào nhà nạn nhân có thể là từ bảy rưỡi đến tám giờ, thời gian này nếu là mùa hè không quá muộn. Nhưng mùa đông, năm giờ trời đã tối, bảy rưỡi đã là tối.

Khi đó, trong nhà nạn nhân còn có chó, nghi phạm không thể cạy khóa, chắc chắn bị phát hiện. Ta cho rằng nạn nhân tự mở cửa, mà khi đó đã là tối, nếu là người lạ, nạn nhân chưa chắc mở cửa.

Nên có khả năng lớn là người quen gây án. Khi điều tra quan hệ của nghi phạm, chú ý những người có động cơ gây án.”

Đinh Tích Phong nhìn đồng hồ, “Ai có ý kiến gì về vụ này?”

Mọi người lắc đầu, im lặng.

“Vậy họp đến đây, chia nhau điều tra, nhiệm vụ cụ thể do đội trưởng Hàn phụ trách.” Đinh Tích Phong nói xong, nhìn Hàn Bân, “Có gì báo ta ngay.”

“Dạ.”

Đinh Tích Phong gập sổ, “Được rồi, giải tán.”

…

Hàn Bân phân công nhiệm vụ, rồi trở về văn phòng.

Hắn xem lại hồ sơ ba vụ án rất kỹ, rất chi tiết.

Ba nạn nhân đều có khiếm khuyết đạo đức, nhưng không đến mức phạm pháp, luật pháp không xử họ, bề ngoài cũng là điều kiện để hung thủ chọn mục tiêu.

Hàn Bân dựa vào dấu vết hiện trường suy luận hành vi của tội phạm, tiếp tục suy luận đặc điểm tâm lý, rồi dự đoán hành vi tiếp theo của nghi phạm.

Nhưng qua phân tích ba vụ án, ngoài biểu hiện khiếm khuyết đạo đức và dấu hiệu Z, ba vụ không phù hợp với phác họa tâm lý của hung thủ liên hoàn.

Hắn nghiêng về giả thuyết là mô phỏng hoặc giết thuê.

Trước tiên nói mô phỏng, vụ 821 xảy ra, một số tình tiết và cách gây án bị lộ ra, người sau sẽ mô phỏng theo vụ 821 để gây án, nhằm chuyển tội danh và hướng điều tra sang vụ 821.

Mô phỏng chỉ mô phỏng bề ngoài, nhưng không phù hợp đặc điểm tâm lý của hung thủ thật, hành vi cũng sẽ khác.

Còn giết thuê, cách giết giống nhau, nhưng mục đích giết là vì tiền, ai trả tiền, hung thủ giết người đó. Chọn mục tiêu không theo ý thức chủ quan của hung thủ, đặc điểm tâm lý không phù hợp với hung thủ liên hoàn.

Hàn Bân dùng phương pháp loại trừ, nếu là mô phỏng, thì vụ thứ hai và ba là bị mô phỏng.

Hung thủ đầu tiên gọi là hung thủ gốc, người mô phỏng gọi là kẻ mô phỏng.

Ba vụ giết giống nhau, nghĩa là một hung thủ gây hai vụ.

Chỉ có ba khả năng sau.

Vụ đầu và thứ hai do hung thủ gốc gây ra, kẻ mô phỏng chỉ gây vụ thứ ba.

Vụ đầu và thứ ba do hung thủ gốc gây ra. Vụ thứ hai do kẻ mô phỏng. Hung thủ gốc cảm thấy bị xúc phạm, gây thêm vụ thứ ba.

Vụ đầu do hung thủ gốc, hai vụ sau do kẻ mô phỏng.

Dựa trên ba khả năng này, Hàn Bân phân tích dấu vết ba vụ, nhưng thấy ba khả năng vẫn không đúng, hai vụ bất kỳ đều không phù hợp đặc điểm của hung thủ liên hoàn.

Và kết quả này chỉ có hai khả năng, khả năng đầu còn có kẻ mô phỏng thứ hai, ba hung thủ mỗi người gây một vụ.

Khả năng thứ hai, ba vụ này không phải mô phỏng.

Hàn Bân thấy khả năng có kẻ mô phỏng thứ hai rất thấp, hắn nghiêng về khả năng sau.

Chương 1337: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chỉ còn một khả năng, giết thuê.

Hung thủ giết rất thông minh, cố ý giả làm hung thủ liên hoàn để che giấu mục đích thực sự, bảo vệ người thuê. Chỉ cần người thuê không lộ, mạng lưới kinh doanh của hắn không lộ, hắn tiếp tục ẩn nấp.

Nhận nhiệm vụ, tìm ra khiếm khuyết đạo đức của mục tiêu, lấy đó làm lý do giết, dẫn hướng điều tra sang hướng khác, tránh truy ra người thuê.

Có người sẽ thấy, ba mục tiêu đều có khiếm khuyết đạo đức, quá trùng hợp.

Thực ra, có thể phản chứng, ở trường học bình thường tìm học sinh giỏi khó, nhưng ở Thanh Hoa Bắc Đại, nhắm mắt cũng tìm được.

Tương tự, một người bị căm ghét, thuê giết, chắc chắn có khuyết điểm, không ai tự nhiên bị ghét.

Hung thủ tìm lý do không khó.

Dù không có chứng cứ xác thực, nhưng Hàn Bân vẫn tin vào phán đoán của mình, chuẩn bị điều chỉnh hướng điều tra, không bị hung thủ dẫn dắt, điều tra theo hướng giết thuê.

Giết thuê khác giết do xung động.

Nạn nhân và hung thủ có liên hệ sâu, hoặc tình cảm, ân oán, hoặc xung đột lợi ích lớn.

Hung thủ chuyên nghiệp có khả năng phản trinh sát, tìm hành tung của họ không dễ.

Nạn nhân chắc chắn quen biết người thuê, điều tra từ mối quan hệ xung quanh nạn nhân…

Năm giờ chiều, Hàn Bân nhận được điện thoại báo cáo, Lư Chí Tồn đã tìm thấy.

Hàn Bân đến văn phòng nhóm hai, Trương Thuận Cốc đang ghi chép.

"Đội Hàn."

"Đội trưởng, ngài đến rồi."

"Các ngươi tiếp tục." Hàn Bân kéo ghế ngồi.

Trương Thuận Cốc và Phùng Na đang ghi chép cho một thanh niên mặc đồ công nhân, có vẻ là nhân viên giao hàng.

Trương Thuận Cốc tiếp tục hỏi, "Lư Chí Tồn, số điện thoại 1583423XXXX có phải của ngươi?"

"Là của ta, nhưng bị trộm. Sáng nay ta làm lại số."

"Ngươi bị trộm khi nào?"

Lư Chí Tồn nghĩ, "Tối qua bảy giờ, không rõ thời gian cụ thể."

"Ngươi mất ở đâu? Sao mất?"

"Ta mất ở Khu Vực Trường Đảo, Đường Nông Nghiệp, cổng khu dân cư Vĩnh Hỉ. Ta giao hàng, phụ trách giao hàng cho khu đó, ta kéo xe hàng đến cổng đông, gọi người nhận hàng, bốc hàng từ xe xuống, chờ họ đến cổng đông lấy.

Ta có hai điện thoại, một smartphone, liên lạc với gia đình. Một điện thoại cục gạch, nạp tiền tặng, dùng làm điện thoại công việc. Ta nhớ gọi xong người nhận, để điện thoại công việc trên xe, dùng smartphone xem video.

Do tính chất công việc, điện thoại công việc hay có người gọi, nhưng xem video một lúc, thấy lâu không có điện thoại, cảm thấy không đúng, tìm điện thoại công việc, không thấy trên xe.

Khi đó, ta không nghĩ bị trộm, điện thoại cũ bán không được bao nhiêu, ai trộm? Nhưng tìm mãi không thấy, gọi số đó, không liên lạc được. Ta biết điện thoại thật sự bị trộm.

Lư Chí Tồn thở dài, bực tức, "Ngài nói ai vô ý thức, điện thoại cũ cũng trộm, ta tức chết, vì đó là điện thoại công việc, không có làm sao liên lạc khách hàng.

Nhưng khi đó đã bảy giờ, phòng giao dịch đóng cửa, không làm lại số được. Ta phải chịu đựng một đêm, sáng sớm làm lại số, trưa không ăn, giao nốt hàng."

Trương Thuận Cốc hỏi, "Hôm qua, ngươi có đến khu dân cư Mặc Hương Thư Viện không?"

"Không."

"Ngươi biết Hạ Tuấn không?"

"Không."

"Tối qua từ bảy giờ bốn mươi sáu đến mười một giờ, ngươi ở đâu?"

"Ta bảy giờ về công ty, báo cáo với quản lý, mời quản lý ăn cơm, chín giờ về nhà."

Trương Thuận Cốc hỏi tiếp, "Quản lý ngươi tên gì? Nhà ngươi có ai…"

Hàn Bân ngồi nghe, cơ bản hiểu tình hình của Lư Chí Tồn.

Trước hết, vụ án phức tạp, ngoài số điện thoại, Lư Chí Tồn không liên quan gì, nếu là hung thủ không dùng cách lộ liễu như vậy, vô nghĩa.

Hàn Bân tin lời hắn.

Ghi chép xong, Lư Chí Tồn rời đi.

Dù Hàn Bân chủ quan thấy hắn không đáng nghi, vẫn phải xác nhận chứng cứ ngoại phạm của hắn.

Sai lầm cơ bản, không được mắc.

Trương Thuận Cốc đưa một tập tài liệu, "Đội Hàn, đây là nội dung ghi chép của Lư Chí Tồn."

Hàn Bân xem, "Về lời khai của hắn, các ngươi nghĩ sao?"

Trương Thuận Cốc nói, "Từ lúc tiếp xúc đến khi ghi chép, hắn biểu hiện bình thường, không thấy vấn đề lớn.

Tề Thượng Hải nói, "Ta cũng thấy bình thường, chứng cứ ngoại phạm hoàn chỉnh, nhưng không hiểu tại sao nghi phạm trộm điện thoại của hắn, mục đích là gì?"

Hàn Bân nghĩ, "Nếu ta đoán đúng, nghi phạm trộm điện thoại, dùng điện thoại của hắn gọi cho nạn nhân, để lừa nạn nhân mở cửa?"

Tề Thượng Hải hỏi, "Tại sao phải dùng điện thoại của hắn? Có lý do gì?"

Hàn Bân nói, "Công nghệ ngày càng phát triển, khi nghe điện thoại, máy sẽ tự nhận diện số, nếu là người quen, hiện tên. Nếu là người lạ, hiện người lạ. Nếu là quảng cáo, lừa đảo, giao hàng, một số máy cũng có nhắc.

Lư Chí Tồn là nhân viên giao hàng, dùng điện thoại của hắn gọi, người nhận sẽ thấy danh tính nhân viên giao hàng. Khi đó nạn nhân giảm cảnh giác, mở cửa lấy hàng.

Cửa mở, nghi phạm khống chế nạn nhân."

Phùng Na hỏi, "Nhà nạn nhân còn có chó, nghi phạm khống chế nạn nhân, chó sẽ tấn công sao?"

Hàn Bân cười, “Dễ giải thích, chó hoạt bát, không hợp nuôi trong nhà. Trừ chó lười hoặc nghe lời, chó khác nghe tiếng mở cửa hoặc thấy người lạ sẽ rất kích động, thậm chí nhân lúc chủ không để ý chạy ra.

Bạn ta cũng nuôi chó, chó nhà hắn có tật này, nếu có người đến hoặc nhân viên giao hàng, thường nhốt chó trong phòng, nhận hàng xong mới mở cửa.

Chương 1338: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nghi phạm lợi dụng thời gian chênh lệch này, khống chế nạn nhân, rồi khống chế chó.”

Trương Thuận Cốc theo suy nghĩ của Hàn Bân, “Đội Hàn, nghi phạm làm sao biết nạn nhân có hàng? Nếu không có thì lộ sao?”

Phùng Na giơ tay, “Ta trả lời được, người mê mua sắm, thường mua đồ, hoặc hàng đang giao, hoặc đang nhận hàng, nếu không cho thời gian phản ứng, họ không xác định có phải hàng của họ.

Nếu ta là nạn nhân, ta cũng có thể mở cửa.

Nhưng, ta không dễ bị khống chế.”

Hàn Bân tán thành, “Đúng, nạn nhân thích mua sắm, nghi phạm lợi dụng, coi như trúng đích. Từ góc độ khác, hung thủ rất hiểu nạn nhân.”

Tề Thượng Hải lộ vẻ khâm phục, “Giỏi, không hổ là Đội Hàn, ngài giải thích làm sáng tỏ quá trình gây án.”

Trương Thuận Cốc nói, “Đúng, Đội Hàn, ngài phải thường xuyên đến nhóm ta, trình độ của chúng ta mới nâng cao.”

Phùng Na phụ họa, “Đúng đúng, Đội Hàn, khả năng điều tra của chúng ta có nâng hay không, trông vào ngài.”

Ba người nịnh nọt, Hàn Bân cười khổ, “Được, chỉ cần các ngươi không ngại ta giao việc, ta sẵn sàng đến.”

“Ngài nói gì vậy, ngài giao việc là tin tưởng chúng ta, chúng ta còn mừng.” Tề Thượng Hải lại nịnh.

“Ta sẽ nghiêm túc.” Hàn Bân nói, “Chứng cứ ngoại phạm của Lư Chí Tồn vẫn cần xác nhận, nhiệm vụ này giao các ngươi. Ngoài ra tra xem nạn nhân Hạ Tuấn có thích mua sắm không, rõ chưa?”

“Rõ.”

“Đảm bảo hoàn thành.”

Hàn Bân nhìn đồng hồ, đã bảy giờ, “Được rồi, muộn rồi, về nghỉ, mai đến sớm điều tra tiếp.”

Hắn quan tâm cấp dưới.

…

Sáng hôm sau.

Hàn Bân đến Cục Công an, vào văn phòng Đội trưởng, báo cáo suy đoán hôm qua cho Đinh Tích Phong.

Đinh Tích Phong nhíu mày, “Giết thuê? Ngươi có chứng cứ không?”

Hàn Bân thành thật, “Suy đoán của ta, tạm chưa có chứng cứ thực.”

Đinh Tích Phong đứng dậy, đi lại vài bước, “Theo ngươi, hung thủ để dấu Z ở hiện trường để giả làm hung thủ liên hoàn, nhằm bảo vệ người thuê.”

“Đúng.”

Đinh Tích Phong lấy hộp thuốc, đưa Hàn Bân một điếu, tự châm, “Nếu là giết thuê, có người thuê, người thuê là người quen nạn nhân, ngươi có suy đoán gì về người thuê không?”

“Chung chung có, hoặc vì lợi ích, hoặc tình cảm, thù hận, cụ thể chưa xác định nghi phạm.”

Đinh Tích Phong gạt tàn, "Không chứng cứ, không nghi phạm, suy đoán không tiết lộ ra. Ngươi có thể điều tra riêng, ngươi là người phụ trách trực tiếp, thao tác tiện."

"Ta biết." Hàn Bân nói tiếp, "Đội trưởng, ta muốn nhờ ngài hỏi xem khu khác có vụ giết thuê tương tự không, không giới hạn dấu Z, hung thủ rất có thể không một người, còn có thể dùng cách khác gây án."

"Ta hiểu, sẽ liên lạc với tỉnh. Nếu đúng là giết thuê, chắc có tổ chức, phải cẩn thận."

"Ta sẽ cẩn thận."

Đinh Tích Phong dặn, "Nếu là sát thủ chuyên nghiệp, có khả năng phản trinh sát, tìm hành tung không dễ. Ta đề nghị điều tra từ người thuê, người thuê và nạn nhân có liên hệ sâu."

"Ta nhớ rồi."

"Được rồi, ngươi đi làm đi, có tin gì từ tỉnh, ta sẽ báo."

Hàn Bân đáp, rời văn phòng Đội trưởng.

Về văn phòng, Hàn Bân vẽ sơ đồ cây của ba vụ án trên bảng, suy nghĩ của hắn và Đinh Tích Phong nhất trí, đều nên điều tra từ người thuê.

Hàn Bân liệt kê những người có quan hệ tình cảm, thù hận, lợi ích với nạn nhân, đều là đối tượng chính, những người này liên hệ sát thủ chắc chắn có kênh chung, chỉ cần tra ra kênh liên hệ, vụ án sẽ sáng tỏ…

Văn phòng đội trưởng.

Hàn Bân đứng trước bảng, đã viết đầy tên người liên quan, đang sàng lọc nghi phạm chính, một số người Hàn Bân chỉ đọc trong hồ sơ, chưa hỏi cung.

"Knock knock." Tiếng gõ cửa ngoài.

Hàn Bân lật bảng lại, “Ai?”

“Đội Hàn, ta.” Ngoài cửa là giọng Hoàng Khiết Khiết.

“Vào đi.”

“Creak…” Hoàng Khiết Khiết mở cửa bước vào, “Đội Hàn, bạn gái của Hạ Tuấn đến nhận xác. Ngài muốn gặp không?”

“Bạn gái.” Hàn Bân nhíu mày, “Người nhà của Hạ Tuấn đâu? Hắn có cha và chị gái mà?”

“Nhà Hạ Tuấn ở phía Nam, cách Cầm Đảo xa, chúng ta liên lạc với chị gái hắn, chị hắn nói cha sức khỏe kém, chưa dám báo tin Hạ Tuấn. Chị hắn thu xếp xong việc nhà, mới đến Cầm Đảo, cần thời gian.”

“Đi thôi.” Hàn Bân đứng dậy, cùng Hoàng Khiết Khiết ra văn phòng.

Hàn Bân đang chuẩn bị điều tra người có quan hệ mật thiết với nạn nhân, bạn gái của Hạ Tuấn cũng nằm trong đó.

Đến văn phòng nhóm một, Hàn Bân thấy một phụ nữ hơn hai mươi tuổi, ăn mặc thời trang, rất đẹp, tóc dài, áo lông vũ trắng.

“Đội Hàn.”

Thấy Hàn Bân đến, mọi người chào.

Hàn Bân gật đầu, hỏi cô gái trẻ, “Ngài tên gì?”

“Ta tên Diêu Văn Hy, là bạn gái của Hạ Tuấn.”

“Ta là Hàn Bân, phụ trách vụ án Hạ Tuấn bị giết.” Hàn Bân tự ghi chép, thấy người phụ nữ này là nghi phạm chính.

Vì Thang Khải Địch để lại ấn tượng sâu sắc.

“Diêu tiểu thư, mời ngồi.”

Diêu Văn Hy mặt đẫm nước mắt, nghẹn ngào, "Đội trưởng Hàn, Hạ Tuấn chết thế nào, sao đột nhiên chết, rốt cuộc chuyện gì?"

"Ngươi đã xem xác hắn?"

"Rồi, ta xem rồi. Ta không ngờ, chúng ta lại gặp nhau thế này… còn cả lucky đáng yêu, nó còn bé, mới hai tuổi… hu hu."

Hàn Bân đưa giấy, "Ngươi gặp Hạ Tuấn lần cuối khi nào?"

"Ngày 28 tháng 12, tối đó chúng ta ăn cùng, lucky cũng có mặt, ta không ngờ, đó là lần cuối gặp họ."

"Lần cuối ngươi liên lạc là khi nào?"

Chương 1339: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Tối 29 tháng 12 sáu giờ, chúng ta nhắn tin WeChat, hôm đó công ty ta tiệc, ta không tìm hắn.” Diêu Văn Hy lắc đầu, “Lỗi tại ta, nếu ta không tiệc, đến nhà Hạ Tuấn, hắn và lucky có thể không chết.

Ta hối hận quá.”

“Hạ Tuấn có xung đột với ai không?”

“Có, mới gần đây, có người muốn giết lucky, Hạ Tuấn bảo vệ lucky, đánh nhau với người đó. Hạ Tuấn nói người đó rất thô lỗ, có phải hắn làm không.”

“Ngươi gặp người đó chưa?”

“Chưa, nghe Hạ Tuấn nói.”

“Hạ Tuấn nói thế nào?”

“Hạ Tuấn nói, trong khu có người dẫm phải phân chó, nổi giận với lucky, nói phân chó lucky, muốn đánh lucky. Hạ Tuấn lý luận, người đó không thắng nổi, đánh nhau.” Diêu Văn Hy tỏ vẻ giận dữ,

“Ngươi nói người đó tệ đến đâu, lại gây với chó, không nhìn đường còn đổ cho chó, sống lợn như vậy, không biết cư xử.”

Hàn Bân hỏi theo thói quen, “Hạ Tuấn cũng phản ứng như ngươi?”

“Tất nhiên, Hạ Tuấn yêu lucky, không để nó chịu thiệt.”

Hàn Bân thầm nghĩ, không trách bị đánh.

“Hạ Tuấn có thích mua sắm không?”

“Có, hắn hay mua đồ, khi là quần áo, khi là thức ăn cho lucky.”

“Nhà Hạ Tuấn có mấy chìa khóa?”

Diêu Văn Hy do dự, “Ta không rõ.”

“Ngươi có chìa khóa nhà hắn?”

“Ta không có.”

Hàn Bân nhướng mày, “Thật?”

“Ta hay quên, không xin chìa khóa, hơn nữa hắn hay ở nhà, ta không cần chìa. Nữa là, hắn không ở nhà, ta đến làm gì.”

“Theo ngươi, ngoài Hạ Tuấn, ai có chìa khóa nhà hắn?”

Diêu Văn Hy cắn môi, “Chắc không, ta không có, hắn không cho người ngoài.”

“Ngươi trả lời câu hỏi, không cần hỏi lại.” Hàn Bân ghi lại, tiếp tục hỏi, “Hạ Tuấn có bạn thân nào không?”

Diêu Văn Hy nghĩ, “Hạ Tuấn làm ở cửa hàng Apple, ngoài đồng nghiệp, bạn bè không nhiều, không nghe hắn nói có bạn thân.”

“Ngươi biết Thang Khải Địch không?”

“Khải Địch, ngươi nói Khải Địch?”

“Ngươi biết?”

“Ta… thấy Hạ Tuấn nhắn tin với Khải Địch, chắc là bạn, ta chưa gặp Khải Địch.”

Hàn Bân quan sát, “Ngươi và Hạ Tuấn quen bao lâu?”

“Hơn hai năm, chúng ta chính thức hẹn hò, cùng nuôi lucky, lucky là biểu tượng tình yêu, chứng kiến mọi thứ, rất ý nghĩa với ta, giờ Hạ Tuấn và lucky đều mất… chỉ còn ta…” Diêu Văn Hy tỏ vẻ buồn.

“Ngươi gặp người nhà của Hạ Tuấn chưa?”

“Chưa.”

“Ngươi biết nhà Hạ Tuấn có ai không?”

“Cha và chị hắn.”

“Họ biết ngươi không?”

“Đội trưởng Hàn, ngài hỏi vậy là sao, nghi ngờ ta sao, ta thực sự là bạn gái của Hạ Tuấn.”

“Chúng ta khám nhà Hạ Tuấn, không thấy ảnh ngươi, ta không nghi ngờ, chỉ muốn xác nhận.”

“Có ảnh, chúng ta có chụp, Hạ Tuấn không thích để ảnh ở nhà, ta có trong điện thoại.” Diêu Văn Hy lấy điện thoại, “Ngài xem, đây là ảnh ta và Hạ Tuấn, đều là chúng ta chụp cùng, ta thực là bạn gái hắn.”

Hàn Bân xem ảnh.

Diêu Văn Hy nhìn Hàn Bân, “Đội trưởng Hàn, ngài gặp người thứ ba?”

Câu này làm Hàn Bân sững lại, “Cái gì?”

Diêu Văn Hy thở sâu, “Thực ra ta nghi ngờ Hạ Tuấn lén lút với cô gái khác, phải chăng là người thứ ba?”

Hàn Bân trả điện thoại, “Ngươi có chứng cứ không?”

“Trực giác, trực giác phụ nữ.”

Hàn Bân nói, “Trực giác không phải chứng cứ, cảnh sát không thể tin, có chứng cứ, ngươi đưa ra đi.”

“Ta không phải cảnh sát, sao có chứng cứ.” Diêu Văn Hy lắc đầu, “Đội trưởng Hàn, có ai xưng là bạn gái Hạ Tuấn không?

“Không.”

“Nếu có, ngài nói ta, ta không muốn bị lừa.”

Hàn Bân không đáp, đó không phải trách nhiệm của hắn, không có lý do can thiệp chuyện riêng của người khác.

“Ngươi chắc chưa gặp Thang Khải Địch?”

“Chưa, có vấn đề gì?” Diêu Văn Hy nghĩ ra, “Thang Khải Địch là người thứ ba?”

Hàn Bân xoay bút, “Ngươi sao cứ nghĩ đến người thứ ba? Ngươi biết Hạ Tuấn có người thứ ba, và điều tra?”

“Không, ta không điều tra, chỉ là trực giác.”

Hàn Bân nói, “Được, hôm nay nói đến đây, nhớ ra manh mối, liên hệ chúng ta.”

Diêu Văn Hy hai tay đan vào nhau, “Đội trưởng Hàn, ta muốn gặp Hạ Tuấn, ta nhớ hắn…”

Hàn Bân gật đầu, bảo một đội viên, “Dẫn cô ấy đến nhà xác.”

…

Văn phòng đội trưởng.

Về văn phòng, Hàn Bân so sánh ghi chép của Thang Khải Địch và Diêu Văn Hy, thấy mối quan hệ ba người không bình thường.

Thang Khải Địch tự nhận là bạn bình thường của Hạ Tuấn, nhưng có chìa khóa nhà Hạ Tuấn.

Diêu Văn Hy tự nhận là bạn gái Hạ Tuấn, còn có chó biểu tượng tình yêu, hẹn hò hơn hai năm, nhưng không có chìa khóa nhà, không có ảnh ở nhà Hạ Tuấn.

Hàn Bân lấy bản ghi chép liên lạc, Hạ Tuấn gọi điện cho Diêu Văn Hy và Thang Khải Địch, hai người liên lạc nhiều.

Hàn Bân rất hứng thú với quan hệ ba người, sẽ xác nhận thêm.

Thang Khải Địch và Hạ Tuấn quan hệ không bình thường, nghe giọng có vẻ thân mật, nếu hai người thực sự có quan hệ, Diêu Văn Hy biết không để yên, quan hệ này dễ có chuyện.

Theo Hàn Bân, Thang Khải Địch và Diêu Văn Hy đều đáng nghi.

…

Trưa, Hàn Bân đến căn tin ăn cơm.

Vào đông, căn tin thường có canh dê, uống một bát canh dê, cái lạnh biến mất, toàn thân ấm áp.

Hàn Bân lấy bát canh dê, bát cơm, một phần hai mặn hai rau.

Canh dê ít thịt, nhưng đậm đà, dưới có nhiều bún nhỏ, thêm dầu ớt và tiêu đặc biệt, rất ngon.

Vài ngụm canh, Hàn Bân thấy ấm hơn nhiều.

Triệu Minh cầm hộp cơm ngồi đối diện, “Đội Hàn, bên kia có bánh hẹ mới ra lò, ta mang một cái cho ngài.”

Hàn Bân cười, “Ta không khách sáo.”

Chương 1340: Tiêu Đề 《Ẩn》

Triệu Minh gắp bánh hẹ, đặt vào đĩa của Hàn Bân, "Đội Hàn, ngài bảo ta điều tra hai bạn của Phan Đồng Hải, ta đã điều tra."

"Ăn cơm trước, một lát vào văn phòng ta nói."

Triệu Minh nuốt nước miếng, điều tra một buổi sáng, đã đói.

Sau bữa ăn, văn phòng đội trưởng.

Hàn Bân ngồi bên sofa, pha trà, rót một chén cho Triệu Minh.

"Uống trà, tiêu thực."

Triệu Minh ngửi trà, uống một ngụm, trà nóng, đặt chén xuống, nói, "Đội Hàn, ta đã tìm hai bạn nhậu của Phan Đồng Hải."

Hàn Bân xoay chén trà, "Có manh mối không?"

"Ta ghi chép, thời gian gây án họ có chứng cứ ngoại phạm, họ nói đó là lời rượu, không đáng tin, không đáng giết người vì Phan Đồng Hải."

"Ngươi nghĩ họ có đáng nghi không?"

Triệu Minh nghĩ, lắc đầu, "Từ chứng cứ hiện có, họ không quen Hạ Tuấn, không giao tiếp, ân oán, ta thấy khả năng họ giết người thấp, không có động cơ cơ bản. Có thể do say rượu khoác lác."

Hàn Bân uống ngụm trà, "Tạm gác lại, giao ngươi nhiệm vụ mới."

"Nhiệm vụ gì?"

Hàn Bân nói, "Điều tra kinh tế của người liên quan ba vụ, nhất là trước sau vụ có giao dịch lớn không."

Triệu Minh suy nghĩ, hiểu ra, "Đội Hàn, ngài cho rằng ba vụ là giết thuê?"

"Chỉ là phỏng đoán, chưa đủ chứng cứ, ngươi đi điều tra."

"Dạ, ta đi ngay." Triệu Minh tin vào phán đoán của Hàn Bân.

…

Sáng hôm sau.

Hàn Bân cầm cặp đến cửa văn phòng, Chu Gia Húc đã đợi, "Có chuyện?"

Chu Gia Húc vào thẳng vấn đề, "Đội Hàn, chúng ta thấy bóng dáng nghi phạm trong giám sát, rất có thể là hung thủ."

"Đi, cho ta xem." Hàn Bân không vào văn phòng, mà đến văn phòng nhóm hai.

Hàn Bân vào văn phòng nhóm hai, đội viên chào.

Chu Gia Húc nói, "Tề Thượng Hải, lấy video điều tra của ngươi, mời đội Hàn xem."

Tề Thượng Hải ngồi trước máy tính, thao tác.

Chu Gia Húc giải thích, "Đội Hàn, chúng ta xem giám sát khu Trường Phong và Hạ Tuấn, ban đầu không thấy gì khả nghi, sau so sánh video hai hiện trường, Tề Thượng Hải thấy một người khả nghi có thể xuất hiện ở cả hai nơi."

Trong lúc nói, Tề Thượng Hải mở video, "Đội Hàn, ngài xem, đây là video ta thấy. Trên là video phố khu dân cư Trường Phong, góc phải trên có người mặc đồng phục giao hàng, béo, đội mũ lưỡi trai.

Ngài xem video dưới, là gần khu Mặc Hương Thư Viện, góc phải dưới có người mặc đồng phục giao hàng, cũng béo, giống người xuất hiện ở khu Trường Phong, lần này không đội mũ, tóc thường, ngắn. Ta nghi hai nhân viên giao hàng là một người."

Hàn Bân quan sát, hai người có vẻ giống nhau, nhưng video xa, không rõ mặt, khó xác định có phải một người không.

"Phát video đi."

"Dạ." Chu Gia Húc phát video.

Video phát tốc độ bình thường, Hàn Bân xem giám sát khu Trường Phong, xem ba lần.

Lại xem video khu Mặc Hương Thư Viện, cũng ba lần, rồi đứng thẳng, lộ vẻ suy nghĩ.

Một lát sau, Chu Gia Húc không nhịn được hỏi, "Đội Hàn, hai người giao hàng có phải một người không?"

Hàn Bân lắc đầu, "Nhìn cách đi… không phải một người."

Nghe vậy, mọi người có vẻ nản.

Hà Anh Sinh nói, "Đội Hàn, ta cũng thấy bóng dáng khả nghi, ngài xem giúp."

"Ừm." Hàn Bân đáp, quét mắt, "Ai thấy điều khả nghi trong giám sát, có thể tìm ra cho ta xem."

Mọi người chia nhau xem video.

Video là bóng dáng xuất hiện thời gian gây án.

Hàn Bân xem kỹ, so sánh, thấy một số manh mối.

Hàn Bân thấy bóng dáng khả nghi trên máy tính của Phùng Na, gõ phím, "Tề Thượng Hải, gửi giám sát nghi phạm giao hàng ở khu Mặc Hương Thư Viện."

"Dạ."

Thấy Hàn Bân có phát hiện, mọi người lại gần, nhìn màn hình…

Giám sát hiện trên màn hình, bên trái là bóng dáng khả nghi Phùng Na thấy, ở khu Trường Phong. Bên phải là bóng dáng khả nghi Tề Thượng Hải thấy, khu Mặc Hương Thư Viện, nhân viên giao hàng béo xuất hiện thời gian gây án.

Hàn Bân quan sát, so sánh hai video, sau một hồi nghiên cứu, khẳng định, "Hai người này là một."

Phùng Na nhìn màn hình lâu, nhíu mày, "Đội Hàn, ngài chắc? Người khu Trường Phong tóc dài, gầy, trông cao hơn. So với nhân viên giao hàng ở Mặc Hương Thư Viện khác xa."

Hàn Bân chỉ vào video, "Quan sát kỹ, video không thấy mặt, nghĩa là nghi phạm cố ý tránh camera. Ngoại hình khác, là khác vóc dáng.

Tóc dài dễ, đội tóc giả; vóc dáng béo, mùa đông, mặc thêm áo lông, quần bông, nhìn béo. Chiều cao càng dễ, mang giày đế cao, vóc dáng gầy, nhìn cao.

Tất cả đều là biểu hiện, chỉ cần ngụy trang chút. Thói quen đi lại khó thay đổi, các ngươi quan sát kỹ, hai người có cách đi, tần suất bước, độ dài bước giống nhau.

Theo xác định dấu chân, có chín mươi lăm phần trăm khả năng là một người."

Chu Gia Húc cúi xuống, dùng chuột mở video, quan sát cách đi, rất chăm chú, hai lần tốc độ bình thường, ba lần chậm,

đứng lên, "Dù không biết xác định dấu chân, nhưng so cách đi hai video, rất giống, có thể là một người."

Đội viên khác cũng xem màn hình.

Trương Thuận Cốc nói, "Ta cũng thấy hai người có thói quen đi giống."

Hà Anh Sinh nói, "Đúng đúng, họ đều quen tay sờ túi quần."

Tề Thượng Hải gật đầu, "Nghe hợp lý, hai người có vài điểm giống…"

Hàn Bân duỗi người, "Được rồi, việc còn lại giao các ngươi, tra hành tung người này, báo ta ngay."

"Dạ."

Thấy Hàn Bân đi, Chu Gia Húc nói, "Đội Hàn, ta tiễn ngài."

Hàn Bân vỗ vai hắn, "Không cần, ngươi dẫn họ tra, manh mối này rất quan trọng."

Hàn Bân ra văn phòng nhóm hai.

Chương 1341: Tiêu Đề 《Ẩn》

Manh mối này là niềm vui bất ngờ, trước đó, hắn đoán là giết thuê, biết hung thủ chuyên nghiệp, hành tung khó lần ra, không hy vọng nhiều, chuyển hướng điều tra người thuê.

Giờ tìm thấy hành tung người khả nghi, tăng hy vọng.

Mọi con đường đều dẫn đến La Mã, có manh mối đột phá, giúp nhiều cho điều tra.

…

Về vụ 821, người liên quan quan trọng là chồng nạn nhân Khương Tố Lệ, Đường Văn Diệu.

Giờ Thôn Nam Đường giải tỏa, Đường Văn Diệu được ba căn nhà, là người được lợi nhất sau khi Khương Tố Lệ chết.

Người được lợi không chắc là hung thủ, nhưng rất đáng nghi.

Lý Cầm và Tổ Đại Vỹ điều tra vụ 821, Đường Văn Diệu do họ liên hệ, Đường Văn Diệu nói hắn sức khỏe kém, đang nằm viện.

Bốn giờ chiều.

Hàn Bân, Lý Cầm, Tổ Đại Vỹ đến Bệnh viện số năm Cầm Đảo.

Trước khi đến, Lý Cầm đã xác nhận với bệnh viện, Đường Văn Diệu thực sự nằm viện, nhưng sức khỏe không sao, chỉ truyền dịch dự phòng, có thể nằm viện, có thể không.

Dưới sự hướng dẫn của bác sĩ, ba người đến phòng bệnh của Đường Văn Diệu.

Thấy ba người lạ, Đường Văn Diệu ngạc nhiên, biết thân phận ba người, càng bất ngờ.

Lý Cầm liên lạc với Đường Văn Diệu, mở lời, "Đường Văn Diệu, ta là Lý Cầm, Công an Cầm Đảo, chúng ta liên lạc rồi, ngươi nhớ chứ."

"Nhớ, nhớ, cảnh sát Lý, ta định xuất viện đi, không ngờ ngài đến trước, xấu hổ, vì vụ của vợ ta, ngài phải đến, thật xấu hổ." Đường Văn Diệu khoảng năm mươi, tóc bạc, vội đứng dậy.

Lý Cầm giới thiệu, "Đây là đội trưởng Hàn, cũng là người phụ trách vụ 821."

Đường Văn Diệu đến bắt tay Hàn Bân, "Đội trưởng Hàn, ngài trẻ mà tài giỏi, vụ của vợ ta phiền ngài."

Hàn Bân thấy tay hắn còn cắm kim truyền, vẫy tay, "Đường tiên sinh, ngồi nói."

"Đội trưởng Hàn, ngài và họ không đứng, bên kia có ghế, ngồi đi. Ngày lạnh, ngài đến, ta thật xấu hổ." Đường Văn Diệu nói.

Hàn Bân vào thẳng, "Đường tiên sinh, ta đến hỏi vụ 821, ngài có tiện làm ghi chép."

"Tiện, tiện, ngài hỏi gì cứ hỏi, bắt được kẻ giết vợ ta, ta mãn nguyện."

Hàn Bân hỏi, "Nhà ngài mấy người?"

"Bốn người."

"Ai?"

“Ta, vợ Khương Tố Lệ, con lớn Đường Bính Huy, con gái Đường Thải Diệp. Nhưng con trai không ở Thôn Nam Đường, xa chỗ làm, thuê gần đó.”

“Chỉ bốn người?”

“Đúng.”

“Thôi Thiệu Hải?”

“Hắn là con vợ với chồng trước, phân xử cho chồng trước, không ở với chúng ta, ít qua lại. Ta không tính, nhưng nếu tính bên vợ, chúng ta là một nhà.”

Hàn Bân nói, “Khương Tố Lệ chết, tài sản phân chia thế nào?”

“Thực ra là tài sản chung, sáu vạn tiền mặt, hai căn nhà Thôn Nam Đường. Thôi Thiệu Hải không phải người Thôn Nam Đường, không ở đó, ta không chia cho hắn nhà, đưa sáu vạn bù vào.”

Hàn Bân ghi, “Ngươi thấy chia thế hợp lý?”

Đường Văn Diệu đáp, “Hợp lý, nghĩ xem hắn chỉ một phần tư nhà, không ở được. Ta đưa ba vạn của ta bù vào, hắn hài lòng, nhà ngoại vợ không nói gì.”

“Nhưng ta biết, Thôn Nam Đường giải tỏa, hai căn nhà đổi ba căn hộ, giá trị lớn hơn sáu vạn nhiều.”

Đường Văn Diệu cười, “Cảm ơn chính sách, cho dân nghèo cơ hội, cũng là may mắn.”

Hàn Bân nói, “Thôi Thiệu Hải không nghĩ vậy, hắn thấy bị lừa.”

Đường Văn Diệu nhún vai, “Giờ là xã hội pháp trị, hắn không phục, cứ kiện, ta không sao, ngay thẳng không sợ.”

Hàn Bân hỏi, "Ngoài sáu vạn và hai nhà, ngươi và Khương Tố Lệ còn tài sản khác không?"

Đường Văn Diệu lắc đầu, "Hết rồi."

"Ngươi phát hiện Khương Tố Lệ mất tích khi nào?"

Đường Văn Diệu hồi tưởng, "Ngày 21 tháng 8 năm 18, đúng, ngày đó ta đi làm, về nhà không thấy vợ, chỉ thấy con gái, từ đó không gặp nàng."

"Ngươi về nhà lúc mấy giờ?"

"Sáu giờ tối."

"Con gái ngươi về lúc mấy giờ?"

"Năm giờ."

"Chính xác?"

Đường Văn Diệu do dự, "Ta không nhớ."

Hàn Bân hỏi, "Ngươi báo cảnh sát khi nào?"

"Chiều hai mươi tháng tám."

"Chính xác?"

"Ba giờ chiều hai mươi, đúng, ba giờ hai mươi."

"Sao hai mươi tiếng sau mới báo?"

Đường Văn Diệu thở dài, xoa cằm, "Cũng do ta, cãi nhau với nàng. Ta tưởng nàng giận bỏ đi, không nghĩ xảy ra chuyện."

"Ngươi cãi nhau? Có mâu thuẫn gì?"

Đường Văn Diệu xoa cổ, cười khổ, "Là tiền, con trai nàng, Thôi Thiệu Hải cưới vợ, chồng trước không đủ tiền. Khương Tố Lệ muốn lấy tiền của ta bù.

Ban đầu ta hiểu, ta không ích kỷ, nhưng nàng đòi nhiều, năm vạn, ta có sáu vạn, đưa hết Thôi Thiệu Hải, ta sống sao, ta có con trai con gái, con trai sắp cưới. Con gái còn học, cần tiền.

Ta có khó xử, không đồng ý, Khương Tố Lệ không vui, cãi nhau."

"Thực ra, vợ chồng cãi nhau bình thường, cặp đôi nào không thế. Trước đây chúng ta cũng cãi, nàng có tính xấu, cãi bỏ đi, thường ở nhà bạn. Ta tưởng lần này vậy, không để ý.

Hôm sau ta gọi bạn nàng, không ai thấy, ta thấy không ổn, báo cảnh sát."

Hàn Bân nghe kỹ, hỏi, "Nàng mất ngày mười chín, sao ngươi không gọi bạn nàng?"

Đường Văn Diệu xoa mũi, "Vợ ta tính cứng. Khi cãi, xin lỗi, nói tốt không ích gì. Ngươi xin lỗi bao nhiêu, không ăn thua. Sau một hai ngày nàng nguôi, không sao.

Đó là kinh nghiệm của ta, cãi không nói gì, xin lỗi hay không nàng đều giận, ta nói hay, nàng không phản ứng, ta thấy ấm ức, chưa chắc giận. Tốt nhất không làm gì, hôm sau hoặc ngày thứ ba tìm nói tốt, không sao.

Chương 1342: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đó là kinh nghiệm của ta, người khác không rõ, với vợ ta chắc chắn.”

Hàn Bân nói, “Ngươi không nghĩ nàng trốn trong hầm?”

“Không, nàng nhát, nơi đó tối, chật, có người còn không xuống, huống hồ một mình. Nơi đó không thông gió, ở lâu không được, ai nghĩ đến…” Đường Văn Diệu thở dài.

“Ngươi nghi ai giết Khương Tố Lệ?”

Đường Văn Diệu nghĩ, “Có, Đường Tiệp Phù, cảnh sát bắt hắn, không biết sao thả. Ta nhận vợ sai, nàng nhiều chuyện, nhưng… không đến mức giết, dùng cách tàn nhẫn.

Ngài nói ngoài nhà Đường Tiệp Phù còn ai?”

“Ngươi và Đường Tiệp Phù trước có mâu thuẫn?”

“Không, cha hắn với ta là họ hàng xa, đều chung tổ tiên, thấy ta chào chú, nhìn lớn lên sao mâu thuẫn, chỉ vợ ta nhiều chuyện, làm quan hệ hai nhà như kẻ thù.

Haiz… sao nói, vợ ta hại con gái nhà hắn, là nợ nần.”

“Con trai và con gái ngươi đâu? Ta muốn hỏi về vụ này?”

“Con trai ta ở Kinh Thành, con gái ở Nam học, chưa nghỉ. Ngài gặp họ không dễ, ngài có thể gọi, ta cho số.” Đường Văn Diệu lại nghĩ, nói, “Phải rồi, ngài đừng nói ta truyền dịch, để họ khỏi lo.”

Hàn Bân gật, "Đường tiên sinh, hôm nay nói đến đây, nhớ ra manh mối, liên hệ ta."

Đường Văn Diệu đứng lên, bắt tay Hàn Bân, "Được, cảm ơn ngài điều tra vụ của vợ, hy vọng sớm phá án, đó là nguyện vọng của cả nhà."

Sau đó, Hàn Bân cùng người rời bệnh viện, trên xe giao nhiệm vụ cho Lý Cầm và Tổ Đại Vỹ, "Chị Lý, liên lạc con Đường Văn Diệu, về Cầm Đảo ghi chép càng tốt, nếu không, gọi video ghi chép."

Lý Cầm đáp, "Được, về ta liên lạc."

…

Bảy giờ tối, vụ án chưa tiến triển, Hàn Bân cho đội viên về.

Hôm nay là Tết Dương lịch, vì vụ án, đội hai không nghỉ, Hàn Bân chỉ có thể để họ về sớm ăn cơm đoàn viên.

Vương Đình cũng về thăm cha mẹ, Hàn Bân tan làm về nhà cha mẹ.

Vương Huệ Phương làm bàn đầy món ngon, đều Hàn Bân thích. Bà biết Hàn Bân vất vả, gắp cho hắn ăn nhiều.

Hàn Bân tạm gác áp lực công việc, ăn ngon, sau ăn, hắn giúp rửa bát, quét nhà, nói chuyện với cha mẹ rồi về.

Hôm sau, Hàn Bân lại làm việc…

Mười giờ sáng, Chu Gia Húc vội đến văn phòng đội trưởng, gõ cửa, "Knock knock."

"Vào đi." Hàn Bân nói.

Chu Gia Húc vào báo, "Đội Hàn, chúng ta thấy chỗ ở của nghi phạm."

Hàn Bân vẫy tay, "Ngồi, nói rõ đi."

Chu Gia Húc ngồi, “Hôm qua, nhờ ngài xác định nghi phạm, ta chia người hai nhóm, mỗi hiện trường một nhóm, truy theo giám sát, qua nhiều giám sát, thấy nơi đến cuối của nghi phạm đều là khu dân cư Minh Nguyệt, phố Quảng Thành và đường Tứ Vĩ.

Nghĩa là ngài đúng, hai nghi phạm là một, rất có thể là hung thủ.”

Hàn Bân châm thuốc, “Xác định thân phận hắn chưa?”

“Ta đã cử người đến khu Minh Nguyệt, tin rằng sẽ sớm xác định chỗ ở và thân phận.”

“Khu Minh Nguyệt.” Hàn Bân lẩm bẩm, “Chuẩn bị, ta đến hiện trường.”

“Đội Hàn, mang bao nhiêu người?”

“Đội hai ai không có nhiệm vụ khẩn đều đi. Ngoài ra, ta sẽ nhờ đồn địa phương hỗ trợ bắt.”

“Dạ.”

…

Khu Minh Nguyệt.

Hàn Bân đến, Trương Thuận Cốc, Hà Anh Sinh, Phùng Na đã điều tra một lúc.

Biết Hàn Bân đến hỗ trợ, Trương Thuận Cốc đến họp.

“Đội Hàn, Tổ trưởng Chu.” Trương Thuận Cốc chào.

“Tình hình sao?”

Trương Thuận Cốc sắp xếp, “Đến khu Minh Nguyệt, chúng ta đến ban quản lý xem giám sát, thấy nghi phạm, truy theo giám sát khu, thấy nghi phạm đi thang máy lên tầng 11 tòa 1. Ta xem giám sát tuần, thấy nghi phạm bốn lần ra vào, chắc ở đây. Theo lần cuối, hắn chắc ở nhà.

Chúng ta nhờ ban quản lý tra hồ sơ, tầng 11 có bốn nhà, một nhà ở, bốn người. Hai nhà trống, chưa sửa, không dùng nước điện. Còn một nhà 1102, ban quản lý nói rất có thể cho thuê."

Hàn Bân nói, "Chỉ 'rất có thể' không đủ, nghi phạm nguy hiểm, phải chắc chắn."

Trương Thuận Cốc bất đắc dĩ, "Ta thấy 1102 khả nghi, nhưng không dám xác nhận với chủ nhà, sợ lộ."

Hàn Bân nghĩ, "Dùng phương pháp loại trừ."

Loại trừ đơn giản, không dùng nước điện không có người ở, hai nhà trống loại. Còn nhà 1101 ở và 1102 khả nghi cho thuê.

Hàn Bân tập trung vào 1101, nhà có bốn người, chủ nhà vợ chồng, một con trai, một con gái, chứng nhận chủ nhà trùng giám sát.

Hàn Bân quan sát video, dựa theo cách đi loại trừ chủ nhà nam là nghi phạm.

Nên chỗ nghi phạm ở còn lại 1102.

Có kết quả, Hàn Bân bố trí người.

Chia ba nhóm, Hàn Bân dẫn người bắt, Chu Gia Húc chặn lối tầng hầm, Vương Tiêu giữ đại sảnh, đảm bảo kiểm soát cả tòa.

Cách gọi cửa, có người xung phong giả ban quản lý, nhưng bị Hàn Bân từ chối.

Hàn Bân nghĩ, nghi phạm rất có thể sát thủ chuyên nghiệp, trước khi gây án cắt liên lạc quanh, cảnh giác cao, gõ cửa bị nghi.

Cách tốt nhất là đột ngột xông vào khống chế.

Nhưng vấn đề là làm sao vào nhanh, đó là vấn đề thực tế.

Thường dùng ba cách, đầu tiên là cọc phá cửa, dùng sức phá khóa, nhưng nhà nghi phạm là cửa sắt, không chắc phá ngay được.

Cách hai là nhờ thợ khóa, nhưng không biết mở khóa nghi phạm không cảnh giác được không.

Cách ba tìm chủ nhà, dùng chìa dự phòng, là cách nhanh nhất, nhưng ai biết nghi phạm có đổi khóa không. Nếu đổi, chìa không mở được, lộ cảnh sát.

Hàn Bân suy xét, vẫn nhờ thợ khóa xem thực tế.

Thợ khóa nói mở khóa không khó, một phút được.

Nhưng một phút là dài, đủ thời gian để nghi phạm chuẩn bị.

Chương 1343: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tốn một tiếng, nhờ thợ khóa, quyết định cách mở khóa.

Cách nhanh nhất, vẫn dùng cọc phá cửa, khác là thợ khóa chỉ dẫn chính xác, đảm bảo phá khóa một lần trúng, vào nhanh.

Thợ khóa xem cửa, chỉ hai điểm, tìm hai đội viên khỏe, cùng phá hai điểm.

Chuẩn bị xong, "Rầm!"

Cửa mở.

Hàn Bân cùng đội viên xông vào.

"Cảnh sát, không động đậy!"

"Phòng khách an toàn!"

"Nhà bếp an toàn!"

"Nhà vệ sinh an toàn!"

"Phòng ngủ an toàn!"

Đội viên nhanh chóng tuần tự khám xét nhà.

Trương Thuận Cốc cất súng, "Đội Hàn, không thấy nghi phạm."

Hàn Bân đến bàn trà, quệt tay, tay dính bụi, quan sát xung quanh, nhà sạch sẽ, không giống có người ở.

Triệu Minh đến, "Không đúng, như nhà trống, không như có người ở."

Trương Thuận Cốc chắc chắn, "Nhà này có người ở, ta nhờ ban quản lý tra nước điện, có dùng. Nghi phạm có ra ngoài?"

Hàn Bân hỏi, "Ngươi không tra giám sát, không thấy nghi phạm ra?"

"Ta…" Trương Thuận Cốc bí.

Hàn Bân xoa trán, nghĩ kỹ từng chi tiết, sai chỗ nào, "Mọi người tìm kỹ nhà, xem có dấu vết ở hoặc vật khả nghi."

"Dạ." Mọi người tìm.

Chẳng bao lâu, Hà Anh Sinh báo, "Đội Hàn, vòi nước nhà vệ sinh mở, đang nhỏ nước."

Hàn Bân đến xem, vòi nước mở nhỏ, nước nhỏ giọt, nghe rõ tiếng tí tách.

Hàn Bân ngẩn ra, chợt nghĩ ra, "Mọi người tìm thiết bị điện, xem có thiết bị nào đang dùng."

Mọi người chưa hiểu ý, nhưng vẫn làm.

"Nhà bếp không có thiết bị điện."

"Phòng ngủ không có thiết bị điện."

"Nhà vệ sinh không có thiết bị điện."

"Phòng khách không có thiết bị điện." Mọi người báo.

Hàn Bân suy nghĩ một lát rồi ra lệnh, "Đóng hết cửa và rèm trong nhà lại."

Mọi người đều ngơ ngác nhưng vẫn làm theo chỉ thị.

Hàn Bân lấy điện thoại ra, bật đèn pin, rồi bắt đầu soi khắp phòng khách, hắn kiểm tra những nơi kín đáo như lỗ thông gió của máy lạnh, góc rèm cửa, chụp đèn, và ổ cắm điện.

Hàn Bân nhanh chóng phát hiện ra điều bất thường. Khi chiếu đèn vào một ổ cắm điện hướng về phía cửa chính, hắn

thấy có sự phản chiếu ánh sáng, điều này rõ ràng là không bình thường.

“Hãy tháo ổ cắm điện này ra, nhanh lên.”

Triệu Minh lấy một chiếc tua vít từ người thợ khóa và tháo ổ cắm ra, “Đây là… một chiếc camera, và nó vẫn đang hoạt động, chúng ta bị theo dõi.”

Hàn Bân lấy bộ đàm ra và nói, “Ta là Đồng Nhất. Ta ra lệnh phong tỏa toàn bộ tòa nhà, nghi phạm không ở trong phòng 1102. Hắn có khả năng sẽ cải trang để trốn thoát, không được để bất kỳ ai rời khỏi tòa nhà mà không có lệnh của ta.”

“Đồng Nhị đã nhận được!”

“Đồng Tam đã nhận được, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.”

Trương Thuận Cốc đã hiểu ra vấn đề, nói, “Đội trưởng Hàn, camera này chắc chắn là do nghi phạm lắp đặt. Hắn tuy không sống ở đây nhưng luôn theo dõi căn hộ này.”

Hàn Bân gật đầu, “Đúng vậy, nghi phạm thực sự sống trong tòa nhà này, hắn đã thuê căn hộ này nhưng không ở đây, chỉ sử dụng nó như một trạm cảnh báo. Mỗi khi đi lại trong tòa nhà, hắn cố tình đi đến tầng 11 rồi mới vào thang máy để tạo thêm một lớp bảo vệ cho mình.

Một khi hắn bị cảnh sát phát hiện, cảnh sát sẽ lần theo dấu vết đến căn hộ này. Và khi cảnh sát tiến hành bắt giữ, camera giám sát sẽ ghi lại toàn bộ hành động của cảnh sát, giúp hắn có cơ hội để trốn thoát.

Nếu ta đoán không sai, bây giờ hắn đang cải trang để trốn khỏi tòa nhà này.”

Trương Thuận Cốc phân tích theo, “Vòi nước trong nhà vệ sinh cũng mở để đánh lừa cảnh sát, tạo ra cảnh tượng hắn sống ở đây.”

Hàn Bân gật đầu nhẹ, lập tức ra lệnh, "Trương Thuận Cốc, ngươi mang người xuống đại sảnh hỗ trợ, ta sẽ dẫn người xuống hầm xe. Nhớ kỹ, nghi phạm rất nguy hiểm, phải cẩn thận. Không được để bất kỳ ai rời khỏi tòa nhà mà không có lệnh của ta."

"Dạ." Trương Thuận Cốc đáp và dẫn người ra khỏi căn hộ.

Hàn Bân để lại hai người canh giữ hiện trường, rồi dẫn những người khác xuống hầm xe.

Nghi phạm này còn gian xảo hơn hắn tưởng…

Khu dân cư Minh Nguyệt, hầm xe.

Hầm xe có tám cảnh sát canh gác, người đứng đầu là Chu Gia Húc, trong đó có bốn người thuộc đội hình sự của thành phố, bốn người còn lại là cảnh sát của đồn địa phương.

Chu Gia Húc chia tám người thành hai nhóm, hắn cùng Phùng Na và hai cảnh sát đồn địa phương canh ở thang máy, Tề Thượng Hải và ba người còn lại canh ở lối cầu thang.

Thang máy và cầu thang ở hầm xe cách nhau không xa, chỉ cách một bức tường vài mét, có thể hỗ trợ lẫn nhau bất cứ lúc nào.

Bộ đàm liên tục truyền lệnh của Hàn Bân, Chu Gia Húc dần nắm bắt được tình hình, nghi phạm rất gian xảo, căn hộ 1102 chỉ là một trong những căn cứ của hắn và có lắp đặt camera, nghi phạm có thể đang ẩn náu trong tòa nhà này và sẽ tìm cơ hội để trốn thoát, nhiệm vụ của hắn là chặn bắt nghi phạm.

"Ding dong…" cửa thang máy mở ra.

Một người đàn ông mặc áo phao đen, đeo khẩu trang xanh bước ra khỏi thang máy. Khi thấy bốn người đứng ngoài, hắn sững lại một chút rồi định bước đi.

Chu Gia Húc quan sát người đàn ông, nhận thấy hình dáng không giống với nghi phạm trong video, nhưng nhớ tới khả năng nghi phạm có thể cải trang để trốn thoát, hắn không dám lơ là.

Chu Gia Húc giơ thẻ cảnh sát, "Chào ngài, ta là cảnh sát thành phố."

Người đàn ông mặc áo phao đen ngạc nhiên, "Cảnh sát à, các ngươi có việc gì?"

Chương 1344: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Chúng ta đang thực hiện nhiệm vụ, xin ngài tháo khẩu trang và xuất trình chứng minh nhân dân."

"Ta đâu có phạm tội gì, các ngươi làm nhiệm vụ thì liên quan gì đến ta?"

Chu Gia Húc giải thích, "Tòa nhà này đã bị phong tỏa, chỉ được vào không được ra. Để đảm bảo an toàn cho cư dân, chúng ta phải kiểm tra danh tính của tất cả những người cố gắng rời khỏi tòa nhà, mong ngài hợp tác."

"Hợp tác cái gì? Các ngươi nói mình là cảnh sát thì ta phải tin à? Lỡ các ngươi là kẻ lừa đảo thì sao, thông tin chứng minh nhân dân của ta bị lộ thì sao, các ngươi cầm chứng minh nhân dân của ta đi làm chuyện xấu thì ai chịu trách nhiệm?"

Chu Gia Húc giơ thẻ cảnh sát lần nữa, "Đây là giấy tờ của ta, nếu ngài nghi ngờ có thể tự kiểm tra."

"Ta không kiểm tra, ta chưa từng thấy thẻ cảnh sát, ta không phân biệt được thật giả." Người đàn ông nói rồi quay lại định vào thang máy, "Các ngươi không cho ra thì thôi, ta không ra nữa."

Phùng Na chặn trước mặt hắn, "Xin ngài xuất trình giấy tờ."

"Ta không mang theo, ai ra đường cũng mang theo chứng minh nhân dân?"

Chu Gia Húc hiểu, lùi một bước, "Ngài tên gì?"

“Ta họ Lưu.”

“Cụ thể họ tên?”

“Lưu Điện Hưng.”

“Đọc số chứng minh nhân dân?”

“Ta không nhớ.”

“Ngươi không nhớ số chứng minh nhân dân của mình?”

“Thật sự không nhớ, ai rảnh mà nhớ cái đó.”

Chu Gia Húc nhíu mày, số chứng minh nhân dân dài nhưng phần đầu là cố định, phần giữa là ngày tháng năm sinh, chỉ cần nhớ bốn số cuối.

Tuy nhiên, Chu Gia Húc không muốn mất thời gian tranh cãi, kiên nhẫn hỏi, “Ngươi đọc số điện thoại đi.”

“155484XXXXX.”

Chu Gia Húc lấy điện thoại ra, gọi vào số đó.

Một lát sau, điện thoại kết nối nhưng không có tiếng chuông từ người đàn ông kia.

Đầu dây bên kia là giọng một người đàn ông, “Ai đấy?”

“Ngài có biết Lưu Điện Hưng không?”

“Ai?”

“Lưu Điện Hưng.”

“Không biết, ngươi là ai?”

“Hắn sống ở khu dân cư Minh Nguyệt, thành phố Cầm Đảo.”

“Chưa nghe qua khu dân cư này, ta cũng không biết ai tên Lưu Điện Hưng, ngươi gọi nhầm số rồi.”

Sau khi cúp máy, Chu Gia Húc nhìn chằm chằm vào Lưu Điện Hưng, vài cảnh sát cũng bao vây hắn.

Chu Gia Húc lắc lắc điện thoại, "Thú vị lắm à? Ngươi muốn đi nghỉ mát không, nơi ăn ở miễn phí."

"Không, không, cảnh sát ngài hiểu lầm, ta lúc nãy căng thẳng nên nói sai. Ta đọc lại số khác được không? 155327XXXXX."

"Mấy số khác hoàn toàn, ngươi không phải nói sai do căng thẳng." Chu Gia Húc bấm gọi số thứ hai.

"Chỉ như thế bị ngươi chinh phục…" Tiếng chuông điện thoại vang lên, Lưu Điện Hưng rút điện thoại từ túi ra, "Đây, lần này thật là của ta."

"Ngươi là chủ nhà của khu dân cư này?"

"Phải."

"Đọc số phòng."

"Tòa 1 phòng 1503."

Chu Gia Húc quay sang Phùng Na, "Xác nhận thông tin chủ nhà và liên lạc với ban quản lý."

"Được."

Phùng Na đi xác nhận.

Lưu Điện Hưng thở dài, "Biết thế này phiền phức, ta không ra nữa."

"Ngươi định làm gì?"

"Đang gần Tết, ta muốn đi siêu thị mua đồ Tết."

Một lát sau, Phùng Na quay lại, "Tổ trưởng, thông tin hắn nói trùng khớp với quản lý."

Chu Gia Húc gật đầu, “Được rồi, ngươi về đi, khi nào xong nhiệm vụ chúng ta sẽ thông báo qua quản lý.”

“Hiểu rồi.” Lưu Điện Hưng nhanh chóng vào thang máy, miệng lẩm bẩm điều gì đó.

Đúng lúc này, có tiếng Tề Thượng Hải, “Cô ơi, xin dừng lại.”

Chu Gia Húc bước qua xem, thấy một người phụ nữ từ cầu thang bước xuống.

“Có chuyện gì? Cần gì không?” Người phụ nữ hỏi.

Tề Thượng Hải nói, “Chúng ta là cảnh sát thành phố, đang thực hiện nhiệm vụ, tạm thời phong tỏa tòa nhà, không ai được ra ngoài.”

“Ồ, ta biết rồi.” Người phụ nữ đáp, quay lại định lên lầu.

“Khoan đã.” Chu Gia Húc gọi lại, “Ngài tên gì?”

“Ta tên Mã Diễm Diễm.”

“Bà Mã, xin tháo khẩu trang, xuất trình chứng minh nhân dân để chúng ta kiểm tra.”

“Ta… không mang theo chứng minh nhân dân.”

“Vậy đọc số chứng minh nhân dân, số điện thoại và số phòng…”

Bà Mã do dự, “Ta không nhớ số chứng minh nhân dân, số điện thoại là 1373838XXXX, số phòng là 602.”

Chu Gia Húc thấy giọng nói của nàng có chút kỳ lạ, “Ngươi tháo khẩu trang nói chuyện.”

Bà Mã ho một tiếng, “Ta… ta bị cảm, sợ lây cho các ngươi.”

“Không sao, chúng ta đeo khẩu trang, ngươi tháo ra.” Nói rồi, Chu Gia Húc đeo khẩu trang và nhìn chằm chằm vào bà Mã.

Bà Mã vẫy tay phía trước, “Chồng ơi, ngươi cuối cùng cũng tới, mang chứng minh nhân dân của ta không?”

Mọi người bản năng quay lại nhìn.

Lúc này, bà Mã xoay người chạy lên cầu thang.

“Đứng lại, đừng chạy!” Chu Gia Húc đuổi theo.

Bà Mã di chuyển nhanh nhẹn và linh hoạt.

Các cảnh sát khác cũng phản ứng kịp thời, đuổi theo.

Chu Gia Húc và các cảnh sát cố sức đuổi theo, nhưng bà Mã chạy rất nhanh, luôn giữ khoảng cách nửa tầng.

Cả hai bên đều thở hổn hển khi lên đến tầng ba.

Lúc đầu còn có cảnh sát gọi to nhưng chạy cầu thang tiêu hao thể lực nhanh, chẳng bao lâu không còn ai gọi, chỉ tập trung chạy đuổi theo.

Khi bà Mã đến tầng bốn, có một bóng người từ cầu thang xuất hiện, quật bà xuống đất, “Cảnh sát, không được động đậy!”

Sau đó, vài người nữa lao đến, ghìm chặt bà Mã xuống đất, “Không được động đậy, yên lặng!”

“Khóa lại!”

Dưới sự quát tháo, bà Mã bị cảnh sát khóa lại.

Chu Gia Húc và mọi người lúc này mới thấy rõ, người vừa quật ngã nghi phạm là Triệu Minh.

Chương 1345: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân cũng đến nơi.

Hàn Bân vỗ vai Triệu Minh, "Làm tốt lắm!"

Triệu Minh cười khì, "Tên này mạnh lắm, suýt nữa không giữ nổi hắn."

Phùng Na cũng thở dốc, "Nàng không phải phụ nữ à?"

"Phụ nữ?" Triệu Minh cười, giật khẩu trang của bà Mã.

Mọi người mới thấy rõ, bà Mã thật ra là một người đàn ông, còn thấy cả râu.

Chu Gia Húc giật tóc giả của hắn, "Ta bảo sao giọng ngươi kỳ lạ, hóa ra là nam giả nữ, nếu không nhờ đội trưởng Hàn nhắc nhở kịp thời, suýt nữa bị ngươi lừa rồi."

Hàn Bân nhìn kỹ đối phương, "Ngươi tên gì?"

Người đàn ông giả nữ liếc Hàn Bân, không trả lời.

"Chát!" Triệu Minh đánh vào đầu hắn, "Ngươi điếc à, hỏi ngươi đó."

Người đàn ông liếc Triệu Minh, nhả hai chữ, "Mã Sơn."

Hàn Bân gật đầu, "Đứng lên, đi vài bước."

Mã Sơn ngẩn ra, không hiểu.

"Ngươi đi đi, đừng ngẩn ra." Triệu Minh đẩy hắn.

Mã Sơn đã bị còng tay, xung quanh toàn cảnh sát, hắn biết không thoát được nên đành làm theo.

Mã Sơn đi qua lại trong hành lang vài lần, dáng đi giống hệt trong video, Hàn Bân gần như chắc chắn hắn là nghi phạm.

"Ngươi ở đâu?"

"1102."

Hàn Bân hỏi tiếp, "Còn đâu nữa?"

Mã Sơn ngập ngừng, cúi đầu, không trả lời.

Hàn Bân khuyên nhủ, "Cả tòa nhà chỉ có bấy nhiêu căn hộ, ngươi không nói chúng ta cũng tìm ra, chỉ tốn thêm thời gian. Ngươi muốn đội tóc giả nữ mà đi quanh nhà với chúng ta sao?"

Mã Sơn liếm môi, nói nhỏ, "Phòng 703."

Tề Thượng Hải báo, "Đội trưởng Hàn, từ người nghi phạm tìm thấy chìa khóa, điện thoại, ví có chứng minh nhân dân và tiền lẻ."

Hàn Bân lấy chùm chìa khóa, có một thẻ từ và hai chìa.

"Chìa nào của phòng 703?"

"Có dán băng trắng."

Hàn Bân thử, "Đồng bọn của ngươi đâu?"

"Ta không có đồng bọn."

"Nói dối, một mình ngươi không thể làm vụ này."

Mã Sơn hỏi lại, "Cảnh sát, ta làm vụ gì? Các ngài bắt nhầm người à."

"Ngươi không biết mình phạm tội gì?"

"Ta chỉ giả nữ thôi, không phạm pháp."

Triệu Minh nói, "Giỏi thật, bị bắt rồi còn giả ngây thơ."

"Ta không giả ngây thơ, ta nói thật."

“Vậy ngươi chạy gì?”

“Ta…” Mã Sơn thở dài, vỗ đầu, “Được rồi, ta thú thật, ta thừa nhận phạm tội, ta sợ các ngươi bắt nên chạy.”

“Ngươi phạm tội gì?”

Mã Sơn nói, “Sắp Tết, ta không có tiền, không dám về nhà nên trộm ít đồ về Tết.”

Hàn Bân cười khẩy, “Giỏi thật, đánh lạc hướng bằng tội nhẹ.”

“Cảnh sát, ta nói thật, ta chỉ trộm ít đồ, không muốn hại ai, chỉ muốn có chút tiền về Tết.”

“Ngươi trộm bao nhiêu nhà?”

“Chỉ một nhà.”

“Ở đâu?”

“Khu dân cư Trường Phong.”

“Ngươi có đến Mặc Hương Thư Viện không?”

“Đến rồi nhưng chỉ đi dò xét, chưa trộm gì, thật sự chỉ trộm một lần.” Mã Sơn nghi ngờ, “Cảnh sát, ta đến hai nơi đó nhưng cải trang khác nhau, sao các ngài nhận ra ta?”

“Giấu đầu lòi đuôi, chúng ta biết nhiều hơn ngươi tưởng. Tốt nhất ngươi khai thật, đừng chơi trò mánh khóe.”

“Cảnh sát, sao lại thế, ta chỉ muốn kiếm tiền Tết.”

“Ngươi trộm gì ở Trường Phong?”

“Chỉ vài trăm đồng tiền mặt, ăn bữa là hết.”

“Trộm nhà nào?”

“Không nhớ. Lúc đó là đêm, lần đầu đến khu dân cư đó, ta quên mất.”

“Chỉ vài trăm đồng, ngươi thuê hai căn nhà, ngươi không thấy lỗ sao?”

“Ta chưa kịp làm gì đã bị bắt rồi.” Mã Sơn giơ ngón cái, “Cảnh sát, các ngươi giỏi thật, bắt nhanh quá. Ta không ngờ các ngươi phản ứng nhanh vậy.”

“Ngươi không ngờ còn nhiều. Tổ trưởng Chu, ngươi dẫn người áp giải hắn về đồn, ta lên kiểm tra.”

“Dạ.” Chu Gia Húc đẩy Mã Sơn, “Đi thôi. Bên này, đi thang máy xuống.”

Mã Sơn vừa đi vừa lẩm bẩm, “Ôi trời, ta xui xẻo thật, mới trộm lần đầu đã bị các ngươi bắt, biết thế làm chuyện khác, lỗ thật.”

Hàn Bân nhíu mày, không nói gì. Với tình hình hiện tại, có hai khả năng, thứ nhất Mã Sơn nói thật, hắn chỉ là một tên trộm, xuất hiện ở hiện trường vụ án chỉ là trùng hợp. Thứ hai, Mã Sơn nói dối, cố che đậy hành vi bất thường bằng tội nhẹ để tránh tội giết người.

Hàn Bân nghiêng về khả năng thứ hai, giờ cần tìm chứng cứ buộc tội Mã Sơn.

Hàn Bân dẫn đội lên phòng 703, ai cũng không chắc Mã Sơn nói thật, Vương Tiêu và cảnh sát đồn vẫn phong tỏa tòa nhà.

Không chắc Mã Sơn có đồng bọn, nên quá trình kiểm tra vẫn nguy hiểm.

Hàn Bân để đội chuẩn bị đầy đủ, dùng chìa mở cửa phòng 703, nhanh chóng vào nhà, kiểm tra toàn bộ không thấy ai khả nghi.

Hàn Bân nhìn quanh bốn phía, ra lệnh: “Hãy lục soát kỹ căn phòng, tìm ra các manh mối có giá trị.”

“Mệnh lệnh.” Mọi người đồng thanh đáp, rồi tản ra hành động.

Hàn Bân cũng bắt đầu xem xét trong nhà, cấu trúc của căn hộ 703 giống với 1102, chỉ là hướng đông tây ngược lại. Đồ đạc trong nhà không nhiều, được dọn dẹp khá sạch sẽ, nhưng vẫn có dấu vết của người ở.

Trên bàn trà có đặt một cốc nước, Hàn Bân chạm vào cốc qua lớp găng tay, cốc vẫn còn ấm.

Bên cạnh bàn trà, trong thùng rác, anh phát hiện một chiếc găng tay màu trắng. Bình thường ít ai đeo găng tay trong nhà mình, trừ khi hắn không muốn để lại dấu vân tay.

Hàn Bân lại xem xét xung quanh, có thể thấy kẻ tình nghi đã bỏ trốn rất vội vàng, nhiều thứ chưa kịp dọn dẹp, giống như cốc trà trên bàn, chắc chắn sẽ để lại DNA, nhưng hắn đã không có thời gian để dọn dẹp.

Lý Cầm bước vào, “Đội trưởng Hàn, ta phát hiện một số quần áo và dụng cụ trang điểm trong phòng ngủ, bao gồm cả đồng phục nhân viên giao hàng.”

Chương 1346: Tiêu Đề 《Ẩn》

Triệu Minh nói, "Đội trưởng Hàn, ta tìm thấy một con dao và một khẩu súng. Nhưng khẩu súng rất nhẹ, có thể là giả."

Hàn Bân cầm khẩu súng kiểm tra rồi ném lại cho Triệu Minh, "Giả."

Trương Thuận Cốc nói, "Ngoài một số rác sinh hoạt trong bếp, không có manh mối nào liên quan đến vụ án."

Hàn Bân nhíu mày, chỉ với những chứng cứ hiện tại rất khó để buộc tội Mã Sơn, "Tiếp tục tìm, đừng bỏ qua bất cứ manh mối nào."

Theo Hàn Bân, kẻ tình nghi bỏ chạy rất vội, không thể xóa hết mọi dấu vết.

Các thành viên tiếp tục chia nhau lục soát, Hàn Bân cũng không nhàn rỗi, quan sát kỹ những chỗ có thể giấu tang vật.

Hàn Bân cẩn thận quan sát mọi ngóc ngách trong nhà, cố gắng tìm ra những điểm bất thường.

Anh bước đến bên cửa sổ phòng khách, thấy một cửa sổ mở, rèm cửa cũng bị kéo ra, điều này thật bất thường. Hiện giờ đang là mùa đông, mùa đông ở Cầm Đảo rất lạnh, tại sao lại mở cửa sổ?

Hàn Bân mở rộng cửa sổ, thò đầu ra nhìn, không phát hiện gì bất thường, bên dưới cửa sổ là một mảng cây xanh.

Hàn Bân gọi Triệu Minh lại, "Ngươi mang theo hai cảnh sát xuống khu cây xanh bên dưới tìm kiếm, xem có đồ vật gì

khả nghi không.”

Triệu Minh đoán, “Đội trưởng Hàn, ngài nghi ngờ kẻ tình nghi đã ném tang vật ra ngoài?”

“Ừ.”

“Ta biết rồi.” Triệu Minh đáp, rồi rời đi nhanh chóng.

Chẳng mấy chốc, Triệu Minh đã dẫn hai cảnh sát xuất hiện ở khu cây xanh bên dưới, còn Hàn Bân tiếp tục lục soát trong nhà.

Một lát sau, điện thoại của Hàn Bân reo lên, “A lô.”

Giọng Triệu Minh vang lên từ đầu dây bên kia, “Đội trưởng Hàn, ngài thật tài, ta đã tìm thấy một vật nghi là tang vật ở dưới lầu.”

“Vật gì?”

“Một chiếc máy tính xách tay, kiểu dáng còn mới, từ vết hư hỏng có thể thấy nó bị ném từ trên lầu xuống. Rất có thể đó là tang vật của kẻ tình nghi.”

Hàn Bân hỏi thêm, “Có thể mở máy không?”

Triệu Minh cười khổ, “Ta không dám đụng vào.”

“Vậy thì đừng động vào, trực tiếp giao cho kỹ thuật viên.” Hàn Bân cũng thấy như vậy an toàn hơn, kẻ tình nghi cố tình vứt máy tính, chứng tỏ đây là chứng cứ quan trọng, lỡ mà hỏng mất thì phiền phức lớn.

Bốn giờ chiều.

Công an Thành phố Cầm Đảo, Phòng thẩm vấn số ba.

Mã Sơn ngồi trên ghế thẩm vấn, ánh mắt đảo quanh phòng.

Hàn Bân đứng trong phòng quan sát bên cạnh, qua lớp kính nhìn chằm chằm vào Mã Sơn một lúc lâu. Trạng thái của Mã

Sơn rất bình tĩnh, không hề có biểu hiện hoảng loạn.

Một lát sau, Hàn Bân đẩy cửa bước vào phòng thẩm vấn, Mã Sơn chào hỏi, "Chào anh cảnh sát."

Hàn Bân đặt tài liệu lên bàn, cười nói, "Ngươi rất tò mò về môi trường này à."

Mã Sơn đáp, "Đúng vậy, không giấu gì anh cảnh sát, ta lớn đến từng này mới lần đầu vào chỗ này."

Hàn Bân đã cho người kiểm tra hồ sơ của hắn, rất sạch sẽ, không có tiền án.

"Ngươi bắt đầu trộm cắp từ khi nào?"

"Lần đầu tiên, thật sự là lần đầu tiên."

"Lần đầu tiên mà đã có kinh nghiệm như vậy, còn biết cài camera trong phòng 1101, nếu không phải chúng ta phát hiện kịp thời thì đã để ngươi chạy mất rồi."

Mã Sơn cười khẩy, "Anh cảnh sát, ngài tên gì?"

"Ta họ Hàn."

"Cảnh sát Hàn, các ngươi thật lợi hại, không ngờ có thể bắt ta nhanh như vậy."

Hàn Bân nói, "Chúng ta không chỉ lợi hại như vậy, ta khuyên ngươi nên khai thật, đừng tự làm khó mình."

"Cảnh sát Hàn, ta đã khai rồi mà, ngài đã hỏi ta ở khu dân cư Minh Nguyệt rồi còn gì."

"Ta đã hỏi ngươi, nhưng ngươi không nói thật."

Mã Sơn nghiêm túc nói, "Ta đã nói, ta nói toàn bộ là sự thật."

"Vậy ta hỏi ngươi, ngày 26 tháng 12, ngươi có đến khu dân cư Vinh Uyển không?"

“Khu dân cư nào?”

“Khu dân cư Vinh Uyển.”

Mã Sơn suy nghĩ một chút, “Ta không nhớ rõ, ta thực sự đã đến nhiều khu dân cư, có lẽ đã đến. Nhưng ta thực sự chỉ thực hiện một vụ trộm, chỉ một lần.”

Hàn Bân cười, “Ngươi diễn giỏi thật, nếu ta không có đủ chứng cứ, có lẽ đã tin ngươi rồi.”

Mã Sơn vẻ mặt mơ màng, “Ngài có hiểu lầm gì với ta không, ta chỉ là một tên trộm, ta đã thừa nhận mình trộm ở khu dân cư Trường Phong, còn vấn đề gì nữa?”

Hàn Bân vuốt tay áo lên, “Ngươi có biết Trương Hạo Nam không?”

“Không biết.”

“Chắc chứ?”

“Chắc chắn.”

“Ngươi có đến gara dưới lòng đất của khu dân cư Vinh Uyển không?”

Mã Sơn liếm môi, “Ta… ta không nhớ rõ.”

“Ngươi có hút thuốc không?”

“Không hút.” Mã Sơn đáp, rồi hỏi lại, “Cảnh sát Hàn, ngài hỏi ta những điều này để làm gì?”

“Tối ngày 26 tháng 12, trong gara dưới lòng đất của khu dân cư Vinh Uyển xảy ra một vụ án mạng, một người đàn ông tên Trương Hạo Nam bị giết trong xe của mình. Ngươi biết chuyện này không?”

“Ta không phải cảnh sát, cũng không ai nói với ta, làm sao ta biết được.”

Hàn Bân gật đầu, “Tốt, ta hỏi ngươi một câu nữa, ngươi có đến khu dân cư Mặc Hương Thư Viện không?”

“Ngài đã hỏi rồi, ta cũng đã nói với ngài, ta đã đến khu dân cư đó để thăm dò.”

Hàn Bân lật qua lật lại sổ ghi chép, tiếp tục hỏi, “Ngươi có biết một người tên Hạ Tuấn không?”

“Nam hay nữ?”

“Nam.”

“Không nhớ, chắc là không biết. Người này lại sao nữa, có liên quan gì đến vụ trộm của ta? Ta đã nói tất cả sự thật, ta thực sự chỉ thăm dò khu dân cư đó, không trộm gì cả.”

Chương 1347: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân không để ý đến hắn, tiếp tục nói, "Tối ngày 29 tháng 12, trong khu dân cư Mặc Hương Thư Viện xảy ra một vụ án mạng, một người đàn ông tên Hạ Tuấn bị giết, đồng thời chú chó Alaska của hắn cũng bị giết. Ngươi biết chuyện này không?"

Mã Sơn lắc đầu, "Không biết. Cảnh sát Hàn, ta chỉ là một tên trộm, thực sự chỉ là một tên trộm."

Hàn Bân hừ một tiếng, "Đừng giả vờ nữa, tên trộm chỉ là vỏ bọc của ngươi, giống như việc ngươi giả trang làm phụ nữ, chỉ để che giấu tội ác thực sự. Ngươi chính là hung thủ của hai vụ án này."

Mã Sơn hít một hơi lạnh, "Cảnh sát Hàn, ta nhát gan lắm, ngài đừng dọa ta. Nói chuyện phải có chứng cứ, ta thừa nhận mình đã trộm cắp, nhưng ta không liên quan gì đến hai vụ án mạng này."

"Ngươi tự tin thật, ngươi chắc chắn rằng chúng ta không thể tìm thấy bằng chứng liên quan đến vụ án ở nơi ngươi ở?"

"Ta không tự tin, mà là ta thực sự không làm."

Hàn Bân bước đến bên bàn thẩm vấn, mở một túi tài liệu, lấy ra một bức ảnh, "Ngươi nhìn chiếc máy tính này xem, quen không?"

Mã Sơn gãi gãi móng tay phải bằng ngón tay trái, "Ngài có ý gì?"

“Đây có phải là máy tính của ngươi không?”

Mã Sơn trả lời hờ hững, “Máy tính đều sản xuất từ một nhà máy, cùng một kiểu dáng, làm sao ta biết được.”

“Ngươi có máy tính kiểu này không?”

Sắc mặt Mã Sơn thay đổi nhiều lần, “Ta… không có.”

“Ngươi có từng tiếp xúc với máy tính kiểu này không?”

“Không.”

“Ta đã cho ngươi cơ hội, sao lại không biết quý trọng.” Hàn Bân thở dài, cất bức ảnh lại, “Ngươi rất cẩn thận, phần lớn thời gian đều đeo găng tay, ngay cả khi thao tác trên máy tính cũng vậy. Nhưng khi hoảng loạn, con người dễ phạm sai lầm, thậm chí là những sai lầm sơ đẳng. Chúng ta vẫn phát hiện được một dấu vân tay trên máy tính, duy nhất một dấu vân tay.

Theo vị trí dấu vân tay, có thể thấy ngươi đã phát hiện cảnh sát bắt giữ từ camera, trong lúc hoảng loạn đã ném máy tính ra ngoài cửa sổ. Lúc đó ngươi không đeo găng tay, hoặc vừa tháo găng tay.

Dù sao đi nữa, dấu vân tay của ngươi đã để lại trên máy tính.”

Mã Sơn siết chặt nắm đấm, hít một hơi sâu, “Vậy thì sao, dù máy tính là của ta thì đã sao?”

“Thừa nhận là tốt rồi.” Hàn Bân tiếp tục hỏi, “Tại sao ngươi ném máy tính ra ngoài cửa sổ?”

“Vì…” Mã Sơn cắn môi, suy nghĩ một lúc rồi nói, “Máy tính đó có một số thứ ta không muốn cảnh sát nhìn thấy.”

“Thứ gì?”

“Kế hoạch trộm cắp của ta, nhưng giờ ta đã nhận tội trộm cắp rồi, các ngươi tìm thấy cũng không sao.” Mã Sơn nhún vai.

“Thật sự không sao?” Hàn Bân cười nói.

Mã Sơn gật đầu.

Hàn Bân tiếp tục nói, “Ta cho ngươi biết một tin, máy tính của ngươi rơi từ trên cao xuống đã bị hỏng, thậm chí không thể khởi động bình thường.

Nhưng, nhờ sự xử lý của kỹ thuật viên Cục Công an Thành phố, các tệp tin trong ổ cứng đã được giữ lại, và bằng kỹ thuật đã sao chép được các tệp tin từ ổ cứng. Trong đó, chúng ta phát hiện một số manh mối rất giá trị, ngươi có muốn xem không?”

Nghe đến đây, trán Mã Sơn lấm tấm mồ hôi, “Không có gì đáng xem cả, đều là những kế hoạch trộm cắp, ta đã nhận tội trộm cắp rồi.”

“Có vẻ ngươi không hiểu rõ về máy tính, ta không lừa ngươi đâu, máy tính bị hỏng nhưng không có nghĩa là tệp tin cũng hỏng.” Hàn Bân nghiêm túc nói, “Chúng ta đã tìm thấy các tệp tin lưu trữ trong máy tính của ngươi, thực sự có một kế hoạch hành động, nhưng không phải kế hoạch trộm cắp mà là kế hoạch giết người.

Quan trọng hơn, chúng ta còn phát hiện ảnh của Trương Hạo Nam và Hạ Tuấn trong đó. Trước khi giết họ, ngươi đã theo dõi điều tra rất nhiều, những bức ảnh và tư liệu đều được lưu trữ trong ổ cứng, và bây giờ sẽ là bằng chứng buộc tội ngươi.”

Nghe Hàn Bân nói, Mã Sơn ngớ người, sau đó nở nụ cười khổ, “Ha… ta vẫn chưa đủ bình tĩnh, tật xấu rồi, gặp chuyện là hoảng loạn, khả năng ứng biến quá kém.

Nếu lúc đó ta không hoảng loạn, chắc chắn có thể hủy được bằng chứng là chiếc máy tính, chắc chắn…”

Hàn Bân nói, “Đây là bệnh chung của con người. Nếu dễ thay đổi, tội phạm đã thành tinh rồi, cảnh sát chúng ta chẳng phải khó phá án hơn.”

Mã Sơn im lặng một lúc, hít thở sâu, “Cảnh sát Hàn, bây giờ ta chủ động nhận tội, có thể xin được khoan hồng không?”

“Còn tùy vào thái độ nhận tội của ngươi, nếu ngươi thành khẩn, ta sẽ giúp ngươi xin.” Hàn Bân không nói chắc chắn, hắn cảm thấy đối phương vẫn còn giữ lại gì đó.

Mã Sơn nghiến răng, “Ta thừa nhận, Trương Hạo Nam và Hạ Tuấn là ta giết.”

“Tại sao giết họ?”

Mã Sơn ngập ngừng một lúc, rồi thốt ra bốn chữ, “Họ đáng chết.”

Hàn Bân tiếp lời hỏi, “Tại sao họ đáng chết?”

Mã Sơn không trả lời mà hỏi lại, “Cảnh sát Hàn, ngài biết bộ phim ta thích nhất là gì không?”

Hàn Bân không trả lời, trên thế giới có hàng ngàn bộ phim, hắn không phải thần, làm sao đoán được.

Thấy Hàn Bân không nói gì, Mã Sơn tự hỏi tự đáp, “Bộ phim ta thích nhất là Bao Thanh Thiên, ‘Khai Phong có Bao Thanh Thiên, sắt mặt vô tư phân biệt trung gian…’

Ta đoán ngài cũng đã xem, trong phim những người đó phân biệt rõ ràng, hành hiệp trượng nghĩa, nghĩa bạc vân thiên. Đây là cuộc sống ta mong muốn, loại bỏ những kẻ đạo đức xấu, trả lại thế gian một bầu trời trong sáng.”

Chương 1348: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Vậy ta muốn hỏi, họ đã phạm tội gì, có lý do gì không thể không giết họ."

"Ta đã giết họ, chắc chắn là có lý do đủ thuyết phục."

"Ngươi nói, ta nghe."

Mã Sơn trầm ngâm một lúc, "Người tên Trương Hạo Nam thích hút thuốc, điều này không vấn đề gì, gián tiếp đóng góp cho ngân sách quốc gia. Nhiều người cũng hút thuốc, bản thân ta cũng hút thuốc, đó chỉ là sở thích cá nhân. Nhưng có một điều kiện, ngươi không được ảnh hưởng đến người khác, có người không thích mùi thuốc lá, ngươi hút thuốc làm người khác khó chịu là sai.

Thang máy là nơi công cộng, hút thuốc trong thang máy đã sai, chưa kể còn có người khác, người ta đã nói rõ không hút thuốc. Lúc này ngươi nên dừng lại, nói một lời xin lỗi. Đây mới là hành động của một người bình thường, nhưng hắn không chỉ không tắt thuốc mà còn gây gổ với người ta vì chuyện này.

Loại người này rất đáng ghét, nhưng pháp luật không quản lý, không có quy định chặt chẽ, gián tiếp dung túng cho hành vi này. Thật sự mà nói, Trương Hạo Nam thuộc loại rác rưởi của xã hội, loại người này mà nhiều sẽ ảnh hưởng đến trật tự xã hội, phải có người dọn dẹp.

Pháp luật không quản, ta quản, ta thay trời hành đạo, giết một người răn trăm người, trả lại thế gian một bầu trời trong

sáng.”

Hàn Bân hỏi, “Ngươi nghĩ hành vi thiếu đạo đức gây hại cho xã hội hơn, hay giết người gây hại hơn?”

Mã Sơn cười, hỏi lại, “Cảnh sát Hàn, ngươi nghĩ cục trưởng của các ngươi lớn hơn, hay tổng thống Mỹ Lợi Kiên lớn hơn?”

Hàn Bân cũng cười, “Tất nhiên là cục trưởng của chúng ta lớn hơn.”

Mã Sơn nhún vai, “Ngươi và ta có cùng câu trả lời, tổng thống Mỹ Lợi Kiên dù mạnh đến đâu, cũng là cách một Thái Bình Dương, không quản được ngươi. Còn cục trưởng của các ngươi thì ở ngay bên cạnh, lời nói của hắn có thể ảnh hưởng đến công việc của ngươi.

Cũng vậy, hành vi thiếu đạo đức cũng giống nhau, có nhiều loại hành vi thiếu đạo đức, cố tình chen hàng, nhổ bậy, tiểu tiện bừa bãi… rất nhiều người đã gặp phải, việc tuy nhỏ nhưng có thể khiến ngươi bực mình cả ngày. Ngươi không chấp nhặt, trong lòng sẽ cảm thấy khó chịu. Ngươi chấp nhặt, đánh nhau, thắng vào đồn, thua vào viện.

Ai dám nói mình chưa từng bị hành vi thiếu đạo đức làm phiền, tất nhiên, nếu ngươi cũng là người thiếu đạo đức thì không tính.”

Mã Sơn nói đến đây, xoa mũi, tiếp tục nói, “Hãy nói về kẻ giết người, chuyện này tuy có vẻ ảnh hưởng lớn nhưng thực tế rất ít, đa số người cả đời không gặp phải, chỉ xuất hiện trên phim ảnh và tin tức.

Giống như tổng thống Mỹ Lợi Kiên, hàng ngày xuất hiện trên tin tức, cảm thấy rất oai. Nhưng thực tế ngươi cả đời cũng không gặp, lời hắn nói, không bằng lời của lãnh đạo của ngươi.”

Hàn Bân trêu chọc, "Ngươi nói nhiều vậy, không làm thầy giáo thật uổng."

Mã Sơn giơ ngón cái, "Cảnh sát Hàn, ngài đoán đúng rồi, hồi nhỏ ta ước mơ làm thầy giáo."

Hàn Bân đổi chủ đề, "Ngươi giết Trương Hạo Nam thế nào?"

"Ta theo dõi hắn vài ngày, nắm rõ tình hình của hắn, biết hắn có một chiếc xe đậu ở gara dưới lòng đất, ta đậu xe cạnh xe hắn. Tối đó khi hắn mở cửa xe định đi ra, ta dùng súng đe dọa, khống chế hắn.

Sau đó ta trói hắn lại, bắt hắn hút thuốc, hết điếu này đến điếu khác. Thật ra ta cũng tò mò, xem hút thuốc có chết không. Không ngờ hắn thực sự chết vì khói thuốc. Ta tin hắn sẽ thích cách chết này."

"Ngươi bắt hắn hút thuốc gì?"

"Thuốc Yun."

"Bao nhiêu điếu?"

"Hơn một trăm điếu, ta không nhớ rõ."

Hàn Bân ghi lại, "Ngươi làm sao biết Trương Hạo Nam hút thuốc trong thang máy?"

Mã Sơn đáp, "Thật ra ta không lừa các ngươi, ta thực sự là một tên trộm, cũng thực sự đến khu dân cư Vinh Uyển thăm dò, tình cờ biết được chuyện này, nghe thấy mà tức giận, quyết định trừng phạt hắn."

Hàn Bân nói, "Giết người không phải chuyện nhỏ, từ lúc biết chuyện của Trương Hạo Nam đến lúc theo dõi hắn, tốn rất nhiều công sức. Nếu ngươi thực sự là một tên trộm, dành thời gian đó đi trộm cắp cũng đủ trộm được nhiều nhà, có đáng không?"

Mã Sơn nhún vai, "Ngươi vẫn không hiểu, ta làm những điều này không vì bản thân, mà vì xã hội này. Tiền là gì, sống không mang theo, chết không mang đi, có ý nghĩa gì. Nhưng việc ta làm bây giờ có ý nghĩa, theo thời gian, cùng với sự phát triển của xã hội, nâng cao chất lượng con người, ngày càng nhiều người sẽ hiểu hành động của ta, họ sẽ tôn thờ ta, coi ta là Zorro của thế kỷ 21.

Tất nhiên, ngươi có thể không hiểu, cũng có thể không tin. Giống như vài trăm năm trước, có người muốn bay lên trời như chim. Ngươi nghĩ hắn là kẻ điên, nhưng thực ra…"

Hàn Bân lặng lẽ nhìn hắn diễn, không đáp lại, đổi câu hỏi khác, "Hạ Tuấn thì sao, tại sao giết hắn?"

Mã Sơn hỏi, "Cảnh sát Hàn, ngài có thích chó không?"

Hàn Bân gật đầu, "Cũng được."

"Trước đây ta cũng thích. Nhưng, ta không thích dẫm phải phân chó. Nếu ngươi từng dẫm phải phân chó, ta tin, ngài cũng không thích chó nữa." Mã Sơn thở dài,

"Chó cũng là sinh mạng, là bạn tốt của chủ. Nhưng chỉ là bạn tốt của chủ, đối với người ngoài vẫn rất nguy hiểm. Gặp người chủ có ý thức, dắt chó đi dạo bằng dây xích, dọn phân chó, ta thấy rất tốt. Những người này thực sự là người nuôi chó có ý thức, ta không phản đối họ nuôi chó.

Chương 1349: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng Hạ Tuấn không như vậy, ta đã hỏi thăm ở khu dân cư của hắn, Hạ Tuấn rất thiếu ý thức, dắt chó không có dây xích, thường để chó lớn chạy lung tung trong khu dân cư, con chó đó cao hơn cả người, ngươi nói người khác có sợ không, càng tức hơn là để chó ị bậy khắp nơi.

Cư dân khác dẫm phải phân chó sẽ khó chịu thế nào, nên ta quyết định trừng phạt hắn, thay trời hành đạo!"

Hàn Bân hỏi tiếp, "Ngươi trừng phạt thế nào?"

Mã Sơn cười, "Rất đơn giản, mượn một câu của Kim Dung lão tiên sinh, dùng cách của người để trị người, hắn thích để chó ị bậy khắp nơi, ta bắt hắn ăn phân chó nhà mình. Đúng là ác giả ác báo, bị phân chó làm ngạt chết."

Hàn Bân nghiêm nghị, "Để chó ị bậy trong khu dân cư quả thật không đúng, nhưng ngươi không nghĩ giết người như vậy quá tàn nhẫn sao."

Mã Sơn nói, "Con người, nhớ ăn không nhớ đòn, ngươi nói vài câu không nghe, cũng không cảnh báo được người khác nuôi chó. Ta làm vậy tuy tàn nhẫn nhưng có thể răn đe người khác. Ta không dám nói nơi khác, nhưng ta tin cư dân khu dân cư Mặc Hương Thư Viện không ai dám để chó nhà mình ị bậy, thậm chí khu dân cư xung quanh cũng sẽ cảnh giác.

Giả sử, người khác cũng có suy nghĩ hành đạo như ta, họ cũng làm theo ta, thành phố Cầm Đảo chỉ cần vài vụ nữa, động tĩnh lớn hơn. Ta tin rằng người nuôi chó ở Cầm Đảo không ai

dám để chó ị bậy, môi trường Cầm Đảo sẽ được cải thiện, dùng mạng của vài người thiếu đạo đức để thanh lọc môi trường Cầm Đảo, chẳng phải rất đáng sao?"

Mã Sơn nói nghe có vẻ hợp lý, nhưng cũng đầy khí thế, không rõ có cảm động người khác không, nhưng hắn rất nhập tâm.

Hàn Bân vừa thẩm vấn vừa quan sát Mã Sơn, phác họa tâm lý tội phạm, hành vi tội phạm, thủ đoạn và suy nghĩ, thái độ của hắn không khớp nhau, giống như hắn đang che đậy điều gì đó, thế kỷ 21 có thể thực sự có Zorro hành hiệp trượng nghĩa, nhưng chắc chắn không phải Mã Sơn…

Mã Sơn đã nhận tội, nhưng lời khai của hắn không làm Hàn Bân hài lòng.

Qua phân tích tâm lý tội phạm, Hàn Bân kết luận đây có thể là hai vụ án giết người thuê, còn Mã Sơn là kẻ giết người, hắn không giết người vì hành hiệp trượng nghĩa, mà do bị người khác thuê.

Tất nhiên, đây chỉ là suy đoán cá nhân của Hàn Bân, hiện tại chưa có chứng cứ chứng minh điều này, Mã Sơn cũng sẽ không dễ dàng khai ra tổ chức và người thuê, thậm chí hắn có thể không biết danh tính người thuê.

Muốn khai thác Mã Sơn, phải tìm ra chứng cứ mới, thẩm vấn suông không hiệu quả với loại tội phạm nặng này.

Tám giờ tối, Hàn Bân về nhà, Vương Đình đang nấu ăn trong bếp.

Vương Đình mặc một bộ đồ ngủ màu hồng, tóc dài xõa ngang vai, duyên dáng mà quyến rũ.

Hàn Bân rửa mặt xong, vào phòng ăn ngửi thấy mùi thơm, ngạc nhiên hỏi, "Đình Đình, ngươi đang hấp bánh bao?"

Vương Đình nhìn đồng hồ, "Còn hai phút nữa là tắt bếp, ngươi ngồi xuống đi, một lát nữa sẽ biết."

"Còn bí mật nữa." Hàn Bân cười, ngửi mùi thơm, chắc không tệ.

Ngoài bánh bao trong nồi, trên bàn còn có một đĩa rau trộn, khoai tây, củ cải và đậu phụ trộn lại, có đủ vitamin, carbohydrate và protein, món ăn này tuy đơn giản nhưng rất đầy đủ dinh dưỡng.

Vương Đình tắt bếp, "Chờ hai phút, hơi nóng bốc lên là có thể mở nắp."

Hàn Bân cười, "Chuyên nghiệp quá."

"Đương nhiên, trước đây ta cũng mở nhà hàng mà." Vương Đình tự hào nói, rồi lại thở dài, "Ai, ta nghĩ sau Tết dịch sẽ không ảnh hưởng nữa, năm 2021 sẽ làm ăn tốt hơn, nhưng giờ lại bùng dịch. Sau Tết không biết thế nào nữa."

Hàn Bân nhún vai, "Đi bước nào tính bước đó, dù sao ngươi cũng không thiếu tiền."

"Không phải vấn đề tiền, ta ở nhà mãi, sắp phát chán rồi."

"Lúc không bận, ta sẽ đưa ngươi đi chơi."

Vương Đình hừ một tiếng, "Ngươi còn lúc nào không bận?"

Hàn Bân cười gượng, chỉ vào nồi hấp, "Hơi bốc lên rồi, có thể mở nắp được rồi."

"Mở nắp nào." Vương Đình có chút mong chờ, mở nắp nồi, mùi thơm phức tỏa ra.

"Thơm quá." Hàn Bân nhìn vào nồi, hắn đoán đúng một nửa, không phải bánh bao, mà là há cảo.

Hàn Bân nuốt nước bọt, "Trông ngon lắm."

Hắn đã đói bụng từ lâu.

Hàn Bân cầm đĩa nhỏ đổ ít giấm, Vương Đình cũng đặt đĩa há cảo lên bàn.

Hàn Bân không chờ được nữa, ăn thử một miếng, nóng quá phải nhăn mặt, "Ngon, nhân thịt bò đúng không?"

"Thịt bò và hành." Vương Đình cũng ăn thử một miếng, "Cũng được, không uổng công ta bận rộn cả buổi chiều."

Hàn Bân hôn Vương Đình một cái, "Vợ yêu vất vả rồi, xong vụ án này, ta nhất định sẽ dẫn ngươi đi chơi vài ngày."

"Ây da, miệng ngươi đầy dầu, ăn bánh bao của ngươi đi." Vương Đình trách yêu, mắt đẹp đảo một vòng, "Đúng rồi, ta có chuyện muốn nói với ngươi."

"Chuyện gì?" Hàn Bân lại cắn một miếng há cảo.

"Bạn học đại học của ta sắp kết hôn, nàng ở Tuyền Thành, mời ta đi dự đám cưới, ngươi đi cùng ta nhé."

"Bạn ngươi kết hôn, ta không quen biết người ta, ta đi có được không?"

"Nàng là bạn cùng phòng của ta, bốn năm đại học chúng ta rất thân thiết, biết ta có bạn trai, muốn gặp ngươi. Chúng ta cũng lâu rồi chưa gặp, nàng muốn ta dẫn ngươi đi cùng."

"Tuyền Thành là nơi đẹp, ta cũng lâu rồi không đi. Bạn ngươi khi nào kết hôn, ta phải xin phép trước."

Chương 1350: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngày 16 tháng 1, ngươi đi được không?”

Hàn Bân đếm ngón tay, còn nửa tháng nữa, nói, “Chắc không vấn đề gì, nửa tháng, ta có thể giải quyết xong vụ án, lúc đó sẽ xin phép trước.”

“Thật không?” Vương Đình mừng rỡ, nàng nghỉ ở nhà một thời gian dài, đã buồn chán lắm rồi.

Hàn Bân hơi áy náy, “Ta sẽ cố gắng.”

Vương Đình hừ một tiếng, “Biết ngay ngươi sẽ nói vậy.”

Hàn Bân cũng có chút bất đắc dĩ, công việc và chức vụ của hắn phải có trách nhiệm với thành phố Cầm Đảo và người dân, không phải muốn đi là có thể đi ngay.

Nhưng phải nói thật, há cảo nhân thịt bò hành rất ngon, bữa ăn này Hàn Bân ăn rất thỏa mãn.

Sáng hôm sau.

Triệu Minh nhanh chóng đến trước cửa phòng đội trưởng, gõ cửa, “Cốc cốc.”

“Vào đi.”

Triệu Minh đẩy cửa bước vào, “Đội trưởng Hàn, ta đến báo cáo công việc.”

Hàn Bân đưa cho hắn một điếu thuốc, chỉ vào ghế sofa, “Ngồi nói đi.”

Triệu Minh lấy bật lửa, châm thuốc cho Hàn Bân, rồi bắt đầu báo cáo, "Trước đây, ngài bảo ta điều tra tình hình kinh tế của các nhân vật liên quan trong ba vụ án, đã có kết quả."

"Ngươi nói đi."

Triệu Minh nói, "Trước và sau khi Trương Hạo Nam bị giết, tài khoản của Tần Nghiên Tuyết có những khoản tiền lớn, lần đầu vào ngày 20 tháng 12, có một khoản tiêu dùng lớn năm vạn, lần thứ hai vào ngày 27 tháng 12, có khoản tiêu dùng lớn hai mươi lăm vạn. Trương Hạo Nam bị giết vào ngày 26 tháng 12, hai khoản tiêu dùng này rất đáng ngờ."

Hàn Bân hỏi, "Tiền đi đâu?"

"Cả hai lần tiêu dùng đều trên cùng một nền tảng mua sắm trực tuyến, mua của cùng một cửa hàng, lần đầu mua một cái, lần thứ hai mua năm cái." Nói rồi, Triệu Minh mở laptop, truy cập vào nền tảng mua sắm 'Mua Nhanh'.

Hàn Bân bắt đầu xem máy tính, đây là một cửa hàng bán máy móc lớn, sản phẩm là máy chế biến thực phẩm, mỗi máy giá năm vạn, lưu lượng khách hàng ít nhưng số tiền lớn.

"Ngươi có điều tra người đại diện cửa hàng không?"

"Có. Người này tên Phong Nguyên Hoa, người địa phương ở Cầm Đảo, địa chỉ đăng ký căn cước là phòng 201, khu nhà 2, tòa nhà nhà máy thực phẩm, đường Diêu Tân số 103."

Hàn Bân nói, "Tần Nghiên Tuyết làm việc ở cửa hàng mỹ phẩm, không cần mua những máy này, và thời gian thanh toán đúng vào trước và sau khi Trương Hạo Nam bị giết, thực sự rất đáng ngờ."

Triệu Minh nói, "Ta cũng nghĩ vậy, nhưng nàng và Trương Hạo Nam là tình nhân, còn giúp Trương Hạo Nam mua nhà, ta không ngờ là nàng."

Hàn Bân vỗ vai Triệu Minh, "Ngươi làm tốt lắm, hai người này rất đáng ngờ. Đặc biệt là Phong Nguyên Hoa, hắn có thể là chìa khóa của vụ án."

Hàn Bân dập điếu thuốc, ra lệnh, "Ta sắp họp, ngươi đi thông báo cho đội hai, mười phút nữa họp ở phòng họp tầng ba."

"Vâng." Triệu Minh đáp, rời khỏi văn phòng.

Hàn Bân dọn dẹp một chút, cũng rời văn phòng, hắn không đi thẳng đến phòng họp mà đến văn phòng của đội trưởng Đinh Tích Phong, báo cáo tình hình. Nếu Phong Nguyên Hoa thực sự là chìa khóa của vụ án, bắt hắn chắc chắn không dễ.

Hàn Bân muốn Đinh Tích Phong giúp điều tra người này…

Cầm Đảo, sảnh chờ sân bay.

Tần Nghiên Tuyết ngồi trên ghế, cúi đầu nhìn điện thoại, bên cạnh đặt một ba lô màu xanh.

Có lẽ ngồi lâu không thoải mái, Tần Nghiên Tuyết đứng lên đi lại.

Đột nhiên, Tần Nghiên Tuyết mở to mắt, mặt đầy vẻ ngạc nhiên, chân mềm nhũn, lùi lại hai bước, ngồi xuống ghế.

Cảnh sát đã tra thông tin vé máy bay của Tần Nghiên Tuyết, Hàn Bân lập tức dẫn người đến sân bay.

"Đội trưởng Hàn, ngài đến đây làm gì?"

Hàn Bân quan sát đối phương, "Cô Tần, ngài định đi đâu?"

"Ồ… ta đi Úc."

"Trước đây không nghe ngài nói đi nước ngoài, có chuyện gì?"

"Việc làm ăn, bên nhà cung cấp có vấn đề, ta phải đi xem." Tần Nghiên Tuyết có vẻ căng thẳng, "Đội trưởng Hàn, ngài

cũng đến sân bay à, thật tình cờ.”

“Không tình cờ, ta đến tìm ngươi.”

“Tìm ta?” Tần Nghiên Tuyết tỏ ra ngạc nhiên, “Ngài tìm ta làm gì?”

“Vụ án Trương Hạo Nam có tiến triển mới, ta muốn mời ngài về làm bản ghi chép bổ sung.”

Tần Nghiên Tuyết vẻ mặt khó xử, “Ôi, thật không may. Máy bay của ta sắp cất cánh rồi. Ngài xem có thể để ta làm bản ghi chép sau khi trở về không? Xuống máy bay ta sẽ tự đến công an.”

Hàn Bân nói, “Cô Tần, manh mối này rất quan trọng, giúp ích nhiều cho việc phá án Trương Hạo Nam, ta tin ngài cũng muốn vụ án sớm được giải quyết. Ta khuyên ngài nên đổi vé, khi vụ án được làm rõ, ta sẽ đích thân đưa ngài lên máy bay.”

“Ta… việc làm ăn… ta đã hẹn với nhà cung cấp, nếu không đi thì ảnh hưởng không tốt.”

Hàn Bân nói, “Ngài có thể cho nhà cung cấp liên hệ với ta, ta sẽ giúp ngài giải thích. Chứng minh ngài không phá vỡ hợp đồng mà đang hỗ trợ cảnh sát điều tra, thực hiện nghĩa vụ công dân. Nước ngoài có ý thức pháp luật mạnh, ta tin họ sẽ hiểu.”

Tần Nghiên Tuyết cắn môi, do dự một hồi, “Được, ta theo ngài về đồn.”

“Ta có thể gọi điện không?”

Hàn Bân hỏi lại, “Ngươi định gọi cho ai?”

Tần Nghiên Tuyết tỏ vẻ không hài lòng, “Ta gọi điện phải báo cảnh sát sao?”

“Cô Tần, ta mong ngươi hợp tác với cảnh sát, không phải đối đầu. Ta làm vậy để điều tra vụ án, không nhằm vào ai, và

hỗ trợ cảnh sát điều tra không chỉ là nói suông, hy vọng ngài thể hiện bằng hành động thực tế.”

Chương 1351: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tần Nghiên Tuyết thở dài, "Thôi được, ta không gọi nữa, coi như hợp tác nhé."

"Tùy ngươi." Hàn Bân làm động tác mời.

Cục Công an Thành phố, phòng thẩm vấn số ba.

Tần Nghiên Tuyết bị đưa vào phòng thẩm vấn, tuy không bị còng tay nhưng vẫn khiến nàng khó chịu.

"Đội trưởng Hàn, có gì ngài hỏi ở văn phòng, ta sẽ trả lời, không cần đưa ta đến đây."

"Cô Tần, chứng cứ chúng ta phát hiện tăng thêm nghi ngờ của ngài, chỉ cần ngài giải thích rõ, chúng ta có thể đổi nơi nói chuyện."

"Chứng cứ gì?"

Hàn Bân lật sổ ghi chép, "Ngươi có thẻ ngân hàng đuôi 9845 phải không?"

Tần Nghiên Tuyết suy nghĩ một chút, đáp, "Ta làm ăn, có nhiều thẻ ngân hàng, cũng có thẻ Ngân hàng Công Thương, nhưng đuôi có phải 9845 không thì ta không nhớ."

"Ngươi để thẻ đó ở đâu?"

"Không nhớ."

"Thẻ đó có liên kết với phần mềm di động không?"

Tần Nghiên Tuyết lắc đầu, "Ta đã nói, ta có nhiều thẻ ngân hàng, có thẻ liên kết, có thẻ không, cụ thể thẻ nào liên kết thì

ta không nhớ.”

Hàn Bân nhíu mày, “Ngươi nói sẽ hợp tác với cảnh sát, ta tin. Đã nói manh mối vụ án cho ngươi, nhưng ngươi trả lời qua loa, không biết gì, làm sao ta tin ngươi. Với thái độ này, đưa ngươi đến phòng thẩm vấn không oan.”

“Đội trưởng Hàn, ta không qua loa, ta thực sự không nhớ.”

Hàn Bân nhìn nàng một lúc, “Được, ta hỏi lại ngươi. Cuối tháng mười hai, thẻ Ngân hàng Công Thương của ngươi có biến động tiền lớn không.”

Tần Nghiên Tuyết đáp rất dứt khoát, “Không.”

“Sao ngươi nhớ rõ vậy?”

“Ta lâu rồi không dùng thẻ Ngân hàng Công Thương.”

Hàn Bân nhướng mày, “Chắc chắn?”

“Đúng.”

“Vậy tại sao thẻ Ngân hàng Công Thương của ngươi gần đây có biến động tiền lớn?”

Tần Nghiên Tuyết lắc đầu, “Ta không rõ.”

“Không rõ, hay không muốn nói?”

“Đội trưởng Hàn, ta thực sự không rõ. Chuyện gì xảy ra, ngài nói thẳng đi.”

Hàn Bân nói, “Là ngươi hỏi ta hay ta hỏi ngươi, ta đã nói đủ gợi ý rồi. Phản ứng của ngươi cảnh sát đều thấy, đừng qua loa với cảnh sát, chúng ta không ngu.”

“Ta không có ý đó, ngài đừng hiểu lầm.”

“Ý ngươi là gì, nói rõ.”

“Gần đây ta không dùng thẻ Ngân hàng Công Thương, nếu không phải các ngươi nhầm, thì có người dùng trộm thẻ của

ta.”

“Thẻ ngân hàng được dùng qua mạng, nếu không có sự cho phép của ngươi thì không thể liên kết.”

“Ngài nói liên kết điện thoại với thẻ ngân hàng?” Tần Nghiên Tuyết lẩm bẩm, nghĩ một lúc, “Thẻ ngân hàng của ta ngoài ta ra, còn một người khác từng liên kết.”

“Ai?”

“Trương Hạo Nam.”

Hàn Bân nhíu mày, “Ngươi nói Trương Hạo Nam dùng tiền trong thẻ Ngân hàng Công Thương của ngươi?”

Tần Nghiên Tuyết chắc chắn, “Ta không biết. Nhưng thẻ ngân hàng của ta chỉ liên kết điện thoại của hắn.”

“Ngươi làm sao chứng minh điều này?”

Tần Nghiên Tuyết nhún vai, “Ta cũng không biết chứng minh thế nào, nhưng… ta đã mua nhà cho hắn, một thẻ có tính gì, dù ta giết hắn, tài sản của hắn cũng không thuộc về ta, không có lợi cho ta.

Đội trưởng Hàn, số tiền đó dùng để làm gì?”

Hàn Bân xoa mũi, theo phán đoán của hắn, số tiền đó rất có thể là phí thuê giết người, Trương Hạo Nam không thể tự thuê người giết mình, chẳng lẽ hắn bị điên?

“Trương Hạo Nam có tâm thần không?”

“À!” Tần Nghiên Tuyết ngạc nhiên, rồi phản ứng lại, “Bình thường mà, nếu hắn bị tâm thần, ta đã không ở với hắn. Nhưng… hắn là nhà văn, thường có nhiều ý tưởng kỳ quái, theo lời hắn là ‘não động’.

Ngành của họ cũng lạ, não động càng lớn, sách càng hot, càng kiếm được nhiều tiền. Nên hắn có nhiều ý tưởng quái lạ,

nói khi nào thành công sẽ đưa ta đi du lịch nước ngoài.

Ôi, không giấu gì ngài, ta thường xuyên đi nước ngoài, Mỹ, Hàn Quốc, Úc, đi nhiều chán rồi. Nhưng ta không dám làm hắn mất hứng.

Hắn tiêu số tiền đó có khi là đặt tour du lịch? Muốn cho ta bất ngờ.”

Hàn Bân không trả lời, tuy có thể xác định cửa hàng trực tuyến đó có vấn đề, nhưng chưa tìm được Phong Nguyên Hoa thì chưa có chứng cứ chứng minh cửa hàng là nơi tổ chức giết người thuê thu tiền…

Tần Nghiên Tuyết không thừa nhận, tạm dừng thẩm vấn.

Tất nhiên không thể thả Tần Nghiên Tuyết, Hàn Bân đã cho người điều tra, sẽ sớm có kết quả và manh mối mới, Tần Nghiên Tuyết có trong sạch hay không, sẽ sớm có kết luận.

Trở về văn phòng, Hàn Bân gọi Lý Cầm và Triệu Minh đến, “Các ngươi thấy lời khai của Tần Nghiên Tuyết thế nào?”

Lý Cầm nói, “Tần Nghiên Tuyết lặng lẽ định xuất ngoại, bị chúng ta bắt gặp, rõ ràng thẻ ngân hàng của nàng lại đổ hết trách nhiệm cho người khác. Ta không tin lời nàng, nàng rất đáng ngờ, rất có thể là kẻ chủ mưu thuê giết.”

Triệu Minh nói, “Nhưng động cơ của Tần Nghiên Tuyết là gì, dù giết Trương Hạo Nam, tài sản của hắn cũng không thuộc về nàng. Từ manh mối hiện tại, hai người không có mâu thuẫn rõ ràng. Tần Nghiên Tuyết không có động cơ giết người.”

Lý Cầm nói, “Giả sử, nếu Tần Nghiên Tuyết không phải hung thủ, cũng không nói dối, thì chủ thẻ thật sự là Trương Hạo Nam, hắn sao có thể tiêu tiền thuê người giết mình, điều này vô lý.

Ngược lại, Tần Nghiên Tuyết nói dối, lý do nói dối có thể là nàng là kẻ chủ mưu, vội vàng đi Úc có thể là để tránh cảnh sát điều tra.”

Chương 1352: Tiêu Đề 《Ẩn》

Triệu Minh nói, "Dù cửa hàng trực tuyến đó đáng ngờ, nhưng không chắc là nơi tổ chức giết người thuê thu tiền, chưa thể chứng minh hai khoản tiền lớn là phí thuê giết người. Có khi Trương Hạo Nam tiêu tiền của Tần Nghiên Tuyết, nàng phát hiện nên hai người mâu thuẫn, Tần Nghiên Tuyết mới thuê người giết hắn."

Hàn Bân tổng kết, "Phân tích của các ngươi đều có lý, dù ai tiêu tiền trong thẻ ngân hàng cũng để lại dấu vết, điện thoại của Trương Hạo Nam chưa tìm thấy. Có thể điều tra điện thoại và máy tính của Tần Nghiên Tuyết.

Triệu Minh, ngươi đến kỹ thuật kiểm tra điện thoại của Tần Nghiên Tuyết có ghi chép giao dịch không. Chị Lý, ngươi xin lệnh khám nhà Tần Nghiên Tuyết."

"Vâng." Hai người đồng thanh, rồi rời đi.

Bốn giờ chiều.

Phòng họp đội điều tra hình sự.

Các thành viên đội hai lần lượt trở về, Hàn Bân tổ chức một cuộc họp tổng kết vụ án, Đinh Tích Phong cũng tham gia.

Đinh Tích Phong ngồi ở vị trí chính trong phòng họp, Hàn Bân ngồi bên cạnh, thấp giọng hỏi, "Đội trưởng, có tin gì về Phong Nguyên Hoa không?"

Đinh Tích Phong nói, "Ta đã liên lạc với tỉnh, chưa biết là tên thật hay không, chờ đi."

Hàn Bân gật đầu.

Đinh Tích Phong hỏi tiếp, "Bên Tần Nghiên Tuyết có tiến triển gì không?"

Hàn Bân đáp, "Ta đã cho người khám nhà Tần Nghiên Tuyết, không tìm thấy chứng cứ liên quan đến vụ án. Ngoài ra, kỹ thuật kiểm tra điện thoại của nàng, không có ghi chép giao dịch."

Đinh Tích Phong nói, "Đã làm rõ mục đích đi Úc của Tần Nghiên Tuyết chưa?"

"Theo nàng nói là nhà cung cấp ở Úc có vấn đề, chúng ta liên hệ với bên Úc, họ nói không phải vấn đề cung cấp, mà là Tần Nghiên Tuyết chủ động đề nghị đi khảo sát sản phẩm mới, họ mới gửi thư mời. Nên ta cho rằng dù Tần Nghiên Tuyết có phải kẻ thuê hay không, nàng có giấu giếm gì đó."

Đinh Tích Phong suy nghĩ một lúc, nhìn quanh phòng họp, nói, "Người đến đông đủ rồi, họp thôi."

Hàn Bân gật đầu, ra hiệu bắt đầu cuộc họp.

Hàn Bân lật sổ ghi chép, nhìn Chu Gia Húc, "Tổ trưởng Chu, ngươi nói tình hình bên ngươi đi."

Chu Gia Húc nghĩ một chút, "Ta tìm được địa chỉ đăng ký căn cước của Phong Nguyên Hoa, nhưng không tìm thấy Phong Nguyên Hoa. Mẹ của Phong Nguyên Hoa vẫn ở địa chỉ cũ, bà ấy nói ba năm nay chưa gặp con trai.

Lời khai của bà ấy chúng ta không hoàn toàn tin, nên đã hỏi thăm hàng xóm. Hàng xóm phần lớn là nhân viên nhà máy thực phẩm, mẹ của Phong Nguyên Hoa cũng là nhân viên nhà máy, nên hàng xóm biết rõ gia đình bà ấy.

Hàng xóm nói Phong Nguyên Hoa là người thật thà, làm ăn nhỏ ở nơi khác, trước đây thường xuyên đi công tác, hai ba

năm nay không về nhà. Hàng xóm không biết cụ thể hắn ở đâu, cũng không gặp."

Đinh Tích Phong theo phản xạ hỏi, "Phong Nguyên Hoa và mẹ quan hệ thế nào?"

Chu Gia Húc đáp, "Theo hàng xóm thì bình thường, tuy hai năm nay Phong Nguyên Hoa không về, nhưng lễ tết đều gửi đồ về, nhiều hàng xóm đã thấy, nói là đủ thứ."

Chúng ta cũng thử truy dấu địa chỉ gửi, nhưng mẹ của Phong Nguyên Hoa nói không nhớ, bao bì cũng vứt rồi, không biết Phong Nguyên Hoa gửi từ đâu. Trước cuộc họp, ta cho Trương Thuận Cốc điều tra bưu cục, tin rằng sớm sẽ có manh mối từ bưu kiện."

Hàn Bân gật đầu, "Phong Nguyên Hoa rất đáng ngờ, ngươi tiếp tục điều tra, có manh mối mới báo ta ngay."

"Vâng."

"Đúng rồi." Đinh Tích Phong hỏi thêm, "Ngươi có thấy ảnh của Phong Nguyên Hoa ở nhà mẹ hắn không?"

Chu Gia Húc nhớ lại, lắc đầu, "Không có."

"Ngươi quay lại nhà mẹ Phong Nguyên Hoa, lấy vài bức ảnh của hắn." Theo phán đoán của Đinh Tích Phong, Phong Nguyên Hoa không về nhà lâu có thể là cố ý che giấu danh tính, có thể đã đổi tên và mặt, chỉ dựa vào một bức ảnh căn cước khó tìm.

"Ta biết rồi."

Sau khi Chu Gia Húc báo cáo xong, Hàn Bân nhìn Vương Tiêu, "Tổ trưởng Vương, ngươi nói tình hình bên ngươi."

Vương Tiêu hắng giọng, "Trước đây, ngài bảo Triệu Minh điều tra tình hình kinh tế của các nhân vật liên quan, hắn phát hiện tài khoản của Tần Nghiên Tuyết có vấn đề. Ta cử thêm

người mở rộng điều tra, phát hiện Thang Khải Địch trong vụ án Hạ Tuấn bị giết rất đáng ngờ. Thang Khải Địch có một người bạn thân, người này trước và sau khi Hạ Tuấn bị giết có hai khoản tiền lớn, một lần mười vạn, một lần ba mươi vạn, tổng cộng bốn mươi vạn.

Ta thấy rất đáng ngờ, tiếp tục truy dấu dòng tiền, phát hiện cả hai khoản tiền đều là mua hàng trực tuyến, trên nền tảng 'Mua Nhanh', cửa hàng tên 'Hiệu thuốc Thần Nông', bán các loại dược liệu như sâm núi ngàn năm, đông trùng hạ thảo, hà thủ ô…

Chúng ta liên hệ với người phụ trách nền tảng, lấy thông tin đại diện cửa hàng."

Tên, Chu Hiểu Hồng

Giới tính, nữ

Ngày sinh, 14 tháng 5 năm 1966

Số điện thoại, 1854737XXXX

Cửa hàng đăng ký ngày 13 tháng 7 năm 2020.

Vương Tiêu vừa nói xong.

Chu Gia Húc bên cạnh vỗ bàn nói, "Người này ta biết, bà ấy là mẹ của Phong Nguyên Hoa, ta hôm nay còn lấy lời khai của bà ấy."

Manh mối này liên kết chặt chẽ hai vụ án lại với nhau.

Trước đây, Phong Nguyên Hoa cũng có cửa hàng trên 'Mua Nhanh', Hàn Bân cho người liên hệ với nền tảng, số căn cước của Phong Nguyên Hoa chỉ mở một cửa hàng, thông tin mua bán và thanh toán rất ít, chỉ tìm được một manh mối giá trị là Tần Nghiên Tuyết.

Chương 1353: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lúc đó Hàn Bân nghi ngờ, tổ chức phía sau Mã Sơn có thể còn cách thu tiền khác.

Giờ đây có vẻ Phong Nguyên Hoa dùng danh mẹ mình mở cửa hàng khác để thu tiền, hắn liên quan đến cả hai vụ án, nghi ngờ càng tăng.

Đinh Tích Phong nói, "Manh mối này rất quan trọng, càng chứng tỏ Phong Nguyên Hoa có vấn đề, Chu Hiểu Hồng cũng phải kiểm soát, dù bà ấy có vấn đề hay không, đã liên quan đến vụ án. Hơn nữa, bà ấy rất có thể biết tung tích Phong Nguyên Hoa, nhưng không nói thật với cảnh sát, có thể liên lạc với hắn.

Dựa vào chứng cứ hiện có, có thể xác định hai cửa hàng trực tuyến là nơi tổ chức giết người thuê thu tiền, người chuyển tiền rất có thể là kẻ chủ mưu. Một người chuyển tiền là Tần Nghiên Tuyết, người còn lại là ai?"

Vương Tiêu đáp, "Tên là Tống Vận San, bạn của Thang Khải Địch."

Đinh Tích Phong nhìn Hàn Bân bên cạnh, "Ngươi điều tra Tống Vận San, xem hắn và Hạ Tuấn có liên hệ gì không."

"Ta hiểu rồi."

Đinh Tích Phong nhìn đồng hồ, chỉ Hàn Bân, "Họp đến đây thôi, cụ thể nhiệm vụ ngươi phân công."

Hàn Bân đứng lên tiễn Đinh Tích Phong, rồi ngồi lại vị trí, im lặng một lúc, "Đội trưởng đã nói rõ ràng, ta không dài dòng nữa. Tổ trưởng Chu, ngươi bắt Chu Hiểu Hồng, tiếp tục truy tung tích Phong Nguyên Hoa."

"Vương Tiêu, ngươi điều tra Thang Khải Địch, bám sát hắn cho ta."

"Triệu Minh, Hà Anh Sinh, Tổ Đại Vỹ, các ngươi cùng ta điều tra Tống Vận San."

Hàn Bân phân công nhiệm vụ xong, mọi người rời đi.

Quảng trường Vạn Tượng.

Đây là một trung tâm mua sắm lớn, bốn tầng ngầm, năm tầng trên, tầng một chủ yếu bán vàng bạc trang sức và mỹ phẩm, nhân viên bán hàng thường là các cô gái trẻ đẹp.

Hàn Bân mặc thường phục, đeo kính đen bước vào trung tâm. Hắn nhìn quanh tầng một, trông không giống mua sắm mà như tìm người.

Khách tầng một chủ yếu là phụ nữ, hoặc từng nhóm ba bốn người, hoặc cặp đôi nam nữ, rất ít có trường hợp đàn ông một mình như Hàn Bân.

Hàn Bân đến quầy mỹ phẩm, một nữ nhân viên bán hàng ngoài hai mươi bước tới, "Chào tiên sinh, ngài muốn mua mỹ phẩm gì, là cho mình hay tặng bạn gái?"

Hàn Bân nhìn đối phương, cô gái buộc tóc đuôi ngựa, khá xinh đẹp, dáng cao, cũng là mỹ nhân.

"Mỹ nữ, ngươi tên gì?"

"Ta là nhân viên bán hàng ở đây, họ Tống."

Hàn Bân cười, "Tên đầy đủ của ngươi?"

Nhân viên bán hàng do dự, "Tiên sinh muốn mua mỹ phẩm?"

"Ngươi đoán xem?"

Nhân viên bán hàng nhíu mày, thở dài, "Tiên sinh, ta có bạn trai rồi."

Hàn Bân cười, "Ta cũng có bạn gái rồi."

Nhân viên bán hàng nhún vai, "Tiên sinh có ý gì?"

"Haha, ta được người quen giới thiệu, ngươi là Tống Vận San?"

"Ồ, ra vậy. Ngài nói sớm ta sẽ giảm giá tốt nhất cho ngài." Tống Vận San thở phào, "Đúng rồi, ai giới thiệu ngài?"

"Thang Khải Địch."

"Là bạn của Khải Địch, hắn không nói giới thiệu bạn đến."

Hàn Bân nói, "Ta cũng muốn hỏi, các ngươi quan hệ thế nào."

"Hắn là bạn trai ta, hắn không nói với ngươi à."

Hàn Bân nhún vai, "Thằng nhóc làm ra vẻ bí mật, bảo ta tự hỏi. Còn bảo khi ta về phải nói hết cho hắn."

Tống Vận San bĩu môi, lẩm bẩm, "Xem ta là gì, còn thử ta, đáng ghét…"

Hàn Bân cười, "Các ngươi quen nhau lâu chưa, giữ bí mật tốt quá, mà đã thành đôi rồi."

"Chúng ta quen nhau lâu rồi, nhưng gần đây mới xác định quan hệ."

Hàn Bân tán gẫu, "Quen lâu rồi, không thể nào, sao ta chưa thấy ngươi. Thang Khải Địch dẫn ngươi gặp bạn hắn chưa?"

“Gặp rồi, Hạ Tuấn, ngươi chắc biết. Gần đây chúng ta còn ăn cơm cùng.”

Hàn Bân trêu, “Biết. Ta thích nhất con chó nhà hắn, chỉ không biết nấu kiểu gì.”

Tống Vận San cười, “Ngươi cũng tệ thật, Hạ Tuấn coi chó như bảo bối, bị ngươi ăn còn không liều mạng với ngươi.”

Hàn Bân thử, “Ngươi thấy Hạ Tuấn thế nào?”

“Ta gặp vài lần, không hiểu rõ. Cũng được, quan hệ với Khải Địch tốt.” Tống Vận San nói, đổi chủ đề, “Ngươi muốn mua mỹ phẩm gì, cho bạn gái à?”

“Ta muốn tặng mỹ phẩm cho bạn gái, nhưng không phải hôm nay.” Vừa nói, Hàn Bân vừa rút thẻ cảnh sát, “Ta là công an thành phố, đây là thẻ của ta.”

“Ngươi… ý gì vậy?”

“Hạ Tuấn chết rồi.”

“Á!” Tống Vận San tỏ vẻ kinh ngạc.

“Ngươi không biết?”

“Ta mấy ngày rồi không gặp hắn, hắn chết khi nào, Khải Địch cũng không nói.”

“Ngươi đã quen Hạ Tuấn, lại là bạn hắn, ta muốn ngươi về đồn làm bản ghi chép.”

Tống Vận San có chút do dự, “Giờ ta đang làm việc, nếu đi thì quầy không có người.”

“Chuyện này dễ, ta sẽ nói với lãnh đạo, không để ngươi khó xử.”

Tống Vận San vẫn không muốn, “Thật ra ta không quen Hạ Tuấn, chúng ta qua Khải Địch quen biết, chỉ gặp bốn năm lần,

ta không biết gì về hắn. Ngài hỏi người khác đi, đừng phí thời gian với ta."

Lúc này, Triệu Minh và những người khác vây lại, chờ lệnh của Hàn Bân, Tống Vận San cũng chú ý, mặt càng khó coi.

Hàn Bân nghiêm túc, "Tiểu thư Tống, đây là nơi ngươi làm việc, chúng ta không muốn ảnh hưởng xấu đến ngươi, mới dùng cách này mời ngươi về đồn. Nếu ngươi không hợp tác, chúng ta sẽ đưa lệnh, lúc đó…"

"Đừng, ta theo các ngươi về. Nhưng ta thực sự không quen Hạ Tuấn, các ngươi tìm lầm người rồi."

Chương 1354: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi yên tâm, chúng ta không bỏ qua người xấu, cũng không oan người tốt.”

Tống Vận San thở dài, nói với đồng nghiệp ở quầy rồi theo Hàn Bân và những người khác rời đi.

Về đến cục, Tống Vận San được đưa vào phòng thẩm vấn.

Ngồi trên ghế thẩm vấn, Tống Vận San càng căng thẳng, thêm vẻ mặt xinh xắn, trông rất tội nghiệp.

Hàn Bân không phải người thương hoa tiếc ngọc, vào thẳng vấn đề, “Tống Vận San, ngươi biết tại sao đưa ngươi đến đây không?”

Tống Vận San nghĩ, “Vì ta quen Hạ Tuấn, các ngươi đưa ta về tìm hiểu.”

“Còn gì nữa?”

Tống Vận San ngẩn ra, “Còn gì?”

“Hạ Tuấn quen nhiều người, nhiều người biết hắn, chúng ta không thể mời hết về đồn, càng không dễ đưa người vào phòng thẩm vấn. Tống Vận San, ngươi nghĩ kỹ xem trước đây đã làm gì?”

“Đội trưởng Hàn, ngài đừng dọa ta, ta thực sự không làm gì, cái chết của Hạ Tuấn không liên quan gì ta, ta không biết hắn chết khi nào, chết thế nào. Hơn nữa, ta là phụ nữ sao giết được đàn ông.”

Hàn Bân lật sổ ghi chép, "Ngươi có thẻ ngân hàng đuôi 4840 không?"

"Có, sao vậy?"

"Thẻ đó ở đâu?"

"Ở nhà ta, bình thường ta chỉ mang thẻ tín dụng và điện thoại, không mang thẻ ngân hàng."

Hàn Bân hỏi tiếp, "Gần đây ngươi có dùng thẻ đó không?"

"Không, ta không dùng thẻ ngân hàng của nông nghiệp."

"Bùm!" Triệu Minh vỗ bàn, quát, "Nói dối, chúng ta đã tra tài khoản thẻ của ngươi, nửa tháng qua có hai khoản tiền lớn, một khoản mười vạn, một khoản ba mươi vạn, tổng cộng bốn mươi vạn. Điều này không sai chứ."

Tống Vận San cắn môi, do dự một lúc, nói, "Ta… ta nhớ ra rồi. Ta không dùng thẻ ngân hàng đó, nhưng Khải Địch từng dùng, ta không nhớ ra."

"Khải Địch là ai, trong thẩm vấn nói tên đầy đủ."

"Thang Khải Địch."

"Ngươi không nói thẻ ngân hàng ở nhà ngươi sao? Khi nào đưa Thang Khải Địch dùng?"

"Khoảng hai tháng trước, Thang Khải Địch hỏi ta có thẻ ngân hàng không, ta có thẻ rỗng, cho hắn dùng. Hắn gửi ít tiền vào thẻ, rồi liên kết với điện thoại của hắn. Thẻ ở chỗ ta, nhưng hắn có thể dùng điện thoại tiêu."

"Hắn sao dùng thẻ của ngươi?"

Tống Vận San đỏ mắt, "Hắn nói làm ăn, ta không nghĩ nhiều, thẻ rỗng, cho hắn dùng. Ta thích hắn, không muốn từ chối.

Đội trưởng Hàn, xin ngài đừng nói với Khải Địch ta nói, hắn vừa đồng ý qua lại với ta, ta không muốn mất hắn. Hơn nữa, Thang Khải Địch chỉ dùng thẻ ngân hàng của ta, không liên quan đến cái chết của Hạ Tuấn. Đây chắc là hiểu lầm."

Hàn Bân hỏi lại, "Ngươi nghĩ Thang Khải Địch giết Hạ Tuấn?"

Tống Vận San lắc đầu, "Không, ta không có ý đó, Khải Địch rất tốt, không thể giết ai."

Hàn Bân nhìn Tống Vận San, "Ngươi và Thang Khải Địch thật sự là tình nhân?"

Tống Vận San vội đáp, "Đúng."

"Hạ Tuấn và Thang Khải Địch quan hệ gì? Ngươi biết ta nói gì."

Tống Vận San trợn mắt, lúng túng, "Bạn… bạn bè."

Hàn Bân nhướng mày, "Cảnh sát nghi ngờ Hạ Tuấn bị thuê giết, qua điều tra mối quan hệ, hai khoản tiền trong thẻ của ngươi rất đáng ngờ, rất có thể là phí thuê giết Hạ Tuấn.

Ngươi nghĩ gì, nếu Thang Khải Địch không thừa nhận dùng thẻ của ngươi, ngươi sẽ thế nào?"

"Đội trưởng Hàn, ta nói thật, ta thực sự không dùng thẻ ngân hàng đó, không liên quan gì ta." Tống Vận San nghẹn ngào, sắp khóc.

Hàn Bân nói nghiêm túc, "Nhưng thẻ đó là của ngươi, do ngươi làm, thẻ ở nhà ngươi, nếu ngươi không tự chứng minh trong sạch, chúng ta phải xử lý theo chứng cứ."

Tống Vận San nói, "Nhưng ta đã nói hết rồi, thẻ ngân hàng liên kết với điện thoại Thang Khải Địch, ngoài ra ta không biết."

“Ta hỏi lại, Thang Khải Địch và Hạ Tuấn quan hệ gì?”

Tống Vận San lau nước mắt, “Hắn nói là bạn, nhưng ta nghĩ không chỉ là bạn, còn… loại quan hệ đó.”

“Loại quan hệ nào?”

“Ngươi hiểu mà?”

“Ta không hiểu, nói rõ.”

“Ta nghĩ họ có thể là gay.”

“Ngươi còn ở bên hắn?”

“Ban đầu ta không biết, sau… ta chỉ đoán, ta chưa từng hỏi, hắn cũng không nói.”

“Ngươi sao đoán được?”

Tống Vận San cười khổ, “Ngươi biết chúng ta quen nhau thế nào không?”

Hàn Bân chỉ nhìn nàng, không trả lời.

Tống Vận San tự trả lời, “Chúng ta gặp lần đầu hoàn cảnh giống ta và ngươi, hắn đến cửa hàng mua mỹ phẩm, hắn đẹp trai, biết ăn mặc, tiêu tiền thoải mái. Hắn mua nhiều nước hoa, mỹ phẩm, ta hỏi hắn tặng bạn gái, hắn chỉ cười không nói.

Sau đó, chúng ta kết bạn WeChat, cửa hàng có khuyến mãi, ta đăng lên, khách cũ mua giá khuyến mãi, chúng ta quen nhau. Một lần tình cờ, ta biết hắn không có bạn gái.

Hắn hợp tiêu chuẩn bạn trai của ta, ta thích hắn, chủ động liên lạc, ban đầu hắn lạnh nhạt, sau dần chấp nhận ta. Còn dẫn ta gặp Hạ Tuấn, nói là bạn thân.

Ban đầu, ta muốn làm thân với Hạ Tuấn, để lại ấn tượng tốt, để hắn giúp ta trước mặt Thang Khải Địch. Lần đầu gặp, Hạ Tuấn ấn tượng tốt, đẹp trai, sạch sẽ, còn trang điểm, đúng hãng của cửa hàng ta.

Lần đầu ta không nghĩ nhiều, còn thấy hắn có mắt thẩm mỹ. Lần hai gặp, ta ngửi thấy mùi nước hoa của Hạ Tuấn, rất quen, cũng hãng của ta. Khi đó ta không nghĩ nhiều, về nhà mới nhận ra, mỹ phẩm lần đầu Hạ Tuấn dùng và nước hoa lần hai đều do Thang Khải Địch mua, quá trùng hợp.

Chương 1355: Tiêu Đề 《Ẩn》

Khi đó ta nghi ngờ, sau gặp ba lần, ta càng chắc chắn, hành động, thái độ, biểu cảm của họ quá thân mật, không chỉ là bạn. Ta là phụ nữ, tin vào trực giác.

Nghĩ họ có thể là gay, ta không chấp nhận, định chia tay. Nhưng lúc đó, Khải Địch thay đổi thái độ, chủ động liên lạc, mua quà tặng ta. Điều này làm ta không thể bỏ hắn… ta nghĩ lưỡng tính không phải không có, gay không phải lâu dài, chỉ cần họ chia tay, Thang Khải Địch rất tốt.

Ta tin vào sức hấp dẫn của phụ nữ, đàn ông không sánh bằng, ta tự tin Thang Khải Địch ở bên ta sẽ quên Hạ Tuấn… ta lại bên Thang Khải Địch. Khi đó, Thang Khải Địch muốn dùng thẻ của ta, ta không nghĩ nhiều cho hắn."

"Thang Khải Địch liên kết thẻ của ngươi khi nào?"

"Giữa tháng mười một."

"Ngươi có truy cập 'Mua Nhanh' không?"

"Không, ta chỉ dùng Taobao và JD."

"Quan hệ Hạ Tuấn và Thang Khải Địch thế nào? Có mâu thuẫn không?"

Tống Vận San nghĩ, lắc đầu, "Thang Khải Địch có lẽ tự biết xấu hổ, ít nói về Hạ Tuấn trước mặt ta, ta không rõ họ có mâu thuẫn không."

"Hạ Tuấn có bạn gái không?"

"Có."

“Ngươi gặp chưa?”

“Một lần.”

“Ngươi nghĩ quan hệ họ thế nào?”

“Có từ ‘hình hôn’, tuy họ chưa kết hôn nhưng ví như vậy rất đúng.” Tống Vận San tự giễu.

“Ngươi nghĩ Thang Khải Địch có động cơ giết Hạ Tuấn không?”

Tống Vận San im lặng một lúc, lắc đầu, “Ta không rõ.”

“Cốc cốc…” Có tiếng gõ cửa, Lý Cầm bước vào, nhẹ giọng nói, “Đội trưởng Hàn, tổ trưởng Vương đã bắt Thang Khải Địch, đang đưa về cục.”

“Ừ, ta biết rồi.” Sau khi bắt Tống Vận San, Hàn Bân ra lệnh bắt Thang Khải Địch.

Hàn Bân đứng dậy, “Tiểu thư Tống, ngươi hiểu tình hình, nghĩ kỹ đi, tình yêu đáng quý, nhưng phải từ hai phía, ngươi yêu người ta, người ta chưa chắc yêu ngươi. Mạng là của ngươi, đừng sa vào quá sâu.”

“Đội trưởng Hàn, ta sẽ nghĩ kỹ, có manh mối mới ta sẽ nói với ngài.”

Hàn Bân gật đầu, rời phòng thẩm vấn.

Ra khỏi phòng, Triệu Minh chạy theo, thấp giọng hỏi, “Đội trưởng Hàn, ngài nghĩ Tống Vận San có động cơ không?”

Hàn Bân liếc hắn, hỏi lại, “Ngươi nghĩ sao?”

Triệu Minh đáp, “Ta nghĩ nàng không có động cơ lớn, hơn nữa bốn mươi vạn không nhỏ, nàng chỉ là nhân viên bán hàng mỹ phẩm lấy đâu ra số tiền này?”

“Ngươi nói đúng, bốn mươi vạn không nhỏ, ngươi điều tra tình hình kinh tế của Tống Vận San. Nếu nàng không đủ khả

năng trả tiền thuê giết, xem như loại bỏ nghi ngờ.”

“Vâng.” Triệu Minh đáp.

Khi gặp Tống Vận San ở trung tâm, nói Hạ Tuấn chết, Tống Vận San rất ngạc nhiên, Hàn Bân qua biểu cảm thấy ngạc nhiên không phải giả vờ, hắn giảm nghi ngờ, nên bảo Vương Tiêu bắt Thang Khải Địch.

Dù chưa thẩm vấn Thang Khải Địch, nhưng Hàn Bân phán đoán Thang Khải Địch nghi ngờ lớn hơn.

Nửa giờ sau, Hàn Bân gặp Thang Khải Địch ở phòng thẩm vấn số bốn.

Thang Khải Địch vẫn như cũ, thấy Hàn Bân không nhanh không chậm nói, “Đội trưởng Hàn, ngươi sao đột nhiên bắt ta về đồn, có gì nói được không, sao phải đưa ta đến đây.”

Hàn Bân nghiêm mặt, “Thang Khải Địch, ngươi dính án.”

“Án gì, ngài nói gì, ta không hiểu.”

“Cảnh sát tra ra ngươi thuê giết người.”

Thang Khải Địch hừ một tiếng, “Ta thuê giết ai? Hạ Tuấn? Các ngươi đừng đùa, hắn là bạn thân của ta, sao ta giết hắn.”

Hàn Bân đến trước bàn thẩm vấn, nhìn thẳng Thang Khải Địch hỏi, “Ngươi quen Tống Vận San?”

Thang Khải Địch liếm môi, “Quen.”

“Quan hệ gì?”

“Nàng là bạn gái ta.”

“Quen bao lâu?”

“Lâu rồi.”

“Tống Vận San có thẻ ngân hàng đuôi 4840, ngươi có dùng không?”

Thang Khải Địch nhíu mày, "Gì, thẻ ngân hàng gì, ta có thẻ ngân hàng của mình, sao dùng của nàng?"

Hàn Bân nói tiếp, "Thẻ đó có hai khoản tiêu lớn, cảnh sát điều tra là phí thuê giết Hạ Tuấn, Tống Vận San nói thẻ đó ngươi dùng. Chúng ta có đủ lý do nghi ngờ, ngươi là hung thủ giết Hạ Tuấn."

"Ta…"

Thang Khải Địch trợn mắt, chỉ vào mũi, kích động, "Sao có thể là ta, ta thà chết, không muốn Hạ Tuấn chết. Các ngươi đừng nghe cô ta nói bậy, nàng ghen tỵ Hạ Tuấn, muốn giết hắn là nàng."

Hàn Bân hỏi theo, "Tống Vận San tại sao giết Hạ Tuấn?"

"Ta… ta đã nói, nàng ghen tỵ Hạ Tuấn." Mặt Thang Khải Địch biến sắc.

"Ghen tỵ gì?"

"Ghen tỵ… quan hệ của ta và Hạ Tuấn."

"Quan hệ các ngươi thế nào?"

Thang Khải Địch thở dài, "Hạ Tuấn là người yêu của ta, chúng ta là một đôi thật sự, phụ nữ… chúng ta không thích."

Vương Tiêu hừ, "Không thích còn bên nhau, còn nói Tống Vận San là bạn gái ngươi."

"Không có cách nào, chúng ta muốn công khai bên nhau, muốn như cặp đôi bình thường nắm tay đi dạo, nhưng…" Thang Khải Địch không nói tiếp, lắc đầu,

"Không thể, các ngươi không hiểu, chúng ta đi dạo, chỉ cần thân mật chút, như chuột chạy qua đường, ai cũng nhìn khác.

Chúng ta cũng là người, cần tình yêu, cần quan tâm. Chúng ta chỉ khác là thích đồng giới, chẳng lẽ… đó là tội. Không,

chúng ta sinh ra như vậy, xu hướng đã khắc trong DNA, không thể chọn.”

Hàn Bân hỏi, “Ngươi ở bên Tống Vận San để không bị kỳ thị, dùng nàng làm bia đỡ.”

“Nàng tự nguyện, chủ động theo ta. Ta cảm nhận được, nàng biết quan hệ của ta và Hạ Tuấn, tuy không nói ra, nhưng nàng hiểu. Chúng ta là người lớn, ta thấy không sao, ít ra ta không lừa nàng.” Nói rồi, Thang Khải Địch giễu cợt,

Chương 1356: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đừng bị Tống Vận San lừa, nàng trông như cô gái yếu đuối, nhưng rất thông minh, bình thường đàn ông không qua mặt được nàng. Chỉ là gặp ta, đàn ông bình thường bị nàng mê hoặc."

Hàn Bân hỏi, "Ngươi nghĩ Tống Vận San thuê giết Hạ Tuấn?"

"Ta không rõ, ta chỉ biết mình không dùng thẻ của Tống Vận San."

"Nhưng Tống Vận San nói rõ, ngoài nàng chỉ ngươi dùng thẻ đó."

Thang Khải Địch quả quyết, "Nàng nói dối, nàng vu oan, nếu đúng, thì nàng thuê giết Hạ Tuấn."

Hàn Bân nói, "Mục đích là gì?"

Thang Khải Địch hừ, "Ta nói rồi, nàng ghen tỵ quan hệ của ta và Hạ Tuấn, muốn giết Hạ Tuấn để bên ta."

Hàn Bân nói, "Không ngờ, nàng yêu ngươi sâu đậm."

Thang Khải Địch tỏ vẻ khinh thường, "Phụ nữ không hiểu yêu là gì, ta không nghĩ nàng giết Hạ Tuấn vì yêu ta."

"Vì gì?"

"Có lẽ vì tiền."

"Ngươi nhiều tiền?"

Thang Khải Địch nhún vai, "Nhà ta điều kiện tốt, ta không có tiền, nhưng cha mẹ có."

Hàn Bân ghi chép, "Từ khi ngươi qua lại với Tống Vận San, ngươi tiêu cho nàng bao nhiêu?"

"Khoảng bốn, năm vạn."

Hàn Bân cười, "Tống Vận San vì ngươi bốn, năm vạn, không tiếc vài chục vạn thuê giết Hạ Tuấn, nàng bị điên sao? Ngươi thấy hợp lý không?"

Thang Khải Địch cúi đầu bẻ móng tay, "Ta không biết, có thể vì nàng không chịu nổi, hay thực sự thích ta, tóm lại, ta không dùng thẻ của nàng, càng không thuê giết Hạ Tuấn."

"Cốc cốc…" Lúc này, ngoài cửa có tiếng gõ.

"Kẹt…" Giang Dương bước vào, tay cầm túi tài liệu đặt lên bàn thẩm vấn, nói nhỏ với Hàn Bân và Vương Tiêu.

Hàn Bân gật đầu, ra hiệu ngồi xuống.

Hàn Bân lấy điện thoại Apple từ túi tài liệu, đến trước Thang Khải Địch, bật màn hình, "Đây là điện thoại của ngươi?"

Thang Khải Địch liếc nhìn, "Đúng, của ta."

"Ngươi mua khi nào?"

"Khoảng một tháng trước."

"Điện thoại trước đâu?"

"Mất rồi."

"Mất ở đâu?"

Thang Khải Địch nhún vai, "Ta không biết, biết thì nhặt lại, có lẽ bị trộm."

Hàn Bân đặt lại điện thoại lên bàn, điện thoại này mới, chưa đến hai tháng, không phải điện thoại liên kết thẻ của Tống Vận San, kỹ thuật đã kiểm tra, điện thoại này sạch.

Nhưng chính điện thoại này làm Hàn Bân nghi ngờ, Thang Khải Địch đổi điện thoại đúng lúc. Hắn có thể chuẩn bị bỏ điện thoại liên kết thẻ, mua điện thoại mới.

Thang Khải Địch chỉ điện thoại trên bàn, "Đội trưởng Hàn, đây là Apple mới mua, đắt lắm, trả ta."

Hàn Bân đứng lên, "Được, khi ngươi rời khỏi cục sẽ trả."

Nói xong Hàn Bân rời phòng thẩm vấn.

Vương Tiêu và Giang Dương cũng theo.

Hàn Bân đến cuối hành lang, lấy thuốc đưa cho Vương Tiêu và Giang Dương.

Vương Tiêu bật lửa, châm thuốc cho Hàn Bân, hừ nói, "Thằng nhóc không ra gì, Đội trưởng Hàn, ta nghĩ hắn rất đáng ngờ."

Hàn Bân hút một hơi, nói với Giang Dương, "Giang Dương, nhiệm vụ của ngươi là tìm điện thoại trước của Thang Khải Địch, điện thoại này có thể liên kết thẻ của Tống Vận San, dù gỡ liên kết vẫn có ghi chép."

"Vâng." Giang Dương đáp, lo lắng nói, "Đội trưởng Hàn, Thang Khải Địch mua điện thoại mới một tháng trước, liệu đã vứt điện thoại cũ?"

Hàn Bân lắc đầu, "Không thể, Hạ Tuấn vừa chết không lâu, tiền thuê chưa lâu, Thang Khải Địch xử lý điện thoại cũng sau khi Hạ Tuấn chết, vẫn có cơ hội tìm."

"Vâng, ta lập tức tìm."

Vương Tiêu hỏi, "Đội trưởng Hàn, ta có cần đi cùng?"

Hàn Bân nghĩ, "Không cần, ta có nhiệm vụ khác cho ngươi."

Nhìn Giang Dương rời đi, Vương Tiêu hỏi, "Đội trưởng Hàn, nhiệm vụ gì ngài cứ nói."

Hàn Bân gạt tàn thuốc, nhìn ra ngoài, "Khi bắt Tần Nghiên Tuyết, ta thấy lạ, nàng làm ăn, phải thông minh, dù thuê giết cũng không dùng cách trả tiền rõ ràng vậy.

Nhìn Thang Khải Địch thông minh hơn, dùng thẻ của Tống Vận San, nếu ta không nghi ngờ thuê giết và mở rộng điều tra, không tra ra Tống Vận San và Thang Khải Địch.

Ta không nghĩ Tần Nghiên Tuyết kém thông minh hơn Thang Khải Địch."

Vương Tiêu hiểu ý, "Ngài nghĩ người thuê giết Trương Hạo Nam là người khác?"

Hàn Bân gật đầu, "Ngươi nghĩ Tần Nghiên Tuyết đưa thẻ cho ai dùng, còn cố che giấu?"

Vương Tiêu thốt lên, "Hoàng Giang Hy."

"Đúng, ngươi đưa hắn về đồn, ta muốn nói chuyện với hắn."

Tòa nhà gia đình nhà máy thực phẩm, khu nhà số 2, phòng 201.

Chu Gia Húc luôn cử người theo dõi khu dân cư, Chu Hiểu Hồng không rời khỏi nhà, cũng không ai đến thăm nhà nàng.

Chu Gia Húc theo lệnh của Hàn Bân, lại đến nhà Chu Hiểu Hồng, "Cốc cốc."

Gõ hai lần không có phản ứng.

"Cốc cốc…"

Lại là một hồi gõ cửa.

Lúc này, bên trong nhà vang lên giọng một phụ nữ, “Ai đó?”

“Dì Chu, chúng tôi là cảnh sát thành phố, đã từng đến nhà ngài.”

Một lát sau, cửa mở, đứng ở cửa là một phụ nữ khoảng hơn năm mươi tuổi, đeo kính nâu, trông như kính viễn thị.

“Cảnh sát Chu, sao các ngươi lại đến nữa?”

“Dì Chu, chúng tôi muốn tìm ngài để hỏi thêm một số thông tin.”

Chu Hiểu Hồng cau mày, “Các ngươi không phải vừa mới hỏi xong sao? Sao lại đến nữa. Ta đã nói hết những gì ta biết rồi.”

“Chúng tôi có một số tình tiết mới cần hỏi ngài.”

“Ai chà…” Chu Hiểu Hồng thở dài một tiếng, “Thôi được, các ngươi vào đi, để hàng xóm nhìn thấy lại nói ra nói vào.”

Chương 1357: Tiêu Đề 《Ẩn》

Sau khi mọi người vào phòng, Chu Gia Húc quan sát môi trường trong nhà, hắn đã từng đến một lần và đã kiểm tra tình hình trong phòng, lần này là để xem có gì thay đổi không.

Nhà kiểu cũ ba phòng ngủ, phòng khách nhỏ, chỉ có một phòng vệ sinh, hai bên nam bắc đều có ban công, bếp và phòng ăn thông nhau khá rộng rãi, nhìn chung không có thay đổi lớn.

“Cảnh sát Chu, ngài có tình tiết mới gì thì nói đi?”

“Sau khi chúng tôi rời đi, Phong Nguyên Hoa có liên lạc với ngài không?”

Chu Hiểu Hồng nói, “Không, mới bao lâu đâu. Với lại, con trai không như con gái, không thường xuyên gọi điện. Ngày nào cũng như vậy, làm gì có nhiều chuyện để nói.”

“Lần cuối hắn gọi điện cho ngài là khi nào?”

Chu Hiểu Hồng trả lời, “Ta không nhớ rõ.”

“Số điện thoại của hắn là gì?”

“Ta lớn tuổi rồi, làm sao nhớ được.”

Thực ra, cảnh sát đã điều tra tình hình của Phong Nguyên Hoa, dưới tên hắn có hai số điện thoại nhưng đều tạm thời không thể liên lạc được, cảnh sát cũng không thể định vị để tìm Phong Nguyên Hoa. Theo suy đoán của Chu Gia Húc, Phong Nguyên Hoa dù có liên lạc với mẹ mình cũng có thể dùng số điện thoại khác.

Cảnh sát cũng đã kiểm tra số điện thoại của Chu Hiểu Hồng, liên lạc trong điện thoại của Chu Hiểu Hồng không nhiều, hiện tại chưa phát hiện điều gì đáng ngờ.

"Dì Chu, chúng tôi muốn một vài tấm ảnh của Phong Nguyên Hoa."

Chu Hiểu Hồng ngẩn ra, dường như không ngờ Chu Gia Húc lại có yêu cầu này, "Ôi, thực sự là không có, nhiều năm rồi chúng ta không chụp ảnh. Trước đây, ảnh hắn hồi nhỏ cũng không tìm được nữa, chắc đã để ở phòng nhỏ dưới lầu, khi bán đồ cũ không chú ý, đã bán nhầm rồi."

"Ngài tìm lại xem."

"Ta tìm không thấy." Chu Hiểu Hồng xua tay, lại nghiêm túc hỏi, "Tổ trưởng Chu, ngài nói thật đi, rốt cuộc tìm con ta vì chuyện gì, con ta vốn thật thà, có chuyện gì được chứ?"

Chu Gia Húc cũng không rõ đối phương biết được bao nhiêu, còn trông mong đối phương có thể cung cấp một số thông tin về tung tích của Phong Nguyên Hoa, nên không muốn làm đối phương sợ, bèn nói qua loa, "Chúng tôi đang điều tra một vụ án có thể liên quan đến Phong Nguyên Hoa. Tình hình cụ thể phải nói chuyện với hắn mới biết được."

Chu Hiểu Hồng xua tay, "Thì ta giúp được gì cho các ngươi, ta cũng không biết hắn ở đâu."

Chu Gia Húc lấy ra một tờ lệnh khám xét, "Đây là lệnh khám xét, chúng tôi cần tự mình khám xét nhà ngài."

"Lệnh khám xét!" Chu Hiểu Hồng ngạc nhiên, "Các ngươi lấy cớ gì để khám nhà ta, ta đã nói Phong Nguyên Hoa nhiều năm không ở nhà ta, ta không liên lạc với hắn, chuyện của hắn ta cũng không biết. Các ngươi không tin thì hỏi hàng xóm đi."

"Chúng tôi hôm nay đến không chỉ vì vấn đề của Phong Nguyên Hoa, mà còn để điều tra tình hình của ngài."

“Ta? Ta có gì?”

“Ngài có đăng ký một cửa hàng trên nền tảng mua sắm ‘Mua Nhanh’ không?”

Chu Hiểu Hồng có vẻ lúng túng, dường như không hiểu, “Cái gì? Cái gì?”

“‘Mua Nhanh’ là một nền tảng mua sắm, chúng tôi đã điều tra thấy ngài dùng căn cước đăng ký một cửa hàng trên nền tảng này, cửa hàng này có khả năng liên quan đến một số hoạt động bất hợp pháp, chúng tôi có quyền điều tra ngài.”

Chu Hiểu Hồng lộ vẻ khó xử, “Ta… không biết các ngươi đang nói gì, nền tảng mua sắm gì, ta chưa từng làm qua, các ngươi có nhầm lẫn không?”

Chu Gia Húc hỏi dồn, “Ngài có từng đưa căn cước hoặc ảnh căn cước cho người khác sử dụng không?”

Chu Hiểu Hồng đáp rất thẳng thắn, “Không, ta không ngốc, sao lại đưa vật quan trọng vậy cho người ngoài.”

Chu Gia Húc nhắc nhở, “Ngài nghĩ kỹ xem, không chỉ người ngoài, bao gồm cả người thân.”

Chu Hiểu Hồng im lặng một lát, sau đó mặt biến sắc, dường như nghĩ ra điều gì.

Chu Gia Húc khẽ nhíu mày, “Dì Chu, chuyện này rất quan trọng, hy vọng ngài trả lời thật.”

“Không có gì để nói, căn cước của ta không cho ai, ta luôn tự dùng.”

“Thật sao?”

“Thật.” Chu Hiểu Hồng không chút do dự.

“Vậy ngài lấy căn cước ra, chúng tôi cần kiểm tra.”

Chu Hiểu Hồng vỗ trán, "Ôi, trí nhớ ta… già rồi, một lúc chưa nhớ ra."

"Không sao, ngài không nhớ, chúng tôi có thể giúp ngài tìm." Chu Gia Húc lại giơ lệnh khám xét, sau đó ra lệnh cho các đội viên, "Khám xét!"

"Ôi… các ngươi… sao lại tùy tiện vào nhà ta…" Chu Hiểu Hồng muốn ngăn cản, nhưng có quá nhiều người ở đó, nàng không thể làm gì.

"Dì Chu, điện thoại của ngài đâu, ta muốn xem điện thoại của ngài."

"Ta thấy… các ngươi coi ta là tội phạm rồi đúng không. Được, xem đi, xem đi, bắt ta luôn đi, cũng đỡ phiền." Chu Hiểu Hồng thở dài, lấy điện thoại từ túi ra ném cho Chu Gia Húc.

Chu Gia Húc nhận điện thoại, cũng hơi ngạc nhiên, là một chiếc điện thoại đen dành cho người già, đã nhiều năm không dùng, trong thời đại thông tin mạng hiện nay, loại điện thoại này ngoài gọi điện thì làm được gì?

…

Công an thành phố.

Trong phòng họp, Hàn Bân lại gặp Hoàng Giang Hy.

Chiều cao của Hoàng Giang Hy tương đương Hàn Bân, chỉ là diện mạo hơi trẻ con.

Gặp mặt, Hàn Bân chưa kịp nói, Hoàng Giang Hy đã lên tiếng trước, "Đội trưởng Hàn, các ngươi có bắt mẹ ta không?"

Hàn Bân hỏi lại, "Ngươi biết từ đâu?"

"Cái đó ngươi không cần quan tâm. Giờ ta hỏi ngươi, tại sao bắt mẹ ta."

Chương 1358: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân chỉ vào ghế đối diện, "Ngồi xuống nói."

Hoàng Giang Hy có vẻ không vui, kéo ghế ngồi mạnh.

"Ngươi có biết lý do chúng ta mời ngươi đến không?"

Hoàng Giang Hy trừng mắt, "Không biết."

Hàn Bân nói thật, "Chúng tôi điều tra được manh mối quan trọng trong vụ án Trương Hạo Nam bị giết, và lần theo dấu vết đến tài khoản ngân hàng của Tần Nghiên Tuyết, nếu bằng chứng này là thật, thì hung thủ thuê người giết Trương Hạo Nam rất có thể là Tần Nghiên Tuyết."

Hoàng Giang Hy nắm chặt tay, "Vô lý, mẹ ta không thể giết người, các ngươi đừng oan uổng người tốt."

"Ngươi dựa vào đâu nói chúng tôi oan uổng, chẳng lẽ ngươi biết điều gì sao?"

"Ta cái gì cũng không biết, các ngươi… hừ…" Hoàng Giang Hy muốn nói lại thôi.

Hàn Bân tiếp tục, "Ngươi có biết một nền tảng mua sắm gọi là 'Mua Nhanh' không?"

Hoàng Giang Hy quay đầu đi chỗ khác, "Chưa nghe qua."

Hàn Bân gật đầu, "Tần Nghiên Tuyết đã thuê người giết thông qua nền tảng này, chúng ta đã kiểm tra được giao dịch của nàng."

Hoàng Giang Hy môi run run, "Ngươi… ngươi nói những điều này với ta làm gì?"

"Ngươi là con trai của Tần Nghiên Tuyết, chúng ta chỉ muốn hiểu rõ tình hình, xem ngươi có thể cung cấp manh mối có giá trị không."

Hoàng Giang Hy đứng phắt dậy, hét lên, "Ta không thể! Các ngươi đang vu oan cho người tốt, mẹ ta không phải là hung thủ."

Hàn Bân giơ tay, "Ta biết tình cảm của ngươi khó chấp nhận, nhưng điều tra dựa trên bằng chứng, hơn nữa, nàng đã nhận tội."

Hoàng Giang Hy nắm chặt tay, đấm mạnh xuống bàn, "Không thể nào… Nàng sao có thể nhận tội… Mẹ ta không phải là hung thủ, nàng không phải."

Hàn Bân nói, "Ngươi có hét to thế nào cũng không chứng minh được nàng vô tội, trừ khi… có bằng chứng thực tế!"

Hoàng Giang Hy mắt đỏ hoe, hét lên, "Tại sao các ngươi ép ta?"

Hàn Bân nói, "Ép ngươi? Làm sao có chuyện đó? Ngươi là người liên quan đến vụ án, chúng ta chỉ muốn hiểu rõ tình hình, thực hiện hỏi cung. Nếu ngươi biết gì, hãy nói thật với cảnh sát, nếu không biết, có thể im lặng và ra về."

Hoàng Giang Hy nghiến răng, "Các ngươi đang ép ta, nếu ta không đưa ra bằng chứng, các ngươi sẽ gán tội cho mẹ ta, đúng không?"

"Cảnh sát không có thù hằn gì với Tần Nghiên Tuyết, không nhằm vào nàng, càng không nhằm vào ai cả. Theo bằng chứng hiện có, Tần Nghiên Tuyết có nghi vấn lớn. Tài khoản ngân hàng của nàng chuyển tiền cho nghi phạm, chúng ta không thể bỏ qua. Chúng ta đã cho nàng xem bằng chứng,

người đăng ký và sở hữu tài khoản ngân hàng là nàng, nếu nàng không thể giải thích hợp lý, chỉ có thể giao cho tòa án phán quyết.” Hàn Bân nói nghiêm túc.

“Ngươi dù chưa thành niên, nhưng ta tin rằng ngươi hiểu được điều này, không cần ta nói nhiều.”

Hoàng Giang Hy cúi đầu khóc nức nở.

“Đông đông…” Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, tiếp đó Hoàng Khiết Khiết đẩy cửa bước vào, nhẹ giọng nói, “Hàn đội, cha của Hoàng Giang Hy, Hoàng Quế Tường, đã đến.”

“Mời ông ta vào.”

Một lúc sau, Hoàng Quế Tường bước vào, nhìn thấy con trai ngồi bên bàn họp khóc, ông ta lộ vẻ giận dữ, “Đội trưởng Hàn, ngài có ý gì? Con trai ta chưa đến mười tám tuổi, theo quy định khi thẩm vấn cần có mặt ta, sao ngài có thể thẩm vấn một mình hắn.”

“Thẩm vấn.” Hàn Bân cười nhẹ, “Nghe cách nói của ngài, như thể con trai ngài đã phạm tội.”

“Không… ta không có ý đó.”

“Vậy ngài có ý gì?”

“Ta chỉ nói, theo quy định cần có người giám hộ khi thẩm vấn con trai ta.”

Hàn Bân nhìn đồng hồ, “Một giờ trước ta đã báo cho ngài, là ngài đến muộn. Trong khoảng thời gian đó, ta chỉ nói chuyện với Hoàng Giang Hy, nói về tình hình của mẹ hắn. Không có bằng chứng, không ghi chép, có vấn đề gì? Hay ngài lo Hoàng Giang Hy nói gì không nên nói?”

“Không, ta không có ý đó…” Hoàng Quế Tường giọng điệu mềm mỏng hơn, “Ta chỉ thấy con trai khóc, hơi kích

động, không có ý trách ngài.”

Nói rồi, Hoàng Quế Tường vỗ vai Hoàng Giang Hy, “Con trai, kiên cường lên, không sao đâu.”

Hàn Bân hỏi Hoàng Quế Tường, “Ông Hoàng, ngài biết việc Tần Nghiên Tuyết bị cảnh sát bắt giữ không?”

“Vậy sao? Khi nào thế, ta không biết.” Hoàng Quế Tường lộ vẻ kinh ngạc.

Hàn Bân là chuyên gia phân tích biểu cảm, nhìn một cái đã thấy biểu cảm kinh ngạc của ông ta là giả.

“Ông Hoàng, ngài đã có mặt, liệu có nên bắt đầu thẩm vấn không?”

Hoàng Quế Tường nhìn con trai một cái, “Đội trưởng Hàn, Hoàng Giang Hy tâm trạng không ổn định, ta muốn nói chuyện riêng với hắn.”

Hàn Bân nói, “Có thể, sau khi ta hỏi xong, ngài có thể về nhà, muốn nói gì thì nói.”

“Ta muốn…” Hoàng Quế Tường còn muốn tranh thủ, nhưng bị Hàn Bân ngắt lời.

“Hoàng Giang Hy, chúng ta bắt đầu ghi chép, lời ngươi nói sẽ được ghi lại làm bằng chứng, hy vọng ngươi trả lời thật.” Hàn Bân nghiêm túc, mở sổ tay, hỏi câu đầu tiên, “Về vụ án Trương Hạo Nam, ngươi còn biết gì không?”

“Ta…” Hoàng Giang Hy nắm chặt tay, sắc mặt thay đổi liên tục, như đang đấu tranh, do dự.

Hoàng Quế Tường lo lắng, sợ con nói điều không nên nói, “Giang Hy, ngươi nói với cảnh sát Hàn, ngươi không biết gì.”

Vương Tiêu lớn tiếng mắng, “Ai cho ngươi nói! Nếu dám nói thêm một chữ, ngươi đi ra ngoài!”

Hoàng Quế Tường biện bạch, “Con trai ta còn nhỏ, hắn căng thẳng, ta chỉ nhắc hắn.”

Vương Tiêu đứng dậy, túm vai Hoàng Quế Tường, “Ta đã nói gì, ngươi đi ra ngoài, ngay lập tức.”

Chương 1359: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hoàng Quế Tường chắp tay, "Ta không nói nữa, ta không nói gì nữa, để ta ở lại đây, ta sẽ không nói nữa."

Hàn Bân chỉ vào Hoàng Quế Tường, nghiêm giọng, "Đây là lần cảnh cáo thứ hai, có một không hai, lần sau sẽ là cản trở thi hành công vụ. Ngươi hiểu ý nghĩa của tội danh này chứ."

Hoàng Quế Tường không dám nói gì, chỉ gật đầu liên tục.

Hàn Bân sờ mũi, nhìn sang Hoàng Giang Hy, "Hoàng Giang Hy, trả lời câu hỏi trước của ta."

Hoàng Giang Hy cắn môi, hét lên, "Mẹ ta bị oan."

"Nàng bị oan thế nào? Ngươi làm sao biết nàng bị oan."

"Ta… mẹ ta thực sự yêu người đàn ông đó, nàng không thể giết hắn…"

"Tình yêu là thứ không thấy, không chạm được, không đáng tin cậy nhất, có câu nói, yêu càng sâu, hận càng sâu, chuyện từ yêu thành hận rất thường gặp, cảnh sát chúng ta đã thấy nhiều vụ như vậy. Đây chỉ là suy nghĩ chủ quan của ngươi, không chứng minh được gì." Hàn Bân giơ tay, tiếp tục nói,

"Hơn nữa, Tần Nghiên Tuyết đã thừa nhận việc thuê giết người, không có bằng chứng thực tế rất khó lật ngược."

Hoàng Giang Hy mặt méo mó, hét lên, "Ta có bằng chứng…"

"Bằng chứng gì?"

“Ta…”

Hoàng Quế Tường đột ngột đẩy con trai, “Giang Hy, ngươi không được nói!”

“Hoàng Quế Tường cảnh cáo lần thứ ba, chúng ta đang ghi chép cho Hoàng Giang Hy, ngươi cứ nói phá. Ngươi cản trở quá trình ghi chép, ta có quyền đuổi ngươi khỏi phòng họp.” Hàn Bân ra hiệu cho cấp dưới.

Sau đó, hai nhân viên bước tới, lịch sự mời Hoàng Quế Tường ra khỏi phòng họp, Hoàng Quế Tường tự nhiên không chịu, bị hai cảnh sát đưa ra ngoài.

Hoàng Giang Hy hít một hơi sâu, như đã quyết định gì đó, “Đội trưởng Hàn, ta mười bảy tuổi, ta chưa thành niên, nếu ta phạm tội, có thể miễn hình phạt không?”

“Ta không phải thẩm phán, không thể trả lời chính xác, nhưng theo thông lệ, người chưa thành niên nên được giảm nhẹ hoặc miễn hình phạt.”

“Ta chưa thành niên, ta chưa thành niên…” Hoàng Giang Hy lẩm bẩm, như tự động viên mình, “Đội trưởng Hàn, mẹ ta thực sự không thuê người giết, người thuê giết Trương Hạo Nam là ta.”

Hàn Bân nhướng mày, “Lời này không thể nói bừa, điều tra dựa trên bằng chứng, không phải ngươi nói là như vậy.”

“Ta có bằng chứng…” Hoàng Giang Hy nói, tay run rẩy không ngừng.

“Bằng chứng gì?”

“Tài khoản ngân hàng của mẹ ta luôn do ta sử dụng, liên kết với một điện thoại khác của ta, điện thoại đó giấu dưới giường trong trường học, các ngươi có thể tìm. Trong điện

thoại có ghi chép việc ta thuê giết người, đều do ta tự liên hệ. Hai khoản tiền ‘Mua Nhanh’ cũng do ta tiêu.”

“Cửa hàng nào?”

Hoàng Giang Hy suy nghĩ, “Là một cửa hàng bán máy móc, pháp nhân là Phong Nguyên Hoa. Lúc đó ta căng thẳng, không nhớ rõ, chỉ nhớ thông tin cửa hàng này.”

Hàn Bân hỏi, “Ngươi gặp Phong Nguyên Hoa chưa?”

“Chưa.”

“Ngươi liên hệ với sát thủ thế nào?”

Hoàng Giang Hy đẩy kính, “Khá phức tạp.”

“Không sao, chúng ta có thời gian, ngươi từ từ nói.”

“Ta tìm một trang web thuê giết trên mạng, liên hệ với trang web, họ phân công liên lạc viên theo khu vực. Sau khi thỏa thuận xong, thanh toán trực tiếp trên nền tảng ‘Mua Nhanh’.”

Hàn Bân ngạc nhiên, “Trang web nào, sao ngươi tin rằng trang web này không lừa đảo?”

Hoàng Giang Hy cười, “Trang web trong nước ta không tin, toàn là lừa đảo, ta liên hệ với một trang web nước ngoài, uy tín rất cao.”

Hàn Bân ghi chú, “Ngươi truy cập trang web nước ngoài bằng cách nào?”

Hoàng Giang Hy lộ vẻ phức tạp, “Dùng phần mềm vượt tường lửa. Ta từ nhỏ đã hứng thú với máy tính, còn học lớp đào tạo chuyên nghiệp, tiếp xúc nhiều kiến thức tương tự, với ta rất dễ dàng. Chỉ cần vượt tường lửa, ngươi sẽ thấy… thế giới bên ngoài… wow…”

“Trang web nước ngoài tên gì?”

“ruavjia.”

Hàn Bân ghi lại, “Ngươi nói trước, trang web phân công liên lạc viên theo khu vực, liên lạc viên của ngươi là ai? Liên lạc thế nào?”

“Chúng ta liên lạc qua phần mềm ‘Thiểm Ba’, tài khoản của liên lạc viên tên Trần Tam Mục.”

“Tài khoản của ngươi tên gì?”

“Xa Liệt Ca.”

Hàn Bân liếc hắn, “Nhỏ tuổi mà khí phách không nhỏ.”

Hoàng Giang Hy hừ một tiếng, “Các ngươi đi mà điều tra, trên đó có ghi chép liên lạc của chúng ta, chứng minh thuê giết người là ta, không liên quan đến mẹ ta, nàng vô tội, thả nàng ra.”

Hàn Bân hỏi thêm, “Ngươi có phải cố ý nhận tội để cứu mẹ ngươi? Ta nói với ngươi dù chưa thành niên, nhưng nếu phạm tội thuê giết người vẫn phải chịu trách nhiệm pháp lý.”

Hoàng Giang Hy thở dài, “Đội trưởng Hàn, ta nói hết rồi, ta có phải hung thủ thật không, ngươi rõ ràng hơn ai hết. Những chi tiết này chỉ hung thủ mới biết, mẹ ta không thể biết.”

Hàn Bân cũng thở dài, “Ngươi còn trẻ, có tương lai tươi sáng, có đáng không?”

Nước mắt Hoàng Giang Hy rơi, “Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai đây? Ta làm sao biết có đáng hay không, ta chỉ thấy uất ức, muốn trả thù, lúc đó không nghĩ nhiều…”

“Bố mẹ ngươi khi nào biết ngươi thuê giết Trương Hạo Nam?”

“Họ không biết.”

Hàn Bân khẳng định, “Họ chắc chắn biết.”

Hoàng Giang Hy hít sâu, lộ vẻ phức tạp, có hối hận, có chút ấm áp, “Họ thật sự không biết, ta chưa bao giờ thừa nhận, họ chỉ đoán, không có bằng chứng. Như các ngươi nói, không có bằng chứng, không thể xác định ta là hung thủ, cũng không có trách nhiệm.”

“Ngươi muốn bảo vệ họ?”

“Họ nuôi ta khôn lớn không dễ dàng, ta chưa kịp đền đáp, có lẽ sau này cũng không có cơ hội. Ta không muốn… liên lụy đến họ, đây là điều duy nhất ta có thể làm.” Hoàng Giang Hy lau nước mũi và nước mắt, “Đội trưởng Hàn, ta cầu xin ngài, đừng làm khó bố mẹ ta. Họ… không dễ dàng, ta sẵn sàng hợp tác, nói tất cả những gì ta biết, giúp các ngươi điều tra rõ vụ án. Bố mẹ ta vô tội.”

Chương 1360: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân gật đầu, nhưng không cho câu trả lời rõ ràng.

……

Sáng hôm sau.

Phòng họp của Đội Điều tra Hình sự Thành phố.

Đội 2 tổ chức lại cuộc họp tổng kết vụ án, Đinh Tích Phong ngồi ở vị trí chủ tọa, Hàn Bân phụ trách chủ trì cuộc họp.

Hàn Bân đã báo cáo tiến triển của vụ án cho Đinh Tích Phong, hai người đã thảo luận về những khả năng có thể xảy ra.

Một số thành viên chỉ phụ trách điều tra một số manh mối của vụ án, không thể nắm bắt toàn bộ tiến triển như Hàn Bân.

Cuộc họp bắt đầu, Hàn Bân thông báo với mọi người về việc Hoàng Giang Hy đã nhận tội, mọi người đều tỏ ra rất phấn khởi và bắt đầu bàn tán xôn xao.

Hàn Bân gõ tay xuống bàn, "Được rồi, đừng mừng quá sớm, đây chỉ là một vụ án, Hoàng Giang Hy nhận tội không có nghĩa là những nghi phạm khác cũng sẽ nhận tội. Bây giờ vẫn chưa phải lúc để thư giãn.

Hoàng Giang Hy có thái độ nhận tội khá tốt, hắn tự nguyện khai báo vị trí của điện thoại và phương thức thuê giết người. Điều này có giá trị tham khảo nhất định cho hai vụ án khác. Trong đó, Hoàng Giang Hy đã đề cập đến một phần mềm gọi

là ‘Thiểm Ba’, hắn sử dụng phần mềm này để liên lạc với tổ chức sát thủ. Tài khoản liên lạc tên là ‘Trần Tam Mục’.

Ta đã liên hệ với người phụ trách của công ty phần mềm này, yêu cầu họ lấy thông tin của ‘Trần Tam Mục’, nhưng tiếc là số điện thoại đăng ký là sim rác, không thể xác định danh tính của người liên lạc.”

Hàn Bân nói xong, Hà Anh Sinh nêu ra nghi vấn, “Người liên lạc của tổ chức sát thủ đã sử dụng sim rác để đăng ký phần mềm ‘Thiểm Ba’, tại sao Phong Nguyên Hoa trong cùng tổ chức lại không sử dụng sim rác?”

Hàn Bân đáp, “Ta cũng đã suy nghĩ về vấn đề này, phần mềm Thiểm Ba chỉ phụ trách liên lạc với người thuê, đóng vai trò là trung gian. Nhưng nền tảng ‘Mua Nhanh’ thì khác, nền tảng này dùng để nhận tiền, phải liên kết với tài khoản ngân hàng, ngay cả khi sử dụng sim rác, vẫn có thể tra ra thông tin của tài khoản ngân hàng, và như vậy sẽ làm cảnh sát nghi ngờ.”

Thực ra, lý lẽ này rất đơn giản, chỉ cần suy nghĩ một chút là hiểu ra.

Hàn Bân tiếp tục nói, “Mặc dù không thể tra ra danh tính của ‘Trần Tam Mục’, nhưng không có nghĩa là manh mối này không quan trọng, ta đã yêu cầu công ty khóa tài khoản liên lạc với ‘Trần Tam Mục’, phát hiện tài khoản liên lạc với ‘Trần Tam Mục’ rất ít, một là tài khoản của Hoàng Giang Hy, tài khoản còn lại tên là ‘Tuyết Lý Hồng’.

‘Tuyết Lý Hồng’ rất có thể cũng là khách hàng của tổ chức sát thủ, ta đã yêu cầu công ty Thiểm Ba lấy thông tin đăng ký của ‘Tuyết Lý Hồng’, tra ra được số điện thoại đã đăng ký chính danh, chủ số là Thang Khải Địch, một người liên quan đến vụ án giết Hạ Tuấn.”

Nghe đến đây, mọi người càng thêm phấn khích.

Triệu Minh không kiềm chế được hỏi, "Đội trưởng Hàn, vậy Thang Khải Địch đã nhận tội chưa?"

Hàn Bân đáp, "Ta cũng vừa nhận được phản hồi từ công ty Thiểm Ba sáng nay, chưa thẩm vấn Thang Khải Địch. Thang Khải Địch và Hoàng Giang Hy khác nhau, dù manh mối này quan trọng, chứng tỏ hắn có nghi ngờ lớn, nhưng theo ta hiểu về Thang Khải Địch, hắn sẽ không dễ dàng nhận tội. Vì vậy, nhiệm vụ tìm kiếm điện thoại của Thang Khải Địch không thể lơ là.

Chỉ cần nghi phạm chưa nhận tội, chúng ta phải chuẩn bị đầy đủ, đừng hy vọng nghi phạm sẽ kịp thời hối hận và tự nguyện khai báo, chứng cứ mới là gốc rễ của việc điều tra."

Hàn Bân nói xong, nhìn sang Đinh Tích Phong, "Đội trưởng, ngài còn chỉ thị gì không?"

Đinh Tích Phong đặt bút xuống, "Dựa trên cơ sở của đội trưởng Hàn, ta bổ sung hai điểm. Thứ nhất, dù 'Mua Nhanh' hay 'Thiểm Ba' đều không phát hiện ra manh mối liên quan đến vụ án giết Khương Tố Lệ ở Thôn Nam Đường. Tất nhiên, điều này không có nghĩa là vụ án Khương Tố Lệ không liên quan đến hai vụ án kia, chủ yếu là vì vụ án Khương Tố Lệ đã xảy ra hai năm trước, nhiều manh mối đã mất theo thời gian.

Nhưng vụ án này cũng cần được coi trọng, mặc dù không có liên hệ trực tiếp với hai vụ trước, nhưng phương thức gây án chắc chắn có điểm tương đồng. Theo suy đoán từ hai vụ án trước, nghi phạm rất có thể có mối quan hệ sâu sắc với Khương Tố Lệ, đồng thời sẽ sử dụng tài khoản của người thân để trả tiền thuê.

Vì vậy, việc kiểm tra lại vụ án Khương Tố Lệ là rất cần thiết, tất cả các mối quan hệ xung quanh những người liên

quan phải được làm rõ, bất kỳ ai có biến động tài chính lớn trong thời gian Khương Tố Lệ tử vong đều phải được kiểm tra kỹ lưỡng.

Thứ hai, ta đã tìm ra tung tích của Phong Nguyên Hoa, hắn đang ở Tuyền Thành và đã bị cảnh sát địa phương tạm giữ. Ta đang phối hợp với cảnh sát Tuyền Thành để chuyển giao hắn."

Cuộc họp kết thúc.

Đinh Tích Phong và Hàn Bân trò chuyện vài câu, quyết định để Chu Gia Húc dẫn người áp giải nghi phạm Phong Nguyên Hoa về Cầm Đảo, Hàn Bân phụ trách thẩm vấn Thang Khải Địch.

Hàn Bân không có ý kiến, nghỉ ngơi một lúc, cầm theo cốc trà đi đến phòng thẩm vấn thứ ba.

Cùng thẩm vấn với Hàn Bân còn có Triệu Minh và Lý Cầm.

Thang Khải Địch ngồi trên ghế thẩm vấn, nhìn đồng hồ trên tường, ngáp một cái, "Đội trưởng Hàn, sắp hết 24 giờ rồi, ngài có phải nên thả ta không."

Hàn Bân đáp, "Ta cũng muốn thả ngươi đi. Nhưng ngươi vẫn chưa khai báo, chuyện chưa rõ ràng, ta làm sao thả ngươi được."

Chương 1361: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thang Khải Địch bày ra vẻ mặt vô tội, "Đội trưởng Hàn, ta không làm gì cả, ngài bảo ta khai báo cái gì."

Hàn Bân mở sổ ghi chép, quét nhanh một lượt, "Số điện thoại của ngươi là bao nhiêu?"

Thang Khải Địch ngẫm nghĩ, "15528374XXX."

Hàn Bân nhướn mày, "Số điện thoại này đăng ký khi nào?"

"Khoảng hai, ba năm trước." Thang Khải Địch hỏi ngược lại, "Có vấn đề gì không?"

Hàn Bân không trả lời, hỏi tiếp, "Số điện thoại này luôn do ngươi sử dụng?"

"Đúng vậy."

Hàn Bân gật đầu, "Ngươi có biết phần mềm gọi là Thiểm Ba không?"

Thang Khải Địch biến sắc mặt, cúi đầu không trả lời.

Triệu Minh gõ bàn, "Ngẩng đầu lên, trả lời câu hỏi."

Thang Khải Địch hít sâu một hơi, "Ta không nghe rõ ngài nói gì?"

Triệu Minh nhắc lại, "Một phần mềm trò chuyện gọi là Thiểm Ba."

Thang Khải Địch lắc đầu, "Không nghe qua."

"Chắc chắn?"

Thang Khải Địch cúi đầu nhìn ngón tay, búng móng tay, "Chắc chắn, không có ấn tượng là không có ấn tượng."

Hàn Bân hỏi, "Ngày 14 tháng 11, số điện thoại của ngươi đăng ký một tài khoản tên là 'Tuyết Lý Hồng' trên phần mềm Thiểm Ba. Ngươi giải thích thế nào?"

Thang Khải Địch không ngần ngại, "Ta không có gì để giải thích vì ta không đăng ký."

"Chúng ta đã tra thông tin đăng ký số điện thoại của ngươi qua công ty Thiểm Ba, đây là bằng chứng xác thực, không phải chỉ một câu không đăng ký của ngươi là có thể giải thích được. Nếu ngươi không thể đưa ra lời giải thích hợp lý, chúng ta chỉ có thể coi ngươi là nghi phạm của vụ án."

Thang Khải Địch bất đắc dĩ nói, "Nhưng ta thật sự không đăng ký, trước đây ta thậm chí không biết phần mềm này tồn tại."

Hàn Bân hỏi lại, "Đợi khi ngươi ra tòa nói như vậy, ngươi nghĩ thẩm phán sẽ tin sao?"

Thang Khải Địch trợn mắt, giọng nói gấp gáp, "Hắn không tin ta cũng không còn cách nào, đó là sự thật mà."

"Ta nói cho ngươi biết sự thật." Hàn Bân nghiêm mặt, "Số điện thoại này thuộc về ngươi, ngươi cũng luôn sử dụng. Ngươi dùng số điện thoại này để đăng ký tài khoản trên phần mềm 'Thiểm Ba' để liên lạc với tổ chức sát thủ, sau đó giết Hạ Tuấn."

Thang Khải Địch hét lên, "Ta đã nói hàng trăm lần rồi, Hạ Tuấn không phải do ta giết, là Tống Vận San giết. Tống Vận San thường đến nhà ta, nàng hoàn toàn có thể dùng số điện thoại của ta để đăng ký phần mềm Thiểm Ba, sao các ngươi không nghi ngờ nàng?"

Hàn Bân nói, “Chúng ta nghi ngờ tất cả các đối tượng có khả năng, bao gồm cả Tống Vận San. Chỉ là từ bằng chứng hiện tại, ngươi nghi ngờ lớn hơn.”

Thang Khải Địch chất vấn, “Tại sao ta nghi ngờ lớn hơn?”

“Manh mối cảnh sát có nhiều hơn ngươi tưởng.” Hàn Bân nói không phải để lừa hắn.

Trong quá trình thẩm vấn Hoàng Giang Hy, Hoàng Giang Hy đã đề cập một điểm khiến Hàn Bân chú ý, theo Hoàng Giang Hy nói, khi hắn liên lạc với tổ chức sát thủ, người liên lạc từng nhắc hắn, khi chuyển tiền thì đừng dùng tài khoản ngân hàng của mình vì nếu bị cảnh sát xác định là nghi phạm, cảnh sát rất có thể sẽ điều tra tình trạng tài chính.

Hoàng Giang Hy còn nhỏ, không có sự lựa chọn, chỉ có thể dùng tài khoản ngân hàng của mẹ.

Đây cũng là lý do tại sao Hàn Bân cảm thấy Thang Khải Địch nghi ngờ lớn hơn Tống Vận San.

Khi nghi ngờ đây là một vụ giết thuê, Hàn Bân ngay lập tức yêu cầu điều tra tình trạng tài chính của Hoàng Giang Hy và các đối tượng liên quan. Nếu không phát hiện tài khoản ngân hàng của Tần Nghiên Tuyết có vấn đề, có lẽ sẽ không mở rộng phạm vi điều tra, và cũng không tìm ra Tống Vận San, Thang Khải Địch cũng có thể thoát khỏi nghi ngờ.

Nói cách khác, nếu Tống Vận San là kẻ chủ mưu, nàng cũng có thể dùng tài khoản ngân hàng của người thân, khi cảnh sát mở rộng phạm vi điều tra lần thứ hai, rất có thể sẽ bỏ sót nàng. Phân tích tổng hợp cho thấy Thang Khải Địch nghi ngờ lớn hơn.

Thang Khải Địch cười khẩy, giọng mỉa mai, “Nhiều manh mối gì chứ, các ngươi có định kiến thôi, chỉ vì Tống Vận San

là phụ nữ, còn ta là đàn ông nhưng lại thích đàn ông, các ngươi coi thường ta.”

Hàn Bân nói, “Ngươi thích đàn ông hay phụ nữ là quyền tự do của ngươi, điều này không ảnh hưởng đến việc điều tra vụ án. Tại sao cảnh sát nghi ngờ ngươi, ta tin rằng ngươi hiểu rõ hơn ai hết.”

“Đúng, ta hiểu rõ, những người như ta không nên đến thế giới này, haha… ta là người thừa.” Thang Khải Địch lộ vẻ điên cuồng, nhún vai, “Cứ làm theo ý các ngươi đi, nếu có chứng cứ thì kết tội ta đi. Ta không còn gì để nói.”

Biết Thang Khải Địch đang ngụy biện, nhưng Hàn Bân khổ vì không có chứng cứ định tội, đành phải tạm dừng thẩm vấn.

Rời phòng thẩm vấn, Hàn Bân tiếp tục giao nhiệm vụ, tập trung vào việc tìm kiếm điện thoại bị mất của Thang Khải Địch, chỉ cần tìm được điện thoại khác của Thang Khải Địch, sẽ có thể tìm ra ghi chép của hắn, rất có thể là bằng chứng định tội Thang Khải Địch.

Tuy nhiên, nỗ lực và kết quả không phải lúc nào cũng tỷ lệ thuận, đến sáng hôm sau, Hàn Bân và đồng đội vẫn chưa tìm thấy điện thoại cũ của Thang Khải Địch.

Cùng lúc đó, Vương Tiêu dẫn người điều tra tình trạng tài chính của các đối tượng liên quan trong vụ án giết Khương Tố Lệ, tạm thời cũng chưa phát hiện ra manh mối có giá trị.

Tuy nhiên, Chu Gia Húc mang đến tin vui, hắn đã áp giải Phong Nguyên Hoa từ Tuyền Thành về Đội cảnh sát thành phố Cầm Đảo.

Chương 1362: Tiêu Đề 《Ẩn》

Công an Thành phố Cầm Đảo, Phòng thẩm vấn số 3.

Hàn Bân lần đầu tiên gặp Phong Nguyên Hoa trong phòng thẩm vấn.

Phong Nguyên Hoa năm nay hơn ba mươi tuổi, dáng người không cao, có chút mập trung niên, bụng tròn vo, trên cằm phải có một vết sẹo.

Hàn Bân, Chu Gia Húc và Trương Thuận Cốc chịu trách nhiệm thẩm vấn.

Hàn Bân xem qua hồ sơ của Phong Nguyên Hoa rồi mới bắt đầu hỏi, "Họ tên, giới tính, tuổi, quê quán…"

"Phong Nguyên Hoa, nam, 34 tuổi, ta là người Cầm Đảo…"

Hàn Bân thử dò xét, "Ngươi có biết tại sao cảnh sát bắt ngươi không?"

Phong Nguyên Hoa lắc đầu, "Ta không biết."

Hàn Bân tiếp tục hỏi, "Ngươi có từng sử dụng nền tảng mua sắm 'Mua Nhanh' không?"

"Không." Phong Nguyên Hoa trả lời rất khô khan.

"Nền tảng mua sắm này có một cửa hàng đăng ký bằng chứng minh nhân dân và thẻ ngân hàng của ngươi, ngươi giải thích thế nào?"

Phong Nguyên Hoa nói, "Cảnh sát, ta thật không biết ngài đang nói gì, ta chỉ là một người chân chất, ngài bắt nhầm người rồi."

Chu Gia Húc hừ một tiếng, "Được đấy, đến lúc này rồi mà ngươi còn cứng miệng, chúng ta nếu không có bằng chứng, có đi xa như thế để bắt ngươi từ Tuyền Thành về không?"

Phong Nguyên Hoa có chút bất mãn, "Nói đến đây, ta thật ấm ức, ta đi làm ở ngoài đã không dễ dàng, giờ đồng nghiệp đều biết ta bị cảnh sát bắt, sau này ta làm sao làm việc được. Trời ơi, sắp Tết rồi, thật là phiền lòng."

Chu Gia Húc cười, "Ngươi đúng là không coi mình là người ngoài, lại còn than vãn với chúng ta, biết đây là đâu không?"

"Chu cảnh quan, ta thật oan uổng, ta nói suốt đường mà ngài vẫn không tin."

"Vậy ngươi giải thích đi, tại sao tài khoản ngân hàng và chứng minh nhân dân của ngươi lại liên kết với nền tảng mua sắm 'Mua Nhanh'."

"Ài…" Phong Nguyên Hoa thở dài, "Ta chỉ có thể nói các ngươi bắt nhầm người rồi."

Hàn Bân nhíu mày, "Thẻ Ngân hàng Công Thương đuôi số 4537 có phải của ngươi không?"

"Là của ta."

"Ngươi có đang sử dụng không?"

"Không."

"Vậy ai đang sử dụng?"

"Thẻ này đúng là ta mở, nhưng ta đã lâu không dùng rồi. Nếu ngài không nói thì ta cũng quên mất."

Hàn Bân hỏi tiếp, "Thẻ này đang ở đâu?"

"Thời gian lâu quá rồi, cụ thể ở đâu ta không nhớ rõ, nhưng chắc là ở nhà Cầm Đảo…" Phong Nguyên Hoa ngập ngừng.

Hàn Bân gõ ngón tay lên bàn, "Ý ngươi là gì?"

Phong Nguyên Hoa thở dài, "Các ngươi thật sự bắt nhầm người rồi."

Hàn Bân nói, "Vậy ngươi nghĩ chúng ta nên bắt ai?"

Phong Nguyên Hoa cúi đầu không nói.

Hàn Bân thử dò xét, "Chu Hiểu Hồng."

Phong Nguyên Hoa ngẩng lên nhìn Hàn Bân một cái, vẫn không nói gì.

Trước đây cảnh sát điều tra, ngay lập tức tra ra chứng minh nhân dân của Phong Nguyên Hoa, cảnh sát coi hắn là nghi phạm chính, mà hắn lại không ở Cầm Đảo, hành tung cực kỳ khả nghi, khiến cảnh sát càng nghi ngờ hắn hơn.

Sau đó, khi phát hiện nghi ngờ Chu Hiểu Hồng, Chu Hiểu Hồng lại cố ý che giấu, cảnh sát tưởng Phong Nguyên Hoa dùng chứng minh nhân dân của Chu Hiểu Hồng, vẫn coi Phong Nguyên Hoa là nghi phạm chính.

Nhưng từ thái độ và quá trình bắt giữ Phong Nguyên Hoa hiện nay, Hàn Bân cho rằng suy đoán trước đây có thể sai.

Giả sử, Chu Hiểu Hồng mới là nghi phạm thực sự, nàng cũng có thể sử dụng tài khoản ngân hàng và chứng minh nhân dân của Phong Nguyên Hoa, cũng rất đáng nghi.

Từ điểm này cho thấy, cảnh sát có chút suy diễn chủ quan.

Nhưng, Chu Hiểu Hồng là mẹ của Phong Nguyên Hoa, dù Chu Hiểu Hồng mới là nghi phạm thực sự, Phong Nguyên Hoa cũng khó có thể cung cấp manh mối có giá trị.

Hàn Bân đổi cách hỏi, "Ngươi rời khỏi Cầm Đảo khi nào?"

"Hơn hai, ba năm rồi."

"Thời gian cụ thể."

"Qua Tết năm 2018, ta đi Tuyền Thành. Sau khi công việc ổn định, hè ta đón vợ con qua."

"Ngươi qua Tuyền Thành làm gì?"

"Ta làm thiết kế cho một công ty quảng cáo."

"Trước đó ở Cầm Đảo ngươi làm gì?"

"Cũng làm thiết kế."

"Phát triển ở Cầm Đảo không kém Tuyền Thành, lại gần nhà, sao ngươi lại chạy đi Tuyền Thành?"

Phong Nguyên Hoa im lặng một lúc, "Muốn ra ngoài trải nghiệm."

Hàn Bân hỏi tiếp, "Ta không thấy hai thành phố này khác biệt nhiều, nếu thật sự muốn ra ngoài, đi xa hơn có thể đến Ma Đô, nơi đó kinh tế phát triển nhất. Gần hơn có thể đi Kinh Thành, cơ hội việc làm nhiều hơn Tuyền Thành. Đi đường sắt cao tốc cũng không xa, tại sao lại chọn Tuyền Thành?"

Phong Nguyên Hoa sờ mũi, "Có lẽ đơn giản là thích thôi."

Hàn Bân hừ một tiếng, "Xem ra, ngươi chưa nhận thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, biết tại sao chúng ta không bắt ngươi không?"

Phong Nguyên Hoa nhìn Chu Gia Húc bên cạnh, "Ta nghe Tổ trưởng Chu nói nghi ngờ ta tham gia một vụ án hình sự, cụ thể là vụ gì thì không biết."

Hàn Bân giọng nghiêm trọng, "Chúng ta đang điều tra một vụ án giết người hàng loạt, ngươi bây giờ là nghi phạm chính,

nếu tội danh được xác thực, ngươi có thể cả đời không được gặp lại vợ con.”

Phong Nguyên Hoa hoảng loạn, “Ta không làm gì cả, các ngươi dựa vào gì mà nghi ngờ ta?”

Hàn Bân lạnh lùng, “Giờ mới kêu oan thì đã muộn, ta đã nói rõ mọi chuyện, ngươi lại làm như không liên quan gì, ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi không tự giải thích rõ, không ai giúp được ngươi, chỉ có án tử hình đang đợi ngươi.”

Phong Nguyên Hoa run rẩy, “Cảnh sát, ta nói thật, ta chưa bao giờ dùng chứng minh nhân dân và thẻ ngân hàng để đăng ký cửa hàng trên ‘Mua Nhanh’.”

Chương 1363: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân hỏi lại, "Vậy tại sao tiền tang vật lại được chuyển vào thẻ ngân hàng của ngươi? Là hắn có vấn đề, hay ngươi có vấn đề."

Phong Nguyên Hoa nói, "Ta cũng không biết."

"Ngươi nếu vẫn giữ thái độ này, thì không cần nói chuyện nữa. Ngươi tự không giải thích rõ, ai cũng không giúp được ngươi." Hàn Bân thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi.

"Cảnh sát, ngài đợi đã, ta còn chuyện muốn nói."

"Chuyện gì?"

"Ta… thực ra, thẻ Ngân hàng Công Thương đó luôn do mẹ ta dùng."

"Chu Hiểu Hồng."

"Đúng." Phong Nguyên Hoa thở dài.

"Tại sao ngươi đưa thẻ ngân hàng cho nàng?"

"Nhiều năm rồi. Lúc đó ta cũng không nghĩ nhiều, sau này… cứ để nàng dùng thôi."

"Phong Nguyên Hoa, cảnh sát không ngu, nói hết những gì ngươi biết."

"Dù sao nàng cũng là mẹ ta, ta…" Phong Nguyên Hoa vò đầu, vẫn do dự.

"Cảnh sát điều tra dựa trên chứng cứ, ngươi nghĩ nói gì chúng ta cũng tin sao? Giờ ngươi vẫn là nghi phạm chính,

trước khi nghĩ cho người khác, hãy nghĩ cho mình trước. Ngươi nói thẻ ngân hàng luôn do Chu Hiểu Hồng dùng, cũng chỉ là lời một phía của ngươi, so với một phụ nữ lớn tuổi, ngươi dễ bị nghi ngờ hơn."

Nghe xong lời này, Phong Nguyên Hoa càng lo lắng, "Cảnh sát, ta nói thật, ta thật sự oan, chuyện này không liên quan gì đến ta. Ta biết từ lâu nàng sẽ gặp rắc rối, nên mới chuyển đến Tuyền Thành, không ai muốn rời quê hương, ở Tuyền Thành người không quen, làm sao bằng Cầm Đảo. Nhưng không còn cách nào, ta sợ nàng liên lụy ta, ta rời Cầm Đảo không phải để tránh cảnh sát, mà để tránh xa nàng."

Hàn Bân xác nhận, "Ngươi nói 'nàng' là ai?"

Phong Nguyên Hoa thở dài, "Mẹ ta, Chu Hiểu Hồng."

"Ngươi nói rời Cầm Đảo vì Chu Hiểu Hồng, nàng làm gì mà ngươi sợ bị liên lụy?"

"Cụ thể ta cũng không rõ, ta không muốn xen vào nhiều. Nhưng ta biết… nàng thực sự làm vài chuyện phi pháp. Ngài nhìn vết sẹo trên mặt ta, là có kẻ thù đến nhà, ta đỡ dao cho nàng. Ta biết nàng sớm muộn gì cũng liên lụy ta, nên mới chạy đến Tuyền Thành, ai ngờ, các ngươi vẫn tìm đến ta." Phong Nguyên Hoa mặt đầy bất lực.

Hàn Bân nói, "Ngươi biết từ lâu Chu Hiểu Hồng làm chuyện phi pháp, chưa bao giờ khuyên nàng sao?"

"Ta đã khuyên, làm sao ta không khuyên, nhưng… không được… ai sống cũng không dễ dàng." Phong Nguyên Hoa cười khổ, "Bố ta mất sớm, mẹ ta đơn vị cũng phá sản, ai cũng tự kiếm sống. Theo lời mẹ ta, giờ bắt đầu chê công việc của nàng. Khi đó nàng dùng công việc này nuôi ta, cho ta học đại học, ta còn nói gì được, chỉ đành chấp nhận."

"Ngươi và mẹ ngươi bao lâu liên lạc một lần?"

Phong Nguyên Hoa nghĩ một lúc, "Nửa tháng. Dù mẹ làm gì, không bao giờ để ta thiệt thòi. Ta là con trai cũng lo cho nàng, thường liên lạc."

"Số điện thoại của nàng là gì?"

"Chúng ta thường dùng video hoặc gọi qua WeChat."

Chu Gia Húc nghĩ ra gì đó, "Mẹ ngươi dùng điện thoại gì?"

"Hình như là iPhone."

Chu Gia Húc nói nhỏ với Hàn Bân.

Hàn Bân gật đầu, đứng dậy nói, "Hai người tiếp tục thẩm vấn, ta ra ngoài một lát."

"Dạ."

Hàn Bân rời phòng thẩm vấn số 3.

Trong quá trình thẩm vấn, Hàn Bân luôn quan sát biểu hiện của Phong Nguyên Hoa, hắn rất bình thường, không có dấu hiệu nói dối rõ ràng.

Hàn Bân trở lại văn phòng, yêu cầu đưa Chu Hiểu Hồng vào phòng thẩm vấn số 4.

Nửa giờ sau, Hàn Bân, Lý Cầm, Triệu Minh thẩm vấn Chu Hiểu Hồng.

Chu Hiểu Hồng năm nay hơn năm mươi tuổi, trông như một bà nội trợ bình thường, ăn mặc giản dị.

Hàn Bân nhìn nàng, "Chu Hiểu Hồng, nghĩ kỹ chưa? Ngươi tự khai hay để chúng ta nói?"

"Cảnh sát, ngài xưng hô thế nào?"

"Ta họ Hàn."

Chu Hiểu Hồng vẻ mặt vô tội, "Cảnh sát Hàn, ngài muốn ta khai gì, ta chỉ là một bà già nghỉ hưu, ta làm được gì?"

“Chúng ta biết rõ ngươi làm gì. Ai coi ngươi là bà già bình thường, không biết chết thế nào.”

“Ngài đừng dọa ta, ta nhát gan, sức khỏe cũng không tốt.” Chu Hiểu Hồng thở sâu.

Hàn Bân cười, “Ngươi bình tĩnh hơn Phong Nguyên Hoa nhiều.”

Chu Hiểu Hồng biến sắc, “Ngài nói gì?”

Hàn Bân chỉ ra ngoài, “Đây là phòng thẩm vấn số 4, Phong Nguyên Hoa ở phòng số 3 bên cạnh. Ta vừa từ đó sang, mẹ con ngươi lâu rồi không gặp, cũng coi như đoàn tụ hiếm có.”

Chu Hiểu Hồng môi giật giật, mặt biến sắc.

Chu Hiểu Hồng hỏi, “Các ngươi tìm thấy Nguyên Hoa ở đâu, hắn thế nào rồi?”

“Ngươi vẫn nên lo cho mình trước, khai rõ tình hình.”

Chu Hiểu Hồng nói, “Ta khai gì, các ngươi không phải muốn tìm Phong Nguyên Hoa sao? Giờ đã tìm thấy, cứ hỏi hắn.”

Hàn Bân nhướn mày, “Ý ngươi là, ngươi cũng cho rằng Phong Nguyên Hoa phạm tội.”

“Không, Nguyên Hoa là người ta hiểu rõ, là người chân chất. Hơn nữa, đã hai, ba năm ta không gặp hắn, hắn làm gì ta cũng không biết.”

Hàn Bân hỏi, “Chúng ta tra ra chứng minh nhân dân và thẻ ngân hàng của ngươi đăng ký cửa hàng trên nền tảng mua sắm ‘Mua Nhanh’, có phải ngươi đăng ký không?”

“Không, ta không biết gì về cửa hàng online, trước đó ta đã nói với cảnh quan Chu.”

“Vậy ngươi nói ta biết, nếu không phải ngươi đăng ký, còn ai có thể dùng chứng minh nhân dân và thẻ ngân hàng của ngươi?”

Chu Hiểu Hồng sững lại, lắc đầu, “Ta cũng không biết.”

Hàn Bân nói, “Đến giờ còn bao che hắn, ngươi biết bao che cũng là tội không?”

“Ý ngươi là gì? Ta bao che gì chứ?”

Hàn Bân đứng dậy, đi lại nói, “Chúng ta cảnh sát có nhiều manh mối hơn ngươi tưởng, đã theo dõi Phong Nguyên Hoa từ lâu, hắn dùng tài khoản ngân hàng đăng ký cửa hàng trên ‘Mua Nhanh’, sau đó dùng chứng minh nhân dân và thẻ ngân hàng của ngươi để đăng ký cửa hàng. Theo điều tra, hắn liên quan đến ít nhất ba vụ giết người, và đã nhận tội.

Chương 1364: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ngươi từ lâu đã nhận ra hắn khác thường, nhưng không hợp tác với cảnh sát, nói nghiêm trọng là bao che. Ta cho ngươi cơ hội, chỉ cần ngươi cung cấp chứng cứ phạm tội của Phong Nguyên Hoa, hoặc chịu ra làm chứng, ta sẽ không truy cứu tội bao che của ngươi."

Chu Hiểu Hồng sững sờ, một lúc lâu sau mới nói, "Cảnh sát Hàn, các ngươi có bằng chứng gì nói Phong Nguyên Hoa tham gia vụ giết người?"

"Đây không phải việc ngươi nên hỏi, việc ngươi phải làm là hỗ trợ cảnh sát, nói ra những hành vi phạm pháp của Phong Nguyên Hoa, mong khoan hồng."

"Không, ta hiểu con trai ta, hắn không làm chuyện phạm pháp."

"Mẹ con đã hai, ba năm không gặp, ngươi không hiểu Phong Nguyên Hoa hiện tại. Nếu hắn không sợ, sao lại trốn sang Tuyền Thành?" Hàn Bân giọng chắc nịch, "Hành động này là để tránh bị cảnh sát bắt."

Chu Hiểu Hồng lo lắng, trán đẫm mồ hôi.

"Đông đông…" lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa.

"Ken két…" Trương Thuận Cốc xoa tay bước vào, nắm đấm còn xanh, đi đến bên Hàn Bân nói nhỏ vài câu.

Hàn Bân mỉm cười, vỗ vai Trương Thuận Cốc, "Làm tốt lắm, dọn dẹp sạch sẽ."

“Dạ.” Trương Thuận Cốc đáp, giơ nắm đấm rồi rời phòng thẩm vấn.

Mặt Chu Hiểu Hồng càng tái nhợt, dường như có dự cảm xấu.

Triệu Minh bên cạnh hỏi, “Đội trưởng Hàn, có chuyện gì?”

Hàn Bân nói nhỏ, “Thằng nhóc chịu không nổi, khai rồi.”

Triệu Minh cười, “Vậy là chúng ta có thể kết án rồi.”

Hàn Bân giơ tay ngăn, ra hiệu Triệu Minh đừng quá kích động.

“Khụ…” Hàn Bân hắng giọng, “Chu Hiểu Hồng, ngươi tuổi cũng không nhỏ, đừng cứng đầu nữa, vẫn câu nói đó, chỉ cần ngươi chịu chỉ nhận Phong Nguyên Hoa hoặc đưa ra chứng cứ phạm tội của hắn, cảnh sát sẽ không truy cứu tội bao che của ngươi.”

Chu Hiểu Hồng do dự một lúc lâu, nói, “Cảnh sát Hàn, Phong Nguyên Hoa không phạm pháp, ngài muốn ta chỉ nhận gì?”

“Chát!” Triệu Minh đập bàn, quát, “Còn giả vờ, nếu không phải ngươi lớn tuổi, chúng ta đã truy tố tội bao che của ngươi, không cần hỏi nhiều.”

Hàn Bân giơ tay, giọng ân cần, “Chu Hiểu Hồng, ta biết ngươi thương con, không muốn Phong Nguyên Hoa vào tù. Nhưng Phong Nguyên Hoa đã nhận tội, ngươi không cần thay hắn gánh nữa.”

Chu Hiểu Hồng mắt mở to, nắm chặt tay, “Nhận tội? Hắn nhận tội gì? Hắn không phạm pháp.”

“Ngươi không cần quan tâm, hắn đã thừa nhận dùng thẻ ngân hàng và chứng minh nhân dân của ngươi để đăng ký cửa hàng trên ‘Mua Nhanh’, cũng thừa nhận tham gia tổ chức giết

người, nhận tiền tang vật cũng nhận hết. Nói rõ, ngươi có chỉ nhận hay không cũng không ảnh hưởng nhiều đến kết án, ta cho ngươi cơ hội, đừng không biết điều.” Hàn Bân giọng trầm thấp.

Chu Hiểu Hồng run rẩy chỉ vào Hàn Bân, “Các ngươi đã làm gì Nguyên Hoa…”

Hành động của Hàn Bân trước đó khiến Chu Hiểu Hồng tự tưởng tượng một số cảnh, giống như trên phim truyền hình, càng lo lắng cho con trai.

Hàn Bân nhìn đồng hồ, đứng dậy nói, “Được rồi, hai người tiếp tục thẩm vấn, nàng không chịu nói, thì kết án.”

“Dạ, đội trưởng Hàn.”

Hàn Bân vươn vai, chuẩn bị rời phòng thẩm vấn.

Chu Hiểu Hồng sốt ruột, biết Hàn Bân là người quyết định, Hàn Bân mà đi, có thể thật sự kết án, con trai cũng hết đời.

“Đợi đã, Đội trưởng Hàn, ngài đừng đi, ta nhận, ta sẽ nói hết những gì biết.”

Hàn Bân mỉm cười, “Ngươi chịu ra chỉ nhận Phong Nguyên Hoa?”

“Không, không phải, ta vẫn nói, Phong Nguyên Hoa không phạm tội.”

Hàn Bân hừ một tiếng, “Cảnh sát không phải rảnh rỗi không có việc, đừng đùa với ta.”

Chu Hiểu Hồng thở dài, nói hai cái tên, “Trương Hạo Nam, Hạ Tuấn.”

Hàn Bân ngạc nhiên nhìn Chu Hiểu Hồng, “Ngươi biết hai cái tên này từ đâu, Phong Nguyên Hoa nói cho ngươi?”

“Ha ha…” Chu Hiểu Hồng cười thảm, “Ngươi là cảnh sát mà còn không hiểu, ta là thành viên của tổ chức sát thủ, mã số ‘Trần Tam Mục’”

Hàn Bân lại ngồi xuống bàn thẩm vấn, mày nhíu chặt, “Ngươi không phải muốn thay con gánh tội chứ, cảnh sát không ngu, không phải ngươi muốn nhận tội là nhận được.”

Chu Hiểu Hồng giọng mỉa mai, “Nhận tội, không tồn tại, ta biết nhiều hơn các ngươi tưởng, các ngươi từ Phong Nguyên Hoa hỏi được gì, vì hắn không biết gì, nói được gì?”

“Dù là ‘Mua Nhanh’, hay ‘Thiểm Ba’ đều phải dùng mạng, chỉ dùng điện thoại cũ không làm được.”

“Điện thoại cũ chỉ để lừa các ngươi, ta còn có một điện thoại iPhone, đăng ký cửa hàng online và ứng dụng Thiểm Ba đều dùng iPhone. Ta biết các ngươi nghĩ gì, các ngươi nghĩ ta lớn tuổi không biết mấy thứ này, nên nghi ngờ Phong Nguyên Hoa.” Chu Hiểu Hồng khinh bỉ nói,

“Thật ra hơn năm mươi tuổi chưa phải già, chỉ cần muốn học điện thoại, máy tính, thanh toán mạng đều không khó. Những người nói lớn tuổi không biết dùng điện thoại, nói thẳng là lười, là ngu, không muốn tiếp nhận cái mới, ta khác bọn họ.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Giết Trương Hạo Nam các ngươi nhận bao nhiêu tiền?”

Chu Hiểu Hồng nghĩ, “Cọc năm vạn, nốt hai mươi lăm vạn.”

“Hạ Tuấn thì sao?”

“Hạ Tuấn thì nhiều hơn, cọc mười vạn, nốt ba mươi vạn.”

“Sát thủ là ai?”

“Ngươi hỏi người đứng sau hay sát thủ?”

“Ta đều muốn biết.”

“Chúng ta có quy tắc, chỉ nhận tiền không hỏi người thuê là ai, ta không rõ thân phận người thuê, chỉ cần tiền đến là được.” Chu Hiểu Hồng nhíu mày, về sát thủ, “Hắn gọi là Mã Sơn, nhưng các ngươi biết thân phận hắn, hắn cũng chưa chắc khai.”

Chương 1365: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Tại sao?”

Chu Hiểu Hồng hỏi lại, “Các ngươi chưa bắt hắn sao?”

“Giờ ta đang hỏi ngươi.”

Chu Hiểu Hồng giang tay, “Vì hắn là kẻ liều mạng, như ta đã coi thường sống chết.”

Dù chỉ nói đơn giản vài câu, Hàn Bân cơ bản có thể chắc chắn, người trước mặt là thành viên của tổ chức sát thủ ‘Trần Tam Mục’.

Hàn Bân nói, “Ta rất quan tâm đến tổ chức của các ngươi, ngươi nói chi tiết.”

“Ta có thể nói, nhưng giờ ta đã nhận tội, các ngươi nên thả Phong Nguyên Hoa.” Chu Hiểu Hồng đưa ra điều kiện.

“Chỉ cần ngươi khai rõ, tự nhiên sẽ trả lại trong sạch cho Phong Nguyên Hoa.” Hàn Bân nói.

Chu Hiểu Hồng thở phào, mặt thêm kiên quyết, “Vậy còn ta?”

“Chỉ cần ngươi hợp tác cảnh sát điều tra, chúng ta sẽ cho ngươi cơ hội lập công giảm án.”

Chu Hiểu Hồng hừ một tiếng, “Ta không dễ bị lừa vậy. Ta giờ nhận tội, nếu ta không khai thật, các ngươi xử tử hình ta cũng chấp nhận. Nhưng nếu ta hợp tác cảnh sát, các ngươi vẫn xử tử hình, ta làm gì chứ.”

Hàn Bân giải thích, "Giảm án dựa trên tội danh xác định, ngươi không khai rõ tình hình, chúng ta sao giúp ngươi giảm án. Cảnh sát chỉ điều tra, xử án là việc của tòa, ta không dám hứa chắc. Ta đảm bảo chỉ cần ngươi tích cực hợp tác điều tra, ta sẽ hết sức giúp ngươi giảm án."

Chu Hiểu Hồng im lặng một lúc, "Ngài muốn hỏi gì thì hỏi, ta sẽ tích cực hợp tác."

"Tổ chức các ngươi tên gì?"

Chu Hiểu Hồng nói một câu tiếng Anh, "ruavjia."

Hàn Bân mở sổ, "Ngươi đánh vần."

Chu Hiểu Hồng đọc từng chữ cái, Hàn Bân đối chiếu sổ tay.

"Ngươi vào tổ chức thế nào?"

Chu Hiểu Hồng nhìn lên trần nhà, "Nhiều năm rồi… khoảng mười lăm năm."

Hàn Bân ngạc nhiên, "Ngươi năm 2005 đã vào tổ chức này."

Chu Hiểu Hồng nhớ lại, "Khi đó, chồng ta đã mất, con trai vừa đỗ đại học, công ty chúng ta phá sản. Một mình nuôi con học đại học không dễ, sau một người bạn giới thiệu, ta vào tổ chức, mỗi quý được một khoản sinh hoạt phí."

"Bạn ngươi tên gì?"

"Mao Tiểu Phương."

Hàn Bân hỏi tiếp, "Nàng ở đâu? Các ngươi quen thế nào?"

"Nàng trước cũng làm ở đơn vị chúng ta, sau đi nước ngoài, ta vài năm không gặp."

Hàn Bân không khỏi nhíu mày, người ở trong nước còn dễ nói, nước ngoài thì khó với tới, "Nàng đi nước nào?"

“Úc.”

“Ngươi trong ruavjia phụ trách gì?”

“Ta chỉ là liên lạc viên, giống môi giới nhà đất. Liên hệ người thuê, hiểu yêu cầu của hắn, báo giá, thu tiền, liên lạc sát thủ.”

“Phân chia thế nào?”

Chu Hiểu Hồng nghĩ, “Nếu thù lao là 40 vạn, ta 15 vạn, sát thủ 15 vạn, còn lại 10 vạn nộp cho ruavjia.”

Hàn Bân hơi bất ngờ, “Tổ chức các ngươi đúng là có tâm, tỷ lệ chia cho các ngươi khá cao.”

Chu Hiểu Hồng chỉ xuống dưới, “Chúng ta kiếm chút tiền cực nhọc, ruavjia không coi trọng, hắn cần chúng ta ở đây.”

Hàn Bân nhướn mày, “Ý ngươi là gì?”

“Cụ thể ta không rõ.” Chu Hiểu Hồng suy nghĩ, “Không ai nói cho ta, nhiều việc ta tự nghĩ. ruavjia mạnh hơn ngươi tưởng, mạng lưới khắp thế giới, chỉ cần chúng ta ở đây, hắn ở nơi khác sẽ có lợi ích. Cụ thể lợi ích gì ta không rõ, nhưng chắc chắn hơn chút tiền thuê giết người này.”

Chu Hiểu Hồng nhún vai, “Ngươi coi chúng ta là công ty mạng, ngươi xem những công ty mạng gần đây lên sàn, có cái nào kiếm tiền, không phải đốt tiền của nhà đầu tư, chỉ cần duy trì chi phí, không cần lãi, báo cáo đẹp là lên sàn kiếm tiền.”

Chu Hiểu Hồng giọng như người từng trải, “Cảnh sát Hàn, ta khuyên ngài, công ty ruavjia của chúng ta mạnh hơn ngài tưởng, thành viên khắp toàn cầu, ngài không bắt hết được.”

Hàn Bân xoay bút, không để ý, “Không cần ngươi nhắc, năng lực có hạn, ta hiểu rõ. Ta có bao nhiêu năng lực, làm bấy nhiêu, tổ chức ruavjia các ngươi thế nào ta không lo, nhưng ở Cầm Đảo đừng hòng chạy thoát.”

Tổ chức sát thủ nghe thì đáng sợ, nhưng chỉ cần tìm được mạng lưới liên lạc, đội của Hàn Bân sẽ quét sạch.

Về thành viên nước ngoài, Hàn Bân không lo được, cũng không muốn lo.

Có bao nhiêu năng lực, ăn bấy nhiêu cơm.

Cầm bát cơm Cầm Đảo, sao phải lo cho người nước ngoài. Hắn muốn phá hoại nước ngoài thì phá.

Hàn Bân hỏi, "Ngươi tham gia bao nhiêu vụ giết người?"

Chu Hiểu Hồng cúi đầu im lặng, "Hai vụ."

"Không chỉ chứ."

"Thật chỉ có Trương Hạo Nam và Hạ Tuấn."

Hàn Bân nhìn kỹ Chu Hiểu Hồng, biết nàng khó đối phó, chắc chắn không chỉ phạm hai vụ, nhưng muốn nàng khai, phải có chứng cứ.

"Khương Tố Lệ."

Chu Hiểu Hồng nhíu mày, "Ai?"

"Thôn Nam Đường, Khương Tố Lệ."

Chu Hiểu Hồng lắc đầu, "Ta không biết."

"Đừng vội trả lời, ta giúp ngươi nhớ lại." Hàn Bân nói tiếp, "Khương Tố Lệ là phụ nữ trung niên, năm 2018 bị giết, nàng thích nói chuyện phiếm, thời gian trước khi chết có truyền tin đồn về một cô gái, hại gia đình cô gái không nhẹ.

Không lâu sau, nàng bị giết trong hầm, lưỡi bị cắt. Ngươi không thấy cách gây án này quen thuộc sao?"

"Lấy đạo của người trị người." Chu Hiểu Hồng mím môi, "Cách gây án này giống chúng ta giết Trương Hạo Nam và Hạ

Tuấn, nhưng ta không tham gia vụ này, ta đã nhận hai vụ, không ngại nhận vụ thứ ba.”

Hàn Bân thử tiếp, “Ngươi không nhận, không có nghĩa Mã Sơn không nhận?”

Chu Hiểu Hồng nói, “Đội trưởng Hàn, vụ này thật không liên quan đến ta, khi đó ta chưa quen Mã Sơn, Trương Hạo Nam là vụ đầu tiên chúng ta hợp tác.”

Chương 1366: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân để vụ án này sang bên, mở hồ sơ khác, "Nói về vụ Hạ Tuấn."

Chu Hiểu Hồng gật đầu, "Hạ Tuấn do chúng ta giết, ta nhận thuê, Mã Sơn thi hành."

Hàn Bân đề nghị, "Hy vọng ngươi giúp cảnh sát tìm ra người thuê giết Hạ Tuấn, có thể trước ngươi chưa cố tìm người thuê, nhưng ta tin ngươi có manh mối cảnh sát không biết, có thể giúp xác định đối phương."

"Ngươi muốn bắt người thuê đứng sau?"

"Tất nhiên."

"Đúng, vậy mới kết án, nếu không chưa hoàn chỉnh." Chu Hiểu Hồng lẩm bẩm, hỏi lại, "Nếu ta giúp cảnh sát tìm người thuê, có tính lập công không?"

"Tất nhiên tính."

"Để ta nghĩ." Chu Hiểu Hồng cúi đầu, nhớ lại.

Hàn Bân không vội, dù vụ Hạ Tuấn đã dần rõ, nhưng thiếu chứng cứ buộc tội người thuê.

Dù Hàn Bân nghiêng về Thang Khải Địch là hung thủ, nhưng không thể hoàn toàn loại trừ Tống Vận San.

Một lúc sau, Chu Hiểu Hồng nói, "Trước, ta không cố tìm người thuê, nhưng chúng ta luôn liên lạc qua Thiểm Ba, để tránh phần mềm phát hiện từ 'nhạy cảm', chúng ta thường

dùng giọng nói. Dù ta chưa gặp mặt, nhưng nghe giọng, chắc là nam thanh niên.”

Hàn Bân mở hồ sơ khác, “Nói về Mã Sơn. Ta cần biết cách liên lạc và chuyển tiền của các ngươi.”

Chu Hiểu Hồng nói, “Thật không bí ẩn như các ngươi tưởng, chúng ta dùng WeChat liên lạc, WeChat chuyển tiền, đơn giản, nhanh chóng, tránh phiền phức. Phiền phức tức là có thể lộ, tránh được thì tránh.”

“Tài khoản WeChat của Mã Sơn tên gì?”

“Gì Cũng Được.”

“Cái gì?”

“Ngài không nghe nhầm là Gì Cũng Được.”

Hàn Bân cười, “Tài khoản tên dễ nhớ, không lo trùng tên.”

Có manh mối này, hỏi cung Mã Sơn dễ hơn.

Trước, Mã Sơn thừa nhận giết Hạ Tuấn và Trương Hạo Nam, nhưng không nhận thuê giết người, tự nhận hành hiệp trượng nghĩa.

Nhiều người nghĩ, Mã Sơn nhận giết người, chắc chắn bị trừng phạt, sao còn giấu lý do giết người.

Đây liên quan đến tiền thuê giết. Nếu hành hiệp trượng nghĩa, Mã Sơn không có thu nhập bất hợp pháp, nhưng nếu thuê giết, cảnh sát không chỉ bắt hung thủ, còn phải tìm lại tiền thuê.

Hàn Bân đoán, đây là lý do Mã Sơn không nói thật.

Hết thẩm vấn, theo lời Chu Hiểu Hồng, Hàn Bân lập tức điều tra.

Sáng hôm sau.

Công an thành phố, phòng thẩm vấn số 3.

Hàn Bân lần nữa thẩm vấn Thang Khải Địch.

Thang Khải Địch liếm môi, nhìn quanh, dù không phải lần đầu đến đây, vẫn thấy không thoải mái.

Thang Khải Địch hít sâu, nhìn phía sau bàn thẩm vấn, "Đội trưởng Hàn, ngài giam ta lâu quá, quá hai mươi bốn giờ rồi, nên thả ta đi."

Hàn Bân nhìn hắn, "Ngươi muốn đi đâu?"

"Ài…" Thang Khải Địch thở dài, "Thật lòng, ta nhớ Hạ Tuấn, muốn đi thăm hắn, ngài giúp ta việc này được không?"

Hàn Bân hừ một tiếng, "Việc này ta không giúp được, ngươi không khai rõ, đừng hòng đi đâu."

Nghe vậy, Thang Khải Địch sốt ruột, "Đội trưởng Hàn, ta nói hết rồi, ngài còn bắt ta nói gì, ép ta nhận tội ngươi mới vui sao? Ta đã nói bao lần, không phải ta làm, nếu các ngươi nói là ta làm, thì đưa bằng chứng ra."

Hàn Bân vỗ tay, "Ngươi diễn tốt, ta cũng suýt tin."

Thang Khải Địch đấm ghế thẩm vấn, "Ta nói thật."

"Ngươi tự tin cảnh sát không tìm được bằng chứng sao?"

"Ha… vì ta ngay thẳng, không sợ, ta không làm." Thang Khải Địch khoanh tay, không lo ngại.

Hàn Bân giọng nặng, "Thang Khải Địch, chúng ta điều tra rõ, Hạ Tuấn bị ngươi thuê giết, chúng ta không chỉ bắt ngươi, liên lạc viên Trần Tam Mục và sát thủ đều bị bắt, và cả hai đều nhận tội, cung cấp nhiều chứng cứ bất lợi cho ngươi."

Thang Khải Địch ngẩn ra, cười gượng, "Các ngươi tìm được chứng cứ, tốt quá, vậy chứng minh ta trong sạch."

Hàn Bân nói tiếp, “Theo lời Trần Tam Mục, nàng và ngươi liên lạc qua Thiểm Ba, để tránh phần mềm phát hiện từ ‘nhạy cảm’, các ngươi dùng giọng nói. Chúng ta tìm được điện thoại của Trần Tam Mục, còn tin nhắn giọng nói của các ngươi, ta nghe rồi, rất thú vị.

Nếu ngươi quên, ta có thể giúp ngươi nhớ lại.”

Mồ hôi Thang Khải Địch chảy dài, vẫn cố chống cự, “Giọng nói gì, ta không biết ngươi nói gì.”

Hàn Bân lấy điện thoại, phát một đoạn ghi âm.

“A lô, ngươi là liên lạc viên của ruavjia?

Ta đây.

Ngươi xưng hô thế nào?

Ta gọi là Trần Tam Mục. Ngươi cần gì?

Ta muốn giết người.

Giết ai?

Người tên Hạ Tuấn.

Ngươi muốn hắn chết thế nào?

Ta muốn hắn chết đau đớn, phải hối hận, đúng rồi, cả con chó của hắn.

Được, thù lao năm mươi vạn.

Đắt vậy! Giảm được không?

Không được…”

Nghe ghi âm, Thang Khải Địch mặt như tro tàn, giọng ghi âm chính là hắn.

Trước, hắn cược Trần Tam Mục không giữ giọng nói, rõ ràng hắn thua.

“Cạch.” Hàn Bân tắt ghi âm, “Nghe rõ chưa, có cần phát lại?”

Thang Khải Địch nhắm mắt, yếu ớt nói, “Không cần, ta nhận ta thuê giết Hạ Tuấn.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Sao giết hắn?”

Thang Khải Địch mở mắt, trống rỗng, “Hắn… phản bội lời hứa, là kẻ phản bội, phản bội tình yêu chúng ta.”

“Lời hứa gì?”

“Hắn nói yêu ta mãi, chỉ yêu ta, nói tất cả thuộc về ta, còn nói sẽ mãi bảo vệ ta, mãi bên ta, dù chết?” Thang Khải Địch khóc, nức nở, “Ai ngờ, mới một năm, hắn thay đổi, đồ lừa đảo, hắn là lừa đảo.”

“Hạ Tuấn thay đổi thế nào?”

Thang Khải Địch mắt đẫm lệ, “Hắn muốn cắt đứt, lấy người phụ nữ họ Diêu.”

“Diêu Văn Hy?”

Chương 1367: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đúng, người đàn bà xấu xí, Hạ Tuấn vốn không thích nàng, qua lại để che đậy là gay, tìm người chắn."

Thang Khải Địch vẻ hối hận, "Gần đây, Hạ Tuấn nói muốn kết hôn.

Lúc đó ta ngơ ngác, ngây thơ hỏi, nước cho phép kết hôn đồng giới sao? Hạ Tuấn sững lại, rồi nói muốn lấy Diêu Văn Hy, ta lúc đó sững sờ, không ngờ hắn phản bội ta.

Ta hỏi hắn tại sao? Hắn nói xã hội không dung chúng ta, quá khó. Lấy phụ nữ dễ sống hơn, không muốn làm bố và chị thất vọng, nên chọn Diêu Văn Hy, còn khuyên ta tìm bạn gái."

Thang Khải Địch đấm ngực, vẻ đau khổ, "Lúc đó ta muốn chết, không tin những lời đó từ miệng Hạ Tuấn, đó còn là người ta yêu sao?

Ta không chấp nhận, cầu hắn đừng bỏ ta, đừng lấy người đàn bà đó, nhưng Hạ Tuấn từ chối, nói sau này chỉ làm bạn, nếu ta làm gì quá đáng, sẽ cắt đứt.

Ánh mắt lạnh lùng của hắn, ta vẫn nhớ, lúc đó ta tuyệt vọng, biết hắn không còn là người ta quen, không còn thuộc về ta."

Thang Khải Địch hít sâu, cười xen lẫn nước mắt, "Ta cố quên hắn, nhưng không được, không thể tha thứ phản bội, ngày ngày đau khổ, muốn trả thù… dùng cách tàn nhẫn nhất giết hắn và con chó Diêu Văn Hy."

“Tống Vận San thì sao, nàng đóng vai trò gì?”

“Ha ha…” Thang Khải Địch cười đau khổ, “Nàng giống ta, cũng khốn khổ, Hạ Tuấn không khác gì, ta có lỗi với nàng.”

“Nàng có tham gia vụ giết này?”

“Không.” Thang Khải Địch lắc đầu,

“Nàng không biết ta mượn thẻ làm gì, dễ tin, ta tặng vài món quà, ăn vài bữa, nàng tin ta, dù không ngây thơ, nhưng có phần ngốc.

Ta không nghĩ cảnh sát tra ra nàng, không định hại nàng, nhưng bị các ngươi tra ra, ta vì tự bảo vệ, đành thuận theo.”

Đến đây, vụ án cơ bản rõ ràng, Hàn Bân rời phòng thẩm vấn, giao lại việc cho đồng đội.

Vụ Trương Hạo Nam và Hạ Tuấn đã phá, chỉ còn vụ Khương Tố Lệ hai năm trước, vì thời gian dài, khó lấy chứng cứ.

Chìa khóa là Mã Sơn.

Trong xe hơi đen, Hàn Bân ngồi ghế sau, Triệu Minh lái, Vương Tiêu ghế phụ báo cáo.

“Chúng ta điều tra tài khoản WeChat ‘Gì Cũng Được’ của Mã Sơn, định kỳ chuyển tiền, mỗi lần chuyển cho một tài khoản cố định, đã tra thông tin.

Chủ tài khoản tên Tôn Hiểu Lệ, sinh năm 1986, không có công việc cố định, chỉ biết địa chỉ cư trú, khu vực ngoại ô Ngọc Hoa.”

Vương Tiêu nhìn đồng hồ, “Khoảng mười phút nữa tới nơi.”

Hàn Bân hỏi, “Người bình thường không ở nhà máy, có liên hệ đồn địa phương chưa?”

“Đồn nói, nhiều cư dân phản ánh, nhà máy nuôi nhiều chó, hay nghe tiếng sủa, không biết làm gì. Quốc gia quản không chặt, chưa có luật liên quan, đồn muốn quản cũng không được, chỉ tốn công vô ích.”

Mười phút sau, xe đến gần nhà máy, biển treo ‘Trạm cứu hộ chó yêu’, Hàn Bân không vào ngay, mà gặp cảnh sát địa phương.

Gặp mặt, hai bên giới thiệu đơn giản, phó trưởng đồn Tống Thiệu Huy chịu trách nhiệm.

“Đội trưởng Hàn, chào ngài.”

“Trưởng đồn Tống, cảm ơn các đồng chí.”

“Hàn đội, ngài khách sáo, hỗ trợ thành phố là trách nhiệm của đồn địa phương.” Tống Thiệu Huy cười, “Tổ trưởng Vương liên hệ, ta đích thân mang người đi điều tra, cư dân nói nhà máy nuôi nhiều chó, nhiều là chó hoang quanh đây, cũng thường có tình nguyện viên, nhưng ban ngày giúp đỡ, tối thường rời đi. Thường trực chỉ một phụ nữ, không biết tên, chắc họ Tôn, tình nguyện viên gọi là chị Tôn, khoảng ba mươi tuổi.”

Hàn Bân nói, “Trưởng đồn Tống, phiền ngài đi cùng, nếu họ hỏi, ngài nói là nhận khiếu nại của cư dân, khi chúng ta nắm rõ tình hình, sẽ nói chuyện thêm.”

“Không vấn đề, cư dân nhiều khiếu nại, giải quyết tiện thể.” Tống Thiệu Huy hỏi lại, “Đội trưởng Hàn, ngài điều tra gì?”

“Chúng ta điều tra vụ án hình sự, liên quan một người tên Tôn Hiểu Lệ, địa chỉ là nhà máy này.”

“Hiểu rồi, đi thôi.” Trưởng đồn Tống đáp, thấy Hàn Bân kiểm tra súng, biết chuyện không đơn giản, thêm phần lo lắng.

Nhưng việc đến đầu, không thể rút, chỉ còn cách yểm trợ.

Trưởng đồn Tống và Hàn Bân vừa đến gần nhà máy, chó sủa liên hồi, như người, một con sủa kéo theo đàn sủa.

Tống Thiệu Huy nhìn qua cửa sắt, thấy khắp sân toàn chó, có con nhốt lồng, con nhốt chuồng, con thả rông, ít nhất vài chục con.

Chưa gặp cảnh này, đầu tê dại, vô thức gõ cửa sắt.

Thật ra, gõ hay không cũng vậy, tiếng sủa đã thu hút người trong nhà máy.

Người ra là phụ nữ hơn ba mươi tuổi, Hàn Bân nhận ra ngay, chính là Tôn Hiểu Lệ.

Hàn Bân ra hiệu cho Tống Thiệu Huy.

Tôn Hiểu Lệ ra đến cổng, lớn tiếng hỏi, "Cảnh sát, các ngươi có chuyện gì?"

"Cho chó im lặng, cư dân quanh đây khiếu nại liên tục, ngươi nuôi nhiều chó, tiếng lớn, làm phiền biết không?" Tôn Hiểu Lệ vội nói, "Xin lỗi, chó sợ người lạ, không ác ý, ta sẽ bảo chúng im."

"Suỵt… không sủa…" Tôn Hiểu Lệ quát, tiếng sủa nhỏ dần.

Hai tình nguyện viên trẻ, một nam một nữ, giúp Tôn Hiểu Lệ nhốt chó thả rông vào chuồng.

Tôn Hiểu Lệ mở cửa, mời Tống Thiệu Huy và mọi người vào.

Thật ra, trước khi gõ cửa, Hàn Bân đã dặn Vương Tiêu mang người vòng qua bên kia, khi Hàn Bân thu hút chú ý, Vương Tiêu và đồng đội vào nhà máy, tìm người và đồ khả nghi.

Cửa mở, Hàn Bân và đồng đội vào, nhìn qua, không thấy gì khả nghi.

Hàn Bân hỏi, "Ngươi tên gì?"

"Ta là Tôn Hiểu Lệ."

"Ngươi phụ trách nơi này?"

Chương 1368: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đúng, cảnh sát, có vấn đề gì?”

“Ngươi có bao nhiêu người, sao nuôi nhiều chó vậy?”

Tôn Hiểu Lệ đáp, “Nhà máy chỉ mình ta phụ trách, cũng có nhiều tình nguyện viên và người tốt giúp, hai người này hôm nay đến giúp. Cảnh sát, ta biết chó có thể ồn, nhưng không cố ý, ta sẽ cố gắng dỗ.”

“Đưa giấy phép kinh doanh và giấy tờ liên quan, chúng ta kiểm tra.”

Tôn Hiểu Lệ khó xử, “Cảnh sát, đây không phải cơ sở kiếm lời, là trạm cứu hộ chó hoang, những chó này không mua, bị chủ vứt bỏ. Ta làm không vì tiền, chỉ thấy tội nghiệp chúng, không muốn chúng chết rét, chết đói.”

Nữ tình nguyện viên lên tiếng, “Cảnh sát, đừng làm khó chị Tôn, nàng tốt bụng, rất yêu thương. Nàng dành hết tình yêu cho chó, ta chưa thấy ai tốt vậy. Không có nàng, những chó này lại lang thang, thật đáng thương.”

Nam tình nguyện viên phụ họa, “Đúng vậy, chị Tôn làm những việc này không phải vì tiền, tự nhiên cũng không có giấy phép kinh doanh. Các ngươi xem những con chó này, mỗi ngày tiền ăn uống đã tốn vài trăm đồng. Dù có chúng ta, những tình nguyện viên này quyên góp, nhưng đôi khi quyên góp không kịp thời, còn phải để chị Tôn tự bỏ tiền túi ra. Nàng thật sự là một người tốt, thật không dễ dàng gì.”

Đúng lúc này, Hàn Bân nhận được gợi ý từ Vương Tiêu rằng hắn đã dẫn người lục soát nhà xưởng nhưng không phát hiện ra người khả nghi.

Hàn Bân mở đầu trực tiếp, "Bà Tôn, ngươi có quen biết Mã Sơn không?"

"Mã Sơn, Mã Sơn," Tôn Hiểu Lệ lẩm bẩm vài câu, nhíu mày nói, "Ta… không quen biết."

Hàn Bân thầm nghĩ, "Ngươi không quen biết, hắn còn nhiều lần chuyển tiền cho ngươi, lừa ai chứ?"

"Văng vẳng…" Tiếng chó sủa vẫn tiếp tục vang lên, làm cho người nghe cảm thấy khó chịu, thiết bị thu âm của máy ghi hình hành pháp cũng bị ảnh hưởng.

Hàn Bân đề nghị, "Bà Tôn, đổi chỗ khác để nói chuyện đi, chỗ này ồn quá."

Tôn Hiểu Lệ nhìn xung quanh những con chó, nói vài câu với hai tình nguyện viên yêu chó, sau đó theo Hàn Bân và những người khác rời đi.

Mọi người lên chiếc xe cảnh sát, lái đi vài trăm mét, tiếng chó sủa dần dần nhỏ lại, ít nhất không còn ảnh hưởng đến việc giao tiếp nữa.

Xe cảnh sát khá rộng rãi, có thể làm nơi tạm thời để ghi chép.

Hàn Bân mở đầu trực tiếp, "Bà Tôn, chúng ta đến đây hôm nay có hai lý do, thứ nhất là khiếu nại của cư dân xung quanh, hành động từ thiện của ngài, chúng ta cũng rất ngưỡng mộ. Nhưng tiếng chó sủa thực sự rất lớn, các hộ gia đình xung quanh đã nhiều lần khiếu nại, việc này nhìn thì nhỏ nhưng giọt nước chảy mãi cũng mòn đá, nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống của cư dân xung quanh."

“Đúng, ta hiểu, ta cũng thấy rất ngại, khi ta chọn nhà xưởng này, cũng thấy nó khá xa thành phố, khá hẻo lánh. Nhưng cũng không phải quá xa, tình nguyện viên yêu chó đến cũng khá thuận tiện, thật sự suy nghĩ chưa thấu đáo. Thời gian này ta cũng định thuê lại một xưởng khác để nuôi những con chó lang thang này, lần này sẽ chọn ngoài làng, như vậy sẽ không ảnh hưởng đến người khác.”

Tống Thiệu Huy nghe thấy vấn đề đã được giải quyết, lập tức nói, “Cảm ơn ngươi đã hợp tác.”

“Nên mà, làm phiền các ngươi rồi.” Tôn Hiểu Lệ lộ ra vẻ xin lỗi, có chút đáng thương.

Tôn Hiểu Lệ mặc dù không phải là rất xinh đẹp, nhưng thuộc loại dễ nhìn, dễ gây thiện cảm.

Hàn Bân tiếp tục nói, “Chúng ta đến đây với mục đích thứ hai là muốn tìm hiểu một chút về Mã Sơn.”

Tôn Hiểu Lệ do dự một lúc, “Mặc dù ta tiếp xúc qua không ít tình nguyện viên, nhưng thực sự chưa từng nghe qua cái tên Mã Sơn, cảnh sát đồng chí, ngài có phải nhầm rồi không.”

Hàn Bân lấy ra một tấm ảnh từ túi công văn, “Người này ngươi có nhận ra không?”

Tôn Hiểu Lệ nhận lấy tấm ảnh, chỉ nhìn một cái, đôi mày nhíu lại, “Đây… đây không phải là Kha Vĩ Thành sao?”

Hàn Bân nhận ra Mã Sơn có thể dùng tên giả, “Ngươi chắc chắn hắn tên Kha Vĩ Thành?”

Tôn Hiểu Lệ chắc chắn, “Đúng, ta chắc chắn, hắn cũng là một tình nguyện viên yêu chó, thường xuyên đến trạm cứu trợ của ta giúp đỡ.”

Hàn Bân chạm vào cằm, nghĩ đến con chó Alaska bị giết, điều này không giống như hành vi của một tình nguyện viên

yêu chó, có lẽ Mã Sơn không phải là kẻ giết người thật sự, hoặc Mã Sơn không thực sự thích chó, vậy mục đích hắn đến trại chó là gì?

"Mã Sơn có từng chuyển khoản cho ngươi qua WeChat không?"

"Đúng, hắn là một người rất có lòng, mỗi khoảng thời gian đều quyên góp tiền và vật phẩm cho chó, hầu như mỗi tuần đều đến hai ba lần, nhưng thời gian gần đây khá bận, đã một thời gian không đến."

"Đặc biệt có lòng mà là kẻ giết người?" Hàn Bân cảm thấy có chút mỉa mai.

Dùng tiền kiếm được từ việc giết người để mua thức ăn cho chó, nhìn thế nào cũng không giống hành vi của người bình thường.

Hàn Bân hỏi, "Ngươi biết bao nhiêu về Kha Vĩ Thành? Hắn làm nghề gì?"

Tôn Hiểu Lệ nghĩ một lúc, "Bởi vì hắn thường xuyên đến giúp đỡ, ta cũng từng hỏi có ảnh hưởng đến công việc của hắn không. Hắn nói mình là người làm nghề tự do, thời gian làm việc tương đối tự do, có lúc mệt mỏi công việc, chỉ muốn ở cùng với chó, cảm thấy rất thoải mái. Nghe hắn nói vậy, ta cũng không hỏi thêm chi tiết."

"Hắn đã quyên góp bao nhiêu tiền cho trạm cứu trợ?"

Chương 1369: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Cái này… ta cũng không nhớ rõ, nhưng ta có ghi lại, về nhà kiểm tra một chút là biết ngay."

"Khoảng bao nhiêu?"

"Cộng lại chắc cũng khoảng mười mấy ngàn."

Triệu Minh có chút ngạc nhiên, "Nhiều tiền như vậy, đây chỉ là quyên góp của một tình nguyện viên thôi, thức ăn cho chó có đắt đến vậy không?"

Tôn Hiểu Lệ vẻ mặt nghiêm túc, "Cảnh sát đồng chí, ta biết ngài đang nghĩ gì, nhưng mỗi khoản quyên góp cho trạm cứu trợ chó đều được ghi chép rõ ràng, ta chưa bao giờ dùng một xu nào, ta dám thề rằng tất cả số tiền đều được dùng cho chó, thậm chí có khi quyên góp ít, ta còn phải bỏ tiền túi ra.

Khẩu phần ăn của chó khá lớn, những con chó lớn ăn nhiều hơn người, chó lớn ăn nhiều hơn cả lượng ăn của người bình thường, vài chục con chó mỗi ngày tiền ăn uống không rẻ. Và đây mới chỉ là chi phí cơ bản, khi chó bị bệnh, chúng ta phải chữa trị, cho chúng uống thuốc, tiêm vaccine, mua đồ chơi, tổng chi phí thật sự không rẻ."

Hàn Bân hỏi, "Bà Tôn, ngài làm nghề gì?"

"Trước đây ta làm việc ở một công ty thương mại, cũng thuộc loại nhân viên văn phòng."

"Ngươi khi nào, và vì lý do gì xây dựng trạm cứu trợ chó lang thang này?"

“Từ nhỏ ta đã thích động vật, gia đình ta nuôi mèo, chó, thỏ, cá vàng, chim, nhưng ta thích chó nhất. Ta vẫn nhớ hồi nhỏ, gia đình ta có một con chó lớn, gọi là Đậu Đậu, nhìn rất dữ nhưng đối với ta rất tốt, chưa bao giờ sủa ta, thường xuyên vẫy đuôi cọ xát vào người ta…” Nói đến đây, Tôn Hiểu Lệ lộ ra vẻ buồn bã,

“Sau đó, nó bị xe đâm chết, ta vẫn nhớ cảnh tượng đó, nó nằm trong vũng máu, rất tuyệt vọng, mắt còn rơi lệ. Ta khi đó rất đau lòng, nó là bạn tốt nhất, người bạn thân thiết nhất của ta, ta khóc ngất đi.

Sau đó, ta không dám nuôi chó nữa, không phải không yêu, mà là quá yêu. Không muốn trải qua sự chia ly đó nữa, quá đau khổ.”

Tôn Hiểu Lệ lau nước mắt, “Xin lỗi, để các ngươi cười chê, ta thực sự coi Đậu Đậu như người thân.”

Hàn Bân đưa nàng một tờ giấy, “Không sao, ngươi cứ tiếp tục nói.”

“Thực ra, cuộc đời ta rất bình thường, chỉ là đi học, đi làm, không khác gì người khác. Dù ta không nuôi chó nữa, nhưng bạn học và đồng nghiệp của ta có nuôi chó, ta đến nhà bọn họ cũng sẽ chơi với chó, cảm thấy rất thân thiết, nhưng vẫn chưa thể vượt qua, vẫn không dám nuôi chó…

Cho đến năm năm trước, ta thấy một con chó lang thang trên đường, nó rất giống con chó Đậu Đậu của ta hồi nhỏ, nó rất bẩn, rất gầy, còn bị bệnh ngoài da, tìm thức ăn trong thùng rác. Ta thấy cảnh này, cảm thấy đau lòng lắm.

Ta vào cửa hàng tiện lợi mua một gói xúc xích, nó ăn rất vui vẻ, ăn từng miếng lớn, giống như Đậu Đậu nhà ta, vừa ăn vừa vẫy đuôi. Lúc đó… ta không biết cảm giác trong lòng mình là gì, nó đói lắm, ăn hết cả gói xúc xích.”

Tôn Hiểu Lệ cười trong nước mắt, tiếp tục nói, "Nó ăn xong xúc xích, ta vẫy tay chào, đi chưa xa lắm, ta phát hiện nó đi theo ta. Lúc đó ta cũng không để ý, cứ tiếp tục đi, đi một đoạn đường nữa phát hiện nó vẫn theo ta. Biểu cảm của nó khi đó ta vẫn nhớ, giống như một đứa trẻ không còn mẹ, nó khao khát được yêu thương, khao khát được nhận nuôi.

Nó luôn theo ta, cùng ta đến tận cửa nhà, lúc đó ta do dự rất lâu, nhưng nhìn vào ánh mắt khao khát của nó, không nỡ đuổi nó đi, ta đành đem nó về nhà nuôi. Đây cũng là con chó lang thang đầu tiên ta nhận nuôi, ta đặt tên cho nó là Tiểu Đậu.

Sau đó, ta phát hiện trong thành phố này có nhiều chó lang thang hơn ta tưởng, ta biết nhiều người không thích chó lang thang, nhưng chó không có tội, chúng cũng không muốn trở thành chó lang thang, chúng bị chủ nhân bỏ rơi, chúng thật sự rất đáng thương.

Thế là, ta bắt đầu nhận nuôi chó lang thang, từ Tiểu Đậu ta đã nhận nuôi năm sáu con chó lang thang nữa, lúc này bạn trai của ta đã có ý kiến, bảo ta đừng tiếp tục nhận nuôi nữa, vì trong nhà đầy lông chó, hàng xóm cũng bắt đầu khiếu nại, phàn nàn về tiếng chó sủa quá lớn.

Nhưng những con chó lang thang này quá đáng thương, ta không cứu chúng, chúng có thể sẽ chết ở góc nào đó, ta tiếp tục nhận nuôi chó lang thang, sau đó, bạn trai của ta rời đi. Hàng xóm khiếu nại ngày càng nhiều, thường có người đến gây gổ, ta không ở được, phải dọn ra khỏi khu dân cư.

Rồi sau đó, ta thuê lại nhà xưởng này, còn có nhiều tình nguyện viên yêu chó như ta, họ cũng gặp phải vấn đề như ta, muốn nhận nuôi chó nhưng vì nhiều lý do không thể, họ đem chó đến trạm cứu trợ của ta, số lượng chó lang thang ta nhận nuôi ngày càng nhiều. Để chăm sóc chúng tốt hơn, ta cũng nghỉ việc.

Ta biết, các ngươi sẽ nghĩ ta rất ngốc. Nhưng… không cách nào khác, bầy chó này cần ta, nếu ta buông tay… chúng có thể sẽ chết hết.”

Hàn Bân dù không hiểu được hành vi của nàng, nhưng thế giới lớn như vậy, luôn có những người khác biệt, “Ngươi và Mã Sơn, cũng chính là Kha Vĩ Thành quen nhau thế nào?”

Tôn Hiểu Lệ hồi tưởng, “Chúng ta cũng coi như là duyên từ chó, có một ngày ta đang cho chó ăn trong xưởng, hắn tự tìm đến hỏi đây có phải trạm cứu trợ chó lang thang không, còn nói muốn quyên tặng một ít thức ăn cho chó. Khi đó là ta tiếp đón hắn, từ đó chúng ta quen nhau. Hắn thường đến trạm cứu trợ giúp đỡ, có khi quyên tiền, có khi mua trực tiếp thức ăn cho chó, hắn là một người rất nhiệt tình, tốt bụng, ta cũng rất biết ơn hắn.

Chương 1370: Tiêu Đề 《Ẩn》

Cảnh sát đồng chí, các ngươi tìm hắn có việc gì?”

Nhiệt tình? Tốt bụng? Nếu không phải đối phương nhận diện qua ảnh, Hàn Bân còn nghi ngờ nói đến người khác.

Sau một hồi điều tra, Hàn Bân không phát hiện trạm cứu trợ và Tôn Hiểu Lệ có vấn đề gì.

Nhưng Mã Sơn mà nàng nói và kẻ giết người Mã Sơn mà Hàn Bân biết như hai người hoàn toàn khác biệt.

Hàn Bân cũng hỏi dò một chút, nhưng không nhận được lời giải thích hợp lý từ Tôn Hiểu Lệ, có lẽ chỉ có Mã Sơn mới nói rõ được.

Tại sao một kẻ giết người lạnh lùng lại nhiệt tình với chó như vậy?

Không, xét trường hợp con chó Alaska bị giết, chính xác mà nói là nhiệt tình với những con chó lang thang mà Tôn Hiểu Lệ nhận nuôi.

Là vì chó lang thang, hay vì bản thân Tôn Hiểu Lệ, có lẽ chỉ có Mã Sơn mới biết.

Hướng đi của tiền công đã rõ, mặc dù chưa rõ tại sao Mã Sơn chuyển tiền cho trạm cứu trợ chó lang thang, nhưng tầm quan trọng của trạm cứu trợ chó lang thang đối với Mã Sơn là không thể phủ nhận.

Tất cả đều là tiền đổi bằng mạng sống, dù là mạng của người khác, nhưng vẫn là mạng người, dùng tiền từ việc giết

người để nuôi chó lang thang, nghe có vẻ mỉa mai, nhưng lại thực sự xảy ra.

Về đến Sở Công an thành phố, Hàn Bân một lần nữa thẩm vấn Mã Sơn.

Không khác nhiều so với lần gặp trước, vẻ mặt của Mã Sơn còn thêm một chút thản nhiên, dường như hắn đã chấp nhận kết quả này.

Hàn Bân mở đầu trực tiếp, "Mã Sơn, ngươi thừa nhận việc giết Trương Hạo Nam và Hạ Tuấn không?"

Mã Sơn trả lời, "Ta thừa nhận."

"Ngươi tại sao giết họ?"

Mã Sơn thở dài, "Đội trưởng Hàn, ta đã nói rồi, hai người này tự mình phạm sai lầm, ta chỉ thay trời hành đạo, mặc dù cách thức có phần mạnh mẽ, nhưng cũng là để cảnh tỉnh thế nhân."

Hàn Bân hừ một tiếng, "Ngươi có thích chó không?"

Mã Sơn sững lại, "Đội trưởng Hàn, ngài sao lại hỏi chuyện này?"

"Hỏi ngươi cái gì thì trả lời cái đó."

"Cũng được."

"Thế sao ngươi lại giết chó của Hạ Tuấn?"

"Chó cũng như người, phạm lỗi thì phải bị trừng phạt."

Hàn Bân bất ngờ hỏi, "Những con chó lang thang ở trạm cứu trợ chó của ngươi có phạm lỗi không?"

Mã Sơn há hốc miệng, mãi không trả lời.

Hàn Bân tiếp tục hỏi, "Ngươi và Tôn Hiểu Lệ có quan hệ gì?"

“Ai… sao các ngươi…” Mã Sơn lộ vẻ căng thẳng, sắc mặt thay đổi liên tục, thở dài, “Các ngươi làm sao mà điều tra được?”

“Chu Hiểu Hồng, à, phải gọi là Trần Tam Mục đã bị bắt rồi, hắn cũng khai ra ngươi, chúng ta không chỉ tìm được Tôn Hiểu Lệ, còn phát hiện ngươi chuyển tiền giết người cho nàng.” Hàn Bân chuyển giọng, giọng sắc bén, “Tôn Hiểu Lệ cũng là đồng phạm của ngươi?”

Mã Sơn vội phủ nhận, “Không, Tôn Hiểu Lệ không liên quan gì đến hai vụ án này, điều này ta có thể thề với trời.”

“Ngươi thừa nhận đã nhận tiền chuyển khoản từ Trần Tam Mục?”

Mã Sơn tay phải run lên một chút, “Các ngươi đã điều tra rõ ràng, ta cũng không có gì giấu giếm nữa, nhưng ta muốn cầu xin các ngươi một chuyện, chỉ cần các ngươi đồng ý, ta nhất định sẽ hợp tác với cảnh sát, khai ra tất cả những gì ta biết.”

“Chuyện gì?”

“Phần lớn số tiền đó ta đã tiêu, còn một phần nhỏ đã quyên góp cho trạm cứu trợ chó lang thang, tiền còn lại trong tài khoản các ngươi tùy ý xử lý, nhưng số tiền quyên góp cho trạm cứu trợ chó, mong các ngươi đừng truy thu.”

“Cho ta một lý do?”

“Số tiền đó đã được dùng để mua thức ăn cho chó, coi như làm việc thiện, chó đã ăn vào bụng rồi, không thể lấy lại được.”

“Theo ta được biết, Tôn Hiểu Lệ là người phụ trách trạm cứu trợ đó, chó không có tiền, chúng ta có thể đòi nàng.”

“Không được.” Mã Sơn trợn to mắt, “Tôn Hiểu Lệ vô tội, nàng không biết gì về nguồn gốc số tiền này, ta cầu xin các ngươi đừng làm khó nàng.”

“Tại sao ngươi quyên tiền cho trạm cứu trợ chó lang thang?”

“Ta… ta thích chó! Ta không nỡ nhìn thấy chó lang thang chết đói.”

Hàn Bân cười, “Ngươi giết chết con chó Alaska của Hạ Tuấn, ta không thấy ngươi thích chó lắm, chúng ta không ngốc, nếu ngươi không thành thật khai báo, vụ án không có lời giải thích hợp lý, cảnh sát cũng sẽ điều tra đến cùng. Chúng ta đã mời Tôn Hiểu Lệ đến sở, việc nàng rời đi khi nào và bị thẩm vấn đến mức nào còn tùy thuộc vào tiến trình điều tra vụ án.”

Mã Sơn nghe ra ẩn ý của Hàn Bân, hắn hiểu rằng Hàn Bân đã nhìn thấu, biết rằng điều hắn quan tâm không phải là chó lang thang, “Ta thích Tôn Hiểu Lệ, thích tất cả mọi thứ của nàng, thấy nàng cố gắng cứu giúp chó lang thang, ta cũng muốn đóng góp một phần. Số tiền đó thực sự quyên góp cho trạm cứu trợ chó lang thang, Tôn Hiểu Lệ không tiêu một đồng nào của ta. Nếu nàng thực sự tiêu tiền của ta, thì đó không phải là Tôn Hiểu Lệ mà ta thích.”

“Ngươi và Tôn Hiểu Lệ đã phát triển đến mức nào rồi?”

“Chúng ta chỉ là bạn bình thường, ta thường đến trạm cứu trợ giúp đỡ, nhưng chưa bao giờ tiến xa hơn, khi ở trạm cứu trợ chúng ta cũng chỉ nói chuyện về chó, nàng thực sự rất nhân hậu, rất hiền lành. Ta biết mình không xứng với nàng, cũng không nghĩ sẽ có gì với nàng, thậm chí ta còn không dám nói chuyện với nàng, chỉ cần nhìn từ xa là ta thấy hạnh phúc rồi.” Mã Sơn nở một nụ cười khổ, “Ta như vậy có phải là rất ngốc, rất đáng cười không.”

Chương 1371: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ngốc hay không Hàn Bân không biết, nhưng hắn thật sự không hiểu hành vi của đối phương, "Ngươi và Tôn Hiểu Lệ quen nhau thế nào?"

Mã Sơn chìm vào ký ức, "Mùa hè năm ngoái, ngoài trời mưa to, ta đang ăn đồ nướng ở một quán, uống rượu, khi đó ta rất mông lung về cuộc sống, thậm chí có lúc muốn tự tử. Thời đại này sống thì dễ nhưng sống hạnh phúc thì khó, ta không có bạn bè, ít liên lạc với gia đình, mỗi ngày ta chỉ biết uống rượu, tỉnh lại thì tự hỏi mình sống để làm gì, ý nghĩa của cuộc sống là gì, cảm thấy mọi thứ xung quanh đều lạnh lẽo, rất cô đơn.

Ta không biết các ngươi có hiểu những gì ta nói không, cũng có thể ta là người hỗn loạn, nếu không ta cũng sẽ không sống một cuộc đời buồn cười như vậy.

Chính lúc đó, ta lần đầu tiên thấy Hiểu Lệ, nàng đang cứu giúp một con chó lang thang trên đường đối diện. Con chó đó bị thương ở chân, nàng băng bó cho nó, còn cho nó ăn, thà mình bị mưa ướt còn che ô cho con chó. Khoảnh khắc đó… ta cảm thấy ấm áp, như thể ta chính là con chó lang thang không nhà cửa đó.

Mặc dù câu chuyện này nghe có vẻ buồn cười, các ngươi có thể không hiểu, nhưng… chỉ cần Hiểu Lệ ở bên ta, ta cảm thấy ấm áp, không còn cô đơn như trước, ta… rất thích cảm giác ở bên nàng.

Nhưng ta cũng hiểu, ta không xứng với nàng, ta là một kẻ không có tương lai, ta không thể mang lại hạnh phúc cho nàng, điều ta có thể làm là lặng lẽ bảo vệ nàng, chúc phúc cho nàng, giúp đỡ nàng, chỉ cần được thường xuyên nhìn thấy nàng… ta đã cảm thấy đủ."

Hàn Bân nói, "Ngươi tại sao giấu mục đích giết người của mình?"

Mã Sơn trả lời, "Ta không muốn các ngươi điều tra ra số tiền đó, càng không muốn liên lụy đến Tôn Hiểu Lệ, ta không sợ chết, chỉ muốn trước khi chết có thể để lại ấn tượng tốt cho nàng, chứ không phải là kẻ giết người."

Hàn Bân nhìn chằm chằm vào Mã Sơn, bất ngờ hỏi, "Ngươi có quen Khương Tố Lệ không?"

Mã Sơn liếm môi, "Người phụ nữ ở Thôn Nam Đường?"

"Quả nhiên là ngươi làm."

"Đúng, là ta… giờ cũng chẳng có gì để giấu nữa."

"Nói đi, tại sao ngươi giết Khương Tố Lệ?"

"Ngài có thể hứa không truy cứu số tiền đó, không nói việc của ta cho Tôn Hiểu Lệ không?"

Hàn Bân trả lời thật lòng, "Chuyện này ta cũng không quyết định được, ta sẽ giúp ngươi xin, theo tình hình hiện tại, dù có truy tiền cũng không lấy lại được. Nếu ngươi hợp tác điều tra, có thành tích, chúng ta có thể không truy cứu số tiền, thậm chí không nói cho Tôn Hiểu Lệ biết những gì ngươi đã làm."

Mã Sơn cảm kích, "Cảm ơn, rất cảm ơn ngài, chỉ cần ngài giúp ta việc này, ta sẽ làm theo mọi yêu cầu của ngài."

Hàn Bân gật đầu, "Ngươi tại sao giết Khương Tố Lệ?"

“Ta bị người khác sai khiến.”

“Công ty Ruavjia của Chu Hiểu Hồng?”

“Không, khi đó ta chưa gia nhập công ty Ruavjia.”

Hàn Bân có chút bất ngờ, “Ai?”

“Trương Đằng Xung.”

Hàn Bân lần đầu nghe cái tên này, ghi lại trong sổ, “Hắn làm gì? Ngươi và hắn quen nhau thế nào?”

“Hắn là đồng nghiệp cũ của ta, chúng ta quen nhau ở công trường.”

“Hắn giờ ở đâu?”

“Đi xuất khẩu lao động rồi.”

“Đi nước nào?”

“Úc.”

“Có đi chính ngạch không?”

Mã Sơn nhún vai, “Cái đó ta không rõ.”

“Ngươi gia nhập công ty Ruavjia thế nào?”

Mã Sơn nói, “Là một cơ hội tình cờ, Trương Đằng Xung đi nước ngoài vẫn thỉnh thoảng liên lạc với ta, giới thiệu cho ta trang web này, còn nói nếu ta thiếu tiền thì có thể ứng tuyển làm sát thủ. Còn nói rằng ở nước ngoài việc này rất phổ biến, giống như xin việc bình thường.

Ban đầu, ta cũng không tin lắm, chỉ xem như trò đùa, kết quả là thực sự được nhận vào. Thậm chí lúc đó ta cũng không xem trọng, cho đến khi công ty bắt đầu gửi tiền cho ta, ban đầu là năm nghìn mỗi tháng, sau đó là hai mươi nghìn mỗi quý, tết còn có tiền thưởng hai mươi nghìn.

Khi đó ta sững sờ, chưa làm gì đã được phát tiền, một năm được hơn mười vạn, nhiều hơn ta làm công trước kia. Họ yêu cầu rất đơn giản, chỉ gửi cho ta một cuốn sổ tay học tập, bảo ta theo đó mà huấn luyện, thực ra ta có muốn lười biếng, họ cũng không biết.

Nói thật, ta cũng thấy bất an, từ nhỏ đến lớn chưa từng có cuộc sống tốt, không tin có chuyện tốt như vậy, ngược lại còn thấy sợ.

Quả nhiên, trước đó không lâu Trần Tam Mục liên lạc với ta, bảo ta đi giết Trương Hạo Nam và Hạ Tuấn, lúc đó ta mới phát hiện mình không có cách từ chối."

Hàn Bân suy nghĩ một lát, "Ngươi và Trương Đằng Xung tại sao giết Khương Tố Lệ?"

"Trương Đằng Xung quen chồng của Khương Tố Lệ, ta nhớ hình như là Đường Văn Diệu, trước đây họ cũng làm cùng công trường, có lần uống rượu, Đường Văn Diệu than thở rằng Khương Tố Lệ lòng lang dạ sói, còn nhắm vào nhà đất tái định cư của hắn, nói nếu dám cho con hoang căn nhà đó, sẽ giết Khương Tố Lệ.

Trương Đằng Xung nghe thấy, mang theo ta làm việc này, còn từ Đường Văn Diệu lấy được mười vạn."

Hàn Bân nói, "Nói rõ quá trình phạm tội của các ngươi."

Mã Sơn hồi tưởng, "Chúng ta trước đó đã thăm dò nhà Đường Văn Diệu, cũng biết nhà Đường Văn Diệu có hầm, chiều hôm đó chúng ta trèo tường vào, bắt Khương Tố Lệ vào hầm, trói nàng vào ghế, cắt lưỡi, bịt miệng, để nàng tự sinh tự diệt trong hầm."

"Ngươi có bằng chứng gì nói Đường Văn Diệu thuê giết vợ? Hắn thanh toán thế nào?"

Chương 1372: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Thanh toán tiền mặt, để tránh Đường Văn Diệu lật lọng, Trương Đằng Xung lúc đó ghi âm."

"Băng ghi âm để ở đâu?"

Mã Sơn do dự một chút, "Chôn cùng với công cụ gây án."

"Chôn ở đâu?"

"Thôn Nam Đường, phía bắc có công viên nhỏ, chúng ta chôn ở đó."

"Công viên tên gì?"

"Không biết, hình như không có tên."

"Cụ thể chôn ở chỗ nào trong công viên?"

"Công viên có núi giả, không hẳn là núi giả, chỉ là một gò đất lớn, trên đó có xây lầu, chúng ta đào hố ở phía đông gò, rồi chôn vào."

"Chôn những gì?"

"Dao, kéo, áo khoác dính máu, ổ cứng di động, găng tay, những thứ khác ta không nhớ rõ, Trương Đằng Xung là chủ mưu, ta chỉ làm trợ thủ."

Hàn Bân truy hỏi, "Ngươi nghĩ Trương Đằng Xung và công ty Ruavjia có liên quan không?"

"Ta không rõ, trước đó ta cũng nghi ngờ, nhưng hắn không thừa nhận. Hắn nói vì đã giết người, mới quan tâm đến công ty

Ruavjia. Sau đó ta cũng không phát hiện hắn có liên lạc trực tiếp với công ty Ruavjia.”

Hàn Bân chìm vào suy nghĩ, hắn từng tiếp xúc với hai người của công ty Ruavjia.

Một là Chu Hiểu Hồng, người còn lại là Mã Sơn.

Quá trình gia nhập công ty Ruavjia của Chu Hiểu Hồng rất rõ ràng, đồng nghiệp cũ của nàng, Mao Tiểu Phương, giới thiệu nàng gia nhập công ty này, có thể nói là người quen giới thiệu.

Mao Tiểu Phương được coi là người dẫn đường cho Chu Hiểu Hồng.

Trong mắt Hàn Bân, vai trò của Trương Đằng Xung tương tự Mao Tiểu Phương, chỉ là kín đáo hơn, việc giết Khương Tố Lệ giống như một cuộc thử thách, việc ứng tuyển sau đó chỉ là thủ tục, nếu không, công ty nào cũng không ngốc, sẽ không dễ dàng phát tiền.

Tất nhiên, tất cả chỉ là suy đoán của Hàn Bân, Trương Đằng Xung đã chạy ra nước ngoài, muốn chứng minh điều này rất khó, trước mắt việc cấp bách vẫn là làm rõ vụ án.

Sau khi lấy được lời khai của Mã Sơn, Hàn Bân và Chu Gia Húc chia làm hai đường, Hàn Bân dẫn Mã Sơn đi tìm công cụ gây án và băng ghi âm, Chu Gia Húc dẫn người bắt Đường Văn Diệu.

Trên đường đi, Hàn Bân có chút lo lắng, dù sao cũng đã hai năm, không ai dám đảm bảo công cụ gây án chôn dưới đất có bị hư hại không.

Hàn Bân đến công viên trước, trong công viên có vài người đang đi dạo, đều là người già sống gần đó, với sự hỗ trợ của đồn cảnh sát địa phương, công viên nhanh chóng được giải tỏa và cảnh giới.

Dưới sự chỉ dẫn của Mã Sơn, xác định được vị trí đại khái, Hàn Bân dẫn đội viên đào bới tại hiện trường, đội kỹ thuật đứng bên chỉ đạo.

Mười phút sau, một đội viên tìm thấy vật khả nghi, được bọc trong túi dệt đã mục, bên trong có hai chiếc áo khoác nam, bên trong áo dường như bọc thứ gì.

Mã Sơn nhìn thấy những thứ này, đầu cúi gằm xuống, "Đúng, chính là đây."

Hàn Bân thở phào nhẹ nhõm, ra hiệu, "Giao hiện trường cho đội kỹ thuật."

Dưới sự thao tác chuyên nghiệp của đội kỹ thuật, từng công cụ gây án hiện ra trước mắt mọi người, có những bằng chứng sắt thép này, vụ án hai năm cũng tuyên bố phá xong.

……

Sáng hôm sau.

Phòng họp Sở Công an thành phố.

Phó cục trưởng Phùng Bảo Quốc ngồi ở vị trí chính, Đinh Tích Phong và Hàn Bân ngồi hai bên.

Khi các nghi phạm lần lượt bị bắt giữ, vụ án giết người thuê phức tạp này cũng bước vào giai đoạn kết thúc.

Cuộc họp bắt đầu, Phùng Bảo Quốc nói, "Đối với loạt vụ án này, cấp trên của sở luôn quan tâm. Để tránh gây thêm áp lực cho các điều tra viên tuyến đầu, ta rất ít khi tham gia các cuộc họp tóm tắt vụ án, nhưng cũng luôn thông qua nhiều kênh để hiểu rõ tình hình vụ án, nắm rõ tiến trình vụ án.

Đây là cuộc họp tóm tắt cuối cùng của vụ án, ta đại diện cho lãnh đạo Sở Công an nói một lời cảm ơn 'Các ngươi đã vất vả rồi'."

“Hoan hô…” Mọi người vỗ tay.

Đinh Tích Phong tiếp lời, “Lần này có thể phá án thành công, ngoài sự nỗ lực của các đội viên tuyến đầu, cũng không thể thiếu sự hỗ trợ của lãnh đạo sở. Ta ở vị trí này nhìn thấy rõ, nếu không có lãnh đạo sở làm hậu thuẫn, công việc điều tra của chúng ta cũng khó mà tiến hành thuận lợi.”

Hàn Bân cười nói, “Đội trưởng nói đúng, ta đại diện cho đội viên đội điều tra hình sự số hai cảm ơn hai vị lãnh đạo và các lãnh đạo sở đã hỗ trợ, giúp đỡ.”

Phùng Bảo Quốc cười, “Ta sẽ truyền đạt lời cảm ơn của mọi người, được rồi, chúng ta bắt đầu cuộc họp chính thức.”

Đinh Tích Phong ra hiệu cho Hàn Bân, “Hàn Bân, ngươi nói đi.”

“Vâng.” Hàn Bân tổ chức ngôn từ, lớn tiếng nói, “Trước đây mọi người đã hiểu rõ tình hình vụ án, ta không nói nhiều nữa, ta sẽ báo cáo tiến triển mới nhất của cuộc điều tra.

Mã Sơn thừa nhận mình là thành viên của công ty Ruavjia, cũng thừa nhận hành vi giết người thuê. Trong đó, vụ án giết Khương Tố Lệ có chút đặc biệt, còn có một tên sát thủ khác tên Trương Đằng Xung. Chúng ta nghi ngờ hắn cũng là thành viên của công ty Ruavjia, chỉ là hiện tại chưa có chứng cứ, chỉ biết người này đã ra nước ngoài.

Còn một điểm nữa, dấu vân tay để lại tại hiện trường vụ án Khương Tố Lệ không khớp với dấu vân tay của Mã Sơn, vì vậy dấu vân tay đó rất có thể là của Trương Đằng Xung để lại.

Người thuê giết Khương Tố Lệ là chồng nàng, Đường Văn Diệu. Trước những chứng cứ đầy đủ, Đường Văn Diệu hôm qua đã thú nhận. Hắn thực sự quen biết Trương Đằng Xung và cũng đã trả một khoản tiền gọi là ‘tiền thuê’, nhưng hắn vẫn từ chối thừa nhận mình thuê người giết.

Chương 1373: Tiêu Đề 《Ẩn》

Theo lời hắn nói, có một lần hắn và Trương Đằng Xung uống rượu, quả thực có nói muốn giết Khương Tố Lệ, nhưng đó đều là lời nói lúc say, hắn không ngờ Trương Đằng Xung sẽ tin và càng không ngờ Trương Đằng Xung sẽ giết người. Sau khi sự việc xảy ra, Trương Đằng Xung đã dùng việc này để đe dọa, hắn buộc phải đưa tiền để giải quyết.

Về nguồn gốc số tiền này, theo lời khai của Đường Văn Diệu, phần lớn là tiền hắn tự tiết kiệm, còn một phần là vay mượn từ người thân. Vì Đường Văn Diệu và Khương Tố Lệ là vợ chồng sau khi ly hôn, Đường Văn Diệu không tin tưởng Khương Tố Lệ nên luôn giấu tiền riêng. Năm đó, phân cục Thành Nam điều tra nhưng không phát hiện ra số tiền này nên không nghi ngờ Đường Văn Diệu."

Phùng Bảo Quốc hỏi, "Hành vi thuê người giết của Đường Văn Diệu có được xác lập? Có phải như lời hắn nói đều là lời nói lúc say?"

Đinh Tích Phong tiếp lời, "Ta cũng đã nghe đoạn ghi âm, Đường Văn Diệu thực sự uống rượu và nói chuyện này khi đang uống. Còn có phải lời nói lúc say hay không, người ngoài cũng khó đánh giá. Nhưng có một điểm rất quan trọng, sau khi sự việc xảy ra, Đường Văn Diệu không báo cảnh sát mà chọn cách trả tiền, điều này rất đáng nghi. Dù với mục đích gì, kết quả đã hình thành quan hệ thuê mướn."

Hàn Bân đồng ý, "Đúng vậy, Đường Văn Diệu cũng thừa nhận sau đó đã đưa cho Trương Đằng Xung và Mã Sơn mười

vạn tệ, chúng ta cũng đã xác minh với người thân của Đường Văn Diệu, quả thực có việc này."

"Điều tra rõ ràng là được rồi, còn việc phán quyết cuối cùng thế nào là chuyện của tòa án." Phùng Bảo Quốc lật qua sổ tay, hỏi, "Việc điều tra công ty Ruavjia thế nào rồi?"

Đinh Tích Phong trả lời, "Người của phòng kỹ thuật đã vượt tường lửa để vào mạng ngoài, thông qua manh mối Chu Hiểu Hồng cung cấp, họ thực sự đã tìm thấy một công ty Ruavjia, địa chỉ IP của công ty này đều ở nước ngoài, rất khó truy vết cụ thể, đã vượt quá khả năng truy tra của Sở Công an thành phố chúng ta."

Phùng Bảo Quốc nhíu mày, "Ta sẽ báo cáo lên tỉnh, còn hai thành viên khác của công ty Ruavjia đã điều tra rõ chưa?"

Hàn Bân đáp, "Danh tính đã được xác định, cũng đã tra được hồ sơ xuất nhập cảnh của họ. Mao Tiểu Phương năm 2017 đã đi Úc. Trương Đằng Xung năm 2019 cũng đi Úc và không quay về. Hiện tại chưa thể tra được hành tung của họ ở nước ngoài."

Phùng Bảo Quốc thở dài, "Tập hợp hồ sơ của họ, ta sẽ báo cáo lên tỉnh, xin họ hỗ trợ truy nã hai tên tội phạm đang trốn."

"Rõ."

Phùng Bảo Quốc sắp xếp lại tài liệu trước mặt, hiếm khi mỉm cười, "Vụ án giết người thuê này các ngươi ở đội hai đã làm rất tốt, lãnh đạo sở quyết định đề xuất các ngươi nhận một phần thưởng tập thể hạng hai…"

Nghe vậy, các đội viên lập tức phấn khích, bàn tán rôm rả, nhận phần thưởng không chỉ là vinh dự mà còn có tiền thưởng.

"Khụ… Yên lặng chút, Phùng cục còn chưa nói xong." Đinh Tích Phong nghiêm mặt nói.

Mọi người lập tức im lặng.

Phùng Bảo Quốc vẫn cười, tiếp tục nói, "Thời gian này mọi người đều không nghỉ ngơi, sau khi kết án, mọi người có thể nghỉ ngơi vài ngày. Cụ thể sắp xếp thế nào, các ngươi tự phối hợp."

Nghe vậy, mọi người lại phấn khích, thời gian qua điều tra căng thẳng khiến mọi người mệt mỏi, ai nấy đều muốn ngủ nướng, xem phim và thư giãn…

Sáng ngày 16 tháng 1.

Một chuyến tàu cao tốc từ thành phố Cầm Đảo đi thành phố Trường An đang chạy nhanh.

Hàn Bân và Vương Đình ngồi ở toa số 17, phần lớn hành khách ở toa này sẽ xuống tại Tuyền Thành.

Ngày mai, bạn học của Vương Đình kết hôn, mời Vương Đình dẫn bạn trai đi cùng dự lễ cưới.

Hàn Bân không quen biết bạn học của Vương Đình, cũng không muốn đi, lần này đến Tuyền Thành chủ yếu là để Vương Đình giải khuây, coi như đi du lịch.

Ngồi tàu cao tốc từ Cầm Đảo đến Tuyền Thành mất hơn hai giờ, hai người sợ trễ tàu nên sáng sớm đã đến ga Tuyền Thành, không kịp ăn sáng.

May là Vương Đình đã chuẩn bị sẵn đồ ăn.

Lên tàu, Vương Đình như ảo thuật lấy ra một túi đồ ăn, có hạt dưa, 2 cây xúc xích, cơm tự nấu, bánh quy, và hai chai nước khoáng.

Vương Đình chỉ ăn một cây xúc xích và vài cái bánh quy.

Hàn Bân pha một gói cơm tự nấu, món này ăn rất đơn giản, chỉ cần đổ gói gạo và rau khô vào, thêm nước nóng, tám phút

sau là chín, sau đó đổ gói nước sốt vào là ăn được.

Cách làm đơn giản, hương vị cũng không tệ, đối với người thường xuyên tăng ca như Hàn Bân, lại chán mì ăn liền, thì rất phù hợp.

Cơm tự nấu vị cũng khá, chỉ hơi cay, Hàn Bân ăn thêm vài cái bánh quy để giảm vị cay.

Ăn xong, tàu cao tốc đã chạy được nửa giờ, dừng lại ở trạm đầu tiên, do thời gian dừng ngắn nên hai người không xuống.

Ngồi trên tàu, hai người vừa ăn hạt dưa vừa trò chuyện, nói nhỏ không ảnh hưởng đến người khác.

"Đình Đình, bạn của ngươi tên gì, nói trước cho ta biết, để ta không bỡ ngỡ khi đến nơi."

"Nàng tên Phan Duyệt Khả, cũng giống ta là từ nơi khác đến Tuyền Thành học đại học, sau khi tốt nghiệp ta về Cầm Đảo, nàng ở lại Tuyền Thành làm việc, nàng không có người thân ở Tuyền Thành, ta đến dự lễ cưới cũng để giúp nàng làm chỗ dựa."

"Ngươi và nàng thân như vậy, sao nàng không mời ngươi làm phù dâu?"

Chương 1374: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vương Đình nhún vai, "Ta xinh đẹp thế này, ai dám mời ta làm phù dâu."

Hàn Bân gật đầu, "Cũng đúng, ngươi quả thật không phù hợp làm phù dâu. Nếu không sẽ lấn át cô dâu, khiến cả cô dâu lẫn chú rể đều khó chịu."

"Đúng vậy, cô dâu mới là trọng tâm của lễ cưới, mời người đẹp hơn mình làm phù dâu chẳng phải tự chuốc lấy phiền phức sao."

Hai người trò chuyện một lúc, Vương Đình hơi mệt, dựa vào vai Hàn Bân nghỉ ngơi. Hàn Bân hiếm khi có thời gian rảnh rỗi, lấy điện thoại ra đọc truyện.

Hàn Bân gần đây bận rộn, không có thời gian đọc truyện, tích lũy nhiều chương, một lúc đọc rất đã.

Đọc hơn một giờ, loa thông báo còn nửa giờ nữa sẽ đến ga Tuyền Thành.

Hàn Bân cũng học ở trường cảnh sát Tuyền Thành, sau khi tốt nghiệp về Cầm Đảo, hắn có nhiều bạn học ở Tuyền Thành, không xa lạ gì với thành phố này, nhưng vì công việc bận rộn, đây là lần đầu tiên hắn trở lại Tuyền Thành sau khi tốt nghiệp, trong lòng không khỏi xúc động.

Mười một giờ 25 phút sáng, tàu cao tốc vào ga Tuyền Thành, Hàn Bân và Vương Đình mang hành lý xuống.

Tuyền Thành có năm ga tàu, họ xuống tại ga Đông Tuyền Thành.

Vừa ra khỏi cổng ga, Hàn Bân đã thấy một bóng hình quen thuộc vẫy tay.

“Hàn đội, Hàn đội, ta ở đây!” Tiếng của Bao Tinh vang lên từ xa.

Hàn Bân cười vẫy tay, cùng Vương Đình bước tới.

“Hàn đội, chị dâu, chào mừng các ngươi đến Tuyền Thành.” Bao Tinh vừa nói vừa nhận lấy vali từ tay Hàn Bân.

Hàn Bân từ chối, “Không nặng, ta tự mang. Đội trọng án không bận sao? Còn ra đón chúng ta từ xa.”

“Ta xin nghỉ một lúc, chiều quay lại làm việc. Ngài và chị dâu lần đầu đến Tuyền Thành, nếu không có ai ra đón, sẽ không ra gì.”

Vương Đình cũng quen với Bao Tinh, cười nói, “Bao Tinh, ngươi đến Tuyền Thành thuận lợi không? Đã có đối tượng chưa?”

Bao Tinh cười ngượng, “Chị dâu đừng đùa ta, ta mới đến Tuyền Thành không lâu, công việc còn chưa sắp xếp xong, đâu có thời gian yêu đương. Hơn nữa, ta thích là Thiến Thiến, chị cũng biết mà.”

Vương Đình cũng thấy tiếc, tiếp xúc với Bao Tinh vài lần, cảm thấy hắn không tệ, đối với Hoàng Khiết Khiết cũng rất chân thành, nhưng không biết Hoàng Khiết Khiết nghĩ sao, hai người không có tiến triển, bây giờ một người ở Cầm Đảo, một người đến Tuyền Thành, mỗi người một nơi, thời gian ngắn có lẽ không sao, lâu dần cũng sẽ nhạt phai.

Hàn Bân nói, “Công việc phải chú ý, nhưng cũng không được vội vàng, ta tin vào khả năng của ngươi, cứ từ từ.”

Bao Tinh thở dài, "Đội trọng án bên này cũng ổn… Nhưng ta vẫn nhớ sở cảnh sát thành phố chúng ta."

Hàn Bân vỗ vai hắn, cũng không nói nhiều, dù ở đâu cũng cần có thời gian thích ứng. Hắn ở xa, không giúp được nhiều.

Ra khỏi ga tàu, Bao Tinh lái xe đưa hai người đến một nhà hàng đặc sản địa phương ở Tuyền Thành. Cách ga tàu khoảng mười phút đi xe, nhà hàng gần ga tàu thường đắt đỏ, chưa kể món ăn không ngon.

Hàn Bân lâu rồi không ăn món Tuyền Thành, món hắn thèm nhất vẫn là đặc sản địa phương, bánh bao cỏ, chân giò kho, thịt kho, cừu nướng…

Một nhà hàng không thể ăn hết, nhưng may là Bao Tinh chọn nhà hàng này có món thịt kho, cũng tạm đủ thỏa mãn.

Sau bữa ăn, Bao Tinh đưa Hàn Bân và Vương Đình về nhà Vương Đình, sau đó lái xe đi làm.

Bố mẹ Vương Đình làm kinh doanh, khi Vương Đình học đại học, để tiện thăm con gái, đã mua một căn nhà ở khu dân cư Vinh Văn Hiên Tuyền Thành, mấy năm nay giá nhà tăng gấp đôi, cũng coi như một khoản đầu tư thành công.

Khu dân cư Vinh Văn Hiên là khu mới xây, cây xanh và cơ sở vật chất đầy đủ, tòa nhà cao 11 tầng, nhà Vương Đình ở tầng 8.

Nhà có ba phòng ngủ, trang trí đơn giản, không nhiều đồ đạc, vì lâu không có người ở, cần mở cửa thông gió, dọn dẹp đơn giản.

Ở nhà mình luôn thoải mái hơn khách sạn.

Hai người dọn dẹp một lúc, rồi gọi taxi đến nhà bạn học Phan Duyệt Khả.

Phan Duyệt Khả hiện thuê nhà ở, Vương Đình trước đây chưa từng đến, hai người tìm theo địa chỉ.

Cửa khu nhà và thang máy đều dán chữ Hỉ, tìm không khó.

Hai người xuống thang máy, đã nghe tiếng ồn ào, cửa nhà Phan Duyệt Khả mở, tiếng cười nói vọng ra.

Vào nhà Phan Duyệt Khả, Vương Đình gặp nhiều bạn học đại học, từ khi tốt nghiệp đã một hai năm không gặp, bây giờ gặp lại không thể thiếu lời hỏi thăm.

Hàn Bân đứng bên cạnh Vương Đình, chờ Vương Đình giới thiệu, chỉ mỉm cười gật đầu.

Vương Đình nói chuyện với bạn bè một lúc, chủ nhân Phan Duyệt Khả nghe thấy động tĩnh cũng ra chào, Phan Duyệt Khả thấp hơn Vương Đình một chút, thân hình hơi gầy, da hơi đen, nhưng cũng khá xinh.

Phan Duyệt Khả thân thiết nói chuyện với Vương Đình vài câu, nhìn sang Hàn Bân, "Anh chàng đẹp trai này là bạn trai ngươi à."

Vương Đình điềm nhiên nói, "Đúng, ngươi muốn gặp hắn mà, ta mang đến rồi."

"Chào ngài, ta tên Hàn Bân."

Phan Duyệt Khả nhìn Hàn Bân một lượt, cười nói, "Ừ, không tệ, khá đẹp trai, khí chất cũng tốt, chẳng trách có thể cưa đổ hoa khôi của chúng ta, nhiều nam sinh lớp ta thầm thích Đình Đình, giờ chắc sẽ tan nát con tim."

"Đáng ghét." Vương Đình trách yêu, quan tâm hỏi, "Tiểu Khả, ngươi chuẩn bị thế nào rồi? Khi nào cho chúng ta gặp chú rể?"

"Hôm nay ngươi chưa gặp được đâu, chắc phải chờ đến mai."

“Mai mấy giờ đón dâu?”

Chương 1375: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Chắc là chín giờ."

"Đình Đình, tối nay ngươi không được về, lâu rồi không gặp, chúng ta phải trò chuyện thoải mái…"

Phan Duyệt Khả kéo Vương Đình qua một bên trò chuyện, Hàn Bân đứng bên không xen vào được, nói với Vương Đình một tiếng rồi ra ngoài hút thuốc.

Hàn Bân ra cầu thang, châm thuốc hút vài hơi, lấy điện thoại gọi cho Trịnh Khải Hoàn.

Trịnh Khải Hoàn cũng làm ở đội trọng án của sở công an tỉnh, Hàn Bân lâu rồi mới đến Tuyền Thành, tự nhiên phải gặp lại lãnh đạo cũ…

Tối hơn chín giờ, Hàn Bân và Vương Đình trở về khu dân cư Vinh Văn Hiên.

Cô dâu ba giờ sáng phải dậy trang điểm, hôm nay phải ngủ sớm, dù có ngủ được hay không cũng phải chợp mắt.

Cưới hỏi là một việc tốn sức, ngày mai còn mệt hơn.

Sáu giờ sáng, Vương Đình và Hàn Bân dậy rửa mặt, đến nhà Phan Duyệt Khả vừa kịp ăn sáng, bánh rán và tàu hủ nóng.

Bánh rán là bánh rán thịt bò của nhà Lão Châu, Hàn Bân thường ăn khi trước, tàu hủ nóng cũng ngon, phần của hắn thêm dầu ớt, ăn xong toàn thân ấm áp.

Sau bữa sáng, công tác chuẩn bị đón dâu bắt đầu khẩn trương và có trật tự, Vương Đình luôn ở bên cô dâu, trò

chuyện vui vẻ với nhóm bạn nữ. Hàn Bân giúp làm vài việc, phần lớn thời gian ngồi trong góc chơi điện thoại. Hôm qua hắn liên lạc với Trịnh Khải Hoàn, hẹn tối nay ăn cơm cùng, tiện thể gọi Bao Tinh.

Tám giờ sáng, bên nhà trai đến đón dâu, chú rể trông còn trẻ, chỉ hơn hai mươi tuổi, nhỏ hơn Hàn Bân, đeo kính, trông rất nho nhã.

Chú rể vừa đến, cửa nhà cô dâu bị chặn lại, muốn đón dâu suôn sẻ không thể thiếu thử thách, hoặc chơi trò chơi, hoặc đưa ra câu đố, tiền lì xì lại càng không thể thiếu.

Hàn Bân đi cùng Vương Đình, không quen biết bên nhà trai lẫn nhà gái, không muốn tham gia, ngồi một bên xem náo nhiệt.

Qua cánh cửa, người thân và bạn bè Phan Duyệt Khả bắt đầu đòi lì xì, phù rể cũng hợp tác rút ra một xấp tiền lì xì, đưa cho người nhà cô dâu.

Mấy người thân và bạn bè Phan Duyệt Khả định mở cửa nhỏ để chú rể đưa lì xì vào, nếu số tiền hài lòng thì cho vào, không thì lại đòi thêm.

Không ngờ, cửa vừa mở hé, mấy chàng trai bên chú rể kéo ngay cửa ra, người giữ cửa toàn là mấy cô gái, làm sao địch lại họ, có một cô gái suýt bị kéo ra ngoài.

May đây là việc vui, không ai để ý.

Chú rể cùng một nhóm người ùa vào, mấy chàng trai khoảng mười người, bốn phù rể, đứng thành một hàng, rất hoành tráng.

Một em họ của Phan Duyệt Khả đếm xong lì xì, chặn chú rể lại, “Lì xì này ít quá, mỗi cái chỉ có năm tệ. Ta giật ba cái còn chưa được hai mươi tệ.”

Mọi người xung quanh cười ầm lên.

Chú rể cũng hơi ngại, rút hai cái lì xì đưa cho em họ Phan Duyệt Khả.

Mấy cô gái khác thấy vậy cũng ùa lại đòi lì xì.

Chú rể rụt ngay lại, trong vòng vây của phù rể đến trước cửa phòng ngủ.

Lại bắt đầu gọi cửa phòng ngủ, gọi mở cửa phòng mới gặp được cô dâu.

Chú rể đứng trước cửa gọi, "Bà xã, ta đến đón ngươi."

Mấy thanh niên xung quanh reo hò, "Bà xã, mở cửa đi."

Mọi người trong phòng cười ầm.

Mấy người lớn đứng ở vị trí hơi xa, nhìn đồng hồ trên tường, họ đang kiểm soát thời gian, chín giờ sáng cô dâu phải lên xe đúng giờ. Tất nhiên, cũng không thể để đi suôn sẻ quá, phải náo nhiệt mới có không khí cưới hỏi.

Vương Đình cũng lần đầu gặp chú rể, không tiện đòi lì xì, bạn chia cho nàng một cái lấy may là được, ngồi cạnh Hàn Bân xem náo nhiệt.

Một phù rể giọng to hô, "Chị dâu, các phù dâu mau mở cửa, sắp muộn giờ rồi."

"Ngươi lừa ai, còn sớm, muốn chúng ta mở cửa thì lấy lì xì ra."

"Được rồi, lì xì đã chuẩn bị sẵn, mở cửa ra ta đưa cho các ngươi."

Em họ của Phan Duyệt Khả hét lên, "Đừng bị lừa, cửa mở ra là họ không nhận đâu, phải lấy lì xì trước."

Phù dâu bên trong hét lên, "Đúng thế, chúng ta cũng không ngốc, các ngươi nhét lì xì qua khe cửa, chúng ta đếm đủ mới

nói.”

Sau một hồi mặc cả, phải đòi hai đợt lì xì cửa mới mở, trong vòng vây của phù rể, chú rể và cô dâu cuối cùng gặp mặt.

Đúng lúc này lại xảy ra vấn đề, giày của cô dâu không thấy đâu.

Mấy phù rể chia nhau tìm, vẫn không thấy. Sau đó phải cầu cứu phù dâu.

Mấy phù dâu tất nhiên không dễ dàng giúp đỡ, đưa ra hai lựa chọn, một là đưa lì xì, mỗi người hai trăm tệ, hai là chơi trò chơi, phải vượt qua thử thách mới tìm được giày.

Bốn phù dâu, tám trăm tệ, tuy không nhiều, nhưng chú rể không đưa lì xì mà chọn chơi trò chơi, còn có thể làm không khí lễ cưới sôi động.

Trò chơi đầu tiên là squat, nhưng không phải squat bình thường, mà là phù rể bế phù dâu squat.

Mọi người reo hò, một phù rể hô to, “Ta làm!”

Bốn phù dâu có một người khá đầy đặn bị đẩy ra, mọi người lại cười ầm.

Phù rể bế phù dâu đầy đặn, squat thì trọng tâm không vững, cả hai cùng ngã.

Phù rể lăn một vòng, “Ôi mẹ ơi, eo ta gãy rồi, không được, đổi người.”

Mọi người lại cười ầm.

Mấy phù dâu hô lên, “Các ngươi có được không, còn muốn đón dâu không.”

Một phù rể cao kều đứng ra, “Ta thử xem.”

Phù dâu đầy đặn chống eo, ra dáng chờ đợi.

Phù rể cao kều vẫy tay, cười nói, “Ta nói trước, cô này không được, phải đổi người.”

Mọi người lại cười ầm.

“Hum.” Phù dâu đầy đặn hơi giận.

Nhưng không có cách, phù dâu đầy đặn mọi người quả thực không bế nổi, giằng co một hồi, một người lớn bên nhà trai nhìn đồng hồ, đẩy phù rể cao kều, “Ngươi tự chọn một phù dâu.”

Chương 1376: Tiêu Đề 《Ẩn》

Phù rể cao kều đã nhìn trúng, chọn một phù dâu thân hình thướt tha.

Phù dâu này là Trần Tử Nhã, cũng là bạn học của Phan Duyệt Khả, khá xinh đẹp, ban đầu hơi ngại, che mặt, "Ta không làm được đâu."

"Không sao, chỉ là chơi trò chơi thôi."

"Đúng thế, không ngã đâu, chúng ta ở cạnh đỡ."

Mọi người khuyên vài câu, phù dâu cũng chấp nhận.

Phù rể bế Trần Tử Nhã bắt đầu squat, phải làm năm cái mới qua.

"Một."

"Hai."

"Ba." Mọi người đếm theo.

Không khí đón dâu đạt đến đỉnh điểm, nhiều nam khách cũng khá ghen tị phù rể cao kều được bế phù dâu xinh đẹp.

Đến cái thứ năm, phù rể cao kều không chịu nổi, nghiêng người, bế Trần Tử Nhã ngã xuống.

Hai người lăn thành một khối, Trần Tử Nhã ngã vào lòng phù rể cao kều.

"Ha ha…" Mọi người lại cười ầm.

Trong không khí vui vẻ này, đột nhiên một người đàn ông mặc áo gió đẩy mọi người xông vào phòng, kéo Trần Tử Nhã

ra, vung nắm đấm đánh vào mặt phù rể cao kều.

Phù rể cao kều đang vui vẻ bị đánh choáng.

"Bang bang…" Người đàn ông áo gió đấm phù rể cao kều liên tục.

Phù rể cao kều phản ứng lại, cũng bắt đầu chống cự, hai người đánh nhau.

Mấy phù rể khác thấy vậy cũng đến giúp, không khỏi có người bênh kẻo, đánh đấm người đàn ông áo gió, cả phòng ngủ loạn lên.

"Á á… Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa." Phù dâu Trần Tử Nhã khóc lóc can ngăn.

Cô dâu Phan Duyệt Khả cũng hét lên, "Các ngươi làm gì vậy, mau dừng lại, hôm nay là ngày cưới của ta, không ai được đánh nhau."

Chú rể cũng phản ứng, dù là anh em của mình bị đánh, hắn ban đầu cũng hơi giận, thấy bạn đánh người đàn ông áo gió không can ngăn, nhưng tiếng hét của Phan Duyệt Khả khiến hắn tỉnh ra, giờ đánh nhau, dù ai thắng ai thua, chẳng phải đều phá đám cưới của mình sao, thật sự đánh người bị thương, hôn lễ này có thể diễn ra suôn sẻ không?

Hàn Bân và Vương Đình đứng trong phòng khách, nhìn qua cửa phòng ngủ xem náo nhiệt, cảnh tượng bất ngờ này cũng khiến họ sững sờ.

Vương Đình kéo tay Hàn Bân, "Ôi, đánh nhau rồi, phải làm sao bây giờ."

Hàn Bân không để ý, "Chuyện nhỏ, không đánh nổi đâu."

Người lớn bên nhà trai và nhà gái cũng vào phòng, kéo hai bên ra.

Người đàn ông áo gió bị đánh không nhẹ, mặt sưng lên, khóe miệng chảy máu, mấy phù rể vẫn còn chửi rủa.

Phù dâu Trần Tử Nhã vẫn khóc thút thít…

Mọi người trong phòng đều sững sờ, chuyện gì đây? Vừa rồi còn vui vẻ sao lại đánh nhau?

Hàn Bân không lộ thân phận.

Ngày vui như thế này mà lộ thân phận cảnh sát không hợp, có người lớn bên nhà trai và nhà gái, để họ xử lý dễ dàng hơn.

Hơn nữa, Hàn Bân là cảnh sát thành phố Cầm Đảo, đây là Tuyền Thành, xử lý cũng không tiện.

Hắn không thể đứng ra nói, "Đừng đánh nữa, ta là cảnh sát thành phố Cầm Đảo."

Có khi còn bị người giận dữ mắng, ngươi Cầm Đảo chạy đến Tuyền Thành làm gì?

Với trách nhiệm của cảnh sát, Hàn Bân vẫn chen vào phòng ngủ, vừa quan sát vừa ngăn tình hình tồi tệ hơn, chỉ cần hai bên không dùng dao, hắn sẽ không can thiệp.

Người quản lý bên nhà trai đứng ra, chỉ vào phù rể cao kều bên cạnh, chất vấn người đàn ông áo gió, "Chàng trai, sao ngươi đánh Hác Quảng Nghĩa, các ngươi quen nhau à?"

Phù rể cao kều phì một cái, "Ta không quen hắn, khốn nạn, lên là đánh ta."

Người đàn ông áo gió nhìn phù dâu Trần Tử Nhã, chửi, "Lão tử đánh ngươi đồ lưu manh."

"Ngươi là lưu manh, lão tử chọc gì ngươi, đồ đê tiện."

Người đàn ông áo gió chỉ Trần Tử Nhã, "Nàng là bạn gái ta, ngươi không phải lưu manh là gì?"

Phù rể cao kều Hác Quảng Nghĩa nói, "Chúng ta đang chơi trò chơi, ngươi là đàn ông à, lòng dạ hẹp hòi như móng tay?"

"Ngươi lòng dạ rộng, để ta bế bạn gái ngươi lăn lộn dưới đất."

Hác Quảng Nghĩa chửi, "Chúng ta chơi trò chơi, nàng tự nguyện, ngươi không phục thì nói với nàng, nói với ta làm gì."

Trần Tử Nhã khóc, "Các ngươi đừng cãi nữa, ta…"

Trần Tử Nhã nhìn bạn trai, không biết nói gì, che mặt chạy ra khỏi phòng ngủ.

Đến đây, mọi việc đã rõ ràng, nhưng phiền phức chưa hoàn toàn giải quyết.

Phù dâu Trần Tử Nhã khóc chạy đi, chắc không tham gia lễ cưới, phải nghĩ cách gấp, phù rể Hác Quảng Nghĩa cũng bị đánh sưng mặt, không thể lộ diện.

Quan trọng nhất là, thời gian đón dâu đã đến, dây dưa nữa sẽ lỡ giờ tốt.

Người quản lý bên nhà trai và nhà gái bàn bạc, nhà trai tiếp tục đón dâu, người quản lý nhà gái ở lại xử lý.

Thêm vào đó, phù dâu và phù rể thiếu một người, bổ sung tạm cũng không tiện, bỏ hai cặp, chỉ còn hai phù dâu và hai phù rể.

Quyết định nhanh chóng, đón dâu tiếp tục, cô dâu chủ động lấy giày, cùng chú rể đi.

Vương Đình và Trần Tử Nhã là bạn học, định an ủi nàng, nhưng thấy bạn trai nàng đuổi theo, cũng không tiện.

Lúc đầu, Vương Đình định đi cùng nhà trai, nhưng bây giờ xảy ra chuyện như vậy, Vương Đình cũng không có hứng, cùng Hàn Bân rời đi.

Hai người đến quán cà phê gần đó, định uống cà phê nghỉ ngơi, gần trưa đi thẳng đến hội trường tiệc cưới.

Vương Đình gọi một ly cà phê Mỹ, một miếng bánh ngọt, ăn vài miếng, đẩy bánh cho Hàn Bân, "Ôi, ngươi nói đây là chuyện gì? Ngày vui lại thành ra thế này."

Hàn Bân ăn một miếng bánh, bình tĩnh nói, "Chuyện này khó nói ai đúng ai sai, đến đồn cảnh sát cũng là đôi co."

Chương 1377: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vương Đình gật đầu, "Đúng vậy, bạn trai Trần Tử Nhã ra tay trước, thấy bạn gái bị người khác bế, chắc chắn không thoải mái, cũng là chuyện dễ hiểu. Còn phù rể bị đánh, hắn cũng không biết Trần Tử Nhã có bạn trai, mà vốn dĩ là chơi trò chơi, không thể nói hắn sai.

Còn Trần Tử Nhã, ban đầu nàng cũng không chuẩn bị, người được bế là phù dâu khác, nàng bị phù rể chọn ngẫu nhiên, không cưỡng lại được sự khích lệ của mọi người mới đồng ý, cũng không dám từ chối."

Hàn Bân nhớ lại, "Lúc bắt đầu chơi trò, ta không thấy bạn trai Trần Tử Nhã, chắc hắn đến sau. Ta đoán Trần Tử Nhã cũng có tâm lý may rủi mới đồng ý, không ngờ bạn trai đến đúng lúc, dẫn đến cảnh đó."

"Chuyện này ngươi cũng nhớ?"

Hàn Bân cười, "Ta là chuyên nghiệp mà."

Vương Đình cười, rồi lại buồn, "Ôi, tiếc quá, Phan Duyệt Khả cưới lẽ ra phải vui. Kết quả Trần Tử Nhã gặp chuyện thế này, có khi chia tay, một hợp một tan nhiều phiền phức, không biết có làm sứt mẻ tình bạn không."

"Đừng buồn, mai chúng ta về Cầm Đảo rồi, chuyện này ngươi không can thiệp được."

Vương Đình thở dài, "Chúng ta mấy người bạn học thân thiết, chỉ sợ vì chuyện này mà xa cách."

“Xong lễ cưới, để Phan Duyệt Khả và Trần Tử Nhã nói chuyện, giải thích rõ ràng là được.”

“Hy vọng vậy.”

Hai người ngồi quán cà phê hơn một giờ, khoảng mười một giờ gọi taxi đến hội trường tiệc cưới, cổng hội trường treo băng rôn đỏ, ghi tên chú rể cô dâu.

Phan Duyệt Khả và chú rể đứng ở cổng đón khách, Vương Đình đi đến trò chuyện vài câu, vì còn phải đón khách, Vương Đình và Hàn Bân vào trước.

Vương Đình nhìn quanh hội trường, không thấy Trần Tử Nhã, bạn học khác cũng không thấy nàng, Vương Đình nhắn tin, nàng cũng không trả lời.

Hàn Bân không nghĩ nhiều, xem điện thoại, ăn hạt dưa, thoải mái.

Người đến hội trường ngày càng đông, Hàn Bân theo thói quen nhìn quanh, một người đàn ông trung niên thu hút sự chú ý của hắn.

Người đàn ông trông khoảng bốn mươi tuổi, mặc áo len cổ cao màu nâu, ghế treo một chiếc áo lông vũ, người đàn ông nhận điếu thuốc từ người khác, theo thói quen bẻ đầu lọc, châm lửa, hút một đầu khác.

Điều này khá thú vị.

Bẻ đầu lọc hút thuốc, thuốc nặng hơn, hại nhiều hơn, ngoài người nghiện nặng, ít ai làm vậy.

Trong mắt Hàn Bân lại khác, tại hiện trường tội phạm đầu lọc rất quan trọng, có thể để lại DNA của nghi phạm, có vài tên tội phạm chuyên nghiệp để tránh để lại bằng chứng, thường bẻ đầu lọc rồi hút, như vậy không để lại dấu vân tay và DNA.

Tuy đối phương có thể chỉ là người nghiện nặng, quen không dùng đầu lọc, nhưng Hàn Bân vẫn không khỏi chú ý.

Mười hai giờ, lễ cưới chính thức bắt đầu, nhạc và ánh sáng vang lên trong hội trường, Phan Duyệt Khả được cha dắt tay bước lên sân khấu, chú rể mặc vest đen từ đối diện bước đến, nhận cô dâu từ tay cha cô dâu.

Khách mời đều lấy điện thoại ra chụp ảnh.

Vương Đình cũng rất phấn khích, nói chuyện vui vẻ với mấy bạn nữ.

Hàn Bân xem lễ cưới, đồng thời liếc nhìn người đàn ông kia, người đàn ông hút xong thuốc, dùng tay bóp tắt đầu thuốc, như không cảm thấy nhiệt độ của đầu thuốc, rất dửng dưng.

Hàn Bân nhíu mày, càng thấy người đàn ông này khả nghi, bình thường ít ai làm vậy, có thể là cố ý phá hủy dấu vân tay.

Hàn Bân cũng lấy điện thoại ra quay một đoạn video lễ cưới, tiện thể quay người đàn ông vào.

Với kinh nghiệm của Hàn Bân, người đàn ông này có thể có tiền án, thậm chí có thể là tội phạm đang trốn.

Tất nhiên, cũng có thể là hắn bị bệnh nghề nghiệp…

Hàn Bân hút một điếu thuốc, suy nghĩ kỹ, hắn là cảnh sát Cầm Đảo, chỉ đến Tuyền Thành chơi, không cần quản chuyện này.

Nhưng hoàn toàn không quản cũng không phải phong cách của hắn, tiện gửi video và ảnh chụp cho Bao Tinh, để hắn xử lý.

Bao Tinh thuộc đội trọng án Sở Công an tỉnh, có quyền thi hành pháp luật trong cả Lỗ Châu.

Còn có điều tra ra gì không? Người này có án hay là hoảng hốt vô cớ, là chuyện của Bao Tinh, Hàn Bân chỉ là khách, cũng không muốn quản nhiều.

Sau tiệc, Vương Đình và mấy bạn ngồi lại trò chuyện, lâu rồi không gặp, Phan Duyệt Khả mời bạn buổi tối tụ tập.

Hàn Bân tự về khu dân cư Vinh Văn Hiên ngủ trưa.

Dậy, Hàn Bân rửa mặt, ra ngoài đi dạo, dù đã mấy năm không đến Tuyền Thành nhưng Tuyền Thành không thay đổi nhiều, vẫn cho Hàn Bân cảm giác quen thuộc.

Hàn Bân ở Tuyền Thành có nhiều bạn học, phần lớn vào ngành công an, nhưng lần này Hàn Bân không liên lạc.

Thứ nhất thời gian ngắn, gấp gáp. Thứ hai, hắn và bạn học lâu không gặp, không rõ tình hình, gọi người ta, người ta chưa chắc có thời gian đến, đến lúc đó người ngại là mình.

Hắn chỉ hẹn Trịnh Khải Hoàn và Bao Tinh ăn tối.

Hai người này một là sếp cũ, một là cấp dưới của hắn, đều từ Cầm Đảo, Hàn Bân biết rõ tình hình, biết thân biết phận.

Hàn Bân mời hai người ăn tối, cũng là muốn giới thiệu họ, dù ngoài nhìn Trịnh Khải Hoàn chức vụ cao hơn Bao Tinh nhiều, bữa tiệc này hơi lộn xộn, nhưng Hàn Bân đã suy nghĩ kỹ.

Thứ nhất hai người đều từ Cầm Đảo, có cảm giác thân thiết tự nhiên. Thứ hai, bố Bao Tinh là lãnh đạo đội trọng án, liên hệ nhiều, quan tâm lẫn nhau, cũng là đôi bên cùng có lợi.

Chương 1378: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bảy giờ tối, nhà hàng Hảo Hán.

Trong phòng riêng tầng hai.

Trịnh Khải Hoàn, Hàn Bân, Bao Tinh ba người ngồi quanh bàn.

Ngành công an bận rộn, Trịnh Khải Hoàn và Bao Tinh có thể đến đúng giờ, có thể nói là nể mặt Hàn Bân.

Hàn Bân nâng ly, "Trịnh đội, Bao Tinh, lâu rồi không gặp, uống một ly nào."

Trịnh Khải Hoàn cười nói, "Uống rượu không vấn đề, nhưng nói trước, bữa này ta mời, ai tranh ta thì ta giận."

Bao Tinh nói, "Trịnh đội, dù lần đầu gặp mặt, nhưng ngài là sếp cũ của Hàn đội, cũng là sếp của ta, bữa này nên ta mời."

Trịnh Khải Hoàn xua tay, "Tiểu Bao, chúng ta đều ở Tuyền Thành, sau này còn nhiều dịp tụ tập. Nhưng Hàn Bân lâu lâu mới đến, ta là 'sếp cũ' phải lo chu đáo. Ngươi muốn mời thì xếp hàng sau."

Hàn Bân cười nói, "Bao Tinh, lần này ngươi đừng tranh với Trịnh đội, để ngài ấy mời. Được sếp mời, ta về Cầm Đảo cũng nở mặt, phải khoe với họ mới được."

Trịnh Khải Hoàn hào sảng nói, "Đúng thế, ngươi về nói với Tằng Bình, ai từ đội ba đến, ta đều lo liệu."

Hàn Bân nâng ly, "Có lời này của ngài, ta không khách sáo nữa, nào, ta kính ngài một ly."

Trịnh Khải Hoàn xua tay, “Cùng nâng nào.”

Ba người cùng uống cạn, Bao Tinh biết ý, đứng lên rót rượu cho Trịnh Khải Hoàn và Hàn Bân.

Trịnh Khải Hoàn giả vờ đỡ, “Bân Tử, lần trước ngươi giúp ta lớn, tên Bào Kiến Sinh đó đúng là nghi phạm, ta muốn cảm ơn ngươi, tiện thể lần này kính ngươi một ly.”

“Trịnh đội, ngài khách sáo quá, ta với ngài là chỗ thân tình, chuyện nhỏ.”

“Thôi nào.” Trịnh Khải Hoàn nâng ly, chạm ly Hàn Bân, rồi uống cạn.

Trịnh Khải Hoàn đã uống cạn, Hàn Bân còn nói gì nữa, cũng uống cạn theo.

Hàn Bân đặt ly xuống, ăn một miếng thức ăn, hỏi Bao Tinh, “Bao Tinh, ngươi điều tra được người trong ảnh ta gửi chưa?”

Bao Tinh lắc đầu, “Chưa, Hàn đội, ngài thấy hắn có án?”

Hàn Bân cười, “Ta chỉ gặp hắn một lần, thấy cách hắn hút thuốc hơi lạ. Ngươi cứ điều tra, điều tra được là tài của ngươi. Không thì thôi, đừng phí sức.”

Trịnh Khải Hoàn đặt đũa xuống, “Chuyện gì, nói ta nghe với.”

Hàn Bân kể lại tình hình ở hội trường tiệc cưới.

Trịnh Khải Hoàn nghĩ ngợi, “Nghe ra người này có vẻ khả nghi, hút thuốc không dùng đầu lọc ít thấy, nhưng cũng có. Nhưng dùng tay bóp tắt đầu thuốc không phổ biến, có thể cố ý phá dấu vân tay.

Sao lúc đó ngươi không điều tra thân phận hắn?”

Hàn Bân cười khổ, "Lúc đó ở hội trường, trên sân khấu đang cưới, ta điều tra khách mời không tiện. Hơn nữa, đây không phải Cầm Đảo…"

Trịnh Khải Hoàn gật đầu, "Đúng, ngươi không tiện lộ diện."

Bao Tinh vỗ ngực, "Hàn đội, ngài yên tâm, người này để ta, chắc chắn điều tra rõ."

Trịnh Khải Hoàn lại nâng ly, "Được rồi, tối nay nói chuyện tình cảm, uống rượu, không say không về."

"Uống."

"Cạn ly."

…

Ba người gọi tám món một canh, uống hai chai rượu, đến hơn chín giờ mới tan.

Hàn Bân hôm nay uống sướng, hơi say nhưng đầu óc vẫn tỉnh.

Hắn gọi taxi đón Vương Đình, cùng về khu dân cư Vinh Văn Hiên.

Hôm nay cả hai đều mệt, về nhà tắm xong nằm trên giường trò chuyện.

Vương Đình ôm vai Hàn Bân, "Hôm nay ngươi thế nào?"

Hàn Bân cười, "Tốt lắm, uống rượu với Trịnh đội và Bao Tinh, bữa rượu này đủ rồi, một tuần không thèm rượu nữa. Ngươi sao, tụ tập với bạn bè thế nào?"

"Không tốt, chiều Phan Duyệt Khả tìm được Trần Tử Nhã, định giải thích rõ, ai ngờ Trần Tử Nhã và bạn trai cãi nhau, hai người giờ đang đòi chia tay. Phan Duyệt Khả thấy rất áy náy,

luôn xin lỗi Trần Tử Nhã, hai người ôm nhau khóc lâu. Lẽ ra Phan Duyệt Khả cưới phải vui, ai ngờ thành ra thế này."

Vương Đình quay sang nhìn Hàn Bân, "Ngươi nói bạn trai Trần Tử Nhã nghĩ gì? Thật sự muốn chia tay à?"

Hàn Bân nhún vai, "Ta không biết, ta cũng không có kinh nghiệm yêu đương."

"Xì." Vương Đình bĩu môi, ra vẻ ta không tin ngươi nói dối.

"Khụ…"

Hàn Bân ho khẽ, "Ta tuy không có kinh nghiệm yêu đương, nhưng hiểu tâm lý đàn ông, kết hợp kinh nghiệm nghề nghiệp, ta thấy họ ngoài chuyện hôm nay, chắc còn mâu thuẫn khác. Chuyện hôm nay là điểm bùng phát, còn sau này thế nào, chủ yếu là nền tảng tình cảm và độ tin tưởng của họ."

"Ồ…" Vương Đình bĩu môi, nói ý tứ, "Kinh nghiệm của ngươi nghe cũng có lý."

Hàn Bân cười, "Ta nói đại thôi."

"Đội trưởng Hàn đừng khiêm tốn, nghe như người từng trải."

"Đình Đình, chiều mai chúng ta mới về Cầm Đảo, sáng còn thời gian, ngươi muốn đi đâu chơi?" Hàn Bân chuyển chủ đề, tuy hơi thô nhưng cần thiết, chủ đề này nguy hiểm, hắn không muốn ngủ sofa.

Sáng, hai người dậy, đi dạo Đại Lộ Tuyền Thành.

Bữa sáng, họ ăn bánh bao cỏ, từ khi tốt nghiệp rời Tuyền Thành, Hàn Bân không được ăn nữa, đã thèm lâu.

Bánh bao cỏ làm từ bột mì trung bình, làm ra vỏ bánh mỏng, nguyên liệu gồm thịt heo, tinh bột, đường trắng, nước

tương, tương ngọt… Quan trọng nhất là da heo nấu đông, là nguyên liệu then chốt, không có da heo nấu đông, bánh bao cỏ mất đi linh hồn.

Ăn xong, Vương Đình dẫn Hàn Bân về trường đại học, trường vẫn vậy, chỉ có học sinh mới, Vương Đình dẫn Hàn Bân dạo quanh, kể lại những chuyện vui thời sinh viên.

Trưa họ ăn ở nhà hàng Hội Tiên Lâu, coi như kết thúc chuyến Tuyền Thành. Dù có vài chuyện nhỏ nhưng cũng trọn vẹn.

Chiều, họ lên tàu cao tốc về Cầm Đảo.

Chương 1379: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vé Vương Đình đặt, hai vé cạnh nhau nhưng lên tàu mới phát hiện giữa có lối đi, tuy không xa nhưng có người qua lại cũng hơi khó chịu.

Lên tàu xếp hành lý xong, Hàn Bân ngồi bên cửa sổ phải có một người đàn ông, khoảng bốn mươi tuổi, khí chất nho nhã, mặc bộ đồ trắng, tóc chải chuốt gọn gàng.

Hàn Bân cười, "Đại ca, ngài cũng về Cầm Đảo?"

Người đàn ông nhìn Hàn Bân, "Đúng, nghe giọng biết ngay, chúng ta là đồng hương."

"Ngài xưng hô thế nào?"

"Ta họ Tiêu."

"Ta tên Hàn Bân. Tiêu ca, có chút chuyện nhờ ngài."

"Ngươi nói?"

Hàn Bân chỉ Vương Đình, "Đây là bạn gái ta, chúng ta muốn ngồi cùng, ngài có thể đổi chỗ không."

Người đàn ông họ Tiêu gật đầu, "Được thôi."

"Đại ca, cảm ơn ngài." Hàn Bân cúi đầu cảm kích.

Người đàn ông cũng là người thẳng thắn, đứng lên đổi chỗ với Vương Đình.

Vương Đình khách sáo, "Cảm ơn."

"Đều là đồng hương, chuyện nhỏ."

Đổi chỗ, Vương Đình và Hàn Bân trò chuyện thoải mái hơn, Hàn Bân rất cảm kích đại ca này, nếu người ta không muốn đổi, cũng không ép được.

Hai người trò chuyện một lúc, Vương Đình mệt, dựa vào vai Hàn Bân nghỉ ngơi.

Hai ngày ở Tuyền Thành nhiều việc, nàng khó ngủ nơi lạ, tối qua mất ngủ.

Hàn Bân xem điện thoại một lúc, cũng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Về Cầm Đảo lại bận rộn, không có thời gian rảnh rỗi.

"Reng…" Điện thoại Hàn Bân reo, hắn nhìn, Bao Tinh nhắn tin.

Bao Tinh phải làm việc, không tiễn được Hàn Bân, hỏi Hàn Bân lên tàu an toàn chưa.

Hàn Bân nhắn lại vài câu.

Cuối cùng, Bao Tinh chúc Hàn Bân thượng lộ bình an, mời Hàn Bân lại đến Tuyền Thành.

Cất điện thoại, Hàn Bân nhìn sang bạn gái, Vương Đình vẫn ngủ, Hàn Bân kéo áo khoác đắp cho nàng.

Người đàn ông họ Tiêu bên cạnh luôn im lặng, Hàn Bân vô tình nhìn thấy, phát hiện hắn có vẻ đăm chiêu, cầm một tấm ảnh cũ, nhìn rất chăm chú, không ngừng xoa bằng tay.

Hàn Bân ở góc này không thấy rõ, mơ hồ cảm thấy giống một cô gái trẻ.

Người đàn ông họ Tiêu mấp máy môi, như thì thầm, tiếng rất nhỏ, gần như không nghe thấy.

Hàn Bân hiểu khẩu hình, người đàn ông họ Tiêu dường như gọi 'Dung Dung'.

Hàn Bân rời mắt, ai cũng có câu chuyện, hắn không muốn xâm phạm riêng tư của người khác.

Năm giờ chiều, tàu cao tốc đến ga Cầm Đảo, Hàn Bân lại cảm ơn người đàn ông họ Tiêu, cùng Vương Đình xuống tàu về nhà.

Tuyền Thành cách Cầm Đảo không xa, đi tàu cao tốc rất tiện, nhưng vì công việc bận rộn, Hàn Bân ít khi đi.

Chuyến đi giải khuây lần này rất tốt, sau này có thời gian, có cơ hội, phải đi nhiều hơn, không thì có con rồi lại càng không có thời gian.

…

Sáng hôm sau.

Công an thành phố Cầm Đảo.

Hàn Bân đến sở, trước lau bàn làm việc, rồi vào phòng đội trưởng báo cáo, sau đó tiện ghé qua văn phòng tổ một và tổ hai, nghe đội viên báo cáo công việc.

Hai giờ chiều, dự cuộc họp do sở cảnh sát thành phố tổ chức.

Bốn giờ chiều, họp nội bộ đội hình sự.

Họp xong, Hàn Bân dọn dẹp, cũng gần hết giờ.

Tối tan làm, Hàn Bân về nhà bố mẹ ăn cơm, vốn Vương Huệ Phương cũng muốn Vương Đình đến, nhưng Vương Đình về nhà bố mẹ, chỉ mình Hàn Bân đến.

Vừa vào nhà, Hàn Bân đã ngửi thấy mùi thơm, mùi này khác với mùi thức ăn thường ngày, là mùi trong trí nhớ của Hàn Bân, mùi thịt viên chiên.

Nhà bếp để ba thau lớn toàn thịt mới nấu, có bắp bò, bao tử bò, giò heo, thịt ba chỉ… Vương Huệ Phương đang đứng bếp

chiên thịt viên.

Còn hơn mười ngày nữa là Tết, mỗi năm vào thời gian này nhà Hàn Bân đều chuẩn bị đồ ăn Tết, nấu thịt, nước thịt dùng để làm nhân, chiên thịt viên, dù nghe tên giống nhau nhưng là hai món hoàn toàn khác nhau.

Cả hai món Hàn Bân đều thích, nhất là thịt viên chiên.

"Mẹ, sao hôm nay nấu thịt, không đợi ta nghỉ giúp."

"Ngươi làm việc bận rộn, nghỉ được thì nghỉ. Việc này ta và ba ngươi làm được."

Hàn Vệ Đông gọi, "Lại ăn thử."

Hàn Bân cầm một miếng thịt viên chiên, cho ngay vào miệng.

Vương Huệ Phương nhắc, "Vừa ra lò, nóng đấy."

Hàn Bân hít một hơi, nóng đến nhăn mặt, "Ngon, thơm."

Hàn Vệ Đông nói, "Biết ngươi thích ăn, năm nay ta cho nhiều thịt."

Hàn Bân giơ ngón cái, "Làm một lần không dễ, tất nhiên phải cho nhiều thịt."

"Đông đông…" Bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Hàn Bân nói, "Ai đến, để ta mở cửa."

"Chắc là cậu ngươi."

Vương Khánh Thăng cũng thích ăn thịt, một mình lười làm, mỗi năm trước Tết đều do Vương Huệ Phương làm nhiều, để hắn mang về.

"Cạch…" Một tiếng, cửa mở, bên ngoài là người đàn ông hơn bốn mươi tuổi.

Hàn Bân ngạc nhiên, một lúc mới gọi, “Cậu, sao ngươi gầy thế này.”

“He he, cũng được, giảm hơn hai chục cân.”

Hàn Bân kinh ngạc, “Mới bao lâu không gặp, ngài đã gầy thế.”

“Cũng hơn hai tháng, cân nặng nhiều, giảm nhanh.”

Hai người vào nhà, Vương Khánh Thăng thay dép, vào bếp, “Thơm quá, nhìn màu thịt này, cái giò to đẹp quá.”

Vương Huệ Phương nhìn em trai, “Ngươi lại gầy, giảm cân tốt nhưng đừng nhanh quá.”

Hàn Vệ Đông nói, “Giò heo đang nấu, lát nữa mang một cái.”

“Quá tốt, giò heo là món ta thích nhất.”

Vương Huệ Phương nhắc, “Ngươi khó khăn lắm mới gầy, Tết ăn thịt nhiều, đừng béo lại.”

“Chị, ngài không hiểu rồi, muốn gầy thì phải ăn thịt, ta ngày nào cũng ăn thịt, mới gầy nhanh thế.”

Vương Huệ Phương có chút không tin, “Còn có lý do này, ngươi không phải là vận động để gầy sao?”

Chương 1380: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Vận động chỉ chiếm hai, ba phần, phần còn lại phải dựa vào ăn, ngươi phải điều chỉnh chế độ ăn uống, biết ăn, hiểu ăn mới có thể gầy." Vương Khánh Thăng nói ra đầy lý lẽ.

Hàn Vệ Đông vỗ vỗ bụng, "Ăn thịt mà cũng có thể giảm cân, điều này không tệ, ta gần đây cũng béo lên, lát nữa phải nói kỹ với ta."

"Quá dễ dàng rồi."

Hàn Bân rửa tay xong, phụ giúp mẹ.

Hàn Vệ Đông và Vương Khánh Thăng đi vào phòng khách uống trà, bàn luận về cách giảm cân bằng cách ăn thịt…

Một khi đến cuối năm thì bận rộn hơn, có vụ án tự nhiên là xử lý vụ án trước, không có vụ án vẫn bận rộn như thường. Xử lý các vụ án trong năm, bổ sung điều tra chứng cứ không đủ, tổng kết, lưu trữ, tất cả đều phải hoàn thành trước năm.

Ngoài những việc này còn có các cuộc họp lớn nhỏ khác nhau, tóm lại là một chữ, bận.

Chớp mắt đã bước vào tháng Hai, còn mười một ngày nữa là đến Tết.

Cẩm Đảo dần có không khí Tết, các trung tâm thương mại bắt đầu tổ chức sự kiện, đường phố cũng trang trí đèn lồng và cờ hoa.

Cảnh sát bắt đầu chuẩn bị cho Tết.

Đội hai, văn phòng tổ một.

Tổ một lại tăng thêm một người mới tên là Mã Tiêu Húc.

Mặc dù là người mới nhưng tuổi cũng không nhỏ, năm nay đã ba mươi tuổi, trước đây làm việc ở đội điều tra hình sự huyện Cao Thành, với tình hình của hắn mà điều đến cục thành phố làm việc không dễ dàng.

Từ công việc hàng ngày có thể thấy, Mã Tiêu Húc rất trân trọng cơ hội điều chuyển lần này, so với Triệu Minh đến trước một thời gian thì siêng năng hơn nhiều, thường là người đến đầu tiên vào buổi sáng và người về cuối cùng sau giờ làm việc.

Dĩ nhiên, Triệu Trung Hoa cũng có ưu điểm riêng, không cần so với hắn về độ siêng năng.

Triệu Minh lấy ra một bao thuốc Trung Hoa chia cho mọi người, "Tổ trưởng Vương, Tết sắp đến rồi, đội ta chắc không còn vụ án nào chứ?"

Vương Tiêu cầm thuốc đưa lên mũi ngửi ngửi, "Chuyện này ta không nói được, ngươi phải hỏi đại đội trưởng và Hàn đội."

Triệu Minh châm điếu thuốc hút một hơi, "Đại đội trưởng ta không dám hỏi, còn Hàn đội thì dạo này luôn họp, ta muốn hỏi cũng không gặp được người."

Lý Cầm nói, "Ngươi à, cứ yên tâm mà đừng tìm rắc rối. Có vụ án hay không, đại đội trưởng và Hàn đội cũng không nói được."

Hoàng Khiết Khiết hỏi theo phản xạ, "Vậy ai nói được?"

"Dĩ nhiên là nghi phạm. Hắn khi nào phạm án, ta khi đó điều tra, hắn yên lặng, ta cũng có thể đón Tết, chỉ có thế thôi. Lãnh đạo nói một ngàn một vạn, hứa hẹn rất tốt, nhưng nếu có vụ án thật sự, ngươi có đi không?"

Triệu Minh vỗ vỗ miệng, “Chậc chậc, vẫn là chị Lý nhìn rõ, một câu nói làm ta tỉnh ngộ, cả người đều thông suốt, lợi hại.”

“Ít nói bậy bạ đi, ta có một tài liệu, lát nữa ngươi giúp ta đưa đến văn phòng Hàn đội.”

Triệu Minh đáp một tiếng, cầm tài liệu lật xem một chút, là bổ sung chứng cứ của một vụ án nào đó.

Mã Tiêu Húc tò mò, “Triệu Minh, ngươi cũng mới điều đến cục thành phố mà? Sao nhìn ngươi với Hàn đội rất quen thuộc.”

“Hàn đội và ta đều từ Phân Cục Ngọc Hoa điều đến, hắn là lãnh đạo cũ của ta.”

“Thảo nào.” Mã Tiêu Húc lộ vẻ mặt hiểu rõ, “Ta ở đội điều tra hình sự Cao Thành đã từng nghe qua danh tiếng của Hàn đội, có một lần hợp tác điều tra ta còn gặp hắn, đồng nghiệp cũ của ta biết ta điều đến đội hai đều rất ghen tị.”

Triệu Minh cười nói, “Ngươi nói không sai, điều đến đội hai có rất nhiều cơ hội lập công, trước khi ngươi đến, chúng ta vừa phá một vụ án giết người hàng loạt, cục thành phố đã đề nghị cho đội ta một bằng khen tập thể hạng hai. Nếu ngươi đến sớm mười ngày nửa tháng thì tốt rồi.”

Mã Tiêu Húc hỏi tiếp, “Vụ án gì vậy, kể cho ta nghe với, ta thật sự không biết.”

“Cạch…” Lúc này, cửa văn phòng mở ra, Hàn Bân bước vào.

“Hàn đội.”

“Hàn đội đến rồi.”

Hàn Bân liếc nhìn mọi người, “Các ngươi thật nhàn rỗi nha.”

Vương Tiêu lấy một cái ghế cho Hàn Bân, cười nói, "Chúng ta muốn tham gia họp, nhưng không đủ cấp bậc."

Hàn Bân cười cười, "Đừng vội, cơ hội lập công thăng chức còn nhiều, ta lại vừa tranh thủ cho các ngươi một cái."

"Có vụ án mới sao?"

Hàn Bân gật đầu, "Thu dọn trang bị, mười phút sau xuất phát."

…

Khu dân cư Bách Thúy.

Khu dân cư cách không xa cục công an thành phố, lái xe mười phút là đến.

Đây là một khu dân cư kiểu cũ, tuổi đời hơn hai mươi năm, nằm ở trung tâm thành phố, xung quanh có đầy đủ trung tâm thương mại, bệnh viện, trường học.

Hàn Bân xuống xe, quan sát xung quanh, sân không lớn, có nhiều xe đậu xung quanh, tình trạng này rất phổ biến ở khu dân cư cũ.

Khu dân cư Bách Thúy có tổng cộng sáu tòa nhà, dưới lầu ba có dán dây phong tỏa, vài cảnh sát mặc đồng phục đứng bên ngoài.

Phụ trách duy trì hiện trường là phó sở trưởng sở cảnh sát địa phương, Lâm Quốc Khải, sau khi hai bên giới thiệu đơn giản, Hàn Bân bắt đầu hỏi về tình hình chính.

"Sở trưởng Lâm, tình hình hiện trường thế nào?"

"Người chết tên là Tiêu Bính Thiên, sống ở phòng 201 tòa ba, cũng là hiện trường vụ án, người báo án là em trai hắn, Tiêu Quốc Đống. Chúng ta nhận được điện báo án vào lúc 12 giờ 30 phút trưa, 12 giờ 40 phút đến hiện trường. Lúc đó, Tiêu

Quốc Đống đã mở cửa nhà người chết, xung quanh có vài người hàng xóm đang đứng xem, chúng ta đến ngay lập tức kiểm soát hiện trường, dán dây phong tỏa.”

Chương 1381: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nói chuyện xong, Hàn Bân và nhóm người lên lầu hai, lối cầu thang không lắp camera.

Phòng 201 là cửa sắt kiểu cũ, Hàn Bân quan sát khóa cửa, không có dấu vết bị cạy hay phá hoại rõ ràng.

Vừa vào nhà, đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng đậm, một người đàn ông trung niên dựa vào bàn trà, nửa dưới cơ thể hắn bị nhuốm máu, trên sàn nhà cũng có một vũng máu lớn đã đông lại.

Hàn Bân tinh thông giám định vết máu, theo kinh nghiệm của hắn, thời gian người chết bị sát hại phải hơn mười hai giờ.

Nhìn thấy người đàn ông này, Hàn Bân nhíu mày, lộ vẻ kinh ngạc, hắn đã gặp người đàn ông này, chính là người anh tốt bụng đổi chỗ ngồi trên tàu cao tốc.

Hàn Bân không ngờ lại gặp lại hắn, càng không ngờ là bằng cách này.

Hàn Bân sững sờ một lúc, rồi hỏi, "Em trai hắn đâu?"

Sở trưởng Lâm nói, "Em trai hắn đến bằng xe, nhìn thấy tình hình hiện trường có chút kích động, ta bảo hắn về xe chờ."

Hàn Bân gật đầu, bắt đầu xem xét hiện trường vụ án, Tiêu Bính Thiên mặc bộ đồ ở nhà, ngực trái có một vết thương rõ ràng, dao rơi bên cạnh hắn, xung quanh vết máu còn để lại một

loạt dấu chân, từ kiểu dáng và kích thước dấu chân, rất có thể là do một người đàn ông để lại.

Dĩ nhiên, đây chỉ là quan sát sơ bộ của Hàn Bân, để có kết quả giám định chính xác, còn cần quay lại cục thành phố nghiên cứu chi tiết.

Hàn Bân kiểm tra xung quanh thi thể, không thấy điện thoại di động của người chết, hắn nhớ rất rõ trên tàu cao tốc, Tiêu Bính Thiên có điện thoại di động, chắc là điện thoại Huawei.

Hàn Bân tiếp tục kiểm tra trong nhà, phát hiện trên sàn bếp có một cái cốc vỡ, trong thùng rác có một quả táo đang gọt dở.

Hàn Bân chỉ kiểm tra sơ qua, từ đặc điểm hiện trường hiện tại, rất có thể đây là vụ án do người quen gây ra.

Tiêu Bính Thiên chủ động mở cửa, mời khách vào nhà, còn rót nước, gọt táo cho hắn, quả táo chưa gọt xong, hung thủ đã ra tay giết người.

Nếu rất có thể là người quen gây ra, thì việc kiểm tra quan hệ xung quanh của người chết rất quan trọng.

Khoa kỹ thuật và pháp y cũng đã đến hiện trường, Hàn Bân chào một tiếng, rồi đi xuống lầu.

Hàn Bân dù quen biết Tiêu Bính Thiên, nhưng cũng chỉ gặp một lần, không quen thuộc tình hình của hắn.

Chẳng bao lâu, Hàn Bân gặp em trai Tiêu Bính Thiên là Tiêu Quốc Đống, chuẩn bị tìm hiểu thêm về tình hình của Tiêu Bính Thiên từ hắn.

Tiêu Quốc Đống và Tiêu Bính Thiên có ba phần giống nhau, chiều cao thấp hơn một chút, mắt đỏ hoe, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

“Cảnh sát, điều tra thế nào rồi? Anh ta rốt cuộc chết như thế nào?”

“Tiên sinh Tiêu, xin ngài nén bi thương. Ta là Hàn Bân của cục công an thành phố, phụ trách điều tra vụ án này.”

“Cảnh sát Hàn, rốt cuộc là ai giết anh ta?”

“Ngài là người báo án, chắc ngài biết cảnh sát cũng vừa tiếp nhận vụ án, ta có thể hiểu tâm trạng của ngài hiện giờ, nhưng điều tra cần có thời gian, không thể vội.”

“Vâng, ta biết, ta chỉ là… chỉ có một người anh, một người thân này thôi, ta…” Tiêu Quốc Đống nghẹn ngào không thành tiếng.

Hàn Bân đưa cho hắn hai tờ giấy, “Tiên sinh Tiêu, ta muốn hỏi ngài một số tình hình về Tiêu Bính Thiên.”

“Được, ngài hỏi đi.”

“Tiêu Bính Thiên đã kết hôn chưa? Ngoài ngài ra, còn có người thân trực hệ nào khác không?”

“Không có, anh ta người thích tự do, có chút tính nghệ sĩ, thích tự do, không thích bị ràng buộc bởi gia đình, nên vẫn chưa kết hôn. Cha mẹ ta đều đã qua đời, ngoài ta là em trai, cũng không có người thân gần gũi nào khác.”

“Tiêu Bính Thiên có bạn gái không?”

“Cái này ta cũng không rõ lắm, anh ta làm việc ở ngoài, nửa tháng trước mới về Cẩm Đảo. Về chuyện tình cảm, ta là em trai cũng không tiện hỏi.”

“Trước đây Tiêu Bính Thiên làm việc ở thành phố nào, làm bao lâu rồi?”

“Trước đây, anh ta luôn làm việc ở Trường An, đã gần hai mươi năm, vì cách xa quá, cũng không hay về Cẩm Đảo. Lần

trước về là năm 2017, năm đó mẹ ta qua đời, từ đó đến nay anh ta không về nữa.”

“Tiêu Bính Thiên làm nghề gì, cụ thể là khi nào đến Cẩm Đảo?”

“Anh ta làm công việc giám định văn vật, Trường An là thành phố hai ngàn năm tuổi, có nhiều di tích, văn hóa, phong tục, là thành phố mà anh ta luôn khao khát.”

“Ngài có biết đơn vị làm việc cụ thể của anh ta không?”

“Ôi, cái này ta thật sự không nhớ rõ, chỉ biết anh ta làm ở một nhà đấu giá.”

Hàn Bân ghi chép lại, “Tiêu Bính Thiên ở Cẩm Đảo có bạn bè nào thân thiết không?”

“Ta chưa hỏi, nhưng chắc là có, anh ta là người tốt, rất dễ gần, cũng là người nhiệt tình, rất dễ kết bạn.”

Về điểm này Hàn Bân rất đồng cảm, hắn chỉ gặp Tiêu Bính Thiên một lần, nhưng ấn tượng về Tiêu Bính Thiên rất tốt, rất tiếc cho cái chết của Tiêu Bính Thiên.

Nhớ lại cảnh trên tàu cao tốc, Hàn Bân nghĩ đến bức ảnh Tiêu Bính Thiên cầm trong tay, bức ảnh nhìn có vẻ đã nhiều năm, người phụ nữ trẻ trong bức ảnh bây giờ có lẽ không còn trẻ nữa, nhưng có một điều không thay đổi, đó là người phụ nữ này rất quan trọng với Tiêu Bính Thiên.

“Tiêu Bính Thiên trước đây có từng hẹn hò không?”

“Ngài nói trước đây là bao lâu?”

“Không giới hạn thời gian, chỉ cần ngài biết đều có thể nói.”

Tiêu Quốc Đống nói, “Anh ta rời Cẩm Đảo gần hai mươi năm, trong thời gian đó rất ít về, dù có về cũng không ở lâu,

hoặc là về thăm cha mẹ, hoặc là đưa cha mẹ đến Trường An ở một thời gian, mỗi lần về Cẩm Đảo đều không quá một tháng. Và hầu hết thời gian là ở bên cha mẹ, cũng không có thời gian yêu đương gì.

Chương 1382: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nếu nói xa hơn, trước khi anh ta đi Trường An đã từng có một bạn gái, hai người cũng đến giai đoạn bàn chuyện hôn nhân, chỉ là sau đó vì một số lý do không thành, thật sự rất tiếc, cô gái đó rất tốt, ta luôn nghĩ rằng năm đó anh ta rời Cẩm Đảo chắc là có liên quan đến cô ấy."

Hàn Bân hỏi tiếp, "Cô ấy tên gì? Có thông tin liên lạc của cô ấy không?"

"Cô ấy họ Tống… tên gì, ta thật sự không nhớ ra, dù sao cũng đã gần hai mươi năm rồi. Ta chỉ gặp cô ấy hai, ba lần, biết cô ấy và anh ta là bạn cùng trường, những cái khác cũng không rõ."

"Tiêu Bính Thiên về Cẩm Đảo, chỉ ở một mình?"

"Đúng, đây là nhà cũ của cha mẹ ta, cha mẹ ta qua đời đã lâu, ta và anh ta bàn bạc chuẩn bị bán căn nhà này. Anh ta về lần này cũng để giải quyết chuyện này, ta nghĩ anh ta về một lần không dễ, để anh ta ở thêm một thời gian, đợi sau Tết hãy nói.

Anh ta cũng muốn ở lại căn nhà cũ một thời gian trước khi bán, coi như là một kỷ niệm. Ai ngờ… chỉ mười ngày đã xảy ra chuyện, biết thế ta đã không để anh ta về, chuyện nhà ta một mình cũng có thể giải quyết, ôi… cuộc đời thật vô thường, ai cũng không ngờ."

"Về chuyện bán nhà, ngài và Tiêu Bính Thiên có mâu thuẫn không?"

“Không. Anh ta người tuổi không nhỏ, nhưng vẫn có chút tính nghệ sĩ, không quan tâm đến tiền, trước đây ta nói muốn bán nhà, anh ta có chút không nỡ, dù sao đây cũng là nơi cha mẹ ở, cũng là một kỷ niệm.

Sau đó, anh ta suy nghĩ một thời gian rồi cũng đồng ý, dù sao cha mẹ đã mất, nhà là kỷ niệm, nhưng đôi khi cũng là một ràng buộc. Anh ta ban đầu không định về, bảo ta cứ bán, cũng không đề cập đến chuyện tiền.

Nhưng nhà là chuyện lớn, nhà tuy cũ, nhưng vị trí tốt, ít nhất cũng bán được một trăm ba bốn mươi vạn, ta cũng không phải là người thích chiếm lợi, ta nghĩ anh ta về, anh em ta cùng giải quyết chuyện nhà, như vậy tốt hơn, anh em ta cũng có thể tụ họp.

Anh ta cũng đồng ý, có lẽ trong lòng vẫn không nỡ căn nhà cũ, muốn ở một thời gian rồi mới bán.”

“Theo ngài biết, Tiêu Bính Thiên ở Cẩm Đảo có mâu thuẫn với ai không?”

Tiêu Quốc Đống lắc đầu, “Anh ta về ngày 18 tháng 1, mới mười ngày, có thể có mâu thuẫn lớn với ai, ta thật không nghĩ ra.”

“Ngài lần cuối gặp Tiêu Bính Thiên là khi nào, sao biết anh ta gặp chuyện?”

“Lần cuối liên lạc là chiều qua, anh ta gọi điện cho ta, nhưng ta không nhận, ta đang bận ở bếp cũng không để ý, sau đó gọi cho vợ ta, nói ngày mốt muốn đặt một phòng riêng ở nhà hàng, muốn mời vài người bạn ăn cơm, vợ ta hỏi mấy người, mức độ thế nào. Anh ta nói cộng với anh ta là bốn năm người, khoảng một ngàn đồng là được.

Vợ ta nói với ta sau, ta lúc đó cũng không để ý gọi lại, sáng nay, ta nghĩ rủ anh ta đến ăn cơm, tiện hỏi rõ, nhưng gọi điện,

điện thoại anh ta không liên lạc được. Ta lúc đó cũng không để ý, nghĩ một người đàn ông lớn có gì đâu, ta tiếp tục gọi, sau đó đến trưa anh ta vẫn không nhận, ta thấy có chút không đúng.

Bảo vợ ta coi tiệm, ta vội vàng qua xem, gõ cửa cũng không ai trả lời, ta mở cửa nhìn, ôi… chỉ có một người thân này thôi, anh ta hơn ta không bao nhiêu tuổi, ta thật không nghĩ anh ta lại ra đi sớm như vậy."

"Trước khi vào cửa, ngài có phát hiện gì khác thường không?"

"Không, ta lúc đó lo lắng, cũng không nhìn kỹ."

"Ngài mở cửa thế nào?"

"Anh ta bình thường không ở Cẩm Đảo, chìa khóa nhà đều ở ta, ta có chìa khóa, tự mở cửa."

"Sau khi mở cửa, ngài có vào hiện trường không?"

"Có, ta thấy anh ta bị thương, ta chắc chắn phải vào xem, vừa vào đã biết không còn cứu được, ta liền gọi điện báo cảnh sát."

"Ngài có chạm vào đồ vật trong hiện trường không?"

Tiêu Quốc Đống hồi tưởng một chút, "Không, ta nhớ là không có."

"Có đạp phải vết máu trong nhà không?"

"Chắc là không."

"Từ lúc ngài mở cửa đến khi cảnh sát đến, có ai đến không?"

"Có, lúc đó ta hoảng sợ, gọi lớn anh ta, có hàng xóm nghe động cũng đến, nhưng họ chỉ đứng ở cửa nhìn, không ai vào phòng khách, cũng không ai chạm vào anh ta."

Trước đó Hàn Bân suy đoán có thể là người quen gây ra, nếu là hàng xóm, có thể cũng quen biết với người chết.

Hơn nữa, sau khi gây án, vì nhiều lý do và mục đích, kẻ tình nghi rất có thể sẽ quay lại hiện trường.

"Ngài còn nhớ những hàng xóm nào đã đến hiện trường không?"

Tiêu Quốc Đống gật đầu, "Đại khái nhớ."

Hàn Bân mở sổ ghi chép, "Ngài nói ra."

"Dương Ca, Lão Lâm, Chị Lưu, Lão Ngô, chắc là bốn người này."

"Nói tên đầy đủ."

"Dương Bách Nhân, Lâm Xuân Hoa, Lưu Dung, Ngô Hải Ba."

Trong bốn hàng xóm, Lưu Dung thu hút sự chú ý của Hàn Bân, "Lưu Dung bao nhiêu tuổi, số nhà là bao nhiêu?"

"Anh ta năm nay 43 tuổi, Lưu Dung chắc lớn hơn anh ta năm sáu tuổi, chắc chưa đến năm mươi. Lưu Dung ở tầng 302 của tòa nhà chúng ta, cô ấy có vấn đề gì sao?"

Hàn Bân nhớ, trên tàu cao tốc Tiêu Bính Thiên cầm một bức ảnh, lẩm bẩm một cái tên 'Dung Dung'.

Còn Dung Dung đó có phải là Lưu Dung này không thì chưa biết.

"Tiêu Bính Thiên có điện thoại di động không?"

"Có."

"Điện thoại gì?"

"Một cái điện thoại Huawei."

“Tiêu Bính Thiên có nói ngày mai đặt bàn mời khách nào không?”

“Không biết, hôm nay ta gọi anh ta qua ăn cơm, tiện hỏi chuyện này, ai ngờ chưa kịp…” Tiêu Quốc Đống lắc đầu thở dài.

“Tiêu Bính Thiên có nói khi nào rời Cẩm Đảo không?”

Chương 1383: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Chắc sau Tết, bán nhà xong anh ta sẽ đi. Thật ra ta cũng khuyên anh ta, muốn anh ta chuyển về Cẩm Đảo, anh ta tuy thích Trường An, nhưng ở đó không có họ hàng, không bằng chuyển về Cẩm Đảo, già rồi cũng có người chăm sóc nhau."

Hàn Bân xem sổ ghi chép, "Được rồi, tạm thời nói đến đây, ngài nghĩ ra điều gì có thể liên hệ với ta."

"Được, cảnh sát Hàn, vụ án của anh ta xin nhờ các ngươi."

"Đó là việc của chúng ta." Nhìn Tiêu Quốc Đống rời đi, Hàn Bân gọi Vương Tiêu.

"Hàn đội, có gì chỉ bảo?"

"Ngươi đến tòa nhà 3 tầng 302, tìm hàng xóm tên Lưu Dung, cô ấy cũng đã đến hiện trường sau vụ án, ta muốn đích thân ghi lời khai cho cô ấy."

"Còn những người khác đã đến hiện trường thì sao?"

"Những người khác do ngươi phụ trách ghi lời khai."

Vương Tiêu gật đầu, có chút tò mò, "Hàn đội, Lưu Dung có vấn đề gì sao?"

Hàn Bân nói, "Bây giờ chưa thể nói, đợi về cục ta sẽ nói cho ngươi."

Sau khi đưa Vương Tiêu đi, Hàn Bân trở lại hiện trường vụ án, pháp y Lý Xán đã hoàn thành khám nghiệm sơ bộ.

“Hàn đội, ngài đến đúng lúc, khám nghiệm sơ bộ đã xong, ta định báo cáo với ngài.”

“Ngươi nói đi.”

“Ngài chắc đã biết thân phận của người chết, tuổi khoảng 40, nguyên nhân cái chết là do bị dao nhọn đâm vào ngực trái, vị trí này rất nguy hiểm, đâm trúng động mạch lớn của tim, trừ khi được cấp cứu ngay lập tức, nếu không trên đường đến bệnh viện người đó cũng sẽ không qua khỏi.

Ngoài vết thương chí mạng này, trên người người chết không có vết thương nào khác, cũng không có dấu vết bị trói.”

Lý Xán dừng lại một chút, tiếp tục nói, “Thời gian tử vong của người chết có lẽ là từ bốn đến tám giờ chiều hôm qua, vì trong nhà có sưởi ấm, nhiệt độ cao, một mức độ nào đó đã đẩy nhanh quá trình phân hủy thi thể.”

Hàn Bân hỏi, “Trước khi chết người chết có bị trúng độc không?”

“Tạm thời chưa phát hiện, đợi về phòng thí nghiệm, ta sẽ kiểm tra thêm.”

“Vất vả rồi.”

“Đó là việc của ta.” Lý Xán báo cáo xong tình hình, trao đổi với khoa kỹ thuật, rồi chuẩn bị đưa thi thể về cục công an thành phố.

Vương Tiêu trở lại hiện trường, “Hàn đội, Lưu Dung đang ở nhà, ta mời cô ấy qua làm biên bản, cô ấy nói sợ người chết, mời ngài đến nhà cô ấy.”

Hàn Bân vuốt mũi, “Trước khi cảnh sát đến cô ấy đã đến hiện trường, bây giờ lại nói sợ người chết?”

“Ai biết được, hay là mời cô ấy đến cục làm biên bản?”

“Thôi, ta đi một chuyến vậy. Triệu Minh, Mã Tiêu Húc theo ta.”

“Vâng.”

Lên một tầng lầu, ba người đến nhà Lưu Dung.

“Cốc cốc…” Triệu Minh gõ cửa, một người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi mở cửa, người phụ nữ cao ráo, rất gầy, buộc tóc đuôi ngựa, đã có nhiều tóc bạc.

“Chào ngài, ta là Hàn Bân của cục công an thành phố, đây có phải nhà Lưu Dung không?”

“Đúng, ta là Lưu Dung, ba vị đồng chí vào đi.”

Hàn Bân vào nhà, đây là một căn hộ ba phòng, bên phải cửa vào là nhà vệ sinh, có mùi khai, nhà không sạch lắm, bừa bộn nhiều đồ.

Lưu Dung có chút ngại ngùng, “Nhà đông người, bừa bộn, ngài đừng để ý.”

“Nhà ngài có bao nhiêu người?”

“Cha mẹ ta, ta và chồng, còn một đứa con gái. Chồng và con gái ta không có nhà, cha mẹ ta ở trong phòng của họ.” Lưu Dung làm động tác mời, “Ba vị đồng chí ngồi trước, ta rót nước cho các ngươi.”

Hàn Bân ngồi lên sô pha, “Bà Lưu không cần phiền, chúng ta không khát, chúng ta làm biên bản luôn đi.”

“Vậy cũng được.”

“Bà Lưu, ngài có biết người chết Tiêu Bính Thiên không?”

“Biết, chúng ta là hàng xóm, lúc trẻ hắn ở đây một thời gian, sau nghe nói đi Trường An, mấy năm nay cũng không gặp.”

“Ngài có đến hiện trường vụ án không?”

“Đúng, ta đã đến, Tiêu Quốc Đống thấy anh ta chết, sợ một trận, làm hàng xóm trên lầu cũng bị kinh động, ta đến xem. Ta người nhát gan, chỉ nhìn qua khe cửa một cái, ôi mẹ ơi… dọa ta một trận.”

“Từ khi Tiêu Bính Thiên từ Trường An về, các ngươi đã gặp mặt chưa?”

“Có, là hàng xóm, lên xuống cầu thang không thể không gặp, cũng chỉ nói vài câu.”

“Ngươi có đến nhà hắn không?”

“Không.”

“Hôm nay cũng không vào hiện trường vụ án?”

“Thật sự không có, ta chỉ nhìn qua khe cửa, máu nhiều như vậy, ta sao dám vào.”

“Chiều qua từ bốn giờ đến tám giờ, ngài ở đâu?”

“Ta ở nhà.”

“Ra ngoài không?”

“Không, ta luôn ở nhà.”

“Ai có thể chứng minh?”

“Cha mẹ ta, họ ở trong phòng, không tin ngươi có thể hỏi.”

“Ngài có nghe thấy tiếng động khả nghi nào trong nhà không?”

“Không có ấn tượng.” Lưu Dung lắc đầu, hỏi lại, “Tiêu Bính Thiên không phải hôm nay chết sao?”

“Thời gian xảy ra vụ án là trưa nay, nhưng thời gian Tiêu Bính Thiên bị giết là từ bốn giờ đến tám giờ chiều qua, ngài sống gần hắn, khoảng thời gian này có thấy ai khả nghi đến nhà hắn không?”

Lưu Dung nói, “Chiều qua ta không ra ngoài, ngoài cha mẹ ta, không gặp ai.”

“Theo ngài biết, Tiêu Bính Thiên có thù oán với ai hay xảy ra mâu thuẫn với ai không?”

“Cái này ta không rõ, hắn về chưa lâu, ta cũng chỉ gặp hắn vài lần, dù có thù oán, hắn cũng không nói với ta. Ngài nói có phải không?”

Hàn Bân lấy danh thiếp ra để lên bàn, “Chúng ta tạm thời nói đến đây, đây là danh thiếp của ta, ngài có manh mối gì có thể liên hệ với ta.”

“Ừ.” Lưu Dung đứng dậy, lo lắng hỏi, “Cảnh sát Hàn, Tiêu Bính Thiên có phải bị người hại chết không?”

Chương 1384: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân dừng lại, "Sao ngài hỏi vậy?"

"Chúng ta sống cùng một tầng, nhà có người già và trẻ con, ta cũng sợ mà. Nếu là giết người trả thù thì không sao, nhưng nếu nhà bị trộm, nhà ta cũng có nguy cơ." Lưu Dung thở dài, "Tết đến dễ xảy ra chuyện, chúng ta người dân thường muốn đón Tết, kẻ trộm cũng muốn đón Tết, nếu trộm vào nhà ta thì làm sao."

Hàn Bân an ủi, "Bà Lưu, ngài yên tâm, chúng ta cảnh sát sẽ cố gắng hết sức điều tra vụ án, không ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của ngài."

Lưu Dung vẫn không yên tâm, "Ôi, hàng xóm láng giềng, hy vọng là vậy…"

Khi nói chuyện với Lưu Dung, Hàn Bân luôn để ý biểu cảm của cô ấy, Lưu Dung không có thay đổi cảm xúc gì, cảm xúc luôn ổn định.

Nếu Lưu Dung thực sự là Dung Dung mà Tiêu Bính Thiên nhắc đến, thì tình cảm giữa hai người nhất định rất sâu đậm, nếu Lưu Dung là hung thủ, cô ấy không thể nói nhẹ nhàng như vậy.

Hơn nữa, Lưu Dung lớn tuổi hơn Tiêu Bính Thiên, thêm vào đó Tiêu Bính Thiên trông khá trẻ, ngoại hình của hai người chênh nhau gần mười tuổi, ít nhất trong mắt Hàn Bân, Lưu Dung không xứng với Tiêu Bính Thiên.

Dĩ nhiên, suy nghĩ này của Hàn Bân có chút chủ quan, dù sao hắn chỉ gặp Lưu Dung bây giờ, chưa từng gặp Lưu Dung khi còn trẻ, biết đâu khi còn trẻ Lưu Dung rất đẹp, nhiều người đàn ông thích phụ nữ trưởng thành.

Tóm lại, nghi ngờ của Lưu Dung không lớn, nhưng có một điều khiến Hàn Bân không hiểu, đó là người chết tuy bị thương nặng và chết không lâu sau đó, nhưng thực tế sinh mệnh không phải là trò chơi, sẽ không biến mất ngay lập tức, dù bị thương nặng cũng có thể cố chịu một thời gian, đủ để gọi cứu hộ, đây mới phù hợp với đặc điểm của một người trước khi chết.

Nhưng Lưu Dung sống trên lầu lại nói không nghe thấy tiếng động lạ nào.

Giả sử Lưu Dung nói thật, thì sau khi bị thương nặng, Tiêu Bính Thiên bị nghi phạm bịt miệng, nên không thể gọi cứu hộ.

Nghi phạm bịt miệng Tiêu Bính Thiên, Tiêu Bính Thiên chắc chắn sẽ phản kháng, hơn nữa sẽ vùng vẫy kịch liệt trước khi chết, trên người chắc chắn sẽ có vết thương chống cự.

Theo pháp y Lý Xán, ngoài vết thương chí mạng ở ngực, trên người Tiêu Bính Thiên không có vết thương nào khác, cũng không có dấu vết bị trói, có nghĩa là trong tình trạng tỉnh táo, giả thuyết này không thành lập.

Còn có một khả năng khác, đó là Tiêu Bính Thiên trong tình trạng hôn mê, dù bị tấn công chí mạng cũng không thể kêu cứu, tình huống này có khả năng thành lập. Muốn chứng minh điều này cần pháp y sau khi khám nghiệm tử thi cung cấp bằng chứng cụ thể hơn.

Đây là bằng chứng vật lý, còn có một cách nhanh hơn, đó là hỏi hàng xóm xem chiều qua có nghe thấy tiếng kêu cứu

không, nếu hàng xóm cũng không nghe thấy tiếng động lạ, thì chứng tỏ Lưu Dung không nói dối.

Hàn Bân xuống lầu, khoa kỹ thuật cũng đã hoàn thành khám nghiệm hiện trường.

Mã Hy Văn nói, "Hiện trường vừa khám xong, chúng ta chuẩn bị thu dọn."

"Có phát hiện gì không?"

"Hiện trường phát hiện một con dao nhọn, lưỡi dao chỉ dài khoảng mười centimet, chắc là dao gọt trái cây bình thường, nhưng dao chất lượng tốt, rất sắc bén. Theo tình hình hiện trường và vết thương trên thi thể, rất có thể là hung khí.

Ngoài ra, chúng ta phát hiện một cái cốc vỡ trong bếp, chúng ta đã thu thập mảnh vỡ thủy tinh, ta thấy trên mảnh vỡ có dấu vân tay, chuẩn bị mang về phòng thí nghiệm ghép lại, xem có khôi phục được dấu vân tay không.

Còn một phát hiện nữa ngài chắc cũng đã chú ý, chúng ta phát hiện một loạt dấu chân máu tại hiện trường, chúng ta đã thu thập dấu chân, sắp xếp lại sẽ gửi đến văn phòng của ngài.

Còn một điều, tình hình hiện trường khiến ta cảm thấy hơi lộn xộn, ta không chắc đây có phải hiện trường đầu tiên không."

Hàn Bân gật đầu, "Ta vừa xem qua hiện trường, cũng cảm thấy hiện trường có vấn đề, từ lượng máu cho thấy, đây chắc là hiện trường đầu tiên, ta nghiêng về việc người chết di chuyển sau khi bị thương. Còn là tự mình di chuyển hay bị nghi phạm kéo, thì chưa biết."

Mã Hy Văn nói, "Cũng có khả năng đó."

"Có tìm thấy điện thoại của người chết không?"

"Không."

“Có tìm thấy bức ảnh phụ nữ trẻ nào không, người chết rất có thể mang theo, và bức ảnh này chắc là có nhiều năm rồi.”

Mã Hy Văn lắc đầu, “Không tìm thấy, nhưng trong phòng ngủ có vài bức ảnh cũ, ngài có thể xem.”

“Được, các ngươi về trước, ta vào xem.” Hàn Bân vỗ tay, nói với vài đội viên, “Ai rảnh tay thì giúp ta tìm ảnh trong nhà.”

“Vâng.”

Từ khi trở thành đội trưởng, Hàn Bân hiếm khi tự mình làm công việc cơ bản như vậy.

Lúc này, Vương Tiêu mang người trở lại, báo cáo, “Hàn đội, ta đã ghi lời khai của những hàng xóm khác đến hiện trường.”

“Có phát hiện gì không?”

“Họ tuy sống ở khu dân cư này nhiều năm, nhưng không quen biết người chết, cũng không tiếp cận thi thể, không phát hiện gì khả nghi.”

“Khoảng thời gian xảy ra vụ án, họ có nghe tiếng kêu cứu không?”

Vương Tiêu nói, “Không, ta cũng thắc mắc điểm này, người chết dù bị thương nặng, nhưng không thể chết ngay, lý ra phải kêu cứu, nhưng tất cả hàng xóm đều không nghe thấy tiếng động lạ.”

Hàn Bân xoa cằm, “Đợi pháp y Lý Xán có kết quả khám nghiệm thêm.”

Từ tình hình hiện tại, khi bị thương rất có thể Tiêu Bính Thiên đã mất khả năng kêu cứu, nếu không có vết thương chống cự, cũng không bị trói, có nghĩa là rất có thể do thuốc khiến người chết không thể cử động.

Chương 1385: Tiêu Đề 《Ẩn》

Triệu Minh đi tới, "Hàn đội, ta đã tìm hết ảnh trong phòng ngủ."

Hàn Bân nhận ảnh bắt đầu xem, đồng thời hồi tưởng về bức ảnh hắn thấy trên tàu cao tốc, kích cỡ, kiểu dáng, hình dạng.

Hàn Bân xem hai lần, không tìm thấy bức ảnh Tiêu Bính Thiên xem trên tàu.

Hàn Bân đột nhiên nghĩ mình bỏ qua một vấn đề, hắn nên yêu cầu Lưu Dung cho xem ảnh hồi trẻ của cô ấy.

Sau đó hắn lại phủ định ý nghĩ này, vì nếu Lưu Dung là hung thủ, cô ấy chắc chắn không đưa bức ảnh quý giá của Tiêu Bính Thiên.

Và Hàn Bân chỉ nhớ kích thước của bức ảnh đó, chỉ biết đó là ảnh của một phụ nữ, nhưng vì góc độ nên không nhìn rõ dung mạo trong ảnh, dù Lưu Dung đưa ảnh của mình khi trẻ, Hàn Bân cũng không phân biệt được.

Hàn Bân tiếp tục xem ảnh, rất nhanh đã xem hết ảnh mà các đội viên tìm được, nhưng không tìm thấy bức ảnh giống với trí nhớ của mình.

Hàn Bân không từ bỏ, dù không tìm thấy bức ảnh mà Tiêu Bính Thiên mang theo, nhưng Tiêu Bính Thiên chưa chắc chỉ có một bức ảnh của người phụ nữ đó, rất có thể trong những bức ảnh này có ảnh khác của người phụ nữ đó.

Hàn Bân gọi Triệu Minh tới, "Giao cho ngươi một nhiệm vụ, tìm hiểu thân phận của tất cả phụ nữ trong những bức ảnh này."

Triệu Minh cười khổ, "Hàn đội, trên này có nhiều ảnh cũ, đã mấy chục năm rồi, dung mạo thay đổi từ lâu, bảo ta làm sao điều tra."

"Đó là việc của ngươi, tự nghĩ cách."

Sau khi sắp xếp xong nhiệm vụ, Hàn Bân tiếp tục quan sát tình hình trong nhà, dùng phân tích tâm lý tội phạm để tái hiện lại quá trình xảy ra vụ án.

Hàn Bân tổng hợp tất cả manh mối và bằng chứng, hắn vẫn cho rằng khả năng là do người quen gây ra lớn hơn, nhưng có một số chi tiết bất thường.

Ví dụ, cốc vỡ trong bếp, nghi phạm có thể đã muốn rửa sạch DNA và dấu vân tay trên cốc, Hàn Bân ban đầu nghĩ là rửa sạch rồi mới đập vỡ, nhưng khi khoa kỹ thuật khám nghiệm hiện trường, Mã Hy Văn phát hiện trên mảnh vỡ có dấu vân tay, điều này cho thấy có thể là đập vỡ trước khi rửa.

Đập vỡ không có nghĩa là DNA và dấu vân tay sẽ biến mất, theo lý nghi phạm nên thu thập mảnh vỡ mang đi, như vậy mới tiêu hủy được bằng chứng của mình, nhưng nghi phạm lại để mảnh cốc ở hiện trường, điều này có chút không hợp lý.

Dĩ nhiên, nếu nghi phạm gây án trong tình trạng gấp gáp, sợ bị người khác phát hiện, cũng có thể không kịp dọn dẹp mảnh vỡ.

Nhưng thời gian xảy ra vụ án là ngày hôm sau khi người chết bị giết, theo lý nghi phạm có đủ thời gian chạy trốn. Trừ khi, lúc đó có nguyên nhân hoặc người ngoài làm nghi phạm sợ.

Còn một điều nữa, nghi phạm mang theo điện thoại của người chết, điều này cho thấy điện thoại của người chết có thể chứa một số thông tin quan trọng. Nhưng công cụ gây án cũng quan trọng, nghi phạm mang theo điện thoại, nhưng không mang theo dao giết người.

Hàn Bân vỗ trán, lại nghĩ ra một manh mối, trong nhà người chết chỉ có một con dao, và con dao này có thể dùng để gọt táo, cũng có thể là hung khí giết người.

Vậy vấn đề là, nghi phạm đến nhà người chết có mang theo hung khí khác không, hay là chỉ nổi giận tức thời, trong cuộc trò chuyện xảy ra xung đột kịch liệt, nghi phạm cầm con dao gọt táo trên bàn đâm chết người chết.

Ngày 1 tháng 2, lúc năm giờ chiều, đội viên điều tra bên ngoài lần lượt trở về, Hàn Bân tổ chức cuộc họp tổng kết vụ án đầu tiên.

Đinh Tích Phong cũng tham dự cuộc họp này, trước cuộc họp, hắn đã nghe Hàn Bân báo cáo, cơ bản hiểu tình hình vụ án.

Đinh Tích Phong gật đầu với Hàn Bân, "Ngươi chủ trì cuộc họp, ta nghe."

Hàn Bân hắng giọng, "Mọi người yên lặng, chúng ta bắt đầu họp."

"Ta đã báo cáo vụ án với đại đội trưởng, sau một hồi thảo luận, vụ án tạm thời được đặt tên là vụ án giết người khu dân cư Bách Thúy số 21, người chết tên là Tiêu Bính Thiên, quê ở Cẩm Đảo, làm việc và sống ở Trường An, ngày 18 tháng 1 trở về Cẩm Đảo, bị hại vào chiều ngày 31 tháng 1, phát hiện vụ án vào trưa ngày 1 tháng 2, bây giờ đã năm giờ sau khi phát hiện vụ án, chúng ta tổng kết tiến triển điều tra vụ án.

Trước hết ta muốn nói một điều, mọi người chắc nhớ ta nghỉ phép từ ngày 16 tháng 1 đến 18 tháng 1, vì một số lý do ta đến Tuyền Thành, chiều ngày 18 tháng 1 đi tàu cao tốc về Cẩm Đảo, lúc đó người chết Tiêu Bính Thiên cũng từ Trường An về Cẩm Đảo, chúng ta ngồi cùng dãy ghế.

Lúc đó, chúng ta nói chuyện đơn giản, ta chỉ biết hắn họ Tiêu, trong suốt hành trình sau đó không giao tiếp thêm, nhưng vì ngồi gần, nên ta vẫn thấy được tình hình của hắn. Hắn lấy ra một bức ảnh cũ, nhìn có vẻ đã nhiều năm, khoảng sáu đến bảy inch, trong ảnh là một phụ nữ trẻ.

Vì là đồ cá nhân của người khác, ta không nhìn kỹ, cũng không thấy rõ dung mạo trong ảnh, chỉ nhớ mặc áo sơ mi trắng, bên dưới là váy màu đậm. Người chết lúc đó vừa vuốt ảnh, vừa khẽ gọi một cái tên 'Dung Dung'.

Theo ta phân tích, bức ảnh này, và người trong ảnh, rất quan trọng với người chết."

Hàn Bân nói đến đây, nhiều người lộ vẻ hiểu ra.

Điều này giải thích tại sao Hàn Bân ghi riêng lời khai cho hàng xóm tên Lưu Dung, đồng thời yêu cầu đội viên thu thập ảnh trong nhà người chết.

"Tổ Trưởng Chu, ngươi nói về tiến triển điều tra của các ngươi."

"Vâng."

Chương 1386: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chu Gia Húc nói lớn, "Ta dẫn người điều tra camera xung quanh khu dân cư Bách Thúy, khu dân cư Bách Thúy là khu dân cư cũ, chỉ có hai cửa trước và sau, cửa sau thường khóa, chỉ có cửa trước mở, và chỉ có cửa trước lắp camera.

Để thu thập được nhiều bằng chứng hơn, ngoài camera này, chúng ta còn thu thập một số camera xung quanh khu dân cư. Kiểm tra xe và người ra vào khu dân cư trong thời gian xảy ra vụ án, trong đó ta phát hiện một chiếc xe khả nghi."

Chu Gia Húc đi đến máy chiếu, chiếu thông tin của chiếc xe.

Chủ xe, Tiêu Quốc Đống.

Loại xe, xe hơi Toyota

Màu, trắng

Biển số, Lỗ B238DH

Điện thoại liên hệ, 1837373XXXX

Hàn Bân hơi nhíu mày, "Xe của Tiêu Quốc Đống xuất hiện trong khoảng thời gian xảy ra vụ án?"

"Đúng. Camera cho thấy xe của Tiêu Quốc Đống vào khu dân cư Bách Thúy lúc năm giờ chiều, rời khu dân cư lúc năm giờ ba mươi. Xe ở khu dân cư ba mươi phút."

"Có thể xác định người lái xe là Tiêu Quốc Đống không?"

“Có thể.” Chu Gia Húc chiếu một tấm ảnh lên máy chiếu, nội dung là kính chắn gió của một chiếc xe, có thể thấy tình hình buồng lái, người lái xe chính là Tiêu Quốc Đống.

Hàn Bân nói, “Trước đó ta ghi lời khai cho Tiêu Quốc Đống, hắn nói mình ở nhà hàng cả ngày hôm qua, không đến khu dân cư Bách Thúy, trưa nay mới đến khu dân cư Bách Thúy, rõ ràng là hắn nói dối. Theo tình hình hiện trường, rất có thể là do người quen gây ra, Tiêu Quốc Đống hoàn toàn phù hợp với đặc điểm này.”

Đinh Tích Phong nói, “Hoàng Khiết Khiết, ngươi đi xin lệnh bắt giữ.”

Hoàng Khiết Khiết đáp một tiếng, rời đi.

Đinh Tích Phong tăng tốc độ nói, “Ai còn gì báo cáo không?”

Trương Thuận Cốc trả lời, “Ta dẫn người điều tra số điện thoại của Tiêu Bính Thiên, trích xuất danh sách liên lạc gần đây của hắn, trong đó có tên của Tiêu Quốc Đống, khoảng hai giờ chiều hôm qua, Tiêu Bính Thiên gọi cho Tiêu Quốc Đống, nhưng Tiêu Quốc Đống không nhận. Lúc bốn giờ bốn mươi chiều, Tiêu Quốc Đống gọi cho Tiêu Bính Thiên, Tiêu Bính Thiên cũng không nhận.

Sáng nay Tiêu Quốc Đống cũng gọi cho Tiêu Bính Thiên, nhưng điện thoại của Tiêu Bính Thiên không liên lạc được.

Các liên lạc khác chưa kịp kiểm tra.”

Đinh Tích Phong tiếp tục hỏi, “Ai còn có gì báo cáo không?”

Chờ một lúc, không ai nói, Đinh Tích Phong chỉ huy, “Hàn Bân, ngươi dẫn đội bắt Tiêu Quốc Đống.”

“Vâng.”

…

Chiều sáu giờ.

Nhà hàng Hương Vị Mây.

Ban đầu giờ này, nhà hàng đã dần có khách, nhưng hôm nay tình hình khác, cửa nhà hàng treo biển tạm ngừng kinh doanh.

Đầu bếp và nhân viên nhà hàng lần lượt rời đi, nhiều người cầm theo một số thực phẩm, đều là những thực phẩm không thể đông lạnh trong tủ lạnh.

Chủ nhà hàng này là Tiêu Quốc Đống, hắn vừa họp xong với nhân viên, nhà hàng sẽ đóng cửa một thời gian, lương vẫn trả như thường, một số thực phẩm đã chuẩn bị sẵn và không thể bảo quản lâu được chia cho nhân viên, để họ mang về nhà ăn.

Nhân viên nhà hàng lần lượt rời đi, chỉ còn lại Tiêu Quốc Đống và vợ hắn là Triệu Văn Di.

Tiêu Quốc Đống ngồi trên ghế, ánh mắt nhìn quanh nhà hàng của mình, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người vợ, trong mắt đầy vẻ không nỡ.

Triệu Văn Di đứng lên, "Mọi người đi rồi, chúng ta cũng về thôi."

Tiêu Quốc Đống gật đầu, cầm áo khoác bên cạnh, chưa kịp mặc, đã có vài người vào cửa.

Triệu Văn Di nói, "Xin lỗi, chúng ta hôm nay không kinh doanh."

Tiêu Quốc Đống lộ vẻ ngạc nhiên, "Hàn… Cảnh sát Hàn, ngài sao lại đến đây?"

Hàn Bân không trả lời, quan sát tình hình trong nhà hàng, nhìn Tiêu Quốc Đống, ánh mắt dừng lại trên người Triệu Văn Di.

Triệu Văn Di khoảng bốn mươi tuổi, dáng cao, khí chất không tồi.

"Ngài tên gì?"

"Ta tên Triệu Văn Di."

"Ngươi và Tiêu Quốc Đống là gì của nhau?"

"Ta là vợ hắn."

Hàn Bân nói, "Nhà hàng này diện tích bao nhiêu?"

Tiêu Quốc Đống đáp, "Hai tầng, tổng cộng hai trăm mét vuông, cảnh sát Hàn, ngài có việc gì?"

"Nhà hàng lớn như vậy, không thể chỉ có hai người các ngươi kinh doanh, những người khác đâu?"

"Ôi… anh ta xảy ra chuyện, ta còn tâm trạng gì mở nhà hàng, tạm thời đóng cửa thôi. Xử lý xong chuyện của anh ta rồi nói, tiền kiếm không hết, người thân mới quan trọng."

"Ngài nói đúng." Hàn Bân đồng ý một tiếng, chuyển chủ đề, "Tiên sinh Tiêu, về chuyện của Tiêu Bính Thiêntiên sinh, chúng ta còn muốn hỏi ngài vài câu."

"Ngài nói đi."

"Nói ở nhà hàng không tiện, chúng ta đổi chỗ đi."

"Đi đâu?"

"Đi sở cảnh sát, ở đó chính thức hơn, hỏi rõ rồi, tránh làm phiền ngài sau này."

Tiêu Quốc Đống do dự, chưa kịp mở miệng, Triệu Văn Di đã nói trước, "Cảnh sát Hàn, có chuyện gì nói ở đây đi, nhà

hàng chỉ hai vợ chồng ta, không có gì bất tiện.”

Hàn Bân nghĩ ngợi, chỉ huy Lý Cầm bên cạnh, “Chị Lý, ngươi mời bà Triệu lên lầu nghỉ ngơi.”

Lý Cầm làm động tác mời.

Triệu Văn Di nhìn chồng một cái.

Tiêu Quốc Đống gật đầu, “Ngươi lên đi, ta trả lời vài câu của cảnh sát Hàn rồi đến.”

Nhìn Triệu Văn Di rời đi, Hàn Bân chỉ vào chiếc Toyota trắng ngoài cửa, “Xe ở cửa nhà hàng là của ai?”

“Xe của ta.”

“Xe này ngươi có cho ai mượn không?”

“Không, xe không giống thứ khác, thật sự xảy ra chuyện, không chỉ hại người khác, mình cũng phải chịu trách nhiệm.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Chiều qua năm giờ ngươi có lái xe ra ngoài không?”

Chương 1387: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tiêu Quốc Đống mặt biến sắc, tay đan vào nhau, cúi đầu, không trả lời.

Triệu Minh quát, "Ngẩng đầu lên, đang hỏi ngươi."

Tiêu Quốc Đống vỗ đầu, "Hai ngày nay ta mệt quá, đầu óc không nhớ rõ."

"Để ta nhắc ngươi, chiều qua năm giờ, ngươi có lái xe đến khu dân cư Bách Thúy không?"

Tiêu Quốc Đống thở gấp, trán đổ mồ hôi, "Ta… ta nhớ ra rồi, ta có đi."

"Ngươi đến khu dân cư Bách Thúy làm gì?"

"Ta đến gặp anh ta, lúc đó anh ta chưa chết, ta sợ các ngươi nghi ngờ, nên không dám nói thật."

Hàn Bân lạnh giọng, "Bây giờ chúng ta càng nghi ngờ ngươi, ngươi không chỉ đến hiện trường trong thời gian xảy ra vụ án, còn nghi ngờ lừa dối cảnh sát, nếu ngươi không thể đưa ra giải thích hợp lý, chúng ta chỉ có thể bắt ngươi theo luật."

"Ta có đến khu dân cư Bách Thúy, nhưng ta thật không giết anh ta, người đến khu dân cư Bách Thúy nhiều, ở đó cũng nhiều hộ dân, các ngươi dựa vào cái gì bắt ta?"

"Vì ngươi đã nói dối cảnh sát. Nếu ngươi không làm chuyện xấu, sao lại nói dối?"

Tiêu Quốc Đống biện hộ, "Ta đã nói, vì ta đến khu dân cư Bách Thúy, sợ các ngươi nghi ngờ ta nên mới không nói."

“Ngươi vừa nói, người đến khu dân cư Bách Thúy nhiều, chỉ cần mình không thẹn với lương tâm, có gì mà không dám nói. Ngươi đến hiện trường, gặp Tiêu Bính Thiên, có thể cung cấp nhiều manh mối cho cảnh sát, giúp cảnh sát xác định thời gian bị hại của Tiêu Bính Thiên.

Nhưng ngươi không những không nói thật, còn cố ý che giấu hành trình của mình, động cơ, hành vi của ngươi cho thấy, ngươi không hề vô tội như ngươi nói.”

“Ôi…” Tiêu Bính Thiên thở dài, ôm đầu, hối hận, “Ta cũng một niệm sai lầm, bây giờ nói gì cũng muộn, dù sao các ngươi cũng không tin ta.”

Triệu Minh hừ lạnh, “Nhìn ngươi mà xem, một người đàn ông mà làm như oan ức. Chúng ta cảnh sát coi trọng bằng chứng, chỉ cần ngươi phối hợp điều tra, chứng minh trong sạch của mình, tự nhiên có thể rửa sạch nghi ngờ.”

Tiêu Bính Thiên ngẩng đầu, “Ta nguyện phối hợp điều tra, ta là trong sạch.”

Hàn Bân nói, “Vậy ta hỏi ngươi, đến nhà Tiêu Bính Thiên làm gì?”

Tiêu Bính Thiên hồi tưởng, “Hôm qua anh ta gọi điện, lúc đầu ta không nhận, sau đó anh ta gọi cho vợ ta, bảo ta đến khu dân cư Bách Thúy.”

“Làm gì?”

“Lấy tiền.”

“Lấy tiền gì?”

“Đây không phải lại bùng dịch sao, kinh doanh nhà hàng không tốt, ta… đã xoay sở không nổi. Anh ta cũng biết tình hình của ta, ban đầu muốn chuyển khoản cho ta, ta không

nhận, cũng không cho số tài khoản. Chiều qua anh ta gọi điện nói đã rút tiền, bảo ta qua lấy.

Ban đầu ta không muốn lấy tiền của anh ta, ta gọi điện cho anh ta, anh ta cũng không nhận, liền lái xe qua. Ta vào, anh ta lấy một cái ba lô, lấy ra tám vạn, bảo ta dùng trước, đợi bán nhà trả lại.

Ôi… ta người trọng sĩ diện, không thích vay tiền, nên không lấy tiền, nói chuyện vài câu rồi đi. Cảnh sát, ta thề, ta thật không giết anh ta, anh ta là anh ruột ta, nếu ta giết anh ta thì trời đánh sấm đùng cũng không chết yên lành."

Triệu Minh nói, "Nếu ngươi thiếu tiền, anh trai ngươi lại muốn cho vay, ngươi cứ nhận, không phải người ngoài?"

"Ngài nói đúng, lúc đó ta nên nhận tiền, có lẽ đã không xảy ra chuyện." Dứt lời, 'bốp bốp' hai tiếng, Tiêu Quốc Đống tự vả hai cái, "Ta cái tật xấu là sĩ diện, đến Tết rồi, thân thích qua lại nhiều, sợ người ta biết chuyện vay tiền, thì mất mặt.

Cũng không sợ các ngươi cười, ta tự xưng mở nhà hàng là ông chủ, không ít lần khoe khoang kiếm bao nhiêu tiền một năm. Mấy năm trước còn tạm được, nhưng dịch bùng phát, kinh doanh nhà hàng tụt dốc, ta năm nay tiền thuê nhà, trả công nhân đã lỗ hàng chục vạn.

Ta biết anh ta vì tốt cho ta, chủ động đưa tiền, ta còn sĩ diện không nhận, ta thật không ra gì…"

Tiêu Quốc Đống nói xong, lại tự vả hai cái.

Hàn Bân nói, "Chiều qua ngươi bảo anh ta có tám vạn?"

"Đúng."

"Ngươi đi lúc tiền đó ở đâu?"

"Trên bàn trà, ta không lấy. Ta nghĩ Tết xong bán nhà, cắn răng chịu đựng là qua, không cần lấy tiền của anh ta."

Hàn Bân vuốt cằm, cảnh sát không phát hiện tiền mặt lớn tại hiện trường, có phải đây là nguyên nhân thực sự khiến Tiêu Bính Thiên bị giết?

"Chuyện Tiêu Bính Thiên cho ngươi vay tiền, ai có thể chứng minh?"

"Vợ ta có thể chứng minh, lúc đó ta bận ở bếp, không nhận điện thoại. Anh ta gọi cho vợ ta, bảo ta qua lấy tiền. Cô ấy có thể chứng minh cho ta."

"Trừ vợ ngươi, còn ai khác biết không?" Hàn Bân hỏi tiếp, chứng từ giữa vợ chồng, độ tin cậy không cao.

"Vậy thì không, vay tiền không phải chuyện vẻ vang gì, ta cũng không tiện nói ra."

"Tiêu Bính Thiên có rút số tiền lớn không, chúng ta kiểm tra là biết. Nếu ngươi lại lừa dối cảnh sát hậu quả sẽ rất nghiêm trọng."

"Sẽ không, lần này ta thật không dám nói dối."

"Ngươi đi lúc mấy giờ?"

"Khoảng năm giờ rưỡi."

"Lúc đó Tiêu Bính Thiên thế nào?"

"Tốt lắm, chúng ta anh em luôn thân thiết, không thì anh ta cũng không chủ động cho ta vay tiền. Lúc đi còn tiễn ta ra cửa, dặn cần tiền thì qua lấy."

"Ngươi đến nhà hắn, hắn tiếp đãi ngươi thế nào?"

"Đó vốn là nhà của hai chúng ta, ta không phải người ngoài, không có gì để tiếp đãi."

"Lúc ngươi đi điện thoại của hắn có ở đó không?"

"Có."

“Sao hắn không nhận điện thoại của ngươi?”

“Lúc đó hắn ngủ.”

“Nhà hắn có ai khác không?”

“Chắc là không, nhưng cửa phòng bên đóng, ta không vào xem.”

Chương 1388: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tiêu Quốc Đống đoán, "Cảnh sát Hàn, ngài nghi hung thủ ở nhà anh ta, ta đi rồi đối phương mới giết anh ta."

"Ngươi đừng nói lung tung, ta đang hỏi tình hình của ngươi."

"Ta là em ruột anh ta, anh ta chủ động cho tiền ta không lấy, ta sao có thể giết anh ta."

"Nếu thật như ngươi nói, Tiêu Bính Thiên bị giết sau khi ngươi đi, hắn lúc đó có gì bất thường không?"

Tiêu Quốc Đống nghĩ ngợi, "Ta không nhớ."

"Hắn có nói có người muốn đến nhà làm khách, hoặc có biểu hiện tiếp đãi khách không?"

"Ngài nói ta mới nhớ, lúc nói chuyện với ta anh ta luôn nhìn đồng hồ trên tường, ta nói muốn đi, anh ta cũng không giữ ta ở lại. Nếu là trước đây chắc chắn sẽ mời ta ở lại uống chút."

"Lúc ngươi đi có phát hiện người khả nghi không?"

"Không để ý."

"Ngươi là người gần gũi nhất với Tiêu Bính Thiên, cũng là người cuối cùng gặp hắn, ngươi nghĩ ai giết hắn?"

"Hừ…" Tiêu Quốc Đống thở dài, "Không giấu ngài, từ khi anh ta xảy ra chuyện, ta cũng luôn nghĩ là ai giết hắn. Hắn rời Cẩm Đảo nhiều năm như vậy, lý ra không thể có thù hận sâu sắc với ai. Chẳng lẽ là người thành phố Trường An tìm hắn?"

“Hắn có thù ở thành phố Trường An?”

“Hắn làm việc giám định đấu giá, chịu trách nhiệm giám định vật phẩm không rẻ, đôi khi xảy ra mâu thuẫn lợi ích. Hắn bình thường báo hỉ không báo ưu, chỉ khi uống rượu mới nói chuyện công việc, trước đây hắn bị một khách hàng đấu giá đánh.”

Hàn Bân nhìn hắn, “Tiêu Quốc Đống, dù thành phố Trường An xa, nhưng cảnh sát muốn điều tra vẫn điều tra được. Nếu ngươi nói thật, cảnh sát cảm ơn ngươi cung cấp manh mối, nhưng nếu ngươi cố ý nói dối để chuyển hướng cảnh sát, phải chịu trách nhiệm pháp lý.”

“Ta không nói dối, ta nói đều là thật, những chuyện này đều do anh ta nói với ta, là lần này về nói. Nếu ngài không tin có thể điều tra.”

“Người đánh hắn tên gì?”

“Ta không biết hắn không nói.”

“Chuyện khi nào? Bị thương nặng không?”

“Hình như là tháng mười năm ngoái, hắn đi bệnh viện kiểm tra, là chấn động não nhẹ, còn bắt người đó bồi thường. Công ty hắn cũng bồi thường một ít, đều do anh ta nói, ngài có thể xác minh ở công ty hắn, ta tuyệt đối không nói dối.”

“Còn gì muốn nói không?”

“Hết rồi, ta chỉ biết nhiêu đó.”

Hàn Bân đóng sổ, chỉ huy đội viên bên cạnh, “Mang hắn về cục.”

Tiêu Quốc Đống ngớ người, “Cảnh sát Hàn, ta đã nói rõ rồi, sao còn về cục.”

Hàn Bân giơ lệnh bắt, "Lần đầu ghi lời khai, ngươi lừa dối cảnh sát. Cảnh sát sẽ không dễ tin lời khai của ngươi, ngươi về với chúng ta, đợi xác minh xong, sẽ thả ngươi."

Hàn Bân nói, "Ngươi muốn tự đi, hay chúng ta dẫn đi?"

Tiêu Quốc Đống mặt đầy vẻ bất đắc dĩ, "Ta muốn… nói vài câu với vợ rồi đi."

"Nói gì ta có thể chuyển lời."

"Không có gì quan trọng, chỉ là chào một tiếng, nói xong ta đi, ta trong sạch, ta không sợ."

Hàn Bân bảo Triệu Minh bên cạnh, "Mời họ xuống."

Chẳng bao lâu, Triệu Minh đưa Lý Cầm và Triệu Văn Di xuống.

Triệu Văn Di đi tới bên Tiêu Quốc Đống, "Quốc Đống, nói rõ chưa?"

"Nói rõ rồi, nhưng cảnh sát phải xác minh, ta về với họ, ngươi về nhà trước."

Triệu Văn Di kích động, "Xác minh gì, không phải đã nói rõ rồi sao."

"Họ không tin ta."

"Hừ…" Triệu Văn Di hừ lạnh, "Ngươi là em trai Tiêu Bính Thiên, anh em tình cảm tốt như vậy, sao có thể giết hắn, còn gì để điều tra?"

"Vợ, ngươi nghe ta về nhà trước, chắc mai ta về."

Triệu Văn Di nhìn Hàn Bân hỏi, "Cảnh sát Hàn, các ngươi bắt chồng ta dựa vào đâu, hắn rõ ràng trong sạch, các ngươi đây không phải oan uổng người tốt sao."

"Chồng ngươi lừa dối cảnh sát trước, chúng ta bắt người theo luật, làm việc theo quy trình. Chúng ta sẽ nhanh chóng

xác minh, nếu Tiêu Quốc Đống trong sạch, chúng ta tự nhiên sẽ thả hắn.”

“Ngài nói dễ nghe, các ngươi bắt không được hung thủ thật sự, liền bắt chồng ta làm thế mạng.”

Lý Cầm quát, “Triệu Văn Di, chú ý lời nói, nếu ngươi tiếp tục lăng mạ, cản trở chấp pháp, chúng ta có thể lấy tội danh cản trở chấp pháp bắt ngươi.”

“Bắt ta, được, có bản lĩnh các ngươi bắt cả ta.”

Triệu Minh quát, “Triệu Văn Di, lần đầu cảnh cáo, chú ý lời nói.

Tiêu Quốc Đống, nói xong rồi thì đi, thật muốn đoàn tụ với vợ ở cục.”

“Vợ, nghe ta về nhà đi.”

Triệu Văn Di tức giận, nhìn có vẻ thở gấp, hít sâu, ngồi trên ghế.

“Vợ, ta đi, ngươi chăm sóc mình.”

Triệu Văn Di không trả lời, khóc thút thít.

“Ôi…” Tiêu Quốc Đống thở dài, luyến tiếc rời nhà hàng.

Triệu Minh nói, “Tiêu Quốc Đống, đừng làm như sinh ly tử biệt, tỏ ra ngươi chột dạ. Ngươi thật không thẹn với lương tâm, cảnh sát điều tra rõ sẽ thả ngươi về.”

Tiêu Quốc Đống liếc nhìn Triệu Minh, không trả lời, cúi đầu lên xe cảnh sát.

Rõ ràng, lời của Triệu Minh không gây được cộng hưởng cho hắn.

Tiêu Quốc Đống bị bắt, trong nhà hàng chỉ còn lại Hàn Bân, Lý Cầm, Mã Tiêu Húc và Triệu Văn Di bốn người.

“Triệu Văn Di, chúng ta muốn mời ngươi làm biên bản, hy vọng ngươi hợp tác.”

Triệu Văn Di giọng khàn, “Chúng ta cả nhà bị dày vò thê thảm như vậy, các ngươi còn muốn bắt ta.”

Lý Cầm nói, “Triệu Văn Di, ngươi đừng có tâm lý chống đối, cảnh sát ghi lời khai cho ngươi, cũng để xác minh lời khai của chồng ngươi, chỉ cần điều tra rõ ràng, các ngươi sẽ được đoàn tụ.”

Chương 1389: Tiêu Đề 《Ẩn》

Triệu Văn Di im lặng, "Hỏi đi, ta không đồng ý các ngươi cũng không đi."

Hàn Bân thẳng thắn, "Tiêu Bính Thiên và Tiêu Quốc Đống tình cảm anh em thế nào?"

"Họ tuy ở hai thành phố khác nhau, ít gặp mặt, nhưng luôn liên lạc, quan hệ tốt, không có mâu thuẫn."

"Chiều qua, Tiêu Quốc Đống đến khu dân cư Bách Thúy làm gì?"

"Tiêu Bính Thiên gọi điện bảo chồng ta đến."

"Làm gì?"

"Lấy tiền. Kinh doanh nhà hàng không tốt, xoay sở không được, anh ta chủ động cho chúng ta vay tiền, bảo Quốc Đống qua lấy."

"Ngươi sao biết chuyện này?"

"Lúc đó Quốc Đống bận ở bếp, không nhận điện thoại. Anh ta gọi cho ta."

"Tiêu Quốc Đống mấy giờ đến khu dân cư Bách Thúy?"

"Ta không nhớ rõ, xong việc ở nhà hàng, lại họp nhân viên, chắc là hơn bốn giờ đi."

"Tiêu Bính Thiên đưa các ngươi bao nhiêu?"

"Ôi… chồng ta sĩ diện, không muốn vay tiền người khác, anh ta có ý tốt, nhưng hắn không nhận tiền."

“Tiêu Quốc Đống mấy giờ về nhà hàng?”

“Ta không biết, lúc đó ta không ở nhà hàng, ta về nhà.”

“Tiêu Bính Thiên gần đây có nói muốn đến nhà hàng của ngươi ăn không?”

“Không có.”

“Về cái chết của Tiêu Bính Thiên, ngươi có suy nghĩ gì?”

“Ôi, tiếc thật, anh ta tốt, ai ngờ lại ra đi.”

“Theo ngươi biết Tiêu Bính Thiên có thù oán với ai không?”

“Ta không rõ… anh ta lâu nay ở Trường An, ít về Cẩm Đảo, ở Cẩm Đảo chắc không có thù oán với ai, dù có cũng là ở Trường An.”

Hàn Bân rút danh thiếp từ túi, đưa cho đối phương, “Đây là danh thiếp của ta, có manh mối gì ngài có thể liên hệ với ta.”

Triệu Văn Di nhìn danh thiếp, “Đội trưởng Hàn, chồng ta khi nào được thả?”

“Cảnh sát điều tra rõ ràng sẽ thả hắn, đợi tin tức đi.” Hàn Bân nói xong, dẫn người rời nhà hàng.

Về cục, đã tám giờ tối, sắp xếp xong việc canh giữ nghi phạm, Hàn Bân bảo đội viên về nghỉ.

…

Sáng hôm sau.

Đến cục, Hàn Bân tổ chức cuộc họp tổng kết vụ án.

Để không làm chậm trễ điều tra, cuộc họp lần này ngắn gọn.

Hàn Bân lớn tiếng, “Ta nói trước về tình hình điều tra hôm qua, chúng ta ghi lời khai lại cho Tiêu Quốc Đống, Tiêu Quốc

Đống thừa nhận đã đến khu dân cư Bách Thúy, nhưng không thừa nhận đã giết Tiêu Bính Thiên. Theo lời hắn, là Tiêu Bính Thiên chủ động gọi hắn, về lý do, liên quan đến một khoản tiền lớn.

Việc kinh doanh của Tiêu Quốc Đống không tốt, xoay sở không được, Tiêu Bính Thiên chủ động cho em trai vay tiền, hôm đó gọi điện bảo hắn đến lấy. Tiêu Quốc Đống đến khu dân cư Bách Thúy, nói rõ ràng, nhưng không lấy tám vạn.

Chúng ta giả sử Tiêu Quốc Đống nói thật, thật có tám vạn, mà hiện trường không tìm thấy số tiền này, vậy cái chết của Tiêu Bính Thiên có thêm một khả năng, có phải có người vì tám vạn mà sinh lòng tham giết Tiêu Bính Thiên.

Đây là một manh mối, còn một manh mối là Tiêu Quốc Đống chủ động cung cấp.

Tiêu Bính Thiên làm việc ở một nhà đấu giá ở Trường An, trong công việc xảy ra xung đột với một khách hàng đấu giá, người đó còn đánh Tiêu Bính Thiên, manh mối này nhắc nhở ta.

Tiêu Bính Thiên luôn làm việc và sống ở Trường An, số lần ở Cẩm Đảo có thể đếm trên đầu ngón tay, hung thủ có thể là kẻ thù ở Trường An."

Chu Gia Húc nói, "Ý tưởng này của Hàn đội cung cấp một hướng điều tra mới cho vụ án, ta thấy khả năng này tồn tại. Với sự phát triển của mạng lưới, hung thủ ngày càng gian xảo. Mâu thuẫn ở địa phương, giết người ở nơi khác sẽ gây khó khăn lớn cho điều tra của cảnh sát, lấy tình hình hiện tại mà nói, Tiêu Bính Thiên luôn làm việc và sống ở Trường An, hắn về Cẩm Đảo chưa đến nửa tháng, chúng ta hiểu về hắn chỉ trong nửa tháng này, không rõ công việc của hắn, cũng không biết bạn bè của hắn, điều tra rất khó. Từ Cẩm Đảo đến Trường An cách nhau mấy ngàn dặm."

Hàn Bân nói, “Khoảng cách xa, không thể là cái cớ điều tra. Tình hình của Tiêu Bính Thiên ở Trường An vẫn phải làm rõ, điểm này ta sẽ thảo luận với đại đội trưởng, rồi làm sắp xếp cụ thể.

Vương Tiêu, manh mối tiền mặt lớn giao cho ngươi điều tra.”

“Vâng.”

Hàn Bân sắp xếp xong, nhìn mọi người, “Ai còn gì báo cáo?”

Trương Thuận Cốc thấy không ai nói, giơ tay, “Hàn đội, ta muốn báo cáo về manh mối liên lạc điện thoại của người chết.”

“Nói.”

“Trong danh sách liên lạc của người chết có một phụ nữ họ Tống, năm nay 42 tuổi, tuổi gần với người chết, ngày xảy ra vụ án hai người có gọi điện, trong khoảng thời gian xảy ra vụ án cô ấy có gọi điện cho người chết, nhưng không nhận được.” Trương Thuận Cốc dừng lại, tiếp tục nói, “Ta xem bản khai của ngài với Tiêu Quốc Đống, Tiêu Bính Thiên có một bạn gái cũ họ Tống, dù chưa thể xác định, nhưng tuổi và họ đều khớp.”

“Cô ấy tên gì?”

Khu tập thể của Cục Môi trường.

Phòng 402, tòa nhà số 2.

Lúc mười giờ rưỡi sáng, mùi dầu chiên lan tỏa từ bếp, một cặp vợ chồng trung niên đang chiên cá.

Bên cạnh là một nồi lớn, bên trong chứa đầy thịt chiên và sườn nướng đã được chiên xong.

Người đàn ông có thân hình vạm vỡ, cắt tóc ngắn, nói, "Vợ ơi, ngươi nhìn cá chiên này ngon chưa, vàng ruộm thế này, trưa có muốn ăn một con không?"

"Khói thế này, trưa ta không có cảm giác thèm ăn, ăn chút gì nhẹ nhàng thôi." Người phụ nữ có vẻ không tập trung.

"Cá mới chiên xong ăn mới ngon, ngươi để qua lúc này, ăn không còn ngon nữa đâu." Người đàn ông nói rồi lấy một con cá từ chảo dầu ra.

Chương 1390: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Được rồi.” Người phụ nữ đáp lại một cách hờ hững.

“Cộc cộc…” Tiếng gõ cửa vang lên từ bên ngoài.

“Ai đấy?”

Không có câu trả lời, tiếng gõ cửa vẫn vang lên, “Cộc cộc…”

Người phụ nữ hít một hơi thật sâu, “Ta ra mở cửa.”

Người phụ nữ đi tới cửa, nhìn qua lỗ nhìn trộm, thấy một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi đứng bên ngoài, thở phào nhẹ nhõm, rồi mở cửa.

“Ngươi tìm ai?”

Người phụ nữ đứng ngoài là Lý Cầm từ đội điều tra hình sự của Sở Công an thành phố, “Ngươi là Tống Tiểu Đông?”

“Ta đây, có chuyện gì không?”

“Ta là người của Sở Công an thành phố.” Lý Cầm đưa ra thẻ cảnh sát.

Tống Tiểu Đông lùi lại một bước, “Người của công an à, có chuyện gì không?”

“Ngươi có quen Tiêu Bính Thiên không?”

“Ai? Ta nghe không rõ.”

“Tiêu Bính Thiên.”

“À, quen, chúng ta từng là bạn học.”

“Chúng ta đang điều tra một vụ án hình sự có liên quan đến Tiêu Bính Thiên, muốn ngươi hỗ trợ điều tra.”

Lúc này, Tống Tiểu Đông nhìn thấy nhiều người xuất hiện từ hai bên cửa, không tự chủ được lùi thêm một bước, “Các ngươi là ai?”

“Họ là đồng nghiệp của ta.” Lý Cầm chỉ vào Hàn Bân đứng bên cạnh, “Đây là đội trưởng Hàn của chúng ta, người phụ trách vụ án của Tiêu Bính Thiên.”

“Ngài khỏe, ta là Hàn Bân. Bà Tống, nếu tiện, xin mời ngươi đến sở cảnh sát một chuyến.”

“Ai đến đấy?” Tiếng của chồng Tống Tiểu Đông vang lên từ bếp.

Tống Tiểu Đông có chút hoảng loạn, đứng sững tại chỗ, không biết phải trả lời sao.

“Vợ, có chuyện gì à?”

Tống Tiểu Đông bình tĩnh lại, “Không có gì, ta ra ngoài một lát, sẽ về ngay.”

“Giờ này ngươi ra ngoài làm gì, ta còn chưa chiên xong cá.” Chồng Tống Tiểu Đông từ bếp đi ra, trên người vẫn còn mặc tạp dề dính dầu mỡ. “Ồ, sao nhiều người thế, có chuyện gì vậy?”

“Chúng ta là người của Sở Công an thành phố, muốn gặp bà Tống để hỏi thăm một chút, ngươi và bà Tống là gì của nhau, xưng hô thế nào?”

“Ta là chồng nàng, các ngươi có nhầm lẫn gì không, tìm nàng có chuyện gì?”

Hàn Bân không để ý đến hắn, quay sang hỏi Tống Tiểu Đông, “Bà Tống, nếu tiện, xin mời ngươi đi cùng chúng ta.”

“Các ngươi là người của bộ phận nào? Có giấy tờ gì không? Không thể nói dẫn người đi là dẫn đi được, ta là người của Cục Môi trường, cũng có nhiều bạn bè trong ngành công an, có thể chúng ta còn quen biết nhau.” Chồng Tống Tiểu Đông lấy ra một hộp thuốc lá, chia cho Hàn Bân và mọi người.

Hàn Bân từ chối, “Ngươi xưng hô thế nào?”

“Ta là Vương Tuấn Liễu, làm ở phòng tổng hợp Cục Môi trường.”

Hàn Bân lấy ra thẻ cảnh sát và giấy triệu tập, “Đây là thẻ của ta và giấy triệu tập.”

“Ồ, đội trưởng đội điều tra hình sự!” Vương Tuấn Liễu chỉ nhìn vào thẻ cảnh sát liền sững lại.

Hàn Bân còn trẻ như vậy, hắn không ngờ Hàn Bân lại có chức vụ cao như vậy.

Hơn nữa, đội trưởng đội điều tra hình sự đích thân đến, hắn không biết vợ mình dính vào vụ gì lớn thế này.

“Đội trưởng Hàn, thật không dám, vợ ta dính vào vụ gì mà làm phiền ngài đến tận đây.”

“Bà Tống dính vào một vụ án hình sự, chúng ta muốn mời nàng đến sở làm biên bản.”

Vương Tuấn Liễu thấy Hàn Bân không chịu nói rõ, quay sang hỏi Tống Tiểu Đông, “Vợ, rốt cuộc là chuyện gì?”

Tống Tiểu Đông cắn môi, “Ta cũng không biết, ta sao lại dính vào vụ án hình sự.”

Lý Cầm nói, “Bà Tống, ngài không cần lo lắng, chúng ta chỉ muốn hỏi ngươi một vài câu, hỏi xong ngươi có thể về.”

“Đội trưởng Hàn, có gì cứ vào nói, nếu chỉ hỏi thăm, ở nhà chúng ta nói cũng được.” Vương Tuấn Liễu mời khách.

Hàn Bân theo đó vào nhà, một là hắn muốn xem tình hình trong nhà Tống Tiểu Đông, tốt nhất là xem ảnh của nàng hồi trẻ. Thứ hai, khi hỏi thăm Tống Tiểu Đông, có thể dính líu đến chồng nàng, tiện thể hỏi luôn.

Hàn Bân và mọi người vào nhà, Vương Tuấn Liễu lịch sự, "Đội trưởng Hàn, các vị ngồi đi, ta đi pha trà cho các ngươi, đây là trà Long Tỉnh thượng hạng bạn ta tặng."

Hàn Bân từ chối, "Vương tiên sinh, ngài có lòng, chúng ta hiểu, nhưng không cần trà. Nếu làm biên bản ở nhà, ngài phải tránh đi."

"Được được, ta hiểu, đúng lúc ta còn việc ở bếp, các ngươi cứ nói, ta đi làm tiếp."

Nhìn Vương Tuấn Liễu rời đi, Hàn Bân lại nhìn về phía Tống Tiểu Đông, từ khi cảnh sát đến, Tống Tiểu Đông luôn có vẻ căng thẳng.

"Bà Tống, nếu ngươi đã sẵn sàng, chúng ta bắt đầu làm biên bản."

Tống Tiểu Đông không trả lời, chỉ gật đầu nhẹ.

"Ngươi và Tiêu Bính Thiên có quan hệ gì?"

"Ta đã nói rồi, chỉ là bạn học."

"Gần đây ngươi và hắn có liên lạc không?"

"Có lẽ có."

Triệu Minh không hài lòng với câu trả lời của nàng, "Có là có, không là không. Chuyện gần đây ngươi cũng không nhớ?"

"Có, ta có liên lạc với hắn, sao, có vấn đề gì?"

"Tại sao liên lạc với hắn?"

"Chúng ta gần đây chuẩn bị tổ chức một buổi họp lớp, ta và hắn quan hệ tốt, nên ta phụ trách liên lạc với hắn."

“Họp lớp?”

“Đúng.”

“Khi nào họp lớp, có ai tham gia?”

“Chỉ là tổ chức sơ sơ, không chính thức lắm.”

“Chính thức hay không cũng phải có người tham gia chứ, chẳng lẽ buổi họp lớp này chỉ có hai người các ngươi?”

Chương 1391: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Không không, tất nhiên không phải, còn có những người khác.”

“Ai nữa?”

Trán Tống Tiểu Đông lấm tấm mồ hôi, “Những người khác ta còn chưa kịp thông báo.”

“Người tổ chức buổi họp lớp này là ai? Ngươi?”

“Ta có ý tưởng đó, xem như ta tổ chức.”

“Nếu ngươi là người tổ chức, nói xem ngươi dự định mời ai?”

“Ta thật chưa nghĩ xong, Tết còn mười ngày nữa mà.”

Hàn Bân cười, “Người khác chưa nghĩ ra, chỉ liên lạc với mỗi Tiêu Bính Thiên. Xem ra quan hệ của các ngươi không tầm thường, không chỉ là bạn học như ngươi nói. Cảnh sát lịch sự, nhưng không phải dễ lừa, đừng coi cảnh sát là ngốc.”

“Ta không có ý đó… ta chỉ là.” Tống Tiểu Đông liếc nhìn bếp, hạ giọng, “Đúng, ta và Tiêu Bính Thiên không chỉ là bạn học, hồi trẻ chúng ta thường xuyên qua lại, coi như bạn tốt.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Bạn có nhiều loại, loại bạn nào?”

Tống Tiểu Đông có chút khó khăn, nhưng dưới áp lực của Hàn Bân, nàng không thể né tránh, nói nhỏ, “Chúng ta từng là người yêu.”

Tống Tiểu Đông thừa nhận đã từng hẹn hò với Tiêu Bính Thiên, quan hệ của hai người không bình thường, luôn giữ liên lạc.

Vậy, có phải Tống Tiểu Đông chính là Dung Dung mà Tiêu Bính Thiên luôn nhắc đến?

Tên Tống Tiểu Đông không có chữ Dung, nhưng hầu hết mọi người đều có biệt danh từ nhỏ, lớn lên người ngoài không biết, nhưng người thân thiết vẫn gọi biệt danh đó.

"Bà Tống, ngươi có biệt danh không?"

Tống Tiểu Đông ngờ vực, "Có, sao?"

"Biệt danh của ngươi là gì?"

"Hai Nhá. Ta còn một chị gái."

Hàn Bân hơi thất vọng, "Ngươi từng đổi tên không?"

"Chưa, sao vậy?"

"Khi hai ngươi hẹn hò, Tiêu Bính Thiên thường gọi ngươi là gì?"

Tống Tiểu Đông hiện ra vẻ phức tạp, "Nhiều năm rồi, ta quên mất."

"Hãy nhớ lại xem."

"Hai Nhá là biệt danh khá quê, ta không nói với hắn, hắn thường gọi ta là Tiểu Đông. Và Bính Thiên rất thích nghe Kinh kịch, hắn nói tên ta giống tên một nghệ sĩ Kinh kịch nổi tiếng, hắn rất thích."

Người yêu cũ của Tiêu Bính Thiên đã tìm được, nhưng không phải là Dung Dung.

"Ngươi biết Tiêu Bính Thiên đã về Cẩm Đảo?"

“Đúng, gần đây chúng ta tình cờ nói chuyện điện thoại, ta biết được.”

“Sau khi về Cẩm Đảo, hai ngươi có gặp nhau không?”

Tống Tiểu Đông liền trả lời, “Không, ta gọi điện cho hắn, muốn hẹn gặp hắn.”

“Ngươi tìm Tiêu Bính Thiên có việc gì?”

“Không có việc gì, chỉ là bạn cũ ôn lại chuyện xưa, nói về cuộc sống và công việc hiện tại, hồi tưởng lại thời đi học. Tuổi của chúng ta… chỉ còn lại kỷ niệm.”

“Chồng ngươi có biết Tiêu Bính Thiên không?”

Tống Tiểu Đông lắc đầu.

“Chiều hôm trước từ bốn giờ đến tám giờ ngươi ở đâu?”

“Cơ quan ta tan làm lúc năm giờ, sau đó ta đi dạo ở trung tâm thương mại, tám giờ tối mới về nhà.”

“Ngươi làm ở đâu mà tốt thế, tan làm lúc năm giờ?”

“Ta làm ở Cục Thể dục. Cơ quan ta ít việc, chắc chắn không so được với công an.”

Hàn Bân ghi lại, “Sau khi tan làm, ngươi đi dạo ở trung tâm thương mại nào, đi với ai, mua gì, ăn tối ở đâu?”

Tống Tiểu Đông nghĩ ngợi, “Ta đi Trung tâm thương mại Nam Quốc, đi một mình, không mua gì, chỉ dạo. Ta giảm cân, tối thường không ăn.”

“Trung tâm thương mại Nam Quốc.” Hàn Bân cũng từng đến, nhớ rõ vị trí của nó, “Trung tâm thương mại này xa Cục Thể dục, xung quanh Cục Thể dục cũng có trung tâm thương mại, sao ngươi đi xa vậy?”

“Nghe nói ở đó có mấy cửa hàng quần áo mới, ta muốn xem thử.”

“Sao không mua gì?”

“Không có gì hợp.”

“Mấy giờ đến Trung tâm thương mại Nam Quốc? Vào cửa nào?”

“Ta không nhớ rõ.”

“Không sao, chúng ta đợi ngươi, từ từ nhớ lại.”

Tống Tiểu Đông gãi đầu, cắn móng tay, “Cửa Đông, lúc ta đến khoảng sáu giờ.”

“Mấy giờ rời khỏi, đi cửa nào?”

“Cũng cửa Đông, ta không để ý thời gian, thật không nhớ.”

“Có thể cho xem ảnh của ngươi hồi trẻ không?”

“Chúng ta dọn nhà, lỡ mất rồi.”

Hàn Bân nói, “Về Tiêu Bính Thiên, ngươi còn gì nói không?”

“Hết rồi, dù chúng ta từng hẹn hò, nhưng hắn ở Trường An lâu, chúng ta thật lâu rồi không gặp. Cũng ít liên lạc, ta không rõ tình hình hiện tại của hắn.”

Hàn Bân đứng dậy, “Bà Tống, cảm ơn ngài đã hỗ trợ.”

“Xong rồi.” Tống Tiểu Đông thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng, ngài tránh đi một lát, ta muốn nói chuyện với chồng ngài.”

“Chồng ta…” Tống Tiểu Đông tròn mắt, lo lắng nói, “Chồng ta không biết gì về Tiêu Bính Thiên, hắn không biết gì, các ngươi không cần hỏi hắn.”

“Chúng ta không hỏi về Tiêu Bính Thiên, mà muốn xác minh hành tung của ngươi hôm trước.”

Tống Tiểu Đông nắm chặt tay, hạ giọng, “Đội trưởng Hàn, ta cầu xin ngài, đừng nói về mối quan hệ của ta với Tiêu Bính Thiên, chồng ta hay ghen, ta không muốn hắn hiểu lầm.”

Hàn Bân nói, “Ngươi yên tâm, ta hiểu.”

Chuyện này, Tống Tiểu Đông không yên tâm, vừa đi vừa ngoái nhìn về phòng ngủ.

Lý Cầm gọi Vương Tuấn Liễu từ bếp ra, hắn nhìn quanh phòng khách, “Đội trưởng Hàn, vợ ta đâu?”

“Về phòng ngủ rồi, ta bảo nàng tránh đi, muốn hỏi ngươi vài câu.”

“A… chuyện này cũng liên quan đến ta?”

“Chúng ta muốn xác minh hành tung của bà Tống chiều hôm trước.”

Chương 1392: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vương Tuấn Liễu ngồi trên ghế sofa, cúi đầu hỏi, "Đội trưởng Hàn, vợ ta rốt cuộc sao vậy, sao các ngươi điều tra nàng?"

"Ta đã nói, chúng ta đang điều tra một vụ án hình sự, vợ ngài là người liên quan, tất nhiên… chúng ta chỉ muốn tìm hiểu thêm, không có nghĩa là nàng có vấn đề. Về cụ thể là vụ án gì, chúng ta có quy định, không thể tiết lộ."

Dù Vương Tuấn Liễu không hài lòng với câu trả lời, nhưng hắn không còn cách nào khác, "Ồ, ngài hỏi đi."

"Chiều hôm trước từ bốn giờ đến tám giờ, ngươi biết Tống Tiểu Đông ở đâu không?"

"Cũng biết. Cơ quan nàng tan làm lúc năm giờ, nhưng hôm đó nàng có việc, buổi sáng đi làm nói tan làm sẽ đi dạo ở trung tâm thương mại, về muộn. Ta nhớ nàng về nhà lúc hơn tám giờ tối."

"Nàng về nhà có mang gì không?"

"Không, nàng nói không ưng ý."

"Nàng trước và sau khi tan làm có gì khác nhau không?"

"Ý ngài là gì?"

"Nàng có thay quần áo không?"

"Chuyện này… ta phải nghĩ lại, hình như… không." Nói đến đây, Vương Tuấn Liễu không yên, "Đội trưởng Hàn, rốt

cuộc là chuyện gì, sao lại liên quan đến quần áo của vợ ta, chẳng lẽ… vợ ta ngoại tình…”

Hàn Bân giơ tay, “Chúng ta chỉ hỏi theo quy trình, ngươi đừng nghĩ nhiều.”

“Rốt cuộc là chuyện gì? Ta có một bạn học làm ở Phân Cục Tân Hoa, có lẽ ngài quen, chúng ta cũng không phải người ngoài…” Vương Tuấn Liễu lấy ra thuốc lá, lần nữa mời Hàn Bân.

Hàn Bân đứng dậy, “Vương tiên sinh, cảm ơn ngài đã hỗ trợ, chúng ta đã làm xong biên bản, xin phép đi.”

“Cái này…” Vương Tuấn Liễu sững lại, dường như không ngờ Hàn Bân rời đi nhanh vậy, cũng nhẹ nhõm phần nào, hắn lo lắng mời thần dễ tiễn thần khó, “Vậy được, ta tiễn các ngươi.”

“Không cần khách sáo, ngài ở lại.” Hàn Bân nói xong, dẫn người rời đi.

Rời khỏi nhà Tống Tiểu Đông, Hàn Bân dẫn người xuống lầu, ngồi trong xe nhìn qua cửa kính, thấy vợ chồng Tống Tiểu Đông cũng đang nhìn ra từ cửa sổ.

Hàn Bân quay lại, chỉ huy, “Chị Lý, xe ra khỏi khu dân cư, ngươi và người theo dõi sát sao vợ chồng Tống Tiểu Đông.”

“Trương Thuận Cốc, ngươi xác minh hành tung của Tống Tiểu Đông, xem nàng có đến trung tâm thương mại, làm gì, mấy giờ rời đi.”

“Triệu Minh, gọi cho Thiến Thiến, bảo nàng làm thủ tục bắt Tống Tiểu Đông.”

Triệu Minh thắc mắc, “Hàn đội, vừa ra khỏi nhà Tống Tiểu Đông, ngài đã muốn bắt nàng, ngài nghĩ nàng có vấn đề?”

Trương Thuận Cốc nói, "Đúng vậy, Hàn đội, ta vẫn chưa xác minh được chứng cứ ngoại phạm của Tống Tiểu Đông, ngài làm sao biết nàng đang nói dối?"

Hàn Bân giải thích, "Từ lúc chúng ta vào cửa đến khi rời đi, Vương Tuấn Liễu luôn hỏi tại sao cảnh sát điều tra Tống Tiểu Đông, muốn biết Tống Tiểu Đông liên quan đến vụ án gì."

Trương Thuận Cốc nói, "Điều đó không bình thường sao? Nếu là vợ ta, ta cũng sẽ lo lắng."

"Thực sự bình thường." Hàn Bân châm một điếu thuốc, hút một hơi, rồi tiếp tục nói,

"Nhìn lại Tống Tiểu Đông, từ lúc gặp chúng ta đã có vẻ hơi căng thẳng, ban đầu còn cố che giấu mối quan hệ với Tiêu Bính Thiên, tất nhiên, xét đến mối quan hệ giữa nàng và Tiêu Bính Thiên, cộng với việc chồng nàng cũng có mặt ở nhà, có thể hiểu được. Nhưng ngươi có để ý không, từ đầu đến cuối nàng không hỏi tại sao cảnh sát điều tra Tiêu Bính Thiên, cũng như tại sao vì Tiêu Bính Thiên mà điều tra nàng?

Điều này không giống phản ứng của một người bình thường.

Vậy khả năng lớn nhất là nàng biết Tiêu Bính Thiên đã xảy ra chuyện gì, cũng biết tại sao cảnh sát điều tra nàng, vì vậy nàng trong tiềm thức không hỏi, đó cũng là sơ hở lớn nhất của nàng."

Trở về sở cảnh sát, Hàn Bân đi đến văn phòng đội trưởng.

Thứ nhất là để báo cáo tình hình cho Đinh Tích Phong.

Thứ hai là bàn bạc với Đinh Tích Phong về việc cử đội viên đi Thành phố Trường An điều tra.

Kinh nghiệm làm việc của Đinh Tích Phong phong phú hơn nhiều so với Hàn Bân, hắn không nghiêng về việc lập tức cử đội viên đến Thành phố Trường An điều tra. Một mặt, các đội viên không hiểu rõ tình hình ở Thành phố Trường An, đi cũng là mò mẫm trong bóng tối, chi bằng nhờ cảnh sát địa phương hỗ trợ điều tra, nếu thực sự phát hiện được manh mối liên quan đến vụ án, rồi mới cử đội viên đến điều tra.

Mặt khác, liên quan đến vấn đề kinh phí, cử ít đội viên thì không có tác dụng lớn, cử nhiều đội viên thì kinh phí lại cao. Điều quan trọng nhất là nếu đi một chuyến mà không điều tra được gì, lãnh đạo cấp trên có thể sẽ có ý kiến, sĩ khí của đội viên cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Những gì Đinh Tích Phong nói có lý, Hàn Bân không có ý kiến gì.

Về việc ai sẽ liên lạc với cục cảnh sát Thành phố Trường An, chức vụ không cần quá cao, nhưng cũng không thể quá thấp.

Cuối cùng quyết định để Đinh Tích Phong đứng đầu liên lạc, để Chu Gia Húc trao đổi chi tiết.

Sau khi hai người bàn bạc xong, Hàn Bân trực tiếp giao nhiệm vụ cho Chu Gia Húc.

Chu Gia Húc cũng không dám chậm trễ, Thành phố Trường An tuy xa, nhưng là nơi Tiêu Bính Thiên sống và làm việc, rất có thể còn lại manh mối quan trọng, có thể trở thành chìa khóa phá án.

Hàn Bân cũng không nhàn rỗi, kỹ thuật viên đã gửi đến dấu giày có dính vết máu tại hiện trường vụ án, Hàn Bân quay lại văn phòng nghiên cứu đặc điểm của dấu giày.

Chương 1393: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân khi nhìn thấy dấu giày này tại hiện trường vụ án, đã sơ bộ phán đoán đây là dấu giày của một người đàn ông, sau khi nghiên cứu kỹ lưỡng và so sánh, đã chứng minh phán đoán của hắn là đúng.

Về tư thế đi bộ, tuổi tác, chiều cao và các đặc điểm chi tiết khác của người đàn ông này, vẫn cần thêm thời gian để phân tích…

Bốn giờ chiều, một tiếng gõ cửa làm gián đoạn suy nghĩ của Hàn Bân.

Hàn Bân thu xếp tài liệu về dấu giày, "Vào đi."

"Cạch…" Triệu Minh đẩy cửa bước vào, "Hàn đội, Tống Tiểu Đông đã bị bắt về, chị Lý chuẩn bị thẩm vấn nàng, ngài có muốn đi không?"

"Phòng thẩm vấn nào?"

"Phòng thẩm vấn số bốn."

Tống Tiểu Đông ngồi trên ghế thẩm vấn, cúi đầu, cắn móng tay phải, theo kinh nghiệm nhiều năm xử lý vụ án của Lý Cầm, nàng có lẽ đang ở trong trạng thái căng thẳng cao độ.

"Cảnh sát Lý, các ngươi không phải đã hỏi ta ở nhà rồi sao? Sao lại đưa ta về sở cảnh sát nữa."

"Hỏi là hỏi rồi, nhưng ngươi có nói thật không."

"Ta đã nói rồi, tất cả những gì ta nói đều là sự thật, ta không dám lừa dối các ngươi."

Lý Cầm hừ một tiếng, "Ngươi nói vậy nghe cũng chỉ để nghe thôi, nếu ngươi không nói dối, chúng ta cảnh sát rảnh rỗi không có việc gì làm, lại đưa ngươi đến sở cảnh sát."

"Ta nghĩ rằng, có lẽ đây là sự hiểu lầm gì đó."

Lý Cầm hỏi ngược lại, "Ngươi nghĩ là hiểu lầm gì?"

"Ta… ta cũng không biết."

"Cạch…" Một tiếng, cửa phòng thẩm vấn mở ra.

Hàn Bân từ bên ngoài bước vào.

Lý Cầm và Mã Tiêu Húc chào, "Hàn đội."

Hàn Bân gật đầu ra hiệu, đặt tài liệu lên bàn.

Tống Tiểu Đông hít một hơi thật sâu, nàng biết, đừng nhìn người đàn ông trước mặt này trẻ nhất, nhưng thực sự là người có thể quyết định.

"Đội trưởng Hàn, trước đó ngài không phải đã ghi lời khai cho ta rồi sao? Sao lại bắt ta vào sở cảnh sát nữa."

Hàn Bân hỏi ngược lại, "Ngươi nghĩ cảnh sát tại sao bắt ngươi?"

Tống Tiểu Đông tỏ vẻ ngây thơ, "Ta thực sự không biết."

"Vậy ngươi biết tại sao cảnh sát điều tra ngươi không?"

"Không phải nói vì Tiêu Bính Thiên sao?"

"Là vì Tiêu Bính Thiên, nhưng ngươi chưa bao giờ hỏi cảnh sát tại sao vì Tiêu Bính Thiên mà điều tra ngươi."

"Ta… ta quá căng thẳng, quên hỏi rồi. Tiêu Bính Thiên hắn làm sao rồi, có khỏe không?"

"Tiêu Bính Thiên chết rồi."

"Chết rồi, chuyện xảy ra khi nào?" Tống Tiểu Đông tỏ vẻ ngạc nhiên.

Hàn Bân nhìn thấy ngay, sự ngạc nhiên của nàng là giả, "Ngươi biết Tiêu Bính Thiên chết từ lâu rồi đúng không?"

"Ta không biết, ta vừa mới nghe thấy, rất ngạc nhiên, mấy ngày trước chúng ta còn gọi điện, hắn vẫn khỏe mạnh, sao lại đột nhiên chết."

Hàn Bân lắc đầu, "Ngươi nói dối không khéo. Ngươi làm sao biết Tiêu Bính Thiên chết?"

"Ta không biết, thực sự không biết."

"Có phải ngươi giết Tiêu Bính Thiên không?"

"Ta không giết hắn, ta sao có thể giết hắn." Tống Tiểu Đông không giữ được bình tĩnh, mang theo giọng khóc, "Ta bị oan, ta chỉ muốn gặp hắn một lần, sao có thể giết hắn."

Hàn Bân thuận thế hỏi, "Ngươi gặp Tiêu Bính Thiên khi nào?"

Tống Tiểu Đông run lên, "Ta không gặp hắn, ta chỉ muốn gặp hắn."

Hàn Bân hừ một tiếng, "Ngươi đã lừa dối cảnh sát một lần, nếu còn nói dối nữa, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng."

"Sẽ không, ta không dám nói dối nữa."

Hàn Bân lấy một tài liệu từ trên bàn, "Trước đây ghi lời khai, ngươi nói rằng sau khi tan làm ngày trước đi đến Trung tâm thương mại Nam Quốc, ta đã phái người điều tra, ngày đó ngươi thực sự đã đi đến Trung tâm thương mại Nam Quốc, từ tình hình giám sát, ngươi dường như đang đợi ai đó, nhưng ngươi không gặp, bảy giờ tối ngươi rời khỏi Trung tâm thương mại Nam Quốc.

Nhưng sau đó ngươi không về nhà, mà gọi taxi đi đến khu dân cư Bách Thúy, Tiêu Bính Thiên sống ở khu dân cư này, ngươi còn dám nói mình không nói dối!"

Tống Tiểu Đông mặt biến sắc, run rẩy hơn, "Ta không cố ý nói dối, ta… ta không còn cách nào khác."

"Không còn cách nào khác như thế nào, có ai cầm súng ép ngươi nói dối?"

"Không… chồng ta lúc đó đang ở nhà, ta không muốn hắn biết… chuyện của Tiêu Bính Thiên." Nói đến đây, Tống Tiểu Đông vội vàng giải thích, "Thực ra ta và Tiêu Bính Thiên không có gì, ta chỉ sợ chồng ta hiểu lầm, nên không dám nói."

"Ngươi thừa nhận đã đến nhà Tiêu Bính Thiên vào chiều hôm trước?"

"Đúng, ta đã đến."

"Ngươi đến nhà Tiêu Bính Thiên lúc mấy giờ?"

"Khoảng bảy giờ rưỡi."

"Lúc đó Tiêu Bính Thiên đang làm gì?"

"Hắn… hắn đã chết rồi. Ta lúc đó sợ quá, hắn tựa vào bàn trà, trên sàn đầy máu, còn có một con dao rơi xuống. Ta lúc đó cả người đều hoảng loạn."

"Ngươi đã kiểm tra thi thể?"

"Ta không, ta chỉ đứng ở cửa, ta không dám vào. Cảnh đó quá đáng sợ."

"Ngươi làm sao mở cửa?"

"Cửa chỉ khép hờ, không đóng."

"Ngươi chắc chắn?"

"Ta chắc chắn, cửa thực sự không đóng, nếu không ta cũng không vào được."

"Có phải Tiêu Bính Thiên mở cửa cho ngươi, sau đó ngươi giết hắn."

Tống Tiểu Đông vội phản bác, “Ta không giết hắn, khi ta đến nhà hắn, hắn thực sự đã chết rồi.”

“Ngươi ngày đó tại sao đến nhà hắn?”

“Ta hẹn hắn gặp ở Trung tâm thương mại Nam Quốc, hắn cũng đồng ý, chúng ta hẹn nhau sáu giờ tối, nhưng ta đợi suốt một giờ hắn cũng không đến, ta gọi điện hắn cũng không nghe, ta muốn đến nhà hắn xem sao, ai ngờ… hắn đã chết.” Tống Tiểu Đông khóc lóc.

Chương 1394: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Thực sự không phải ngươi giết?"

"Ta thề với trời, thực sự không phải ta giết."

"Vậy tại sao ngươi lúc đó không báo cảnh sát?"

"Ta sợ cảnh sát sẽ nghi ngờ ta, càng sợ bị chồng ta biết, ta có gia đình, có con cái. Nếu chồng ta biết ta gặp Tiêu Bính Thiên, hắn nhất định sẽ ly dị ta, lúc đó ta…" Tống Tiểu Đông tỏ vẻ đau khổ và phức tạp,

"Nhìn thấy Tiêu Bính Thiên chết, ta cũng rất đau lòng, ta cũng muốn báo cảnh sát, nhưng hắn đã chết, ta còn phải sống. Nếu ta báo cảnh sát, cuộc sống sau này của ta cũng sẽ kết thúc, gia đình, con cái ta sẽ nghĩ gì về ta.

Ta biết làm như vậy là sai, rất ích kỷ, nhưng ta…"

Hàn Bân luôn quan sát nàng, tiếp tục hỏi, "Ngươi tại sao hẹn gặp Tiêu Bính Thiên?"

Tống Tiểu Đông lau mũi, "Ta… ta chỉ muốn gặp hắn, hắn là mối tình đầu của ta, chúng ta có nhiều kỷ niệm đẹp, mặc dù chúng ta không ở bên nhau, nhưng ta luôn nhớ về hắn… đặc biệt là mấy năm gần đây, thường xuyên nhớ đến hắn, ta chỉ muốn gặp hắn, xem hắn bây giờ ra sao, muốn nói chuyện với hắn, ăn một bữa cơm, thực sự chỉ đơn giản như vậy."

"Ngươi lúc đó tại sao chia tay với Tiêu Bính Thiên?"

"Haizz… Lúc đó còn trẻ không hiểu chuyện, chúng ta cãi nhau, nói ra thật buồn cười, ta thậm chí không nhớ rõ nguyên

nhân cãi nhau. Sau đó hắn đi Thành phố Trường An… chúng ta cũng cắt đứt.”

“Hãy miêu tả chi tiết hiện trường khi ngươi thấy ở nhà Tiêu Bính Thiên.”

Tống Tiểu Đông nghĩ một lúc, bất giác lắc đầu, “Ta không nhớ, lúc đó ta quá căng thẳng, quá sợ hãi. Ta lần đầu tiên thấy người chết, còn là mối tình đầu của ta… tại sao, tại sao lại đối xử với ta như vậy.”

“Hít sâu một hơi, đừng sợ, ngươi nhớ kỹ càng hiện trường càng giúp cảnh sát phá án, như vậy mới chứng minh được ngươi trong sạch. Càng đừng sợ người chết, ngươi đang ở sở cảnh sát, xung quanh đều là cảnh sát, chúng ta sẽ bảo vệ ngươi.” Hàn Bân dẫn dắt đối phương, “Ngươi nhớ lại kỹ, khi mở cửa nhà Tiêu Bính Thiên thấy gì?”

Tống Tiểu Đông nắm chặt đầu, “Ta chỉ thấy máu, rất nhiều máu.”

“Lúc đó trong phòng khách có dấu chân máu không?”

“Ta không nhớ, lúc đó ta không dám nhìn kỹ. Vết máu đó làm ta lóa mắt.”

“Nhà Tiêu Bính Thiên có tiền mặt không, số lượng lớn tiền mặt?”

“Không… ta không thấy.”

“Ngươi chắc chắn?”

“Ta thực sự không thấy. Nhà ta không thiếu tiền, dù có, ta cũng không lấy tiền.”

Hàn Bân hạ giọng, “Ngươi đến nhà Tiêu Bính Thiên lúc đó có thấy ai khả nghi không?”

“Trong sân có người dân đi qua, nhưng không thấy ai trong hành lang.”

Thấy nàng không thể nhớ thêm chi tiết hiện trường, Hàn Bân đưa nàng vài tờ giấy, chuyển chủ đề, “Năm đó, Tiêu Bính Thiên tại sao rời Cầm Đảo, đi Thành phố Trường An xa xôi như vậy?”

Tống Tiểu Đông tỏ vẻ cay đắng, “Ta cũng không hiểu, hắn tốt đẹp sao lại đi. Nếu… hắn không đi đột ngột như vậy, có lẽ chúng ta còn có thể hòa hợp.”

“Trừ ngươi, Tiêu Bính Thiên lúc đó có người phụ nữ khác không?” Theo Hàn Bân, phụ nữ rất nhạy cảm về việc này, nếu người phụ nữ tên Dung Dung thực sự là tình nhân cũ của Tiêu Bính Thiên ở Cầm Đảo, Tống Tiểu Đông rất có thể biết danh tính của đối phương.

Tống Tiểu Đông tỏ vẻ ngạc nhiên, dường như không ngờ Hàn Bân hỏi vậy, “Có lẽ không, chúng ta thời đó còn khá chất phác, không như thanh niên bây giờ hôm nay ở với người này, ngày mai lại với người khác. Hơn nữa, Tiêu Bính Thiên mà ta biết là người tình cảm, không phải loại người lăng nhăng.”

“Ngươi trong quá trình tiếp xúc với Tiêu Bính Thiên, có từng gặp hoặc nghe về người phụ nữ tên Dung Dung không?”

“Không.” Tống Tiểu Đông nhăn mày, nghĩ lâu, tỏ vẻ phức tạp nói, “Đội trưởng Hàn, ngài nghĩ Tiêu Bính Thiên năm đó rời Cầm Đảo là vì người phụ nữ tên Dung Dung này?”

Có hay không, Hàn Bân cũng không rõ, nhưng rõ ràng người phụ nữ này rất quan trọng với Tiêu Bính Thiên.

Tiêu Bính Thiên giữ lại bức ảnh cũ, mang theo bên mình, cho thấy hắn rất trân trọng bức ảnh đó.

Theo lý mà nói, bức ảnh này nên được nhìn lúc không có ai, ví dụ ở nhà hoặc trong xe, nhưng Tiêu Bính Thiên lại nhìn

trên tàu cao tốc, bên cạnh có nhiều người, hoàn cảnh đó không phù hợp để xem ảnh riêng tư.

Tình huống không hợp lý này, chắc chắn có nguyên nhân.

Theo Hàn Bân nghĩ, nguyên nhân lớn nhất là người phụ nữ tên Dung Dung đang ở Cầm Đảo, khi tàu cao tốc gần đến Cầm Đảo, Tiêu Bính Thiên càng kích động, mới không thể kiềm chế nỗi nhớ lấy bức ảnh ra xem.

Tất nhiên, nếu chỉ như vậy, chỉ có thể chứng minh người trong ảnh rất quan trọng với Tiêu Bính Thiên, không thể chứng minh cái chết của Tiêu Bính Thiên liên quan đến đối phương.

Nhưng sau khi Tiêu Bính Thiên bị hại, bức ảnh mang theo bên người lại biến mất, đó mới là vấn đề then chốt.

Nếu hung thủ không nhận ra người trong ảnh, sao phải lấy đi bức ảnh không liên quan.

Với việc thẩm vấn Tống Tiểu Đông, Hàn Bân không hài lòng.

Tống Tiểu Đông thừa nhận đã đến nhà Tiêu Bính Thiên trong thời gian gây án, nhưng không thừa nhận mình giết Tiêu Bính Thiên.

Với chứng cứ hiện có, Hàn Bân cũng không thể chứng minh nàng là hung thủ.

Còn Tống Tiểu Đông cũng không thể chứng minh mình trong sạch.

Khi chưa có manh mối mới, việc thẩm vấn khó có đột phá thêm.

Hàn Bân rời khỏi phòng thẩm vấn, để lại Lý Cầm và Mã Tiêu Húc tiếp tục bổ sung các chi tiết.

Chương 1395: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trở về văn phòng, Hàn Bân tiếp tục nghiên cứu dấu chân máu tại hiện trường vụ án…

Sáng hôm sau.

Phòng họp đội hình sự thành phố.

Sáng sớm, Hàn Bân tổ chức cuộc họp tổng kết lần thứ ba về vụ án, các thành viên pháp y và kỹ thuật cũng tham dự cuộc họp.

Hàn Bân uống một ngụm trà, làm dịu cổ họng, "Chúng ta chính thức họp, manh mối vụ án khá nhiều, mọi người báo cáo tiến trình điều tra. Lý Cầm, ngươi nói trước về tình hình của Tống Tiểu Đông."

Lý Cầm sắp xếp lại suy nghĩ, "Tống Tiểu Đông thừa nhận đã đến nhà Tiêu Bính Thiên, nhưng nàng không thừa nhận giết Tiêu Bính Thiên, ta đã kiểm tra giám sát khu dân cư, Tống Tiểu Đông đến khu dân cư Bách Thúy lúc 7:32 tối, rời khỏi lúc 7:50 tối. Nàng ở khu dân cư Bách Thúy 18 phút, đủ thời gian gây án, chỉ là chưa tìm được động cơ gây án rõ ràng."

Hàn Bân hỏi, "18 phút không dài không ngắn. Khu dân cư Bách Thúy thuộc khu dân cư cũ, diện tích không lớn, nếu như Tống Tiểu Đông nói, nàng chỉ đứng ở cửa nhìn một cái rồi rời khỏi nhà Tiêu Bính Thiên, không cần mất nhiều thời gian như vậy. Điều này Tống Tiểu Đông giải thích thế nào?"

Lý Cầm đáp, "Chúng ta tối qua kết thúc mới kiểm tra giám sát, vì lúc đó khá muộn, hôm nay lại họp sớm, nên chưa kịp

thẩm vấn lại nàng.”

Hàn Bân ghi chép lại, “Kết thúc cuộc họp nhớ thẩm vấn lại.”

“Dạ.”

“Còn ai muốn báo cáo tình hình?”

Không có tiền đọc tiểu thuyết? Tặng ngươi tiền mặt hoặc điểm, nhận trong một ngày! Theo dõi công·chúng·số【Đại bản doanh của độc giả】, nhận miễn phí!

Pháp y Lý Xán hắng giọng, “Hàn đội, ta nói về tình hình khám nghiệm tử thi của Tiêu Bính Thiên. Khám nghiệm đã hoàn tất, không có khác biệt lớn so với khám nghiệm ban đầu, có một điểm cần lưu ý, ta không tìm thấy bất kỳ thành phần thuốc nào trong cơ thể người chết.”

Hàn Bân xác nhận, “Nghĩa là khi Tiêu Bính Thiên bị thương, ý thức hắn vẫn tỉnh táo.”

“Đúng vậy.”

Vương Tiêu lập tức đặt câu hỏi, “Nếu Tiêu Bính Thiên không bị mê thuốc, cũng không bị trói và có vết thương chống cự, sao hắn không kêu cứu, hắn đâu phải câm.”

Giang Dương phỏng đoán, “Có thể bị đe dọa, nếu kêu lên sẽ giết hắn.”

Vương Tiêu nói, “Khả năng này có, nhưng đe dọa một lúc được, Tiêu Bính Thiên không thể bị đe dọa mãi, nhất là khi hắn nhận ra vết thương có thể gây tử vong, hắn còn sợ gì đe dọa của hung thủ? Hơn nữa, từ lúc Tiêu Bính Thiên bị thương đến khi chết, có khoảng thời gian, hung thủ không thể luôn đứng bên đe dọa.”

Lý Cầm nói, “Có thể hung thủ dùng vật hay người khác đe dọa người chết, chết tuy đáng sợ, nhưng không phải đáng sợ

nhất. Nếu hung thủ dùng thứ Tiêu Bính Thiên quý trọng hơn để đe dọa hắn từ bỏ kêu cứu, có khả năng này không?"

Triệu Minh vô thức đáp, "Ví dụ như bức ảnh mà Hàn đội từng thấy hoặc người trong ảnh? Tức là khi Tiêu Bính Thiên chết, ngoài hung thủ còn có người khác."

Hàn Bân nghe rất chăm chú, một người tính không bằng hai người tính, phân tích và thảo luận của đội viên, có thể cung cấp hướng điều tra mới cho vụ án.

"Về tình hình hiện trường vụ án, kỹ thuật viên có phát hiện gì mới không?"

Mã Hy Văn đáp, "Chúng ta thu thập các vết máu rải rác tại hiện trường, tất cả các mẫu máu thu thập được đều trùng khớp với DNA của người chết, không phát hiện mẫu máu của người thứ hai. Chúng ta kiểm tra dấu vân tay trên cán dao, cũng là của người bị hại. Cái ly thủy tinh chưa lắp ráp hoàn chỉnh, tạm thời chưa thể kiểm tra thêm."

Chu Gia Húc hỏi, "Người bị hại không tự sát, sao trên hung khí chỉ có dấu vân tay của hắn. Chẳng lẽ con dao rơi tại hiện trường không phải hung khí?"

Mã Hy Văn nhún vai, "Điểm này ta nghĩ pháp y Lý có phát ngôn quyền hơn."

Lý Xán nói, "Ta đã so sánh chi tiết hình dạng, kích thước của con dao với vết thương của người bị hại, có thể xác định con dao đó chính là hung khí."

Trương Thuận Cốc vô thức nói, "Chẳng lẽ người bị hại tự sát?"

Vương Tiêu đáp, "Không thể, nếu tự sát thì giải thích thế nào cái ly vỡ, cửa tại sao mở, người chết tại sao hẹn Tống Tiểu Đông gặp mặt, còn một điểm điện thoại và tám vạn đồng của người chết không thể tự nhiên biến mất."

Vương Tiêu lấy ra một tài liệu, "Ta kiểm tra tài khoản ngân hàng của Tiêu Bính Thiên, sáng 31 tháng 1, hắn thực sự rút tám vạn đồng từ ngân hàng, điều này phù hợp với lời của Tiêu Quốc Đống. Từ chứng cứ hiện có, hung thủ rất có thể đã mang theo số tiền này."

Tổ Đại Vỹ nói, "Có thể hung thủ cố tình xóa dấu vân tay của mình trên cán dao, rồi đặt dao vào tay người chết, từ đó giả mạo thành tự sát."

Hà Anh Sinh nói, "Khả năng này không lớn, nếu hung thủ thực sự muốn giả mạo tự sát, không nên mang đi điện thoại của người bị hại, đây là lỗ hổng lớn."

Hàn Bân sờ cằm, theo hướng Hà Anh Sinh, "Theo lời khai của Tống Tiểu Đông, cửa nhà người chết mở, giả sử nàng nói thật. Điều đó có nghĩa ngoài hung thủ, người khác cũng có thể vào hiện trường, kẻ giết Tiêu Bính Thiên và kẻ mang đi tiền và điện thoại có thể không cùng một người."

Tổ Đại Vỹ liền phụ họa, "Đúng, theo giả thiết của Hàn đội, lỗ hổng trong việc giả mạo hiện trường tự sát của hung thủ có thể giải thích được."

Hà Anh Sinh nói, "Khả năng này tuy có, nhưng có quá trùng hợp không, hung thủ trước đi, kẻ trộm sau đến."

Chương 1396: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chu Gia Húc nói, "Thực ra cũng không nhất định là kẻ trộm, cửa nhà Tiêu Bính Thiên mở, hàng xóm có thể nhìn thấy tình hình bên trong từ khe cửa. Ban đầu muốn cứu Tiêu Bính Thiên, nhưng xem kỹ mới biết hắn đã chết, và trên bàn trà có tám vạn đồng. Một niệm thành Phật, một niệm thành ma, không cưỡng lại được cám dỗ trước mắt, tiện tay lấy điện thoại và tiền cũng có thể."

Hàn Bân nói, "Ta đồng ý với phỏng đoán của tổ trưởng Chu, khả năng này có. Ta xem xét tiến hành điều tra cư dân khu dân cư Bách Thúy, xem có thể tìm ra manh mối về tám vạn đồng tiền mặt không."

Chu Gia Húc nói, "Nếu điều tra, ta nghĩ cư dân cùng tầng với Tiêu Bính Thiên nghi ngờ lớn hơn, cư dân các tầng khác không có việc gì không thể đi từ tầng này sang tầng khác. Phạm vi điều tra thu hẹp, nhưng độ khó vẫn lớn, không có chứng cứ chúng ta không thể lục soát nhà dân."

"Một tầng cư dân thực sự nhiều, còn có thể thu hẹp phạm vi thêm." Hàn Bân lấy ra tài liệu, "Đây là dấu chân máu tại hiện trường vụ án, ta qua giám định dấu chân, phán đoán sơ bộ đặc điểm cơ thể của chủ dấu chân, nam giới, khoảng bốn mươi tuổi, thể hình gầy, cao khoảng một mét bảy lăm, đi bộ hơi dạng chân."

Nghe giới thiệu của Hàn Bân, Vương Tiêu thốt lên, "Lâm Xuân Hoa, ta đã ghi lời khai cho hắn, hắn 41 tuổi, cao khoảng

một mét bảy, rất gầy, đi bộ rõ ràng dạng chân. Ở tầng trên nhà Tiêu Bính Thiên, phòng 402.”

Khu dân cư Bách Thúy, phòng 402.

Lâm Xuân Hoa ngồi trên ghế, hút thuốc, trên bàn còn đặt chai rượu, đĩa lạc và thịt đầu heo.

Lâm Xuân Hoa thỉnh thoảng ăn miếng thức ăn, uống ngụm rượu.

Lâm Xuân Hoa không có sở thích khác, chỉ thích uống rượu, hút thuốc.

“Cộc cộc…” Tiếng gõ cửa vang lên.

“Ai đó?”

Không ai trả lời, lại là tiếng gõ cửa.

Lâm Xuân Hoa uống ngụm rượu, đi đến cửa nhìn qua lỗ nhìn.

Bên ngoài có một người đàn ông, Lâm Xuân Hoa chỉ gặp đối phương một lần nhưng ấn tượng sâu sắc, tay run run mở cửa.

“Cạch…” Cửa mở, Lâm Xuân Hoa cười gượng, “Cảnh sát Vương, ngài lại đến?”

Người đứng ngoài cửa chính là Vương Tiêu, còn hai bên tường có nhiều cảnh sát, Hàn Bân cũng đến.

“Lâm Xuân Hoa, chúng ta muốn mời ngươi làm bổ sung lời khai.”

“Cảnh sát Vương, ta lần trước đã nói rõ ràng, những gì ta biết cũng không nhiều.”

Hàn Bân nói, “Ngươi đừng lo, chỉ hỏi vài câu.”

Vương Tiêu giới thiệu, "Đây là đội trưởng Hàn của chúng ta, cũng là người phụ trách vụ án Tiêu Bính Thiên bị hại."

"Đội trưởng Hàn chào ngài." Lâm Xuân Hoa vội bắt tay Hàn Bân.

Hàn Bân quan sát đối phương, "Lâm tiên sinh, làm phiền ngươi rồi, ngài muốn theo chúng ta về sở cảnh sát làm lời khai, hay làm ở đây?"

"Ta…" Lâm Xuân Hoa do dự, nhìn vào phòng khách, chuẩn bị nói gì đó, Hàn Bân bước vào.

"Chúng ta tranh thủ làm lời khai, còn phải thẩm vấn người khác."

Nghe lời Hàn Bân, Lâm Xuân Hoa thở phào.

"Thôi được, làm ở nhà ta đi."

Hàn Bân đi quanh phòng khách, "Lâm tiên sinh, giúp ta rót ly nước?"

"Được." Lâm Xuân Hoa quay vào bếp.

Hàn Bân quan sát tư thế đi bộ của hắn.

Lâm Xuân Hoa quay lại, bưng khay nước, bên trong có vài ly nước.

Thấy trên bàn còn có chai rượu và đĩa thức ăn, Lâm Xuân Hoa hơi ngượng, "Ta hôm nay không có việc gì, uống vài chén."

Lâm Xuân Hoa bưng chai rượu và đồ nhắm vào bếp.

Hàn Bân vẫn quan sát hắn.

Tư thế đi bộ của một người có thể ảnh hưởng đến dấu chân, Hàn Bân cũng có thể qua tư thế đi bộ, phán đoán dấu chân của đối phương có trùng với dấu chân tại hiện trường vụ án không.

Sau khi so sánh, Hàn Bân có bảy tám phần chắc chắn.

Lâm Xuân Hoa dọn dẹp xong, ngồi vào ghế đối diện, "Đội trưởng Hàn, ngài hỏi đi."

Hàn Bân gật đầu, vào thẳng vấn đề, "Lâm Xuân Hoa, chiều 31 tháng 1 từ bốn giờ đến tám giờ tối, ngươi ở đâu, làm gì?"

Lâm Xuân Hoa nhìn Vương Tiêu bên cạnh, "Lần trước cảnh sát Vương ghi lời khai, ta đã nói rõ rồi."

"Vậy nói lại."

"Ta làm việc ở công ty viễn thông, lắp đặt mạng, hôm đó không bận, không có việc gì, khoảng năm giờ tan làm, rồi ta về nhà."

"Ngươi và Tiêu Bính Thiên sống cùng tầng, ngươi ở tầng trên, nghĩa là ngươi về nhà sẽ đi qua cửa nhà hắn."

"Đúng."

"Lúc đó, nhà hắn có gì bất thường không?"

"Không, ta không có ấn tượng gì."

"Lúc đó cửa nhà Tiêu Bính Thiên có đóng không?"

"Chắc là có."

"Ta cần câu trả lời chính xác?"

"Cái này ta không rõ, thật sự không nhớ."

"Ta hỏi lại, chiều 31 tháng 1 ngươi có đến nhà Tiêu Bính Thiên không?"

"Chúng ta tuy là hàng xóm, nhưng ta không quen, không đến."

"Khi điều tra hiện trường, chúng ta phát hiện dấu chân máu tại nhà Tiêu Bính Thiên, là dấu chân của một người đàn ông đi

giày da.” Hàn Bân lấy ra vài bức ảnh dấu giày, “Lâm tiên sinh, ngươi nhận ra dấu chân này không?”

Lâm Xuân Hoa môi run lên, dưới ánh nhìn của Hàn Bân, hắn đành thành thật bước tới nhìn, chỉ nhìn một cái rồi rụt cổ, “Dính đầy máu, ta không nhận ra.”

“Ngươi thường đi giày da không?”

Lâm Xuân Hoa nghĩ một lúc, “Thỉnh thoảng.”

“Chúng ta cảnh sát có một môn học gọi là giám định dấu chân, dễ hiểu là qua dấu chân nhận dạng hung thủ. Dấu chân này ngươi có thể không nhận ra gì, nhưng với cảnh sát là một manh mối quan trọng.” Hàn Bân chỉ vào dấu chân máu, “Qua dấu chân này, chúng ta có thể phán đoán đặc điểm của chủ dấu chân.

Nam giới, khoảng bốn mươi tuổi, thể hình gầy, cao khoảng một mét bảy lăm, đi bộ hơi dạng chân.”

Chương 1397: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lâm Xuân Hoa mặt tái nhợt, "Đội trưởng Hàn, ngài không phải nghi ngờ ta chứ."

"Không chỉ ngươi, ai phù hợp với những đặc điểm này ta đều nghi ngờ."

"Những đặc điểm này không phổ biến sao, ở Cầm Đảo không một vạn cũng tám nghìn người có."

Hàn Bân nhướn mày, "Ngươi nói đúng, ở Cầm Đảo thì nhiều, nhưng ở khu dân cư Bách Thúy, trong tòa nhà này, người phù hợp không nhiều."

Lâm Xuân Hoa cười gượng, "Được, ngài vẫn nghi ngờ ta, trong sạch thì tự sạch, ta không làm gì sai."

"Lâm tiên sinh, cơ hội là tự giành, lừa dối cảnh sát là chịu trách nhiệm pháp lý."

Lâm Xuân Hoa giọng chắc chắn, "Đội trưởng Hàn, dấu giày này thực sự không phải của ta."

"Tám vạn đồng tiền cũng không phải ngươi lấy?"

"Tiền gì, ta không biết ngươi nói gì?"

"Được, ngươi không thẹn với lương tâm, để chúng ta lục soát nhà ngươi."

"Không được, vợ ta sạch sẽ, nếu biết nhà bị lục soát, không đánh ta mới lạ."

Hàn Bân lấy ra tài liệu, đặt lên bàn, "Đây là lệnh khám nhà, vợ ngươi có ý kiến, đến sở cảnh sát tìm ta."

"Chuyện này…" Lâm Xuân Hoa giọng run run.

Hàn Bân phất tay, "Bắt đầu khám."

Vương Tiêu dẫn đội viên bắt đầu khám xét, Hàn Bân ngồi nghỉ trên ghế.

Sau khi xem tư thế đi bộ của Lâm Xuân Hoa, Hàn Bân gần như chắc chắn, dấu chân máu tại hiện trường là của hắn.

Cảnh sát chia nhau khám xét, Lâm Xuân Hoa lúc đầu cũng hoảng loạn, "Cảnh sát, đừng lục tung lên."

"Đó là tủ áo của vợ ta, bên trong có nội y."

"Đó là của con ta…"

Lâm Xuân Hoa đi quanh cảnh sát mấy vòng, muốn ngăn lại nhưng không thể, đành ngồi lại ghế.

Một lúc sau, đội viên lần lượt báo cáo.

"Hàn đội, bếp không phát hiện vật khả nghi."

"Nhà vệ sinh không phát hiện gì."

"Phòng ngủ không có vật khả nghi."

"Phòng khách cũng không phát hiện gì…"

Lâm Xuân Hoa ngồi bên, cũng nghe thấy báo cáo của đội viên, thở phào, "Đội trưởng Hàn, ta đã nói, dấu chân này không phải của ta."

"Lâm Xuân Hoa, đứng dậy."

"A… chuyện gì?"

Hàn Bân chỉ Triệu Minh bên cạnh, "Khám xét ghế hắn ngồi."

“Dạ.” Triệu Minh đáp, đi đến bên Lâm Xuân Hoa, ra hiệu hắn tránh ra.

Lâm Xuân Hoa không muốn đứng dậy, “Có cảnh sát đã khám xét, ghế này không có gì.”

“Tránh ra.” Triệu Minh nói.

Hai cảnh sát kéo Lâm Xuân Hoa ra.

Triệu Minh đẩy ghế, dưới ghế không có gì, nhưng tin tưởng Hàn Bân, Triệu Minh khám kỹ, phát hiện phía sau ghế có vết vá.

Vết vá không chắc, Triệu Minh xé mở, nhìn vào trong, “Hàn đội, trong ghế có một ba lô.”

Triệu Minh đeo găng tay, kéo ba lô ra, “Nặng phết.”

Hàn Bân chỉ vào ba lô, hỏi, “Lâm Xuân Hoa, bên trong có gì?”

Lâm Xuân Hoa run lên.

Triệu Minh quát, “Nói đi.”

Lâm Xuân Hoa lắc đầu, chân mềm nhũn, ngồi phịch xuống.

Hàn Bân bảo Triệu Minh, “Mở ra.”

Triệu Minh đặt ba lô lên bàn, kéo khóa, bên trong là các cọc tiền đỏ, “Nhiều tiền phết, để ta đếm, một cọc, hai cọc, ba cọc… Tổng cộng tám cọc. Mỗi cọc khoảng một vạn, tức là tám vạn, trùng khớp với số tiền bị cướp tại nhà Tiêu Bính Thiên.”

Triệu Minh đặt tiền lên bàn, phát hiện trong ba lô còn có vật khác, lấy ra một điện thoại và sim.

“Hàn đội, ngài xem.”

Hàn Bân nhận điện thoại, nhãn hiệu Huawei, cùng loại với điện thoại của Tiêu Bính Thiên.

"Điện thoại này của ai?"

Lâm Xuân Hoa như người mất hồn ngồi dưới đất, vẫn không trả lời.

"Phịch!" Triệu Minh đập bàn, "Lâm Xuân Hoa, không nghe thấy hỏi, tiền này từ đâu, điện thoại của ai?"

"Ta nhặt được, ta nhặt được."

"Nhặt ở đâu?"

"Trong thùng rác."

"Nói rõ, thùng rác nào?"

"Thùng rác khu dân cư, xuống lầu đi về phía cổng đông là thấy."

Hàn Bân hừ một tiếng, "Ngươi dám nói dối, chúng ta khám nhà ngươi vì tìm thấy dấu chân ngươi tại nhà Tiêu Bính Thiên, ba lô này là chứng cứ, đừng có tâm lý may mắn. Cảnh sát biết nhiều hơn ngươi tưởng, nói dối chỉ làm tình hình ngươi tồi tệ hơn."

Lâm Xuân Hoa nắm chặt tay, thở mạnh.

Hàn Bân nói, "Kéo hắn dậy, ngồi vào ghế."

"Hu hu…" Lâm Xuân Hoa khóc, "Ta là người tốt, không làm gì xấu, tiền này thực sự là ta nhặt được."

"Nhặt ở đâu?"

"Nhà Tiêu Bính Thiên."

Triệu Minh bĩu môi, ngươi sao không vào kho bạc nhặt.

Hàn Bân nói, "Vậy ngươi thừa nhận đã đến nhà Tiêu Bính Thiên?"

“Đúng, ta đã đến.” Lâm Xuân Hoa thở dài, nhớ lại, “Chiều hôm đó, tan làm về nhà, thấy cửa nhà Tiêu Bính Thiên mở, ta cảm thấy khác thường, vì nhà Tiêu Bính Thiên không có người ở, ta nghĩ có trộm vào. Là hàng xóm, gặp việc này không thể không lo, ngài nói đúng không.”

“Rồi sao?”

“Gõ cửa không ai trả lời, ta sợ có chuyện nên mở cửa vào, vào thấy Tiêu Bính Thiên nằm trong vũng máu, phản ứng đầu tiên là cứu hắn, nhưng nhìn gần, hắn đã chết. Sau đó, ta định gọi điện báo cảnh sát, nhưng cầm điện thoại thấy trên bàn có đống tiền, lúc đó… ta bị choáng. Tám vạn đồng, ta cả đời chưa thấy nhiều tiền mặt như vậy.”

Lâm Xuân Hoa cảm khái, thở dài, “Công ty chúng ta thuê ngoài, hiệu quả gần đây không tốt, mấy hôm trước ta bán một số modem và bộ định tuyến cũ cho khách bị tố cáo, công ty trừ lương một tháng, ta tuổi này có cha mẹ, con cái, đâu đâu cũng cần tiền.

Ta không nhịn được lấy tiền. Lấy về rồi, ta sợ chết, rất hối hận, nhưng không dám trả lại, một xu cũng không dám tiêu, giấu trong ghế. Haizz… bây giờ cũng coi như giải thoát.”

“Điện thoại và sim này cũng của Tiêu Bính Thiên?”

Chương 1398: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đúng, ta lấy ở nhà Tiêu Bính Thiên.”

“Tại sao lấy điện thoại của hắn?”

“Quỷ ám, trước không có tiền dùng Huawei, bây giờ không có tiền dùng Huawei. Điện thoại ta dùng nhiều năm rồi, rất chậm, lúc đó ta không biết nghĩ sao… lấy về.”

“Ngươi vào nhà Tiêu Bính Thiên lúc mấy giờ?”

“Năm giờ rưỡi.”

“Ngươi chắc lúc đó Tiêu Bính Thiên đã chết.”

“Đúng, ta thề, hắn đã chết. Quanh người nhiều máu, dấu chân máu đó chắc ta vô tình dẫm phải.”

Hàn Bân ghi chép, “Ngươi và Tiêu Bính Thiên quen không?”

“Không quen, hắn luôn ở nơi khác, chúng ta chỉ gặp vài lần.”

“Quan hệ của ngươi với hắn thế nào?”

“Người xa lạ, không có quan hệ gì.”

“Hôm đó, ngươi có thấy ai khả nghi gần nhà Tiêu Bính Thiên?”

“Không nhớ.”

“Ngươi có động vào vật gì khác trong nhà Tiêu Bính Thiên không?”

“Không, ta chỉ lấy tiền và điện thoại.”

“Ngươi có thấy bức ảnh cũ của một phụ nữ trẻ không?”

“Không.”

Lâm Xuân Hoa đã thừa nhận vào hiện trường lúc gây án, còn trộm điện thoại và tiền của Tiêu Bính Thiên, nghĩa là hắn cũng có cơ hội giết Tiêu Bính Thiên, khi chưa hoàn toàn loại trừ khả năng giết người của hắn, Hàn Bân không thể dễ dàng thả hắn.

Lâm Xuân Hoa bị nhìn đến hoảng, không chỉ Hàn Bân, xung quanh cảnh sát cũng nhìn hắn, như sư tử nhìn con mồi.

“Đội trưởng Hàn, ta nói thật, đến nhà Tiêu Bính Thiên, hắn đã chết.”

“Ta cũng muốn tin ngươi, nhưng điều tra phải có chứng cứ, ngươi làm sao chứng minh?”

“Ta có chứng cứ, ta có thể chứng minh.”

“Lấy ra.”

“Trong điện thoại của Tiêu Bính Thiên có video di chúc tự sát, có thể chứng minh hắn tự sát, không liên quan đến ta.”

“Di chúc tự sát?” Hàn Bân nghi ngờ, nhưng vẫn lấy điện thoại của Tiêu Bính Thiên, giao cho đội kỹ thuật bên cạnh.

Đội kỹ thuật thao tác, điện thoại không có mật khẩu, mở ra nhanh chóng, tìm thấy video quay chiều 31 tháng 1.

Kỹ thuật viên mở video, đặt điện thoại lên bàn, mọi người xem.

Màn hình là một người đàn ông tựa vào bàn trà, tay phải ôm ngực, áo ướt đẫm máu, chính là người bị hại Tiêu Bính Thiên, nói giọng khàn khàn,

“Hô… đau quá, ta sắp không qua được, trước khi chết có vài lời muốn nói, vết dao ở ngực ta là… ta tự đâm, ta tự sát!

Cha mẹ ta đã qua đời, ta không còn gì lưu luyến ở thế gian này, nên ta chọn rời khỏi thế gian. Có thể có người không hiểu, nhưng ta thấy như vậy tốt, cuộc sống không đẹp như tưởng tượng, cái chết cũng không đáng sợ.” Nói đến đây, Tiêu Bính Thiên dừng lại, cơ thể yếu đi, giọng nhỏ hơn,

“Ta không qua được, ta tự sát. Chết ở đây, cũng coi là lá rụng về cội. Về tài sản của ta, thực ra không có gì, người thân duy nhất của ta là em trai, nhà cửa, tiền mặt, đồ sưu tầm đều cho hắn, Quốc Đống, anh đi rồi, sống tốt…”

Giọng Tiêu Bính Thiên càng yếu, đầu nghiêng, bất tỉnh.

Hàn Bân cầm điện thoại, kiểm tra thời gian quay video chiều 31 tháng 1 lúc 4:52. Theo lời Lâm Xuân Hoa, lúc đó hắn chưa tan làm, có bằng chứng ngoại phạm.

Quan trọng hơn, Tiêu Bính Thiên trong video thừa nhận tự sát, nếu video thật, không cần điều tra thêm…

“Sao có thể tự sát, chúng ta điều tra lâu như vậy, chẳng lẽ vô ích!” Triệu Minh bất mãn.

Vương Tiêu cũng thấy khả năng tự sát không cao, “Hàn đội, video này có thể giả, ví dụ như ghép tiếng?”

“Không.” Hàn Bân giọng chắc chắn.

Hắn có hai tiêu chuẩn, thứ nhất hắn đã nghe giọng Tiêu Bính Thiên, chính là giọng hắn.

Thứ hai, Hàn Bân giỏi đọc khẩu hình, nội dung giọng và miệng Tiêu Bính Thiên nói giống nhau, video này gần như không thể giả.

Vương Tiêu nói, “Nhưng hiện trường và vết thương không giống tự sát, ta làm cảnh sát nhiều năm, chưa từng thấy ai tự

sát dám đâm ngực."

Lý Cầm nói, "Có thể người chết bị đe dọa mới nói vậy."

Vương Tiêu nói, "Hắn sắp chết, ai có thể đe dọa, cách tốt nhất là kêu cứu, hắn lại chọn quay video di chúc, nghĩa là hắn đã từ bỏ kêu cứu."

Lý Cầm nói, "Nếu có người dùng tính mạng người thân đe dọa, ta cũng có thể chọn như Tiêu Bính Thiên."

Vương Tiêu lắc đầu, "Lý Cầm, ngươi nói không chuyên nghiệp. Giả sử hung thủ làm ngươi bị thương nặng, dùng người thân ngươi đe dọa quay video tự sát. Nghĩa là người thân ngươi cũng ở hiện trường, là nhân chứng, ngươi nghĩ hung thủ tha cho hắn? Lùi một bước, giả sử hung thủ từ bi tha cho người thân ngươi, người thân ngươi chắc chắn sẽ báo cảnh sát, hỗ trợ bắt hung thủ. Nhưng bây giờ không có gì, nghĩa là giả thiết của ngươi không đúng."

Lâm Xuân Hoa hét lên, "Cảnh sát, Tiêu Bính Thiên đã nói tự sát, sao không tin, có thể hắn thực sự tự sát."

Hàn Bân nhớ lại hiện trường, và các manh mối chứng cứ liên quan, Tiêu Bính Thiên không giống một người tự sát, khả năng tự sát rất thấp.

Tiêu Bính Thiên tuổi này, nếu tự sát, chắc chắn suy nghĩ kỹ, không thể không chuẩn bị gì, chắc chắn sẽ sắp xếp hậu sự.

Người trong nghề nhìn đường, người ngoài nhìn náo nhiệt, không phải quay video di chúc, là nhất định tự sát. Vết thương chí mạng của Tiêu Bính Thiên ở ngực, Hàn Bân xem nhiều vụ tự sát, gần như không có trường hợp tự đâm ngực, cách tự sát này khó.

Và tối 31 tháng 1, Tiêu Bính Thiên hẹn gặp Tống Tiểu Đông, nếu muốn tự sát chiều, tại sao hẹn ăn tối.

Nhưng nói lại, nếu Tiêu Bính Thiên không tự sát, tại sao quay video này, có thể như Lý Cầm nói bị đe dọa, nhưng Vương Tiêu nói cũng có lý, đe dọa người sắp chết rất khó, hiện trường không thấy nạn nhân khác.

Chương 1399: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nghĩ một lúc, nghĩ đến một tình huống có thể giải thích.

"Tiêu Quốc Đống đến khu dân cư Bách Thúy lúc mấy giờ?"

Triệu Minh đáp ngay, "Đúng năm giờ, rời lúc 5:30. Ở khu dân cư 30 phút."

"Không khớp." Hàn Bân lẩm bẩm.

Lý Cầm tiếp, "Không chỉ Tiêu Quốc Đống không khớp, nếu video này thật, nghĩa là Tiêu Bính Thiên bị thương trước 4:52, Lâm Xuân Hoa và Tống Tiểu Đông vào hiện trường muộn hơn, họ không có khả năng gây án."

Hàn Bân nói, "Ta nói không chỉ là vấn đề thời gian."

"Hàn đội, ngài có ý gì?"

"Ta nghĩ kỹ lời Vương Tiêu và Lý Cầm, thấy hai người nói có lý, nhưng kết luận lại mâu thuẫn, ta nghĩ có khả năng giải thích được." Hàn Bân nói, "Giả sử, Tiêu Bính Thiên không tự sát, mà bị đâm, nhưng để bảo vệ ai đó, hắn quay video di chúc tự sát."

Vương Tiêu nói, "Nếu vậy, nhân chứng bảo vệ thế nào? Hung thủ tha cho hắn? Không sợ hắn báo cảnh sát."

"Hắn sẽ không báo cảnh sát."

"Tại sao?"

“Vì hắn chính là hung thủ.” Hàn Bân nói, mọi người đều ngạc nhiên, Triệu Minh phản ứng đầu tiên, “Hàn đội, ngài nói Tiêu Bính Thiên quay video di chúc là để bảo vệ hung thủ.”

“Đúng.” Hàn Bân nói, “Tiêu Bính Thiên rất có thể bị người thân đâm, biết mình sắp chết, không muốn người thân vào tù, nên quay video. Hiện trường cũng phù hợp, trước hết là hung khí, người xóa dấu vân tay trên cán dao rất có thể không phải hung thủ, mà là Tiêu Bính Thiên, mục đích bảo vệ hung thủ.

Và cái ly thủy tinh, Tiêu Bính Thiên muốn mang vào bếp rửa, nhưng bị thương nặng, làm vỡ ly, với tình trạng đó, không thể dọn dẹp.

Điều này cũng giải thích, tại sao hung thủ không dọn mảnh vỡ, vì tất cả là do Tiêu Bính Thiên.”

Lý Cầm cũng hiểu, “Nên ngài đầu tiên nghi ngờ Tiêu Quốc Đống, theo mối quan hệ hiện có, hắn là người Tiêu Bính Thiên quan tâm nhất, và sẵn sàng chết vì hắn.”

Hàn Bân lắc đầu, “Tiêu Quốc Đống là người thứ hai ta chọn.”

Vương Tiêu đáp, “Dung Dung.”

“Đúng, theo điều tra hiện có, hai người này Tiêu Bính Thiên quan tâm nhất.”

Triệu Minh ngạc nhiên, “Thật không thể tin nổi.”

Vương Tiêu suy nghĩ, “Nếu đúng như ngài đoán, Tiêu Bính Thiên có thể cố tình thay đổi thời gian video. Giả sử hung thủ là Tiêu Quốc Đống, Tiêu Bính Thiên để bảo vệ em trai, cố tình chỉnh thời gian video tự sát trước khi Tiêu Quốc Đống đến, tạo bằng chứng ngoại phạm.”

“Lý thuyết này có thể, thực hiện được hay không là việc của kỹ thuật.” Hàn Bân chỉ Mã Hy Văn bên cạnh.

Mã Hy Văn suy nghĩ, "Giao cho chúng ta, nếu video chỉnh thời gian, chắc chắn phát hiện."

Lâm Xuân Hoa thở phào, "Đội trưởng Hàn, ta và Tiêu Bính Thiên không quen, hắn không bảo vệ ta, chứng minh ta trong sạch, không giết hắn, phải thả ta."

"Phịch!" Triệu Minh vỗ đầu hắn, "Ngươi nghĩ gì? Biết gì là trộm cắp không? Chỉ số tiền này đã phạm tội. Theo chúng ta về sở cảnh sát, ăn ở miễn phí."

…

Ba giờ chiều, kỹ thuật ra báo cáo, video di chúc không chỉnh sửa, nội dung thật.

Vì vậy, thời gian gây án từ chiều 31 tháng 1 từ bốn giờ đến 4:52, Tiêu Quốc Đống, Lâm Xuân Hoa, Tống Tiểu Đông đều có bằng chứng ngoại phạm.

Nói cách khác, ba người không phải hung thủ, Hàn Bân lập tức báo cáo Đinh Tích Phong.

Đinh Tích Phong xác minh tình hình, đồng ý thả Tiêu Quốc Đống và Tống Tiểu Đông.

Vấn đề mới là, ba người đều bị loại trừ nghi ngờ, Hàn Bân cần cùng đội viên xem xét lại vụ án, tìm ra manh mối mới và hướng điều tra.

Hàn Bân vào văn phòng, chuẩn bị gọi đội viên thảo luận vụ án, Lý Cầm vào, "Hàn đội, Tiêu Quốc Đống muốn gặp ngài."

Vương Tiêu hỏi, "Không phải hắn được thả rồi sao? Tìm Hàn đội làm gì?"

"Hắn muốn hỏi về Tiêu Bính Thiên."

Hàn Bân gật đầu, Tiêu Quốc Đống không chỉ là nghi phạm, còn là em trai và người thừa kế di chúc của Tiêu Bính Thiên,

cũng cần xử lý hậu sự, "Đưa hắn vào."

Một lúc sau, Tiêu Quốc Đống vào văn phòng, chào, "Đội trưởng Hàn, chào các đồng chí."

"Tiêu tiên sinh, ngồi đi, về việc ngài bị giam, ta thay mặt cảnh sát thành phố xin lỗi."

Tiêu Quốc Đống ngồi xuống, "Đội trưởng Hàn, không cần khách sáo. Vừa rồi cảnh sát Lý đã xin lỗi, ta cảm ơn các ngươi điều tra vụ án của anh ta. Ta đến muốn biết tiến triển vụ án, có bắt được hung thủ giết anh ta không."

Hàn Bân do dự, "Vụ án đang điều tra, tình hình cụ thể tạm thời không thể tiết lộ, mong ngài thông cảm."

Tiêu Quốc Đống gật đầu, "Ta muốn gặp lại anh."

"Được, lát nữa ta sẽ để người đưa ngươi đi. Ngoài ra, chúng ta đã tìm thấy tám vạn đồng bị trộm, khi vụ án kết thúc, ngài có thể đến sở cảnh sát nhận."

"Haizz… người đã mất." Tiêu Quốc Đống thở dài, như nghĩ ra gì đó, "Đội trưởng Hàn, người trộm tiền có thể là hung thủ giết anh."

"Từ chứng cứ hiện có, kẻ giết Tiêu Bính Thiên và trộm tiền có thể không cùng một người."

Tiêu Quốc Đống tự tát mình, "Tất cả tại ta, giữ mặt mũi, nếu nhận chuyển khoản của anh, có lẽ… không có chuyện này, anh không…"

"Chuyện đã xảy ra, ngài đừng tự trách…"

Lúc đó, Hoàng Khiết Khiết vào, "Hàn đội, gia đình Tiêu Quốc Đống đến đón hắn."

"Đưa vào."

Hoàng Khiết Khiết đáp, không lâu sau đưa vợ Tiêu Quốc Đống vào.

Triệu Văn Di đeo túi, nhanh chóng đến, "Quốc Đống, ngươi không sao chứ."

"Ta không sao."

"Sợ chết ta, anh vừa mất, ta sợ ngươi cũng có chuyện."

Chương 1400: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đừng lo Dung Dung, cảnh sát đã điều tra rõ, vụ này không liên quan ta.”

“Vậy bắt được hung thủ chưa?”

“Ta đến muốn hỏi Đội trưởng Hàn, khi biết sẽ về.”

“Được.” Triệu Văn Di gật đầu, đứng bên cạnh Tiêu Quốc Đống.

Hàn Bân nhìn Triệu Văn Di, rồi nhìn Tiêu Quốc Đống, “Tiêu tiên sinh, ta nghe ngài vừa gọi Dung Dung.”

“Đúng, là tên nhỏ của vợ ta, Đội trưởng Hàn, có vấn đề gì?”

Hàn Bân cười, “Không, bạn gái ta cũng tên Dung Dung, vừa rồi nghe ngài gọi, không nhận ra.”

Tiêu Quốc Đống không để ý, tiếp tục hỏi, “Thi thể anh ta khám nghiệm chưa, khi nào ta có thể đưa về nhà, làm đám tang.”

Hàn Bân bây giờ nghĩ về Dung Dung, không nghĩ gì khác, ra hiệu cho Vương Tiêu, “Tổ trưởng Vương, pháp y không phải ngươi phụ trách liên hệ? Nói rõ cho Tiêu tiên sinh, ta còn việc.”

Nghe tên Dung Dung, Vương Tiêu cũng giật mình, nhưng không biểu lộ, hiểu ý Hàn Bân, “Hàn đội, yên tâm, ở đây giao cho ta.”

Hàn Bân dẫn đội viên về văn phòng.

Hàn Bân lấy hộp thuốc, lấy một điếu, ném hộp thuốc lên bàn, "Tự lấy."

Mọi người không khách sáo, mỗi người một điếu, châm thuốc.

Hàn Bân hút hai hơi, "Tiêu Quốc Đống nói mọi người chắc nghe rồi, thấy sao?"

Triệu Minh kẹp thuốc, cảm khái, "Dung Dung, không ngờ tìm lâu như vậy, là vợ Tiêu Quốc Đống."

Lý Cầm cũng hút thuốc lâu năm, nhả khói, "Có thể trùng tên không, quá trớ trêu. Anh trai nhớ nhung em dâu?"

Triệu Minh không để ý, "Coi gì, ta xem phim còn trớ trêu hơn, nhất là phim Hong Kong, loạn lên. Chỉ có ngươi không nghĩ ra, không có ngươi không thấy."

Lý Cầm nói, "Hong Kong nhỏ, đi đi lại lại, chỉ có vậy, chỉ diễn chuyện loạn, tam giác, đa giác, bạn gái của em trai là bạn gái cũ của anh. Nhưng trong nước khác, rộng lớn, không giới hạn, chuyện anh trai và em dâu, vẫn rất kiêng kỵ."

Triệu Minh nói, "Kiêng kỵ là kiêng kỵ, nhưng thực tế bây giờ, Tiêu Bính Thiên luôn nhớ đến tên nhỏ của em dâu."

Lý Cầm không cãi, nhìn Hàn Bân, "Hàn đội, ngài nghĩ sao?"

Hàn Bân gạt tàn, "Thực ra ta luôn thắc mắc, Tiêu Bính Thiên tại sao hai mươi năm trước đột ngột đến Thành phố Trường An, theo tình hình hiện có, Tiêu Bính Thiên rất quan tâm cha mẹ, cũng không tệ với em trai, cha mẹ còn không đi xa. Ta nghĩ ngoài văn hóa, môi trường Thành phố Trường An, còn lý do chính buộc hắn phải đi.

Về lý do này, ta hỏi Tiêu Quốc Đống và Tống Tiểu Đông, hai người có quan hệ thân thiết nhất với Tiêu Bính Thiên, có

khả năng biết lý do thật. Nhưng hai người không rõ, nghĩa là lý do này không thể nói ra.

Không thể nói với bạn gái, nghĩa là có người khác, không thể nói với em trai, nghĩa là người này…"

Lý Cầm nói, "Ngài cũng nghĩ Triệu Văn Di là Dung Dung của Tiêu Bính Thiên."

"Từ chứng cứ hiện có, khả năng lớn." Hàn Bân đứng dậy, đi quanh phòng, "Chiều 31 tháng 1, Tiêu Bính Thiên gọi cho em trai Tiêu Quốc Đống, nhưng Tiêu Quốc Đống bận ở bếp, không nghe được, sau đó Tiêu Bính Thiên gọi cho em dâu Triệu Văn Di. Nội dung cuộc gọi chắc giống như họ mô tả, bảo họ đến khu dân cư Bách Thúy lấy tiền.

Nhưng người lấy tiền chưa chắc là Tiêu Quốc Đống, có thể là Triệu Văn Di nghe điện thoại. Về thời gian thì phỏng đoán này cũng đúng, Triệu Văn Di có thể đến khu dân cư Bách Thúy trước, khớp với thời gian gây án."

Lý Cầm dập thuốc, "Giả sử Hàn đội phỏng đoán đúng, Dung Dung của Tiêu Bính Thiên là Triệu Văn Di, nhưng Tiêu Bính Thiên rời Cầm Đảo nhiều năm, hai người gần như không liên lạc, còn thù hận gì, phải giết chết nhau."

Hàn Bân nói, "Giả sử ta phỏng đoán đúng, kết hợp hiện trường từ góc độ tâm lý học tội phạm, vụ án không phải giết người có kế hoạch, có thể là ngộ sát, phù hợp quan hệ hai người.

Về nguyên nhân cụ thể, chỉ có người trong cuộc mới biết."

Triệu Minh tin vào phán đoán của Hàn Bân, "Hàn đội, ngài nói, tiếp theo điều tra thế nào?"

Hàn Bân nghĩ, "Thứ nhất, tìm chứng cứ nàng đến khu dân cư Bách Thúy lúc gây án. Thứ hai, khám nhà nàng xem có vật gì của Tiêu Bính Thiên, như bức ảnh. Thứ ba, vết thương của

Tiêu Bính Thiên dễ ra nhiều máu, chắc chắn có vết máu bắn, nếu Triệu Văn Di là hung thủ, quần áo sẽ dính máu. Thứ tư, dấu vân tay và DNA trên ly vỡ có phải của Triệu Văn Di."

Lý Cầm nói theo, "Kiểm tra DNA và vân tay là việc của kỹ thuật, chúng ta cần lấy được vân tay của Triệu Văn Di; muốn khám nhà cần chứng cứ nàng liên quan vụ án, nếu không không xin được lệnh khám; chúng ta có thể điều tra xem Triệu Văn Di có đến khu dân cư Bách Thúy chiều 31 tháng 1, nếu chứng minh được, có thể lấy vân tay, khám nhà."

"Đúng, nhiệm vụ chính bây giờ là làm rõ hành tung của Triệu Văn Di chiều 31 tháng 1." Hàn Bân quyết định, gọi Chu Gia Húc và Vương Tiêu giao nhiệm vụ.

Chu Gia Húc đưa người đến khu dân cư Bách Thúy hỏi thăm, xem ai thấy Triệu Văn Di hôm đó.

Vương Tiêu đưa người theo dõi Triệu Văn Di.

Hàn Bân đưa người kiểm tra giám sát quanh khu dân cư Bách Thúy.

Khi kiểm tra giám sát, Hàn Bân có ưu thế người khác không có, hắn có thể qua tư thế, bước đi, dáng đi xác định thân phận.

Và, thời gian gây án đã chính xác từ bốn giờ đến 4:52 chiều, thời gian kiểm tra giám sát ngắn hơn.

Rất nhanh, Hàn Bân qua giám sát xác định một nghi phạm, 4:12 chiều, một phụ nữ vào khu dân cư Bách Thúy, người này đi bộ vào khu dân cư, đeo khẩu trang và khăn, cửa khu dân cư chỉ có một camera, độ phân giải thấp, gần như không nhận ra thân phận.

Chương 1401: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhưng, Hàn Bân qua dáng đi và bước đi xác định, nàng có thể là Triệu Văn Di.

Hàn Bân lại đưa người kiểm tra giám sát xung quanh, không phát hiện Triệu Văn Di, Hàn Bân phỏng đoán nàng có thể đi taxi.

Hàn Bân cho người kiểm tra thời gian đó, taxi đi qua, xác định biển số taxi, liên hệ công ty taxi, xác định có tài xế nào chở Triệu Văn Di…

Mười giờ rưỡi tối.

Khu dân cư Tùng Uyển.

Nhà Triệu Văn Di.

Triệu Văn Di và Tiêu Quốc Đống rời nhà hàng, đến quán lẩu gần đó ăn no, thức ăn ở sở cảnh sát khá nhạt, Tiêu Quốc Đống không có khẩu vị, vào sở cảnh sát bữa nào cũng chỉ ăn một nửa.

Từ quán lẩu về, người đầy mùi lẩu, Triệu Văn Di tắm trước, ngồi ghế đờ đẫn.

Tiêu Quốc Đống đang tắm, bị giam cả người hôi, phải kỳ cọ, không ra ngay.

"Ù ù" Đèn trong phòng tắt, thiết bị cũng tắt.

Tiêu Quốc Đống trong nhà tắm hét lên, "Vợ ơi, đèn sao tắt, mất điện à."

Triệu Văn Di hỏi lại, "Ngoài cũng tối, chắc mất điện. Ngươi trả tiền điện tháng này chưa?"

"Trả rồi, chắc đủ, ngươi ra ngoài xem có nhảy aptomat không, đẩy lên là được."

"Biết rồi." Triệu Văn Di cầm điện thoại, khoác áo, ra ngoài xem.

"Cạch" mở cửa, hành lang sáng đèn.

Một chân Triệu Văn Di ra ngoài, ngây người.

Dưới đèn, hai bên cửa có nhiều người.

"Cạch" aptomat kêu, nhà Triệu Văn Di có điện.

Âm thanh này phá vỡ im lặng, Triệu Văn Di nói, "Cảnh sát Hàn, các ngươi làm gì, sao trốn ở cửa nhà ta."

Hàn Bân cười, "Triệu tiểu thư, chúng ta định vào thăm, ngươi mở cửa, làm chúng ta hoảng. Làm nghề này nguy hiểm, phản xạ trốn."

"Đội trưởng Hàn, aptomat nhà ta nhảy, không phải các ngươi kéo xuống chứ."

"Ý gì?" Hàn Bân nhíu mày, "Nhảy gì?"

"Hừ…" Triệu Văn Di thở dài, biết nói gì cũng vô ích, "Ngươi có chuyện gì nói đi."

"Chúng ta muốn mời ngươi đến sở cảnh sát làm lời khai."

"Mời ta làm lời khai, tại sao?"

"Triệu tiểu thư, hành lang không tiện, vào nhà nói."

Triệu Văn Di do dự, "Các ngươi đợi ngoài, chồng ta đang tắm, ta bảo hắn."

Mở được cửa, Hàn Bân không để nàng một mình, "Triệu tiểu thư, nếu thấy bất tiện, có thể theo chúng ta đến sở cảnh

sát.”

“Thôi, vào đi.” Triệu Văn Di quay vào, mặt không hài lòng.

“Vợ ơi, ngươi nói chuyện với ai?” Tiêu Quốc Đống trong nhà tắm hỏi.

“Là cảnh sát, họ đến tìm hiểu tình hình.”

“Sao lại đến, ta đã được thả.”

Hàn Bân nói, “Tiêu tiên sinh, chúng ta không tìm ngươi, ngươi cứ tắm, không ảnh hưởng. Chúng ta đến tìm Triệu tiểu thư, cần hỏi nàng vài câu.”

“Vợ ta? Liên quan gì nàng, sao nghi ngờ nàng.” Tiêu Quốc Đống gấp.

Hàn Bân giơ lệnh triệu tập, “Tiêu tiên sinh, cảnh sát điều tra theo chứng cứ, đây là giấy tờ hợp pháp, mong ngươi chú ý hành vi, tránh đi.”

“Đây là nhà ta, tại sao tránh.”

“Được, ngươi không đi, chúng ta đi.” Hàn Bân phất tay, “Đưa Triệu Văn Di về sở cảnh sát.”

“Đừng.” Tiêu Quốc Đống hoảng, hắn bị giam, biết khổ, “Đêm rồi, về sở cảnh sát làm gì, ở đây làm, ta tránh, không được sao.”

Nói xong, Tiêu Quốc Đống nhìn vợ, “Vợ, ta vào phòng, có gì gọi ta.”

Triệu Văn Di gật đầu, ngồi ghế.

Tiêu Quốc Đống vào phòng, Hàn Bân bắt đầu hỏi, “Triệu Văn Di, ngươi và người chết Tiêu Bính Thiên có quan hệ gì?”

“Ta là vợ Tiêu Quốc Đống, Tiêu Bính Thiên là anh hắn, ngươi nói chúng ta quan hệ gì?”

Lý Cầm quát, "Triệu Văn Di, chú ý thái độ, hỏi gì trả lời nấy. Chống đối cảnh sát, không có lợi cho ngươi."

Triệu Văn Di quay đầu, khẽ nói, "Tiêu Bính Thiên là anh ta, ta là em dâu hắn."

"Ngươi gặp Tiêu Bính Thiên lần cuối khi nào?"

"Không nhớ."

"Vậy nghĩ đi."

"Chắc trưa 29 tháng 1, hắn đến ăn ở nhà hàng ta, ta và Quốc Đống, Tiêu Bính Thiên cùng ăn."

"Chiều 31 tháng 1, ngươi có gặp Tiêu Bính Thiên?"

"Không."

"Chiều 31 tháng 1, ngươi có đến khu dân cư Bách Thúy."

Triệu Văn Di do dự, cúi đầu, "Không."

"Chiều 31 tháng 1 từ bốn giờ đến năm giờ, ngươi ở đâu?"

"Qua mấy ngày rồi, thời gian chi tiết, ta sao nhớ?"

"Để ta nhắc, hôm đó Tiêu Bính Thiên gọi cho ngươi, không lâu sau chết. Ngày này, chỉ cần nhớ lại, nên nhớ ra."

"Giờ đó, ta chắc ở nhà."

"Ai có thể chứng minh?"

Triệu Văn Di lắc đầu, "Lúc đó ta ở nhà một mình."

"Ngươi về nhà khu dân cư Tùng Uyển lúc mấy giờ?"

"Thời gian cụ thể ta không nhớ."

Hàn Bân xem sổ, "Ngươi không nhớ, ta nói ngươi, ngươi về nhà lúc năm rưỡi. Từ bốn giờ đến năm giờ, ngươi không ở nhà."

Triệu Văn Di mặt biến sắc, "Các ngươi có chứng cứ?"

Hàn Bân nói, “3:50 chiều 31 tháng 1, ngươi đi taxi rời nhà hàng, 4:12 vào khu dân cư Bách Thúy, 4:49 rời khu dân cư Bách Thúy. Chúng ta nắm rõ hành tung của ngươi, không biết đây có phải chứng cứ? Nếu thấy không đủ, chúng ta còn nhân chứng.”

Triệu Văn Di hoảng, cúi đầu, không dám nhìn Hàn Bân.

“Thành thật được khoan hồng, chống đối bị nghiêm trị, Triệu Văn Di, chúng ta đến tận nhà, ngươi còn tránh không?”

Lâu sau, Triệu Văn Di giọng run, “Đúng, ta thừa nhận đến khu dân cư Bách Thúy.”

“Tại sao nói dối, nói ở nhà?”

“Khu dân cư Bách Thúy cũng là nhà ta, là nhà cha mẹ chồng ta, họ qua đời, chồng ta có phần, cũng là nhà ta.”

Hàn Bân nhíu mày, Triệu Văn Di còn viện cớ.

“Vừa rồi ta hỏi, chiều 31 tháng 1 ngươi có đến khu dân cư Bách Thúy, ngươi trả lời rõ ràng, không. Nghĩa là ngươi nói đến nhà khu dân cư Tùng Uyển, đừng chơi chữ với cảnh sát, chúng ta không ngốc hơn ngươi.

Chương 1402: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nói, tại sao nói dối?”

“Ta không nói dối, các ngươi đột ngột đến nhà, ta hơi hoảng, nói nhầm.”

Hàn Bân nhìn đối phương, “Bây giờ ngươi còn hoảng không? Nếu còn, chúng ta có thể về sở cảnh sát, đợi khi nào ngươi không hoảng, làm lời khai tiếp.”

Triệu Văn Di lắc đầu, “Không, ta không hoảng.”

“Chắc không?”

“Được.” Hàn Bân giọng sắc bén, “Vậy ta hỏi ngươi, tại sao giết Tiêu Bính Thiên?”

“Ta không giết hắn, lúc ta rời đi, Tiêu Bính Thiên vẫn còn sống.”

“Đúng, lúc đó hắn không sao, chỉ bị thương nặng, ngươi đâm hắn cú đó khá mạnh.”

Triệu Văn Di hét lên, “Ta không đâm hắn, lúc ta đi, hắn chưa bị thương.”

“Vậy ngươi đã làm gì trong hơn ba mươi phút ở khu dân cư Bách Thúy?”

“Tiêu Bính Thiên gọi cho ta, bảo ta đến nhà hắn, mới biết là để đưa tiền. Hắn biết cửa hàng của chúng ta kinh doanh không tốt, muốn đưa một khoản tiền cho chúng ta. Nhưng ta không lấy, vì ta hiểu chồng mình, hắn tự trọng, không muốn

mượn tiền trừ khi cần thiết. Chúng ta cứ nói chuyện này, nói xong, ta rời đi, hắn còn tiễn ta đến cửa."

"Ngươi nghĩ lý do này có thể thuyết phục cảnh sát?"

"Dù ngươi tin hay không, đó là sự thật."

"Chúng ta đã điều tra kỹ và thu thập nhiều chứng cứ, xác định thời gian gây án từ bốn giờ đến bốn giờ năm mươi phút chiều, và ngươi ở cùng Tiêu Bính Thiên trong khoảng thời gian này, ngươi giải thích thế nào?"

Triệu Văn Di cố giữ bình tĩnh, "Có thể ta vừa đi, có người khác vào giết hắn."

"Vậy ngươi có thấy người khả nghi khi rời đi?"

"Không, ta bị cận, không nhìn rõ."

"Ta định cho ngươi cơ hội lập công, nhưng thái độ ngươi làm ta thất vọng, đừng nghĩ không thừa nhận thì cảnh sát không làm gì được ngươi." Hàn Bân lấy lệnh khám xét từ túi ra, ra lệnh cho các đồng đội, "Lục soát!"

Hàn Bân ra lệnh, các đội viên chia nhau lục soát.

Triệu Văn Di tỏ ra lo lắng, mặt tái nhợt.

Nhà Triệu Văn Di là căn hộ ba phòng, các đội viên chia nhau lục soát, Hàn Bân ở lại phòng khách.

Triệu Văn Di cúi đầu bấm móng tay.

Hàn Bân nói, "Triệu Văn Di, ngươi biết tại sao ta nghi ngờ ngươi không?"

"Vì các ngươi không bắt được hung thủ thật sự, nên phải tìm người thay thế."

"Không, ngươi khác người khác, từ khi xảy ra vụ án ta đã tìm ngươi, chính xác là tìm một người tên Dung Dung."

Triệu Văn Di nhìn Hàn Bân với vẻ nghi ngờ.

“Nếu ta không đoán sai, ngươi giết Tiêu Bính Thiên rồi mang theo một tấm ảnh của ngươi khi còn trẻ.”

Nghe vậy, mặt Triệu Văn Di biến sắc, “Ngươi…”

Nàng hít một hơi sâu, cố giữ bình tĩnh.

Hàn Bân tiếp tục, “Chiều 18 tháng 1, Tiêu Bính Thiên đi từ Thành phố Trường An đến Cầm Đảo bằng tàu cao tốc, ta và bạn gái lên xe ở Tuyền Thành, Tiêu tiên sinh ngồi cạnh ta. Mặc dù thời gian gặp nhau không lâu, nhưng ta nhận ra hắn là người lịch lãm, dễ chịu. Ta nhờ hắn đổi chỗ ngồi với bạn gái, hắn vui vẻ đồng ý.

Suốt hành trình, chúng ta không nói nhiều, hắn lấy ra một tấm ảnh, nhẹ nhàng vuốt ve và gọi tên Dung Dung. Khi đó ta đoán người phụ nữ tên Dung Dung rất quan trọng với hắn.

Thật trùng hợp, khi hắn gặp nạn, ta lại phụ trách vụ án này, ta rất bất ngờ. Sau khi bình tĩnh, ta nhớ lại tiếp xúc với hắn, nhớ người phụ nữ tên Dung Dung và tấm ảnh, nhưng tại hiện trường vụ án không có tấm ảnh đó.”

Triệu Văn Di thở dài, “Ngươi nói vậy để làm gì, không liên quan đến ta.”

“Triệu Văn Di, ta nói để tốt cho ngươi, ta biết ngươi khác với các nghi phạm khác, chúng ta đã khám xét hiện trường, theo ta phỏng đoán cái chết của Tiêu Bính Thiên có thể là tai nạn, chỉ cần ngươi thành thật khai báo, ta có thể giúp ngươi xin giảm nhẹ hình phạt.”

Triệu Văn Di nhìn Hàn Bân, “Cảm ơn lòng tốt của ngươi, nhưng ta không thừa nhận việc mình không làm.”

Hàn Bân khuyên nhủ, “Nếu ngươi cứng đầu, chỉ làm tội mình nặng thêm.”

Triệu Văn Di không trả lời, thở dài.

Trong lúc trò chuyện, các đội viên hoàn tất lục soát.

Vương Tiêu bước tới, nói nhỏ, "Hàn đội, không tìm thấy gì khả nghi."

Hàn Bân nhíu mày, "Triệu Văn Di, ngươi là người lớn, ta tin ngươi có khả năng phân biệt đúng sai, nghĩ kỹ lời ta nói."

Triệu Văn Di giọng run run, "Đã lục soát xong, mời các ngươi rời đi."

Hàn Bân từ từ lấy lệnh bắt giữ từ túi, đặt lên bàn, "Triệu tiểu thư, đây là lệnh bắt giữ, ngươi đã đến nhà nạn nhân trong thời gian gây án, chưa rửa sạch nghi ngờ, mời ngươi về sở cảnh sát."

"Ha." Triệu Văn Di cười khẩy, "Đầu tiên là triệu tập, sau đó là lục soát, giờ là bắt giữ, ngươi đã có lệnh, sao không lấy ra cùng lúc."

"Ta hy vọng ngươi giải thích được lý do đến khu dân cư Bách Thúy, nếu ngươi chứng minh mình vô tội, hai lệnh sau không cần dùng."

"Xin lỗi, làm ngươi thất vọng."

Hàn Bân giơ tay, "Mời."

Triệu Văn Di do dự, "Ta muốn thay đồ."

"Chị Lý, đi cùng nàng."

"Đi thôi."

Không lâu sau, Triệu Văn Di thay đồ, chuẩn bị rời đi.

Tiêu Quốc Đống từ phòng bước ra, thấy Triệu Văn Di, "Vợ ơi, ngươi đi đâu?"

“Cảnh sát muốn ta về sở hỗ trợ điều tra, Quốc Đống, ngươi không cần đợi ta, ngủ sớm đi.”

“Điều tra gì, lời khai đã làm, nhà đã lục soát, sao còn bắt ngươi.” Tiêu Quốc Đống tức giận, tiến đến Hàn Bân, “Đội trưởng Hàn, ngươi phải cho ta lời giải thích, chuyện này là sao?”

Hàn Bân hỏi lại, “Ngươi muốn giải thích gì?”

“Trước đây, các ngươi bắt ta đã đủ, giờ bắt vợ ta, có hết không?”

Chương 1403: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chiều 31 tháng 1, vợ ngươi rời nhà hàng lúc mấy giờ?”

“Khoảng ba giờ chiều.”

“Nàng đi đâu?”

“Hết khách, nàng về nhà nghỉ.”

“Nàng nói với ngươi?”

“Có vấn đề gì?”

Hàn Bân nhìn hắn, nhướng mày, “Ngươi cũng nói dối.”

“Ta nói dối gì?”

“Ngươi biết Triệu Văn Di đến khu dân cư Bách Thúy, đúng không.”

Tiêu Quốc Đống ánh mắt dao động, phủ nhận, “Ta không biết ngươi nói gì.”

“Ngươi không chỉ biết Triệu Văn Di đến khu dân cư Bách Thúy, mà còn biết nàng giết Tiêu Bính Thiên.”

Tiêu Quốc Đống hét lên, “Ngươi nói bậy, không có chuyện đó!”

Hàn Bân nhớ lại, “Không lạ khi lời khai ngươi không khớp, ta tưởng ngươi sợ bị nghi ngờ nên nói dối, giờ mới thấy ngươi bảo vệ Triệu Văn Di. Anh trai ngươi chết thật oan, đúng là anh em tốt.”

Tiêu Quốc Đống mắt đỏ ngầu, “Im miệng! Ta không cho phép ngươi nói vậy.”

Hàn Bân thở dài, “Ngươi là người chồng tốt, nhưng có nghĩ đến cha mẹ, anh trai ngươi không?”

Tiêu Quốc Đống nghiến răng, nắm chặt tay, “Im miệng.”

Triệu Văn Di rơi nước mắt, “Được rồi, Đội trưởng Hàn, ta đi theo các ngươi, chuyện này không liên quan đến chồng ta.”

“Trước đây có thể không liên quan, nhưng giờ thì có.” Hàn Bân nói, “Tiêu tiên sinh, lời khai của ngươi không khớp với lời Triệu Văn Di, mời ngươi về sở hỗ trợ điều tra.”

Đưa hai nghi phạm về sở, đã mười hai giờ đêm, Hàn Bân cho đội viên về nhà, ngày mai tiếp tục.

…

Sáng hôm sau.

Phòng họp đội hình sự thành phố.

Vụ án giết người ở khu dân cư Bách Thúy lần nữa họp tổng kết.

Đinh Tích Phong cũng tham dự, kỹ thuật và pháp y cũng có mặt.

Hàn Bân và Đinh Tích Phong thì thầm bàn bạc một lúc, sau đó lên tiếng:

“Chúng ta mở cuộc họp đi. Ta nói trước vài câu, tối qua ta đã áp giải Triệu Văn Di về đồn. Từ tình hình hiện tại, nàng rất có khả năng là hung thủ giết chết Tiêu Bính Thiên. Nhưng vấn đề hiện tại là dấu vân tay trên hung khí đã bị xóa, cũng không tìm thấy chứng cứ đủ để buộc tội nàng. Cuộc họp lần này chủ yếu để tổng hợp các manh mối, tìm ra chứng cứ để buộc tội Triệu Văn Di. Ta chỉ là người khơi mào trước, mọi người cùng góp ý nhé.”

Pháp Y Lý Xán khẽ ho một tiếng, "Ta nói trước, video di chúc tự sát ta đã xem qua. Mặc dù nạn nhân tự nhận là tự sát, nhưng từ vết thương và góc độ pháp y, khả năng hắn tự sát rất nhỏ."

Mã Hy Văn của kỹ thuật viên nói, "Ta đồng ý với điều này. Ta tuy không phải pháp y, nhưng từ tình hình hiện trường, nạn nhân đã mất rất nhiều máu trước khi chết. Nhưng tại hiện trường lại không tìm thấy vết máu bắn tung tóe, điều này rất không bình thường. Giả sử nạn nhân tự đâm vào ngực mình, máu sẽ bắn vào tay áo của hắn. Nạn nhân có dính máu trên người, nhưng không có vết máu bắn tung tóe. Thêm nữa, nếu nạn nhân cố định dao rồi tự đâm vào ngực mình, cũng sẽ có vết máu bắn tung tóe, nhưng chúng ta không tìm thấy dấu vết nào."

Hàn Bân đồng tình, "Hai người nói đúng. Ta đã xem xét kỹ hiện trường, không có chứng cứ nào ủng hộ giả thiết tự sát."

Đinh Tích Phong nói, "Nếu không phải tự sát, thì Triệu Văn Di là nghi phạm lớn nhất. Theo lời khai của nàng, thời gian gây án nàng luôn ở nhà nạn nhân. Tuy nhiên, phản ứng của Tiêu Quốc Đống có chút đáng ngờ. Nếu Tiêu Bính Thiên bị Triệu Văn Di giết, khi Tiêu Quốc Đống đến khu dân cư Bách Thúy, Tiêu Bính Thiên đã trong tình trạng bị thương nặng hoặc đã chết. Vậy mà hắn không làm gì cả, điều này không hợp lý. Ta nghĩ hắn biết một số thông tin về vụ án, có thể dùng hắn làm đột phá."

Hàn Bân nói, "Rất khó. Trên đường áp giải Tiêu Quốc Đống về đồn tối qua, ta đã hỏi lại hắn về tình hình tại khu dân cư Bách Thúy. Hắn vẫn nói khi rời đi Tiêu Bính Thiên vẫn ổn, và hắn còn bảo vệ Triệu Văn Di."

Chu Gia Húc cảm thán, "Người phụ nữ này thật tài giỏi. Một người bị nàng giết còn giả dạng tự sát, người kia còn chịu

giúp nàng làm chứng giả. Quan trọng là hai người này lại là anh em.”

Hàn Bân nói, “Từ tình hình hiện trường, khi hung thủ giết Tiêu Bính Thiên, máu đã bắn tung tóe. Ta đã dẫn người lục soát nhà Triệu Văn Di nhưng không tìm thấy quần áo dính máu. Chiều ngày 31 tháng 1, Triệu Văn Di mặc một chiếc áo khoác màu be đến khu dân cư Bách Thúy, nhưng không tìm thấy chiếc áo đó. Ta đoán sau khi giết Tiêu Bính Thiên, Triệu Văn Di có thể đã xử lý quần áo dính máu. Đây là một manh mối quan trọng, cũng là chứng cứ để buộc tội Triệu Văn Di.”

Không ai phản đối lời của Hàn Bân, nhưng cũng không ai đưa ra được thêm manh mối nào. Với tinh thần này, Hàn Bân đã phân công lại nhiệm vụ.

Vương Tiêu dẫn người tìm kiếm quần áo dính máu.

Chu Gia Húc chịu trách nhiệm thẩm vấn Tiêu Quốc Đống.

Hàn Bân chịu trách nhiệm thẩm vấn Triệu Văn Di.

…

Phòng thẩm vấn số ba.

Triệu Văn Di ngồi trên ghế thẩm vấn, hình ảnh thanh nhã xinh đẹp ban đầu thêm vài phần đáng thương.

Hàn Bân đi thẳng vào vấn đề, “Triệu Văn Di, ngươi suy nghĩ kỹ chưa?”

“Ta nói thật, ta không giết Tiêu Bính Thiên. Khi ta rời đi, hắn vẫn ổn.”

“Ngươi cứng miệng thật. Không trách được Tiêu Bính Thiên yêu ngươi như vậy, ngươi còn có thể ra tay độc ác.”

Triệu Văn Di không biểu cảm, “Ta không giết người.”

“Người mà Tiêu Bính Thiên luôn nhắc đến là Dung Dung, có phải ngươi không?”

“Không phải, ngươi nghe nhầm rồi. Hắn chỉ là anh trai của chồng ta, ngoài ra chúng ta không có quan hệ gì.”

Chương 1404: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Xem ra ngươi suy nghĩ rất kỹ rồi, không định thú nhận mà là nghĩ cách đối phó với cảnh sát." Hàn Bân hừ một tiếng, lấy từ túi ra một bức ảnh, "Đây có phải ngươi không?"

Triệu Văn Di liếc nhìn, "Các ngươi không phải đã điều tra rõ rồi sao?"

"Chúng ta đã điều tra rõ, nhưng ta muốn ngươi nói."

"Là ta." Triệu Văn Di gật đầu, bổ sung, "Nhưng điều đó có gì quan trọng. Ta đã thừa nhận đã đến khu dân cư Bách Thúy, kể cả gặp Tiêu Bính Thiên cũng không chứng minh ta giết hắn."

"Ngươi đừng vội. Về chuyện Tiêu Bính Thiên, không nói trước. Nói về bộ quần áo ngươi mặc, ngươi để ở đâu?"

Triệu Văn Di mím môi, chớp mắt, "Ta không nhớ rõ, chắc ở nhà ta."

"Nhà nào?"

"Nhà ở khu dân cư Tùng Uyển, các ngươi tối qua không phải đã tới rồi sao?"

"Chúng ta đã đến và tìm kiếm, nhưng không thấy bộ quần áo này." Hàn Bân chỉ vào bức ảnh, "Nó đâu?"

Triệu Văn Di vặn hai tay vào nhau, "Nhiều chuyện xảy ra như vậy, ta không thể nhớ được ngay."

"Không phải ngươi không nhớ, mà là khi ngươi giết Tiêu Bính Thiên, máu bắn vào quần áo, ngươi sợ bị cảnh sát phát

hiện nên đã giấu nó đi.”

“Ta không có.” Triệu Văn Di lắc đầu, “Các ngươi đã kiểm tra camera, khi ta rời đi vẫn mặc bộ quần áo này. Nếu dính máu sẽ thấy ngay, ta không thể mặc quần áo dính máu ra phố.”

“Ta đã đến nhà Tiêu Bính Thiên, nhiệt độ trong nhà rất ấm, ít nhất là hai mươi hai độ, không cần mặc áo khoác. Ngươi có thể mặc quần áo bên trong khi giết người, rồi mặc áo khoác khi ra ngoài, không ai có thể thấy.”

“Ngươi không tin ta cũng không có cách nào.”

“Hai bộ quần áo đó đâu?”

“Không nhớ rõ.” Triệu Văn Di tỏ ra không hợp tác.

Hàn Bân cất bức ảnh, lấy ra một túi nhựa chứa một con dao găm, chính là hung khí giết Tiêu Bính Thiên, “Ngươi có nhận ra con dao này không?”

Triệu Văn Di liếc nhìn, “Có chút quen mắt.”

“Đương nhiên, ngươi dùng nó để giết Tiêu Bính Thiên.”

“Ngài đừng dọa ta. Ta từng dùng dao gọt hoa quả nhà Tiêu Bính Thiên, nhưng ta không giết người.” Triệu Văn Di như đã chuẩn bị sẵn, “Ta đã nói, nhà Tiêu Bính Thiên do ta và chồng ta quản lý trước khi hắn về. Nếu ta nhớ không lầm, con dao này do ta mua.”

Hàn Bân sờ mũi, thực ra con dao này không có dấu vân tay của Triệu Văn Di vì Tiêu Bính Thiên đã lau sạch trước khi chết, nhưng Triệu Văn Di không biết điều này. Hàn Bân định thử nàng, xem nàng có lộ sự thật không, nhưng không thành công.

Triệu Văn Di đã chuẩn bị trước lý do, theo lời nàng, dao là do nàng mua và đã dùng để gọt hoa quả, nên nếu có dấu vân tay cũng không chứng minh nàng là hung thủ.

Hàn Bân dựa vào bàn thẩm vấn, "Trước đây ta nghĩ ngươi vô tình giết người, chỉ cần ngươi hợp tác với cảnh sát, ta sẽ giúp ngươi giảm án. Nhưng bây giờ xem ra, ta đã đánh giá thấp ngươi, ngươi có âm mưu từ trước."

"Đội trưởng Hàn, nếu ngài có chứng cứ thì buộc tội ta, nhưng đừng vu oan ta. Ta tại sao phải giết Tiêu Bính Thiên, giết hắn có lợi gì cho ta?"

"Triệu Văn Di, ngươi nghĩ cảnh sát không có chứng cứ sao? Ta chỉ đang cho ngươi cơ hội."

Triệu Văn Di giọng thách thức, "Có chứng cứ thì đưa ra, không có thì sớm thả ta đi."

"Có chuyện này ngươi có thể không biết, dù ngươi đâm Tiêu Bính Thiên một nhát, nhưng hắn không chết ngay, trước khi chết hắn để lại chứng cứ."

Triệu Văn Di có chút động lòng, nhưng vẫn im lặng.

"Ngươi nghĩ Tiêu Quốc Đống đã đến hiện trường, không phát hiện chứng cứ mà ta nói đúng không?" Hàn Bân lấy ra một túi nhựa khác, bên trong là một chiếc điện thoại Huawei, "Trước khi chết Tiêu Bính Thiên đã quay một đoạn video, nói rõ sự thật về cái chết của mình và chỉ ra hung thủ."

Triệu Văn Di cắn môi, vẻ mặt lộ ra sự lo lắng.

Hàn Bân mở điện thoại, tìm video của Tiêu Bính Thiên, bấm nút phát.

Trong video, Tiêu Bính Thiên ngồi trên sàn, lưng dựa vào bàn trà, tay phải ôm ngực, máu thấm ướt áo, giọng khàn khàn nói, "A… đau quá, ta sắp chết rồi, trước khi chết ta có vài lời muốn nói…"

Hàn Bân bấm dừng, "Ngươi còn muốn xem không? Xem người đàn ông yêu ngươi đến chết có nói gì không? Xem hắn

có còn nhớ ngươi không?"

"Ngươi câm miệng, đừng nói nữa, ta không muốn xem, cũng không muốn nghe…"

Thấy video, thấy Tiêu Bính Thiên ngã trong vũng máu, Triệu Văn Di xúc động, nước mắt chảy không ngừng, "Bính Thiên, ta không cố ý, ngươi đừng trách ta. Ta không nghĩ sẽ làm ngươi bị thương, xin lỗi…"

Hàn Bân truy hỏi, "Ngươi thừa nhận đã dùng dao gọt hoa quả đâm Tiêu Bính Thiên?"

"Đúng, là ta đâm hắn."

"Tại sao ngươi làm hắn bị thương?"

"Ta không muốn làm hắn bị thương, thực sự chỉ là tai nạn."

"Tai nạn gì?"

"Ta cầm dao để tự sát đe dọa hắn. Hắn sợ ta làm mình bị thương nên đến giành dao, ta vô tình đâm hắn. Ta thực sự không cố ý."

"Tại sao ngươi đe dọa hắn? Đe dọa điều gì?"

"Hắn muốn rời khỏi Cầm Đảo, nói không muốn làm phiền chúng ta nữa, muốn trở về Thành Phố Trường An. Ta nghe hắn nói muốn rời đi, ta không chịu nổi, ta không muốn hắn đi. Như hai mươi năm trước, ta không biết làm sao để sống qua những năm này, ta lúc nào cũng nghĩ về hắn…"

"Khi ngươi đâm Tiêu Bính Thiên, có ai khác ở đó không?"

"Không có."

"Quần áo ngươi mặc khi đó có dính máu không?"

Chương 1405: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Có.”

“Ngươi giấu quần áo ở đâu?”

“Nhà chúng ta là nhà hàng, để tiện lưu trữ đồ, chúng ta thuê một kho nhỏ gần nhà hàng, thường do ta quản lý, chỉ có ta có chìa khóa. Ta giấu quần áo dính máu ở đó.”

“Nói địa chỉ cụ thể.”

“Số 103 đường Mai Tân, kho số 28.”

Hàn Bân ghi địa chỉ vào giấy, đưa cho Triệu Minh, nói nhỏ, “Thông báo cho Vương Tiêu.”

Chỉ cần tìm được quần áo dính máu của Triệu Văn Di và kết hợp với lời khai hôm nay, cảnh sát đã có đủ chứng cứ buộc tội nàng.

Vụ án có manh mối quan trọng mới, Hàn Bân tạm dừng thẩm vấn.

Nếu thông tin của Triệu Văn Di đúng và tìm được hai bộ quần áo dính máu, sẽ đủ để buộc tội nàng.

Nếu thông tin của Triệu Văn Di sai, thì tiếp tục thẩm vấn cũng không có ý nghĩa.

…

Sáng hôm sau, Hàn Bân triệu tập lại cuộc họp tóm tắt vụ án.

Đinh Tích Phong và Mã Hy Văn của kỹ thuật viên đều tham gia cuộc họp này.

Trọng tâm cuộc họp xoay quanh quần áo dính máu của Triệu Văn Di.

Hàn Bân, người chịu trách nhiệm chính của vụ án, là người phát biểu đầu tiên, hắn giới thiệu ngắn gọn tiến trình thẩm vấn Triệu Văn Di.

Sau khi Hàn Bân nói xong, Vương Tiêu tiếp tục báo cáo, "Nhận được địa chỉ do đội trưởng Hàn cung cấp, ta dẫn người đến số 103 đường Mai Tân, kho số 28. Trong kho tìm thấy hai bộ quần áo dính máu, một chiếc áo khoác màu be, một chiếc áo len màu hồng. Ta kiểm tra camera trong kho, vào lúc 5 giờ 20 phút chiều ngày 31 tháng 1, Triệu Văn Di mặc một chiếc áo khoác màu be vào kho, khi rời đi mặc một chiếc áo xanh công nhân. Từ điểm này có thể suy ra, hai bộ quần áo đó là những gì nàng mặc khi gây án. Sau đó, ta đã giao hai bộ quần áo cho đồng nghiệp ở kỹ thuật viên."

Mã Hy Văn tiếp tục, "Nhận được hai bộ quần áo, chúng ta ngay lập tức kiểm tra. Bên ngoài áo khoác màu be không có vết máu rõ ràng, nhưng bên trong có nhiều vết máu, không giống máu bắn tung tóe mà là vết máu dính. Chiếc áo len màu hồng có nhiều vết máu hơn, hình dạng vết máu bắn tung tóe, phù hợp với đặc điểm của hung thủ. Thêm nữa, chúng ta còn tìm thấy mảnh da và lông tóc của Triệu Văn Di trên quần áo, xác định đó là quần áo của nàng. Vết máu trên áo khoác và áo len hoàn toàn khớp với DNA của nạn nhân Tiêu Bính Thiên. Có thể xác định hai bộ quần áo đó là trang phục hung thủ khi gây án. Ngoài ra, trong túi áo khoác, chúng ta tìm thấy một bức ảnh cũ. Chúng ta đã tìm được hai dấu vân tay máu trên ảnh, một của nạn nhân Tiêu Bính Thiên, một của nghi phạm

Triệu Văn Di. Vết máu trên ảnh hoàn toàn khớp với DNA của Tiêu Bính Thiên."

"Tốt." Đinh Tích Phong cười, "Có kết quả giám định này và lời khai của Triệu Văn Di, chúng ta có thể buộc tội nghi phạm. Đội trưởng Hàn sẽ tiếp tục chịu trách nhiệm cụ thể, cố gắng kết án trước Tết, để mọi người đón Tết vui vẻ."

"Vâng." Mọi người đồng thanh đáp.

Nhắc đến Tết, mọi người đều hào hứng.

Hàn Bân đã có chứng cứ từ kỹ thuật viên, có thể nói gần như chắc chắn.

Phòng thẩm vấn số ba.

Gặp lại Triệu Văn Di, nàng có vẻ tiều tụy, nhưng thần sắc bình tĩnh hơn.

Triệu Văn Di thấy Hàn Bân, chủ động hỏi, "Đội trưởng Hàn, vụ án của ta khi nào sẽ xét xử?"

Hàn Bân ngạc nhiên, vụ án từ điều tra đến xét xử còn phải qua nhiều giai đoạn, hiện chưa kết án, nói chuyện này còn quá sớm, "Theo quy trình thôi."

"Ta sẽ bị xử tử hình không?"

"Điều đó còn tùy thuộc vào thái độ nhận tội của ngươi. Chỉ cần thái độ nhận tội tốt, ta sẽ giúp ngươi xin giảm án."

Triệu Văn Di nói, "Ta chỉ hỏi để biết sớm kết quả, giảm án hay không, thực sự không quan trọng nữa."

Hàn Bân đặt tài liệu xuống, nghiêm túc nói, "Triệu Văn Di, ta hiểu tâm trạng của ngươi, tình huống của ngươi ta gặp nhiều. Nhiều nghi phạm ban đầu nhận tội đều có suy nghĩ giống ngươi. Cảm thấy đã giết người, dù không bị tử hình cũng sẽ bị xử nhiều năm, thấy cuộc đời mất hy vọng, thậm chí

nghĩ bị tử hình còn tốt hơn, bị bắn chết là hết. Có những nghi phạm vì suy nghĩ này mà không hợp tác với cảnh sát, không được giảm án nhiều. Lúc đó có thể cảm thấy không sao, nhưng sau này sẽ hối hận. Nói thẳng ra, gặp đại nạn lần đầu, tâm lý không thể chấp nhận, tự bỏ mặc bản thân. Nhưng con người có khả năng thích ứng rất mạnh, thời gian trôi qua, ngươi sẽ quen và chấp nhận, rồi sẽ bắt đầu suy nghĩ lại, hy vọng được miễn tử hình, hy vọng được giảm án, và sẽ cố gắng rất nhiều để đạt được. Nhưng lúc đó đã muộn, bỏ lỡ thời gian tốt nhất để giảm án, có thể phải trả giá gấp mười lần."

"Phù…" Triệu Văn Di thở dài, "Có thể, ngài nói rất đúng, nhưng bây giờ ta thực sự cảm thấy… không còn gì quan trọng nữa."

"Ta khuyên ngươi, tự bỏ mặc dễ dàng, muốn tiến lên mới khó, hãy hợp tác với cảnh sát, có thể tiến có thể lùi."

Hàn Bân đoán đúng, Triệu Văn Di hiện thực sự ở trạng thái không có gì mong muốn, nàng không chỉ không sợ chết, mà còn mong muốn, muốn đi một lần cho xong. Nhưng nàng cũng thấy Hàn Bân nói đúng, đột ngột gặp chuyện khiến nàng không biết làm sao, nhưng tâm trạng con người sẽ thay đổi, tương lai ai biết được.

Giống như nàng chưa từng nghĩ mình sẽ giết Tiêu Bính Thiên, nàng vẫn cảm thấy như đang mơ, mong sớm tỉnh dậy.

"Đội trưởng Hàn, ngài nói đi, ta phải làm gì để hợp tác với cảnh sát?" Triệu Văn Di hiện rất rối, chỉ muốn sớm kết thúc thẩm vấn, một mình yên tĩnh.

Chương 1406: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta sẽ hỏi ngươi vài câu nữa, ngươi chỉ cần trả lời thành thật.”

“Ngài hỏi đi.”

“Ngươi và Tiêu Bính Thiên thực sự là quan hệ gì?”

Triệu Văn Di nhìn Hàn Bân một lúc, “Chuyện này nói ra rất dài, ta không biết bắt đầu từ đâu.”

“Vậy ngươi nói từ lúc hai người gặp nhau, quan hệ của hai người và nguyên nhân giết người có liên quan trực tiếp, phải ghi vào hồ sơ. Nếu chúng ta không ghi chi tiết, cơ quan giám sát sẽ bác bỏ, lại phải bổ sung.”

“Được, ta sẽ nói hết, hy vọng mọi chuyện sớm kết thúc.”

Triệu Văn Di chìm vào ký ức, “Ta và Tiêu Bính Thiên quen nhau đã hai mươi năm, lần đầu gặp là trong lễ đính hôn của ta và Tiêu Quốc Đống. Khi ta và Quốc Đống hẹn hò, ta đã gặp bố mẹ Quốc Đống, nhưng lần đầu gặp Tiêu Bính Thiên. Ngay lần đầu gặp, ta đã có cảm giác đặc biệt với hắn. Và ta cảm thấy hắn cũng thích ta. Chúng ta như hai cực của nam châm, bị lực lượng nào đó hút lại. Có thể nói là yêu từ cái nhìn đầu tiên. Ta và Bính Thiên biết làm vậy là sai, ta là vợ chưa cưới của em trai hắn, chúng ta không có tương lai, gia đình hai bên cũng không chấp nhận. Nhưng ma lực của tình yêu làm người ta không thể tự kiềm chế, ta thực sự yêu hắn rất nhiều. Chúng ta hợp nhau vô cùng, chỉ cần ở cạnh nhau, dù làm việc riêng, không nói chuyện, không giao tiếp, ta vẫn cảm thấy hạnh

phúc. Chúng ta từng nghĩ sẽ bỏ trốn cùng nhau, nhưng cuối cùng không chịu nổi áp lực từ mọi phía. Bính Thiên cảm thấy có lỗi với Quốc Đống, hắn không muốn mất em trai, cũng không muốn làm bố mẹ thất vọng, nên chọn cách rời khỏi Cầm Đảo."

Nghe đến đây, Hàn Bân giải được bí ẩn đầu tiên…

"Tiêu Bính Thiên đến Thành Phố Trường An, chúng ta xa cách, cứ tưởng thời gian sẽ làm mờ đi mọi thứ, kể cả tình cảm của chúng ta… Nhưng càng không có được, càng dễ lưu luyến, càng kìm nén, càng dễ bùng nổ. Mỗi lần Tiêu Bính Thiên từ Thành Phố Trường An trở về Cầm Đảo, ta lại yêu hắn thêm một chút. Mỗi lần hắn rời đi, ta cảm thấy đau đớn như cắt vào tim, thật sự rất đau. Tiêu Bính Thiên là đứa con hiếu thảo, khi bố mẹ còn sống, hắn hầu như mỗi năm đều về. Nhưng giờ bố mẹ hắn đã mất, lần này hắn về là để xử lý nhà cửa, ta biết rõ, lần này đi, hắn sẽ không trở về nữa."

Triệu Văn Di khóc rất đau lòng, "Ta không muốn hắn đi, ta sợ không gặp lại hắn, ta yêu hắn hơn cả hai mươi năm trước, ta biết hắn cũng luôn yêu ta. Chúng ta như Ngưu Lang Chức Nữ, lần này chia ly có thể không bao giờ gặp lại. Hôm đó hắn bảo ta đi lấy tiền, ta lại xin hắn mang ta theo. Hắn từ chối, nói rằng chỉ có Tiêu Quốc Đống là người thân duy nhất, không muốn làm tổn thương hắn, không thể làm tổn thương hắn. Ta thấy rõ hắn cũng yêu ta, hắn nói vậy cũng rất đau khổ. Nhưng rồi sao? Hắn vẫn bỏ ta, muốn đi một mình, như hai mươi năm trước. Ta lấy dao trên bàn đặt lên cổ, đe dọa hắn, nếu không mang ta đi, ta sẽ chết tại đây. Khi đó ta thực sự muốn chết, vì mỗi lần chia tay với hắn, ta như trải qua một lần chết, ta không dám đối mặt với lần chia ly này nữa. Tiêu Bính Thiên sợ hãi, sợ ta làm mình bị thương, nên đến giành dao. Kết quả… ta không biết làm sao, đã đâm hắn, là ta, ta đã giết hắn. Ta sẵn sàng trả mạng

đền mạng, ta muốn theo hắn, có lẽ… chỉ có thế chúng ta mới không bao giờ xa nhau nữa.”

Nghe đến đây, Hàn Bân cũng xúc động, hắn tin rằng hai người này thực sự yêu nhau, nhưng họ định sẵn là bi kịch, dù họ có bỏ trốn cũng không được xã hội chấp nhận.

“Cô Triệu, ta dù không tiếp xúc nhiều với Tiêu Bính Thiên, nhưng ta chắc chắn hắn cũng yêu ngươi, sẵn sàng hy sinh vì ngươi.”

“Cảm ơn ngài đã an ủi.” Triệu Văn Di cười mà như khóc, “Có lẽ trong mắt nhiều người, ta là một người phụ nữ không biết xấu hổ, thích anh trai của chồng, còn dám nói yêu. Nhưng… tình yêu là vậy, khi đến, không ai ngăn cản được. Ta thường tưởng tượng, nếu có thể quay lại quá khứ, ta sẽ gặp Tiêu Bính Thiên trước… Không ai trách chúng ta, tình yêu của chúng ta cũng không phải chịu nhiều gánh nặng, ta không cần giàu sang, không cầu trường sinh, chỉ mong cùng Bính Thiên đầu bạc răng long.”

“Còn Tiêu Quốc Đống? Hắn biết ngươi giết Tiêu Bính Thiên không?”

Triệu Văn Di do dự, “Không biết, ta không nói với hắn. Hắn không liên quan đến cái chết của Bính Thiên. Hắn là người tốt, ta có lỗi với hắn, phụ lòng hắn.”

Hàn Bân ghi vào sổ, nhưng hắn nghĩ Triệu Văn Di nói không thật, Tiêu Quốc Đống không thể không biết gì. Nhưng chuyện nào quan trọng hơn, giờ không phải lúc hỏi cặn kẽ, tội của Tiêu Quốc Đống so với Triệu Văn Di không đáng kể.

“Sau khi giết Tiêu Bính Thiên, ngươi lấy bức ảnh mang theo của hắn không?”

“Đúng.” Triệu Văn Di cười, “Đó là ảnh của ta khi trẻ, ta không ngờ hắn vẫn giữ.”

“Khi đến nhà Tiêu Bính Thiên, hai người đã làm gì?”

“Lần này hắn về, chúng ta lần đầu ở riêng. Ta đến, hắn rót nước cho ta, còn nhớ ta thích uống nước mật ong, đặc biệt cho thêm một muỗng mật. Ta vừa uống nước vừa kể chuyện, hắn ngồi trên sofa vừa cười vừa nghe, biết ta thích ăn táo đỏ Fuji, còn gọt cho ta một quả. Đáng tiếc… chưa gọt xong táo, chúng ta đã cãi nhau…”

Những chi tiết Triệu Văn Di kể hoàn toàn khớp với hiện trường, những chi tiết này rất quan trọng để buộc tội vì có những manh mối chỉ hung thủ và cảnh sát biết, người ngoài không thể biết, ví dụ như cốc thủy tinh vỡ và quả táo gọt dở trong thùng rác.

Chương 1407: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đội trưởng Hàn, ta có một yêu cầu, không… phải nói là một thỉnh cầu.”

“Ngươi nói đi.”

“Ta muốn xem video cuối cùng của Bính Thiên, ta muốn nhìn thấy hắn lần cuối. Ta không nên bỏ chạy… ta nên ở lại bên hắn, tiễn hắn đi.”

“Ngươi chắc chắn muốn xem? Nội dung có thể làm ngươi rất đau lòng.”

“Ta muốn xem… giờ ta không sợ chết, còn sợ gì nữa. Ta giết hắn, dù hắn trách ta, ta cũng không trách hắn, lúc đó ta thực sự điên rồi, dám dùng dao với người ta yêu nhất.”

“Ta khuyên ngươi, đừng xem.”

“Xin ngài… ta không buông được.”

Hàn Bân do dự, thở dài, lấy điện thoại của Tiêu Bính Thiên từ túi hồ sơ, bấm nút phát.

Tiêu Bính Thiên dựa vào bàn trà, tay phải ôm ngực, máu ướt đẫm áo, giọng khàn khàn nói,

“A… đau quá, ta sắp chết rồi, trước khi chết ta có vài lời muốn nói. Vết dao ở ngực là… ta tự đâm, ta tự sát!

Bố mẹ ta đã qua đời, ta không còn gì lưu luyến trên thế gian này, nên ta chọn cách rời đi. Có thể sẽ có người không hiểu, nhưng ta thấy vậy tốt, cuộc sống không như tưởng tượng, cái chết không đáng sợ. Ta không chịu nổi nữa, ta tự sát. Chết

ở đây, coi như lá rụng về cội. Về tài sản của ta, không có gì đáng nói, ta chỉ có một người thân là em trai, nhà cửa, tiền mặt, đồ sưu tầm đều cho hắn. Quốc Đống, anh đi rồi, sống tốt nhé…"

Có thể thấy trong di chúc, Tiêu Bính Thiên rất hối lỗi với em trai, hắn không nhắc đến Triệu Văn Di, để bảo vệ nàng.

Triệu Văn Di nhìn chằm chằm màn hình, nước mắt lặng lẽ rơi, khuôn mặt đau khổ, như không còn hy vọng sống.

Lý Cầm vội đến đưa khăn giấy, "Đau thì khóc đi, đừng kìm nén."

Lý Cầm sợ nàng không chịu nổi cú sốc này, nếu xảy ra chuyện gì, cảnh sát phải chịu trách nhiệm.

Hàn Bân khuyên, "Tiêu Bính Thiên quay video này để bảo vệ ngươi. Ta biết ngươi rất đau khổ, nhưng vì Tiêu Bính Thiên hãy sống tiếp. Nếu ngươi chết, sẽ phụ lòng hắn."

"Hu hu…"

Triệu Văn Di cuối cùng bật khóc, giọng khàn khàn kêu,

"Tại sao ngươi làm vậy, tại sao đối xử tốt với ta như vậy, ta giết ngươi, ngươi còn bảo vệ ta. Trời ơi, tại sao đối xử với chúng ta thế này, tại sao…"

Lâu sau, Triệu Văn Di mới bình tĩnh lại, nghẹn ngào, "Đội trưởng Hàn, cảm ơn, cảm ơn ngài đã cho ta biết mọi chuyện. Có tình yêu của hắn, dù chết ta cũng mãn nguyện!"

…

Hàn Bân rời phòng thẩm vấn, lòng vẫn không yên.

Dù Triệu Văn Di đã nhận tội, hắn không vui vẻ.

Hai người yêu nhau thực sự quá thảm thương.

Có tình yêu nào không được xã hội chấp nhận.

Triệu Văn Di khai toàn bộ quá trình phạm tội, vụ án bước vào giai đoạn kết thúc.

Buổi chiều, Hàn Bân dẫn Triệu Văn Di về khu dân cư Bách Thúy để nhận diện hiện trường.

Vừa về văn phòng, đã nhận được báo cáo của Hoàng Khiết Khiết, Tiêu Quốc Đống muốn gặp hắn.

Việc thẩm vấn Tiêu Quốc Đống chưa dừng lại, hắn luôn khẳng định Triệu Văn Di không giết người, nói khi đến nhà Tiêu Bính Thiên, Tiêu Bính Thiên chưa chết.

Chu Gia Húc cũng bảo hắn, Triệu Văn Di đã nhận tội, bảo vệ vô ích, nhưng hắn vẫn không chịu thay đổi lời khai.

Không thể không nói, hắn cũng là người si tình.

Hàn Bân cũng muốn sớm làm rõ, dù Tiêu Quốc Đống không tham gia trực tiếp vụ án, nhưng có liên quan gián tiếp, cần lời khai của hắn để kết án.

Phòng thẩm vấn số ba.

Không biết có phải Hàn Bân nhầm không, lần này gặp Tiêu Quốc Đống, hắn trông có nhiều tóc bạc hơn.

Vừa thấy Hàn Bân, Tiêu Quốc Đống đã nôn nóng nói, "Đội trưởng Hàn, ta muốn gặp vợ ta."

Hàn Bân dựa vào bàn thẩm vấn, "Ngươi nghĩ có thể không?"

"Chỉ cần gặp Dung Dung, ta sẽ khai thật."

"Triệu Văn Di đã thừa nhận giết Tiêu Bính Thiên. Nếu không có lý do chính đáng và yêu cầu công việc, cảnh sát không thể dễ dàng thẩm vấn, huống chi là ngươi?"

Tiêu Quốc Đống nói, "Dung Dung không thể giết người, ta không tin!"

“Số 103 đường Mai Tân, kho số 28. Có phải ngươi thuê không?”

“Chúng ta tìm thấy hai bộ quần áo dính máu trong kho, giám định có máu của anh ngươi, Triệu Văn Di đã thừa nhận. Ngươi nhớ lại, sau ngày 31 tháng 1, ngươi có thấy Triệu Văn Di mặc lại bộ quần áo hôm đó không?”

Tiêu Quốc Đống thay đổi sắc mặt, “Ta… ta thực sự muốn gặp nàng.”

“Chỉ cần ngươi khai thật, sau này có nhiều cơ hội gặp nàng.”

“Đội trưởng Hàn, vợ ta có bị xử tử hình không?”

“Ta không quyết định được, nhưng nàng có thái độ nhận tội tốt, ta sẽ cố giúp nàng xin giảm án. Nàng đã khai, nhưng lời khai của ngươi và nàng không khớp, chứng tỏ một người nói dối, điều này bất lợi cho Triệu Văn Di, cũng ảnh hưởng đến việc giảm án của nàng.”

Tiêu Quốc Đống hiểu ý Hàn Bân, xác nhận, “Đội trưởng Hàn, Văn Di thực sự đã khai, ngài không lừa ta chứ.”

Hàn Bân cười, “Ta lừa ngươi làm gì, lời khai của ngươi có ảnh hưởng gì đến vụ án này. Chứng cứ buộc tội Triệu Văn Di là hai bộ quần áo dính máu khi giết người.”

Tiêu Quốc Đống thở dài, “Đội trưởng Hàn, ta sẵn sàng hợp tác điều tra. Ta biết mình sai, không mong ngài giúp giảm án, chỉ mong ngài giúp vợ ta xin giảm án.”

“Điều này ta có thể đồng ý.”

“Cảm ơn, ngài hỏi đi, ta sẽ khai thật.”

Hàn Bân mở sổ, hỏi, “Ngươi có liên quan đến cái chết của Tiêu Bính Thiên không?”

“Không, hắn là anh ta, ta sao có thể giết hắn.”

Chương 1408: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Khi ngươi đến khu dân cư Bách Thúy, Tiêu Bính Thiên còn sống không?"

Tiêu Quốc Đống nghĩ, "Ta không biết."

"Ngươi nói không biết là sao?"

"Ta… không lên lầu, không gặp anh ta."

"Ngươi ở khu dân cư Bách Thúy ba mươi phút, không lên lầu, ngươi làm gì?"

"Ta ngồi trong xe."

"Tại sao không lên lầu?"

"Ta không dám."

"Ngươi sợ gì?"

Tiêu Quốc Đống im lặng lâu, "Khi xong việc mới biết Văn Di đã đến khu dân cư Bách Thúy, gọi điện cho nàng không được, gọi anh ta cũng không được. Ta không yên tâm nên đến khu dân cư Bách Thúy, nhưng đến nơi… lại do dự, sợ lên đó…"

Hàn Bân hiểu ý hắn, "Ngươi biết Tiêu Bính Thiên và Triệu Văn Di yêu nhau?"

"Đúng, ta biết."

"Khi nào biết?"

"Chuyện này nói ra dài, hai người họ rất ăn ý, khiến ta ghen tị. Khi ba chúng ta ở cùng, ta cảm thấy mình là người

thừa, dần dần ta nhận ra. Nhưng ta không dám nói ra, vì không biết đối mặt thế nào, càng sợ mất Văn Di. Lúc đầu ta hận anh ta, nhưng sau khi anh ta đi Thành Phố Trường An, ít về Cầm Đảo, ta mới hiểu lòng anh ta. Ta cảm thấy hai người họ thực sự yêu nhau, nhưng ta cũng yêu Văn Di, không thể từ bỏ tình cảm với nàng, chỉ giả vờ không biết."

Tiêu Quốc Đống tiếp tục, "Khi thấy anh ta chết, ta rất đau lòng, anh ta là người thân duy nhất của ta, ta rất quan tâm. Nhưng ta cũng thấy nhẹ nhõm, mối tình lén lút này cuối cùng cũng chấm dứt. Ban đầu, ta không nghĩ Văn Di giết anh ta, nàng không bao giờ thừa nhận, ta chỉ bản năng muốn bảo vệ nàng. Ta đã mất một người thân, không muốn mất thêm một người nữa. Đội trưởng Hàn, ngài nghĩ ta sai không?"

"Ý ngươi là gì?"

"Ta có nên từ bỏ từ trước, cho họ đến với nhau. Có lẽ như vậy tốt cho cả ba chúng ta, không rơi vào tình cảnh này."

"Thế giới này không có nếu, dù họ thực sự bên nhau, cũng chưa chắc hạnh phúc, có thể gặp khó khăn khác."

"Ngài nói đúng, đây là điều không thể giải quyết." Tiêu Quốc Đống cười khổ, ngẩng đầu lên, "Trời ơi, tại sao đối xử với ta như vậy, để hai anh em yêu cùng một người phụ nữ…"

…

Nửa giờ sau, Hàn Bân rời phòng thẩm vấn.

Tiêu Quốc Đống không đến hiện trường vụ án, mối liên hệ duy nhất của hắn với vụ án là người báo án.

Nhưng vì hắn bao che Triệu Văn Di và lừa dối cảnh sát, hắn sẽ bị trừng phạt theo pháp luật.

Những ngày tiếp theo, nhiệm vụ chính của đội hai là hoàn thành thủ tục kết án.

Sau nhiều ngày làm việc cật lực, ngày 9 tháng 2 vụ án kết thúc.

Ngày 10 tháng 2, đội điều tra tổ chức cuộc họp tổng kết công việc cuối năm.

Sau cuộc họp, ngoài những thành viên trực ban, những người khác đều nghỉ Tết.

…

Ngày 11 tháng 2, đêm giao thừa.

Hàn Bân ngủ nướng, chỉ tỉnh dậy khi ngửi thấy mùi thức ăn.

Vương Đình đã chuẩn bị xong bữa sáng.

Thấy Hàn Bân dậy, Vương Đình gọi, "Nhanh đi rửa mặt ăn sáng, lát nữa dán câu đối."

Hàn Bân vươn vai, "Ngươi không nói ta cũng quên hôm nay là đêm giao thừa."

Hàn Bân tỉnh táo, ngày mai là Tết, hôm nay rất bận.

Bữa sáng đơn giản, bánh mì, trứng chiên, sữa, thịt xông khói, cà chua và táo.

Ăn xong, Hàn Bân dán câu đối trước cửa, rồi lái xe đưa Vương Đình về nhà.

Quan hệ của hai người rất ổn định, nhưng chưa kết hôn, Vương Đình vẫn phải về nhà mình đón Tết.

Vì lễ nghĩa và tôn trọng bố mẹ Vương Đình, Hàn Bân cũng mua quà Tết đến thăm họ.

Lúc 10 giờ sáng, hai người đến nhà bố mẹ Vương Đình.

Mẹ Vương Đình đang bận rộn trong bếp, bố Vương Đình cũng bị chỉ huy làm trợ thủ.

Trần A Di về quê ăn Tết, trong dịp Tết này, mẹ Vương Đình Tống Mẫn nấu ăn chính, bố Vương Đình và Vương Đình phụ giúp.

Tống Mẫn mở cửa, cười nói, "Hai đứa đến rồi, vào đi."

Hàn Bân nói, "Chúc Tết chú dì."

Bố Vương Đình Vương Diên nói, "Đến là tốt rồi, còn mang gì nữa."

"Là chút quà Tết thôi, không nhiều, chỉ là chút lòng thành." Hàn Bân mang một thùng Mao Đài, hai hộp trà, một ít bổ phẩm dưỡng nhan.

Quà không nhiều nhưng cũng đáng giá.

Sự có mặt của Hàn Bân cũng giải thoát cho Vương Diên, ông không muốn làm trợ thủ trong bếp lâu.

Không phải vấn đề mệt mỏi, mà là bị vợ chỉ huy làm này làm nọ, thỉnh thoảng còn bị mắng, thực sự không phải việc hay.

Vương Diên mời Hàn Bân vào phòng khách uống trà.

Vương Đình vào bếp phụ giúp.

Hàn Bân rót trà, mời Vương Diên, "Chú chiều nay có bận không? Nếu không, chúng ta cùng uống chút."

"Giao thừa thì có gì bận, uống thôi." Vương Diên cười, đến tuổi này, tìm lý do chính đáng để uống rượu cũng là điều vui.

"Gần đây công việc cháu thế nào, có thuận lợi không?"

"Hôm trước cháu vừa giải quyết xong một vụ án, cũng thuận lợi. May mà trước Tết xong, không thì Tết không yên."

"Đúng vậy, làm cảnh sát rất vất vả, cũng nhờ các cháu mà dân mới có Tết bình an."

Hàn Bân cười, “Chú, dạo này bận quá, không có thời gian thăm chú, lát nữa ăn xong, chúng ta chơi vài ván cờ, lâu rồi không chơi, cháu cũng nhớ.”

Vương Diên nhìn đồng hồ, “Mới hơn 10 giờ, còn sớm, đợi gì nữa, giờ chơi luôn.”

Nói xong, hai người mang ấm trà ra phòng ngoài.

Đây là nơi riêng của Vương Diên, có thể chơi cờ, uống trà, hút thuốc, không lo bị Tống Mẫn mắng.

Hàn Bân mới học chơi cờ không lâu, nhưng rất thích chơi cờ, mệt mỏi điều tra vụ án, chơi cờ thay đổi không khí rất tốt.

Chương 1409: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chơi cờ và điều tra vụ án có điểm tương đồng, đều cần suy nghĩ. Hàn Bân tiến bộ nhanh, chơi với Vương Đình, thường thắng nhiều hơn thua.

Hai người chơi cờ rất chăm chú, thoáng chốc đã hơn một giờ.

"Bố, Hàn Bân, ăn cơm thôi." Tiếng gọi của Vương Đình ngắt dòng suy nghĩ của hai người.

Vương Diên vẫn muốn chơi tiếp, nhưng nghĩ đến vợ, vẫn tạm dừng, vươn vai, "Đi, ăn cơm trước, ván cờ để đây, lát nữa chơi tiếp."

Hàn Bân theo ra, Vương Đình đi sau, nhẹ giọng, "Hàn Bân, hôm nay uống ít thôi, đừng để bố uống say."

Hàn Bân buồn cười, uống rượu nếu không vui, Vương Diên không vui. Nhưng nếu uống say, Vương Đình và mẹ lại không vui, vừa muốn uống ngon vừa uống ít, thật khó điều chỉnh.

Tống Mẫn và Vương Đình nấu sáu món một canh, cá hấp, tôm hùm tỏi, mộc nhĩ xào, rau xào, sườn hầm, gà luộc, món chính là há cảo nhân mực.

Đây đều là món Tống Mẫn nấu giỏi, hương vị giống nhà, ăn ngon hơn nhà hàng.

Hàn Bân thích nhất là há cảo nhân mực, tươi ngon, vỏ mỏng, nhân nhiều, ngon tuyệt.

Vương Diên và Hàn Bân mở một chai Mao Đài, Tống Mẫn cũng uống hai ly, uống xong, hai người có chút say, nhìn vẻ mặt Vương Diên có vẻ muốn mở chai nữa, nhưng bị ánh mắt của Tống Mẫn ngăn lại.

Hàn Bân làm như không thấy, chỉ cúi đầu ăn há cảo, một mình ăn hết hai đĩa.

Uống xong rượu, Vương Diên kéo Hàn Bân chơi nốt ván cờ, nhưng Vương Diên ngày càng say, không ngừng ngáp, chơi xong ván cờ, Vương Diên mượn cơn say đi ngủ.

Hàn Bân cũng về nhà, ngủ một lát.

Phải nói, uống rượu, ngủ một giấc, thật là một điều tuyệt vời.

Tỉnh rượu, Hàn Bân xuống nhà bố mẹ, hôm nay là đêm giao thừa, tối phải cùng ông, bố và chú uống rượu.

Theo lẽ, đêm giao thừa Vương Khánh Thăng không nên đến, nhưng không có cách, ông bà ngoại của Hàn Bân đã mất sớm, Vương Khánh Thăng chưa kết hôn, thường sống một mình, Tết mọi nhà đều đông vui, chỉ mình ông lẻ loi đón giao thừa, quá đáng thương.

Vì thế, đêm giao thừa Vương Khánh Thăng đều đến nhà Hàn Bân, bây giờ là thời đại mới, không có nhiều quy tắc như trước, vui vẻ là chính.

Tối, cả nhà làm vài món nhậu, một ấm trà, hai chai rượu, ngồi quanh bàn trà xem Gala Xuân Vãn.

So với vài năm trước, bây giờ Gala Xuân Vãn mang tính biểu tượng nhiều hơn, mất đi phần nào hương vị ban đầu, nhiều người xem xong không khen ngợi mà chỉ trích.

Như Hàn Bân, các tiết mục múa, hắn hầu như không xem, hắn là người thô tục, không hiểu được.

Hắn thích xem tiết mục hài, tiểu phẩm và tấu hài.

Nhưng những năm gần đây, tiểu phẩm cũng có phần thay đổi, không nói đến Vương Cương, Hán Mai, chỉ có tiểu phẩm của Tiểu Nhạc còn đáng xem.

Tiểu phẩm vốn là để vui, làm người ta cười, bây giờ đến cuối phải cảm động, muốn làm người ta khóc, hoặc giáo dục là chính.

Ngài ơi, ta xem Gala Xuân Vãn chỉ để vui, chỉ muốn cười, ngài làm vậy làm gì?

Muốn cảm động và giáo dục, ta xem chương trình pháp luật, không chuyên nghiệp hơn ngài sao.

Tóm lại, Hàn Bân cảm thấy Gala Xuân Vãn có phần thay đổi, hắn muốn xem tiết mục làm người ta cười từ đầu đến cuối, cuộc sống công việc thường ngày đã mệt mỏi, Tết cười một trận không được sao?

Dù Gala Xuân Vãn không đặc sắc, nhưng cả nhà Hàn Bân vẫn xem hết, phần nhiều là như nhạc nền, cả nhà ngồi cùng uống trà, trò chuyện, vui vẻ là chính.

Tết là đoàn tụ gia đình, bình an, khỏe mạnh, biết đủ là vui!

Đúng 12 giờ đêm, khi chuông đồng hồ báo hiệu năm mới, năm 2021 đến…

Ngày mồng một Tết, Hàn Bân nghỉ ngơi ở nhà, tự nấu một bữa thịnh soạn cho gia đình.

Ngày mồng hai, Vương Khánh Thăng mời cơm, cả nhà Hàn Bân đi ăn ngoài.

Ngày mồng ba mồng bốn, Hàn Bân trực tại đơn vị.

Ngày mồng năm, Hàn Bân gặp bạn bè, đồng nghiệp.

Ngày mồng sáu, Hàn Bân chơi cùng Vương Đình cả ngày, xem phim ‘Thám Tử Phố Tàu 3’. Còn phim ‘Xin Chào, Lý Hoán Anh’, Vương Đình sẽ xem cùng mẹ.

Thời gian tốt đẹp luôn ngắn ngủi, ngày mồng bảy, Hàn Bân bắt đầu làm việc chính thức.

Thông thường, cuối năm có nhiều vụ án, đầu năm tương đối ít.

Sau khi đi làm, dù không bận rộn, nhưng không nhàn rỗi, Hàn Bân chủ yếu họp hành.

Đồn công an Thành Bắc.

Một chiếc xe Volkswagen màu đen vào Đồn công an Thành Bắc.

Hàn Bân bước xuống xe, đứng bên xe hút thuốc.

Hàn Bân không thường đến Đồn công an Thành Bắc, khu vực Thành Bắc là khu vực cũ, tòa nhà và cơ sở vật chất cũng cũ kỹ.

Hàn Bân nhìn đồng hồ, bây giờ là 6 giờ 33 phút chiều. Hắn không đến đây để làm việc, mà để đón Mã Cảnh Ba.

Hút xong điếu thuốc.

Hàn Bân thấy Mã Cảnh Ba ra khỏi tòa nhà, xung quanh có vài người.

Hàn Bân cười đi tới, “Đội trưởng Mã, ngài tan ca rồi?”

Mã Cảnh Ba dừng lại, chỉ vào Hàn Bân cười, “Ta giới thiệu với các ngươi, đây là Hàn Bân, đội trưởng Đội hai, Đội điều tra hình sự thành phố.”

Giới thiệu xong Hàn Bân, Mã Cảnh Ba giới thiệu người bên cạnh, “Đây là Hác Kiến Ba, đội trưởng Đội một, Đội điều tra hình sự Thành Bắc, và phó đội trưởng Triệu Nhân Kỳ.”

“Đội trưởng Hàn.”

“Chào đội trưởng Hàn.”

Hàn Bân cũng chào lại, “Chào đội trưởng Hác, đội trưởng Triệu.”

Những người khác thấy lãnh đạo muốn nói chuyện, tự động lùi ra.

Mã Cảnh Ba đã hồi phục, hiện được điều đến làm đội trưởng Đội điều tra hình sự Thành Bắc.

Chương 1410: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân là cấp dưới cũ của Mã Cảnh Ba, Hác Kiến Ba và Triệu Nhân Kỳ là cấp dưới mới của ông.

Mã Cảnh Ba mới nhận chức, Hàn Bân đứng ra mời vài đồng nghiệp ở sở cảnh sát tổ chức một bữa tiệc, coi như chúc mừng ông.

Lần đầu gặp, Hàn Bân không biết hai người này có phải là tâm phúc của Mã Cảnh Ba không, nhưng sau khi chào hỏi, vẫn mời hai người cùng đi ăn.

Mã Cảnh Ba hỏi, "Hôm nay ai đi nữa?"

"Đội trưởng Đinh và đội trưởng Đào, còn có Chu Gia Húc, Vương Tiêu, không có ai ngoài."

Mã Cảnh Ba cười, "Ngươi cũng có uy tín, mời được đội trưởng Đinh và đội trưởng Đào."

"Ngài nói vậy sai rồi, phải nói ngài có uy tín, hai người này ta không mời được, đều vì ngài mà đến."

Mã Cảnh Ba hiểu rõ, Hàn Bân là đội trưởng Đội điều tra hình sự thành phố, tự mình đến đón ông, ăn tiệc là phụ, quan trọng là ủng hộ ông.

Mã Cảnh Ba từ sở cảnh sát thành phố điều đến Đồn công an Thành Bắc, dù cấp bậc cao hơn, nhưng điều đến cấp dưới, không tránh khỏi lời ra tiếng vào.

Hàn Bân là đội trưởng Đội điều tra hình sự thành phố, có phần trọng lượng, hắn đến đón Mã Cảnh Ba để nói với người

Đồn công an Thành Bắc, Mã Cảnh Ba dù không ở sở cảnh sát thành phố, nhưng quan hệ vẫn còn, muốn chèn ép ông, phải nghĩ kỹ. Đừng để bị sở cảnh sát thành phố gây khó dễ, không biết làm sao.

Nơi nào có người, nơi đó có cạnh tranh, có chuyện mờ ám, bất kể đơn vị nào cũng vậy.

Hàn Bân làm vậy để phòng ngừa, mở đường cho lãnh đạo mới, dù cấp bậc không bằng Mã Cảnh Ba, nhưng chức vụ ở sở cảnh sát thành phố rất hữu ích.

Khởi đầu khó khăn, Mã Cảnh Ba mới đến Đồn công an Thành Bắc chưa quen, cần lôi kéo vài người dưới tay, Hác Kiến Ba và Triệu Nhân Kỳ làm việc thuận tay.

Mã Cảnh Ba nhân tiện nói, "Hai ngươi tối nay có bận không? Không thì cùng đi."

Nghe nói đội trưởng Đinh tối nay cũng đến, Hác Kiến Ba và Triệu Nhân Kỳ không từ chối, đây là cơ hội tốt để mở rộng quan hệ ở sở cảnh sát thành phố, dù có bận cũng phải hoãn.

7 giờ tối, Quán Ăn Kim Dật Hiên.

Nhà hàng này chủ yếu phục vụ món Sơn Đông, hải sản, một ít món Tứ Xuyên, Hồ Nam, hương vị rất ngon.

Tham gia buổi tiệc có tám người, ở sở cảnh sát thành phố có đội trưởng Đinh, đội trưởng Đào, Hàn Bân, Chu Gia Húc, Vương Tiêu, ở Đồn công an Thành Bắc có ba người, Mã Cảnh Ba, Hác Kiến Ba, Triệu Nhân Kỳ.

Buổi tiệc người có chức vụ cao nhất là đội trưởng Đinh, nhưng nhân vật chính là Mã Cảnh Ba.

Đội trưởng Đinh là lãnh đạo cũ của Mã Cảnh Ba, hai người quan hệ tốt, Mã Cảnh Ba được điều đến làm đội trưởng Đội điều tra hình sự Thành Bắc, đội trưởng Đinh cũng góp sức.

Đội trưởng Đào và Mã Cảnh Ba quan hệ phức tạp, hai người không có mâu thuẫn, nhưng từng cạnh tranh chức phó đội trưởng, giờ một người là phó đội trưởng Đội điều tra hình sự thành phố, một người là đội trưởng Đội điều tra hình sự Thành Bắc, không còn cạnh tranh, quan hệ ngược lại tốt hơn trước.

Hàn Bân, Chu Gia Húc, Vương Tiêu không cần nói, đều là cấp dưới cũ của Mã Cảnh Ba.

Mã Cảnh Ba hồi phục, trở lại làm việc là điều đáng vui, mọi người liên tục chúc rượu.

Nhưng vì Hác Kiến Ba và Triệu Nhân Kỳ có mặt, mọi người không nói sâu, hai người này dù là cấp dưới của Mã Cảnh Ba, nhưng thời gian ngắn, chưa hòa nhập vào nhóm này.

Buổi tiệc có mặt những người chủ chốt ở Đội điều tra hình sự thành phố, qua quan hệ của Hác Kiến Ba và Triệu Nhân Kỳ, thông tin sẽ sớm truyền đến Đồn công an Thành Bắc, rất có lợi cho Mã Cảnh Ba.

Ít nhất để người ở Đồn công an Thành Bắc biết, Mã Cảnh Ba không bị giáng chức, là điều động công việc bình thường, vẫn giữ liên lạc chặt chẽ với lãnh đạo và đồng nghiệp ở sở cảnh sát thành phố.

Nói chung, Hàn Bân kế nhiệm chức vụ của Mã Cảnh Ba, trong thâm tâm cảm thấy có chút áy náy, nên tổ chức buổi tiệc này, hiện tại buổi tiệc rất thành công.

Hàn Bân tin tưởng khả năng của Mã Cảnh Ba, ông sẽ nhanh chóng đứng vững ở Đồn công an Thành Bắc.

…

Thời gian trôi nhanh, sớm bước vào tháng ba, sở cảnh sát thành phố vẫn chưa có vụ án quan trọng.

Sở cảnh sát thành phố tổ chức khóa huấn luyện nghiệp vụ kéo dài nửa tháng, Hàn Bân cũng tham gia.

Đây là lần đầu tiên hắn tham gia huấn luyện kể từ khi lên chức đội trưởng.

Khóa huấn luyện lần này khác trước, từ giảng viên, môi trường, đãi ngộ đều tốt hơn trước nhiều, đánh dấu Hàn Bân vào tầng quản lý của sở cảnh sát thành phố.

Dù cấp bậc không cao, nhưng trong hệ thống điều tra hình sự Thành Phố Cầm Đảo cũng có thể độc lập đảm đương một bên.

Tham gia huấn luyện có nhiều người quen, trong đó có sở trưởng Đồn công an Quảng An Hàn Vệ Đông, hai cha con cùng lớp huấn luyện, nhưng không giao lưu nhiều, chủ yếu do Hàn Vệ Đông không muốn để ý Hàn Bân, cảm thấy học cùng con trai hơi ngượng.

Hàn Bân không sao, trong hệ thống công an nhiều người biết hắn có cha làm sở trưởng.

Hàn Vệ Đông tâm trạng phức tạp hơn, nhiều người biết Hàn Bân cũng thi cảnh sát, làm cảnh sát, nối nghiệp cha, không có gì lạ.

Nhưng vấn đề là Hàn Bân thăng chức rất nhanh, dù cấp bậc chưa cao bằng mình, nhưng chức đội trưởng Đội điều tra hình sự thành phố rất quan trọng, không kém gì sở trưởng đồn công an, nếu không hai người cũng không cùng lớp huấn luyện.

Chương 1411: Tiêu Đề 《Ẩn》

Từ một mức độ nào đó, trong lòng lãnh đạo hai người có vị trí ngang nhau, ông cấp bậc cao, kinh nghiệm nhiều, Hàn Bân chức vụ nặng, có tương lai.

Con trai vượt qua cha chỉ là vấn đề thời gian, và thời gian đó không lâu…

Không lâu sau khi kết thúc khóa huấn luyện, đến dịp nghỉ lễ Thanh Minh.

Ăn sáng xong, Hàn Bân đưa Vương Đình đến Phố cổ vật.

Trước đây, hắn thường đi cùng chú, gần đây bận rộn, mấy tháng không đến.

Gần đây, Vương Khánh Thăng mở một cửa hàng cổ vật, luôn mời hắn đến tham quan, khi đó Hàn Bân đang huấn luyện không có thời gian, hôm nay nghỉ, hắn đưa Vương Đình đến chơi, trưa còn có thể ăn ké bữa.

Đến Phố cổ vật, còn sớm, Hàn Bân không vội đến cửa hàng của chú, mà cùng Vương Đình dạo phố cổ vật.

Phố cổ vật bán nhiều thứ, Vương Đình nhìn hoa cả mắt, lần đầu đến đây.

Vương Đình hỏi, "Những cổ vật này có thật không?"

Hàn Bân cười, "Hỏi thế sẽ đắc tội người ta, cổ vật so mắt nhìn, mua được đồ tốt hay không, do bản lĩnh."

Vương Đình bĩu môi, "Nghe ngươi nói cũng chuyên nghiệp, ngươi có hiểu không?"

Hàn Bân thẳng thắn, "Không."

"Nghe ngươi nói còn tự hào."

"Không hiểu không sao, ngành này sợ nhất là nửa hiểu nửa không, người bị lừa nhiều nhất là kiểu này."

Vương Đình tò mò, "Sao vậy?"

"Đơn giản, vì chúng ta không hiểu, nên không dễ mua, nếu muốn mua sẽ tìm người hiểu biết xem giúp. Ví dụ như ta, không hiểu nhưng chú hiểu, nếu thấy món gì, chắc chắn sẽ nhờ chú xem. Người mới vào ngành, họ hiểu chút, nghĩ giỏi hơn người bình thường, thấy đồ thích sẽ mua với tâm lý nhặt được món hời. Mua rồi có thể rơi vào bẫy. Thứ này giống như cờ bạc, gây nghiện, bị lừa một lần, muốn nhặt hời lần nữa. Nếu có tiến bộ, có thể nhặt hời, nhưng nhiều người sẽ bị lừa lần nữa."

Vương Đình gật đầu, thấy có lý, "Ngươi hiểu nhiều."

"Ta hồi nhỏ hay đi cùng chú chơi, không học cũng nghe nhiều chuyện cổ vật."

Hai người vừa nói vừa dạo, Vương Đình thấy vài món thích, nhờ Hàn Bân xem giúp.

Hàn Bân dù đi Phố cổ vật nhiều lần, nhưng không thông thạo cổ vật, hắn có tiêu chuẩn riêng, là mua như mua đồ thủ công, hơn hai trăm đồng không mua, khỏi lo bị lừa.

Cuối cùng, Hàn Bân mua cho Vương Đình một chuỗi hạt 99 đồng.

Tiền ít nên thật giả không quan trọng, chỉ để vui.

Vương Đình cũng không mong nhặt hời, không quan tâm chất liệu gì, chỉ cần kiểu dáng đẹp.

Hai người đi dạo, đến cửa hàng gọi là Đường Ngọc Thăng.

Cửa hàng nằm giữa Phố cổ vật, hai tầng, khoảng hơn trăm mét vuông, trang trí phong cách cổ, bày các loại cổ vật.

Trong cửa hàng có một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, dung mạo giống Hàn Bân, thân hình mập mạp, mặc áo dài.

"Chú."

"Hàn Bân và Vương Đình đến, mau vào."

Hàn Bân vào cửa hàng, nhìn quanh, "Chú, ngài làm tốt đấy, hơn ta tưởng."

"Hơn cái cửa hàng lần trước chúng ta xem."

"Lâu rồi, ta cũng quên." Hàn Bân ngồi xuống ghế, hỏi, "Chú, Tết ngài bảo kinh doanh cổ vật khó, sao lại mở cửa hàng?"

Vương Khánh Thăng nói, "Làm ăn không có tuyệt đối, kinh doanh tốt có cách làm ăn tốt, kinh doanh kém có cách làm ăn kém. Giống như mua nhà, nhiều người nói mua tăng không mua giảm, nhưng giá nhà cũng phải tuân theo quy luật kinh tế, không thể tăng mãi, khi giá giảm vẫn mua được. Ta nói thật, lúc đắt không mở được, khi kinh doanh kém, giá thuê và chuyển nhượng cũng giảm, số tiền nhàn rỗi của ta vừa đủ. Ngươi nói đúng không?"

"Ngài chuyên nghiệp, ngài nói đúng là đúng."

"Tiếng bước chân…" Một phụ nữ ngoài ba mươi bước xuống tầng, trung bình, khá đẹp.

"Lão Vương, bạn ngài đến?"

Vương Khánh Thăng cười, "Kiều Phi, để ta giới thiệu, đây là cháu ta Hàn Bân và bạn gái hắn Vương Đình."

“Hàn Bân, đây là cộng sự của ta Kiều Phi, cửa hàng này chúng ta cùng mở.”

Hàn Bân ngạc nhiên, nhìn người phụ nữ.

“Hàn Bân, ngươi khỏe không, chú ngươi kể nhiều về ngươi.”

“Chị Kiều, khỏe.”

Vương Khánh Thăng cau mày, “Bân Tử, ngươi gọi vậy không đúng, gọi ta là chú, gọi nàng là chị, chẳng phải kém một bậc.”

“Không không, mỗi người một cách, gọi chị tốt, ta thích.” Kiều Phi cười, nàng mới ba mươi bảy, hơn Hàn Bân mười tuổi, nếu gọi là dì, chẳng phải thành già.

“Ngươi ngồi đi, ta đi pha trà.” Kiều Phi nói xong đi ngay.

Hàn Bân nhìn Kiều Phi, rồi nhìn Vương Khánh Thăng, cảm thấy có gì đó không đúng, “Chú, ngài nghĩ sao mở cửa hàng chung, ngài thiếu tiền sao, mẹ ta chắc chắn có.”

Vương Khánh Thăng phẩy tay, “Không phải tiền, một người trong cửa hàng không làm hết, ta có việc ra ngoài không có ai trông. Thuê người không phải không được, nhưng khó tìm, người hiểu biết đòi giá cao, không hiểu không dám thuê. Nên mở chung với bạn, nhiều lời nhiều chia, ít lời ít chia, chi phí và rủi ro thấp hơn.”

Lý do của Vương Khánh Thăng nghe có vẻ đúng, nhưng Hàn Bân vẫn không tin, cảm thấy có chuyện gì đó.

Hàn Bân nghe một câu, khi một người đàn ông yêu một người phụ nữ, dù người phụ nữ có khuyết điểm, hoặc có con, chỉ cần yêu, sẽ tự tìm lý do thuyết phục mình.

Vương Khánh Thăng bị Hàn Bân nhìn có chút sợ, đứng lên, “Các ngươi ngồi, ta đi xem.”

Vương Đình cũng nhận ra điều gì đó, “Hàn Bân, chú ngươi và chị Kiều có phải… đang yêu không?”

Chương 1412: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Không biết, nhưng có khả năng.”

“Chú ngươi giảm cân, hình ảnh đẹp hơn, con người cũng tốt, có phụ nữ thích là bình thường.”

Hàn Bân nhìn Vương Đình, nhẹ giọng, “Ngươi nói ngược rồi.”

“Ngược gì?”

“Trước đây ta thắc mắc, chú ngươi béo nhiều năm, sao có động lực lớn vậy, đột nhiên giảm cân. Giờ thấy là nhờ chị Kiều.”

Vương Đình tỉnh ngộ, “À, ngươi nói chú ngươi thích chị Kiều nên cố giảm cân.”

Hàn Bân cũng không rõ cụ thể, chỉ là đoán.

Hàn Bân ngạc nhiên, việc chú có thể tìm đối tượng rất vui, chỉ cần chú thích, sống hạnh phúc, Hàn Bân ủng hộ.

Thực ra, thái độ của hắn không quan trọng, quan trọng là thái độ của mẹ.

Hàn Bân nghĩ, có lẽ chú muốn hắn ám chỉ ý của mẹ?

Hàn Bân không nghĩ nhiều, xem chú sắp xếp thế nào, chú cần lính, hắn sẽ xông pha.

Chú không cần hắn nhiều chuyện, Hàn Bân cũng vui vẻ.

“Trà pha xong rồi!”

Kiều Phi bưng khay trà đến.

Vương Khánh Thăng bưng một đĩa mứt quả theo sau, mặt cười.

Vương Khánh Thăng và cháu có quan hệ tốt, ông thích ăn, gặp quán ngon, có thời gian đều dẫn Hàn Bân thử.

Cháu nghỉ một ngày, chưa ăn trưa, chắc chắn Vương Khánh Thăng không để hắn đi.

Thực ra Hàn Bân cũng thích đi ăn với chú, không phải vì chú trả tiền, mà là thói quen từ nhỏ.

Về ăn uống, hắn tin chú, chắc chắn không tệ.

Hàn Bân luôn nghĩ, nếu ngày nào đó không làm nổi nghề cổ vật, có thể để chú làm streamer ẩm thực.

Trước đây không nói, vì Vương Khánh Thăng quá béo, sợ làm streamer ăn nhiều hơn ảnh hưởng sức khỏe. Giờ Vương Khánh Thăng gầy rồi, không lo ngại nữa.

Dưới sự dẫn dắt của Vương Khánh Thăng, bốn người đi bộ đến nhà hàng.

"Chú, trưa nay ăn gì?"

Vương Khánh Thăng cười, không trả lời mà hỏi, "Vương Đình có kiêng ăn gì không?"

"Không."

"Vậy tốt. Cháu dâu này tốt, không chỉ xinh đẹp đảm đang, còn không kiêng ăn. Sau này sống với nhau rất tốt."

Hàn Bân buồn cười, không kiêng ăn cũng là tiêu chuẩn chọn vợ.

Vương Đình và Kiều Phi đi sau, thỉnh thoảng nói chuyện, dù Kiều Phi hơn Vương Đình hơn mười tuổi, nhưng vẫn thời trang, nói về quần áo, mỹ phẩm rất am hiểu, có thể nói chuyện với Vương Đình.

Nhà hàng lẩu này hai tầng, tầng một bàn lẻ, tầng hai có phòng riêng.

Vương Khánh Thăng lấy phòng trên tầng hai, ăn thoải mái, tiện nói chuyện.

Vào phòng, Hàn Bân thấy lẩu khá đặc biệt, mỗi người một nồi lẩu nhỏ, các loại đồ nhúng đặt giữa bàn, muốn ăn gì tự nhúng, nồi nhỏ bằng đồng, rất tinh tế.

"Chú, nơi này không tệ."

"Phải vậy, không tốt sao đưa các ngươi đến." Vương Khánh Thăng cởi áo khoác đặt lên ghế, nói với Hàn Bân, "Chúng ta đi lấy gia vị, hai người phụ nữ gọi món."

Ra khỏi phòng, Hàn Bân nhỏ giọng, "Chú, ngài và chị Kiều là gì?"

"Ngươi không gọi là dì Kiều sao?"

"Chỉ là xưng hô thôi, tiện là được. Ta muốn gọi là thím, được không?"

Vương Khánh Thăng liếc vào phòng, "Đi đi, nói linh tinh, lát nữa đừng nói lung tung."

Hàn Bân nhỏ giọng, "Chị Kiều kết hôn chưa?"

"Giờ độc thân."

"Có con không?"

Vương Khánh Thăng gãi tai, "Có bé gái học tiểu học."

"Con gái, tốt. Tuổi này chưa kết hôn không đáng tin."

Vương Khánh Thăng liếc cháu, hạ giọng, "Mấy thứ linh tinh này đừng nói."

"Ta có phải người không đáng tin không."

Vương Khánh Thăng cười, ông tin cháu lớn, nếu không đáng tin, không làm đội trưởng Đội điều tra hình sự thành phố.

"Có cần ta ám chỉ ý mẹ không?"

Vương Khánh Thăng vỗ vai cháu, "Ngươi thông minh thế, còn cần ta dạy?"

Hàn Bân gật đầu, "Đúng vậy."

Vương Khánh Thăng bưng hai đĩa gia vị vui vẻ đi, làm việc với người thông minh thật đơn giản, nếu không đáng tin, cũng không nhận chức được. Hơn chị và anh rể thông minh.

Về phòng, đồ nhúng đã lên, thịt bò, thịt cừu, rau, nấm, hải sản, nội tạng, đủ loại đồ nhúng, mỗi phần không nhiều, có thể thử nhiều loại, ngon thì gọi thêm. Hàn Bân thích điều này.

Kiều Phi từng đến ăn, đồ nhúng lên, nhiệt tình mời Vương Đình và Hàn Bân nhúng lẩu, giới thiệu hương vị và đặc điểm các món.

Vương Khánh Thăng mở một chai rượu, vì phải lái xe Vương Đình không uống, Kiều Phi uống vài ly.

Ăn xong, quan hệ giữa Kiều Phi và Vương Đình, Hàn Bân thân thiện hơn, nhìn chung, Hàn Bân ấn tượng tốt về nàng.

Như hắn nói, chỉ cần Vương Khánh Thăng thích, hắn không phản đối, chỉ cần Vương Khánh Thăng hạnh phúc, hắn ủng hộ.

Vì chiều phải mở cửa hàng, ba người không uống nhiều, chỉ một chai rượu.

Ăn xong, trên đường lái xe về, Vương Đình tò mò, "Ngươi nói chú và chị Kiều thực sự đang yêu?"

"Có lẽ vậy."

"Mẹ ngươi biết không?"

“Chắc chưa biết.”

“Nhìn họ, có lẽ đã hẹn hò một thời gian, chú giữ bí mật kỹ.”

“Chú muốn mẹ biết chú có bạn gái hơn muốn ta kết hôn, chú không muốn mẹ biết sớm, có suy tính. Nhưng theo tình hình, có lẽ chú muốn ta ám chỉ ý mẹ.”

“Ngươi về nói mẹ không?”

“Tùy tình hình.”

“Ta đưa ngươi về khu dân cư, rồi về nhà bố mẹ, để ngươi ở đó không tiện.”

“Được thôi, chuyện của chú cũng là tâm sự của bố mẹ.”

“Chị Kiều không trẻ, kết hôn chưa?”

“Ta lén hỏi, chị Kiều kết hôn, có con gái học tiểu học.”

“Mẹ ngươi có phản đối không?”

Chương 1413: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ai biết.” Hàn Bân nhún vai, chuyện của chú để ông tự giải quyết.

…

Về nhà, Hàn Bân ngủ một lát.

Tỉnh dậy, Hàn Bân xuống nhà bố mẹ.

Vương Huệ Phương thấy chỉ Hàn Bân, “Vương Đình đâu?”

“Về nhà bố mẹ.”

“Trưa nay ngươi ăn gì với chú?”

“Ăn lẩu, mỗi người một nồi lẩu nhỏ, ngon lắm, lần sau ngươi thử.”

“Xa thế, ăn gì chứ.”

Hàn Bân không đáp, giúp Vương Huệ Phương chuẩn bị bữa tối, tìm cơ hội nói chuyện sáng nay cho mẹ.

Điều này cũng cần thời gian, Hàn Bân không muốn bị liên lụy.

Nhưng khi bữa ăn sắp xong, Hàn Bân vẫn không tìm được cơ hội, sợ mẹ quá xúc động.

“Xong rồi, ngươi dọn bát đũa đi.”

“Vâng.” Hàn Bân ra ngoài.

Dọn xong bát đũa, Hàn Vệ Đông vào, nhìn tủ rượu, “Trưa nay ngươi ăn gì, có uống rượu không?”

“Ăn lẩu, uống hai ly.”

“Ta muốn uống nữa.”

“Uống tối qua rồi, hôm nay mẹ có cho uống?”

Hàn Vệ Đông hừ, “Hừ, lo gì.”

“Để ta lấy rượu.”

Hàn Vệ Đông vẫy tay, “Thôi, uống một mình cũng không vui.”

Hàn Bân cười, “Bố, nói chút chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Chú hình như yêu ai đó?”

“Gì?” Hàn Vệ Đông tưởng nghe nhầm.

Hàn Bân liếc bếp, “Sáng nay ta đến cửa hàng của chú, biết chú mở chung với ai đó, cộng sự là phụ nữ ngoài ba mươi tên Kiều Phi. Trưa nay chúng ta ăn cùng, thấy họ không bình thường.”

“Đúng là chuyện lớn.” Hàn Vệ Đông vỗ bàn, hào hứng, “Đi lấy chai rượu!”

Rượu uống cùng chuyện tám mới ngon!

Đàn ông trung niên có bố mẹ, có con cái, sở thích tốn kém không chịu nổi, nhiều người thích uống chút rượu.

Sở thích này cũng bị hạn chế, uống rượu phải xem sắc mặt vợ.

Vợ không đồng ý, uống cũng không ngon.

Muốn uống vui vẻ, phải tìm lý do chính đáng.

Như hôm nay, Vương Khánh Thăng yêu ai đó, chuyện lớn với Vương Huệ Phương cũng là chuyện lớn với Hàn Vệ Đông.

Lý do uống rượu quá đủ.

Hàn Vệ Đông mở rượu, rót ly, nhấp một ngụm, "Con, kể chi tiết xem nào."

Hàn Bân kể chi tiết chuyện sáng nay, và cuộc nói chuyện với Vương Khánh Thăng.

Hàn Vệ Đông cười, "Được, thằng này cuối cùng cũng mở lòng, nếu lập gia đình, bố mẹ con cũng bớt lo."

Vương Huệ Phương từ bếp đi ra, cau mày, "Sao lại uống rượu, hôm qua uống rồi."

"Ngồi đi, có chuyện nói. Rượu không phải cho ta, cho ngươi. Nói xong, ngươi chắc chắn muốn uống hai ly."

Hàn Bân nghĩ, bố muốn uống rượu, liền bán đứng chú, không chút do dự.

"Chuyện gì?"

"Khánh Thăng có bạn gái."

Vương Huệ Phương liếc ông, "Mới thế đã say."

"Không tin à, Bân Tử kể chi tiết cho ngươi nghe."

"Khụ…" Hàn Bân ho nhẹ, dù là chú ruột, bố có thể quản, hắn không thể không thừa nhận, nói khéo, "Không chắc là bạn gái, chỉ là có thể có cảm tình."

Vương Huệ Phương hứng thú, "Chuyện gì, đừng ấp úng, kể đi."

Hàn Bân kể lại chuyện sáng nay.

Nghe xong, Vương Huệ Phương vui vẻ, "Vậy là Khánh Thăng có thể yêu ai đó."

"Phải." Hàn Vệ Đông cười, rót ly rượu cho Vương Huệ Phương, "Chuyện lớn, uống hai ly."

Vương Huệ Phương uống một ly, "Chuyện từ khi nào, trước giờ không nghe gì."

"Đúng vậy, giấu kỹ."

"Ta chụp lén một tấm, ngươi xem." Hàn Bân đưa điện thoại cho mẹ.

"Trông được, cao bao nhiêu?"

"Thấp hơn Vương Đình, khoảng 1,65."

"Cũng được." Vương Huệ Phương phóng to ảnh, "Trông trẻ, nhỏ hơn Khánh Thăng."

"Chắc ba mươi bảy."

"Vậy nhỏ hơn Khánh Thăng bốn tuổi." Vương Huệ Phương hỏi, "Kết hôn chưa?"

"Ly hôn, có con gái học tiểu học."

Vương Huệ Phương uống ngụm rượu.

Hàn Vệ Đông khuyên, "Chỉ cần Khánh Thăng thích, có con gái cũng không sao."

Vương Huệ Phương thấy hỏi đáp không thỏa mãn, con trai không phải người trong cuộc, nói cũng không chi tiết, "Không được, phải gọi nó tới."

"Mẹ, ngài nói gió là mưa, đợi mai nói cũng không muộn."

"Giờ cũng không muộn, mới sáu giờ, lâu rồi không gặp, gọi nó đến ăn tối."

"Ta mới biết trưa nay, tối đã gọi chú tới, không hay."

"Có gì không hay, ta nhớ em trai, gọi nó đến ăn sao?" Vương Huệ Phương nói là làm, ra ngoài gọi điện.

Hàn Vệ Đông cười, em vợ đến, có người uống rượu cùng.

“Ta không dính vào, ăn xong, về trước.” Hàn Bân là cháu, chuyện hôn nhân của chú không đến lượt hắn nói, ăn xong về.

Chuyện sau đó, để họ giải quyết, không liên quan Hàn Bân.

…

Ngày hôm sau, Hàn Bân trực ở cơ quan.

Sáng xuống nhà bố mẹ ăn sáng, tiện hỏi chuyện tối qua.

Lúc mẹ vào bếp, Hàn Bân hỏi nhỏ, “Bố, tối qua thế nào?”

Hàn Vệ Đông ngáp, “Tốt, chú con cũng thừa nhận, mẹ bảo chú nhanh đưa bạn gái về nhà ăn cơm, muốn gặp đối phương.”

“Vội thế.”

Vương Huệ Phương mang trứng rán và thịt xông khói ra, “Là cưới, không lề mề, không phải trẻ, không thể chần chừ.”

“Mẹ, ngài nói không đúng, chú lớn, có chủ kiến, không thể giục quá.”

Vương Huệ Phương nói, “Mẹ hiểu lý lẽ, không cổ hủ, nhưng tuổi của đối phương khó xử, nếu qua bốn mươi, mẹ không giục. Nếu hơn ba mươi, mẹ không vội. Nhưng ba mươi bảy khó xử, cưới một năm, mang thai một năm, con sinh ra bốn mươi, là thai phụ cao tuổi. Đây là vấn đề thực tế, mẹ nghĩ cho họ, họ không nghĩ tới, đến lúc nghĩ ra đã muộn.”

“Bố đồng ý, đàn ông lớn tuổi không sao, phụ nữ quá bốn mươi là thai phụ cao tuổi, sinh con rất nguy hiểm.” Hàn Vệ Đông nói.

Chương 1414: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân không nói gì thêm, chuyện của chú để ông tự lo.

Ăn xong, Hàn Bân đến sở cảnh sát trực.

Hàn Bân đi qua tổ một, tổ hai, đều có người trực.

Sau đó, Hàn Bân ở trong văn phòng chơi điện thoại, nghĩ trưa ăn gì, hôm nay căng tin đóng cửa, phải ra ngoài ăn.

"Điện thoại reo…" Hàn Bân nghe máy, là đội trưởng Đinh, nghiêm túc, "Đội trưởng."

"Ở đâu?"

"Văn phòng."

"Ừ, ta đến."

"Để ta qua ngài."

"Ta không ở văn phòng, lát nữa gặp."

Không lâu sau, đội trưởng Đinh vào, Hàn Bân đã pha trà, rót cho đội trưởng Đinh.

Đội trưởng Đinh ném tập tài liệu lên bàn trà, uống hết chén trà, "Khát chết."

"Đội trưởng, có chuyện gì?"

"Khát quá." Đội trưởng Đinh thì thầm, "Cao Thành xảy ra chuyện. Một lao công ở đồn công an Cao Thành nhảy lầu, bị thương nặng, đã đưa vào bệnh viện, chưa rõ có cứu được không."

Hàn Bân hiểu tầm quan trọng của việc này, nhiều người tự tử nhảy lầu, không có gì lớn, thường không làm phiền sở cảnh sát thành phố, nhưng vấn đề là nhảy từ sở cảnh sát, ảnh hưởng rất xấu.

"Vụ này sở điều tra?"

Đội trưởng Đinh gật đầu, "Đúng, người nhảy từ đồn Cao Thành, để họ xử lý không thích hợp. Lãnh đạo thành phố lo ngại ảnh hưởng, giao cho Đội điều tra hình sự thành phố, vụ này không nghiêm trọng, nhưng ảnh hưởng lớn, xử lý không tốt có thể gây ảnh hưởng xấu đến hình ảnh cảnh sát."

……

Mười giờ ba mươi sáng, Hàn Bân đã đến Tiệm Vàng Cửu Phúc ở Đường Định Tây. Hắn chỉ mang theo Triệu Minh và Trương Thuận Cốc, những người khác đều đang trong kỳ nghỉ.

Hàn Bân đã thông báo cho Vương Tiêu và Chu Gia Húc, bảo họ tập hợp đội viên nhanh chóng đến hiện trường vụ án. Việc nghỉ phép đành phải tạm thời hủy bỏ.

Thời gian xảy ra vụ cướp tiệm vàng 403 là vào lúc chín giờ tối hôm qua. Do lúc đó ánh sáng khá yếu, việc khảo sát hiện trường sẽ gặp một số khó khăn. Có khả năng phải khảo sát lại vào ngày hôm sau. Để tránh hiện trường bị phá hủy, cảnh sát luôn cử người bảo vệ hiện trường.

Cửa tiệm bị giăng dây cảnh sát, hai cảnh sát từ đồn đang đứng gác ở cửa.

Hàn Bân xuất trình thẻ cảnh sát, nhân viên gác nhanh chóng chào.

Hàn Bân không vội vào tiệm mà quan sát xung quanh. Tiệm này nằm ở khu trung tâm của Thành phố Cầm Đảo, thuộc khu vực khá sầm uất của Thành Bắc. Xung quanh được

lắp đặt khá nhiều camera, và đồn công an Đường Định Tây chỉ cách chưa đầy một cây số.

Hàn Bân thu hồi ánh mắt, cửa tiệm vàng cũng được lắp camera giám sát, thiết bị có vẻ vẫn hoạt động tốt. Phải thừa nhận rằng những tên cướp tiệm vàng này thực sự rất táo bạo.

Hàn Bân vượt qua dây cảnh sát đi vào tiệm vàng. Diện tích của tiệm khoảng bảy mươi đến tám mươi mét vuông, đặt nhiều quầy kính. Các quầy đã bị phá hỏng, dưới đất vương vãi nhiều mảnh kính vỡ, các món trang sức vàng bạc trong quầy cũng bị cướp sạch.

Trên quầy và sàn nhà có vương vãi một ít máu, trông khá ghê rợn nhưng cũng là bằng chứng quan trọng.

Theo mô tả của Đinh Tích Phong, những vết máu này rất có thể là của nhân viên cửa hàng bị thương để lại. Nhưng cũng không loại trừ khả năng khi phá quầy kính, nghi phạm có thể bị mảnh kính cắt trúng, máu rơi vãi có thể lẫn máu của nghi phạm.

Nếu thực sự tìm thấy máu của nghi phạm, việc phá án sẽ có tiến triển đột phá.

Tổng thể, hiện trường vụ cướp tiệm vàng này không khác mấy so với đa số các vụ cướp tiệm vàng khác.

Bên trong tiệm cũng lắp đặt bốn camera giám sát, ba camera hướng vào quầy kính, và một camera hướng vào quầy thu ngân. Chỉ cần các camera này không bị phá hủy khi xảy ra vụ cướp, video giám sát có thể tái hiện lại quá trình vụ cướp một cách hoàn hảo.

Điều này vô cùng quan trọng đối với việc phá án.

Trong khi Hàn Bân đang kiểm tra hiện trường, các đội viên của đội hai lần lượt đến. Họ đều là những tinh anh của hệ

thống điều tra hình sự Thành phố Cầm Đảo, nhanh chóng chuyển từ trạng thái nghỉ phép sang làm việc.

"Vù vù…"

Lúc này, một chiếc xe hơi màu đen đỗ gần tiệm vàng, Mã Cảnh Ba bước xuống từ xe.

Hà Anh Sinh nhanh nhẹn thông báo, "Đội trưởng Mã đến rồi."

Hàn Bân cũng bước ra khỏi tiệm vàng, chào, "Đội trưởng Mã."

Mã Cảnh Ba vỗ vai Hàn Bân, nhìn lướt qua đội hai, cười nói, "Mọi người đều đến rồi."

"Đội trưởng Mã."

"Chào đội trưởng Mã."

"Đội trưởng Mã, nghe nói ngài được thăng chức làm đội trưởng đội điều tra hình sự phân cục Thành Bắc, sao không mời chúng tôi ăn mừng?"

Mã Cảnh Ba cười, "Ta mới nhậm chức chưa lâu, công việc còn chưa ổn định, làm gì có thời gian mời các ngươi ăn. Đợi xử lý xong vụ án này, ta sẽ mời các ngươi một bữa tiệc lớn, không thiếu ai."

"Tốt quá."

"Đội trưởng Mã mời, chúng ta sao dám từ chối." Đội viên cười đùa.

Hàn Bân nói, "Đội trưởng Mã, sao ngài tự mình đến đây, ta còn định sau khi xem xét hiện trường sẽ đến phân cục Thành Bắc gặp ngài."

"Ta nhớ các ngươi mà, lâu rồi không cùng các ngươi làm nhiệm vụ, nhân dịp này ôn lại chút kỷ niệm." Mã Cảnh Ba vẫy

tay, “Đi, ta sẽ giới thiệu qua về hiện trường.”

“Thời gian xảy ra vụ án là vào chín giờ tối hôm qua, hai nghi phạm đi xe máy đến trước tiệm vàng, đỗ xe ngay trước cửa, rồi bước vào tiệm. Hai nghi phạm có súng, nhanh chóng khống chế nhân viên tiệm và ngay lập tức đóng cửa cuốn của tiệm.

Chương 1415: Tiêu Đề 《Ẩn》

Một nhân viên tiệm nhân lúc hỗn loạn cố gắng chạy trốn, bị một nghi phạm dùng búa sắt đập vào đầu, sau đó cửa cuốn được kéo xuống. Tên cầm súng khống chế nhân viên, còn tên kia đập vỡ quầy kính, cướp vàng bạc.

Thời gian gây án rất ngắn, từ lúc kéo cửa cuốn xuống đến lúc kéo lên chỉ mất chưa đầy bốn phút, sau đó, hai nghi phạm rời khỏi tiệm vàng bằng xe máy. Nhân viên lúc này mới có thời gian báo cảnh sát. Khi cảnh sát đồn đến, nghi phạm đã bỏ trốn."

Hàn Bân hỏi, "Khi nghi phạm kéo cửa cuốn xuống, không ai nghi ngờ gì sao? Không ai trong khu phố xung quanh báo cảnh sát à?"

"Lúc đó đã là chín giờ tối, người đi lại không nhiều, một số cửa tiệm đã đóng cửa. Các tiệm chưa đóng cửa cũng không có nhân viên đứng ngoài canh chừng. Khi nghi phạm vào tiệm vàng, không ai chú ý. Sau đó, chúng ta cũng đã hỏi thăm một tiệm tiện lợi mở cửa 24/7.

Lúc xảy ra vụ án, trong tiệm tiện lợi có hai nhân viên, nhưng họ đang đổi ca, không nhìn thấy nghi phạm vào tiệm vàng. Tuy nhiên, họ nói trong thời gian đó có nghe thấy một tiếng kêu, rất có thể là của nhân viên bị thương.

Một nhân viên tiệm tiện lợi cũng đứng ngoài xem xét, nhưng trên đường lúc đó không có gì bất thường, tiệm vàng đã

kéo cửa cuốn xuống, họ tưởng là chuẩn bị đóng cửa nên không để ý, rồi trở lại tiệm."

Hàn Bân nói, "Chỉ có hai nghi phạm thôi sao? Bên ngoài tiệm không có ai canh chừng à?"

"Từ camera và manh mối hiện có, tạm thời chưa phát hiện ra nghi phạm thứ ba."

"Vết máu tại hiện trường thì sao?"

"Chắc đều là máu của nhân viên, hiện tại chưa phát hiện mẫu máu của người thứ hai."

Vì đội điều tra hình sự phân cục Thành Bắc đã khảo sát hiện trường, nên việc khảo sát lại của Hàn Bân dễ dàng hơn nhiều, chỉ cần nắm bắt tình hình hiện trường một cách chính xác.

Sau đó, Hàn Bân cùng mọi người theo Mã Cảnh Ba trở lại phân cục Thành Bắc.

Trong phòng họp của phân cục, Hàn Bân gặp lại Hác Kiến Ba và Triệu Nhân Kỳ. Vì đã từng uống rượu cùng, mọi người trở nên quen thuộc hơn, thuận lợi cho việc hợp tác.

Tiếp đó, Hàn Bân xem lại camera giám sát lúc xảy ra vụ án. Nội dung video rất rõ ràng, hai nghi phạm đi một chiếc xe máy màu đỏ, dừng trước tiệm vàng, đội mũ bảo hiểm bước vào tiệm. Sau đó, video chuyển sang camera trong tiệm.

Nhìn từ dáng người, nghi phạm là hai nam giới, một người mặc áo khoác đen, quần xanh đậm, người kia mặc áo khoác có cổ lông, quần đen. Người lái xe máy đeo găng tay da đen, còn người kia vào tiệm thì đeo găng tay nhựa trong suốt.

Từ điểm này, có thể thấy nghi phạm đã chuẩn bị kỹ càng. Việc cướp tiệm vàng giữa phố xá đông đúc rất mạo hiểm, hành động phải nhanh chóng. Thu thập trang sức vàng bạc trong

tiệm tốn thời gian nhất, găng tay càng rộng và dày thì càng khó thu thập, găng tay nhựa mỏng nhẹ, lại không để lại dấu vân tay, là lựa chọn tốt nhất.

Hai tên đàn ông này đều mang túi, vừa vào cửa hàng, tên đàn ông đi xe máy lấy từ trong túi ra một khẩu súng tự chế, còn tên đàn ông kia kéo cửa cuốn xuống. Ngay lúc đó, nhân viên gần cửa nhất cố gắng chạy trốn từ phía sau hai tên nghi phạm.

Chỉ tiếc hành động này bị tên nghi phạm kéo cửa cuốn phát hiện, hắn lấy từ trong túi ra một chiếc búa sắt, không do dự đập vào đầu nhân viên đang chạy trốn.

"Phập!" Một tiếng vang lên, máu bắn tung tóe, nhân viên kêu thảm một tiếng, ngã xuống đất.

Tên cầm súng chạy đến giúp đỡ, một cú đá vào người nhân viên bị thương, tên nghi phạm còn lại tiếp tục kéo cửa cuốn xuống.

Cửa cuốn hạ xuống, hai tên nghi phạm phân công nhau, tên cầm súng chịu trách nhiệm canh gác, còn tên cầm búa đập vỡ tủ kính, nhanh chóng thu gom vàng bạc trang sức trong cửa hàng.

"Rầm rầm rầm!" Tiếng đập vỡ kính không ngừng vang lên.

Mấy nhân viên sợ hãi nấp vào một góc, có bài học trước mắt, đừng nói là kêu cứu, một tiếng cũng không dám phát ra.

Sau khi gom hết vàng bạc trang sức, hai tên nghi phạm rời khỏi cửa hàng vàng, hình ảnh chuyển lại ra ngoài qua camera giám sát.

Hai tên nghi phạm lên xe máy, nhanh chóng biến mất trong camera…

Nhìn xong, trong đầu Hàn Bân chỉ còn lại ba từ: gọn gàng, nhanh chóng, tàn nhẫn…

Hàn Bân xem xong video, bên cạnh Mã Cảnh Ba hỏi: "Sao rồi? Có phát hiện gì không?"

Hàn Bân suy nghĩ một lúc rồi nói: "Tiếng đập vỡ kính lớn như vậy, mà cửa hàng tiện lợi cách đó không quá hai mươi mét, lý ra nhân viên không thể không nghe thấy."

Mã Cảnh Ba nói: "Đúng vậy, điểm này quả thực có vấn đề, lần sau hỏi lại bọn họ. Nếu hai người này thật sự cố ý che giấu, nhất định phải điều tra rõ nguyên nhân.

Đội trưởng Hàn, còn phát hiện gì nữa không?"

Hàn Bân tiếp tục nói: "Theo ta quan sát, chân của tên cầm súng có thể đã bị thương, tuổi khoảng bốn mươi lăm, còn tên cầm búa trẻ hơn, tuổi không quá ba mươi. Tất nhiên đây chỉ là quan sát sơ bộ qua video, nếu khoa kỹ thuật có thể thu thập được dấu chân của nghi phạm, có thể xác định chính xác hơn."

Mã Cảnh Ba xòe tay: "Đáng tiếc, hiện trường không phát hiện dấu chân của nghi phạm."

Triệu Nhân Kỳ ngạc nhiên: "Đội trưởng Hàn, ta đã từng nghe về kỹ thuật phán đoán chiều cao qua video, nhưng nghi phạm còn chưa lộ mặt, ngài đã có thể phán đoán tuổi của bọn họ sao?"

Hàn Bân nói: "Ta đã học một số kỹ năng giám định dấu chân, có thể dựa vào dáng đi, bước chân, đặc điểm của nghi phạm để phán đoán tuổi của bọn họ."

Chương 1416: Tiêu Đề 《Ẩn》

Người của đội hai đều tỏ ra đương nhiên, trong khi người của phân cục Thành Bắc lại mang chút nghi ngờ, mặc dù bọn họ đều biết về giám định dấu chân, nhưng cũng hiểu rõ rằng môn học này rất phức tạp, không thấy tận mắt thì rất khó tin.

Mã Cảnh Ba cười, không giải thích nhiều: "Là là lừa hay ngựa, chờ khi bắt được nghi phạm sẽ rõ."

Hàn Bân nói: "Mã đội, ta nghe đội phó Đinh nói, bảy năm trước cũng từng xảy ra hai vụ cướp tiệm vàng, không biết hai vụ đó và vụ này có điểm chung nào không."

Mã Cảnh Ba lấy ra hai phong bì da bò đưa cho Hàn Bân: "Đây là một phần tài liệu của hai vụ án khác, ta cũng xin từ đội phó Đinh. Hồ sơ chi tiết vẫn còn lưu tại cục thành phố, ngươi muốn xem cũng dễ hơn ta."

Đây cũng là lý do Mã Cảnh Ba muốn thành lập nhóm điều tra chuyên án, bộ phận cấp dưới muốn điều hồ sơ từ cục thành phố không dễ dàng, mặc dù hắn từng làm việc ở cục thành phố, nhưng bây giờ đã chuyển đến phân cục Thành Bắc, ít đi một tầng quan hệ, nên không tiện.

"Ta cũng từng tham gia điều tra hai vụ cướp bảy năm trước, có thể giới thiệu đơn giản cho các ngươi. Hai vụ cướp này đều xảy ra ở khu Ngọc Hoa, trong vụ đầu tiên còn có một nhân viên bị bắn chết, súng sử dụng chính là súng tự chế trong video, cùng kiểu, cùng kích thước, cùng màu sắc, vì khác biệt với súng thông thường, nên ta nhớ rất rõ.

Ngoài ra còn vài điểm chung khác, chẳng hạn như nghi phạm tham gia vụ án đều là hai người, phương tiện di chuyển đều là xe máy, đều dùng găng tay cao su để thu gom vàng bạc trang sức, khi hành động đều đội mũ bảo hiểm che mặt, những đặc điểm nổi bật này hoàn toàn giống với hai vụ trước."

Hàn Bân xem qua hồ sơ, hỏi: "Hai vụ trước có video giám sát không?"

Mã Cảnh Ba nói: "Có, chắc là lưu trong phòng hồ sơ của cục thành phố, ngươi muốn xem phải tự tìm cách."

Hàn Bân gật đầu, bắt đầu xem tài liệu về hai vụ án trước, tiền đề của việc thành lập nhóm điều tra chuyên án là vụ án này và hai vụ bảy năm trước có liên quan nhất định, nếu không có chứng cứ nhất định, Hàn Bân cũng không thể tin chỉ dựa vào lời nói của Mã Cảnh Ba.

Một lúc sau, Hàn Bân đã xem kỹ hai vụ án bảy năm trước, thực sự có nhiều điểm chung với vụ cướp 403, trong đó có một bức ảnh khẩu súng tự chế của nghi phạm, gần như giống hệt khẩu súng của nghi phạm trong vụ án 403.

Sau đó, Hàn Bân chào một tiếng, rời khỏi phòng họp, dùng điện thoại báo cáo tình hình với Đinh Tích Phong.

……

Bốn mươi phút sau, Đinh Tích Phong đích thân đến phân cục Thành Bắc.

Mã Cảnh Ba và Hàn Bân ra trước sân đón, việc này còn làm kinh động đến phó cục trưởng Trần Vĩ Hùng, người phụ trách điều tra hình sự tại phân cục Thành Bắc.

Phó cục trưởng Trần biết tin Đinh Tích Phong đến nên cũng ra sân đón, điều này thu hút không ít cảnh sát chú ý.

Đinh Tích Phong là người quyết đoán, sau khi xuống xe, chào hỏi đơn giản rồi vào ngay vấn đề: "Cục trưởng Trần, vụ cướp tiệm vàng 403 có tiến triển gì mới không?"

Trần Vĩ Hùng nhìn sang Mã Cảnh Ba bên cạnh: "Đội trưởng Mã, ngươi là người phụ trách chính vụ án, hãy báo cáo với Đinh đội trưởng."

"Vâng." Mã Cảnh Ba đáp, hắn hiểu rõ cấp trên cũ hơn là cấp trên mới, cũng quen với việc giao tiếp.

Sau đó, Mã Cảnh Ba giới thiệu ngắn gọn về tiến triển của vụ án và nêu ra phán đoán của mình.

Nghe xong, Đinh Tích Phong hỏi: "Hàn Bân, ngươi nghĩ sao?"

"Ta đã cùng đội ngũ khảo sát hiện trường vụ án 403, nhưng ta chưa nắm rõ về hai vụ án bảy năm trước, cần phải xem qua hồ sơ chi tiết mới có thể xác định liệu ba vụ có cùng một nhóm nghi phạm hay không."

"Được, ta mang hồ sơ đến đây, cùng xem qua."

Mọi người trở lại phòng họp, theo đề nghị của Hàn Bân, phát lại hình ảnh giám sát của hai vụ án bảy năm trước.

Do giới hạn của thời đại và công nghệ, độ rõ nét của video giám sát bảy năm trước kém xa video của vụ án 403, nhưng quá trình gây án của nghi phạm vẫn thấy rõ. Đúng như Mã Cảnh Ba đã nói, ba vụ án có những đặc điểm chung nổi bật.

Hai nghi phạm, súng tự chế, mũ bảo hiểm che mặt, găng tay nhựa, từ những manh mối này cho thấy đặc điểm của ba vụ án rất giống nhau, hoặc là cùng một nhóm nghi phạm, hoặc là bắt chước gây án.

Khác với các đồng đội, Hàn Bân xem kỹ hơn, ngoài những chi tiết trên, hắn còn quan sát hình dáng, cách đi, dáng đi của

nghi phạm để phán đoán thêm liệu có phải cùng một nhóm nghi phạm hay không.

Trong nửa giờ, Hàn Bân xem lại video hàng chục lần, sau khi so sánh kỹ lưỡng, hắn tìm ra một manh mối mới.

Hàn Bân nói: "Đinh đội trưởng, ta đề nghị điều tra ba vụ án cùng nhau, thành lập nhóm điều tra chung."

Đinh Tích Phong hỏi ngược lại: "Ngươi có phát hiện gì?"

"Sau khi so sánh video, ta phát hiện nghi phạm cầm súng trong vụ án tiệm vàng Cửu Phúc và nghi phạm cầm súng trong hai vụ án bảy năm trước là cùng một người."

"Chắc chắn chứ?"

"Chắc chắn."

Phó cục trưởng phân cục Thành Bắc, Trần Vĩ Hùng, tỏ vẻ nghi ngờ: "Ta cũng đã xem video, nghi phạm đều đội mũ bảo hiểm, quần áo rộng thùng thình, hơn nữa nghi phạm cầm súng trong vụ án tiệm vàng Cửu Phúc đi không vững, rất có thể chân có vấn đề, Đội trưởng Hàn làm sao biết là cùng một người?"

Mã Cảnh Ba giải thích: "Cục trưởng Trần, Đội trưởng Hàn tinh thông giám định dấu chân, không chỉ tìm ra nghi phạm qua dấu chân mà còn xác định được danh tính qua dáng đi và bước đi, hắn từng phá nhiều vụ án lớn nhờ kỹ năng này."

Chương 1417: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trần Vĩ Hùng khen ngợi: "Không hổ danh là tinh anh của hệ thống điều tra hình sự thành phố Cầm Đảo, thật lợi hại."

Đinh Tích Phong tổng kết: "Sau bảy năm, nghi phạm lại gây án, ba vụ án xảy ra ở các khu vực khác nhau, ta cho rằng cần thiết thành lập nhóm điều tra chung. Cục trưởng Trần, ngài thấy sao?"

"Ta đồng ý."

Sau đó, Đinh Tích Phong và Trần Vĩ Hùng thảo luận nhỏ.

Đinh Tích Phong tiếp tục nói: "Nhóm điều tra chung vụ án 403 do ta làm trưởng nhóm, Mã Cảnh Ba và Hàn Bân làm phó nhóm. Ta phụ trách tổng thể, các nhiệm vụ điều tra cụ thể do hai phó nhóm phối hợp phân công, có vấn đề gì không?"

"Không có."

Đinh Tích Phong gật đầu: "Đội trưởng Mã, ngươi báo cáo tiến triển vụ án tiệm vàng Cửu Phúc."

Mã Cảnh Ba lấy ra một tài liệu: "Người báo án là Lâm An Kỳ, nhân viên tiệm vàng, tối ngày 3 tháng 4, 9 giờ 5 phút, nàng gọi điện báo cảnh sát, cảnh sát đồn Đường Định Tây tới hiện trường lúc 9 giờ 12 phút, nghi phạm đã trốn thoát, sở trưởng đồn Đường Định Tây kiểm soát hiện trường, 9 giờ 40 phút, ta dẫn người tới hiện trường.

Sau đó bố trí đội viên thu thập giám sát, lấy lời khai nhân viên, đi quanh các cửa hàng xung quanh, bộ phận kỹ thuật

cũng tới hiện trường. Theo một nhân viên cửa hàng tiện lợi, khoảng 9 giờ 5 phút, hắn thấy một chiếc xe máy chạy nhanh qua, hướng đi từ đông sang tây. Vì khi đó đã tối, đường ít người qua lại, ít nhân chứng, chúng ta chủ yếu kiểm tra giám sát.

Ngoài ra, quá trình gây án cho thấy, hai kẻ cướp rất quen thuộc với cửa hàng, hẳn đã đến thám thính trước.

Dựa trên tình hình hiện tại, nên tập trung vào việc đi quanh và kiểm tra giám sát, kiểm tra những người khả nghi xuất hiện gần tiệm vàng thời gian gần đây."

Đinh Tích Phong gật đầu: "Ta bổ sung một điểm, sau khi gây án bảy năm trước, nghi phạm biến mất, cảnh sát không tìm ra tung tích, giờ sau bảy năm lại gây án, thời điểm này cũng nói lên vấn đề.

Ngoài ra, theo quan sát của Hàn Bân, có một nghi phạm chung trong ba vụ án, nhưng hai nghi phạm khác trong vụ bảy năm trước và vụ 403 có thể không cùng một người, điều này có nghĩa chúng ta cần điều tra ít nhất ba nghi phạm."

Phó cục trưởng Trần Vĩ Hùng nói: "Đinh đội nói đúng, nghi phạm im lặng bảy năm không gây án, bất kể lý do gì đều cho thấy hắn có ý định cải tà quy chính. Bảy năm sau lại gây án, có thể do bị kích thích hoặc lý do đặc biệt.

Chúng ta mạnh dạn giả định, nghi phạm có thể là người mãn hạn tù, không thích ứng được với thay đổi xã hội, không thể có thu nhập như mong muốn, nên liều lĩnh gây án."

Trần Vĩ Hùng bổ sung: "Ta biết bảy năm trước không bắt được nghi phạm, nhưng nghi phạm có thể bị bắt vì vụ án khác, và nghi phạm mới có thể có tiền án, ta đề nghị kiểm tra những người mãn hạn tù gần đây."

“Cục trưởng Trần phân tích có lý, đó cũng là một hướng điều tra.” Đinh Tích Phong đáp, tiếp tục nói: “Ta phân chia công việc, vụ án tiệm vàng Cửu Phúc do đội 2 của cục thành phố phụ trách. Phân cục Thành Bắc phụ trách kiểm tra người mãn hạn tù, và so sánh vụ tiệm vàng Cửu Phúc với hai vụ bảy năm trước, xem có ai khả nghi từng xuất hiện ở ba hiện trường.”

Đinh Tích Phong sắp xếp như vậy vì Mã Cảnh Ba từng tham gia điều tra hai vụ cướp bảy năm trước, hắn hiểu rõ vụ án bảy năm trước, giao hắn tìm ra điểm chung của ba vụ sẽ hiệu quả hơn.

Ví dụ đơn giản, nghi phạm thường thám thính trước khi cướp, nếu có ai xuất hiện ở hai hiện trường cách nhau bảy năm, rất có thể là nghi phạm.

Cuộc họp kết thúc, Đinh Tích Phong, Mã Cảnh Ba, Hàn Bân ba người họp nhỏ, họ làm việc cùng nhau đã lâu, phối hợp rất ăn ý, nhanh chóng phân công nhiệm vụ cụ thể.

Sau cuộc họp, Hàn Bân tập hợp đội 2 phân công công việc cụ thể.

Vương Tiêu phụ trách kiểm tra giám sát.

Chu Gia Húc đi quanh tiệm vàng.

Hàn Bân chuẩn bị lấy lời khai nhân viên tiệm vàng, họ trực tiếp trải qua quá trình gây án, có thể cung cấp manh mối chi tiết mà giám sát không thể phát hiện.

Chiều 2 giờ, Hàn Bân lại đến tiệm vàng Cửu Phúc.

Vừa xuống xe, hắn thấy bảy, tám người đứng trước tiệm vàng, dường như đang nói chuyện với cảnh sát canh gác.

Hàn Bân dẫn người tiến tới: “Chuyện gì thế?”

Cảnh sát canh gác nhận ra Hàn Bân, vội chào: "Đội trưởng Hàn, ngài tới đúng lúc, mấy người này muốn vào hiện trường, ta đã ngăn lại."

Hàn Bân nói: "Ta là Hàn Bân của đội điều tra hình sự thành phố, cũng là người phụ trách vụ án này, các ngươi có chuyện gì?"

Một người đàn ông trung niên đáp: "Cảnh sát Hàn, ngài khỏe, ta là Bùi Bằng Phi, chủ cửa hàng, trước đó nhận được điện thoại của cảnh sát, nói mang theo nhân viên đến đây, mấy người này đều là nhân viên của ta."

"Bùi tiên sinh, ta mời các ngươi đến đây, ta muốn lấy lời khai, cửa hàng các ngươi có mấy nhân viên, lúc xảy ra vụ án có mấy người ở đó?"

"Cửa hàng chúng ta có năm nhân viên, khi đó có ba người ở đó."

Hàn Bân liếc qua: "Số người không đúng, sao ngươi mang theo bảy người, còn một người ở bệnh viện à?"

"Đúng, đây là hai người của công ty bảo hiểm, họ biết tiệm vàng của ta bị cướp, nên đến xem xét và bàn chuyện bồi thường."

Một người của công ty bảo hiểm đưa danh thiếp: "Cảnh sát Hàn, ta là Tống Bồi Hân, quản lý công ty bảo hiểm, muốn hỏi ngươi về vụ án này."

Chương 1418: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân liếc danh thiếp: "Vụ án đang điều tra, tạm thời không thể tiết lộ, chờ tin đi."

Tống Bồi Hân nói: "Chúng ta muốn vào hiện trường xem xét."

"Tạm thời không được, chờ tin đi."

"Không được, Cảnh sát Hàn, công việc của ta cần…"

Hàn Bân ngắt lời, nói với Mã Tiêu Húc bên cạnh: "Ngươi tiếp đón vị Tống quản lý này."

"Vâng." Mã Tiêu Húc đáp, dẫn hai người của công ty bảo hiểm đi.

Bùi Bằng Phi đứng bên cạnh muốn nói lại thôi, thì thầm với người phụ nữ bên cạnh, rồi kéo nàng tới trước Hàn Bân: "Cảnh sát Hàn, đây là vợ ta, nàng cũng thường ở cửa hàng, có chuyện gì ngài hỏi nàng. Ta có việc, phải xử lý trước."

Nói xong, Bùi Bằng Phi đi tìm hai người của công ty bảo hiểm.

Triệu Minh hừ một tiếng: "Thú vị."

Một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi bước tới, trang điểm tinh xảo: "Cảnh sát Hàn, ngài khỏe, ta là Bồ Diễm Thu, vợ của chủ tiệm."

Hàn Bân gật đầu, lướt qua nàng, nhìn mấy nhân viên nữ trẻ: "Lúc xảy ra vụ án, ai ở hiện trường?"

“Ta.”

“Còn ta.”

Hai nhân viên nữ nhìn đều trẻ, một người tầm trung, hơi mập, còn một người cao gầy, da hơi đen.

Hàn Bân chỉ vào nhân viên nữ hơi mập: “Ngươi theo ta vào, người khác chờ bên ngoài.”

Nhân viên nữ đáp, theo Hàn Bân, Triệu Minh, Lý Cầm ba người vào tiệm.

Hàn Bân nhìn nàng: “Ngươi tên gì?”

“Ta là Lâm An Kỳ.”

“Ngươi báo án?”

“Đúng.”

“Ngươi làm việc ở đây bao lâu rồi?”

“Hơn một năm.”

“Cửa hàng các ngươi thường đóng cửa lúc mấy giờ?”

“9 giờ 30 tối.”

“Trước khi xảy ra vụ án, ngươi có phát hiện gì bất thường không?”

“Không.”

“Lúc đó ngươi đang làm gì?”

“Ta đang nhắn tin trên điện thoại.”

“Lâm tiểu thư, xin ngươi mô tả lại quá trình xảy ra vụ án.”

Lâm An Kỳ hít một hơi sâu, hồi tưởng: “Hôm đó, cửa hàng đột nhiên có hai người vào, ta phản ứng đầu tiên là tiếp đón họ, nhưng thấy họ đội mũ bảo hiểm và đeo găng tay, ta sợ, cảm giác không lành, kết quả nhanh chóng ứng nghiệm, người

dẫn đầu rút súng, bảo chúng ta không được động đậy, không được lên tiếng, ta sợ cứng người, giơ tay không dám động.

Có một đồng nghiệp gần cửa, quay lưng về phía nghi phạm, cũng sợ, hoảng loạn chạy ra ngoài, nghi phạm vào sau rất hung dữ, cầm búa đập vào đầu nàng, 'phập' một tiếng, nàng ngã xuống, máu chảy đầm đìa, kinh khủng lắm…"

Lâm An Kỳ mô tả rất chi tiết, giống như Hàn Bân thấy trong giám sát.

Khi nàng mô tả xong, Hàn Bân hỏi tiếp: "Hai nghi phạm có nói chuyện không, giọng của họ thế nào?"

"Hai nghi phạm có nói chuyện với nhau hay không ta không nhớ rõ, nhưng tên cầm búa nói chuyện, ta nhớ rất rõ, sau khi hắn đánh bị thương đồng nghiệp của ta, cầm búa đe dọa chúng ta, nói họ chỉ cướp của, không muốn giết người, ai dám động sẽ bị đập vỡ đầu." Lâm An Kỳ nói với giọng run rẩy.

"Ta nhớ rất rõ lời hắn nói, tối qua còn gặp ác mộng, giọng hắn rất hung dữ, nghe như người địa phương Cầm Đảo."

"Ngươi chắc chứ?"

"Ta chắc, hình như là người Cao Thành, ta học trung học ở đó, rất quen với giọng Cao Thành."

Hàn Bân ghi lại, manh mối này rất quan trọng, cho thấy kẻ cướp rất có thể là người địa phương, không phải là kẻ đi lang thang gây án.

Hàn Bân hỏi thêm vài câu, không có manh mối có giá trị, sau đó cho Lâm An Kỳ ra ngoài, gọi nhân viên khác vào.

Hàn Bân nhìn nhân viên nữ cao: "Ngươi tên gì?"

"Ta là Khổng Tâm Ngữ."

“Khổng tiểu thư, trước khi xảy ra vụ án, ngươi có phát hiện gì bất thường không?”

“Không.”

“Trước khi kẻ cướp vào, ngươi đang làm gì?”

“Ta hơi buồn ngủ, đang ngồi gà gật.” Khổng Tâm Ngữ liếc ra ngoài, bổ sung.

“Thường ngày ta không thế, hôm đó ta làm ca sáng, gần tan ca thì một đồng nghiệp xin đổi ca, nói có việc, bảo ta làm thay. Ta dậy lúc 6 giờ sáng, không chịu nổi nữa, nhắm mắt một lát. Ai ngờ lại xảy ra chuyện.”

“Nhân viên nào bảo ngươi thay ca? Tên gì?”

“Nàng tên Phan Như, đang đứng ngoài.”

“Phan Như có việc gì? Sao bảo ngươi thay ca?”

“Nàng nói không khỏe, muốn về nhà sớm nghỉ ngơi, còn nói lần sau sẽ thay ta. Ta nghĩ ai mà chẳng có việc, nên đồng ý.”

“Trước khi rời đi nàng có gì bất thường không? Có thấy không khỏe ở đâu không?”

“Chiều nàng có vẻ lơ đãng, nói chuyện với khách hàng cũng mất tập trung, nhưng không rõ không khỏe ở đâu.”

Hàn Bân trầm ngâm một lúc, đổi hướng hỏi: “Cửa hàng các ngươi có mua bảo hiểm?”

“Chuyện này ta không rõ, ông chủ không nói với chúng ta.”

Hàn Bân đưa danh thiếp: “Nếu nghĩ ra manh mối gì, liên hệ với ta.”

“Được.”

Sau đó, Hàn Bân cùng mọi người ra khỏi tiệm vàng Cửu Phúc.

Vừa tới cửa, bà chủ Bồ Diễm Thu tiến lại: "Cảnh sát Hàn, có cần lấy lời khai của ta không?"

"Ngươi có manh mối gì không?"

"Cũng không hẳn là manh mối, chỉ muốn nói chuyện với ngài, tiệm vàng của ta bị cướp, mất mấy trăm triệu, ta cũng lo lắm."

"Tiệm các ngươi có mua bảo hiểm không? Ta thấy chồng ngươi rất bình thản."

"Ôi, ngài nói gì vậy, bảo hiểm có bồi thường được hay không còn chưa chắc, chồng ta cũng lo lắm, hắn chỉ giả vờ bình thản, nghe tin tiệm vàng bị cướp còn sợ hơn ta, chân hắn run lên."

Triệu Minh hỏi tiếp: "Tiệm vàng bị cướp, các ngươi được bồi thường bao nhiêu?"

"Chuyện này ta không rõ, chồng ta lo hết, ta không biết làm ăn."

"Lúc xảy ra vụ án, ngươi ở đâu?"

"Ta ở nhà xem tivi."

"Ai có thể chứng minh?"

Chương 1419: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ngươi hỏi lạ, ta cần gì người chứng minh, tiệm vàng của ta bị cướp, đâu phải ta cướp của người khác."

Triệu Minh quát: "Ngươi hét cái gì? Ngươi điều tra hay chúng ta điều tra? Hay ngươi đến hỏi xem có phá án được không?"

Bồ Diễm Thu xịu mặt: "Cảnh sát, ta không có ý đó."

"Thế thì trả lời thành thật câu hỏi của cảnh sát."

"Ta trả lời, ta trả lời."

Hàn Bân nghiêm giọng: "Trả lời câu hỏi vừa rồi của ta."

"Khi đó chỉ có mình ta ở nhà, không ai chứng minh."

"Chồng ngươi đâu?"

"Bạn mời, hắn đi uống rượu."

"Đi đâu uống rượu?"

"Ta không rõ."

"Thời gian trước vụ án, ngươi có phát hiện gì bất thường hoặc người khả nghi không?"

"Bất thường… Ta không rõ có phải hay không."

"Ngươi chỉ cần nói sự thật, cảnh sát sẽ tự đánh giá."

Bồ Diễm Thu suy nghĩ một lúc: "Chúng ta vừa nhập lô trang sức mới, chưa đầy mấy ngày đã bị cướp, ngài nói có kỳ lạ không?"

“Ngươi nghi ngờ có nội gián?”

“Chuyện này… Ta không rõ.”

Hàn Bân hỏi thêm: “Ngươi nghi ngờ nhân viên nào?”

Bồ Diễm Thu liếc nhìn quanh, hạ giọng nói: “Có một nhân viên mới vào làm, không mấy quan tâm công việc, nhất là gần đây, có cảm giác nàng mờ ám giấu gì đó.”

Hàn Bân hỏi tiếp: “Ngươi nói nhân viên nào?”

Bồ Diễm Thu nhếch môi: “Nàng tên Phan Như, đang đứng kia, vốn tối qua nàng trực ca đêm, nhưng trước vụ án nàng đổi ca, ngài nói có kỳ lạ không?”

Lại là Phan Như, đã có hai người phản ánh về nàng.

Chốc lát sau, Triệu Minh gọi Phan Như tới.

Hàn Bân nhìn cô gái trẻ đẹp: “Ngươi tên gì?”

“Ta là Phan Như.”

“Lúc tiệm vàng bị cướp, ngươi ở đâu?”

“Ta ở nhà.”

“Ta nghe nói, tối đó ngươi trực ca đêm, tại sao rời đi?”

“Ồ, ta không phải đột ngột rời đi, là do không khỏe.”

“Không khỏe chỗ nào?”

“Phụ nữ mà, mỗi tháng đều có mấy ngày không khỏe, có thể là kỳ của ta đến, nên về nhà nghỉ ngơi, uống chút đường đỏ.”

“Nhà ngươi ở đâu?”

“Quận Thành Bắc, khu dân cư Văn Vinh, khu nhà 3, phòng 202.”

“Về nhà lúc mấy giờ? Ngoài ngươi, còn ai ở nhà?”

“Ta ở một mình, khoảng 7 giờ tối về nhà.”

“Giờ cụ thể?”

“Ta không nhớ rõ.”

“Gần đây, ngươi có thấy gì bất thường quanh tiệm vàng không?”

“Để ta nhớ…” Phan Như nghĩ, vén tóc bên tai: “Hình như có một người rất khả nghi, trước vụ án đến tiệm vàng hai ba lần.”

“Người đó tên gì?”

“Ta không rõ, gặp hắn một lần trong tiệm, một hai lần ngoài tiệm, nhưng… Nhìn không giống người xấu, ta không nghĩ nhiều.”

“Hắn đến tiệm vàng khi nào?”

“Hình như ba, bốn ngày trước.”

“Ai tiếp hắn?”

“Ta.”

“Hắn có mua trang sức không?”

“Hắn xem mấy món nhưng không mua. Lúc đó hắn đến một mình, nên ta nhớ rất rõ, hầu hết người mua trang sức là cặp đôi hoặc hai ba cô bạn thân cùng đến. Đàn ông một mình đến mua trang sức rất hiếm, dù có thì vào dịp lễ tình nhân.”

“Ngươi nhớ rõ thời gian, nếu hắn là nghi phạm, sẽ giúp ích rất nhiều cho việc phá án.”

“Được.” Phan Như gật đầu.

Hàn Bân nói với Lý Cầm: “Chị Lý, khi nàng nhớ ra, giúp nàng nhận diện người khả nghi.”

“Vâng.”

Hàn Bân lấy xong lời khai của Phan Như, lại tìm Bùi Bằng Phi.

"Bùi tiên sinh, bồi thường bảo hiểm tiệm vàng các ngươi bàn đến đâu rồi?"

"Ôi, ngài đừng nói nữa, nhắc đến là đau lòng, lúc mua bảo hiểm thì nói hay lắm, như con theo sau nịnh nọt, mời mọc, năn nỉ ta mua bảo hiểm công ty họ. Nói chỉ cần tiệm vàng gặp sự cố đều có thể bồi thường, bất kể tai nạn, hỏa hoạn, cướp, trộm đều bồi thường. Giờ thì hay rồi, đến lúc bồi thường thì lại bắt bẻ, làm ta tức chết."

"Nếu theo hợp đồng, công ty bảo hiểm bồi thường bao nhiêu?"

Bùi Bằng Phi cười nhạt: "Chuyện này không dễ nói."

"Hợp đồng không ghi? Hay ngại nói với ta?"

"He he, chuyện này… Bảo hiểm nói là thiệt hại bao nhiêu, bồi thường bấy nhiêu, nhưng thực tế bồi thường bao nhiêu ta không rõ, vừa nãy hai người bảo hiểm còn đòi xem hiện trường, ta thấy họ phiền, không biết ý tứ, cảnh sát đang điều tra, họ ở đó làm gì."

Hàn Bân hỏi tiếp: "Ngươi mua bảo hiểm khi nào?"

"Gần một năm."

"Thời gian cụ thể."

"Hình như tháng 11 năm 2020."

Triệu Minh hừ: "Chưa đầy một năm, thậm chí chưa đầy nửa năm. Ngươi còn khá may mắn, kịp mua bảo hiểm."

"Ôi, ai mà biết được, tiệm của ta đang làm ăn tốt, ai muốn xảy ra chuyện này, ảnh hưởng việc kinh doanh, còn phá hỏng

phong thủy của tiệm. Khi mở lại, ta phải mời thầy trừ tà, rồi thỉnh thần tài, cầu cho tiệm làm ăn phát đạt.”

“Lúc tiệm vàng bị cướp, ngươi ở đâu?”

“Ồ, khi đó ta không ở tiệm.”

“Ta biết ngươi không ở tiệm, ngươi ở đâu?”

“Ta đi uống rượu.”

“Đi đâu uống rượu? Với ai?”

“Ở một quán nhỏ gần nhà chúng ta, chỉ có ta.”

“Vợ ngươi không nói vậy.”

“Ôi, ta nói dối nàng.” Bùi Bằng Phi thở dài: “Càng lớn tuổi, bạn bè càng ít, mỗi người một việc, nên ta thích uống rượu một mình, tự nhậu tự vui.”

Triệu Minh hỏi lại: “Uống rượu một mình không đáng xấu hổ, tại sao không uống ở nhà? Sao nói dối vợ?”

“Đồng chí, ngươi chưa kết hôn, đợi khi kết hôn sẽ hiểu.” Bùi Bằng Phi nhìn Triệu Minh, tự hỏi tự trả lời: “Kết hôn là hai người sống cùng nhau, gặp vợ hiểu ý thì tốt, nàng sẽ cùng ngươi uống. Nhưng đa phần phụ nữ không thích chồng uống rượu, nhất là khi đến tuổi ta, muốn uống rượu tử tế, không có lý do chính đáng thì không được.”

Chương 1420: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Quán ngươi uống rượu tên gì?"

"Nhà Triết Biệt, quán nướng, không lớn nhưng thịt cừu ngon."

"Ngươi tới lúc mấy giờ, rời đi lúc mấy giờ?"

"Cảnh sát Hàn, tiệm ta bị cướp, ngươi hỏi hành tung của ta làm gì?"

"Kiểm tra thường lệ, mỗi người liên quan đều phải hỏi."

"Ồ." Bùi Bằng Phi đáp, nhớ lại: "Khoảng 7 giờ, gần 9 giờ ta về, chưa đến nhà đã nhận được điện thoại của nhân viên, ta gọi xe tới tiệm, thấy tiệm bị phá, ôi… lòng ta đau. Tiệm này ta gây dựng từng chút một, thấy tiệm bị đập phá, ta muốn chết."

"Thời gian trước vụ án, ngươi có phát hiện gì bất thường?"

"Không. Ta phải nói thêm, tiệm vàng của ta đã vào nề nếp, thường có nhân viên trông, vợ ta cũng thường đến, ta không thường đến. Ta đang tính mở thêm kinh doanh, chuẩn bị mở một tiệm nguyên liệu lẩu, ngươi có lẽ đã ăn ở tiệm gọi là Quán Lẩu, ta đang nghiên cứu dự án này, tiền đồ rất tốt, chắc chắn kiếm được tiền."

"Nghe vợ ngươi nói, tiệm các ngươi vừa nhập lô hàng mới."

"Đúng, chúng ta vừa nhập lô trang sức, tốn gần 300 triệu, mẫu mã mới, theo kinh nghiệm của ta, lô hàng này chắc chắn bán chạy, ai ngờ lại xảy ra chuyện."

Hàn Bân nói: “Vừa nhập hàng xảy ra chuyện, ngươi không thấy kỳ lạ sao?”

“Ban đầu ta cũng thấy kỳ lạ, sau đó nghĩ kỹ, kẻ cướp không ngu, trước khi cướp chắc đến thám thính, chọn tiệm nhiều trang sức, đáng giá để cướp, chứng tỏ tiệm của ta vẫn tốt.”

“Ngươi suy nghĩ thoáng.”

“Chuyện đã xảy ra, nghĩ không thoáng cũng không được.”

“Ngươi thấy thế nào về mấy nhân viên của tiệm?”

Bùi Bằng Phi hỏi lại: “Ngươi nói ai?”

“Phan Như.”

“Nàng à, mới vào làm, không có thành tích gì, bình thường ta cũng chú ý, nàng đến đúng giờ, hết giờ về, không có chí tiến thủ.” Bùi Bằng Phi hạ giọng: “Nói thật, nàng chỉ là người làm cho có, nếu cuối tháng này thành tích không tốt, ta sẽ đuổi nàng.

Tiệm ta không phải là nhà từ thiện, không nuôi người ăn không ngồi rồi.”

Bùi Bằng Phi nói: “Thực ra, trong số nhân viên ta thấy Lâm An Kỳ là tốt nhất. Nàng có thành tích tốt nhất, thường đến sớm nhất, rất có trách nhiệm, một thời gian nữa ta định thăng chức cho nàng làm quản lý.”

“Tiệm các ngươi trước đây không có quản lý sao?”

“Tiệm nhỏ, ban đầu ta trông coi, thấy không cần thuê quản lý, phải trả thêm tiền. Sau đó ta không thường ở tiệm, cũng nghĩ thuê quản lý, nhưng vợ ta không đồng ý, nói có nàng trông, không cần tốn tiền.

Nhưng thật ra, vợ ta không phải người làm ăn, tiệm này nàng không trông được, nên ta nghĩ thăng chức cho một người làm quản lý, dù phải trả thêm lương, nhưng chỉ cần doanh thu tăng, số tiền này không là gì."

Hàn Bân không quan tâm đến sắp xếp của tiệm hắn, tiếp tục nói: "Hôm nay tới đây, nghĩ ra manh mối mới, ngươi có thể liên hệ với ta."

"Được, ta có số của ngài."

Chiều 6 giờ, đội 2 cục điều tra hình sự thành phố trở lại văn phòng tạm thời.

Hàn Bân triệu tập đội 2 họp tổng kết vụ án.

Ngoài đội 2, Mã Cảnh Ba cũng được mời dự họp.

Hàn Bân nói chuyện với Mã Cảnh Ba vài câu, nhìn các thành viên khác: "Đã muộn rồi, mọi người báo cáo tiến triển hôm nay."

Vương Tiêu nói: "Ta phụ trách theo dõi hành tung của nghi phạm, chủ yếu theo dõi qua giám sát, sau khi rời tiệm vàng, nghi phạm chạy về phía tây trên đường Định Tây, lần cuối xuất hiện trong giám sát Thiên Võng tại ngã tư Đường Định Tây và Đường Liễu Thanh.

Ta nghi ngờ nghi phạm có thể trốn vào các thôn xung quanh, vì phương tiện của nghi phạm là xe máy, theo dõi gặp khó khăn, cần thêm thời gian."

Hàn Bân nói: "Xe máy nhỏ, khó theo dõi, kiểm tra kỹ càng."

"Vâng."

"Tổ trưởng Chu, ngươi có phát hiện gì mới?"

Chu Gia Húc đáp: “Ta dẫn người quanh tiệm vàng, lấy lời khai nhân viên cửa hàng tiện lợi lần nữa, một nhân viên tên Tôn Minh nhớ ra vài chi tiết mới, hắn nói tối đó nghe thấy tiếng gõ, như từ tiệm vàng phát ra.”

Mã Cảnh Ba hỏi thêm: “Hắn nghe thấy tiếng động lạ, sao không kiểm tra, sao không báo cảnh sát?”

“Hắn nói ta chỉ là nhân viên cửa hàng tiện lợi, không phải nhân viên tiệm vàng, dù tiệm vàng có chuyện, không liên quan đến ta, không có nghĩa vụ mạo hiểm kiểm tra, lỡ bị thương, ông chủ tiệm vàng cũng không quan tâm, không cần làm nhiều.” Chu Gia Húc nhại giọng.

Qua mô tả của Chu Gia Húc, Hàn Bân cảm thấy Tôn Minh thuộc dạng “Ai lo việc nấy, đừng quản người khác.”

Hành vi của hắn không phải là phạm pháp, nhưng là sự dung túng gián tiếp, gây ảnh hưởng xấu cho xã hội, ai mà không gặp chuyện bất ngờ, hôm nay tiệm vàng bị cướp, ngày mai cửa hàng tiện lợi cũng có thể bị cướp, ngươi không giúp người ta, người ta cũng sẽ không giúp ngươi.

Nếu ai cũng làm vậy, chỉ khiến tội phạm càng ngang nhiên.

Chu Gia Húc tiếp tục: “Ngoài ra, Tôn Minh còn khai thêm một tình huống, hắn nói mấy ngày trước khi xảy ra vụ án, thấy một người đàn ông khả nghi thường quanh quẩn gần tiệm vàng, người này còn vào cửa hàng tiện lợi mua đồ, mua xong ngồi bên cửa sổ nhìn về phía tiệm vàng đối diện. Lúc đó hắn không nghĩ nhiều, giờ cảm thấy người này có vấn đề, còn thấy hơi sợ.”

Hàn Bân hỏi: “Có video giám sát người đó không?”

“Có.” Chu Gia Húc đến bên máy chiếu, phát video, trong video có một người đàn ông đội mũ lưỡi trai vào cửa hàng tiện

lợi, chọn một gói mì ăn liền, một cái xúc xích, ngồi bên cửa sổ ăn mì và xúc xích, đối diện cửa hàng tiện lợi là tiệm vàng.

Chương 1421: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Theo nhận diện của nhân viên Tôn Minh, người đội mũ lưỡi trai là người khả nghi.”

Mã Cảnh Ba nhíu mày: “Cũng không thấy rõ mặt, có giám sát nào không đội mũ không?”

Chu Gia Húc lắc đầu: “Giám sát của cửa hàng tiện lợi, người khả nghi luôn đội mũ. Ta đã bảo người thu thập giám sát quanh cửa hàng tiện lợi và tiệm vàng, hy vọng tìm được video rõ mặt hơn.”

Lý Cầm đi đến, cầm ảnh xem kỹ: “Ta xem qua giám sát tiệm vàng, người này rất khả nghi, nhân viên Phan Như thấy hắn hai, ba lần quanh tiệm, còn vào tiệm xem trang sức, nhưng không mua.

Ta có một đoạn video rõ hơn.”

Trong video, một người đội mũ lưỡi trai vào tiệm vàng, nhìn quanh, đi đến quầy kính bên phải, cởi mũ đặt lên quầy kính, bắt đầu xem trang sức dưới quầy, hắn ở lại khoảng mười phút, xem hết trang sức trong mấy quầy, nhưng không mua, rồi đội mũ rời đi.

Mã Cảnh Ba nhìn kỹ video: “Người này rất khả nghi, nhưng hình dáng không giống hai kẻ cướp, có thể là nghi phạm thám thính và canh chừng.”

Hàn Bân hỏi: “Mã đội, theo ấn tượng của ngài, trong hai vụ cướp bảy năm trước có tình huống tương tự không?”

Mã Cảnh Ba nhớ lại một lúc, đáp: "Người này trông trẻ, khoảng 25 tuổi, bảy năm trước chắc chỉ 18, 19 tuổi, ta không nhớ rõ. Nhưng hành vi của người này rất khả nghi, có thể là thành viên mới gia nhập.

Ta đề nghị nhanh chóng theo dõi người này, tìm hiểu rõ ràng."

"Mã đội nói đúng." Hàn Bân đáp, bảo Chu Gia Húc: "Tổ trưởng Chu, ngươi phụ trách theo dõi người khả nghi."

"Vâng."

"Ai có tiến triển điều tra mới không?"

Triệu Minh nói: "Hàn đội, sau khi lấy lời khai Bùi Bằng Phi, ta dẫn người kiểm tra hành tung của hắn lúc xảy ra vụ án, tìm được quán gọi là Nhà Triết Biệt, nhưng theo chủ quán, tối đó không thấy Bùi Bằng Phi."

Giang Dương nói: "Khách quán nhiều, chủ quán có thể quên."

Triệu Minh nói: "Ban đầu ta cũng nghĩ vậy, muốn xem giám sát, nhưng Nhà Triết Biệt không có giám sát. Ta quan sát quanh, phát hiện quán đối diện Nhà Triết Biệt có giám sát, ta điều tra giám sát thấy quay được cảnh xa Nhà Triết Biệt, ta xem video nhiều lần, không thấy Bùi Bằng Phi. Chứng cứ ngoại phạm của hắn có thể là giả."

Hà Anh Sinh hỏi: "Bùi Bằng Phi không phải chủ tiệm vàng sao, hắn là nạn nhân, tại sao phải nói dối, hắn không thể tự cướp tiệm vàng của mình."

Triệu Minh cười: "Chuyện này không chắc."

"Ý ngươi là sao?"

Triệu Minh nói: "Tháng 11 năm ngoái, chủ tiệm vàng Bùi Bằng Phi mua bảo hiểm, nếu tiệm vàng bị cướp, hắn sẽ được

bồi thường. Chúng ta tới hiện trường, gặp nhân viên bảo hiểm, Bùi Bằng Phi luôn theo sau, thái độ nhiệt tình hơn nhiều."

Chu Gia Húc hỏi thêm: "Ngươi nghi ngờ họ lừa bảo hiểm?"

"Ta không có bằng chứng, nhưng nếu không có gì mờ ám, sao phải nói dối chứng cứ ngoại phạm."

"Triệu Minh nói có lý." Hàn Bân quay sang Mã Cảnh Ba: "Mã đội, ngài nghĩ sao?"

"Nếu có khả năng này, đưa về hỏi. Đừng để đến khi điều tra cuối cùng phát hiện là chủ tiệm tự cướp, lúc đó mới ngớ ngẩn."

Hàn Bân gật đầu: "Làm theo ý Mã đội, Triệu Minh, một lát ngươi đưa người về."

"Vâng."

"Lý Cầm, ngươi kiểm tra chứng cứ ngoại phạm của Phan Như."

"Ta biết rồi."

Sau khi tổng kết tình hình đội 2, Hàn Bân nhìn Mã Cảnh Ba: "Mã đội, ngài có tiến triển gì không?"

Mã Cảnh Ba nói: "Chúng ta đã liên hệ được với nhân chứng của hai vụ cướp tiệm vàng bảy năm trước, mời họ đến nhận diện nghi phạm vụ tiệm vàng Cửu Phúc. Video của ba vụ án cũng đang được so sánh, chưa có manh mối giá trị."

Vụ án đã qua bảy năm, nhiều thứ đã thay đổi, điều tra lại rất khó khăn.

"Hai vụ án bảy năm trước khó tìm manh mối mới, giờ chủ yếu là vụ tiệm vàng Cửu Phúc, ngươi càng tìm được nhiều bằng chứng, càng nhiều manh mối để so sánh, hai đội cần kịp

thời liên lạc, chia sẻ thông tin, sớm phá án.” Lúc này, Mã Cảnh Ba hơi buồn, trước đây hắn là người của đội điều tra hình sự thành phố, trong nhóm điều tra chung cũng đóng vai trò chủ đạo, nhưng giờ khác rồi, hắn chuyển đến phân cục Thành Bắc, chỉ hỗ trợ.

“Mã đội nói đúng, đó cũng là mục đích của nhóm điều tra chung.” Hàn Bân thấy Mã Cảnh Ba hơi buồn, dù quan hệ tốt nhưng Mã Cảnh Ba không còn là người của đội điều tra hình sự thành phố, hắn đại diện cho phân cục Thành Bắc, tự nhiên phải tranh công cho phân cục Thành Bắc, nhưng đội điều tra hình sự thành phố đã tham gia vụ án, chắc chắn sẽ đóng vai trò chủ đạo, điều này Hàn Bân sẽ không nhượng bộ.

Cuộc họp kết thúc, mọi người chia nhau hành động.

7 giờ 20 phút.

Phân cục Thành Bắc, phòng thẩm vấn số một.

Bùi Bằng Phi bị đưa vào phòng thẩm vấn, vẫn trong trạng thái ngơ ngác: “Cảnh sát Triệu, ngài nói vụ án có tiến triển, bảo ta đến cảnh sát hỗ trợ điều tra, sao lại đưa ta vào đây?”

Triệu Minh cười: “Chuyện gì, chẳng phải rất yên tĩnh sao.”

“Cảnh sát Triệu, ngài đừng đùa, ta là công dân tuân thủ pháp luật, dù lần đầu đến đây, nhưng cũng thấy trên tivi, đây là phòng thẩm vấn, nơi phạm nhân tới. Tiệm vàng của ta bị cướp, ta là nạn nhân, ngươi đưa ta vào đây không hợp lý.” Bùi Bằng Phi nói xong, chỉ vào ghế bên cạnh.

“Đây là ghế thẩm vấn, ta thấy trên tivi, chết cũng không ngồi, nếu ngồi thì ta thành phạm nhân.”

“Bùi Bằng Phi, có câu thân chính không sợ bóng nghiêng, ngươi chắc nghe rồi. Một người có tội hay không, không liên quan ngồi đâu, quan trọng là làm gì, đã làm gì.”

Chương 1422: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ta có làm gì đâu, ta là nạn nhân, tiệm vàng của ta bị cướp, Cảnh sát Triệu, ngươi không có ý kiến gì với ta chứ. Ta muốn gặp Cảnh sát Hàn, hắn là người phụ trách vụ án, ta muốn nói với hắn."

"Đội trưởng Hàn rất bận, có thể đang thẩm vấn ai đó, ngươi muốn gặp làm gì? Có gì muốn nói."

"Ta có tình hình, ta có chuyện muốn nói với hắn."

"Chuyện gì?"

"Liên quan vụ cướp tiệm vàng."

"Ngươi nói với ta trước, nếu cần thiết, ta sẽ báo với Hàn đội."

"Không, ta muốn nói trực tiếp với Đội trưởng Hàn, báo cáo trực tiếp với hắn."

"Được, ngươi đợi." Nói xong, Triệu Minh rời phòng thẩm vấn, để lại Bùi Bằng Phi một mình.

Triệu Minh ra khỏi phòng thẩm vấn, vào phòng quan sát bên cạnh, bên trong có một người đàn ông, chính là đội trưởng đội 2 Hàn Bân.

"Hàn đội, Bùi Bằng Phi muốn gặp ngài, nói là có tình hình cần báo cáo, nhưng hắn rất lươn lẹo, có thể nói dối."

Hàn Bân cười: "Có dối cũng không sợ, ép ra là được."

Sau đó, Hàn Bân vào phòng thẩm vấn, Bùi Bằng Phi đứng bên tường, cố ý tránh xa ghế thẩm vấn.

Thấy Hàn Bân vào, Bùi Bằng Phi vội bước tới, nắm tay Hàn Bân: "Đội trưởng Hàn, ngươi cuối cùng cũng đến, ngài không đến, ta oan chết."

Triệu Minh không vui, mặt lạnh: "Hừ, ngươi nói rõ, ai oan cho ngươi."

"Cảnh sát Triệu, ngài đưa ta lý do hợp lý, sao lại đưa ta vào phòng thẩm vấn."

Triệu Minh hừ: "Ngươi thật giỏi, giả ngơ, ngươi làm gì tự biết, đừng để ta nói toạc ra, nói cho ngươi biết, còn chống cự, lừa dối cảnh sát, chỉ làm tăng tội danh."

"Ta không dám lừa cảnh sát, không dám."

Nghe hai người nói, Hàn Bân cau mày, đi tới ghế thẩm vấn, chỉ vào ghế đối diện: "Bùi Bằng Phi, ngồi xuống nói."

"Đội trưởng Hàn, ghế này ta không ngồi, ngồi là nói không rõ, ta biết."

"Ngươi có thái độ này là không muốn hợp tác với cảnh sát, định chống cự đến cùng."

"Không, ta không có ý đó… Ôi, ta oan chết, ta không biết sao lại bị bắt."

"Không biết thì ngồi ghế suy nghĩ, nghĩ xong nói. Nếu không muốn ngồi đây, ta cho người đưa ngươi đi tạm giam, bên đó yên tĩnh hơn, có thể giúp ngươi suy nghĩ."

Bùi Bằng Phi sợ: "Không, không, ta không đi."

"Thế thì đừng lằng nhằng, ngồi xuống."

Bùi Bằng Phi nhìn Hàn Bân, rồi nhìn Triệu Minh, biết phản kháng vô ích, đành ngồi lên ghế thẩm vấn, nhưng chỉ ngồi nửa

mông: “Ta ngồi, ta thân chính không sợ bóng nghiêng, ngươi nói đi, bảo ta làm gì?”

Hàn Bân không nhất thiết bắt hắn ngồi ghế thẩm vấn, mà là thái độ của hắn, nếu ngay cả điều này cũng không chịu hợp tác, càng không hợp tác với cảnh sát.

“Đội trưởng Hàn, giờ ngài có thể nói, sao lại bảo ta đến đây?”

“Không phải ta nói, mà là ngươi nghĩ, nghĩ ra, nói rõ, ngươi về nhà. Không nói rõ, vào tạm giam, đơn giản vậy.”

Bùi Bằng Phi gãi đầu: “Ôi, ngươi bảo ta nói gì, ta không hiểu.”

Hàn Bân ngồi trên ghế, bình thản nói: “Bùi Bằng Phi, đừng giở trò nữa, cảnh sát đã điều tra rõ ràng, thành thật thì nhẹ tội, chống cự thì nặng tội.”

“Nhưng… nhưng ta không biết nói gì.”

“Không biết nói gì thì ngồi, chúng ta ngồi với ngươi, đợi một giờ, chuyển sang tạm giam.”

Bùi Bằng Phi thở dài, cúi đầu không nói.

Hàn Bân nói với Triệu Minh: “Giờ là 7 giờ 40, bắt đầu tính giờ.”

“Vâng.”

Triệu Minh lấy điện thoại, mở đồng hồ bấm giờ, đặt lên bàn thẩm vấn, đồng hồ này rất hay, có tiếng kim trôi như đồng hồ cơ, “tích tắc, tích tắc…”

Âm thanh không lớn, nhưng phòng thẩm vấn rất yên tĩnh, không có tiếng ồn, nghe rất rõ.

Trong tai người thường, tiếng kim đồng hồ chỉ là tiếng kim đồng hồ, vì nhỏ nên không chú ý nghe có thể bỏ qua.

Nhưng trong tai Bùi Bằng Phi thì khác, với hắn đó là tiếng quỷ, hắn run rẩy.

Không biết bao lâu sau, Bùi Bằng Phi chịu không nổi: "Đội trưởng Hàn, ta muốn hợp tác điều tra, ta thề, ta sẽ thành thật khai báo, nhưng ta không biết sai ở đâu, ngài có thể nhắc ta không."

"Không biết sai ở đâu thì nghĩ tiếp, còn bốn mươi hai phút, ngươi nghĩ tiếp."

Lát sau, Bùi Bằng Phi không chịu nổi: "Ta nói… Tối đó ta không ở Nhà Triết Biệt uống rượu, ta nói dối cảnh sát."

Triệu Minh hừ: "Ngươi rõ ràng, còn giả vờ, ta suýt tin ngươi, ngươi diễn hay lắm, làm diễn viên chắc chắn đoạt giải, tiếc cho tài năng của ngươi."

"Ta… không muốn lừa các ngươi, ta có nỗi khổ."

Hàn Bân dựa vào ghế: "Nói nỗi khổ của ngươi, chúng ta nghe, hợp lý không phạm pháp, không tổn hại người khác, ta sẽ cho ngươi về."

"Ngài yên tâm, không phạm pháp, chỉ cần ngài không nói với vợ ta."

Triệu Minh khó chịu: "Đừng lòng vòng, nói nhanh."

"Ta… Tối đó ta ở với một người bạn nữ, vợ ta hẹp hòi, ta sợ nàng hiểu lầm, nên không dám nói thật."

"Ngươi và vợ, chúng ta không muốn can thiệp. Nhưng tại sao nói dối cảnh sát."

"Cảnh sát, các ngài hỏi ta, vợ ta ở bên cạnh, luôn ghé sát, ta mà nói thật, nàng nghe thấy, ta không còn đường sống."

"Miệng ngươi cứng lắm, vào cảnh sát rồi sao không nói thật?"

Bùi Bằng Phi thở dài: “Ta sợ quá, không ngờ các ngươi điều tra kỹ vậy. Dù ta là nạn nhân, tiệm vàng của ta bị cướp, các ngươi không điều tra cướp, điều tra ta làm gì?”

Triệu Minh hỏi lại: “Ngươi không mua bảo hiểm, ai biết ngươi có tự cướp tiệm không?”

Nghe vậy, Bùi Bằng Phi ngớ người, rồi đập đầu: “Thì ra các ngươi nghi ngờ chuyện này, ta oan quá, ta mua bảo hiểm không phải để lừa đảo.”

Chương 1423: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Vậy ngươi nói rõ, lúc xảy ra vụ án gặp ai, để chúng ta không nghi ngờ."

Bùi Bằng Phi bất đắc dĩ: "Chuyện đến nước này, không nói không được, nhưng các ngươi phải hứa, không nói với vợ ta, không thì nàng giết ta mất."

"Nói đi."

"Ta gặp… Phan Như."

"Phan Như?" Triệu Minh thấy cái tên quen thuộc.

"Đúng, là Phan Như."

"Ồ, ta nhớ rồi, nhân viên tiệm các ngươi."

"Đúng, là nàng, tối đó ta với nàng ăn tối cùng nhau, ngài nói… chuyện này ta dám nói ra không, vợ ta biết, sẽ xé xác ta."

Hàn Bân phì cười: "Ngươi và Phan Như quan hệ gì?"

"Sao nói nhỉ, vợ ta hơi bướng, ta nói gì nàng cũng cãi, nhất định đè ta một đầu, không hài lòng là cãi, cãi xong không thèm nói chuyện với ta mấy ngày, bạo lực lạnh. Sau… ta muốn tìm người hiểu mình, không nhất thiết làm gì, cùng ăn cơm, xem phim, tâm sự cũng được. Ta với nàng là tri kỷ, đúng, tri kỷ."

"Lúc xảy ra vụ án, các ngươi ở đâu?"

"Khách sạn Vạn Đạt."

"Đến lúc mấy giờ? Rời đi lúc mấy giờ?"

“8 giờ, ta nhận điện thoại của Lâm An Kỳ, biết tiệm có chuyện, liền rời đi.”

Triệu Minh cười: “Ô, tri kỷ, nói dễ nghe, ta suýt tin.”

“Đội trưởng Hàn, ta nói thật, không giấu diếm, không tin ngài điều tra, nhưng đừng nói với vợ ta, không thì nàng làm loạn.”

Triệu Minh hừ: “Giờ mới sợ, trước làm gì?”

“Ta…” Bùi Bằng Phi ngập ngừng, rồi thở dài: “Cảnh sát Triệu, ngươi còn trẻ, đến tuổi ta sẽ hiểu.”

“Ta mong đến tuổi ngươi vẫn không hiểu.”

Bùi Bằng Phi nói: “Ngươi rất hạnh phúc.”

Hàn Bân giơ tay: “Được rồi, đừng nói nhiều, xác nhận chuyện này.”

Triệu Minh lấy điện thoại ra khỏi phòng thẩm vấn.

Hàn Bân luôn quan sát Bùi Bằng Phi khi thẩm vấn, thấy hắn khai về Phan Như không giống nói dối.

Hàn Bân lấy điện thoại, mở ảnh: “Ngươi nhận ra người này không?”

Hàn Bân mở ảnh người khả nghi quanh quẩn tiệm vàng.

Bùi Bằng Phi liếc nhìn, lắc đầu.

Hàn Bân nhắc: “Ngươi muốn bắt kẻ cướp tiệm vàng, nhìn kỹ!”

“Vâng.” Bùi Bằng Phi cố nhìn kỹ hơn: “Đội trưởng Hàn, ta không nhận ra.”

Hàn Bân cất điện thoại.

Bùi Bằng Phi hỏi: “Đội trưởng Hàn, người này làm gì? Liên quan vụ cướp tiệm vàng của ta sao?”

“Vụ án đang điều tra, không thể tiết lộ.”

Bùi Bằng Phi: “…”

“Cạch…” Cửa phòng thẩm vấn mở, Triệu Minh bước vào, hỏi Bùi Bằng Phi: “Các ngươi thuê phòng số mấy?”

“Hình như 808.”

Triệu Minh đến bên Hàn Bân, nói nhỏ: “Phan Như thừa nhận lúc xảy ra vụ án ở cùng Bùi Bằng Phi, phòng khách sạn đúng.”

Hàn Bân gật đầu.

Bùi Bằng Phi đứng dậy: “Đội trưởng Hàn, ta có thể đi không?”

“Tạm thời chưa.” Hàn Bân đáp, bảo Triệu Minh: “Đi Vạn Đạt xem giám sát, xác minh rõ rồi thả.”

Sáng hôm sau.

Phân cục Thành Bắc, văn phòng tạm thời.

Văn phòng nhóm điều tra chung vụ cướp tiệm vàng 403 đặt tại phân cục Thành Bắc, đội điều tra hình sự thành phố có văn phòng tạm thời, văn phòng này độc lập, chỉ dành cho đội 2 của cục điều tra hình sự thành phố, dù phân cục Thành Bắc cũng tham gia nhóm điều tra, nhưng có văn phòng riêng.

Dù là hai bộ phận khác nhau, trước đây không hợp tác, làm việc chung dễ sinh mâu thuẫn, có văn phòng riêng dễ liên lạc.

Sáng, Hàn Bân họp tổng kết vụ án.

Hàn Bân ngáp, tối qua làm việc muộn, không kịp ăn cơm, về nhà rất muộn, không nghỉ ngơi đủ.

Hàn Bân ngáp, hơn nửa người trong phòng cũng ngáp theo.

Hàn Bân uống trà: “Mọi người vất vả rồi, tối nay về sớm, nghỉ ngơi.”

Hàn Bân nói vậy không chỉ là quan tâm, mà là làm việc căng thẳng dài ngày, không có tinh thần, đầu óc không tỉnh táo, sẽ làm chậm tiến độ, ảnh hưởng điều tra.

“Triệu Minh, tình hình xác minh thế nào?”

Triệu Minh đang đấm lưng, nghe Hàn Bân gọi, vội đáp: “Tối qua, ta và Mã Tiêu Húc đến khách sạn Vạn Đạt, chứng minh thư của Phan Như có ghi nhận thuê phòng, xem giám sát trong khách sạn, 8 giờ 5 phút tối, Bùi Bằng Phi và Phan Như vào khách sạn Vạn Đạt, khoảng 9 giờ 10 phút, Bùi Bằng Phi rời đi.

Phan Như ở lại khách sạn qua đêm, sáng hôm sau mới rời đi.

Theo ghi nhận thuê phòng của Phan Như, gần một tháng qua họ thường xuyên đến Vạn Đạt, chứng minh họ là tình nhân.”

Lý Cầm hừ: “Bùi Bằng Phi thật không ra gì, dám quan hệ với nhân viên tiệm, ngay dưới mắt vợ, vợ biết thì tức chết.”

“Nên hắn mới không dám nói thật.” Triệu Minh bĩu môi, dù là đàn ông nhưng hắn cũng không ưa hành vi của Bùi Bằng Phi: “Lão già này nhiều mưu mẹo, hôm đó Hàn đội hỏi hắn nghĩ sao về Phan Như, hắn còn phê bình Phan Như, nói nàng không có chí tiến thủ, không làm việc, nếu tháng này không có thành tích, sẽ đuổi nàng. Tỏ vẻ như không liên quan gì đến nàng, thật không làm diễn viên thì tiếc.”

Vương Tiêu cười: “Vợ Bùi Bằng Phi tức hay không ta không biết, nhưng có vẻ làm ngươi tức rồi.”

“Tất nhiên, chỉ vì lão nói dối, ta đến muộn, còn phải đến khách sạn điều tra, xong đã hơn 11 giờ, mệt không muốn đi

nữa, suýt thuê phòng ngủ luôn.”

Hàn Bân ngắt lời: “Được rồi, biết ngươi vất vả, tối nay cho về sớm.”

Triệu Minh cười: “Cảm ơn Hàn đội.”

Hàn Bân nhìn mọi người: “Có ai có tiến triển mới không?”

Vương Tiêu hắng giọng: “Ta nói nhé, tối qua sau cuộc họp, trời tối nên chúng ta không đi điều tra, mà xem giám sát trong cục. Qua giám sát quanh khu vực phân tích được đường trốn của nghi phạm, chúng ta nghi ngờ nghi phạm chạy xe máy đến Thôn Hoè Lĩnh.

Chương 1424: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ta định dẫn người đến Thôn Hoè Lĩnh điều tra.”

Hàn Bân nhắc: “Điều tra chú ý bí mật, đừng làm nghi phạm chạy.”

“Vâng.”

Người cuối cùng báo cáo là Chu Gia Húc: “Ta dẫn người điều tra người khả nghi quanh quẩn tiệm vàng, theo điều tra đã xác định hắn sống trong khu dân cư. Nhưng tối qua văn phòng quản lý nghỉ làm, không kiểm tra được giám sát khu dân cư, chưa xác định được nghi phạm sống ở khu nhà nào.

Trước cuộc họp, ta đã bảo Trương Thuận Cốc dẫn người đến khu dân cư, chắc sớm tìm ra vị trí nghi phạm.”

“Nói Trương Thuận Cốc, sau khi xác định chỗ nghi phạm, tạm thời không tiếp xúc, nếu nghi phạm có súng tự chế, rất nguy hiểm.”

“Ta biết.”

Hàn Bân nhìn đồng hồ: “Cuộc họp hôm nay đến đây. Vương Tiêu, ngươi tiếp tục theo dõi nghi phạm; người khác đi hỗ trợ Trương Thuận Cốc.”

……

Khu dân cư Thịnh Uyển Thanh.

Khu dân cư này có tổng cộng mười tòa nhà, trong đó tám tòa là nhà ở, còn lại hai tòa là căn hộ.

Các tòa nhà ở đều nằm phía đông, căn hộ nằm phía tây, khi bước vào khu dân cư, dễ dàng nhận thấy phía nhà ở có môi trường tốt hơn, trong khi phía căn hộ lại khá lộn xộn.

Đây là đặc điểm chung của các loại nhà có quyền sở hữu khác nhau, lúc mới chuyển vào có thể không nhận ra, nhưng vài năm sau, sự khác biệt này dần dần hiện rõ.

Thông thường, căn hộ có quyền sở hữu bốn mươi năm, nhiều cư dân, khá chật chội và phức tạp.

Theo giám sát khu dân cư, nghi phạm sống ở tòa nhà căn hộ A, phòng 307.

Trương Thuận Cốc đã kiểm tra hồ sơ chủ sở hữu, chủ nhà là một phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, trong họ hàng gần không có ai giống người đàn ông khả nghi, rất có thể người đàn ông này là người thuê căn hộ.

Người đàn ông khả nghi này có thể là nghi phạm tội phạm, thậm chí có thể mang theo vũ khí, khi bắt giữ cần hết sức cẩn thận.

Hàn Bân đến khu dân cư, kết hợp với tình hình thực tế, thảo luận với các đồng đội về vài phương án phá cửa, cuối cùng chọn một phương án an toàn nhất và ít gây nghi ngờ nhất.

…

Tòa nhà A, phòng 307.

Một người đàn ông đang nằm trên giường ngủ, thỉnh thoảng trở mình, có vẻ đang ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê, sắp tỉnh giấc.

“Đạp đạp…” Tiếng bước chân đều đặn vang lên trên trần nhà.

“Khốn kiếp.” Người đàn ông trùm kín đầu bằng chăn, hắn rất quen với âm thanh này, đó là tiếng giày cao gót gõ lên sàn nhà.

Hắn luôn không hiểu, về nhà rồi sao không thay giày, cứ phải mang giày cao gót đi lại trong nhà, thấy sướng lắm sao?

“Đạp đạp…”

Tiếng giày cao gót tiếp tục vang lên, càng ngày càng gấp rút, khiến người đàn ông càng thêm bực tức.

“Đúng là lũ người trên lầu thật là không biết xấu hổ, có thể nào giữ ý tứ chút không?”

“Đạp đạp…” Tiếng bước chân vẫn tiếp tục.

“Á…” Người đàn ông hét lên, lại trùm kín đầu, hắn thề khi hết hạn thuê, hắn sẽ không bao giờ thuê căn hộ nữa, nhất định phải thuê một căn nhà ở chính quy.

Thật là loạn lạc.

“Không thể chịu đựng được nữa.” Người đàn ông ném chăn sang một bên, nhảy ra khỏi giường, không mặc áo, trần truồng ra khỏi cửa.

Hắn muốn dạy dỗ người phụ nữ trên lầu, để nàng nhớ kỹ, nếu không sau này biết đến khi nào mới dừng lại.

May mà hắn chưa bị cơn giận làm mờ lý trí, khi ra khỏi cửa vẫn mang theo chìa khóa, sau khi ra khỏi cửa, hắn chuyển hướng đến cầu thang, chuẩn bị leo lên, nhanh hơn đi thang máy, thuận tiện hơn.

Tuy nhiên, khi vừa bước vào cầu thang, mấy người bên cạnh lao ra, gần như cùng lúc lao vào hắn, mắt hắn tối sầm lại, bị đè xuống đất, giữ chặt không thể động đậy.

“Cảnh sát, không được động đậy!”

Tiếng hét này suýt nữa làm hắn sợ tè ra quần.

Hắn bị giữ chặt trên sàn lạnh, mặt áp sát đất, cảm giác khó chịu không thể tả.

"Bốp!" Đầu hắn bị đập một cái, kèm theo tiếng hét.

"Ngồi yên."

"Hiểu lầm, hiểu lầm, ta là người tốt, đừng động tay."

"Kách kách." Hai tiếng kêu trong trẻo, cổ tay hắn lạnh đi, biết mình gặp rắc rối, "Các ngươi thả ta ra, vì sao bắt ta?"

"Á." Đầu hắn đau đớn, bị kéo tóc đứng dậy.

Hàn Bân bước tới, nhìn hắn một lượt, "Ngươi tên gì?"

"Các ngươi là cảnh sát thật sao? Vì sao bắt ta?"

Triệu Minh xuất trình thẻ cảnh sát, "Đừng nói nhảm, hỏi gì trả lời đó."

Thấy thẻ cảnh sát, hắn lập tức ỉu xìu, "Ta tên Mục Thần Cương."

"Ngươi ăn mặc thế này định đi đâu?"

"Ta… Ta đang ngủ, trên lầu có người mang giày cao gót đi lại, căn hộ này cách âm không tốt, tiếng ồn rất lớn. Ta định lên lầu nhắc nhở họ đừng làm ồn."

"Không cần lên lầu nữa, không liên quan đến họ, đó là cảnh sát cố tình tạo ra tiếng ồn, để ngươi tự mở cửa." Hàn Bân nhìn vào nhà, "Trong nhà có ai không?"

"Chỉ có ta."

Hàn Bân đã xem qua giám sát, gần đây chỉ thấy hắn ra vào một mình, nhưng để chắc chắn, dọa dẫm, "Còn dám nói dối, cảnh sát đã theo dõi ngươi, ít nhất trong nhà còn có một đồng bọn."

“Cảnh sát, ngài nhầm rồi, thật sự chỉ có ta, ta chưa bao giờ phạm pháp, sao các ngài lại bắt ta?”

Chu Gia Húc cảnh cáo, “Ta nói ngươi biết, nếu trong nhà có người, cảnh sát bị tấn công, ngươi gặp rắc rối lớn, cũng phải chịu trách nhiệm. Lúc đó không có kết quả tốt cho ngươi đâu.”

Mục Thần Cương giơ tay phải theo phản xạ, nhưng nhận ra bị còng, “Ta thề, thật sự chỉ có ta.”

Chương 1425: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân ra lệnh nhỏ, "Tổ trưởng Chu, ngươi dẫn người khám xét."

"Vâng." Chu Gia Húc gọi vài người, kiểm tra súng, mang đầy đủ vũ khí lao vào nhà.

Thấy cảnh này, mặt Mục Thần Cương tái xanh, miệng lắp bắp, "Trời ơi, có chuyện gì vậy, ta đã gây ra tội gì vậy."

"An toàn!"

"An toàn."

"An toàn."

Căn hộ không lớn, nhanh chóng được khám xét xong.

Hàn Bân thở phào nhẹ nhõm, nhấc cằm, "Mục Thần Cương, vào trong nói chuyện, ngươi ở ngoài trần truồng, không lạnh thì không nói, chúng ta nhìn cũng ngại."

Triệu Minh cười, "Đúng thế, dạy hư trẻ con thì sao?"

Mục Thần Cương đã bị còng, không dám trái lệnh, ngoan ngoãn vào trong, "Cảnh sát, các ngươi bắt ta vì sao, ta oan quá, ta là người lương thiện, chưa từng gặp cảnh này."

Hàn Bân đi vòng quanh căn hộ, quan sát kỹ, đây là căn hộ loft điển hình, có hai tầng, dưới là phòng khách lớn, trên là một gác nhỏ làm phòng ngủ, nhưng gác thấp, chỉ có thể ngồi, không thể đứng lên.

“Oan ức, cảnh sát chúng ta không rảnh rỗi đi bắt oan ngươi. Ngươi hỏi lòng, thật sự không làm điều gì sai trái?”

“Ta thề, thật sự không, ta là công dân lương thiện.”

Hàn Bân ngồi trên sofa, nhìn thẳng vào hắn, “Vậy ta hỏi ngươi, sáng ngày 1 tháng 4 ngươi ở đâu? Chiều ngày 3 tháng 4 ngươi ở đâu?”

“Ta… Ta ở khu Đường Định Tây.”

“Đường Định Tây dài mười mấy km, đầu phía đông cũng tính Đường Định Tây, đầu phía tây cũng tính Đường Định Tây, nói rõ vị trí.”

“Gần giao lộ Đường Định Tây và Phố Vệ Minh.”

“Đến đó làm gì?”

“Cũng không có gì, chỉ đi chơi.”

“Chơi? Chơi thế nào, đi đâu chơi?”

“Chỉ dạo quanh đó, khu đó đông vui, ta thích không khí đó, chỉ đơn thuần thích dạo chơi.”

“Ngươi nhàn rỗi thật, theo ta biết, ngày 1 tháng 4 hầu hết công ty không nghỉ, ngươi làm nghề gì?”

“Ta… hiện tại đang chờ việc.”

“Chờ việc bao lâu rồi, công việc trước là gì?”

Mục Thần Cương đảo mắt, “Thật ra ta là người làm nghề tự do.”

“Nghề tự do cũng phải có việc, ngươi làm gì?”

“Ta…” Mục Thần Cương cúi đầu, lắp bắp.

“Ngươi không phải làm việc phạm pháp chứ.”

“Không không, ta không làm gì phạm pháp.”

“Nếu không phạm pháp, sao phải giấu?”

“Ta… ta là thám tử tư.”

“Thám tử?” Hàn Bân cau mày, “Vậy ngươi ở Đường Định Tây và Phố Vệ Minh cũng là làm công việc thám tử?”

“Xem như thế.”

“Xem như thế là sao. Nói rõ, ai thuê ngươi, bảo ngươi theo dõi ai?”

“Ta được người thuê, bảo ta theo dõi Bùi Bằng Phi.”

“Ai bảo ngươi theo dõi Bùi Bằng Phi.”

“Ta không biết, người ta trả tiền, ta làm thôi. Họ trả tiền, bảo ta theo dõi Bùi Bằng Phi, ta đi điều tra người ta, thế là gì?”

“Chủ thuê bảo ngươi theo dõi Bùi Bằng Phi điều gì?”

“Hắn chỉ bảo ta theo dõi, Bùi Bằng Phi làm gì, thường tiếp xúc với ai, nhất là phụ nữ.”

“Rồi sao? Ngươi phát hiện gì?”

“Ban đầu không có gì, Bùi Bằng Phi hoặc đến tiệm vàng, hoặc khảo sát cửa hàng. Nhưng theo vài ngày, ta phát hiện vấn đề, Bùi Bằng Phi và một nữ nhân viên tiệm vàng qua lại mật thiết, để hiểu rõ người phụ nữ đó, ta đến tiệm vàng. Cô ta họ Phan, trẻ đẹp, da trắng, loại người đàn ông thích, ta chú ý, báo lại chủ thuê.” Mục Thần Cương nghĩ một lúc, tiếp tục,

“Ban đầu, chủ thuê có vẻ kích động, hỏi kỹ, bảo ta chụp nhiều ảnh. Nhưng ngày 5 tháng 4, ta gọi lại, nàng đột nhiên bảo không cần theo dõi nữa, trả nốt tiền, ta không đến nữa.”

“Ngươi sao chứng minh mình là thám tử, liên lạc với chủ thuê thế nào?”

Mục Thần Cương chỉ lên đỉnh tủ, "Ta giấu điện thoại và laptop trên đỉnh tủ, dùng lưu trữ ảnh. Trong đó có ảnh Bùi Bằng Phi và cô gái kia."

"Còn liên lạc với chủ thuê, chúng ta thường nhắn tin qua WeChat, tên WeChat của nàng là 'Gió trong năm tháng'. Cảnh sát, ta nói thật, ta không làm gì xấu, nói thật, sao các ngươi bắt ta, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Triệu Minh lấy điện thoại và laptop từ đỉnh tủ, Hàn Bân mở ra, quả nhiên thấy nhiều ảnh Bùi Bằng Phi và Phan Như, hai người nắm tay, khoác tay như cặp tình nhân.

"Ngươi có thể liên lạc với chủ thuê không?"

Mục Thần Cương nói, "Nàng trả nốt tiền, ta không biết nàng có trả lời không."

"Liên lạc đi."

"Vâng." Mục Thần Cương nhìn Hàn Bân, "Điện thoại của ta trên sofa."

Hàn Bân cảnh cáo, "Điện thoại cho ngươi, nhưng ngươi nói dối…"

Mục Thần Cương thề thốt, "Ngài yên tâm, ta không dám, ngài bảo gì ta nói đó."

Hàn Bân trầm tư, nói nhỏ vài câu với Mục Thần Cương, sau đó bảo hắn gọi video với chủ thuê.

Chuông reo một lúc, chủ thuê trả lời, nhưng chuyển video thành cuộc gọi âm thanh, không thấy mặt, chỉ nghe giọng, "Ta đã nói kết thúc rồi mà? Trả tiền nốt rồi, sao lại gọi ta."

"Chủ thuê, ta phát hiện tin mới về Bùi Bằng Phi, ngài có quan tâm?"

“Không quan tâm, ta nói lại lần nữa, thám tử kết thúc. Dù ngươi phát hiện gì, ta không trả tiền nữa.”

“Đừng vội, ta có tin lớn về Bùi Bằng Phi, ngài muốn nghe không.”

“Tin gì? Không phải hắn và Phan Như quấn quýt nhau sao.”

“Không, chuyện này quan trọng hơn nhiều.”

“Chuyện gì? Nói nghe.”

“Tiệm vàng Bùi Bằng Phi bị cướp, mất hàng chục vạn.”

“Ồ, chuyện này cần ngươi nói, ta biết… Được rồi, ngươi yên tĩnh đi, hợp đồng của chúng ta kết thúc, ta không cần thám tử nữa, ngươi tìm người khác.” Nói xong, đối phương cúp máy.

Giọng người phụ nữ, giọng địa phương Cầm Đảo, có vẻ cố ý nói nhỏ để không ai nghe thấy.

Chương 1426: Tiêu Đề 《Ẩn》

Chu Gia Húc nói, "Người trả lời là phụ nữ, có phải vợ Bùi Bằng Phi không?"

Trương Thuận Cốc cười, "Ta nghĩ có thể lắm."

Triệu Minh nói, "Ta gặp vợ Bùi Bằng Phi, giọng không giống, nhưng thấy quen, như nghe ở đâu rồi, lạ thật."

Hàn Bân cũng có cảm giác tương tự, sau một lúc, nhớ ra một người, "Lâm An Kỳ."

Mục Thần Cương nở nụ cười nịnh bợ, "Cảnh sát, ta nói hết rồi, ta là thám tử tư, hiểu lầm giải quyết rồi, có phải thả ta?"

Triệu Minh hừ, "Ngươi nghĩ hay thật, ai biết đây có phải đồng bọn của ngươi diễn trò không, trước khi rõ ràng, ngươi không đi đâu."

"Cảnh sát, chuyện gì xảy ra? Nghiêm trọng vậy?"

Hàn Bân liếc hắn, "Tiệm Vàng Cửu Phúc bị cướp."

"Gì! Bị cướp, khi nào?"

"Khoảng chín giờ tối 3 tháng 4."

"Trời ơi, bảo sao chủ thuê bảo ta không đi, hóa ra xảy ra chuyện. Cảnh sát, chuyện này không liên quan ta, ta là thám tử tư, không cướp bóc."

Triệu Minh nói, "Ngươi đừng vội chối, ai bảo ngươi dính vào."

“Ta oan quá, ta bị thuê theo dõi Bùi Bằng Phi, chỉ chụp hắn và cô gái kia, ta không báo cáo tình hình tiệm vàng, vụ cướp không liên quan ta.”

Hàn Bân hỏi, “Dù cướp tiệm vàng không liên quan ngươi, ngươi theo dõi, không thấy ai khả nghi?”

“Chuyện này…” Mục Thần Cương đảo mắt, suy nghĩ một lúc, “Ngài nói mới nhớ, có một người khả nghi. Ngày 1 tháng 4, ta thấy một người lảng vảng quanh tiệm vàng, vì ta cũng theo dõi tiệm vàng, nên chú ý hắn. Tò mò, ta theo dõi, đến Thôn Nam Khê.”

Hàn Bân hỏi, “Người đó thế nào, dùng phương tiện gì?”

“Mặt mũi ta không rõ, vì hắn đội mũ, đeo khẩu trang, phương tiện là xe máy, khá xa tiệm vàng, hắn đi bộ đến đó.”

“Xe máy thế nào, ngươi mô tả.”

“Xe máy cũ màu đỏ, trông nặng nề, hình như hiệu Jiangling, không rõ kiểu gì. Ta hiểu rõ ô tô, xe máy không rành.”

“Ngươi chắc người đó trốn ở Thôn Nam Khê?”

“Không dám chắc, vì ta chỉ theo đến Thôn Nam Khê, không vào trong.”

Hàn Bân nói, “Ngươi theo đến đó, sao không tìm hiểu hắn ở đâu? Nói không xuôi.”

Mục Thần Cương cười gượng, “Ngài nói đúng, ta làm thám tử, tò mò, không thì không làm nghề này. Khi đó ta định tiếp tục theo dõi, nhưng báo cáo chủ thuê, nàng không quan tâm. Thế thì ta theo làm gì.”

“Ngươi báo cáo thế nào, nàng đáp ra sao?”

“Ta nói phát hiện người khả nghi, lảng vảng quanh tiệm vàng, ta đang theo dõi xem hắn ở đâu? Chủ thuê hỏi nam hay nữ, ta nói nam. Chủ thuê hỏi người đó có tiếp xúc Bùi Bằng Phi không. Ta nói không, nàng bảo đừng theo nữa. Chỉ bảo ta theo dõi Bùi Bằng Phi, xem hắn tiếp xúc ai, làm gì, còn lại không cần quan tâm.” Mục Thần Cương thở dài, “Nghe vậy ta nản, chủ thuê không quan tâm, ta theo làm gì?”

Hàn Bân trầm tư, “Mục Thần Cương, chủ thuê ngươi là ai?”

“Cảnh sát, ta không biết.”

“Ngươi làm thám tử, nhạy bén, có khả năng phân tích, ngươi tiếp xúc chủ thuê, biết yêu cầu của họ, giúp ta phân tích thân phận chủ thuê và mục đích của họ.”

Mục Thần Cương liếm môi, “Cảnh sát, ngài đoán đúng, ta từ nhỏ thích xem phim trinh thám, như Sherlock Holmes, thám tử Poirot, Conan, Địch Nhân Kiệt, rất thích, vì thế làm thám tử, ta tự tin khả năng phân tích của mình. Ta có thể giúp ngài phân tích, nhưng nói trước, ta không có bằng chứng, chỉ là phỏng đoán, không chịu trách nhiệm.”

“Không sao, ngươi nói đi.”

“Thông qua cuộc nói chuyện của ta với người thuê, cùng những yêu cầu và phản hồi của nàng về việc điều tra, ta cảm thấy nàng có khả năng rất lớn là vợ của người thuê. Mục đích thuê ta điều tra có thể là để bắt quả tang, vì mỗi khi ta nhắc đến Bùi Bằng Phi và việc hắn ở cùng phụ nữ, giọng của nàng trở nên hơi kích động và còn yêu cầu ta chụp ảnh. Thật giống như cảnh trong phim chính thất đấu với kẻ thứ ba.” Mục Thần Cương sờ sờ mũi, tiếp tục nói, “Ta cũng đã thử thăm dò, người thuê khá hiểu rõ về tình hình của tiệm vàng, và không có ác ý rõ ràng với đối tượng điều tra là Bùi Bằng Phi.”

Phân tích của Mục Thần Cương có lý, nhưng Hàn Bân đã gặp vợ của Bùi Bằng Phi là Bồ Diễm Thu, giọng của nàng khác với giọng của người phụ nữ trong cuộc điện thoại, ngược lại, giống giọng của nhân viên nữ ở tiệm vàng là Lâm An Kỳ hơn.

Giả sử Lâm An Kỳ thật sự là người thuê đứng sau, và phân tích của Mục Thần Cương cũng không sai, Lâm An Kỳ và Bùi Bằng Phi có quan hệ tình cảm, thì Phan Như không phải là người thứ ba mà là người thứ tư.

Nếu thực sự là trường hợp này, Bùi Bằng Phi thật sự là một kẻ gan to, dưới mắt vợ mình mà còn dám qua lại với nhân viên nữ, và không chỉ một mà là hai người.

Hàn Bân thay đổi chủ đề, hỏi, "Ngươi có chụp được ảnh của người đàn ông khả nghi đi xe máy không?"

"Có, nhưng độ rõ nét không cao vì ta không dám tiếp cận."

"Nó ở đâu?"

"Nó nằm trong máy tính, trong thư mục ngày 1 tháng 4."

"Ngươi đã theo dõi người đàn ông khả nghi vào khoảng thời gian nào?"

"Tầm ba giờ chiều."

Hàn Bân ghi chép lại, đây cũng là một manh mối rất quan trọng, biết đâu có thể lần ra kẻ tình nghi.

"Hàn đội, ta tìm thấy ảnh rồi." Triệu Minh gọi.

Hàn Bân nhướng mày, "Để hắn xác nhận."

"Ngươi xem thử, những bức ảnh này có phải là người đàn ông khả nghi đang rình mò tiệm vàng không."

Mục Thần Cương liếc mắt một cái, "Đúng đúng, chính là hắn, ảnh chụp từ vài ngày trước, ta nhớ rất rõ."

Hàn Bân cầm lấy máy tính, xem xét kỹ lưỡng, bởi vì Mục Thần Cương chỉ chụp ảnh, hắn không thể dựa vào dáng đi để phán đoán, nhưng từ thân hình, rất giống kẻ tình nghi cầm búa tấn công người.

Chương 1427: Tiêu Đề 《Ẩn》

Điều quan trọng hơn là chiếc xe máy người đàn ông khả nghi điều khiển trùng khớp hoàn toàn với chiếc xe máy kẻ tình nghi đã dùng để tẩu thoát.

Hàn Bân lại hỏi thêm vài chi tiết, sau khi hiểu rõ tình hình, hắn đi ra một bên gọi điện cho Vương Tiêu.

Khi điện thoại kết nối, từ đầu dây bên kia vang lên giọng Vương Tiêu, "Hàn đội."

"Các ngươi đang ở đâu?"

"Chúng ta đang ở thôn Hoè Lĩnh điều tra, vì sợ đánh động kẻ tình nghi nên không dám điều tra quy mô lớn, tiến độ khá chậm."

"Ta vừa nhận được một manh mối, có người nói ngày 1 tháng 4 thấy một người đàn ông khả nghi bên ngoài tiệm vàng, rất có thể là một trong những kẻ tình nghi, lái xe máy chạy đến gần thôn Nam Khê."

"Thôn Nam Khê." Vương Tiêu lẩm bẩm một câu, một lát sau trả lời, "Không đúng, thôn này cách thôn Hoè Lĩnh khá xa, ít nhất là mười mấy dặm."

Hàn Bân nói, "Cáo lửa có ba hang, chỉ cần có manh mối, chúng ta phải điều tra."

Vương Tiêu suy nghĩ một lúc, "Ngài nói đúng, cũng có thể sau khi phạm tội, kẻ tình nghi cố tình chọn một tuyến đường giả để đánh lạc hướng cảnh sát."

Hàn Bân nói, “Hai manh mối này đều không thể bỏ qua, vậy ngươi tiếp tục dẫn người điều tra ở thôn Hoè Lĩnh, ta sẽ để Tổ Trưởng Chu đi điều tra ở thôn Nam Khê.”

“Được thôi.”

Sắp xếp xong nhiệm vụ, Hàn Bân dẫn người đến nhà Lâm An Kỳ.

Ngay từ khi ghi chép, cảnh sát đã hỏi địa chỉ của những người liên quan đến vụ án.

Khu dân cư nơi Lâm An Kỳ sống cũng nằm trên đường Định Tây, cách Tiệm Vàng Cửu Phúc không xa, đi bộ khoảng mười mấy phút là tới.

Vì nghi phạm vụ cướp này có súng nên trong quá trình điều tra phải rất cẩn thận, Hàn Bân không muốn thấy đồng đội của mình bị thương bởi súng tự chế.

Hàn Bân đầu tiên đến khu dân cư nơi Lâm An Kỳ ở để tìm hiểu tình hình, biết được nhà Lâm An Kỳ nợ tiền nước, hôm qua đã thông báo, nhưng hôm nay vẫn chưa đến trả, nếu ngày mai không trả, sẽ bị cắt nước.

Nhận được manh mối này, Hàn Bân nhanh chóng xác định kế hoạch bắt giữ.

…

Hoàng Khiết Khiết mặc đồng phục nhân viên quản lý khu dân cư, đi đến cửa nhà 2103.

“Cốc cốc…”

“Ai đấy?” Từ trong nhà vang lên giọng nói của một người phụ nữ.

“Nhân viên quản lý khu dân cư.”

“Ngươi có chuyện gì?”

“Ngươi nợ tiền nước, hôm qua đã thông báo, nếu không trả sẽ bị cắt nước.”

Lâm An Kỳ phàn nàn, “Ngươi quản lý khu dân cư chỉ tích cực khi thu tiền.”

“Rầm…” Lâm An Kỳ mở cửa, “Ta nợ bao nhiêu, chuyển khoản cho ngươi qua WeChat.”

Nói thì chậm, nhưng khi đó nhanh, một cảnh sát lao tới, đè Lâm An Kỳ xuống đất.

Ngay sau đó, vài cảnh sát nhanh chóng xông vào nhà.

Lâm An Kỳ chưa kịp phản ứng, đã bị người ta đè xuống đất, miệng cũng bị bịt lại, sợ đến mức mặt trắng bệch.

Hàn Bân dẫn người có vũ trang xông vào phòng, đây là một căn hộ một phòng ngủ, nhanh chóng kiểm tra xong, không phát hiện ai khác.

Hàn Bân thở phào nhẹ nhõm, cất súng vào, “Lâm An Kỳ, còn nhận ra ta không?”

Lâm An Kỳ lúc này cũng đã phản ứng, nhìn quanh thấy người quen thuộc, “Hàn… Đội trưởng Hàn, các ngươi là cảnh sát.”

“Lâm An Kỳ, ngươi đã phạm tội?”

“Cái gì… cái gì phạm tội?”

“Ngươi đừng giả vờ nữa, chúng ta biết hết mọi chuyện ngươi đã làm, nếu không cũng không đến bắt ngươi rầm rộ như thế này. Tốt nhất ngươi nên tự thú, còn có thể tranh thủ được khoan hồng.”

Lâm An Kỳ tuy đã được người ta đỡ dậy, nhưng hai chân run rẩy, đứng không vững, được đỡ đến ngồi trên ghế bên cạnh, “Ta không làm gì cả, các ngươi đừng vu oan cho ta.”

“Ngươi dùng WeChat với tên gì?”

“Gió… Gió thổi qua năm tháng, sao vậy?”

“Có phải ngươi đã thuê một thám tử tư để điều tra Bùi Bằng Phi?”

Lâm An Kỳ có chút bất đắc dĩ, lại như thở phào nhẹ nhõm, “Cuối cùng cũng bị các ngươi phát hiện, ta làm sao biết được lại trùng hợp như vậy, nhưng chuyện này không liên quan gì đến vụ cướp tiệm vàng cả. Hơn nữa, ta làm việc ở tiệm vàng, không ai hiểu rõ tiệm vàng hơn ta, tại sao ta phải thuê thám tử tư điều tra.”

“Danh tính thám tử tư là do hắn tự nói, không chắc đã là thật.” Hàn Bân nhìn chằm chằm vào biểu cảm của Lâm An Kỳ, “Cũng có thể, hai người là đồng bọn, ngươi làm nội ứng, hắn liên lạc với người cướp. Hắn rình mò xung quanh tiệm vàng thực chất là để tìm cơ hội thích hợp nhất để cướp, thám tử tư chỉ là cái cớ của hắn khi bị bắt.”

Lâm An Kỳ mặt biến sắc, “Đội trưởng Hàn, ngài không thể vu oan cho người tốt, ta làm sao có thể là nội ứng, Bùi Bằng Phi đã hứa giao tiệm vàng cho ta quản lý, ta sau này kiếm được nhiều tiền, cần gì phải liều mạng làm chuyện này. Hơn nữa, người đó thực sự là thám tử tư mà ta thuê, mục đích là để điều tra Bùi Bằng Phi.”

“Ngươi tại sao lại muốn điều tra hắn?”

“Ta…” Lâm An Kỳ cắn răng, “Ta nói thật với ngài, ta là tình nhân của Bùi Bằng Phi, ta làm việc ở Tiệm Vàng Cửu Phúc chưa lâu thì chúng ta đã có quan hệ, không phải ta dụ dỗ hắn, mà là hắn chủ động quấy rầy ta, còn nói thích ta vì ta hơi mập, ôm thoải mái.”

Nói đến đây, Lâm An Kỳ bắt đầu khóc, “Đàn ông đều là những kẻ lừa đảo, ban đầu hắn đối tốt với ta, mua đồ, thuê

nhà. Nhưng sau này thì thay đổi, đặc biệt là hai tháng gần đây, ta cảm thấy hắn lạnh nhạt với ta, không chủ động hẹn hò nữa, ta cảm thấy không đúng, nghi ngờ hắn có chuyện gì đó nên mới thuê thám tử tư.

Chương 1428: Tiêu Đề 《Ẩn》

Quả nhiên, tên đàn ông xấu xa này sau lưng ta lại qua lại với Phan Như, con hồ ly tinh đó cũng không phải người tốt, ta đã chăm sóc nàng như thế, dạy nàng cách làm việc, đón khách, nhưng nàng lại cướp bạn trai của ta, ngươi nói có vô liêm sỉ không."

Hàn Bân hỏi, "Bồ Diễm Thu có biết ngươi và Bùi Bằng Phi có quan hệ không?"

Khóe miệng Lâm An Kỳ co giật, giọng nhỏ dần, "Không… không biết."

"Ta có thể xem điện thoại của ngươi không?"

"Được, ngài xem đi."

Hàn Bân cầm lấy điện thoại của Lâm An Kỳ, xem lại lịch sử trò chuyện trên WeChat, xác nhận nàng thực sự là người dùng tên Gió thổi qua năm tháng.

Dù đã điều tra đến đây, nghi ngờ đối với Mục Thần Cương và Lâm An Kỳ đã giảm đi rất nhiều, nhưng Hàn Bân vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng.

Nửa giờ sau, Hàn Bân đưa người trở lại sở cảnh sát.

Sau khi nghỉ ngơi mười phút, Hàn Bân thẩm vấn lại Bùi Bằng Phi.

Bùi Bằng Phi vừa thấy Hàn Bân liền kích động, "Đội trưởng Hàn, tình hình của ta đã rõ ràng, ta có thể ra ngoài không?"

Hàn Bân không trả lời mà hỏi, "Ngoài vợ ngươi ra, ngươi còn mấy người phụ nữ nữa?"

"Một thôi, chỉ có Phan Như."

"Cho ngươi thêm một cơ hội, còn mấy người phụ nữ nữa?"

"Ta…" Bùi Bằng Phi không dám nhìn thẳng Hàn Bân, cúi đầu nói, "Ta có hai."

"Người kia là ai?"

"Chính là người báo án, Lâm An Kỳ."

Triệu Minh quát, "Bùi Bằng Phi, ngươi thật giỏi, chỉ vì chuyện bẩn thỉu của ngươi mà lãng phí bao nhiêu công sức và thời gian của chúng ta, nếu vụ án này không phá được, đều do ngươi."

Bùi Bằng Phi ngơ ngác, "Đội trưởng Hàn, rốt cuộc là chuyện gì? Lâm An Kỳ có chuyện gì?"

"Lâm An Kỳ thuê thám tử tư điều tra ngươi, chúng ta tưởng thám tử tư là kẻ tình nghi, hôm nay đã bận rộn vì chuyện này. Ngươi… đã khiến chúng ta lạc hướng."

"Ta bị oan, ta mới là nạn nhân."

Triệu Minh mắng, "Ngươi oan cái gì, hay nói với vợ ngươi, để nàng xem ngươi oan không."

Bùi Bằng Phi lập tức xìu xuống, nếu vợ hắn biết chuyện này, mức độ nghiêm trọng không thua gì tiệm vàng bị cướp.

Hàn Bân xoa trán, sau một vòng điều tra, lời khai của ba người đã kết nối, có thể tạm thời loại bỏ nghi ngờ đối với Mục Thần Cương và Lâm An Kỳ.

Giờ chỉ còn chờ Chu Gia Húc và Vương Tiêu có tìm được manh mối mới hay không…

Thành phố Cầm Đảo, thôn Hoè Lĩnh.

Theo giám sát, sau khi cướp tiệm vàng, kẻ tình nghi trốn thoát đến thôn Hoè Lĩnh, sau đó không xuất hiện nữa.

Vương Tiêu luôn dẫn người tìm kiếm tung tích xe máy khả nghi trong thôn Hoè Lĩnh.

Để tránh đánh động, Vương Tiêu điều tra rất kín đáo, đều chia người thành từng nhóm hai người, vào từng nhà để điều tra.

Dù tìm được một số gia đình có xe máy, nhưng kiểu dáng, mẫu mã, nhãn hiệu đều không khớp, hiệu quả điều tra không cao.

Vương Tiêu thay đổi cách điều tra, mở rộng phạm vi, thay đổi hướng điều tra, từ điều tra từng nhà chuyển sang điều tra tại các cửa hàng liên quan đến xe máy như trạm xăng, cửa hàng sửa xe máy, v.v.

Vì phạm vi tìm kiếm lớn, nhân lực của đội hai không đủ, phải nhờ đến sự hỗ trợ của đồn công an địa phương, hai người một nhóm.

Mỗi nhóm điều tra gồm một thành viên đội cảnh sát hình sự và một cảnh sát địa phương, thành viên đội cảnh sát hình sự hiểu rõ vụ án hơn, cảnh sát địa phương quen thuộc tình hình địa phương, hợp tác có thể bổ sung lẫn nhau.

Giang Dương cùng một nữ cảnh sát, hai mươi tuổi, trẻ hơn Giang Dương một chút.

Nữ cảnh sát tên là Tưởng Văn Văn, tóc buộc đuôi ngựa, gương mặt thanh tú, dáng người cao gầy, rất năng động, "Đồng chí Giang, các ngươi đội cảnh sát hình sự điều tra vụ án có nguy hiểm không?"

Giang Dương nói, "Đúng là khá nguy hiểm, như vụ án chúng ta đang điều tra, nghi phạm khi cướp tiệm vàng đã đập

đầu một nữ nhân viên, tên cướp còn lại cầm súng, nếu xảy ra xung đột khi bắt giữ, kẻ tình nghi có thể bắn.”

“Hắn còn có súng!” Tưởng Văn Văn kinh ngạc, nàng chỉ là một cảnh sát khu vực, thường làm công việc hòa giải mâu thuẫn, nghiêm trọng nhất cũng chỉ là đánh nhau, trộm cắp, đối mặt với kẻ cướp có súng cũng có chút lo lắng.

Vài phút sau, hai người đi bộ đến một cửa hàng sửa xe, cửa hàng này trông nhỏ, treo một tấm biển cũ ghi hai chữ “Sửa xe”, bên cạnh có một sân, có vài chiếc xe cũ, có xe ba bánh nông dụng, xe máy, còn có một chiếc xe van.

Giang Dương đến cửa hàng, nhìn quanh, hỏi, “Ai là chủ quán?”

“Ta đây, có chuyện gì vậy?” Một người đàn ông trung niên mặc áo xám, ngẩng đầu nhìn Giang Dương.

Giang Dương và Tưởng Văn Văn không mặc đồng phục cảnh sát, Giang Dương đưa ra thẻ cảnh sát, “Anh à, chúng ta là cảnh sát, muốn hỏi ngươi một số thông tin.”

“Ồ, đây là lần đầu tiên có cảnh sát đến cửa hàng nhỏ của ta, có chuyện gì vậy?” Chủ quán sửa xe cầm khăn cũ lau tay.

“Anh, ngươi tên gì?”

“Ta họ Phương.”

“Cảnh sát, ngươi gọi ta là Lão Phương được rồi.”

Giang Dương lấy ra một bức ảnh, “Anh Phương, ngươi xem bức ảnh này, có thấy chiếc xe máy này không?”

Chủ quán Phương đưa tay ra, rồi rụt lại, “Tay ta dính dầu, không muốn làm bẩn nó.”

Chủ quán Phương nhìn một lúc, nhíu mày, “Chiếc xe máy này sửa khi nào vậy?”

“Chúng ta đang tìm tung tích của chiếc xe máy này, thông tin cụ thể chúng ta cũng không rõ.”

Chủ quán Phương nghĩ một lúc, “Nói sao nhỉ, trước đây ta đã thấy một chiếc xe máy kiểu này, còn giúp sửa chắn bùn và bugi, nhưng không biết có phải cùng một chiếc xe không.”

Chương 1429: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhắc đến chắn bùn, Giang Dương thay đổi một bức ảnh, vừa khéo chụp được chắn bùn xe máy, "Ngươi xem chắn bùn của xe máy này có giống với cái ngươi đã thay không?"

Chủ quán Phương nhìn kỹ, "Đúng đúng, cửa hàng ta dùng chắn bùn hiệu này, không phải hiệu nguyên bản, rất có thể là cùng một chiếc xe."

"Xe này sửa khi nào?"

"Ta cũng không nhớ rõ, khoảng hai ba tháng trước."

"Ngươi có quen người sửa xe máy không?"

"Không quen, chỉ đến một lần."

"Hắn thanh toán bằng cách nào?"

"Ta không nhớ rõ, nhưng thông thường ta chủ yếu nhận tiền mặt."

"Ngươi có thể mô tả hình dáng người đó không?"

"Khoảng ba mươi tuổi, là người bình thường, tóc ngắn, cụ thể trông như thế nào ta không nhớ rõ."

Giang Dương hỏi, "Ngươi biết hắn ở thôn nào không?"

"Có lẽ là thôn gần đây, xa hơn thì không đến đây sửa, cửa hàng ta nhỏ, không nổi tiếng."

Đây là manh mối quan trọng, Giang Dương không muốn để đứt, nghiêm túc nói, "Ngươi suy nghĩ kỹ về người đàn ông sửa xe máy, điều này rất quan trọng với chúng ta."

Chủ quán Phương gãi đầu, "Ta nhớ khi sửa xe, chúng ta có nói vài câu, hắn có nhắc là ở thôn Lý Hà."

"Thôn Lý Hà?"

"Đúng, có lẽ là thôn Lý Hà."

"Thôn Lý Hà cách thôn ta bao xa?"

"Không xa, chỉ vài dặm, đi về phía tây là tới, rất dễ tìm."

Giang Dương ghi chép lại những thông tin này, tiếp tục nói, "Chủ quán Phương, vẫn cần làm phiền ngươi kiểm tra lại lịch sử thanh toán trước đây, xem có tìm được thông tin của người sửa xe máy không."

Chủ quán Phương có chút khó xử, "Đã hai ba tháng rồi, không dễ tìm đâu."

"Để ta tự tìm, ngươi chỉ cần giám sát thôi."

"Không được đâu."

Nữ cảnh sát Tưởng Văn Văn nói, "Chủ quán Phương, ta là cảnh sát của đồn Du Tập, manh mối này rất quan trọng, mong ngươi giúp đỡ."

Nghe lời Tưởng Văn Văn, chủ quán Phương thở phào, "Được rồi, ta sẽ giúp ngươi kiểm tra."

…

Thôn Lý Hà, phía tây thôn.

Hai chiếc ô tô, một đen một trắng lặng lẽ tiến vào thôn Lý Hà, một chiếc Volkswagen, một chiếc Toyota, đều là nhãn hiệu phổ biến, không nổi bật.

Xe dừng bên cạnh một con phố nhỏ, lần lượt có vài người đàn ông bước xuống, người đứng đầu chính là Hàn Bân.

Vương Tiêu và Giang Dương chạy đến, "Hàn đội, ngài đến rồi."

"Tình hình thế nào?"

Vương Tiêu đẩy Giang Dương ra trước, "Ngươi báo cáo với Hàn đội."

Giang Dương hiểu rõ đây là cơ hội biểu hiện, sẽ không từ chối, "Trước đây, ta và cảnh sát khu vực Tưởng Văn Văn điều tra xe máy khả nghi ở gần thôn Hoè Lĩnh, khi hỏi một cửa hàng sửa xe, chủ quán nói đã thấy xe máy trong giám sát, và nói có thể chủ xe máy là ở thôn Lý Hà.

Sau đó, chúng ta đến thôn Lý Hà điều tra, hỏi thăm vài hộ dân, có một người dân nói trong thôn có người tên Tống Giai Bằng có một chiếc xe máy như vậy.

Chúng ta xác định vị trí nhà Tống Giai Bằng, nhưng không tiếp xúc với hắn, ta hỏi thăm hàng xóm, họ nói Tống Giai Bằng có một chiếc xe máy tương tự, nhưng mấy ngày gần đây không thấy xe máy đó.

Từ những gì hiện có, xe máy nhà Tống Giai Bằng cơ bản khớp với xe máy tình nghi."

Hàn Bân hỏi, "Nhà Tống Giai Bằng có mấy người?"

Giang Dương nói, "Theo hàng xóm, là bốn người, vợ chồng và hai con trai, lớn chín tuổi, nhỏ bảy tuổi. Ta vừa quan sát từ mái nhà hàng xóm, cửa nhà khóa từ bên trong, chắc nhà có người."

"Có ảnh của gia đình Tống Giai Bằng không?"

"Có, là do trưởng thôn giúp tìm." Giang Dương lấy điện thoại ra, mở một bức ảnh.

Hàn Bân nhìn kỹ, xác định diện mạo của hai vợ chồng Tống Giai Bằng, từ thân hình và tuổi tác, Tống Giai Bằng rất

giống kẻ tình nghi cầm búa tấn công nhân viên.

Hàn Bân sắp xếp đội viên theo dõi, sau đó gọi Chu Gia Húc và Vương Tiêu đến bàn kế hoạch bắt giữ.

Lúc này, Giang Dương vội vã chạy đến, "Hàn đội, Tống Giai Bằng đã về."

"Ở đâu?"

"Hắn lái xe điện về nhà, chỉ cách khoảng trăm mét."

"Vậy còn chờ gì nữa, bắt người."

Hàn Bân ra lệnh, đội viên chia nhau hành động.

…

Tống Giai Bằng cầm chặt tay lái, xe điện đã chạy hết tốc độ, nhưng hắn vẫn không hài lòng, "Mẹ kiếp, vẫn không bằng xe máy của Lão Tử."

Tống Giai Bằng lái xe điện lên dốc đất, trước mặt là nhà hắn, hắn định đẩy xe điện về nhà thì cảm thấy có điều bất thường, khóe mắt liếc thấy một bóng người.

Tống Giai Bằng nắm chặt tay lái, trong chốc lát không phản ứng, đang định làm gì đó thì đột nhiên cảm thấy sau lưng có gió lạnh, cổ bị siết chặt, một lực lớn từ sau đẩy hắn xuống đất.

Tống Giai Bằng ngơ ngác, người không ở bên cạnh, sao sau lưng cũng có người.

Nhưng điều làm hắn kinh ngạc hơn, không chỉ bên phải và sau lưng có người, mà xung quanh đột nhiên xuất hiện một đám người.

"Các ngươi là ai…" Tống Giai Bằng vừa kêu lên nửa chừng, miệng đã bị bịt kín.

"Đừng động, chúng ta là cảnh sát!"

Tống Giai Bằng run lên, lập tức ngoan ngoãn.

Hàn Bân quan sát hắn một lúc, "Ta sẽ bảo người thả ngươi ra, nhưng ngươi đừng la hét, hiểu không?"

Tống Giai Bằng gật đầu.

"Ngươi tên gì?"

"Tống Giai Bằng."

"Nhà ngươi hiện có ai?"

"Chỉ có vợ và hai con trai."

"Ngươi biết tại sao bị bắt không?"

"Không biết."

Vương Tiêu hừ một tiếng, "Tiểu tử gan lớn, đã bị bắt còn dám chối."

"Ta thật không biết, ta vừa tan làm về đã bị các ngươi bắt, ta còn chưa hiểu chuyện gì, các ngươi thật là cảnh sát sao?"

Chương 1430: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Nhìn cho kỹ.” Hàn Bân đưa thẻ cảnh sát ra, tiếp tục nói, “Tối ngày 3 tháng 4, ngươi ở đâu?”

“Ta… ta ở nhà.”

“Ai chứng minh?”

“Vợ và hai con trai ta. Cảnh sát rốt cuộc chuyện gì xảy ra, tại sao bắt ta?”

Hàn Bân lấy ra bức ảnh giám sát xe máy tình nghi, “Xe máy này có phải của ngươi không?”

Tống Giai Bằng nhìn kỹ, “Đúng đúng, là của ta, xe máy của ta bị trộm, ta bực bội mấy ngày nay, các ngươi tìm thấy rồi?”

“Ngươi nói xe máy của ngươi bị trộm?”

“Đúng, bị trộm trước đây.”

“Nói cụ thể, khi nào?”

“Khoảng 20 tháng 3, hôm đó ta về nhà thì phát hiện xe máy mất, ta tức giận còn đánh chó.”

“Báo cảnh sát chưa?”

“Chưa.”

“Tại sao không báo cảnh sát?”

“Ta nghĩ mất rồi, báo cảnh sát cũng không chắc tìm lại được. Chi bằng cố gắng kiếm tiền mua cái mới.”

Hàn Bân nói, “Ngươi thật lạc quan.”

“Không còn cách nào, trộm cắp quá thiếu đạo đức, cũng không phải món đồ lớn, hy vọng tìm lại không nhiều.”

“Ngươi vừa nói vợ và con ngươi ở nhà.”

“Đúng vậy.”

“Ngươi gọi điện, bảo vợ mang con ra ngoài.”

Tống Giai Bằng mím môi, “Cảnh sát, các ngươi làm gì vậy?”

Chu Gia Húc quát, “Ngươi nhiều lời, làm gì thì làm. Gọi điện, nói những gì cần nói, không nói những gì không cần nói.”

“Ta… biết rồi.”

Sau đó, Tống Giai Bằng lấy điện thoại gọi cho vợ, “Alo.”

“Sao chưa về? Đang chờ ngươi mua thức ăn.”

“Ta không mua thức ăn.”

“Tại sao không mua, nhà hết thức ăn rồi, ngươi không biết sao, tối nay ăn gì? Hít gió tây bắc à.”

“Ngươi mang con ra ngoài, tối nay ra ngoài ăn.”

“Lại ra ngoài ăn, chỉ biết tiêu tiền.”

“Không sao, tháng này ta có thưởng nhiều, ra ngoài, ăn ngon một chút.”

“Biết rồi, ta dẫn con ra ngoài, tìm ngươi ở đâu.”

“Ta gần đến rồi, gặp ở cổng nhà.”

Cúp điện thoại, Tống Giai Bằng hỏi, “Cảnh sát, nói vậy được không.”

“Ta hỏi lại lần nữa, ngoài vợ và con, nhà ngươi còn ai khác không?”

“Thật không có.”

“Nhà có mấy con chó?”

“Ba con, hai con nhốt trong chuồng, một con thả.”

“Nuôi ba con chó, xe máy vẫn bị trộm. Kẻ trộm gan lớn, hay chó nhà ngươi ngủ gật.”

Tống Giai Bằng giải thích, “Lúc đó, nhà ta chỉ có một con chó, là con thả, khi ta về, nó nằm trên đất, sùi bọt mép, chắc bị cho uống thuốc, ta tưởng nó không qua khỏi, ai ngờ lại sống sót, sau đó ta lo an toàn của gia đình, mua thêm hai con chó lớn, vì không nuôi từ nhỏ, sợ cắn người nên nhốt trong chuồng.”

“Cạch…” Cửa nhà Tống Giai Bằng mở từ bên trong, một phụ nữ dẫn hai đứa trẻ đi ra.

Vài cảnh sát tiến lên, khống chế vợ Tống Giai Bằng.

Vợ Tống Giai Bằng hoảng sợ, hét lên, “Các ngươi làm gì, chặn cửa nhà ta làm gì? Thả ta ra.”

“Vợ à, họ là cảnh sát, ngươi ngoan ngoãn, đừng động đậy.”

Nghe lời chồng, vợ Tống Giai Bằng bình tĩnh lại, chất vấn, “Chuyện gì vậy, ngươi nói ăn cơm, sao lại có nhiều cảnh sát.”

Hàn Bân vẫy tay, “Tách ra hỏi.”

Sau đó, vợ Tống Giai Bằng được Lý Cầm đưa đi.

Chu Gia Húc hỏi con trai lớn chín tuổi của Tống Giai Bằng.

Hàn Bân hỏi con trai bảy tuổi của Tống Giai Bằng.

Hàn Bân cười bước tới, cố gắng tỏ vẻ hòa nhã, “Chào bé.”

“Chú, ngươi là cảnh sát à?” Cậu bé tò mò.

“Đúng, ta là cảnh sát.”

“Nghe nói cảnh sát bắt tội phạm, ngươi đến nhà ta làm gì, ba mẹ ta là tội phạm à?”

“Tất nhiên là không, chúng ta đang truy tìm một tội phạm chạy trốn đến gần nhà ngươi, lo tội phạm sẽ vào nhà ngươi nên đến bảo vệ các ngươi.” Hàn Bân cúi xuống, như làm ảo thuật lấy ra một thanh sô cô la, “Muốn ăn không?”

“Muốn.” Cậu bé cầm lấy sô cô la, ăn ngấu nghiến.

“Ngon không?”

“Ngon.”

“Bé, ngươi tên gì?”

“Ta tên Thạc Thạc.”

“Thạc Thạc, nhà ngươi có mấy người?”

“Bốn.”

“Có những ai?”

“Ba, mẹ, anh, và ta.”

“Nhà ngươi có ai trốn không?”

“Không.”

“Ngươi suy nghĩ kỹ, cảnh sát đang bắt tội phạm, nếu tội phạm trốn trong nhà ngươi, có thể làm hại ba mẹ và anh ngươi.”

Thạc Thạc suy nghĩ một lúc, “Thật không có, nhà chỉ có bốn người.”

Hàn Bân xoa đầu cậu bé, “Tốt, cảm ơn bé.”

Sau đó, Chu Gia Húc và Lý Cầm đi tới, ba người hỏi có kết quả như nhau, ngoài bốn người, không có ai khác trong nhà.

Hàn Bân thở phào nhẹ nhõm, hắn lo nhất là khẩu súng trong tay kẻ tình nghi.

Dù khả năng nhà có người trốn không cao, Hàn Bân vẫn quyết định vào nhà Tống Giai Bằng kiểm tra.

Hàn Bân kiểm tra súng, nạp đạn, dẫn vài người vào nhà Tống Giai Bằng, cẩn thận kiểm tra.

"An toàn!"

"An toàn."

"An toàn."

Kiểm tra xong, không phát hiện ai khác, nhưng Hàn Bân vẫn không hoàn toàn yên tâm, hắn cảm thấy nhà này có vấn đề…

"Rộp rộp rộp…" Tiếng chó sủa dồn dập, ba con chó thấy người lạ đều sủa điên cuồng.

Triệu Minh đưa Tống Giai Bằng vào, bảo hắn la mắng ba con chó im lặng.

Tống Giai Bằng la mắng, con chó thả nghe lời, ngoan ngoãn nằm xuống, nhưng vẫn cảnh giác nhìn Hàn Bân và những người khác.

Hai con chó nhốt trong chuồng đều là chó lớn, đứng lên cao gần một người, Tống Giai Bằng la mắng không hiệu quả.

"Cảnh sát, hai con chó lớn ta mới mua, chưa quen, ta nói không nghe."

"Cho chúng ăn."

Tống Giai Bằng ghé đầu nghe, "Ngươi nói gì?"

Hàn Bân lớn tiếng, “Cho ăn, để chúng im miệng.”

“Được.”

Với sự giúp đỡ của một cảnh sát, Tống Giai Bằng chuẩn bị thức ăn cho chó, cho ba con chó ăn.

Đa số chó bảo vệ thức ăn, thấy đồ ăn không còn để ý gì nữa, cúi đầu ăn ngấu nghiến.

Chương 1431: Tiêu Đề 《Ẩn》

Triệu Minh thở phào, "Chết tiệt, cuối cùng cũng yên."

Hàn Bân chất vấn, "Tống Giai Bằng, nhà ngươi đã có một con chó, sao lại nuôi thêm hai con?"

"Con chó nhà ta không dùng được, thấy đồ ăn ngon thì mê, ta lo an toàn gia đình nên mua thêm hai con chó lớn, kẻ xấu đến sẽ làm ồn hơn."

"Vì xe máy bị trộm nên ngươi mới nghĩ vậy?"

"Đúng."

Hàn Bân thấy vấn đề nằm ở đây, gia đình bình thường bị trộm, phản ứng đầu tiên là báo cảnh sát. Nhưng Tống Giai Bằng lại có phản ứng thứ hai, không báo cảnh sát, mà mua thêm hai con chó lớn.

Theo phân tích của Hàn Bân, không muốn báo cảnh sát thường có ba khả năng, khả năng đầu tiên là trộm không thiệt hại nhiều, không đáng báo cảnh sát, mất thời gian và rắc rối.

Trước đó, Vương Tiêu đã hỏi trưởng thôn về tình hình Tống Giai Bằng, nhà Tống Giai Bằng điều kiện khá, nhà hai tầng mới xây vài năm trước, nhưng chỉ là khá, không tốt lắm.

Theo phản ánh của hàng xóm, vợ Tống Bằng rất tiết kiệm, xe máy mất thì đau lòng, xe đạp mất cũng buồn. Nên tình hình nhà Tống Giai Bằng không thuộc loại đầu tiên.

Khả năng thứ hai là từng liên hệ với cảnh sát hoặc báo án nhưng không có kết quả tốt, thất vọng với cảnh sát.

Nhưng Tống Giai Bằng không thuộc loại này, trên đường đến, Hàn Bân đã cho người tra hệ thống công an về Tống Giai Bằng, không có tiền án, không có lịch sử báo án, tức là trước đây chưa từng liên hệ với cảnh sát, nói gì đến thất vọng.

Khả năng thứ ba là bản thân không sạch sẽ, có vấn đề, xảy ra chuyện không dám báo cảnh sát, vì báo cảnh sát chưa chắc bắt được trộm, mà bản thân chắc chắn bị bắt.

Theo tình hình hiện tại, Tống Giai Bằng giống loại thứ ba, bản thân rất có thể có vấn đề, thậm chí từng làm việc phạm pháp, nên sau khi bị trộm, không dám báo cảnh sát.

Khi Hàn Bân đang suy nghĩ, Tống Giai Bằng đi tới, "Cảnh sát, các ngươi đã kiểm tra nhà, thực sự không có ai khác, có thể thả ta ra không."

"Ngươi chưa nói rõ, sao ta thả ngươi."

"Ngươi muốn ta nói gì, các ngươi đột ngột bắt ta, ta còn chưa rõ chuyện gì, xe máy của ta bị trộm, ta mới là nạn nhân, các ngươi không bắt trộm, bắt ta làm gì?"

"Trừ xe máy, còn đồ nào khác bị trộm không?"

Tống Giai Bằng nghĩ một lúc, "Hình như không."

"Chắc chắn không?"

"Chắc chắn."

Hàn Bân ghi chép, "Xe máy của ngươi bị trộm, tại sao không báo cảnh sát?"

"Ta đã nói nhiều lần, ta nghĩ báo cảnh sát chưa chắc tìm lại được, có sai không, có phạm pháp không. Cũng không thấy các ngươi tìm xe máy cho ta."

Tưởng Văn Văn không hài lòng, "Khu vực nhiều người, nhiều việc, ngươi không báo cảnh sát, chúng ta sao biết xe

ngươi bị trộm?”

Tống Bằng hét, “Ta cũng không nghĩ các ngươi giúp tìm lại được, nhưng không thể vừa tới đã bắt ta. Ít nhất phải có lý do, tại sao!”

Vợ Tống Giai Bằng cũng nổi giận, ngồi bệt xuống đất, khóc la, “Ôi, còn sống không đây, sao vừa tới đã bắt chúng ta, có pháp luật không.”

Nhà Tống vừa chó sủa vừa khóc la, ồn ào, thu hút sự chú ý của nhiều người dân.

Nhiều người trèo lên mái nhà xem.

Hàn Bân nhíu mày, ra lệnh, “Đưa hai vợ chồng vào trong, tìm hai nữ cảnh sát chăm sóc con, đừng làm chúng sợ.”

“Dạ.”

Hai vợ chồng Tống Giai Bằng bị tách ra, Tống Bằng vào nhà Bắc, vợ vào nhà Tây.

Hàn Bân lấy lời khai của Tống Bằng.

Vương Tiêu lấy lời khai của vợ Tống Bằng.

Hàn Bân nhìn Tống Bằng, chất vấn, “Tống Giai Bằng, ta hỏi lại lần nữa, xe máy của ngươi đâu?”

“Cảnh sát, xe máy của ta bị trộm, nếu không ta đã không mua chó. Ta đã trả lời câu hỏi của ngươi, ngươi phải cho ta biết, nhà ta bị mất xe, là nạn nhân, sao bắt ta?”

Hàn Bân lại lấy ảnh giám sát, “Ngươi nhìn kỹ, xe máy trong ảnh có phải xe ngươi mất?”

“Đúng, là xe của ta. Các ngươi tìm thấy rồi?”

“Người lái xe trong ảnh, ngươi có nhận ra?”

Tống Giai Bằng lại nhìn, lắc đầu, "Người này mặc kín, đội mũ bảo hiểm, ta không nhận ra."

Hàn Bân thấy hắn không nói dối, tiếp tục, "Tối 3 tháng 4, khoảng 9 giờ, thành phố Cầm Đảo, đường Định Tây xảy ra vụ cướp tiệm vàng, số tiền bị cướp lên đến hơn 700 ngàn, còn có nhân viên bị đánh. Chúng ta xem giám sát khi gây án, xe nghi phạm lái chính là xe máy 'mất' của ngươi."

Tống Giai Bằng mặt biến sắc, lẩm bẩm, "Có người lái xe máy của ta đi cướp."

"Đây là lý do cảnh sát khám nhà ngươi, ngươi là chủ xe máy tình nghi, rất có khả năng tham gia vụ án, cảnh sát có quyền điều tra ngươi."

"Ta nói bao lần, xe máy của ta bị trộm."

"Tại sao không báo cảnh sát."

"Ta nghĩ báo cảnh sát không tìm lại được, nhiều nhà bị trộm, nhà nào tìm lại được, chỉ là lãng phí."

"Ngươi đừng nói người khác, nói chuyện của ngươi. Dù xe máy không tìm lại được, chỉ cần ngươi báo cảnh sát, cảnh sát có thể làm chứng xe máy của ngươi bị trộm. Kẻ tình nghi lái xe máy của ngươi gây án, không liên quan ngươi."

"Ta chỉ là người nông thôn, sao nghĩ nhiều vậy?"

"Đã ăn quả đắng, ngươi phải trả giá cho sai lầm của mình."

"Có nghĩa gì?"

"Nếu cảnh sát không làm chứng cho ngươi, ngươi phải tự chứng minh trong sạch, chứng minh ngươi không liên quan vụ cướp, chúng ta sẽ thả ngươi, nếu không, chúng ta chỉ có thể tạm giam ngươi theo pháp luật."

Tống Giai Bằng la, “Ôi, mẹ ơi, oan cho ta, xe máy của ta bị trộm, còn bắt ta, sao chuyện như vậy được.”

“Đừng la oan, nghĩ về vấn đề của ngươi.”

Chương 1432: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta có vấn đề gì.”

“Ngươi tự biết rõ.”

Tống Giai Bằng ánh mắt dao động, “Ta không có vấn đề gì.”

Thấy biểu cảm của hắn, Hàn Bân càng chắc chắn, hắn chắc chắn giấu chuyện gì đó.

Thực ra, trộm xe máy vào nhà cũng có vấn đề.

Khi Hàn Bân và mọi người xông vào, con chó thả sủa dữ dội, làm động tác tấn công, chứng tỏ nó không vô dụng, công việc trông nhà khá tốt.

Hàn Bân có kinh nghiệm làm việc ở đồn công an, từng xử lý nhiều vụ trộm, bình thường nhà có chó rất hiếm khi bị trộm, trộm cũng là kẻ yếu, thích chọn nhà dễ.

Mất nhiều thời gian đánh thuốc mê chó, chỉ trộm xe máy, không trộm gì khác trong nhà, thấy không đúng.

Nếu Tống Bằng nói thật, chỉ có thể nói mục tiêu của trộm quá rõ, điều này Hàn Bân thấy không bình thường.

Trộm lưu động chỉ xem độ khó và giá trị tài sản, không có mục tiêu rõ ràng như vậy.

Chỉ có thể nói kẻ tình nghi có thể biết Tống Giai Bằng, và cố ý làm vậy.

Từ góc độ nào, Tống Giai Bằng đều có giấu giếm, dù không tham gia trực tiếp vụ án, cũng biết gì đó.

Hàn Bân dò xét, "Tống Giai Bằng, ngươi có biết ai trộm xe máy của ngươi không?"

Tống Bằng cúi đầu, "Ta không biết, nếu biết ta đã báo cảnh sát bắt hắn."

Hàn Bân quan sát kỹ, "Ngươi đứng lên đi vài bước."

"Hả, có nghĩa gì."

"Đứng lên, đi vài vòng trong phòng khách."

Dù không biết Hàn Bân làm vậy để làm gì, nhưng người dưới mái nhà không thể không cúi đầu, vẫn làm theo.

Tống Giai Bằng bị còng tay, đi từ đông sang tây phòng khách nhà Bắc.

Hàn Bân nhíu mày, "Tháo còng tay cho hắn."

Tay bị trói, đi bộ sẽ khác.

Triệu Minh tiến lên tháo còng tay cho Tống Bằng, nhiều cảnh sát xung quanh, không sợ hắn chạy.

Tống Bằng xoa tay, nhìn Hàn Bân với ánh mắt kỳ lạ, nhưng không dám nhìn thẳng, cúi đầu đi lại trong phòng.

Hàn Bân nhìn kỹ dáng đi và bước chân của Tống Bằng, chăm chú quan sát, nhíu mày.

Tống Bằng đi vài vòng, dừng lại, nhìn về phía Hàn Bân, "Cảnh sát, được chưa?"

"Không, đi tiếp."

Tống Bằng hơi khó hiểu, hơi hoảng, đây là gì, ta không phải người mẫu, đi bộ có gì hay, ánh mắt ngươi kỳ lạ, rợn người.

Hàn Bân chỉ Triệu Minh, "Quay video dáng đi của hắn bằng điện thoại, quay rõ ràng."

Hàn Bân lại quan sát dáng đi của Tống Bằng, nhìn rất lâu, lại lấy giám sát khi gây án, so sánh hai bên.

Hàn Bân nghiên cứu lâu, kết luận.

Dáng đi, bước đi của Tống Bằng rất giống với một nghi phạm vụ cướp bảy năm trước…

"Tống Bằng, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Ta năm nay ba mươi."

"Bảy năm trước, ngươi có ở Cầm Đảo không?"

"Có, không ở Cầm Đảo thì ở đâu?"

Hàn Bân nói, "Tình hình ngươi cũng rõ, trước khi tìm được xe tình nghi, không thể loại bỏ nghi ngờ của ngươi, mời ngươi theo chúng ta về sở cảnh sát hỗ trợ điều tra."

"Ta…" Tống Bằng khó chịu, nhưng biết không thể từ chối, "Vợ ta thì sao? Thả nàng ra, nàng phải ở nhà trông con, ngươi cũng thấy, con ta còn nhỏ. Ta và nàng cùng đi, không được."

"Được."

"Cảm ơn."

Sau đó, Tống Bằng bị hai đội viên áp giải đi.

Trước khi đi, Tống Bằng dặn dò vợ, vợ hắn cũng hiểu tính nghiêm trọng, không làm loạn.

Thấy Hàn Bân vẫn trầm tư, Chu Gia Húc không nhịn được hỏi, "Hàn đội, ngài phát hiện gì?"

Hàn Bân không giấu giếm, nói thật, "Dáng đi của Tống Bằng rất giống một nghi phạm vụ cướp bảy năm trước."

“Vậy nghĩa là, Tống Bằng rất có thể tham gia vụ cướp bảy năm trước.”

Hàn Bân do dự, lắc đầu, “Giám sát bảy năm trước khá mờ, không thấy rõ, bảy năm trôi qua, người cũng thay đổi. Dáng đi hơi giống, nhưng cũng không giống lắm, thể hình và tuổi không khớp, phải về nghiên cứu thêm.”

Chu Gia Húc gật đầu, bảy năm có thể thay đổi nhiều, không chỉ dáng đi, diện mạo cũng thay đổi nhiều.

…

Trở lại phân cục Thành Bắc.

Đinh Tích Phong tổ chức cuộc họp tóm tắt vụ án, đội điều tra đặc biệt vụ cướp tiệm vàng 403 đều tham gia.

Trong cuộc họp, Hàn Bân báo cáo tiến trình điều tra.

Mã Cảnh Ba cũng báo cáo ngắn gọn, khởi động lại vụ án bảy năm trước rất khó khăn, không có tiến triển, nhưng cố liên hệ những người liên quan.

Cũng kịp thời trao đổi với Hàn Bân, nếu Hàn Bân có bằng chứng mới sẽ so sánh với vụ án bảy năm trước.

Cuộc họp không kéo dài, chưa đầy nửa giờ là kết thúc.

Sau họp, Hàn Bân thấy có hai cuộc gọi nhỡ, đều từ mẹ.

Hàn Bân gọi lại, “Mẹ, có chuyện gì?”

“Ngươi mấy giờ tan làm?”

Hàn Bân nhìn đồng hồ, “Khoảng tám giờ về nhà, sao vậy?”

“Không có gì, làm cơm cho ngươi, về ăn đi.”

“Được, ta biết rồi.” Hàn Bân ngáp, hai ngày nay bận điều tra, không nghỉ ngơi tốt, ăn bữa ngon bồi bổ.

…

Bảy giờ năm mươi tối, Hàn Bân về nhà bố mẹ.

Vừa vào cửa, ngửi thấy mùi thơm, lẩu.

Hàn Bân nuốt nước miếng, lẩu, ăn nhiều dễ nóng, nhưng không ăn vài ngày lại thèm.

Vương Huệ Phương bưng đĩa thức ăn từ bếp ra, Vương Khánh Thăng đang cho thịt bò viên, đậu hũ, nấm vào nồi, Hàn Vệ Đông mở chai rượu, rót rượu.

"Chú, ngươi cũng đến."

"Đúng vậy, có đồ ăn ngon sao ta thiếu được. Rửa tay đi, ăn thôi."

Hàn Vệ Đông cười, "Hôm nay chú mới là nhân vật chính, thiếu ngươi không được."

"Chú, ngươi lại có chuyện vui?"

Vương Huệ Phương giục, "Rửa tay đi, vừa ăn vừa nói. Chờ ngươi nửa ngày, đói rồi."

Hàn Bân rửa tay về, nồi đã sôi, Vương Khánh Thăng bỏ nửa hộp thịt cừu vào, "Thịt cừu chín rồi, ăn thịt trước, rồi ăn rau."

Chương 1433: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhà Hàn Bân dùng nồi lẩu uyên ương, một bên là dầu cay, bên còn lại là nước trong, chỉ có hành, tỏi, gừng và sữa bò.

Hàn Bân gắp một đũa thịt cừu lớn, nhúng sốt vừng, ăn ngập miệng.

Hầu hết rắc rối trong đời không gì không giải quyết được bằng một nồi thịt cừu, nếu một nồi không giải quyết được, ăn thêm một nồi… chắc chắn nóng.

Thực phẩm ngon, nóng hay không mặc kệ, ăn trước, tối uống nhiều nước, đi vệ sinh nhiều lần.

Ăn thịt cừu xong, Hàn Vệ Đông nâng cốc rượu, "Nào, uống một ly."

Có thịt, có rượu mới là cuộc sống, có thịt không rượu, thấy thiếu gì đó.

Hàn Vệ Đông, Vương Huệ Phương, Vương Khánh Thăng đều nâng ly rượu, Hàn Bân nâng lon bia dứa, "Ta có án, hôm nay không uống. Hôm khác uống bù."

Vương Huệ Phương đặt ly rượu xuống, "Uống ít tốt hơn, đừng như cha ngươi, đều là cảnh sát, sao khác nhau vậy?"

Hàn Vệ Đông uống cạn ly, như nhắc chuyện buồn, "Có gì giống, người ta là ngôi sao cảnh sát mới nổi của hệ thống công an Cầm Đảo, ta ngày ngày không có việc, vài năm nữa chắc về hưu, không so được."

Vương Huệ Phương nói, "Hưu trí không xấu, nhàn hạ, còn có thể làm phó cục trưởng."

"Ngươi à…" Hàn Vệ Đông nhìn tóc vợ, không dám nói gì.

Vương Khánh Thăng đúng lúc nói, "Lá sách chín rồi, gắp mau, không thì già."

Hàn Bân không muốn tham gia đấu khẩu của bố mẹ, tránh bị liên lụy, chỉ cúi đầu ăn.

Ăn hai nồi, no, Hàn Bân thấy yên tâm, "Mẹ, ngươi tìm ta có chuyện gì?"

"Để chú ngươi nói."

"Ta nói gì, chị, ngươi nói đi."

Hàn Vệ Đông hừ, "Ây dà, chuyện vui vậy sao ngại, đến lúc quan trọng lại lúng túng."

Vương Huệ Phương trừng mắt, "Ngươi nói, ngươi nói."

"Ta nói thì nói, có gì đâu." Hàn Vệ Đông nhấp rượu, vui vẻ nói, "Hôm nay có tin vui, chú ngươi sắp kết hôn."

"Kết hôn." Hàn Bân ngạc nhiên.

Vào nhà thấy Vương Khánh Thăng cũng ở, Hàn Bân đoán có chuyện, liên quan đến chú, nhưng không ngờ bất ngờ vậy.

"Khi nào?"

Vương Huệ Phương nói, "Khoảng Quốc Khánh."

"Chị, không cần gấp vậy."

"Có gì gấp, còn mấy tháng, đủ chuẩn bị."

"Ta…" Vương Khánh Thăng gãi đầu, bốn mươi tuổi, hơi ngại.

Vương Huệ Phương hỏi, "Ngươi có thích Kiều Phi không?"

“Thích, ta chắc chắn thích.”

“Ngươi hiểu nàng không?”

“Hiểu, nếu không sao ta cùng nàng kinh doanh.”

“Ngươi muốn sống với nàng suốt đời không.”

Vương Khánh Thăng đáp nhanh, “Muốn.”

Hàn Vệ Đông vỗ tay, “Vậy thì xong, ngươi cứ yên tâm, việc cưới để ta và chị ngươi lo. Chị ngươi chờ nhiều năm, cố sức. Ngươi không cho chị xả sức, chị cũng bực.

Coi như tập trước, ngoại ngươi cũng sắp kết hôn, một kết, hai kết là xong.”

“Anh rể, ngươi an ủi gì, sao ta thấy khó chịu.”

Vương Huệ Phương phẩy tay, “Vậy định rồi, Quốc Khánh kết hôn. Vài ngày nữa mời gia đình Kiều Phi ăn, ngươi và Kiều Phi quyết định, việc cụ thể ta và bố mẹ Kiều Phi bàn.”

Vương Khánh Thăng hơi lúng túng, nâng ly rượu, định nói gì đó, nhưng không nói ra.

Hàn Bân nghĩ nên giúp chú, “Mẹ, ngươi gia trưởng quá, chú là người lớn, phải cân nhắc ý kiến của chú, kết hôn không phải việc nhỏ, cả đời, không thể vội.”

Vương Huệ Phương gật đầu, “Đúng, ngươi kết hôn không thể vội. Chú ngươi… vội cũng không sao.”

Hàn Bân “…”

“Phì…”

Vương Khánh Thăng suýt phun rượu, “Chị, ngươi thiên vị quá, ta cũng lần đầu kết hôn.”

“Ngươi dám nói, ngươi bao tuổi, bốn mươi còn chưa kết hôn. Ai không biết tưởng ngươi có vấn đề.” Vương Huệ

Phương nghiêm túc nói, "Người tuổi ngươi, chưa kết hôn chỉ có hai trường hợp, một là người thành công, kén kỹ, kết hôn muộn. Nhưng có tiền, muốn tìm lúc nào cũng được hai ba mươi tuổi.

Hai là không lấy được vợ, nghèo đến nỗi không lấy được vợ."

Hàn Vệ Đông gật đầu, "Chị ngươi nói đúng, đa số phụ nữ thích lấy người ly hôn bốn mươi tuổi, hơn là người chưa kết hôn. Lý do, ngươi nghĩ sẽ hiểu."

"Ây…" Vương Khánh Thăng thở dài, phải thừa nhận, anh rể nói đúng, và là sự thật đau lòng.

"Ngươi đừng ngắt lời." Vương Huệ Phương phẩy tay, như chưa nói đủ, "Ngươi bốn mươi tuổi, không trưởng thành, thấy người phụ nữ thích là không điềm tĩnh."

"Ta lại sao."

"Ngươi nói sao. Ngươi mấy năm tích cóp tiền, đều đổ vào cửa hàng đồ cổ. Dù không kết hôn, ngươi và Kiều Phi kinh tế ràng buộc, có phải không." Vương Huệ Phương gõ bàn, nói, "Đã vậy, kết hôn cũng không khác, không mất gì. Có khi kết hôn sớm còn có con, để lại hậu duệ cho nhà họ Vương, sau này gặp cha mẹ cũng có mặt mũi.

Nghĩ cho nhà họ Vương, cũng nghĩ cho Kiều Phi, Kiều Phi ba mươi bảy tuổi, qua một mốc, kết hôn muộn là sinh nở muộn, không tốt cho nàng, cho con."

Không thể không nói, Vương Huệ Phương phân tích rõ ràng, Hàn Bân thấy thông suốt, xem ra kết hôn với chú không có hại.

Vương Khánh Thăng nghĩ một lúc, cũng hiểu, hắn cũng nghĩ đến chuyện kết hôn, nhưng cách nghĩ và cân nhắc khác

Vương Huệ Phương, từ góc độ này, kết hôn… thật sự không hại.

Vương Huệ Phương uống trà, thực ra còn một điều nàng chưa nói, Hàn Bân cũng lớn, gần đến tuổi kết hôn.

Cháu không thể kết hôn trước chú, hai người cưới sát nhau, nàng không lo nổi, nếu Khánh Thăng để đến sang năm cưới, Hàn Bân cũng phải lùi hôn lễ.

"Thôi, định vậy, phải bàn với nhà gái, chủ yếu là ý của họ, chúng ta bàn cũng vô ích." Hàn Vệ Đông nâng ly rượu, "Nào, chúc Khánh Thăng tìm được người trong mộng, uống một ly."

Chương 1434: Tiêu Đề 《Ẩn》

Phân cục Thành Bắc.

Mười một giờ sáng, văn phòng tạm thời của đội điều tra đặc biệt.

Hàn Bân ngồi làm việc, bên trái là máy tính bảng, bên phải là điện thoại.

Trên máy tính bảng chiếu video dáng đi của Tống Bằng, trên điện thoại là video dáng đi của nghi phạm vụ cướp bảy năm trước, Hàn Bân gọi là nghi phạm B.

Nghi phạm B chỉ tham gia hai vụ cướp tiệm vàng bảy năm trước, không tham gia vụ Tiệm Vàng Cửu Phúc.

Hàn Bân qua nhiều phân tích và so sánh hệ thống, dáng đi của Tống Bằng và nghi phạm B chỉ hơi giống, nhưng không phải cùng một người.

Kết quả này làm Hàn Bân hơi thất vọng.

Nhưng điều tra là vậy, nếu điều tra một lần là đúng, thế giới này không có nhiều vụ án chưa giải quyết.

Hàn Bân đứng lên, vươn vai, ngồi lâu, mông đau.

Hàn Bân đứng dậy vận động, rót trà uống.

“Reng reng…” Điện thoại Hàn Bân reo.

Hàn Bân nhìn điện thoại, Chu Gia Húc gọi.

“Alo, là ta.”

“Được, ta biết rồi, ta đến ngay.”

Hàn Bân pha trà, vặn nắp, nói với đội viên, “Thôi, dừng công việc, Tổ Trưởng Chu phát hiện gì đó, ai không có nhiệm vụ, đi theo ta hỗ trợ.”

……

Bốn mươi phút sau, Hàn Bân dẫn người đến Thôn Nam Khê.

Thôn Nam Khê cách Thôn Lý Ha không xa, khoảng mười km.

Lý do Hàn Bân cho người điều tra Thôn Nam Khê là nhờ thông tin từ thám tử tư Mục Thần Cương cung cấp.

Hàn Bân đã trích xuất video giám sát theo mô tả của Mục Thần Cương, phát hiện chiếc xe máy đáng ngờ chạy trốn đến gần Thôn Nam Khê.

Chu Gia Húc đã điều tra ở đây, vừa gọi điện cho Hàn Bân nói phát hiện nghi phạm có khả năng ẩn náu.

Sau khi gặp nhau, Chu Gia Húc bắt đầu trình bày tình hình.

“Ta đến Thôn Nam Khê, ban đầu việc hỏi han không thuận lợi, sau đó đi đến phía nam thôn, có một dân làng nói đã thấy chiếc xe máy này, nhưng người lái đội mũ bảo hiểm nên hắn không nhận ra và cũng không biết hắn đi đâu.

Ta nghi ngờ nghi phạm có thể xuất hiện gần phía nam Thôn Nam Khê, nên bắt đầu điều tra từ đó, cuối cùng xác định xe máy nghi phạm giấu ở đầu ngõ, nhà thứ hai.

Ta đã quan sát từ mái nhà hàng xóm, trong sân có một chiếc xe máy rất giống với xe máy nghi phạm sử dụng khi gây án.”

Hàn Bân hỏi, “Đã điều tra rõ tình hình của hộ này chưa?”

“Rồi. Hộ này họ Triệu, chủ hộ tên Triệu Hiểu Hải, đây là nhà cũ của họ, nhà họ còn một căn mới ở phía đông thôn, ta đã cho Trương Thuận Cốc đến đó canh chừng.”

“Triệu Hiểu Hải là người thế nào, có tiền án không?”

“Có, hắn từng hai lần vào tù vì tội trộm cắp. Lần gần nhất ra tù là tháng 5 năm 2020.”

“Có xác định được hiện tại hắn ở đâu không?”

“Không.”

“Đã tiếp xúc với người nhà hắn chưa?”

“Ngài chưa đến, ta không dám hành động liều.”

“Nhà hắn có mấy người?”

“Bốn người, mẹ của Triệu Hiểu Hải, vợ và con gái năm tuổi của hắn.”

“Nhà mới và nhà cũ của Triệu Hiểu Hải đều có người ở chứ?”

“Cửa nhà cũ khóa bên ngoài, ta nhìn từ mái nhà hàng xóm thấy cửa trong cũng khóa. Nhà mới có người, cửa lớn đóng từ bên trong, có thể xác định bà mẹ của Triệu Hiểu Hải ở nhà, con gái hắn đang đi mẫu giáo, vợ làm ở nhà máy gần đó, ta đã cho Hà Anh Sinh canh chừng.”

Hiểu tình hình sơ bộ, Hàn Bân phân công, “Ta sẽ lo vụ nhà cũ, ngươi lo nhà mới, chúng ta bố trí người xung quanh quan sát, sau khi nắm rõ tình hình sẽ đồng thời hành động.”

“Rõ.”

Hàn Bân nhắc, “Hà Anh Sinh bên đó cũng hành động, khống chế vợ Triệu Hiểu Hải ngay.”

“Ta hiểu rồi.”

Hàn Bân dẫn người đến gần nhà cũ, hắn còn gọi thêm vài người từ đội hình sự phân cục Thành Bắc, chia người thành hai nhóm, một nhóm giám sát xung quanh nhà nghi phạm, chặn các lối thoát, ngăn nghi phạm chạy trốn.

Nhóm còn lại đi hỏi han xung quanh, xem có ai thấy nghi phạm xuất hiện gần đây không.

Sau nửa giờ điều tra, theo phản hồi từ hàng xóm, trước ngày 3 tháng 4, Triệu Hiểu Hải có xuất hiện ở nhà cũ, mỗi lần đến đều đi chiếc xe máy đỏ, đôi khi có dẫn bạn đến.

Nhưng từ ngày 4 tháng 4, không còn thấy hắn xuất hiện nữa.

Hai ngày gần đây cũng không nghe thấy động tĩnh gì từ căn nhà.

Từ các phản hồi, Hàn Bân cho rằng khả năng có người trong nhà là thấp, nhưng cũng không thể hoàn toàn loại trừ, nhất là khi nghi phạm có súng, nếu xông vào có thể nguy hiểm. Nhưng cứ đợi mãi cũng không được, nếu nghi phạm trốn khỏi Cầm Đảo, việc bắt giữ sẽ khó khăn hơn.

Suy nghĩ kỹ, Hàn Bân quyết định hành động.

Hàn Bân không phá cửa vào, mà leo từ mái nhà hàng xóm xuống nhà Triệu Hiểu Hải. Nhà cũ của Triệu Hiểu Hải không lớn, chỉ có ba gian phòng, sân bừa bộn, như kho chứa đồ.

Ba gian phòng gồm nhà Bắc, nhà Tây và nhà Nam, cửa đều khóa. Để đảm bảo an toàn, Hàn Bân quyết định kiểm tra từng phòng một.

Sau khi đội viên vào sân, cuộc đột kích bắt đầu, Vương Tiêu dẫn người kiểm tra nhà, Hàn Bân dẫn người cảnh giới bên ngoài.

“An toàn.”

“An toàn.”

Kiểm tra xong nhà Bắc, Hàn Bân dẫn người kiểm tra nhà Tây, Vương Tiêu cảnh giới nhà Nam.

Nhà Tây chỉ có hai gian, bên trong trống trải, dễ kiểm tra, Hàn Bân nhanh chóng dẫn người kiểm tra xong.

Sau đó, Hàn Bân lại dẫn người cảnh giới, Vương Tiêu kiểm tra nhà Nam.

Rất nhanh, nhà Nam cũng được kiểm tra xong, không phát hiện người đáng nghi.

Nhưng đây chỉ là kiểm tra ban đầu, sau khi chắc chắn không có người, Hàn Bân và đội mới yên tâm kiểm tra kỹ hiện trường xem có dấu vết nghi phạm để lại không.

Chương 1435: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhà Tây trống trải, bụi rất dày, không có dấu hiệu có người ở.

Nhà Nam chứa đồ linh tinh, bừa bộn, có dấu vết bị chuột gặm.

Nhà Bắc tương đối tốt hơn, ít bụi, rõ ràng có dấu hiệu người hoạt động.

Trên bàn nhà Bắc có mũ bảo hiểm, vỏ mì ăn liền, vỏ xúc xích, góc tường có tro, có vẻ là đốt gì đó.

Hàn Bân ra lệnh, "Kiểm tra kỹ, tìm công cụ gây án, báo cho kỹ thuật đến hiện trường."

Sắp xếp xong, Hàn Bân vừa chỉnh điện thoại sang chế độ chuông thì nhận cuộc gọi.

"Alo."

"Hàn đội, chúng ta đã khống chế vợ Triệu Hiểu Hải." Giọng Hà Anh Sinh trong điện thoại.

"Nàng nói gì?"

"Nhìn nàng có vẻ không biết gì."

"Ta cũng kiểm tra xong, không phát hiện nghi phạm, ngươi đưa nàng đến nhà cũ."

"Rõ."

Không lâu sau, Chu Gia Húc cũng gọi báo bên hắn kiểm tra xong, chỉ có mẹ Triệu Hiểu Hải ở nhà, không phát hiện ai

khác.

Từ phản hồi ba bên, nghi ngờ Triệu Hiểu Hải rất cao, có khả năng hắn đã chạy trốn sau khi gây án.

Mười phút sau, mẹ Triệu Hiểu Hải được đưa đến nhà cũ.

Mẹ Triệu Hiểu Hải hơn sáu mươi tuổi, tóc bạc, người gầy nhưng trông vẫn khỏe.

Hàn Bân chào, "Chào bà, bà tên gì?"

"Ta tên Trương Phương Khiết, ngươi là quan chức sao? Sao các ngươi đến nhà ta làm gì?"

Hàn Bân nói, "Chúng ta kiểm tra định kỳ, đây là lệnh khám nhà."

"Ta không biết chữ, sao các ngươi khám nhà ta."

"Bà và Triệu Hiểu Hải có quan hệ gì?"

"Ta là mẹ Triệu Hiểu Hải, con ta sao rồi?"

"Chúng ta đang điều tra một vụ án hình sự, muốn nhờ Triệu Hiểu Hải hỗ trợ." Hàn Bân chỉ vào xe máy bên cạnh, "Chiếc xe máy này của nhà bà sao?"

Trương Phương Khiết chớp chớp mắt, "Đúng, là xe nhà ta."

"Nhà bà mua khi nào?"

"Cũng lâu rồi."

"Cụ thể là khi nào?"

"Cũng vài tháng rồi."

Hàn Bân cười, "Xe cũ thế này không giống mới mua vài tháng."

"Xe máy chỉ là phương tiện, chạy được là tốt, con ta chắc mua xe cũ, rẻ."

“Bà chắc chắn con bà mua?”

“Tất nhiên, không lẽ ai cho.”

“Gần đây con bà có cho ai mượn xe không?”

“Ta không rõ, ta thường ở nhà mới, ít đến đây.”

“Triệu Hiểu Hải thường ở đâu?”

“Con ta cũng ở nhà mới, nơi này chỉ để đồ.” Trương Phương Khiết có vẻ không muốn bị hỏi thêm, phản hỏi, “Các ngươi hỏi gì lắm thế, con ta sao rồi? Các ngươi tìm hắn làm gì?”

“Chúng ta có quy định bảo mật, không tiện nói chi tiết, nhưng càng sớm tìm được hắn, càng tốt cho hắn. Bà biết hắn ở đâu không?”

“Hắn đi làm rồi.”

“Đi đâu làm? Làm gì?”

“Hình như đi Kinh Thành, làm gì ta không rõ, ta già rồi, chuyện người trẻ ta không biết.”

“Đi khi nào?”

“Ngày 4 tháng 4.”

“Đi bằng gì?”

“Tất nhiên đi bộ, còn đi bằng gì.”

Triệu Minh nhíu mày, “Đội trưởng hỏi bà, Triệu Hiểu Hải đi Kinh Thành bằng tàu, máy bay hay xe khách?”

“Hắn không nói với ta.”

Hàn Bân nhận thấy bà này đang giận, nhưng vẫn phải hỏi, “Triệu Hiểu Hải tối 3 tháng 4 lúc 9 giờ ở đâu?”

“Ôi trời, mấy ngày rồi ta không nhớ.”

“Mới ba, bốn ngày mà bà không nhớ?”

Trương Phương Khiết bĩu môi, “Già rồi, các ngươi đến tuổi ta sẽ biết.”

Bà này không nói thật, toàn nói dối hoặc lảng tránh, làm Hàn Bân rất khó chịu. Không phải người già nào cũng đáng kính, có người càng già càng ngang ngược.

Vương Tiêu bước tới, nói khẽ, “Hàn đội, người của kỹ thuật phát hiện tình huống.”

Hàn Bân bước sang bên, “Tình huống gì?”

“Người kỹ thuật phát hiện máu trên tường và sàn nhà Bắc, nhiều máu!”

Hàn Bân vào nhà Bắc, ánh sáng trong phòng mờ, sau khi xử lý bằng hóa chất đặc biệt, xuất hiện nhiều đốm sáng xanh dương.

Kỹ thuật viên của phân cục Thành Bắc bước tới, nói, “Hàn đội, phát hiện nhiều vết máu, rất có thể là án mạng.”

Hàn Bân cũng biết xét nghiệm máu, không cần kỹ thuật viên nói hắn cũng nhận ra.

Qua vết máu bắn tung tóe có thể phán đoán, nạn nhân bị giết ở phía đông nhà Bắc, đồ đạc và sàn nhà đã được lau dọn, mắt thường không thấy, chỉ có hóa chất đặc biệt hoặc chó nghiệp vụ mới phát hiện.

Hàn Bân ra sân, nạn nhân bị giết có nhiều máu, khả năng mang xác đi không cao, xác có thể giấu ở nhà cũ.

Ba gian phòng đã kiểm tra kỹ, không thể giấu xác, xác có thể chôn trong sân.

Hàn Bân lập tức ra lệnh đội viên đào sân.

Thấy đội viên cầm xẻng đào sân, Trương Phương Khiết hét, "Dừng tay! Các ngươi làm gì, ai cho đào sân nhà ta."

Triệu Minh nói, "Bà, chúng ta có lệnh khám, làm việc theo luật, xong sẽ lấp lại, bà đừng lo."

"Dù sao cũng không được đào, dừng ngay, còn đào ta liều với các ngươi." Bà chạy tới chuồng lợn, cầm cây đinh ba, đe dọa, "Các ngươi không cho ta sống, các ngươi cũng đừng mong sống."

Hàn Bân lạnh lùng quan sát, hắn không muốn phí lời với trò hề này.

Vương Tiêu lên tiếng, "Bà, đừng kích động, chúng ta đào sân để điều tra, bỏ đinh ba xuống, chúng ta nói chuyện."

Trương Phương Khiết mặt hầm hầm, dữ dằn, "Các ngươi đào sân nhà ta, còn định phá nhà, ta không cần biết các ngươi là ai, không được."

Vương Tiêu cũng đau đầu, nếu là người trẻ, hắn đã khống chế, nhưng với người già, cảnh sát cũng bó tay, bà này xảy ra chuyện, cảnh sát bị chỉ trích chết.

"Bà, chúng ta phát hiện vết máu trong nhà, nghi ngờ sân có vật nguy hiểm, phải đào để đảm bảo an toàn cho gia đình bà."

"Phì, ta ăn muối nhiều hơn ngươi ăn cơm, đừng hòng lừa ta. Các ngươi dù nói gì ta cũng không cho đào." Trương Phương Khiết vừa hét vừa tiến tới, đinh ba cắm xuống đất như chuẩn bị đánh nhau.

Chương 1436: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đinh ba là vũ khí nguy hiểm, có thể làm bị thương đội viên.

Hàn Bân nhíu mày, không hài lòng cách xử lý của Vương Tiêu, định nói thì một phụ nữ trẻ chạy vào.

"Các ngươi làm gì vậy? Mẹ, sao mẹ cầm đinh ba, chuyện gì đây?"

Hà Anh Sinh bước tới, thì thầm với Hàn Bân, "Đội trưởng Hàn, nàng là Thôi Mai, vợ Triệu Hiểu Hải."

"Thôi Mai, ngươi đến đúng lúc, bọn họ định đào sân nhà ta, ngăn họ lại." Trương Phương Khiết không nhỏ, vừa nói vừa múa đinh ba đâm xuống.

Thôi Mai nắm tay Trương Phương Khiết, "Mẹ, mẹ bỏ đinh ba xuống, để con nói chuyện với họ, không có gì to tát."

"Hiểu Hải không ở nhà, họ bắt nạt chúng ta, ta phải gặp lãnh đạo họ nói lý."

Thôi Mai thở dài, "Mẹ, mẹ bỏ đinh ba xuống, có con ở đây không ai dám bắt nạt mẹ."

"Bảo họ bỏ xẻng xuống, ta sẽ bỏ đinh ba."

Thôi Mai bước tới, nhẹ nhàng nói, "Cảnh sát, bà già rồi, đừng chấp, dỗ bà đi chỗ khác, có gì nói với ta."

Hàn Bân không muốn dây dưa với người không hiểu lý lẽ, "Ngươi tên gì?"

“Thôi Mai.”

“Cô Thôi, ta cho ngươi năm phút dỗ bà đi, nếu sau năm phút bà còn đe dọa cảnh sát, ta sẽ bắt bà vì cản trở công vụ.”

“Rõ, ta hiểu rồi.” Thôi Mai quay sang bà già, nói nhiều lời ngon ngọt mới dỗ bà ra ngoài.

Thôi Mai lau mồ hôi trán, “Cảnh sát Hà, các ngươi làm gì đây?”

Thôi Mai đi cùng Hà Anh Sinh, chỉ quen hắn.

Hà Anh Sinh chỉ Hàn Bân, “Đây là đội trưởng Hàn, người phụ trách vụ án.”

“Đội trưởng Hàn, ta là vợ Triệu Hiểu Hải, các ngươi tìm hắn có việc gì?”

“Chúng ta điều tra vụ án hình sự, Triệu Hiểu Hải có liên quan, muốn gặp hắn hỏi thăm.”

“Vụ án gì?”

“Chưa tiện nói, ngươi biết Triệu Hiểu Hải ở đâu không?”

“Hiểu Hải đi làm rồi.”

“Đi đâu, khi nào đi, làm gì?”

“Hắn đi Ma Đô, sáng ngày 4 tháng 4 đi, hắn làm gì ngoài làm công trường.”

Hàn Bân xoa cằm, “Nhưng mẹ ngươi nói, chồng ngươi đi Kinh Thành.”

Thôi Mai hơi ngại, “Chắc bà già, nhớ nhầm.”

“Ngươi nhớ tốt không?”

“Ta cũng tạm, sao vậy?”

“Tối 3 tháng 4, khoảng 9 giờ, Triệu Hiểu Hải ở đâu?”

Thôi Mai nghĩ, “Hắn đi uống rượu.”

“Đi đâu uống, với ai? Mấy giờ đi, mấy giờ về?”

“Ta không rõ hắn uống với ai, chưa đến 7 giờ hắn đi, uống cả tối, ta ngủ hắn chưa về, chắc nửa đêm mới về.”

“Gần đây Triệu Hiểu Hải thường đi với ai?”

“Ta không rõ, hắn nhiều bạn, nhưng toàn bạn nhậu, ta không quen.”

Hàn Bân chỉ xe máy, “Xe này của Triệu Hiểu Hải?”

“Xe máy.” Thôi Mai lẩm bẩm, “Ta không rõ, ít đến đây, trước đó không thấy, chắc xe bạn, hắn mượn.”

Hàn Bân cười, Thôi Mai nói năng khôn khéo hơn mẹ chồng nhiều.

“Ngươi lần cuối liên lạc Triệu Hiểu Hải khi nào?”

“Hôm qua, hắn nhắn tin nói đến công trường Ma Đô, hôm nay làm việc, ta định tối nay gọi video hỏi tình hình.”

“Cho ta xem tin nhắn được không?”

“À… cũng được.”

“Ngại gì sao?”

“Không, chỉ là vợ chồng nói chuyện riêng.”

“Yên tâm, chúng ta có quy định bảo mật, chỉ kiểm tra thông thường.”

“Được.” Thôi Mai lấy điện thoại, đưa Hàn Bân.

Hàn Bân mở giao diện WeChat.

Thôi Mai nhắc, “Cái tên ‘chồng’ là Hiểu Hải.”

Hàn Bân mở, tìm tin nhắn hai người, Thôi Mai nhắn có cả tin nhắn văn bản và tin nhắn thoại, nhưng Triệu Hiểu Hải chỉ

nhắn văn bản.

Hàn Bân hỏi, "Triệu Hiểu Hải rời Cầm Đảo, các ngươi gọi điện không?"

"Không, ta chăm con, nấu ăn, đi làm, không có thời gian gọi, với lại, già rồi không thích gọi, có thời gian nằm chơi điện thoại. Ở nhà không thích gọi, nói gì ra ngoài."

"Số Triệu Hiểu Hải bao nhiêu?"

"133474xxxx"

Hàn Bân bảo Triệu Minh, "Liên hệ Thiến Thiến, định vị số này."

"Rõ."

Triệu Hiểu Hải tuy có tiền án, nhưng Thôi Mai lần đầu gặp cảnh này, "Đội trưởng Hàn, chồng ta sao vậy? Ngài nói cho ta biết."

"Cô Thôi, niềm tin là hai chiều, những câu hỏi ta hỏi ngươi không trả lời thật phải không?"

Thôi Mai biến sắc, "Ta… thật sự không rõ Triệu Hiểu Hải, cũng không muốn can thiệp."

"Sao không muốn can thiệp?"

"Triệu Hiểu Hải tính như mẹ, ngài thấy rồi. Bình thường không sao, gặp chuyện là bùng lên. Cãi vài lần, ta cũng sợ, mặc kệ. Hắn muốn làm gì làm, ta sống cuộc đời ta. Người sống cũng chỉ vậy."

Hàn Bân cười, "Ta nói chuyện án, ngươi nói chuyện đời, xa quá rồi."

"Đội trưởng Hàn, ta gọi Hiểu Hải, ngài nói chuyện với hắn."

"Chờ đã, chưa đúng lúc."

“Hắn làm gì vậy. Ngài nói cho ta biết, nếu hắn phạm pháp, ta khuyên hắn tự thú.”

“Ngươi thật sự không biết?”

“Thật sự không biết.”

“Ngươi khuyên không nổi.”

“Rất… nghiêm trọng sao?”

“Hàn đội.” Chu Gia Húc đến, nói khẽ, “Đào được một số thứ, ngài xem.”

Trương Phương Khiết bị mời ra, đội viên bắt đầu đào, sân đầy hố.

Hàn Bân đến hố lớn nhất, sâu khoảng một mét, có một bao dệt kẻ sọc phồng lên như chứa đồ, bên cạnh có ba lô đen giống ba lô nghi phạm dùng khi cướp.

Người kỹ thuật mở ba lô, bên trong có găng tay, búa, điện thoại, trên búa rõ ràng có vết máu.

Thôi Mai chạy lại muốn xem, bị cảnh sát cản, “Đội trưởng Hàn, các ngươi đào sân nhà ta làm gì, phát hiện gì?”

Hàn Bân cầm ba lô đi tới, “Ngươi nhận ra ba lô này không?”

Thôi Mai nhìn, biến sắc, ngập ngừng, “Không nhớ.”

“Ngươi không nhớ gì.”

“Ba lô kiểu này giống nhau.”

“Vậy búa này?”

Thôi Mai lắc đầu, “Không thấy bao giờ.”

Hàn Bân lấy điện thoại, “Cái này chắc ngươi thấy.”

Chương 1437: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thôi Mai trợn mắt, muốn lấy điện thoại, "Của chồng ta, vỏ ta tặng lễ tình nhân. Sao lại ở ngươi?"

Thôi Mai hiểu ra, chạy về hố lớn, cố nhìn, "Thả ta ra, hố lớn có gì, sao có điện thoại của chồng ta? Hôm qua hắn còn nhắn cho ta…"

Trước tình huống này, ít người bình tĩnh được.

Hàn Bân không ngăn Thôi Mai khóc, cũng không an ủi, giờ nói gì cũng vô ích, để nàng tự trút.

Khi ấy, người kỹ thuật lấy bao dệt ra, bao rất nặng, sợ bao rách, người kỹ thuật cẩn thận.

Mùi tanh hôi bốc lên, Hàn Bân nhíu mày.

"Ah…" Thấy bao dệt, Thôi Mai khóc to hơn.

Hàn Bân sợ Thôi Mai khóc ảnh hưởng kỹ thuật viên, cũng sợ nàng thấy đồ trong bao đau lòng quá, cho hai nữ cảnh sát dìu nàng đi.

Thôi Mai không còn sức, chân mềm nhũn.

Kỹ thuật viên đặt bao trên tấm nilon dùng một lần, đeo khẩu trang, găng tay và kính bảo hộ.

Chuẩn bị xong, kỹ thuật viên mở khóa kéo bao, khóa gỉ sét, kéo mấy lần thì hỏng.

Kỹ thuật viên chụp ảnh, kéo khóa bung ra.

Mùi hôi thối nồng nặc, gây buồn nôn.

Kỹ thuật viên mở bao, "Là xác nam."

Hàn Bân đeo khẩu trang, thấy bớt mùi, bước tới xem, xác bị gấp lại, toàn thân đầy máu, tóc và mặt dính đầy máu, không rõ mặt, chỉ có đôi mắt trợn to, rất đáng sợ.

Máy ảnh của kỹ thuật viên chụp liên tục.

Hai pháp y bước tới, đeo găng và đồ bảo hộ, cảnh sát và kỹ thuật viên tránh ra, nhường sân khấu.

Vương Tiêu tới, "Hàn đội, đây là ảnh nạn nhân, để Thôi Mai nhận dạng chứ."

"Ngươi xem Thôi Mai thế nào, nếu nhận dạng được thì tốt, không thì lấy ảnh Triệu Hiểu Hải để chúng ta tự nhận."

"Ta biết rồi."

Việc này không hay ho gì, nhưng Hàn Bân đã giao, Vương Tiêu phải làm.

Hàn Bân lấy điện thoại báo cáo Đinh Tích Phong. Khó khăn lắm mới tìm ra xe máy nghi phạm, tìm được nơi ẩn nấp, nhưng chưa kịp điều tra phát hiện nghi phạm chết.

Hàn Bân không đến nỗi thương nghi phạm, hắn gặp nhiều tình huống này, nghi phạm bị giết có thể do mâu thuẫn nội bộ để tranh giành lợi ích, hoặc bịt miệng, tiêu hủy chứng cứ, nếu nghi phạm còn lại làm gọn, manh mối có thể mất. Đó là điều Hàn Bân lo nhất, chết không đối chứng.

Gác máy, Vương Tiêu quay lại, "Hàn đội, xác nhận nạn nhân là chủ nhà Triệu Hiểu Hải."

Hàn Bân hỏi, "Thôi Mai thế nào?"

"Tạm thời không làm được biên bản."

Hàn Bân gật đầu, phân công nhiệm vụ.

Vương Tiêu đi hỏi hàng xóm xem có nghi phạm khác tới không.

Chu Gia Húc dẫn người thu thập camera xung quanh.

Hàn Bân đứng trong sân, nhìn kỹ thuật viên và pháp y làm việc.

…

Ba mươi phút sau, Mã Cảnh Ba cũng tới hiện trường.

"Hàn Bân, tình hình thế nào?"

"Mã đội đến rồi." Hàn Bân đưa hắn khẩu trang, mùi ở sân nồng nặc.

Mã Cảnh Ba vội đeo khẩu trang, "Ừm, lâu rồi không ngửi mùi này, thật không quen."

Hàn Bân cười, "Ngài phải quen lại thôi."

"Sao bên này?"

"Chu Gia Húc theo xe máy nghi phạm tới đây, chúng ta kiểm tra trong ngoài nhà, phát hiện nhiều máu ở nhà Bắc, có thể là án mạng, ta nghĩ chỗ giấu xác không xa, cho người tìm ở sân, phát hiện bao dệt giấu xác, giờ pháp y và kỹ thuật viên xử lý."

Mã Cảnh Ba tới gần nhìn, rồi quay lại nói, "Nghi phạm giờ không giống xưa, ngày xưa còn có đạo, giờ chỉ có lợi ích, không có quy tắc, hở ra là chém giết."

"Đúng vậy, ta lo Triệu Hiểu Hải bị giết, manh mối đứt, tìm nghi phạm còn lại khó hơn."

Mã Cảnh Ba suy nghĩ, "Kẻ giết Triệu Hiểu Hải, ta gọi là nghi phạm A, từng tham gia hai vụ cướp bảy năm trước, hắn có một đồng phạm, nghi phạm B, cảnh sát tìm không ra manh mối suốt mấy năm. Nghi phạm A lộ diện khi cướp Tiệm Vàng

Cửu Phúc, nhưng nghi phạm B vẫn bặt vô âm tín, liệu hắn có kết cục như Triệu Hiểu Hải."

Mã Cảnh Ba phân tích không phải không có lý, bảy năm trước cảnh sát tốn nhiều công sức mà không tìm ra, nếu nghi phạm B như Triệu Hiểu Hải bị giết, nhiều manh mối có thể bị nghi phạm A xóa. Thêm nữa, nghi phạm A phạm tội lại không tìm đồng phạm cũ, mà tìm đồng phạm mới, cũng là bằng chứng.

Hàn Bân gật đầu, "Khả năng cao."

Khi đó, kỹ thuật viên phân cục Thành Bắc tới, "Đội trưởng Mã, Đội trưởng Hàn, hiện trường đã khám xong."

Hàn Bân hỏi thẳng, "Có tìm thấy súng không?"

"Không thấy."

Hàn Bân và Mã Cảnh Ba nhíu mày, điều này làm nghi phạm còn lại nguy hiểm hơn.

Mã Cảnh Ba hỏi, "Lão Đinh, ngươi phát hiện gì?"

"Chúng ta tìm được nhiều vật chứng, có búa, găng tay, mũ bảo hiểm, ba lô, điện thoại, còn có dấu vân tay và mảnh da cần giám định thêm.

Ở nhà Bắc có nhiều máu, chắc là hiện trường chính, nạn nhân bị nhét vào bao dệt, chôn trong sân.

Dấu máu, vân tay, DNA có phải của nạn nhân không cần giám định thêm, có kết quả ta sẽ gửi ngay."

"Được, ngươi tiếp tục."

Kỹ thuật viên đi, Mã Cảnh Ba hỏi, "Bân Tử, chắc Triệu Hiểu Hải là nghi phạm không?"

"Chắc chắn."

“Chắc không được, phải có bằng chứng, người nhà không đồng ý, cần bằng chứng.” Mã Cảnh Ba thở dài, hắn nghiên cứu kỹ video cướp Tiệm Vàng Cửu Phúc, nghi phạm đội mũ, đeo găng, không để lại bằng chứng rõ ràng, giờ nghi phạm chết, chứng minh nghi phạm không dễ.

Hàn Bân nói: “Vấn đề này ta cũng đã nghĩ tới. Ta vừa quan sát vết mòn trên đế giày của nạn nhân, thấy nó khá khớp với dáng đi và bước chân của nghi phạm. Sau đó, ta sẽ tìm kiếm các video về nạn nhân trước khi chết để xác nhận thêm.”

Chương 1438: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mã Cảnh Ba nói: "Hãy xem bên kỹ thuật đi, hắn đã thu thập được khá nhiều công cụ gây án của nghi phạm, hy vọng có thể lấy được DNA và dấu vân tay từ đó."

Hàn Bân gật đầu: "Hy vọng là vậy."

Pháp y của phân cục Thành Bắc đi tới, là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, dáng người không cao, hơi béo.

"Đội trưởng Mã, đội trưởng Hàn, thiết bị tại hiện trường có hạn, chỉ có thể tiến hành khám nghiệm tử thi đơn giản. Sau đó, chúng ta sẽ đưa thi thể về cục để kiểm tra kỹ hơn."

Mã Cảnh Ba hỏi: "Nạn nhân đã chết bao lâu rồi?"

"Sơ bộ khám nghiệm tử thi ước tính thời gian tử vong của nạn nhân là ngày 4 tháng 4, khó mà xác định chính xác thời gian cụ thể, cần thêm bằng chứng từ việc khám nghiệm tử thi." Pháp y ngừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: "Vết thương chí mạng của nạn nhân là ở đầu, bị đánh bằng búa, não đã bị tổn thương nghiêm trọng, chỉ vài cú đập đã khiến hắn mất mạng."

"Trên người nạn nhân có vết thương nào khác không?"

"Tạm thời chưa phát hiện."

"Công cụ giết người có phải là cây búa chôn bên cạnh thi thể không?"

"Xét về hình dạng của cây búa thì nó khá phù hợp với vết thương, sau đó ta sẽ tiến hành kiểm tra thêm và ghi rõ chi tiết trong báo cáo khám nghiệm tử thi."

Mã Cảnh Ba dặn dò: "Xác định nhanh thời gian cụ thể bị hại của nạn nhân."

"Rõ."

Khi trở về phân cục Thành Bắc đã là ba giờ chiều, Hàn Bân chưa kịp ăn trưa, bụng đói cồn cào.

Điều làm Hàn Bân bất ngờ là phân cục Thành Bắc vẫn để phần cơm cho hắn, điều này khiến hắn cảm thấy ấm lòng và có thêm thiện cảm với phân cục Thành Bắc.

Các đội viên ăn xong, lại tiếp tục làm việc căng thẳng.

Bốn giờ chiều, Đinh Tích Phong đến phân cục Thành Bắc, tổ chức cuộc họp tổng kết vụ án mới.

Khi cuộc họp bắt đầu, Hàn Bân giới thiệu sơ qua tình hình hiện trường vụ án, để những cảnh sát chưa tới hiện trường có cái nhìn tổng quát.

Đinh Tích Phong hỏi: "Triệu Hiểu Hải có tiền án không?"

"Có, hắn từng hai lần ngồi tù vì tội trộm cắp."

"Bằng chứng hiện tại có chứng minh được Triệu Hiểu Hải chính là nghi phạm vụ cướp tiệm vàng không?"

Hàn Bân nói: "Bằng chứng gián tiếp khá nhiều, nhưng để xác định chắc chắn Triệu Hiểu Hải là nghi phạm thì cần thêm thời gian."

"Vậy thì nhanh chóng thực hiện."

"Ta muốn nhờ nhân viên tiệm vàng giúp nhận dạng nghi phạm."

"Được." Đinh Tích Phong suy nghĩ một chút rồi tiếp tục nói: "Nhưng khi gây án, nghi phạm đội mũ bảo hiểm, không để lại bằng chứng rõ ràng, nhân viên cửa hàng trong tình trạng

căng thẳng cũng chưa chắc nhận ra được kẻ cướp. Hơn nữa, Triệu Hiểu Hải đã chết, đây mới là điều rắc rối nhất."

Hàn Bân nói: "Ngài nói đúng, ta cũng đã nghĩ đến vấn đề này. Ta muốn tìm một số video của nạn nhân trước khi chết, để nhân viên cửa hàng giúp phân biệt, tuy không nhìn rõ dung mạo, nhưng có thể nhận diện qua dáng người và giọng nói. Tất nhiên, đây chỉ là một trong những phương pháp, tại hiện trường còn tìm thấy nhiều công cụ gây án, cũng có thể sử dụng các phương pháp kiểm tra để so sánh xem có khớp với DNA và dấu vân tay của nạn nhân không. Đồng thời, ta cũng sẽ sử dụng phương pháp giám định dấu chân, để xác nhận thêm danh tính nghi phạm của nạn nhân."

Vì chưa tìm thấy bằng chứng trực tiếp chứng minh Triệu Hiểu Hải là nghi phạm vụ cướp tiệm vàng, chỉ có thể dùng bằng chứng gián tiếp để tạo thành chuỗi bằng chứng, Đinh Tích Phong hài lòng với sự sắp xếp của Hàn Bân, tiếp tục hỏi:

"Có manh mối nào về hung thủ không?"

"Chúng ta đã đến thăm dò khu vực gần nhà nạn nhân. Theo hàng xóm xung quanh, trước đây Triệu Hiểu Hải thường chở một người về nhà bằng xe máy, nhưng người đó luôn đội mũ bảo hiểm, không ai nhìn thấy mặt hắn, rất khó xác định danh tính của người đó. Tuy nhiên, ta mạnh dạn suy đoán, rất có thể Triệu Hiểu Hải đã bị đồng phạm giết người diệt khẩu."

Vụ án giết Triệu Hiểu Hải vẫn chưa được điều tra hoàn toàn, cuộc họp tổng kết diễn ra không lâu.

Sau cuộc họp, Hàn Bân vừa trở về văn phòng tạm thời của tổ chuyên án, liền thấy hai người phụ nữ ngồi trên ghế.

Lý Cầm đi tới: "Đội trưởng Hàn, họ muốn hỏi về tình hình của Triệu Hiểu Hải."

Hai người phụ nữ đó chính là mẹ của Triệu Hiểu Hải, Trương Phương Khiết và vợ hắn, Thôi Mai.

Thấy Hàn Bân vào, Thôi Mai vội đứng dậy: "Đội trưởng Hàn, thi thể chồng ta đâu, chúng ta muốn gặp hắn."

Hàn Bân liếc nhìn Thôi Mai, rồi lại nhìn Trương Phương Khiết đang lau nước mắt: "Ta đề nghị, các ngươi nên gặp hắn vào lúc khác."

Trương Phương Khiết kêu lên: "Tại sao? Con trai ta đã chết, ta không được gặp nó một lần sao? Các ngươi cảnh sát quản quá nhiều rồi."

"Ta không nói không cho các ngươi gặp, chỉ sợ hiện tại các ngươi quá xúc động, sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe. Đợi khi các ngươi bình tĩnh lại, ta sẽ cho các ngươi gặp hắn."

Trương Phương Khiết hét lên: "Con trai ta đã chết, ta còn sợ gì nữa, ta không sợ chết, ta muốn gặp nó ngay bây giờ."

Trương Phương Khiết không sợ thì không sao, vấn đề là cảnh sát sợ. Nếu Trương Phương Khiết xảy ra chuyện, cảnh sát sẽ phải chịu trách nhiệm, có thể còn bị kiện, đòi bồi thường.

Hàn Bân nhìn đồng hồ: "Cô Thôi, vụ án của chồng cô còn có một số manh mối quan trọng cần điều tra, ta tạm thời không thể tiếp đón các ngươi, sau này sẽ có người liên hệ để các ngươi nhận dạng thi thể."

Chương 1439: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Phương Khiết chặn đường Hàn Bân: "Ta không đi, không gặp con trai ta, ta sẽ không đi đâu cả."

Triệu Minh quát lên: "Ngươi biết đây là đâu không? Đừng có giở trò ở đây. Biết là con trai ngươi gặp chuyện, không biết còn tưởng ngươi đến đồn cảnh sát gây rối."

Tiếng quát của Triệu Minh dường như làm Trương Phương Khiết sợ hãi, nàng ngẩn ra, mặt mày đau khổ, không nói nên lời.

Triệu Minh cũng bất ngờ, không ngờ lời mình lại có tác dụng như vậy, sau đó hiểu ra, người phụ nữ này chỉ bắt nạt kẻ yếu, thái độ của mình nghiêm khắc, nàng lại ngoan ngoãn.

Thôi Mai cũng ở bên cạnh nói đỡ: "Đội trưởng Hàn, ngài đừng giận, mẹ chồng ta chỉ lo lắng quá thôi, quan tâm quá thành loạn, ngài đừng chấp nhất với bà ấy."

Hàn Bân nói chân thành: "Ta không nói không cho các ngươi gặp, chúng ta cũng muốn các ngươi giúp nhận dạng thi thể, để xác định danh tính Triệu Hiểu Hải sớm nhất. Nhưng mẹ chồng ngươi hiện tại quá kích động, nếu nhìn thấy thi thể của chồng ngươi, có thể sẽ bị bệnh. Lúc đó ngươi lại mệt mỏi."

Thôi Mai nói: "Ngài nói đúng, ta nghe ngài, tạm thời không gặp. Chúng ta đến đây cũng là muốn biết thêm về tiến trình vụ án của chồng ta."

Hàn Bân cũng muốn lấy lời khai của họ, hỏi về Triệu Hiểu Hải, vừa vặn nhân cơ hội này giải quyết luôn, tránh gặp lại sau này.

Hàn Bân vào thẳng vấn đề: "Triệu Hiểu Hải bị ai giết?"

Trương Phương Khiết nhanh chóng trả lời: "Chúng ta biết làm sao được, các ngươi cảnh sát chẳng phải bắt kẻ xấu sao."

"Ta đã hỏi về tình hình của Triệu Hiểu Hải, các ngươi đều nói hắn đi làm xa, giờ hắn lại chết ở nhà cũ, các ngươi có nên giải thích hợp lý không?"

Trương Phương Khiết phản hỏi: "Ý ngươi là gì? Chẳng lẽ ngươi nghi ngờ chúng ta là hung thủ, giết con trai ta?"

"Ngươi đừng có gào lên với ta, bất cứ ai liên quan đến vụ án, ta đều nghi ngờ. Hỏi gì, ngươi trả lời cái đó." Giọng Hàn Bân lạnh dần, mất kiên nhẫn nói nhẹ, "Ta hỏi lại các ngươi một lần nữa, về nơi ở của Triệu Hiểu Hải, các ngươi có nói dối không?"

Thôi Mai nói: "Chúng ta không nói dối, hắn thật sự nói với chúng ta là đi làm xa."

"Đúng, con trai ta cũng nói như vậy."

Hàn Bân gật đầu, tiếp tục hỏi: "Triệu Hiểu Hải nói đi đâu làm việc?"

Thôi Mai trả lời: "Ma Đô."

"Khi ta hỏi tại nhà cũ, Trương Phương Khiết nói là Kinh Thành. Tại sao các ngươi cùng nghe mà lại là hai nơi khác nhau, còn dám nói không nói dối?"

Mặt Thôi Mai biến sắc: "Mẹ chồng ta lớn tuổi, có thể nghe nhầm."

Trương Phương Khiết đổi lời: "Đúng, ta nghe nhầm."

Hàn Bân lắc đầu: “Lời khai phải chính xác, chúng ta đều ghi lại, sẽ trình lên cơ quan kiểm sát và tòa án, không thể chỉ giải thích bằng câu nghe nhầm được.”

Thôi Mai nghiêm túc nói: “Đội trưởng Hàn, ta có thể đảm bảo, về điểm này ta không nói dối. Chồng ta không chỉ nói với chúng ta, mà còn nói với người khác, họ hàng và hàng xóm cũng biết hắn đi làm xa, còn mẹ chồng ta… bà nói sai.”

“Nói sai, hay cố tình lừa cảnh sát? Nếu chúng ta không có khả năng phán đoán, sao còn làm cảnh sát, điều tra vụ án.” Hàn Bân nghiêm túc nói: “Các ngươi là người thân cận nhất của Triệu Hiểu Hải, nếu các ngươi không nói thật, việc điều tra của cảnh sát sẽ khó khăn hơn, chúng ta không biết tin ai, sao có thể dồn hết sức lực vào điều tra vụ án.”

Trương Phương Khiết lại khóc: “Số ta sao khổ thế này, sao lại phải trắng đầu tiễn đen đầu, con trai ta tội nghiệp quá.”

Triệu Minh nói: “Ngươi khóc cái gì?”

“Ta nói dối, ta cố tình lừa các ngươi rằng con trai ta đã đi Kinh Thành.”

“Tại sao nói dối?”

“Vì… ta sợ các ngươi đến bắt con trai ta, ta không muốn các ngươi bắt được hắn. Ta nói một địa điểm giả.”

“Tại sao ngươi nghĩ chúng ta đến bắt con trai ngươi, ngươi biết điều gì? Con trai ngươi đã làm gì?”

“Ta không biết gì cả, hắn cũng không nói gì với ta, ta đoán thôi, hắn đã ngồi tù hai lần rồi, cảnh sát tìm hắn chắc không có chuyện tốt gì. Nhưng dù sao hắn cũng là con trai ta, ta không muốn hắn lại bị bắt… ai ngờ, hắn lại bị hại chết.

Ôi, kẻ nào giết con trai ta, nếu ta biết sẽ giết hắn.”

Hàn Bân gọi Lý Cầm tới, dặn: “Chị Lý, đưa bà ấy đến phòng nghỉ.”

Lý Cầm làm động tác mời: “Trương nữ sĩ, ta đưa ngài đi phòng nghỉ ngồi một chút.”

Trương Phương Khiết kêu lên: “Ta không đi, ta không đi đâu cả, ta muốn biết ai đã giết con trai ta.”

Thôi Mai mặt đỏ lên, đột nhiên hét lên không báo trước: “Ngươi đừng làm loạn nữa, có xong không, chỉ cần không vừa ý là ngươi làm loạn, ỷ già bắt nạt người, tố cáo con trai ngươi. Giờ con trai ngươi đã chết, ngươi còn làm loạn. Ngươi làm loạn đi, cả nhà chết hết, ngươi sẽ vui mừng!”

“Ôi số ta sao khổ thế này, con trai chết, con dâu cũng mắng ta.”

“Câm miệng, nếu ngươi còn làm loạn, ta sẽ đuổi ngươi ra ngoài, để ngươi về nhà cũ sống.”

Trương Phương Khiết như gà bị bóp cổ, lập tức im lặng, không biết bị con dâu dọa sợ hay sợ về nhà cũ.

“Ngươi ra ngoài, ta sẽ nói chuyện với Đội trưởng Hàn, xong rồi ta sẽ cho ngươi biết. Nếu ngươi còn làm loạn, ta đảm bảo sẽ đuổi ngươi ra ngoài, ta không sợ bị người khác nói không hiếu thuận!”

Lời Thôi Mai vẫn có tác dụng, Trương Phương Khiết như cà bị héo, mặt mày đau khổ, nhưng không dám khóc, cuối cùng ngoan ngoãn theo Lý Cầm ra ngoài.

Chương 1440: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đáng đời, loại người này phải trị." Thấy bộ dạng của Trương Phương Khiết, Triệu Minh hả hê.

"Đội trưởng Hàn, ngài nói đúng, ta sẽ không chiều chuộng bà ấy nữa, nếu không cuộc sống này không thể sống nổi." Thôi Mai thở dài: "Thực ra, chồng ta trở thành như vậy, phần lớn là do mẹ chồng ta."

"Ngươi nói vậy, có vẻ biết chuyện của chồng ngươi."

"Ôi, sao nói được đây, trước đây hắn bị bắt vì tội trộm cắp, sau khi ra tù, ta đã khuyên hắn làm lại từ đầu, ban đầu hắn nghe, nhưng lâu dần, hắn lại tái phát, ra ngoài đêm hôm, thường giao du với những người không đứng đắn, ta biết hắn có thể lại sa vào con đường cũ. Ta cũng hỏi, nhưng hắn không thừa nhận, ta cũng đã làm lớn chuyện, nhưng mẹ chồng ta là người bênh vực con, ta làm lớn, bà còn làm lớn hơn, luôn bênh vực Triệu Hiểu Hải. Ôi… ta không biết phải nói sao."

"Con đường cũ ngươi nói là gì?"

"Còn gì nữa, trộm cắp, chỉ là ta không ngờ lần này hắn lại mất mạng, ta cũng không thể nghĩ ra ai giết hắn. Đội trưởng Hàn, các ngươi có tìm được hung thủ giết hắn không?"

Hàn Bân nói: "Ngươi đánh giá thấp Triệu Hiểu Hải rồi, hắn không chỉ là trộm cắp đơn giản, chúng ta lần này tìm hắn là để điều tra một vụ cướp.

Chúng ta vừa phát hiện thi thể của Triệu Hiểu Hải, tạm thời chưa xác định được hung thủ, nhưng ta đoán hắn có thể bị

đồng phạm giết vì chia chác không đều, mâu thuẫn nội bộ.”

“Cướp?” Thôi Mai ngạc nhiên: “Hắn cùng ai cướp?”

“Đó chính là điều chúng ta muốn biết, đồng phạm cướp cùng hắn rất có thể là hung thủ giết hắn. Nếu ngươi biết danh tính của người đó, nhất định phải báo cho chúng ta.”

Thôi Mai tự nói: “Ta đã thấy không đúng, tại sao hắn lại đột nhiên chăm chỉ đi làm xa, hóa ra là làm việc phi pháp, muốn trốn trước. Ta luôn kỳ vọng hắn sẽ thay đổi… ôi…”

Thôi Mai thở dài, im lặng một lúc rồi nói: “Ta ít hỏi về việc của hắn, bạn bè của hắn ta cũng ít tiếp xúc, nhưng gần đây hắn thường giao du với một người gọi là ‘Mã Đao Ca’, ta đã gặp người đó một lần, nhìn không giống người tốt.”

“Tên Mã Đao Ca là tên thật hay biệt hiệu?”

“Ta không rõ, hắn chỉ gọi vậy, nghe giọng có vẻ là người trong vùng.”

Hàn Bân gọi Triệu Minh tới, dặn dò vài câu, sau đó Triệu Minh rời khỏi văn phòng.

Hàn Bân tiếp tục hỏi: “Mã Đao Ca khoảng bao nhiêu tuổi, trông thế nào?”

Thôi Mai suy nghĩ một chút: “Hơn bốn mươi, để râu nhỏ, thấp hơn chồng ta một chút, người này rất thích nói khoác, kiểu như đại ca.”

“Triệu Hiểu Hải có đưa Mã Đao Ca đến nhà cũ không?”

“Có lẽ đã đến.”

“Ngươi chắc chắn không?”

Thôi Mai nói: “Theo ta biết, ít nhất đã đến một lần.”

“Mã Đao Ca biết lái xe máy không?”

“Ta không rõ.”

“Trước đây ta hỏi ngươi, chiếc xe máy ở nhà cũ là từ đâu, ngươi nói có thể mượn từ bạn. Giờ Triệu Hiểu Hải đã chết, ngươi không cần giấu nữa. Ta hỏi lại, chiếc xe đó từ đâu?”

Thôi Mai thở dài: “Đây là lần đầu tiên ta thấy chiếc xe đó, nhưng bạn bè của Triệu Hiểu Hải không ai đi xe máy, theo hiểu biết của ta về Triệu Hiểu Hải, có lẽ là xe trộm.”

Hàn Bân định nói gì đó, nhưng Triệu Minh từ ngoài bước vào: “Đội trưởng Hàn, ta đã tìm ra số điện thoại của Mã Đao Ca rồi.”

Thôi Mai ngạc nhiên: “Ngay cả ta còn không biết số điện thoại của Mã Đao Ca, các ngươi sao biết được?”

Triệu Minh nhún vai: “Chuyện này có gì khó, ngươi không biết, nhưng Triệu Hiểu Hải biết. Chúng ta kiểm tra danh bạ điện thoại của hắn, có tên liên hệ.”

“Đội trưởng Hàn, Mã Đao Ca có phải là hung thủ giết chồng ta không?”

“Tạm thời chưa thể nói, chúng ta sẽ xác minh thêm. Ngoài ra, chúng ta cần giữ lại điện thoại của ngươi.”

Thôi Mai cau mày: “Đội trưởng Hàn, ngài cần điện thoại của ta làm gì?”

“Trước đó, tại nhà cũ, ngươi nói ngày hôm qua vừa trò chuyện với Triệu Hiểu Hải, nhưng từ mức độ phân hủy của thi thể, Triệu Hiểu Hải đã bị giết vào ngày 4 tháng 4, ngày hôm qua không thể nào trò chuyện với ngươi…”

Hàn Bân chưa nói hết, Thôi Mai đã ngắt lời: “Đội trưởng Hàn, ta nói thật, ngài cũng đã xem tin nhắn WeChat, thực sự có người dùng WeChat của chồng ta trò chuyện với ta. Ngài không nghi ngờ ta chứ.”

“Ngươi đừng vội, để ta nói hết. Ta đã cho người kiểm tra số điện thoại của chồng ngươi, số điện thoại không liên lạc được. Ta cũng phát hiện số điện thoại của Triệu Hiểu Hải có tin nhắn mã xác nhận đăng nhập WeChat, ta nghi ngờ hung thủ đã lấy sim điện thoại của chồng ngươi, đăng nhập WeChat bằng mã xác nhận, giả mạo Triệu Hiểu Hải trò chuyện với ngươi. Điều này cũng đã được kỹ thuật xác nhận, điện thoại của chồng ngươi không có sim.

Sau đó, ta đã liên hệ với công ty WeChat, tài khoản WeChat của chồng ngươi đã đăng xuất, không thể định vị theo thời gian thực.

Ta nghi ngờ hung thủ để che giấu cái chết của Triệu Hiểu Hải, gần đây có thể tiếp tục dùng WeChat trò chuyện với ngươi, sẽ sử dụng mã xác nhận đăng nhập từ tin nhắn, chỉ cần hắn trò chuyện với ngươi, cảnh sát có thể định vị theo thời gian thực.”

Thôi Mai suy nghĩ một chút, gật đầu: “Được, ta sẽ để lại điện thoại.”

“Ngươi để lại một số liên lạc khác, nếu có gì chúng ta sẽ thông báo.”

“Được.” Thôi Mai do dự một chút: “Đội trưởng Hàn… ta muốn gặp chồng ta.”

“Có thể.” Hàn Bân nói với Phùng Na: “Ngươi đưa nàng đi.”

Chương 1441: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Rõ."

Sau khi Thôi Mai rời đi, Hàn Bân gọi Chu Gia Húc và Vương Tiêu đến, phân công nhiệm vụ.

Chu Gia Húc chịu trách nhiệm điều tra hành tung của Mã Đao.

Vương Tiêu rà soát camera quanh nhà cũ của Triệu Hiểu Hải, tìm manh mối về hung thủ.

Việc xác định tội danh của Triệu Hiểu Hải do Hàn Bân và Mã Cảnh Ba cùng chịu trách nhiệm.

…

Hàn Bân trở về nhà, đã là bảy giờ tối.

Trong nhà có đèn sáng, Hàn Bân ngạc nhiên, thấy đôi giày cao gót ở cửa, hắn cảnh giác bớt đi vài phần.

"Ngươi về rồi à?" Vương Đình từ phòng ăn bước ra, chớp mắt nhìn hắn.

"Đình Đình, ngươi không phải nói hôm nay không về sao."

"Muốn ngươi bất ngờ mà, có vui không?"

Hàn Bân cười: "Vui thì vui, nhưng không giống phong cách của ngươi."

Vương Đình ngáp: "Thật là gì cũng không giấu được ngươi, ăn cơm chưa?"

"Chưa, ngươi chuẩn bị gì ngon cho ta?"

“Ta cũng vừa về, vào bếp thấy không có gì, bò bít tết không kịp rã đông, trong tủ còn ít bánh bao đông lạnh, hay là luộc ăn đi.”

“Được, tối nay đơn giản cũng được.”

“Vậy ngươi đi rửa tay, ta đi luộc bánh bao, nhanh thôi.”

Hàn Bân rửa tay xong, Vương Đình đã luộc xong bánh bao, Hàn Bân ngồi trong phòng ăn chờ, mặc dù buổi chiều ở phân cục Thành Bắc ăn khá ngon, nhưng đã gần tám giờ tối, bụng đói réo rắt.

Nhanh chóng, Vương Đình bưng bánh bao ra, còn mang theo một đĩa giấm.

Hàn Bân nhận lấy đĩa: “Đình Đình, vất vả cho ngươi, ăn cùng đi.”

“Ta không ăn, không có cảm giác thèm.”

“Sao vậy?”

“Bố mẹ ta mấy ngày nay cứ lảm nhảm ở nhà, hôm nay còn cãi nhau, ta sắp điên lên.”

Hàn Bân cắn một miếng bánh bao, nhân ba loại hải sản, tôm tươi ngon trong miệng, thật hài lòng.

“Bác trai bác gái cãi nhau vì chuyện gì?”

“Bạn bố ta tặng một con chó, bố ta muốn nuôi, mẹ ta không cho, cãi nhau vì con chó.”

“Chó gì?”

“Corgi.”

“Tốt đấy, chó này dễ thương.”

“Đúng vậy, ta cũng thích, nó mới ba tháng, lông mượt, rất đáng yêu. Nhưng mẹ ta không thích, nói chó rụng lông, làm

bẩn nhà, phải dắt đi vệ sinh, sợ phiền.

Nhưng bố ta nghĩ, chó là bạn tặng, đã nhận rồi, không tiện trả lại, muốn nuôi thử một thời gian, hai người vì chuyện này cãi nhau."

"Ai thắng?"

"Nói sao nhỉ, khí thế chắc chắn là mẹ ta hơn, nhưng chó là sinh mạng, bà cũng không dám vứt ra ngoài, hai người cứ căng thẳng vì con chó. Ta mấy ngày nay cứ nghe họ lảm nhảm, mệt chết đi."

Hàn Bân cười: "Để họ tự giải quyết đi, đợi một tuần sau ngươi về, có lẽ đã phân thắng bại."

Vương Đình bĩu môi: "Ngươi nói thì dễ."

"Chứ sao, họ muốn ngươi đứng về phe ai?"

Vương Đình nhíu mày: "Ta cũng không biết nói sao, con chó rất dễ thương, vui chơi, gửi đi thì tiếc. Nhưng ta cũng nghĩ mẹ ta nói đúng, chó dễ rụng lông, nghĩ đến lông chó khắp người, ta cũng không thích, ôi… như ngươi nói, để họ tự quyết định."

"Nghĩ vậy là đúng."

"Đúng rồi, ngươi nói có chuyện tốt muốn nói với ta? Chuyện gì vậy?"

"Chú có thể sắp kết hôn."

"Kết hôn, với Kiều Phi sao?"

"Đúng."

"Khi nào?"

"Mẹ ta muốn họ cưới vào khoảng mồng một tháng mười."

“Mồng một tháng mười, nhanh vậy, chưa đến nửa năm, kịp không?”

Hàn Bân nhún vai: “Cái đó ta không biết.”

“Họ là cưới nhanh sao?”

“Chắc không, chú có thể cùng Kiều Phi làm ăn, chứng tỏ họ đã quen biết lâu rồi. Chỉ thiếu cơ hội để tiến xa hơn.”

“Kiều Phi ly hôn khi nào?”

Hàn Bân suy nghĩ một chút, nghe chú nói qua một lần: “Hình như năm ngoái.”

“Nhanh vậy.”

Người nói vô tình, người nghe có ý.

Hàn Bân tự nhủ, chẳng lẽ chú đã thích Kiều Phi từ lâu, chỉ vì nàng đã kết hôn, đành âm thầm yêu thương.

Kiều Phi ly hôn năm ngoái, chú nhìn thấy hy vọng, nên tiến triển nhanh như vậy.

Càng nghĩ, Hàn Bân càng thấy có khả năng này, nếu thật vậy, chú đúng là yêu chân thành.

Hàn Bân âm thầm chúc phúc, mong chú hạnh phúc.

Ăn tối xong, Hàn Bân bảo Vương Đình đi tắm, còn hắn rửa bát dọn dẹp.

Hai người mấy ngày không gặp, xa cách càng làm tình cảm thêm nồng nàn, tối nay sẽ cùng nhau âu yếm, câu chuyện này tạm dừng tại đây…

Sáng hôm sau, văn phòng tổ chuyên án 403.

Đêm qua, Hàn Bân nghỉ muộn, sáng hơn tám giờ mới dậy, vội vàng không bị trễ giờ.

Triệu Minh mua cho hắn bữa sáng, một chiếc bánh đá, một cốc sữa, một chiếc bánh kẹp thịt, tối qua tiêu hao không ít, hôm nay phải ăn bù.

Bổ thân thể, đàn ông ăn, phụ nữ ngủ, Hàn Bân đoán Vương Đình còn chưa dậy.

Hàn Bân ăn nhanh, bụng đói từ lâu, chưa đến mười phút đã ăn xong bữa sáng.

Chu Gia Húc bước nhanh vào văn phòng: "Đội trưởng Hàn, chúng ta đã tìm ra địa chỉ của Mã Đao Ca."

"Ở đâu?"

…

Khu Ngọc Hoa, khu dân cư Gia Viên Phỉ Thúy.

Tòa nhà số ba, phòng 303.

Mười giờ sáng, một người đàn ông mặc đồ ngủ bước ra từ phòng ngủ, vỗ trán: "Chết tiệt, rượu gì mà đau đầu quá."

Người đàn ông đi đến bàn uống nước, cầm cốc uống vài ngụm, chưa uống xong, nước đã hết.

Đưa tay lấy bình nước, không còn giọt nào.

"Chết tiệt." Người đàn ông càu nhàu, đi vào bếp mở tủ lạnh, lấy một chai bia, hắn thích uống bia, nhất là bia lạnh, hương vị mới tuyệt. Với người khác, đó là rượu, với hắn, đó là nước giải khát.

Dù đói hay khát, uống một chai đều tốt.

"Ực ực…" uống một hơi gần hết chai bia, người đàn ông ợ một cái, "Thoải mái. Chết tiệt, buổi sáng uống chai bia lạnh, cuộc sống mới tuyệt vời."

Chương 1442: Tiêu Đề 《Ẩn》

Người đàn ông cười xấu, "Nếu có thêm một cô em nữa, chẳng có việc gì làm, thật tuyệt."

"Thùng thùng…" tiếng gõ cửa từ bên ngoài vang lên.

Người đàn ông cảnh giác, lặng lẽ đi đến cửa lắng nghe.

"Thùng thùng…" lại một tiếng gõ cửa.

Người đàn ông mới lên tiếng: "Ai đấy?"

"Kiểm tra đồng hồ gas."

"Ồ, chờ chút, ta mặc quần áo." Người đàn ông không để ý.

Nói xong, người đàn ông không lấy quần áo từ tủ, mà lặng lẽ đi đến cửa sổ, nhìn xuống dưới.

Người đàn ông mở cửa sổ, không do dự leo ra ngoài, bám vào thành cửa sổ, bám vào ống thoát nước và giá điều hòa, từ tầng ba leo xuống.

Người đàn ông dáng người mảnh khảnh, thể lực tốt, có chút kỹ năng leo trèo, an toàn xuống đất.

Người đàn ông phủi tay, "Chết tiệt, ai sáng sớm gõ cửa nhà ta."

Người đàn ông càu nhàu, nhưng hành động không chậm, quay đầu chạy về phía cửa.

Nhưng chưa chạy được bao xa, góc tường xuất hiện hai người đàn ông, một người hơi mập hét lên: "Mã Đao Ca."

“Ơ.” Người đàn ông theo bản năng đáp lại, sau đó phản ứng kịp, quay đầu chạy.

“Cảnh sát, không được động đậy.”

Người đàn ông không để ý, cúi đầu chạy, tin rằng thể lực của mình tốt, muốn thoát khỏi hai người đàn ông phía sau.

Chạy chưa được bao xa, phía trước lại có tiếng nói: “Cảnh sát, không được động đậy, nếu không, chúng ta sẽ bắn.”

Người đàn ông giật mình, nhìn lên, thấy đối phương không có súng, thở phào. Nhưng cũng vì thế mà chậm lại, hai cảnh sát phía sau cũng đuổi kịp.

Người cảnh sát hơi mập hành động nhanh chóng, lao tới đè người đàn ông xuống đất, “Cảnh sát, ngươi ngoan ngoãn đi.”

Mã Đao Ca cảm thấy như bị núi đè, bị đè bẹp trên đất, muốn đứng dậy, nhưng không thể động đậy.

Lúc này, nhiều cảnh sát lao tới, “Ngươi ngoan ngoãn đi.”

“Đừng động đậy.”

“Cạch cạch.” hai tiếng động nhẹ, Mã Đao Ca cảm thấy cổ tay lạnh, từ bỏ kháng cự, lẩm bẩm: “Chết tiệt, ta lại bị bắt.”

Mã Đao Ca cảm thấy ấm ức, dù đã cảnh giác, vẫn bị bắt.

Giang Dương đứng dậy, kéo Mã Đao khỏi đất: “Ngươi nhanh thật, chạy nhanh.”

Mã Đao cười giả lả: “Anh à, kỹ năng của ta không bằng ngài, ngài giỏi quá.”

“Đừng có giở trò với ta, đi.”

“Đi đâu?”

“Đi nhà ngươi.”

Mã Đao lúng túng: “Ta ra ngoài vội… quên mang chìa khóa.”

“Vậy ngươi leo lên mở cửa.”

“Được, được.”

“Được cái gì, ngoan ngoãn đi theo ta.”

Trước sự chứng kiến của dân cư, Mã Đao bị áp giải về cửa nhà.

Sự thật chứng minh, Mã Đao nói dối.

Tới cửa, Mã Đao lấy chìa khóa từ túi trong áo, mở cửa.

“Chát!” Giang Dương đánh vào đầu hắn, thật là tên xấu, suýt nữa tin ngươi.

Mã Đao bị đánh đau, nhưng không dám kêu, ngoan ngoãn vào nhà.

“Các vị lãnh đạo, các ngươi tìm ta có chuyện gì?”

Hàn Bân đánh giá đối phương: “Ngươi nói đi.”

“Ta không biết.”

“Chát!” Giang Dương lại đánh vào đầu hắn: “Lại nói dối!”

“Anh à, ta không nói dối, thật sự không biết, có hiểu lầm gì không.”

“Vậy tại sao ngươi chạy?”

“Ta nợ tiền người khác, sợ bị đòi.”

Chu Gia Húc nói: “Chúng ta đã nói kiểm tra đồng hồ gas, sao ngươi không tin.”

Mã Đao liếc nhìn mọi người, giải thích: “Khu dân cư chúng ta kiểm tra gas thường là nữ, và thường vào buổi tối. Ban ngày người đi làm, ai ở nhà.”

Chu Gia Húc hừ một tiếng: “Ngươi thật tinh tường.”

Hàn Bân cười: “Lão Chu, làm gì cũng không thể tách khỏi cuộc sống, một sơ suất nhỏ suýt nữa gây rắc rối.”

“Đội trưởng Hàn, ngài nói đúng, giờ những nghi phạm ngày càng tinh ranh.” Chu Gia Húc thầm khen may mắn, may có Giang Dương canh ở dưới, nếu để tên này chạy, mặt mũi hắn sẽ mất sạch.

Hàn Bân đi quanh phòng khách, đến bên Mã Đao: “Ngươi tên gì?”

“La Lợi Quần.”

“Ngươi có biệt danh không?”

“Không.”

Hàn Bân nhướng mày: “Nói lại lần nữa.”

“Ồ, ta nhớ ra rồi, bạn bè đùa gọi ta là ‘Mã Đao’.”

Giang Dương cảnh cáo: “La Lợi Quần, ngươi không phải lần đầu giở trò, dám nói dối nữa, cẩn thận đấy.”

“Đúng, đúng, lãnh đạo, ta không dám, không dám nữa.”

Hàn Bân lấy chứng từ từ túi ra: “Đây là giấy chứng nhận cảnh sát, giấy bắt giữ, giấy khám xét, nhận ra không?”

“Nhận ra.”

“Biết tại sao bắt ngươi không?”

La Lợi Quần lắc đầu: “Không biết.”

“Chát!” Giang Dương lại đánh vào đầu hắn: “Lại nói dối!”

“Lãnh đạo, ta không nói dối, thật sự không biết tại sao bắt ta, có hiểu lầm gì không.”

“Vậy tại sao ngươi chạy?”

“Ta đã nói, ta nợ tiền, sợ bị đòi.”

Hàn Bân không tin lời hắn: “Ngươi nợ ai, nói cho ta nghe, ta hỏi hộ, lãi suất bao nhiêu, hợp pháp thì ngươi trả ngay. Nếu không hợp pháp, ta làm chủ, giải quyết. Tốt hơn ngươi chạy trốn, ngã từ trên lầu xuống, lại đổ lỗi cho chúng ta. Ngươi nói đúng không?”

“Đúng, đúng, cảm ơn lãnh đạo quan tâm, ta đều mượn tiền bạn bè, người thân, không cần lãnh đạo bận tâm, ta tự giải quyết được.”

“Ngươi tự giải quyết được, mà sợ chạy trốn, lừa ai?” Giọng Hàn Bân lạnh dần: “La Lợi Quần, trước khi đến, chúng ta đã điều tra kỹ về ngươi, ngươi là ai, đã làm gì, chúng ta đều rõ, ở đây không có người ngoài, đừng nói những lời vô nghĩa.

Dừng lại những lời nói dối, ta hỏi lại, ngươi tự khai hay theo chúng ta về đồn.”

“Ta… ta…” La Lợi Quần sợ hãi, nhưng còn một chút hy vọng, ấp úng không nói.

Tổ Đại Vỹ từ phòng ngủ bước ra, tay cầm túi nhựa đen: “Đội trưởng Hàn, chúng ta phát hiện một số trang sức vàng bạc trong tủ quần áo, số lượng không ít.”

Chương 1443: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nhận túi nhựa đen đặt lên bàn kiểm tra: "Bên trong có dây chuyền, nhẫn, bông tai, vòng tay, tổng cộng hơn chục món."

Hàn Bân gõ bàn: "Từ đâu mà có?"

"Ta… lãnh đạo, ta nói, ta sẽ nói hết, đều do ta lấy."

"Lấy từ đâu?"

"Từ nhà người khác."

"Đó là trộm."

"Ta nói ngươi, cảnh sát không có nhiều kiên nhẫn, đừng làm như vắt kem đánh răng, hỏi gì mới nói. Ngươi không tự khai, sẽ không được giảm án, việc này ngươi biết chứ."

"Biết, ta biết, ta sẽ nói." La Lợi Quần nuốt nước bọt: "Đây là đồ ta trộm."

"Trộm ở đâu?"

"Khu dân cư Vườn Bách Tử, khu dân cư Thư Hương Hoa Uyển."

"Chỉ có hai khu này."

"Đúng."

"Cùng ai trộm?"

"Cúc Tử và Hải Tử."

"Nói tên đầy đủ."

“Trương Hâm Long, Triệu Hiểu Hải.”

Chu Gia Húc trợn mắt: “Lại nói dối, trộm hay cướp?”

“Thật là trộm, ta không dám cướp, tội đó nặng lắm, ta không dám.”

Hàn Bân kiểm tra kỹ trang sức, thấy có dấu hiệu đã đeo, không sáng bóng như trang sức mới.

Tất nhiên, cũng không loại trừ khả năng La Lợi Quần đang né tránh.

“Tiếp tục khám xét, đừng bỏ sót góc nào.”

“Rõ.”

La Lợi Quần quỳ xuống: “Lãnh đạo, chỉ có những thứ này, chúng ta chỉ trộm những thứ này.”

“Đứng lên, ai bảo ngươi quỳ.”

“Ngươi và Triệu Hiểu Hải có quan hệ gì?”

“Quan hệ hợp tác.”

“Trừ trộm trang sức, còn làm gì?”

“Không còn gì khác.”

“Tối 3 tháng 4 từ 8 giờ đến 10 giờ tối ngươi ở đâu?”

“Để ta nghĩ…” La Lợi Quần suy nghĩ một lúc: “Chắc ta ở nhà uống rượu.”

“Có ai cùng không?”

“Chỉ có ta.”

“Từ 8 giờ sáng đến 6 giờ chiều ngày 4 tháng 4, ngươi ở đâu?”

“Ban ngày ta thường ngủ, tối mới ra ngoài.”

“Ai có thể làm chứng?”

“Không ai, chỉ có ta.”

“Lần cuối cùng ngươi liên lạc với Triệu Hiểu Hải khi nào?”

La Lợi Quần gãi đầu: “Chắc đã hơn nửa tháng.”

“Sao không liên lạc?”

“Hắn nói không làm nữa, đi làm xa.”

“Đi đâu làm?”

“Hình như là Ma Đô, làm công trường.”

“Ngươi tin không?”

“Ngựa quen đường cũ, công trường làm việc vất vả, ta nghĩ hắn không làm được. Nhưng hắn nói không làm, ta không hỏi thêm, công việc này không ép được.”

“Ngươi có quy tắc riêng.”

“Đúng, đúng, nên ta ít gặp rắc rối.” La Lợi Quần liếm môi: “Lãnh đạo, Triệu Hiểu Hải phạm tội gì, liên lụy ta.”

“Ngươi đoán?”

“Ta không đoán ra.”

“Gần đây ngươi không nghe tin gì?”

“Không, ta định rửa tay gác kiếm.”

Hàn Bân cười: “Đúng lúc, vừa bắt ngươi, ngươi định hoàn lương.”

“Đúng, đúng, ta có ý định này từ lâu, lần này nhất định thay đổi.”

Hàn Bân ám chỉ: “Còn tùy vào ngươi có cơ hội không.”

“Lãnh đạo, ý ngài là sao, ta chỉ phạm tội nhỏ, ngồi tù một thời gian sẽ ra, sao lại không có cơ hội.”

“Triệu Hiểu Hải chết rồi!”

Lời Hàn Bân khiến La Lợi Quần sợ hãi: “Gì? Chết rồi, hắn chết thế nào?”

“Hiện trường cho thấy, hắn có thể chết do mâu thuẫn nội bộ.”

“Mâu thuẫn, không liên quan đến ta, lần cuối ta gặp hắn vẫn bình thường, chúng ta không có xung đột.”

“Chưa gặp đã chạy, gặp lại không nói thật, cảnh sát làm sao tin ngươi. Dù ngươi giết người, nếu ngươi khai báo, vẫn có cơ hội giảm án, có thể xử tử hình treo.”

“Không không… không phải ta làm, không… không liên quan đến ta.” La Lợi Quần sợ đến nói không rõ.

Trước đây hắn chỉ phạm tội nhỏ, trộm, đánh nhau, tội giết người quá nặng, hắn không chịu nổi.

Mồ hôi La Lợi Quần chảy xuống: “Lãnh đạo, cái chết của Triệu Hiểu Hải không liên quan đến ta.”

“Vậy tìm chứng cứ ngoại phạm ngày 3 và 4 tháng 4, chỉ cần đủ chứng cứ ngoại phạm, sẽ chứng minh ngươi vô tội.”

La Lợi Quần vội nói: “Tối 3 tháng 4 lúc 8 giờ ta ở nhà ăn, khoảng 9 giờ gặp Trương Hâm Long, đi quanh khu dân cư Hoa Cốc, hơn 9 giờ vào khu dân cư Hoa Cốc, vào nhà trộm, hơn 10 giờ rời đi.

Tối đó ta và Trương Hâm Long ở cùng nhau, hắn có thể chứng minh.”

“Ngươi vào nhà nào trộm?”

“Tòa nhà 1, khu nhà 2, phòng 302, ta nhớ rõ, nhà đó toilet không đóng cửa, ta trèo vào.”

“Trộm gì?”

“Vài trăm đồng, một dây chuyền vàng, một đôi bông tai vàng, một vòng bạc.” Nói đến đây, La Lợi Quần không kìm được thở dài: “Giờ mọi người dùng thanh toán điện tử, không kiếm được nhiều tiền, không như trước.”

Hàn Bân ghi vào sổ: “Sau đó ngươi đi đâu?”

“Chúng ta đến trung tâm tắm, tắm massage, khoảng 3 giờ sáng mới về.”

“Từ 8 giờ sáng đến 6 giờ chiều ngày 4 tháng 4, ngươi ở đâu?”

“Ta ngủ đến khoảng 11 giờ, sau đó đi ăn phở gần nhà, chiều đến quán net, chơi Liên Minh Huyền Thoại vài giờ, xem vài phim, chơi đến 11 giờ tối mới về.”

Vì La Lợi Quần hay nói dối, Hàn Bân định dọa hắn, giọng lạnh nói: “La Lợi Quần, giờ này ngươi còn dám nói dối!”

“Ta không nói dối, lần này thật sự không nói dối, không tin các ngươi có thể kiểm tra.” La Lợi Quần lo lắng, như đứa trẻ kêu sói, sợ Hàn Bân không tin, “Đúng rồi, Trương Hâm Long có thể chứng minh, ngày 3 tháng 4 chúng ta ở cùng nhau, ta biết địa chỉ nhà hắn, ta nói các ngươi có thể bắt hắn, hắn có thể chứng minh.”

“Nhà Trương Hâm Long ở đâu?”

“Khu dân cư Bảo Lợi Hoa Viên, tòa nhà 1, phòng 202.” Nói xong, Trương Hâm Long còn dặn: “Đúng rồi, hắn giống ta thích leo cửa sổ, các ngươi bắt hắn phải chặn cửa, nếu không hắn sẽ trèo tường chạy.”

Hàn Bân buồn cười, trong việc bán đồng đội, La Lợi Quần thật không tiếc sức, trả lời hết.

Có La Lợi Quần là tay trong, việc bắt Trương Hâm Long rất dễ.

Chương 1444: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân để La Lợi Quần gọi cửa, Trương Hâm Long không nghi ngờ, mở cửa, cảnh sát ập vào bắt, không có cơ hội chạy trốn.

Cảnh sát thẩm vấn Trương Hâm Long, lời khai hai người khớp nhau, cảnh sát còn tìm thấy một số tang vật ở nhà Trương Hâm Long, trong đó có trang sức vàng bạc, nhưng đều là trang sức cũ đã sử dụng, số lượng ít hơn nhiều so với trang sức bị cướp ở Tiệm Vàng Cửu Phúc.

Nhưng, có thể trang sức đã bị làm cũ, Hàn Bân vẫn để chủ tiệm vàng Bùi Bằng Phi đến nhận dạng, không phải trang sức bị cướp ở Tiệm Vàng Cửu Phúc.

Các đội viên xác minh tình hình lần lượt trở về, La Lợi Quần và Trương Hâm Long đều không có thời gian gây án.

Loại trừ hai người này, manh mối vụ án giết Triệu Hiểu Hải tạm thời đứt đoạn.

Đúng như Hàn Bân lo ngại, cuộc điều tra vụ cướp tiệm vàng 403 cũng rơi vào bế tắc, Hàn Bân dẫn đầu tổ chức lại vụ án, tìm hướng điều tra mới.

Đinh Tích Phong, Hàn Bân, Mã Cảnh Ba thường xuyên tổ chức các cuộc họp để thảo luận vụ án.

Ngày 9 tháng 4, đã sáu ngày kể từ khi xảy ra vụ án, vẫn chưa có manh mối mới.

Trong văn phòng tạm của tổ chuyên án, Hàn Bân đang xem camera quanh nhà Triệu Hiểu Hải.

Nói là gần, thực ra không gần, nông thôn và thành phố khác nhau, ít camera hơn nhiều. Thường là ở đầu làng, cổng xưởng và đường chính có camera, những đường nhỏ không có camera, đây là nguyên nhân khiến cảnh sát không thể truy tìm hung thủ.

Hơn 10 giờ sáng, phó cục trưởng phân cục Thành Bắc Trần Vĩ Hùng đến văn phòng tổ chuyên án: "Các đồng chí, thời gian qua vất vả rồi, ta thay mặt phân cục Thành Bắc đến thăm, mang một số đồ ăn thức uống, nghỉ ngơi một chút."

Hai cảnh sát hậu cần mang hai thùng vào, trong thùng có nước ngọt, bánh quy, hoa quả.

Các đội viên đội điều tra hình sự thành phố đồng loạt nói: "Cảm ơn Cục trưởng Trần."

Hàn Bân cũng bước tới, chào hỏi: "Cục trưởng Trần, để ngài bận tâm rồi."

"Phải thế chứ, đều là đồng chí mà." Trần Vĩ Hùng rút hộp thuốc, đưa Hàn Bân một điếu: "Đội trưởng Hàn, điều tra vụ án có tiến triển gì không?"

Hàn Bân nhận điếu thuốc: "Tạm thời chưa có."

"Điều tra vụ án không thể vội, cần tỉ mỉ, đôi khi manh mối và chứng cứ ẩn trong những chi tiết nhỏ."

"Ngài nói đúng, chúng ta cũng đang rà soát lại vụ án."

"Hiện tại hướng điều tra chính là gì?" Trần Vĩ Hùng là lãnh đạo phụ trách điều tra hình sự của phân cục Thành Bắc, rất quan tâm đến vụ cướp tiệm vàng 403, nếu lãnh đạo cấp trên hỏi, hắn không trả lời được, sẽ gặp rắc rối.

“Vụ cướp tiệm vàng 403 và vụ giết Triệu Hiểu Hải liên quan mật thiết, chúng ta điều tra hai hướng, một là xem xét camera từ Tiệm Vàng Cửu Phúc đến gần Thôn Nam Khê. Hai là rà soát mối quan hệ của Triệu Hiểu Hải, bao gồm số điện thoại, hàng xóm, bạn bè.”

Trần Vĩ Hùng gật đầu, nếu hắn là Hàn Bân, cũng sẽ điều tra từ hai hướng này.

Hai người vừa hút thuốc, vừa bàn về vụ án, quan hệ thân thiết hơn nhiều.

Lúc này, Trần Vĩ Hùng không nhịn được nói: “Đội trưởng Hàn, ngài có biết Hàn Vệ Đông không?”

Hàn Bân cười: “Biết chứ, đó là cha ta.”

“Ồ, ngươi thật là con trai Lão Hàn, ta không dám nhận. Lần trước chúng ta gặp nhau, hắn còn nói ngươi ở đội điều tra hình sự phân cục Dụ Hoa, khi nào được điều về đội điều tra hình sự thành phố làm đội trưởng.”

“Ta được điều về đội điều tra hình sự thành phố năm ngoái.”

“Đúng rồi, chúng ta gặp nhau vào mùa đông hai năm trước, hai năm nay dịch bệnh, không có thời gian gặp.” Trần Vĩ Hùng vỗ vai Hàn Bân, giọng thân thiết hơn: “Thăng tiến nhanh thật, vài năm nữa sẽ bằng chúng ta. Nếu ngươi và cha ngươi không giống nhau, ta không dám nhận.”

Trần Vĩ Hùng đã qua tuổi ghen tỵ với Hàn Bân, nhiều hơn là ghen tỵ với Hàn Vệ Đông, có con trai xuất sắc hơn cha, rồi nghĩ đến con trai mình, tốt nghiệp cảnh sát, cũng vào ngành, ban đầu để hắn vào đội điều tra hình sự, hắn sợ khổ, sau đó điều sang đội điều tra kinh tế, ở đó hai năm, không thành tích, vẫn là cảnh sát thường.

Lời Trần Vĩ Hùng khiến Hàn Bân giật mình, nghĩ ra điều gì đó.

Nhưng Trần Vĩ Hùng ở đây, hắn không nghĩ kỹ được, hai người nói chuyện một lúc, Trần Vĩ Hùng cáo từ, Hàn Bân tiễn hắn ra cửa, rồi quay về bàn làm việc.

Lời nói của Trần Vĩ Hùng khiến Hàn Bân nhớ ra, do di truyền sinh học, cha con có điểm giống nhau, không chỉ ngoại hình, còn tính cách và thói quen, thậm chí dáng đi.

Hàn Bân nghiên cứu giám định dấu chân, thường quan sát dấu chân và dáng đi của người khác, phát hiện cha con có dáng đi giống nhau, hắn có thể chứng minh điều này.

Ba vụ cướp tiệm vàng đều có video giám sát, Hàn Bân cẩn thận quan sát dáng đi của ba nghi phạm, nên lần đầu thấy Tống Giai Bằng đi, cảm thấy hắn giống nghi phạm B.

Nhưng so sánh kỹ video của Tống Giai Bằng và nghi phạm B, phát hiện tuy giống, nhưng có điểm khác, như Tống Giai Bằng cao hơn, bước chân nhanh hơn. Nghi phạm B lớn tuổi hơn Tống Giai Bằng, có chút chân chữ bát.

Sau thời gian nghiên cứu, Hàn Bân xác định Tống Giai Bằng và nghi phạm B không phải cùng một người.

Nhưng Hàn Bân thấy điều này quá trùng hợp, nên luôn suy nghĩ về điều này, lời nói của Trần Vĩ Hùng khiến hắn liên hệ hai việc lại.

Hàn Bân và Hàn Vệ Đông có nhiều điểm giống, như ngoại hình, khẩu vị, tính cách, thậm chí cách cầm đũa.

Chương 1445: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tống Giai Bằng có thể giống cha hắn, dù không phải cha, cũng là họ hàng gần, như chú, bác.

Sau đó, Hàn Bân gọi Triệu Minh, giao nhiệm vụ điều tra họ hàng nam của Tống Giai Bằng.

Đúng lúc đến giờ ăn trưa, Hàn Bân dọn dẹp, đi ăn.

Đang ăn, Triệu Minh cầm khay đồ ăn tới, cười nói: "Đội trưởng Hàn, ngài có muốn nửa cái chân giò không, đồ ăn phân cục Thành Bắc ngon thật, đặc biệt là chân giò, hầm nhừ."

"Hôm qua ăn rồi, hôm nay ăn nữa thì ngấy. Chân giò rắc đậu phộng và thì là nướng cũng ngon."

"Đội trưởng Hàn, ngài biết ăn, lần sau ta thử."

"Đúng rồi, ta bảo ngươi điều tra, ngươi ăn gì mà không làm."

"Ngài giao việc, ta đâu dám không làm. Ta gửi vào WeChat của ngài rồi."

"Tốt, vụ án phá xong, mời ngươi ăn."

"Đội trưởng Hàn, ăn thận không?"

"Lý Huy không học gì tốt, ngươi học mỗi cái này?" Nói xong, Hàn Bân thấy không ổn: "Cũng phải, theo Lý Huy học gì tốt. Tội nghiệp ngươi."

Triệu Minh "…"

Hàn Bân ăn nhanh vài miếng: “Ngươi ăn từ từ, ta về trước. Nhớ rửa bát hộ ta.”

Triệu Minh “…”

…

Triệu Minh ăn xong, đi dạo dưới sân, rồi về văn phòng.

Vừa đến cửa, Phùng Na đứng đó gọi: “Triệu Minh, nhanh lên, có nhiệm vụ.”

Triệu Minh vội chạy về văn phòng.

Lúc này, Hàn Bân đã gọi các đội viên lại gần: “Mọi người đã đến, ta giao nhiệm vụ.”

“Vương Tiêu, ngươi đi xin giấy triệu tập, lát nữa đi với ta gặp Tống Giai Bằng.”

“Đội trưởng Hàn, Tống Giai Bằng không có vấn đề, đã thả rồi.”

“Tống Giai Bằng không có vấn đề, nhưng cha Tống Giai Bằng có vấn đề.”

Lời Hàn Bân khiến mọi người ngơ ngác.

Vương Tiêu nói: “Đội trưởng Hàn, liên quan gì đến cha Tống Giai Bằng?”

Triệu Minh vừa điều tra, còn nhớ: “Đúng, đội trưởng Hàn, ngài không nhầm chứ, cha Tống Giai Bằng đã chết nhiều năm.”

“Đúng, chính xác là bảy năm.” Hàn Bân đứng dậy, đến máy chiếu, chiếu tài liệu:

“Bảy năm trước, vụ cướp tiệm vàng đầu tiên xảy ra ngày 13 tháng 5, vụ cướp thứ hai xảy ra ngày 18 tháng 5, cách nhau năm ngày. Thời gian tử vong của cha Tống Giai Bằng là ngày 5 tháng 6, cách vụ cướp cuối cùng chưa đến hai mươi ngày.”

Vương Tiêu hiểu ra: “Ngài nghi cha Tống Giai Bằng là nghi phạm B trong vụ cướp tiệm vàng bảy năm trước.”

“Đúng.”

Chu Gia Húc thắc mắc: “Dù cha Tống Giai Bằng chết bất thường, nhưng không thể chứng minh ông liên quan vụ cướp.”

“Các ngươi nhớ, ta thấy dáng đi của Tống Giai Bằng và nghi phạm B rất giống, nhưng sau khi so sánh kỹ, xác định không phải cùng một người. Nhưng cha con có quan hệ di truyền, không chỉ ngoại hình, mà cả thói quen và dáng đi.

Trước bữa trưa, ta bảo Triệu Minh điều tra họ hàng trực hệ của Tống Giai Bằng, phát hiện cha Tống Giai Bằng có tuổi, chiều cao, thể hình giống nghi phạm B, tiếc là không có video của ông, nếu có so sánh sẽ trực quan hơn.

Dù vậy, ta thấy cha Tống Giai Bằng rất nghi ngờ, cần đến nhà Tống điều tra cái chết của ông.”

Triệu Minh phấn khích: “Đội trưởng Hàn nói đúng, nghi phạm A sau khi cướp Tiệm Vàng Cửu Phúc, đã giết Triệu Hiểu Hải. Nếu không phát hiện vấn đề nhà cũ Triệu, khi khám xét nhà cũ phát hiện xác hắn, gia đình Triệu còn tưởng hắn đi Ma Đô.

Tương tự, bảy năm trước, sau khi nghi phạm A và B cướp, nghi phạm A cũng có thể giết B hủy thi diệt tích, khiến cảnh sát không truy được, chạy thoát bảy năm, giải thích cái chết của cha Tống.”

Chu Gia Húc gãi cằm: “Phân tích vậy cha Tống rất đáng nghi, nhưng ta không hiểu, nếu ông chết không bình thường, sao gia đình không báo cảnh sát?”

Đây cũng là điều Hàn Bân thắc mắc: “Người nhà cha Tống là Tống Giai Bằng, hỏi hắn sẽ biết.”

Thôn Lý Ha, phía tây thôn.

2 giờ chiều, Hàn Bân dẫn người đến nhà Tống Giai Bằng.

Vừa đến cửa, trong sân có tiếng chó sủa: "Gâu gâu gâu…"

Sau đó là tiếng quát: "Im lặng, yên nào."

"Ai đó, ai ngoài đó?"

"Mở cửa, cảnh sát."

Bước chân trong cửa dừng lại, một lúc sau có giọng đàn ông: "Có việc gì không?"

"Tống Giai Bằng mở cửa, ta biết ngươi."

Bên trong thở dài, rồi mở cửa: "Đội trưởng Hàn, tổ trưởng Vương, sao các ngươi lại đến?"

"Chúng ta muốn hỏi vài chuyện, ngươi thấy nói ở đây tiện hay về đồn."

"Vào đi, ngoài có gió, vào ngồi, ta bảo vợ pha trà."

"Không cần phiền, chúng ta hỏi vài chuyện rồi đi, chỗ yên tĩnh là được."

Vợ Tống Giai Bằng nghe động, từ trong nhà ra: "Sao lại đến nữa, đã điều tra rõ rồi mà."

"Tống phu nhân, ngài đừng lo, chúng ta chỉ muốn hỏi vài chuyện."

"Hỏi gì nữa, chồng ta đã nói rõ, các ngươi mới thả hắn."

"Lần này chúng ta không hỏi về Tống Giai Bằng."

Vợ Tống Giai Bằng nhìn chồng, rồi chỉ mình: "Gì… các ngươi hỏi ai, ta không làm gì, đừng oan cho ta."

"Chúng ta cũng không hỏi ngươi."

Vợ Tống Giai Bằng thở phào: “Các ngươi đừng dọa người, chúng ta mất xe máy, các ngươi tìm giúp, chúng ta đã báo cảnh sát mà.”

“Xe máy đã tìm thấy, chúng ta đến báo tin.”

Tống Giai Bằng mặt lạnh, không nói, vợ hắn vui: “Ở đâu, khi nào các ngươi mang về.”

“Đừng lo, khi nào điều tra xong sẽ trả.”

“Khi nào điều tra xong, vụ đó liên quan gì chúng ta, sao giữ xe chúng ta.”

Hàn Bân nói: “Cũng không phải không liên quan, sao kẻ cướp không trộm xe khác, lại trộm xe ngươi?”

“Ngươi nói không lý, đồ chúng ta bị trộm, chúng ta sai? Ngươi vô lý quá.”

Hàn Bân không muốn cãi: “Chúng ta muốn hỏi về cha ngươi, Tống Anh Phát.”

Chương 1446: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nghe tên này, mặt Tống Giai Bằng thay đổi: "Các ngươi… Tống Anh Phát là cha ta, đã chết nhiều năm, có gì để hỏi."

"Ông chết thế nào?"

"Bệnh chết."

"Bệnh gì?"

"Cụ thể ta không rõ, đột ngột chết."

"Bệnh viện thì sao? Bác sĩ phải có kết luận chứ."

"Cha ta chết đột ngột, chưa kịp vào viện đã không qua khỏi."

"Sao lại đột ngột, ngươi kể rõ."

"Sao các ngươi hỏi chuyện cha ta, ông chết nhiều năm, không thể đội mồ dậy cướp."

"Ta không nói vụ cướp gần đây liên quan Tống Anh Phát, chúng ta điều tra vụ cướp tiệm vàng bảy năm trước, một nghi phạm có đặc điểm giống cha ngươi, chúng ta nghi ông có thể tham gia cướp."

Tống Giai Bằng gãi đầu: "Vụ bảy năm trước còn điều tra gì, cha ta chết, các ngươi không thể đổ tội cho người chết."

Hàn Bân nghiêm giọng: "Nếu cảnh sát đổ tội bừa, ngươi còn đứng đây? Kẻ cướp dùng xe ngươi, chúng ta có lý do nghi ngươi tham gia cướp, trước khi phá án, chúng ta có đủ lý do giam ngươi.

Đừng đối địch và chống lại cảnh sát, tốt nhất là hợp tác điều tra, hiểu chưa?"

"Đội trưởng Hàn, ta hiểu ý ngài, ta không đối địch, nhưng các ngươi nói cha ta là kẻ cướp, ta khó chấp nhận. Cha ta chết, ta luôn đau buồn. Nếu người khác nói vậy, ta sẽ liều mạng. Cha ta rất quan trọng, ta rất tôn trọng ông, luôn vậy."

Hàn Bân dịu giọng, nghiêm túc nói: "Ta hiểu ngươi, nếu có gì xúc phạm, ta xin lỗi.

Nhưng cảnh sát có trách nhiệm điều tra, ta phải nói, phải hỏi."

"Hừ…" Tống Giai Bằng thở dài: "Cha ta là người tốt, không thể là kẻ cướp."

Vợ Tống Giai Bằng nghẹn ngào: "Đội trưởng Hàn, các ngươi quá đáng, cha chồng ta là người lương thiện, ngươi có thể hỏi cả thôn Lý Ha, không ai nói khác. Các ngươi nói ông là kẻ cướp, là hắt bùn lên chúng ta. Nếu hàng xóm biết, đừng nói vợ chồng ta, cả con ta cũng không ngẩng đầu."

"Tống phu nhân, ngài đừng xúc động, chúng ta không định tội, mà điều tra. Vì nghi ngờ, chúng ta phải điều tra, loại trừ, để chứng minh ngài trong sạch."

Vợ Tống Giai Bằng khóc: "Nhà chúng ta vốn trong sạch, không cần các ngươi điều tra."

Lý Cầm quát: "Ngươi la cái gì, to giọng có lý? Hay khóc có lý. Chúng ta đến điều tra là không muốn chuyện lớn, chúng ta điều tra rõ, ai biết. Ngươi la khóc để hàng xóm nghe, ngươi có ý gì."

Vợ Tống Giai Bằng vừa giận vừa sợ, chỉ Lý Cầm, không nói nên lời.

Hàn Bân thấy vậy không thể hỏi: "Tách ra hỏi."

Hàn Bân tiếp tục hỏi Tống Giai Bằng.

Vợ Tống Giai Bằng do Vương Tiêu và Lý Cầm hỏi.

“Tống Giai Bằng, ta vẫn nói, chúng ta đến muốn hỏi về cha ngươi, mong ngươi cung cấp đồ của cha ngươi, như ảnh, video, đồ cá nhân.”

Tống Giai Bằng suy nghĩ, lắc đầu: “Không còn. Cha ta mất, chúng ta chuyển nhà mới, nhiều đồ cũ bỏ rồi. Đã nhiều năm, tìm đâu.”

“Cha ngươi có bạn thân không?”

“Chủ yếu là họ hàng, không thân ai.”

“Cha ngươi trước khi chết có gì lạ không?”

“Không.”

“Ngươi kể lại cái chết của ông và việc lo hậu sự.”

“Ta nhớ ngày 4 tháng 6, ta tan làm sớm, làm hai món nhậu, muốn uống với cha. Cha vui, nhưng vừa uống hai ly đã thấy mệt, vào nằm nghỉ.

Ăn xong, ta cũng vào thăm, ông thấy đỡ, ta hỏi có đi khám không, ông nói không, ngủ sẽ khỏi.

Ôi… trách ta, không chú ý. Cha ta chưa lớn tuổi, ta không nghĩ ông đột ngột mất.

Tối đó, khoảng 3 giờ sáng, cha gọi, ta vào thấy ông mặt đỏ, thở không nổi, ta sợ quá, bảo vợ canh, ta tìm xe chở cha vào viện. Tìm xe xong, vợ gọi nói cha không qua khỏi, bảo về ngay.

Về nhà… ông mất rồi.”

“Hu hu…” Tống Giai Bằng khóc, nước mắt giàn giụa, cảm động chân thành.

Hàn Bân quan sát, đúng là chân tình.

Nhưng Hàn Bân vẫn thấy cái chết của Tống Anh Phát đáng ngờ.

"Cha ngươi có bệnh gì?"

"Ông cao huyết áp, gan yếu, tim không tốt, đôi khi chóng mặt."

"Sau khi ông mất, ai đến?"

"Chủ yếu họ hàng, tiễn cha lần cuối, ôi… cuộc đời cha chỉ vậy."

"Hậu sự làm sao? Hỏa táng ở đâu?"

"Cha không hỏa táng, chôn cất."

"Chôn ở đâu?"

"Đầu thôn, mộ tổ."

"Ai thấy thi thể cha ngươi?"

"Đại bá và một chú."

"Nói tên đi."

"Tống Anh Chung, Tống Anh Sơn."

Hàn Bân ghi vào sổ, chân thành nói: "Tống Giai Bằng, chúng ta điều tra cha ngươi, có đủ chứng cứ, mong ngươi đừng nói dối cảnh sát, không có lợi cho ngươi, lừa cảnh sát cũng là tội, sẽ ngồi tù.

Ta cho ngươi cơ hội, hỏi lại, cha ngươi chết do bệnh hay nguyên nhân khác. Nghĩ kỹ rồi trả lời."

Hàn Bân lấy điện thoại bấm đồng hồ 3 phút, đặt trên bàn, để cả hắn và Tống Giai Bằng thấy.

Phòng hơi nóng, Hàn Bân cởi áo khoác, để lộ còng tay bạc ở thắt lưng.

Hành động này khiến Tống Giai Bằng lo lắng: “Đội trưởng Hàn, ngài nghi ta giết cha?

Mẹ mất sớm, cha nuôi ta, chúng ta rất thân, ta chưa từng to tiếng với ông, sao giết ông.”

“Ta không nghi ngươi.”

“Vậy sao ngài nghĩ cha ta chết không bình thường?”

“Chúng ta điều tra vụ cướp và vụ giết Triệu Hiểu Hải có chung nghi phạm, gọi là nghi phạm A, nghi phạm A đã giết đồng phạm.

Hai vụ cướp bảy năm trước chưa phá, chúng ta nghi nghi phạm A cũng giết đồng phạm hủy chứng cứ, khiến cảnh sát không truy ra.” Hàn Bân nhìn Tống Giai Bằng.

“Đinh…”

Im lặng một lúc, ba phút hết.

Hàn Bân hỏi lại: “Tống Anh Phát chết thế nào?”

Tống Giai Bằng thở sâu, cúi đầu: “Cha ta chết không có nguyên nhân khác, do bệnh.”

Hàn Bân cất điện thoại, mặc áo khoác, nghiêm túc nói: “Chúng ta sẽ xin lệnh khai quật mộ khám nghiệm.”

Chương 1447: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta không đồng ý!”

“Ta chỉ thông báo trước.”

Tống Giai Bằng tỏ ra rất kích động: “Các ngươi không thể làm vậy, người chết là lớn nhất. Cha ta đã chết lâu như vậy, ta tuyệt đối không để ai quấy rầy sự yên nghỉ của ông ấy!”

“Ta hiểu tâm trạng của ngươi, nhưng vụ án này đã qua bảy năm, trong suốt bảy năm đó, các nạn nhân và gia đình của vụ cướp đều đang chờ một kết quả, họ cũng cần được hiểu và cảm thông.”

“Ở nông thôn việc đào mộ tổ tiên là chuyện lớn, ai hiểu cho ta?”

“Chúng ta sẽ làm theo quy trình pháp lý chính thức, mong ngươi chuẩn bị tâm lý.” Hàn Bân nói xong, đứng dậy định rời khỏi phòng.

“Đội trưởng Hàn, Đội trưởng Hàn, ta xin ngài, không thể như vậy được. Dù các ngươi có giấy tờ hợp pháp, ta cũng không đồng ý, ai muốn đào mộ cha ta, phải bước qua xác ta trước.” Tống Giai Bằng định đuổi theo, nhưng bị cảnh sát chặn lại ở cửa.

Hàn Bân quay đầu nhìn Tống Giai Bằng, trong mắt có một chút khác thường, khi đối diện nói chuyện với Tống Giai Bằng, hắn có một ý tưởng mới về vụ án.

Ra đến sân, Triệu Minh không nhịn được hỏi: “Hàn đội, ngài thật sự định đào mộ Tống Anh Phát?”

“Đào mộ không phải chuyện nhỏ, đừng nói ta hiện giờ chưa có bằng chứng chắc chắn, ngay cả khi có bằng chứng chứng minh Tống Anh Phát là nghi phạm B, cũng không thể dễ dàng đào mộ. Việc đào mộ, không chỉ nông thôn kiêng kỵ, mà ở đâu cũng là chuyện lớn.”

“Vậy ngài cố ý kích động hắn.”

“Đúng vậy, ta đã ném đá vào hồ, xem hồ nước này có thể dậy sóng bao nhiêu.”

Không lâu sau, Vương Tiêu cũng từ nhà bên cạnh ra, thì thầm: “Hàn đội, vợ Tống Giai Bằng rất lanh lợi, không nói được gì có ích, hễ hỏi đến Tống Anh Phát, nàng đều từ chối, nói rằng mới về làm dâu không lâu, không tiện hỏi han chuyện của cha chồng, không có thông tin hữu ích. Còn ngài thế nào?”

Hàn Bân nói: “Tống Giai Bằng cũng kín miệng, nhưng từ lời nói và thái độ của hắn, ta cảm thấy cái chết của Tống Anh Phát có vấn đề.”

“Có cần đưa Tống Giai Bằng về đồn để hỏi thêm không?”

“Không cần, lát nữa ta sẽ đưa người rời đi. Ngươi ở lại với vài người, âm thầm giám sát Tống Giai Bằng và vợ hắn.”

“Tại sao làm vậy, ngài nghi ai đang theo dõi họ?”

“Chỉ là phòng ngừa.”

“Ngài đang phòng ai?”

“Ngươi nghĩ xem?”

“Tống Anh Phát.” Vương Tiêu nói xong, lại tự phủ định: “Không đúng, Tống Anh Phát đã chết rồi.”

Hàn Bân thuận thế hỏi: "Ngươi nghĩ Tống Anh Phát chết thế nào?"

"Nhìn vào vụ của Triệu Hiểu Hải, Tống Anh Phát có thể bị nghi phạm A giết."

"Vậy tại sao Tống Giai Bằng giấu giếm, hắn không muốn tìm ra hung thủ để báo thù cho cha?"

Vương Tiêu suy nghĩ: "Có thể hắn lo sợ dư luận trong làng, sợ người dân biết cha hắn cướp bóc, sẽ coi thường cả gia đình hắn."

"Đó cũng là một lý do, nhưng so với cái chết của cha, lại có vẻ yếu ớt."

Thấy Vương Tiêu đang suy nghĩ, Triệu Minh nói: "Có thể trước khi chết, Tống Anh Phát để lại tài sản cướp được cho Tống Giai Bằng, và hắn đã bán đi để lấy tiền, nên không dám nói với cảnh sát."

Hàn Bân vỗ vai hắn, động viên: "Đúng, khả năng này rất cao."

Vương Tiêu cảm thấy có ẩn ý: "Hàn đội, ngài nghĩ sao?"

"Lúc đầu, ta cũng nghĩ như các ngươi, Tống Giai Bằng không dám báo cảnh sát vì hai lý do này. Nhưng khi ta nói sẽ khai quật mộ, hắn lại cực kỳ lo lắng. Phải biết rằng, vụ án đã qua bảy năm, dù hắn đã bán tài sản cướp được, cũng không còn chứng cứ, hắn không nên lo lắng đến vậy.

Ta suy nghĩ, tại sao hắn sợ cảnh sát khai quật mộ, có thể có mấy kết quả.

Kết quả thứ nhất, Tống Giai Bằng không nói dối, Tống Anh Phát thật sự chết vì bệnh, Tống Giai Bằng không muốn cha bị quấy rầy, nên cực lực ngăn cản khai quật mộ.

Kết quả thứ hai, Tống Anh Phát bị nghi phạm A giết, có vết thương chí mạng, hắn không muốn cảnh sát phát hiện ra, biết rằng cha hắn là một kẻ cướp.

Kết quả thứ ba, trong quan tài trống không, Tống Anh Phát giả chết để thoát khỏi sự truy đuổi của cảnh sát."

Triệu Minh kinh ngạc: "Gì! Tống Anh Phát chưa chết, không thể nào."

Vương Tiêu suy nghĩ một lúc, hiểu ra: "Không có gì không thể, nhờ gợi ý của Hàn đội, ta suy nghĩ kỹ, vợ Tống Giai Bằng nói về đám tang của cha chồng rất mơ hồ, không chỉ là đơn giản, mà là quá đơn giản, thậm chí có vẻ bất hiếu, giờ nghĩ lại đúng là có vấn đề."

Hàn Bân nói: "Chúng ta đã phát hiện vấn đề của Tống Anh Phát, giờ chúng ta đi, Tống Giai Bằng có thể liên lạc với Tống Anh Phát. Dù điều đó sẽ lộ ra việc Tống Anh Phát giả chết, nhưng cũng khiến hắn chạy trốn lần nữa. Hắn đã trốn bảy năm, nếu lại trốn, ai biết sẽ lại là bảy năm nữa hay không.

Vì vậy phải giám sát vợ chồng họ, và phải kín đáo. Trong làng ai cũng là họ hàng, không ai đảm bảo Tống Anh Phát không có tay chân khác. Nếu chúng ta rầm rộ bắt họ, Tống Anh Phát có thể nghe được tin, lại chạy trốn."

"Tất nhiên, tất cả chỉ là suy đoán của ta, nhưng nếu có khả năng, chúng ta phải ngăn chặn trước."

Vương Tiêu hiểu tầm quan trọng, đảm bảo: "Ta hiểu rồi, ta sẽ giám sát họ kỹ lưỡng."

"Tránh để họ liên lạc với bên ngoài, tối nay ta sẽ cử xe đến, bí mật áp giải họ đi."

"Dạ, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ."

…

Hàn Bân lên xe, gọi điện báo cáo với Đinh Tích Phong, hai người bàn bạc, để tránh lộ tin tức, sẽ bí mật áp giải vợ chồng Tống Giai Bằng về Sở Cảnh sát thành phố vào buổi tối.

Chương 1448: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vụ án đã đi chệch hướng điều tra ban đầu, tiếp tục ở phân cục Thành Bắc không phù hợp.

Xe nào đến thì xe đó đi, người ngoài không nhận ra.

Về đến Sở Cảnh sát thành phố, Hàn Bân không nghỉ ngơi, phân công đội viên đi điều tra.

Đối tượng điều tra là vợ chồng Tống Giai Bằng, hướng điều tra chính là số điện thoại và tài khoản ngân hàng của họ.

…

8 giờ tối, các đội viên đi điều tra lần lượt trở về.

Hàn Bân nghe báo cáo, tổng hợp manh mối.

Đồng thời, cử người đến Thôn Nam Khê đón người.

9 giờ rưỡi tối, vợ chồng Tống Giai Bằng được bí mật áp giải về Sở Cảnh sát thành phố, nhưng Hàn Bân không thẩm vấn ngay.

Hạt giống cần thời gian mới nở hoa kết trái.

…

Sáng hôm sau.

Phòng họp Sở Cảnh sát thành phố, Hàn Bân tổ chức cuộc họp tổng kết vụ án.

Phó đội trưởng Đinh Tích Phong và phó cục trưởng phân cục Thành Bắc Trần Vĩ Hùng đều tham dự.

Trần Vĩ Hùng vào thẳng vấn đề: “Hàn Bân, có chắc chắn Tống Anh Phát chưa chết không?”

Hàn Bân nói thật: “Không chắc.”

“Vậy ngươi dám bí mật bắt vợ chồng Tống Giai Bằng?”

Hàn Bân cười gượng: “Cục trưởng Trần, ta không còn cách nào khác, giả sử Tống Anh Phát chưa chết, nếu ta không kịp thời kiểm soát vợ chồng Tống Giai Bằng, một khi lộ tin, Tống Anh Phát có thể chạy trốn lần nữa, khi đó chúng ta tìm hắn ở đâu?”

Dựa vào mối quan hệ với Hàn Vệ Đông, Trần Vĩ Hùng tự nhiên sẽ không thực sự gây khó dễ, thuận thế nói, “Ngươi nói cũng có vài phần hợp lý, bây giờ cuộc điều tra về Tống Anh Phát có tiến triển gì không?”

“Ta đang chuẩn bị báo cáo với ngài và đội trưởng Đinh đây.” Hàn Bân sắp xếp lại suy nghĩ, tiếp tục nói, “Sau khi trở về từ thôn Nam Khê, ta đã phân công các cảnh sát điều tra.

Ta cho người đến công ty viễn thông lấy lại lịch sử liên lạc của vợ chồng Tống Giai Bằng, phát hiện ra rằng dưới tên Tống Giai Bằng có hai số điện thoại. Một số sử dụng ở Cầm Đảo, một số thường xuyên sử dụng ở Tuyền Thành.

Trong đó, số thường xuyên sử dụng ở Tuyền Thành lần cuối cùng có cuộc gọi là vào lúc năm giờ chiều ngày sáu tháng tư, người gọi là vợ của Tống Giai Bằng.”

Hàn Bân tiếp tục nói, “Ở đây rõ ràng có vấn đề, bởi vì lúc đó Tống Giai Bằng đã bị bắt vào đồn cảnh sát, hoàn toàn không thể chạy đến Tuyền Thành để gọi điện, tức là số điện thoại ở Tuyền Thành không phải do Tống Giai Bằng sử dụng.

Ta suy đoán, người thực sự sử dụng số điện thoại này rất có thể là Tống Anh Phát. Sau khi chúng ta bắt Tống Giai Bằng lần đầu, vợ của hắn đã liên lạc với Tống Anh Phát. Từ đó,

Tống Anh Phát không còn sử dụng số điện thoại này nữa, cũng không thể xác định vị trí của hắn.

Tuy nhiên, xem xét lịch sử sử dụng số điện thoại của hắn, có thể phỏng đoán rằng hắn nên ở gần Tuyền Thành, Khu Đông Thắng, hoặc Trấn Lầu. Ta đề nghị yêu cầu cảnh sát địa phương ở Tuyền Thành hỗ trợ điều tra, nhanh chóng bắt giữ Tống Anh Phát."

Đinh Tích Phong nói, "Ngươi suy đoán có lý, nhưng suy đoán cũng chỉ là suy đoán. Dù cho số điện thoại của Tống Giai Bằng ở Tuyền Thành không phải hắn sử dụng, cũng không thể chứng minh chắc chắn rằng Tống Anh Phát đang sử dụng, càng không thể chứng minh rằng Tống Anh Phát còn sống.

Ta sẵn lòng tin ngươi, nhưng không thể chỉ dựa vào suy đoán mà yêu cầu cảnh sát nơi khác lục soát một người đã ghi danh là đã chết. Trừ khi có thêm bằng chứng chứng minh rằng Tống Anh Phát có thể còn sống, nếu không thì rất khó để phát hành thông báo điều tra."

Chu Gia Húc đề nghị, "Khai quật mộ để kiểm tra thi thể được không?"

Hàn Bân lắc đầu, "Lý thuyết thì được, thực tế rất khó thực hiện. Dù Tống Anh Phát chết thật hay giả chết, mộ của hắn đều được chôn cất ở mộ tổ của nhà họ Tống, điều này không chỉ là chuyện của riêng Tống Giai Bằng mà là chuyện của cả gia đình Tống. Cảnh sát muốn khai quật mộ để kiểm tra, động tĩnh sẽ rất lớn. Có thể cả làng sẽ biết, Tống Anh Phát cũng có thể nghe được tin tức. Đến lúc đó, dù chứng minh được rằng Tống Anh Phát chưa chết, Tống Anh Phát cũng đã sớm chạy mất rồi, người cũng không còn ở Tuyền Thành nữa, lại phát thông báo điều tra thì có ý nghĩa gì."

Đinh Tích Phong tiếp tục nói, "Mặc dù vẫn chưa có bằng chứng xác thực, nhưng từ tình hình hiện tại, Tống Anh Phát

thực sự có thể còn sống. Và nếu Tống Anh Phát giả chết suốt nhiều năm qua, người duy nhất có liên hệ với hắn có thể chỉ là vợ chồng Tống Giai Bằng, điều này thể hiện rõ từ việc vợ của Tống Giai Bằng đã gọi điện cho hắn.

Nói cách khác, vợ chồng Tống Giai Bằng rất có thể biết nơi ẩn náu của Tống Anh Phát. Chỉ cần khiến cặp đôi này thú nhận, chúng ta sẽ có bằng chứng cụ thể, có thể ngay lập tức yêu cầu cảnh sát Tuyền Thành hỗ trợ bắt giữ."

Nói đến đây, Đinh Tích Phong nhìn về phía Hàn Bân, "Ngươi có chắc chắn khiến họ thú nhận không?"

Hàn Bân do dự một lúc, "Khiến họ thú nhận tội trạng, ta thì có thể chắc chắn. Nhưng theo ta biết về Tống Giai Bằng, hắn chưa chắc sẽ chịu bán đứng cha mình."

Tại Cục Công an thành phố.

Trong hành lang ngoài phòng thẩm vấn, Mã Cảnh Ba nhìn quanh nơi quen thuộc mà lại có chút xa lạ này, không khỏi thở dài.

Hàn Bân cười nói, "Đội trưởng Mã nhớ nhà rồi, chắc không lâu nữa ngài sẽ có thể trở về."

Chương 1449: Tiêu Đề 《Ẩn》

Một câu nhớ nhà khiến Mã Cảnh Ba có chút xúc động, sau đó lại nở một nụ cười chua chát, "Đâu có dễ dàng như vậy, dù có thể trở về, ít nhất cũng phải đợi vài năm."

Giờ không phải lúc nói chuyện này, hai người nói vài câu về vụ án, rồi mỗi người vào phòng thẩm vấn thứ ba và thứ tư.

Trong phòng thẩm vấn thứ ba, vợ của Tống Giai Bằng ngồi trên ghế thẩm vấn, vẻ mặt có chút lo lắng, thấy Mã Cảnh Ba bước vào liền mở miệng nói, "Thưa lãnh đạo, khi nào các ngươi thả ta đi, ở nhà ta còn có hai đứa con nhỏ."

Mã Cảnh Ba đặt tài liệu lên bàn thẩm vấn, quan sát đối phương một hồi, "Ngươi tên gì?"

"Đồng Thu Nguyệt."

"Ngươi muốn gặp con thì hãy thành thật khai báo, nói rõ tình hình thì tự nhiên sẽ thả ngươi về đoàn tụ với con."

"Thưa lãnh đạo, ta chỉ là một người phụ nữ nông thôn hiền lành, ngài muốn ta khai báo gì chứ."

"Ta làm cảnh sát mười mấy năm, gặp nhiều người lắm rồi, có người đáng thương hơn ngươi, cũng có người giỏi diễn hơn ngươi. Ta hiểu rõ vụ án, cũng biết tình hình của ngươi, không phải chuyện lớn, nói rõ ra là được."

"Ta thật sự không biết phải nói gì."

"Thế chứng tỏ ngươi không muốn gặp con."

“Ta muốn, hai đứa con nhà ta chưa bao giờ rời xa ta, ta cả đêm qua không ngủ được vì nhớ chúng… Xin ngươi, thả ta ra đi.”

“Ngươi nhớ con, con cũng nhớ ngươi.” Mã Cảnh Ba thở dài, “Trước khi tình hình của ngươi chưa được nói rõ, ta không có quyền thả ngươi đi, ngươi muốn đoàn tụ với con thì nhanh chóng nói rõ sự việc.”

“Các ngươi rốt cuộc muốn ta nói gì?”

“Chúng ta hãy nói về Tống Anh Phát, bây giờ hắn ở đâu?”

“Cha chồng ta đã chết rồi, đã chết bảy năm rồi, cả làng chúng ta ai cũng biết.”

“Ngươi tận mắt thấy chôn cất không?”

“Đúng vậy.”

Mã Cảnh Ba trừng mắt, “Ngươi nói dối, ban đầu ta còn khá thông cảm với ngươi, muốn ngươi sớm đoàn tụ với con, nhưng vừa mở miệng ngươi đã lừa ta. Ta nghĩ ngươi nhớ con chỉ là giả thôi.”

“Ta không lừa ngươi, cha chồng ta thật sự chết rồi, là bệnh chết, ngươi không tin có thể đến đồn công an mà kiểm tra.”

“Việc ở đồn công an ta còn rõ hơn ngươi, đừng lấy cái này ra làm cớ.” Mã Cảnh Ba hừ một tiếng, “Đêm qua, chúng ta đã khai quật mộ kiểm tra, trong quan tài không có thi thể, đó chỉ là một ngôi mộ áo quan.”

Đồng Thu Nguyệt lộ vẻ ngạc nhiên, “Đây… Đây không thể nào.”

“Được rồi, đừng giả bộ nữa.” Mã Cảnh Ba khoanh tay trước ngực, “Đêm qua chúng ta khai quật mộ lúc hơn mười hai giờ, lúc rạng sáng thẩm vấn Tống Giai Bằng, sau một đêm thẩm vấn Tống Giai Bằng đã thú nhận.

Hắn thừa nhận rằng Tống Anh Phát chính là nghi phạm cướp tiệm vàng bảy năm trước, để tránh sự truy lùng của cảnh sát mà cố tình giả chết.”

“Không thể nào, ta hoàn toàn không biết chuyện này.”

“Đừng chối cãi nữa, không có sự hợp tác của ngươi, vở kịch này không thể diễn được. Tống Giai Bằng đã thú nhận, ngươi còn tiếp tục chống cự có ý nghĩa gì? Ngươi muốn ngồi tù mọt gông, muốn con ngươi vào trại trẻ mồ côi sống, ngươi nghĩ chúng lớn lên sẽ còn nhận ngươi không?

Nếu chúng hỏi ‘Mẹ ơi, ngươi đi đâu vậy?’ Ngươi sẽ trả lời thế nào!”

“Hu hu…” Đồng Thu Nguyệt bật khóc, “Các con ơi, mẹ xin lỗi các con, mẹ cũng nhớ các con, nhưng mẹ không còn cách nào, thật sự không còn cách nào.”

Mã Cảnh Ba đưa qua một hộp khăn giấy, “Gặp khó khăn, đừng bỏ cuộc, phải tìm cách giải quyết, nỗ lực giành lấy.

Chỉ cần ngươi thành khẩn nhận tội, ta có thể giúp ngươi tranh thủ giảm án, thậm chí là án treo.”

“Án treo! Thật sự có thể sao? Ta có thể ra ngoài gặp con ngay bây giờ!” Đồng Thu Nguyệt ánh mắt lấp lánh hi vọng.

“Điều đó tùy thuộc vào thái độ nhận tội của ngươi, nếu ngươi thành khẩn nhận tội, ta sẽ cố gắng hết sức giúp ngươi tranh thủ, ta cũng không muốn hai đứa trẻ không gặp được mẹ.”

“Ta sẽ nói… ta sẽ nói mọi thứ.”

“Tống Anh Phát ở đâu?”

“Ở Tuyền Thành.”

“Địa chỉ cụ thể?”

“Chuyện này ta thật sự không biết, chúng ta rất ít liên lạc, nếu có liên lạc thì cũng chỉ là Tống Giai Bằng nói chuyện với cha hắn.”

“Chiều ngày sáu tháng tư, ngươi có gọi điện cho Tống Anh Phát không?”

Đồng Thu Nguyệt gật đầu, “Phải, các ngươi bắt Tống Giai Bằng, ta biết chuyện này có thể liên quan đến cha chồng, nên đã nói cho hắn biết.”

“Hắn nói gì với ngươi?”

“Hắn bảo ta đừng lo lắng, càng lo càng dễ làm sai, khóa cửa nhà kỹ càng. Cũng đừng liên lạc với hắn nữa, thời gian này hắn sẽ không mở điện thoại, rồi cúp máy.”

“Hắn có nói sẽ làm gì hoặc đi đâu không?”

“Không, lúc đó cuộc gọi rất vội, chúng ta cũng chỉ nói vài câu.”

“Trừ ngươi và Tống Giai Bằng, còn ai biết việc Tống Anh Phát còn sống?”

“Không.”

“Ngươi từng khai rằng sau khi cha chồng ngươi chết, có người thân đến thăm.”

“Lúc đó cha chồng ta đã nằm trong quan tài giả chết, không ai muốn lại gần, vài người thân thiết cũng bị chồng ta ngăn lại, lấy cớ đóng nắp quan tài.”

“Bảy năm trước ai là đồng phạm cướp tiệm vàng với Tống Anh Phát?”

“Ta không biết.”

“Ngươi nghĩ kỹ lại xem.”

“Ta thật sự không biết. Chồng ta có thể biết thêm một chút, các ngươi không phải đã hỏi hắn rồi sao? Tại sao còn hỏi ta.”

Mã Cảnh Ba vội nói, “Chồng ngươi biết, cũng đã cho chúng ta biết thân phận đối phương. Nhưng trước khi chính thức bắt giữ nghi phạm, chúng ta cần xác nhận tính chính xác của manh mối.”

Chương 1450: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta nhát gan, chuyện này ta luôn muốn tránh, không dám hỏi, ta thật sự không biết.”

…

Trong phòng thẩm vấn thứ tư, Hàn Bân cùng lúc thẩm vấn Tống Giai Bằng.

“Tống Giai Bằng, ở đây ngươi quen chưa?”

Tống Giai Bằng cúi đầu, lắc đầu, “Không quen.”

“Phải quen đi, có thể ngươi phải ở đây một thời gian dài.”

Tống Giai Bằng ngước lên nhìn Hàn Bân, “Đội trưởng Hàn, ta không biết lý do gì khiến ngài có cái nhìn không tốt về ta, nhưng ta chưa bao giờ làm chuyện phạm pháp, lương tâm không cắn rứt.”

“Vậy sao?” Hàn Bân tựa vào bàn thẩm vấn, “Ta hỏi lại ngươi, Tống Anh Phát ở đâu?”

“Cha ta đã chết rồi, an táng yên ổn, dù ngài hỏi bao nhiêu lần, câu trả lời của ta vẫn vậy.”

“Đêm qua, chúng ta đã khai quật mộ kiểm tra. Trong quan tài trống rỗng, không có thi thể Tống Anh Phát, ngươi giải thích thế nào?”

“Ta không tin.”

“Đó là sự thật.”

“Vậy ngài cho ta xem ảnh.”

Hàn Bân trừng mắt nhìn đối phương một hồi, rồi cười, "Ngươi rất thông minh, cảnh giác cao. Đêm qua cảnh sát thật sự chưa khai quật mộ, nhưng không có nghĩa là chúng ta sẽ không làm vậy. Ngươi cứ cứng đầu không có ý nghĩa gì."

Tống Giai Bằng liếm môi, cúi đầu, im lặng.

"Ta có thể đảm bảo, nếu ngươi không chịu hợp tác điều tra, ta nhất định sẽ xin khai quật mộ. Điều này cần thời gian, nhưng với ta không thành vấn đề, ta chỉ không muốn phải đi đến bước đó. Một khi cảnh sát khai quật mộ, phát hiện mộ Tống Anh Phát trống rỗng, ta tin rằng cả nhà họ Tống và thôn Lý Hà sẽ không có chỗ cho ngươi và gia đình ngươi dung thân."

Tống Giai Bằng cau mày, siết chặt nắm tay, vẫn không nói.

"Tống Giai Bằng, ngươi không chỉ có một mình. Vợ ngươi đang ở phòng thẩm vấn bên cạnh, ngươi không nói, có đảm bảo nàng không nói?" Hàn Bân xoa mũi, "Vợ ngươi bây giờ chắc đang bị đồng nghiệp của ta thẩm vấn, ta có thể đoán được nội dung thẩm vấn.

Đêm qua, ta đưa hai ngươi về đồn cảnh sát, không thẩm vấn ngay là để tạo khoảng cách thời gian, khiến các ngươi nghĩ rằng cảnh sát đã khai quật mộ kiểm tra.

Ngươi rất cảnh giác, không tin lời ta, nhưng vợ ngươi chưa chắc đã cảnh giác như ngươi. Thậm chí, đồng nghiệp của ta có thể dùng khoảng cách thời gian này, nói rằng cảnh sát đã thẩm vấn ngươi đột ngột, ngươi đã thú nhận.

Cảnh sát nắm được nhiều manh mối hơn ngươi nghĩ, ví dụ như cha ngươi có thể đang ở Tuyền Thành, sau khi ngươi bị cảnh sát bắt lần đầu, vợ ngươi đã gọi điện cho Tống Anh Phát cảnh báo. Chỉ cần chúng ta đưa ra những bằng chứng này, ta tin rằng vợ ngươi sẽ không chịu nổi.

Chỉ cần vợ ngươi thú nhận, ngươi tiếp tục cứng đầu không có ý nghĩa gì, chỉ tăng thêm tội danh và thời gian tù của ngươi. Đây là lời khuyên chân thành, hy vọng ngươi không tự làm hại mình."

"Hừ…"

Tống Giai Bằng ngẩn người một lúc, thở dài, "Đã bảy năm rồi, bảy năm rồi, sao không buông tha cho chúng ta…

Ngài nói đúng, cha ta thực sự giả chết. Năm đó hắn phạm tội, sợ bị cảnh sát tìm ra, nên nghĩ ra cách rút lui, rời khỏi nhà, rời khỏi thôn Lý Hà."

"Vậy Tống Anh Phát thực sự là nghi phạm vụ cướp tiệm vàng bảy năm trước."

"Đúng."

"Nghi phạm còn lại là ai?"

"Ta không biết."

"Cha ngươi không nói cho ngươi?"

"Không."

"Cha ngươi ở đâu?"

"Ta chỉ biết hắn ở Tuyền Thành, không biết địa điểm cụ thể."

"Ta hy vọng ngươi có thể giúp cảnh sát tìm hắn."

Tống Giai Bằng lắc đầu, "Không thể được, cha ta rất cảnh giác, ta chưa bao giờ hỏi hắn ở đâu, hắn cũng không nói với ta. Hiện tại ta thậm chí không thể liên lạc với hắn."

"Vàng cướp năm đó đâu?"

"Ta không biết, cha ta không cho ta hỏi, ta cũng không dám hỏi."

Hàn Bân nhận ra rằng, chỉ cần liên quan đến vụ cướp tiệm vàng bảy năm trước, Tống Giai Bằng hoặc là nói không biết, hoặc đổ hết lên cha hắn, không cung cấp bất kỳ manh mối có giá trị nào.

Tuy nhiên, việc Tống Giai Bằng nhận tội vẫn rất quan trọng cho cuộc điều tra vụ án. Chỉ cần chứng minh Tống Anh Phát còn sống, Hàn Bân có thể yêu cầu cảnh sát Tuyền Thành hỗ trợ bắt giữ Tống Anh Phát.

"Bùm!" Cửa phòng thẩm vấn bị đẩy mạnh, Giang Dương nhanh chóng xông vào, tay cầm một chiếc điện thoại, "Đội trưởng Hàn, điện thoại của Tống Giai Bằng có cuộc gọi đến."

"Đinh đinh đinh…"

"Đừng hoảng." Hàn Bân quát một tiếng, "Ai gọi?"

"Là số điện thoại khác của Tống Giai Bằng, người gọi rất có thể là Tống Anh Phát."

"Thông báo phòng kỹ thuật ngay lập tức định vị thời gian thực số điện thoại."

"Vương Tiêu đã đến phòng kỹ thuật."

"Đinh đinh đinh…" Điện thoại vẫn đang đổ chuông.

"Đội trưởng Hàn, làm sao đây? Nếu không bắt máy, nghi phạm có cảnh giác không?"

Hàn Bân cũng lo lắng về điều này, định vị thời gian thực cần thời gian, nếu điện thoại không được bắt máy, Tống Anh Phát rất có thể sẽ nhận ra sự bất thường, lần nữa tháo thẻ sim, lúc đó định vị thời gian thực sẽ thất bại. Hàn Bân phải nghĩ cách giữ chân đối phương.

"Đinh đinh đinh…"

Chuông điện thoại vẫn reo.

Giang Dương nói, “Đội trưởng Hàn, ngài nghĩ cách đi, hết thời gian rồi.”

Quả nhiên, chuông điện thoại reo thêm hai lần nữa rồi tự ngắt.

Giang Dương có chút bất lực, đồng thời thở phào nhẹ nhõm, chuông điện thoại này giống như là đang đòi mạng.

Hàn Bân thở dài, chuông điện thoại reo ngắn như vậy, trong lúc vội vã hắn có thể làm gì?

Chương 1451: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tuy nhiên, Hàn Bân suy đoán nghi phạm rất có thể sẽ tiếp tục gọi điện, để xua tan sự nghi ngờ của hắn, cách tốt nhất là để Tống Giai Bằng bắt máy, giữ chân đối phương.

Hàn Bân bước đến trước mặt Tống Giai Bằng, chỉ vào màn hình điện thoại, "Số này có phải do Tống Anh Phát dùng không."

Tống Giai Bằng gật đầu.

"Nói đi."

"Là cha ta dùng."

"Nếu hắn gọi lại, ta hy vọng ngươi có thể bắt máy, không cần ngươi hỏi hắn ở đâu, chỉ cần nói chuyện bình thường, đừng để hắn phát hiện ra sự bất thường."

Tống Giai Bằng lắc đầu, "Đội trưởng Hàn, biết con không ai bằng cha, ngài không làm khó ta sao. Bây giờ ta đã bị cảnh sát bắt, làm sao có thể nói chuyện như trước, ta không tự tin, chắc chắn sẽ lộ sơ hở."

"Ngươi không biết nói gì, ta sẽ dạy ngươi, nói theo những gì ta chỉ bảo."

"Không được không được, ta mà lo lắng sẽ nói lắp, cha ta chắc chắn sẽ phát hiện ra. Nếu hắn cảnh giác, các ngươi lại nghĩ ta thông báo cho hắn. Lúc đó chưa chắc lại tăng thêm tội danh cho ta, ta không thể bắt máy."

Hàn Bân nói, “Ngươi không bắt máy, chính là gián tiếp nói với cha ngươi, ngươi đã bị cảnh sát khống chế, bảo hắn mau chạy.”

“Ta không nghĩ nhiều như vậy, ta chỉ không muốn làm sai làm hỏng.”

“Nếu ngươi bắt máy, nói theo ta bảo, ta có thể giúp ngươi tranh thủ cơ hội lập công giảm án.”

“Haha, cảm ơn ngài đã có ý tốt. Ta làm vậy, chắc ngài cũng sẽ khinh thường ta. Ta muốn ngủ yên giấc trong kiếp sau.”

“Vù…”

Điện thoại của Tống Giai Bằng nhận được tin nhắn, Hàn Bân mở ra xem, là tin nhắn của Tống Anh Phát.

“Đồng chí cảnh sát, con trai ta chắc đã bị các ngươi bắt. Ta muốn đầu thú.”

Giang Dương nhìn thoáng qua, “Đội trưởng Hàn, chúng ta làm gì đây?”

“Cách tốt nhất, chắc chắn là để Tống Giai Bằng gọi lại giữ chân Tống Anh Phát…” Nói đến đây, Hàn Bân nhìn thoáng qua Tống Giai Bằng, thằng này chắc chắn sẽ không hợp tác.

Giang Dương cũng cảm thấy ý tưởng này không thực tế, “Nếu không, chúng ta nhắn tin giả danh Tống Giai Bằng, giữ chân hắn trước, chỉ cần thời gian định vị thời gian thực đến, chúng ta sẽ xác định được vị trí của hắn.”

Hàn Bân phân tích, “Chúng ta giả danh Tống Giai Bằng nhắn tin, chứng tỏ điện thoại ở bên cạnh Tống Giai Bằng, nếu Tống Anh Phát gọi lại, lại không có đường lui.

Bắt máy, lộ.

Không bắt máy, cũng sẽ khiến đối phương cảnh giác.”

Giang Dương nói, “Vậy làm sao?”

“Vù.” Tống Anh Phát lại gửi tin nhắn.

“Đồng chí cảnh sát, ta thực sự muốn đầu thú, gửi cho ta địa chỉ.”

Hàn Bân cũng có chút buồn cười, tin nhắn này rất hấp dẫn, giọng điệu của Tống Anh Phát nghe cũng rất chân thành, nhưng đây cũng có thể là cái bẫy.

Tống Anh Phát đang thử hắn, chỉ cần Hàn Bân nhắn tin giả danh cảnh sát, Tống Anh Phát rất có thể sẽ ngay lập tức tháo thẻ sim, lần nữa mất liên lạc.

Hàn Bân quyết định tĩnh mà chế động, không trả lời tin nhắn chứng tỏ điện thoại có thể không ở bên cạnh, ngược lại có thể kéo dài thời gian hơn, để phòng kỹ thuật định vị vị trí của Tống Anh Phát.

“Đinh đinh đinh…” Điện thoại của Giang Dương reo, “Là điện thoại của Vương Tiêu.”

“Bắt máy, mở loa ngoài.”

Giang Dương nói, “Đội trưởng Hàn ở bên cạnh ta, tình hình bên ngươi thế nào?”

“Đội trưởng Hàn, đã định vị được vị trí nghi ngờ của số điện thoại Tống Anh Phát.”

“Ở đâu?”

“Ta nói ra ngài có thể không tin, ngay cả ta cũng nghĩ có thể sai.”

“Đừng lắm lời, ở đâu?”

“Ngay gần đồn cảnh sát.”

Lời của Vương Tiêu vừa dứt, mọi người đều sững sờ.

Không ai nghĩ rằng Tống Anh Phát nói thật, hắn thực sự muốn đầu thú.

Hàn Bân hỏi lại, "Chắc chắn chứ?"

"Chắc chắn, vị trí định vị cách cục không xa, có bắt giữ không?"

"Cha ta sao có thể ở gần đồn cảnh sát, chẳng lẽ hắn thực sự muốn đầu thú?" Tống Giai Bằng lẩm bẩm, rồi lớn tiếng, "Cha ta muốn đầu thú, các ngươi không thể bắt hắn, hắn đầu thú!"

Giang Dương nhớ đến hai tin nhắn, nửa tin nửa ngờ, "Đội trưởng Hàn, chẳng lẽ Tống Anh Phát thực sự muốn đầu thú."

"Vù."

Tống Anh Phát lại gửi tin nhắn.

"Đồng chí cảnh sát, ta đang ở cổng đồn cảnh sát, đầu thú lên lầu mấy?"

Lời đã nói đến mức này, Hàn Bân cũng không thể để mất uy tín, hắn trả lời một tin nhắn, "Ta đi đón ngươi."

Hàn Bân lập tức dẫn người xuống lầu, quả nhiên phát hiện một người đàn ông trung niên đứng ở cổng cục công an, diện mạo có vài phần giống Tống Giai Bằng, chính là nghi phạm cướp tiệm vàng bảy năm trước Tống Anh Phát.

Từ xa, Tống Anh Phát đã hét lên, "Đồng chí cảnh sát, ta là Tống Anh Phát, ta muốn đầu thú."

Hàn Bân không ngờ sẽ gặp Tống Anh Phát theo cách này.

Thực ra, cảm giác này không dễ chịu.

Quen với những nghi phạm hung hãn, chối cãi đến cùng, đối mặt với nghi phạm tự đầu thú như vậy có chút không quen.

"Ta là Hàn Bân, phó tổ trưởng chuyên án 403, ta chịu trách nhiệm điều tra vụ của ngươi."

“Tổ trưởng Hàn, chào ngài, bảy năm trước ta tham gia hai vụ cướp tiệm vàng, ta muốn đầu thú, hy vọng chính phủ có thể khoan hồng.”

“Căn cứ vào hành vi đầu thú của ngươi, cảnh sát sẽ cố gắng tranh thủ chính sách giảm án.”

Nói đoạn, hai cảnh sát bước tới còng tay Tống Anh Phát.

Tống Anh Phát lắc lắc còng tay, “Aiz, cuối cùng vẫn phải đeo, cũng không nặng như ta tưởng.”

Chương 1452: Tiêu Đề 《Ẩn》

Biết Tống Anh Phát tự đầu thú, Đinh Tích Phong cũng đến, cẩn thận quan sát Tống Anh Phát một hồi, có chút cảm xúc lẫn lộn.

Đinh Tích Phong kéo Hàn Bân sang một bên, "Tình hình thế nào, sao hắn đột nhiên đầu thú?"

Hàn Bân xoa cằm, "Ta cảm thấy có liên quan đến Tống Giai Bằng."

Đinh Tích Phong nói, "Tống Giai Bằng phạm tội bao che, dù Tống Anh Phát tự đầu thú cũng không thể xóa tội của hắn, không đáng chứ."

Hàn Bân suy nghĩ một lúc, "Ta nghĩ Tống Anh Phát thực sự không sợ cảnh sát, cũng không sợ pháp luật."

Đinh Tích Phong có kinh nghiệm điều tra phong phú, lập tức hiểu ý Hàn Bân, "Xem ra, hắn và cảnh sát có mục tiêu chung, có thể bàn bạc."

…

Cục Công an thành phố, phòng thẩm vấn thứ tư.

Hàn Bân vẫn tựa vào bàn thẩm vấn, nhưng người ngồi trên ghế thẩm vấn đã thay đổi, Hàn Bân cười nói, "Thế nào, ghế có lạnh không?"

Tống Anh Phát bị hỏi có chút ngớ ngẩn, không hiểu ý.

"Ngươi gọi điện, ta đang thẩm vấn Tống Giai Bằng trong phòng này."

Tống Anh Phát thở dài, "Giai Bằng là đứa trẻ ngoan, khi ta phạm tội hắn còn nhỏ, nhiều chuyện không rõ, hy vọng đội trưởng Hàn đừng làm khó hắn."

"Ta nhìn ra được, hắn rất yêu ngươi, rất tôn trọng ngươi là cha."

"Aiz… Là ta không có bản lĩnh, làm gương xấu cho con trai, khiến ngài chê cười."

"Mỗi người một xuất phát điểm, chọn cách sống khác nhau, không có gì đáng cười."

"Ngài nói đúng, nếu không bị ép đến cùng đường, ta cũng không chọn con đường này, dù ngài tin hay không, bản chất ta không xấu."

"Bảy năm trước, sao ngươi cướp tiệm vàng?"

"Quá lâu rồi, lý do ta không nhớ rõ."

"Không được, nạn nhân năm đó còn hy vọng lấy lại tài sản bị cướp, ngươi xử lý thế nào?"

"Tiêu hết rồi."

"Tiêu thế nào?"

"Ta chạy bảy năm, cũng cần phí sinh hoạt, tiền đã tiêu hết rồi."

"Ngươi trốn bảy năm vẫn có thể đi làm kiếm tiền."

"Dù ngài tin hay không, số tiền đó thực sự bị ta tiêu hết, không tìm lại được nữa, dù tòa án phán thế nào, ta cũng nhận."

Hàn Bân đầy ẩn ý, "Nhưng theo ta biết, sau khi ngươi cướp tiệm vàng, chưa đến hai năm, con trai ngươi đã xây nhà mới, nợ nần khi cưới vợ cũng đã trả xong."

"Đó là con trai ta có bản lĩnh."

“Ta còn tưởng là ngươi giúp hắn.”

“Ta không có. Ta tự lo còn không xong, đâu lo cho hắn được. May mắn là con trai ta giống mẹ nó, không giống ta.” Tống Anh Phát đổi chủ đề, “Đội trưởng Hàn, ta tự đầu thú, tài sản cướp chắc chắn không tìm lại được, nhưng ta sẵn lòng hợp tác với cảnh sát điều tra, bắt giữ đồng phạm vụ cướp tiệm vàng 403.”

Lời của Tống Anh Phát có ý khác, đã qua bảy năm, tài sản cướp chắc chắn không tìm lại được, hoặc là tiêu hết, hoặc là rửa sạch, dù tòa án phán thế nào, hắn cũng nhận, cảnh sát không cần tốn thời gian. So với tài sản không tìm lại được, bắt giữ nghi phạm quan trọng hơn.

Hàn Bân hiểu ý hắn, truy tìm nghi phạm quan trọng hơn, vì không ai dám chắc đối phương có tái phạm hay không. Nhưng chủ động quyền nên nằm trong tay cảnh sát, không phải Tống Anh Phát.

“Đồng phạm là ai?”

“Trước khi nói, ta muốn ngài hứa ba điều.”

Hàn Bân nhướng mày, Tống Anh Phát bắt đầu yêu cầu.

“Ngươi nói thử xem.”

“Thứ nhất, ta hy vọng thả con trai và con dâu ta, chuyện này không liên quan đến họ, họ bị ta ép buộc, hy vọng có thể xử nhẹ với họ.

Thứ hai, ta muốn gặp cháu trai ta, ta rất nhớ chúng, cháu lớn hai tuổi thì ta đã rời đi. Khi đó cháu nhỏ mới sinh chưa lâu, ta chưa gặp chúng nhiều, ta rất muốn gặp chúng. Chỉ cần gặp được chúng, dù bị tử hình ta cũng chấp nhận.

Thứ ba, đừng truy tìm tài sản cướp nữa, thực sự đã tiêu hết rồi. Nếu ngài đồng ý ba điều này, ta sẽ nói danh tính đồng

phạm.”

Hàn Bân nói, “Nếu ta không đồng ý thì sao?”

“Đội trưởng Hàn, những điều ta nói không quá đáng, ta chỉ là yêu cầu, không có ý đe dọa ngài, ta tự đầu thú, đã chứng minh thành ý của ta, cũng hy vọng cảnh sát có thể giúp ta tranh thủ chính sách có lợi.”

“Chúng ta sẽ cố gắng tranh thủ chính sách giảm án, nhưng không hứa hẹn gì, càng không đồng ý yêu cầu vô lý của ngươi. Còn nguyên nhân tự đầu thú, chúng ta đều hiểu rõ, ngươi mong muốn và khẩn thiết bắt giữ nghi phạm hơn cảnh sát.” Hàn Bân châm một điếu thuốc, đưa cho Tống Anh Phát,

“Ta là người dễ nói chuyện, nhưng cũng không thích bị đe dọa, chỉ cần ngươi thể hiện thành ý, chân thành hợp tác điều tra, chính sách có lợi sẽ cố gắng tranh thủ.

Trước tiên cho, sau đó nhận, trước tiên đòi hỏi gọi là tống tiền, điều này không được.”

Tống Anh Phát mồ hôi trán, bắt đầu cúi đầu hút thuốc, hút liên tục vài hơi, “Đội trưởng Hàn, ta tò mò, tại sao ngài nghĩ rằng ta mong muốn bắt giữ nghi phạm hơn?”

Hàn Bân nói, “Chúng ta gọi đồng phạm bảy năm trước là nghi phạm A, dù ta không chắc ngươi và nghi phạm A có mâu thuẫn gì, nhưng ta biết quan hệ hai người không tốt. Ta đoán rất có thể vì phân chia lợi ích không đều, dẫn đến chia tay.

Cảnh sát điều tra con trai ngươi vì nghi phạm A tái phạm lái xe máy của con trai ngươi, ta không rõ động cơ cụ thể, nhưng chắc chắn không có ý tốt. Nếu không phải hành động này của nghi phạm A, chúng ta không điều tra đến Tống Giai Bằng, càng không điều tra đến ngươi.

Theo ta đoán, đây rất có thể là hành động trả thù của nghi phạm A, thù hận của nghi phạm A với ngươi không chỉ dừng

lại ở đó, mà tiếp tục đến vụ cướp tiệm vàng 403 mới xảy ra, nghi phạm A tàn nhẫn giết đồng phạm ngày hôm sau, ta nghĩ sự tàn nhẫn này có thể xuất phát từ ngươi, cũng có thể hiểu là sự tiếp nối của thù hận với ngươi.

Chương 1453: Tiêu Đề 《Ẩn》

Theo góc độ này, nghi phạm A rất nguy hiểm, và thù hận với ngươi rất lớn, hắn biết địa chỉ nhà ngươi, biết con trai, con dâu, cháu trai ngươi ở đâu, nếu ngươi không xuất hiện, cảnh sát không thể bắt giữ hắn, hắn rất có thể sẽ trả thù gia đình ngươi.

Và sự trả thù này sẽ rất khủng khiếp, ngươi thà chết cũng không muốn thấy tình huống này xảy ra, nên ngươi mới vội vàng tự đầu thú.

Ngươi muốn hợp tác với cảnh sát, cung cấp manh mối nghi phạm A, để cảnh sát nhanh chóng bắt giữ người nguy hiểm này. Đồng thời, cũng hy vọng tự đầu thú và cung cấp manh mối nghi phạm A, để được lập công giảm án, hy vọng có thể đường đường chính chính đối diện với con cháu."

"Đội trưởng Hàn, tự thú với ngài, ta không oan." Sắc mặt Tống Anh Phát có chút phức tạp.

Hàn Bân thực sự đoán trúng tâm lý hắn, hắn rất sợ, sợ đồng phạm trả thù gia đình, đây cũng là lý do chính hắn tự đầu thú.

Hàn Bân cũng qua phân tích tâm lý tội phạm sau khi Tống Anh Phát tự đầu thú mà hiểu ra suy nghĩ của hắn.

"Vậy nói đi, kể lại quá trình phạm tội và những gì ngươi biết, ta sẽ giúp ngươi tranh thủ cơ hội lập công giảm án."

"Được, ta sẽ nói." Tống Anh Phát gật đầu, hắn đã bị Hàn Bân nhìn thấu, không còn giữ lại.

“Cạch…”

Cửa phòng thẩm vấn mở ra, Đinh Tích Phong và Mã Cảnh Ba bước vào.

Triệu Minh vội đứng dậy, nhường ghế.

Đinh Tích Phong vẫy tay, “Ngươi tiếp tục ghi chép, đừng bận tâm chúng ta.”

Bảy năm trước, Đinh Tích Phong và Mã Cảnh Ba đều tham gia điều tra vụ cướp tiệm vàng, đối với việc Tống Anh Phát tự đầu thú, họ còn chú ý hơn Hàn Bân, cũng muốn làm rõ sự thật vụ cướp.

Tống Anh Phát nhìn hai người mới bước vào, rồi nhìn Hàn Bân bên cạnh, ánh mắt hỏi thăm.

Hàn Bân giới thiệu, “Đây là đội trưởng đội điều tra hình sự thành phố Cầm Đảo Đinh chi đội, đây là đội trưởng Đội trưởng Mã của Thành Bắc phân cục.”

Tống Anh Phát nói, “Hai lãnh đạo tự mình đến, chắc rất quan tâm đến vụ của ta.”

Đinh Tích Phong cảm thán, “Đã bảy năm rồi, bảy năm trước vụ cướp đó là do ta điều tra.”

Tống Anh Phát khẽ sững sờ, cười chua chát, “Lãnh đạo, ngài đã mất công.”

“Ta muốn hỏi ngươi vài câu, xác định thân phận ngươi.” Dù giả danh nghi phạm không nhiều, nhưng không phải không có, nếu lầm lỡ, mất mặt là chuyện nhỏ, chủ yếu là ảnh hưởng điều tra.

“Ngài hỏi đi.”

“Bảy năm trước, các ngươi có bao nhiêu đồng phạm?”

“Tính cả ta chỉ có hai người.”

“Tổng cộng làm bao nhiêu vụ.”

“Hai vụ.”

“Địa chỉ?”

“Tổng cộng ở Đường Hội Phong, một là Phố Kiều An.”

“Lúc đó các ngươi mặc áo màu gì?”

“Chúng ta chọn áo màu trầm, không nổi bật, cụ thể màu gì ta không nhớ rõ.”

“Phương tiện các ngươi dùng là gì?”

“Mô tô.”

“Màu gì?”

“Màu xanh, xe mô tô của Nhật Bản.”

“Có đội mũ bảo hiểm không?”

“Có.”

“Màu mũ bảo hiểm?”

“Hai cái đều màu đen.”

“Công cụ gây án là gì?”

“Một cái búa, và một khẩu súng tự chế.”

“Tên tiệm vàng bị cướp?”

“Một là Châu Sinh, một là Kim Phúc.”

“Phương tiện sau khi gây án các ngươi xử lý thế nào?”

“Bên ngoài thôn Đại Vương có một cái lò đất, đã bỏ hoang nhiều năm, chúng ta ném mô tô vào lò đất, trước khi ném chúng ta đã cẩn thận lau sạch, không để lại dấu vân tay hay dấu vết gì.”

“Mô tô từ đâu mà có?”

“Trộm, là đồng phạm của ta trộm, trộm ở gần thôn Tiểu Bắc.”

“Là hắn.” Vài câu hỏi của Đinh Tích Phong, nhìn như không liên quan, có chút phiền phức, nhưng là chi tiết vụ án, chỉ có nghi phạm và cảnh sát điều tra mới biết.

“Các ngươi ẩn náu ở đâu?”

“Trang Hoa Gia.”

“Hừ, các ngươi thật là cáo già ba hang.”

Tống Anh Phát cười chua chát, “Không có cách, chúng ta cũng sợ mà.”

“Tài sản và công cụ gây án giấu ở đâu?”

“Ở Trang Hoa Gia Đông khẩu, có một cái chòi dưa bỏ hoang, chúng ta đào một cái hố dưới chòi, chôn súng, búa và tài sản cướp được.”

“Ngươi giả chết để trốn tránh sự truy bắt của cảnh sát?”

“Sau khi gây án, chúng ta cũng rất sợ, cũng luôn theo dõi điều tra của cảnh sát, phát hiện ra ngươi truy tìm rất nghiêm ngặt, ta và đồng phạm đồng ý tạm thời trốn, đợi sóng gió qua đi mới đổi vàng lấy tiền.

Sau đó, chúng ta mất liên lạc, vài tháng sau ta lén quay về Cầm Đảo, cũng đến nhà hắn, nhưng không nghe tin tức của hắn, nên ta lấy tài sản. Súng và búa không động đến.

Nhiều năm không có tin tức, ta còn tưởng hắn chết rồi, ai ngờ gần đây hắn đột ngột xuất hiện, hắn tìm con trai ta, hỏi thăm ta, con trai ta không biết thân phận hắn, tự nhiên không nói ta còn sống.

Nhưng, con trai ta vẫn kể cho ta nghe về hắn, ta biết là hắn, ta rất ngạc nhiên, không ngờ bảy năm im lặng, hắn quay lại.

Ta biết hắn tìm ta vì muốn đòi lại nửa tài sản, đó là thỏa thuận trước đây, cướp được tài sản chia đôi.

Nhưng nhiều năm không có tin tức, ta luôn nghĩ hắn chết rồi, tiền đã tiêu, ta lấy gì cho hắn, ta chỉ có thể tiếp tục giả chết."

Nói đến đây, Tống Anh Phát có chút bất đắc dĩ, "Từ đó, ta đã đề phòng, ai ngờ vẫn xảy ra chuyện.

Khi biết Giai Bằng liên quan đến một vụ cướp tiệm vàng, ta chắc chắn là đồng phạm năm xưa gây án, lúc đó… ta quyết định quay về Cầm Đảo, ta biết chuyện này không thể kéo dài nữa, phải giải quyết, chỉ khi cảnh sát bắt được hắn, gia đình con ta mới an toàn."

Chương 1454: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nói, "Đồng phạm của ngươi là ai?"

"Hắn tên Mã Thắng Khải, người thôn Nham Bối, biệt hiệu Đại Khải, rất nổi tiếng ở đó."

Hàn Bân ra lệnh, "Ngươi đi tra tư liệu Mã Thắng Khải."

"Vâng."

Hàn Bân hỏi tiếp, "Súng từ đâu mà có?"

"Ta biết, là Mã Thắng Khải mang đến."

"Ban đầu ai đề nghị cướp tiệm vàng?"

"Mã Thắng Khải, hắn mới là chủ mưu, hai vụ cướp tiệm vàng cũng do hắn lên kế hoạch, hắn có tiền án trộm cắp, rất hung ác."

Đinh Tích Phong nói, "Những manh mối này ngươi hoàn toàn có thể qua cách khác cung cấp cho cảnh sát, chúng ta vẫn sẽ bắt được nghi phạm, không nhất thiết phải tự đầu thú."

"Hai lý do. Ta biết, chỉ cần chưa bắt được ta, vụ án này sẽ không kết thúc, cảnh sát sẽ không từ bỏ việc truy bắt ta. Và chỉ cần ta còn trốn, gia đình con ta sẽ bị giám sát, trong làng cũng bị nhìn bằng ánh mắt khác. Vì chuyện của ta, đã liên lụy đến con trai, ta không muốn ảnh hưởng hai cháu nữa.

Thứ hai, ta ở ngoài nhiều năm, mệt mỏi, cũng muốn về nhà. Nhiều năm, ta thậm chí chưa gặp hai cháu, ta thật sự rất nhớ chúng, nhưng ta không dám gặp.

Bây giờ ta mất tự do, nhưng lại có tự do khác, ta có thể đường hoàng gặp con trai, cháu, có thể nói chuyện với chúng, sờ mặt chúng. Nghe chúng gọi ta là ông nội, ta đã mãn nguyện."

Mã Cảnh Ba nói, "Bây giờ mới biết quý trọng tình thân, nếu năm đó ngươi không cướp tiệm vàng, bây giờ có thể hưởng niềm vui gia đình."

Tống Anh Phát bình thản, "Người sống một đời không dễ dàng, ta chỉ cầu không thẹn với lòng."

Mã Cảnh Ba nói, "Lời này từ miệng ngươi nói ra có hợp không? Nghĩ đến nạn nhân vụ cướp tiệm vàng không?"

"Khốn cùng giữ mình, đắc chí giúp đời. Ta chỉ là người nghèo, làm những việc này chỉ để sống, có lẽ đến một ngày nào đó ta không lo ăn mặc nữa, sẽ nghĩ đến việc báo đáp xã hội. Nhưng có lẽ đời này không thể."

"Có nhiều cách làm giàu, dựa vào phạm tội là cách tốn kém nhất."

"Nhưng cũng là cách kiếm tiền nhanh nhất." Tống Anh Phát cảm thán, "Trong thời đại này, có người không thể bằng cách thông thường mà đổi đời, ta và các ngươi khác nhau, cũng không bằng các ngươi.

Nếu ta có công việc như các ngươi, có cuộc sống như các ngươi, ta cũng sẽ khinh thường hiện tại, ghét bỏ hành vi cướp bóc. Nhưng thực ra ta không có tư cách."

Đinh Tích Phong vỗ vai Mã Cảnh Ba, "Nói thêm vô ích, tiếp tục thẩm vấn."

Đinh Tích Phong và Mã Cảnh Ba hiểu rõ hai vụ cướp tiệm vàng bảy năm trước, Hàn Bân tự nhiên nhường quyền chủ động thẩm vấn.

Nghe một lúc, Hàn Bân ra khỏi phòng thẩm vấn hút thuốc.

Hắn vừa hút vài hơi, Vương Tiêu vội đến, "Đội trưởng Hàn, chúng ta tra tư liệu Mã Thắng Khải, phát hiện hắn có một số điện thoại đang dùng, phòng kỹ thuật định vị được vị trí của hắn."

"Ở đâu?"

Cầm Đảo, thôn Dương Mã.

Cảnh sát định vị vị trí ở thôn Dương Mã Đông khẩu, nhà Mã Thắng Khải cũng ở đó.

Nói cách khác, Mã Thắng Khải rất có thể trốn ở nhà.

Phán đoán này khiến Hàn Bân ngạc nhiên, đồng thời cảnh giác, Mã Thắng Khải gan lớn, cướp giết xong còn dám trốn ở nhà.

Phải biết, bảy năm trước hắn chạy nhanh nhất, ngay cả đồng phạm Tống Anh Phát cũng không tìm được.

Hàn Bân ngồi trong xe không xuống, Vương Tiêu từ ghế phụ quay đầu hỏi, "Đội trưởng Hàn, ta dẫn người đi xung quanh thăm dò, xem Mã Thắng Khải có ở nhà không?"

Hàn Bân nghĩ một lúc, "Người trong thôn đều quen biết nhau, ai đảm bảo không ai có quan hệ với Mã Thắng Khải, chưa chừng ngươi vừa thăm hỏi, họ đã báo cho Mã Thắng Khải."

Vương Tiêu nói, "Ta cũng nghĩ đây là bẫy của Mã Thắng Khải, hắn không ở nhà, chỉ cần chúng ta đến bắt, hắn sẽ biết tin, trốn thoát."

Triệu Minh nói, "Đội trưởng Hàn, các ngươi lo người nhà Mã Thắng Khải báo tin, chúng ta giám sát điện thoại họ, nếu họ báo tin, chúng ta có thể định vị vị trí Mã Thắng Khải."

Hàn Bân nói, “Nói thì dễ, sợ nghi phạm tinh ranh, dùng cách chúng ta không biết.”

Triệu Minh cười, “Cáo tinh ranh sao đấu lại thợ săn.”

Vương Tiêu nói, “Đây không phải cáo bình thường, là cáo lão đội trưởng và Mã đội truy tìm bảy năm không bắt được, ngươi đừng để rơi xích lúc quan trọng.”

“Nói ngài nghe, không có lệnh đội trưởng Hàn và ngài, ta dám manh động sao.”

“Đinh đinh đinh…” Điện thoại của Hàn Bân reo, hắn bấm nút nghe, “Alo.”

“Ừ.”

“Được, ta biết rồi.”

“Năm phút nữa chúng ta đến.”

Nói xong, Hàn Bân tắt máy, “Triệu Minh, quay đầu.”

“Đội trưởng Hàn, có chuyện gì sao?”

“Lý Cầm gọi, người ở đồn công an đến, sợ rút dây động rừng chưa dám tiếp cận thôn Dương Mã, chúng ta qua đó.”

Triệu Minh lái xe quay đầu, vài phút sau gặp người của đồn công an.

Người đến là sở trưởng đồn công an Trạm Thủ Thành, thấy Hàn Bân, rất nhiệt tình bắt tay, “Đội trưởng Hàn, chào ngài.”

Trạm Thủ Thành tuy là sở trưởng, nhưng sở trưởng đồn nhỏ khác hẳn sở trưởng Hàn Vệ Đông của khu trung tâm, cấp bậc hai người khác nhau, thái độ đối với Hàn Bân cũng khác.

“Trạm sở trưởng quá khách sáo, chúng ta hôm nay là đến nhờ vả.”

“Ngài nói vậy xa lạ quá, đều người một nhà, có việc gì cứ nói.”

“Chúng ta đang điều tra một vụ cướp tiệm vàng, theo tố cáo của người cung cấp tin tức, thôn Dương Mã dân Mã Thắng Khải rất tình nghi, chúng ta muốn hiểu thêm về hắn.”

Chương 1455: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thực ra, thành phố đã nói chuyện với đồn công an, nhưng không phải Hàn Bân gọi, cũng không phải Trạm sở trưởng nhận.

Trạm sở trưởng đã tra tư liệu Mã Thắng Khải, vào thẳng vấn đề, "Mã Thắng Khải có tiền án trộm cắp, nhưng mười năm trước ra tù, không tái phạm.

Bảy năm trước ra ngoài làm công, bị lừa vào lò than đen, làm sáu năm, năm ngoái mới được cảnh sát địa phương giải cứu, ngài không thấy đâu, khi người nhà đón về gầy như cây sậy. Không biết giờ có béo lên không."

Hàn Bân buồn cười, "Còn có chuyện này."

"Thôn Dương Mã không ít người biết, ngài hỏi thăm là biết."

"Chúng ta sợ rút dây động rừng, không dám thăm hỏi trong thôn."

"Phải." Trạm sở trưởng gật đầu, "Ta và trưởng thôn Dương Mã khá quen, để ta bảo hắn thăm dò tình hình."

Đây cũng là cách, trưởng thôn là người địa phương, không quá lộ liễu.

Nhưng chuyện quan trọng, Hàn Bân chưa quyết định ngay, chỉ coi như phương án dự bị.

Hàn Bân hiểu tình hình xong, đưa Trạm sở trưởng ra về.

Sau đó, hắn họp đội viên bàn phương án bắt giữ.

“Hiểu tình hình rồi, các ngươi nghĩ sao?”

Chu Gia Húc cười, “Khó trách Mã Thắng Khải im lặng nhiều năm, hóa ra bị nhốt trong lò than, cũng là buồn cười.”

Triệu Minh thở dài, “Còn tưởng hắn tài giỏi, chúng ta có đánh giá quá cao hắn không.”

Vương Tiêu nói, “Trước đó định vị ở nhà Mã Thắng Khải, chúng ta nghĩ hắn bày kế, nhưng giờ xem ra hắn sợ lò than, không dám chạy lung tung, hoặc có thể ở nhà thật.”

“Ha ha…” Mọi người cười ầm.

Hàn Bân phụ trách bắt giữ, xảy ra chuyện hắn chịu trách nhiệm, không lạc quan như vậy, “Chỉ có thể không được, phải nắm chắc mới bắt, nếu không hành động tùy tiện là rút dây động rừng.”

Vương Tiêu hỏi, “Đội trưởng Hàn, vậy ngài bảo sao?”

Hàn Bân nghĩ một lúc, “Theo Triệu Minh nói, tra người thân trực hệ của Mã Thắng Khải, giám sát điện thoại, xem có ai liên lạc với Mã Thắng Khải, sau đó định vị.”

“Đội trưởng Hàn, nếu không ai liên lạc thì sao? Chúng ta không thể chờ mãi.”

“Giám sát hai ngày, không có động tĩnh nghĩ cách khác.”

“Đội trưởng Hàn, nhà Mã Thắng Khải có cần người giám sát không?”

“Chắc chắn, cử người giàu kinh nghiệm, phải cẩn thận, đừng để lộ.”

“Vâng.”

…

Nhưng kế hoạch không theo kịp thay đổi, giám sát chỉ được một ngày đã kết thúc.

Thôn nhỏ, người qua lại đều quen, xe lạ và người lạ xuất hiện đều dễ lộ, khi chưa bị người nhà Mã Thắng Khải phát hiện, Vương Tiêu lập tức rút khỏi thôn.

Hàn Bân biết tin không hài lòng, nhưng lo lắng của Vương Tiêu có lý, hắn chỉ có thể nghĩ cách khác.

Cuối cùng, Hàn Bân tìm Đinh Tích Phong, đưa ra quyết định táo bạo.

…

Sáng hôm sau, thôn Dương Mã.

Một chiếc taxi đỗ ở cổng thôn, một người đàn ông trung niên xuống xe, đi vào thôn.

Người đàn ông cao gầy, giống Tống Giai Bằng, chính là nghi phạm mới tự đầu thú Tống Anh Phát.

Tống Anh Phát hít một hơi sâu, hắn rất quý trọng cơ hội này, dù nguy hiểm, nhưng chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, hắn sẽ được lập công giảm án, có thể được đoàn tụ gia đình.

Bảy năm trước, Tống Anh Phát đến thôn Dương Mã, nhưng hắn không nhớ rõ nhà Mã Thắng Khải, Hàn Bân cũng không cho địa chỉ chi tiết, hắn chỉ có thể hỏi thăm dân thôn.

May mắn, một thôn ai cũng quen biết, hỏi thăm không khó.

Đến gần nhà Mã Thắng Khải, Tống Anh Phát thấy quen, đi thẳng đến cửa, hít một hơi sâu, nói không lo lắng là dối, hắn biết rõ thù hận của Mã Thắng Khải với mình, cũng biết sự tàn nhẫn của Mã Thắng Khải với đồng phạm mới.

“Cốc cốc…”

“Ai đó?”

“Ta tìm Mã Thắng Khải.”

Bên trong im lặng một lúc, “Ngươi là ai?”

“Ta là bạn của Mã Thắng Khải, ngươi mở cửa trước đi.”

Lát sau, cửa mở hé, một người đàn ông thò đầu ra hỏi, “Ngươi là ai, tìm Mã Thắng Khải có việc gì?”

Tống Anh Phát nhìn hắn một hồi, cười, “Ngươi là con trai Lão Mã, ta họ Tống, bạn cũ của cha ngươi, bảy năm trước chúng ta còn uống rượu.”

Người trong nhà thay đổi sắc mặt, nhanh chóng mời Tống Anh Phát vào nhà, “Ngươi… sao ngươi lại đến?”

“Tiểu Mã, cha ngươi đâu, ta tìm hắn.”

“Cha ta không có nhà. Ngươi tìm hắn có việc gì?”

“Trước đây, Lão Mã gửi tin nhắn muốn gặp ta, ta ở ngoài, nhận được tin nhắn liền về.”

Người đàn ông nhìn Tống Anh Phát dò xét, “Cha ta không có nhà.”

“Hắn đâu?”

“Ta không biết.”

“Khi nào về?”

“Ta không biết.”

“Vậy cho ta số điện thoại, ta liên lạc với hắn.”

Người đàn ông châm thuốc, hút một hơi, “Cha ta mới đổi số, ta không nhớ, ngươi để lại số điện thoại, hắn sẽ gọi lại cho ngươi.”

“Được.” Tống Anh Phát lấy giấy bút, viết số điện thoại, “Bảo hắn gọi ta, ta không ở lại lâu.”

Người đàn ông gật đầu, nhìn giấy số điện thoại, thu lại.

Tống Anh Phát quay về cổng thôn, taxi vẫn đợi, Tống Anh Phát lên ghế phụ, thở phào nhẹ nhõm.

“Vất vả rồi, uống chút nước đi.” Hàn Bân ngồi ghế sau, đưa cho hắn chai nước khoáng.

“Đội trưởng Hàn, ta gặp con trai Mã Thắng Khải, hắn nói Mã Thắng Khải không có nhà, cũng không nói số điện thoại, chỉ lấy số của ta.” Tống Anh Phát lấy điện thoại đưa Hàn Bân.

“Ta nghe rồi.” Hàn Bân nhận điện thoại kiểm tra, đưa cho Vương Tiêu.

“Ta bảo người đưa ngươi về đồn, không cần biết còn dùng ngươi hay không, ngươi lập công lớn.”

Hàn Bân suy nghĩ kỹ, dùng cách gì, ai đến nhà Mã cũng đều khiến Mã Thắng Khải cảnh giác, chỉ có một người ngoại lệ là Tống Anh Phát.

Chương 1456: Tiêu Đề 《Ẩn》

Theo những gì Mã Thắng Khải đang làm và suy nghĩ, chắc chắn không ngờ Tống Anh Phát tự đầu thú.

“Cảm ơn đội trưởng Hàn, cảm ơn ngài cho ta cơ hội.”

“Không cần khách sáo, đây là ngươi xứng đáng.” Hàn Bân động viên hai câu, taxi dừng ở nơi không dễ thấy, Giang Dương đưa Tống Anh Phát lên xe cảnh sát khác, về cục công an.

Hàn Bân và Vương Tiêu cũng đổi xe, quay lại thôn Dương Mã, đỗ gần nhà Mã Thắng Khải.

Hàn Bân, Vương Tiêu, Triệu Minh ngồi trong xe.

Chu Gia Húc ở phòng kỹ thuật giám sát điện thoại người thân trực hệ của Mã Thắng Khải.

Triệu Minh xoa tay, “Đội trưởng Hàn, ngài nghĩ con trai Mã Thắng Khải sẽ báo tin không?”

“Qua trò chuyện với Tống Anh Phát, hắn biết chuyện, ta đoán tám phần sẽ liên lạc với Mã Thắng Khải.”

“Hắn sẽ dùng cách nào liên lạc?”

Vương Tiêu nói, “Vì số điện thoại của Mã Thắng Khải ở nhà, Mã Thắng Khải có thể dùng số khác, hoặc là số của họ hàng, cũng có thể là sim không đăng ký, khó đoán. Chúng ta lấy bất biến ứng vạn biến, giám sát điện thoại con trai Mã Thắng Khải, có thể lần ra Mã Thắng Khải.”

Hàn Bân châm thuốc, Vương Tiêu nói hợp lý.

Đột nhiên, một con bồ câu bay ra khỏi nhà Mã Thắng Khải, Triệu Minh nhìn qua kính, càng nhìn càng hiểu, mặt ngơ ngác,

"Ôi! Còn thế này được sao!"

Triệu Minh nói, "Mã Thắng Khải giỏi thật, còn chơi bồ câu đưa tin, đội trưởng Hàn chúng ta có đuổi theo không?"

Hàn Bân nhìn qua kính, thấy bồ câu bay xa dần, lòng có chút bất lực, "Ngươi đảm bảo bồ câu theo đường bộ, thì đuổi theo."

Triệu Minh cười ngượng, việc này hắn không kiểm soát, đành nhìn bồ câu bay xa.

"Đội trưởng Hàn, chúng ta làm gì?"

"Về đồn, tìm Tống Anh Phát."

Con trai Mã Thắng Khải thả bồ câu, chắc chắn báo tin cho Mã Thắng Khải, với thù hận của Mã Thắng Khải với Tống Anh Phát, hắn chắc chắn sẽ gọi điện cho Tống Anh Phát.

…

Về đồn, Hàn Bân dặn dò Tống Anh Phát, dặn hắn cách bắt điện thoại, cách nói chuyện với Mã Thắng Khải.

Để Tống Anh Phát dễ bắt máy, Hàn Bân cử hai cảnh sát canh ngoài phòng giam, khi có điện thoại sẽ đưa cho Tống Anh Phát.

Tuy nhiên, sự việc không như cảnh sát tưởng, hai ngày liên tiếp điện thoại Tống Anh Phát không reo.

Trong thời gian này, Hàn Bân cũng không nhàn rỗi, dùng cách khác điều tra Mã Thắng Khải, nhưng thu hoạch không lớn.

Chiều hôm đó, Hàn Bân họp tổng kết vụ án.

Người tham dự đều là người đội hai, Hàn Bân nhìn mọi người, vào thẳng vấn đề, "Mọi người nói xem, làm sao bắt Mã Thắng Khải?"

Chu Gia Húc nói, "Hai ngày nay ta kiểm tra camera gần thôn Dương Mã, nhưng không thấy tung tích Mã Thắng Khải, cảm giác hắn tránh camera. Tiếp tục điều tra theo hướng này, ta cảm thấy không có giá trị."

"Mọi người có ý gì khác?"

Triệu Minh nói, "Đội trưởng Hàn, ta tra tình hình con trai Mã Thắng Khải, hắn tên Mã Vĩnh Lợi, hôm đó hắn tiếp đón Tống Anh Phát, sau đó thả bồ câu. Theo tình hình hiện tại, chắc là hắn báo tin, có thể biết chỗ trốn của Mã Thắng Khải.

Chúng ta có thể bí mật bắt hắn, như thẩm vấn Tống Giai Bằng, bắt hắn khai ra chỗ Mã Thắng Khải."

Hàn Bân xoay bút, "Đây cũng là cách, các ngươi nghĩ sao?"

Vương Tiêu suy nghĩ, "Mã Vĩnh Lợi và Tống Giai Bằng không giống nhau, ta cảm thấy khó khăn. Nếu bắt giữ lộ tin, Mã Thắng Khải sẽ chạy."

Chu Gia Húc nói, "Ta cũng nghĩ nên đợi, đã thả mồi Tống Anh Phát, không ngại đợi hai ngày."

Triệu Minh nói, "Nếu Mã Thắng Khải không mắc câu, chạy thì sao?"

Hàn Bân nói, "Đó là lý do ta họp, mọi người nghĩ kỹ, mỗi tình huống đều phải bàn, để ra phương án hợp lý."

Sau đó, Hàn Bân dẫn đầu thảo luận, mỗi tình huống đều tranh luận, đến bảy giờ tối mới tan họp.

Về nhà, Hàn Bân mở cửa, phòng khách tối om.

Hàn Bân ngạc nhiên, lúc tan làm hắn đã liên lạc với Vương Đình, nàng nên ở nhà, sao lại không có ai?

Hàn Bân đưa tay tìm công tắc đèn, khi hắn định bật đèn, phòng khách sáng ánh nến.

Một giai điệu quen thuộc vang lên.

"Chúc ngươi sinh nhật vui vẻ!"

"Chúc ngươi sinh nhật vui vẻ…"

Hàn Bân chợt nhớ ra, hôm nay là sinh nhật hắn, sáng nay khi ra khỏi nhà hắn còn nhớ, bận rộn một lúc thì quên mất.

"Sinh nhật vui vẻ!"

Vương Đình, Hàn Vệ Đông, Vương Huệ Phương, Vương Khánh Thăng quanh bàn bánh ngọt, vừa vỗ tay vừa chúc Hàn Bân.

Hàn Bân cười, "Các ngươi không nói ta quên thật."

"Biết ngươi bận rộn, chúng ta tự chuẩn bị." Vương Đình ôm tay Hàn Bân đến bàn trà, "Ước đi."

"Được." Hàn Bân ước, rồi thổi nến.

Hàn Vệ Đông bật đèn phòng khách.

Giữa bàn trà là bánh socola, xung quanh bày nhiều món ăn, đều là món Hàn Bân thích.

Nhà Hàn Bân có phòng ăn, nhưng bàn ăn nhỏ, đông người chật chội, đành ăn trên bàn trà phòng khách.

Vương Khánh Thăng nói, "Bân Tử, bánh này là cậu mua, nếm thử ngon không."

"Nhìn là biết ngon rồi." Hàn Bân nuốt nước miếng, quả thực đói.

“Để ta cắt bánh.” Vương Đình cầm dao nhựa, cắt miếng lớn đưa cho Hàn Bân.

Rồi cắt ba miếng đưa cho Hàn Vệ Đông, Vương Huệ Phương, Vương Khánh Thăng, còn mình chỉ cắt miếng nhỏ, nàng rất ít ăn chất béo chuyển hóa, nhất là buổi tối.

Hàn Bân ăn một miếng bánh lớn, bánh rất mịn, là bánh socola đậu đỏ hắn thích, giữa bánh còn thêm hạt óc chó, ăn rất ngon.

“Cảm ơn cậu, về ăn uống, ngươi hiểu ta nhất.”

Vương Khánh Thăng vỗ vai Hàn Bân, “Đó là, ai bảo hai chúng ta khẩu vị giống nhau.”

Chương 1457: Tiêu Đề 《Ẩn》

Không bằng nói hai người khẩu vị giống nhau, nói rằng khẩu vị của Hàn Bân do Vương Khánh Thăng bồi dưỡng, khẩu vị ăn uống của hai người giống nhau.

Hàn Vệ Đông cười, "Ngày vui thế này, uống vài ly."

Vương Huệ Phương liếc hắn, "Ngươi chỉ biết uống, con bận rộn, tay còn có án, có uống được không?

"Đúng, hắn chắc không uống, nhưng chúng ta uống ít cho vui."

Hàn Bân không muốn làm cụt hứng, cười nói, "Cha nói đúng, các ngươi uống, ta uống bia dứa."

Vương Đình nói, "Cha biết sinh nhật Hàn Bân, bảo ta mang rượu, chúng ta uống."

Hàn Bân rất cảm động, "Xong vụ án này, ta nhất định chơi cờ với chú."

Hàn Vệ Đông nói, "Chơi cờ không được, tay nghề ngươi tốt, xuống bếp làm vài món, để cha mẹ Vương Đình thưởng thức."

"Không vấn đề."

Vương Khánh Thăng nói, "Vương Đình, ta mang rượu, ngươi cất chai rượu kia đi. Dù là rượu cha ngươi cho Hàn Bân, lần khác uống. Hôm nay hắn không uống rượu, đừng phụ tâm ý của cha ngươi."

Vương Đình cười, "Hắn không uống, chúng ta uống. Dù sao là sinh nhật hắn. Ta hoàn thành nhiệm vụ, rượu cũng được dùng."

Vương Đình mặc mọi người phản đối, quyết mở rượu, ngoài Hàn Bân, mỗi người đầy một ly.

Tiệc sinh nhật chính thức bắt đầu.

Hàn Vệ Đông nâng ly, đề nghị, "Nào nâng ly, cảm ơn rượu của cha Vương Đình, uống từ từ thưởng thức."

Hàn Bân có chút ghen tị, nâng ly, uống một ngụm bia dứa.

Hàn Vệ Đông uống một ly rượu, khen không ngớt, "Rượu ngon, lâu năm, bảo quản tốt."

Hàn Bân cười, "Chú Vương có tủ rượu nhỏ, tầng dưới có tủ rượu, rượu cất không kém cha đâu."

"Được quá, lần sau hẹn ngồi, chúng ta trò chuyện, uống vài ly."

Vương Huệ Phương nói, "Câu cuối mới là chính."

Mọi người cười vang.

Vương Khánh Thăng nhìn Hàn Bân, "Bân Tử, sinh nhật ngươi, ngươi nói vài câu."

Hàn Bân không muốn nói, nhưng thấy mọi người nhìn mình, cảm thấy không nói không hợp, "Trước tiên, cảm ơn mọi người chuẩn bị bữa tiệc sinh nhật, thật cảm động.

Sinh nhật, nghĩa là lớn thêm một tuổi, thực lòng ta có chút áp lực.

Cũng mong trong năm mới, ngoài công việc, có nhiều thời gian hơn bên gia đình."

Nói đến đây, Hàn Bân nâng bia dứa, "Nào, ta kính mọi người một ly."

“Nào, cạn ly!”

“Cạn ly!”

Tiệc sinh nhật không có người ngoài, cả nhà vui vẻ, chỉ thiếu ông của Hàn Bân.

Thực ra, Hàn Vệ Đông muốn đón ông đến ở vài ngày, nhưng nghĩ không có lý ông đến mừng sinh nhật cháu.

Cuối cùng nghĩ không hợp, không bằng đợi Hàn Bân nghỉ mới đón ông đến chơi.

…

Sáng hôm sau.

Hàn Bân vừa đến văn phòng, ngoài cửa đã vang lên tiếng gõ.

“Cốc cốc…”

“Vào đi.”

Hoàng Khiết Khiết bước vào, “Đội trưởng Hàn, ngài đến rồi.”

“Có chuyện gì?”

“Triệu Minh tra camera, phát hiện vài manh mối, mời ngài qua xem.”

“Đi.”

Hàn Bân đặt cốc trà, đi cùng Hoàng Khiết Khiết đến văn phòng tổ một, vừa bước vào thấy không ổn.

“Phụt! Phụt!” Triệu Minh và Giang Dương đứng hai bên cửa, mỗi người một pháo giấy.

Hàn Bân buồn cười, “Các ngươi làm gì thế?”

“Ngạc nhiên chưa!”

“Đội trưởng Hàn, sinh nhật vui vẻ.”

“Sinh nhật vui vẻ!”

…

Không chỉ tổ một, cả tổ hai đều có mặt.

Bất ngờ này, thực sự khiến Hàn Bân kinh ngạc.

Thực ra, hắn không thích bất ngờ, nhưng không tiện nói, dù sao là lòng tốt của đội viên.

“Đội trưởng Hàn, đây là quà chúng ta tặng ngài.” Hoàng Khiết Khiết đưa túi quà tinh xảo cho Hàn Bân.

Hàn Bân xua tay, “Ta nhận lòng tốt, quà không thể nhận.”

Vương Tiêu nói, “Quà đã mua, ngài nhận đi.”

Chu Gia Húc nói, “Đội trưởng Hàn, ngài xem có thích không?”

“Đúng, đội trưởng Hàn, ngài xem đi.”

“Đội trưởng Hàn, đây là tấm lòng mọi người, ngài nhận đi.”

Thấy mọi người ồn ào, Hàn Bân không tiện từ chối, mở túi, là thắt lưng da màu đen, rất đẹp, gia công tinh xảo, da mềm mại, là thắt lưng nhãn hiệu nổi tiếng.

“Thắt lưng này không rẻ.”

Triệu Minh thản nhiên, “Đội trưởng Hàn, nhiều người, mỗi người góp ít tiền, không đáng là bao.”

Hàn Bân do dự, không nhận phụ lòng tốt, nhận lại ảnh hưởng không tốt, Hàn Bân không muốn tạo tiền lệ, có thể lần này không sao, nhưng sinh nhật hàng năm, Hàn Bân không muốn gây áp lực cho mọi người.

“Ta nhận tấm lòng mọi người, quà ta nhận, ta rất thích. Cảm ơn mọi người.” Hàn Bân nói, đổi giọng, “Nhưng, lần sau không được như vậy, ta sẽ không nhận quà nữa.

Tiền mua thắt lưng ta không đưa lại, khi xong vụ án, ta mời mọi người ăn, rượu thịt không thiếu!”

Nghe lời Hàn Bân, mọi người không biết nói gì, lặng lẽ.

Hàn Bân nhẹ nhàng nói, “Có chuyện ta thắc mắc, ta sinh nhật hôm qua, sao các ngươi làm hôm nay.”

Hoàng Khiết Khiết thè lưỡi, “Ta nghe chị họ nói hôm qua, quà chưa chuẩn bị, muốn làm ngay cũng không kịp.”

“Thì ra là ngươi bày, còn lừa ta nói vụ án có manh mối.” Hàn Bân giả giận, “Phạt, quét hết pháo giấy trên sàn, để ta thấy miếng nào, ngươi chịu trách nhiệm vệ sinh tuần này.”

Hoàng Khiết Khiết bĩu môi, hừ một tiếng, “Chả thèm, lần sau không mừng sinh nhật ngươi nữa, tốt bụng…”

Hàn Bân nhìn mọi người, “Ta nhận tấm lòng, nhận quà, khi xong vụ án, ta mời ăn.

Được rồi, mọi người đều ở đây, họp.”

Mọi người thầm than, lập tức nản.

Nhìn mặt mọi người, Hàn Bân hiểu họ nghĩ gì, vì Hàn Bân cũng từng nghĩ vậy.

Nhưng thiếu niên giết rồng cũng sẽ lớn.

Chương 1458: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ngồi vị trí này, mới hiểu họp quan trọng.

Tất nhiên, Hàn Bân họp rất ngắn gọn, không nói thừa.

"Đinh đinh đinh…" Điện thoại Hàn Bân reo.

Là Trương Thuận Cốc, hắn giám sát Tống Anh Phát.

"Gì vậy?"

Giọng Trương Thuận Cốc rất gấp, "Điện thoại Tống Anh Phát reo."

"Bắt máy!"

Chuyện gấp, Hàn Bân không nói thừa, cúp máy, nói với mọi người, "Không họp nữa, tổ trưởng Chu và tổ trưởng Vương đi cùng ta."

…

"Đinh đinh đinh…"

Vương Tiêu hít sâu, đưa điện thoại cho Tống Anh Phát, "Bắt máy đi, nhớ những gì chúng ta dặn. Nếu không biết nói gì, chúng ta sẽ viết nhắc ngươi."

"Được."

Tống Anh Phát cầm điện thoại, lòng bàn tay đổ mồ hôi, có chút lo lắng. "Alo."

Đầu dây bên kia cũng đáp, "Alo."

"Ta là Tống Anh Phát."

Im lặng lát, đầu dây bên kia vang lên giọng đàn ông, "Ta biết, ta nhớ rõ giọng ngươi."

"Ngươi là ai?"

"Hừ, không nhận ra giọng ta?"

"Ngươi là Lão Mã."

"Đừng gọi thân thiết, ta với ngươi không quen." Giọng nói đầy oán hận.

"Lão Mã, nghe ta giải thích, chúng ta có chút hiểu lầm." Tống Anh Phát ra hiệu với Trương Thuận Cốc, xác định đối phương là Mã Thắng Khải.

Trương Thuận Cốc gật đầu, ra hiệu tiếp tục.

"Hiểu lầm chó má, trả vàng cướp được cho ta, ta tin đó là hiểu lầm."

"Vàng bán rồi, không thể chia cho ngươi."

"Hừ, coi ta là trẻ con ba tuổi, nói đéo nghe lọt."

"Nghe ta nói hết, vàng không còn, nhưng ta có thể chia tiền cho ngươi."

"Ngươi tốt vậy sao."

"Aiz… Lão Mã, trong lòng ngươi, ta là người thấy tiền quên nghĩa, không để ý anh em. Chúng ta coi như cùng vào sinh ra tử, ta vì chút tiền làm chuyện có lỗi với ngươi sao."

"Sao ngươi mang hết vàng đi?"

Tống Anh Phát giải thích, "Vàng không dễ đổi, ta phải nhờ quan hệ đổi, còn trả phí hoa hồng, tìm mối đáng tin không dễ, đổi một lần nghĩa là một lần nguy hiểm, còn trả hoa hồng, tất nhiên đổi hết một lần an toàn.

Hơn nữa, để vàng trong chòi dưa không an toàn, ta lấy hết không có nghĩa muốn chiếm, phần của ngươi ta luôn giữ, chưa bao giờ động đến. Chờ ngươi về trao cho ngươi."

"Hừ, nói nghe hay hơn hát, ai biết ngươi có dỗ ta không." Giọng Mã Thắng Khải dịu đi.

"Ta tìm ngươi, mấy năm trước luôn hỏi thăm tin tức ngươi, nhưng ngươi như biến mất, ta muốn đưa tiền cũng không tìm được người. Đến khi ngươi đến tìm con ta, ta mới biết ngươi về Cầm Đảo. Ta về Cầm Đảo là muốn đưa phần tiền của ngươi."

Mã Thắng Khải hỏi, "Ngươi thật muốn đưa, sao không đưa con ta, ngươi đâu không biết nhà ta."

Giọng Tống Anh Phát gắt lên, "Ngươi ngu sao, ta sao đưa tiền cho con ngươi. Nếu nó hỏi tiền ở đâu, ta nói sao? Bảo chúng ta cướp tiệm vàng. Ta ngu hay sống lâu quá.

Ta không định chiếm tiền ngươi, cũng không mạo hiểm vì ngươi. Ta không muốn nuốt tiền ngươi, ngươi còn muốn bắt bẻ, ta không hầu nữa.

Lấy tiền, cút, sau này ai không quen ai."

Tống Anh Phát nổi giận, Mã Thắng Khải ngớ người, có vẻ tin vài phần, thở dài, "Lão Tống, ngươi đừng giận, ta không bắt bẻ, mấy năm nay sống không dễ, khó về Cầm Đảo, định đổi vàng hưởng vài năm, phát hiện vàng mất, ngươi nói ta không sốt ruột sao."

Tống Anh Phát tò mò, "Ngươi đi đâu mấy năm, không tin tức, sạch hơn chết."

"Hừ, đừng nói, nhắc lại giận, cướp xong, chuyện lớn, cảnh sát truy lùng, không chỉ ngươi sợ, ta cũng sợ, tìm chỗ hẻo lánh trốn.

Nhưng hằng ngày bắt chim lại bị chim mổ, ta bị lừa vào lò than đen, thật thảm, vào đó lúc nào, ta khỏe mạnh, trong đó sáu năm, không bữa nào no, đói như khỉ."

"Lão Mã, thật hay giả, đám đào than đó nhốt được ngươi?"

"Lão Tống, ngươi đừng coi thường đám đào than, bọn Hắc, ra tay tàn độc, bắt ta là đeo cùm chân, một ánh mắt không đúng, ăn một roi. Làm không xong, không cho ăn, làm xong, cũng chỉ ăn no một nửa.

Ngươi nghĩ xem, ăn không no, sao có sức chạy. Chúng tra tấn nhiều, bắt chúng ta giám sát nhau, một đứa chạy, đứa khác bị phạt. Tố giác một đứa, ăn thịt một tháng.

Ngươi tưởng ta không chạy, ta từng chạy. Sẹo sau lưng nhiều hơn cành liễu, bọn chúng không phải người, lòng đen hơn than."

Tống Anh Phát hỏi, "Lão Mã, quản chặt vậy, sao ngươi chạy được?"

"Hừ, đừng nhắc, không vinh quang gì."

"Ngươi càng nói vậy, ta càng tò mò. Chuyện thế nào, nói ta nghe."

"Aiz…" Mã Thắng Khải lại thở dài, giọng phức tạp, "Lúc ta tưởng đời mình xong rồi, không ra được, chết trong lò than. Đột nhiên một đám cảnh sát xông vào, bắt mấy đứa cai, còn giải cứu chúng ta.

Sáu năm, trọn sáu năm, ta mới ăn bữa no. Bữa đó ta vừa ăn vừa khóc, thơm quá, ta còn nhớ. Nếu không có một cảnh sát già ngăn, ta nghĩ mình tự ăn chết.

Ta coi ông cảnh sát đó còn hơn cha, thật cảm động, suýt tự thú."

"Tự thú, thật không?"

“Thật, thật hơn vàng bạc. Ta thực sự muốn tự thú, dù ở tù, hơn chết trong lò. Ta thật coi cảnh sát cứu ta là cha mẹ tái sinh, hận không thể nói hết lòng.”

“Sao ngươi không nói?”

“Cảnh sát hỏi nhà ta ở đâu? Nói muốn báo cho gia đình. Ta nghĩ, về nhà hơn ở tù, hưởng tuổi già, mới bình tĩnh, không bốc đồng.”

“Không bốc đồng là đúng, cảnh sát tốt cũng không bằng con.”

“Lúc đó ta nghĩ vậy, tưởng về Cầm Đảo, có thể theo con hưởng tuổi già, ai ngờ… hừ, người phải tự lo, không trông cậy ai.”

“Nghe ngươi nói, cãi nhau với con rồi?”

“Ban đầu, khi mới giải cứu về, con đối xử tốt, nhà cũng tốt. Nhưng nhiều năm không gặp, đột ngột sống chung, nhiều chuyện không quen, mâu thuẫn tăng dần.

Chương 1459: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lúc đó ta không xu dính túi, không tiền dưỡng già, tiêu tiền phải xin, thế là mâu thuẫn nhiều.

Ta nghĩ rõ một điều, sống không thể không tiền. Ta đi chỗ giấu vàng năm xưa, đào nửa ngày chỉ thấy công cụ gây án, không thấy vàng, lòng ta lạnh."

Sau này, ta cũng đến nhà ngươi hỏi thăm, nghe người ta nói ngươi đã chết nhiều năm rồi, hỏi con trai ngươi, hắn cũng nói ngươi đã chết. Ta biết ngươi chưa chết, chắc chắn là ngươi đã cầm số vàng cướp được rồi chạy trốn, ta nghĩ ngươi muốn chiếm đoạt một mình, làm ta tức chết đi được."

Tống Anh Phát tiếp tục hỏi, "Nghe con trai ta nói, gần đây cảnh sát đang điều tra một vụ cướp tiệm vàng, không phải là ngươi làm đấy chứ?"

"Ha ha, ngươi cũng nghe nói rồi."

"Thật sự là ngươi làm à."

"Đương nhiên rồi, tuy rằng ta già rồi, nhưng vẫn còn sắc bén, đám cảnh sát đó còn chưa tóm được ta."

Tống Anh Phát có chút lo lắng, "Ngươi làm sạch sẽ chứ, không bị cảnh sát theo dõi chứ, đừng có liên lụy đến ta."

"Yên tâm đi, ta làm rất sạch sẽ, không để lại bất kỳ chứng cứ gì, giống như hồi chúng ta làm vậy, cảnh sát không tra ra được đâu."

“Vậy thì được, bây giờ ngươi ở đâu, ta đến tìm ngươi. Đưa phần tiền của ngươi, chúng ta cùng uống một bữa. Ta cũng phải đi rồi.”

“Ngươi lại muốn rời khỏi Cầm Đảo à?”

“Ai…” Tống Anh Phát thở dài, “Ta không giống ngươi, ta bây giờ là người chết rồi, cả đời này không thể trở về, chỉ có thể chết ở nơi đất khách quê người.”

“Vậy được, lát nữa ta sẽ gửi cho ngươi địa chỉ, chúng ta gặp nhau nói chuyện, nhiều năm không gặp rồi, nhất định phải uống vài ly.”

“Vậy thì quyết định thế nhé.”

Sau đó, Mã Thắng Khải cúp máy.

Tống Anh Phát tựa vào tường, lau mồ hôi trên trán, nói dối một câu không khó, khó là phải luôn nói dối, “Trương tổ trưởng, ta nói vậy được chưa?”

“Không tệ.” Trương Thuận Cốc lộ vẻ vui mừng, lấy điện thoại của Tống Anh Phát, “Bên kỹ thuật đã định vị thời gian thực số điện thoại, đợi Mã Thắng Khải gửi địa chỉ cụ thể, đối chiếu thành công là có thể bắt người.”

Thôn Hồ Gia Miếu.

Thôn Hồ Gia Miếu cách Thôn Dương Mã khoảng hơn mười dặm đường thẳng, nhưng đi xe phải chạy hơn hai mươi dặm, tuy không xa nhưng chuyện ở Thôn Dương Mã không ảnh hưởng đến đây.

Nhà thứ hai ở cửa tây thôn Hồ Gia Miếu, trước cửa có một cây hòe già, rất dễ nhận biết.

Nhà này đều đi làm xa, nhà cửa cho thuê.

Trong sân có một người đàn ông trung niên, vừa cho bồ câu ăn vừa hát khẽ,

"Đừng nói về sự chia ly, ta sẽ không khóc vì điều đó, đó chỉ là giấc mơ đêm qua mà thôi…"

Tuy có chút lạc điệu, nhưng có sự khàn khàn của năm tháng.

Người đàn ông này chính là Mã Thắng Khải đang trốn cảnh sát.

Hắn tâm trạng tốt, lại ném thêm ít hạt vào lồng, "Bồ câu nhỏ, ăn nhiều một chút, các ngươi đã lập công lớn cho ta.

Đợi ta lấy được tiền, sẽ mua nhiều thức ăn hơn cho các ngươi."

Nhìn bồ câu ăn vui vẻ, Mã Thắng Khải xoa bụng, hắn cũng đói, hôm nay đúng ngày chợ phiên, ra ngoài ăn chút đồ ngon.

Mã Thắng Khải khóa cửa, đi dạo ra chợ, càng đi càng đông, bán gì cũng có, đồ ăn, đồ uống, đồ chơi, quần áo, giày dép, người vừa đi vừa dạo, rất nhộn nhịp, hắn rất thích không khí này.

Mã Thắng Khải sống ở đây một thời gian, khá quen chợ này, biết chỗ nào bán đồ ăn, cũng biết quán nào ngon, đáng tiền.

Mã Thắng Khải đi dạo đến quán thịt dê, vẫy tay gọi, "Một bát canh nội tạng dê, một cái đùi dê nhỏ, một cái móng dê, thêm hai cái bánh lò."

Ông chủ nói, "Lão huynh, ngài ăn khỏe đấy."

Mã Thắng Khải cười, "Đúng vậy, đàn ông phải ăn khỏe mới làm được việc. Nhanh lên, thêm nhiều ớt."

"Ngài yên tâm."

Mã Thắng Khải tìm chỗ ngồi, ngồi xuống, trong túi có tiền, trong lòng mới có sức, ăn mới thoải mái.

Cuộc điện thoại của Tống Anh Phát giải tỏa khúc mắc trong lòng hắn, hắn luôn cảm thấy bị Tống Anh Phát lừa, chưa bao giờ thua thiệt như vậy, trong lòng rất ấm ức.

Bây giờ Tống Anh Phát đã nói rõ, còn muốn trả lại phần tiền thuộc về hắn, cảm giác mất rồi lại có rất sướng, cộng thêm khoản chia chác từ hai vụ cướp năm xưa, đủ tiền dưỡng lão cho hắn.

Mã Thắng Khải hứng chí, "Ông chủ, cho ta thêm ba lạng dê khô."

Không ít ánh mắt chú ý, nhiều người xì xào, lão già này được đấy, già mà tâm không già.

Mã Thắng Khải không ngại, trừng mắt lại, hắn không phải dạng vừa, khí thế không thể yếu.

"Ông anh, đồ ăn của ngài đây, một bát canh nội tạng dê, hai cái bánh lò, một cái đùi dê nhỏ, một cái móng dê, ba lạng dê khô." Nói xong, ông chủ giơ ngón cái khen, "Ngài đúng là người sành ăn."

Mã Thắng Khải cười, ai mà không biết ăn, nói thẳng ra là nghèo, tiếc không dám ăn.

Mã Thắng Khải nhìn quanh, ai ăn ngon hơn mình, đều là lũ nghèo kiết xác.

Mã Thắng Khải uống một ngụm canh nội tạng dê, ngon.

Lại cắn một miếng đùi dê, thơm.

Bánh lò hơi cứng, hắn ngâm bánh vào canh nội tạng dê, mùi thơm của thịt dê ngấm vào bánh, ăn còn sướng hơn thịt dê.

Gần trưa, chợ càng nhộn nhịp, quán thịt dê cũng đông khách.

Ba thanh niên đến quán, trong đó người dẫn đầu khí chất không tầm thường, ánh mắt sắc bén, nhìn quanh quán thịt dê, hỏi ông chủ, "Ông chủ, ngài bán thế nào?"

"Chúng tôi có canh nội tạng dê, có thể thêm thịt dê."

"Cho ba bát canh nội tạng dê, thêm một đĩa thịt dê."

Chương 1460: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ông chủ nói, "Được, canh nội tạng dê không đủ, có thể thêm."

Thanh niên này chính là Hàn Bân, hắn nói với Triệu Minh, "Đi mua thêm bánh."

Triệu Minh là người nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc đã mang bánh về, cười nói, "Bân Ca, ta mua thêm chút đồ ăn vặt."

Vương Tiêu nhận đồ ăn, cười, "Ngươi đúng là biết thưởng thức."

"He he, Vương ca ngài khen gì ta cũng không dám nhận, nhưng nói về biết ăn, trong chúng ta ta đứng thứ hai, không ai dám đứng nhất."

Hàn Bân cũng đói, cầm bánh, ăn với đồ ăn vặt.

Ông chủ bưng khay ra, "Canh nội tạng dê đây, thêm đĩa thịt dê, từ từ ăn."

Hàn Bân uống một ngụm canh nội tạng dê, vị không tệ, thêm một thìa ớt, gọi, "Ăn thịt dê đi, thử xem thế nào."

Vương Tiêu và Triệu Minh cũng đói, không khách sáo.

Ba người ăn ngấu nghiến, ăn no mới làm việc được.

Mã Thắng Khải chậm rãi ăn, trong lòng nghĩ, hắn đã hẹn gặp Tống Anh Phát, nhưng không muốn gặp ở đây.

Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn quyết định gặp trong thành phố, thành phố đông người, không dễ nhận ra.

Cả đời Mã Thắng Khải đã trải qua nhiều chuyện, đặc biệt là những năm ở lò than đen, làm hắn càng cẩn trọng, về việc gặp Tống Anh Phát, hắn vẫn có chút lo lắng.

Nhưng người chắc chắn phải gặp, không thì lấy tiền thế nào, vấn đề bây giờ là, gặp ở đâu? Gặp thế nào, có nên tìm người thăm dò trước, xác định an toàn rồi mới đi.

Mã Thắng Khải nghĩ đây là ý kiến hay, câu nói cũ đúng, hại người chi bằng phòng người.

Mã Thắng Khải suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng hiểu ra toàn bộ quá trình gặp mặt, thức ăn cũng gần như đã ăn hết, hắn đặt một trăm nhân dân tệ lên bàn rồi hào sảng nói, "Ông chủ không cần thối tiền lại."

"Ôi trời, ngài hào phóng thật, ăn xong rồi hả, lần sau lại đến nhé."

Mã Thắng Khải gật đầu, đứng dậy, giấu tay phía sau, chậm rãi đi ra.

Có một khí thế như đã đi khắp chợ, trừ ta thì còn ai.

Ngay lúc này, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng gọi, "Mã Thắng Khải!"

"Làm gì?" Mã Thắng Khải vô thức đáp lời, đang định quay đầu nhìn lại thì bất ngờ phản ứng, mắt trợn to, nhanh chóng chạy về phía trước.

Tuy nhiên, Mã Thắng Khải chưa chạy được hai bước thì chàng trai trẻ ngồi ăn phía trước bất ngờ đưa chân ra.

"Rầm!" Mã Thắng Khải ngã mạnh xuống đất, dù gì hắn cũng đã già, chân tay không còn nhanh nhẹn, ngã mạnh đến mức thấy sao vàng, thói quen chửi rủa, "Ngươi mợ nó, ai mợ nó duỗi chân bậy bạ …"

Mã Thắng Khải còn chưa chửi xong thì cảm thấy trước mắt hoa lên, xung quanh có mấy người xông tới.

Bây giờ, Mã Thắng Khải hoàn toàn hiểu, "Lão Tử tiêu rồi."

"Cảnh sát, không được động đậy!"

Một lát sau, Mã Thắng Khải bị đè chặt xuống đất, hai tay bị còng.

Cảnh tượng này làm không ít người hoảng sợ.

Tuy nhiên, câu nói "cảnh sát không được động đậy" lại có hiệu quả rất tốt, không chỉ răn đe tội phạm mà còn làm người dân yên tâm.

Biết là cảnh sát bắt người, dân làng đi chợ không còn sợ hãi nữa, ngược lại còn tụ tập xem náo nhiệt.

Ông chủ quầy thịt cừu mặt đờ đẫn, nâng chiếc ghế bị đụng trúng, "Chuyện gì thế này, vừa rồi còn ăn uống ngon lành, sao lại bị bắt rồi."

Những người dân xem náo nhiệt cũng bàn tán, "Phải đó, thấy mấy chàng trai trẻ bắt người này vừa rồi cũng ăn thịt cừu và canh lục phủ ngũ tạng, sao lại bắt người ngay lập tức vậy."

"Không phải sao, nếu thật sự là cảnh sát bắt người, tại sao không bắt sớm hơn, ăn uống ngon lành hơn cả hắn."

"Có phải là ăn quịt muốn chạy không trả tiền, nên mới thế này không."

"Đừng nói, thật sự có khả năng này, ông chủ, ngươi phải cẩn thận đấy nhé."

Nghe tiếng người xôn xao bàn tán, Hàn Bân cũng có chút dở khóc dở cười, bước tới hỏi, "Ông chủ, tính tiền."

Ông chủ quầy thịt cừu hoàn hồn, "Đồng chí, ngài thật sự là cảnh sát?"

Hàn Bân đưa thẻ cảnh sát ra, "Đây là giấy tờ của ta."

"Ôi trời, lại còn là đội trưởng đội công an huyện, ngài còn trẻ thế, thật gan dạ."

Hàn Bân nói, "Đừng bận tâm là công an nào, đều là phục vụ nhân dân. Bao nhiêu tiền?"

Ông chủ xua tay, "Tiền nông gì, các ngươi có thể ăn ở đây cũng là vinh dự của ta. Ta miễn phí cho ngài."

"Thiện ý của ngài ta nhận, nhưng bao nhiêu tiền thì trả bấy nhiêu. Chúng ta có quy định, không được phạm lỗi." Hàn Bân vội từ chối.

Có lẽ ông chủ có ý tốt, nhưng Hàn Bân thật sự không dám nhận, nếu hắn thật sự không trả tiền mà đi, không phải sẽ bị dân vây quanh chỉ trích sao.

Người bị bắt ăn xong trả tiền, còn không cần thối lại, rất hào phóng.

Ngược lại, nếu bọn hắn ăn xong không trả tiền, thì sẽ thế nào, người dân sẽ nghĩ sao, chẳng phải làm mất mặt cảnh phục trên người sao.

Trả xong tiền, Hàn Bân cùng mọi người áp giải Mã Thắng Khải lên xe.

Trên đường đi, Mã Thắng Khải mặt mày xanh xám, im lặng không nói.

Hàn Bân hỏi, "Mã Thắng Khải, ngươi biết vì sao bắt ngươi không?"

"Không biết."

"Ngươi là không biết, hay không muốn nói?"

Mã Thắng Khải hừ một tiếng, "ta chẳng phải chỉ ăn món dương biên sao, chẳng lẽ ăn dương biên cũng phạm pháp?"

Triệu Minh quát, “Mã Thắng Khải, ngươi đừng có giả vờ ngốc với ta.”

“Chính ngươi làm chuyện gì mà không rõ, còn ôm tâm lý may mắn.”

“Ta ăn cơm trả tiền rồi.”

“Ngươi nghĩ không hợp tác điều tra, chúng ta sẽ không làm gì được ngươi sao.”

Chương 1461: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân lấy ra đoạn video giám sát của vụ cướp tiệm vàng Cửu Phúc, chỉ vào người đàn ông cầm súng đất, "Người này có phải ngươi không?"

Mã Thắng Khải liếc nhìn một cái, lập tức quay mặt đi chỗ khác, "Không phải."

"Mở mắt nói dối, không phải ngươi thì là ai?"

Mã Thắng Khải hùng hồn nói, "Người này đội mũ bảo hiểm, ngươi dựa vào gì mà nói là ta, đây chẳng phải vu khống người sao?"

"Mã Vĩnh Lợi có phải con trai ngươi không?"

"Phải."

"Hắn đã khai rồi, còn giúp cảnh sát nhận diện video, chứng minh ngươi chính là kẻ tình nghi cướp tiệm vàng."

"Ngươi nói bậy, con trai ta không thể nói như vậy."

Hàn Bân cười cười, "Vậy ngươi nghĩ, chúng ta làm sao tìm được ngươi?"

"Ta… ta không tin."

"Con trai ngươi còn nói, các ngươi để không bị cảnh sát phát hiện, luôn dùng bồ câu liên lạc. hắn nói đúng không?"

Mã Thắng Khải vẫn có chút không tin, nhưng những lời Hàn Bân nói rất chi tiết, khiến hắn có chút dao động, "Thằng

thỏ đế này dám phản bội lão tử, biết thế ba mươi năm trước ta đã bóp chết hắn, khỏi để giờ hại lão tử.”

“Đừng nóng, chỉ cần ngươi hợp tác điều tra, trở về cục, ta có thể sắp xếp cho ngươi gặp con trai.”

Mã Thắng Khải thở dài, mặt mày rất khó coi.

“Ngươi sống ở đâu?”

Mã Thắng Khải cúi đầu không nói.

Vương Tiêu quát, “Này, đừng ngây người ra, hỏi ngươi đấy? ngươi sống ở đâu?”

“Mã Vĩnh Lợi không nói với các ngươi à?”

“Đừng lắm lời, hỏi gì nói nấy?”

“Miệng thôn phía Tây, nhà thứ hai.”

“Trong nhà còn ai khác không?”

“Không.”

“Ta nói cho ngươi biết, ngươi mà dám nói dối, đừng trách chúng ta không khách khí.”

“Hừ, các ngươi vào mà xem.”

Vương Tiêu nói, “Được đấy, còn định đấu với ta.”

Mã Thắng Khải lại cúi đầu.

“Súng đâu?”

“Súng gì?”

“Ngươi nói súng gì? súng ngươi dùng khi gây án.”

“Ta không gây án, các ngươi bị con trai ta lừa rồi, thằng nhóc đó chỉ muốn tống ta vào cục, để chiếm hết tài sản của ta.”

“Ngươi có tài sản gì, nói xem nào.”

“Ngôi nhà mà Mã Vĩnh Lợi đang ở, đất nền là ta mua, bây giờ hắn ở nhà sang, chẳng phải chê ta già, không kiếm ra tiền, nên muốn bịa ra chuyện để cảnh sát bắt ta, hắn cũng đỡ phải nuôi ta.”

“Vậy ngươi không cướp tiệm vàng, đều là Mã Vĩnh Lợi đe dọa ngươi?”

“Đúng.”

“Ngươi có súng không?”

“Không có.”

Hàn Bân chỉ vào đối phương, nghiêm giọng nói, “Nhớ kỹ lời ngươi nói.”

Một lát sau, xe đến miệng thôn phía Tây, tìm được chỗ Mã Thắng Khải nói.

Vương Tiêu dẫn người lên nóc nhà hàng xóm, vừa vặn có thể nhìn thấy tình hình trong sân, phía Đông sân để một hàng lồng, bên trong nuôi mấy con bồ câu, có con màu trắng, có con màu xám, không thấy có người khác hoạt động.

Vương Tiêu quan sát rất lâu, không phát hiện người khác, nhưng hắn cũng không dám lơ là.

Mã Thắng Khải tuy đã bị bắt, nhưng không tìm thấy súng trên người hắn, khẩu súng đó mới là mấu chốt.

Về vị trí của khẩu súng, Vương Tiêu có hai suy đoán, một là để súng trên người không tiện, Mã Thắng Khải đã giấu súng ở chỗ ở.

Một khả năng khác, Mã Thắng Khải còn có đồng bọn, súng ở trong tay đối phương, và đồng bọn này rất có thể cũng trốn ở đây.

Nếu là khả năng thứ hai, thì hành động bắt giữ này sẽ rất nguy hiểm, hắn không thể không cẩn thận.

Vương Tiêu đích thân dẫn người bắt giữ, mỗi người tham gia hành động đều mang theo súng, kiểm tra xong súng, hành động tìm kiếm chính thức bắt đầu.

Mọi người vào trước sân, sân không lớn, chỉ có hai gian phòng, hai người cảnh giới bên ngoài, còn lại bốn người chia thành hai nhóm, mỗi nhóm tìm kiếm một phòng.

Vì có súng, công việc tìm kiếm rất nguy hiểm, không khí cũng có chút căng thẳng.

Hàn Bân tuy không dẫn đầu bắt giữ, nhưng cũng luôn theo dõi tình hình, hắn dẫn người đứng ngoài nhà, chuẩn bị sẵn sàng hỗ trợ.

"An toàn!"

"An toàn!"

"Không phát hiện người khả nghi."

Công việc tìm kiếm nhanh chóng hoàn thành, không gặp nguy hiểm, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Hàn Bân cũng dẫn người vào sân, nhìn quanh môi trường, "Tìm thấy súng chưa?"

Vương Tiêu cất súng, đáp, "Lúc nãy chỉ lo tìm người, còn chưa tìm kiếm kỹ."

"Ngươi dẫn người tìm kiếm lại lần nữa, nhất định phải tìm thấy khẩu súng đó."

"Dạ."

Ngay sau đó, hai người chia nhau hành động, Vương Tiêu chịu trách nhiệm tìm súng.

Hàn Bân thì báo cáo công việc với Đinh Tích Phong.

Tìm được Mã Thắng Khải, nhiệm vụ đã hoàn thành hơn một nửa, chỉ cần tìm thấy khẩu súng đó, vụ án này coi như xong.

Hàn Bân vừa báo cáo xong, Giang Dương liền chạy đến, "Đội trưởng Hàn, trong nhà có phát hiện?"

"Thứ gì?"

"Chúng ta phát hiện nhiều đồ trang sức bằng vàng, rất giống với đồ bị cướp của tiệm vàng Cửu Phúc."

"Đi thôi." Hàn Bân bước vào nhà, nhìn thấy trên đất có một chiếc ba lô đen, giống y hệt ba lô mà nghi phạm dùng khi gây án.

Ba lô đã được mở, bên trong lộ ra đồ trang sức vàng lấp lánh, Hàn Bân cầm lên cân thử, "Đồ này không nhẹ, là vàng."

Hàn Bân ném ba lô trước mặt Mã Thắng Khải, "Ở đâu ra?"

"Ta không biết."

"Phát hiện trong chỗ ngươi ở, ngươi còn nói không biết, coi cảnh sát dễ lừa?"

"Ta… ta nhặt được."

"Nhặt ở đâu, hôm nào ta cũng đến quanh đó, cả đời không phải làm việc vất vả nữa."

"Nhặt trong một thùng rác."

Vương Tiêu cười nói, "Ngươi nói vậy, mọi người khỏi làm gì nữa, đều đi nhặt rác là được."

Chương 1462: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mọi người cũng cười ồ lên.

“Ngươi không tin, ta cũng hết cách?”

“Hỏi lại lần nữa, súng đâu?”

“Ta thật không biết.”

Hàn Bân ngồi trên sofa bên cạnh, nghiêm giọng nói, “Mã Thắng Khải, ngươi có thể nghĩ đến việc dùng bồ câu liên lạc, chứng tỏ ngươi rất thông minh, vậy ngươi nên nghĩ đến, nếu không có đủ chứng cứ, cảnh sát sẽ không đến bắt người. chúng ta không chỉ có nhân chứng mà còn tìm thấy đồ trang sức bị cướp, chứng cứ nhân chứng đều đủ, ngươi không thể chối, nếu muốn sớm ra ngoài, thì khai thật đi. Ta sẽ giúp ngươi tranh thủ cơ hội lập công giảm án.”

Mã Thắng Khải do dự một lúc lâu, hỏi, “Cảnh sát đồng chí, ngài tên gì?”

“Ta họ Hàn.”

“Cảnh sát Hàn, ngươi làm sao tìm được ta?”

“Việc đó ngươi không cần lo, ngươi chỉ cần biết, chúng ta có nhân chứng, có vật chứng, vụ cướp tiệm vàng Cửu Phúc ngươi không thể chối, ngươi chỉ còn cách hợp tác với cảnh sát, khai ra đồng bọn, tranh thủ được khoan hồng.”

Nghe Hàn Bân nói, Mã Thắng Khải ngược lại thở phào nhẹ nhõm, “Ngài nói là đồng bọn cướp tiệm vàng?”

“Đúng.”

“Ngươi… còn chưa bắt được hắn?”

“Nghe ngươi nói, chúng ta dường như phải bắt được hắn mới đúng.”

“Không, ta không có ý đó, ta còn tưởng là hắn phản bội ta.”

“Vậy là ngươi thừa nhận đã cướp tiệm vàng Cửu Phúc.”

Mã Thắng Khải do dự một lúc, gật đầu thật mạnh, “Ta thừa nhận, ta là hồ đồ nhất thời, lên thuyền giặc của đối phương.”

“Ngươi ý gì?”

“Việc cướp tiệm vàng, đều do đồng bọn của ta lên kế hoạch, ta hoàn toàn nghe theo hắn, hắn mới là chủ mưu, khẩu súng đó cũng do hắn cầm đi. ta chỉ là đồng phạm, ta nguyện hợp tác điều tra, cũng mong chính phủ khoan hồng với ta.”

“Các ngươi cướp tiệm vàng Cửu Phúc khi nào?”

“Tối ngày 3 tháng 4, khoảng chín giờ tối?”

“Đi tiệm vàng Cửu Phúc bằng cách nào?”

“Đi xe máy?”

“Xe máy của ai?”

“Do đồng bọn của ta ăn trộm.”

“Ăn trộm của ai?”

“Việc đó ta không biết.”

Hàn Bân hỏi thêm vài câu, Mã Thắng Khải khai rất rõ ràng, về cơ bản khớp với tình hình vụ án, nghi ngờ hắn cướp tiệm vàng cũng được xác thực.

Hàn Bân đổi giọng, “Ngươi giấu súng ở đâu?”

“Cảnh sát Hàn, ta vừa nói rồi mà, súng do đồng bọn của ta cầm đi.”

“Đồng bọn của ngươi tên gì? người ở đâu? trốn ở đâu?”

“Đồng bọn của ta tên Triệu Hiểu Hải, cũng là người Cầm Đảo. Sau khi gây án hắn đã chạy rồi, nói bây giờ gió đang lớn, chạy vào Nam lánh nạn, chờ một thời gian sẽ quay lại tiêu thụ tang vật.”

“Ngươi chắc chắn đồng bọn tên Triệu Hiểu Hải?”

“Phải.”

Hàn Bân lại hỏi lại câu hỏi lúc nãy, “Súng đâu?”

“Ta không nói với ngài rồi sao, súng do Triệu Hiểu Hải cầm đi, ta cũng không biết ở đâu.”

Hàn Bân hừ một tiếng, “Được rồi, đừng giả vờ nữa, Triệu Hiểu Hải đã chết từ lâu, chúng ta không phát hiện súng ở nơi chôn xác, khẩu súng đó hẳn đang ở trong tay ngươi.”

Mã Thắng Khải sững sờ, “Gì, Triệu Hiểu Hải chết rồi, ai giết?”

Tất nhiên, hắn sững sờ, cũng rất có thể do bị Hàn Bân vạch trần sự thật.

“Ngươi.”

“Ta… ta sao có thể giết hắn, ta đã già thế này, đánh sao thắng được hắn.”

“Ngươi dùng búa tấn công, giết hắn từ phía sau.”

“Ngươi có chứng cứ gì, không chứng cứ không được nói lung tung.”

“Ngươi nói Triệu Hiểu Hải không phải do ngươi giết?”

“Phải.”

“Vậy ngươi cũng không biết việc Triệu Hiểu Hải đã chết?”

Mã Thắng Khải lắc đầu, “Không biết.”

Vương Tiêu lắc lắc túi nhựa trong tay, "Ta vừa phát hiện một chiếc thẻ sim trong số trang sức giấu, ngươi nói là của ai?"

Mã Thắng Khải biến sắc, đảo mắt, "Đồ trang sức là do Triệu Hiểu Hải đưa ta, có lẽ thẻ sim cũng là của hắn."

"Lần cuối ngươi gặp Triệu Hiểu Hải là khi nào?"

"Ngày 3 tháng 4, chúng ta chia tay sau khi cướp tiệm vàng."

"Ngươi có sử dụng thẻ sim này không?"

"Ta… ta không nhớ."

Hàn Bân giao thẻ sim cho người của phòng kỹ thuật, "Kiểm tra."

Người của phòng kỹ thuật hành động rất nhanh, "Đội trưởng Hàn, thẻ sim này là của Triệu Hiểu Hải, ngày 5 tháng 4 từng được sử dụng, và đăng nhập vào tài khoản WeChat của Triệu Hiểu Hải qua tin nhắn.

Chúng ta dùng kỹ thuật phục hồi dữ liệu điện thoại của Mã Thắng Khải, chính là dùng điện thoại của hắn đăng nhập tài khoản WeChat, còn có lịch sử trò chuyện."

Hàn Bân không xa lạ gì với nội dung trò chuyện, chính là Mã Thắng Khải giả làm Triệu Hiểu Hải trò chuyện với người nhà, báo bình an.

"Mã Thắng Khải, ngươi giải thích sao về lịch sử trò chuyện trong điện thoại của ngươi?"

"Ta… ta cũng không biết, có thể ai đó lén lấy điện thoại của ta làm, ta hoàn toàn không biết."

"Còn dám nói dối!" Hàn Bân quát, "Mã Thắng Khải, ngươi có biết tội của ngươi đủ để bị tử hình!"

Mã Thắng Khải mồ hôi như mưa, dưới rất nhiều chứng cứ, tội của hắn không thể che giấu, "Cảnh sát Hàn, ta không muốn bị tử hình, ta không thể chết."

"Không muốn bị tử hình, thì hợp tác tốt với cảnh sát."

"Ta nguyện hợp tác với cảnh sát, ta muốn tố cáo, ta muốn khai báo, ta muốn lập công." Giọng Mã Thắng Khải có chút điên cuồng, như nắm được cọng rơm cứu mạng.

"Ngươi muốn tố cáo ai?"

"Ta muốn tố cáo một kẻ tình nghi đã trốn bảy năm, hắn tên Tống Anh Phát, bảy năm trước hắn từng phạm hai vụ cướp, ta biết hắn ở đâu, ta có thể hợp tác với cảnh sát bắt hắn."

Chương 1463: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân giả vờ kinh ngạc, "Ồ, ngươi nói thật sao? có phải vì giảm án, cố tình nói dối?"

"Ta không nói dối, ta nói đều là thật."

"Việc này ngươi biết thế nào?"

"Ta…" Mã Thắng Khải ấp úng.

"Nói đi, thực ra cảnh sát sớm đã điều tra được, ngươi cũng tham gia hai vụ cướp tiệm vàng bảy năm trước, ba vụ án đều dùng cùng một khẩu súng." Hàn Bân lại hỏi, "Súng ở đâu?"

"Ta…"

"Nói! súng ở đâu?"

Dưới sự truy hỏi liên tục của cảnh sát, Mã Thắng Khải cuối cùng cũng không chịu nổi, "Ta chôn súng dưới gốc cây hoè ngoài cổng."

Triệu Minh nhanh chóng chạy ra ngoài, cầm xẻng đào quanh gốc cây hoè, chẳng bao lâu, quả nhiên đào được một vật.

Một chiếc cặp sách màu xanh, mở cặp ra, bên trong bọc một lớp báo, mở báo ra là một khẩu súng tự chế, giống hệt khẩu súng nghi phạm dùng trong video giám sát.

"Đội trưởng Hàn, tìm được rồi!" Triệu Minh hân hoan mang đến trước mặt Hàn Bân.

Hàn Bân cũng thở phào nhẹ nhõm, thứ này quá nguy hiểm, tuyệt đối không thể để ngoài.

Một bên Mã Thắng Khải sắc mặt thay đổi vài lần, cố gắng giữ tinh thần nói, "Đội trưởng Hàn, ta muốn nhận diện nghi phạm cướp khác."

"Ai?"

"Tống Anh Phát, bảy năm trước, hắn cùng ta thực hiện hai vụ cướp tiệm vàng, ta nguyện hợp tác với cảnh sát bắt hắn." Mã Thắng Khải biết mình tội nặng, chỉ có lập công giảm án mới tranh thủ được tử hình hoãn thi hành.

Hàn Bân cười mà như không cười nói, "Muộn rồi."

Mã Thắng Khải vội nói, "Không muộn, không muộn chút nào, thực ra Tống Anh Phát chưa chết, hắn giả chết!"

Mã Thắng Khải nói xong, còn cố nhìn Hàn Bân, nhưng không thấy vẻ kinh ngạc trên mặt Hàn Bân.

"Cảnh sát Hàn, ta nói đều là thật, Tống Anh Phát thật sự chưa chết, hắn giả chết để tránh sự truy lùng của cảnh sát."

Hàn Bân gật đầu, "Ta biết."

Lần này đến lượt Mã Thắng Khải ngạc nhiên, "Ngươi làm sao biết? hôm nay ta mới liên lạc với hắn…"

Nói xong, Mã Thắng Khải nhận ra, "Chẳng lẽ… chẳng lẽ là lão già đó bán đứng ta!"

"Tống Anh Phát vì lập công giảm án, chủ động yêu cầu hợp tác với cảnh sát bắt ngươi. nếu không phải hắn, chúng ta còn chưa chắc tìm được ngươi."

"Phụt…"

Mã Thắng Khải tức giận đến mặt đỏ bừng, phun ra một ngụm máu tươi.

Lão già, lại hại ta.

Sau khi Hàn Bân áp giải Mã Thắng Khải về đồn, liền giao cho Đinh Tích Phong và Mã Cảnh Ba thẩm vấn.

Bảy năm trước, hai vụ cướp tiệm vàng do Mã Thắng Khải thực hiện chính là do Đinh Tích Phong và Mã Cảnh Ba điều tra, nhiều năm không bắt được nghi phạm, cũng là một vướng mắc của hai người.

Công việc thẩm vấn chủ yếu do Đinh Tích Phong và Mã Cảnh Ba phụ trách, Hàn Bân nhẹ nhàng hơn nhiều, để cảm ơn đồng đội tặng quà sinh nhật, tối hôm sau mời mọi người ăn cơm.

Hiện tại đã cuối tháng tư, thời tiết dần ấm lên, đặc biệt là mấy ngày nay nhiệt độ đều trên hai mươi độ, có thể nói là mùa nướng và hải sản lại đến.

Hàn Bân xin phép Đinh Tích Phong một chút, tối muốn mời đồng nghiệp ăn cơm, Đinh Tích Phong cũng biết đồng đội dạo này vất vả phá án, giờ nghi phạm đã bắt được, có thể để bọn hắn thư giãn chút.

Hàn Bân cũng mời Đinh Tích Phong và Mã Cảnh Ba cùng đi, nhưng hai người đều có việc, Hàn Bân cũng không ép.

Buổi tối, Hàn Bân tìm một chợ nướng đêm khá nổi tiếng địa phương.

Chợ nướng nằm trong một sân lớn, quầy nướng không chỉ có một, mỗi quầy đều có đặc sản riêng, có quầy chính là nướng thịt cừu, có quầy chính là nướng thận cừu, còn có quầy chính là hải sản, có quầy chuyên bán bia thùng.

Đội hai mười mấy người ngồi một góc, Hàn Bân gọi mọi người, “Muốn ăn gì, uống gì cứ gọi, tối nay ta mời.”

Triệu Minh cười nói, "Anh Bân, ngài yên tâm, chúng ta chắc chắn không khách khí, biết ngài muốn mời, trưa ta chỉ ăn một bát mì, tối nhất định phải bù lại."

Hàn Bân cười mắng, "Ngươi tiểu tử giỏi tính toán thật, đợi đó, có ngày ngươi sẽ mời."

Phùng Na nói, "Đội trưởng Hàn, ngài hôm nay sao không gọi chị dâu cùng, chúng ta nghe Thiến Thiến nhắc đến nàng không ít."

"Để hôm khác đi, có cơ hội mà." Hôm qua, Hàn Bân đã nói với Vương Đình muốn mời đồng nghiệp ăn cơm, hỏi nàng có muốn cùng đi không, nàng hơi ngại, sợ lúc đó xấu hổ, không biết nói gì, Hàn Bân cũng không ép.

"Đúng rồi, ra ngoài ăn, chúng ta đều đổi cách xưng hô đi."

Thân phận cảnh sát vẫn khá nhạy cảm, tránh được phiền phức thì tránh.

"Được rồi, mọi người đừng ngẩn ra nữa, mau đi tìm đồ ăn."

"Được."

"Đi thôi." mọi người lao ra.

Nhân lúc mọi người gọi đồ, Hàn Bân đi quầy bia lấy một thùng bia ướp lạnh, trước khi đến đã xin phép rồi, tối nay có thể uống bia.

Nhân lúc gọi đồ, mỗi người trước hết rót một cốc bia thùng, gió thổi qua, uống ngụm bia lạnh, sảng khoái.

Chẳng mấy chốc, đồ nướng mọi người gọi cũng đến.

Một cái đùi cừu nướng, một trăm xiên thịt cừu, mười xiên thận cừu, năm mươi xiên gân, năm mươi xiên mề gà, còn có hàu, cá nướng, vẹm xanh, tôm tích và các loại hải sản khác, đầy cả một bàn.

Vương Tiêu nhìn đầy một bàn đồ nướng, cảm thán, "Đội trưởng Hàn, ngài hôm nay thật là mạnh tay."

Hàn Bân nói, "Nên thế, mọi người tặng ta quà sinh nhật, tấm lòng này bao nhiêu tiền cũng không mua được."

Chu Gia Húc cũng thầm nghĩ, sếp à, ngươi nâng cao quá, sau này chúng ta biết tiếp thế nào?

Chương 1464: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tự lo việc của mình, Hàn Bân không quản tâm tư của bọn hắn, giơ cốc bia, "Một lần nữa cảm ơn mọi người tặng ta quà sinh nhật, tấm lòng này ta sẽ luôn nhớ, nào, ta mời mọi người một cốc."

"Cạn cốc, cạn cốc." mọi người cũng nâng cốc bia, uống một ngụm lớn.

Ăn đồ nướng uống bia tuyệt đối là một trong những niềm vui lớn nhất của cuộc đời.

…

Thời gian vui vẻ luôn ngắn ngủi, ngày hôm sau mọi người lại trở lại công việc căng thẳng.

Vì liên quan đến hai vụ án bảy năm trước, việc thẩm vấn trở nên phức tạp hơn nhiều, kéo dài ba ngày mới chính thức vào giai đoạn kết án.

Mã Thắng Khải dính bốn vụ án, trong đó hai vụ là cướp bảy năm trước, hai vụ còn lại là vụ án vừa xảy ra.

Một là vụ cướp tiệm vàng Cửu Phúc, một là vụ giết Triệu Hiểu Hải.

Hàn Bân chỉ việc dẫn Mã Thắng Khải nhận diện hiện trường đã mất cả một ngày, sáng nhận diện hiện trường cướp tiệm vàng Cửu Phúc, chiều đến nhà cũ của Triệu Hiểu Hải nhận diện hiện trường.

Bận rộn đến tận ngày 29 tháng 4, vụ án này mới hoàn toàn kết thúc.

Ngày Quốc tế Lao động, Hàn Bân hiếm khi được nghỉ dài.

Ngày 1, 2, 3 hắn nghỉ, ngày 4, 5 trực ở cục.

Về lịch trình ba ngày này, Hàn Bân đã lên kế hoạch từ lâu, dành thời gian cho gia đình, đưa Vương Đình đi chơi.

Tối ngày 30 tháng 4, Hàn Bân lái xe đưa bố mẹ về quê, cùng Hàn Vệ Đông đón lễ.

Thấy cháu trai, Hàn Đình Khiêm rất vui, nắm tay Hàn Bân hỏi đông hỏi tây, tất nhiên nói nhiều nhất là chuyện hôn nhân của Hàn Bân, hắn và Vương Đình quen đã một năm.

Trong thời gian này, Hàn Đình Khiêm cũng gặp Vương Đình vài lần, hắn thấy cô gái này không tệ, không chỉ xinh đẹp, còn hiền lành, là người biết lo liệu.

Tình cảm của hai người cũng rất tốt, mọi thứ đều phù hợp, không cần kéo dài, sớm kết hôn, sớm sinh con, có lẽ hắn còn sớm được bồng cháu cố.

Tâm tư của ông nội, Hàn Bân cũng hiểu, nhưng Hàn Bân vẫn cảm thấy việc này cần thuận theo tự nhiên, hắn không phải không muốn kết hôn với Vương Đình, chỉ là cảm thấy chưa đúng lúc.

Hàn Bân cũng không muốn bị ông nội thúc giục, nhanh chóng chuyển chủ đề, "Ông nội, cậu Khánh Thăng sắp kết hôn rồi, ngài biết không?"

"Gì? Khánh Thăng sắp kết hôn rồi, chuyện từ khi nào, lần trước ta gặp hắn chẳng phải còn chưa có đối tượng sao." ông nội kinh ngạc nói.

Hàn Bân thấy chuyển chủ đề thành công, tiếp tục nói, "Ta cũng mới biết gần đây, cậu cùng người ta hợp tác làm ăn, hai

người vừa ý nhau, mẹ đang lo liệu cho họ sớm kết hôn.”

“Nên sớm kết hôn, Khánh Thăng cũng không còn nhỏ, đúng rồi, cô gái kia bao nhiêu tuổi, ngươi gặp chưa?”

“Gặp một lần rồi, nhỏ hơn cậu một chút, khoảng ba mươi sáu, bảy tuổi.”

“Vậy tốt, sớm kết hôn, còn có thể sinh con.”

Quả nhiên, suy nghĩ của ông nội và Vương Huệ Phương là nhất trí.

Vương Huệ Phương tiếp lời, “Bố, ngài nghĩ giống ta, ta cũng mong họ sớm tổ chức, dù sao hai người tuổi không còn nhỏ.”

“Ngươi chuẩn bị để họ tổ chức khi nào?”

“Ôi, ta nếu có quyền nói, ngày Quốc tế Lao động là để họ tổ chức rồi. Nhưng việc này chủ yếu phải xem ý kiến của cô gái.”

“Đúng đúng, vẫn phải nghe ý kiến của cô gái, cũng không thể quá vội.”

Thấy chủ đề chuyển thành công, Hàn Bân tự nhiên lách sang một bên.

Về việc kết hôn, cậu là lá chắn rất tốt, nhưng cũng không dùng được lâu.

Hàn Bân nghỉ ở quê hai ngày liền, sáng ngày 2 tháng 5 trở về thành phố.

Hắn đưa bố mẹ về nhà, mua ít trái cây đến nhà Vương Đình.

Đã một thời gian không đến, cần gắn kết tình cảm với bố mẹ vợ tương lai.

“Rầm rầm…”

“Woof woof woof…”

Hàn Bân vừa gõ cửa, đã nghe tiếng chó sủa.

“Đừng sủa nữa, còn kêu nữa, ta hầm ngươi.” trong nhà truyền ra tiếng của Tống Mẫn.

“Két…” Vương Đình mở cửa, một con chó corgi chạy ra, sủa ngoài cửa, “woof woof…”

Vương Đình sợ nó chạy ra ngoài, vội lấy chân chắn nó, chặn lại trong nhà.

Chó corgi tuy sủa dữ, nhưng còn nhỏ, giọng còn non, nghe rất dễ thương.

Hàn Bân cũng không sợ nó, bước thẳng vào nhà.

Hàn Bân vừa vào, corgi đã nhảy lên chân hắn, còn dùng chân cào giày của Hàn Bân.

Hàn Bân cũng không chiều nó, trực tiếp đẩy nó ngã ra đất.

“Ao ao…” Corgi bị đau, kêu lên tủi thân.

“Ngưu Ngưu, lại đây, không được nhảy người.” Vương Diên quát.

Corgi dường như hiểu, chạy đến bên Vương Diên, còn sủa hai tiếng với Hàn Bân, như đang thị uy.

“Nhóc này còn khá dữ.” Hàn Bân cười chào hỏi, “Chú, cô, chúc lễ Lao động vui vẻ.”

Tống Mẫn cười nói, “Đến thì đến, còn mua gì.”

“Đến thì đến, sao còn mang nhiều đồ thế.”

“Hôm trước ta về quê, những rau này đều người nhà tự trồng, cho nhiều, mang qua cho ngươi ít.”

“Thế tốt, rau nhà trồng, ăn yên tâm.” Tống Mẫn nhận túi từ tay Hàn Bân, thở dài, “Giờ an toàn thực phẩm là vấn đề lớn,

thịt không dám ăn, rau lại sợ thuốc trừ sâu, mua rau cũng không yên tâm."

Vương Diên vuốt lông chó, "Giờ là làm gì cũng sợ. bán thịt không cho con ăn thịt, bán rau không cho con ăn rau. Vì kiếm tiền, không có giới hạn."

Tống Mẫn nói, "Cũng là vì tiền."

"Không nói mấy việc này." Vương Diên khoát tay, chỉ vào sofa bên cạnh, "Hàn Bân, ngồi đi, uống chút trà, rồi đi vài ván."

"Chú, không cần gấp, lát nữa có thời gian. Trưa nay ta trổ tài, bữa trưa để ta lo."

Tống Mẫn hơi ngạc nhiên, "Sao được, ngươi khó đến một lần, sao để ngươi vào bếp."

Chương 1465: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Cô, ngài nói thế là xa lạ rồi, ta chỉ cần có thời gian, ở nhà cũng nấu, không tin, ngài hỏi Vương Đình."

Vương Đình gật đầu, "Mẹ, ngài để hắn làm đi, Hàn Bân nấu cũng ngon."

"Không phải ta sợ ngươi nấu không ngon, là sợ ngươi không quen nhà bếp."

Đây là vấn đề rất thực tế, nếu không biết vị trí dụng cụ và gia vị ở đâu, nấu ăn chắc chắn sẽ bất tiện.

"Không sao, ta phụ hắn, hắn không biết, ta biết mà." Vương Đình tự đề cử, nàng cũng muốn bạn trai trổ tài trước mặt bố mẹ.

Đã nói đến vậy, Tống Mẫn cũng thuận nước đẩy thuyền đồng ý, ai không muốn ăn bữa cơm miễn phí.

Hơn nữa, nàng cũng muốn xem tài nấu nướng của Hàn Bân, tuy nói Hàn Bân khá bận, dù có biết nấu, sau này cũng không nấu nhiều, nhưng đây là vấn đề thái độ.

Đàn ông biết nấu ăn, vẫn rất được điểm.

Hàn Bân nấu ăn ngon, nhưng dù sao số lần vào bếp ít, không thuần thục, tốc độ nấu khá chậm.

Hắn biết điểm yếu của mình, nên vào bếp sớm.

Trước khi đến, Hàn Bân đã chuẩn bị nguyên liệu, hắn hôm nay chuẩn bị nấu sáu món một canh.

Trong đó bốn món mặn, hai món chay, kết hợp mặn chay, dinh dưỡng hơn.

Ngay sau đó, Hàn Bân và Vương Đình bận rộn trong bếp, vừa nấu vừa trò chuyện, ngược lại tự tại vui vẻ, không thấy nấu ăn vất vả.

Ngược lại là Vương Diên và Tống Mẫn nghỉ ngơi trong phòng khách, thỉnh thoảng còn cãi nhau vài câu.

Gần mười hai giờ, sáu món một canh đều xong.

Có cá thịt, hải sâm, đậu hũ, thịt cừu, thịt thỏ, một món rau, còn có một nồi canh vịt già.

Vừa thấy món trên bàn, Tống Mẫn và Vương Diên đều sững sờ, tuy trước đó Hàn Bân nói mình biết nấu, hai người cũng chỉ nghĩ Hàn Bân biết nấu vài món đơn giản.

Nhưng giờ nhìn, bọn họ đã xem nhẹ Hàn Bân, chỉ nhìn hình dạng món ăn, không kém gì nhà hàng.

“Cô chú, ngài nếm thử xem có ngon không? Ta gần đây bận, lâu rồi không nấu, nếu không ngon, các ngài thông cảm.”

Tống Mẫn nói, “Không nói mùi vị, chỉ hình dạng món ăn đã vượt qua chú ngươi. cả đời hắn mà có món tủ cũng chỉ là đậu phộng rang và trứng xào cà chua.”

Vương Diên bĩu môi, cũng không phản bác, gắp một miếng hải sâm, cắn một cái.

Hải sâm xào hành tuy đơn giản, nhưng rất thử tay nghề nấu ăn, tẩm ướp không tốt sẽ có mùi tanh, xào thời gian ngắn không chín, xào quá lửa, cũng không ngon.

Vương Diên ăn một miếng, gật đầu, không kịp nói, nhai một miếng lớn.

Không tiền đọc tiểu thuyết? Tặng ngươi tiền mặt hoặc điểm, hạn một ngày nhận! theo dõi công chúng【Thư hữu đại bản doanh】，miễn phí nhận！

Vương Đình chớp mắt to, mang chút khoe khoang, "Bố, mùi vị thế nào?"

Vương Diên giơ ngón cái, "Ngon, món này có trình độ, vượt qua mẹ ngươi rồi."

Tống Mẫn có chút không tin, mình nấu bao năm, sao có thể bị một tiểu tử ít vào bếp vượt qua, người nuôi chó này chắc chắn cố ý chọc tức mình mới nói vậy.

Tống Mẫn cũng gắp một miếng hải sâm ăn, sắc mặt thay đổi một chút.

Vương Diên cười nói, "Sao rồi? ta không nói dối, thực sự ngon hơn ngươi nấu."

Tống Mẫn khen, "Được đấy Hàn Bân, ngươi nấu ngon thật, nếu không biết ngươi là cảnh sát, ta còn tưởng ngươi là đầu bếp."

"Cô, ngài đừng nói vậy, ta sẽ tự đắc. cô chú, ngài thử món khác xem, có hợp khẩu vị không."

Tống Mẫn lại gắp một miếng đậu hũ, trong suy nghĩ của nàng, món hải sâm xào hành có lẽ là món tủ của Hàn Bân, món khác chưa chắc ngon vậy.

Nhưng, Tống Mẫn lại bất ngờ, đậu hũ Hàn Bân nấu cũng rất ngon, là đậu hũ đập chảo phiên bản cải tiến, mình cũng thường nấu món này, nhưng luôn không nắm được lửa, còn món đậu hũ đập chảo Hàn Bân nấu, dù là mùi vị, hay cảm giác đều hơn mình.

Một bên Vương Diên liên tục gật đầu, "Ngon, món đậu hũ này cũng ngon."

Tống Mẫn không để ý hắn, cũng không kịp nói, lại gắp một miếng sườn cừu, sườn cừu chắc chắn đã được rán, ăn cảm giác rất giòn, và không có mùi hôi, thêm ít hẹ, mùi vị càng tuyệt.

Tống Mẫn bình thường không thích ăn thịt cừu, nhưng lần này thấy thịt cừu rất ngon, liên tục ăn hai miếng.

Sau đó, Tống Mẫn lại nếm món khác, mỗi món đều rất ngon, đạt mức đầu bếp nhà hàng, nhưng lại có chút khác với mùi vị nhà hàng, thiên về cách nấu gia đình.

Ăn xong, Tống Mẫn nhìn Hàn Bân với ánh mắt khác đi, nàng không thể không thừa nhận, Hàn Bân nấu ngon hơn mình.

Điều này quá đả kích người.

Con rể xuất sắc thế này, không chỉ sự nghiệp có tiền đồ, còn giỏi nấu nướng, phải để Đình Đình nhanh chóng nắm chặt, đỡ bị người khác cướp.

Ngày 3 tháng 5 là ngày nghỉ cuối cùng của Hàn Bân, vốn hắn muốn cùng Vương Đình tận hưởng thế giới hai người.

Nhưng kế hoạch không kịp thay đổi, Lý Huy mời hắn và Vương Đình đến nhà.

Hàn Bân lâu rồi không gặp Lý Huy, hai người tuy đều là cảnh sát, nhưng một ở cục công an thành phố, một ở Phân Cục Ngọc Hoa, bình thường đều bận rộn, hiếm khi có thời gian gặp nhau.

Con gái nhỏ của Lý Huy đã gần năm tháng, Hàn Bân chỉ thấy ảnh, chưa gặp thật, vừa lúc nhân cơ hội này xem con.

Sáng sớm, Hàn Bân và Vương Đình đến trung tâm thương mại, mua ít quần áo và đồ chơi cho con.

Vương Đình tuy thường mua quần áo, nhưng đều mua cho mình, không rành mua cho con. nàng không biết trẻ năm tháng

nên mặc cỡ nào, chỉ có thể hỏi nhân viên, đồng thời mua lớn một chút, dù giờ không mặc được, sau này cũng mặc được, mua nhỏ, là không thể mặc.

Chương 1466: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân và Vương Đình mua một đống đồ trẻ con, lại mua ít trái cây, rồi đến nhà Lý Huy.

Nhà Lý Huy không xa nhà Hàn Bân, cũng là một khu dân cư khá mới.

Lý Huy biết Hàn Bân hai người đến, đã chờ trước cổng khu dân cư, thấy Hàn Bân hai người mang túi lớn túi nhỏ, vội chạy tới, "Không phải đã nói, không cho các ngươi mua đồ, mấy ngày không gặp đã xa lạ vậy."

Hàn Bân nói, "Đừng nghĩ đẹp, đây không phải mua cho ngươi. Những quần áo và đồ chơi này là cho cháu gái ta, trái cây là cho chị dâu."

Lý Huy xòe tay, "Được, coi như ta không hỏi."

"Vương Đình, để ta cầm." Lý Huy đưa tay nhận túi trong tay Vương Đình.

"Cảm ơn."

"Khách sáo gì, phải cảm ơn ngươi, mua nhiều đồ cho con gái ta."

Vương Đình nói, "Ta lần đầu mua, không biết có hợp không."

Hàn Bân nhìn Lý Huy một lượt, "Ngươi trong điện thoại than khổ, nói nuôi con mệt thế nào, nhưng ta thấy ngươi không chỉ không gầy, còn béo lên."

Lý Huy cười khổ, "Ta cũng không còn cách, vợ thiếu sữa, mẹ ngày nào cũng hầm giò heo, canh cá chép, nàng có lúc không muốn ăn, chẳng phải đều để ta ăn, có thể không béo sao."

"Có ăn là tốt, đừng ở phúc không biết phúc."

"Ngươi nói vậy, chẳng lẽ Vương Đình bỏ đói ngươi."

"Nhà ta Đình Đình đâu nỡ, ngươi đừng chia rẽ."

"Nói thật, ngươi quen đã lâu, còn trước ta và Duy Na, ta giờ còn có con, các ngươi định khi nào tổ chức?"

Hàn Bân cười nói, "Ta muốn lắm, khi nào cũng được."

Vương Đình cười không nói.

Lý Huy nói, "Bân Tử, ngươi phải nhanh lên, đừng chỉ nói suông, phải có hành động thực tế."

Hàn Bân lộ vẻ tò mò, "Vậy ngươi nói thử xem, ngươi cầu hôn chị dâu thế nào, mấy lần thành công?"

"Ta…" Lý Huy dừng một chút, ngẩng cao đầu, "Ngươi còn không biết bản lĩnh của ta, tất nhiên một lần qua."

Hàn Bân nói, "Ngươi có bản lĩnh hay không ta không biết, nhưng nói khoác không ít, việc này ta một lát hỏi chị dâu, biết thật giả."

"Đừng đừng đừng, ngươi hỏi, nàng ngại." Lý Huy cười khổ.

Thực ra, Lý Huy chưa từng cầu hôn chính thức, gì mà mua nhẫn cưới trước, quỳ một gối cầu hôn đều không có, hai người vì dịch bệnh sống cùng, suốt ngày không có gì làm, không cẩn thận có thai.

Đã có, tất nhiên phải sinh, thủ tục tiếp theo rất suôn sẻ, hai người đính hôn, Lý Huy mới đưa Chu Duy Na mua ba món

vàng, dù là nhẫn, dây chuyền, hay khuyên tai đều do Chu Duy Na tự chọn.

Cả quá trình không chút lãng mạn, theo lời Chu Duy Na, cả quá trình kết hôn đều do đứa nhỏ trong bụng thúc giục, muốn lãng mạn, cũng không có thời gian.

Muộn chút, bụng lớn, làm sao cưới?

Nên, Lý Huy không dám để Hàn Bân hỏi việc này, đến lúc đó Chu Duy Na không vui, hắn còn sống yên ổn sao.

Ba người vào nhà Lý Huy, vừa mở cửa đã nghe tiếng con nít khóc.

Lý Huy bất đắc dĩ nói, "Con gái nhỏ hay khóc, khá quậy."

Vào nhà, Hàn Bân thấy mẹ Lý Huy đang ôm một bé gái, Chu Duy Na đứng bên dỗ.

Thấy Hàn Bân và Vương Đình, Chu Duy Na vội ra đón, "Hàn Bân, Vương Đình các ngươi đến rồi, mau vào ngồi."

Hàn Bân chào, "Bác gái, chị dâu."

Vương Đình nói, "Chị dâu, ngươi đừng bận tâm chúng ta, dỗ con đi."

Chu Duy Na nói, "Nàng ấy, chính là bé quậy, còn dỗ đây."

Trẻ con khóc to, người lớn không nói chuyện được, Chu Duy Na chỉ có thể cầm đồ chơi dỗ con, Lý Huy ở bên cũng hơi ngượng, hắn bình thường bận, cũng ít chăm con, gặp tình huống này cũng lực bất tòng tâm.

Chu Duy Na dỗ một lúc, con mới không khóc, mẹ Lý Huy ôm con vào phòng, dỗ ngủ.

Vương Đình nhìn đồng hồ trên tường, mới mười giờ sáng, kinh ngạc nói, "Con buồn ngủ à? sao đúng giờ ngủ thế?"

Chu Duy Na nói, "Nàng ấy, trẻ con thường ngủ ba giấc, sáng và chiều đều ngủ, mỗi lần không lâu, khoảng một tiếng."

"Vậy nàng khóc là vì buồn ngủ à?"

"Ôi…" Chu Duy Na thở dài, cười khổ, "Buồn ngủ khóc, đói khóc, tỉnh khóc, không vui cũng khóc, ta cũng không rõ."

Nghe Chu Duy Na nói, Vương Đình có chút bối rối, cười gượng, "Chị dâu, ta mua vài bộ quần áo cho con, ngươi xem có hợp không?"

"Ôi chao, các ngươi khách sáo quá, đến còn mua quần áo cho nàng."

"Chúng ta đi dạo, thấy đẹp, mua cho nàng." Nói xong, Vương Đình mở gói, lấy quần áo bên trong.

"Ôi, đẹp quá, ta còn chưa mua quần áo tốt thế cho nàng."

Vương Đình nói, "Quần áo trẻ con ta cũng không rành, nhưng cảm giác vải khá dễ chịu, ngươi xem kích cỡ có hợp không?"

Chu Duy Na cầm quần áo trẻ con ướm thử, "Được, chắc mặc vừa, lát nữa nàng tỉnh, để nàng thử."

"Vừa là được." Vương Đình cười, "Ta không dám mua nhỏ, lại sợ mua lớn quá, hết mùa."

"Không sao, nhà có sưởi, hết mùa vẫn mặc."

Vương Đình và Chu Duy Na nói chuyện con cái, Hàn Bân và Lý Huy thì nói công việc, hai người lâu không gặp, có nhiều chuyện để nói.

Có con trong nhà, không kịp nấu cơm, đơn giản ăn lẩu, nguyên liệu đều chuẩn bị trước, chỉ cần rửa là ăn được.

Nhà Lý Huy mua hai phòng, phòng ăn và phòng khách liền nhau, trước khi có con thì không sao, có con, nhà nhiều đồ

hơn, chai lọ, còn nhiều đồ chơi, hơi chật chội.

Hàn Bân và Vương Đình coi như trải nghiệm một chút cuộc sống có con.

Nói chuyện không dám to, ăn cơm phải thay phiên, trẻ khóc phải dỗ, quậy cũng phải dỗ, nói chung, tất cả đều xoay quanh trẻ.

May là, mẹ Lý Huy từ quê lên giúp, nếu không hai vợ chồng không lo nổi.

Nhưng cũng vì thế, Lý Huy và Chu Duy Na mất thế giới hai người, đôi vợ chồng tuy ngày nào cũng gặp, nhưng như Ngưu Lang Chức Nữ.

Chương 1467: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhà vốn nhỏ, hai nhà cách âm không tốt, thêm trẻ con, gần như không làm gì được.

Từ khi có con, Lý Huy và Chu Duy Na gần như không có thế giới hai người, không phải hai người không muốn, là điều kiện không cho phép.

Lúc trẻ, nhiều người nghĩ mình là Hàn Bân, nhưng trưởng thành mới thấy mình sống như Lý Huy.

Ăn xong trưa, Hàn Bân và Vương Đình đi, không phải không muốn ở lâu, sợ ảnh hưởng đến trẻ.

Bé gái hơi nhát, thấy Vương Đình thì được, thấy Hàn Bân liền khóc, dọa không bú nữa.

Thấy vậy, Hàn Bân vẫn đi là hơn.

Ở nhà Lý Huy nửa ngày, Hàn Bân hiểu sâu hơn về cuộc sống sau kết hôn, hắn vẫn thích cuộc sống độc thân hiện tại, tự do, thoải mái, còn trẻ muốn làm gì, thì làm.

Tất nhiên, nếu Vương Đình muốn kết hôn, Hàn Bân cũng không từ chối.

Hắn và Vương Đình tình cảm khá ổn định, mọi mặt đều phù hợp, dù sau kết hôn có chút thay đổi, nhưng hắn thấy chấp nhận được.

Về việc có con, Hàn Bân thấy hơi sớm, vẫn muốn đợi thêm.

Nhưng, con chắc chắn vẫn phải có, so với nhà Lý Huy, Hàn Bân tốt hơn nhiều.

Trước hết, Hàn Bân và Vương Đình đều là con một, đến lúc đó cha mẹ hai bên đều có thể giúp chăm con, thêm nữa, nhà ở rộng rãi hơn, đặc biệt là bố mẹ Hàn Bân và hắn ở trên dưới lầu, ban ngày giúp chăm con, tối xuống lầu ngủ, Hàn Bân và vợ cũng có không gian riêng.

Không biết có phải ảo giác của Hàn Bân, mỗi lần nghỉ thời gian trôi rất nhanh.

Chớp mắt, Hàn Bân đã nghỉ ba ngày, ngày 4 tháng 5 phải trực ở cục.

Nói là trực, thực ra cũng không có việc, chỉ cần ngươi ở văn phòng là được, dù làm việc hay ngẩn ngơ, ngươi có ngủ cũng không sao.

Tất nhiên, đó là lúc không có việc.

Nếu cục có việc đột xuất, ngươi phải có mặt, nếu ngươi không ở, ngươi cũng có việc.

Ba ngày không đến, Hàn Bân lau bàn, pha trà, dựa cửa sổ ngẩn người một lúc.

Uống ba cốc trà, hơi nhạt.

Hàn Bân ra khỏi văn phòng, vứt túi trà, tiện thể đi thăm hai tổ.

Tổ hai trực là Hà Anh Sinh, cúi đầu xem máy tính, Hàn Bân cũng không quản hắn làm gì.

Vẫn là câu nói, có mặt là được. không việc, ngươi làm gì cũng được, có việc, phải đứng lên.

Hàn Bân và Hà Anh Sinh nói vài câu, rồi ra cửa đến tổ một.

Vừa đến cửa tổ một, đã nghe tiếng cười khúc khích.

Nghe giọng, Hàn Bân biết Hoàng Khiết Khiết trực.

Hàn Bân đẩy cửa vào, thấy Hoàng Khiết Khiết đang gọi điện, mắt to híp lại, miệng cười to, cười rung cả người.

Thấy Hàn Bân, Hoàng Khiết Khiết liền cúp điện thoại.

"Yo, gọi cho ai đấy?"

Hoàng Khiết Khiết lập tức thay đổi nét mặt, "À, 10086, phiền chết."

"Cười đến không thở nổi, còn 10086, ngươi sao không nói là 110 gọi cảnh sát?"

Hoàng Khiết Khiết trợn mắt, nghiêm giọng, "Ngươi… ngươi sao có thể nghe lén điện thoại người khác, có biết đó là vô đạo đức."

"Thôi đi, tiếng ngươi cười xuyên cửa cũng nghe được, ta muốn không nghe cũng khó."

"Khụ… vậy ngươi cũng không lên tiếng."

"Ngươi gọi cho ai?"

"Một bạn học cũ, lâu không gặp, nói chuyện dở ở trường."

"Thật không? sao ta nghe không giống."

"Tất nhiên là thật, ngươi tám chuyện gì nhiều vậy." Hoàng Khiết Khiết hừ, "Ngươi còn gì, không thì ta làm việc."

Hoàng Khiết Khiết càng thế, Hàn Bân càng thấy nàng có chuyện, nhưng đối phương không muốn nói, Hàn Bân cũng lười hỏi, "Trưa, nhớ gọi ta cơm."

"Ngươi ăn gì?"

"Ngươi xem đi, trưa ăn tạm là được."

"Ăn tạm, anh rể, không phải phong cách của ngươi."

“Tối nay, chị ngươi hẹn ta ăn.”

“Ồ, thì ra vậy.” Hoàng Khiết Khiết vẻ mặt hiểu rõ, “Ngươi ăn gì? đi đâu ăn?”

“Trung tâm thương mại Nam Quốc, nàng muốn ăn buffet Nhật.”

Hàn Bân đến cửa, quay lại nói, “Ngươi muốn đi không?”

“Giờ mới nhớ ta, không chân thành, không đi.”

“Rất đắt đó.”

“Đâu cũng không đi.”

Hàn Bân hơi bất ngờ, “Không hợp lý, không đúng phong cách ngươi. trước giờ ăn chực ngươi không vắng mặt.”

“Ngươi sao nhìn ta… ta là không thoải mái.”

“Không thoải mái? nghỉ đi.”

“Ôi, không cần, việc của phụ nữ, ngươi đàn ông hỏi nhiều làm gì.”

Hàn Bân nhún vai, cũng lười nói thêm, xem tình hình chắc không nghiêm trọng.

Trưa ăn đơn giản mì xào, chiều ngủ một giấc, khoảng năm giờ Hàn Bân tan làm.

Hàn Bân đón Vương Đình, thấy sắc mặt nàng không tốt, “Sao vậy? không thoải mái?”

“Không có gì.”

“Thật không?”

“Thật không sao.”

“Vậy đi ăn buffet Nhật.”

Vương Đình nói, “Đổi đi, để hôm khác ăn.”

“Sao thế?”

“Người thân đến.”

“Người thân ngươi đến đều… Hàn Bân nói nửa câu, đổi giọng, “Thực ra ăn lạnh không tốt, đi ăn nướng đi, bổ ngươi.”

Hai người lái xe đến quảng trường Vạn Đạt, ở đó có quán nướng không tệ, Hàn Bân là hội viên.

“Ngươi hôm nay bận không?”

“Không.”

“Đúng rồi, Thiến Thiến hình như cũng trực, ngươi gặp nàng không?”

“Gặp rồi, còn mời nàng ăn, nàng không đi.”

“Sao có thể? không giống nàng, mặt trời mọc hướng Tây.” Vương Đình cũng bất ngờ.

“Không phải mặt trời, người thân nàng đến.”

Lúc đầu, Vương Đình không hiểu, sau đó nhận ra, “Nàng cũng… không đúng, chúng ta đều lệch… Thôi, Vương Đình cũng không muốn nói thêm trước mặt Hàn Bân, đi làm còn muộn, ai đúng giờ.

Chẳng mấy chốc, hai người đến trung tâm thương mại Vạn Đạt quán nướng, quán tên Cửa hàng thịt nướng Cửu Giang, khá nổi tiếng ở Cầm Đảo, Hàn Bân đến ăn hai lần, thịt rất tươi, phục vụ tốt, duy nhất không hay là giá hơi cao.

Chương 1468: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đến quán, Hàn Bân và Vương Đình chọn một chỗ khá yên tĩnh, Vương Đình gọi món, Hàn Bân lấy gia vị.

Gia vị rất phong phú, muốn gì tự chọn, Hàn Bân bưng hai đĩa gia vị về, Vương Đình cũng gọi món xong.

"Ngươi xem, còn muốn ăn gì không?"

"Ăn trước đã, lát nữa gọi thêm."

"Được." Vương Đình đưa thực đơn cho phục vụ, hai người xác nhận, rồi phục vụ rời đi.

Để tiện ăn, Vương Đình buộc tóc lên.

Bất giác quay đầu, Vương Đình thấy bóng dáng quen thuộc, "Ê, kia hình như là Thiến Thiến."

"Không thể, nàng không thoải mái mà."

"Ngươi xem, hình như nàng ngồi cùng một nam."

Hàn Bân nhìn, từ sau lưng rất giống Hoàng Khiết Khiết, mặc áo len vàng nhạt, chính là áo Hoàng Khiết Khiết mặc hôm nay.

Bên cạnh Hoàng Khiết Khiết ngồi một nam thanh niên, hai người ngồi cạnh nhau, nói cười, như đôi tình nhân.

Tuy không thấy mặt, nhưng Hàn Bân cảm giác nam thanh niên này cũng quen.

"Tiểu nha đầu này sẽ không yêu rồi chứ, ta xem." Vương Đình định đứng dậy.

Hàn Bân vẫy tay ý Vương Đình ngồi, "Nàng đã người lớn, ngươi quản vậy làm gì, hơn nữa, tình hình này rõ ràng không muốn bị quấy rầy."

"Đây sao tính là quấy rầy, ra ăn trùng hợp gặp, không gọi sao được."

"Tuỳ ngươi." Hàn Bân nhún vai, hắn lười nói thêm, đợi xem trò vui là được.

Qua quan sát, Hàn Bân có thể khẳng định, người mặc áo len vàng là Hoàng Khiết Khiết, còn nam bên cạnh, Hàn Bân cũng nhận ra. chỉ bất ngờ, không ngờ hai người sẽ cùng nhau.

Không hợp lý.

Vương Đình đứng lên, nhìn về phía Hoàng Khiết Khiết, vừa bước ra một bước, lại ngồi xuống, "Ngươi nói đúng, quả thật hơi xấu hổ."

"Vậy sao?"

Phục vụ đi đến, bưng khay nhựa đen, bên trong có vài đĩa thịt.

Có thăn bò, thịt năm chỉ, sườn cừu, thận cừu, sò điệp, hàu, vẹm xanh, cá.

Vương Đình thở dài, "Ăn trước đi, xem tình hình rồi nói."

Hàn Bân cười, trước hết lấy lá rau vảy nước, ăn.

Rau ăn được, không già.

Phục vụ động tác nhanh nhẹn, đặt lưới sắt lên than, bắt đầu nướng thịt cho Hàn Bân hai người.

Không biết có phải tác dụng tâm lý, Hàn Bân luôn cảm thấy thịt nướng than ngon hơn nướng điện.

Phục vụ nướng thăn bò trước, thịt bò vân rất đẹp, nướng xèo xèo.

Thịt rất tươi, không tẩm ướp.

Hàn Bân gắp miếng thăn bò chín, nhúng gia vị khô, ăn, rất mềm, rất thơm, ngon.

"Đình Đình, ăn thịt trước, lát nữa khô."

"Ờ." Vương Đình trả lời, vẫn cúi đầu chơi điện thoại.

Hàn Bân gắp miếng thịt cho Vương Đình, "Làm gì?"

Vương Đình vẻ gian, "Ta nhắn WeChat cho Thiến Thiến, hỏi nàng đâu?"

"Nàng nói gì?"

"Không trả lời."

Hàn Bân lấy rau sống, cuốn hai miếng bò, một miếng nhúng gia vị khô, một miếng nhúng sốt, ăn cảm giác hạnh phúc.

Vương Đình hừ một tiếng, "Ta vừa thấy nàng cầm điện thoại, lại không trả lời ta, tiểu nha đầu đáng ghét."

"Ngươi thấy nàng sẽ trả lời sao?"

"Nếu không có gì che giấu sẽ nói ở ngoài ăn, nếu ngại sẽ nói ở nhà nghỉ."

Hàn Bân cười, "Rồi sao, ngươi sẽ vạch trần lời nói dối của nàng."

"Trên phim không diễn vậy sao."

"Phim để tạo xung đột kịch tính, cách xử lý tốt nhất là không trả lời, giả vờ không thấy. Thiến Thiến dù sao cũng là cảnh sát, không dễ gài bẫy vậy."

"Nghe giọng ngươi tự hào vì nàng."

"Dù sao là cấp dưới ta, nếu dễ gài vậy, chẳng phải ta cũng mất mặt."

Vương Đình cười, liếc bên đó, giọng đầy tò mò, "Ngươi quen người ăn cùng Thiến Thiến không?"

"Ta quen hay không không quan trọng, trước mắt có việc quan trọng hơn."

"Việc gì?"

"Thịt năm chỉ sắp khô."

Hàn Bân gắp miếng thịt năm chỉ, bỏ vào miệng, thịt hơi nóng, hắn vội lấy lá rau.

Vương Đình chu môi, "Ngươi có phải quen người đó?"

"Ê, ăn cơm thôi, chỉ ăn không có gì to tát. cũng có thể chỉ bạn bình thường, không có quan hệ đó."

"Ta cảm giác, ngươi như bao che cho hai người." Vương Đình lại nhìn, "Cảm giác người đó quen, nhưng nhớ không ra gặp ở đâu, không giống người ngoài, là ai? ngươi nói đi, ngươi biết mà."

Hàn Bân nhướng cằm, "Em gái, tổng cộng không mấy bước, ngươi thật tò mò, qua xem là biết. biết đâu tiết kiệm bữa ăn."

Vương Đình nói, "Ngươi tưởng ta không dám."

Hàn Bân gật đầu.

"Ngươi…" Vương Đình chu môi, như giận, quay đầu sang bên.

Nhưng như Hàn Bân đoán, nàng không qua xem.

Hàn Bân gắp miếng thịt cừu bỏ vào đĩa Vương Đình, "Ăn đi, chúng ta gần cửa, lát nữa họ ăn xong sẽ ra, không phải gặp."

Hàn Bân gắp miếng thận cừu, ăn, ngon.

Lý Huy thích ăn thận không phải không lý do.

Ăn xong thịt, là cá, sò điệp, hàu, vẹm xanh, bạch tuộc, thử hết hải sản trong quán.

Lúc Hàn Bân hai người ăn gần xong, Hoàng Khiết Khiết và nam thanh niên cũng đứng dậy, đi về phía cửa.

Hai người như nói đến chuyện thú vị, Hoàng Khiết Khiết cười ha ha.

Nghe tiếng cười quen thuộc, Vương Đình quay lại nhìn.

Hoàng Khiết Khiết lập tức ngừng cười, mặt cứng đơ.

"Chị, anh rể… ngươi sao ở đây?"

Nam thanh niên bên cạnh, cũng mặt mộng bức, ngượng ngùng gãi đầu, "Đội trưởng Hàn, ngươi cũng ở đây ăn?"

Hàn Bân cười, "Triệu Minh, Thiến Thiến, thật trùng hợp, ta suýt không nhận ra."

Hoàng Khiết Khiết đảo mắt, "Chúng ta trùng hợp gặp, ăn cùng."

"Đúng đúng." Triệu Minh phụ họa.

"Thiến Thiến, ta hôm nay hẹn ngươi ăn, ngươi không đi, đừng nói anh rể nhỏ mọn."

"Ôi, ta không muốn ăn đồ Nhật, nếu biết ngươi ăn nướng, ta đã đến."

Chương 1469: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vương Đình mắt đẹp, nhìn Hoàng Khiết Khiết, lại nhìn Triệu Minh, nàng không phải con nít, sao tin lời Hoàng Khiết Khiết.

Nhưng Triệu Minh ở đó, Vương Đình không tiện vạch trần.

"Thiến Thiến, các ngươi định đi đâu? xem phim."

"Không, xem gì, ta sao xem phim cùng hắn." Hoàng Khiết Khiết lùi lại.

"Vậy tốt, cùng ta về nhà." Vương Đình nói.

"Được, ta muốn về, còn tiết kiệm tiền xe."

Hàn Bân đứng dậy nói, "Ta đi tính tiền."

"Đừng, anh Bân, bữa này ta mời, sao để ngươi trả." Triệu Minh chạy tới quầy.

Hoàng Khiết Khiết thở dài, "Các ngươi đổi chỗ ăn, sao không nói ta, xấu hổ chết."

"À, ta muốn nói, ngươi trả lời WeChat ta."

"Ta đang ăn thịt, không kịp."

Ăn thịt, ta tin ngươi mới lạ.

Dù là quán, Vương Đình không nói nhiều, định về sẽ hỏi rõ.

Tiểu nha đầu này kín miệng, nàng hoàn toàn không biết.

Lúc mọi người thu dọn đồ, chuẩn bị rời đi, không xa truyền đến tiếng kinh hô, "Ông xã, ngươi sao thế? đừng dọa ta."

"Ai da, có ai không, gọi 120, ông xã ta ngất rồi."

Hàn Bân quay lại nhìn, một nam ngất trong tay một phụ nữ tóc ngắn, phụ nữ tóc ngắn rất lo lắng.

Nghe tiếng, Triệu Minh đầu tiên chạy xem, "Sao thế?"

"Ông xã ta co giật, không thở được, ngươi mau cứu hắn." phụ nữ tóc ngắn như bám được cọng rơm cứu mạng.

Hàn Bân cũng đến xem, lấy điện thoại, gọi 120.

Thấy Triệu Minh đỡ nam đó, Hàn Bân nói, "Đừng động hắn."

"Ông xã ngươi sức khoẻ sao? có tiền sử bệnh không?"

"Không, ông xã ta khoẻ lắm, cảm còn ít bị."

Hàn Bân thấy cổ nam đỏ, như dị ứng, "Hắn dị ứng gì?"

"Ta nhớ không hắn dị ứng gì."

"Hắn vừa ăn gì?"

"Ăn cơm, ta ăn gì, hắn ăn đó?" phụ nữ chỉ bàn, "Đều ở đó."

Phụ nữ tóc ngắn vừa lo vừa giận, "Ngươi hỏi gì nhiều, cứu ông xã ta."

"Chính vì cứu ông xã ngươi, càng phải hỏi rõ tình hình, chúng ta không phải y bác sĩ chuyên nghiệp, không rõ tình trạng mà tuỳ tiện cứu, rất có thể hại hắn."

Phụ nữ tóc ngắn kêu, "Ngươi còn nói nhiều làm gì, mau giúp ta đưa hắn đi viện, có chuyện ta chịu, tuyệt không để các ngươi chịu."

Nghe vậy, khách xung quanh tự đi xa vài bước, chỉ còn Hàn Bân và Triệu Minh.

Lúc này, quản lý trung tâm cũng vội chạy đến, "Sao thế? sao ngất, quán ăn của các ngươi phải không."

Quản lý nữ quán kêu, "Vương quản lý, không liên quan quán ta, khách bị bệnh."

Hàn Bân đến gần, nói với quản lý trung tâm, "Ngươi có cáng không? sắp xe đưa hắn đi viện."

Vương quản lý nhìn nam bệnh, nhăn mày, "Ta báo lãnh đạo, đây là chuyện gì."

Hàn Bân quát, "Giờ còn báo lãnh đạo. ngươi lập tức chuẩn bị, đưa người đi viện."

Vương quản lý nhìn Hàn Bân, "Ngươi là thân nhân người bệnh?"

"Ta là cảnh sát."

"Cảnh sát, sao không mặc cảnh phục?"

Triệu Minh nói, "Vớ vẩn, chúng ta đi ăn, ngươi gặp cảnh sát nào mặc cảnh phục ăn?"

"Được, ta chuẩn bị."

"Ngươi nhanh lên."

Hàn Bân dặn Triệu Minh, "Ngươi ra cửa canh, chưa cho ai rời đi.

"Vâng."

Hàn Bân nhìn khách trong quán, "Có ai hiểu y thuật? đến giúp xem."

Một thực khách khoảng bốn mươi tuổi nói, "Lúc này nhìn không có ích, mau đưa đi viện, chậm là không được."

Một thực khách trẻ nói, “Cáng chưa có, đưa sao?”

Nam bốn mươi nói, “Ngươi trai tráng cần gì cáng, vác là được.”

Thực khách trẻ châm điếu thuốc, hút một hơi, “Nói thì dễ, hắn co giật, vác nửa đường tròng, ngươi chịu à.”

Nam bốn mươi mở miệng, định nói, bị nữ đi cùng kéo tay, nhỏ giọng, “Thôi, đừng đề xuất bậy, lo thêm phiền, người không được, dính vào sao?”

Quản lý trung tâm chạy vào, “Cảnh sát, xe chuẩn bị, ở tầng hầm hai, nhưng không có cáng, không biết tìm đâu.”

Phụ nữ tóc ngắn lo lắng dậm chân, “Ông xã ta sắp không được, không trì hoãn, các ngươi giúp đưa hắn xuống.”

Chồng phụ nữ mặt xanh xám, miệng khò khè, thở càng khó, miệng sùi bọt mép.

Thấy tình trạng đối phương, Hàn Bân không dám dễ động, người bệnh thở khó, dù vác hay đưa đều xóc, rất có thể tăng nhanh chết.

Hàn Bân dặn Vương quản lý, “Ngươi lanh lên, không cáng, tìm bàn dài nhẹ, hoặc tìm thang sửa, tấm ván đều được, tóm lại để nằm phẳng.”

“Được, ta đi.”

“Mau lên.”

Lúc này, một nam một nữ khách muốn rời.

Triệu Minh cản, “Ta là cảnh sát, tình hình quán phức tạp, chưa cho rời đi.”

“Sao không cho đi, hắn bệnh, liên quan gì chúng ta? cảnh sát cũng không hạn chế tự do.”

Triệu Minh nói, “Hắn ăn ở đây bị gì, không sợ ngươi cũng bị? ngươi ra cửa, bị gì, chưa chắc người nhận.”

Khách nữ lo lắng, nói với nam đi cùng, “Vậy ngồi thêm chút.”

“Lão công! Lão công, ngươi đừng dọa ta!”

Tiếng khóc thảm thiết của người phụ nữ tóc ngắn vang lên.

Hàn Bân bước lên kiểm tra, phát hiện người đàn ông đã ngừng thở, mạch cũng không còn, cuối cùng không chờ được xe cấp cứu 120 đến.

Hàn Bân thở dài, thời gian từ lúc người đàn ông phát bệnh đến khi tử vong quá ngắn, không kịp đưa đến bệnh viện, dù có cáng từ trung tâm thương mại cũng không cứu được.

Hàn Bân tuy không phải bác sĩ nhưng cũng có chút kiến thức y học, người này hoặc mắc bệnh cấp tính, hoặc bị trúng độc.

Vừa rồi hắn đã hỏi vợ của người này, người phụ nữ nói rằng chồng mình không có tiền sử bệnh tật, vậy rất có thể nguyên nhân tử vong là do trúng độc.

Hơn nữa, nhìn vào tình trạng phát bệnh, rất có thể đây là loại độc cấp tính, thời gian từ khi trúng độc đến khi tử vong không dài, kẻ đầu độc rất có khả năng vẫn còn trong quán.

Chương 1470: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đó cũng là lý do Hàn Bân không cho các thực khách rời đi.

Những người trong quán, bao gồm cả hắn, trên lý thuyết đều có khả năng là hung thủ.

"Hu hu… Lão công, ngươi đừng rời bỏ ta, ngươi không nói sẽ sống với ta suốt đời sao? Sao ngươi lại bỏ đi như vậy…" Người phụ nữ tóc ngắn càng khóc thảm hơn.

Các thực khách trong quán cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng, họ không dám ăn tiếp, ai biết người này có phải chết do ăn uống không.

Có vài khách thậm chí không dám rời đi, sợ mình cũng bị ngộ độc thực phẩm.

Dĩ nhiên, cũng có vài khách vì nhiều lý do muốn rời quán, nhưng đều bị Triệu Minh ngăn lại.

Chẳng bao lâu, xe cấp cứu 120 đến nơi, người phụ trách cấp cứu là một nữ bác sĩ hơn ba mươi tuổi, tóc buộc đuôi ngựa, hành động rất nhanh nhẹn.

Nàng kiểm tra sơ qua người đàn ông nằm trên đất, lắc đầu, "Đã không còn dấu hiệu sự sống, không thể cứu được nữa."

Người phụ nữ tóc ngắn nắm lấy cánh tay nữ bác sĩ, "Bác sĩ, ngươi cứu chồng ta lần nữa đi, biết đâu hắn có thể sống lại, ta cầu xin ngươi."

Nữ bác sĩ nói, "Ta hiểu cảm giác của ngươi, nhưng chồng ngươi đã ngừng thở quá lâu, các cơ quan trong cơ thể đã thiếu

oxy, không thể cứu lại được.”

“Không thể nào, hắn vừa mới ngừng thở thôi mà.”

“Thời gian đó đối với hắn đã quá lâu rồi.” Nữ bác sĩ thở dài, thu dọn dụng cụ kiểm tra, đứng dậy.

Hàn Bân gọi nữ bác sĩ ra một góc, “Bác sĩ, bệnh nhân chết vì nguyên nhân gì?”

Nữ bác sĩ ngập ngừng một lát, “Ta không phải pháp y.”

“Ta biết, ta không yêu cầu ngài cung cấp báo cáo pháp y, chỉ muốn dựa vào kinh nghiệm của ngài để dự đoán, ta cần kiểm soát hiện trường.”

Nữ bác sĩ đắn đo, hạ giọng, “Có vẻ như chết do trúng độc.”

“Độc gì?”

“Ta không thể nói chắc, nhưng có lẽ là loại độc cấp tính, từ khi trúng độc đến tử vong không quá mười phút.”

Hàn Bân gật đầu, nhìn quanh những người trong quán…

“Hu hu…”

Người phụ nữ tóc ngắn ngồi dưới đất khóc lớn, tạm thời không thể nói chuyện, đành đợi nàng bình tĩnh lại.

Theo lời nữ bác sĩ, từ lúc trúng độc đến tử vong không quá mười phút.

Từ lúc phát bệnh đến tử vong chắc cũng khoảng năm phút.

Từ lúc trúng độc đến phát bệnh cũng khoảng năm phút, Hàn Bân không chú ý lúc người đàn ông vào quán, nhưng nhìn đồ ăn trên bàn thì thời gian vào quán không chỉ có năm phút.

Theo phân tích trên, người này rất có thể bị trúng độc trong quán.

Dựa trên điểm này, những người trong quán đều có khả năng là hung thủ, trước khi xác định rõ, Hàn Bân không thể để ai rời đi.

Chẳng mấy chốc, cảnh sát phường đến hỗ trợ Hàn Bân duy trì trật tự hiện trường.

Hàn Bân thở phào nhẹ nhõm, nhân viên và khách trong quán có hơn hai mươi người, nếu họ gây rối, chỉ có hắn và Triệu Minh khó mà kiểm soát được.

Giờ có đủ nhân lực, Hàn Bân và Triệu Minh có thể tập trung điều tra nguyên nhân cái chết.

Xung quanh thi thể đã được căng dây phong tỏa, chỉ còn người phụ nữ tóc ngắn ôm thi thể khóc lóc, nhân viên nhà hàng và khách đứng xa xa, không ai ngờ đang ăn lại xảy ra chuyện như vậy.

Hàn Bân cúi xuống quan sát kỹ thi thể, mặt người chết tái xanh, ngực có một vũng nôn, tay chân cứng đờ, mắt mở trừng trừng, trông rất đáng sợ.

"Lão công, ngươi đừng rời bỏ ta, đừng rời bỏ…" Người phụ nữ tóc ngắn vẫn khóc nức nở.

Hàn Bân nói, "Thưa cô, xin cô nén đau thương."

Người phụ nữ tóc ngắn từ từ quay đầu nhìn Hàn Bân, "Ngươi là cảnh sát phải không? Chồng ta chết thế nào, vừa nãy hắn còn khỏe mạnh mà, sao lại chết rồi."

"Ta cũng muốn tìm ra nguyên nhân cái chết, cần sự hợp tác của cô."

"Ngươi sao lại không biết, ngươi là cảnh sát mà? Ngươi nhất định phải biết, nhanh bắt kẻ giết chồng ta."

Hàn Bân thăm dò, "Sao ngươi biết hắn bị giết?"

“Hắn khỏe mạnh, không bệnh không tật, nếu không có ai hại hắn, sao có thể chết được. Ta không tin, ta không tin.”

“Ngươi tên gì?”

“Mã Tiểu Lâm.”

“Chồng ngươi tên gì?”

“Trần Tử Hà.”

“Hôm nay chồng ngươi có khó chịu gì không?”

“Không, hắn luôn khỏe mạnh, còn nói muốn ăn thịt, ta mới đưa hắn đi ăn thịt nướng.”

“Các ngươi vào quán lúc mấy giờ?”

“Khoảng sáu giờ hơn.”

“Nghĩ kỹ lại xem chính xác là mấy giờ.”

“Chắc khoảng sáu giờ rưỡi.”

Hàn Bân nhìn đồng hồ, giờ là bảy giờ năm phút, thời gian cho thấy người này trúng độc trong quán.

“Gần đây Trần Tử Hà có gặp rắc rối gì không?”

“Không.”

“Là không có, hay ngươi không biết?”

“Hắn không nói với ta, nếu có, hắn nhất định sẽ nói.”

“Hắn vào quán đã ăn gì?”

“Chúng ta ăn trên bàn này, chỉ ăn những thứ trên bàn.” Nói đến đây, Mã Tiểu Lâm tái mặt, “Có phải đồ ăn trong quán có độc, chồng ta bị đồ nướng trong quán đầu độc chết.”

Giọng Mã Tiểu Lâm không nhỏ, nhiều thực khách xung quanh nghe được, liền trở nên hoảng loạn.

“Trời ơi, ta cũng ăn thịt nướng, có phải ta cũng trúng độc không.”

“Ta thấy thịt nướng hôm nay không tươi như mọi khi, có phải thịt có vấn đề.”

“Bác sĩ, ngài kiểm tra cho ta, xem ta có trúng độc không.”

“Đúng đúng, bác sĩ đừng đi, kiểm tra cho chúng ta, bữa này ăn thật đáng lo.”

“Ngươi còn dám nói, ta đã bảo ăn lẩu Hải Để Lao, ngươi đòi ăn thịt nướng, giờ hay rồi, người ta ăn mà chết.”

Chương 1471: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ta làm sao biết, ta chỉ nghĩ Hải Để Lao không đáng tiền."

Nghe những tiếng ồn ào này, mặt quản lý nhà hàng tái mét.

Nữ quản lý bước tới, "Xin chào, thưa cô, ta hiểu tâm trạng của cô, xin chia buồn về cái chết của chồng cô, nhưng ta đảm bảo nhà hàng chúng ta không có vấn đề gì. Chúng ta là chuỗi nhà hàng lớn, nguyên liệu đều đạt tiêu chuẩn quốc gia, không thể xảy ra ngộ độc thực phẩm."

"Nhân cách ngươi có ích gì, cứu sống chồng ta sao? Đừng nói chuỗi nhà hàng lớn, toàn là lừa gạt, trong nước có đồ ăn nào an toàn không, ngươi đầu độc ta, ta đầu độc ngươi."

"Nhà hàng khác ta không rõ, nhưng nhà hàng chúng ta tuyệt đối không có vấn đề. Mỗi lần nhập hàng ta đều kiểm tra kỹ."

"Vậy sao chồng ta chết, ngươi giải thích đi, hắn chết ở quán ngươi, ta không đòi tiền các ngươi, nhưng các ngươi vội vàng phủi sạch, cách xử lý này khiến ta rất khó chịu."

"Thưa cô, ngài có lẽ hiểu lầm, ta không có ý đó, có lẽ vừa rồi ta nói vội, ta xin lỗi."

"Được rồi, các ngươi đừng tranh cãi." Hàn Bân giơ tay, tiếp tục nói, "Từ lúc Trần Tử Hà phát bệnh đến giờ đã hơn mười phút, người khác trong quán đều không có vấn đề, chứng tỏ phần lớn thức ăn không có vấn đề."

“Cảnh sát, cảm ơn ngài nói giúp nhà hàng ta một câu công bằng.”

Hàn Bân hỏi lại, “Ngươi tên gì?”

“Ta là Lưu Bình, quản lý nhà hàng này.”

Hàn Bân chỉ vào bàn không xa, “Bàn này là bàn của cặp vợ chồng kia phải không?”

“Đúng, là bàn này.”

“Thức ăn trên bàn đều do nhà hàng cung cấp?”

Lưu Bình bước lại kiểm tra, từng món một, “Thực phẩm nướng đều của nhà hàng, nhưng chai bia trên bàn không phải của chúng ta, chúng ta không có loại bia này, chắc là mang từ ngoài vào.”

Hàn Bân bước lại kiểm tra, đó là một chai bia đóng hộp của Cầm Đảo, sau đó Hàn Bân kiểm tra các bàn khác, chỉ thấy chai bia chai lọ hoặc thương hiệu khác, không có loại bia giống vậy.

“Bia từ đâu ra?”

Mã Tiểu Lâm đáp, “Bia chúng ta mang theo. Chồng ta thường uống bia, không có vấn đề gì.”

“Ngươi mang bia từ đâu?”

“Ta mang từ nhà.”

“Nhà hàng cũng bán bia, sao mang bia từ nhà?”

“Chồng ta thích uống chút bia, nói ăn thịt mà không có bia thì không ngon, ta biết hắn ăn thịt nướng sẽ uống bia, nên mang từ nhà.”

Lưu Bình nói, “Nhà hàng chúng ta không cho phép mang đồ uống vào.”

“Bia nhà hàng các ngươi đắt quá, một chai trong quán bằng ba chai ngoài, ta không muốn phí tiền, có vấn đề gì?”

Hàn Bân hỏi, “Ngươi có uống bia đó không?”

“Không, ta không uống bia.”

“Ai đã chạm vào chai bia đó?”

“Chồng ta tự mở uống, nhưng phục vụ đứng bên nướng thịt, cũng có thể chạm vào.”

Lưu Bình phản bác, “Ngài nói vậy ta không đồng ý, ngài và chồng ngài luôn ngồi bàn, nhân viên chúng ta không lý do gì chạm vào bia của ngài.”

Hàn Bân giơ tay ra hiệu nàng im lặng, “Ngươi thấy ai khác chạm vào chai bia sau khi chồng ngươi mở nắp không?”

“Cái này… Hình như không.”

“Ngươi có chạm vào không?”

“Ngài nói gì vậy, chẳng lẽ ta đầu độc hắn?”

“Ngươi đừng lo, ta chỉ hỏi thủ tục.”

“Bia mang từ nhà, ta đưa chồng chưa mở, hắn tự mở nắp, sau đó ta không chạm vào, rồi hắn phát bệnh.”

Hàn Bân nhìn lại bàn ăn, “Ngươi ăn hết thức ăn trên bàn?”

Mã Tiểu Lâm gật đầu, “Ăn rồi.”

“Ngươi và Trần Tử Hà ăn có gì khác nhau?”

Mã Tiểu Lâm nức nở, “Hắn uống bia, ta không uống.”

Lưu Bình thở phào nhẹ nhõm.

Theo tình hình hiện tại, vấn đề rất có thể từ chai bia, nhưng pháp y và kỹ thuật viên chưa đến, Hàn Bân không thể chứng minh điều này.

Bia do Mã Tiểu Lâm mang, đặc biệt cho Trần Tử Hà, nàng không nghi ngờ gì lớn nhất.

"Đinh linh linh…" Điện thoại của Hàn Bân reo lên

Hắn ra hiệu cho Triệu Minh, rồi bước qua một góc nghe điện thoại.

"Đội trưởng."

"Nghe nói Quảng trường Vạn Đạt có án mạng, ngươi ở hiện trường?"

"Phải, nhân viên cấp cứu đã đến, nạn nhân từ lúc phát bệnh đến tử vong rất nhanh, trước đây không có tiền sử bệnh, rất có thể chết do trúng độc."

Đinh Tích Phong im lặng giây lát, "Ngươi ở hiện trường, vụ này giao cho đội ngươi phụ trách."

"Ta hiểu rồi."

"Cứ vậy, có gì báo cáo ngay cho ta."

Hai mươi phút sau, đội điều tra hình sự đội hai thành phố đến hiện trường.

Hàn Bân tập hợp các đội viên, tóm tắt tình hình nhà hàng, sau đó phân công các đội viên lấy lời khai của khách.

Kỹ thuật viên và pháp y cũng đến nơi.

Kỹ thuật viên tiếp quản bàn ăn, pháp y lo xác chết.

Hàn Bân cuối cùng có thể quan tâm bạn gái, "Đình Đình, ngươi mệt không?"

"Cũng tạm, tình hình sao rồi?"

"Nạn nhân rất có thể bị trúng độc, pháp y và kỹ thuật viên đang điều tra nguyên nhân cụ thể."

"Vậy ta và Thiến Thiến khi nào về?"

“Ta sẽ sắp xếp người lấy lời khai, xong là các ngươi có thể về.”

“Còn ngươi?”

“Ta không rõ, ngươi và Thiến Thiến về trước.”

Vương Đình lo lắng, “Ta biết rồi, ngươi cũng phải nghỉ ngơi.”

“Đây là chìa khóa xe, ngươi lái về, ta đi xe đồng đội…” Hàn Bân nói chưa xong, cửa nhà hàng vang lên tiếng khóc, “Hu hu…”

Một phụ nữ trung niên lao vào nhà hàng, bị hai cảnh sát ngăn lại.

“Các ngươi thả ta ra, ta muốn gặp con trai ta, các ngươi thả ra…”

Hàn Bân hỏi Mã Tiểu Lâm, “Người phụ nữ này là ai?”

Chương 1472: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Là mẹ Trần Tử Hà."

"Nàng quá kích động, ngươi đi khuyên, đừng để nàng vào."

Mã Tiểu Lâm có vẻ khó xử, "Nàng rất bướng, ta khuyên không được…"

"Á…" Tống Hồng Miên vừa khóc vừa la, thấy cảnh sát không cho vào, nàng ngồi dưới đất la lối, "Ta muốn gặp con trai ta, ta không tin, không tin… Ta muốn tận mắt thấy hắn."

Hàn Bân bước đến, "Thưa cô, con trai ngài là Trần Tử Hà?"

"Phải, Trần Tử Hà là con ta."

"Ngài tên gì?"

"Ta là Tống Hồng Miên. Con ta sao rồi, ta muốn gặp nó."

"Con ngài gặp sự cố, ta cho ngài gặp nó, nhưng ngài bình tĩnh, nếu quá kích động sẽ ảnh hưởng sức khỏe."

"Ta không sao, ngươi càng không cho ta thấy, ta càng lo, cho ta vào đi, ta xin ngươi."

Hàn Bân giơ tay, ra hiệu hai cảnh sát thả ra.

Tống Hồng Miên lao vào nhà hàng, bị Lý Cầm và Triệu Minh ngăn lại cạnh xác Trần Tử Hà, sợ nàng phá hoại xác, ảnh hưởng công việc pháp y.

"Con trai, con trai tội nghiệp của ta… Sao con lại đi, hu hu…" Tống Hồng Miên vừa khóc vừa la, mềm nhũn, ngồi bệt

xuống.

Hàn Bân nói, "Đỡ bà Tống vào ghế nghỉ."

"Ta không đi, ta không sao, các ngươi đừng lo cho ta. Cảnh sát, con ta sao chết, ai hại nó?"

"Cảnh sát đang điều tra nguyên nhân cái chết, con ngài có bệnh nặng không?"

"Không, con ta luôn khỏe, không vấn đề gì. Sao đột nhiên chết, sao nó chết?"

"Nghi ngờ ban đầu là trúng độc."

"Trúng độc? Có phải trúng độc ở nhà hàng, nó ăn với ai?" Tống Hồng Miên nhìn quanh, dừng mắt ở Mã Tiểu Lâm, "Là ngươi, là ngươi, ta biết ngươi không phải người tốt, có phải ngươi hại chết con ta."

"Mẹ, sao ngài nói vậy, Trần Tử Hà chết ta cũng rất buồn, đừng đâm dao vào tim ta nữa được không?" Mã Tiểu Lâm đầy ủy khuất.

"Ta biết, con ta với ngươi sẽ không có kết cục tốt, có phải ngươi ăn với nó đầu độc? Có phải?"

"Chúng ta ăn cùng, nhưng ta không đầu độc nó."

"Vậy sao nó chết, ngươi không chết? Ngươi nói đi, không phải ngươi thì ai?"

"Ta… Hu hu… Ta không biết." Mã Tiểu Lâm ôm mặt, chạy sang khóc.

Hàn Bân hỏi nhỏ, "Bà Tống, ngài và Mã Tiểu Lâm quan hệ thế nào?"

"Ai nói nàng là con dâu ta, nàng không phải, ta không nhận."

Lý Cầm nói, "Cô à, dù ngài có mâu thuẫn, không thích nàng. Nhưng nếu họ đăng ký, họ là vợ chồng, theo pháp luật."

"Họ không đăng ký, không phải vợ chồng."

Hàn Bân nhướng mày: "Hắn ta không phải là vợ chồng hợp pháp?"

"Không, hộ khẩu của con ta luôn ở chỗ ta, làm sao hắn ta có thể đăng ký kết hôn."

"Vậy ngài không đồng ý cho họ đăng ký kết hôn?"

Tống Hồng Miên do dự một chút: "Đúng, ta không đồng ý. Ta không ưa người phụ nữ này, nàng không thật lòng với con trai ta, ta có thể nhìn ra điều đó."

"Ngài nghĩ rằng cái chết của Trần Tử Hà có liên quan đến Mã Tiểu Lâm?"

Tống Hồng Miên khẳng định: "Đúng."

"Ngươi có bằng chứng gì không?"

"Bằng chứng? Ta không có bằng chứng, nàng luôn ở bên con trai ta. Nếu đã có ý hại người thì cơ hội nhiều vô kể. Dù có bằng chứng, nàng cũng đã sớm tiêu hủy rồi."

Hàn Bân nói: "Vậy ngươi dựa vào đâu mà cho rằng cái chết của Trần Tử Hà có liên quan đến Mã Tiểu Lâm? Dù sao cũng phải có cơ sở chứ."

"Ta…" Tống Hồng Miên do dự một chút, "ta không có cơ sở… nhưng ta biết."

Từ cuộc trò chuyện có thể thấy rằng Tống Hồng Miên có định kiến rất lớn với Mã Tiểu Lâm.

Hàn Bân hỏi cụ thể lý do, nhưng đối phương không chịu nói thêm.

Hàn Bân chỉ có thể tìm đến Mã Tiểu Lâm một lần nữa: "Bà Mã, ngươi và Trần Tử Hà thực sự có quan hệ gì?"

"Hắn là chồng ta."

"Nhưng theo mẹ của Trần Tử Hà nói, các ngươi chưa đăng ký kết hôn."

"Đúng, chúng ta thực sự chưa đăng ký, nhưng ngoài giấy kết hôn, chúng ta không khác gì những cặp vợ chồng bình thường. Ngài nếu không tin có thể hỏi bạn bè xung quanh Tử Hà, họ đều có thể làm chứng. Chúng ta thường đi chơi cùng nhau."

"Nếu các ngươi đã gọi nhau là vợ chồng, tại sao không đăng ký kết hôn?"

"Lúc đầu chúng ta định đăng ký, nhưng mẹ của Trần Tử Hà không đồng ý, nàng không thích ta. Trần Tử Hà thuyết phục vài lần không thành. Ta cũng giận, không kết hôn thì không kết hôn, có gì to tát đâu, dù sao cũng không có con, đăng ký hay không có khác gì nhau? Nếu hai người không yêu nhau, dù có đăng ký cũng có thể ly hôn. Ngược lại, nếu thật lòng yêu nhau, không có giấy kết hôn cũng có thể sống với nhau suốt đời."

"Ngươi và Trần Tử Hà quen nhau bao lâu rồi?"

"Hơn hai năm rồi."

"Cụ thể thời gian?"

"Khoảng tháng 10 năm 2018."

"Ngươi và Tống Hồng Miên có mâu thuẫn gì, tại sao nàng lại có định kiến với ngươi?"

"Một bà già, nửa người đã xuống đất, còn nhỏ mọn như vậy." Mã Tiểu Lâm thở dài một tiếng, "Thật ra mà nói, ta có thể ở bên Tử Hà cũng là nhờ Tống Hồng Miên. Hai năm trước,

ta dắt chó đi dạo bên ngoài khu dân cư, ta đi bên phải, Tống Hồng Miên đi ngược chiều, chúng ta gặp nhau. Chó nhà ta chạy lại ngửi, Tống Hồng Miên phản ứng quá mức, trực tiếp đá chó nhà ta, nó sợ quá, nhe răng đe dọa nàng. Tống Hồng Miên cũng không vừa, chửi bới rồi đá chó nhà ta, một cú đá vào đầu nó, làm nó ngã. Lúc đó ta cũng giận lắm, cãi nhau với nàng, kết quả nàng lại vu oan rằng chó nhà ta cắn chân nàng, bắt ta bồi thường tiền, nếu không thì gọi cảnh sát bắt ta và chó đi. Ngài nói xem nàng có phải vô lý không."

Chương 1473: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nói: "Chó nhà ngươi có cắn chân nàng không?"

"Chó nhà ta không chủ động cắn người, nhưng tình hình lúc đó rất hỗn loạn, có thể khi nàng đá đầu chó nhà ta đã bị răng nó làm xước, tạo thành một vết nhỏ." Mã Tiểu Lâm bổ sung: "Thực ra cũng không có gì, đôi khi ta chơi đùa với chó cũng bị nó làm xước, vài ngày là lành, không để lại sẹo, không cần phải làm to chuyện."

"Vậy là chó thực sự cắn nàng."

Mã Tiểu Lâm gật đầu.

"Sau đó giải quyết thế nào?"

"Ta bỏ tiền cho nàng đi tiêm phòng, tưởng rằng chuyện đã xong, nhưng nàng vẫn không buông tha. Sau đó ta liên lạc với con trai nàng, ta và Tử Hà quen nhau từ đó. Gặp vài lần cảm thấy rất hợp, chúng ta liền yêu nhau, nhưng Tống Hồng Miên không chấp nhận ta, luôn có định kiến với ta. Ta còn nhớ lần đầu tiên nàng thấy ta và Tử Hà ở cùng nhau, suýt nữa thì ngất."

"Trần Tử Hà không cố gắng giải quyết mâu thuẫn giữa ngươi và nàng sao?"

"Có, hắn luôn cố gắng giải quyết, mối quan hệ giữa chúng ta cũng đã dịu đi nhiều, ít nhất là bề ngoài. Lần này Tử Hà gặp chuyện, Tống Hồng Miên mang cả thù cũ ra tính, chắc chắn không cho ta sắc mặt tốt, ta cũng đoán được." Nói đến đây, Mã Tiểu Lâm hỏi: "Có phải nàng đã nói xấu ta với các ngươi?"

Hàn Bân nói: “Nàng nghĩ rằng cái chết của Trần Tử Hà có liên quan đến ngươi.”

“Hừ, bà già này điên rồi, gặp ai cũng cắn. Ta làm sao có thể giết Tử Hà, thật là vô lý. Điên rồi, đúng là điên rồi.”

Hàn Bân hỏi tiếp: “Giả sử Trần Tử Hà bị người khác hại chết, ngươi có nghi ngờ ai không?”

Mã Tiểu Lâm im lặng một lát: “Ta… không nghĩ ra.”

“Ngươi dựa vào đâu mà lục soát bạn gái ta? Đây là xã hội pháp trị, không phải các ngươi muốn làm gì thì làm.”

Ở phía bên kia nhà hàng vang lên tiếng hô của một người đàn ông.

Hàn Bân cau mày, đi qua xem xét: “Chuyện gì vậy?”

Phùng Na của đội hai nói: “Hàn đội, chúng ta kiểm tra thường lệ, đang chuẩn bị khám xét một cô gái trẻ, nhưng nàng và bạn trai không hợp tác.”

Đó là một cặp đôi trẻ, trông chỉ hơn hai mươi tuổi, chàng trai cao gầy, cô gái trắng trẻo, xinh đẹp.

“Hai người có vấn đề gì, có thể nói với ta.”

“Cảnh sát đồng chí, ta và bạn gái đã làm biên bản, nhưng các người vẫn không cho chúng ta đi, nhất định muốn khám xét bạn gái ta, hành động này có hơi quá, rất không tôn trọng bạn gái ta.”

Hàn Bân hỏi: “Ngươi tên gì?”

“Ta tên Hàn Thiếu Khang.”

Hàn Bân lại nhìn bạn gái của hắn: “Ngươi tên gì?”

“Mã Gia Kỳ.”

“Mã tiểu thư, nếu đồng nghiệp của ta có hành động gì xúc phạm ngươi, ta xin lỗi. Chuyện xảy ra trong tiệm ngươi cũng thấy rồi, theo điều tra của chúng ta, nạn nhân có khả năng bị trúng độc mà chết, việc khám xét là cần thiết. Và vì lý do giới tính, sẽ do đồng nghiệp nữ của ta khám xét ngươi.”

Mã Gia Kỳ nói: “Ta chỉ thấy không cần thiết, vì chúng ta cách xa bàn của nạn nhân khá xa, hơn nữa, từ khi đến đây chúng ta không di chuyển, không thể bỏ độc, thực sự không liên quan gì đến chúng ta.”

“Bà Mã, ta tin rằng ngươi và cái chết của nạn nhân không liên quan, nhưng trong tiệm có nhiều khách, nếu chúng ta không quy định nghiêm ngặt, những người khác cũng sẽ tìm đủ lý do để trốn tránh khám xét, và trong đó có thể có nghi phạm. Vì vậy chúng ta sẽ khám xét từng khách trong tiệm, đây là kiểm tra thường lệ, không nhắm vào cá nhân nào.”

Nghe lời Hàn Bân nói, Mã Gia Kỳ có vẻ do dự: “Ta chỉ cảm thấy hơi khó chịu, không quen bị người khác chạm vào. Nhưng… được rồi.”

Hàn Thiếu Khang nắm chặt tay bạn gái: “Kỳ Kỳ, ngươi không cần phải chịu thiệt thòi, nếu ngươi không muốn, ta sẽ không để ai bắt nạt ngươi.”

Hàn Bân liếc nhìn hắn: “Ngươi có ý kiến gì có thể nói.”

Hàn Thiếu Khang tranh luận: “Chúng ta không quen biết nạn nhân, cũng chưa từng đến gần, càng không thể bỏ độc. Hôm nay ta đưa bạn gái đi ăn, là muốn nàng vui vẻ, xảy ra chuyện hôm nay đã đủ buồn rồi. Nếu các người muốn khám xét, hãy đưa ra bằng chứng và thủ tục khám xét.”

“Bằng chứng và thủ tục gì ngươi muốn? Người chết ngay trước mặt các ngươi, mọi người đều là nghi phạm, nếu các ngươi hợp tác điều tra, mọi thứ sẽ dễ dàng hơn. Nếu các ngươi

nhất định muốn thủ tục khám xét, cũng được, nhưng phải mất thời gian, trong thời gian này các ngươi không thể rời khỏi tiệm."

Mã Gia Kỳ hỏi không kìm được: "Cảnh sát đồng chí, vậy chúng ta khi nào mới có thể đi?"

"Đợi thủ tục xong, khám xét xong, các ngươi có thể đi."

Hàn Thiếu Khang hỏi: "Vậy thủ tục khi nào có?"

"Trong nửa ngày làm việc."

Hàn Thiếu Khang bất mãn: "Giờ đã tan làm, ngươi nói nửa ngày làm việc, chẳng phải phải đợi đến ngày mai sao. Vậy chúng ta không thể ở lại tiệm cả đêm chứ."

"Không sao, cảnh sát sẽ ở lại với các ngươi." Hàn Bân nói xong, chuẩn bị quay đi.

Mã Gia Kỳ nói to: "Cảnh sát đồng chí, thực sự… không cần phiền phức như vậy, chúng ta nguyện hợp tác."

Hàn Bân cười: "Không cần miễn cưỡng, đây là công việc của cảnh sát, sẽ ở lại với các ngươi."

Mã Gia Kỳ sững sờ, không rõ lời Hàn Bân là đe dọa hay thật, nhưng có một điều rõ ràng, nàng không muốn ở lại đây cả đêm, thật xui xẻo, nhất là đến nửa đêm, nghĩ thôi đã sợ.

"Đừng đừng, chúng ta nguyện hợp tác khám xét."

"Không miễn cưỡng?"

"Không miễn cưỡng, một chút cũng không miễn cưỡng."

Chương 1474: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nhìn Hàn Thiếu Khang: "Ngươi thì sao?"

"Ta nghe Kỳ Kỳ."

"Phùng Na, Tề Thượng Hải, hai người chịu trách nhiệm."

"Dạ."

Hàn Bân quay đi, trong nhiều năm chấp pháp, chuyện này rất thường, hắn cũng không để tâm nhiều.

Nhưng chưa đi được bao lâu, Phùng Na lại tìm đến: "Hàn đội, chúng ta khi khám xét phát hiện một vật khả nghi."

"Vật khả nghi gì?"

Phùng Na cầm trong tay một túi nhựa, bên trong có một lọ tròn bằng ngón tay cái, nhãn đã bị xé đi: "Có thể là thuốc."

"Tìm thấy ở đâu?"

"Ngay trong thùng rác bên cạnh bàn của Hàn Thiếu Khang và Mã Gia Kỳ."

Hàn Bân cầm túi nhựa lên quan sát kỹ, rồi quay lại chỗ Hàn Thiếu Khang và Mã Gia Kỳ: "Lọ nhỏ này là của ai?"

Mã Gia Kỳ đáp: "Ta không biết."

Hàn Thiếu Khang nói: "Ta cũng không biết."

"Ngươi có sử dụng thùng rác dưới bàn không?"

Mã Gia Kỳ đáp: "Có, nhưng chúng ta chỉ vứt giấy và thức ăn thừa, không có vứt lọ nhỏ đó, hơn nữa thùng rác này tuy đặt

bên bàn chúng ta, nhưng người khác cũng có thể dùng, không nhất thiết là chúng ta dùng."

"Có lý." Hàn Bân nhìn quanh, gọi quản lý tiệm Lưu Bình: "Thùng rác của các ngươi dọn dẹp bao lâu một lần?"

"Sau mỗi bữa ăn đều dọn, thay túi rác mới."

"Tối nay trước khi ăn có thay túi rác mới không?"

"Có."

"Có khả năng nhân viên lười biếng, trưa ăn xong không thay túi rác, tối dùng tiếp không?"

"Không thể, quy định của tiệm rất nghiêm, sau mỗi bữa ăn đều dọn dẹp, kiểm tra, nếu không đạt yêu cầu sẽ bị phạt tiền, ba lần liên tiếp sẽ bị sa thải."

Hàn Bân gật đầu, gọi tất cả khách và nhân viên tiệm lại: "Mọi người chú ý, có ai đã thấy lọ nhỏ này chưa?"

Mọi người không đáp, chỉ lắc đầu.

"Lọ này là của ai?"

Mọi người vẫn lắc đầu.

Càng không ai thừa nhận, càng chứng tỏ lọ này có vấn đề.

Hàn Bân giao lọ cho Tề Thượng Hải bên cạnh: "Đưa lọ này đến phòng kỹ thuật kiểm tra, có kết quả báo ngay cho ta."

"Dạ."

"Vương Tiêu, ngươi dẫn người kiểm tra giám sát trong tiệm."

"Dạ."

"Ta giờ cần mượn phòng riêng của tiệm, sẽ nói chuyện riêng với từng người, đến lúc đó ai thấy gì, nghe gì hoặc có

nghi ngờ gì đều có thể nói với ta.” Hàn Bân nói xong, đi vào phòng riêng bên cạnh.

Diện tích nhà hàng nướng Cửu Giang khá lớn, giữa chia thành hai phần, bên ngoài là bàn bốn người và hai người, phòng riêng bên trong có bàn sáu người và tám người.

Dưới sự sắp xếp của Hàn Bân, mọi người trong tiệm lần lượt vào phòng riêng nói chuyện, nhanh thì nửa phút đã ra, chậm thì lâu hơn một chút, trong đó người ở lâu nhất là nhân viên phục vụ bàn của Mã Gia Kỳ.

Dù những người này có thấy, nghe gì hay không, cũng sẽ gây áp lực lớn cho người đã vứt lọ.

Mọi người trong tiệm đã nói chuyện hết, cuối cùng đến lượt Mã Gia Kỳ và Hàn Thiếu Khang.

Mã Gia Kỳ một mình bước vào phòng riêng: “Ta đã qua hỏi các khách khác, thu thập đủ thông tin. Cho ngươi thêm một cơ hội, lọ này có phải ngươi vứt không?”

“Không phải, ta thực sự chưa từng thấy lọ này, ta thề.”

“Nhưng vừa rồi có khách nói thấy ngươi vứt gì vào thùng rác.”

“Ta có vứt đồ, nhưng không phải lọ nhỏ. Ta ăn thịt bò, có chỗ nhai không nổi, nhổ ra bàn cũng không lịch sự, nên ta nhổ vào giấy, vứt vào thùng rác. Không tin các ngươi có thể tìm trong thùng rác, ta thực sự không nói dối.”

“Không, khách nói rõ ràng, ngươi vứt không phải giấy.”

Mã Gia Kỳ cuống lên: “Ta thực sự không vứt gì khác.”

“Có câu ngươi chắc đã nghe, thành thật sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị, nếu chờ ta đưa ra bằng chứng, ngươi sẽ không còn cơ hội giảm nhẹ. Bỏ độc giết người là tội cố ý giết người, có thể bị tử hình.”

Mã Gia Kỳ sợ hãi: “Chuyện này không liên quan đến ta, thực sự không liên quan, các ngươi đừng oan uổng người tốt.”

“Thực sự không nói?”

Mã Gia Kỳ chỉ lắc đầu.

“Đưa nàng ra ngoài.”

Mã Gia Kỳ bị Phùng Na đưa ra khỏi phòng riêng, trước khi đi vẫn nói với vẻ mặt nghiêm trọng: “Cảnh sát đồng chí, xin ngài tin ta, lọ này thực sự không phải của ta.”

Người cuối cùng vào là Hàn Thiếu Khang, hắn cũng là đối tượng nghi ngờ trọng điểm.

Hàn Bân nghi ngờ hai người này, không chỉ vì thùng rác ở bên cạnh họ, còn vì trước đó họ từ chối hợp tác khám xét.

Hai điểm này xuất hiện ở cùng một người, càng thêm đáng nghi.

Hàn Thiếu Khang bước vào phòng riêng, hắn đi không nhanh, quan sát xung quanh, nhìn Triệu Minh bên cạnh, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở Hàn Bân: “Cảnh sát đồng chí, lọ này thực sự không phải của ta.”

“Diễn, tiếp tục diễn.”

“Ta thực sự không diễn, ta chưa từng thấy, thật oan uổng ta.”

“Biết tại sao ta để ngươi vào cuối cùng không?”

“Không biết.”

“Vì ngươi nghi ngờ nhất.”

“Ta? Ta làm gì mà nghi ngờ nhất, ta chẳng làm gì cả.”

“Vừa rồi có khách phản ánh, thấy ngươi vứt lọ nhỏ vào thùng rác.”

“Không không, hắn chắc chắn nói bậy, ta không làm thế.”

Hàn Bân nhướng mày: “Có cần ta gọi nhân chứng đối chất không?”

Hàn Thiếu Khang không tự chủ nắm chặt tay.

Lúc này, Vương Tiêu bước đến, thì thầm bên tai Hàn Bân.

“Đồng nghiệp của ta đã kiểm tra giám sát, cũng phát hiện ngươi vứt gì vào thùng rác.”

“Ta…”

Vương Tiêu vỗ bàn, quát: “Còn không mau khai thật.”

“Ta… Đúng… Lọ đó thực sự là của ta.”

“Ngươi bỏ độc giết Trần Tử Hà?”

“Ai là Trần Tử Hà? Không, ta không giết ai cả, trong lọ đó không phải độc.”

Chương 1475: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Vậy là gì?”

“Là thuốc của ta.”

“Đã là thuốc của ngươi, tại sao không thừa nhận ngay từ đầu?”

“Ta… Mỗi người đều có riêng tư mà.”

“Vậy là thuốc gì?”

“Ta thường xuyên mất ngủ, mua một lọ thuốc ngủ, định tối nay uống.”

“Vậy sao ngươi vứt?”

“Ta sợ các ngươi nghi ngờ, nghĩ rằng bớt chuyện thì tốt hơn, nên vứt.”

Vương Tiêu hừ: “Ta thấy ngươi là tự chuốc họa.”

“Mua ở đâu?”

“Trên… Trên mạng.”

“Trang web nào, lịch sử mua hàng đâu?”

“Ta xóa rồi.”

“Tại sao xóa?”

“Ta không muốn ai biết ta bị bệnh.”

“Dùng điện thoại mua, hay máy tính?”

“Điện thoại.”

“Đưa điện thoại của ngươi đây.”

“Cảnh sát đồng chí, ta đã thừa nhận lọ nhỏ là của ta rồi, ngài còn kiểm tra điện thoại ta làm gì?”

“Nhiều người mất ngủ lắm, không có gì to tát. Khi cảnh sát tìm thấy, ngươi thừa nhận ngay thì tốt rồi, sao phải gây chuyện lớn thế này.”

“Ta lúc đó nghe nói có người chết, giật mình, lại nghe nói có thể bị độc chết, thuốc ngủ uống nhiều cũng gây chết mà, ta sợ bị nghi ngờ, nên vứt.”

“Vậy sao phải xé nhãn lọ thuốc? Nhãn xé bỏ đâu rồi?”

Hàn Thiếu Khang nói: “Ta không nhớ.”

Hàn Bân hừ một tiếng, không tin lời hắn, người có chút đầu óc, chút kiến thức đều biết cách chết của Trần Tử Hà và uống thuốc ngủ khác nhau.

Hàn Thiếu Khang nói sợ bị nghi ngờ mới vứt thuốc ngủ, trước khi vứt còn xé nhãn, lý do này không hợp lý.

“Đưa điện thoại ra.”

“Ta nói rồi, ta xóa hết rồi.”

“Đừng nói là ngươi xóa, ngươi có đập điện thoại, cảnh sát cũng có thể khôi phục dữ liệu trước đó.”

“Ta… các ngươi không thể làm vậy, đây là riêng tư của ta.”

“Những hành vi vừa rồi của ngươi khiến ta có lý do nghi ngờ ngươi là hung thủ giết Trần Tử Hà, ta có quyền khám xét điện thoại ngươi.”

Sau đó, Giang Dương và Triệu Minh khống chế Hàn Thiếu Khang, Vương Tiêu lấy điện thoại của hắn, giao cho phòng kỹ thuật kiểm tra.

Phùng Na lại đưa Mã Gia Kỳ vào.

Mã Gia Kỳ vừa vào, gặp ngay Hàn Thiếu Khang, thấy hắn đeo còng tay, mặt biến sắc: "Thiếu Khang, ngươi sao vậy, tại sao họ bắt ngươi."

"Kỳ Kỳ, ta yêu ngươi, ta thực sự yêu ngươi."

Mã Gia Kỳ muốn đuổi theo, nhưng bị Phùng Na ngăn lại: "Mã tiểu thư, đội trưởng chúng ta muốn nói chuyện với ngươi."

"Hàn Thiếu Khang sao vậy? Tại sao đeo còng tay."

"Ta luôn ở bên ngươi, ta không rõ. Có gì ngươi có thể hỏi đội trưởng chúng ta."

Mã Gia Kỳ nhanh chóng bước vào phòng riêng: "Đội trưởng Hàn, ngươi tại sao bắt bạn trai ta?"

"Hắn thừa nhận lọ nhỏ là của hắn, cũng thừa nhận vứt lọ vào thùng rác. Ngươi nói sao?"

"Ta… ta không biết gì. Đó rốt cuộc là gì? Có phải độc giết người?"

"Đừng diễn nữa, Hàn Thiếu Khang thông minh hơn ngươi nhiều, biết cách làm sao để giảm tội."

"Ta oan uổng quá, ta thực sự không biết gì, chưa từng thấy lọ đó."

"Ngươi quen nhau bao lâu rồi?"

"Hơn một tháng."

"Thực sự là người yêu?"

"Đúng, chúng ta thực sự là, không tin ngươi có thể hỏi đồng nghiệp ta, nàng giới thiệu chúng ta."

"Ngươi tại sao giết Trần Tử Hà?"

Mã Gia Kỳ khóc: "Ta không giết Trần Tử Hà, ta không quen hắn!"

"Hàn Thiếu Khang không nói vậy. Hắn thông minh hơn ngươi nhiều, biết cách làm sao để giảm tội."

"Ta oan quá, chúng ta mới quen hơn một tháng, ta chưa hiểu rõ hắn, dù hắn có làm gì, cũng không liên quan đến ta."

"Trần Tử Hà có triệu chứng mất ngủ không?"

"Ta không biết."

"Hôm nay ai đề xuất ăn ở tiệm này?"

"Là hắn, ta muốn ăn bít tết phương Tây, hắn nói tiệm nướng này ngon hơn bít tết, nên dẫn ta đến đây."

"Ngươi vào tiệm thì nạn nhân có ở tiệm không?"

"Ta không biết, ta không chú ý, vì ta không quen biết, không quan tâm đến người lạ."

"Ngươi vào tiệm, Hàn Thiếu Khang có rời chỗ không?"

"Để ta nghĩ… Hắn có rời một lần, nói là đi vệ sinh."

"Hắn có đến gần nạn nhân không?"

"Ta không để ý, lúc đó ta vừa ăn nướng, vừa xem điện thoại, không chú ý."

Hàn Bân dựa lưng vào ghế, tay mở ra: "Ngươi không muốn hợp tác với cảnh sát, vậy chỉ có thể mời ngươi về đồn nói chuyện."

"Ta không muốn về đồn, ta chỉ đi hẹn hò ăn cơm, sao xui xẻo lại gặp chuyện này."

Hàn Bân luôn quan sát biểu hiện của nàng, có vẻ không giả, đang định nói gì đó, Vương Tiêu bước đến, nói nhỏ:

“Hàn đội, chúng ta kiểm tra điện thoại của Hàn Thiếu Khang, tìm thấy lịch sử mua thuốc tương tự.”

“Có xác nhận là cùng loại không?”

“Bề ngoài lọ hoàn toàn giống, ta cho phòng kỹ thuật kiểm tra, thực sự có thành phần thuốc ngủ.”

Hàn Bân ngạc nhiên: “Thực sự là thuốc ngủ?”

Mặt Vương Tiêu có chút kỳ quái: “Cũng là, cũng không phải.”

“Gì vậy? Nói rõ ra.”

Vương Tiêu nhìn Mã Gia Kỳ: “Thường gọi là ‘nước nghe lời’.”

“Ồ, vậy là hợp lý rồi.” Hàn Bân và Vương Tiêu nói nhỏ, Mã Gia Kỳ vẫn ngơ ngác.

Hàn Bân nói: “Mã tiểu thư, ngươi và Hàn Thiếu Khang phát triển đến đâu rồi?”

“A, đến đâu là sao?”

“Quan hệ.”

“Chỉ là bạn trai bạn gái.”

“Ngươi đã ngủ với nhau chưa?”

Mã Gia Kỳ lùi một bước, nhìn Hàn Bân cảnh giác: “Ngươi hỏi vậy làm gì…”

Vương Tiêu cười: “Ngươi nghĩ nhiều rồi, bạn gái của đội trưởng chúng ta xinh đẹp hơn ngươi nhiều.”

“Vậy các ngươi hỏi làm gì? Chuyện này không liên quan đến cảnh sát.”

Vương Tiêu nói: “Ngốc quá, chúng ta là vì ngươi.”

“Tại sao lại vì ta.”

“Ngươi chỉ cần nói đã đến đâu.”

Chương 1476: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Chỉ là nắm tay, ôm, đôi khi hôn, chỉ vậy.”

“Vậy là ngươi chưa ngủ với nhau.”

“Đúng.”

“Hắn có đề nghị ngủ với ngươi không?”

“Có, nhưng ta thấy còn sớm, nên từ chối.”

“Vậy ngươi từ chối không triệt để.”

“Sao vậy?”

“Chúng ta kiểm tra thông tin lọ nhỏ, thường gọi là ‘nước nghe lời’, không cần ta nói ngươi biết là gì.”

Mặt Mã Gia Kỳ thay đổi liên tục: “Là loại thuốc làm phụ nữ nghe lời sao?”

Vương Tiêu nói: “Mã tiểu thư, sau này cẩn thận hơn.”

Mã Gia Kỳ không chấp nhận được, nghẹn ngào: “Ta chỉ thấy phát triển nhanh, ta không phải người quá cứng nhắc, khi tình cảm ổn định, ta cũng có thể nghĩ đến chuyện đó, hắn sao lại dùng loại thuốc này với ta… quá đáng sợ. Hắn sao lại là người như vậy! Ta không tin, đây không phải sự thật.”

Nói rồi, Mã Gia Kỳ chạy ra, mắt đỏ chạy đến trước Hàn Thiếu Khang: “Hàn Thiếu Khang, lọ nhỏ đó có phải của ngươi không?”

Hàn Thiếu Khang cúi đầu, không dám nhìn Mã Gia Kỳ.

Mã Gia Kỳ lắc mạnh vai Hàn Thiếu Khang: "Nhìn vào mắt ta, trả lời ta!"

Hàn Thiếu Khang vẫn không dám ngẩng đầu, nói nhỏ: "Kỳ Kỳ, ta yêu ngươi, ta chỉ tò mò mua một lọ, không nghĩ dùng… ai ngờ lại gặp chuyện không may."

"Yêu ta, ngươi có mặt mũi nói, ngươi dùng cách này yêu ta?

Không, đây không phải chuyện không may, ngược lại, ta phải cảm ơn cảnh sát, họ giúp ta nhìn rõ ngươi."

"Bốp!"

Mã Gia Kỳ tát Hàn Thiếu Khang, nghiến răng: "Đồ cặn bã, ta không muốn gặp lại ngươi!"

Một trò hề cuối cùng kết thúc.

Việc Hàn Thiếu Khang mang thuốc ngủ chưa xong, còn phải truy tìm người bán, tránh cho nhiều người bị hại.

Trương Thuận Cốc bước đến: "Hàn đội, phía sau bếp có vấn đề."

"Sao vậy?"

"Có một đầu bếp, sau khi bị hỏi, lén vào bếp, ta thấy liền theo, phát hiện hắn giấu vài miếng thịt."

"Xem sao."

Hàn Bân vào bếp, một người mặc đồng phục đầu bếp đứng trước bàn, hai cảnh sát ngồi hai bên.

Hàn Bân nhìn hắn một lúc, người này có vẻ căng thẳng: "Ngươi tên gì?"

"Ta là Ngụy Trường Thịnh, đầu bếp của tiệm."

"Vừa rồi ngươi vào bếp làm gì?"

“Ta… ba ta thích ăn thịt cừu, nhưng thịt cừu đắt, ông không nỡ ăn, nên ta muốn mang về, nấu cho ông.”

“Ngươi đang trộm đồ của tiệm?”

“Không không, không phải trộm.”

“Quản lý biết không?”

Ngụy Trường Thịnh do dự một chút, lắc đầu: “Không biết.”

“Vậy ngươi nói ta nghe, không phải trộm là gì?”

“Thật không phải trộm, ngài không hiểu ngành này, như chúng ta… làm sao nhỉ. Giải thích thế này, tiệm chúng ta quản lý nghiêm, một số nguyên liệu chỉ dùng trong ngày, qua hôm sau không cho khách dùng. Nguyên liệu đó bỏ thì tiếc, chúng ta có lúc mang về nhà ăn.”

Hàn Bân nói: “Ta chỉ nghe bếp có nguyên liệu không dùng hết, đầu bếp có thể ăn, nhưng chưa nghe có thể mang về.”

“Tiệm chúng ta khác các tiệm khác, vì là tiệm nướng, không thích hợp nấu ăn lớn, quy định có thể mang nguyên liệu về nhà, cũng là phúc lợi cho nhân viên.”

Hàn Bân thấy lý do này không hợp lý, nhưng dù sao cũng cách ngành, có lẽ có tiệm đặc biệt.

“Trước đó, cảnh sát đã nói rõ, nguyên liệu trong tiệm đều phải niêm phong, kiểm tra, ngươi không nghe thấy?”

“Ta nghe rồi, chỉ thấy nguyên liệu này đưa đi kiểm tra thì phí, kiểm tra không cần nhiều nguyên liệu, ta muốn lấy một ít.”

Vương Tiêu nói: “Ngươi không lấy ít, mà lấy phần lớn sườn cừu, giấu lên tủ, rõ ràng có ý giấu.”

Trên tường bếp có một bộ tủ, cao hơn một người, khe hở giữa tủ và trần khoảng mười mấy cm, để nguyên liệu lên đó,

chiều cao bình thường khó thấy.

“Cảnh sát đồng chí, ta nói thật, chỉ muốn mang về cho ba ta ăn.”

Hàn Bân kiểm tra nguyên liệu trên bàn, toàn sườn cừu, có hàng chục miếng.

“Ngươi có biết Trần Tử Hà không?”

“Ai là Trần Tử Hà?”

“Người chết.”

“Ta không biết, chưa gặp hắn, ta bận trong bếp.”

“Vậy tại sao ngươi bỏ độc giết hắn?”

“Cảnh sát đồng chí, ta oan quá, ta chưa ra khỏi bếp, sao giết hắn được.”

“Ta kiểm tra bàn của hắn, có sườn cừu, chứng tỏ hắn có thể trúng độc từ sườn cừu, hành động giấu sườn cừu của ngươi khiến ta nghi ngờ ngươi là hung thủ.”

Ngụy Trường Thịnh sợ run rẩy: “Cảnh sát đồng chí, cái chết của Trần Tử Hà không liên quan đến ta, sườn cừu này không độc, không tin ta làm cho ngài ăn.”

Hàn Bân cười: “Thôi, ta chưa muốn chết.”

“Ngài nói gì vậy, ta không dám hại ngài, sườn cừu này thực sự không độc.”

Hàn Bân nghiêm giọng: “Ngụy Trường Thịnh, ta nói, lừa cảnh sát hậu quả rất nghiêm trọng.”

“Ta biết.”

“Ngươi không biết.”

“Giờ là vụ án giết người, không kể ngươi làm vì mục đích gì, chỉ cần ảnh hưởng điều tra, có thể bị xử lý hình sự, hiểu

không?”

Vương Tiêu vỗ vai hắn: “Anh bạn, nghĩ kỹ, ba đời nhà ngươi bị ảnh hưởng.”

Ngụy Trường Thịnh cúi đầu, mặt đầy vẻ rối rắm.

“Nói đi?”

Ngụy Trường Thịnh ôm ngực: “Ta không khỏe, ta muốn nghỉ, ta thở không nổi.”

“Cần gọi 120 không?”

“Không cần, ta chỉ căng thẳng, nghỉ một chút là được.”

Hàn Bân vẫy tay: “Đưa hắn sang nhà hàng bên cạnh nghỉ.”

“Dạ.”

Trong trung tâm thương mại xảy ra vụ án hình sự, toàn bộ trung tâm đã được dọn sạch, Hàn Bân muốn mượn tiệm nào cũng được.

Hàn Bân nói: “Gọi quản lý tiệm Lưu Bình vào.”

Không lâu sau, Phùng Na đưa Lưu Bình vào.

Hàn Bân đánh giá đối phương lại, hơn ba mươi tuổi, rất gọn gàng: “Quản lý Lưu?”

Chương 1477: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi làm việc ở tiệm bao lâu?”

“Hơn ba năm.”

“Làm quản lý bao lâu?”

“Hơn một năm.”

“Ngươi chịu trách nhiệm công việc gì?”

“Trừ tài chính, các việc khác ta đều nắm.”

“Nhà bếp cũng do ngươi quản?”

“Đúng.”

“Đầu bếp chính của tiệm là ai?”

Lưu Bình nói: “Tiệm chúng ta khác các tiệm khác, chủ yếu là nướng, đầu bếp chủ yếu là chia và ướp nguyên liệu, công việc nhà bếp đơn giản, yêu cầu không cao, không có đầu bếp chính.”

“Ồ, quyền của ngươi lớn nhỉ.”

“Cũng tạm.”

“Nguyên liệu không dùng hết trong ngày, tiệm xử lý thế nào?”

“Nếu đông lạnh được, thường đông lạnh bảo quản. Nếu không, cho nhân viên ăn, không để qua ngày hôm sau cho khách.”

“Nếu nhân viên ăn không hết?”

“Lãng phí.”

“Lãng phí, sao không cho nhân viên mang về?”

Lưu Bình mím môi, nhìn ra ngoài: “Công ty không quy định, chúng ta không khuyến khích, nhưng một số nguyên liệu khó bảo quản, lãng phí thì tiếc, có đầu bếp mang về ăn, ta mắt nhắm mắt mở.”

“Vậy là tiệm ngầm cho phép đầu bếp mang nguyên liệu về.”

Lưu Bình gật đầu: “Đúng.”

Vương Tiêu nói: “Quy định của tiệm các ngươi thật kỳ lạ, làm vậy nhà bếp làm sao quản lý, loạn hết lên, khó tránh có người tư lợi, mang nguyên liệu về.”

“Ngài nói đúng, sau này chúng ta sẽ quản lý chặt hơn.”

“Ngụy Trường Thịnh làm ở tiệm bao lâu?”

“Gần một năm.”

“Việc thế nào?”

“Tạm được, khá chăm chỉ.”

“Trước đây hắn có mang nguyên liệu của tiệm về không?”

Lưu Bình do dự: “Có.”

“Ngươi không ngăn?”

“Nguyên liệu đã ướp, không đông lạnh lại được, hôm sau không tươi, bỏ thì tiếc, hắn muốn mang về, ta đồng ý.”

“Tiệm có từng xảy ra ngộ độc thực phẩm?”

“Không, tuyệt đối không, tiệm chúng ta dùng nguyên liệu tươi nhất, không chỉ bảo đảm sức khỏe khách, còn bảo đảm hương vị.”

Hàn Bân nói: “Tạm vậy, ngươi ra ngoài.”

“Đội trưởng Hàn, điều tra tiệm chúng ta, khi nào xong?”

“Chưa rõ.”

“Vậy khi nào mở cửa lại được?”

“Đợi thông báo.”

Lưu Bình thở dài, rời bếp.

Hàn Bân nói: “Gọi đầu bếp vào, ta hỏi từng người.”

“Dạ.”

Không lâu sau, một đầu bếp khác vào.

Đầu bếp này tuổi cũng không lớn, cao gầy, cùng tuổi với Hàn Bân.

“Ngươi tên gì?”

“Ta là Hác Thiếu Ba.”

Hàn Bân chỉ ghế đối diện: “Ngồi nói.”

“Hác Thiếu Ba, ngươi làm ở tiệm bao lâu?”

“Một năm.”

“Luôn làm bếp?”

“Không, ta bắt đầu là nhân viên phục vụ, đôi khi giúp trong bếp, sau đó quản lý thấy ta làm tốt, chuyển ta vào bếp làm đầu bếp.”

“Vậy là tài nấu ăn của ngươi khá.”

“Cũng tạm, ta chủ yếu là chia và ướp nguyên liệu, khá đơn giản, tiệm chúng ta là chuỗi nhà hàng, cơ bản đã công nghiệp hóa.”

“Tiệm có thừa nguyên liệu sau bữa không?”

“Có, tiệm nào cũng có.”

“Xử lý thế nào?”

“Đông lạnh nếu được.”

“Nếu không đông lạnh?”

“Ăn hết.”

“Ăn không hết?”

“Bỏ.”

“Bỏ thì tiếc, sao không mang về?”

Hác Thiếu Ba cười: “Không được, nếu mở cửa này, nhà bếp loạn, ai cũng mang nguyên liệu về, tiệm không bao lâu phá sản.”

“Ngươi chắc chắn tiệm không từng mang nguyên liệu về?”

“Tuyệt đối không.”

“Đầu bếp cũng không.”

Hác Thiếu Ba khẳng định: “Không.”

“Ngươi quen Ngụy Trường Thịnh không?”

“Cũng được, khi mới đến tiệm hắn dẫn ta.”

“Hắn có từng mang nguyên liệu của tiệm về không?”

“Không, Ngụy ca không thể làm vậy.”

“Ngụy Trường Thịnh và quản lý quan hệ sao?”

“Tốt.”

“Tốt mức nào? Họ có qua lại riêng?”

“Chỉ là đồng nghiệp, chị Lưu đã kết hôn, họ không qua lại riêng. Tất nhiên, cụ thể ta không rõ, nhưng ta biết thì không.”

“Được, ta biết rồi, ngươi có thể đi.” Hàn Bân nói với đồng đội: “Người tiếp theo.”

Lát sau, đầu bếp khác vào.

Đầu bếp này tuổi không lớn, không cao, trông hơi rụt rè.

Hàn Bân hỏi lại những câu tương tự.

Kết quả giống Hác Thiếu Ba, tiệm không cho phép nhân viên mang nguyên liệu về.

Tiếp theo, Hàn Bân hỏi nhân viên khác, kết quả giống.

Chỉ Lưu Bình và Ngụy Trường Thịnh nói khác.

Vương Tiêu nói: "Hàn đội, vấn đề là hai người này, nhưng tại sao họ giấu sườn cừu, nguyên liệu bếp nhiều, họ chỉ giấu sườn cừu."

Lý Cầm nói: "Có phải họ bỏ độc giết Trần Tử Hà."

Hàn Bân nghĩ, thấy không thể, thứ nhất Trần Tử Hà chết vì độc, dù họ muốn giết Trần Tử Hà, không cần bôi độc nhiều nguyên liệu. Thứ hai, vợ Trần Tử Hà cũng ăn nướng, nhưng không trúng độc.

Dù vậy, sườn cừu đó chắc chắn có vấn đề, nếu không họ không mạo hiểm giấu, vấn đề gì phải điều tra mới biết.

Lý Cầm nói: "Hàn đội, có gọi Lưu Bình vào hỏi không."

"Không, gọi Ngụy Trường Thịnh."

Trở lại bếp, Ngụy Trường Thịnh nhìn quanh như tìm gì.

Hàn Bân vào đề: "Khỏe chưa?"

"Khỏe rồi."

"Tiếp tục thẩm vấn được không?"

"Được."

"Vậy ngươi nói tiếp đi."

"Cảnh sát đồng chí, ta thật không có gì nói, ngài muốn ta khai gì."

“Hừ, ngươi miệng cứng nhỉ. Tiếp tục làm anh hùng, chịu đựng.”

Ngụy Trường Thịnh chỉ lắc đầu, không đáp.

Hàn Bân nhìn hắn: “Lưu Bình đã khai, ngươi tiếp tục chịu đựng có ích gì?”

“Khai?”

“Nàng khai gì?”

“Ồ, muốn từ cảnh sát lấy thông tin, tiếp tục chịu đựng, không nói nữa, về đồn nói chuyện, có nhiều thời gian.”

“Cảnh sát đồng chí, ta nói, ta khai hết, ta thừa nhận sườn cừu là ta bảo Ngụy Trường Thịnh giấu, nhưng ta chưa từng bảo ai bỏ độc Trần Tử Hà. Ta là quản lý, sao làm chuyện ngu ngốc đó.”

Chương 1478: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Vậy sao giấu sườn cừu?"

"Vì… sườn cừu có vấn đề." Lưu Bình vẫn ấp úng.

"Ngươi nếu khó nói thì thôi. Ta chấp nhận lời khai của Ngụy Trường Thịnh."

"Đừng, ta nói, ta đã nói, sườn cừu có chất clenbuterol, nếu cảnh sát kiểm tra sẽ phát hiện, lúc đó không chỉ tiệm ta, cả công ty gặp rắc rối, ta không làm quản lý được nữa. Ta vì lợi ích công ty bảo Ngụy Trường Thịnh giấu."

"Thật?"

"Thật."

"Ngươi biết thịt có chất clenbuterol không ăn được, nhà nước cấm, sao còn bán."

"Trước đây không kiểm tra kỹ, nhiều người chăn nuôi dùng, nhiều tiệm dùng, không chỉ công ty ta, đến năm nay 315 mới báo, nhiều tiệm mới không dám dùng."

"Sao các ngươi còn dùng?"

"Công ty cũng không dám nhập nữa, đây là hàng tồn kho trước mua, đã mua không trả được, bỏ đi công ty lỗ. Nghĩ bán hết là xong, sau không nhập nữa, ai ngờ gặp chuyện."

"Ngươi còn thấy mình oan."

"Không không, ta không thấy mình oan, ta biết sai, nhưng là quyết định của công ty, ta chỉ làm theo."

“Điều tra cảnh sát, giấu thịt có vấn đề, ảnh hưởng điều tra, cũng là quyết định công ty? Ai chỉ đạo ngươi nói?”

“Không… là ta tự quyết định. Ta không muốn cản trở điều tra, chỉ muốn giữ mặt mũi công ty. Thịt cừu có chất clenbuterol, hại sức khỏe, nhưng không chết ngay, ít nhất nửa khách gọi sườn cừu, họ ăn không sao. Ta đảm bảo sườn cừu không vấn đề, không liên quan đến cái chết của Trần Tử Hà.”

Hàn Bân hừ: “Ta cũng đảm bảo, ngươi và công ty vấn đề lớn.”

Chuyện này khiến Hàn Bân rất không vui, hắn không vui, hai người vào đồn không có ngày tốt.

Còn tiệm nướng này, công ty sau tiệm, cũng không có ngày tốt.

Công ty này ở Cầm Đảo phải đóng cửa hết các chi nhánh.

Dù vậy, vụ án vẫn phải tiếp tục.

Pháp y và kỹ thuật cũng hoàn tất công việc, Hàn Bân gọi họ lại nói chuyện.

Hàn Bân vào đề: “Pháp y Lý, nạn nhân có bị độc chết?”

Lý Xán nói: “Nạn nhân từ khi phát bệnh đến chết rất nhanh, nếu chết vì bệnh, chỉ có vài bệnh gây chết nhanh, nhưng ta kiểm tra sơ bộ, không phát hiện triệu chứng liên quan, nên ta nghi ngờ bị độc chết. Cụ thể loại độc cần kiểm tra thêm.

Ngoài ra, ta còn phát hiện vài vết bầm trên ngực và chân nạn nhân, thời gian bị thương không lâu, trong vòng một tuần.”

“Thương nặng không?”

Lý Xán nói: “Không gãy xương, nhưng đánh không nhẹ.”

Hàn Bân gật đầu, nhìn Mã Hy Văn bên cạnh: "Kỹ thuật có phát hiện gì?"

"Tình hình phức tạp, liên quan nhiều người, chưa phát hiện thành phần độc, chúng ta đã thu thập vật chứng, mang về đồn kiểm tra thêm."

Hàn Bân nói: "Mã ca, tối nay kỹ thuật tăng ca, sớm có kết quả."

Mã Hy Văn cười khổ: "Được thôi, chúng ta quen rồi."

"Vất vả."

Kỹ thuật và pháp y tạm không cung cấp thêm manh mối, vụ án rơi vào bế tắc.

Liên quan đã lấy xong lời khai, Hàn Bân chuẩn bị cho họ về, đồng thời phong tỏa hiện trường.

Khách tiệm lần lượt rời đi, Vương Đình và Hoàng Khiết Khiết cũng đi.

Mã Tiểu Lâm la lên: "Các ngươi làm gì, họ đi được, sao không cho ta đi."

"Bà Mã, chúng ta mời ngươi về đồn hỗ trợ điều tra."

"Ta điều tra gì, chồng ta chết, các ngươi còn điều tra ta. Các ngươi bắt ta tội thay vì không bắt được hung thủ?"

Hàn Bân đến: "Ngươi la gì?"

"Đội trưởng Hàn, ngài đến vừa hay, các ngươi cảnh sát phải nói lý, ta làm gì, các ngươi bắt ta."

"Chúng ta không bắt ngươi, mời ngươi về hỗ trợ điều tra."

"Có khác gì? Ta không ngốc."

"Ngươi không ngốc. Vậy ta hỏi ngươi, Trần Tử Hà sao chết?"

“Các ngươi không nói là trúng độc sao?”

“Giả sử hắn trúng độc, và trong tiệm trúng độc, ngươi và hắn ăn cùng món, sao hắn trúng độc, ngươi không sao?”

Mã Tiểu Lâm nói: “Ta sao biết?”

“Dùng đầu mà nghĩ.”

“Ta và hắn không ăn giống hệt nhau, hắn uống bia, ta không.”

“Vấn đề ở đây, ai lấy bia?”

“Ta…”

“Vậy chúng ta mời ngươi về hỗ trợ điều tra không nên sao?”

Mã Tiểu Lâm nói khóc: “Nhưng ta oan uổng.”

“Ta cũng muốn tin ngươi oan, nhưng thủ tục phải đi, để chứng minh ngươi vô tội.”

Mã Tiểu Lâm bối rối, một lúc lâu nói: “Được rồi, ta đi, ta không sợ.”

“Bà Mã, ta đảm bảo, chúng ta sẽ sớm chứng minh ngươi vô tội.”

“Ta cũng mong các ngươi sớm bắt được hung thủ giết chồng ta.”

“Chúng ta sẽ cố gắng hết sức, còn một chuyện muốn hỏi ngươi.”

“Gì?”

“Trần Tử Hà gần đây có mâu thuẫn với ai?”

Mã Tiểu Lâm lau nước mắt: “Ngươi nói vết bầm trên người hắn.”

“Ngươi biết chuyện gì?”

“Chúng ta ở bên nhau mỗi ngày, ta sao không biết.”

“Hắn sao bị thương?”

“Hắn đi uống rượu, không may ngã, bị thương.”

Hàn Bân không tin, Lý Xán là pháp y, sao phân không rõ thương do ngã và bị đánh.

“Lúc đó ngươi có ở đó?”

“Ta đâu có rảnh đi uống rượu với hắn, ta giặt đồ thấy hắn có vết bầm, hắn mới nói.”

“Cụ thể ngày nào?”

“Hình như… 30 tháng 4.”

“Ngươi chắc hắn hôm đó uống rượu?”

“Đúng, hắn có mùi rượu, và thường uống rượu, có gì phải nói dối.”

“Hắn đi với ai?”

“Hắn nói bạn mời, cụ thể ai ta không hỏi.” Mã Tiểu Lâm nhìn Tống Hồng Miên: “Sao không hỏi mẹ Trần Tử Hà, hắn quan tâm chuyện này hơn ta.”

“Ngươi nghĩ nàng biết Trần Tử Hà đi với ai?”

“Theo ta biết, nếu nàng biết Trần Tử Hà đi uống rượu, sẽ hỏi.”

“Ta biết rồi, ta sẽ hỏi nàng.”

Nói xong, Hàn Bân ra hiệu đưa Mã Tiểu Lâm đi.

Sau đó, Hàn Bân tìm Tống Hồng Miên: “Bà Tống, chúng ta phát hiện vết bầm trên người Trần Tử Hà, ngươi biết sao không?”

Chương 1479: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Vết bầm? Khi nào, ta chưa nghe."

"30 tháng 4, hắn đi uống rượu, ngài biết không?"

"Ta không biết, Tử Hà không thích ta hỏi, uống rượu không nói, hơn nữa ta không ở cùng, không thể quản. Đúng rồi, hắn ở với Mã Tiểu Lâm, nàng không biết sao?"

"Mã Tiểu Lâm biết hắn uống rượu, không rõ đi với ai."

"Hừ, ta nói rồi người phụ nữ này không quan tâm con ta, nếu ta sẽ hỏi rõ, hắn đi với ai, đi đâu, mấy giờ về. Đây là chuyện cơ bản."

"Đúng, nếu ngài ở đó, ta đỡ điều tra." Hàn Bân đồng ý ngoài miệng, thầm nghĩ, trách Trần Tử Hà ngươi quản, sao nói với ngươi.

"Bạn thân của con ta ta biết, chắc uống với họ. Lôi Tử, Long Bảo, Nhị Mao Tử, Đại Oa Tử, bốn người này thân với hắn, thích uống rượu mời hắn."

"Ngươi biết tên thật bốn người này? Hay địa chỉ?"

"Ta chưa hỏi. Gặp thì nhận ra, không quen, con ta chưa đưa đi ăn. Mã Tiểu Lâm biết, con ta đôi khi đưa nàng đi, nàng có thể biết."

"Ta biết rồi, ta sẽ hỏi nàng."

Nói xong, Hàn Bân để lại danh thiếp, rời đi.

Về đồn, đã 11 giờ đêm, Hàn Bân tổ chức họp ngắn tổng kết vụ án.

Nhưng manh mối quá ít, không thảo luận được gì, đợi kết quả kiểm tra của kỹ thuật và pháp y.

Hàn Bân về nhà, đã 12 giờ.

Vương Đình chưa ngủ, ngồi trên ghế đợi.

"Về rồi, ngươi đói không, nấu mì cho ngươi."

"Không cần, tối ăn thịt, chưa đói."

"Ta gọt táo cho ngươi."

"Thái cam đi."

"Được."

Hàn Bân vào nhà tắm tắm, khi ra, Vương Đình đã cắt cam.

Hàn Bân ăn một miếng: "Ngon, Đình Đình, ngươi thử."

Vương Đình lắc đầu: "Ta đánh răng rồi."

"Thiến Thiến đâu?"

"Về nhà rồi, chúng ta vừa gọi video, nó trông rất hào hứng."

Hàn Bân cười: "Thiến Thiến là cảnh sát, nhưng là nội vụ, ít ra ngoại vụ, càng không đến hiện trường giết người."

"Người đó thực sự bị độc chết?"

"Từ manh mối hiện có, khả năng lớn."

"Tiệm có nhiều người, sao chỉ hắn bị độc, và bạn gái ăn cùng không sao, không lạ sao."

"Người tên Mã Tiểu Lâm chưa đăng ký với nạn nhân, chỉ là bạn gái, nàng rất nghi ngờ, chúng ta đã tạm giữ."

Vương Đình mở to mắt, ghé lại: “Họ ăn cùng bàn, Mã Tiểu Lâm sao bỏ độc mà không sao. Và nàng không sợ cảnh sát nghi sao?”

Hàn Bân nói: “Ngươi hỏi nhiều, ta sợ ngươi bị dọa, ban đầu không dám nói chuyện hôm nay.”

“Chà, ta không nhát vậy.”

Hàn Bân cười: “Ngủ đi, đợi điều tra xong, ta kể ngươi nghe.”

……

Sáng hôm sau.

Hàn Bân đến trụ sở cảnh sát và vào văn phòng đội trưởng để báo cáo tình hình.

Cuộc họp tổng kết vụ án bị hoãn lại đến 10 giờ 30 sáng, vì cần chờ báo cáo từ phòng kỹ thuật và phòng pháp y.

Đến 10 giờ 30.

Cuộc họp tổng kết vụ án được tổ chức tại phòng họp tầng bốn.

Đinh Tích Phong quét mắt qua phòng họp rồi lên tiếng, “Được rồi, mọi người từ các bộ phận đã có mặt đầy đủ, chúng ta bắt đầu cuộc họp.”

“Hôm qua, Hàn Bân đã báo cáo với ta về vụ án tại trung tâm thương mại Vạn Đạt, ta cũng đã nắm rõ tình hình. An toàn thực phẩm là một vấn đề lớn, liên quan đến sức khỏe và an toàn của từng công dân thành phố Cầm Đảo. Nạn nhân chết tại nhà hàng trong trung tâm thương mại, có thể thấy vụ án này sẽ gây ảnh hưởng lớn đến ngành ẩm thực. Vì vậy, vụ án này phải được xử lý nhanh chóng, nghiêm túc, nhằm giảm thiểu tối đa ảnh hưởng.”

“Trong quá trình điều tra vụ án này, chúng ta còn phát hiện hai hành vi phạm pháp khác. Thứ nhất là vụ việc của Hàn Thiếu Khang mang theo thuốc M, vấn đề này cũng cần được chú ý đặc biệt, không chỉ phải xử lý Hàn Thiếu Khang theo pháp luật mà còn phải truy tìm nguồn gốc mua bán, ngăn chặn loại thuốc gây hại này tái nhập vào thị trường.”

“Thứ hai là hành vi phạm pháp của cửa hàng thịt nướng Cửu Giang, nhà hàng này sử dụng thịt cừu có chứa clenbuterol và sau khi cảnh sát niêm phong thực phẩm, họ còn dám công khai trộm cắp chứng cứ. Hành vi này đã ảnh hưởng đến cuộc điều tra vụ án, cũng cần được xử lý nghiêm khắc.”

“Tất nhiên, việc cần làm trước mắt là điều tra vụ án đầu độc. Các đội khác sẽ phụ trách hai vụ việc kia, còn đội hai của các ngươi sẽ tập trung điều tra vụ án đầu độc này. Ai có ý kiến gì không?”

Các thành viên đội hai đương nhiên không phản đối.

Hàn Bân nói, “Đội trưởng, chúng ta hoàn toàn ủng hộ quyết định của ngài.”

“Vậy được, không cần nói nhiều, chúng ta sẽ thảo luận về tiến triển mới nhất của vụ án đầu độc…”

“Hàn Bân, ngươi nói vài lời.”

Hàn Bân quét mắt nhìn cuốn sổ ghi chép, “Vụ án xảy ra tại cửa hàng thịt nướng Cửu Giang trong trung tâm thương mại Vạn Đạt. Ta cũng có mặt tại đó để ăn uống, và cũng là một trong những nhân chứng. Tuy nhiên, trước khi vụ án xảy ra, ta không chú ý đến nạn nhân, cho đến khi bạn gái của nạn nhân, Mã Tiểu Lâm, kêu gọi, ta mới chạy đến kiểm tra tình hình.”

“Thời gian từ khi nạn nhân trúng độc đến khi tử vong rất ngắn, chỉ khoảng vài phút. Ta đã gọi 120 và báo cảnh sát, sau đó mọi việc như mọi người đã biết.”

“Lúc xảy ra vụ án, hiện trường có khá đông người, những người liên quan đều đã được lấy lời khai. Nạn nhân và bạn gái Mã Tiểu Lâm vào nhà hàng lúc 6 giờ 32 phút chiều, bị trúng độc lúc 6 giờ 50 phút và tử vong lúc 6 giờ 57 phút. Theo lời của bạn gái và mẹ nạn nhân, nạn nhân trước đây khỏe mạnh, không có bệnh tật gì. Hơn nữa, bạn gái của nạn nhân, Mã Tiểu Lâm, cùng ăn uống với nạn nhân, ngoài một chai bia, hai người ăn uống hoàn toàn giống nhau, nhưng Mã Tiểu Lâm không có dấu hiệu bị trúng độc.”

Chương 1480: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đó là tình hình cơ bản của vụ án đầu độc."

Đinh Tích Phong hỏi, "Còn ai muốn bổ sung không?"

Không ai trả lời.

Đinh Tích Phong tiếp tục, "Lão Mã, phòng kỹ thuật của các ngươi có phát hiện gì không?"

Mã Hy Văn nói, "Sau khi mang thực phẩm niêm phong và chứng cứ từ nhà hàng về, chúng ta đã tiến hành nhiều cuộc kiểm tra, nhưng không phát hiện thấy thành phần độc tố đủ gây chết người."

Hàn Bân hỏi, "Trong bia cũng không có?"

"Không có."

Vương Tiêu hỏi thêm, "Đã kiểm tra hết tất cả thực phẩm trên bàn của nạn nhân chưa?"

"Đã kiểm tra hết, không phát hiện thành phần độc tố đủ gây chết người."

Vương Tiêu nhíu mày, "Vậy là lạ thật, nạn nhân bị trúng độc như thế nào?"

Chu Gia Húc nói, "Có thể không phải do đầu độc mà nạn nhân mắc một loại bệnh đặc biệt không?"

Chuyên môn ai nấy làm, Đinh Tích Phong nhìn về phía pháp y Lý Xán, "Pháp y Lý, có khả năng này không?"

Lý Xán tổ chức lại ngôn ngữ, "Theo phản ứng của nhân chứng, thời gian từ khi nạn nhân có triệu chứng bất thường đến khi tử vong rất ngắn, thêm vào đó là một số triệu chứng khi tử vong, chỉ có rất ít bệnh phù hợp. Nhưng ta đã kiểm tra hồ sơ sức khỏe của nạn nhân trước khi chết, không có trường hợp tương tự. Đồng thời, khi khám nghiệm tử thi, ta cũng không phát hiện bất kỳ bệnh lý nào liên quan, có thể khẳng định nạn nhân bị đầu độc mà chết."

Hàn Bân tiếp lời, "Sau khi nạn nhân trúng độc, ta đã gọi 120, mặc dù khi xe cấp cứu đến, nạn nhân đã chết, nhưng bác sĩ vẫn kiểm tra tình trạng cơ thể của nạn nhân. Lúc đó ta đã hỏi nữ bác sĩ, nàng ước tính từ khi trúng độc đến khi chết không quá 10 phút."

"Nhưng phòng kỹ thuật không phát hiện bất kỳ chất độc chết người nào trong nhà hàng, điều này có nghĩa nạn nhân có thể không bị trúng độc trong nhà hàng. Có thể bác sĩ đã sai về thời gian phát tác của chất độc, độc tính không mạnh và nhanh như vậy?"

Lý Xán nói, "Không, ta đồng ý với quan điểm của bác sĩ, nạn nhân thực sự bị đầu độc, và loại độc tố này rất mạnh, có thể gây chết người trong thời gian ngắn. Theo thành phần độc tố, nó có thể là xyanua natri, nếu liều lượng đủ, sẽ gây chết người trong thời gian ngắn."

"Ta đã kiểm tra hàm lượng xyanua natri trong cơ thể nạn nhân, rất cao, đủ để gây chết người trong vòng 10 phút, nên ta đồng ý với quan điểm của bác sĩ."

Đinh Tích Phong nói, "Điều này thật vô lý. Theo kết luận của pháp y, nạn nhân chắc chắn bị đầu độc tại nhà hàng, nhưng phòng kỹ thuật đã kiểm tra toàn bộ nhà hàng, không phát hiện chất độc liên quan. Hai kết luận của các ngươi không phải là mâu thuẫn sao."

Lý Xán đứng lên, đi đến máy chiếu, đưa một bức ảnh lên, "Khi khám nghiệm tử thi, ta phát hiện vật này trong dạ dày và ruột của nạn nhân, có thể giúp ích cho việc điều tra."

Trên màn hình chiếu hiện lên một bức ảnh, trên bàn có một bình thủy tinh chứa một số vật thể không xác định, trông nhỏ hơn hạt gạo.

Vương Tiêu nói, "Pháp y Lý, đây là cái gì, nhỏ thế này ai nhìn rõ được."

Lý Xán nói, "Thành phần chính của vật này là gelatin và phẩm màu thực phẩm."

Chu Gia Húc nghe xong, cảm thấy như không nghe gì, "Cái quái gì? Dùng để làm gì?"

Mã Hy Văn nói, "Gelatin và phẩm màu thực phẩm là thành phần chính để làm vỏ nang."

"Vỏ nang?" Hàn Bân lẩm bẩm, rồi hỏi, "Là vỏ thuốc dạng hạt?"

Lý Xán nói, "Một số loại thuốc gây kích thích thực quản, nên thuốc được làm thành dạng hạt và bọc trong vỏ nang, vỏ nang khó tiêu hóa giúp bảo vệ."

Hàn Bân hiểu ra, "Ngươi nói rằng hung thủ có thể đặt chất độc vào vỏ nang, vì vỏ nang khó tiêu hóa nên làm chậm thời gian phát tác của chất độc?"

Lý Xán nói, "Về lý thuyết có thể, nhưng việc điều tra ta không rành, cần các ngươi tự đánh giá."

Đinh Tích Phong nói, "Đúng, manh mối mà Lý Xán cung cấp rất quan trọng. Nếu hung thủ sử dụng vỏ nang để trì hoãn thời gian phát tác của chất độc, thì thời gian nạn nhân thực sự uống độc sẽ phải lùi lại. Và ước tính, nếu chất độc được đặt trong vỏ nang, thời gian phát tác sẽ kéo dài bao lâu?"

Lý Xán suy nghĩ một lát, "Trường hợp này khá phức tạp, phụ thuộc vào chất lượng, độ dày của vỏ nang và chức năng tiêu hóa của dạ dày nạn nhân. Nếu đoán bằng trực quan, sai số sẽ lớn."

"Vậy tính cả sai số, ước lượng thời gian gần đúng."

"Khoảng từ một đến năm giờ."

Hàn Bân nói, "Điều này có nghĩa hiện trường đầu độc không phải là nhà hàng Cửu Giang, đó chỉ là hiện trường phát tác. Nếu tính từ thời điểm phát tác, thời gian uống độc từ khoảng 1 giờ 50 đến 5 giờ 50 chiều. Chúng ta hiện không biết nạn nhân làm gì trong thời gian đó, và không biết hắn tiếp xúc với ai."

Đinh Tích Phong nói, "Vậy điều tra, không chỉ điều tra hành tung của nạn nhân trong thời gian uống độc, mà còn kiểm tra các mối quan hệ xung quanh, xem ai có mâu thuẫn và động cơ đầu độc."

"Dạ." Hàn Bân đáp, tiếp tục nói, "Ngoài ra, tại sao hung thủ sử dụng phương thức này để giết người? Có thể từ cách giết người của hắn suy ra manh mối gì về hung thủ không?"

Chu Gia Húc nói, "Thông thường cách giết người bằng đầu độc thường thấy ở hung thủ nữ, và Mã Tiểu Lâm cũng là phụ nữ, liệu nàng có thể là hung thủ không?"

Đinh Tích Phong nói, "Ta lại thấy hung thủ làm vậy là để tạo bằng chứng ngoại phạm cho mình. Nếu không có Lý Xán tỉ mỉ, chúng ta sẽ không phát hiện chất độc được đặt trong vỏ nang, chắc chắn sẽ sai về thời gian nạn nhân uống độc. Nếu sai về thời gian, không thể bắt hung thủ thực sự."

Chương 1481: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Giả sử Mã Tiểu Lâm là hung thủ, nàng khó khăn tạo ra bằng chứng ngoại phạm, sao lại ăn cùng nạn nhân, làm tăng nghi ngờ cho mình, chẳng phải tự mâu thuẫn?"

"Có thể có người cố tình gài bẫy Mã Tiểu Lâm, muốn nàng chịu tội thay." Vương Tiêu nói.

"Có khả năng này, nhưng không dễ thực hiện, phải tính toán thời gian chính xác. Không chỉ biết thời gian Trần Tử Hà uống thuốc mà còn biết thời gian hẹn hò của hai người, trừ khi là người rất thân thiết, nếu không khó làm được." Hàn Bân nói.

Triệu Minh tưởng tượng, "Có thể Trần Tử Hà tự sát? Ai rõ thời gian uống thuốc và hẹn hò hơn hắn."

Hàn Bân cười, "Ý tưởng táo bạo, nhưng thiếu căn cứ và động cơ. Trần Tử Hà làm vậy có lợi gì, mục đích là gì?"

Trương Thuận Cốc nói, "Vậy có thể là Tống Hồng Miên, nàng ghét Mã Tiểu Lâm, cũng hiểu Trần Tử Hà, có thể ảnh hưởng đến hắn."

Lý Cầm phản bác, "Ngươi đoán không có căn cứ, không thể vì họ thân mà nghi Tống Hồng Miên. Mẹ giết con không phải không có, nhưng rất hiếm, trừ khi có chứng cứ xác thực, không cần nghĩ."

Đinh Tích Phong giơ tay, "Được rồi, chứng cứ hiện tại quá ít, chưa đủ để suy đoán hung thủ đầu độc. Trước tiên điều tra hành tung của nạn nhân trong thời gian uống độc, và nhanh

chóng kiểm tra các mối quan hệ xung quanh. Hàn Bân, ngươi hỏi lại Mã Tiểu Lâm, nếu không có vấn đề thì thả nàng."

"Dạ."

Đinh Tích Phong nhìn đồng hồ, "Ta còn cuộc họp khác, nhiệm vụ điều tra cụ thể giao cho đội trưởng Hàn."

Sau đó, Đinh Tích Phong và Hàn Bân trao đổi vài câu, rồi rời khỏi phòng họp.

Hàn Bân hắng giọng, "Chúng ta tiếp tục họp, ta sẽ phân công nhiệm vụ cụ thể…"

…

Tại trụ sở cảnh sát thành phố, phòng thẩm vấn số ba.

Mã Tiểu Lâm được dẫn vào phòng thẩm vấn.

Vì kết quả kiểm tra mới nhất của phòng kỹ thuật và pháp y, nghi ngờ đối với Mã Tiểu Lâm đã giảm đi nhiều, nàng ngồi trên ghế thẩm vấn nhưng không bị còng tay.

Nàng không lớn tuổi, có lẽ vì mệt mỏi, trông nàng có vẻ trưởng thành hơn tuổi thật.

"Bà Mã, tối qua ngủ quen không? Có yêu cầu gì có thể nói với ta."

"Ta chỉ muốn ra ngoài sớm, ta không nên ở đây, ta nên ở bên cạnh mẹ của Trần Tử Hà để lo hậu sự. Dù ta không thích bà ấy, nhưng ta muốn tiễn biệt Tử Hà lần cuối, ta tin đó cũng là điều hắn muốn."

"Ta hiểu tâm trạng của ngươi, ta sẽ cố gắng giúp ngươi. Ta cũng mong ngươi hiểu rằng chúng ta không coi ngươi là nghi phạm, chỉ vì mối quan hệ của ngươi với nạn nhân quá gần, chúng ta cần tuân theo quy định thẩm vấn."

“Ta hiểu, các ngươi hỏi đi, ta cũng muốn biết ai đã đầu độc Tử Hà.”

“Cảm ơn ngươi đã hiểu, chúng ta bắt đầu.” Hàn Bân xem sổ ghi chép, “Trần Tử Hà làm nghề gì?”

“Hắn làm bảo vệ.”

“Làm ở đâu?”

“Ở một quán bar.”

“Quán bar tên gì?”

“FOAH.”

Hàn Bân ghi vào sổ, “Giờ làm việc của hắn?”

“Từ 8 giờ tối đến 3 giờ sáng.”

“Ngươi làm nghề gì?”

“Ta làm văn phòng.”

“Công ty gì? Giờ làm việc?”

“Công ty trang phục Lĩnh Song, từ 9 giờ sáng đến 6 giờ chiều, nghỉ hai ngày cuối tuần.”

“Công việc của ngươi khá ổn định.”

“Cũng được, ta là phụ nữ, không tham vọng lớn trong sự nghiệp.”

“Ngươi có biết bạn bè của Trần Tử Hà không?”

“Biết một số.”

“Nói tên họ?”

“Hứa Hữu Bân, Hác Giang, Mã Bảo Ngạn… các người khác ta không nhớ tên. Đàn ông có vòng bạn riêng, phụ nữ có bạn thân riêng, ta không thích đi cùng hắn.”

“Những người này có biệt danh hay tên gọi không?”

“Có.”

“Họ thân thiết, thường gọi nhau bằng biệt danh. Hứa Hữu Bân biệt danh Đại Oa Tử, Hác Giang gọi là Lôi Tử, Mã Bảo Ngạn gọi là Long Bảo.”

“Chiều qua từ 1 giờ 50 đến 5 giờ 50, ngươi ở đâu?”

“Ta ở khu Bắc Thành.”

“Đến đó làm gì?”

“Ta đến nghĩa trang Bình Đàm.”

“Nói cụ thể.”

“Sáng dậy Trần Tử Hà còn ngủ, hắn quen làm đêm ngủ ngày, nhưng ta thì khác, giờ giấc bình thường. Ta dọn dẹp nhà cửa, khoảng 12 giờ trưa ra ngoài, đến quán mì Tứ Xuyên gần khu dân cư ăn một tô mì, rồi bắt xe đến nghĩa trang Bình Đàm, đến nơi khoảng 2 giờ chiều.”

“Sau đó, ta dạo quanh nghĩa trang, khoảng 5 giờ thì rời đi, rồi gặp Trần Tử Hà ở trung tâm thương mại. Chúng ta gặp nhau khoảng 6 giờ, dạo quanh tầng một không thấy quần áo đẹp, rồi lên tầng trên ăn tối.”

“Ngươi đến nghĩa trang làm gì?”

“Chuyện riêng.”

“Chuyện gì?”

“Ừm… ba ta bị bệnh nặng, đã… không còn nhiều thời gian. Ta muốn… chọn cho ông một nơi yên tĩnh, cũng là điều cuối cùng ta có thể làm cho ông.” Nói đến đây, Mã Tiểu Lâm nghẹn ngào, lau nước mắt.

“Xin lỗi, đã nhắc đến chuyện buồn của ngươi.”

“Không sao, sinh lão bệnh tử là chuyện thường, ta cũng dần chấp nhận.”

“Ngươi biết chiều qua Trần Tử Hà làm gì không?”

“Lúc ăn hắn có nói.”

“Ngươi kể đi.”

“Hắn ngủ đến khoảng 12 giờ trưa, rồi hẹn bạn đi ăn, mẹ hắn gọi bảo có làm bánh gạo, bảo hắn đến lấy, rồi hắn đến trung tâm thương mại gặp ta. Đó là những gì hắn nói, chi tiết hơn ta không biết.”

“Gần đây hắn có bệnh gì không?”

“Không, hắn khỏe mạnh.”

“Hắn có dùng thuốc hay thực phẩm chức năng không?”

“Có, do làm đêm, hắn thường uống dầu gan cá.”

“Loại nào?”

“Ta không để ý.”

“Hắn tự mua?”

“Không, hắn rất hay quên, đôi khi quên uống, mua thì càng không. Thường là mẹ hắn mua.”

“Tống Hồng Miên?”

“Đúng.”

“Tống Hồng Miên và Trần Tử Hà quan hệ sao? Họ có mâu thuẫn không?”

Chương 1482: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Nói sao nhỉ, nhà nào cũng có mâu thuẫn, tùy mức độ. Tống Hồng Miên nghỉ hưu, không có việc gì làm, suốt ngày quanh quẩn bên Trần Tử Hà, cái gì cũng quản, cái gì cũng không vừa ý, Trần Tử Hà không phải người dễ tính, hai mẹ con thường cãi nhau."

"Nhưng cãi nhau không có mâu thuẫn lớn, ít nhất ta chưa nghe."

"Bà Mã, ngươi sống cùng Trần Tử Hà?"

"Đúng."

"Chúng ta muốn khám xét chỗ ở của Trần Tử Hà, xem có manh mối gì liên quan vụ án không."

"Khám đi, người chết rồi, còn gì không được khám." Mã Tiểu Lâm thở dài, mím môi, "Đội trưởng Hàn, ta phải ở đây bao lâu?"

Hàn Bân nhìn đồng hồ, "Trong vòng một giờ, ta sẽ giúp ngươi làm thủ tục ra ngoài."

"Ah!" Mã Tiểu Lâm ngạc nhiên, "Ta được về?"

Hàn Bân cười, "Chúng ta không phải tổ chức từ thiện, không thể cung cấp chỗ ăn ở miễn phí cho ngươi mãi."

Mã Tiểu Lâm mỉm cười gượng, muốn cười mà không cười nổi.

"Tại đây, ta đại diện đội điều tra hình sự thành phố Cầm Đảo cảm ơn ngươi đã hợp tác, ta cũng đảm bảo sẽ sớm bắt

được hung thủ giết Trần Tử Hà.”

“Cảm ơn, cảm ơn ngài đã trách nhiệm, giao vụ này cho ngài, ta yên tâm.”

“Hôm nay tạm vậy, ngươi nghỉ ngơi, lát nữa ta sẽ cho người làm thủ tục, và dùng xe cảnh sát đưa ngươi về nhà.”

“Không cần, ta tự bắt xe về.”

“Không cần khách sáo, chúng ta phải khám xét di vật của Trần Tử Hà, nhờ ngươi dẫn đường.”

Rời phòng thẩm vấn, Hàn Bân về văn phòng uống trà, rồi gọi Vương Tiêu.

“Hàn đội, ngài tìm ta?”

“Tra cứu thông tin điện thoại của Trần Tử Hà thế nào?”

“Đang xử lý.”

“Việc này ta sẽ để Chị Lý giám sát, ngươi đến nhà Trần Tử Hà, xem có manh mối gì liên quan đến vụ đầu độc. Ngoài ra, theo lời Mã Tiểu Lâm, Trần Tử Hà do làm đêm, thường uống dầu gan cá, ngươi chú ý điều này.”

“Dạ, ta sẽ đi ngay.” Vương Tiêu đáp, rồi chuyển hướng, “Hàn đội, mẹ nạn nhân Tống Hồng Miên đến, ta định lấy lời khai, ngài xem?”

“Ngươi đến nhà Trần Tử Hà khám xét, ta lấy lời khai Tống Hồng Miên, cũng có vài điều muốn hỏi bà ấy.”

“Dạ.”

Theo lời Mã Tiểu Lâm, Trần Tử Hà luôn dùng dầu gan cá, và loại dầu gan cá này là do Tống Hồng Miên mua. Giả sử dầu gan cá có độc, thì Tống Hồng Miên sẽ là nghi phạm lớn nhất.

Mặc dù hầu hết các bà mẹ sẽ không làm hại con mình, nhưng luôn có ngoại lệ.

Hàn Bân gặp Tống Hồng Miên tại văn phòng đội một. Nàng có hai quầng mắt thâm, tóc tai bù xù, trông già đi vài tuổi.

"Đội trưởng Hàn, vụ án của con trai ta có manh mối gì chưa?" Chỉ sau một đêm, giọng của Tống Hồng Miên trở nên khàn đặc.

Hàn Bân nói, "Bà Tống, ngài ngồi xuống đã."

"Đội trưởng Hàn, ta đến đây không có việc gì khác, chỉ muốn hỏi vụ án của con trai ta tiến triển ra sao. Các ngươi không cần bận tâm đến ta, đừng để chậm trễ việc điều tra."

"Ngài đến đúng lúc, ta cũng có vài câu hỏi muốn hỏi ngài." Hàn Bân quay sang Hoàng Khiết Khiết nói, "Đi lấy cho bà Tống ly nước."

"Vâng." Hoàng Khiết Khiết đáp, rồi nhanh chóng rót một ly nước.

Nói thêm, vì vụ án đột ngột xảy ra, chuyện của Hoàng Khiết Khiết và Triệu Minh tạm gác lại, Hàn Bân cũng không hỏi thêm. Bây giờ nhìn thấy nàng, hắn mới nhớ ra, nhưng hiện giờ không phải lúc nói chuyện này.

"Bà Tống, hôm qua ngài có gặp Trần Tử Hà không?"

"Có."

"Ngài gặp hắn lúc nào?"

"Con trai ta thích ăn bánh nếp, ta hấp cho hắn một ít bánh nếp. Chiều qua hắn đến chỗ ta lấy, ở lại nửa giờ rồi đi."

"Hắn đến lúc mấy giờ, rời đi lúc mấy giờ?"

"Khoảng hai giờ đến, hai giờ rưỡi đi."

"Lúc đó, hắn có biểu hiện gì bất thường không?"

Tống Hồng Miên suy nghĩ một lúc, "Không thấy có gì bất thường."

"Trưa hôm qua, Trần Tử Hà có ăn cơm cùng ngài không?"

"Không, hắn ăn cơm với bạn."

"Bạn nào?"

"Đại Oa Tử."

"Ngài chắc chứ?"

"Chắc, ta đã hỏi hắn, hắn nói ăn ở một quán ăn Đông Bắc, hai người uống rượu trưa, ta ngửi thấy mùi hẹ, hắn còn nói ăn bánh bao ba loại nhân."

"Đại Oa Tử tên thật là Hứa Hữu Bân phải không?"

"Đúng đúng, hình như tên là vậy. Ta già rồi, ngài không nhắc ta cũng quên."

"Ngài biết Trần Tử Hà và Đại Oa Tử có xung đột gì không?"

"Ta chưa nghe nói, con trai ta tính cách phản nghịch, luôn cho rằng ta quản nhiều, không thích nói mấy chuyện này với ta."

"Trừ Đại Oa Tử, hôm qua con trai ngài còn gặp ai thân quen không?"

"Là Mã Tiểu Lâm, họ hẹn nhau ăn tối, nói là ăn thịt nướng. Cái thứ đó có gì ngon đâu, vừa không tốt cho sức khỏe, vừa đắt vô lý."

"Con trai ngài gần đây có bệnh không?"

"Không."

"Hắn có dùng thuốc hay thực phẩm chức năng gì không?"

“Có, con trai ta dùng dầu gan cá, không phải vì bệnh, mà vì hắn thường trực đêm, ta mua cho hắn để phòng bệnh.”

“Dầu gan cá là do ngài mua?”

“Đúng.”

“Loại nào?”

“Một thương hiệu của Úc, ‘makew’. Hãng này lâu đời lắm rồi, rất tốt, hoàn toàn tự nhiên, hầu như không có tác dụng phụ.”

“Đội trưởng Hàn, dầu gan cá mà con trai ta dùng có vấn đề gì sao?”

“Ngài đừng lo, chúng ta chỉ hỏi theo thủ tục.”

Tống Hồng Miên nói, “Con trai ta đã dùng dầu gan cá này hai ba năm rồi, không có vấn đề gì cả. Hơn nữa, nếu dầu gan cá có vấn đề, ta cũng không cho con ta dùng, ngài nói đúng không?”

“Đúng.”

Hàn Bân cầm bút trên bàn xoay xoay, “Trần Tử Hà thường đến nhà ngài không?”

“Đúng, chúng ta là một gia đình, nhà ta cũng là nhà hắn, sao lại phân biệt rõ ràng được.”

Chương 1483: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ngài ở cũng là nhà của Trần Tử Hà?"

"Tất nhiên rồi, khi ta qua đời, căn nhà này cũng thuộc về hắn… Ài, bây giờ nói điều này có ý nghĩa gì nữa."

"Nhà ngài có đồ dùng của Trần Tử Hà không?"

"Có, khá nhiều."

Hàn Bân gật đầu, "Là thế này, bà Tống, chúng ta gặp một số khó khăn trong điều tra vụ án, muốn tìm kiếm một số đồ dùng của Trần Tử Hà, xem có thể tìm ra manh mối liên quan đến vụ án không. Vì vậy, chúng ta muốn khám xét nhà ngài."

"Khám nhà ta?"

"Đúng, ngài vừa nói đó cũng là nhà của Trần Tử Hà, và trong nhà còn có đồ của hắn mà."

Tống Hồng Miên mở miệng, thở dài, "Được rồi, các ngươi khám đi. Con ta đã mất, ta còn gì để mất nữa."

"Cảm ơn ngài đã hợp tác."

"Nhưng, khám thì khám, lấy chứng cứ thì lấy chứng cứ, các ngươi đừng phá hỏng đồ của con ta. Hắn đã mất, ta chỉ còn những kỷ niệm này, ta không muốn mất thêm."

"Ngài yên tâm, sau khi kiểm tra xong, chúng ta sẽ trả lại."

Tống Hồng Miên hỏi lại, "Đội trưởng Hàn, vụ án của con ta có tiến triển gì không?"

“Có tiến triển nhất định, nhưng theo quy định của cảnh sát, chúng ta tạm thời không thể tiết lộ.”

“Ta là mẹ của Tử Hà, đến ta cũng không thể nói sao?”

“Xin lỗi.”

“Vậy còn Mã Tiểu Lâm, có phải nàng đã giết con ta không?”

“Hiện tại không có bằng chứng cho thấy hung thủ là Mã Tiểu Lâm, cũng không phát hiện động cơ gây án của nàng.”

“Động cơ gây án?” Tống Hồng Miên lẩm bẩm, dường như nghĩ ra điều gì, “Theo lời con trai ta, hắn có một bảo hiểm nhân thọ, số tiền bảo hiểm rất cao, người thụ hưởng rất có thể là Mã Tiểu Lâm, điều này có tính là động cơ không?”

“Ngài chắc chứ?”

“Không chắc, ta chỉ nghe hắn nói một lần.” Tống Hồng Miên nghẹn ngào, “Lúc đó ta còn không vui, ta nghĩ ngươi mới bao nhiêu tuổi mà nói chết chóc, ngươi đặt mẹ ngươi vào đâu.”

“Ngài biết đó là bảo hiểm của công ty nào không?”

“Hình như là Nhân Bảo, hoặc Bình An, hoặc Đại Địa? Ta không nhớ rõ.” Tống Hồng Miên vỗ đầu mạnh, nghe ‘bộp bộp’, “Sao ta ngu thế, chuyện này cũng không nhớ, ta ngu quá, ngu quá…”

Hàn Bân nói, “Bà Tống, ngài đừng tự trách, ta sẽ cử người đến công ty bảo hiểm điều tra.”

“Đội trưởng Hàn, cảm ơn ngài, ngài thật là một cảnh sát có trách nhiệm.”

“Đó là việc ta phải làm. Bà Tống, hôm nay chúng ta tạm dừng ở đây, lát nữa ta sẽ cử người đưa ngài về nhà, đồng thời

thu thập một số di vật của Trần Tử Hà.”

“Được, nhưng trước khi đi… ta muốn gặp con trai ta.”

Hàn Bân gật đầu, “Không vấn đề, Chị Lý, ngươi đưa bà Tống đến phòng pháp y.”

“Vâng.”

Sau khi Tống Hồng Miên rời đi, Hàn Bân đến văn phòng đội hai.

Các thành viên đội hai chào, “Hàn đội.”

Hàn Bân vẫy tay, “Các ngươi cứ làm việc đi.”

Chu Gia Húc vội đứng lên, “Hàn đội, ngài ngồi.”

“Hành tung của Trần Tử Hà điều tra đến đâu rồi?”

“Dựa trên manh mối ngài cung cấp, chúng ta đang theo dõi hành tung của Trần Tử Hà, nhưng phải thu thập các camera giám sát trên đường, tốn khá nhiều thời gian.”

“Có đội viên nào ở gần nhà Tống Hồng Miên không?”

“Có.”

“Lát nữa ngươi lái xe đưa Tống Hồng Miên về nhà, cùng đội viên khám xét di vật của Trần Tử Hà.”

“Được.”

“Trọng tâm khám xét là dầu gan cá và bảo hiểm nhân thọ của Trần Tử Hà.”

“Trần Tử Hà có bảo hiểm?”

Theo Tống Hồng Miên, người thụ hưởng rất có thể là Mã Tiểu Lâm.

Chu Gia Húc cười nói: “Cặp mẹ chồng nàng dâu này thật là yêu thương nhau mà cũng giết nhau.”

Hàn Bân nói: “Con trai là sợi dây gắn kết của một gia đình, thiếu người sẽ khiến gia đình thêm tiếc nuối, nhưng không đến mức tổn hại xương cốt. Con trai mất đi, sợi dây đứt, một gia đình sẽ trở thành hai gia đình, thậm chí nhiều hơn.”

Chu Gia Húc nói: “Cũng đúng, những vụ đầu độc thường là người quen gây ra, điều tra chắc chắn sẽ phát hiện ra nhiều chuyện tranh đấu.”

“Tống Hồng Miên đã đến chỗ pháp y rồi, chắc cũng sắp ra, ngươi thu dọn rồi đi đi.”

“Dạ.”

…

Sau khi trở về văn phòng tổ một, Triệu Minh báo cáo: “Đội trưởng Hàn, đã liên hệ được với Hứa Hữu Bân, hắn đang trên đường đến cục cảnh sát thành phố.”

Tổ một phụ trách điều tra liên lạc qua điện thoại của Trần Tử Hà, trên điện thoại có lưu số của Hứa Hữu Bân.

“Hôm qua hắn có gọi điện không?” Theo lời Tống Hồng Miên và Mã Tiểu Lâm, hôm qua Hứa Hữu Bân và Trần Tử Hà cùng ăn cơm, trước khi ăn hai người chắc chắn có liên lạc.

“Có. Trưa ngày 4 tháng 5, hai người có liên lạc. Là Hứa Hữu Bân chủ động gọi cho Trần Tử Hà.” Nói xong, Triệu Minh đặt hai tập tài liệu trước mặt Hàn Bân, “Theo điều tra của chúng ta, Hứa Hữu Bân và Trần Tử Hà đều có tiền án, Hứa Hữu Bân trước đây bị xử lý vì tụ tập đánh nhau, Trần Tử Hà bị xử lý vì gây rối trật tự.”

Điều này Hàn Bân không lấy làm lạ, Trần Tử Hà làm bảo vệ ở quán bar, những nơi như vậy khá lộn xộn, có thể làm bảo vệ ở đó chắc chắn cũng đã trải qua nhiều chuyện.

…

Ba giờ chiều, Hứa Hữu Bân đến cục cảnh sát thành phố.

Vừa bước vào văn phòng, Hứa Hữu Bân chào hỏi: “Chào các lãnh đạo, ta là Hứa Hữu Bân.”

“Ngươi thấy quen thuộc lắm, không xa lạ chút nào, chắc không ít lần đến đây nhỉ.”

“Không, không, ta chỉ từng đến đồn công an vài lần, còn cục cảnh sát thành phố thì lần đầu tiên, rất vinh hạnh. Các lãnh đạo, ngài hút thuốc, ngài hút thuốc.” Hứa Hữu Bân lấy ra một hộp thuốc chia cho Hàn Bân và những người khác.

Chương 1484: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân xua tay: "Không cần khách sáo, hôm nay chúng ta mời ngươi đến, chỉ muốn hiểu rõ tình hình của Trần Tử Hà."

"Trần Tử Hà, hắn làm sao rồi?"

"Lần cuối cùng các ngươi gặp nhau là khi nào?"

"Cách đây mấy ngày."

"Hôm qua các ngươi không gặp nhau?"

"Không, không gặp."

"Lần cuối cùng liên lạc là khi nào?"

"Trưa hôm qua, ta gọi cho hắn."

"Ngươi tìm hắn có việc gì?"

"Gần đây ta túng quá, muốn mượn hắn ít tiền."

"Mượn tiền?"

"Đúng."

"Hắn có đồng ý không?"

"Hắn nói gần đây mua cổ phiếu, bị kẹt, đợi bán được cổ phiếu sẽ cho mượn. Đương nhiên, lời đó chỉ nghe vậy thôi, ta không ngu, thời buổi này anh em không dựa vào được, chỉ là bề ngoài thân thiết thôi."

"Các ngươi trưa hôm qua không cùng ăn cơm?"

"Không."

“Ngươi biết trưa hôm qua hắn ăn cơm với ai không?”

“Cái đó ta không hỏi, ta gọi cho hắn chỉ để mượn tiền, hắn đã nói vậy rồi, ta còn nói gì được nữa.” Nói đến đây, Hứa Hữu Bân có chút cảm khái, “Mấy năm nay ta thật đen đủi, làm gì cũng không xong, thua lỗ hàng đầu.

Thực ra cũng do ta, lúc trẻ không hiểu chuyện, làm mấy việc bậy bạ, trên người có vết nhơ. Giờ công ty tốt một chút cũng không dám dùng ta, công ty nhỏ thì không tin tưởng, lăn lộn chẳng ra sao.”

“Ngươi tiếp xúc với Trần Tử Hà nhiều không?”

“Nhiều lắm. Chúng ta chơi với nhau.”

“Trừ hai người các ngươi còn ai nữa?”

“Viên Tử, Lôi Tử, Long Bảo, Nhị Mao Tử.”

“Trong số các ngươi, ai gần gũi với Trần Tử Hà nhất?”

“Long Bảo, tên thật là Mã Bảo Ngạn, hắn và Trần Tử Hà là bạn học cấp hai, quen nhau hơn mười năm rồi, gần gũi hơn so với những người khác.”

Hàn Bân chuyển hướng: “Ngày 30 tháng 4, ngươi có gặp Trần Tử Hà không?”

“Hôm đó là thứ mấy…” Hứa Hữu Bân ngẫm nghĩ một chút, “Ồ, hôm đó buổi tối chúng ta hình như cùng ăn cơm.”

“Ăn cơm gì, ở đâu?”

“Quán nướng Lão Dương, ở phố Khánh Thân.”

“Ai mời, ăn cơm có những ai?”

“Hình như là Trần Tử Hà mời, có ta, Mã Bảo Ngạn, Viên Tử.”

“Viên Tử tên thật là gì?”

“Triệu Tân An.”

“Lúc các ngươi ăn cơm có xảy ra xung đột không?”

“Có thật, lúc đó Trần Tử Hà và Mã Bảo Ngạn cãi nhau, hai người còn đánh nhau, ta còn can ra.”

“Họ vì sao đánh nhau?”

“Chẳng có gì, chỉ uống chút rượu, đều có chút say, cãi nhau vài câu, không chịu nhường nhau liền đánh nhau.”

Triệu Minh nói: “Ngươi vừa nói Mã Bảo Ngạn và Trần Tử Hà quan hệ tốt nhất mà?”

“Đúng, họ quan hệ tốt, nhưng tính cả hai đều nóng, đối đầu thì không ai nhường ai. Tuy nhiên, sau đó không có chuyện gì, theo lời họ thì tình bạn của hai người là do đánh nhau mà có.”

“Trần Tử Hà quan hệ với mẹ hắn thế nào?”

“Khá phức tạp, nếu nói không tốt thì đôi khi hắn cũng quan tâm mẹ hắn, bà lão có đau đầu nhức mỏi, hắn cũng lo lắng. Nhưng có lúc, hắn cũng cãi nhau với bà, trong lòng hắn có chút oán mẹ hắn.”

“Tại sao?”

“Chủ yếu là liên quan đến bố hắn.”

“Bố hắn thế nào?”

“Lúc hắn mười mấy tuổi, mẹ hắn cãi nhau với bố hắn đòi ly hôn, sau khi ly hôn không lâu, mẹ hắn đã có người khác. Bố hắn giận quá đi nước ngoài làm việc, sau đó không có tin tức, có người nói bố hắn lập gia đình ở nước ngoài, cũng có người nói chết ở ngoài, từ đó Trần Tử Hà không gặp bố hắn.

Vì chuyện này, Trần Tử Hà trở nên nổi loạn, thường xuyên cãi nhau với mẹ. Bố dượng hắn cũng thường xuyên đánh hắn, đánh vài năm, Trần Tử Hà lớn lên, hai người đổi ngược lại,

Trần Tử Hà đánh bố dượng. Trần Tử Hà càng lớn càng khỏe, bố dượng càng già, hai ba năm lại bị đánh bỏ đi."

Hứa Hữu Bân không nhịn được cười, "Trần Tử Hà là kẻ hư hỏng, để đuổi bố dượng, nghĩ đủ mọi trò xấu, có lần chúng ta đi chơi, gặp bố dượng hắn đang uống rượu. Trần Tử Hà chờ bố dượng về, đợi ông ấy say khướt về, hắn trùm đầu bố dượng, chúng ta một đám đánh ông ta một trận. Ông lão nằm liệt giường cả tuần mới dậy được.

Sau đó không lâu, bố dượng hắn ly hôn với mẹ hắn."

Những chuyện Hứa Hữu Bân kể đều là chuyện thời trẻ của Trần Tử Hà, giúp hiểu thêm về quá khứ và tính cách của hắn.

Vừa vào cửa đã bị cảnh sát thẩm vấn, lúc này Hứa Hữu Bân vẫn còn mơ màng, tranh thủ hỏi: "Lãnh đạo, ngài tên gì?"

"Ta họ Hàn."

"Cảnh sát Hàn, Trần Tử Hà rốt cuộc làm sao? Có thể làm kinh động đến các ngài."

"Ngươi và hắn không phải là bạn tốt sao? Với hiểu biết của ngươi về hắn, ngươi nghĩ hắn có thể làm gì?"

"Ôi, nếu là bạn tốt thật, hắn có thể không cho ta mượn tiền sao, cùng lắm chỉ là bạn nhậu."

"Dù là bạn thân hay bạn nhậu, các ngươi quen nhau nhiều năm, chắc chắn hiểu hắn hơn cảnh sát."

"Hắn không phải người tốt, nhưng nói hắn xấu cũng không đúng, có thể liên quan đến gia đình, sớm biết nhìn sắc mặt người khác, hắn rất giỏi đọc ý người, nói thẳng ra là ức hiếp kẻ yếu. Ngươi mạnh, hắn tránh xa, ngươi dễ bắt nạt, hắn sẽ nắm thóp ngươi."

"Ngươi nói hôm qua trưa không ăn cơm với Trần Tử Hà?"

“Đúng vậy.”

“Theo lời Trần Tử Hà, trưa hôm qua hắn ăn cơm với ngươi.”

“Đó chắc chắn là hắn nói dối, nhưng dù chúng ta ăn cơm với nhau thì có vấn đề gì? Hắn rốt cuộc phạm tội gì?”

“Hắn không phạm tội.”

“Không thể nào, nếu không phạm tội, ngài tìm ta hiểu tình hình của hắn làm gì?”

“Hắn chết rồi.”

“Cái gì! Chết rồi!” Hứa Hữu Bân trợn to mắt, đứng bật dậy, dùng giọng không tin nổi: “Ngài không đùa chứ, hôm qua chúng ta còn gọi điện thoại, hắn vẫn khỏe mà.”

Chương 1485: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đó là lý do chúng ta tìm ngươi.”

Hứa Hữu Bân hiểu ra, “Cảnh sát Hàn, chuyện này không liên quan đến ta, ta không giết hắn.”

“Trưa hôm qua từ 12 giờ 30 đến 2 giờ 30 chiều, ngươi ở đâu? Ở với ai?”

“Ngày nghỉ Quốc tế lao động, vợ và con ta đều ở nhà, ta ở với họ, không đi đâu cả.”

“Không nói dối?”

Hứa Hữu Bân giơ ba ngón tay, nghiêm túc nói: “Ta thề, tuyệt đối không có!”

Hàn Bân luôn quan sát đối phương, nhìn biểu cảm của hắn không giống nói dối, đặc biệt là khi nghe tin Trần Tử Hà đã chết, biểu cảm kinh ngạc không phải là giả.

“Trưa hôm đó, khi ngươi và Trần Tử Hà nói chuyện, hắn có nói sẽ đi đâu không?”

“Không.”

“Gần đây hắn có gặp khó khăn gì, hoặc đắc tội với ai không?”

“Ta không rõ, hắn không nói với ta.”

“Ngươi biết Mã Tiểu Lâm không?”

“Biết, vợ của Trần Tử Hà mà.”

“Vợ? Họ đã kết hôn?”

“Đúng vậy, kết hôn năm ngoái.”

“Ngươi tham dự đám cưới?”

“Họ không tổ chức đám cưới, chỉ mời mấy người anh em thân thiết ăn bữa cơm, chứng kiến quá trình kết hôn của họ.”

“Họ có đăng ký kết hôn không?”

“Chuyện đó ta không rõ, nhưng chắc là có, dù sao họ luôn sống với nhau như vợ chồng.”

“Trước đó, ngươi nói tìm Trần Tử Hà mượn tiền, sao ngươi biết hắn có tiền hoặc có tài sản gì?”

“Tài sản hắn có ta không rõ, nhưng trong tay hắn chưa bao giờ thiếu tiền. Anh em đi chơi cùng, hắn rất rộng rãi.” Hứa Hữu Bân liếm môi khô, “Cảnh sát Hàn, Trần Tử Hà chết như thế nào?”

“Ngươi không biết thì tốt hơn.”

“Đúng, ngài nói đúng, cảm ơn ngài nhắc nhở.”

“Hôm nay nói đến đây, thời gian tới đừng rời khỏi Cầm Đảo, hiểu chưa?”

“Vâng, lãnh đạo, ta nghe ngài, ta đã cải tà quy chính rồi. Có việc gì, ngài cứ dặn, một cuộc điện thoại ta sẽ lập tức đến.”

Hàn Bân rất hài lòng với thái độ của hắn, vỗ vai hắn: “Nghĩ ra manh mối gì có thể liên hệ với chúng ta, đi đi.”

“Vâng lãnh đạo, cảm ơn lãnh đạo, cảm ơn các lãnh đạo.” Hứa Hữu Bân cúi người chào Hàn Bân và các cảnh sát viên, sau đó cẩn thận rời khỏi văn phòng.

Triệu Minh lấy một điếu thuốc, châm lửa hút một hơi: “Gã này thú vị thật.”

Lý Cầm hừ một tiếng: “Đó là trước mặt ngươi, trước mặt dân thường không biết hắn ngang ngược thế nào. Loại người

này phải răn đe nhiều, hắn cúi đầu làm người, dân thường mới sống yên ổn."

Triệu Minh thở ra một làn khói: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, trưa hôm qua Trần Tử Hà đi đâu? Tại sao phải giấu gia đình?"

Lý Cầm hỏi lại: "Chưa chắc Hứa Hữu Bân đã nói dối."

Triệu Minh nhìn về phía Hàn Bân: "Đội trưởng Hàn, ngài thấy sao?"

"Trước hết, lời khai của Tống Hồng Miên và Mã Tiểu Lâm thống nhất, đều nói Trần Tử Hà trưa ăn cơm với bạn, vậy thì vấn đề không nằm ở họ, có nghĩa là người nói dối là Hứa Hữu Bân hoặc Trần Tử Hà. Qua ghi lời khai của Hứa Hữu Bân, ta cảm thấy hắn không có khả năng nói dối lớn, nên rất có thể là Trần Tử Hà nói dối." Hàn Bân dựa lưng vào ghế, đổi tư thế thoải mái hơn, "Hắn đã nói dối, nghĩa là việc hắn muốn làm rất quan trọng, có thể liên quan đến nguyên nhân cái chết của hắn."

Lý Cầm suy nghĩ một lúc, "Thực ra…ta nghĩ còn một người có thể nói dối."

"Ai?"

"Tống Hồng Miên."

Triệu Minh nói: "Tống Hồng Miên sao nói dối, Mã Tiểu Lâm cũng nghe Trần Tử Hà nói, trưa cùng ăn cơm với bạn, chẳng lẽ Mã Tiểu Lâm và Tống Hồng Miên cùng một phe."

"Không, ta không nói họ cùng phe, ngươi nhớ kỹ lại, Mã Tiểu Lâm chỉ biết Trần Tử Hà ăn cơm với bạn, nhưng không biết ăn với bạn nào. Còn Tống Hồng Miên luôn cảm thấy Mã Tiểu Lâm không đủ quan tâm, không lo lắng cho con trai mình, có thể đã đoán được Mã Tiểu Lâm không biết Trần Tử Hà ăn cơm với ai.

Bạn của Trần Tử Hà không chỉ có Hứa Hữu Bân.

Và chính Tống Hồng Miên đã hướng điều tra đến Hứa Hữu Bân, giả sử, người ăn cơm với Trần Tử Hà không phải Hứa Hữu Bân, mà là Mã Bảo Ngạn, thì khi chúng ta hỏi Hứa Hữu Bân, hắn chắc chắn không biết tình hình của Trần Tử Hà, vì vậy người nói dối có thể là Tống Hồng Miên."

Lý Cầm bổ sung: "Tất nhiên, ta nói vậy không có cơ sở, chỉ là suy đoán khả năng."

"Chị Lý phân tích rất đúng, từ tình hình hiện tại, Trần Tử Hà, Hứa Hữu Bân, Tống Hồng Miên đều có khả năng nói dối. Nếu Tống Hồng Miên và Hứa Hữu Bân nói dối, họ rất có thể là hung thủ vụ đầu độc, nếu là Trần Tử Hà nói dối, thì có nghĩa vụ đầu độc còn có ẩn tình mà chúng ta chưa biết." Hàn Bân tổng kết một chút, trước mắt cần làm rõ hành tung của Trần Tử Hà hôm qua, đã gặp những ai, có thể bị đầu độc ở đâu.

Hàn Bân điều chỉnh lại lực lượng cảnh sát, phân công các đội viên ra ngoài.

…

Bảy giờ tối, sân cục cảnh sát thành phố.

Hàn Bân ngáp một cái, ngồi vào ghế lái xe.

"Cạch…" Cửa ghế phụ mở ra, Hoàng Khiết Khiết ngồi vào xe.

"Sao vậy, hôm nay ngươi không lái xe?"

"Chị họ nói, nhà làm lẩu, bảo ta đến nhà ngươi ăn cơm, ngươi không biết à?"

"Ăn lẩu ta biết, nàng cũng bảo ngươi đến."

Hoàng Khiết Khiết bĩu môi, "Ngươi biểu hiện gì vậy, hôm nay không phải ta muốn ăn chực, mà là bạn gái ngươi bảo ta

đến, ôi…ta thà nhịn đói cả đêm, cũng không muốn ăn lẩu.”

Hàn Bân cười: “Ha ha, ta hiểu rồi, ngươi giấu người khác thì thôi, ngay cả ta cũng giấu, hơi quá rồi.”

“Ôi, ta không phải muốn giấu ngươi, sợ ngươi khó xử. Ngươi nghĩ mà xem, ta nói cho ngươi, ngươi có nói cho chị họ không, nói đi, ngươi thành kẻ phản bội. Không nói, chị biết rồi, cũng chẳng yên với ngươi, ta không muốn để ngươi thành người xấu.”

Chương 1486: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đúng vậy, ngươi còn có lương tâm.”

“Tất nhiên, anh rể, chúng ta làm việc cùng nhau, phải đoàn kết chặt chẽ, lúc quan trọng ngươi còn phải bảo vệ ta.”

Hàn Bân cười nói: “Cũng không có chuyện gì lớn, làm gì căng thẳng vậy?”

“Ôi, người ta là con gái mà, gặp chuyện như vậy tất nhiên ngại ngùng.”

“Vậy ngươi muốn ta làm gì?”

“Ngươi nói giúp ta vài lời tốt.”

“Nói lời tốt gì, ngươi và Triệu Minh chưa kết hôn, không vi phạm pháp luật, cũng không có vấn đề đạo đức, chị họ ngươi không làm gì ngươi, cùng lắm là hỏi tình hình của các ngươi.”

“Ta biết chị họ không làm gì, ta sợ chị nói với ba mẹ ta, ôi…lúc đó ta thảm rồi.”

“Hiểu rồi, ta sẽ cố gắng khuyên chị họ ngươi, để nàng đừng nói ngươi yêu đương, còn nàng có nghe hay không, ta không chắc.”

“Tốt, tốt, chị họ ngươi nghe ngươi nhất, chỉ cần ngươi nói, nàng chắc chắn sẽ nghe.”

Hàn Bân hai người về nhà, Vương Đình đã chuẩn bị sẵn nguyên liệu nấu lẩu, rau củ, hải sản, thịt, nấm, bày đầy bàn.

“Ngươi về rồi, đi rửa tay đi, ta chuẩn bị nước lẩu.”

Hoàng Khiết Khiết bước tới, ngạc nhiên nói: “Chị họ, ngươi giỏi quá, một mình chuẩn bị nhiều nguyên liệu thế này.”

“Các ngươi làm việc vất vả, tất nhiên phải chuẩn bị nhiều đồ ngon.”

“Công việc có gì vất vả, vẫn là chị họ làm cơm vất vả.”

Vương Đình cười: “Tiểu Mã, đi rửa tay đi.”

Hoàng Khiết Khiết nhe răng cười.

Không lâu sau, ba người ngồi quanh bàn ăn, lẩu là lẩu uyên ương, một bên vị cà ri, một bên vị cay.

Hàn Bân cầm hộp thịt cừu, bỏ vào nồi lẩu, bỏ nửa hộp thịt.

Hàn Bân dùng đũa khuấy đều, lăn qua lăn lại là ăn được, chín quá không ngon.

Thấy thịt cừu gần chín, Hàn Bân gắp một miếng bỏ vào bát Vương Đình: “Đình Đình, ngươi vất vả rồi, ăn xong ta rửa bát.”

Hoàng Khiết Khiết tự đề cử: “Không, không, để ta rửa bát, ta thích rửa bát nhất.”

Vương Đình cười: “Ngươi khi nào thích rửa bát, trước giờ ta không biết.”

“He he, tối ăn nhiều sợ mập, rửa bát vận động vận động, tốt mà.”

Hàn Bân nói: “Gắp thịt lên, ta cho đồ khác vào.”

Mọi người ăn một lúc, lót dạ, Vương Đình mới vào chính đề: “Thiến Thiến, ngươi và Triệu Minh rốt cuộc là quan hệ gì?”

“Quan hệ gì là quan hệ gì, chỉ là đồng nghiệp.”

“Ngươi thường xuyên ăn cơm riêng với đồng nghiệp nam?”

“Đó là tình cờ.”

“Hay thật, mới qua một ngày đã đổi ý không thừa nhận rồi.” Vương Đình lấy điện thoại ra, lướt qua, “Đúng lúc hôm đó ta chụp được một bức ảnh, gửi cho dì xem, không biết bà có tin không.”

“Đừng, đừng, chị họ ta sai rồi, ngươi đừng gửi, nếu mẹ ta biết sẽ phiền chết ta, sẽ hỏi đến tận gốc rễ, tra ra tám đời tổ tiên của Triệu Minh.”

“Vậy ngươi tự nói, ngươi và Triệu Minh là quan hệ gì?”

“Chúng ta chỉ là bạn bè.”

“Bạn bè gì?”

“Ôi, ngươi biết rõ mà.”

“Ta không biết.” Vương Đình lại cầm điện thoại.

Hoàng Khiết Khiết vội nói: “Hôm đó chúng ta hẹn hò, nhưng chưa xác định quan hệ.”

“Ngươi sao lại ở cùng Triệu Minh?”

“Hắn không phải anh em thất lạc của ta. Tại sao không thể ở cùng hắn?”

“Phì…” Hàn Bân không nhịn được cười, cô gái này thật tài.

“Ta không có ý đó, trước đây, Bao Tinh không phải luôn theo đuổi ngươi sao? Sao ngươi lại ở cùng Triệu Minh.”

“Bao Tinh theo đuổi ta, ta cũng thấy hắn thật sự thích ta, nhưng thích là cảm giác đôi bên, không thể cưỡng cầu, ta thật sự không có cảm giác với hắn. Còn Triệu Minh…chúng ta làm

việc cùng nhau, tiếp xúc nhiều, sinh tình cảm, tự nhiên đến với nhau.” Hoàng Khiết Khiết bĩu môi, thở dài,

“Chúng ta đây là lần hẹn hò chính thức đầu tiên, ai biết tình cờ bị các ngươi bắt gặp, thật là…làm ta xấu hổ chết.”

“Lần đầu tiên? Là lần đầu tiên bị chúng ta thấy. Chỉ cần không thấy, mãi mãi là lần đầu tiên.”

“Ôi chị họ, ta không nhiều tâm cơ vậy, ta nói thật, ta và Triệu Minh thật sự vừa tiếp xúc.”

“Ngươi nghiêm túc không?”

“Tất nhiên rồi.”

“Ai biết chuyện này?”

“Chỉ có ngươi và anh rể.”

“Ngươi định khi nào nói với dì?”

“Chị họ, ngươi đừng nói với mẹ ta.” Hoàng Khiết Khiết cảnh giác, nhìn Vương Đình với ánh mắt đáng thương, “Ta và Triệu Minh vừa mới quen nhau, đang giai đoạn tìm hiểu, nếu mẹ ta lúc này can thiệp, chắc chắn ảnh hưởng đến quan hệ của chúng ta. Ta không biết phải đối mặt thế nào, hãy cho chúng ta chút thời gian, để chúng ta quen biết thêm một thời gian, đợi thời cơ đến, ta sẽ tự nói với mẹ.”

Vương Đình nói: “Ta hiểu ý ngươi, cũng hiểu được. Nhưng ngươi làm việc với Hàn Bân, hàng ngày gặp nhau, nếu ra ngoài tìm bạn trai thì thôi, ngươi lại tìm đồng nghiệp. Đợi khi chuyện của các ngươi công khai, dì hỏi, ta nói không biết, ngươi nghĩ bà có tin không?”

“Chị họ, ngươi giúp ta đi.” Hoàng Khiết Khiết kéo tay Vương Đình làm nũng.

“Ta giúp ngươi, ai giúp ta? Dì sớm đã dặn ta, bảo ta chăm sóc ngươi, nhất là trong chuyện tìm đối tượng.”

Hoàng Khiết Khiết nhìn Hàn Bân cầu cứu.

“Chín rồi, chín rồi.” Hàn Bân làm ngơ, gắp một miếng chả tôm cho Vương Đình, “Chuyện này đúng là khó, nhưng không phải không có cách giải quyết.”

“Anh rể, có cách gì, ngươi mau nói.”

“Thực ra rất đơn giản, ngươi và Triệu Minh vừa quen nhau, riêng tư tìm hiểu là đúng. Giai đoạn này bố mẹ không tiện can thiệp quá nhiều. Đợi ngươi và Triệu Minh quan hệ ổn định, cảm thấy có thể nói với bố mẹ, ngươi đừng nói. Để chị họ ngươi nói, như vậy ngươi không ngại, chị họ ngươi cũng giải thích được.”

Chương 1487: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hoàng Khiết Khiết vỗ tay, "Ý này hay, vẫn là anh rể giỏi. Chị họ, ngươi thấy sao?"

"Ta suy nghĩ đã." Vương Đình thản nhiên nói, ra vẻ xem ngươi biểu hiện.

Sáng hôm sau.

Phòng họp đội điều tra hình sự thành phố.

Hàn Bân ngồi ở vị trí chủ tọa, thấy đội hai đã đông đủ, mở lời: "Chuẩn bị đi, bắt đầu họp."

Mọi người ngừng thì thầm, ngồi thẳng, nhìn về phía Hàn Bân.

Hàn Bân xoay cây bút, "Ta không điểm danh, ai có tiến triển điều tra mới có thể nói."

Chu Gia Húc nói: "Ta dẫn người lục soát nhà Tống Hồng Miên, phát hiện không ít di vật của Trần Tử Hà, trong đó có dầu cá. Theo Tống Hồng Miên, những viên dầu cá này là nàng mua, vì con trai thường xuyên làm ca đêm, uống dầu cá có thể phòng ngừa.

Tống Hồng Miên nói, những viên dầu cá này đều mua ở hiệu thuốc gần đó, tên là Đại dược phường Cầm, ta đã gửi dầu cá đến khoa kỹ thuật kiểm tra."

Vương Tiêu tiếp lời: "Chúng ta đi lục soát nhà của Trần Tử Hà và Mã Tiểu Lâm, cũng tìm thấy dầu cá, hơn nữa còn tìm thấy một hộp dầu cá đã ăn được nửa, rất có thể là Trần Tử Hà

đang dùng trước khi chết, ta cũng gửi dầu cá đến khoa kỹ thuật kiểm tra.

Theo lời Mã Tiểu Lâm, Trần Tử Hà cơ bản ngày nào cũng uống dầu cá, một hai năm nay chưa từng ngừng."

Hàn Bân nói: "Giả sử Trần Tử Hà thật sự bị đầu độc bằng dầu cá, thì nghi ngờ Tống Hồng Miên sẽ tăng lên nhiều, còn thông tin khác về Tống Hồng Miên không?"

"Có." Hà Anh Sinh trả lời: "Ta đến công ty bảo hiểm kiểm tra bảo hiểm tai nạn của Trần Tử Hà, người thụ hưởng không phải là Mã Tiểu Lâm, mà là Tống Hồng Miên.

Một khi Trần Tử Hà chết, Tống Hồng Miên sẽ được bồi thường."

Phùng Na nói: "Họ là mẹ con, ta nghĩ Tống Hồng Miên không thể nhẫn tâm đến mức đầu độc con trai vì bồi thường."

Chu Gia Húc nói: "Không có gì là tuyệt đối, từ chứng cứ hiện có cho thấy, có khả năng này."

Hàn Bân nói: "Hành tung của Trần Tử Hà trưa ngày 4 tháng 5 đã rõ chưa?"

Trương Thuận Cốc nói: "Rõ rồi, trưa hôm đó hắn đến Đường Phong Nhã, gặp một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, sau đó hai người đi ăn ở Quán mì Dao khắc Lão Mã.

Ta đối chiếu ảnh chụp video giám sát, xác định được thân phận người đàn ông đó, chính là bạn của Trần Tử Hà, Mã Bảo Ngạn."

Chu Gia Húc nói: "Rõ ràng Trần Tử Hà đi ăn với Mã Bảo Ngạn, tại sao lại nói dối?"

Lý Cầm nói: "Cũng có thể là Tống Hồng Miên nói dối."

Hàn Bân suy nghĩ một lúc, “Hai người này đều cần điều tra thêm, ngươi phụ trách điều tra sâu về Tống Hồng Miên, ta dẫn người tiếp xúc với Mã Bảo Ngạn.”

…

Đường Phong Nhã.

Rượu sớm Lão Đường.

Quán này diện tích không lớn, trong nhà đặt vài cái bàn, trước cửa còn có hai cái bàn.

Mới mười giờ sáng, quán đã chật kín người, trên bàn đặt vài đĩa đồ ăn, khách ngồi bên bàn, nói cười, uống rượu, rất sảng khoái.

Bên bàn trước cửa, ngồi một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, trên bàn có một bình rượu, bốn đĩa đồ ăn, dưa chuột giã, lạc rang, thịt bò sốt, canh dạ dày dê, ăn một miếng đồ ăn, lại uống một ngụm rượu, rất thoải mái.

Một người thanh niên đi tới bên bàn, nhìn hắn một hồi, “Huynh đệ, sáng sớm đã uống rượu?”

“Ngươi quản được à? Biết uống rượu sớm là gì không, đứng một bên đi.”

Người thanh niên đó chính là Hàn Bân, hắn không tức giận, ngồi đối diện với người đàn ông, “Huynh đệ, ngươi tên gì?”

“Ngươi làm cái gì đấy? Có việc gì nói nhanh.”

Hàn Bân cười nói: “Ta thấy ngươi quen quen, ngươi có biết một người tên Trần Tử Hà không?”

“Trần Tử Hà, biết chứ, hắn là huynh đệ của ta.”

“Ta nói mà, khó trách thấy ngươi quen, ta cũng là bạn của Trần Tử Hà, chúng ta trước đây từng uống rượu với nhau.”

“Ôi, có thể lắm.” Người đàn ông lại nhìn Hàn Bân một hồi, vẫn không nhớ ra hắn là ai, nhưng bạn uống rượu, hát karaoke chung quá nhiều, không nhận ra cũng bình thường.

Đối phương đã biết Trần Tử Hà, vậy chắc chắn không sai.

“Đã là bạn, nào, chúng ta uống chút.” Người đàn ông rót rượu cho Hàn Bân.

Hàn Bân không vội uống rượu, giả vờ suy nghĩ: “Ta nhớ, Trần Tử Hà hình như gọi ngươi là Long Bảo.”

“Đúng, đúng là ta.”

“Huynh đệ, ngươi tên gì?”

“Gọi ta Lão Hàn.”

“Hà hà, ngươi trông còn trẻ hơn ta, không sợ gọi là già à.”

“Đàn ông mà, tuổi tác cũng là một loại kinh nghiệm, đàn ông bốn mươi như bông hoa, ta vẫn là bông hoa, sớm nở cũng tốt.”

“Nói đúng, đàn ông có kinh nghiệm mới gọi là đàn ông, không có kinh nghiệm gọi là trẻ con, đúng không?”

“Đúng vậy.” Hàn Bân đáp, hỏi lại, “Long Bảo, ngươi gặp Trần Tử Hà gần đây chưa?”

“Gặp rồi, trưa hôm kia chúng ta cùng ăn cơm.”

“Ta một thời gian không gặp hắn, giờ hắn sao rồi?”

“Vẫn vậy, làm bảo vệ ở quán bar, dù sao cũng có hai người phụ nữ nuôi, sống qua ngày thôi.”

“Hắn tìm ngươi làm gì?”

“Ngươi tìm ta…” Long Bảo chuẩn bị nói, chợt nhận ra có gì đó không ổn, “Sao ngươi biết là hắn tìm ta?”

“Chỉ là thuận miệng hỏi.”

Long Bảo đảo mắt, “Trước không nói chuyện hắn, uống một ly đã.”

Long Bảo cầm ly rượu.

Hàn Bân cũng nâng ly tỏ ý, cùng hắn uống một ly.

“Huynh đệ, ngươi làm gì? Chúng ta uống rượu khi nào, ta thật không nhớ ra.” Mã Bảo Ngạn cẩn thận nhìn Hàn Bân.

Hàn Bân cũng nhận ra đối phương cảnh giác, không giả vờ nữa, trực tiếp đưa ra thẻ cảnh sát, “Ta là cảnh sát.”

Chương 1488: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mã Bảo Ngạn giật mình, theo bản năng định đứng lên.

Tuy nhiên, không biết từ lúc nào bên cạnh hắn có hai người, tay đặt lên vai hắn, ấn hắn xuống bàn.

Hàn Bân gõ ngón tay lên thẻ cảnh sát trên bàn, "Nhận ra không?"

"Nhận, nhận ra."

"Ngươi tên gì?"

"Long Bảo."

"Tên thật?"

"Mã Bảo Ngạn."

"Biết tại sao ta tìm ngươi không?"

"Không biết."

"Ngươi không biết hay không muốn nói, ta đã đến tìm ngươi là có chứng cứ đầy đủ, không có thời gian lượn vòng với ngươi."

"Lãnh đạo, ta nói thật, ta thật không biết, hơn nữa thời gian này ta rất ngoan, không làm chuyện phạm pháp."

"Hôm kia, ngươi và Trần Tử Hà cùng ăn trưa?"

"Đúng."

"Mấy giờ ăn?"

"Hơn một giờ, chúng ta ăn đến hơn hai giờ."

“Ăn lâu vậy, nói chuyện gì?”

“Chúng ta uống chút rượu, nói linh tinh.”

“Ta thích nghe những chuyện linh tinh, ngươi nói xem.”

“Ôi, chỉ là chuyện nhà cửa, mẹ hắn và vợ cãi nhau, hai người không ưa nhau, Trần Tử Hà kẹt ở giữa khó chịu, nói ghen tỵ với ta độc thân, không bị mẹ quản, tự do nhiều.

Ta nghĩ, hắn là phúc mà không biết hưởng, mẹ hắn và vợ đều đối tốt với hắn, chỉ cần hắn mở miệng, hai người đều cho tiền, có hai người nuôi, tốt quá còn gì. Ta mà có mẹ và vợ như vậy, sướng quá rồi.”

Triệu Minh cười: “Ngươi yêu cầu không cao nhỉ.”

“Hà hà, lãnh đạo, ta thực tế, không có lý tưởng xa vời, sống qua ngày thôi.”

Hàn Bân nói: “Các ngươi ai mời?”

“Hắn gọi ta đi ăn, tất nhiên là hắn mời.”

“Hắn mời ngươi ăn, chỉ để nói chuyện tào lao, không có mục đích khác?”

“Không, hắn biết ta bạn nhiều, mặt rộng, nhờ ta tìm giúp một con chó.”

“Chó gì?”

“Hắn nhờ ta tìm con chó nhỏ, dễ thương, như Schnauzer, Pomeranian, Bulldog Anh, loại chó nhỏ. Còn nói tìm được chó sẽ mời ta ăn buffet hải sản.”

“Hắn muốn chó làm gì?”

“Hắn muốn tặng cho vợ, Trần Tử Hà không thích chó, mẹ hắn cũng không thích chó, nhưng vợ hắn thích chó, hồi đó Trần Tử Hà quen vợ cũng nhờ chó, không đánh không quen

biết.” Nói đến đây, Mã Bảo Ngạn tay run rẩy, “Lãnh đạo, ta nghiện rượu, uống một ly được không.”

“Đừng uống nhiều, ta không muốn đưa ngươi về cục giải rượu.”

“Vâng vâng, ta là ma men, uống càng tỉnh, ngài đừng lo, không chậm trễ việc của ngài.” Mã Bảo Ngạn nâng ly, uống cạn, “Tuyệt, thoải mái.”

“Trần Tử Hà nhờ ngươi tìm chó, để tặng vợ.”

“Đúng, vợ Trần Tử Hà trước đây có một con Poodle, gần đây chết rồi, nghe nói rất đau lòng, khóc như mưa, đau lòng hơn cả mẹ chết. Ta không có ý hạ thấp nàng, đây là lời Trần Tử Hà.” Nói đến đây, Mã Bảo Ngạn cười, “Ha ha, ngươi nói phụ nữ này kỳ cục, chó chết thì chôn đi, nàng không, nàng còn muốn làm mộ cho chó.”

Hàn Bân nhướn mày: “Mộ thế nào?”

“Mộ chính quy, Trần Tử Hà nói, vợ hắn gần đây đi xem nghĩa trang, muốn chôn chó vào nghĩa trang, vừa có người chăm sóc, vừa tiện cúng bái.”

Triệu Minh nói: “Nghĩa trang không phải dành cho người sao? Nhận chôn chó?”

“Vì vậy mà nàng đáng trách, nghĩa trang dành cho người chết, nàng muốn chôn chó, còn định lấy danh nghĩa mẹ mình chôn chó vào, ngươi nói nếu mẹ nàng biết, chẳng phải tức chết, có ai nguyền rủa mẹ mình vậy không.”

Hàn Bân nói: “Vợ Trần Tử Hà làm chuyện vô lý vậy, Trần Tử Hà không quản sao?”

“Vợ hắn chuyện gì hắn cũng quản, nhưng không quản chuyện chó. Về chuyện chó, vợ hắn không nhượng bộ, hắn bỏ

cuộc rồi. Chó vợ hắn chết, hắn mừng lắm, còn mời mấy anh em ăn bữa cơm."

Mã Bảo Ngạn nghĩ một chút, "Chó chết ngày 27 tháng 4, hắn mời ăn tối ngày 30 tháng 4."

"Tối đó có chuyện gì không?"

"Không có gì."

Hàn Bân nhìn hắn đầy ẩn ý, "Nghĩ kỹ rồi nói."

"Ôi, ta nhớ rồi, ta và Trần Tử Hà uống nhiều rượu, nói qua nói lại cãi nhau."

"Có đánh nhau không?"

"Sao nói nhỉ, đều là bạn thân đùa giỡn thôi. Ngươi đấm ta hai cái, ta đá ngươi hai cái, bình thường. Không phải đánh nhau, chỉ đùa giỡn, quan hệ tốt, nhờ ta giúp tìm chó, không nhờ người khác."

"Ai biết các ngươi cùng ăn, nhờ tìm chó?"

"Không ai khác, chỉ có ta biết, hắn dặn ta đừng nói, nói muốn tạo bất ngờ cho vợ."

"Trần Tử Hà không thích vợ nuôi chó, tại sao tặng vợ chó."

"Hắn…" Mã Bảo Ngạn đảo mắt, cúi đầu, "Ta không rõ."

"Không rõ, hay không muốn nói."

"Cảnh sát, chúng ta là bạn tốt, hắn không nói hết mọi chuyện với ta, sao không hỏi hắn?"

"Trần Tử Hà chết rồi."

"A! Ngài nói gì?" Mã Bảo Ngạn như không tin vào tai mình.

"Trần Tử Hà chết rồi."

"Bịch…" Mã Bảo Ngạn lại đứng bật dậy.

“Ngồi xuống.” Triệu Minh và Giang Dương ấn hắn xuống.

Mã Bảo Ngạn vừa rồi động tĩnh không nhỏ, thu hút sự chú ý của thực khách khác.

Hàn Bân đứng lên: “Đổi chỗ nói, đây không tiện.”

“Lãnh đạo, nói ở đây, ta đến cục không thoải mái.”

“Ít nói nhảm, lên xe.” Hàn Bân không quan tâm, lên xe công vụ.

Sau đó, Mã Bảo Ngạn cũng bị tống lên xe, hai tay đặt lên đùi, có vẻ căng thẳng, “Lãnh đạo, Trần Tử Hà chết thế nào? Hắn không phải người tốt, nhưng không phạm tội lớn, sao đột nhiên chết, ngươi không nhầm chứ.”

Hàn Bân lấy ảnh Trần Tử Hà, “Ngươi tự xem.”

Mã Bảo Ngạn run tay, nhận ảnh, “Huynh đệ, ngươi…ngươi sao chết. Hôm kia chúng ta còn nói, có tiền sẽ đi Nhật Bản chơi mà. Sao ngươi chết rồi…”

Mã Bảo Ngạn mắt đỏ hoe, khó chấp nhận, “Lãnh đạo, huynh đệ ta chết thế nào?”

“Hắn bị đầu độc.”

Chương 1489: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đầu độc? Độc gì?"

"Án đang điều tra, chúng ta tìm ngươi để hiểu rõ tình hình, nhanh chóng bắt hung thủ."

"Ôi…hắn chết, ta không cần giấu nữa, ngài hỏi đi."

Hàn Bân lặp lại câu hỏi trước: "Theo ngươi nói, Trần Tử Hà không thích chó. Sao tặng vợ chó."

"Hắn không thích, nhưng vợ hắn thích."

"Hắn để lấy lòng vợ?"

"Không, theo ta hiểu, hắn không phải vậy."

"Vậy tại sao?"

"Quan hệ Trần Tử Hà và vợ hắn phức tạp, thực ra, mới quen, vợ hắn không thích hắn, không muốn ở cùng hắn, sau này, Trần Tử Hà nắm thóp, vợ hắn mới chịu."

"Thóp gì."

"Chó."

"Chó?"

"Đúng, vợ Trần Tử Hà rất quan tâm chó, gần như coi là con, Trần Tử Hà dùng chó uy hiếp, nếu không theo hắn, sẽ giết chó ăn thịt. Vợ hắn sợ quá, ở cùng hắn, chó giữ được mạng.

Gần đây, chó chết, Trần Tử Hà ban đầu mừng, vì hắn thấy vợ đối xử với chó tốt hơn, rất ghen tị. Chó chết, hắn vui mừng.

Nhưng không mừng được bao lâu, hậu quả đến, chó chết, vợ hắn không sợ hắn, bắt đầu chống đối.

Hắn nghĩ không ổn, không thể để một phụ nữ trèo lên đầu, đánh mắng không được, định tìm con chó khác cho vợ nuôi.

Có tình cảm, sẽ có ràng buộc, lại là thóp."

Mã Bảo Ngạn nói thông tin rất lớn, nếu hắn nói thật, cần nhìn lại quan hệ Trần Tử Hà và Mã Tiểu Lâm.

"Trưa hôm đó các ngươi ăn gì?"

"Mì dao khắc."

"Gọi món gì?"

"Đậu phụ nhồi hấp, thịt kho hấp, rong biển hấp, đậu phụ thịt hấp, dưa chuột giã, thịt đầu heo, một chai rượu Phần, đúng là vậy."

"Ngươi ăn hết những món đó?"

"Ăn rồi."

"Ăn uống có khác gì không?"

"Không."

"Chắc chứ?"

"Chắc."

"Ăn xong, thấy hắn uống thuốc không?"

"Không."

"Ngươi và Trần Tử Hà quan hệ thế nào?"

"Tốt, chúng ta là bạn tốt nhất."

"Theo ngươi biết, ai hại Trần Tử Hà?"

"Lãnh đạo, Trần Tử Hà chết thế nào? Ta mù tịt, không biết."

“Hắn bị đầu độc.”

“Đầu độc?” Mã Bảo Ngạn ngạc nhiên, “Thủ đoạn ác thật, dùng cách này!”

“Theo ngươi biết, ai đầu độc Trần Tử Hà?”

“Ôi…” Mã Bảo Ngạn thở dài, gãi đầu, “Trần Tử Hà tính xấu, không ít lần đắc tội người, nhưng không đến mức bị giết, nếu phải nói, ta nghĩ vợ hắn nghi ngờ nhất.”

“Ngươi nói là Mã Tiểu Lâm?”

“Đúng.”

“Họ chưa đăng ký.”

“Càng có vấn đề, người phụ nữ đó và Trần Tử Hà không một lòng, ở cùng Trần Tử Hà là bất đắc dĩ, giờ chó chết, không còn lo ngại, sẽ trả thù Trần Tử Hà.”

Hàn Bân hỏi lại: “Nếu Mã Tiểu Lâm muốn hại chết Trần Tử Hà, dù chó chưa chết, nàng vẫn ra tay, cần gì đợi chó chết?”

“Điều này…” Mã Bảo Ngạn cúi đầu, “Ta không biết.”

“Ngẩng lên, nhìn ta, nói lại lần nữa.”

“Lãnh đạo, chuyện của hai người đó, nói trắng ra ta là người ngoài, không thể biết hết mọi chuyện.”

“Nhưng chuyện này, ngươi biết, nói đi!”

“Ta…” Mã Bảo Ngạn tay đan vào nhau, “Trần Tử Hà từng hỏi, nếu hắn bị hại hoặc vào tù, ta có báo thù cho hắn không?”

“Ta nói không. Ta muốn sống thêm vài năm, không thể vì ngươi làm việc phạm pháp. Anh em là anh em, nhưng ta không làm việc ngốc.

Trần Tử Hà cười, nói không cần ta làm việc phạm pháp, chỉ cần ta giết một con chó, giết chó của Mã Tiểu Lâm."

"Ngươi đồng ý?"

Mã Bảo Ngạn lắc đầu, "Ta không đồng ý, nghĩ yêu cầu quái quỷ, nghĩ hắn say, mặc kệ."

Hàn Bân nghiêm mặt: "Giả sử Trần Tử Hà chết, ngươi có giết chó của Mã Tiểu Lâm?"

Mã Bảo Ngạn cúi đầu im lặng.

Triệu Minh vỗ nhẹ vào ghế sofa, "Này này, ngẩng đầu lên, hỏi ngươi đấy."

"Con chó đó không phải đã chết rồi sao? Ta giờ nói cũng có ích gì." Mã Bảo Ngạn vẫn không trả lời trực tiếp.

Nhưng, thái độ của hắn đã cho thấy tất cả.

Hàn Bân cười nói, "Không tệ, ngươi làm anh em không uổng phí."

"Thủ lĩnh, ta muốn gặp lại Tử Hà."

…

Sau khi hỏi xong Mã Bảo Ngạn, vụ án lại có phát hiện mới.

Giả sử Mã Bảo Ngạn không nói dối, thì quan hệ giữa Trần Tử Hà và Mã Tiểu Lâm có lẽ không tốt như tưởng tượng.

Lý do thứ hai là Trần Tử Hà nói dối đã được tìm ra, hắn muốn tìm một con chó nhỏ khác để tặng Mã Tiểu Lâm làm quà, nên đã che giấu hành tung của mình.

Lý do thứ ba là Mã Tiểu Lâm nói dối, hắn đến nghĩa trang Bình Đàm không phải để thăm mộ cha, mà để thăm mộ con chó đã chết.

Ba điểm này đều phản ánh vấn đề của Mã Tiểu Lâm, ít nhất nàng đã giấu cảnh sát một số việc.

Trong đó liên quan đến một điểm rất quan trọng - con chó.

Trở về đồn cảnh sát, Hàn Bân sắp xếp lại suy nghĩ, bố trí lại hướng điều tra.

Vương Tiêu chịu trách nhiệm điều tra liên lạc của Mã Tiểu Lâm.

Trương Thuận Cốc dẫn người bí mật theo dõi Mã Tiểu Lâm.

Hàn Bân liên lạc với gia đình Mã Tiểu Lâm, xác nhận tình trạng sức khỏe của cha hắn.

Dù sao, việc tìm mộ cho chó chỉ là lời của Mã Bảo Ngạn, không thể tin hoàn toàn.

…

Trương Thuận Cốc nhận nhiệm vụ vào buổi trưa, sau khi ăn qua loa trong căn tin thì bắt đầu thực hiện nhiệm vụ.

Nhiệm vụ của hắn là theo dõi hành tung của Mã Tiểu Lâm, Hàn Bân phân cho hắn ba đội viên.

Trương Thuận Cốc dẫn một người đến nhà Mã Tiểu Lâm, hai người còn lại theo dõi quanh công ty Mã Tiểu Lâm.

Cách làm này có hai lợi ích, một là phân tán ở hai nơi, dễ tìm thấy Mã Tiểu Lâm hơn. Thứ hai là người ít, không dễ bị Mã Tiểu Lâm phát hiện.

Trương Thuận Cốc dẫn người đến khu dân cư nơi Mã Tiểu Lâm ở, khu dân cư Long Cẩm Uyển, đây là một khu lớn, toàn khu có hai mươi tòa nhà.

Chương 1490: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhà Mã Tiểu Lâm ở tòa số 3, phòng 1302.

Trương Thuận Cốc dẫn người lên tầng 13, lén lút kiểm tra một lượt trong hành lang, sau đó trốn vào cầu thang.

Bên kia, Hà Anh Sinh dẫn người giám sát công ty Mã Tiểu Lâm, nhưng không thấy tung tích của Mã Tiểu Lâm, không biết hắn có đi làm không.

Trương Thuận Cốc đợi trong cầu thang một giờ, thỉnh thoảng cũng đến trước cửa phòng 1302 nghe ngóng, nhưng không có động tĩnh gì.

Trương Thuận Cốc xoa cằm, đang cân nhắc có nên liên hệ kỹ thuật nhờ giúp định vị Mã Tiểu Lâm.

"Đinh đong…" Tiếng thang máy vang lên, Trương Thuận Cốc vội trốn vào buồng thang máy.

Chốc lát sau, một người đàn ông khoảng sáu mươi tuổi bước ra thang máy, gõ mạnh vào cửa nhà Mã Tiểu Lâm, "Cộc cộc…"

"Mở cửa."

"Cộc cộc cộc… Mở cửa nhanh lên, làm việc thiếu đạo đức này, không dám ló mặt à."

"Mở cửa cho lão tử, ngươi làm việc này không phải người."

"Còn không mở cửa, ta sẽ tìm quản lý."

Người đàn ông đứng ở cửa lải nhải một hồi, nhưng vẫn không có ai đáp lại, ông ta càng thêm tức giận, "Ngươi giỏi lắm, trốn được mùng một, trốn không được mười lăm, lão tử đi báo cảnh sát, để họ xử lý ngươi, khốn nạn."

Trương Thuận Cốc không ló mặt, nhưng luôn chăm chú lắng nghe.

Người đàn ông không còn động tĩnh, "Đinh đong" tiếng thang máy lại vang lên.

Trương Thuận Cốc lập tức chạy xuống tầng 11, nhanh chóng nhấn nút thang máy.

"Đinh đong…" Thang máy mở ra, bên trong là một ông lão hói đầu, mặt lạnh như tiền.

Trương Thuận Cốc cố làm thân, "Đại gia, ngài ở tầng mấy vậy, ta trước giờ chưa gặp ngài."

Ông lão liếc Trương Thuận Cốc một cái, một lát sau mới trả lời, "Tầng ba, không hay đi thang máy."

"Đại gia, sao ngài lại lên đây?"

"Hừ, nhắc tới chuyện này ta tức điên, thôi không nói nữa."

Trương Thuận Cốc thầm nghĩ, ngài đừng không nói chứ, ngài không nói, sao ta biết được.

Tặng ngài một bao lì xì!

"Đại gia có chuyện gì không vui, ngài nói với ta, trong lòng cũng thoải mái hơn."

Ông lão cảnh giác, lùi lại một bước, "Ngươi làm gì? Chắc không phải dân ở đây."

"Đúng, ta không sống ở đây."

"Ta đã bảo mà, bình thường không thấy ngươi ra vào khu nhà lầu."

Trương Thuận Cốc lấy ra một hộp thuốc lá, đưa cho ông lão một điếu, "Đại gia, ngài hút thuốc."

"Cảm ơn, ta đến nơi rồi, hôm khác nói chuyện." Thang máy mở ra, ông lão vội vàng rời đi, rõ ràng coi Trương Thuận Cốc là người có ý đồ xấu.

Vô sự mà ân cần, không gian thì đạo.

"Đại gia, ngài chờ chút, ta có chuyện muốn hỏi ngài."

"Tiểu tử, ta cảm thấy ngươi không đúng, vừa gặp đã làm thân, ta dù gì cũng ăn muối hơn ngươi, nói đi, ngươi rốt cuộc muốn gì? Chuyện đầu tư đừng tìm ta, ta không có tiền."

Trương Thuận Cốc cười nói, "Ngài nghĩ ta là lừa đảo."

"Không đến mức đó, nhưng ngươi đột nhiên làm thân, thực sự làm ta không quen, có chuyện thì nói, không thì về nhà."

"Đại gia, ngài đến nhà Mã Tiểu Lâm à?"

"Đúng, là nhà hắn, sao? Ngươi quen biết họ."

Trương Thuận Cốc không trả lời mà hỏi ngược lại, "Ngài tìm nàng làm gì?"

Ông lão vẫn cảnh giác, "Liên quan gì đến ngươi?"

Trương Thuận Cốc nhận ra, ông lão đã coi mình là người không đáng tin, không tiết lộ thân phận thì khó mà biết được, "Ta là cảnh sát."

"Thật không? Ngươi không phải giả mạo chứ."

Trương Thuận Cốc giơ thẻ cảnh sát, "Đây là thẻ của ta."

Ông lão móc kính ra từ túi, đeo vào rồi mới xem thẻ, "Đội điều tra hình sự thành phố… Trương Thuận Cốc. Ô, ngươi thật là cảnh sát."

"Thật 100%, đại gia, ngài xưng hô thế nào?"

“Trùng hợp thật, chúng ta cùng họ.”

“Trương Đại Gia, ngài bây giờ có thể nói với ta tại sao muốn tìm Mã Tiểu Lâm không?”

Ông lão suy nghĩ một chút, “Tốt lắm, ta đang muốn tìm người phân xử, người phụ nữ này quá đáng lắm, không phải là người.”

“Đại gia, chỗ này người qua lại không tiện, hay là vào xe của chúng ta nói chuyện.”

“Đi xe gì, vào nhà ta đi, dù sao cũng đến cửa rồi.”

Trương Đại Gia là người nhiệt tình, mở cửa dẫn Trương Thuận Cốc vào, “Đại gia, cần thay giày không?”

“Không cần, chỉ mình ta ở, không cần cầu kỳ.”

“Đại gia, ngài dọn nhà sạch sẽ quá.”

“Người già rồi, vốn dĩ đã dễ bị ghét, nếu không giữ nhà sạch sẽ, ai cũng ghét, quan trọng là phải tự biết.”

“Ngài nói đúng.”

“Ngồi sofa đi, ta pha trà cho ngươi.”

“Đại gia, không cần bận rộn, chúng ta nói chuyện thôi.”

“Không được, lần đầu cảnh sát tới nhà ta, không thể thiếu lễ.”

Trương Đại Gia rất lanh lợi, pha một ấm trà, mang hai chén trà lại.

“Đại gia, ngài và Mã Tiểu Lâm có thù oán gì?”

Trương Đại Gia thở dài, “Nói là ta tức, người phụ nữ này quá đáng lắm. Nhà ta ở tầng hầm có một phòng nhỏ, chỉ mình ta ở, phòng nhỏ không dùng đến, ta muốn cho thuê. Mấy hôm

trước đăng tin cho thuê trong nhóm, hàng xóm cần thuê thì liên hệ với ta.

Trùng hợp, Mã Tiểu Lâm nhắn tin muốn thuê phòng dưới tầng hầm của ta. Cô gái này trẻ tuổi, trông có vẻ lịch sự, lúc đó ta ấn tượng tốt về nàng. Ta hỏi nàng thuê làm gì, nàng nói để đồ đạc, nhưng không phải vậy."

Trương Đại Gia càng nói càng tức, "Người này thật quá đáng, ngươi biết nàng làm gì với phòng ta không?"

Không biết có phải ở một mình lâu ngày muốn tìm người nói chuyện không, Trương Đại Gia nói mãi không vào trọng tâm, khiến Trương Thuận Cốc sốt ruột, "Đại gia, nàng rốt cuộc làm gì?"

Chương 1491: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trương Đại Gia dường như nhớ lại chuyện khiến mình giận dữ, tự rót một chén trà, uống một chén để hạ hỏa, "Người phụ nữ này không phải người, nàng lập bàn thờ trong phòng ta."

"Lập bàn thờ cho ai?"

"Cho ai? Cho chó!" Trương Đại Gia tức đến đập bàn, "Cảnh sát, ngài xem, có phải người làm chuyện này không?"

"Ngài tự thấy?"

"Ta đã cho thuê thì không tiện vào, miễn không làm gì phạm pháp là được, vốn dĩ ta không biết nàng lập bàn thờ, là hàng xóm kể lại." Trương Đại Gia uống thêm chén trà, "Hàng xóm của ta cũng có một phòng dưới tầng hầm, nhà đông người, nhiều đồ, đồ không dùng đều để dưới phòng.

Hàng xóm của ta có đứa cháu, mới vào mẫu giáo, nhà mua nhiều đồ chơi. Trẻ con thích cái mới, thường muốn mua đồ chơi mới. Sau đó hàng xóm nghĩ ra cách, để đồ chơi của cháu ở phòng dưới, chơi cái nào, lấy cái đó, chơi lại cũng có cảm giác mới. Hàng xóm thường ra phòng lấy đồ chơi.

Tối qua, hàng xóm lại xuống lấy đồ chơi, phòng hai nhà cách không xa, hắn đi đến phòng ta thì nghe có tiếng động, như có ai nói chuyện, một người ở trong phòng lẩm bẩm, nghe như phụ nữ, hàng xóm thấy lạ, hắn không biết chuyện ta cho thuê phòng.

Sau đó hắn đi đến nhìn, cửa phòng không khóa, chừa một khe hở, hắn nhìn vào, thấy một bàn nhỏ, trên bàn có ảnh đen

trắng của con chó, một người phụ nữ quỳ trước ảnh, lẩm bẩm nói gì đó.

Trời ạ, lúc đó hàng xóm bị dọa một phen, nếu không phải hắn gan lớn, đã bị dọa đến xuất huyết não rồi."

Trương Đại Gia càng nói càng tức, ôm ấm trà uống ngụm lớn, "Ái chà, nóng quá."

"Đại gia, ngài uống từ từ, đừng vội."

"Ta không vội sao được, tuổi ta không còn trẻ, kỵ nhất mấy chuyện này, may mà ta không bị bệnh tim, nếu có chắc đã bị nàng làm cho phát bệnh mà chết." Trương Đại Gia tức đến thở hổn hển, nghỉ một lúc rồi tiếp tục,

"Sáng nay, hàng xóm kể lại chuyện này cho ta. Lúc đó ta còn không tin, nghĩ làm gì có người như vậy, đúng là nhảm nhí.

Nhưng nghĩ lại, hàng xóm không thể đùa, ta lấy chìa khóa dự phòng xuống phòng, mở cửa thì thấy ảnh chó đặt trong phòng, cơn giận của ta bùng lên. Nếu Mã Tiểu Lâm ở đó, ta chắc chắn sẽ cho nàng vài cái tát."

Trương Thuận Cốc hỏi tiếp, "Đại gia, ngài chưa tìm được Mã Tiểu Lâm."

"Chưa, sáng nay ta đã đến một lần, gõ cửa không ai mở. Ta nhắn tin cho nàng, nhưng người phụ nữ này đã chặn ta. Đây là lần thứ hai ta tìm nàng, nhưng vẫn không ai mở cửa, ta không biết nàng cố tình tránh ta hay không."

Trương Thuận Cốc nói, "Ngươi không ở chung một nhóm sao?"

"Đúng, nhóm cư dân. Ban đầu ta định @ nàng trong nhóm, nhưng nghĩ lại, chuyện này không thể làm thế. Nếu chúng ta

cãi nhau trong nhóm, tất cả cư dân đều biết, sau này ai dám thuê phòng của ta, phải xử lý riêng…”

“Trương Đại Gia, ngài là người hiểu chuyện.”

“Hiểu cái gì, nếu ta hiểu đã không cho người như vậy thuê phòng.”

“Đại gia, ngài vào phòng kiểm tra không làm hỏng đồ đạc chứ.”

“Tuổi ta đã lớn, kiêng kỵ mấy thứ đó, không dám động.”

“Vậy tốt, ngài có thể dẫn ta xuống phòng xem không?”

“Được chứ, nhưng các ngươi tìm Mã Tiểu Lâm làm gì?”

“Chúng ta đang điều tra một vụ án, Mã Tiểu Lâm là một trong những người liên quan, chúng ta đang thu thập chứng cứ liên quan đến nàng, manh mối ngài cung cấp rất quan trọng với chúng ta.”

“Vậy sao, ta đã nghĩ người phụ nữ này không tốt, nên sớm bắt nàng. Để ngoài thì chỉ hại người.”

“Ngài nói đúng. Có bắt được nàng hay không, có thể nhờ manh mối ngài cung cấp.”

“Vậy còn chờ gì, đi, ta dẫn ngươi qua!”

……

Nhung Mã Gia Viên

Khu dân cư phía đông có một tiệm trái cây tên Hiểu Phương, do một cặp vợ chồng trẻ quản lý. Trái cây ở đây không đắt, lại tươi ngon, nên được nhiều người dân thích đến mua.

Một chiếc xe hơi màu đen đỗ trước cửa tiệm, Hàn Bân bước ra khỏi xe.

Hàn Bân không rõ tình hình gia đình Mã Tiểu Lâm, để tránh đánh động, anh không gọi điện trước mà trực tiếp đến hỏi.

Hàn Bân và Triệu Minh bước vào tiệm, trong tiệm có hai người, một bà trung niên khoảng năm mươi tuổi và một người phụ nữ đeo tạp dề, trông giống như bà chủ tiệm trái cây.

Hàn Bân đi dạo trong tiệm một lúc, không vội nói chuyện.

Đợi bà trung niên rời đi, bà chủ mới đến gần hỏi: "Hai vị muốn mua trái cây gì, là để ăn hay để biếu?"

"Đại tỷ, có khác biệt gì sao?"

"Nếu ngài mua để ăn, ta sẽ chọn loại ngon bổ rẻ cho ngài, còn nếu để biếu, ta sẽ chọn loại vừa ngon vừa đẹp."

Triệu Minh cười: "Đại tỷ, vậy có loại nào vừa rẻ, vừa đẹp, vừa ngon không?"

Bà chủ cười: "Tiệm này mở ở khu dân cư, toàn người quen đến mua, ta không dám nói dối. Muốn vừa rẻ vừa đẹp, vừa ngon thì không thực tế, ngài thấy đúng không?"

Hàn Bân gõ nhẹ vào một quả dưa hấu vỏ xanh: "Quả này ngọt không?"

"Đảm bảo ngọt, ngài yên tâm, chắc chắn ngon."

"Lấy một quả đi."

"Ngài nhìn là biết đại gia, mùa này ít người mua dưa hấu, cả ngày không gặp được một ai."

Bà chủ ôm quả dưa hấu đi cân.

"Bà chủ, tiệm này chỉ có mình ngài sao?"

"Còn chồng ta nữa, đi giao hàng rồi."

"Ngài tên gì?"

“Ta họ Mã, tên tiệm cũng là tên ta, Mã Tiểu Phương.”

“Vậy ngài có biết Mã Tiểu Lâm không?”

Bà chủ nhìn Hàn Bân một cái: “Ngài… quen Mã Tiểu Lâm à?”

Chương 1492: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đúng, ngài biết cô ấy không?”

Bà chủ gật đầu, chậm rãi đáp: “Biết.”

“Ta nhìn ngài có chút giống cô ấy, tên cũng giống.”

Sắc mặt bà chủ thay đổi: “Đúng, rất giống.”

“Ngài và Mã Tiểu Lâm có quan hệ gì?”

“Ngài… vẫn muốn mua quả dưa này chứ?”

“Muốn, bao nhiêu tiền?” Hàn Bân ra hiệu Triệu Minh lấy dưa.

“Bân ca, ta trả tiền đi.”

“Không cần, hôm nay ta mời mọi người ăn dưa.”

Hàn Bân trả tiền, Triệu Minh nhanh chóng ôm quả dưa bỏ vào cốp xe.

Hàn Bân đưa thẻ cảnh sát ra: “Đại tỷ, ta nói thật với ngài, ta là người của Sở Công an thành phố, hôm nay đến muốn hỏi ngài một số tình hình.”

“Ngài là cảnh sát, tìm ta hỏi gì?”

“Tìm ngài để hỏi về tình hình của Mã Tiểu Lâm.”

“Mã Tiểu Lâm, cô ấy làm sao?”

“Ngài có quan hệ gì với Mã Tiểu Lâm?”

“Cô ấy… là em gái ta.”

“Quan hệ của các ngài thế nào? Có thường xuyên qua lại không?”

“Không nhiều, chúng ta đã hơn một năm không liên lạc, cô ấy làm sao?”

“Chúng ta đang điều tra một vụ án hình sự, cô ấy là người liên quan.”

“Ồ, ta thực sự rất lâu rồi không liên lạc với cô ấy, không rõ tình hình.”

“Các ngài là chị em, tại sao lâu như vậy không liên lạc?”

“Gia đình chúng ta khá phức tạp, không thể nói rõ trong một hai câu.”

“Vụ án này rất nghiêm trọng, ta hy vọng ngài có thể dành thời gian nói chuyện với chúng ta.”

“Nhưng chồng ta không ở đây, ta đi rồi, ai trông tiệm?”

“Những điều chúng ta sắp bàn có thể ảnh hưởng đến cuộc đời của Mã Tiểu Lâm, bất kể trước đây các ngài có mâu thuẫn gì, ngài vẫn là chị cô ấy.”

Mã Tiểu Phương do dự một lúc: “Được, ta sẽ gọi điện cho chồng.”

“Bà Mã, cuộc nói chuyện này rất quan trọng, trước khi chúng ta nói chuyện, ngài không được liên lạc với ai khác.”

“Ngài… các ngài không định hạn chế tự do của ta chứ.”

“Không, nhưng việc chúng ta đến đây và cuộc nói chuyện này, ngài không được nói với ai.”

“Vậy… chúng ta nói ở đâu?”

“Trong xe.”

“Được.” Mã Tiểu Phương tháo tạp dề, khóa cửa kính, lên xe hơi đỗ trước cửa tiệm.

“Mã Tiểu Lâm rốt cuộc làm sao?”

“Tình hình cô ấy phức tạp, chúng ta cần hỏi ngài vài câu? Sức khỏe của cha ngài thế nào?”

“Rất tốt, ông ấy hàng ngày giúp ta đón con, mỗi bữa ăn được nửa mâm thịt, ăn còn nhiều hơn ta.”

Hàn Bân ghi lại, sức khỏe cha của Mã Tiểu Lâm không có vấn đề gì, cũng không cần tìm mộ địa, chứng tỏ Mã Tiểu Lâm đã nói dối.

“Mã Tiểu Lâm có đặc biệt thích động vật nhỏ không?”

“Hừ.” Mã Tiểu Phương cười lạnh: “Ngài nói đến chó chứ gì.”

“Đúng.”

“Phải, cô ấy không chỉ thích, nhìn thấy chó còn thân thiết hơn cha mẹ.”

“Xem ra ngài có chút bất mãn với Mã Tiểu Lâm?”

“Ta không giễu cợt cô ấy, ta nói sự thật.”

“Mã Tiểu Lâm và cha mẹ ngài quan hệ thế nào?”

“Theo ta biết, họ và Mã Tiểu Lâm cũng không có liên lạc.”

“Gia đình các ngài đều không có quan hệ tốt với Mã Tiểu Lâm.”

“Coi như vậy.”

“Từ nhỏ đã vậy?”

“Không, trước đây cũng tốt, từ mùa đông năm trước mới bắt đầu.”

“Nguyên nhân gì?”

“Hừ, ta không muốn nói về cô ấy.”

“Liên quan đến chó?”

Mã Tiểu Phương gật đầu: “Mùa đông năm đó mẹ ta bị bệnh, phải nhập viện. Ban đầu khi mẹ làm phẫu thuật, cô ấy có đến một chút, sau đó không thấy bóng dáng.

Ta và cha thay phiên chăm sóc, cô ấy nhỏ, ta không so đo với cô ấy. Nhưng sau một tuần, cha ta không chịu nổi nữa, ta nghĩ để Mã Tiểu Lâm qua chăm sóc hai ngày, ta và cô ấy thay phiên để cha nghỉ ngơi.

Ban đầu ta gọi điện cho cô ấy, cô ấy nói công việc bận, không biết có xin nghỉ được không, ta bảo cô ấy thử xem. Thực ra lúc đó ta đã thấy cô ấy có ý từ chối, ban ngày đi làm, tối có thể chăm sóc mà, ta cũng vậy, người trẻ, chịu đựng hai ngày là qua.

Tối đó, ăn xong ở bệnh viện, trước mặt cha mẹ ta gọi điện cho cô ấy, bảo cô ấy qua thay phiên chăm sóc, ngài biết cô ấy nói gì không?”

Hàn Bân thầm nghĩ, nếu biết ta còn hỏi ngài làm gì?

“Cô ấy nói, ta không đến được, chó nhà ta bị bệnh, ta phải chăm nó.

Lúc đó ta nghe câu này, máu ‘soạt soạt’ dồn lên đầu, suýt nữa thì bùng nổ.

Người quan trọng, hay chó quan trọng?”

“Cô ấy thực sự nói vậy?” Triệu Minh cũng khó tin, ai có thể nói ra câu này, còn là người sao?

“Cô ấy nói vậy đấy, ta nhớ rõ mồn một, cha mẹ ta cũng nghe thấy. Ta còn nhớ rõ vẻ mặt của cha mẹ ta, không biết là kinh ngạc hay buồn, hai người đều sững sờ. Nhìn chằm chằm vào điện thoại của ta.

Lúc đó, ta bình tĩnh lại, cố nén cơn giận, ta nói, ta không quan tâm chó nhà ngươi có bệnh hay không, cho dù chết rồi, hôm nay ngươi cũng phải đến đây. Người nằm trên giường bệnh là mẹ đã sinh và nuôi ngươi.

“Ngài biết cô ấy nói gì không?”

Hàn Bân: “……”

“Cô ấy nói, mẹ còn có các ngài chăm sóc. Nhưng chó chỉ có ta là người thân, bây giờ là lúc nó cần ta nhất, ta thực sự không thể rời đi. Hay là, ta gửi tiền qua, thuê hộ lý cho mẹ.

Nghe vậy, ta lập tức dập máy, từ đó không liên lạc nữa.

Không cần thiết, không chỉ ta, cha mẹ ta cũng bị cô ấy làm tổn thương.”

Tầng dưới, tầng hầm.

“Két…” tiếng cửa mở, ánh sáng từ hành lang rọi vào, mơ hồ nhận ra thân phận của Mã Tiểu Lâm.

Chương 1493: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mã Tiểu Lâm bật đèn tầng hầm, căn phòng nhỏ vốn không lớn lập tức sáng sủa.

Phòng nhỏ chỉ vài mét vuông, lâu ngày không thấy ánh sáng, hơi tối tăm, cạnh tường đặt một cái bàn nhỏ, trên bàn là bức ảnh đen trắng của một con chó nhỏ, nhìn giống giống chó cảnh Teddy.

Trước ảnh đặt ba cái bát nhỏ, một bát đựng thức ăn cho chó, một bát đựng thịt gà, một bát đựng nước.

Mã Tiểu Lâm lộ vẻ buồn bã, ngồi xổm, đổ đồ cúng trong bát đi. Sau đó mở ba lô lấy ra mấy hộp thức ăn, có cá hồi, xương sườn và sữa chua.

“Luka, mẹ đến thăm ngươi rồi. Đây là những thứ ngươi thích ăn, ăn nhanh kẻo nguội, Hương Hương.”

“Mấy ngày nay mẹ bận, không thể thường xuyên đến thăm ngươi, ngươi đừng trách mẹ.”

“Mẹ đã tìm cho ngươi chỗ ở rồi, vài ngày nữa ngươi có thể chuyển vào, không phải ở trong căn phòng tối tăm này nữa.”

“Luka, Trần Tử Hà tên ác nhân lớn đã bị mẹ giết rồi, ngươi không phải sợ nữa, hắn không thể làm hại ngươi được nữa. Tiếc là khi hắn chết ngươi không có ở đây, nếu không ngươi chắc chắn sẽ rất vui.

Đáng tiếc, hắn chết quá nhanh, mẹ không ngờ độc dược lợi hại đến vậy, không nên mua độc dược mạnh như vậy, đáng lẽ

phải từ từ đầu độc, để hắn cảm nhận được nỗi đau, xem hắn kiếp sau còn dám bắt nạt mẹ con ta không.”

“Luka, mẹ thực sự rất nhớ ngươi…”

…

Một giờ sau, Mã Tiểu Lâm mắt đỏ hoe bước ra khỏi tầng hầm.

Vừa bước ra cửa, cô sững người.

Chỉ thấy hai bên tầng hầm đứng đầy người, đều nhìn chằm chằm cô, người đứng đầu chính là Hàn Bân.

“Đội trưởng Hàn, sao ngài lại ở đây?”

“Chúng ta nhận được báo cáo của cư dân khu dân cư, nghi ngờ có người làm việc bất hợp pháp trong tầng hầm, tiến hành điều tra định kỳ.”

“Trùng hợp vậy.”

“Bà Mã, ngài vừa làm gì bên trong?”

“Ta đang tưởng niệm con chó của ta.”

“Chó ngài tên gì?”

“Luka.”

“Ngươi mẹ nó, ta@# ¥ %…” bên cạnh là Trương Đại Gia tức giận mắng Mã Tiểu Lâm một trận quốc mắng, “Có ai làm việc như ngươi không, ta tốt bụng cho ngươi thuê tầng hầm, ngươi lại làm việc ghê tởm thế này, ngươi có phải người không?”

Mã Tiểu Lâm nghẹn ngào: “Ngài sao nói khó nghe vậy. Ta biết làm vậy không đúng, nhưng ta không còn cách nào, Luka cũng là một sinh mạng, nó chết rồi, chó chết là lớn, các ngài không thể có chút đồng cảm sao?”

Nghe vậy, Trương Đại Gia tức đến giậm chân: “Tức chết ta rồi, ngươi nói gì ngụy biện, cái gì là ta không có đồng cảm, ngươi có đồng cảm, sao không lập linh đường tại nhà, lại phải làm ở tầng hầm nhà ta, ghê chết đi được.”

Thấy lão đầu mặt đỏ bừng, Hàn Bân vội khuyên: “Trương Đại Gia, ngài đừng tức giận, giận hại sức khỏe không đáng.”

Trương Đại Gia vỗ ngực: “Ngài nói đúng, ta không tức giận, nếu vì hai con chó mà tức hại sức khỏe, không phải bị người cười chết.”

Mã Tiểu Lâm chỉ vào mặt Trương Đại Gia: “Ngài nói ai là chó? Sao phải mắng ta?”

“Mắng ngươi? Ngươi không phải tự hào là chó sao, ta nói vậy ngươi nên vui, sao lại mắng ngươi, ngươi không tự nhận là mẹ của con chó đó sao? Ngươi không muốn làm người, còn không cho người khác nói.”

“Đúng là không cho ngài nói, ngài không có chút yêu thương nào, lại đi tranh cãi với một con chó, Luka đã chết, ngài còn tranh cãi có ý nghĩa gì?”

Trương Đại Gia càng nghe càng tức, hắn thấy tiếp tục tranh luận với người phụ nữ này có thể làm giảm trí thông minh của mình.

“Đội trưởng Hàn, ngài nhanh chóng bắt người phụ nữ này đi, cô ta là kẻ điên, ta không thể gặp cô ta nữa, nếu không tức chết ta mất.”

Hàn Bân cũng lo Trương Đại Gia bị kích thích có chuyện gì, nói: “Đưa cô ta đi.”

Lý Cầm và Phùng Na tiến lên, lập tức còng tay Mã Tiểu Lâm, dẫn cô ta vào bãi đậu xe.

Trương Đại Gia nắm tay Hàn Bân: “Đội trưởng Hàn, cảm ơn các ngài, nếu không có các ngài, ta không biết phải xử lý thế nào, tức chết vì người phụ nữ này mất.”

“Trương Đại Gia, ngài đừng khách sáo, đây là việc chúng ta phải làm.”

“Đội trưởng Hàn, người phụ nữ này phạm tội gì, án nặng không, có ra ngoài làm hại người nữa không?”

“Ngài yên tâm, ta đảm bảo, ngài cả đời sẽ không gặp lại cô ta.”

“Thật sao?”

Hàn Bân gật đầu.

“Cảm ơn, cảm ơn các cảnh sát đã trừ gian diệt ác.” Trương Đại Gia nắm chặt tay Hàn Bân, nước mắt không ngừng chảy.

Lão đầu thực sự ủy khuất, tuổi này rất kỵ việc tang sự, huống chi lập linh đường cho một con chó, cũng là hắn có lòng rộng rãi, nếu gặp người hẹp hòi, chưa chắc đã không bị tức đến nhập viện.

An ủi Trương Đại Gia xong, Hàn Bân dẫn người về Cục công an thành phố.

…

Trở về Cục công an thành phố, đã hơn mười giờ đêm, vì điều tra vụ án, đội hai chưa ai ăn tối.

Vừa vào phòng họp, Hoàng Khiết Khiết liền lên tiếng: “Mọi người vất vả rồi, mau rửa tay ăn cơm.”

Hoàng Khiết Khiết mang theo hai túi lớn hộp cơm, đang đặt bát đũa lên bàn họp.

Giang Dương nói: “Thiến Thiến, ngươi chu đáo thật.”

Trương Thuận Cốc nói: “Đúng vậy, thật tốt bụng.”

Tề Thượng Hải nói: “Ai lấy được ngươi làm vợ, thật có phúc lớn, sau này không phải ngày nào cũng được hút thuốc.”

“Ha ha…” Mọi người cười ha ha.

Hoàng Khiết Khiết mặt đỏ.

Chương 1494: Tiêu Đề 《Ẩn》

Triệu Minh nâng cốc nước, uống một ngụm trà.

Chuyện của Hoàng Khiết Khiết và Triệu Minh đã bị Hàn Bân biết, nên họ không giấu giếm nữa, mặc dù không nói rõ, nhưng những người cảnh sát mắt sắc, không ít người đã nhận ra.

"Ê, ngươi ghét thật." Hoàng Khiết Khiết chống nạnh, trợn mắt: "Còn dám đùa, sau này ta không mang cơm giúp nữa."

"Ngươi đừng giận, ta đùa thôi, ta đáng đánh." Tề Thượng Hải khẽ tát vào mặt mình.

"Hừ, ngươi đáng bị đánh, mạnh hơn chút."

"Được rồi, mau ăn cơm, ăn xong còn nhiều việc." Hàn Bân phất tay, hắn dự định thẩm vấn Mã Tiểu Lâm suốt đêm, nếu không đã cho mọi người về nhà rồi, không phải lo bữa cơm này.

Mọi người cười đùa vài câu, không khí nhẹ nhàng hơn.

Hoàng Khiết Khiết mặc dù ban đầu giận, nhưng chốc lát lại thôi, kéo ghế ngồi cạnh Triệu Minh, câu nói của Tề Thượng Hải như xé rách tấm màn che, không cần giấu nữa.

…

Mười một giờ hai mươi phút tối.

Cục công an thành phố, phòng thẩm vấn thứ tư.

Mã Tiểu Lâm bị còng trên ghế thẩm vấn, ánh mắt mơ hồ, lặng lẽ nhìn phía trước.

Hàn Bân và những người khác bước vào phòng thẩm vấn, cô vẫn không có phản ứng.

Hàn Bân gõ bàn: "Cộc cộc."

Ánh mắt Mã Tiểu Lâm có tiêu cự, nhìn Hàn Bân: "Các ngươi tại sao bắt ta?"

"Đừng giả vờ, ngươi đã bại lộ. Chúng ta bắt ngươi vì đã có đủ chứng cứ."

"Các ngươi nói gì?"

Hàn Bân đi thẳng vào vấn đề: "Trần Tử Hà bị ngươi đầu độc."

Mã Tiểu Lâm cười: "Ha ha, các ngươi có chứng cứ không?"

Hàn Bân nói: "Trước đây ta đã nói với ngươi, cư dân khu dân cư báo cáo, tầng hầm thường xuyên có động tĩnh bất thường, nghi ngờ có người làm việc phi pháp. Đúng rồi, người báo cáo chính là chủ nhà cho thuê tầng hầm, hắn đã thông báo ngươi, nhưng ngươi chặn hắn. Hắn cũng đến tìm ngươi, nhưng không có ai ở nhà, không còn cách nào, phải cầu cứu cảnh sát.

Cảnh sát để đảm bảo an toàn cư dân khu dân cư, lập tức hành động, lắp thiết bị giám sát và ghi âm tạm thời trong tầng hầm, những gì ngươi nói trong tầng hầm, chúng ta nghe rõ mồn một và có ghi lại. Đây đều là hợp pháp, ngươi muốn nghe không?"

Mã Tiểu Lâm khóc: "Tại sao, tại sao các ngươi phải đối đầu với ta."

"Không ai muốn đối đầu với ngươi, thực tế là Trần Tử Hà đã chết, cảnh sát để đảm bảo an toàn cho người dân khác, phải

bắt được hung thủ giết Trần Tử Hà.”

“Ha, trước đây ta bị hắn bắt nạt, không thấy các ngươi bảo vệ ta. Bây giờ hắn chết, các ngươi lại xuất hiện. Tại sao? Công bằng sao?”

“Ngươi nói Trần Tử Hà bắt nạt ngươi? Hắn bắt nạt thế nào? Ngươi đã báo cảnh sát chưa?”

“Ta báo cảnh sát có ích gì?”

“Ngươi nói rõ xem tại sao không có ích, nếu thực sự có người thiếu trách nhiệm, ta sẽ phản ánh lên cấp trên.”

“Nói cũng vô ích, các ngươi không bảo vệ được.”

Triệu Minh nói: “Ngươi không nói, sao biết chúng ta không bảo vệ được.”

“Các ngươi muốn điều tra, được, ta nói cho các ngươi, có gì to tát, không phải chỉ là chết, ta đúng lúc đi theo Luka.” Mã Tiểu Lâm lau nước mắt, tiếp tục: “Các ngươi biết Trần Tử Hà xấu xa thế nào không? Biết ta hai năm qua sống thế nào không? Nếu không vì Luka, ta đã không chịu đựng được đến bây giờ.”

Mã Tiểu Lâm hồi tưởng: “Còn nhớ ta đã nói với các ngươi về lần đầu gặp Trần Tử Hà không?

Tống Hồng Miên đá vào Luka nhà ta, răng của Luka vô tình làm xước chân cô ta, thực ra là lỗi của cô ta, cô ta động thủ trước. Nhưng ta không chấp, vẫn đưa cô ta đến trung tâm kiểm soát dịch bệnh gần đó rửa vết thương, còn tiêm vắc-xin, nhưng Tống Hồng Miên không chịu, còn bắt ta công khai xin lỗi, bồi thường tổn thất tinh thần.

Ta nghĩ tại sao phải xin lỗi, ta đã nhường nhịn nhiều vậy, cô ta còn không chịu, sao không nói đến việc đá Luka nhà ta, ta còn lo Luka bị hoảng sợ, chưa đòi bồi thường tinh thần.

Ta không thèm để ý, bỏ đi.

Ta tưởng vậy là xong, ai ngờ Trần Tử Hà tên lưu manh tìm đến, nói mẹ hắn bị bệnh vì giận, đòi ta công bằng. Ta hỏi hắn đòi công bằng thế nào, hắn nói phải bồi thường tiền, hoặc giết Luka.

Ban đầu, ta cũng không sợ hắn, tưởng hắn hù dọa ta. Nhưng có lần hắn thực sự mang dao đến, định chém Luka, ta sợ hãi. Ta đồng ý đưa tiền, chỉ cần hắn không làm hại Luka." Mã Tiểu Lâm nhớ lại chuyện buồn năm đó, nước mắt tuôn rơi.

"Ta đưa tiền cho hắn, tưởng mọi chuyện kết thúc, ai ngờ đó chỉ là bắt đầu, không bao lâu hắn lại đến gây sự, vẫn dùng mẹ hắn làm cớ, đòi thêm tiền. Nói nếu dám báo cảnh sát, sẽ giết Luka.

Ta không muốn bị hắn tống tiền, cũng định báo cảnh sát, nhưng nhìn Luka, ta nhịn.

Trần Tử Hà thật không ra gì, biết điểm yếu của ta, thấy ta dễ bắt nạt, không lâu sau lại đến, lần này là buổi tối, hắn uống rượu, rồi bắt nạt ta, hu hu…"

Mã Tiểu Lâm khóc lớn, như muốn trút hết nỗi ấm ức những năm qua.

Lý Cầm đưa cho cô nửa gói khăn giấy: "Ngươi bị Trần Tử Hà cưỡng hiếp?"

Mã Tiểu Lâm gật đầu.

"Sao ngươi không báo cảnh sát?"

"Ta không thể báo cảnh sát, không có ích."

Triệu Minh tức giận: "Sao lại không có ích, nếu Trần Tử Hà thực sự phạm tội nghiêm trọng như vậy, chỉ cần ngươi báo cảnh sát, chúng ta chắc chắn sẽ tiếp nhận, ta không tin không ai xử lý."

Chương 1495: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mã Tiểu Lâm cười khổ: "Các ngươi bảo vệ ta, nhưng thì sao, bảo vệ Luka được không?"

Triệu Minh nói: "Chúng ta biết ngươi yêu chó, nhưng chỉ cần bắt được Trần Tử Hà, hạn chế tự do của hắn, hắn không thể ra khỏi nhà tù, sao làm hại chó của ngươi."

"Ngươi nghĩ đơn giản vậy, Trần Tử Hà không biết sao? Ta không biết sao? Chúng ta không ngu, đều nghĩ đến điểm này." Mã Tiểu Lâm thở dài: "Ta nhớ rất rõ, Trần Tử Hà vừa mặc quần áo vừa đe dọa ta.

Nói hắn là người trong giang hồ, quen nhiều anh em, đều là kẻ xấu như hắn. Còn nói đã báo với đám anh em, nếu hắn xảy ra chuyện, anh em sẽ giết Luka."

Triệu Minh khó tin: "Chỉ vì câu đó, ngươi từ bỏ báo cảnh sát?"

"Hắn nói không rõ ràng sao? Các ngươi bảo vệ ta, nhưng không bảo vệ được Luka. Đám anh em của hắn giết Luka, cũng không phải chịu trách nhiệm pháp lý.

Nhưng Luka như con của ta, ta phải bảo vệ con mình, bất kể phải hy sinh gì, ta đều sẵn sàng."

Mã Tiểu Lâm nhìn chằm chằm Triệu Minh: "Cảnh sát, ta hỏi ngươi, nếu lúc đó ta báo cảnh sát, ngươi đảm bảo anh em của hắn không giết Luka sao? Nếu họ giết Luka, các ngươi sẽ bắt họ ngồi tù sao?"

Chưa đợi Triệu Minh trả lời, Mã Tiểu Lâm tự nhủ: "Không, các ngươi không thể, Luka là chó, ngoài ta, không ai quan tâm đến sống chết của nó. Đều là sinh mạng, tại sao phải phân cao thấp, tại sao?"

Lý Cầm thở dài: "Hai năm qua, ngươi luôn ở cùng Trần Tử Hà, cũng vì bị hắn đe dọa?"

"Đúng, hắn thật vô sỉ, thấy ngươi dễ bắt nạt, càng bắt nạt. Hắn biết Luka là điểm yếu của ta, luôn dùng Luka đe dọa ta, càng làm ta tức giận là hắn không thích Luka, thường đánh nó. Luka mới sáu tuổi, không nên chết sớm như vậy, đều vì Trần Tử Hà, hắn giết Luka."

Hàn Bân hỏi tiếp: "Ngươi giết Trần Tử Hà để báo thù cho Luka."

"Đúng, Luka chết rồi, ta không còn sợ gì nữa, dùng độc dược giết chết Trần Tử Hà. Đáng tiếc, hắn chết quá nhanh… loại người như hắn đáng xuống mười tám tầng địa ngục."

"Ngươi giết Trần Tử Hà thế nào?"

"Ta biết hắn có thói quen uống dầu gan cá, ta mua độc dược, giấu vào viên nang dầu gan cá, chỉ cần hắn uống là chết."

"Ngươi dùng độc gì?"

"Xyanua natri."

"Mua từ đâu?"

"Ta thấy quảng cáo nhỏ trên tường nhà vệ sinh công cộng, liên hệ người bán qua WeChat, lúc đó ta còn lo mua phải hàng giả, không ngờ dùng tốt thật, không uổng tiền."

Hàn Bân lấy giấy bút: "Viết WeChat ra."

"Ta không nhớ số WeChat, chỉ nhớ tên."

“Viết ra.”

Mã Tiểu Lâm nghĩ một lúc, sau đó viết lên giấy.

Hàn Bân cầm lên xem, rồi đưa cho Triệu Minh.

“Ngươi sớm đã mưu đồ giết Trần Tử Hà vào ngày bốn tháng năm?”

“Không, ta chỉ giấu xyanua natri vào viên nang dầu gan cá, không biết ngày nào hắn sẽ uống, đúng lúc tạo chứng cứ ngoại phạm, nên hôm đó hắn đột ngột chết, ta cũng bất ngờ.

Ta không ngờ cảnh sát cũng ăn cơm ở nhà hàng đó, nếu không gặp các ngươi, có lẽ lại là tình huống khác…”

Lý Cầm cảm khái nói, “Mã Tiểu Lâm, ngươi cảm thấy làm như vậy có đáng không? Nếu ban đầu ngươi không chấp nhận sự đe dọa của Trần Tử Hà, thì sẽ không đến mức này.”

“Vì Luka, ta thấy đáng.”

“Nó chỉ là một con chó.”

“Nó là một sinh mạng, là bạn tốt nhất của con người.”

Lý Cầm lắc đầu, “Ngươi đối với Luka thật tình cảm, sự hy sinh của ngươi vì Luka rất cảm động, nhưng ngươi đã nghĩ đến cha mẹ ngươi chưa? Ngươi đã nghĩ đến họ chưa?”

“Cha mẹ ta, chị gái ta và nhiều người thân khác vẫn có thể hưởng lợi ích, an sinh xã hội, không có ta, họ vẫn sống tốt.

Nhưng Luka không giống vậy, nó chỉ có ta.” Mã Tiểu Lâm nói với giọng điệu rất tự nhiên, như thể điều đó là lẽ đương nhiên, “Đối với con người, chó có lẽ chỉ là một con vật cưng, trong cuộc đời của họ chỉ chiếm một phần nhỏ, nhưng đối với chó, chủ nhân là cả thế giới.

Ta đã nuôi Luka, phải chịu trách nhiệm cho cuộc sống của nó, dù phải trả giá gì, cũng đáng.”

Lý Cầm thở dài, "Cô gái, ngươi còn trẻ, cuộc đời rất dài, khi ngươi trải qua nhiều hơn…"

"Đủ rồi!" Mã Tiểu Lâm quát lên, "Ngươi đừng thuyết giáo ta nữa, lý lẽ ta đều hiểu, nhưng ta thấy mạng người là mạng, mạng động vật cũng là mạng, ta không muốn trở nên lạnh lùng như các ngươi."

Hàn Bân vẫn không nói gì, thậm chí không muốn thẩm vấn cô ta nữa, vì hắn cảm thấy mình và người phụ nữ này không cùng tần số, không thể nói thông.

"Hai người tiếp tục thẩm vấn, ta ra ngoài một lát."

"Đợi đã, Đội trưởng Hàn, ngài quyết định vụ án này phải không?"

"Sao vậy?"

"Ta có thể nhận tội, cũng có thể hợp tác với các ngươi điều tra, nhưng ngươi phải đồng ý một yêu cầu của ta." Mã Tiểu Lâm lộ vẻ cầu xin.

Hàn Bân dừng bước, "Yêu cầu gì?"

"Ngài hứa với ta trước."

"Ngươi nói đi, nếu là yêu cầu hợp lý, ta sẽ cố gắng giúp ngươi thực hiện."

"Ta muốn ra ngoài một chuyến."

"Đi đâu, làm gì?"

"Ta đã chọn một chỗ mộ cho Luka, đã sắp xếp xong, nhưng chưa kịp chôn cất nó, ta hy vọng trước khi vào tù có thể để nó yên nghỉ…"

Trong phút chốc phòng thẩm vấn im lặng, đối diện với yêu cầu này, không chỉ Hàn Bân mà cả Lý Cầm và Triệu Minh cũng không biết phải trả lời thế nào.

Sáng hôm sau.

Phòng họp Đội điều tra hình sự thành phố.

Chương 1496: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đinh Tích Phong ngồi ở vị trí chính, Hàn Bân báo cáo tình hình cho hắn, các đội viên lần lượt đến.

Vì Mã Tiểu Lâm đã thú nhận, không khí trong phòng họp khá thoải mái, mọi người đều bàn tán nhỏ, có người nói về vụ án, cũng có người nói chuyện phiếm.

"Cộc cộc…" Đinh Tích Phong gõ bàn, thu hút ánh mắt mọi người, "Được rồi, chúng ta họp thôi."

Lập tức, phòng họp trở nên im lặng.

Đinh Tích Phong quét mắt nhìn mọi người, mỉm cười nói, "Gần đây bận rộn với vụ án, thường xuyên phải làm thêm giờ, mọi người đều vất vả rồi, đợi kết thúc vụ án này, mọi người nghỉ ngơi hai ngày, ta sẽ phê duyệt kỳ nghỉ cho các ngươi."

"Cảm ơn đội trưởng." Mọi người đều nở nụ cười.

"Đừng vội mừng, đường xa nghĩ nửa chặng, hơi thở cuối cùng, không thể lơ là." Đinh Tích Phong ngừng lại một chút, nhìn Hàn Bân, "Đội trưởng Hàn, ngươi nói về tiến triển mới nhất của vụ án."

"Vâng." Hàn Bân đáp, suy nghĩ một chút, "Tối qua sau khi bắt Mã Tiểu Lâm, ta đã thẩm vấn đột xuất, với đủ bằng chứng, cô ta đã thừa nhận việc giết Trần Tử Hà và khai ra quá trình phạm tội.

Thiến Thiến, ngươi phát biên bản cung của Mã Tiểu Lâm cho mọi người xem."

Hoàng Khiết Khiết đáp, phát bản sao đã sao chép sẵn cho các đội viên ngồi trong phòng.

Tối qua chỉ có Hàn Bân, Lý Cầm và Triệu Minh tham gia thẩm vấn Mã Tiểu Lâm, các đội viên khác tuy biết Mã Tiểu Lâm đã nhận tội nhưng không biết chi tiết quá trình thẩm vấn.

Đinh Tích Phong cũng không vội, đợi mọi người xem một lát, tiếp tục nói, "Mã Tiểu Lâm có thể nói là người đáng thương tất có điều đáng trách, suy nghĩ và hành động của cô ta khác với người bình thường, vụ án này khá đại diện, cũng cho thấy tầm quan trọng của công tác phổ biến pháp luật."

Hà Anh Sinh nói, "Mã Tiểu Lâm này có vấn đề về tinh thần không? Cô ta vì một con chó mà hy sinh lớn như vậy, việc bị Trần Tử Hà cưỡng bức tạm thời không nói, dù sao thời gian cũng đã lâu, không ai biết thật giả.

Chỉ nói việc cô ta giết người vì báo thù cho chó, ta nghĩ người bình thường không làm được, chỉ cần suy nghĩ kỹ, lý trí một chút, hoàn toàn có cách giải quyết tốt hơn."

Phùng Na nói, "Không thể nói như vậy, trên thế giới có hơn sáu mươi tỷ người, luôn có một số người đặc biệt, ngươi không thể áp đặt một mô hình tư duy cố định lên tất cả mọi người, cũng có thể cô ta cảm thấy làm vậy là đáng.

Nước ngoài không phải có một bộ phim như vậy sao, một anh chàng đẹp trai diễn, chó của hắn bị giết, hắn tiêu diệt cả băng đảng, làm náo loạn cả trời đất. Dù chỉ là một bộ phim nhưng bộ phim này có thể phát hành, làm tiếp nhiều phần, được nhiều người yêu thích, chứng tỏ có thị trường nhất định, được một phần người công nhận, tồn tại là hợp lý."

Đinh Tích Phong nói, "Được rồi, không cần biết hợp lý hay không, chỉ cần không vi phạm pháp luật, một khi vi phạm pháp luật, nói gì cũng vô dụng."

Thật ra, tối qua khi thẩm vấn Mã Tiểu Lâm, Đinh Tích Phong cũng ngồi nghe ở phòng quan sát bên cạnh, hắn cũng nhận thấy Mã Tiểu Lâm có chút bất mãn với cảnh sát, cảm thấy cảnh sát không bảo vệ được chó của cô ta, khiến Trần Tử Hà càng ngày càng phá hoại.

Nhưng đối với cáo buộc này, Đinh Tích Phong không để tâm, chó dù dễ thương, đúng là bạn của con người, nhưng nó vẫn không phải là người, không thể thực hiện nghĩa vụ của một công dân, cũng không thể hưởng quyền lợi của một công dân.

Giả sử, cảnh sát bảo vệ chó như bảo vệ người, thì những con vật khác thì sao? Gà, vịt, cá cũng là động vật, cũng rất dễ thương, cảnh sát có nên bảo vệ chúng không? Thế giới này chẳng phải sẽ loạn sao.

Đinh Tích Phong tiếp tục hỏi, "Xem xong biên bản cung, có ai có câu hỏi không?"

Chu Gia Húc nói, "Đội trưởng, vì Mã Tiểu Lâm đã nhận tội, vấn đề này không lớn. Tuy nhiên, manh mối về nguồn gốc của thuốc độc có nên điều tra sâu hơn không?"

Đinh Tích Phong gật đầu, "Đó cũng là điều ta muốn nói.

Xyanua là một loại thuốc độc chết người, một khi vào thị trường sẽ gây ra hậu quả rất lớn, nên luôn thuộc về vật phẩm kiểm soát, những kênh bán hàng này phải bị ngăn chặn.

Ta vừa bàn bạc với đội trưởng Hàn về vấn đề này, để hắn nói rõ."

Hàn Bân tiếp lời, "Về vấn đề nguồn gốc của thuốc độc, Mã Tiểu Lâm cũng cung cấp một số manh mối, theo cô ta nói, cô ta thấy một quảng cáo nhỏ trong nhà vệ sinh của một trung tâm thương mại, và liên lạc với người bán qua WeChat.

Sau đó, ta đã yêu cầu Triệu Minh liên hệ với công ty WeChat, họ đã tìm ra thông tin về số WeChat này, địa chỉ IP của người sử dụng ở nước ngoài.”

Chu Gia Húc thở dài, “Có vẻ như mạng lưới bán hàng này phức tạp hơn chúng ta nghĩ, nếu đường dây ở nước ngoài chúng ta khó mà bắt gọn.”

Đinh Tích Phong nói, “Với sự phát triển ngày càng phổ biến của công nghệ mạng, tội phạm cũng bắt đầu lợi dụng mạng để phạm tội, ngày càng xảo quyệt. Trước đây, nhà hàng nơi Trần Tử Hà bị đầu độc, các ngươi không phải đã bắt một người mang theo thuốc mê sao, vụ đó đã giao cho đồn cảnh sát địa phương điều tra, kênh bán thuốc mê cũng do họ phụ trách truy tìm, nhưng trong quá trình điều tra manh mối bị đứt, vẫn chưa tìm ra kênh bán thuốc mê.

Chương 1497: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thực ra ta đã nghĩ liệu nguồn gốc của thuốc mê và xyanua có phải cùng một kênh không?"

Hàn Bân suy nghĩ một lúc, nói, "Những loại thuốc này đều là hàng cấm, khả năng có thể tồn tại là có.

Về việc Hàn Thiếu Khang mua thuốc M, tuy ta không điều tra sâu nhưng cũng biết một số điều. Khi chúng ta điều tra Hàn Thiếu Khang, từ điện thoại của hắn phát hiện có ghi chép mua hàng, thuốc M của Hàn Thiếu Khang mua qua mạng, được gửi qua bưu điện đến tay hắn.

Mã Tiểu Lâm nhìn thấy quảng cáo nhỏ, sau đó thêm WeChat, mặc dù cũng liên hệ với người bán qua mạng nhưng không phải giao hàng qua bưu điện mà là đưa cho Mã Tiểu Lâm một địa điểm, để cô ta tự lấy.

Nhìn từ điểm này, kênh và phương thức bán hàng là khác nhau, tất nhiên, cũng không loại trừ việc tuyến trên giảm rủi ro, sử dụng nhiều kênh bán hàng."

Chu Gia Húc hỏi, "Hàn Thiếu Khang biết kênh bán thuốc M từ đâu?"

Khi đó là Vương Tiêu phụ trách điều tra, hắn biết rõ hơn, giải thích, "Kỹ thuật viên đã kiểm tra điện thoại của Hàn Thiếu Khang, hắn tự tìm trên mạng, sau đó xuất hiện một trang mua sắm, qua trang đó mua thuốc M."

Chu Gia Húc lẩm bẩm, "Thật là quá vô pháp vô thiên, có trang web như vậy tồn tại, không thể giám sát, truy đuổi?"

Vương Tiêu nói, “Ngươi lên mạng nhiều sẽ biết, trên Baidu đầy những trang lung tung như vậy, chỉ cần ngươi trả tiền, không có gì chúng không dám làm.”

Chu Gia Húc nói, “Ta không tin, trang web ở đó, chẳng lẽ không thể quy trách nhiệm?”

“Chuyện này phức tạp lắm, ai nói rõ được.” Vương Tiêu nhún vai, thực ra chỉ là những người có thể quản không muốn quản, những người muốn quản lại không đủ khả năng, tất nhiên điều này có chút kiêng kỵ, Vương Tiêu không cần nói ra.

Đinh Tích Phong nói, “Được rồi, đừng than phiền nữa, ta sẽ yêu cầu lãnh đạo cấp trên phối hợp, yêu cầu Baidu hỗ trợ cảnh sát điều tra.”

Điều mà Đinh Tích Phong có thể làm, chính là làm rõ các trang web liên quan đến vụ án, còn Baidu có đẩy quảng cáo khác có thể vi phạm pháp luật hay không, hắn không quản được.

“Hàn Bân, tiếp tục điều tra manh mối xyanua, nhất định phải tìm ra kênh bán hàng của chúng.” Thấy hiệu quả điều tra của đồn cảnh sát cơ sở, Đinh Tích Phong không giao lại manh mối xyanua cho cảnh sát cơ sở, vì nguồn gốc xyanua có thể ảnh hưởng đến việc kết án.

Đồng thời xyanua là chất nguy hiểm, kênh bán hàng này sẽ mang lại nhiều nguy hiểm tiềm ẩn, để Hàn Bân điều tra hắn yên tâm hơn, dù không thể nhổ tận gốc, cũng phải cắt đứt kênh bán hàng ở Cầm Đảo.

Sau khi họp xong, Hàn Bân sắp xếp nhiệm vụ chi tiết.

Hắn chuẩn bị thẩm vấn lại Mã Tiểu Lâm.

Ngoài ra, bảo Vương Tiêu ghi chép lời khai của Hàn Thiếu Khang, xem hai kênh mua thuốc có điểm chung không, nếu

hai loại thuốc thực sự có cùng tuyến trên bán hàng, sẽ đưa Hàn Thiếu Khang lên Công an thành phố.

…

Công an thành phố, phòng thẩm vấn số ba.

Mã Tiểu Lâm ngồi trên ghế thẩm vấn ngáp, "Đội trưởng Hàn, ta không phải đã nói rõ ràng rồi sao? Sao lại vội gọi ta tới đây."

Hàn Bân nghiêm túc, "Mã Tiểu Lâm ngồi thẳng lên, ta đang cho ngươi cơ hội lập công giảm án, cố gắng nắm bắt."

"Lập công giảm án?" Mã Tiểu Lâm thở dài, "Đội trưởng Hàn, ngài không phải lại lừa ta chứ."

"Ngươi đã ngồi đó, ta còn cần lừa ngươi sao?"

"Ta đã đầu độc Trần Tử Hà, đây chắc chắn là tội giết người có chủ đích, còn có thể sống?"

"Cụ thể làm thế nào? Đó là việc của thẩm phán, nhưng chỉ cần ngươi biểu hiện tốt, chúng ta sẽ báo cáo trung thực, không phải không có khả năng án treo."

Mã Tiểu Lâm im lặng một lúc, thở dài, "Ngươi lại cho ta hy vọng, chi bằng trực tiếp bắn chết ta."

"Bùm!" Triệu Minh vỗ bàn, quát, "Mã Tiểu Lâm, ngươi đừng không biết tốt xấu, cơ hội lập công giảm án này, các nghi phạm khác cầu cũng không được. Ngươi bỏ lỡ lần này, không còn lần sau đâu."

"Ta không thèm."

"Bây giờ ngươi đừng cứng miệng. Đến khi phán quyết, thật sự tuyên án tử hình, ngươi sẽ biết sợ là gì, từng ngày trôi qua như đếm ngược, đến lúc đó muốn án treo, nói gì cũng không có cơ hội."

“Ai ya, nói đi, cơ hội lập công giảm án gì?”

“Ngươi nghĩ kỹ chưa?”

“Đội trưởng Hàn, có giảm án hay không chưa nói, yêu cầu trước đây của ta, ngươi đồng ý hay không, ngươi còn chưa cho ta lời chắc chắn? Lại muốn moi lời từ ta.”

“Ngươi biết rõ tình hình của mình, ngươi chắc chắn không ra ngoài được.”

Mã Tiểu Lâm cau mày, “Vậy là không đồng ý rồi.”

“Nếu ngươi đồng ý hợp tác với cảnh sát điều tra, ta có thể tìm cách khác giúp ngươi giải quyết.”

“Giải quyết thế nào?”

“Ta đã gặp Mã Tiểu Phương, việc ngươi không thể ra ngoài, có thể giao cho cô ta lo liệu.”

“Ha… ngươi đã gặp cô ta, chắc biết thái độ của cô ta với ta và Luka, ngươi nghĩ cô ta sẽ giúp ta, giúp Luka sao?” Mã Tiểu Lâm lộ vẻ tự giễu.

“Ta có thể sắp xếp để ngươi gặp cô ta, dù sao các ngươi cũng là chị em, nếu ngươi nói rõ ràng với cô ta, chưa chắc không có khả năng.”

“Hừ.” Mã Tiểu Lâm mắt đỏ hoe, vẻ mặt phức tạp, “Nói gì? Ta không còn mặt mũi gặp cô ta nữa.”

“Nếu ngươi không muốn gặp cô ta, ta cũng có thể giúp ngươi chuyển lời.”

Mã Tiểu Lâm ngẩn ngơ một lúc, từ từ ngẩng đầu lên, dường như đã thông suốt, “Ngươi còn muốn hỏi gì?”

Chương 1498: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Nói chi tiết quá trình mua xyanua của ngươi?”

“Hôm qua ngươi không hỏi rồi sao?”

“Ta muốn quá trình chi tiết hơn, ví dụ thời gian nào, cụ thể ở đâu thấy quảng cáo nhỏ, và ngươi lấy hàng từ đâu, tất cả phải nói rõ.”

“Thuốc này, ta mua được một thời gian rồi, không nhớ rõ.”

“Ngươi nghĩ kỹ đi, điều này rất quan trọng, nếu ngươi có thể giúp cảnh sát truy ra kênh bán xyanua, coi như lập công, ta có thể giúp ngươi tranh thủ chính sách giảm án.”

“Lại là câu này.” Mã Tiểu Lâm bĩu môi.

“Đối với ngươi hiện tại, đây là điều quan trọng nhất, tin ta đi. Khi ngươi vào tù, sẽ hiểu.”

Mã Tiểu Lâm hồi tưởng một lát, “Ta mua xyanua cũng là một sự tình cờ, một ngày ta đang cho Luka ăn thức ăn cho chó, Trần Tử Hà bước tới, không nói không rằng đá Luka một cái.

Lúc đó ta rất giận, hỏi hắn tại sao đánh Luka. Hắn trách ta không quan tâm hắn, dậy xong không làm bữa sáng cho hắn, lại chuẩn bị bữa ăn cho chó trước. Chúng ta cãi nhau, Luka bảo vệ ta, cũng nhe răng, sủa Trần Tử Hà, Trần Tử Hà nổi giận, hắn đang bực bội không tìm được lý do để hành hạ Luka, liền cầm gậy đánh Luka một trận, lúc đó ta đau lòng lắm, hận chết Trần Tử Hà.

Cũng vào lúc đó, ý định giết hắn càng trở nên mãnh liệt.

Tháng Tư, ta đi mua sắm ở một trung tâm thương mại, đi được một lúc muốn vào nhà vệ sinh, trong nhà vệ sinh thấy một quảng cáo nhỏ, nói có các loại thuốc cấm, lúc đó ta ghi lại số WeChat liên lạc. Ta không liên lạc ngay, do dự hai ngày, mới quyết định liên lạc.

Thật ra ta đã mua thuốc xong, chỉ chờ thời cơ."

"Ngươi thấy quảng cáo đó ở nhà vệ sinh nào của trung tâm thương mại?"

"Trung tâm thương mại Quảng Nam."

"Tầng mấy?"

"Cụ thể tầng mấy ta không nhớ rõ, có thể là tầng hai hoặc tầng ba."

"Ngươi liên hệ qua WeChat?"

"Đúng."

"Ngươi trả tiền thế nào? Lấy hàng ra sao?"

"Liên lạc xong, đối phương cho ta một địa điểm, bảo ta để tiền ở đó, khi hắn nhận được tiền, sẽ cho ta lấy hàng."

"Hắn bảo ngươi để tiền ở đâu? Bao nhiêu tiền?"

"Hai ngàn đồng, hắn bảo ta để ở trung tâm thương mại Quảng Nam, tầng năm, phòng chiếu phim số 1, khi đó đang chiếu phim 'Ta gọi là Lý Hoán Anh'."

"Ngươi lấy xyanua từ đâu?"

"Hôm sau, hắn bảo ta đi trung tâm thương mại Quảng Nam, đến đó liên lạc với hắn, sẽ cho ta địa chỉ cụ thể, thật ra, lúc đó ta cũng sợ, thậm chí còn do dự không biết có nên đi lấy không. Nhưng nghĩ đến cảnh Trần Tử Hà đánh Luka, ta vẫn đi.

Đến trung tâm thương mại Quảng Nam, ta lại liên lạc với người bán, hắn bảo ta đến nhà vệ sinh tầng bốn lấy xyanua,

nói xyanua giấu trong bể nước của nhà vệ sinh đầu tiên. Sau đó ta làm theo lời hắn tìm được xyanua, giấu kín, đến khi Luka chết mới dùng nó."

Hàn Bân ghi lại mô tả của Mã Tiểu Lâm, những chi tiết này rất quan trọng cho cuộc điều tra tiếp theo…

Đội điều tra hình sự thành phố, văn phòng đội trưởng.

"Cộc cộc." Hàn Bân gõ cửa.

"Mời vào."

Hàn Bân cầm tài liệu đi vào.

Đinh Tích Phong đứng dậy khỏi bàn làm việc, chỉ vào ghế sofa bên cạnh, "Ngồi đi, hỏi xong rồi."

"Vâng."

"Đây là biên bản thẩm vấn chi tiết."

"Ừ." Đinh Tích Phong ngồi xuống sofa, bắt đầu xem biên bản thẩm vấn.

Hàn Bân cũng không vội, châm một điếu thuốc, tự hút.

Một lúc sau, Đinh Tích Phong xem xong tài liệu, nói, "Ngươi nghĩ biên bản này có đáng tin không, Mã Tiểu Lâm có thể nói dối không?"

"Ta nghĩ khả năng nói dối không lớn."

Đinh Tích Phong nói, "Xyanua là bằng chứng quan trọng để định tội, Mã Tiểu Lâm đã tiêu hủy phần còn lại của xyanua, không thể so sánh với thành phần thuốc độc trong cơ thể nạn nhân, cuối cùng vẫn là một điểm yếu. Nếu không tìm ra nguồn gốc và mẫu xyanua, theo hiểu biết của ta về viện kiểm sát, có thể sẽ lấy lý do chứng cứ không đầy đủ để trả lại.

Đừng tìm những rắc rối đó, đừng tưởng bắt được người là xong, việc của chúng ta kỵ nhất là đầu voi đuôi chuột."

“Ngài yên tâm, ta sẽ điều tra kỹ.”

“Nói cho ta biết ngươi định điều tra thế nào?”

Hàn Bân suy nghĩ một lúc, “Mã Tiểu Lâm chưa từng gặp người bán xyanua nhưng có tiếp xúc gián tiếp.

Có thể chia làm hai loại, một là qua địa chỉ ở Miến Điện, rất khó tìm vị trí cụ thể.

Loại thứ hai là tiếp xúc trong trung tâm thương mại, dù không gặp trực tiếp nhưng Mã Tiểu Lâm đưa tiền và lấy hàng chắc chắn có người tiếp ứng, chúng ta chỉ cần bắt người tiếp ứng có thể lần theo dấu vết bắt nghi phạm.”

Đinh Tích Phong châm một điếu thuốc, “Ngươi muốn nhử rắn ra khỏi hang.”

“Đúng.”

“Kế hoạch trung quy trung củ, nhưng kế hoạch phải chu đáo, suy nghĩ kỹ tình huống, tránh làm kinh động rắn.”

“Ta đã có một kế hoạch sơ bộ, chuẩn bị báo cáo với ngài…”

“Cộc cộc…” ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ.

“Mời vào.”

Cửa mở, Vương Tiêu và Chu Gia Húc bước vào.

“Hàn Tử Khang bên đó xong rồi?”

Vương Tiêu đáp, “Vâng, ta lại lấy một lời khai chi tiết, ghi lại quá trình mua thuốc M của hắn, cũng như cách tiếp xúc với người bán.”

“Đúng lúc, ta và đội trưởng Hàn đang bàn về kênh mua xyanua của Mã Tiểu Lâm, so sánh kênh mua của hai loại thuốc, xem có điểm chung không.”

“Vâng.” Vương Tiêu đáp, đưa Đinh Tích Phong một tập tài liệu, “Đội trưởng, đây là biên bản thẩm vấn Hàn Thiếu Khang.”

Chương 1499: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta đã xem biên bản thẩm vấn của đồn cảnh sát, biết đại khái tình hình, ngươi nói trọng điểm là được.”

“Khụ…” Vương Tiêu hắng giọng, “Quá trình mua thuốc M của Hàn Thiếu Khang không khác nhiều so với nền tảng mua sắm trực tuyến thông thường, là tìm thuốc M trên mạng, xuất hiện một trang web, qua trang web mua, thanh toán bằng WeChat. Sau đó, người bán gửi qua bưu điện.

Ta đã nhờ kỹ thuật viên kiểm tra trang web này, từ tên miền cho thấy máy chủ trang web giả mạo ở nước ngoài, rất có thể là ở Đông Nam Á.

Tài khoản ngân hàng của trang web đăng ký dưới tên Lý Quốc Sơn, hắn là người Thục Châu. Đồn cảnh sát địa phương cũng đã điều tra về người này, Lý Quốc Sơn năm nay 61 tuổi, sống ở thôn Tiểu Băng, Thục Châu, vị trí khá xa xôi, giao thông không thuận tiện, đến thị trấn phải đi một giờ đường núi, ngồi xe một giờ nữa.

Theo phản ánh của đồn cảnh sát địa phương, Lý Quốc Sơn sức khỏe cũng không tốt, mấy năm nay ở nhà làm nông, và giao thông cũng không thuận tiện, hắn không có khả năng làm việc phạm pháp này.”

Vương Tiêu ngừng lại, tiếp tục nói, “Một điểm cần điều tra nữa là chuyển phát nhanh, đồn cảnh sát cũng đã tra người gửi thuốc M cho Hàn Thiếu Khang, tên người gửi là Lý Quốc Sơn,

số chứng minh thư cũng là Lý Quốc Sơn, nhưng địa chỉ gửi hàng lại ở Điền Châu.

Cách Thục Châu mấy tỉnh, ta cảm thấy Lý Quốc Sơn không thể đi xa như vậy để gửi hàng, số tiền hàng đó cũng không đủ tiền vé máy bay và chi phí ăn ở."

Chu Gia Húc hỏi, "Ngươi nghĩ Lý Quốc Sơn chỉ là con rối của nghi phạm?"

Vương Tiêu đáp, "Gần như vậy, thậm chí có thể không phải là con rối, chỉ là một bia đỡ đạn."

Đinh Tích Phong suy nghĩ một lúc, nhìn sang Hàn Bân, "Đội trưởng Hàn, ngươi nghĩ sao?"

Hàn Bân đáp, "Dù theo tình hình hiện tại, hai vụ án không liên quan trực tiếp, nhưng nếu phân tích kỹ, vẫn có những trùng hợp và liên hệ nhất định.

Người bán xyanua cho Mã Tiểu Lâm, địa chỉ WeChat đăng nhập ở Miến Điện. Trang web bán thuốc M cho Hàn Thiếu Khang máy chủ cũng ở Đông Nam Á, dù chưa xác định vị trí cụ thể nhưng có thể cũng ở Miến Điện.

Phân tích như vậy, hai vụ án này rất có thể có liên hệ nhất định, thậm chí có thể chung một nguồn hàng."

Đinh Tích Phong hỏi, "Đồn cảnh sát địa phương có cử người đến Thục Châu điều tra Lý Quốc Sơn không?"

"Không, dù đồn cảnh sát cho rằng Lý Quốc Sơn rất có thể là bia đỡ đạn nhưng không dám liên hệ vội, sợ kinh động đến nghi phạm thật sự."

"Điền Châu thì sao?"

"Họ đã liên hệ với đồn cảnh sát địa phương ở Điền Châu, yêu cầu hỗ trợ điều tra bưu cục gửi hàng của nghi phạm, nhưng chưa có kết quả cụ thể."

“Hiệu quả không cao.” Đinh Tích Phong thở dài, nhưng cũng hiểu, đồn cảnh sát cấp thấp, không dễ yêu cầu phối hợp điều tra, cũng vì lý do này, Đinh Tích Phong mới để đội hai tiếp tục điều tra nguồn hàng.

“Không thể kéo dài nữa, phải nhanh chóng giải quyết. Mọi người cố gắng một chút, đi công tác.” Đinh Tích Phong quét mắt nhìn mọi người, tiếp tục nói, “Tổ trưởng Chu, ngươi đi một chuyến tới Thục Châu, tự tìm hiểu tình hình Lý Quốc Sơn, chúng ta không lên tiếng, người ta cảnh sát địa phương tự nhiên cũng không coi trọng.

Đến Thục Châu, nắm rõ tình hình Lý Quốc Sơn, xem hắn có liên hệ với nghi phạm không, sau đó quyết định làm biên bản hay trực tiếp khống chế hắn.”

“Vâng.”

“Vương Tiêu, ngươi dẫn người đi Điền Châu, vì hàng gửi từ Điền Châu, chứng tỏ nguồn hàng rất có thể ở đó, tra xem nghi phạm có điểm gửi hàng cố định không, chúng ta phối hợp, xem có thể lôi nghi phạm ra không.”

“Được.”

“Hàn Bân, ngươi tạm thời không quản Hàn Thiếu Khang, trước tiên bắt người cung cấp hàng cho Mã Tiểu Lâm, tìm được mẫu xyanua, kết thúc vụ Trần Tử Hà bị đầu độc.

Kết thúc vụ này, áp lực của chúng ta cũng nhẹ đi.”

“Ta biết rồi.”

…

Sau cuộc họp, Hàn Bân sắp xếp vấn đề nhân sự.

Vương Tiêu và Chu Gia Húc đi công tác không thể đi một mình nhưng kinh phí có hạn, người đi cũng không thể quá nhiều.

Xem xét tình hình tổng hợp, Vương Tiêu, Giang Dương, Tổ Đại Vỹ ba người đi Điền Châu.

Chu Gia Húc dẫn Hà Anh Sinh đi Thục Châu.

Hàn Bân dẫn đội viên khác điều tra vụ của Mã Tiểu Lâm.

Sắp xếp xong, Vương Tiêu và Chu Gia Húc đi chuẩn bị, Hàn Bân triệu tập đội viên khác họp.

Hàn Bân quét mắt nhìn mọi người, nói, "Tình hình mọi người đã rõ, ngoài đội viên đi công tác, người khác đều điều tra vụ của Mã Tiểu Lâm. Dù Mã Tiểu Lâm đã thú nhận, nhưng kênh mua xyanua chưa rõ, một ngày không tiêu diệt kênh bán hàng, có thể hại thêm người.

Qua thẩm vấn, Mã Tiểu Lâm đã khai cách liên hệ với người bán, ta chuẩn bị nhử rắn ra khỏi hang bắt nghi phạm cung cấp xyanua, mọi người có ý kiến gì không?"

Triệu Minh hỏi, "Đội trưởng Hàn, ngài chuẩn bị bố trí bắt ở đâu?"

"Phụ thuộc vào nơi nghi phạm định giao dịch." Hàn Bân đáp, "Trước đó cần một người giả làm khách hàng liên hệ với nghi phạm, ai tự đề cử?"

Mọi người im lặng.

"Nếu mọi người khiêm tốn vậy, ta sẽ điểm danh." Hàn Bân quét mắt nhìn mọi người, dừng lại ở Lý Cầm, "Chị Lý, ngươi vất vả một chút."

Hàn Bân chọn Lý Cầm vì ba lý do, đầu tiên, Lý Cầm là nữ, không dễ làm nghi phạm cảnh giác, thứ hai, theo kinh nghiệm của Hàn Bân, chọn cách đầu độc giết người thường là phụ nữ. Thứ ba, tuổi của Lý Cầm cũng phù hợp.

Chương 1500: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hoàng Khiết Khiết và Phùng Na cũng là phụ nữ nhưng tuổi còn trẻ, ít kinh nghiệm, tổng thể Lý Cầm phù hợp hơn.

Hàn Bân đã chỉ định, Lý Cầm cũng không từ chối, "Đội trưởng Hàn, ta thêm WeChat xong, nói sao đây?"

"Ngươi nói thẳng, muốn mua thuốc độc không màu không mùi có thể giết người ngay, hẹn gặp mặt sớm."

"Ta biết rồi." Lý Cầm gật đầu, hít một hơi sâu, thêm WeChat của nghi phạm.

Thêm xong WeChat, không khí trong phòng làm việc căng thẳng, mọi người chờ đợi phản ứng của nghi phạm.

Một phút, hai phút…

Mười phút trôi qua.

Hàn Bân nhìn đồng hồ, chờ đợi không biết bao giờ mới xong.

Đúng lúc Hàn Bân định nói gì, điện thoại của Lý Cầm rung lên.

"Đội trưởng Hàn, nghi phạm tên K đã thêm ta."

"Nói chuyện với hắn đi."

Lý Cầm gõ chữ, "Có ở đó không?"

K, "Có, ngươi là ai?"

"Ta thấy quảng cáo của ngươi, muốn mua thuốc."

“Ngươi cần thuốc gì?”

“Ta muốn thuốc không màu không mùi có thể giết người, loại mạnh nhất, đưa đến bệnh viện cũng không cứu được.”

“Ngươi ở đâu?”

“Cầm Đảo.”

“Được, nhưng thuốc của ta khá đắt, phải trả tiền trước.”

“Bao nhiêu tiền?”

“Ba ngàn.”

“Thuốc gì mà đắt vậy?”

“Nếu đắt ngươi đi mua thuốc chuột đi, chỉ có kẻ ngốc mới uống. Tiền nào của nấy, ta bán xyanua, hầu như không có mùi, chỉ cần ăn vào, thần tiên cũng không cứu được.”

“Thật ta không có nhiều tiền vậy, rẻ chút được không?”

“Ta không mặc cả.”

“Hai ngàn được không?”

“Ít nhất hai ngàn năm, ít một xu cũng không bán.”

Lý Cầm dừng lại một chút, tiếp tục gõ chữ, “Được rồi, ta đến đâu lấy hàng.”

“Trả tiền trước, trả tiền xong, tự nhiên sẽ đưa ngươi hàng.”

“Ta đưa tiền cho ngươi, ngươi không giao hàng thì sao? Ta không biết tìm ai mà kiện, ngươi đưa hàng trước, ta trả tiền.”

“Ta nói cho ngươi, chúng ta làm ăn toàn cầu, trung thực, không thiếu ngươi một người.”

“Vậy… ta trả tiền thế nào?”

“Ngươi mang tiền đến trung tâm thương mại Quảng Nam.”

“Khi nào?”

“Bây giờ ngươi có thể đến, để tiền ở tầng năm rạp chiếu phim, phòng số 1, khi ta nhận được tiền, ngày mai sẽ giao hàng.”

Hàn Bân nhắc nhở, “Bây giờ không được, quá gấp gáp, không kịp bố trí, mai trả tiền.”

Lý Cầm gửi tin nhắn, “Hôm nay không được, ta còn phải đi làm, ngày mai buổi sáng được không?”

“Được.”

“Ngươi nói địa điểm cụ thể, khoảng mấy giờ, ta mang tiền đến.”

“Mai buổi sáng mười giờ, ngươi để tiền ở trung tâm thương mại Quảng Nam, tầng năm, rạp chiếu phim, phòng số 1, hàng thứ 7, ghế số 4. Nếu ta nhớ không lầm, chắc là phim Avatar.”

“Ta nhớ rồi. Khi nào ta lấy hàng?”

“Đợi tin nhắn.”

“Làm sao ta biết ngươi là ai, nếu đưa tiền sai người thì sao?”

“Ngươi không cần biết ta trông thế nào, để tiền dưới đệm ghế số 4, phòng chiếu phim số 1 là được.”

Nói xong, đối phương không liên lạc nữa.

Hàn Bân nói, “Theo tình hình hiện tại, đối phương chưa phát hiện gì bất thường, bây giờ chúng ta đến trung tâm thương mại Quảng Nam bố trí, nhất định phải khống chế ngay người lấy tiền.”

Hàn Bân biết, người lấy tiền chắc chắn không phải kẻ chủ mưu, khi bắt phải nhanh gọn, tránh hắn báo tin cho tuyến trên.

Triệu Minh nói, “Đội trưởng Hàn, giao dịch là ngày mai, bây giờ bố trí có sớm quá không?”

“Không sớm, chúng ta phải làm quen với môi trường, lắp đặt thiết bị giám sát ở nơi kín đáo, đảm bảo khi nghi phạm lấy tiền có thể bắt quả tang.”

“Tuyệt, vẫn là đội trưởng Hàn nghĩ chu đáo.”

Trương Thuận Cốc nói, “Đội trưởng Hàn, có cần thông báo cho rạp chiếu phim không?”

“Thông báo chắc chắn phải có, nhưng nghi phạm chọn địa điểm giao dịch ở trung tâm thương mại Quảng Nam, chứng tỏ hắn rất quen thuộc tình hình nơi đó, thậm chí rất có thể hắn ở ngay trung tâm thương mại, chúng ta điều tra phải càng kín đáo, càng ít người biết càng tốt.”

Trương Thuận Cốc nói, “Vậy liên hệ lãnh đạo cấp cao của trung tâm thương mại, họ ít khả năng tham gia việc này, và cũng thuận tiện cho chúng ta hành động.”

Lý Cầm nói, “Ta sẽ liên hệ kỹ thuật viên, nhờ họ giúp lắp đặt thiết bị giám sát.”

Hàn Bân nói, “Được, ngươi bảo họ chuẩn bị thiết bị trước, nhưng lắp đặt phải đợi đến nửa đêm.”

“Người khác cùng ta đến trung tâm thương mại Quảng Nam, làm quen môi trường, tránh bất ngờ khi bắt giữ.”

“Vâng.”

Dưới sự sắp xếp của Hàn Bân, công việc bố trí diễn ra khẩn trương…

Sáng hôm sau, Hàn Bân và mọi người đến sớm Công an thành phố, một lần nữa xác nhận kế hoạch bố trí bắt giữ.

Chín giờ rưỡi trung tâm thương mại mở cửa, Hàn Bân và mọi người lần lượt vào trung tâm thương mại, hành động theo kế hoạch.

Chín giờ bốn mươi lăm phút, Lý Cầm cũng đến trung tâm thương mại, cô đi một mình, tránh bị nghi phạm phát hiện.

Đến trung tâm thương mại, Lý Cầm lập tức gửi tin nhắn WeChat cho nghi phạm, "Ta đến trung tâm thương mại rồi."

"Tiền mang theo chưa?"

"Mang rồi, ta đang chuẩn bị đến rạp chiếu phim, ngươi ở đâu, khi nào giao hàng."

"Ta đã nói rồi, khi ta lấy được tiền, tự nhiên sẽ giao hàng. Ngươi bây giờ mua vé xem phim Godzilla, mười giờ mười lăm chiếu."

"Hả, không phải nói mười giờ đến phòng chiếu phim số 1 xem Avatar sao." Lý Cầm nhíu mày, dù là giám sát hay bố trí, cảnh sát đều tập trung vào phòng chiếu phim số 1.

Chương 1501: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đó là chiếu lại, không hay, xem Godzilla đi, chắc ở phòng số 3, ngươi để tiền dưới đệm ghế hàng 6, ghế số 6."

Nghi phạm thay đổi địa điểm giao dịch đột ngột, làm rối loạn kế hoạch của cảnh sát.

Chứng tỏ nghi phạm có ý thức phản gián, hành động bắt giữ phải cẩn thận hơn.

Hàn Bân biết tình hình này, lập tức điều chỉnh bố trí.

Lý Cầm, Triệu Minh, Hoàng Khiết Khiết ba người mua vé xem phim Godzilla.

Hàn Bân đến phòng chiếu phim số 1.

Trương Thuận Cốc dẫn người bố trí ngoài rạp chiếu phim.

Hàn Bân sắp xếp như vậy cũng là sau khi cân nhắc kỹ.

Đầu tiên, người vào phòng chiếu phim số 3 không thể quá nhiều, dễ làm nghi phạm cảnh giác. Không thể quá ít, khó khăn khi bắt giữ. Hai người không ít không nhiều vừa đủ.

Vì sao chọn Triệu Minh và Hoàng Khiết Khiết, vì hai người đang hẹn hò, vốn là một cặp, tự nhiên không cần giả vờ, không lo bị nghi phạm nhận ra.

Về việc Hàn Bân đến phòng chiếu phim số 1, có ba lý do.

Lý do đầu tiên, cảnh sát đã mua vé xem phim ở phòng chiếu phim số 1 để bố trí bắt nghi phạm, bây giờ nghi phạm đổi địa điểm giao dịch, nếu cảnh sát không đến phòng chiếu

phim số 1, ghế trống quá nhiều, có thể làm nghi phạm nghi ngờ.

Lý do thứ hai, dù nghi phạm đổi địa điểm giao dịch, nhưng đã hẹn ở phòng chiếu phim số 1, Hàn Bân cũng muốn vào xem có gì khác thường, phòng khi nghi phạm thay đổi kế hoạch, lại bảo Lý Cầm để tiền ở phòng số 1, lúc đó không có người tiếp ứng.

Lý do thứ ba, có vé mới vào được rạp chiếu phim, không sẽ bị nhân viên chặn ngoài. Phòng chiếu phim số 3 sát phòng chiếu phim số 1, nếu có chuyện gì, Hàn Bân cũng có thể đến hỗ trợ ngay.

Mười giờ sáng, Lý Cầm đến cửa rạp chiếu phim, người khác hành động theo kế hoạch.

Lý Cầm vào phòng chiếu phim số 3, trên màn hình đang chiếu quảng cáo, Lý Cầm nhìn về hàng ghế sau, cô mua vé ngồi ở ghế số 2, hàng số 6, gần ghế số 6, hàng số 6.

Lý Cầm không vội để tiền, ngồi vào ghế số 2, hàng số 6, người lần lượt vào phòng chiếu phim, Lý Cầm thấy Hoàng Khiết Khiết và Triệu Minh tay trong tay vào phòng chiếu phim, hai người ngồi ở ghế cặp phía sau bên phải, vị trí tuy có chút xa nhưng tầm nhìn tốt hơn.

Hôm nay không phải ngày nghỉ, người xem phim không nhiều, tổng cộng chỉ có tám người, ghế số 6, hàng số 6 trống.

Lý Cầm nhìn quanh phòng chiếu phim, không thấy ai khả nghi, đứng lên đi đến ghế số 6, hàng số 6, để hai ngàn đồng dưới đệm ghế.

Cô nhìn quanh, không thấy ánh mắt khả nghi, để tránh nghi phạm không dám đến lấy tiền, Lý Cầm trở lại ghế ngồi trước đó.

Lúc này, phim đã bắt đầu chiếu, phim có tên "Godzilla đại chiến King Kong", nhân vật chính là hai quái vật khổng lồ.

Cảnh phim rất hoành tráng, nhưng chỉ là xem cho vui, có lẽ vì tâm trí đang tập trung vào công việc, Lý Cầm không thể nhập tâm vào phim, cô cũng không hiểu hai quái vật đánh nhau có gì hay?

Ngồi khoảng mười mấy phút, ghế số 6, hàng số 6 vẫn không có ai.

Lý Cầm gửi tin nhắn WeChat cho người bán, "Tiền đã để ở nơi hẹn, có thể giao hàng chưa?"

"Ngươi về trước, đợi tin nhắn."

Lý Cầm để điện thoại xuống, lại nhìn quanh, vẫn không thấy ai khả nghi.

Nghĩ nghi phạm có thể vì mình có mặt nên không dám đến, Lý Cầm đeo túi rời khỏi phòng chiếu phim số 3.

Triệu Minh và Hoàng Khiết Khiết vừa ăn bắp rang bơ, vừa xem phim, thỉnh thoảng liếc nhìn ghế số 6, hàng số 6.

Hàn Bân ngồi trong phòng chiếu phim số 1, phim chiếu bình thường, không thấy ai khả nghi.

Thời gian trôi qua, một bộ phim kết thúc, bên Triệu Minh vẫn không có động tĩnh.

Triệu Minh thỉnh thoảng báo cáo tình hình, nhưng không thường xuyên, chủ yếu vì lo bị nghi phạm phát hiện, vì phòng chiếu phim là không gian kín, nói chuyện dễ bị nghe thấy.

Hơn nữa, phòng chiếu phim ánh sáng tối, mỗi lần màn hình điện thoại sáng dễ chói mắt, gửi tin nhắn nhiều cũng có thể làm nghi phạm chú ý.

Xem xong phim, Hàn Bân không gọi đội viên hỏi chuyện, vì tụ tập dễ làm nghi phạm chú ý.

Lúc này, xem điện thoại là bình thường, Hàn Bân bảo đội viên báo cáo tình hình trong nhóm WeChat.

Lý Cầm gửi tin nhắn, "Ta đã rời trung tâm thương mại, nghi phạm xuất hiện chưa?"

Triệu Minh nói, "Chưa, từ khi ngươi rời đi, không ai đến ghế số 6. Phim chiếu xong, chúng ta cũng không có lý do ở lại, chúng ta cũng ra ngoài."

Hàn Bân nói, "Bây giờ còn ai trong phòng chiếu phim số 3?"

"Người xem phim đều rời đi, ta và Thiến Thiến ra sau cùng, nhưng khi chúng ta ra, nhân viên vệ sinh mang dụng cụ vào, bây giờ chỉ còn anh ta trong phòng chiếu phim số 3."

Hàn Bân nói, "Ngươi và Thiến Thiến đừng rời khỏi rạp chiếu phim, tìm lý do ở hành lang, giám sát phòng chiếu phim số 3, xem có ai vào không."

Triệu Minh suy nghĩ một chút, "Để Thiến Thiến giả vờ đi vệ sinh, ta đứng trước cửa vệ sinh, vừa không dễ bị nghi, vừa giám sát phòng chiếu phim số 3."

"Được." Hàn Bân đáp, tiếp tục gõ chữ, "Tề Thượng Hải, Phùng Na, các ngươi mua vé xem phim tiếp theo ở phòng chiếu phim số 3, khi đến giờ kiểm vé vào."

"Vâng."

Trương Thuận Cốc nói, "Triệu Minh và Thiến Thiến ra khỏi phòng chiếu phim số 3 chưa ai đụng vào tiền, nhưng bây giờ nhân viên vệ sinh ở đó một mình, anh ta có vấn đề không?"

"Có khả năng này."

Triệu Minh nói, “Ta vào xem sao, nếu anh ta hỏi ta nói bị mất đồ.”

Chương 1502: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân suy nghĩ một lúc, "Ngươi vào anh ta sẽ cảnh giác, chính diện thấy anh ta lấy tiền gần như không có, ngược lại dễ lộ. Nếu anh ta phát hiện trước, chúng ta sẽ bị động."

"Nếu anh ta lấy tiền thì sao?"

"Giám sát anh ta, đợi khi anh ta rời phòng chiếu phim số 3, tìm chỗ không người khống chế."

"Vâng."

…

Nhân viên vệ sinh là một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi, tóc ngắn, đeo khẩu trang, tay trái cầm chổi, tay phải xách xô nhựa.

Ra khỏi phòng chiếu phim số 3, nhân viên vệ sinh đặt xô nhựa xuống, lấy điện thoại từ túi ra xem, sau đó cất điện thoại vào túi, xách xô định rời đi.

Khi anh ta đi đến ngã rẽ phía trước, một cô gái trẻ đứng ở ngã rẽ, chỉ vào ngã rẽ bên trái, "Chào anh, bắp rang bơ của em đổ trên sàn, nhờ anh quét giúp."

Nhân viên vệ sinh đến ngã rẽ, nhìn sang bên phải, trên sàn đúng là có bắp rang bơ, anh ta đi qua cầm chổi quét sàn.

Ngã rẽ phía trước là lối thoát hiểm, thường ít người qua lại, nhân viên vệ sinh quét xong chuẩn bị rời đi, phát hiện bên cạnh có thêm hai thanh niên.

Hàn Bân đưa thẻ cảnh sát, "Chào anh, tôi là cảnh sát, muốn nhờ anh giúp một việc."

"Cảnh sát, tìm… tôi giúp gì?"

"Chúng tôi đang điều tra một vụ án, nghi phạm có thể ở gần đây, để không làm hắn kinh động, chúng ta nói nhỏ một chút, tốt nhất tìm chỗ yên tĩnh." Hàn Bân chỉ vào lối thoát hiểm, "Chúng ta qua đó nói đi."

Nhân viên vệ sinh do dự, "Tôi có thể nói với lãnh đạo một tiếng không?"

Hàn Bân ra hiệu mời, "Không sao, chỉ hỏi vài câu, không cần kinh động lãnh đạo."

"Vậy để dụng cụ vệ sinh ở đây hay mang theo?"

Hàn Bân nhìn xô nhựa có cái hót rác, ít rác, "Mang theo."

Nhân viên vệ sinh do dự một chút, vẫn đi theo.

Vào lối thoát hiểm, nói chuyện thoải mái hơn nhiều, Hàn Bân quan sát đối phương kỹ, "Anh tên gì?"

"Lưu Bảo Hiệp."

Hàn Bân lấy ra bao thuốc, đưa cho đối phương một điếu.

"Cảm ơn." Lưu Bảo Hiệp nhận điếu thuốc, kẹp trong tay, hút không được, không hút cũng không được.

Hàn Bân ra hiệu, "Anh hút đi, đừng căng thẳng."

Lưu Bảo Hiệp tháo khẩu trang, lấy bật lửa ra châm thuốc, hút một hơi, căng thẳng cũng giảm bớt chút ít.

"Anh Lưu, anh làm ở đây bao lâu rồi?"

"Hơn hai năm rồi." Lưu Bảo Hiệp hỏi lại, "Đồng chí cảnh sát, anh tên gì? Tìm tôi có chuyện gì?"

“Ta họ Hàn, Đội điều tra hình sự thành phố, chúng tôi nhận được tin báo của nội gián, phòng chiếu phim số 3 có giao dịch bất hợp pháp, khi anh quét dọn có thấy ai khả nghi không?”

“Không, tôi thường quét phòng chiếu phim số 3, không thấy giao dịch bất hợp pháp nào.”

“Anh có tiền không?”

“Không.”

“Nếu tiện, chúng tôi muốn kiểm tra anh theo quy định, đây là cách nhanh nhất rửa sạch nghi ngờ cho anh.”

“Tôi chỉ vào quét dọn, không làm gì khác, có nghi ngờ gì.”

“Anh đừng căng thẳng, chỉ là hỏi theo quy định, chúng tôi không nhằm vào anh, ai vào phòng chiếu phim đó đều phải kiểm tra.”

“Chỉ kiểm tra là được?”

“Đúng.”

Lưu Bảo Hiệp hít sâu hai hơi thuốc, “Được, kiểm tra đi.”

Triệu Minh đi qua, kiểm tra quần áo của Lưu Bảo Hiệp, lại lục dụng cụ vệ sinh của anh ta, không thấy hai ngàn đồng.

Hàn Bân bắt tay đối phương, “Cảm ơn anh đã phối hợp.”

“Không có gì, tôi đi được chưa?”

Dù không tìm thấy tiền trên người anh ta, nhưng Hàn Bân thận trọng, trước khi bắt nghi phạm không muốn thả anh ta dễ dàng.

“Đừng vội, anh làm ở đây lâu, quen thuộc tình hình, chúng tôi muốn hỏi vài câu, giúp chúng tôi hiểu rõ phòng chiếu phim.”

“Còn phải làm biên bản?”

“Anh đừng căng thẳng, chỉ là quy định.”

Triệu Minh và Hoàng Khiết Khiết ở lại làm biên bản cho Lưu Bảo Hiệp, Hàn Bân ra khỏi lối thoát hiểm.

Phòng chiếu phim số 3 sắp chiếu phim mới, Tề Thượng Hải và Phùng Na cầm vé vào phòng chiếu phim số 3.

Hai người cũng ngồi ghế cặp, thỉnh thoảng liếc nhìn ghế số 6, hàng số 6, nhưng cử chỉ không thân mật như Triệu Minh và Hoàng Khiết Khiết.

Diễn viên không phải diễn viên, không được tự nhiên.

Khi phim sắp chiếu, một người đàn ông bước vào, ngồi ở ghế số 4, hàng số 6, cách ghế giấu tiền một ghế.

Người đàn ông lập tức trở thành đối tượng trọng điểm của Tề Thượng Hải và Phùng Na.

Vài phút sau, người đàn ông nhìn quanh, cúi xuống buộc dây giày, thân người nghiêng sang trái, tay phải thò vào dưới ghế số 6, hàng số 6.

Tay đưa ra, có thêm một xấp tiền đỏ.

Người đàn ông mỉm cười, vội cất tiền vào túi.

Phùng Na luôn nhìn người đàn ông, mắt lóe lên vẻ phấn khích.

Tề Thượng Hải đụng vào tay nàng, dường như nhắc nàng đừng nhìn chằm chằm đối phương.

Tề Thượng Hải lấy điện thoại ra, cúi đầu gửi tin nhắn, “Đội trưởng Hàn, một người đàn ông đã lấy tiền dưới ghế.”

“Hắn ở đâu? Trông thế nào?”

“Còn ở phòng chiếu phim số 3, ánh sáng khá tối, hắn đeo khẩu trang, không thấy rõ mặt, mặc áo nỉ Nike đen và quần jeans xanh đậm.”

“Được, chúng tôi đến hỗ trợ.”

Lúc này, người đàn ông mặc áo nỉ đen đứng dậy, dường như muốn rời phòng chiếu phim.

Tề Thượng Hải lại gửi tin nhắn, “Đội trưởng Hàn, người đàn ông khả nghi sắp ra ngoài.”

Hàn Bân lập tức ra lệnh, “Chuẩn bị hành động, bắt giữ ở hành lang rạp chiếu phim.”

“Vâng.”

Chương 1503: Tiêu Đề 《Ẩn》

…

Người đàn ông mặc áo nỉ đen đội mũ áo nỉ, đeo khẩu trang, gần như không thấy rõ mặt.

Người đàn ông ngâm nga, miệng hát, trông rất thích thú.

Lúc này, Hàn Bân và mọi người đã đến, Tề Thượng Hải và Phùng Na theo sau người đàn ông, giống như bánh hamburger, miếng thịt này không chạy được.

Hàn Bân đi đến, cười hỏi, "Anh bạn, phòng chiếu phim số 1 ở đâu?"

Người đàn ông liếc Hàn Bân, không nói, xoay người định đi sang bên.

Bỗng, mấy người lao tới, đè người đàn ông mặc áo nỉ đen xuống đất, "Cảnh sát, đừng động đậy!"

Không cần Hàn Bân ra tay, người đàn ông mặc áo nỉ đen bị đè chặt xuống đất, còng tay.

Lưu Bảo Hiệp từ ngã rẽ lối thoát hiểm bước ra, vừa thấy cảnh này, mắt trợn to, tay xách xô nhựa rơi xuống đất, lẩm bẩm, "Mẹ nó… thật ghê gớm."

So sánh, Lưu Bảo Hiệp thấy mình thật hạnh phúc, chút bất mãn trước đó đã tan biến.

Lúc này, hành lang rạp chiếu phim gần như không có ai, người đàn ông mặc áo nỉ đen chưa hoàn hồn, bị kéo dậy, đẩy vào phòng chiếu phim trống bên cạnh.

Hàn Bân đi thẳng vào vấn đề, "Ngươi tên gì?"

"Cao Hiểu Pha."

"Biết vì sao bị bắt không?"

Cao Hiểu Pha cúi đầu, "Không biết."

Tề Thượng Hải đi tới, lấy xấp tiền đỏ trong túi hắn, chính là số tiền Lý Cầm để dưới ghế, "Số tiền này ở đâu ra?"

"Nhặt được."

"Nhặt ở đâu?"

"Phòng chiếu phim số 3."

"Dưới ghế hay dưới đệm?"

"Dưới ghế, không thì ta không thấy."

"Đến nước này còn dám nói dối?"

"Ta… ta không nói dối."

Tề Thượng Hải lấy từ túi hắn một cái túi, đưa cho Hàn Bân, "Đội trưởng Hàn, ngài xem."

Hàn Bân lấy cái túi, "Trong túi có bột trắng."

Hàn Bân nhíu mày, "Đây là gì?"

"Bột mì."

"Ngươi mang bột mì làm gì?"

"Ăn."

"Ăn sống?"

"Không được sao?"

"Được." Hàn Bân cười, ra lệnh, "Cho hắn ăn hết bột mì trong túi này."

“Được, ta chưa thấy ai thích ăn bột mì sống.” Triệu Minh cười, cầm cái túi, “Các ngươi giữ hắn, ta cho ăn.”

Tề Thượng Hải và Trương Thuận Cốc giữ chặt Cao Hiểu Pha, Triệu Minh bẻ miệng hắn ra.

Thấy Triệu Minh đưa túi bột mì gần miệng, Cao Hiểu Pha hoảng sợ, “Đừng, đừng, các ngươi thả ta, cái này không ăn được.”

“Ngươi không thích ăn bột mì?”

“Ta không thích, ta lừa các ngươi.”

“Bốp!” Trương Thuận Cốc tát vào đầu hắn, “Thằng nhãi, còn dám lừa chúng ta, ngươi càng phải ăn, ta chưa thấy ai ăn bột mì sống, hôm nay mở mang kiến thức.”

“Haha…” Mọi người cười rộ.

Hàn Bân và mọi người dọa làm Cao Hiểu Pha sợ mềm người, “Các anh ơi, tha cho ta, cái này không phải bột mì, ăn sẽ chết.”

“Không phải bột mì, là gì?”

“Là… là…” Cao Hiểu Pha lắp bắp.

“Không nói, tiếp tục ăn, ăn xong biết là gì.”

Thấy túi bột mì gần miệng, Cao Hiểu Pha trợn mắt, hét, “Không ăn được, đây là thuốc độc.”

“Thuốc độc cũng không sao, ăn xong đưa ngươi đi rửa ruột.”

“Đây là xyanua, chỉ cần dính vào là chết, không kịp đến bệnh viện, xin các ngươi thả ta.”

Dọa một chút đối phương đã khai, chứng tỏ không phải người kiên định.

Hàn Bân yên tâm hơn với cuộc thẩm vấn tiếp theo.

Để tránh lộ tin, Hàn Bân lập tức đưa Cao Hiểu Pha về Công an thành phố thẩm vấn.

Cao Hiểu Pha ngồi trên ghế thẩm vấn, thần sắc hoảng loạn nhìn quanh, tay run, chứng tỏ nội tâm căng thẳng.

Trên đường về, Hàn Bân bảo người điều tra tình hình của hắn, Cao Hiểu Pha còn trẻ, chỉ 26 tuổi, nhưng đã có hai tiền án trộm cắp và một tiền án gây rối.

"Cao Hiểu Pha, biết vì sao bị bắt không? Lần này nghĩ kỹ rồi nói."

Cao Hiểu Pha từ từ nói, "Ta không nên tàng trữ chất nguy hiểm."

"Ngươi đang vắt óc nghĩ từng chữ, có nghĩ vì sao cảnh sát bắt ngươi, có nghĩ hai ngàn năm trăm đồng ai để không? Ta nói cho ngươi, bảo ngươi khai là cho ngươi cơ hội lập công giảm án, đừng không biết tốt xấu."

"Ta… ta biết sai rồi, ta không nên…" Cao Hiểu Pha nói nửa chừng, lại ấp úng.

"Không nên gì? Nói."

"Ta không nên bán chất nguy hiểm."

"Ngươi thừa nhận mình bán xyanua?"

"Phải."

"Bao lâu rồi?"

"Lần… lần đầu tiên."

"Ta biết là lần đầu bị bắt, ta hỏi ngươi khi nào bắt đầu bán, nghĩ kỹ rồi nói, lừa cảnh sát không vui đâu."

"Khoảng nửa tháng rồi."

“Còn quanh co?”

“Không, ta nói thật.”

“Cao Hiểu Pha, cảnh sát theo dõi ngươi lâu rồi, chúng ta chưa bắt là đang thu thập chứng cứ phạm tội của ngươi, ta nói thật cho ngươi biết, với chứng cứ chúng ta có, ngươi không nói gì cũng bị kết tội. Bây giờ ngươi chủ động khai, là tranh thủ cơ hội lập công giảm án, đừng lừa dối, quanh co, sẽ không có lợi cho ngươi, ngược lại sẽ mất cơ hội lập công giảm án.”

Cao Hiểu Pha hoảng sợ, vội nói, “Đồng chí cảnh sát, ta biết sai rồi, ta đồng ý khai, lần này nói hết.”

“Trả lời câu hỏi trước.”

“Ta làm khoảng nửa năm rồi.”

“Ngày 17 tháng 4, ngươi có giao dịch ở trung tâm thương mại Quảng Nam?”

“Để ta nghĩ… 17 tháng 4…” Cao Hiểu Pha hồi tưởng, “Đúng, 17 tháng 4 có giao dịch.”

“Bán thứ gì?”

“Xyanua.”

“Nói chi tiết quá trình giao dịch.”

“Ta nhớ lần đó tiền và hàng để riêng, ngày 16 ta lấy tiền, ngày 17 giao hàng.”

“Lấy tiền ở đâu? Giao hàng ở đâu?”

Chương 1504: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Tiền lấy ở phòng chiếu phim số 1, hàng để trong bể nước nhà vệ sinh, cụ thể nhà vệ sinh tầng mấy ta không nhớ rõ.”

“Giao dịch với ai?”

“Ta không biết, ta chỉ lấy tiền và giao hàng, chưa gặp khách bao giờ.”

“Tuyến trên của ngươi là ai?”

“Anh K, ta chỉ liên lạc với hắn, địa điểm lấy tiền và giao hàng cũng do hắn bảo, ta chỉ làm chân chạy.”

“Ngươi và anh K liên lạc thế nào?”

“Bằng WeChat.”

Hàn Bân lấy điện thoại của Cao Hiểu Pha trên bàn, tìm số liên lạc của anh K, “Là hắn?”

“Đúng.”

Hàn Bân xem lịch sử trò chuyện, từ nội dung trò chuyện cho thấy, anh K đúng là tuyến trên của hắn.

Lý Cầm luôn liên lạc với anh cũng rất có thể cùng một người, chỉ dùng tài khoản WeChat khác.

Hàn Bân nói với Lý Cầm, “Chị Lý, tra số WeChat và số điện thoại đăng ký này.”

“Vâng.”

Lý Cầm rời đi, Hàn Bân tiếp tục hỏi, “Ngươi đã gặp anh K?”

“Chưa.”

“Chưa gặp, dám hợp tác với hắn?”

“Chúng ta nói chuyện trong một nhóm chat, sau hắn thêm ta, hỏi ta có muốn kiếm tiền không. Lúc đó ta kẹt tiền, đồng ý, hắn bảo ta đến lấy tiền, lúc đầu ta bán tín bán nghi, kết quả thật tìm thấy tiền ở chỗ hắn nói, lúc đó ta khó khăn, một phát có mấy ngàn đồng, là lao vào.”

“Nhóm chat gì?”

“Nhóm chat đó tên ‘Tối nay đặc biệt vui’ đã bị khóa, sau ta thoát.”

“Ngươi bán gì ngoài xyanua?”

“Còn thuốc M, Dolantin, amphetamine.”

“Ngươi bán nhiều loại nhỉ.”

“Ta chỉ làm chân chạy, anh K bảo gì, ta làm nấy.”

“Ngươi giấu thuốc ở đâu?”

“Ở nhà thuê của ta.”

“Địa chỉ?”

“Đường Quan Tiền, khu dân cư Vu Sơn, tòa nhà số 7, khu nhà 1, phòng 203.”

“Hàng từ đâu ra?”

“Anh K cho ta.”

“Hắn đưa ngươi thế nào?”

“Gửi bưu điện.”

“Còn tiền?”

“Cũng gửi bưu điện cho hắn.”

“Nói địa chỉ gửi, họ tên, chứng minh thư và số điện thoại.”

“Gửi từ Điền Châu, Đường Dục Tường, khu dân cư Vườn Bách Tử, họ tên Ngô Vĩnh Chấn, số điện thoại 1352384xxxx.”

“Lần trước gửi hàng khi nào?”

“Đầu tháng tư, chắc ngày 5 tháng tư.”

Hàn Bân ghi vào sổ, sau có thể đến công ty chuyển phát nhanh tra hồ sơ.

“Ngươi giao dịch mấy lần? Địa điểm giao dịch ở đâu?”

“Ta… ta không nhớ rõ.”

“Ngươi biết, ngươi bán thuốc cấm, mỗi người mua có thể là nghi phạm tiềm ẩn, ngươi giúp chúng ta tìm những nghi phạm tiềm ẩn cũng là lập công.”

“Thật ra thời gian dài, ta chỉ nhớ một phần, một phần khác thật không nhớ.”

“Nhớ bao nhiêu nói bấy nhiêu.”

…

Sáng hôm sau.

Phòng họp Đội điều tra hình sự thành phố họp trực tuyến.

Video là ba bên kết nối, Cầm Đảo, Điền Châu, Thục Châu.

Tham gia cuộc họp có Hàn Bân, Đinh Tích Phong, Vương Tiêu, Chu Gia Húc.

Vì chỉ có bốn người, mọi người khá thoải mái.

Đinh Tích Phong lấy ra bao thuốc, đưa Hàn Bân một điếu, cũng châm một điếu, “Tổ trưởng Vương, tổ trưởng Chu, tình hình bên các ngươi thế nào?”

Chu Gia Húc nói, “Đội trưởng, ta nói trước, chỗ ta tín hiệu không tốt.”

“Nói đi.”

“Hôm qua ta đến Thục Châu, khoảng chín giờ sáng đến thị trấn gần Lý Quốc Sơn, trước gặp cảnh sát địa phương hiểu tình hình, vì làng Lý Quốc Sơn khá xa, cảnh sát không rõ tình hình. Dưới sự dẫn dắt của cảnh sát địa phương ta và Hà Anh Sinh vào làng, gặp trưởng làng và một số dân làng.

Theo họ, Lý Quốc Sơn hai năm nay sức khỏe không tốt, ở lại làng, không ra ngoài. Ta xem quanh làng, làng không lớn, phần lớn là đường núi, đi ra rất khó. Và dù ra làng, cũng khó không bị dân làng khác thấy, ta thấy lời dân làng đáng tin.

Hiểu tình hình thực tế, ta thấy bản thân Lý Quốc Sơn không có nghi ngờ lớn, làm biên bản cho hắn.”

Chu Gia Húc ngừng lại, tiếp tục nói, “Ta gặp Lý Quốc Sơn, thấy hắn tình hình thật không tốt, một chân và một tay không linh hoạt, nhà chỉ có một mình, điều kiện khó khăn, thật không giống giả vờ.

Nói chuyện, ta biết mấy năm trước hắn đi làm xa, có người mua chứng minh thư của hắn, mỗi năm gửi hắn một số tiền, khoảng năm ngàn đồng, dù không nhiều, nhưng với Lý Quốc Sơn là số tiền không nhỏ.”

Hàn Bân hỏi, “Số tiền đó gửi cách nào?”

“Chuyển khoản ngân hàng, người gửi cũng là Lý Quốc Sơn.”

“Tức là, nghi phạm dùng tài khoản Lý Quốc Sơn gửi tiền cho tài khoản khác của Lý Quốc Sơn?”

“Đúng.”

“Chuyển khoản cách nào?”

“Máy ATM ngân hàng, địa chỉ chi nhánh Đường Dục Tường, Điền Châu.”

Hàn Bân ghi vào sổ, manh mối này trùng với địa chỉ nghi phạm Cao Hiểu Pha cung cấp.

Chu Gia Húc nói, "Tình hình bên ta cơ bản vậy."

Vương Tiêu nói tiếp, "Ta cũng đến Điền Châu, đến cảnh sát địa phương, sau đến bưu cục tra người gửi giả tên Lý Quốc Sơn, chúng ta tra người thường gửi hàng ở vài bưu cục gần đó, rất thuận lợi, có hình người gửi.

Hiện, đã nhờ cảnh sát địa phương phối hợp bắt giữ."

Hàn Bân hỏi, "Địa chỉ gửi hàng ở đâu?"

"Gần Đường Đại Vọng."

Hàn Bân suy nghĩ, nhắc lại tình hình hai người báo cáo, rồi nói, "Đã bắt được người bán xyanua cho Mã Tiểu Lâm, người này tên Cao Hiểu Pha, chỉ là chân chạy, chỉ lấy tiền và giao hàng, không liên lạc với khách.

Nguồn hàng là một người tên Ngô Vĩnh Chấn, địa chỉ Điền Châu, Đường Dục Tường, khu dân cư Vườn Bách Tử, số điện thoại 1352384xxxx.

Chương 1505: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ngoài ra, chúng ta tìm thấy nhiều thuốc cấm trong nhà Cao Hiểu Pha, ngoài xyanua còn có thuốc M, qua kiểm tra kỹ thuật, xyanua Cao Hiểu Pha bán có thành phần và độ tinh khiết gần như giống hệt thuốc độc trong cơ thể Trần Tử Hà, có thể xác định Mã Tiểu Lâm mua xyanua từ Cao Hiểu Pha.

Ngoài ra, thuốc M trong nhà Cao Hiểu Pha có thành phần, độ tinh khiết gần như giống hệt thuốc M Hàn Thiếu Khang mua, có thể xác định là cùng một nguồn hàng."

Vương Tiêu nói, "Tức là, Ngô Vĩnh Chấn rất có thể là người giả mạo Lý Quốc Sơn gửi hàng cho Hàn Thiếu Khang?"

Hàn Bân nói, "Theo thông tin của Ngô Vĩnh Chấn, chúng ta tìm thấy ảnh căn cước của hắn trong cơ sở dữ liệu, ngươi nhận diện xem có phải cùng một người."

Hàn Bân gửi ảnh vào nhóm WeChat.

Một lúc sau, Vương Tiêu nói, "Không giống, từ hình giám sát người gửi trẻ hơn Ngô Vĩnh Chấn rõ rệt."

Đinh Tích Phong nói, "Ta cũng thấy không phải một người, Ngô Vĩnh Chấn rõ ràng cao cấp hơn, ẩn sâu hơn, rất có thể là tuyến trên của hắn."

Dù cảnh sát tra ra thân phận Ngô Vĩnh Chấn, nhưng là qua Cao Hiểu Pha, Cao Hiểu Pha là chân chạy của Ngô Vĩnh Chấn.

Hàn Thiếu Khang mua thuốc M trên mạng, người gửi hàng rất có thể là chân chạy, tức là người trong video giám sát bưu cục, hắn và Cao Hiểu Pha cùng cấp, Ngô Vĩnh Chấn rất có thể là tuyến trên của hai người.

Vụ án này hiện liên quan đến năm người, người đầu tiên lộ ra là Lý Quốc Sơn, thứ hai là Cao Hiểu Pha, thứ ba là người trong video giám sát bưu cục, thứ tư là Ngô Vĩnh Chấn, thứ năm là anh K ở nước ngoài.

Hàn Bân phái người điều tra WeChat, phát hiện địa chỉ đăng nhập WeChat của Cao Hiểu Pha cũng ở Miến Điện, vậy anh K và anh rất có thể là cùng một người, chỉ dùng tài khoản WeChat khác. Đây cũng là cách bảo vệ Cao Hiểu Pha.

Tình hình hiện tại, anh K có thể là người đứng đầu kênh bán hàng, điều khiển từ nước ngoài.

Tuyến dưới của hắn là Ngô Vĩnh Chấn, phụ trách hai kênh bán hàng trong nước, một kênh bán có chân chạy là Cao Hiểu Pha, kênh khác có chân chạy là người trong video giám sát bưu cục. Còn Lý Quốc Sơn chỉ là bia đỡ đạn.

Đinh Tích Phong tổng kết, "Đã bắt được Cao Hiểu Pha, mục tiêu tiếp theo là Ngô Vĩnh Chấn và người trong video giám sát, về bắt anh K ở nước ngoài có khó khăn. Ta sẽ xin cấp trên xem có thể nhờ cảnh sát Miến Điện phối hợp bắt giữ không.

Ta sắp xếp lại nhiệm vụ, vì hai nghi phạm đều ở Điền Châu, Hàn Bân, ngươi chuẩn bị dẫn đội đến Điền Châu bắt giữ."

"Vâng."

"Chu Gia Húc, vì Lý Quốc Sơn bên đó không vấn đề gì, ngươi và Hà Anh Sinh về Cầm Đảo."

Chu Gia Húc nói, “Đội trưởng, chúng ta có cần đến Điền Châu hỗ trợ bắt giữ không?”

“Đừng đến Điền Châu, Cầm Đảo còn nhiệm vụ khác chờ các ngươi.” Đinh Tích Phong có sắp xếp khác.

Hai kênh bán hàng chắc chắn không chỉ có Hàn Thiếu Khang và Mã Tiểu Lâm là khách.

Dù anh K ở nước ngoài, cảnh sát không bắt được hắn, nhưng có thể tra được liên lạc WeChat của hắn, mỗi liên lạc WeChat của hắn có thể là khách mua thuốc cấm.

Tương tự, trang web bán thuốc M đăng ký tài khoản Lý Quốc Sơn, chỉ cần điều tra tài khoản Lý Quốc Sơn, có thể biết ai mua thuốc cấm.

Đinh Tích Phong để Chu Gia Húc về Cầm Đảo, là để hắn phụ trách việc này, công việc này tuy không gấp bằng bắt nghi phạm, nhưng cũng rất quan trọng.

Hàn Bân thu xếp hành lý, tối đó dẫn đội hai bay đến Điền Châu.

Trên máy bay, Hàn Bân không nghỉ, luôn xem tài liệu Vương Tiêu gửi, nghiên cứu video giám sát người gửi hàng, chắc chắn chỉ cần thấy đối phương một lần là nhận ra.

Dù đã bắt một nghi phạm Cao Hiểu Pha, nhưng Hàn Bân không dám lơ là, vì Cao Hiểu Pha và Ngô Vĩnh Chấn xa cách ngàn dặm, quan hệ không thân thiết, nên khi cảnh sát bắt Cao Hiểu Pha, tuyến trên của hắn Ngô Vĩnh Chấn và anh K chưa phát hiện gì bất thường.

Nhưng tình hình Điền Châu khác, Ngô Vĩnh Chấn và người trong video giám sát ở cùng thành phố, đường hai người thường qua lại cũng gần, Hàn Bân phân tích quan hệ hai người có thể khác thường, bắt một người, nếu không khai thác được ngay, người kia có thể cảnh giác trốn chạy.

Điền Châu gần biên giới, nghi phạm có thể trốn ra nước ngoài, lúc đó khó bắt hơn.

Cách tốt nhất là đồng thời hành động, bắt cả hai nghi phạm.

Muốn làm được vậy, giai đoạn chuẩn bị cần nhiều công việc.

Bảy giờ ba mươi sáng, Hàn Bân và mọi người xuống máy bay.

Vừa ra cửa, thấy người đến đón là Vương Tiêu, Giang Dương, Tổ Đại Vỹ.

"Đội trưởng Hàn, chúng ta ở đây." Vương Tiêu đứng trong đám đông vẫy tay.

Triệu Minh tinh mắt, chỉ phía trước bên phải, "Đội trưởng Hàn, là tổ trưởng Vương và mọi người."

Hàn Bân cũng thấy Vương Tiêu và hai người, vẫy tay ra hiệu.

Gặp mặt, Hàn Bân nhìn ba người, tinh thần không tệ, chỉ có mắt thâm quầng.

"Không phải nói gặp ở Công an thành phố Đại Lê sao? Sao lại đến đón, đường xa qua lại, nghỉ ngơi còn hơn."

Vương Tiêu cười khổ, "Đội trưởng Hàn, chúng ta rảnh cũng rảnh, đến sớm gặp ngài."

Hàn Bân nghe ra ý khác, nhíu mày, "Lên xe nói."

Mọi người đến một quán ăn sáng, quán rộng, có quẩy, bánh bao, tào phớ, sữa đậu nành, bánh dầu, bánh nướng, muốn ăn gì tự chọn.

Hàn Bân gọi một phần tào phớ, một phần bánh bao chay, một quẩy, một trứng trà.

Chương 1506: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ăn sáng xong, Hàn Bân lau miệng, hỏi, "Sao? Điều tra không thuận lợi?"

Vương Tiêu uống một ngụm sữa đậu nành, "Thuận lợi. Qua định vị điện thoại xác định được vị trí của Ngô Vĩnh Chấn, cảnh sát thành phố Đại Lê đã phái người giám sát 24/24. Chỉ cần tìm ra người trong video giám sát là có thể bắt."

"Quan hệ với đồng nghiệp địa phương thế nào?"

"Tạm được."

"Vậy là có vấn đề."

Vương Tiêu do dự, "Bây giờ phó đội trưởng đội điều tra hình sự thành phố Đại Lê Hạ Minh Khoa phụ trách bố trí và bắt giữ, biết tình hình hai nghi phạm sau hắn tiếp quản điều tra, ta không can thiệp được, giống cố vấn hơn."

"Người này mạnh?"

"Thái độ cũng được, chỉ là công việc có bài bản, thấy hắn muốn lập công, muốn chủ đạo điều tra." Vương Tiêu cũng bất đắc dĩ, hắn ở đây không quen biết ai, chức vụ không cao bằng, chỉ có hai thuộc hạ, khó có tiếng nói.

"Ai không muốn lập công?" Hàn Bân hừ một tiếng, mạng lưới bán thuốc cấm này do họ phát hiện, điều tra đến Điền Châu, họ nhờ cảnh sát Điền Châu phối hợp bắt giữ, không phải để họ lấn át.

Trương Thuận Cốc hỏi, “Hàn đội, Hạ Minh Khoa này có phải muốn tranh công với chúng ta không? Như vậy thì thật không hay chút nào.”

Hàn Bân quay sang Vương Tiêu hỏi, “Đội trưởng Hạ có cố ý loại bỏ các ngươi khỏi vụ án không?”

“Không hẳn là như vậy.” Vương Tiêu ngẫm nghĩ một lúc rồi nói, “Lấy chuyện theo dõi Ngô Vĩnh Chấn làm ví dụ. Sau khi xác định vị trí của Ngô Vĩnh Chấn, chúng ta cũng muốn tham gia theo dõi hắn. Nhưng Đội trưởng Hạ lại đề nghị chúng ta không tham gia nhiệm vụ theo dõi. Theo lời hắn, chúng ta không phải là người địa phương, vốn dĩ đã dễ bị chú ý, lại không quen thuộc địa hình, rất dễ mất dấu, nên để người của hắn làm thì sẽ đảm bảo hơn.”

Vương Tiêu chạm vào mũi, “Lúc đầu, ta nghe vậy cũng không vui, nhưng nghĩ kỹ lại, hắn nói cũng không sai. Đặt mình vào vị trí của hắn, ta cũng có thể làm vậy. Hơn nữa, khi vụ án có tiến triển mới, hắn cũng thông báo cho chúng ta, cùng tham gia thảo luận.”

Hàn Bân châm một điếu thuốc, rít một hơi. Người ta thường nói rằng, ý nghĩ thành Phật hay thành Ma chỉ cách nhau một bước. Đôi khi, tốt hay xấu chỉ cách nhau một bức tường.

Nói về Hạ Minh Khoa, từ những gì Vương Tiêu kể, không thể xác định ngay rằng hắn có ý định cướp công hay không, nhưng có một điều chắc chắn là hắn rất quan tâm đến vụ án này, chỉ dựa vào điểm này đã thấy hắn đáng để tôn trọng.

Ngược lại, Hàn Bân lo lắng hơn về việc cảnh sát địa phương Thành phố Đại Lê không quan tâm đến vụ án này, thậm chí là đối phó qua loa. Hàn Bân và đồng đội không quen thuộc địa hình, nhân lực lại ít, điều tra chắc chắn gặp nhiều khó khăn.

Nói chung, cảnh sát Cầm Đảo đã yêu cầu Thành phố Đại Lê hỗ trợ bắt giữ nghi phạm, nếu Hạ Minh Khoa không qua loa, đó đã là tốt rồi.

Nhưng nếu quá chú trọng vào vụ án, dễ làm người khác cảm thấy hắn cướp công. Vì vậy, nhiều việc là phải mơ hồ, mọi người đều tốt mới là tốt thật sự.

Hàn Bân vừa đến, không thể nghe vài lời của Vương Tiêu mà đi chỉ trích người khác cướp công, lỡ Hạ Minh Khoa bỏ mặc không làm, bắt đầu đối phó qua loa, Hàn Bân và đồng đội sẽ rơi vào tình trạng cô lập không hỗ trợ.

Hàn Bân chỉ mang theo vài người đến Thành phố Đại Lê, không quen thuộc địa hình, gần đó lại là biên giới quốc gia. Nếu người chạy ra nước ngoài, vụ án đổ bể, ai cũng không thoát được trách nhiệm.

Nói trắng ra, ngoài mặt vẫn phải vui vẻ, muốn có nhiều công lao hơn, phải dựa vào bản lĩnh của chính mình.

Sau bữa ăn, nhóm Hàn Bân đi taxi đến Công an thành phố. Trên đường đi, Hàn Bân ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài. Đây là một thành phố rất đẹp, nếu không vì công việc, chắc chắn Hàn Bân sẽ đi du lịch một vòng.

Cầm Đảo cũng là thành phố du lịch, nhưng một ở miền Bắc, một ở miền Nam, có những đặc trưng và phong tục hoàn toàn khác nhau.

Công an thành phố Đại Lê.

Hai chiếc taxi dừng trước cổng, Hàn Bân và đồng đội lần lượt bước xuống.

Hàn Bân nhìn quanh, phong cảnh và con người ở hai thành phố khác nhau, nhưng kiến trúc công an lại khá giống nhau.

Vương Tiêu bên cạnh nhắc, "Hàn đội, Đội trưởng Hạ ra đón chúng ta rồi."

Hàn Bân ngẩng lên nhìn, từ trong sân công an bước ra vài người đàn ông, người dẫn đầu trông khoảng hơn ba mươi tuổi, tóc ngắn, bên má phải có một vết sẹo, may mà vết sẹo khá nông, không tạo cảm giác đáng sợ, ngược lại còn khá ngầu.

Hàn Bân đã từng xem ảnh của Hạ Minh Khoa, liền nhận ra ngay, bước nhanh tới.

"Đội trưởng Hàn, các đồng chí Cầm Đảo, hoan nghênh, hoan nghênh." Hạ Minh Khoa cười bước tới, bắt tay Hàn Bân và đồng đội.

Hàn Bân nói, "Đội trưởng Hạ, những ngày này không tránh khỏi làm phiền ngài."

"Đội trưởng Hàn, nói vậy khách sáo quá, chúng ta vốn là người một nhà, không cần phân biệt."

"Đúng vậy, dù bay nửa vòng đất nước, nhưng vừa bước vào cổng đồn, ta đã cảm thấy như về nhà."

"Haha, ngài nghĩ vậy là đúng, chúng ta đừng đứng ngoài cửa, vào trong nói chuyện." Hạ Minh Khoa làm động tác mời, dẫn Hàn Bân và đồng đội vào trong đồn.

Hạ Minh Khoa dẫn Hàn Bân và đồng đội vào một văn phòng khá rộng, khoảng bảy tám mươi mét vuông, có tám bàn làm việc, đủ để nhóm Hàn Bân sử dụng.

Chương 1507: Tiêu Đề 《Ẩn》

Sau vài câu xã giao, Hàn Bân liền dẫn dắt câu chuyện về vụ án.

"Đội trưởng Hạ, tình hình hai nghi phạm thế nào rồi?"

"Đội trưởng Hàn, ta đang định nói với ngài đây." Hạ Minh Khoa ngừng một chút rồi nói tiếp, "Chúng ta đã xác định được vị trí của Ngô Vĩnh Chấn qua định vị điện thoại, đồng thời, đã cử đội viên giám sát 24/24, hành tung của hắn luôn trong tầm kiểm soát, chỉ cần thời cơ chín muồi có thể lập tức bắt giữ.

Còn nghi phạm kia, chúng ta tạm thời chưa xác định được danh tính, nhưng người này thường gửi bưu kiện ở vài bưu cục gần Đường Đại Vọng. Chúng ta đã bố trí người theo dõi các bưu cục, chỉ cần hắn sử dụng thông tin của Lý Quốc Sơn để gửi hàng sẽ bị lộ. Còn theo dõi hay bắt giữ, sẽ tùy tình hình cụ thể."

Hàn Bân ngẫm nghĩ một lúc, từ góc độ vụ án, cách sắp xếp của Hạ Minh Khoa không có vấn đề, nhưng thực tế vẫn có một vấn đề.

Nhưng Hàn Bân không thể nói thẳng, ra hiệu cho Vương Tiêu.

Vương Tiêu ho nhẹ, "Đội trưởng Hạ, chúng ta đến Thành phố Đại Lê cũng được một thời gian rồi, vẫn chưa giúp được gì, ngài phân công cho chúng ta một số nhiệm vụ đi."

"Haha, việc này ta không dám tự quyết." Hạ Minh Khoa nhìn Hàn Bân, "Đội trưởng Hàn, ngài có ý kiến gì về việc

phân công vụ án?”

“Đội trưởng Hạ, cách phân công của ngài rất tốt, nhưng như Vương Tiêu đã nói, chúng ta đến đây không thể ngồi không, chắc chắn phải đóng góp một phần.”

“Đương nhiên rồi, vụ án này vốn do hai bên hợp tác điều tra. Trước đó Tổ trưởng Vương cũng đề nghị tham gia theo dõi Ngô Vĩnh Chấn, nhưng ta lo hắn không quen địa hình, nên không sắp xếp.” Hạ Minh Khoa suy nghĩ một chút rồi nói tiếp,

“Đội trưởng Hàn, nếu ngài thấy phân công vừa rồi hợp lý, thì hướng điều tra không thay đổi. Đến khi thu lưới, ngài dẫn đội cùng ta bắt giữ, hai bên phối hợp, hai nghi phạm sẽ dễ dàng bị bắt.”

“Được.” Hàn Bân vừa đến Thành phố Đại Lê, tiến triển vụ án vẫn phải nghe từ Hạ Minh Khoa, tạm thời chưa thể đưa ra ý kiến khác, chỉ có thể đi từng bước một.

Đợi khi nắm rõ tình hình vụ án, tìm thời cơ thích hợp để giành thêm quyền phát ngôn trong vụ án.

Thật ra, tình huống này làm Hàn Bân khá khó chịu. Trước đây khi hợp tác với các phân cục Cầm Đảo, vì cấp cao hơn, Hàn Bân dễ dàng nắm quyền chủ động, nhưng lần này không giống, Thành phố Đại Lê và Thành phố Cầm Đảo không thuộc nhau, Hàn Bân lại ở sân khách, không có ưu thế.

Chiếc bánh chắc chắn phải chia đôi, vấn đề bây giờ là, ai cũng muốn miếng to hơn.

Hạ Minh Khoa đứng dậy, “Đội trưởng Hàn, các ngươi bay một quãng đường dài, trước tiên nghỉ ngơi một chút. Ta sẽ cho người gửi qua thông tin hai nghi phạm. Có gì cần ngài có thể qua văn phòng bên cạnh tìm ta, hoặc gọi điện, đây là danh thiếp của ta.”

“Được, cảm ơn.” Hàn Bân nhận danh thiếp, tiễn Hạ Minh Khoa ra cửa.

Vương Tiêu đóng cửa văn phòng lại, xoa xoa tay.

Hàn Bân nói, “Mọi người nghỉ ngơi một chút, đợi tài liệu đến, chúng ta sẽ nghiên cứu tiến triển của vụ án, khi nắm rõ tình hình rồi sẽ thảo luận bước tiếp theo.”

Mọi người tản ra hành động, trong phòng có máy pha nước, có người pha trà, có người pha cà phê.

Sau một đêm thức trắng, ngồi máy bay đến đây, ai cũng không nghỉ ngơi được tốt.

Triệu Minh cầm hai cốc giấy đi tới, đưa cho Hàn Bân một cốc, “Đội trưởng Hàn, tôi cho ngài hai gói đường.”

Hàn Bân nhấp một ngụm.

Triệu Minh ngồi xuống bên cạnh Hàn Bân, “Đội trưởng Hàn, tôi vừa để Thiến Thiến tra một chút về Hạ Minh Khoa, người này không đơn giản đâu.”

Vương Tiêu ghé sát lại, “Không đơn giản thế nào, ngươi nói thử xem.”

“Ha ha.” Triệu Minh cười, nhấp một ngụm cà phê, nhìn thấy các đồng đội xung quanh đều nhìn mình, mới mở miệng nói, “Trước đây trưởng khoa Hạ không phải là người của đội hình sự mà là của đội chống ma túy, đã phá được không ít vụ án buôn lậu ma túy. Nghe nói hắn còn từng làm nội gián, chỉ với một mình đã bắt được một tổ chức buôn ma túy, liên quan đến hơn mười thành viên, số tiền lên đến hàng chục triệu.”

Giang Dương hỏi, “Nếu hắn làm tốt ở đội chống ma túy, sao lại điều sang đội hình sự?”

Triệu Minh xòe tay, “Cái này thì ta không biết, tài liệu không có nói.”

Hàn Bân xuất thân từ gia đình có truyền thống công an, từ nhỏ đã nghe cha kể về những chuyện trong đội, nên cũng hiểu biết ít nhiều, trong các loại cảnh sát thì đội chống ma túy là bí ẩn và nguy hiểm nhất.

Khi Hàn Bân mới tốt nghiệp cảnh sát, Hàn Vệ Đông đã nhắc nhở hắn, hắn muốn làm cảnh sát nào cũng ủng hộ, nhưng chỉ có đội chống ma túy thì không được.

Theo lời Hàn Vệ Đông, một khi đã vào đội chống ma túy, sẽ không còn cuộc sống cá nhân, vợ con cũng bị ảnh hưởng, mà ảnh hưởng này không chỉ là cuộc sống, thậm chí có thể là mạng sống.

Bọn buôn ma túy đều là những kẻ liều mạng, một khi hàng hóa của chúng bị mất, chúng sẽ trả thù, nhắm vào cảnh sát liên quan.

Vì vậy, người của đội chống ma túy đều rất kín tiếng, các cuộc phỏng vấn và phỏng vấn không bao giờ lộ diện, thậm chí giọng nói cũng phải xử lý.

Theo những gì Triệu Minh vừa nói, Hạ Minh Khoa ở đội chống ma túy đã làm được một số thành tích, không phải do công việc không tốt mà bị điều đi, rất có thể việc điều đi là vì lý do bảo vệ.

Chương 1508: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trong phim truyền hình, nội gián rất ngầu, rất kích thích, nhưng trong thực tế, nội gián mang lại nguy hiểm rất lớn, nhiều nội gián thậm chí bị bọn buôn ma túy trả thù, việc điều chuyển công tác cũng là bất đắc dĩ.

Mười giờ sáng, một cảnh sát mang tài liệu của hai nghi phạm đến.

Trước đây, Hàn Bân chỉ nhìn thấy ảnh chứng minh của Ngô Vĩnh Chấn, ấn tượng không sâu sắc, lần này tài liệu Hạ Minh Khoa gửi đến có thông tin chi tiết hơn về Ngô Vĩnh Chấn, cùng nhiều hình ảnh từ camera giám sát.

Theo điều tra của Hạ Minh Khoa, Ngô Vĩnh Chấn không phải người thành phố Đại Lê, mà là người Thạch Môn, đã đến thành phố Đại Lê làm ăn khoảng bảy tám năm, chủ yếu làm buôn bán trái cây sỉ.

Có một điểm khiến Hàn Bân chú ý, Ngô Vĩnh Chấn thường xuyên nhập khẩu trái cây từ Miến Điện, luôn có giao dịch với bên đó, điều này càng làm tăng sự nghi ngờ của hắn.

Hàn Bân đoán rằng nguồn gốc của các chất cấm rất có thể là từ Miến Điện.

“Cộc cộc…” Tiếng gõ cửa văn phòng vang lên.

“Vào đi.”

Cánh cửa được đẩy ra, một cảnh sát bước vào, nói, “Đội trưởng Hàn, đội trưởng Hạ bảo tôi thông báo ngài, thời cơ đã

chín muồi, chuẩn bị thu lưới. Ngài hãy dẫn người tham gia bắt giữ.”

Hàn Bân nhíu mày, “Ta biết rồi.”

Hàn Bân vừa đến thành phố Đại Lê, nhịp độ này khiến hắn có chút không quen.

Tuy nhiên, hành động bắt giữ chắc chắn phải tham gia, Hạ Minh Khoa đã thông báo, xem ra có thể nắm chắc phần nào, chắc sẽ bắt được người.

Nếu Hàn Bân không đi, công lao sẽ hoàn toàn thuộc về Hạ Minh Khoa, như thế mới thật ngốc.

Hàn Bân liếc nhìn mọi người, ra lệnh, “Mọi người thu dọn trang bị, chuẩn bị hành động.”

“Triệu Minh, ngươi mang đồ của ta.” Hàn Bân nói xong, bước ra khỏi văn phòng, hắn muốn tìm Hạ Minh Khoa nắm bắt tình hình, không thể để mù mờ trước khi bắt người.

Nếu Hàn Bân thấy thời cơ không thích hợp, hắn cũng sẽ dừng hành động bắt giữ này, quyền này hắn vẫn có…

Khi Hàn Bân tìm đến Hạ Minh Khoa, đối phương đã sẵn sàng hành động.

“Trưởng khoa Hạ, ta muốn biết kế hoạch bắt giữ cụ thể lần này.”

Hạ Minh Khoa nhìn đồng hồ, “Đội trưởng Hàn, thời gian không nhiều, chúng ta lên xe nói.”

Hàn Bân lên xe, nếu thời cơ bắt giữ thích hợp, hắn cũng không có lý do để từ chối.

Hạ Minh Khoa và Hàn Bân ngồi ở hàng ghế sau, Hạ Minh Khoa đưa cho Hàn Bân một điếu thuốc, “Đội trưởng Hàn, đối với nhiệm vụ bắt giữ lần này, ngài có thể thấy đột ngột, nhưng

trước khi ngài đến, chúng ta đã làm nhiều điều tra và giám sát, đã nắm rõ tình hình của hai nghi phạm, chúng ta rất tự tin với lần bắt giữ này."

Hàn Bân nói, "Ta đã hiểu tình hình của Ngô Vĩnh Chấn, các ngươi luôn theo dõi hắn. Nhưng tình hình và hành tung của nghi phạm khác đã nắm rõ chưa?"

"Cách đây nửa giờ, ở trạm giao nhận nhanh khu dân cư Hoành Giai có một người đàn ông gửi bưu kiện, sử dụng thông tin cá nhân của Lý Quốc Sơn, ta đã cử cảnh sát theo dõi, đã truy ra địa chỉ của đối phương, hắn ở ngay bên cạnh khu dân cư Hoành Vũ.

Vì đã nắm rõ hành tung của hai nghi phạm, ta cho rằng thời cơ bắt giữ đã đến, đội trưởng Hàn, ngài thấy sao?"

Theo mô tả của Hạ Minh Khoa, không có vấn đề gì, Hàn Bân hỏi, "Trưởng khoa Hạ, đội của chúng ta phụ trách phần công việc nào?"

"Ta đang định bàn với ngài."

Hạ Minh Khoa hơi do dự, nói, "Bên Ngô Vĩnh Chấn đã cử nhiều cảnh sát, cơ bản không thiếu người, ta đến đó là có thể bắt giữ ngay. Ngược lại, nghi phạm vừa truy ra chỉ có bốn cảnh sát theo dõi, bắt giữ sẽ hơi thiếu người. Nếu ngài tiện, ta hy vọng ngài có thể dẫn đội hỗ trợ, bắt giữ nghi phạm gửi bưu kiện."

Hàn Bân nói, "Nghĩa là ngài phụ trách bắt Ngô Vĩnh Chấn, ta phụ trách bắt nghi phạm khác?"

"Đúng. Ngài thấy sao?"

Cách nói của Hạ Minh Khoa hợp lý, khiến Hàn Bân khó phản đối, nhưng người gửi bưu kiện rõ ràng là một tên tay chân, Ngô Vĩnh Chấn mới là đầu não, cá lớn cá nhỏ rất rõ ràng.

Thấy Hàn Bân không trả lời, Hạ Minh Khoa tiếp tục, "Đội trưởng Hàn, mọi người không phải người ngoài, có gì ngài cứ nói thẳng."

Hàn Bân nói, "Cứ sắp xếp vậy đi, ta không có vấn đề."

Hàn Bân hiểu rõ ý định của Hạ Minh Khoa, nhưng cách làm của Hạ Minh Khoa thuộc về tính toán minh bạch, Hàn Bân khó mà phản đối.

Hạ Minh Khoa nói rất rõ, nhiệm vụ bắt Ngô Vĩnh Chấn người đã đủ, còn bắt nghi phạm khác thì thiếu người, nếu Hàn Bân đề nghị bắt Ngô Vĩnh Chấn, thì Hạ Minh Khoa phải rút người từ Ngô Vĩnh Chấn để hỗ trợ bắt nghi phạm khác, như vậy rất dễ xảy ra sai sót, nếu nghi phạm bỏ trốn, thì Hàn Bân phải chịu trách nhiệm.

Mục đích của Hàn Bân đến Điền Châu là bắt giữ tội phạm, phá án, công lao lớn nhỏ không phải không thể tranh, điều kiện là không ảnh hưởng đến phá án.

Từ góc độ phá án, nhiệm vụ bắt Ngô Vĩnh Chấn thích hợp hơn với Hạ Minh Khoa.

Nếu tranh sẽ dễ mắc lỗi.

Tính toán này không đáng, thà không làm, không thể sai sót.

Hàn Bân nói, "Trưởng khoa Hạ, ta đồng ý kế hoạch này."

Hạ Minh Khoa cười nói, "Vậy tốt, quyết định vậy."

Sau khi thỏa thuận, Hàn Bân xuống xe, lên xe của Vương Tiêu và những người khác.

Sau đó, Hàn Bân kể lại kế hoạch của Hạ Minh Khoa cho mọi người.

Triệu Minh hừ lạnh, "Đội trưởng Hàn, tên Hạ này thông minh thật, chúng ta không tiết lộ gì, sao hắn biết Ngô Vĩnh Chấn là cá lớn."

Chương 1509: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân phân tích, "Hạ Minh Khoa từng làm đội chống ma túy, hắn quen thuộc với những vụ án tội phạm bán hàng phân cấp như thế này, việc gửi bưu kiện thường là việc của tay chân. Còn Ngô Vĩnh Chấn làm kinh doanh trái cây, thường xuyên ra nước ngoài nhập hàng, hàng rất có thể do hắn mang về từ nước ngoài. Hai người cấp bậc rõ ràng."

Triệu Minh nói, "Ta nói này, tên Hạ Minh Khoa này rõ ràng muốn cướp công lao của chúng ta."

Vương Tiêu thở dài, "Mọi người đều vì phá án, hợp tác thì có lợi cho cả hai, dù sao họ cũng là chủ nhà, không cần làm khó."

Triệu Minh nói, "Ta tức không chịu được, chúng ta mời họ hỗ trợ bắt giữ, họ lại chèn ép, thật khó coi."

Hàn Bân nghiêm mặt, "Ta biết mọi người không vui, nhưng phàn nàn thì phàn nàn, đây là thành phố Đại Lê, không phải Cầm Đảo, khi thực hiện nhiệm vụ bắt giữ đừng làm ta thất vọng."

Đường Đại Vọng, khu dân cư Hoành Vũ.

Hàn Bân gặp cảnh sát đón tiếp tại cổng khu dân cư.

Cảnh sát này tên Mã Quốc Đống, khoảng ba mươi tuổi, không cao, vai rộng, trông rất rắn rỏi, hắn là tổ trưởng tổ hai, trung đội một, đội hình sự thành phố Đại Lê.

Trước đây, Vương Tiêu đã gặp hắn.

“Ngài là đội trưởng Hàn, ta là Mã Quốc Đống, trưởng khoa Hạ vừa liên lạc với ta, nói hành động ở đây do ngài chỉ huy.”

Hàn Bân gật đầu, đi thẳng vào vấn đề, “Nghi phạm đang ở đâu?”

“Khu dân cư Hoành Vũ, tòa nhà số 1, khu nhà 2, phòng 302.”

“Đã xác minh danh tính chưa?”

“Chưa.”

“Các ngươi xác định hắn ở phòng này bằng cách nào?”

Mã Quốc Đống đáp, “Chúng ta theo dõi đến dưới tòa nhà số 1, không dám theo sát, thang máy dừng ở tầng ba, ta leo cầu thang lên kiểm tra, đúng lúc thấy hắn đóng cửa phòng 302, từ đó đến giờ không thấy hắn ra ngoài.”

Hàn Bân hỏi, “Nghĩ cách nào bắt giữ hắn chưa?”

Mã Quốc Đống nghĩ một lúc, “Ta nghĩ tốt nhất là gọi mở cửa, để hắn tự ra ngoài, bắt giữ sẽ an toàn hơn. Còn cách gọi hắn ra, ta tạm thời chưa nghĩ ra.”

“Lên xem đi.” Hàn Bân quyết định khảo sát tình hình thực tế rồi nói.

Dưới sự dẫn dắt của Mã Quốc Đống, Hàn Bân quay một vòng quanh tòa nhà số 1, khu nhà 2, phòng 302, không phát hiện vấn đề gì rõ ràng.

Hàn Bân lại nhìn điện thoại, đã mười hai giờ trưa.

Theo hiểu biết của hắn về tội phạm, đa số tội phạm ít khi tự nấu ăn, khi thực hiện hành vi phạm tội sẽ ăn những thứ ăn nhanh, như mì ăn liền.

Khi không phạm tội sẽ ăn ngon hơn, hoặc gọi đồ ăn ngoài, hoặc ra ngoài ăn.

Bây giờ đã trưa rồi, Hàn Bân đoán nghi phạm sẽ rất có thể ra ngoài ăn, hoặc gọi đồ ăn ngoài.

Nhân lúc này, Hàn Bân liên lạc với Hạ Minh Khoa, hỏi khi nào bắt giữ Ngô Vĩnh Chấn, tốt nhất cả hai hành động cùng lúc, tránh xảy ra bất ngờ.

Hai người bàn bạc một lúc, quyết định lợi dụng giờ ăn trưa để hành động, thời gian cụ thể tùy vào tình hình từng bên.

Chỉ cần thời gian bắt giữ không cách nhau quá lâu, chắc sẽ không có vấn đề lớn.

Nửa giờ sau.

"Đinh đông…" Tiếng chuông thang máy vang lên, cửa thang máy mở ra.

Một người mặc đồng phục giao đồ ăn màu vàng bước ra, thấy có vài người đứng ngoài thang máy, ngạc nhiên, "Ai đặt đồ?"

"Ngươi giao cho nhà nào?"

"Phòng 302."

Vương Tiêu đưa thẻ cảnh sát ra, "Đồng chí chào ngươi, chúng ta là cảnh sát, muốn nhờ ngươi giúp."

Người giao đồ ăn ngạc nhiên, "Cảnh sát, các ngươi cần ta giúp gì? Ta chỉ là người giao đồ ăn."

"Chúng ta đang điều tra một vụ án, đối tượng điều tra là người ở phòng 302, chúng ta muốn nhờ ngươi gọi mở cửa."

Người giao đồ ăn do dự, "Các ngươi là cảnh sát mà, sao không tự gọi cửa, cảnh sát có quyền này mà."

"Người ở phòng 302 là đối tượng điều tra, chúng ta không biết hắn liên quan thế nào đến vụ án, cần kiểm soát hắn mà không lộ danh tính, hiểu ý ta chứ?"

Người giao đồ ăn lùi một bước, “Nghĩa là hắn có thể là người xấu, thế không phải rất nguy hiểm sao?”

Thấy người giao đồ ăn quá lo lắng, Vương Tiêu biết nhờ đối phương gọi cửa sẽ khó, nếu hắn lộ dấu hiệu, nghi phạm sẽ cảnh giác, lúc đó chỉ càng thêm phiền phức.

“Ngươi cởi áo ra?”

Người giao đồ ăn hoảng hốt, đây là muốn làm gì?

Vương Tiêu nói, “Ta thay ngươi giao đồ.”

Ba phút sau.

“Cộc cộc…” Vương Tiêu mặc đồng phục giao đồ ăn màu vàng gõ cửa nhà nghi phạm.

Lát sau, bên trong vang lên giọng nam, “Ai đấy?”

“Giao đồ.”

“Đợi chút.”

Một lúc sau, cửa mở.

Một người đàn ông nhuộm tóc vàng, đeo dây chuyền vàng đứng ở cửa, miệng ngậm điếu thuốc.

Vương Tiêu nói, “Đồ ăn của ngài.”

Người đàn ông tóc vàng đưa tay nhận túi đồ, đúng lúc hắn cầm túi đồ, Vương Tiêu cũng hành động, nắm chặt cổ tay hắn kéo mạnh ra ngoài.

“Bùm…” một tiếng, đầu người đàn ông tóc vàng va vào cửa sắt, choáng váng.

Chưa kịp phản ứng, cửa sắt đã bị kéo mở, xung quanh có vài người đàn ông lao tới đè hắn xuống đất.

Cùng lúc đó, Vương Tiêu dẫn người xông vào tìm kiếm, đề phòng còn nghi phạm khác trong nhà.

“An toàn.”

“An toàn.”

“Không phát hiện người khác.”

Mấy đội viên lục soát một lượt, không phát hiện ai khác, mọi người mới thở phào.

Người đàn ông tóc vàng cũng bị đẩy vào trong nhà.

Hàn Bân nói với Mã Quốc Đống, “Tổ trưởng Mã, nhờ ngươi báo với đội trưởng Hạ, chúng ta đã bắt được người.”

Chương 1510: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Được." Mã Quốc Đống đáp, cầm điện thoại ra ngoài gọi.

Hàn Bân vào nhà quan sát, đây là căn hộ hai phòng ngủ, hướng nam, ánh nắng khá tốt.

Hàn Bân nhặt túi đồ ăn lên, đặt lên bàn trà, mở bao bì, có ba món một cơm, một phần thịt kho, một phần đậu phụ ma bà, một phần thịt bò hầm.

Hàn Bân ngửi ngửi, "Cũng ngon đấy. Bữa này ngươi không ăn được rồi, ta không khách sáo nữa. Vào đồn, ta mời ngươi."

Người đàn ông tóc vàng ngẩng đầu, chất vấn, "Các ngươi là ai, sao bắt ta, còn ăn đồ của ta."

Hàn Bân mở hộp nhựa, ăn một miếng thịt bò, nói, "Chúng ta là cảnh sát thành phố, ngươi tên gì?"

"Các ngươi không biết tên ta, sao lại bắt ta?"

"Bắt ngươi, tất nhiên vì đã nắm được chứng cứ phạm tội của ngươi, ngươi làm gì hôm nay, ngươi tự biết."

"Ta chẳng làm gì cả, ta chỉ gọi một phần đồ ăn thôi mà?"

Hàn Bân ăn vài miếng đồ, hỏi, "Ngươi quen Lý Quốc Sơn không?"

Người đàn ông tóc vàng biến sắc.

Triệu Minh vỗ đầu hắn, "Hỏi ngươi đấy, nói đi."

"Không quen."

“Đã không quen, sao ngươi dùng thông tin cá nhân của hắn gửi bưu kiện?”

“Ta… ta không biết ngươi nói gì?”

“Cảnh sát đã theo dõi ngươi từ lâu, ngươi luôn lợi dụng dịch vụ chuyển phát nhanh để buôn bán các loại thuốc cấm, có xyanua, thuốc M và một số loại gây nghiện, chúng ta đã có đủ chứng cứ, nên mới trực tiếp đến bắt ngươi. Ngươi cứ chối cãi, chỉ tạo cơ hội lập công cho kẻ khác, ngươi muốn làm vật hy sinh không?”

Người đàn ông tóc vàng cắn môi, nói nhỏ, “Ta gửi bưu kiện, nhưng chỉ là được thuê, không biết thân phận của hắn.”

“Ngươi không biết thân phận của hắn, vậy ngươi biết tên mình không?”

“Biết.”

“Ngươi tên gì?”

“Tôn Húc Đồng.”

“Sáng nay, ngươi có đến trạm giao nhận nhanh khu dân cư Hoành Giai gửi bưu kiện không?”

Tôn Húc Đồng cúi đầu, “Có.”

“Ngươi gửi cái gì?”

“Ta cũng không biết.”

“Không biết mà ngươi gửi? Lừa ai?”

“Ta thật sự không biết, là lãnh đạo bảo ta gửi, ta chỉ làm theo.”

“Lãnh đạo của ngươi tên gì?”

“Lư Chấn.”

Hàn Bân ghi lại, đây là một người mới liên quan.

“Ngươi giấu thuốc cấm ở đâu?”

“Ta không biết đó là thuốc cấm, mỗi kiện hàng đều có ghi tên, có loại gọi là A, có loại gọi là B, ta chỉ cần lấy theo quy định.”

“Ngươi giấu thuốc cấm ở đâu?”

“Hết rồi, bán hết rồi.”

Hàn Bân cười lạnh, “Ngươi nghĩ ta sẽ tin lời nói dối này sao?”

“Cảnh sát, ngài không tin ta cũng không cách nào, nhưng ta thật không biết đó là hàng cấm.”

“Chúng ta điều tra phát hiện, ngươi không chỉ gửi bưu kiện ở trạm giao nhận khu dân cư Hoành Giai, mà còn gửi ở các trạm khác xung quanh, rõ ràng là làm việc mờ ám, ngươi nói không phải nghi phạm ai tin?”

Tôn Húc Đồng lắc đầu không nói, vẫn không chịu buông cơ hội thoát khỏi pháp luật.

Hàn Bân lấy điện thoại ra phát một đoạn video giám sát, “Ngươi nhìn kỹ, người gửi bưu kiện có phải ngươi không, hành động của ngươi đã bị ghi lại. Mã bưu kiện và nơi gửi cũng có chứng cứ, với chứng cứ chúng ta có, kết tội ngươi không khó.”

“Lạch cạch…” Lúc này, Mã Quốc Đống bước tới, “Đội trưởng Hàn, ta vừa liên lạc với đội trưởng Hạ, báo tình hình bên ta, đồng thời bên họ cũng hoàn thành bắt giữ, đã bắt được Ngô Vĩnh Chấn.

Đội trưởng Hạ đang ghi lời khai của Ngô Vĩnh Chấn.”

Hàn Bân đáp một tiếng, nhìn nghi phạm Tôn Húc Đồng, “Ngươi nghe chưa, Ngô Vĩnh Chấn đã bị bắt, ngươi không nói, hắn cũng sẽ nói. Cảnh sát chắc chắn sẽ chấp nhận lời khai

của một người, nếu ngươi không nói, cảnh sát chỉ có thể tin hắn. Ngươi nên hiểu ý nghĩa này, nếu Ngô Vĩnh Chấn đổ tội cho ngươi, ngươi có thể ngồi tù suốt đời, hiểu chưa?"

"Không… ta không hiểu."

Hàn Bân nhướn mày, "Được, miệng cứng nhỉ, muốn đối đầu với cảnh sát."

Tôn Húc Đồng nói thêm, "Không không, ta không có ý đó, ta nhận tội, ta thừa nhận buôn bán thuốc cấm, nhưng… nhưng ta không quen người tên Ngô Vĩnh Chấn."

Thành phố Đại Lê, phòng thẩm vấn đội hình sự.

Một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi bị còng trên ghế thẩm vấn, thần sắc hoảng loạn, tay run rẩy.

Cửa phòng thẩm vấn mở ra, Hạ Minh Khoa dẫn một cảnh sát bước vào,

Hạ Minh Khoa ném tài liệu lên bàn thẩm vấn, ngồi xuống, nhìn người đối diện, "Ngô Vĩnh Chấn, biết tại sao ngươi bị bắt không?"

"Không biết, cảnh sát, tại sao vậy?"

"Ha ha, không biết là đúng, chúng ta đùa ngươi thôi, lát sẽ thả ngươi."

"Thật sao? Sao các ngươi lại đùa vậy?"

Hạ Minh Khoa hỏi ngược, "Ta nói chúng ta rảnh rỗi, ngươi tin không?"

Ngô Vĩnh Chấn sắp khóc, "Rốt cuộc là tại sao? Ta không làm gì cả."

"Ta thấy ngươi không thấy quan tài không đổ lệ, người như ngươi ta gặp nhiều rồi."

"Ta thật sự không làm gì cả, ta thề."

“Ngươi quen Cao Hiểu Pha và Tôn Húc Đồng không?”

“Không quen.”

“Miệng cứng thật, ngươi không quen họ, họ lại quen ngươi. Chuyện buôn bán thuốc cấm của các ngươi, họ khai hết rồi. Ngươi không nói, cảnh sát chỉ chấp nhận lời khai của họ, ngươi không nhận, họ sẽ chỉ điểm. Ta tin họ sẽ rất quý cơ hội lập công giảm án này.”

“Ta thật không quen hai người đó, không biết các ngươi nói gì.”

Hạ Minh Khoa cười, “Không sao, ngươi muốn kéo dài, chúng ta kéo dài, ta có thời gian.”

Chương 1511: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Cộc cộc…"

Tiếng gõ cửa bên ngoài.

"Vào đi."

Cửa phòng thẩm vấn mở ra, Hàn Bân bước vào.

"Đội trưởng Hàn, ngài đến rồi?"

"Trưởng khoa Hạ, thẩm vấn thuận lợi không?"

"Thằng họ Ngô này ngoan cố, miệng cứng, không dễ khai, Tôn Húc Đồng thẩm vấn thế nào rồi?"

"Tôn Húc Đồng đã nhận tội, thừa nhận tham gia buôn bán thuốc cấm."

Hạ Minh Khoa hất cằm, nói với Ngô Vĩnh Chấn, "Nghe thấy chưa, đồng bọn của ngươi đã khai rồi. Ngươi ngoan cố, chỉ trở thành bàn đạp lập công giảm án cho người khác."

"Ta không phải, cảnh sát, các ngươi nhầm rồi, ta chưa bao giờ làm việc phạm pháp."

"Bốp!" Hạ Minh Khoa đập bàn, "Còn cãi, ta thấy ngươi muốn ngồi tù mọt gông."

"Ta không cãi, ta nói thật."

Hàn Bân quan sát biểu cảm của Ngô Vĩnh Chấn, cảm thấy không giống giả, "Trưởng khoa Hạ, ta hỏi vài câu được không?"

Hạ Minh Khoa nhìn Hàn Bân một lúc, "Đội trưởng Hàn, thằng này miệng cứng, không dễ khai đâu."

"Ta biết, chỉ nói chuyện vài câu."

"Hỏi đi."

Hàn Bân bước đến gần Ngô Vĩnh Chấn, hỏi, "Tháng trước ngươi có gửi bưu kiện đến Cầm Đảo không?"

"Cầm Đảo? Không, ta không quen ai ở Cầm Đảo, gửi cho ai?"

"Ngươi quen Cao Hiểu Pha không?"

"Không quen."

"Tôn Húc Đồng."

"Không quen."

"Lư Chấn."

Ngô Vĩnh Chấn vội gật đầu, "Quen, ta quen hắn."

"Ngươi và Lư Chấn có quan hệ gì?"

"Chúng ta là bạn, cũng là đối tác kinh doanh."

"Làm kinh doanh gì?"

"Buôn bán trái cây sỉ."

"Phân công thế nào? Quen nhau bao lâu?"

"Ta phụ trách bán trong nước, hắn phụ trách nhập khẩu trái cây từ Miến Điện, chúng ta quen nhau ba bốn năm, kinh doanh cùng nhau hai năm."

"Lư Chấn ở đâu?"

"Thường ta ở chợ trông cửa hàng, liên hệ khách hàng, hắn phụ trách quản lý kho và xuất hàng, giờ này hắn ở kho, nhưng nghe tin ta bị cảnh sát bắt, chắc hắn về chợ xem tình hình.

Cảnh sát, ta luôn làm ăn chân chính, chưa bao giờ phạm pháp.”

“1352384XXXX có phải số của ngươi?”

“Đó là số điện thoại kho của chúng ta, đăng ký bằng CMND của ta, nhưng điện thoại đó thường để ở kho, ta hầu như không dùng.”

Hàn Bân hỏi ngược, “Số điện thoại của Lư Chấn là gì?”

“154938XXXX, cảnh sát, chuyện này liên quan gì đến Lư Chấn?”

Hàn Bân không trả lời, nói với Hạ Minh Khoa, “Trưởng khoa Hạ, phiền ngài cho người định vị số điện thoại này.”

Hạ Minh Khoa kinh nghiệm phong phú, mơ hồ đoán được, “Đội trưởng Hàn, ngươi nghĩ Lư Chấn là người chúng ta tìm?”

“Theo lời khai của Tôn Húc Đồng, đầu mối của hắn là Lư Chấn, ta đã cho hắn nhận diện ảnh, hắn không nhận ra Ngô Vĩnh Chấn. Từ tình hình hiện tại, Lư Chấn rất có thể mạo danh đối tác để tránh bị cảnh sát bắt.”

Hạ Minh Khoa sắc mặt khó coi, “Đội trưởng Hàn, ngươi chắc mấy phần?”

“Định vị trước đã, nếu định vị được vị trí của Lư Chấn, tìm hắn xác nhận tình hình. Nếu không định vị được, càng tăng nghi ngờ về Lư Chấn.”

“Ngươi nói đúng, đây là cách hay, nhưng cứ chờ thế này không ổn.” Hạ Minh Khoa bước đến trước Ngô Vĩnh Chấn, “Lư Chấn có phương tiện giao thông không?”

“Có. Hắn có một xe con màu đen.”

“Xe hiệu gì? Biển số bao nhiêu?”

“Volkswagen, biển số là, Điền A1834HD.”

“Tìm số điện thoại ngươi tặng tiền mặt!”

“Xe đó thường để đâu?”

“Ở kho của chúng ta.”

“Kho của các ngươi ở đâu?”

“Đường Dục Tường, khu công nghiệp Bách Tử, kho 104.”

Hỏi rõ tình hình, Hạ Minh Khoa gọi người đến sắp xếp nhiệm vụ, một nhóm điều tra số điện thoại của Lư Chấn, một nhóm khác đến đội cảnh sát giao thông điều tra hành tung của xe Lư Chấn.

Nửa giờ sau, phòng họp đội hình sự thành phố Đại Lê.

Hàn Bân và Hạ Minh Khoa ngồi hai bên bàn họp, cảnh sát Cầm Đảo và thành phố Đại Lê lần lượt ngồi xuống.

“Khụ…” Hạ Minh Khoa khẽ ho, “Mọi người đến đủ rồi, chúng ta họp thôi.”

“Hành động bắt giữ lần này có chút vấn đề, mọi người chắc đã biết, ta không kể cụ thể, lỗi chính là ở ta… Đội trưởng Hàn, ngài nói vài câu đi.”

Hàn Bân gật đầu, tiếp tục, “Ta phụ trách bắt nghi phạm khác là Tôn Húc Đồng, theo lời khai của Tôn Húc Đồng, đầu mối của hắn là Lư Chấn, ta đã cho hắn nhận diện, chính là đối tác kinh doanh của Ngô Vĩnh Chấn. Từ tình hình hiện tại, Lư Chấn rất có thể mạo danh Ngô Vĩnh Chấn để phạm tội, hiện tại rất có thể đã trốn thoát.”

Hạ Minh Khoa đồng tình, “Đội trưởng Hàn nói đúng, bộ phận kỹ thuật đã định vị số điện thoại của Lư Chấn, hiện không thể liên lạc, không định vị được. Ngoài ra, ta cho người đến đội cảnh sát giao thông điều tra xe của Lư Chấn, phát hiện sau khi Ngô Vĩnh Chấn bị bắt không lâu, hắn lái xe về phía tây, rất có thể đang trốn ra nước ngoài.

Tổng hợp tình hình, Lư Chấn chính là nghi phạm chúng ta tìm.”

Hàn Bân nhìn bản đồ trên bàn, “Trưởng khoa Hạ, bây giờ chặn Lư Chấn còn kịp không?”

Hạ Minh Khoa chỉ vào bản đồ, “Thành phố Đại Lê ở đây, về phía tây là biên giới Miến Điện, trước đây ta ở đội chống ma túy bắt không ít buôn ma túy, nhiều kẻ buôn ma túy khi bị lộ đều chạy theo tuyến đường này. Theo kinh nghiệm của ta, có hai tuyến đường chạy sang Miến Điện, một là đường thông thường, dễ đi, đều là đường nhựa, nhưng có trạm kiểm soát, phải qua trạm kiểm soát biên giới.

Chương 1512: Tiêu Đề 《Ẩn》

Tuyến đường thứ hai, biên giới hai nước có một khu rừng nguyên sinh, không thể lái xe, đường khó đi, phải vượt qua rừng mới đến được nước ngoài, nhiều kẻ buôn ma túy chọn tuyến này."

"Đội trưởng Hàn, thời gian không chờ đợi, ta đề nghị chia nhau điều tra, mỗi người dẫn một đội truy theo một tuyến."

Nghe xong Hạ Minh Khoa giới thiệu đơn giản, Hàn Bân hiểu ý hắn nhưng không quen thuộc với tình hình xung quanh thành phố Đại Lê, hoàn toàn không có khái niệm địa lý.

"Trưởng khoa Hạ, nói xem kế hoạch của ngươi thế nào."

Hạ Minh Khoa gật đầu, "Vì các ngươi không quen thuộc địa hình Điền Châu, ta đề nghị các ngươi trực tiếp đến trạm kiểm soát biên giới, chặn đứng khả năng Lư Chấn trốn thoát bằng con đường chính quy.

Ta sẽ dẫn người truy theo xe của Lư Chấn dọc đường, nếu xe đi thẳng đến trạm kiểm soát biên giới, chúng ta sẽ gặp nhau ở đó, nếu hắn bỏ xe vào rừng nguyên sinh giữa chừng, ta sẽ dẫn người vào rừng truy bắt, dù có đào ba tấc đất ta cũng phải bắt được hắn!"

Hạ Minh Khoa nói với vẻ mặt giận dữ, nhiệm vụ bắt giữ lần này thất bại làm hắn mất mặt.

Hàn Bân suy nghĩ một lúc, đồng ý với phương án của Hạ Minh Khoa, vẫn là câu cũ, thà không làm còn hơn làm sai.

Hàn Bân là người miền Bắc, cả đời chưa từng vào rừng nguyên sinh, bảo hắn vào rừng bắt tội phạm thật là làm khó hắn, hơn nữa hắn không quen thuộc với cảnh sát địa phương, lỡ có chuyện gì xảy ra không biết cầu cứu ai.

Rời khỏi phòng họp, Triệu Minh không kìm được bực tức, "Trưởng khoa Hạ này thật biết sắp xếp, để chúng ta đi trạm kiểm soát biên giới canh chờ, Lư Chấn không ngốc, biết mình bị truy nã, sao có thể tự dâng mình vào lưới chứ."

Vương Tiêu nói, "Trưởng khoa Hạ cũng là người kiêu ngạo, lần này bắt sai người, để kẻ thực sự trốn thoát, hắn chắc chắn thấy mất mặt, trong lòng đang tức tối. Chắc hẳn muốn tự tay bắt Lư Chấn, để hắn đi cũng hợp lý, với tính cách đó, dù Lư Chấn có chạy vào rừng sâu núi thẳm, hắn cũng sẽ đuổi theo không buông.

Nói thật, Tôn Húc Đồng là do chúng ta bắt được, manh mối về Lư Chấn cũng là do chúng ta cung cấp, công lao chính của vụ này chắc chắn là của chúng ta, không cần tranh giành công lao phụ này với hắn."

Hàn Bân cơ bản đồng ý với ý kiến của Vương Tiêu, nói, "Được rồi, chuẩn bị xong, lập tức đi trạm kiểm soát biên giới."

Triệu Minh hỏi, "Đội trưởng Hàn, Lư Chấn đã chạy một thời gian rồi, nếu hắn thật sự chạy từ trạm kiểm soát biên giới, chúng ta đuổi theo có kịp không?"

"Đến trạm kiểm soát biên giới, trên đường có nhiều điểm kiểm tra, cảnh sát chỉ cần yêu cầu thông báo kiểm tra kỹ hơn, xe cộ phải mất nhiều thời gian hơn để thông qua. Còn chúng ta có giấy tờ của cảnh sát, thông qua không bị cản trở, đến trạm kiểm soát biên giới thời gian sẽ ngắn hơn."

Nghe Hàn Bân nói vậy, những người khác không còn ý kiến gì, bắt đầu hành động.

…

Giống như Vương Tiêu dự đoán, Hạ Minh Khoa thật sự đang ấm ức.

Đúng là, hành động bắt giữ lẽ ra chắc chắn thành công lại thất bại, còn làm ra một chuyện lớn như vậy, cả mặt mũi lẫn thể diện đều mất hết, hắn làm sao không nóng nảy.

Quan trọng hơn, không chỉ mất mặt ở Sở cảnh sát thành phố Đại Lê, mà còn mất mặt trước cảnh sát Cầm Đảo, khiến hắn cảm thấy không còn mặt mũi đối diện với Hàn Bân, Vương Tiêu và những người khác.

Tuy nhiên, Hạ Minh Khoa có thể đạt được vị trí này cũng không phải người dễ bị đánh bại, ngã đâu đứng dậy ở đó.

Hắn âm thầm quyết tâm, nhất định phải bắt được tên tội phạm Lư Chấn, nếu không, đây sẽ là một vết nhơ lớn trong sự nghiệp cảnh sát của hắn.

Đối với việc bắt giữ Lư Chấn, Hạ Minh Khoa vẫn có sự tự tin nhất định, trước tiên hắn đã cử người đến đội cảnh sát giao thông, truy theo chiếc xe nghi phạm, sau đó liên hệ đội cảnh khuyển hỗ trợ.

Quan trọng hơn, hắn có nhiều năm kinh nghiệm bắt giữ bọn buôn ma túy ở đội chống ma túy, Lư Chấn có xảo quyệt đến đâu cũng không qua được bọn buôn ma túy.

Dưới sự hỗ trợ của đội cảnh sát giao thông thành phố Đại Lê, Hạ Minh Khoa dẫn người truy theo, đến khi sắp rời khỏi biên giới thành phố Đại Lê, đội cảnh sát giao thông báo tin, xe của Lư Chấn không xuất hiện ở chốt tiếp theo, rất có thể đã bỏ xe chạy trốn.

Hạ Minh Khoa nhìn bản đồ, gần biên giới thành phố Đại Lê có một chốt kiểm tra, nghi phạm bỏ xe chạy trốn có lẽ để tránh chốt kiểm tra, trốn vào rừng nguyên sinh, mặc dù còn

một đoạn đường đến biên giới nhưng như vậy sẽ an toàn hơn, dễ thoát khỏi sự truy bắt của cảnh sát, nhiều kẻ buôn ma túy cũng chọn cách này.

Hạ Minh Khoa và nhóm của hắn tiếp tục truy theo, một đội viên trông thấy chiếc xe giấu trong bụi cây ven đường.

Hạ Minh Khoa dẫn người xuống xe kiểm tra, bên phải đường có một chỗ trũng, xe đã lăn vào chỗ trũng, xung quanh đầy cỏ dại và cây cối, không nhìn kỹ thì không thấy.

Xe hiệu Volkswagen, biển số khớp với xe của nghi phạm.

Hạ Minh Khoa ra hiệu cho đội viên cẩn thận, sau đó kiểm tra trang bị, nhẹ nhàng tiến gần xe.

Nhìn từ kính chắn gió trước, không thấy ai trong xe, cửa ghế lái mở ra, cũng không thấy ai, ba cửa còn lại cũng mở, kiểm tra kỹ cũng không phát hiện người.

Mã Quốc Đống nói, “Trưởng khoa Hạ, Lư Chấn chắc chắn bỏ xe chạy trốn rồi.”

Chương 1513: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hạ Minh Khoa quan sát xung quanh rừng núi, "Hắn chạy không thoát. Gọi đội cảnh khuyển đến đây, hai chân của hắn có thể chạy nhanh hơn bốn chân của chó sao?"

Để bắt Lư Chấn, Hạ Minh Khoa đã chuẩn bị kỹ càng, đội cảnh khuyển nhanh chóng có mặt.

Hạ Minh Khoa cho chó ngửi ghế lái, dùng mùi hương đó để truy theo Lư Chấn.

Với cảnh khuyển, việc này không khó, nhanh chóng tìm thấy dấu vết mùi hương, chạy về phía tây vào rừng sâu.

Dù đã có tâm lý chuẩn bị, nhưng cảnh sát đội hình sự thành phố Đại Lê cũng có phần bất an, thậm chí muốn rút lui.

Rừng sâu núi thẳm nhìn đẹp nhưng ẩn chứa nhiều nguy hiểm, sơ sẩy một chút là có thể nguy hiểm đến tính mạng, dọc đường ăn gió nằm sương, không thể diễn tả bằng từ "vất vả".

Tuy nhiên, Hạ Minh Khoa không nghĩ vậy, để xóa đi vết nhơ trước đó, hắn đầy động lực, dẫn đầu cảnh khuyển truy theo dấu vết của nghi phạm.

Đi khoảng một giờ, nhiều đội viên mệt đến thở không ra hơi.

Rừng nguyên sinh đầy những địa hình gồ ghề, đi bộ trên địa hình này mệt hơn nhiều so với đường bằng, nhiều đội viên đã có dấu hiệu tụt lại phía sau.

"Woof woof woof…"

Lúc này, cảnh khuyển sủa lên, người huấn luyện dừng lại, "Trưởng khoa Hạ, ngài đến đây, có tình huống!"

Hạ Minh Khoa bước đến xem, trong bụi cỏ có một chai nước suối rỗng, nước trong chai đã cạn, miệng chai ướt một chút.

"Tiếp tục truy theo, nghi phạm chưa chạy xa."

"Trưởng khoa, ta cần bổ sung nước cho cảnh khuyển."

"Được, mọi người xem xung quanh xem có dấu vết khác không, như dấu chân chẳng hạn."

"Dạ." Miệng nói dạ nhưng thân thể lại rất thành thật, mỗi người tìm một chỗ ngồi xuống, chạy đường núi lâu như vậy, mọi người đều rất mệt.

Nhiều đội viên lấy nước và đồ ăn ra ăn.

Người huấn luyện cho chó nằm nghỉ, sau đó cho nó uống chút nước, nghỉ ngơi vài phút rồi tiếp tục nhiệm vụ.

Cảnh khuyển ngửi chai nước suối nghi phạm bỏ lại, chạy theo mùi hương…

…

Gần biên giới Điền Châu và Miến Điện.

Hàn Bân và nhóm của hắn có giấy thông hành, thông qua không bị cản trở, nhanh chóng đến trạm kiểm soát biên giới.

Người phụ trách trạm kiểm soát đã nhận được yêu cầu trợ giúp từ Cục công an thành phố Đại Lê, cử một người liên lạc với Hàn Bân.

Người này tên là Diêu Văn Khoa, khoảng ba mươi tuổi, là đội trưởng đội tuần tra số một của trạm kiểm soát biên giới.

Sau khi kiểm tra giấy tờ và thủ tục, Diêu Văn Khoa trả lại giấy tờ cho Hàn Bân, cười nói, "Đội trưởng Hàn, không ngờ

ngài trẻ thế này, nếu không có giấy tờ và thủ tục đầy đủ, ta không dám nhận."

"Đội trưởng Diêu, đã kiểm tra xong giấy tờ, có thể để chúng ta tham gia công việc kiểm soát biên giới không?"

"Không vấn đề gì, chúng ta và Cục công an thành phố Đại Lê thường xuyên hợp tác, cùng phá nhiều vụ án lớn, đều là người nhà." Diêu Văn Khoa làm động tác mời, "Đội trưởng Hàn, đi lối này, ta dẫn các ngươi làm quen với kênh an ninh."

"Được."

"Ring ring ring…" Lúc này, điện thoại của Vương Tiêu reo lên.

Vương Tiêu liếc nhìn, "Đội trưởng Hàn, là Mã Quốc Đống gọi."

"Nghe đi."

Vương Tiêu nhấn nút nghe, "Mã Quốc Đống."

"Đúng, là ta. Tình hình bên ngươi thế nào?"

"Tìm thấy nhanh thế sao, chắc chắn hắn chạy vào núi rồi à?"

"Ta biết rồi, ta sẽ báo cho đội trưởng Hàn." Vương Tiêu đáp, cúp điện thoại.

Hàn Bân hỏi, "Chuyện gì vậy?"

Vương Tiêu suy nghĩ một lúc, "Trưởng khoa Hạ dẫn người truy theo, tìm thấy xe của Lư Chấn, xe bị bỏ lại ven đường, Lư Chấn rất có thể chạy vào núi, từ rừng nguyên sinh trốn sang Miến Điện."

"Chắc chắn được không?"

"Trưởng khoa Hạ đã dùng cảnh khuyển, theo mùi trong rừng, tìm thấy một chai nước suối nghi phạm bỏ lại. Trưởng

khoa Hạ đã dẫn người tiếp tục truy bắt, chỉ có điều vào sâu hơn điện thoại có thể mất tín hiệu, nên báo tình hình cho chúng ta."

Giang Dương nói, "Cả cảnh khuyển cũng dùng, trưởng khoa Hạ nghĩ cũng chu đáo."

Triệu Minh có phần thất vọng, "Nếu họ đã truy được dấu vết nghi phạm, tức là Lư Chấn không thể chạy về hướng trạm kiểm soát, chúng ta chẳng phải đến đây vô ích sao."

Nghe Triệu Minh nói, vài đội viên cũng có phần thất vọng.

Vô tình, họ đã coi đội hình sự thành phố Đại Lê là đối thủ cạnh tranh.

Hàn Bân cau mày, "Được rồi, tinh thần lên nào, chỉ cần nghi phạm chưa bị bắt, chúng ta phải đứng vững vị trí."

"Dạ." Mọi người yếu ớt đáp lại.

…

Lúc này, Hạ Minh Khoa như sói ngửi thấy mùi máu, nghĩ đến việc bắt được Lư Chấn có thể rửa nhục, toàn thân đầy năng lượng, không hề thấy mệt.

"Woof woof…" Cảnh khuyển lại sủa, người huấn luyện hô, "Trưởng khoa, chỗ này có vật, có thể nghi phạm bỏ lại."

Hạ Minh Khoa nhanh chóng bước đến, là một bao bì Snickers, xung quanh có vỏ đậu phộng, bên cạnh có vài dấu chân nhỏ, có thể là của nghi phạm.

"Dấu chân này còn mới, nghi phạm chạy chưa xa, càng lúc càng gần rồi. Chúng ta chỉ cần cố gắng thêm, chắc chắn bắt được hắn."

Mã Quốc Đống mở nắp chai nước suối, uống một ngụm, "Trưởng khoa, cảnh khuyển mệt đến lè lưỡi rồi, hay để cảnh

khuyển nghỉ chút.”

Một đội viên khác phẩy tay đuổi muỗi, nói thêm, “Đúng đấy trưởng khoa, đừng để chó mệt quá.”

Hạ Minh Khoa sao không hiểu ý họ, nhìn người huấn luyện, “Cần nghỉ không?”

Chương 1514: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Tốt nhất nghỉ vài phút, tiêu hao nhiều quá, cảnh khuyển cần bổ sung năng lượng.”

“Được, nghỉ bảy phút.”

Người huấn luyện lấy chậu nước, đổ nước cho chó uống, sau đó lấy một bao thức ăn, đổ thức ăn vào chậu.

Cảnh khuyển đói quá, ăn rất nhanh, chưa đầy một phút đã hết sạch thức ăn trong chậu.

Người huấn luyện cho chó nằm, bắt đầu mát-xa, kỹ thuật rất chuyên nghiệp, từ đầu đến lưng, sau đó là tứ chi.

Hạ Minh Khoa đứng dậy, lau mồ hôi trên trán, nhìn về phía xa, toàn là tán cây xanh biếc, nếu không có cảnh khuyển hỗ trợ truy theo, chỉ dựa vào người để truy trong rừng cũng như mò kim đáy biển.

Hạ Minh Khoa nhìn đồng hồ, vỗ tay, “Được rồi, mọi người dậy vận động chút, chuẩn bị xuất phát.”

Thấy các đội viên chậm chạp đứng dậy, Hạ Minh Khoa cổ vũ, “Ta biết các ngươi mệt, nhưng chúng ta nghỉ thêm một phút, nghi phạm càng gần biên giới một bước. Một khi để hắn trốn ra nước ngoài, chúng ta sẽ trắng tay.

Giờ không phải lúc nghỉ, khi bắt được nghi phạm, ta không chỉ đề nghị khen thưởng, mà còn cho các ngươi nghỉ vài ngày, nghỉ ngơi thoải mái.”

Lời của Hạ Minh Khoa vẫn có tác dụng, các đội viên đã sẵn sàng, tiếp tục tiến sâu vào rừng dưới sự dẫn dắt của cảnh khuyển.

Cảnh sát truy theo mệt nhọc, nhưng nghi phạm cũng không dừng lại, cũng đang chạy, trời sắp tối mà vẫn chưa thấy dấu vết nghi phạm.

Hạ Minh Khoa không dám lơi là, lo đội viên sức khỏe không chịu nổi, để mọi người nghỉ ngơi ngắn, ăn chút đồ ăn bổ sung thể lực.

Các đội viên ngồi cùng nhau nói chuyện nhỏ.

Một đội viên nói nhỏ, "Trưởng khoa, trời sắp tối rồi, tối đến tán cây che kín, đường núi khó đi hơn."

Một đội viên khác tiếp lời, "Đúng vậy, đường núi vốn khó đi, lỡ trượt chân ngã xuống, không ai tìm thấy."

Hạ Minh Khoa dùng tay xoa mặt, không biết bị con gì cắn, rất ngứa, "Mọi người mệt không?"

"Mệt."

"Ta cảm giác như chân không phải của ta nữa."

"Ta bình thường đi bộ mấy giờ không sao, nhưng leo núi thật mệt, thật sự không chịu nổi." Mọi người đồng thanh nói.

Hạ Minh Khoa uống một ngụm nước, "Lời các ngươi, ta cũng cảm thông, ta cũng mệt, ta cũng không muốn truy nữa. Nhưng biết nghi phạm ở phía trước, chúng ta quay đầu được không?"

Mã Quốc Đống nói, "Trưởng khoa, chúng ta không có ý đó, chỉ là mọi người đã truy mấy giờ đường núi, thật sự rất mệt, hay nghỉ chút rồi tiếp tục."

Hạ Minh Khoa nói, "Ta hiểu ý các ngươi, bình thường không sao, nhưng bây giờ khác, ta tin nghi phạm cũng rất mệt, nhưng chỉ cần còn hơi thở, hắn sẽ không dừng lại, sẽ tiếp tục chạy.

Một khi chúng ta dừng nghỉ, nghi phạm có thể chạy xa hơn, trước khi chúng ta đến biên giới, hắn có thể đã trốn ra nước ngoài, chúng ta chỉ có thể tay trắng trở về.

Đến lúc đó, các ngươi nghĩ xem? Chúng ta làm sao đối diện đồng nghiệp trong cục, làm sao báo cáo với lãnh đạo. Chúng ta đã phạm sai lầm trong nhiệm vụ bắt Ngô Vĩnh Chấn, nếu để Lư Chấn chạy thoát, đồng nghiệp cảnh sát Cầm Đảo có cười nhạo chúng ta không. Lúc đó mặt mũi chúng ta còn đâu, ta không biết các ngươi nghĩ sao, nhưng ta thật sự không có mặt mũi về thế này."

Mọi người im lặng một lúc, Mã Quốc Đống vỗ má mình, "Trưởng khoa nói đúng, chúng ta không để cảnh sát thành phố Cầm Đảo cười nhạo, càng không để mất mặt trước Cầm Đảo."

"Đúng, cảnh sát thành phố Đại Lê chúng ta không thua gì họ Cầm Đảo, họ chỉ là may mắn bắt được Tôn Húc Đồng."

"Đúng vậy, Tôn Húc Đồng cũng là do chúng ta tìm ra, họ chỉ việc bắt, chẳng khác gì hái quả."

Hạ Minh Khoa càng nghe càng lệch, phất tay, "Được rồi, đừng nói những lời đó. Vấn đề của chúng ta bây giờ là bắt Lư Chấn, chỉ có vậy chúng ta mới vớt vát lại danh dự, có thể đường đường chính chính trở về Cục công an thành phố Đại Lê."

Mã Quốc Đống đứng dậy, dậm chân, "Trưởng khoa nói đúng, anh em, nghỉ đủ rồi, tiếp tục lên đường thôi. Nếu để Lư Chấn chạy thoát, chúng ta cũng đừng về nữa, tốt nhất tìm cây nào mà treo cổ."

Một đội viên khác vỗ bụi đứng dậy, "Đừng đùa, cây ở đây nhiều lắm, không có hàng triệu thì cũng hàng chục ngàn, chọn hoa mắt."

"Ngươi xấu như vậy còn đòi chọn gì, tùy cây nào cũng không thiệt."

Mọi người cười đùa một lúc, đội ngũ lại lấy lại sức, tiếp tục truy theo dưới ánh trăng…

Đi đường ban đêm đã khó, đường núi ban đêm còn khó hơn.

Để tránh bị nghi phạm phát hiện, Hạ Minh Khoa cấm mọi người dùng đèn pin, chỉ dựa vào ánh trăng lọt qua kẽ lá mà đi.

Một đội viên trượt chân ngã, may mà không dốc quá, chỉ bị va vào cây, trầy xước và bầm tím.

Hạ Minh Khoa để lại một người chăm sóc đội viên bị thương, còn lại tiếp tục truy theo.

Lại truy thêm một giờ nữa.

Phía xa mờ ảo thấy một ánh lửa, Hạ Minh Khoa ra hiệu dừng lại, mọi người thở phào, ngồi bệt xuống đất.

Hạ Minh Khoa nhìn xa, hỏi Mã Quốc Đống bên cạnh, "Phía trước có phải ánh lửa không?"

Mã Quốc Đống nhìn kỹ, mặt mừng rỡ, "Giống đấy."

"Cuối cùng cũng đuổi kịp." Hạ Minh Khoa liếm môi, "Vậy, lát nữa chúng ta chia làm hai đường, bao vây bắt đối tượng."

Mã Quốc Đống gật đầu, khẽ đáp, "Được."

Hạ Minh Khoa nói, "Bắt giữ phải nhanh chóng, đêm khuya mà để hắn chạy nữa, sẽ khó bắt lại."

"Ta biết." Mã Quốc Đống xé gói Snickers, bỏ vào miệng.

Chương 1515: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hạ Minh Khoa nhìn đội viên khác, động viên, "Mọi người ăn ít thôi, chuẩn bị hành động. Nghi phạm ngay trước mặt, thành bại tại đây. Lúc quan trọng, ai cũng đừng để ta thất vọng."

"Dạ." Mọi người nhỏ giọng đáp.

Hạ Minh Khoa dặn, "Còn nữa, lúc hành động phải cẩn thận, ta nghi ngờ nghi phạm có thể mang súng. Lúc bắt giữ phải kiểm soát ngay tay nghi phạm, không để hắn rút súng."

"Trưởng khoa, nếu hắn chạy, có bắn được không?"

"Nếu hắn có súng, có thể bắn trả. Nếu không có súng, tốt nhất không bắn. Dù chúng ta không đuổi kịp, vẫn có cảnh khuyển." Đây là con bài cuối của Hạ Minh Khoa, trong địa hình phức tạp này, lại ban đêm, cảnh khuyển hiệu quả hơn người.

Nghe vậy, đội viên đồng loạt nhìn cảnh khuyển nằm đất.

Trong mắt họ, cảnh khuyển khác biệt với chó thường, là bạn đồng hành đáng tin.

Lần này, Hạ Minh Khoa để đội viên nghỉ ngơi hai mươi phút, sợ lúc bắt giữ đội viên sức không đủ, cho họ thời gian hồi sức.

Trong lúc đó, hắn không lơ là, dùng ống nhòm nhìn ánh lửa phía xa, mắt không chớp.

Ban đêm đốt lửa dễ lộ, hành động này có vẻ ngốc, nhưng cũng là bất đắc dĩ.

Có người ban đêm ở nhà một mình còn sợ, huống chi một mình giữa rừng sâu, người nhát gan có khi sợ chết khiếp.

Hơn nữa, rừng ngoài ít người, dã thú thì không thiếu, nhiều thú dữ, rắn độc ra ban đêm, đốt lửa cũng là tự bảo vệ.

Dù sao, nghi phạm vẫn ôm tâm lý may mắn, sơ suất rồi.

Hai mươi phút sau, hành động bắt giữ chính thức bắt đầu.

Có ánh lửa, như ngọn hải đăng trong đêm, Hạ Minh Khoa và Mã Quốc Đống dẫn đội chia hai đường, một đường từ hướng chín giờ, một đường từ hướng ba giờ bao vây bắt giữ.

Vì trời tối quá, không thấy nhau, điện thoại mất tín hiệu, máy bộ đàm sợ bị nghi phạm nghe thấy.

Trước khi hành động, hai người so đồng hồ, hẹn tám giờ tối cùng hành động.

Hạ Minh Khoa cúi thấp tiến gần ánh lửa, lại gần nữa có thể bị phát hiện.

Hắn nằm sát đất, dùng ống nhòm nhìn, đã thấy rõ quanh ánh lửa, chỉ có một người, chắc là nam.

Hạ Minh Khoa thấy yên tâm, nhìn đồng hồ, còn năm phút đến giờ hẹn.

Để hành động chắc chắn, Hạ Minh Khoa quyết định đợi.

Trong lúc này, mắt Hạ Minh Khoa không rời ống nhòm, luôn nhìn động tĩnh quanh ánh lửa, chỉ cần nghi phạm có động tĩnh, hắn sẽ lập tức hành động.

Đột nhiên, hắn thấy cổ ngứa, vội gãi, ngón tay bị cắn đau.

Hắn không nhìn con gì, bóp một cái, "rắc", con vật bị bóp chết.

Tám giờ, Hạ Minh Khoa khẽ nói, "Hành động."

Dưới sự dẫn dắt của Hạ Minh Khoa, đội viên bò tới gần nghi phạm.

Chỉ còn cách mười mấy mét, nghi phạm như nghe thấy động tĩnh, "Ai đó?"

Nghi phạm rất cảnh giác, ngồi xổm, bốc đất ném lên lửa.

Lửa giảm đi nhiều.

Hạ Minh Khoa biết đã lộ, không ẩn mình nữa, hét, "Cảnh sát, không được động!"

Rồi một bóng người từ đất nhảy lên, xông vào người cạnh ánh lửa.

Người cạnh lửa quay đầu chạy, nhưng thấy phía sau cũng có bóng người, như chặn đường chạy của hắn.

Đồng thời, tiếng hét vang lên,

"Cảnh sát, không được động!"

"Ta không động, ta không động, các ngươi đừng bắn, đừng bắn."

"Nằm xuống!"

"Nằm xuống!"

Tiếng hét đồng thanh.

"Ta nằm xuống rồi, ta nằm xuống rồi, các ngươi đừng đánh." Giọng nam đầy sợ hãi.

Mấy cảnh sát lao đến, đè nghi phạm xuống đất.

Nam không dám động, nằm thẳng đơ trên đất.

Thấy nghi phạm bị khống chế, Mã Quốc Đống ngồi bệt xuống đất, thở phào, "Ha ha, ta tưởng ghê gớm lắm, hóa ra là kẻ hèn."

“Ha ha.” Các đội viên cũng cười theo.

Khó khăn vất vả cả đường tan biến trong khoảnh khắc bắt được nghi phạm, thay vào đó là cảm giác thành công.

Hạ Minh Khoa kéo nam từ đất dậy, “Ngươi tên gì?”

“Ta là Tạ Kiến Chương.”

“Nói lại lần nữa, ngươi tên gì?” Mã Quốc Đống đứng bật dậy, rọi đèn pin vào mặt nghi phạm.

“Ngươi không phải Lư Chấn?”

“Ta không phải Lư Chấn, ta là Tạ Kiến Chương.”

“Không phải Lư Chấn, sao ngươi chạy?”

“Ta… ta không chạy, ta đi dã ngoại.”

Mã Quốc Đống tức giận, đi mấy chục dặm đường núi, khó khăn lắm bắt được nghi phạm, hóa ra là đồ giả, “Dã ngoại cái mẹ gì, ngươi tưởng chúng ta ngu sao, đêm khuya chạy vào rừng sâu dã ngoại, sao ngươi không lên trời?”

“Cảnh sát, các ngươi sao bắt ta, ta thật sự không làm gì.”

Hạ Minh Khoa cố nén giận, hỏi, “Vậy ngươi đến đây làm gì? Đừng bịa, cảnh sát chúng ta không ra đây du lịch.”

“Ta… ta đến…” Nam tên Tạ Kiến Chương ấp úng, mãi không nói được.

Mã Quốc Đống túm tóc hắn, hét, “Sao không nói, nghĩ xem bịa gì, ta bảo ngươi, nếu còn bịa, ta ném ngươi cho sói ăn.”

Nói xong, Mã Quốc Đống kéo Tạ Kiến Chương về phía sườn núi.

“Thả ta ra, các ngươi là cảnh sát, không được làm vậy.”

“Sao không được, rừng sâu không người, không camera, ném ngươi xuống, nửa đêm bị sói ăn hết, không còn xương.

Người mất, vụ án kết thúc, chúng ta cũng đỡ phiền."

"A a…" Tạ Kiến Chương hét lên, giọng đầy tuyệt vọng, "Các ngươi không thể, ta là người tốt, thật sự là người tốt, ta không phạm tội, các ngươi không được làm vậy."

"Ngươi thế mà đòi là người tốt, chết một trăm lần không oan. Ta xem như thay trời hành đạo, đỡ phiền viện kiểm sát và tòa án, cũng giúp dân đóng thuế tiết kiệm tiền, tốt quá."

"Đừng đừng đừng, ta biết sai rồi, ta nói hết, ta nói hết với các ngươi." Tạ Kiến Chương thật sự sợ, sợ vào tù, càng sợ không có cơ hội vào tù.

Chương 1516: Tiêu Đề 《Ẩn》

Rừng sâu thế này, chết mười người cũng không ai biết.

“Ngươi và Lư Chấn quan hệ thế nào?”

“Lư Chấn là bạn ta, chúng ta hay nhậu cùng.”

“Ngươi đi xe Lư Chấn đến đây?”

“Đúng.”

“Lư Chấn đâu?”

“Ta không biết.”

Mã Quốc Đống trợn mắt, “Ngươi còn dám nói dối!”

“Ta không nói dối, ta nói thật mà, ta thật sự không biết Lư Chấn ở đâu.”

“Vậy tại sao ngươi lái xe của hắn vào rừng sâu lúc nửa đêm?”

“Là Lư Chấn bảo ta đến đây, hắn cho ta mười ngàn đồng, bảo ta lái xe đến đây rồi từ rừng sâu vượt biên sang Myanmar, đến Myanmar sẽ cho ta thêm hai mươi ngàn nữa. Ta thấy cũng đáng, coi như là phiêu lưu, ba mươi ngàn bằng nửa năm thu nhập của ta, rất đáng.”

“Ngươi không nghi ngờ tại sao hắn bảo ngươi làm vậy à?”

“Ta không biết, cũng không dám hỏi.”

Hạ Minh Khoa nhìn chằm chằm hắn, bóp chặt cằm hắn, “Ngươi có phải là đồng bọn của Lư Chấn không?”

“Ta không phải, ta thật không phải.”

“Rất khó để ta tin ngươi.”

“Ta thật sự không phải, cầu xin các ngươi tin ta. Ta là người tốt, ta chỉ muốn kiếm chút tiền, ta có vợ, có con, còn có mẹ già bảy mươi tuổi.”

“Muốn chúng ta tin ngươi, hãy làm điều gì đó đáng tin, hiểu chưa?”

“Các ngươi không phải đang tìm Lư Chấn sao? Ta sẵn sàng giúp các ngươi bắt hắn.”

Một đội viên chất vấn, “Ngươi vừa nói không biết Lư Chấn ở đâu mà?”

“Ta không biết Lư Chấn hiện giờ ở đâu, nhưng ta là người cuối cùng gặp hắn, ta có thể cung cấp manh mối giúp các ngươi bắt hắn.”

“Ngươi gặp Lư Chấn ở đâu?”

“Trưa nay Lư Chấn tìm ta, bảo ta lái xe giúp hắn làm chút việc, vì chúng ta quan hệ khá tốt, ta cũng không bận gì nên đồng ý. Trên đường ra khỏi thành phố, hắn mới nói cho ta biết, ta cũng thấy không ổn, lúc đầu định từ chối, nhưng hắn nói sẽ cho ta tiền, ta không cưỡng lại được.”

“Sau đó, ta lái xe đến gần Ga Lệ Thủy, hắn xuống xe.”

Mã Quốc Đống lẩm bẩm, “Gần Ga Lệ Thủy, có lẽ ở đó có xe buýt xuất cảnh, hắn định ngồi xe buýt rời khỏi nước sao?”

Hạ Minh Khoa lắc đầu, “Không thể nào, hắn phải biết rõ mình đã bị truy nã, đến biên giới sẽ bị giữ lại, làm sao dám đi qua cửa khẩu.”

Tạ Kiến Chương nói, “Hắn dám.”

“Hắn nói với ngươi sẽ đi qua cửa khẩu sao?”

“Không, nhưng ta biết, hắn có đi thế nào các ngươi cũng không bắt được hắn, trừ khi có ta chỉ điểm.”

Mã Quốc Đống chửi, “Mẹ kiếp, ngươi tự tin quá đấy, ngươi tưởng cảnh sát chúng ta mù, không nhận ra hắn à?”

“Hắn sẽ cải trang.”

Mã Quốc Đống khinh thường, “Cải trang nhiều người biết, hắn còn có thể hóa trang ra hoa sao.”

“Lư Chấn sống ở Thái Lan mười năm, lại gầy nhỏ, hắn cải trang thành phụ nữ rất giống.” Tạ Kiến Chương sợ Mã Quốc Đống không tin, bổ sung, “Trong điện thoại ta có ảnh, là ảnh hắn cải trang thành phụ nữ, không tin các ngươi xem.”

Mã Quốc Đống lấy điện thoại của Tạ Kiến Chương, lật xem, “Trong điện thoại có nhiều ảnh lộn xộn, có xe, có phụ nữ, có vé số, nhưng không có ảnh đàn ông.”

Mã Quốc Đống lật qua một lượt không thấy, “Ngươi chắc chắn có ảnh Lư Chấn không?”

“Có, hắn cải trang thành phụ nữ, đội tóc giả.”

Mã Quốc Đống ném điện thoại cho hắn, “Ngươi tìm ra cho ta.”

Hạ Minh Khoa biến sắc, Mã Quốc Đống đã xem ảnh chứng minh của Lư Chấn, nếu Mã Quốc Đống không nhận ra đối phương, thậm chí không phân biệt được nam nữ, thì hóa trang của Lư Chấn thật sự không tầm thường.

Tạ Kiến Chương lật xem, tìm ra một tấm ảnh của một phụ nữ tóc dài, có tóc mái, đeo kính râm, mặc váy ngắn viền ren.

Mã Quốc Đống nhìn ảnh, “Ngươi chắc đây là Lư Chấn?”

“Đúng, chính là hắn.”

“Ngươi nhìn kỹ xem, hắn có yết hầu.”

“Mẹ kiếp, đúng là hắn, ta còn không nhận ra.”

Hạ Minh Khoa giật lấy điện thoại, nhìn kỹ, sắc mặt cực kỳ khó coi, lần đầu hắn không nhận ra Lư Chấn, thậm chí không nhận ra đó là đàn ông.

Chính hắn còn không nhận ra, thì biên phòng có nhận ra không? Nếu Lư Chấn có giấy tờ của phụ nữ làm vỏ bọc, có khi hắn thật sự sẽ lọt qua, đến lúc đó hắn sẽ thoát ra khỏi biên giới.

“Ngươi đưa hắn đến Ga Lệ Thủy lúc mấy giờ?”

“Một giờ hai mươi.”

Hạ Minh Khoa tính nhẩm, trợn mắt, “Mẹ kiếp, theo thời gian, có thể hắn đã xuất cảnh rồi!”

Mã Quốc Đống tức giậm chân, “Khốn nạn, tên Lư Chấn này thật quá cáo già.”

Sắc mặt Hạ Minh Khoa thay đổi liên tục, hắn đã vất vả như vậy, lại để tên đó trốn thoát.

Nghĩ lại, tên Lư Chấn này luôn nhanh hơn hắn một bước.

Lư Chấn dùng thân phận của Ngô Vĩnh Chấn làm vỏ bọc, khi Ngô Vĩnh Chấn bị bắt, hắn nghe được tin, lập tức chạy trốn, còn nghĩ đến tìm một người thay thế là Tạ Kiến Chương.

Hắn bảo Tạ Kiến Chương lái xe của mình để thu hút sự chú ý của cảnh sát, để chân thực, hắn còn bảo Tạ Kiến Chương bỏ xe vào rừng sâu, thu hút lực lượng cảnh sát, tạo cơ hội cho mình chạy trốn, đến khi cảnh sát bắt được Tạ Kiến Chương, hắn đã vượt biên.

Phải nói, kế hoạch này rất hoàn hảo.

Điều quan trọng hơn, Hạ Minh Khoa không ngờ, Lư Chấn ở Thái Lan mười mấy năm, học được đủ thứ tài nghệ, cải trang

thành phụ nữ, từ trang điểm, thần thái, cử chỉ đều rất giống.

Hạ Minh Khoa ngồi sụp xuống đất, hắn phải thừa nhận, lần này hắn thua.

Mã Quốc Đống nhỏ giọng nhắc, "Trưởng khoa, Đội trưởng Hàn không phải đến biên phòng sao? Có khi họ bắt được Lư Chấn, còn cơ hội."

Chương 1517: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hạ Minh Khoa thở dài, "Nếu ngươi không gọi cuộc điện thoại đó… có lẽ còn cơ hội."

Mặt Mã Quốc Đống ngay lập tức xị ra.

……

Hai giờ trước.

Biên phòng Myanmar và Điền Châu.

Trời đã tối, đến giờ ăn tối.

Nhưng công việc biên phòng vẫn chưa dừng lại.

Triệu Minh ngáp dài, "Còn bao lâu nữa thì xong việc đây."

Vương Tiêu nhìn đồng hồ, "Còn khoảng bốn mươi phút nữa, hôm nay ngừng thông quan."

Vương Tiêu không hài lòng, "Ngươi chú ý tinh thần đi, mới bao lâu mà đã ngáp ba lần rồi."

Triệu Minh lấy ra gói thuốc, đưa cho Vương Tiêu một điếu, "Trưởng khoa Mã không phải nói rồi, họ đã truy được dấu vết nghi phạm, chúng ta ở đây chỉ làm qua loa thôi."

"Đội trưởng Hàn vừa nói gì, ngươi nói lại xem, xem hắn có đánh ngươi không." Vương Tiêu thái độ nghiêm túc, nhưng vẫn lấy thuốc, châm hút.

Triệu Minh cười nịnh, "Trưởng khoa, ngài tốt với ta nhất, chắc chắn không mách ta."

“Được rồi, Đội trưởng Hàn đến.” Vương Tiêu đón, chào, “Đội trưởng Hàn.”

Hàn Bân gật đầu, “Lại có một xe buýt xuất cảnh, chú ý tinh thần, kiểm tra kỹ.”

“Dạ.”

Đội trưởng biên phòng Diêu Văn Khoa cũng đến, nói vài câu với Hàn Bân, sau đó gọi người chuẩn bị làm việc.

Không lâu sau, một chiếc xe buýt đến, loa thông báo, “Các hành khách chuẩn bị xuất cảnh, vui lòng lấy chứng minh thư, hộ chiếu và giấy tờ xuất cảnh xuống xe, vào trạm kiểm tra.”

Rồi, cửa xe buýt mở, hành khách lần lượt xuống xe.

Bên cạnh có nhân viên trực, Hàn Bân cũng cử người đứng cửa xe buýt.

Hành khách xuống xe, vào trạm kiểm tra, mỗi người đều phải kiểm tra, đối chiếu chứng minh thư, hộ chiếu và giấy tờ xuất cảnh.

Hàn Bân và Vương Tiêu lặng lẽ quan sát từng hành khách chuẩn bị xuất cảnh, đặc biệt là những người đàn ông có độ tuổi giống Lư Chấn.

Nói thật, kiểm tra liên tục mấy giờ liền cũng khiến họ hơi mệt mỏi, con người không phải máy móc, không thể luôn duy trì trạng thái tốt nhất.

Nhưng Hàn Bân vẫn giữ tinh thần làm việc đến cuối cùng, vẫn quan sát từng hành khách, chỉ cần Lư Chấn không ngốc, sẽ không xuất cảnh theo cách này. Nếu hắn muốn, chắc chắn sẽ dùng giấy tờ của người khác, chắc chắn sẽ thay đổi trang phục và ngoại hình, nên Hàn Bân cố gắng quan sát từng người, so sánh ngoại hình, vóc dáng với Lư Chấn.

Trên đường đến biên phòng, Hàn Bân đã nghiên cứu rất nhiều, xem trước tài liệu của Lư Chấn và một số video giám sát, rất quen thuộc với đặc điểm ngoại hình của hắn.

Đột nhiên, Hàn Bân nhíu mày, cảm thấy một người phụ nữ có điều không ổn, cách đi của người này rất giống Lư Chấn.

Hàn Bân quan sát kỹ, người phụ nữ này cao khoảng một mét bảy, tóc dài, có tóc mái, đeo kính râm, cúi đầu, đeo túi da màu xanh.

"Chị gì ơi, dừng lại đã." Hàn Bân gọi người đó.

Người phụ nữ vừa kiểm tra giấy tờ xong, không dừng lại mà tiếp tục đi.

Hàn Bân không di chuyển, mắt dán vào chân của đối phương, rất giống, cách đi của người này rất giống Lư Chấn.

Nhưng cũng có điểm khác, Hàn Bân nhìn kỹ, cuối cùng nhận ra sự khác biệt, Lư Chấn đi giày đế bằng, còn người phụ nữ này đi giày cao gót, nếu người này đi giày đế bằng, rất có thể cách đi sẽ giống hệt Lư Chấn.

Thậm chí, hai người rất có thể là một.

Hàn Bân hô, "Chặn người phụ nữ đeo túi da lại."

"Đứng lại."

"Ta bảo đứng lại." Nhận được tín hiệu từ Hàn Bân, Vương Tiêu lập tức chặn người phụ nữ.

Người phụ nữ lộ vẻ hoảng loạn, dường như căng thẳng, liếc nhìn Vương Tiêu, lại cúi đầu.

"Ngươi tên gì?"

Người phụ nữ đưa chứng minh thư.

Vương Tiêu liếc nhìn, chứng minh thư ghi tên Ngô Thiến.

“Ta hỏi ngươi, sao không trả lời?”

“Khụ…” người phụ nữ ho khan, bóp cổ họng, “Ta bị viêm họng, đau cổ.”

Hàn Bân tiến lại gần, nhíu mày, người phụ nữ này có mùi nước hoa nồng, “Giọng ngươi cũng thô, sao giống đàn ông thế.”

‘Khụ… ta bị viêm họng, đau họng.’ Người phụ nữ lại ho khan, vẻ đau đớn, trên trán đầy mồ hôi.

Hàn Bân nhìn kỹ đối phương, “Ngẩng đầu lên.”

‘Khụ…’ người phụ nữ ho khan, “Ta bị bệnh, sợ lây cho các ngươi.”

“Ta đã tiêm vắc xin, không sợ.”

Người phụ nữ từ từ ngẩng đầu, đột nhiên, nàng ném túi vào người Vương Tiêu, quay người chạy về phía khác, động tác nhanh hơn cả đàn ông.

Hàn Bân đã lường trước nàng sẽ chạy, nhanh chân chặn lại.

Người phụ nữ lanh mắt, xoay người, nhảy qua, nhưng dường như không quen đi giày cao gót, chân vẹo, ngã xuống.

“Rầm!” một tiếng, người ngã xuống đất.

Triệu Minh nhanh chóng tiến lên, nắm tóc nàng, định khống chế nàng, ai ngờ kéo tóc ra, để lộ đầu trọc.

Bất ngờ, Triệu Minh giật mình.

“Chết tiệt, chuyện gì đây.”

Buổi sáng, Hạ Minh Khoa kéo thân thể mệt mỏi, cuối cùng ra khỏi rừng sâu.

Vì phải đưa một thương binh và áp giải một nghi phạm, họ đi không nhanh, đường núi hiểm trở, môi trường khắc nghiệt,

khiến họ mệt mỏi, thảm hại.

Mã Quốc Đống chống gậy, liếm đôi môi khô khan, nhìn con đường bên rìa rừng, khàn khàn nói, “Cuối cùng cũng ra được. Sau này ai nói với ta muốn hít thở không khí trong lành, ta sẽ đánh chết.”

Hạ Minh Khoa cũng mệt không đi nổi nữa, gọi mọi người, “Ngồi nghỉ chút, lát nữa đi tiếp.”

Mã Quốc Đống mặc kệ vệ sinh hay không, ngồi phịch xuống đất, lấy nửa chai nước khoáng trong túi, tu ừng ực, “Trưởng khoa, có nên báo cáo với thành phố không?”

Chương 1518: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hạ Minh Khoa thở dài, thật ra nửa giờ trước, khi gần đến rìa rừng đã có tín hiệu, lúc đó nên báo cáo với thành phố, nhưng… cuộc điện thoại này hắn cứ trì hoãn.

Vụ án làm thành ra thế này, hắn xấu hổ, không biết báo cáo thế nào.

Như nhận ra khó khăn của Hạ Minh Khoa, Mã Quốc Đống hít một hơi, "Trưởng khoa, để ta báo cáo."

Hạ Minh Khoa vỗ mạnh vào vai hắn, "Ta hiểu tấm lòng của ngươi, để ta tự làm."

Có những việc phải tự đối mặt, nếu không có trách nhiệm, hắn không ngồi được vị trí này.

Hạ Minh Khoa lấy điện thoại, gọi cho lãnh đạo thành phố, "Alo, Cục trưởng Tống, ta là Hạ Minh Khoa, chúng ta đã ra khỏi rừng, bắt được một đồng bọn của Lư Chấn, nhưng không bắt được Lư Chấn."

"Ta biết rồi."

Hạ Minh Khoa nhìn quanh, đội viên của hắn không ai gọi điện, "Ngài biết từ đâu?"

"Lư Chấn đã bị đội điều tra hình sự Cầm Đảo bắt."

"Cái gì?" Hạ Minh Khoa trợn mắt, đầy bất ngờ, "Họ bắt được hắn? Bắt thế nào?"

"Đợi ngươi về tự hỏi. Ta có chút việc, tạm biệt."

“Tút tút…” điện thoại vang lên tiếng bận, Hạ Minh Khoa nghe ra, lãnh đạo hơi bực.

Hạ Minh Khoa siết chặt điện thoại, như muốn bóp nát, Lư Chấn đã bị bắt, là cảnh sát Cầm Đảo bắt.

Đáng lẽ đây là chuyện tốt, nhưng hắn không vui nổi.

Thấy Hạ Minh Khoa khác thường, Mã Quốc Đống quan tâm hỏi, “Trưởng khoa, có chuyện gì vậy?”

“Lư Chấn bị bắt rồi.”

“Bắt ở đâu? Ai bắt?”

“Cảnh sát Cầm Đảo bắt.”

Mã Quốc Đống cũng lộ vẻ phức tạp, không rõ là vui hay buồn, có lẽ là cả hai.

……

Cục công an thành phố Đại Lê - Phòng thẩm vấn

Lư Chấn mặc một bộ quần áo nam, hai tay bị còng trên ghế thẩm vấn, đầu cúi thấp, mặt không biểu lộ cảm xúc rõ ràng.

Hàn Bân, Vương Tiêu và Triệu Minh ngồi phía đối diện, sau bàn thẩm vấn.

Hàn Bân quan sát đối phương một lúc, xoay chiếc bút trong tay và hỏi, “Họ tên, giới tính, quê quán…”

“Lư Chấn, ta là đàn ông đích thực, người Trung Quốc…”

Triệu Minh cười nói, “Ngươi còn dám nói mình là đàn ông đích thực, ngươi mặc đồ nữ, bôi nước hoa, còn giống phụ nữ hơn cả phụ nữ.”

“Hmm.” Lư Chấn khịt mũi, tỏ vẻ khinh thường.

“Lư Chấn, ngươi học hóa trang từ ai, suýt nữa thì qua mặt được cảnh sát.”

“Ta sống ở Thái Lan hơn mười năm, bên đó có nhiều đàn ông thích hóa trang thành phụ nữ, ta thấy thú vị nên học theo.”

“Kỹ thuật hóa trang cũng khá đấy.”

“Bình thường thôi, chuyện này ở Thái Lan rất phổ biến, phụ nữ trong nước quá thô kệch, cũng không hiểu đàn ông, ở Thái Lan thì cả đời cũng không lấy được chồng.”

Hàn Bân sờ mũi, “Ngươi biết vì sao chúng ta bắt ngươi không?”

“Không biết.”

“Không biết mà còn chạy? Còn hóa trang thành phụ nữ.”

“Ta thích, ta thích hóa trang thành phụ nữ. Khi ở Thái Lan, không có tiền, ta sẽ hóa trang một chút để kiếm tiền tiêu.”

“Cái chứng minh nhân dân của phụ nữ đó ngươi lấy ở đâu?”

“Mua đấy.”

“Mua bao nhiêu? Mua ở đâu?”

“Mua trên mạng, ba nghìn đồng một cái.”

“Trang web nào?”

“Trang Kaqi.”

Hàn Bân lần đầu tiên nghe thấy cái tên này, ghi lại vào sổ tay, “Ngươi có quen Tôn Húc Đồng không?”

Lư Chấn hơi run rẩy, “Không quen.”

“Hắn nhận ra ngươi đấy. Sau khi bị bắt, hắn đã khai báo toàn bộ tội trạng và còn cung cấp thông tin về ngươi. Nếu ngươi hợp tác với cảnh sát, ta có thể giúp ngươi giảm nhẹ hình phạt. Nếu ngươi không muốn, ta tin Tôn Húc Đồng rất sẵn lòng chỉ điểm ngươi.”

Lư Chấn thở dài, im lặng một lúc lâu, "Ta biết rồi, sớm muộn gì cũng đến ngày này…"

"Đừng chống cự nữa, khai báo sớm sẽ có lợi cho ngươi."

"Cảnh sát đồng chí, trước khi ta khai báo, ta có một câu hỏi muốn hỏi ngươi."

"Câu hỏi gì?"

"Ngươi làm sao mà nhận ra ta có vấn đề? Ta tự nhận thấy mình không để lộ sơ hở gì cả."

"Ngươi tự tin với kỹ thuật hóa trang của mình lắm nhỉ."

"Cũng nhờ nhiều năm thực hành ở Thái Lan."

"Ta đã xem video giám sát của ngươi, chiều cao, thể hình, dáng đi, thói quen, từng bước chân của ngươi, ta đều nhớ rõ ràng. Khi ta gặp ngươi, lập tức khớp với hình ảnh trong đầu."

"Nghĩa là ngươi không phát hiện ra ta là nam cải nữ trang."

Hàn Bân hỏi ngược lại, "Điều đó quan trọng với ngươi lắm sao?"

"Ta chỉ muốn biết mình thất bại ở đâu, xem ra đã gặp cao thủ điều tra rồi, hừ, đúng là xui xẻo."

Triệu Minh giơ ngón tay cái, "Ngươi nói đúng rồi, Hàn đội của chúng ta là thần thám nổi tiếng của Cầm Đảo, ngươi thất bại dưới tay hắn thì đừng mong có cơ hội may mắn nào nữa, mau khai thật đi. Trước mặt Hàn đội của chúng ta, ngươi không có chút cơ hội nào đâu."

"Khụ…" Lời khen này khiến Hàn Bân cũng hơi ngượng ngùng.

Nhưng Lư Chấn dường như đã nghe thấy và tự thuyết phục bản thân, "Ta chịu thua."

Hàn Bân tiếp tục hỏi, “Ngươi thừa nhận mình là đầu mối của Tôn Húc Đồng và Cao Hiểu Pha?”

“Cầm Đảo, Cao Hiểu Pha, hóa ra là tên nhóc đó lộ trước. Đúng, ta là đầu mối của chúng, hàng hóa của chúng đều do ta cung cấp.”

“Ngươi lấy hàng từ đâu?”

“Miến Điện.”

“Ai cung cấp?”

“Một người họ Đỗ.”

“Đỗ tên gì?”

“Đỗ Chí Phi.”

“Hắn là người nước nào?”

“Cũng là người trong nước, nhưng hắn luôn ở bên Miến Điện.”

Chương 1519: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi vận chuyển hàng cấm về nước bằng cách nào?”

“Ta cùng bạn làm kinh doanh trái cây, cần nhập khẩu trái cây từ Miến Điện, khi cần hàng, ta sẽ lợi dụng cơ hội nhập hàng để giấu hàng cấm trong xe chở trái cây.”

“Ngươi làm sao tránh được kiểm tra an ninh?”

“Phải nói là, lượng trái cây nhập khẩu trong nước rất lớn, mỗi ngày đều là một con số khổng lồ, không thể kiểm tra kỹ lưỡng, mỗi xe hàng có mười mấy tấn, không thể dỡ từng thùng trái cây xuống kiểm tra từng quả một.

Ta đã nắm bắt được quy luật kiểm tra, giấu hàng cấm dưới đáy thùng trái cây, lén vận chuyển vào nước, sau đó giao cho các đầu mối của ta.”

“Người ngươi có đầu mối nào khác không ngoài hai người đó?”

Lư Chấn do dự một lúc, liếm môi, “Nếu ta nói, có được giảm án không?”

“Chỉ cần giúp chúng ta bắt được những người tham gia buôn bán hàng cấm, đều có thể được tính là lập công, ta sẽ giúp ngươi giảm án.”

“Được, ta nói.” Lư Chấn thở phào, “Ta còn ba đầu mối nữa, một ở Kinh Thành, một ở Ma Đô, và một ở Thành Dương.”

“Chúng tên gì? Địa chỉ ở đâu? Chứng minh nhân dân và số điện thoại bao nhiêu?”

“Đầu mối ở Kinh Thành tên là Tào Lạc Sơn.”

“Đầu mối ở Ma Đô tên là Triệu Lập Nhân.”

“Đầu mối ở Thành Dương tên là Mâu Tướng Thần.”

“Địa chỉ, chứng minh nhân dân, số điện thoại ta không nhớ rõ, nhưng trong điện thoại đều có ghi lại, các ngươi có thể tự tra.”

“Nhiều đầu mối như vậy, lượng hàng của ngươi chắc không ít.”

“Haiz, ta chỉ là kiếm chút tiền vất vả, phần lớn tiền đều để Đỗ Chí Phi lấy hết, ai bảo hắn có bản lĩnh lấy được hàng, ta chỉ là làm công cho hắn.”

“Đỗ Chí Phi lấy nguồn hàng từ đâu?”

“Ta không biết, hắn cũng không thể nói cho ta, nếu ta biết được nguồn hàng, ta còn cần phải làm công cho hắn không? Tự ta lấy hàng về bán không phải tốt hơn sao, hà cớ gì phải để hắn lấy hết tiền.”

“Đỗ Chí Phi sống ở đâu?”

“Ta biết hắn ở thành phố Hà Thành, cụ thể địa điểm ta không rõ.”

“Ngươi biết số điện thoại của hắn chứ?”

“Biết, 137383XXXX.”

Hàn Bân ghi lại số điện thoại, “Ngươi và Đỗ Chí Phi quen nhau như thế nào?”

“Hắn đi du lịch Thái Lan, ta làm hướng dẫn viên cho hắn, chúng ta quen nhau như vậy. Khi đó ta vẫn mặc đồ nữ làm

hướng dẫn viên cho hắn, hắn biết ta là phụ nữ còn ngạc nhiên, hỏi ta tại sao lại làm nghề này, kiếm được bao nhiêu tiền.

Ta cũng không nghĩ nhiều, hắn là khách, ta thu phí theo giờ, chỉ là trò chuyện linh tinh, nói với hắn tình hình của ta. Sau đó, hắn chủ động đề nghị ta làm việc cùng hắn, còn nói tiền kiếm được gấp mười lần làm hướng dẫn viên.

Ban đầu ta không tin, nhưng sau đó hắn rất hào phóng… ta liền sa vào. Nghe lời hắn, ta phụ trách bán hàng trong nước."

"Trừ Đỗ Chí Phi và năm đầu mối của ngươi, tổ chức tội phạm của các ngươi còn ai khác không?"

"Theo ta biết thì không có. Đỗ Chí Phi cũng không hoàn toàn tin tưởng ta, dù có ai khác, hắn cũng không nhất định sẽ nói cho ta biết."

"Ngươi tại sao bỏ xe của mình bên đường?"

"Ta muốn đánh lạc hướng cảnh sát, khiến cảnh sát nghĩ rằng ta trốn vào rừng nguyên sinh, để cảnh sát giảm bớt kiểm tra ở các trạm biên giới, ai ngờ các ngươi không mắc lừa."

"Ai lái xe đó?"

"Một người bạn của ta, tên là Tạ Kiến Chương."

"Hắn là đồng phạm của các ngươi sao?"

"Không, chỉ là bạn thân, ta đưa hắn một khoản tiền, để hắn băng qua rừng núi vào Miến Điện, giúp ta thu hút sự chú ý của cảnh sát."

"Tạ Kiến Chương có biết ngươi bán hàng cấm không?"

"Không biết."

Hàn Bân ghi lại vào sổ, tiếp tục nói, "Ta hy vọng ngươi có thể hợp tác với cảnh sát bắt Đỗ Chí Phi."

"Có được giảm án không?"

“Chắc chắn được.”

“Ta đồng ý.” Lư Chấn lúc này không còn chút tâm lý chống đối nào, đồng ý rất nhanh.

Cuộc thẩm vấn kéo dài vài giờ, Hàn Bân đã hỏi rõ ràng mọi tình huống, sau đó báo cáo lại cho Đinh Tích Phong và yêu cầu Đinh Tích Phong liên lạc với cảnh sát Miến Điện để bắt giữ Đỗ Chí Phi.

Sau chuyến đi thành phố Đại Lê lần này, Hàn Bân không có ý định sang Miến Điện tham gia bắt giữ.

Một là do việc ra nước ngoài không dễ dàng, hai là ở thành phố Đại Lê này bọn họ đã gặp khó khăn, đến nước ngoài càng không thể phát huy tác dụng.

Theo Hàn Bân, lần này bọn họ có thể bắt được Tôn Húc Đồng và Lư Chấn hoàn toàn là do may mắn, cùng với sự hỗ trợ của cảnh sát thành phố Đại Lê.

Sau khi báo cáo xong, công việc của Hàn Bân ở thành phố Đại Lê tạm thời kết thúc, hắn cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Văn phòng công an thành phố Cầm Đảo - Phòng tuyên truyền

“Bốp bốp…” Phó khoa trưởng phòng tuyên truyền Tống Nam Nam bước vào văn phòng, vỗ tay, “Mọi người chuẩn bị thế nào rồi? Đội hai đã hạ cánh, sắp đưa nghi phạm về rồi.”

Một nữ cảnh sát nói, “Chị Tống, yên tâm, mọi thứ đã chuẩn bị xong.”

Một nam cảnh sát vỗ vỗ chiếc máy quay trên bàn, “Chị Tống, người và máy đã sẵn sàng, chỉ chờ lệnh của chị.”

Tống Nam Nam phân công, “Tiểu Tân, ngươi phụ trách phỏng vấn. Tiểu Chung, ngươi phụ trách quay phim, quay nhiều cảnh gần của đội viên. Tĩnh Nhã, An An, các ngươi phụ

trách chụp ảnh. An An chụp cảnh xa, Tĩnh Nhã chụp cảnh gần.”

Chương 1520: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nữ cảnh sát tên Tiểu Tân nói, "Khoa trưởng, ngươi phỏng vấn nhiều cảnh sát, khi đó ta phỏng vấn ai?"

"Đội trưởng là Hàn Bân của đội hai, ngươi biết không?"

"Ồ, là đội trưởng Hàn à, ta gặp vài lần rồi."

Tống Nam Nam cười nói, "Chưa gặp cũng không sao, ngươi cứ phỏng vấn người trẻ tuổi đẹp trai đi trước là đúng."

Tiểu Tân quay sang nhìn Đàm Tĩnh Nhã cười nói, "Chị Tống, nếu là phỏng vấn đội trưởng Hàn, sao không để Tĩnh Nhã đi, nàng chắc chắn quen hơn ta."

Đàm Tĩnh Nhã trừng mắt, "Ngươi đáng ghét, lại nói linh tinh."

Tiểu Chung đùa, "Ồ, có chuyện gì chúng ta chưa rõ à."

Đàm Tĩnh Nhã qua loa nói, "Không có chuyện gì, đừng nghe nàng nói bậy. Đội trưởng Hàn và ta cùng tốt nghiệp một trường cảnh sát, coi như là đồng môn. Hơn nữa, bạn thân của ta trước đây cùng đội với đội trưởng Hàn, chúng ta quen nhau như vậy."

Tiểu Chung nháy mắt, "Ồ, giải thích là che đậy, chắc chắn có chuyện rồi."

"Thật không có, đừng đoán mò."

"Được rồi, đừng đùa nữa, làm việc trước đã, về rồi nói." Tống Nam Nam nói một câu rồi quay người ra khỏi văn phòng.

Đàm Tĩnh Nhã nhìn ba người kia đều nhìn mình, trừng mắt nhìn Tiểu Tân một cái rồi cầm máy ảnh ra ngoài.

Tiểu Chung, Tiểu Tân và An An đi theo sau.

An An nhỏ giọng nói, "Tiểu Tân, rốt cuộc là chuyện gì, ngươi biết chuyện gì à?"

Tiểu Chung phụ họa, "Đúng, nói cho chúng ta biết đi."

"Đàm Tĩnh Nhã vừa mới tức giận, ta không dám nói."

"Chúng ta không nói với nàng, chỉ có ba người chúng ta biết thôi."

"Đúng rồi."

Tiểu Tân xoa bụng, "Lâu rồi không ăn lẩu, muốn ăn, một mình đi không tiện."

Tiểu Chung nói, "Chuyện này có gì, ta mời ngươi."

"Thật không? Đừng có nuốt lời đấy."

"Yên tâm, ta không phải là người nhỏ mọn."

"Vậy được, thấy ngươi hiểu chuyện như vậy, ta nói cho ngươi biết. Thực ra… ta cũng nghe người ta nói, có đúng hay không ta không biết." Tiểu Tân cố tình làm ra vẻ.

"Ngươi nói đi, chúng ta chỉ tò mò thôi, sẽ không nói với ai đâu."

"Ta nghe nói, đội trưởng Hàn và Tĩnh Nhã trước đây…" Tiểu Tân làm động tác bằng hai ngón tay.

An An tỏ vẻ ngạc nhiên, "Ngươi nói hai người họ từng hẹn hò à?"

"Không đến mức đó, ta nghe một chị nói, có người giới thiệu họ từng đi xem mắt, khi đó đội trưởng Hàn còn ở phân

cục Dụ Hoa, nhưng sau đó không biết vì lý do gì, hai người không thành."

"Ồ, hóa ra còn có chuyện này. Ta nói tại sao Tĩnh Nhã vừa nãy lại xấu hổ." Tiểu Chung sờ cằm nói.

An An hỏi tiếp, "Họ phát triển đến đâu rồi?"

"Cụ thể ta không rõ, nhưng chắc chưa chính thức hẹn hò, lần trước đội trưởng Hàn quay phim tuyên truyền, hai người rất bình thường, giờ gặp nhau vẫn làm bạn được, chắc là không có chuyện gì."

An An thở dài, "Ồ, thật tiếc."

Tiểu Chung nói, "Đúng, cơ hội tốt như vậy, đội trưởng Hàn không nắm bắt được."

An An đảo mắt, "Ngươi nghĩ cái gì, ta không quen đội trưởng Hàn, tiếc gì cho hắn, ta tiếc cho Tĩnh Nhã, không nắm bắt được cơ hội tốt."

Tiểu Chung ưỡn ngực, "Cũng còn khá, trong cục ta còn nhiều cảnh sát nam độc thân xuất sắc."

An An nhìn xung quanh một cách cường điệu, "Ở đâu, ta không thấy."

"Ngay đây mà."

"Ngươi cũng tính là tiềm năng à?"

"Tại sao không."

"Cũng đúng, mười năm sau ngươi vẫn là tiềm năng, đến lúc đó đội trưởng Hàn đã thành cục trưởng rồi."

Tiểu Chung "……"

Tiểu Tân hỏi, "An An, sao ta thấy ngươi biết rõ về đội trưởng Hàn nhỉ."

“Không phải là hiểu rõ, trong cục chỉ có mấy người tiềm năng, tất nhiên phải quan tâm một chút.”

Tiểu Chung nói, “Vậy đội trưởng Hàn có bạn gái chưa?”

An An thở dài, “Ồ… hình như có rồi.”

Tiểu Chung giả vờ ngạc nhiên, “Ồ, ngươi cũng biết, sau này ta yêu đương cũng phải cẩn thận, tránh bị ngươi phát hiện.”

“Lão Thiết, yên tâm đi, yêu đương thoải mái, ngươi không có trong danh sách tiềm năng đâu.”

Tiểu Chung “……”

Đàm Tĩnh Nhã lúc này đã đến sân.

Ngoài nàng, sân còn có nhiều người đứng, có lẽ đều đến để đón đội hai.

Nàng nhìn lại phía sau, ba đồng nghiệp vẫn nói chuyện ríu rít, Đàm Tĩnh Nhã không biết họ nói gì, cho dù biết cũng coi như không biết.

Với Hàn Bân, Đàm Tĩnh Nhã không cố ý tránh né, nhưng gặp nhau vẫn có chút ngượng ngùng.

Khi hai người xem mắt, Hàn Bân vẫn là một đội trưởng nhỏ ở phân cục, ai ngờ không lâu sau lại chuyển lên cục thành phố. Điều càng khiến nàng ngạc nhiên là tốc độ thăng tiến của Hàn Bân.

Chỉ trong một năm, đã trở thành đội trưởng đội điều tra hình sự thành phố.

Dùng từ tiềm năng để miêu tả Hàn Bân hoàn toàn không quá, chỉ cần không phạm lỗi, Hàn Bân cứ chậm rãi cũng có thể thành cục trưởng.

Nếu Hàn Bân giữ nguyên tốc độ thăng tiến hiện tại, đừng nói cục trưởng, lãnh đạo sở tỉnh cũng không phải không thể, còn vị trí cao hơn nữa thì ngoài sức tưởng tượng của Đàm Tĩnh Nhã.

Có hối hận không?

Đàm Tĩnh Nhã không rõ, có lẽ… hoặc là… một chút thôi.

Khi hai người xem mắt, Đàm Tĩnh Nhã cảm thấy Hàn Bân khá tốt, nàng cũng cảm thấy Hàn Bân có ấn tượng tốt với nàng, lúc đó nếu nàng chủ động hơn, có lẽ hai người đã ở bên nhau.

Khi đó, nàng không chọn Hàn Bân là vì nghĩ hai người đều là cảnh sát, công việc bận rộn, gặp nhau cũng chỉ nói chuyện công việc, không có cảm giác mới mẻ.

Chương 1521: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nàng muốn tìm một bạn trai quan tâm và có thời gian ở bên nàng.

Nhưng bây giờ nhìn lại, nàng đã nhìn thiển cận, với tốc độ thăng tiến của Hàn Bân, vài năm nữa sẽ trở thành lãnh đạo, lúc đó Hàn Bân bận hay không nàng không rõ. Giả sử nàng và Hàn Bân ở bên nhau, với mối quan hệ này, công việc của nàng chắc chắn sẽ thoải mái hơn.

Khi đó nàng ở cục chắc chắn sẽ như cá gặp nước, muốn làm gì thì làm, thoải mái hơn nhiều.

Đáng tiếc là trên đời không có giả sử.

"Bốp bốp bốp…"

Tiếng vỗ tay vang lên.

Bốn chiếc xe ô tô chạy vào sân đội điều tra hình sự thành phố.

Đàm Tĩnh Nhã và mấy đồng nghiệp bận rộn.

Hàn Bân bước ra khỏi chiếc xe đầu tiên, thấy Phùng Bảo Quốc và Đinh Tích Phong đứng đón phía trước, Hàn Bân không dám chậm trễ, nhanh chóng bước tới, chào một cái, "Cục trưởng Phùng, đội trưởng, chúng ta đã áp giải thành công ba nghi phạm về cục thành phố, xin hai lãnh đạo kiểm tra."

"Được, về là tốt rồi." Phùng Bảo Quốc vỗ vai Hàn Bân, gương mặt đầy vẻ tán thưởng, sau đó nhìn về phía các đội viên phía sau Hàn Bân, "Lần này đi bắt nghi phạm ở thành phố Đại

Lê xa xôi, mọi người đều vất vả rồi, ta đại diện lãnh đạo cục chào mừng mọi người về nhà…”

Phùng Bảo Quốc nói xong, Đinh Tích Phong cũng an ủi vài câu.

Sau đó, Hàn Bân cùng các đội viên trong vòng vây của cảnh sát bước vào tòa nhà văn phòng.

Đàm Tĩnh Nhã đứng không xa Hàn Bân, gần nhất cũng chỉ cách một mét, nhưng nàng chỉ phụ trách chụp ảnh, hai người không có nhiều giao tiếp.

Vinh dự này không thuộc về nàng…

Buổi sáng, Hàn Bân nhận được sự chào đón nhiệt tình của đồng nghiệp trong cục.

Buổi tối về nhà, người thân cũng dùng cách khác để chào đón hắn.

Tan làm, Hàn Bân trực tiếp về nhà bố mẹ.

Khi đi công tác, Hàn Bân không mang chìa khóa, hắn gõ cửa.

“Đến rồi.” Bên trong nhà vang lên tiếng của Vương Đình.

Cửa mở, Vương Đình đeo tạp dề đứng ở cửa, tay còn dính nước, nhìn như vừa từ bếp ra.

“Đình Đình, quà tặng ngươi.” Hàn Bân đưa một chiếc túi qua, gói rất đẹp.

Vương Đình có chút bất ngờ, vẻ mặt vui vẻ, “Ngươi đi công tác còn nhớ mang quà cho ta à.”

“Xem có thích không.”

“Để sau đi, ta đang học làm món viên với dì.”

Vương Huệ Phương bước ra từ nhà bếp, "Con về rồi, nếm thử món viên chiên xem sao."

"Con đi rửa tay đã." Hàn Bân đáp, chào bố Hàn Vệ Đông và cậu Vương Khánh Thăng đang uống trà trong phòng khách, "Bố, cậu."

"Con về rồi, nhiệm vụ sao rồi?"

"Nghi phạm đều bị áp giải về cục, đang làm thủ tục kết án."

Vương Khánh Thăng nói, "Anh rể, ngươi yên tâm đi, cháu ngoại ra tay, còn vụ nào không giải quyết được."

Hàn Bân rửa tay xong, bước ra từ phòng tắm, "Cậu, con từ Điền Châu về mang theo ít trà, một lát cậu mang về một hộp."

"Được, Điền Châu ta chưa từng đến."

Hàn Bân lấy từ túi ra một hộp trà đưa cho Vương Khánh Thăng.

Vương Khánh Thăng mở hộp trà ngửi thử, "Ừ, thơm quá, loại trà này ta chưa uống bao giờ."

"Đây là một loại trà trắng, ngươi mang về thử đi."

Hàn Vệ Đông nói, "Bân Tử, thứ bảy này con có nghỉ không?"

"Chắc được, có việc gì không?"

"Cậu con thứ bảy đính hôn."

"Đính hôn." Hàn Bân có chút bất ngờ, nhưng nghĩ lại, cũng hợp lý.

Hàn Bân cười nói, "Cậu đính hôn, con làm cháu đi không hợp, cũng không có phần ngồi bàn."

Vương Khánh Thăng nói, “Ai bảo ngươi ngồi bàn, công việc chạy vặt vẫn cần người làm chứ.”

Hàn Bân “……”

Nhưng nghĩ kỹ, dường như đúng là vậy.

“Được rồi, chỉ cần không có vụ án, con chắc chắn đi.” Nói xong, Hàn Bân cầm ấm trà, rót ba tách trà, “Cậu, đính hôn đã định ngày cưới chưa?”

Hàn Vệ Đông nói, “Đính hôn rồi mới bàn tiếp. Bước từng bước một, bước lớn quá cũng không tốt.”

Vương Khánh Thăng đồng ý, “Đúng đúng, từ từ thôi, đừng làm cô gái sợ.”

Hàn Bân nghĩ đến việc cậu sắp kết hôn, thật sự có chút không quen, nhưng trong lòng vẫn vui cho cậu.

“Ăn cơm rồi, dọn bàn.” Vương Huệ Phương gọi.

“Được rồi.” Hàn Bân vào bếp giúp dọn bát đĩa.

Chẳng bao lâu, thức ăn đã được bày ra, cả nhà ngồi quanh bàn ăn.

Hàn Bân gắp một miếng cá cho Vương Đình, “Đình Đình vất vả rồi.”

Vương Huệ Phương ho nhẹ, “Khụ… khói chiên viên cay quá.”

“Mẹ, ngài ăn cánh gà đi.”

“Được đấy.” Vương Huệ Phương cười, nàng không ghen với con dâu tương lai, chỉ đùa với Hàn Bân, “Bân Tử, ngươi biết chuyện cậu ngươi đính hôn rồi chứ?”

Hàn Bân ăn một miếng thịt cừu, gật đầu hài lòng, “Biết rồi.”

“Hôm đó nếu không có vụ án, ngươi đi giúp một tay, không có người nhà chạy vặt, không tiện.”

“Ừ, cậu cũng nói con rồi.”

Vương Huệ Phương nhìn Hàn Bân, rồi nhìn Vương Đình bên cạnh, cười nói, “Cậu xong việc rồi, ta nghĩ hai đứa cũng nên định ngày đi.”

Hàn Bân nở nụ cười khổ, đúng là đến lượt mình rồi.

Vương Đình cũng hơi xấu hổ, cúi đầu ăn cơm.

“Ăn cơm trước, sau đó mời gia đình ngồi lại, rồi chúng ta bàn tiếp.” Hàn Vệ Đông nói, cầm ly rượu, “Hôm nay con trai về, Khánh Thăng cũng định ngày, có thể gọi là song hỷ lâm môn, chúng ta uống một ly.”

Những ngày tiếp theo, Hàn Bân bận rộn làm thủ tục kết án.

Vụ án này từ khi Trần Tử Hà bị đầu độc đến khi lộ ra kênh buôn bán hàng cấm, liên quan đến nhiều người vi phạm, hồ sơ vụ án và thủ tục xử lý rất phức tạp.

Chương 1522: Tiêu Đề 《Ẩn》

May mắn là Hàn Bân không còn phải phụ trách công việc cơ bản nữa, nếu không thì phiền phức lắm.

Thứ bảy, Hàn Bân đổi ca nghỉ.

Với gia đình hắn bây giờ, chuyện đính hôn của Vương Khánh Thăng là chuyện lớn, công việc có thể gác lại.

Hàn Bân dậy sớm, đến nhà cậu xem có cần giúp gì không, sau đó mang quà lái xe về khu dân cư đón bố mẹ.

Trưa hôm đó, bố và cậu chắc chắn uống rượu, Hàn Bân phải làm tài xế.

Mười một giờ sáng, Hàn Bân và gia đình đến nhà hàng - Khách sạn Hồng Tinh.

Đây là một nhà hàng nổi tiếng, chuyên món Lỗ, món Tứ Xuyên và món Quảng Đông, có vài món đặc sản rất ngon.

Đến nhà hàng, Hàn Vệ Đông và Vương Huệ Phương lên phòng trước, Vương Khánh Thăng chờ ở cửa nhà hàng, Hàn Bân xác nhận món ăn với nhà hàng, tránh sai sót.

Mười một giờ ba mươi phút, nhà gái cũng đến, nhà gái có ba người, Kiều Phi và cha mẹ nàng.

Vương Khánh Thăng nhanh chóng đón tiếp, "Chào bác, chào cô, mời mọi người vào trong."

"Được." Cha Kiều Phi gật đầu, nhìn biển hiệu nhà hàng, "Vẫn như cũ, đã mấy năm không đến, không biết đầu bếp có thay không."

“Điều đó ta không rõ, lát nữa bác nếm thử xem có hợp khẩu vị không.” Vương Khánh Thăng nói, hỏi Kiều Phi, “Anh trai ngươi sao không đến?”

“Hắn định đến, nhưng lại có việc, đừng lo cho hắn.”

“Để ta gọi cho hắn.”

“Không cần, hắn biết địa chỉ, xong việc sẽ đến.”

“Vậy cũng được, bác, cô, chúng ta vào phòng trước.” Vương Khánh Thăng dẫn ba người lên phòng tầng hai.

Vương Huệ Phương và Hàn Vệ Đông nghe thấy động, cũng nhanh chóng ra cửa đón tiếp.

Hai bên gặp nhau, chào hỏi đơn giản.

Cha mẹ Kiều Phi khoảng sáu mươi tuổi, lớn hơn Hàn Vệ Đông và Vương Khánh Thăng vài tuổi, nhưng không nhiều, cũng coi như cùng một thế hệ.

Trong phòng chỉ có Hàn Bân là nhỏ tuổi và vai vế nhỏ nhất, chỉ có thể chạy việc lặt vặt.

Hàn Bân nhờ phục vụ chuẩn bị lên món, cũng đưa thực đơn cho cha mẹ Kiều Phi xem có món nào muốn thêm.

Cha mẹ Kiều Phi không dám gọi thêm món, Kiều Phi gọi thêm một đĩa bánh bao hấp bột kiều mạch, cha nàng bị cao đường huyết, thích ăn ngũ cốc.

Trong khi chờ món, mọi người nói chuyện, Hàn Bân chỉ lo rót trà rượu, đó cũng là nhiệm vụ của hắn hôm nay.

Vì đã đặt món trước, nhà bếp biết giờ, món ăn lên rất nhanh, chẳng mấy chốc đã có ba món, hai món lạnh, một món nóng.

Nộm sứa, thịt cừu hầm, giò thủ đông.

Vương Khánh Thăng nói, “Bác, cô, mọi người nếm thử xem có giống hương vị trước đây không.”

Cha Kiều Phi gắp một miếng giò thủ, gật đầu, “Ừ, vẫn như trước, từ khi ta bị cao đường huyết, không ăn nữa, hôm nay thử lại.”

Kiều Phi nói, “Cha, bệnh của cha đã kiểm soát được, chỉ cần không quá mức, thỉnh thoảng ăn chút cũng không sao.”

“Cốc cốc…”

Cửa phòng vang lên, sau đó mở ra, một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi bước vào, mày mắt giống cha Kiều Phi.

“Anh, sao giờ mới đến?”

Người đàn ông là anh trai Kiều Phi, Kiều Đông Hỉ, đeo kính đen, tay cầm túi công văn, cười nói, “Bạn mở công ty, ta giúp chút việc, mời ta ăn cơm, nói có việc, giữ ta cả buổi.”

Vương Khánh Thăng mời, “Anh, ngồi đây.”

Kiều Đông Hỉ ba mươi chín tuổi, nhỏ hơn Vương Khánh Thăng hai tuổi, nhưng quan hệ thân thích không theo tuổi, phải gọi theo Kiều Phi.

Vương Khánh Thăng giới thiệu đơn giản.

Hàn Bân rót trà cho Kiều Đông Hỉ.

Kiều Đông Hỉ nhìn Hàn Bân, “Chàng trai không tồi, trông rất chững chạc.”

Vương Khánh Thăng nói, “Đây là cháu ngoại của ta.”

Kiều Đông Hỉ nói, “Khánh Thăng, ta và ngươi quen biết lâu rồi, đã nói uống rượu với ngươi, mà chưa có cơ hội, hôm nay phải uống thật.”

“Đúng, ta cũng muốn uống với ngươi, chỉ là Kiều Phi sợ chúng ta uống nhiều.”

Kiều Đông Hỉ cười, "Chuyện trong nhà nghe vợ, nhưng trên bàn rượu, vẫn phải do đàn ông quyết định."

Vương Khánh Thăng cười, "Anh nói đúng, hôm nay chúng ta uống thoải mái."

Kiều Phi nói, "Không phải không cho uống, chỉ uống ít thôi."

Mẹ Kiều Phi kéo áo Kiều Đông Hỉ, "Đúng đúng, uống ít thôi, đều uống ít thôi."

Khuyên thì khuyên, nhưng tình huống hôm nay không thể không uống, nhất là bên nhà trai, phải chủ động, nhiệt tình, dù uống nhiều cũng phải có thái độ.

Cha mẹ Vương Khánh Thăng đã mất, trong nhà chỉ có chị và anh rể là có thể bàn chuyện.

Tình huống này, Hàn Vệ Đông phải chăm sóc tốt cha và anh của Kiều Phi.

Hàn Vệ Đông nâng ly rượu, nói với Kiều Đông Hỉ, "Anh, ta họ Hàn, là anh rể của Khánh Thăng, chúng ta cạn một ly."

"Anh Hàn, ngài lớn tuổi hơn, ta phải kính ngài mới đúng."

"Như nhau thôi, chúng ta cụng một ly."

Hai người uống một ly.

Uống rượu, mọi người bắt đầu nói chuyện.

Kiều Đông Hỉ hỏi, "Anh Hàn, ngài làm gì?"

"Ta làm ở đồn công an đường Quảng An."

Kiều Đông Hỉ vỗ trán, "Ồ, ta nhớ ra rồi, Kiều Phi có nói qua, ngài là sở trưởng đồn công an đường Quảng An."

"Đúng."

"Thất lễ, ngài là lãnh đạo, ta phải kính ngài một ly."

Hàn Vệ Đông khoát tay, “Ta có là lãnh đạo gì, sau này đều là người một nhà.”

Hai người lại uống một ly.

Kiều Đông Hỉ cười, “Ta cũng có nhiều bạn bè trong hệ thống công an, từ đồn, phân cục đến cục, sau này có cơ hội chúng ta tụ tập, có khi là bạn.”

Hàn Vệ Đông nói, “Đúng vậy, đều ở Cầm Đảo, càng nói càng gần.”

Chương 1523: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Vệ Đông uống vài ly với Kiều Đông Hỉ, cũng uống vài ly với cha Kiều Phi, nhiệm vụ chính hôm nay là chăm sóc hai người này.

Đàn ông không ai không thích uống rượu, cha Kiều Phi bị bệnh, tuy không nghiêm trọng, nhưng bác sĩ bảo kiêng rượu, nhưng tình huống này ông cũng muốn uống vài ly.

Kiều Phi và mẹ không muốn ông uống nhiều.

Hàn Vệ Đông cũng hơi khó xử, thấy cha Kiều Phi muốn uống, không uống không nhiệt tình, nhưng uống nhiều lại sợ Kiều Phi và mẹ không vui, đành uống nhiều với Kiều Đông Hỉ.

Kiều Đông Hỉ cũng thích uống, nói rằng bình thường không uống, nhưng hôm nay là ngày em gái đính hôn, phải uống mừng.

Uống vài ly, không khí trong phòng càng tốt.

Đàn ông dù lần đầu gặp nhau, chỉ cần uống rượu, tự nhiên có cảm giác quen thuộc.

Phía phụ nữ cũng nói chuyện vui vẻ, Vương Huệ Phương từ lâu muốn em trai kết hôn, bố mẹ đã mất, nàng là chị phải có trách nhiệm, và nàng thực sự có khả năng đó.

Kiều Đông Hỉ uống càng hăng, đã hơi say, cảm thấy chỉ uống với Hàn Vệ Đông và Vương Khánh Thăng chưa đủ, nhìn Hàn Bân, “Cháu ngoại, ta gọi ngươi cháu ngoại được chứ.”

Hàn Bân đặt đũa xuống, "Được, ngài nói đi, ta nghe đây."

"Ngươi không tồi, trông rất chững chạc, kết hôn chưa?"

"Chưa ạ."

"Làm việc gì?"

"Cũng trong hệ thống công an."

"Ngươi ở đồn à?"

"Không, cục công an thành phố."

Kiều Đông Hỉ nâng ly rượu, "Tốt, chàng trai có tương lai, chúng ta cạn một ly."

"Chú Kiều, hôm nay ta lái xe, lấy trà thay rượu kính ngài một ly."

"Ngươi xem, vừa khen ngươi chững chạc, giờ lại lấy trà thay rượu."

Hàn Bân cười khổ, "Hôm nay nhiệm vụ của ta là rót trà, rót nước, phục vụ mọi người, sau này có nhiều cơ hội gặp nhau, ta sẽ kính ngài rượu."

Vương Khánh Thăng nói, "Anh, ta kính ngài một ly, cháu ngoại hôm nay đáng lẽ trực, xin nghỉ một ngày, không biết lúc nào có nhiệm vụ, ban ngày uống rượu không tiện."

"Đúng, công an không như ngành khác." Kiều Đông Hỉ không ngại, ai mời rượu cũng uống hết.

Kiều Phi khuyên, "Anh, ngài uống ít thôi, uống nữa say đấy."

"Không sao, hôm nay ta vui, anh rể và Khánh Thăng là người thật thà, uống bao nhiêu cũng được, miễn vui là được."

Hàn Bân cầm chai rượu, rót thêm cho Kiều Đông Hỉ một ly.

Kiều Đông Hỉ nâng ly, "Cháu ngoại, ngươi ở cục công an thành phố, ta nhắc người này, ngươi có biết không?"

"Ngài nói đi."

"Hắn họ Đào, là đội trưởng đội điều tra hình sự thành phố."

Hàn Bân nói, "Ngài nói là Đào Bác, đội trưởng Đào."

"Đúng, là hắn, ngươi biết không?"

"Biết, ta cũng ở đội điều tra hình sự thành phố."

"Ngươi xem, trùng hợp quá. Đào Bác không phải người ngoài, là em họ của vợ ta, cũng là bác gái của ngươi, nhỏ tuổi hơn ta, nhưng có tài. Mới ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi đã là đội trưởng đội điều tra hình sự. Ngươi ở đó chắc biết."

"Đúng." Hàn Bân đáp.

Thực ra, Đào Bác là phó đội trưởng đội điều tra hình sự kiêm đội trưởng đội một, cấp bậc cao hơn Hàn Bân, nhưng chức vụ thực tế như nhau, một người phụ trách đội một, một người phụ trách đội hai, không có quan hệ trực tiếp cấp trên cấp dưới.

Nhưng ai lại đôi co với người say làm gì.

"Sau này, có gì không giải quyết được, ngươi tìm hắn, nhắc tên ta, sẽ hiệu quả."

"Ta nhớ rồi."

"Chúng ta cạn một ly."

Hàn Bân cười khổ, nói nhiều như vậy, đây mới là trọng điểm.

Kiều Phi nói, "Anh, ngài đừng uống nữa, uống nữa say đấy."

"Mới có gì đâu, không sao."

Thấy Hàn Bân không nâng ly, Kiều Đông Hỉ không vui, "Ngươi không nể mặt hay không tin ta? Để ta gọi điện, bảo Đào Bác đến, ngươi xem hiệu quả không."

"Hiệu quả, chắc chắn hiệu quả."

"Ta gọi ngay, ngươi uống không?"

Hàn Bân nói, "Đào đội hôm nay làm việc, làm phiền không hay."

"Thứ bảy, làm gì."

"Hôm nay hắn trực."

"Ngươi biết sao?"

Hàn Bân giải thích, "Hôm nay Đào đội trực thay ta."

Kiều Đông Hỉ ngẩn ra, cười, "Ngươi đừng nói dối, trực thay ngươi, hắn cấp bậc thế nào, sao lại trực thay ngươi."

"Ta gọi điện cho hắn, giới thiệu mối quan hệ, sau này có việc tìm hắn."

Uống rượu rồi không cản được, nói xong Kiều Đông Hỉ gọi điện.

Điện thoại vang lên giọng nam, "Alo."

Kiều Đông Hỉ uống rượu, tai không nghe rõ, mở loa ngoài, "Alo, Đào Bác, biết ta là ai không?"

"Anh rể, ngươi lại uống rượu rồi."

"Ngươi xem, không hổ là đội trưởng đội điều tra hình sự, chưa gặp đã biết ta uống rượu."

"Ngươi mới trưa đã uống, không sợ chị ta nói à."

"Không sao, ta không sợ, không, nàng không dám." Không rõ Kiều Đông Hỉ nói nhầm hay nói thật khi say, "Em trai, ăn chưa? Đến uống rượu với ta."

“Không được, ta trực.”

“Ta có chuyện. Có người thân cũng làm ở đội điều tra hình sự, ngươi quan tâm giúp ta.”

“Ai? Tên gì?”

“Hàn Bân.”

Đào Bác ngạc nhiên, “Ai?”

“Hàn Bân, biết không?”

“Biết quá rõ.”

“Biết là được, không phải người ngoài. Sau này nể mặt ta, quan tâm giúp.”

“Ta không quan tâm được.”

“Ngươi nói gì, không nể mặt anh rể à.”

“Ta không phải không nể mặt, mà ta không có khả năng.” Đào Bác nói, “Hàn Bân ở cạnh ngươi à?”

“Đúng.”

“Đưa hắn điện thoại.”

“Ngươi xem, Đào đội trưởng bảo ngươi nhận điện thoại, không phải người ngoài, không sao.”

Chương 1524: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân bất đắc dĩ nhận điện thoại, "Đào đội."

"Ngươi giỏi lắm, để anh rể ta trực thay ngươi, tự đi ăn ngon uống ngon, còn khoe khoang."

"Đào đội, ngài đừng hiểu lầm, ta đâu dám khoe khoang. Chú Kiều uống rượu, biết chúng ta cùng làm việc muốn giới thiệu quan hệ, cũng là ý tốt."

"Ta quan tâm ngươi, đừng đùa, với hiệu suất phá án của ngươi, có ngày ngươi thành đội trưởng, ta phải gọi đội trưởng."

"Không thể, ngài là tiền bối của ta."

"Thôi, ta không nói với ngươi nữa. Anh Kiều là anh rể ta, đừng để hắn uống nhiều."

"Yên tâm đi."

"Vậy nhé, lần sau không trực thay ngươi nữa, còn gọi rượu ta." Đào Bác nói xong, tắt máy.

Cúp máy, phòng im lặng một lát.

Kiều Đông Hỉ cũng tỉnh rượu, nhắc Đào Bác để tăng thể diện cho em gái, Đào Bác cũng nể mặt, nhận điện thoại, gọi anh rể, nhưng nghe nói chuyện không đúng.

Đào Bác thực sự trực thay Hàn Bân, không gián tiếp cho thấy chức vụ tương đương.

Kiều Phi biết Hàn Bân làm ở cục công an thành phố, nhưng không biết cụ thể chức vụ.

Kiều Đông Hỉ thấy lúng túng, xử lý sao đây.

Cốc! Kiều Đông Hỉ gục đầu xuống bàn, say.

"Reng reng…"

Chuông điện thoại phá vỡ sự im lặng.

Hàn Vệ Đông lấy điện thoại, ra ngoài nghe, "Alo."

"Khi nào?"

"Ta biết rồi, đi ngay."

Tắt điện thoại, Hàn Vệ Đông quay lại bàn, lấy áo khoác, "Xin lỗi, đồn có việc khẩn, ta phải đi ngay."

Vương Huệ Phương nhăn mặt, "Ngươi vừa uống rượu, không sao chứ?"

Hàn Vệ Đông mặc áo, xoa mặt, "Không sao."

Cảnh sát uống rượu, chuyện này nói lớn cũng lớn, nói nhỏ cũng nhỏ. Nếu không ai kiểm tra, không ai quan tâm thì không sao, nhưng xảy ra chuyện thì tiêu đời.

Cha Kiều Phi nói, "Thông gia, có việc ngươi cứ đi, không cần lo chúng ta."

"Được, ta đi trước, Khánh Thăng, Huệ Phương, chăm sóc tốt." Hàn Vệ Đông nói xong, đi ra ngoài.

Hàn Bân theo sau, "Bố, có chuyện gì?"

"Có người báo vợ bị bắt cóc ở đường Quảng An và Mã Hiền, ta phải đi xem."

"Con đi cùng, con không uống rượu. Nếu tình huống nghiêm trọng, con trực tiếp tiếp quản."

Hàn Vệ Đông uống rượu, cũng thấy lo, "Ngươi đi lái xe, ta tính tiền."

"Không cần, cậu trả rồi."

"Vậy ta đi vệ sinh, ngươi chờ ngoài cửa."

"Được." Hàn Bân nói, ra xe.

Nhà hàng cách đường Quảng An không xa, lái xe chỉ vài phút.

Hàn Vệ Đông gần như đến cùng lúc với đồng nghiệp đồn.

Cảnh sát trưởng Thôi Hạo dẫn đội, "Sở trưởng, ngài đến nhanh quá."

"Ta ở gần đây ăn cơm."

Hàn Bân chào, "Anh Thôi."

"Bân Tử cũng đến."

"Biết thì biết rồi, đến xem giúp được gì không."

"Được, có đại thám tử như ngươi, chúng ta đỡ lo."

"Anh Thôi, đừng trêu ta."

Hàn Vệ Đông ngắt lời, "Tình huống cụ thể?"

Thôi Hạo nói, "Nhận cuộc gọi báo, vợ bị bắt cóc."

"Người báo đâu? Gọi số nào?"

"Người báo ở gần đây, không gọi 110, gọi thẳng đồn."

"Cử người tìm người báo hỏi cụ thể?"

Hàn Vệ Đông vừa nói xong, một người đàn ông thở hổn hển chạy đến, "Cảnh sát, cảnh sát, ta báo đây, ngươi đến rồi."

Người đàn ông khoảng ba mươi, đeo kính, vừa chạy vừa giữ kính, áo phông đen, quần jean, gầy, cao khoảng một mét bảy lăm.

“Ngươi báo à?”

“Đúng.” Người đàn ông tay đặt lên gối.

“Bình tĩnh, thở đều rồi nói.”

“Không được… vợ ta bị bắt, phải cứu ngay, muộn không kịp.” Người đàn ông mồ hôi đầy đầu, thở hổn hển.

Hàn Vệ Đông ngáp, vuốt tóc, mắt vô thần, say rượu.

Hàn Bân nghiêm túc, “Sở trưởng Hàn, nghe người báo tình huống khẩn cấp, để con tiếp quản.”

Hàn Vệ Đông biết con có ý tốt, con không uống rượu, tin vào khả năng phá án của con, dặn cảnh sát, “Được, hiện trường do đội trưởng Hàn phụ trách, cảnh sát Thôi phối hợp.”

“Rõ.”

Hàn Bân hỏi người báo, “Ngươi tên gì? Làm gì?”

“Ta tên Phan Nguyên Đức, làm ở công ty viễn thông.”

“Ngươi nói vợ ngươi bị bắt cóc?”

“Đúng.”

“Vợ ngươi tên gì? Bị bắt ở đâu?”

“Vợ ta tên Giả Xuân Yến, chúng ta hẹn gặp ở đây, nàng gọi ta, rồi điện thoại vang tiếng hét, rồi ngắt, ta nghĩ nàng gặp chuyện, gọi lại thì máy tắt, ta báo ngay.”

“Chính xác giờ gọi là mấy giờ?”

“Một giờ ba mươi.”

“Ngươi chắc nàng bị bắt ở đây?”

“Đúng, nàng nói chờ ta ở đây, chờ ta đến là thấy.”

Hàn Bân nhìn xung quanh, khu dân cư cũ, phía đông có đường ray, hai bên có cây xanh, phía tây có bãi đỗ xe.

“Ngươi có ảnh vợ không? Tốt nhất là ảnh rõ.”

“Có.”

“Gửi ta.”

Phan Nguyên Đức gửi ảnh cho Hàn Bân, Hàn Bân gửi cho Thôi Hạo, bảo cử người tìm quanh.

Hàn Bân nhìn ảnh, phụ nữ khoảng ba mươi, tóc dài đen, khá xinh.

“Gọi lại cho vợ ngươi.”

“Được.” Phan Nguyên Đức lấy điện thoại, gọi số vợ.

“Xin lỗi, số máy quý khách gọi hiện không liên lạc được.”

“Cảnh sát, xem này, thật không gọi được, nàng chắc chắn gặp chuyện, không thì không gọi được.”

Điện thoại tắt, không phải không thể liên lạc.

Nhiều người không phân biệt được hai cái này, trước có nghĩa điện thoại hết pin hoặc tắt.

Sau nghĩa mạng kém hoặc tháo thẻ sim.

Quan trọng là trước vẫn định vị được, sau thì không.

Hàn Bân xác nhận, “Điện thoại vợ ngươi hết pin không?”

Chương 1525: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Không thể, vợ ta vừa mua iPhone, pin lâu, một ngày không hết, không thể hết pin.

Hơn nữa, dù điện thoại hết pin, nàng cũng phải chờ ta.”

“Cụ thể chỗ hẹn ở đâu? Ở đây?”

“Ở đây.”

“Hẹn nhau làm gì?”

“Xem nhà, nhà thuê sắp hết hạn, muốn đổi nhà gần chỗ vợ làm, tiện đi làm.”

“Vợ ngươi làm gì?”

“Vợ ta làm văn phòng, cảnh sát, đừng hỏi nữa, mau tìm đi. Vợ ta mà gặp chuyện thì sao.”

“Đừng lo, ta cử người tìm rồi. Ngươi tiếp tục gọi điện cho vợ, gọi liên tục, hiểu không?”

“Lỡ kẻ bắt cóc nghe thì sao?”

“Cố gắng trấn an, đừng nói báo cảnh sát.”

Hàn Bân nói xong, ra một góc gọi điện, hôm nay đội hai Lý Cầm trực, Hàn Bân gọi nàng.

“Đội trưởng Hàn.”

“Chị Lý, ngươi ở văn phòng không?”

“Có.”

“Ta ở đường Quảng An gặp vụ khẩn, người báo vợ bị bắt cóc, ta cho ngươi số điện thoại, bảo kỹ thuật định vị.”

“Được.”

“Phải nhanh.”

“Ta biết rồi, ngài gửi đi.”

Hàn Bân hỏi, “Số điện thoại vợ ngươi?”

“188349XXXXX” Phan Nguyên Đức nói xong, hỏi lại, “Cảnh sát, vợ ta tắt máy, ngài cần số làm gì?”

“Ngươi không cần biết, cứ gọi cho vợ.”

“Ta gọi liên tục, không được.”

“Vợ ngươi có thân thích hay bạn bè gì không? Hỏi họ.”

“Vợ ta ở Cầm Đảo không có thân thích, cũng không có bạn thân, có vài đồng nghiệp nhưng ta không có số.”

“Liên hệ công ty vợ, cố gắng liên hệ người xung quanh nàng.”

“Được.”

Sau đó, Hàn Bân nói nhỏ với Hàn Vệ Đông, “Bố, có phát hiện gì không?”

“Chưa.” Hàn Vệ Đông nhìn quanh, “Chỗ này quen thuộc, an ninh tốt, bắt cóc trên đường không khả thi, nếu ra tay chắc là ở cây xanh phía nam hoặc bãi đỗ xe phía bắc.”

Hàn Bân nhìn hướng Hàn Vệ Đông chỉ, cây xanh khoảng một mét, có thể che khuất tầm nhìn.

Còn bãi đỗ xe, ô tô xếp hàng chỉnh tề, cao, che khuất tầm nhìn nhiều hơn.

Hàn Bân nói, “Con kiểm tra cây xanh, bãi đỗ xe có camera, bố thu thập.”

“Ừ.”

Hàn Bân qua vạch sang đường, kiểm tra cây xanh, cây xanh dọc đường, khá dài.

Hàn Bân kiểm tra từ đầu đông, xem có đồ rơi của phụ nữ hay dấu vết đánh nhau.

Hàn Bân xem kỹ, đi khoảng hai mươi mét, thấy cây xanh bị hỏng, nhưng không chắc liên quan vụ án.

Hàn Bân chụp hai tấm.

“Reng reng…” vừa chụp xong, điện thoại Hàn Bân reo, Lý Cầm gọi.

“Alo, chị Lý.”

“Đội trưởng Hàn, kỹ thuật định vị được rồi, tìm thấy vị trí điện thoại.”

“Ngươi nói.”

“Đội trưởng Hàn, gần bãi đỗ xe có khách sạn Hanson.”

“Đúng.”

“Vị trí ở quanh khách sạn Hanson và bãi đỗ xe.”

“Ta biết rồi, giữ liên lạc.”

Hàn Bân cúp máy, dẫn người đến khách sạn Hanson.

Bãi đỗ xe Hàn Vệ Đông lo rồi.

Vào khách sạn, Hàn Bân hỏi lễ tân, “Ngươi thấy người phụ nữ này không?”

“Xin chào.” Nữ lễ tân nhìn Hàn Bân, “Ngài ở hay?”

Lúc đó, Thôi Hạo bước đến, mặc đồng phục, nói, “Chúng ta là cảnh sát, người này có vào khách sạn không?”

“Ồ… để ta xem.” Nữ lễ tân xem kỹ, “Nàng không làm thủ tục, ta không chắc, nhưng có vẻ giống.”

“Khi nào vào?”

“Khoảng nửa giờ trước.”

“Nàng đi đâu?”

“Ta không biết, nhưng người đi cùng có mở phòng trước, phòng 505.”

“Người mở phòng tên gì?”

“Ta không tiện nói.”

Thôi Hạo giơ thẻ cảnh sát, “Không tiện? Muốn đóng cửa khách sạn không? Mở ngay.”

“Được, được, ta mở ngay.”

Nữ lễ tân tra máy tính, “Xong rồi.”

Hàn Bân nhìn, người đàn ông tên Ngô Nham Phong, người Cầm Đảo, có cả số chứng minh thư.

“Ngô Nham Phong và cô gái quan hệ thế nào? Cô gái vào có gì bất thường?”

“Ta không biết quan hệ thế nào, nhưng… cô gái có vẻ miễn cưỡng, không muốn đi cùng.”

Hàn Bân nhăn mặt, nhớ lại vụ án thuốc cấm, có loại gọi là nước nghe lời.

Trước đây, một nghi phạm định dùng loại này cho bạn gái, may cảnh sát phát hiện.

“Vợ ta bị đưa vào đâu? Phòng 505, cảnh sát mau cứu nàng.”

Hàn Bân khoát tay, ý bảo im lặng, hỏi lễ tân, “Kiểm tra camera.”

“Camera… hỏng rồi.”

Thôi Hạo giọng không tốt, “Hỏng khi nào?”

Nữ lễ tân nói nhỏ, “Mấy hôm trước.”

Thôi Hạo trừng mắt, “Ta nói ngươi, đừng nói dối, ta gặp nhiều rồi.”

“Ta không nói dối, camera thật hỏng.”

Hàn Bân xác nhận lại, “Thật hỏng?”

“Thật hỏng.”

Phan Nguyên Đức giục, “Cảnh sát, đừng xem camera nữa, bảo họ mở cửa, cứu vợ ta.”

Phải cứu người, nhưng Hàn Bân phải đảm bảo an toàn cảnh sát, nắm rõ số nghi phạm, họ có vũ khí không.

“Phòng 505 có mấy người?”

“Ta không rõ, chắc hai người.”

“Mở cửa được không?”

“Phải hỏi quản lý.”

“Ta hỏi ngươi có mở được không, thời gian gấp, ta không đợi được. Quản lý chưa đến, người xảy ra chuyện, ai chịu?”

Phan Nguyên Đức nói, “Đúng, vợ ta xảy ra chuyện, ngươi chịu nổi không.”

Nữ lễ tân sợ, “Có thẻ mở cửa, ta dẫn ngươi.”

Hàn Bân nghĩ ngợi, “Đi, lên xem. Anh Thôi, gọi người.”

“Gọi rồi, sở trưởng Hàn đang đến.”

Một nhóm lên tầng năm.

Hàn Bân thấy hành lang có lao công, hỏi xem có thấy khách phòng 505, lao công nói không.

Hàn Bân đến cửa phòng 505, nghe ngóng, có tiếng động không rõ.

Lúc đó, Hàn Vệ Đông đến.

Hàn Bân nói tình huống với bố.

Hàn Vệ Đông hỏi lại, "Ngươi nghĩ sao?"

Hàn Bân nhìn đồng hồ, "Không thể kéo dài, xác định vị trí nạn nhân, có thẻ mở, con định vào cứu."

Chương 1526: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Vệ Đông kéo con, "Nghi phạm chưa rõ, đừng đánh rắn động cỏ."

Hàn Bân nghĩ một lúc, nhìn Phan Nguyên Đức lo lắng, "Không sao, con có chắc."

"Đinh…" cửa mở.

Khách sạn nhỏ, có phòng và nhà vệ sinh.

Hàn Bân xông vào phòng, Thôi Hạo vào nhà vệ sinh.

"Cảnh sát, đứng im!"

"Giơ tay lên!"

…

Tiếng hô trong phòng nhỏ vang vọng, có tác dụng uy hiếp.

Hàn Bân đến giường, thấy đôi nam nữ nằm trên giường, quần áo rơi, phụ nữ co rúm trong chăn hét lên, "A…"

Đàn ông trợn mắt, tay chỉ vào cảnh sát, "Ngươi xông vào làm gì, làm gì!"

"Còng tay hắn."

Hai cảnh sát xông lên, ấn người đàn ông xuống giường, "Cạch cạch" còng tay.

"Thả ta, ta chưa mặc đồ."

Phụ nữ hét, "Các ngươi làm gì, mau ra ngoài."

“Vợ, sao ngươi ở đây, thằng kia là ai, các ngươi làm gì?” Phan Nguyên Đức chạy đến giật tóc vợ.

“Buông tay!” Thôi Hạo quát, “Im lặng, ai cho nói.”

Hàn Bân nói, “Anh Thôi, đưa Phan Nguyên Đức ra phòng khác.”

“Vô liêm sỉ! Sao ngươi lừa dối ta…” Phan Nguyên Đức đau khổ, mắt đỏ.

Thôi Hạo đến, vỗ vai, “Ngài Phan, đi theo ta.”

“Ta không đi.”

“Ngươi phải bình tĩnh.”

“Ta phải hiểu chuyện gì, sao lại thế…” Phan Nguyên Đức vung tay, hoang mang.

Hàn Bân chỉ Phan Nguyên Đức, “Ngươi ra ngoài, ngươi ở đây không rõ chuyện.”

Phan Nguyên Đức chỉ vào phụ nữ, lại chỉ người đàn ông bị còng, nói, “Chắc chắn thằng này hãm hiếp vợ ta.”

Hàn Bân vẫy tay, “Đưa hắn ra ngoài.”

Hàn Vệ Đông đến gần, nói nhỏ, “Xem ra không phải bắt cóc.”

Hàn Bân gật đầu, hắn phá án thuốc cấm, nếu phụ nữ không tỉnh táo, có thể bị chuốc thuốc, nên đuổi Phan Nguyên Đức, hỏi phụ nữ.

Hàn Bân hỏi phụ nữ, “Ngươi tên gì?”

“Ta mặc đồ.”

“Ta hỏi tên gì?”

“Ta tên Giả Xuân Yến, dù là cảnh sát cũng phải cho ta mặc đồ.” Phụ nữ hét.

“Ngươi và thằng kia quan hệ thế nào?”

Giả Xuân Yến nhìn người đàn ông, lấy chăn che mặt, “Ta muốn mặc đồ.”

Hàn Bân bảo nữ cảnh sát, “Ngươi ở lại, trông nàng mặc đồ. Người khác ra ngoài.”

Cảnh sát kéo người đàn ông xuống giường, “Đi, còn đứng gì?”

“Ta cũng mặc đồ.”

Cảnh sát ném quần, “Mặc vào đi, đừng lề mề.”

Người đàn ông mặc quần, bình tĩnh hơn, “Các ngươi bắt ta làm gì?”

“Ít nói, vào phòng khác, ta có chuyện hỏi.”

Người đàn ông vào phòng bên cạnh, cảnh sát mang đồ theo, tìm kiếm.

Hàn Bân nhìn người đàn ông, hỏi chính thức, “Ngươi tên gì?”

“Hầu Diệu Thiên.”

“Ngươi và cô gái quan hệ gì?”

“Nàng là bạn gái ta.”

“Thật?”

“Thật.”

“Ngươi biết nàng kết hôn không?”

“Không biết. Các ngươi bắt ta làm gì, hẹn hò với bạn gái không phạm pháp.”

“Nếu các ngươi là bạn không phạm pháp. Nhưng vấn đề là chồng Giả Xuân Yến báo nàng bị bắt cóc, chúng ta điều tra bắt cóc.”

“Ta oan quá, sao ta bắt cóc, chúng ta hẹn hò.”

“Ngươi chứng minh thế nào?”

“Ta… chúng ta có liên lạc, điện thoại, wechat đều có, không tin thì kiểm tra, chúng ta hẹn hôm nay mở phòng.”

Hàn Bân lấy điện thoại xem, “Số điện thoại và wechat của Giả Xuân Yến?”

“Lưu tên là bé cưng.”

Hàn Bân kiểm tra lại lịch sử cuộc gọi và tin nhắn trên điện thoại của Hầu Diệu Thiên, sau đó quay sang hỏi viên cảnh sát bên cạnh, “Có phát hiện gì không?”

“Hàn đội, không phát hiện vật khả nghi.”

“Hai người các ngươi ai là người đề nghị gặp mặt?”

“Ta đề nghị, nhưng nàng cũng đồng ý mà, chúng ta đã gặp nhau không phải lần đầu, thật sự là quan hệ tình nhân.”

“Hãy canh chừng hắn.” Hàn Bân nói xong, quay trở lại phòng của Giả Xuân Yến.

Lúc này, Giả Xuân Yến đã mặc quần áo xong, ngồi thẫn thờ trên giường.

“Giả Xuân Yến, có chỗ nào không thoải mái không?”

Giả Xuân Yến lắc đầu.

“Trả lời ta.”

“Không.”

“Ngươi và Hầu Diệu Thiên có quan hệ gì?”

“Hắn…” Giả Xuân Yến muốn nói lại thôi, đầu cúi thấp hơn.

“Trả lời ta.”

“Hắn là… bạn trai của ta.”

“Ngươi tự nguyện đến khách sạn gặp hắn?”

“Phải.” Giả Xuân Yến cắn môi, lộ ra vẻ mặt vô tội, “Cảnh sát, sao các ngươi lại đến đây?”

“Chồng ngươi là Phan Nguyên Đức phải không?”

“Đúng.”

“Phan Nguyên Đức gọi điện báo rằng ngươi bị bắt cóc, chúng ta đến để giải cứu ngươi. Chỉ là… bây giờ xem ra cuộc giải cứu này có phần tự nguyện từ một phía.”

“Hu hu…” Giả Xuân Yến bật khóc, “Ta… sao lại thành ra thế này…”

“Lần cuối cùng ngươi gặp Phan Nguyên Đức là khi nào?”

“Sáng nay, lúc hắn đi làm.”

“Sau đó, hai người có liên lạc gì không?”

“Không.”

“Khoảng 1 giờ rưỡi chiều nay, ngươi có gọi điện cho hắn, bảo hắn rằng ngươi đang ở gần Đường Quảng An không?”

“Không, ta làm sao có thể liên lạc với hắn.” Giả Xuân Yến ôm mặt, khóc nức nở.

“Nghĩa là, ngươi tự nguyện đến khách sạn, Hầu Diệu Thiên không bắt cóc ngươi?”

“Đúng.”

“Ngươi và Hầu Diệu Thiên có quan hệ gì?”

“Chúng ta là bạn.”

“Người tình?”

Giả Xuân Yến gật đầu.

“Trả lời ta.”

“Đúng, ta và hắn là tình nhân.”

“Hầu Diệu Thiên có biết ngươi đã kết hôn không?”

“Biết.”

“Hừ, thật là, ba người các ngươi biết chơi quá.”

“Cảnh sát, ta chỉ hẹn hò với bạn, ta biết làm thế này là sai, nhưng không phạm pháp, có thể thả ta đi được không?”

Chương 1527: Tiêu Đề 《Ẩn》

Thôi Hạo hừ lạnh, "Thả ngươi, mơ đi, về đồn làm bản ghi chép cho ta. Đã báo cáo bắt cóc, chúng ta phải làm rõ tình hình, ngươi nghĩ mọi việc kết thúc dễ dàng thế à. Nếu thực sự xảy ra chuyện, ai chịu trách nhiệm?"

Hàn Bân cơ bản đã hiểu rõ tình hình vụ án này, có lẽ là báo cáo giả.

Giả Xuân Yến ngoại tình rất đáng ghét, nhưng điều đó không liên quan đến Hàn Bân, hắn càng không thể chấp nhận việc Phan Nguyên Đức báo cáo giả.

Hàn Bân đẩy cửa bước vào phòng Phan Nguyên Đức.

Phan Nguyên Đức đi tới đi lui trong phòng, vẫn mang vẻ mặt lo lắng, "Cảnh sát, vợ ta thế nào rồi? Thằng khốn kia sao rồi?"

"Phan Nguyên Đức, đưa điện thoại của ngươi cho ta."

"À, ngươi nói gì?"

Hàn Bân đưa tay ra, "Điện thoại."

Phan Nguyên Đức do dự một chút, rồi vẫn đưa điện thoại cho Hàn Bân.

Hàn Bân kiểm tra lịch sử cuộc gọi, thấy Phan Nguyên Đức có gọi cho Giả Xuân Yến nhưng không kết nối được, không có lịch sử cuộc gọi.

"Cảnh sát, có vấn đề gì không?"

“Ta hỏi lại ngươi một lần nữa, sao ngươi biết Giả Xuân Yến bị bắt cóc?”

“Ta… ta đoán thôi.”

“Đoán thế nào?”

“Ta lo lắng, đang nói chuyện với nàng, điện thoại đột nhiên tắt…” Phan Nguyên Đức càng nói càng nhỏ, rõ ràng thiếu tự tin.

“Ta kiểm tra điện thoại của các ngươi, không có lịch sử cuộc gọi, lời ngươi nói trước sau không nhất quán, chứng tỏ ngươi nói dối trong vụ án này, ta hỏi ngươi, có phải ngươi báo cáo giả không?”

“Ta không… không…”

“Báo cáo giả sẽ phải chịu trách nhiệm pháp lý, không phải không nhận là xong, cảnh sát sẽ vẫn điều tra. Nếu nghiêm trọng sẽ bị xử lý hình sự, ta cho ngươi thêm một cơ hội, ngươi có báo cáo giả không?”

“Hu hu…” Phan Nguyên Đức chịu không nổi áp lực, gục ngã, “Ta… không muốn… ta cũng không muốn thế này, nhưng ta không có cách nào khác, ta không thể nhìn vợ ta lăng nhăng với người khác, ta thực sự yêu nàng, ta đã cho nàng tất cả, tại sao lại đối xử với ta như vậy…”

“Vậy là ngươi thừa nhận báo cáo giả?”

“Phải, ta thừa nhận, xin lỗi, ta không thực sự muốn lừa các ngươi.”

“Nói rõ lý do và động cơ báo cáo giả của ngươi?”

“Khoảng 1 giờ, bạn ta gọi điện, nói thấy vợ ta ôm ấp với người khác trên Đường Quảng An… Ta nghe thấy, ngoài miệng nói không tin, chắc là hắn nhìn nhầm, nhưng ta… gọi cho nàng. Không kết nối được, cứ gọi mà tắt máy.

Lúc đó… ta bỏ việc, lập tức đến chỗ bạn nói, tìm mãi không thấy, ta nghĩ vợ mình có thể bị người đàn ông đó dụ dỗ… Ta thì…" Phan Nguyên Đức đấm vào ngực, nhìn Hàn Bân, "Trong lòng đau khổ vô cùng, ngươi cũng là đàn ông, ngươi phải hiểu chứ."

Hàn Bân thầm nghĩ, Ta không hiểu.

"Đó là lý do ngươi báo cáo giả?"

"Đúng, ta tự tìm không được, nhưng ta biết cảnh sát chắc chắn tìm được, ta nghĩ nhờ các ngươi giúp, nhưng sợ các ngươi không quan tâm chuyện này, nên nói dối là vợ ta bị bắt cóc." Phan Nguyên Đức, một người đàn ông lớn đã khóc lóc thảm thiết, vừa lo sợ bị bắt, vừa đau khổ vì bị cắm sừng.

Thôi Hạo nói, "Ta nghe ngươi nói, niềm tin của ngươi vào vợ rất thấp, đây không phải lần đầu phải không?"

"Không, nàng trước đây cũng đã cắm sừng ta."

"Ngươi cũng kỳ lạ thật, bị cắm sừng rồi còn sống chung?"

Phan Nguyên Đức nắm chặt tay, "Ta yêu nàng, ta thực sự yêu nàng, ta không thể sống thiếu nàng."

Thôi Hạo gật đầu, "Hiểu rồi, ngươi nếu không yêu thực sự, nàng cũng không dám cắm sừng ngươi như thế. A, đúng là chuyện giữa Chu Du và Hoàng Cái…"

Điều tra đến đây, Hàn Bân cũng cảm thấy dở khóc dở cười, "Anh Thôi, mọi việc đã rõ ràng, giao lại cho ngươi xử lý."

"Không vấn đề, ta sẽ đưa bọn họ về đồn, giáo dục ai cần giáo dục, tạm giữ ai cần tạm giữ, ngươi cứ lo việc của mình. Đi, ta tiễn ngươi."

"Đừng khách sáo, cứ lo vụ của ngươi, chúng ta không phải người ngoài, không cần khách sáo thế."

Hàn Bân nói xong, rời khách sạn, vụ báo cáo giả này, giao lại cho đồn cảnh sát là hợp lý hơn.

Hàn Vệ Đông dặn dò Thôi Hạo vài câu, rồi ngồi xe con trai rời đi, vụ này không cần hắn là sở trưởng theo dõi.

Hơn nữa, hắn đã uống rượu.

……

Thứ hai, Công an Thành phố Cầm Đảo.

Phòng của đội một, đội hai.

Sáng sớm, Hoàng Khiết Khiết là người đầu tiên đến văn phòng, sau khi mở cửa, nàng đi lấy nước nóng.

Vừa vào phòng, thấy trên bàn làm việc có một cành hoa hồng, Hoàng Khiết Khiết liếc quanh, không thấy ai, bước đến bàn cầm hoa lên, ngửi thử, mặt nở nụ cười.

Nàng khẽ thì thầm, "Đáng ghét, đều làm việc cùng văn phòng, người ta thấy thì sao."

"Surprise!" Một tiếng gọi khiến Hoàng Khiết Khiết giật mình.

Giọng này rất quen thuộc, nàng đoán ngay ra người đó.

"Thiến Thiến, ta về rồi!" Bao Tinh từ sau bàn bước ra, vẻ mặt phấn khích chạy lại.

"Bao Tinh, ngươi không ở Tuyền Thành sao? Sao đột nhiên về đây." Hoàng Khiết Khiết hơi lo lắng.

"Chuyện này phức tạp lắm, ta cũng có nhiệm vụ, nhưng chủ yếu là nhớ các ngươi." Bao Tinh cười hì hì, rất kích động, "Thiến Thiến, hôm nay vội, không tiện, chỉ tặng ngươi một cành hoa, hoa ít nhưng tấm lòng nhiều."

"Ngươi có nhiệm vụ, mua hoa cho ta thì sao, ngươi gặp các đồng nghiệp khác chưa?"

“Chưa, ta đến sở trước tiên muốn gặp ngươi, thấy cửa mở, đoán ngươi đến, muốn tạo bất ngờ.”

Chương 1528: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ồ, thế à… về thăm cũng tốt.”

“Thiến Thiến, sao cảm giác ngươi khác lạ?”

“Ngươi về đột ngột… khiến ta bất ngờ.”

“Hì hì, thấy ta vui không?”

“Ta… có chuyện muốn nói với ngươi…”

“Chuyện gì? Ngươi nói đi.”

“Ta… bây giờ… ngươi có nhiệm vụ, làm gì trước đi, xong rồi mình nói.”

“Ngươi nói nhiệm vụ ta mới nhớ, đội trưởng Hàn đến chưa?”

“À, chắc đến rồi, ngươi qua văn phòng hắn xem.”

“Cũng được… ta đi nói với đội trưởng Hàn, xong rồi mình nói chuyện.”

“Được, được, ngươi đi đi.”

“Lát gặp.” Bao Tinh vẫy tay, rời văn phòng, nhưng vẫn thấy Hoàng Khiết Khiết có chút khác lạ.

“Phù…” Hoàng Khiết Khiết thở phào, vỗ trán, “Trời ơi, làm sao đây, biết Bao Tinh về sớm vậy ta đã nói sớm với hắn.

Ta thật vô dụng, không dám mở miệng, tức chết, giờ lúng túng quá.”

Từ khi Bao Tinh chuyển đến Tuyền Thành, hai người đều bận rộn, Hoàng Khiết Khiết cũng có ý tránh xa Bao Tinh, nghĩ rằng thời gian trôi qua, liên lạc ít đi, tự nhiên sẽ cắt đứt.

Bao Tinh đột ngột về Cầm Đảo, khiến nàng bất ngờ.

Hoàng Khiết Khiết nhìn cành hoa, sợ đồng nghiệp thấy, vội cất vào ngăn kéo.

"Không được, phải tự nói với Bao Tinh."

Dù hai người không chính thức hẹn hò, nhưng Bao Tinh luôn tốt với Hoàng Khiết Khiết, giờ Hoàng Khiết Khiết đã ở với Triệu Minh, nàng thấy nên tự nói với Bao Tinh, không để hắn nghe từ người khác, đó cũng là sự tôn trọng.

Dù không làm người yêu, cũng vẫn làm bạn.

Đội hình sự thành phố, văn phòng Hàn Bân.

Hàn Bân vừa đến văn phòng, dọn dẹp bàn, định pha cà phê.

"Cốc cốc…" tiếng gõ cửa vang lên.

"Mời vào."

"Cót két…" cửa mở, Bao Tinh bước vào, "Đội trưởng Hàn."

Hàn Bân mừng rỡ, "Bao Tinh, ngươi sao lại về?"

"Sao? Ngạc nhiên không?"

"Ngồi nói chuyện." Hàn Bân mời Bao Tinh ngồi, lấy ấm trà định pha.

"Đội trưởng Hàn, đừng phiền, ta về có nhiệm vụ, nói vài câu rồi đi."

Hàn Bân hỏi lại, "Ngươi về thực hiện nhiệm vụ của sở?"

"Đúng, là đội trưởng Hoàng của đội trọng án dẫn đội, nói xong với ngài ta phải đi ngay."

Hàn Bân không khách sáo, "Nghe ngươi nói, có chuyện cần giao."

"Không phải giao, chỉ là báo tin."

"Ngươi nói đi."

"Chúng ta về Cầm Đảo điều tra vụ bắt cóc."

"Không cần bảo mật?"

"Hì hì, trước khi đi ta đã hỏi ý đội trưởng Hoàng, phải bảo mật với người khác, nhưng không cần với ngài. Hơn nữa, đội trưởng Hoàng đã đi tìm Cục trưởng Phùng, có thể cần đội hai hỗ trợ."

Hàn Bân thắc mắc, "Sao không cần bảo mật với ta?"

"Vì vụ bắt cóc chúng ta đang điều tra, ngài giúp nhiều."

Hàn Bân càng mơ hồ, hắn không biết gì, sao lại giúp?

Hơn nữa sao lại là vụ bắt cóc, hắn vừa cùng đồn công an đường Quảng An xử lý vụ báo cáo giả bắt cóc, giờ sở lại có vụ bắt cóc, hai vụ có liên quan?

Không đúng, vụ này không có vấn đề, hắn ở hiện trường, giao cho đồn công an đường Quảng An, là địa bàn của cha hắn, nếu có gì đặc biệt, Hàn Bân sẽ biết ngay.

Dường như thấy Hàn Bân thắc mắc, Bao Tinh nói, "Ngài còn nhớ năm ngoái đi Tuyền Thành không?"

"Tất nhiên nhớ, ngươi đón chúng ta ở ga."

"Lần đó ngài dự đám cưới, ngài thấy một người đàn ông khả nghi, còn gửi ảnh cho ta."

Nghe Bao Tinh nhắc, Hàn Bân nhớ lại người đàn ông đó.

Khi đó, bạn thân của Vương Đình cưới, Vương Đình và Hàn Bân cùng dự đám cưới, tại lễ cưới Hàn Bân thấy một

người đàn ông hành vi kỳ lạ, khoảng bốn mươi tuổi, ngồi giữa đám đông nhưng không nổi bật, nhưng có hành động khiến Hàn Bân chú ý.

Người này hút thuốc, quen bóp nát đầu lọc, hút thuốc không đầu lọc, chưa hết.

Khi gần hết, hắn dùng tay dập tắt, dường như không cảm thấy nhiệt độ, Hàn Bân nghĩ hắn cố ý xóa dấu vân tay.

Người này khả nghi, nhưng không phạm pháp, lại ở Tuyền Thành, Hàn Bân cảnh sát Cầm Đảo không tiện điều tra, chỉ chụp ảnh gửi Bao Tinh, nhờ điều tra.

"Đúng là chuyện đó, ta nhớ ngươi báo lại, người này có tiền án, nhưng đã mãn hạn tù, ta không chú ý nữa."

"Đúng, ta dùng hệ thống nhận diện tìm được danh tính người này, hắn là Tôn Hữu Quốc, có tiền án trộm cắp và bắt cóc, tháng mười năm trước ra tù. Vì đã mãn hạn, không có án mới, ta cũng không để ý." Bao Tinh dừng một chút, nói tiếp,

"Cho đến hôm trước xảy ra vụ án, Tôn Hữu Quốc mới trở lại tầm ngắm."

"Hắn làm gì?"

"Tình nghi bắt cóc."

"Bắt cóc ở đâu?"

"Tuyền Thành."

"Sao đến Cầm Đảo?"

"Ta xem camera, thấy Tôn Hữu Quốc gần hiện trường, nghĩ hắn có tiền án bắt cóc, mới điều tra hắn, phát hiện hắn nghi ngờ là một trong những kẻ bắt cóc, chúng ta theo dấu hắn, phát hiện hắn đến Cầm Đảo, chúng ta theo."

"Hắn đâu?"

“Tạm thời mất dấu, chúng ta đến công an thành phố Cầm Đảo cũng là nhờ hỗ trợ.”

“Nạn nhân thế nào?”

“Bị bắt cóc là hai đứa trẻ, đang học tiểu học, gia đình rất khá, bọn bắt cóc đã ra giá.”

“Bao nhiêu?”

“Một đứa hai triệu, tổng cộng bốn triệu.”

“Hừ, quá tàn nhẫn.”

“Ừ, ai nói không đúng.”

Hàn Bân nói tiếp, “Bao Tinh, ngươi nói những chuyện này, thấy vụ này có thể giao đội hai?”

“Ta không biết, nhưng đội trưởng Hoàng tìm sở hỗ trợ, chắc là đội hình sự, một đội hay hai đội thì không rõ.” Bao Tinh nhìn quanh, nói nhỏ, “Đội trưởng Hàn, vụ này hơi… phức tạp.”

Chương 1529: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Phức tạp thế nào?”

Bao Tinh nói nhỏ hơn, “Một đứa trẻ có thân phận đặc biệt.”

“Ngươi nói.”

“Cha đứa trẻ có một chị gái.”

Hàn Bân chờ hắn nói tiếp.

“Chị gái có chồng.”

“Ngươi nói lòng vòng quá, nói có cậu là được.”

“Hì hì, nói tách ra an toàn hơn.”

Tránh rước họa vào thân.

“Được, ngươi nói.”

“Chị gái có chồng là lãnh đạo đội hình sự, rất có trọng lượng.” Bao Tinh nhắc nhở, “Vậy, có tranh vụ này không, ngài phải cân nhắc.”

“Ta biết rồi.” Hàn Bân vỗ vai Bao Tinh.

Chuyện gì cũng có hai mặt, có quan hệ này, Hàn Bân phải cẩn thận.

Nếu phá án thành công thì tốt, để lại ấn tượng tốt với lãnh đạo, có thể thành bạn.

Nhưng nếu không phá được, nạn nhân bị giết, Hàn Bân chắc chắn mất điểm trong mắt lãnh đạo, thậm chí đắc tội.

Nói trắng ra, vụ án này có tác dụng tích cực, nếu có thể thành công phá án thì đương nhiên càng tốt, còn có thể thể hiện trước tổng đội. Nếu không phá được án, cũng có thể ảnh hưởng đến tiền đồ của Hàn Bân.

"Bao Tinh, có thể nói cho ta biết tiến triển của vụ án này không?"

"Hàn đội, ta chỉ có thể giới thiệu đến đây, chi tiết hơn thì…"

Thấy đối phương có vẻ khó xử, Hàn Bân khoát tay, "Thôi, nếu thật sự cần chúng ta hỗ trợ điều tra, Đội trưởng Hoàng chắc chắn sẽ thông báo trước tình hình vụ án, lúc đó nghe cũng không muộn."

"Cảm ơn Hàn đội đã hiểu."

"Ta cũng làm việc này, sao có thể không hiểu."

Bao Tinh đổi giọng, "Đúng rồi Hàn đội, trung đội chúng ta dạo này thế nào?"

"Vẫn như cũ, không khác gì khi ngươi đi."

"Thật sao?" Bao Tinh nhíu mày, "Ta vừa gặp Thiến Thiến, không biết có phải ta đến quá đột ngột hay không, nhưng cảm giác khi nàng nói chuyện với ta có chút không tự nhiên, không giống trước đây."

"Nàng không nói gì với ngươi à?"

"Nói gì? Thiến Thiến có chuyện gì à?"

"Thật ra, gần đây nàng có chút thay đổi, ta còn tưởng nàng đã nói với ngươi rồi."

Bao Tinh lo lắng hỏi, "Thiến Thiến sao rồi, nàng có gì thay đổi, có phải cơ thể không khỏe không?"

Hàn Bân thở dài, "Thật ra, chuyện này ta không tiện nói, nên để nàng tự nói với ngươi."

"Hàn đội, đừng dọa ta, ngài càng nói như vậy, ta càng không yên tâm, rốt cuộc là chuyện gì?"

"Ừm, nàng…" Hàn Bân có vẻ khó xử, đang đắn đo cách nói.

"Cốc cốc…" bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

"Vào đi."

Hoàng Khiết Khiết đẩy cửa bước vào, "Hàn đội, Bao Tinh."

"Ừm, ngươi đến đúng lúc, nói đi, có chuyện gì?"

"Hàn đội, ta đến tìm Bao Tinh, ta có chuyện muốn nói với hắn."

"Tốt, ngươi nói trực tiếp với hắn còn hợp hơn ta nói." Hàn Bân vỗ mạnh vào vai Bao Tinh, "Đi thôi, trưa nay chúng ta cùng ăn cơm."

"Ê." Hàn Bân đột nhiên có linh cảm không tốt, đứng dậy, đi đến bên Hoàng Khiết Khiết, "Thiến Thiến, ngươi muốn nói gì với ta?"

Hoàng Khiết Khiết không nói ngay, cũng không có ý rời khỏi văn phòng, bước đến bên Hàn Bân, "Hàn đội, ngươi có thể ra ngoài một lát không?"

"Sao, ta ra ngoài?"

"Ta muốn mượn văn phòng của ngươi một chút, không thể nói ở hành lang được."

"Cũng đúng, không thích hợp, vậy các ngươi cứ nói chuyện… ta đi dạo chỗ khác." Hàn Bân cầm lấy cốc trà, bước ra khỏi văn phòng, trước khi đi còn đóng cửa lại.

Bao Tinh càng ngày càng không yên tâm, "Thiến Thiến, rốt cuộc có chuyện gì? Có khó khăn gì thì nói với ta, ta nhất định giúp ngươi."

"Ta… khó khăn hiện tại của ta là không biết nói với ngươi thế nào?"

"Nói gì? Rốt cuộc là chuyện gì?" Bao Tinh cố gượng cười, mơ hồ đoán ra điều gì.

"Ta… ta có bạn trai rồi."

Bao Tinh gượng cười, "Thiến Thiến, ngươi không định nói bạn trai là ta chứ, ngươi định cho ta một bất ngờ à?"

Hoàng Khiết Khiết sững lại, không biết nói gì.

"Thiến Thiến, ngươi đang đùa phải không."

"Ta không đùa, ta thật sự có bạn trai, không phải ngươi."

"Vậy là ai? Còn ai phù hợp hơn ta, ngươi thích ai hơn ta? Chuyện xảy ra khi nào? Tại sao ta không biết."

"Bao Tinh, ta biết ngươi luôn tốt với ta, nhưng… có những chuyện…"

Bao Tinh giơ tay lên, "Thiến Thiến, đừng đưa ta thẻ người tốt, điều đó sẽ làm ta buồn hơn."

"Xin lỗi, hy vọng ngươi sẽ tìm được người phù hợp với mình, tốt hơn ta."

"Ta thật sự không hiểu, chúng ta quen biết lâu như vậy, ngươi không bao giờ chấp nhận ta. Ta chỉ đi vài tháng, sao ngươi đã có bạn trai rồi, rốt cuộc là ai? Ta có quen không?"

"Điều đó không quan trọng, tình cảm không thể tính bằng thời gian."

"Vậy tức là ta quen người đó rồi, rốt cuộc là ai? Ta thua kém chỗ nào."

“Thôi, để ta nói, là Triệu Minh.”

“Ai?”

“Triệu Minh.”

“Hoàng Khuê? Cậu ta… sao ngươi lại thích cậu ta, ta cao hơn, đẹp trai hơn, ta kém gì cậu ta.”

“Ngươi không kém gì cậu ta, chỉ là chúng ta không phù hợp.”

Bao Tinh ngồi phịch xuống ghế, hắn rất thất vọng, nhưng không oán trách Hoàng Khiết Khiết, thực ra, trước khi đến Cầm Đảo, hắn đã mơ hồ đoán ra một chút.

Những tháng này hắn ở Tuyền Thành, Hoàng Khiết Khiết ở Cầm Đảo, hắn cảm thấy Hoàng Khiết Khiết dường như cố ý tránh hắn, hầu như không bao giờ liên lạc chủ động, lúc đó hắn đã nghĩ Hoàng Khiết Khiết đang xa lánh hắn, chỉ coi đó là một cách từ chối ngầm, không ngờ Hoàng Khiết Khiết đã có bạn trai.

Chương 1530: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Bao Tinh, ngươi không sao chứ. Ta không cố ý không nói cho ngươi, chỉ là không biết mở lời thế nào, hơn nữa chúng ta ở xa nhau, thời gian dài cũng dần đứt, không ngờ lại thành ra thế này…”

Bao Tinh lắc đầu, “Điều này không trách ngươi, thực ra ta đã nên biết…”

“Vậy ta…”

“Ngươi đi trước đi, ta muốn một mình yên tĩnh.”

“Được.” Hoàng Khiết Khiết bước vài bước, dừng lại, “Dù sao, chúng ta vẫn là bạn tốt, đồng nghiệp tốt.”

…

Hàn Bân đứng ở cuối hành lang, vừa uống trà vừa nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Lộc cộc…” tiếng bước chân vang lên.

Hàn Bân thấy Hoàng Khiết Khiết bước ra, mắt hơi đỏ.

“Nói rồi.”

Hoàng Khiết Khiết gật đầu.

“Hắn thế nào?”

Hoàng Khiết Khiết lắc đầu.

“Chuyện này sớm muộn cũng phải giải quyết, đau ngắn còn hơn đau dài.” Hàn Bân thở dài, “Ngươi về đi, ta đi xem Bao Tinh.”

Hàn Bân trở lại văn phòng, Bao Tinh vẫn ngồi đờ đẫn trên ghế.

"Buồn thì khóc đi, khóc xong sẽ thoải mái hơn, đừng để ảnh hưởng đến công việc."

Bao Tinh buồn bã, "Hàn Bân, ngài nói vậy có phù hợp không?"

"Ta nói, còn hơn để Đội trưởng Hoàng nói. Với một người đàn ông, phụ nữ rất quan trọng, nhưng công việc còn quan trọng hơn. Ngươi và nàng quen nhau lâu như vậy, nếu không đến với nhau, chứng tỏ ngươi và nàng không phù hợp, thực ra cũng không có gì đáng tiếc."

"Hàn đội, ngài đang an ủi ta à?"

Hàn Bân nhìn quanh, "Ở đây còn ai khác?"

"Ta không chỉ buồn, còn hơi không cam lòng, ngài xem, ta thua kém Triệu Minh chỗ nào. Ta và Thiến Thiến quen nhau bao lâu rồi, hắn mới đến bao lâu, tại sao Thiến Thiến lại thích hắn."

"Việc so sánh này không có ý nghĩa gì, dù thắng hay thua, cũng không thay đổi được kết quả hiện tại, đau khổ chỉ là chính ngươi."

Bao Tinh lau nước mắt, "Thực ra, thời gian trước ta đã cảm thấy rồi, lần này trở về coi như kết thúc, sau này… ta sẽ không làm phiền nàng nữa."

"Điều này cũng tốt cho ngươi, ngươi có điều kiện tốt, tìm một người ngươi thích, nàng cũng thích ngươi, không tốt sao?"

Bao Tinh nghẹn ngào, "Nhưng ta chỉ thích Thiến Thiến…"

"Được rồi, càng nói ngươi càng tệ."

“Đinh đinh…” điện thoại của Hàn Bân reo lên, là Đinh Tích Phong gọi.

“Alo, Đội trưởng.”

“Ngươi đến phòng họp tầng bốn một chuyến.”

“Có chuyện gì không?”

“Đến sẽ biết.”

“Được.”

“À, Bao Tinh có ở đó không?”

“Có.”

“Đưa hắn đi cùng.”

“Được.” Hàn Bân cúp điện thoại, Đinh Tích Phong tuy không nói rõ việc gì, nhưng đã điểm tên Bao Tinh, chứng tỏ có liên quan đến vụ án bắt cóc mà đội điều tra hình sự đang điều tra.

“Dậy đi, đi theo ta.”

“Đi đâu?”

Thấy hắn uể oải, Hàn Bân có chút bực bội, “Đi giới thiệu bạn gái cho ngươi.”

“A, nhanh vậy!”

“Mau cái gì, đi rửa mặt.”

Tầng bốn, phòng họp.

Phùng Bảo Quốc, Đinh Tích Phong và ba người đàn ông lạ mặt ngồi quanh bàn họp.

Trong ba người đàn ông lạ mặt, người đứng đầu chính là Đội trưởng đội trọng án của Tổng cục cảnh sát tỉnh, Hoàng Khuông Thời.

Phùng Bảo Quốc cười nói, “Đội trưởng Hoàng, lần cuối chúng ta gặp nhau là tại cuộc họp ở Tuyền Thành, nháy mắt đã hai năm rồi.”

“Phải, Phùng cục vẫn như xưa, không thay đổi chút nào.”

“Tối nay ta đặt một nhà hàng, chúng ta tụ tập.”

“Phùng cục, đến địa bàn của ngài, ta chắc chắn không khách sáo, nhưng đợi vụ án được phá, chúng ta sẽ tụ tập.”

“Cũng được.” Phùng Bảo Quốc tự nhiên hiểu rằng điều tra vụ án là quan trọng nhất, nhưng lần đầu đến, vẫn phải có lời mời, dù đi hay không, mình đã mời rồi.

“Cốc cốc…” ngoài cửa vang lên tiếng gõ.

“Vào đi.”

Hàn Bân và Bao Tinh đẩy cửa bước vào.

“Ngồi xuống, đang chờ các ngươi đấy.” Phùng Bảo Quốc vẫy tay, rồi giới thiệu Hoàng Khuông Thời với Hàn Bân, “Hàn Bân, ta giới thiệu với ngươi, đây là Đội trưởng Hoàng Khuông Thời của đội trọng án tỉnh.”

“Đội trưởng Hoàng, chào ngài, ta là Hàn Bân, đội trưởng trung đội hai của đội điều tra hình sự thành phố.”

“Chào ngươi.” Hoàng Khuông Thời đánh giá Hàn Bân, cười nói, “Chúng ta tuy là lần đầu gặp nhau, nhưng Bao Tinh này không ít lần nhắc đến ngươi. Nói ngươi không chỉ giỏi phá án, mà còn tinh thông giám định dấu chân, hôm nào chúng ta trao đổi thêm.”

Hàn Bân gật đầu, ngồi xuống bên cạnh Đinh Tích Phong.

Phùng Bảo Quốc nói, “Mọi người đã đến đủ, ngài nói chi tiết vụ án đi.”

“Được. Chúng ta lần này điều tra vụ án bắt cóc, thời gian xảy ra là chiều ngày 22 tháng 5, có hai người bị bắt cóc, đều học ở Tiểu học Quốc tế Tưởng Phân, một bé trai tên Trương Siêu, một bé gái tên Trần Hân.

Nơi bị bắt cóc là tầng hầm của khu dân cư Quốc tế Tưởng Phân ở Tuyền Thành, mẹ của Trần Hân là Cao Mẫn Chi lái xe đến đón các cháu tan học, Cao Mẫn Chi đậu xe xong, mở cửa chuẩn bị xuống xe, đột nhiên có hai người đàn ông từ phía sau xe lao lên, một người khống chế Cao Mẫn Chi, người kia vào ghế sau khống chế hai đứa trẻ.

Sau đó, kẻ cướp lái xe rời khỏi khu dân cư Quốc tế Tưởng Phân, rồi gọi điện thoại tống tiền cho cha của hai đứa trẻ. Đây là quá trình đại khái của vụ án.” Hoàng Khuông Thời uống một ngụm trà, làm dịu cổ họng.

Đinh Tích Phong hỏi, “Tên khu dân cư là Quốc tế Tưởng Phân, trường tiểu học cũng tên Quốc tế Tưởng Phân, nghe như là trường học phụ cận, lẽ ra không xa, sao phải lái xe đón trẻ?”

Chương 1531: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đội trưởng Đinh đoán đúng, khu dân cư và trường học chỉ cách một con đường, nếu tan học về nhà ngay, đương nhiên không cần lái xe. Nhưng hai đứa trẻ sau khi tan học lại đi học thêm, nơi học thêm xa hơn một chút, khoảng mười phút đi xe."

Hàn Bân hỏi, "Đội trưởng Hoàng, ngài vừa nói chỉ có hai người bị bắt cóc, vậy Cao Mẫn Chi thì sao?"

"Kẻ cướp đã thả Cao Mẫn Chi." Hoàng Khuông Thời lật lại sổ ghi chép, giải thích chi tiết, "Kẻ cướp gọi điện cho chồng của Cao Mẫn Chi, bảo chồng của Cao Mẫn Chi chuẩn bị hai triệu tiền mặt, nếu dám báo cảnh sát sẽ giết con tin, để thể hiện thiện chí, tối hôm đó gọi điện thoại, bảo chồng của Cao Mẫn Chi đi tìm ở ngoại ô Tuyền Thành.

Chồng của Cao Mẫn Chi đến nơi, thấy xe của mình, phát hiện Cao Mẫn Chi ngồi ở ghế phụ, tay chân bị trói, người đã bị mê man.

Trước khi đến Cầm Đảo, chúng ta cũng đã lấy lời khai của Cao Mẫn Chi, theo nàng nói hai kẻ tình nghi đều là đàn ông, không nghe ra giọng địa phương, đều trung bình, đều đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang, không nhìn rõ mặt, nhưng kẻ bắt cóc nàng có vết chai trên tay, mặc đồ đen.

Nàng bị bắt cóc không lâu thì bị đối phương làm mê man, không biết được nhiều."

Phùng Bảo Quốc hỏi, "Từ lúc bị bắt cóc đến giờ đã qua bốn mươi tiếng, kẻ tình nghi có liên lạc lại không."

"Có, chúng liên tục thúc giục gia đình chuẩn bị tiền chuộc, nhưng không nói rõ địa điểm giao tiền. Khi kiểm tra camera giám sát quanh hiện trường vụ án, chúng ta phát hiện một người đàn ông khả nghi xuất hiện ở cổng Tiểu học Quốc tế Tưởng Phân vài ngày trước, người đàn ông này tên Tôn Hữu Quốc, có tiền án bắt cóc."

Hoàng Khuông Thời đến gần máy chiếu, đưa ra một tài liệu và ảnh của Tôn Hữu Quốc, "Chúng ta trong camera giám sát ở cổng trường tiểu học, phát hiện hắn ba lần, lần lượt là ngày 18, 20 và 21 tháng 5, ngày 22 thì xảy ra vụ án, nên hắn có nghi vấn lớn, chúng ta đã xác định người này.

Theo dõi hắn, ngày 23 tháng 5, tức là chiều hôm qua, hắn đi tàu cao tốc đến Cầm Đảo, chúng ta biết được thông tin này, ngay đêm đến Cầm Đảo điều tra. Đây là những manh mối hiện tại chúng ta biết được, hiện tại chúng ta cũng không biết chính xác hắn ở đâu."

Đinh Tích Phong nghe xong, trầm ngâm một lúc, "Ai báo án?"

"Người báo án là cha của Trương Siêu, chúng ta nhận được báo án vào lúc một giờ sáng hôm qua, vì thời gian bắt cóc đã qua sáu tiếng, kẻ tình nghi và trẻ em đã chạy mất dấu."

"Tại sao lâu như vậy mới báo án?"

"Kẻ cướp khi gọi điện thoại đe dọa cha mẹ của con tin, nói họ đã bị giám sát, mọi động tĩnh đều trong tầm ngắm của kẻ cướp, nếu dám báo cảnh sát, sẽ lập tức giết con tin. Lời của chúng làm cha mẹ của hai đứa trẻ sợ hãi, nên kéo đến nửa đêm mới báo án.

Sau khi nhận được báo án, chúng ta cũng xem xét tình hình giám sát của kẻ cướp, nên không đến trực tiếp điều tra, mà sử dụng cách tiếp cận kín đáo hơn, không để kẻ cướp phát hiện, bất kể lời kẻ cướp nói là thật hay giả, đều tránh bị phát hiện tối đa.

Kẻ cướp chậm trễ không nói địa điểm giao dịch cụ thể, chúng ta cũng không thể ngồi đợi, nên nghĩ đến việc tìm tung tích của Tôn Hữu Quốc trước. Nhưng chúng ta không quen thuộc tình hình Cầm Đảo, nên cần sự hỗ trợ của quý cục."

Phùng Bảo Quốc thản nhiên nói, "Đội trưởng Hoàng nói vậy là khách sáo, hỗ trợ tổng cục điều tra là trách nhiệm của chúng ta. Đúng rồi, ngài làm sao xác định được Tôn Hữu Quốc đến Cầm Đảo?"

"Chúng ta kiểm tra thông tin vé của Tôn Hữu Quốc, biết hắn đi tàu cao tốc đến Cầm Đảo, nhưng đến Cầm Đảo thì mất dấu."

Đinh Tích Phong hỏi, "Về chỗ ẩn nấp của hai đứa trẻ thì sao?"

"Hiện chưa tìm thấy." Hoàng Khuông Thời lắc đầu, "Ta đoán hai đứa trẻ rất có thể vẫn ẩn náu ở Tuyền Thành, có người khác điều tra tung tích của hai đứa trẻ, chúng ta chủ yếu truy tìm Tôn Hữu Quốc."

Đinh Tích Phong hiểu, nói đã lâu, họ chỉ hỗ trợ truy bắt Tôn Hữu Quốc, chủ đạo vụ án bắt cóc vẫn là đội trọng án của Tuyền Thành.

Phùng Bảo Quốc hỏi, "Lão Đinh, ngươi có ý kiến gì không?"

Đinh Tích Phong do dự một lúc, "Khả năng phá án của Hàn Bân, trong cả đội điều tra hình sự của Cầm Đảo là hàng

đầu, ta đề nghị để hắn hỗ trợ Đội trưởng Hoàng bắt giữ kẻ tình nghi.”

Phùng Bảo Quốc nghe ra ý ngoài lời của Đinh Tích Phong, hắn không muốn tham gia nhiệm vụ hỗ trợ điều tra.

Điều này cũng dễ hiểu, Đinh Tích Phong hiện là phó đội trưởng, bảo hắn hỗ trợ Hoàng Khuông Thời, chắc chắn không thoải mái.

“Hàn Bân, có vấn đề gì không?”

Có kinh nghiệm bắt giữ kẻ tình nghi ở Điền Châu lần trước, Hàn Bân biết tầm quan trọng của quyền chủ đạo vụ án, hắn cũng không muốn hỗ trợ Hoàng Khuông Thời điều tra, dù sao, mọi người không cùng một hệ thống, ai muốn bị chỉ đạo.

Nhưng trước mặt Phùng Bảo Quốc và Đinh Tích Phong, mình cũng không tiện từ chối.

“Không vấn đề.”

“Vậy được, Đội trưởng Hoàng, để Đội trưởng Hàn của trung đội hai hỗ trợ ngài bắt giữ Tôn Hữu Quốc, nếu gặp khó khăn và cần gì trong quá trình phá án, ngài có thể liên hệ trực tiếp với ta.”

“Được, Phùng cục.”

Hai bên khách sáo vài câu, Phùng Bảo Quốc và Đinh Tích Phong tìm cớ rời đi, trong phòng chỉ còn bốn người của đội trọng án và Hàn Bân.

Chương 1532: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hoàng Khuông Thời chủ động bắt tay, "Đội trưởng Hàn, thời gian này phiền ngươi rồi."

"Ngài khách sáo, chúng ta đều là hệ thống cảnh sát Lỗ Châu, như người một nhà. Có nhiệm vụ gì, ngài cứ giao phó."

Lần trước đi Điền Châu, Hàn Bân nhờ người của đồn cảnh sát Đại Lê hỗ trợ điều tra, kết quả là rồng mạnh không áp được rắn địa phương, người của đồn cảnh sát Đại Lê nắm quyền chủ đạo vụ án.

Lần này ngược lại, đội trọng án của tổng cục đến Cầm Đảo, nhờ cảnh sát Cầm Đảo hỗ trợ điều tra, lẽ ra Hàn Bân đã thành rắn địa phương, nhưng đối mặt với rồng mạnh như Hoàng Khuông Thời, đừng nói hắn, ngay cả Đinh Tích Phong cũng không áp được.

Không áp được, người ta từ tổng cục đến, cấp bậc cao hơn cục thành phố, không có tư cách đánh đồng.

"Đội trưởng Hàn, ngươi quen thuộc tình hình Cầm Đảo, ngươi nghĩ Tôn Hữu Quốc ra khỏi ga tàu sẽ trốn đi đâu?"

Hàn Bân cười khổ, ta quen thuộc Cầm Đảo, nhưng không phải sâu trong bụng hắn, Cầm Đảo lớn như vậy, ai mà biết hắn trốn ở đâu.

"Điều này khó nói, biết hắn đi chuyến nào, chi bằng kiểm tra video giám sát truy tìm."

Hoàng Khuông Thời nói, "Điều này ta đã nghĩ tới, đã thông báo cảnh sát đường sắt hỗ trợ, họ điều tra video giám sát của Tôn Hữu Quốc trên tàu cao tốc. Nhưng ra khỏi toa tàu không lâu, chúng ta mất dấu Tôn Hữu Quốc, nghi là hắn đã đổi đồ trong khu vực mù giám sát, ga tàu cao tốc đông người, tìm rất khó."

Hàn Bân ngạc nhiên, "Ngươi đã kiểm tra video giám sát của ga tàu Cầm Đảo rồi?"

"Đúng vậy."

Hàn Bân thầm nghĩ, danh tiếng tổng cục khác thật, đến Cầm Đảo cũng hiệu nghiệm.

"Đội trưởng Hoàng, ngài hiểu rõ tình hình vụ án, ngài nghĩ Tôn Hữu Quốc đến Cầm Đảo làm gì lúc này? Chúng ta có thể suy đoán nơi hắn đến dựa trên mục đích đến Cầm Đảo của hắn?"

"Thực ra, từ những manh mối hiện có, chúng ta cũng không biết hắn đến Cầm Đảo làm gì? Hơn nữa, từ video giám sát trên tàu cao tốc, hắn đến Cầm Đảo một mình, không có đồng phạm đi cùng, cũng không dẫn theo hai con tin, thực sự khó hiểu." Hoàng Khuông Thời châm một điếu thuốc, hút một hơi, "Nhưng ta có một giả thiết, Tôn Hữu Quốc có thể đến để dò đường.

Kẻ cướp không nói địa điểm giao dịch, liệu có định đặt địa điểm giao dịch ở Cầm Đảo. Nếu vậy, cha mẹ của con tin dù báo cảnh sát, cũng sẽ khiến cảnh sát Tuyền Thành bất ngờ, đây là lý do chúng ta muốn tìm Tôn Hữu Quốc."

"Nếu đúng như ngài giả định, Tôn Hữu Quốc đến Cầm Đảo để nhận tiền chuộc, thì hắn sẽ không ở lâu, chắc chắn sẽ đi ngay khi nhận được tiền, không có chỗ ở cố định, có thể ở khách sạn." Hàn Bân nghĩ, tiếp tục nói, "Chúng ta có thể cử

người đi kiểm tra khách sạn, xem có thông tin lưu trú của hắn không, điều tra theo hướng lấy ga tàu làm trung tâm, ngài thấy thế nào?"

Hoàng Khuông Thời gật đầu, "Ý kiến hay, ngoài ra, Tôn Hữu Quốc là phạm nhân cũ, có tiền án, có khả năng chống thẩm vấn. Không loại trừ hắn dùng chứng minh nhân dân của người khác để thuê phòng, nên kiểm tra không chỉ giới hạn ở thông tin cá nhân, những người lưu trú phù hợp về thời gian cũng phải kiểm tra."

Hàn Bân sờ cằm, "Như vậy, khối lượng công việc sẽ lớn, chỉ có thể nhờ đồn cảnh sát địa phương hỗ trợ điều tra."

"Không vấn đề, cần thủ tục hợp tác gì, ta sẽ xin." Hoàng Khuông Thời hút một hơi thuốc, "Đội trưởng Hàn, ngoài điều này, ngươi còn hướng điều tra khác không?"

Nghe như đang kiểm tra mình, nhưng Hoàng Khuông Thời không chỉ là người của tổng cục, cấp bậc cũng cao hơn Hàn Bân, có quyền này.

Hàn Bân nghĩ, đáp, "Kẻ tình nghi ra khỏi ga tàu, có thể sẽ đi taxi, ta sẽ cử người đến công ty taxi điều tra, xem có ai đón khách tình nghi từ ga tàu không."

"Ừm, cũng là một cách." Hoàng Khuông Thời hời hợt đáp.

Hàn Bân chợt nhớ ra, hỏi tiếp, "Đội trưởng Hoàng, đã kiểm tra số điện thoại của Tôn Hữu Quốc chưa? Có manh mối gì không."

Hoàng Khuông Thời gạt tàn thuốc, "Sau khi xác định thân phận của Tôn Hữu Quốc, ta đã cho người kiểm tra số điện thoại của hắn, luôn trong tình trạng không liên lạc được, không thể định vị. Từ hồ sơ liên lạc, có lẽ đã một thời gian không sử dụng, điều này cũng làm tăng nghi ngờ.

Hắn bây giờ chắc chắn dùng thẻ SIM khác, hoặc là thẻ SIM không ghi danh, hoặc là thẻ SIM mua từ kênh khác hoặc của bạn bè. Ta đã cho người kiểm tra số điện thoại của người thân và người quen của hắn, nếu có manh mối, sẽ thông báo ngay."

Hàn Bân đề nghị, "Đội trưởng Hoàng, ta sẽ gọi người của trung đội hai, ngài trực tiếp phân công nhiệm vụ."

Hoàng Khuông Thời nhìn đồng hồ, "Gọi đi, chúng ta làm quen, nhanh chóng hành động."

Hàn Bân định đứng dậy, Bao Tinh nói, "Hàn đội, để ta đi."

"Ừm." Hàn Bân không khách sáo.

"Đội trưởng Hoàng, ngài còn bản sao video giám sát của ga tàu không? Ta muốn kiểm tra."

"Có." Hoàng Khuông Thời đứng dậy, đưa máy tính cho Hàn Bân.

Hàn Bân nhận lấy máy tính, mở thư mục, trước xem video giám sát trong toa tàu, Hoàng Khuông Thời đứng bên cạnh, chỉ màn hình, "Người đội mũ lưỡi trai này là Tôn Hữu Quốc, ăn mặc khá kín đáo, nhưng ra khỏi toa tàu không lâu, mất dấu."

Hàn Bân gật đầu, nhanh chóng tua lại video giám sát trong toa tàu, Tôn Hữu Quốc ngồi yên đội mũ, Hàn Bân không nhìn rõ mặt hắn, video giám sát như vậy không có nhiều ý nghĩa.

Chương 1533: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân kiểm tra video, chủ yếu xem dáng đi của hắn, một người có thể hóa trang, thay đồ, nhưng dáng đi rất khó thay đổi, Hàn Bân xem đi xem lại video Tôn Hữu Quốc đi bộ.

"Cốc cốc…"

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ.

"Vào đi."

Chu Gia Húc, Vương Tiêu, Bao Tinh và những người khác đẩy cửa bước vào.

Hàn Bân mời, "Ngồi đi, ta giới thiệu, đây là Đội trưởng Hoàng Khuông Thời của đội trọng án tỉnh."

Hàn Bân chỉ vào Vương Tiêu và Chu Gia Húc, "Đây là tổ trưởng tổ một Vương Tiêu của trung đội hai, đây là tổ trưởng tổ hai Chu Gia Húc."

"Đội trưởng Hoàng."

"Đội trưởng Hoàng, chào ngài."

Hoàng Khuông Thời gật đầu chào, coi như làm quen.

Hàn Bân nói, "Đội trưởng Hoàng, ngài nói vài câu đi."

Hoàng Khuông Thời nhìn ba người mang theo, "Ta cũng làm một giới thiệu đơn giản."

Hoàng Khuông Thời chỉ vào một người cao to, "Đây là Vương Sướng của đội trọng án."

Hoàng Khuông Thời chỉ vào một người da đen hơn, "Đây là Đào Nguyên Lượng. Bao Tinh thì không cần giới thiệu, các ngươi chắc quen rồi."

"Ta lần đầu đến Công an thành phố Cầm Đảo, chúng ta cũng lần đầu gặp, thời gian tới làm việc chung, điều tra vụ án, hy vọng mọi người hỗ trợ nhiều, có ý kiến gì cứ nói. Chúc hợp tác vui vẻ, sớm phá án."

"Bốp bốp…"

Mọi người vỗ tay.

Một lát sau, Hoàng Khuông Thời tiếp tục, "Vương Sướng, ngươi tường thuật lại tình hình vụ án, để mọi người hiểu rõ."

Vương Sướng tự tin, không xem tài liệu, bắt đầu tường thuật vụ án.

Vương Sướng và Hoàng Khuông Thời giới thiệu khác nhau, hắn tập trung vào việc bắt giữ Tôn Hữu Quốc, không mô tả nhiều chi tiết và tiến triển vụ bắt cóc Tuyền Thành.

Sau khi tường thuật xong, Vương Sướng nhìn các cảnh sát Cầm Đảo đối diện, "Tình hình cơ bản của Tôn Hữu Quốc là vậy, có câu hỏi gì cứ hỏi."

Chu Gia Húc hỏi, "Vai trò của Tôn Hữu Quốc trong vụ bắt cóc này là gì? Hai đứa trẻ bị bắt có đến Cầm Đảo không?"

Vương Sướng nói, "Tôn Hữu Quốc có tiền án bắt cóc, lần này hắn ít nhất có một đến hai đồng phạm, vai trò chính hay phụ hiện chưa rõ.

Về hai đứa trẻ bị bắt, hiện chưa phát hiện tung tích, cảnh sát Tuyền Thành đang điều tra, không loại trừ thông qua kênh khác đã bí mật đưa đến Cầm Đảo, nhiệm vụ cấp bách là tìm Tôn Hữu Quốc, chỉ cần bắt được hắn, sẽ tìm được tung tích của hai đứa trẻ."

Chu Gia Húc cũng hiểu, "Tức là, nhiệm vụ của chúng ta là hỗ trợ bắt Tôn Hữu Quốc."

Hoàng Khuông Thời nói, "Địa bàn của kẻ cướp khá rộng, tốt nhất là phân công hợp tác, manh mối ở Cầm Đảo chúng ta hợp tác điều tra, manh mối ở Tuyền Thành cảnh sát địa phương điều tra."

Vương Tiêu hỏi, "Phân công hợp tác ta không có ý kiến, nhưng chúng ta không biết tiến triển của Tuyền Thành, cảnh sát Tuyền Thành cũng không biết tình hình của ta, thông tin không kịp thời có ảnh hưởng đến điều tra không?"

Hoàng Khuông Thời nói, "Điều này đừng lo, tổng cục sẽ kịp thời nắm được tiến triển điều tra các bên, tổng hợp manh mối vụ án, tuyệt đối không để chậm trễ thông tin."

Vương Tiêu hiểu, trong vụ án này tổng cục nắm quyền chủ đạo tuyệt đối, chỉ họ mới biết toàn bộ manh mối vụ án.

Khách quan mà nói cách làm của tổng cục không sai, nếu là người ngoài cuộc, cũng sẽ đồng ý quyết định này, tổng cục điều phối các bộ phận hiệu quả sẽ cao hơn.

Nhưng hắn không phải người ngoài cuộc, mà là người trong cuộc, trong lòng ít nhiều thấy bức bối.

Gặp lãnh đạo tổng cục có lương tâm thì không sao, gặp người lòng dạ đen tối, vất vả cả ngày, được chia công lao không nhiều, thì chỉ có ngẩn ngơ.

Hàn Bân thông minh, cảm nhận được phản ứng của đồng đội, tuy nghĩ giống đồng đội, nhưng ngươi ở vị trí này, phải tuân theo chỉ đạo của cấp trên, trốn tránh không được, đối đầu càng không được.

"Bốp bốp…" Hàn Bân vỗ tay, "Mọi người còn câu hỏi gì không? Nếu không thì để Đội trưởng Hoàng phân công công việc."

Thấy không ai nói, Hoàng Khuông Thời hắng giọng, "Vì mọi người đã hiểu rõ tình hình, ta phân công công việc.

Ta và Đội trưởng Hàn đã bàn, nhiệm vụ chính chia thành ba phần.

Phần thứ nhất là tìm kiếm xung quanh ga tàu, nếu Tôn Hữu Quốc không có chỗ ở cố định sẽ chọn ở khách sạn, Tổ trưởng Chu, nhiệm vụ này giao cho ngươi, có vấn đề không?"

"Không."

Hoàng Khuông Thời tiếp, "Vương Sướng, ngươi hỗ trợ Tổ trưởng Chu, có tình huống gì báo ngay cho ta."

"Rõ."

"Tổ trưởng Vương Tiêu, ngươi dẫn người đến công ty taxi điều tra, xem có nhân viên nào ở ga tàu đón khách tình nghi không, có vấn đề không?"

"Không."

"Đào Nguyên Lượng, ngươi hỗ trợ Tổ trưởng Vương, có gì cần báo cho ta."

"Rõ."

"Ta, Đội trưởng Hàn và Bao Tinh phụ trách kiểm tra video giám sát của ga tàu, xem có thể truy dấu kẻ tình nghi không." Hoàng Khuông Thời nói xong, nhìn Hàn Bân, "Đội trưởng Hàn, ngươi thấy phân công thế nào? Có ý kiến cứ nói."

"Không."

"Vậy được, ta phân công xong, liên lạc kịp thời, có gì cứ nói với ta." Hoàng Khuông Thời nói xong, chỉ vào Bao Tinh, "Tiểu Bao, ngươi gửi tài liệu chi tiết của Tôn Hữu Quốc cho mọi người."

"Rõ."

Hàn Bân tiễn đồng đội ra cửa, dặn dò vài câu rồi quay lại phòng họp.

Chương 1534: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân và Hoàng Khuông Thời trò chuyện vài câu, sau đó hắn gọi Bao Tinh cùng kiểm tra video giám sát của ga tàu.

Bao Tinh và Hàn Bân ngồi cùng hàng, mỗi người trước một máy tính, Bao Tinh liếc nhìn màn hình bên cạnh, Hàn Bân vẫn xem video giám sát với tốc độ nhanh không tưởng.

Bao Tinh có cảm giác quen thuộc, nhớ lại kinh nghiệm làm việc ở cục cảnh sát thành phố, chỉ là… nhiều chuyện đã thay đổi.

Hoàng Khiết Khiết không phải người xấu, cũng không cố ý giấu chuyện hẹn hò với Triệu Minh, Bao Tinh là cảnh sát, không thể không phát hiện ra dấu hiệu gì trước, chỉ là hắn vô thức tránh né hoặc không muốn chấp nhận kết quả này.

Bây giờ nghĩ lại, Hoàng Khiết Khiết hẹn hò sớm có dấu hiệu, Bao Tinh vừa buồn vừa cảm thấy nhẹ nhõm.

"Bốp!" Hàn Bân gõ phím cách, màn hình máy tính dừng lại.

Bao Tinh tỉnh lại, quay đầu nhìn màn hình bên cạnh, "Hàn đội, ngài phát hiện gì à?"

Hàn Bân chỉ vào người trên màn hình, "Ngươi thấy dáng người này có giống Tôn Hữu Quốc không?"

Bao Tinh cúi sát màn hình, xem kỹ, "Giống thật."

Người trong video đeo khẩu trang xanh và kính đen, tóc dài, mặc áo thun xám và quần jeans, còn đeo một ba lô xanh

đậm, ăn mặc khác hoàn toàn trong toa tàu.

Hoàng Khuông Thời bước đến, "Phát hiện manh mối?"

Hàn Bân chỉ vào màn hình, "Đội trưởng Hoàng, ngài thấy người này có giống Tôn Hữu Quốc không?"

Hoàng Khuông Thời nheo mắt, gõ phím cách, video giám sát tiếp tục phát, người nghi là Tôn Hữu Quốc tiếp tục đi về phía trước, sắp ra khỏi tầm nhìn, Hoàng Khuông Thời lại gõ phím cách.

"Dáng người người này giống Tôn Hữu Quốc, nhưng ăn mặc khác, tóc dài, đeo khẩu trang và kính, khó xác định có phải cùng một người."

Hàn Bân nói, "Ta thấy rất có thể là Tôn Hữu Quốc đã đổi đồ."

"Ngươi dựa vào đâu?"

"Ta học giám định dấu chân, có thể suy đoán đặc điểm dấu chân từ dáng người và dáng đi, mỗi người có đặc điểm dấu chân khác nhau, dáng người và dáng đi cũng khác, một người có thể thay đổi diện mạo và ăn mặc, nhưng khó thay đổi dáng người và dáng đi.

Dáng người và dáng đi của người này gần như hoàn toàn giống Tôn Hữu Quốc."

Hoàng Khuông Thời cũng nghiên cứu giám định dấu chân, hiểu điều Hàn Bân nói, "Ngươi chắc bao nhiêu phần?"

"Bảy tám phần." Hàn Bân không nói chắc chắn.

"Không tệ, tiếp tục truy dấu, xem hắn đi đâu."

Hành tung của một người cũng có thể tiết lộ một số manh mối.

Xác định người này nghi là Tôn Hữu Quốc, Hoàng Khuông Thời cũng tham gia kiểm tra video giám sát.

Ga tàu rộng, video giám sát không liên tục, cần thay đổi file video liên tục.

Vì giám sát liên tục, ba người sẽ xem video của nhau, Hoàng Khuông Thời xem một lúc thấy buồn, Hàn Bân xem video giám sát quá nhanh, nhanh đến mức hắn không nhìn rõ hình ảnh, hắn nghi ngờ Hàn Bân có thể phân biệt nội dung video không.

Lúc đầu, hắn nghi Hàn Bân đang qua loa, cố tình thể hiện trước mặt mình, nhưng nhanh chóng phủ nhận suy đoán, nếu Hàn Bân không nhìn rõ video, không thể phát hiện người nghi là Tôn Hữu Quốc.

Hoàng Khuông Thời để tâm, càng xem càng kinh ngạc.

Tưởng rằng tốc độ xem video nhanh như vậy Hàn Bân không giữ được lâu, nhưng hắn nhầm, Hàn Bân từ đầu đến cuối vẫn giữ tốc độ này, chứng tỏ đây là tốc độ bình thường của Hàn Bân.

Hoàng Khuông Thời là cảnh sát lão luyện, dù kinh nghiệm hay tầm nhìn đều vượt Hàn Bân, hắn gặp nhiều cảnh sát giỏi, Hàn Bân là người xem video giám sát nhanh nhất, chứng tỏ khả năng quan sát của hắn vượt trội.

Hoàng Khuông Thời từ khi làm cảnh sát cũng ý thức rèn luyện khả năng quan sát, rất tự tin, nhưng không thể theo kịp tốc độ xem video của Hàn Bân.

Chênh lệch quá lớn.

Hàn Bân gõ phím cách, đứng dậy vận động, lấy một điếu thuốc, nhưng không châm.

Hoàng Khuông Thời hỏi, “Đội trưởng Hàn, có phát hiện gì không?”

Hàn Bân nói, “Mất dấu rồi.”

Bao Tinh nói, “Video của ta cũng không thấy Tôn Hữu Quốc.”

Hoàng Khuông Thời tua nhanh video của mình, cũng không phát hiện, “Có khả năng, kẻ tình nghi lại đổi đồ.”

“Có khả năng.” Hàn Bân ngậm thuốc, đẩy Bao Tinh sang bên, bắt đầu kiểm tra video của hắn.

Không lâu sau, Hàn Bân gõ phím cách, chỉ vào người trên màn hình, “Là hắn.”

Hoàng Khuông Thời nhìn màn hình, người trong video đội mũ xanh đậm, không đeo kính, đeo khẩu trang đen, mặc quần jeans, bên ngoài khoác áo sơ mi kẻ sọc, tay xách túi đan lớn.

Hoàng Khuông Thời là cảnh sát lão luyện, dù ăn mặc khác nhưng vẫn thấy một số manh mối, chẳng hạn đều mặc quần jeans, người khoác áo sơ mi kẻ sọc bên trong mặc áo lót xám, không rõ kiểu dáng.

Hành lý, trước là ba lô đen, sau là túi đan lớn, túi đan gấp lại có thể bỏ vào ba lô đen, mở túi đan hoàn toàn có thể đựng ba lô đen.

Người có kinh nghiệm đều thấy, trước có thể giả thành sau, còn tóc khác, có thể là tóc giả.

Qua đó, Hoàng Khuông Thời cũng thấy nghi ngờ, khẳng định suy đoán của Hàn Bân.

Hàn Bân tiếp tục truy dấu người trong video giám sát, phát hiện hắn ra khỏi ga tàu, đi taxi rời đi.

Người này đi taxi, biển số là B38dg4.

Có manh mối này, tiếp theo điều tra dễ hơn nhiều.

Hàn Bân liên hệ Vương Tiêu, báo cho hắn manh mối, Vương Tiêu qua công ty taxi tìm được xe này, xác định hành trình của xe và điểm xuống xe của kẻ tình nghi Tôn Hữu Quốc.

Chương 1535: Tiêu Đề 《Ẩn》

…

Cổng đông của khu dân cư Hoa Nhuận.

Hàn Bân, Hoàng Khuông Thời, Vương Tiêu, Đào Nguyên Lượng và những người khác đến cổng đông.

Vương Tiêu giới thiệu, "Theo mô tả của tài xế taxi, kẻ tình nghi xuống xe ở đây, chắc chắn vào khu dân cư Hoa Nhuận."

Hàn Bân nói, "Đội trưởng Hoàng, ngài phân công công việc đi."

Hoàng Khuông Thời suy nghĩ, chia đội, "Một đội đến ban quản lý kiểm tra giám sát, xác định số phòng của kẻ tình nghi. Một đội canh cổng khu dân cư, nếu kẻ tình nghi ra vào sẽ phát hiện ngay."

Hai giờ chiều, cảnh sát xác định vị trí cụ thể của kẻ tình nghi, tòa số 3 phòng 1802 khu dân cư Hoa Nhuận.

Nếu là vụ án thông thường có thể bắt người rồi, nhưng vụ này khác, Hoàng Khuông Thời gặp khó.

Nếu bắt giữ Tôn Hữu Quốc thành công, cảnh sát có thể hỏi nơi ẩn náu của hai đứa trẻ và giải cứu thành công.

Ngược lại, nếu bắt giữ thất bại hoặc không kịp hỏi kẻ tình nghi, đồng phạm của hắn phát hiện, có thể giết con tin.

Bắt hay không, đều có rủi ro.

“Đội trưởng Hàn, ngươi nghĩ chúng ta có nên bắt ngay Tôn Hữu Quốc không?”

Hàn Bân nghĩ, ý kiến có thể đưa ra, nhưng trách nhiệm không muốn gánh, “Đội trưởng Hoàng, kẻ tình nghi có liên lạc với cha mẹ con tin không?”

“Hiện chưa có.”

“Vụ này quan trọng nhất là giải cứu con tin, con tin rất có thể đang ở Tuyền Thành, ta nghĩ trước khi bắt giữ, tốt nhất thông báo cho Tuyền Thành, nếu có sự cố khi bắt giữ, có thể kịp thời ứng phó.”

Hoàng Khuông Thời nhíu mày, lời của Hàn Bân nghe có lý, nghĩ kỹ, hắn không trả lời trực diện.

Hàn Bân không cố ý đùn đẩy trách nhiệm, vụ này do tổng cục chủ đạo, dù có ý kiến, người ta chưa chắc nghe, thành công thì công lao chủ yếu là của người ta, mình chỉ là bên hỗ trợ.

Thất bại, ngươi đưa ra ý kiến, không phải gánh trách nhiệm sao?

Hại người thì không, nhưng phải đề phòng.

Hoàng Khuông Thời do dự, lo sợ nếu bắt giữ sai sót, đồng phạm của kẻ tình nghi sẽ giết con tin.

Nếu hai đứa trẻ chết, dù bắt được kẻ tình nghi, không còn ý nghĩa gì.

Cuối cùng, Hoàng Khuông Thời chọn cách an toàn, trước cử cảnh sát giám sát nơi ở của kẻ tình nghi, theo dõi chặt, thu thập thêm manh mối, chờ thời cơ bắt giữ…

Hoàng Khuông Thời phân công giám sát, Hàn Bân là người phụ trách cụ thể.

Khác với lần điều tra trước, lần này Hàn Bân chỉ cần giám sát Tôn Hữu Quốc.

Về manh mối và hướng điều tra vụ bắt cóc, Hàn Bân không rõ.

Hàn Bân cho đội viên chia hai ca, giám sát 24 giờ, Tôn Hữu Quốc đi đâu, gặp ai đều phải ghi lại, tuyệt đối không để hắn thoát khỏi tầm nhìn của cảnh sát.

Hơn bảy giờ tối, Hàn Bân phân công xong nhiệm vụ giám sát ban đêm, rồi đến văn phòng của Đinh Tích Phong, báo chi tiết điều tra hôm nay.

Đinh Tích Phong gõ bàn, "Vụ bắt cóc ở Tuyền Thành, chưa nhận được tiền chuộc, Tôn Hữu Quốc đến Cầm Đảo làm gì?"

"Hiện cảnh sát chưa tiếp xúc trực diện với Tôn Hữu Quốc, nhưng đến Cầm Đảo lúc này, rất có thể liên quan đến giao dịch tiền chuộc, địa điểm giao dịch sẽ ở Cầm Đảo?"

Đinh Tích Phong hừ, "Nếu vậy, cảnh sát Cầm Đảo không thể để hắn như ý."

"Đương nhiên, nếu kẻ tình nghi đặt địa điểm giao dịch ở Cầm Đảo, ta nhất định bắt được hắn."

Sợ cảnh sát Tuyền Thành, không sợ cảnh sát Cầm Đảo?

Mẹ nó, rõ ràng coi thường cảnh sát Cầm Đảo?

Đinh Tích Phong nói, "Vụ bắt cóc này do tổng cục chủ đạo, tình hình Tuyền Thành ngươi không cần quan tâm, chỉ cần hỗ trợ Đội trưởng Hoàng điều tra manh mối ở Cầm Đảo. Phải tìm hiểu kỹ Tôn Hữu Quốc, nếu kẻ bắt cóc thực sự giao dịch ở Cầm Đảo, phải đảm bảo an toàn con tin, bắt được hắn."

"Rõ."

Hai người nói vài câu, Hàn Bân rời văn phòng đội trưởng.

…

Tối, tám giờ mười tám phút.

Quán xiên nướng Lão Cửu.

Quán xiên này rất nổi tiếng, có hai tầng, tầng trên là phòng riêng.

Dưới sự dẫn dắt của một nhân viên phục vụ, Hàn Bân lên tầng hai phòng phía đông, mở cửa sổ có thể nhìn thấy sân bên dưới.

Hàn Bân ngồi trên ghế, lơ đãng lật thực đơn, đang chờ một người bạn.

Hai người không đạt mức tiêu dùng không được vào phòng riêng, nhưng quán này mở ở Đường Quảng An, ông chủ rất vui vẻ tạo điều kiện cho Hàn Bân.

"Cốc cốc…" tiếng gõ cửa vang lên.

"Vào đi."

Cửa mở, một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi bước vào, cười tươi, tay cầm hai đĩa, một đĩa tôm càng, một đĩa lạc và đậu nành luộc.

"Hàn công tử, hoan nghênh đại giá quang lâm, đây là hai món đặc sản của quán, ngài thử đi."

Hàn công tử gọi Hàn Bân ngớ người, "Trần lão bản, ngài gọi ta tên được rồi, hoặc gọi Tiểu Hàn, đúng rồi, ta hình như chưa gọi món mà."

"Ngài đến quán, là cho ta mặt mũi, hai món này là tặng ngài, không đáng bao nhiêu, chút lòng thành. Ngoài ra ngài hôm nay tiêu dùng đều được giảm giá năm mươi phần trăm."

Hàn Bân khoát tay, "Trần lão bản, ngài có thể cho ta phòng riêng, ta đã rất cảm ơn, giảm giá năm mươi phần trăm thấp

quá, ta đến tiêu dùng, ngài không thể lỗ khi tiếp đãi, nói không qua.”

“Vậy tám mươi phần trăm, bạn bè và người quen đều giảm như vậy, ngài đừng từ chối.”

“Vậy cảm ơn.”

“Nên là ta cảm ơn ngài, ngài đến quán là cho ta mặt mũi.”

“Trần lão bản, lạc và đậu nành để lại, tôm càng ngài đem đi, ta không thích ăn.”

Chương 1536: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Được, ngài ăn trước, ta cho người mang một ấm trà ngon, có gì ngài gọi một tiếng."

Hàn Bân gật đầu, tiễn Trần lão bản, bắt đầu bóc lạc ăn.

Phải nói, lạc này nấu rất ngon, rất hợp làm món nhắm, tiếc là hôm nay Hàn Bân không thể uống rượu.

Không lâu sau, một nhân viên phục vụ bước vào, đặt một ấm trà.

Hàn Bân rót một tách trà, ngửi, "Cũng được."

"Cốc cốc." Ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ.

Một người đàn ông trẻ bước vào. Người này hơn hai mươi tuổi, mặc áo thun xanh, đeo kính đen viền vàng, mặc quần jeans bó.

Hàn Bân liếc nhìn, suýt phun nước, mẹ nó, ngươi đàn ông, sao thích mặc quần bó vậy?

"Bân ca, lâu rồi không liên lạc, tưởng ngươi quên ta rồi."

Hàn Bân nhìn quần jeans bó, "Ta muốn quên ngươi."

"Không thể, quan hệ của chúng ta là gì." Người này là Trần Đức Phúc, biệt danh Trần Tam, chỉ điểm của Hàn Bân.

Trần Đức Phúc kéo thực đơn, "Bân ca, hôm nay ngươi mời phải không?"

"Lần nào không phải, muốn ăn gì cứ gọi."

"Ha ha, ngươi nói ta ngại quá."

“Vậy lần này ngươi mời?”

Trần Đức Phúc lắc đầu, từ chối nghiêm túc, “Ăn cùng đại ca, sao để tiểu đệ trả tiền.”

Trần Đức Phúc gọi nhân viên phục vụ, chỉ vào thực đơn, “Ba mươi xiên thịt, bốn thận dê, mười xiên gân, một đĩa nấm kim châm, một tá bia.”

“Thận dê không cần nhiều, ta ăn một cái là được.” Hàn Bân liếc thấy, một thận dê giá 25, món này ngon thật, nhưng cũng đắt.

Ăn giải thèm là được, không ăn thay cơm được.

Trần Đức Phúc nói, “Nhân viên phục vụ, thêm một cái thận, năm cái.”

Hàn Bân “…”

Nhân viên phục vụ đi khỏi, Trần Đức Phúc rót trà cho Hàn Bân, “Bân ca, nghe nói ngài bây giờ là đội trưởng đội điều tra hình sự thành phố.”

“Tin tức nhanh nhỉ.”

“Không phải ta nhanh nhạy, ngài ở Cầm Đảo là người nổi tiếng, ai không biết?”

Hàn Bân lắc đầu, chỉ có ngươi và bạn bè của ngươi coi ta ra gì, tìm một người đứng đắn trên đường, một ngàn người, 999 người không biết.

“Ngươi sao, dạo này làm gì?”

“Ta có thể làm gì, vẫn như cũ, nhưng gần đây ta thích bi-a, hay ở phòng bi-a.”

“Cốc cốc.” Ngoài cửa vang lên tiếng gõ, một nhân viên phục vụ bước vào, mang theo một tá bia và một đĩa thịt nướng,

còn có một đĩa bột thì là và ớt bột, nếu không đủ vị có thể tự thêm.

Nhân viên phục vụ rời khỏi, Trần Đức Phúc mở bia, hỏi, "Bân ca, ngài tìm ta có nhiệm vụ gì?"

Hàn Bân ăn một xiên thịt, vừa nạc vừa mỡ, ngoài giòn trong mềm, cắn một miếng thơm ngậy.

Ăn xiên dễ nghiện, vài ngày không ăn là thèm.

"Ta muốn ngươi giúp ta điều tra một người."

"Người nào?"

"Hắn tên Tôn Hữu Quốc, có tiền án trộm cắp và bắt cóc, ra tù tháng 10 năm ngoái, thường ở Tuyền Thành và Cầm Đảo."

"Tôn Hữu Quốc." Trần Đức Phúc lẩm bẩm, hỏi tiếp, "Biệt danh là gì?"

"Cái này ta không biết."

"Có thể khiến ngài đích thân điều tra, vụ này không nhỏ nhỉ."

"Liên quan đến bắt cóc tống tiền, nạn nhân là hai học sinh tiểu học."

"Khốn nạn thật, học sinh tiểu học mà không tha!" Trần Đức Phúc nhổ, "Ngài yên tâm, tên này ta giúp ngài điều tra."

Hàn Bân lấy một tập tài liệu đưa cho hắn, "Đây là chi tiết của hắn, xem xong đốt, phải cẩn thận, không để đối phương phát hiện, nếu không hậu quả khôn lường."

"Yên tâm, ta chưa làm ngài thất vọng."

Trần Đức Phúc trẻ tuổi, nhìn có vẻ lấc cấc, nhưng làm việc khá đáng tin, nếu không Hàn Bân không tìm hắn.

Trần Đức Phúc nâng cốc bia, "Bân ca, ta kính ngài một ly."

“Ta uống trà thay rượu, dạo này không uống được, ngươi hiểu.”

“Ha ha, chỉ vì điều này, cảnh sát có oai đến mấy ta cũng không làm.”

Hàn Bân cười, như thể đồn cảnh sát nào cũng cần ngươi.

Trần Đức Phúc cười, “Bân ca, ngài là lãnh đạo công an thành phố, là chỉ điểm của ngài, ta có nên hưởng lợi không.”

“Nói thẳng.”

“Dạo này ta thiếu tiền, phí chỉ điểm…”

“Yên tâm, khi nào thiếu ngươi.”

“Phải, Bân ca tuyệt nhất.”

…

Sáng hôm sau.

Văn phòng đội trưởng trung đội hai đội điều tra hình sự cục công an thành phố.

Hàn Bân ngáp, mở cửa văn phòng, tay xách túi nhựa, bên trong là bữa sáng của hắn.

Một bánh kẹp, một trứng trà, một bánh hẹ, một túi sữa.

Hàn Bân ngồi vào bàn, vừa xem tin tức vừa ăn sáng.

Tối qua, hắn và Trần Đức Phúc nói chuyện đến mười giờ mới về nhà, về nhà, hắn và Vương Đình lại thân mật, ngủ muộn, dậy muộn.

Hàn Bân ăn nhanh, chưa đến mười phút đã xong, dọn dẹp, cửa văn phòng gõ.

“Vào đi.”

Bao Tinh đẩy cửa bước vào, “Hàn đội.”

“Ngồi.” Hàn Bân chỉ vào ghế đối diện, thấy mắt Bao Tinh thâm quầng, “Tối qua không ngủ?”

“Đúng, ta nghĩ về chuyện của Thiến Thiến, không trách nàng, trách chúng ta không có duyên.”

Hàn Bân nhún vai, không nói gì.

“Hàn đội, ta không ngồi, Đội trưởng Hoàng bảo ta mời ngài họp ở phòng họp.”

“Đi thôi.”

Hàn Bân không chần chừ, cầm bút và sổ đi theo Bao Tinh ra khỏi văn phòng, “Đúng rồi, điều tra ở Tuyền Thành có tiến triển không?”

Bao Tinh nhìn quanh, thì thầm, “Kẻ cướp chuẩn bị giao dịch.”

“Ừm.” Hàn Bân gật đầu, tin này quan trọng, Hoàng Khuông Thời không có đối sách thì lạ.

Đến phòng họp, không chỉ có Hoàng Khuông Thời, Phùng Bảo Quốc và Đinh Tích Phong cũng có mặt.

Chương 1537: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân chào, rồi ngồi yên.

Không lâu sau, đội viên lần lượt đến.

Thấy đã đủ người, Phùng Bảo Quốc và Hoàng Khuông Thời trao đổi nhỏ, "Đủ người rồi, họp thôi. Đội trưởng Hoàng, ngài hiểu rõ tình hình vụ án, ngài chủ trì cuộc họp này."

"Được." Hoàng Khuông Thời đáp, nhìn mọi người, "Vừa nhận được tin từ Tuyền Thành, kẻ cướp đưa ra thời hạn cuối và địa điểm giao dịch tiền chuộc, vẫn là bốn triệu, không thiếu một xu, địa điểm giao dịch là quảng trường Thể dục Tuyền Thành, thời gian là ba giờ chiều nay.

Điều này chứng tỏ kẻ tình nghi đã lộ diện, vụ án sẽ có bước ngoặt mới, chúng ta không thể đợi nữa, tổng cục quyết định bắt Tôn Hữu Quốc."

Về quyết định này, mọi người không quá ngạc nhiên.

Kẻ tình nghi bắt cóc nạn nhân để tống tiền, giao dịch tiền chuộc thường là bước ngoặt của vụ bắt cóc.

Kẻ tình nghi nhận tiền chuộc, con tin không còn giá trị, hoặc thả con tin, hoặc giết con tin.

Tương tự, sau khi hoàn thành giao dịch, con tin hoặc được thả, hoặc bị giết, Tôn Hữu Quốc cũng không còn giá trị.

Vì giải cứu con tin là quan trọng nhất trong vụ bắt cóc, giá trị lớn nhất của Tôn Hữu Quốc là đây.

Bắt Tôn Hữu Quốc trước giao dịch là sử dụng sự chênh lệch thời gian, không để kẻ tình nghi nhận ra điều bất thường, đồng thời cảnh sát có thể có thêm manh mối và thông tin trước khi giao dịch, lợi thế càng lớn, tỉ lệ giải cứu thành công càng cao.

Hoàng Khuông Thời nói, "Về quyết định này, mọi người có ý kiến hay bổ sung gì cứ nói."

Hàn Bân hỏi, "Thời gian và địa điểm bắt có yêu cầu gì?"

Hoàng Khuông Thời nói, "Thời gian không thể quá sớm, nếu không kịp hỏi kẻ tình nghi, đối phương không liên lạc kịp thời, kẻ tình nghi Tuyền Thành sẽ cảnh giác, ảnh hưởng giao dịch, mất hết.

Thời gian cũng không thể quá muộn, phải có thời gian thẩm vấn, chỉ khi hỏi được kẻ tình nghi, mới có thêm manh mối, lợi thế càng lớn, tỉ lệ giải cứu thành công càng cao.

Cân nhắc kỹ, ta dự định bắt giữ vào trưa.

Về địa điểm, phải đáp ứng hai điều kiện, một là ít người, tránh gây hoảng loạn, không lộ tin. Hai là thuận lợi cho bắt giữ, tránh để kẻ tình nghi chạy thoát.

Ta đã nói xong, mọi người có bổ sung không?"

Im lặng một lúc, Phùng Bảo Quốc hắng giọng, "Ta đồng ý với kế hoạch của Đội trưởng Hoàng, mọi người phối hợp tốt với Đội trưởng Hoàng bắt giữ kẻ tình nghi, sớm giải cứu con tin, bắt kẻ cướp."

"Rõ." Mọi người đồng thanh đáp, rõ ràng lời của Cục trưởng Phùng có trọng lượng hơn.

…

Trưa.

Tầng 18, tòa số 3, khu dân cư Hoa Nhuận.

“Két…” cửa phòng 1802 mở, một người đàn ông đội mũ lưỡi trai bước ra.

Người đàn ông ăn mặc rất kín, ngoài mũ lưỡi trai còn đeo khẩu trang, không thấy rõ mặt.

Người đội mũ lưỡi trai mở cửa, quan sát xung quanh, lắng nghe, lấy từ túi một mảnh giấy nhỏ đặt ở khung cửa, đóng cửa, mảnh giấy kẹp ở khe cửa.

Mảnh giấy cao dưới đầu gối, không dễ thấy.

Người đội mũ lưỡi trai hài lòng với hành động này, thói quen sờ mũi, nhưng sờ trúng khẩu trang.

Sau đó, người này đi đến chỗ chờ thang máy.

Không lâu sau, chuông thang máy reo, cửa mở, trong thang có một đôi nam nữ trẻ, nhìn như đôi tình nhân.

Người đội mũ lưỡi trai vào thang máy, dựa vào góc.

Vừa xuống hai tầng, chuông thang máy lại reo, cửa mở, ngoài có hai người đàn ông đợi thang.

Hai người này vào thang, tuy không chật, nhưng khoảng cách giữa năm người không xa.

Người đội mũ lưỡi trai có cảm giác bất an, liếc nhìn bốn người xung quanh, mắt mở to, người run lên, như nghĩ ra điều gì…

Chẳng lẽ họ đến bắt ta?

Bây giờ mới phản ứng thì muộn rồi, bốn người bao quanh người đội mũ lưỡi trai, đây là thang máy, hắn không có chỗ trốn, như kẹp giữa bánh mì, chỉ chờ bị cắn…

Bãi đậu xe tầng hầm khu dân cư Hoa Nhuận.

Một chiếc xe tải đậu bên thang máy.

Cửa xe mở, một người đội mũ lưỡi trai bị đẩy vào.

Hoàng Khuông Thời, Hàn Bân, Bao Tinh đều trong xe này.

Hoàng Khuông Thời đánh giá người đội mũ lưỡi trai, tháo mũ của hắn, "Ngươi tên gì?"

"Tôn Hữu Quốc."

"Biết tại sao chúng ta bắt ngươi không?"

"Không biết."

Hoàng Khuông Thời đội lại mũ cho hắn, "Ngươi nói chúng ta bắt nhầm?"

"Oan quá, ta trước đây phạm sai lầm, các ngài nghi ta là hợp lý, nhưng ta đã hối cải, không muốn ngồi tù nữa, không dám phạm tội. Sẵn sàng hợp tác điều tra, sớm trả lại trong sạch."

Hoàng Khuông Thời cười, "Thái độ của ngươi tốt, ta thích."

"Cảnh sát, ngài tên gì?"

"Quên tự giới thiệu. Ta họ Hoàng, là đội trưởng đội trọng án của tổng cục, để tìm ngươi, ta từ Tuyền Thành đi hàng trăm cây số, tìm ngươi không dễ."

"Đội trưởng Hoàng, tìm lầm ta rồi, ta trước ở Tuyền Thành, mấy ngày trước mới đến Cầm Đảo. Ngài sớm tìm ta, không cần đi xa vậy."

"Có duyên ngàn dặm gặp nhau, quá trình tuy khó, nhưng kết quả chứng tỏ chúng ta có duyên."

"Đúng đúng, ngài nói phải. Ngài tìm ta có hiểu lầm không?"

“Đừng giả ngu, không có bằng chứng, tổng cục không bắt người tùy tiện. Tương tự, bắt được ngươi, nếu không khai báo, đừng mong rời đi.”

“Oan quá, gần đây ta không làm gì phạm pháp.”

“Vậy ngươi đến Cầm Đảo làm gì?”

Tôn Hữu Quốc chớp mắt, “Ta… ta đến nghỉ mát.”

Chương 1538: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân hỏi, "Ngươi muốn nghỉ mát đâu, ta quen Cầm Đảo, có thể giúp ngươi lên kế hoạch."

"Ta thích biển, định ra biển chơi, ngắm biển, ăn hải sản, uống bia, rất vui."

"Ha ha, nói dối mà không biết ngượng." Hoàng Khuông Thời cười lạnh, "Từ khi ngươi đến Cầm Đảo, chúng ta đã theo dõi ngươi, ngoài ra ngoài ăn, ngươi ở nhà, không đi chơi, chẳng lẽ nhà ngươi có người tên Đại Hải?"

Tôn Hữu Quốc đổ mồ hôi, cúi đầu.

Hoàng Khuông Thời nhìn đồng hồ, "Ta không có thời gian nghe ngươi lảm nhảm, hai đứa trẻ có thể bị giết bất cứ lúc nào, nếu chúng xảy ra chuyện, tội của ngươi sẽ nặng hơn. Nói với ta, là cơ hội duy nhất để ngươi lập công giảm tội."

"Đội trưởng Hoàng, ta thật không biết ngài nói gì, trẻ em nào? Giết ai?"

"Chiều 22 tháng 5, ngươi và đồng phạm bắt cóc hai học sinh tiểu học quốc tế Tưởng Phân, tống tiền bốn triệu từ cha mẹ chúng, hành tung và quá trình phạm tội cảnh sát đã rõ."

"Ngài có bằng chứng không?"

"Ngươi muốn bằng chứng gì?"

"Ngài nói ta liên quan gì đến vụ này? Ta chưa đến tiểu học quốc tế Tưởng Phân, chưa bắt cóc học sinh tiểu học, ta thừa nhận mình từng phạm tội, nhưng ta đã hối cải."

“Thật?”

“Đương nhiên thật, ta xin thề với lãnh tụ vĩ đại.”

“Với ngươi, có tư cách gì.” Bao Tinh khinh thường.

“Cảnh sát, ngài không thể phủ nhận cả đời ta vì sai lầm khi trẻ, ai dám nói mình chưa từng phạm sai lầm.”

Bao Tinh hỏi lại, “Vậy tức là vụ này không liên quan ngươi.”

“Không liên quan.”

“Ngươi có đến tiểu học quốc tế Tưởng Phân không?”

“Không.”

Bao Tinh chờ câu này, lấy điện thoại, mở video giám sát của Tôn Hữu Quốc ở cổng tiểu học Tưởng Phân, “Ngươi tự xem, đây là gì? Ngày 18 tháng 5 phát hiện ngươi ở cổng trường, giải thích sao?”

Tôn Hữu Quốc nhìn ảnh, “Ta…”

“Nói đi, không phải ngươi bảo chưa đến tiểu học quốc tế Tưởng Phân?”

“Ngày đó ta có việc gần đó, đi ngang qua.”

“Video giám sát cho thấy, ngươi nán lại cổng trường nửa giờ, không giống người đi ngang.”

“Cảnh sát, dù ta có đến cổng trường, không có nghĩa là ta phạm tội, không có quan hệ tất yếu.”

“Ngươi nói đúng, một lần có lẽ không có quan hệ, nhưng ngươi không chỉ đến một lần, ngày 18 tháng 5, 20 tháng 5, 21 tháng 5, ba ngày liên tiếp, ngươi đến cổng tiểu học quốc tế Tưởng Phân, không tính là trùng hợp?”

“Ngươi… sao…” Tôn Hữu Quốc dừng lời.

“Muốn hỏi, sao chúng ta theo dõi ngươi?” Bao Tinh cười, “Thực ra cho ngươi biết, từ năm ngoái chúng ta đã theo dõi ngươi.”

“Ha.” Tôn Hữu Quốc tỏ vẻ khinh thường, như nói, gạt ai.

Bao Tinh lấy điện thoại, mở ảnh, người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, mặc áo len cổ cao nâu, áo khoác lông vũ trên ghế, người này đang hút thuốc, thấy rõ đầu lọc bị bẻ.

Tôn Hữu Quốc tròn mắt, vẻ kinh ngạc, “Ảnh này ngươi chụp khi nào?”

“Ảnh ngươi dự tiệc cưới năm ngoái, xem góc ảnh, không phải video giám sát, là chụp bằng điện thoại, chúng ta theo dõi ngươi lâu rồi.” Bao Tinh nghiêm trang, nháy mắt với Hàn Bân, đây là ảnh Hàn Bân gửi năm ngoái, hắn giữ lại, không ngờ dùng được.

Lúc này, Tôn Hữu Quốc thực sự hoảng.

Hoàng Khuông Thời thừa thắng xông lên, “Tôn Hữu Quốc đừng chống cự, ngươi rõ, giao dịch tiền chuộc sắp đến, nếu chúng ta giải cứu thành công hai con tin, ngươi mất cơ hội lập công giảm tội.”

“Hừ… ngươi đã biết, còn hỏi gì.”

“Chúng ta biết, và ngươi tự thú không mâu thuẫn. Nếu do chúng ta quyết định, ta đảm bảo lần vào tù này ngươi không ra nữa.”

“Chỉ với bằng chứng này, không chứng minh ta là kẻ bắt cóc.”

Hoàng Khuông Thời nói, “Người phụ nữ nhận ra ngươi! Chúng ta không chỉ có bằng chứng, còn có nhân chứng.”

“Không thể, ta khi đó…” Tôn Hữu Quốc nói dở, nuốt lại.

“Thời đại này, ngươi nghĩ ma cao một thước, đạo không thể cao một trượng?”

Tôn Hữu Quốc do dự, vẫn không nói.

Hàn Bân nói, “Tôn Hữu Quốc, giả sử ngươi không nhận, nhưng điện thoại và nơi ở của ngươi đều trong tầm kiểm soát của cảnh sát, ngươi dám đảm bảo không để lại bằng chứng, ta không tin ngươi không liên lạc với đồng phạm.”

Lời của Hàn Bân, phá vỡ ảo tưởng cuối cùng của Tôn Hữu Quốc, cảnh sát bắt quá đột ngột, không cho hắn thời gian hủy chứng cứ.

“Cảnh sát, sao ngươi theo dõi ta?”

Hoàng Khuông Thời hỏi lại, “Hai học sinh tiểu học là ngươi bắt cóc?”

“Ta… ta chỉ là đồng phạm, bị chúng lừa, ta lên thuyền giặc.”

“Trả lời trực diện.”

“Phải, ta tham gia vụ bắt cóc, nhưng ta đã biết sai, chủ động rút lui.”

“Ngươi nói gì? Sao lại chủ động rút lui?”

“Ta và chúng có mâu thuẫn… không muốn làm nữa.”

“Mâu thuẫn gì?”

“Thực ra, ta không xấu, cũng không muốn hại hai đứa trẻ, nghĩ là cha mẹ chúng giàu, không thiếu hai triệu, như là giúp khẩn cấp, chúng ta nhận tiền sẽ thả chúng, vậy là tốt cho tất cả.”

“Ha, tốt cho tất cả, ngươi nghĩ lạ nhỉ.” Bao Tinh cười khinh.

“Ta biết làm vậy sai, nhưng ta sợ nghèo. Ta thừa nhận là ăn cướp, nhưng người giàu cũng không phải tốt lành, tiền của họ chưa chắc sạch hơn ta.”

“Được, ngươi có lý lẽ của mình. Nói đi, ngươi và đồng phạm mâu thuẫn gì?”

“Chúng nghĩ… thả hai đứa trẻ có rủi ro, muốn nhận tiền xong giết luôn.”

Chương 1539: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bao Tinh túm cổ áo Tôn Hữu Quốc, "Mẹ kiếp, không bằng súc vật."

"Phải, ta cũng thấy sai, nên cãi nhau với chúng, chạy đến Cầm Đảo trốn."

"Ngươi nói không làm nữa, chúng đồng ý, không sợ ngươi báo cảnh sát?"

"Báo cảnh sát?" Tôn Hữu Quốc cười khổ, "Ta dám không? Người đã bắt, ta không có đường lui, ta dù không muốn hại hai đứa trẻ, nhưng không đưa mình vào tù."

"Bây giờ rút lui, ngươi tiếc số tiền chuộc lớn?"

"Chúng hứa, chỉ cần ta không phá, sau khi nhận tiền sẽ chia cho ta một triệu. Nhưng ta nghĩ chúng xạo, lừa ta, chia năm trăm ngàn là tốt rồi."

"Ngươi nghĩ thông thoáng."

"Ta chỉ có thể làm vậy."

"Hai đồng phạm của ngươi tên gì?"

"Lão Trình, Bưu tử."

"Tên thật."

"Một là Trình Vĩ Khuê, tên thật của Bưu tử ta không biết, là Trình Vĩ Khuê tìm đến. Trình Vĩ Khuê chủ mưu vụ này, vụ bắt cóc là hắn lên kế hoạch, ta và Bưu tử do hắn tìm, đều nghe lệnh hắn."

“Các ngươi liên lạc thế nào?”

“Gọi điện.”

“Điện thoại của hắn là gì?”

“Ta chỉ có số của Trình Vĩ Khuê, trong danh bạ điện thoại, ta không liên lạc với Bưu tử, không quen.”

“Trình Vĩ Khuê và Bưu tử ở đâu?”

“Tuyền Thành.”

“Cụ thể?”

“Tuyền Thành, khu Tư Minh, thôn Ngũ Phương Lộ. Ta đi thì họ ở đó, giờ thì không rõ.”

“Con tin đâu?”

“Cũng ở đó.”

“Địa điểm giao dịch tiền chuộc đâu? Khi nào?”

“Ta không biết, ta thực sự cãi nhau với chúng. Ta cũng là người, không thể hại trẻ con, xin các ngươi tin ta.”

“Vậy kế hoạch trước là gì? Ngươi biết chứ.”

“Trước, chúng ta định giao dịch ở quảng trường Thể dục, thời gian chưa chắc, nhưng sau khi ta rút lui không liên lạc, không biết chúng có đổi địa điểm không.”

Trùng khớp.

Hoàng Khuông Thời thở phào, chỉ cần Tôn Hữu Quốc hợp tác, tỉ lệ bắt kẻ tình nghi sẽ cao.

Nếu địa điểm giao dịch không sai, địa điểm ẩn náu rất có thể cũng thật, Hoàng Khuông Thời quả quyết, “Đội trưởng Hàn, ra ngoài với ta.”

“Bốp!” Tôn Hữu Quốc quỳ, “Đội trưởng Hoàng, ta nói thật, ta khai hết, xin ngài tin ta.”

“Đứng lên, thật giả cảnh sát sẽ kiểm tra, ngươi phải khai thật, nếu thực sự hối cải, hợp tác với cảnh sát, ta sẽ giúp ngươi giảm tội.”

Hoàng Khuông Thời nói xong, ra ngoài với Hàn Bân.

Hoàng Khuông Thời đưa Hàn Bân điếu thuốc, “Đội trưởng Hàn, tình hình Tôn Hữu Quốc khai, ngươi nghĩ sao?”

Hàn Bân nhận thuốc, nghĩ một chút, “Nếu hắn nói thật, đồng phạm và con tin rất có thể ở khu Tư Minh, thôn Ngũ Phương Lộ. Nếu hắn nói dối, cảnh sát hành động sớm, có thể đánh rắn động cỏ, làm hỏng giao dịch tiền chuộc, khiến con tin bị hại. Ta đề nghị cẩn thận.”

Hoàng Khuông Thời hút hai hơi thuốc, “Ngươi nói có lý, ta sẽ báo cáo lãnh đạo tổng cục, cẩn thận với ý kiến của ngươi. Ta chuẩn bị đưa kẻ tình nghi về Tuyền Thành ngay, hắn sẽ hỗ trợ cảnh sát bắt đồng phạm.”

Hàn Bân sững sờ, “Đi luôn? Không về công an thành phố Cầm Đảo?”

“Không, thời gian gấp, chậm một phút, con tin thêm một phần nguy hiểm.”

Hàn Bân nói, “Đội trưởng Hoàng, ta báo lãnh đạo.”

“Được.”

Hàn Bân ra chỗ khác, gọi cho Đinh Tích Phong, báo tình hình.

Đầu bên kia im lặng hồi lâu, chỉ nói bốn chữ, “Ta biết rồi.”

“Đội trưởng, ta làm gì?”

“Hắn muốn đi, để hắn đi. Ta sẽ báo với Cục trưởng Phùng.”

“Rõ.” Cúp điện thoại, Hàn Bân đến bên Hoàng Khuông Thời, “Đội trưởng Hoàng, trên đường cần chúng ta hỗ trợ không?”

“Không, bốn người chúng ta không giữ được hắn.” Hoàng Khuông Thời cười, “Vụ này khẩn cấp, liên quan đến an toàn của con tin, ta đi trước.”

“Mời ngài.”

“Đội trưởng Hàn, cảm ơn cảnh sát Cầm Đảo hỗ trợ, sau này đến Tuyền Thành báo ta, chúng ta gặp nhau.”

“Nhất định.”

Hoàng Khuông Thời ra hiệu một cái, ba người còn lại của tổng cục cũng lên xe.

Trong lúc vội vàng, Bao Tinh chỉ kịp chào một tiếng, không kịp nói lời tạm biệt đã lái xe đi.

Nhìn theo chiếc xe rời đi, Vương Tiêu bước đến, sắc mặt không vui, “Hàn đội, bọn họ cứ thế mà đi.”

Triệu Minh phàn nàn, “Đúng vậy, từ đầu đến cuối đều là chúng ta bận rộn, vừa bắt được người thì đã bị kéo đi, chẳng phải là qua cầu rút ván sao.”

“Ngươi có thể ngăn bọn họ lại.”

Triệu Minh thở dài, “Nhưng ta cũng không ngăn được.”

Hàn Bân thở dài, “Ta cũng vậy.”

“Đinh… đinh…” Tiếng chuông điện thoại vang lên, Hàn Bân nhìn thấy là số của Trần Đức Phúc.

Khu dân cư Tân Thụy Thành.

Đây là một khu dân cư mở, đặc điểm của loại khu dân cư này là không có cổng lớn, thông thoáng bốn hướng, rất phù hợp cho người trẻ tuổi sinh sống.

Hàn Bân đi thang máy lên tầng thượng, rồi leo thêm một tầng nữa để lên sân thượng.

“Két…” Mở cửa sân thượng, hắn thấy một người đàn ông mặc áo thun bó sát đang chống hai tay lên lan can, ngón trỏ và ngón giữa tay phải kẹp một điếu thuốc.

Người đàn ông nhìn Hàn Bân một cái, rồi quay đầu, nhìn về phía trời với góc 45 độ, phả ra một vòng khói.

Hàn Bân bước đến bên lan can, đứng trên cao gió lớn, làm hắn phải nheo mắt lại.

Người đàn ông hút thêm một hơi thuốc, không quay đầu lại, “Ngươi đến muộn.”

“Bốp!” Hàn Bân vung tay đánh lên đầu hắn một cái, “Ngươi xem phim Hồng Kông nhiều quá rồi đấy.”

Chương 1540: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trần Đức Phúc rụt cổ, cười gượng, "Bân Ca, có rõ ràng vậy không?"

"Không rõ ràng, chỉ thiếu cái kính râm nữa thôi."

"Vậy chứng tỏ diễn xuất của ta không tệ."

"Hồng Kông chỉ có bấy nhiêu cảnh, bao nhiêu phim cứ lặp đi lặp lại mấy tình tiết này, không chán à."

"Thôi chết, ngươi nói vậy, có vẻ như ta lạc hậu rồi."

Hàn Bân kéo áo thun bó sát của Trần Đức Phúc, thả ra 'bốp' một cái, "Chỉ cần nhìn bộ đồ này, ai dám nói ngươi lạc hậu."

"Ái dà, thả ra, nhăn hết rồi."

Hàn Bân cảm thấy bất lực, cũng châm một điếu thuốc, hút một hơi, "Được rồi, điều tra được gì? Nói nhanh lên, đứng nói chuyện trên sân thượng toàn gió lạnh."

"Bân Ca, trong phim không phải diễn vậy, hay chúng ta xuống dưới, ta cũng thấy lạnh."

Hàn Bân "……"

Thấy Hàn Bân lặng lẽ dập thuốc, Trần Đức Phúc không dám chần chừ, "Bân Ca, ngài bảo ta điều tra Tôn Hữu Quốc, ta đã điều tra rồi.

Tên Tôn Hữu Quốc này không phải người Cầm Đảo, thông tin về hắn trên đường không nhiều, qua nhiều nguồn thăm dò

ta mới hiểu chút ít. Hắn có tiền án, nghe nói từng vào tù vì bắt cóc, sau khi ra tù, hắn qua lại thân thiết với một người tên là Lão Miêu."

"Lão Miêu?"

"Đúng. Lão Miêu khá nổi tiếng trong giới, thường buôn bán đồ trộm cắp, còn có đường dây buôn lậu riêng, chỉ cần ngươi trả đủ tiền, không thứ gì hắn không mua được."

Hàn Bân không phải lần đầu nghe đến biệt danh này, từ vụ Chu Vi Siêu vượt ngục, một trong những người liên quan đã mua súng từ người có biệt danh 'Lão Miêu', Hàn Bân cũng đã báo cáo tình hình này lên cấp trên, sau đó không chú ý nữa, không ngờ lần này lại dính líu đến Lão Miêu.

"Ngươi có thể liên lạc được với Lão Miêu không?"

"Trước kia có thể, nhưng gần đây Lão Miêu đột nhiên biến mất, đường nói đủ kiểu, người thì nói hắn ra nước ngoài, người thì nói đường dây buôn lậu của hắn bị phá, người thì nói hắn bị đối thủ hạ thủ, còn có tin là hắn bị cảnh sát bắt."

Hàn Bân cười, "Ngươi cũng chu đáo nhỉ, nghĩ hộ hắn đủ lý do."

"Ha ha, giới này là vậy, thật giả lẫn lộn, không phân biệt nổi."

"Ngươi tiếp tục tìm hiểu thông tin về Lão Miêu, tốt nhất có được cách liên lạc với hắn."

"Ta sẽ thử."

Hàn Bân vỗ vai hắn, "Giữ liên lạc, ta đi trước."

"Đợi ta với, cùng đi, trên này lạnh quá."

…

Về đến Công an thành phố, Hàn Bân gọi Vương Tiêu và Triệu Minh vào văn phòng.

Hai người cùng bước vào, Hàn Bân ra hiệu cho họ ngồi.

"Hàn đội, tổ trưởng." Triệu Minh lấy ra một gói thuốc, đưa cho mỗi người một điếu.

Hàn Bân châm thuốc hút một hơi, "Về vụ bắt cóc ở Tuyền Thành, các ngươi nghĩ sao?"

Triệu Minh nhún vai, "Vụ bắt cóc xảy ra ở Tuyền Thành, tổng cục cũng đưa Tôn Hữu Quốc đi rồi, chúng ta ở đây không với tới."

"Ta muốn nói về việc Tôn Hữu Quốc đến Cầm Đảo, các ngươi nghĩ sao?"

"Hắn nói là cãi nhau với đồng bọn, nên mới chạy đến Cầm Đảo mà."

"Đó là một khả năng, nhưng nếu hắn nói dối thì sao."

Vương Tiêu nói, "Ngài nghĩ hắn đến Cầm Đảo có mục đích khác."

"Ta tìm một người quen điều tra Tôn Hữu Quốc, được biết Tôn Hữu Quốc và Lão Miêu qua lại thân thiết."

Vương Tiêu cau mày, "Lão Miêu, ta nhớ có nghe về người này, trước đây điều tra hình như có dính líu."

"Đúng, trước điều tra vụ Chu Vi Siêu vượt ngục, một nghi phạm đã mua súng từ Lão Miêu, người này có khả năng buôn lậu và tiêu thụ đồ trộm cắp."

"Ngài nghĩ Tôn Hữu Quốc đến Cầm Đảo liên quan đến Lão Miêu?"

"Tạm thời chưa chắc, ta gọi các ngươi đến để điều tra rõ ràng." Hàn Bân hút một hơi thuốc, tiếp tục nói, "Vương Tiêu,

ngươi điều tra hành tung của Tôn Hữu Quốc ở Cầm Đảo, tập trung vào các địa điểm hắn từng đến.

Triệu Minh, ngươi điều tra liên lạc của Tôn Hữu Quốc, xem gần đây hắn liên lạc với ai."

"Rõ."

…

Chiều tối, Hàn Bân nhận được tin nhắn của Bao Tinh.

"Hàn đội, chúng ta đã trở về Tuyền Thành, đừng lo."

Hàn Bân trả lời bốn chữ, "Chú ý an toàn."

Dù mối quan hệ tốt, nhưng họ không trao đổi nhiều, vì đội cảnh sát có quy định, Bao Tinh không thể tiết lộ tiến triển điều tra của Tuyền Thành nếu không được phép.

Hàn Bân tuy đã phát hiện manh mối mới về Tôn Hữu Quốc, nhưng chưa có bằng chứng xác thực, nếu thông tin sai lầm, cũng sẽ gây hậu quả xấu, nên không nhắc đến.

…

Sáng hôm sau.

Hàn Bân vừa đến văn phòng, Vương Tiêu và Triệu Minh đã cùng vào báo cáo công việc.

"Ô, các ngươi tích cực nhỉ, chắc có phát hiện."

Vương Tiêu đưa tài liệu cho Hàn Bân, "Hàn đội, ngài quả nhiên liệu sự như thần, mục đích đến Cầm Đảo của Tôn Hữu Quốc không đơn giản.

Sau khi đến Cầm Đảo, trước khi bị chúng ta theo dõi, hắn ra ngoài ba lần, trong đó hai lần đi ăn, một lần đi đến Công ty vận tải quốc tế Tề Phong."

Hàn Bân nói, “Công ty quốc tế Tề Phong? Tên này nghe quen quen.”

“Cha của cô gái bị bắt cóc Trần Hân là Trần Tề Phong, cũng là người đứng đầu công ty này.”

Triệu Minh bổ sung, “Ta đã kiểm tra điện thoại của Tôn Hữu Quốc, có một cuộc gọi của hắn đến công ty quốc tế Tề Phong.”

Hàn Bân đứng lên, đi đi lại lại, “Nghĩa là Trần Tề Phong và bọn bắt cóc có liên lạc, các ngươi nghĩ bọn chúng có mục đích gì?”

Chương 1541: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vương Tiêu trầm ngâm một lát, "Ta nghĩ có hai khả năng. Thứ nhất, bọn hắn có thể là cùng một phe, cái gọi là vụ bắt cóc chỉ là tự đạo diễn, mục đích thực sự của họ được che giấu. Ta nhớ người báo án là cha mẹ của cậu bé Trương Siêu, điều này cũng khá phù hợp.

Khả năng thứ hai, Trần Tề Phong không phải cùng một bọn với bọn bắt cóc, nhưng hắn không tin cảnh sát có thể cứu được con gái mình, nên đã bí mật đồng ý với thỏa thuận tiền chuộc của bọn bắt cóc, Tôn Hữu Quốc chỉ là người đến lấy tiền chuộc và tình cờ bị chúng ta bắt được.

Dù khả năng nào, Tôn Hữu Quốc cũng đã nói dối."

Triệu Minh hừ một tiếng, "Nếu ngươi hỏi ta, những người của Sở tỉnh cũng chẳng ra sao cả, những manh mối mà họ không tìm thấy, chúng ta đã tìm thấy rồi. Chưa chắc giờ này bọn họ còn đang bị Tôn Hữu Quốc dắt mũi."

Vương Tiêu nói, "Người của Sở tỉnh không nhất thiết giỏi hơn chúng ta, nhưng cũng không kém hơn chúng ta. Có lẽ khi họ thẩm vấn lại Tôn Hữu Quốc, họ cũng phát hiện ra vấn đề, chỉ là không cần thiết phải thông báo cho chúng ta."

Triệu Minh nói, "Vậy chúng ta cũng không cần nói cho họ biết, tự mình điều tra. Khi bắt được nghi phạm, ta muốn xem sắc mặt của họ thế nào."

"Thôi đi, ngươi nói như chạy tàu hoả trên đường sắt vậy, những lời này không thể nói lung tung được." Hàn Bân quát

một câu, rồi vẫy tay, "Để tài liệu lại, rồi đi làm việc của mình đi."

Vương Tiêu đứng lên đi vài bước, quay đầu lại nói, "Đội trưởng Hàn, chúng ta đã theo được manh mối này, không tiếp tục điều tra sao?"

"Đừng vội, ta sẽ bàn với đại đội trưởng, chờ tin tức đi."

"Rõ." Vương Tiêu kéo Triệu Minh ra khỏi văn phòng.

Sau khi hai người rời đi, Hàn Bân cẩn thận xem lại tài liệu điều tra, suy nghĩ một lúc rồi đi đến văn phòng của đại đội trưởng.

"Cốc cốc…"

"Mời vào."

"Đại đội trưởng."

"Ồ, đúng lúc ngươi đến, ta đang định tìm ngươi, ngồi xuống nói chuyện."

"Ngài có chỉ thị gì không?"

"Ngươi có việc gì tìm ta?"

"Có một việc nhỏ muốn báo cáo với ngài, ngài cứ nói trước, ta không vội."

Đinh Tích Phong tay cầm một cây bút, gõ gõ trên bàn, "Là tin tức từ Sở tỉnh. Hôm qua cảnh sát Tuyền Thành đã phục kích và bắt giữ tại sân vận động, cha của cô bé Trần Hân đã đến giao tiền chuộc, tiền được đặt ở địa điểm đã định nhưng không ai đến lấy.

Cùng lúc đó, cảnh sát đã đến nơi mà Tôn Hữu Quốc khai báo để tìm kiếm nhưng không thấy bọn bắt cóc và con tin đâu. Sở tỉnh nghi ngờ có thể do bắt giữ Tôn Hữu Quốc đã để lộ tin tức."

Hàn Bân hỏi lại, "Ý của Sở tỉnh là trách nhiệm thuộc về chúng ta sao?"

"Không phải, bắt giữ Tôn Hữu Quốc là lệnh của đội trưởng Hoàng, đội trưởng Hoàng không đổ trách nhiệm, điều này không liên quan đến cảnh sát Cầm Đảo chúng ta."

Hàn Bân tiếp tục hỏi, "Sở tỉnh không phát hiện ra vấn đề của Tôn Hữu Quốc sao?"

"Vấn đề gì?"

Hàn Bân đưa tài liệu cho Đinh Tích Phong, nói, "Cha của cô bé bị bắt cóc là Trần Tề Phong, hắn đang kinh doanh một công ty vận tải quốc tế ở Cầm Đảo, tên là Công ty vận tải quốc tế Tề Phong. Tôn Hữu Quốc đã gọi điện đến công ty này, hắn cũng đã đến đây một lần.

Ta nghi ngờ mục đích của Tôn Hữu Quốc đến Cầm Đảo không phải vì mâu thuẫn với đồng bọn mà là để thực hiện nhiệm vụ khác.

Hơn nữa, Trần Tề Phong có liên hệ với bọn bắt cóc."

Đinh Tích Phong xem tài liệu, "Có chút thú vị, ngươi nghĩ sao về việc Tôn Hữu Quốc liên hệ với công ty vận tải Tề Phong?"

"Ta nghĩ có ba khả năng.

Thứ nhất, Trần Tề Phong và bọn bắt cóc cùng một bọn, vụ bắt cóc là tự đạo diễn để che giấu mục đích thực sự.

Thứ hai, Trần Tề Phong không phải cùng một bọn với bọn bắt cóc, nhưng hắn không tin cảnh sát có thể cứu được con gái mình, nên đã bí mật đồng ý với thỏa thuận tiền chuộc của bọn bắt cóc, Tôn Hữu Quốc chỉ là người đến lấy tiền chuộc và tình cờ bị chúng ta bắt được.

Thứ ba, ta đã thông qua người trong nội bộ điều tra về Tôn Hữu Quốc, hắn có quan hệ mật thiết với một người tên là Lão Miêu. Ngài còn nhớ người này không?"

Đinh Tích Phong gật đầu, "Có chút ấn tượng."

Hàn Bân tiếp tục nói, "Lão Miêu là một kẻ có tiếng trên giang hồ, chuyên buôn bán đồ ăn cắp, buôn lậu và bán vũ khí. Nếu người đứng sau Tôn Hữu Quốc là Lão Miêu, thì việc bắt cóc Trần Tề Phong có thể không phải để đòi tiền chuộc mà là để buôn lậu."

Đinh Tích Phong đoán, "Hắn muốn sử dụng công ty của Trần Tề Phong để buôn lậu hàng cấm."

"Ta nghĩ khả năng này có thể."

"Những manh mối này ngươi điều tra khi nào?"

"Vừa mới xác nhận."

"Có ai biết không?"

"Ta đã cho đội một điều tra."

Đinh Tích Phong suy nghĩ một lúc, "Tôn Hữu Quốc và Trần Tề Phong đều ở Tuyền Thành, chúng ta muốn thẩm vấn họ không thể không thông qua Sở tỉnh. Hơn nữa, Công ty vận tải quốc tế Tề Phong có quy mô không nhỏ, nếu chúng ta trực tiếp điều tra công ty này có thể sẽ làm kinh động bọn chúng, điều này không phải là lựa chọn tốt nhất."

"Ta biết, ta cũng không nghĩ đến việc vượt qua Sở tỉnh, chỉ muốn tìm được chứng cứ xác thực. Dù sao ba khả năng trên đều chỉ là suy đoán của ta, chưa có chứng cứ cụ thể."

"Ngươi định làm gì?"

"Ta muốn kiểm tra lại nơi ở của Tôn Hữu Quốc."

Chương 1542: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đinh Tích Phong suy nghĩ một lúc, "Được, ngươi đi đi. Khi ngươi tìm được chứng cứ xác thực, ta sẽ báo cáo lên Sở tỉnh."

"Rõ."

……

Nửa tiếng sau, Hàn Bân dẫn đội một lần nữa đến khu dân cư Hoa Nhuận.

Vương Tiêu hỏi, "Đội trưởng Hàn, mục tiêu lần này của chúng ta là gì?"

"Tất cả các manh mối liên quan đến Công ty Vận tải Quốc tế Tề Phong." Sau khi bắt giữ Tôn Hữu Quốc, cảnh sát đã lục soát nơi ở của hắn, nhưng lúc đó Tôn Hữu Quốc đã bị Sở Tỉnh dẫn đi, tinh thần của đội viên cũng bị ảnh hưởng ít nhiều. Hơn nữa, lúc đó chưa biết về manh mối liên quan đến công ty Tề Phong, có thể đã bỏ sót một số chứng cứ.

Hàn Bân quyết định lục soát lại nơi ở của Tôn Hữu Quốc một lần nữa, nếu tìm được chứng cứ thì tốt, nếu không thì sẽ dùng biện pháp điều tra khác.

Đến nơi ở của Tôn Hữu Quốc, Hàn Bân một lần nữa dặn dò các đội viên rồi phân công họ tìm kiếm.

Do trước đó đã lục soát một lần nên Hàn Bân không kỳ vọng quá nhiều.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, nhưng vẫn không phát hiện manh mối nào liên quan đến công ty Tề Phong.

Hàn Bân nhìn đồng hồ, nếu tiếp tục không tìm thấy manh mối có giá trị, thì chỉ có thể báo cáo với Sở Tỉnh, nhờ họ thẩm vấn Trần Tề Phong và Tôn Hữu Quốc.

Làm như vậy sẽ làm mất công lao của cảnh sát Cầm Đảo, nhưng vì sự an toàn của hai con tin, Hàn Bân chỉ có thể thỏa hiệp.

"Đội trưởng Hàn, phát hiện ngăn bí mật trong tủ đầu giường." Giang Dương gọi từ phòng ngủ.

Hàn Bân đi đến kiểm tra, bên cạnh giường có một tủ đầu giường màu trắng, tủ chia làm hai ngăn trên dưới. Giang Dương kéo ra cả hai ngăn, mới phát hiện phía sau ngăn dưới có một ngăn kéo nhỏ. Nếu không kéo hết ngăn tủ ra sẽ rất khó phát hiện ngăn kéo này.

Trong ngăn kéo bí mật có một chứng minh thư và một số hóa đơn, trên hóa đơn còn có mã vận đơn, có cả hóa đơn tiếng Trung và tiếng Anh.

Hàn Bân thông thạo tiếng Anh, nhanh chóng hiểu được nội dung trên đó. Đây là lô hàng từ Thái Lan, gồm gối và đệm silicon, công ty vận chuyển chính là Công ty Vận tải Quốc tế Tề Phong, thời gian nhận hàng là hai giờ chiều nay, tại bến tàu số ba, Cầm Đảo.

Thấy những hóa đơn này, Hàn Bân đã nắm được tình hình. Giao dịch tiền chuộc thực chất chỉ là chiêu trò kéo dài thời gian, mục đích thực sự của bọn bắt cóc là lấy lô hàng buôn lậu này…

Hàn Bân cũng rất tò mò, lô hàng này rốt cuộc là gì mà khiến Tôn Hữu Quốc và đồng bọn mạo hiểm đến vậy…

Cảnh sát Thành phố Cầm Đảo

Văn phòng của Hàn Bân.

Sau khi báo cáo kết quả lục soát, Hàn Bân vẫn ở văn phòng chờ tin tức. Trước khi thực hiện hành động cụ thể, cần phải báo cáo với Sở Tỉnh, nếu có sai sót, trách nhiệm sẽ rất lớn.

Hàn Bân không gánh nổi, Đinh Tích Phong và Phùng Bảo Quốc cũng không gánh nổi.

Để tiết kiệm thời gian, Hàn Bân không đi ăn trưa mà ăn một bát mì gói.

Một bát mì gói, một cây xúc xích, không no nhưng cũng không đói.

Làm cảnh sát, có nhiều bệnh nghề nghiệp, phổ biến nhất là đau dạ dày.

Nguyên nhân chính là không thể ăn uống đúng giờ.

Vì vậy chỉ cần không quá bận, Hàn Bân sẽ cố gắng ăn uống đúng giờ, dù là mì gói hay đồ ăn vặt, miễn không đói bụng là được.

Sức khỏe là vốn quý của cách mạng.

"Cốc cốc…"

Có tiếng gõ cửa từ bên ngoài.

"Mời vào."

"Cạch…" Cửa mở, Đinh Tích Phong bước vào.

Hàn Bân vội đứng dậy, "Đội trưởng, ngài đến đây làm gì, có việc gì ngài gọi điện, tôi sẽ đến ngay."

Đinh Tích Phong khoát tay, "Tôi tiện đường qua đây, đỡ cho cậu phải chạy, Sở Tỉnh có tin tức rồi."

"Họ nói gì?"

"Sở Tỉnh rất coi trọng manh mối và chứng cứ mà chúng ta gửi lên, chuẩn bị thẩm vấn ngay Tôn Hữu Quốc và Trần Tề

Phong, đồng thời để Công an Thành phố Cầm Đảo chịu trách nhiệm bố trí bắt giữ Công ty Vận tải Quốc tế Tề Phong, họ không phái người qua."

Hàn Bân cười nói, "Lần này không uổng công."

"Đừng vội mừng, quyền lợi và trách nhiệm luôn song hành, cơ hội đã trao cho chúng ta, nếu không bắt được người, chúng ta phải chịu trách nhiệm."

"Vâng, tôi sẽ cố gắng hết sức hoàn thành nhiệm vụ."

Sở Công an Tỉnh, Đội Trinh sát Hình sự, Đội Trọng án

Trong một phòng thẩm vấn kín, Tôn Hữu Quốc bị còng trên ghế thẩm vấn.

Hoàng Khuông Thời và Bao Tinh ngồi đối diện, sắc mặt không vui.

Hoàng Khuông Thời khoanh tay trước ngực, nhìn chằm chằm Tôn Hữu Quốc, giọng lạnh lùng, "Tôn Hữu Quốc, đồng bọn của ngươi ở đâu?"

Tôn Hữu Quốc khó hiểu, "Đội trưởng Hoàng, tôi đã nói rồi mà, tôi chỉ biết một chỗ đó, tôi đã cắt đứt với bọn chúng, có lẽ bọn chúng không tin tôi, đã trốn sang chỗ khác, tôi thực sự không biết."

"Ngươi thật sự cắt đứt với đồng bọn?"

"Đúng vậy, nên tôi mới chạy đến Cầm Đảo, không muốn tham gia vào vụ bắt cóc này nữa."

"Ngươi có nghe nói đến Công ty Vận tải Quốc tế Tề Phong không?"

"Tôi… không."

"Nói dối, ngươi không chỉ nghe nói mà còn gọi điện liên hệ, thậm chí đích thân đến đó. Hành tung và hành động của

ngươi cảnh sát điều tra rất rõ, nói, ngươi đến Công ty Vận tải Quốc tế Tề Phong làm gì?"

"Tôi không làm gì, tôi chỉ…" Tôn Hữu Quốc ấp úng không nói rõ.

"Ngươi làm gì? Có đi không? Trả lời thẳng."

Chương 1543: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Tôi đã đi.” Tôn Hữu Quốc cúi đầu, trán lấm tấm mồ hôi.

“Đi làm gì?”

“Gặp một người bạn.”

“Gặp bạn nào?”

“Là một người bạn cũ, trước làm ở Công ty Vận tải Quốc tế Tề Phong, hôm đó tôi tìm hắn, nhưng hắn không ở đó, tôi rời đi.”

“Bạn cũ hay bạn mới cũng có tên, ngươi nói ra, ta đến Công ty Vận tải Quốc tế Tề Phong kiểm tra.”

“Tôi chỉ biết biệt hiệu của hắn, không biết tên thật?”

“Hừ, vậy mà gọi là bạn?” Hoàng Khuông Thời đứng dậy, bước đến trước bàn thẩm vấn, “Ngươi nghĩ loại nói dối đầy sơ hở này mà cảnh sát tin, ngươi có nghĩ ta là kẻ ngốc, dễ bị lừa.

Ngươi có biết vì ngươi mà ta rất mất mặt không?”

“Đội trưởng Hoàng, tôi không biết ngài đang nói gì, tôi thật sự không hiểu.”

“Đừng giả vờ nữa, cảnh sát Cầm Đảo đã lục soát lại nơi ở của ngươi, phát hiện chứng minh thư và hóa đơn của Công ty Vận tải Quốc tế Tề Phong trong ngăn bí mật của tủ đầu giường, ngươi chưa từng cắt đứt với đồng bọn, ngươi đến Cầm Đảo là để lấy đồ từ Công ty Vận tải Quốc tế Tề Phong, đúng không?”

Sắc mặt Tôn Hữu Quốc trở nên vô cùng khó coi nhưng vẫn không trả lời thẳng.

Hoàng Khuông Thời tiếp tục, "Chúng ta còn biết, người đại diện pháp lý của Công ty Vận tải Quốc tế Tề Phong là Trần Tề Phong, chính là cha của cô bé Trần Hân bị bắt cóc, các ngươi và hắn luôn có liên hệ, chúng ta đã phái người bắt giữ Trần Tề Phong rồi.

Khi hắn bị bắt vào đồn, sẽ bị thẩm vấn ngay lập tức, ngươi không nói, ngươi có chắc hắn cũng không nói."

Tôn Hữu Quốc im lặng một lúc, thở gấp, "Đội trưởng Hoàng, cho tôi uống nước được không?"

Hoàng Khuông Thời ra hiệu, Bao Tinh cầm cốc giấy trên bàn, rót một cốc nước ấm cho Tôn Hữu Quốc, "Chúng ta có giới hạn kiên nhẫn, ngươi đã bị cảnh sát bắt, không khai báo rõ ràng thì đừng nghĩ ra ngoài. Đến lúc này còn ôm hy vọng may mắn, ngươi có phải ngốc không?"

Tôn Hữu Quốc uống nước, dường như đã suy nghĩ thông, "Đội trưởng Hoàng, ngài thật là đoán như thần, ngài nói đúng, tôi quả thực đã nói dối."

Nghe vậy, khóe miệng Hoàng Khuông Thời co giật, dường như cảm thấy hơi châm biếm.

Nếu không có tin tức từ cảnh sát Cầm Đảo, hắn vẫn bị che mắt, còn tưởng hành động bắt giữ khi đó có vấn đề, đâu ngờ bọn bắt cóc luôn có liên lạc với cha con tin, chẳng khác nào cài gián điệp trong cảnh sát, làm sao bắt được nghi phạm.

"Đừng nói nhảm nữa, mau nói, đồng bọn của ngươi ở đâu?"

"Đội trưởng Hoàng, cái này tôi thật sự không biết, bị bắt lâu như vậy, tôi không liên lạc với bọn chúng, chắc chắn bọn

chúng đã phát hiện điều bất thường, đã chuyển đến nơi tôi không biết, cái này tôi thật không biết.”

“Vậy ngươi kể lại những gì ngươi biết.”

Tôn Hữu Quốc suy nghĩ một lúc rồi nói, “Ngài nói đúng, chúng tôi thực sự có liên lạc với Trần Tề Phong, tôi đến Cầm Đảo quả thực là đến công ty của Trần Tề Phong lấy đồ, chỉ là không ngờ đồ chưa đến, lại bị ngài bắt, lúc đó tôi sợ đến ngẩn người, thật không ngờ các ngài lại nhanh như vậy tìm ra tôi.”

“Được rồi, bớt nói nhảm, ta hỏi ngươi, Trần Tề Phong và các ngươi có quan hệ gì?”

“Chúng tôi từng là đối tác, chính xác là Trần Tề Phong và đại ca của tôi là đối tác, nhưng hắn thất tín, đại ca tôi đương nhiên phải xử lý hắn.”

“Đại ca ngươi là ai?”

“Lão Miêu.”

“Ngươi liên lạc với Lão Miêu bằng cách nào?”

“Tôi không trực tiếp liên lạc với Lão Miêu, đều qua Trình Vĩ Khuê, số liên lạc của Trình Vĩ Khuê tôi đã cho các ngài rồi, tôi không còn cách nào khác.”

“Số của Trình Vĩ Khuê không liên lạc được, ngươi còn cách liên lạc nào khác không?”

“Không, cái này tôi thật không nói dối. Lão Miêu rất cẩn thận, bố trí tầng tầng lớp lớp, chỉ cần có chút sai sót, bọn chúng sẽ phát hiện. Sau đó sẽ mất tích, có khi chúng tôi cũng không tìm được hắn.”

“Trần Tề Phong và Lão Miêu hợp tác gì?”

“Trần Tề Phong giúp Lão Miêu vận chuyển một số hàng cấm từ nước ngoài, lợi nhuận rất cao, Trần Tề Phong cũng dựa

vào đó mà phất lên, sau này làm ăn lớn hơn. Hơn nữa, do dịch bệnh, việc kiểm tra vận chuyển từ nước ngoài ngày càng nghiêm ngặt, Trần Tề Phong không muốn tiếp tục hợp tác, sợ mạo hiểm.

Lão Miêu dựa vào việc này để kiếm sống, cắt đường sống của hắn, đương nhiên Lão Miêu không bỏ qua, nên chuẩn bị bắt cóc con gái hắn, ép hắn tiếp tục hợp tác. Không ngờ hôm đó trên xe còn có một cậu bé, việc đã đến nước này chỉ có thể bắt cóc cả hai, sau đó vượt khỏi tầm kiểm soát, cha mẹ cậu bé báo cảnh sát, chuyện ngày càng lớn."

"Hai con tin giờ có an toàn không?"

"Khi tôi liên lạc với Trình Vĩ Khuê lần cuối con tin vẫn an toàn, giờ thì không biết."

"Ngươi đến Công ty Vận tải Quốc tế Tề Phong để lấy lô hàng cấm?"

"Đúng."

"Là gì?"

"Là gối và đệm silicon từ Thái Lan."

"Nói tiếp." Hoàng Khuông Thời không tin bọn bắt cóc mạo hiểm như vậy chỉ để vận chuyển mấy thứ này.

"Trong đệm silicon còn có… súng."

"Có bao nhiêu súng?"

"Tôi cũng không rõ."

"Có những loại súng gì?"

"Có súng ngắn, súng trường, súng bắn tỉa, còn có lựu đạn."

Hoàng Khuông Thời hít một hơi lạnh, những vũ khí nặng như vậy cảnh sát cũng hiếm khi dùng, "Ngươi chắc chắn vận chuyển những thứ này?"

Chương 1544: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Tôi nghe Trình Vĩ Khuê nói, cụ thể tôi không rõ.”

“Có bao nhiêu súng và lựu đạn?”

“Chắc là không ít.”

“Số lượng cụ thể.”

“Khoảng vài chục khẩu súng, lựu đạn cũng không ít, uy lực đều rất lớn.”

Hoàng Khuông Thời nhận ra vấn đề nghiêm trọng, nếu lô súng này lọt ra ngoài thị trường, hậu quả khôn lường, “Các ngươi lấy nhiều súng như vậy làm gì?”

“Cái này tôi cũng không rõ, việc làm ăn đều do Lão Miêu đàm phán, chắc là có người khác mua. Lão Miêu thực chất chỉ là trung gian, hắn không có nhiều người, không dùng hết số vũ khí này.”

“Lão Miêu định giao dịch lô súng này với ai?”

“Cái này tôi thật sự không rõ, Lão Miêu rất đa mưu, không bao giờ nói hết mọi chuyện cho chúng tôi.”

“Nếu không bị cảnh sát bắt, ngươi khi nào sẽ lấy lô hàng này?”

“Hai giờ chiều nay, bến tàu số ba, Cầm Đảo.”

“Trước đây tại sao ngươi không khai?”

“Tôi lúc đó còn ôm hy vọng may mắn, nghĩ các ngươi chỉ biết vụ bắt cóc, không biết vụ buôn lậu súng, thêm một chuyện

không bằng bớt một chuyện, nên tôi không nói. Hơn nữa, nếu tôi nói ra, cũng sợ bị Lão Miêu và người mua trả thù, Lão Miêu rất quyền lực, tôi không dám đắc tội hắn."

Hoàng Khuông Thời suy nghĩ một lúc, "Lão Miêu còn muốn hợp tác với Trần Tề Phong, nghĩa là nếu không có gì bất ngờ, Lão Miêu sẽ không giết con gái Trần Tề Phong, còn cậu bé thì sao? Sau đó, có giết không?"

"Cái đó không chắc, có thể có, có thể không, tùy tình hình cụ thể."

Hoàng Khuông Thời xem lại ghi chú, hỏi gần xong rồi, hắn rời khỏi phòng thẩm vấn, chuẩn bị báo cáo với cấp trên, nhanh chóng chuyển manh mối và chứng cứ cho cảnh sát Cầm Đảo, lô hàng này quá quan trọng, quá nguy hiểm, khi bố trí ở công ty Tề Phong phải hết sức cẩn thận.

Không lâu sau, Trần Tề Phong cũng bị bắt vào đồn, là bắt giữ bí mật.

Không chút chậm trễ, Hoàng Khuông Thời lập tức lấy lời khai của hắn.

Dù Tôn Hữu Quốc đã khai hết, nhưng hắn bị bắt hôm qua, đã mất liên lạc với bọn bắt cóc, không rõ động tĩnh của chúng, nhưng Trần Tề Phong thì khác, hắn rất có thể vẫn liên lạc được với nghi phạm.

Trần Tề Phong bị mời vào đồn, hắn tưởng cảnh sát tìm hắn để thảo luận về vụ án, không biết cảnh sát đã điều tra ra liên hệ của hắn với bọn bắt cóc. Khi bị khám xét và tịch thu điện thoại, hắn mới nhận ra tình hình không ổn, nhưng đã quá muộn.

Trần Tề Phong bị đưa vào phòng thẩm vấn.

Vừa vào phòng thẩm vấn, Trần Tề Phong đã tỏ ra bồn chồn,

Thấy Hoàng Khuông Thời, Trần Tề Phong cười gượng, "Đội trưởng Hoàng, có phải có hiểu lầm gì không, sao lại còng tôi thế này?"

"Hừ, ngươi không biết mình đã làm gì sao, còn hỏi ta."

"Tôi thật không hiểu ngài nói gì."

"Trần Tề Phong, ta hỏi ngươi, ngươi có liên lạc với bọn bắt cóc không?"

Sắc mặt Trần Tề Phong thay đổi, thở dài, "Ngài làm sao biết được?"

"Cảnh sát đã điều tra ra mọi manh mối của vụ án, bao gồm những việc làm của ngươi, đừng mong may mắn nữa, khai thật thì khoan hồng, chống cự thì nghiêm trị."

Trần Tề Phong nói, "Tôi có liên lạc với bọn bắt cóc, nhưng chỉ muốn giao tiền chuộc, đảm bảo an toàn cho con gái tôi."

"Tôn Hữu Quốc không nói vậy, hắn đã khai ngươi và Lão Miêu hợp tác buôn lậu hàng cấm." Hoàng Khuông Thời nhìn đồng hồ, "Lô hàng ở bến tàu số ba, Cầm Đảo cũng sắp đến rồi."

Trần Tề Phong run rẩy, hít sâu một hơi, "Đội trưởng Hoàng, tôi oan quá, tôi bị ép buộc, bọn bắt cóc liên lạc với tôi, nếu muốn cứu con gái, phải giúp chúng vận chuyển lô hàng từ Thái Lan về, tôi vì cứu con mới làm vậy, tôi thật sự không còn lựa chọn."

"Ngươi quen biết Lão Miêu bao lâu rồi?"

"Hai ba năm rồi."

"Vậy là các ngươi không phải lần đầu hợp tác?"

"Tôi trước đây làm sai, nhưng đã cải tà quy chính. Nhưng Lão Miêu không chịu buông tha, còn dùng gia đình tôi để uy

hiếp. Đội trưởng Hoàng, ngài phải tin tôi, tôi thật sự bị Lão Miêu ép buộc.”

“Tôn Hữu Quốc bị bắt, Lão Miêu có liên lạc với ngươi không?”

“Có, Lão Miêu hỏi tình hình của tôi, còn hỏi lô hàng có kịp không. Tôi nói với hắn, cảnh sát không nghi ngờ tôi, lô hàng cũng kịp thời đến, Tôn Hữu Quốc chắc không bán đứng chúng ta.”

“Lúc đó ai sẽ đi lấy lô hàng?”

“Bưu tử, Lão Miêu đã dặn tôi.”

“Điểm lấy hàng là bến tàu số ba, Thành phố Cầm Đảo?”

“Không phải, vì Tôn Hữu Quốc bị bắt, Lão Miêu lo ngại an toàn, quyết định chuyển địa điểm giao dịch đến trạm xăng cách bến tàu số ba, Thành phố Cầm Đảo một km, để không bị cảnh sát theo dõi.”

“Tôn Hữu Quốc đã bị bắt, Lão Miêu còn dám lấy hàng? Hắn không sợ bị cảnh sát theo dõi?”

“Tôi cũng nói vậy, còn khuyên hắn tạm thời dừng tay. Hắn nói khách hàng lô hàng này rất nguy hiểm, hắn không dám đắc tội, phải giao súng đúng hẹn. Nếu không, người mua sẽ không bỏ qua.

Nên hắn quyết định mạo hiểm hành động tiếp.”

“Ngươi có biết khách hàng là ai không?”

“Không biết.”

“Ngươi có biết nơi ẩn náu của Lão Miêu không?”

“Cái đó hắn sao có thể nói với tôi, Lão Miêu rất đa mưu.”

Hoàng Khuông Thời cau mày, “Ngươi và Lão Miêu bình thường liên lạc thế nào?”

“Liên lạc qua điện thoại.”

“Số điện thoại là gì?”

“154083XXXXX”

“Ngươi nhớ rõ nhỉ.”

Chương 1545: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trần Tề Phong lộ vẻ chua xót, "Tôi không dám không nhớ."

"Công ty của ngươi luôn giúp hắn vận chuyển hàng cấm."

"Trước đây, công ty tôi làm ăn không tốt, kinh doanh không nổi, tôi chỉ có thể hợp tác với hắn, sau này công ty khá lên, tôi muốn dừng hợp tác. Nhưng hắn không đồng ý… để ép tôi tiếp tục hợp tác, hắn bắt cóc con gái tôi."

"Tại sao không nói thật với cảnh sát?"

Trần Tề Phong lắc đầu, "Tôi không dám nói, càng hiểu về Lão Miêu càng biết hắn đáng sợ, hắn… quá nguy hiểm, tôi không dám mạo hiểm tính mạng con gái. Hắn hứa với tôi, chỉ cần giao lô hàng này, hắn sẽ thả cả hai đứa trẻ."

"Vậy là, số tiền chuộc bốn trăm ngàn vốn chỉ là trò lừa."

"Đúng, cũng không đúng."

"Nói sao?"

"Nếu cha mẹ Trương Siêu không báo cảnh sát, Lão Miêu chắc chắn không bỏ qua bốn trăm ngàn, tiện tay sao không lấy. Nhưng hắn biết cha mẹ Trương Siêu báo cảnh sát, đương nhiên không dám lấy, đưa ra giao dịch tiền chuộc là để che đậy việc buôn lậu."

"Ngươi có biết ngươi cấu kết với bọn bắt cóc làm cảnh sát rất bị động, ngươi dựa vào đâu mà tin sau khi buôn lậu thành công bọn bắt cóc sẽ không giết con tin?"

Trần Tề Phong cúi đầu không nói.

“Ta hiểu rồi, ngươi đồng ý với yêu cầu hợp tác tiếp theo của hắn, mới tin hắn không giết con tin.”

“Tôi không.”

“Ngươi phủ nhận cũng vô ích, cảnh sát bắt được Lão Miêu, hắn cũng sẽ nói.”

“Tôi… tôi chỉ là qua loa, không thật lòng muốn hợp tác với hắn, chỉ muốn đảm bảo an toàn cho con gái.”

“Lão Miêu tên thật là gì?”

“Không biết.”

“Ngươi đã gặp hắn chưa?”

“Gặp rồi.”

“Có ảnh của hắn không?”

“Không.”

“Mô tả ngoại hình của hắn.”

“Khoảng bốn mươi tuổi, cao bằng tôi, để ria nhỏ, thường đội mũ…”

Sở Công an Tỉnh thẩm vấn, đồng thời, cảnh sát Cầm Đảo cũng có hành động mới.

Bến tàu số ba, Cầm Đảo

Biết được thời gian và địa điểm giao dịch hàng, Hàn Bân lập tức dẫn người đến bến tàu bố trí.

Bến tàu rất rộng, địa hình phức tạp, từng container như những ngọn đồi nhỏ.

Hàn Bân tìm được văn phòng của công ty Tề Phong, để tránh bị phát hiện, không dám lại gần, chỉ quan sát từ xa.

“Reng reng…” Điện thoại của Hàn Bân reo, màn hình hiển thị số của Đinh Tích Phong.

“Đội trưởng.”

“Sở Tỉnh thẩm vấn có tiến triển, Tôn Hữu Quốc và Trần Tề Phong đều thừa nhận việc buôn lậu, hàng buôn lậu là nhiều súng và lựu đạn, tuyệt đối không để lọt vào tay tội phạm, nếu lô súng này lọt ra ngoài thị trường sẽ gây hậu quả rất lớn.

Kẻ chủ mưu vụ án này chính là Lão Miêu, vụ bắt cóc cũng do hắn lên kế hoạch, mục đích để ép Trần Tề Phong buôn lậu súng, hắn biết Tôn Hữu Quốc gặp chuyện, cử một nghi phạm tên Bưu tử đi nhận hàng. Đồng thời thay đổi địa điểm giao dịch, ở trạm xăng cách bến tàu số ba, Cầm Đảo một km về phía đông.”

“Người tên Bưu tử đó trông thế nào?”

“Trần Tề Phong có ảnh của Bưu tử, lát nữa tôi sẽ gửi vào WeChat của cậu. Ngoài ra, với sự giúp đỡ của Trần Tề Phong và Tôn Hữu Quốc, cảnh sát tỉnh đang vẽ phác họa chân dung Lão Miêu, xong tôi sẽ gửi cho cậu.”

Hàn Bân hỏi thêm, “Lão Miêu cũng đến Cầm Đảo?”

“Trần Tề Phong cung cấp số điện thoại của Lão Miêu, chúng ta định vị số điện thoại của hắn theo thời gian thực, định vị cho thấy Lão Miêu ở gần trạm xăng, hắn rất có thể cũng tham gia giao dịch lần này.”

“Tôi biết rồi, lập tức dẫn người đến điểm giao dịch.”

“Phải chú ý an toàn, Lão Miêu và Bưu tử rất có thể mang súng, tôi sẽ dẫn một trung đội đến hỗ trợ.”

“Đội trưởng, tôi đợi ngài đến rồi hành động, hay…”

“Tùy cơ ứng biến, đừng lỡ thời cơ, tôi dẫn người đến hỗ trợ để phòng bất trắc.” Biết nghi phạm buôn lậu nhiều súng, Đinh

Tích Phong có chút sốt ruột.

“Tôi hiểu rồi.” Hàn Bân cúp máy, tập hợp đội hai, sắp xếp lại nhiệm vụ.

Trạm xăng không xa.

Đi ô tô vài phút là đến nơi.

Để không đánh động nghi phạm, Hàn Bân không dẫn người vào trạm xăng ngay, mà quan sát từ xa.

Đồng thời, người ở bến tàu số ba, Cầm Đảo không rút hết, vẫn còn một vài người giám sát công ty Tề Phong.

Không xa trạm xăng, Hàn Bân ngồi ghế trước của xe, dùng ống nhòm quan sát tình hình trạm xăng.

Hắn luôn giữ liên lạc với sở cảnh sát, kỹ thuật viên sở cảnh sát luôn định vị điện thoại của Lão Miêu, định vị cho thấy Lão Miêu ở gần trạm xăng.

“Đội trưởng Hàn, xe chở hàng của Công ty Vận tải Quốc tế Tề Phong đang chạy về phía trạm xăng, cách trạm xăng chưa đến năm trăm mét.”

“Tôi biết rồi, tiếp tục theo dõi.”

Hàn Bân nói qua bộ đàm, “Xe mục tiêu sắp vào trạm xăng, tất cả đến vị trí đã định, hành động theo kế hoạch.”

Hàn Bân nói với Triệu Minh bên cạnh, “Lái xe vào trạm xăng.”

“Được.” Triệu Minh hít sâu một hơi, dù hắn to gan nhưng lúc này cũng không khỏi căng thẳng.

Đây là trạm xăng, bình thường còn không cho hút thuốc, lỡ nổ súng, lựu đạn nổ, mọi người đều tiêu đời.

Dưới sự chỉ dẫn của nhân viên trạm xăng, xe dừng đúng chỗ, Triệu Minh xuống xe đổ xăng, Lý Cầm ngồi ghế phụ,

Hàn Bân chuẩn bị vào trạm mua đồ.

Không lâu trước, Hàn Bân vừa nhận được phác họa chân dung của Lão Miêu, đã có ấn tượng đại khái về ngoại hình và thể hình của Lão Miêu.

Chương 1546: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân không thấy bóng dáng Lão Miêu ngoài trạm xăng, đi đến cửa trạm, qua kính thấy một người đàn ông ngồi ăn mì trong cửa hàng tiện lợi, chính là nghi phạm Bưu tử.

Bưu tử vừa ăn mì vừa nhìn ra ngoài qua cửa sổ.

Hàn Bân điềm nhiên vào cửa hàng, mua một bao thuốc lá, quan sát kỹ Bưu tử, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Lão Miêu.

Bắt Bưu tử không khó, nhưng vấn đề là Lão Miêu đâu? Nếu Lão Miêu trốn gần đây, bắt Bưu tử, Lão Miêu rất có thể nhân cơ hội chạy trốn.

Hàn Bân cũng không dám tùy tiện tiếp xúc với nhân viên trạm xăng, Lão Miêu chọn địa điểm giao nhận ở đây, rất có thể đã nghiên cứu kỹ. Nếu trong số nhân viên có người của Lão Miêu, khi Hàn Bân lộ thân phận, chẳng khác nào lộ diện trước Lão Miêu.

Hàn Bân gửi tin nhắn trong nhóm nhiệm vụ, bảo họ chú ý người nghe gọi điện thoại.

Sau đó, hắn đứng trước cửa hàng tiện lợi, rút điện thoại gọi số của Lão Miêu, đồng thời quét mắt nhìn xung quanh…

Lúc này, Bưu tử lấy điện thoại ra, nhấn nút nghe, “A lô.”

Hàn Bân đi sang một bên, nói nhỏ, “Chào ngài, tôi là Công ty Cho vay Lợi Đạt, ngài có nhu cầu vay…”

Điện thoại bị ngắt.

Mục đích của Hàn Bân cũng đạt được, điện thoại của Lão Miêu ở chỗ Bưu tử, nghĩa là Lão Miêu rất có thể không ở trạm xăng, chỉ có một mình Bưu tử đến nhận hàng.

Lúc này, xe giao hàng của công ty Tề Phong cũng vào trạm xăng.

Bưu tử thấy xe qua cửa sổ, lau miệng, không quan tâm đến rác trên bàn, đi thẳng ra ngoài.

Hàn Bân ra lệnh bắt giữ trong nhóm WeChat.

Đã biết ở trạm xăng chỉ có một mình Bưu tử, Hàn Bân không còn e ngại gì.

Đội viên đã bố trí trong trạm xăng, Hàn Bân ra lệnh bắt giữ, tự mình tiếp cận Bưu tử.

Bưu tử ra khỏi cửa hàng tiện lợi, bước nhanh về phía xe giao hàng.

Triệu Minh từ phía sau đi đến, bước nhanh hai bước, đột ngột ngồi xổm, ôm chân Bưu tử.

Dù Triệu Minh người không cao, nhưng rất mạnh, trực tiếp nhấc bổng Bưu tử lên.

Bưu tử ngã về phía trước, ngã xuống đất.

“Bốp!” một tiếng.

Hai chân Bưu tử vẫn bị ôm chặt, mũi đau nhói, tay trái chống đất, tay phải theo bản năng mò đến thắt lưng.

Cùng lúc đó, các đội viên khác lao đến, đè Bưu tử xuống, “Cảnh sát, không được động đậy!”

Hai tay Bưu tử bị giữ chặt, còng ra sau, đeo còng tay.

Hàn Bân sờ thắt lưng của hắn, tìm thấy một khẩu súng ngắn, “Khỉ thật, đúng là giấu đồ.”

“Ngươi tên gì?”

Bưu tử bị nhấc lên, nhìn Hàn Bân đầy hận thù nhưng không nói gì.

“Bốp!” Bưu tử bị đánh vào đầu.

Vương Tiêu quát, “Hỏi ngươi đó, nói đi.”

“Lưu Hòa Bưu.”

“Ngươi biết tại sao bị bắt không?”

“Không biết.”

Hàn Bân lắc súng trong tay, “Cái này là gì?”

“Súng.”

“Lấy từ đâu?”

“Mua trên mạng.”

“Nói dối, nghĩ gì mà cảnh sát bắt được ngươi, có thể không có chút chứng cứ sao? Tôn Hữu Quốc và Trần Tề Phong đều khai hết, chúng ta biết rõ tình hình của ngươi.” Hàn Bân vỗ mặt hắn, “Sáng suốt chút đi.”

Lưu Hòa Bưu rõ ràng lộ vẻ hoảng loạn.

Hàn Bân truy hỏi, “Lão Miêu đâu?”

“Tôi không biết.”

“Tại sao ngươi có điện thoại của Lão Miêu?”

“Hắn đưa tôi, bảo tôi đến đây nhận hàng, nếu không nhận được hàng đúng giờ, dùng điện thoại này liên hệ với Trần Tề Phong, nếu nhận được hàng, cũng báo cho Trần Tề Phong.”

“Lão Miêu đưa điện thoại khi nào?”

“Sáng nay.”

“Nghĩa là, Lão Miêu cũng ở Cầm Đảo.”

“Đúng vậy.”

“Vậy mà ngươi còn nói dối, nói không biết hắn ở đâu!” Hàn Bân giọng nghiêm khắc, “Ta nói cho ngươi biết, cảnh sát đã bắt ngươi, đừng mong chạy thoát, con đường duy nhất của ngươi là hợp tác với cảnh sát. Ngươi muốn giảm án, muốn được khoan hồng, thì khai ra nơi ẩn náu của Lão Miêu.”

Lưu Hòa Bưu lắc đầu, “Các ngươi không bắt được Lão Miêu đâu, chắc chắn không bắt được…”

“Đừng nói nhảm, khai ra những gì ngươi biết, bắt được hay không là việc của chúng ta.”

Lưu Hòa Bưu im lặng một lúc, “Ngươi chắc chắn có thể giúp tôi giảm án?”

“Ta sẽ giúp ngươi tranh thủ cơ hội giảm án.”

“Lão Miêu mới là chủ mưu, tôi chỉ là kẻ tòng phạm, tôi làm những việc này đều nghe hắn, tôi thật không đáng tội chết.”

“Bớt nói nhảm, Lão Miêu ở đâu?”

“Lão Miêu ở trong một xưởng cách đây hai mươi dặm, tôi có thể dẫn các ngươi đi, tôi biết chỗ đó.”

“Hai con tin ở đâu?”

“Cũng ở trong xưởng đó?”

“Ngoài Lão Miêu ra, các ngươi còn bao nhiêu đồng bọn?”

“Còn một tên nữa, Lão Trình.”

“Tên đầy đủ.”

“Trình Vĩ Khuê.”

“Bọn chúng có những loại vũ khí gì, có chó không?”

“Có một con sói xanh canh giữ, rất to, rất hung dữ, xích bằng dây sắt. Vũ khí không ít, Trình Vĩ Khuê có hai khẩu súng ngắn, còn mang theo lựu đạn, hắn ta rất liều mạng. Lão Miêu có vũ khí hay không tôi không rõ, tôi cũng không thường gặp hắn, hắn rất bí ẩn.”

“Khi ngươi rời xưởng, hắn còn ở đó không?”

“Có.”

“Hắn có dặn dò gì không?”

“Lấy được hàng rồi, nhắn tin cho Trần Tề Phong, báo cho Trình Vĩ Khuê, rồi lái xe về xưởng. Đúng rồi, hắn còn bảo phải làm xong trước hai giờ rưỡi.”

Hàn Bân nhìn đồng hồ, bây giờ đã là hai giờ mười lăm, “Làm theo lời dặn của Lão Miêu, nói mọi việc suôn sẻ, đã nhận được xe hàng, chuẩn bị về. Ta nói cho ngươi biết, đừng giở trò, dám làm bậy, không ai cứu được ngươi.”

Chương 1547: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Tôi biết, tôi không dám, tôi nghe lời ngài."

Hàn Bân cầm điện thoại của Lão Miêu, tự mình kiểm tra trước, không thấy vấn đề, rồi đưa cho Bưu tử, "Không cần nhắn tin cho Trần Tề Phong, hắn không nhận được, trực tiếp gọi cho Trình Vĩ Khuê, nói theo lời ta dặn."

Lưu Hòa Bưu run rẩy cầm điện thoại, nhìn chiếc còng lạnh lẽo, "Cảnh sát, ngài tên gì?"

"Ta họ Hàn."

"Cảnh sát Hàn, có thể tháo còng cho tôi không?"

"Không được, đừng lảm nhảm, mau gọi cho Trình Vĩ Khuê, bình tĩnh, đừng để lộ."

"Được, tôi biết…" Lưu Hòa Bưu gật đầu.

"Thả lỏng, hít sâu, đừng để Trình Vĩ Khuê phát hiện điều bất thường."

Lưu Hòa Bưu bình tĩnh lại, rồi bấm số Trình Vĩ Khuê.

"A lô."

"Trình lão đại, tôi đây, Bưu tử."

"Lấy được hàng chưa?"

"Lấy được rồi, suôn sẻ lắm, tôi chuẩn bị về."

Trình Vĩ Khuê chửi ngay, "Con mẹ ngươi, ta biết hết rồi, ngươi bị cảnh sát bắt, còn dám lừa ta."

Lưu Hòa Bưu trợn to mắt, hoảng hốt.

Hàn Bân ra hiệu bảo hắn bình tĩnh.

Lưu Hòa Bưu hít sâu một hơi, "Lão đại, ngài phát điên gì vậy, cảnh sát nào?"

Hàn Bân ra hiệu bảo hắn bình tĩnh.

Lưu Hòa Bưu hít sâu, "Trình lão đại, ngài nằm mơ, chỉ có mình tôi, cảnh sát nào?"

"Cái tên dám nói dối, định gài bẫy bắt ta."

"Được, tôi thấy ngài mắc chứng hoang tưởng rồi, vậy tôi không tìm ngài nữa, lái xe về Tuyền Thành."

"Đừng vậy, Miêu Gia không dặn vậy."

"Ngài nghi tôi bị cảnh sát bắt, tôi đi tìm ngài không hợp lý."

"Hừ." Trình Vĩ Khuê cười gượng, "Ta đùa thôi."

"Không vui chút nào, tôi tưởng bị cảnh sát theo dõi, suýt tè ra quần."

"Nhìn ngươi nhát thế, không có gì thì về đi. Miêu Gia dặn vậy, đừng nghĩ nhiều."

Điện thoại tắt, Lưu Hòa Bưu thở dài, "Mẹ kiếp, tên khốn này lừa tôi, tưởng hắn có thiên lý nhãn."

Gọi xong, Lưu Hòa Bưu bị khống chế, xe hàng lái đến chỗ vắng.

Đinh Tích Phong cũng đến gặp Hàn Bân.

Nhận chìa khóa từ người giao hàng, mở thùng xe, bên trong là những thùng giấy xếp gọn gàng.

Giang Dương và Triệu Minh leo lên xe, rạch một thùng giấy, bên trong là đệm silicon.

Hàn Bân nhìn Lưu Hòa Bưu hỏi, "Súng đâu?"

"Giấu trong đệm, để tôi tìm."

"Tránh ra, đứng xa chút." Đã biết trong đệm có thể có đồ nguy hiểm, Hàn Bân không để hắn lại gần, lỡ rút ra lựu đạn, làm sao giải quyết.

Hàn Bân cầm dao rạch đệm, rất nhẹ nhàng, sợ trong đệm có chất nổ.

Đệm rạch ra, quả nhiên bên trong có súng, bảy khẩu AK được băng dính cố định trong đệm, Hàn Bân rạch băng dính, cầm một khẩu AK đưa cho Đinh Tích Phong, mình cũng cầm một khẩu.

"Cạch." Đinh Tích Phong mở khóa an toàn, kiểm tra băng đạn, "Súng cũ, nhưng vẫn tốt."

Vương Tiêu cũng cầm dao, rạch đệm, "Hô, nhiều lựu đạn thế này, nổ thì tiêu đời."

Hàn Bân quay đầu, trong đệm có một hộp đặc biệt, rộng và dài, chỉ cao hơn chục cm, bên trong có nhiều vỏ cố định, dùng để đựng lựu đạn.

"Hừ, lũ này thật là không coi ai ra gì." Đinh Tích Phong thở dài, nếu số vũ khí này lọt vào thị trường ngầm Cầm Đảo, hậu quả khôn lường.

"Mẹ kiếp, đừng bảo là để dùng với chúng ta." Dù Triệu Minh to gan cũng rụt cổ.

Lời của Triệu Minh lập tức gây đồng cảm, chẳng phải sao, nghi phạm mua nhiều vũ khí để chống lại cảnh sát, ai nguy hiểm hơn?

"Bốp bốp…" Lưu Hòa Bưu bị đánh vào đầu, choáng váng.

Đinh Tích Phong không ngăn, hắn cũng căm giận.

“Đội trưởng, làm gì với số vũ khí này?” Hàn Bân đặt AK về chỗ, không biết dùng, vẫn quen dùng súng ngắn.

“Tôi đã liên lạc với xe, sắp đến rồi.” Đinh Tích Phong rút thuốc, rồi bỏ lại, “Thế này, dỡ súng xuống, cậu dẫn người đi bắt Lão Miêu, tôi ở lại canh, để ngoài quá nguy hiểm, phải lập tức áp giải về sở.”

“Được.” Hàn Bân ra lệnh dỡ xe, “Đứng đực ra làm gì, dỡ xe.”

Dỡ súng xong, đội hai áp giải Lưu Hòa Bưu đi bắt người ở xưởng.

Đi ba xe, xe hàng ở giữa, hai xe cảnh sát trước sau, trong xe hàng còn giấu vài cảnh sát.

Hàn Bân, Lưu Hòa Bưu, Vương Tiêu, Giang Dương bốn người ngồi trong cabin xe hàng.

Trên đường, Hàn Bân nghiên cứu phương án bắt giữ.

Hắn bảo Lưu Hòa Bưu vẽ sơ đồ xưởng, chỉ điểm nghi phạm và con tin.

Theo lời khai của Lưu Hòa Bưu, xưởng khá lớn, từng là xưởng cửa gỗ, chia thành khu văn phòng và khu xưởng, khu xưởng có nhiều máy móc cũ, bừa bộn, lâu không dọn dẹp.

Khu văn phòng có phòng làm việc, bếp và hai phòng ngủ, nơi giam giữ con tin và bọn bắt cóc.

Phòng ngủ phía đông giấu con tin, phòng ngủ phía tây là nơi bọn bắt cóc ngủ.

Trong xưởng còn có con sói xanh, rất to và hung dữ, xích bằng dây sắt.

Nắm rõ tình hình xưởng, mới có thể tùy cơ ứng biến lên kế hoạch bắt giữ.

Hai mươi dặm, tức khoảng hai mươi phút xe chạy, gọi cảnh sát vũ trang thì không kịp.

Với sự cẩn thận của Lão Miêu, cố tình kéo dài thời gian có thể làm hắn cảnh giác, tình hình sẽ phức tạp hơn.

Bọn bắt cóc có vũ khí, vào xưởng bắt giữ không dễ, khá nguy hiểm.

Nhiệm vụ bắt giữ lần này rất khó khăn, Hàn Bân không dám lơ là.

Hai mươi phút sau, xe hàng đến gần xưởng, Hàn Bân cũng hoàn thiện kế hoạch bắt giữ.

Kế hoạch chia làm ba nhóm, Hàn Bân dẫn một nhóm, Chu Gia Húc và Vương Tiêu mỗi người dẫn một nhóm.

Cổng xưởng khóa trong, muốn xe vào xưởng, cần có người mở cổng từ bên trong, Hàn Bân chịu trách nhiệm bắt giữ kẻ mở cổng.

Chương 1548: Tiêu Đề 《Ẩn》

Theo lời Lưu Hòa Bưu, con tin thường giấu trong phòng ngủ khu văn phòng, phòng chia làm đông tây hai phòng, Vương Tiêu chịu trách nhiệm tìm kiếm phòng phía đông, Chu Gia Húc tìm kiếm phòng phía tây, nhiệm vụ quan trọng nhất là bảo đảm an toàn cho con tin, sau đó mới bắt giữ bọn bắt cóc.

Hàn Bân báo cáo kế hoạch cho Đinh Tích Phong, được sự đồng ý liền triển khai.

Trên xe cũng có sắp xếp, để không làm nghi phạm nghi ngờ, đoạn đường cuối cùng do Lưu Hòa Bưu lái, để phòng hắn phản bội, Hàn Bân khuyên nhủ vài phút, hứa chỉ cần hắn giúp cảnh sát hoàn thành nhiệm vụ bắt giữ sẽ được giảm án.

Lưu Hòa Bưu gật đầu đồng ý.

Nhưng Hàn Bân vẫn không hoàn toàn tin hắn, hai tay Lưu Hòa Bưu bị còng vào vô lăng, người dưới không thấy được.

Đồng thời, Triệu Minh nhỏ con giấu trong cabin, chỉ cần Lưu Hòa Bưu có động tĩnh, Triệu Minh sẽ khống chế hắn.

Hàn Bân dẫn Hà Anh Sinh và Giang Dương nấp hai bên cổng.

Chuẩn bị xong, Lưu Hòa Bưu lái xe đến cổng xưởng, bóp còi, “Bíp bíp…”

“Gâu gâu…” sói xanh sủa.

Lát sau, từ phòng ngủ khu văn phòng đi ra một người đàn ông, hơn ba mươi tuổi, cao to, trên trán có một vết sẹo, “Mẹ

kiếp, đừng sủa, còn sủa thịt ngươi.”

Lời hắn không hiệu quả, sói xanh vẫn sủa, “Gâu gâu…”

Đao sẹo chống tay vào hông, đi đến cổng, thấy xe hàng mới thả lỏng.

“Trình lão đại, mở cổng đi.”

“Lái xe cũng lề mề, chờ mãi rồi, sắp chết đói.” Trình Vĩ Khuê càu nhàu.

“Trình lão đại, tôi mang đồ ăn cho ngài, có mì gói, xúc xích, đùi gà.”

“Lại mì gói, ta ăn muốn nôn rồi, không mua cái khác à. Ta không dám đến nơi khác, nhỡ Miêu Gia…”

“Được rồi, đừng lắm lời, lái xe vào đi.”

“Miêu Gia đâu?”

“Miêu Gia có việc, ra ngoài rồi.” Trình Vĩ Khuê lấy chìa khóa mở cổng.

Lúc này, hai người đàn ông từ hai bên cổng lao ra, đồng thời lao về phía Trình Vĩ Khuê.

Đồng thời, một người đàn ông nhảy vào sân, cũng lao về phía sau Trình Vĩ Khuê.

Trình Vĩ Khuê phản ứng không chậm, vứt chìa khóa, sờ thắt lưng, vừa chạm vào vật cứng, liền cảm thấy đau nhói ở ngực, tạm thời mất cảm giác.

Nửa giây trước, Giang Dương xông đến trước Trình Vĩ Khuê, chân trái đưa lên, xoay hông, đấm phải.

“Bốp!”

Nắm đấm trúng ngực, Trình Vĩ Khuê ngã xuống.

Hàn Bân, Hà Anh Sinh hai người trước sau đè lên người Trình Vĩ Khuê, khống chế hai tay hắn.

“Cảnh sát, không được động đậy!”

Trình Vĩ Khuê tỉnh lại, ngực vẫn đau nhói, nghi ngờ xương sườn bị gãy, vẫn thở không nổi.

Nhưng hắn dần tỉnh táo, biết đã xảy ra chuyện gì, bản năng sờ súng, nhưng tay bị còng, không động đậy.

“Bốp!” Hàn Bân vỗ mặt hắn, “Lão Miêu đâu?”

“Khỉ thật, dám đánh mặt ta.” Trình Vĩ Khuê chửi, rồi nhận ra vấn đề, hét lên, “Bưu tử, đồ khốn dám bán đứng chúng ta, chờ đó, Miêu Gia sẽ không tha ngươi.”

Giang Dương lục soát người hắn, tìm thấy súng ngắn và lựu đạn.

“Bốp!” Hàn Bân lại tát hắn, sắc mặt nghiêm trọng, “Lão Miêu đâu?”

“Đừng động vào ta, ta không biết.”

“Hắn có trong xưởng không?”

“Không biết.”

“Canh chừng hắn.” Hàn Bân không muốn nói nhiều, chạy đến khu văn phòng.

Đồng thời, Vương Tiêu và Chu Gia Húc cũng leo tường vào xưởng, khi Hàn Bân ra tay, họ cũng dẫn người xông vào phòng ngủ.

“Cảnh sát, không được động đậy!”

“Phòng phía đông phát hiện hai con tin, không thấy Lão Miêu.”

“Phòng phía tây cũng không thấy Lão Miêu.”

Hai nhóm thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Hàn Bân cũng đến trước phòng ngủ, Vương Tiêu và Chu Gia Húc báo cáo.

“Đội trưởng Hàn, khu văn phòng không thấy Lão Miêu.”

“Đã lục soát bếp chưa?”

“Trương Thuận Cốc đã dẫn người lục soát, an toàn.”

Hàn Bân nhìn về phía xưởng, “Gọi vài người theo ta lục soát xưởng.”

“Vâng.”

Hàn Bân dẫn người đến cửa xưởng, thấy cửa khóa, khóa ngoài, chứng tỏ khả năng Lão Miêu trốn trong thấp, nhưng dù chỉ một phần trăm vẫn phải lục soát.

Tổ Đại Vỹ dùng kìm cắt khóa, Hàn Bân dẫn người vào xưởng, bên trong bụi rất dày, có nhiều thứ lộn xộn, rất bừa bộn, nhưng bụi dày đặc không giống có người đến.

Nhưng Hàn Bân vẫn dẫn người lục soát, xác định không ai trốn, mới ra khỏi xưởng.

Hàn Bân đến xem con tin, hai đứa trẻ bị hoảng sợ, có vết thương ngoài da, nhưng không vấn đề lớn, nhiệm vụ cứu người lần này coi như hoàn thành.

Hàn Bân thở phào, nhưng lòng vẫn tiếc nuối, vẫn không bắt được Lão Miêu.

Hàn Bân đến trước Trình Vĩ Khuê, hỏi, “Nói, Lão Miêu đâu?”

“Không biết.”

“Hắn đi khi nào?”

Trình Vĩ Khuê không nói.

“Ngươi biết tại sao Lưu Hòa Bưu giúp cảnh sát không?”

“Đừng nhắc đến tên đó, không xứng.”

“Nhưng hắn thông minh hơn ngươi, biết chỉ có giúp cảnh sát mới thoát tội chết, lý lẽ đơn giản ngươi không hiểu à. Ngươi cứng đầu có ích gì, chỉ mất mạng.” Hàn Bân khuyên nhủ, “Giúp chúng ta bắt Lão Miêu, ta sẽ giúp ngươi giảm án.”

“Lão Miêu còn quỷ quyệt hơn ma, các ngươi bắt hắn, thôi đi.”

“Bắt hay không, chỉ cần manh mối của ngươi chính xác, ta sẽ giúp ngươi tranh thủ chính sách giảm án. Đừng lề mề, ta không có thời gian phí với ngươi, để Lão Miêu trốn, cơ hội của ngươi cũng mất.”

Trình Vĩ Khuê do dự, “Ta thật không biết hắn đi đâu.”

“Hắn đi khi nào?”

“Khoảng một giờ chiều.”

Chương 1549: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đi thế nào?”

“Lái xe.”

“Ta không biết, ta phải canh giữ con tin, không ra khỏi xưởng.”

“Nhận hàng, thông báo thế nào?”

“Hắn bảo gọi cho hắn.”

“Số bao nhiêu?”

“133485XXXXX”

Hàn Bân ghi số, bảo Vương Tiêu, “Bảo kỹ thuật định vị theo dõi số này.”

“Vâng.”

Hàn Bân tiếp tục thuyết phục Trình Vĩ Khuê, “Trình Vĩ Khuê, cảnh sát bắt ngươi, cũng có thể bắt Lão Miêu, chỉ cần giúp bắt Lão Miêu, ngươi sẽ được giảm án. Ta nói rõ rồi, ngươi biết phải làm gì chứ.”

“Ngươi muốn ta gọi cho Miêu Gia.”

“Đúng, gọi bình thường, đừng để hắn nghi ngờ, chỉ cần hắn còn ở Cầm Đảo, chúng ta sẽ bắt được. Đây cũng vì lợi ích của ngươi.”

Lát sau, Trình Vĩ Khuê nói, “Được, ta gọi giúp ngươi, nhưng dù bắt hay không, ngươi phải ghi công cho ta.”

“Ta sẽ giúp ngươi tranh thủ.”

“Đưa điện thoại đây.”

Đợi kỹ thuật chuẩn bị xong, Hàn Bân đưa điện thoại cho Trình Vĩ Khuê, hắn gọi cho Lão Miêu.

“A lô.” Một giọng trung niên vang lên.

“Miêu Gia, ta là Lão Trình.”

“Việc sao rồi?”

“Mọi việc suôn sẻ, Bưu tử đã mang hàng về.”

“Ừ, tốt.”

“Miêu Gia, ngài ở đâu? Bước tiếp theo làm gì?”

“Đợi tin.” Rồi điện thoại tắt.

“Phù…” Trình Vĩ Khuê thở phào, đưa điện thoại cho Hàn Bân, “Ngươi nghe rồi, hắn rất cẩn thận.”

“Reng reng…” Hàn Bân chuẩn bị nhận điện thoại, thì có cuộc gọi video WeChat, chú thích “Miêu Gia”.

“Chết tiệt, Lão Miêu muốn gọi video, hắn không tin.” Trình Vĩ Khuê run rẩy, vẫn sợ Lão Miêu.

Nỗi sợ này đã hình thành lâu, thành bản năng, không dễ thay đổi.

Nhận video, cảnh sát lộ diện, Lão Miêu chắc chắn trốn.

Không nhận video, với sự cảnh giác của Lão Miêu, chắc chắn hắn sẽ nghi ngờ, vẫn trốn.

Hàn Bân nhận điện thoại, mở video, “A lô.”

Video hiện hình người đàn ông, khoảng bốn mươi tuổi, để ria nhỏ, đội mũ lưỡi trai đen, thấy Hàn Bân liền hoảng hốt, chuyển video thành thoại, “Ngươi là ai?”

“Ngươi là Lão Miêu. Hiếm khi có ảnh rõ thế.”

“Cảnh sát?”

“Đây chẳng phải mục đích của ngươi sao? Sao sợ rồi.”

“Ta không ngờ ngươi mở video.”

“Vậy ta phải làm sao ngươi không nghi?”

“Không có cơ hội, chỉ cần Trình Vĩ Khuê không nhận video đúng giờ, ta sẽ nghi. Ngươi nghĩ ta tại sao rời xưởng.”

“Vậy càng muốn nói chuyện trực tiếp.”

“Có ích gì, định dùng điện thoại định vị ta?”

“Trước khi ngươi nhận điện thoại, chúng ta đã định vị theo thời gian thực.”

“Các ngươi không bắt được ta.” Lão Miêu nói xong, tắt điện thoại.

Vương Tiêu đến nói, “Kỹ thuật định vị theo thời gian thực, điện thoại của Lão Miêu ở gần ga tàu mới.”

Hàn Bân nhìn Trình Vĩ Khuê, “Vừa rồi có phải Lão Miêu?”

“Phải.”

“Lưu Hòa Bưu.”

“Hắn.”

Hàn Bân sờ mũi, “Lão Miêu dù nhanh tắt video, nhưng đầu video nền là toilet, có tiếng xả nước, Lão Miêu rất có thể đang ở toilet ga tàu.”

Chu Gia Húc đề nghị, “Có cần nhờ cảnh sát ga hỗ trợ không?”

Vương Tiêu nói, “Ga có mấy chục toilet, đừng nói không đủ cảnh sát, kể cả đủ người, đối phương cũng trốn mất rồi.”

Hàn Bân suy nghĩ, “Lão Chu, đưa nghi phạm và con tin về đồn. Vương Tiêu, đi với ta đến ga.”

“Vâng.”

……

Bốn mươi phút sau.

Cầm Đảo có hai ga tàu, ga tàu mới xây chưa được vài năm, nghe nói do kiến trúc sư nước ngoài thiết kế, nhưng Hàn Bân không cảm thấy thiết kế có gì đặc biệt, đặc điểm lớn nhất là rộng.

Cầm Đảo là thành phố du lịch, lưu lượng hành khách ở ga tàu rất lớn.

Vừa bước vào ga, Hàn Bân đã có cảm giác như bị dòng người nhấn chìm, từng nhóm ba năm người chen chúc nhau, suýt nữa Hàn Bân và đội của hắn bị tách rời.

Hàn Bân gặp gỡ cảnh sát của đồn ga tàu, sở trưởng đồn ga tàu tên là Mã Hữu Dân, năm nay hơn bốn mươi tuổi, tầm vóc trung bình, da đen.

“Mã sở trưởng, lại làm phiền các ngươi rồi.”

“Hàn đội, ngài nói vậy là khách sáo rồi, chúng ta đều là một nhà trong hệ thống công an Cầm Đảo. Ngài cần gì cứ nói.”

Hàn Bân liếc nhìn dòng người đông đúc, muốn tìm một người trong đám đông này thật khó, nhất là khi đối phương có thể đã thay đổi diện mạo.

Tuy nhiên, những gì cần làm, vẫn phải làm theo quy trình.

“Mã sở, có dấu vết của nghi phạm không?”

Trước khi đến, Hàn Bân đã liên hệ với đồn ga tàu, gửi ảnh của Lão Miêu cho Mã sở trưởng, nhờ hắn dẫn người kiểm tra các lối ra vào ga tàu, xem có bắt được Lão Miêu không.

“Ta nhận được ảnh ngài gửi, lập tức cử cảnh sát kiểm tra các lối ra vào, nhưng vẫn chưa thấy người giống trong ảnh.”

Hàn Bân gật đầu, điều này nằm trong dự đoán của hắn.

Trước hết, khi Hàn Bân liên hệ với đồn cảnh sát, Lão Miêu có thể đã lợi dụng thời gian để chạy trốn, thứ hai, ga tàu kết nối khắp nơi rất khó bắt người, không chỉ có lối ra, còn có các chuyến tàu đi khắp nơi, phía đông còn kết nối với ga tàu điện ngầm, không biết hắn sẽ chạy đi đâu.

“Mã sở trưởng, ngài quen thuộc với tình hình ga tàu, ngài nghĩ nghi phạm có thể chạy theo hướng nào?”

Mã Hữu Dân nghĩ một lúc, lắc đầu, “Không nói trước được, từ lúc ngài gọi đến giờ, đã có vài chuyến tàu khởi hành. Ta cũng gửi ảnh cho cảnh sát trên tàu, nhờ họ chú ý xem có hành khách nào nghi ngờ không.

Tình hình bên tàu điện ngầm cũng phức tạp, người đông, hầu như ai cũng đeo khẩu trang, rất khó phân biệt nghi phạm.

Chương 1550: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nói lui một bước, ga tàu đông người, hắn dù không chạy, chỉ cần tìm một góc ngồi, ngươi cũng khó mà tìm được."

Hàn Bân gật đầu, "Phòng giám sát ở đâu, ta muốn xem lại camera an ninh ga tàu."

"Đi, ta dẫn ngươi đi."

Trước khi bắt Trình Vĩ Khuê, Hàn Bân phát hiện trong xưởng có camera giám sát, tìm được một số video của Lão Miêu.

Không lâu sau, cả nhóm đến phòng giám sát.

Hàn Bân bắt đầu xem lại camera an ninh ga tàu, hắn và Lão Miêu nói chuyện lúc 2:52, lúc đó Lão Miêu có thể đang ở nhà vệ sinh, sau khi cúp điện thoại, Lão Miêu có thể đã thay đổi diện mạo để chạy trốn.

Vì vậy, Hàn Bân tập trung xem camera quanh nhà vệ sinh, khoảng thời gian từ 2:52 đến 3:00.

Xem camera ở ga tàu đông người không phải chuyện dễ, toàn người là người rất mất công sức, bình thường Hàn Bân đã giao cho đội viên xem rồi, nhưng lần này khác, với sự xảo quyệt của Lão Miêu chắc chắn sẽ thay đổi diện mạo, đội viên có thể không nhận ra.

Chỉ còn cách Hàn Bân tự mình xem.

Triệu Minh ngồi bên cạnh, lúc thì rót nước, lúc thì châm thuốc, rất nhiệt tình.

Nhà vệ sinh ở ga tàu rất nhiều, mỗi nhà vệ sinh có nhiều camera, số lượng camera Hàn Bân phải xem rất lớn.

Xem một lúc, Hàn Bân cũng thấy khó chịu, toàn người là người, rất mệt mỏi.

Hàn Bân xoa trán, "Mệt thật, nhìn mờ hết cả mắt."

"Hàn đội, ta xoa bóp vai cho ngài." Triệu Minh tinh ý, đứng sau Hàn Bân xoa bóp vai mạnh mẽ.

Triệu Minh có lực tay không nhỏ, bóp khá đau, nhưng như vậy mới có hiệu quả, Hàn Bân tỉnh táo hơn nhiều, tiếp tục xem camera.

Thời gian trôi qua, ba mươi phút sau, Hàn Bân phát hiện một bóng dáng khả nghi.

Một người đàn ông đội mũ tròn, đeo khẩu trang xanh, mặc áo xám ngắn tay, quần bò, không nhìn rõ mặt mũi, trông rất bình thường giữa đám đông.

Khả năng quan sát của Hàn Bân vượt xa người thường, dáng người và cách đi của người này rất giống Lão Miêu.

Hàn Bân lấy video ở xưởng, so sánh hai video, có thể xác định là cùng một người.

Hàn Bân chỉ vào màn hình, nói với Triệu Minh, "Ngươi theo dõi người này, xem hắn đi đâu, ta nghỉ một lát."

"Hàn đội, người này là Lão Miêu."

"Ừ."

"Được, ngài nghỉ đi, uống ly cà phê." Triệu Minh đưa cà phê mới pha cho Hàn Bân, rồi ngồi vào máy tính.

Hàn Bân ngồi trên ghế bên cạnh, uống một ngụm cà phê, nhắm mắt dưỡng thần, nhìn máy tính lâu, mắt cũng hơi mỏi.

Thời gian trôi qua, Hàn Bân gọi thêm hai đội viên cùng Triệu Minh theo dõi camera.

Mười phút sau, Triệu Minh chỉ vào màn hình, "Hàn đội, nghi phạm lên một chiếc xe hơi màu đỏ rời khỏi ga."

Hàn Bân nhìn màn hình, là một chiếc xe Honda màu đỏ.

"Tìm camera rõ hơn, xem biển số xe."

Giang Dương bên cạnh lấy camera khác, chỉ vào màn hình, "Biển số xe là Lu A24ns3."

"Liên hệ đội cảnh sát giao thông, tra thông tin chủ xe, theo dõi chiếc xe."

"Rõ."

……

Năm rưỡi.

Trong chiếc xe Honda màu đỏ, người lái là một phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, đeo kính râm, vừa lái xe vừa thỉnh thoảng nhìn điện thoại.

Người phụ nữ đi làn phải, phía trước sắp đến ngã tư, bên trái có một chiếc xe đen không bật xi nhan, lấn làn.

Người phụ nữ đeo kính râm ghét nhất bị lấn làn, đã ở làn của mình thì chạy đi, lấn làn có gì vui, nhanh được vài phút sao.

Người phụ nữ không chiều theo thói xấu đó, đạp ga, không cho xe bên cạnh chuyển làn.

Chiếc xe phía trước sợ, không dám lấn làn, nếu không hai xe đã va chạm.

Đến ngã tư, chiếc Honda màu đỏ qua đèn xanh, xe bên trái rẽ trái, xe đen bị kẹt lại.

“Chậc, rác rưởi.” Người phụ nữ đeo kính râm khinh thường.

Lái thêm lúc nữa, lại đến ngã tư.

Lần này người phụ nữ đeo kính râm muốn rẽ trái, đi làn trái.

Bên phải có xe Toyota trắng, có vẻ đi nhầm làn, muốn chuyển sang làn trái, tăng tốc, theo dự đoán của người phụ nữ đeo kính râm, xe này sẽ lấn làn.

Khỉ thật, không chiều ngươi đâu.

Người phụ nữ lại đạp ga, bám sát xe trước, không cho xe bên phải chuyển làn.

Tuy nhiên, xe Toyota trắng cũng không nhường, cứ chen vào.

“Rầm!” Hai xe va nhau, dù không nghiêm trọng, nhưng rõ ràng đã gây ra tai nạn.

Người phụ nữ đeo kính râm đạp phanh, chửi, “Ngươi bị ngu à, cứ lấn làn.”

Nhưng người phụ nữ đeo kính râm cảnh giác, không xuống xe ngay.

Một lúc sau, người lái xe Toyota trắng là một phụ nữ xuống xe.

Người phụ nữ đeo kính râm thở phào, lại chửi, “Phì, hóa ra là nữ lái xe, tưởng đường nhà ngươi, muốn lái sao thì lái.”

Lái xe cũng có sự phân biệt, lái xe lâu khinh lái mới, lái mới khinh lái nữ, lái nữ khinh lái nữ tệ.

Người phụ nữ đeo kính râm xuống xe, chỉ vào người lái Toyota trắng nói, “Ngươi có biết lái xe không, chưa học cách chuyển làn à, không bật xi nhan.”

Người phụ nữ Toyota không chịu thua, "Ngươi mù à, ta bật xi nhan rồi."

"Khỉ thật, sao ta không thấy xi nhan."

Người phụ nữ Toyota nói, "Xe ta có camera, không tin ngươi xem."

"Được, cứng đầu nhỉ, ngươi mở camera cho ta xem."

Người phụ nữ Toyota vào xe, thao tác trên camera hành trình, "Ngươi xem có không…"

Người phụ nữ đeo kính râm mở cửa ghế phụ, cúi xuống xem, người phụ nữ bên cạnh nắm tóc nàng, đập mặt nàng vào ghế.

"Ngươi làm gì vậy!"

Người phụ nữ đeo kính râm vừa hét lên, đã có người lao tới, đè chặt nàng, "Cạch cạch" cảm giác lạnh ở cổ tay.

Chương 1551: Tiêu Đề 《Ẩn》

Sau đó, nàng bị kéo vào chiếc xe đen bên cạnh.

“Các ngươi là ai? Muốn làm gì?” Người phụ nữ đeo kính râm hoảng sợ.

Hàn Bân nhìn nàng, hỏi, “Chúng ta là cảnh sát, ngươi tên gì?”

“Ta tên Vu Lệ Lệ.”

“Biết vì sao bị bắt không?”

“Không biết.”

“Ngươi có quen Lão Miêu không?”

Người phụ nữ đeo kính râm lắc đầu, “Không quen.”

Hàn Bân tháo kính râm của nàng, cầm ảnh Lão Miêu từ camera giám sát, “Nhìn kỹ rồi nói.”

“Cái này… hình như gặp rồi.”

“Gặp ở đâu?”

“Hôm nay ta lái xe chở hắn.”

“Chở ở đâu?”

“Ga tàu.”

“Các ngươi có quan hệ gì?”

“Không quan hệ gì, ta chỉ lái taxi, tiện chở hắn.”

“Ngươi thả hắn ở đâu?”

“Hắn muốn ra khỏi thành phố, ta thả hắn ở bên đường Đường Diên Khánh.”

“Dùng công cụ gọi xe gì?”

“Không dùng công cụ, chở thẳng.”

“Hai người không quen, không dùng công cụ gọi xe, sao hắn biết xe ngươi là taxi?”

“Là ta hỏi hắn, ta thấy hắn đứng bên đường ga tàu, hỏi hắn đi đâu? Hắn lên xe.”

“Ngươi xuống xe hỏi à?”

“Đúng vậy, có gì sao?”

Hàn Bân hừ một tiếng, “Nói dối. Chúng ta đã xem camera giám sát ở ga tàu, ngươi không xuống xe, thậm chí cửa xe và cửa sổ không mở, Lão Miêu lên xe ngươi trực tiếp, còn nói các ngươi không quen?”

Vu Lệ Lệ hoảng hốt, lúng túng.

“Nói đi, hai người có quan hệ gì?”

“Chỉ là bạn bè bình thường.”

“Hắn ở đâu?”

“Hắn… ta…” Vu Lệ Lệ ấp úng.

“Đến giờ này còn muốn bao che hắn, nhìn thế nào cũng không phải bạn bè bình thường, ngươi không phải đồng bọn của hắn chứ.”

“Ta không phải, ta không biết gì cả, thật sự không biết gì.”

“Ngươi thả hắn ở đâu?”

“Một căn nhà ở thôn Nam Mã.”

“Hắn liên lạc với ngươi bằng cách nào?”

“Gọi điện thoại.”

“Số điện thoại hắn là gì?”

“Ta không nhớ, trong danh bạ điện thoại có, ghi chú là mèo anh.”

Hàn Bân lấy điện thoại Vu Lệ Lệ, tìm được số điện thoại mèo anh, 135834XXXXX.

Hàn Bân giao số điện thoại cho đội viên, bảo hắn liên hệ kỹ thuật để điều tra.

Sau đó, Hàn Bân tiếp tục thẩm vấn, “Ngươi và Lão Miêu có quan hệ gì?”

“Thật sự là bạn bè.”

Triệu Minh quát, “Nói dối, Lão Miêu đang bị truy nã, hắn sợ nhất bị bán đứng, các ngươi chỉ là quan hệ bình thường, hắn có thể tin ngươi sao?”

“Ta là nhân tình của hắn, hắn cho ta tiền tiêu, nuôi ta. Nên hắn tin ta, nhưng ta chưa bao giờ dính vào việc của hắn, ta không biết hắn làm gì, chỉ cần có tiền là được, ta không quan tâm.”

“Ngươi nói Lão Miêu ở thôn Nam Mã?”

“Đúng.”

“Hắn ở với ai?”

“Một mình, căn nhà đó ta giúp hắn thuê, hắn không bao giờ nói cho ai, hắn nói đó là nơi an toàn của hắn.”

“Tại sao ngươi không ở lại thôn Nam Mã, sao nhanh về thành phố vậy?”

“Hắn bảo ta về thành phố thăm dò tình hình.”

“Thăm dò gì?”

“Xem thành phố có thay đổi gì không, có tăng cường kiểm soát, chặn đường không. Hắn hình như biết cảnh sát đang tìm hắn.”

“Hắn có nói khi nào liên lạc lại không?”

“Có, hắn bảo ta thăm dò xong, về thôn Nam Mã báo cáo.”

“Lão Miêu có mang vũ khí không?”

Vu Lệ Lệ nghĩ, “Trên người hắn có không ta không rõ, nhưng căn nhà hắn thuê có súng, ta thấy một lần… ta hỏi hắn lấy đâu ra, hắn nói súng giả, dọa người thôi, ta không hỏi thêm.”

Tám giờ tối.

Thôn Nam Mã, phía nam thôn.

Một ngôi nhà trồng cây hồng trước cửa, chủ nhà đã chuyển vào thành phố, nghe nói cho thuê nhà.

Nhưng lâu nay không ai ở, hôm nay lại sáng đèn.

Trong sân nhà, một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi ngồi bên bàn, trên bàn có vài món ăn nhẹ, lạc, cá hộp, xúc xích, tai heo đóng gói, đều là thực phẩm có thể bảo quản lâu, dưới bàn còn có vài chai bia.

“Chết tiệt, cảnh sát mũi thính thật, cướp hàng của ta, con tin cũng mất, khốn nạn.” Người đàn ông nhai tai heo rào rạo, uống cạn nửa cốc bia.

Người đàn ông chính là Lão Miêu, chủ mưu vụ án.

Lúc này, hắn rất kích động.

Hắn tự cho mình là mưu trí, gan dạ, lần này lại thất bại nặng.

Lô hàng đó rất quan trọng, nếu không giao hàng đúng hạn, hắn sẽ gặp nguy hiểm.

Cảnh sát đang truy bắt hắn, đúng là họa vô đơn chí.

Lão Miêu biết không nên uống rượu, uống rượu khiến con người chậm chạp, nhưng lúc này hắn rất bực, cần tìm thứ gì đó làm dịu thần kinh.

“Lệ Lệ, con ranh đó sao chưa về, ta đầy tức giận, cần có nàng, tối nay phải xử lý nàng thật kỹ.”

Lão Miêu lại uống một ngụm bia, không kiềm chế được nghĩ về chuyện tối nay.

Hắn còn tâm trí này, một là đã uống rượu, hai là cảm thấy nơi này an toàn.

Hắn tin cảnh sát không thể tìm ra hành tung của hắn.

Ga tàu đông người, phần lớn đều đeo khẩu trang, hắn đã cải trang, kể cả người quen khó nhận ra, huống chi là cảnh sát.

“Ha ha, chắc lũ ngu đó còn đang xem camera, ta thoải mái hơn, tức chết ngươi.” Lão Miêu lại cạn ly, “Sướng.”

“U u…”

Bên ngoài có tiếng xe hơi.

Lão Miêu bật dậy, lắng nghe kỹ.

Có lẽ do đã uống rượu, tai nghe không rõ.

Lão Miêu rút súng trong túi, chạy đến cửa, nhìn qua khe cửa, thấy bên ngoài có xe hơi tới, xe Honda đỏ, đèn pha sáng.

Một phụ nữ xinh đẹp khoảng ba mươi tuổi xuống xe, thấy nàng, Lão Miêu yên tâm.

Vu Lệ Lệ đến.

Vu Lệ Lệ đến cửa, gõ, “Anh yêu, em về rồi.”

“Bé cưng, có ai theo không?”

Chương 1552: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Theo gì chứ, không thấy ai cả.”

“Vậy thì tốt.” Lão Miêu cất súng, mở cửa.

Vừa mở cửa, một lực mạnh đẩy cửa, vài người lao ra hai bên, như sói đói, đè chặt Lão Miêu.

“Cảnh sát, không được động đậy!”

“A!” Lão Miêu hoàn hồn, không thể phản kháng, bị đè chặt dưới đất, hét, “Con ranh, dám phản bội ta, ta bắn chết ngươi.”

“Lão Miêu, đã bị cảnh sát bắt, ngươi còn ngang ngược, không bắn được ai nữa đâu.”

“Làm sao các ngươi tìm ra ta, có phải con ranh đó báo cảnh sát, ta không phục!”

“Lão Miêu, ta không báo cảnh sát, ta bị họ bắt, họ theo dõi ta lâu rồi. Ngươi không chạy được, không phải ta bán đứng ngươi.” Nàng nói.

“Ta không tin, ga tàu đông người vậy, làm sao các ngươi theo dõi được ta, không thể nào!”

“Hàn đội, lão già này có súng.” Triệu Minh đưa súng cho Hàn Bân với vẻ đắc thắng.

Hàn Bân đeo găng tay, nhận khẩu súng, cân nhắc một chút, “Ồ, hàng tốt đấy, còn tốt hơn cái của ta nữa.”

“Lão Miêu, ngươi lần đầu gặp ta, nhưng ta đã nghe danh ngươi từ lâu rồi, cũng coi như là ngưỡng mộ đại danh.”

“Sao ngươi bắt được ta?” Lão Miêu vẫn còn tỏ vẻ bực bội.

“Chúng ta đã xem camera giám sát ở nhà ga.”

“Không thể nào, ta đã thay đổi trang phục, đội mũ và đeo khẩu trang. Hầu hết mọi người ở nhà ga cũng đều đeo khẩu trang, sao ngươi có thể chắc chắn ai là ta?”

“Muốn biết không?”

“Ta muốn chết cũng phải rõ ràng.”

“Đừng nói tới chuyện chết chóc, ngươi không nhất định phải chết đâu.”

“Ngươi đừng lừa ta nữa, ta biết mình đã làm gì, một án tử hình là không tránh khỏi.”

“Ngươi thật là ngay thẳng, đến cả việc thẩm vấn cũng không cần nữa.”

“Hừ, ta đã bị các ngươi bắt, các ngươi không thể thả ta ra, mọi người đều bớt việc.”

Hàn Bân gật đầu, “Ngươi nói phải.”

“Vậy ta hỏi ngươi, lô hàng này là cho ai?”

“Haha, muốn biết thì tự điều tra đi, các ngươi không phải giỏi lắm sao, đã bắt được ta thì chắc chắn có thể tìm ra người mua lô hàng này.”

“Lão Miêu, tội của ngươi rất nặng, điều này ngươi tự biết, chúng ta cũng biết, nhưng chỉ cần ngươi hợp tác với cảnh sát điều tra, ta có thể giúp ngươi giảm án.”

“Ngươi có thể đảm bảo ta không chết?”

Hàn Bân lắc đầu, “Không thể.”

“Hừ.” Lão Miêu hừ một tiếng, nhưng trong lòng lại giảm bớt vài phần phản kháng, hắn biết tội của mình rất nặng, nếu

Hàn Bân đồng ý ngay thì tám phần là đang lừa hắn.

Vương Tiêu nói, "Lão Miêu, ngươi cũng coi như là nhân vật, cũng nên hiểu rằng tình hình hiện tại của ngươi hợp tác với cảnh sát là lối thoát duy nhất, chúng ta cũng không muốn làm khó ngươi, nhưng ngươi cũng đừng không biết điều, ngươi nên rất rõ ràng, đối đầu với cảnh sát không có lợi ích gì cả."

"Vậy nếu ta hợp tác với các ngươi thì có lợi gì?"

"Thứ nhất, chúng ta có thể giúp ngươi giảm án, còn xử thế nào thì là chuyện của tòa án. Thứ hai, trong điều kiện không vi phạm nguyên tắc, chúng ta sẽ cung cấp một số tiện lợi để ngươi sống thoải mái hơn."

Lão Miêu im lặng một lát, "Vậy trước tiên các ngươi nói cho ta biết, làm sao tìm được ta?"

Trong lòng hắn vẫn chưa phục, theo suy đoán của hắn, cảnh sát không thể nào tìm được hắn.

Hàn Bân nói, "Ngươi nói cho ta biết người mua lô hàng này, ta sẽ nói cho ngươi biết."

Lão Miêu nói, "Người mua lô hàng này không phải người bình thường, các ngươi có thể bắt ta, nhưng chưa chắc dám bắt họ."

Triệu Minh hừ nói, "Sao lại không dám? Trên đất này còn có cảnh sát Cầm Đảo mà chúng ta không xử lý được sao?"

"Họ không phải người Cầm Đảo, và với mấy khẩu súng nhỏ của các ngươi thì không xử lý được họ đâu."

Hàn Bân nói, "Điểm khác biệt lớn nhất giữa chúng ta và các ngươi là, chúng ta có quốc gia đứng sau, dù chúng ta không đối phó được, vẫn có thể yêu cầu hỗ trợ."

“Huynh đệ, ngươi giữ chức vụ gì, nhìn ngươi trẻ vậy, chắc không cao lắm nhỉ.”

“Ta là đội trưởng Đội điều tra hình sự thành phố Cầm Đảo.”

“Ta muốn nói chuyện với cục trưởng các ngươi.”

“Dựa vào cái gì?”

“Dựa vào việc chỉ có ta biết thân phận người mua, nhóm người này rất nguy hiểm, dù không mua được súng từ ta, họ cũng sẽ tìm cách mua từ nguồn khác, hậu quả không cần ta nói thêm.”

“Yêu cầu của ngươi ta có thể chuyển đạt, nhưng trước hết, hãy theo chúng ta về cục đi.”

Hàn Bân nói xong, bắt đầu phân công nhiệm vụ.

Chu Gia Húc ở lại hiện trường bắt giữ, Hàn Bân dẫn nghi phạm về cục cảnh sát thành phố.

Trên xe, Hàn Bân báo cáo yêu cầu của Lão Miêu cho Đinh Tích Phong.

……

Mười giờ tối.

Cục cảnh sát thành phố, phòng thẩm vấn thứ ba.

Lão Miêu bị còng vào ghế, Hàn Bân tựa vào bàn thẩm vấn, cùng thẩm vấn với hắn còn có Vương Tiêu và Triệu Minh.

Hàn Bân hỏi theo lệ thường, “Tên, giới tính, tuổi, quê quán……”

“Ta tên Tống Bình Huy, lâu rồi không ai gọi ta bằng tên này, ngay cả ta cũng sắp quên. Ta năm nay bốn mươi hai tuổi, người Tuyền Thành……”

“Tống Bình Huy, ngươi và Trần Tề Phong có quan hệ gì?”

“Chúng ta là quan hệ hợp tác, ta cho hắn tiền, hắn giúp ta buôn lậu súng.”

“Các ngươi bắt đầu hợp tác từ khi nào?”

“Tháng bảy năm 2019, khi đó công ty của thằng nhóc đó bị đứt vốn, để cứu công ty, tiền gì cũng dám kiếm. Bây giờ thằng nhóc đó phát triển tốt rồi, thì trở mặt không nhận người, không chịu giúp ta buôn lậu nữa. Nếu không phải hắn bội tín, ta cũng không bị các ngươi bắt.”

Chương 1553: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Các ngươi bắt cóc con gái hắn, để ép hắn tiếp tục giúp các ngươi buôn lậu súng.”

“Đúng, người mua lô hàng này liên tục thúc giục, ta không tìm được kênh vận chuyển khác, chỉ có thể tìm lại hắn.”

“Người mua là ai?”

“Ngươi gọi cục trưởng của các ngươi đến, ta sẽ nói cho hắn biết.”

“Ta đã giúp ngươi chuyển đạt rồi, cục trưởng của chúng ta muốn đến thì tự nhiên sẽ đến, ngươi chỉ cần trả lời câu hỏi của ta.”

Lão Miêu gật đầu, vẻ như hiểu ra, “Cục trưởng của các ngươi sẽ không đứng cạnh nghe lén chứ.”

“Bên cạnh phòng thẩm vấn là phòng quan sát, không phải nghe lén mà là công khai nghe.”

“Đối với ta thì đều như nhau.”

“Tại sao bắt cóc thằng bé đó?”

“Đó là sự cố, là thằng ngu Tôn Hữu Quốc làm, không cẩn thận chút nào. Nếu không phải gia đình thằng bé báo cảnh sát, chuyện này cũng không đi xa đến mức này. Nói đi, các ngươi bắt thằng ngu đó thế nào, ta cũng không ngờ. Nếu không phải Tôn Hữu Quốc bị bắt, chúng ta cũng không bị tóm gọn.”

Hàn Bân nói, “Chuyện này dài lắm.”

Tống Bình Huy cười chua chát, “Giờ ta không thiếu thời gian.”

“Mùa đông năm ngoái, ta đến Tuyền Thành dự đám cưới của một người bạn, tại tiệc cưới gặp Tôn Hữu Quốc, do bản năng nghề nghiệp ta thấy người này có vấn đề, liền gửi ảnh của hắn cho đồng nghiệp ở sở công an tỉnh.

Sau khi vụ bắt cóc xảy ra, đồng nghiệp đó của ta đúng lúc tham gia điều tra vụ án, khi xem camera gần trường học đã nhận ra Tôn Hữu Quốc, sau đó hắn bị theo dõi.”

“Ta còn không hiểu, tại sao vụ bắt cóc lại do sở công an tỉnh điều tra? Nếu không phải có người của sở tỉnh can thiệp, chúng ta không thể bị bắt nhanh như vậy?”

Hàn Bân tuy biết một số lý do, nhưng chuyện này hắn không tiện nói nhiều, “Với những tội ngươi đã phạm, không bị sở tỉnh chú ý mới là lạ.”

“Haha.” Lão Miêu cười khẩy, có phần đắc ý.

“Tôn Hữu Quốc, Trình Vĩ Khuê, Bưu tử ba người này có quan hệ gì với ngươi?”

“Đều là thuộc hạ của ta. Bắt cóc, buôn lậu đều có phần của chúng, ba người này cũng đều xấu xa, ta nói thẳng là bắn chết luôn cũng không quá.” Tống Bình Huy nói xong, xoa xoa mũi, “Có thể cho ta điếu thuốc không?”

Hàn Bân cười khổ, những lời này từ miệng hắn nói ra, nghe có chút lạ. “Cho hắn điếu thuốc.”

Triệu Minh châm một điếu thuốc, đưa cho Tống Bình Huy.

Tống Bình Huy hút vài hơi, “Thoải mái thật, Đội trưởng Hàn, sau này mỗi ngày có thể cho ta một gói thuốc không?”

“Chỉ cần ngươi nói cho ta biết người mua lô súng đó, ta có thể giúp ngươi xin.”

“Xin? Vậy ta thà tìm người có thể quyết định trực tiếp nói chuyện.” Nói đến đây, Tống Bình Huy như nhớ ra điều gì, “Đúng rồi, ngươi vẫn chưa nói cho ta biết, nhà ga nhiều người như vậy, sao các ngươi bắt được ta?”

“Ngươi tuy cố tình ngụy trang, nhưng dáng người, giới tính, cách đi và đặc điểm không thay đổi, chúng ta dựa vào những yếu tố này xác định thân phận ngươi.”

“Mẹ nó, cảnh sát trước đây không lợi hại như vậy.”

Hàn Bân thầm nghĩ, đó là vì ngươi chưa gặp ta.

“Trừ Tôn Hữu Quốc ba người, ngươi còn thuộc hạ nào khác không?”

“Nếu ta nói ra có tính là lập công không?”

“Đương nhiên.”

“Ta còn một thuộc hạ tên là Chất Tử, hắn liên lạc với người bán ở Thái Lan, thằng ngốc đó đang đợi ta thanh toán nốt. Qua vài ngày không có tiền, chắc sẽ chết thảm.”

“Người bán là ai?”

“Một thế lực ở Thái Lan, lão đại của chúng tên là Cát Mã Long.”

Hàn Bân ghi lại tên này, “Ngươi nói Chất Tử, tên thật là gì?”

“Lý Húc Cường.”

“Làm sao để liên lạc với hắn?”

“Ta đã nói rồi mà, thằng nhóc đó không sống nổi nữa, các ngươi còn phí sức làm gì. Người Thái sẽ giúp các ngươi giải quyết, đỡ cho cảnh sát lập án, tốt biết bao.”

“Không cần ngươi dạy chúng ta làm việc, hỏi gì đáp nấy là được.”

“Chúng ta hiện tại không thể liên lạc trực tiếp, hắn đã bị người bán giữ lại, ta chỉ có thể liên lạc với Cát Mã Long, mới tìm được Lý Húc Cường.”

“Liên lạc với Cát Mã Long thế nào?”

“Cát Mã Long không biết tiếng Trung, ta phải liên lạc với phiên dịch của hắn trước, là một người Hoa Thái Lan. Tên là Lư Mã, số điện thoại 1562324XXXX”

“Các ngươi hợp tác được bao lâu rồi?”

“Hơn ba năm rồi chứ ít gì.”

“Còn người mua, các ngươi hợp tác bao lâu rồi?”

Tống Bình Huy cười, “Đội trưởng Hàn, ngươi đừng hòng lừa ta nói, người bán ở xa tận Thái Lan, nhóm người đó sẽ không đến trong nước, không ảnh hưởng lớn. Nhưng những người mua này thì khác, ta có thể sống hay không, hoàn toàn dựa vào họ.

Cục trưởng của các ngươi không đến, ta sẽ không nói.”

Hàn Bân lo lắng chính là điều này, dám mua nhiều súng như vậy chắc chắn là kẻ liều mạng, và cần nhiều vũ khí thế này, có thể đang lên kế hoạch cho một hành động lớn, nếu không thể kịp thời bắt được nhóm người này, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn.

Tên Tống Bình Huy này cũng không phải loại dễ đối phó, còn chê chức vụ của ta thấp, đây là lần đầu tiên Hàn Bân gặp tình huống này.

“Cạch…” Ngay lúc này, cửa phòng thẩm vấn mở ra, ba người đàn ông bước vào.

Hàn Bân vội đứng lên, “Phùng cục, Đinh chi đội, Đội trưởng Hoàng.”

Người đến chính là Phùng Bảo Quốc, Đinh Tích Phong và Hoàng Khuông Thời.

Chương 1554: Tiêu Đề 《Ẩn》

Phùng Bảo Quốc nhìn Tống Bình Huy ngồi trên ghế thẩm vấn, "Ngươi là Lão Miêu."

"Ồ, nhìn dáng vẻ này chắc là lãnh đạo, mạo muội hỏi một câu, ngài giữ chức vụ gì?"

Phùng Bảo Quốc cười, "Hàn Bân, giúp ta giới thiệu một chút."

Hàn Bân chỉ vào Phùng Bảo Quốc, "Đây là cục trưởng công an thành phố Cầm Đảo của chúng ta, Cục trưởng Phùng, đây là chi đội trưởng Chi đội điều tra hình sự thành phố Cầm Đảo, Đinh chi đội, đây là đội trưởng Đội trọng án sở công an tỉnh, Đội trưởng Hoàng."

Tống Bình Huy nhếch miệng, "Chậc chậc, đúng là vịt hóa thiên nga."

Phùng Bảo Quốc nhướn mày, "Lão Miêu, chúng ta đều đến rồi, nói đi, người mua là ai?"

……

Tống Bình Huy nhìn Phùng Bảo Quốc, rồi nhìn Hàn Bân.

"Lãnh đạo, nhiều người thế này ở trong phòng thẩm vấn, không chật chội sao?"

Phùng Bảo Quốc bảo Hàn Bân, "Ngươi dẫn người ra ngoài đi."

"Vâng."

Hàn Bân trừng mắt nhìn Tống Bình Huy một cái, rồi dẫn Vương Tiêu và Triệu Minh ra ngoài.

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Triệu Minh lẩm bẩm, "Tên họ Tống này thật không phải người, rõ ràng là chúng ta bắt hắn, giờ lại đuổi chúng ta ra ngoài."

Vương Tiêu nói, "Con châu chấu cuối thu, cần gì phải chấp nhặt với hắn."

Hàn Bân không có nhiều cảm xúc, đã bắt được chủ mưu Tống Bình Huy, hắn cũng thừa nhận tội ác, Hàn Bân đã hoàn thành nhiệm vụ của mình, còn thân phận của người mua vũ khí, tuy Tống Bình Huy chưa nói rõ, nhưng qua thẩm vấn trước đó, Hàn Bân cũng đoán được phần nào.

Những điều này đã vượt quá phạm vi quản lý của hắn, hắn biết cũng không thể tham gia điều tra, cũng không muốn dây vào những kẻ liều mạng đó.

Rời khỏi phòng thẩm vấn, Hàn Bân đến phòng nghỉ xem tình hình con tin.

Hai đứa trẻ tuổi còn nhỏ, bị hành hạ không ít, tay của bé gái bị trật khớp, mặt của bé trai có dấu vết bàn tay rõ ràng, tinh thần cũng không tốt lắm, nhưng may mắn không bị thương nặng.

Khi Hàn Bân đến, hai đứa trẻ đã ngủ rồi.

Gia đình của đứa trẻ cũng đã đến đồn cảnh sát, bố mẹ của Trương Siêu nắm tay Hàn Bân cảm ơn rối rít, coi hắn như ân nhân cứu mạng.

Gia đình của bé gái Trần Hân thì phức tạp hơn, bố của Trần Hân đã bị cảnh sát bắt, mẹ của Trần Hân cũng đang bị điều tra, đi cùng bé gái là ông bà ngoại của cô bé.

Khi rời khỏi phòng nghỉ, đã hơn mười giờ tối, Hàn Bân về văn phòng làm một bát mì ăn liền, ăn thêm một cây xúc xích.

Mười một giờ tối, Phùng Bảo Quốc ba người rời khỏi phòng thẩm vấn.

Phùng Bảo Quốc đến Đội hai động viên các đội viên, sau đó bảo mọi người về nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, khi Hàn Bân dậy, Vương Đình đã chuẩn bị xong bữa sáng.

Hôm nay Vương Đình làm bánh mì kẹp, bên trong có trứng, rau sống, cà chua, xúc xích nướng, vừa ngon lại vừa đầy đủ dinh dưỡng.

Hôm nay tâm trạng Hàn Bân rất tốt, vừa ăn vừa trò chuyện với Vương Đình, "Đình Đình, vài ngày nữa có bộ phim lớn của Mỹ Lợi Kiên chiếu, chúng ta cùng đi xem nhé."

"Được thôi, hôm nay sao ngươi rảnh rỗi vậy? Vụ án xong rồi hả?"

Hàn Bân gật đầu, "Hôm qua đã bắt được chủ mưu của vụ án."

"Chẳng phải nói chủ mưu ở Tuyền Thành sao? Sao lại bị các ngươi bắt được?"

"Ngươi sao biết?"

Vương Đình nhún vai, "Ta nghe Thiến Thiến nói."

"Nghi phạm trốn đến Cầm Đảo, đúng lúc bị chúng ta tóm gọn."

"Các ngươi giỏi vậy, chẳng phải là làm sở công an tỉnh bẽ mặt sao."

Hàn Bân cười, "Không dám nói thế, đều là phục vụ nhân dân mà."

“Đúng rồi, ta nghe Thiến Thiến nói Bao Tinh cũng về rồi.”

“Đúng, hai người họ chắc đã nói chuyện với nhau rồi.”

“Vậy Bao Tinh thế nào? Có thất vọng không?”

“Thất vọng chắc chắn có, nhưng chuyện đã xảy ra, sớm muộn hắn cũng phải biết, biết sớm còn hơn biết muộn.”

“Ôi, ta cứ nghĩ họ sẽ thành một đôi, ai ngờ Thiến Thiến lại để ý Triệu Minh, ta cũng không thấy Triệu Minh có gì hơn Bao Tinh.”

“Điều này ngươi phải hỏi Thiến Thiến, chắc chỉ có cô ấy mới rõ.” Hàn Bân uống một ngụm sữa, nhìn đồng hồ, “Đình Đình, ngươi ăn từ từ, ta đi trước đây.”

“Đi cẩn thận.”

……

Những ngày sau đó, vụ án bắt đầu đi vào giai đoạn kết thúc.

Vụ án này liên quan đến Cầm Đảo và Tuyền Thành, còn liên quan đến Đội trọng án sở công an tỉnh, thủ tục kết án phức tạp hơn, cần phối hợp giữa Đội trọng án sở công an tỉnh và Đội điều tra hình sự thành phố Cầm Đảo.

Nhân dịp này, Hàn Bân cũng quen biết với vài đội viên của Đội trọng án, dù sao sở công an tỉnh cũng là cơ quan cấp trên, chẳng biết ngày nào cần đến.

Liên tục bận rộn vài ngày, thủ tục kết án cũng gần hoàn tất.

Vì vụ án lần này nghiêm trọng, Hàn Bân và Đội hai đã có thành tích xuất sắc, Phùng Bảo Quốc đã báo cáo công lao lên cấp trên.

Hàn Bân rất mong đợi, lần này được đánh giá mấy loại công.

Buổi trưa, Hàn Bân đang nghỉ trưa trong văn phòng, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, “Cốc cốc…”

Hàn Bân ngáp một cái, xoa xoa mặt, “Vào đi.”

“Cạch…” Cửa mở ra, Bao Tinh bước vào.

“Hàn đội.”

“Ngồi đi.” Hàn Bân đứng dậy, lấy hộp trà, chuẩn bị pha một ấm trà.

“Hàn đội, không cần phiền đâu.”

“Phiền gì, ta cũng cần uống mà.” Hàn Bân pha trà xong, bưng đến bên bàn trà, “Có chuyện gì à?”

Chương 1555: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Không có gì, mai ta phải đi rồi, hôm nay đến nói với ngài một tiếng."

Hàn Bân rót cho hắn một chén trà, "Ngươi về một chuyến không dễ, lần sau chẳng biết khi nào nữa."

"Đúng vậy, còn tiếc nuối lắm. Ta còn muốn đến thăm Đội trưởng Mã, nhưng không có thời gian."

"Lần sau đi, Đội trưởng Mã mới điều xuống phân cục, dạo này cũng bận lắm."

"Đành lần sau thôi."

"Nếu mai đi, tối nay gọi Đội trưởng Hoàng, chúng ta cùng ăn một bữa."

"Được, Đội trưởng Hoàng cũng muốn gặp ngài."

"Vậy quyết định thế nhé, tối nay gọi thêm vài người ở sở tỉnh, ta làm chủ."

"Haha, ngài mời khách, ta không khách sáo đâu."

Hai người trò chuyện một lúc, Bao Tinh liền rời đi, dù sao hắn đã điều về sở tỉnh, vẫn phải chú ý ảnh hưởng.

……

Bảy giờ tối.

Nhà hàng Phong Cầm, phòng riêng tầng 2.

Nhà hàng Phong Cầm là nhà hàng đặc sản địa phương của Cầm Đảo, món chính là hải sản và món ăn Sơn Đông.

Hàn Bân gọi phòng riêng lớn nhất, trong phòng đặt một bàn tròn lớn, có thể chứa khoảng ba mươi người, như vậy tránh được việc phải chia bàn.

Hàn Bân cũng mời Đinh Tích Phong, nhưng anh ấy có việc đột xuất, không thể tham dự.

Trên bàn tiệc, Hàn Bân mời Đội trưởng Hoàng ngồi vào ghế chính.

Hôm nay Hàn Bân đã xin phép Phùng Bảo Quốc, được phép uống rượu.

Sau khi rượu lên, thức ăn cũng lần lượt được mang lên.

Hàn Bân nâng cốc, "Đội trưởng Hoàng, ta thay mặt Đội điều tra hình sự thành phố Cầm Đảo kính ngài và các đồng chí của sở tỉnh một chén, hy vọng sau này chúng ta còn cơ hội hợp tác."

"Đội trưởng Hàn yên tâm, nhất định sẽ có." Hoàng Khuông Thời cũng nâng cốc, "Nào, chúng ta cùng uống một chén."

Một chén rượu trôi qua, Hàn Bân tiếp tục mời, "Mọi người đừng khách sáo, ăn đi."

Đội trọng án và Đội hình sự Cầm Đảo tuy là khác bộ phận, nhưng mấy ngày nay cùng làm việc, đều quen biết, tụm năm tụm ba trò chuyện, mời rượu lẫn nhau.

Hàn Bân, Hoàng Khuông Thời, Bao Tinh, Vương Tiêu, Chu Gia Húc ngồi chung trò chuyện.

Hoàng Khuông Thời nói, "Lần này đến Cầm Đảo, ta được lợi không ít, nếu không phải các ngươi kịp thời phát hiện manh mối, cảnh sát có thể không phát hiện được giao dịch phía sau, càng không nói đến bắt được Lão Miêu. Nào, ta cũng kính các ngươi và các đồng chí Cầm Đảo một chén."

Mọi người lại cùng nâng một chén, không khí bữa tiệc càng thêm náo nhiệt.

Những người có mặt bình thường đều không được uống rượu, khó có dịp này, tự nhiên là phải uống cho đã.

Thật ra, bữa tiệc này cũng không có gì chính đáng, chỉ là bữa tiệc chia tay, kéo gần quan hệ uống chút rượu.

Có Hoàng Khuông Thời dẫn đầu, vài đội viên của Đội trọng án lần lượt mời rượu Hàn Bân.

Hàn Bân cũng không từ chối ai, hắn uống khá, cũng không cần phải kiêng dè.

Sau vài chén rượu, vài món ăn, mọi người đều có chút say.

Hoàng Khuông Thời vỗ vai Hàn Bân, "Đội trưởng Hàn, chúng ta ra ngoài hút điếu thuốc đi."

"Được." Lúc này Hàn Bân vẫn phải giữ thể diện.

Hai người ra khỏi phòng riêng tầng hai, cuối hành lang có một sân thượng, là nơi dành cho khách hóng gió, hút thuốc.

Hàn Bân đưa cho Hoàng Khuông Thời một điếu thuốc.

"Cảm ơn." Hoàng Khuông Thời châm thuốc, hút một hơi, "Mỗi lần đến Cầm Đảo đều muốn được ăn hải sản và uống rượu, lần này cuối cùng cũng được như ý."

"Lần sau ngài đến, ta mời ngài ra bờ biển ăn hải sản và uống bia."

"Sau này chắc chắn có cơ hội, nhưng uống rượu ở bờ biển thì phải xem vận may."

"Đúng thế, giờ quy định về uống rượu của cấp trên ngày càng nghiêm."

"Đội trưởng Hàn, ta nghe nói bố ngươi cũng là cảnh sát?"

“Đúng.”

“Ngươi học giám định dấu chân từ ông ấy?”

“Cũng không hẳn, ta thuộc dạng trời sinh, vượt qua thầy.”

“Haha, ngươi thật không khiêm tốn.” Hoàng Khuông Thời cười, “Nhưng ngươi đúng là nhân tài, chỉ dựa vào quan sát dáng đi mà nhận diện nghi phạm, đã đủ tư cách trở thành chuyên gia giám định dấu chân rồi, ngươi không nghĩ đến việc phát triển theo hướng đó sao?”

Hàn Bân lắc đầu, “Ta thích làm việc ở tuyến đầu hơn.”

Một khi vào hệ thống kỹ thuật, phát triển tốt nhất cũng chỉ là chuyên gia, tiềm năng hạn chế.

Hơn nữa, Hàn Bân không chỉ giỏi giám định dấu chân, chỉ có ở tuyến đầu mới có thể phát huy tài năng của hắn.

“Khi mới gặp ngươi, ta thấy ngươi trẻ thế này, còn nghĩ có phải có hậu thuẫn gì không, giờ mới biết, ngươi đúng là tài giỏi, đã phá không ít vụ án lớn ở Cầm Đảo.”

“Ngài quá khen, so với các đồng chí ở sở tỉnh, ta còn kém xa.”

Hoàng Khuông Thời nghiêm túc, “Đúng là thế, ngươi tuy cũng phá vài vụ án, nhưng so với các vụ của sở tỉnh điều tra, vẫn chỉ là chút tài mọn.”

Hàn Bân “……”

Cũng không khiêm tốn quá nhỉ.

Hoàng Khuông Thời đổi giọng, “Ngươi sau này có kế hoạch gì, định phát triển ở Đội điều tra hình sự thành phố Cầm Đảo mãi sao?”

Hàn Bân ngẩn ra, “Công việc điều tra hình sự rất hợp với ta. Ta cũng không có kế hoạch gì, chỉ là làm việc chăm chỉ, xử

lý tốt các vụ án trong tay.”

Hoàng Khuông Thời dập tắt đầu thuốc, tiếp tục hỏi, “Ngươi có hứng thú vào Đội trọng án sở tỉnh không, chúng ta có nhiều vụ án hơn Đội điều tra hình sự thành phố Cầm Đảo, và không gian phát triển sau này cũng lớn hơn.”

Chương 1556: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân ngạc nhiên, không ngờ Hoàng Khuông Thời lại trực tiếp mời hắn vào sở tỉnh.

Hàn Bân không trả lời ngay, một là hắn chưa nghĩ kỹ, hai là hắn cũng không biết trả lời sao.

Điều này khác với khi Hàn Bân ở Phân cục Ngọc Hoa trước đây.

Lúc đó, Hàn Bân còn cấp bậc thấp, điều lên cục cảnh sát thành phố chỉ là một câu nói của lãnh đạo, hơn nữa cục cảnh sát thành phố và phân cục Ngọc Hoa đều ở Cầm Đảo, ảnh hưởng các mặt đều không lớn.

Nhưng lần này thì khác, Hàn Bân đã là đội trưởng, chức vụ thực quyền này đều là một người một vị trí, điều động không dễ, không phải chỉ là một câu nói của Hoàng Khuông Thời là xong.

Hơn nữa, Hoàng Khuông Thời chỉ hỏi hắn có muốn vào sở tỉnh phát triển không, nhưng không nói sẽ sắp xếp chức vụ gì.

Sếp cũ của Hàn Bân là Trịnh Khải Hoàn cũng đã vào sở tỉnh, Trịnh Khải Hoàn lúc đó là phó đội trưởng Phân cục Ngọc Hoa, đi học nâng cao ở Tuyền Thành, ban đầu sau khi về sẽ thăng làm đội trưởng Đội điều tra hình sự Phân cục Ngọc Hoa, nhưng lại được lãnh đạo của sở tỉnh chú ý, giữ lại ở Đội trọng án.

Nhưng chức vụ đội trưởng thì không còn, phó đội trưởng cũng không còn, Trịnh Khải Hoàn giờ chỉ là đội trưởng bình

thường của Đội trọng án.

Hàn Bân không dám đảm bảo mình điều lên sở tỉnh vẫn là đội trưởng, hạ một cấp là có thể.

Người luôn muốn tiến lên, Hàn Bân đã là đội trưởng, nếu giảm xuống phó đội trưởng, trong lòng hắn chắc chắn không thoải mái.

Thêm nữa, hắn và Hoàng Khuông Thời không thân, không thể chỉ dựa vào một câu nói của đối phương mà đồng ý.

Nhỡ Hoàng Khuông Thời không có quyền lực như vậy, điều mãi không xong, sau này Hàn Bân làm sao ở lại cục cảnh sát thành phố Cầm Đảo, chẳng phải là mất mặt cả hai bên.

Dĩ nhiên, về tâm lý mà nói, ai cũng muốn tiến bộ, nếu có cơ hội vào Đội trọng án sở tỉnh, với Hàn Bân là một cơ hội, không gian phát triển sau này cũng lớn hơn.

Vì vậy, hắn không đồng ý, cũng không từ chối, chỉ chọn im lặng.

Hoàng Khuông Thời tựa vào lan can, "Ngươi suy nghĩ kỹ, không cần trả lời ngay."

Hàn Bân gật đầu, tiếp tục nói, "Đội trưởng Hoàng, chúng ta vào uống thêm vài chén, tối nay không say không về."

Hoàng Khuông Thời cười, "Uống rượu thì ngươi nhanh lắm."

Hai người trở lại phòng riêng, lập tức bị đội viên vây quanh, ồn ào mời rượu.

……

Sáng hôm sau.

Hàn Bân tỉnh dậy miệng khô khốc, vẫn còn mùi rượu.

Hắn dậy uống hai cốc nước trắng, mới thấy dễ chịu chút.

Vương Đình tối qua về nhà bố mẹ, nếu để cô ấy thấy mình uống nhiều thế này, chắc chắn bị mắng.

Hàn Bân một mình không muốn nấu ăn, gọt quả táo ăn tạm, lát nữa ra ngoài mua cái bánh đá ăn, lâu không ăn, cũng thèm.

Miệng ăn táo, Hàn Bân nghĩ lại lời Hoàng Khuông Thời nói tối qua, có cơ hội vào Đội trọng án sở tỉnh, có mấy cảnh sát không động lòng, hắn còn nhớ Trịnh Khải Hoàn khi vào sở tỉnh đã gây chấn động thế nào ở Phân cục Ngọc Hoa, không chỉ là cảnh sát bên dưới, ngay cả mấy phó cục trưởng cũng rất ghen tị.

Điều này cũng giống như so sánh hồ nước và biển, ngươi ở hồ nước dù lớn cỡ nào, cũng chỉ là một con thủy quái, đuôi cá voi cũng không bằng.

Môi trường giới hạn rất lớn đến sự phát triển của cá nhân.

Hàn Bân hiểu tình hình còn ít, có chút lo được lo mất.

Hắn muốn hỏi ý kiến bố, nhưng chắc bố cũng không biết nhiều về tình hình sở tỉnh, tối về nói cũng không muộn.

Với Phùng Bảo Quốc và Đinh Tích Phong, tuy quan hệ tốt, nhưng tình huống này không tiện hỏi.

Nghĩ đi nghĩ lại, người thích hợp hỏi nhất là Bao Tinh, một là quan hệ tốt, không đường đột.

Thứ hai, Bao Tinh tuy cấp bậc thấp, nhưng luôn nắm bắt thông tin tốt, lại có mối quan hệ với bố, có thể biết được một số thông tin hữu ích.

Đội điều tra hình sự thành phố.

Văn phòng Hàn Bân.

Khi Hàn Bân đến văn phòng, rót một cốc cà phê, đang suy nghĩ có nên liên lạc với Bao Tinh thì cửa văn phòng đột nhiên vang lên.

“Cốc cốc.”

Hàn Bân đặt cốc cà phê xuống, “Vào đi.”

“Cạch…” Cửa mở ra, Bao Tinh bước vào.

“Hàn đội.”

“Đúng lúc, ta đang định hỏi ngươi đã đi chưa.”

“Nửa tiếng nữa đi, ta đến chào ngài một tiếng.”

“Không gấp, không gấp ngồi đi.”

“Không gấp.”

Hai người ngồi cạnh bàn trà, Hàn Bân đưa cho hắn một điếu thuốc, “Thời gian gấp, ta nói thẳng. Đội trọng án các ngươi còn thiếu người không?”

Bao Tinh hơi sững sờ, hỏi lại, “Hàn đội, ngài muốn vào Đội trọng án?”

Hàn Bân lắc đầu, “Không có gì.

Tối qua, Đội trưởng Hoàng hút thuốc với ta, chúng ta nói vài câu, ta chỉ hỏi vậy thôi.”

Hàn nói mơ hồ, nhưng Bao Tinh hiểu ý hắn, “Hàn đội, đội trưởng của chúng ta mới điều đi gần đây, nếu không vụ này cũng không đến lượt Đội trưởng Hoàng phụ trách. Chức đội trưởng vẫn còn trống, đây thật sự là cơ hội cho ngài.”

Hàn Bân gật đầu, “Ta biết rồi, chuyện này ngươi biết là được, đừng nói ra ngoài.”

“Haha, ta hiểu.” Bao Tinh lộ vẻ vui mừng, “Ngài mà vào sở tỉnh, sau này ta có chỗ dựa rồi.”

Hàn Bân cười, “Không dễ vậy đâu.”

Bao Tinh nói nhỏ, “Để ta về Cầm Đảo, nhờ bố ta hỏi thăm, xem sở tỉnh thế nào, có tin gì ta sẽ báo ngài.”

“Thay ta cảm ơn chú Bao.”

Chương 1557: Tiêu Đề 《Ẩn》

Bao Tinh không để ý, "Hàn đội, ngài với ta khách sáo gì."

Hai người trò chuyện thêm vài câu, Hàn Bân nhìn đồng hồ, đứng lên, "Đi thôi, sắp đến giờ rồi, ta đi tiễn ngươi."

Bao Tinh đứng dậy, thở dài, "Đúng vậy, ta thật sự không muốn đi."

Sau đó, hai người cùng rời khỏi văn phòng, đến văn phòng tạm thời của Đội trọng án sở tỉnh.

Hoàng Khuông Thời và đội viên đã thu dọn đồ đạc xong.

Hàn Bân nói chuyện vài câu với họ, không lâu sau, Phùng Bảo Quốc, Đinh Tích Phong, Đào Bác cũng đến, cùng tiễn Hoàng Khuông Thời và mọi người xuống lầu.

Tiễn xe của sở tỉnh đi, Hàn Bân và mọi người mới trở về tòa nhà văn phòng.

……

Thấm thoắt đã đến giữa tháng sáu, thời gian này Cầm Đảo phồn vinh, xã hội ổn định.

Hàn Bân cũng hiếm khi được rảnh rỗi vài ngày.

Chủ nhật, Hàn Bân nghỉ.

Vương Đình về nhà bố mẹ, buổi sáng Hàn Bân dậy, xuống nhà bố mẹ ăn cơm.

"Đinh đong…" Vừa xuống cầu thang, thấy một người đàn ông đứng ngoài cửa.

“Chú, nhà không có ai à?”

“A!” Vương Khánh Thăng giật mình, sau đó mới phản ứng, “Bân Tử đến rồi, ta cũng vừa đến, đang định gõ cửa đây.”

Nhìn dáng vẻ của chú, lại thêm thời điểm này, Hàn Bân đoán chắc chú có việc.

Chuyện của người lớn, hắn cũng lười hỏi, đi đến trước cửa mở cửa.

Hàn Vệ Đông hôm nay cũng nghỉ, đang thu dọn bữa sáng trong nhà ăn, “Khánh Thăng, sao đến sớm vậy, ăn chưa?”

“Ăn rồi, à, chưa ăn.”

Vương Huệ Phương nói to, “Ta đang rán trứng, ngươi ăn chưa?”

“Chưa, à, rán cho ta một cái.”

Hàn Vệ Đông nhìn kỹ em vợ, “Ngươi sao vậy, hồn bay phách lạc, một cái ngươi đủ ăn à.”

Nói xong, Hàn Vệ Đông gọi vào bếp, “Rán thêm hai cái trứng nữa.”

“Haha, vẫn là anh rể hiểu ta.” Vương Khánh Thăng rửa tay, ngồi xuống bàn ăn.

Hàn Vệ Đông nói, “Đến sớm vậy, vợ ngươi đâu.”

“Anh rể, ta còn chưa kết hôn mà.”

“Đã đính hôn rồi, cũng như nhau thôi. Giờ các bạn trẻ mới quen vài ngày, đã gọi ông xã bà xã rồi.”

Một lát sau, Vương Huệ Phương mang một đĩa trứng rán đến bàn, “Khánh Thăng, Kiều Phi sao không đến cùng?”

“Cô ấy ở cửa hàng.”

“Ngươi tự chạy đến làm gì?”

“Ta… cũng không có gì, chỉ đến thăm các ngươi.” Vương Khánh Thăng nói xong, lấy hai miếng bánh mì kẹp trứng, rau sống, xúc xích, ăn lớn.

Hàn Bân liếc chú một cái, cũng không nói gì, cúi đầu ăn tiếp.

Ăn xong, Hàn Bân ngáp một cái, “Các ngươi nghỉ ngơi đi, hiếm khi được nghỉ một ngày, ta đi ngủ bù đây.”

Hàn Vệ Đông hỏi, “Trưa ngươi muốn ăn gì?”

“Ta không kén chọn, có thịt là được.”

……

Về nhà mình, Hàn Bân nằm trên sofa xem tivi.

Hàn Bân bật một bộ phim, là phim Mỹ Lợi Kiên, kể về Trái Đất bị hủy diệt do chiến tranh, mọi người đi tàu vũ trụ đến các hành tinh khác thích hợp sống, trên đường xảy ra những chuyện dở khóc dở cười.

Phim Mỹ Lợi Kiên và phim truyền hình có một đặc điểm, là đầu voi đuôi chuột.

Phần đầu phim quay rất hay, nhưng quay một thời gian lại bắt đầu nói về nhân tính, quanh quẩn mãi, thần thánh hóa, ướt át.

Hàn Bân xem một lúc, thấy không hay, đổi sang phim hành động.

Cũng là phim nước ngoài, cốt truyện đơn giản hơn, cũng là câu chuyện cứu Trái Đất, chỉ là phim này thẳng thắn hơn, phần lớn là cảnh đấu súng và nổ tung, cốt truyện cũ cũng không sao, xem sướng là được.

Xem xong phim, cũng gần đến trưa.

Hàn Bân lên nhà bố mẹ.

Trước đây, Hàn Bân sẽ đến nhà bố mẹ sớm, giúp bố mẹ nấu ăn, trò chuyện.

Nhưng hôm nay khác, nhìn chú dáng vẻ chắc là có chuyện với bố mẹ, nên tránh hắn, để tránh chú ngại, Hàn Bân quyết định đến muộn, tránh mặt chú.

Đến nhà bố mẹ, thấy bố mẹ ngồi trong phòng khách trò chuyện, trên bàn trà có trà và hạt dưa.

"Mẹ, chú đâu?"

Vương Huệ Phương cười, "Đi rồi."

Hàn Bân nhìn về phía nhà ăn, lại nhìn đồng hồ trên tường, đã hơn mười một giờ, "Trưa ăn gì?"

Vương Huệ Phương vỗ đùi, "Ây da, quên nấu cơm rồi. Mau lên, mau lên."

Hàn Vệ Đông nói, "Còn nấu gì, ra ngoài ăn đi."

"Ra ngoài ăn làm gì, đâu ngon bằng nhà nấu."

Hàn Vệ Đông cười, "Vậy ăn ngon một chút."

"Không tốn tiền à."

"Vợ à, hôm nay vui mà, ngoại lệ một lần."

Vương Huệ Phương suy nghĩ, "Cũng được."

Hàn Vệ Đông vung tay, "Vậy đi nhà hàng buffet hải sản Hồng Môn, ta mời."

Nhà hàng buffet hải sản Hồng Môn là nhà hàng tự chọn cao cấp nhất Cầm Đảo.

"Trời ơi, gặp chuyện gì vui, rộng rãi thế." Hàn Bân lấy điện thoại, gửi tin nhắn cho Vương Đình, "Đình Đình, ngươi ở đâu, bố mời ăn trưa, nhà hàng buffet hải sản Hồng Môn, nhanh về."

Vương Đình gửi một biểu tượng giận dữ, “Hừ, không thành ý, sao không nói sớm, ta hẹn Thiến Thiến ăn cơm rồi.”

“Nói không hết, nhà có chút chuyện, mẹ quên nấu cơm, ta cũng không hiểu rõ.”

“Vậy ta không đi, ngươi ăn nhiều vào.”

“Nhất định rồi, hiếm khi mẹ rộng rãi vậy.”

“Xem như ngươi nợ ta, lần sau ta cũng muốn ăn.”

“OK, không vấn đề.”

……

Nửa tiếng sau, ba người đến nhà hàng buffet hải sản Hồng Môn.

Nhà hàng tự chọn này rất rộng, rất sang trọng, đủ loại hải sản đều có.

Hàn Bân lớn thế này, số lần ăn ở nhà hàng này đếm trên đầu ngón tay, bố thì không tiếc tiền, nhưng mẹ thì tiếc.

Chương 1558: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hiếm khi ăn một lần, Hàn Bân tất nhiên không khách sáo, lấy một ít món thích ăn, ăn nhiều không sao, chỉ cần không để thừa.

Hàn Bân ăn một miếng ngao Bắc Cực, rất tươi ngon.

Hàn Vệ Đông nâng cốc, "Nào, cạn ly nào."

Hàn Bân không uống rượu, mà mở một lon Kiện Lực Bảo, đây là đồ uống yêu thích nhất thời thơ ấu của hắn, vị của tuổi thơ.

Dù lớn rồi, vẫn thích đồ uống này, xếp hạng trên cả coca.

"Mẹ, hôm nay có chuyện gì vui, ngươi chịu chi vậy."

"Khụ…" Vương Huệ Phương ho khan, "Chú ngươi hôm nay đến, có việc."

"Việc gì, còn phải giấu ta, chẳng lẽ liên quan đến ta?"

"Liên quan gì đến ngươi, chú ngươi là ngại nói trước mặt ngươi."

Hàn Bân đoán, "Chẳng lẽ dì Kiều có bầu?"

Vương Huệ Phương ngạc nhiên, "Sao ngươi biết?"

Hàn Bân không để ý, "Chuyện dễ đoán mà, ngươi đã chịu chi ăn mừng, chắc chắn là chuyện vui, lại không tiện nói trước mặt ta, tám phần là có bầu rồi."

Hàn Vệ Đông cười, tự hào, "Bà Vương, con trai ta là đội điều tra thành phố, ngươi nghĩ chút tâm tư này sao qua được."

“Ta có nói giấu đâu, chỉ là Khánh Thăng ngại thôi.”

Hàn Vệ Đông ăn một miếng hàu, “Ta nói có gì ngại, hai người không còn trẻ nữa, đã đính hôn, có con không phải chuyện bình thường sao. Trước đây ngươi còn lo họ khó có con, giờ thì đỡ rồi, sang năm nhà Vương có cháu.”

Vương Huệ Phương cười, “Chuyện này nếu năm ngoái… ta không dám nghĩ.”

Hàn Bân ăn một miếng thận cừu nướng, “Chú không kêu thì thôi, kêu là kinh ngạc. Đúng rồi, dì Kiều có bầu, chắc họ phải kết hôn sớm.”

Vương Huệ Phương gật đầu, “Hôm nay chú đến là bàn chuyện đăng ký kết hôn, dù sao cũng có con rồi, trước hết đăng ký kết hôn.

Nếu kịp thì tổ chức lễ cưới. Nếu có bầu rõ thì để sinh con xong rồi nói. Dù sao cũng đã đăng ký, không ai nói gì được.”

Hàn Bân thật lòng vui cho chú, “Chú đợi bao năm, duyên phận cuối cùng cũng đến.”

Vương Huệ Phương mắt láo liên, nhìn Hàn Bân, “Chú ngươi sắp đăng ký rồi, ngươi chừng nào làm đám cưới?”

“Ta không thể cùng năm với chú, sang năm hãy nói.” Hàn Bân nâng cốc, “Nào, mừng chú đăng ký, mừng em họ tương lai, cạn ly nào.”

……

Thứ ba.

Cục cảnh sát thành phố.

Một giờ rưỡi chiều, hội trường tầng một kéo biểu ngữ ‘Hội nghị biểu dương Hệ thống công an thành phố Cầm Đảo năm 2021.’

Lần lượt có người vào hội trường.

Tham dự không chỉ có người của cục cảnh sát thành phố, còn có đại diện của các phân cục và đồn cảnh sát thành phố Cầm Đảo.

Hội nghị biểu dương lần này rất long trọng, cũng là hội nghị biểu dương chính thức đầu tiên năm 2021, số người nhận thưởng không ít, khách mời trao giải cũng là người có tầm cỡ.

Trong đó có hai vị lãnh đạo thành ủy, cùng với các lãnh đạo cục cảnh sát.

Hai giờ chiều, hội trường đã kín chỗ.

Hệ thống công an thành phố Cầm Đảo tập trung gần hết tinh anh.

Hàn Bân lần này may mắn là người nhận thưởng, ngồi ở vị trí đầu.

Đồng thời, hắn cũng thấy nhiều người quen trong hội trường, có sở trưởng và cảnh trưởng đồn cảnh sát Bảo Hoa Quách Thiên Húc, có phó cục trưởng phân cục Ngọc Hoa Đới Minh Hàm, Tằng Bình, Lý Huy, còn có bố hắn sở trưởng và cảnh trưởng đồn cảnh sát Quảng An Thôi Hạo.

Hội nghị chính thức bắt đầu, Cục trưởng Miêu lên phát biểu.

Cục trưởng Miêu cầm bài phát biểu lên, nhưng không đọc, mà cho vào túi áo, "Các vị lãnh đạo, các đồng chí, hội nghị trao thưởng này đã chuẩn bị lâu rồi, ta cũng chờ lâu rồi, sớm muốn nhân dịp này gặp mọi người.

Năm 2021, dưới sự lãnh đạo vững vàng của thành ủy, chính quyền thành phố và sở công an tỉnh, cơ quan công an toàn thành phố nắm vững yêu cầu tổng thể "Trung thành với Đảng, phục vụ nhân dân, chấp pháp công bằng, kỷ luật nghiêm

minh", đã đạt được một số thành tích và tiến bộ, cũng không thể thiếu sự nỗ lực của các vị…"

Vài phút sau, phát biểu của Cục trưởng Miêu kết thúc.

Tiếp theo, vài phó cục trưởng lên phát biểu, nhưng lời phát biểu ngắn gọn hơn nhiều, chỉ nói một số thành tích của công việc mình quản lý, sau đó bắt đầu tuyên đọc lệnh khen thưởng và quyết định biểu dương của cục cảnh sát thành phố.

Lô đầu tiên tuyên đọc là danh sách trao thưởng của Đội chống ma túy.

Tiếp theo là danh sách trao thưởng của Đội điều tra hình sự.

Đới Minh Hàm lên tuyên đọc quyết định biểu dương.

Trong đó Đội hai Đội điều tra hình sự phối hợp sở tỉnh phá hai vụ án lớn, vinh dự nhận công tập thể hạng nhất, đội trưởng Hàn Bân đóng vai trò then chốt trong phá án, nhận công cá nhân hạng nhất.

Hai công hạng nhất, Đội hai Đội điều tra hình sự lập tức trở thành tâm điểm hội nghị.

Nhất là công hạng nhất cá nhân của Hàn Bân rất giá trị, đây là lần đầu Hàn Bân từ khi vào nghề nhận được công cá nhân hạng nhất.

Tuy Hàn Bân có chút danh tiếng ở cục, nhưng dù sao kinh nghiệm còn ít, những cảnh sát có mặt cũng có người không biết hắn, không tránh khỏi thì thầm bàn tán.

Hàn Vệ Đông ngồi hàng ghế sau mặt rạng rỡ, đồn cảnh sát của ông lần này không nhận giải, ông chỉ đến góp mặt, nhưng Hàn Bân nhận được khen thưởng khiến ông vui hơn cả mình nhận giải.

Bên cạnh Hàn Vệ Đông là một cảnh sát khoảng năm mươi tuổi, tên Mã Triều Dương, cũng là một sở trưởng đồn cảnh sát, thấy Hàn Vệ Đông vui vậy, không nhịn được hỏi, "Lão Hàn, Đội trưởng Hàn này có quan hệ gì với ngươi, nhìn thấy hắn nhận giải, còn vui hơn chính ngươi nhận."

Chương 1559: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Hắn là con trai ta."

Mã sở trưởng bên cạnh giật mình, nhỏ giọng, "Lão Hàn, ngươi đừng đùa, ở cục thành phố không thể nói đùa bừa bãi, là đắc tội người đó."

Thôi Hạo bên cạnh cười, "Mã sở trưởng, Đội trưởng Hàn này thật là con trai sở trưởng Hàn của chúng ta, hàng thật giá thật."

Mã Triều Dương mới phản ứng, đúng là thế, hai người đều họ Hàn, còn giống nhau.

Ngay sau đó, Mã Triều Dương lộ vẻ ngưỡng mộ, "Chậc chậc, quả nhiên hổ phụ sinh hổ tử, lão Hàn, ngươi có con trai tốt."

"Cũng tạm thôi." Hàn Vệ Đông ngoài miệng khiêm tốn, trong lòng vui như mở hội.

Nhận hai công hạng nhất, Hàn Bân có thể nói là vinh quang vô hạn.

Hắn rất tỉnh táo, người sợ nổi danh, heo sợ lớn, càng lúc này càng phải khiêm tốn.

Đồng nghiệp hiện tại, đồng nghiệp trước đây đều trêu hắn mời khách.

Mời khách chắc chắn là mời, nhưng đều bị hắn hoãn lại. Để qua thời gian này rồi tính.

Khiêm tốn.

Tối tan làm, Hàn Bân về nhà định cùng bố mẹ và Vương Đình ăn mừng, chia sẻ niềm vui với gia đình.

Nhưng về đến nhà mới phát hiện, bố mẹ không có nhà.

Không đúng, chẳng lẽ muốn cho ta bất ngờ?

Ôm chút hy vọng, Hàn Bân lên lầu về nhà.

"Về rồi à." Vương Đình từ phòng ăn thò đầu ra.

Hàn Bân liếc nhìn phòng khách, rồi nhìn vào bếp, "Ủa, sao chỉ có ngươi?"

"Đúng rồi, sao vậy?"

"Bố mẹ ta không có nhà?"

Vương Đình đang nấu ăn, thuận miệng đáp, "Ồ, chú và cô ra ngoài ăn rồi. Còn nói ngươi lần này nhận thưởng, bảo ta làm món ngon cho ngươi."

Hàn Bân ngơ ngác, "Có mình hai người?"

"Nói ngươi nhận thưởng, bạn đồng nghiệp của chú mời ăn, cô cũng đi cùng."

Hàn Bân dở khóc dở cười, "Được, ta chưa gì, bố mẹ đã phởn."

Vương Đình bĩu môi, "Sao, ăn với ta không vui à."

"Vui chứ, ta mong cùng ngươi sống thế giới hai người còn gì." Hàn Bân rửa ráy xong, cũng vào bếp giúp.

Không lâu sau, trên bàn đầy đủ bốn món một canh.

Thịt bò xào ớt xanh, cải trắng xào, cá vược hấp, sườn xào chua ngọt, canh đậu hũ nghêu.

Hàn Bân nhìn món ăn trên bàn, "Ây da, thịnh soạn quá, có ngươi thật tốt."

"Chỉ biết nói lời ngon ngọt dỗ ta."

Hàn Bân gắp một miếng sườn, "Ăn chút thịt, dạo này ngươi gầy đi rồi."

"Gầy? Thật không?"

Hàn Bân đưa tay chạm vào má Vương Đình, "Thật mà, ngươi nhìn mặt nhỏ này gầy thế, ta đau lòng."

Vương Đình cười, gắp cho Hàn Bân một miếng thịt bò, "Ngươi cũng ăn nhiều vào, biết ngươi thích thịt bò, ta đặc biệt xào cho ngươi."

Hàn Bân ăn một miếng thịt bò, đặt đũa xuống, "Đình Đình, ngươi muốn đi đâu không? Vài hôm nữa nghỉ, chúng ta chơi một ngày."

"Dạo này trời nóng, chúng ta ra biển dạo, hóng gió biển, ăn chút hải sản."

"Được."

"Đúng rồi, lần này ngươi được khen thưởng gì?"

"Đội hai của chúng ta được công tập thể hạng nhất, ta được công cá nhân hạng nhất."

Vương Đình gắp một miếng cá cho Hàn Bân, "Nghe rất lợi hại nhỉ."

Hàn Bân cười, "Vốn đã lợi hại."

"Vậy… được thưởng bao nhiêu?"

Hàn Bân bật cười, "Chuyện này không phải tiền bạc. Nếu không sao bố mẹ ta vui vậy?"

"Vậy ngươi nói ta nghe, công hạng nhất lợi hại thế nào?" Vương Đình tò mò.

Hàn Bân nói, "Ta nói ngươi nghe, năm nay cả Cầm Đảo chỉ có ta nhận công tập thể hạng nhất và cá nhân hạng nhất, giả sử

giờ có cơ hội thăng chức, ngươi là lãnh đạo, ngươi sẽ đề bạt ai?"

"Ngươi nói vậy, ta hiểu rồi, nghe có vẻ rất lợi hại, nhưng, Đội điều tra hình sự thành phố Cầm Đảo không phải đã có phó đội trưởng sao?"

"Ta chỉ nói vậy thôi." Đây cũng là khó khăn hiện tại của Hàn Bân, lập nhiều công lao, kinh nghiệm ít, Đội điều tra hình sự thành phố chỉ có vài chức vụ, mà kẻ muốn có thì nhiều.

Hàn Bân uống ngụm canh nghêu, nghiêm túc, "Đình Đình, ngươi thấy Tuyền Thành thế nào?"

"Rất tốt, ta có nhiều bạn học ở đó, sao ngươi hỏi vậy."

"Nếu… ta nói nếu, ta điều về Tuyền Thành làm việc, ngươi có đi cùng ta không?"

Vương Đình không để ý, "Có chứ, giờ ta là người thất nghiệp, đi đâu cũng vậy."

Hàn Bân cười.

"Ngươi thật định điều về Tuyền Thành?"

"Ta chỉ nói vậy, chưa chắc mà."

Vương Đình gật đầu, cũng không quan tâm lắm.

Bố mẹ cô đều làm kinh doanh, ở Tuyền Thành cũng có cơ sở, cô cũng học đại học ở Tuyền Thành, coi như quê thứ hai của cô.

……

Những ngày sau, Hàn Vệ Đông và Vương Huệ Phương bận rộn.

Kiều Phi có bầu, hai nhà quyết định để họ đăng ký kết hôn trước, cho con cái một thân phận đàng hoàng.

Đăng ký xong, hai nhà ngồi ăn bữa cơm.

Cách xưng hô cũng thay đổi, Vương Khánh Thăng coi như thật sự kết hôn, cả người cũng trưởng thành hơn nhiều.

Nhưng, kết hôn chưa xong, lễ cưới vẫn phải tổ chức.

Nhưng, giờ đặt tiệc cưới hơi muộn, nhiều người đặt trước nửa năm, hội trường tốt đã kín đến năm sau.

Vương Khánh Thăng hỏi thăm một vòng, may mắn có đôi trẻ định tháng sau tổ chức, giờ bỏ, không tổ chức nữa, hội trường trống.

Người kén chọn có thể thấy không tốt, nhưng Vương Khánh Thăng không quan tâm, về bàn với vợ, lại bàn với người nhà, việc gấp, quyết định vậy.

Tháng sau tổ chức lễ cưới, thời gian hơi gấp, nhiều việc phải chuẩn bị tiệc cưới, thiệp mời, ảnh cưới, xe cưới… tất cả đều phải sắp xếp, Vương Khánh Thăng bận tối mắt, Vương Huệ Phương cũng giúp.

Chương 1560: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân có thời gian cũng giúp chú làm chân chạy, nhưng phần lớn hắn không có thời gian.

……

Cuối tháng sáu, mùa hè đã đến, thời tiết ngày càng nóng.

Chỉ cần ở văn phòng, Hàn Bân đều mở cửa sổ, thỉnh thoảng có làn gió nhẹ thổi qua, như vậy mới không cảm thấy ngột ngạt.

Hàn Bân rót một tách cà phê, mở máy tính lên.

Ngồi bên cửa sổ, uống cà phê, không gì thoải mái hơn thế.

"Thình thịch" từ bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Hàn Bân tắt trang web, "Vào đi."

Cửa mở ra, Phùng Bảo Quốc từ bên ngoài bước vào.

Hàn Bân vội vàng đứng dậy, có chút không yên, "Phùng cục, ngài đến đây à?"

"Đúng lúc lên tầng ba, tiện thể qua xem ngươi."

"Ngài ngồi đi, ngài uống gì không, cà phê hay trà?"

"Lớn tuổi rồi, uống cà phê không ngủ được, pha cho ta một tách trà nhạt nhé."

"Được ạ." Hàn Bân đáp một tiếng, pha một ấm trà Long Tỉnh nhạt.

Hai người tán gẫu vài câu, trà cũng đã ngấm.

Phùng Bảo Quốc cầm tách trà uống một ngụm, "Hàn Bân, ngươi đến Công an thành phố Cầm Đảo cũng hơn một năm rồi nhỉ."

"Vâng."

"Thời gian trôi qua nhanh thật." Phùng Bảo Quốc đặt tách trà xuống, giọng điệu chuyển hướng, "Dạo gần đây điều tra vụ án buôn lậu vũ khí, ngươi và Đội trưởng Hoàng có hợp tác, ngươi thấy hắn thế nào?"

Hàn Bân cầm ấm trà, rót thêm trà cho Phùng Bảo Quốc, "Ta không tiếp xúc nhiều với Đội trưởng Hoàng, nhưng cảm nhận là hắn làm việc rất nghiêm túc, có năng lực và trách nhiệm."

Phùng Bảo Quốc đỡ tách trà, "Đội trưởng Hoàng đánh giá ngươi rất cao đấy."

"Đội trưởng Hoàng nói gì?"

"Nói gì không quan trọng, quan trọng là làm gì." Phùng Bảo Quốc có vẻ hàm ý.

Hàn Bân mơ hồ đoán được ý của Phùng Bảo Quốc, nhưng hiện tại cũng không rõ tình hình cụ thể, không tiện đoán bừa, "Phùng cục, Đội trưởng Hoàng làm gì rồi?"

"Hoàng Khuông Thời đã đề nghị với lãnh đạo tỉnh, nói ngươi là nhân tài, muốn điều ngươi về Đội trọng án của Sở Công an tỉnh."

Hàn Bân khẽ giật mình, không biết nên trả lời thế nào.

Phùng Bảo Quốc uống một ngụm trà, "Hàn Bân, đây là cơ hội cho ngươi, ngươi nghĩ sao?"

Hàn Bân ngần ngại một lúc, "Phùng cục, hiện tại ta chưa có quyết định, ngài và lãnh đạo cấp trên sắp xếp thế nào?"

“Ngươi thật khôn ngoan, lại đá trái bóng về cho ta.” Phùng Bảo Quốc rít một hơi thuốc, tiếp tục, “Tỉnh đã có lời, chuẩn bị điều ngươi về Đội trọng án làm Trung đội trưởng; còn việc đi hay không, phải xem cục thành phố có đồng ý thả người không. Cục thành phố ta là người phụ trách, nên ta muốn nghe ý kiến của ngươi.”

Hàn Bân hít một hơi sâu, “Ngài nghĩ ta có nên đi không?”

Phùng Bảo Quốc gạt tàn thuốc, “Ngươi là nhân tài, từ góc độ của cục thành phố, ta không muốn ngươi đi. Nhưng… từ góc độ cá nhân, ngươi điều về tỉnh làm việc, không gian phát triển sau này sẽ lớn hơn.”

Phùng Bảo Quốc cười, “Ta cá nhân đề nghị ngươi nên đi, để ngươi khỏi phải đến nhà ta cản cửa.”

Hàn Bân cũng cười, “Phùng cục, vậy ta nghe lời ngài.”

“Hừ, ngươi được lợi còn làm bộ.”

“Đinh chi đội ta nên nói thế nào?”

“Đinh ta sẽ thông báo, đợi khi văn bản xuống, chuyện đã định, ngươi đến gặp hắn.”

“Ta biết rồi.” Hàn Bân nghiêm túc, “Phùng cục, thời gian qua nhờ ngài quan tâm và giúp đỡ, nếu không ta cũng không có được như hôm nay.”

“Thôi nào, nói nữa là khách sáo quá rồi, đến tỉnh cố gắng làm tốt.”

“Dạ.”

Đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng đã định.

Hoàng Khuông Thời đã đi nửa tháng, thời gian qua không có tin tức, Hàn Bân cũng có chút lo lắng, không biết có bị hủy không.

Dù sao, từ địa phương điều lên tỉnh không phải chuyện dễ dàng, khả năng thất bại rất lớn.

Tuy nhiên, hôm nay từ miệng Phùng Bảo Quốc nói ra, gần như đã chắc chắn, Hàn Bân cảm thấy yên tâm.

Buổi tối về nhà, Hàn Vệ Đông và Vương Huệ Phương đang ngồi ở bàn trà viết viết vẽ vẽ, không biết đang nghiên cứu cái gì.

"Bố mẹ, các ngươi làm gì vậy?"

"Ta và mẹ ngươi đang nghiên cứu thiệp mời đám cưới, cái này phải gửi nhanh, chậm nữa là không kịp."

Hàn Bân nói, "Có cần ta giúp không?"

"Không cần, ngươi hiểu gì, càng giúp càng rối." Hàn Vệ Đông khoát tay.

"Tối nay chúng ta ăn gì, không phải không nấu chứ."

"Có, vừa gói xong há cảo, chỉ cần luộc thôi."

"Được, các ngươi tiếp tục nghiên cứu, ta đi luộc há cảo."

Hàn Bân vào bếp rửa tay, đun nước, luộc há cảo.

Không lâu sau, hắn bưng đĩa há cảo chín ra, "Ăn há cảo thôi, ăn xong rồi nghiên cứu tiếp."

Hàn Bân bưng lên ba đĩa há cảo và dấm.

Hàn Vệ Đông đặt bút xuống, "Cưới xin thật rắc rối, làm ta đau cả đầu. Ăn cơm, ăn cơm."

Vương Huệ Phương liếc xéo hắn, "Ngươi là sở trưởng mà, chuyện nhỏ này cũng khó khăn sao."

"Không phải khó, mà là phức tạp. Ở sở, mấy việc này ta giao cho người khác làm từ lâu rồi."

“Thôi nào, đừng dọa người bằng chức sở trưởng của ngươi, con trai ta là Trung đội trưởng Đội hình sự thành phố, không phải oai phong hơn ngươi sao.”

Hàn Bân chỉ lo cúi đầu ăn há cảo, không ngờ cũng bị liên lụy, “Chú đã định ngày cưới chưa?”

“Định rồi, 16 tháng 7.”

“Tháng sau… không biết ta có kịp không.”

“Sao, ngươi có chuyện gì?” Vương Huệ Phương hỏi, đám cưới nhiều việc, cần người nhà lo liệu, không thể thiếu Hàn Bân giúp.

“Đúng vậy, đây là chuyện quan trọng, ngươi nói trước với lãnh đạo.” Hàn Vệ Đông nói.

Chương 1561: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Ta sợ không về kịp."

Vương Huệ Phương nói, "Đều ở Cầm Đảo, lái xe đến hội trường cũng chỉ nửa giờ, sao không về kịp."

"Ồ, xem trí nhớ ta, suýt quên nói với các ngươi." Hàn Bân đặt đũa xuống, nghiêm túc, "Chiều nay, Phùng cục nói chuyện với ta. Nói ta có thể sẽ điều động công tác."

Vương Huệ Phương lần đầu nghe, "Sao đột ngột vậy, điều đi đâu?"

"Có thể là Tuyền Thành."

"Tuyền Thành, tốt lành sao lại điều đi, Cầm Đảo không kém Tuyền Thành. Hơn nữa, xa nhà thì…"

"Ngươi không biết thì đừng nói." Hàn Vệ Đông ngắt lời vợ, hỏi thêm, "Con, Phùng cục nói điều con đi đâu? Sở tỉnh, hay Công an Tuyền Thành?"

"Sở tỉnh."

Lập tức, trong phòng vang lên hai tiếng hít vào.

Vương Huệ Phương cũng hiểu ra, "Con, con thăng chức à."

"Cũng không tính là thăng chức, chỉ là điều ngang thôi."

Hàn Vệ Đông lộ vẻ vui mừng, "Từ Đội hình sự thành phố điều ngang lên Sở tỉnh, chắc chắn là thăng chức, tuyệt quá!"

Hàn Vệ Đông đứng dậy, đi qua đi lại, "Đây là tin vui, chuyện tốt."

Vương Huệ Phương cũng vui, nhưng vẫn không nhịn được, "Thôi nào, trong lòng vui là được, đừng nhảy nhót nữa, mau lại ăn cơm."

"Chỉ ăn cơm sao được, chuyện tốt thế này, phải uống một chén chứ."

"Được rồi, ngươi cũng chỉ có chút chí khí này." Vương Huệ Phương bĩu môi, "Chả trách làm cả đời cũng không lên được Sở tỉnh."

Hàn Vệ Đông "…"

…

Mặc dù Phùng Bảo Quốc đã nói chuyện với Hàn Bân, nhưng chỉ cần văn bản chính thức chưa xuống, việc này vẫn chưa chắc chắn.

Chuyện điều động, ngoài bố mẹ và Vương Đình, Hàn Bân không nói với ai.

Mấy ngày sau, văn bản của Sở tỉnh chính thức xuống, Công an thành phố Cầm Đảo cũng bắt đầu làm thủ tục, chuyện mới chính thức định.

Hàn Bân đến văn phòng Đinh Tích Phong, chân thành và nghiêm túc trao đổi, Đinh Tích Phong có thể nói là người phát hiện tài năng của Hàn Bân, Hàn Bân không muốn vì sự điều động đột ngột của mình mà ảnh hưởng đến quan hệ hai người, may mắn là Đinh Tích Phong cũng hiểu, thậm chí hiểu hơn Hàn Bân về cơ hội này, nếu là hắn cũng muốn điều lên Sở tỉnh làm việc.

Đã định là Hàn Bân sẽ điều động, hắn không cần làm người xấu, Hàn Bân đi làm ở Sở tỉnh, có khi sau này còn cần đến đối phương.

Đinh Tích Phong nói mấy câu khích lệ, bảo Hàn Bân làm tốt ở Sở tỉnh, còn giới thiệu tình hình Sở tỉnh…

Không lâu sau, chuyện Hàn Bân điều động lên Sở tỉnh cũng dần truyền khắp hệ thống Công an thành phố Cầm Đảo.

Điều lên Sở tỉnh không dễ, nhiều người coi đây là cơ hội cá chép hóa rồng, hơn nữa Hàn Bân không phải là cảnh sát bình thường, mà là điều động với chức Trung đội trưởng, điều này rất khó khăn.

Một thời gian, Hàn Bân lại trở thành đề tài bàn tán của mọi người.

Thời gian này Hàn Bân càng khiêm tốn, ra sớm về muộn, công việc không có chút sai sót, vào lúc quan trọng mà lơ là mới là ngu ngốc nhất.

Đội hình sự phân cục Thành Bắc.

Sáng hơn tám giờ, văn phòng đội trưởng.

Mã Cảnh Ba ngồi ở bàn làm việc ngáp, pha một ấm nước, rót một tách cà phê đậm.

Mấy ngày trước ở phân cục Thành Bắc xảy ra một vụ cướp có vũ trang, vụ án vẫn chưa có tiến triển, chiều qua nạn nhân qua đời ở bệnh viện, tính chất vụ án càng nghiêm trọng.

Tối qua, Mã Cảnh Ba điều tra vụ án đến hơn mười giờ, mệt mỏi rã rời.

Mã Cảnh Ba nhìn đồng hồ, uống xong cà phê, hắn còn phải họp tổng kết vụ án.

Hắn có chút nhớ ngày ở cục cảnh sát thành phố, lúc đó có Hàn Bân chia sẻ áp lực, nhẹ nhàng hơn nhiều.

Nghĩ vậy, Mã Cảnh Ba lộ vẻ ghen tị.

Mã Cảnh Ba uống một ngụm cà phê, cà phê này ít đường, mới vào miệng thì đắng, nhưng dư vị ngọt ngào.

"Đing đing đing…" điện thoại reo.

Mã Cảnh Ba lấy điện thoại, màn hình hiện lên số của Hàn Bân.

"Nghe."

"Mã đội, ta là Hàn Bân."

"Khéo thật, ta đang định gọi ngươi, nghe nói ngươi sẽ điều động lên Đội hình sự Sở tỉnh, có thật không?"

"Mấy ngày trước văn bản vừa xuống, ngài thật nhanh nhạy."

"Chuyện này đã lan khắp hệ thống Công an Cầm Đảo, sáng nay đi ăn ở nhà ăn còn có người nhắc đến ngươi, ngươi giờ là người nổi tiếng rồi."

"Nổi tiếng gì đâu, chỉ là tên gọi thôi."

Mã Cảnh Ba nhìn đồng hồ, "Bân Tử, lát nữa ta phải họp, ngươi gọi sớm vậy chắc có việc, nói đi."

"Cũng không có gì, ta chuẩn bị đi Tuyền Thành, muốn mời vài lãnh đạo cũ gặp mặt."

"Khi nào vậy?"

"Tối nay."

"Ây da, tối nay e không được, ở Thành Bắc xảy ra vụ cướp giết người, khá khó khăn. Giờ ta không tiện đi dự."

"Vậy cũng được, điều tra quan trọng, tối nay chúng ta không đợi ngươi."

"Lần sau ngươi về Cầm Đảo, ta mời, chúng ta gặp nhau."

Hai người nói chuyện thêm mấy câu rồi cúp máy.

“Haiz…” Mã Cảnh Ba thở dài, vẻ mặt có chút thất vọng.

Hắn thật lòng ghen tị với Hàn Bân.

Lúc trước hắn và Đào Bác cạnh tranh chức Phó đội trưởng Đội hình sự thành phố, Đào Bác thắng, trở thành Phó đội trưởng, đường thăng tiến của Mã Cảnh Ba bị chặn.

Sau khi khỏi bệnh, hắn được điều đến phân cục Thành Bắc làm Đội trưởng Đội hình sự, tuy chức vụ lên, nhưng từ cục điều xuống phân cục, vẫn có chút không cam lòng.

Hắn nghĩ Hàn Bân làm Trung đội trưởng sẽ gặp khó khăn như hắn, hệ thống Công an Cầm Đảo chỉ có ngần ấy chức vụ, hắn dù có năng lực cũng không thể đẩy người trên đi.

Chương 1562: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ai ngờ, Hàn Bân trực tiếp được điều lên Sở Công an tỉnh, đường trước mặt hắn lập tức sáng tỏ, mọi con đường đều dẫn đến La Mã, cơ hội thăng tiến cũng nhiều, có thể nói là rồng về biển lớn.

Mẹ nó, sao người với người lại khác biệt thế chứ.

Mã Cảnh Ba thật sự ghen tị, trong lòng khó tránh có chút đố kỵ…

Hắn không phải người nhỏ mọn, cũng không thích cảm giác này, nhưng không kìm chế được, có lẽ chỉ có thời gian mới xóa được chút đố kỵ trong sâu thẳm lòng mình.

Đến lúc đó gặp lại Hàn Bân cùng uống rượu vậy.

…

Tiệc mời kéo dài mấy ngày, ngày đầu Hàn Bân mời lãnh đạo cục cảnh sát thành phố, tiếc là sếp trực tiếp cũ của hắn Mã Cảnh Ba vì công việc không đến được.

Lần thứ hai mời các thuộc hạ, toàn đội hai và đồng nghiệp ở khoa kỹ thuật, pháp y.

Lần thứ ba mời đồng nghiệp ở Đồn công an Bảo Hoa.

…

Hôm nay là lần thứ tư, Hàn Bân mời đồng nghiệp ở Phân cục Ngọc Hoa.

Phân cục Ngọc Hoa là nơi sự nghiệp của Hàn Bân cất cánh, đồng nghiệp ở Phân cục Ngọc Hoa có ý nghĩa đặc biệt với hắn.

Tối nay, Đội ba Đội hình sự Phân cục Ngọc Hoa đều đến, nhìn những gương mặt quen thuộc, Hàn Bân cảm khái vô cùng.

Phó cục trưởng Phân cục Ngọc Hoa Đới Minh Hàm ngồi ở ghế chính, Hàn Bân và Tằng Bình, Triệu Anh ngồi hai bên, các đội viên lần lượt ngồi theo thứ tự.

Tiệc bắt đầu, Đới Minh Hàm đứng lên nói, "Mọi người yên lặng chút, ta nói vài câu. Đội trưởng Hàn sắp điều động lên Sở Công an tỉnh làm việc, hôm nay coi như chúng ta tiễn hắn.

Trước khi đến đây ta đã báo với Cục trưởng Trần, tối nay mọi người có thể uống rượu, muốn ăn gì, uống gì cứ gọi, ta và Đội trưởng Tằng, Đội trưởng Triệu sẽ trả."

"Hay quá." Các đội viên đồng loạt hô.

Được ăn ngon, uống ngon mà không tốn tiền, ai không vui.

"Đới cục, ta đã nói mời mọi người rồi, để ba vị lãnh đạo mời, không hợp lý."

Đới Minh Hàm nói, "Không có gì không hợp lý, quyết vậy rồi."

Tằng Bình cười, "Đới cục nói đúng, hôm nay tiệc tiễn ngươi, còn để ngươi trả tiền, ra ngoài, chúng ta còn mặt mũi gì."

Triệu Anh phụ họa, "Hàn đội, ngươi đừng khách sáo, đến Tuyền Thành rồi mời chúng ta cũng không muộn."

"Ba vị lãnh đạo đã nói vậy, ta không khách sáo." Hàn Bân nâng ly, "Ta kính ba vị lãnh đạo một chén."

Triệu Anh tuy là nữ, nhưng rất sảng khoái, uống cạn một hơi, "Rượu ta uống rồi, đừng gọi là lãnh đạo. Lần sau gặp, ngươi là lãnh đạo tỉnh, ta và Đội trưởng Tằng đều phải nghe ngươi."

Tằng Bình vừa nuốt rượu, suýt sặc.

Lời Triệu Anh tuy nghe khó chịu, nhưng cũng không sai, tuy đều là Trung đội trưởng, nhưng Hàn Bân vào Sở tỉnh, cấp bậc cao hơn họ nhiều.

Nói đúng ra, khi Hàn Bân làm Trung đội trưởng Đội hình sự thành phố, cấp bậc đã vượt qua Tằng Bình và Triệu Anh.

Ban đầu Tằng Bình cũng hơi khó chịu, nhưng giờ hắn đã chấp nhận.

Hai người cùng chức dễ sinh cạnh tranh, khi đối phương thăng chức cao hơn một chút, dễ sinh đố kỵ. Khi cấp bậc đối phương cao hơn mình rất nhiều, ngược lại dễ chấp nhận hơn.

Tằng Bình và Hàn Bân quan hệ rất tốt, thấy thuộc hạ cũ phát triển tốt, Tằng Bình cũng có chút tự hào.

Ít nhất sau này uống rượu khoác lác không thiếu vốn.

Nói không chừng sau này thật phải nhờ Hàn Bân kéo một tay…

Đới Minh Hàm nâng ly, "Nào, ta đề nghị mọi người kính Hàn Bân một ly, chúc hắn thượng lộ bình an, tương lai rộng mở…"

"Đội trưởng Hàn, chúc mừng, chúc mừng."

"Hàn đội, ngài sau này đừng quên chúng ta."

"Sau này, ngài phải thường về thăm."

Hàn Bân cũng cạn một ly, cười đáp lại từng người.

Hàn Bân vừa đặt ly xuống, ăn một miếng thức ăn, Lý Huy bên cạnh nâng ly, "Nào, Bân Tử, chúng ta uống một ly."

Trong số những người ở đây, Lý Huy và Hàn Bân gần gũi nhất, hai người không chỉ là đồng nghiệp, còn là bạn học, bạn tốt.

"Cạn nào." Hàn Bân cũng uống cạn.

Lý Huy uống một hơi, nói, "Bân Tử, ngươi đi Tuyền Thành rồi, ta thật không muốn. Sau này gặp mặt không dễ. Haiz…"

"Tuyền Thành và Cầm Đảo gần thế, ta sẽ thường về. Đừng làm như đàn bà vậy, uống thêm vài ly."

"Đúng, hôm nay là tiệc tiễn ngươi, phải uống đã."

Triệu Minh bên cạnh nói, "Huy ca, ta kính ngươi một ly."

Lý Huy chạm ly với hắn, "Ngươi không phải làm ở Đội hình sự sao, hôm nay cũng về à."

"Ngươi nói gì vậy, đừng quản ta làm ở đâu, Phân cục Ngọc Hoa là nhà ta." Triệu Minh cũng đến.

Thằng nhóc này đã là lần thứ hai đến ké.

"Lời này ta thích, cạn nào." Lý Huy tửu lượng tốt, ai mời cũng uống.

Buổi tối, Hàn Bân uống không ít, hôm nay là tiệc cuối cùng, sau đó, hắn sẽ đến Sở tỉnh báo cáo.

Lúc này, lòng Hàn Bân có chút ngổn ngang, có cảm động, có không nỡ, còn có hy vọng cho tương lai.

Ngày 8 tháng 7

Ga tàu Thành phố Tuyền

Hàn Bân kéo vali xuống tàu, lần nữa đặt chân lên thành phố quen thuộc này, cảm giác hoàn toàn khác trước kia.

Từ giờ, hắn sẽ làm việc, sinh sống tại thành phố này, thậm chí có thể sẽ lập gia đình ở đây.

Hàn Bân học đại học ở Tuyền Thành, nên hắn không xa lạ với thành phố này. Vừa ra khỏi cửa ga, hắn đã nhìn thấy một bóng hình quen thuộc.

"Hàn đội, ta ở đây." Bao Tinh vẫy tay trong đám đông.

Hàn Bân cười bước tới, "Ta đã nói rồi, không cần đến đón ta, sao ngươi lại đến."

Chương 1563: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi đến làm việc ở Cầm Đảo, ta vui lắm, sau này lại có thể theo ngươi làm việc rồi.” Bao Tinh tinh ý nhận lấy vali.

“Hàn đội, ngươi có chỗ ở chưa? Nếu chưa tìm được chỗ phù hợp, có thể đến nhà ta.”

“Không cần, Vương Đình có một căn nhà ở đây, nàng cũng sẽ đến trong thời gian tới, ta sẽ dọn dẹp trước.”

“Tuyệt thật, Hàn đội thật có phúc, lấy được nàng về nhà, ít nhất cũng bớt phấn đấu mười năm.”

Hàn Bân cười không được, khóc không xong, “Được rồi, đừng nói linh tinh nữa. Tìm chỗ nào ăn trước đi, ta mời.”

“Đâu có được, ngươi vừa đến, ta phải mời ngươi bữa đón gió, sao có thể để ngươi mời được.”

Hàn Bân không tranh cãi với hắn, sau này có nhiều cơ hội ăn chung với nhau.

“Hàn đội, ngươi định khi nào đi báo cáo?”

“Qua vài ngày nữa, ta muốn làm quen với môi trường trước, dù sao cũng đã lâu không ở đây.”

“Cũng đúng.”

Hai người lên xe, Bao Tinh hỏi, “Hàn đội, ngươi muốn ăn gì?”

“Buổi trưa ăn đơn giản thôi.”

Hai người lái xe đến một quán lẩu, quán này chuyên lẩu bò, thịt bò tươi được cắt tại chỗ, các phần thịt rất đặc biệt, hương vị cũng khác biệt.

Sau bữa ăn, Bao Tinh đưa Hàn Bân đến khu dân cư Vinh Văn Hiên.

“Bao Tinh, lên ngồi chơi chút đi.”

“Hôm nay không được rồi, để hôm khác.”

Hàn Bân cũng không nài ép, thứ nhất đây không phải nhà hắn, thứ hai cũng chưa dọn dẹp, có lẽ lên cũng không có gì để uống.

Hàn Bân về nhà, mở cửa thông gió, dọn dẹp đơn giản, báo tin an toàn cho cha mẹ, sau đó ngồi trên sofa gọi video với Vương Đình.

…

Bảy giờ tối

Quán nướng nhà họ Khương

Đây là một quán nướng nổi tiếng ở Tuyền Thành, mỗi khi mùa hè đến là đông nghẹt người.

Bàn ghế nhựa trắng, bia tươi trong thùng, thịt nướng thơm phức, cắn một miếng là đầy miệng dầu.

Trịnh Khải Hoàn nâng ly bia, “Bân Tử, đến, cạn một ly.”

“Trịnh đội, ta không sao, không ảnh hưởng đến công việc của ngươi chứ.”

“Ta đã báo cáo với lãnh đạo trước khi đến, không sao đâu.”

“Thật tốt quá, lâu rồi không uống bia với ngươi.”

Hai người nâng ly uống cạn.

Bia lạnh chảy vào bụng, Hàn Bân không khỏi hét lên, "Sảng khoái!"

Trịnh Khải Hoàn cười nói, "Lần cuối chúng ta uống bia ăn xiên nướng cùng nhau là ở Phân Cục Ngọc Hoa phải không?"

"Đúng vậy, đã gần hai năm rồi."

Trịnh Khải Hoàn cảm thán, "Ta đến Tuyền Thành cũng hơn một năm rồi, đôi khi còn rất nhớ những ngày ở Cầm Đảo."

"Trịnh đội, làm việc ở đây có gì khác với Cầm Đảo không?"

"Điều tra vụ án thì không khác nhiều, chỉ là phạm vi vụ án rộng hơn, số lần đi công tác nhiều hơn. Vụ án cũng phức tạp hơn chút, nhưng ta tin tưởng ngươi, không vấn đề gì."

"Ta được điều đến đội trọng án, trong lòng cũng hơi lo lắng, sau này còn phải nhờ ngươi chỉ giáo nhiều."

"Không thành vấn đề, có chuyện gì cứ tìm ta." Trịnh Khải Hoàn bỏ một hạt đậu vào miệng, hỏi, "Đúng rồi, ngươi chắc được điều đến đội hai của đội trọng án chứ?"

"Đúng, đội hai, đội trưởng đội một."

"Trùng hợp thật, ta là đội một, đội hai. Văn phòng chúng ta ở tầng hai, các ngươi ở tầng ba, rất gần." Trịnh Khải Hoàn không khỏi cảm thán.

Hồi đó, khi Hàn Bân mới vào Phân Cục Ngọc Hoa, hắn đã là phó đội trưởng đội điều tra hình sự Phân Cục Ngọc Hoa, việc được điều đến sở cảnh sát tỉnh là một cơ hội, hắn luôn tự hào về điều đó, đồng nghiệp ở Phân Cục Ngọc Hoa cũng rất ngưỡng mộ.

Giờ đây, Hàn Bân cũng được điều đến đội trọng án của sở cảnh sát tỉnh, chức vụ như nhau, điều này khiến Trịnh Khải Hoàn hơi ngượng ngùng.

Người anh em nhỏ ngày xưa giờ đã ngang hàng với hắn.

“Trịnh đội.” Hàn Bân nâng ly mời.

Hai người chạm ly, uống một ngụm lớn.

Họ lại nói về những ngày ở Phân Cục Ngọc Hoa…

Buổi sáng ngày 10 tháng 7

Sở Cảnh sát tỉnh, văn phòng Phòng Nhân sự

Văn phòng rất rộng, khoảng bảy tám mươi mét vuông.

Phía nam đặt vài hàng bàn làm việc, có vài nhân viên cảnh sát đang làm việc, phía bắc là một hàng ghế gỗ để nghỉ ngơi.

Một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, đầu tròn, da hơi đen bước vào văn phòng, chào, “Xin chào, tôi đến báo cáo.”

Một nữ cảnh sát khoảng ba mươi tuổi liếc nhìn hắn, “Ngươi ở phòng ban nào?”

“Đội trọng án.”

“Đặt giấy tờ vào bàn, ngồi đợi bên kia.”

“Vâng.”

Cảnh sát đầu tròn ngồi xuống ghế phía bắc, nhìn sang bên trái, còn hai cảnh sát khác đang chờ.

Cảnh sát đầu tròn chờ một lát, vẫn chưa được gọi.

Một lát sau, một người đàn ông khác bước vào văn phòng, trông cũng khoảng tuổi hắn, cao ráo đẹp trai, tay cầm cặp tài liệu.

Người đàn ông này chính là Hàn Bân, hắn quét mắt qua văn phòng, ánh mắt dừng lại ở nữ cảnh sát đang làm việc, “Xin chào, tôi vừa được điều đến sở cảnh sát tỉnh, đây có phải nơi báo cáo không?”

“Ngươi ở phòng ban nào?”

“Đội trọng án.”

Nữ cảnh sát liếc nhìn Hàn Bân, chỉ vào tập tài liệu, “Đặt ở đây, ngồi đợi chút.”

Hàn Bân đặt giấy tờ xuống, ngồi lên ghế phía bắc.

Cảnh sát đầu tròn nhỏ giọng chào, “Xin chào, tôi là Mã Siêu, tôi cũng vừa được điều đến.”

“Tôi là Hàn Bân.”

“Ngươi cũng ở đội trọng án?”

“Đúng, đội trọng án, đội hai.”

Chương 1564: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta ở đội một, sau này chúng ta là đồng nghiệp rồi.” Không biết Mã Siêu vốn cởi mở hay đã chán ngồi đợi, tiếp tục hỏi, “Ngươi được điều từ đâu tới?”

“Tôi được điều từ Công an Thành phố Cầm Đảo.”

“Ha ha, tôi từ Cục Cảnh sát Thành phố Tuyền điều tới.” Xét về điểm này, Mã Siêu có lợi thế hơn, hắn cười ha ha, như nói với Hàn Bân, lại như tự nói với mình, “Từ nay chúng ta là người của đội trọng án rồi, nghĩ thôi cũng thấy đã.”

Nữ cảnh sát phòng nhân sự đột nhiên đứng dậy, “Ai là Hàn Bân, Đội trưởng Hàn.”

Hàn Bân đứng lên, “Tôi đây.”

Nữ cảnh sát nở nụ cười, “Xin lỗi, vừa rồi tôi bận quá, không thấy tài liệu của ngài.”

“Không sao.”

“Ngài điền tài liệu này trước, sau khi điền xong, tôi sẽ đưa ngài đến đội trọng án báo cáo.”

“Cảm ơn.”

“Không có gì, có vấn đề gì khi điền tài liệu, ngài cứ nói.”

Hàn Bân nhận tài liệu, ngồi bàn điền.

Mã Siêu hơi bực, rõ ràng hắn đến trước mà, tại sao lại để hắn nhập chức trước chứ. Không phải chỉ vì hắn đẹp trai hơn sao, đẹp trai thì ăn được à?

Mã Siêu bước qua, liếc nhìn tài liệu Hàn Bân đang điền, "Đội trọng án, đội hai, đội trưởng đội một!"

Mã Siêu nhướn mày, ta ni mẹ, vốn tưởng cùng là tân binh, ai ngờ là đại ca giấu mặt.

Văn phòng Đội trưởng Đội hai, Đội Trọng án

"Cốc cốc…"

"Mời vào."

Nữ cảnh sát của Phòng Nhân sự đẩy cửa bước vào, chào Hoàng Khuông Thời và giới thiệu, "Đây là Đội trưởng Hàn từ Công an Thành phố Cầm Đảo, ta đưa ngài ấy đến."

"Ha ha, Hàn Bân đến rồi, đến đúng lúc đấy, vào đi."

Hàn Bân chào, "Chào Hoàng đội."

"À, các ngươi quen nhau à, vậy thì ta đỡ việc rồi, Hoàng đội, ta đi trước nhé."

"Đi thong thả."

Hoàng Khuông Thời ra hiệu cho Hàn Bân ngồi xuống ghế sofa, rồi đưa cho hắn một điếu thuốc, "Ngươi đến Tuyền Thành khi nào, đã quen chưa?"

"Ta đến vào ngày tám, trước ta học ở trường cảnh sát Tuyền Thành, không có gì lạ cả."

"Vậy thì tốt. Khi nào có thể bắt đầu làm việc?"

Hàn Bân ngồi thẳng dậy, nghiêm túc nói, "Bất cứ lúc nào cũng được."

"Tốt, đợi chính ngươi nói câu này." Hoàng Khuông Thời đứng dậy, lấy cặp tài liệu trên bàn, "Đi thôi, chúng ta đi họp."

Hàn Bân hơi ngạc nhiên, "Hoàng đội, chúng ta đi họp ở đâu?"

“Cục Cảnh sát Thành phố Tuyền vừa báo một vụ án mới, chuyển giao cho đội chúng ta, ta đang chuẩn bị họp để nghiên cứu.”

Hàn Bân cười khổ, mình vừa mới đến đã nhận vụ án, nhanh quá rồi.

“Vụ án này ảnh hưởng khá rộng, Cầm Đảo cũng có những vụ tương tự, rất có thể là cùng một nhóm người gây ra, ngươi hiểu rõ tình hình ở Cầm Đảo, đúng lúc giúp phân tích.”

Hàn Bân chỉ còn biết gật đầu theo Hoàng Khuông Thời ra ngoài.

Phòng họp ở tầng bốn, leo một tầng cầu thang là tới.

Lúc này, trong phòng họp đã có khoảng hai mươi người, mỗi người đều mang theo một quyển sổ nhỏ, nói chuyện nhóm ba năm người.

Trên đường đi, Hoàng Khuông Thời giới thiệu sơ qua, Đội hai có hai trung đội, mỗi trung đội có hai tổ, mỗi tổ có mười người.

Trung đội của Đội điều tra hình sự Thành phố Cầm Đảo cũng có hai tổ, nhưng mỗi tổ chỉ có sáu bảy người, tính ra, chức vụ của Hàn Bân không thay đổi, nhưng số lượng thuộc hạ tăng gấp rưỡi.

“Hoàng đội.”

“Đội trưởng.”

Thấy Hoàng Khuông Thời bước vào, mọi người lập tức chào hỏi, đồng thời nhìn thấy Hàn Bân đi sau Hoàng Khuông Thời, cũng có phần tò mò.

Ngoài Bao Tinh và vài người đã gặp Hàn Bân, những người khác khó liên hệ Hàn Bân với chức vụ trung đội trưởng.

Hàn Bân quá trẻ, trẻ hơn một nửa số người trong đội.

“Mọi người, ta giới thiệu một chút, đây là Đội trưởng Hàn từ Công an Thành phố Cầm Đảo, từ hôm nay hắn sẽ nhận chức trung đội trưởng Đội một, Đội hai của chúng ta. Mọi người chào đón.”

“Bốp bốp bốp” Hoàng Khuông Thời vỗ tay đầu tiên.

“Bốp bốp bốp…” Các đội viên cũng phản ứng, cùng nhau vỗ tay.

“Chào mừng Hàn đội!” Bao Tinh hét lớn nhất.

“Hàn đội khỏe.”

“Chào mừng Hàn đội.”

“Chào mọi người, ta là Hàn Bân, rất vui được gia nhập Đội Trọng án, hy vọng dưới sự lãnh đạo của Hoàng đội, chúng ta cùng học hỏi, cùng tiến bộ…”

Nói xong, Hàn Bân ngồi vào chỗ của Hoàng Khuông Thời.

Ngoài Bao Tinh là người quen, Hàn Bân còn thấy Vương Sướng và Đào Nguyên Lượng.

“Đội trưởng Hàn là một nhân tài, ta đã đặc biệt mời từ Công an Thành phố Cầm Đảo về, hy vọng mọi người sau này ủng hộ hắn.” Hoàng Khuông Thời nói xong, mở một tập tài liệu, “Tiếp theo, chúng ta bàn về vụ án mới được Cục Cảnh sát Thành phố Tuyền chuyển giao.”

“Vụ đầu tiên xảy ra vào ngày 11 tháng 5, một người đàn ông say rượu bị đưa vào góc khuất cưỡng hiếp, tỉnh lại chạy đến đồn cảnh sát báo án, đến nay đã hai tháng, tạm gọi là vụ 511. Thành phố Tuyền đã xảy ra ba vụ tương tự, qua điều tra của Cục Cảnh sát Thành phố Tuyền, cơ bản xác định do cùng một người gây ra.

Ngoài ra, Cầm Đảo cũng có vụ tương tự, ta đã lấy hồ sơ so sánh, phương thức và công cụ gây án cơ bản giống nhau, rất có thể cũng do cùng một người gây ra.”

Hoàng Khuông Thời đưa một tập tài liệu cho Đào Nguyên Lượng, “Đặt tập tài liệu này lên máy chiếu.”

Chương 1565: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Vâng."

Hoàng Khuông Thời tiếp tục, "Ta so sánh hồ sơ hai nơi, tạm thời tóm tắt bốn điểm chung của các vụ án ở Cầm Đảo và Thành phố Tuyền. Thứ nhất, nghi phạm khi gây án đều còng tay nạn nhân.

Thứ hai, đều tháo tất nạn nhân để nhét vào miệng.

Thứ ba, cùng loại bao cao su và chất bôi trơn.

Thứ tư, đều ra tay khi nạn nhân say rượu."

Hầu hết những người có mặt đều là nam giới, mặt ai cũng biến sắc.

Đàn ông nào chẳng thích uống chút rượu, giờ thì ai còn dám ra ngoài?

Vương Sướng nói, "Hoàng đội, tuy vụ này ảnh hưởng… không tốt lắm, nhưng xét về mức độ nguy hại và pháp lý, không nên giao cho Đội Trọng án xử lý chứ?"

Hoàng Khuông Thời thở dài, "Vụ này tuy thương tích của nạn nhân không nặng, nhưng tổn thương tinh thần rất lớn. Hơn nữa, ảnh hưởng cực kỳ xấu, ở mức độ nhất định đã ảnh hưởng đến trật tự kinh tế bình thường của Thành phố Tuyền, nếu tiếp tục như vậy, nhiều đàn ông không dám ra ngoài vào ban đêm, chính quyền làm sao phát triển kinh tế được.

Hơn nữa, theo kinh nghiệm của ta, nạn nhân của vụ án này chắc chắn không chỉ có bốn người, nhiều người có thể xấu hổ

không báo án, cộng thêm vụ xảy ra ở Cầm Đảo, Cục Cảnh sát Thành phố Tuyền điều tra sẽ gặp khó khăn, nên chuyển giao cho sở cảnh sát tỉnh xử lý."

Hàn Bân đồng tình, "Quả thật rất tệ, đang vào mùa nướng xiên uống bia, chuyện này mà lan ra, khách có khi giảm ba phần."

Bao Tinh nói, "Ta nghĩ không chỉ ba phần, ít nhất giờ ta không dám uống say ngoài đường nữa."

Mọi người nhìn vào tài liệu trên máy chiếu, cũng đã có cái nhìn tổng quan về vụ án.

Hoàng Khuông Thời nhìn Hàn Bân, "Đội trưởng Hàn, vụ này giao cho ngươi, có vấn đề gì không?"

"Không có."

Vụ này tuy ảnh hưởng xấu, nhưng mức độ nguy hiểm không cao, vừa hay cho Hàn Bân luyện tay, dần quen với cách xử lý của Đội Trọng án.

"Về việc điều tra vụ án, ngươi có ý kiến gì?"

"Ta muốn đọc hồ sơ trước, sau đó lấy lời khai của nạn nhân."

"Được, ta tin tưởng ngươi, giao vụ án cho ngươi ta yên tâm." Nói xong, Hoàng Khuông Thời đứng dậy, "Đội trưởng Hàn, ngươi tiếp tục chủ trì cuộc họp thảo luận vụ án, ta có việc phải xử lý."

"À!" Hàn Bân ngạc nhiên, đứng dậy tiễn Hoàng Khuông Thời ra cửa, "Hoàng đội, ta mới tới, ngươi không sợ ta làm hỏng việc sao?"

"Hừ, ta nếu không tin tưởng ngươi, sao lại phí công điều ngươi lên sở cảnh sát tỉnh." Hoàng Khuông Thời trước khi đề

cử Hàn Bân, đã điều tra kỹ, biết Hàn Bân tham gia phá nhiều vụ án lớn, đóng vai trò then chốt trong nhiều vụ.

Tiễn Hoàng Khuông Thời đi, Hàn Bân hít sâu một hơi, được tin tưởng là cảm giác rất tốt, nhưng cũng là áp lực lớn.

Hàn Bân nhíu mày, một giọng nói quen thuộc vang lên trong đầu.

"Chúc mừng, cảnh sát 577533 liên tiếp phá nhiều vụ án hình sự."

Phân tích biểu cảm: Thành thạo:+25

Khả năng quan sát: Thành thạo+21

Giám định dấu chân: Thành thạo+34

Phần thưởng công trạng: 100 điểm.

"Cảnh sát 577533 được điều đến Đội điều tra hình sự sở cảnh sát tỉnh, phần thưởng kỹ năng gói lớn một phần."

Kỹ năng: Võ thuật

Phân loại: Tán thủ

Cấp độ: Chuyên nghiệp

Ghi chú: Đàn ông ra ngoài phải bảo vệ bản thân.

Hàn Bân "……"

Dù thế nào, tiếng chuông cảnh sát quen thuộc và phần thưởng phong phú, khiến Hàn Bân rất phấn chấn.

Hàn Bân trở lại phòng họp, ngồi vào ghế chủ trì, liếc nhìn mọi người, "Bao Tinh, ngươi photocopy thêm hồ sơ và tài liệu vụ án, lát nữa phát cho mọi người, những người khác tự giới thiệu trước, chúng ta làm quen rồi bắt đầu điều tra."

"Vương Sướng, ngươi bắt đầu đi."

Vương Sướng đứng dậy, "Hàn đội, ta là tổ trưởng tổ một, trung đội một."

Đối diện Vương Sướng là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, đầu cạo ngắn, để râu, "Hàn đội, ta là Nhiếp Bằng Tường, tổ trưởng tổ hai."

"Ta là Bạch Kiến Sơn, thuộc tổ hai."

"Ta là Chu Bằng, thuộc tổ hai."

…

Đợi mọi người giới thiệu xong, Hàn Bân ra lệnh, "Lát nữa nhận được hồ sơ, mọi người làm quen với vụ án, Tổ trưởng Nhiếp liên hệ ba nạn nhân ở Tuyền Thành, mời họ đến đồn cảnh sát lấy lời khai. Tổ trưởng Vương liên hệ Công an Thành phố Cầm Đảo, hỏi tình hình nạn nhân ở Cầm Đảo."

"Rõ."

Sau đó các đội viên lần lượt ra khỏi phòng họp, Hàn Bân giữ lại Vương Sướng và Nhiếp Bằng Tường.

"Tổ trưởng Vương, Tổ trưởng Nhiếp, ta mới được điều đến Đội Trọng án, không hiểu rõ tình hình trung đội của chúng ta, nếu có gì sắp xếp không hợp lý, các ngươi cứ nói."

Vương Sướng nói, "Hàn đội, không có gì không hợp lý, chúng ta sẽ hỗ trợ tốt công việc của ngài."

Nhiếp Bằng Tường nói, "Đúng vậy Hàn đội, đã nghe Hoàng đội nói về ngài, ta rất muốn học hỏi."

Hàn Bân cười, "Sau này chúng ta cùng học hỏi."

Ba người nói vài câu khách sáo, rồi quay lại văn phòng.

Tổ một và tổ hai trong cùng một văn phòng, diện tích rất lớn, khoảng gần trăm mét vuông, tổ một ở phía đông, tổ hai ở phía tây.

Trên bàn đặt máy tính và các tài liệu bừa bãi, phòng có hai máy điều hòa đứng, không nóng lắm.

Văn phòng trung đội trưởng ở kế bên, khoảng hơn chục mét vuông, bày trí đơn giản, bàn làm việc, tủ hồ sơ, bàn trà, một ghế sofa lớn và một ghế sofa nhỏ, máy nước nóng, máy điều hòa treo tường, tiêu chuẩn văn phòng.

Chương 1566: Tiêu Đề 《Ẩn》

So với văn phòng của Hàn Bân ở Công an Thành phố không khác biệt lắm.

Hàn Bân dùng ngón tay sờ mặt bàn, không chút bụi, chắc mới được dọn dẹp.

Hàn Bân đun nước nóng, pha một ly trà, tự mình uống.

"Cốc cốc…"

Hàn Bân đặt ly trà xuống, "Mời vào."

Bao Tinh bước vào, "Hàn đội, đã photocopy xong hồ sơ, ta đưa ngài một bản."

"Để đó." Hàn Bân gõ bàn, "Buổi trưa mấy giờ ăn cơm?"

"Từ mười hai giờ đến hai giờ, đến giờ ta dẫn ngài đi."

"Được."

"Ta đi trước."

Hàn Bân cầm tập tài liệu, bắt đầu xem xét kỹ lưỡng.

Xem xong, Hàn Bân thấy lạnh sống lưng, biến thái thật nhiều.

…

Buổi trưa, Bao Tinh dẫn Hàn Bân đi ăn ở căng tin.

Căng tin của sở cảnh sát tỉnh rất lớn, món ăn phong phú, trợ cấp bữa ăn cao.

Hàn Bân gọi một phần thịt kho, một đùi gà, một phần bí đao hầm, một phần trứng xào cà chua, một phần cơm thịt cừu tay cầm, còn một phần chè đậu xanh.

Bao Tinh nháy mắt, "Hàn đội, khẩu vị thế nào?"

"Tốt, lần trước về Cầm Đảo, ta thấy ngươi béo lên, hóa ra là do cơm ngon ở sở cảnh sát tỉnh."

"Ha ha, ngài nên thử món sủi cảo của căng tin, đều gói và nấu tại chỗ, vỏ mỏng nhân to, ngon hơn ngoài bán nhiều."

"Ừ, tối thử."

Lúc này, Tổ trưởng Nhiếp Bằng Tường cầm khay đồ ăn bước tới, "Hàn đội, có tình hình cần báo cáo, không làm phiền ngài chứ."

"Không sao, ngồi xuống nói."

"Sau khi tan họp, ta đã liên hệ ba nạn nhân, một người không liên lạc được, một người nói đi công tác, còn một người nói chiều sẽ tới lấy lời khai."

Hàn Bân gặm một miếng thịt cừu, vừa thưởng thức vừa nói, "Nạn nhân không hợp tác lắm."

Nhiếp Bằng Tường cười, "Thật ra có thể hiểu được, chuyện này xảy ra với phụ nữ đã khó nói, huống chi là đàn ông."

"Ngại thì ngại, nhưng vụ án vẫn phải điều tra, lời khai vẫn phải lấy, Tổ trưởng Nhiếp, ngươi vất vả chút."

"Vâng, ăn xong ta sẽ liên hệ lại."

"Nạn nhân đến, nhớ báo ta."

…

Sau bữa trưa, Hàn Bân nghỉ trưa như thường lệ.

Nạn nhân không vội, hắn cũng không cần vội.

Chỉ là thiếu giường nằm, Hàn Bân thấy không quen, chỉ ngủ một giờ.

Ngủ dậy, Hàn Bân cầm ly trà đến văn phòng của đội viên trung đội hai, vừa để xem nạn nhân có đến lấy lời khai chưa, vừa để làm quen với đội viên.

Đội viên Đội Trọng án thường lớn tuổi hơn, có mấy người đã ngoài ba mươi, trẻ nhất phải kể đến Bao Tinh.

Hàn Bân cầm ly trà, dựa vào bàn nói chuyện với mọi người, không tỏ ra lãnh đạo, chỉ trò chuyện đơn thuần, nhanh chóng làm quen với đội viên, nhớ tên mọi người.

Đến hơn năm giờ chiều, nạn nhân vẫn chưa đến, Hàn Bân nhìn đồng hồ, đến giờ ăn tối rồi.

"Tổ trưởng Nhiếp, nạn nhân hôm nay có đến không?"

"Lúc năm giờ, ta gọi lại, hắn nói sẽ đến ngay, theo lý thì gần tới rồi." Nhiếp Bằng Tường cầm điện thoại, gọi thêm lần nữa.

Nói vài câu, Nhiếp Bằng Tường gác máy, "Cậu ta lại thay đổi, nói phải xong việc mới đến được."

"Thôi, đừng đợi nữa." Hàn Bân đứng dậy, vận động chút, "Mọi người đi ăn trước đi, chắc cậu ta phải đến tối muộn."

Hàn Bân cầm ly nước đến căng tin, gọi một phần sủi cảo bò hành, phải nói, hương vị rất ngon.

Một phần không no, gọi thêm một phần nhân ba vị, mỗi chiếc sủi cảo đều có một con tôm, rất đáng giá.

Ăn xong, Hàn Bân về văn phòng nghỉ chút, tám giờ tối, trời đã tối, cửa văn phòng kêu.

"Mời vào."

Bao Tinh thò nửa đầu vào, "Hàn đội, nạn nhân đến rồi."

“Đi thôi.”

Hàn Bân cầm sổ ghi chép ra khỏi văn phòng.

Phòng lớn bên cạnh, giờ chỉ có năm người, những người khác đã tan làm.

Trong đó, một người đàn ông lạ ngồi ở bàn làm việc, đầu cúi thấp, hai tay để trên đùi, dáng vẻ dè dặt, như dâu mới về nhà chồng.

“Hàn đội.”

“Hàn đội đến.”

Thấy Hàn Bân, các đội viên khác đều chào hỏi.

Người đàn ông lạ cũng liếc nhìn Hàn Bân, rồi cúi đầu.

Nhiếp Bằng Tường chỉ vào Hàn Bân, “Tô tiên sinh, đây là Đội trưởng Hàn, người phụ trách vụ án này.”

“Hàn đội, đây là Tô Phi tiên sinh.”

Hàn Bân ngồi đối diện Tô Phi, đánh giá đối phương, “Tô tiên sinh, cảm ơn ngài hợp tác điều tra.”

Tô Phi gật đầu, giọng khàn khàn, “Xin lỗi, vì có việc đột xuất, ta đến muộn.”

“Không sao, ngài đến là được, ta có vài câu hỏi muốn hỏi ngài.”

“Các ngươi… ta…” Tô Phi rối trí, hít sâu một hơi, “Đội trưởng Hàn, các ngươi điều tra, có thể không để lộ thân phận ta không?”

“Không vấn đề, chỉ cần không phải là người liên quan, chúng ta sẽ không tiết lộ thông tin vụ án.”

“Cảm ơn.”

“Tô tiên sinh, nếu không có gì, chúng ta bắt đầu lấy lời khai nhé.”

“Được.”

“Thời gian cụ thể ngài bị tấn công là mấy giờ?”

“Thời gian cụ thể ta không rõ, tối ngày năm tháng bảy, ta đi uống rượu ở quán bar Add Fuel, cùng vài người bạn, lâu ngày không gặp, rất vui, uống nhiều. Chúng ta rời đi khoảng rạng sáng ngày sáu tháng bảy, giờ cụ thể ta không rõ.

Sau này, ta hỏi một người bạn tỉnh táo, hắn nói chúng ta rời bar khoảng mười hai giờ bốn mươi, vì nhà ta gần bar, ta đi bộ về, không ngờ giữa đường bị…”

Tô Phi càng nói càng nhỏ, mặt hiện vẻ đau đớn, trải nghiệm này là nỗi nhục của đời hắn.

Chương 1567: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân đưa cho đối phương một điếu thuốc, hắn hiểu nỗi khổ của Tô Phi, nhưng nhiều manh mối nằm ở chi tiết, nếu nạn nhân không nhớ rõ, có thể bỏ lỡ những manh mối quan trọng.

Vụ án không phá được, nạn nhân sẽ chìm trong đau khổ lâu dài.

Đau dài không bằng đau ngắn.

"Tô tiên sinh, ta biết những ký ức này rất nặng nề với ngài, nhưng cảnh sát cần ngài giúp để làm rõ sự thật, trả lại công bằng cho ngài."

Tô Phi cầm điếu thuốc, tay phải run nhẹ, hít vài hơi, "Ta biết… ta hiểu, các ngươi hỏi đi, ta khó mà nói chủ động…"

Tô Phi chỉ vào đầu, "Nghĩ đến là đau, đau hơn cả kim châm."

"Ngài bị bắt ở đâu? Nơi gây án ở đâu?"

"Những điều này ta đã nói với đồn cảnh sát."

"Ta biết, nhưng những câu hỏi này rất quan trọng, cần xác nhận lại với ngài."

"Nhà ta và quán bar Add Fuel đều ở đường Khải Minh, cách hai dãy phố, ta rời bar qua một dãy phố, đi thêm một đoạn. Lề đường khá tối, lúc đó không có ai, ta lại say, cảnh giác kém, bị nghi phạm từ phía sau siết cổ kéo vào bụi cây."

“Lúc đó tình trạng của ngài thế nào? Có phản kháng không?”

“Lúc đó ta say lắm, đầu óc không tỉnh táo, phản kháng chắc chắn có, nhưng có bao nhiêu sức thì ta không rõ.”

“Ngài có làm hắn bị thương không?”

Tô Phi nghĩ lại, lắc đầu, “Không nhớ.”

“Hắn làm sao khống chế ngài?”

“Hắn đè ta xuống, bắt ta nằm sấp, hai tay để sau lưng, còng tay ta lại, ta cơ bản không thể động đậy.”

“Hắn dùng còng tay gì?”

“Không nhìn thấy, cảm giác bằng kim loại.”

“Ngài mô tả đặc điểm của nghi phạm?”

“Ta hoàn toàn không nhìn thấy hắn, không thể mô tả.”

“Hắn có nói chuyện không?”

“Có, hắn nói… đàn ông tồi, nhận lấy sự trừng phạt đi.” Tô Phi nhắm mắt, cơ thể run rẩy.

Hàn Bân ghi lại câu nói này, “Gần đây ngài có đắc tội ai không?”

“Không có.”

“Nghĩ kỹ, đặc biệt là trong chuyện tình cảm?”

“Ta mới chia tay bạn gái.”

“Tại sao chia tay?”

“Nàng và mẹ ta không hợp, mỗi lần gặp mặt đều xảy ra mâu thuẫn, ta đã cố gắng hòa giải, nhưng vô ích, ta kẹt giữa hai người rất khó xử. Gần đây, vì một chuyện nhỏ, bạn gái ta và mẹ ta cãi nhau, bạn gái đòi chia tay. Kẹt giữa hai người, ta thật sự mệt mỏi, khó chịu, nên đồng ý.”

“Tại sao chia tay?”

“Ta mua nhà cưới, đang sửa chữa, bên trong cửa sổ có một hàng rào sắt, bạn gái ta thấy cản tầm nhìn, muốn tháo ra. Nhưng mẹ ta cho rằng như vậy không an toàn, sau này chúng ta chắc chắn có con, con nhỏ không hiểu chuyện đập vỡ kính rất dễ rơi xuống.

Bạn gái ta nghĩ ngược lại, nàng cho rằng phía trên cửa sổ có cửa thông gió, nếu có hàng rào sắt, con có thể leo lên cửa sổ, còn nguy hiểm hơn. Hai người tranh cãi, sau đó hỏi ta ý kiến, ta thấy cả hai đều có lý, bỏ rào thì kính không chắn, không bỏ thì con dễ leo lên cửa sổ, có lợi có hại.”

Tô Phi hừ một tiếng, tiếp tục, “Bạn gái ta thấy ta không đứng về phía nàng, dỗi, ta cũng giận, chia tay.”

“Sau khi chia tay, bạn gái cũ của ngài có liên lạc không?”

“Không.”

“Ngài có liên lạc không?”

“Có. Ta muốn quay lại, không có mâu thuẫn lớn, chỉ là chuyện nhỏ, chúng ta quen nhau lâu rồi, đã tính đến chuyện cưới, ta thấy không cần thiết.”

“Tại sao nàng không đồng ý?”

“Nàng thấy bây giờ đã có mâu thuẫn, kết hôn sẽ còn nhiều hơn, chắc chắn sẽ không hợp với mẹ ta, nàng không chấp nhận.

Thực ra, ta thấy chuyện này không lớn, quan hệ mẹ chồng nàng dâu đâu có tốt đẹp, vốn là hai người xa lạ, đột nhiên sống chung chắc chắn sẽ có chút không quen, rất bình thường.

Những người mẹ chồng nàng dâu thân như mẹ con, hoặc là giả vờ trước mặt người khác, hoặc là trên TV diễn. Thực tế

qua được là được, mọi người nhường nhau một bước, dù sao sau này không ở chung, không cần quá thật.”

Nhưng nàng không nghĩ vậy, ta khuyên nhiều lần không được, cũng không liên lạc nữa.”

“Ngoài bạn gái cũ, ngài có mâu thuẫn với ai khác không?”

“Ta là người dễ hòa đồng, trong ấn tượng của ta, không có mâu thuẫn lớn với ai khác.”

“Trước khi xảy ra chuyện, ngài có thấy gì bất thường không?”

“Không.”

“Bạn gái cũ của ngài tên gì, liên lạc và địa chỉ của nàng?”

“Ngươi… các ngươi không định liên lạc với nàng chứ.”

“Có thể.”

“Không được, không thể để nàng biết chuyện này, ta không muốn nàng cười nhạo… thành cái gì.” Tô Phi tỏ ra kích động.

Hàn Bân nhìn sổ ghi chép, “Vậy ngài nghĩ tại sao nghi phạm nói ‘đàn ông tồi, nhận lấy sự trừng phạt đi.’”

“Ta không biết, ta không phải đàn ông tồi, chúng ta chỉ chia tay vì không hợp.”

Hàn Bân truy hỏi, “Vậy tại sao hắn nói câu này?”

Tô Phi nghẹn ngào, “Làm sao ta biết! Có lẽ hắn nhận nhầm người.”

“Trước khi gây án, hắn chuẩn bị rất kỹ, khả năng nhận nhầm người không cao.”

“Vậy hắn là kẻ điên, người bình thường làm chuyện không biết xấu hổ này sao?”

Hàn Bân sờ cằm, “Ngài có quen biết gay hoặc người muốn gần gũi ngài nhưng bị từ chối không?”

“Ta không nhớ.”

“Ngài đi quán bar bình thường chứ? Trong bar có thấy ai khả nghi không?”

“Là quán bar bình thường, chúng ta đi nhiều lần rồi, không có chuyện gì. Chúng ta chỉ uống rượu, ánh sáng khá tối, không để ý gì khác.”

“Tô tiên sinh, hỏi đến đây, ngài chắc cũng hiểu, cảnh sát tìm bạn gái cũ của ngài là cần thiết.”

Chương 1568: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Các ngươi nghĩ nàng tìm người làm?"

"Không chắc, chỉ là có khả năng. Chúng ta sẽ điều tra nàng, dù không liên quan, cũng có thể loại bỏ, tập trung hướng điều tra mới."

"Ta hiểu ý ngươi, nhưng để nàng biết, ta thành cái gì…" Tô Phi ôm mặt, rất khó chấp nhận.

Hàn Bân không thúc ép, để hắn tự nghĩ.

Một lúc sau, Tô Phi lên tiếng, "Cứ theo ý các ngươi, ta chỉ hy vọng bắt được… tên khốn đó…"

"Chúng ta sẽ cố gắng hết sức."

"Nhất định phải."

"Nói về bạn gái cũ của ngài đi."

"Nàng tên Ngô Lệ Na, năm nay 25 tuổi, sống ở Thành phố Tuyền, Khu Kiều Đông, Đường Nhạn Bắc, khu dân cư Thúy Sơn tòa 3 khu nhà 801. Số điện thoại 1552353XXXX."

"Nàng là người địa phương?"

"Không, quê nàng ở Thạch Môn."

Hàn Bân lấy điện thoại, gọi số của nàng.

"Đừng, đừng gọi trước mặt ta…" Tô Phi vẫy tay.

"Xin lỗi, số ngài gọi không tồn tại… sorry…" Hàn Bân gác máy, "Còn liên lạc khác không?"

Tô Phi ngạc nhiên, lắc đầu.

“Ngài có bạn chung không?”

“Có.”

“Xác nhận lại nàng còn ở Thành phố Tuyền không.”

9 giờ 40 tối.

Đường Tùng Hội, khu dân cư Bảo Nhã.

Tô Phi và Ngô Lệ Na có bạn chung, Tô Phi qua tìm hiểu, biết địa chỉ mới của Ngô Lệ Na.

Để tránh phiền phức, Hàn Bân trực tiếp đưa người đến nhà nàng.

Ngô Lệ Na sống ở tòa 8 khu nhà 1202.

Giờ này đã muộn, nam cảnh sát gõ cửa không tiện, Hàn Bân nhờ nữ cảnh sát gõ cửa.

“Cốc cốc.”

“Ai đó?” Trong nhà vang lên giọng đàn ông.

“Chào ngài, ta là cảnh sát, xin mở cửa.” Nữ cảnh sát trả lời.

Tiếng bước chân vang lên, lỗ nhìn tối lại, thấy một con mắt, lát sau cửa mở, một người đàn ông đeo kính, để trần, mặc quần đùi, nhìn nữ cảnh sát, “Có chuyện gì?”

Bao Tinh bên cạnh hỏi, “Chào ngài, Ngô Lệ Na có sống đây không?”

“Đúng, có chuyện gì?”

“Ngài và nàng quan hệ gì?”

“Nàng là… bạn gái ta.”

“Chồng ơi, ai ngoài kia thế?” Một phụ nữ trẻ lau tóc đi tới, trông như vừa tắm xong.

“Cảnh sát, tìm em.”

“Tìm ta? Ngươi đùa gì thế, cảnh sát tìm ta làm gì?”

Bao Tinh hỏi, “Ngài là Ngô Lệ Na? Chúng ta là cảnh sát tỉnh, muốn nói chuyện với ngài.”

“Các ngươi là lừa đảo à, ta chưa bao giờ dính dáng cảnh sát.”

Bao Tinh đưa thẻ cảnh sát, “Đây là giấy tờ của ta.”

Người đàn ông cầm xem kỹ, “Là cảnh sát tỉnh.”

Ngô Lệ Na cũng xem, “Không phải giả chứ.”

Người đàn ông đẩy kính, “Công ty chúng ta từng làm việc với công an, chắc là thật.”

Ngô Lệ Na có chút bất an, “Vậy các ngươi tìm ta làm gì? Ta chỉ là dân thường, sao cảnh sát tỉnh tìm tới.”

Hàn Bân nói thẳng, “Ngươi biết Tô Phi chứ?”

“Biết.”

“Các ngươi là vì hắn mà tìm ta?”

“Đúng. Các ngươi quan hệ gì?”

“Hắn là…” Ngô Lệ Na nhỏ giọng, “Bạn trai cũ, nhưng chúng ta không liên quan, không liên lạc.”

“Tại sao chia tay?”

“Không hợp tính.”

“Hắn không nói vậy.”

“Ta biết rồi, hắn đổ lỗi cho mẹ hắn chứ gì.” Ngô Lệ Na thở dài, “Ta và mẹ hắn không hợp, đúng là lý do chia tay, nhưng nguyên nhân chính là bản thân hắn.”

“Hắn có điểm gì khiến ngươi không hài lòng?”

“Hắn rất thích trốn tránh, không bao giờ đối mặt, không bao giờ nhận trách nhiệm. Như mâu thuẫn giữa ta và mẹ hắn, hắn phải làm cầu nối. Nhưng hắn không làm, hắn luôn né tránh, khiến chúng ta im lặng, không bao giờ chủ động giải quyết.” Ngô Lệ Na lắc đầu, “Ta không thích tính cách đó, ta tìm chồng để dựa, tìm người gánh vác. Nếu không gánh vác được, ta cần hắn làm gì, tự mình sống tốt hơn.”

“Ngươi và bạn trai hiện tại quen bao lâu?”

“Chúng ta có liên quan công việc, là bạn, nhưng thực sự quen nhau mới một hai tháng. Chúng ta rất hợp nhau, ta thấy thế là đủ.”

“Hắn biết chuyện ngươi và Tô Phi không?”

“Hắn biết ta có bạn trai cũ, nhưng không biết Tô Phi.” Ngô Lệ Na hỏi lại, “Cảnh sát, Tô Phi xảy ra chuyện gì, sao lại liên quan ta?”

“Tô Phi bị tấn công.”

“Khi nào?”

“Gần đây.”

“Vậy không liên quan ta, chúng ta chia tay lâu rồi, không liên lạc, không khác gì người lạ.” Ngô Lệ Na nhíu mày, “Các ngươi nghi ngờ ta?”

“Không nghi ngờ, chỉ là biết quan hệ của các ngươi, hỏi theo quy định.”

“Cảnh sát, các ngươi nhầm người rồi, ta có bạn trai mới, nghĩa là ta đã quên hắn, hơn nữa ta là phụ nữ, không đánh lại hắn.”

“Ngươi đừng nghĩ nhiều, chúng ta chỉ hỏi theo quy định, từ mười hai giờ đến hai giờ sáng ngày sáu tháng bảy, ngươi ở đâu?”

“Buổi sáng, chắc chắn ta ở nhà.”

“Nghĩ kỹ mà nói.”

“Không cần nghĩ, chắc chắn ta ở nhà, giờ đó ra ngoài, không phải tự gây chuyện. Người bình thường ai giờ đó ra ngoài.”

Bao Tinh nói, “Ngô tiểu thư, ngươi nói quá rồi, chúng ta làm xong việc còn phải về đồn, đến nhà cũng giờ đó, chúng ta cũng tự gây chuyện.”

Ngô Lệ Na nói, “Không giống, ngài vì công việc, ta nói những kẻ rảnh rỗi.”

Hàn Bân đóng sổ, “Ngô tiểu thư, cảm ơn ngài hỗ trợ điều tra dù đã muộn.”

“Nên làm, các ngươi cũng vì dân phục vụ.” Thấy Hàn Bân đứng dậy, Ngô Lệ Na cũng đứng theo, tò mò, “Cảnh sát, Tô Phi sao rồi, nặng không?”

Hàn Bân suy nghĩ, “Không nhẹ.”

“Nặng thế nào?”

Hàn Bân nhìn về phòng ngủ, “Ngươi vẫn quan tâm hắn?”

Ngô Lệ Na nhỏ giọng, “Không, chỉ tò mò.”

Chương 1569: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nói, "Đây là vụ án hình sự, không phải chuyện đáng tò mò."

Ngô Lệ Na lộ vẻ lúng túng.

"Xin lỗi đã làm phiền, các ngươi nghỉ ngơi đi." Hàn Bân để lại một câu, rồi dẫn người ra khỏi nhà Ngô Lệ Na.

Ra ngoài khu dân cư, gió đêm mát lạnh, rất dễ chịu.

Nhiếp Bằng Tường hỏi, "Hàn đội, bây giờ chúng ta về sở cảnh sát tỉnh? Hay về nhà?"

"Muộn rồi, không về sở cảnh sát tỉnh nữa."

Hàn Bân nói xong, bầu không khí xung quanh thư giãn hẳn.

Muộn thế này, ai còn muốn quay lại.

"Tổ trưởng Nhiếp, sáng mai ngươi cho người điều tra bảo vệ khu dân cư, xem Ngô Lệ Na và bạn trai hiện tại quen nhau từ khi nào."

"Hàn đội, ngươi thấy Ngô Lệ Na có vấn đề?"

"Không hẳn, chỉ muốn xác nhận lời khai."

"Không vấn đề, sáng mai ta đưa người qua."

Hàn Bân gật đầu, nhìn quanh, "Được rồi, không còn sớm, mọi người về nghỉ."

"Tạm biệt Hàn đội."

“Chúng ta về thôi.” Chào xong, mọi người tản đi.

Bao Tinh đề nghị đưa Hàn Bân về, nhưng Hàn Bân từ chối, bảo hắn về nhà nghỉ ngơi.

Hàn Bân bắt taxi, mười đồng là về nhà, rất tiện.

Về nhà, Hàn Bân tắm, nhà vắng vẻ, thấy nhớ nhà.

Đã mười hai giờ, bố mẹ và Vương Đình chắc ngủ rồi, Hàn Bân cũng không định gọi điện.

Làm việc cả ngày, Hàn Bân cũng mệt, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Hàn Bân rửa mặt bằng nước lạnh, bắt taxi đến sở cảnh sát tỉnh, mua một phần bánh kếp, một quả trứng trà và một ly cà phê.

Hàn Bân không quen nhiều người ở sở cảnh sát tỉnh, không ai bắt chuyện, trực tiếp đến văn phòng ăn sáng.

Ăn xong, Hàn Bân ngồi bàn làm việc, chuẩn bị cho cuộc họp tóm tắt vụ án, liệt kê các vấn đề cần giải quyết và nghi vấn…

“Reng reng…” Chuông điện thoại reo.

Hàn Bân lấy điện thoại, là số của Đinh Tích Phong, nhấn nút nghe, “Đội trưởng.”

“Hàn đội, làm việc ở sở cảnh sát tỉnh thế nào?”

“Rất tốt, nhà thế nào?”

“Cũng tốt, chỉ là ngươi đột ngột đi, để lại một vấn đề lớn, tìm người thay ngươi, khó quá.”

“Đội trưởng, ngài là trụ cột của công an thành phố, có ngài, không gì khó.”

“Ha ha, ngươi nói chuyện vẫn sướng nhất.” Đinh Tích Phong cười rồi nghiêm túc, “Đúng rồi, vụ 511 có phải ngươi đang điều tra?”

“Phải, ta định hôm nay báo cáo ngài, không ngờ ngài biết rồi.”

Chỉ cần liên quan sở cảnh sát tỉnh, Đinh Tích Phong sẽ hỏi ngay, trước đây Hàn Bân không biết, “Sáng nay, Cầm Đảo lại xảy ra một vụ nam giới bị tấn công, vừa báo cáo ta.”

“Hiện trường còn không?”

Vụ 511 nhiều nạn nhân, nhưng các vụ đã lâu, Hàn Bân chưa thấy hiện trường.

Hiện trường giữ lại chứng cứ trực tiếp của nghi phạm và nạn nhân, đây là hồ sơ và tài liệu không thể thay thế.

“Ta đã bảo người bảo vệ hiện trường.”

“Tốt quá, ta sẽ đến Cầm Đảo ngay.”

“Ngươi đích thân đi?”

“Đúng, vụ này kéo dài, trước giờ do đồn cảnh sát phụ trách, mỗi nạn nhân báo án ở nơi khác nhau, hồ sơ miêu tả khác nhau.”

“Đúng, loại vụ này không dễ xử lý.” Đinh Tích Phong nói không dễ xử lý, không phải vì khó điều tra, mà vì pháp luật liên quan quá ít, cảnh sát khó có biện pháp hiệu quả.

Gác máy, Hàn Bân báo cáo công việc với Hoàng Khuông Thời, chuẩn bị đến Cầm Đảo điều tra vụ án…

Thành phố Cầm Đảo.

Khu Ngọc Hoa, công viên giữa phố.

Năm ngoái, khu vực Đường Hà Nam được quy hoạch lại, công viên giữa phố trở thành công viên mở, tạo điều kiện

thuận lợi hơn cho người dân vui chơi.

Sáng sớm, phía nam công viên giữa phố đã được giăng dây cảnh giới, vài cảnh sát đứng gác xung quanh, không ít người đi tập thể dục buổi sáng muốn xem náo nhiệt nhưng đều bị chặn lại.

Hai cảnh sát trẻ vừa gác vừa trò chuyện.

Một cảnh sát da ngăm đen, người thấp hỏi, "Đội Trưởng Tằng và Tổ Trưởng Lý không phải đã xem qua hiện trường rồi sao? Sao còn để chúng ta ở đây?"

Cảnh sát cao cười, "Ngươi hỏi đúng người rồi, những người khác có lẽ không biết, nhưng ta biết chút ít."

"Chuyện gì mà bí mật thế?"

Cảnh sát cao hề hề cười, "Nghe nói lát nữa Hàn đội sẽ đến hiện trường."

"Hàn đội? Hàn đội nào?"

"Phân Cục Ngọc Hoa chúng ta có mấy Hàn đội? Tất nhiên là Hàn Bân, Đội trưởng Hàn rồi."

"Hàn đội không phải đã lên tỉnh rồi sao? Sao lại quản lý vụ này, ngươi đừng nói linh tinh."

"Đây là Tôn Hiểu Bằng nói, hắn từng làm việc với Hàn đội, không sai đâu."

"Vụ này không nghiêm trọng lắm, tỉnh làm sao quản vụ này?"

"Ta nghe nói ở Tuyền Thành cũng có vụ tương tự, và số nạn nhân còn nhiều hơn ở Cầm Đảo, ngươi thử nghĩ xem, gặp phải chuyện như vậy, phần lớn người ta đều khó nói, chưa nói đến việc báo cảnh sát, vài nạn nhân chịu báo án thì phía sau có

thể có hàng chục, thậm chí hàng trăm nạn nhân. Ngươi nói xem, chuyện này nhỏ sao?"

Cảnh sát da ngăm rụt cổ, "Thật kinh tởm, ta thấy ghê rợn rồi."

"Đúng vậy, ngươi nói xem thời buổi gì mà ngay cả đàn ông cũng không tha."

"May mà có Hàn đội, chắc không lâu nữa là phá án."

Cảnh sát thấp hề hề cười, "Ta mà được làm việc dưới trướng Hàn đội thì sướng lắm."

"Đừng mơ, Hàn đội có coi ngươi ra gì không?"

Phân Cục Ngọc Hoa.

Trong sân có nhiều người đứng, phần lớn là người của đội hình sự Phân Cục Ngọc Hoa, Đới Minh Hàm cũng đứng trong đám đông.

Chương 1570: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lát sau, hai chiếc xe ô tô tiến vào Phân Cục Ngọc Hoa.

Lý Huy tinh mắt, "Xe biển số Lu A, Hàn Bân đến rồi."

Mọi người ùa tới.

Lát sau, cửa xe mở, Hàn Bân bước xuống.

"Đới cục, ngài sao lại đứng trong sân?"

Đới Minh Hàm cười, "Người của tỉnh đến, ta phải ra đón."

"Ngài đừng nói thế, ngài là lãnh đạo cũ của ta, đừng làm ta khó xử."

"Đi nào, vào phòng họp nói chuyện, biết ngươi hôm nay về, ta đã lấy trà ngon ra rồi."

"Ồ, vậy ta phải thử mới được."

Hàn Bân chào từng đồng nghiệp cũ.

Hàn Bân rất được yêu mến, ai cũng gọi "Hàn đội, Hàn đội".

Phần lớn đều là gương mặt quen thuộc, Hàn Bân thân thiết trò chuyện vài câu, còn có vài gương mặt trẻ mới, thấy Hàn Bân còn phấn khích hơn cả người quen.

Sau đó, mọi người vào phòng họp của đội hình sự.

Lý Huy kéo áo Hàn Bân, mặt đầy ghen tị, "Bân Tử, ngươi giờ oai phong rồi, bao nhiêu người hoan nghênh ngươi, Đới cục đứng dưới lầu chờ mười mấy phút."

Hàn Bân trừng mắt, "Đi đi, toàn nói vớ vẩn."

Vào phòng họp, mọi người trò chuyện đôi câu, Tằng Bình bắt đầu giới thiệu vụ án.

"Nạn nhân tên Mã Thiệu Khải, là sinh viên năm nhất, năm nay vừa mười chín tuổi, rất trẻ. Tối qua hơn mười giờ đi uống rượu với bạn, uống đến khoảng mười hai giờ thì tan cuộc, các bạn cùng lớp đi chơi game thâu đêm, hắn thuê nhà bên ngoài, về nhà một mình thì xảy ra chuyện." Tằng Bình bước đến máy chiếu, chiếu lên ảnh công viên giữa phố,

"Theo lời hắn kể, khi đi ngang qua công viên giữa phố thì bị tấn công, bị ôm từ phía sau, lúc đó hắn say mèm, không có sức phản kháng, kêu lên vài tiếng thì bị nhét thứ gì đó vào miệng. Sau đó bị kéo vào công viên giữa phố và bị xâm hại.

Thời gian gây án kéo dài một tiếng, khi rời đi, nghi phạm còn bịt miệng nạn nhân, dùng còng tay còng tay chân nạn nhân lại, nạn nhân không thể kêu cứu hay báo cảnh sát ngay."

"Khoảng năm giờ sáng, một công nhân vệ sinh phát hiện Mã Thiệu Khải bên lề đường công viên giữa phố, giúp hắn tháo khăn nhét miệng, gọi điện báo cảnh sát. Tổ công tác đầu tiên đến hiện trường là các đồng chí ở đồn công viên giữa phố, chúng ta tiếp nhận vụ án vào hơn tám giờ sáng và đã khám nghiệm hiện trường.

Tại hiện trường, phát hiện nhiều dấu vết phản kháng và còng tay trói nạn nhân, cùng với khăn nhét miệng. Đại khái tình hình là vậy."

Hàn Bân so sánh vụ này với vụ ở Thành phố Tuyền, tuy mục tiêu và cách thức tương tự nhưng chi tiết có khác biệt, "Tằng đội, thương tích của nạn nhân nghiêm trọng không?"

"Nạn nhân có nhiều vết thương ngoài da, nhưng chủ yếu là tổn thương tâm lý, khó chấp nhận ngay."

“Nạn nhân ở đâu?”

“Ở bệnh viện.”

Hàn Bân nói, “Ta muốn đến hiện trường xem, rồi nói chuyện với nạn nhân.”

Đới Minh Hàm nói, “Không vấn đề, Tằng đội, ngươi và Hàn Bân là quan hệ cũ, để đội ngươi hỗ trợ tỉnh điều tra.”

“Rõ.” Tằng Bình nhìn người thuộc cấp cũ Hàn Bân, lần này là ‘lãnh đạo tỉnh’ rồi.

Mọi người lên xe đi đến công viên giữa phố.

Hàn Bân, Tằng Bình, Lý Huy ngồi chung xe.

“Bân Tử, ta tưởng ngươi đi rồi, không gặp nữa, làm ta buồn mấy ngày, vừa buồn xong ngươi lại về.”

Hàn Bân nói, “Tỉnh phụ trách vụ liên quan các thành phố, sau này ta sẽ về nhiều, giữ tâm ngươi lại cho vợ ngươi.”

Lý Huy tò mò, “Tỉnh thế nào? Có gì khác Phân Cục Ngọc Hoa?”

“Cảnh sát ở đâu cũng vậy, chỉ là trụ sở đẹp hơn, đồ ăn ngon hơn, nữ cảnh sát xinh hơn, lương cao hơn, ngoài ra chẳng có gì khác.”

Lý Huy lườm, “Ta rảnh mới hỏi ngươi.”

Thấy hai người đấu khẩu, Tằng Bình nhớ lại ngày xưa, “Bân Tử, ngươi ở tỉnh có gặp Đội trưởng Trịnh không?”

“Gặp rồi, mấy hôm trước chúng ta còn uống rượu với nhau, Đội trưởng Trịnh vẫn như xưa, hắn cũng rất nhớ mọi người.”

“Khi nào có dịp, chúng ta hẹn gặp nhau.”

“Chắc chắn có dịp.”

Đang nói chuyện, xe đã đến công viên giữa phố, mọi người xuống xe.

Hàn Bân quét mắt qua công viên, hồi còn làm ở Phân Cục Ngọc Hoa, hắn thường đi qua đây.

Lý Huy nói, "Bân Tử, ngươi còn nhớ, chúng ta từng điều tra một vụ ở đây không?"

"Nhớ, lúc đó ta mới làm ở Phân Cục Ngọc Hoa không lâu, nhưng khu vực này thay đổi nhiều, tường rào đã bị phá bỏ."

Tằng Bình biết nhiều hơn, "Nghe nói quận phá tường, một là để tiện cho dân, hai là để an toàn công viên, nghĩ phá tường sẽ rộng rãi hơn, tránh trở thành nơi lý tưởng cho nghi phạm.

Không ngờ sau khi cải tạo vẫn có vụ tương tự xảy ra."

Phía đông công viên giữa phố.

Khi Hàn Bân đến, vài cảnh sát trẻ canh gác hiện trường đều phấn khích, cảnh sát Phân Cục Ngọc Hoa không ai không biết Hàn Bân, dù là cảnh sát mới đến sau khi Hàn Bân chuyển đi cũng được đồng nghiệp cũ nói về hắn.

Không quá lời khi nói Hàn Bân đã trở thành thần tượng của cảnh sát trẻ Phân Cục Ngọc Hoa.

Tất nhiên, cũng có vài cảnh sát trẻ có chí hướng, có năng lực, không chịu thua kém, coi Hàn Bân là mục tiêu, hy vọng có ngày làm được như hắn, thậm chí vượt qua hắn.

Hàn Bân xem xét quanh hiện trường, hỏi, "Tằng đội, nạn nhân có mô tả chi tiết hiện trường không?"

"Không. Nạn nhân trẻ, lúc đó đã hoảng loạn, suy nghĩ và ngôn ngữ rối loạn, chỉ nói được đại khái. Ta thấy hắn không thể trả lời chi tiết nên cho đưa hắn vào bệnh viện."

Chương 1571: Tiêu Đề 《Ẩn》

Lý Huy lấy xấp ảnh, "Đây là ảnh hiện trường do phòng kỹ thuật chụp, có thể đối chiếu với hiện trường."

Hàn Bân nhận ảnh xem, ảnh hiện trường có vật chứng do nghi phạm để lại, quần áo rơi vãi, bao bì bao cao su, hộp gel bôi trơn, những vật này đã được thu thập để giám định.

"Vật chứng có dấu vân tay không?"

Lý Huy lắc đầu, "Không, nghi phạm có lẽ đeo găng tay khi gây án."

Hàn Bân xem kỹ quanh hiện trường, phát hiện nửa dưới thân cây có vết mài mòn, vỏ cây chưa khô, chắc mới bị tổn hại.

Hàn Bân quan sát kỹ, bóc vỏ cây thấy bên trong có vết đỏ.

"Chỗ này phòng kỹ thuật đã kiểm tra chưa?"

"Chỗ này hình như chưa."

"Kiểm tra xem chỗ đỏ đó có phải máu không."

Tằng Bình gọi nhân viên kỹ thuật kiểm tra lại.

Hàn Bân hỏi, "Có phát hiện dấu chân nghi phạm không?"

"Không, chỉ thấy dấu kéo lê, dấu chân nghi phạm có lẽ bị xóa."

"Camera giám sát thì sao?"

"Chúng ta đã thu thập camera quanh đây, một tổ đang xem camera."

Lát sau, nhân viên kỹ thuật đứng dậy, "Hàn đội, Tằng đội, là máu."

Tằng Bình cau mày, "May mà Hàn đội phát hiện, lần sau kiểm tra hiện trường kỹ hơn."

"Nhất định."

"Đem về kiểm tra xem có phải máu nạn nhân không."

Hàn Bân kiểm tra kỹ hiện trường, ấn tượng chung là hiện trường khá lộn xộn, phạm vi rộng hơn vụ ở Thành phố Tuyền.

"Có nhân chứng không?"

"Hiện chưa phát hiện, thời gian gây án quá muộn, có nhân chứng khả năng không cao."

Nếu nghi phạm quay lại hiện trường, tự mô tả quá trình gây án sẽ rất có ích cho việc tái hiện hiện trường, nhưng với tình trạng hiện tại của nạn nhân, khả năng này rất thấp.

Hàn Bân kiểm tra xong hiện trường, quyết định đến bệnh viện gặp nạn nhân.

Bệnh viện Nhân Dân số 4, Thành phố Cầm Đảo.

Hàn Bân đi thang máy lên tầng 4, nạn nhân nằm ở phòng 407.

Hàn Bân đến cửa phòng, thấy trong phòng có ba người, một nam nằm trên giường, một cô gái ngồi cạnh giường, một bác sĩ mặc áo blouse trắng.

Bác sĩ cũng phát hiện tình hình bên ngoài, đi ra, "Ngươi có việc gì?"

"Chúng ta là cảnh sát, muốn hỏi nạn nhân vài điều. Hắn hiện tại thế nào?"

"Hắn phần lớn bị thương ngoài da, sau lưng có vài vết rách, đều đã xử lý, không có vấn đề lớn, nhưng hắn hiện tinh thần

căng thẳng, cảm xúc không ổn định.”

“Ta muốn vào nói chuyện với hắn.”

Bác sĩ nữ nhìn Hàn Bân, cân nhắc, “Hắn hiện tại… có chút… không thích ứng với nam giới, tốt nhất là nữ cảnh sát nói chuyện, có lẽ cảm xúc sẽ ổn định hơn.”

Hàn Bân nói, “Những người khác ở ngoài, Điền Lệ vào với ta.”

“Cạch…” cửa mở, Điền Lệ vào trước, Hàn Bân theo sau.

Cô gái ngồi cạnh giường đứng dậy hỏi, “Ngươi là ai?”

Điền Lệ nói thẳng, “Chúng ta là cảnh sát, Mã tiên sinh, chúng ta từng gặp nhau.”

Cô gái hỏi, “Ngươi có chuyện gì?”

“Chúng ta muốn lấy lời khai của Mã tiên sinh.”

Mã Thiệu Khải dùng giọng khàn khàn nói, “Không phải đã khai rồi sao? Sao lại khai nữa.”

“Lúc đó ngài bị thương, chúng ta chưa nói chi tiết, nên đưa ngài vào bệnh viện, nhiều chi tiết của vụ án cảnh sát không rõ, cần lấy lời khai chi tiết.” Điền Lệ nói, chỉ vào Hàn Bân, “Đây là Đội trưởng Hàn của tỉnh, hiện vụ án do hắn phụ trách.”

“Ta không quan tâm các ngươi là đồn cảnh sát, hay công an hay công an tỉnh, ta hiện không muốn nói chuyện với các ngươi. Cho ta yên tĩnh được không?”

Điền Lệ nói, “Mã tiên sinh, ngươi tâm trạng chúng ta hiểu, nhưng vụ án…”

Điền Lệ chưa nói xong, Mã Thiệu Khải lớn tiếng, “Ngươi không hiểu… không ai hiểu được, không ai cả.”

Khuyên nhủ không được, Hàn Bân đành đổi cách, “Thực ra loại vụ án này về mặt pháp luật không nghiêm trọng lắm,

thường do đồn cảnh sát xử lý, công an địa phương ít xử lý, nói gì đến tỉnh.”

Mã Thiệu Khải hét, “Ngươi ý gì, đàn ông không phải người sao, đàn ông đáng bị bắt nạt sao. Ngươi cũng là đàn ông, nói vậy có lương tâm không!”

“Ta có lương tâm nên mới khuyên ngươi hợp tác với tỉnh để bắt được kẻ xâm hại ngươi, nếu bỏ lỡ cơ hội này, vụ án của ngươi có thể sẽ chuyển cho đồn cảnh sát xử lý, ngươi nên hiểu ý ta.”

Cô gái đứng cạnh giường hỏi, “Theo quy định loại vụ này do đồn xử lý, tỉnh sao lại quản? Tỉnh không phải ở Tuyền Thành sao?”

“Ngươi tên gì? Quan hệ với Mã tiên sinh thế nào?”

“Ta tên Lâm Nhiên Nhiên, là bạn gái hắn.”

“Ngươi hỏi hay đấy, thực ra ở Tuyền Thành cũng có vụ tương tự, không chỉ một vụ, đó chỉ là nạn nhân báo án, ước đoán số nạn nhân không báo còn nhiều hơn. Vì vậy ảnh hưởng vụ này không tốt… lãnh đạo tỉnh rất coi trọng, ta biết vụ của ngươi, lập tức dẫn người từ Tuyền Thành đến.

Ta đến để giúp ngươi, chỉ có ta giúp ngươi bắt kẻ xấu, hy vọng ngươi nắm lấy cơ hội, phối hợp với cảnh sát điều tra.”

Mã Thiệu Khải nhìn Hàn Bân, “Ngươi thật là công an tỉnh?”

Hàn Bân đưa thẻ cảnh sát.

Lâm Nhiên Nhiên nhận xem, “Công an tỉnh, đội trọng án… Đội trưởng, ngươi trẻ vậy sao.”

Điền Lệ giới thiệu, “Hàn đội là chuyên gia hình sự của Thành phố Cầm Đảo, phá nhiều vụ án lớn, vừa được điều về

tỉnh, hắn hiểu rõ tình hình Cầm Đảo, đặc biệt quay về điều tra vụ của ngươi.”

Lâm Nhiên Nhiên trả thẻ cho Hàn Bân, ngồi cạnh giường nhỏ giọng khuyên, “Tiểu Khải, Đội trưởng Hàn chắc rất giỏi, có lẽ bắt được kẻ xấu, ngươi phối hợp với hắn đi.”

Chương 1572: Tiêu Đề 《Ẩn》

Mã Thiệu Khải nhìn Hàn Bân, "Ngươi thật bắt được hắn?"

"Ta sẽ cố hết sức."

"Được… ta khai."

Điền Lệ nói, "Bà Lâm, ngươi có thể ra ngoài không?"

Lâm Nhiên Nhiên chưa nói, Mã Thiệu Khải nắm tay bạn gái, "Không, nàng không đi đâu, phải ở lại."

"Vậy ở lại." Hàn Bân thầm nghĩ, ngươi không thấy xấu hổ, chúng ta sợ gì?

Hàn Bân mở sổ hỏi, "Mã tiên sinh, tối qua ngươi uống rượu với bạn?"

"Đúng."

"Ai?"

"Đều là bạn học."

"Kể tên?"

"Dương Vĩ Hoa, Cố Tái Vũ, Vu Đông, Trịnh Tiến Việt, chỉ năm chúng ta."

"Tất cả là nam?"

"Đúng."

"Ngươi uống ở đâu, mấy giờ đi, mấy giờ về?"

"Chúng ta xem phim Fast and Furious 9, ra ăn xong gần mười giờ, tầm mười hai giờ thì về."

“Hắn đi đâu?”

“Ta nghe hắn nói đi chơi game, ta uống rượu, không muốn đi, về nhà một mình.”

“Trước khi xảy ra, ngươi có thấy gì bất thường? Ví dụ người hay vật đáng nghi?”

“Không, chúng ta chỉ nói chuyện, không thấy gì lạ.”

“Ngươi bị bắt ở gần công viên giữa phố?”

“Đúng.”

“Ngươi thấy mặt nghi phạm không?”

Mã Thiệu Khải lắc đầu, “Hắn đội tất, không thấy rõ.”

“Tất màu gì?”

“Đen.”

“Mô tả đặc điểm khác?”

“Cao, gầy, tay lạnh, giọng như người địa phương, tuổi không lớn… ta chỉ nhớ vậy, không nói gì thêm.”

“Hắn nói gì với ngươi?”

Mã Thiệu Khải mặt co giật, há miệng, do dự.

“Mã tiên sinh, việc này rất quan trọng.”

Mã Thiệu Khải hít sâu, nhìn bạn gái, “Nhiên Nhiên, ta khát, mua nước giúp ta?”

“Hắn là kẻ biến thái, nói với ta nhiều, ta… không nói nổi.”

Hàn Bân nói, “Các vụ tương tự, nạn nhân đều bị xúc phạm bằng lời nói, hy vọng ngươi mô tả để so sánh xem có phải cùng một người.”

“Hắn… nói thích ta, thích con trai da nâu như ta, nói không hại ta… bảo ta coi hắn là bạn, mở lòng với hắn.”

“Còn gì nữa không?”

“Không nhớ.”

“Hắn giọng địa phương nào?”

“Chắc là địa phương… ta thấy giọng hắn quen nhưng không nhớ là ai.”

Hàn Bân nhướng mày, “Ngươi có quen biết nghi phạm không?”

“Ta cũng không chắc lắm.”

“Hãy nghĩ kỹ lại, nếu ngươi biết nghi phạm, sẽ giúp rất nhiều trong việc xác định danh tính đối phương.”

Mã Thiệu Khải suy nghĩ một lúc, rồi lắc đầu, “Ta thật sự không nhớ ra được.”

“Tối qua có ai biết lịch trình của ngươi không?”

“Ta có mấy người bạn học và bạn gái của ta.”

“Ngươi thuê nhà bên ngoài, sống một mình hay ở cùng bạn gái?”

“Bạn gái ta đôi khi ở cùng ta, nhưng tối qua nàng ở trường, không đến nhà ta.” Nói đến đây, Mã Thiệu Khải như nhớ ra điều gì đó, “Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, tối đó ta còn đăng một trạng thái lên mạng xã hội.”

“Ngươi đăng thế nào?”

“Ta cùng bạn học chơi game và thắng, dữ liệu của ta trong ván đó rất đẹp, ta liền đăng lên mạng xã hội.”

“Để ta xem.”

“Điện thoại của ta mất rồi.”

Hàn Bân quay sang Điền Lệ, “Đi gọi Lâm Nhiên Nhiên vào đây.”

Một lúc sau, Lâm Nhiên Nhiên cầm một chai nước giải khát đi tới, đưa cho Mã Thiệu Khải, "Chồng à, ta mua cho ngươi chai coca."

Mã Thiệu Khải nhận lấy chai coca, uống một ngụm nhỏ.

Hàn Bân hỏi, "Bà Lâm, tối qua Mã Thiệu Khải có đăng một trạng thái lên mạng xã hội, điện thoại của hắn bị mất, ta có thể xem điện thoại của ngươi được không?"

"Được chứ."

Lâm Nhiên Nhiên lấy điện thoại ra, mở trang cá nhân của Mã Thiệu Khải.

Trạng thái Mã Thiệu Khải đăng là vào hơn mười một giờ tối, nhìn qua bức ảnh thì không có vấn đề gì, nhưng dưới đó lại định vị địa chỉ, coi như đã nói cho người khác biết hắn đang ở đâu.

"Ngươi đăng trạng thái còn thích kèm định vị?"

Lâm Nhiên Nhiên nói, "Ồ, là ta bảo hắn kèm định vị."

"Tại sao?"

"Ta quan tâm hắn mà, muốn biết hắn ở đâu. Có vấn đề gì sao?"

"Không có gì, nhưng trạng thái trên mạng xã hội không chỉ có mình ngươi nhìn thấy, ngươi biết hắn ở đâu, người khác cũng có thể biết."

Mã Thiệu Khải đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, "Cảnh sát Hàn, có phải nghi phạm đã xem trạng thái của ta nên mới theo dõi ta không?"

"Bây giờ kết luận còn quá sớm, cần điều tra thêm, có thể là vậy, cũng có thể không."

Lâm Nhiên Nhiên uất ức nói, "Ta không cố ý, ta chỉ quan tâm hắn thôi. Các cô gái trong ký túc xá của ta đều yêu cầu bạn trai như vậy, ta cũng học theo các nàng."

"Mã Thiệu Khải, đăng nhập vào WeChat của ngươi đi." Hàn Bân đưa điện thoại của Lâm Nhiên Nhiên cho hắn, rồi hỏi tiếp, "Chúng ta kiểm tra hiện trường đã phát hiện vết máu dưới một gốc cây, đó là của ngươi hay của nghi phạm?"

"Đó là của ta."

"Sao lại như vậy?"

"Hắn ban đầu bắt ta nằm trên đất, còng tay ta vào cây, ta luôn vùng vẫy, cố mở còng tay, cổ tay ta lúc đó bị trầy xước."

"Nói cách khác, khi ngươi bị xâm hại, ngươi nằm chứ không phải úp mặt xuống đất."

Mã Thiệu Khải nhỏ giọng nói, "Ban đầu là nằm, sau đó lại úp mặt."

Hàn Bân ghi chép lại, rõ ràng nghi phạm này biết cách chơi hơn, thoải mái hơn và tận hưởng hơn nghi phạm trong vụ Tuyền Thành.

Mã Thiệu Khải không dám nhìn bạn gái mình, đăng nhập WeChat xong, đưa điện thoại cho Hàn Bân.

Hàn Bân mở WeChat của đối phương, thấy có mấy người like trạng thái, "Những người này có khả nghi không?"

Mã Thắng Khải nhìn qua, lắc đầu, "Cố Tái Vũ, Vu Đông, Tiểu Bân, Bao Tử, đều là bạn của ta, ta quá quen với họ, không thể là họ."

Chương 1573: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Không sao, chúng ta từ từ tìm.”

Hàn Bân mở danh bạ WeChat loại trừ từng người.

“Người này là APPS2 phải không?”

“Hắn là bạn học của ta, chúng ta rất quen, không phải hắn.”

“Ba Đông Đông thì sao?”

“Không phải, đây là bạn thân của ta, hắn ở Mã An huyện kia.”

“Người này là BTISI2 phải không?”

“Đây là nữ sinh.”

…

Hàn Bân loại trừ từng người một, nữ giới, người quen thân, tạm thời đều bị loại khỏi diện tình nghi.

Sau một hồi loại trừ, còn lại ba người khả nghi.

Một tài khoản WeChat là Tiểu Phiên, Mã Thiệu Khải cũng không nhớ đối phương là ai, không có ghi chú, tạm thời không rõ giới tính.

Một là Con Mèo Lớn Đi Lang Thang, theo Mã Thiệu Khải, là một người bạn trên mạng, hai người thường xuyên chơi game cùng nhau, chỉ gặp mặt một lần, không quen thân.

Người còn lại là Tony, một thợ cắt tóc, Mã Thiệu Khải từng đến hắn cắt tóc, đã lâu không gặp, cũng không tính là quen thân.

…

Cầm Đảo, tiệm cắt tóc OK.

Một nam thanh niên hơn hai mươi tuổi bước vào tiệm cắt tóc.

Nhân viên gội đầu chào hỏi, “Thầy Tony.”

Một thợ cắt tóc tóc vàng nói, “Tony, còn tưởng ngươi hôm nay không đến.”

Tony ngáp dài, “Đừng nhắc nữa, tối qua ta ốm, phải đi bệnh viện, giữa đêm mới về.”

“Bệnh gì thế, nghiêm trọng không?”

“Chát!” Tony vỗ mạnh vào mông thợ cắt tóc tóc vàng, “Không sao, ta khỏe mà.”

Thợ cắt tóc tóc vàng cười mắng, “Ngươi giờ bị sao thế, từ khi trở về từ Tuyền Thành, ngươi như biến thành người khác. Không biết còn tưởng ngươi đi Thái Lan.”

“Ngươi mới đi Thái Lan, cả nhà ngươi đều đi Thái Lan.”

Thợ cắt tóc tóc vàng cười nói, “Ta thật chưa ra nước ngoài bao giờ, ngươi mà tài trợ vé, ta muốn đi thật.”

Tony ngồi trên ghế, vẫy tay, “Lại đây, cắt cho ta kiểu tóc, cắt đẹp, ta vui, biết đâu ta đưa ngươi đi thật.”

“Ngươi cắt tóc, cắt kiểu gì?”

“Trời nóng, cắt ngắn.”

“Tony, ngươi không thích tóc ngắn mà?”

“Trời nóng, khó chịu. Bảo cắt thì cắt đi.”

“Rẹt…”

Cửa tiệm mở ra, vài nam thanh niên bước vào.

Nhân viên cắt tóc chào, “Hoan nghênh, các ngươi có hẹn trước không?”

Một nam thanh niên dẫn đầu hỏi, “Ai là thầy Tony?”

Nam thanh niên đó chính là Hàn Bân dẫn đội đến.

Tony sững lại, có vẻ căng thẳng, tay run, hắn mơ hồ đoán ra điều gì.

“Thầy Tony hôm nay nghỉ, các ngươi có việc gì không?”

Hàn Bân tiến đến bên phải, trên tường có dán ảnh của các thợ cắt tóc, “Ngươi tên gì?”

“Ta tên Tôn Hạo.”

Thợ cắt tóc tóc vàng hỏi, “Các ngươi đến làm gì, cắt tóc hay tìm người?”

Hàn Bân giơ thẻ cảnh sát, “Chúng ta là cảnh sát, muốn tìm thầy Tony để hỏi vài điều.”

“Ôi chao, hóa ra là cảnh sát, Tony ở trên lầu, để ta gọi hắn.” Tôn Hạo nói xong, quay lưng đi lên lầu.

“Đứng lại.”

Tôn Hạo như không nghe thấy, bước chân nhanh hơn.

“Cảnh sát, không được cử động!”

Bao Tinh trực tiếp dẫn người lao lên, nắm chặt vai Tôn Hạo.

Tôn Hạo xoay người, vai lách, tiếp tục chạy.

“Rẹt…” Áo hồng của Tôn Hạo bị xé rách, lộ ra một hình xăm xanh trên lưng.

Lý Huy vòng từ bên hông, một cú vồ cọp, đè Tôn Hạo xuống đất.

Những cảnh sát khác cũng ùa lên, khống chế Tôn Hạo.

Hàn Bân nhìn về phía thợ cắt tóc tóc vàng, "Ai là thầy Tony, nghĩ kỹ rồi trả lời, lừa dối cảnh sát sẽ phải chịu trách nhiệm pháp lý, đừng tự gây rắc rối."

Thợ cắt tóc tóc vàng chỉ vào Tôn Hạo, "Hắn là thầy Tony."

"Hắn tên thật là Tôn Hạo?"

"Đúng."

Lý Huy kéo Tôn Hạo dậy, quát, "Ngươi biết tại sao bị bắt không?"

"Không biết."

"Không biết mà chạy cái gì?"

"Ta không chạy, ta chỉ giúp các ngươi tìm người."

"Nói bậy, đồng nghiệp của ngươi đã nói ngươi là thầy Tony, còn đi đâu tìm người?"

Tôn Hạo biện giải, "Ta tưởng các ngươi đến gây rối."

"Đưa hắn đi." Hàn Bân vẫy tay, hỏi thợ cắt tóc tóc vàng, "Tôn Hạo có sở thích đặc biệt gì không?"

"Ngài chỉ cái gì?"

"Hắn thích nam hay nữ?"

Thợ cắt tóc tóc vàng xoa mũi, "Hắn… trước đây thích nam, cũng hay tương tác với khách nữ, nhưng dạo gần đây có vẻ không đúng, khi tiếp xúc với đàn ông có vài động tác nhỏ."

"Động tác gì?"

"Hắn vừa rồi còn vỗ mông ta, làm ta khó chịu."

"Hắn bắt đầu có khuynh hướng này từ khi nào?"

"Chúng ta là tiệm cắt tóc chuỗi, trước đây công ty gửi hắn đi học ở Tuyền Thành, từ khi về, ta cảm thấy có gì đó không đúng."

“Hắn đi Tuyền Thành khi nào?”

“Tầm ngày 18 tháng 6.”

“Hắn có nhắc đến việc gặp ai ở Tuyền Thành không?”

“Không.” Thợ cắt tóc tóc vàng tò mò, “Cảnh sát, hắn phạm tội gì?”

“Vẫn đang điều tra, hắn ở đâu?”

“Hắn thuê nhà ở khu dân cư Hoa Viên Vinh Duyệt đối diện, tòa 1, phòng 302.”

“Cảm ơn.” Hàn Bân để lại danh thiếp, “Nghĩ ra manh mối gì mới liên hệ ta.”

Phân cục Ngọc Hoa, phòng thẩm vấn.

Hàn Bân bước vào phòng thẩm vấn, không để ý đến Tôn Hạo đang ngồi trên ghế, mà nhìn quanh phòng thẩm vấn.

Lâu rồi mới đến đây.

Tôn Hạo mất kiên nhẫn, hét lên, “Các ngươi thả ta ra, vì sao bắt ta?”

Hàn Bân nói, “Đã đến đây rồi, ngồi yên mà nói rõ mọi chuyện, sẽ cho ngươi về.”

“Ta không có gì để nói.”

“Vậy ta hỏi. Từ 12 giờ đến 2 giờ sáng nay, ngươi ở đâu?”

“Ở nhà.”

“Làm gì?”

“Ngủ, giờ đó còn làm gì?”

“Ai có thể làm chứng cho ngươi?”

Tôn Hạo hừ một tiếng, “Ngủ một mình cần gì làm chứng, chẳng lẽ phải lắp camera trong phòng?”

Chương 1574: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi có biết người tên Mã Thiệu Khải không?”

“Không.”

“Hắn là khách hàng của ngươi, ngươi từng cắt tóc cho hắn, các ngươi còn kết bạn WeChat.”

“Khách hàng của ta nhiều lắm, mỗi ngày rất nhiều người cắt tóc, họ nhớ ta, ta không nhất thiết phải nhớ họ.”

Hàn Bân lấy ra bức ảnh của Mã Thiệu Khải, “Nhìn kỹ, quen không?”

Tôn Hạo nhìn một cái, “Trông quen quen, nhưng cắt tóc nhiều người quá, ta không nhớ.”

“Hai ngày gần đây, ngươi có gặp hắn không? Chắc nhớ rõ chứ?”

“Không.”

“Chắc không?”

“Chắc chắn.”

“Từ 12 giờ đến 2 giờ sáng nay, ngươi có đến công viên không?”

“Ta đã nói rồi, giờ đó ta đang ngủ, ngay trên giường.”

Hàn Bân chuyển câu hỏi, “Hoa Viên Vinh Duyệt, tòa 1, phòng 302, có phải nhà ngươi không?”

“Ngươi muốn làm gì?”

“Trả lời ta, phải không?”

“Phải, sao nào?”

“Chúng ta đã khám xét nhà ngươi, phát hiện hai chiếc điện thoại Apple trong tủ quần áo, có phải của ngươi không?”

Sắc mặt Tôn Hạo thay đổi, cúi đầu, “Điện thoại gì, ta không biết, nhà đó ta thuê, có thể là của người thuê trước để lại.”

“Chúng ta đã phát hiện dấu vân tay của ngươi trên điện thoại, cả hai đều mới bị cướp, nhà ngươi thuê đã nửa năm, làm sao có thể là của người thuê trước để lại. Đừng biện bạch, vô ích.”

Tôn Hạo cắn môi, “Các ngươi… làm sao tìm được ta?”

Hàn Bân không trả lời, tiếp tục hỏi, “Tối qua, ngươi có ở công viên dùng vũ lực xâm hại Mã Thiệu Khải không?”

“Ta chỉ muốn đùa với hắn thôi, chơi thôi.”

“Đó không phải là đùa, Mã Thiệu Khải đã bị ngươi hại, điện thoại của hắn cũng bị ngươi cướp.”

“Các ngươi sao điều tra được ta?”

“Mã Thiệu Khải nhận ra ngươi.”

“Không thể nào, lúc đó ta đội tất chân lên đầu.”

Hàn Bân xoay bút, chỉ có nạn nhân và cảnh sát biết chi tiết này, đủ để xác định Mã Thiệu Khải là nghi phạm.

“Tôn Hạo, ngươi đã xâm hại bao nhiêu người?”

Tôn Hạo do dự một lúc, không trả lời.

“Cảnh sát đã có đủ chứng cứ, ngươi giấu cũng vô ích, chỉ làm tăng tội của ngươi. Hợp tác với cảnh sát điều tra là lối thoát duy nhất của ngươi.”

“Hai người.”

Tôn Hạo thở dài, nói tiếp, “Một người là tối qua, người kia là ngày 2 tháng 7, ở đường Phúc Minh.”

“Ngươi theo dõi Mã Thiệu Khải thế nào?”

“Tầm 11 giờ tối qua, ta thấy hắn đăng trạng thái lên mạng xã hội, hắn đẹp trai, ta có ý tưởng.” (Đã sửa lỗi thời gian trước)

“Mô tả lại quá trình phạm tội.”

“Ta thấy định vị trên WeChat, liền đến quán net gần đó, đợi không lâu thì thấy hắn một mình ra khỏi quán net, có vẻ đã uống rượu, ta liền theo hắn. Theo đến gần công viên, xung quanh không có người, ta thấy nơi đó tốt, liền ra tay.”

“Ngươi có gây án ở Tuyền Thành không?”

“Không.”

“Ngươi có biết ở Tuyền Thành có vụ án tương tự không?”

“Biết.”

“Ngươi biết thế nào?”

“Haha… vì ta cũng là nạn nhân.”

“Có ý gì?”

“Tháng sáu ta đến Tuyền Thành học, buổi tối ăn nhậu, kết quả uống say, trên đường về khách sạn bị người khống chế từ phía sau, rồi xâm hại.”

“Sao lúc đó ngươi không báo cảnh sát?”

“Cảm thấy mất mặt, không dám báo, không muốn bị cười.”

“Sao ngươi từ nạn nhân thành nghi phạm?”

“Ban đầu thấy uất ức, muốn báo thù, nhưng ta không tìm được người đó. Sau đó nghĩ nhiều, thấy chuyện với đàn ông

cũng thú vị. Ta lúc đó tâm trạng phức tạp, vừa muốn báo thù, vừa muốn khám phá, làm vụ đầu tiên trong tình trạng mơ hồ. Sau đó phát hiện… thế nào nhỉ?"

Tôn Hạo tự hỏi tự trả lời, "Giống như cửa sổ mở ra. Nhiều thứ không thử, có thể cả đời ngươi không biết."

Giống như đậu phụ thối, ngửi thì thối, ai cho ngươi một miếng, ngươi thấy ghê. Nhưng ăn vài miếng, ngươi thấy… ngon."

Hàn Bân nổi da gà, thật muốn đánh hắn.

"Mô tả đặc điểm nghi phạm."

"Hắn mặc áo thun đen, quần gì ta không nhớ, đeo khẩu trang, trời tối không nhìn rõ mặt." Tôn Hạo nhớ lại,

"Hắn rất khỏe, ép ta nằm xuống, còng tay từ phía sau."

"Khi gây án hắn có nói gì không?"

"Có." Tôn Hạo bắt chước giọng nói, "Tra nam, nhận lấy trừng phạt."

Hàn Bân ghi lại, câu này giống với mô tả của nạn nhân vụ Tuyền Thành.

"Ngươi có nghi ngờ ai là nghi phạm không?"

"Không, ta chỉ đến đó học một tuần, không quen nhiều người. Ta cũng thắc mắc sao lại bị theo dõi."

Có quả tất có nhân.

Thời gian Tôn Hạo ở Tuyền Thành ngắn, đi ít nơi, quen ít người, dễ điều tra quan hệ xung quanh.

"Ngươi bị xâm hại khi nào?"

"Rạng sáng 24 tháng 6, hơn 12 giờ."

"Địa điểm cụ thể?"

“Bên cạnh đại lộ Bang Hoa, trong khu vực cây xanh.”

“Trong thời gian ngươi ở Tuyền Thành trước khi gây án, có chuyện gì đặc biệt hoặc người nào ấn tượng không?”

Tôn Hạo nghĩ một lúc, “Không.”

“Nói ngươi đã đi đâu?”

“Công ty ta ở tòa nhà Đạt Minh, ở khách sạn Như Hạ, phần lớn thời gian ở đó, còn lại ăn uống, xăm mình, du lịch.”

“Tối xảy ra chuyện ngươi đi ăn ở đâu, có ai không?”

“Chỉ có ta, ăn ở quán nướng Cửu Môn, đồ ăn ngon, nhưng đắt.”

“Uống rượu giải sầu?”

“Phải, ta thấy đồng nghiệp xa lánh ta vì ta đẹp trai… giờ nghĩ lại, thật vô nghĩa.”

“Nói những nơi ngươi ăn uống, xăm mình, du lịch, chúng ta sẽ kiểm tra.”

“Ăn nhiều nơi, ta không nhớ hết.”

“Hãy nhớ kỹ lại.”

“Đạt Minh KFC, quán ăn vặt Sa Huyện, quán mì cay bên cạnh khách sạn Như Hạ, ta chỉ nhớ mấy chỗ đó, còn lại không nhớ.”

Chương 1575: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Xăm mình ở đâu?”

“Phía đông đại lộ Bang Hoa có tiệm xăm Ba Sa, ta thấy trên mạng, nghe nói có tiếng nên ta xăm.”

“Có mấy thợ xăm? Người xăm tên gì?”

“Ta chỉ gặp một thợ xăm, da đen, tay phải có hình xăm thánh giá.”

“Ngươi đi du lịch đâu?”

“Hồ Đại Minh và phố Phù Dung.”

“Nhớ lại những người ấn tượng ngươi gặp?”

Tôn Hạo lắc đầu, “Không.”

“Nhớ kỹ chưa? Nói bừa.”

“Cảnh sát, ta thật không nhớ, đã lâu rồi, tìm được thì sao?”

“Ta thấy ngươi không nhớ, mà không quan tâm.”

“Ngài nghĩ vậy ta cũng chịu.”

“Ngươi biết tình hình không, ngươi phạm tội, sẽ vào tù, muốn ra sớm phải lập công, hiểu không?”

“Vào tù thì vào, ăn ngủ có người lo, ta muốn an nhàn.”

Tôn Hạo cười nói tiếp, “Nói như ngươi tự do lắm, hàng ngày ngoài làm việc, ăn, ngủ, có bao nhiêu thời gian cho mình?”

Lý Huy hừ, “Đừng mạnh miệng, vào tù sẽ hối hận.”

Tôn Hạo bĩu môi, không thèm để ý, khinh thường, chậc, tên thẳng, làm sao hiểu niềm vui của ta?

Kết thúc thẩm vấn, Hàn Bân và mọi người rời phòng.

Lý Huy nhổ một bãi nước bọt, "Tên biến thái, ở cùng hắn ta thấy khó chịu."

Hàn Bân cười, "Vào tù hắn sẽ biết thế nào là khó chịu."

Tôn Hạo muốn gì, Hàn Bân không khó nhìn ra.

Nhưng hắn không nghĩ, thế giới này đa số là người thẳng, cảnh sát ghét hắn, ở tù cùng phòng càng khó chịu, chỉ cần lộ chút khuynh hướng hay tin đồn, bạn tù sẽ đánh cho hắn thẳng lại.

Cuộc sống trong tù của hắn, hoặc bị đánh, hoặc đang trên đường bị đánh.

Phân cục Ngọc Hoa, phòng họp.

Hàn Bân tổ chức họp tóm tắt tình hình vụ án.

Chủ yếu thảo luận về tình hình của Tôn Hạo, Tôn Hạo không chỉ là nghi phạm, mà còn là nạn nhân.

Hàn Bân tóm tắt, "Bản ghi thẩm vấn Tôn Hạo mọi người đã xem, Tôn Hạo là người Cầm Đảo, ở Tuyền Thành không lâu, đi ít nơi, nơi hắn đi có thể là nơi nghi phạm thường lui tới.

Mặc dù Tôn Hạo không cung cấp thêm manh mối về nghi phạm, nhưng có thể so sánh những nơi hắn đến với những nơi khác, nếu có nơi chung, rất có thể đó là nơi nghi phạm thường lui tới."

Lý Huy nói, "Đội trưởng Hàn, Tôn Hạo không hợp tác lắm, ngài nghĩ hắn có giấu manh mối không?"

"Có khả năng này. Lý Huy, ngươi tiếp tục thẩm vấn Tôn Hạo." Hàn Bân nói xong, quay sang Vương Sướng,

“Tổ trưởng Vương, ta xem hồ sơ của nạn nhân Tô Phi, thấy hắn cũng có hình xăm, ngươi xác nhận lại xem có giống chỗ xăm của nạn nhân không.”

“Dạ.”

Về Cầm Đảo, Hàn Bân bận cả ngày, chưa về nhà.

Hắn định ở Cầm Đảo một ngày, sáng mai đi.

Nhưng Vương Sướng báo tin, đã liên lạc được Tô Phi, hắn có hình xăm.

Tô Phi xăm cách đây hai tháng, tại tiệm xăm Ba Sa phía đông đại lộ Bang Hoa.

Điểm chung của hai nạn nhân đã được tìm thấy, thợ xăm ở tiệm xăm Ba Sa có nghi vấn lớn.

Hàn Bân và mọi người lập tức trở lại Tuyền Thành.

Trên đường, Hàn Bân liên lạc với Nhiếp Bằng Tường, bảo hắn dẫn đội đến tiệm xăm theo dõi.

Chín giờ tối.

Phía đông đại lộ Bang Hoa, gần tiệm xăm Ba Sa.

Hai chiếc xe đỗ bên đường, Hàn Bân và mọi người xuống xe.

Nhiếp Bằng Tường tới, nhẹ giọng, “Đội trưởng Hàn, tiệm xăm ở phía trước, thợ xăm tên Lâm Hải Siêu, 25 tuổi, hiện đang trong tiệm, có thể bắt bất cứ lúc nào.”

“Có ai khác trong tiệm không?”

“Không.”

“Kế hoạch bắt giữ thế nào?”

“Chúng ta có hai phương án, một là cải trang khách hàng vào bắt, hai là đợi hắn đóng cửa, bắt bên ngoài.”

Hàn Bân nhìn đồng hồ, chuẩn bị nói thì Bao Tinh nhắc, "Đội trưởng Hàn, tiệm xăm tắt đèn rồi."

Hàn Bân ngẩng đầu nhìn, "Bắt bên ngoài."

"Dạ." Nhiếp Bằng Tường đi sắp xếp hành động.

Một lúc sau, một nam thanh niên bước ra từ tiệm xăm, da đen, tay phải có hình xăm thánh giá, khóa cửa, châm điếu thuốc hút vài hơi.

Hắn móc chìa khóa, mở khóa xe điện.

Khi hắn đứng dậy, thấy sững sờ, vài nam thanh niên vây quanh, điếu thuốc rơi xuống.

"Các ngươi… có việc gì?"

"Chúng ta là cảnh sát." Nhiếp Bằng Tường giơ thẻ cảnh sát, "Ngươi là Lâm Hải Siêu?"

"Có chuyện gì?"

"Chúng ta đang điều tra một vụ án, nạn nhân có liên quan với ngươi, mời ngươi về hợp tác điều tra."

Lâm Hải Siêu nói, "Vụ gì?"

"Đây là lệnh tạm giữ, đến sở cảnh sát, sẽ nói rõ."

"Sở cảnh sát? Không cần thiết đâu."

Cảnh sát vây quanh, có động tĩnh là bắt.

"Tiên sinh Lâm, mời đi."

"Không nói rõ gì, thật là…" Lâm Hải Siêu càu nhàu, nhưng tình thế bắt buộc, hắn ngoan ngoãn lên xe cảnh sát.

Vương Sướng nói, "Chậc chậc, Lâm Hải Siêu còn khá bình tĩnh."

Hàn Bân nói, "Ta đưa người về thẩm vấn, ngươi dẫn người khám xét tiệm xăm."

“Dạ.”

Phòng thẩm vấn sở cảnh sát.

Hàn Bân, Nhiếp Bằng Tường, Bao Tinh phụ trách thẩm vấn.

Lâm Hải Siêu ngồi trên ghế, “Các ngươi đưa ta đến đây làm gì?”

“Lâm Hải Siêu, đừng giả ngây, ngươi đã gây án.”

“Ta gây án gì? Không biết các ngươi nói gì.”

“Lâm Hải Siêu, chúng ta đang điều tra bốn vụ án cưỡng hiếp, có chứng cứ cho thấy ngươi và các nạn nhân có liên quan, ngươi giải thích thế nào?”

“Có liên quan gì, ta không biết nạn nhân nào, các ngươi bắt nhầm người rồi.”

“Tô Phi, Tôn Hạo, Nam Thiệu Phong, Hồ Khải, ngươi dám nói không biết bốn người này?”

“Không nhớ.”

Hàn Bân lấy tài liệu trên bàn, rút vài tấm ảnh, “Đây là ảnh của họ và hình xăm, nhìn kỹ.”

Lâm Hải Siêu nhìn ảnh, sắc mặt thay đổi, “Ảnh thì ta không nhớ, nhưng… hình xăm ta nhớ, đây là tác phẩm của ta.”

Chương 1576: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngươi thừa nhận quen họ?”

“Không quen, chỉ là khách hàng bình thường.”

“Trong ba tháng, bốn người đến tiệm xăm của ngươi. Trong hai tháng, họ đều bị cưỡng hiếp, ngươi giải thích thế nào?”

“Họ gặp nạn, ta rất thông cảm, nhưng không có nghĩa là liên quan đến ta.”

“Ngươi bình tĩnh, ngươi thử nghĩ, nếu là cảnh sát, ngươi có nghi ngờ chính mình không?”

Lâm Hải Siêu giơ tay, “Ta không phải cảnh sát, không hiểu, nhưng ta rõ ràng ta không làm gì, ta muốn các ngươi sớm điều tra rõ, trả lại trong sạch cho ta.”

Hàn Bân nói, “Ngươi hợp tác điều tra, sự việc sẽ sớm sáng tỏ.”

“Được, hỏi nhanh lên, ta còn về ngủ.”

Hàn Bân xem lại sổ tay, “Từ 12 giờ đến 2 giờ sáng ngày 6 tháng 7, ngươi ở đâu?”

“Giờ đó, chắc đang ngủ ở nhà.”

“Nhà ngươi ở đâu?”

“Khu dân cư Sa Bình Đông, tòa 2, phòng 203.”

Hàn Bân chỉ vào ảnh của Tô Phi, “Khoảng ngày 6 tháng 7, ngươi có gặp nạn nhân này không?”

“Không.”

“Lần cuối gặp hắn khi nào?”

“Không nhớ, chắc cuối tháng 6, hắn đến xăm mình.”

“Rạng sáng ngày 24 tháng 6 từ 12 giờ đến 2 giờ, ngươi ở đâu?”

Lâm Hải Siêu giơ tay, “Còn ở đâu, ngủ ở nhà.”

“Chắc không?”

“Chắc chắn.”

Hàn Bân chỉ vào ảnh của Tôn Hạo, “Ngươi còn nhớ hắn không?”

“Nhớ, hình xăm của hắn ta nhớ.”

“Xăm khi nào?”

“Khoảng ngày 20 tháng 6, ngày cụ thể không nhớ.”

“Hai nạn nhân xăm ở tiệm ngươi, không lâu sau bị cưỡng hiếp, ngươi không thấy trùng hợp?”

Lâm Hải Siêu cau mày, “Thật trùng hợp, có ai muốn hãm hại ta?”

“Ngươi nghĩ ai hãm hại ngươi?”

“Ta không biết, cảnh sát phải điều tra rõ, trả lại trong sạch cho ta.”

“Tiệm xăm của ngươi?”

“Phải.”

“Ngươi có cho ai xem thông tin khách hàng?”

“Chưa bao giờ.”

Hàn Bân hỏi thêm về hai nạn nhân khác, Lâm Hải Siêu trả lời giống hệt, thừa nhận họ là khách, còn lại không biết gì.

Hàn Bân quan sát hắn, không thấy dấu hiệu nói dối rõ ràng.

Hàn Bân nhìn đồng hồ, đã 12 giờ tối, nhưng thẩm vấn không tiến triển, "Thôi, hôm nay đến đây."

Lâm Hải Siêu hỏi, "Cảnh sát, ta về được không?"

"Cảnh sát còn cần ngươi hợp tác điều tra, sáng mai có thể còn hỏi, ngươi đừng đi lại, đêm nay ở đây." Nói xong, Hàn Bân đứng dậy rời đi.

Lâm Hải Siêu lo lắng, "Cảnh sát, ta nói thật, ta bị oan, không thể nhốt ta…"

Trở lại văn phòng, Vương Sướng và mọi người cũng về.

"Đúng lúc, mọi người về, họp ngắn." Hàn Bân gọi mọi người ngồi, hỏi Vương Sướng, "Tổ trưởng Vương, khám xét thế nào?"

"Ta dẫn người khám tiệm xăm, không tìm thấy công cụ gây án, nhưng trong máy tính có thông tin khách hàng, gồm bốn nạn nhân.

Sau đó ngài gửi địa chỉ nhà Lâm Hải Siêu, ta dẫn người khám xét, Lâm Hải Siêu thuê nhà chung, ngoài hắn còn hai người thuê, trong phòng Lâm Hải Siêu không thấy công cụ gây án."

Nhiếp Bằng Tường nói, "Không lạ khi hắn tự tin, giấu công cụ."

Hàn Bân hỏi, "Có lấy lời khai người cùng thuê nhà?"

"Có, theo họ, thời gian gây án không có gì bất thường."

Hàn Bân tiếp, "Bốn nạn nhân đều là khách tiệm xăm, Lâm Hải Siêu nghi vấn lớn. Nhiệm vụ chính là tìm bằng chứng buộc tội hắn.

Ngoài ra, nếu người khác có thông tin khách hàng, cũng có thể là nghi phạm."

Vương Sướng hỏi, "Ngài nghĩ Lâm Hải Siêu bị hãm hại?"

"Đó là khả năng. Hắn có phải nghi phạm, cần chứng cứ." Hàn Bân nói tiếp, "Ta sắp xếp nhiệm vụ ngày mai."

"Nhiếp tổ trưởng, liên hệ nạn nhân, để họ nhận dạng giọng nghi phạm."

"Tổ trưởng Vương, ngươi dẫn người kiểm tra quan hệ xung quanh Lâm Hải Siêu, xem ai có thể tiếp cận thông tin khách hàng."

"Dạ."

Hàn Bân nhìn đồng hồ, "Đã hơn 12 giờ, mọi người về nghỉ sớm."

Hàn Bân cũng mệt, một ngày di chuyển nhiều nơi.

Trước đây, Trịnh Khải Hoàn nói vụ án của sở cảnh sát tỉnh thường kéo dài, phải di chuyển nhiều, Hàn Bân chưa cảm nhận, hôm nay mới thấu hiểu.

Hàn Bân gọi xe về nhà, đã 1 giờ sáng, vừa đói vừa mệt.

Hắn nhớ nhà còn mì gói, phải ăn chút gì rồi ngủ.

Hàn Bân đến cửa nhà, lấy chìa khóa, vặn hai vòng, thấy có gì đó không đúng.

Cửa không khóa trái.

Hắn có thói quen, không có ai ở nhà sẽ khóa trái cửa.

Hàn Bân giật mình, tỉnh táo, có người đã đến…

Hàn Bân kéo mạnh cửa, lùi lại, cửa mở, dưới tủ giày có đôi giày nữ.

Hàn Bân thở phào, cười nhẹ.

Đôi giày này là hắn mua.

“Đạp đạp…”

Tiếng bước chân, đèn phòng khách bật, Vương Đình đứng trong phòng, ngáp, “Về rồi! Định cho ngươi bất ngờ, ta đợi… đợi… ngươi không về, sắp chết mệt.”

“Đình Đình, ngươi vất vả rồi.”

Sự xuất hiện của Vương Đình làm Hàn Bân vừa bất ngờ vừa vui mừng.

Hắn rất muốn ôm nàng, nhưng mình đầy mồ hôi, đành nhịn.

“Ngươi ăn gì chưa?”

“Chưa, ta định ăn mì gói.”

“Ta đến rồi, sao để ngươi ăn mì gói, ngươi đi rửa mặt, ta làm đồ ăn.”

“Đừng làm, muộn rồi, nhà cũng không có nguyên liệu.”

“Ta mua rồi, chút là xong.”

Hàn Bân cảm thấy ấm lòng, có ngươi thật tốt.

Hàn Bân đi tắm, Vương Đình cũng chuẩn bị xong đồ ăn.

“Ăn đi.”

Vương Đình đặt bát lớn lên bàn, nấu mì gói, nhưng có đẳng cấp cao hơn, bổ dưỡng hơn.

Trong đó có rau cải, thịt cừu, ngò, bên cạnh có đĩa dưa chua và trứng muối.

Hàn Bân nuốt nước bọt, “Trông ngon, thịnh soạn.”

“Không kịp làm món khác, ăn tạm, mai làm ngon hơn.”

Vương Đình chống cằm, nhìn Hàn Bân.

Hàn Bân nắm tay trái nàng, "Đình Đình, ngươi vất vả, muộn còn nấu ăn, đi nghỉ đi."

Chương 1577: Tiêu Đề 《Ẩn》

Vương Đình ngáp, "Không sao, mai bù ngủ, ta muốn xem ngươi ăn."

Hàn Bân cười, về chỗ, gắp mì, ăn nhanh, hắn rất đói.

Sau đó, hắn ăn một miếng thịt cừu, "Rất mềm."

"Ta mua thịt cừu Sunite ở siêu thị, chần qua nước, súp không hôi."

Hàn Bân giơ ngón cái, "Ngon tuyệt."

Mì gói thường ăn bình thường, khi đói ăn rất ngon.

Thêm thịt cừu, càng ngon.

Hàn Bân đói, ăn rất nhanh, không lâu đã xong.

Vương Đình nấu một gói rưỡi mì, thêm thịt cừu, trứng muối, rau cải, Hàn Bân ăn vừa đủ.

"No rồi." Hàn Bân tranh rửa bát.

Ăn xong, Hàn Bân có thêm sức, tình cảm lâu ngày xa cách, tất nhiên phải làm việc yêu thích.

Dù muộn, ăn nhiều thịt cũng bù lại.

Người trẻ, hormone dồi dào, không phát tiết không ngủ được.

Vui vẻ một lúc, ngủ ít nhưng ngủ ngon, chất lượng giấc ngủ cao.

Sáng hôm sau.

Hàn Bân nhẹ nhàng dậy, rửa mặt, đi làm.

Đàn ông và phụ nữ khác, ăn không bù được, Vương Đình vẫn cần ngủ thêm.

Hàn Bân đến sở cảnh sát, ăn sáng thịnh soạn, bắt đầu ngày làm việc.

Ngoài văn phòng riêng, Hàn Bân có bàn làm việc ở phòng lớn của trung đội hai, làm việc ở đây tiện hơn, nhận phản hồi nhanh từ đồng đội, theo dõi manh mối vụ án.

Hiệu suất điều tra của sở cảnh sát tỉnh rất cao, 10 giờ sáng Vương Sướng cầm máy tính bảng đến trước mặt Hàn Bân, "Đội trưởng Hàn, đây là video gần hiện trường Tô Phi bị hại, từ camera giám sát siêu thị, chúng ta phát hiện hình ảnh nghi phạm."

Hàn Bân xem, thời gian là 2 giờ sáng ngày 6 tháng 7, hình ảnh một người bao bọc kín mít, đội mũ, đeo khẩu trang, không thấy mặt, nhưng từ dáng vẻ, chắc là nam.

Hàn Bân xem đi xem lại nhiều lần, từ dáng người, dáng đi, cách bước đi, chắc chắn là nghi phạm Lâm Hải Siêu.

Rõ ràng, hắn nói dối.

"Là hắn." Hàn Bân khẳng định.

Ở Cầm Đảo, Vương Sướng đã thấy kỹ năng nhận diện dấu chân của Hàn Bân, cười, "Vụ này chắc rồi."

"Đạp đạp…" Tiếng bước chân, Nhiếp Bằng Tường bước vào.

"Đội trưởng Hàn, ta đã liên lạc nạn nhân, để họ nghe giọng Lâm Hải Siêu, Tôn Hạo không nhận ra, ba nạn nhân khác nói giọng Lâm Hải Siêu rất giống nghi phạm."

Vương Sướng cười, "Tôn Hạo cũng kỳ lạ."

Hàn Bân suy nghĩ, "Từ chứng cứ hiện có, xác định Lâm Hải Siêu là nghi phạm, nhưng chưa đủ buộc tội, cần tìm thêm bằng chứng.

Nhiếp tổ trưởng, thẩm vấn Lâm Hải Siêu, tìm cách bắt hắn nói.

Tổ trưởng Vương, ngươi tìm nơi Lâm Hải Siêu giấu công cụ gây án.

Có manh mối báo ngay cho ta."

"Dạ." Mọi người hành động.

Sắp xếp xong, Hàn Bân đến phòng đội trưởng, báo cáo tiến triển vụ án cho Hoàng Khuông Thời.

Hoàng Khuông Thời hài lòng với tiến triển và tốc độ điều tra, khích lệ Hàn Bân vài câu, nói khi phá án xong sẽ tổ chức tiệc mừng cho hắn.

Dù không phải vụ lớn, nhưng là vụ đầu tiên Hàn Bân điều tra khi đến sở cảnh sát tỉnh.

Về văn phòng, Hàn Bân không nghỉ, tiếp tục xem video ngày 6 tháng 7 khi nghi phạm gây án.

Vì Lâm Hải Siêu đi bộ, phải xem camera giám sát cửa hàng, tốn thời gian, xem cũng phức tạp hơn, có camera thời gian sai lệch.

Hàn Bân truy tìm, thấy Lâm Hải Siêu mất dấu gần khu dân cư Minh Nhật Phương Chu.

"Đội trưởng Hàn, ta có manh mối mới." Bao Tinh đứng dậy, phấn khích nói.

"Manh mối gì?"

"Ta kiểm tra tình hình tài chính của Lâm Hải Siêu, phát hiện hắn chuyển tiền định kỳ vào tài khoản.

Ta liên lạc người nhận, nói là chủ nhà của Lâm Hải Siêu, Lâm Hải Siêu thuê một phòng, không phải nhà hắn đang ở."

Hàn Bân hỏi, "Tên khu dân cư?"

"Minh Nhật Phương Chu."

Đúng rồi.

Bốn mươi phút sau, Hàn Bân và mọi người đến khu dân cư Minh Nhật Phương Chu.

Chủ nhà cũng đến, là một phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, đeo kính râm, mặc váy liền, khá thời trang.

Thấy Hàn Bân và mọi người, không nhịn được hỏi, "Các ngươi thật sự là cảnh sát?"

Bao Tinh giơ thẻ cảnh sát, "Dì, ta đã liên lạc với ngươi, đây là thẻ của ta."

"Gì? Dì. Ta già vậy sao?" Chủ nhà không vui.

Hàn Bân nói, "Chị, phiền ngươi mở cửa giúp."

Chủ nhà nhìn Hàn Bân, "Ngươi tên gì?"

Bao Tinh giới thiệu, "Đây là đội trưởng chúng ta, phụ trách vụ án."

"Chậc, biết ngài là lãnh đạo, có mắt nhìn." Chủ nhà cười, phụ nữ không ai không để ý tuổi.

"Đội trưởng Hàn, người thuê nhà ta gây chuyện gì?"

Hàn Bân nói qua loa, "Án đang điều tra, có kết quả sẽ thông báo."

"Được, tự mở đi." Chủ nhà không hỏi nữa, đưa chìa khóa cho Hàn Bân, lùi sang bên.

Hàn Bân ném chìa khóa cho Bao Tinh.

Dù Lâm Hải Siêu đã bị bắt, nhưng để an toàn, Hàn Bân vẫn sắp xếp trước khi khám xét nhà.

Bao Tinh mở cửa, Vương Sướng dẫn người vào đầu tiên, kiểm tra nhà không có người.

“An toàn.”

“Không có ai.”

Xác nhận an toàn, Hàn Bân mới vào.

Chủ nhà muốn vào, bị ngăn lại.

Vừa vào phòng khách, Hàn Bân biết mình đúng chỗ, phòng khách đầy ảnh Lâm Hải Siêu và một nam thanh niên khác.

Hai người khoác vai, cười rất ngọt ngào, nếu bỏ qua giới tính, giống cặp đôi.

Một ảnh ở bãi biển thu hút Hàn Bân, người đàn ông chụp cùng Lâm Hải Siêu cởi trần, ngực có hình xăm đầu hổ…

Đội trọng án, phòng thẩm vấn.

Lâm Hải Siêu bị còng vào ghế.

Hàn Bân, Vương Sướng, Bao Tinh vào phòng.

Lâm Hải Siêu vẻ oan ức, hỏi, “Các ngươi xong chưa, người này đến người khác.

Ta nói rồi, vụ này không liên quan ta, ta vô tội.”

Hàn Bân nói, “Lâm Hải Siêu, ngươi nói mình vô tội, sao giải thích nạn nhân đều đến tiệm xăm? Chỉ nói trùng hợp là không đủ.”

Chương 1578: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Chắc ai muốn hãm hại ta, các ngươi không điều tra, còn hỏi ta?"

"Ngươi còn thấy oan, nói ai hãm hại ngươi?"

"Ta không biết.

Nếu biết, ta làm cảnh sát rồi."

"Ầm!" Bao Tinh đập bàn, quát, "Lâm Hải Siêu, ngươi đừng cãi, chúng ta đã rõ, vụ này là ngươi làm."

"Ta không làm." Lâm Hải Siêu ngoẹo đầu, vẻ sắp khóc.

Thật đáng ghét.

Bao Tinh rùng mình, kiềm chế muốn đánh hắn.

Hàn Bân nói, "Chúng ta ghi âm giọng ngươi để nạn nhân nhận dạng, họ nói giống giọng nghi phạm, ngươi giải thích thế nào?"

Lâm Hải Siêu nói ngay, "Nghi phạm hãm hại ta, chắc bắt chước giọng ta, có gì lạ?"

"Ngươi biết viện cớ."

"Ta không viện cớ, nói thật."

Hàn Bân tiếp, "Ngươi biết khu dân cư Minh Nhật Phương Chu?"

Lâm Hải Siêu do dự, "Nghe rồi."

"Nghe rồi, đến rồi, hay ở đó?"

“Liên quan gì?”

“Trả lời ta.”

“Ta từng ở đó.”

“Là từng ở, hay vẫn thuê nhà đó?”

“Ta… từng ở.”

“Vậy ngươi không thuê nhà đó nữa?”

“Phải.”

“Lần cuối đến Minh Nhật Phương Chu khi nào?”

“Không nhớ.”

“Tháng 7 có đến?”

“Không.”

“Tháng 6 có đến?”

“Không.”

“Chắc không?”

“Chắc chắn.”

“Nói dối!”

Hàn Bân nghiêm giọng, lấy ảnh trên bàn, đặt trước Lâm Hải Siêu, “Đây là camera Minh Nhật Phương Chu, 3 giờ sáng ngày 6 tháng 7, ngươi đeo khẩu trang vào khu dân cư.”

Lâm Hải Siêu nhìn ảnh, cãi, “Trời tối, đeo khẩu trang, sao nói là ta?”

“Vậy ảnh này?” Hàn Bân đổi ảnh, “7 giờ sáng, ngươi rời Minh Nhật Phương Chu, camera thang máy và cửa khu dân cư chụp rõ mặt, ngươi giải thích?”

Lâm Hải Siêu hoảng, “Ta không nhớ.”

“Để ta giúp ngươi nhớ.” Hàn Bân lấy thêm ảnh, “Chúng ta kiểm tra tài chính, ngươi trả tiền thuê đều đặn, chúng ta cũng kiểm tra camera Minh Nhật Phương Chu, trước và sau khi gây án ngươi đều đến.”

Hàn Bân đặt ảnh lên ghế, “Ảnh này chụp ở nhà thuê của ngươi, không chỉ ảnh ngươi, còn có công cụ gây án.”

Lâm Hải Siêu lắc đầu kêu, “Không phải ta, không phải ta làm.”

Bao Tinh hỏi, “Không phải ngươi là ai, chứng cứ rõ ràng, ngươi còn cãi.”

Lâm Hải Siêu hét, “Ma Siêu, Ma Siêu làm.”

Hàn Bân hỏi, “Ma Siêu là ai?”

Lâm Hải Siêu tay run rẩy, nhìn ảnh, vừa nhìn vừa nói, “Mỗi lần ta vào phòng, Ma Siêu nói, trả thù tra nam, hắn bỏ rơi ngươi, phải trả thù hắn.”

“Ngươi nói Ma Siêu là gì?”

Lâm Hải Siêu chỉ ngực, “Hắn ở đây, vào phòng hắn sẽ ra, sẽ điều khiển ta. Hắn làm, hắn giết người, không liên quan ta.”

Hàn Bân nói, “Ngươi nói, cơ thể ngươi còn người tên Ma Siêu, hắn làm vụ này?”

“Phải, hắn là Ma Siêu.”

“Ngươi và Ma Siêu chung cơ thể?”

“Phải.”

“Ngươi là Lâm Hải Siêu hay Ma Siêu?”

“Ta là Lâm Hải Siêu.”

“Chứng minh ngươi là Lâm Hải Siêu, không phải Ma Siêu.”

“Ma Siêu không ra ngoài, chỉ vào phòng đó mới ra.”

“Sao vậy?”

“Hắn hận tra nam.”

“Người đàn ông chụp cùng ngươi?”

“Phải.”

“Hắn là ai?”

“Diệp Trần, tra nam.”

“Ngươi quen hắn thế nào?”

“Hắn là khách, hình xăm là tác phẩm của ta, lúc đó chúng ta yêu nhau. Ta nghĩ sẽ hạnh phúc suốt đời, ai ngờ hắn bỏ đi không lời.

Ta như điên tìm hắn, hỏi bạn bè chung, nhưng không ai thấy hắn.

Sau mới hiểu, ta bị hắn bỏ.”

Hàn Bân nói, “Đó là lý do ngươi cưỡng hiếp khách hàng?”

Lâm Hải Siêu vẻ oan ức, “Không phải ta, là Ma Siêu.”

Hàn Bân hỏi cách khác, “Ma Siêu dùng cơ thể ngươi gây án?”

“Phải, Ma Siêu chiếm cơ thể ta.”

“Khi Ma Siêu gây án, ngươi ở đâu?”

“Ta bị nhốt bên trong.”

“Ngươi biết hắn làm gì?”

“Biết, ta muốn ngăn hắn, nhưng không được, hắn quá mạnh.”

“Nói cách khác, ngươi chứng kiến Ma Siêu cưỡng hiếp.”

“Phải.”

“Ngươi thừa nhận Ma Siêu là nghi phạm?”

“Phải, nhưng không liên quan ta, ta là ta, Ma Siêu là Ma Siêu.”

Hàn Bân không tranh luận với Lâm Hải Siêu về việc hắn có phải Ma Siêu, mà để hắn mô tả lại quá trình gây án…

Kết thúc thẩm vấn.

Bao Tinh nói, “Đội trưởng Hàn, Lâm Hải Siêu bị rối loạn nhân cách, cứ nói Ma Siêu.”

Vương Sướng nói, “Có thể hắn giả vờ để thoát tội, nhiều nghi phạm viện lý do tâm thần.”

Hàn Bân nói, “Tổ trưởng Vương, kiểm tra xem hắn có tiền sử bệnh tâm thần, người nhà có bệnh tương tự không.”

“Dạ.”

Sáu giờ tối.

Hàn Bân sắp xếp hồ sơ vụ án để báo cáo cho Hoàng Khuông Thời.

Phòng đội trưởng không khóa, Hàn Bân lịch sự gõ cửa, “Đội trưởng Hoàng.”

Hoàng Khuông Thời ngồi sau bàn, áo phông nhảy lên, lộ nửa bụng.

Thấy Hàn Bân vào, vội kéo áo xuống, “Vào nói.”

“Hơi nóng, ngài không bật điều hòa?”

“Bệnh cũ, bật điều hòa là chân không thoải mái, nóng thì nóng.” Hoàng Khuông Thời ra hiệu Hàn Bân ngồi ghế bên cửa sổ, “Vụ án sao rồi?”

Hàn Bân đưa hồ sơ, “Ta đến báo cáo, chúng ta tìm thấy công cụ gây án ở nhà thuê của Lâm Hải Siêu, có vân tay của

Lâm Hải Siêu, DNA của nạn nhân.”

“Tốt, vụ này làm tốt, tiệc mừng phải lên lịch.” Hoàng Khuông Thời cười.

“Còn một việc. Dù chứng cứ đầy đủ, Lâm Hải Siêu không thừa nhận là hung thủ, nói trong người có Ma Siêu, vụ này do Ma Siêu làm, không liên quan hắn.”

Hoàng Khuông Thời cau mày, đọc kỹ bản ghi thẩm vấn.

Mười phút sau, Hoàng Khuông Thời nói, “Ngươi nghĩ sao?”

“Ta bảo Vương Sướng kiểm tra, hắn không có tiền sử bệnh tâm thần, người nhà cũng không bệnh. Tiếp xúc cho thấy hắn có thể bị kích động, nhưng chưa đến mức rối loạn nhân cách.

Giả vờ thoát tội rất có khả năng.”

Hoàng Khuông Thời gật đầu, “Đủ rồi, điều tra đủ, Ma Siêu có phải Lâm Hải Siêu, là việc của tòa án.”

Chương 1579: Tiêu Đề 《Ẩn》

Trước có một lỗi, Ma Siêu không giết người.

Đổi thành "vụ là hắn làm."

Thời gian tiếp theo, vụ án đi vào giai đoạn kết thúc, do thời gian dài, là vụ liên tỉnh, xác định hiện trường, thủ tục kết án phức tạp.

Hàn Bân mới đến sở cảnh sát tỉnh, không quen các bộ phận, Hoàng Khuông Thời hướng dẫn nhiều, không có sai sót.

Sau vài ngày bận rộn, đội rảnh hơn.

Sáng thứ sáu, Hoàng Khuông Thời đến phòng trung đội một.

Hàn Bân vừa họp sáng với đồng đội, đứng dậy nói, "Đội trưởng Hoàng, ngài đến."

"Đội trưởng Hoàng."

"Đội trưởng." Các đồng đội chào.

Hoàng Khuông Thời gật đầu, cười, "Đúng lúc, mọi người đông đủ, ta thông báo."

Bao Tinh nói, "Đội trưởng, có vụ mới?"

Hoàng Khuông Thời nói, "Ngươi nói nhiều, đội hai có vụ, ngươi muốn tham gia, ta đưa ngươi qua."

Bao Tinh vội nói, "Không, ta im."

Hoàng Khuông Thời tiếp, "Vụ cưỡng hiếp này làm tốt, phá án trong ba ngày, giảm tối thiểu tác động xấu.

Tối nay ta mời cơm, thưởng cho mọi người, đón đội trưởng Hàn."

"Đội trưởng hào phóng."

"Gọi là khí phách."

"Đội trưởng, tối ăn ở đâu?" Đồng đội vui vẻ khi lãnh đạo mời.

Hoàng Khuông Thời nói, "Đi ăn nướng dọc bờ biển, được không?"

Tổ trưởng đội hai Nhiếp Bằng Tường cười, "Rất được, thèm món đó lâu rồi."

"Quyết vậy, ban ngày làm việc tốt, ai không xong, tối trực." Hoàng Khuông Thời nói xong, rời phòng.

Hàn Bân tiễn ra cửa, nhỏ giọng, "Đội trưởng, ta mới đến, định mời mọi người, để ta mời."

Hoàng Khuông Thời cười, "Lần trước ở Cầm Đảo ngươi mời rồi. Ngươi mới đến Tuyền Thành, lại mời, ta làm đội trưởng còn mặt mũi không.

Lần sau, còn nhiều cơ hội."

Chợ đêm dọc bờ biển.

Tối rất đông, nổi tiếng là phố ăn vặt Tuyền Thành.

Khi học đại học, Hàn Bân hay đến đây ăn, mấy năm rồi.

Dọc bờ biển ít thay đổi, nhiều biển hiệu cũ còn, Hàn Bân thấy gần gũi.

Tiệm thịt nướng Mang Đinh.

Tiệm này nổi tiếng, hay thấy trên Douyin, gọi là tiệm nổi tiếng.

Đặc sản là nướng nguyên con.

Hoàng Khuông Thời đặt trước một con, hai mươi người, ít không đủ ăn.

Gọi thêm vài món, lạc, đậu lông, gỏi ba màu, dưa leo, nướng gà, cá, hai thùng bia.

Nướng nguyên con, uống bia, không khí tới.

Vương Sướng cười, "Đội trưởng, ngài nói vài câu?"

Hoàng Khuông Thời nói, "Nói gì, nói nhiều các ngươi bảo lắm lời, nói ít không thể hiện được."

"Haha…"

Mọi người cười.

Đùa là đùa, Hoàng Khuông Thời vẫn đứng dậy, cầm ly, "Tối nay không có gì, chỉ ăn uống ngon.

Nào, cạn ly."

Đồng đội cầm ly, uống cạn.

Hoàng Khuông Thời nói, "Đừng ngẩn, ăn đi."

Hai bàn, mỗi bàn nửa con nướng, ngoài giòn trong mềm, thơm.

Ngại thì không ăn được, giờ đừng khách sáo.

Hàn Bân xé miếng thịt lớn, ăn, thịt nóng, rất ngon.

Ăn xong miếng thịt lớn, Hàn Bân cầm ly bia, "Đội trưởng, ta mời ngài."

Hoàng Khuông Thời cầm ly, cụng với Hàn Bân, "Cạn."

Rót bia nửa ly là bọt, uống cạn cũng không nhiều.

Mới phá xong án, mọi người thả lỏng, vừa trò chuyện vừa uống, không khí rất vui.

Nhiều đồng đội mời Hàn Bân rượu.

Hàn Bân muốn gần gũi đồng đội, ai mời cũng uống.

Hàn Bân tửu lượng tốt, không sợ say, chỉ phải đi vệ sinh nhiều.

Từ 7 giờ tối, đến 9 giờ mới xong, Hàn Bân gọi xe về nhà Vương Đình.

Trên đường, nhìn cảnh ngoài xe, Hàn Bân nhớ đồng đội ở Cầm Đảo.

Bữa tiệc vui, nhưng ngoài Bao Tinh, hắn không quen nhiều.

Môi trường và người lạ, cần thời gian quen…

Thời gian trôi nhanh, hơn hai tháng.

Giữa tháng 9.

Cầm Đảo trời mát, khách du lịch giảm, ga tàu không còn đông.

Một taxi dừng trước ga, Hàn Vệ Đông và Vương Huệ Phương xuống xe, lấy hành lý từ cốp.

Hai người kéo hành lý vào ga.

Vừa vào sảnh chờ, Vương Huệ Phương vỗ trán, "Ôi, ta quên, đã khóa gas chưa?"

"Khóa rồi, ta xem rồi." Hàn Vệ Đông nói.

"Ngươi nói kiểu gì?"

"Ra khỏi khu dân cư, ngươi lo cửa không khóa. Trên taxi ngươi lo vòi nước không tắt. Trước khi đi chúng ta kiểm tra rồi, yên tâm."

Vương Huệ Phương gật, "Phải, Khánh Thăng có chìa khóa, có gì cậu ấy đến ngay."

“Phải, đi Tuyền Thành chứ có phải đi nước ngoài, vài hôm về. Ta xin nghỉ dài, cứ vui chơi, đừng lo.”

“Chơi, chơi, ngươi chỉ biết chơi, quên nhiệm vụ.”

Hàn Vệ Đông nói, “Nhớ, nhớ, gọi là nhiệm vụ sao? Có tiền sợ không tiêu được.”

Vương Huệ Phương chỉ màn hình, “Xem, tàu cao tốc đi Tuyền Thành soát vé.”

Hàn Vệ Đông đứng dậy, kéo hành lý, xếp hàng soát vé.

Soát vé xong, lên tàu cao tốc.

Vương Huệ Phương yên tâm, lấy trái cây đã rửa từ túi, đào, mận, việt quất.

“Ăn đi, coi như du lịch.”

“Đúng, làm gì cũng phải tâm lý tốt.” Hàn Vệ Đông ăn mận.

Vương Huệ Phương ăn việt quất, thở dài, “Con trai chỉ báo tin vui, không biết ở Tuyền Thành quen chưa.”

“Sinh hoạt có Vương Đình lo, công việc… với khả năng của con, không vấn đề.”

Vương Huệ Phương vẫn lo, “Tuyền Thành không phải Cầm Đảo, sở cảnh sát tỉnh không như công an địa phương.”

“Khụ…” Hàn Vệ Đông nói, “Nói không thích, công an địa phương sao? Đồn công an sao? Không phải đều phục vụ nhân dân.

Sở cảnh sát tỉnh thì hay? Nói cho ngươi, sở cảnh sát tỉnh mời ta cũng không đi.”

Vương Huệ Phương trợn mắt, “Nếu trẻ mười tuổi, ngươi đi không?”

Hàn Vệ Đông ngẩn ra, “Cái… không có… sao có nếu, nói chuyện trước mắt.”

Chương 1580: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Miệng lưỡi quanh co. Nếu trẻ mười tuổi, không phải sở cảnh sát tỉnh. Cục công an mời ngươi cũng cười suốt ngày."

Đúng ý Hàn Vệ Đông, nhưng mặt hắn dày, không lộ, nói nhỏ, "Nói nhỏ, làm phiền hàng xóm không tốt."

Vương Huệ Phương không nói, đổi chủ đề, "Con trai hôm nay có đón chúng ta không?"

Hàn Vệ Đông nói, "Nó đi làm, đón làm gì. Sở cảnh sát tỉnh không phải nơi chơi, vào khó, phải làm việc.

Nó mà đón, ta phải giáo dục."

Vương Huệ Phương xua tay, "Được rồi, ngươi giác ngộ cao, ta nói vậy, đừng làm nghiêm."

11 giờ sáng, tàu cao tốc đến ga Tuyền Thành, Hàn Vệ Đông và Vương Huệ Phương xuống.

Ga Tuyền Thành lớn, nhiều người xuống, theo dòng người ra ngoài.

Vừa ra cửa ga, thấy một mỹ nữ cao ráo vẫy tay, "Chú dì."

Vương Huệ Phương cười vẫy tay, nói với Hàn Vệ Đông, "Nhanh lên, Vương Đình đón."

Hàn Vệ Đông nói, "Ta nói con trai không đón, nó hiểu."

Vương Huệ Phương không để ý, "Vương Đình đón, con trai có đến quan trọng sao?"

Hôm nay, Hàn Bân tan làm đúng giờ, mua chút đồ nguội, cổ vịt, chân giò, tai heo, dạ dày bò.

Cổ vịt Vương Đình thích, hơi cay.

Mẹ thích chân giò, nhiều collagen, đẹp da.

Tai heo bố thích, đồ nhắm rượu tốt.

Hàn Bân thích ăn dạ dày bò, vừa có thể ăn nguội, vừa có thể xào cay.

Sáu giờ rưỡi, Hàn Bân đã về đến nhà.

Vừa mở cửa đã ngửi thấy mùi thơm, hình như đang nấu cá.

Hàn Bân đi đến cửa nhà bếp, thấy Vương Đình, Vương Huệ Phương và Hàn Vệ Đông đang ngồi gói sủi cảo.

"Ồ, con trai về rồi à!" Vương Huệ Phương đứng dậy đi về phía Hàn Bân, nhìn hắn một lượt, "Hai tháng không gặp, ta thấy ngươi hình như béo lên đấy."

Hàn Bân cười, "Mẹ, ngài vừa gặp đã nói làm ta ngẩn người, mẹ người ta gặp con trai đều nói gầy đi, mẹ thì làm ta không biết đáp thế nào."

Hàn Vệ Đông nói, "Chắc là Vương Đình ngày nào cũng nấu cho ngươi ăn ngon, sao mà gầy được."

Hàn Bân không biết nói gì, chỉ có thể chuyển đề tài, "Trong nồi nấu gì đấy? Thơm quá."

Vương Đình nói, "Ngươi không phải nói mua đồ nguội sao, ta đã nấu một con cá, làm một đĩa dưa leo và rau muống. Mẹ ngươi biết ngươi thích sủi cảo, nên đã làm nhân ba món."

"Thức ăn không ít rồi, nhiều nữa cũng không ăn hết." Hàn Bân lấy đồ nguội mua ra, đặt vào đĩa để nguội.

"Ngươi cần ta giúp gì không?"

Vương Đình nói, "Không cần, ngươi đi tắm trước đi."

Hàn Bân tắm xong ra, sủi cảo đã được nấu trong nồi, Vương Đình đang nấu sủi cảo, mẹ hắn bắt đầu bày bát đũa, Hàn Vệ Đông ngồi bên cạnh bóc tỏi.

Hàn Bân lấy ra một chai rượu trắng, "Bố, lát nữa ta uống với ngài một chút."

"Không ảnh hưởng đến công việc chứ."

"Trên đường về ta đã báo cáo với sếp, uống ít thì không sao."

Hàn Vệ Đông cười, "Vậy được, thức ăn ngon thế này, không uống thì phí."

Hàn Bân mở nắp chai, rót hai ly rượu trắng.

Hai cha con cụng ly.

Hàn Vệ Đông ăn một miếng đồ ăn, quan tâm hỏi, "Con trai, công việc ở sở cảnh sát tỉnh thế nào? Thuận lợi không?"

"Cũng được, chỉ là thường xuyên phải đi công tác. Đến đây hơn hai tháng, đã xử lý ba vụ án, hơn nửa tháng là ở ngoại tỉnh."

"Con đã xử lý những vụ gì, kể ta nghe xem." Mỗi cảnh sát cơ sở đều có một sự ngưỡng mộ với sở cảnh sát tỉnh, Hàn Vệ Đông cũng vậy.

Hàn Vệ Đông dù có cấp bậc nhất định, nhưng từ khi làm cảnh sát chưa bao giờ rời khỏi Cầm Đảo, sở cảnh sát tỉnh đối với hắn là một tên tuổi lớn, nhưng lại như qua một lớp màn, có một sự thần bí.

Vụ án đã được phá, cũng không cần giữ bí mật.

Hàn Bân sắp xếp lại suy nghĩ, "Ngày đầu tiên đến sở cảnh sát tỉnh báo cáo, ta đã tiếp nhận một vụ cưỡng bức hàng loạt,

vụ này tuy không nghiêm trọng nhưng ảnh hưởng khá lớn, trong đó ở Cầm Đảo còn có hai vụ bắt chước.

Nhưng vụ này không khó, rất nhanh đã phá được.

Cuối tháng bảy, ta lại tiếp nhận một vụ cướp giết di động, vượt qua ba thành phố Tuyền Thành, Vệ Châu, Tảo Cường, số vụ lên tới hàng chục, bốn lần cướp gây thương tích, hai lần cướp giết, là một nhóm tội phạm vô cùng tàn ác."

Nói đến đây, Hàn Bân cụng ly với bố, uống nửa ly rượu, tiếp tục nói, "Trong quá trình bắt giữ, có một thành viên bị thương, may mắn là không nặng, vài ngày nữa sẽ ra viện."

Vương Huệ Phương cũng nghe chăm chú, không nhịn được nói, "Công việc quan trọng, an toàn còn quan trọng hơn, nhất định phải cẩn thận."

"Ta nhớ rồi, bây giờ đi làm nhiệm vụ, ta đều chỉ huy, rất ít khi xông lên tuyến đầu." Hàn Bân nói.

Vương Huệ Phương thở phào nhẹ nhõm, "Như thế mới đúng, ngươi bây giờ cũng là lãnh đạo, nên để cơ hội thể hiện cho cấp dưới."

Hàn Vệ Đông nhíu mày nói, "Ngươi đừng xen ngang, nghe con trai nói."

Vương Huệ Phương lườm một cái, không hài lòng nói, "Xen ngang cái gì, ta nói không quan trọng à, ta đây là quan tâm con trai."

"Quan trọng, quan trọng, là ta xen ngang, là ta xen ngang." Hàn Vệ Đông vội giơ tay đầu hàng.

Hắn gần ba mươi năm hôn nhân rút ra một kết luận, tranh cãi với phụ nữ không có lợi ích gì.

Đầu tiên là cơ hội thắng không cao, thứ hai, thắng cũng không hẳn là tốt.

Thắng có thể là bắt đầu chiến tranh lạnh.

“Khụ…” Hàn Bân ho nhẹ, chuyển chủ đề, “Bố, biết ta phát hiện gì ở nhà của bọn cướp không?”

Hàn Vệ Đông hỏi theo, “Phát hiện gì?”

“Một căn cứ của bọn cướp nuôi rất nhiều chim bồ câu, ta đã nghi ngờ, hắn nuôi nhiều chim bồ câu để làm gì, chẳng lẽ là một người yêu chim bồ câu, nhưng bọn cướp này tàn ác, ham lợi, không giống kiểu người có sở thích này.

Chương 1581: Tiêu Đề 《Ẩn》

Ta kiểm tra kỹ lưỡng mấy con chim bồ câu này, phát hiện nhiều con có một túi nhỏ đặc biệt trên lưng, như để đựng cái gì đó. Ban đầu ta đoán là bồ câu đưa thư, nhưng thường bồ câu đưa thư buộc ở chân, chưa thấy buộc trên lưng."

Vương Đình cũng bị khơi gợi sự tò mò, "Ngươi đừng úp mở nữa, rốt cuộc là cái gì?"

Hàn Bân nói, "Chúng ta lục soát kỹ căn cứ của bọn cướp, phát hiện một két sắt có đựng túi nhỏ chứa ma túy, kích thước giống với túi nhỏ trên lưng bồ câu, chúng ta suy đoán bồ câu có thể được dùng để vận chuyển ma túy.

Sau đó chúng ta thẩm vấn bọn cướp, chứng thực suy đoán này, bọn cướp này không chỉ cướp mà còn có một kênh buôn bán ma túy. Sau đó chúng ta hợp tác với đội phòng chống ma túy, xử lý vụ án buôn bán ma túy này.

Tuần trước vừa kết án, thủ tục bên ta gần xong, phần còn lại là việc của đội phòng chống ma túy."

Hàn Vệ Đông nghe xong, uống một ngụm rượu, cảm thán, "Dùng chim bồ câu vận chuyển ma túy, thật là chúng nghĩ ra được. Sở cảnh sát tỉnh xử lý vụ án thực sự khó, nhưng đó cũng là cơ hội lập công thăng tiến."

"Sủi cảo chín rồi."

Vương Huệ Phương bưng đĩa sủi cảo đến, "Uống ít thôi, lát nữa còn việc quan trọng."

Hàn Vệ Đông nhận đĩa sủi cảo, "Biết rồi, không chậm trễ đâu."

Hàn Bân hỏi, "Mẹ, ngươi còn việc gì?"

"Ăn cơm xong rồi nói."

Bốn người ngồi xuống bắt đầu ăn sủi cảo, sủi cảo nhân ba món là món Hàn Bân thích nhất, ít nhất phải ăn hai đĩa.

Bữa cơm kết thúc, chai rượu trắng cũng uống hết, Hàn Vệ Đông bắt đầu nói nhiều, "Con trai, làm việc tốt, sau này chắc chắn hơn ta."

Vương Huệ Phương cười nói, "Đừng nói sau này, bây giờ đã giỏi hơn ngươi rồi. Trước đây người ta gặp ta đều gọi là vợ sở trưởng. Bây giờ đều gọi ta là mẹ của đội trưởng Hàn. Ngươi ơi, lâu rồi không ai nhớ ngươi."

Hàn Vệ Đông thần sắc có chút phức tạp, vừa có vẻ buồn bã, lại có chút tự hào, nâng ly uống hết.

Tất cả đều trong ly rượu.

Ăn xong, Hàn Bân bảo bố mẹ đi nghỉ, hắn tranh rửa bát.

Hàn Bân và Vương Đình thu dọn trong bếp, Hàn Vệ Đông và Vương Huệ Phương nói chuyện nhỏ ngoài, không biết bàn chuyện gì.

Bận rộn hơn hai mươi phút, Hàn Bân mới rửa xong bát đĩa, hắn không phải loại người chỉ ăn không làm, cũng giúp làm việc nhà, chỉ là tốc độ chậm.

Lâu dần, Vương Đình cũng không thích để hắn làm.

Theo nàng, nhìn hắn làm là sốt ruột.

Hàn Bân nghĩ, sau này có nên mua máy rửa bát không, Vương Đình cũng đỡ vất vả.

Dọn dẹp xong, Vương Đình cắt một đĩa trái cây mang ra, "Chú dì, ăn trái cây đi."

Hàn Bân cũng pha một bình trà xanh, lâu không gặp, tối nay cùng bố mẹ trò chuyện.

Thấy Hàn Bân và Vương Đình ra, Hàn Vệ Đông và Vương Huệ Phương ngừng nói chuyện.

Hàn Bân cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng không vội hỏi. Pha trà xong, rót bốn ly.

Vương Huệ Phương uống một ngụm trà, làm dịu cổ họng, sau đó nhìn Hàn Bân rồi nhìn Vương Đình, "Con trai, lần này chúng ta đến không chỉ để thăm các ngươi, còn có việc muốn làm."

Hàn Bân đặt ly trà, "Việc gì?"

"Ta và bố ngươi nghĩ, ngươi làm việc ở sở cảnh sát tỉnh đã ổn định, ngắn hạn không về Cầm Đảo, thậm chí có thể định cư ở Tuyền Thành. Ngươi và Vương Đình quen đã lâu, cũng nên bàn chuyện hôn nhân, định giúp các ngươi mua nhà ở Tuyền Thành."

Hàn Bân có chút ngạc nhiên, mua nhà không phải chuyện nhỏ, hắn dù có ít tiền tiết kiệm, nhưng còn xa mới đủ tiền đặt cọc.

"Mẹ, mua nhà không gấp, ta ở Cầm Đảo không phải đã có nhà rồi sao."

"Ngươi cũng nói đó là ở Cầm Đảo, sau này ngươi định cư ở Tuyền Thành, không thể thuê nhà mãi được." Vương Huệ Phương nói.

Vương Đình nói, "Dì, nhà này là của ta, chúng ta không cần thuê nhà, sống ở đây là được."

“Đình Đình, ta hiểu ý ngươi, nhưng bố mẹ ngươi sau này có thể cũng đến Tuyền Thành sống. Hai thế hệ sống cùng một thời gian ngắn được, lâu sẽ khó chịu. Mỗi người có nhà riêng, thường qua lại là tốt nhất.” Vương Huệ Phương nói.

Vương Đình không nói gì thêm, nàng thấy Vương Huệ Phương nói có lý, khoảng cách tạo nên vẻ đẹp, sống chung hàng ngày chắc chắn sẽ có xung đột.

Quan hệ mẹ chồng nàng dâu đã vậy, đừng nói quan hệ giữa con rể và bố mẹ vợ.

Không chỉ bố mẹ nàng không thoải mái, Hàn Bân chắc chắn còn khó chịu hơn.

Hàn Bân nói, “Mẹ, chuyện mua nhà để sau đi, ta sẽ tiết kiệm thêm tiền.”

Vương Huệ Phương hỏi, “Ngươi có bao nhiêu tiền?”

Hai năm nay, Hàn Bân lập nhiều công lao trong đội hình sự, cũng kiếm được một ít tiền, nhưng cũng tiêu không ít, “Khoảng mười mấy vạn.”

“Đủ rồi, ta và bố ngươi, ông nội ngươi cũng có chút tiết kiệm, trước giúp ngươi đủ tiền đặt cọc.”

Hàn Bân xua tay, “Ta lớn rồi, không thể tiêu tiền của ngươi.”

Hàn Vệ Đông nói, “Quyết định vậy đi, bây giờ mấy người trẻ ai mua được nhà, không phải đều do cha mẹ trả tiền sao.

Nói thêm, tiền với ông nội ngươi chỉ là con số, thẻ lương đều do mẹ ngươi giữ, ông cũng không tiêu, chỉ mong có chắt trai, chắt gái thôi.

Ngươi sớm kết hôn, tốt hơn gì hết.”

Hàn Bân cười khổ, “Thu nhập của ta khá tốt, nhưng giá nhà ở Tuyền Thành cũng cao, dù có tiền đặt cọc, trả góp cũng áp lực. Ta còn trẻ, không phải không có nhà, không muốn sống vất vả vậy.”

Vương Huệ Phương nói, “Chúng ta đã nghĩ kỹ, tiền nhà chúng ta trả một phần ba, ông nội ngươi trả một phần ba, phần còn lại ngươi tự lo. Với thu nhập hiện tại của ngươi, không ảnh hưởng nhiều.”

Chương 1582: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân lắc đầu, "Mẹ, thật không cần, vì chuyện của ta, làm khó cả nhà. Chuyện mua nhà, ta sẽ tự nghĩ cách."

Vương Huệ Phương xua tay, "Không khó, ta, bố ngươi, ông nội đều có lương, chút tiền nhà không vấn đề gì.

Tiền để đó cũng là của ngươi, không bằng đầu tư sớm, tốt hơn gửi ngân hàng. Ngươi thuê nhà ở Tuyền Thành không phải cũng tốn tiền sao."

Hàn Vệ Đông khuyên, "Trả góp không vấn đề gì. Ngươi ở Cầm Đảo có nhà, vài năm không ở, nếu không trả được góp thì cho thuê, lấy tiền thuê trả góp, rất bình thường."

Thấy Hàn Bân muốn nói thêm, Hàn Vệ Đông quả quyết, "Quyết vậy đi, bây giờ công việc là quan trọng. Xem nhà, mua nhà để chúng ta lo, để Vương Đình chọn, nàng có mắt thẩm mỹ."

Hàn Bân nói, "Ta không phải người Tuyền Thành, chưa quan tâm đến chính sách nhà ở, có hạn chế không cũng không biết."

Hàn Vệ Đông nói, "Yên tâm, ta hỏi bạn rồi, tình trạng của ngươi hoàn toàn mua được nhà, không vấn đề."

Hàn Bân nghĩ, không nói gì thêm, dự định sau nói riêng với bố mẹ.

…

Hai ngày sau, Hàn Vệ Đông, Vương Huệ Phương và Vương Đình bắt đầu đi xem nhà.

Hàn Bân cũng đã nói chuyện riêng với bố mẹ, nhưng không thuyết phục được họ, thẻ lương còn bị Hàn Vệ Đông giữ.

Hàn Bân tưởng mọi chuyện vậy thôi, nhưng diễn biến sau vượt ngoài tưởng tượng.

Bố mẹ Vương Đình biết chuyện, cũng đến Tuyền Thành.

Họ nói, đã là nhà cưới của hai người, họ cũng muốn góp một phần, hai gia đình mỗi bên một nửa, mua nhà tốt hơn, lớn hơn.

Hàn Vệ Đông vợ chồng không có ý kiến, vốn là mua nhà cưới, bố mẹ vợ muốn góp tiền, là chuyện tốt, sau kết hôn cũng ghi tên Vương Đình, là nhà của hai người.

Chuyện càng phức tạp, Hàn Bân không hỏi nữa, để họ tự bàn.

Về kinh tế, gia đình Vương Đình giàu hơn gia đình Hàn Bân, tiền đặt cọc tăng gấp đôi.

Hàn Vệ Đông định mua căn hộ hai phòng, giờ có thêm tiền nhà vợ, đổi thành nhà thấp tầng một tầng hai căn, diện tích lớn hơn.

Áp lực trả góp cũng lớn hơn, nhưng Vương Đình cũng sẽ cùng trả, nàng có cửa hàng và căn hộ cho thuê, tiền thuê đủ để trả góp.

…

Chín giờ sáng.

Hàn Bân dựa vào ghế văn phòng, không kìm được ngáp, hai ngày nay nhà rất náo nhiệt, Hàn Vệ Đông và bố Vương

Đình gặp nhau, tối nào cũng uống rượu.

Hàn Bân không thể ngày nào cũng uống với họ, nhưng tối vẫn bị kéo chuyện trò.

Tối qua, còn chơi cờ với bố vợ, tới mười hai giờ mới ngủ.

Hàn Bân rót một ly cà phê đen, uống một ngụm, thật đắng.

"Đing đinh đinh…"

Điện thoại Hàn Bân reo, Hàn Bân nhìn là số của đội trưởng Tần Đỉnh.

Hàn Bân vội nhấn nút nghe, "Tần đội trưởng."

"Hàn Bân, đến văn phòng ta một chuyến."

"Dạ."

Sau đó điện thoại bị cúp.

Hàn Bân suy nghĩ nhanh, mấy ngày qua không làm gì sai.

Hàn Bân cầm ly cà phê, uống cạn.

Thật đắng, nhưng cũng tỉnh.

Hàn Bân khóa cửa văn phòng, đi nhanh đến văn phòng đội trưởng, còn đi qua văn phòng đại đội trưởng, thấy cửa văn phòng Hoàng Khuông Thời khóa, có lẽ cũng đến văn phòng đội trưởng.

Một lát sau, Hàn Bân đến văn phòng đội trưởng, chỉnh lại quần áo, gõ cửa.

"Cộc cộc."

"Vào đi."

Hàn Bân mở cửa bước vào, thấy đội trưởng Tần Đỉnh và Hoàng Khuông Thời ngồi cùng nhau.

"Tần đội trưởng, đại đội trưởng."

Tần Đỉnh chỉ vào ghế sofa bên cạnh, "Ngồi đi."

"Dạ." Hàn Bân đáp, ngồi thẳng lưng trên ghế sofa.

Tần Đỉnh quan sát Hàn Bân một lúc, "Tiểu Hàn, ngươi đến sở cảnh sát tỉnh chưa lâu, nhưng biểu hiện tốt, vài ngày trước họp, đội trưởng đội phòng chống ma túy còn nhắc đến ngươi. Nói ngươi là nhân tài, bảo ta bồi dưỡng ngươi."

"Tần đội trưởng, ngài quá khen, trước ngài ta chỉ là lính mới, còn nhiều điều cần học."

Tần Đỉnh cười, "Ngươi biết nói chuyện. Hôm nay không gọi ngươi đến học, mà có vụ án khó, ngươi dám nhận không?"

Hàn Bân nhìn Tần Đỉnh, rồi nhìn Hoàng Khuông Thời, hai người không có phản ứng, nghiêm túc nói,

"Dám."

Tần Đỉnh nói, "Ngươi đừng nói suông, vụ này là quả bom hẹn giờ, không cẩn thận sẽ nổ."

"Ta sẽ cố gắng hết sức phá án."

Hàn Bân nghĩ, ngươi đã gọi ta, ta có quyền chọn không?

Tần Đỉnh gật đầu, "Vụ này khó, nhưng nếu xử lý tốt, ta sẽ khen thưởng ngươi."

Tần Đỉnh tiếp tục, "Vụ này vốn do công an Tuyền Thành xử lý, nhưng tình hình vượt ngoài tầm kiểm soát, gia đình nạn nhân hy vọng sở cảnh sát tỉnh cử chuyên gia tiếp nhận."

Hàn Bân hỏi, "Thân phận nạn nhân đặc biệt?"

"Nạn nhân là Hoa kiều, nữ, học năm nhất Đại học Thanh Hoa, nghỉ hè về Tuyền Thành, bị bắt cóc ngày 29 tháng 8, kẻ bắt cóc đòi tiền chuộc mười triệu.

Lo an toàn của con, gia đình không báo cảnh sát, chọn giao tiền chuộc.

Ngày 3 tháng 9 cha nạn nhân đặt tiền chuộc vào chỗ hẹn, nghĩ kẻ bắt cóc sẽ thả người, nhưng ngày 4 tháng 9 chúng lại đòi hai mươi triệu.

Lần này gia đình báo cảnh sát, công an Tuyền Thành tiếp nhận, chuẩn bị bắt giữ khi giao tiền lần hai.

Vì số tiền lớn, kẻ bắt cóc cho một tuần để chuẩn bị, giao tiền vào ngày 12 tháng 9, cảnh sát bố trí tại chỗ giao tiền, một nghi phạm nam lấy tiền.

Cảnh sát Tuyền Thành theo dõi nghi phạm, phát hiện hắn định trốn đi nơi khác, để tránh nghi phạm thoát, đã bắt giữ bí mật.

Đồng thời, thẩm vấn nhanh, hỏi vị trí con tin và đồng bọn, chưa đến một giờ nghi phạm đã khai, nơi giấu con tin.

Chương 1583: Tiêu Đề 《Ẩn》

Cảnh sát đến ngay, nhưng chậm một bước, nghi phạm đã dẫn con tin đi, công an Tuyền Thành bị lộ, đây là bước ngoặt của vụ án."

Tần Đỉnh ngừng, cho Hàn Bân thời gian suy nghĩ.

"Tần đội trưởng, tình hình nạn nhân hiện tại thế nào?"

Tần Đỉnh tiếp tục, "Công an Tuyền Thành lộ, lo kẻ bắt cóc sẽ giết con tin.

Ngày sau khi thất bại, cha mẹ nạn nhân nhận được thư, trong có thẻ nhớ chứa video nạn nhân bị tra tấn, mẹ nạn nhân xem xong bị xuất huyết não, đang trong phòng chăm sóc đặc biệt.

Tin tốt là kẻ bắt cóc không giết con tin, nhưng tiếp tục đòi tiền chuộc, lần này gấp đôi, bốn mươi triệu.

Đồng thời yêu cầu cảnh sát không can thiệp, nếu không sẽ giết con tin."

Nghe đến đây, Hàn Bân nhíu mày, vụ này có gì không hợp lý.

Thường thì kẻ bắt cóc biết gia đình báo cảnh sát, phản ứng đầu tiên là giết con tin, giảm nguy cơ bị bắt, cũng là trả thù gia đình nạn nhân.

Biết cảnh sát đã bắt đồng bọn, còn dám đòi tiền chuộc, hành động này thật khó hiểu.

Hàn Bân nói, "Vụ này do công an Tuyền Thành điều tra, theo lẽ thường, họ đã theo dõi, điều tra, nắm tình hình vụ án, bây giờ sở cảnh sát tỉnh tiếp nhận, phải làm quen vụ án từ đầu, chưa chắc là tốt nhất."

Tần Đỉnh gật đầu, "Ngươi nói đúng, nhưng vấn đề là gia đình nạn nhân không tin công an Tuyền Thành, họ cho rằng năng lực không đủ, dẫn đến bắt giữ thất bại, gián tiếp làm nạn nhân bị tổn thương lớn."

Hàn Bân nói, "Nghe ngài nói, gia đình nạn nhân rất có thế lực."

Tần Đỉnh nói, "Gia đình nạn nhân là bạn quốc tế, nạn nhân học tại trường đại học danh tiếng nhất trong nước, vụ này mà lan truyền, ảnh hưởng rất lớn. Bây giờ mạng phát triển, thân phận nạn nhân đặc biệt, có thể gây chú ý cả nước, sở cảnh sát tỉnh xét đến tình hình thực tế, mới giao cho đội trọng án."

Hàn Bân nói, "Có hồ sơ chi tiết không?"

Tần Đỉnh lấy một tập tài liệu đưa cho Hàn Bân, "Từ từ xem, không vội."

Hàn Bân nhận tài liệu, đọc kỹ.

Tần Đỉnh và Hoàng Khuông Thời ngồi yên, uống trà, hút thuốc.

Một lúc sau, Hàn Bân mới đặt tài liệu xuống.

Tần Đỉnh hỏi, "Sao rồi? Có tự tin cứu con tin không?"

Hàn Bân lắc đầu, "Không."

Công an Tuyền Thành đã bị lộ, kẻ bắt cóc có thể giết con tin bất cứ lúc nào, thậm chí có thể đã giết, Hàn Bân chưa chính thức tiếp nhận vụ án, lấy đâu ra tự tin?

Lúc này càng không thể nói khoác.

Tần Đỉnh đưa Hàn Bân điếu thuốc, "Cố hết sức."

Tần Đỉnh có kinh nghiệm phong phú, biết rõ vụ án này khó, muốn phá án không chỉ cần năng lực mà còn cần may mắn.

Ra khỏi văn phòng đội trưởng, Hoàng Khuông Thời vỗ vai Hàn Bân, "Vụ này khó, có áp lực là bình thường, nhưng đừng tự tạo áp lực quá, như Tần đội trưởng nói, cố hết sức."

Hàn Bân nói, "Đại đội trưởng, sở cảnh sát tỉnh thường nhận mấy vụ rắc rối này?"

Hoàng Khuông Thời nói, "Còn sao nữa, vụ dễ phá sớm đã phá rồi, ai để công cho ngươi."

Hàn Bân tiếp tục, "Nếu ta vừa nhận vụ, kẻ bắt cóc giết con tin thì sao?"

"Thì bắt kẻ bắt cóc, cho gia đình nạn nhân câu trả lời." Hoàng Khuông Thời thở dài, "Thực ra tâm trạng gia đình nạn nhân như bệnh nhân mắc bệnh nan y, điều trị ở bệnh viện thành phố không hy vọng.

Muốn chuyển lên bệnh viện tỉnh để có điều trị tốt hơn, thực ra họ chưa chắc nghĩ bệnh viện tỉnh chữa khỏi, chỉ không muốn tiếc nuối."

Hàn Bân nói, "Hiểu rồi."

…

Về văn phòng, Hàn Bân gọi mọi người họp.

Sao chép hai bản tài liệu, một bản cho Vương Sướng, một bản cho Nhiếp Bằng Tường.

Hàn Bân tóm tắt vụ án, hỏi, "Vụ này gấp, ai có ý kiến cứ nói."

Vương Sướng nói, “Kẻ bắt cóc biết gia đình báo cảnh sát, có thể đã giết con tin, chuẩn bị trốn đi. Ta nghĩ chúng ta nên có kế hoạch trước.”

Nhiếp Bằng Tường nói, “Công an Tuyền Thành càng ngày càng kém, vụ này thật tệ, phải để chúng ta dọn dẹp.”

Lời của Nhiếp Bằng Tường tuy thô, nhưng nói đúng lòng nhiều người.

“Không thể chậm trễ, hành động ngay, nắm tình hình vụ án, rồi có kế hoạch tiếp theo.” Hàn Bân nhìn mọi người, phân công, “Tổ trưởng Vương, ngươi liên hệ đội hình sự công an Tuyền Thành, đưa nghi phạm đến đội trọng án.

Tổ trưởng Nhiếp, ngươi liên hệ cha nạn nhân, mời ông đến làm hồ sơ.”

“Dạ.”

Mọi người hành động.

…

Nửa giờ sau, cửa văn phòng một trung đội vang lên, “Cộc cộc.”

“Vào đi.”

Cửa mở, một người đàn ông trung niên bước vào, hỏi, “Đây là đội một, trung đội hai phải không? Ta là cha của nạn nhân vụ 29 tháng 8.”

Hàn Bân đứng dậy, “Ngài tên gì?”

“Ta họ Hoàng, tên Hoàng Trạch An. Ai là người phụ trách vụ án?”

Hàn Bân nói, “Ta là.”

Hoàng Trạch An ngạc nhiên, “Ngài… tên gì, còn trẻ quá.”

“Ta họ Hàn.” Hàn Bân trả lời ngắn gọn, không để ý đến chuyện tuổi tác.

Hoàng Trạch An nhận ra mình lỡ lời, “Đội trưởng Hàn, ngài đừng để ý, ta không có ý gì.”

Hàn Bân chỉ ghế đối diện, “Ngồi đi, hôm nay mời ngài đến để hiểu chi tiết vụ án.”

Hoàng Trạch An lấy ra một hộp thuốc lá, đưa cho Hàn Bân một điếu, “Đội trưởng Hàn, ta chỉ có một đứa con gái, rất xuất sắc, năm ngoái còn đỗ Đại học Thanh Hoa, ngài nhất định phải cứu nàng nhé.”

“Ta sẽ cố gắng hết sức điều tra vụ án.” Hàn Bân an ủi một câu, rồi hỏi, “Hoàng tiên sinh, trước khi bị bắt cóc, con gái ngài Hoàng Oánh Oánh có biểu hiện gì khác thường không?”

Chương 1584: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Không thấy có gì khác thường, con gái ta rất ngoan, rất ít khi khiến chúng ta phải lo lắng."

"Ta xem trong hồ sơ thấy, thời gian bị bắt cóc của Hoàng Oánh Oánh là từ mười hai giờ đêm đến một giờ rưỡi sáng, lúc đó nàng đang làm gì?"

"Sắp khai giảng rồi mà, mấy ngày đó con gái ta thường đi chơi với bạn bè, ta và vợ cũng hiểu, nên không quản nàng nhiều. Nhưng bình thường nàng ít khi ra ngoài muộn như vậy."

Hàn Bân hỏi, "Hoàng Oánh Oánh có nhiều bạn bè ở Tuyền Thành không?"

Hoàng Trạch An đáp, "Đúng vậy, con gái ta học tiểu học và trung học đều ở Tuyền Thành, đến năm lớp chín chúng ta mới cho đi du học, thực ra chúng ta cũng không khác gì người thường."

Hàn Bân thầm nghĩ, cũng có khác biệt chứ, nếu không ngươi đã không gặp ta.

"Hoàng tiên sinh, nói chung các vụ bắt cóc đều có mục đích rõ ràng, thường thì kẻ bắt cóc sẽ tìm hiểu trước về gia đình và con gái ngài, ngài nghĩ bọn chúng vì tiền hay có mục đích gì khác?"

"Vì tiền, chắc chắn là vì tiền, nếu không phải vì tiền thì bọn chúng đã không tống tiền nhiều lần như vậy." Hoàng Trạch An lộ vẻ hối hận, "Con gái ta hôm đó lái một chiếc Porsche đỏ, đó

là món quà sinh nhật ta tặng nàng khi đỗ Thanh Hoa, chắc chắn là có người để ý nàng, nếu biết sẽ xảy ra chuyện này, ta nhất định sẽ không mua cho nàng chiếc xe tốt như vậy."

"Sau khi biết Hoàng Oánh Oánh bị bắt cóc, tại sao ngài không báo cảnh sát ngay lập tức?"

Hoàng Trạch An thở dài, "Kẻ bắt cóc đe dọa nếu ta dám báo cảnh sát chúng sẽ giết nàng, ta chỉ có một đứa con gái, không muốn nàng gặp nguy hiểm. Ta chỉ muốn tốn tiền để cứu nàng, đưa cho bọn chúng một khoản tiền chuộc, cầu xin chúng thả nàng ra. Ai ngờ bọn chúng không giữ lời, sau khi lấy tiền lại tiếp tục đòi tiền chuộc."

"Ngài đã trả một triệu tiền chuộc rồi?"

"Đúng vậy."

"Ngài làm nghề gì mà có thể gom được số tiền lớn như vậy trong thời gian ngắn?"

"Ta làm tài chính."

"Ngài có thù oán với ai không?"

"Thương trường như chiến trường, không thể tránh khỏi có một số đối thủ cạnh tranh, nhưng đến mức này thì thật sự không đáng. Theo ta nhớ thì không có ai như vậy."

"Lần giao tiền chuộc đầu tiên là ngài tự đi?"

"Đúng vậy."

"Giao ở đâu? Lúc đó có thấy người khả nghi không?"

"Giao dưới cầu Hồng Tinh đường Nhạn Bắc, thời gian giao dịch là buổi tối, xung quanh không thấy người khả nghi nào, giao tiền xong ta đi luôn. Cứ tưởng bọn chúng sẽ thả con gái ta, ai ngờ lại nuốt lời."

Hàn Bân gật đầu, chuẩn bị nói gì đó thì Bao Tinh bước tới, khẽ nói, "Hàn đội, Phó đội trưởng đội cảnh sát hình sự thành phố Tuyền, Nhiêu Kiến Quốc đến rồi."

"Bao Tinh, ngươi tiếp tục ghi chép cho Hoàng tiên sinh, ta ra ngoài một lát." Hàn Bân nói xong, rời khỏi phòng làm việc.

Ra khỏi phòng, thấy Vương Sướng đang nói chuyện với một người đàn ông trung niên cao lớn, mặt đen, vẻ nghiêm nghị.

Vương Sướng giới thiệu, "Đội trưởng Nhiêu, đây là Hàn đội của chúng ta."

"Hàn đội, đây là Đội trưởng Nhiêu của đội cảnh sát hình sự thành phố Tuyền."

"Hàn đội."

"Đội trưởng Nhiêu." Hai người bắt tay nhau.

Hàn Bân làm một động tác mời, "Đội trưởng Nhiêu, chúng ta vào văn phòng của ta nói chuyện."

Ba người vào văn phòng, ngồi xuống.

Hàn Bân pha một ấm trà, rót cho Nhiêu Kiến Quốc một chén, "Đội trưởng Nhiêu, lần đầu gặp mặt không có gì để tiếp đãi, mong ngài không chê."

"Điều tra vụ án quan trọng, được uống trà do Đội trưởng Hàn pha là vinh hạnh rồi." Nhiêu Kiến Quốc mặc dù mặt đen nhưng lại khéo ăn nói.

Hàn Bân hỏi, "Đội trưởng Nhiêu, vụ án này do ngài phụ trách điều tra?"

"Đúng vậy, khi chúng ta tiếp nhận vụ án thì nạn nhân đã bị bắt cóc một tuần rồi, cha mẹ nạn nhân cũng rất bình tĩnh, người bình thường đã sớm không chịu nổi, vậy mà họ vẫn giao

tiền chuộc theo yêu cầu của kẻ bắt cóc. Nhưng kẻ bắt cóc không hề có ý định thả người, lại tiếp tục đòi tiền chuộc, lần này số tiền lên đến hai triệu. Lần giao tiền chuộc thứ hai vào ngày 12 tháng 9, chúng ta bắt được một nghi phạm, nhưng không tìm thấy các nghi phạm khác và nạn nhân bị bắt cóc."

Hàn Bân tiếp tục hỏi, "Khâu nào xảy ra vấn đề?"

Nhiêu Kiến Quốc thở dài, "Nghi phạm bị bắt tên là Mã Hữu Tài, ta cho rằng hắn rất có thể không nói thật. Hắn khai địa điểm có dấu vết giam giữ con tin, nhưng trước khi giao tiền chuộc có thể đã chuyển đi. Khi chúng ta hỏi thêm manh mối khác, hắn đều từ chối, miệng rất cứng."

Hàn Bân nói, "Tiền chuộc lần đầu ở đâu?"

Nhiêu Kiến Quốc lắc đầu, "Không tìm thấy. Theo lời khai của Mã Hữu Tài, tiền chuộc lần đầu ở tay hai đồng bọn khác, hắn tự xưng không biết danh tính thực sự của chúng."

"Hắn quen bọn chúng thế nào, bình thường liên lạc ra sao?"

Nhiêu Kiến Quốc đáp, "Theo lời khai của Mã Hữu Tài, hắn chưa bao giờ chủ động tìm đồng bọn, luôn là bọn chúng chủ động tìm hắn, hắn cũng không biết đối phương tìm mình bằng cách nào, trước khi gây án, bọn chúng đều gặp nhau tại căn cứ ở thôn Tiểu Hiên. Đương nhiên, chúng ta không tin lời hắn, ta cảm thấy hắn đang nói dối."

Hàn Bân nói, "Mã Hữu Tài có mấy đồng bọn, có ảnh hoặc phác họa của đồng bọn không?"

"Không có ảnh, chúng ta cũng thử làm phác họa hình sự, nhưng mỗi lần miêu tả diện mạo lại khác nhau, các đồng nghiệp ở phòng kỹ thuật nghi ngờ hắn có thể đang nói dối."

Chương 1585: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Đội trưởng Nhiêu, ngài cho rằng tại sao Mã Hữu Tài lại bao che đồng bọn?”

“Ta đoán có hai lý do, thứ nhất là số tiền chuộc, thứ hai có thể Mã Hữu Tài có tiền án khác, sợ đồng bọn bị bắt sẽ bán đứng hắn.” Nhiêu Kiến Quốc dừng lại một chút rồi tiếp tục nói, “Chúng ta vẫn đang điều tra quan hệ xung quanh hắn, cố gắng tìm ra manh mối của các nghi phạm khác, xác định vị trí của con tin, nhưng chưa có tiến triển lớn.”

Hàn Bân nói, “Vụ án này có tổng cộng bao nhiêu nghi phạm? Mã Hữu Tài là chủ mưu hay tòng phạm?”

“Có tổng cộng ba nghi phạm, Mã Hữu Tài tự xưng là tòng phạm, tham gia vụ bắt cóc vì thiếu tiền, hai năm trước hưởng ứng chính sách của nhà nước sinh con thứ hai, vợ ở nhà chăm con, chỉ có hắn đi làm, không chỉ nuôi sống cả gia đình mà còn phải trả nợ tiền nhà. Tiền kiếm được không đủ tiêu, đã vay nhiều khoản nợ trực tuyến, mới liều lĩnh làm chuyện này.”

Hàn Bân hỏi, “Hoàng Oánh Oánh bị bắt cóc ở đâu?”

Nhiêu Kiến Quốc nói, “Hoàng Oánh Oánh bị bắt cóc trong chiếc xe Porsche, địa điểm cụ thể có thể ở giữa đường Bảo Sơn và đường Càn Thông. Giám sát Thiên Võng ở ngã ba đường Càn Thông chỉ thấy Hoàng Oánh Oánh một mình, giám sát Thiên Võng ở đường Quảng Lợi thấy trên ghế phụ có thêm một người, nhìn dáng vóc có thể là một người đàn ông, người đàn ông này đeo khẩu trang và mũ rất kín. Để tìm ra hành tung

của người đàn ông này, chúng ta đã thu thập tất cả các camera xung quanh, nhưng không tìm thấy dấu vết của hắn.”

Hàn Bân hỏi, “Đã tìm thấy chiếc xe chưa?”

“Rồi, cùng với nghi phạm đưa đến bộ phận kỹ thuật của đội trọng án.”

Hàn Bân đứng dậy nói, “Đi thôi, chúng ta đi kiểm tra chiếc xe liên quan đến vụ án, có thể hiểu rõ hơn về quá trình xảy ra vụ án.”

Mọi người liên hệ với bộ phận kỹ thuật, dưới sự hướng dẫn của nhân viên kỹ thuật đến địa điểm đỗ xe.

Đây là một gara lớn, đỗ hơn mười chiếc xe, đều là các xe liên quan đến vụ án.

Trong đó, chiếc Porsche màu đỏ là nổi bật nhất, nhìn một cái là thấy ngay.

Phía trước bên phải của chiếc Porsche có một vết trầy xước.

Hàn Bân cúi xuống, quan sát kỹ, “Vết trầy này xảy ra vào ngày vụ án?”

Nhiêu Kiến Quốc nói, “Đúng, chúng ta đã so sánh kỹ các camera ở hai ngã ba, giám sát Thiên Võng ở đường Càn Thông không thấy vết trầy này, giám sát Thiên Võng ở đường Quảng Lợi thấy vết trầy này. Chúng ta suy đoán kẻ bắt cóc có thể đã dùng cách đâm xe để chặn Porsche. Suy đoán này cũng được Mã Hữu Tài xác nhận.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Chúng dùng xe gì đâm? Cụ thể làm thế nào?”

Nhiêu Kiến Quốc nói, “Mã Hữu Tài làm nhiệm vụ cảnh giới, hai nghi phạm khác làm nhiệm vụ bắt cóc, dùng một chiếc xe nhỏ màu vàng để chặn Porsche, sau đó nhân lúc

Hoàng Oánh Oánh xuống xe khống chế đối phương. Chúng chưa từng lái xe tốt như vậy, sợ không điều khiển được, nên để Hoàng Oánh Oánh tiếp tục lái, một nghi phạm tên Tiểu Chung lên ghế phụ, dùng dao khống chế Hoàng Oánh Oánh. Sau đó, Mã Hữu Tài và một nghi phạm khác tên Lão Đao tách ra chạy trốn."

Hàn Bân mở cửa xe Porsche, kiểm tra kỹ bên trong, "Tên Mã Hữu Tài này thật sự giỏi đùn đẩy trách nhiệm."

Nhiêu Kiến Quốc thở dài, "Đúng vậy, hắn rõ ràng đang trốn tránh trách nhiệm, nhưng chúng ta lại không có chứng cứ chứng minh, chỉ có bắt được các nghi phạm khác mới có thể làm rõ sự thật."

Nửa tiếng sau.

Phòng thẩm vấn của đội trọng án.

Hàn Bân gặp nghi phạm trong vụ án Mã Hữu Tài.

Mã Hữu Tài đeo kính, dáng người gầy, trông có vẻ nho nhã, nếu gặp trên phố, khó có thể liên tưởng hắn với kẻ bắt cóc.

Mã Hữu Tài thấy Hàn Bân và mọi người, mặt mếu máo, nghẹn ngào, "Cảnh sát, ta nói thật hết rồi, ta chỉ là chân chạy vặt, chỉ làm nhiệm vụ cảnh giới, việc xấu khác thật sự không làm."

Hàn Bân nói, "Vậy nói ngươi là người lầm đường lạc lối."

"Đúng, đúng vậy."

"Vậy ngươi có muốn lập công giảm tội không?"

"Muốn. Ta có vợ và hai con, bọn chúng còn phải dựa vào ta nuôi. Nếu không có ta, bọn chúng sau này sống sao được."

“Vậy ngươi hãy khai thật, chỉ cần hợp tác với cảnh sát giải cứu con tin, bắt được các nghi phạm khác, ta có thể giúp ngươi tranh thủ cơ hội lập công giảm tội, sớm đoàn tụ với gia đình.”

“Cảm ơn cảnh sát, cảm ơn.”

“Đừng vội cảm ơn ta, có tranh thủ được cơ hội lập công giảm tội hay không còn phụ thuộc vào biểu hiện của ngươi.”

“Đúng, đúng, ta nhất định sẽ biểu hiện tốt, cảnh sát, ngài tên gì?”

“Ta họ Hàn, vụ án 8.29 hiện do ta phụ trách.”

“Cảnh sát Hàn, ta nhất định sẽ hợp tác điều tra với ngài, nhất định.”

Hàn Bân hỏi thẳng, “Con tin hiện đang ở đâu?”

“Ta chỉ biết một căn cứ ở thôn Tiểu Hiên, ta chỉ đến đó, nơi khác ta thật sự không biết.”

“Tại sao các ngươi lại bắt cóc Hoàng Oánh Oánh?”

Mã Hữu Tài thở dài, “Chúng ta cần tiền, chỉ muốn tìm người giàu kiếm ít tiền.”

“Các ngươi đã để ý đến Hoàng Oánh Oánh từ lâu?”

“Đồng bọn của ta chọn địa điểm gây án, nói chỗ đó tương đối kín đáo, thích hợp ra tay, chỉ cần có xe sang đi qua là có thể dùng cách va chạm để chặn lại, sau đó bắt cóc chủ xe đòi tiền chuộc. Chúng ta thấy một chiếc Porsche đỏ, nghĩ chủ xe chắc chắn có tiền, nên ra tay. Cũng là nàng xui xẻo.”

Hàn Bân tiếp tục hỏi, “Hai đồng bọn của ngươi tên gì?”

Chương 1586: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ta không biết tên thật của chúng, chỉ biết một tên là Lão Đao, một tên là Tiểu Chung.”

“Ngươi liên lạc với chúng thế nào?”

“Chúng đến tìm ta, rất cẩn thận, không thêm liên lạc, chỉ gặp mặt nói chuyện.”

“Các ngươi gặp mặt mấy lần, mỗi lần gặp ở đâu?”

“Tổng cộng bảy tám lần.”

“Lần đầu gặp ở quán nướng, ta uống rượu, chúng đến ngồi chung bàn, ba chúng ta bắt đầu nói chuyện.”

“Quán nướng tên gì?”

“Ta không nhớ.”

“Nghĩ kỹ lại xem.”

Mã Hữu Tài lắc đầu, “Thật không nhớ, chỉ là một quán nướng bình thường, không có tên.”

“Lần thứ hai gặp ở đâu?”

“Lần thứ hai gặp gần nhà ta, lúc ta tan làm gặp chúng, ta cũng thấy ngạc nhiên, chúng nói đi ngang qua, rủ ta đi uống rượu. Lúc đó ta đang phiền lòng vì tiền, rất buồn, nên đi cùng chúng, uống nhiều, nói mấy điều không nên nói, ai… Bây giờ nghĩ lại, có lẽ chúng quyết định lôi kéo ta vào vụ này lúc đó.”

Hàn Bân hỏi tiếp, “Lần thứ hai gặp khi nào, ăn ở đâu?”

Mã Hữu Tài nghĩ một lúc rồi đáp, "Lần thứ hai gặp hình như là ngày 10 tháng 8, chúng ta ăn ở một quán ăn Tứ Xuyên, tên là quán ăn Lão Nghiêm, ở đường Tây Bảo. Lần đầu ta đến đó, món ăn làm khá ngon, rất chính gốc."

Hàn Bân ghi lại vào sổ, tiếp tục hỏi, "Lần thứ ba gặp ở đâu?"

"Căn cứ ở thôn Tiểu Hiên, sau đó chúng ta luôn gặp nhau ở đó, chúng nói kế hoạch gây án cho ta biết. Thực ra, lúc đầu ta rất sợ, cũng do dự không biết có nên cùng chúng làm việc này không. Nhưng… ta thật sự không có lựa chọn, gia đình nợ ngập đầu, ta không thể trả nổi, áp lực rất lớn, thậm chí ta đã nghĩ đến tự sát. Biết vậy, ta đã không sinh đứa con thứ hai. Hơn nữa, ta cũng sợ biết kế hoạch của chúng, nếu ta rút lui, liệu chúng có giết ta không. Ta cứ thế mà lên thuyền giặc."

Hàn Bân nói, "Các ngươi mới gặp nhau ba lần, hai đồng bọn đã nói kế hoạch gây án, ngươi không thấy chúng quá sơ sài sao?"

Mã Hữu Tài thở dài, "Đều là những người khốn khổ, nếu không bị ép đến đường cùng, ai lại làm việc liều lĩnh này. Thực sự là không sống nổi, không còn nhiều lựa chọn."

"Nghe ngươi nói, có vẻ ngươi hiểu khá rõ về tình hình của hai đồng bọn, lý do chúng gây án là gì?"

"Vì tiền, còn có thể vì gì khác." Mã Hữu Tài lộ vẻ cay đắng, tiếp tục nói, "Vợ của Lão Đao bị bệnh nặng, cần tiền gấp để chữa bệnh, các con cũng không khá giả, hắn phải tự lo liệu. Tiểu Chung thích cờ bạc, nợ ngập đầu, thậm chí nhà cửa cũng bị bán đấu giá, gia đình tan nát."

"Ngươi không biết danh tính thật của chúng?"

"Thật không biết."

Hàn Bân nghiêm túc nói, "Ta hỏi cả nửa ngày, ngươi không cung cấp được manh mối giá trị nào, ngươi có phải cố tình bao che chúng không?"

"Không, tuyệt đối không."

"Nếu không thì cung cấp một số manh mối có giá trị, giúp cảnh sát bắt các nghi phạm khác, như vậy ta mới có thể tranh thủ cơ hội lập công giảm tội cho ngươi."

Mã Hữu Tài nhăn mặt, lộ vẻ khó xử, "Nhưng ta thật sự không biết chúng ở đâu."

"Lời ngươi nói rất khó tin."

"Đội trưởng Hàn, ta nói thật, ta chỉ là người cảnh giới. Ta đã suy nghĩ kỹ, chúng muốn ta làm kẻ thế mạng, giúp chúng lấy tiền chuộc. Ta không biết danh tính của chúng, dù có chuyện gì cũng không liên quan đến chúng. Nếu chúng là thằn lằn, ta là đuôi thằn lằn, để thu hút sự chú ý của cảnh sát, lúc nào cũng có thể bị bỏ lại."

Hàn Bân nói, "Nghe ngươi nói có vẻ rất ủy khuất."

"Ta vốn không phải người xấu, nếu có lựa chọn, ta sẽ không đi con đường này."

"Vậy ngươi có nghĩ đến Hoàng Oánh Oánh bị bắt cóc, nàng cũng có cha mẹ, cũng có người thân, chẳng lẽ nàng không vô tội sao?"

Mã Hữu Tài ôm đầu, hối hận nói, "Xin lỗi, ta không nghĩ đến việc làm hại nàng, chúng ta chỉ cầu tiền, không ai ngờ sự việc lại diễn biến thế này."

"Ngươi lần đầu đòi tiền chuộc, cha của nạn nhân đã trả một triệu, chưa đủ để ba người chia sao?"

Mã Hữu Tài nói, "Sau khi lấy được tiền chuộc lần đầu, ta đã khuyên chúng dừng lại, nhưng chúng thấy tiền dễ kiếm,

muốn làm thêm một lần nữa, ta không thể ngăn được, đành phải đồng ý.”

“Lần đầu tiền chuộc ngươi chia được bao nhiêu?”

“Chúng mỗi người bốn trăm nghìn, cho ta hai trăm nghìn.”

“Ai lấy tiền chuộc?”

“Ta.”

“Ở đâu?”

“Dưới cầu Hồng Tinh đường Nhạn Bắc.”

“Sau khi lấy tiền chuộc, ngươi đi đâu?”

“Lão Đao cẩn thận, không để ta về thôn Tiểu Hiên ngay, bảo ta đi vòng quanh ga tàu. Đợi xác định không có ai theo dõi mới trở về thôn Tiểu Hiên.”

Nhiêu Kiến Quốc không nhịn được hỏi, “Lần lấy tiền chuộc thứ hai thì sao?”

“Lần thứ hai cũng dùng cách tương tự, lần này bảo ta đi vòng quanh ga tàu hỏa, nếu không có ai theo dõi mới trở về thôn Tiểu Hiên. Ai ngờ ta vừa đến ga tàu đã bị bắt.”

Nhiêu Kiến Quốc tỏ vẻ khó chịu, nếu lời Mã Hữu Tài nói là thật, thì cảnh sát Tuyền Thành đã bỏ lỡ cơ hội bắt giữ tốt nhất.

Rời phòng thẩm vấn, Hàn Bân xem lại một lượt biên bản thẩm vấn.

Xét bề ngoài, lời khai của Mã Hữu Tài có thể thông qua, nhưng phân tích kỹ sẽ thấy rất giống luận văn.

Về lý thuyết có thể nói thông, nhưng thực tế thì rất khó thực hiện, Mã Hữu Tài và hai nghi phạm khác ở cùng nhau không ít thời gian, không thể không phát hiện ra một chút manh mối.

Lời khai của Mã Hữu Tài có thể là đã chuẩn bị trước, chuyên dành cho thẩm phán.

Chương 1587: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hắn thể hiện sự hợp tác, nhưng biết rõ hắn có vấn đề, lại không có bằng chứng xác thực, rất khó định tội hắn.

Hàn Bân suy nghĩ một lát, dặn dò, "Bao Tinh, gọi vài đội viên, chúng ta ra ngoài một chuyến."

"Hàn đội, chúng ta đi đâu?"

"Thôn Tiểu Hiên."

……

Thôn Tiểu Hiên nằm ở ngoại ô phía bắc thành phố Tuyền.

Hàn Bân và mọi người lái xe đến phía nam của làng, không xa có một nhà dân dán niêm phong.

Nhiêu Kiến Quốc chỉ vào nhà dán niêm phong nói, "Hàn đội, đó là căn cứ của nghi phạm."

Hàn Bân quan sát xung quanh, không phát hiện ra camera rõ ràng.

Đào Nguyên Lượng tháo niêm phong, dùng chìa khóa mở khóa, mọi người đi vào.

Sân không lớn, cỏ dại mọc um tùm, chỉ có hai ba gian nhà phía tây và phía bắc.

Nhiêu Kiến Quốc giới thiệu, "Phòng phía tây chất đống đồ đạc, không có dấu vết sinh hoạt. Phòng phía bắc có dấu vết sinh hoạt, ngoài ra, góc tây bắc của sân còn có một hầm, rất có thể dùng để giam giữ con tin."

Hàn Bân gật đầu, trước tiên đi vòng quanh phòng phía tây, giống như Nhiêu Kiến Quốc nói, là một kho chứa đồ lộn xộn.

Phòng phía bắc thì có môi trường sinh hoạt, nhưng dọn dẹp rất sạch sẽ, chắc là do nhân viên kỹ thuật của thành phố Tuyền xử lý hiện trường.

Sau đó mọi người xuống hầm, bên phải hầm có một cái đèn, bật lên thì khá sáng.

Trong hầm không có nhiều đồ đạc, chỉ có một cái giường và một cái chum lớn.

Nhiêu Kiến Quốc giới thiệu, "Ngôi nhà này là nghi phạm thuê từ dân làng, cái chum là do dân làng để lại, trước đây dùng để chứa đồ. Cái giường dân làng cũng chưa từng thấy. Một số vật dụng linh tinh khác đã được nhân viên kỹ thuật đưa đi."

Hàn Bân gật đầu, hắn đã xem ảnh trước khi xảy ra vụ án, biết tình hình đại khái.

"Dân làng cho thuê nhà có ấn tượng với nghi phạm không?"

Nhiêu Kiến Quốc lắc đầu, "Ngôi nhà được thuê từ năm ngoái, khi đó nghi phạm còn đeo khẩu trang, thời gian trước điều tra, dân làng không có ấn tượng gì về người thuê nhà, khó cung cấp manh mối có giá trị."

Hàn Bân nói, "Nói cách khác, chúng đã lên kế hoạch hoặc có ý định gây án từ một năm trước. Lời khai của Mã Hữu Tài về việc chọn địa điểm gây án trước, sau đó tìm mục tiêu ngẫu nhiên có thể là nói dối."

Nhiêu Kiến Quốc nói, "Ngài nghi ngờ chúng bắt cóc Hoàng Oánh Oánh có mục đích khác."

“Điều này phải hỏi Hoàng Trạch An.” Hàn Bân hừ một tiếng, theo hắn, Hoàng Trạch An không đóng vai trò tốt trong vụ án.

Thứ nhất, sau khi Hoàng Oánh Oánh bị bắt cóc, hắn nên báo cảnh sát ngay lập tức.

Thứ hai, hắn không nên can thiệp vào cuộc điều tra của cảnh sát, càng không nên ép buộc cục thành phố chuyển vụ án cho tỉnh.

Hàn Bân và Nhiêu Kiến Quốc tiếp xúc không lâu, nhưng qua trao đổi và hiểu biết của Nhiêu Kiến Quốc về vụ án, Nhiêu Kiến Quốc không có vấn đề gì trong cách điều tra và kỹ thuật hình sự.

Còn về kế hoạch bắt giữ Mã Hữu Tài, không phải là sai, chỉ là chọn sai thời điểm.

Vụ án khẩn cấp, con tin có thể bị giết bất cứ lúc nào, lúc này thay đổi người chỉ huy, để tỉnh tiếp quản vụ án là không khôn ngoan.

Ngay cả Hàn Bân cũng vậy, dù có năng lực đến đâu, cũng cần thời gian để hiểu rõ vụ án, mới có thể đưa ra phán đoán tiếp theo.

Cả ngày hôm nay, hắn hầu như không làm gì khác, đều là tìm hiểu tình hình vụ án 8.29, Nhiêu Kiến Quốc cũng luôn ở bên hắn, cuộc điều tra vụ án gần như dừng lại.

Đối với con tin, mỗi ngày đều ảnh hưởng đến sự sống chết.

Rời thôn Tiểu Hiên, Hàn Bân hỏi bất chợt, “Chiếc Porsche màu đỏ được tìm thấy ở đâu?”

Nhiêu Kiến Quốc hỏi, “Gần cao tốc vành đai hai phía nam, ngài muốn đi xem không?”

“Không.” Hàn Bân đáp lại, tiếp tục nói, “Đội trưởng Nhiêu, phiền ngài gửi cho ta giám sát gần hiện trường bắt cóc, hiện trường bỏ xe và thôn Tiểu Hiên.”

“Được, ta sẽ để người chuẩn bị.” Nhiêu Kiến Quốc miệng đồng ý, nhưng trong lòng không hy vọng nhiều.

So sánh đơn giản nhất, làm sao hắn không biết, hắn đã sớm so sánh giám sát ở ba hiện trường, nhưng không phát hiện ra người khả nghi.

……

Về đến văn phòng, Hàn Bân bắt đầu so sánh giám sát gần ba hiện trường.

Trong đó có giám sát Thiên Võng và giám sát của cửa hàng, so sánh nhiều giám sát rất phức tạp.

Video gần hiện trường bắt cóc và hiện trường bỏ xe đều là buổi tối, ánh sáng không tốt.

Giám sát gần thôn Tiểu Hiên khá dài, từ ngày 29 tháng 8 đến nay, đã hơn nửa tháng.

Hàn Bân xem giám sát gần hiện trường bắt cóc và hiện trường bỏ xe trước, có ấn tượng sơ bộ về những người đã đến hai hiện trường, sau đó xem giám sát gần thôn Tiểu Hiên.

Trong đó, Hàn Bân phát hiện bóng dáng của Mã Hữu Tài trong giám sát gần hiện trường bắt cóc và thôn Tiểu Hiên, nhưng Mã Hữu Tài luôn hành động một mình, không phát hiện bóng dáng của các đồng bọn khác.

Bảy giờ tối, Hàn Bân xem nhiều video, phát hiện hai bóng dáng khả nghi.

Một bóng dáng xuất hiện ở hiện trường bắt cóc, một bóng dáng xuất hiện trong giám sát gần thôn Tiểu Hiên.

Hàn Bân đặt tên hai bóng dáng này lần lượt là A và B.

Bóng dáng A tóc ngắn, mặc áo phông xám, đeo khẩu trang, tay phải cầm một túi da màu đen, trông như một người đàn ông trung niên, xuất hiện trong giám sát gần hiện trường bắt cóc lúc chín giờ tối.

Bóng dáng B tóc dài xoăn, mặc váy liền nữ, cũng đeo khẩu trang, trông như một phụ nữ trung niên.

Chương 1588: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhìn bề ngoài, đây hoàn toàn là hai người khác nhau, giới tính, trang phục, dáng người đều khác nhau, thậm chí cả dáng đi cũng khác.

Nhưng Hàn Bân qua so sánh kỹ, phát hiện dáng bước và thể hình của hai người này rất giống nhau, bóng dáng B đi tự nhiên hơn, bóng dáng A đi có vẻ cố ý, qua so sánh nhiều video, xác suất hai bóng dáng này là cùng một người khoảng bảy tám mươi phần trăm.

Cảnh sát thành phố Tuyền cũng đã so sánh giám sát gần ba hiện trường, sở dĩ không có kết quả, rất có thể vì nghi phạm có trang phục hoàn toàn khác nhau ở các địa điểm khác nhau, cộng thêm ánh sáng ban đêm không tốt, rất khó phân biệt.

Sau đó, Hàn Bân tập hợp đội viên lại, tiếp tục truy đuổi hai bóng dáng khả nghi này, xem chúng đã đi qua những đâu, có thể tìm ra manh mối mới.

Nhiêu Kiến Quốc xem kỹ hai video, "Hàn đội, trang phục của hai người này khác nhau nhiều như vậy, ngài làm sao phân biệt được?"

Vương Sướng nói, "Hàn đội tinh thông giám định dấu chân, không cần nhìn mặt, chỉ cần nhìn dáng đi có thể phân biệt được có phải cùng một người không."

Nhiêu Kiến Quốc gật đầu, không nói gì nữa, không biết có tin thật không.

Bao Tinh tò mò hỏi, “Hàn đội, có thể nhìn ra giới tính của hắn không?”

Hàn Bân phân tích, “Nhìn từ dáng người và dáng đi, nàng có thể là nữ, tuổi từ bốn mươi đến năm mươi.”

Hơn tám giờ sáng hôm sau.

Vương Sướng ngáp một cái, uống hết chỗ cà phê còn lại.

Hắn đứng dậy, đấm lưng.

Tối qua, hắn mang người xem giám sát, bận rộn cả đêm, giờ mệt chết đi được.

“Ăn sáng nào, ăn sáng nào.”

Cửa văn phòng mở ra, Hàn Bân mang hai túi vào, “Mọi người vất vả rồi, lại đây ăn sáng.”

Các đội viên đã bận rộn cả đêm, sớm đã đói meo, nghe nói có đồ ăn lập tức vây lại.

“Cảm ơn Hàn đội.”

“Hàn đội, ngài thật chu đáo, còn mang cho chúng ta bữa sáng.”

Hàn Bân cười nói, “Nên làm mà, mọi người vất vả cả đêm, không đãi các ngươi thì đãi ai?”

Vương Sướng bước tới, “Hàn đội, ngài đến đúng lúc, ta chuẩn bị báo cáo tiến triển điều tra tối qua.”

Hàn Bân đưa cho hắn một phần bánh kẹp tay, “Ăn trước đã, ăn xong rồi nói.”

Hàn Bân cũng chưa ăn sáng, cũng lấy một chiếc bánh kẹp thịt, ăn cùng các đội viên.

Hành động của Hàn Bân, vô hình kéo gần khoảng cách với mọi người.

Ăn xong, Vương Sướng bắt đầu báo cáo tiến triển điều tra, "Tối qua, chúng ta đã truy đuổi bóng dáng qua giám sát Thiên Võng, do giám sát Thiên Võng có giới hạn nhất định, chưa tìm được nơi ẩn nấp chính xác của bóng dáng này. Tuy nhiên, ta đã tìm được hai nơi hắn thường đến."

Vương Sướng mở laptop, tiếp tục nói, "Thứ nhất là thôn Tiểu Hiên, thứ hai là gần ngã tư phố Hoa Phong và đường Bảo Tuyền."

Hàn Bân nói, "Ngươi nghi ngờ gần ngã tư phố Hoa Phong và đường Bảo Tuyền là căn cứ thứ hai của chúng?"

Vương Sướng gật đầu, "Ta cảm thấy khả năng rất lớn."

Hàn Bân dặn dò, "Lấy giám sát ra cho ta xem…"

……

Chín giờ sáng, Hàn Bân tổ chức cuộc họp tóm tắt tình hình vụ án.

Hàn Bân quét mắt nhìn một lượt, tất cả người ở trung đội hai đều có mặt, nhưng Nhiêu Kiến Quốc và vài người ở cảnh sát thành phố Tuyền vẫn chưa đến.

Hàn Bân nhìn đồng hồ, hỏi, "Đã thông báo cho Đội trưởng Nhiêu chưa?"

Nhiếp Bằng Tường nói, "Thông báo rồi, Đội trưởng Nhiêu nói cảnh sát thành phố Tuyền có việc, có thể sẽ đến muộn."

"Không đợi nữa, chúng ta họp thôi." Hàn Bân uống một ngụm trà, nhìn sang Vương Sướng, "Tổ trưởng Vương, nói với mọi người tiến triển điều tra tối qua."

"Vâng." Vương Sướng đáp, tóm tắt ngắn gọn tiến triển điều tra tối qua.

Sau khi Vương Sướng nói xong, Hàn Bân hỏi, "Với tình hình này, mọi người có ý kiến gì?"

Nhiếp Bằng Tường suy nghĩ một lát, "Gần ngã tư phố Hoa Phong và đường Bảo Tuyền tuy không phải trung tâm thành phố, nhưng cũng trong vành đai hai, tương đối đông người, theo lý thì nghi phạm ít khi chọn nơi này làm căn cứ."

Đào Nguyên Lượng nói, "Chỗ đó gần ga tàu, chạy trốn cũng tiện."

"Cốc cốc."

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

"Mời vào."

Cửa mở, Nhiêu Kiến Quốc dẫn người bước vào, vẻ mặt áy náy, "Hàn đội, xin lỗi, ta đến muộn. Tối qua xảy ra một vụ án hình sự lớn, cục thành phố tổ chức cuộc họp khẩn cấp."

Nhiếp Bằng Tường hỏi, "Vụ án hình sự lớn gì, sao ta chưa nghe nói?"

"Rạng sáng hôm qua, khu dân cư Biệt Thự Vinh Hân bị cháy, một biệt thự bị thiêu rụi, cứu hỏa và cảnh sát đều có mặt. Khi lửa dập tắt, trong nhà phát hiện ba xác chết, không giống cái chết bình thường, rất có thể là vụ án diệt môn." Nhiêu Kiến Quốc cũng không giấu diếm, đây là vụ án lớn, không lâu sau sẽ báo lên tỉnh.

Vương Sướng nhíu mày, "Xác định là khu dân cư Biệt Thự Vinh Hân?"

"Không sai, ta nhớ rất rõ." Nhiêu Kiến Quốc nói chắc chắn.

Vương Sướng nói, "Hàn đội, khu dân cư Biệt Thự Vinh Hân ở gần ngã tư phố Hoa Phong và đường Bảo Tuyền."

Hàn Bân lấy điện thoại ra tìm kiếm, quả nhiên, khu dân cư Biệt Thự Vinh Hân nằm ở phía đông ngã tư.

Nghi phạm nữ thường đến gần khu dân cư Biệt Thự Vinh Hân, hôm nay khu dân cư Biệt Thự Vinh Hân lại xảy ra vụ án diệt môn, đây là trùng hợp?

Nhiêu Kiến Quốc hỏi, "Vụ án có tiến triển mới không?"

Hàn Bân dặn dò, "Tổ trưởng Nhiếp, ngươi ở lại cục tiếp tục thẩm vấn Mã Hữu Tài. Những người khác theo ta đến khu dân cư Biệt Thự Vinh Hân."

Chương 1589: Tiêu Đề 《Ẩn》

Nhiêu Kiến Quốc càng thêm thắc mắc, "Hàn đội, hai vụ án này có liên quan gì?"

Hàn Bân đứng dậy, "Đội trưởng Nhiêu, chúng ta nói chuyện trên đường."

……

Khu dân cư Biệt Thự Vinh Hân xây dựng chưa lâu, là một khu biệt thự mới. Khu dân cư này có tỷ lệ xanh hóa rất cao, tất nhiên, giá nhà cũng cao ngất ngưởng, người bình thường đừng nói đến việc mua nhà ở đây, ngay cả nhà vệ sinh cũng chưa chắc mua nổi.

Bên ngoài khu dân cư Biệt Thự Vinh Hân có rất nhiều người đứng xem náo nhiệt, phía trong cổng khu dân cư đậu rất nhiều xe cảnh sát, cửa còn có hai viên cảnh sát đứng gác, cả khu dân cư đã bị phong tỏa, người không phải cư dân ở đây không được vào.

Nhiêu Kiến Quốc xuống xe, chào hỏi viên cảnh sát đứng cổng, cửa lớn liền mở ra, Hàn Bân và những người khác lái xe vào khu dân cư.

Xe dừng phía trong cổng khu dân cư, Hàn Bân và mọi người cũng xuống xe.

Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi nhanh chóng bước tới, chào hỏi, "Đội trưởng Nhiêu."

Nhiêu Kiến Quốc chỉ vào Hàn Bân giới thiệu, "Đây là Đội trưởng Hàn của đội trọng án tỉnh."

"Hàn đội, đây là Trung đội trưởng Lưu Hải Tân của đội điều tra hình sự Tuyền Thành."

"Hàn đội, chào ngài."

"Trung đội trưởng Lưu." Hai bên chào hỏi, coi như quen biết nhau.

Lưu Hải Tân làm động tác mời, "Đội trưởng Nhiêu, Đội trưởng Hàn, hiện trường vụ án ở biệt thự số 018, ta dẫn các ngươi qua."

Nhiêu Kiến Quốc hỏi, "Bây giờ ai phụ trách điều tra hiện trường?"

"Cục trưởng Hồng và Đại đội trưởng Trần đều có mặt."

Hàn Bân và mọi người nhanh chóng đến hiện trường vụ án, một biệt thự đã bị cháy đen không còn nhận ra được gì, trong sân biệt thự đặt ba túi xác, nhưng hình dạng của túi xác có chút kỳ lạ.

Nhiêu Kiến Quốc dẫn Hàn Bân đến trước mặt Cục trưởng Hồng và Đại đội trưởng Trần, hai bên giới thiệu qua lại.

Cấp bậc của hai vị này cao hơn Hàn Bân, nhưng Hàn Bân là người của tỉnh, mặt mũi vẫn phải nể.

Cục trưởng Hồng đi thẳng vào vấn đề, "Đội trưởng Hàn, ngươi nghĩ vụ án 8.29 có liên quan đến vụ án diệt môn hôm nay không?"

"Hiện tại vẫn chưa xác định được." Hàn Bân đáp, giải thích, "Chúng ta điều tra vụ án 8.29 phát hiện nghi phạm từng đến khu vực Phố Hoa Phong và Đường Bảo Tuyền, hôm nay ở đây vừa xảy ra án, ta muốn đến xem hai vụ án có liên quan gì không."

Cục trưởng Hồng nói, “Không vấn đề, cần gì cứ nói với Đội trưởng Trần hoặc Đội trưởng Nhiêu.”

“Cảm ơn Cục trưởng Hồng.”

Cục trưởng Hồng cười nói, “Không cần khách khí, hôm qua đội trưởng Tần của các ngươi còn nhắc đến ngươi, ta mà không giúp ngươi chút việc nhỏ này, hắn sẽ tìm ta phiền phức.”

“Cục trưởng Hồng, ngài bận việc, ta đi xem hiện trường một chút.” Hàn Bân chào rồi dẫn theo vài thuộc hạ rời đi.

Nhiêu Kiến Quốc cũng đi theo.

Hàn Bân kiểm tra tử thi trước, ba thi thể đã bị cháy đen, nhìn hình dạng méo mó rất có thể là bị thiêu sống, mùi hôi thối xộc thẳng vào mũi.

Bao Tinh rùng mình, “Thù hận lớn thế nào mà lại thiêu sống người ta thế này.”

Hàn Bân đeo khẩu trang, bước vào trong biệt thự, cả ngôi nhà đã bị thiêu rụi, khắp nơi là màu đen, dưới chân là lớp bùn đen, không khí vẫn còn mùi hôi khét.

Lửa lớn như vậy, dù nghi phạm có để lại chứng cứ, cũng sẽ bị thiêu rụi hết.

Hàn Bân khảo sát hiện trường, không phát hiện được manh mối có giá trị.

Hiện trường như thế này chỉ có thể giao cho bộ phận kỹ thuật, hy vọng tìm được một số manh mối.

Hàn Bân nhìn sang Nhiêu Kiến Quốc, “Đội trưởng Nhiêu, ngài thấy sao?”

Nhiêu Kiến Quốc lắc đầu, “Cháy đen thế này thì nhìn ra được gì?”

“Đội trưởng Nhiêu, cần ngài giúp một việc.”

“Ngài nói đi.”

“Ta muốn ngài giúp xác định thân phận ba nạn nhân, giám sát của khu dân cư, còn cả báo cáo khám nghiệm tử thi và báo cáo của bộ phận kỹ thuật.”

Nhiêu Kiến Quốc đáp, “Được, ta sẽ phối hợp với bên cục thành phố, nhanh chóng lấy tài liệu cho ngài.”

“Cảm ơn.”

“Khách sáo rồi.” Nhiêu Kiến Quốc nói xong, đi về phía Đại đội trưởng Trần.

Hàn Bân gọi Bao Tinh lại.

“Hàn đội, ngài có gì chỉ dạy?”

“Ngươi liên hệ Hoàng Trạch An, bảo hắn đến đội trọng án, ta muốn nói chuyện với hắn.”

“Vâng.”

…

Cuộc điều tra ở khu dân cư Biệt Thự Vinh Hân tạm kết thúc, Hàn Bân dẫn người trở về đội trọng án.

Trên đường, Nhiêu Kiến Quốc nhận được một tài liệu.

“Hàn đội, đã xác định được thân phận ba nạn nhân.”

“Mau vậy đã xác nhận rồi?”

“Chưa làm xét nghiệm DNA, nhưng thông qua điều tra và đặc điểm ngoại hình của ba người, cơ bản đã suy đoán ra thân phận của họ.” Nhiêu Kiến Quốc ngừng một lát, tiếp tục nói,

“Ba người rất có thể là một gia đình, chủ nhà tên Tống Tiểu Long. Hai nạn nhân còn lại là cha mẹ hắn, Tống Bảo Sơn và Văn Tuấn Hà.”

“Ba người này làm gì?”

“Tống Tiểu Long năm nay 27 tuổi, là giáo viên của trường trung học Tuyền Thành. Tống Bảo Sơn làm việc ở cục giáo dục. Văn Tuấn Hà trước đây làm việc ở cục quản lý nhà, đã nghỉ hưu.”

Bao Tinh nói, “Giờ giáo viên cũng giàu vậy sao? Hai mươi bảy tuổi đã mua biệt thự rồi.”

Vương Sướng đoán, “Có khi là cha mẹ hắn bỏ tiền mua, giờ người trẻ mua nhà đâu có tự bỏ tiền.”

Bao Tinh nói, “Biệt thự ở Vinh Hân giá hàng chục triệu, dù cha mẹ hắn có làm công chức cũng không mua nổi.”

Chương 1590: Tiêu Đề 《Ẩn》

Hàn Bân nói, "Tổ trưởng Vương, ngươi có cần nghỉ ngơi không?"

"Hàn đội, ta không cần, tinh thần rất tốt."

"Ngươi điều tra tình hình kinh tế của ba nạn nhân."

"Vâng." Vương Sướng xuống xe, lên một chiếc xe khác, đi thẳng tới Ngân hàng nhân dân.

…

Hai mươi phút sau, Hàn Bân và mọi người trở về đội trọng án.

Hoàng Trạch An cũng đã tới văn phòng, thấy Hàn Bân và mọi người vào, vội đứng lên, "Đội trưởng Hàn, ngài tìm ta có việc gì?"

"Hoàng tiên sinh, đừng vội, ngồi xuống nói."

Chưa nói gì khác, thái độ của Hoàng Trạch An vẫn khá tốt.

"Đội trưởng Hàn, có tin tức gì về con gái ta không?"

"Chúng ta vẫn đang nỗ lực điều tra, hôm nay mời ngài đến, là muốn hỏi ngài vài câu."

"Câu gì?"

"Ngài có biết khu dân cư Biệt Thự Vinh Hân không?"

"Biết. Trước đây chúng ta có xem nhà ở đó, nhưng sân của biệt thự khu đó nhỏ, vợ ta không thích lắm, nên chúng ta không mua."

“Tối qua ở Biệt Thự Vinh Hân xảy ra một vụ diệt môn, một gia đình ba người bị thiêu sống, ngài biết không?”

“Chuyện này ta không biết, có liên quan đến việc con gái ta bị bắt cóc không?”

“Theo điều tra của chúng ta, nghi phạm bắt cóc con gái ngài rất có thể đã đến gần Biệt Thự Vinh Hân.”

Hoàng Trạch An lộ vẻ lo lắng, “Ba người chết kia, không phải có con gái ta trong đó chứ?”

“Dù chưa làm xét nghiệm DNA, nhưng theo những gì đã biết thì không liên quan đến con gái ngài.”

Hoàng Trạch An thở phào nhẹ nhõm, “Đội trưởng Hàn, ngài nghi con gái ta bị giấu trong khu dân cư Biệt Thự Vinh Hân sao?”

“Khả năng này không lớn, ngài đừng nghĩ nhiều, ta hỏi gì ngài trả lời cái đó là được.” Hàn Bân đổi giọng, “Ngài có biết người tên Tống Tiểu Long không?”

“Không biết.”

“Tống Bảo Sơn?”

“Không biết.”

“Văn Tuấn Hà?”

“Trưởng khoa Văn của cục quản lý nhà?”

Hàn Bân nhướng mày, “Ngươi biết Văn Tuấn Hà thế nào?”

“Chúng ta… trước đây… có qua lại công việc.”

“Ngươi không phải làm tài chính sao, sao lại có qua lại công việc với nàng?”

“Trước đây ta đầu tư vào một công ty bất động sản, nàng đúng lúc phụ trách dự án đó, chúng ta ăn cơm cùng vài lần,

gặp nhau hai ba lần.”

“Công ty bất động sản ngươi đầu tư tên gì, đã phát triển những dự án nào?”

“Tên Công ty Bất động sản Long Trạch, đã phát triển khu dân cư Long Hồ Cư.”

Hàn Bân có ấn tượng với khu dân cư này, Mã Hữu Tài mua nhà ở khu này, giờ vẫn đang trả góp.

“Khu dân cư Long Hồ Cư giờ thế nào?”

Hoàng Trạch An mím môi, thần sắc có chút kỳ lạ, “Khu dân cư… bị thiếu vốn, tạm thời… nói sao nhỉ…”

Hàn Bân nói, “Nhà bị bỏ dở?”

Hoàng Trạch An biện giải, “Chuyện này không liên quan nhiều đến ta, ta chỉ là một cổ đông, công ty đã nộp đơn phá sản.”

“Người mua nhà ở khu Long Hồ Cư vẫn phải tiếp tục trả góp?”

Hoàng Trạch An cúi đầu nói, “Đúng vậy.”

Hàn Bân nói, “Ngươi làm vậy không thấy áy náy sao?”

Hoàng Trạch An giải thích, “Ta chỉ là một cổ đông, không phải người đại diện pháp luật của công ty, cũng không phải tổng giám đốc, ta nói không có quyền.”

“Ngươi nói rõ xem, năm đó công ty phá sản thế nào?”

“Chỉ là kinh doanh không tốt, thiếu vốn thôi.”

“Chỉ vậy sao?”

“À… nói thế nào nhỉ. Ngài nói phức tạp cũng đúng, có nhiều chuyện liên quan, không phải ta một mình quyết định được, thật khó nói.”

Hàn Bân không truy vấn thêm, dù có chuyện thật cũng không phải cảnh sát hình sự quản lý.

“Đội trưởng Hàn, khu dân cư Long Hồ Cư có liên quan đến việc con gái ta bị bắt cóc sao?”

“Văn Tuấn Hà bị thiêu chết, con gái ngài lại bị bắt cóc, ngài thấy có liên quan không?”

Hoàng Trạch An nghẹn lời, “Ta chỉ là một cổ đông, dù công ty bất động sản có vấn đề, cũng là chuyện của người đại diện pháp luật và tổng giám đốc, không nên tìm ta. Dù họ có thù ta, có thể tìm ta, sao lại nhắm vào con gái ta.

Lũ khốn này đúng là không phải người.”

“Tổng giám đốc và người đại diện pháp luật của Công ty Long Trạch tên gì?”

“Tổng giám đốc tên Đinh Tứ Hải, người đại diện pháp luật tên Ngô Quốc Dân.”

Hàn Bân ghi vào sổ, “Hai người này giờ ở đâu?”

“Ta không biết, sau khi công ty phá sản, chúng ta không còn liên lạc.”

“Năm đó ngươi chiếm bao nhiêu cổ phần ở công ty Long Trạch?”

“Khoảng bốn mươi hai phần trăm.”

“Cổ phần cao vậy, là cổ đông lớn nhất?”

“Gần như vậy.”

“Vấn đề của khu dân cư Long Hồ Cư, có ai tìm ngươi không?”

“Có.”

“Biết thân phận của họ không?”

“Chắc là những người mua nhà ở khu Long Hồ Cư, ít nhất cũng cả trăm người, cụ thể là ai ta không nhớ.”

“Tình hình này, trước đó ngươi sao không nói với cảnh sát?”

Hoàng Trạch An thở dài, “Ta… ta không ngờ, ta nghĩ họ chỉ muốn tiền, thấy con gái ta đi xe đẹp nên mới bắt cóc nàng.

Ta không phải tổng giám đốc, cũng không phải người đại diện pháp luật, có chuyện không nên tìm ta. Hơn nữa, công ty bất động sản phá sản nhiều, đâu chỉ có mỗi chúng ta làm vậy, làm kinh doanh nào có chắc chắn lãi.”

Hàn Bân nhìn Hoàng Trạch An, cảm thấy hắn nói thật đáng ghét.

“Hôm nay nói đến đây thôi.”

“Đội trưởng Hàn, ta cung cấp thông tin này có ích không?”

“Có, giúp chúng ta nhanh chóng xác định thân phận nghi phạm.”

Hoàng Trạch An giọng run run, “Nói vậy, đúng là người mua nhà ở khu Long Hồ Cư bắt cóc con gái ta?”

“Cái này cần điều tra thêm.”

Hoàng Trạch An vỗ trán, “Là ta hại Oánh Oánh, là ta. Ta không ngờ lại thế này. Họ có gì có thể tìm ta, sao lại làm vậy với con gái ta.”

Chương 1591: Tiêu Đề 《Ẩn》

Đào Nguyên Lượng tiễn Hoàng Trạch An ra khỏi văn phòng.

Hàn Bân nói với Nhiêu Kiến Quốc, "Đội trưởng Nhiêu, ngài đi điều tra Công ty Bất động sản Long Trạch, tập trung vào tổng giám đốc và người đại diện pháp luật của công ty."

"Được, ta đi ngay." Nhiêu Kiến Quốc đáp, nhanh chóng rời văn phòng, hắn biết vụ án đã có bước ngoặt.

Đào Nguyên Lượng trở lại văn phòng.

Hàn Bân hỏi, "Mã Hữu Tài đâu?"

Đào Nguyên Lượng đáp, "Tổ trưởng Nhiếp vẫn đang thẩm vấn hắn."

Hàn Bân đứng dậy, đi thẳng đến phòng thẩm vấn.

"Két…" Hàn Bân mở cửa phòng thẩm vấn, Nhiếp Bằng Tường và Bạch Kiến Sơn đang thẩm vấn.

Mã Hữu Tài bị còng trên ghế thẩm vấn, thần sắc ủ rũ.

"Hàn đội, ngài tới rồi."

Hàn Bân gật đầu, đặt sổ tay lên bàn thẩm vấn, "Có tiến triển không?"

Nhiếp Bằng Tường lắc đầu, "Đi đi lại lại chỉ mấy câu đó, luôn tìm cách đối phó."

Mã Hữu Tài kêu oan, "Ta không đối phó, ta nói đều là thật. Chẳng lẽ ta phải nói dối, các ngươi mới tin?"

Hàn Bân nói, “Ngươi có nhớ vợ con không?”

“Nhớ, tất nhiên nhớ, ta rất muốn gặp họ ngay bây giờ.”

“Vợ và con ngươi ở đâu?”

“Khu dân cư Hội Văn.”

“Ngươi mua nhà ở Hội Văn?”

“Không, chúng ta thuê nhà ở đó.”

“Ngươi không phải mua nhà, mỗi tháng trả góp sao? Sao lại thuê nhà.”

“Ta mua nhà trả góp.”

“Nhà ở đâu?”

“Khu dân cư Long Hồ Cư.”

“Dự kiến năm nào bàn giao?”

Mã Hữu Tài lắc đầu, không trả lời.

Hàn Bân tiếp tục nói, “Một bên thuê nhà, một bên trả góp, áp lực rất lớn nhỉ.”

Mã Hữu Tài thở dài, “Ai nói không, nếu có cách nào khác, cũng không đi vào con đường này.”

Hàn Bân nói, “Biết rõ nhà đã bỏ dở, vẫn phải trả góp, trong lòng không phải rất ức chế sao.”

Mã Hữu Tài há miệng, “Ta… ngươi… sao…”

“Sao không trực tiếp bắt cóc Hoàng Trạch An, mà lại ra tay với con gái hắn?”

Mã Hữu Tài cúi đầu không nói.

Hàn Bân nói, “Văn Tuấn Hà sống trong biệt thự lớn, ngươi có ghen tỵ không?”

Mã Hữu Tài cuối cùng cũng nhịn không được, chửi, "Đồ khốn nạn, đều không phải người, đều đáng chết!"

"Như ngươi mong muốn, cả nhà Văn Tuấn Hà đều bị thiêu chết trong biệt thự, rất thảm."

"Haha, họ đáng chết, đây là báo ứng, là trời trừng phạt họ."

"Thay vì nói là báo ứng của trời, không bằng nói là đồng bọn của ngươi trả thù, kế hoạch giết Văn Tuấn Hà cả nhà, ngươi cũng tham gia chứ gì."

"Ta đã bị các ngươi bắt, cái gì cũng không biết, đừng vu oan cho người tốt."

"Vậy chúng ta nói về Hoàng Trạch An, ngươi có hận hắn không?"

Mã Hữu Tài vò đầu bứt tai, "Hận, ta hận không thể giết hắn."

"Vậy sao không trực tiếp bắt cóc Hoàng Trạch An, mà lại bắt cóc Hoàng Oánh Oánh?"

Mã Hữu Tài hừ lạnh, "Bắt cóc Hoàng Trạch An, ai lo tiền? Ta cũng không muốn làm chuyện xấu, nhưng ta bị tiền trả góp đè chết rồi, ta không còn lựa chọn.

Ta chỉ muốn dùng tiền chuộc trả góp, đơn giản vậy thôi."

Hàn Bân đổi câu hỏi, "Hai đồng bọn của ngươi cũng là người mua nhà ở Long Hồ Cư?"

"Không biết, ta trước đó nói rất rõ rồi, không quen biết họ."

"Những lời khai trước của ngươi không có cơ sở, cảnh sát đã tra được mục đích bắt cóc Hoàng Oánh Oánh, ngươi có chối cũng vô ích. Theo tình hình hiện tại, ngươi chắc chắn

quen biết hai đồng bọn, họ rất có thể cũng là người mua nhà ở Long Hồ Cư."

Hàn Bân châm điếu thuốc, đưa cho đối phương, "Nghĩ kỹ đi, đừng đi vào ngõ cụt, nghĩ đến gia đình ngươi, để lại cho mình đường lui."

Mã Hữu Tài im lặng hồi lâu, thở dài, "Đội trưởng Hàn, đừng tốn thời gian với ta nữa, ta vẫn câu đó, không quen hai đồng bọn."

Hàn Bân nhìn hắn hồi lâu, "Ngươi có làm vụ nào khác không?"

"Không."

Hàn Bân tiếp tục nói, "Nếu mục đích gây án là trả thù, không thể bỏ qua tổng giám đốc Đinh Tứ Hải của Long Trạch, cũng không bỏ qua người đại diện pháp luật Ngô Quốc Dân. Hai người này có phải đã bị các ngươi giết, nên ngươi mới không chịu chỉ đồng bọn, sợ đồng bọn bị bắt, chỉ ngươi phạm tội khác."

Mã Hữu Tài run rẩy, sắc mặt hoảng sợ, hít sâu một hơi, "Không biết ngươi nói gì, ta chỉ bắt cóc Hoàng Oánh Oánh, không làm gì khác, đừng vu oan cho ta!"

"Cảnh sát đã nắm đủ manh mối, ngươi không nói, cảnh sát cũng sẽ tra ra, đợi chúng ta bắt được đồng bọn của ngươi, họ sẽ chỉ ngươi, đến lúc đó sẽ không còn cơ hội lập công giảm tội."

Mã Hữu Tài lắc đầu, mắt mở to, lẩm bẩm, "Ta nói thật, đều là thật…"

Thấy hắn không ổn định cảm xúc, không thích hợp tiếp tục thẩm vấn, Hàn Bân dẫn người rời khỏi phòng thẩm vấn.

…

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Hàn Bân đến văn phòng đại đội trưởng, báo cáo tiến triển vụ án cho Hoàng Khuông Thời.

Biết vụ án có tiến triển lớn, Hoàng Khuông Thời lập tức dẫn Hàn Bân đến văn phòng đội trưởng.

Hàn Bân báo cáo tình hình vụ án trực tiếp với đội trưởng Tần Đỉnh.

Nghe xong, Tần Đỉnh khen ngợi, "Tốt, ngươi thật sự cho ta một bất ngờ, xem ra hai nghi phạm còn lại rất có thể cũng là người mua nhà ở Long Hồ Cư.

Nói xem, khu Long Hồ Cư có bao nhiêu người mua nhà?"

Hàn Bân nói, "Ta đã tra, khu dân cư Long Hồ Cư có gần nghìn hộ, dù chưa bán hết, cũng có bảy tám trăm hộ."

Tần Đỉnh nói, "Phạm vi điều tra hơi rộng nhỉ."

Hàn Bân nói, "Ta nghĩ hành vi của ba nghi phạm không chỉ vì tiền, còn để trả thù những người liên quan đến Công ty Long Trạch, theo ta biết ngoài cổ đông lớn Hoàng Trạch An, tổng giám đốc Đinh Tứ Hải và người đại diện pháp luật Ngô Quốc Dân cũng có thể là mục tiêu của họ."

Chương 1592: Tiêu Đề 《Ẩn》

"Đã điều tra hai người này chưa?"

"Ta đã bảo Nhiêu Kiến Quốc điều tra."

Tần Đỉnh hỏi, "Nhân lực không đủ?"

"Vụ án 8.29 có nhiều nạn nhân, nhân lực quả thật có chút thiếu."

Tần Đỉnh nghĩ một lát, sắp xếp, "Đội trưởng Hoàng, ngươi điều một tổ từ đội hai hỗ trợ Hàn Bân điều tra."

"Vâng." Hoàng Khuông Thời đáp.

Hàn Bân chỉ là trung đội trưởng đội một của đại đội hai, theo lý không quản được người của đội hai.

Nếu nhân lực không đủ, có thể để Hoàng Khuông Thời tiếp nhận vụ án.

Nhưng Tần Đỉnh nghĩ vụ án gấp, lúc này thay đổi tướng, nếu Hàn Bân có tâm lý không tốt làm chậm trễ điều tra, không phải là tự làm khó mình.

Ra khỏi văn phòng đội trưởng, đã một giờ chiều, Hàn Bân chưa ăn trưa, bụng đói từ lâu.

Hàn Bân đến nhà ăn, gọi một phần lòng xào, thịt bò khoai tây, trứng cà chua, cà tím, cơm, canh viên.

Hắn ăn rất nhanh, chưa đến mười phút đã xong.

Hàn Bân về văn phòng, Nhiêu Kiến Quốc cũng quay lại.

"Đội trưởng Nhiêu, điều tra sao rồi?"

Nhiêu Kiến Quốc uống hai ngụm nước trắng, "Ta đã tra thông tin Công ty Long Trạch, tổng giám đốc là Đinh Tứ Hải, người đại diện pháp luật là Ngô Quốc Dân.

Nhưng Công ty Long Trạch đã phá sản, số điện thoại của họ không còn sử dụng, không liên hệ trực tiếp được hai người này. Nhưng ta tra qua kênh khác, tìm được địa chỉ của người đại diện pháp luật Ngô Quốc Dân."

"Ở đâu?"

"Đường Đại Vọng, khu dân cư Phong Cảnh Uyển, tòa 3 phòng 501, hắn là chủ nhà."

Hàn Bân nói, "Ta sắp xếp nhiệm vụ, đội trưởng Nhiêu và tổ trưởng Nhiếp đi cùng ta đến khu dân cư Phong Cảnh Uyển. Tổ trưởng Vương phụ trách điều tra tung tích Đinh Tứ Hải, nếu nhân lực không đủ, có thể mượn người đội hai."

…

Nửa tiếng sau, Hàn Bân và mọi người đến khu dân cư Phong Cảnh Uyển, chia lại nhiệm vụ chi tiết.

Nhiếp Bằng Tường đến công ty quản lý khu dân cư tra camera.

Nhiêu Kiến Quốc đi thăm hỏi quanh tòa 3.

Hàn Bân canh trước cửa nhà Ngô Quốc Dân.

Nghi phạm rất có thể đã trả thù Ngô Quốc Dân, thậm chí đang ở trong nhà Ngô Quốc Dân, dù cẩn thận thế nào cũng không thừa.

Hàn Bân luôn dẫn người canh cửa nhà Ngô Quốc Dân, trong lúc đó Đào Nguyên Lượng luôn dán tai nghe động tĩnh.

Cùng lúc, Hàn Bân cũng nhận được phản hồi của Nhiêu Kiến Quốc và Nhiếp Bằng Tường.

Phản hồi của Nhiêu Kiến Quốc cho thấy, hàng xóm quanh đó đã lâu không gặp Ngô Quốc Dân, nhà 502 cùng tầng và nhà 401 tầng dưới cũng không nghe thấy động tĩnh gì.

Nhiếp Bằng Tường dẫn người tra camera, phát hiện lần cuối Ngô Quốc Dân xuất hiện trong camera là chiều 1 tháng 9, đi thang máy về nhà, sau đó không thấy xuất hiện.

Những phản hồi này khiến Hàn Bân nhận ra, Ngô Quốc Dân rất có thể đã xảy ra chuyện.

Hàn Bân gọi thợ khóa, nhờ mở cửa nhà Ngô Quốc Dân.

Đào Nguyên Lượng và Bao Tinh dẫn người xông vào.

"An toàn!"

"Phòng khách không có ai."

"Phòng ngủ an toàn."

"Nhà vệ sinh an toàn."

…

Rất nhanh đội viên lục soát khắp nhà, không thấy bóng người.

Hàn Bân cũng vào nhà, không ngửi thấy mùi gì khó chịu, chẳng lẽ đoán sai.

Hàn Bân vào bếp, cạnh cửa có một tủ lạnh hai cánh lớn, trên kệ đặt ba khay nhựa trong suốt.

Ba khay nhựa này hẳn là phụ kiện của tủ lạnh, theo lý phải đặt trong tủ lạnh, Hàn Bân đi tới sờ khay nhựa, nhiệt độ thường.

Hàn Bân ra hiệu cho Đào Nguyên Lượng, ý bảo hắn mở tủ lạnh, Hàn Bân cầm súng cảnh giới.

Đào Nguyên Lượng hiểu ý, kéo mạnh cửa tủ lạnh.

Một luồng khí lạnh ập tới.

Hàn Bân chĩa súng vào tủ lạnh, thấy rõ đồ bên trong, thu súng lại, "Gọi cho phòng kỹ thuật và phòng pháp y."

Đào Nguyên Lượng cũng liếc một cái, không nhịn được chửi thề, "Mẹ kiếp!"

"Có phát hiện gì?" Bao Tinh chen tới, thò đầu nhìn.

Tầng dưới của tủ lạnh, có một xác chết co quắp với tư thế kỳ lạ, xem ra đã bị đóng băng thành que kem.

…

Hai mươi phút sau, người của phòng pháp y và phòng kỹ thuật đều tới hiện trường.

Người của phòng kỹ thuật cẩn thận khảo sát hiện trường, phun một số chất đặc biệt, trên sàn nhà phòng khách và nhà bếp phát hiện một số vết máu huỳnh quang, lượng máu không nhiều, đã bị rửa qua.

Kiểm tra của phòng pháp y khó khăn hơn, xác chết đã đóng băng, cần giải đông, xét thấy môi trường hiện trường không thích hợp giải đông, pháp y quyết định đưa xác về tỉnh khám nghiệm.

…

Sáu giờ chiều.

Sở Công an tỉnh, phòng họp đội trọng án.

Tần Đỉnh và Hoàng Khuông Thời đều tham gia cuộc họp.

Đội trưởng đội hai Mã Gia Thành cũng có mặt.

Tần Đỉnh đi thẳng vào vấn đề, "Hàn Bân, báo cáo tiến triển điều tra vụ án."

“Vâng.” Hàn Bân hắng giọng, lớn tiếng nói, “Hôm qua ta tiếp nhận điều tra vụ án 8.29, sau khi nắm tình hình vụ án, so sánh camera hiện trường bắt cóc, hiện trường vứt xe và khu vực gần Thôn Tiểu Hiên, phát hiện một bóng dáng khả nghi.

Bóng dáng khả nghi này lần lượt xuất hiện ở hiện trường bắt cóc và khu vực gần Thôn Tiểu Hiên, nhưng nghi phạm rất xảo quyệt, vốn là nữ, khi xuất hiện ở hiện trường bắt cóc cố ý ngụy trang thành nam, rất khó phân biệt.

Sau khi lần theo dõi, chúng ta phát hiện bóng dáng khả nghi này từng đến gần khu dân cư Biệt Thự Vinh Hân, trùng hợp lúc này, Biệt Thự Vinh Hân xảy ra vụ án lớn, ta nghi hai vụ án có liên quan, so sánh manh mối vụ án.

Chương 1593: Tiêu Đề 《Ẩn》

Phát hiện nạn nhân Văn Tuấn Hà của Biệt Thự Vinh Hân và cha của nạn nhân vụ án 8.29, Hoàng An Trạch có quen biết, hai người đều có liên quan đến Công ty Bất động sản Long Trạch, công ty này phát triển dự án Long Hồ Cư.

Do thiếu vốn, dự án Long Hồ Cư bị bỏ dở, Công ty Long Trạch cũng phá sản.

Mã Hữu Tài là người mua nhà ở Long Hồ Cư, giờ vẫn đang trả góp."

Hàn Bân dừng lại, tiếp tục nói, "Do đó ta suy đoán, nghi phạm bắt cóc Hoàng Oánh Oánh có thể không chỉ vì tiền, còn có thể là hành động trả thù. Công ty Long Trạch có ba người chịu trách nhiệm chính, lần lượt là cổ đông lớn Hoàng Trạch An, tổng giám đốc Đinh Tứ Hải, người đại diện pháp luật Ngô Quốc Dân.

Nếu nghi phạm thật sự có mục đích trả thù, Đinh Tứ Hải và Ngô Quốc Dân chắc chắn cũng nằm trong danh sách trả thù, ta phái người điều tra tung tích hai người, tìm được nhà Ngô Quốc Dân, phát hiện một xác chết đóng băng trong tủ lạnh nhà hắn."

Nói tới đây, Hàn Bân dừng lại, để mọi người có thời gian tiêu hóa.

Một lát sau, Tần Đỉnh hỏi, "Xác chết trong tủ lạnh có phải Ngô Quốc Dân không?"

Hàn Bân nói, "Phòng pháp y đưa xác về tỉnh, sau khi xử lý và giải đông, mới thấy rõ khuôn mặt nạn nhân, là nam, khoảng bốn mươi tuổi, khuôn mặt có chút méo mó, đại khái nhận ra được mặt Ngô Quốc Dân.

Phòng pháp y đã lấy mẫu DNA, kết quả so sánh chính xác sẽ sớm có, nhưng theo tình hình hiện tại, nạn nhân rất có thể là Ngô Quốc Dân."

Hoàng Khuông Thời nói, "Nói vậy, mục tiêu tiếp theo của nghi phạm chỉ còn Đinh Tứ Hải."

"Đúng."

"Đinh Tứ Hải giờ ở đâu?"

Hàn Bân nói, "Số điện thoại của Đinh Tứ Hải đều đã ngừng sử dụng, chúng ta tra được thân phận vợ hắn, tên Lưu Bình, có hai số điện thoại, cũng ngừng sử dụng.

Nhưng, qua điều tra thông tin của Lưu Bình, phát hiện một tháng trước Lưu Bình đi tàu cao tốc đến Cầm Đảo. Chúng ta nghi Đinh Tứ Hải cũng trốn ở Cầm Đảo.

Ta liên hệ với Công an thành phố Cầm Đảo, nhờ họ phối hợp điều tra tung tích của Đinh Tứ Hải và Lưu Bình."

Hoàng Khuông Thời hừ nói, "Người ta nói không làm việc trái lương tâm thì không sợ ma gõ cửa. Vợ chồng này đến số điện thoại cũng không dám dùng, đủ thấy họ chột dạ thế nào."

Nhiêu Kiến Quốc nói, "Họ lừa nhiều người mua nhà vậy, mỗi người mất mấy triệu, làm sao người ta không hận? Vậy nên họ trốn đến Cầm Đảo cũng hợp lý."

Tần Đỉnh hỏi, "Điều tra tung tích hai nghi phạm còn lại có tiến triển không?"

Hàn Bân nói, "Theo ta đoán, hai nghi phạm còn lại rất có thể cũng là người mua nhà ở Long Hồ Cư, nhưng Mã Hữu Tài

không chịu nói thân phận họ, ta đoán Mã Hữu Tài cũng tham gia vụ giết Ngô Quốc Dân. Đây cũng là lý do hắn không chịu khai đồng bọn."

Tần Đỉnh hỏi, "Có chứng cứ chứng minh Mã Hữu Tài giết Ngô Quốc Dân không?"

Hàn Bân nói, "Theo chứng cứ hiện tại, Ngô Quốc Dân rất có thể bị hại ngày 2 tháng 9, đã qua hơn mười ngày, hiện trường bị dọn dẹp, không tìm được nhiều manh mối."

Tần Đỉnh suy nghĩ một lúc, nói, "Vậy phân công nhiệm vụ, vụ của Ngô Quốc Dân giao cho Đội trưởng Hoàng điều tra, tìm chứng cứ liên quan đến Mã Hữu Tài.

Hàn Bân, ngươi dẫn người đến Cầm Đảo điều tra, nhanh chóng tìm tung tích Đinh Tứ Hải."

"Vâng."

……

Sáng hôm sau.

Hàn Bân dậy từ sớm, dẫn theo vài đội viên đến Cầm Đảo.

Chín giờ sáng, một chiếc xe mang biển số Lỗ A tiến vào Công an Thành phố Cầm Đảo.

Đinh Tích Phong dẫn theo một nhóm cảnh sát đã đợi sẵn dưới lầu.

Hàn Bân xuống xe, nhìn thấy những gương mặt quen thuộc, trong lòng không khỏi cảm động, "Đinh đội, để ngài đợi lâu rồi."

Đinh Tích Phong vỗ vai Hàn Bân, "Đi đường vất vả rồi, lên trên nói chuyện."

Hàn Bân về Cầm Đảo giống như về nhà mẹ đẻ, tự nhiên không khách khí, trong sự bao bọc của nhiều cảnh sát đi vào

tòa nhà hình sự.

Đến phòng họp, mọi người ngồi vào chỗ, Đội điều tra hình sự Thành phố Cầm Đảo còn chuẩn bị sẵn nước lạnh.

Hàn Bân uống một ngụm nước tăng lực, "Đinh đội, lần này lại phiền ngài rồi."

"Bân Tử, nói vậy là khách sáo."

Hàn Bân cười, "Ta chỉ nói vậy thôi, ngài không thích nghe, ta sẽ không nói nữa."

Đinh Tích Phong nói, "Cục trưởng Phùng mấy hôm trước còn nhắc đến ngươi, nghe nói ngươi sẽ đến, còn muốn gặp mặt ngươi, nhưng hôm nay trong thành phố có cuộc họp, hắn không đi được."

Hàn Bân nói, "Ta cũng nhớ Cục trưởng Phùng, đợi hắn họp xong, ta sẽ vào văn phòng báo cáo công việc."

"Ngươi đừng nói miệng hay, điều tra xong vụ án, quay đi là mất hút."

Hàn Bân cười gượng, "Không đâu, lần này đi trước khi về nhất định đến làm phiền các vị lãnh đạo, xin một tách trà."

Đinh Tích Phong uống một ngụm trà, nghiêm túc nói, "Thôi, chúng ta nói chuyện sau, trước tiên bàn công việc.

Hôm qua ngươi gọi điện bảo cục thành phố điều tra tung tích của Đinh Tứ Hải và Lưu Bình. Ta phái Vương Tiêu và một nhóm người đi điều tra, hai vợ chồng họ ẩn nấp rất kỹ, tạm thời chưa phát hiện ra tung tích.

Nhưng, Vương Tiêu đã tìm được em trai của Lưu Bình là Lưu Khuông Sinh, hắn cũng ở Cầm Đảo, chúng ta đã triệu tập hắn đến đồn làm biên bản."

Hàn Bân tóm tắt lại tình hình vụ án 8.29.

Sau đó, Đinh Tích Phong nói chuyện với hắn về tình hình của Cục Công an thành phố, chức vụ đội trưởng đội hai của Đội điều tra hình sự thành phố vẫn còn bỏ trống, tạm thời do Đinh Tích Phong đích thân chỉ đạo.

Chương 1594: Tiêu Đề 《Ẩn》

Theo lời Đinh Tích Phong, sau khi Hàn Bân rời khỏi Cục Công an thành phố, một thời gian ngắn rất khó tìm người thay thế hắn.

Người bình thường Đinh Tích Phong không xem vừa mắt, người xem vừa mắt lại không thích hợp.

Ví dụ như Mã Cảnh Ba, để hắn tiếp quản lại đội hai là ổn thỏa nhất, nhưng Mã Cảnh Ba hiện là đại đội trưởng Đội điều tra hình sự chi nhánh Thành Bắc, không thể trở về cục làm trung đội trưởng, tóm lại một thời gian ngắn rất khó tìm người phù hợp.

Hai người nói chuyện một lúc, Vương Tiêu đi tới, "Đinh đội, Hàn đội, em trai của Lưu Bình, Lưu Khuông Sinh đã đến."

Đinh Tích Phong nói, "Được rồi, ngươi phụ trách thẩm vấn Lưu Khuông Sinh.

Ta thấy ngươi dẫn ít người, để đội hai hỗ trợ ngươi điều tra, Vương Tiêu và Chu Gia Húc đều là thuộc hạ cũ của ngươi, dùng sẽ tiện lợi."

"Cảm ơn đại đội trưởng."

Đinh Tích Phong đứng lên, vỗ vai Hàn Bân, rồi rời khỏi phòng họp.

Hàn Bân tiễn Đinh Tích Phong ra cửa, dặn, "Vương Tiêu, dẫn người đến đây, ta sẽ trực tiếp làm biên bản.

Lão Chu, ngươi dẫn người về văn phòng trước, khi cần ta sẽ gọi các ngươi.”

“Vâng.”

…

Chẳng mấy chốc, một người đàn ông trung niên được dẫn vào phòng họp.

Người đàn ông không cao, để tóc ngôi giữa, trông khá tinh anh, “Chào các vị lãnh đạo, ta là Lưu Khuông Sinh.”

Hàn Bân quan sát đối phương một lượt, làm động tác mời, “Lưu tiên sinh, mời ngồi.”

“Lãnh đạo, ngài xưng hô thế nào?”

“Ta họ Hàn, là Đội trưởng Đội trọng án của Công an tỉnh.”

“À!” Lưu Khuông Sinh tỏ vẻ ngạc nhiên, “Công an tỉnh! Ngài tìm ta có việc gì?”

“Ngài đừng căng thẳng, ta chỉ hỏi ngươi vài câu.”

“Ngài nói đi.”

“Ngươi có phải có chị tên Lưu Bình?”

“Đúng vậy, sao thế?”

“Nàng ở đâu?”

“Ta không biết, chúng ta đã lâu không liên lạc.”

“Lưu tiên sinh, chúng ta có việc rất quan trọng cần tìm Lưu Bình, dù các ngươi không liên lạc, ngươi cũng phải biết nàng ở đâu chứ.”

Lưu Khuông Sinh nói, “Nàng luôn ở Tuyền Thành, các ngươi có thể đến Tuyền Thành tìm nàng.”

“Chúng ta đã tra thông tin của Lưu Bình, một tháng trước nàng đi tàu cao tốc đến Cầm Đảo, nàng không tìm ngươi?”

“Không.”

“Thật không?”

Ánh mắt Lưu Khuông Sinh lóe lên, “Thật mà.”

Hàn Bân nghe hắn nói, cảm giác không giống giọng chắc chắn.

“Lưu tiên sinh, chúng ta lái xe từ Công an tỉnh đến Công an thành phố Cầm Đảo, đi đường xa như vậy, không phải muốn nghe câu trả lời này.”

“Cảnh sát Hàn, nhưng ta thật sự không biết, cũng không liên lạc được với nàng.”

“Ngươi có phải anh rể là Đinh Tứ Hải?”

“Đúng.”

“Hắn có từng làm tổng giám đốc Công ty Bất động sản Long Trạch?”

“Ta ở Cầm Đảo, họ ở Tuyền Thành, không qua lại nhiều, không rõ tình hình của họ lắm.”

Hàn Bân uống một ngụm nước tăng lực, làm ướt cổ họng, “Ngươi không rõ, ta có thể nói cho ngươi.

Đinh Tứ Hải khi làm tổng giám đốc Công ty Long Trạch có hai đối tác, một người tên Hoàng Trạch An, một người tên Ngô Quốc Dân, ba người họ phát triển dự án khu dân cư Long Hồ Cư, do thiếu vốn, công ty đã nộp đơn phá sản.

Những người mua nhà ở khu Long Hồ Cư đều bị lừa thảm.”

“Gần đây, đối tác của Đinh Tứ Hải là Hoàng An Trạch đến báo cảnh sát, con gái hắn bị bắt cóc.

Hôm qua, ta dẫn người tìm được Ngô Quốc Dân, hắn bị bỏ vào tủ lạnh đông cứng thành que kem.

Theo chứng cứ hiện tại, nghi phạm rất có thể là người mua nhà ở Long Hồ Cư, gây án vì mục đích trả thù, và Đinh Tứ Hải rất có thể là mục tiêu tiếp theo.

Nếu chị của ngươi và Đinh Tứ Hải ở cùng nhau, họ rất có thể gặp nguy hiểm."

Nghe phân tích của Hàn Bân, sắc mặt Lưu Khuông Sinh càng ngày càng khó coi.

(Hết chương)

Lưu Khuông Sinh lau mồ hôi trên trán, "Cảnh sát Hàn, ngài nói đều là thật?"

Hàn Bân hỏi lại, "Ta có lý do gì từ Tuyền Thành xa xôi đến đây lừa ngươi?"

"Vậy nghĩa là chị ta giờ rất nguy hiểm."

"Đúng vậy, chúng ta đến Cầm Đảo là để bảo vệ họ, nhưng vấn đề bây giờ là không tìm được họ. Nếu những nghi phạm tìm thấy trước, họ rất có thể gặp nguy hiểm."

Lưu Khuông Sinh hít sâu một hơi, "Chắc không đâu, ngay cả các ngươi còn không tìm được, họ sao tìm được."

Hàn Bân nói, "Cảnh sát điều tra chỉ vài chục người, nhưng người mua nhà ở Long Hồ Cư có hàng trăm, cộng thêm người thân, bạn bè có cả ngàn người, họ rất có thể có liên lạc với nhau, người đông sức lớn, không có gì là không thể.

Hơn nữa, theo tình hình hiện tại, hành động lần này họ bắt đầu lên kế hoạch từ một năm trước, có đủ thời gian điều tra tung tích của Đinh Tứ Hải, còn cảnh sát mới hôm qua tra được tình hình của Đinh Tứ Hải, về thời gian, họ có lợi thế rất lớn.

Vì vậy, họ tìm Đinh Tứ Hải trước cảnh sát không phải không thể."

Lưu Khuông Sinh có chút ngồi không yên, hít sâu một hơi, "Cảnh sát Hàn, ta muốn đi vệ sinh."

"Cần dẫn đường không?"

"Không, ta tự đi được." Lưu Khuông Sinh nhanh chóng rời khỏi phòng họp.

Chẳng bao lâu, Lưu Khuông Sinh chạy trở lại, "Đội trưởng Hàn, điện thoại của chị ta không gọi được."

Hàn Bân nói, "Ngươi trước đó không phải nói không liên lạc được với Lưu Bình sao?"

"Ta…"

Lưu Khuông Sinh vội xin lỗi, "Xin lỗi, vừa rồi ta nói dối, là chị ta dặn. Bất kể ai tìm nàng, đều bảo ta nói không biết."

"Tại sao?"

"Không phải vì chuyện của Công ty Long Trạch, anh rể ta làm tổng giám đốc dù kiếm được tiền, nhưng cũng gây lắm chuyện. Ban đầu có người tìm hắn gây phiền, sau đó hắn tắt điện thoại, trốn đi, lại có người tìm chị ta gây phiền. Chị ta cũng trốn đi, là để tránh những người mua nhà đến gây phiền."

Chương 1595: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Lần cuối ngươi liên lạc với Lưu Bình và Đinh Tứ Hải là khi nào?”

“Vừa rồi, ta trong nhà vệ sinh gọi cho chị, nhưng không ai nghe máy, nàng bình thường không bỏ lỡ cuộc gọi của ta.”

“Lần cuối các ngươi gặp nhau hoặc gọi điện là khi nào?”

“Ba ngày trước, chúng ta ăn cơm cùng nhau.”

“Lưu Bình giờ dùng số điện thoại của ai?”

“Của vợ ta.”

“Số bao nhiêu?”

“1372382xxxx”

“Lưu Bình và Đinh Tứ Hải ở đâu?”

“Đường Quảng An, khu dân cư Tinh Thần, tòa 4, phòng 1101.”

…

Nửa giờ sau.

Hàn Bân dẫn người đến khu dân cư Tinh Thần.

Hắn chia người thành ba nhóm, Vương Tiêu dẫn người tra camera, Chu Gia Húc đi thăm hỏi hàng xóm xung quanh, Hàn Bân dẫn người lên tầng 11 canh gác.

Giống như lần trước, Đào Nguyên Lượng vẫn nghe ngóng ở cửa.

Hắn ra hiệu, ý bảo trong nhà có động tĩnh.

Hàn Bân không vội phá cửa, đợi phản hồi của hai nhóm khác.

Chu Gia Húc dẫn người thăm hỏi, hàng xóm quanh đó phần lớn không quen biết Đinh Tứ Hải và Lưu Bình, dù có ấn tượng cũng không biết họ ở tầng nào.

Chỉ có hai nhà ở tầng mười một nhớ rõ Đinh Tứ Hải, hàng xóm nhà 1103 chiều qua còn gặp Lưu Bình.

Chẳng mấy chốc, Vương Tiêu cũng tra trong phòng camera thấy bóng dáng Lưu Bình và Đinh Tứ Hải, Lưu Bình thường ra ngoài ban ngày, còn Đinh Tứ Hải thường ra ngoài ban đêm.

Lần cuối Đinh Tứ Hải xuất hiện trong camera là tối hôm kia, đi thang máy về nhà.

Lần cuối Lưu Bình xuất hiện trong camera là chiều hôm qua, đi thang máy về nhà, tay xách túi lớn nhỏ, như đi mua sắm.

Theo tình hình hiện tại, Đinh Tứ Hải và Lưu Bình rất có thể đang ở nhà.

Nếu đang ở nhà, Lưu Bình tại sao không nghe điện thoại của em trai?

Theo tình hình hiện tại, Đinh Tứ Hải và Lưu Bình rất có thể đã xảy ra chuyện, Hàn Bân không thể ngồi yên, chuẩn bị phá cửa vào.

Lúc này, Vương Tiêu vội vã chạy tới, "Hàn đội, ta phát hiện manh mối mới."

"Manh mối gì?"

"Sáng nay 9 giờ 35 phút, có hai người khả nghi lên tầng mười một, sau đó không thấy ra." Vương Tiêu nói, mở máy

tính bảng, chiếu một đoạn video camera.

Đây là hình ảnh do camera thang máy quay, trong thang có một nam một nữ, nữ mặc đồng phục giao hàng, nam cầm một thùng hàng, khi sắp đến tầng mười một, nam đưa thùng hàng cho nữ, hai người lần lượt ra khỏi thang.

Hàn Bân nhìn đồng hồ, giờ là 10 giờ 29 phút, hai người này ở tầng này hơn năm mươi phút.

Hàn Bân xem lại video, nữ nhân viên giao hàng đeo khẩu trang, nhưng dáng người rất giống nghi phạm Lão Đao.

Nam còn lại rất có thể là nghi phạm Tiểu Chung.

Hàn Bân nói, "Theo tình hình hiện tại, hai nghi phạm rất có thể đang ở nhà Đinh Tứ Hải."

Chu Gia Húc nói, "Theo lý nghi phạm gây án xong sẽ rời đi ngay, ít ai ở lâu vậy."

Hàn Bân nói, "Hai nghi phạm này tâm lý trả thù rất mạnh, không giống nghi phạm bình thường.

Ta phân công nhiệm vụ, Vương Tiêu, ngươi dẫn người tiếp tục tra camera, xem đường đi của hai người này đến khu dân cư, có đồng phạm hỗ trợ không.

Những người còn lại theo ta vào bắt người."

Chu Gia Húc đề nghị, "Hàn Bân, có nên nghĩ cách lừa mở cửa không?"

Hàn Bân suy nghĩ một chút, "Không được, hai nghi phạm đã gây nhiều vụ án, sợ hãi cảnh giác, gõ cửa họ cũng không mở, chỉ làm họ cảnh giác hơn.

Lưu Khuông Sinh có chìa khóa nhà Lưu Bình, chúng ta trực tiếp mở cửa xông vào bắt người."

Hàn Bân bố trí kế hoạch bắt người, mọi người không ai có ý kiến, mỗi phút trôi qua tính mạng Đinh Tứ Hải và Lưu Bình lại thêm nguy hiểm.

Đợi hai nghi phạm tự ra, chắc Đinh Tứ Hải và Lưu Bình cũng không còn.

Mười giờ ba mươi bảy phút, chuẩn bị bắt đầu.

Lưu Khuông Sinh mở cửa, lập tức nép sang bên.

Vương Sướng cầm súng, dẫn người xông vào nhà.

Lúc này, nữ nghi phạm Lão Đao không biết có nghe thấy động, đang đứng gần cửa, tay cầm con dao dính máu.

"Cảnh sát, bỏ vũ khí xuống!"

Nữ nghi phạm sững lại, quay đầu chạy về hướng phòng ngủ.

Đào Nguyên Lượng nhanh mắt, đuổi theo, đá bay nàng xuống đất, con dao cũng rơi xuống đất.

Bao Tinh và Bạch Kiến Sơn lao lên, khống chế Lão Đao, "Nghi phạm còn lại đâu?"

"Cứu mạng…"

Bên phòng ngủ truyền ra tiếng rên rỉ.

Chu Gia Húc đá mạnh vào khóa cửa, "Rầm!"

Cửa bật mở.

Một người phụ nữ trung niên vẫn còn quyến rũ đang trần truồng co ro ở mép giường, hai tay bị trói, chính là Lưu Bình.

Bên cạnh là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi vừa mặc xong quần đùi, cầm dao kề lên cổ người phụ nữ, "Ngươi nào dám vào đây, ta sẽ giết nàng."

Hàn Bân cầm súng bước tới cửa, hét lên, "Bỏ dao xuống, ngươi đã bị cảnh sát bao vây."

Người đàn ông gào lên, "Cút đi, nếu không ta giết nàng ngay bây giờ."

Hàn Bân khuyên nhủ, "Đừng chống cự vô ích, chỉ cần ngươi thả con tin, ta có thể giúp ngươi xin giảm án."

"Mẹ kiếp, ngươi coi lời của lão tử là gió thoảng bên tai." Người đàn ông tức giận, giơ dao lên định đâm xuống vai người phụ nữ.

"Á…"

Lưu Bình phát ra tiếng hét thê lương.

Nhân lúc này, Hàn Bân quyết đoán bóp cò.

"Pằng!"

Tiếng súng vang lên, mọi người đều ngỡ ngàng.

Không ai nghĩ Hàn Bân lại dứt khoát nổ súng như vậy.

Dù sao đây cũng không phải Mỹ Lợi Kiên, giết người không cần chịu trách nhiệm.

Cảnh sát trong nước đến tình thế bắt buộc mới nổ súng.

Nghi phạm cũng biết điều này, thậm chí coi đó là lá chắn, ngang nhiên không sợ hãi.

Chương 1596: Tiêu Đề 《Ẩn》

"A!"

Người đàn ông cầm dao kêu lên thảm thiết, viên đạn trúng vào tay phải hắn, tay lập tức mềm nhũn.

"A!"

Lưu Bình cũng hét lên, là vì sợ hãi.

Vương Tiêu, Bao Tinh và những người khác phản ứng lại, lao tới đè người đàn ông cầm dao xuống đất, "Cảnh sát đây, không được động đậy!"

Người đàn ông giãy giụa, "Các ngươi thả lão tử ra."

"Đinh Tứ Hải đâu?"

"Phì, không biết!"

Lý Cầm lấy ga trải giường đắp lên người Lưu Bình, con dao trên vai Lưu Bình vẫn chưa rút ra.

Hàn Bân giúp cầm máu cho Lưu Bình, nhưng không rút dao, vết thương rất sâu, phải đợi xe cấp cứu đến xử lý.

Đợi Lưu Bình bình tĩnh lại, Hàn Bân hỏi, "Đinh Tứ Hải đâu?"

"Ta không biết… ta bị đưa vào phòng ngủ, hắn dùng dao uy hiếp ta, không nghe lời sẽ giết ta…" Lưu Bình bật khóc.

Hàn Bân quay vào bếp, vừa tới cửa thì nghe tiếng Đào Nguyên Lượng, "Đội trưởng Hàn, Đinh Tứ Hải trong tủ lạnh, đã tắt thở."

Hàn Bân bước tới xem, bên dưới tủ lạnh có một người đàn ông, hai tay bị trói, miệng bị bịt, mắt trợn trắng, đầu phủ một lớp sương, chính là Đinh Tứ Hải mà họ cần tìm.

"Mẹ kiếp." Hàn Bân có chút tiếc nuối, mặc dù hắn đã có hành động khẩn cấp, nhưng người vẫn chết.

Hàn Bân nhìn sang nữ nghi phạm Lão Đao, "Là ngươi làm?"

Lão Đao liếc Hàn Bân một cái, không nói lời nào.

"Hoàng Oánh Oánh đâu?"

"Không biết."

"Người có phải các ngươi bắt cóc?"

"Phải."

"Các ngươi giấu người ở đâu?"

Lão Đao cười khẩy, "Đừng phí thời gian với ta, ta sẽ không nói đâu. Các ngươi có thể hỏi Tiểu Chung, biết đâu hắn sẽ nói cho các ngươi."

Lúc này, Tiểu Chung cũng bị đưa vào phòng khách, tay đã đeo còng.

Hàn Bân đi thẳng vào vấn đề, "Hoàng Oánh Oánh đâu?"

Tiểu Chung đáp, "Thôn Ngô Diệp, đầu làng phía tây, trước cửa có treo hai cái đèn lồng cũ."

Hàn Bân nhìn Lão Đao, "Hắn nói đúng không?"

Lão Đao hừ một tiếng, "Các ngươi đi xem không phải sẽ biết sao."

Hàn Bân phất tay, "Đưa bọn hắn lên xe, đến Thôn Ngô Diệp."

…

Nửa tiếng sau, Hàn Bân cùng mọi người tới Thôn Ngô Diệp.

Dưới sự chỉ dẫn của Tiểu Chung, Hàn Bân và những người khác tìm được ngôi nhà đó.

Vương Sướng dẫn người trèo lên mái nhà vào trong sân, sau đó mở cổng.

Hàn Bân dẫn đội vào sân, chia nhau tìm kiếm.

Trong phòng phía đông có năm chiếc vali, mở ra đều là tiền đỏ.

Cửa phòng phía nam bị khóa bên ngoài, mọi người phá cửa xông vào, phát hiện Hoàng Oánh Oánh bị trói trên ghế.

Bao Tinh kéo khăn trong miệng Hoàng Oánh Oánh ra.

"Ô ô…"

Hoàng Oánh Oánh bật khóc.

"Cô Hoàng, chúng ta là cảnh sát, ngươi an toàn rồi."

"Ô ô…"

Hoàng Oánh Oánh khóc càng dữ dội.

Kể từ khi Hoàng Oánh Oánh bị bắt cóc, đã trôi qua hai mươi ngày.

Khoảnh khắc này, nàng dường như muốn xả hết nỗi sợ hãi trong lòng.

Hàn Bân cũng thở phào nhẹ nhõm, lập tức gọi điện báo cáo với Tần Đỉnh.

…

Sau khi áp giải nghi phạm về đồn cảnh sát, Hàn Bân sắp xếp cấp dưới điều tra thân phận Lão Đao và Tiểu Chung.

Hắn tới văn phòng Phùng Bảo Quốc, trò chuyện với sếp cũ một lúc.

Sau khi ăn trưa, Hàn Bân lập tức thẩm vấn Lão Đao.

Phòng thẩm vấn thứ ba của Công an Thành phố Cầm Đảo.

Hàn Bân, Vương Tiêu, Bao Tinh ba người phụ trách thẩm vấn.

Lão Đao bị còng vào ghế thẩm vấn đối diện, vẫn là bộ dạng bất cần đời đó.

Hàn Bân hỏi theo lệ, "Họ tên, giới tính, tuổi, quê quán…"

"Lão Đao, nam, mười tám tuổi, người Cầm Đảo…"

"Bốp!" Bao Tinh đập bàn, quát, "Ngươi nói bậy bạ gì, tưởng chúng ta cảnh sát không tra ra được thân phận ngươi! Trả lời cho đàng hoàng."

Lão Đao cười, "Các ngươi đã tra ra được, còn hỏi ta làm gì."

Trạng thái của Lão Đao giống như phạm nhân có tâm lý chuẩn bị chết, phương thức thẩm vấn bình thường rất khó có tác dụng.

Hàn Bân đổi cách hỏi, "Tiêu San Nguyệt là cái tên hay, tại sao lại lấy biệt danh Lão Đao?"

"Câu này còn giống câu của con người." Lão Đao hừ một tiếng, trả lời, "Lão Đao là biệt danh của chồng ta, ta nhớ hắn nên dùng."

"Chồng ngươi đâu?"

Tiêu San Nguyệt cúi đầu, "Chết rồi."

"Ngươi là chủ nhân của khu dân cư Long Hồ Cư?"

"Đúng."

“Ngươi là vì công ty bất động sản Long Trạch phá sản mới trả thù Ngô Quốc Dân, Đinh Tứ Hải và Hoàng Trạch An?”

Tiêu San Nguyệt hỏi lại, “Ngươi nghĩ ta không nên sao?”

Bao Tinh nói, “Dù họ có sai, cũng không đáng tội chết chứ?”

Tiêu San Nguyệt hừ lạnh, “Biết chồng ta chết như thế nào không? Bị họ chọc tức mà chết đấy, chết trong tức tưởi.

Chúng ta đã dành dụm nửa đời tiền bạc, đều dùng mua nhà khu dân cư Long Hồ Cư, nhưng công ty bất động sản lại phá sản, tòa nhà chỉ mới xây được vài tầng, tiền đã bị công ty bất động sản cuốn chạy.

Chồng ta bị tức mà mắc bệnh nặng, chẳng bao lâu thì chết. Bọn họ không đáng phải trả mạng sao?”

Hàn Bân nói, “Ngươi nhốt Đinh Tứ Hải vào tủ lạnh đến chết là để báo thù cho chồng ngươi?”

Tiêu San Nguyệt bĩu môi, không trả lời.

Bao Tinh chen vào, “Đội trưởng Hàn, ta nghĩ có lẽ không phải nàng, nàng là một người phụ nữ có thể đẩy đàn ông vào tủ lạnh không?”

“Cậu trai trẻ, ngươi đang chơi trò khích tướng với ta à? Quá cũ rồi.” Tiêu San Nguyệt cười, “Nhưng bà già này bây giờ lại thích chiêu này đấy, cho ngươi biết, người đó chính là ta đẩy vào.”

Chương 1597: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Làm sao mà đẩy vào, hắn sao lại nghe lời ngươi?”

“Lúc đầu, hắn không chịu vào, ta dùng dao đâm hắn. Đâm vài nhát, hắn sợ, bị ta đẩy vào.”

Hàn Bân nói, “Nói nghe thật nhẹ nhàng, có biết ngươi đang phạm phải hành vi gì không?”

Tiêu San Nguyệt đột nhiên cao giọng, “Thay trời hành đạo!”

“Ngô Quốc Dân cũng bị ngươi đông chết?”

“Đúng.”

“Những ai tham gia vào vụ giết Ngô Quốc Dân?”

“Ta, Khương Duy Trung, Mã Hữu Tài.”

“Nói quá trình gây án đi.”

“Rất đơn giản, ta mở cửa lừa hắn, Khương Duy Trung và Mã Hữu Tài xông vào khống chế Ngô Quốc Dân, đưa hắn vào tủ lạnh, đơn giản thế thôi.”

“Gia đình Văn Tuấn Hà cũng do ngươi và Khương Duy Trung hại chết?”

“Đúng. Con mụ này càng đáng chết, nàng chịu trách nhiệm giám sát tài khoản ngân hàng của công ty bất động sản Long Trạch, theo lý tiền này không thể động đến trước khi giao nhà. Nhưng tiền đã bị công ty bất động sản Long Trạch rút trước,

chúng ta đi tố cáo ở cục quản lý nhà đất, họ nói sẽ xử lý Văn Tuấn Hà.

Kết quả là cho nàng nghỉ hưu sớm, dọn vào biệt thự lớn mua bằng tiền mồ hôi nước mắt của chúng ta, ngươi không thấy nực cười sao?"

"Tại sao bắt cóc Hoàng Oánh Oánh?"

"Kiếm tiền, trả thù."

"Tại sao không bắt cóc Hoàng Trạch An?"

Tiêu San Nguyệt hỏi lại, "Ngươi cảm thấy Hoàng Oánh Oánh vô tội sao?"

Hàn Bân không trả lời.

Bao Tinh nói, "Chẳng phải sao? Hoàng Trạch An có sai, ngươi có thể trả thù hắn, tại sao lại bắt cóc Hoàng Oánh Oánh?"

Tiêu San Nguyệt nói, "Thế ngươi biết tại sao Hoàng Oánh Oánh có thể lái Porsche, tại sao có thể vào Đại học Thanh Hoa không?"

Hàn Bân nói, "Ngươi ý là nói, nàng hưởng lợi từ Hoàng Trạch An thì phải chịu trách nhiệm tương ứng?"

Tiêu San Nguyệt lắc đầu, "Không chỉ thế.

Công ty bất động sản Long Trạch phá sản, Hoàng Oánh Oánh có trách nhiệm lớn."

"Sao lại nói thế?"

Tiêu San Nguyệt xòe tay, "Các ngươi đi hỏi Khương Duy Trung đi, hắn rõ hơn ta, ta không có gì để nói thêm.

Đinh Tứ Hải, Ngô Quốc Dân, gia đình Văn Tuấn Hà đều do ta giết, xử phạt thế nào, cứ xử phạt thế đó.

Không quan trọng nữa.”

Khương Duy Trung bị trúng đạn ở tay phải, vẫn đang điều trị trong bệnh viện.

Hoàng Oánh Oánh và Lưu Bình cũng đang điều trị tại bệnh viện.

Hàn Bân tới bệnh viện, hỏi thăm Lý Cầm về tình hình hai nạn nhân.

“Chị Lý, tình hình hai nạn nhân thế nào?”

Lý Cầm thở dài, “Vết thương trên vai Lưu Bình mới được xử lý, quá sợ hãi, tâm lý vẫn còn không ổn định.

Tình hình của Hoàng Oánh Oánh phức tạp hơn, trên người có không ít vết thương ngoài da, nhưng không nghiêm trọng, chủ yếu là tinh thần bị kích thích… nàng mới mười tám mấy tuổi, trông thật đáng thương.”

“Cạch…” tiếng mở cửa, Hoàng Trạch An từ phòng bệnh bước ra, lau mắt, thấy Hàn Bân vội vã bước tới, “Đội trưởng Hàn, cảm ơn, cảm ơn ngài đã cứu con gái ta.”

“Đó là việc ta nên làm, không cần khách sáo.”

“Không, không, ta vẫn phải cảm ơn ngài, ta chỉ có một đứa con gái, nếu nàng có chuyện gì, ta cũng không muốn sống nữa.”

Hàn Bân hỏi thăm, “Hoàng Oánh Oánh bây giờ thế nào?”

Hoàng Trạch An mắt đỏ ngầu, “Ôi, đứa trẻ bị dọa sợ, ngay cả ta cũng không nhận ra, thấy người liền trốn, đây là tội lỗi gì.

Những kẻ khốn nạn đáng chết, có chuyện gì nhắm vào ta, sao lại ra tay với con gái ta.”

Nói đến đây, Hoàng Trạch An lại bắt đầu lau nước mắt.

“Thân thể phu nhân ngài thế nào rồi?”

“Đột ngột bị xuất huyết não, vẫn còn trong phòng chăm sóc đặc biệt, ta đã nhờ người báo tin con bé Oánh Oánh được cứu cho nàng biết, hy vọng nàng sớm bình phục.” Nói đến đây, Hoàng Trạch An lộ ra vẻ phẫn nộ,

“Đội trưởng Hàn, những nghi phạm đã bắt được chưa?”

“Bắt được rồi.”

“Tốt quá, nhất định phải xử tử hình bọn họ, họ không có tính người, không đáng sống trên thế giới này.”

“Yên tâm đi, pháp luật sẽ trừng trị bọn họ thích đáng.” Hàn Bân đáp, dẫn người rời đi.

Nửa tiếng sau, tình trạng của Khương Duy Trung đã ổn định, Hàn Bân và Bao Tinh vào phòng bệnh của hắn.

Thấy Hàn Bân, Khương Duy Trung có vẻ khó chịu, “Tên khốn, ngươi dám bắn.”

Hàn Bân cười, “Ngươi nên mừng vì viên đạn của ta không lệch.”

“Hừ.” Khương Duy Trung quay đầu sang một bên.

Hàn Bân nói, “Mã Hữu Tài đã khai, Tiêu San Nguyệt cũng khai, chỉ còn ngươi thôi.”

Khương Duy Trung nói, “Đã khai hết rồi, ta cũng chẳng có gì để nói.”

Bao Tinh nói, “Khương Duy Trung, chú ý thái độ của ngươi, đừng tự chuốc khổ vào mình.”

“Nói như thể ta có thể khổ sở được hơn ấy.”

Hàn Bân khuyên, “Khương Duy Trung, ngươi hẳn rất rõ, vụ án này chưa kết thúc, sự việc sẽ không kết thúc. Ngươi sớm

muộn phải khai báo rõ ràng, hợp tác điều tra ngươi cũng có thể được lợi.”

Sau một lúc im lặng, Khương Duy Trung nói, “Ta muốn gặp Hoàng Trạch An.”

“Tại sao ngươi muốn gặp hắn?”

“Muốn gặp.”

“Ngươi bắt cóc con gái hắn, vợ hắn cũng vì thế mà phải nhập viện, ngươi nghĩ hắn muốn gặp ngươi sao?”

“Chính vì hắn không muốn gặp ta, nên ta mới muốn gặp hắn.”

“Ta có thể giúp ngươi truyền đạt, nhưng trước tiên ngươi phải hợp tác trong cuộc thẩm vấn.”

Khương Duy Trung sờ mũi, “Hỏi đi.”

Chương 1598: Tiêu Đề 《Ẩn》

“Ngô Quốc Dân chết như thế nào?”

“Cho vào tủ lạnh đông chết.”

“Ai tham gia vào vụ giết Ngô Quốc Dân?”

“Ta, Mã Hữu Tài, Tiêu San Nguyệt, đừng nhìn Tiêu San Nguyệt là phụ nữ, nàng mới là người tàn nhẫn nhất, cách thức này cũng là nàng nghĩ ra.”

“Gia đình Văn Tuấn Hà cũng do ngươi và Tiêu San Nguyệt giết?”

“Đúng, chúng ta trói cả nhà họ lại, đốt một mồi lửa. Căn nhà vốn không thuộc về họ, mua bằng tiền mồ hôi của chúng ta, đã không đòi lại được, đốt sạch cho xong chuyện.”

“Ngươi cũng là chủ nhân của khu dân cư Long Hồ Cư?”

“Chủ cái chó má gì, đây là cái bẫy lớn, tốn hơn trăm vạn, tiêu sạch tiền dưỡng lão của cha mẹ, kết quả nhà chưa xong, chủ đầu tư chạy, ta còn gánh nợ mấy chục vạn.” Nói đến đây, mắt Khương Duy Trung đỏ lên, giọng nghẹn ngào,

“Vì chuyện này, cha mẹ ta cũng bệnh nặng một trận, để chữa bệnh, họ bán cả căn nhà của mình, chúng ta không còn nhà để về.

Chưa hết, vị hôn thê của ta cũng chia tay, một năm sau kết hôn với người khác.”

Khương Duy Trung siết chặt nắm đấm kêu răng rắc, “Đám cưới, ta cũng đi.

Chúng ta đã hẹn hò năm năm, chú rể vốn nên là ta. Chỉ vì mua nhà khu dân cư Long Hồ Cư, gia đình ta tan nát, ta cũng xong đời.

Từ ngày đó, ta quyết định phải trả thù."

Khương Duy Trung nghiến răng, "Ta không hận vị hôn thê của ta, nàng làm không sai, căn nhà đó đã hủy hoại ta, nàng lấy ta cũng không hạnh phúc.

Ta hận là Đinh Tứ Hải, Ngô Quốc Dân, gia đình Văn Tuấn Hà, Hoàng Trạch An và Hoàng Oánh Oánh, là họ hủy hoại ta!"

Hàn Bân nói, "Hoàng Oánh Oánh năm nay mới học đại học năm nhất, khu dân cư Long Hồ Cư đình chỉ đã mấy năm, khi đó nàng chưa trưởng thành, chuyện này có liên quan gì tới nàng?"

Khương Duy Trung hỏi lại, "Ngươi cảm thấy Hoàng Oánh Oánh là cô gái như thế nào?"

Câu hỏi này, Hàn Bân không muốn trả lời, nhìn sang Bao Tinh.

"Khụ…"

Bao Tinh khẽ ho, "Ta chỉ gặp một lần, cũng không rõ, nhưng có thể vào học viện cao nhất cả nước, chắc chắn là một cô gái xuất sắc."

"Ha ha…" Khương Duy Trung cười lớn, "Chính điều này mới là châm biếm nhất, nàng căn bản không thi."

Bao Tinh nói, "Không thi mà vào được Thanh Hoa?"

Khương Duy Trung hừ lạnh, "Miễn thi."

"Thật không?"

Khương Duy Trung nói, "Nàng thông qua di dân để có được miễn thi.

Năm đó, Hoàng Trạch An để giúp con gái di dân, rút trước tiền trong tài khoản ngân hàng được giám sát, dẫn đến công ty bất động sản Long Trạch từ thiếu hụt vốn trở thành đứt vốn, khu dân cư Long Hồ Cư cũng trở thành nhà bỏ hoang.

Đây chính là nguồn cơn của mọi chuyện."

Khương Duy Trung cảm thán, "Hoàng Oánh Oánh là bạch phú mỹ học cao chính là dựa vào tiền mồ hôi nước mắt của chủ nhà khu dân cư Long Hồ Cư mà ra.

Trong đó có phần của ta, nàng là do ta nuôi."

Bao Tinh có chút ngạc nhiên, "Còn có trò này!"

Khương Duy Trung giọng mong chờ hỏi, "Cảnh sát, ngươi nghĩ kỹ về trải nghiệm của ta, không thấy ta mới là nạn nhân sao?

Nhà ta bị hủy hoại, cuộc đời ta cũng xong. Họ không đáng bị trừng phạt sao?"

Hàn Bân và Bao Tinh đều không trả lời.

"A!"

Bên ngoài truyền đến tiếng hét thê lương.

Nghe giống giọng của Hoàng Trạch An, Hàn Bân ra khỏi phòng bệnh, xuống lầu xem.

"Bịch bịch bịch!"

Hoàng Trạch An quỳ trong hành lang, dùng đầu đập mạnh vào tường, miệng hô hoán, "Là lỗi của ta, là lỗi của ta, Oánh Oánh ta hại ngươi rồi…"

Để tránh hắn tự tổn thương mình, hai cảnh sát chạy tới khống chế hắn.

Hàn Bân hỏi, "Xảy ra chuyện gì? Hắn vừa rồi vẫn bình thường, sao đột nhiên kích động thế?"

Lý Cầm thở dài, “Báo cáo kiểm tra sức khỏe của Hoàng Oánh Oánh ra rồi… báo cáo cho thấy nàng có thai.”

Trong đầu Hàn Bân hiện lên một từ, giết người tâm lý.

…

Hàn Bân ở Cầm Đảo gần một tuần, hoàn thành việc thẩm vấn Tiêu San Nguyệt và Khương Duy Trung, cùng hai nghi phạm chỉ điểm hiện trường, làm thủ tục kết án.

Ngày 26 tháng 9 áp giải hai nghi phạm về Sở Công an tỉnh.

Trong sân của Sở Công an tỉnh, đứng đầy người chào đón.

Đội trưởng Tần Đỉnh, đội trưởng Hoàng Khuông Thời cũng đang chờ trong đám đông.

Hàn Bân đến Sở tỉnh, đây là lần đầu tiên được hưởng đãi ngộ như vậy.

“Bốp bốp bốp…”

Hàn Bân vừa xuống xe, bên ngoài vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Vụ án 8.29 được phá, Hàn Bân công lớn không thể không kể.

Ba nghi phạm hung ác liên tục gây ra bốn vụ án lớn, vượt qua hai thành phố, còn có một vụ án diệt môn cực kỳ nghiêm trọng.

Vụ án này đã khiến lãnh đạo chính của Sở Công an tỉnh chú ý.

Tên tuổi Hàn Bân từ không ai biết đến vụt sáng trong Sở Công an tỉnh.

Hàn Bân bước nhanh tới, nói, “Tần đội, Hoàng đội, làm phiền hai lãnh đạo đợi lâu rồi.”

“Chúng ta đợi thêm chút cũng không sao, để ta giới thiệu.” Tần Đỉnh chỉ một người đàn ông trung niên bên cạnh, nói, “Đây là tổng đội trưởng của chúng ta, nghe nói các ngươi áp giải nghi phạm về, cũng đặc biệt tới đón.”

Hàn Bân lộ vẻ ngạc nhiên, vội vã chào, “Chào tổng đội trưởng.”

Tổng đội trưởng vỗ vai Hàn Bân, cười, “Vất vả rồi, vụ án 8.29 làm tốt lắm. Đợi Tần đội báo cáo tốt, ta sẽ đích thân đề nghị khen thưởng cho các ngươi.”

“Cảm ơn tổng đội trưởng, sau này còn phải học hỏi ngài nhiều, ngài là thần tượng của ta.”

Chương 1599: Đại Kết Cục (Hoàn)

Tổng đội trưởng nói, "Ngươi tiểu tử này biết leo thang, chúng ta lần đầu gặp mặt, đã coi ta là thần tượng rồi."

Hàn Bân nói, "Năm 2014, học kỳ một, ngài diễn thuyết tại Học viện Cảnh sát Lỗ Châu, ta ở dưới ghi chép lại."

Tổng đội trưởng cười lớn, "Đúng là có chuyện đó, ngươi tiểu tử trí nhớ cũng không tồi, đã qua sáu bảy năm còn nhớ."

"Ngài nói đều là những vụ án kinh điển, ta đã học và áp dụng, không quên được."

"Tốt, hôm nào có thời gian, chúng ta thảo luận kỹ."

Dưới lầu nói vài câu, mọi người lên tòa nhà điều tra hình sự.

Hàn Bân báo cáo chi tiết quá trình và tiến triển điều tra vụ án với ba lãnh đạo.

Buổi trưa, Tần Đỉnh mời Hàn Bân cùng đội viên điều tra ở Cầm Đảo đi ăn, địa điểm ngay tại căng tin Sở tỉnh.

Buổi chiều, Hàn Bân tiếp tục sắp xếp thủ tục kết án vụ án 8.29.

…

Ngày 5 tháng 10, Hàn Bân nghỉ ngơi.

Buổi sáng, Hàn Bân cùng Vương Đình đi xem phim, buổi trưa ăn lẩu.

Buổi chiều, hai người cùng đi xem nhà.

Trải qua vụ án 8.29, Hàn Bân nhận ra tầm quan trọng của việc mua nhà, công việc quan trọng nhưng cuộc đời của mình còn quan trọng hơn.

Hàn Bân cùng Vương Đình bàn bạc, không mua nhà trên giấy, mua nhà hiện hữu.

Nhà hiện hữu đắt hơn nhà trên giấy, nhưng có hai lợi ích, lợi ích thứ nhất không lo nhà bỏ hoang, lợi ích thứ hai có thể sửa ngay, sớm dọn vào.

Xem nhà là quá trình hạnh phúc mà rườm rà.

Hàn Bân và Vương Đình cùng xem nhà thêm chút lãng mạn, vẫn khá có ý nghĩa.

Hai người xem đều là nhà thấp tầng, thiết kế, môi trường, vị trí đều tốt, chỉ là giá hơi cao.

Tuy nhiên, hai gia đình cùng góp tiền, vay thêm một phần cũng đủ.

Hai người xem ba khu dân cư, Vương Đình có chút mệt, "Đi đến đau chân rồi, chúng ta về đi."

Hàn Bân ôm eo thon của Vương Đình, "Buổi tối muốn ăn gì, ta nấu cho ngươi."

"Buổi trưa ăn nhiều rồi, ta bây giờ vẫn chưa đói, làm tôm luộc, salad rau là được. Ngươi thì sao?"

"Ta thêm bít tết."

Vương Đình liếc Hàn Bân, "Buổi trưa ăn lẩu, buổi tối còn ăn nổi bít tết?"

"Tất nhiên rồi."

"Tùy ngươi, không sợ nóng là được."

Hàn Bân cười, "Có ngươi ở đây, không sợ."

“Đáng ghét.”

“Reng reng…”

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Hàn Bân lấy ra xem, là số của Tần Đỉnh.

“Tần đội.”

“Hàn Bân, ngươi ở đâu?”

“Ta ở bên ngoài, cách Sở tỉnh khoảng mười mấy phút lái xe.”

“Đến đồn cảnh sát, ta có chuyện nói với ngươi.”

“Vâng.” Hàn Bân cúp máy, lộ vẻ áy náy, “Đình Đình, ta phải về Sở tỉnh.”

“Lại có vụ án?”

“Có lẽ, ngươi lái xe về, ta bắt xe đi Sở tỉnh.”

“Biết rồi, ngươi đi đi. Tối có cần ta nấu ăn không?”

“Đợi điện thoại ta, nếu có vụ án, ta sẽ báo ngươi.”

“Được.”

Chia tay với Vương Đình, Hàn Bân bắt xe đi Sở tỉnh.

Mười phút sau, tới văn phòng Tần Đỉnh.

“Cộc cộc.”

“Vào đi.”

“Đội trưởng, ngài tìm ta.”

“Ngồi đi.” Tần Đỉnh chỉ ghế sofa bên cạnh, lấy một gói thuốc ra.

Hàn Bân nhận lấy điếu thuốc đưa tới, trước hết châm lửa cho Tần Đỉnh, hỏi, “Đội trưởng, ngài có nhiệm vụ gì?”

Tần Đỉnh cười, "Không nhiệm vụ thì không thể gọi ngươi tới."

"Nếu không sợ ngài bận, ta rất muốn ngày nào cũng tới ngài chơi."

Tần Đỉnh lấy ra một tài liệu, ném trước mặt Hàn Bân, "Hôm nay gọi ngươi tới vì chuyện này."

Hàn Bân mở ra xem, là tài liệu huấn luyện của Sở tỉnh.

"Đội trưởng, ngài muốn ta tham gia huấn luyện này."

Tần Đỉnh nói, "Đây là chương trình huấn luyện do Sở Công an tỉnh, Học viện Cảnh sát Lỗ Châu, Đại học Chính pháp Lỗ Châu tổ chức, đối tượng là cán bộ và nhân viên nghiệp vụ trong cơ quan, thời gian huấn luyện là bốn tuần, địa điểm tại Học viện Cảnh sát Lỗ Châu, tổng đội hình sự có ba suất, tổng đội trưởng giúp ngươi giành một suất."

Hàn Bân cười, huấn luyện là chuyện tốt, "Cảm ơn hai vị đội trưởng đã chiếu cố, ta nhất định sẽ học tập tốt."

"Ngươi hiện là cảnh sát cấp hai đúng không?"

"Đúng."

"Học tập tốt, khi huấn luyện kết thúc, kịp lễ trao hàm năm nay, ngươi cũng có thể được thăng một bậc."

Hàn Bân ngạc nhiên, "Tần đội, ta mới thăng cấp hai chưa đến hai năm, theo quy định còn phải đợi hơn một năm mới thăng cấp một."

"Trước đây, ngươi từng được khen thưởng cá nhân hạng nhất, sau khi huấn luyện xong, công trạng của vụ án 8.29 cũng được phê chuẩn, thuộc thành tích lớn, thăng hàm sớm cũng hợp lý.

Về chuẩn bị đi."

“Vâng.”

Hàn Bân cầm tài liệu huấn luyện rời văn phòng đội trưởng.

“Đội trưởng Hàn.”

“Đội trưởng Hàn.”

“Chào đội trưởng Hàn.”

“Chào.” Hàn Bân gật đầu chào.

Trên đường, không ngừng có người chào hỏi.

Hàn Bân tới Sở tỉnh ba tháng, tên tuổi ngày càng lớn, người quen biết cũng ngày càng nhiều, dần dần đứng vững.

Hoàng hôn buông xuống.

Ánh mặt trời chói lọi rọi xuống đất, bóng Hàn Bân chiếu dài, dường như báo hiệu con đường phía trước sẽ càng đi càng xa…